

Sát Thần

Contents

Sát Thần	31
1. Chương 1 - Dị Thế Trùng Sinh	31
2. Chương 2 - Thoát Thai Hoán Cốt	35
3. Chương 3 - Sơ Chiến!	39
4. Chương 4 - Được Nô	42
5. Chương 5 - Thiểm Điện Võ Hồn	46
6. Chương 6 - Bắt Tử Võ Hồn	48
7. Chương 7 - Nhị Trùng Thiên	51
8. Chương 8 - Bạch Nhận Ngọc Chu	54
9. Chương 9 - Thoát Thân	58
10. Chương 10 - Kéo Xuống Nước!	61
11. Chương 11 - Phản Kích	64
12. Chương 12 - Thần Bí Vũ Kỳ Trong Huyết Văn Giới	66
13. Chương 13 - Vượt Cấp Tập Sát	70
14. Chương 14 - Âm Thanh Của Thiên Nhiên	74
15. Chương 15 - Tiến Vào Tiên Thiên	77
16. Chương 16 - Bảo Đồ	80
17. Chương 17 - Thập Bội Trọng Lực	84
18. Chương 18 - Cùng Đi Đoạn Đường	87
19. Chương 19 - Thạch Hóa Võ Hồn	90
20. Chương 20 - Cực Hạn Rèn Luyện	93
21. Chương 21 - Biến Thái	96
22. Chương 22 - Thạch Gia	99
23. Chương 23 - Lão Nha Dong Binh Đoàn	102
24. Chương 24 - Phiên Toái	106
25. Chương 25 - Quỷ Ảnh	109
26. Chương 26 - Bác Mệnh	112
27. Chương 27 - Ba Phương Liên Thủ	116
28. Chương 28 - Kinh Thiên Nhất Bạo	119
29. Chương 29 - Ăn Người	122
30. Chương 30 - Trong Hốc Cây	126
31. Chương 31 - Lam Ma Viêm	129
32. Chương 32 - Lôi Dục Ngân Lang	132
33. Chương 33 - Âm Luật Võ Hồn	135
34. Chương 34 - Võ Hồn Thần Bí	138
35. Chương 35 - Đồ Môn	142
36. Chương 36 - Bạo!	145
37. Chương 37 - Giết!	148
38. Chương 38 - Vũ Kỳ Linh Cấp	152
39. Chương 39 - Thiên Địa Nhân Tam Hỏa	156
40. Chương 40 - Chia Của	158
41. Chương 41 - Tiên Thiên Tam Trùng Thiên!	161

42. Chương 42 - Mỗi Người Đi Một Ngã	165
43. Chương 43 - Bắc Minh Gia	168
44. Chương 44 - U Tịch Trấn	172
45. Chương 45 - Biến Hóa	176
46. Chương 46 - Liếc Mắt Từ Xa	179
47. Chương 47 - Thiên Văn Thành	182
48. Chương 48 - Trắc Luyện	186
49. Chương 49 - Thiên Môn Cùng Thần Vực	190
50. Chương 50 - Cắt Một Nhát	193
51. Chương 51 - Võ Hồn Điện	196
52. Chương 52 - Điểm Bí Mật	200
53. Chương 53 - Người Tả Gia Đền	203
54. Chương 54 - Tả Thi	207
55. Chương 55 - Quái Nhân	210
56. Chương 56 - Huyền Vũ Chân Cương Cùng Long Quy Linh Giáp	212
57. Chương 57 - Ở Trên Tay Ta!	215
58. Chương 58 - Mật Mưu	218
59. Chương 59 - Phong Vân Khởi Động	222
60. Chương 60 - Vô Tận Hải	225
61. Chương 61 - Tam Đại Kiều Sở (nhân Tài Kiệt Xuất Đời Ba)	229
62. Chương 62 - Đối Diện Gặp Lại Không Nhận Ra	232
63. Chương 63 - Vô Đẩu Hội	235
64. Chương 64 - Dực Vương Mộc Tuân	239
65. Chương 65 - Sóng Ngầm	242
66. Chương 66 - Không Sợ	245
67. Chương 67 - Cuộc Chiến Thế Gia	248
68. Chương 68 - Nghiêng Về Một Phía	252
69. Chương 69 - Tin Tưởng Ta!	256
70. Chương 70 - Nhìn Chằm Chú	260
71. Chương 71 - Thừa Dịp Hẩn Bệnh, Lấy Mạng Hẩn!	265
72. Chương 72 - Các Bên Tính Kế	269
73. Chương 73 - Thiên Thạch Dị Biến	272
74. Chương 74 - Tạm Biệt Không Tiễn!	275
75. Chương 75 - Một Nụ Hôn	279
76. Chương 76 - Kiêu Hùng	282
77. Chương 77 - Trùng Kích!	286
78. Chương 78 - Chiến Ma Truyền Thừa	289
79. Chương 79 - Sinh Tử Ấn	293
80. Chương 80 - Hành Tung	296
81. Chương 81 - Nhập Ma Rồi	300
82. Chương 82 - Sải Bước Tiến Lên Từng Bước	303
83. Chương 83 - Gặp Mặt	308
84. Chương 84 - Đầm Lầy Tử Tịch	312
85. Chương 85 - Nửa Chủ Nhân	316
86. Chương 86 - Tuyệt Âm Bình Địa	319
87. Chương 87 - Huyền Âm Quyết	323
88. Chương 88 - Dị Tượng	326
89. Chương 89 - Ngưng Luyện Âm Châu	329
90. Chương 90 - Thiên Biến	333
91. Chương 91 - Phân Bảo	337
92. Chương 92 - Thiên Môn Hiện	340
93. Chương 93 - Thần Tầm Đại Pháp	343
94. Chương 94 - Ta Đi!	347
95. Chương 95 - Chiến Đẩu Hăng Hái	350

96. Chương 96 - Một Mạch Giết Tới!	354
97. Chương 97 - Xoắn!	358
98. Chương 98 - Được Người Ta Nuôi Mập	363
99. Chương 99 - Nhưng Mà, Ta Muốn Giết Người!	365
100. Chương 100 - Chịu Đựng!	369
101. Chương 101 - Thân Phận Sáng Tổ	373
102. Chương 102 - Không Còn Liên Quan!	377
103. Chương 103 - Không Gian Sụp Đổ	381
104. Chương 104 - Đại Kiếp	385
105. Chương 105 - Tinh Thần Vô Hồn	389
106. Chương 106 - Thần Tử	393
107. Chương 107 - Cường Viện	396
108. Chương 108 - Thời Cơ	400
109. Chương 109 - Tu La Vương	403
110. Chương 110 - Cô Không Xứng!	407
111. Chương 111 - Bất Tử Tạo Hóa Đan	411
112. Chương 112 - Nhân Vị Tam Trùng Thiên!	414
113. Chương 113 - Độc Nhân Bỏ Bác	418
114. Chương 114 - Thạch Thiết Thân Tử	421
115. Chương 115 - Chó Gà Không Tha!	425
116. Chương 116 - Để Hấn Nhìn Cho Rõ!	428
117. Chương 117 - Thần Thạch Biến Hóa	431
118. Chương 118 - Nguyệt Chi Nữ Thần	434
119. Chương 119 - Ma Đế Ba Tuần	437
120. Chương 120 - Cùng Mỹ Nữ Đạo Biển	441
121. Chương 121 - Cô Nam Quả Nữ	444
122. Chương 122 - Âm Dương Động Thiên	448
123. Chương 123 - Một Điện, Hai Thánh Địa, Ba Động Thiên, Bốn Giáo Phái, Năm Đại Gia	451
124. Chương 124 - Ở Trong Đây, Cô Sẽ Là Nữ Nhân Của Ta	455
125. Chương 125 - Thu Đồ Đệ?	458
126. Chương 126 - Bạo Tẩu Nhị Trùng Thiên!	462
127. Chương 127 - Nơi Chôn Thi	465
128. Chương 128 - Sống Sốt!	469
129. Chương 129 - Hai Bộ Thiên Thi	472
130. Chương 130 - Sinh Tử Dị Biến	476
131. Chương 131 - Khổng Thi!	480
132. Chương 132 - Đồ Đảo	483
133. Chương 133 - Phản Phệ	487
134. Chương 134 - Viên La Hải Vực	491
135. Chương 135 - Một Góc Băng Sơn	494
136. Chương 136- Phá Cấm	498
137. Chương 137 - Sơn Băng Địa Liệt	501
138. Chương 138 - Dung Hợp	505
139. Chương 139 - Thanh Trường	509
140. Chương 140 - Thiên Hỏa	512
141. Chương 141 - Băng Xuyên Phong Đảo	516
142. Chương 142 - Đoạt Xá	519
143. Chương 143 - Bất Tử Đảo	523
144. Chương 144 - Đóng Băng Ba Năm	526
145. Chương 145 - Thoát Khốn	530
146. Chương 146 - Ngủ Đông	534
147. Chương 147 - Hồ Lạc Bình Dương	537
148. Chương 148 - Cao Thủ?	540
149. Chương 149 - Linh Hồn Công Kích	543

150. Chương 150 - Kịch Chiến Dưới Đáy Biển	547
151. Chương 151 - Lầm Sao?	550
152. Chương 152 - Luyện Chế Bí Bảo	554
153. Chương 153 - Ra Mặt	558
154. Chương 154 - Tàn Sát	562
155. Chương 155 - Ta Có Thể Cứu Cô!	566
156. Chương 156 - Ta Thích Nữ Nhân Nghe Lời	570
157. Chương 157 - Chặng Đường Vui Vẻ	574
158. Chương 158 - Uy Hiếp	578
159. Chương 159 - Thắng Cấp Bí Bảo	582
160. Chương 160 - Tụ Hồn Đàm	585
161. Chương 161 - Ta Sẽ Chờ Chàng! Vẫn Mãi Chờ!	589
162. Chương 162 - Bức Cung	592
163. Chương 163 - Thôn Hồn Thú	596
164. Chương 164 - Một Lời Đã Định	600
165. Chương 165 - Mưu Đồ Ma Nhân	604
166. Chương 166 - Tu Luyện Giả Hồn!	607
167. Chương 167 - Giành Giật Từng Giây	611
168. Chương 168 - Ma Chủ Ma Kỳ Tha	615
169. Chương 169 - Bát Cực Tà Linh Trận	619
170. Chương 170 - Đắc Thủ!	622
171. Chương 171 - Bí Bảo Thánh Cấp	626
172. Chương 172 - Kinh Động Ma Đế	630
173. Chương 173 - Người Ấy Ngủ Say	634
174. Chương 174 - Hiểu Lầm	638
175. Chương 175 - Không Đến Vô Ích!	643
176. Chương 176 - Rốt Cuộc Mạnh Như Thế Nào?	647
177. Chương 177 - Hỏa Vân Đảo	651
178. Chương 178 - Đánh Cuộc?	655
179. Chương 179 - Ta Đánh Cuộc Với Người!	658
180. Chương 180 - Xem Tâm Trạng	662
181. Chương 181 - Thắng Thua Rất Quan Trọng	667
182. Chương 182 - Xuống Biển Lửa	671
183. Chương 183 - Trong Lòng Núi Lửa	675
184. Chương 184 - Chấp Nhận	679
185. Chương 185 - Món Quà Của Huyền Băng Hàn Diễm	682
186. Chương 186 - Cực Luyện	686
187. Chương 187 - Tôi Thế	689
188. Chương 188 - Song Vô Hồn Tiến Hóa	693
189. Chương 189 - Xuất Sơn	697
190. Chương 190 - Ma Nhân Xâm Nhập	700
191. Chương 191 - Hắc Lân Tộc	704
192. Chương 192 - Âm Dạ Ma Ảnh	708
193. Chương 193 - Kinh Hồn	712
194. Chương 194 - Bây Giờ Phục Chưa?	716
195. Chương 195 - Ngăn Không Được A	721
196. Chương 196 - Thay Đổi Mục Tiêu	725
197. Chương 197 - Đến Phiên Ta!	728
198. Chương 198 - Hiểu Rõ Tiên Cơ	733
199. Chương 199 - Đấu Đá Lẫn Nhau	737
200. Chương 200 - Huyền Ma Thất Biến	741
201. Chương 201: Ta Là Đại Ca Của Đệ	745
202. Chương 202 - Hủy Núi	749
203. Chương 203 - Đến Nơi	754

204. Chương 204 - Dương Gia	758
205. Chương 205 - Khảo Nghiệm Của Dương Gia	761
206. Chương 206 - Hoàn Toàn Chắc Chắc	765
207. Chương 207 - Thượng Cổ Thần Huyết	769
208. Chương 208 - Tác Dụng Kỳ Diệu Của Thần Huyết.	773
209. Chương 209 - Hình Thành Thức Hải	776
210. Chương 210 - Có Bản Lĩnh Lắm!	780
211. Chương 211:quỷ Lão	784
212. Chương 212:biến Cố	788
213. Chương 213 - Thiên Môn Viễn Cổ	792
214. Chương 214 - Chúng Ta Vốn Nên Ở Cùng Nhau!	796
215. Chương 215 - Ba Lựa Chọn	799
216. Chương 216 - Lưu Vân Phá Thiên Toa	803
217. Chương 217 - Chiến Bảng	808
218. Chương 218 - Quỷ Lão Làm Dữ	812
219. Chương 219 - Không Ra Gì!	816
220. Chương 220 - Không Cần Trực Tiếp Như Vậy Chứ?	819
221. Chương 221- Bách Kiếp Đỉnh Cấp	823
222. Chương 222 - Thanh Danh Truyền Xa	828
223. Chương 223 - Chiến Trường Thâm Uyên	832
224. Chương 224 - Vãn Thạch Trận	836
225. Chương 225 - Mai Phục	841
226. Chương 226 - Các Người Đi Trước!	845
227. Chương 227 - Người Thật Sự Khiến Ta Phải Giật Mình!	848
228. Chương 228 - Ngăn Cơn Sóng Dữ	852
229. Chương 229 - Phản Sát	856
230. Chương 230 - Lạc Đường	860
231. Chương 231 - Đột Phá	864
232. Chương 232 - Có Thể Giết!	867
233. Chương 233 - Đánh Người Nổ Tung!	871
234. Chương 234 - Xưa Không Bằng Nay!	875
235. Chương 235(1) - Thái Dương Chi Tinh	879
236. Chương 235(2) - Dị Bảo	883
237. Chương 236 - Hấp Thu!	887
238. Chương 237 - Cổ Thành Cự Thạch	891
239. Chương 238 - Âm Mị Tộc	895
240. Chương 239 - Âm Thú Sơn	899
241. Chương 240 - Một Vật Khắc Một Vật	908
242. Chương 241 - Điều Nhân	912
243. Chương 242 - Xử Lý Sạch Sẽ!	916
244. Chương 243 - Cho Ta Một Lý Do	920
245. Chương 244 - Ngưng Luyện Ngũ Ma	924
246. Chương 245 - Hẳn Rất Đặc Biệt	927
247. Chương 246 - Lịch Sử Tái Diễn	932
248. Chương 247 - Gặp Hung Hoá Kiết	935
249. Chương 248 - Tùy Tiện Ứng Phó	940
250. Chương 249 - Biến Hóa Của Thức Hải	943
251. Chương 250 - Có Gì Mà Không Dám?	947
252. Chương 251 - Khẩu Xuất Cuồng Ngôn	951
253. Chương 252 - Ý Trời	955
254. Chương 253 - Cầu Phú Quý Trong Nguy Hiểm	959
255. Chương 254 - Miếng Bánh Từ Trên Trời Rớt Xuống	971
256. Chương 255 - Linh Ngộ Linh Hồn	975
257. Chương 256 - Nổi Sóng	978

258. Chương 257 - Hậu Sinh Khả Úy	982
259. Chương 258 - Đi Săn	986
260. Chương 259 - Từ Bi?	990
261. Chương 260 - Không Xem Bọn Chúng Là Người	994
262. Chương 261 - Vô Tình	998
263. Chương 262 - Thiên Uy Oai Nghiêm	1002
264. Chương 263 - Nhìn Ta Nè!	1006
265. Chương 264 - Phá Cấm	1010
266. Chương 265 - Cửu U Phệ Hồn Diễm	1014
267. Chương 266 - Dị Bảo Xuất Hiện	1017
268. Chương 267 - Ta Có Thể Giúp Ông!	1021
269. Chương 268 - Đại Phá Diệt!	1025
270. Chương 269 - Giam Cầm Nó!	1029
271. Chương 270 - Tôn Ngài Là Chủ!	1032
272. Chương 271 - Đường Về	1037
273. Chương 272 - Tuyết Long Đảo	1040
274. Chương 273 - Khí Linh Trong Phi Toa	1044
275. Chương 274 - Gia Tộc Khoa Lặc	1048
276. Chương 275 - Rốt Cuộc Chàng Là Ai?	1052
277. Chương 276 - Đại Thế	1056
278. Chương 277 - Cấm Rễ	1067
279. Chương 278 - Xin Đợi Tôn Giá	1071
280. Chương 279 - Lắng Nghe Âm Thanh Vận Động Của Đại Địa	1075
281. Chương 280 - Cương Quyết	1078
282. Chương 281 - Địa Vị Đỉnh Cấp	1082
283. Chương 282 - Khách Đến	1086
284. Chương 283 - Va Chạm	1089
285. Chương 284 - Mạnh Mẽ	1093
286. Chương 285 - Tổ Tình	1097
287. Chương 286 - Thiệp Mời Của Tam Thần Giáo	1102
288. Chương 287 - Ý Kiến Của Thạch Nham	1106
289. Chương 288 - Long Giác Tộc - Ma Kỳ Tha	1110
290. Chương 289 - Cách Không Nhìn Nhau	1114
291. Chương 290 - Thánh Linh Thần	1118
292. Chương 291 - Đạn Linh Khí	1122
293. Chương 292 - Linh Hồn Giao Chiến	1126
294. Chương 293 - Không Phải Do Người	1130
295. Chương 294 - Bán Người	1136
296. Chương 295 - Nhật Đảo	1140
297. Chương 296 - Đại Nhật Thánh Quang Thiên Mạc	1143
298. Chương 297 - Đã Lâu Không Gặp!	1147
299. Chương 298 - Không Được Đi	1152
300. Chương 299 - Bộc Lộ Thực Lực	1156
301. Chương 300: Hiểu Rõ	1160
302. Chương 301: Bì Tuyết Thi Hỏa	1164
303. Chương 302: Thi Vương Gầm Một Tiếng	1167
304. Chương 303: Bán Chủ Nhân	1171
305. Chương 304: Phúc Đột Nhiên Tới	1176
306. Chương 305: Có Dám Đến Chỗ Ta Nghịch Nước Không?	1181
307. Chương 306: Ánh Mắt Tình Yêu	1185
308. Chương 307: Chiến Đấu Diên Cuồng	1189
309. Chương 308: Bạo Kích	1193
310. Chương 309: Người Hiểu Cái Rắm	1196
311. Chương 310 : Không Phải Là Người Chịu Tù Túng Trong Ao Hồ	1199

312. Chương 311:	Thi Hồn Kiều	1203
313. Chương 312:	Ba Thời Kỳ Cổ Đại	1206
314. Chương 313:	Ám Từ Vụ Chưởng	1210
315. Chương 314:	Ẩn Tình	1214
316. Chương 315:	Ước Định	1218
317. Chương 316:	Hiếu Chuyện	1223
318. Chương 317:	Tẩu Hỏa Nhập Ma?	1227
319. Chương 318:	Tìm Hiểu	1232
320. Chương 319:	Võ Hồn Biến Dị	1236
321. Chương 320:	Tự Hiểu Nhân Tình	1241
322. Chương 321:	Ở Lại Cùng Người	1244
323. Chương 322:	Tay Phải Mạnh Mẽ	1248
324. Chương 323:	Lấy Lại Niềm Tin	1253
325. Chương 324:	Lên Núi	1257
326. Chương 325:	Giữa Làn Sinh Tử	1260
327. Chương 326:	Uy Hiếp Trắng Trợn	1264
328. Chương 327:	Bất Kể Hậu Quả	1267
329. Chương 328:	Ma Vân Ngập Trời	1271
330. Chương 329:	Dùng Dao Mổ Trâu Cát Tiết Gà	1274
331. Chương 330:	Xích Diêm	1278
332. Chương 331:	Thua Tan Tác	1282
333. Chương 332:	Sinh Li Tử Biệt	1287
334. Chương 333:	Điên Cuồng	1291
335. Chương 334:	Tử Chiến Đột Phá	1295
336. Chương 335:	Khoanh Tay Đứng Nhìn	1298
337. Chương 336:	Dung Hợp Hoàn Toàn	1302
338. Chương 337:	Kiểm Phá Hư Không	1305
339. Chương 338:	Chúa Tể Tương Lai	1309
340. Chương 339:	Hồn Xước	1312
341. Chương 340:	Nhật Nguyệt Tinh Thần Cùng Xuất Hiện	1316
342. Chương 341:	Thần Tích!	1319
343. Chương 342:	Tự Tinh Thần Lực	1323
344. Chương 343:	Khai Mở Truyền Thừa	1326
345. Chương 344:	Tinh Dực	1330
346. Chương 345:	Chém Giết	1333
347. Chương 346:	Tiếp Tục Biến Dị	1337
348. Chương 347:	Tâm Tình Chuyển Biến	1341
349. Chương 348:	Đạo Của Ta	1344
350. Chương 349:	Phú Quý Hiểm Trung Cầu	1348
351. Chương 350:	Lạt Thủ Tồi Hoa	1351
352. Chương 351:	Tập Kích Trong Nghịch Cảnh	1354
353. Chương 352:	Trạng Thái Điên Cuồng	1357
354. Chương 353:	Ta Cho Người Tự Do	1360
355. Chương 354:	Hy Vọng Các Người Phát Triển	1363
356. Chương 355:	Hung Danh Truyền Xa	1366
357. Chương 356:	Phúc Họa Liên Nhau	1370
358. Chương 357:	Nói Với Nàng Rằng Ta Vẫn Còn Sống	1373
359. Chương 358:	Bắc Đẩu Tinh La	1377
360. Chương 359:	Cường Giả	1380
361. Chương 360:	Đất Khách	1384
362. Chương 361:	Ba Nam Hai Nữ	1387
363. Chương 362:	Mặt Thiện Mặt Ác	1390
364. Chương 363:	Yêu Thú, Hung Địa, Con Người	1393
365. Chương 364:	Người Dò Đường	1397

9d9X *?QÆM; 9dj, >MMX SK? QNK; X
9d8X *?QÆM; 9d9X "X G° X
9deX *?QÆM; 9d8, *?QM? L; ?o hxbæQ Æ+XNM; X>X X X X X X X X X X X X X X
9ddX *?QÆM; 9de, E?-M; SK? K Æ€Xo XMK; X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9d3X *?QÆM; 9dd, h? >B MXh X-M X? QM; X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9dNX *?QÆM; 9d3, h?BXaÆMX h? Æ *a B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
93yX *?QÆM; 9dN, S?QM; α• M XBXMxa X+X X X X X X X X X X X X X X X X X X

852. Chương 844:	Con Rể	2952
853. Chương 845:	Giáp Mặt Giết Người	2955
854. Chương 846:	Cấm Địa Kỳ Quan	2957
855. Chương 847		2960
856. Chương 848		2963
857. Chương 849		2967
858. Chương 850		2970
859. Chương 851:	Vật Quy Nguyên Chủ	2973
860. Chương 852:	Hứa Hẹn	2976
861. Chương 853:	Yêu Long	2980
862. Chương 854		2983
863. Chương 855:	Trao Đổi	2986
864. Chương 856:	Mỗi Người Đều Có Cơ Duyên	2990
865. Chương 857:	Muốn Chết	2993
866. Chương 858:	Tự Tại Thiên Vương Điện	2996
867. Chương 859		2999
868. Chương 860:	Hồi Tâm	3003
869. Chương 861:	Đi Theo Thạch Nham	3006
870. Chương 862:	Cấm Hồn Đài	3009
871. Chương 863:	Phỏng Đoán Khủng Bố	3013
872. Chương 864:	Chúng Ta Nhiều Người	3016
873. Chương 865:	Yêu Hoa Nở Rộ	3019
874. Chương 866:	Minh Ngọc Yêu Hoa	3023
875. Chương 867:	Vật Của Thần Tộc	3026
876. Chương 868:	Thần Tộc Khôi Phục	3030
877. Chương 869:	Khuôn Mặt Tươi Cười Quỷ Dị Trong Tấm Bia Đá	3032
878. Chương 870:	Triệu Hồi Thần Kiếm	3036
879. Chương 871:	Thức Tỉnh	3039
880. Chương 872:	Lôi Đình Thần Quang	3042
881. Chương 873:	Giấy Dưa	3046
882. Chương 874:	Bốn Tầng Linh Hồn Tế Đài Bỏ Trốn	3049
883. Chương 875:	Hư Không Thông Đạo	3052
884. Chương 876:	Chỉ Là Bằng Hữu	3056
885. Chương 877:	Không Cam Lòng Bình Phàm	3059
886. Chương 878:	Các Người Là Tiểu Thú À?	3062
887. Chương 879:	Bát Đại Truyện Thừa	3065
888. Chương 880:	Ở Chung Hòa Thuận	3068
889. Chương 881:	Bộ Lạc Cự Nhân	3072
890. Chương 882:	Hư Giới	3075
891. Chương 883:	Cảm Giác Quen Thuộc	3078
892. Chương 884:	Liên Thông Với Cổ Thổ	3081
893. Chương 885:	Trở Lại	3084
894. Chương 886:	Mang Đến Hy Vọng	3087
895. Chương 887:	Phát Hiện Kinh Người	3090
896. Chương 888:	Chủ Cửa Thủy Giới	3094
897. Chương 889:	Thái Cổ Yêu Hỏa	3097
898. Chương 890:	Nơi Thần Bí Không Thể Biết Tới	3100
899. Chương 891:	Căn Nguyên	3103
900. Chương 892:	Xếp Hàng Thứ Nhất Thiên Hỏa	3107
901. Chương 893:	Cướp Lấy Căn Nguyên	3112
902. Chương 894:	Chứng Kiến Hàng Tỉ Năm	3115
903. Chương 895:	Song Hồn	3119
904. Chương 896:	Nguyên Thần Cảnh	3123
905. Chương 897:	Thần Duy Nhất	3125

906. Chương 898: Tin Tức Của Người Ấy	3129
907. Chương 899: Đại Di Chuyển	3132
908. Chương 900: Ngàn Dặm Dưới Lòng Đất	3135
909. Chương 901: Thiên Địa Liên	3139
910. Chương 902: Vạn Trọng Thạch	3142
911. Chương 903: Chữa Trị Cổ Trận	3146
912. Chương 904: Thu Hoạch	3149
913. Chương 905	3152
914. Chương 906: Tiền Chuộc Bảy Mươi Vạn Thần Tinh	3155
915. Chương 907: Dương Thanh Đế Hậu Tích Bạc Phát	3159
916. Chương 908: Cô Độc Đi Xa	3162
917. Chương 909: Huyết Kích	3166
918. Chương 910: Hôm Nay, Ta Tới Thực Hiện Lời Thề!	3169
919. Chương 911	3173
920. Chương 912	3176
921. Chương 913	3180
922. Chương 914: Treo Giải Thưởng Trăm Vạn	3183
923. Chương 915	3186
924. Chương 916	3189
925. Chương 917	3192
926. Chương 918	3195
927. Chương 919	3199
928. Chương 920	3202
929. Chương 921	3206
930. Chương 922	3209
931. Chương 923	3212
932. Chương 924	3216
933. Chương 925	3219
934. Chương 926	3222
935. Chương 927	3226
936. Chương 928	3229
937. Chương 929	3232
938. Chương 930	3235
939. Chương 931	3239
940. Chương 932	3242
941. Chương 933	3245
942. Chương 934	3249
943. Chương 935	3252
944. Chương 936	3255
945. Chương 937	3259
946. Chương 938	3262
947. Chương 939	3266
948. Chương 940	3269
949. Chương 941	3272
950. Chương 942	3276
951. Chương 943	3279
952. Chương 944	3283
953. Chương 945	3286
954. Chương 946	3289
955. Chương 947	3293
956. Chương 948	3296
957. Chương 949	3300
958. Chương 950	3303
959. Chương 951	3306

960. Chương 952	3310
961. Chương 953	3313
962. Chương 954	3317
963. Chương 955	3320
964. Chương 956	3323
965. Chương 957	3327
966. Chương 958	3330
967. Chương 959	3333
968. Chương 960	3336
969. Chương 961	3340
970. Chương 962	3343
971. Chương 963	3346
972. Chương 964	3350
973. Chương 965	3353
974. Chương 966	3356
975. Chương 967	3359
976. Chương 968	3363
977. Chương 969	3366
978. Chương 970	3369
979. Chương 971	3372
980. Chương 972	3376
981. Chương 973	3379
982. Chương 974	3383
983. Chương 975	3386
984. Chương 976	3389
985. Chương 977	3392
986. Chương 978	3396
987. Chương 979	3399
988. Chương 980	3402
989. Chương 981	3406
990. Chương 982	3409
991. Chương 983	3412
992. Chương 984	3415
993. Chương 985	3418
994. Chương 986	3421
995. Chương 987	3425
996. Chương 988	3428
997. Chương 989	3431
998. Chương 990	3435
999. Chương 991	3438
1000. Chương 992	3441
1001. Chương 993	3445
1002. Chương 994	3448
1003. Chương 995	3452
1004. Chương 996	3455
1005. Chương 997	3458
1006. Chương 998	3462
1007. Chương 999	3465
1008. Chương 1000	3468
1009. Chương 1001	3472
1010. Chương 1002	3474
1011. Chương 1003	3478
1012. Chương 1004	3481
1013. Chương 1005	3485

1014.	Chương 1006	3488
1015.	Chương 1007	3492
1016.	Chương 1008	3495
1017.	Chương 1009	3498
1018.	Chương 1010	3502
1019.	Chương 1011	3505
1020.	Chương 1012	3508
1021.	Chương 1013	3511
1022.	Chương 1014	3515
1023.	Chương 1015	3518
1024.	Chương 1016	3521
1025.	Chương 1017	3525
1026.	Chương 1018	3528
1027.	Chương 1019	3532
1028.	Chương 1020	3535
1029.	Chương 1021	3538
1030.	Chương 1022	3542
1031.	Chương 1023	3545
1032.	Chương 1024	3549
1033.	Chương 1025	3552
1034.	Chương 1026	3556
1035.	Chương 1027	3559
1036.	Chương 1028	3562
1037.	Chương 1029	3566
1038.	Chương 1030	3569
1039.	Chương 1031	3573
1040.	Chương 1032	3576
1041.	Chương 1033	3579
1042.	Chương 1034	3583
1043.	Chương 1035	3586
1044.	Chương 1036	3590
1045.	Chương 1037	3593
1046.	Chương 1038	3597
1047.	Chương 1039	3600
1048.	Chương 1040	3603
1049.	Chương 1041	3607
1050.	Chương 1042	3610
1051.	Chương 1043	3613
1052.	Chương 1044	3616
1053.	Chương 1045	3620
1054.	Chương 1046	3623
1055.	Chương 1047	3627
1056.	Chương 1048	3630
1057.	Chương 1049	3633
1058.	Chương 1050	3637
1059.	Chương 1051	3640
1060.	Chương 1052	3643
1061.	Chương 1053	3647
1062.	Chương 1054	3651
1063.	Chương 1055	3654
1064.	Chương 1056	3658
1065.	Chương 1057	3661
1066.	Chương 1058	3665
1067.	Chương 1059	3668

1068.	Chương 1060	3672
1069.	Chương 1061	3675
1070.	Chương 1062	3679
1071.	Chương 1063	3682
1072.	Chương 1064	3685
1073.	Chương 1065	3689
1074.	Chương 1066	3693
1075.	Chương 1067	3696
1076.	Chương 1068	3699
1077.	Chương 1069	3703
1078.	Chương 1070	3707
1079.	Chương 1071	3710
1080.	Chương 1072	3714
1081.	Chương 1073	3718
1082.	Chương 1074	3721
1083.	Chương 1075	3725
1084.	Chương 1076	3728
1085.	Chương 1077	3732
1086.	Chương 1078	3735
1087.	Chương 1079	3739
1088.	Chương 1080	3742
1089.	Chương 1081	3745
1090.	Chương 1082	3749
1091.	Chương 1083	3752
1092.	Chương 1084	3755
1093.	Chương 1085	3759
1094.	Chương 1086	3762
1095.	Chương 1087: Kinh Loạn!	3766
1096.	Chương 1088: Cứng Rắn Chiếm Đoạt	3769
1097.	Chương 1089: Hồn Kiếp	3773
1098.	Chương 1090: Đánh Võ Chết Cốc	3776
1099.	Chương 1091: Dắt Tay	3780
1100.	Chương 1092: Đại Cục Tinh Hải	3783
1101.	Chương 1093: Giáo Cục	3787
1102.	Chương 1094: Tinh Diệu Quả Thụ	3790
1103.	Chương 1095: Xấu Hổ Bại Lộ	3793
1104.	Chương 1096: Nhất Biến Tái Biến	3797
1105.	Chương 1097: Luyện Hóa Quả Thụ	3801
1106.	Chương 1098	3804
1107.	Chương 1099	3807
1108.	Chương 1100	3811
1109.	Chương 1101	3814
1110.	Chương 1102	3817
1111.	Chương 1103	3820
1112.	Chương 1104	3824
1113.	Chương 1105	3827
1114.	Chương 1106	3831
1115.	Chương 1107	3834
1116.	Chương 1108: Cùng Ta Có Liên Quan Gì?	3838
1117.	Chương 1109: Vừa Mới Xoay Chuyển	3841
1118.	Chương 1110: Xé Rách Da Mặt!	3844
1119.	Chương 1111: Thực Hiện Được	3848
1120.	Chương 1112: Hoa Phở Cùng Hoa Chủ	3851
1121.	Chương 1113: Chân Thật Hẳn Lên!	3854

1122.	Chương 1114:	Mai Phục	3858
1123.	Chương 1115:	Vì Cái Gì Mỗi Lần Đầu Là Ta?	3861
1124.	Chương 1116:	Hung Trận Đáy Hồ	3864
1125.	Chương 1117:	Ám Chiến	3867
1126.	Chương 1118:	Biến Cố Đột Nhiên Sinh Ra	3870
1127.	Chương 1119:	Miếu Sát!	3872
1128.	Chương 1120:	Giở Lại Trở Cũ	3875
1129.	Chương 1121:	Được Như Mong Muốn	3878
1130.	Chương 1122:	Ai Là Người Tâm Phúc?	3881
1131.	Chương 1123:	Số Mệnh Tử Địch	3885
1132.	Chương 1124:	Gánh Nặng	3888
1133.	Chương 1125:	Khóa Giới	3891
1134.	Chương 1126:	Tứ Đại Sinh Linh	3895
1135.	Chương 1127:	Thiên Yêu Tộc Cùng Minh Hoàng Tộc	3898
1136.	Chương 1128:	Liên Thủ	3901
1137.	Chương 1129:	Giăng Co	3904
1138.	Chương 1130:	Xích Viêm Tâm	3907
1139.	Chương 1131:	Rèn Luyện Hư Giới	3911
1140.	Chương 1132:	Tiểu Mập Mạp	3914
1141.	Chương 1133:	Một Cái Luân Hồi	3917
1142.	Chương 1134:	Gia Tộc Tra Đặc Lý Tư	3920
1143.	Chương 1135:	Bạch Cốt Huyết Luyện Quỷ Mộ	3924
1144.	Chương 1136:	Tín Nhiệm	3927
1145.	Chương 1137:	Xoay Chuyển Càn Khôn	3930
1146.	Chương 1138:	Đoạt Quyền!	3933
1147.	Chương 1139:	Đây Là Kẻ Thứ Nhất	3937
1148.	Chương 1140:	Huyết Cốt Đổi Chủ	3940
1149.	Chương 1141:	Bất Tử Thân!	3943
1150.	Chương 1142:	Điên Cuồng Quyết Đấu!	3947
1151.	Chương 1143:	Ngũ Sắc Quang Minh Thế Giới	3950
1152.	Chương 1144:	Luyện Ngục Thiêu Đốt	3954
1153.	Chương 1145:	Thương Vãn Không Ăn Thiệt Thòi	3957
1154.	Chương 1146:	Hoang	3960
1155.	Chương 1147:	Có Người Sống, Có Người Chết	3963
1156.	Chương 1148:	Tam Hỏa Giao Hòa	3967
1157.	Chương 1149:	Luyện Hóa Cổ Đại Lục?	3970
1158.	Chương 1150:	Nó Đang Chú Ý Người	3973
1159.	Chương 1151:	Toàn Tình Đầu Nhập	3977
1160.	Chương 1152:	Bí Trận Khởi Nguyên	3980
1161.	Chương 1153:	Bát Đại Khôi Thủ	3983
1162.	Chương 1154:	Cách Không Chiến Một Trận!	3987
1163.	Chương 1155:	Bắt Được Phương Tâm	3990
1164.	Chương 1156:	Hoang Hậu Ban Thưởng	3994
1165.	Chương 1157:	Khởi Hân!	3997
1166.	Chương 1158		4002
1167.	Chương 1159		4002
1168.	Chương 1160		4002
1169.	Chương 1161		4002
1170.	Chương 1162		4002
1171.	Chương 1163		4002
1172.	Chương 1164		4002
1173.	Chương 1165		4002
1174.	Chương 1166:	Kì Địa	4002
1175.	Chương 1167:	Phẳng Phất Như Cảnh Trong Mơ	4002

1176.	Chương 1168:	Hư Thần Tam Trọng Thiên	4002
1177.	Chương 1169:	Mục Đích	4002
1178.	Chương 1170:	Thủy Nguyên Quả	4002
1179.	Chương 1171:	Thế Giới Chi Thụ	4002
1180.	Chương 1172:	Cáp Sâm Diên Cuồng	4002
1181.	Chương 1173:	Ta Đang Giúp Người	4002
1182.	Chương 1174:	Lãnh Nhân Bằng Quan	4002
1183.	Chương 1175:	Thay Trời Đổi Đất	4002
1184.	Chương 1176:	Huyết Kiếm Toái Thần Chu	4002
1185.	Chương 1177:	Quỷ Biến	4002
1186.	Chương 1178:	Hai Thế Giới Va Chạm	4002
1187.	Chương 1179:	Phản Diệt Nghiệp Hỏa	4002
1188.	Chương 1180:	Tịnh Thế Chi Quang	4002
1189.	Chương 1181:	Thiên Địa Vận Mệnh	4002
1190.	Chương 1182:	Người Biến Mất Mười Năm Kia	4002
1191.	Chương 1183:	Thức Tỉnh	4002
1192.	Chương 1184:	Trở Về	4002
1193.	Chương 1185:	Vực Hải	4002
1194.	Chương 1186:	Nổi Danh Thiên Hạ	4002
1195.	Chương 1187:	Mưu Đồ Thiên Địa	4002
1196.	Chương 1188:	Có Một Cổ Lực Lượng	4002
1197.	Chương 1189:	Chúng Cường Tề Tụ	4002
1198.	Chương 1190:	Vương Giả Trở Về	4002
1199.	Chương 1191:	Huyết Trì Sôi Trào	4002
1200.	Chương 1192:	Bên Huyết Trì, Thạch Nham Vẽ Một Vòng Tròn	4002
1201.	Chương 1193:	Một Kiếm Phong Tào Nộ	4002
1202.	Chương 1195:	Đi Đến	4002
1203.	Chương 1196:	Huyết Ma Đột Phá	4002
1204.	Chương 1197:	Làm Cho Cả Hải Lâm Vào Chấn Động	4002
1205.	Chương 1198:	Đoạt Tiền	4002
1206.	Chương 1199:	Tôn Trọng	4002
1207.	Chương 1200:	Kiên Cố	4002
1208.	Chương 1201:	Tinh Thần Đại Chiến	4002
1209.	Chương 1202:	Đốt Hồn	4002
1210.	Chương 1203:	Linh Động	4002
1211.	Chương 1204:	Huyết Mạch Biến Dị	4002
1212.	Chương 1205:	Thần Tộc Cầu Viện	4002
1213.	Chương 1206:	Thần Tộc Đại Sát Khí	4002
1214.	Chương 1207:	Thần Phật Uy Lực Tiêu Giảm	4002
1215.	Chương 1208:	Lần Thứ Hai Trọng Kích	4002
1216.	Chương 1209:	Lão Sư Người Là Ai ?	4002
1217.	Chương 1210:	Không Muốn Lại Làm Cầu	4002
1218.	Chương 1211:	Huyết Chiến	4002
1219.	Chương 1212:	Chung Kết Thần Thoại	4002
1220.	Chương 1213:	Đại Thắng	4002
1221.	Chương 1214:	Như Năm Đó	4002
1222.	Chương 1215:	Thanh Long Thức Tỉnh	4002
1223.	Chương 1216:	Yêu Tổ Huyết Tể	4002
1224.	Chương 1217:	Tạo Nên Kì Tích	4002
1225.	Chương 1218:	Loạn Tượng Sơ Hiện	4002
1226.	Chương 1219:	Mang Theo Tinh Mà Quay Về	4002
1227.	Chương 1220:	Danh Vọng	4002
1228.	Chương 1221:	Đại Bút Thủ	4002
1229.	Chương 1222:	Bất Hủ	4002

1230.	Chương 1223:	Bất Khuất	4002
1231.	Chương 1224:	Thực Hiện Lời Hứa...	4002
1232.	Chương 1225:	Cự Lan Thương Hội	4002
1233.	Chương 1226:	Hắc Thiết Thành	4002
1234.	Chương 1227:	Một Cái Hộp Ngọc	4002
1235.	Chương 1228:	Thị Huyết Khí Tức	4002
1236.	Chương 1229:	Một Ngón Tay	4002
1237.	Chương 1230:	Mê Hoặc	4002
1238.	Chương 1231:	Tận Lực Mà An Bài	4002
1239.	Chương 1232:	Quần Hùng	4002
1240.	Chương 1233:	Dung Hợp Áo Nghĩa	4002
1241.	Chương 1234:	Thôn Phệ	4002
1242.	Chương 1235:	Phi Liệt Đặc	4002
1243.	Chương 1236:	Thần Chủ Hồn Lâm	4002
1244.	Chương 1237:	Tiến Dàn Từng Bước	4002
1245.	Chương 1238:	Tranh Giành Chỗ Ngồi	4002
1246.	Chương 1239:	Một Cổ Quan Tài	4002
1247.	Chương 1240:	Nội Chiến	4002
1248.	Chương 1241:	Tránh Thoát	4002
1249.	Chương 1242:	Biển Máu Đảo Xương	4002
1250.	Chương 1243:	Chấp Niệm Của Giới Linh	4002
1251.	Chương 1244:	Thủ Lĩnh Tuyệt Vọng Sâm La	4002
1252.	Chương 1245:	Tám Tùy Tùng	4002
1253.	Chương 1246:	Huyết Chiếu	4002
1254.	Chương 1247:	Gặp Lại	4002
1255.	Chương 1248:	Ta Mới Là Chủ Nhân	4002
1256.	Chương 1249:	Kế Hoạch Hoàn Mỹ Của Thiên Yêu Tộc	4002
1257.	Chương 1250:	Thiên Địa Của Ta	4002
1258.	Chương 1251:	Hứa Hẹn	4002
1259.	Chương 1252:	Bước Vào Huyết Hải	4002
1260.	Chương 1253:	Cuồng Nhiệt	4002
1261.	Chương 1254:	Pho Tượng Thị Huyết	4002
1262.	Chương 1255:	Có Một Loại Lực Lượng	4002
1263.	Chương 1256:	Tam Đại Thủ Lãnh	4002
1264.	Chương 1257:	Quán Đỉnh	4002
1265.	Chương 1258:	Tranh Đoạt Khôi Thủ	4002
1266.	Chương 1259:	Kinh Biến	4002
1267.	Chương 1260:	Người Không Phải Nó	4002
1268.	Chương 1261:	Giới Linh	4002
1269.	Chương 1262:	Phong Ấn	4002
1270.	Chương 1263:	Kinh Thiên Suy Đoán	4002
1271.	Chương 1264:	Quang Minh Thiên Vương	4002
1272.	Chương 1265:	Huyền Vực	4002
1273.	Chương 1266:	Mở Đường Không Gian	4002
1274.	Chương 1267:	Không Đủ Tư Cách!	4006
1275.	Chương 1268:	Trêu Đùa	4010
1276.	Chương 1269:	Nguyên Thần Tỏa	4014
1277.	Chương 1270:	Ôm Cây Đợi Thỏ	4017
1278.	Chương 1271:	Cố Làm Ra Vẻ?	4021
1279.	Chương 1272:	Bá Đạo	4024
1280.	Chương 1273:	Nữ Nhân Của Ta!	4028
1281.	Chương 1274:	Hắn Rốt Cuộc Là Ai?	4032
1282.	Chương 1275:	Không Rõ Không Hiểu	4035
1283.	Chương 1276:	Sâu Tầng Thể Ngộ	4039

1284.	Chương 1277:	Thấy Rõ Ngụy Cơ	4039
1285.	Chương 1278:	Tiêu Diêu	4039
1286.	Chương 1279:	Phải Làm	4039
1287.	Chương 1280:	Tánh Mạng Thăng Hoa	4039
1288.	Chương 1281:	Địch Tập La	4039
1289.	Chương 1282:	Trần Gia	4039
1290.	Chương 1283:	Tàn Sát	4039
1291.	Chương 1284:	Liều Mạng	4039
1292.	Chương 1285:	Một Đường Máu Tanh	4039
1293.	Chương 1286:	Thịnh Yên Đầu Người	4039
1294.	Chương 1287:	Xông Vào Hang Hổ	4043
1295.	Chương 1288:	Một Chọi Hai	4046
1296.	Chương 1289:	Một Người Là Đủ	4050
1297.	Chương 1290:	Đánh Cờ	4054
1298.	Chương 1291:	Tự Mình Đóng Băng	4057
1299.	Chương 1292:	Hồi Sinh!	4061
1300.	Chương 1293:	Thắng Thắn Thành Khẩn Đối Lập Nhau	4064
1301.	Chương 1294:	Nhân Tính	4068
1302.	Chương 1295:	Lôi Long Hải Cốt	4072
1303.	Chương 1296:	Châm Lại Sinh Mệnh Chi Hỏa!	4076
1304.	Chương 1297:	Lôi Địch Cùng Thanh Tiêu	4079
1305.	Chương 1298:	Lão Hữu Gặp Lại	4083
1306.	Chương 1299:	Bất Hủ Quyết Đấu	4086
1307.	Chương 1300:	Xuất Thân Cùng Một Môn	4090
1308.	Chương 1301:	Đại Cục	4094
1309.	Chương 1302:	Tôn Giả Hàng Lâm	4094
1310.	Chương 1303:	Xuất Chiến Cùng Ta	4094
1311.	Chương 1304:	Cẩn Trǎ	4094
1312.	Chương 1305:	Cố Gắng Chống Đỡ	4094
1313.	Chương 1306:	Vực Trường	4094
1314.	Chương 1307:	Duy Đức Sâm Bạo Tẩu ! Thạch Nham Mấy Lần Suýt Nổ	4094
1315.	Chương 1308:	Điên Cuồng Lan Ra	4094
1316.	Chương 1309:	Ăn Mòn Cả Thiên Địa	4094
1317.	Chương 1310:	Sinh Tử Thay Đổi Liên Tục	4094
1318.	Chương 1311:	Cái Thế Cự Ma	4094
1319.	Chương 1312:	Băng Diệt	4094
1320.	Chương 1313:	Mở Thiên Địa	4098
1321.	Chương 1314:	Dẫn Đường Tà Ác	4101
1322.	Chương 1315:	Hắn Là Nam Nhân Của Ta	4104
1323.	Chương 1316:	Ấm Lòng	4107
1324.	Chương 1317:	Vực Ngoại Thần Quang	4110
1325.	Chương 1318:	Du Lịch	4114
1326.	Chương 1319:	Quý Địa	4117
1327.	Chương 1320:	Tà Vật Không Biết Tên	4120
1328.	Chương 1321:	Đại Nhục Đoàn	4123
1329.	Chương 1322:	Dung Luyện	4123
1330.	Chương 1323:	Cự Trùng	4123
1331.	Chương 1324:	Thái Sương Sinh Linh	4123
1332.	Chương 1325:	Sống Trong Dương Quyển	4123
1333.	Chương 1326:	Câu Hỏi Khó Giải	4123
1334.	Chương 1327:	Tận Thế Sắp Đến	4123
1335.	Chương 1328:	Điên Cuồng Phún Dũng!	4123
1336.	Chương 1329:	Phúc Trạch Đầy Trời	4123
1337.	Chương 1330:	Bất Động Chi Tâm!	4123

R99eX *?QÆM; R9jN, XæK M; XS X^a B X
R99dX *?QÆM; R99y, J°i L X K K X W X
R993X *?QÆM; R9k9, X> X
R99NX *?QÆM; R99k, >X B a X X Q X M X
R98yX *?QÆM; R99j, E?~M; :B M K h X
R98RX *?QÆM; R999, J€m _ X B X o X B X æ € X "X M X X X X X X X X X X X X X X X X X
R98kX *?QÆM; R998, X" X Q X E X X B X
R98jX *?QÆM; R99e, h?B X M X v X X Q X h X
R989X *?QÆM; R99d, h Q € B h X B M X L X° æ X Q X
R988X *?QÆM; R993, o *?¢ K X B X X U X X B X B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
R98eX *?QÆM; R99N, L?°i S?€ T h?~M; - o X M X S X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
R98dX *?QÆM; R98y, >m M; X X h X G X K X
R983X *?QÆM; R98R, *?Q h X B X M X X Q X L X X M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
R98NX *?QÆM; R98k, X X M X
R9eyX *?QÆM; R98j, L?°i L X° X
R9eRX *?QÆM; R989, Z m X v æ X m X G X B X
R9ekX *?QÆM; R988, æ ¢ B *?B X M X S X S X Q X B X M X X X X X X X X X X X X X X X X X
R9ejX *?QÆM; R98e, L; QÆB *Á M X?Q X L X O X h X M X X X X X X X X X X X X X X X X X
R9e9X *?QÆM; R98d, h X M X X h X X X G X
R9e8X *?QÆM; R983, •K . QÆM X; X?Q X M X X S X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
R9eeX *?QÆM; R98N, G Q M; X h X B G X æ X
R9edX *?QÆM; R9ey, . Q • K X X M æ ° M X
R9e3X *?QÆM; R9eR, >Q X M X o X X L X Q X B X
R9eNX *?QÆM; R9ek, L?°i L X i X X X S X h X M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
R9dyX *?QÆM; R9ej, a X M X h X X L X° X
R9dRX *?QÆM; R9e9, L?b M h?B X M X X X X B X M h X B X M X X X X X X X X X X X X X
R9dkX *?QÆM; R9d8, X h X
R9djX *?QÆM; R9ee, h X M X
R9d9X *?QÆM; R9ed, X J X n X h X X M X
R9d8X *?QÆM; R9d8, X
R9deX *?QÆM; R9eN, o U + : B X B X Z m X M h X X M X X X X X X X X X X X X X X X X
R9ddX *?QÆM; R9dy, X
R9d3X *?QÆM; R9d3, X
R9dNX *?QÆM; R9dk, æ ¢ i h?X M X X B X T X L X° X X X X X X X X X X X X X X X X X
R93yX *?QÆM; R9dj, a® J M X X X B X æ X
R93RX *?QÆM; R9d9, h " M *?B M E X U X X B X o X M X L X K X X X X X X X X X X X X
R93kX *?QÆM; R9d8, L; QÆB *Á M X
R93jX *?QÆM; R9de, o X
R939X *?QÆM; R9dd, h?i B : B M h X X æ ' B æ ° Q X G X n X X X X X X X X X X X X
R938X *?QÆM; R9d8, X M X
R93eX *?QÆM; R9dN, " i > O h K X h X
R93dX *?QÆM; R93y, X B X M X æ ° M X
R933X *?QÆM; R93R, L; QÆB *i S?°a X L X M; X X X X X X X X X X X X X X X X X X
R93NX *?QÆM; R93k, æ @ B h?Q ¢ B : B X X X X B X a X X B X M X X B X X X X X X X X
R9NyX *?QÆM; R93j, h L?b M h X
R9NRX *?QÆM; R939, *?• M h X
R9NkX *?QÆM; R938, h B M X X U X
R9NjX *?QÆM; R93e, S X Q X M X
R9N9X *?QÆM; R93d, X B X i h X
R9N8X *?QÆM; R933, . U X E B X M X
R9NeX *?QÆM; R93N, æ B o *Q M æ Q i M; X n X M X X X X X X X X X X X X X X X
R9NdX *?QÆM; R9Ny, o" i Z n X v X
R9N3X *?QÆM; R9NR, h?X B X a X
R9NNX *?QÆM; R9Nk, s Q æ X m X

R8yyX *?QÆM; R9Nj, æ¢B S?QMx 'M x ?mXi X X X X X X X X X X X X X X X X
R8yRX *?QÆM; R9N9, *QM æDìMXS?Q X `Q E+X X X X X X X X X X X X X X X X
R8ykX *?QÆM; R9N8, .B L;-M *m®B *MMI;X* Q X X X mV X X X X X X X X X X

Thạch Nham vẫn đau đầu, tiếng rít đến từ Huyết Trì tra tấn hần khiến cho hần khó có thể tập trung tinh lực mà suy nghĩ.

Huyết Trì tất nhiên có cổ quái!

Thạch Nham vẻ mặt bình tĩnh, thủ vững tâm linh. Nhiều năm qua giữa lần ranh sống chết bồi dưỡng ra thần kinh cứng cõi phát huy tác dụng, tuy rằng hần cực kỳ đau đầu như trước nhưng vẫn còn bình tĩnh, hơn nữa bước đi đến Huyết Trì.

“Răng rắc! Răng rắc!”

Từng khúc xương khô trắng xám ở dưới bàn chân hần vỡ vụn. Thạch Nham thần sắc ngưng trọng, nhìn bạch cốt trắng như tuyết từ trong thạch động, lúc bọn họ chưa tiến vào, trong huyết động chắc đã chết không ít người, Huyết Trì kia là căn nguyên tội ác, hần muốn tìm kiếm bí ẩn Huyết Trì, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Càng tới gần Huyết Trì, tiếng rít chói tai kia càng nặng, như một thanh đao nhọn đâm mạnh vào trong óc hần. Trong tiếng rít ẩn chứa khí tức giết chóc điên cuồng muốn phá hủy tất cả lý trí và bình tĩnh của hần. Nếu không phải hần nhiều năm qua đều khiêu chiến cực hạn, thần kinh cứng cõi biến thái vô cùng, sợ là đã sớm không chịu nổi.

Bên cạnh Huyết Trì có một đồng thi cốt, giữa Huyết Trì cũng có thi cốt màu trắng ngà ẩn ẩn hiện lên, Huyết Trì không lớn nhưng giống như Tu La huyết hải, không biết đã cắn nuốt bao nhiêu sinh linh.

Thạch Nham cảm thấy sở dĩ linh hồn mình đến nơi đây, có liên quan rất lớn đến Huyết Trì vô cùng quỷ dị này. Hần cảm thấy có lẽ hần còn có thể thông qua Huyết Trì trở về, trở lại thế giới quen thuộc kia, trở lại Hồ xanh trên quần đảo Bahamas.

Cách Huyết Trì càng lúc càng gần, đột nhiên Thạch Nham phát hiện một hiện tượng kỳ lạ, máu đỏ tươi đặc sệt trong Huyết Trì nhưng hần không có ngửi được một chút mùi máu tươi.

Ngược lại, không khí nơi này lại rất tươi mát, thậm chí có mùi thơm đặc biệt không hợp với lẽ thường, cẩn thận cảm thụ hần phát hiện mùi thơm đặc biệt lại đến từ Huyết Trì!

Trong lòng Thạch Nham rất tò mò, càng thêm tin tưởng trong Huyết Trì tất có cổ quái.

Lại đi tiếp vài bước, đột nhiên trong óc hần bên trong hiện ra ảo giác biển máu vô biên. Trong biển máu có vô cùng vô tận thi cốt chồng chất thành đảo nhỏ, có thi cốt bảo tồn đầy đủ, như di cốt khủng long Kỷ Phấn Trắng to như ngọn núi nhỏ, trong biển máu dường như có một thanh âm không ngừng lặp đi lặp lại: “Giết! Giết! Giết! Giết! Giết!”

Thạch Nham thủ vững bản tâm, nhưng tim lại gia tốc không chịu khống chế, áp lực khủng bố như ngạt thở đập vào mặt, hần cảm giác được hương vị tử vong quen thuộc, hần cảm thấy mình chưa từng có cách tử vong gần như vậy.

Hần biết, bước tiếp theo có thể là tử vong!

Nhưng mà, nhiều năm qua thám hiểm tử vong, chẳng những không có khiến hần sợ hãi còn khiến hần đặc biệt hưởng thụ giờ khắc này! Đối mặt tử vong, cầu sinh trong tử vong đó chính là chân lý vận động cực hạn!

Một bước, một bước, lại một bước!

Dưới áp lực như phô thiên cái địa của Huyết Trì, Thạch Nham rốt cục đi đến bên cạnh Huyết Trì. Nhìn Huyết Trì không lớn, phần điên cuồng trong tính cách Thạch Nham bị kích phát, rít gào nói: “Ta thật muốn nhìn một Huyết Trì nho nhỏ như người, rốt cuộc có gì cổ quái!”

Dứt lời, Thạch Nham cười lạnh thả người nhảy vào Huyết Trì.

2. Chương 2 - Thoát Thai Hoán Cốt

Thạch Nham đứng ở trong Huyết Trì, nước chỉ tới thắt lưng hắn nhưng máu loãng trong Huyết Trì, lại giống như lập tức có sinh mệnh, lại ngưng lại như dây mây, quấn lên trên thân thể hắn. Chỉ vài giây ngắn ngủn, toàn thân hắn đã bị máu loãng bao trùm, cả người bị bao kín lại.

Máu trong Huyết Trì, giống như một con huyết xà màu đỏ tươi, còn đang tiếp tục quấn quanh hắn, bao hắn trong một huyết kén thật lớn.

Đau nhức lan khắp toàn thân, đầu óc Thạch Nham như là bị cái khoan xé toạc, rất thống khổ.

Giống như có hàng tỉ con sâu nhỏ bé, thông qua lỗ chân lông toàn thân hắn chui vào thân thể, loi nhoi trong tứ chi bách hải ngũ tạng lục phủ. Giống như đang gặm nhấm huyết nhục thân thể, mang đến tra tấn thống khổ như thiên đao vạn quả.

Thạch Nham không thể mở mắt, muốn tru lên nhưng lại phát được thanh âm nào, thân thể cũng không thể động đậy.

Một chất lỏng kỳ dị, như dòng chảy thật nhỏ chậm rãi lưu động trong gân mạch hắn. Nơi chất lỏng đi qua gân mạch trong cơ thể hắn chưa bao giờ tiếp xúc qua dị lực như bị xé rách, chất lỏng này lưu động rất nhanh chia làm vô số dòng điện cuồng rót vào bảy trăm hai mươi huyết đạo khắp toàn thân hắn.

Thạch Nham cảm thấy bảy trăm hai mươi huyết đạo trong cơ thể mình, hình như rất nhanh lớn hơn vô số lần, trong chốc lát nóng vô cùng, trong chốc lát lại biến thành băng hàn thấu xương, khó chịu khó nói nên lời.

Đau đớn trong đầu càng lúc càng dữ dội, hốt hoảng Thạch Nham dường như cảm thấy huyết đạo mình được chất lỏng kỳ dị rót vào đang phát sinh biến hóa quỷ dị. Mỗi một huyết đạo trong cơ thể như đều biến thành luồng khí xoáy nhỏ nhỏ, đang điên cuồng xoay chuyển.

Một chất lỏng đỏ sẫm, rót vào bên trong luồng khí xoáy rất nhanh bị tiêu hóa, trở thành một bộ phận luồng khí xoáy mà luồng khí xoáy sau khi có được chất lỏng này lại biến càng lúc càng lớn. Sau khi biến thành luồng khí xoáy lớn hơn, tốc độ tiêu hóa chất lỏng dần dần nhanh hơn.

Không biết có phải bởi vì thống khổ vượt qua năng lực thừa nhận hay không mà Thạch Nham đang trong trạng thái vô tri vô giác, cảm thấy thân thể của mình như thành một cái lọ thật lớn, chất lỏng kỳ dị cứ từ lỗ chân lông toàn thân dưng mãnh tràn vào cơ thể, như là đang lấy một loại phương thức hắn không thể lý giải thay đổi thân thể hắn.

Xác thực mà nói, chúng nó đang thay đổi bảy trăm hai mươi huyết đạo tồn tại trong cơ thể hắn!

Sau khi ý niệm này hiện lên ở trong đầu hắn, ngay sau đó một đau đớn khó có thể thừa nhận bất thành linh âm âm bùng nổ trong óc hắn, tất cả ý thức không còn sót lại chút gì, nhắm mắt ngất đi.

Không biết qua bao lâu, Thạch Nham từ từ tỉnh lại.

Hắn lập tức phát hiện thống khổ trong đầu và trên thân thể không còn nữa, trong cơ thể cũng không có chất lỏng kỳ dị lưu động, thật sự cảm nhận được. Ngoài việc hắn cảm thấy huyết đạo toàn thân còn hơi đau nhức, thân thể dường như khôi phục lại bình thường.

Đột nhiên, hắn cảm nhận được có một dòng khí ấm áp, giống như con rắn nhỏ bơi lội trong cơ thể gân mạch hắn, sau một tiểu chu thiên toàn thân hắn thoải mái, tay chân đều tăng thêm vài phần lực lượng.

Tinh Nguyên!

Thạch Nham trong lòng giật mình, lập tức hiểu được rốt cuộc Huyết Trì mang đến cho hắn một số chỗ tốt, con rắn nhỏ di chuyển trong gân mạch cơ thể hắn, hiển nhiên là Tinh Nguyên mà Vô Giả mới có!

Thông qua ký ức của Thạch Nham khác, hắn biết Tinh Nguyên là căn nguyên lực lượng của Vô Giả thế giới này, cũng chính là cơ sở để Vô Giả phóng thích vũ kỹ cường đại.

Dựa theo độ mạnh yếu của Tinh Nguyên trong cơ thể và cảnh giới phân cao thấp, Võ Giả được phân chia làm mười cấp bậc, phân thành Hậu Thiên, Tiên Thiên, Nhân Vị, Bách Kiếp, Địa Vị, Niết Bàn, Thiên Vị, Thông Thần, Chân Thần, Thần Vương thập đại cảnh giới, mỗi một cảnh giới, lại chia làm ba tầng.

Võ Giả chính là cường giả thế giới này, căn cứ lớn nhất đánh giá sự khác nhau giữa Võ Giả và người thường, chính là xem trong cơ thể một người có tồn tại Tinh Nguyên hay không. Chỉ cần trong cơ thể người đó có một chút Tinh Nguyên, bất luận có bao nhiêu đều được mọi người xưng là Võ Giả.

Rất nhiều người, cuối đời cũng vô pháp có được Tinh Nguyên. Một người chỉ cần có được Tinh Nguyên là có thể thông qua khắc khổ tu luyện khiến cho Tinh Nguyên tăng cường, bởi vậy chỉ cần là Võ Giả có được Tinh Nguyên luôn luôn có địa vị dù nhỏ trên thế giới này.

Cảm nhận được một tia Tinh Nguyên mỏng manh trong cơ thể chậm rãi lưu động. Thạch Nham an tâm hơn, hẳn biết cho dù chết cũng không trở về được, nhưng hẳn cũng không đến mức đói khát ở thế giới này.

Yên lòng, Thạch Nham lập tức nhận thấy huyết kén bao trùm toàn thân lúc trước hẳn vẫn còn, vẫn bao kín hẳn.

Thạch Nham dùng sức giãy dụa.

“Xoạt!”

Huyết kén rách thành lỗ to, Thạch Nham rất nhanh nhảy ra, nhìn bốn phía hẳn phát hiện mình còn trong thạch động kỳ lạ, bạch cốt chồng chất quanh mình.

Nhưng mà, máu bên trong Huyết Trì lại khô héo không còn một giọt!

Sau khi Huyết Trì khô cạn, chỉ còn lại có mấy chục khúc bạch cốt vụn, máu màu đỏ tươi đặc sệt đầy ao biển mất vô tung vô ảnh.

Một huyết kén thật lớn, cao ngất dựng giữa Huyết Trì, huyết kén mỏng như cánh ve, còn có ánh sáng óng ánh. Nhưng mà hẳn chỉ vừa nhìn thì dưới huyết kén dấy lên ngọn lửa nhỏ, từ từ biến thành lớn, mà bạch cốt trong Huyết Trì cũng dấy lên chỉ trong chốc lát, huyết kén và bạch cốt trong Huyết Trì đều bị đốt sạch sẽ.

Trong Huyết Trì khô héo, hồng quang rực rỡ, một giới chỉ phong cách cổ xưa có huyết văn rườm rà, im lặng ở trong Huyết Trì.

Nhìn vài lần giới chỉ kỳ dị kia, Thạch Nham cảm thấy chiếc nhẫn này có liên quan tới Huyết Trì, do dự một chút Thạch Nham tiến lên nhặt lấy chiếc nhẫn kia, tiện thể đeo lên vài ngón út tay trái.

Cảm giác ấm áp từ nhẫn truyền đến, trong chốc lát Thạch Nham sinh ra một loại cảm giác huyết mạch tương liên với chiếc giới chỉ, giống như chiếc nhẫn này đã trở thành một bộ phận của thân thể hẳn. Tinh Nguyên rất mỏng manh trong cơ thể đột nhiên không chịu khống chế, mạnh mẽ phóng tới chiếc nhẫn màu đỏ sậm kia, Tinh Nguyên tuôn ra lớp da, nhưng lại bị da thịt trên ngón áp út ngăn trở, khó có thể tiến vào trong giới chỉ.

Trong lòng cả kinh, Thạch Nham lập tức cảm thấy giới chỉ này quỷ dị vội vàng tháo giới chỉ. Lại phát hiện giới chỉ đã dính chặt trên ngón áp út, như là mọc rễ nảy mầm bất luận hẳn dùng lực mạnh cỡ nào cũng không thể tháo ra giới chỉ cổ quái này.

Tinh Nguyên không phá được trở ngại da thịt, trong chốc lát lại khôi phục bình thường, một lần nữa chìm chìm vào tiểu phúc. Trên giới chỉ lóe lên hồng quang trong chốc lát, cũng không sáng lên nữa, ấm áp trên nhẫn cảm cũng biến mất không thấy.

Lắc lắc ngón tay trong chốc lát, phát hiện giới chỉ này cũng không có dị thường, hẳn không thêm để ý nữa, đánh giá hoàn cảnh chung quanh, Thạch Nham đang suy nghĩ nghiêm túc.

Rất nhanh, Thạch Nham đưa ra kết luận không tưởng – toàn bộ máu trong Huyết Trì đã dừng mãnh chảy vào trong thân thể hẳn!

Huyết Trì khoảng mười mét vuông, tuy rằng không lớn nhưng máu chất chứa trong đó ít nhất nặng mấy tấn, cho dù một con voi cũng không thể một lần uống sạch quang mấy tấn máu a!

Sắc mặt Thạch Nham có chút khó coi, hắn theo bản năng nhìn toàn thân, muốn nhìn xem khối thân thể này có biến hóa gì, có thể trở nên mập mạp nặng nề không.

Nhìn xong thì Thạch Nham lại hoảng sợ!

Hắn chẳng những không có mập lên, ngược lại thân thể hắn lại gầy yếu hơn trước, quả thực là như da xương bọc. Một bộ y phục ban đầu xem như vừa người, lập tức lớn hơn mấy cỡ, trên tay trên đùi toàn thân trên dưới, đều không có mấy lượng thịt, giống như lớp da của một khối khô lâu.

So với kêu gầy yếu, không bằng kêu xác ướp khô hơn.

Thạch Nham sắc mặt càng thêm khó coi, hắn không nghĩ tới này Huyết Trì chẳng những không có đưa hắn về thế giới quen thuộc, lại còn mang đến cho hắn biến hóa quỷ dị như thế.

“Ừng ục! Ừng ục!”

Tín hiệu đói khát, từ trong bụng hắn vang lên, Thạch Nham đột nhiên cảm thấy cực kỳ thèm ăn, có thể ăn luôn một con voi.

Trong thạch động khắp nơi thi cốt, căn bản không có gì ăn được, hắn nhìn nhìn Huyết Trì khô cạn kia, đột nhiên cảm thấy mình sợ là không thể quay về.

Thạch Nham muốn tìm một thanh vũ khí đi ra ngoài, hắn nhớ rõ lúc đám hộ vệ chém giết lẫn nhau, đao quang kiếm ảnh, tiếng kim thiết giao kích không dứt bên tai, nhưng sau khi hắn ở trong thạch động dạo hết một vòng, lại phát hiện tất cả vũ khí đều ở trong khoảng thời gian ngắn bị ăn mòn, không một cái nào có thể sử dụng.

Bất đắc dĩ, Thạch Nham chỉ có thể tay không theo thông đạo tiến vào rồi khỏi.

Không khí ẩm ướt, hơi nóng cuộn cuộn, tiếng dòng nước róc rách từ phía xa truyền đến. Một gốc cây cổ thụ chọc đất mọc lên, sợ là cao đến mấy chục mét, bụi cây rậm rạp như cái ô khổng lồ che khuất ánh mặt trời, chỉ có một chút ánh nắng ương ngạnh chiếu xuống mặt đất.

Đây là rừng rậm âm u, Thạch Nham vừa đi ra, lập tức từ trong trí nhớ chủ nhân thân thể ban đầu, biết được vị trí của mình.

Rừng rậm này bát ngát, bởi vì cây cối trong rừng quá rậm rạp, ngay cả ánh nắng cũng rất khó chiếu vào, khiến cho trong rừng rậm mặc dù đang ban ngày lại âm u ẩm ướt, cho nên mới được xưng là U Âm sâm lâm.

U Âm sâm lâm ở chính giữa Thương Minh, Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc. Thương Minh ở phía Bắc, Thần Hữu đế quốc ở phía Nam, U Âm sâm lâm trực tiếp ngăn cách Thương Minh và Thần Hữu đế quốc, còn lại Liệt Hỏa đế quốc ở phía Tây. Thương đội các quốc gia muốn đi quốc gia khác buôn bán, tất phải qua con đường U Âm sâm lâm.

Trong U Âm sâm lâm thường có yêu thú lui tới, yêu thú cấp sáu bảy cũng không hiếm thấy. Nhưng mà rất nhiều thương đội ba quốc gia, dong binh, Võ Giả đi vào U Âm sâm lâm đều biết yêu thú lợi hại bình thường đều hoạt động ở khu vực riêng, chỉ có yêu thú cấp thấp hơn mới không có nơi cố định.

Nói như vậy, thương đội chỉ cần dựa theo lộ tuyến riêng ở trong U Âm sâm lâm hoạt động, không cần lưu lạc đến khu vực những yêu thú đẳng cấp cao hoành hành thì sẽ không xảy ra chuyện gì. Chỉ có dong binh và Võ Giả đặc biệt chú ý yêu thú đẳng cấp cao mà đến, mới dễ dàng chạm mặt yêu thú đẳng cấp cao trong U Âm sâm lâm, dẫn tới chết thảm trọng.

Phiêu lưu cao kèm theo lợi nhuận cao, dong binh mạo hiểm giả nếu có thể ở trong U Âm sâm lâm, chém giết yêu thú cấp sáu bảy, lập tức nhận được rất nhiều tinh tệ. Yêu thú cấp sáu trong cơ thể đã có yêu tinh, yêu tinh bất luận là đối với Võ Giả hay là Luyện Dược Sư, Luyện Khí Sư đều có rất lớn trợ giúp, giá trị liên thành.

Ngoài yêu tinh, da lông trên người yêu thú, răng nanh răng nhọn, gân cốt, thậm chí nọc độc, đều rất có giá trị, yêu thú đẳng cấp cao có thể nói toàn thân đều là bảo.

Cũng là bởi vì như thế, thường xuyên có Võ Giả và dong binh không sợ chết đến U Âm thâm lâm mạo hiểm, mục đích là vì yêu thú cấp cao. Nhưng mà người có đến chỗ tốt vĩnh viễn đều là rất ít, rất nhiều người đã xem nhẹ trí tuệ và sự cường đại của yêu thú, chẳng những không có thể như nguyện, ngược lại trở thành mỹ vị của yêu thú.

Từ trong thạch động đi ra, Thạch Nham quan sát hoàn cảnh chung quanh trong chốc lát, nghe được tiếng vang âm ỷ từ dòng nước đằng xa truyền vào lỗ tai. Có những lời nói toàn bộ đều là lấy nữ nhân làm chủ, thường xuyên xen lẫn vài tiếng cười dâm dăng “Hắc hắc”.

Ngay tại lúc Thạch Nham do dự có muốn lập tức quá đi xem hay không, đột nhiên hắn phát hiện ở phía trước cách đó không xa trong một lùm cây có tiếng “Sàn sạt” rất nhỏ, giống là loại người nào động vào lùm cây.

Thạch Nham theo bản năng nhìn về phương hướng đó.

Chỉ thấy ở trong lùm cây, một nữ nhân dáng người uyển chuyển, nhẹ nhàng cúi đai lưng trắng thuần xuống, đưa lưng về phía hắn ngồi xổm xuống, lộ ra đôi mông tuyết trắng hình quả đào mật, vừa vùng ngọc thủ ra sau người khu đuổi con muỗi khiến người ta chán ghét, khoan khoái đi vệ sinh...

Nữ nhân hiển nhiên không biết phía sau có người, trong tiếng dòng nước “rào rào” còn ngâm lên tiểu khúc không biết tên, tâm tình rất là sung sướng.

Thạch Nham đầu tiên là ngẩn người, chợt phản ứng lại, không chút khách khí tuần tra chỗ tuyết trắng chói mắt của nàng, thậm chí khen nữ nhân này chỉ đôi mông tựa như này đã mê người, không biết hình dáng như thế nào.

“Ba!”

Nữ nhân đột nhiên đưa tay vỗ, đánh lên mông trái trắng nõn bóng loáng của mình, tiễn một con muỗi lớn mật quy thiên. Lúc mông nàng co vào nàng nhanh chóng rút tay lại tạo ra ba động nhộn nhạo ngắt ngảy, có thể thấy được độ co dãn thật tốt. Khiến cho Thạch Nham cũng bị rung động.

Dưới ánh mắt lưu luyến của Thạch Nham, nữ nhân chấm dứt đi vệ sinh, buộc lại thắt lưng xong, nói thầm: “Con muỗi chết tiệt...”

Dưới tình huống hoàn toàn không có dấu hiệu, nữ nhân đột nhiên xoay người, hai tay hình cung điện quang đột nhiên hiện lên, đem bao lấy con muỗi tụ tập phía sau, trong tiếng vang “Đùng” tất cả con muỗi đều bị giảo sát.

Nàng xoay người, chân dung nữ nhân hoàn toàn hiện ra rõ, nàng có khuôn mặt tinh xảo như trăng sáng, khoảng hai mươi tuổi, thân cao khoảng một mét sáu một mét tám, phong thần dã lệ, vòng eo tinh tế, bộ ngực căng tròn, dáng người nhanh nhẹn. Áo lót màu tím nhạt khoát lên nhuộm giáp màu xám bạc, nhuộm giáp bó sát thân thể mềm mại hiển nhiên che không được những đường cong quyến rũ của nàng, nàng như sơn dã mỹ hồ trong truyền thuyết.

Thạch Nham mắt sáng như đuốc, ánh mắt nóng bỏng dán lên trên người nàng, thậm chí khen nàng so bằng nữ minh tinh khuynh quốc trên thế giới kia của hắn.

Khi ánh mắt tham lam của Thạch Nham không ngừng xem xét dáng người tuyệt vời của mỹ nữ, bỗng nhiên nàng cảnh giác, cách xa nhau một vùng lá chối rộng lớn, thế mà có thể chuẩn xác tìm tới ánh mắt của Thạch Nham.

Trong mắt mỹ nữ đột nhiên tinh quang như tên!

...

3. Chương 3 - Sơ Chiến!

“Chỉ cần lộ ra, ta tự nhiên thấy hết.” Thạch Nham gật đầu, sự thật đã xảy ra, phủ nhận cũng không thể thay đổi cái gì, không bằng thản nhiên thừa nhận.

“Đẹp không?”

“Da trắng phúng phính, vĩnh cao đầy đà, quả thật rất đẹp.” Thạch Nham nghiêm túc nói, ánh mắt trong sáng, không một chút chột dạ.

“Còn muốn nhìn nữa không?” Thân thể Mặc Nhan Ngọc run lên, tức đến tận phổi, gặp qua vô số nhưng chưa thấy qua vô số quang minh chính đại như vậy.

“Nếu cô nguyện ý cởi quần lại nữa ta cũng không ngại xem tiếp, ta rất vui lòng quan sát tỉ mỉ hơn.” Thạch Nham tiêu sái thản nhiên cười khể.

Thạch Nham hiển nhiên không phải nguy quân tử ra vẻ đạo mạo. Trước khi chưa có tới đến thế giới này, sau mỗi một lần hắn vận động cực hạn đều sẽ tìm một số mỹ nữ thả lỏng. Vận động cực hạn là lạc thú lớn nhất của hắn, mà nữ nhân lại là thuốc điều hòa không thể thiếu trong cuộc sống của hắn.

Mặc Nhan Ngọc thiếu chút nữa phải nhảy dựng lên.

Tên này rốt cuộc là loại người nào chứ? Lệ quỷ hình đồng gãy trợ cả xương hổ dẫn này, không biết từ địa phương nào nhảy ra, mỗi một câu đều chẳng biết xấu hổ, còn cố tình làm vẻ mặt thẳng thắn thành khẩn, nếu vô sỉ cũng là một loại cảnh giới, sợ là tên này đã tu đến mức tận cùng.

Mặc Nhan Ngọc liên tục hít sâu vài lần, bộ ngực sữa ưỡn thẳng cao ngất liên tục phập phồng, kèm chế xúc động xông lên tháo Thạch Nham thành tám khối, không giận dữ cười: “Tốt! Tốt lắm! Rất tốt!”

Thạch Nham nghe nàng nói như vậy, trong lòng vui mừng, tươi cười ái muội, “Hóa ra người thật sự không ngại. Tốt lắm, người cởi đi, ta mỗi mắt mong chờ, vừa rồi thật đúng là không nhìn cẩn thận, lần này ta sẽ dụng tâm hơn.”

Mặc Nhan Ngọc ngẩn người, ngay từ đầu còn không có biết rõ ý của Thạch Nham, đột nhiên phản ứng lại, vốn nàng đang chuẩn bị hỏi rõ thân phận rồi mới động thủ, rốt cuộc bây giờ kiềm chế không được, chửi ầm lên: “Tốt cái đầu mẹ người!”

Lời nói vừa ra, Mặc Nhan Ngọc hai tay đan lại, thiên thiên ngọc thủ thanh quang rực rỡ đột nhiên tách ra, một thanh quang hình bán nguyệt, như tia chớp bắn tới hướng Thạch Nham cực nhanh.

“Thanh Hồ Bán Nguyệt Trảm!”

Thanh quang hình trăng non tiến lên, dập nát tất cả bụi cây và lá chuối giữa hai người, thế đi như trường hồng, tia chớp trảm vào giữa ngực Thạch Nham.

“Oành!”

Thạch Nham theo tiếng bay đi, thân hình gãy trợ xương bay về sau, ngã vào một cụm lá chuối.

Ngực như bị đao cắt, đau nóng rát, miệng vết thương dài nhỏ mà sâu có thể thấy được xương cốt, máu tươi đầm đìa, chỉ thêm một chút nữa là sẽ lấy đi tánh mạng hắn.

Sau một kích “Thanh Hồ Bán Nguyệt Trảm”, tất cả chương ngại vật giữa hai người đều bị dọn sạch không còn, để lộ ra một con đường nhỏ trơn lẵn mùi cháy khét.

Mặc Nhan Ngọc vẻ mặt lạnh lùng, chậm rãi đi đến.

Thạch Nham vẻ mặt dần lạnh lùng, đau đớn ở ngực khiến hắn nhận thấy đối phương làm thật. Một kích này đã hoàn toàn khiến hắn thanh tỉnh lại.

Ở thế giới kia của hắn nếu xảy ra chuyện tương tự, nhà gái nhiều lắm mất một hai câu lưu manh. Hơn nữa thì cũng chỉ sẽ lấy pháp luật giải quyết, tuyệt không muốn chết muốn sống.

Hắn vừa mới đến chỗ này, còn chưa thích ứng tác phong tàn khốc mạng người ở đây như rơm rạ.

Nhất là ở trong U Âm sâm lâm, bởi vì U Âm sâm lâm ở giữa các quốc gia, không bị một quốc gia nào quản thúc. Hơn hết yêu thú hoành hành, ẩn giấu các loại dược liệu hiếm quý, cường đại Vô Giả coi nơi này trở thành nơi tôi luyện, dong binh và thương đội coi nơi này trở thành thiên nhiên bảo khố.

Ở trong U Âm sâm lâm cường giả không bị ước thúc, bởi vì yêu thú và dược liệu hiếm quý mà nơi này thường xuyên diễn ra hoạt động giết người cướp của. Có đôi khi đồng bọn kết bạn cùng đến đây, thời điểm mấu chốt cũng sẽ đâm người một đao, đây là một nơi điên cuồng!

Ở trong này cường đại Vô Giả có thể muốn làm gì thì làm! Kể yếu ngay cả quyền lợi trình bày chi tiết cũng không có!

Chính là vì như thế, hắn mới không có phòng bị, bởi vì hắn căn vốn không ngờ đối phương sẽ bởi vì việc nhỏ này mà hạ sát thủ.

Thạch Nham bỗng nhiên thanh tỉnh!

Trong cơ thể một tia Tinh Nguyên mỏng manh kia, không biết khi nào thì tụ tập đến vết thương trước ngực, đang lặng lẽ chữa trị vết thương. Tinh Nguyên đi qua, cảm giác nóng rất đau đớn ở miệng vết thương đại giảm.

“Sàn sạt! Sàn sạt!” Tiếng chân bước đến im lặng vang lên.

Thạch Nham rất nhanh đứng lên tại chỗ, bình tĩnh nhìn Mặc Nhan Ngọc đi thông thả đến, nói: “Người muốn giết ta?”

“Thế mà còn chưa có chết.” Mặc Nhan Ngọc lông mi khẽ nhú lại, dừng lại trước người Thạch Nham hai mươi lăm mét, nàng hơi kinh ngạc liếc mắt cẩn thận đánh giá Thạch Nham, nói: “Trong cơ thể có Tinh Nguyên lưu động, hóa ra vẫn là tên tiểu Vô Giả bất nhập lưu, xem ra vừa rồi là ta xuống tay nhẹ...”

Thạch Nham sắc mặt trầm xuống, không hề nhiều lời, lập tức tập trung tinh thần ứng phó, hắn biết Mặc Nhan Ngọc còn có thể động thủ.

Tinh thần lực chưa từng có tập trung, trước sự sống chết Thạch Nham điều chỉnh bản thân, rất nhanh lại nhớ tới bình tĩnh tự nhiên khi khiêu chiến cực hạn.

Hắn dường như đã không cảm thấy đau đớn trước ngực, chỉ cảm thấy trong cơ thể một tia Tinh Nguyên mỏng manh ở trong gân mạch toàn thân hắn nhanh chóng lưu động, tốc độ càng lúc càng nhanh. Ngay sau đó một ý niệm cầu kinh thô bạo từ đáy lòng hắn xuất hiện, đầu óc hắn nổ vang, chấn động mạnh, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đột nhiên yên tĩnh.

“Oành oành! Oành oành!”

Hắn có thể nghe được rõ tiếng tim mình đập, theo tiếng tim đập dần dần nhanh hơn, tế bào cả người hắn dường như hoạt động quỹ dị! Tế bào lỗ chân lông trở nên cực kỳ mẫn cảm với mọi thứ chung quanh, thậm chí khi hắn có thể cảm thấy được gió nhẹ hất tóc sau gáy, sợi tóc rung động cực kỳ mỏng manh...

Một tia lực lượng kỳ dị từ trong bảy trăm hai mươi huyết đạo trong cơ thể tràn ra, dũng mãnh tiến vào cốt cách gân mạch, như là vô số dòng điện đang nhanh chóng lưu động trong cơ thể hắn...

Sau khi hai mắt đau đớn một lúc, hắn đột nhiên thấy toàn bộ thế giới đều biến thành màu sắc tươi đẹp, ánh mắt có thể thấy được trên lá chuối ngoài năm mươi mét có hoa văn tinh mịn. Hắn nhìn nữ nhân xinh đẹp phía đối diện kia nhưng lại xuất thủ ngoan độc, có thể nhận thấy trong gân mạch cánh tay ngọc như ngọc sen trắng có từng tia Tinh Nguyên đang lưu động theo quy luật riêng...

Hoàn cảnh vẫn không thay đổi, nhưng mà toàn bộ thế giới trong mắt hắn đều thay đổi không giống với trước kia.

Hắn còn chưa kịp thể hội loại cảm giác kỳ diệu này, đột nhiên hắn phát hiện tốc độ từng tia Tinh Nguyên lưu động trong cánh tay ngọc nữ nhân đối diện, mạnh và nhanh hơn gấp đôi!

Lông tơ toàn thân Thạch Nham đột nhiên dựng đứng!

Không chút nghĩ ngợi, Thạch Nham gần như theo bản năng dẫm chân trái, một lực lượng mạnh mẽ đột nhiên từ lòng bàn chân phụt ra, thân hình Thạch Nham rất nhanh lướt ngang bên phải ba mét.

Lại là một thanh quang hình cung bán nguyệt nguy hiểm theo từ bên cạnh hấn xẹt qua!

Thanh quang khí thế mạnh mẽ, quét sạch tất cả chướng ngại vật ở bên trái hai mét tới phía sau năm mươi mét. Đây là một đợt tấn công so với trước càng hung hiểm hơn, lực lượng tập kích trí mạng càng tinh luyện hơn!

Lưng Thạch Nham đổ mồ hôi lạnh, lại không ngừng hưng phấn.

Hắn bỗng nhiên phát hiện loại chiến đấu không đến một giây là có thể quyết định sinh tử, quả thực kích thích tột đỉnh! – Hắn coi loại chiến đấu giữa sống và chết, trở thành một loại vận động cực hạn khác!

Ở thế giới ban đầu, hắn có thể khiêu chiến các loại vận động cực hạn. Nhưng pháp luật, đạo đức và lý trí lại giống một nhà tù thật lớn hạn chế hắn, hắn không thể không có ước thúc nào muốn làm gì thì làm, không thể hoàn toàn phóng túng, không thể giẫm lên ranh giới pháp luật và đạo đức.

Nhưng ở đây, tại thế giới cường giả vi tôn! Đúng là không gì không thể!

Hắn đột nhiên cảm thấy nơi này rất thích hợp với hắn! Nơi này có lẽ sẽ là thiên đường của hắn!

...

“Ồ!” Mặc Nhan Ngọc nhin không được thở nhẹ một tiếng, nàng không có đoán được Thạch Nham có thể tránh né. Nàng tự tin Thạch Nham sẽ trúng một kích này tan xương nát thịt, cho nên cũng không có chuẩn bị công kích tiếp.

Một tiếng thở nhẹ, làm cho Thạch Nham đang hưng phấn đến điên cuồng tỉnh lại, Thạch Nham từ trong mộng đẹp trở về sự thật.

Không có do dự, Thạch Nham nhanh như viên hầu nhảy lên, đưa tay bắt lấy một nhuyễn đằng từ trên cổ thụ buông xuống, lắc lư thân hình lộn về phía trước, buông tay thân mình hấn quăng lên cao, lại như tia chớp đưa tay bắt lấy một cây nhuyễn đằng khác, hành động lưu loát liên tục mượn nhuyễn đằng bay nhảy, dùng phương thức này nhanh chóng tiếp cận Mặc Nhan Ngọc.

Tay không leo nham thạch, thường xuyên lợi dụng mạn đằng trên núi, đối với Thạch Nham loại người cuồng nhiệt cực hạn mà nói, mượn mạn đằng lắc lư tiến lên hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Thạch Nham như là một con hầu tử hoang dã, thân thể lúc nhuyễn đằng đang đưa không cố định, cực kỳ nhanh nhẹn di chuyển thoải mái, không có quỹ tích cố định bay đi, cách Mặc Nhan Ngọc càng lúc càng gần.

Mặc Nhan Ngọc hừ lạnh một tiếng, “Thanh Hồ Bán Nguyệt Trảm” bay lên, nhuyễn đằng dài như con rắn từ chỗ Thạch Nham bị trảm rơi xuống. Nhưng mà Thạch Nham đều có thể từ chỗ hiểm tránh né hết, sớm chuyển đến một cây nhuyễn đằng khác, khiến nàng vẫn không thể đánh trúng.

Lúc Thạch Nham vận động tâm như gương sáng, có thể cảm thấy rõ lực lượng trong cánh tay Mặc Nhan Ngọc nổi lên dao động, nên mới có thể tránh trước, mỗi khi ở thời khắc máu chốt liền né thoát.

Khi vận động, Thạch Nham nhận thấy máu Huyết Trì đã cải biến hắn, khối thân thể vốn gầy yếu, vận động phụ tải cao cực nhanh chẳng những không có liên lụy hắn, còn làm hắn cảm nhận sâu sắc, có thể biết rõ ngay cả thân thể lực đạo và sự mềm dẻo thậm chí đều vượt qua thân thể sau mười năm ma luyện ban đầu của hắn!

“Xoạt!”

Tiếng rít của một hình cung bán nguyệt sắc bén trảm xuống, chặt đứt mười căn nhuyễn đằng phía sau hắn, sau khi Mặc Nhan Ngọc tụ tập Tinh Nguyên bùng nổ, bỗng bị kiềm hãm.

Chính là lúc này!

Thạch Nham đột nhiên từ trên trời bay xuống, như chim điều dẫu đánh mạnh về phía Mặc Nhan Ngọc, trước khi Tinh Nguyên của nàng còn chưa tụ tập lại, đánh lên người nàng chuẩn xác vô cùng.

“Oành!” Mặc Nhan Ngọc ngửa mặt lên trời ngã xuống đất.

Thạch Nham mặt đối mặt đặt ở trên người nàng, tay chân như bạch tuộc rất nhanh khóa chặt thân hình mềm mại của nàng. Thân thể Mặc Nhan Ngọc đường cong nhấp nhô, bị Thạch Nham khóa chặt, bộ ngực sữa đầy đặn cao ngất như ngọn núi của nàng bị ép dẹp thành cái bánh tròn, kề sát vào ngực Thạch Nham còn đang đổ máu.

Thạch Nham chỉ cảm thấy miệng đầy hương thơm, cả người thấy thoải mái nói không nên lời. Trong lòng thầm khen nữ nhân này quả nhiên là hàng thật đồ thật, không giống nữ nhân thế giới kia của hắn, nhìn như trước ngực to căng, kỳ thật phần lớn đều là độn thêm nội y thật dày, sau khi cởi nội y ra mới phát hiện so với tưởng còn bằng phẳng hơn.

“Buông ra.” Mặc Nhan Ngọc vẻ mặt chán ghét, nhưng cũng không có giấy dựa kịch liệt, cường ngạnh nói: “Nếu muốn chết cho thống khoái, lập tức buông tay ra!”

“Tiện nhân!” Thạch Nham cười lạnh, “Thiếu chút nữa lấy mạng lão tử, nào có buông tha người dễ dàng như vậy!”

Mặc Nhan Ngọc gương mặt xinh biến đổi, không đợi nàng phản ứng, liền phát hiện thân thể thánh khiết của mình chưa bao giờ bị xâm phạm, lại bị tên hỗn đản này đè lên người, tay tên hỗn đản này cũng không thành thật, lại lặng lẽ sờ lên mông mình, hơn nữa bắt đầu xoa bóp thô bạo...

Mặc Nhan Ngọc giận tím mặt, “Vô Hồn” trong cơ thể ẩn chứa lực lượng đáng sợ phút chốc bùng nổ.

Thạch Nham đang làm càn hưởng thụ, chỉ cảm thấy từ toàn thân mỹ nữ này đột nhiên xuất hiện dòng điện đáng sợ. Thân thể hắn nháy mắt tê liệt, tay chân vô lực, một thân lực lượng vận dụng không được.

Mặc Nhan Ngọc đẩy mạnh Thạch Nham ra, hai tròng mắt băng hàn thấu xương, nhìn chằm chằm Thạch Nham ngửa mặt lên trời một hồi lâu, mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng nghĩ chết dễ dàng như vậy!”

Mặc Nhan Ngọc xách Thạch Nham như cọng lông, mặt lạnh lùng xuyên qua lùm cây, lao đi rất nhanh đến chỗ tiếng người ồn ào náo động đằng xa.

...

4. Chương 4 - Được Nô

Ở bên cạnh Địa Long, mười mấy Vô Giả thân hình bư hân đang ngón nghiêng, ăn rất kinh khủng, nói những chuyện mà thiếu nhi không nên nghe. Phía sau Địa Long, đồng dạng cũng có mười mấy người gây trơ xương, những người này tay chân đều mang theo xiềng xích nặng, ngồi trên mặt đất, ánh mắt vô thần cúi đầu ăn thức ăn không có chút dinh dưỡng.

Trên người Địa Long có một cái kiệu, bên trong là một lão giả vẻ mặt âm lãnh, một thân trường bào xám đen, chỗ ngực trường bào thêu năm đực bình màu trắng tinh xảo. Lão giả thân hình gầy yếu, đầu đội phát quan, từ trên cao nhìn xuống những người mang theo xiềng xích, như là đang chọn heo đợi làm thịt.

Lão giả ánh mắt tới lui liên tục rà soát, có khi rơi xuống trên người Vô Giả ăn to nói lớn, lộ ra ánh mắt âm trầm sâu xa, mỗi một Vô Giả bị hắn nhìn chăm chăm, sắc mặt đều đại biến, cảm như hên hình như rất e ngại hắn.

“Ăn xong rồi chứ? Ăn xong rồi thì tiếp tục lên đường.” Mặc Nhan Ngọc mang theo Thạch Nham, vẻ mặt lạnh lùng từ trong lùm cây đi ra.

Rất nhiều Vô Giả cười gượng thu hồi mỹ thực trong tay còn chưa ăn xong, liên tục nói: “No rồi, ăn no rồi.”

Mặc Nhan Ngọc xụ mặt, vẻ mặt không kiên nhẫn, đi tới bên cạnh lão giả kia mới miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Tạp Lỗ đại sư, ngài cũng ăn no rồi chứ?”

Lão giả lãnh đạm gật đầu, hừ hừ nói: “Mặc tiểu thư, cách Thương Minh còn có ba tháng lộ trình, nhưng các người tìm đến được nô lại chỉ còn lại mười sáu người, ta sợ chống đỡ không đến được Thương Minh a...”

“Đại sư yên tâm, trên đường chúng ta sẽ tiếp tục bổ sung được nô cho ngài.” Mặc Nhan Ngọc vẻ mặt nghiêm túc, tiện tay ném Thạch Nham lên mặt đất, mỉm cười nói: “Ngài xem, đây không phải thêm một tên được nô sao?”

“Ừm.” Tập Lỗ ôn hoà gật đầu, ánh mắt như độc xà rà xét trên người Thạch Nham một lần, nhú mày nói: “Tiểu tử này thân gầy như vậy, sợ là chống đỡ không được vài ngày a?”

“Hắn thân hình quả thực gầy yếu, nhưng mà trong cơ thể hắn có Tinh Nguyên...” Mặc Nhan Ngọc giải thích nói.

“Vô Giả?” Tập Lỗ ánh mắt hơi sáng lên, rõ ràng có chút hứng thú.

“Thật là Vô Giả!” Mặc Nhan Ngọc khẳng định.

“Này còn tạm được.” Tập Lỗ âm trầm nở nụ cười, bắt đầu cẩn thận đánh giá Thạch Nham, nửa ngày mới chậm rãi gật đầu: “Tốt lắm, Mặc tiểu thư hãy nuôi mập hắn, ta muốn thân thể hắn cường tráng lên trước. Một Vô Giả trọng thương có lẽ không qua khỏi giày vò của ta, nếu như thân thể quá yếu sớm sẽ bị được của ta thuốc chết, vậy thật quá lãng phí.”

“Đại sư yên tâm.” Lòng mi Mặc Nhan Ngọc sát khí ngưng tụ, khẽ quát nói: “Cường Sâm, còn thất thần làm cái gì! Còn không mau mang xiềng xích tay chân cho tên này!”

“Đến đây!” Một đại hán thân cao gần hai mét, vẻ mặt dữ tợn đầu bóng lưng lên tiếng, nhanh chóng từ trên người Địa Long lấy ra một bộ xiềng xích mới tinh, thô bạo kẹp xiềng xích lên tay chân Thạch Nham, căn bản không để ý Thạch Nham có đau đớn hay không.

Đại hán thân mang trọng giáp, bên ngoài lộ ra bắp thịt cuộn cuộn, tràn trề lực lượng phá hoại kinh người. Hắn mặc một bộ trọng giáp hắc ám sắc ở trên người tựa như không có gì, không một chút ảnh hưởng tốc độ của hắn.

“Cường Sâm, người chiếu cố hắn thật tốt cho ta, đừng để hắn kéo đội ngũ lại.” Mặc Nhan Ngọc cừu hận liếc mắt nhìn Thạch Nham, rồi bước thẳng tới đội ngũ dẫn đầu, hình như không muốn ở bên cạnh Thạch Nham thêm một giây nào.

“Tiểu thư yên tâm, loại chuyện này ta sở trường nhất.” Đại hán đầu bóng lưng Cường Sâm nhếch miệng nhẹ nhàng cười, vỗ ngực cam đoan.

Thạch Nham cả người tê mủi, mắt lạnh lùng nhìn tình thế phát triển, không nói được một lời.

Hắn biết dưới tình trạng này, nói cái gì cũng là vô dụng, tại thế giới nhược nhục cường thực, không ai sẽ nói đạo lý với người. Hắn biết nếu mình không thích ứng thế giới này, rất nhanh hắn sẽ trở thành một khối bạch cốt không ai hỏi han, không ai sẽ thương tiếc hắn.

lại

Tinh Nguyên mỏng manh trong cơ thể chậm rãi lưu động, cảm giác tay chân tê mủi trải qua một đoạn thời gian nghỉ tạm, đã tốt hơn rất nhiều, nhưng mà xiềng xích trên tay chân lại liên lụy hắn, khiến cho hắn còn chưa khôi phục lại thân thể mà như là mang một tòa thiết sơn, làm cho hắn bước đi gian nan.

“Ba!”

Đột nhiên phía sau lưng bị roi da quất mạnh một cái, một roi đến cực kỳ nhanh, lực đạo thật lớn, làm phía sau lưng hắn da tróc thịt nứt, đau rát. Quay đầu, hắn liền phát hiện đại hán tên là Cường Sâm tay cầm roi da, đang nhẹ nhàng cười nhìn hắn.

“Được nô chết tiệt! Còn không đi mau! Muốn ăn thêm một roi sao?” Cường Sâm mở miệng, cười ha ha.

Thạch Nham không có trả lời, mà rất bình tĩnh nhìn Cường Sâm vài giây, trước khi Cường Sâm lại giờ roi, mới gian nan bước đi yên lặng đuổi kịp được nô phía trước, chỉ cảm thấy mỗi một bước đều nặng tựa ngàn cân, tiêu hao rất nhiều sức lực của hắn.

Sau khi Thạch Nham xoay người, cuồng tiếu trên mặt Cường Sâm dần dần thu liễm, ngược lại lộ ra biểu tình cổ quái.

Một đường đi tới, có rất nhiều được nô không thành thật ngay từ đầu đều bị hắn “Chiếu cố”, bởi vì thủ đoạn của hắn tàn bạo ngoan độc, có hai gã được nô còn chưa trải qua Tọa Lỗ thử được, liền ở dưới sự “Chiếu cố” của hắn bị đánh chết, lúc tất cả được nô nhìn về hắn, trong ánh mắt hiện rõ hai loại biểu tình đơn giản.

Hoặc là sợ hãi, hoặc là hận thấu xương.

Chỉ có người này, vừa rồi nhìn về phía hắn lại không có chút sợ hãi, cũng không có biểu hiện ra ra cừu hận đáng có, mà là rất bình tĩnh, là loại bình tĩnh mang theo chút lạnh lùng.

Người này hình như không có một chút giác ngộ mình là tù nhân, không biết là vì còn chưa hiểu rõ tình thế, hay là vì nguyên nhân khác.

Loại ánh mắt bình tĩnh này, khiến cho Cường Sâm có loại ảo giác kỳ quái là mình trở thành con mồi của người khác, điều này làm cho hắn rất không thoải mái. Nhưng bởi vì Thạch Nham đã thành thật bước đi, nhất thời hắn cũng tìm không ra cơ phát tác, chỉ có thể bỏ qua nhưng âm thầm thề trong lòng, có dịp nhất định phải “Chiếu cố” kỹ tiểu tử này để hắn lộ ra sự sợ hãi.

Hắn rất hưởng thụ khi người khác nhìn về phía hắn lại hiển hiện ra ánh mắt sợ hãi, điều này làm cho hắn có khoái cảm tuyệt vời khi mình là người nắm giữ sinh mệnh người khác.

Mấy ngày kế tiếp, Thạch Nham trầm mặc ít nói, lại cực kỳ phối hợp, bảo hắn đi thì đi, bảo hắn dừng liền dừng, không một chút phản kháng, cũng không có một chút cảm xúc, tựa như thờ ơ với mọi chuyện chung quanh, ở giữa đám được nô không phối hợp, Thạch Nham có vẻ đặc biệt khác thường.

Liền ngay cả Cường Sâm muốn giáo huấn Thạch Nham, đều rất khó tìm được cơ đối phó hắn. Thạch Nham thật sự phối hợp, khiến cho Cường Sâm đều cảm thấy bất bình thường, lại nghĩ không ra nguyên do.

Thạch Nham chỉ có lúc nghỉ tạm ăn uống, mới có thể mở miệng nói chuyện, mỗi một lần cũng đều là yêu cầu lấy thức ăn, Tọa Lỗ đại sư đã phân phó nên mỗi lần hắn yêu cầu đều thỏa mãn cho hắn.

Rất nhanh, đám Võ Giả liền phát hiện Thạch Nham ngay cả thức ăn chất lượng kém đám được nô chuyên dùng, hắn cũng ăn rất ngon. Lần đầu tiên hắn ăn bằng khoảng bảy tên được nô, sau mỗi một ngày, sức ăn đều tăng lên một phần, hơn nữa còn có xu thế tiếp tục gia tăng.

Điều này làm cho rất nhiều Võ Giả đều cảm thấy bất khả tư nghị, bọn họ nghĩ không ra Thạch Nham thân
th - g r c

“Không cần để ý hấn.” Tập Lỗ rất ung dung, “Tiểu tử kia nếu là Vô Giả, sẽ không dễ dàng lộ ra dị trạng như vậy, chờ Tinh Nguyên trong cơ thể hấn hao hết, sẽ giống như người khác, được lực Đoạn Trường tán ta rất rõ.”

“Ừ, người đi đi, giám sát kỹ hấn là được.” Mặc Nhan Ngọc thản nhiên phân phó.

Cường Sâm thấy hai người đều yên tâm như vậy, cũng không nói thêm cái gì, thành thật về lại đội ngũ phía sau, tiếp tục giám sát Thạch Nham, sợ hấn có hành động dị thường gì.

“Đại sư, người xem phải bao lâu hấn mới thống khổ không chịu nổi?” Sau khi Cường Sâm rời đi, Mặc Nhan Ngọc do dự một chút, hỏi Tập Lỗ, nàng ước gì Thạch Nham bây giờ lập tức đau đến lăn lộn trên mặt đất, như vậy nàng mới có thể vui sướng.

“Yên tâm đi, chắc là đêm nay thôi.”

Ban ngày vụt qua, ánh trăng lặng lẽ treo lên bầu trời đêm.

Đội ngũ cắm trại xong, hai người Tập Lỗ và Mặc Nhan Ngọc lại cùng nhau đến chỗ Thạch Nham, chỉ thấy Thạch Nham đang xa ngồi dưới đất, đang cúi đầu ăn ngón nghiền, tựa như không biết đồ ăn trong tay rất tệ.

“Đại sư, tên này thoát nhìn không giống. . .” Mặc Nhan Ngọc muốn nói lại thôi, Thạch Nham ăn khiến người không dám khen tặng, nhưng nhìn thế nào hấn cũng không giống như thống khổ không chịu nổi a.

Tập Lỗ sắc mặt từ từ biến âm trầm, hừ lạnh một tiếng, nói: “Người đang hoài nghi năng lực luyện được của ta sao?”

“Không dám.” Mặc Nhan Ngọc lắc lắc đầu, “Đại sư đã chứng minh kỳ hiệu của Đoạn Trường tán lên người được nô khác rồi, ta chỉ kỳ quái vì sao. . . hấn lại bình yên vô sự, chẳng lẽ trong một chén Đoạn Trường tán lần trước, đại sư không cẩn thận quên được liệu nào?”

“Mặc tiểu thư, Tập Lỗ tuy rằng không phải là cao cấp Luyện Dược Sư, nhưng cũng không đến mức xảy ra loại lầm lẫn này.” Tập Lỗ rõ ràng có chút hờn giận, xụ mặt hừ hừ: “Nếu người không tin năng lực của ta, chúng ta hiện tại có thể nhất phách lương tán*.” (* đường ai nấy đi)

“Đại sư bớt giận, Nhan Ngọc không có ý này, Nhan Ngọc chỉ cảm thấy kỳ quái mà thôi, đại sư ngàn vạn đừng nghĩ lung tung. . .” Mặc Nhan Ngọc làm mặt tươi cười.

“Hừ!” Tập Lỗ không thèm quan tâm đến Mặc Nhan Ngọc, thân ảnh như điện, rất nhanh lướt tới Thạch Nham.

Thạch Nham cúi đầu, giả bộ không thấy Tập Lỗ, trong lòng lại âm thầm kinh ngạc tốc độ của Tập Lỗ, may mà hôm qua mình không có liều lĩnh động thủ, nếu không tuyệt đối sẽ bị Tập Lỗ nuốt sống.

Tập Lỗ ngoài là một gã Luyện Dược Sư, còn là một gã Vô Giả bước vào cảnh giới Tiên Thiên, mà hấn vừa rồi có thể điều động Tinh Nguyên trong cơ thể của Vô Giả Hậu Thiên nhị trùng thiên, chênh lệch song phương quá rõ rệt, căn bản không có chút hy vọng thủ thắng, mạnh mẽ động thủ chính là tự tìm đường chết.

“Hừ hừ!”

Thân ảnh Tập Lỗ bay vút đến, trong không khí truyền ra tiếng vang kỳ dị, chỉ một cái chớp mắt Tập Lỗ đã đi tới trước mặt hấn.

Thạch Nham tỉnh tâm lại, bỏ đồ ăn cầm trong tay thực vật buồng, ngẩng đầu nhìn hướng tập lỗ.

Khuôn mặt hốc hác đầy âm lãnh, ra tay nhanh như chớp, tay trái chế trụ Thạch Nham, đầu ngón tay khô nẻ dán lên cánh tay Thạch Nham. Một tia Tinh Nguyên tinh thuần như dòng điện thoáng chốc nhảy vào cánh tay Thạch Nham, từ gân mạch cánh tay một mạch chạy vào thân thể hấn, đạo qua một vòng tràng vị hấn mới chậm rãi trở về, cuối cùng biến mất trong đầu ngón tay của Tập Lỗ.

Tinh Nguyên của Táp Lỗ ngưng tụ lại rất cường đại, Tinh Nguyên của hắn từ đi qua gân mạch trong thân thể Thạch Nham, làm cho gân mạch Thạch Nham căng lên hơi đau nhức.

“Ồ. . .” Táp Lỗ nghi hoặc cau mày, nhỏ giọng nói thầm: “Không đúng a, được lực Đoạn Trường tán rõ ràng vẫn còn, vì sao hắn còn có Tinh Nguyên dư thừa, tràng vị cũng không có thối rữa, chỉ là một tên tiểu Võ Giả bất nhập lưu, không thể có bao nhiêu Tinh Nguyên tinh thuần, bây giờ phải chống đỡ không được mới đúng. . .”

Thạch Nham tùy ý để hắn cầm lấy cánh tay, không có phản kháng.

“Đại sư, thế nào?” Mặc Nhan Ngọc đã đi tới, tò mò hỏi.

“Đợi một ngày nữa xem sao.” Táp Lỗ vẻ mặt âm trầm, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn không hề có hướng suy nghĩ là “Võ Hồn”, bởi vì “Võ Hồn” cũng không phải Võ Giả bình thường có thể có, hắn cũng không có nghe nói qua “Võ Hồn” có thể làm thân thể tự khôi phục.

Mặc Nhan Ngọc gật đầu, trong lòng tuy rằng rất nghi hoặc, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ cổ quái nhìn Thạch Nham nhiều hơn, không biết có ý tưởng ngoan độc gì.

Buổi tối ngày hôm sau, hai người Táp Lỗ và Mặc Nhan Ngọc lại đến, lại kiểm tra thân thể Thạch Nham, phát hiện tràng vị của Thạch Nham vẫn chưa thối rữa, sắc mặt Táp Lỗ càng thêm khó coi, nói đợi một ngày nữa.

Buổi tối ngày thứ ba, hai người lại đến đây, Táp Lỗ kiểm tra một hồi, vẫn không có thu hoạch.

Buổi tối ngày thứ tư, Táp Lỗ lại đến nữa.

Lúc này, trong tay Táp Lỗ đang cầm hai chén Đoạn Trường tán, khi đến chỗ Thạch Nham, hắn bảo Cường Sâm gọi một tên được nô là Cổ La đến cùng, bảo Thạch Nham và Cổ La cùng nhau uống Đoạn Trường tán mới luyện chế.

Thạch Nham rất phối hợp uống hết Đoạn Trường tán.

“Hai chén Đoạn Trường tán này là ta một lần luyện chế ra.” Táp Lỗ nhìn hắn uống xong, mới lãnh đạm nói một câu như vậy.

Mặc Nhan Ngọc gật đầu, “Chỉ cần thân thể tên Cổ La kia hư thối, đã nói lên thân thể tên này có vấn đề, Nhan Ngọc hiểu được ý của đại sư.”

“Ừm.” Táp Lỗ gật đầu, “Ngày mai chúng ta lại đến, nhìn xem sẽ biết.”

Ban đêm, Thạch Nham ngồi dưới đất, thần sắc ngưng trọng chậm rãi vận chuyển Tinh Nguyên.

Một tia Tinh Nguyên ở trong cơ thể hắn dần dần kéo dài ra, liên tục đến toàn bộ chủ gân mạch, tâm niệm hắn biến đổi, Tinh Nguyên cực kỳ linh hoạt, từ một gân mạch nhanh chóng chảy vào một gân mạch khác, theo ý nghĩ tâm thần hắn, một tia Tinh Nguyên xuyên qua các đường gân mạch, thật giống như con linh xà.

Dần dần, một tia Tinh Nguyên từ kinh mạch cánh tay hắn đi vào ngón trỏ tay phải, Thạch Nham tập trung tinh thần, một tia Tinh Nguyên chậm rãi lui về trong gân mạch cánh tay, chợt đột nhiên gia tốc, khí như trường hồng nhằm phía ngón trỏ, tốc độ càng lúc càng nhanh!

“Xuy xuy!”

Đầu ngón trỏ truyền đến âm thanh kỳ dị, cảm giác đau đớn theo đó tăng lên, một tia Tinh Nguyên kia toàn bộ chạy vào trong ngón trỏ, ngón trỏ Thạch Nham run nhẹ, như rắn đuôi chuông không ngừng rung cái đuôi.

Tinh Nguyên tụ tập ở trong ngón trỏ hắn, liên tục trùng kích, lại bị da thịt ở đầu ngón tay ngăn cản lại, bất luận hắn cố gắng thế nào, Tinh Nguyên đều không thể phá vỡ tầng trở ngại da thịt lao ra đầu ngón tay, khó có thể khiến Tinh Nguyên ly thể vượt ra.

“Hô!”

Thở ra một hơi thật sâu, Thạch Nham suy sụp một lần nữa thu hồi Tinh Nguyên về tiểu phúc, lấy thanh âm không thể nghe thấy nói thầm: “Vẫn không được. . .”

Cảnh giới Hậu Thiên có tam trùng thiên, tu luyện ra Tinh Nguyên là nhất trùng thiên, thuần thực nắm giữ Tinh Nguyên, có thể làm Tinh Nguyên theo ý niệm tiến hành vận chuyển chu thiên là nhị trùng thiên, có thể để Tinh Nguyên từ trong cơ thể phá trời buộc da thịt thân thể đi ra là tam trùng thiên.

Thạch Nham đã có thể tùy tâm vận chuyển Tinh Nguyên là cảnh giới nhị trùng thiên. Mấy ngày nay hắn không ngừng tu luyện tụ tập càng nhiều Tinh Nguyên, thử để Tinh Nguyên đi ra ngón tay, hy vọng có thể nhảy vào tam trùng thiên, đáng tiếc thử vài lần mỗi một lần đều bị da thịt ở đầu ngón tay cản trở, khó có thể đột phá.

“Xem ra Vô Giả tu luyện không phải một lần là xong, Tinh Nguyên vẫn không đủ cường đại a, cũng đành chờ sau khi Tinh Nguyên lại ngưng luyện tăng cường, mới có thể đủ tiếp tục trùng kích.” Sau khi lại thất bại một lần nữa, trong lòng Thạch Nham thở dài, biết bởi vì mình đang trong hiểm cảnh, có vẻ hơi nôn nóng.

Hắn biết ngày mai, thân thể hắn vẫn bình yên vô sự, không bị Đoạn Trường tán ảnh hưởng, nhưng trăng vị tên được nô Cổ La kia tất nhiên sẽ thối rửa, thậm chí có khả năng lan khắp ngũ tạng lục phủ.

Tập Lỗ chỉ cần so sánh, liền biết Đoạn Trường tán của hắn không có vấn đề, tự nhiên cũng liền biết rõ thân thể mình khác hẳn với thường nhân, đến lúc đó khẳng định sẽ xuất hiện phiền toái mới, nói không chừng ngày lành của hắn cũng sẽ thật sự đến, khả năng Mặc Nhan Ngọc vì tránh hậu hoạn, lập tức hạ độc thủ cũng không nhỏ.

Cũng có thể sáng mai, Cổ La dưới được lực của Đoạn Trường tán liền hiện ra dấu hiệu trúng độc, nói không chừng sáng mai hắn liền gặp tai ương, khi đó đám Vô Giả sẽ không khổ tu giống như bây giờ, đều sẽ theo dõi hắn, không cho hắn có cơ hội nào.

Ngẩng đầu nhìn trên bầu trời đầy sao, Thạch Nham vẻ mặt dần dần kiên nghị, hắn biết muốn chạy trốn, đêm nay nhất định phải hành động!

. . .

8. Chương 8 - Bạch Nhạn Ngọc Chu

Đám Vô Giả đều đang im lặng tu luyện, thân thể mềm mại của Mặc Nhan Ngọc giấu mình giữa cành lá một gốc cổ thụ, hơi thở kéo dài. Tập Lỗ dựa vào một gốc cây bên cạnh, đang cầm một quyển độc kinh đọc say sưa, đám được nô nằm trên mặt đất phía sau Địa Long nói chuyện tầm phào. . .

Thạch Nham từ trong tu luyện tỉnh lại, yên lặng quan sát địa hình, âm thầm tính toán.

Mặc Nhan Ngọc ở đội ngũ phía trước, Tập Lỗ ở đội ngũ phía sau, hai người một trước một sau kẹp hắn ở giữa, nhìn như đối với hắn không thèm để ý, nhưng từ vị trí hai người này mà xem, hiển nhiên bọn họ đều đang âm thầm phòng bị hắn.

Cường Sâm hình như biết hắn sẽ có hành động gây rối, tối nay cũng không có tu luyện, mà ở phía sau hắn mười mét quan sát, chỉ cần hắn có chút khác thường, Cường Sâm lập tức sẽ nhận thấy, tiến tới ra tay ngăn cản.

Không ổn a, trong lòng Thạch Nham nói thầm một câu, tiếp tục chờ đợi, chờ mấy người kia thả lỏng cảnh giác.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, rất nhanh ánh trăng đã biến mất, xem ra không lâu nữa trời sẽ sáng. Thạch Nham vẫn là không có tìm được cơ hội thích hợp đào thoát, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, do dự một lát, Thạch Nham quyết định không tiếp tục chờ đợi, phải chuẩn bị hành động.

“Ca ca! Ca ca ca!”

Nhưng vào lúc này, âm thanh kỳ dị từ đằng xa vang lên, nghe âm thanh chắc là có cái gì đang chậm rãi tiếp cận tới bên này.

Tinh Nguyên trong cánh tay Thạch Nham vận chuyển một vòng, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, đột nhiên tinh thần tỉnh táo.

“Toàn thể cảnh giới!” Mặc Nhan Ngọc khẽ quát một tiếng, thân thể mềm mại ở trên cổ thụ đứng thẳng lên, mượn vị trí cao, nàng nhìn về đằng xa một lát, đột nhiên kinh hô: “Bạch nhận ngọc chu!”

Tất cả Võ Giả bỗng nhiên từ trong tu luyện bừng tỉnh.

Chỉ thấy những Võ Giả đó một đám thần sắc ngưng trọng, đều lấy ra binh khí trên người, không cần Mặc Nhan Ngọc nhiều lời, lập tức hướng tới Địa Long tụ tập, hình thành một vòng tròn vây quanh Địa Long, cách nhau năm sáu mét.

Tập Lỗ cũng thu hồi kinh thư cầm trong tay, cau mày đi đến bên cạnh Địa Long, trầm giọng nói: “Đưa ta những bình dược trên người Địa Long!”

“Vâng!” Võ Giả nhóm quát lớn.

Dược nô đang ngủ say, cũng đều tỉnh lại, vừa nghe nói có Bạch nhận ngọc chu tới gần, đều hoảng sợ bất an chủ động tập trung tới Địa Long, hiển nhiên đều biết Bạch nhận ngọc chu lợi hại.

“Leng keng!”

Một chuỗi chìa khóa từ trong tay Mặc Nhan Ngọc bay ra, dừng ở dưới chân Cường Sâm, “Cường Sâm, mở xiềng xích trên người tất cả dược nô, tránh cho bọn họ bị Bạch nhận ngọc chu giết hết, mau lên!” Mặc Nhan Ngọc thúc giục nói.

Cường Sâm cầm lấy chuỗi chìa khóa kia, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mặc Nhan Ngọc, chỉ vào Thạch Nham hỏi: “Cũng cởi bỏ xiềng xích hắn sao?”

“Cởi cho hắn, ta cũng không muốn hắn chết quá dễ dàng.” Mặc Nhan Ngọc vẻ mặt bức mình.

“Tiểu tử, lát nữa thành thật một chút, ta sẽ nhìn chằm ngươi!” Cường Sâm hừ lạnh một tiếng, trước tiên giúp Thạch Nham cởi bỏ xiềng xích trên tay chân, lúc này mới đi đến những dược nô khác, thuần thục bỏ xiềng xích giam cầm trên người cho đám dược nô.

Trời cũng giúp ta! Xiềng xích đã mất, Thạch Nham toàn thân thoải mái, trong lòng lại không ngừng cười lạnh.

Thạch gia chính là “Vô Hồn” thế gia, chủ nhân khối thân thể này tuy rằng không có trở thành Võ Giả, lại tính thích mạo hiểm khắp nơi, sưu tầm di tích cổ, như tên kia đối với các loại yêu thú lại không một chút xa lạ. Mặc Nhan Ngọc vừa nói lên Bạch nhận ngọc chu, Thạch Nham không kinh sợ mà còn thấy mừng, lập tức biết cơ hội chạy trốn đã tới.

Bạch nhận ngọc chu là yêu thú cấp hai, tám cái chân sắc bén như lưỡi dao, thích hoạt động về đêm, hơn nữa còn là yêu thú quần cư. Mỗi một lần xuất hiện ít nhất là năm sáu con, Bạch nhận ngọc chu tính tình hung tàn, thích ăn người sống, ở trong U Âm sâm lâm chỉ cần đám Bạch nhận ngọc chu nhìn thấy nhân loại, sẽ không buông tha.

Yêu thú da thô thịt dày, hành động mau lẹ, hình thể thường lớn hơn nhân loại rất nhiều, trừ phi là Võ Giả lợi hại, nhân loại bình thường đụng phải không chết cũng bị thương. Bạch nhận ngọc chu tuy chỉ là yêu thú cấp hai, nhưng bởi vì mỗi lần hành động đều là năm sáu con, hơn nữa tốc độ mau lẹ, Võ Giả bình thường căn bản theo không đuổi kịp tốc độ chúng, cho nên tương đối khó giải quyết.

Ở trong U Âm sâm lâm, đứng phải Bạch nhận ngọc chu chỉ có thể chịu đựng xui xẻo, loại yêu thú này trên người không thứ gì đáng giá, tính tình còn rất hiếu chiến. Hơn nữa hành động nhanh nhẹn, đi lại như gió, chúng nó nhìn thấy nhân loại tất nhiên sẽ tiến lên khiêu khích công kích, không ăn đau khổ tuyệt sẽ không dễ dàng rời đi.

Thạch Nham yên lặng đi tới Địa Long, đứng cùng một chỗ với đám được nô đang hoảng sợ bất an, âm thầm quan sát tình thế, không có vội vã phản kháng.

“Không tốt! Có tám con!”

Mặc Nhan Ngọc ở trên cổ thụ kinh hô một tiếng, lông mi nhíu chặt, khuôn mặt trầm trọng nói: “Không dễ đối phó, mọi người đều đánh theo chỉ thị của ta, nhớ kỹ! Sau khi giao chiến không cần chủ động truy kích, càng ở trong cây cối cành lá rậm rạp, Bạch nhận ngọc chu càng có lợi thế, nhất định không được ở trong rừng cây giao chiến với chúng nó!”

“Ca ca ca! Ca ca!”

Âm thanh như lưỡi dao cắm vào bùn đất, càng lúc càng gần, rất nhanh Bạch nhận ngọc chu thân dài mười mét, cao khoảng một mét năm đã dần dần xuất hiện. Bạch nhận ngọc chu toàn thân tuyết trắng, to như một chiếc ô tô, tám cái chân như là đao nhọn, sáng trắng âm u, cực kỳ sắc bén.

Tám cái chân của Bạch nhận ngọc chu như đao nhọn, bò tới cực kỳ linh hoạt, tốc độ quả nhiên rất nhanh, trong nháy mắt đã đi tới nơi này. Chân nhện như đao nhọn, lóe lên hàn quang rực rỡ, chấn nhiếp lòng người, không khó tưởng tượng một khi bị những đao nhọn đó xẹt qua thân thể, sẽ phát sinh thảm trạng thế nào.

Đám Võ Giả nhìn thấy Bạch nhận ngọc chu một con tiếp một con xuất hiện, toàn bộ vẻ mặt ngưng trọng. Mặc Nhan Ngọc đã sớm từ trên cổ thụ hạ xuống, đứng ở đội ngũ phía trước, điện quang quán quanh ngọc chỉ thon dài, vận sức chờ phát, Tập Lỗ ngồi ở bên trong kiệu trên thân Địa Long, ánh mắt âm lãnh, nhưng không tỏ ra hoảng hốt.

Tám con Bạch nhận ngọc chu rút cục tụ tập lại đủ, Bạch nhận ngọc chu cũng không phải không có trí tuệ, ngược lại chúng nó lại phân tán rộng ra bao vây Địa Long, như là tám chiếc ô tô chạy quanh Địa Long.

Một tiếng rít chói tay vang lên, tám con Bạch nhận ngọc chu cùng nhau phát lực, chân nhện ở trên hư không trung tạo nên vùng trắng sáng, ngân quang rực rỡ đột nhiên bay tới Võ Giả vây quanh trước Địa Long!

Lập tức bầu trời đều là lưỡi dao sáng choang quét tới, đám Võ Giả động tác nhanh chóng dứt khoát, lúc tránh né lợi khí đồng trong tay loạt xuất chiêu, nhắm vào thất lưng, bụng, mắt của Bạch nhận ngọc chu đâm tới.

Hiện trường lập tức hỗn loạn!

Bạch nhận ngọc chu vây quanh Địa Long, chân nhện đầy trời chọt xuống, Võ Giả tránh ra hai bên, lợi khí trong tay liên tục không ngừng đâm ra, “Võ Hồn” của Mặc Nhan Ngọc bùng nổ, tia chớp quán quanh hai tay, từng đạo điện quang xanh hình cung bắn nhanh ra, rơi xuống trên thân Bạch nhận ngọc chu, làm cho thân Bạch nhận ngọc chu liên tục run rẩy.

“Xoạt!”

Một Võ Giả phản ứng chậm, bị chân Bạch nhận ngọc chu đâm vào bụng, tiếng kêu thê lương thảm thiết Võ Giả kia theo đó vang lên, ruột từ nhỏ trong bụng lòi ra, gục xuống tại chỗ.

Đám được nô thất kinh, vội vàng trốn dưới thân Địa Long, vài tên được nô sợ hãi đến mất hết lý trí, thấy chân nhện như đao nhọn quét tới, nhưng lại chui về khe hở Bạch nhận ngọc chu. Hy vọng có thể từ đó chạy thoát, lại bị chân Bạch nhận ngọc chu đóng lên mặt đất, chết thảm tại chỗ.

Thạch Nham vẻ mặt bình tĩnh, trong con mắt hào quang rực rỡ, ở phía sau đám Võ Giả di chuyển trong phạm vi nhỏ, xiềng xích kẹp lên người hắn phát ra tiếng kim loại va chạm.

“Răng rắc!”

Trước người Thạch Nham có một tên Võ Giả Hậu Thiên nhị trùng thiên của Mặc gia, đang di chuyển lại va chạm vào một tên Võ Giả khác, tên này không có tránh kịp, bị chân một con Bạch nhận ngọc chu xẹt qua cổ, đầu bay lên, máu tươi bắn lên người Thạch Nham.

Thạch Nham toàn thân máu tươi, ngay cả ánh mắt đều hơi mơ hồ. Một ý niệm cuồng bạo thị huyết đột nhiên từ trong thân thể bộc phát, luồng khí xoáy trong bảy trăm hai mươi huyết đạo thân thể hắn đang điên cuồng xoay chuyển, một lực hút mãnh liệt từ trong huyết đạo dũng mãnh tiến ra.

Chỉ thấy tên Võ Giả bị cắt đầu ở trước người Thạch Nham, thân thể dần dần khô kiệt, từng luồng khí mỏng manh chỉ có một mình Thạch Nham có thể cảm nhận được ý niệm đầy tuyệt vọng, không cam lòng, điên cuồng, dũng mãnh tiến vào từ lỗ chân lông toàn thân Thạch Nham, từ gân mạch một mạch chảy vào trong bảy trăm hai mươi huyết đạo khắp người Thạch Nham.

Hoảng hốt, Thạch Nham cảm thấy mình tựa như lại trở về Huyết Trì, ở trong Huyết Trì đó bảy trăm hai mươi huyết đạo thân thể hắn cũng hút không ít máu, máu đó đã cải biến huyết đạo hắn, làm cho huyết đạo hắn xuất hiện luồng khí xoáy, mở rộng dung lượng huyết đạo, làm tốc độ huyết đạo hút máu nhanh hơn.

Lúc này, từng dòng khí mỏng manh, pha lẫn tuyệt vọng và không cam lòng của Võ Giả kia trước khi chết, lấy quỹ tích giống như vậy dũng mãnh tiến vào thân thể hắn, từ gân mạch rót vào huyết đạo trong cơ thể hắn, tốc độ cực nhanh, luồng khí xoáy trong huyết đạo hắn điên cuồng xoay chuyển, hình như đang ở nuốt lấy tiêu hóa hấp thu những dòng khí ấy, cực kỳ quỷ dị.

Chỉ mười giây ngắn ngủn, không còn dòng khí nào rót vào thân thể hắn, Võ Giả chết đi trước người Thạch Nham, toàn thân khô quắt, giống như máu huyết và Tinh Nguyên toàn thân đều biến mất vô tung, thoát nhìn như là một thân thể khô thiếu nước trầm trọng.

Một ý niệm thị huyết nóng nảy, đột nhiên từ tận đáy lòng Thạch Nham bùng nổ, toàn bộ bảy trăm hai mươi huyết đạo trong cơ thể chuyển động, lực lượng tuyệt vọng, sợ hãi, thô bạo, tà ác âm thầm xuất hiện, dường như đang thúc giục Thạch Nham đại khai sát giới.

“Hừ hừ!”

Chân một con Bạch nhận ngọc chu quét ra, cắt thẳng tới đầu Thạch Nham, Thạch Nham bộ dạng sợ hãi, mạnh mẽ đè xuống ý niệm thị huyết trong lòng, lướt tới một Võ Giả bên cạnh, từ trong nguy hiểm tránh thoát một kích đòi mạng của chân nhện.

“Xoạt!”

Tên Võ Giả kia bị một con Bạch nhận ngọc chu ngăn chặn, lợi khí trong tay đâm mạnh vào hai mắt Bạch nhận ngọc chu, mắt Bạch nhận ngọc chu bị chọc mù, một kích quét bay chém vào bên hông Võ Giả, tên Võ Giả kia bị chém đứt thắt lưng, tử trạng cực thảm.

Thạch Nham lướt đến một tên Võ Giả bên cạnh, chuẩn bị tiếp tục tìm khu vực an toàn, đột nhiên phát hiện dị biến lại đến.

Huyết đạo toàn thân có lực hút kỳ dị, lại bạo phát! Từ trên người Võ Giả thành hai đoạn kia, lại truyền ra dòng khí pha trộn cuồng nộ, không cam lòng, điên cuồng dũng mãnh chảy vào gân mạch trong thân thể hắn, rót vào trong huyết đạo khắp người hắn.

Rất nhanh, Võ Giả bị cắt thành hai đoạn lại biến thành một thi thể khô héo.

Thạch Nham trong lòng hoảng sợ!

Không cần nghĩ nhiều, hắn lập tức hiểu bên trong thân thể mình, còn ẩn giấu một loại “Võ Hồn” khác, loại “Võ Hồn” này lấy huyết đạo khắp người làm gốc rễ, lại có thể hấp thu lực lượng người chết lúc còn sống. “Võ Hồn” cực kỳ tà ác quỷ dị như thế, ngay cả Thạch Nham cũng khiếp sợ bất an.

Nhưng vào lúc này!

Một con Bạch nhận ngọc chu lại phát ra tiếng rít kỳ dị, chỉ thấy còn lại sáu con Bạch nhận ngọc chu, cùng nhau phi thân lui về phía sau, bay vào trong rừng cây rậm rạp.

Bạch nhận ngọc chu hiển nhiên biết đoàn người này không dễ đối phó, sau khi hai đồng bạn chết, Bạch nhận ngọc chu còn lại rút cuộc lui lại.

Thạch Nham biến sắc, ý niệm có liên quan đến “Vô Hồn” quỷ dị trong thân thể nháy mắt bị hấp thu hồi toàn bộ. Không chút nghỉ ngơi, Thạch Nham vận chuyển Tinh Nguyên toàn thân xuống hai chân, lập tức thân ảnh như điện theo Bạch nhận ngọc chu xông ra ngoài.

Chỉ có cùng Bạch nhận ngọc chu một chỗ, hắn mới có cơ hội chạy trốn!

Một dòng nước ấm bỗng nhiên từ trong huyết đạo toàn thân trào ra, dòng nước ấm kia rót vào Tinh Nguyên trong cơ thể Thạch Nham, Tinh Nguyên của Thạch Nham vốn không hùng hậu, đột nhiên Tinh Nguyên tăng lên gấp đôi!

Thạch Nham trong lòng mừng rỡ, càng tin tưởng, lúc phóng theo hướng Bạch nhận ngọc chu, quay đầu liếc mắt nhìn Mặc Nhan Ngọc đằng xa, âm thanh lạnh lùng nói: “Mặc Nhan Ngọc, ngươi chờ xem, lão tử sớm muộn gì cũng mạnh hơn ngươi!”

“Đuổi theo!” Mặc Nhan Ngọc thân thể mềm mại run lên, đôi mắt xinh đẹp muốn phun ra lửa, đuổi theo hướng Thạch Nham chạy.

Tạp Lỗ so với nàng còn nhanh hơn!

Chỉ có Luyện Dược Sư ở trên Địa Long trước sau chưa hề động thủ, hình như luôn chờ cái gì, lúc Thạch Nham nhắm phía Bạch nhận ngọc chu rút đi, hắn tựa như chim điều dẫu từ trên Địa Long bay lên cao, là người thứ nhất lao xuống đuổi theo Thạch Nham.

“Tiểu tử, ta chờ ngươi đào tẩu đã đợi thật lâu.” Tạp Lỗ còn giữa không trung, cũng đã âm trầm nở nụ cười.

. . .

9. Chương 9 - Thoát Thân

Mặc Nhan Ngọc mắt phượng hàm sát, cũng cảm hận đuổi theo không tha, ngay cả đội ngũ Mặc gia phía sau cũng không quản, thề phải bắt được Thạch Nham tru sát.

Thạch Nham vẻ mặt bình tĩnh, gia tăng tất cả Tinh Nguyên ở trong cơ thể vào gân mạch hai chân, giẫm mạnh một bước lên mặt đất, thân hình gãy yếu liền đi được bảy tám mét, cách sáu con Bạch nhận ngọc chu lúc càng gần.

“Ca ca ca! Ca ca ca!”

Chân Bạch nhận ngọc chu cắm vào mặt đất, tám cái chân cùng bò, rất nhanh đã chui vào trong rừng cây rậm rạp.

Thạch Nham đầu chui vào trong lùm cây cao năm sáu mét, sắc mặt càng ngưng trọng, nhìn chằm chằm một con Bạch nhận ngọc chu đầu tiên, cũng không để ý Bạch nhận ngọc chu đáng sợ.

Vừa tiến vào trong lùm cây, Bạch nhận ngọc chu tốc độ bỗng chậm lại, hai con Bạch nhận ngọc chu đột nhiên quay đầu lại, mắt hiện điểm sáng rực rỡ, tựa hồ tức giận vì bị đuổi theo đến đây.

Bạch nhận ngọc chu tự nhiên không biết tâm tư của Thạch Nham, thấy có ba tên nhân loại cùng truy đuổi, cứ cho là ba tên nhân loại này muốn cùng chúng nó quyết một trận tử chiến. Một con Bạch nhận ngọc chu dùng thanh âm chói tai kỳ dị kêu lên, đột nhiên bốn con Bạch nhận ngọc chu khác cùng quay đầu lại, toàn bộ nhìn vào Thạch Nham.

Thạch Nham thần sắc không thay đổi, tốc độ không có chậm lại, ngược lại nhanh hơn nhằm về phía Bạch nhận ngọc chu.

Tạp trung chú ý hơn bao giờ hết, Thạch Nham tâm như gương sáng, đột nhiên hắn phát hiện lại tiến vào cảnh giới kỳ diệu kia, tất cả cảnh vật xung quanh hình như đột nhiên trở nên rất rõ ràng. Bạch nhận ngọc chu phát ra tiếng trao đổi trầm thấp hắn đều có thể nghe thấy, phía sau Tạp Lỗ tốc độ nhanh lướt đến, gió phát ra phàn phật không sót một tý lọt vào tai hắn.

“Vù vù!”

Thạch Nham đang phi rất nhanh, thân thể kéo không khí, tiếng khí lưu càng lúc càng lớn.

Ngay tại lúc Thạch Nham sắp nhảy vào một đầu Bạch nhận ngọc chu, bỗng chốc thân thể hắn ở trên hư không trung đổi hướng một cách quỷ dị, lướt qua chân sáng bóng một con Bạch nhận ngọc chu chói lọi chu đang quét tới, mạo hiểm từ bên cạnh đàn Bạch nhận ngọc chu xuyên qua, không dừng lại bay vút tới phía trước.

Bạch nhận ngọc chu bị chọc giận.

Sáu con Bạch nhận ngọc chu, hình như cảm thấy mình bị tên nhân loại to gan lớn mật này trêu chọc, sáu một tiếng tiếng rít, sáu con tên nhân loại cùng nhau phát lực, đột nhiên đuổi theo hướng Thạch Nham.

Hai người Táp Lỗ và Mặc Nhan Ngọc, sau khi một trước một sau nhảy vào lùm cây, lại phát hiện mất đi tung tích của Thạch Nham, chỉ thấy sáu con Bạch nhận ngọc chu đang giơ chân lao đi nhanh.

Thân mình Táp Lỗ miễn cưỡng dừng lại, trong mắt hàn quang sáng lên, nói: “Tiểu tử kia chắc chắn núp ở trong lùm cây chung quanh.”

“Hắn có thể xuyên qua đàn Bạch nhận ngọc chu, đến phía trước đàn Bạch nhận ngọc chu hay không?” Mặc Nhan Ngọc lông mi nhú lại, không xác định hỏi.

“Hừ.” Táp Lỗ thần sắc khinh thường, “Cho dù là hắn có cái gan kia, cũng không có thể ở trong đàn đàn Bạch nhận ngọc chu sống sót. Trong lùm cây tám chân đàn Bạch nhận ngọc chu như máy xay thịt, khu lùm cây này là lãnh địa của Bạch nhận ngọc chu, hắn thật sự muốn thành mục tiêu của Bạch nhận ngọc chu, cũng chỉ có đường chết.”

“Cũng đúng.” Mặc Nhan Ngọc gật đầu, sau đó cùng với Táp Lỗ tách ra, tìm kiếm tung tích Thạch Nham trong lùm cây xung quanh.

Thạch Nham lật đật chạy bừa như bay ở khu lùm cây trong U Âm sâm lâm, phía sau là sáu con Bạch nhận ngọc chu đuổi theo không buông, khoảng cách đôi bên dần dần bị kéo gần.

Trong khu lùm cây này, cũng không có cỏ thụ cao vút đâm mây, chỉ có bụi cây liên miên không dứt, bụi cây cũng không quá cứng chắc, chân Bạch nhận ngọc chu quét tới, bụi cây liền gãy “Răng rắc”, không chịu được Bạch nhận ngọc chu tàn phá.

Thạch Nham tìm không ra chỗ cao đặt chân, chỉ có thể liều mạng chạy như điên, hy vọng có thể kéo xa khoảng cách với Bạch nhận ngọc chu.

Cũng may trước đó trong huyết đạo thân thể hắn, tràn ra một lực lượng kỳ dị, hòa vào trong Tinh Nguyên của hắn, làm cho Tinh Nguyên hùng hậu tinh thuần gấp đôi. Bằng không dưới sự truy đuổi của Bạch nhận ngọc chu, sợ là hắn đã không chống đỡ nổi, đã bị Bạch nhận ngọc chu quét loạn chân chém chết.

Tinh Nguyên cuộn cuộn lưu động ở trong gân mạch hai chân, Thạch Nham chỉ cảm thấy hai chân giống như bị bơm đầy khí, mỗi một lần giẫm mạnh, đều có thể khiến thân nhẹ hắn như yến bay đi mấy mét, hắn âm thầm tán thưởng diệu dụng của Tinh Nguyên, càng kiên định quyết tâm trở thành một Võ Giả cường đại.

Không biết chạy bao lâu, Thạch Nham dần dần cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, Tinh Nguyên trong gân mạch hai chân, tiêu hao trong thời gian dài, đã yếu đi rất nhiều, tốc độ chạy như bay cũng dần giảm xuống.

Tốc độ chậm lại, Bạch nhận ngọc chu lại không chậm lại chút nào, những yêu thú đó dựa vào thân thể cường đại, không cần gì lực lượng, cũng có thể ở trong lùm cây đi lại như gió, Bạch nhận ngọc chu có tám cái chân, ở trong lùm cây quả nhiên là thứ nguy hiểm.

Khoảng cách hai bên đang từng chút kéo gần. . .

Thạch Nham trong lòng căng thẳng, ngực đồ mồ hôi, cứ theo tình thế không được bao lâu nữa sẽ bị Bạch nhận ngọc chu đuổi kịp, đến lúc đó Tinh Nguyên hắn khô kiệt, lấy cái gì mà đánh với Bạch nhận ngọc chu?

Hơi nước ẩm ướt, đột nhiên từ hướng bên trái truyền đến, Thạch Nham cảm giác linh mẫn, hít hai hơi sắc mặt liền vui vẻ, đột ngột thay đổi phương hướng, phi thẳng về phía bên trái.

Có nước!

Thạch Nham tinh thần tập trung cao độ, thu tất cả âm thanh bên trái vào tai, quả nhiên mới chạy vài phút, hần đã nghe được đằng xa truyền đến tiếng dễ nghe dòng nước đổ xuống.

Lại qua vài phút, tầm mắt của Thạch Nham trở nên sáng sủa, chỉ thấy một thác nước như tấm lụa bạc phía trước, đổ xuống hồ phía dưới, thác nước phát trút lên tảng đá to, bọt nước như trân châu bắn tung tóe, trong hồ hơi nước bốc lên mù mịt.

“Phù phù!”

Thân thể Thạch Nham như mũi tên nhọn, bắn mạnh vào trong hồ nước lạnh lẽo, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, thậm chí lúc này xem như bình yên rồi.

“Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!”

Sáu con Bạch nhận ngọc chu, sau khi xông đến đây, một con tiếp một con bay vào hồ sâu, những con Bạch nhận ngọc chu đó như là con thuyền nhỏ nổi trên hồ sâu, tám chân nhện sắc bén giang ra, vọt tới chỗ hần rất nhanh.

Thạch Nham mới thở được một hơi, trong lòng mắng một câu đáng chết, thấy Bạch nhận ngọc chu càng lúc càng gần, vội vàng lặn xuống dưới đáy hồ.

Nín thở, Thạch Nham lặn xuống hồ nước bảy tám mét, mới dám ngẩng đầu nhìn lên.

Từ phía dưới hồ nước, Thạch Nham có thể nhìn thấy rõ đến chân sáu con Bạch nhận ngọc chu kia sắc bén như dao, chỉ thấy chân sáu con yêu thú không ngừng bổ xuống, cắm mạnh vào trong hồ nước.

Bạch nhận ngọc chu không sợ nước, thân thể có thể nổi trong nước, nhưng mà hình như không dám lặn xuống đáy hồ, sáu con yêu thú ở trên hồ nước giơ chân bổ lung tung, trước sau vẫn chỉ di chuyển ở trên mặt nước.

Đến lúc này, Thạch Nham mới chính thức yên lòng, nín hơi, hần ở dưới hồ nước chờ đợi.

Nín thở trong nước, là hạng mục cực hạn trước kia Thạch Nham thường xuyên khiêu chiến, phương diện này hần rất có kinh nghiệm, hít một hơi hần có thể ở trong nước hơn mười phút,

Bạch nhận ngọc chu cũng không có ở trên hồ nước lâu lắm, sáu con yêu thú ở mặt bên trên bổ chém một hồi, thấy Thạch Nham còn không có nhô đầu lên, liền từng con lên bờ.

Thạch Nham từ đáy hồ bơi lên trên một chút, khi có thể nhìn thấy sáu con Bạch nhận ngọc chu bên bờ, liền lập tức đình dừng bơi lên trên, ở trong nước âm thầm quan sát sáu con yêu thú trên bờ.

Sáu con yêu thú rất nhanh rời đi.

Thạch Nham trôi lên mặt nước, hít một hơi không khí ẩm ướt thật sâu, lại lập tức chìm vào đáy hồ, chờ sau khi dùng hết một hơi, mới dựa vào tảng đá lớn bên cạnh bờ hồ, hít không khí xong lại lặn xuống đáy hồ, cứ như thế lặp lại.

Hần lo lắng Bạch nhận ngọc chu đi rồi quay lại, càng lo lắng hai người Tật Lỗ và Mặc Nhan Ngọc, sẽ theo dấu chân Bạch nhận ngọc chu đuổi theo đến đây, cho nên mới cẩn thận như thế, không dám lập tức đi ra hồ nước.

Đáy hồ.

Thạch Nham nín thở, trong lòng bắt đầu cân nhắc dị trạng của huyết đạo trước đó. Lúc hai Vô Giả kia chết, hần trùng hợp ngay bên cạnh bọn họ, Vô Giả chết đi một thân tinh khí và máu huyết, giống như đều bị huyết đạo hần hút đi, hiển nhiên hần được lợi từ trên người hai tên Vô Giả.

Lúc cùng Bạch nhận ngọc chu thoát đi, hần cảm giác rõ trong huyết đạo tràn ra một luồng lực lượng kỳ dị, luồng lực lượng kỳ dị cực kỳ tinh thuần. Sau khi giao hòa với Tinh Nguyên trong cơ thể, lập tức khiến cho Tinh Nguyên trong cơ thể tăng cường hơn gấp đôi, điều này làm cho Thạch Nham nghi hoặc khó hiểu.

Chẳng lẽ nói, huyết đạo trong cơ thể hấp thu lực lượng hai tên Vô Giả kia, bị huyết đạo tinh lọc thành lực lượng tinh thuần, lại tặng cho thân thể của mình sao?

...

10. Chương 10 - Kéo Xuống Nước!

Thạch Nham âm thầm khôi phục Tinh Nguyên tiêu hao, lặng lẽ nhìn động tĩnh trên mặt hồ. Hần không biết Bạch nhận ngọc chu có thể đi rồi quay lại không, cũng không biết Mặc Nhan Ngọc và Tập Lỗ có đến đây không, để chắc ăn hần vẫn quyết định ở dưới đáy hồ chờ thêm một thời gian thử xem, bảo đảm không còn nguy nữa mới rời khỏi.

Tinh Nguyên chậm rãi lưu động trong thân thể, tu luyện một lát Tinh Nguyên hần đã khôi phục được một phần, cảm giác cảm ứng càng nhạy bén hơn, đang ở dưới hồ nước mà có thể nghe được tiếng gió thổi cỏ lay trên mặt nước.

Không bao lâu, một thân ảnh xinh đẹp đột nhiên ồ xuất hiện bên bờ hồ, đứng trên một khối nham thạch bên cạnh, oán hận nhìn xung quanh.

Thạch Nham lòng rung mình, âm thầm lặn mình xuống ba mét nữa, bảo đảm Mặc Nhan Ngọc bên bờ không nhìn thấy hần, mới lặng lẽ di chuyển trong hồ nước.

Thạch Nham tốc độ rất chậm, sợ động tĩnh quá lớn sẽ thay đổi sóng nước, tập trung tinh thần, dưới đáy hồ Thạch Nham như là một người cá, đầu tiên là bơi đến các hướng trong một lát, từ các góc độ quan sát động tĩnh trên bờ.

Khẳng định chỉ có một mình Mặc Nhan Ngọc đến đây, hần mới từ từ lặn xuống tảng đá dưới chân Mặc Nhan Ngọc, ở dưới đáy hồ ngửa đầu nhìn thân ảnh hơi mơ hồ của Mặc Nhan Ngọc, do dự một lát, Thạch Nham di chuyển từng chút lên bên trên.

“Tên hỗn đản chết tiệt, đừng để ta bắt được ngươi, bằng không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!” Mặc Nhan Ngọc cắn răng bực, ở trên bờ âm thầm mắng, càng nghĩ càng giận.

“Ào!”

Một bóng người đột nhiên từ trong hồ nước dưới lao lên, Mặc Nhan Ngọc vẻ sợ hãi cả kinh, còn không kịp phản ứng, liền cảm giác được một chân, rất nhanh bị người nào ôm lấy, một lực lượng mạnh theo sau, Mặc Nhan Ngọc thân thể mềm mại xiêu vẹo, ngã thẳng vào hồ nước.

“Oành!”

Bụng mềm mại, bị ai đó đánh mạnh vào, đau nhức lan khắp toàn thân. Thân thể Mặc Nhan Ngọc nhanh chóng chìm xuống xuống, chưa hít được một hơi, ngược lại còn uống một ngụm nước, nàng sắc đến rơi nước mắt.

Chờ nàng phản ứng lại, mới phát hiện chính mình bị ai ôm lấy chân, kéo mạnh xuống đáy hồ, trong hồ nước Mặc Nhan Ngọc nhìn kỹ, lập tức biết được mình sơ suất bị Thạch Nham kéo xuống.

Hồng bét!

Mặc Nhan Ngọc trong lòng cả kinh, đột nhiên nhớ tới mình không thiện thủy tính, không dám dây dưa với Thạch Nham nữa, hai tay dùng sức vỗ nước, muốn nổi lên mặt nước rồi mới tính sau.

Chạy trốn ư?

Thạch Nham trong lòng cười lạnh, khoảng khắc Mặc Nhan Ngọc rơi xuống nước thì hắn đã đoán ra chắc chắn Mặc Nhan Ngọc thủy tính không tốt, Thạch Nham biết đây là cơ hội tốt nhất, sao lại dễ dàng buông tha?

Một tay cứ nắm chặt chân rất mịn màng của Mặc Nhan Ngọc, Thạch Nham dùng hết sức lực kéo nàng xuống, một nắm tay còn lại nắm chặt dùng sức, đánh mạnh vào bụng Mặc Nhan Ngọc, như muốn đánh nàng uống thêm mấy ngụm nước.

“Oành!”

Lại là một quyền nện lên bụng Mặc Nhan Ngọc, Thạch Nham chỉ cảm thấy bụng Mặc Nhan Ngọc vốn đầy đà mềm mại không có một vết sẹo lồi, đột nhiên thay đổi cứng rắn như sắt đá, một kích nện lên bụng mà nàng cũng không có vẻ bối rối, vẫn kiên định bơi lên mặt nước.

Ngược lại chính Thạch Nham, nện xuống một quyền nắm tay hơi đau nhức.

Tinh Nguyên hộ thể!

Thạch Nham lập tức biết Mặc Nhan Ngọc có phòng bị, thấy nàng hai tay vỗ dòng nước, thân thể từ từ bơi lên trên, trong đầu Thạch Nham nhanh chóng xẹt qua một đồng ý nghĩ.

Chính là ba giây ngắn ngủn, Thạch Nham đã có chủ ý mới.

Mặc Nhan Ngọc đang toàn lực bơi lên trên, phát hiện bụng không có bị đánh nữa, trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ lần này ta xem ngươi còn có thủ đoạn gì.

Nàng còn chưa kịp cao hứng, đột nhiên mặt mày biến sắc, sắc mặt thay đổi cực kỳ phần nộ khó coi.

Một bàn tay của Thạch Nham vẫn nắm chặt chân nàng, nhưng mà tay kia thì lại chỗ khe móng và rừng cây rậm rạp di chuyển không kiêng nể, nửa thân dưới nơi thánh khiết miễn cảm nhất không cho nam nhân nào xâm phạm, lúc này lại bị Thạch Nham đùa giỡn quang minh chính đại, Mặc Nhan Ngọc cảm thấy nhục nhã muốn tự sát cho rồi!

Nàng mới chuẩn bị liều một mất một còn với Thạch Nham, đột nhiên phát hiện trường khổ tơ bạc dưới hạ thân mình đã bị cởi ra hết, ngay cả tiểu khổ cũng bị xé rách, toàn bộ nửa thân dưới bại lộ bởi bàn tay to của Thạch Nham.

Cho tới bây giờ không bị nam nhân thấy qua thánh địa xinh đẹp, lại bị tùy ý xâm phạm như vậy, Mặc Nhan Ngọc lập tức ngây ngốc.

Một ngón tay thô dài, đột nhiên từ khe hở rừng cây đột nhập vào, Mặc Nhan Ngọc thân thể mềm mại như bị đánh mạnh, một dòng điện chạy qua thân, nàng chỉ cảm thấy không cầm được mà tiểu tiện, một dòng nước ấm theo đó chảy ra.

Toàn thân Thạch Nham cũng run lên, nhưng không phải run vì sướng khoái, mà là bị thiểm điện trong cơ thể Mặc Nhan Ngọc chảy ra giật, dòng điện kia tựa như mỗi khi Mặc Nhan Ngọc bị xâm phạm sẽ đột nhiên bộc phát ra, điện giật tay chân hắn tê tê, lập tức không còn sức lực.

Mặc Nhan Ngọc đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện Thạch Nham đã bỏ tay, bỗng chốc nàng tỉnh táo lại, bị phần đau buồn dùng sức vỗ dòng nước, thân thể mềm mại rốt cục trôi lên mặt hồ.

Thạch Nham ở phía dưới ngửa đầu quan sát, liền thấy chân đẹp trắng bóng của Mặc Nhan Ngọc trên đỉnh đầu đuôi đẹp đong đưa, móng trắng đường cong tuyệt đẹp, rừng cây rậm rạp giữa hai chân.

Thân thể tê mỏi vô lực, hắn lại bất lực trở mắt nhìn Mặc Nhan Ngọc bơi tới một khối nham thạch bên cạnh hồ nước.

Mặc Nhan Ngọc rất nhanh đi lên nham thạch bên bờ, một tay nắm nham thạch, trong đôi mắt đẹp bốc lên ngọn lửa cừ hận, cắn chặt răng, “Súc sinh! Ra đây cho ta!”

Mặc Nhan Ngọc mắt trường khổ, hạ thân dưới còn ngâm trong nước, không dám ra khỏi nước, ở tại chỗ thù sâu như biển quất to, trong tay tia chớp quần quanh, tùy lúc chuẩn bị dón Thạch Nham vào chỗ chết.

Tinh Nguyên ở trong thân thể chậm rãi lưu động, sau một tiểu chu thiên, cảm giác tê mỗ trong thân thể Thạch Nham giảm bớt nhiều. Ở trong hồ nước, Thạch Nham nhìn chăm chăm Mặc Nhan Ngọc nắm nham thạch bên bờ trong chốc lát, âm thầm nuốt nước miếng, thầm nghĩ nữ nhân này tuy rằng âm độc như độc hạt, nhưng bộ dáng và dáng người quả nhiên là nổi bật, không thể tả được.

Thấy Mặc Nhan Ngọc có phòng bị, trong lòng Thạch Nham còn muốn đem nàng túm vào trong nước là

“Hắc hắc, tiểu thư đúng là nữ nhân, nhưng mà chúng ta không có phúc hưởng thụ, ta thấy Tập Lỗ đại sư gần đây tìm tiểu thư tìm rất cần mẫn, không biết có cơ hội âu yếm hay không. Khuôn mặt kia, cái miệng kia, chắc chắn, không biết sẽ tiện nghi tên hỗn đản nào, đáng tiếc chúng ta cảnh giới quá thấp, đời này sợ là không hy vọng gì.”

Trịnh Thiết hạ giọng, trên mặt lộ ra nụ cười dâm tục, hình như đang vụng trộm ảo tưởng cái gì, nghĩ đến chỗ cao hứng, còn ưỡn mạnh hạ thân, cười ha ha hai tiếng.

“Đừng có nằm mộng, tiểu thư đã có vị hôn phu, tiểu tử Lăng Thiệu Phong kia cũng không phải là nhân vật dễ chọc, nếu để hắn biết ngươi ý dâm tiểu thư, ngươi nhất định phải chết!”

Nghe hắn nhắc tới Lăng Thiệu Phong, Trịnh Thiết biến sắc, nói thầm một câu: “Tiểu tử kia rất tà môn, nghe nói sắp tu đến cảnh giới Nhân Vị, ta đã thấy hắn giết người, thủ đoạn hung tàn người đều không tưởng tượng ra. Tập Lỗ nếu đụng phải Lăng Thiệu Phong, phỏng chừng cũng đứng chỉ có đường chết, chúng ta thật sự phải cẩn thận một chút, vạn nhất lời chúng ta nói để tiểu tử kia biết. . .”

Trịnh Thiết không kiềm được rung mình một cái, hiển nhiên cực kỳ kiêng kỵ vị hôn phu kia của Mặc Nhan Ngọc.

Hai người thấp giọng đàm luận Lăng Thiệu Phong, sắc mặt đều có chút không được tốt, dần dần hướng tới chỗ Thạch Nham, căn bản không biết ngay tại đỉnh đầu bọn họ trong đồng lá cây rậm rạp, lại cất giấu Thạch Nham con mãnh thú thị huyết.

. . .

13. Chương 13 - Vượt Cấp Tập Sát

“Không tốt!”

Một tên Võ Giả vẫn rất cảnh giác sắc mặt kịch biến, bỗng nhiên ngẩng đầu hô gấp, Thạch Nham trên đỉnh đầu như lợi kiếm phóng thẳng xuống dưới, sương mù mờ hồ quán quanh trên cánh tay đã sớm hơn một bước phóng nhanh ra, nháy mắt bao toàn bộ đầu hắn lại.

Vô cùng vô tận oán hận, tuyệt vọng các loại cảm xúc tiêu cực, đột nhiên bùng mãnh vào miệng mũi hắn, giờ khắc này hắn cảm giác thân mình đang ở trong biển máu cuộn cuộn, vô số ác quỷ giương nanh múa vuốt nhào lên, cuốn chặt lấy thân thể hắn, khiến hắn như sợ vỡ túi mật, không còn ý niệm động thủ nữa.

“Rắc rắc!”

Thiết quyền của Thạch Nham nện mạnh lên đầu hắn, tiếng đầu lâu nổ tung theo đó vang lên, người này chỉ kịp thảm kêu một tiếng, liền khí tuyệt thân vong ngay tại chỗ, tinh khí toàn thân không chịu khống chế bùng mãnh tràn vào huyết đạo trong thân thể Thạch Nham.

Một tên Võ Giả khác tên là Trịnh Thiết vẻ mặt hoảng sợ, theo bản năng cầm Lam yên đạn trong tay phóng lên trời cao, Lam yên đạn bay lên giữa không trung, đột nhiên nổ tung, một đoàn lam quang mệnh mỏng ở trên hư không dần sáng hơn như mặt trời thu nhỏ.

“Bên kia!”

Mặc Nhan Ngọc vẻ mặt phấn chấn, không chút nghĩ ngợi, lập tức quay đầu phóng thẳng đến khu vực Lam yên đạn nổ tung, Tập Lỗ hơi do dự, cười lạnh một tiếng, cũng đi theo.

“Tiểu tử, ngươi trốn không thoát đâu!” Sau khi Trịnh Thiết phóng Lam yên đạn đi, trong lòng bình tĩnh lại, cứ trừng mắt nhìn Thạch Nham, hắc hắc cười lạnh nói: “Lão tử đợi ngươi lâu như vậy, rốt cuộc ngươi đã nhịn không được đi ra, lần này ta xem ngươi chạy chỗ nào!”

Thạch Nham thở hổn hển, hai mắt sát khí ngưng luyện, trong lòng sát ý cuộn cuộn như sóng triều, sau khi tinh khí của tên Võ Giả kia dừng mãnh vào thân thể, càng trợ giúp hung sát chi khí trên người hắn, giống như có thanh âm ở trong thân thể không ngừng thúc giục hắn đại khai sát giới.

Trịnh Thiết nhìn thấy Thạch Nham đang thở dốc, cũng không có lập tức động thủ, trong lòng âm thầm đắc ý, chủ động cách Thạch Nham mười mét, cười lạnh nói: “Tiểu tử, trong chốc lát Mặc tiểu thư và Tạp Lỗ đại sư sẽ đuổi tới, ngươi chắc chắn phải chết!”

“Hào!”

Thạch Nham gầm nhẹ một tiếng, như dã thú xuất chuồng, đột nhiên xông nhanh đến Trịnh Thiết, sương trắng mờ hồ trong tay cánh tay phải giống như một con rắn dài, bỗng chốc phóng ra, quấn tới cổ Trịnh Thiết.

Trịnh Thiết sớm có phòng bị, cũng không có cứng rắn chống lại Thạch Nham, lại lui về sau mười mét.

Sương trắng như trường xà, đuổi theo không buông, giống như có linh tính, lúc Trịnh Thiết lui lại phía sau, sương trắng kia vẫn ương ngạnh quấn đến, như nhất định phải quấn lấy Trịnh Thiết.

Trịnh Thiết thất kinh, hừ lạnh một tiếng, đao nhọn trong tay bay múa, chém mạnh tới sương trắng kia.

Sương trắng bị đao chém đứt, một phân thành hai, nhưng chưa dừng tại đó, ngược lại một trái một phải quấn lên trên hai cánh tay của Trịnh Thiết, hai ý niệm tà ác vô cùng, đột nhiên nhảy vào trong óc Trịnh Thiết. Toàn thân Trịnh Thiết chấn động, trong hai mắt xuất hiện cảnh tượng đầy máu tươi đầm đìa, thi cốt chìm nổi, chỉ cảm thấy lực lượng không vận được.

“Oành!”

Thạch Nham xông lên trước, cánh tay phải mang theo lực lượng toàn thân, một quyền đâm mạnh vào mặt Trịnh Thiết, trong lòng thị huyết, Tinh Nguyên vội vàng từ trong quyền đầu bất ngờ bắn ra, điên cuồng mà dừng mãnh vào đầu Trịnh Thiết.

Trịnh Thiết thất khống đổ máu, trong hai mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ cùng vẻ mặt không dám tin, tay chân lạnh như băng, ngửa mặt ngã xuống đất, tinh khí toàn thân phụt ra.

Thi thể hai người dần dần khô quắt, trên mặt dần dần không còn một tia huyết khí, tinh khí toàn thân hao hết.

Dục vọng thị huyết trong lòng Thạch Nham cuồng bạo liên miên không dứt, lại cưỡng chế đại xúc động lại, bình tĩnh thu lấy đồ ăn và tinh tể trên người hai tên đó, giống như linh hầu leo lên cổ thụ vừa rồi đã lao xuống, ẩn núp trong cành lá rậm rạp, một lần lại một lần tự nhủ mình phải bình tĩnh.

Ý niệm thị huyết trong lòng vẫn còn đó, vận chuyển Tinh Nguyên, Tinh Nguyên cuộn cuộn lưu động trong cánh tay phải hắn chậm rãi bị đưa vào tiểu phúc, cánh tay phải dần dần khôi phục bình thường.

Hô hấp đã đều đặn, Thạch Nham đưa tất cả khí tức tiêu cực khuấy động trong cơ thể từng cái một ẩn vào huyết đạo, ngay cả sát khí trong đôi mắt đều biến mất từng chút, bình tĩnh xuyên qua khe hở lá cây nhìn xuống phía dưới.

Không bao lâu, từng thân ảnh xuất hiện dưới bóng cây, đến trước là hai tên Võ Giả Mặc gia, giống Trịnh Thiết, hai người này cũng là Hậu Thiên cảnh giới nhị trùng thiên, Tinh Nguyên còn không thể ngoại dật, sau khi hai người đến đây về mặt cảnh giác, luôn nhìn bốn phía, sợ hắn sẽ lại xuống tay.

Lại một lát sau, Mặc Nhan Ngọc và Tạp Lỗ một trước một sau đến đây. Sau khi Mặc Nhan Ngọc đi đến, nhìn thoáng qua thi thể hai người Trịnh Thiết, khẳng định nói: “Là hắn!” Trong đôi mắt phượng lóe lên hàn quang, Mặc Nhan Ngọc đi chung quanh, tìm dấu chân hắn rồi khỏi, cẩn thận tìm kỹ trên nhánh cây chung quanh.

Nếu trước đó hắn luống cuống chạy bừa, tất nhiên sẽ đạp gãy nhánh cây, hoặc là lưu lại dấu chân nặng nề, thời gian cấp bách, hắn tuyệt đối không thể xóa những dấu vết đó.

Cách làm của Mặc Nhan Ngọc không sai.

Đáng tiếc hắn ngay trên cổ thụ, vốn chưa từng rời đi, Mặc Nhan Ngọc rất nhanh tìm kiếm một vòng, không thu hoạch được gì, khuôn mặt xinh đẹp cực kỳ khó coi nói: “Chết tiệt, thật thấy quý rồi! Hắn không có lưu lại một chút dấu vết!”

Tập Lỗ vuốt cằm, híp mắt nhìn chung quanh một vòng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, cười lạnh nói: “Tiểu tử, còn không ra, ngươi thực sự nghĩ ngươi có thể thoát sao?”

Thạch Nham trong lòng cả kinh, con người tối đen hàn quang rạng rỡ, sát khí trong cơ thể vẫn kiềm nén chột tràn ra!

“Quả nhiên ở bên trên!” Tập Lỗ cười lạnh, một đoàn dị quang hắc ám, bỗng dừng ở trong hai tay hắn ngưng tụ ra, giữa đoàn dị quang từng điểm ánh sáng âm hàn lóe lên, đột nhiên oanh tới nơi Thạch Nham ẩn thân.

“Tiểu tạp chủng! Ta xem ngươi còn chạy đi đâu!” Mặc Nhan Ngọc cắn răng, trong “Thanh Hồ Bán Nguyệt Trảm” có từng tia điện lưu, cũng phóng lên cao, bắn về phía Thạch Nham trong lá cây.

“Phản phạt!”

Thạch Nham từ trong đám lá cây phi ra, cũng không thèm nhìn Tập Lỗ và Mặc Nhan Ngọc, vừa rơi xuống đất liền chạy như điên đến chỗ cây cối rậm rạp nhất.

Bất luận là Mặc Nhan Ngọc hay là Tập Lỗ, đều có tu vi cảnh giới Tiên Thiên, hai người này cao hơn hắn cả một cảnh giới, dưới tình huống không thể đánh lén, hắn không phải đối thủ một người nào, huống chi bây giờ là hai người liên thủ.

“Truy!” Mặc Nhan Ngọc quát lạnh một tiếng, dẫn đầu hai tên Vô Giả Mặc gia kia lập tức đuổi kịp.

Tập Lỗ không có lập tức nhích người, đưa tay một đoàn dị quang hắc ám sắc nghiền nát cây cối chỗ ẩn thân của Thạch Nham thành phần toái lại bay trở về, ở trong lòng bàn tay hắn rồi biến mất, Tập Lỗ cười lạnh một tiếng, lúc này mới đuổi theo.

Hai tên Vô Giả Mặc gia, rất nhanh bị bỏ lại phía sau, Mặc Nhan Ngọc và Tập Lỗ một trước một sau, theo sát Thạch Nham, song phương khoảng cách dần dần được kéo gần.

“Bồng!”

Một đoàn lam quang mờ mờ, đột nhiên ở trước mặt Mặc Nhan Ngọc và Tập Lỗ nổ tung bay ra, lam quang đẹp mắt, hai người Mặc Nhan Ngọc, Tập Lỗ nhìn chăm chăm Thạch Nham, bất ngờ không kịp phòng bị hai mắt nhất thời bị mù, phân biệt được vào hai cây đại thụ, đợi cho thị lực hai người khôi phục, Thạch Nham đã chạy ra trăm mét.

“Lam yên đạn! Chết tiệt!” Mặc Nhan Ngọc mắng to, thở hổn hển lại đuổi theo.

Tập Lỗ cũng bị khơi dậy vẻ tàn nhẫn, miệng mắng một câu thô tục, thân ảnh như điện, thế nhưng nháy mắt đã lướt qua Mặc Nhan Ngọc, xuất ra thực lực chân chính, “Tiểu tử, ta muốn ngươi sống không bằng chết!”

“Bồng!”

Lại là một quả Lam yên đạn bắn ra, Tập Lỗ lúc này có phòng bị, lập tức nhắm mắt lại, đợi cho lam quang của Lam yên đạn biến mất sau, mới lại đuổi theo.

Tập Lỗ có tu vi cảnh giới Tiên Thiên, cảnh giới cao thâm hơn Thạch Nham rất nhiều, lúc chạy thân như liễu xanh, nhẹ nhàng như không, lam quang của Lam yên đạn qua đi, hắn lại rất nhanh kéo gần khoảng cách với Thạch Nham.

Dị quang hắc ám, ở trong tay Tập Lỗ lại ngưng tụ thành viên cầu, Tập Lỗ vẽ mặt âm trầm, đợi đến lúc cách Thạch Nham chỉ có hai mươi mét, nâng tay ném đi, một đoàn dị quang hắc ám kia giống như đạn pháo bắn ra, tiếng kêu to vang lên bay thẳng tới hậu tâm Thạch Nham.

“Bồng!”

Thạch Nham lại phóng ra một Lam yên đạn, Lam yên đạn và dị quang hắc ám kia va chạm nhau, đột nhiên bắn ra thanh quang đầy trời, thanh quang rơi vào rừng cây, lập tức dấy lên ngọn lửa cháy hừng hực.

Nhờ vào Lam yên đạn, Thạch Nham chạy một mạch, mỗi khi phát hiện khoảng cách với Táp Lỗ gần quá, liền thả ra một quả Lam yên đạn cướp được, nhân cơ hội lại kéo ra khoảng cách với Táp Lỗ, vì mình mà tranh thủ thời gian.

Rốt cuộc, Lam yên đạn cướp được đã dùng hết, một dòng nước âm kỳ dị cũng từ huyết đạo trong cơ thể hắn dừng mãnh tiến ra, tinh khí từ trên người hai tên Võ Giả kia bị huyết đạo tinh lọc, rót vào Tinh Nguyên ở tiểu phúc, làm cho Tinh Nguyên hắn lại lớn mạnh tinh luyện thêm một phần.

Thạch Nham bỗng nhiên xoay người, đối diện với Táp Lỗ điên cuồng lao đến!

Táp Lỗ vẻ mặt cười lạnh, không chút hoang mang ngừng luyện Tinh Nguyên, chỉ trong nháy mắt, ở trên người hắn đã bao trùm một tầng ô quang, ô quang dài nửa thước, bao phủ toàn thân Táp Lỗ, bao kín lấy hắn.

Tinh Nguyên hộ thể!

Thạch Nham trong lòng cả kinh, thân hình vẫn không dừng lại, Tinh Nguyên ngừng luyện bên tay trái, nhưng không có thi triển “Bạo Tẩu”, thiết quyền rất nhanh thành hình mũi khoan, quét tới thắt lưng Táp Lỗ.

Táp Lỗ trong mắt chứa khinh thường, vẫn không nhúc nhích, dường như sẽ chờ Thạch Nham đến gần mới chiến.

“Oành!”

Thạch Nham một quyền oanh kích lên ô quang trên người Táp Lỗ, chỉ thấy đánh lên một khối bông, tại chỗ ô quang trên người Táp Lỗ đột nhiên co lại, một quyền của hắn không thể phá tan ô quang trên người Táp Lỗ.

“Hắc hắc, chỉ là Võ Giả cảnh giới Hậu Thiên, cũng muốn phá Ô Quang Thuần của ta!” Táp Lỗ cười lạnh, một đoàn dị quang hắc ám trong lòng bàn tay tuôn ra, đến chính giữa ngực Thạch Nham.

Thạch Nham như bị núi đè, một luồng lực lượng mệnh môn nháy mắt tràn vào ngực, không kiềm được phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng bay ngược lại, hắn thậm chí nghe thấy tiếng xương cốt ở ngực gãy.

Sau khi rơi xuống đất, Thạch Nham miệng đầy máu tươi, chỉ cảm thấy thân thể giống như rời rạc, cực kỳ đau đớn.

“Không biết tự lượng sức.” Táp Lỗ lắc đầu, vẻ mặt âm lãnh từng bước đi đến chỗ Thạch Nham, “Tiểu tử, hãy thành thật làm được nô của ta đi, một kích vừa rồi ta đã nương tay, bằng không ngươi chết chắc rồi.”

“Lại đến!”

Thạch Nham đứng lên, lau máu tươi ở khóe miệng, hai mắt kiên định, đột nhiên lại lao về phía hắn.

“Hừ! Đây là người tự tìm chết!” Táp Lỗ lạnh lùng cười, vẫn không tránh ra, lại lấy ra Ô Quang Thuần, toàn thân ô quang lóe lên, lại bao trùm toàn thân hắn.

Tay phải Thạch Nham rất nhanh, giống như chưa từ bỏ ý định lấy phương pháp giống trước lại oanh đến hắn, Táp Lỗ hắc hắc cười, nói: “Tiểu tử nếu ngươi muốn chết, vậy chờ có trách ta.”

Tiến lên, tay phải Thạch Nham đột nhiên khô quắt gãy đi một vòng, lúc một quyền hạ xuống ô quang bên ngoài thân thể Táp Lỗ, quyền đầu của Thạch Nham tràn ra sương trắng mờ mờ, lực lượng tiêu cực tuyệt vọng, sợ hãi, thị giết đột nhiên phụt ra!

Táp Lỗ đột nhiên biến sắc, muốn ứng biến đã không kịp.

Ngay sau đó, một lực lượng khủng bố điên cuồng, tuyệt vọng, dừng mãnh tràn vào Ô quang Thuần, đủ để chống đỡ một kích toàn lực của Võ Giả Hậu Thiên, trong nháy mắt vỡ tung, lực lượng tà ác bao trùm trên quyền phải của Thạch Nham nhập vào cơ thể, giống như nước vỡ đê tuôn ra tràn vào thân thể Táp Lỗ.

Dưới một cỗ lực lượng điên cuồng thị giết, suy nghĩ của Táp Lỗ dường như đều bị đông lại, không kịp làm ra phòng bị.

Trong cổ áo tay trái Thạch Nham cất giấu chủ thủ, thuận thế xẹt qua cổ Tạp Lỗ, một dòng máu nóng từ cổ Tạp Lỗ phun mạnh ra, bắn lên toàn thân Thạch Nham.

Một cái đầu lâu tung lên cao, “Lịch bạch” rơi xuống hơn ba mét.

Tinh khí trên người Tạp Lỗ đột nhiên tán loạn, cùng ý niệm không cam lòng hoảng sợ trước khi chết của hắc hội tụ lại một chỗ, điên cuồng rót vào huyết đạo của Thạch Nham!

Cảm thụ được lực lượng tinh khí bất thường kia, Thạch Nham kích động thân thể nhẹ nhàng run lên.

Khác với bọn Trịnh Thiết, Tạp Lỗ chính là Võ Giả cảnh giới Tiên Thiên, trong cơ thể Tinh Nguyên cực kỳ ngưng luyện hùng hậu, tinh khí sau khi hắc chết dũng mãnh chảy vào trong thân thể Thạch Nham, so với tinh khí trên người bọn Trịnh Thiết mạnh hơn nhiều. Thạch Nham đứng đằng kia vẫn không nhúc nhích, ước chừng qua một phút mới đưa hấp thu sạch sẽ tinh khí trên người Tạp Lỗ.

Cởi cái túi duy nhất trên người Tạp Lỗ, Thạch Nham cảm thấy cả người tê mủi, tay chân dường như đều không còn lực lượng, nhất là sau khi cánh tay phải vận dụng “Bạo Tẩu”, ngay cả một chút lực lượng cũng không có, đây như là di chứng vận dụng “Bạo Tẩu”, khiến cho thân thể hắc rất khó thích ứng.

“Truy!”

Xa xa truyền đến tiếng Mặc Nhan Ngọc hô to gọi nhỏ, bị liên tục vài Lam yên đạn quấy nhiễu nằng, qua hơn một phút sau, rốt cuộc vẫn là tìm đến được.

Cùng một đường nằng, hình như còn có mấy tên Võ Giả Mặc gia.

Lúc này một bộ phận lực lượng trong thân thể Thạch Nham hình như bị tạm thời giam cầm, không dám đối cứng với Mặc Nhan Ngọc, mang theo túi của Tạp Lỗ, chật vật nhằm về hương cây cối rậm rạp, lại luống cuống chạy bừa trốn đi.

...

14. Chương 14 - Âm Thanh Của Thiên Nhiên

Bốn tên Võ Giả Mặc gia, thở hỗn hển từ trong rừng nhảy ra, đứng ở bên cạnh Mặc Nhan Ngọc, thần sắc ngưng trọng.

Thi thể Tạp Lỗ bị chặt đứt đầu máu tươi còn chưa kịp khô, mà thân thể lại khô quắt như là mất đi tất cả hơi nước, một thân tinh khí không còn sót lại chút gì.

Bốn tên Võ Giả tụ tập ở bên cạnh Mặc Nhan Ngọc, trong mắt đầy kinh hãi, một tên Võ Giả trong đó do dự một chút, tiến lên một bước nói: “Tiểu thư. . .”

Mặc Nhan Ngọc lông mi nhíu chặt, thân thể mềm mại nhẹ nhàng run lên, hồi lâu mới quyết đoán nói: “Đừng đuổi theo.”

“Tiểu thư. . .” Tên Võ Giả kia còn muốn nói gì đó.

“Tạp Lỗ là Tiên Thiên cảnh giới nhị trùng thiên, cảnh giới giống ta nhưng kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn ta.” Mặc Nhan Ngọc vô lực lắc đầu, “Mặc kệ hắc dùng phương pháp gì giết Tạp Lỗ, đây đều có nghĩa hắc có năng lực giết chết bất cứ ai trong chúng ta, tiếp tục đuổi theo, có lẽ một người chúng ta cũng không thể trở về Thương Minh được.”

“Cứ như vậy buông tha hắc sao? Tiểu thư, vì thỉnh Tạp Lỗ đại sư trở về, chúng ta đã hạ hết vốn gốc.” Tên Võ Giả kia ngập ngừng nói.

“Ngoài bỏ cuộc ra, Lý Thiên, ngươi còn có biện pháp khác đối phó hắc sao?”

Tên Võ Giả kia đột nhiên im tiếng.

Mặc Nhan Ngọc ngồi xổm xuống, lục lọi trên người Tạp Lỗ, cắn răng chửi nhỏ: “Chết tiệt, tất cả được tề và được kinh trên người Tạp Lỗ đều bị hắn mang đi, chuyện này chúng ta thật sự là công cốc.”

Bốn gã Vô Giả cùng nhau trầm mặc.

“Về Cường Sâm bên kia, từ giờ trở đi bất luận kẻ nào cũng không được tách ra!” Mặc Nhan Ngọc hít sâu một hơi, đứng lên quay đầu trở về đường cũ, nàng đã hận Thạch Nham đến tận xương tủy.

. . .

Thạch Nham luống cuống chạy bừa xuyên qua U Âm sâm lâm.

Dục vọng thị huyết cuồng bạo trong cơ thể, giống như hồng thủy như mãnh thú từng chút cắn nuốt lý trí hần, cảm xúc thô bạo, thị sát, điên cuồng ở hần trong đầu như con ngựa hoang thoát cương phi nhanh, tầm mắt hần dần dần mờ hồ, cảm thấy lực lượng tiêu cực trong cơ thể không thể khống chế.

Mà thân thể hần lại vô cùng mệt mỏi, tay chân tựa như tự không được lực lượng, lúc này mà đánh nhau với người khác thì chỉ có nước chết.

Hắn không biết mình còn có thể chịu đựng bao lâu, cũng không có đoán được thân thể sẽ xảy ra dị trạng như thế, nên không có một biện pháp nào ứng phó.

“Oanh!”

Ý niệm thị huyết trong lòng cuối cùng đã hoàn toàn bùng nổ, Thạch Nham thở hổn hển, hai mắt không nhìn thấy gì, một thanh âm trong đầu không ngừng lặp lại: “Giết! Giết! Giết! Giết! Giết!”

Trong lòng Thạch Nham cũng biết, rất nhanh hần sẽ mất đi toàn bộ lý trí, sẽ thành mãnh thú khát huyết chỉ biết giết chóc.

. . .

Tiếng đàn du dương trầm bổng, đột nhiên từ phía xa truyền đến, tiếng đàn giống như châu lạc ngọc bàn, như minh bội hoàn*, nhẹ nhàng lưu loát, như là chim chóc nhẹ nhàng vuốt cánh, hoặc như là nước suối róc rách trong khu rừng tĩnh lặng, tao nhã êm tai, làm người ta mê mẩn, thật đúng là cảm kỹ đã đạt đến mức siêu phàm.(* so sánh âm thanh rất dễ nghe)

Từng tiếng đàn êm ả trong trẻo, giống như hàng ngàn ngọc thủ mềm mại không xương đang khẽ vuốt ve nội tâm hần, vuốt lên dục vọng thị huyết cuồng bạo của hần, làm cho lý trí sắp sụp đổ của chấn chậm rãi khôi phục trấn tĩnh.

Dưới tác dụng của tiếng đàn, Thạch Nham sắp điên cuồng lại dần dần khôi phục lý trí, vẻ mặt mê say chậm rãi đi đến chỗ tiếng đàn, cả người đều như ở trong tiếng đàn du dương, ý niệm thị huyết trong cơ thể từng chút bị tiêu diệt và dần biến mất. . .

Trong một sơn cốc nhỏ khắp nơi đều có kỳ hoa dị thảo, một bóng hình xinh đẹp ngón tay uyển chuyển vuốt đàn cổ, ngồi xếp bằng ngồi ở trong bụi hoa, nhẹ nhàng cúi đầu, vong ngã đàn tấu, Thạch Nham hoàn toàn bất giác chậm rãi tới gần.

Thạch Nham đứng ngoài trăm mét, nhìn thân ảnh xinh đẹp đưa lưng về phía hần, chậm rãi từ từ nhắm hai mắt, đưa tâm thần vào trong tiếng đàn tuyệt vời.

Rất lâu sau đó, tiếng đàn dần dần giảm thấp, cuối cùng âm luật kết thúc.

Thạch Nham bỗng nhiên từ trong say mê bừng tỉnh, chỉ cảm thấy ý niệm thị huyết tảo bạo trong cơ thể không còn sót lại chút gì, giống như chưa bao giờ xuất hiện!

Nhưng hần thân thể vẫn mệt nhọc, ngực lại rất đau, một kích của Tạp Lỗ hiển nhiên đã làm hần bị thương không nhẹ, tinh tể cảm thụ một chút, hần phát hiện luồng khí xoáy trong huyết đạo còn đang miệt mài xoay chuyển, tiếp tục tiêu hóa tinh khí đến từ chính toàn thân Tạp Lỗ.

Xa xa một bóng hình xinh đẹp cầm đàn cổ trong tay, chậm rãi xoay người lại, nhẹ nhàng cau mày, đối diện với Thạch Nham.

Thạch Nham thân hình hơi hơi chấn động, ánh mắt sáng quắc, không một cái chớp mắt nhìn nàng, thốt ra: “Đẹp!”

Mỹ nhân bận bộ váy màu trắng, bộ dáng khoảng mười tám mười chín tuổi, linh mâu hạo xỉ, tuyết cơ ngọc cốt*, khí chất phiêu miểu và ngây thơ lại hoàn mỹ hòa hợp một thể, lại là một mỹ nữ sánh ngang với Mặc Nhan Ngọc. (* con mắt xinh đẹp, răng trắng tinh, làn da trắng nõn, thân hình mảnh dẻ)

Mỹ nhân đang liếc nhìn Thạch Nham, rồi yên lặng xoay người, ôm đàn cổ, thân thể thướt tha đi đến tới con sông nhỏ phía trước cách đó trăm mét.

Thạch Nham thầm than chất lượng mỹ nữ thế giới này thật sự là số một, ở nơi này hán tử tổng cộng chỉ thấy được hai người nữ, toàn bộ đều là người câu hồn đoạt phách, nổi bật như vậy.

“Tiểu thư, cảm ơn tiếng đàn rồi của cô, ta có thể. . .” Thấy mỹ nữ càng đi càng xa, Thạch Nham giương giọng hô to.

“Tiểu tử, có chừng có mực thôi.”

Một thân ảnh khôi ngô, đột nhiên từ trên cổ thụ phía trước Thạch Nham nhảy xuống, đây là một cái trung niên hán tử khuôn mặt râu quai nón, mặc một bộ trang phục Võ Giả xám nâu, eo rộng thân trắng, vác một thanh kiếm bằng to, chắn ở trước mặt Thạch Nham, đang cười tựa như không cười nhìn hắn.

Thạch Nham trong lòng giật mình, toàn thân cảnh giác, từ trên người hán tử mặt vàng, hắn cảm nhận được một khí tức cực kỳ khủng bố.

Không cần nghĩ nhiều, Thạch Nham lập tức biết được hán tử mặt vàng tuyệt đối là Võ Giả cảnh giới cao thâm hơn hắn rất nhiều, hán tử mặt vàng này nhìn hắn, không có hết sức thả ra áp lực, nhưng Thạch Nham đã thấy hắn như núi đè không thể lay động.

Lui về phía sau một bước, Thạch Nham trước tiên ý nói mình không có ác ý, cười gượng hai tiếng, mới nói: “Tiếng đàn của vị tiểu thư xinh đẹp kia khiến cho người ta cảm thấy thật thích thú, ta chỉ muốn nghe thêm tiếng đàn của nàng vài lần nữa, cũng không có ý gì khác.”

Cô gái rung động lòng người này, có cầm kỹ xuất thần nhập hóa, tiếng đàn du dương kia hiển nhiên có thể áp chế dục vọng thị huyết trong cơ thể hắn, mà hắn lại không chắc dục vọng thị huyết trong cơ thể có lại bùng nổ hay không, cho nên muốn tìm thứ khống chế dục vọng thị huyết trong cơ thể.

“Ta biết ngươi chỉ là thuần túy háo sắc, cũng không có ý khác, bằng không ngươi sẽ không sống đến bây giờ.” Đại hán mặt vàng cười cười, thần nhiên nói: “Nhưng mà nơi này không phải nơi ngươi háo sắc được, ta đề nghị ngươi tốt nhất cách xa chúng ta, miễn cho rước lấy tai bay vạ gió.”

“Tốt.” Thạch Nham giơ tay, không có dây dưa, liếc mắt nhìn thật sâu bóng hình xinh đẹp duyên dáng yêu kiều kia, xoay người quay đầu rời đi.

. . .

“La thúc, trên người này có sát khí rất mạnh, vừa rồi toàn thân hắn đàng đàng sát khí, thiếu chút nữa mất đi lý trí, nhưng sau khi hắn thanh tỉnh còn dám lộ diện, ánh mắt còn. . . không kiêng nể như vậy, chắc không phải người ‘Ám Minh’ phái ra.” Mục Ngữ Điệp nhớ lại ánh mắt trắng trợn của Thạch Nham, liền cảm thấy có chút không thoải mái.

Người nọ hình như cũng không che dấu dục vọng trong lòng mình.

Người khác tuy rằng cũng có ý đồ giống vậy với nàng, nhưng lúc nhìn phía của nàng ít nhất cũng che giấu một chút, sẽ lén lút nhìn nàng, không dám biểu hiện ý nghĩ thật sự trong nội tâm ra ngoài, nhưng ánh mắt trắng trợn của tên kia không một chút che dấu, giống như hận không thể nuốt sống nàng mới vừa lòng, đúng là dục vọng chiếm hữu thuần túy không thể thuần túy hơn.

“Hắn khẳng định không phải người ‘Ám Minh’ bên kia, người ‘Ám minh’ phái ra ít nhất cũng là cảnh giới Tiên Thiên, tiểu tử kia còn quanh quẩn ở cảnh giới Hậu Thiên.” La Hào cười cười, nói: “Nhưng mà, tên kia quả thực có chút thú vị, còn không đến cảnh giới Tiên Thiên, cũng dám mơ ước tiểu tiên tử xinh đẹp cảnh giới Nhân Vị tam trùng thiên của chúng ta, thật sự là sắc đảm bạo thiên a, ha ha.”

“Ai, còn không biết khi nào thì mới có thể khôi phục nữa, con bây giờ một chút lực lượng cũng không thể dùng.” Mục Ngữ Diệp yếu ớt thở dài, trong tâm hồn thiếu nữ đầy ưu phiền, “La thúc, nếu thật sự chống không nổi, các người không cần lo cho con, con. . . sớm đã có chuẩn bị.”

“Nói gì chứ?” La Hào mặt trầm xuống, khiển trách: “Chúng ta còn cách Thương Minh không xa, chỉ cần chống đỡ mười ngày nữa tháng nữa, chúng ta tất nhiên có thể xuyên qua U Âm sâm lâm, chỉ cần đến Thương Minh, ‘Ám Minh’ sẽ chẳng với tới được.”

“Xì xào! Xì xào!”

Tiếng còi kỳ dị từ đằng xa truyền đến, không bao lâu ba gã lính đánh thuê hai nam một nữ bộ dáng thanh niên từ trong rừng nhảy ra, tên cầm đầu vẻ mặt ngưng trọng, sau khi đến đây lập tức nói: “La đại thúc, không có đuổi được kẻ truy tung của ‘Ám Minh’.”

La Hào gật đầu, nhíu mày nói: “Chúng ta lập tức xuất phát, phải một lần nữa chọn điểm dừng chân, bằng không người ‘Ám Minh’ rất nhanh sẽ vây quanh nơi này.”

Một nhóm năm người này thu thập một lát, không có dừng lại lâu, vội vã rời đi.

. . .

Những người đó mới rời đi, dự vọng thị huyết trong lòng Thạch Nham, lại chậm rãi dâng lên.

Dự vọng thị huyết này có liên quan tới một thân tinh khí của Táp Lỗ, Táp Lỗ có tu vi cảnh giới Tiên Thiên, một thân tinh khí pha lẫn rất nhiều cảm xúc tiêu cực, lúc huyết đạo hẩn tinh lọc lực lượng này, cảm xúc tiêu cực đáng ghét sẽ thường xuyên tràn ra một bộ phận, kích phát dự vọng thị huyết trong cơ thể hẩn.

Tiếng đàn của cô gái, đột nhiên ngăn chặn cổ dự vọng kia, lúc đó hẩn mới không có mất đi lý trí sa vào tình huống điên cuồng hỗn loạn, nhưng mà huyết đạo trong cơ thể còn đang tinh lọc lực lượng của Táp Lỗ, trước khi tinh lọc chưa hoàn thành, hẩn tùy thời đều có khả năng lâm vào điên cuồng.

Trước khi một thân tinh khí của Táp Lỗ chưa bị tinh lọc hết, cô gái xinh đẹp kia là một chỗ dựa để hẩn bảo trì thanh tỉnh!

Cảm nhận một cổ dự vọng thị huyết lại chậm rãi xuất hiện trong lòng, Thạch Nham trong lòng trầm xuống, do dự một chút lại đuổi theo hướng cô gái.

Tiếng đàn của cô gái kia như âm thanh thiên nhiên có thể làm hẩn tạm thời bình tĩnh lại, chỉ có đi theo nàng hẩn mới có cơ hội lại nghe được tiếng đàn du dương tuyệt vời kia.

. .

15. Chương 15 - Tiến Vào Tiên Thiên

Tên dong binh vẻ mặt anh khí, khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, thân cao khoảng một mét tám mươi lăm, dáng người cường tráng, cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên, tinh thần phấn chấn khuôn mặt rạng rỡ, thường xuyên trong trạng thái cảnh giác, vừa nhìn liền biết là người lão luyện.

“Hẩn không phải người ‘Ám Minh’, chỉ là một tên tiểu tử hỗn đản sắc胆 bạo thiên thời, không cần để ý hẩn.” La Hào lắc đầu, nhíu mày nói: “Chúng ta nhanh hơn một chút, bỏ xa hẩn là được.”

Triệu Hâm sắc mặt trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Hẩn chẳng lẽ lại có mơ ước với Mục tiểu thư sao? Muốn ta lưu lại xử lý hẩn không?” Lúc nói chuyện, hẩn liếc nhìn quan tâm Mục Ngữ Diệp được La Hào điều đi.

“Không cần gây thêm rắc rối.” La Hào lại lắc đầu, chợt nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Diệp, chịu nổi chứ? Nếu được chúng ta nhanh hơn một chút?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Mục Ngữ Điệp đã tái nhợt, cái trán trắng nõn như tuyết cũng đổ mồ hôi, lại khẽ cười nói: “Được, chúng ta nhanh lên, sớm bỏ người nọ qua một bên cũng tốt, bằng không hẳn sẽ bị sứ giả ‘Âm Minh’ thuận tay giết chết.”

La Hào trong lòng thở dài, có chút không đành lòng, lại nghe theo vuốt cầm gậy đầu, “Tiểu Điệp, người không được động một tý Tinh Nguyên nào, hết thầy đã có ta.”

Nói xong, La Hào cầm lấy vai Mục Ngữ Điệp, giống như vật một cọng lông chim, nhẹ nhàng thoải mái ở trong rừng nhảy lên, lúc rơi xuống đất, thân thể cường tráng của hắn đột nhiên chậm lại, dưới chân thậm chí không có truyền ra một tiếng tiếng bước chân, hiển nhiên hắn nắm giữ Tinh Nguyên đến mức cực kỳ tuyệt diệu.

...

Thạch Nham cắn răng, hô hấp dần nặng nề.

Dục vọng thị huyết vẫn đang tra tấn hắn, thân thể bị Tạp Lỗ đã thương nặng đau như bị cắn xé, bởi vì thi triển “Bạo Tẩu” nên Tinh Nguyên hắn tiêu hao rất lớn, trong thời gian ngắn khó để khôi phục.

Loại tình trạng này, nếu hắn gặp phải Mặc Nhan Ngọc chỉ có đường chết, vì vậy hắn phải nhanh chóng ổn định dị trạng của thân thể.

Mà tiếng đàn của cô gái, chính là hy vọng của hắn!

Mặc kệ cô gái kia có chán ghét hắn hay không, Thạch Nham đều cảm thấy mình không còn lựa chọn nào, cho dù là mặt dày mày dạn, cũng vẫn phải đi theo nàng, chỉ cầu nàng có thể đánh đàn diễn tấu một khúc nữa.

Mạnh mẽ áp chế dục vọng giết chóc lúc càng mãnh liệt, vận chuyển Tinh Nguyên không còn nhiều lắm tới hai chân, Thạch Nham sắc mặt âm trầm, lấy tốc độ nhanh nhất của hắn đuổi kịp năm người kia.

Khi hắn tập trung chú ý hơn bao giờ hết, khi trong lòng chỉ có ý niệm theo sát đám người đó, hắn bỗng nhiên cảm thấy cước bộ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

...

“La đại thúc, người nọ thật sự chỉ có cảnh giới Hậu Thiên sao?” Triệu Hâm đang lướt đi cực nhanh về mặt kinh ngạc nói.

La Hào trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, theo đạo lý Vô Giả cảnh giới Hậu Thiên, chắc chắn không theo kịp tốc độ bọn họ mới đúng, tuy rằng khoảng cách Thạch Nham với bọn họ dần dần kéo xa ra nhưng hắn lại rất dẻo dai, vẫn đi theo đến cùng, điều này làm cho La Hào cũng có chút không đoán được, âm thầm hoài nghi vừa rồi có thể mình nhìn nhầm hay không.

“La thúc, ta còn chịu đựng được, người còn có thể mau hơn tý nữa.” Mục Ngữ Điệp chịu đựng đau đớn, đổ mồ hôi ướt đầm nói.

“Không được! Không thể mau nữa!” La Hào kiên quyết không đồng ý, nhíu mày trầm giọng nói: “Chúng ta không để ý hắn, hắn muốn tìm cái chết, vậy cũng chẳng thể trách chúng ta.”

“Ngao!”

Nhưng vào lúc này, từ phía sau bọn họ truyền đến một tiếng mãnh thú thị huyết rít gào, từ thanh âm mà thấy hiển nhiên đến từ chính Thạch Nham, nhưng tiếng gầm gừ kia cũng không giống nhân loại, hung sát chỉ khí tràn đầy điên cuồng giết chóc, nghe thấy khiến cho lòng người run rẩy.

“Người này rốt cuộc có phải người không?” Nữ dong binh Dịch Nhã Lan thân hình nóng bỏng run lên, kinh ngạc nói: “Nhân loại làm sao lại có tiếng gầm đáng sợ như thế? Ngay cả yêu thú phát cuồng cũng không bằng a!”

“Ý niệm điên cuồng trong cơ thể hắn lại phát tác.” La Hào biến sắc, vội la lên: “Cách xa hắn một chút, bằng không hẳn sẽ điên cuồng công kích chúng ta, giết hắn không khó nhưng mà sẽ chậm trễ thời gian để sứ giả ‘Âm Minh’ tìm đến đây, vậy thì phiền toái.”

“Ta giúp hần một chút đi, bằng không hần sẽ biến thành quái vật chỉ biết giết chóc, sẽ ở chung quanh U Âm sâm lâm giết người.” Mục Ngưu Điệp trầm ngâm một chút, đột nhiên cúi đầu cúi sau lưng xuống, không đợi La Hào khuyên can, liền khoanh chân ngồi xuống bắt đầu đánh đàn đàn tấu.

La hào bực tức giẫm chân, cả giận: “Tiểu tử hỗn đản!”

Tiếng đàn du dương trong trẻo, như dòng suối nhỏ lướt qua rừng, tiếng đàn như rất có linh tính, hình thành đường thẳng nhằm hướng Thạch Nham bay tới...

Hai mắt đỏ thắm, Thạch Nham như không kiềm chế được dục vọng thị huyết, nghe tiếng đàn trầm bổng véo von truyền đến, vẻ mặt ngơ ngắc, điên cuồng trong hai mắt dần hiện lên một tia hoang mang, bỗng nhiên ở tại chỗ giật mình.

Từng đám sương mù mờ mờ, pha lẫn các loại khí tức tiêu cực tuyệt vọng, sợ hãi, từ trong trong thân thể hần lướt lơ bay ra, bao vây cả người hần trong sương mù, luồng khí xoáy trong bảy trăm hai mươi huyết đạo trên người hần điên cuồng xoay chuyển, năng lượng kỳ dị được thói luyện tinh lọc một lần lại một lần.

Hai mắt đỏ thắm của Thạch Nham dần dần khôi phục bình thường, trong mắt cũng có một chút thanh tỉnh, hần biết cô gái xinh đẹp kia, đến phút cuối đã vươn tay giúp đỡ.

Thạch Nham lòng rất cảm kích, lúc này ngồi xuống tại chỗ, thả tâm thần vào trong tiếng đàn tuyệt vời khiến lòng người rung động, tập trung ý chí vận chuyển Tinh Nguyên trong cơ thể, chậm rãi thả lỏng toàn thân.

Ngay tại trong U Âm sâm lâm khắp nơi đầy nguy cơ, mà hần lại kỳ diệu tiến vào cảnh giới không linh vô ngã.

Không biết qua bao lâu, trên người Thạch Nham lướt lơ mệnh môn sương trắng, lần lượt bị thu vào trong cơ thể, bị hần một lần nữa dẫn vào huyết đạo trong cơ thể.

Bổng chốc, từng đợt từng đợt dòng nước ấm kỳ dị, từ bảy trăm hai mươi huyết đạo trong cơ thể hần tràn, từ gân mạch rót vào Tinh Nguyên trong cơ thể hần.

Toàn thân Thạch Nham chấn động, cảm giác rõ ràng Tinh Nguyên trong cơ thể, lấy tốc độ khổng lồ tin được bắt đầu ngưng tụ hùng hậu!

Ngắn ngủn mười hơi thở, Tinh Nguyên trong cơ thể hần lại hùng hậu hơn năm sáu lần!

Tinh Nguyên đột nhiên tăng cường, tại tiểu phúc hần không ngừng ngưng tụ, khiến cho hần cảm thấy toàn thân có được sức mạnh vô cùng, Thạch Nham trong lòng mừng rỡ, lập tức biết tinh khí đến từ trên người Tập Lão rốt cục đã bị huyết đạo tinh lọc hết.

Nín thở tập trung tinh thần, Thạch Nham hết sức chăm chú, cái gì cũng không nghĩ, tập trung chú ý vận chuyển Tinh Nguyên nhằm phía thập nhị đại chính kinh, bát đại kỳ kinh.

Tinh Nguyên đột nhiên tăng vọt, thế như bẻ cành khô ở bên trong thân thể hần điên cuồng tiến tới đột phá, kèm theo gân mạch đau đớn trong cơ thể, những gân mạch bế tắc của Thạch Nham bị lần lượt phá tan, bắt đầu biến thành thông suốt.

Tinh Nguyên hùng hậu hơn mấy lần, tiềm lực vô hạn, như nước sông vỡ đê, dựa theo đường đi gân mạch đại chu thiên ở trong thân thể hần mà chậm rãi lưu động, một đám gân mạch bế tắc, bị lực lượng hùng mãnh đánh sâu vào đều được đả thông.

Mặt trời biến mất, ánh trăng sáng tỏ, dưới màn đêm nhiều chấm sao nhỏ mọc lên.

Đột nhiên, thân hình Thạch Nham chấn động, một gân mạch bế tắc cuối cùng trong cơ thể bị Tinh Nguyên phá tan, kiềm nén sự vui mừng trong lòng lại, Thạch Nham vận chuyển Tinh Nguyên, tiến hành tu luyện một lần đại chu thiên hoàn chỉnh.

Đợi đến lúc đại chu thiên tu luyện hoàn thành, hần mới thở một hơi thật sâu, từ trong khổ tu tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, liền cảm thấy khổ tận cam lai, toàn thân dễ chịu nói không nên lời.

Gân mạch toàn thân thông suốt, có nghĩa hần chính thức bước vào cảnh giới Tiên Thiên!

Mượn một thân tinh khí của Táp Lỗ, sau khi đã trải qua hai lần nguy hiểm thiếu chút nữa thì huyết điên cuồng, rốt cuộc hắn đã tu thành chính quả, tinh lọc một thân lực lượng của Táp Lỗ, tiện thể dùng Tinh Nguyên hùng hậu tinh thuần đã thông gân mạch toàn thân, bước vào cảnh giới hoàn toàn mới.

Ý niệm thị huyết điên cuồng trong lòng, sau khi tinh lọc một thân tinh khí của Táp Lỗ xong, đã hoàn toàn biến mất vô tung vô ảnh.

Liên tưởng lại tình huống vài lần trước, Thạch Nham rút ra một kết luận – mỗi khi huyết đạo hấp thu tinh khí người chết, trước khi chưa hoàn toàn tinh lọc hết, đều sẽ tràn ra một bộ phận của cảm xúc tiêu cực, nó sẽ kích phát một mặt xấu xa nhất tận đáy lòng hắn, khiến cho hắn không kiềm chế được trở thành người thô bạo điên cuồng.

Vài tên Võ Giả cảnh giới Hậu Thiên trước đó, bởi vì lực lượng không mạnh, hắn còn có thể miễn cưỡng không chế được dục vọng trong lòng.

Nhưng Táp Lỗ cao hơn hắn cả một cảnh giới, một thân tinh khí kia mang theo rất nhiều cảm xúc tiêu cực, thế mới khiến cho hắn không chống đỡ được, thiếu chút nữa mất đi lý trí.

Bây giờ tinh khí của Táp Lỗ bị tinh lọc hoàn toàn, hắn cũng bước vào cảnh giới mới, rốt cuộc không cần lo lắng sẽ bị phản phệ.

“Ca ca!”

Vận động tay chân một chút, Thạch Nham chậm rãi đứng lên, đau đớn trên người không còn, xương ngực gãy nát hình như cũng đã khôi phục rồi.

Cẩn thận cảm thụ một lát, khoe miệng Thạch Nham lộ ra nụ cười vừa lòng.

Hắn hiểu được thương thế nhanh chóng khôi phục, ngoài việc có liên quan đến cảnh giới hắn tăng lên ra, còn có liên quan tới ‘Bất Tử Vô Hồn’ kia.

Trước khi sắp điên cuồng, hắn cảm nhận rõ tế bào thương thế chỗ ngực hắn, hoạt động dị thường, đã sớm bắt đầu chữa trị vết thương trước ngực của hắn.

Quan sát bốn phía một chút, Thạch Nham phát hiện vị trí chỗ hắn không có gì che phủ, nghĩ lại vừa rồi mình cứ ở tại một chỗ trống trải như vậy mà vong ngã tu luyện, trong lòng Thạch Nham có hơi chút sợ hãi.

Nếu Mặc Nhan Ngọc còn đang truy tìm hắn, mà ở chỗ này tu luyện, chắc chắn hắn trốn không khỏi độc thủ của Mặc Nhan Ngọc.

Tiếng đàn du dương sớm đã biến mất, hắn nhớ rõ trước lúc tu luyện vẫn là ban ngày, bây giờ trăng sáng treo cao, thời gian hắn tu luyện tất nhiên không ngắn, lòng hắn rất cảm kích cô gái xinh đẹp kia, đối phương tổng cộng đã cứu hắn hai lần, lần đầu tiên là vô tình, lần thứ hai rõ ràng là có ý.

Từ cuộc nói chuyện của những người đó, Thạch Nham biết có người còn đang truy giết bọn họ, xuất phát từ cảm kích, hắn không có do dự nhiều, liền quyết định tiếp tục đi theo.

Hắn không thích thiếu ân tình người khác, hắn muốn dùng phương pháp của mình, để trả ơn nữ nhân kia đã hai lần ra tay cứu giúp.

...

16. Chương 16 - Bảo Đồ

Mặc Nhan Ngọc ngồi thẳng người ở cổ kiệu trên người Địa Long, ngắm nghía một quả Lam yên đạn trong tay đến gần ngẩn ngơ.

Hai ngày này, bóng dáng của Thạch Nham thường xuyên hiện lên trong đầu nàng, làm sao cũng không vút ra được. Nhớ lại dục vọng chiếm hữu trần trụi trong mắt Thạch Nham, nàng cứ khó ăn mất ngủ, hận không thể bắt được Thạch Nham mà rút gân đoạn cốt mới thấy sướng mái.

Bởi vì Táp Lỗ đã chết, trên đường được nô đi theo không cần sử dụng nữa, nên sớm đã được nàng thả ra.

Hôm nay còn lên đường với nàng, chỉ có mười một tên Võ Giả cảnh giới Hậu Thiên của Mặc gia, với lực lượng như thế không đủ để nàng phóng tay tiếp tục tìm kiếm tung tích Thạch Nham, chỉ có thể chờ viện binh của gia tộc đến.

Một chùm lam quang yếu ớt, đột nhiên ở năm dặm phía trước bay lên bầu trời, lam quang dày đặc lượn lờ, từ từ tản đi.

“Rốt cục đến rồi!” Mặc Nhan Ngọc vẻ mặt phấn chấn, vội vàng cầm Lam yên đạn trong tay ném hư không, một đoàn lam quang tương tự ngay trên đỉnh đầu lam quang nổ tung bắn ra.

Đám Võ Giả bên cạnh Địa Long, sắc mặt vui mừng, vung tay soàn soạt, như đang chuẩn bị làm chuyện lớn.

Chưa đến một khắc, ba bóng người từ đằng xa bay vút đến, một người cầm đầu râu dài phát phơ, khoe môi nhếch lên nụ cười lạnh nhạt, rất nhanh hắn đã đi đến bên cạnh Mặc Nhan Ngọc, gương giọng cười nói: “Ngọc nhi, Táp Lỗ đại sư nhân đâu?”

“Tam thúc, Táp Lỗ đại sư đã chết.” Mặc Nhan Ngọc kiên trì giải thích: “Chúng ta trên đường đụng phải

“Đừng đuổi theo! Chúng ta lập tức rời đi!” La Hào thấy đầu lĩnh Minh Nguyệt sứ cũng rút lui, nhưng không có thừa dịp đối phương “Thực Cốt Phần” phát tác truy kích, ngược lại hét to ngăn cản hai người Triệu Hâm.

“La đại thúc, vì sao?” Triệu Hâm khó hiểu nói.

La Hào hít thật sâu một hơi mùi thơm trong gói thuốc, hấp tấp nói: “Có người đang đến đây! Tất nhiên là ‘Ám Minh’ phái ra một tiểu đội, một khi hai tiểu đội hợp lại, chúng ta muốn đi cũng đã muộn. Nhớ kỹ! Mục đích chúng ta không phải giết bao nhiêu người ‘Ám Minh’, mà là bảo vệ Tiểu Điệp thật an toàn!”

Triệu Hâm vừa nghe lại có người đến đây, liền biến sắc vội vàng gật đầu đồng ý.

La Hào cũng nhiều lời, thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, liền hướng đến đây lại ôm lấy Mục Ngữ Điệp, nói với Thạch Nham: “Tiểu huynh đệ, chuyện lần này thật cảm ơn người, nhưng mà việc này không quan hệ với người, người không cần đi theo chúng ta chịu tội, nên đừng đi theo.”

“Ta còn thiếu Mục tiểu thư một mạng.”

Thạch Nham hình như vốn không biết hẳn phải đối mặt với “Ám Minh” hung hãn cỡ nào, vẻ mặt bất cần, lạnh nhạt cười nói: “Chịu ân người khác phải báo đáp gấp bội, huống chi Mục tiểu thư cứu là mạng của ta. Ta là một người ân oán rõ ràng, người khác nhằm vào ta, ta sẽ hoàn trả gấp mười! Người khác đối xử tử tế với ta, ta sẽ hoàn trả lại gấp mười! Ta đi theo các người một đoạn, hy vọng có thể giúp đỡ gì đó.”

“Là hán tử tốt!” Hồ Long tán thưởng nói.

Địch Nhã Lan dáng người nóng bỏng, hai mắt hiện lên tia sáng kỳ dị, ha ha cười nói: “Tên tiểu gia hỏa này, chẳng những có sắc đảm, lại còn có hào đảm! Vừa rồi nhìn lên tỷ tỷ lâu như vậy, tỷ tỷ còn chuẩn bị sau này tìm người tính sổ đó, nghe người nói như vậy, tỷ tỷ sẽ tha thứ người.”

“Người. . .” Mục Ngữ Điệp ngạc nhiên, nàng không có đoán được Thạch Nham sẽ là người ngang bướng như thế, tâm hồn thiếu nữ có chút cảm động.

“Nếu tiểu huynh đệ khăng khăng, ta đây cũng không khuyên nữa.” La Hào cũng không nói nhiều, gật gù đầu, ôm lấy Mục Ngữ Điệp chạy đi cực nhanh.

Ba người Triệu Hâm vội vàng đuổi theo, Thạch Nham hít một hơi, cũng theo đi.

. . .

Mặc Triều Ca mang theo một đội Võ Giả Mặc gia, xuyên qua rừng rất nhanh. Trên đường, hán đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt ngưng trọng nhìn đột nhiên xuất hiện ra vài tên sứ giả “Ám Minh”.

Minh Nguyệt sứ “Ám Minh” cũng ngăn người, ánh mắt quái dị nhìn đám người Mặc Triều Ca, không biết những người này đến từ nơi nào, trong lòng âm thầm lo lắng, lo lắng đối phương có thể là người La Hào bên kia hay không.

“Nhị thúc. . .” Mặc Nhan Ngọc môi khẽ động, nàng thấy đối phương không giống người lương thiện, muốn nhắc nhở Mặc Triều Ca cẩn thận.

Mặc Triều Ca vẻ mặt bình tĩnh, đối diện với Minh Nguyệt sứ, hồi lâu hán đột nhiên mở miệng trước: “Chúng ta đang truy một thiếu niên lưng mang túi, thân hình rất gầy yếu, thiếu niên kia đại khái chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, mục tiêu chúng ta chính là thiếu niên kia, vô tình mạo phạm các vị.”

Minh Nguyệt sứ “Ám Minh” cũng thăm thở dài nhẹ nhõm, “Thực Cốt Phần” trong cơ thể hán đã bắt đầu phát tác, thực lực hiện nay không đến ba thành ban đầu, thật sự động thủ với Mặc Triều Ca thì hán không có lợi chút nào.

Nghe Mặc Triều Ca nói hết lời, trong lòng hán khẽ động, lúc này âm trầm nói: “Thiếu niên kia ta đã gặp, cùng ở một chỗ với mục tiêu của chúng ta.”

“Không biết thiếu niên kia hiện ở nơi nào?” Mặc Triều Ca rất có lễ phép hỏi.

Hắn cũng không biết Minh Nguyệt sứ kia trúng “Thực Cốt Phần”, chỉ từ khí tức âm trầm trên người đối phương, Mặc Triều Ca liền đoán ra người này không dễ chọc, cho nên không dám biểu hiện ra một chút ngạo mạn của hắn.

“Bên kia.” Minh Nguyệt sứ chỉ một phương hướng, cảm hận lạnh lùng nói: “Các người tốt nhất cẩn thận một chút, tiểu tử kia cảnh giới không cao, nhưng mà trong đám hắn dựa vào, lại có một gã Vô Giả cảnh giới Bách Kiếp nhất trùng thiên, Vô Giả kia còn có Vô Hồn thập bội trọng lực, thật sự không dễ đối phó.”

“Bách Kiếp nhất trùng thiên.” Mặc Triều Ca nghe vậy, nhẹ nhàng nhú mày, chợt gật đầu nói: “Đa tạ bẩm báo!”

“Chúng ta đi!” Mặc Triều Ca phất tay, mang theo một đội Vô Giả Mặc gia vội vàng đi lên.

“Xem ra người này cũng có cảnh giới Bách Kiếp.” Sau khi bọn họ rời đi, Minh Nguyệt sứ ánh mắt chợt âm trầm lại, cười lạnh nói: “Tiểu tử phá hỏng đại sự của ta, chờ ta khôi phục lại, nhất định phải nghiền xương người thành tro!”

...

19. Chương 19 - Thạch Hóa Vô Hồn

La Hào đột nhiên dừng lại, buông Mục Ngưu Điệp ra, vẻ mặt ngưng trọng nhìn một gốc cổ thụ này, sắc mặt âm tình bất định, tựa như phải đưa ra quyết định gì trọng đại.

Ba người Triệu Hâm, Địch Nhã Lan, Hồ Long, đi đến gốc cổ thụ trước người, sắc mặt cũng đều hơi đổi, giống như đều biết nơi này có chỗ bất thường.

Thạch Nham cau mày, nhìn chằm chằm gốc cây trọc trời thật lớn, trầm mặc không nói.

La Hào hít sâu một hơi, xoay người về phía mọi người, trầm giọng nói: “Đường bên phải gốc Cây trọc trời, rất ít có yêu thú thường lui tới, đa số thường đội và Vô Giả xuyên qua U Âm sâm lâm đều đã lựa chọn đường này. Bởi vì đường này rất an toàn, cho dù là thấy yêu thú, thường cũng chỉ có cấp một, cấp hai các loại yêu thú cấp thấp, hơn nữa đường này cách Thương Minh cũng khá gần, chỉ có mười ngày đi đường.”

Ba người Triệu Hâm nhẹ nhàng gật đầu, hiển nhiên đều hiểu rõ tình hình.

Dừng một chút, La Hào vẻ mặt nghiêm nghị, lại nói: “Nhưng con đường bên trái Cây trọc trời, lại khác hoàn toàn! Chẳng những đường đi xa hơn rất nhiều, hơn nữa yêu thú hoành hành, còn có rất nhiều Vô Giả và dong binh không cần mạng thường lui tới. Dám can đảm đi theo con đường này, cũng không là loại thiện lương, ở trong nơi nguy hiểm thời gian dài những người đó luôn luôn làm việc không kiêng kỵ gì, không chịu ước thúc nào, nếu chúng ta đi tiếp theo đường này, chẳng những phải luôn luôn cẩn thận yêu thú, càng phải cẩn thận đám Vô Giả và dong binh làm việc điên cuồng, nhất là trong đội ngũ chúng ta còn có hai cô nương xinh đẹp ...”

“Hừ! Ai dám có chủ ý với lão nương, ta chặt đứt tất cả niệm tưởng của hắn!” Tay trái của Địch Nhã Lan ở trên hư không làm ra một động tác cắt, trong mắt hàn quang sáng lên.

“La đại thúc, ý của người là?” Triệu Hâm cẩn thận hỏi.

“Đi theo con đường an toàn bên phải, nhiều nhất một ngày, người ‘Ám minh’ sẽ lại đuổi kịp, đến lúc đó tránh không được lại là một hồi khổ chiến.” La Hào bình tĩnh, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Lần tiếp theo, chúng ta có thể may mắn như vậy hay không cũng không ai biết được, huống chi đối phương có thể sẽ có viện binh đến, thật sự gặp phải e là chúng ta sẽ lãnh ít dữ nhiều...”

“Đi bên trái thì sao?” Hồ Long nói tiếp.

“Bên trái yêu thú hoành hành, Vô Giả và dong binh tâm tư âm hiểm tàn nhẫn thường xuyên lui tới. Lại gặp phải yêu thú, càng có khả năng bị đám Vô Giả dưới áp lực sắp điên cuồng xuống tay, nhưng mà chúng

ta sắp sửa gặp phải nguy cơ đụng phải người ‘Ám Minh’, thanh danh của ‘Ám Minh’ không tốt, ở Liệt Hỏa đế quốc có lẽ không có bao nhiêu người dám đối nghịch với ‘Ám Minh’, nhưng đến đây người tìm bọn họ phiền toái nhất định không phải ít, nếu bọn họ vô ý đụng tới yêu thú cấp cao, toàn quân bị diệt cũng đều có thể...”

La Hào chậm rãi nói, sau khi giải thích rõ tình huống, phát biểu ý kiến của mình: “Đi bên phải, chúng ta sẽ không những bị yêu thú và Võ Giả tập kích, lại phải đối mặt với uy hiếp của ‘Ám minh’, bên trái chúng ta sẽ đã bị yêu thú và Võ Giả tập kích, nhưng nói không chừng ‘Ám Minh’ còn thâm hơn, đối với chúng ta mà nói, bên trái càng có cơ hội chạy trốn hơn.”

“Đi bên trái!” Mục Ngữ Điệp quyết đoán hạ quyết định.

“Được.” La Hào lập tức gật đầu, cuối cùng liếc mắt nhìn Thạch Nham, nói: “Tiểu huynh đệ, bây giờ người ly khai còn kịp, không đi... sau này muốn đi cũng đã muộn.”

“Ta đi theo các người.” Thạch Nham đã sớm quyết định, trong tính cách hắn còn có một mặt điên cuồng, bằng không cũng sẽ không bỏ mười năm, sa vào vận động cực hạn loại trò chơi tử vong.

Khi La Hào nói đến nguy hiểm bên trái, hắn đã nhận không được mà hưng phấn.

Gật đầu, La Hào phát tay nói: “Tốt lắm, chúng ta đi thôi, từ giờ trở đi tất cả mọi người phải cẩn thận gấp đôi!”

...

Một giờ sau.

Mặc Triều Ca và Võ Giả Mặc gia, đã ngừng lại trước Cây trọc trời.

“Nhị thúc, bọn họ sẽ lựa chọn đường nào?” Mặc Nhan Ngọc hỏi.

“Ta đuổi theo bên phải, hơn hai giờ sau, ta không trở về các người lập tức đuổi theo, nếu hai giờ ta không đuổi kịp bọn họ, chắc chắn bọn họ đi về bên trái.” Mặc Triều Ca suy nghĩ một lát, phân phó mọi người chờ ở chỗ này, một mình bay vút về bên trái.

Một giờ rưỡi sau, Mặc Triều Ca về mặt âm trầm trở về, “Một bóng ma cũng không thấy, những người này lại dám đi về bên trái. Đề phòng cẩn thận một chút! Đường bên trái có yêu thú và đám điên hoành hành, nhất định không được lơ là. Nhớ kỹ, không được tùy tiện kết thù với Võ Giả, dong binh, đám người dám kiếm lợi từ trên người yêu thú, đều là đám người không muốn sống, đám người man rợ không sợ chết như thế, đừng trêu chọc bọn chúng.”

“Vâng!”

“Đi thôi!”

...

Ba con Kiếm xỉ tê bước đi thông thả bên dòng suối, Kiếm xỉ tê là yêu thú cấp ba, trên lưng ngân quang lóng lánh, răng nanh ở khoe miệng như kiếm, có cái chân thô to trong mắt hung quang nhìn quanh, da Kiếm xỉ tê dính đầy bùn khô cứng, bùn này là một tầng áo giáp thiên nhiên, cứng ngay cả đao kiếm bình thường đều chém không vỡ.

Ba con Kiếm xỉ tê thỉnh thoảng lại uống một ngụm suối nước, hung mâu nhìn quanh như là đang tìm con mồi.

Ở trong đám cây cách ba con Kiếm xỉ tê đó không xa, La Hào làm ra một cái thủ thế, ý bảo mọi người im lặng.

Đợi cho ba con Kiếm xỉ tê chậm rãi đi xa, La Hào mới thở dài nhẹ nhõm, nói: “Kiếm xỉ tê là yêu thú ba cấp, tương đương với Võ Giả cảnh giới Nhân Vị, loại yêu thú này hành động nhanh lại mạnh mẽ, răng nanh ở khoe miệng cực kỳ sắc bén, Võ Giả cấp thấp hơn một khi bị nó tấn công, không chết cũng tàn phế!”

Thạch Nham con mắt u lãnh dò xét trên người Kiếm xỉ tê chậm rãi biến mất, lộ ra biểu tình rất có hứng thú độ sức với chúng.

“Mục tiêu của chúng ta chuyến này là vì bảo vệ tốt Tiểu Đệ, không phải là săn giết yêu thú nơi này, hy vọng mọi người nhớ điểm này, không nên gây thêm phiền toái.” La Hào như là nhìn ra ý tưởng của Thạch Nham, tùy ý nhắc nhở một câu.

Thạch Nham nhếch miệng cười cười, gật đầu tỏ vẻ hiểu rồi.

“Đi thôi, ở trong này chúng ta phải cẩn thận một chút, nhất định không thể chạy quá nhanh, càng phải chú ý tình huống bốn phía, tận lực tránh né yêu thú, gặp phải Võ Giả giảm thiểu phiền toái không cần thiết.” La Hào lại nhắc nhở một câu, lúc này mới dẫn đầu tiếp tục đi về phía trước.

...

Màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Bên cạnh dòng suối có một gốc cây to cành lá rậm rạp, ba người Triệu Hâm phân tán ra, cảnh giác nhìn kỹ bốn phía, bảo đảm không có yêu thú đột nhiên xuất hiện.

Thạch Nham ngồi ngay ngắn ở trên mặt đất, biểu tình trang nghiêm.

Một cỗ dục vọng thị sát, như mây khói quanh quẩn trong lòng, khiến hắn có một loại xúc động rất khó chịu, tinh khí từ trên người hai gã Minh Tinh sử kia, đã được tinh lọc đến thời khắc mấu chốt, hắn có chút thấp thỏm nóng nảy.

La Hào trước giờ vẫn đứng ở bên cạnh Mục Ngữ Đệ, nhưu mày nhìn chăm chăm Thạch Nham, sợ Thạch Nham sẽ có hành động khác thường gì.

Mục Ngữ Đệ vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn Thạch Nham trong chốc lát, thấy biểu tình trên mặt Thạch Nham dần dần dữ tợn, mới chậm rãi ngồi xuống, đặt đàn cổ đặt ở trên đùi xinh đẹp tuyệt trần, đánh đàn dạo tấu.

Tiếng đàn vang lên, ý niệm cuồng bạo trong lòng Thạch Nham dâng lên, giống nhau bị dị lực mát lạnh hóa giải, chậm rãi từ đáy lòng rút đi.

Nín thở ngưng thần, Thạch Nham thâm vận Tinh Nguyên, tiến hành tu luyện chu thiên.

Một giờ sau, một dòng nước ấm từ huyết đạo toàn thân trào ra.

Thạch Nham bỗng nhiên chấn động.

Thạch Nham đột nhiên thấy thân thể tựa như cực kỳ đói khát, lúc này đây trong huyết đạo dưng mãnh trào ra lực lượng kỳ dị, chưa nhập vào Tinh Nguyên trong tiểu phúc hắn, giữa đường lại bị tế bào và xương cốt cơ thể hắn hấp thu hết, dòng nước ấm này dưng mãnh tràn vào trong thân thể cơ thịt và xương cốt hắn, như cắm rễ trong huyết nhục, cốt cách hắn.

Ngắn ngủn vài hô hấp, dòng nước ấm kỳ dị trong huyết đạo hắn dưng mãnh trào ra, liên tràn đầy trong huyết nhục, xương cốt toàn thân hắn, khiến hắn rất kinh ngạc khó hiểu.

Trong lòng khê động, Thạch Nham thử cảm ứng dòng nước ấm trong giữa huyết nhục, xương cốt.

“Oanh!”

Trong đầu truyền đến một tiếng nổ vang, ngay sau đó Thạch Nham đột nhiên phát hiện thân thể sinh ra biến hóa kỳ diệu.

Quá sợ hãi, hắn đột nhiên mở ra mắt, hoảng sợ phát hiện bên ngoài cánh tay của mình, lại bắt đầu chậm rãi biến thành màu xám trắng.

Thạch hóa!

Thạch Nham vẻ mặt ngạc nhiên, vội vàng không thềm nghĩ thân thể dị thường nữa, thu hồi tinh thần vào trong thân thể.

Ý niệm thay đổi, thân thể hắn sắp “Thạch hóa” nhanh chóng khôi phục bình thường, lại biến thành nhan sắc da thịt bình thường.

Lặng lẽ tập trung nhìn phía trước, Thạch Nham phát hiện hai người La Hào và Mục Ngưu Điệp, đang ở sau gốc cây cách đó không xa nhỏ giọng nói thầm cái gì, không có chú ý tới chỗ hắn.

Thở dài nhẹ nhõm, trong mắt Thạch Nham lóe lên hỉ quang, trong lòng hắc hắc cười vui.

Thân thể có dấu hiệu “Thạch hóa”, rõ ràng là Thạch gia “Thạch Hóa Vô Hồn” thức tỉnh!

Vô Hồn này là Thạch gia độc hữu, theo cảnh giới tăng lên, “Thạch Hóa Vô Hồn” này cũng sẽ trở nên càng ngày càng mạnh mẽ, cuối cùng thậm chí có thể đao thương bất nhập, không sợ Tinh Nguyên bạo kích.

Ban đầu Thạch Nham còn làm tên trời sinh không có Vô Hồn, không nghĩ tới sau khi đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, Vô Hồn này lại đột nhiên thức tỉnh, thật khiến cho hắn mừng rỡ.

“Thạch Hóa” Vô Hồn này ở trong chiến đấu cực kỳ hữu dụng, thân thể sau khi “Thạch hóa” cứng rắn như tảng đá, lại sẽ không ảnh hưởng đến nhanh nhẹn, đủ để cho thực lực của hắn đề cao lên một tầng.

Ngoài “Thạch Hóa” ra, hắn đã sớm xác nhận trên thân thể hắn còn có một loại “Bất Tử Vô Hồn” có thể khôi phục bản thân, hai loại Vô Hồn hỗ trợ lẫn nhau, nếu tu luyện đến mức tận cùng, thân thể hắn có thể đạt tới mức thần kỳ cỡ nào, ngay cả chính hắn cũng không dám tưởng tượng.

“Không đúng a!” Thạch Nham cau mày, âm thầm suy nghĩ, “Vô Hồn không đều lúc sinh ra không bao lâu liền biểu hiện ra sao? Đã mười bảy tuổi, còn có thể thức tỉnh Vô Hồn, việc này cũng thật kỳ quái? Chẳng lẽ, việc đó có liên quan tới năng lượng kỳ dị trong huyết đạo thân thể tràn ra sao?”

Hắn cũng dần hiểu Thạch Hóa, Bất Tử hai loại Vô Hồn trên người hắn lần lượt thức tỉnh, có thể có liên quan đến máu của Huyết Trì và biến hóa trong huyết đạo hắn.

Thạch Nham cảm thấy trong huyết đạo tràn ra dòng nước ấm kỳ dị, tựa như có thể kích phát “Vô Hồn” trong thân thể, nghĩ đến khả năng đó, hắn liền thấy trong lòng như sôi sục, gần như muốn cao giọng hô to biểu đạt hưng phấn trong lòng.

“Vô Hồn” là trời sinh, bình thường chỉ theo cảnh giới tăng lên, mà dần dần tăng cường. Trừ đó ra, “Vô Hồn” gần như không có cách tăng trưởng khác.

“Vô Hồn” là một loại thiên phú Vô Giả kiêu ngạo nhất, cũng là máu chốt quyết định thực lực Vô Giả, đám Vô Giả khổ tu cầu đột phá, cũng muốn “Vô Hồn” đạt được tăng trưởng.

Mặc dù là cảnh giới tăng lên, “Vô Hồn” tăng trưởng cũng có hạn, có đủ loại hạn chế.

Ở trên Thần Ấn đại lục, dù là Thần cấp Luyện Dược Sư trong truyền thuyết, cũng chỉ có thể miễn cưỡng luyện chế ra đan dược hữu hiệu đối với “Vô Hồn” thông thường, đan dược này có thể nói là thần vật quý hiếm nhất trên quý nhất của Thần Ấn đại lục, chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Nhưng mà, cho dù là đan dược này, đối với tăng cường “Vô Hồn” cũng có mức giới hạn, “Vô Hồn” là thiên phú chứ không phải là thứ có thể dễ dàng thay đổi.

Nhưng trong huyết đạo thân thể Thạch Nham tràn ra dòng nước ấm kỳ dị, tựa như trái ngược thiên địa, giống như loại năng lực thật sự có thể thức giục “Vô Hồn”, tăng cường thiên phú!

...

20. Chương 20 - Cực Hạn Rèn Luyện

Hai người Dịch Nhã Lan, Hồ Long tuần tra bên ngoài, Triệu Hâm dựa vào trên thân cây, hơi thở đều đều, nhắm mắt nghỉ ngơi.

La Hào ở bên cạnh một gốc cổ thụ khác, hai mắt híp lại, dường như chưa từng có thả lỏng cảnh giác xung quanh.

Trong đồng lá rậm rạp trên cổ thụ hắt dựa vào, Mục Ngữ Diệp im lặng ngủ, chạy cả một ngày lại không thể vọng động một tia Tinh Nguyên, nàng sớm đã không chịu nổi.

La Hào thường ngẩng đầu, nhìn lên Mục Ngữ Diệp trong đồng lá, trong mắt lộ ra ý yêu thương mà ngày thường rất khó thấy.

“Đạp đạp!”

La Hào mi dầy nhú lại, nhìn Thạch Nham chậm rãi đi tới, kinh ngạc hỏi: “Còn chưa nghỉ ngơi sao?”

“Ừm.” Thạch Nham gật đầu nhỏ giọng đáp một câu, đứng ở bên cạnh La Hào, nhẹ giọng hỏi: “Tại chỗ này, đối phương muốn tìm được chúng ta, có dễ hay không?”

“Quả thật không dễ dàng.” La Hào cười cười, “Nơi này không có tuyến đường cố định nào, yêu thú lại thường xuyên lui tới, đám Võ Giả lại hoạt động chung quanh, người ‘Ám Minh’ rất khó đoán được dấu vết nào sẽ là chúng ta lưu lại. Ở chỗ này, kỳ thật chúng ta càng phải lưu tâm yêu thú và đám Võ Giả mạo hiểm.”

“Nói cách khác, đối phương sẽ không dễ dàng tìm được chúng ta.” Thạch Nham suy nghĩ một chút, lại hỏi: “La thúc, trường trọng lực của người phóng thích ra, có cần hao phí nhiều Tinh Nguyên lắm không?”

“Vì sao hỏi cái này?” La Hào sửng sốt.

“Ta nghĩ mượn trường trọng lực của người, để ma luyện thân thể của mình. Ở dưới trường trọng lực, ta muốn thừa nhận áp lực cực lớn, để có thể tăng cường lực lượng thân thể của ta, ta muốn nhìn xem cực hạn của ta lớn đến đâu.” Thạch Nham nghiêm túc nói, xương cốt hắt sẽ không cam chịu bình thường, cảm thấy một mực khổ tu thật không thú vị, muốn tìm chút kích thích.

“Dựa vào trường trọng lực để rèn luyện mình. . .” La Hào ánh mắt sáng lên, gật đầu nói: “Phương pháp không sai, nhưng mà người xác định muốn thử ư? Vạn nhất lúc toàn thân người thoát lực, địch nhân đột nhiên tìm đến, chẳng phải người không có một chút lực hoàn thủ sao?”

“Ta không tính vận dụng Tinh Nguyên.” Thạch Nham cười cười.

“Thuần túy rèn luyện thân thể?” La Hào ngạc nhiên.

“Ừm.”

La Hào cau mày thật chặt, nửa ngày mới nói: “Người vừa mới đột phá cảnh giới Tiên Thiên, lúc này chậm rãi quen thuộc thân thể, tiến hành rèn luyện thân thể thích hợp quả thực không có sai, nhưng mà người chưa từng có cường hóa thân thể, ngay từ đầu dùng trường trọng lực để tu luyện, lại không tính vận dụng Tinh Nguyên, loại cường độ điên cuồng này, người. . . có thể chịu đựng được sao?”

“Ta muốn thử xem.” Thạch Nham lạnh nhạt nói.

“Tốt! Người đi theo ta.” La Hào gật đầu, lặng lẽ bước về phía xa, Thạch Nham yên lặng đuổi theo.

Sau khi hai người tay chân nhẹ nhàng rời đi, Mục Ngữ Diệp trong đồng lá rậm rạp trên cổ thụ, chậm rãi mở mắt.

Yên lặng nhìn hai người kỹ vào bên cạnh con sông nhỏ đằng xa, trong mắt Mục Ngữ Diệp đầy kinh ngạc và khó hiểu, thì thào nói nhỏ: “Mới đột phá cảnh giới Tiên Thiên a, mà dám thông qua trường trọng lực khổ tu, người này chẳng lẽ điên rồi sao?”

Mục Ngữ Diệp càng nghĩ càng cảm thấy quái dị, làm thế nào cũng ngủ không được, lòng hiếu kỳ quấy phá, nàng từ trên cổ thụ nhanh nhẹn đi xuống, lặng lẽ bí mật đi tới chỗ Thạch Nham, La Hào, muốn lén lút nhìn tình huống bên kia.

. . .

“Trước tiên ta dùng trường trọng lực gấp năm, bình thường Võ Giả cảnh giới Hậu Thiên, sau khi trải rèn luyện thân thể đặc thù, cũng chỉ có thể thừa nhận trường trọng lực gấp năm, người phải lượng sức mà đi, cảm thấy thân thể không chịu nổi, lập tức đình chỉ động tác cường độ cao.”

Sau khi La Hào đứng lại, nói tiếp: “Lần đầu tiên người thử, ngay từ đầu có thể chạy vòng quanh ta, dưới tình huống không vận dụng Tinh Nguyên, người có thể chạy hơn mười vòng, nhờ kỹ cho dù là thích ứng cũng phải lượng sức mà đi a!”

La Hào nói chuyện một hồi, đột nhiên một dao động mãnh liệt, từ trong thân thể hần chợt bộc phát ra.

Trong khoảnh khắc, lấy La Hào làm trung tâm, trọng lực tăng vọt gấp năm lần! Không gian bên cạnh hần, giống như đã xảy ra sụp lún, không khí đột nhiên trầm xuống, lực ép quả thực không thở nổi.

Một áp lực vô hình, đột nhiên bao phủ toàn thân!

Thạch Nham cảm giác toàn thân mỗi một tế bào tựa như đều bị bỏ thêm cát đá vào, thân thể đột nhiên nặng nề, như là mang vật nặng mấy trăm cân, gân cốt ở đầu gối lập tức kéo căng, tần suất trái tim đập lên tăng vọt, cơ thể ở dưới trọng lực lập tức siết chặt lại.

Áp lực vô hình của trường trọng lực gấp năm, bức bách thân thể hần tự giác tiến hành điều chỉnh, cho dù bất động đứng ở chỗ này, hần cũng cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

Quả nhiên lợi hại!

Thạch Nham trong lòng giật mình, cảm thụ được áp lực trường trọng lực năm lần kia như kia phô thiên cái địa, thậm chí chiến đấu trong loại hoàn cảnh này, bất luận kẻ nào một khi tiến vào trường trọng lực của La Hào, tất nhiên lập tức sẽ bị trường trọng lực ảnh hưởng, thực lực tuyệt đối không phát huy ra mười thành ban đầu, trong chiến đấu khẳng định sẽ bị La Hào hạn chế nhiều thứ.

Đây chỉ là trọng lực gấp năm, nếu là trọng lực gấp mười, vậy sẽ đáng sợ cỡ nào?

Thạch Nham đã biết được chỗ đáng sợ của loại “Võ Hồn” này, hít thật sâu một hơi, loại bỏ ý niệm lung tung ra khỏi đầu, đột nhiên hần gầm nhẹ một tiếng, bỗng dưng chạy vòng quanh La Hào.

Thân thể vừa động, áp lực trường trọng lực tăng vọt, Thạch Nham hai chân giống như mang vô số khối chì, quả thực nặng như ngàn cân, thường ngày chạy là đơn giản nhất, giờ giống như biến thành loại hành hạ nhất đáng sợ.

Dưới ảnh hưởng của trường trọng lực gấp năm, thân thể hần vốn không thể cách mặt đất bay đi, thân thể giống như bị thiết thủ một Cự Nhân đè mạnh xuống, áp bách hần thở không ra hơi.

Một vòng, tốc độ Thạch Nham chạy giảm gấp đôi.

Ba vòng, tốc độ Thạch Nham lại giảm gấp đôi.

Năm vòng, Thạch Nham không phải chạy, đã là đang đi chậm chạp. . .

Vòng thứ sáu, Thạch Nham sắc mặt đỏ lên, gân xanh trên cánh tay trần, như con rắn nhỏ run lên nhẹ nhàng, giống như phải xé da thịt nhảy ra.

Vòng thứ bảy, Thạch Nham giống như dã thú, hai tròng mắt đỏ như bốc lửa, đây là biểu hiện thiếu dưỡng khí.

Đến vòng thứ tám, Thạch Nham bước chân loạn choạng, mỗi một bước đều giống như dùng hết toàn bộ khí lực của hần, mỗi một bước hạ xuống, thân mình hần đều run lên nhẹ nhàng.

Đến lúc này, La Hào rốt cục không nở nhìn, quát khê nói: “Đây là lần đầu tiên người tiến hành tu luyện trường trọng lực, không được lỗ mãng như vậy, đây đã là cực hạn của người! Đủ rồi! Dừng lại đi! Tiếp tục nữa, người có thể sẽ một chết!”

Thạch Nham ngẩng đầu, hai mắt đỏ như chảy ra máu tươi, thanh âm khàn khàn nói: “Ha ha, lúc này chỉ mới vừa thú vị, chúng ta tiếp tục!”

La Hào trợn mắt há hốc mồm, trong đầu chỉ có một ý niệm: “Tiểu tử này điên rồi!”

Ở gốc cây cách đó không xa, Mục Ngữ Điệp ôm cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt kinh hãi, như là lần đầu tiên nhận thức Thạch Nham.

Thạch Nham cũng không có tiếp tục dài dòng với La Hào, lại một tiếng gầm nhẹ như dã thú bị thương, hấn tiếp tục kiên định bước chân đi, lưng cong, gân xanh ở khuôn mặt run lên, lại đi tiếp một vòng.

Một vòng cuối cùng, thân hình Thạch Nham lắc lư, sau mỗi một bước đặt chân, hấn đều run run một lát, giống như bất cứ lúc nào đều sẽ té ngã, giống như ngay sau đó hấn sẽ khí tuyệt bỏ mình!

Dưới tình huống như vậy, hấn đi từng bước một, mà lại đi xong một vòng, sau một vòng trọn vẹn, khoe miệng Thạch Nham hiên lên nụ cười thỏa mãn kỳ dị.

La Hào từ trạng thái ngẩn ngơ tỉnh lại, thấy Thạch Nham còn chưa nằm úp sấp xuống, hấn rút cuộc thở dài một hơi nhẹ nhõm, chuẩn bị thu lại trường trọng lực, nói chuyện tiếp với Thạch Nham.

Mục Ngữ Điệp ấn chặt miệng mình, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin, tựa như không nghĩ đến Thạch Nham chỉ có cảnh giới Hậu Thiên, thế mà thật sự có thể hoàn thành loại cực hạn khiêu chiến này.

“Lại một vòng nữa.” Thạch Nham đột nhiên khê quát một tiếng. .

“Cái gì?” La Hào thân mình rung mạnh, hai mắt sắc như đao, hét to nói: “Đủ rồi! Không được xằng bậy!”

Cũng không chờ La Hào thu lại trường trọng lực, Thạch Nham lại đi lên, một lần này thân hình hấn ba bước mới lay động, lúc đi được một nửa, rốt cục đầu mới ngã xuống đất.

La Hào mới muốn kêu, lại đột nhiên phát hiện Thạch Nham lại sử dụng cả tay chân, giống yêu thú bò tiếp tục đi tới, ý định như đang muốn chết.

Ròng rã nửa giờ, Thạch Nham mới như ốc sên, chậm chạp nhúc nhích đến điểm kết thúc.

Mục Ngữ Điệp trong bụi cỏ, ngơ ngác nhìn hấn, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

. . .

21. Chương 21 - Biến Thái

Nhìn sao lấp lánh trên trời, Thạch Nham cảm thấy mỗi một tế bào trong thân thể đều đang run rẩy, theo hấn thân thể run rẩy mà bắp thịt, gân mạch, xương cốt, nội tạng hấn đều đang vận động phồng lên, co lại rất có quy luật.

Không vận dụng một tia Tinh Nguyên, hấn chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ được thân thể sau khi thoát lực biến hóa kỳ diệu, cảm thụ được gân cốt trong cơ thể run rẩy kỳ dị, cảm thụ được tế bào phân giải, trùng tổ, cảm thụ được lực lượng mất đi từng chút ngưng tụ lại...

Thân là một tên điên ham vận động cực hạn đến tận xương cốt, Thạch Nham hiểu rõ cực hạn lúc này, thường chính là bắt đầu tiếp theo.

Cực hạn trong thân thể con người là có thể không ngừng bị phá vỡ, cực hạn có thể từng lần vượt qua, thân thể con người tiềm lực vô cùng vô tận, vĩnh viễn không có cực hạn.

Kinh nghiệm mỗi một lần vận động cực hạn nói cho hấn biết, chỉ có phá vỡ cực hạn mới có thể có tiến bộ nhảy vọt.

Từ từ nhắm hai mắt, không hề vận dụng một phần Tinh Nguyên, hấn lại có thể cảm nhận rõ ràng tế bào trong cơ thể phát sinh biến hóa.

Tinh tế cảm ngộ, rất nhanh hấn biết “Bất Tử Vô Hồn” trong thân thể bắt đầu phát tác, đang lấy một loại phương thức mà hấn khó có thể lý giải chữa trị thân thể hấn, làm cơ thể xé rách của hấn tổ chức trùng tổ lại, trở nên càng cường tráng cứng cõi hơn!

Vận động siêu phụ tải, có thể tăng tiến sức bật, chỉ có trong cực hạn lúc cơ thể bị xé rách mới có thể trùng tổ lại trở nên càng cường tráng mạnh mẽ hơn, đáng người cũng sẽ tăng lớn, sức bật cũng có thể theo đó tăng cường.

Thân là một tên điên ham vận động cực hạn, Thạch Nham hiểu rõ chân lý quá trình lặp đi lặp lại như lòng bàn tay, biết dùng phương pháp gì, có thể nhanh nhất gia tăng lực lượng thân thể.

Cảm thụ được tế bào trong cơ thể đau nhức, còn thật sự thể ngộ tác dụng của “Bất Tử Vô Hồn”, khoe miệng Thạch Nham chậm rãi hiện lên nụ cười, miễn cưỡng chống tay ngồi dậy, lấy đồ ăn trong túi ra, quên hết tất cả bắt đầu ăn ngon ngiến.

Vận động cường độ cao, sẽ tiêu hao rất nhiều năng lượng cơ thể, muốn thân thể khôi phục nhanh nhất, muốn đạt được lực lượng càng mạnh, đồ ăn đây đủ ắt không thể thiếu!

Cắn xé từng miếng thịt khô vào bụng, thịt khô đi xuống tràng vị, liền bị tràng vị tiêu hóa rất nhanh, biến thành chất dinh dưỡng cung cấp cho thân thể.

Rất nhanh, đồ ăn của năm người trong túi đã bị hăn xử sạch.

Thạch Nham cảm thụ được thân thể biến hóa, vẻ tươi cười trên mặt lại đậm hơn một phần, chậm rãi hoạt động tay chân trong chốc lát, rốt cuộc hăn nhắm mắt lại, thâm vận Tinh Nguyên tiến hành tu luyện chu thiên.

Tinh Nguyên vừa động, thân hình Thạch Nham không nhận được hơi chấn động.

Quả nhiên không ngoài dự liệu!

Tốc độ Tinh Nguyên lưu động giữa gân mạch thân thể, tuyệt đối nhanh hơn ba phần so với trước kia!

Sau khi thân thể đạt cực hạn, trở nên cực kỳ mẫn cảm, gân mạch phát triển dị thường, lúc một tia Tinh Nguyên lưu động giữa gân mạch, gân mạch tựa như hấp thu từng đợt Tinh Nguyên mỏng manh, dưới một chút Tinh Nguyên như chất dinh dưỡng, gân mạch hăn giống như căng hơn một phần, hơn nữa trở nên đặc biệt cứng coi!

Thạch Nham đã sớm đoán được rèn luyện thân thể, trọng yếu giống như tu luyện Tinh Nguyên, hai thứ hỗ trợ lẫn nhau.

Thân thể đủ cường tráng, tốc độ tụ tập Tinh Nguyên tu luyện cũng sẽ nhanh hơn, thân thể càng cường tráng, trợ giúp việc tụ tập và vận dụng Tinh Nguyên càng lớn, hai loại “Vô Hồn” giấu kín trong thân thể, nói không chừng cũng sẽ tăng cường một chút.

Thử nghiệm hôm nay, rốt cuộc Thạch Nham càng khẳng định suy đoán mình, nhếch miệng cười hắc hắc không ngừng.

...

Trong bụi cỏ phía xa.

“Tiểu Điệp, sao ngươi lại tới đây? Ngươi nên nghỉ ngơi cho tốt, chỉ có ngủ đủ giấc mới có thể để Vô Hồn ngươi sớm ngày khôi phục lại.” Lúc La Hào dùng trường trọng lực ứng phó Thạch Nham, liền cảm ứng được Mục Ngữ Điệp đã đến, lúc Thạch Nham chống vó vô lực nghỉ ngơi, hăn lặng lẽ đi tới chỗ này, vừa lên tiếng liền trách cứ Mục Ngữ Điệp.

“Ta ngủ không được, tùy tiện đi dạo mà thôi, cũng nhìn thấy hết các ngươi đang tu luyện.” Mục Ngữ Điệp hiển nhiên cũng không sợ hăn, khinh khê cười cười.

Dừng một chút, Mục Ngữ Điệp bỗng nhiên trên mặt cười cổ quái nói: “La thúc, ngươi xuống tay, có phải... quá độc ác một chút không? Ta nhớ rõ lúc trước người rèn luyện Triệu Hâm, cũng chỉ là vận dụng trường trọng lực gấp ba à, khi đó Triệu Hâm lại là cảnh giới Tiên Thiên nhị trùng thiên a, hăn còn từng tu luyện thân thể trụ cột. Nhưng người đối với người này, vừa bắt đầu là trọng lực gấp năm, ngươi nghĩ thế nào chứ?”

La Hào vẻ mặt cười khổ, lắc đầu, thở dài: “Ta vừa bắt đầu là dùng trọng lực gấp năm, là không muốn hăn vào lúc này lãng phí tinh lực, là muốn hăn biết khó mà lui thôi. Nào biết đâu, biết đâu tiểu tử này lại kiên cường như thế, cuối cùng ta cũng trợn tròn mắt, vài lần ta muốn kêu dừng, nhưng hăn không muốn a!”

“Người nói, người vốn tính là dọa hăn sợ lập tức bỏ cuộc? Không dám giữa đường tìm người thí luyện nữa?” Mục Ngữ Điệp ném cho cái nhìn khinh thường, như sắp hết chỗ nói nổi.

“Đúng vậy.” La Hào thẩn thức một lát, “Người cũng biết, khổng chế trường trọng lực vẫn cần hao phí một ít Tinh Nguyên, hơn nữa không thể phân tâm, ta không muốn lãng phí lực lượng của mình, cũng không muốn cho hắc ngày hôm sau ngay cả đường cũng không đi được, như vậy sẽ ảnh hưởng tốc độ chúng ta. Ai mà biết, tiểu tử này lại là tên diên chứ.”

“La thúc, người ngay từ đầu dự tính hắc sẽ ở vòng nào biết khó mà lui?”

“Vòng bốn!”

La Hào vươn bốn ngón tay, trầm giọng nói: “Bình thường Vô Giả mới vào cảnh giới Tiên Thiên, lại không có trải qua hệ thống huấn luyện thân thể, ở dưới trường trọng lực gấp năm, chỉ có thể đi hết bốn vòng, năm vòng chính là cực hạn. Ta thấy xương cốt thân hình tiểu tử kia gầy yếu như vậy, chỉ khi hắc đi bốn vòng liền tự mình chủ động kêu dừng.”

“... Ách, nhưng mà hắc hoàn thành mười một vòng a.” Mục Ngữ Điệp trên mặt biểu tình quái dị vô cùng, nàng nhin không được ngẩng đầu, lặng lẽ liếc mắt nhìn tới đằng xa, chỉ thấy Thạch Nham ngồi ở đằng kia trầm tĩnh như núi, lại bắt đầu tu luyện, “Ồ, hắc, hắc lại lại ngồi xuống!”

“Cái gì? Hắc còn có thể hành động?” La Hào ngẩn ngơ, nhìn thoáng qua Thạch Nham đằng xa, chợt lắc lắc đầu cười khổ: “Tên diên, tên này là tên diên! Hắc xằng bậy như vậy, ngày mai phỏng chừng ngay cả động cũng không động được, huấn luyện loại cường độ này, ngày mai hắc sẽ phát hiện cả người không một chỗ nào không đau, ta xem hành trình chúng ta ngày mai phải điều chỉnh.”

“Ai, chỉ có thể như vậy, thật sự là tên xằng bậy ôi.” Mục Ngữ Điệp lắc lắc đầu, thản nhiên cười kỳ quái.

...

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chưa có ló dạng, sương mù còn rất nhiều.

“Tiểu Điệp, xuống đi, chúng ta xuất phát.” Dưới cổ thụ, La Hào hô nhẹ một tiếng.

“Để ta ngủ thêm một lúc đi.” Mục Ngữ Điệp phát ra tiếng nói mê mẩn, “Hôm nay sao còn muốn xuất phát sớm như vậy chứ? Không phải khẳng định tên kia hôm nay sẽ không động dậy được sao...”

“Người ta đã đang đợi người.” La Hào lặng lẽ nói, trên mặt kinh hãi cũng còn chưa biến mất.

Mười phút trước, Thạch Nham sinh long hoạt hổ đến đây, tìm hắc lấy ba phần đồ ăn.

Trước mặt hắc, Thạch Nham quét sạch ba phần đồ ăn cho ba người, sau đó vỗ vỗ bụng, vẻ mặt thỏa mãn nói có thể xuất phát, làm La Hào kinh hãi trong lúc nhất thời nói không nên lời, hắc dùng một loại ánh mắt làm người ta nổi da gà nhìn chằm chằm Thạch Nham vài phút, mới hoàn hồn lại, miệng nói thầm một câu: “Biến thái!”

“Tên kia đang chờ ta sao?” Mục Ngữ Điệp mĩm cười, không tình nguyện xoa ánh mắt.

“Đến rồi, còn nhanh nhẹn hơn chúng ta.” La Hào cười khổ.

“Cái gì?” Mục Ngữ Điệp bỗng nhiên bình tĩnh, trong mắt dị quang lóe lên, dưới tàng cây tìm tung tích Thạch Nham, đợi cho nàng phát hiện thân hình Thạch Nham thẳng như cây thương, hai mắt về mặt phần chân, nàng giống như La Hào, cũng mở lớn miệng, nhỏ giọng nói thầm một câu: “Thật sự là biến thái!”

Thạch Nham vừa cẩn thận nhìn một lần y phục trên người của mình, sau khi chắc chắn không có một chút dị thường, nhướn mày nói: “La đại thúc, Mục tiểu thư, ta có chỗ nào nhìn giống biến thái?”

“Toàn thân đều giống!” Mục Ngữ Điệp cười phớt lách, bỗng nhiên cảm thấy tâm tình vô cùng tốt.

Nàng thản nhiên cười, như mùa xuân đến, tất cả cảnh đẹp của U Âm thâm lâm, dường như đều bị nụ cười của nàng che dấu đi.

Hai người Triệu Hâm, Hồ Long trong mắt chợt hiện lên vẻ si mê, lại lập tức phản ứng đến đây, ngượng ngùng cúi đầu che dấu, không dám nhìn thẳng ánh mắt Mục Ngữ Điệp.

Thạch Nham thì ánh mắt nhướn lại, ánh mắt sáng quắc lớn mật tuần tra trên khuôn mặt Mục Ngữ Điệp, “Mục tiểu thư, nếu ta là biến thái, việc thứ nhất là sẽ xuống tay với cô. Đêm nay cô tốt nhất cẩn thận một

chút, nếu ta không chế không được mình, đến lúc đó người nhất định phải lớn tiếng quát to, ta thích nhất nghe tiếng thét chói tai điên cuồng của nữ nhân.”

“Làm càn!” Địch Nhã Lan hừ lạnh một tiếng.

“À, thật có lỗi, quên còn có một vị mỹ nữ, có lẽ ta nhất bên trọng, nhất bên khinh, cho nên mỹ nữ mới tức giận thế. Yên tâm, ta cũng sẽ nhớ đi tìm cô mà, cô không cần phải ghen tị.” Thạch Nham vẽ mặt bưng bĩnh đại ngộ, liên tục vỗ đầu tự trách, giống như thật sự quên chuyện quan trọng nào đó.

“Ha ha! Ha ha!” Mục Ngữ Điệp ôm bụng, ở trên cây quên hết tất cả đáng yêu cười rộ lên, nàng cười là cười đến toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa từ trên cây ngã xuống, vừa cười vừa chỉ vào Thạch Nham nói: “Người này, cũng thật có ý tứ à, làm sao sẽ có loại người thú vị như người chứ, ha ha...”

Địch Nhã Lan sững sốt một chút, cũng nhận không được nở nụ cười “Phốc xích”, vẽ mặt như không có biện pháp bắt chẹt Thạch Nham.

Hai người Triệu Hâm và Hồ Long, vẽ mặt ngạc nhiên, biểu tình cổ quái không thể cổ quái hơn.

Hai người dù thế nào cũng không nghĩ ra, lúc bọn họ đối đãi hai vị mỹ nữ, vẫn nho nhã lễ độ, chỉ lo có chỗ nào mạo phạm giai nhân, phải thật cẩn thận cẩn thận hơn, dù bọn họ hết lòng hầu hạ nhưng hai mỹ nữ lại rất ít nở nụ cười với bọn họ.

Tên Thạch Nham này, đối với hai vị mỹ nữ không chút khách khí, lời nói còn không nghiêm túc, ngược lại hai vị mỹ nữ này không chút keo kiệt nụ cười của các nàng, con mẹ nó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Khụ khụ!” La Hào kỳ quái liếc mắt nhìn Thạch Nham, mỉm cười nói: “Được rồi, không nào loạn nữa, chúng ta xuất phát.”

...

22. Chương 22 - Thạch Gia

Dương Hải hình thể có hơi chút béo, ngồi ngay ngắn trên phiến đá, híp đôi mắt nhỏ, lật từng trang bảng ghi chép, báo cáo tình huống khai thác khu mỏ mấy tháng gần đây cho Thạch Kiên gia chủ Thạch gia.

Thạch Kiên đã bảy mươi tuổi, nhưng tinh thần quắc thước, tóc đen đầu đầy, thân là đứng đầu một nhà Thạch gia, trên người hẳn chỉ mặc một kiện vải thô như áo tang dùng để luyện công, ngồi ở bên trên một tảng đá màu xám nâu rất có khí thế, biểu tình trầm ổn, trong mắt tinh quang nội liễm, nghiêm túc nghe Dương Hải nói.

Đợi cho Dương Hải nói rõ tình hình hướng, Thạch Kiên mới nhíu mày, nói: “Hải nhi, gần đây khai thác khu mỏ khoáng thạch, so với mấy tháng trước ít hơn hai thành, đã xảy ra chuyện gì?”

“Bởi vì Mạ gia và Lăng gia.” Dương Hải thở dài một hơi, “Thợ mỏ thông thạo, bị hai nhà này ra giá cả lấy đi không ít, chúng ta nhân công không đủ. Gần đây chúng ta và hai nhà này ám đấu, chịu không ít thiệt thòi, những thợ mỏ đó sợ chúng ta đấu không lại hai nhà kia, hơn nữa hai nhà kia ra giá cao, bọn họ liền qua đó.”

“Hừ!” Thạch Kiên quát lạnh một tiếng, “Hai nhà này hiển nhiên là cố ý nhằm vào chúng ta, từ sau khi định hôn sự của hai tên tiểu bối Mạ Nhan Ngọc và Lăng Thiếu Phong kia, hai nhà này đã qua lại càng ngày

Thạch Nham do dự một chút, từ trong túi trên lưng lấy ra một gói giấy nhỏ, cố gắng nhét vào trong tay La Hào, nói: “Đây là ta trong lúc vô ý có được một loại độc dược phấn, là ‘Thất xà tiên’, từ nọc độc bảy con độc xà luyện chế mà thành. Cách dùng rất đơn giản, bôi dược phấn lên binh khí, chỉ cần vạch một vết thương nhỏ trên người đối phương, có thể nhìn thấy một giọt máu là được...”

Không đợi La Hào nói chuyện, Thạch Nham cười hắc hắc, nhằm phương hướng Định Nhã Lan rời khỏi đuổi theo.

“La đại thúc, cách làm thật độc ác a? Vô Giả có tôn nghiêm của Vô Giả, dụng độc dược đối phó người khác, như vậy thật không quang minh lỗi lạc.” Triệu Hâm cau mày, chán ghét nhìn độc dược phấn trên tay La Hào, nhỏ giọng nói thầm: “Tiểu tử kia lai lịch không rõ, trên người giấu đều là một ít thứ nham hiểm ngoan độc, hắc và Mực tiểu thư ở một chỗ, thật không thể khiến cho người ta yên tâm.”

“Triệu Hâm, ở trong này, không cần nhiều quy củ thói như vậy. Lúc trước nếu không có Thực Cốt phấn của hắc, chúng ta đã thành thi cốt, người cũng không có cơ hội ở chỗ này nói chuyện gì quang minh lỗi lạc.”

La Hào quát lớn một câu, cau mày, lại nói: “Dược phấn này các người đều giữ một chút, nhưng mà tạm thời không cần dùng, để tránh chọc giận những người đó, thật sự đến tình thế không thể vãn hồi, vậy không cần do dự, lập tức bôi lên binh khí, chỉ có sống sót thì hai người các người mới có thể tiếp tục đến trước mặt Tiểu Điệp chỉ trích kia tiểu tử ti bỉ, hiểu không?”

“Đã hiểu.”

...

Trong rừng.

Ba Nạp Đức và bảy tên đoàn viên Lão Nha dong binh đoàn bay vút đi rất nhanh, một đám vẻ mặt âm lãnh, khóe miệng cười dâm dăng.

“Hưu hưu hưu!”

Từng mũi tên, đột nhiên ở trong rừng bắn ra, những mũi tên đó vừa nhanh lại vừa hiểm, bức bách đám người Lão Nha dong binh đoàn không thể không dừng lại ứng phó.

Ba Nạp Đức đột nhiên dừng lại, cười hắc hắc, hắc rớt cục đuổi ra thứ co trong cổ tay áo phải, đó là một thiết thủ ngân quang lỏng lánh, thiết thủ vừa ra một đoàn ngân quang chọt nổ bắn ra, ở trên không trung ngân quang chia làm bảy đạo đao mang hình loan nguyệt, bỗng nhiên hướng tới chỗ La Hào ẩn thân bay đi.

“Ca ca ca!”

Nơi đao mang lướt qua, nhánh cây trong rừng đều nổ tung gãy rơi xuống, đao mang khí thế không giảm, ngân quang lấp lánh ra nhiếp người, oanh kích mạnh mẽ đến vị trí La Hào.

“Rầm rầm oanh!”

Một gốc cổ thụ bị đao mang chặt đứt, ầm ầm sập xuống, thân ảnh La Hào chọt lóe lên rồi lại biến mất ở trong rừng.

“Đồ Mực, người cùng Kim Ma đuổi theo bên kia, bên này giao cho chúng ta.” Ba Nạp Đức sắc mặt âm trầm cười cười, dẫn dò nói: “Cao thủ đều ở chỗ này, trước đó rời đi chỉ có hai nữ nhân, còn có một tiểu tử. Nhớ rõ, nữ nhân cần phải sống, nếu người giết chết thì chuyển này một tinh tỵ người cũng đừng nghĩ lấy được!”

“Đội trưởng yên tâm, ta cam đoan bắt được tiểu nữ nhân người muốn toàn vẹn, chờ người đến tàn nhẫn hạ nạng.” Đồ Mực cười ha ha, “Kim Ma, chúng ta đi ! Ha ha, con đàn bà nóng bỏng kia, chốc lát ta lên trước, người lần này vận khí tốt có thể ném thứ hai.”

“Hắc hắc, ta đã không thể đợi được.” Một dong binh khác khuôn mặt xấu xí đầy mụn, cũng cười lên ha ha, đi theo Đồ Mực cùng nhau tiến lên.

“Không tốt!” La Hào trong lòng cả kinh, phát tín hiệu đuổi theo.

Hắc không đoán được Ba Nạp Đức lại có kinh nghiệm những chuyện này, người này chỉ liếc mắt là nhìn ra kế hoạch của hắc, phái người đuổi bắt Định Nhã Lan.

“Lưu lại đây.” Ba Nạp Đức cười lạnh, đã tiến tới hướng La Hào, “Bằng hữu, người không phải muốn bám trụ chúng ta sao? Hiện tại được rồi, ta còn chưa đi người cũng đừng vội vàng rời khỏi, chúng ta so chiêu hoạt động tỷ gân cốt đi.”

Ba Nạp Đức vừa động, vài tên dong binh khác cũng tản ra, bắt đầu tìm kiếm tung tích Hồ Long và Triệu Hâm.

...

Địch Nhã Lan công Mục Ngữ Điệp, xuyên qua khu rừng, mỗi một bước đặt chân, đùi đẹp cường tráng của nàng đập mạnh lên đất, đồng thể khỏe đẹp nóng bỏng đột nhiên chạy ra mấy mét, giống như một con báo cái đang đuổi bắt con mồi.

Lúc chạy như bay, thất lưng mỏng của Địch Nhã Lan chõ vấy ngấn dưới áo giáp đón gió tung bay, cái mỏng to vênh cao có độ cong vắn vẹo mê người, tràn ngập co dãn thật kinh người.

Thạch Nham ở nàng phía sau thưởng thức, âm thầm tán thưởng không ngớt, thầm nghĩ dáng người Địch Nhã Lan quả nhiên nóng bỏng, khó trách đám dong binh sẽ cứ thế say mê nàng.

“Xú tiểu tử, không được luôn nhìn chằm chằm mỏng lão nương, chú ý hơn một chút hoàn cảnh chung quanh, nhìn xem có dấu vết yêu thú hoạt động hay không.” Phía sau lưng Địch Nhã Lan như là mọc thêm con mắt, lúc chạy nhanh nàng đột nhiên kêu lên.

“Không quên đâu.” Thạch Nham nhếch miệng cười cười, “Phụ cận tạm thời không có dấu vết yêu thú hoạt động, nhưng mà giống như có người ở đuổi theo chúng ta, ta hình như đã nghe được tiếng bước chân rất nhỏ.”

“Có người truy kích chúng ta sao?” Địch Nhã Lan trong lòng cả kinh, “Không thể nào? La đại thúc ba người bọn họ ở phía sau, không có ngăn lại đám dã cẩu sao?”

Thạch Nham đột nhiên dừng lại, nằm úp xuống lỗ tai dán sát mặt đất, nghe một hồi, mặt âm trầm nói: “La đại thúc thật đúng là không có ngăn lại tất cả dã cẩu, có hai con đã sắp đuổi kịp đến đây.”

Địch Nhã Lan ngẩn người, cũng ở phía trước ngừng lại, biểu tình trầm trọng nói: “Tiểu tử, người công Mục tiểu thư tiếp tục đi lên trước, ta lưu lại đối phó bọn họ.”

“Không, ta lưu lại.”

Thạch Nham lắc đầu, hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Ta phải thử một chút thành quả thời gian huấn luyện gần đây, người tiếp tục đi lên trước, ta sẽ theo kịp. Ừm, ta thuận tiện lưu lại hai ký hiệu, tránh cho bọn đại thúc trong chốc lát thoát vây rồi, tìm không được chúng ta.”

“Người...” Mục Ngữ Điệp ở trên lưng Địch Nhã Lan quay đầu, ngơ ngác nhìn hắn, trong mắt quang điểm lóe ra, trên khuôn mặt thần sắc phức tạp nói: “Chuyện này, vốn không có liên quan tới người.”

“Ta biết.” Thạch Nham thản nhiên cười, “Bởi vì người, chuyện này mới có liên quan tới ta. Ta thiếu ân tình của người, còn chưa có hoàn trả hết, chờ ta cảm thấy trở hết, người cho dù là muốn giữ ta, ta cũng sẽ dứt khoát rời đi.” Phất tay, Thạch Nham thúc giục Địch Nhã Lan: “Đại tỷ, người còn thất thần làm gì?”

Địch Nhã Lan lòng có không đành lòng, dùng sức quay đầu đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: “Xú tiểu tử, hãy cố sống sót. Nếu người thật sự có thể theo kịp, ta... ta có thể cho người sờ... mỏng ta một chút” Dứt lời, Địch Nhã Lan dậm chân, đột nhiên xông ra ngoài.

“Ha ha, vậy người hãy tắm sạch sẽ chờ ta đi.” Thạch Nham nhếch môi, hướng về phía nàng đi la lớn: “Một lát nữa ta sẽ đến đó.”

Thân hình Địch Nhã Lan run lên, thiếu chút nữa té ngã, đỏ mặt cắn răng thầm mắng: “Tiểu hồn đản chết tiệt!”

...

25. Chương 25 - Quỷ Ảnh

Làm hết chuyện đó, hẩn mất hai phút.

Hai phút sau, Đồ Mộc và Kim Ma hai gã thành viên Lão Nha dong binh đoàn, đứng lúc chạy tới.

Hai người Đồ Mộc, Kim Ma vốn không để hẩn và hai nữ nhân vào mắt, lúc xuyên qua rừng, về mặt còn cười dâm dăng nói chuyện, thương nghị trong chốc lát nên như thế nào khinh nhờn chơi đùa Định Nhã Lan.

“Hừ! Hừ!”

Nhánh cây vót nhọn, xuyên qua một đống lá cây, giống như ánh nắng ửng ngạnh, phóng đến Đồ Mộc, Kim Ma.

Đồ Mộc chẳng hề để ý, chiến phủ trong tay tùy ý vung lên, đánh rơi hai đoạn nhánh cây, cười ha ha nói: “Tên này thật sự là keo kiệt, lại dùng nhánh cây để tiếp đón chúng ta, thật là không nể mặt chúng ta.”

“Tên đáng thương.” Kim Ma cũng lắc đầu châm biếm.

“Hừ hừ hừ!”

Lại là ba đoạn nhánh cây ửng ngạnh bắn đến.

Đồ Mộc có chút bức mình, chiến phủ trong tay vẽ ra một đường cong nửa vòng tròn, ngân quang rực rỡ ba đoạn nhánh cây lại rơi xuống đất.

Thạch Nham từ trong lá cây, chậm rãi hiện thân, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người, nói: “Hai vị, các người lên từng người, hay là cùng lên?”

Đồ Mộc híп mắt, ngược đầu liếc mắt đánh giá Thạch Nham, lắc lắc đầu, không có hứng thú nói: “Chỉ là một tiểu tử chưa dứt sữa, có lẽ mới tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, khẩu khí thật không nhỏ, đáng tiếc lực lượng có hạn, ta không có hứng thú.”

Nói xong, Đồ Mộc không liếc nhìn Thạch Nham nữa, quay đầu bước đi, thanh âm từ xa truyền đến: “Kim Ma, giao cho người, nhanh chóng xử lý rồi nhanh đuổi theo, chốc lát nếu người tới muộn, lão tử sẽ chơi con đàn bà kia lần thứ hai, ha ha ha!”

Kim Ma hừ lạnh một tiếng, lang nha bổng thật lớn trong tay đâm mạnh xuống đất, lang nha bổng cắm thật sâu trong đất, “Tiểu tử xuống dưới đi, ta không dùng binh khí, người cũng đừng để ta leo lên cây đuổi theo người, ta rất vội nên người nhanh một chút.”

“Ừm, ta cũng rất vội.” Trong ánh mắt Thạch Nham đầy vẻ bình tĩnh hờ hững chuyện sinh tử, từ trên cổ thụ nhảy xuống, chủy thủ trong tay đột nhiên bắn ra, cắm vào trong đất bên cạnh lang nha bổng.

“Oành!” Thạch Nham đứng trước người Kim Ma mười mét, vươn hai tay không quơ quơ, nói: “Ta cũng không dùng binh khí.”

“Hắc, tiểu tử lá gan không nhỏ.” Kim Ma nhếch miệng, khuôn mặt đầy mụn tụ lại một chỗ, hai tròng mắt hung quang bắn ra, đột nhiên nhắm về phía Thạch Nham.

Kim Ma hai tay đột nhiên phồng lên, một sợi gân xanh ở trên nắm tay nhúc nhích, đợi cho nắm tay hẩn vung lên tấn công, trong không khí truyền đến tiếng xé gió “Vù vù”, chỉ thấy trong hư không đột nhiên hiện lên một đống quyền ấn, lúc Kim Ma tiến lên quyền ấn cũng không ngừng tăng lên.

Sau năm bước, cánh tay Kim Ma vung lên trước, đã có hơn mười quyền ấn hiện lên trên hư không.

“Phàm cấp vũ kỹ, Loạn Tinh Quyền!”

Ánh mắt Thạch Nham hơi hơi nheo lại, nhanh chóng ngưng luyện Tinh Nguyên, ném tất cả ý niệm hỗn độn ra khỏi đầu, trong mắt chỉ có quyền ấn đầy trời, trong lòng chỉ có ý niệm duy nhất giết chết Kim Ma!

“Oanh!”

Trong đầu chấn động ầm ầm, giống như thể hồ quán đỉnh, đưa hẩn vào cảnh giới kỳ diệu nào đó.

Ánh mắt, lỗ tai và xúc cảm thân thể, lập tức mất cảm hơn mấy lần, tất cả cảnh vật quanh mình đột nhiên trở nên hết sức rõ ràng, hắn nhìn chăm chăm Kim Ma, có thể cảm ứng rõ tốc độ và tần suất lưu động của Tinh Nguyên giữa cánh tay hắn.

Quyền ấn đầy trời, trong khoảnh khắc không còn gì, toàn bộ hư ảo bị gột rửa không còn, trong mắt hắn chỉ còn Kim Ma vùng hai quyền, liền ngay cả quỹ tích quyền đầu chuyển động liếc qua là thấy ngay.

Hít sâu một hơi, Thạch Nham đột nhiên quát lớn một tiếng, hai cánh tay lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được co rút lại khô quắt, từng đợt sương mù trắng quần lên cánh tay hắn.

Cùng lúc đó, làn da ở cổ hắn bắt đầu thạch hóa, biến thành hình dạng nham thạch xám nâu, cứng rắn như sắt.

Ô quang dày đặc, cũng từ bên ngoài thân thể bốc lên, bao phủ thân thể gầy yếu của hắn.

Thiết quyền của Kim Ma, mang theo lực lượng cuộn cuộn đủ để phá đá, mạnh mẽ oanh kích đến ngực Thạch Nham.

Ô Quang Thuần vặn vẹo một hồi, dưới thiết quyền của Kim Ma, hóa thành nhiều điểm ô quang, ầm ầm vỡ vụn. Quyền đầu của Kim Ma xuyên qua Ô Quang Thuần, uy lực hơi giảm, đánh thật mạnh lên ngực Thạch Nham.

“Oành!”

“Ca!”

Tiếng đập mạnh, cùng tiếng khớp xương gãy nát gần như cùng lúc vang lên.

Sắc mặt Kim Ma, trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi.

Đau đớn trên nắm tay như tê tâm liệt phế, khiến hắn cảm thấy tiếng khớp xương gãy nát, không phải tới từ ngực Thạch Nham, mà là quyền đầu của hắn!

Nghiến răng chịu đựng lắc hóa cánh tay đau như sắp đứt, Kim Ma vẽ mặt kinh hãi nhìn Thạch Nham như tảng đá lãnh khốc, đột nhiên nhớ tới cái gì, kêu to lên: “Thạch gia ‘Thạch Hóa Vô Hồn’ ! Người là người Thạch gia Thương Minh?”

“Thật thông minh.” Thạch Nham nhếch miệng cười, nụ cười nói không ra vẻ lãnh khốc băng hàn của hắn.

Kim Ma thềm hô không ổn, vội vàng muốn tránh ra, lại phát hiện hắn và Thạch Nham đã quá gần, không còn kịp nữa rồi.

Thạch Nham ra tay nhanh như chớp, một chiêu chế trụ cổ Kim Ma, sương trắng trên cánh tay pha lẫn sợ hãi, điên cuồng, thô bạo, tuyệt vọng rất nhiều xúc xúc tiêu cực, nháy mắt thẩm thấu tiến vào thân thể Kim Ma.

Kim Na giống như rơi vào khoảng không địa ngục, vẻ mặt hoảng sợ, toàn thân run run thét to: “Không! Không! Không được!”

Giống như nhìn thấy cái gì không nên thấy, Kim Ma ở đằng kia thất thanh thét lên, hai thiết quyền vùng lên không mục đích, dường như đang ngăn cản quỷ quái rất đáng sợ tới gần.

Thạch Nham sớm buông tay, sương trắng trên cánh tay biến mất, vẻ mặt khôi phục bình thường, trong lòng yên lặng tính toán thời gian.

Một, hai, ba, bốn, năm...

Đếm trong lòng, Thạch Nham không vội không chậm đi đến chỗ cấm chủ thủ, rút chủ thủ từ trong đất ra, lại nhón mũi chân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Kim Ma.

Chờ hắn đếm tới mười bảy, Kim Ma giống như đã thích ứng loại cảnh tượng sợ hãi này, chậm rãi ổn định lại cảm xúc, ánh mắt hình như đã dần dần khôi phục thanh tỉnh, xem ra sắp tỉnh lại.

Mười bảy giây, đã đủ rồi giết một người mấy chục lần.

Nhẹ nhàng gật đầu, Thạch Nham trong lòng hiểu rõ, đột nhiên như tia chớp tiến lên, chủ thủ trong tay vô cùng chuẩn xác xẹt qua cổ Kim Ma.

Lúc máu tươi phun ra, hai mắt Kim Ma rốt cục khôi phục trấn tĩnh, oán hận trừng mắt nhìn Thạch Nham, không cam lòng ngửa đầu rồi ngã xuống.

Thạch Nham ngồi xuống, trước tiên dùng y phục trên người Kim Ma lau khô vết máu trên chủ thủ, sau đó lục soát trên người Kim Ma, phát hiện trên người này mang theo ít thức ăn, mấy trăm Tử tinh tệ, còn có hai cái răng nanh sắc bén của “Hỏa vân yêu mãng”.

Không khách khí bỏ mấy thứ này vào túi mình, Thạch Nham hít sâu một hơi, cảm thụ được một thân tinh khí của Kim Ma đã dũng mãnh tràn vào huyết đạo, lúc này mới đứng lên lẩm bẩm: “Cảnh giới Tiên Thiên nhị trùng thiên, dưới lực lượng tiêu cực của ‘Bạo Tẩu’, cũng phải bị mê hoặc mười bảy giây, vũ kỹ này quả nhiên biến thái, nói không chừng tụ tập càng nhiều lực lượng tiêu cực, phát huy ra uy lực cũng sẽ càng mạnh...”

Làm bầm lẫu bẫu một hồi, Thạch Nham thu lại cảm xúc, nín thở ngưng thần, nhanh chóng chạy theo phương hướng Đồ Mục truy kích.

...

“Con đàn bà thối, con mẹ nó thật đúng là cay! Ha ha, nhưng mà đại gia ta thích!” Đồ Mục cười lớn, mang theo chiến phủ giao chiến với Địch Nhã Lan.

Trong mắt Mục Ngữ Điệp lóe lên hàn quang, ở một bên ôm đàn cổ, trên khuôn mặt âm tình bất định, dường như đang có quyết định gì rất gian nan.

Đồ Mục kia một thanh chiến phủ vô cùng nặng, ở trong tay hắn lại giống như quạt lông, không có một chút sức nặng.

Bóng phủ lóe lên, đoản kiếm của Địch Nhã Lan thường xuyên không chịu nổi, chỉ cần chạm vào chiến phủ, thân thể mềm mại của Địch Nhã Lan liền nhẹ nhàng run lên, thật hiển nhiên Tinh Nguyên của Đồ Mục tuyệt đối hùng hậu hơn nàng rất nhiều.

Chiến phủ Đồ Mục như bánh xe, ảnh phủ vung lên không dứt, giống như bánh xe cuốn lấy Địch Nhã Lan, hào quang phủ đầu sắc bén rực rỡ, Địch Nhã Lan tóc dài bay tán loạn, váy ngắn chỗ thắt lưng mỏng thêm nhiều lỗ rách, cảnh xuân lộ ra.

“Đàn bà thối, bây giờ biết lão tử lợi hại chưa? Đừng nóng vội, trong chớp lát ta sẽ khiến ngươi biết, chỗ đại gia lợi hại nhất còn không phải vũ kỹ, ha ha ha!” Đồ Mục hắc hắc cười quái dị, tựa như không tính thu thập nhanh như vậy Địch Nhã Lan, cố ý dùng phương thức này để trêu chọc nàng.

Địch Nhã Lan tức đến hộc máu, lại vô lực đáp lời, gian nan chống đỡ.

“Đại tỷ, cần giúp không?” Tiếng Thạch Nham lười nhác trêu tức, bỗng nhiên từ trong rừng truyền đến.

Ngay sau đó, Thạch Nham mang theo chủ thủ liền xuất hiện ra, tầm mắt hắn liếc tới chỗ cảnh xuân Địch Nhã Lan lộ ra, chặc chặc lấy làm kỳ nói: “Bóng loáng căng tròn, vểnh cao mướt mà, rất đẹp, rất đẹp a.”

Địch Nhã Lan vẻ mặt kinh hãi, lúc này cũng cố đến đầu võ mồm, lui về phía sau một bước, hét lên: “Ngươi tên hỗn đản này, vậy mà còn có thể sống sót.”

Đồ Mục biến sắc, vẻ mặt đột nhiên ngưng trọng, hắn không có thừa thắng xông lên với Địch Nhã Lan, mà tách ra đầu nhìn phía Thạch Nham, trầm giọng: “Kim Ma có phải đã chết không?”

“Ngươi nói đi?” Thạch Nham mang theo chủ thủ, cười nhìn hắn, đi bước một tới.

Lúc tiến lên, hai cánh tay Thạch Nham lại khô quắt, một tia khí tức pha lẫn đủ loại lực lượng tiêu cực từ trong lỗ chân lông cánh tay hắn tràn ra, lượn lờ trên cánh tay hắn, vùng cũng không mất.

Kim Ma một thân tinh khí chưa có tinh lọc, nhưng lúc Thạch Nham vận dụng “Bạo Tẩu”, tuyệt vọng và oán hận các loại cảm xúc của Kim Ma trước khi chết, lại đột nhiên từ trong huyết đạo dũng mãnh tiến ra, ở trước người hắn ngưng luyện thành hư ảnh Kim Ma dữ tợn hung ác, trông rất sống động.

“Kim Ma!” Đồ Mực vẻ mặt hoảng sợ, thân hình cường tráng nhịn không được run lên.

Rất quỷ dị!

Ở trước người Thạch Nham, hư ảnh Kim Ma như lệ quỷ, gương nanh múa vuốt, nhẹ như không có gì, trong một đôi mắt u ám oán hận mang theo cừu hận khắc cốt minh tâm, giống như hận không thể đuổi tận giết tuyệt mọi người trên thế gian.

Địch Nhã Lan và Mực Ngử Điệp cũng đều vẻ mặt kinh sợ, thân thể mềm mại run rẩy, nhịn không được thét to: “Đây là cái quỷ gì vậy!”

Chẳng những người khác sợ ngây người, ngay cả bản thân Thạch Nham cũng có vẻ mặt kinh ngạc, sững sờ nhìn hư ảnh hiện ra trước người, không biết làm sao cho phải.

“Kim Ma! Kim Ma! Người làm sao thế?” Dưới cái nhìn cừu hận nhìn khắc cốt minh tâm của hư ảnh Kim Ma, Đồ Mực lui về sau một bước, kinh nói: “Chúng ta là đồng bọn mà, địch nhân ở phía sau người đó!”

Một tiếng thét kinh hãi của Đồ Mực, đã bừng tỉnh Thạch Nham, trong lòng khẽ động, trong đầu hần chỉ có một ý niệm đánh chết Đồ Mực, trên cánh tay quấn quanh đủ loại lực lượng tiêu cực đột nhiên bắn nhanh ra ngoài, như là một quả xà trắng bạch, quỷ dị quấn đến Đồ Mực.

Hư ảnh Kim Ma, tựa như bị lực lượng tiêu cực này thúc dục, cũng nhẹ nhàng bay đi qua, giống như lệ quỷ hung hăng chụp xuống Đồ Mực.

“Giết!” Thạch Nham quát lạnh một tiếng đột nhiên lao ra, Địch Nhã Lan sững sốt cũng giơ kiếm chém về phía Đồ Mực.

...

26. Chương 26 - Bác Mệnh

Kim Ma không phải thật thể, như là quỷ hồn trong truyền thuyết, loại vật khác thường này khiến cho Đồ Mực là dong binh dũng mãnh thiện chiến cũng có chút sợ hãi, thế nên mới lui một bước, muốn nhìn rõ tình hình rồi tính tiếp.

Hần lui một bước, Thạch Nham lập tức nhìn ra hần chốt dạ, nắm chắc thời cơ, giống như báo săn mang theo chủy thủ lao lên rất nhanh, hơn nữa kêu Địch Nhã Lan cùng động thủ.

Tuy rằng Địch Nhã Lan cũng có chút sợ hãi, nhưng biết quỷ ảnh kia là Thạch Nham thả ra, lúc này mới can đảm hơn từ sau lưng vây công Đồ Mực.

Đủ loại lực lượng tiêu cực ngưng tụ thành làn khói mờ ảm đạm, giống như độc xà quấn đến, lệ quỷ Kim Ma như hư ảnh theo sát, trong thời gian ngắn đã đi tới trước người Đồ Mực.

Đồ Mực trong lòng trầm xuống, không dám có chút do dự nữa, Tinh Nguyên hùng hậu của cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên đỉnh cấp, lấy bí pháp thúc dục, mạnh mẽ tuôn ra lòng bàn tay trái, một đoàn hồng quang chói lọi bắn ra.

Chỉ một chớp, ở trong lòng bàn tay trái Đồ Mực đã xuất hiện một hộ thuẫn thuần túy màu đỏ lấy Tinh Nguyên ngưng tụ thành. Hộ thuẫn kia phát ra hồng quang đẹp mắt, chỉ cỡ chậu rửa mặt, nhưng phóng ra năng lượng nóng bỏng, nhiệt độ rất cao.

Hộ thuẫn này đơn thuần do Tinh Nguyên ngưng tụ ra, hiển nhiên là vũ kỹ ách chủ bài của Đồ Mực, thi triển ra cực kỳ hao phí năng lượng.

Hộ thuẫn mới ngưng tụ ra, trán hần liền lấm tấm mồ hôi, chắc là hao phí không ít Tinh Nguyên.

Hộ thuẫn dính trên tay trái Đồ Mực, thấy Thạch Nham phóng thích lực lượng tiêu cực đánh tới, Đồ Mực không chút nghĩ ngợi lập tức giơ hộ thuẫn lên, ngăn đỡ lực lượng tiêu cực Thạch Nham phóng ra và quỷ ảnh Kim Ma.

“Xuy xuy xuy!”

Một sương trắng ẩn chứa đủ loại khí tức tiêu cực cùng quỹ ảnh Kim Ma, sau khi chạm lên hộ thuẫn của Đồ Mục, đột nhiên lóe lên tia lửa.

Tia lửa lóe lên khói trắng tiêu tán, quỹ ảnh cũng như là bị hòa tan, ở trên không trung bốc hơi từng chút một.

Đồ Mục thấy hộ thuẫn có thể triệt tiêu hai vật quý dị đó, âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, dữ tợn cười lạnh nói: “Tiểu tử, ta xem ngươi còn có thủ đoạn gì!”

Một tia âm lãnh, khí tức tà ác, từ vật “Xuy xuy” tiêu tán đang lan tràn ra, dưới tình hình Đồ Mục không phát hiện được, từ lỗ chân lông toàn thân hần nhập vào thân thể.

Đồ Mục cười lạnh xong, vẻ mặt đột nhiên bị kiềm hãm, trong mắt hiện ra vẻ mê mang kinh hoảng.

Thạch Nham trong mắt đột nhiên hiện lên một tia ánh sáng!

Từ biến hóa trên mặt Đồ Mục thì thấy, tuy rằng hần đánh tan năng lượng mang theo đủ loại khí tức tiêu cực, nhưng không có cách nào xóa sạch đủ loại khí tức tiêu cực, những cảm xúc tiêu cực này vẫn xâm nhập trong đầu hần.

“Động thủ!”

Quát lớn một tiếng, Thạch Nham đẩy tốc độ đến mức cao nhất, thân mình ở trên không trung vẽ ra một hư ảnh mờ, rất nhanh xuất hiện trước người Đồ Mục.

Chủy thủ hiện ra lam quang, như một tia chớp, đâm nhanh đến cổ Đồ Mục!

Hộ thuẫn trong tay Đồ Mục, năng lượng cực nóng đang liên tục tăng lên, nhiệt độ cực nóng kia hình như kéo Đồ Mục từ trong tình trạng thờ người bừng tỉnh lại.

Đồ Mục bỗng nhiên mở mắt!

“Hào!”

Diên cuồng hét lên một tiếng, đủ loại cảm xúc tiêu cực dồn mãnh vào trong đầu Đồ Mục, nháy mắt bị ngăn chặn lại, chiến phủ trong tay phải hần, cũng thuận thế vẽ ra một vòng cung.

“Leng keng!”

Chủy thủ Thạch Nham đâm lên chiến phủ, một lực bùng nổ khủng bố như bài sơn đảo hải, đột nhiên từ trên chiến phủ bắn ra, lại theo chủy thủ chạy vào cánh tay Thạch Nham.

Cánh tay Thạch Nham tê tê, lập tức cảm thấy Tinh Nguyên của Đồ Mục cực kỳ hùng hậu, liền dời chủy thủ khỏi chiến phủ.

Đồ Mục không có quan tâm Thạch Nham, xoay người như lốc xoáy, giơ chiến phủ ra sau lưng ngăn trở đoản kiếm Địch Nhã Lan đánh tới, hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt lạnh như băng nói: “Lát nữa ta phải chơi ngươi thật tàn nhẫn!”

Thạch Nham sắc mặt trầm xuống, sát niệm thô bạo từ tận đáy lòng không ngừng tăng lên.

Lắc chủy thủ, bấp thịch trong ống quần hai chân hần đang chậm rãi co rút lại, đủ loại lực lượng tiêu cực trong huyết đạo, từ trong lỗ chân lông chân dồn mãnh tiến ra, làm cho trên hai đùi hần cũng phủ kín một tầng sương mù mờ mờ.

Sau khi hai tay, hai chân cùng biến hóa, sát khí thô bạo trong lòng Thạch Nham rốt cuộc ngăn chặn không được.

Toàn thân hần sát khí đằng đằng, hai mắt cũng dần dần nổi lên một ít màu đỏ thẫm, vẻ mặt cũng có chút dữ tợn đáng sợ, như yêu ma quỷ quái trong địa ngục đi ra, Mục Ngữ Điệp bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt cũng hoảng sợ che kín miệng.

“Vù vù!”

Thạch Nham thở hổn hển, dùng sức dậm chân, cảm thấy trong hai chân giống như ẩn chứa vô tận lực lượng, thân hình gầy yếu của hắn, trong nháy mắt đã lướt nhanh ra mười mét!

Như là mũi tên bắn đi, vừa nhanh lại mạnh!

Đồ Mộc múa chiến phủ, trong tiếng công kích “Đinh đương”, liên tiếp bức bách Dịch Nhã Lan bại lui, Dịch Nhã Lan cầm đoản kiếm trong tay hai tay dần dần tê mõi, bị Tinh Nguyên mãnh liệt mạnh mẽ của hắn đánh vào càng lúc càng vô lực.

Một luồng sát khí sắc bén vô cùng, đột nhiên từ sau lưng truyền đến, trong mắt Đồ Mộc hung quang chợt lóe, chiến phủ lại dồn sức đánh một kích, một phủ bổ xuống Dịch Nhã Lan khiến nàng lắc lư lui lại phía sau.

“Oành!”

Đồ Mộc không kiên nhẫn đá ra một cước, đá mạnh vào cái bụng bóng loáng của Dịch Nhã Lan, một cước này trực tiếp đá nàng đi bảy tám mét.

Dịch Nhã Lan ngửa mặt lên trời ngã xuống mặt đất, máu tươi ở khóe miệng như sợi chỉ, Tinh Nguyên toàn thân hỗn loạn, mà trong thời gian ngắn không dùng được một chút lực lượng.

Một cước của Đồ Mộc, ẩn chứa lực bộc phát mãnh liệt của hắn, hơn nữa có Tinh Nguyên trong nháy mắt bắn ra, muốn Dịch Nhã Lan hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, để không còn lo ngại nào mà thu thập Thạch Nham.

Xoay người lại, chiến phủ trong tay Đồ Mộc giương lên, vẻ mặt dữ tợn nói: “Tiểu tử, ta muốn bằm ngươi thành trăm mảnh!”

Thạch Nham giống như tên bắn nhanh, nhờ vào khí thể mạnh mẽ xông lên, toàn bộ Tinh Nguyên rót vào chủy thủ trong tay.

Vung lên, ảo ảnh chủy thủ đầy trời như hạt mưa rơi xuống, một lực lượng âm hàn, tà ác từ bên trong chủy thủ tràn ra, bao phủ toàn thân Đồ Mộc bên trong.

“Hừ!”

Đồ Mộc hít sâu một hơi, hộ thuẫn trong tay trái nâng lên, từng luồng gió cực nóng từ trong hộ thuẫn bay ra, tách khí tức âm hàn, tà ác ra, đột nhiên chiến phủ vung lên, chuẩn xác đánh lên chủy thủ Thạch Nham.

“Keng!”

Dưới lực tấn công mãnh mẽ, cổ tay Thạch Nham tê rần, chủy thủ đột nhiên bay ra, rơi xuống đất phía sau hắn mấy chục mét.

Đồ Mộc giống như chịu khổ sở, lực lượng từ trong chủy thủ Thạch Nham dừng mãnh tiến ra, cũng hết sức cuồng bạo. Hắn cảm nhận thân hình cũng hơi loạn choạng lui lại.

Cùng lúc đó, một khí tức âm hàn, tà ác, hoảng sợ từ cánh tay hắn, như con rắn nhỏ nhanh chóng chui vào trong đầu hắn, lại kéo hắn vào trong huyết tinh bí cảnh nào đó.

Thạch Nham chân đạp đất, vừa lúc nhìn thấy mắt Đồ Mộc hơi mê mang, lắc lắc Dịch Nhã Lan lui về phía sau.

Lúc này, chủy thủ của hắn còn ở phía sau mấy chục mét, nếu phóng qua nhật lên chủy thủ rồi nhắm phía Đồ Mộc, có lẽ sẽ bỏ qua thời cơ tốt nhất, nói không chừng Đồ Mộc đã có thể khôi phục thanh tỉnh.

Ý niệm ở trong đầu như tia chớp xẹt qua, hàn quang trong mắt chợt lóe, Thạch Nham trong lòng quyết định, vọt mạnh tới Đồ Mộc, hai tay như xích sắt khóa chặt thắt lưng Đồ Mộc, hai chân phát lực dốc sức đẩy Đồ Mộc về phía Dịch Nhã Lan, hơn nữa hét to nói: “Giờ kiếm! Đâm!”

Dịch Nhã Lan toàn thân xụi lơ, sau khi nghe được Thạch Nham hét to, liền nhìn thấy một bóng râm thật lớn đổ đến chỗ nào.

Không chút nghĩ ngợi, Dịch Nhã Lan tụ tập lực lượng toàn thân, đoản kiếm cầm trong tay giơ lên cao.

“Phốc!”

Đoản kiếm đâm vào giữa lưng Đồ Mộc, đau đớn làm Đồ Mộc đột nhiên tỉnh lại, vừa điên cuồng rít gào, Đồ Mộc cố sức khống chế trọng tâm.

Hắn bị đoản kiếm đâm vào giữa lưng một đoạn mới dừng lại, thân thể ở trên không trung nghiêng nửa người, nhưng không có lập tức ngã lên người Dịch Nhã Lan.

Mượn lực chống đỡ của đoản kiếm kia, Đồ Mộc lại thần kỳ bảo trì tư thế té nghiêng người, nhưng không có lập tức ngã xuống, giống như hai chân hắn đã mọc rễ.

Đồ Mộc dùng sức giãy dụa, lại phát hiện hai tay đã bị Thạch Nham khóa chặt.

Lúc này Thạch Nham vẻ mặt lãnh khốc, hắc hắc cười quái dị nói: “Dã cầu, ngươi xong đời rồi!”

Vẫn duy trì tư thế này, Đồ Mộc điên cuồng la to: “Tiểu tử, ngươi buông tay ra! Đoản kiếm đâm thủng ta, cũng sẽ xuyên qua thân thể của ngươi! Mau buông tay, ngươi không muốn chết cùng ta chứ?”

Đồ Mộc quả nhiên dùng mãnh, dưới tình huống như vậy hắn còn có thể nhanh như chớp nhấc chân, đầu gối nên mạnh vào bụng Thạch Nham.

Thạch Nham điên cuồng rút Tinh Nguyên vào trong hai cánh tay, tạm thời không thể vận dụng Ô Quang Thuần, đành phải vận dụng “Thạch Hóa Vô Hồn”.

Đồ Mộc lần lượt nện gối, lực bùng nổ khủng bố liên tục oanh kích, thân thể hắn “Thạch Hóa” tựa như toàn bộ tập trung ở bụng còn chỗ khác rất nhanh đã khôi phục bình thường, chỉ có bụng biến thành màu xám trắng, cứng rắn như sắt đá.

Đồ Mộc là cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên đỉnh cấp toàn lực oanh kích, “Thạch Hóa Vô Hồn” của Thạch Nham chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, tuy rằng bụng cũng rất đau đớn, nhưng hắn ngay cả một ngụm máu tươi cũng không có phun ra, lực phòng ngự của thân thể cực kỳ biến thái.

Dịch Nhã Lan biến sắc, lúc này mới phát hiện Thạch Nham và Đồ Mộc mặt đối mặt ôm chặt, chỉ cần đoản kiếm trong tay nàng dùng sức đâm lên, hoặc là Đồ Mộc nện mạnh xuống, đoản kiếm kia đều sẽ xuyên qua thân thể Đồ Mộc, cũng xuyên qua luôn thân thể Thạch Nham, đánh hai người cùng một chỗ.

Nghĩ đến Thạch Nham sẽ giống Đồ Mộc bị đâm thủng thân thể, Dịch Nhã Lan liền không dám hành động thiếu suy nghĩ, hét to: “Tiểu tử, buông tay!”

“Dã cầu, vóc dáng lão tử thấp hơn ngươi! Ngươi sẽ chết, lão tử xui xẻo nhất cũng chỉ bị phế mất một bàn tay!”

Thạch Nham vẻ mặt lãnh khốc, nhếch miệng cười hắc hắc, dùng hết sức lực toàn thân, trong ánh mắt Đồ Mộc hoảng sợ, đè mạnh mình và Đồ Mộc lên người Dịch Nhã Lan.

“Phốc! Phốc!”

Hai tiếng duệ khí đâm thủng huyết nhục gân cốt, một trước một sau truyền đến, Dịch Nhã Lan ngưỡng mặt hướng lên trời, bên trên Đồ Mộc đưa lưng dè lên người nàng, mà Thạch Nham đối mặt đè lên Đồ Mộc.

Đoản kiếm trong tay nàng, không ngoài dự đoán đâm xuyên qua thân thể hai người, đoản kiếm từ hậu tâm xuyên thủng trái tim Đồ Mộc, dư lực không giảm đâm vào bả vai phải của Thạch Nham, cũng xuyên qua bả vai Thạch Nham.

Trái tim Đồ Mộc bị xuyên thủng, thân mình lắc lư hai cái, trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ, từ từ không còn sinh khí.

Bả vai Thạch Nham bị xuyên thủng, vẻ mặt dữ tợn, hai tay vẫn khóa chặt Đồ Mộc, không có chút ý nghĩa sẽ buông tay.

Mãi đến lúc tinh khí trong cơ thể Đồ Mộc tán loạn, sau khi rót vào thân thể hắn, chắc chắn Đồ Mộc quả thật đã chết, lúc này hắn mới dần dần buông tay, cả người xụi lơ vô lực từ từ ngã xuống.

...

27. Chương 27 - Ba Phương Liên Thủ

Thiết thủ của Ba Nạp Đức như dải lụa bạc, không ngừng đan vào một chỗ, hình thành tấm quang võng màu bạc dày đặc, áp xuống đầu La Hào.

Giữa trường trọng lực gấp mười, La Hào bước đi như bay, khoát kiếm trong tay vẽ ra từng đường cong quái dị, xé rách quang võng trước mắt thành từng mảnh.

Ba Nạp Đức thần sắc như cũ, không chút kinh hoảng, trước sau vẫn bảo trì một khoảng cách với La Hào, liên tục quán ngân quang lại, hình thành một tấm lại một tấm quang võng màu bạc mới, chụp tới chỗ La Hào.

Quang võng màu bạc không chịu ảnh hưởng của trường trọng lực gấp mười, ở trong trường trọng lực lơ lửng bay lượn, những quang võng bị khoát kiếm La Hào xé rách, lúc bay lượn lại một lần nữa quán vào một chỗ, xoay quanh bên cạnh La Hào.

Liếc mắt nhìn thì thấy, La Hào giống như ở chính giữa mạng nhện rách nát, lúc khoát kiếm vung lên quang võng này bị xé rách, nhưng vẫn chưa biến mất.

Mà Ba Nạp Đức vẫn duy trì khoảng cách thích hợp với La Hào, còn đang quán càng nhiều quang võng phủ xuống La Hào, làm cho quang võng bên cạnh La Hào càng lúc càng dày đặc.

Ba Nạp Đức quán lấy La Hào, hành động rất thành thạo, còn thường xuyên hắc hắc cười lạnh: “Bằng hữu, cần gì cứng rắn chống đối ta chứ? Chúng ta chỉ muốn hai nữ nhân thôi. Người của ta đã đi rồi, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, hai nữ nhân kia chắc là bị người của ta bắt, người lại đi không thoát được ‘Ngân ti võng’ của ta, dù sao kết cục đã định rồi, người không nên phí sức nữa.”

“Nếu các nàng có gì bất trắc, ta thề sẽ giết sạch Lão Nha dong binh đoàn bọn người!” Giữa quang võng đầy trời, La Hào vẻ mặt dữ tợn, trầm giọng nói: “Ta sẽ dùng toàn bộ tinh lực quảng đời còn lại đuổi giết Lão Nha dong binh đoàn các người, mãi đến khi giết sạch một thành viên cuối cùng của các người mới thôi!”

Ba Nạp Đức trong lòng rung mình, hít sâu một hơi, gật đầu, nói: “Xem ra, ta phải giết chết người.”

“Đội trưởng! Đội trưởng!” Từ xa truyền đến một tiếng kinh hô, “Trác Khắc đã chết, trên cánh tay hắn chỉ bị chém một đao, liền bị độc chết!”

Ba Nạp Đức sắc mặt trầm xuống, quát: “Không cần lưu thủ! Nhanh giết chết hai tên kia! Mẹ nó! Dám dùng độc, lát nữa giết chết rồi cắt ra cho yêu thú ăn, ta muốn bọn chúng chết không toàn thây!”

Vài tên dong binh đồng thời hô một tiếng, cùng nhau động thủ, ở trong rừng đuổi giết Triệu Hâm và Hồ Long.

Ba Nạp Đức hung ác, toàn lực thúc dục “Ngân ti võng”, bao phủ khu vực chỗ La Hào, muốn một trận tử chiến với La Hào.

Đột nhiên, từng tia chớp cỡ ngón tay, hóa thành một cái lưới lớn khác, rất nhanh từ trên trời giáng xuống, chụp xuống đỉnh đầu La Hào.

La Hào sắc mặt biến thành sợ hãi, khoát kiếm trong tay vung lên, nhưng lại không thể chặt đứt diện võng mới hình thành.

Có đến mười tia chớp cỡ ngón tay, lóe lên dị quang lóng lánh, giống như linh xà quần đến.

La Hào kinh hãi, vội vàng vung khoát kiếm, thúc dục toàn bộ Tinh Nguyên trong cơ thể, khoát kiếm kia đột nhiên hiện bạch quang chói mắt, hình thành từng vòng tròn vây quanh thân thể hắn.

“Xuy xuy! Xuy xuy xuy!”

Mười tia chớp cỡ ngón tay, quần đến rồi va chạm với vòng tròn màu trắng, lập tức từ trên người La Hào truyền đến tiếng ánh chớp phát ra.

Tốc độ lưu động Tinh Nguyên của La Hào đột nhiên nhanh hơn vài lần!

Dưới uy lực của tia chớp đáng sợ kia, lực lượng thân thể hắn bị tiêu hao rất nhanh, sắc mặt từ từ biến thành tái nhợt.

Một thanh lợi kiếm, đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu La Hào, sát khí lừng lừng trên lợi kiếm, nhanh chóng oanh kích lên trên vòng tròn bên ngoài thân thể La Hào.

“Oanh!”

Thân hình La Hào chấn động mãnh liệt, phun ra một ngụm máu tươi, thân mình hơi loạng choạng, lão đảo lui về phía sau.

“Ngân ti vọng” của Ba Nạp Đức, nhân cơ hội quán đến, khóa chặt La Hào không thể động đậy nữa.

“Phốc xịch!”

Lợi kiếm đâm xuyên qua thân thể La Hào, Minh Nguyệt sứ “Ám Minh” trên mặt mang theo mặt nạ trắng xám, cuối cùng đã hiện thân ra.

Cùng với hắn, còn có Mặc Triều Ca Mặc gia từ sau một gốc cổ thụ đi ra, giữa mười ngón tay còn có ánh sáng tia chớp lóe ra.

“Phốc!” “Phốc!” “Phốc!”

Minh Nguyệt sứ hai mắt âm trầm tàn nhẫn, lợi kiếm hắn trong tay, liên tục đâm vào rút ra cơ thể La Hào ba lượt.

Trường trọng lực từ từ biến mất. . .

“La đại thúc!”

Triệu Hâm hai mắt đỏ bừng, bi thương gào to.

Từng mũi tên bắn tới, Triệu Hâm ở dưới làn tên dày đặc, thân thể thành con nhím, không cam lòng ngã xuống đất bỏ mình.

Hồ Long bên kia cũng có làn mưa tên, nhưng mà mũi tên bên hắn hình như bắn không được chính xác, không có bắn chết Hồ Long, ngược lại ngăn chặn đoàn viên Lão Nha dong binh đoàn đang truy kích Hồ Long.

Hồ Long thấy thời cơ đến, hai mắt đỏ bừng, ở trong rừng liễu mạng chạy như điên, “La đại thúc đã chết, Triệu Hâm cũng đã chết, chỉ có Mục tiểu thư mới có thể báo thù cho bọn họ, ta phải mang tin tức nói cho Mục tiểu thư. . .”

“Truy!” Người Lão Nha dong binh đoàn, hét to muốn truy kích, lại phát hiện từng mũi tên từ trên trời bay xuống, ngăn chặn con đường bọn họ tiến lên.

Đám người Lão Nha dong binh đoàn sắc mặt trầm xuống, biết có người không muốn bọn họ đuổi giết Hồ Long, ánh mắt hung ác tìm kiếm tung tích kẻ bắn tên.

Một đồng thân ảnh mặt mang mặt nạ trắng xám, từ trong rừng xuất hiện ra, trong những người này còn lẫn một bộ phận Vô Giả Mặc gia, trong tay đều cầm nỏ tiễn, thần sắc xơ xác tiêu điều.

“Hai vị vì sao phải giúp ta giết hắn?” Ba Nạp Đức cau mày, nhìn Minh Tinh sứ và Mặc Triều Ca đột nhiên xuất hiện, nói: “Chắc là ta không biết hai vị? Các người ra tay giúp ta giết người, muốn thu được cái gì?”

“Chúng ta không phải giúp người.” Minh Tinh sứ đi lên, liếc mắt âm lãnh nhìn hắn, nói: “La Hào vốn là địch nhân của ‘Ám Minh’ chúng ta, chúng ta vẫn đang đuổi giết hắn, ngược lại là người giúp chúng ta.”

Mặc Triều Ca đứng ở một bên, cũng không có vội vã tiến đến, mà là cau mày, hỏi: “Sứ giả, người nói tên này chính là Vô Giả mạnh nhất bảo hộ tiểu tử kia, nếu bây giờ hắn đã chết, vậy có phải chúng ta không cần lãng phí thời gian nữa không?”

“Ừm.” Minh Tinh sứt gật gật đầu, “Không nên gấp gáp, ta đã lưu lại trên người Hồ Long ‘Ám nguyệt hương’. Cố ý bảo người của ta thả hần đi, chính là muốn hần dẫn đường cho chúng ta, lát nữa chúng ta đi theo ‘Ám nguyệt hương’, tất nhiên có thể tìm được người chúng ta cần.”

“Tốt.” Mặc Triều Ca mỉm cười, “Nơi này cách Thương Minh chúng ta đã không còn xa, chờ chuyện chúng ta hoàn thành, sứ giả có hứng thú đi Mặc gia chúng ta ngồi chơi không, chúng ta có thể bàn bạc kỹ chuyện hợp tác.”

“Không thành vấn đề.” Minh Nguyệt sứt gật đầu.

Vài ngày ngắn ngủn, Minh Nguyệt sứt “Ám Minh” đã cùng cầu kết với Mặc Triều Ca, âm thầm đạt thành hiệp nghị bí mật.

“Các người giết người này, vì sao?” Ba Nạp Đức vỗ tay, đám người Lão Nha dong binh đoàn, đã tụ tập đến bên cạnh hần.

“Vì một cô gái và một tiểu tử rất gầy.” Mặc Triều Ca cười cười, “Cửu ngưỡng đại danh Lão Nha dong binh đoàn, hôm nay nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Tại hạ là Mặc Triều Ca Mặc gia Thương Minh, không biết đội trưởng có hứng thú làm một vụ mua bán với Mặc gia chúng ta không?”

“Vụ mua bán gì?” Ba Nạp Đức hơi nhú mày.

“Đương nhiên là mua bán kiếm tiền! Ha ha, nếu người có hứng thú, chúng ta có thể bàn bạc tỉ mỉ, cam đoan khiến các người vừa lòng.” Mặc Triều Ca cười ha ha nói.

“Không nói chuyện này trước.” Ba Nạp Đức trầm ngâm một lát, nói: “Nếu không có chuyện bất ngờ, chắc là người của ta đã bắt được bọn người các người muốn, các người muốn cô gái và tiểu tử kia, chúng ta cũng không thể bận rộn làm không công, nữ dong binh đáng người nóng bỏng, về Lão Nha dong binh đoàn chúng ta, thế nào?”

Ba Nạp Đức nhìn ra đối phương cũng không phải người lương thiện, bất luận là “Ám Minh” hay là Thương Minh Mặc gia, đều có thể lực rất lớn.

Lần này dẫn đầu Minh Nguyệt sứt và Mặc Triều Ca, cũng đều ở cảnh giới Bách Kiếp không dưới mình, còn lên lút đạt thành ký kết, trong lòng cân nhắc một hồi, Ba Nạp Đức tự biết lực lượng của mình khó có thể chống lại với lực lượng hai phương này liên hợp, chỉ có thể nhượng bộ.

Mặc Triều Ca không có trả lời, mà là nhìn về phía Minh Nguyệt sứt “Ám Minh”.

Minh Nguyệt sứt trong mắt âm lãnh lóe ra một chút, chậm rãi gật đầu, “Không thành vấn đề.”

“Tốt lắm, chúng ta đi lấy người thôi.” Thấy hần đáp ứng rồi, Ba Nạp Đức cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm, sự độc ác của hai người này hần vừa mới thấy rồi, hần cũng không muốn liều mạng với hai vị này .

...

Mục Ngữ Điệp ngồi xuống, thật cẩn thận băng bó vết thương cho Thạch Nham.

Về mặt bình tĩnh, Thạch Nham Mĩ p đến hện n m cò á Mt y h e y M7 * mắt NẢ một r

Ba người khôi phục lại tư thế ban đầu.

Mục Ngữ Điệp khôi phục lại sớm nhất, đỏ mặt, con mắt quét lên người Thạch Nham, Địch Nhã Lan, hình như đang đợi chuyện gì.

Thạch Nham vẻ mặt trầm tĩnh, ánh mắt khép kín, dụng tâm tiêu hóa lực lượng kỳ dị tiến vào Tinh Nguyên, dẫn đường Tinh Nguyên chậm rãi lưu động trong thân thể, giống như không bỏ qua bất cứ cơ hội nào tăng tiến lực lượng.

Lúc đó hắn cảm nhận được rất rõ, trong huyết đạo hắn tinh lọc ra lực lượng kỳ dị, một phần thành hai, một phần dung nhập trong Tinh Nguyên của hắn, phần còn lại dung nhập vào trong tinh hoa của hắn, phun mạnh vào thân thể Địch Nhã Lan.

Địch Nhã Lan không có mở mắt, lại biết Mục Ngữ Điệp đang nhìn nàng, thấy xấu hổ nên nàng không dám mở mắt, hận không thể tìm được cái lỗ chui vào.

Thạch Nham đối diện với Mục Ngữ Điệp, trong hốc cây cứng rắn nhỏ hẹp, nàng không thể có phản kháng quá mức kịch liệt, lúc giữa đường đã biểu hiện không... không biết xấu hổ như thế, tuy rằng nàng thiên tính hào sảng, nhưng không chịu được một hồi điên cuồng vừa rồi, xấu hổ không biết nên đối mặt thế nào với Mục Ngữ Điệp.

Một luồng lực lượng kỳ dị, từ nơi mẫn cảm dưới hạ thân chậm rãi phóng ra, toàn thân Địch Nhã Lan run lên, thiếu chút nữa lại không nhận được la lên.

Lo lắng vận vẹo thân hình một chút, nàng mới chậm rãi hô hấp, ngưng thần thăm dò.

Cẩn thận cảm thụ bên dưới, Địch Nhã Lan phát hiện lực lượng kỳ dị kia, có một phần chậm rãi chảy tới tiểu phúc, một phần chảy sâu vào gân mạch, huyết nhục trong cơ thể, tựa như đang lặng lẽ thay đổi chỗ ngực của nàng.

Nàng cảm nhận được rõ xương cốt, huyết nhục, gân mạch ở chỗ ngực, đang phát sinh biến hóa khó có thể lý giải? ?

Lực lượng kỳ dị chảy vào Tinh Nguyên chỗ tiểu phúc, sau khi hòa vào Tinh Nguyên, một dòng khí mệnh mỏng từ giữa phóng ra.

Tinh Nguyên tăng vọt!

Thân hình xinh đẹp của Địch Nhã Lan chấn động, vội vàng tập trung tất cả lực chú ý, toàn lực dẫn Tinh Nguyên sau khi biến hóa, dựa theo quỹ tích đặc thù tiến hành vận chuyển chu thiên.

...

Ánh trăng sáng tỏ, chiếu xuống hốc cây, khiến cho hốc cây không còn tối om nữa.

Thạch Nham từ từ tỉnh lại, chậm rãi hít vào một hơi.

Cảnh giới Tiên Thiên nhị trùng thiên!

Được luồng lực lượng kỳ dị kia trợ giúp, hắn lại tiến thêm một bước, thuận lợi đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên nhị trùng thiên.

Sau khi tỉnh lại, hắn phát hiện vết thương chỗ bả vai, đã không còn đau đớn, gân cốt tổn hại dưới tác dụng của “Bất Tử Vô Hồn” đang chậm chậm chữa thương cho mình.

Dựa theo tốc độ này, không đến vài ngày, hắn có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Chậm rãi mở mắt ra, Thạch Nham nhìn thấy một mắt đôi sáng ngời đang nhìn hắn, chờ lúc hắn nhìn qua, ánh mắt kia vội vàng tránh đi.

“Mục tiểu thư, sao còn chưa ngủ?” Thạch Nham thần sắc tự nhiên, vẻ mặt thản nhiên hỏi.

Nhìn thấy Thạch Nham mở mắt, Mục Ngữ Điệp vội vàng trốn tránh, không quay đầu lại, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng làm ngất ngây lòng người, hừ hừ nói: “Các người động tĩnh lớn như vậy, làm sao ta ngủ được?”

“Hắc, thật có lỗi, đã quấy rầy đến cô, lần sau ta sẽ chú ý hơn.” Thạch Nham ngượng ngùng cười gượng một tiếng, tự nhiên mà giải thích như vậy: “Quái bệnh trong thân thể đột nhiên phát tác, ta lại bị mất đi lý trí, thật sự là đáng chết.”

“Người dám nói người vẫn luôn trong trạng thái mất đi ý thức sao?” Mục Ngữ Điệp lạnh lùng cười, hừ nói: “Nhưng mà ta nhìn rất kỹ các người, lúc sau, lúc sau chắc chắn là người đã thanh tỉnh! Bằng không, bằng không động tác của người sẽ không... sẽ không như vậy...”

Mục Ngữ Điệp đỏ mặt, rốt cuộc cũng nói không được nữa, nhưng mà nàng tận mắt nhìn thấy Thạch Nham làm ra rất nhiều tư thế.

Một người mất đi lý trí, lúc làm chuyện đó sẽ không còn nhớ rõ nhiều tư thế như vậy, nàng có thể khẳng định Thạch Nham đã tỉnh lại rất sớm.

“Ách...” Thạch Nham ngẩn ngơ, sững sốt hồi lâu, mới cười khổ nói: “Hóa ra Mục tiểu thư vẫn luôn quan sát, ta cũng không giải thích cái gì nữa, ta quả thật là hỗn đản.”

“Người? Sao lại có người như người thế!” Mục Ngữ Điệp oán hận nhéo lên đùi Thạch Nham, mà Thạch Nham lại phối hợp lớn tiếng hô đau.

Thấy Thạch Nham nhe răng trợn mắt kêu đau, trong lòng Mục Ngữ Điệp dễ chịu một chút, chớp mắt nhìn lại, nàng phát hiện Dịch Nhã Lan đỏ mặt, nhắm hai mắt ở đằng kia vẫn không nhúc nhích.

Nàng lại cảm thấy khí tức không có chỗ phóng ra, thành linh vỗ mạnh lên đùi Dịch Nhã Lan.

Dịch Nhã Lan trong lòng có quỷ, thân thể mềm mại mạnh run lên, lại vẫn nhắm chặt hai mắt, nàng hiểu lắm là Thạch Nham đang tác quái, trong lòng thầm mắng Thạch Nham hỗn đản, thế mà lúc này còn dám đùa giỡn nàng.

“Lan tỷ, tỷ còn muốn giả bộ ngủ tới khi nào? Mặt đều đỏ bừng rồi, tỷ còn làm bộ đang tu luyện? Chẳng lẽ tỷ khi chúng ta ngu ngốc, cái gì cũng nhìn không thấy sao?” Mục Ngữ Điệp cổ miệng, thở phì phì kêu lên.

“A!” Dịch Nhã Lan thở nhẹ một tiếng, lúc này mới không tình nguyện mở mắt ra, lúng túng nói: “... Ta, ta cũng vừa mới tỉnh lại, các người, các người vừa rồi đang nói chuyện gì?”

Mục Ngữ Điệp đột nhiên không nói, đôi mắt xinh đẹp, sáng quắc hữu thần của nàng, không ngừng quét lên người Dịch Nhã Lan và Thạch Nham, mang theo ý nghĩa rất rõ ràng: chẳng lẽ các người còn muốn làm như không có chuyện gì xảy ra sao?

Dưới ánh mắt khí thế bức người của Mục Ngữ Điệp, Thạch Nham giả bộ hồ đồ, thần sắc như thường, da mặt dày như bức tường, giống như thật sự chuyện gì cũng đều chưa từng phát sinh.

Hắn cảm giác được, Dịch Nhã Lan cũng không phải rất để ý chuyện này, thậm chí, thậm chí hình như còn có chút mê luyện, sau khi biết Dịch Nhã Lan sẽ không đòi chết đòi sống, hắn liền không có chút lo lắng.

Dịch Nhã Lan không làm được như hắn, trong ánh mắt chất vấn của Mục Ngữ Điệp, nàng do dự một lát, vẫn cảm thấy cần phải biểu hiện một chút phần nộ của mình, bằng không cũng giống như không biết liêm sỉ.

Tuy rằng, tuy rằng nàng cũng đạt được khoái cảm khó có thể diễn tả, đó là thể hội tuyệt vời mà nam nhân lúc sinh tiền của nàng không thể mang lại cho nàng.

“Xú tiểu tử!” Dịch Nhã Lan bỗng nhiên đứng lên, chỉ vào Thạch Nham, phần nộ khê kêu nói: “Vừa rồi người đã làm gì với ta? Sao người có thể làm như vậy?”

“Nhỏ giọng chút, đừng đưa tới yêu thú, còn có, người Âm Minh còn đang truy giết chúng ta đó.” Thạch Nham nhắc nhở.

“À.” Dịch Nhã Lan gạt đầu, khí thế đã không còn, hạ giọng nói: “Tiểu tử hỗn đản, người nói đi làm sao bây giờ?”

Thạch Nham thấy nàng phản ứng thế, lập tức khẳng định phán đoán của mình, biết nàng quả nhiên thật sự không phải quá để ý chuyện này, sở dĩ sẽ đứng lên chỉ trích hắn, chỉ vì là vì lòng liêm sỉ của nữ nhân đang tác quái.

Trong lòng vui vẻ, Thạch Nham có kế hoạch, vẻ mặt đau khổ, cúi đầu, hắn làm bộ thảng thốt nhận sai, thành thành thật thật nói: “Ta sai rồi, Lan tỷ người nói làm sao bây giờ?”

Địch Nhã Lan ngẩn ngơ, ngây ngốc ở đằng kia khổ sở, nàng chỉ ngại không biết xấu hổ, mới đứng lên mắng Thạch Nham hai câu, thật không nghĩ tới nên xử trí Thạch Nham thế nào, bị Thạch Nham cắt lời như vậy, nàng lập tức ngây ngẩn.

“Nếu không, tỷ đánh hắn vài cái là được?” Mục Ngữ Điệp khuôn mặt đầy cổ quái, mở miệng thử một chút, hình như nàng đã nhìn ra, Lan tỷ này của nàng, vốn không có nghĩ tới sẽ đánh sẽ giết tên hỗn đản kia.

“Được, nên đánh hắn vài cái.” Địch Nhã Lan gật gật đầu, hung ác nói: “Chờ vết thương hắn tốt hơn, ta nhất định phải giáo huấn hắn, cam đoan để Tiểu Điệp muội vừa lòng!”

Mục Ngữ Điệp liếc khinh thường, không nói gì, việc này là sao? Liên quan gì đến ta? Chẳng lẽ người giáo huấn hắn là vì muốn trong lòng ta thoải mái sao??

“Các người liệu mà xử lý đi, ta ngủ.” Mục Ngữ Điệp rốt cục cũng biết, nàng bây giờ là bắt chó đi cày, xen vào việc người khác, miệng nhỏ giọng nói thầm: “Lửa gần rơm, lửa gần rơm nha, sớm đã có gian tình, sớm đã có gian tình à, đáng thương ta, chẳng những bị đầu độc tâm linh, còn bị làm bẩn mắt...”

Tiếng nói thầm của nàng không lớn, nhưng ba người đều sát gần nhau, Địch Nhã Lan và Thạch Nham tự nhiên đều nghe thấy.

Thạch Nham cười hắc hắc híp mắt dưỡng thần.

Địch Nhã Lan lại ăn không tiêu, khẽ xì một chút, thấp giọng mắng: “Nha đầu chết tiệt kia!”

Mục Ngữ Điệp trợn mắt liếc nhìn nàng, hừ hừ, nói: “Nửa đêm hai người các người mới an phận một chút, ta thật sự buồn ngủ, xin các người đừng náo loạn nữa, ta thực chịu không nổi.”

Địch Nhã Lan khuôn mặt đỏ bừng, xấu hổ nào nói: “Đã biết, muội ngủ thì ngủ đi, muội là nha đầu chết tiệt!”

31. Chương 31 - Lam Ma Viêm

Nàng thật sự không nói chuyện, ngược lại Địch Nhã Lan và Thạch Nham có vẻ xấu hổ, hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Trời sắp sáng rồi.” Thạch Nham ngẩng đầu nhìn bầu trời, kiếm chuyện nói: “Thân thể cô thế nào? Tình Nguyên khôi phục bao nhiêu?”

“Chẳng những khôi phục toàn bộ, còn có tăng tiến.”

Địch Nhã Lan lén lút quan sát một lúc, đột nhiên hai mắt sáng lên, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Vừa rồi, vừa rồi hình như... hình như có một lực lượng tiến vào thân thể ta, lực lượng kỳ dị kia dung hợp vào Tình Nguyên của ta, còn thay đổi ngực của ta...”

Nàng cau mày, chậm rãi nhớ lại, mơ hồ cảm thấy lực lượng kỳ dị kia, là từ trong dòng Tình Nguyên của Thạch Nham bắn vào trong cơ thể nàng tràn ra.

Thạch Nham ngẩn ngơ, thấp giọng thì thào: “Quả nhiên...”

Đôi mắt đẹp của Địch Nhã Lan hiện lên tia sáng kỳ dị, nhìn chăm chăm vào hắn, “Có liên quan tới người sao?”

Gật đầu, Thạch Nham cười giải thích: “Ta nuốt rất nhiều đan dược của một gã Luyện Dược Sư, vẫn chưa tiêu hóa hết, dược lực của phần lớn đan dược đó còn trong thân thể ta, vừa rồi... có một bộ phận dược lực hòa tan, phân ra một bộ phận tiến vào trong thân thể người.”

Chuyện hấp thu tinh khí người chết, quá mức quỷ dị tà ác, Thạch Nham không nghĩ sẽ để bất luận kẻ nào biết bí mật này, vì thế lấy Tạp Lỗ thành cái cớ, nói lực lượng kỳ dị này là do đan dược kỳ dị đang tác quái.

“Những đan dược đó nhất định cực kỳ trân quý.” Địch Nhã Lan gật đầu, thật sự không có hoài nghi, dọc theo đường đi đã vài lần Thạch Nham dùng độc dược phần, năng sớm đoán Thạch Nham có liên quan với một gã Luyện Dược Sư.

“Ừm, chắc là rất trân quý.” Thạch Nham cười cười, cũng không có nói rõ quan hệ với Tạp Lỗ, trong lòng cân nhắc một chút, hần cau mày, vẻ mặt cổ quái hỏi: “... Cô nói có một lực lượng, dường như cải biến gân mạch huyết nhục ở ngực, cô có thể thử cảm ứng, xem có biến hóa gì không?”

Thạch Nham bỗng nhiên nhớ tới sự thức tỉnh kỳ tích của “Thạch Hóa Vô Hồn” trong thân thể hần, lực lượng kỳ dị kia, ngoài việc có thể tăng tiến Tinh Nguyên ra, hình như còn có thể thôi phát Vô Hồn.

Hần trước giờ chưa từng biểu hiện ra “Thạch Hóa Vô Hồn”, nhưng dưới tác dụng của lực lượng kia lại đột nhiên thức tỉnh, ngay cả sự xuất hiện của “Bất Tử Vô Hồn” kia, nói không chừng cũng có liên quan tới lực lượng kỳ dị kia, Địch Nhã Lan nói ngực có chút thay đổi, trong lòng hần lập tức có suy đoán.

“Ta thử xem.” Địch Nhã Lan chậm rãi gật đầu, tập trung chú ý, cảm ứng biến hóa chỗ ngực.

Tâm niệm khẽ động, từng đợt từng đợt Tinh Nguyên mạnh mẽ chảy đến khe sâu giữa hai ngọn núi ở ngực nàng, Tinh Nguyên chuyển động dưới làn da mềm mại trong chốc lát, dường như Tinh Nguyên đã xảy ra biến hóa kỳ diệu, như là bị chuyển hóa, đột nhiên thay đổi biến thành cực nóng.

Địch Nhã Lan biến sắc, vội vàng đưa Tinh Nguyên lưu động về phía cánh tay, theo gân mạch cánh tay chảy xuống lòng bàn tay phải.

“Bồng!”

Một ngọn lửa màu xanh lam, đột nhiên từ trong lòng bàn tay của Địch Nhã Lan bốc lên, hỏa viêm tản ra nhiệt độ cực nóng, chỉ to cỡ nắm tay, không ngừng đong đưa trong lòng bàn tay của Địch Nhã Lan, chiếu rọi cả hốc cây giống như mặt biển xanh thẳm cuộn cuộn sóng lớn.

“Ồ!”

Địch Nhã Lan kinh hô một tiếng, con mắt sáng rực rỡ, bỗng nhiên đứng lên.

Quả thế!

Thạch Nham trong lòng cuồng hô, ánh mắt hơi hơi nheo lại, rốt cục xác định lực lượng kỳ dị kia, thật sự có thể thôi phát Vô Hồn trong cơ thể Vô Giả !

“Lam Ma Viêm!”

Địch Nhã Lan thất thanh hét lên một tiếng, thanh âm hưng phấn run run, trong hai mắt thần thái phấn khởi, nói năng lộn xộn: “Đây là Vô Hồn của gia tộc bọn ta! Ta biết, đây là Vô Hồn của gia tộc bọn ta! Bắt đầu từ tổ phụ ta, Vô Hồn ‘Lam Ma Viêm’ gia tộc bọn ta đã không có ai kế thừa, trời ạ! Điều, điều này sao có thể?”

Mục Ngữ Điệp sớm đã tỉnh, cũng ngơ ngác nhìn Địch Nhã Lan, vẻ mặt không thể tưởng tượng, “Làm sao có thể? Lan tỷ ngươi đã hai mươi bảy tuổi, làm sao còn có thể thức tỉnh Vô Hồn? Đây, đây là chuyện gì? Ta không nhìn lầm chứ?” Nàng dùng sức xoa xoa con mắt, vẫn cảm thấy khó có thể tin.

“Cấp!” Địch Nhã Lan hạnh phúc thân thể mềm mại run rẩy, quả thực không biết nên làm sao để biểu đạt vui sướng trong lòng, hai mắt trừng lên nhìn chăm vào hỏa viêm màu xanh lam trong lòng bàn tay, hốc mắt đã dần dần bắt đầu ươn ướt.

Nàng cực vui đến khóc...

Thạch Nham có thể lý giải cảm thụ của nàng.

Ở trên Thần Ân đại lục, Vô Giả có được Vô Hồn sẽ chiếm hết ưu thế trong chiến đấu, có tiền đồ phát triển lớn hơn nữa, Vô Hồn đối với Vô Giả mà nói đều quý giá hơn bất kỳ vật gì, Vô Giả không có Vô Hồn ngay cả nằm mơ cũng đều muốn có được Vô Hồn.

Đối với những người giống Dịch Nhã Lan có tổ tiên từng có Võ Hồn, rồi đời sau không có tộc nhân nào kế thừa Võ Hồn truyền thừa, đó là điều sỉ nhục!

Tình huống này, thậm chí có thể làm cho một gia tộc từng huy hoàng, từ từ đi vào suy bại!

Võ Hồn bất luận là đối với một gia tộc, hay là đối mọi người, đều cực kỳ trọng yếu.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mục Ngữ Điệp ngậy ngốc sững sốt hồi lâu, mặc kệ Dịch Nhã Lan đang trong trạng thái mê mang, mà là nhìn về phía Thạch Nham.

“Ách...” Thạch Nham cười khở, “Việc này rất khó giải thích, có liên quan tới được lực của loại đan dược kỳ dị trong thân thể ta, ta cũng không biết đó là đan dược gì, dù sao được lực kia quả thật có cổ quái là được, đừng nhìn ta như vậy, ta thật sự không rõ lắm.”

“Xú tiểu tử, cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi!” Hỏa viêm trong tay Dịch Nhã Lan biến mất, nàng đột nhiên ôm lấy Thạch Nham, giống như muốn đưa mình vào trong thân thể Thạch Nham, kích động đến mức thân thể mềm mại vẫn còn run rẩy.

Bộ ngực kiêu ngạo của nàng, bị ngực của Thạch Nham đè xuống đến biến hình, làm cho Thạch Nham thâm hô sáng khoái, dần dần lại có phản ứng sinh lý.

Dịch Nhã Lan lập tức cảm giác được, đỏ mặt buông lỏng Thạch Nham, trong đôi mắt đẹp cảnh xuân động lòng người, khóe miệng tràn đầy ý cười, nhỏ giọng mắng: “Ngươi cái tên này, thật sự là không có chút thành thật.”

“Hắc hắc.” Thạch Nham cười gượng một tiếng, không có đáp lời.

Mục Ngữ Điệp hàm hừ trừng mắt hai người, kêu lên: “Ta còn ở đây, hai người các ngươi không nên động một tí là trình diễn màn kịch tình nóng bỏng được không?”

“Nha đầu chết tiệt kia, là do ta rất cao hứng.” Dịch Nhã Lan cười mắng một câu.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Mục Ngữ Điệp vội muốn chết.

“Ta cũng không biết.” Dịch Nhã Lan lắc lắc đầu, vui mừng trong hai mắt vẫn chưa từng rút đi, cười nói: “Đều là do hắn đó.”

“Ý của tỷ là... tỷ cùng hắn làm cái kia một chút, hai mươi bảy năm qua ngươi không có thức tỉnh, hơn nữa có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không thức tỉnh Võ Hồn, lại đột nhiên thức tỉnh?” Khuôn mặt xinh đẹp của Mục Ngữ Điệp tỏ ra vẻ cổ quái không thể cổ quái hơn.

“Tuy rằng thật sự không thể tin, nhưng mà đây là sự thật.” Dịch Nhã Lan đỏ mặt thừa nhận.

“Cái, cái kia của hắn, chẳng lẽ là của Thần cấp dược thủy sao?” Mục Ngữ Điệp cũng đỏ mặt, dùng sức lắc đầu, “Ta không tin! Việc này thật bất thường!” (DG: Thần cấp dược thủy - đó biết là cái gì?)

“Khụ khụ...” Thạch Nham nhìn lỗ cây trên đỉnh đầu, nói: “Trời đã sáng, chúng ta cần phải lên đường.”

“Ừm, nên lên đường.” Dịch Nhã Lan hiển nhiên cũng không muốn dong dài chuyện này, tránh cho Mục Ngữ Điệp còn nói ra cái gì khiến nàng bối rối.

Sau câu đó, Dịch Nhã Lan vội vàng gấp gấp lên lỗ cây, ném dây thừng xuống phía dưới đáy hốc cây, thét Mục Ngữ Điệp nhanh lên.

“Có chết ta cũng không tin!” Mục Ngữ Điệp còn đang rối rắm chuyện đó, dùng sức lắc lắc đầu, hừ hừ, nàng mới đưa tay chộp vào dây thừng.

Dịch Nhã Lan kéo lên, thân hình Mục Ngữ Điệp chậm rãi lên cao, đi lên lỗ cây.

“A, hỗn đản, ngươi làm gì!” Mục Ngữ Điệp bỗng nhiên hét ầm lên, hai chân xinh đẹp đá lung tung, thân thể mềm mại lắc lư giữa không trung.

“Giúp ngươi.” Thạch Nham hai tay nâng mỹ mông của nàng, dùng sức đưa lên trên, cười nói: “Như vậy ngươi có thể thoải mái một chút.”

“Không cần! Mau buông tay! Ta không cần người giúp ta!” Mục Ngữ Điệp lớn tiếng hét chói tai, thân mình dùng sức giãy dụa, hai tay buông lỏng, đột nhiên từ giữa không trung ngã xuống.

“Oành!”

Hai người cùng nhau té ngã xuống hốc cây.

Thạch Nham nằm xụi lơ, vẻ mặt hưởng dụng, Mục Ngữ Điệp vừa vịn ngồi ở lên hông hắn, hai chân còn đang đập đá, quên hết tất cả kêu la: “Buông tay! Mau buông tay!”

Cái mông Mục Ngữ Điệp đẩy đà nổi trội, kề sát vào một bộ vị nào đó của Thạch Nham.

Bởi vì trước lúc ôm Dịch Nhã Lan, chỗ đó của Thạch Nham còn cứng rắn như thiết bồng, bị Mục Ngữ Điệp dùng sức vịn vẹo, khe mông nàng không ngừng ma sát nơi đó của Thạch Nham, làm cho Thạch Nham sáng khoái thiếu chút nữa nhịn không được phải hô lên.

“Hỗn đản! Người là đại sắc lang!”

Mục Ngữ Điệp rất nhanh thấy rõ tình trạng, vừa thất thanh hét chói tai, vừa ôm mông, vội vàng đỏ mặt đứng lên, trong đôi mắt như có sương mù mù mịt, xem ra sắp phải khóc, “Lan tỷ, hắn khi dễ ta! Tên hỗn đản này khi dễ ta!”

“Hư!” Dịch Nhã Lan vẻ mặt ngưng trọng, ở bên trên ra dấu im lặng.

Thạch Nham bỗng nhiên đứng lên, cảnh nóng bỏng trong hốc cây, nháy mắt bị hắn ném ra sau đầu, hắn nhanh nhẹn leo lên hốc cây, sóng vai đứng chung một chỗ với Dịch Nhã Lan, bình tĩnh nói: “Có chuyện gì?”

“Có yêu thú!”

...

32. Chương 32 - Lôi Dực Ngân Lang

“Đạp đạp! Đạp đạp!”

Tiếng bước chạy nhanh nặng nề, trong đêm yên tĩnh liên tục truyền đến, theo tiếng bước chân nặng nề thì chắc là có người đang bỏn chạy.

Không biết là Võ Giả đang săn giết yêu thú, hay là yêu thú đang săn nhân loại, Thạch Nham không rõ, cũng không muốn bị kéo vào, nói với Dịch Nhã Lan: “Ẩn núp bản thân, không cần xen vào việc của người khác, nhớ kỹ giáo huấn của Lão Nha dong binh đoàn.”

Dịch Nhã Lan gật gật đầu, ở trên hốc cây thấp giọng dặn dò Mục Ngữ Điệp: “Không được phát ra âm thanh, ở yên trong này.”

“Đi, đổi một đại thụ lá cây rậm rạp mà ẩn thân.” Thạch Nham trầm ngâm một chút, nhanh chóng di chuyển, rất nhanh đã tìm đến một gốc cổ thụ cành lá rậm rạp mà ngồi xuống.

Hắn mới ngồi xuống, Dịch Nhã Lan cũng theo kịp, sóng vai với hắn nấp trong đồng lá.

Hai người xuyên qua kẽ hở lá cây, ngắm nhìn chung quanh, nín thở ngưng thần, ẩn đi khí tức trên người, sợ sẽ bị người khác phát hiện.

Không bao lâu, năm tên dong binh hoang mang căng thẳng, vẻ mặt chật vật từ phía xa lại đây.

Trên mình năm người ít nhiều đều đeo dải lụa, cầm đầu một gã đầu lĩnh có tu vi cảnh giới Nhân Vị, còn lại bốn người đều ở cảnh giới Tiên Thiên.

Một nhóm năm người này, hoảng không chọn đường chặt vật chạy trốn, còn thường xuyên quay đầu lại nhìn, hình như sau lưng có mãnh thú hồng thủy nào đó.

Thật sự có!

Năm người mới xuất hiện trong tầm mắt của Thạch Nham, hần liền phát hiện một “Hỏa vân yêu mãng” cùng hai con “Băng sương tích dịch(thần lằn)” đang lướt rất nhanh trong rừng, một con “Ngân giáp độc hạt” to cỡ chậu rửa mặt, cũng xuất hiện từ hướng bên trái năm người, như là có dự mưu phải bọc đánh năm người kia.

Năm người vẻ mặt cấp bách, tiếp tục chạy bừa phóng vào trong khu rừng phía trước.

Thạch Nham biến sắc, thẳm hô một tiếng bọn họ xong đời rồi.

Năm người kia không nhìn thấy, nhưng Thạch Nham lại thấy rõ, phía trước năm người chạy trốn chết kia, còn có một đầu Ngân lang chiều cao bốn mét to lớn vô cùng!

Ngân lang có hai cánh chim màu bạc dài năm sáu mét, trên cánh chim đầy hoa văn kỳ diệu, có vẻ cực kỳ thần bí quý dị.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên nhìn thấy đầu Ngân lang này, nhưng Thạch Nham sớm nghe nói qua đồn đãi có liên quan đến nó, đó là “Lôi dực ngân lang”, yêu thú cấp bảy, tồn tại cao nhất trong chuỗi thức ăn của U Âm sâm lâm!

Vừa thấy “Lôi dực ngân lang” xuất hiện, Thạch Nham liền cảm thấy được lần này không phải dong binh bắt giết yêu thú, mà là. . . yêu thú săn nhân loại!

Cuộc săn đẫm máu, nháy mắt sẽ mở màn!

Đợi cho một nhóm năm người kia nhảy vào trong rừng, sau khi gặp phải “Lôi dực ngân lang” đã sớm chờ đợi ở đằng kia, năm người lập tức tuyệt vọng hét ầm lên.

“Lôi dực ngân lang” cũng không có cho bọn hần cơ hội, lôi dực mở ra, ở bên cạnh năm người không ngừng truyền đến tiếng sấm nổ mạnh thật lớn, năm người kia thì đã có ba người bị tạc nổ tại đường trường huyết nhục mơ hồ!

“Lôi dực ngân lang” cao ngạo đứng ở đằng kia, vẫn không nhúc nhích, không có đi đến động thủ.

Nhưng một số yêu thú truy kích, đã vây đến, nháy mắt cuốn lấy hai người còn lại.

Bị “Hỏa vân yêu mãng” cùng “Băng sương tích dịch” liên thủ tập kích, hai người bị cuốn lấy, một người bị “Ngân giáp độc hạt” độc chết, một người bị “Băng sương tích dịch” cắn chết.

“Dát chi!” “Dát chi!”

Trong khu rừng yên tĩnh, truyền ra thanh âm khiến người ta nổi cả da gà.

Ngoài “Lôi dực ngân lang”, những yêu thú khác tiến lên vây quanh thi thể năm tên dong binh, đang nhấm nuốt thi cốt năm người.

Địch Nhã Lan vẻ mặt hoảng sợ, không dám nhìn về bên kia.

Giết người nàng không sợ, nhưng mà yêu thú hung tàn ăn thịt người, nàng vẫn còn có chút kiêng kỵ, điều này sẽ làm nàng không nhận được sinh ra cảm giác nôn mửa.

Thạch Nham nhìn không chớp mắt, ở trong đồng lá bình tĩnh nhìn yêu thú, trong lòng yên lặng tính toán.

Năm tên dong binh thân tử, tinh khí trên người bọn họ sẽ dần dần tiêu tán, theo thời gian trôi qua, cuối cùng sẽ tản ra giữa thiên địa.

Nếu hần có thể tại lúc trước khi tinh khí không có hoàn toàn biến mất, đi vào khu vực kia thì hần có thể thu được chỗ tốt trong đó!

Nhưng mà, có nhiều yêu thú như vậy đang ở đằng kia cắn xé thi thể, hần không dám mạo muội hành động thiếu suy nghĩ, chỉ trông mong đám yêu thú nhanh rời đi.

“Ồ ưc. . .”

Cực xa, truyền đến một tiếng nhân loại kêu thảm thiết, tiếng kêu thảm thiết kia thê lương vô cùng, tràn ngập tuyệt vọng.

“Lôi dục ngân lang” đứng ở đằng kia hờ hững bất động, đột nhiên gầm nhẹ một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Mấy đầu yêu thú kia sắp cắn xé sạch sẽ thi thể năm tên dong binh, bị nó gầm nhẹ một tiếng, lập tức dừng động tác cắn xé, vội vàng đi theo nó chạy vội ra ngoài, như là đi tìm kiếm con mồi nhân loại khác.

Vừa thấy yêu thú lập tức giải tán, Thạch Nham ẩn thân ở trong đồng lá, đột nhiên từ trên cây nhảy xuống, giống như quỷ mị bước tới chỗ đồng thi thể huyết nhục mơ hồ.

Địch Nhã Lan hoảng sợ, ở trên cây nhẹ giọng kêu sợ hãi: “Người làm gì vậy?”

“Đi xem, sẽ trở về ngay, cô không được rời khỏi.” Thạch Nham cũng không quay đầu lại, bằng tốc độ nhanh nhất vọt tới khu vực kia, đứng trong khu vực tàn chi đầy đất, từ từ nhắm hai mắt cảm thụ.

Hoàn hảo, tuy rằng đến chậm, nhưng vẫn còn lưu lại một chút, ừm, Vô Giả cảnh giới Nhân Vị, tinh khí trên người quả nhiên càng nhiều hơn, thế mà còn lưu lại hai thành tinh khí không có tiêu tán.

Từng đợt từng đợt tinh khí mất thường khó thấy, dường như bị nam châm hút lấy, đều chui vào lỗ chân lông của hắn, hội tụ tiến vào huyết đạo trong thân thể hắn. . .

Cảm thụ được lực lượng chất chứa trong tinh khí, khoe miệng Thạch Nham hiện ra vẻ tươi cười hài lòng.

Không bao lâu, nơi này còn không còn tiêu tán tinh khí, toàn bộ đã vào thân thể Thạch Nham.

Nhìn tàn chi, nội tạng trên mặt đất, Thạch Nham nhú mày, chịu đựng mùi máu tươi cay mũi, lục lọi trong túi trên năm cổ thi thể còn dính thịt vụn máu tươi.

Thức ăn dính rất nhiều máu tươi, có lẽ còn có nọc độc của “Ngân giáp độc hạt”, khẳng định là không thể ăn, tinh tể ở chỗ này tác dụng không lớn, mang nhiều ngược lại sẽ ảnh hưởng tốc độ, bởi vậy trong túi những dong binh này, đều không mang nhiều tinh tể lắm.

Lục chốc lát, hắn cũng chỉ kiếm được một ít tài liệu trên người yêu thú, còn có một chút dược phẩm chữa thương.

Quỷ nghèo.

Thạch Nham nhỏ giọng nói thầm một câu, ở trong túi một người lau khô hai tay dính máu, lúc này mới đi đến bóng râm của đại thụ, bước về hướng cổ thụ Địch Nhã Lan ẩn thân.

“Hào!” “Hào!”

Trong U Âm sâm lâm, truyền đến một tiếng yêu thú gầm gừ, ngay tại lúc sắp hừng đông, thế mà yêu thú lại xuất động chung quanh, tựa như đang bắt đầu tổ chức săn giết nhân loại Vô Giả và dong binh trong rừng.

Nghe một tiếng gầm khiến tim người ta đập nhanh, Thạch Nham không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Yêu thú hành động, ắt sẽ ảnh hưởng đến truy đuổi của bọn họ người kia, người dám can đảm hoạt động ở ban đêm, tất nhiên sẽ kinh động yêu thú tối nay, càng là nhiều đoàn thể, mục tiêu càng rõ ràng, nói không chừng? Âm Minh? Cùng Mặc gia, người của Lão Nha tối nay cũng sẽ tổn thất thảm trọng, trở thành đối tượng trọng điểm để yêu thú chiêu cố.

Hắn đoán đúng rồi. . .

Đêm đó, đám người Mặc Triều Ca quả thật đã bị yêu thú đặc biệt chiêu cố.

Bởi vì vội vã đuổi bắt Thạch Nham, Mục Ngữ Điệp, đoàn người này sau khi Hồ Long tự sát, ban đêm không nghỉ ngơi, bắt đầu tiếp tục trong U Âm sâm lâm điều tra tung tích đám người Thạch Nham, dẫn tới sự chú ý của đàn yêu thú, mãi đến khi trả giá năm thi thể, đoàn người mới nhận rõ sự thật, mới núp lên cổ thụ.

“Người đi làm gì?” Địch Nhã Lan lông mi nhíu lại, “Thứ gì trên những người đó, đáng để người mạo hiểm sao? Nếu trên đường có yêu thú trở lại, hoặc là người bị yêu thú khác phát hiện, người sẽ trốn không thoát a!”

“Ta không phải bình yên vô sự sao?”

Thạch Nham leo lên cổ thụ, cũng không có giải thích thu hoạch thật sự khi hấn đi qua là gì, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Tôi nay có cổ quái, không biết vì sao, đám yêu thú đột nhiên giống như nổi điên, ở trong rừng đuổi giết dong binh và Võ Giả chung quanh, có lẽ có người làm ra chuyện khiến yêu thú cấp cao phẫn nộ, bằng không sẽ không như vậy.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Địch Nhã Lan vẻ mặt bất đắc dĩ, “Chúng ta còn phải chạy đi nữa không?”

“Từ từ đã, đám yêu thú bận rộn một đêm, ban ngày chắc sẽ không xuất hiện, chờ giữa trưa chúng ta mới lên đường.”

“Cũng tốt.”

...

33. Chương 33 - Âm Luật Võ Hồn

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mục Ngữ Điệp ở trong hốc cây lo lắng bất an, hơi kinh ngạc nói: “Vừa mới có tiếng gầm rú, có phải có yêu thú đi ngang qua chỗ này không?”

Thạch Nham ngồi xuống hốc cây, yên lặng cảm thụ tinh khí tràn đầy trong huyết đạo, không có trả lời.

Tinh khí trên người năm tên Võ Giả kia, phần lớn đã tiêu tán nên hấn hấp thu chỉ có phần nhỏ.

Nhưng bởi vì trong năm người, có một tên cao thủ cảnh giới Nhân Vị, mặc dù chỉ có phần nhỏ tinh khí chảy vào thân thể hấn nhưng cũng khá nhiều.

Nhưng trong lòng Thạch Nham có chút lo lắng, không biết những lực lượng tiêu cực kia khi nào thì phát tác, cho nên phải cẩn thận hơn.

Địch Nhã Lan thấy hấn không muốn nói chuyện, liền nói lại chuyện vừa rồi.

Nghe xong nàng nói xong, khuôn mặt của Mục Ngữ Điệp hơi khổ sở, dường như có chút lo lắng, hiện tại đúng là lúc không an toàn, mà hôm nay lại có yêu thú làm loạn, nàng càng lúc càng cảm thấy tương lai xa vời.

Trời đã dần sáng, thái dương chậm rãi nhô lên, ba người đều không có tiếp tục nghỉ ngơi, mà ở trong hốc cây nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Bởi vì lúc trước có đám người La Hào, Thạch Nham cũng không có nhiều cơ hội trao đổi với hai nàng, cũng biết không nhiều lắm tình huống của hai nàng. Nhưng bây giờ ba người La Hào đều đã bị giết, Thạch Nham cảm thấy nên phải hiểu rõ và đa tạ các nàng nhiều hơn, bằng không về sau có lẽ sẽ có vẻ bị động.

“Vì sao người ‘Ám Minh’ muốn bắt cô?” Thạch Nham cau mày, trầm giọng nói: “Các cô đều là người Liệt Hỏa đế quốc sao?”

Mục Ngữ Điệp vuốt cằm gật đầu, yếu ớt thở dài, nói: “Đều là vì ta. . .”

“Có chuyện gì?” Thạch Nham sớm biết rằng Mục Ngữ Điệp bất phàm, nghe nàng có ý muốn giải thích, tự nhiên phải hỏi rõ chuyện.

“Lan tỷ, tỷ nói với hấn đi.” Mục Ngữ Điệp liếc nhìn Địch Nhã Lan, lại khẽ than.

“Thế mà người không biết lai lịch của Tiểu Điệp ư?” Địch Nhã Lan có chút kinh ngạc, cổ quái địa nhìn hấn, “Tuy rằng người là người Thương Minh bên kia, nhưng người cũng có thể nghe nói qua sự tích của Mục Khó tướng quân của Liệt Hỏa đế quốc chứ?”

“Mục Khó? Quân đoàn trưởng Thương Ưng quân đoàn của Liệt Hỏa đế quốc? Thiết Huyết Ưng Vương?”

Thạch Nham vẻ mặt sợ hãi cả kinh, sững sốt một lát, mới bình tĩnh nhẹ nhàng gật đầu, “Hóa ra nàng là cháu gái của ‘Thiết Huyết Ưng Vương’, ta hiểu rồi.”

Đủ loại ký ức ấn tượng liên quan đến “Thiết Huyết Ưng Vương” Mục Khố, lần lượt được vén lên, nghiêm túc suy nghĩ, trong lòng Thạch Nham dần dần hiểu được chút ít.

Ở trong trí nhớ một Thạch Nham khác, có ký ức liên quan đến “Thiết Huyết Ưng Vương” Mục Khố, “Thiết Huyết Ưng Vương” chính là Quân đoàn trưởng Thương Ưng quân đoàn của Liệt Hỏa đế quốc, tu vi cảnh giới Niết Bàn, là nhân vật thiết huyết nắm giữ thực quyền của Liệt Hỏa đế quốc!

Chẳng những là ở Liệt Hỏa đế quốc, mặc dù là ở Thương Minh và Thần Hữu đế quốc, “Thiết Huyết Ưng Vương” cũng có tiếng tăm lừng lẫy.

Mục Khố lãnh binh như thần, khi Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc giao chiến, cho tới bây giờ đều không thể thiếu thân ảnh của Mục Khố, Mục Khố ở trên chiến trường bởi vì lãnh khốc vô tình mà nổi tiếng, giết người không chớp mắt, trên tay dính đầy máu tươi.

Mục Khố đối ngoại lãnh huyết vô tình, mà trong Liệt Hỏa đế quốc cũng kiêu ngạo cường bạo, đặc tội không ít nhân vật thực quyền.

Ba năm trước đây, lúc Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc giao chiến, Mục Khố bị năm tên Vô Giả cảnh giới Niết Bàn vây sát.

Bởi vì Mục Khố sinh tiền đặc tội không ít người, Mục Khố vừa chết thì Mục gia lập tức gặp họa, ngắn ngủn vài ngày rất nhiều trực hệ Mục gia bị tru sát, Mục gia to lớn như thế chỉ trong nháy mắt bị xuống dốc.

“Ta có nghe nói qua sự tích của ‘Thiết Huyết Ưng Vương.’” Thạch Nham nhớ lại trong chốc lát, nhẹ nhàng gật đầu.

“Tiểu Diệp là cháu gái của Ưng Vương, cũng là người sống sót duy nhất của Mục gia hiện nay, ‘Ám Minh’ chính là tổ chức sát thủ của đế quốc, thẩm án của Mục gia là ‘Ám Minh’ trực tiếp nhúng tay, sở dĩ Tiểu Diệp vẫn còn sống là vì thẩm án Mục gia ngày đó, Vô Hồn của Tiểu Diệp đại phát thần uy, Vô Hồn của Tiểu Diệp có liên quan tới âm luật, tiếng đàn của nàng có thể giết người vô hình. . .”

“Cô nói, Vô Hồn của Mục tiểu thư có thể thông qua tiếng đàn mà giết người?”

“Ừm, tiếng đàn của Tiểu Diệp chẳng những có thể bình phục người đang tẩu hỏa nhập ma, cũng có thể đủ làm cho ngũ tạng lục phủ của người ta nổ tung. Ám Minh sở dĩ muốn bắt Tiểu Diệp trở về, là bởi vì Minh chủ bọn họ gần đây đang tu luyện một môn vũ kỹ tà ác, thường xuyên sẽ lâm vào tình trạng thần chí không rõ, Minh chủ sợ hãi tẩu hỏa nhập ma mà chết, muốn thông qua tiếng đàn của Tiểu Diệp ổn định lại tâm trí của mình.”

“Ta hiểu rồi.” Thạch Nham gật đầu.

“Ám Minh” là tổ chức sát thủ trực tiếp tham dự giết hại Mục gia, Mục Ngữ Diệp hận không thể làm cho người “Ám Minh” toàn bộ chết hết mới tốt, bây giờ Minh chủ muốn thông qua nàng để tu luyện vũ kỹ tà, tự nhiên Mục Ngữ Diệp thà chết không theo.

Nhưng thế lực “Ám Minh” ở Liệt Hỏa đế quốc lại rất lớn, bắt đắc dĩ nàng chỉ có thể qua quốc gia khác tị nạn.

Hiểu rõ lai lịch và thân phận của Mục Ngữ Diệp, Thạch Nham lại hỏi: “Vì sao bây giờ Mục tiểu thư không thể vận dụng Vô Hồn?”

“Vô Hồn của Tiểu Diệp có chút đặc thù, sau mỗi một lần thúc dục Vô Hồn đại khai sát giới, gân mạch của nàng sẽ giống như mấy sợi dây cầm căng đứt. Trước khi gân mạch không có bắt đầu nối lại, Tinh Nguyên khó có thể lưu động thông suốt, vọng động Tinh Nguyên sẽ lập tức bị trọng thương, tốc độ khôi phục Vô Hồn sẽ càng chậm chạp hơn.”

Địch Nhã Lan thần sắc ảm đạm, “Hai tháng trước, ngay lúc chúng ta từ biên cảnh đế quốc tiến vào U Âm sâm lâm, chúng ta đã bị người ‘Ám Minh’ đuổi kịp, khi đó chúng ta đã tổn thất vài chiến hữu, La đại thúc cũng chống đỡ không được, Tiểu Diệp bắt đắc dĩ đành vận dụng Vô Hồn, tuy rằng giết không ít người của ‘Ám Minh’, nhưng gân mạch của Tiểu Diệp cũng bị vỡ, đến bây giờ còn không có khôi phục lại.”

“Vô Hồn của cô, lúc thúc dục cần gân mạch phối hợp sao?” Thạch Nham sững sốt, kinh ngạc nói: “Cô đánh dây đàn, hay là đánh gân mạch a?”

“Ta cũng không có biện pháp giải thích.” Mục Ngữ Điệp vô tình trả lời, sắc mặt không tốt lắm.

“Vô Hồn tổn thương. . .” Thạch Nham cau mày, trầm ngâm trong chốc lát, bỗng nhiên thành linh nói một câu: “Nói không chừng ta có thể giúp đỡ được một chút.”

Hai người Mục Ngữ Điệp, Địch Nhã Lan, ánh mắt cùng nhau sáng lên, sáng quắc nhìn hần.

“Khụ. . .” Thạch Nham chỉ thuận miệng nói, nhìn thấy hai nàng như vậy, hơi chút lúng túng nói: “Cái kia, Lan tỷ không phải bỗng nhiên thức tỉnh Vô Hồn sao? Được lực trên người ta, có lẽ có chút trợ giúp khôi phục của Vô Hồn, ta nghĩ. . .”

“Người đừng mơ tưởng!”

Mục Ngữ Điệp kịch liệt đáp lại một câu, hung hăng trừng mắt hần, “Đừng có đưa chủ ý xấu xa kia của người lên đầu của ta!”

Địch Nhã Lan thông qua cách gì thức tỉnh Vô Hồn, nàng nhìn thấy rõ ràng, bảo nàng giao ra tấm thân trong sạch của mình, có chết nàng cũng không làm được.

“Ta chỉ thuận miệng nói mà thôi, đừng tưởng thật.” Thạch Nham vẻ mặt hồ hững, ngẩng đầu nhìn lỗ cây trên đầu, nói: “Sắp trưa rồi, ta cũng không còn nghe thấy tiếng yêu thú, chúng ta tiếp tục chạy đi.”

“Được.” Địch Nhã Lan khẽ cười cười.

. . .

Ba người từ trong hốc cây đi ra, tiếp tục do Địch Nhã Lan công Mục Ngữ Điệp, ở trong U Âm sâm lâm gấp rút lên đường.

Trải qua một đêm săn giết, hình như yêu thú đã thật sự nghỉ ngơi, ba người dọc theo đường đi lại không có thấy một yêu thú cấp cao nào, nhưng trong rừng thường xuyên xuất hiện thi cốt còn mới của nhân loại, lại khiến ba người cảm thấy được đêm qua yêu thú hung tàn cỡ nào.

Lúc hoàng hôn.

Tốc độ tinh lọc tinh khí trong huyết đạo của Thạch Nham, dần dần nhanh hơn, đủ loại lực lượng tiêu cực, lại dần dần xuất hiện trong lòng, khiến hần có loại cảm giác khó chịu.

Hần biết tiếng đàn của Mục Ngữ Điệp, có thể bình ổn hần cảm xúc tiêu cực trong lòng, nhưng mà trong rừng rậm yên tĩnh, tiếng đàn cũng có thể sẽ đưa tới sự chú ý của yêu thú và những kẻ đuổi giết của Âm Minh.

Từng có một lần trải qua phát tiết lên người Địch Nhã Lan, Thạch Nham có hơi do dự, ánh mắt nóng bỏng quét lên trên đồng thể rung động lòng người của Địch Nhã Lan trong chốc lát, trong lòng có dự tính.

. . .

Màn đêm buông xuống.

Bên trong một sơn cốc kín đáo, Mục Ngữ Điệp cuộn mình trong cành lá rậm rạp trên một gốc cổ thụ, đổ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn lùm cây cách chỗ mình hơn mười mét.

Trong lùm cây kia, lá cây không ngừng rung động, từng tiếng hô kiềm nén nhẹ trầm thấp, đứt quãng truyền đến. . .

“Cẩu nam nữ!” Mục Ngữ Điệp cắn môi, oán hận chửi nhỏ.

Sau một tiếng hô dài, lùm cây dần dần yên tĩnh lại.

Vài phút sau, hai người Thạch Nham và Địch Nhã Lan, quần áo hỗn độn từ trong lùm cây kia đi ra.

Thạch Nham cước bộ trầm ổn, thần sắc lạnh nhạt, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trên tóc dài của Địch Nhã Lan dính đầy cọng cỏ, da thịt có chỗ ửng hồng, trong đôi mắt đẹp xuân sắc nhộn

“Lão Tam, người muốn mỹ nữ, hay là muốn huynh đệ bên ngoài sống sót?” Người cầm đầu nọ, hừ lạnh một tiếng.

Thanh niên nhỏ gầy kia xấu hổ cười cười, vội vàng nói: “Đại ca đừng nóng giận, ta chỉ nói giỡn thôi. Ta đương nhiên là lo lắng tánh mạng các huynh đệ, nữ nhân sao, chỗ nào mà không có, đúng không? Hà, lúc này chúng ta lấy được bảo bối trong động phủ của ‘Lôi dực ngân lang’, còn lo không có nữ nhân hưởng dụng sao, ha ha!”

“Các người còn không đi?” Tên Vô Giả đầu lĩnh kia, sắc mặt chợt phát lạnh, xem ra chuẩn bị động thủ.

“Liều mạng!” Dịch Nhã Lan tức giận quát một tiếng, cầm theo đoản kiếm sắp hạ thủ, hét lên: “Bên ngoài tất cả đều là yêu thú, cho dù chúng ta đi ra ngoài, cũng chỉ có đường chết!”

“Hắc hắc, các người có thể trốn đi xa, tốt nhất giúp chúng ta dẫn dắt yêu thú rời đi xa một chút, như vậy chúng ta mới an toàn.” Thanh niên hào phóng kia, cười ha ha: “Bằng không, người cho là các người có thể sống sót sao?”

“Lan tỷ, chúng ta đi ra ngoài.” Thạch Nham hít sâu một hơi, mà bình tĩnh lại, không đợi Dịch Nhã Lan nói thêm cái gì, một tay giữ chặt nàng, nói: “Đi mau, nhanh rời khỏi đây nói không chừng còn có thể thoát khỏi khu vực này.”

“Không thể...” Dịch Nhã Lan còn muốn nói gì nữa, lại bị Thạch Nham mạnh mẽ kéo ra ngoài.

Mục Ngữ Điệp đã sớm đứng lên, nhắm mắt theo sau đuổi kịp Dịch Nhã Lan.

Lúc thân thể mềm mại của nàng đi qua bên cạnh thanh niên nhỏ gầy kia, thì hắn còn vươn tay ra, cười hề hề sờ đến cái hông của nàng, nói: “Mỹ nữ, thông cảm nha, nếu có cơ hội gặp lại, chúng ta sẽ thân cận hơn.”

Trong mắt Mục Ngữ Điệp hàn quang chợt lóe, vội vàng bằng nhanh nhất tốc độ lao ra cửa động, nhưng vẫn bị tên nhỏ gầy kia, sờ soạng phần eo một hồi, trong lòng thống hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngoài động, ba hán tử cảnh giới Tiên Thiên khác, đã sớm chờ đến sốt ruột.

Vừa thấy ba người Thạch Nham đi ra, ánh mắt âm tà của ba hán tử quét lên người Dịch Nhã Lan, Mục Ngữ Điệp một hồi, mới lưu luyến tiến vào cửa động kia, chặc chặc lấy làm kỳ nói: “Đại ca, không nghĩ tới còn có hai vị mỹ nữ, Vô Hồn của đại ca thật sự là lợi hại, cách xa như vậy mà vẫn biết nơi này có sơn động, nếu không có Vô Hồn thần kỳ của đại ca, thật đúng là chúng ta không dám đi vào động ‘Lôi dực ngân lang’ tìm bảo bối.”

“Ha ha, lúc này chúng ta thu hoạch không nhỏ, lại còn có một quyển vũ kỹ Linh cấp! Trở lại Thần Hữu đế quốc, chúng ta chỉ dùng một quyển vũ kỹ Linh cấp, là có thể đối lấy những thứ sáu người chúng ta cần. Đến lúc đó, nữ nhân dạng nào mà chúng ta tìm không có!” Trong động đại hán hào phóng kia thấp giọng cười nói.

“Đều là Vô Hồn của đại ca thần kỳ, lại có thể dò xét ra dao động sinh mệnh ở chung quanh, thật lợi hại.”

Một bọn sáu người, cường ép chiếm lấy sơn động của ba người Thạch Nham, sau đó ở trong động nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Ba người các người, tốt nhất lập tức rút xa một chút, bây giờ chạy trốn chết còn kịp, bằng không chờ toàn bộ yêu thú tụ tập đến đây, các người chỉ có con đường chết!” Trong động, thanh âm tên đầu lĩnh lạnh như băng kia, không vội không chậm truyền đến: “Tiếp tục đứng ở cửa động, đừng trách ta không khách khí, trực tiếp xử lý các người.”

Dưới ánh trăng sáng tỏ, Thạch Nham khuôn mặt lạnh như băng, vẻ mặt hung ác nham hiểm.

Một tiếng yêu thú tru lên, từ bốn phương tám hướng truyền đến, đám yêu thú hiển nhiên biết khu vực này có người, đang từ từ tụ tập về phía bên này.

Dựa theo tình thế này, không bao lâu nơi này sẽ bị yêu thú vây quanh.

Lúc này, thoát đi ngược lại sẽ trở thành mục tiêu của yêu thú, cho dù là dẫn yêu thú tới địa phương khác, cuối cùng cũng trốn không thoát độc khẩu của yêu thú.

Thạch Nham trong lòng hiểu rõ, sở dĩ tên đầu lĩnh bên trong không có giết bọn hắc, chính là muốn để cho bọn họ chạy trốn chết, hy vọng bọn họ ba người có thể thu hút sự chú ý của yêu thú, để cho bọn hắc ở trong thạch động tránh thoát ải này.

“Đinh Nham! Vì sao không liều mạng với bọn chúng? Chúng ta đi ra, không phải cũng bị yêu thú giết sao? Chạy trốn, ngược lại sẽ chết vô ích, cũng không thể kéo bọn hắc theo!” Địch Nhã Lan nổi giận dưng dưng trừng mắt nhìn Thạch Nham.

Vì tránh phiền toái không cần thiết, từ lúc mới nhận thức, Thạch Nham đã nói cho mấy người hắc gọi là Đinh Nham, nhưng mà hai người Địch Nhã Lan và Mục Ngữ Điệp, đều rất ít khi gọi tên này.

Hôm nay Địch Nhã Lan hô đích danh tên của hắc, chứng tỏ nàng cực kỳ bất mãn với quyết định của Thạch Nham.

Mục Ngữ Điệp sắc mặt trắng bệch, buồn bã nói: “So với bị yêu thú ăn sạch sẽ, còn không bằng bị người ‘Ám Minh’ giết chết, Lan tỷ, chúng ta ở chỗ này tự sát đi, có chết cũng phải dẫn yêu thú lại đây.”

“Các người đến đây!” Thạch Nham cau mày, một tay cầm lấy một người, kéo hai người Địch Nhã Lan và Mục Ngữ Điệp đến góc chết của cửa thạch động, không để thân thể hai người lộ ra cửa động.

“Làm gì vậy?” Địch Nhã Lan vẻ mặt phẫn nộ, “Người thật sự muốn chạy trốn sao?”

“Chạy trốn? Ta giống như nói vậy sao?” Thạch Nham nhếch miệng cười lạnh, vẻ mặt dữ tợn, bỗng nhiên từ trong ngực lấy ra một cục sắt, giơ lên về phía hai nàng.

Địch Nhã Lan, Mục Ngữ Điệp ngẩn ngơ, chợt phản ứng lại, vẻ mặt đồng thời chấn động, cười lạnh rồi lặng lẽ rời xa cửa động kia.

Thạch Nham gật đầu, sau khi cảm thấy hai nàng tìm được vị trí tốt, đột nhiên từ bên cạnh nhanh chóng nhả đến phía cửa động kia.

Thân thể hắc xuất hiện ở trước cửa động, đột nhiên cầm cục sắt trong tay ném vào cửa động, thân thể nhanh chóng xẹt qua cửa thạch động.

“Ầm!”

Tiếng nổ mạnh dữ dội, đột nhiên từ trong thạch động truyền ra, một đồng lưỡi dao bén nhọn, ở trong động bay rít, trong đó có mấy chục lưỡi dao còn từ cửa động kia bay ra, bắn nhanh phá bụi cây bên ngoài cửa động thành mảnh nhỏ.

Tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương, đột nhiên từ trong động truyền ra.

“Lão Nhị!”

“Tiểu Tứ!”

“Lục đệ! Lục đệ à!”

“Đại ca, ta, ta trúng chiêu rồi!”

“...”

Trong thạch động, truyền ra tiếng gào thét đau đớn điên cuồng, mùi máu tươi nồng đậm cũng theo cửa động truyền ra.

Thạch Nham phát tay tới hướng Địch Nhã Lan, rồi tiến vào thạch động.

Đứng ở cửa động, mắt lạnh lùng nhìn thăm trạng trong động, Thạch Nham giọng mỉa mai nói: “Các vị, sáng khoái không?”

Trên mặt đất có ba người bị bắn thành tổ ong vò vẽ, toàn thân đều là lỗ máu, cái tên hắc tử hào phóng kia cũng ở trong đó, đầu cũng bị xuyên thủng.

Trong thạch động, chỉ còn lại đầu lĩnh, thêm tên thanh niên nhỏ gầy, còn có một hắc tử hơi béo.

Ba người này sở dĩ còn sống, là bởi vì bọn họ được ba người khác chắn, trên người tuy rằng cũng bị cầm lưỡi dao, nhưng không bị lưỡi dao của “Tinh lôi” bắn trúng chỗ yếu hại trí mạng.

Ba người còn sống, trên tứ chi đầy lỗ máu, bụng đầu lĩnh kia cũng có máu tươi đầm đìa, hiển nhiên thương tích không nhẹ.

Thạch động lớn như vậy, sau khi một quả “Tinh lôi” nổ mạnh, bọn họ ngay cả chỗ trốn cũng không có, nếu không có người che ở trước người bọn họ, vụ nổ như vậy sẽ không có một người sống sót.

“Ta muốn lột da ngươi!” Đại ca đầu lĩnh, con mắt trợn trừng, hận đến cực điểm.

“Tinh khí thật nồng đậm hà.” Thạch Nham thâm hít sâu một hơi, biểu tình hưởng thụ.

Lúc nói chuyện, cơ thể hắn bắt đầu co rút, thân thể chậm rãi khô quắt lại.

Một dòng khí âm lãnh, điên cuồng, băng hàn, thô bạo, chậm rãi từ trong thân thể hắn lượn lờ đi ra, hình thành đám sương màu trắng xám bao trùm toàn thân hắn.

37. Chương 37 - Giết!

Thạch Nham vừa đứng vào trong động, chưa làm cái gì đã cảm giác được tinh khí không ngừng từ ba xác chết mới kia bốc lên cuộn cuộn, tinh khí chui vào bảy trăm hai mươi cái huyết đạo trong thân thể hắn, khiến huyết đạo hắn cũng thấy hơi đau nhức.

Cứ tự nhiên mà Thạch Nham vận chuyển “Bạo Tẩu”, cơ thể khô quắt, thân hình vốn đã gầy còm, lại gầy thêm một vòng.

Một khí tức tà ác âm lãnh, điêu linh, từ trong sương trắng lượn lờ toàn thân hắn nhanh chóng tỏa ra, lan khắp toàn bộ thạch động.

Khí tức tà ác này, tựa như có lực lượng kỳ diệu mê hoặc lòng người.

Ba tên Võ Giả còn sống, không tự kìm được hút vào một ít sương trắng mờ mịt này, một cổ oán khí điên cuồng giết chóc, đột nhiên từ tận đáy lòng xuất hiện.

“Tiểu tử! Ta muốn lột da của ngươi!”

Đại ca đầu lĩnh quát lạnh một tiếng, trong lòng bàn tay đột nhiên nở rộ ra một đóa hoa anh túc yêu dị màu xanh xám, hoa anh túc kia hoàn toàn do Tinh Nguyên ngưng luyện thành trông rất sống động, ở lòng bàn tay hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được căng phồng lên.

Chỉ một chớp, hoa anh túc màu xanh xám đã to cỡ quạt hương bồ, giữa nhụy hoa có nhiều đốm hào quang băng hàn lạnh lẽo thấu xương, có lực lượng mơ hồ khuếch tán ra.

Theo cánh tay vung lên, một đóa hoa anh túc cỡ quạt hương bồ kia, lập tức từ trong lòng bàn tay hắn bay ra ngoài.

Đóa hoa anh túc, như mở cái miệng to hung tàn giống bồn máu, ập về phía Thạch Nham hung ác cắn tới, giống như phải nuốt đầu Thạch Nham vào giữa nhụy hoa.

“Hát!”

Thạch Nham gầm nhẹ một tiếng, từng đợt từng đợt lực lượng tiêu cực mới hút vào trong huyết, nhanh chóng bắt đầu ngưng luyện, từ trong lỗ chân lông toàn thân hắn tràn ra, nháy mắt ở trước người hắn ngưng hóa thành ba quỷ ảnh.

Quỷ ảnh trôi nổi tại trước người hắn, âm trầm đáng sợ, trong con mắt ẩn chứa oán hận vô cùng vô tận với thể gian.

“Lão Nhị! Tiểu Tử! Lục tử!”

Tên thanh niên nhỏ gầy kia, vẻ mặt hoảng sợ, ngơ ngác nhìn quỷ ảnh trôi nổi ở trước người Thạch Nham, không kìm được hoảng sợ kêu lên.

Ba quỷ ảnh, rõ ràng đúng là bộ dáng của ba cỗ thi thể mới trên mặt đất!

Đại ca đầu lĩnh cũng biến sắc, không khỏi lui lại một bước, nhưng lại không có thu hồi một đóa hoa anh túc yêu dị kia, vẫn chụp về phía đầu Thạch Nhanh, hung hăng cắn xuống dưới.

“Phá!”

Thạch Nham tung quyền, từng đợt từng đợt sương trắng lượn lơ ngừng luyện, đủ loại lực lượng tiêu cực như dòng suối nhỏ tụ tập lại, trở thành một ngân xà màu trắng xám, đột nhiên chui vào chính giữa nhụy hoa anh túc kia.

“Oành!”

Hoa anh túc căng cứng nổ tung, nhiều đốm sáng băng hàn, đột nhiên bắn nhanh ra, như yên hoa rực rỡ, yêu dị, thật quỷ dị.

“Cẩn thận!”

Đại ca đầu lĩnh kinh hô một tiếng, nhanh bước lên phía trước một bước, bảo vệ hai người khác, trong lòng bàn tay nhiều đốm dị quang lóe lên, lúc tiến lên ôm lấy, những quang điểm băng hàn đó bắn nhanh tới đó toàn bộ tiến vào trước ngực hắn.

Thạch Nham vẻ mặt lãnh khốc, tâm niệm khẽ động, trong thạch động u ám, toàn thân hắn thạch hóa, biến thành màu nâu tối, cứng rắn như sắt.

Mười mấy quang điểm băng hàn, “Bùm bùm” bắn tới trên người hắn, lại bị thân thể hắn sau khi thạch hóa ngăn cản hết, chỉ có âm hàn khí nhẹ nhẹ, xuyên thấu qua cơ thể thạch hóa, thấm thấu vào thân thể hắn.

Âm hàn khí này, nhanh chóng xông vào bên trong thân thể hắn, lại bị cơ thể sau khi thạch hóa của hắn triệt tiêu phần lớn lực lượng.

Chỉ chớp mắt, tay chân Thạch Nham đã khôi phục bình thường, không cảm giác được một chút băng hàn khí nữa.

“Đỉnh Nham!”

Địch Nhã Lan vọt vào, liếc mắt nhìn thấy một mình Thạch Nham đối mặt ba tên Vô Giả, nhin không được kinh hô một tiếng, quan tâm nói: “Người không sao chứ?”

“Dùng ‘Lam Ma Viêm’ ngăn cản tên đầu lĩnh, ta giết hai tên Vô Giả Tiên Thiên trước!”

Thạch Nham hồ hững phân phó một câu, tâm niệm lại động, ba quỷ ảnh trôi nổi ở trước người hắn, đột nhiên như sói đói chụp mỗi, mạnh mẽ phóng tới hướng ba người trong động.

Thạch động quá nhỏ, chỉ có thể khó khăn chứa mấy người này, thi triển ra công kích gì, địch nhân đều khó có thể thông qua di động mà tránh né, chỉ có thể miễn cưỡng chống cự.

Ba người trong động, vừa thấy quỷ ảnh đánh tới, đều có vẻ hơi hoảng sợ.

Đối với vật không biết, con người trời sinh sẽ cảm thấy sợ hãi.

Nhất là, ba quỷ ảnh này, một phút đồng hồ trước vẫn còn là huynh đệ của bọn hắn!

Ba người muốn tránh lui, lại phát hiện lưng đã kề sát lên vách nhanh thạch, không đường thoái lui.

“Không phải sợ!”

Đầu lĩnh đại ca hét lên một tiếng, ngực tiếp nhận nhiều điểm sáng băng hàn, bị hắn mạnh mẽ ép thành một đoàn, hóa thành một bức chắn ngân quang giá lạnh trong suốt, chắn trước ba người.

Thạch Nham trong lòng hừ lạnh một tiếng, tâm niệm lại động.

Ba quỷ ảnh, bị ngăn cản dừng lại ở trước ba người, cách bức chắn ngân quang kia, gương nanh múa vuốt làm ra tư thế cắn xé, oán khí trong mắt ba quỷ ảnh như vô cùng vô tận, đối diện ba người.

Đủ loại lực lượng tiêu cực, giống nhau hội tụ ở trong mắt ba quỷ ảnh, thông qua ánh mắt đối diện, chạy thẳng vào trong đầu ba người.

Bị lực lượng tiêu cực đánh sâu vào, trong chốc lát, ba người đột nhiên thấy mình thân ở Cửu U địa ngục, hình như có vô số lệ quỷ đối diện nhào tới, muốn đưa bọn họ kéo bọn họ vào địa ngục, vĩnh viễn không thể luân hồi.

Ba người vẻ mặt bị kiềm hãm, trên mặt đồng thời hiện lên biểu tình hoảng sợ khó hiểu.

“Lan tỷ! Hòa tan bức chắn băng hàn!” Thạch Nham hét to.

Địch Nhã Lan thân thể mềm mại run lên, không chút nghĩ ngợi, “Lam Ma Viêm” đã sớm chuẩn bị rời tay bay ra, hóa thành một con hỏa liệt điều linh hoạt, một đầu nhảy vào trong bức chắn ngân quang kia.

“Xuy xuy!”

Bức chắn ngân quang bị nhiệt độ cao hòa tan, bức chắn do Tinh Nguyên tên đó ngưng luyện thành, dưới Vô Hồn “Lam Ma Viêm” của Địch Nhã Lan, rõ ràng chống đỡ hết nổi, đột nhiên nứt ra một cái lỗ cỡ nắm tay.

Ba quỷ ảnh, như khói nhẹ, từ cái lỗ mới nứt ra chui vào, chia làm ba, phân biệt nhập vào thân thể ba người.

Thạch Nham đột ngột vọt tới trước.

Tinh Nguyên toàn thân điên cuồng rót vào cánh tay, khi cánh tay hấn đập nhanh tới, trong không khí lại truyền ra tiếng nổ nặng nề như núi lở!

Sương mù lượn lờ trên thiết quyền kia ngưng luyện thành hình bã rượu, hóa thành một tầng trạng thái dịch màu trắng xám, bao trùm tay hấn, làm cánh tay khô gầy kia của hấn dữ tợn đáng sợ, như lợi trảo của ác quỷ.

“Phốc!”

Tay Thạch Nham như lợi kiếm, trực tiếp xuyên thủng ngực tên hấn tử gây yếu từng đùa giỡn Mục Ngữ Điệp, quyền đầu đâm thủng thân thể người nọ, đánh mạnh lên vách đá nhanh thạch, đồng thời truyền ra tiếng nổ lớn.

“Tiểu tử muốn chết!”

Đầu lĩnh đại ca, có tu vi cảnh giới Nhân Vị, đã từ trong ác mộng tỉnh lại, vừa thấy lại có một huynh đệ chết thảm đương trường, không khỏi tức giận quát một tiếng, trong lòng bàn tay một đoàn cường quang màu bạc rực rỡ, nhanh chóng oanh kích lên ngực Thạch Nham.

Sức lực mạnh mẽ như bài sơn đảo hải, mang theo hàn khí băng hàn, nháy mắt bùng nổ ở ngực Thạch Nham.

“Đặng đặng đặng!”

Thạch Nham lui liền ba bước mới đứng vững.

Miễn cưỡng thừa nhận một kích toàn lực của cường giả Nhân Vị, hấn cảm thấy ngực hơi đau nhức, nhanh chóng cảm thụ và quan sát một chút, phát hiện thân thể vẫn bình yên vô sự.

Ngoài hàn khí băng hàn làm ngực hấn bế tắc đông cứng ra, một chút thương thế khác cũng không có.

“Thạch Hóa Vô Hồn” giai đoạn thứ hai, quả nhiên cường hãn!

Trong lòng cười ha ha, Thạch Nham vận chuyển Tinh Nguyên nhanh chóng lưu động trong gân mạch ở ngực. Tinh Nguyên như dòng nước ấm, khi chuyển động trong gân mạch, nhanh chóng giải trừ bế tắc đông cứng ở ngực.

Địch Nhã Lan cầm theo đoản kiếm xông lên, lúc này đã ở một chỗ chiến với đại ca đầu lĩnh kia, một con hỏa liệt điều kia do “Lam Ma Viêm” huyền hóa ra, trở thành trợ lực mạnh nhất cho nàng, cùng nàng vây công đại ca đầu lĩnh, chẳng những triệt tiêu toàn bộ băng hàn lực do người nọ ngưng luyện ra, còn hơi khắc chế vũ kỹ quỷ bí của người nọ.

“Các người không sao chứ?”

Mục Ngữ Điệp ôm cái mũi tiến vào, mùi máu tươi trong động quá nồng, nàng vừa tiến vào, thiếu chút nữa nôn ói.

“Chồng chất thi thể lại!”

Thạch Nham nhú mày phân phó một câu, không đợi Mục Ngữ Điệp trả lời, lại giống như lệ quỷ hình đồng vọt lên, nháy mắt đã đến trước người một gã Vô Giả cảnh giới Tiên Thiên còn đang trong ác mộng.

“Tiểu Ngũ!”

Đầu lĩnh đại ca sợ hãi biến sắc, đột nhiên hét ầm lên, vẻ mặt cấp bách.

Hắn làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được, Thạch Nham chỉ có tu vi cảnh giới Tiên Thiên mà miễn cưỡng thừa nhận một kích vừa rồi của hắn, chẳng những có thể sống sót, lại còn có sức chiến đấu tiếp!

Hắn chính là cảnh giới Nhân Vị nhị trùng thiên!

“Đại ca...”

Hắn thét một tiếng chói tai, Tiểu Ngũ bỗng nhiên tỉnh lại, theo bản năng kêu lên một tiếng.

Nhưng cũng chỉ là kêu một tiếng như vậy ...

Ngay sau đó, tiếng kêu của hắn liền im bật, sau lưng và thật mạnh lên vách đá nham thạch, thất khổng đổ máu.

Thạch Nham toàn bằng lực lượng khủng bố sau khi vận dụng “Bạo Tẩu”, thân thể như núi đẩy, trực tiếp đung chết người này lên vách đá nham thạch, cốt cách toàn thân tên này bị va chạm vỡ vụn mà chết.

“Tiểu Ngũ!”

Đại ca đầu lĩnh đau thương kêu lên, trơ mắt nhìn một đám huynh đệ bị giết, lần đầu tiên hắn thấy hối hận.

– Hối hận vì trêu chọc tên sát tinh Thạch Nham này, hối hận vì tiến vào U Âm sâm lâm.

“Mục tiểu thư! Chồng thi thể lại!”

Thạch Nham quay đầu hung hăng trừng mắt liếc nhìn Mục Ngữ Điệp thất kinh, lạnh nhạt nói: “Không muốn chết, nhanh động thủ!”

Mục Ngữ Điệp thân thể mềm mại run lên, dưới ánh mắt lạnh lùng băng hàn của Thạch Nham, nàng cũng cố không ghét thi thể máu tươi đầm đìa, không thể không ngồi xổm xuống bắt đầu thu thập, đưa thi thể vụn nát đến một góc, lần lượt xấp chồng lên.

“Địch Nham! Hỗ trợ!”

Địch Nhã Lan kinh kêu một tiếng, “Tên này Tinh Nguyên hùng hậu, trong thời gian ngắn ta thu thập không được hắn!”

Yêu thú ngoài thạch động càng lúc càng nhiều, tiếng gào liên tục vang lên, xem ra không bao lâu, trong sơn cốc này sẽ nhét đầy yêu thú, Địch Nhã Lan biết thời gian quý giá, phải sớm xử lý đại ca đầu lĩnh.

“Đến đây!”

Thạch Nham xông lên trước, lại đột nhiên chắn trước người Địch Nhã Lan, ngay mặt đối diện đại ca đầu lĩnh kia.

“Ầm!”

Ngân quang trong tay đại ca đầu lĩnh nổ rộ, lại là một kích mạnh mẽ đánh mạnh lên ngực Thạch Nham.

“Hắc hắc!”

Thạch Nham dữ tợn cười lạnh, ỷ vào “Thạch Hóa Vô Hồn” đến giai đoạn thứ hai, cứng rắn lại thừa nhận một kích này nữa, bức bách lưng của đại ca đầu lĩnh tựa vách tường nham thạch, không còn có đường lui.

“Lam Ma Viêm” ngưng hóa thành hỏa liệt điều, thừa cơ từ bên cạnh bay qua, chân đạp lên bả vai của đại ca đầu lĩnh kia.

Từng đợt từng đợt hỏa viêm, như dây leo quấn quanh bả vai đại ca đầu lĩnh, bờ vai của hắn lập tức truyền đến mùi cháy khét, uy lực hỏa viêm càng lúc càng lớn, từ bả vai hắn lại quấn xuống thắt lưng, đốt cháy chỗ yếu hại của hắn.

“A!”

Đại ca đầu lĩnh kêu lên thảm thiết thê lương, điên cuồng oanh kích Thạch Nham, muốn Thạch Nham mở ra chỗ hổng, từ trong thạch động chạy đi.

“Là các người cứ dồn ép, muốn tiến vào đây, bây giờ còn muốn chạy? Hắc hắc, đã muộn!”

Thạch Nham khởi động Ô Quang Thuần, vận dụng “Thạch Hóa Vô Hồn”, cười lạnh thừa nhận oanh kích điên cuồng, thân hình gầy yếu giống như bàn thạch vụn nằm, mặc cho mưa đánh gió thổi, vẫn cứ sừng sững bất động.

Địch Nhã Lan bên cạnh, đoản kiếm thuận thế đưa qua, đâm thủng một chân của đại ca đầu lĩnh kia.

“Cho ta một con đường sống! Trên người ta có bảo vật trộm được từ trong động của ‘Lôi dực ngân lang’, chỉ cần các người buông tha ta, toàn bộ đều cho các người! Cầu các người!” Đại ca đầu lĩnh nhe răng trợn mắt kêu thảm, cầu xin Thạch Nham thủ hạ lưu tình.

“Bảo vật ta muốn! Mạng của người, ta cũng muốn!”

Thạch Nham nhếch miệng cười lạnh, trên người một tầng sương mờ trắng xám, đột nhiên bao lấy người này, lúc tên này hoảng sợ kêu lên thì một ngón tay đâm xuyên qua yết hầu của hắn.

Đầu lĩnh đại ca hai mắt tinh quang nhanh chóng ảm đạm, thân hình tựa lên vách tường, từ từ trượt xuống dưới.

Không có liếc nhìn hắn lâu, Thạch Nham quay đầu trừng mắt nhìn Mục Ngữ Điệp, thấp giọng hừ lạnh nói: “Thật sự là phiền toái, bây giờ còn chưa xử lý xong.”

Mục Ngữ Điệp cố nén khó chịu trong lòng, đang chống chất đồng thi thể, nhưng mà nàng thích sạch sẽ, có thể làm như vậy đã không dễ dàng, còn muốn nàng có hiệu suất cao, đó là không thể.

Hừ một tiếng, Thạch Nham cũng không nói nhiều, cau mày, máu tươi đầy tay bắt đầu chống từng khối cổ thi thể lên, âm thanh lạnh lùng nói: “Yêu thú tụ tập vào sơn cốc, có thể còn sống hay không thì phải xem ý trời.”

...

38. Chương 38 - Vũ Kỹ Linh Cấp

Dưới tác dụng thần bí Vô Hồn của Thạch Nham, những thi thể đó chẳng những toàn thân khô quắt, mà ngay cả máu tươi trên người bọn họ, đều trong thời gian ngắn đông đặc lại.

Máu tươi đông đặc lại, mùi máu tươi trong động cũng sẽ không cay mũi nữa.

Nhưng Thạch Nham vẫn lo lắng.

Cần nhắc một hồi, hắn lại vội vàng từ trong túi mang theo lấy ra một bao dược phấn, không chút do dự rải dược phấn này vào trong thạch động.

Dược phấn tên là “Tĩnh phấn”, có lực thẩm hút rất mạnh, nó có thể hấp thụ ngăn cản tạp chất bên trong không khí, bao gồm độc tố, mùi máu tươi nồng, các loại khói độc.

Một bao “Tĩnh phấn” tản ra, mùi máu tươi trong thạch động, quả nhiên biến mất một cách thần kỳ.

“Tĩnh phần” này trôi nổi giữa không trung, thấm hút hết hơi máu, rồi biến thành một viên tròn màu máu tươi thật nhỏ, giống như từng giọt máu tươi bị rút nhỏ hơn mười lần.

“Ta đi tìm vật che lại.”

Thấy mùi máu tươi trong thạch động đã được khổng chế, Thạch Nham vẫn không dám thả lỏng, lại lặng lẽ đi đến cửa động, thông thả kéo bụi cây diệp và nhánh cây hai bên đến cửa động.

Tuy rằng sáu người kia trước đó mạnh mẽ chiếm lấy sơn động, nhưng cũng biết cửa động cần có vật gì che lấp lại, cho nên bọn họ cũng không có phá hư bụi cây và nhánh cây ngoài thạch động.

Nhưng mà bị “Tĩnh lõi” bắn trúng, bụi cây ở cửa động lại bị phá tan tành, nhưng mà hai bên cửa động lại không bị ảnh hưởng.

Thạch Nham cần phải làm, chính là đưa bụi cây đến chính giữa cửa động che lấp nó lại.

Hô hấp đều đều, Thạch Nham nín thở tập trung, thật cẩn thận kéo từng tác những bụi cây đó đến cửa động, sợ yêu thú ngoài động sẽ phát hiện dị trạng chỗ này.

Một tiếng lại một tiếng yêu thú rống lên, càng lúc càng đông đúc, ở bên ngoài sơn cốc, cũng không biết đã tụ tập bao nhiêu yêu thú.

Thạch Nham khuôn mặt bình tĩnh, vẻ mặt trang nghiêm, trên trán có lấm tấm mồ hôi chảy ra, ngay cả lưng cũng đã ướt đầm.

Khi hắn kéo một bụi cây to cuối cùng đến cửa động, cánh tay hắn đã run nhẹ lên, tựa như cực kỳ cố sức.

“Làm sao vậy?” Địch Nhã Lan thở nhẹ.

“Không sao, chỉ có chút mệt.”

Thạch Nham lắc lắc đầu, sắc mặt có chút trắng bệch, trầm ngâm một lát, mới nói: “Lát nữa cô cẩn thận chút, nếu chúng ta bị yêu thú phát hiện, cô phải bảo vệ cửa động!”

Địch Nhã Lan gật đầu, quan tâm nói: “Ta hiểu ... Rốt cuộc ngươi làm sao thế? Vừa rồi ta còn tận mắt thấy ngươi mạnh mẽ chống cự cao thủ cảnh giới Nhân Vị kia, vì sao bây giờ ngươi lại...”

“Chính là vì mạnh mẽ chống cự hắn, ta mới suy yếu như vậy.” Thạch Nham ở tại chỗ khoanh chân ngồi xuống, nhưng không giải thích thêm gì.

Trong thời điểm máu chốt này, vậy mà hắn lại nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi.

Đây là tác dụng phụ của “Bạo Tẩu” phát tác...

Mỗi một lần thi triển “Bạo Tẩu” xong, thân thể hắn đều thừa nhận áp lực cực lớn.

Vũ kỹ “Bạo Tẩu” cần thôi phát ra đủ loại lực lượng tiêu cực trong huyết đạo, lực lượng kia là thanh kiếm hai lưỡi, có thể khiến hắn trong khoảng thời gian ngắn có được thực lực vượt qua cảnh giới bản thân, nhưng sau đó cũng sẽ khiến hắn mỗi một không chịu nổi.

Dù sao, những lực lượng tiêu cực đó, quá mức tà ác quỷ dị...

Lúc những lực lượng đó từ trong huyết đạo hắn tràn ra, đã tổn thương thân thể hắn, sau khi trạng thái “Bạo Tẩu” chấm dứt, cảm giác mỗi một của thân thể hắn sẽ như thủy triều áp tới, làm thân thể hắn nhanh chóng suy yếu đi.

Ngồi ở đằng kia, Thạch Nham tay chân vô lực, huyết đạo toàn thân cũng đang cực kỳ đau đớn.

Một thân tinh khí của sáu cỗ thi thể mới, toàn bộ chảy nhanh vào trong huyết đạo hắn, làm cho trong huyết đạo hắn tràn đầy lực lượng tinh khí cuộn cuộn, lúc huyết đạo đang cấp tốc tinh lọc những tinh khí đó, thì đủ loại lực lượng tiêu cực cũng sẽ thừa cơ phát tác, chậm rãi ăn mòn tâm trí của hắn.

Giờ này khắc này, một thân lực lượng của hắn không phát huy ra được, trong huyết đạo nội còn tại tinh lọc đám tinh khí đó, nếu tinh thần lại bị kéo căng, thân thể sẽ không khôi phục lại được.

Bởi vậy, hắn sáng suốt lựa chọn cái gì cũng không quản nữa, ngay tại chỗ tĩnh tâm khôi phục.

Hai người Dịch Nhã Lan, Mục Ngữ Điệp, thấy hấn nhắm mắt khôi phục, cũng đều có vẻ mặt nghiêm túc, bắt đầu ở trong động chăm chú quan sát cẩn thận động tĩnh bên ngoài.

Từng con yêu thú hoạt động trong sơn cốc, thậm chí có yêu thú ngay phụ cận cửa động các nàng, hình như đang tìm kiếm cái gì.

Mục Ngữ Điệp, Dịch Nhã Lan hai người lo lắng đề phòng canh giữ ở cửa động, không dám có chút thả lỏng.

Dịch Nhã Lan lại nắm chặt đoản kiếm, xuyên qua khe hở bụi cây điệp che cửa động, cảnh giác chăm chú nhìn về phía trước, sợ sẽ có yêu thú nào đó đột nhiên mò đi tới.

Hai người đều biết khứu giác của yêu thú rất linh mãnh, trong lòng lo lắng đám yêu thú đó có thông qua mùi máu tươi tìm đến không, các nàng cũng hiểu chỉ cần có một con yêu thú phát hiện sơn động này thì các nàng nhất định phải tử thủ vững cửa động.

“Đặng! Đặng!”

Một con chó ba đầu đang lắc lắc ba cái đầu thật lớn của nó, hình như phát hiện cái gì, không vội không chậm đi về hướng bên này, sáu con mắt trên ba cái đầu của nó, đang tuần tra chung quanh, như là có phát hiện...

Không xong!

Dịch Nhã Lan đột nhiên biến sắc, lại nắm chặt đoản kiếm trong tay hơn, trong lòng bàn tay cũng có mồ hôi ứa ra, mắt sáng không chớp mắt không di chuyển nhìn chăm chăm Tam đầu khuyển kia, một khắc cũng không dám thả lỏng.

Dịch Nhã Lan rất khẩn trương, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng tùy thời chiến đấu.

Tam đầu khuyển là yêu thú cấp ba, ngang với cường giả nhân loại cảnh giới Nhân Vị.

Đây là một loại yêu thú có khứu giác cực kỳ nhạy bén, mùi máu tươi trong thạch động, có lẽ có thể tránh được khứu giác yêu thú khác, nhưng không nhất định có thể tránh khỏi Tam đầu khuyển này.

Bởi vì khẩn trương, lỗ chân lông toàn thân Dịch Nhã Lan tựa như đều dựng đứng lên, cầm đoản kiếm trong tay cũng hơi run run, – đây là dấu hiệu Tinh Nguyên lực lưu động nhanh trong gân mạch.

“Ngao!”

Nhưng vào lúc này, từ cách đó không xa truyền đến tiếng Lôi dực ngân lang tru lên, tiếng tru này vang vọng toàn bộ sơn cốc, đè xuống toàn bộ tiếng rống của tất cả yêu thú.

“Ta là Cam Kiêu của Dược Vương Cốc, ta đến U Âm sâm lâm chỉ để hái thuốc, không hề tiến vào động phủ của ngươi! Lôi dực ngân lang, ta biết ngươi lợi hại, nhưng mà Cam Kiêu ta cũng không sợ ngươi, nếu ngươi dám tiếp tục đại khai sát giới với người của ta, thì đừng trách ta không khách khí!” Một thanh âm âm hàn, đột nhiên từ phía cực xa truyền đến.

“Ngao!”

Tiếng tru của Lôi dực ngân lang lại một lần vang lên.

Một con Tam đầu khuyển sắp đi vào cửa động nơi ba người Thạch Nham, đột nhiên ngừng lại.

Nó dừng lại tại chỗ một lát, rồi đột nhiên quay đầu, nhanh chóng chạy về hướng Lôi dực ngân lang tru lên.

Từng con yêu thú tụ tập ở trong sơn cốc, dưới tiếng Lôi dực ngân lang tru lên, cũng đều từ trong sơn cốc rời đi, bắt đầu tụ tập tới hướng Lôi dực ngân lang.

Lôi dực ngân lang và Cam Kiêu, chắc là đang tranh tài...

Dịch Nhã Lan thân hình mềm nhũn, ngồi xuống tại chỗ, toàn thân đầy mồ hôi lạnh.

Chỉ cần kia Tam đầu khuyển đi đến phía trước mấy chục mét nữa, sơn động này tất nhiên sẽ bị bại lộ, một khi Tam đầu khuyển phát hiện sơn động này, yêu thú khác trong sơn cốc khẳng định cũng sẽ ồ ạt tiến vào.

Thật sự đến nước đó, ba người các nàng tuyệt đối trốn không thoát độc khẩu của yêu thú!

“Lan tử, tử không sao chứ?” Mục Ngữ Điệp cầm khăn tay dính máu, lau cái trán đầy mồ hôi, cũng dựa lưng vào vách tường ngồi xuống.

“Không sao.” Địch Nhã Lan cười khẽ một chút, cảm thán nói: “Vận khí của húng ta thật đúng là tốt, nếu Lôi dực ngân lang không chú ý Dực vương Cam Kiêu, đột nhiên triệu hồi yêu thú tụ tập lại, sợ là chúng ta thật sự sẽ lành ít dữ nhiều.”

“Ừm, vừa rồi ta cũng bị dọa chết khiếp.” Mục Ngữ Điệp khuôn mặt xinh cũng có chút tái nhợt, buồn bã nói: “Ta cũng chuẩn bị cho việc tự sát.”

“Không đến bước cuối cùng, không được có ý niệm này trong đầu.”

Thạch Nham hừ một tiếng, đột nhiên mở mắt, nhú mày nói: “Các người nhân rồi vô sự, lục lọi trong túi trên sáu người kia, xem rốt cuộc bọn hần tử trong động Lôi dực ngân lang trộm ra cái gì.”

Ánh mắt Địch Nhã Lan sáng lên, tinh thần lại phấn chấn, thở nhẹ nói: “Không sai! Lôi dực ngân lang chính là yêu thú cấp bảy, ở U Âm sâm lâm chính là tồn tại cao nhất! Nghe nói nó có trí tuệ rất cao, ở U Âm sâm lâm giết không ít Vô Giả lợi hại, góp nhặt rất nhiều bảo vật của Vô Giả để trong động, thứ trộm ra từ trong động của nó, nhất định là bất phàm!”

“Ta nghe nói có phương pháp tu luyện của một loại vũ kỹ Linh cấp ...” Thạch Nham thần nhiên nói.

“A!” Địch Nhã Lan vẻ mặt tươi cười, đôi mắt hào quang rạng rỡ, “Vũ kỹ Linh cấp đúng là cực kỳ rất thừa thớt, ngay cả hoàng thất Liệt Hỏa đế quốc chúng ta, vũ kỹ Linh cấp cũng chỉ có năm loại mà thôi. Một loại phương pháp tu luyện của vũ kỹ Linh cấp, tuyệt đối là vô giá, thậm chí khả năng gây nên trường chém giết tranh đoạt của đại gia tộc.”

“Các người lục soát kỹ đi.” Gật đầu, Thạch Nham như đắm chiêu một lần nữa nhắm mắt lại.

Hắn đương nhiên biết sự trân quý của vũ kỹ Linh cấp.

Trong Liệt Hỏa đế quốc, Thần Hữu đế quốc, Thương Minh, Vô Giả đột phá đến cảnh giới Địa Vị, Niết Bàn đại khái có khoảng trăm người, nhưng trong trăm người này, Vô Giả có được Linh cấp vũ kỹ, cũng chỉ có một phần tư!

Trong một phần tư người đó, còn có người tu luyện vũ kỹ Linh cấp là cùng loại.

Nghe nói, trong toàn bộ Liệt Hỏa đế quốc, Thần Hữu đế quốc, Thương Minh, hiện nay xuất hiện Linh cấp vũ kỹ cũng chỉ có mười tám loại!

Mà mỗi một loại Linh cấp vũ kỹ, đều ở trong tay các thế lực cường đại, hoặc là trên người cường giả, một số tên hoành hành một phương.

... Thí dụ như Thạch gia.

Thật ra Thạch gia có không ít các loại Phàm cấp, Huyền cấp, nhưng vũ kỹ Linh cấp lại chỉ có một loại, được gia chủ Thạch gia Thạch Kiên coi như trân bảo, ngay cả con cháu Thạch gia, cũng không biết hẩn giấu loại vũ kỹ Linh cấp này ở nơi nào.

“Chúng ta thật sự là có được vận may cực lớn.”

Trong mắt Địch Nhã Lan tràn đầy ý mừng, cao hứng phấn chấn tìm kiếm trong túi đầu lĩnh đại ca, một hồi đã mở tung cái túi.

Ngân quang chói lọi, đột nhiên từ trong túi phóng ra, thạch động vốn u ám, nhưng lại lập tức sáng ngời như ban ngày!

“Ồ!”

...

39. Chương 39 - Thiên Địa Nhân Tam Hỏa

Ba viên tinh thể, một viên là hình thoi, hai viên còn lại là hình trứng, đều lóng lánh trong suốt, giống như thủy tinh thuần khiết không tỳ vết, cũng có từng đợt dao động kỳ dị từ giữa tỏa ra.

Rất hiển nhiên, trong ba viên tinh thể này, nhất định ẩn chứa năng lượng bất phàm.

“Yêu tinh!”

Địch Nhã Lan kinh hô một tiếng, sắc mặt vui mừng.

“A!”

Mục Ngữ Điệp cũng thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói: “Xem ra vận khí chúng ta thật sự rất tốt, thế mà lại có được yêu tinh. Ha ha, nếu chúng ta có thể còn sống đi ra ngoài U Âm sâm lâm, chỉ bằng ba viên yêu tinh này, nửa đời còn lại của chúng ta cũng không cần lo âu gì.”

Địch Nhã Lan ngồi xuống, cẩn thận nhìn tỉ mỉ ba viên tinh thể kia, hồi lâu mới nói: “Chắc là yêu tinh trên người yêu thú cấp sáu, nhưng ta không nhìn ra là từ trên người yêu thú nào.”

“Lan tỷ, ta nghe nói yêu thú có thể trực tiếp hấp thu năng lượng của yêu tinh, nhưng ba viên yêu tinh nếu thuộc về Lôi dực ngân lang, vì sao nó không có hấp thu ba viên yêu tinh này, để tăng cường thực lực của mình chứ?”

“Nghe nói trước đó không lâu Lôi dực ngân lang sinh tiểu lang, Lôi dực ngân lang con nếu muốn trưởng thành nhanh chóng, biện pháp tốt nhất là hấp thu năng lượng của yêu tinh. Nếu lời đồn là sự thật, ta nghĩ ba viên yêu tinh trên người yêu thú cấp sáu này, chắc là chuẩn bị cho chú Lôi dực ngân lang con.”

“Hóa ra là như vậy a.”

“Năng lượng ẩn chứa trong yêu tinh, là tài liệu tu luyện tốt nhất cho Luyện Dược Sư và Luyện Khí Sư, những tên này chỉ liếc qua yêu tinh là có thể đủ phán đoán ra yêu tinh đến từ loại yêu thú nào. Ừm, ba viên yêu tinh, vừa khéo ba người chúng ta mỗi người một viên, thế nào?”

“Ta cũng không làm cái gì, hay là khỏi đi.”

Mục Ngữ Điệp lắc lắc đầu, đôi mắt liếc qua Thạch Nham đang nhắm mắt tu luyện, “Ta cảm thấy, hai người các ngươi chia nhau được rồi, ta không cần. Nếu không có ta, các ngươi cũng sẽ không bị nguy hiểm như vậy. . .”

“Chờ tiểu tử kia tỉnh lại, chúng ta nói chuyện chia thế nào.” Địch Nhã Lan nhú mày, lại cúi đầu bắt đầu lục túi tiếp.

“Ồ!”

Lại là một tiếng thở nhẹ, Địch Nhã Lan từ trong túi trên mặt đất, cầm lấy một bình ngọc trong suốt, nhìn trong bình ngọc có chất lỏng màu đỏ rực, rồi suy nghĩ xuất thần.

Chất lỏng trong bình ngọc, giống như từng đợt hỏa viêm, theo Địch Nhã Lan lay động, chất lỏng kia cũng đong đưa theo, như ngọn lửa nhỏ liên tục lắc lư, rất thần kỳ.

Địch Nhã Lan giống như nhớ tới cái gì, ngơ ngác nhìn chất lỏng trong bình ngọc.

Hồi lâu sau, thân thể mềm mại của Địch Nhã Lan run lên, đột nhiên kinh hô: “Địa tâm hỏa dịch!”

“Chúc mừng Lan tỷ!”

Mục Ngữ Điệp sửng sốt một chút, cũng đột nhiên phản ứng lại, kinh hỉ nói: “Lan tỷ, thứ này thật đúng là rất có ích cho người! Thật không nghĩ tới chuyện này Lan tỷ thu hoạch lớn như vậy, chẳng những thức tỉnh Võ Hồn, còn có được Địa tâm hỏa dịch.”

Địch Nhã Lan vui mừng không tự kìm hãm được, hưng phấn liên tục gật đầu, lắc lắc bình ngọc trong tay, nói năng lộn xộn: “Ta, ta cũng không đoán được sẽ có chuyện tốt này, ha ha, Địa tâm hỏa dịch đó!”

Thạch Nham đang yên lặng điều tức thân thể, vừa lúc chấm dứt tu luyện ba vòng đại chu thiên, nghe vậy trong lòng khẽ động, trợn mắt hỏi: “Địa tâm hỏa dịch? Cái này và cô có liên quan gì sao?”

“Ồ? Thế mà người không biết Địa tâm hỏa dịch sao?” Dịch Nhã Lan ngạc nhiên kêu một tiếng, “Người cái tên này, sao lại không biết những kiến thức thông thường đó chứ? Rốt cuộc có phải người là Vô Giả hay không vậy?”

Thạch Nham hờ hững, nói: “Nói nghe một chút.”

“Người có biết Thiên Địa Nhân ba loại hỏa diễm không?”

“Không rõ lắm.”

“Sao, ngay cả cái này người cũng không biết?”

“Ừm.”

Dịch Nhã Lan cười khở lắc lắc đầu, làm bộ dáng không có biện pháp với Thạch Nham.

Dừng một chút, nàng mới chậm rãi giải thích: “Thiên Địa Nhân ba loại hỏa diễm, là chỉ Nhân hỏa, Địa hỏa, Thiên hỏa. Trong đó Nhân hỏa, đó giống như ‘Lam Ma Viêm’ của ta, là hỏa viêm kỳ lạ trong thân thể nhân loại Vô Giả, Nhân hỏa là căn bản tu luyện của Luyện Dược Sư và Luyện Khí Sư. Mỗi một tên Luyện Dược Sư và Luyện Khí Sư cảnh giới cao thâm, trong thân thể đều sẽ có một loại Nhân hỏa, chỉ có như vậy mới có thể lĩnh ngộ kỹ xảo luyện dược, luyện khí đến mức cao thâm.”

Thạch Nham gật đầu, không có trả lời, tiếp tục nhìn nàng.

Dịch Nhã Lan trầm ngâm một chút, lại nói: “Địa Hỏa cùng Thiên hỏa, là hỏa viêm tồn tại trong thiên địa, thí dụ như ‘Địa tâm chi hỏa’ trong Địa Tâm vạn tượng, lại thí dụ như ‘Vạn năm hỏa sơn tâm viêm’ trong lòng Vạn Năm hỏa sơn, Địa Hỏa và Thiên hỏa, chính là do tự nhiên hình thành, chỗ khác nhau là một loại có ý thức, một loại không có ý thức.”

“Lời này có ý gì?” Thạch Nham bắt đầu hứng thú.

“Hỏa viêm tự nhiên không có ý thức, xưng là Địa Hỏa, loại hỏa viêm này người có thể coi nó như một loại bảo vật, giống như là khoáng thạch trân quý nào đó. Nhưng Thiên hỏa lại khác, Thiên hỏa giống với chúng ta, có được sinh mệnh ý thức, sẽ suy nghĩ, có trí tuệ, hơn nữa có được lực lượng kỳ dị, đây là một loại sinh mệnh thể đặc thù thần kỳ nhất thế gian, gần như sẽ không bị vãn diệt. . . . Có Thiên hỏa, lúc Thần Âm đại lục hình thành là đã tồn tại.”

Trên khuôn mặt Thạch Nham biểu tình vẫn lãnh đạm, trong lòng lại như dấy lên sóng to gió lớn.

Hắn không phải người thế giới này, những tri thức hắn biết hoàn toàn khác biệt với thế giới này.

Trước đó, hắn chưa từng nghĩ tới hỏa viêm lại có thể có sinh mệnh, còn có thể suy nghĩ, có trí tuệ cực cao.

Dịch Nhã Lan vừa nói như vậy, hắn càng nhận thức sâu sắc hơn chỗ thần kỳ của thế giới này.

“Ừm.” Mặc Triều Ca vuốt cằm, phân phó nói: “Tiếp tục canh giữ, ta không tin bọn họ không xuất hiện.”

“Tam gia, bọn họ có thể bị yêu thú giết trong U Âm sâm lâm không?” Cường Sâm do dự một chút, nói: “Nghe nói sau khi chúng ta rời đi, yêu thú ở khu vực kia càng điên cuồng hơn, rất nhiều Vô Giả lẫn lộn ở khu vực đó, đều truyền ra tin người chết. Vài tên bọn chúng chậm chạp không đi ra, nói không chừng đã sớm bị yêu thú xử lý.”

“Cũng có thể.”

Bất ngờ, Mặc Triều Ca cũng không có phản bác, chỉ gật đầu, mới nói: “Nhưng mà nếu bọn họ không có bị yêu thú giết chết, ngược lại thừa dịp chúng ta không để ý chuẩn tới Thương Minh, đến lúc đó chúng ta sẽ hối hận không kịp! Người. . . Biết ý của ta không?”

“Hiểu được! Bây giờ ta tiếp tục giám sát!” Cường Sâm vẻ mặt run sợ, vội vàng xoay người rời đi.

Mặc Triều Ca cau mày, nói với Minh Nguyệt sứ bên cạnh: “Chúng ta đợi một tháng nữa, nếu bọn chúng còn không ra, có thể đã thật sự chết ở bên trong, người thấy thế nào?”

“Ừm, ta không ý kiến.” Minh Nguyệt sứ đồng ý, trầm ngâm một chút, nói: “Ta thu được tin tức, Được vương Cam Kiêu và Lôi dực ngân lang còn đang giao chiến trong U Âm sâm lâm, nhưng mà U Âm sâm lâm yêu thú rất nhiều, Cam Kiêu hình như đã bắt đầu rút lui. Yêu thú trong U Âm sâm lâm, hôm nay đều tụ tập ở bên cạnh Lôi dực ngân lang, còn đang đuổi giết Được vương Cam Kiêu cùng những người hỗ trợ, khu vực ban đầu kia, thật ra vẫn xem là tương đối an toàn.”

“Người nói. . . Bọn chúng có thể còn sống?” Mặc Triều Ca hỏi.

“Khả năng còn sống rất lớn.” Minh Nguyệt sứ nói: “Khu vực kia, rất nhiều Vô Giả đã bị giết, không có bị giết cũng đều sớm bị sợ dọa chạy ra, chỉ cần các nàng vận khí không phải quá kém, chắc là có thể còn sống đi ra U Âm sâm lâm.”

“Hy vọng bọn chúng còn sống!” Ba Nạp Đức của Lão Nha dong binh đoàn, trong mắt tràn đầy oán hận, âm lãnh nói: “Ta sẽ làm cho bọn họ hối hận khi sinh ra thế giới này.”

Minh Nguyệt sứ ánh mắt sắc bén chợt lóe, thản nhiên nói: “Người họ Mục ta muốn mang đi.”

“Cái tên gầy ốm trong chốc lát phải giao trước cho ta, hấn trộm đồ của Mặc gia chúng ta, trước hết ta muốn lấy được vật đó, sau đó tùy tiện người xử lý.” Mặc Triều Ca liếc mắt Ba Nạp Đức, ôn hoà nói.

Ba Nạp Đức trầm mặc, không có trả lời, không biết có tâm tư gì.

.

Thạch Nham cẩn thận đi trong khu vực đá lởm chởm, một khắc cũng không dám thả lỏng.

Mục Ngữ Điệp cùng Dịch Nhã Lan ở phía trước, thấp giọng nói chuyện với nhau, không biết đang nói cái gì.

“Đỉnh Nham.” Đột nhiên, Mục Ngữ Điệp ngừng lại, quay đầu nhìn về phía hấn.

“Sao?” Thạch Nham vẻ mặt kinh ngạc, hơi chút thả lỏng cảnh giác, “Có chuyện gì?”

“Người là người Thương Minh thật không?” Mục Ngữ Điệp do dự một chút, tùy ý hỏi.

“Ừm.”

“Người là một người tu luyện sao?”

“Ừm.”

“Dọc theo đường đi, người giúp đỡ ta không ít, ta muốn tiến cử người cho một người, nếu người có thể được hấn coi trọng, việc này đối với việc tu luyện của người trong tương lai sẽ vô cùng hữu ích, thế nào?” Mục Ngữ Điệp vẻ mặt nghiêm nghị, đôi mắt sáng ngời, sáng quắc nhìn hấn.

Thạch Nham sững sờ một lát, hồi lâu, mới lắc lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Ý tốt của Mục tiểu thư ta xin nhận, nhưng ta là người không thích bị người khác ràng buộc.”

Hấn hiểu, Mục Ngữ Điệp là tính đề cử hấn cho một cường giả, hoặc là thế lực lớn nào đó.

Ở thế giới này, Võ Giả độc lai độc vãng cũng có, nhưng mà đa số người tu vi cao siêu, không cần dựa vào thế lực nào cũng có thể muốn làm gì thì làm.

Nhưng đại đa số Võ Giả, đều đã lựa chọn gia nhập một ít thế lực lớn, hoặc là vào đại gia tộc nào đó.

Bởi vì những thế lực lớn, đại gia tộc nắm giữ tài nguyên tu luyện phong phú, có vũ kỹ hoàn thiện cùng tài liệu tu luyện, còn có cao thủ chỉ đạo, mấy thứ này đều có thể khiến một gã Võ Giả đột phá bình cảnh nhanh hơn, bước vào cảnh giới rất cao.

Nhưng mà, một ít thế lực lợi hại chân chính, gia tộc cường đại, bình thường rất ít khi tuyển nhận người lai lịch không rõ. Không ai tiến cử, muốn đi vào thế lực lớn này tu luyện, quả thật là cực kỳ khó khăn.

Mục Ngữ Điệp hiển nhiên là quen biết nhân vật trọng yếu của thế lực lớn nào đó, nàng có lòng muốn bán cho Thạch Nham một nhân tình.

“Một người tu luyện, sẽ rất phiền toái.” Mục Ngữ Điệp có chút kinh ngạc, đối với việc Thạch Nham cự tuyệt có chút khó hiểu, “Chỉ có dựa vào một thế lực lớn, mới có thể tiến bộ thần tốc, lúc ở một số khu vực tu luyện bản thân, cũng có thể có thể chiếu cố lẫn nhau. Một mình Võ Giả, tu luyện ở khu vực xa lạ, rất dễ dàng trở thành mục tiêu công kích của người khác, người hiểu chứ?”

“Đúng đó, một mình tu luyện cũng thật nhiều tai hại, Tiểu Điệp cũng có ý tốt, chờ sau khi người nhìn thấy người nọ, rồi quyết định có nên cự tuyệt hay không?” Dịch Nhã Lan cũng khuyên bảo.

“Không cần, ta có một số việc phải làm, không muốn trở thành nô tài cho gia tộc nào đó.” Thạch Nham kiên quyết lắc đầu.

“Vậy tùy người.” Mục Ngữ Điệp lông mi nhú lại, cảm thấy Thạch Nham có chút không biết điều, cũng không có tiếp tục kiên trì.

Dịch Nhã Lan thở dài một tiếng, trong lòng hơi có chút mất mát.

Nàng là muốn cùng Mục Ngữ Điệp một chỗ, hôm nay Thạch Nham cự tuyệt lời mời của Mục Ngữ Điệp, có nghĩa nàng cùng Thạch Nham sẽ tách ra, về sau nói không chừng cũng không có gặp lại.

Mấy ngày này, trong lòng nàng đã sớm khắc thật sâu bóng dáng của Thạch Nham, nghĩ đến sẽ tách ra, liền có chút cảm giác không nỡ.

“Đỉnh Nham, ta cùng một chỗ với Tiểu Điệp, người. . .”

Suy nghĩ một hồi lâu, Dịch Nhã Lan rốt cục nhịn không được mở miệng, ánh mắt nàng nhìn về phía Thạch Nham, đều có mang theo chút ý cầu xin.

“Cô cũng có thể theo ta ở một chỗ.” Thạch Nham sững sốt một chút, sau đó mới bổ sung nói: “Nếu cô nguyện ý.”

“Ta. . .”

Dịch Nhã Lan ngập ngừng áp úng, biểu tình đầy chua xót, buồn bã nói: “Thế lực đằng sau Tiểu Điệp, chẳng những có thể bảo vệ Tiểu Điệp không bị thương tổn, cũng có thể khiến cho cảnh giới của ta không ngừng tăng lên. Hơn nữa, Tiểu Điệp cam đoan với ta, chẳng những ta có thể ở nơi đó có được tài liệu tu luyện phong phú, còn có thể đủ được đến một thanh vũ khí Huyền cấp, thậm chí về sau có thể có Linh cấp vũ kỹ tu luyện, ta. . .”

“Quên đi!”

Thạch Nham rất rõ ràng, lãnh đạm nói: “Cô có theo đuổi của cô, ta cũng có mục tiêu của ta, những thứ cô muốn. . . ta không cho cô được. Đến U Tịch trấn, chúng ta mỗi người đi một ngã thôi.”

Rất rõ ràng, Dịch Nhã Lan cho rằng thế lực sau lưng Mục Ngữ Điệp, sẽ có trợ giúp với cảnh giới tương lai của nàng, đối phương đưa ra điều kiện cũng cực kỳ hấp dẫn, nàng thật sự không có lý do gì cự tuyệt.

“Đỉnh Nham. . .” Dịch Nhã Lan trong lòng chua xót, lẩm bẩm nói: “Thật xin lỗi.”

“Cô không cần phải nói xin lỗi.” Thạch Nham lắc lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Trước đó cô tình ta nguyện, sau này nhất phách lưỡng tán, chúng ta không ai nợ ai.”

“Ngươi!” Địch Nhã Lan sắc mặt khê biến, hơi có chút hận ý nhìn hắn, bộ ngực cao ngất nhẹ nhàng run lên, cuối cùng lại thở dài thật sâu, lẩm bầm nói: “Tùy ngươi nghĩ thế nào, đều là do ta, tuổi ngươi còn nhỏ, ngươi sẽ không biết. . .”

Thạch Nham bĩu môi, vẻ mặt lãnh đạm, trong mắt có chút khinh thường, không nói gì thêm.

“Thật không biết điều.” Mục Ngữ Điệp hừ lạnh một tiếng.

“Lời không hợp nữa câu đã thấy thừa*.” Thạch Nham lắc đầu, lười quan tâm, cũng không thèm liếc mắt nhìn tới nàng, bay thẳng đến một đường rẽ, đưa lưng về phía hai nàng, lạnh nhạt nói: “Sau này sẽ gặp lại.” (*NV:Thoại bắt đầu ký bán cú đa)

“Đỉnh Nham!” Địch Nhã Lan kinh hô một tiếng, “Không phải nói đến U Tịch trấn mới tách ra sao?”

“Mục tiểu thư cảnh giới Nhân Vị tam trùng thiên, trong thạch lâm lại có cường giả tiếp ứng, các ngươi có thể bình yên vô tư, ta sẽ không cần quản.” Thanh âm của Thạch Nham, dần dần xa, thân ảnh cũng biến mất không thấy.

“Loại tên tự đại này, tương lai nhất định sẽ chịu thiệt.” Mục Ngữ Điệp lắc lắc đầu, nói: “Trong thế giới này, có đôi khi phải học khuất phục, bằng không rất khó sống lâu, nhất là loại người Vô Giả tu luyện võ đạo chúng ta.”

Địch Nhã Lan trong lòng rất là mất mát, “Ta rất lo lắng cho hắn, ai, đi theo chúng ta không tốt sao? Vì sao hắn lại cự tuyệt?”

“Quên đi, đừng nghĩ nhiều như vậy, dù sao đều ở Thương Minh, nói không chừng sau này còn có cơ hội gặp lại.” Mục Ngữ Điệp khuyên giải an ủi nói: “Lan tỷ, chúng ta là nữ nhân, còn đều gánh vác sứ mệnh chấn hưng gia tộc, vừa phải báo thù rửa hận cho bọn người La thúc, chúng ta phải dựa vào thể lực cường đại, dựa vào người cường đại, chỉ có như vậy mới có thể đủ đạt được nguyện vọng.”

Dừng một chút, trong đôi mắt xinh đẹp của Mục Ngữ Điệp, cũng biểu lộ tình cảm phức tạp, nàng cũng muốn Thạch Nham ở cùng một chỗ, nhớ tới Thạch Nham bá đạo ôm hôn ở trong động. . .

Nhưng mà cuối cùng nàng vẫn dùng sức lắc lắc đầu, dường như muốn loại bỏ bóng dáng của Thạch Nham ra khỏi đầu, nỉ non nói: “. . . Về phần hắn, xem như là kỷ niệm đẹp trong cuộc đời chúng ta đi.”

Những lời này của nàng, như là nói cho chính nàng nghe.

“Hắn cũng không kém a, đã sắp đột phá đến cảnh giới Nhân Vị, hơn nữa hắn còn rất trẻ. . .” Địch Nhã Lan lẩm bầm nói.

“Hắn muốn tiến vào cảnh giới Bách Kiếp, Địa Vị, phải cần mười năm, muốn bước vào cảnh giới Niết Bàn, Thiên Vị, không biết cần bao nhiêu năm, chúng ta không chờ được lâu như vậy. Hơn nữa, dù sao hắn chỉ có một người, sau lưng lại không có thể lực cường đại nào ủng hộ. . .”

“Ài, quên đi, hy vọng quyết định của chúng ta là đúng.”

“Sẽ không sai!”

. . .

43. Chương 43 - Bắc Minh Gia

Mặt trời chói chang đã khuất, lưng đầy đà của Mặc Nhan Ngọc dựa vào một tảng đá hình trứng, lông mi nàng hơi nhú lại, hình như nghĩ đến chuyện gì đó.

Ở bên cạnh nàng, một tên cung phụng Mặc gia tướng mạo bình thường, trên mặt đầy rỗ, híp mắt cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Tiếng bước chân nặng nề, có chút hỗn độn, theo phía xa dần dần truyền đến.

Mặc Nhan Ngọc lông mi dài giật giật, mở đôi mắt ra, lãnh đạm liếc mắt Cường Sâm chạy nhanh tới, quát lớn nói: “Người hoảng cái gì?”

“Xuất hiện rồi!” Cường Sâm dữ tợn nói: “Hai người nữ, căn cứ theo tin tức của Âm Tinh sứ, chính là mục tiêu!”

Mặc Nhan Ngọc đôi mắt chợt sáng ngời, vẻ mặt bỗng băng hàn lại, “Vậy có tiểu tử đó không?”

“Hình như không có...” Cường Sâm dừng một chút, trấn định nói: “Chỉ cần bắt được hai người nữ kia, khẳng định sẽ biết chỗ ẩn thân của tiểu tử kia.”

“Tin tức có truyền tới Tam thúc bên kia không?”

“Có tên Âm Tinh sứ đã qua đi.”

“Ở hướng nào?” Thân thể yêu kiều của Mặc Nhan Ngọc đứng thẳng lên, chậm rãi hoạt động gân cốt, “Cách chúng ta xa? Hay là cách bọn Tam thúc xa?”

“Cách chúng ta bên này xa hơn, không có chuyện ngoài ý muốn, chắc là bọn Tam gia sắp đến rồi.” Cường Sâm đáp.

“À, vậy không cần sốt ruột.” Mặc Nhan Ngọc cau mày, nói với một tên Mặc gia cung phụng mặt rỗ bên cạnh nói: “Lý thúc, chúng ta có nên đi qua không?”

“Người chúng ta chờ lại không xuất hiện, không cần sốt ruột.” Lý Hàn lắc lắc đầu, mỉm cười nói: “Bên kia có Tam gia cùng người Âm Minh phối hợp, sẽ không có vấn đề gì. Một trạm này cũng rất quan trọng, chúng ta vẫn phải tiếp tục canh giữ cho tốt, mục tiêu chúng ta chính là tiểu tử kia, vạn nhất hắn chuồn mất theo trạm này, chúng ta đã có thể sẽ phí công nhọc sức.”

“Cũng đúng.” Mặc Nhan Ngọc gật đầu, cũng không có nói cái gì nữa.

.....

“U u u! U u u!”

Đứng bên cạnh nham thạch hình dạng măng xà, Mục Ngữ Điệp lấy ra một kèn sừng trâu màu bạc, bắt đầu thổi lên.

Âm thanh của kèn, giống như cuộn sóng dập dờn truyền ra, phạm vi truyền đi cực kỳ rộng.

Các khu vực của thạch lâm, từng thân ảnh ẩn náu ở trong các thạch động, sau khi nghe được tiếng kèn, đều từ trong thạch động đi ra, nhanh chóng tụ tập đến phương hướng Mục Ngữ Điệp.

“Lan tỷ, không cần lo lắng, lập tức sẽ có người đến đây tiếp ứng chúng ta.” Mục Ngữ Điệp thoải mái cười cười, “Đến nơi đây, chúng ta đã thật sự an toàn, rốt cuộc không cần lo lắng người Âm Minh nữa.”

“Hy vọng là thế.” Dịch Nhã Lan miễn cưỡng cười cười, trong lòng vẫn là không buông bỏ Thạch Nham được, thở dài nói: “Hy vọng hắn không có việc gì...”

Từng nhân ảnh, đột nhiên từ đằng xa lóe lên, một người dẫn đầu lại là Minh Nguyệt sứ của Âm Minh, ở bên cạnh hắn là hai người Mặc Triều Ca cùng Ba Nạp Đức, còn có vài tên Võ Giả Mặc gia, cùng Minh Tinh sứ của Âm Minh.

“Mục tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.” Minh Nguyệt sứ ánh mắt âm lãnh, giống như độc xà quét lên người Mục Ngữ Điệp, lạnh lùng nói: “Thật đúng là cô có thể trốn thoát tới nơi này, đáng tiếc à, cuối cùng cô vẫn còn chưa bước vào Thương Minh, đã bị ta áp tải đi.”

“Sao? Thật không?” Mục Ngữ Điệp lạnh nhạt cười, không chút khẩn trương.

Minh Nguyệt sứ nhướng mày, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, Mục Ngữ Điệp lúc này đây, quá mức trấn định, khác xa mọi khi.

“Tên tiểu tử theo cùng các người đâu?”

Mặc Triều Ca đi tới, nhìn lướt qua hai nàng, không khách khí nói: “Nói cho ta biết kia tiểu tử ở đâu, bằng không ta sẽ giết nàng trước.”

Mặc Triều Ca chỉ vào Địch Nhã Lan.

“Nàng là của ta!” Ba Nạp Đức hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Triều Ca, thân ảnh như điện, nhanh chóng lướt đến bên cạnh Địch Nhã Lan, không khách khí đích thân thủ chụp vào Địch Nhã Lan.

“Từng!”

Tiếng đàn âm vang mạnh mẽ, đột nhiên vang lên, tiếng đàn giống như lợi khí, hung hăng đâm mạnh về thần kinh những người đó.

Thân hình Ba Nạp Đức chấn động, trên mặt chợt dần hiện ra vẻ thống khổ, vội vàng lui về phía sau một bước, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Mục Ngữ Điệp.

Mục Ngữ Điệp cầm đàn cổ trong tay, đã ngồi trên mặt đất, khoe miệng chứa hàn ý, lạnh lùng nhìn Ba Nạp Đức, nói: “Còn muốn thử không?”

Đầu óc Ba Nạp Đức giống như bị cương châm đâm vào, hiện tại đầu cực kỳ đau đớn, nghe nàng vừa nói thế, trên mặt Ba Nạp Đức âm tình bất định, lại không dám tiếp tục tiến lên.

“Không thể!”

Minh Nguyệt sứ biến sắc, trong mắt lần đầu hiện ra vẻ kinh hoảng, “Lúc này mới mấy tháng, Âm Luật Vô Hồn của ngươi, không thể khôi phục lại nhanh như vậy!”

Dừng một chút, Minh Nguyệt sứ dường như nhớ tới cái gì, đột nhiên cười lạnh nói: “Ta hiểu rồi, lúc này cô mạnh mẽ thúc dục gân mạch võ, đây là cô tự tìm đường chết!”

“Sao?” Mục Ngữ Điệp vẻ mặt lạnh lùng, thản nhiên nói: “Ngươi có thể đến thử xem, ta biết ngươi có tu vi cảnh giới Bách Kiếp, nhưng mà trước khi tiến vào U Âm sâm lâm, ta đã dùng Âm Luật Vô Hồn của ta, từng giết chết một gã Minh Nguyệt sứ có tu vi giống ngươi, chắc là ngươi còn nhớ rõ chứ?”

Lời này vừa nói ra, chẳng những Minh Nguyệt sứ do dự, ngay cả Ba Nạp Đức cùng Mặc Triều Ca đều là hơi kinh hoảng, nhìn nàng có chút không dám tin.

“Sứ giả? Đây... có phải sự thật không?” Mặc Triều Ca khoe miệng có chút lắp bắp, hơi lui về phía sau một bước, hướng đến Vô Giả Mặc gia ý bảo bọn họ không cần xúc động.

“Âm Luật Vô Hồn của nàng nếu ở thời kỳ toàn thịnh, đích thực có năng lực này... nhưng bây giờ ư, ta không tin!” Minh Nguyệt sứ hừ hừ nói.

“Ha ha, sứ giả, vậy ta xem thử đoạn của ngươi.” Mặc Triều Ca lại lui về phía sau lui, đi đến chính giữa đám Mặc gia Vô Giả, nói rõ mình sẽ không động thủ trước.

“Ai lên trước, ai chết trước.” Mục Ngữ Điệp lạnh lùng nói một câu, chợt cúi đầu xuống, không hề trả lời.

Địch Nhã Lan đứng ở bên cạnh nàng, vẻ mặt cảnh giác, không dám thả lỏng.

Tình thế đột nhiên bắt đầu căng thẳng.

Minh Nguyệt sứ tuy rằng hoài nghi, cũng không dám làm bừa.

Hai người Ba Nạp Đức cùng Mặc Triều Ca, sau khi biết Mục Ngữ Điệp có năng lực đánh chết cao thủ Bách Kiếp, đột nhiên đều hiện lạnh lại, một đám dùng ánh mắt nhìn về Minh Nguyệt sứ, hình như đang thúc giục hấn nhanh xuống tay thử tình huống chân thật của Mục Ngữ Điệp.

Nhưng vào lúc này, từng thân ảnh, từ bên trong nham thạch bốn phương tám hướng xuất hiện ra.

Một thân ảnh anh tuấn, trong thời gian ngắn, trực tiếp đứng ở bên cạnh Mục Ngữ Điệp, nhẹ giọng nói: “Mục tiểu thư, cô không sao chứ?”

Trong hiện trường nhiều người như vậy, bao gồm cóba người Minh Nguyệt sứ, Mặc Triều Ca, Ba Nạp Đức tu vi Bách Kiếp, đều không có thấy rõ hấn làm thế nào xuất hiện ở bên cạnh Mục Ngữ Điệp.

Người nọ giống như u linh, cứ như thế đột ngột xuất hiện ở bên cạnh Mục Ngữ Điệp, không có một chút dấu vết có thể tra xét.

“Thuần Di Vô Hồn! Bắc Minh gia!”

Mặc Triều Ca vẻ sợ hãi biến sắc, nhịn không được kinh hô một tiếng.

“Ta còn tưởng ai chứ, hóa ra là người Mặc gia à.” Thanh niên tuấn lãng kia xuất hiện ở bên cạnh Mục Ngữ Điệp, vẻ mặt kiêu căng, lạnh lùng nói: “Thế nào? Muốn động võ với Bắc Minh gia chúng ta sao?”

“Không dám.”

Mặc Triều Ca hít sâu một hơi, lập tức bình tĩnh lại, ngượng ngùng cười nói với thanh niên kia: “Hóa ra là Tam thiếu gia đến đây, ta nói làm sao Mục tiểu thư không có sợ hãi chứ. Tam thiếu gia, ta không biết Mục tiểu thư được Bắc Minh gia các người bảo hộ, nếu sớm biết thế, ta cũng sẽ không đến đây, thỉnh Tam thiếu gia thông cảm cho...”

Bắc Minh Sách phát tay, không kiên nhẫn nói: “Chuyện này không quan hệ với Mặc gia, các người nhanh chóng mang theo người của người rời đi, ta muốn thu thập người Âm Minh, người cũng đừng tham gia.”

Lúc hấn nói chuyện, từng Vô Giả mặc trang phục của Bắc Minh gia, một người tiếp một người xuất hiện.

Trong đó có hai lão nhân một gầy một béo, lặng lẽ đứng ở bên cạnh hấn, con ngươi âm hàn phân biệt tập trung vào Mặc Triều Ca cùng Minh Nguyệt sứ.

“Được, ta rời đi.” Mặc Triều Ca vẻ mặt tươi cười hài hòa, không nói hai lời, thật sự quay đầu bước đi.

Những Vô Giả Mặc gia, sau khi phát hiện người tới dĩ nhiên là Bắc Minh Sách, cũng đều đột nhiên thành thật lại, cúi đầu lặng lẽ đi theo Mặc Triều Ca rời khỏi đây.

Còn Ba Nạp Đức, vừa thấy Mặc Triều Ca sắp đi, cũng không dám ở lâu, thân hình lui lại, ẩn vào trong thạch lâm.

“Thỉnh Tam thiếu gia giúp ta giết tên đó.” Mục Ngữ Điệp ngón tay nhẹ nhàng gảy dây đàn.

“Tưng!”

Tiếng đàn lại vang lên.

Thân hình Ba Nạp Đức đột nhiên run lên, bước chân loạn choạng, thiếu chút nữa không đứng vững, chột vội vàng lánh vào sau một tảng đá, bắt đầu liều mạng chạy trốn.

“Âm lão, phiền toái rồi.” Bắc Minh Sách thần nhiên phân phó một câu.

Một lão nhân gầy yếu đứng ở phía sau hấn, bỗng nhiên giống như quỷ mị đuổi lên, thân ảnh chột lóe, lập tức biến mất không thấy.

Ba giây sau, từ trong trong thạch lâm kia, truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Ba Nạp Đức khiến người ta nổi cả da gà.

Năm giây sau, lão nhân gầy yếu mà Bắc Minh Sách gọi là Âm lão, lại như quỷ ảnh bay vút trở về, một lần nữa đứng ở bên cạnh Bắc Minh Sách, không có nói một câu nào.

...

44. Chương 44 - U Tịch Trấn

Mục Ngữ Điệp đứng lên, không vội không chậm thu lại đàn cổ, ánh mắt lấp lánh nhìn Minh Nguyệt sứ kia, nói: “Đuổi theo lâu như vậy, cũng không đoán được sẽ chôn vùi chính mình chứ?”

“Bắc Minh Sách, đây là chuyện của Ấm Minh chúng ta và Mục gia, Bắc Minh gia các người tốt nhất không nên nhúng tay!” Minh Nguyệt sứ không nhìn về Mục Ngữ Điệp, mà là trực tiếp nhìn chằm chằm Bắc Minh Sách, nói: “Chỉ cần người để ta mang Mục tiểu thư đi, Minh chủ chúng ta tất sẽ tạ ơn với Bắc Minh gia các người, chuyện gì cũng có thể nói chuyện.”

“Không cần nói chuyện.” Bắc Minh Sách lắc lắc đầu, bình tĩnh nói: “Nếu đã đến đây, vậy đừng đi nữa.”

Hai lão giả một béo một gầy phía sau hắn, đột nhiên lại bay lên.

Hai gã lão giả như ác quỷ hình đồng, đánh thẳng về phía sứ giả Ấm Minh, vài giây qua đi, bao gồm một tên Minh Nguyệt sứ kia và đám Ấm Minh sứ giả, toàn bộ bị phá bụn, đột tử đương trường.

Làm xong chuyện, hai lão giả âm trầm, lại yên lặng đứng ở phía sau Bắc Minh Sách, giống như hai cái bóng của hắn.

Địch Nhã Lan đứng ở bên cạnh Mục Ngữ Điệp, trong mắt nhìn thấy Ấm Minh sứ giả chết thảm, vẻ mặt hoảng sợ.

Nàng tuy rằng biết Bắc Minh gia ở Thương Minh mạnh mẽ, lại vẫn là không có đoán được Bắc Minh gia lại mạnh đến mức như thế!

Bắc Minh gia vốn không để Ấm Minh vào mắt, xuất thủ không chút lưu tình, đáng chết liền giết, không chút nể tình.

“Lan tỷ, hiện tại tỷ cảm thấy quyết định của chúng ta còn sai sao?” Mục Ngữ Điệp cười hỏi.

Địch Nhã Lan biểu tình phức tạp, yếu ớt thở dài: “Muội đúng, nhưng mà ta...”

“Đừng nghĩ nữa, vì tương lai của tỷ và ta, nên sớm quên hẳn đi.” Mục Ngữ Điệp nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Ừm.” Địch Nhã Lan vẻ mặt bất đắc dĩ, nhẹ nhàng gật đầu.

“Chúng ta có thể xuất phát sao?” Bắc Minh Sách đôi mắt tối đen, quét lên người Địch Nhã Lan cùng Mục Ngữ Điệp trong chốc lát, nho nhã lễ độ nói.

“Đương nhiên.”

.....

Một chỗ khác trong thạch lâm.

Thạch Nham mới bước vào một ngã rẽ, bỗng nhiên lòng bắt đầu cảnh giác, đột ngột lui về phía sau.

“Vù!”

Một mũi tên, nháy mắt xẹt qua trước người hắn, cùng lúc đó, một Lam yên đạn của Mặc gia cũng bay lên trời.

“Hừ! Lại là người! Không biết sống chết!” Thạch Nham vẻ mặt bình tĩnh, hừ lạnh nói.

Mặc Nhan Ngọc cầm nỗ tiên trong tay, khuôn mặt lạnh lùng, từ trong thạch động lộ đầu ra, lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Rất cuộc người xuất hiện rồi!”

Cường Sâm cụt tay cùng Lý Hàn cũng từ sau nham thạch đi ra, một trái một phải ngăn chặn Thạch Nham lại, vẻ mặt đề phòng.

“Muốn chết!”

Thạch Nham quát lên một tiếng lớn, đột nhiên thân như lợi kiếm, nhanh chóng đâm đến Mặc Nhan Ngọc.

Thân hình hắn ở trên đường bay vút cực nhanh, trên người sương trắng lượn lờ, sát khí tận trời, giống như hung thần ác sát.

“Tiểu thư, cẩn thận!” Lý Hàn kinh hô một tiếng, thân như tấm bèo, nhanh như chớp bay về phía Mặc Nhan Ngọc.

Lý Hàn có tu vi cảnh giới Nhân Vị nhị trùng thiên, liếc mắt là nhìn ra bên trong thân thể Thạch Nham, ẩn chứa loại lực lượng bùng nổ khủng bố! Loại lực lượng cuồng mãnh này, Mặc Nhan Ngọc rất khó tiếp được!

“Xoạt xoạt!”

Gót chân Thạch Nham ma sát đất, thân mình nghiêng ra sau, quét lên bùn đất một khe rãnh, thân hình hắn đang giữa đường khó có thể tin mà dừng lại, đột nhiên xoay người, lấy tốc độ nhanh hơn nhằm về phía Cường Sâm.

“Ầm!”

Cường Sâm còn chưa hiểu được sao lại thế, liền cảm thấy đột nhiên vọt tới một thân ảnh trắng xóa, một lực lượng như núi lở, ầm ầm rót vào trên người hắn.

“Rắc rắc rắc!”

Xương cốt toàn thân Cường Sâm vỡ vụn, khoe miệng, hốc mắt tràn ra máu tươi, ngã thẳng xuống đất rên rỉ.

“Cường Sâm đứng không? Thời gian trước, lúc ngươi rút roi đánh ta, vui sướng thoải mái không?” Thạch Nham đứng ở bên cạnh Cường Sâm, một cước lại một cước, đập mạnh ngực Cường Sâm, vừa đập vừa cười lạnh nói: “Bây giờ có phải càng sáng khoái hơn không? Hừ?”

Cường Sâm vẻ mặt hoảng sợ, xương ngực vỡ nát đâm thủng trái tim, hai mắt trắng bệch, khí tuyệt bỏ mình.

“Tiểu tử ngoan độc!” Lý Hàn đột nhiên biến sắc, có lòng muốn tiến lên động thủ giết Thạch Nham, lại lo lắng Mặc Nhan Ngọc sẽ dẫm vào vết xe đổ của Cường Sâm, ở đằng kia do dự mà quá to, cũng không dám đi lên ngăn cản.

Mặc Nhan Ngọc mắt tràn đầy kinh hãi, trở mắt nhìn Thạch Nham lấy thủ đoạn hung tàn, mạnh mẽ giết chết Cường Sâm, trong lúc nhất thời lại ngây ngẩn.

Một thân tinh khí của Cường Sâm, nhanh chóng biến mất ở trong huyết đạo của Thạch Nham, chỉ vài giây ngắn ngủn, tinh khí trên người Cường Sâm không còn sót lại chút gì.

Thạch Nham quay đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Mặc Nhan Ngọc, cười lạnh nói: “Mỹ nữ, chúng ta sẽ còn gặp lại, tin tưởng ta, ngươi sẽ hối hận khi trêu chọc ta.”

Nói xong, hắn cúi đầu chui vào một tảng đá trống rỗng, ở trong thạch lâm lắc lư chốc lát, liền biến mất không thấy.

“Lý lão, vì sao không giết hắn!” Sau khi Thạch Nham biến mất, Mặc Nhan Ngọc mới hỏn hển nói.

“Tên này có tu vi ít nhất cũng là Tiên Thiên nhị trùng thiên, thủ đoạn hung tàn, vừa động thủ là sát chiêu lấy mạng, tốc độ hắn lại quá nhanh, ta đuổi kịp hắn cũng có chút khó khăn, một khi ta rời khỏi người, thì ngươi sẽ trở thành mục tiêu, ta lo lắng ngươi sẽ có chuyện...” Lý hàn bắt đầu nói.

“Tiên Thiên nhị trùng thiên!”

Mặc Nhan Ngọc hút một ngụm khí lạnh, hoảng sợ trong ánh mắt tăng thêm một phần, lẩm bẩm nói: “Làm sao có thể? Hai tháng trước, trong cơ thể hắn chỉ có một tia Tinh Nguyên, mới ở cảnh giới Hậu Thiên nhất trùng thiên a!”

“Cái gì?” Thân hình Lý Hàn rung mạnh, nhìn nàng không thể tin, sững sờ hồi lâu, mới nói: “Nếu quả thật như vậy, thứ ta nói thẳng, tiểu thư, ngươi thật đúng là vì Mặc gia rước lấy một đại phiền toái!”

.....

Thạch Nham bình tĩnh tự nhiên, ở trong thạch lâm lướt đi rất nhanh, không có dừng lại lâu ở một khu vực nào.

Hắn nhìn ra Lý Hàn có tu vi cảnh giới Nhân Vị, hơn nữa Lam yên đạn của Mặc gia đã bắn lên trời, rất nhanh sẽ có cao thủ tụ tập đến đây, hắn phải sớm rời đi, tránh thân hãm vòng vây.

Chính là vì cảnh giác, mới trước lúc đoàn người Mặc Triều Ca đuổi tới, sớm chạy thoát khỏi khu vực nguy hiểm kia.

Trong thạch lâm, hình như cũng không có nhiều tên hung ác ẩn núp lắm, dọc theo đường đi hắn chạy rất nhanh, nhưng không có bị một người xa lạ nào đánh lén, điều này làm cho Thạch Nham có chút ngạc nhiên, mơ hồ đoán được dị thường ở thạch lâm, có thể liên quan tới nhân vật trọng yếu mà Mục Ngữ Điệp đợi.

Lúc hoàng hôn.

Rốt cuộc Thạch Nham xuyên qua thạch lâm, chỉ gần trong gang tấc là bước vào U Tịch trấn.

Lúc này, cước bộ hắn lại thả chậm hơn, chậm rãi sắp xếp lại ký ức chủ nhân khối thân thể này, hiểu kỹ càng tỉ mỉ tình huống có liên quan tới Thạch gia.

Hắn cần thân phận khối thân thể chủ nhân này.

Thạch gia là một trong ngũ đại thế gia ở Thương Minh, các loại tài nguyên tu luyện của Võ Giả, có được ưu thế như được trời ưu ái, thí dụ như vũ kỹ, trọng lực luyện công điện, các loại dược liệu quý trọng, cao thủ tận hết sức lực chỉ điểm...

Hắn cần lợi dụng những ưu thế đó, tăng lên thực lực bản thân đến mức lớn nhất.

Từ lúc ở bên cạnh Huyết Trì, hắn đã quyết định phải đi Thạch gia, bởi vì sớm có tính toán, hắn mới cự tuyệt lời mời của Mục Ngữ Điệp.

Thân phận chủ nhân khối thân thể này rất đặc thù, đầu nhập vào thế lực xa lạ, ngược lại sẽ nảy sinh nhiều phiền toái không cần thiết.

Mặt khác, thế lực xa lạ cũng không có khả năng dùng thứ tốt chân chính lên người hắn.

Đi vào Thạch gia sẽ không giống...

Chủ nhân ban đầu khối thân thể này, chính là thiếu gia Thạch gia, chỉ cần hắn biểu hiện ra thiên phú, Thạch gia sẽ không tiếc trả giá hết thảy bồi dưỡng hắn, sẽ không keo kiệt chút tài nguyên tu luyện nào.

Có các loại tài nguyên như được trời ưu ái, không cần thì chẳng phải là lãng phí vô ích sao?

.....

Một chân bước vào U Tịch trấn, không chút nghĩ ngợi, Thạch Nham lập tức đi về một cửa hàng thu mua các loại khoáng thạch kỳ dị, vừa tiến đến liền tùy tiện nói: “Người đâu.”

Một nhân viên phục vụ bộ dáng gã sai vặt, tiến lên cười tủm tỉm, nịnh nọt nói: “Nham thiếu gia người đã trở lại, gia chủ thấy người chậm chạp không có đi ra U Âm sâm lâm, đã bảo Hàn cung phụng đến đây tiếp người. Nham thiếu gia, Hàn cung phụng ở hậu viện, hắn đã đợi người một thời gian, nhưng mà bây giờ Hàn cung phụng có chút không tiện, phải chờ một lát rồi...”

Gã sai vặt biểu tình ái muội, ánh mắt nhìn về phía hậu viện, thâm ý sâu sắc.

“Không sao, ta biết hắn đang làm gì.” Thạch Nham không có để ý tới hắn, lập tức bước vào hậu viện của hàng.

Hậu viện cửa hàng, vài tên Võ Giả Thạch gia đang bài bạc, sau khi nhìn thấy Thạch Nham đến đây, đều có chút kích động, xấu hổ thu hồi xúc sắc, đồng loạt nói: “Nham thiếu gia!”

“Các người tiếp tục chơi đi.” Thạch Nham phất tay, sải bước xuyên qua đám Võ Giả, đi đến một gian phòng phía sau.

Vài tên Võ Giả đang bài bạc này, nhìn thấy Thạch Nham không có một chút ý trách cứ, cứ như vậy rồi đi, đều có chút kinh ngạc.

“Ồ, lần này Nham thiếu gia lại không có trách cứ chúng ta, thật sự là kỳ quái.”

“Đúng đó, trước kia hẳn mỗi một lần nhìn thấy chúng ta bài bạc, đều sẽ giáo huấn chúng ta, nói chúng ta không làm việc đàng hoàng, mê muội mất cả ý chí vân vân, vậy mà lần này không nói gì, kỳ quái à.”

“Nham thiếu gia dường như không giống với trước kia, hình như có chút khí thế, có một loại uy nghiêm, có cảm thấy không?”

“Nghe người nói như vậy, giống như thật vậy a.”

“...”

Thạch Nham đi đến cửa gian phòng, một tay đẩy cửa gian phòng ra, trực tiếp xông vào, nói: “Hàn bá, người đến đây lúc nào?”

Trong gian phòng, Hàn Chung đang vận động khoan khoái trên người một thiếu phụ xinh đẹp, kêu la hưng phấn: “Cửu thiên nhất thâm*! Cho người xem cửu thiên nhất thâm của ta! Đủ mạnh chưa? Tiểu đề tử**, xem Hàn gia ta có chinh chết người không!”(*: chín lần ngấn một lần sâu >_<, độc=“” giả=“” hiểu=“” rồi=“” chứ!=“” ngoài=“” ra=“” còn=“” có=“” “bất=“” thiên=“” nhất=“” thâm=“” hoặc=“” “cửu=“” thiên=“” nhất=“” thâm=“” hữu=“” tam=“” tả=“” tam=“” bĩ=“” nhược=“” man=“” hành=“” tiến=“” nhược=“” diệt=“” bộ“,=“” độc=“” giả=“” tự=“” tìm=“” hiểu=“” thêm),=“” (*:=“” đề=“” tử:=“” tiếng=“” chứ=“” con=“” gái=“” thời=“”>

“... Hừ, Hàn gia uy vũ a!” Thiếu phụ đỏ mặt hời hợt, nằm ở bên giường, hai đùi tuyết trắng siết chặt thắt lưng Hàn Chung, lớn tiếng vui vẻ kêu lên.

Hai người đang ở thời khắc máu chốt, lại không có phát giác Thạch Nham tiến vào, còn đang tiếp tục quất to.

Thạch Nham hơi nhếch miệng, tự nhiên mà ngồi xuống ghế ở trong phòng, không vội không chậm rót cho mình một ly trà, vừa ẩm trà, vừa nhìn hai người cười tùm tùm.

Hai phút sau.

Hàn Chung sau khi gằm nhẹ, như chó chết gục lên người thiếu phụ, lười biếng nói: “Thế nào? Hàn gia ta lợi hại chứ? So với Ngô Quý nhà người thế nào?”

” ‘Con Rùa’ kia làm sao có thể so với Hàn gia người chứ?” Thiếu phụ duỗi cái lưng mệt mỏi, ánh mắt tùy ý thoáng nhìn, trùng hợp nhìn đến Thạch Nham ở bên cạnh ẩm trà, vội vàng hét âm lên: “A...”

Hàn Chung ngẩn ngơ, tay chân luống cuống cầm y phục mặc vào, cười gượng nói: “... Đây, Nham thiếu gia, khi nào thì người vào?”

“Được một lúc.” Thạch Nham cười cười, lại nhấp một ngụm trà, khoát tay nói: “Không sao, các người nếu không tận hứng, có thể tiếp tục lại một lần cửu thiên nhất thâm, ta cũng nhàn rồi nhàn chán, vừa lúc quan sát một chút, học hỏi kinh nghiệm của Hàn bá.”

“... Khụ khụ khụ!” Hàn Chung ho khan dữ dội một hồi, lúng túng nói: “Thoải mái, thoải mái rồi.... này, Tiểu Phượng Tiên cô thì sao? Có phải nên trở về buôn bán hay không?”

“Ừm, ta đi đây.” Thiếu phụ ở trên giường che che dấu dấu mặc lại y phục, đỏ mặt xuống giường, lúc đi tới cửa bỗng nhiên quay đầu trừng mắt nhìn Thạch Nham, nói: “Ai nói Nham thiếu gia Thạch gia đứng đắn nhất, ta thấy mất những người đó đều mù rồi, dù sao ta cũng chưa thấy qua thiếu gia ‘Đứng đắn’ xấu xa như vậy! Hừ!”

Nói xong, Tiểu Phượng Tiên cười “Ha ha”, còn liếc mắt đưa tình với Thạch Nham, lúc này mới lẳng lơ thật sự đi ra ngoài.

...

45. Chương 45 - Biến Hóa

Hơi sửa sang lại y phục một chút, Hàn Chung ngồi xuống bàn đối diện với Thạch Nham, cũng rót một ly trà cho mình, uống một ngụm, mới nói: “Nham thiếu gia, hộ vệ đi cùng với người đâu?”

“Đều đã chết.” Thạch Nham trên mặt không có một chút khác thường, thuận miệng giải thích: “Khu vực U Âm sâm lâm kia yêu thú đột nhiên điên lên, đuổi giết Võ Giả chung quanh, vì bảo hộ ta, bọn họ. . . toàn bộ hy sinh.”

Hàn Chung vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt cổ quái nhìn hắn, nói: “Tình huống bên kia, ta cũng biết được ít nhiều. Nham thiếu gia có thể sống sót chạy ra, đã là vận may.”

Hắn đã sớm thu được tin tức Lôi dực ngân lang nổi giận, hắn vốn nghĩ chuyến này đợi không được Thạch Nham, liền chuẩn bị qua nửa tháng trở về báo cáo, nào có đoán được bây giờ Thạch Nham lại còn sống sót từ trong U Âm sâm lâm đi ra.

U Âm sâm lâm tình hình hỗn loạn như thế, ngay cả một ít Võ Giả tu vi không được tốt đều chết trong đó, mà con mọt sách Thạch Nham này, lại có thể may mắn thoát khỏi chỗ hiểm, lúc này quả thực có chút không thể tin, hắn không thể không kinh ngạc.

Hàn Chung cũng không quan tâm tới chủ nhân khối thân thể Thạch Nham ban đầu kia.

Cái kia tên bởi vì không tu luyện võ đạo, làm người lại quá mức cổ hủ, thích ở Thạch gia nghiên cứu lĩnh vực không ai hứng thú, ở Thạch gia tên kia vẫn thuộc loại người bị bài xích, loại người này thật không hợp với sở thích của Hàn Chung.

Một chuyến này nếu hắn không trùng hợp làm việc ở khu vực này, lại nhận được mệnh lệnh của Thạch Kiên, hắn sẽ không đến đây chờ Thạch Nham.

“Ừm, vận khí quả thật không tệ.” Thạch Nham mỉm cười gật đầu, vẻ mặt tự nhiên, thản nhiên nói: “Hàn bá, khi nào thì chúng ta xuất phát trở về gia tộc?”

“Việc này phải xem Nham thiếu gia. Nhưng thật ra ta muốn lập tức xuất phát, ta còn có chút việc cần gấp mặt gia chủ khai báo, nếu không phải chờ Nham thiếu gia, ta sớm đã trở về.” Hàn Chung sừng sốt một lát, mới nói.

Lúc nói chuyện, Hàn Chung không khỏi thật sự nghiêm túc nhìn Thạch Nham, trước đó hắn thật đúng là không có để ý, nhưng lúc này nhìn kỹ lại, hắn dần dần nhìn ra chỗ khác biệt. . .

Thân hình Thạch Nham hôm nay gầy ốm hơn trước kia một ít, khuôn mặt vốn mượt mà, thay đổi góc cạnh rõ ràng, có ít khí tức nam nhi bền gan vững chí.

Tự nhiên ngồi ngay ngắn ở đằng kia, Thạch Nham lưng thẳng, thân hình giống như một thanh lợi kiếm, thể nhưng làm cho người ta một loại ảo giác tài năng đang bộc lộ.

– Đây chỉ là biến hóa về ngoài.

Trước kia chỉ có lúc Thạch Nham đang tiến hành nghiên cứu cổ văn cổ tích, mới có thể thay đổi có chút tinh thần, ngày thường trong ánh mắt lại rời rạc, vẫn đều là bộ dáng mặt ủ mày chau.

Nhưng Thạch Nham giờ phút này, đôi mắt thâm thúy, bên trong con ngươi ngẫu nhiên hiện lên quang mang, như là vẫn đang suy nghĩ gì đó, làm cho người ta một loại cảm giác kỳ diệu chuyện gì cũng không thể gạt được hắn.

“Hàn bá, ta hỏi người chút chuyện.” Bị Hàn Chung nhìn chăm chú, Thạch Nham bình tĩnh, thản nhiên nói: “Trong thạch lâm giống như thái bình hơn, người có biết là chuyện gì xảy ra không?”

“À, đó là bởi vì có người Bắc Minh gia đi qua. Nghe nói Bắc Minh gia muốn ở thạch lâm đón người, những tên kiếm cơm ở thạch lâm, vừa nghe nói người Bắc Minh gia đi qua, đều vấy đuôi chạy trốn.”

“Bắc Minh gia, ai dẫn đầu?” Thạch Nham trong lòng hơi hiểu.

“Là Bắc Minh Sách.”

Hàn Chung đáp một câu, chợt đột nhiên hùng hùng hổ hổ nói: “Nghe nói tiểu tử kia nửa năm trước đã đột phá đến cảnh giới Bách Kiếp, mẹ nó, hắn mới hai mươi lăm tuổi à! Còn là Song Sinh Vô Hồn, con mẹ nó thật điên cuồng! Lão tử đã bốn mươi lăm, cũng mới cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên a, việc này còn không phải không cho người khác lấn lộn sao?”

Hai mươi lăm, cảnh giới Bách Kiếp nhất trùng thiên, Song Sinh Vô Hồn. . .

Thạch Nham vẻ mặt bình tĩnh mặt, bỗng nhiên hiểu rằng Bắc Minh Sách này, chỉ sợ là “Quý nhân” mà Mục Ngữ Điệp định tiến cử hắn.

Người tuổi trẻ như vậy, còn có thiên phú cùng cảnh giới như thế, phía sau lại là Bắc Minh gia đệ nhất thế gia Thương Minh, khó trách hai nàng Mục Ngữ Điệp cùng Địch Nhã Lan sẽ đưa ra quyết định như vậy.

Trong mắt hàn quang rực rỡ, Thạch Nham trầm mặc không nói, trong lòng cười lạnh không ngừng: “Hai mươi lăm tuổi, cảnh giới Bách Kiếp, Song Vô Hồn, rất lợi hại sao?”

Cũng chưa chắc!

Nhưng mà hắn mới là cường nhân trong hai tháng ngắn ngủn, từ cảnh giới Hậu Thiên nhất trùng thiên, đột phá đến Tiên Thiên tam trùng thiên bây giờ!

Trên người chẳng những có Thạch Hóa, Bất Tử hai loại Vô Hồn, còn có một loại Vô Hồn thần bí càng tà ác quỷ dị hơn, như vậy nếu so sánh, hắn bỗng nhiên phát hiện mình còn khủng bố hơn Bắc Minh Sách nhiều.

u tĩnh, chính giữa nơi này có một hồ nhân tạo, bốn mặt còn có từng tòa lầu các, phía sau lầu các chính là từng khu tu luyện tràng, trọng lực phòng, khổ tu điện. . .

Đích hệ của gia tộc Thạch gia không nhiều lắm, nhưng chi thứ thêm cung phụng đã có trăm người, hơn nữa nha hoàn, thị vân vân, toàn bộ Thạch gia mỗi một ngày đều có gần một ngàn nhân khẩu thường trú.

Sáng sớm mỗi một ngày, bất luận là đích hệ Thạch gia, cung phụng hay là Võ Giả, đều sẽ khổ tu ở trong các đại diễn võ trường, luyện công điện.

Ngày hôm nay, tiếng gà trống gáy vừa mới vang lên, sắc trời mới tờ mờ sáng, đã có rất nhiều Võ Giả bắt đầu hoạt động gân cốt, ở các loại sân bãi khổ tu rèn luyện bản thân.

Thạch Kiên cũng từ trong Bàn Thạch Điện đi ra, đi đến dưới lầu các của Dương Hải quát một tiếng, liền cùng Dương Hải đi đến hướng đại môn Thạch gia.

Dọc theo đường đi, liên tục có Võ Giả khom mình hành lễ, Thạch Kiên đều hờ hững gạt đầu, bước chân không mục đích mà thả chậm.

Thạch Kiên cùng Dương Hải đi đến cửa đại môn Thạch gia không bao lâu, Hàn Phong cũng yên lặng xuất hiện ở phía sau hai người, không nói được một lời đứng ở bên cạnh Thạch Kiên, híp mắt nhìn hành lang dài ngoài cửa đá.

“Dựa theo tin tức mà Hàn Chung đưa đến, bọn họ đêm qua đã đến, nếu đêm qua chưa về, hôm nay khẳng định sẽ trở lại.” Thạch Kiên cau mày, nói thầm nói: “Vì xem tiểu tử kia có phải thật sự tiến vào cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên hay không, ta đợi từ ban đêm ngày hôm qua đến rạng sáng, nhưng hồn tiểu tử kia lại chưa về. . .”

“Có lẽ trên đường bị chuyện gì chậm trễ.” Dương Hải trong lòng thầm mắng Thạch Nham thằng con này không biết cấp bậc lễ nghĩa, nhưng ngoài miệng vẫn hỗ trợ giải thích một câu.

“Tên điên, người nói tin tức của Hàn Chung, . . . có thể nhầm lẫn hay không?”

Thạch Kiên quay đầu, nhìn phía Hàn Phong có hơi chút nghi hoặc: “Quả thật có tiền lệ Võ Hồn có thức tỉnh ở thời kỳ thanh niên, điểm này ta thật sự không có hoài nghi. Nhưng mà. . . tiểu tử kia mười bảy tuổi, chưa bao giờ tu luyện qua võ đạo, bây giờ đột nhiên bước vào cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên, cũng thật không thể tưởng tượng? Ta nghĩ suốt đêm, cũng không có nghĩ ra rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, người nghĩ sao?”

Hàn Phong nhếch miệng, híp mắt, nói: “Hàn Chung tuy rằng thích làm bậy, nhưng làm đại sự rất có chừng mực, ta nghĩ hẳn không có can đảm nói dối chuyện này. Tuy rằng. . . ta cũng nghĩ không ra rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng nếu hẳn nói như vậy, chắc là không có sai.”

“Ừm, hy vọng không sai, tiểu tử này khiến ta thất vọng mười bảy năm, hy vọng lần này không được khiến ta thất vọng nữa.”

Rất nhiều Võ Giả Thạch gia, trải qua tu luyện buổi sáng cùng ăn uống xong, nghe nói gia chủ lại ở cửa đại môn chờ người nào, đều tò mò theo đến đây, cùng nhau tụ tập ở cửa đại môn, châu đầu ghé tai thấp giọng nghị luận.

Bọn họ không biết người đến là ai, đều đoán có thể là nhân vật trọng yếu của Bắc Minh gia cùng Tả gia muốn đến đây, bằng không Thạch Kiên sẽ không đi ra nghênh đón.

Nhưng mà đợi hồi lâu, cũng không thấy người đến, những Võ Giả Thạch gia dần dần có chút không kiên nhẫn, thầm mắng người họ phách lối quá đáng, thế mà khiến Thạch gia gia chủ chờ đợi.

Thấy mặt trời từng chút nhô cao lên, người mình chờ vẫn là không có xuất hiện, Thạch Kiên cũng có chút lo lắng, nói với Dương Hải bên cạnh: “Lâu như vậy không về, sẽ không xảy ra chuyện gì tình chứ?”

Dương Hải cười khổ lắc lắc đầu, ý bảo mình cũng không biết, trong lòng lại thở dài.

Tuy rằng trước kia Thạch Kiên cũng thường xuyên nhắc tới Thạch Nham, lại chưa từng có biểu hiện ra quá nhiều quan tâm, hẳn chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi.

Ngay cả lần này Thạch Nham mất tích ở U Âm sâm lâm, cũng do Dương Hải nhắc nhở, hắn mới nhớ tới.

Hôm nay vừa nghe nói Thạch Nham bước vào cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên, vài ngày gần đây hắn chẳng những mỗi ngày hỏi tin tức của Thạch Nham, hôm nay lại sớm vội vã đến đây chờ. . .

Thái độ của Thạch Kiên chuyển biến to lớn, khiến Dương Hải trong lúc nhất thời cũng có chút khó thích ứng.

Sau một hồi, mặt trời nhô cao, lúc sắp đến buổi trưa, thân thể cao lớn của Địa long mới chậm xuất hiện trên hành lang dài.

Trước Địa long, có hai người cười nói, không vội không chậm đi đến, đúng là Thạch Nham, Hàn Chung.

. . .

48. Chương 48 - Trắc Luyện

Ba người Thạch Kiên, Hàn Phong, Dương Hải, cùng nhau nhìn Thạch Nham phía trước Địa long.

Dương Hải nhìn thoáng qua, nhíu mày, thầm nghĩ tiểu tử này gây đi rất nhiều, mấy ngày qua sợ là đã chịu khổ không ít.

Hai người Thạch Kiên, Hàn Phong, chỉ liếc mắt quét qua Thạch Nham, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, trên mặt hiện ra biểu tình kinh ngạc.

Dương Hải không có tu luyện võ đạo, tự nhiên không biết thân thể một người gây yếu, cũng không nhất định là cơ thể yếu nhược.

Có đôi khi, bên trong một thân hình gây yếu, ẩn chứa lực bùng nổ còn cao hơn mấy lần một tráng hán!

Thạch Kiên, Hàn Phong đều là hành gia, cho dù chỉ là từ xa liếc mắt nhìn, nhưng đều nhìn ra thân thể Thạch Nham phải cường tráng hơn trước kia nhiều lắm, thậm chí so với đám binh sĩ Thạch gia đời ba khổ tu mười năm sau, thân thể xương cốt đều rắn chắc hơn.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, phát hiện trong mắt đối phương cũng có vẻ ngạc nhiên.

Bọn họ không rõ hơn nửa năm gần gũi này, đến tận cùng ở trên người Thạch Nham đã xảy ra cái gì, mà lại khiến cho ngay cả cốt cách của Thạch Nham đều được thay đổi.

Qua vài phút, đoàn người Thạch Nham, Hàn Chung, rốt cục đi tới cổng Thạch gia.

“Đại gia gia, Hàn bá, cha.” Thạch Nham cước bộ trầm ổn đi tới, sau khi đến cổng lập tức lên tiếng tiếng vắn an.

Hàn Chung đi tới, ân cần thăm hỏi một tiếng với Thạch Kiên và Hàn Phong, hướng tới Dương Hải gật gật đầu, liền đứng ở bên cạnh Thạch Nham không nói gì.

Hai người Thạch Kiên, Hàn Phong, ánh mắt sáng quắc, tầm mắt cứ quét lên người Thạch Nham.

Hồi lâu sau, Thạch Kiên mí mắt run rẩy, hít sâu một hơi, nói với Thạch Nham: “Người theo ta đến đây.” Nói xong, Thạch Kiên quay đầu đi về hướng đình viện bên trong Thạch gia, bước chân rất nhẹ nhàng.

Chỉ cần là người hiểu Thạch Kiên, đều nhìn ra hắn giờ khắc này cực kỳ hưng phấn.

“Tiểu tử, biểu hiện cho tốt!” Hàn Chung hướng tới Thạch Nham nháy mắt, ám chỉ ngày lành của hắn đã tới.

Thạch Nham vẻ mặt tự nhiên, nhẹ nhàng gật đầu, nói với Dương Hải bên cạnh: “Cha, các người đặc biệt chờ ta sao?”

Dương Hải phụng phịu, khóe miệng lại tràn ý cười kỳ dị, “Không ai đặc biệt chờ ngươi, chỉ là muốn nhìn thân thể tiểu tử ngươi một chút, xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, muốn nhìn ngươi có phải thật sự đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên hay không.”

“Hàn Chung, người theo ta đến đây, ta có chuyện hỏi người.” Hàn Phong liếc mắt Hàn Chung, quay đầu đi về một phương hướng.

Hàn Chung mặt khổ sở, cúi đầu, không tình nguyện đuổi kịp bước chân đại ca hắn, phương hướng khác với Thạch Kiên đi.

“Đi thôi, đừng để cho Đại gia gia người đợi lâu.” Dương Hải nói thầm một câu, kéo kéo góc áo Thạch Nham, thấp giọng nói: “Rốt cuộc là người đã xảy ra chuyện gì?”

“Khẳng định trong chốc lát đại gia gia sẽ hỏi vấn đề này, đến lúc đó cùng nói đi.” Thạch Nham cười cười, đối với phụ thân Dương Hải này, cũng không có tỏ ra nhiều tôn kính nên có lắm.

Dương Hải hơi hơi sững sốt, kinh ngạc nhìn hắn, cổ quái nói: “Tên tiểu tử này, hình như có chút không giống trước kia. Trước kia người chưa bao giờ quanh co lòng vòng, ta hỏi người cái gì, người liền đáp cái đó. Bây giờ người... giống như không sợ ta? Tiểu tử, có phải con mọc lông cứng cáp rồi, không còn để ta vào mắt, hừ?”

“Ông là lão tử của ta, vì sao ta phải sợ người?” Thạch Nham ngạc nhiên, hỏi ngược lại: “Ta nên sợ người sao?”

“Thật không giống người, trước kia người chưa bao giờ sẽ dùng loại ngữ khí này nói chuyện với ta.” Dương Hải cau mày, dán mắt nhìn kỹ Thạch Nham một hồi lâu, mới lắc lắc đầu, như tự nói với mình: “Xú tiểu tử, thành Vô Giả, quả nhiên khác hẳn, ngay cả lá gan cũng lớn không ít.”

“Đi thôi, đừng để cho Đại gia gia đợi lâu.” Thạch Nham mỉm cười nói.

Sau khi hắn cùng Hàn Chung tách ra, nhanh chóng vào cửa đại môn Thạch gia rồi biến mất, cũng từ phương hướng khác đi vào nội viện.

Những Vô Giả Thạch gia vây quanh ở cửa đại môn Thạch gia, trên mặt đều không hiểu ra sao cả, kinh ngạc nói thầm.

“Gia chủ sẽ không phải chờ Nham thiếu gia chứ? Có phải ta nghĩ sai rồi không?”

“Không biết, ta cũng rất kỳ quái, trước kia gia chủ chưa bao giờ cùng xuất hiện với Nham thiếu gia, cũng chưa bao giờ quan tâm tới những chuyện lộn xộn của Nham thiếu gia này, lúc này đây là thế nào vậy?”

“Ai biết được? Chẳng lẽ Nham thiếu gia lại chọc tới phiền toái lớn? Cũng không đúng nha, phiền toái của Nham thiếu gia chọc, không phải đều có cô gia giải quyết cho sao? Ở Thương Minh, Nham thiếu gia gây phiền toái tuy nhiều, nhưng cũng không có việc gì cần gia chủ ra mặt chứ?”

“Có lẽ, lúc này Nham thiếu gia thật sự gặp phải phiền toái rất lớn, mọi người nói sao?”

...

“Đừng nói lung tung, về sau các người tốt nhất đều tôn kính Nham thiếu gia một chút, Nham thiếu gia không bao giờ sẽ là con một sách trước kia nữa, nếu các người không biết nặng nhẹ, về sau xui xẻo chó có trách ta không nhắc nhở.” Tập Nhĩ an bài cho Địa long xong, nhìn thấy những người đó còn đang nghị luận, nhin không được quát nhẹ một tiếng.

“Tập Nhĩ, sao lại thế? Người là cùng Nham thiếu gia trở về, có biết chuyện gì không?” Trong đám người có một Vô Giả giao hảo với Tập Nhĩ hỏi.

“Rất nhanh các người sẽ biết.” Tập Nhĩ cười ngạo nghễ, “Nham thiếu gia sẽ cho các người một chấn động.”

“Chuyện gì?”

“Rốt cuộc có chuyện gì?”

Lòng hiếu kỳ của những người này đều bị khơi dậy, ngọn lửa bất quá đang hừng hực thiêu đốt, vây quanh Tập Nhĩ không tha, vẫn liên tục truy vấn.

“Tạm thời không thể nói, nhưng mà các người rất nhanh sẽ biết.” Tập Nhĩ không quan tâm bọn họ, miễn cưỡng từ trong đám người chen đi qua, cùng những Vô Giả kết bạn dọc đường rời khỏi đó.

.....
Phía sau Thạch gia.

Trung ương thí luyện tràng to lớn, trắc luyện ngọc tinh hình thoi ở dưới ánh mặt trời lóng lánh trong sáng, lóe ra hào quang đẹp mắt như lưu tinh, giống như một mặt trời thu nhỏ lại.

Thạch Kiên đứng ở bên cạnh trắc luyện ngọc tinh, đợi cho lúc hai người Thạch Nham cùng Dương Hải sắp tới đây, hắn đưa tay vỗ đến trắc luyện ngọc tinh, một đoàn hào quang đột nhiên từ lòng bàn tay hắn chạy vào trong trắc luyện ngọc tinh.

Trắc luyện ngọc tinh ban đầu đẹp mắt, bỗng nhiên hào quang ảm đạm xuống, hiện ra nhan sắc vốn có của trắc luyện ngọc tinh.

“Rót Tinh Nguyên vào trong trắc luyện ngọc tinh.” Thạch Kiên hai mắt thần quang rạng rỡ, trầm giọng quát.

Thạch Nham bình tĩnh tiêu sái tiến lên, đi đến bên cạnh rồi vươn tay trái đặt lên trắc luyện ngọc tinh, Tinh Nguyên trong cơ thể phun ra, chạy nhanh vào trong trắc luyện ngọc tinh.

Trắc luyện ngọc tinh màu trắng bạc, hiện ra từng đường hoa văn lộn xộn, ẩn hiện hào quang màu da cam, dần dần từ bên trong trắc luyện ngọc tinh lóe sáng lên, hào quang càng lúc càng sáng, màu da cam cũng càng rõ ràng.

“Được rồi.” Khóe miệng Thạch Kiên run rẩy, hai mắt không một cái chớp mắt chiếu lên người Thạch Nham, nói: “Nghe nói, Vô Hồn của Thạch gia chúng ta ... đã thức tỉnh trên người người?”

“Ừm.”

“Cho ta xem.”

“Được.”

Thạch Nham vươn một bàn tay, sẵn tay áo lên một tấc.

Tâm niệm khẽ động, cánh tay kia chậm rãi thạch hóa, dần dần hiện ra màu nâu tối.

“Nâu tối!”

Hai người Thạch Kiên cùng Dương Hải, đồng thời kinh hô một tiếng, vẻ mặt đều không dám tin, kinh hãi nhìn một đoạn cánh tay để trần của Thạch Nham biến thành màu nâu tối.

“Có phải ánh sáng có vấn đề không?” Dương Hải dùng sức trừng mắt nhìn, lại dụi mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh nắng chói mắt, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ là ta hoa mắt?”

Hắn vừa nói, Thạch Kiên cũng có chút nghi hoặc, cầm lấy cánh tay Thạch Nham, nói: “Đến đây! Theo ta đến bóng râm tảng đá bên trái, sẽ không hiện sai màu.”

Thạch Nham cũng không giãy dụa, tùy ý hắn túm lấy, bình tĩnh đi theo hắn đến một khối nham thạch bên trái.

“Thật sự là nâu tối!”

Thạch Kiên quát lên một tiếng lớn, hơi thở cũng có hơi chút nặng nề, hai mắt hắn hào quang rạng rỡ, trừng mắt nhìn chằm chằm Thạch Nham, ngưng trọng nói: “Xú tiểu tử, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì sao, vì sao Vô Hồn trên người người, lại là nâu tối? Chẳng lẽ, chẳng lẽ thật đúng là thứ hai giai đoạn?”

“Đúng vậy, đây thật là giai đoạn thứ hai, ta chỉ có tu vi cảnh giới Tiên Thiên, nhưng Vô Hồn là giai đoạn thứ hai!”

“Mau cho ta một giải thích hợp lý! Thạch gia chúng ta, bắt đầu từ tiên tổ, mãi đến một thế hệ chúng ta, chưa bao giờ từng xuất hiện qua hiện tượng này! Không đến cảnh giới Nhân Vị, Vô Hồn chúng ta chưa bao giờ tiến vào thứ hai giai đoạn, người là người thứ nhất! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ở trên người của người, đến tột đã xảy ra chuyện gì? !” Thạch Kiên đều như sắp phát cuồng.

“Khụ khụ, chuyện là như vậy...” Thạch Nham lập lại một lần nữa câu chuyện từng nói qua với Hàn Chung.

Đợi cho hắn nói xong, hắn phát hiện Thạch Kiên vẫn không nhúc nhích, vẫn như trước duy trì tư thế trừng mắt nhìn hắn, biểu tình cổ quái.

“Đại gia gia, biểu tình lúc này của ngươi là gì đây? Ta đã giải thích rồi a.”

“Ngươi nói, ba quả trái cây kỳ dị màu đỏ thẫm, làm cho ngươi thức tỉnh Vô Hồn? Còn làm Vô Hồn ngươi thay đổi cổ quái như vậy? Khiến trong cơ thể ngươi có Tinh Nguyên, lại khiến ngươi nhanh chóng bước vào cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên?” Thạch Kiên sắc mặt càng lúc càng cổ quái, quát khẽ: “Chỉ do ba quả trái cây sao?”

“Ừm, chính là như thế.”

“Vậy quả kia xuất hiện ở chỗ nào? Hiện tại ta lập tức phái người đi qua, nhìn xem có thể tìm được càng nhiều loại quả này hay không.”

“Không còn nữa, chỉ có ba quả, sau đó ta tìm kiếm thật lâu, cũng không còn có nhìn thấy loại quả này.”

“Xú tiểu tử, ngươi không phải đang lừa gạt ta chứ?” Thạch Kiên vẻ mặt hoài nghi, rõ ràng không quá tin tưởng.

Ta đương nhiên là đang lừa ngươi.

Thạch Nham âm thầm nói, trên mặt thì lại nghiêm túc, khẳng định nói: “Ta thật sự không biết chuyện gì, tóm lại, ta ăn quả liền biến thành như vậy, chuyện khác ta cũng không rõ ràng lắm, cũng không biết vì sao Vô Hồn của ta lại không giống với người khác.”

Hắn cắn chặt răng, chết cũng không nói sự thật.

Thạch Kiên truy vấn vài lần, dùng các loại phương pháp để thử, hắn đều liên tục lắc đầu, tỏ vẻ mình thật sự không rõ những chuyện khác lắm.

Sau vài lần liên tục, Thạch Kiên cũng bỏ cuộc tiếp tục truy vấn nữa, suy nghĩ một hồi lâu, mới nói: “Vô Hồn trên người ngươi biến thành nâu tối, ừm, ... cái kia, đặc tính Vô Hồn có theo đó phát sinh biến hóa hay không? Ý ta là, Vô Hồn trên người ngươi, sẽ không chỉ là nhan sắc xảy ra biến hóa, hay là chỉ có quá độ giai đoạn thứ nhất?”

“Nếu cảm giác của con đúng, chắc là ở giai đoạn thứ hai.”

“Ta thử xem.” Thạch Kiên tính tình nôn nóng, đưa tay đặt lên ngực Thạch Nham, nói: “Tiểu tử, mau thạch hóa bao trùm thân thể! Không cần sợ, ta sẽ tăng thêm chút lực lượng, không gây thương tổn cho ngươi.”

“Được.”

Thạch Nham đương nhiên biết Thạch Kiên chắc chắn sẽ không hại hắn, nên không có cố kỵ gì, trực tiếp thạch hóa thân thể, bình tĩnh nhìn một tay Thạch Kiên ra đòn.

Dần dần, một đoàn ô quang thoáng hiện trên tay Thạch Kiên, lực lượng dao động ẩn chứa trong ô quang càng lúc càng rõ ràng, giống như đang từng chút đánh sâu vào ngực Thạch Nham.

Đột nhiên, một tay Thạch Kiên, giống như bọt biển thu hồi lại toàn bộ ô quang.

Nét mặt già nua của Thạch Kiên tràn đầy hưng phấn, liên tục gật đầu, mừng rỡ nói: “Không sai! Thật là giai đoạn thứ hai! Xú tiểu tử, ta không biết ngươi làm như thế nào, nhưng mà từ hôm nay trở đi ngươi không được làm biếng! Mặc kệ ngươi nguyện ý hay không, ta đều phải dồn ép ngươi, để ngươi trở thành một Võ Giả!”

...

49. Chương 49 - Thiên Môn Cùng Thần Vực

Bên cạnh một cây lang nha bổng thật lớn ở chính giữa, Thạch Nham chỉ mặc một cái quần đùi, thân thể thạch hóa, mồ hôi tuôn ra như mưa và mạnh vào lang nha bổng.

Lang nha bổng này cao bảy mét, rộng ba mét, cắm thật sâu vào mặt đá chính giữa trọng lực phòng, trên lang nha bổng nhô ra từng khúc sắc nhọn giống như đoản côn bén, lóe ra màu ngăm đen sáng bóng.

Thạch Nham thân thể hiện ra màu nâu tối, thở hổn hển, vòng quanh cây lang nha bổng thật lớn này, liên tục dùng các vùng thân thể mình như bả vai, cánh tay, thắt lưng, đùi, lưng và vào lang nha bổng.

Trong trọng lực phòng, tiếng gầm rú nặng nề không dứt bên tai.

Thạch Hóa Vô Hồn của Thạch gia, muốn thôi phát ra toàn bộ tiềm lực, phải thông qua loại phương thức giống như tự mình hại mình để tôi luyện bản thân, chỉ có thông qua đối kiên cường lấy cứng đối vật cứng, mới có thể phát huy ra năng lực lớn nhất của thạch hóa.

Cũng chỉ có thông qua loại tra tấn tàn khốc với bản thân, thì Thạch Hóa Vô Hồn trong thân thể, mới có thể thích ứng công kích điên cuồng của đối thủ.

Bốn phía trọng lực phòng, dựng đứng bảy trụ trọng lực ô quang lấp lánh, bởi vì tồn tại bảy trụ trọng lực này, nên trọng lực trong căn phòng rộng lớn này vẫn bảo trì ở trạng thái gấp bảy.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Nửa thân trên đổ trần, Thạch Nham vẻ mặt kiên nghị, quên mình tiến hành rèn luyện cực hạn thân thể, như phải thôi phát ra toàn bộ tiềm lực của Thạch Hóa Vô Hồn.

Mỗi một lần va chạm, vị trí thân thể hần tiếp xúc đến lang nha bổng, đều sẽ nổi lên tầng hào quang nâu mờ.

Hào quang đó chợt lóe rồi biến mất, chỉ có lúc thân thể hần va chạm đến lang nha bổng, mới có thể đột nhiên hiện ra, sau khi thân thể hần tách khỏi lang nha bổng, lại sẽ nháy mắt biến mất.

Thân thể đã tiến hành năm ngàn lần đụng ầm vào những chỗ khác nhau, Thạch Nham như thành một bãi bùn, toàn thân không đứng dậy nổi, dang rộng tứ chi, nằm ở chính giữa trọng lực phòng, mồ hôi trên người giống như dòng suối, từ thân thể hần tràn ra, làm trên mặt sàn đá đầy vết nước.

Nửa tháng rồi.

Trong nửa tháng này, Thạch Nham ăn trong trọng lực phòng, ngủ trong trọng lực phòng, ngoại trừ đi tiện ra, hần gần như không có rời khỏi nơi này.

Đây là an bài của Thạch Kiên.

Sau khi Thạch Kiên phát hiện Thạch Hóa Vô Hồn của hần tiến vào giai đoạn thứ hai, khiến hần lập tức đình chỉ tu luyện khác, dồn tất cả tinh lực rèn luyện thân thể.

Khiến hần bằng tốc độ nhanh nhất, thôi phát ra toàn bộ tiềm lực của Thạch Hóa Vô Hồn giai đoạn thứ hai, mượn Thạch Hóa Vô Hồn đến trình độ lớn nhất thay đổi thể chất, khiến thân thể cứng rắn đủ để thừa nhận oanh kích của Vô Giả cảnh giới Nhân Vị!

Nửa tháng qua, Thạch Kiên, Hàn Phong, Dương Hải, bao gồm những trưởng bối Thạch gia, sẽ thường xuyên đến đây một chuyến.

Nhất là Thạch Kiên, gần như cứ cách ba ngày đều đến một lần, hần sẽ kiểm tra thành quả tu luyện của Thạch Nham, kiểm tra biến hóa vi diệu của thân thể hần, sau đó đưa ra phương hướng và cường độ tôi luyện tiếp theo.

Nằm trên mặt đất, Thạch Nham toàn thân vô lực, chậm rãi điều chỉnh hô hấp, đến lúc phát hiện tay chân có một chút sức lực, lập tức mạnh mẽ ngồi dậy, bắt đầu vận chuyển Tinh Nguyên trong cơ thể.

Toàn thân kiệt lực, tốc độ Tinh Nguyên vận chuyển so với mọi người nhanh hơn nhiều, lúc nhắm mắt yên lặng tu luyện, Thạch Nham không suy nghĩ gì, tâm như gương sáng.

Sau mỗi lần, hắn đều phát hiện huyết nhục, tế bào, gân cốt, của thân thể dường như đang lấy một phương thức hắn khó có thể lý giải, lén lút tẩm bổ thân thể hắn.

Hắn mỗi một đến mức thân thể sắp sửa hỏng mất, nhưng sức lực lại khôi phục rất nhanh, cảm giác mỗi một toàn thân cũng sẽ bị khu trừ rất nhanh.

Đây là năng lực khôi phục của chính Bất Tử Vô Hồn!

Thạch Nham trong lòng sáng như tuyết.

Không biết qua bao lâu, hắn chậm rãi tỉnh lại, hai mắt sáng ngời như hàn tinh, trải qua một thời gian ngồi xuống tu luyện, cảm giác mỗi một trong thân thể đã trở thành hư không, trong cơ thể Tinh Nguyên minh mông, toàn thân giống như ẩn chứa lực bùng nổ có cảm giác rất khó chịu khi không được phát tiết ra.

Nhưng vào lúc này, cánh cửa đá trọng lực phòng, bị ai đó đẩy ra một ít.

Chỉ thấy Hàn Chung mang theo tổng cộng bảy cái giỏ trúc to có nhỏ có, cười tủm tỉm đi đến.

Sau khi tiến vào, Hàn Chung buông giỏ trúc, lấy từ trong ra từng món ngon, vừa đặt một bên vừa nói: “Hôm nay là tổ yến, hải sâm, con ba ba trăm năm, hừng chướng, cỏ linh chi, Nham nhi, người thật sự có thể ăn à! Thiếu gia Thạch gia khác, đồ ăn năm bữa còn không bằng con ăn một chút. Sức ăn của con có thể so với một ít gia tộc nhỏ.”

Hàn Chung nói nói cười cười, lấy ra món ngon chồng chất trong giỏ trúc đặt xuống, vụng trộm từ trong ngực lấy ra một vò rượu, cười hắc hắc nói: “Một vò ‘Liệt diễm’ này chính là bảo vật của ta, tiểu tử người uống nhanh lên, uống xong ta còn phải xử lý nhanh.”

Thạch Nham cũng không khách khí, tùy tiện đi đến bên cạnh Hàn Chung, ngồi xuống liền ăn ngón nghiêng, như lang thôn hổ yết tiêu diệt những thứ đại bổ mà đám bình dân tuyệt đối tiếp xúc không đến, cuối cùng lại cầm kia một vò “Liệt diễm”, ngửa đầu dốc đáy vò lên trời.

Lau miệng một hồi, mới buông cái vò không xuống, Thạch Nham cười nói: “Lão Hàn, lần sau loại rượu này mang vào hai vò, một vò uống không đã ghiền.”

“Nham nhi, ‘Liệt diễm’ chính là mỹ tửu của Nghênh Xuân Các, một vò giá trị là năm trăm Tử tinh tệ đó!” Hàn Chung vẻ mặt cười khở, “Một vò này vẫn là ta một lần trước tiết kiệm được, ngày mai đến, ta lại tiếp tục đưa cho con ‘Thiên đạo tử’, một vò rượu kia chỉ có một trăm Lam tinh tệ, một lần mang bốn vò cho con cũng không có vấn đề gì.”

“Không phải là tinh tệ sao?” Thạch Nham hoàn toàn thất vọng: “Người cứ đưa cho ta ‘Liệt diễm’, thiếu tinh tệ của người, lần sau sẽ trả đủ.”

“Như vậy thì không thành vấn đề.” Hàn Chung cười hắc hắc, nói: “Nham nhi, tin tức con trở thành Vô Giả, gia chủ che giấu rất kỹ, hiện tại ngay cả đa số Vô Giả cùng thị vệ của gia tộc, cũng không biết tình huống của con, con biết vì sao không?”

“Vì sao?” Thạch Nham lười biếng nói.

“Vô Đẩu Hội năm năm một lần, còn có ba tháng sẽ bắt đầu. Người cũng biết, năm năm trước, lúc chúng ta cùng Mặc gia, Lăng gia giao chiến, chịu chút thiệt thòi, sau lần đó gia chủ trở về gào thét vài ngày, cho nên lần này. . .”

“Người chuẩn bị để ta tham gia Vô Đẩu Hội sao?” Không đợi Hàn Chung nói xong, Thạch Nham liền phản ứng lại đây, kinh ngạc nói.

Vô Đẩu Hội là hoạt động do ngũ đại thế gia Thương Minh, liên thủ phối hợp tổ chức, chỉ cần là Vô Giả đều có thể tham gia.

Vô Đẩu Hội chia làm Hậu Thiên, Tiên Thiên, Nhân Vị, Bách Kiếp, Địa Vị năm loại cấp bậc, cao thủ các cảnh giới, có thể tranh đoạt ba hạng đầu mỗi một cảnh giới.

Ngũ đại thế gia sẽ có phần thưởng phong phú, thí dụ như đan dược, bí bảo, vũ kỹ, các loại tài liệu tu luyện, người thắng lợi sẽ nhận được phần thưởng tương ứng.

Võ Đấu Hội này do Thương Minh tổ chức, một là từ trên Võ Đấu Hội chọn lựa nhân tài, tăng cường vũ lực của gia tộc mình, mặt khác cùng lúc cũng là để cho Võ Giả Thương Minh có thể vẫn bảo trì khổ tu, tăng tiến thực lực toàn bộ Võ Giả Thương Minh.

Võ Giả không thuộc các đại thế gia, dong binh độc lai độc vãng, có khát vọng cực kỳ mãnh liệt với đan dược, bí bảo, vũ kỹ do ngũ đại thế gia ban thưởng, cũng có một số Võ Giả, muốn thông qua Võ Đấu Hội tiến vào tầm mắt đại thế gia, hy vọng có cơ hội gia nhập đại thế gia.

Bởi vậy, mỗi một lần Võ Đấu Hội, đều sẽ có rất nhiều Võ Giả chen chúc tham dự, sẽ cực kỳ náo nhiệt.

Trừ các Võ Giả phân tán ra, ngũ đại thế gia cũng sẽ phái ra binh sĩ gia tộc của chính, tranh đoạt thứ tự trên Võ Đấu Hội.

Làm như vậy, là để chứng minh thực lực gia tộc mình, làm cho những Võ Giả trên Võ Đấu Hội biểu hiện nổi bật, biết nên lựa chọn như thế nào.

Võ Đấu Hội, là cơ hội tốt lựa chọn nhân tài, cũng là võ đài ám đấu của ngũ đại thế gia.

Bởi vậy, đối với Võ Đấu Hội, chẳng những chỉ có Võ Giả Thương Minh, dong binh cũng sẽ để ý, ngay cả ngũ đại thế gia cũng sẽ thật thận trọng với Võ Đấu Hội.

Có đôi khi, ngay cả ngũ đại thế gia không giải quyết được vấn đề sở hữu sản nghiệp, đều sẽ thông qua Võ Đấu Hội để giải quyết.

Thí dụ như, một lần trước Thạch gia cùng Mặc gia, xuất ra quyền sở hữu ba khu mỏ, làm vật cược để đánh cược.

Đáng tiếc, trong hậu bối đời ba song phương giao chiến, chỉ có Thạch Thiên Văn thắng lợi, Thạch Thiên Lạc, Thạch Thiên Kha đều bại bởi hậu bối Mặc gia, cuối cùng Mặc gia thắng được quyền sở hữu hai khu mỏ, Thạch gia lại chỉ có được một tòa.

“Người không biết, gần đây gia tộc cùng Mặc gia tranh đấu rất náo nhiệt, rất nhiều sản nghiệp đều có tranh cãi, vẫn không thể giải quyết. Võ Đấu Hội lúc này đây, có thể lại sẽ xuất hiện tình huống một lần trước, tiếp tục lấy quyền sở hữu một ít sản nghiệp để đánh cược.” Hàn Chung nói.

“Nói như vậy, ta có cơ hội lên sân khấu sao?”

“Người tất nhiên sẽ lên sân khấu, gia chủ khẳng định trông cậy vào con thắng một trận, bằng không cũng sẽ không thường xuyên giám sát con, mà lại cứ cách ba ngày một chuyến, con căn bản không biết gia chủ gần đây bận rộn cỡ nào, người bận rộn như vậy đều rút ra thời gian đến kiểm tra người, có thể thấy được coi trọng người cỡ nào.”

“À, ta hiểu rồi.”

.....

Trong Bàn Thạch Điện.

Thạch Kiên ngồi ngay ngắn ở trên một tảng đá thật lớn, vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt điểm sáng rạng rỡ, giống như đang không ngừng suy nghĩ cái gì.

“Ở trong phòng đấu giá Phiêu Miểu Các, xuất hiện tấm tàn đồ ‘Thiên Môn’. . .” Hàn Phong đứng ở một bên, nói tình huống mới nhất cho cho Thạch Kiên.

“Thiên Môn” là một cửa vào kỳ dị, có thể đi thông đến “Thần Vực”, mà “Thần Vực” còn lại là một không gian thần bí, khả năng ở một nơi quý dị nào đó trên Thần Ấn đại lục, cũng có khả năng không thuộc loại Thần Ấn đại lục, vốn chỉ là không gian độc lập.

Không ai biết “Thần Vực” hình thành như thế nào, không ai biết “Thần Vực” rốt cuộc có kết cấu gì, cũng không có biết “Thần Vực” sẽ xuất hiện ở nơi nào, không ai có thể biết rõ.

Chỉ có “Thiên Môn”, mới có thể đi thông các loại “Thần Vực”, “Thiên Môn” chính là cửa vào “Thần Vực”.

Trên Thần Ấn đại lục, văn truyền lưu đủ loại truyền thuyết về “Thần Vực”.

Nghe nói ở bên trong “Thần Vực”, thường ẩn chứa các loại thần bí, nghe nói ở bên trong “Thần Vực” khác nhau, ẩn chứa vũ kỹ Linh cấp, Huyền cấp thậm chí Thần cấp khác nhau, thậm chí vẫn đang luôn truyền lưu, lại chưa từng có người thấy qua đan dược kỳ dị, chỉ bảo có trong thiên địa. . .

“Bốn tháng trước, hình như cũng có một tin tức, nói đồ đệ Tịch Lỗ của Dược Vương Mộc Tuân, từ chỗ hắn trộm đi có tấm tàn đồ ‘Thiên Môn’. Hai tấm tàn đồ này, có thể đến từ chính tấm bảo đồ hay không? Hai tấm tàn đồ này, rốt cuộc là một tấm, hay là hai tấm? Hiện tại xuất hiện, có thể chính là tấm Tịch Lỗ trộm đi hay không?” Thạch Kiên đầu óc chuyển động nhanh chóng, rất nhanh liền tưởng đến tàn đồ thời gian trước.

Hàn Phong lắc đầu, “Tịch Lỗ kia đã sớm biến mất, một chút tin tức cũng không có, nhưng mà tấm tàn đồ kia của Phiêu Miểu Các, nghe nói là một nữ nhân lấy ra bán đấu giá, Phiêu Miểu Các thấy chuyện trọng đại, không có dám trực tiếp lấy ra bán đấu giá, mà là để kiểm tra thật giả tên, tạm thời lưu lại tấm tàn đồ kia.”

“Tấm tàn đồ kia còn ở Phiêu Miểu Các sao?” Thạch Kiên trầm giọng nói.

“Ừm.” Hàn Phong gật đầu, “Bắc Minh gia, Mặc gia, Lăng gia, Tả gia, sau khi thu được tin tức này, đều đã muốn chủ động liên hệ Phiêu Miểu Các, có ý thu mua tấm tàn đồ kia. Nhưng mà Phiêu Miểu Các nói trước khi chưa xác định thật giả, sẽ không lấy ra nữa bán đấu giá, bốn nhà kia bất đắc dĩ, chỉ có thể tỏ ra mong muốn mãnh liệt thu mua, còn chưa có ngầm xuống tay.”

“Đó là bởi vì chỉ có tấm tàn đồ, nếu là bảo đồ đầy đủ, Bắc Minh gia tuyệt không sẽ nể mặt Phiêu Miểu Các, đã sớm xuống tay cướp đoạt.” Thạch Kiên hừ hừ.

“Chúng ta muốn nhúng tay không?”

“Thời khắc chú ý tin tức này, nhưng tạm thời không cần tham dự vào, nhớ rõ liên hệ tin tức với Tả gia. Trước khi tấm tàn đồ thứ hai xuất hiện, chúng ta không được hành động thiếu suy nghĩ.”

“Ừm.”

. . .

50. Chương 50 - Cắt Một Nhát

Thạch Nham toàn thân tê mỏi, nghiêng người tựa lên một cây trụ trọng lực.

Thân thể cường tráng lực lưỡng của hắn để trần, từng bắp thịt đường cong rõ ràng, góc cạnh nổi trội, như là dùng nước cường thiết đúc ra, tràn đầy lực bùng nổ kinh người.

Có được đồ ăn đầy đủ thỏa mãn, Thạch Nham lại kiên định khổ luyện một tháng, chẳng những trở nên cường tráng lên không ít, ngay cả vóc dáng đều cao hơn mấy cm.

Bỗng nhiên, cửa trọng lực phòng bị đẩy ra.

Ba người Thạch Kiên, Hàn Phong, Dương Hải cùng nhau xuất hiện ở cửa.

Thạch Kiên ánh mắt như điện, từ xa liếc mắt quét qua Thạch Nham, âm thầm gật đầu, nói: “Xem ra tiểu tử ngươi không có lười biếng.”

“Đương nhiên.” Thạch Nham vẻ mặt mím mội, bảo trì tư thế bất động, nói: “Ta cảm thấy rèn luyện thân thể không sai biệt lắm, tiếp theo chắc là có thể lựa chọn một loại vũ kỹ để tu luyện.”

“Có phải thật sự không sai biệt lắm hay không, ngươi nói cũng không được.” Thạch Kiên sải bước đi tới bên cạnh hắn, xụ mặt nói: “Vươn một bàn tay ra.”

Thạch Nham phối hợp vươn tay trái, tâm niệm khẽ động, tay trái hắn thạch hóa rất nhanh biến thành nâu tối.

Ở bên ngoài làn da hắc, từng đợt từng đợt ô quang mắt thường có thể thấy ẩn hiện lóe lên, nhìn cẩn thận lại, sẽ phát hiện ô quang mờ kia giống như một màn hào quang bạc như canh ve, bao trùm toàn bộ một bàn tay của hắc.

“Ồ!”

Thạch Kiên kinh hô một tiếng, trên mặt thần thái phấn chấn, nhếch miệng nói: “Có chút môn đạo, thế nhưng có một tầng ô quang hiện ra, xem ra thời gian này người quả nhiên là không có lười biếng, Không tệ! Thật không tệ!”

Dương Hải trong lòng vui vẻ, tiến lên gần liếc mắt nhìn, nói: “Nghĩa phụ, hiện tượng này, là cực hạn cảnh giới Nhân Vị có thể đạt tới sao? Năm đó khi Tinh nhi đột phá đến cảnh giới Nhân Vị tam trùng thiên, sau khi thạch hóa da thịt cũng mới hiện ra ra loại ô quang này, có phải như vậy không?”

“Ừm.” Thạch Kiên thần nhiên gật đầu, khoe miệng nhin không được run rẩy một chút, “Tiểu tử này, đích thực không tệ! Ngắn ngủn nửa tháng, có thể thôi phát tiềm lực Võ Hồn đến mức này, thật không sai!”

Thạch Kiên tuy rằng sợ Thạch Nham kiêu ngạo, nhưng vẫn nhin không được tán thưởng một câu, trên mặt đều có chút ngạc nhiên, “Tiểu tử, rốt cuộc là người làm thế nào?”

“Chính là dựa theo phương pháp của người, vẫn tiếp tục tu luyện như vậy, kết quả thành như vậy.” Thạch Nham mở tay ra, thần sắc đậm đặc.

“Một ngày người tu luyện bao lâu?” Liên ngay cả Hàn Phong rất ít khi nói chuyện, cũng nhin không được hỏi một câu.

“Khoảng mười lăm giờ.”

“Mười lăm giờ? !”

Hàn Phong, Thạch Kiên đồng thời kinh hô ra tiếng, hai người mặt nhìn nhau, đều nhìn ra kinh hãi trong mắt đối phương.

“Không có khả năng! Nhất định tiểu tử người đang nói dối!” Thạch Kiên quát lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Một lần tu luyện qua đi, thân thể muốn tiếp tục va chạm cường độ cao như vậy, ít nhất cần hơn mười tám giờ để khôi phục. Hơn nữa thời gian ăn cơm, người một ngày có thể tiến hành tu luyện hơn năm giờ, đã là không tệ! Người không thể tu luyện mười lăm giờ?”

Hàn Phong cũng có vẻ mặt nghi hoặc, nhẹ nhàng lắc đầu, rõ ràng cũng không quá tin tưởng.

“Xú tiểu tử, nói thật đi, ở trước mặt Đại gia gia người, không được nói dối.” Dương Hải hừ một tiếng, quát lớn nói.

“Ai nói cần hơn mười tám giờ mới có thể khôi phục đích?” Thạch Nham thần thái thoải mái, mỉm cười nói: “Ta hơn bốn giờ là đủ rồi.”

“Không thể!”

Thạch Kiên, Hàn Phong lại là đồng thời kinh hô.

“Loại va chạm cường độ cao này, thân thể tuyệt đối không thể khôi phục lại nhanh như vậy! Ta chấp chưởng Thạch gia nhiều năm như vậy, chưa bao giờ từng nhìn thấy ai có thể đủ khôi phục nhanh như vậy! Tiểu tử Thạch Năng năm đó, tình trạng thân thể cực kỳ xuất chúng, sau khi ở cảnh giới Nhân Vị tiến hành loại va chạm cường độ này, cũng cần mười lăm giờ mới có thể đủ khôi phục hoàn toàn.” Thạch Kiên liên tục lắc đầu, lại là hừ lạnh một tiếng, nói: “Người nói, người còn nhanh hơn hắc bốn lần? Người cảm thấy điều này có thể sao?”

“Không có gì là không thể.” Thạch Nham cười cười, đột nhiên đứng lên, xoay người đi đến một góc, từ cái túi ở trong lấy ra một thanh chủy thủ, lại bình tĩnh đi tới, nói: “Đại gia gia, trong lòng ta vẫn có nghi hoặc, vừa lúc bây giờ có cha ta ở đây, ta muốn làm thí nghiệm, hy vọng Đại gia gia cho phép.”

“Thí nghiệm gì?” Thạch Kiên cau mày.

“Hàn bá, ta muốn cắt một nhát lên cánh tay người.”

“Làm càn!” Thạch Kiên quát lạnh, “Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi muốn bay lên trời hay sao?”

“Chỉ nhẹ cắt nhẹ một nhát mà thôi.” Thạch Nham thần sắc không thay đổi, lại nói: “Ta còn muốn ở trên cánh tay cha ta cắt một nhát, ở trên cánh tay ta cắt một nhát, như vậy mới làm thí nghiệm được.”

“Gia chủ, Nham thiếu gia có lẽ có tính toán gì đó, thử xem cũng được.”

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Thạch Kiên cũng nghi hoặc.

“Trong chốc lát người sẽ biết.” Thạch Nham bình tĩnh, không vội không chậm đi đến Hàn Phong, nói: “Hàn bá, ngươi không được dùng Tinh Nguyên, vết thương chảy máu, cũng không thể thúc dục Tinh Nguyên, được không?”

“Được.”

“Ta động thủ đây?”

“Ừm.”

Thạch Nham tiến lên một bước, cắt một nhát lên cánh tay trái Hàn Phong vươn ra, máu đỏ tươi lập tức từ trên cánh tay Hàn Phong chảy ra.

“Cha, đến phiên ngươi.” Thạch Nham đi về phía Dương Hải.

“Xú tiểu tử, ngươi muốn làm gì? Cha cũng không phải là Võ Giả, ngươi nhẹ một chút!”

“Ừm, con biết.” Thạch Nham tiến lên, chủy thủ như tia chớp cắt nhanh qua, nháy mắt ngay tại trên ên Dương Hải cắt một đường.

Dương Hải thét lên, nhìn trên cánh tay bắt đầu đổ máu, “Xú tiểu tử, ngươi thật đúng là tàn nhẫn a! Ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

Bị Hàn Phong, Thạch Kiên nhìn chăm chú, Thạch Nham vẻ mặt bình tĩnh, tùy tay lại ở cắt một đao lên cánh tay mình, máu tươi cũng chảy ra.

“Xú tiểu tử, rốt cuộc ngươi muốn cho chúng ta nhìn cái gì? Làm như vậy có thâm ý gì sao? Nhưng ta cũng không nhìn ra cái gì.” Dương Hải tiếp tục kêu la.

“Chờ đi, chờ một lát nữa.” Thạch Nham vẻ mặt nghiêm nghị, vẻ mặt dần dần ngưng trọng.

Hàn Phong, Thạch Kiên vẻ mặt nghi hoặc, cũng không biết đến tột cùng hắn muốn làm cái trò gì, hai mắt thần quang rạng rỡ, quét tới quét lui trên người hắn.

Thạch Nham cười cười, cũng không giải thích, thế nhưng còn dùng y phục che mất vết thương đang chảy máu, không cho Hàn Phong, Thạch Kiên nhìn vết thương của hắn.

Mười phút sau.

“Ồ!”

Hàn Phong đầu tiên phát hiện dị thường, hắn kinh ngạc nhìn cánh tay Dương Hải, nói: “Gia chủ, người xem!”

Lực chú ý của Thạch Kiên đều đặt lên trên người Thạch Nham, nghe Hàn Phong vừa nói như vậy, không khỏi nhìn về phía cánh tay Dương Hải.

Vừa nhìn, hắn cũng nhìn ra kỳ lạ chỗ, nói: “Hải nhi, vết thương trên cánh tay ngươi, làm sao máu tươi động lại, hơn nữa kết thành kén máu?”

“A!” Dương Hải kinh hô một tiếng, lúc này mới chú ý tới cánh tay mình, nói: “Ta cũng không biết a.”

“Cánh tay của ta, máu tươi còn đang chảy...” Hàn Phong duỗi tay mình ra, ý bảo Dương Hải nhìn kỹ.

“Đây là chuyện gì?” Dương Hải vẻ mặt kinh ngạc, “Người tu luyện võ kỹ nhiều năm, tổ chất thân thể phải mạnh hơn ta rất nhiều, dựa theo đạo lý, người phải dừng chảy máu sớm hơn chứ? Tại sao có thể như vậy?”

“Các người nhìn cánh tay của ta.”

Thạch Nham cười cười, rút cục lấy ra y phục che trên cánh tay, để lộ ra cánh tay, chậm rãi chà lau sạch sẽ máu tươi đọng lại.

Chỉ thấy vết thương trên cánh tay Thạch Nham, không biết bắt đầu khi nào, lại biến thành như một cây kim nhỏ.

Huyết nhục hai bên miệng vết thương hằn, hình như đang chậm rãi lúc nhúc, đang cố gắng tiến sát vào nhau, tốc độ vết thương khép lại mắt thường có thể thấy được.

Thạch Kiên, Hàn Phong toàn thân chấn động mạnh, trong mắt đầy hoảng sợ.

“Xú tiểu tử, này, rốt cuộc là chuyện gì?” Thạch Kiên sững sốt hồi lâu, đột nhiên dồn dập quát.

“Đây là Vô Hồn, một loại có thể Vô Hồn tự lành! Trên người cha ta cũng có, đáng tiếc hắn không có tu

Điểm sáng như rắn bò, di chuyển uốn lượn bên trong sương trắng...

Sương trắng cùng Tinh Nguyên chậm rãi hòa lẫn, xoay tròn thành từng ốc xoáy nhỏ nhỏ, một lực hút kỳ diệu bỗng nhiên từ ốc xoáy kia truyền ra.

Lực hút cùng xuất hiện, không gian khu vực đó giống như đột nhiên sụp đổ co rút lại...

Không khí ở gần đó, nháy mắt bị hút vào, không gian ở đó dường như đột nhiên trầm xuống, làm cho người ta có cảm giác cực kỳ nặng nề.

Hai mắt Thạch Nham có tia sáng rạng rỡ, nhìn chăm chăm không chớp mắt một “Vực Trường” nhỏ ở kia, tập trung tinh thần cảm thụ lực lượng kỳ diệu đến từ chính “Vực Trường”, lại rót thêm vào một phần Tinh Nguyên.

Sau khi một phần Tinh Nguyên đó rót vào, uy lực “Vực Trường” chẳng những không có mạnh hơn, ngược lại lực ảnh hưởng kỳ diệu đến từ chính “Vực Trường” yếu đi không ít.

“Ồ!”

Thạch Nham kinh hô một tiếng, sửng sốt một lát.

Suy nghĩ một hồi lâu, hắn dường như mới hiểu ra bí quyết gì, lập tức đình chỉ rót vào Tinh Nguyên, mà là đưa sương trắng tiêu cực lượn lờ trên cánh tay, đưa một ít tiến nhanh vào “Vực Trường”.

Khi sương trắng từ những khí tức tạo thành, vừa tiến vào “Vực Trường” vốn bắt đầu yếu đi, đã nhanh chóng tăng cường lên lại.

Nhìn chăm chăm thật sâu “Vực Trường” kia mười giây, cẩn thận cảm thụ trong chốc lát, cuối cùng Thạch Nham rút về hai loại lực lượng ở trong “Vực Trường”.

“Vực Trường” hư không biến mất không thấy.

Trải qua tu luyện lúc này đây, hắn rút ra một kết luận – “Vực Trường” muốn bảo trì lực ảnh hưởng cường đại, hai loại lực lượng rót vào trong đó nhất định phải đồng đều, chỉ có hai loại lực lượng tương đương nhau, “Vực Trường” mới có thể từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên sự cường đại.

Nếu một loại lực lượng trong đó mạnh hơn quá mức, thì chẳng những không thể tăng cường uy lực “Vực Trường”, ngược lại sẽ phá hư cân bằng, khiến cho uy lực toàn bộ “Vực Trường” yếu đi rất nhiều.

Hai loại lực lượng rót vào “Vực Trường”, có thể cùng mạnh hơn, cũng có thể cùng yếu bớt, nhưng không thể một bên mạnh, một bên yếu.

Vấn đề cân bằng cần bảo trì sự chuẩn xác, nếu không khó có thể phát huy ra uy lực “Vực Trường” đến mức lớn nhất.

Trong khoảng thời gian này, Thạch Nham luôn luôn chìm đắm vào hai loại vũ kỹ “Chỉ Thương Quyết” cùng “Từ Cực Vực Trường” này. Ngoài việc ăn uống đại tiện ra, tất cả tinh lực của hắn đều dồn vào việc khổ tu.

Trải qua một tháng tự hành hạ mình không ra người, “Chỉ Thương Quyết” của hắn đã tiến bộ rõ ràng.

Hiện tại, mỗi một đầu ngón tay của hắn, đều có thể kiên trì một phút.

Khớp xương mười ngón tay, đã muốn thay đổi càng ngày càng cứng rắn, sau khi thạch hóa thì thậm chí mười ngón tay hắn đánh vào nhau có thể truyền ra tiếng kim thiết va chạm.

Sau mỗi một lần tu luyện “Chỉ Thương Quyết” kết thúc, hắn sẽ nghiên cứu Linh cấp vũ kỹ “Từ Cực Vực Trường” kia.

Mỗi lần tu luyện, hắn cũng không dám phóng ra khí tức tiêu cực trong huyết đạo toàn thân, mỗi một lần hắn chỉ lợi dụng một phần rất ít lực lượng tiêu cực trong một cánh tay, hòa lẫn vào Tinh Nguyên nhằm hiểu thấu ảo diệu của “Từ Cực Vực Trường”.

“Vực Trường” hình thành tuy rằng rất nhỏ, nhưng mà đạo lý lại như nhau.

Sau khi lặp lại luyện tập, linh ngộ của hắn với “Tứ Cước Vực Trường” dần dần càng sâu sắc, cách mỗi một đoạn thời gian, hắn lại phát hiện thêm vài phần nhận thức mới về “Tứ Cước Vực Trường”.

Càng nghiên cứu về “Tứ Cước Vực Trường”, hắn lại càng phát hiện loại này Linh cấp vũ kỹ thật bác đại tinh thâm, trong đó ẩn chứa rất nhiều thiên địa chí lý khó có thể nói rõ.

Linh cấp vũ kỹ không hồ là Linh cấp vũ kỹ, quá trình tu luyện nó hình như chính là quá trình nhận thức từng loại đạo lý trong thiên địa.

Thạch Nham ngồi ngay ngắn ở đằng kia, khắp người mồ hôi hôi thúi, cau mày khổ tư.

“Két...!”

Cửa trọng lực phòng bị đẩy ra, Hàn Chung gạt gù đắc ý đi đến, hét to nói: “Nham nhi, gia chủ bảo người đến phòng tiếp khách.”

“Phòng tiếp khách?” Thạch Nham liếc mắt nhìn hắn, nhú mày nói: “Người không phải bảo ta không được rời khỏi trọng lực phòng sao? Lần này là có khách nhân nào trọng yếu đến đây?”

“Tả Hư đến đây, đi cùng hắn còn có nha đầu Tả Thi kia.” Hàn Chung đứng ở cửa, giải thích nói: “Tả Hư mới từ trong Vân Vụ sơn mạch, mới mang Tả Thi từ bên cạnh sư phó Xích Tiêu của nàng trở về, vừa lúc tiện đường đi đến chúng ta Thạch gia, muốn cùng gia chủ nói chuyện Vô Đẩu Hội.”

Tả gia cũng là một trong ngũ đại thế gia của Thương Minh, trước nay luôn rất thân thiết với Thạch gia.

Vô Hồn của Tả gia là “Ảo Ảnh”, lúc giao chiến, bên cạnh thân thể người Tả gia sẽ xuất hiện “Ảo Ảnh” trông rất sống động, người Tả gia lợi hại lúc đối chiến với người khác, bên cạnh có thể xuất hiện bảy tám “Ảo Ảnh” còn có thể di động, sẽ làm ra động tác khác nhau, khiến cho người ta không phân biệt được thật giả.

Có “Ảo Ảnh” Vô Hồn tồn tại, người Tả gia với giao chiến người khác, ngay từ đầu đã chiếm tiện nghi.

Công kích của đối thủ, thường sẽ đánh lên “Ảo Ảnh”, người Tả gia có thể bình tĩnh từ từ tiêu hao đối thủ đến chết.

Những “Ảo Ảnh” đó chẳng những lúc giao chiến phạm vi rộng rãi, lúc chạy trốn lại diệu dụng vô cùng.

Người Tả gia lúc sinh mệnh bị uy hiếp, sẽ phân ra vài “Ảo Ảnh”, chạy về các phương hướng khác nhau, nếu đối phương chỉ có một người thì chỉ có thể chọn một phương hướng đuổi theo.

Sau khi đuổi theo, rất có thể sẽ phát hiện đuổi theo chính là “Ảo Ảnh”, chân thân người ta đã sớm biến mất không thấy.

Nếu may mắn đuổi theo chân thân, như vậy người Tả gia lại sẽ lại huyền hóa ra “Ảo Ảnh”, tiếp tục chạy về các phương hướng, giống như giải đố để người tiếp tục đoán.

Bị người Tả gia làm vài lần như vậy, đối thủ sẽ điên lên, rốt cuộc không còn ý niệm truy kích nữa.

“À, ta đã biết.” Thạch Nham gạt đầu, tiện tay nhặt lên trang phục Vô Giả màu xanh trên mặt đất trù lên người, lập tức bay thẳng đến cửa trọng lực phòng, nói: “Đi thôi.”

“Ách, Nham nhi, người không tắm rửa sao?” Hàn Chung ôm cái mũi, phát tay nói: “Trên người người đều là mùi mồ hôi thúi.”

“Không cần tắm, dù sao lập tức sẽ trở lại.”

“Người không muốn lưu ấn tượng tốt trước mặt Tả Thi sao?” Hàn Chung biểu tình cổ quái, “Tả Thi chính là nha đầu xinh đẹp nổi danh Thương Minh, mấy vị thiếu gia Thiên Khiếu, Thiên Lạc đều vây quanh nha đầu kia muốn lấy lòng, người sẽ không tham gia, cùng Tả Thi phát triển chút gì sao?”

“Tả Thi?” Thạch Nham sửng sốt, bên trong đầu một ánh sáng chợt hiện lên, đến rất bất ngờ, trong lòng hắn lại có vài phần chua xót, lắc lắc đầu, Thạch Nham nói: “Nha đầu kia giống như cùng ta có chút quan hệ nào đó. . .”

“Đương nhiên là có quan hệ!”

Hàn Chung cười hắc hắc nói: “Nha đầu kia chính là sinh ra cùng một ngày với ngươi, bởi vì thật sự rất xảo, cho nên gia gia ngươi cùng Tả Hư thiếu chút nữa đã trực tiếp định hôn sự cho các ngươi, nhưng mà Tả Thi sinh ra ngày thứ ba, trên người đã có ‘Áo Ảnh’ hiện ra, mà thân thể của ngươi lại không có thạch hóa. Ách, sau đó việc này không còn có ai nhắc tới, song phương đều có ăn ý lựa chọn quên đi. . .”

Dừng một chút, Hàn Chung thở dài một tiếng, lại nói: “Điều này rất bình thường. Tả Thi có được Vô Hồn, mà ngươi ngay từ đầu cũng không có biểu hiện ra Vô Hồn. Đối với Thạch gia cùng Tả gia mà nói, con cháu không có Vô Hồn tương lai khó có thể có thành tựu lớn, sẽ không thành trọng điểm bồi dưỡng, Tả gia tuyệt không sẽ gả Tả Thi có được Vô Hồn đích cho một người thường không có Vô Hồn, Thạch gia cũng không chiếm đại tiện nghi này, cho nên cuối cùng chỉ có thể bỏ mặc.”

Ký ức giấu sâu trong đầu, dường như bị Hàn Chung nói một hồi xé rách ra, Thạch Nham ngơ ngác đứng ở đằng kia, chậm rãi sắp xếp thêm nhiều ký ức xuất hiện trong đầu, hồi lâu mới thấp giọng lẩm bẩm nói: “Tên kia, vẫn còn loại tình cảm này à. . .”

“Tả Thi thiên phú rất tốt, trí tuệ hơn người, nghe nói nàng cực kỳ lười biếng, cũng không thích võ đạo, thành tựu của nàng có thể nói đều là bị Tả gia bức ra. Nhưng mà, mặc dù là như thế, tốc độ tu luyện của nàng cũng không chậm hơn người khác, mười bảy tuổi cảnh giới Nhân Vị nhị trùng thiên! Đây chính là một kỳ tích của Thương Minh chúng ta.”

Hàn Chung lắc đầu thở dài, nói thầm nói: “Tiểu tử Bắc Minh Sách kia, lúc mười bảy tuổi cũng mới là cảnh giới Nhân Vị nhị trùng thiên, hơn nữa tiểu tử Bắc Minh Sách kia vẫn luôn tu luyện miệt mài lại không lười biếng. Nhưng Tả Thi mỗi ngày ngủ một chút, đi dạo phố, mười bảy tuổi đã đến cảnh giới Nhân Vị nhị trùng thiên. . . Thật sự luận tư chất, Tả Thi sợ là phải mạnh hơn Bắc Minh một ít.”

Thạch Nham im lặng không nói, lông mày nhíu thật chặt.

Hắn có thể cảm giác được trong lòng có hơi chua xót, mà sự chua xót này là do Tả Thi gây nên. . .

Ký ức bị vén lên, hắn mới biết được chủ nhân thân thể này, thật ra vẫn luôn khổ luyện Tả Thi, đáng tiếc Tả Thi chưa bao giờ để ý hắn.

Tả Thi rất lười, một mực không thích khổ tu, thích thi họa, thích hoa cỏ cây cối, thích trà nghệ, thích tử vi. . .

Thứ linh tinh gì đó nàng đều có hứng thú, sở thích cực kỳ rộng, giống như không có lòng vươn lên, nhưng mà thiên tư thông tuệ, có thể đột phá dễ dàng một đồng bình chương, tùy tiện là có thể tu đến cảnh giới Nhân Vị nhị trùng thiên.

Tả Thi chẳng những thiên phú tuyệt vời, tướng mạo cũng cực kỳ xuất chúng.

Chủ nhân thân thể này, chỉ thấy Tả Thi một lần đã khắc thật sâu bóng dáng Tả Thi vào tận đáy lòng, đáng tiếc tên này không giỏi nói chuyện, cũng biết thân biết phận, chưa từng biểu lộ ra.

Đây là tương tư đơn phương điển hình.

“Như vậy à. . .” Sống sót trong chốc lát, Thạch Nham thanh âm kéo dài, cười nói: “Xem ra, nha đầu kia thật đúng là thiên tài?”

“Tuyệt đối!”

Hàn Chung khẳng định gật đầu, nói: “Bằng không, Xích Tiêu của Vân Vụ sơn mạch, cũng sẽ không vào ba năm trước đây lần đầu thấy Tả Thi, lập tức mạnh mẽ muốn thu nàng làm đồ đệ, chết sống mang nàng đi Vân Vụ sơn mạch. Xích Tiêu chính là cường giả cảnh giới Thiên Vị. Ở Thương Minh, Liệt Hỏa đế quốc, Thần Hữu đế quốc, Xích Tiêu đều là cường giả có thể đếm được trên đầu ngón tay, nghe nói Bắc Minh Thương năm đó, đã từng chịu thiệt vào tay hắn.”

“À.” Thạch Nham vẻ mặt đăm đăm, nói: “Chúng ta có thể đi rồi chứ?”

“Ách, ta nói nhiều như vậy, ngươi cũng không động tâm sao? Sẽ không chuẩn bị chăm sóc đáng vẻ lại, để mình sạch sẽ chút, lưu lại ấn tượng tốt cho người ta sao?” Hàn Chung cười khổ.

“Nha đầu kia nếu nổi tiếng như vậy, sau lưng lại có Xích Tiêu cùng Tả Hư giám sát kỹ, hiện tại khẳng định ta không cơ hội ăn được củ cải trắng xinh đẹp này, vậy không cần lãng phí công sức.”

. . .

54. Chương 54 - Tả Thi

Thạch Nham đi đến trước hoa viên, liếc mắt liền trông thấy Tả Thi trong hoa viên kia bị vài tên thanh niên vây quanh.

Bách hoa tùng trung*, Tả Thi duyên dáng yêu kiều, đôi chân thon cực kỳ dài, là đôi chân cực kỳ động lòng người. (Bách hoa tùng trung qua, phiến điệp bất thiêm thân: đi qua bụi hoa trăm hoa nở, thân mình không một chiếc lá bén vào người, ý nói dù có đi qua con đường trần tục cũng không vương bụi trần, tất thấy bên ngoài cũng không thể làm ô nhiễm sự thuần khiết của bản thân.)

Ở dưới ánh mặt trời, làn da nàng như tuyết trắng, giống như đồ sứ tỏa ra ánh sáng bóng kỳ dị, trên khuôn mặt tinh xảo, điểm thêm đôi mắt như bảo thạch, trong suốt, không chứa một tia tạp chất.

Tuy rằng sớm biết tướng mạo Tả Thi xinh đẹp động lòng người, nhưng sau khi nhìn thấy người thật, ánh mắt Thạch Nham vẫn sáng lên, vẫn có cảm giác kinh hãi.

Tả Thi này dĩ nhiên là mỹ nữ cùng cấp bậc ngang với Mục Nữ Điệp, hơn nữa Tả Thi rất cao, hai chân cũng thon dài hơn, rất nổi bật.

Bị vài tên thanh niên như đám sao ủng nguyệt vây quanh ở chính giữa, Tả Thi không để ý cầm một bình nhỏ, tưới nước vào bụi hoa, trong đôi mắt trong suốt có vài phần bất đắc dĩ.

Dường như, nàng cũng không thích bị người khác đối đãi đặc biệt như vậy.

Thạch Nham chỉ liếc mắt từ xa, sau đó không có tiếp tục nhìn chăm chăm nữa, hần tiến vào trong hoa viên, thẳng hướng bước tới phòng tiếp khách phía sau hoa viên.

“Thạch Nham!”

Một thanh niên hô to một tiếng, tầm mắt rất nhiều thanh niên vây quanh Tả Thi bên kia, đều lần lượt hướng về Thạch Nham đang tiến đến gần.

“Có việc gì thế đại ca?” Thạch Nham thân mình ngừng một chút, quay đầu hỏi.

“Người cái tên này mấy ngày này ở chỗ nào? Nghe nói người sớm sẽ trở lại, nhưng sao không có thấy người?” Thạch Thiên Khiếu quát một tiếng, hướng tới phất tay Thạch Nham, nói: “Thạch Nham, đến đây một chút, Tiểu Thi nhặt được một mai rùa, trên mai rùa có ít văn tự cổ đại kỳ lạ, không phải người khá rành cổ văn sao? Đến giúp nàng nhìn xem đi.”

Tả Thi ở giữa vài tên thanh niên, nghe Thạch Thiên Khiếu vừa nói như vậy, dường như rất cuộc có chút hứng thú, cách xa đến mười mét, một đôi mắt như hồ nước trong vắt, rơi xuống người Thạch Nham.

“Ta không rảnh, Đại gia gia tìm ta có việc, chờ ta rảnh nói sau.”

Thạch Nham thần sắc lạnh nhạt, thuận miệng từ chối, rồi không hề dừng lại, đi thẳng đến phòng tiếp khách sau hoa viên.

“Ách...”

Thạch Thiên Khiếu biểu tình cổ quái, sửng sốt một lát, mới ngượng ngùng cười, xấu hổ giải thích với Tả Thi: “Tên Thạch Nham kia tính tình cổ quái, không giỏi nói chuyện, cũng không có hứng thú với võ đạo, những năm gần đây chạy ngược chạy xuôi khắp nơi, ta cũng không biết rốt cuộc hắn bận việc gì. Muội không cần để ý, trở về ta sẽ chộp hắn tới nhìn chữ cho muội.”

Trong con mắt sáng ngời của Tả Thi có một tia nghi hoặc, nàng liếc mắt nhìn chăm chăm bóng dáng Thạch Nham, kỳ quái hỏi: “Nếu hắn không có hứng thú với võ đạo, sao tu vi còn cao hơn huynh?”

“Cái gì, cái gì?”

Thạch Thiên Khiếu như bị dọa sợ, vội vàng nói: “Tiểu Thi, muội có thể nhìn nhầm hay không? Mười bảy năm qua, ta chưa từng thấy hắc tu luyện võ đạo, hắc có thể có tu vi gì?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tả Thi có chút kinh ngạc, sững sốt một chút, mới nghiêm túc nói: “Hắc rõ ràng có tu vi cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên, sao lại có thể không tu luyện qua võ đạo chứ? Lão nhân kia dạy muội ‘Thần Nhân Thuật’, có thể cho ta liếc mắt là nhìn ra cảnh giới tu vi đối phương, cảnh giới hắc lại không cao hơn muội, nên sẽ không nhìn nhầm đâu.”

“Tiên Thiên tam trùng thiên!”

Thạch Thiên Lạc bên cạnh kinh hô một tiếng, lắc lắc đầu, liền hô: “Không thể! Tuyệt đối không thể! Mười bảy năm qua, tiểu tử Thạch Nham này thật sự không có một ngày tu luyện võ đạo, chẳng lẽ hắc có thể ở một đêm trong lúc đó tiến vào cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên? Thật vô lý!”

Tả Thi thấy những người này đều không tin, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cũng không có tiếp tục giải thích, mang theo bình nước đi qua bên kia.

.....

“Đại gia gia, người tìm ta?”

Thạch Nham vào phòng tiếp khách, đầu tiên là khom người lần lượt thi lễ với ba người Thạch Kiên, Hàn Phong, Tả Hư, thi lễ xong mới lên tiếng hỏi.

Thạch Kiên gật đầu, tiến lên một bước, cầm lấy cánh tay hắc, kéo hắc đi đến trước người Tả Hư, nói: “Tả lão đệ, người nhìn thật kỹ xem rốt cuộc Vô Hồn tiểu tử này đã xảy ra chuyện gì. Tả gia các người cất chứa nhiều điển tịch có liên quan đến Vô Hồn, người nhận thức Vô Hồn, tự nhiên phải cao hơn ta nhiều, ta nhìn không ra kết quả, khẳng định người có thể.”

Tả Hư khoảng sáu mươi, hai mái hoa râu, hắc ngồi ở trên ghế không có khí thế bá đạo kiêu căng, mà có chút phong độ nho nhã.

Hắc thoát nhìn không giống như là gia chủ một thế gia, ngược lại như là tiên sinh dạy học trong học xã nào đó.

Thạch Kiên cùng hắc là bạn tri kỷ bạn tốt nhiều năm, Thạch gia cùng Tả gia lại là minh hữu vững chắc, bởi vậy chuyện có liên quan tới Thạch Nham, ngay cả rất nhiều người nhà mình Thạch Kiên đều gạt, nhưng không có giấu diếm với Tả Hư.

Tả Hư lông mày khẽ nhíu lại, vươn tay trái hơi gầy, nhẹ nhàng chụp lên cổ tay Thạch Nham, nói: “Trước tiên thạch hóa thân thể.”

Thạch Nham lập tức phối hợp thạch hóa làn da.

Đột nhiên, ngàn vạn luồng năng lượng kỳ dị, giống như sợi tơ chui vào trong cổ tay hắc!

Sợi tơ này dường như có sinh mệnh, linh hoạt chạy đến các góc thân thể hắc, nhưng không làm cho Thạch Nham có cảm giác đau đớn, chỉ khiến hắc cảm thấy trên người có chút ngứa ngáy.

Sợi tơ này đi qua gân mạch, chui vào cốt tủy, tiến vào ngũ tạng lục phủ của hắc, sau khi chạy khắp mọi ngõ ngách toàn thân một vòng, mới một lần nữa biến mất ở cổ tay hắc.

Tả Hư buông tay ra, mày nhíu chặt, trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Không có một chút dị thường.”

Thạch Kiên mừng rỡ, vội vàng nói: “Nói như vậy, Vô Hồn tiểu tử này hết thấy bình thường? Về sau giống như có thể tiếp tục tăng trưởng?”

“Chắc là như vậy.” Tả Hư trầm ngâm một chút, sắc mặt có chút cổ quái, nói: “Lão ca, ở bên trong thân thể hắc, có phải, có phải còn có một loại Vô Hồn hay không?”

“Làm sao thấy được chứ?”

Thạch Kiên vui mừng không tự kìm hãm được, do mình dẫn đầu nhin không được, cười ha ha nói: “Tả lão đệ, ngươi quả nhiên có thủ đoạn a! Trên người tiểu tử này, đích thực còn có một loại Võ Hồn có thể tự lành vết thương! Ha ha, ta vốn đang chuẩn bị chờ một lát nữa mới nói cho của ngươi, không nghĩ tới cái tên nhà ngươi đã nhìn ra trước.”

Trong đôi mắt của Tả Hư đột nhiên hiện lên một tia sáng kỳ dị, miệng hắn bất giác cũng nhẹ nhàng run rẩy một lát, qua một hồi lâu, hắn mới nặng nề mà gật đầu, quát: “Chúc mừng lão ca!”

“Ha ha, cùng vui cùng vui.” Thạch Kiên thật cao hứng, cười to: “Nha đầu nhà ngươi cũng không tệ a, bây giờ đã là cảnh giới Nhân Vị nhị trùng thiên, ngay cả Xích Tiêu lão gia hỏa kia đều phải cầu ngươi thu làm đồ đệ, thành tựu tương lai của nàng, khẳng định sẽ không kém tiểu tử Bắc Minh gia.”

Tả Hư cười khổ lắc lắc đầu, có chút cứng chiều thở dài nói: “Nha đầu kia tư chất không phải nói, đáng tiếc là rất lười, mỗi ngày ta không giám sát quát to, thì nó sẽ lãng phí thời gian không tu luyện, nếu nó có sự bèn bĩ của tiểu tử Bắc Minh Sách kia, thành tựu bây giờ khẳng định không chỉ có như thế.”

Nói đến đó, trên mặt Tả Hư có một phần ngạo nghễ, rõ ràng đang kiêu ngạo vì thiên phú của Tả Thi.

“Tốc độ tu luyện của nha đầu nhà ngươi đã rất nhanh. Nhưng mà, tiểu tử Thạch Nham hỗn đản này, chính là lập tức tiến vào Tiên Thiên tam trùng thiên a! Mười mấy năm trước, hắn lại chưa từng có tu luyện qua, nếu so tốc độ tu luyện, ha ha, ta còn chưa gặp qua ai nhanh hơn hắn.” Thạch Kiên ngửa đầu, cười tùm tùm nói.

Ánh mắt Tả Hư lại hiện lên tinh quang, nhìn Thạch Nham, cười gật đầu, nói: “Song Võ Hồn quả nhiên lợi hại, xem ra một chuyến Võ Đấu Hội này, Thạch gia phải thắng chắc một trận.”

“Đó là đương nhiên.”

Thạch Kiên không chút khách khí, tùy tiện nói: “Tiểu tử này bị ta giam lâu như vậy, còn không vì trên Võ Đấu Hội, cho Mặc gia biết tay sao.”

“Lão ca, nếu Thạch Nham là Song Võ Hồn, như vậy thạch hóa hắn có thể trực tiếp bước vào giai đoạn thứ hai, cũng coi như là có lời giải thích.”

Tả Hư trầm ngâm một chút, nói: “Theo ta được biết, hai loại Võ Hồn xuất hiện ở trong cơ thể một người, sau khi tiếp xúc nhau sẽ có tỷ lệ phát sinh biến dị. Nhưng mà, loại biến dị này đa số đều không có lợi, sau khi biến dị hai loại Võ Hồn có thể sẽ ảnh hưởng nhau, uy lực mỗi một loại Võ Hồn ngược lại sẽ bị suy yếu. Nhưng mà, cũng có Võ Hồn có thể bổ sung cho nhau, sẽ cùng tăng trưởng, loại xác suất này cực kỳ nhỏ. Thạch Nham tiểu tử này, vận khí thật sự quá tốt, Song Võ Hồn của hắn hiển nhiên là phát triển tốt, cho nên hắn mới có thể ở dưới tình huống cảnh giới Tiên Thiên, thạch hóa liền tiến thẳng vào giai đoạn thứ hai.”

“... Vận khí tiểu tử này, thật là không tệ! Bằng không cũng sẽ không lúc mười bảy tuổi, trả lại cho ta một kinh hỉ lớn như vậy.” Thạch Kiên gật đầu cười tùm tùm.

Kế tiếp, hai lão nhân lập tức nói liên miên lẫn nhai bàn luận đến việc vật, tựa hồ đã quên Thạch Nham còn ở bên cạnh.

“Khụ khụ, nếu không có việc, ta trở về trọng lực phòng tiếp tục tu luyện.” Thạch Nham bị quăng qua một bên, bắt đắ dĩ quát một tiếng.

“Ừm, đi đi, cố gắng chút, không được thả lỏng!” Thạch Kiên nghiêm khắc dặn dò.

“Úc, đúng rồi, nghe nói ngươi khá rành cổ văn, đúng không?” Tả Hư hình như đột nhiên nhớ tới cái gì, vỗ đầu, nói: “Tiểu Thi có được một mai rùa, trên mai rùa kia có ít văn tự cổ đại, Tiểu Thi muốn biết những văn tự cổ đại đó rốt cuộc là cái gì, sau khi ngươi ra ngoài, hỗ trợ nó đi.”

“À.”

...

55. Chương 55 - Quái Nhân

Vài nam tử Thạch gia, lẻo đẻo theo sau Tả Thi, tươi cười nịnh nọt, đều giành lên tiếng, muốn ở trước mặt Tả Thi biểu hiện ra mặt tốt của mình.

Trong số những nam tử Thạch gia, một phần là con cháu chi thứ, nhưng vẫn có Thạch Thiên Khiếu, Thạch Thiên Lạc là đích hệ Thạch gia.

Tả Thi ở giữa khóm hoa có vẻ lơ đãng, cước bộ nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng không có dừng lại, nàng cầm trong tay một bình nước nhỏ, đi dạo có chút nhàm chán, không chút để ý những người đó, như tinh linh giữa khóm hoa bên cạnh.

Thạch Nham từ phòng tiếp khách đi ra, trầm ngâm một chút, sau đó lập tức đi đến bụi hoa, sải bước đi đến bên cạnh Tả Thi, đưa tay nói: “Đưa mai rùa cho ta xem.”

“Cái tên tiểu tử này, hiện tại biết đến lấy lòng tiểu thi sao, vừa rồi chạy đi đâu?” Thạch Thiên Khiếu bất mãn hừ hừ.

“Đại gia gia tìm ta có việc.” Thạch Nham thuận miệng giải thích một câu, thản nhiên nói: “Ta vì đã đáp ứng Tả gia gia, mới đến hồ trợ nhìn xem, mục đích không giống với các người.”

“... mục đích của chúng ta, chúng ta có mục đích gì?” Thạch Thiên Khiếu chột dạ, đột nhiên ôm cái mũi, kêu lên: “Thạch Nham, trên người người có mùi gì thế?”

Một mùi chua chua, dần dần từ trên người Thạch Nham bốc ra.

Ngay từ đầu, mấy người bên này còn chưa để ý, Thạch Thiên Khiếu vừa nói vậy, những nam tử Thạch gia chỉ lo lấy lòng Tả Thi, mới đột nhiên phát hiện, cũng đều ôm cái mũi tránh đi, đều mắng Thạch Nham vô sỉ.

Thật bất ngờ, nữ tính duy nhất trong đám, Tả Thi thân là tiêu điểm của mọi người lại không có né tránh, nàng vẫn cầm bình nước nhỏ đứng ở đằng kia, hình như cũng không ngại mùi chua chua đến từ chính trên người Thạch Nham.

Tả Thi kinh ngạc nhìn chằm Thạch Nham, trong lòng có chút tò mò.

Trước nay thanh niên tới gặp nàng, mỗi một người đều muốn mình áo mũ chỉnh tề, thậm chí còn có thể ở trên người phun chút nước hoa gì đó, giống hai người Thạch Thiên Khiếu, Thạch Thiên Lạc, trước khi tới đây bọn họ đều tắm giặt hoa lộ, sợ trên người mình sẽ có mùi mạo phạm giai nhân.

Nhưng tên trước mặt này lại hoàn toàn tương phản, trang phục Vô Giả hần mặc nhiều nếp nhăn, đầy tro bụi, hiển nhiên đã thật lâu không có tắm rửa, trên người lại còn có mùi vừa mới tu luyện.

Người này, hiển nhiên là không muốn lấy lòng ta!

Tả Thi sững sốt một chút, trong lòng lập tức đưa ra một kết luận như vậy, điểm này khiến cho nàng có chút hứng thú với Thạch Nham.

Nhìn thấy nhiều tên kia đều tránh đi, chỉ có một người Tả Thi còn ở chỗ này bất động, trong lòng Thạch Nham âm thầm gạt đầu, thản nhiên nói: “Mai rùa đâu?”

“Ở phòng tiếp khách, ta lập tức đi lấy.” Thanh âm của Tả Thi dễ nghe, mới nói xong nàng liền bước hai chân thon dài, thân hình lắc lư vài cái, đã không thấy tăm hơi.

Nha đầu kia tốc độ cực nhanh giống như tia chớp, ngay cả Thạch Nham cũng chỉ nhìn thấy một bóng dáng lóe lên, không thể thu toàn bộ tung tích của nàng vào mắt.

Đám người Thạch Thiên Khiếu, đều có vẻ mặt hoảng sợ.

Mãi đến lúc này, bọn họ hình như mới biết được Tả Thi chẳng những xinh đẹp, mà còn là Vô Giả cao hơn bọn hắn cả một cấp.

Tả Thi đi nhanh, trở về cũng nhanh.

Chỉ có năm sáu giây khi kinh ngạc ở trên mặt đám người Thạch Thiên Khiếu còn chưa mất đi, nàng đã quay trở lại.

Tả Thi một tay kẹp mai rùa to cỡ chậu rửa mặt, phút chốc đã xuất hiện ở trước người Thạch Nham, đưa xác rùa lên, nói: “Đây.”

Thạch Nham gật đầu, đưa tay bắt lấy xác rùa, đột nhiên cảm thấy một sức nặng làm hắn trầm xuống, thân mình hắn loạng choạng một cái, chỉ thiếu chút nữa, hắn đã bị sức nặng trên mai rùa làm té ngã.

Tinh Nguyên toàn thân đột nhiên bùng dậy, Thạch Nham miễn cưỡng ổn định thân mình, quát trầm một tiếng: “Thật nặng!”

Lúc nói chuyện, Thạch Nham có chút không vui nhìn về phía Tả Thi, thầm nghĩ nha đầu nguời là cố ý khiến ta bẽ mặt sao?

Nhưng mà, sau khi nhìn kỹ hắn lại phát hiện đôi mắt Tả Thi trong suốt, không có một chút giả hoạt, dường như cũng không phải cố ý định chọc ghẹo hắn.

“Ừm, mai rùa này cũng không biết từ chất liệu gì tạo thành, chỉ một khối như vậy mà nặng bảy tám trăm cân.” Tả Thi giống như không biết trong lòng Thạch Nham đã âm thầm oán nàng vài câu, vuốt tóc rối bên tai, nói về mình: “Lúc ta vừa mới lấy được này một khối mai rùa này, cũng hoảng sợ đó.”

“Bảy tám trăm cân!” Thạch Thiên Khiếu xoa xoa huyết Thái Dương, cảm thấy da đầu mình có chút ngứa ngáy.

Tả Thi vừa rồi một tay kẹp vật nặng bảy tám trăm cân, tựa như không có gì, tốc độ còn nhanh như tia chớp, điều này làm cho hắn càng nhận thức sâu hơn chênh lệch giữa mình và Tả Thi, trong lòng bỗng nhiên sinh ra cảm giác mệt mỏi.

Mà Thạch Nham, có thể sau một chút, đã bắt lấy vật nặng bảy tám trăm cân kia, cũng khiến hắn được mở rộng tầm mắt, lập biết được ý kiến của Tả Thi trước đó, quả nhiên không phải nói chơi.

“Thạch Nham, nguời, cái tên này. . .”

Thạch Thiên Khiếu tuy rằng thiên phú không tốt, nhưng đầu óc cũng không tệ, hắn mới chuẩn bị chỉ ra cổ quái trên người Thạch Nham, lại đột nhiên hiểu được bí mật của Thạch Nham tất nhiên là bị Thạch Kiên che giấu, cho nên một câu cuối cùng của hắn nói nửa chừng đã dừng.

Thạch Nham thần sắc lạnh nhạt, không có quan tâm Thạch Thiên Khiếu, chỉ nhìn thoáng qua mai rùa tinh tế kia, sau đó gật đầu với Tả Thi, nói: “Đây là một loại văn tự cổ xưa nhất, ta cần dùng một ít tư liệu mới có thể phiên dịch ra, nguời theo ta đến phòng.”

Nói xong, Thạch Nham ôm mai rùa, bước thẳng hướng đến chỗ ở của mình.

“Ừm.” Tả Thi gật đầu, không nhanh không chậm đi lên theo sau.

“Đại ca, chúng ta có đi theo hay không?” Thạch Thiên Lạc thần sắc quái dị, sau khi Thạch Nham, Tả Thi rời khỏi, mới lặng lẽ lên tiếng hỏi.

“Khụ, đi xem cũng tốt.” Thạch Thiên Khiếu khó nhin được tò mò trong lòng, ánh mắt liếc qua phòng tiếp khách, thấy bên trong không có nguời đi ra, cũng lập tức hướng tới chỗ ở của Thạch Nham.

.....

Chỗ ở của Thạch Nham là thạch lâu ba tầng.

Một tầng dưới cùng chất đống rất nhiều tạp vật lộn xộn linh tinh, tầng thứ hai là chỗ nghỉ ngơi, tầng thứ ba lại là một đồng giá sách thật lớn, trong số những giá sách kia, đặt giới thiệu các loại cổ văn điển tịch cùng các loại cổ tích.

Sau khi đưa Tả Thi đến chỗ ở của mình, thấy đoàn nguời Thạch Thiên Khiếu bên kia đã đi tới, Thạch Nham trực tiếp ở cửa quát một tiếng: “Ta cần im lặng, các nguời không được vào!”

Nói xong, Thạch Nham trực tiếp đóng cửa lại, nói với Tả Thi trong phòng: “Đi thôi, chúng ta lên lầu.”

Tả Thi ngoan ngoãn gật đầu, đi theo hắn lên lầu hai.

“Ừm, người cầm mai rùa đi lên lầu ba ngồi một lát. Ta muốn ở lầu hai tắm rửa, đổi quần áo mới, sẽ đi lên ngay.” Thạch Nham một lần nữa đưa mai rùa cho Tả Thi, tùy tiện chỉ vào lầu thang đi lên lầu ba, nói: “Theo bên kia đi lên là tới nơi.”

“Sao bây giờ mới nhớ tới tắm rửa?” Tả Thi cau cái mũi cao xinh, liếc mắt hắn.

“Ta không thoải mái, không phải phải cố kỵ cảm thụ của người, tiểu nha đầu đừng tự mình loạn tưởng đa tình.”

“Người mới tự mình đa tình đó!”

“Đừng lãng phí thời gian, nhanh lên lầu ba đi, ta muốn cởi quần áo.”

Thạch Nham không chút e dè, vừa mới nói xong, đã cởi trang phục Võ Giả trên người xuống, tùy tay ném lên giá áo bên cạnh, thân chỉ còn quần đùi, trần trụi hơn phân nửa thân hình, lười biếng liếc xéo Tả Thi, “Người còn không đi?”

Trong khoảng thời gian này hắn luôn khổ tu, sau khi cởi quần áo cởi, thân hình cường tráng của hắn lập tức lộ ra hết, mỗi một bắp thịt đều cân xứng cường tráng, không có một vết sẹo dư thừa, giống như dùng nước thép cương thiết đúc ra, tràn ngập mị lực dương cương chỉ nam tính có.

Thấy hắn nói cởi liền cởi, không một chút kiêng kỵ, Tả Thi rõ ràng có chút kinh hoảng, trong lòng thầm mắng một câu Thạch Nham vô liêm sỉ, nằng đồ mặt, vội vàng mang theo mai rùa lên lầu ba.

Dáng người tên này, còn. . . còn ghê gớm thế, lúc lên lầu trong lòng Tả Thi âm thầm đánh giá.

Lầu ba có hai trăm mét vuông.

Trong phòng lớn như vậy, ngoài một đồng giá sách ra, còn có một số cái bình ngoạn cổ quái, hộp sành, các loại chén rượu cổ xưa. .

Sau khi Tả Thi đi lên, tiện tay từ trong giá sách bên cạnh, rút ra một quyển sách cổ, lật vài tờ thì nàng phát hiện ngay cả một văn tự bên trên đều không biết.

Lắc lắc đầu, Tả Thi âm thầm nói: “Thật sự là quái nhân!”

Tả Thi sở thích cũng cực kỳ rộng.

Nàng đều say mê với gieo trồng, trà nghệ, số tử vi, dược liệu, luyện khí một thời gian, nhưng mà nàng quá mức lười nhác, chưa bao giờ có một loại hứng thú nào trói buộc nàng, bình thường với một loại sự vật nàng chỉ nghiên cứu một thời gian, sau đó lập say mê một chuyện khác.

Đủ loại cổ văn trên lầu ba này, đa số đều có liên quan tới lịch sử cùng tập tính sinh hoạt của cổ nhân.

Phương diện này Tả Thi không có hứng thú, nàng ngẫu nhiên lật một quyển có thể biết cổ văn, sau khi liếc vài lần, liền cảm thấy buồn tẻ vô vị, trong lòng càng nhận định Thạch Nham tính tình cổ quái.

Tập tính sinh hoạt của cổ nhân, người để ý như vậy làm gì? Có quan hệ gì với người chứ? Hữu dụng với người sao?

Tả Thi bĩu môi, cảm thấy Thạch Nham quả thực còn kém cõi hơn cả nàng.

. . .

56. Chương 56 - Huyền Vũ Chân Cương Cùng Long Quy Linh Giáp

Nửa giờ sau, Thạch Nham chậm rãi đi lên lầu, hắn thay đồ bận trường sam màu xanh, thật sự có chút anh tuấn.

Nhưng Tả Thi chỉ liếc mắt quét qua hần, rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn chăm mai rùa trước mặt, nói: “Nếu người xong chuyện rồi, cũng nhanh đến đây xem cho ta đi, ta đã sốt ruột lắm rồi.”

Tả Thi gặp qua rất nhiều thanh niên anh tuấn nổi bật, nam nhân Tả gia thì người nào cũng đều là mỹ nam, cho nên Tả Thi gần như đều miễn dịch nam tử anh tuấn với đủ loại phong cách.

“Nha đầu, thói quen của cô là để cho người ta chờ cô, không cho cô nếm thử tư vị chờ đợi, cô làm sao sẽ biết vất vả của chờ đợi?”

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, hần cũng không có vội vã tiến lên, đầu tiên là dạo qua một vòng vài cái giá sách bên cạnh, dựa vào ký ức ở sâu trong đầu, rút ra một quyển sách cổ thật dày dính đầy tro bụi, sau đó mới đến bên cạnh Tả Thi.

Tả Thi suy nghĩ xuất thần, lại vì một câu của Thạch Nham mà sửng sốt trong chốc lát, sau đó mới nhẹ nhàng gạt đầu, đồng ý nói: “Người nói có đạo lý, trước kia đều là người ta chờ ta, thật sự là ta không có chờ ai khác, hóa ra tư vị chờ đợi là như thế này. Nhưng mà, vì sao những người đó chờ ta lâu như vậy, lại không một chút nóng nảy, còn đều cười tủm tỉm nói chuyện với ta chứ?”

“Đó là bởi vì bọn họ đề tiện!” Thạch Nham không khách khí bình luận.

“Ha ha!”

Tả Thi hé miệng cười, con mắt sáng ngời vòng vo lên người Thạch Nham, cười khanh khách nói: “Người cái tên này thật xấu xa, bọn họ làm sao đề tiện chứ?”

“Ta thấy cô không nên kêu là Tả Thi, hần là kêu là Tả Tâm Tâm mới đúng.”

“Vì sao?”

“Ở chỗ chúng ta, trong mạng tiểu hài tử thiếu cái gì, tên sẽ thêm vào cái đó. Thí dụ như cái tên Triệu Hâm, thì chính là trong mạng thiếu kim, Vương Diếu, chính là trong mạng thiếu thủy, ừm, cô phải kêu là Tả Tâm Tâm. . .”

“Người mới thiếu tâm nhân đó! Tên hỗn đản!”

“Hóa ra cô không ghét a?” Thạch Nham thần sắc đậm mạc, “Nếu cô không thiếu tâm nhân, làm sao không biết bọn họ có tâm tư gì? Nếu bọn họ muốn lấy lòng cô, vậy khẳng định không dám ở trước mặt cô biểu lộ ra chút bất mãn. Nam nhân mà, trước không có được thứ mình muốn đều rất đề tiện, sau khi có được, ừm, thì càng đề tiện!”

“Người đang nói chính người sao?” Tả Thi ánh mắt lóe sáng, nhìn hần cười khanh khách.

“Khụ khụ, là ta nói nam nhân bình thường đều như vậy, nhưng ta là trường hợp đặc biệt!”

Thạch Nham đồng dạng nhấn mạnh một câu, chột chột dạ ngồi xuống, đến gần mai rùa đặt trên mặt đất, một bàn tay nhẹ nhàng lật sách cổ thật dày trong tay, lúc lật đến một tờ nào đó, hần sẽ tạm dừng một lát, ngón tay chỉ đến một văn tự cổ đại đặc biệt nào đó.

Mặt sau mai rùa cổ chậu rửa mặt, ngoại trừ quy văn rườm rà cổ xưa, lại còn có tám cổ văn cỡ cái môi. Tám cổ văn kia thoạt nhìn lại không giống như là miễn cưỡng khắc lên, mà như là từ quy văn thiên nhiên của mai rùa phác họa mà thành, thần kỳ vô cùng.

Tám cổ văn, xếp thành hai hàng, mỗi một cổ văn đều bằng nhau, sờ lên có cảm giác lạnh lẽo.

Tay trái Thạch Nham đang sờ lên bên trên một đám cổ văn, tay phải liên tục lật sách cổ thật dày trong tay, khi thì cau mày suy nghĩ sâu xa, khi thì ánh mắt sáng lên, khóe miệng hiện lên tia mỉm cười, tựa như lòng có điều minh ngộ, hết sức chăm chú đi phá giải văn tự trên mai rùa.

Hần hết sức chuyên chú, giống như vốn không biết còn có một thiếu nữ xinh đẹp động lòng người gần trong gang tấc.

Thân thể yêu kiều của Tả Thi cũng hơi ngồi xuống, khuôn mặt tinh xảo đối diện hần, vẫn luôn chú ý biểu tình thay đổi trên mặt Thạch Nham.

Không thể không nói, Thạch Nham làm việc hết sức chuyên chú, hơi có chút mị lực độc đáo của nam nhân, loại thái độ toàn tâm toàn ý làm chính sự, khiến Tả Thi có chút thương thức, trong lòng âm thầm gật đầu, nói: "Người này tuy rằng kiêu căng chút, miệng tuy rằng lắm lời chút, nhưng bắt đầu làm việc lại thật sự nghiêm túc."

"Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!"

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng Thạch Nham lật sách rất nhanh, Tả Thi im lặng ngồi bên cạnh hắn, yên lặng quan sát hắn, cũng không có nói gì quấy rầy.

Không biết qua bao lâu, Thạch Nham đột nhiên khép lại sách cổ cầm trong tay, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Được rồi."

"Tám cổ văn này rốt cuộc là chữ gì?" Ánh mắt Tả Thi sáng lên, vui sướng hỏi.

"Long Quy Linh Giáp! Huyền Vũ Chân Cương!" Thạch Nham trầm giọng quát.

"Ồ!"

Tả Thi thở nhẹ một tiếng, chỉ vào mai rùa kia, cả kinh nói: "Mai rùa theo thanh âm của người sáng lên!"

"Sao?"

Thạch Nham thất kinh, vội vàng cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên phát hiện quy văn tinh mịn trên mai rùa, lại chậm rãi phóng ra màu xanh rực rỡ.

Chỉ thấy tám cổ tự kia giống như sống lại, chậm rãi nhúc nhích trên mai rùa, một lần nữa ở bên trên quy xác tổ hợp lại.

Hai người Tả Thi, Thạch Nham trợn mắt há hốc mồm nhìn xem.

Tám cổ văn, di chuyển trong chốc lát, nối lại cùng một chỗ, lại hình thành vết lõm hình dạng một bàn tay.

Ở bên trên quy xác, có quang mang màu xanh lơ mờ lưu chuyển, từng trận dao động kỳ dị, cũng từ bên trong quy xác truyền ra, không khí trong phòng dường như bị mai rùa hút, chảy rất nhanh vào mai rùa, khiến cho hai người Thạch Nham, Tả Thi đều có chút khó thở.

"Tả Thi, nơi này ta trông coi, cô cấp tốc đi đến phòng tiếp khách, kêu gia gia cô cùng ông nội của ta đến, mau!" Thạch Nham sửng sốt một chút, đột nhiên hét to nói.

"Được!"

Tả Thi cũng bị biến hóa của quy xác làm kinh sợ, nàng không dám chậm trễ, thân hình cao lớn lắc lư một chút, nháy mắt tiêu thất trong tầm mắt Thạch Nham.

Thạch Nham vẻ mặt ngưng trọng, nhìn quy xác không một chớp mắt.

Chỉ thấy quang mang màu xanh bên trên mai rùa kia đang liên tục lưu chuyển, vết lõm hình bàn tay trên mai rùa càng lúc càng rõ ràng, theo không khí rót vào, vết lõm kia dường như lại sâu thêm vài phần.

Nhìn chằm chằm mai rùa trong chốc lát, Thạch Nham trong lòng khẽ động, bỗng nhiên biết dị trạng của mai rùa biểu hiện ra, dường như là muốn ai đó đưa tay vào.

Ý niệm này vừa mới xuất hiện trong lòng, Thạch Nham lập tức có chút nhịn không được, muốn đưa một bàn tay của mình vào.

Nhưng mà, ngay tại lúc một bàn tay hắn vươn đến, lại đột nhiên thanh tĩnh lại.

Không được, mai rùa này là của Tả Thi, không nên do tay mình đưa vào.

Nghĩ như vậy, Thạch Nham liền ngừng lại, hít sâu một hơi, khiến mình cách xa mai rùa vài bước, tĩnh tâm chờ đợi.

Không bao lâu, Tả Thi cùng Tả Hư, Thạch Kiên cùng nhau vọt lên, ba người lập tức vây đến bên cạnh mai rùa, nhìn chằm chằm mai rùa kia tiếp tục phát sinh biến hóa.

“Sự tình là như vậy. . .” Thạch Nham đơn giản giải thích tình huống một chút, bỗng nói: “Trong mai rùa này hiện ra dấu tay, chắc là phương pháp mở ra, chỉ cần đưa tay ấn lên, chắc là có thể biết được bí mật của mai rùa, nếu mai rùa là Tiểu Thi mang đến, ta sẽ không vượt quá chức phận.”

“Có thể có nguy hiểm hay không?” Tả Hư ánh mắt lóe ra liên tục, vào lúc này hắn cũng có chút đắn đo không chắc.

“Ta cũng không biết.” Thạch Nham lắc đầu, do dự một chút, mới đưa ra giải thích của bản thân: “Là vì không biết có thể có nguy hiểm hay không, cho nên ta mới bảo Tiểu Thi gọi các người tới. Hiện tại nếu các người đều đến, cho dù là mai rùa có nguy hiểm, chắc là cũng có thể kịp thời địa nhúng tay ngăn cản.”

“Người nói là có thể thử một lần?” Tả Hư ánh mắt sáng lên, tám chữ “Long Quy Linh Giáp” cùng “Huyền Vũ Chân Cương” kia, hiển nhiên có liên quan tới bí bảo, vũ kỹ, mà mai rùa này cổ xưa như vậy, đủ để chứng minh giá trị xa xỉ của nó, Tả Hư không động tâm mới là lạ.

“Đương nhiên có thể thử một lần.” Thạch Nham nhếch miệng cười, thoải mái nói: “Tả gia gia, nếu người lo lắng Tiểu Thi có việc, ta có thể thay cho, thế nào?”

“Ta đến.”

Tả Thi nghe Thạch Nham vừa nói như vậy, lại không có hỏi ý kiến của Tả Hư, trực tiếp vươn tay trái lông lánh, bỗng nhiên đặt vào vết lõm sâu trên mai rùa kia.

“Ầm!”

Trong mai rùa, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ nặng nề.

Năm cây kim nhỏ, nháy mắt từ trong vết lõm bắn ra, cắm lên năm đầu ngón tay của Tả Thi đặt trong vết lõm.

Trong ngón tay lông lánh như ngọc của Tả Thi, lập tức tích ra máu tươi, máu tươi giống như hồng ngọc, lại như vật rắn xoay tròn vài vòng trong vết lõm, sau đó mới bị mai rùa hấp thu.

Thanh quang chói lọi, đột nhiên từ bên trong quy xác phóng ra, thanh quang loá mắt khiến người ta không mở mắt ra được.

Một đám thanh quang ngưng kết thành phù hiệu cổ văn kỳ lạ, bỗng nhiên bay ra, dọc theo cánh tay Tả Thi, một đường chảy vào trong đầu Tả Thi.

. . .

57. Chương 57 - Ở Trên Tay Ta!

Tả Hư, Thạch Kiên vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt thần quang rạng rỡ, nhìn chăm chăm Tả Thi một bàn tay đặt vào vết lõm trên mai rùa.

Dưới dẫn dắt của một gã Võ Giả, Mục Ngữ Điệp cùng Dịch Nhã Lan đi tới tầng sáu Hàn Băng Các.

Hàn khí một tầng này, so với tầng năm hơn gấp đôi!

Hai nàng mới một chân bước vào tầng sáu, thân thể lập tức run nhẹ lên, cảm thấy giống như tiến nhập kẻ băng, ngay cả chân cũng bắt đầu dần dần cứng ngắc lại.

“Các muội đến đây.” Bắc Minh Sách tiến lên một bước, hướng tới Mục Ngữ Điệp nháy mắt, nói: “Đây là gia gia của ta, vị này là. . . gia chủ Mặc gia.”

Khuôn mặt của Mục Ngữ Điệp cùng Dịch Nhã Lan đồng thời biến đổi, hai người liếc mắt nhìn Mặc Đà, biểu tình trên mặt tựa như cứng đờ lại.

Cái chết của La Hào, Hồ Long nói rất rõ ràng, ngoại trừ Ba Nạp Đức cùng Minh Nguyệt sứ Âm Minh nhúng tay, còn có từng tia chớp từ trên trời giáng xuống. . .

Sau đó hai nàng cũng từng gặp qua Mặc Triều Ca, biết cái chết của La Hào, Mặc Triều Ca kia khẳng định không thoát khỏi liên can.

Đáng tiếc thế lực Mặc gia ở Thương Minh cũng thật lớn, lại có chút lui tới với Bắc Minh gia, lúc trước Bắc Minh Sách sở dĩ vô cùng đơn giản quát lui Mặc Triều Ca, hiển nhiên là không muốn ồn ào với Mặc gia, không có ý hứa hẹn ra mặt cho hai nàng.

Hôm nay tại Bắc Minh gia, đột nhiên gặp được gia chủ Mặc gia, Mục Ngữ Điệp cùng Dịch Nhã Lan trong lòng tự nhiên có chút không vui, nhưng ở trước mặt Bắc Minh Thương, cũng không thể bày tỏ cái gì, chỉ có thể âm thầm thấy khó chịu.

“Ra mắt Thương gia gia.” Hai người Mục Ngữ Điệp và Dịch Nhã Lan, cùng nhau khom người hành lễ với Bắc Minh Thương, lại cố ý xem nhẹ Mặc Đà.

Mặc Đà thần sắc như thường, khóe miệng còn mang theo ý cười nhạt, giống như vốn không để ý hai nàng Mục Ngữ Điệp cùng Dịch Nhã Lan.

“Nghe nói các người ở U Âm sâm lâm, từng ở cùng với một tiểu tử trong một thời gian? Ta có một số việc muốn tìm tiểu tử kia hỏi thăm một chút, người có biết lai lịch tiểu tử kia chứ?” Bắc Minh Thương nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt hẹp dài không có một tí biểu tình đặc biệt, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Trong lòng Mục Ngữ Điệp rung mình, do dự một chút, mới nói: “Chỉ là một tiểu Võ Giả không quan trọng gì, Thương gia gia làm sao sẽ biết một người như vậy chứ?”

“Trên người hắn có thứ giống như ta muốn.” Bắc Minh Thương lông mày hơi nhăn lại, nói: “Người có biết lai lịch tiểu tử kia hay không?”

Lắc lắc đầu, Mục Ngữ Điệp nói: “Không rõ ràng lắm, chúng ta cùng hắn ngẫu nhiên gặp ở trên đường. Bởi vì sợ hãi yêu thú giết người, cho nên mới kết bạn mà đi, lai lịch người này ta thật sự là không rõ ràng, chỉ biết hắn gọi là Đinh Nham, hình như là một Võ Giả bình thường của Thương Minh.”

“Đinh Nham. . .” Bắc Minh Thương gật đầu, dừng một chút, nói: “Có biết hắn đến từ tòa thành thị nào, sẽ thường lui tới khu vực nào hay không?”

“Không biết.” Mục Ngữ Điệp lại lắc đầu.

Bắc Minh Thương bỗng nhiên trầm mặc xuống, một lát sau mới thản nhiên nói: “Tốt lắm, không còn chuyện gì, qua thời gian nữa Võ Đấu Hội sắp cử hành, hai người các người có thể cùng Sách nhi đi nhìn xem. Mỗi ngày ở trong này, ta nghĩ các người cũng sẽ buồn, lúc trước ta và gia gia người cũng có chút giao tình, hiện nay hắn không còn, ta tự nhiên sẽ chiều cố người thật tốt. Người yên tâm đi, người Âm Minh tuyệt đối không dám ở Thương Minh động đến người.”

“Cám ơn Thương gia gia.” Mục Ngữ Điệp hốc mắt dần dần ướt át, có chút nức nở nói: “Nghĩ lại cảnh ngộ Mục gia ta, Tiểu Điệp hận không thể nghiền xương những tên đó thành tro! Trăm khẩu nhân Mục gia, trong một đêm bị tàn sát sạch sẽ, Thương gia gia, người nên làm chủ cho ta!”

“Việc này không thể gấp, về sau hãy nói.” Bắc Minh Thương gật gật đầu, phát tay nói: “Các người tạm thời nghỉ ngơi đi, một tầng này rất lạnh, lấy tu vi các người sợ là chịu không nổi.”

“Vâng.” Mục Ngữ Điệp cũng không nói nhiều, lại khom người thi lễ, kéo kéo góc áo Dịch Nhã Lan, hai người cùng nhau lui ra ngoài.

“Nha đầu kia có thể che giấu sự thật hay không?” Sau khi hai nàng Mục Ngữ Điệp rời khỏi, Mặc Đà cau mày, nói: “Chỉ có một cái tên, tìm kiếm sẽ cực kỳ phiền toái.”

“Sách nhi, con thấy thế nào?” Bắc Minh Thương liếc mắt nhìn Bắc Minh Sách.

“Không giống như là nói dối, con tìm cơ hội hỏi lại xem sao, dù sao tàn đồ còn ở Phiêu Miểu Các bên kia, còn cũng không thể gấp.” Bắc Minh Sách trả lời.

Bắc Minh Thương gật đầu, nói: “Ừm, con giám sát hai nha đầu kia, phải nhớ không được bị mê hoặc, ta không muốn con trở thành một thanh kiếm trong tay người khác, hiểu không?”

“Gia gia, trong lòng con hiểu.” Bắc Minh Sách cười nói.

“Mặc lão đệ, việc này người cũng đừng có gấp, trong chốc lát ta phái người thông tri Thạch gia, Tả gia, để cho bọn họ cùng lưu ý Đinh Nham. Người yên tâm, ta sẽ lấy danh nghĩa của ta tìm người, sẽ không kéo người vào.” Bắc Minh Thương ngạo nghễ nói: “Ngũ đại thế gia Thương Minh chúng ta cùng nhau tìm người, ta cũng không tin đào không ra một tên bình dân! Ừm, người quay về nhớ cho người đưa bức họa tiểu tử tới, chỉ cần hắn còn sống, chắc chắn sẽ chạy không thoát.”

“Ừm, vậy ta cáo từ.” Mặc Đà cũng không nói nhiều, gật gật đầu, rồi lập tức rời đi.

“Sách nhi, lưu ý Tả Thi của Tả gia hơn, Tả Thi dựa vào Xích Tiêu, nếu người có thể cũng lấy Tả Thi về nhà, có thể tránh cho chúng ta mất nhiều công sức.” Bắc Minh Thương lúc Mặc Đà rời khỏi, quét mắt nhìn Bắc Minh Sách, thản nhiên nói: “Nha đầu kia bản thân thiên phú cực kỳ bất phàm, lại là bảo bối tâm can của Tả Hư, còn có chút tùy hứng, nếu người có thể thu phục nàng, lão gia hỏa Tả Hư kia cũng không có biện pháp nào, chỉ có thể buộc vào một chỗ với Bắc Minh gia chúng ta.”

“Không vội, từ từ tiến đến.” Bắc Minh Sách tràn đầy tự tin nói.

Gật đầu, Bắc Minh Thương lại nói: “Nha đầu Mục Ngữ Điệp kia, thiên phú xác thực cũng không tệ, nhưng mà Âm Luật Võ Hồn kia tuy rằng bá đạo, nhưng lại không trợ giúp gì cho Võ Hồn ‘Cực Hàn Băng Diễm’ của Bắc Minh gia chúng ta. Nhưng thật ra nha đầu kêu Dịch Nhã Lan, trên người có được Võ Hồn ‘Lam Ma Viêm’, ngược lại có thể bù đắp Võ Hồn ‘Cực Hàn Băng Diễm’ cho nhà chúng ta, nha đầu kia người giám sát cho kỹ, nếu người có thể kết hợp với nàng, nói không chừng tương lai nàng có thể sinh ra một hậu đại xuất chúng cho Bắc Minh gia chúng ta.”

“Gia gia yên tâm, ta thấy một người trong đó cũng chạy không thoát.”

“Ừm, nếu đến Bắc Minh gia ta, các nàng cũng đừng nghĩ chạy.”

.....

Tả gia.

Tả Hư ở trong sương phòng nhàn nhã uống trà, ở bình phong phía sau hắn, một u ảnh ngồi bấm bùa: “Bắc Minh Thương phái người truyền tin đến đây, nhờ chúng ta tìm một thiếu niên kêu ‘Đinh Nham’, nói thiếu niên kia trộm thứ gì của Bắc Minh gia, chỉ cần chúng ta tìm được người, bọn họ nguyện ý dâng năm thanh Huyền cấp vũ khí.”

“Năm thanh Huyền cấp vũ khí.” Tả Hư phẩm trà, khẽ cười nói: “Bắc Minh Thương thật đúng là keo kiệt như trước nha, năm thanh Huyền cấp vũ khí đã muốn đổi nửa phần tàn đồ thông đến ‘Thiên Môn’, nhưng thật ra hắn tính toán rất khéo.”

“Gia chủ, chúng ta phải làm thế nào?”

“Tìm chứ, bảo người chúng ta ở các thành trì thét to một chút, nhưng mà không cần quá để ý, tùy tiện tìm vài tên kêu Đinh Nham ứng phó một chút là được, cũng miễn cho tên kia sinh lòng nghi ngờ.”

“Thuộc hạ hiểu rồi.”

.....

Thạch gia.

Thạch Kiên cũng thu được tin tức tương tự, cầm phong thư cười lạnh, nói: “Xem ra Mặc Đà đã tìm tới Bắc Minh Thương, hừ! May mắn tiểu tử Thạch Nham kia nói cho ta chân tướng, bằng không ta còn không biết tình huống, Bắc Minh Thương à Bắc Minh Thương, người chỉ sợ nằm mơ cũng không thể tưởng được, Đinh Nham chính là Thạch Nham. Lại để cho ta giúp hắn tìm người, hắc hắc, ta đây sẽ giúp hắn tìm cho tốt!”

“Tìm thế nào?” Hàn Phong thản nhiên nói.

“Tìm vài tên có liên quan đến Mặc gia, đều làm cho câm điếc, nói là đều kêu Đinh Nham, đưa đến Bắc Minh gia đi.”

“Được.”

.....

Bắc Minh gia, Tả gia, Mặc gia, Thạch gia, Lăng gia, ngũ đại thế gia ở trong các thành trì của Thương Minh, hoặc là giống trống khua chiêng, hoặc là lên lút, đều đang tìm một người tên là “Đinh nham”.

Trong lúc nhất thời, cái tên “Đinh Nham” này ở Thương Minh nhanh chóng nóng sốt lên.

Rất nhiều người kêu “Đinh Nham” đều gặp tai họa, đều bị người ngũ đại thế gia mang đi, có rất nhiều người cùng Mặc gia qua lại mật thiết dù không phải “Đinh Nham”, cũng bị tai bay vạ gió, bị người khác trực tiếp đánh cho tàn phế, biến thành câm điếc, áp giải đến Bắc Minh gia.

Bởi vì Vô Đẩu Hội sắp bắt đầu, đám Vô Giả Thương Minh đều đang ma quyền soạn soạn, còn có một số Vô Giả đến từ phần đất bên ngoài, cũng vì Vô Đẩu Hội mà từ ngàn dặm xa xôi đi đến.

Buồn cười là rất nhiều Vô Giả tiến đến, bởi vì tên gọi “Đinh Nham”, trực tiếp bị ngũ đại thế gia bắt đi.

Ở trong một đêm, cái tên người “Đinh Nham” lập tức trở thành chuột qua đường, bị mỗi người kêu la đánh đập.

Mà người khởi xướng, vẫn ở trong trọng lực phòng của Thạch gia, một ngày mấy vạn lần lấy ngón tay đâm vào bao cát sắt.

Mỗi một ngón tay hắn đâm xuống, bao cát sắt treo cao trong trọng lực trong phòng nặng tới mấy trăm cân, liền bị xuyên thủng một cái lỗ thật sâu.

“Phập!”

Năm ngón tay của Thạch Nham chọc thẳng, cánh tay cắm thẳng thật sâu vào chính giữa bao cát sắt, rút ra cánh tay, năm ngón tay hắn lại lóe ra hàn quang kỳ dị, giống như đao từ kim thiết chế thành, cực kỳ sắc bén.

“Ừm, Vô Đẩu Hội sắp bắt đầu, cơn cuồng phong cũng sắp tiến đến Phiêu Miểu Các, rốt cuộc ‘Chỉ Thương Quyết’ của ta, cũng xem như có chút thành tựu.”

...

60. Chương 60 - Vô Tận Hải

Đây là một thế lực thần bí, kinh doanh chủ yếu là bán đấu giá, bán ra các loại tài nguyên tu luyện quý hiếm cho Vô Giả, Phiêu Miểu Các chỉ thiết lập một cứ điểm tại Thiên Vãn thành của Thương Minh.

Nghe nói hậu trường của Phiêu Miểu Các, chính là thế lực Vô Giả ở Vô Tận hải bên kia. Vô Tận hải ở phía Đông Thương Minh, là một vùng hải vực vô cùng vô tận.

Trong truyền thuyết, bên trong Vô Tận hải, có ngàn vạn hòn đảo, những hòn đảo này như sao trời dày đặc làm đẹp cho Vô Tận hải. Nghe nói một số hòn đảo lớn, so với Liệt Hỏa đế quốc, Thần Hữu đế quốc cộng lại còn lớn hơn.

Vô Giả ở Vô Tận hải bên kia, rất ít đến khu vực này, tầm mắt Vô Giả nơi đó rất cao, cường giả lại như mây, có gia tộc cùng thế lực Vô Giả rắc rối phức tạp.

Nghe nói, ở Vô Tận hải bên kia, có cao thủ khủng bố tiến vào Thần Cảnh!

Ngày hôm nay, trước cửa Phiêu Miểu Các, có người phụ trách Khố Lạc đang đứng thẳng, Khố Lạc chính là cao thủ cảnh giới Niết Bàn nhất trùng thiên, quanh năm suốt tháng tọa trấn ở Phiêu Miểu Các.

Ở trong mắt rất nhiều người, Khố Lạc chính là chủ nhân của Phiêu Miểu Các.

Nhưng hôm nay, Khố Lạc lại cúi mình, cùng một đám nhân vật trọng yếu của Phiêu Miểu Các, lo lắng chờ người nào.

Thời gian trôi nhanh.

Trong chớp mắt, Khố Lạc đã đợi từ sáng sớm đến hoàng hôn, trên mặt vẫn không có chút phiền chán.

“Phụ thân, còn phải chờ bao lâu? Người đến rốt cuộc là ai?” Khố Ban con trai độc nhất của Khố Lạc, vẻ mặt không kiên nhẫn, hừ nói: “Người này cũng thật kiêu ngạo, để cho chúng ta chờ lâu như vậy?”

“Tiểu tử, người sinh ra ở Thương Minh, vốn không biết ngoại giới lớn cỡ nào! Người đừng tưởng rằng Bắc Minh gia chính là thế gia cường đại nhất trên đại lục, thật sự muốn so sánh với gia tộc cường đại Vô Tận hải bên kia, Bắc Minh gia đánh rắm cũng không được!”

Khố Lạc trừng mắt nhìn liếc mắt con trai, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta vốn là người của Vô Tận hải bên kia, được Hạ gia phái đến nơi đây phụ trách Phiêu Miểu Các, người đến đây lúc này chính là tiểu thư Hạ Tâm Nghiên của Hạ gia, cũng chính là chủ tử của ta, nếu nơi này không xuất hiện tàn đồ thông tới ‘Thiên Môn’, người sẽ không lãng phí thời gian ngàn dặm xa xôi từ Vô Tận hải đến đây?”

“Phụ thân, khu vực của chúng ta, chẳng lẽ không phải trung tâm Thần Ấn đại lục sao?” Khố Ban ngẩn ngơ, sau khi sững sốt hồi lâu, mới giật mình lên tiếng hỏi.

“Chỉ nơi này? Mà là trung tâm Thần Ấn đại lục?” Khố Lạc cười lạnh lắc lắc đầu, “Khu vực Liệt Hỏa đế quốc, Thần Hữu đế quốc, Thương Minh này, chỉ là một nơi hẻo lánh của Thần Ấn đại lục, làm sao có tư cách xưng là trung tâm? Người nhớ kỹ cho ta! Thần Ấn đại lục bao la vượt quá tưởng tượng người, cái gọi là cao thủ ở đây, đặt ở bên ngoài cũng chỉ có thể xem như Vô Giả bình thường!”

“A?” Khố Ban vẻ mặt hoảng sợ.

Mặt trời biến mất, trăng sáng dần dần treo cao lên màn đêm tối đen, dưới ánh trăng sáng tỏ, Khố Ban còn đang khố sở chờ đợi.

Mãi đến lúc rạng sáng, một nhóm ba bóng dáng, mới từ trên ngã tư đường thật dài chậm rãi hiện ra.

Dưới ánh sáng chiếu rọi của đèn lồng màu đỏ hai bên ngã tư đường, bóng dáng ba người kia lay động, giống như lệ quỷ gương nanh múa vuốt.

“Đến rồi! Trong chốc lát ngoại trừ ta, bất luận kẻ nào cũng không được phép mở miệng xen mồm!” Khố Lạc khê quát một tiếng.

Một người dẫn đầu, dáng người yếu điệu, hiển nhiên là một nữ nhân, nhưng mà toàn thân trên dưới đều bị áo choàng tối đen bao phủ, trên đầu cũng mang theo một nón vành thật to, che khuất toàn bộ dung nhan.

Bên cạnh nữ nhân, còn có hai cự hán thân cao vượt qua hai mét, tướng mạo hai người giống nhau như đúc, là một đôi song sinh.

Hai cự hán như tháp sắt, làn da ngăm đen, khí thế nặng nề như núi cao, nhưng bước chân lại nhẹ nhàng, làm cho người ta một loại cảm giác quỷ dị như là bản thân hẳn không có chút sức nặng.

“Tiểu thư, rốt cuộc người đến rồi.” Khố Lạc khom mình cúi đầu, cung kính nói: “Khố Lạc đã đợi thật lâu.”

“Đi vào nói sau.”

Từ dưới nón vành, truyền ra một cái như âm thanh êm tai như nốt nhạc của tự nhiên, nữ tử này không nói lời thời, dáng người uyển chuyển xuyên qua Khố Lạc, lập tức đi vào bên trong Phiêu Miểu Các, giống như nàng bất luận ở chỗ nào, đều là chủ nhân của nơi đó.

“Vâng.” Khố Lạc cười gật gật đầu, đi theo sau đuôi nàng, lặng lẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nội viện Phiêu Miểu Các, trong một gian sương phòng yên lặng.

Nữ tử được hắc bào bao lấy toàn thân, đương nhiên ngồi xuống vị trí chủ nhân chính giữa sương phòng, đợi cho hai gã cự hán đứng bên cạnh, nàng mới phát tay, nói: “Khố Lạc lưu lại, người còn lại đều lui ra đi.”

“Các người đều lui xuống đi.” Khố Lạc xụ mặt, quát một tiếng với các người phụ trách Phiêu Miểu Các chỗ này, còn cố ý trừng mắt nhìn Khố Ban con mình.

Khố Lạc là đại phụ trách nơi này, bị hán quát một tiếng, tất cả mọi người vội vàng tản ra, liên tục có người từ sương phòng rời ra ngoài.

Khố Lạc đi vào, đầu tiên thi lễ với nàng xong, đột nhiên từ trong ngực lấy ra sổ sách, hai tay đưa lên, nói: “Đây là sổ sách mười mấy năm qua, thỉnh tiểu thư xem qua.”

“Thu hồi sổ sách lại đi, một chuyến này ta đến đây, không phải để kiểm tra sổ sách.”

Nữ tử dưới nón vành phát phát tay, thuận tay lấy xuống nón vành trên đầu, lộ ra tuyệt thế dung nhan diễm đảo chóng sinh, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng nhũu mày lại, ôn nhu nói: “Đưa tàn đồ cho ta.”

“Vâng.” Khố Lạc vội vàng từ trong vạt áo trên người, lấy ra một phần tàn đồ Phiêu Miểu Các giữ có liên quan tới ‘Thiên Môn’, cung kính đưa cho nàng.

Hạ Tâm Nghiên ngón tay ngọc như cỏ xanh rì, cầm lấy tàn đồ, chỉ nhìn lướt qua, rồi nhẹ nhàng gật đầu: “Không sai, nhìn niên đại chắc là không có gì vấn đề.”

“Tiểu thư, nơi này còn có ba viên Bồ Thiên Đan, một khối Huyết linh tinh, đều là Bất Tử Dương gia thông qua Linh không trận từ Vô Tận hải truyền đến, chỉ rõ phải giao cho người.”

Khố Lạc lại từ trong ngực lấy ra mấy thứ, lại cung kính đưa cho Hạ Tâm Nghiên, nói: “Bên kia nói có ba viên Bồ Thiên Đan, đủ để tiểu thư ứng phó cục diện nơi này, nói ‘Luân Hồi Vô Hồn’ của người mỗi một lần vận dụng, đều sẽ bị trọng thương, Bồ Thiên Đan có thể miễn trừ hậu họa cho người.”

“Dương gia bạo tay thật, ra giá cũng thật lớn!” Hạ Tâm Nghiên từ trong lỗ mũi hừ hừ, “Phiêu Miểu Các cũng không phải một nhà Hạ gia ta, Dương gia bọn họ mới là người nắm giữ Phiêu Miểu Các lớn nhất, một chuyến này ngay cả một người cũng không đến, lại chỉ truyền ba viên Bồ Thiên Đan, thật đúng là yên tâm ta nha.”

Hạ Tâm Nghiên vừa nói, vừa thu hồi ba viên Bồ Thiên Đan màu đỏ thắm cỡ long nhãn, sau đó liền vuốt một khối Huyết linh tinh kia, hỏi: “Một khối Huyết linh tinh này lại là chuyện gì?”

“Dương gia bảo tiểu thư thay họ tìm một người, Dương Thanh Đế đứng đầu Dương gia tự mình lên tiếng, nói hẳn lấy ‘Huyết Tâm Chi Thuật’ đoán được tôn tử Dương Hải hẳn còn sống, ngay tại phương hướng này, bảo người một chuyến này thay hẳn tìm ra cháu hẳn. Vâng, ba viên Bồ Thiên Đan này xem như trả thù lao.” Khố Lạc cúi đầu, cũng không dám nhìn Hạ Tâm Nghiên, lúng túng ngập ngừng nói.

“Cái gì?” trên khuôn mặt tuyệt mỹ nghiêng nước nghiêng thành của Hạ Tâm Nghiên, hiện lên một tia oán giận, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta nói Dương gia làm sao lại hào phóng như vậy, hóa ra ba viên Bồ Thiên Đan này, là sai khiến ta làm việc cho bọn hắn, Dương gia thật là càng ngày càng ngang ngược!”

Khố Lạc càng cúi thấp đầu hơn, không dám chen vào một câu.

“Tiểu thư, năm mươi năm trước, Dương Thanh Đế cùng Dương gia cao thủ tiến vào ‘Đệ Tứ Ma Vực’, Dương Tiêu con của hắn chết trận trong ‘Đệ Tứ Ma Vực’, con dâu không lâu sau ở trong ‘Đệ Tứ Ma Vực’ sinh ra một đứa trẻ, sau khi Dương Thanh Đế ở ‘Đệ Tứ Ma Vực’ giết một gã Ma Chủ, Tam Đại Ma Chủ khác của ‘Đệ Tứ Ma Vực’ nổi giận liền thủ lại đuổi giết Dương Thanh Đế, con dâu hắn không lâu sau cũng chết trận, Dương Thanh Đế lúc ấy nghĩ chính mình khó thoát khỏi một kiếp, rơi vào đường cùng dùng ‘Huyết Độn Chi Thuật’ xé rách không gian, trực tiếp đưa đứa trẻ kia ra ngoài ‘Đệ Tứ Ma Vực’.”

Nhưng vào lúc này, một gã cự hán phía sau Hạ Tâm Nghiên, giải thích thanh âm khàn khàn nói một đoạn bí tân này lại một lần.

“Sau đó?” Hạ Tâm Nghiên lông mi hơi nhú, không vội không chậm hỏi.

Cự hán kia tạm dừng một chút, suy nghĩ trong chốc lát, mới tiếp tục nói: “Sau khi Dương Thanh Đế đưa đứa trẻ ra, lại gặp người ở ‘Đệ Tứ Ma Vực’ hai mươi năm, sau đó mới bị Tam Đại Ma Chủ vây quanh. Dưới liên thủ của Tam Đại Ma Chủ, tuy rằng hắn trọng thương, nhưng vẫn sống sót từ trong ‘Đệ Tứ Ma Vực’ trở lại. Mãi đến một thời gian gần đây, Dương Thanh Đế mới bế quan đi ra, vừa mới bước vào cảnh giới Thông Thần tam trùng thiên, lúc trước Dương Thanh Đế đưa đứa trẻ kia ra ‘Đệ Tứ Ma Vực’, trong cơ thể đứa trẻ kia đưa vào một giọt bản mạng máu huyết của hắn, sau khi lần này xuất quan, Dương Thanh Đế chắc là dùng ‘Huyết Tầm Chi Thuật’, cảm ứng được đứa trẻ kia ở phương hướng này, cho nên mới phái người tặng ba viên Bồ Thiên Đan đến đây, hắn để ý . . . vẫn là huyết mạch Dương gia.”

“Gần đây Tam Đại Ma Chủ của ‘Đệ Tứ Ma Vực’ lại rục rịch, Dương Thanh Đế chắc là không cách phân thân, mới không có tự mình đến đây.” Một cự hán còn lại cũng chen vào một câu.

“Vâng, Dương gia bên kia truyền lời, nói Dương gia Tiêu Hàn Y một trong Tam Đại Tu La vương, đã mang theo năm mươi tên Tu La Huyết vệ cũng từ Bất Tử đảo xuất phát, nhiều nhất một tháng Tiêu Hàn Y sẽ đến đây, hắn hy vọng tiểu thư có thể trước khi Tu La vương Tiêu Hàn Y, giúp bọn hắn tìm được người khác.” Khổ Lạc cúi đầu, chậm rãi nói.

“Tu La vương Tiêu Hàn Y! Năm mươi tên Tu La Huyết vệ!” Hạ Tâm Nghiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Xem ra, Dương Thanh Đế thật đúng là để tâm đứa trẻ kia!”

“Dương gia ở Vô Tận hải ngang ngược, lại đắc tội không ít người, mấy năm qua Dương gia hàng năm ở trong ‘Đệ Tứ Ma Vực’ giao chiến với Ma nhân, người trong Dương gia có được ‘Bất Tử Vô Hồn’ càng ngày càng ít, đứa trẻ kia lại là cháu ruột của Dương Thanh Đế, là do Dương Tiêu sinh ra, hắn không thêm để ý mới là lạ đó.” Một gã cự hán trong đó nói.

“Khổ Lạc, từ giờ trở đi do ta tọa trấn Phiêu Miểu Các, nơi này ngươi không cần xen vào, ngươi chuyên tâm đi tìm cháu Dương Thanh Đế. Tu La vương Tiêu Hàn Y sắp tới, lúc ấy nếu tìm không thấy hậu nhân, ba viên Bồ Thiên Đan này ta cũng xấu hổ nhận lấy, ngươi hiểu được ý của ta sao?” Hạ Tâm Nghiên thần nhiên nhìn Khổ Lạc.

“Tiểu nhân hiểu được.” Khổ Lạc gật gật đầu.

“Huyết linh tinh ta cầm, sau khi ngươi tìm được người kêu Dương Hải, chỉ cần đưa đến Phiêu Miểu Các, một khối Huyết linh tinh này được Dương Thanh Đế động tay chân, lập tức sẽ biết ai là Dương Hải.” Hạ Tâm Nghiên vuốt Huyết linh tinh, không chút để ý nói.

“Vâng, tiểu nhân xin cáo lui.” Khổ Lạc khom người lui về phía sau, chờ sau khi ra sương phòng, hắn mới cười khò thì thào lắm bầm: “Ngũ đại gia tộc ở chung quanh tìm một Đinh Nham, ta lại đi tìm Dương Hải, Thương Minh lúc này thật đúng là náo nhiệt.”

. . .

61. Chương 61 - Tam Đại Kiều Sở (nhân Tài Kiệt Xuất Đời Ba)

Ngũ đại thế gia còn đang tìm khắp nơi một người tên là “Đinh Nham”, Phiêu Miểu Các lại tham gia một chân, tìm kiếm xung quanh người kêu “Dương Hải”, nhưng mà Phiêu Miểu Các tìm người không ngang ngược, áp dụng phương pháp là dụ dỗ, chỉ cần có thể chứng minh mình kêu Dương Hải, đều có thể đến Phiêu Miểu Các lĩnh một trăm Tử tinh tệ.

Bởi vì Võ Đấu Hội sắp cử hành, dòng người đến Thương Minh thật sự là nối dài không dứt, hành động khác thường của ngũ đại thế gia cùng Phiêu Miểu Các, tuy rằng làm cho người ta sinh ra nghi hoặc, nhưng đa số người vẫn là hướng về Võ Đấu Hội.

Trong lúc nhất thời, tửu lâu khách sạn ở Thiên Vãn thành đều chật ních.

Dong binh Võ Giả lẫn lộn ở U Âm sâm lâm, Tử Tịch đầm lầy, Vân Vụ sơn mạch, đều là hạng người dũng mãnh tàn nhẫn, đi vào Thiên Vãn thành cũng sẽ không an phận, thường xuyên phát sinh tranh cãi, dẫn tới ra tay quá nặng, đánh cuộc tánh mạng.

Bất luận ban ngày hay đêm tối, Thiên Vãn thành cũng không thiếu Võ Giả tranh đấu, sáng sớm mỗi ngày nhân viên quét dọn sẽ thường xuyên từ trong một ít kênh nước phát hiện mấy cỗ thi thể mới.

Cách Võ Đấu Hội còn có ba ngày. .

Sáng sớm, Tả Hư còn đang nhắm mắt dưỡng thần, liền nghe được ngoài phòng Tả Thi thét to lên: “Ồ, lão nhân ngươi tới rồi?”

“Nói cho người bao nhiêu lần, ở trước mặt người ngoài, không được gọi ta là lão nhân!” Bên ngoài truyền đến tiếng dở khóc dở cười của Xích Tiêu.

“Người chính là một tiểu lão đầu mà, đã gọi thành thói quen, sửa lại không được.” Tả Thi cũng không sợ, ở bên ngoài cười hì hì nói.

Tả Hư tinh thần chấn động, đột nhiên đứng lên, vội vàng đi ra bên ngoài nghênh đón, thầm nghĩ cuối cùng người cũng đã đến.

.

Thạch gia.

Một bà lão vẻ đầy nếp nhăn, ở trong trọng lực trong, cầm trong tay một cây cọ, ở trên lông mày Thạch Nham thêm vài nét bút thật mạnh.

Thạch Kiên đứng ở một bên, không nói được một lời, nghiêm túc nhìn bà lão kia làm việc.

Hồi lâu sau, bà lão mới thu tay, nhìn kỹ Thạch Nham trong chốc lát, vừa lòng gật đầu, nói: “Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày ta đến đây giúp hắc thay đổi một chút, tướng mạo hắc là mỗi một ngày lặng lẽ biến hóa, cho dù là người quen thuộc, đều cảm thấy không được loại biến hóa thông thả này, hiện tại tướng mạo hắc so với mấy tháng trước đã thay đổi rất nhiều, chắc là không ai có thể nhận ra.”

Bây giờ Thạch Nham làn da ngăm đen không ít, lông mày hơi thô, hình thể cũng hơi bự hãn hơn.

So sánh với bộ dáng ban đầu của hắc thì thiếu đi vài phần sắc bén, thêm vài phần thô lỗ, bất luận là tướng mạo hay là khí chất, đều có sự khác biệt rất lớn.

Nhất là sau khi trở về từ U Âm sâm lâm, hắc lại cao lớn hơn không ít, cũng cường tráng hơn rất nhiều, lại bị dịch dung sư động tay chân, hiện tại hắc so sánh với khi ở U Âm sâm lâm, đích thực không phải cùng một người.

Thạch Kiên nhìn chằm chằm Thạch Nham trong chốc lát, gật đầu, nói: “Không sai, chắc là không có vấn đề gì.”

Thạch Nham nhìn mình qua gương đồng trong chốc lát, cũng có chút vừa lòng, nói: “Được rồi, ừm, Võ Đấu Hội có phải sắp bắt đầu hay không?”

“Còn có ba ngày, ba ngày này người không cần khổ tu, thả lỏng nghỉ ngơi tốt đi.” Thạch Kiên rốt cục buông tay, chợt tựa như nhớ tới cái gì, lại xụ mặt giáo huấn: “Để người thả lỏng, cũng không phải là để người làm bậy! Đừng cho là ta không biết người cùng Hàn Chung ở cùng nhau đã làm những chuyện gì! Hừ, nếu người dám tiêu hao thể lực lên người nữ nhân, ta nhất định sẽ lột da người!”

“Thật nhiều chuyện.” Thạch Nham vẻ mặt không kiên nhẫn, thần nhiên nói: “Ta đi tắm rửa, trong chốc lát cùng Hàn Chung đi uống chút rượu, này không thành vấn đề chứ?”

“Ừm.”

.....

Nghênh Xuân Các.

Đây là một tửu lâu rất nổi danh ở Thiên Vãn thành, ở trong này chẳng những có thức ăn mỹ vị, còn có mỹ tửu “Liệt diễm” nổi tiếng Thương Minh.

Trừ thứ đó ra, Nghênh Xuân Các còn gần Bích Nguyệt hồ ở Thiên Vãn thành, ở lầu ba Nghênh Xuân Các không có bị che lấp, ăn món ngon, uống rượu ngon, nhìn cảnh đẹp, thật đúng là chuyện vui thú.

Nếu trong lòng còn có thể ôm đầy mỹ nữ, vậy có thể nói là hoàn mỹ.

Nhưng mà, lầu ba Nghênh Xuân Các cũng không phải ai cũng có thể đi lên, cho dù là có tài phú, địa vị không có, cũng chỉ có thể hạ mình dưới lầu hai.

Lầu ba Nghênh Xuân Các, chiêu đãi khách nhân đa số đều là người trong ngũ đại thế gia ra ngoài, cũng chỉ có người ngũ đại thế gia, sau khi đến đây mới có thể trực tiếp tiến vào lầu ba, thương nhân bình thường cũng không có một phần vinh dự này.

Hàn Chung dẫn Thạch Nham, sau khi đi vào Nghênh Xuân Các, một nha đầu xinh đẹp tiếp đãi ở cửa, lập tức cười khanh khách nói: “Hàn gia, mời lên lầu.”

Hàn Chung hí mắt, tầm mắt tại dạo qua một vòng trên người nha đầu kia, khen: “Tiểu Phượng, chỗ đó của cô lại lớn hơn không ít a!” Nói xong, ánh mắt của Hàn Chung ở trên bộ ngực sữa nha đầu kia hung hăng quét mắt một cái.

“Hàn gia thật xấu nha, mỗi lần đều nhìn chằm chằm chỗ đó người ta.” Nha đầu kia cười ngượng ngùng, có thêm một ít lảng lơ, chỉ chỉ trên lầu, nói: “Bên trên còn có khách nhân khác, thiếu gia tiểu thư Mặc gia cùng Lăng gia đều ở đó, trong lòng Hàn gia đừng để ý.”

“Vô phương.” Hàn Chung cười cười, không có tiếp tục đùa giỡn nha đầu kia, dắt Thạch Nham thẳng lên lầu ba.

“Ồ!” Một thanh niên cao lớn, mặc trang phục Võ Giả màu xanh đen, ở một vị trí tốt trên lầu ba liếc xéo Hàn Chung, cười lạnh nói: “Ta tưởng là ai, hóa ra là một con chó của Thạch gia.”

Vị kia đối diện với Bích Nguyệt hồ, tổng cộng ngồi bốn người, hai nam hai nữ, tướng mạo đều xuất chúng.

Một người trong đó, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, rõ ràng đó là Mặc Nhan Ngọc, nhưng mà Mặc Nhan Ngọc cũng không nhìn bên này, một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ nhìn sóng gợn dập dờn xanh biếc của Bích Nguyệt hồ ở dưới ánh mặt trời, dường như đang suy nghĩ xuất thần.

“Hừ, hóa ra là sâu một của Mặc gia a, con mẹ nó thật xui xẻo.” Hàn Chung lắc lắc đầu, cũng không quan tâm hẳn, dắt Thạch Nham tìm vị trí, liền lớn tiếng hét to nói: “Long chương quây, mang đến bốn vò ‘Liệt diễm’, dọn một bàn đồ ăn ngon lên đây, nhanh một chút.”

“Lập tức đến ngay!” Một tiếng hào sảng đáp lại, từ lầu hai truyền lên.

Lúc này, Mặc Nhan Ngọc đang xuất thần nhìn Bích Nguyệt hồ, tựa như mới tỉnh dậy lại, quay đầu mắt lạnh lùng liếc nhìn Hàn Chung cùng Thạch Nham, trên mặt hiện lên một tia khinh thường, rồi lại quay đầu đi, tiếp tục nhìn hồ nước, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ở đối diện Mặc Nhan Ngọc, có một thanh niên ngọc thụ lâm phong.

Thanh niên kia tươi cười hòa nhã, một bên nói chuyện với thiếu gia Mặc gia kia, một bên lặng lẽ chú ý Mặc Nhan Ngọc, dường như muốn dùng lời nói gợi lên hứng thú của Mặc Nhan Ngọc, đáng tiếc vẫn không thể như nguyện.

“Thiếu Phong à, Tiểu Ngọc gần đây bị cha ta giáo huấn, trong khoảng thời gian này tâm tình không được tốt, người cũng đừng để ý.” Mặc Chiến cùng hần cụng một chén rượu, nói: “Chúng ta đừng động nằng, hai chúng ta huynh đệ uống thêm mấy chén, Võ Đấu Hội lập tức sẽ bắt đầu, cũng chỉ còn hai ngày có thể nhàn hạ, đừng bạc đãi bản thân.”

“Chiến đại ca, khi nào thì ca bạc đãi mình a?” Lăng Nguyệt Nguyệt cười hì hì nhìn Mặc Chiến, ánh mắt giảo hoạt: “Nghe nói Chiến đại ca rất quen thuộc ‘Xuân Phong Vũ Lộ Lâu’! Khi nào thì mang tiểu muội mở mang kiến thức nha?”

“Khụ khụ khụ!” Mặc Chiến bị sắc rượu, chật vật nói: “Nguyệt Nguyệt, tin tưởng ta, ta trong sạch! Loại địa phương này, ta không có quen thuộc lắm! Một lần duy nhất, cũng là bị người ta lừa gạt đi đến, Nguyệt Nguyệt, muội nhất định phải tin tưởng ta a!”

“Hi hi, ai biết huynh nói thiệt hay giả.” Lăng Nguyệt Nguyệt khoe miệng còn có ý cười, nhưng ánh mắt lại dần dần ẩn chứa thêm ý tứ khác, “Thời gian trước, muội đã bị bọn tỷ muội tán thưởng, nói vị hôn phu còn chưa cưới ta, đã có thể thiếp đầy đàn, nói ta về sau có thể có rất nhiều rất nhiều nha hoàn phụng dưỡng nữa, thật sự nghĩ lại đều cảm thấy vui vẻ.”

“Khụ khụ khụ!”

Mặc Chiến sắc mặt có chút khó coi, xanh mặt, hừ nói: “Rốt cuộc là ai ở sau lưng chửi bới ta? Để ta biết là ai, ta nhất định phải lột da hắn!”

“Được rồi Nguyệt Nguyệt!” Lăng Thiếu Phong trừng mắt nhìn muội muội, nói: “Chiến ca là nam nhân, có đôi khi một ít xã giao là không thể tránh được, ta tin con người của Chiến ca!”

“Huynh đương nhiên tin rồi.” Lăng Nguyệt Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói thầm nói: “Ai chẳng biết hai người các huynh đều cùng nhau đi, huynh đương nhiên tin hắn rồi.”

Mặc Nhan Ngọc nghe nói như thế, quay đầu liếc mắt nhìn Lăng Thiếu Phong, mày hơi hơi cau, hình như có chút không vui, nhưng mà nàng cũng không nói thêm cái gì, lại quay đầu nhìn về phía Bích Nguyệt hồ, nhưng vẻ mặt cũng là càng thêm lạnh lùng.

“Trở về mới tính sổ với muội!”

Lăng Thiếu Phong hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Nguyệt Nguyệt, vội vàng chuyển mở lời đề, nói với Mặc Chiến: “Chiến ca, Thạch Thiên Vãn bên kia đã là cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên, còn lợi hại hơn Thạch Thiên Kha, nghe nói gần đây tu luyện cũng có chút khắc khổ. Thời gian Võ Đấu Hội một lần trước, hắn còn không có xuất hiện, lần này khẳng định sẽ xuất hiện, một lần đó tuy rằng huynh thắng Thạch Thiên Kha, nhưng lần này cũng không thể khinh thường à.”

“Yên tâm đi, tên Thạch gia đời ba này, ta còn không có để ai vào mắt!” Mặc Chiến cười ngạo nghễ, lạnh lùng liếc mắt Hàn Chung bên này, nói: “Huynh hãy chờ xem, Võ Đấu Hội lần này đây, ai đụng đến ta, ta khiến tên đó tàn phế!”

“Tốt, Chiến ca quả nhiên hào khí ngút trời!” Lăng Thiếu Phong cười lớn một tiếng, nâng chén nói: “Đến, Chiến ca, cụng ly!”

.....

“Bốn người bên kia, phân biệt vì Lăng Thiếu Phong, Lăng Nguyệt Nguyệt, Mặc Chiến, Mặc Nhan Ngọc, bốn người này đều là Tam Đại Kiều Sở của Mặc gia cùng Lăng gia, cũng có khả năng trở thành đối thủ của người trên Võ Đấu Hội nhất. Trong đó, Lăng Thiếu Phong cùng Mặc Nhan Ngọc có hôn ước, Mặc Chiến kia cùng Lăng Nguyệt Nguyệt cũng có hôn ước, Mặc Chiến cùng Lăng Thiếu Phong, đều là cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên, Mặc Nhan Ngọc kém hơn một chút, nhưng vẫn có tu vi cảnh giới Tiên Thiên nhị trùng thiên.”

Hàn Chung hạ giọng, nói tình huống bên kia cho Thạch Nham, dừng một chút, lại nói: “Nhưng mà, không thể coi thường nhất, lại là Lăng Nguyệt Nguyệt kia! Chúng ta sớm đã thu được tin tức, nói nha đầu Lăng Nguyệt Nguyệt kia nửa năm trước đã đột phá đến cảnh giới Nhân Vị, hiện tại vừa mới trở thành một người Lăng gia đời ba lợi hại nhất. Võ Đấu Hội lần này đây, Lăng gia nói không chừng sẽ an bài Lăng Nguyệt Nguyệt chiến Tả Thi, nghe nói vì để Lăng Nguyệt Nguyệt thắng lợi, Lăng gia đã hạ vốn gốc lên người nàng, chẳng những dùng số tiền lớn mua linh dược, còn kiếm cho nàng mấy thứ bí bảo phòng thân, Tả Thi lần này sợ là có phiền toái.”

“Chưa chắc.” Thạch Nham cười cười, tùy ý liếc mắt Lăng Nguyệt Nguyệt kia, thấp giọng nói: “Tả Thi so với nàng ta mạnh hơn, người cứ chờ xem đi, nàng ta sẽ thất bại rất thảm!”

Tả Thi đạt được “Long Quy Đan” cùng “Huyền Vũ Chân Cương”, còn có một bộ “Long Quy Linh Giáp”, Hàn Chung cũng không biết.

Có nhiều chỗ dựa như vậy, Tả Thi gần như nắm chắc, huống chi cảnh giới Tả Thi còn cao hơn một chút so với Lăng Nguyệt Nguyệt.

“Tên tiểu tử kia, người nói cái gì chứ?”

Nhưng vào lúc này, Lăng Nguyệt Nguyệt bỗng nhiên đứng lên, hừ lạnh nói: “Người nói là ta không bằng Tả Thi? Người nghĩ rằng ta không có nghe thấy sao? Nói cho người, bốn tiểu thư còn có lỗi tai thính! Nói xấu sau lưng người khác, người Thạch gia các người, đều là bọn xấu xa như vậy sao?”

...

62. Chương 62 - Đối Diện Gặp Lại Không Nhận Ra

“Sự thật đã định?” Trên khuôn mặt của Lăng Nguyệt Nguyệt đầy tức giận, cười lạnh nói: “Người tưởng người là ai chứ? Người có thể quyết định chuyện không biết sao?”

Thạch Nham lắc lắc đầu, không có quan tâm nàng, bộ dáng không thèm nói chuyện với nàng nữa.

Mặc Chiến vẻ mặt bình tĩnh, từ bàn rượu bên kia đứng lên, đi từng bước hướng tới chỗ Thạch Nham, ngắt đầu, gào lên: “Tiểu tử, người là ai? Ta nhìn người rất lạ mặt, người cũng là người Thạch gia sao? Người không phải muốn trước lúc Võ Đấu Hội, sớm tàn phế chứ?”

Thạch Nham vẻ mặt chợt lạnh lùng, hạ giọng hỏi Hàn Chung, “Có thể giết người không?”

Hàn Chung thân hình bỗng nhiên chấn động, rõ ràng là đang hoảng sợ, vội vàng nói: “Nham nhi, người muốn làm gì?”

Tuy rằng hắn cùng Thạch Nham ở chung một thời gian, nhưng cũng chỉ hiểu biết có hạn là Thạch Nham sống phóng túng, hắn chỉ biết Thạch Nham đột nhiên có được Tinh Nguyên, như kỳ tích đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên.

Nhưng mà, Hàn Chung chưa bao giờ thấy Thạch Nham giao thủ với người khác, càng không biết lúc Thạch Nham đối đãi địch nhân, sẽ áp dụng thái độ nào.

Hôm nay Thạch Nham bởi vì một lời bất hòa, thế nhưng đã động ý niệm giết người, thật sự là làm cho hắn kinh hãi.

Hắn vốn không nghĩ tới thiếu gia này khá thành thạo ăn nhậu chơi bời, lúc đối đãi địch nhân lại sẽ tàn nhẫn như vậy!

Thạch Nham liếc mắt về bên kia, ý bảo mình có quyết định động thủ.

“Không thể!” Hàn Chung vẻ mặt kinh ngạc, vội vàng ngăn cản, thầm nghĩ: “Tiểu tử ngươi là cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên, bên kia cũng đều là người tài giỏi a! Nếu ngươi làm vậy, ta cũng không tiện nhúng tay, đến lúc đó nếu thật sự chịu thiệt, không thể tham gia Vô Đẩu Hội, ta thế nào cũng bị gia chủ lột da.

“Không thể giết sao?”

“Khẳng định không thể!” Hàn Chung thấy Thạch Nham dường như còn chưa đánh mất ý niệm, nhanh chóng giải thích: “Bên kia đều là hy vọng tương lai của Mặc gia cùng Lăng gia, nếu đột nhiên chết đi thì Mặc gia cùng Lăng gia tất nhiên sẽ liều lĩnh trả thù, đến lúc đó khẳng định kết cục không tốt, ngươi ngàn vạn đừng làm vậy!”

“Đánh cho tàn phế được chứ?”

Hàn Chung trong lòng rùng mình, trợn mắt nhìn, cười khổ nói: “Nham nhi, xem như ta cầu ngươi! Có ân oán gì, có thể ở trên Vô Đẩu Hội giải quyết, nếu ngươi thắng còn có thể giúp gia tộc thắng khu mỏ lại, bây giờ bỏ qua đi nha.”

“À.”

Thạch Nham không nói chuyện nữa, mắt lạnh lùng nhìn Mặc Chiến đã sắp đi đến trước mặt, thanh âm hơi cao: “Có gì muốn làm sao?”

“Tiểu tử, ngươi là ai?” Mặc Chiến cũng không có lập tức động thủ, sau khi đi tới chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn Thạch Nham, “Lời nói của ngươi nói khiến vị hôn thê của ta khó chịu, nếu ngươi không chứng tỏ thân phận trước, đừng trách ta không khách khí!”

Lăng Nguyệt Nguyệt vừa thấy Mặc Chiến ra mặt, thì lại một lần nữa ngồi xuống chỗ ngồi, mắt lạnh lùng nhìn chỗ đó, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Lỗ tai nàng đích thực rất tốt, tuy rằng Thạch Nham cùng Hàn Chung đã nhỏ giọng đi rất nhiều, nhưng nàng vẫn là mơ hồ nghe được các chữ mấu chốt như “Giết người”, “Đánh cho tàn phế”.

Cái tên thối tha khoát lác kia, rốt cuộc là ai chứ?

Lăng Nguyệt Nguyệt trong lòng đầy nghi hoặc, đoán không được lai lịch của Thạch Nham, nàng vẫn quyết định cẩn thận hơn mới tốt, Vô Đẩu Hội sắp bắt đầu, nàng lo lắng Thạch Nham sẽ là cao thủ Thạch gia từ chỗ nào mời đến, cho nên cũng không dám làm vậy.

“Các vị, đừng làm khổ Nghênh Xuân Các ta à, xem như ta cầu các vị, nể mặt ta đi.”

Nhưng vào lúc này, Long chưởng quầy mập mạp của Nghênh Xuân Các, lên lầu ba cúi đầu khom lưng, ở phía sau hẳn còn có vài cô gái xinh đẹp, đều bưng rượu và thức ăn mà Hàn Chung gọi.

“Thời gian Vô Đẩu Hội, ngươi sẽ biết ta là ai.” Thạch Nham không để ý hẳn, vẫy vẫy tay tới vài cô gái xinh đẹp không dám tới gần kia, cười nói: “Đến đây, đều mang rượu và thức ăn đến đây, đại gia trước tiên muốn dùng mỹ tửu món ngon.”

Vài cô gái kia, có chút kinh sợ không dám bưng đến, đều đưa mắt nhìn Long chưởng quầy.

Chờ sau khi nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Long chưởng quầy, những cô gái đó mới sợ hãi bưng rượu và thức ăn đi tới, nhanh chóng bày lên rượu và thức ăn, sợ hãi như chim sợ cành cong vội vàng lao xuống lầu.

Thạch Nham vẻ mặt lạnh nhạt, tự mở ra một vò rượu rót một ly đầy cho mình, một ngụm uống hết ly, lại tự mình dùng bữa, xem Mặc Chiến bên cạnh như không khí.

“Mặc thiếu gia, ngươi không phải lần đầu tiên đến Nghênh Xuân Các, Long mỗ vẫn rất chiều cổ người, xin người thương xót, không nên náo loạn được không?” Long chưởng quầy vẻ mặt đau khổ, cúi đầu khom lưng với Mặc Chiến kia.

“Long chưởng quầy, hôm nay ta nể mặt ngươi một lần.” Mặc Chiến hừ lạnh một tiếng, cười lạnh với Thạch Nham đang ngónghen nói: “Tiểu tử, trên Vô Đẩu Hội ta sẽ cho ngươi đẹp mặt!”

“Ừm, ta chờ.” Thạch Nham cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục cúi đầu uống rượu, còn cười bảo Hàn Chung châm đầy ly rượu, nói: “Đến đây lão Hàn, chúng ta có thể bắt đầu.”

Mặc Chiến vẻ mặt tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Thạch Nham, được Long chưởng quầy khuyên bảo, trở về bàn tiệc bên kia.

Mặc Nhan Ngọc đã sớm chú ý tới chỗ này, con mắt sáng ngời của chăm chú lên người Thạch Nham trong chốc lát, tựa như có chút tò mò, chờ sau khi Mặc Chiến trở về, nàng lập tức thu hồi ánh mắt nhìn chăm Thạch Nham, tiếp tục lạnh mặt nhìn Bích Nguyệt hồ kia, không có để tiết mục đó vào trong lòng.

Trên lầu cao của Bắc Minh gia, Tả gia, Lăng gia, Mặc gia, rất nhiều người cũng đều ngồi không yên, có rất nhiều cao thủ thế gia cao cao tại thượng đều được gia chủ ra hiệu, nhanh chóng lao xuống lầu cao, bằng nhanh nhất tốc độ đi đến bên cạnh Được Vương Mộc Tuân, mời Mộc Tuân có thể đi đến thạch lâu của bọn họ quan sát Vô Đầu Hội.

Thạch gia bên này, Thạch Thiết không cần Thạch Kiên phân phó, cũng sớm vọt đi xuống.

Đột nhiên, ở bên cạnh Được Vương Mộc Tuân, lập tức xuất hiện nhân vật trung tâm của ngũ đại thế gia, vẻ mặt mấy người này còn đều là tươi cười, hy vọng Mộc Tuân có thể nhận lời đi đến lầu cao của bọn họ.

“Mộc Tuân chắc chắn sẽ đi Mặc gia, hắc hắc, nhưng mà không có chuyện tốt với hắc.” Thạch Kiên vẻ mặt địa vui sướng khi người gặp họa.

Quả nhiên.

Thạch Kiên nói xong, thấy khuôn mặt của Mộc Tuân âm trầm, không một lời hướng tới thạch lâu của Mặc gia, nhưng không có nói mọi câu với Mặc Triều Ca tiến đến mời hắc, trực tiếp gạt Mặc Triều Ca lượng qua một bên.

Mặc Triều Ca còn không dám tức giận, cứ luôn tươi cười cúi đầu khom lưng đi theo hắc.

. . .

65. Chương 65 - Sóng Ngầm

Mộc Tuân vừa đi lên thạch lâu của Mặc gia liền trực tiếp chất vấn, thanh âm hắc dường như cũng không cao, nhưng lại truyền khắp toàn bộ quảng trường Thần Thạch, chỉ cần lỗ tai của một Vô Giả nào không điếc thì đều nghe thấy rõ.

Mặc Đà đứng ở trên thạch lâu của Mặc gia, vẻ mặt âm tình bất định.

Trước mắt bao người, hắc bị Mộc Tuân truy vấn không khách khí như vậy, nét mặt già nua của Mặc Đà có chút không nén được giận, hắc muốn tự mình dàn xếp nhưng rõ ràng thái độ của Mộc Tuân, hiển nhiên không tính dàn hòa.

Bất đắc dĩ, Mặc Đà cũng chỉ giương giọng nói: “Mộc tiên sinh, Tạp Lỗ sớm đã chết rồi, ta cũng không biết hắc bị ai giết.”

Mộc Tuân ngạo nghễ đứng ở trên thạch lâu, thân hình ở trên thạch lâu, chỉ cần Vô Giả phía dưới ngửa đầu là có thể nhìn thấy được.

“Đã chết?”

Mộc Tuân cười lạnh, vẻ mặt hung ác nham hiểm, kỳ quái nói: “Mặc gia chủ hảo thủ đoạn a! Biết nghiệt đồ kia trộm bảo đồ của ta, lập tức mời nghiệt đồ kia đến Thương Minh, giữa đường lại giết chết nghiệt đồ kia của ta, sau đó trực tiếp thu bảo đồ, bây giờ lại đẩy đi sạch sẽ, thật không hổ là đứng đầu một nhà Mặc gia a! Gia nghiệp của Mặc gia to lớn như vậy, sẽ không phải là đều làm như vậy mà có được chứ?”

“Ha ha, thủ đoạn của Mặc gia chủ, mọi người Thương Minh đều hiểu rõ.”

Trên thạch lâu của Thạch gia, Thạch Kiên thoải mái cười to, vui sướng khi người gặp họa nói: “Rất nhiều sản nghiệp của Thạch gia ta, chẳng phải là dưới ‘Hảo thủ đoạn’ của Mặc gia chủ, biến mất từng thứ sao?”

“Thạch Kiên!” Cách xa nhau hai trăm mét, Mặc Đà hung hăng trừng mắt Thạch Kiên, cả giận nói: “Việc này không quan hệ với Thạch gia các ngươi, ngươi đừng ngấm máu phun người!”

Thạch Kiên mới không quản hắc, tiếp tục cười nói: “Đích thực không quan hệ với Thạch gia, ta chỉ bộc phát cảm xúc thôi, Mặc gia chủ không cần kích động như vậy.”

Thạch Nham đứng ở một bên, trong lòng cười thầm, lần đầu tiên cảm thấy lão nhân Thạch Kiên này còn có chút thú vị, biết khi nào thì bỏ đá xuống giếng mới có thể khiến đối phương đau nhất.

Mặc Đà trong lòng biết không có cách nào khác làm khó dễ Thạch Kiên, lúc này cũng không thể hơn thua với Thạch Kiên, chỉ có thể làm mặt cười nhìn Mộc Tuân, giải thích nói: “Lúc trước Mặc gia ta mời Táp Lỗ đến Thương Minh, cũng không biết Táp Lỗ trộm bảo đồ của người, là vì thể diện của người mới phái người mời hắn đến đây, lúc ấy thật không biết tình huống cụ thể, Mộc tiên sinh thật oan uổng Mặc gia ta.”

“Oan uổng?” Mộc Tuân sắc mặt càng lúc càng âm trầm, cười lạnh nói: “Nếu không phải các người biết Táp Lỗ trộm bảo đồ của ta, Mặc gia người sẽ ngàn dặm xa xôi phái người tới tiếp ứng hắn sao? Thương Minh cùng chúng ta Được Vương Cốc cách xa nhau vạn dặm, bàn tay các người dài như vậy, không phải vì bảo đồ thì vì cái gì? Chẳng lẽ thật là vì một tay bản lĩnh luyện được không ra hồn của Táp Lỗ kia sao? Hừ!”

Mặc Đà cười khổ không ngừng, giải thích nói: “Thật đúng là như thế.”

“Mặc gia chủ, ta không muốn nghe người nói những lời ngụy biện, Táp Lỗ có chết hay không ta cũng không quan tâm, người chỉ cần giao bảo đồ ra đây, ta lập tức rời khỏi tuyệt không khó dễ Mặc gia các người.” Mộc Tuân vẻ mặt bức mình nói.

“Bảo đồ thật sự không ở trên tay ta.”

“Nếu Mặc gia chủ nhất định không chịu buông tay, ta đây cũng không còn gì để nói.” Mộc Tuân hừ lạnh một tiếng, xoay người đi ra bên ngoài, thản nhiên nói: “Được Vương Cốc chúng ta tuy rằng không nhúng tay tranh chấp thế lực của các quốc gia, nhưng là không phải tùy ý người khác khi dễ, Mặc gia chủ tự giải quyết cho tốt.”

Nói xong, Mộc Tuân mang theo vài tên đồ đệ, đi thẳng xuống thạch lâu của Mặc gia.

“Mộc tiên sinh, ta tùy thời hoan nghênh người tới Thạch gia làm khách, chuyện gì cũng có thể nói chuyện.” Thạch Kiên đích thân âm, đột nhiên từ thạch lâu của Thạch gia truyền đến, một câu này ẩn chứa hàm nghĩa gì, không cần nói cũng biết.

Mộc Tuân xuống thạch lâu của Mặc gia, liếc nhìn về Thạch Kiên bên này, nhẹ nhàng gật gù đầu, nói: “Ta nghĩ chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác, nếu phiền toái đến Thạch gia chủ, đến lúc đó còn mong Thạch gia chủ đừng từ chối.”

“Thạch Kiên ta hận nhất một ít tiểu nhân giả thủ đoạn, có thể vì Mộc tiên sinh cố gắng sức lực, Thạch gia ta thật đúng là rất vinh hạnh.” Thạch Kiên cười ha ha, từ xa chấp tay với Mộc Tuân.

“Vậy dạ tạ Thạch gia chủ trước.” Mộc Tuân gật đầu, lại ngẩng đầu mắt lạnh lùng liếc mắt Mặc Đà sắc mặt cực kỳ khó coi trên thạch lâu, lúc này mới mang theo người rời khỏi quảng trường Thần Thạch.

Trên quảng trường Thần Thạch, so đấu giữa võ đấu trường đều ngừng lại, sau khi Mộc Tuân rời khỏi thì những người đó mới tiếp tục so đấu.

Võ Đấu Hội một ngày này, bởi vì sự xuất hiện đột nhiên của Mộc Tuân, trở nên càng thú vị hơn.

Rất nhiều người sau khi Mộc Tuân rời khỏi, đều âm thầm nghe ngóng, rất nhanh liền biết rõ chân tướng.

Sau khi biết rõ tình huống, rất nhiều Võ Giả đều vì hành vi của Mặc gia mà khinh thường, đều có vẻ mặt khinh thường bắt đầu lén lút bàn tán Mặc gia.

Rất nhiều Võ Giả vốn chuẩn bị gia nhập Mặc gia, sau khi biết được việc này thì gần như lập tức đánh mất ý niệm đi Mặc gia, vô hình trung Mặc gia đã tổn thất không ít tài nguyên cao thủ.

Khố Lạc của Phiêu Miểu Các, đã giữa võ đấu trường, hắn từ đầu tới đuôi chứng kiến Mộc Tuân chỉ trích Mặc Đà.

Võ Đấu Hội còn chưa chấm dứt, Khố Lạc đã lặng lẽ rời đi, trực tiếp trở về Phiêu Miểu Các cách quảng trường Thần Thạch không xa.

.....

Hoàng hôn.

Trong một sương phòng yên lặng ở Phiêu Miểu Các, Khố Lạc thân hình cung kính, miêu tả lại một lần chuyện vừa mới xảy ra cho Hạ Tâm Nghiên.

Nghe xong những lời Khố Lạc, Hạ Tâm Nghiên lông mi nhú lại, trầm ngâm một lát, mới nói: “Nếu như lời Mộc Tuân nói không giả, một phần tàn đồ kia chắc là còn trong tay Mặc Đà, một chuyến này đến đây của ta, chỉ vì ‘Thiên Môn’ mà đến nên không ngại hợp tác với ai. Khố Lạc, tối nay người đi một chuyến đến Mặc gia, nói chúng ta có thể cùng hấn cùng hưởng bảo đồ, cùng nhau thăm dò bí mật ‘Thiên Môn’.”

“Thuộc hạ hiểu.” Khố Lạc gật đầu.

“Tu La vương Tiêu Hàn Y nửa tháng nữa đến, người người tìm toàn bộ đều là giả, còn phải nhanh một chút.” Hạ Tâm Nghiên lại thản nhiên nói một câu.

“Thuộc hạ nhất định dốc sức!” Khố Lạc trong lòng nhảy dựng, kinh sợ nói: “Thuộc hạ đã phái người mở rộng phạm vi tìm kiếm đến thành thị khác, tin chắc rất nhanh sẽ có kết quả.”

“Ừm, người đi đi.” Hạ Tâm Nghiên tùy ý phát phát tay.

Khố Lạc khom người rời đi.

.....

Đêm hôm đó.

Khố Lạc lẻ loi một mình đi tới Mặc gia, nói rõ muốn gặp Mặc Đà.

Mặc Đà một bụng bức bối, nghe nói Khố Lạc đến đây cũng chỉ có thể miễn cưỡng lên tinh thần tiếp đón, đợi cho sau khi Khố Lạc nói rõ ý đồ đến đây, Mặc Đà vẻ mặt cười khổ, lắc đầu nói: “Bảo đồ thật sự không ở trong tay ta, cho dù ta muốn hợp tác cùng các người, cũng đành bất lực.”

“Mặc gia chủ, chủ nhân ta thật sự là thiện chí, mở ra ‘Thiên Môn’ cần toàn bộ bản đồ, chỉ cần chúng ta hợp tác lập tức có thể hành động, mong Mặc gia chủ cân nhắc!” Khố Lạc rõ ràng không tin, sắc mặt cũng có chút khó coi, hấn cảm thấy Mặc Đà có lẽ có tính toán khác, nói không chừng sẽ xuống tay với Phiêu Miểu Các, trong lòng dần dần có chút bức tức.

“Thật sự không ở chỗ ta, người không nên nghe Mộc Tuân nói lung tung.” Mặc Đà sắc mặt cũng khó coi, trong lòng buồn bức, giọng nói cũng không khách khí: “Khố Lạc tiên sinh mời trở về đi, ta còn muốn lo liệu cho Vô Đẩu Hội, tiền khách.”

.....

Nửa đêm, Khố Lạc trở về Phiêu Miểu Các, nói lại lời của Mặc Đà không sai một chữ cho Hạ Tâm Nghiên.

“Bảo đồ tổng cộng hai phần, một phần ở trong tay ta, Mặc gia không hợp lại hiển nhiên chính là có ý niệm muốn độc chiếm ‘Thiên Môn’, xem ra không được bao lâu Mặc gia sẽ có hành động.” Hạ Tâm Nghiên con người hơi chút băng hàn, hồ hững nói: “Ta chờ Mặc gia đến cướp, không cho bọn chúng biết tay, bọn chúng là sẽ không an an phận hợp tác với chúng ta.”

“Tiểu thư, muốn chúng ta đi cướp một phần tàn đồ kia của Mặc gia hay không?” Phía sau Hạ Tâm Nghiên, một gã cự hấn quát trầm.

Một luồng khí sắc bén nồng đậm, chợt từ trên người phía sau tràn ra, làm Khố Lạc hoảng sợ.

“Quên đi, dù sao nơi này không phải là địa bàn chúng ta, vẫn cứ tuân theo quy cũ thì hơn, nếu dẫn đến ngũ đại thế gia liên thủ thì có chút phiền toái. Nhưng mà, chờ Tu La vương Tiêu Hàn Y đến, nếu Mặc gia không thức thời, vậy có thể áp dụng chút thủ đoạn mạnh.” Hạ Tâm Nghiên thản nhiên nói.

“Vâng.” Cự hấn gật đầu, không hề nói thêm gì nữa.

“Được rồi, Khố Lạc người đi làm chuyện của người đi, người có thể lặng lẽ thả ra tin tức bảo đồ ở trên người ta, ta sẽ chờ bọn chúng đến cướp.” Hạ Tâm Nghiên lạnh nhạt cười, nói: “Sau đó, một phương nào đến cướp bảo đồ, thì một phần bảo đồ khác khẳng định ngay trên tay một phương thế lực đó.”

“Thuộc hạ đã biết.”

.....

Đêm khuya, Tả gia.

Hai người Tả Hư cùng Xích Tiêu ở trong mật thất thấp giọng nói chuyện.

“Ảnh Tử đưa về tin, bảo đồ kia cũng không ở trên tay Khố Lạc, mà là ở trên người một tiểu nha đầu Phiêu Miểu Các, nha đầu kia hình như là đột nhiên xuất hiện ra, không biết lai lịch thế nào.” Tả Hư nói.

“Chờ một ngày cuối cùng đi, nửa chừng Võ Đấu Hội của ngũ đại thế gia các ngươi, ta sẽ đi Phiêu Miểu Các. Chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, chắc là không có gì vấn đề.” Xích Tiêu gật gật đầu, hơi có chút ngượng ngùng, cười khổ nói: “Xuống tay với một tiểu nha đầu, thật là có chút khó chịu, thôi quên đi, sau đó ta sẽ lưu một hai loại bí bảo, xem như là bù lại một chút.”

“Vẫn phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không thể bại lộ thân phận, rất nhiều người nhìn chằm chằm bảo đồ này, nếu như bị người khác biết là chúng ta đã hạ thủ, có lẽ sẽ rất phiền toái.”

“Ừm, trong lòng ta hiểu rõ.”

.....

Cũng đêm đó, ở bên trong mật thất của ngũ đại gia tộc, rất nhiều người đều đang thấp giọng thảo luận chuyện xảy ra ban ngày.

Bên trong mật thất Thạch gia.

Thạch Kiên cầm một phong thư, khoe miệng hàm chứa vẻ tươi cười kỳ dị, nói với Hàn Phong bên cạnh: “Mộc Tuân thật đúng là lợi hại, mới một ngày đã đưa thư tới, ha ha, Mộc Tuân sẽ xuống tay với Mặc gia, chúng ta cho dù là không thể trắng trợn hỗ trợ, cũng phải âm thầm đốc sức tạo thuận lợi cho Mộc Tuân.”

“Mộc Tuân chuẩn bị làm thế nào?”

“Hắn muốn bắt vài nhân vật mấu chốt của Mặc gia, lấy những người đó uy hiếp Mặc Đà, ha ha, mấy người đó cũng đang là cái đinh trong mắt chúng ta.” Thạch Kiên tâm tình vui sướng, nói: “Tên điên, người phái người thăm dò kỹ tung tích mấy người đó, sau đó đưa hành tung gần đây của bọn chúng cho Mộc Tuân, ha ha, ta rất muốn nhìn xem đến lúc đó Mặc Đà ứng phó thế nào.”

Một phần bảo đồ kia đến từ trên người Táp Lỗ, đang đặt ở trên ngực hắn, cho dù là đánh chết Mặc Đà, khẳng định Mặc Đà không thể lấy ra, vài nhân vật mấu chốt này của Mặc gia, hiển nhiên là chắc chắn phải chết.

Thạch Kiên nghĩ đến bộ dáng Mặc Đà nổi trận lôi đình, cả người lập tức thoải mái, lại cười nói: “Tên điên, đi mang một vò rượu đến, ta muốn uống vài chén.”

“Gia chủ, rượu ngon trong nhà đều bị Nham thiếu gia lén lút uống hết, hiện tại còn lại đều là Thiêu đao tử.” Hàn Phong cúi đầu, khoe miệng vụng trộm run rẩy một chút, trong mắt hiện lên ý cười.

“Cái thằng ranh con kia!” Thạch Kiên vỗ tay vịn, cười mắng: “Xú tiểu tử này thật đúng là gan lớn, thế mà ngay cả rượu của ta cũng dám uống trộm, tiểu hỗn đản này nếu không ở trên Võ Đấu Hội làm nổ mạt ta, ta nhất định sẽ lột da hắn.”

“Với Thạch Hóa Võ Hồn giai đoạn thứ hai của Nham thiếu gia, Võ Giả cảnh giới Tiên Thiên không có khả năng phá trạng thái thạch hóa của hắn, đối chiến Võ Giả cảnh giới Tiên Thiên, Nham thiếu gia... đã như là gian lận. Thắng rất thoải mái!”

“Điều này cũng đúng.” Thạch Kiên tâm tình vui sướng, cười ha ha nói.

...

66. Chương 66 - Không Sợ

Một ngày này, Võ Giả tiến đến tham dự Võ Đấu Hội, đều đang tranh đoạt kịch liệt ba hạng đầu cuối cùng.

Ba hạng đầu mỗi một cấp bậc, đều có vũ kỹ, bí bảo, tài liệu tu luyện tương ứng làm phần thưởng, chỉ cần có thể xông vào ba hạng đầu, khẳng định sẽ không trở về tay không.

Phần thưởng của ngũ đại gia tộc thường sẽ không keo kiệt, đã sớm chuẩn bị tốt các loại Huyền cấp vũ kỹ cùng bí bảo, cùng đan dược cùng tài liệu tu luyện có thể tăng tiến Tinh Nguyên.

Sáng sớm ngày thứ tư, những phần thưởng phong phú đó, đều được mang lên bục tròn giữa một võ đấu trường, có nhân viên đặc biệt trông giữ.

Đám Võ Giả, thấy các loại phần thưởng đã được lấy ra, thì trong trận tranh đấu kế tiếp một đám sẽ dốc hết sức lực.

Đến giữa trưa, đã có hai Võ Giả cảnh giới Tiên Thiên, ở trên võ đấu trường bị giết chết ngay tại chỗ, còn có một cường giả cảnh giới Nhân Vị bị đánh cho tàn phế.

Ở trên Võ Đấu Hội, chỉ cần một bên nhận thua đúng lúc, bên còn lại không thể tiếp tục xuất thủ.

Bởi vậy, chỉ cần tâm không sinh tham niệm, vừa thấy tình thế không ổn lập tức chủ động nhận thua, khẳng định sẽ không mất mạng.

Vài tên Võ Giả bị tàn phế bị giết kia, đều bởi vì cảm thấy mình còn có thể chiến đấu nữa, muốn ở thế hạ phong vọng tưởng xoay chuyển càn khôn, thế nên mới rơi vào kết cục thê thảm.

Trên thạch lâu của Thạch gia.

Thạch Kiên khoe miệng ưỡn nụ cười nhạt, ngồi tít trên cao quan sát võ đấu trường phía dưới, thường hay lườm mắt thạch lâu của Mặc gia, mỗi một lần đều có thể nhìn đến vẻ mặt Mặc Đà âm trầm, giống như con mình chết.

Ba ngày qua, vài nhân vật trọng yếu của Mặc gia, từng người một bị mất tích thần bí.

Vào thời khắc mấu chốt của Võ Đấu Hội, Mặc Đà lại ôm một bụng bức tức, rõ ràng biết là ai xuống tay với hắn nhưng lại không thể làm gì, không thể hành động giống trống khua chiêng.

Cao thủ dưới trướng Mặc gia, chỉ có thể lặng lẽ ở Thiên Văn thành tìm kiếm tung tích đoàn người Mộc Tuân, nhưng đáng tiếc là ngay cả bóng dáng của Mộc Tuân cũng không thấy, Mộc Tuân cũng không có phái người chuyển lời đến, khiến hắn ngay cả cơ hội đàm phán cũng không có.

“Tiểu tử, ngày mai chính là Võ Đấu Hội của ngũ đại thế gia, bốn ngày này người quan sát nhiều trận chiến đấu như vậy, có thu hoạch gì không?” Thạch Kiên tâm tình vui sướng, liếc mắt Thạch Nham bên cạnh, thuận tiện hỏi.

“Thu hoạch?” Thạch Nham vẻ mặt lạnh nhạt, gật đầu, nói: “Thu hoạch khẳng định có, nhưng mà chỉ xem cuộc chiến thì thu hoạch cũng sẽ không nhiều lắm, ta vẫn thích mình xung phong lên chiến trường, đao thật thương thật chiến đấu sinh tử. Chỉ có từ giữa sinh tử có được lĩnh ngộ, mới là thứ trân quý nhất.”

Thạch Kiên sững sốt, kinh ngạc nhìn hắn, hồi lâu mới kinh ngạc hỏi: “Tiểu tử ngươi trong thời gian ngắn tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, kinh nghiệm chiến đấu chắc phải rất khuyết thiếu mới đúng? Vì sao ta cảm thấy tiểu tử ngươi giống như đã thân kinh bách chiến? Lĩnh ngộ giữa sinh tử tuy quý báu, nhưng nếu bị người khác giết, vậy lĩnh ngộ cái gì đều là vô nghĩa.”

Thạch Nham nhếch miệng cười hắc hắc, cũng không giải thích.

“Ồ?”

Thạch Kiên đột nhiên thở nhẹ một tiếng, biểu tình có chút quái dị, nhìn phía thạch lâu của Mặc gia ở xa.

Ngoài hai trăm mét, trên thạch lâu của Mặc gia.

Một người ở bên tai Mặc Đà nhẹ giọng nói thầm một câu, sắc mặt hắn lập tức biến thành cực kỳ khó coi, rồi lập tức từ trên thạch lâu của Mặc gia đi xuống dưới, đi thẳng tới Thạch gia bên này.

Trên thạch lâu của Bắc Minh gia, không bao lâu Bắc Minh Thương cũng thu được tin tức, trầm ngâm một chút, Bắc Minh Thương cũng xuống thạch lâu, cũng đi tới thạch lâu của Thạch gia bên này.

Giữa võ đấu trường, một đám Võ Giả còn đang giao chiến kịch liệt, rất nhiều Võ Giả bên cạnh vây xem, nhìn Bắc Minh Thương và Mặc Đà cùng nhau đi đến thạch lâu của Thạch gia, đều nghi hoặc không biết lúc này hai người đi đến thạch lâu của Thạch gia làm cái gì.

Không bao lâu, Mặc Đà sắc mặt khó coi đến cực điểm, dẫn đầu đi vào thạch lâu của Thạch gia.

Vừa bước lên thạch lâu, Mặc Đà liền trực tiếp chất vấn, hét to nói: “Thạch Kiên! Mộc Tuân rốt cuộc ở đâu?”

Thạch Kiên sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh một tiếng: “Ta làm sao biết Mộc Tuân ở nơi nào, Mặc Đà, người hỏi sai người rồi?”

“Đừng giả bộ!”

Mặc Đà vẻ mặt oán độc, “Mộc Tuân là người ngoài, nếu không có Thạch gia người âm thầm giúp đỡ cho, Mặc gia ta làm sao có thể không tìm thấy hắn, Mộc Tuân tám chín phần ẩn núp ngay tại trong một trang viên Thạch gia các người, tốt nhất người nói ra chỗ ẩn thân của hắn!”

“Mặc Đà, chuyện Thạch gia ta, còn không tới phiên người hỏi đến!” Thạch Kiên hừ một tiếng, không chút khách khí nói.

“Triều Ca con ta đêm qua đột nhiên mất tích, đến hôm nay còn chưa trở về, tất nhiên là Mộc Tuân đã hạ thủ! Những người khác cũng thế, Mộc Tuân dám xuống tay với Triều Ca, ta tất nhiên sẽ khiến hắn đẹp mặt!” Mặc Đà giận dữ hét.

Lời này vừa nói ra, mọi người trên thạch lâu của Thạch gia đều có nét mặt cổ quái, cuối cùng đã biết Mặc Đà vì sao giận dữ như vậy.

Mặc Triều Ca chính là một nhân vật lợi hại nhất Mặc gia đời hai, chẳng những tu vi bất phàm hơn nữa đầu óc cực kỳ nhạy bén, rất nhiều âm mưu quỷ kế của Mặc gia đều xuất phát từ tay người này.

Thạch gia, cũng có rất nhiều người đã từng chịu thiệt trên tay hắn.

Mặc Triều Ca có thể nói là một người có năng lực nhất Mặc gia đời hai, hôm nay một người quan trọng như vậy cũng đã mất tích, Mặc Đà rốt cuộc ngồi không yên, cuối cùng đến đây chất vấn.

Mộc Tuân quả nhiên thật tàn nhẫn! Thạch Nham trong lòng giật mình, biết lần này Mặc Đà chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Ta không biết Mộc Tuân ở nơi nào, chính người tự bỏ sức đi tìm đi, nơi này của ta không chào đón người.” Thạch Kiên âm thầm khoát ý, nhưng không có lộ ra, lạnh nhạt nói.

“Bắc Minh gia chủ!” Thạch Thiết thở nhẹ một tiếng.

Nhưng vào lúc này, Bắc Minh Thương chậm rãi đi lên thạch lâu của Thạch gia, cau mày đi đến bên cạnh Thạch Kiên cùng Mặc Đà, liếc mắt nhìn hai người, thần nhiên nói: “Võ Đấu Hội là ngũ đại thế gia chúng ta liên thủ tổ chức, trước khi Võ Đấu Hội chấm dứt, hy vọng mọi người đều giữ bình tĩnh, không được đại náo vào lúc Võ Đấu Hội trong, tránh để cho người ta chế nhạo Thương Minh chúng ta.”

“Triều Ca con ta biến mất rồi!” Mặc Đà khê quát một tiếng.

Bắc Minh Thương vẻ mặt ngẩn ngơ, sững sốt một lát, mới nói với Thạch Kiên: “Thạch gia chủ, Mộc Tuân kia dù sao cũng là người ngoài, hắn đến Thương Minh tuy rằng chúng ta phải chiêu đãi tốt, nhưng mà nên có mức độ. Cách làm bắt đi Mặc Triều Ca của hắn, quả thật có chút quá khích, Thạch gia chủ chuyện này người hãy kiểm chế một chút, không thể quá đáng.”

Thạch Nham khóe miệng chứa nụ cười lạnh, hai mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Bắc Minh Thương, hắn biết đây là bởi vì Mặc gia cùng Bắc Minh Thương âm thầm có hiệp nghị, cùng tìm kiếm bí mật của “Thiên Môn”, thế nên mới sẽ nói giúp Mặc gia.

Bắc Minh Thương đứng ra nhìn như làm người hòa giải, thật ra là âm thầm giúp Mặc gia.

“Vẫn là câu nói kia, ta không biết Mộc Tuân ở nơi nào!” Thạch Kiên quả nhiên cứng rắn, vẻ mặt bình tĩnh, vẫn mở miệng phủ nhận.

Bắc Minh Thương lông mày lặng lẽ nhăn lại, gật gật đầu, cũng không nhiều lời nữa, thản nhiên nói: “Tóm lại, ta hy vọng các người trong lúc Võ Đấu Hội có thể hòa thuận, không nên đánh mất danh dự Thương Minh chúng ta. Hai người các người, tự giải quyết cho tốt!”

“Thạch Kiên, đêm hôm nay, nếu người không phải người thông báo cho ta chỗ ở của Mộc Tuân. Võ Đấu Hội ngày mai, đừng trách Mặc gia ta không khách khí! Hừ!” Nói xong, con mắt Mặc Đà âm thầm, ở nhìn lướt qua Thạch Thiên Kha, Thạch Thiên Vãn mấy người Tam Đại Kiều Sở của Thạch gia, tựa như muốn nói người cẩn thận tánh mạng cháu người đi.

“Mặc Đà, người đang uy hiếp ta sao?” Thạch Kiên biến sắc, cười lạnh nói: “Võ Đấu Hội ngày mai, nếu người dám làm vậy, cũng đừng trách ta tàn nhẫn!”

“Tùy tiện người nghĩ như thế nào! Tối nay ta tìm không thấy Mộc Tuân, ngày mai người hãy chờ xem đi.” Mặc Đà hít sâu một hơi, không hề nói chuyện nữa, quay đầu đi xuống dưới lầu.

“Thạch gia chủ, phải lấy đại cục làm trọng à.” Bắc Minh Thương thản nhiên nói một câu, lắc lắc đầu, cũng theo Mặc Đà đi xuống lầu.

“Ầm!”

Thạch Kiên một quyền đánh lên trên ban công thạch lâu, bực đá Thanh thiết thạch cứng rắn, trực tiếp bị Thạch Kiên đánh thành một cái động thật lớn, ngay cả thạch lâu mấy chục mét này đều run lên mạnh mẽ.

Tất cả già trẻ Thạch gia trên thạch lâu, đều cảm nhận được rõ lửa giận của hắn.

“Thật khinh người quá đáng!” Thạch Kiên gầm nhẹ một tiếng, không biết đang nói Mặc Đà, hay là đang nói Bắc Minh Thương kia.

Bởi vì việc này xen vào, Thạch Kiên cả ngày vẻ mặt âm trầm, khi Võ Đấu Hội một ngày này chấm dứt, lúc Thạch Kiên lên trao phần thưởng thắng lợi cho Võ Giả, sắc mặt cũng khó coi như thế.

Đêm đó.

Hàn Phong ở bên trong mật thất, khom người với Thạch Kiên, nói: “Gia chủ, Mặc Đà cùng Bắc Minh Thương cùng nhau tạo áp lực, chúng ta phải làm thế nào?”

“Không cần quản bọn họ.” Thạch Kiên khuôn mặt tiếp tục bình tĩnh.

“Gia chủ, Mặc Đà cũng không sao, nhưng Bắc Minh Thương...” Hàn Phong muốn nói nhưng lại thôi.

“Xích Tiêu ở trong thành, nếu Bắc Minh Thương dám làm vậy, ta da mặt dày cũng phải thỉnh Xích Tiêu ra mặt, ta cũng không tin Bắc Minh Thương thật nguyện ý vì chút chuyện nhỏ của Mặc gia, mà xuống tay với Thạch gia chúng ta.” Thạch Kiên hừ nói.

“Ta hiểu.”

...

67. Chương 67 - Cuộc Chiến Thế Gia

Sáng sớm, sắc trời mới tờ mờ sáng, Võ Giả khắp nơi Thiên Vãn thành, đã tụ tập đến võ đấu trường của Võ Đấu Hội.

Chính giữa quảng trường Thần Thạch, một võ đấu trường chu vi trăm mét vuông, chồng chất rất nhiều tảng đá, những tảng đá cách võ đấu trường chính giữa xếp càng xa dần cũng chồng cao dần, để cho mọi người thấy được chiến đấu trong võ đấu trường.

Người của ngũ đại thế gia còn chưa đến đây, ở phía trên rất nhiều khối đá cao thấp khác nhau bốn phía võ đấu trường đặc biệt dành cho ngũ đại thế gia quyết chiến, đã ngồi đầy người.

Lúc mặt trời nhô lên, người của ngũ đại thế gia, mới từ các phương hướng Thiên Vãn thành đi đến.

Thạch Nham đi phía sau Thạch Kiên, còn chưa tới quảng trường Thần Thạch, thì từ xa đã thấy đám người rậm rạp.

Những người này gần như đều là Võ Giả, đa số là cảnh giới Hậu Thiên, Tiên Thiên, Nhân Vị, cũng không thiếu cao thủ cảnh giới Bách Kiếp, Địa Vị.

Loại Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp, Địa Vị, có lẽ không có hứng thú tham gia Võ Đấu Hội, nhưng đối với chuyện ngũ đại thế gia chính diện giao chiến, lại có vẻ rất lưu ý.

Chỉ thấy trên rất nhiều khối đá bốn phía võ đấu trường, có rất nhiều Võ Giả đang thì thầm với nhau.

Rất nhiều tên trên người vác trọng kiếm cùng chiến phủ, thân hình bưu hãn, chắc đều là dong binh là từ trong U Âm thâm lâm, Tử Tịch đầm lầy, Vân Vụ sơn mạch đi ra, mấy ngày hôm trước bọn họ không có xuất hiện, nhưng hôm nay lại sớm tới đây.

Khi đoàn người Thạch gia, xuất hiện ở quảng trường Thần Thạch, rất nhiều Võ Giả trong quảng trường bắt đầu nghị luận, chủ động tạo ra một con đường cho người Thạch gia đi tới.

Người Thạch gia còn chưa bước vào chính giữa võ đấu trường, tầm mắt đám Võ Giả này lại nhìn phía cổng vào quảng trường Thần Thạch, đều nhỏ giọng kinh hô.

Chỉ thấy đoàn người Mặc gia, dưới dẫn dắt của Mặc Đà, toàn bộ nghiêm mặt âm hàn, cũng đi tới hướng võ đấu trường.

Thạch Kiên hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt bình tĩnh, không nói một lời mà dẫn dắt người Thạch gia đi vào võ đấu trường.

Lúc này đây, mọi người của ngũ đại thế gia sẽ không ở trên thạch lâu từ xa quan sát chiến đấu, mà đích thân tới hàng đầu, ở khoảng cách gần nhất, chú ý mỗi một chi tiết nhỏ nhất trong võ đấu trường.

Bên cạnh võ đấu trường, sớm đã có đặt bục đá để ngồi.

Người chờ đợi ở đây, vừa thấy Thạch Kiên đến đây, vội vàng đi lên nghênh đón, cười nói: “Thạch gia chủ, mời ngồi vào bên cạnh.”

Thạch Kiên gật gù đầu, dưới dẫn dắt người này đi vào một bên võ đấu trường, ngồi xuống ghé đá ở chỗ đó.

Các loại món ngon mỹ tửu, rất nhanh được mang lên, đều đặt ở bục đá bên cạnh Thạch Kiên, để cho người Thạch gia hưởng dụng.

Không bao lâu, Mặc Đà cũng đã đi tới, được an bài ở đối diện Thạch gia.

Sau khi Mặc Đà ngồi xuống, ánh mắt âm hàn nhìn bên này, không biết có suy nghĩ gì.

Lúc ánh nắng hơi gắt, người Tả gia cùng Lăng gia cũng lần lượt đến, sau khi Tả Hư đi vào, được an bài ngồi xuống bên cạnh Thạch gia.

Ngồi xuống, Tả Hư nhẹ nhàng gật đầu với Thạch Kiên, ý bảo Phiêu Miểu Các bên kia không thành vấn đề, hết thấy đều trong dự kiến.

Lăng gia cùng Mặc gia qua lại thân thiết, tự nhiên là được an bài ở bên Mặc gia.

Sau khi Lăng Thiệu Phong đi vào, còn cười cười đi tới Mặc gia bên kia, trấn an Mặc Chiến có vẻ mặt âm trầm vài câu, tìm cơ hội chào hỏi với Mặc Nhan Ngọc.

Mặc Triều Ca mất tích, chính là phụ thân thân sinh của Mặc Chiến, biết phụ thân bị người ta bắt đi, Mặc Chiến vẫn kiềm nén lửa giận chờ đi lên Võ Đấu Hội trả thù đẫm máu.

Lúc mặt trời nhô lên cao, Bắc Minh Thương mới mang theo cao thủ Bắc Minh gia, chậm rãi đi đến.

Bắc Minh Thương thần sắc hờ hững, trên người hàn khí lượn lờ, nơi đi qua đám Võ Giả đều về mặt kính sợ chủ động nhường đường.

Ở phía sau hắn, Bắc Minh Sách vẻ mặt ngạo nghễ, phía sau hắn là hai nàng Mục Ngưu Địch cùng Địch Nhã Lan đi theo.

Người an bài chỗ ngồi kia, chính là gia nô của Bắc Minh gia, vừa thấy chủ nhân đến đây tự nhiên giao ra vị trí tốt nhất, sau khi cúi đầu khom lưng cung thỉnh đám người Bắc Minh Thương cùng Bắc Minh Sách ngồi xuống xong, lập tức bảo hạ nhân dâng món ngon mỹ tửu.

Bất luận là màu sắc, hay là số lượng món ngon, Bắc Minh gia hiển nhiên phải cao hơn bốn nhà còn lại một bậc, chứng tỏ địa vị của Bắc Minh gia ở Thương Minh hơn xa, vừa nhìn là biết.

Sau khi ngũ đại thế gia ngồi vào vị trí, Bắc Minh Thương trầm ngâm một chút, thản nhiên nói: “Quy củ mỗi một năm đều giống nhau, ta sẽ không nói thêm nữa, Vô Đấu Hội chính là một phương thức trao đổi, hy vọng mọi người tận lực kiểm chế, tốt nhất không nên xảy ra tai nạn chết người.”

Tứ đại gia chủ còn lại, đều nhẹ nhàng gật gật đầu.

Bắc Minh Thương nhìn quanh bốn phía, đặc biệt nhìn qua khuôn mặt Mặc Đà cùng Thạch Kiên thật lâu, mới nói: “Giống như mọi khi, có thể dùng phương thức thỉnh chiến so đấu, cũng có thể tăng thêm phần thưởng, các người ai đến trước.”

“Ngọc nhi!” Mặc Đà khẽ quát một tiếng.

Mặc Nhan Ngọc đứng ở bên trong đám người Mặc gia, là người thứ nhất đi xuống, con mắt sáng ngời bằng hàn, nhìn chằm chằm phương hướng Thạch gia, quát lạnh nói: “Mặc Nhan Ngọc Mặc gia, cảnh giới Tiên Thiên nhị trùng thiên, không biết ai muốn chỉ giáo!”

“Tuyệt Lạc thành, một khu mỏ Ngân sa, đây là địa khế.” Mặc Đà vẻ mặt âm trầm, hừ một tiếng.

Một gã cung phụng Mặc gia, tiếp nhận địa khế từ trong tay hắn, đặt ở trên bục vô đấu trường bên cạnh Bắc Minh gia, dựng nên bục kia chính là để chuyên đặt vật đánh cuộc.

“Nhật Mộ thành, quyền kinh doanh phố Đông Quan!” Thạch Kiên cũng hừ một tiếng, từ trong cấm bao trên người lấy ra ba tờ giấy vàng, đưa cho người phụ trách bên cạnh.

Đợi cho người nọ cũng đặt ba tờ giấy vàng lên bục, Thạch Kiên mới thản nhiên nói: “Thiên Lạc, người lên đi.”

Thạch Thiên Lạc vẻ mặt chấn động, cũng đi lên vô đấu trường, nghiêm nghị nói: “Thạch Thiên Lạc Thạch gia, cảnh giới Tiên Thiên nhị trùng thiên, xin chỉ giáo!”

“Mặc Nhan Ngọc Mặc gia! Thạch Thiên Lạc Thạch gia! Đều là cảnh giới Tiên Thiên nhị trùng thiên, hai vị gia chủ có quyết định chiến hay không?” Người phụ trách gây yếu, đứng ở bên cạnh bục kia, giương giọng hét to.

Đợi cho hắn nhìn thấy Mặc Đà cùng Thạch Kiên đều nhẹ nhàng gật đầu, mới nói: “Tốt lắm, so đấu bắt đầu!”

“Xuy xuy xuy!”

Từng điện mang màu xanh, đột nhiên từ bên trong mười ngón tay của Mặc Nhan Ngọc phóng ra, từng điện mang màu xanh kia giống như linh xà, ở trước người nàng chậm rãi biến to lên.

Trong nhất thời, Mặc Nhan Ngọc giống như bị tia chớp vây quanh.

Tia chớp màu xanh cỡ ngón tay càng lúc càng dài, lại quấn vào một chỗ biến thành một thiểm điện tiên dài năm mét.

Sau khi thiểm điện tiên ngưng luyện xong, to như cánh tay, ánh chớp đẹp mắt, từng dòng điện mãnh liệt, ở bên trong thiểm điện tiên bắn ra ánh lửa văng khắp nơi.

“Ba ba!”

Mặc Nhan Ngọc vùng roi, thiểm điện tiên kia giống như Điện long, trong tiếng điện nổ đinh tai nhức óc, bỗng nhiên phát tới hướng Thạch Thiên Lạc.

“Xuy xuy xuy!”

Trong không khí điện quang xé gió, truyền ra tiếng vang kỳ dị, từng tia điện tản ra, sắc mặt rất nhiều Vô Giả đều khê biến, theo bản năng ngưng luyện Tinh Nguyên chống đỡ.

Thân thể da thịt Thạch Thiên Lạc, đã sớm biến thành màu trắng xám, Thạch Hóa Vô Hồn của Thạch gia cũng đã chuẩn bị xong.

Nhìn thấy thiểm điện tiên kia phát tới, Thạch Thiên Lạc vẻ mặt ngưng trọng, đột nhiên quát lên một tiếng lớn, một khí thể cuồng mãnh như núi cao, phút chốc từ bên trong thân thể hắn bộc phát ra.

“Bản Thạch Quyết!”

Thạch Thiên Lạc bất động như núi, hai chân giống như cắm thật sâu vào lòng đất, sau khi thạch hóa lực phòng ngự thân thể hắn vượt xa người thường, dĩ nhiên là không sợ đưa tay đi bắt thiểm điện tiên kia phát tới.

“Xuy xuy!”

Thạch Thiên Lạc mới duỗi tay ra, thiểm điện tiên kia liền quán lên cánh tay trái hắn, dòng điện kinh người đột nhiên từ bên trong thiểm điện tiên bùng nổ ra, phóng thẳng vào trong thân thể Thạch Thiên Lạc.

“Gừ!”

Thạch Thiên Lạc nổi giận gầm lên một tiếng, Tinh Nguyên sau khi thân thể thạch hóa như dải lụa chuyển động khắp toàn thân, nhanh chóng chảy vào cánh tay trái, mạnh mẽ ngăn chặn dòng điện từ thiểm điện tiên kia vọt vào.

Dựa vào cường thế của Thạch Hóa Vô Hồn, Thạch Thiên Lạc tuy rằng toàn thân tê mủi, nhưng không có chịu thiệt nhiều, cầm lấy thiểm điện tiên kia xông thẳng đến hướng Mặc Nhan Ngọc, tốc độ lại nhanh hơn giống như một khối cự thạch từ trên trời cao rơi xuống, tràn trề khí thể điên cuồng mạnh mẽ.

Thạch Hóa Vô Hồn của Thạch gia, am hiểu cận chiến, một khi để người Thạch gia nhân cận thân, ác mộng của đối thủ cũng đã tới rồi.

Nhưng mà, bất ngờ là Mặc Nhan Ngọc ra một chiêu thiểm điện tiên quán lấy, thấy Thạch Thiên Lạc xông đến mạnh mẽ, lại không có ý né tránh, trên khuôn mặt xinh đẹp lại còn lộ ra biểu tình quý dị.

Chỉ một chốc, khuôn mặt Mặc Nhan Ngọc vốn hồng nhuận, khuôn mặt biến thành tái nhợt như tờ giấy, giống như bị bệnh nguy kịch, trên mặt đã không có một chút huyết sắc.

Cũng giờ khắc này, trong thân thể Mặc Nhan Ngọc tốc độ Tinh Nguyên lưu động, nháy mắt không chỉ nhanh hơn gấp ba!

Tiềm lực bên trong thân thể nàng, dường như đột nhiên bị kích phát ra toàn bộ!

“Không tốt!” Thạch Nham thầm hô, trong lòng rung mình, biết Thạch Thiên Lạc sẽ gặp họa.

Mặc Nhan Ngọc này rõ ràng chỉ có tu vi cảnh giới Tiên Thiên nhị trùng thiên, nhưng vừa rồi Tinh Nguyên trong cơ thể nàng biến lớn, giống như vô cớ đạt được lực lượng không thuộc về nàng!

Lúc này Tinh Nguyên trong cơ thể nàng, sợ là so với Vô Giả cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên bình thường, phải hùng hậu hơn rất nhiều!

Loại này ưu thế, đủ khiến cho nàng không sợ Thạch Hóa Vô Hồn của Thạch Thiên Lạc!

Quả nhiên!

Thạch Thiên Lạc mới vọt tới bên cạnh Mặc Nhan Ngọc, còn không kịp thi triển công kích sắc bén, ở trong một cánh tay khác của Mặc Nhan Ngọc đích, lập tức bắn ra rất nhiều “Thanh Hồ Bán Nguyệt Trảm”.

“Thanh Hồ Bán Nguyệt Trảm” kia như vòng tròn lớn, uy lực so với lúc đối phó Thạch Nham trước kia, mạnh hơn gấp ba lần!

Liên tục bảy “Thanh Hồ Bán Nguyệt Trảm”, cùng ở trong cánh tay kia của nàng bắn ra, nhanh đến mức khiến cho Thạch Thiên Lạc không có cơ hội tránh né.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!”

Bảy Thanh Hồ Bán Nguyệt Trảm, không sót một cái đánh lên ngực Thạch Thiên Lạc, đánh Thạch Thiên Lạc bay thẳng ra ngoài!

Uy lực bảy Thanh Hồ Bán Nguyệt Trảm này, đã không phải là công kích mà Thạch Hóa Vô Hồn giai đoạn thứ nhất có thể ngăn cản.

Khi người còn ở giữa không trung, toàn thân Thạch Thiên Lạc đã tung tóe máu tươi.

“Ầm!”

Thân hình Thạch Thiên Lạc, rơi xuống chỗ trước mặt Thạch Kiên ba mét, máu tươi ở ngực giàn giụa, ánh mắt rời rạc, hiển nhiên bị trọng thương.

“Cứu người!”

Hai mắt Thạch Kiên như bốc lửa, sau khi quát lên một tiếng lớn, thân hình hùng vĩ nhẹ nhàng run rẩy.

Vài tên cung phụng Thạch gia vẫn luôn chuẩn bị, tiến lên tay chân luống cuống, nâng Thạch Thiên Lạc đi xuống, vội vàng nhét vào đan dược, nhanh chóng trị liệu hẳn.

Mười ngón tay Thạch Thiết, cắm thật sâu vào trong ghế đá, hắn vẫn ngồi ở chỗ không nhúc nhích, trong ánh mắt tràn ngập vô tận oán hận, trừng mắt nhìn thẳng Mặc Đà đối diện.

Mặc Đà giống như đằng đằng sát khí, đối diện với Thạch Thiết.

“Mặc Nhan Ngọc thắng! Vật đánh cuộc về Mặc gia, trận so đấu tiếp theo có thể tiếp tục.”

Nhưng vào lúc này, từ bên cạnh bực kia, truyền đến thanh âm của người phụ trách thanh âm như không có một chút cảm tình.

...

68. Chương 68 - Nghiêng Về Một Phía

“Đúng vậy, cảnh giới như nhau mà lại có thể thắng lợi nhẹ nhàng như vậy!”

“Mỹ nữ hung mãnh nha! Nếu không phải tên kia có được Thạch Hóa Vô Hồn của Thạch gia, không chừng đã chết vài lần.”

“Ừm, so đấu giữa ngũ đại thế gia, quả nhiên khó lường hơn, không uống phí ta ngàn dặm xa xôi tới đây tham quan.”

“...”

Bốn phía võ đấu trường, tiếng huyền não liên tiếp vang lên, những Võ Giả vây xem đều vì thực lực của Mặc Nhan Ngọc mà kinh ngạc không ngớt.

Khuôn mặt Mặc Nhan Ngọc như băng sương, ngạo nghễ đứng ở giữa võ đấu trường, lạnh lùng nhìn mọi người Thạch gia, giống như một đóa hoa tuyết liên trên tuyết sơn.

Rất nhiều Võ Giả vây xem, bị thuyết phục bởi thủ đoạn tàn nhẫn của Mặc Nhan Ngọc, đồng thời hai mắt cũng sáng lên, nhìn chằm chằm không dời mắt đáng người có đường cong mê người của nàng, tấm tắc tán thưởng.

Khu vực bên Thạch gia, đám người Thạch Kiên vẻ mặt xanh mét.

Thạch Thiết tức đến run bần bật, nhưng chỉ có thể vẻ mặt oán hận trừng mắt Mặc Đà, không có cách nào phát câu.

Võ Đấu Hội chính là như vậy, bị đánh bại quang minh chính đại thì kẻ bại không thể nói cái gì, chỉ có thể từ một trận khác lấy lại mặt mũi, không còn cách nào khác.

“Gia chủ, Thiên Lạc thiếu gia không có nguy hiểm tánh mạng, nhưng mà ít nhất ba năm không thể động võ.” Một gã cung phụng Thạch gia từ phía sau đi tới giữa Thạch Kiên, Thạch Thiết nói một câu.

Thạch Kiên, Thạch Thiết thân mình chấn động, trong mắt hiện lên một tia đau buồn.

“Gia gia, nữ nhân kia có chút bất thường, nửa chừng lực lượng đột nhiên tăng vọt, việc này thật không bình thường.” Thạch Nham nhẹ giọng nói một câu.

“Ta biết.” Thạch Kiên hít sâu một hơi, quay đầu nhìn phía hai người Thạch Thiên Kha, Thạch Thiên Vãn, trên mặt có chút do dự không chắc.

Hắn tự nhiên cũng đã nhìn ra.

Lúc đi tới hần thân thể mới dần dần thạch hóa, chậm rãi biến thành xám trắng sắc.

Trước khi đến võ đài trường, Thạch Kiên dùng một được phần kỳ dị bôi khắp toàn thân hần.

Được phần kia không có công hiệu khác, chỉ có thay đổi nhan sắc của Võ Hồn hần, khiến Thạch Hóa Võ Hồn rõ ràng đã là giai đoạn thứ hai vẫn có thể giữ màu trắng xám.

Thạch Kiên làm như vậy là vì phòng ngừa người khác nói hần gian lận, dù sao Thạch Hóa Võ Hồn giai đoạn thứ hai không phải một Võ Giả cảnh giới Tiên Thiên có thể có được.

“Tiểu tử, lúc ở Nghênh Xuân Các, ngữ khí ngươi rất cứng nham. Hy vọng hôm nay ngươi cũng vẫn có thể cứng rắn!” Mặc Chiến sắc mặt tái nhợt, khóe miệng cười lạnh, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ chờ Thạch Nham tới gần.

“Cứng rắn hay không cứng rắn, rất nhanh ngươi sẽ biết.” Thạch Nham lắc đầu cười cười, lúc nói chuyện đã cách Mặc Chiến chỉ có ba mét.

“Hừ!”

Nhưng vào lúc này, Mặc Chiến đột nhiên khê quát một tiếng, điện xà quần quanh ở toàn thân hần giống nhau lập tức sống lại.

Tùng điện xà kia, đột nhiên từ trên người hần bay ra, mạnh mẽ quần tới hướng Thạch Nham.

“Không tốt!” Thạch Thiết kinh hô một tiếng, quát: “Lại tới nữa!”

“Mau tránh!” Thạch Năng cũng nhện không được la hoảng lên.

“Xuy xuy xuy!”

Điện xà cỡ một ngón tay cái, giống như có sinh mệnh bỗng nhiên phân tán ra, từ bốn phương tám hướng quần đến Thạch Nham, không để cho hần có không gian tránh né.

Trong tiếng quát kinh hoảng của người Thạch gia, từng điện xà kia đột nhiên quần lên, nháy mắt quần chặt Thạch Nham.

“Không xong!” Trong mắt Thạch Thiết đầy kinh sợ, vô cùng đau đớn nói: “Tiểu tử này sao lại ngốc như vậy! Biết rõ Thiên Vãn thua ở chỗ nào, mà hần lại không biết né tránh! Lúc này hần sẽ đâm vào vết xe đổ của Thiên Vãn! Xong rồi!”

“Quả thế a!”

“Đúng vậy, người này không hổ là nghiên cứu cổ văn, thiệt là khờ!”

“Xem ra không được bao lâu, phỏng chừng từ đầu tới cuối hần đều không có cơ hội xuất thủ.”

Đám Võ Giả chung quanh võ đài trường đều tiếc hận, lắc đầu thở nhẹ, tựa như đều đoán được kết cục.

Sự thật quả nhiên không ngoài dự đoán của mọi người!

Mặc Chiến nhân cơ hội vọt lên, tay trái có một đám “Thanh Hồ Bán Nguyệt Trảm” hình cung, tay phải còn bắn ra một đám “Thanh quang cầu”, bắn thẳng tới tới Thạch Nham đang bị điện xà quần chặt.

“Rầm rầm rầm! Rầm rầm rầm rầm!”

Thanh Hồ Bán Nguyệt Trảm cùng thanh quang cầu giống như mưa đá bắn đến, hào quang chói mắt nháy mắt bao phủ toàn thân Thạch Nham.

Dưới oanh tạc cường độ điên cuồng này, tất cả mọi người không thấy rõ Thạch Nham vì bị hào quang bao trùm, chỉ là theo bản năng cho rằng Thạch Nham đã xong đời.

Tùng điện quang, cùng màu xanh chói lọi biến mất, mọi người lại thấy rõ tình hình trong sân.

– Thạch Nham vẫn sừng sững ở tại chỗ bất động, trên người ngoài trừ y phục bốc lên khói nhẹ, toàn thân không có một vết thương.

“Ồ!”

“Chuyện gì thế?”

“Không thể nào?”

Đợi cho thanh quang tản hết, sau khi đám Võ Giả một lần nữa thấy rõ Thạch Nham, không khỏi xoa xoa mắt hơi kinh ngạc nhìn Thạch Nham trong sân như tảng đá lù lù bất động.

Bắc Minh Thương cúi đầu uống trà, cũng đột nhiên ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc nhìn Thạch Nham, cau mày thấp giọng nói thầm một câu: “Cổ quái.”

Mặc Đà sắc mặt khê biến, nhưng mà vẫn trấn định, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Thân hình Thạch Kiên bỗng nhiên chấn động, trong hai mắt kỳ quang nhấp nháy, hít mạnh một hơi, một bàn tay siết chặt đặt tại lên ghế đá, tâm tình cứ kích động.

“Đại ca!”

“Gia chủ!”

Thạch Thiết cùng Võ Giả Thạch gia, vẻ mặt kinh hãi, toàn bộ nhìn về phía Thạch Kiên, trong mắt đầy nghi hoặc.

“Xem tiếp đi!” Thạch Kiên khẽ quát một tiếng, khóe miệng hơi hơi run rẩy một chút.

Thạch Thiết cùng những cung phụng Thạch gia, nghe vậy lòng vẫn đầy nghi hoặc, trên mặt cũng có một phần chờ mong.

Trong sân.

Thạch Nham toàn thân bị điện xà quấn chặt, ánh mắt lạnh lùng, cảm thấy thân thể sau khi thạch hóa hơi chút tê mõi, trừ cái đó ra thì không có một chút khác thường.

Trên hai cánh tay hắn, một tia sương mù mờ tràn ra, lại bị điện quang của điện xà đánh tan, nên không ai đó có thể thấy được biến hóa của cánh tay hắn.

Từng đợt lực lượng tiêu cực, lúc hắn bị oanh tạc điên cuồng, cùng Tinh Nguyên bên trong hai tay hắn tràn ra hòa vào một chỗ, biến thành năm lốc xoáy nho nhỏ, phân tán bốn phía thân thể hắn.

Lợi dụng “Từ Cức Vực Trường” tạo ra lốc xoáy ẩn chứa hai loại lực lượng khác nhau, sau khi hai loại lực lượng hòa lại hình thành lốc xoáy mất thường không thể nhìn thấy, chậm rãi bập bênh đến phía sau Mặc Chiến.

Lốc xoáy vô hình vô khí kia, ngoại trừ bản thân hắn thì một võ đấu trường to như vậy cũng chỉ có Bắc Minh Thương cảnh giới đạt tới Thiên Vị, có thể mờ hồ nhận ra được một chút.

“Mặc Chiến, ngươi thực yếu đuối a.” Thạch Nham đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười, trước mắt bao người hắn lắc đầu cười khẩy nói: “Ta đứng cho người đánh, người cũng không thương tổn được ta, Mặc gia các ngươi làm thế nào mà trở thành một trong ngũ đại thế gia của Thương Minh chứ?”

“Tiểu tử muốn chết!” Mặc Chiến vẻ mặt đột biến, sắc mặt càng tái nhợt hơn, dữ tợn xông đến giống như Mặc Kỳ chà đạp Thạch Thiên Vãn, sau khi áp sát hắn như điên lên xông về phía Thạch Nham bị điện xà trói trụ mà điên cuồng oanh tạc.

“Bịch bịch bịch! Âm âm âm!”

Mặc Chiến điên cuồng oanh tạc, không dừng một chút đánh lên người Thạch Nham, trong sân thanh quang nổ tung, từng luồng Tinh Nguyên cuồng mãnh đánh vào chung quanh.

“Vẫn còn yếu lắm, Mặc Chiến, ngươi là đàn bà sao?”

Dưới oanh kích của Mặc Chiến, Thạch Nham vẫn lù lù bất động liên tục lắc đầu, vẫn cười lạnh châm chọc, ngôn ngữ cũng càng lúc càng cay nghiệt: “Nếu phía dưới ngươi không có cái đó, chờ lúc ngươi thành thân ta sẽ không ngại thay ngươi hầu hạ nương tử ngươi, tránh để ngươi mất mặt xấu hổ!”

Những lời này thật ác độc!

Lăng Nguyệt Nguyệt bên Lăng gia, bỗng nhiên đứng lên, trên khuôn mặt đầy lạnh lùng, khẽ kêu nói: “Thạch Nham, ngươi sẽ chết không được tử tế!”

“Ta muốn giết ngươi!”

Mặc Chiến rống giận, tiềm lực bên trong thân thể toàn bộ bị thôi phát ra, giống như tên điên lại nhào lên, dồn sức đánh tới Thạch Nham đang bị điện xà quấn lấy.

“Ầm!”

Thạch Nham đột nhiên đá chân, một cước đá vào ngực Mặc Chiến, một chân duy nhất không bị trói buộc của hắn, đá Mặc Chiến bay thẳng hơn năm mét.

“Không có thú vị.” Lắc lắc đầu, Thạch Nham đột nhiên khẽ quát một tiếng, hai tay dùng sức giãy.

Điện xà quấn quanh toàn thân hắn, bị hắn dùng lực giãy lại từng tắc căng đứt!

Điện xà hóa thành điện quang đầy trời, đột nhiên từ trên thân thể hắn bay vụt ra ngoài, bắn nhanh tới bốn phương tám hướng.

“Cẩn thận!”

“Mụ nó!”

Võ Giả bên cạnh, kinh hô, tay chân luống cuống ngưng luyện Tinh Nguyên, chống đỡ những điện mang bắn nhanh tới.

“Hảo tiểu tử!” Tả Hư vỗ tay vịn, tán thưởng nói: “Ta thích thằng nhãi này!”

Con mắt sáng của Tả Thi lóe ra điểm sáng kỳ dị, nhìn chăm chăm Thạch Nham gật đầu, nhẹ nhàng cười, “Tên này, miệng thật cay nghiệt.”

“Đại ca!”

“Gia chủ! Đây, đây là có chuyện gì?”

Thạch gia bên kia, Thạch Thiết cùng cung phụng Thạch gia, đều có vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía Thạch Kiên.

“Không có gì, là người Mặc gia rất yếu đuối.” Thạch Kiên nhại theo lời Thạch Nham đáp lại một câu, đột nhiên cảm thấy không khí ở đây hình như lập tức trong lành hơn.

Mặc Đà đứng lên, sắc mặt khó coi, hai mắt nhìn chăm chăm vào Mặc Chiến, hô hấp dần nặng nề.

“Ánh mắt hắn, giống như ta gặp qua ở đâu...” Bắc Minh gia bên kia, khuôn mặt của Địch Nhã Lan hiện lên vẻ mê hoặc, sững sốt một hồi lâu, mới cúi đầu nói.

Nhưng ở phía sau, không có để ý một câu lầm bầm này của nàng, tất cả mọi người cổ quái nhìn về phía Thạch Nham, tầm mắt biến đổi theo động tác của Thạch Nham.

Thạch Nham vùng dứt toàn bộ điện xà, ung dung lưng thẳng hướng đến Mặc Chiến, Mặc Chiến mới từ trên mặt đất đứng lên, vẻ mặt điên cuồng, hét lên một tiếng sắp xông lên.

Nhưng vào lúc này!

Thân thể Mặc Chiến, ở chỗ đó bắt đầu vặn vẹo quỷ dị, giống như bông liễu không tự chủ được lay động, giống như ở chỗ đó có vật gì đó quấn chặt hắn, hắn càng giãy thân mình di chuyển càng quỷ dị, hai chân lại dần dần nhẹ nhàng...

Ở phía sau hắn, giống như có một bàn tay ác ma vô hình, túm lấy cổ hắn, đưa lên không trung nói không ra lời.

“Sao lại thế?”

“Không biết a, Mặc Chiến sao lại thế? Bị đánh choáng váng sao?”

“Ai rõ ràng chuyện gì thế? Mặc Chiến vì sao bay lên? Chẳng lẽ là cảnh giới Thiên Vị?”

“Người cảm thấy có thể sao?”

“...”

Võ đấu trường lại bắt đầu ồn ào.

Thạch Nham vẻ mặt lạnh lùng cuối cùng đi tới bên cạnh Mặc Chiến, không vội không chậm vươn một bàn tay, nắm ngón tay dưới thẳng như thương, đâm mạnh vào đầu gối Mặc Chiến.

“Răng rắc! Răng rắc!”

Tiếng xương cốt vỡ nát lạnh lạnh, từ trên đầu gối Mặc Chiến truyền đến.

“Răng rắc! Răng rắc!”

Lại là hai tiếng vỡ vụn, đến từ chính hai bắp vai của Mặc Chiến.

“Bịch bịch!”

Thân thể Mặc Chiến lơ lững đột nhiên ngã xuống dưới, hai đầu gối hần chạm đất, quỳ gối ngay trước mặt Thạch Nham, vẻ mặt hoảng sợ.

Xương tay cùng xương chân đều bị đánh nát, ở trước mắt bao người cứ như vậy quỳ gối trước mặt Thạch Nham, đối mặt với Võ Giả đến từ chính bốn phương tám hướng, Mặc Chiến giờ khắc này so với chết còn khó chịu hơn, rít gào nói: “Thạch Nham, ta nhất định sẽ giết ngươi! Nhất định sẽ!”

“Thật không?” Thạch Nham vẻ mặt lãnh khốc, đưa tay chế trụ cổ Mặc Chiến, đưa thân thể hần nhấc lên không, bắt đầu giơ lên cao.

Mặc Chiến hai chân co gập, trên người bắn ra điện mang, bao trùm ở trên cánh tay Thạch Nham, lại hình như không thể ngăn cản động tác của Thạch Nham.

Cứ như vậy, ở trước mặt mọi người, Mặc Chiến bị Thạch Nham một tay tóm cổ nhấc lên – đây là cố ý vũ nhục hần!

Thạch Nham tựa như muốn cho mọi người nhìn thấy biểu tình trên mặt Mặc Chiến, nên hần đi dạo qua một vòng rồi trở về chỗ cũ, khiến Võ Giả mỗi một góc độ chung quanh võ đấu trường, đều có thể nhìn thấy biểu tình trên mặt Mặc Chiến đầy đau khổ, phẫn hận cùng sợ hãi.

Sau một vòng, Thạch Nham quay đầu nhìn phía Thạch Kiên đằng xa, đôi mắt lãnh khốc lộ ra một ánh mắt dễ biết: “Giết hay không?”

Võ đấu trường đột nhiên biến thành yên tĩnh không tiếng động, tất cả Võ Giả đều trừng to mắt, ngơ ngác nhìn Thạch Nham.

Cách xa nhau mấy chục mét, Thạch Kiên cũng liếc mắt nhìn ra tin tức trong ánh mắt của Thạch Nham, trong lòng cực kỳ khoái ý.

Bị Thạch Nham nhìn chằm, Thạch Kiên vẻ mặt âm trầm, nhẹ nhàng gật đầu.

“Chúng ta nhận thua!” Mặc Đà vẻ mặt hoảng sợ, cũng nhìn ra ánh mắt lạnh lùng của Thạch Kiên, sợ hãi dích hét âm lên, “Chúng ta nhận thua! Nhận thua!”

“Trận đấu dừng lại!” Người phụ trách sân đấu, đứng lúc hét to.

“Răng rắc!”

Một tiếng xương cốt vỡ vụn cực kỳ trong trẻo, phụt chốc từ cổ Mặc Chiến truyền đến, đầu Mặc Chiến đột nhiên quỵ rạp ra sau.

Tất cả Võ Giả đều hoảng sợ, không dám tin nhìn Thạch Nham bóp nát cổ Mặc Chiến.

Toàn trường im lặng như có thể nghe tiếng kim rớt.

Trước mặt mọi người, Thạch Nham vẻ mặt lạnh lùng, vung mạnh tay ném thẳng thi thể Mặc Chiến bay đi.

“Bịch bịch.”

Thi thể Mặc Chiến, trùng hợp rơi xuống chỗ trước mặt Mặc Đà ba mét, đầu vắn vẹo cực kỳ quỷ dị, đã hoàn toàn chết đi.

Cách xa nhau mấy chục mét, khoe miệng Thạch Nham ẩn chứa vẻ cười cợt lạnh, nhìn lướt qua khuôn mặt mọi người Mặc gia rồi không nói một lời, quay đầu về tới Thạch gia bên kia, vững vàng ngồi xuống.

...

71. Chương 71 - Thừa Dị Hấn Bệnh, Lấy Mạng Hấn!

Hai mắt Mặc Đà đầy oán hận vô cùng vô tận, thân hình run mạnh, nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên hấn xông lên võ đài trường, rít gào nói: “Người giết Chiến nhi, đoạn hy vọng tương lai Mặc gia, bây giờ ta sẽ khiến ngươi chôn cùng!”

Cái chết của Mặc Chiến, kích động thật mạnh đến hấn, không còn chút quan tâm đến Võ Đấu Hội sau đó hấn trực tiếp đi lên liều mạng.

Mặc Đà vừa động, mọi người Mặc gia bên kia bị phần tuyệt vọng cũng đều đứng lên, toàn bộ xông lên võ đài trường, vọt tới chỗ Thạch gia bên này.

“Mặc Đà! Hai đứa cháu ta còn nằm trên mặt đất đó!” Thạch Kiên nổi giận, cũng đột nhiên đứng lên lạnh lùng nhìn Mặc Đà vọt tới, cười lạnh nói: “Lúc thắng không kích động, khi thua sẽ trở mặt? Hừ! Thua không gượng nổi, thì đừng tới tham gia Võ Đấu Hội!”

“Đều bình tĩnh đi!”

Bắc Minh Thương sắc mặt băng hàn đứng lên, một luồng hàn khí lạnh lẽo đột nhiên từ trên người hấn phóng ra, nhiệt độ ở võ đài trường đột nhiên hạ thấp.

Lúc này ánh nắng mặt trời chói chan, nhưng tất cả Võ Giả bốn phía võ đài trường, đều cảm giác được một luồng hơi lạnh thấu xương đang từ từ lan khắp toàn bộ võ đài trường.

“Các ngươi lui ra!” Mặc Đà đột nhiên quay đầu, hướng tới người Mặc gia đang đau buồn gầm nhẹ một tiếng.

Cung phụng cùng cao thủ Mặc gia nghe vậy đều oán hận, nhưng bị Mặc Đà quát lớn đành lui một bước về lại chỗ ngồi.

“Thạch Kiên, có dám đơn độc chiến đấu với ta!” Đợi cho những người Mặc gia tản ra, Mặc Đà giữa võ đài trường, đột nhiên hét to nói.

“Oa! Không thể nào?”

“Con mắt có phúc rồi! Dĩ nhiên là tranh đấu của hai đại gia chủ a!”

“Không uống phí ta từ ngàn dặm xa xôi đến đây, Võ Đấu Hội lần này thật sự là rất phấn khích!”

Rất nhiều Võ Giả vây xem, đều bắt đầu kinh hô, nhìn phía Thạch Kiên đầy chờ mong.

“Có gì không dám?” Thạch Kiên hừ lạnh một tiếng, cũng bước vào giữa võ đài trường, chấp tay nói với Bắc Minh Thương: “Bắc Minh gia chủ, ta cùng Mặc Đà công bình chiến đấu, việc này không trái với quy tắc chứ?”

Bắc Minh Thương toàn thân tỏa ra hàn khí, cau mày trầm ngâm một chút, lại chậm rãi ngồi xuống, lắc đầu thở dài nói: “Các ngươi này cần gì phải làm vậy? Nhưng mà các ngươi đã muốn chiến, ta cũng không tiện ngăn cản, chỉ hy vọng các ngươi tận lực khống chế, không nên ảnh hưởng đến người bên ngoài.”

Thạch Nham ngồi ở Thạch gia bên này, vẻ mặt lạnh nhạt, vừa thấy Thạch Kiên cũng tiến vào võ đài trường, lông mày hấn cũng nhăn lại thật chặt, biết lúc này hai người e là phải không chết không ngừng.

Nhưng mà.

Ngay tại lúc hai người đang chuẩn bị một trận liều chết, đột nhiên từ phương hướng Phiêu Miểu Các không xa, truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tiếng nổ này cực kỳ mãnh liệt, toàn bộ Thiên Vãn thành dường như đều theo đó chấn động, từ xa một tòa thạch lâu cao mấy chục mét của Phiêu Miểu Các, thế mà trong khoảnh khắc đã ầm ầm sập xuống.

Cách xa mấy ngàn mét, mọi người chăm chú nhìn, phát hiện trên bầu trời thạch lâu đang sụp đổ, lại trôi nổi một thân thể hoàn mỹ mặc áo đen cùng đội nón vành.

– đây hiển nhiên là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp rung động lòng người.

Nàng giống như thiên thần lơ lững giữa không trung, hai tay chụm lại qua đỉnh đầu, giống như đang tiếp nhận cái gì.

Ở bầu trời khu vực kia, thời không giống như hỗn loạn, trong tầng mây như có dòng thác cuộn cuộn kỳ dị.

Trong tầng mây, lực lượng thần bí nào đó bên trong dòng thời gian biến thành từng cột sáng, đột nhiên từ trên chín tầng trời rớt xuống, bắn thẳng vào trong hai tay nữ nhân đang lơ lửng lên cao.

Một khí tức cường đại kinh thiên động địa, bỗng từ trên người nàng kéo dài ra!

Cách xa mấy ngàn mét, tất cả Vô Giả trong võ đấu trường nơi này, đều cảm nhận được khí thế khủng bố đến từ chính trên người nàng!

Từng luồng hào quang ngũ sắc rực rỡ kỳ dị, phút chốc từ trên người nàng bắn ra, giống như từng cầu vòng quần quanh nàng.

“Thiên Vị cường giả!”

“Nữ nhân này là ai? Thật mạnh!”

“Có chuyện gì? Sao còn có Thiên Vị cường giả ở trong thành?”

Vô Giả trong võ đấu trường, rốt cuộc không còn quan tâm Mặc Đà cùng Thạch Kiên, đều nhìn về phía xa kia.

Dưới ánh nắng nóng bỏng, bàn tay trắng nõn của nữ nhân có đồng thể hoàn mỹ kia ẩn vào hư không một cái.

Trên bầu trời khu vực kia, một bàn tay khổng lồ ngũ sắc rực rỡ bỗng nhiên thành hình, như một ngọn núi lớn mạnh mẽ đè xuống phía dưới.

Nhìn theo quỹ tích bàn tay khổng lồ kia rơi xuống, mọi người nhìn thấy rõ một điểm đen đang chậm rãi biến lớn...

Dưới bàn tay khổng lồ kia, điểm đen rất nhanh biến thành một người, cũng lơ lững giữa không trung.

Bàn tay khổng lồ giống như thiên thần, khí thế như vạn quân, bao phủ không gian vài trăm mét, hung hăng đè xuống dưới, mà một người từ điểm đen kia biến thành, phút chốc thân hình lập tức vạn vạn, thân thể bỗng nhiên tuôn ra một đoàn hắc quang, quỷ dị hư không tiêu thất không thấy.

“Ầm!”

Bàn tay khổng lồ đánh xuống mạnh mẽ, khu vực ba tòa lầu các cao hai mươi mét của Phiêu Miểu Các trong khoảnh khắc đã sụp đổ, Thanh thiết thạch cứng rắn vô cùng, hóa thành đá vụn bay ra khắp trời.

Nữ tử mặc áo đen đội nón vành kia, đứng trên bầu trời Phiêu Miểu Các trong chốc lát, đột nhiên lẳng không bay tới.

Chỉ là vài giây ngắn ngủi, nàng đã ngạo nghễ xuất hiện ở giữa không trung võ đấu trường, từ trên cao nhìn xuống quan sát chúng sinh trong võ đấu trường, dùng giọng nói như âm thanh tự nhiên nói: “Nửa phần bảo đồ ở trên tay ta, nếu Mặc gia chủ người muốn có thể công khai đến cướp, không cần giữ thủ đoạn khác.”

“Không phải Mặc gia ta làm!” Mặc Đà ngẩng đầu nhìn nàng, lớn tiếng gầm lên, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ kinh ngạc.

Mặc Đà chỉ có cảnh giới Niết Bàn tam trùng thiên, mà nữ tử này có thể hư không thông thả bước đi, đây là đặc trưng của Thiên Vị cường giả!

Mặc Đà há có thể không sợ chứ?

“Tiểu thư!”

Hai cự hán cao lớn, một đường khí thể vô cùng bay về hướng Vô Giả vậy xem, trực tiếp xuất hiện ở ngoài võ đấu trường.

Trong hư không, nữ tử giống như nữ thần lơ lững đưa tay chỉ vào Mặc Đà, phân phó nói: “Cho hán một chút giáo huấn.”

“Vâng!”

Hai gã cự hán kia quát trầm một tiếng, bắp thịt toàn thân đột nhiên căng phồng, thân thể vốn vượt qua hai mét trong khoảnh khắc lại cao lên mấy cm, từ trong thân thể hai người thể nhưng còn nhanh chóng mọc ra lông thô đen.

Chỉ một chốc, hai gã cự hán này giống như biến thành Hồng Hoang man thú, bên trong hai chứa đầy sát khí khát máu.

Hai gã cự hán đột nhiên xông ra ngoài, nơi bọn họ đi qua làm Thanh thiết thạch cứng rắn toàn bộ vỡ nát!

“Người là ai? Vô Đấu Hội của Thương Minh, không thể để người tới quấy rối!” Bắc Minh Thương đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu to, toàn thân bắn ra hàn khí.

Tiếng xé gió vang lên, Bắc Minh Thương cũng bay lên giữa không trung. .

Từng đoàn U Lam hỏa viêm kỳ dị, đột nhiên từ bên trong thân thể hán bay ra, hỏa viêm này trong ngắn ngủi đã ngưng luyện thành U Lam hỏa vân, áng mây băng hàn, mang theo lực lượng có thể đóng băng thiên địa, bao trùm thẳng tới hướng nàng kia.

“Bắc Minh Thương phải không?” Thanh âm nàng vẫn dễ nghe như trước, thản nhiên nói: “Chuyện của Phiêu Miểu Các, không tới phiên người quản! Bắc Minh gia người ở Thương Minh có thể xưng vương xưng bá, nhưng đặt vào Vô Tận hải thì các người ngay cả tam lưu gia tộc cũng không được xếp vào! Tốt nhất người an phận cho ta một chút!”

“Cuồng vọng!” Bắc Minh Thương đang ở giữa không trung đứng đối diện với nàng, sắc mặt như băng sơn vạn năm, cười lạnh nói: “Ta thật muốn nhìn người có bản sự gì, mà dám khẩu xuất cuồng ngôn như thế!”

“Cực Hàn Băng Diễm” giống như tầng mây, giống như sóng triều bên trong sông biển, cuộn cuộn vọt mạnh về phía nàng kia.

Nàng hừ một tiếng, đồng thể hoàn mỹ đột nhiên lên cao, chợt biến mất bên trong một đóa mây, thanh âm động lòng người của nàng hồi lâu mới truyền tới: “Đi lên đây chiến đấu, không nên tổn thương người vô tội.”

“Tốt!” Bắc Minh Thương quát một tiếng, thân hình cũng nhảy vào mây xanh, biến mất ở bên trong tầng mây kia.

Một tiếng gầm rú đình tai nhức óc, giống như lôi đình diệt thế, đột nhiên từ trên trời truyền xuống.

Mọi người trong võ đấu trường, đều biết Bắc Minh Thương cùng thần bí nữ tử kia khẳng định đã bắt đầu giao chiến, đáng tiếc lại không có người có thể thấy trận chiến này.

“Rầm rầm rầm!”

Hai cự hán giống như tháp sắt, lúc này đã vây đến Mặc Đà, không cho Mặc Đà thanh minh gì mà ra tay rất nặng.

Hai cự hán này giống như hai cự nhân cương thiết, thân hình cực kỳ bư hãn, thể nhưng không sợ rất nhiều tia chớp to như cánh tay, tia chớp vây quanh Mặc Đà ở giữa bắn ra.

Từng tia chớp, giống như điện long di chuyển trên bầu trời, tia chớp đến từ trên người Mặc Đà, tổng cộng có mười lăm cái, hợp thành điện vòng dày đặc, cùng oanh kích tới hướng hai cự hán như tháp sắt kia.

“Mặc Đà! Giao ra một phần bảo đồ kia, nếu không đừng trách ta xuất thủ với đám người Mặc gia các ngươi!”

Thanh âm của Mộc Tuân, cũng từ một góc trong võ đấu trường truyền đến, liền thấy Mộc Tuân mang theo một đám cao thủ Được Vương Cốc, đi từng bước về hướng Mặc Đà, vẻ mặt âm hàn.

“Mộc Tuân! Bảo đồ không ở Mặc gia ta! Ngươi lập tức thả Triều Ca, nếu không ngươi đừng nghĩ còn sống đi ra Thiên Vĩ thành!” Mặc Đà cực kì hung dữ, dưới liên thủ của hai gã cự hán, thế mà còn dám buông lời uy hiếp.

“Được! Đây là ngươi bức ta!” Mộc Tuân thanh âm băng hàn, nói với vài tên cao thủ Được Vương Cốc đích bên cạnh: “Giết sạch người Mặc gia cho ta!”

Nói xong, Mộc Tuân cũng xông ra ngoài, thân như trường hồng, cùng hai gã cự hán kia gia nhập vây công Mặc Đà.

“Ba ba ba! Rầm rầm rầm!”

Điện long di chuyển, hai cự hán như tháp sắt thân thể như Hồng Hoang man thú, một người cầm lấy hai khối Thanh thiết thạch cỡ cối xay, một khi tới gần Mặc Đà lập tức giơ lên Thanh thiết thạch mấy ngàn cân kia đánh về phía Mặc Đà.

Mộc Tuân đến đây, liền thả ra từng luồng ngân quang kỳ dị, ngân quang kia vừa ra lại có một đoàn hỏa viêm màu đỏ sậm từ trong lòng bàn tay hất bay ra, cũng bắn về phía Mặc Đà.

Trong nháy mắt, điện mang trong võ đấu trường, loạn thạch bay nhanh, ánh lửa bắn ra, ngân quang tán loạn.

Mọi người vây xem Võ Đấu Hội, có một ít người tu vi hơi thấp chỉ cần bị điện long chạm đến, lập tức toàn thân cháy khét, bị loạn thạch đụng vào thì lập tức thành thịt nát.

Vài tên cường giả này chiến đấu, làm cho nơi đây biến thành hỗn loạn!

Một đám Võ Giả mảng to, kêu thảm, điên cuồng hét lên, đều né tránh rời xa nơi này.

Người có tu vi khá thấp, thì hoảng sợ chạy thoát khỏi quảng trường Thần Thạch, cũng không dám lưu lại xem cuộc chiến nữa.

Vài tên cao thủ của Được Vương Cốc, thừa cơ nhắm phía Mặc gia ra tay với cung phụng cùng tộc nhân Mặc gia.

Vài tên cung phụng cùng tộc nhân của Mặc gia, cũng đều là hạng người dũng mãnh, không chút e sợ đối mặt với cao thủ Được Vương Cốc, lại còn vững vàng đè ép cao thủ Được Vương Cốc.

Thạch Kiên ngược lại như là thành người ngoài cuộc...

Ở giữa võ đấu trường, vẻ mặt hần kinh ngạc nhìn Mặc gia gặp họa, trong lòng cảm thấy vô cùng vui sướng.

“Gia gia, động thủ đi!” Thạch Nham đi lên trước, ở bên cạnh hần quát trầm một tiếng.

“Động thủ?” Thạch Kiên sửng sốt, nhíu mày nói: “Ngươi nói?”

“Mặc Chiến đã chết, Mặc Đà khẳng định sẽ điên cuồng trả thù! So với chờ Mặc gia từ từ mạnh mẽ đến đối phó chúng ta, không bằng thừa dịp hần bệnh, lấy mạng hần! Người liên thủ Mộc Tuân cùng hai người kia giết Mặc Đà, chúng ta đuổi giết Mặc gia đời hai đời ba, tốt nhất hôm nay đánh cho Mặc gia tàn phế, làm cho bọn họ về sau không còn có cơ hội báo thù.” Thạch Nham lãnh khốc nói.

“Đại ca! Thạch Nham nói không sai! Mặc Chiến đã chết, Mặc Triều Ca phỏng chừng cũng sống không được! Mặc Đà khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ! Đến lúc này, dứt khoát phóng tay chân làm đi! Mặc kệ Võ Đấu Hội, trước tiên diệt Mặc gia rồi tính sau!” Thạch Thiết tiến lên, quát trầm.

Thạch Thiên Lạc, Thạch Thiên Vãn thân chịu trọng thương, lúc này còn đang nằm trên mặt đất, hần đã nghẹn một bụng tức, nhìn thấy cơ hội tốt như vậy ngay trước mặt, Thạch Thiết rốt cuộc kiềm chế không được.

Hàn Phong cũng lên đây, nhẹ nhàng gật đầu với Thạch Kiên.

“Bắc Minh Thương bị người khác kéo chân, Bắc Minh gia tạm thời không người làm chủ, không có hần gật đầu thì Bắc Minh gia không có ai giúp Mặc gia, đây là cơ hội tốt ngàn năm có một! Bỏ lỡ lần này, sẽ không còn có cơ hội tốt như vậy!” Thạch Nham lại giựt giây một câu, nói: “Gia gia, các người giết Mặc Đà, ta dìu Thiên Lạc ca, Thiên Vãn ca bị trọng thương, tiêu diệt Mặc Kỳ, Mặc Nhan Ngọc, hoàn toàn tuyệt hậu Mặc gia bọn chúng!”

“Tiểu tử, thật tàn nhẫn!” Thạch Thiết hung hăng chụp Thạch Nham, cũng không chờ Thạch Kiên đồng ý, đột nhiên xông ra ngoài, quát: “Mặc Đà lão cẩu, ngươi hôm nay chắc chắn phải chết!”

Thạch Thiết vừa động thủ, Thạch Kiên cũng không còn do dự, nói với Hàn Phong: “Tên điên, bảo vệ tốt Thạch Nham!” Nói xong, hần cũng điên cuồng hét lên một tiếng rồi xông ra ngoài, hét to nói: “Mặc Đà! Chúng ta cũng nên tính sổ!”

...

72. Chương 72 - Các Bên Tính Kế

Mặc Đà đang bị nhiều cường giả vây công, cao thủ do Mặc Tuân từ Dục Vương Cốc mang đến cũng cuốn lấy người Mặc gia.

Khu vực bên Thạch gia, Thạch Kiên cùng Thạch Thiết vừa ra tay, cao thủ Thạch gia cũng đều lập tức vọt lên, cùng liên thủ với vài tên cao thủ Dục Vương Cốc, bắt đầu vây quét người Mặc gia.

Trong nhất thời, chiến đấu trong võ đấu trường như thủy triều, đại chiến kịch liệt đã bắt đầu.

Tất cả Võ Giả tiến đến tham gia Võ Đấu Hội, đều không có đoán được Võ Đấu Hội lần này, cuối cùng sẽ biến thành tình hình này.

Lúc đại chiến được kéo màn, trong võ đấu trường đủ loại lực lượng mạnh mẽ đánh vào nhau, làm rất nhiều Võ Giả đều bị ảnh hưởng, chỉ vài phút ngắn ngủn đã muốn có rất nhiều Võ Giả vô tội bị dư ba giết chết.

Những Võ Giả vây xem, rốt cuộc ngồi không yên nữa.

Nhìn thấy hai đại thế gia khai chiến, không có ai còn dám lưu lại tiếp tục xem cuộc chiến, đều bỏ chạy khỏi quảng trường Thần Thạch, chỉ sợ trốn chậm hơn người khác sẽ bị những cao thủ đó không chú ý tiêu diệt.

Rất nhiều Võ Giả ở võ đấu trường như thủy rút đi rút khỏi, một quảng trường Thần Thạch to như thế rất nhanh chỉ còn lại người ngu đại gia tộc.

Bắc Minh gia bên kia, rất nhiều cao thủ mắt lạnh nhìn tình thế phát triển, bởi vì Bắc Minh Thương không ở đây nên những người này đều lựa chọn thái độ bàng quan, không có lựa chọn viện trợ một bên nào.

Bắc Minh Sách vẻ mặt nghiêm nghị đứng ở khu vực Bắc Minh gia, đôi mắt tối đen lặng lẽ chú ý Mặc Đà bị vây công, thường hay nhìn phía người Mặc gia bị Thạch gia công kích.

“Thiếu gia, chúng ta làm gì bây giờ? Vẫn tiếp tục xem sao?”

Một cung phụng của Bắc Minh gia, đứng ở bên cạnh Bắc Minh Sách, thấp giọng hỏi.

Trong mắt Bắc Minh Sách hiện lên một tia sáng băng hàn, thản nhiên nói: “Ừm, cuộc chiến của hai bên, chúng ta không cần nhúng tay, để cho bọn họ chó cắn chó đi, trận chiến này bất luận là Thạch gia bại, hay là Mặc gia xong đời, đối với chúng ta đều không có chỗ hại, chúng ta chỉ cần chờ sau khi chấm dứt, thu cơ

nghiệp nhiều năm của kẻ bại là được, lấy thế lực của Bắc Minh gia ở Thương Minh thì chúng ta có thể thu được lợi ích lớn nhất.”

“Thiếu gia anh minh, chúng ta vẫn lưu lại sao?”

“Không cần.” Bắc Minh Sách trầm ngâm một chút, bỗng nhiên cười nói: “Chúng ta trở về đi, ở lại chỗ này mà vẫn thờ ơ, cũng không được tốt lắm. Dù sao chúng ta không tham chiến, mà trở về bố trí là tuyệt nhất, đi thôi.”

Lời này vừa nói ra, rất nhiều cao thủ Bắc Minh gia đều liên tục gật đầu, dưới dẫn dắt của Bắc Minh Sách mà rút khỏi quảng trường Thần Thạch.

Bởi vậy, giữa võ đấu trường, chỉ còn lại có tứ đại gia tộc Tả gia, Lăng gia, Mặc gia, Thạch gia, trong đó Thạch gia cùng Mặc gia đã khai chiến, chỉ còn lại có Lăng gia cùng Tả gia còn đang quan sát.

Không biết từ khi nào, Thạch Năng đi tới Tả gia bên kia, khom người với Tả Hư nói: “Tả thúc, trận chiến này còn xin Tả thúc hỗ trợ chú ý người Lăng gia.”

Tả Hư uống trà, gật gù đầu rồi lại cười cười nói: “Yên tâm đi, Tả gia ta cùng Lăng gia là kẻ thù truyền kiếp, chỉ cần Lăng gia dám động thủ, thì Tả gia ta tất nhiên sẽ không bàng quan đứng nhìn, các người cứ việc phóng hết tay, chuyện Lăng gia các người không cần quan tâm.”

“Đa tạ Tả thúc.”

“Khách khí rồi, về công về tư thì Tả gia cùng Thạch gia là minh hữu, tự nhiên nên vì các người chia sẻ một chút áp lực.” Tả Hư khoát tay, tầm mắt liếc qua ngắm những người trong Thạch gia, nghi hoặc nói: “Xú tiểu tử Thạch Nham kia đâu? Sao không thấy hắn?”

Thạch Năng sửng sốt, cũng đứng quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện quả thật không thấy được thân ảnh Thạch Nham, lắc đầu cười khổ nói: “Vừa rồi tiểu tử kia còn ở đó, không biết bây giờ đi đâu.”

“Xem trọng tiểu tử kia đi! Tiểu tử này rất không tệ, sẽ là hy vọng tương lai của Thạch gia các người, không được có sai lầm.” Tả Hư có ý chỉ dẫn nói.

“Ha ha, Hàn Phong thúc đã theo sát hắn, Tả thúc không cần lo lắng.”

“Ừm, thế thì tốt.” Tả Hư cười cười, liếc mắt Tả Thi bên cạnh, tươi cười có chút kỳ lạ, “Tiểu Thi nhà ta cũng có chút dễ tâm với Thạch Nham nhà các người.”

Thạch Năng sắc mặt vui vẻ, gật đầu nói: “Tả thúc, ta đi làm việc đây.”

“Ừm, người đi đi.”

Đợi cho Thạch Năng rời khỏi, khuôn mặt Tả Thi hiện lên một tia mê hoặc, nói: “Gia gia, con khi nào thì để tâm đến tên kia? Người nói bấy bả gì vậy chứ? Long Quy Linh Giáp kia cũng là người bảo con đưa qua, cũng không phải là con thật sự muốn giúp hắn, rõ là.”

“Ha ha, đều giống nhau.” Tả Hư tâm tình dường như không tệ, phân phó với người Tả gia nói: “Chúng ta tạm thời ở lại nơi này, giúp Thạch gia kiềm Lăng gia, chỉ cần Lăng gia dám động thủ, chúng ta cũng không cần khách khí. Hắc hắc, qua hôm nay thế cục Thương Minh có lẽ sẽ phát sinh biến hóa lớn, chúng ta cũng không thể để Lăng gia kiếm tiện nghi.”

Khu vực Lăng gia kia, gia chủ Lăng Quyết lông mày nhíu chặt, không nói được một lời.

Rất nhiều cao thủ Lăng gia, đều đứng ở phía sau Lăng Quyết, thấy hắn không nói gì nhưng những người này đều bình tĩnh, hình như đang yên lặng chờ đợi, chờ quyết định của hắn.

Khu vực Mặc gia kia, mười mấy tên cao thủ Mặc gia, bị người Dục Vương Cốc cùng Thạch gia vây công, tình thế càng lúc càng xấu.

Không bao lâu, Mặc Triều Thiên đột nhiên lao ra vòng vây, rất nhanh đi tới bên cạnh Lăng Quyết, quỳ một gối xuống kinh hoàng nói: “Lăng bá, xin Lăng gia xuất thủ! Cha ta bị rất nhiều cao thủ vây công, sợ là chống đỡ không được bao lâu, chúng ta bên này còn bị người Dục Vương Cốc cùng Thạch gia truy kích,

chống đỡ càng lúc càng gian nan, Lăng bá xin người vì ta quan hệ thân thiết hai nhà, xin ngài giúp Mặc gia ta, trên dưới Mặc gia đều sẽ khắc ghi ân huệ của ngài.”

Lăng Quyết nhíu nhíu mày, than khẽ, vẻ mặt địa bất đắc dĩ, “Triều Thiên à, không phải ta không muốn xuất thủ, nhưng Tả gia còn chưa động, một khi Lăng gia chúng ta viện thủ thì Tả gia bên kia tất nhiên sẽ lập tức đứng dậy, sở dĩ ta chậm chạp không động đó là đang giúp các người nhìn Tả gia a!”

“Nhưng mà tiếp tục như vậy, sợ là Mặc gia ta chống đỡ không được!” Mặc Triều Thiên hoảng sợ nói.

“Lăng gia hiện tại ra tay, cũng chỉ sẽ bức Tả gia ra mặt, căn bản không giải quyết được chuyện gì.” Lăng quyết lắc lắc đầu, chần chờ một chút, quát: “Thiếu Phong! Mang mấy người đi qua, mang Nhan Ngọc đến đây, Nhan Ngọc là nương tử tương lai của người, không được để mất!”

“Vâng!” Lăng Thiếu Phong khẽ quát một tiếng rồi lập tức xông ra ngoài, vài tên cung phụng Lăng gia cũng vội vàng đuổi theo.

“Triều Thiên, Nhan Ngọc là nữ nhi người, cũng là nàng dâu Lăng gia, ta sẽ giúp người bảo vệ tốt nàng. Chuyện còn lại, ài, thật sự là không có cách nào hỗ trợ, ta chỉ có thể đáp ứng người không để Tả gia nhúng tay đối phó Mặc gia các người, ta cũng chỉ có thể làm được đến mức này.” Lăng Quyết bất đắc dĩ nói.

Mặc Triều Thiên ngẩn ngơ, nhìn Lăng Quyết thật sâu, hồi lâu mới thống khổ xoay người, không nói một lời trở về chiến trường Mặc gia.

“Đại ca...” Lăng Kiệt thở nhẹ một tiếng, có hơi chút không đành lòng, nói: “Chúng ta không hỗ trợ, Mặc gia lúc này khẳng định sẽ tổn thất thảm trọng, nói không chừng sẽ Mặc Đà hận lại chúng ta.”

Lăng Quyết ánh mắt bình tĩnh, ngồi tại chỗ nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, cúi đầu nói: “Nhị đệ, lúc này không thể xúc động, Tả Hư sẽ không cho chúng ta động thủ. Còn có, Phiêu Miểu Các có Thiên Vị cường giả, nàng phải nhằm vào Mặc gia, nếu Lăng gia chúng ta ra tay sợ là không kiếm được lợi, hơn nữa lần này cũng là một cơ hội. Mặc Chiến đã chết, Mặc Kỳ cũng nguy hiểm, Nhan Ngọc khả năng sẽ là hy vọng Mặc gia đời ba, chỉ cần Nhan Ngọc trở thành nàng dâu Lăng gia chúng ta, lúc Mặc gia thế nguy, Lăng gia chúng ta có thể quang minh chính đại ra tay nắm lấy sản nghiệp Mặc gia, nếu có một ngày Nhan Ngọc đứng đầu Mặc gia, mà nàng lại là nàng dâu Lăng gia chúng ta, ha ha...”

“Đại ca tính kế hay.” Lăng Kiệt sững sốt hồi lâu, mới nhẹ nhàng gật đầu, “Là ta suy xét không chu toàn, vẫn là đại ca nghĩ xa.”

“Ừm, chúng ta chỉ cần bảo vệ Nhan Ngọc là tốt rồi, người khác không cần quản.” Lăng Quyết ngẩng đầu hơi híp mắt, nhìn về phía chiến đấu giữa không trung, nói: “Chờ Nhan Ngọc đến đây, chúng ta trở về thôi, lần này Mặc Đà có lẽ sẽ dữ nhiều lành ít, ài, ai có thể đoán được Phiêu Miểu Các lại có giấu Thiên Vị cường giả, Mặc lão đệ, không phải ta không nhớ tình bạn cũ mà là vận khí người thật sự không tốt à.”

“Lăng gia gia! Cầu người cứu cứu gia gia ta!” Mặc Nhan Ngọc được dẫn đến đây, vừa đến Lăng gia bên này nàng lập tức quỳ mạnh xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp chạy xuống hai hàng thanh lệ: “Nếu ngài không ra tay, gia gia của ta sợ là chống đỡ không được bao lâu! Lăng gia gia, cầu người! Chỉ cần người xuất thủ, bây giờ ta có thể thành hôn với Thiếu Phong!”

“Nhan Ngọc à, không phải ta không muốn động thủ mà là thật sự không thể a.” Lăng Quyết lắc lắc đầu, đứng lên, nói: “Nỗi khổ tâm của ta, tương lai người sẽ hiểu rõ, tất cả việc ta làm đều là vì người cùng Thiếu Phong! Nhị đệ, mang Nhan Ngọc đi, chúng ta về nhà.”

“Vâng.” Lăng Kiệt bỗng nhiên đến phía sau Mặc Nhan Ngọc, đưa tay vỗ lên người nàng, Mặc Nhan Ngọc đang khóc như hoa thu hải đường, thân mình chợt mềm nhũn, liền hôn mê bất tỉnh.

“Tả gia chủ, Vô Đẩu Hội lần này, sợ là tiếp tục không được nữa. Ừm, chúng ta phải đi về trước, Tả gia các người thì sao?” Lăng Quyết từ xa nhìn về phía Tả Hư, gương giọng quát.

Tả Hư sững sốt, thậm chí một câu lão hồ ly, cũng đứng lên cười ha ha, nói: “Chúng ta cũng đang định đi, nếu không thì chúng ta cùng nhau đi?”

“Được, vừa lúc ta cũng phải tán gẫu vài câu với Tả gia chủ, vậy cùng nhau đi thôi.” Lăng Quyết gật gật đầu, cười trả lời.

Giữa võ đài trường, Lăng gia cùng Tả gia vẫn bất động như núi, lúc thời điểm mấu chốt này, như là không có thấy hỗn loạn trong sân, hai đại gia chủ lại sóng vai mà đi, cùng nhau mang theo cao thủ dưới trường đi thẳng ra bên ngoài quảng trường Thần Thạch.

Trong quảng trường Thần Thạch, lúc này chỉ còn lại có một ít tên Võ Giả tự xưng là thực lực xuất sắc không sợ dư ba giao chiến, quan sát một đám cao thủ Thạch gia, Mặc gia, Dược Vương Cốc đang giao chiến kịch liệt.

...

73. Chương 73 - Thiên Thạch Dị Biến

Chỗ nào có thi thể, hắc liên xuất hiện ở chỗ đó, mỗi đến bên cạnh một thi thể thì chỉ cần hắc đứng lại mấy chục giây, thi thể kia sẽ dần dần khô quắt, một thân tinh khí không còn sót lại chút gì.

Bởi vì vài tên cường giả đánh nhau đang kịch liệt, rất nhiều Võ Giả tiến đến quan sát so đấu, đều là người vô tội bị hại.

Một ít Võ Giả tu vi chỉ có cảnh giới Hậu Thiên, Tiên Thiên là thê thảm nhất, chống đỡ không được dư ba của cường giả Niết Bàn chiến đấu, một khi chạm đến thì khó mà thoát khỏi vận rủi.

Chỉ vài phút ngắn ngủn, Thạch Nham xem xét qua quảng trường Thần Thạch một vòng, thế nhưng đã chiếm được một thân tinh khí của bảy tên Võ Giả Hậu Thiên cùng bốn gã Tiên Thiên, thu hoạch thật lớn.

Võ Giả cảnh giới Nhân Vị là cảnh giới trên một cấp, sẽ chịu đựng được dư ba giao chiến của Võ Giả cảnh giới Niết Bàn, cũng sẽ không chết thảm tại chỗ.

Bởi vậy, trong quảng trường Thần Thạch không có thi thể Võ Giả cảnh giới Nhân Vị, điều này làm cho Thạch Nham có hơi chút tiếc nuối.

Bởi vì huyết đạo quý dị trong cơ thể có thể hấp thu một thân tinh khí của người chết, cho nên Thạch Nham hy vọng tình hình càng hỗn loạn càng tốt, hắc giết giết Thạch Kiên ra tay với Mặc gia, cũng là hy vọng có thể xuất hiện người chết càng nhiều, trợ hắc bước vào cảnh giới Nhân Vị nhanh hơn.

Hàn Phong giống như một quỷ ảnh, vẫn dừng ở chỗ cách hắc mười mét.

Bất luận hắc xuất hiện ở nơi nào, Hàn Phong vẫn sẽ ở một bên nhìn hắc, sợ hắc xảy ra chuyện gì.

Ở ngoài mười mét, Hàn Phong đang nhìn Thạch Nham, trong ánh mắt đầy nghi hoặc.

Lúc võ đài trường giao chiến đang say sưa, hành động của Thạch Nham có vẻ khá quái lạ, Hàn Phong không biết trong lòng Thạch Nham có suy nghĩ gì hắc cũng không truy vấn, chỉ an phận thủ thường thủ hộ Thạch Nham, sợ hắc sẽ có bất ngờ gì.

Thạch Nham xuyên qua quảng trường Thần Thạch, sẽ dừng lại ở một thi thể cách đó không xa, thi thể này biến hóa tuy rằng quý dị nhưng Hàn Phong lại không để ý, chỉ nghĩ những người đó trúng độc được mệnh tính nào đó, giờ mới phát tác dần dần.

– hắc vốn không nghĩ tới, dị thường thi thể những người đó đều là do Thạch Nham.

“A!”

Sau thiên ngoại thiên thạch cách đó không xa, chợt truyền đến một tiếng rên rỉ đau đớn.

Thạch Nham trong lòng khẽ động, khoe miệng thêm một ý cười kinh hi, lại kích động chạy đi qua.

Phía sau thiên thạch, một gã Võ Giả cảnh giới Tiên Thiên toàn thân cháy đen, thân mình nhúc nhích, dần dần không còn hơi thở.

Người này hiển nhiên bất hạnh bị tia chớp của Mặc Đà bắn trúng, nhưng mà hình như hắn có vũ kỹ hộ thể nào đó, thế nhưng vẫn đi đến nơi này mới chịu không được, cuối cùng từ từ tử vong.

Thạch Nham thần sắc đạm mạc, đứng ở phía sau thiên thạch, cách xa một gã Vô Giả cảnh giới Tiên Thiên kia mười mét nhưng cảm nhận được rõ từng đợt từng đợt tinh khí từ trên người tên đó truyền đến.

Không bao lâu, một gã Vô Giả cũng kia toàn thân khô quắt mà chết, mà Thạch Nham lại thu hoạch được một phần tinh khí.

Hàn Phong giống như quỷ mị, lặng lẽ đứng ở một góc ở ngoài thiên thạch mười mét, nhìn hắn kỳ quái.

“Kỳ quái, có phải có ai âm thầm hạ độc hay không? Vì sao tình trạng chết của nhiều người quỷ dị như vậy?”

Thạch Nham vươn tay ra phía sau lưng nữ nhân thần bí dò xét một lát, lập tức phát hiện lực lượng trong thân thể nữ nhân thần bí này, đang có tốc độ khôi phục khó có thể tưởng tượng được!

Dựa theo chiều hướng này, khi hừng đông chắc là nàng có thể sẽ tỉnh lại.

Tối nay Bắc Minh Thương chắc là sẽ tìm nàng khắp nơi, nhưng mà Bắc Minh Thương khẳng định không thể tưởng được nàng sẽ được giấu giữa thanh lâu.

Qua tối nay, thương thể nữ nhân thần bí này ít nhất có thể khôi phục bảy tám thành, tới lúc đó bất luận chỗ nào của Thiên Vãn thành nàng đều có thể đi.

Không biết Hàn Phong ra sao?

Thạch Nham đột nhiên nghĩ tới Hàn Phong, nếu Hàn Phong phá vây thoát khỏi ngăn cản của Huyết Thủ Độc Long Cốc, tất nhiên sẽ tìm hắn khắp nơi, nếu hắn không phát hiện được tung tích mình, khẳng định sẽ nghĩ hắn bị Lý Hàn cùng Mặc Kỳ liên thủ giết chết.

Dù sao, Hàn Phong cũng không biết thực lực chân chính của hắn, mà Lý Hàn chính là một Vô Giả cảnh giới Nhân Vị!

Hiện tại Thạch Kiên xem hắn trở thành chí bảo của Thạch gia, nếu cảm thấy hắn gặp bất trắc, không biết sẽ làm ra chuyện mất lý trí gì.

Trầm ngâm một chút, Thạch Nham quyết định lập tức rời đi, bằng nhanh nhất tốc độ trở về Thạch gia.

Một bàn tay to còn đặt lên lưng nữ nhân thần bí, chậm rãi di chuyển, cuối cùng đi tới mảnh vải che lấp tuyệt thể dung nhan của nữ nhân thần bí.

Kéo lên một góc mảnh vải, Thạch Nham nhìn đôi môi anh đào của nữ nhân thần bí đã trở nên hồng hào, đột nhiên cười cười, tiến lên chạm vào đôi môi anh đào, không khách khí hôn xuống.

Hương thơm thấm vào ruột gan, từ khóe miệng nữ nhân thần bí lan đến...

Thạch Nham chỉ hít một hơi, đã thấy thần thanh khí sảng, dư vị vẫn còn, cảm giác tuyệt vời như chưa có, thiếu chút nữa lại không chế không được xúc động trong lòng.

Lưu luyến đôi môi, ngẩng đầu, Thạch Nham nhìn nàng thật sâu, lẩm bẩm nói: “Ta cứu cô một mạng, nụ hôn này xem như là thù lao đi.”

Nói xong, Thạch Nham đẩy cửa sổ đang đóng ra, thả người bay vọt xuống.

Thân hình hắn ở trong bóng đêm lắt lư vài cái, ở dưới ánh trăng rất nhanh đã không thấy tung tích.

...

76. Chương 76 - Kiều Hùng

Thượng phòng số ba ở Yên Vũ Lâu, Hạ Tâm Nghiên từ từ tỉnh lại.

Một đôi mắt trong vắt như hồ nước, chứa đầy hoang mang, tầm mắt nàng quét qua trong sương phòng một vòng, cuối cùng rơi xuống tấm chăn hồng trên chiếc giường lớn.

Trong lòng Hạ Tâm Nghiên không khỏi rung mình, đột nhiên từ trên tấm thảm ngồi dậy, hơi chút kinh hoảng nhìn chiếc giường lớn kia.

Trên giường, hai cùng cô nương Yên Vân và Nhu Nhi của Yên Vũ Lâu, ngọc thể nằm ngang dọc, cảnh xuân hiện ra, trong phòng tràn ngập một mùi vị kỳ dị.

Thần sắc trên khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tâm Nghiên liên tục biến đổi, vội vàng kiểm tra thân thể của mình, đợi sau khi phát hiện mình như ngọc không tỳ vết, nàng mới âm thầm thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Nàng cùng Bắc Minh Thương chiến đấu đã bị thương không nhẹ, lúc rơi vào Bích Nguyệt hồ, nàng chỉ kịp nuốt vào một viên Bỏ Thiên Đan.

Bởi vì được hiệu của Bồ Thiên Đan không có thể lập tức phát huy, cho nên lúc nàng chưa kịp đi lên bờ thì đã không chịu nổi ngất đi.

Ký ức trước khi ngất đi, dần dần rõ ràng, nàng chậm rãi nhớ lại Thạch Nham đứng bên bờ...

– đây cũng là ký ức duy nhất của nàng trước khi ngất đi.

Ngay sau đó, Hạ Tâm Nghiên cảm thấy được trên mặt hình như có cái gì, đưa tay lên nàng liền kéo xuống một mảnh vải mà Thạch Nham dùng che khuất hai má tuyệt mỹ của nàng.

Nhìn mảnh vải đầy mùi mồ hôi hôi thối này, Hạ Tâm Nghiên không khỏi nhú mày, trong lòng nghi hoặc càng nhiều.

Rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Hạ Tâm Nghiên đứng lên, dừng ở trước có hai cô nương đã ngủ say trên chiếc giường lớn, trầm ngâm một chút, nàng từ cổ tay áo lấy ra một khăn tay trắng thuần che đi dung nhan của mình, lúc này mới đi đến cửa đẩy nhẹ ra quát nhẹ: “Có người không?”

“Đến đây!” Thanh âm của Tú bà lập tức vang lên.

Không bao lâu, tú bà mang Thạch Nham tiến vào một gian thượng phòng này, cười mỉm chỉ đi tới.

Sau khi vào phòng, tú bà cười ngây ngô liếc mắt xem xét chiếc giường lớn kia, bỗng nhiên kinh hô: “Ồ, vị tiểu thiếu gia kia đâu?”

“Tiểu thiếu gia?” Hạ Tâm Nghiên lông mi nhú lại, dị quang trong hai mắt chợt lóe rồi biến mất, “Nơi này là chỗ nào? Là ai mang ta tới đây?”

“Cô nương, cái gì cô cũng không nhớ sao?”

Tú bà ngẩn ngơ, trên mặt quét đầy son phấn, biểu tình rất cổ quái, nàng nhìn Tâm Nghiên từ trên xuống dưới một lát, bỗng nhiên cười duyên nói: “Cô nương, tiểu thiếu gia kia sẽ không phải ăn xong, lau miệng chạy lấy người chứ? Ha ha, tiểu thiếu gia kia ta cũng không biết là ai, cô tốt nhất không nên tìm ta phiền toái.”

Hạ Tâm Nghiên vẻ mặt lạnh lùng, bàn tay trắng nõn vỗ nhẹ lên cái bàn trong sương phòng.

“Ầm!”

Cái bàn vuông bằng gỗ kia, trong khoảnh khắc vỡ nát, từng mảnh gỗ rơi xuống đất.

Tú bà đột nhiên biến sắc, như sắp phải khóc lên thành tiếng, hoảng sợ hét lên: “Bỏ qua cho ta! Ta không làm gì hết! Cô nương, cô buông tha ta đi!”

“Ta hỏi người nơi này là chỗ nào? Là ai mang ta đến đây?” Hạ Tâm Nghiên mâu trung tràn đầy không kiên nhẫn.

“Chuyện là thế này...”

Tú bà khóc sụt sùi, vẻ mặt hoảng sợ miêu tả chuyện đã qua, liên tục lắc đầu phủ nhận: “Cô nương, thật sự không liên quan đến ta! Cầu người bỏ qua cho ta đi!”

Nàng cứ cho rằng Hạ Tâm Nghiên là bị Thạch Nham cưỡng hiếp, lo lắng Hạ Tâm Nghiên phần nộ sẽ làm ra chuyện gì bất lợi cho nàng, cho nên vẫn cứ khóc lóc cầu xin.

Nghe xong lời tú bà nói, Hạ Tâm Nghiên sửng sờ tại chỗ, ánh mắt cực kỳ cổ quái.

Người nọ rốt cuộc là ai?

Đưa ta đến thanh lâu, còn không cố kỵ ta ở bên cạnh, thế mà lại to gan lớn mật tìm vui hưởng lạc, quả nhiên là quỷ hao sắc!

Hạ Tâm Nghiên đối với dung mạo của mình, có sự tự tin trăm phần trăm!

Đến bây giờ, nàng gặp qua đủ loại nam nhân thèm nhỏ dãi dung mạo nàng, nàng biết rõ dung mạo của mình, có lực hấp dẫn trí mạng cỡ nào với nam nhân.

Chính là bởi vì như thế nàng mới che mặt, để tránh một ít phiền toái không cần thiết.

Người nọ hiển nhiên là tên quỷ cực kỳ háo sắc, điểm này từ việc hắn mang mình vào thanh lâu là có thể nhìn ra, nhưng sao một tên quỷ háo sắc này lại chỉ làm hai nữ thanh lâu son phấn tầm thường, mà không có động thủ với mình?

Vì sao?

Cảm thấy khó hiểu đồng thời trong lòng Hạ Tâm Nghiên còn xuất hiện một tia tức giận bị giấu đi.

Chẳng lẽ ta còn không bằng hai nữ tử thanh lâu sao? Mất hứng bị mù sao?

“Không liên quan đến ta! Thật sự không liên quan đến ta!” Tú bà còn đang khổ sở cầu xin, vừa ồn ào, vừa vụng trộm đánh giá Hạ Tâm Nghiên, thử nói: “Cô nương, tiểu tử kia làm gì cô?”

Hạ Tâm Nghiên ánh mắt lạnh lùng, liếc mắt quét qua tú bà.

Tú bà như rơi vào khe sâu, toàn thân phát lạnh run rẩy, cũng không dám hỏi nhiều nữa.

Hạ Tâm Nghiên sững sốt trong chốc lát, thấy sắc trời dần sáng, cũng theo cửa sổ mà Thạch Nham đi bay ra ngoài.

Trên ngã tư đường lúc sáng sớm, thân hình nàng lác mấy cái, rồi không thấy tung tích.

Tú bà ngơ ngác nhìn thân ảnh nàng rời đi, âm thầm thở một hơi dài nhẹ nhõm, hồi lâu mới lẩm bẩm: “Ta làm tú bà lâu năm như vậy, còn chưa gặp qua nữ nhân có dáng người đẹp như vậy. Tiểu thiếu gia kia thật sự là tích đức đời trước, thế nên mới có thể hưởng cực phẩm nữ nhân tiêu hồn thấu cốt như vậy.”

.....

Bàn Thạch Điện, Thạch gia.

Thạch Kiên nổi trận lôi đình, rít gào nói: “Tìm! Dốc sức tìm cho ta! Mọi người tạm thời không cần quản Mặc gia, nhất định phải tìm được Thạch Nham cho ta! Tìm không ra Thạch Nham, cũng đừng trở về gặp ta!”

Thạch Thiết, Thạch Năng, Hàn Phong một đám cao thủ Thạch gia, một đám cúi đầu, vẻ mặt ảm đạm.

“Gia chủ, đều là lỗi của ta, là ta không bảo vệ tốt Nham thiếu gia.” Hàn Phong cúi thấp đầu, trong ánh mắt đầy âm trầm, “Đan dược của Huyết Thủ chỉ kéo dài một canh giờ, bây giờ dược lực đã hết, ta sẽ xách đầu Huyết Thủ trở về.”

“Huyết Thủ chắc chắn không thể còn sống rời khỏi Thiên Vãn thành!”

Thạch Kiên hai mắt đỏ đậm, đằng đằng sát khí nói: “Nhưng mà tạm thời không cần quản Huyết Thủ, Thạch Nham vẫn quan trọng hơn! Tất cả mọi người đi đến chỗ đó, cho dù là đào tung Thiên Vãn thành lên ba mét, cũng phải tìm ra Thạch Nham cho ta! Thạch Nham trên người còn có một loại Vô Hồn khác, hẳn tuyệt không sẽ dễ dàng chết như vậy, đều toàn lực tìm kiếm cho ta!”

“Còn có một loại Vô Hồn khác?”

Hai người Thạch Thiết, Thạch Năng có vẻ mặt kinh hãi, mãi đến giờ phút này hai người bọn họ mới biết được vì sao Thạch Kiên sẽ nổi giận lôi đình.

Song Vô Hồn chính là trong vạn người không có một, gần như mỗi một Vô Giả có Song Vô Hồn, tương lai đều sẽ trở thành kiêu hùng một phương!

— đây cũng là nguyên do mà Bắc Minh Thương an bài hai người Âm Khuê cùng Cừu Sơn cho Bắc Minh Sách.

Một đệ tử gia tộc có Song Vô Hồn nếu không có gì bất ngờ, tương lai khẳng định là người chấp chương gia tộc tương lai, tất nhiên có thể làm một gia tộc tiến xa hơn.

Một nhân vật như vậy, nếu như đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, đối với một cái gia tộc mà nói chính là đã kích đau đớn nhất!

“Đại ca, ta tự mình đi tìm!” Thạch Thiết cũng biết được tính nghiêm trọng của sự việc, sắc mặt trầm xuống, sắp rời khỏi Bàn Thạch Điện.

“Gia chủ, Nham thiếu gia đã trở lại.”

Nhưng vào lúc này, Hàn Chung thỉnh linh xông ra, hưng phấn nói: “Nham thiếu gia không có chuyện gì, lập tức sẽ vào Bàn Thạch Điện.”

“Ha ha ha!”

Thạch Kiên ngửa mặt lên trời cười to, sắc mặt từ cơn thịnh nộ lại biến thành trời quang sáng sủa, “Ta biết kia tiểu tử sẽ không sao! Các người xem, không phải đã bình yên đã trở lại sao?”

Đám người Thạch Thiết sắc mặt cổ quái, thầm nghĩ: “Không biết vừa rồi là ai hoang mang lo sợ, so với cha mẹ đã chết còn kinh hoảng hơn chứ.”

Không bao lâu, Thạch Nham vẽ mặt tự nhiên đi vào Bàn Thạch Điện, sau khi tiến vào, liền nói thẳng: “Mặc Kỳ cùng Lý Hàn đã chết.”

“Người giết hai người bọn họ sao?” Thạch Thiết ngẩn ngơ, nhìn Thạch Nham không thể tin được, cả kinh nói: “Lý Hàn chính là Võ Giả cảnh giới Nhân Vị đó! Người có thể giết được hắn sao?”

“Trong chiến đấu, ta đột nhiên tiến vào cảnh giới Nhân Vị, sau đó chuyện lập tức đơn giản.” Thạch Nham lạnh nhạt cười nói.

Lời này vừa nói ra, rất nhiều cao thủ Thạch gia bên trong Bàn Thạch Điện, một đám đờ như cây cơ, há to miệng, nhìn Thạch Nham cực kỳ cổ quái.

Thạch Kiên sững sốt một lát, đột nhiên bay đến bên cạnh hắn, cầm lấy cánh tay Thạch Nham dò xét một hồi, đột nhiên lại cuống tiểu ha ha: “Ông trời lần này thật không có bạc đãi Thạch gia ta! Ta đã biết tiểu tử này là một mầm tốt! Tốt lắm tốt lắm! Mười bảy tuổi, cảnh giới Nhân Vị! Không uống phí ta khổ tâm bồi dưỡng người! Tương lai tất là một thế hệ kieu hùng!”

“Mặc Đà đâu?” Thạch Nham nhíu mày hỏi.

“Trọng thương! Lại dùng Huyết Độn Chi Thuật trốn trở về Mặc gia, ba năm cũng mơ tưởng khôi phục lại! Bây giờ chắc là ở Mặc gia làm con rùa đen rút đầu, phỏng chừng trong thời gian ngắn không dám rời đi Mặc gia.” Thạch Thiết hừ lạnh một tiếng, còn có chút tức giận bất bình nói: “Nếu hai tên Phiêu Miểu Các tiếp tục truy kích, Mặc Đà muốn trốn cũng trốn không thoát, thật sự là đáng tiếc không có thể diệt được Mặc Đà.”

“Cũng không tệ rồi. Lần này Mặc Đà trọng thương, Mặc Chiến cùng Mặc Kỳ cũng đều bị giết, Mặc gia còn có rất nhiều hảo thủ chết thảm, từ hôm nay trở đi Mặc gia không còn có tư cách tranh hùng với Thạch gia chúng ta! Hừ, bây giờ là lúc chúng ta tận lực mở rộng chiến quả! Cha, chúng ta có phải nên toàn diện động thủ hay không?” Thạch Năng nói.

“Truyền lời của ta, cao thủ các đại thành từ giờ trở đi lập tức công kích cứ điểm của Mặc gia! Khu vực Thiên Vãn thành cũng lập tức xuất kích, ngoại trừ đại bản doanh Mặc gia tạm thời không đụng, còn lại đánh thật mạnh cho ta!” Thạch Kiên hét to nói.

.....

Tả gia.

Trong mật thất, Xích Tiêu vẽ mặt chặt vật, khóe miệng đầy cười khổ.

Tả Hư uống trà, cũng vẽ mặt bất đắc dĩ, thở dài nói: “Quên đi, ai biết nha đầu kia lại có thực lực cảnh giới Thiên Vị, xem ra phải nghĩ biện pháp khác.”

“Cảnh giới chân thật của nha đầu kia chắc là ở cảnh giới Bách Kiếp tam trùng thiên, nhưng mà Võ Hồn của nàng cực kỳ quái dị, hình như có thể mượn lực lượng của kiếp trước, trong thời gian ngắn đưa cảnh giới

trực tiếp bước vào cảnh giới Thiên Vị, vô cùng đáng sợ! Loại Vô Hồn này, ở khu vực chúng ta còn chưa có xuất hiện, xem ra Vô Tận hải bên kia đích thực thần kỳ.”

Xích Tiêu vẻ mặt bình tĩnh, lại bắt đầu dĩ thử dãi: “Nha đầu kia có thể ở nháy mắt đem thực lực tăng lên tới cảnh giới Thiên Vị, cơ bản Thiên Vẫn thành đã không ai có thể dễ dàng cướp đi tàn đồ từ trong tay nàng. Tuy rằng ta không sợ nàng, nhưng là không muốn lưỡng bại câu thương với nàng, nếu vậy ta thân phận tất nhiên sẽ bại lộ, lão hồ ly Bắc Minh Thương kia khẳng định sẽ nhận ra.”

“Hy vọng Phiêu Miểu Các không biết là chúng ta làm, bằng không chuyện này thật đúng là phiền phức.” Tả Hư thở dài.

“Thạch gia bên kia, phải nói như thế nào?” Xích Tiêu trầm ngâm một chút, đột nhiên hỏi nói.

“Ta sẽ nói cho Thạch Kiên, chờ trận này qua đi ta sẽ phái người đi Phiêu Miểu Các, hy vọng có thể hợp tác. Ài, nha đầu kia thế mà lại có thể nháy mắt tiến vào cảnh giới Thiên Vị, xem ra cũng chỉ có thể như vậy.”

“Ừm, chỉ có thể như vậy, hy vọng nha đầu kia đừng ghi hận ta. Ài, xuống tay với một tiểu nha đầu, ta vẫn cảm thấy có chút áy náy bất an.”

...

77. Chương 77 - Trùng Kích!

Hai gã cự hán như tháp sắt kia đã sớm chờ ở Phiêu Miểu Các, thấy nàng trở về hai người vội vàng đi lên, đồng thanh lo lắng nói: “Tiểu thư không sao chứ?”

Lắc lắc đầu, Hạ Tâm Nghiên nói: “Không có việc gì, Bồ Thiên Đan của Dương gia không hổ là kỳ dược của Vô Tận hải, bây giờ ta đã không còn đáng ngại.”

Phiêu Miểu Các chiếm diện tích rất rộng, các loại lầu cao có hơn mười tòa, lúc này tuy rằng sập vài tòa nhưng vẫn không ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của Phiêu Miểu Các.

Đi vào trên một tòa tự bảo lâu cao nhất của Phiêu Miểu Các, Hạ Tâm Nghiên ngồi xuống tầng chín tầng cao nhất.

Khố Lạc khom mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bắc Minh Thương cũng dám đả thương tiểu thư, tiểu thư chuẩn bị đối phó Bắc Minh gia thế nào?”

“Tạm thời không cần lo Bắc Minh gia.”

Hạ Tâm Nghiên vẻ mặt lạnh nhạt, “Một chuyện này ta đến đây, chỉ vì bảo đồ ‘Thiên Môn’, Bắc Minh gia không phải mục đích của ta. Bắc Minh Thương có tu vi cảnh giới Thiên Vị, mà cảnh giới chân chính của ta dù sao chỉ có Bách Kiếp tam trùng thiên, vận dụng ‘Luân Hồi Vô Hồn’ cũng chỉ có thể miễn cưỡng đấu với hán một trận. Qua lần này, nếu Bắc Minh Thương thức thời chắc sẽ không dám làm gì với Phiêu Miểu Các chúng ta. Nếu không, chờ Tu La vương Tiêu Hàn Y đến, ta lập tức khiến Bắc Minh Thương trả giá đắt!”

“Tiểu thư, lần này một gã Thiên Vị cường giả tới đây, chắc... chắc là không phải Mặc gia, nếu Mặc gia có Thiên Vị cường giả, cũng sẽ không mặc cho Thạch gia khi dễ.” Khố Lạc do dự một chút, mới ngập ngừng nói.

“Ta biết không phải người Mặc gia.” Bất ngờ Hạ Tâm Nghiên lại gật gật đầu, đồng ý với phán đoán của Khố Lạc.

“Vậy tiểu thư vì sao đánh Mặc gia?” Khố Lạc sửng sốt, vẻ mặt nghi hoặc.

“Không đánh Mặc gia, chúng ta làm sao có thể hợp tác với người thật sự có được bảo đồ?” Hạ Tâm Nghiên khẽ cười cười, “Chúng ta vẫn phải tìm sơn dương thể tội, bằng không Phiêu Miểu Các xảy ra chuyện lớn như vậy, chúng ta còn bảo trì trăm mặc người khác không phải sẽ khi ta Phiêu Miểu Các dễ bắt nạt?”

“Ý của tiểu thư muốn dời đi tầm mắt của mọi người?” Khố Lạc ánh mắt sáng lên, lập tức biết rõ ý đồ thật sự của nàng.

“Ừm, bảo mọi người giám sát Mặc gia, chúng ta mới hợp tác được với đối phương lặng lẽ đi thăm dò Thiên Môn, Thiên Văn thành rối loạn thì chúng ta còn có thể sớm hoàn thành chuyện này.” Hạ Tâm Nghiên gật đầu, thản nhiên nói: “Thiên Vị cường giả đến đây, trên người có một loại Võ Hồn kỳ lạ có thể hình thành sương mù. Tuy rằng hắn không có thật sự vận dụng Võ Hồn, nhưng ta biết đặc tính Võ Hồn của hắn, người có biết một Thiên Vị cường giả mà Võ Hồn trên người loại này không?”

“Xích Tiêu!”

Khổ Lạc không có chút do dự lập tức trả lời, cả kinh nói: “Xích Tiêu chính là Thiên Vị cường giả của Vân Vụ sơn mạch, thân thiết với Tả gia. Thật không ngờ, lần này lại là Tả gia xuất thủ? Không thể a? Chẳng lẽ nửa phần tàn đồ kia lại ở trong tay Tả gia?”

“Không sai đâu.” Hạ Tâm Nghiên trầm ngâm một chút, đột nhiên nói: “Việc này không nên chậm trễ, ta tự mình đi một chuyến đến Tả gia, sớm định chuyện này để tránh phức tạp.”

“Tiểu thư, nếu không để ta đi?”

“Không sao, Xích Tiêu kia biết bắt không được ta, Tả gia sẽ không làm bậy đâu.”

Hạ Tâm Nghiên chỉ nán lại ở Phiêu Miểu Các một chốc, chờ sau khi nàng biết rõ kẻ đột kích là ai, lại lập tức một mình lặng lẽ rời đi.

.....

Tả gia.

Hai người Tả Hư cùng Xích Tiêu còn đang thương nghị trong mật thất.

“Coong coong!”

Trên vách tường trong mật thất trung, đột nhiên truyền đến tiếng gõ lạnh lạnh.

Tả Hư sửng sốt, đến gần một ống trúc chỗ vách tường mật thất, hỏi: “Chuyện gì?”

“Nữ nhân đội nón vành của Phiêu Miểu Các đến đây, nói muốn bái kiến gia chủ.”

“Là nha đầu kia!” Xích Tiêu lập tức cả kinh kêu lên.

Khuôn mặt Tả Hư liên tục biến đổi, thông thả bước đi trong mật thất, hồi lâu mới nhíu mày nói: “Chẳng lẽ Phiêu Miểu Các đã biết là chúng ta hạ thủ? Cũng không đúng? Nếu biết chính xác là chúng ta làm, vì sao còn muốn xuống tay với Mặc gia, kỳ lạ kỳ lạ quá.”

“Người đi ra ngoài gặp nàng đi, ta sẽ không ra ngoài.” Xích Tiêu do dự một chút, mới nói: “Xem nàng muốn làm gì.”

“Ừm.”

.....

Phòng khách bí mật của Tả gia, Tả Hư về mặt tự nhiên ngồi ở đó, nhìn Hạ Tâm Nghiên đầu đội nón vành, mỉm cười nói: “Không biết cô nương xưng hô thế nào?”

“Hạ Tâm Nghiên.”

“Hạ tiểu thư, không biết cô tới Tả gia chúng ta, có chuyện gì sao? Thời gian gần đây, Tả gia ta hình như tựa hồ không có có nợ nần tranh cãi với Phiêu Miểu Các mà?”

“Người tên Xích Tiêu đâu?” Hạ Tâm Nghiên lắc lắc đầu, tùy ý hỏi.

Tả Hư sắc mặt khẽ biến, rất nhanh đã bình tĩnh lại, nghi hoặc nói: “Hạ tiểu thư sao nói vậy? Xích Tiêu vẫn luôn tu luyện ở Vân Vụ sơn mạch, chẳng lẽ Hạ tiểu thư biết hắn?”

“Hôm qua mới chiến một trận, ấn tượng tự nhiên khắc sâu.” Hạ Tâm Nghiên tự nhiên ngồi xuống, chậm rãi ẩm trà.

Tả Hư biểu tình biến đổi liên tục, tươi cười có chút miễn cưỡng, “Hạ tiểu thư, không phải cô hiểu lầm rồi chứ? Ngày hôm qua xuống tay với Phiêu Miểu Các, không phải người Mặc gia sao?”

“Tả gia chủ, hôm nay ta đến đây không phải vì tìm các người tính sổ.” Trong đôi mắt của Hạ Tâm Nghiên có chút không kiên nhẫn, nói: “Ngược lại, là ta thành tâm đến nói chuyện hợp tác.”

Nói xong, Hạ Tâm Nghiên từ ngực lấy ra nửa phần bảo đồ màu vàng tối, trực tiếp đặt ở giữa nàng cùng Tả Hư, thản nhiên nói: “Nửa phần bảo đồ này ngay đây, nếu Tả gia chính là người dứt khoát, không cần che giấu giấu. Chúng ta trực tiếp hợp lại hai phần bảo đồ, chỉ cần biết rõ vị trí của ‘Thiên Môn’ là có thể lập tức lên đường. Tả gia chủ, không nên lãng phí thời gian của mọi người! Lúc này tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào Mặc gia, chúng ta đúng lúc có thể nhân cơ hội tìm kiếm Thiên Môn, Tả gia chủ nghĩ sao?”

Hạ Tâm Nghiên khí thế bức người, vốn không có để Tả Hư đứng đầu một nhà vào trong mắt, mục đích rất rõ ràng – nàng chính là vì nửa phần bảo đồ khác mà đến!

Tả Hư có chút không đánh giá được tâm tư của Hạ Tâm Nghiên, không biết nàng là thật sự muốn hợp tác, hay là muốn thử rồi ra tay đối phó Tả gia.

Bởi vì Hạ Tâm Nghiên có tu vi cảnh giới Thiên Vị, Tả Hư cũng không dám mở miệng lung tung, suy nghĩ trong đầu lóe lên như ánh chớp, vẫn đang suy nghĩ rất nhanh.

“Tả gia chủ, con người ta làm việc không thích lề mề, cũng không thích lúc làm việc xen lẫn ân oán cá nhân. Xích Tiêu coi như là thức thời, phát hiện ta có tu vi cảnh giới Thiên Vị thì lập tức bỏ chạy, ta cùng hắn không ai bị thương cho nên cũng chưa nói tới có cừu hận gì. Ta đến, chỉ vì bảo đồ! Không có ý hỏi tội! Ta nói đủ mà rõ rồi chứ?”

Hạ Tâm Nghiên lông mi nhú lại, lạnh lùng nhìn Tả Hư, càng lúc càng không kiên nhẫn.

Tả Hư sắc mặt lại biến đổi liên tục, suy nghĩ cặn kẽ hồi lâu, hơi cảm thấy Hạ Tâm Nghiên đích thực không giống như là đến khởi binh hỏi tội, lại trầm ngâm một lát, hắn mới cắn răng nói: “Nửa phần bảo đồ kia không ở trên tay ta.”

“Vậy ở trên tay ai?” Hạ Tâm Nghiên ánh mắt sáng lên.

“Ở trên người Thạch Kiên.”

“Vậy ta không có gì nói với ngươi, ta đi tìm Thạch Kiên.” Hạ Tâm Nghiên thu lại nửa phần bảo đồ trên bàn, thân hình cũng theo đó đứng lên, thản nhiên nói: “Tả gia chủ, hôm nay đã quấy rầy, cáo từ.”

“Ta và ngươi cùng đi thôi!”

Tả Hư cũng vội vàng đứng lên, thầm nghĩ trong lòng: “Nha đầu ngươi thật sự là giỏi lắm, vừa nghe ta nói không có bảo đồ, thái độ lập tức đại biến, quả nhiên không hổ là chủ nhân Phiêu Miểu Các là một con buôn điển hình!

“Có quan hệ với ngươi sao?” Hạ Tâm Nghiên kinh ngạc.

Tả Hư sắc mặt có chút khó coi, hừ hừ, mới nói: “Ta cùng Thạch Kiên là một! Chuyện thăm dò ‘Thiên Môn’, Tả gia ta cũng có một phần, ngươi nói có liên quan gì đến ta không?”

“Sao, vậy cùng đi thôi.” Hạ Tâm Nghiên tùy ý nói.

“Chờ một chút, ta gọi thêm một người.” Tả Hư hướng Tả Thi miễn cưỡng cười cười, ngượng ngùng nói: “Xích Tiêu cũng phải đi qua, cái này, ngươi đã nói không ngại đúng không?”

“Ừa, ta không ngại, thêm Xích Tiêu ngược lại càng bảo đảm một ít.”

.....

Tầng ba thạch lâu riêng của Thạch Nham, Thạch gia.

Thạch Nham vẻ mặt nghiêm túc đang khoanh chân ngồi dưới đất, nín thở ngưng thần, có thể cảm nhận rõ thiên địa nguyên khí phân tán trong không khí.

Tĩnh tâm, nhắm chặt hai mắt, Thạch Nham vận chuyển Tĩnh Nguyên.

Liên tục tuần hoàn bảy đại chu thiên xong, thần sắc trên mặt hắn, bỗng nhiên dữ tợn!

Tinh Nguyên hùng hậu trong thân thể, giống như nước sông vỡ đê, đột nhiên tuôn ra chảy về phía cánh tay trái của hắn.

Tinh Nguyên như con ngựa hoang thoát dây cương, ở trong cánh tay trái hắn điên cuồng đột phá tiến ra, cánh tay trái hắn run nhẹ lên, sắc mặt cũng thoáng hiện mồ hôi.

“Gừ!”

Thạch Nham đột nhiên quát lên một tiếng, Tinh Nguyên cuộn cuộn mạnh mẽ chảy xuống cổ tay trái, một đường tiến nhanh điên cuồng nhắm về phía ngón áp út.

“Xuy xuy xuy!”

Tinh Nguyên như kiếm mang, từ trên ngón áp út tay trái hắn bắn mạnh ra!

Tinh Nguyên cuồng mãnh vô cùng, phát ra ánh sáng trắng chói lọi, lại một lần nữa đánh sâu vào vách chắn trong Huyết Văn giới.

Thạch Nham vẻ mặt dữ tợn, sắc mặt hiện ra màu đỏ quý dị, tập trung chú ý hơn hết!

“Phốc!”

Tiếng vang lạnh lạnh, bỗng từ bên trong Huyết Văn giới truyền đến.

Huyết Văn giới phút chốc bỗng hồng quang đại thịnh, ánh sáng kỳ dị như ánh nắng bắn ra bốn phía, chiếu rọi tầng ba thạch lâu sáng rực rỡ.

Một dao động kỳ dị, lấy thạch lâu làm trung tâm, đột nhiên dập dờn phân tán ra bốn phương tám hướng.

...

78. Chương 78 - Chiến Ma Truyền Thừa

Bầu trời u tối, đám mây màu xám vô cùng vô tận, giống như đại dương tràn ngập ở trên hư không.

Nhìn không đến bờ bến, thấy không tới điểm cuối.

Đây là một không gian kỳ diệu không biết rộng lớn đến cỡ nào.

Trong không gian này, một cự nhân chọc trời tướng mạo dữ tợn, thân cao vạn trượng, đỉnh đầu đội trời, chân đạp mặt đất, sừng sững giữa thiên địa, tựa như đã đứng hàng tỉ năm, vĩnh viễn bất động.

Một luồng khí tức viễn cổ Hồng Hoang thương lão, bỗng từ trên người cự nhân cao vạn trượng này truyền ra!

Rất nhiều luồng hào quang sáng chói, đột nhiên từ bên trong huyết đạo toàn thân hắn bắn ra!

Huyết đạo toàn thân hắn giống như ngôi sao trên trời, chậm rãi chuyển động theo quỹ tích thiên địa, bên trong mỗi một huyết đạo đều ẩn chứa lực lượng hủy thiên diệt địa, mỗi một huyết đạo đều giống như tự hình thành một giới, mơ hồ có thể nghe được tiếng hàng tỉ sinh linh khóc lóc rên rỉ.

Không gian không có giới hạn, khắp nơi đều có thi sơn cốt hải, mặt đất bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ tươi, các loại thi cốt kỳ lạ cổ quái không chỗ nào không có.

Có ít thi cốt như cao lớn như tòa núi nhỏ, cũng không biết là xương cốt loại sinh vật nào.

Chính giữa thi sơn cốt hải, xen lẫn một đồng sinh vật tướng mạo kỳ dị, những sinh vật đó có ba đầu sáu tay, có có được thân thể thần long, có ba con mắt dài, có lân giáp khắp thân...

Tất cả bọn họ đều quỷ xương, đầu cúi sâu xuống mặt đất màu đỏ tươi, hướng tới cự nhân chọc trời kia quỷ bá, giống như đó là Chân Thần duy nhất bọn họ tín ngưỡng!

Cổ thần tướng mạo dữ tợn, trong con mắt đột nhiên kỳ quang rạng rỡ!

Hào quang con mắt phải hắt bắn ra bốn phía, giống như một mặt trời chói mắt, mang đến cho chúng sinh ánh sáng cùng sinh cơ cho chúng sinh, mang đến hy vọng cho thế gian.

Mà con mắt trái hắt lại tối đen như hắc động, ẩn chứa hắc ám vô cùng vô tận, tràn đầy lực lượng tiêu cực hủy diệt, giết chóc, tử vong, điên cuồng, oán hận.

Trong con mắt trái của hắn, chỉ có thể nhìn thấy một mặt đen tối nhất của nhân tính.

Một con mắt tràn trề sinh cơ, một con mắt chứa đầy tử khí, cổ thần hùng vĩ đứng ở giữa thiên địa, hình như vẫn chờ cái gì.

Đột nhiên, hai mắt cổ thần này bỗng nhìn về phía Thạch Nham.

Một lực lượng thần bí thẳng đến tâm linh, lập tức tiếp nối hắt với Thạch Nham.

Trong không gian kỳ dị, bỗng nhiên truyền ra tiếng tru hỷ thiên diệt địa của cổ thần.

Chỉ thấy trong hai mắt hắt có vô số phù hiệu kỳ dị tỏa sáng, đột nhiên bay ra toàn bộ chảy nhanh vào thân thể hư hóa của Thạch Nham, khiến cho mỗi một huyết đạo trong thân thể Thạch Nham cũng theo đó mà sáng lên như ngôi sao.

Đau đớn như tê tâm liệt phế, từ bên trong mỗi một huyết đạo toàn thân bộc phát ra, Thạch Nham đầu đau đớn như búa bổ, bỗng nhiên bừng tỉnh.

Vẫn là tầng ba thạch lâu, Huyết Văn giới trên ngón áp út tay trái hắn, hồng quang kỳ dị dần dần ảm đạm, hắn vẫn khoan chân ngồi tại chỗ, vẻ mặt hoảng hốt.

Nếu là có người ngoài đến đây, sẽ phát hiện hai mắt trái phải của hắn, ở chỗ sâu trong đồng tử có nhiều điểm dị quang liên tục lóe ra, dị quang này giống như một đám phù hiệu nhỏ bé, liên tục ẩn hiện ở sâu trong đồng tử mắt hắn.

.....

Ba người Hạ Tâm Nghiên, Xích Tiêu, Tả Hư, cùng nhau đi vào đình viện phía sau Thạch gia.

Ba người đồng thời sắc mặt ngẩn ngơ, đột nhiên kinh ngạc nhìn một tòa thạch lâu ngoài năm trăm mét, trên mặt đồng thời hiện lên biểu tình kinh ngạc.

“Nơi đó, có một lực lượng kỳ dị dập dờn tản ra, lực lượng kỳ dị này dường như... cực kỳ cổ xưa, giống như đến từ chính Hồng Hoang thượng cổ.” Hạ Tâm Nghiên thở nhẹ một hơi, trong đôi mắt trên khăn che mặt chứa đầy kinh ngạc, “Loại lực lượng cổ xưa này, phải... phải không nên xuất hiện ở trong này mới đúng.”

Xích Tiêu cũng có vẻ mặt quái dị, kinh ngạc nhìn thạch lâu kia, lẩm bẩm nói: “Không biết vì sao, lực lượng kia khiến Võ Hồn thân thể ta, đều bị rung động một lúc. Kỳ quái, thật sự là kỳ quái, có lực lượng gì có thể dẫn tới Võ Hồn cộng minh chứ?”

Hạ Tâm Nghiên lắc lắc đầu, trầm ngâm một chút, mới hỏi nói: “Tả gia chủ, thạch lâu đó có phải là nơi của Thạch Kiên không? Xem ra ta đã thật sự là coi thường hắn, người này có chút vượt ra ngoài dự đoán của ta...”

“Không, không phải!” Tả Hư liên tục lắc đầu, cổ quái nói: “Thạch lâu kia, là chỗ ở của Thạch Nham cháu Thạch Kiên, tiểu tử Thạch Nham kia thích nghiên cứu một ít cổ văn cổ tích, là... tiểu tử cực kỳ cổ quái.”

“Thạch Nham...” Hạ Tâm Nghiên âm thầm niệm tên này trong lòng một lần, trong đôi mắt hiện ra một tia kinh ngạc, gật gật đầu, nói: “Chúng ta vẫn cứ đi gặp Thạch gia chủ thôi.”

“Ừm.”

.....

Trong mật thất, hai huynh đệ Thạch Kiên, Thạch Thiết đang ở thương thảo làm thế nào đối phó Mặc gia, cũng đều lần lượt nhận ra động tĩnh đến từ trong chính gia tộc.

Thạch Kiên sắc mặt khê biến, kinh quát: “Động tĩnh kỳ dị này, giống như đến từ chính thạch lâu của tiểu tử Thạch Nham kia!”

Động tĩnh trong thạch lâu của Thạch Nham, khiến cho cao thủ tu vi đạt tới cảnh giới nhất định, đều mơ hồ nhận ra.

Sau khi kinh quát một tiếng, Thạch Kiên vội vàng đẩy ra cửa đá mật thất, đi nhanh ra ngoài.

Thạch Thiết cũng vội vàng đuổi kịp.

Hai người từ trong mật thất đi ra, phóng thẳng tới hướng thạch lâu của Thạch Nham.

Nhưng mà, hai người còn chưa đi đến thạch lâu của Thạch Nham, thì đã thấy được ba người Tả Hư, Xích Tiêu cùng Hạ Tâm Nghiên.

Thạch Kiên vẻ mặt ngần ngại, sắc mặt có hơi chút quái dị, nửa chừng ngừng lại, từ xa quát: “Tả lão đệ, sao sáng sớm đã tới rồi?”

Hắn liếc mắt là nhận ra Hạ Tâm Nghiên, trong lòng có chút bất an, cũng giống như Tả Hư, hắn cũng có chút chột dạ, nghĩ đến Hạ Tâm Nghiên là tới khởi binh vẫn tội.

“Lão ca, chúng ta tìm chỗ yên lặng nói chuyện đi.”

Tả Hư đầu tiên là cười khở một tiếng, sau đó mới chỉ vào Hạ Tâm Nghiên, giới thiệu nói: “Đây là chủ nhân hậu trường của Phiêu Miểu Các – Hạ Tâm Nghiên tiểu thư, nàng tìm người có chuyện trao đổi.”

Thạch Kiên sửng sốt do dự một chút, đánh mất ý niệm đi thạch lâu của Thạch Nham nhìn xem, gật đầu nói: “Đi theo ta.”

Không bao lâu, hai người Thạch Kiên, Thạch Thiết, liền mang theo ba người Hạ Tâm Nghiên đi tới Bàn Thạch Điện.

Sau khi ngồi xuống trong Bàn Thạch Điện, Tả Hư ho nhẹ một tiếng, đã nói ra ý đồ của Hạ Tâm Nghiên.

“Hợp tác?”

Thạch Kiên âm thầm thở một hơi dài nhẹ nhõm, suy nghĩ một lát mới cười gật đầu: “Vây thật sự là cầu còn không được. Bảo đồ chỉ có đầy đủ nguyên vẹn, mới có thể có được vị trí của Thiên Môn, Thạch gia ta vốn cũng không có ý độc chiếm, Hạ tiểu thư có thể bất kể hiềm khích trước đó, thật sự là người làm đại sự.”

“Ừm.” Hạ Tâm Nghiên rất dứt khoát, trực tiếp lấy ra nửa phần tàn đồ kia của nàng, đặt ở trên bàn đá trước mặt, thản nhiên nói: “Thạch gia chủ, có thể lấy ra một phần kia của người.”

Thạch Kiên nhìn Tả Hư, thấy Tả Hư nhẹ nhàng gật đầu, hắn mới lấy ra một phần tàn đồ khác, cũng đặt tàn đồ kia lên bàn đá, thử cùng chấp lại nửa phần tàn đồ khác.

Một ánh sáng vàng kỳ dị, đột nhiên từ chỗ hai tàn đồ nối liền lấp lánh.

Ánh sáng vàng hình như có độ dính quỳ dị, thế nhưng gắn hai phần tàn đồ thành một tấm hoàn mỹ, ngay cả một đường nối cũng nhìn không ra.

Ánh sáng vàng rạng rỡ, lại từ trên bảo đồ đầy đủ lấp lánh lên.

Trên bảo đồ màu vàng tối, từng nét vẽ phát họa, giống như từng con giun sống lại uốn eo trên bảo đồ.

Hình vẽ ban đầu trên bảo đồ, dần dần xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bảo đồ từ mơ hồ dần dần rõ ràng, không bao lâu từ phía trên hiện ra một sơn cốc trông rất sống động.

Trong sơn cốc âm khí lượn lờ kỳ dị, ngoài sơn cốc đầy đầm màu xanh trải rộng, trong đầm lầy xuất hiện bọt nước đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bốn người Thạch Kiên, Thạch Thiết, Tả Hư, Xích Tiêu, đều có vẻ mặt kinh ngạc, có vẻ rất là ngạc nhiên.

Chỉ có Hạ Tâm Nghiên vẻ mặt không thay đổi, thản nhiên nói: “Bốn vị, ta đối với nơi này của các người không quen thuộc, bức tranh này tuy rằng rất rõ ràng, nhưng ta lại không nhận ra đây là nơi nào, các người biết không?”

“Tuyệt Âm Cốc, Tử Tịch đầm lầy!”

Xích Tiêu biểu tình liên tục biến đổi, một lát sau mới trầm quất: “Sẽ không sai! Tuyệt đối là Tuyệt Âm Cốc! Nơi đó vốn chính là một chỗ thần bí nhất của Tử Tịch đầm lầy, thiên địa âm khí rất nặng, hơn nữa thai nghén ra rất nhiều kỳ trân âm tính quý hiếm.”

“Nhận ra là được rồi.” Hạ Tâm Nghiên gật gật đầu, “Nói như vậy, chúng ta là có thể bắt tay chuẩn bị đi Tuyệt Âm Cốc. Việc này không nên chậm trễ, ta sẽ an bài Phiêu Miểu Các một chút, lập tức chuẩn bị xuất phát.”

“Tuyệt Âm Cốc chính là nơi Cửu đầu thiên xà chiếm cứ?” Tả Hư hít sâu một hơi, hướng Xích Tiêu bên cạnh hỏi.

Thạch Kiên biến sắc.

Xích Tiêu chậm rãi gật đầu, “Không sai, Cửu đầu thiên xà ngay tại trong Tuyệt Âm Cốc trung, xem ra một chuyến này sẽ không được thuận lợi.”

“Cửu đầu thiên xà?” Hạ Tâm Nghiên vẫn bình tĩnh như trước, “Nghe tên, chắc là một loại yêu thú lợi hại?”

“Là yêu thú cấp bảy!” Xích Tiêu nói.

Hạ Tâm Nghiên lông mi nhú lại, gật gật đầu, “Xem ra đích thực có chút phiền toái, nhưng mà đừng lo thất cấp yêu thú cũng chỉ là tương đương với Võ Giả cảnh giới Thiên Vị, người và ta hai người liên thủ, nên cũng không cần sợ nó.”

“Cửu đầu thiên xà đích thực là yêu thú cấp bảy. Nhưng mà, nó lại là một loại cực kỳ lợi hại trong yêu thú cấp bảy, nó có chín cái đầu mỗi một đầu đều có được trí tuệ, hơn nữa có lực công kích cực mạnh, ta tình nguyện trêu chọc ba yêu thú cấp bảy bình thường, cũng không muốn chống lại nó. Ài, ta muốn về Vân Vụ sơn mạch một chuyến, phải mang theo mấy thứ bí bảo để phòng bất trắc.” Xích Tiêu thở dài.

“Bảo đồ các người giữ đi, một tháng sau gặp lại ở cửa Tử Tịch đầm lầy.”

Hạ Tâm Nghiên rất dứt khoát, trực tiếp đứng lên thản nhiên nói: “Hy vọng các người không nên đến muộn, ta không có nhiều thời gian có thể lãng phí.” Nói xong, Hạ Tâm Nghiên thân hình nhẹ nhàng đi ra ngoài.

“Lão ca, làm sao bây giờ?” Tả Hư cười khổ, “Hiện tại Thiên Vãn thành loạn thành một đồng, Thạch gia cùng Mặc gia các người lại ở thời khắc mấu chốt, người có thể rút ra thân ra sao?”

“Khó.”

Thạch Kiên lắc lắc đầu, trầm ngâm một chút, nói: “Có Xích Tiêu tiên sinh, ta đi hay không đi cũng không quan trọng, ta sẽ an bài người khác. Ừm, Tiểu tử Thạch Nham này thích xông loạn, lần này để cho hắn đi theo Xích Tiêu tiên sinh?”

Thạch Kiên nhìn Xích Tiêu.

“Ừm.” Xích Tiêu nhẹ nhàng gật đầu.

“Ta tạm thời cũng không thể rời đi Thiên Vãn thành, bằng không nhất định Bắc Minh Thương sẽ nghi ngờ. Như vậy đi, ta để Tiểu Thi đi theo, mặt khác an bài hai gã cung phụng gia tộc cùng đi, chuyện này không nhất định phải nhiều người mà là phải bí ẩn.” Tả Hư trầm ngâm một chút, cũng đồng ý quyết định của Thạch Kiên.

“Thạch gia chủ, ta muốn về Vân Vụ sơn mạch trước, một tháng sau ta sẽ đúng lúc đi tới Tử Tịch đầm lầy. Người của người không cần đi theo ta, để cho bọn họ cùng Tiểu Thi đi đến Tử Tịch đầm lầy, ta đơn độc một mình tốc độ cũng nhanh hơn.” Xích Tiêu nói.

“Được, ta sẽ để Hàn Phong đi theo tên hồn dẫn Thạch Nham kia, cùng Tả Thi lặng lẽ rời đi. Một tháng, ừm, chắc là không thành vấn đề.” Thạch Kiên gật gật đầu, thu hồi bảo đồ đưa đến cho Xích Tiêu, thành khẩn nói: “Xích Tiêu tiên sinh, làm phiền người giúp ta giám sát chặt Thạch Nham, ta không muốn hắn có việc gì.”

“Yên tâm đi.” Xích Tiêu cũng không từ chối, tự nhiên thu lấy bảo đồ.

.....

Tầng ba thạch lâu.

Huyết Văn giới trên ngón áp út tay trái Thạch Nham, đã sớm khôi phục nguyên trạng, mà hắn vẫn ngồi ở chỗ, vẻ mặt hoảng hốt, giữa đôi mắt có nhiều điểm dị quang lóe lên.

Không biết qua bao lâu.

Thạch Nham vẻ mặt dần dần khôi phục thanh tĩnh, ánh mắt chậm rãi sáng lên, cúi đầu cau mày thì thào nói nhỏ: “Sinh Tử Ẩn Chiến Ma truyền thừa! Vũ kỹ vận dụng Võ Hồn, thật thần kỳ!”

...

79. Chương 79 - Sinh Tử Ẩn

Thạch Nham vẻ mặt kinh hãi, tinh thần khẽ động lại thử dùng Tinh Nguyên toàn thân đánh sâu vào Huyết Văn giới kia, lập tức phát hiện bên trong Huyết Văn giới lại lần nữa thêm một tầng vách chắn.

Ngẩn người, Thạch Nham rốt cuộc biết Huyết Văn giới này tuyệt đối giống như dị bảo, trong đó thiết lập tầng lớp vách chắn, đằng sau mỗi một tầng vách chắn dường như đều có một thế giới mới.

Hắn lần đầu tiên đánh vào Huyết Văn giới, có được phương pháp tu luyện “Bạo Tẩu”, lúc này lại chiếm được “Sinh Tử Ẩn”, Huyết Văn giới giống như một người thầy hiền từ dẫn dắt từng bước, mỗi một giai đoạn đặc biệt đều thiết lập một vách chắn, chỉ có phá tan nó mới có thể nhìn thấy bí mật trong đó.

Cổ quyết tối nghĩa khó hiểu của Sinh Tử Ẩn trong đầu, đã khắc sâu vào trong trí nhớ, giống như vũ kỹ “Bạo Tẩu” chỉ cần tâm niệm hắn vừa động, là lập tức có thể lấy ra từng văn tự cổ đại trong ký ức.

Trong lúc nhất thời Thạch Nham cũng khó mà lý giải toàn bộ thấu đáo cổ quyết có liên quan đến Sinh Tử Ẩn, hắn chỉ thử cảm ngộ trong chốc lát thì thấy Sinh Tử Ẩn này đúng là một loại vũ kỹ thần kỳ có thể vận dụng Võ Hồn thần bí!

Lợi dụng phương pháp vận chuyển của Sinh Tử Ẩn, có thể thúc giục ra lực lượng tiêu cực trong huyết đạo

Bất luận là nữ nhân nào, ở phương diện này đều sẽ có chút so đo từng tấc, Tả Thi cũng không ngoại lệ, đồng thời khó hiểu thì trong lòng nàng giống như có chút tức giận bất bình cho mình.

“Cho ta chút nước.” Bên trong xe ngựa Thạch gia, đột nhiên truyền đến tiếng nói nhẹ hờ hững của Thạch Nham.

Khô Long sửng sốt, nhìn Hàn Phong, nói: “Tên điên, còn có nước không?”

Hàn Phong lắc lắc đầu, chỉ Ngô Vận Liên cùng Tả Thi chậm rãi đi tới, nói: “Mấy ngày nay, đều là hai nàng lấy nước.”

Khô Long vò đầu, nhìn Ngô Vận Liên cười ha ha, nói: “Muội muội cho ta chút nước, thiếu gia nhà ta khát nước.”

“Bảo tự hẩn xuống xe lấy.” Tả Thi bùi môi, nhẹ giọng hừ hừ: “Mỗi ngày nằm dí trong thùng xe không sợ trên người có mùi sao, thật sự là quái nhân.”

Khô Long cười ngượng ngùng, đến gần xe ngựa nói: “Nham thiếu gia, Tả tiểu thư bảo người đi xuống uống nước.”

“À.”

Thạch Nham thần nhiên đáp lại một câu, chậm rãi đẩy ra màn xe, vẻ mặt tiêu tụy từ trong thùng xe đi ra.

Vẻ mặt hẩn dờ dẩn, trong mắt có vẻ thật mơ hồ, hình như còn đang khổ sở tìm phương pháp giải quyết vấn đề nào đó.

Hẩn chưa dừng suy nghĩ, chậm rãi đi đến bên cạnh Tả Thi, trực tiếp cầm lấy một túi nước trong tay nàng, ngửa mặt lên trời uống ừng ực.

Uống xong, Thạch Nham thuận tay đưa túi nước cho Tả Thi trên khuôn mặt nàng còn chưa hết tức giận, quay đầu lại đi đến xe ngựa Thạch gia, miệng lẩm nhẩm nói nhỏ: “Nước này sao còn có mùi, kỳ lạ...”

“Thạch Nham!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tả Thi ứng đỏ, nổi giận đùng đùng nói: “Túi nước người lấy, là của ta! Không phải của Thạch gia các người!”

Thạch Nham bị tiếng hét chói tai hoảng sợ của nàng, lập tức từ trạng thái âu sầu nghiên cứu cổ quyết của Sinh Tử Ấn tỉnh lại, kỳ quái nhìn nàng, nói: “Vậy thì có liên quan gì?”

“Túi nước này, Tiểu Thi mới vừa mới uống qua, ha ha, tự nhiên có mùi.” Ngô Vận Liên thần nhiên cười, chỉ e thiên hạ không loạn nói: “Nói không chừng, trong nước người uống, còn có chút nước bọt của khỏe miệng Tiểu Thi đó.”

“Liên đi!” Khuôn mặt của Tả Thi xấu hổ đỏ bừng, dậm chân nói: “Người nói hươu nói vượn gì chứ!”

Khô Long, Chử Bình sửng sốt, biểu tình trên mặt cũng đều cổ quái, liền ngay cả Hàn Phong kia vẫn lặng lẽ ngẩng đầu, đều hướng tới bên này liếc mắt nhìn.

Nhưng mà rất nhanh, ba người lại giả bộ cái gì cũng không biết, giống như tự bận chuyện của mình không có nghe thấy lời của Ngô Vận Liên nói, cũng không có thấy trên mặt Tả Thi đỏ bừng.

Thạch Nham lập tức phản ứng lại, mở to mắt giả bộ hồ đồ, nhếch miệng cười: “Không sao, ta là không phải người để ý sạch sẽ, sẽ không chê nước bọt cô không sạch sẽ” .

Nói xong, Thạch Nham tiêu sái xoay người, lại chui vào thùng xe không còn lộ đầu ra nữa.

“Ha ha! Ha ha ha ha!”

Ngô Vận Liên cười đến toàn thân run rẩy, bộ ngực cao ngất cũng run rẩy, nàng đột nhiên cảm thấy Thạch Nham cũng không phải người không thú vị như vậy, tiểu tử này ngẫu nhiên nói một câu mà lại làm cho người ta buồn cười đến thế.

Tả Thi ngây ngốc sững sờ tại chỗ, mở to mắt, hồi lâu mới cả giận nói: “Thạch Nham! Ngươi cái tên hỗn đản!”

“Hàn bá, có thể đi rồi.” Trong thùng xe, truyền đến tiếng phân phó trấn định của Thạch Nham.

“À.” Khóe miệng Hàn Phong kéo ra một đường cong quái dị, thúc giục Khô Long bên cạnh nói: “Lên đi.”

Xe ngựa của Thạch gia, từ từ chạy đi đầu tiên là lướt qua xe ngựa của Tả gia, chậm rãi đi về phía trước.

Một mình Tả Thi vẻ mặt đỏ bừng đứng tại chỗ, nhìn Ngô Vận Liên, lại nhìn Chử Bình kia cúi đầu không hé răng, nổi giận đùng đùng nói: “Cười! Có cái gì buồn cười chứ! Không buồn cười chút nào! Các người thật nhàm chán!”

Nói xong, Tả Thi trốn cũng chui đầu vào thùng xe, tính tình nghịch ngợm nói: “Bình bá, kéo xe nhanh lên! Đụng vào xe ngựa Thạch gia, con muốn để tên hỗn đản kia đẹp mặt!”

Chử Bình ngẩn ngơ, nhìn phía Ngô Vận Liên thật đáng thương.

Ngô Vận Liên cười lắc lắc đầu rồi cũng lên xe ngựa, ở trong thùng xe rộng lên tiếng an ủi: “Được rồi Tiểu Thi, tên kia cũng không phải cố ý, không nên chấp nhặt với hắn.”

“Thật quá đáng! Lại nói con... nói con...” Tả Thi hừ hừ buồn bực, làm sao cũng không nói ra hết lời ngượng ngùng.

.....

Thạch Nham vốn không để chuyện nhỏ này trong lòng.

Trong thùng xe, hắn cau mày, dựa vào vách xe, trong hai mắt một đám phù hiệu kỳ dị liên tục lóe lên.

Những chữ có liên quan cổ quyết Sinh Tử Ấn, chuyển động rất nhanh trong đầu hắn.

Thời gian này, Thạch Nham gần như dùng tất cả tinh lực vào việc lĩnh ngộ cổ quyết Sinh Tử Ấn.

Ngay cả lúc ăn, đầu óc hắn cũng không có nghỉ ngơi, vẫn đang lý giải phương pháp tu luyện của Sinh Tử Ấn, giống như nhập ma vậy.

Hắn chính là người như thế.

Một khi thật sự quyết tâm làm một việc gì, hắn sẽ hết sức chuyên chú, dồn tinh lực toàn thân vào việc phải làm, giống như tẩu hỏa nhập ma mà hoàn thành công việc, sẽ không bởi vì ngoại lực mà thay đổi.

Kiếp sống vận động cực hạn trong nhiều năm khiến cho hắn hiểu được một đạo lý – chỉ có tập trung tinh thần như nhập ma, mới có thể thật sự làm được một việc đến cực hạn!

Sinh Tử Ấn! Sinh Tử Ấn!

Hiện tại trong đầu hắn, chỉ có một ý niệm – phải bằng tốc độ nhanh nhất, lý giải thấu đáo phương pháp tu luyện Sinh Tử Ấn.

Tốt nhất có thể trước khi tiến vào Tử Tịch đầm lầy, thật sự nắm giữ bí quyết tu luyện Sinh Tử Ấn.

Chỉ có như vậy, ở bên trong Tử Tịch đầm lầy, hắn mới có thể có thêm lực lượng tự bảo vệ mình, mới có thể có thêm cơ hội thu hoạch lợi ích nào đó cho mình.

Thạch Nham từ từ nhắm hai mắt, toàn thân thả lỏng, chậm rãi sắp xếp lại lĩnh ngộ trong thời gian này.

Hồi lâu sau.

Tinh thần hắn khẽ động, Tinh Nguyên từ từ lưu động, chậm chậm từ tiểu phúc dâng lên, chậm rãi chảy vào cánh tay phải.

Tốc độ Tinh Nguyên lưu chuyển trong cơ thể không nhanh, nhưng liên tục tụ tập vào cánh tay phải, không ngừng ngưng tụ.

Từng đợt từng đợt Tinh Nguyên tụ tập từng chút trong cánh tay, cánh tay phải hấn lại hiện ra trong suốt lỏng lánh, ngay cả xương cốt và mạch máu đều có thể thấy được, giống như da thịt hấn là trong suốt.

Thạch Nham cũng không biết dị thường của cánh tay hấn.

Từ từ nhắm hai mắt, hấn dựa theo lĩnh ngộ phương pháp tu luyện trong thời gian này, thử thúc dục Tinh Nguyên trong cánh tay đã ngưng luyện hơn nhiều lần.

Đợi cho lúc cánh tay phải kia của hấn chậm rãi căng phồng lên, trong lòng Thạch Nham dồn sức, Tinh Nguyên trong cánh tay hấn đột nhiên mạnh mẽ tuôn ra lòng bàn tay!

“Xuy xuy xuy!”

Từng đợt từng đợt Tinh Nguyên trong suốt giống như tia chớp, phút chốc từ trong năm ngón tay chạy ra.

Năm luồng Tinh Nguyên kia giống như có linh tính, liên tục co duỗi ở đầu năm ngón tay hấn, nhưng vẫn không có thoát khỏi trói buộc của đầu ngón tay, không thể bay thẳng ra ngoài.

“Vẫn không được.”

Thạch Nham mở mắt ra, nhìn Tinh Nguyên trong suốt trên đầu năm ngón tay, trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nhíu mày lẩm bẩm nói: “Chắc chắn nhầm ở chỗ nào, đây không phải biểu hiện của Sinh Ấn tu luyện thành công, rốt cuộc là chỗ nào chứ?”

Tiếng thì thào càng lúc càng thấp, Tinh Nguyên đầu năm ngón tay phải lại chậm rãi thu vào trong ngón tay.

Thạch Nham lại chìm vào trầm tư, giống như nhập ma tiếp tục tìm chân lý tu luyện của Sinh Tử Ấn.

...

82. Chương 82 - Sải Bước Tiến Lên Từng Bước

Hai chiếc xe ngựa, đã chạy trong rừng rậm chín ngày.

Chín ngày qua, hai người Tả Thi cùng Ngô Vận Liên đến ban đêm mỗi ngày, đều đúng hẹn đi đến bờ sông chải đầu rửa mặt, đúng hạn lấy đầy nước cho mọi người.

Mỗi một lần Thạch Nham đi ra đều vui ăn ngon nghiêng, ăn uống xong không thêm quan tâm để ý tới mọi người, tự mình trở về thùng xe.

Lại đến đêm khuya.

Phía dưới nhiều dây cây cối cành lá rậm rạp, hai chiếc xe ngựa im lặng dừng lại chỗ đó, mấy con tuần mã được mở ra dây buộc, đang ăn cỏ ở trên bãi cỏ bên cạnh.

Hai nàng Tả Thi, Ngô Vận Liên sau khi tắm gội, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái nằm ở trong thùng xe, vẻ mặt mệt mỏi thấp giọng trêu đùa.

Ba người Chử Bình, Hàn Phong, Khô Long, vừa nhìn xe ngựa cùng tuần mã, vừa ngồi trên bãi cỏ trao đổi tâm đắc tu luyện.

Bên trong xe ngựa Thạch gia.

Thạch Nham vẻ mặt nghiêm túc, biểu tình ngưng trọng hơn bao giờ hết, trải qua nhiều lần nghiên cứu trong chín ngày, hấn đã có chút lĩnh ngộ tâm đắc.

Cánh tay phải hấn lóe ra tinh quang, trong mạch máu có điểm trắng kỳ dị đang bay vút rất nhanh.

Một luồng Tinh Nguyên vô cùng tinh thuần, ở bên trong gân mạch được rèn luyện nhiều lần, vẫn dùng phương pháp đặc thù để ngưng luyện.

Sau bảy lần.

Cánh tay phải của Thạch Nham liên tục căng phồng lên, cánh tay lại tăng to thêm một vòng! Cơ thể nhìn thật dữ tợn, gân xanh nổi lên, khiến cho người ta nhìn mà sợ.

“Hô!”

Hô nhẹ một tiếng, trong hai mắt Thạch Nham đầy ngưng trọng, nhìn cánh tay phải mình không một chớp mắt, một ý niệm chợt hiện lên ở trong đầu hắn.

Cánh tay phải hắn đột nhiên truyền đến tiếng vang “Bồng bồng” kỳ dị!

Sau khi Tinh Nguyên ngưng luyện bảy lần, lại ở trong cánh tay hắn chia làm bảy luồng Tinh Nguyên phân biệt rõ ràng phân tán ra bên trong kinh mạch.

Đợi đến lúc hắn tập trung tinh thần thúc dục Tinh Nguyên, bảy luồng Tinh Nguyên kia lại đột nhiên bắt đầu vướng mắc ở cổ tay hắn, chỉ một cái chớp mắt bảy luồng Tinh Nguyên kia đã ngưng kết lại thành một, một khí tức sinh cơ bừng bừng, đột nhiên từ lòng bàn tay phải hắn trào ra!

Hai mắt Thạch Nham chợt sáng như ngôi sao, vội vàng thúc dục tinh mang từ bảy luồng Tinh Nguyên kia ngưng luyện thành.

“Oành!”

Bảy luồng Tinh Nguyên chảy nhanh vào lòng bàn tay, đột nhiên lòng bàn tay Thạch Nham bắn ra tinh quang chói lọi, Tinh Nguyên ngưng kết thành một hình thể kỳ dị lại ở lòng bàn tay hắn nổ tung!

Vô số điểm sáng Tinh Nguyên, nháy mắt tràn đầy lòng bàn tay hắn, chạy vào đường vân bàn tay hắn, làm cho bàn tay hắn phát ra dị quang.

Đột nhiên, vô số điểm sáng lại đột nhiên từ đường vân bàn tay hắn bắn ra, những điểm sáng phát ra ánh sáng lấp lánh, rồi hình thành một chuỗi ẩn quý dị.

Một chuỗi ẩn trong suốt, dẫn đầu bắn ra!

Ngay sau đó, lòng bàn tay Thạch Nham lại vang lên sáu tiếng nổ, sáu chuỗi ẩn giống nhau như đúc nháy mắt đã thành hình.

Bảy chuỗi ẩn, giống như con ngựa hoang thoát dây cương, chẳng phân trước sau đánh vào một chỗ thùng xe ngựa của Thạch Nham.

“Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm!”

Thùng xe ngựa vỡ nát, tám ván gỗ cứng rắn biến thành vụn gỗ bắn ra khắp trời.

Thạch Nham vẻ mặt ngưng trọng vẫn ngồi ở trên sàn xe kinh ngạc nhìn thùng xe nháy mắt bị đánh nát, nhìn vụn gỗ bên cạnh bay đầy trời.

Hắn cảm nhận được rất rõ, một phần ba Tinh Nguyên trong thân thể, theo một kích này đã không còn sót lại chút gì.

Bảy “Sinh Ẩn” bắn ra nháy mắt đã hút sạch sẽ Tinh Nguyên mà hắn không ngừng tụ tập trong cánh tay!

Sau khi bảy “Sinh Ẩn” toàn bộ bắn ra, cánh tay phải hắn lại khôi phục bình thường, chỉ là có chút tê mỏi.

Hai nàng Tả Thi, Ngô Vận Liên, vẻ mặt kinh hoảng từ trong thùng xe Tả gia nhảy ra, ngơ ngác nhìn chỗ này.

Trên cỏ, ba người Chữ Bình, Hàn Phong, Khô Long, trên mặt đều có vẻ mặt kinh ngạc, khó hiểu, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thạch Nham ngồi trên sàn xe, sững sờ trong chốc lát, mới ho nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: “Hàn bá, xem ra chúng ta phải cưới ngựa.”

Hàn Phong biểu tình quái dị, nhẹ nhàng gật đầu, nhìn hẩn với vẻ mặt nghi hoặc.

“Nham thiếu gia, rốt cuộc người đang làm gì?”

Trên khuôn mặt kiêu mỵ của Ngô Vận Liên đầy khó hiểu, nàng và Tả Thi cùng nhau tiến đến, cổ quái nhìn Thạch Nham, “Sao đột nhiên xe ngựa bị hủy? Có thể cho chúng ta một lời giải thích không?”

“Luyện công tẩu hỏa.” Thạch Nham nhún vai, tùy ý nói: “Loại chuyện này rất bình thường. Đừng lo lắng, xe ngựa tuy rằng không còn nhưng có ngựa, sẽ không chậm trễ hành trình của các người.”

“Người ở trong thùng xe, vẫn không đi ra là vì luyện công sao?” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tả Thi đầy kinh ngạc.

“Ừm.”

“Thật là vô vị.” Tả Thi lắc đầu, khinh thường nói: “Luyện công là buồn chán nhất, gia gia người cũng không có ép buộc người, vậy người cố gắng làm gì?”

“Hứng thú.”

“Hừ, ta không tin đâu.”

“Nham thiếu gia, rốt cuộc người đang luyện cái gì?”

Ngô Vận Liên chần chờ một chút, biểu tình cũng dần dần nghiêm nghị, “Mới vừa rồi lực lượng bạo phát ra, cực kỳ cương mãnh cuồng liệt, lực nổ mạnh trong nháy mắt đó chắc không phải Vô Giả cảnh giới Nhân Vị bình thường có thể có được...” Ngô Vận Liên như có chút đắm chiêu.

“Không có gì.” Thạch Nham cười cười, không muốn nhiều lời giải thích, duỗi cái lưng nói với Hàn Phong: “Hàn bá, ta đói bụng, mang chút đồ ăn đến.”

“À.”

Thấy Thạch Nham không muốn nhiều lời, Ngô Vận Liên cũng không tiện hỏi, cười cười rồi kéo Tả Thi rời đi.

Sau một hồi lang thôn hổ yết.

Thạch Nham nói với Hàn Phong: “Hàn bá, ta đi tắm rửa sẽ trở về ngay, người không cần đi theo.”

“Thiếu gia...” Hàn Phong muốn nói lại thôi.

“Không có việc gì.” Phất phất tay, Thạch Nham trấn an nói: “Ta sẽ không đi xa nếu có chuyện ta sẽ hét to, người yên tâm đi.”

“Thiếu gia cẩn thận một chút.”

.....

Rất nhanh, Thạch Nham đi đến bờ sông, nhảy vào sông tắm rửa cho đã, một lần nữa thay một bộ y phục sạch sẽ.

Sau khi lên bờ, hẩn chẳng vội vã trở về chỗ đám người Hàn Phong tụ tập, mà kéo khoảng cách giữa Hàn Phong ra xa hơn.

Dưới tàng cây một gốc cổ thụ.

Thạch Nham vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên thúc dục lực lượng tiêu cực trong cơ thể!

Trong huyết đạo toàn thân, ẩn chứa đủ loại lực lượng tiêu cực khát máu, sợ hãi, giết chóc, tuyệt vọng, cùng nhau tràn ra, dưới sự thúc dục của tinh thần hẩn, những lực lượng tiêu cực đó đều chảy nhanh đến cánh tay trái hẩn.

Cánh tay trái khô quắt, sương trắng lượn lờ, sương trắng này biến hoá thất thường, giống như một đám quỷ ảnh mờ.

Tâm niệm khẽ động.

Dựa theo phương pháp vận chuyển thành công ở cánh tay phải, Thạch Nham bắt đầu thúc dục lực lượng tiêu cực trong cánh tay trái.

Dưới không chế của hắn, cánh tay trái của hắn vốn đã khô quắt lại lại xẹp xuống một vòng.

Liếc mắt nhìn thì cánh tay trái hắn giống như chỉ có một lớp da dán lên xương cốt, cực kỳ quỷ dị.

Nhưng mà, đồng thời cánh tay trái hắn đang khô quắt, một luồng lực lượng cực kỳ tà ác lại ở chậm rãi xuất hiện...

Sương trắng nồng đậm trên cánh tay trái hắn, lại ở trong thời gian ngắn biến thành màu đen đậm, cánh tay kia giống như trúng kịch độc, đen ngòm rất dọa người.

Một luồng lực lượng tà ác, hủy diệt điên cuồng, nhanh chóng ngưng tụ trong cánh tay trái hắn.

Sau bảy lần, lực lượng trong cánh tay trái, y theo phương pháp cũ chảy nhanh vào lòng bàn tay trái, cũng nổ mạnh ở trong lòng bàn tay trái hắn!

“Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm!”

Bảy thủ ấn đen như mực, theo tiếng nổ mạnh đột nhiên từ trong đường vân tay bay vụt ra.

Lực lượng như hủy diệt kia lại ẩn chứa tử khí nồng đậm, đồng thời đánh vào trên cổ thụ trước mặt hắn.

Cổ thụ to hai người ôm hết, cao hơn mười mét, trong khoảnh khắc ầm ầm ngã xuống, cổ thụ đang xanh um tươi tốt nhưng nháy mắt lại bị chặt đứt sinh cơ!

Thạch Nham nhìn chăm chú, trên cổ thụ kia lượn lơ hắc khí, cành lá lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khô vàng lại.

Cổ thụ sinh cơ tràn đầy, giống như ở trong nháy mắt đi vào luân hồi, biến thành cây khô không thể sống lại, lá cây bên trên rơi xuống đều nhanh chóng không có một tia khí tức sinh mệnh.

Lá cây rơi xuống đất, cỏ dại bên cạnh hình như cũng bị ảnh hưởng, nháy mắt chết héo, cực kỳ quỷ dị.

Tử Ấn!

Hai mắt Thạch Nham nhấp nháy dị quang, trong lòng có chút kinh hãi.

Hắn biết này Tử Ấn cực kỳ bất phàm, nhưng cũng không có đoán được, Tử Ấn thế lại có lực phá hoại kinh người như thế!

Loại lực phá hoại này không đơn giản lực lượng kinh người, mà trọng yếu hơn là – Tử Ấn này còn mang thêm vào tử vong lực!

Thế nhưng ngay cả sinh cơ của thực vật đều có thể chặt đứt!

Tử Ấn đã đáng sợ như thế, nếu như Sinh Tử hai ấn dung hợp, chân chính hình thành Sinh Tử Ấn, thì sẽ như thế nào?

Thạch Nham hít sâu một hơi, lại biết hiện tại không phải lúc tiếp tục thử nghiệm.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân.

Thạch Nham lập tức biết đám người Hàn Phong nhất định chạy đến đây, vẻ mặt hắn biến đổi một chút rồi vội vàng rời đi, nhanh chóng hướng tới đường cũ trở về.

Quả nhiên, hai người Hàn Phong, Khô Long vội vã tới rồi, từ xa kinh hô: “Thiếu gia, người không sao chứ?”

Hai nàng Ngô Vận Liên cùng Tả Thi, đã ở phía sau Hàn Phong lộ đầu ra, đều có chút kinh ngạc nhìn hắn, hình như muốn đến đây xem đến tột cùng có chuyện gì.

Vừa rồi có tiếng gầm rú cuồng bạo, bọn họ đều nghe rất rõ ràng, bên trong tiếng gầm rú kia hình như còn ẩn chứa một lực lượng tà ác.

Điều này làm cho đám người Hàn Phong âm thầm kinh hãi, trong lòng đều rất nghi hoặc.

“Không có việc gì, chúng ta trở về thôi.” Thạch Nham bình tĩnh tiêu sái đi đến, thản nhiên nói: “Vừa rồi khi tu luyện lại tẩu hỏa, giống như sinh ra hiện tượng không tốt, nhưng mà đừng lo, lần sau sẽ không như vậy.”

“Thạch Nham, rốt cuộc ngươi đang tu luyện võ kỹ gì? Sao ta cảm thấy, cảm thấy ngươi tu luyện không giống như là võ kỹ bình thường a?” Rốt cuộc Tả Thi nhện không được, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tò mò.

“Quan tâm gì nó bình thường không bình thường, võ kỹ có thể giết người, chính là võ kỹ tốt!” Thạch Nham thản nhiên nói.

“Ngươi cái tên này, thần thần bí bí cũng không biết ngươi đến tột cùng đang làm cái gì.” Tả Thi bĩu môi, có chút bất mãn, hừ hừ, mới nói: “Nhanh lên đi thôi, sắp đến một tháng, nếu đến muộn thì nữ nhân họ Hạ kia cũng không nhất định sẽ chờ chúng ta.”

“Hạ Tâm Nghiên...”

Thạch Nham thì thảo nói nhỏ, đột nhiên nhớ tới tư vị tuyệt vời đôi môi anh đào của nữ nhân này, hần nhẹn không được trong lòng rung động, biểu tình trên mặt không khỏi thêm vài phần ái muội, hồi lâu mới gật gật đầu, nói: “Ừm, phải nhanh hơn, yên tâm đi ta sẽ không cản trở đâu.”

“Thạch Nham, ngươi sẽ không muốn có chủ ý với nữ nhân kia chứ?” Ngô Vận Liên ánh mắt cực độc, từ biểu tình rất nhỏ lại nhìn ra chút manh mối, ngạc nhiên nói: “Ta khuyên ngươi hãy thành thật một chút! Nữ nhân đó không phải là cây đèn cạn dầu, lấy ánh mắt của ta, Thương Minh chúng ta còn không có nam nhân nào có tư cách để nàng động tâm, ngay cả Bắc Minh Thương cũng không được!”

Lão tử đã nhắm nháp qua.

Thạch Nham hừ hừ, khinh thường nói: “Bất luận nữ nhân cao quý cỡ nào đẹp cỡ nào, cuối cùng đều giống nhau phải nằm ở trên giường nam nhân, Hạ Tâm Nghiên nàng ta cũng sẽ không ngoại lệ!”

“Ngươi cái tên này, thật sự là quá thô bỉ!” Tả Thi đỏ mặt, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, “Trước kia sao không phát hiện ra chứ? Xem ra đây mới là bản tính của ngươi! Ngươi cũng là nam nhân háo sắc!”

“Nói hươu nói vượn!” Ngô Vận Liên cũng nổi giận, “Ta chưa từng nằm quá giường của ai! Tiểu tử ngươi, thật đúng là miệng chó không thể khạc ra ngà voi!”

“Ách, vậy cô thật đáng thương.” Thạch Nham ngạc nhiên.

“Xú tiểu tử! Sao bây giờ ta thấy ngươi không đứng đắn chứ?” Ngô Vận Liên cắn chặt răng, oán hận nói, nàng đột nhiên hoài niệm lại ngày Thạch Nham im lặng tránh ở bên trong xe ngựa không ra.

.....

Chỗ ba dặm phía trước đoàn người Thạch Nham.

Hai cự hán như tháp sắt bàn đặng đặng sát khí, hằm hằm nói: “Tiểu thư, có tên hỗn đản nói xấu người!”

Tiếng Thạch Nham nói chuyện khá cao, tuy rằng cách xa nhau ba dặm, nhưng ba người Phiêu Miểu Các bên này, đều nghe được.

“Bất luận nữ nhân cao quý cỡ nào, xinh đẹp cỡ nào, cuối cùng đều giống nhau phải nằm ở trên giường nam nhân, Hạ Tâm Nghiên nàng cũng sẽ không ngoại lệ!”

Hạ Tâm Nghiên cau mày, trong lòng âm thầm lập lại một lần những lời đó của Thạch Nham, trong con mắt sáng hiện lên một tia lạnh lùng, thản nhiên nói: “Đó là người Tả gia cùng Thạch gia. Trước tiên đừng động bọn họ, chúng ta rất nhanh sẽ gặp mặt với bọn họ. Đến lúc đó, để ta nhìn xem rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám khua môi múa mép ở sau lưng ta!”

...

83. Chương 83 - Gặp Mặt

Thạch Nham mất xe ngựa nên chỉ có thể mỗi ngày ngồi ở trên lưng ngựa suy nghĩ, vẫn kiên nhẫn không bỏ cuộc truy tìm phương pháp dung hợp Sinh Ấn cùng Tử Ấn

Ban đêm mỗi một ngày, chỉ cần rảnh rỗi hắn đều tìm có rồi đi một lúc, biến suy nghĩ tâm đắc ban ngày thành hành động.

Nhưng mà, mỗi một lần hắn muốn dung hợp Sinh Ấn cùng Tử Ấn thì kết quả đều kết thúc là thất bại.

Dung hợp Sinh Tử Ấn, hiển nhiên vô cùng khó khăn, mỗi lần hắn thi triển ra Sinh Ấn cùng Tử Ấn, đều không thể phát ra trong cùng một lúc.

Không phải Sinh Ấn phát ra trước, thì là Tử Ấn sớm đánh ra sớm hơn.

Muốn dung hợp Sinh Tử Ấn, bước đầu tiên nhất định phải để hai ấn ký trong cùng một lúc từ lòng bàn tay phát ra!

Chỉ có đạt đến bước này, Sinh Tử Ấn mới có khả năng dung hợp.

Việc này cần lực không chế cực kỳ tinh diệu, phải làm cho Tinh Nguyên cùng lực lượng tiêu cực ngưng luyện đồng tiết tấu, không thể có một tí sơ suất!

Thạch Nham hiểu được điểm này, nhưng lúc bắt tay vào làm thì lại phát hiện vô cùng khó khăn, một chút thành công cũng không có.

Thấy cách cửa vào Tử Tịch đầm lầy càng ngày càng gần, ban đêm Thạch Nham không còn tiếp tục thực hành những gì hắn lĩnh ngộ ở ban ngày, dù sao phải thi triển Sinh Tử Ấn cần đồng thời tiêu hao Tinh Nguyên cùng lực lượng tiêu cực.

Mỗi khi hắn thực hành một lần, thân thể hắn đều sẽ suy yếu một thời gian.

Đặc biệt là tu luyện Tử Ấn.

Việc này cần Bạo Tẩu trước, mà lực cản trở của Bạo Tẩu vẫn tồn tại, vì bảo đảm lúc đến đầm lầy Tử Tịch thân thể sẽ ở trạng thái tốt nhất, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ hủy bỏ việc tiếp tục thực hành.

Quyết định không vui đầu khổ não nữa, thần kinh căng thẳng của Thạch Nham cũng được thả lỏng, trong hành trình tiếp theo hắn không còn khổ tư cả ngày, có thời gian dư dả giao lưu với hai nàng Ngô Vận Liên, Tả Thi.

Thông qua một thời gian ở chung này, Thạch Nham cũng có chút hiểu biết về Ngô Vận Liên cùng Tả Thi, quan hệ song phương tuy rằng không có gì đặc biệt hòa hợp, nhưng chưa từng có xung đột.

Nhưng mà, mỗi khi Thạch Nham tuôn ra lời nói kinh người, lại khiến Ngô Vận Liên cùng Tả Thi càng tò mò về hắn hơn.

Thạch Nham đến từ xã hội phát triển rất cao, cực kỳ khinh thường với chế độ quân chủ phổ biến trên Thần Ấn đại lục, thường hay phát biểu một ít lời bình kinh thế hải tục.

Mà những lời bình đó, sau khi suy nghĩ cặn kẽ sẽ lại làm người ta cảm thấy quả thật rất có đạo lý.

Thạch Nham đề xướng mọi người bình đẳng, cực kỳ phản cảm với một người là chúa tể có thể quyết định vận mệnh một quốc gia, lại cười nhạo với cái gọi là thế lực thế gia dân gian ảnh hưởng trực tiếp tới quốc gia.

Những lời nói đó, bất luận là với Tả Thi hay là Ngô Vận Liên đều có chấn động rất mạnh tới hai nàng, mỗi lần đều khiến hai nàng kinh hãi vô cùng, nhưng lại tìm không được lời phản bác.

Ngay cả ba người Hàn Phong, Khô Long, Chữ Bình, có đôi khi đều nhịn không được truy vấn vài câu, đối với lý tưởng chế độ nhà nước của Thạch Nham miêu tả đều tò mò không ngớt.

Thân là một người xuyên việt, Thạch Nham có ưu thế tuyệt đối ở phương diện này, một ít lời nói chấn động tâm linh, có thể nhảy mắt phá vỡ sự hiểu biết của những người này về thế giới quan.

Hắn có đề tài liên quan nam nữ bình đẳng, càng khiến Ngô Vận Liên cùng Tả Thi tò mò hơn.

Ở trên Thần Ân đại lục, địa vị của nữ giới cực kỳ thấp, nam nhân có thể có được tam thê tứ thiếp là chuyện đương nhiên, nữ nhân nếu không có năng lực bị coi như hàng hóa trao đổi cũng là chuyện bình thường.

Tả Thi cùng Ngô Vận Liên, một người sinh ra ở đại gia tộc, hơn nữa có thiên phú Võ Giả tuyệt hảo, một người trải qua khổ tu tô luyện của mình, có được tu vi cảnh giới Niết Bàn, các năng may mắn hơn đa số nữ nhân nhiều lắm, dường như không nằm trong phạm vi đó.

Nhưng mà, dù sao các nàng cũng là người sinh trưởng ở trên Thần Ân đại lục, vận mệnh thật đáng thương của nữ nhân bên cạnh thì các nàng đã thấy nhiều lắm, điều này làm cho các nàng với cái Thạch Nham gọi là nam nữ bình quyền, cùng chế độ một chồng một vợ cực kỳ khao khát.

Tuy rằng Thạch Nham cũng có chút chủ nghĩa đại nam tử, nhưng ở phương diện đối xử nữ nhân thì lại không có thành kiến.

Lúc hắn cùng Tả Thi, Ngô Vận Liên trao đổi, cũng không coi các nàng là nữ nhân vô tri, bất luận đề tài gì hắn đều dám nói, cũng nguyện ý nói.

Mà không giống như nam nhân bình thường, vẫn lấy theo đuổi các nàng lấy gia môn là điều kiện trước tiên, rồi mới có ý định lấy lòng các nàng, coi việc bàn luận nói chuyện và việc nhỏ không quan trọng lắm

Dần dần, thái độ của hai nàng Ngô Vận Liên cùng Tả Thi với Thạch Nham đã thay đổi rất nhiều.

Tuy rằng các nàng cảm thấy Thạch Nham là người có chút cổ quái, thế nhưng từ từ cũng có chút thưởng thức, các nàng yêu thích Thạch Nham dám nói dám bàn, tán thưởng Thạch Nham không giống người bình thường.

Ngày hôm nay.

Thạch Nham cưỡi ngựa, đi song song với xe ngựa Tả gia, nói về đề tài phân công nam nữ.

Hai nàng Tả Thi cùng Ngô Vận Liên, thường hay kéo màn che lên, thường xuyên kinh ngạc nhìn về phía hắn, chờ mong lời nói kinh người của hắn.

“Nam nhân chủ ngoại, nữ nhân ở nhà trông trẻ nhỏ, loại chế độ này tồn tại từ xưa đến nay. Nhưng theo văn minh tiến bộ, một ngày nào đó tình hình này sẽ thay đổi, trên rất nhiều lĩnh vực thì nữ nhân có ưu thế trời cho, rất nhiều chuyện nam nhân làm không tốt, nữ nhân làm ngược lại sẽ thuận buồm xuôi gió.”

Thạch Nham thần sắc lạnh nhạt, ở trên lưng ngựa ba hoa khoác lác, “Thí dụ như giáo dục, nghệ thuật cầm hoa, việc ghi chép, còn có, ừm, tú bà cũng thế, – việc này thật đúng là nam nhân thay thế không được.”

“Xì!”

Tả Thi ở trong thùng xe hừ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hung hăng trừng mắt nhìn Thạch Nham, thấp giọng mắng: “Nói đi nói lại rồi lại không đứng đắn, mỗi lần đều như vậy, hỗn đản!”

Thạch Nham cười cười, không có so đo việc Tả Thi chửi nhỏ, nói: “Ta vẫn cảm thấy nữ nhân ở một phương diện nào đó, đích thực sẽ xuất sắc hơn nam nhân. Đương nhiên, ở trên Thần Ân đại lục đa số nam nhân sẽ không nghĩ như vậy. Trừ phi là nữ Võ Giả thực lực nổi trội, nếu không, nữ nhân bình thường ở trong mắt bọn họ, đại khái cũng không có khác bao nhiêu so với súc vật nuôi nhốt.”

“Ài.” Ngô Vận Liên thở dài một hơi, gật gật đầu, “Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta liều mạng trở thành Võ Giả. Chỉ có thực lực đạt tới một độ cao, mới có thể đủ sức thoát khỏi vận mệnh bị thảm của nữ nhân! Mà không phải gả cho một người nam nhân, vì nam nhân đó làm lưng vất vả cả đời, còn phải bị cấm hết mọi xã giao bình thường, thật sự là rất đáng buồn.”

“Thiếu gia, đến rồi.” Nhưng vào lúc này, Hàn Phong chỉ vào phía trước, thấp giọng nói: “Người của Phiêu Miểu Các đang đợi ở đó.”

Thạch Nham sửng sốt, chăm chú nhìn theo, quả nhiên phát hiện từ rất xa có ba điểm đen.

Ngô Vận Liên cũng không còn cảm thán, trầm ngâm một chút, nhẹ giọng nói: “Mọi người hãy cẩn thận một chút. Đối với chúng ta mà nói, Phiêu Miểu Các là ngoại nhân, nữ nhân kia có thể đạt tới cảnh giới Thiên Vị, hãy lưu ý một chút.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều gật đầu

Thạch Nham thì nhíu mày lại, không biết sau khi Hạ Tâm Nghiên kia nhìn thấy hắn thì sẽ có biểu hiện gì.

Ngày đó, trước khi Hạ Tâm Nghiên ngắt đi, rõ ràng đã thấy được hắn, khẳng định Hạ Tâm Nghiên đã biết vì sao nàng xuất hiện ở Yên Vũ Lâu.

Lần này gặp mặt, cũng không biết Hạ Tâm Nghiên có thể khởi binh vấn tội hay không.

Nhưng mà Thạch Nham cũng không quá lo lắng, lúc ở Yên Vũ Lâu một lần duy nhất hắn xâm phạm Hạ Tâm Nghiên, thì Hạ Tâm Nghiên vẫn trong trạng thái hôn mê

Hạ Tâm Nghiên sẽ không biết hắn đã từng làm gì.

Hạ Tâm Nghiên vẫn còn cách đoàn người Thạch Nham quá xa, tuy rằng nàng đã quăng nửa phần bảo đồ kia ra ngoài, nhưng trong lòng vẫn âm thầm đề phòng Tả gia cùng Thạch gia, phòng ngừa Tả gia cùng Thạch gia sẽ tránh nàng lặng lẽ hành động.

Bởi vậy, dọc theo đường đi, đối thoại của Thạch Nham cùng Ngô Vận Liên, Tả Thi, nàng đều nghe rất nhiều và cũng rất rõ ràng.

Tuy rằng còn không có chân chính gặp mặt với Thạch Nham, nhưng trong lòng nàng đã có lòng hiếu kỳ với Thạch Nham hơn, tò mò vì sao trong đầu người này có nhiều ý tưởng kỳ lạ cổ quái như vậy.

Thân là một nữ nhân, Hạ Tâm Nghiên cũng thấy nam tôn nữ ti nhiều lắm, nàng giống như âm thầm ủng hộ vì một ít lời nói của Thạch Nham, nàng cảm thấy Thạch Nham có chút không tầm thường, cũng không giống như những người khác.

Nhưng khi thân ảnh Thạch Nham thật sự xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng, chỉ liếc mắt là nàng nhận ra Thạch Nham ngay, trong lòng nhin không được sinh ra chút tức giận.

Chuyện ngày đó, đã khắc rất sâu trong ký ức nàng.

Có mấy lần vào ban đêm, sau khi Hạ Tâm Nghiên tỉnh lại, sẽ hoảng hốt cảm thấy nàng đang ở Yên Vũ Lâu...

Nghĩ đến trong sương phòng đó, khi nàng hôn mê nằm trên mặt đất, đã có một kẻ ở trước mặt của nàng, nhún nhảy trên người hai nữ tử thanh lâu!

Nàng liền cảm thấy chưa lúc nào tức giận như thế.

Rốt cục, Thạch Nham xuất hiện ở trước mặt nàng,

Hạ Tâm Nghiên chỉ liếc mắt quét qua Thạch Nham, liền chỉ vào hắn rồi thản nhiên nói: “Người theo ta đến đây, ta có chút chuyện muốn hỏi ngươi.”

Đám người Ngô Vận Liên, Tả Thi, Hàn Phong, một đám vẻ mặt ngây ngốc, cổ quái nhìn Hạ Tâm Nghiên, không rõ vì sao nàng lại tìm một mình Thạch Nham, mà không phải hỏi Xích Tiêu ở nơi nào.

Thạch Nham sớm đoán được nàng sẽ làm như vậy, gật gật đầu, bình tĩnh nói: “Được.”

Thái độ của Thạch Nham, lại khiến đoàn người Ngô Vận Liên nghi hoặc.

Hàn Phong giật mình, có hơi chút lo lắng nói: “Thiếu gia...”

“Không sao.” Thạch Nham huy phát tay, tiêu sái theo Hạ Tâm Nghiên rời đi.

Không bao lâu, hai người đi đến dưới một gốc cổ thụ.

“Những lời nói cổ quái của ngươi, là từ đâu có?” Ngoài dự kiến của Thạch Nham, Hạ Tâm Nghiên cũng không lập tức chuyện ở Yên Vũ Lâu, ngược lại hỏi ra một câu như vậy.

Thạch Nham ngăn ra, “Những lời gì?”

“Chính là những lời chế độ nhà nước, nam nữ bình đẳng.” Hạ Tâm Nghiên tò mò nhìn hấn.

Trong mắt Thạch Nham chợt lóe lên dị quang, từ một câu này hấn lập tức biết được Hạ Tâm Nghiên vẫn luôn sát bên bọn họ.

Liên tiếp ý niệm ở trong đầu lóe lên, trầm ngâm trong chốc lát, Thạch Nham mới thản nhiên nói: “Ta là người thích nghiên cứu cổ sử, những lời nói đó đều là ta tự mình suy nghĩ ra, nói không chừng trong tương lai không xa, rất có thể sẽ xảy ra.”

Tự mình suy nghĩ ra?”

Trong đôi mắt xinh đẹp của Hạ Tâm Nghiên điểm sáng rực rỡ, sững sờ một hồi lâu, mới nói: “Thân là một nữ nhân, ta hy vọng suy luận của người tương lai sẽ thành sự thật. Nhưng mà, việc này không thay đổi được sự thật người rất háo sắc!”

Thạch Nham cười khanh khách, gật đầu thản nhiên nói: “Điểm này ta thừa nhận, nam nhân mà đây là thiên tính, không có gì phải kiêng dè. Nhưng mà, dường như ta không có làm gì cô? Ngược lại, ta còn cứu cô! Đêm hôm đó, nếu cô không ở thanh lâu, nói không chừng Bắc Minh gia sẽ tìm được cô, từ việc đó thì cô nên phải cảm ơn ta.”

Hạ Tâm Nghiên ánh mắt có chút kinh ngạc, dường như nàng không đoán được Thạch Nham lại sẽ ở trước mặt nàng, thản nhiên thừa nhận hấn háo sắc.

Nàng sững sờ tại chỗ, ánh mắt liên tục biến đổi, như muốn mắng, lại như không biết nên bắt đầu mắng từ đâu.

Mắng hấn háo sắc sao? Hấn đã thừa nhận, đã không biết xấu hổ như vậy, mắng hấn còn có tác dụng sao?

Hạ Tâm Nghiên cảm thấy buồn bực mà không có nguyên do, hồi lâu mới bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, nói: “Người thật sự đã cứu ta, nhưng ta cũng sẽ không cảm kích người! Chuyện đêm hôm đó, ta không hy vọng có bất luận kẻ nào biết, người hiểu chưa?”

Hạ Tâm Nghiên đôi mắt lạnh lùng, tỏ ý uy hiếp.

“Yên tâm, ta không có rồi việc như vậy.” Thạch Nham vẻ mặt lạnh nhạt.

“Vậy, đêm hôm đó, người có ... có làm gì ta không?” Ánh mắt Hạ Tâm Nghiên bỗng nhiên có chút bối rối.

“Làm gì?” Thạch Nham ngăn ra, vẻ mặt nghi hoặc: “Có chuyện gì khác sao?”

Một luồng lửa giận đột nhiên từ đáy lòng bốc lên, Hạ Tâm Nghiên âm thầm cắn răng, trong lòng không ngừng lặp lại hai chữ “Bình tĩnh”, liên tục hít sâu vài hơi, mới quát lạnh nói: “Ta nói, người có quấy rối ta hay không?”

Đương nhiên là có!

Thạch Nham trong lòng thở nhẹ, nhưng ngoài mặt lại nghiêm trang, lắc đầu nói: “Không có, ta không phải người tùy tiện.”

“Người không phải người tùy tiện? !”

Hạ Tâm Nghiên trừng to mắt, đột nhiên phát hiện đối mặt với người này, nàng rất dễ dàng tức giận, cắn răng, nàng lại cười lạnh nói: “Trong thời khắc mấu chốt gia tộc cùng địch nhân giao chiến, quý háo sắc còn có tâm tư đi thanh lâu tìm hoan mua vui, thế mà lại nói mình không phải người tùy tiện, thật sự là chuyện buồn cười vô cùng!”

“Đòi hỏi sinh lý bình thường mà thôi.” Thạch Nham thản nhiên nói.

Hạ Tâm Nghiên ngơ ngác nhìn hấn, trong đôi mắt đẹp hiện lên sự khinh thường, chán ghét, phần nộ đủ loại cảm xúc.

Vô lực phát phát tay, Hạ Tâm Nghiên dường như không muốn nói gì nữa, cuối cùng nói: “Mọi chuyện đêm đó, ta hy vọng người đều quên hết! Người cứu ta một mạng ta sẽ ghi nhớ, một chuyến tìm kiếm Thiên Môn này ta sẽ hết sức bảo người bình an, sau này hai chúng ta không thiếu nợ nhau!”

Nói xong, Hạ Tâm Nghiên rút cuộc không ở đây nổi nữa, quay đầu thẳng tới hướng đường cũ trở lại, trong lòng nàng vẫn còn lửa giận, nhưng không có chỗ phát tiết.

“Vậy ta cảm ơn cô trước.” Thạch Nham hướng về phía bóng dáng của nàng giơng giọng hô to, khỏe miệng chứ nụ cười nhạt, hình như vốn không biết Hạ Tâm Nghiên cực kỳ khó chịu.

.....

Trên bầu trời, trong một đám mây đen dày.

Một con yêu thú cấp năm Phong CựcỨng dài mười mét đứng ở trong đám mây, sáu người Bắc Minh Thương, Bắc Minh Sách, Âm Khuê, Cửu Sơn cùng Mục Ngữ Điệp, Địch Nhã Lan cùng nhau ngồi ở trên Phong Cực Ứng.

Bắc Minh Thương ở vị trí đầu Phong CựcỨng, ló đầu nhìn đám người Thạch Nham ở phía dưới dưới nhỏ như con kiến, trầm giọng nói: “Chắc là bọn họ sẽ đi đầm lầy Tử Tịch.”

Gia gia, khi nào thì chúng ta hiện thân?”

“Chờ sau khi bọn hấn đến đích.” Bắc Minh Thương cau mày, nói: “Xích Tiêu chắc không bao lâu sẽ xuất hiện, Xích Tiêu mới là Thiên Vị cường giả thật sự, nói không chừng sẽ phát hiện chúng ta. Đi thôi, chúng ta sớm rời đi trước.”

Mục Ngữ Điệp chà xát hai tay, trong con mắt sáng đầy chờ mong.

Yêu thú cấp năm Phong CựcỨng đột nhiên bay ra hóa thành một điểm đen, nhanh chóng bay về hướng đầm lầy Tử Tịch, rất nhanh đã không thấy tung tích.

84. Chương 84 - Đầm Lầy Tử Tịch

Trong đầm lầy Tử Tịch, có mấy ngàn đầm lầy lớn nhỏ không giống nhau.

Những đầm lầy này tồn tại ngàn vạn năm, bất luận kẻ nào chỉ cần một bước đi lên, có thể hãm sâu vào trong đầm lầy ngay, rồi bị đầm lầy nuốt gọn.

Đến nơi này, xe ngựa đã khó có thể tiến lên, xe ngựa, tuần mã của Tả gia cùng Thạch gia, chỉ có thể để lại cửa vào đầm lầy Tử Tịch, đoàn người không thể không đi bộ tiến vào Tử Tịch đầm lầy.

Tiến vào đầm lầy Tử Tịch, Thạch Nham cũng rất ít nói chuyện, thời khắc này không chú ý sợ sẽ có nguy hiểm đột phát.

Đầm lầy Tử Tịch khắp nơi đều là đầm lầy xanh, bên trên đầm lầy có rất nhiều chướng khí lượn lơ đủ mọi sắc.

Trong những chướng khí đó ẩn chứa kịch độc, còn có rất nhiều độc tính cực kỳ mạnh, người bình thường chỉ cần hít một hơi, rất nhanh toàn thân sẽ hư thối mà chết.

Ngoại trừ đầm lầy cùng chướng khí độc, đầm lầy Tử Tịch cũng giống như U Âm sâm lâm, có yêu thú hoành hành!

Yêu thú sinh hoạt ở trong này, sớm đã thích ứng đầm lầy Tử Tịch, có thể thường xuyên ẩn núp kỹ ở trong bùn lầy, lúc có người bước qua đột nhiên chui ra khỏi bùn lầy tập kích Vô Giả.

Hai người Xích Tiêu, Hạ Tâm Nghiên vẫn đi ở phía trước, chỉ cần nhìn thấy đầm lầy xuất hiện, đều sẽ tận lực tránh ra.

Xích Tiêu thân là cường giả cảnh giới Thiên Vị, có thể phá không phi hành ,không sợ những thứ núp trong đầm lầy.

Nhưng hắn không sợ, không có nghĩa là người khác không sợ, ngay cả Hạ Tâm Nghiên cũng chỉ sau khi vận dụng “Luân Hồi Vô Hồn”, mới có thể đạt tới cảnh giới Thiên Vị mới phá không phi hành.

Nhưng mà, mỗi một lần vận dụng “Luân Hồi Vô Hồn”, Hạ Tâm Nghiên cũng đều sẽ bị thương.

Bởi vậy, không đến lúc vận bất đắc dĩ, Hạ Tâm Nghiên cũng không dám tùy tiện vận dụng “Luân Hồi Vô Hồn”, cho nên hắn một đường đi tới cực kỳ cẩn thận, vẫn theo Xích Tiêu ở phía trước dẫn đường.

Tu vi của Thạch Nham, ở trong đoàn người xem như thấp nhất, hắn hiểu biết với thế giới này cũng kém nhất.

Cho nên, sau khi tiến vào đầm lầy Tử Tịch, hắn rất ít nói chuyện, vẫn đang âm thầm xem xét, quan sát nguy hiểm đến từ đầm lầy Tử Tịch, quan sát đám người Xích Tiêu xử lý ứng phó.

“Phía trước có một đầm lầy màu xanh dài ba dặm, đầm lầy này không thể tránh.” Xích Tiêu đột nhiên ngừng lại, đứng ở một chỗ mặt đất thấp lầy lội, nhíu mày nói: “Khu vực gần đây đều là đầm lầy, xem như đây là đầm lầy an toàn nhất, mọi người cẩn thận một chút, lần này cần phải mạo hiểm.”

Thạch Nham vẻ mặt nghiêm nghị, cau mày đánh giá đầm lầy phía trước.

Đầm lầy dài ba dặm, bùn lầy màu xanh đầy đất, nhưng mà giữa đầm lầy lại có nổi lên nhiều khối đất, người ta có thể đứng lên đó, khối đất không lớn chỉ có thể đứng lên hai ba người.

Khoảng cách giữa khối đất là mấy chục mét, có cái chỉ cách hai ba mét, nếu có thể giẫm khối đất này đi tới, thì đi qua đầm lầy này sẽ không thành vấn đề.

Nhưng mà, một câu tiếp theo của Xích Tiêu, lại đánh tan tính toán của hắn.

“Đừng trông mong những khối đất, nhìn như có thể đứng đó, sau khi giẫm lên nói không chừng sẽ chìm xuống nhanh hơn. Những khối đất đó, rất nhiều đều là nổi lên trên đầm lầy sẽ không thừa nhận nổi sức nặng, một khi có người đứng ở bên trên, sẽ làm khối đất lập tức chìm xuống.”

Thạch Nham trong lòng rung mình, vẻ mặt càng nghiêm túc hơn nhưng vẫn không nói gì.

“Yên tâm đi, ta sẽ ở phía trước đạp qua một lần, sẽ tìm ra khối đất có thể đặt chân thật sự cho các người.” Xích Tiêu hình như nhìn ra lo lắng của mọi người, mỉm cười, nói: “Các người chỉ cần đi theo bước chân của ta, xem ta đặt chân ở khối đất nào, chắc là sẽ không có vấn đề. Nhưng mà có khối đất rất nhỏ, có lẽ chỉ chịu được sức nặng một mình ta, cũng không nhất định có thể chịu được sức nặng của ba bốn người, cho nên hãy cẩn thận một chút.”

Mọi người sắc mặt trầm trọng, chậm rãi gật đầu, ngay cả Tả Thi dọc đường thả lỏng đều có chút căng thẳng, cũng đều chú ý địa hình nhìn khối đất phía trước.

“Hạ tiểu thư, trong chốc lát khả năng sẽ có chút nguy hiểm, nếu cô có thể vận dụng lực lượng cảnh giới Thiên Vị, hãy giúp ta nhìn các nơi?” Xích Tiêu do dự một chút, không khỏi nhìn phía Hạ Tâm Nghiên.

Đôi mắt trong suốt của Hạ Tâm Nghiên ngoài khăn che mặt, rõ ràng có một phần chần chờ, trầm ngâm một chút, nàng mới nói: “Xích Tiêu tiên sinh, nếu một mình người có thể ứng phó được, tốt nhất hãy do một mình người tới giúp mọi người vượt qua một cửa này. Nếu ta phải vận dụng lực lượng Thiên Vị, sau đó sẽ suy yếu một thời gian, ta còn muốn dồn tinh lực ở trên người Cửu đầu thiên xà, không nên lãng phí ở chỗ này.”

Lời này vừa nói ra, hai nàng Tả Thi cùng Ngô Vận Liên lặng lẽ nhíu mày.

Tất cả mọi người đều hiểu nàng không muốn xuất lực, không có đối đãi đoàn người của mình như đồng * lực

n lát

.....
Tuyệt Âm bình địa bên trong một chỗ thực vật lá cây dày đặc.

Một trung niên văn sĩ sắc mặt tái nhợt, thân hình cao gầy, yên lặng đứng tại chỗ.

Ở bên cạnh hắn, có ba mươi lăm Võ Giả cũng có sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt lạnh lùng, trong đó có một người tuổi còn trẻ chỉ khoảng hơn hai mươi, tóc dài tới lưng, tướng mạo khôi ngô, có một khí chất tà dị.

“Sư phó, phát hiện cái gì sao?” Thanh niên kia tò mò hỏi.

“Mục tiêu chắc là tiến vào Tuyệt Âm bình địa, ta vừa mới dùng thần thức dò xét một chút, bên kia lập tức có một thần thức đuổi theo.” Trung niên văn sĩ có sắc mặt tái nhợt kia nói.

“Có phải người Bắc Minh gia hay không?”

“Không phải, Bắc Minh Thương mới đến.”

“Sao hắn còn chưa tìm chúng ta?”

“Mục tiêu đã xuất hiện, Bắc Minh Thương chắc sẽ rất nhanh tìm tới đến.”

.....
Một ngày sau.

Tại khu vực đoàn người đang ở đây, một mình Bắc Minh Thương xuất hiện, hàn khí trên người lượn lờ.

“Minh chủ Âm Minh?” Sau khi Bắc Minh Thương đến, ôm quyền với trung niên văn sĩ kia, “Không biết xưng hô thế nào?”

“Trâu Tử Hạc.” Minh chủ Âm Minh thần sắc lạnh nhạt, “Từ lâu đã nghe đại danh của Bắc Minh gia chủ, hôm nay vừa gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Bắc Minh Thương khẽ nhếch mép, mặt không biểu cảm nói: “Trâu huynh mới là uy danh lan xa, Âm Minh có thể một mình độc chiếm Liệt Hỏa đế quốc, có thể thấy được Trâu huynh chính là hùng tài đương thời. Lần này có thể cùng hợp tác với Trâu huynh, hy vọng có thể việc đại vui mừng.”

“Nha đầu Mục gia kia đâu?” Minh chủ chau mày đầu.

“Chờ sau khi lần tìm kiếm Thiên Môn chấm dứt, ta sẽ tự mình đưa nàng cho ngươi.” Bắc Minh Thương nhìn lướt qua mọi người Âm Minh, nói: “Trâu huynh, vì sao dẫn theo nhiều người như vậy? Không sợ bị người khác phát hiện sao?”

“Âm Minh ta am hiểu ẩn nấp tung tích, điểm này không phiền Bắc Minh huynh lo lắng.”

“Được.” Bắc Minh Thương gật gù đầu, lại nói: “Đối phương đã xuất hiện, mục đích chắc là ở Tuyệt Âm Cốc của Tuyệt Âm bình địa, đến lúc đó thật sự có bất ngờ, còn hy vọng Trâu huynh hiện thân. Nhưng ta không hy vọng Trâu huynh biểu lộ thân phận nhanh quá, nếu không Mục Ngữ Điệp tất nhiên sẽ có mâu thuẫn.”

“Chính là một tiểu nha đầu tan cửa nát nhà mà thôi, Bắc Minh huynh cần để ý sao?”

“Thật ra Mục Ngữ Điệp ta không thêm để ý, nhưng mà bên cạnh nàng còn có một nha đầu, Võ Hồn trên người nha đầu kia đối với Bắc Minh gia ta có chút tác dụng, ta không hy vọng nha đầu kia biết ta giao Mục Ngữ Điệp cho các ngươi, bằng không sẽ ảnh hưởng kế hoạch về sau của ta.”

“Có thể, lần này ta không mang theo mặt nạ đến, chỉ phối hợp Bắc Minh huynh. Ta thân là Minh chủ Âm Minh, cũng rất ít khi lấy khuôn mặt thật gặp người khác, nha đầu Mục gia kia chưa bao giờ gặp qua ta, tuyệt đối sẽ không biết ta là ai, điểm này Bắc Minh huynh cứ yên tâm đi.”

“Tốt lắm, chúng ta gặp lại ở Tuyệt Âm Cốc, đến lúc đó ta dùng thần thức đưa tin cho huynh, hy vọng Trâu huynh đừng để ta thất vọng.”

Nói xong, Bắc Minh Thương lại chậm rãi thối lui, thân hình hắn ở trên đồng lá cây hóa thành một luồng hàn khí, chậm rãi tiêu tán.

“Sư phó, Bắc Minh Thương tâm cơ âm trầm, lúc tìm kiếm Thiên Môn cần phải cẩn thận một chút, người này cũng không phải người lương thiện.”

“Không sao, sư nương người đã ẩn mình, lần này trong Thiên Môn thật sự có trọng bảo xuất hiện, tất thuộc về Âm Minh chúng ta!”

“Sư nương cũng đến đây?” Thanh niên khí chất yêu dị kia kinh hô một tiếng.

“Ừm, nàng đã sớm đến Tuyệt Âm Cốc, với tài nghệ ẩn giấu khí tức của sư nương người, chỉ cần nàng không chủ động hiện thân, trong Tuyệt Âm bình địa thì không một ai có thể cảm ứng được khí tức của nàng!”

“Hà hà, xem ra lần này tìm kiếm Thiên Môn chúng ta đã nắm chắc.”

“Ừm.”

87. Chương 87 - Huyền Âm Quyết

Dọc đường đi Trảo Kỳ đã chứng minh tác dụng của hắc, được Trảo Kỳ dẫn đường các loại thực vật kỳ dị, yêu thú hung ác đều bị xử sạch hết.

Trảo Kỳ không hổ là nửa chủ nhân của đầm lầy Tử Tịch, hiểu biết của hắc về đầm lầy Tử Tịch hơn xa Xích Tiêu, ngay cả với Tuyệt Âm bình địa thì hình như Trảo Kỳ cũng hiểu rất rõ.

Dọc theo đường đi, Trảo Kỳ với khí thế mạnh mẽ bề gãy, nghiền nát, quét sạch những trở ngại trên đường đi, hai người Xích Tiêu, Hạ Tâm Nghiên không cần xuất thủ, có thể yên tâm nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị nghênh chiến Cửu Đầu Thiên Xà.

Càng cách Tuyệt Âm Cốc càng gần, âm khí càng nặng.

Dần dần, Thạch Nham phát hiện thời gian gần đây tốc độ Tinh Nguyên lưu động của hắc đang trở nên chậm hơn, gân mạch, cốt cách dường như cũng bị ảnh hưởng bởi âm khí, khiến thân thể hắc có chút cứng nhắc.

Tả Thi cũng giống thế.

Càng tới gần Tuyệt Âm Cốc, khuôn mặt hồng hào của Tả Thi càng tái nhợt, hiển nhiên cũng cực kỳ khó thích ứng âm khí đang dần dần tăng thêm.

“Hôm nay tạm thời nghỉ ngơi một lát, Trảo Kỳ, Hạ tiểu thư, chúng ta cũng nên dừng lại nghiên cứu bảo đồ.” Xích Tiêu thương đồ nhi nên thân hình dừng lại trên khu đất bằng được dọn sạch, lấy ra bảo đồ trong ngực giờ về phía Trảo Kỳ cùng Hạ Tâm Nghiên.

Trảo Kỳ vốn định tiếp tục đi tiếp, nhưng vừa thấy bảo đồ Xích Tiêu lấy ra, lập tức đồng ý.

Hắc vội vàng tiến gần tới, cười hắc hắc quái dị nói: “Tuyệt Âm Cốc ta quen thuộc nhất, để ta xem bảo đồ, ta nhất định tìm ra vị trí Thiên Môn cho các người.”

Hạ Tâm Nghiên do dự một chút, cũng tiến tới.

Xích Tiêu đã sớm nhớ rõ ký hiệu trên bảo đồ, nghe vậy không do dự giao bảo đồ cho Hạ Tâm Nghiên, để Hạ Tâm Nghiên theo dõi Trảo Kỳ, còn hắc thì đi tới hướng Tả Thi cùng Thạch Nham bên này.

“Hai người các người cảm thấy thế nào? Còn có thể chịu đựng được không?” Xích Tiêu hỏi thăm, ánh mắt lại nhìn về phía Tả Thi.

Khuôn mặt nhợt nhạt của Tả Thi có hơi chút tái nhợt, vẻ mặt đau khổ, “Chịu đựng thì có thể chịu được, chỉ là có chút không thoải mái lắm, âm khí khiến tốc độ Tinh Nguyên lưu động ta trở nên chậm chạp, dường như còn tiêu hao Tinh Nguyên của ta, càng là tới gần Tuyệt Âm Cốc, Tinh Nguyên tiêu hao càng nhanh.”

“Đây là hiện tượng bình thường.” Xích Tiêu gật đầu, giải thích nói: “Âm khí khá nặng, sẽ ảnh hưởng cơ năng của thân thể, lúc này Tinh Nguyên trong cơ thể chúng ta sẽ chủ động điều chỉnh. Tinh Nguyên phát lực tự nhiên sẽ tiêu hao. Các người chú ý một chút, lúc này mới bắt đầu chưa bao lâu, âm khí bên trong Tuyệt Âm Cốc nội quá nặng, thật sự không chịu được thì các người dừng lại ở ngoài Tuyệt Âm Cốc.”

“Sư phó, Huyền Vũ Chân Cương giống như có thể triệt tiêu một ít âm khí.” Tả Thi đột nhiên nói.

Xích Tiêu ngẩn ngơ, hồi lâu mới dở khóc dở cười, “Huyền Vũ Chân Cương đã có hiệu quả, vì sao người không sớm dụng tâm tu luyện chứ?”

“Ta cũng mới phát hiện.” Tả Thi thề thốt, cười hì hì nghịch ngợm, ngâm thơ nói: “Được rồi, hôm nay ta sẽ bắt đầu dụng tâm tu luyện Huyền Vũ Chân Cương, ta phát hiện chỉ cần có một tầng cương khí phụ thể, âm khí hình như sẽ không chui vào được.”

“Nếu người sớm dụng tâm một chút như vậy, không chừng hiện tại Huyền Vũ Chân Cương của người đều tu luyện tốt rồi.” Xích Tiêu bất đắc dĩ lắc lắc đầu, có chút ý tiếc nuối, rèn sắt không thành thép.

“Phiền chết được, hiện tại ta cố gắng cũng không muộn mà.” Tả Thi trề môi, hừ hừ nói.

Xích Tiêu trong lòng thầm than, chợt nhìn phía Thạch Nham, “Người cảm giác thế nào?”

“Còn được, có thể chịu đựng.” Thạch Nham thản nhiên nói.

“Ừm, người phải lượng sức mà đi.” Xích Tiêu gật đầu, “Nếu cảm giác thân thể thật sự không được, người có thể dừng lại, đến lúc đó để Hàn Phong lưu lại bảo hộ người, Khô Long theo chúng ta cùng nhau tiến vào Tuyệt Âm Cốc là được. Lúc này đây, chúng ta chỉ cần biết rõ trong Thiên Môn có cái gì là được, chỉ là thăm dò thôi, sau khi biết rõ bí ẩn trong đó, Thạch gia các người mới có thể phái ra càng nhiều cao thủ đến đây, cho nên người cũng đừng quá để ý, không nhất định phải tiến vào Thiên Môn.”

Thạch Nham gật đầu, không nói thêm gì.

Xích Tiêu trấn an hẳn hai câu, lại dặn dò Tả Thi cố gắng một chút, lúc đó mới đi đến hướng chỗ Trảo Kỳ cùng Hạ Tâm Nghiên.

“Thiếu gia, lúc trước gia chủ phân phó, tánh mạng của người quan trọng nhất. Nếu không thể gắng được không cần miễn cưỡng, gia chủ nói, chuyện này chúng ta chỉ cần biết rõ vị trí xác thực của Thiên Môn và bên trong Thiên Môn có cái gì là được.” Khô Long đứng ở bên cạnh Thạch Nham, nhỏ giọng nói.

“Ta hiểu.” Thạch Nham vẻ mặt lạnh nhạt, nhíu mày nói.

Đằng xa, ba người Trảo Kỳ cùng Hạ Tâm Nghiên, Xích Tiêu, còn đang nhìn chăm nghiên cứu bảo đồ.

Trảo Kỳ tuy rằng tự xưng là rất tinh tường Tuyệt Âm Cốc, nhưng sau khi thật sự thấy được bảo đồ, dường như cũng gặp phải vấn đề gì đó, ở đằng xa cau mày nói thầm với hai người Xích Tiêu.

Thạch Nham liếc mắt qua bên kia, chậm rãi ngồi xuống tại chỗ, trong đầu xuất hiện từng suy nghĩ.

Hắn cũng rất tò mò với lần tìm kiếm Thiên Môn này, hắn rất hy vọng có thể tiến vào Thiên Môn, xem rốt cục là như thế nào.

Nhưng âm khí nơi này thật đúng là phiền toái, chẳng những ở khắp nơi hơn nữa càng đi vào Tuyệt Âm Cốc càng nồng đậm, đối với thân thể hắn có ảnh hưởng một cách chậm rãi.

Còn chưa tới Tuyệt Âm Cốc, bây giờ hắn đã phải tiêu hao một phần Tinh Nguyên chống đỡ âm khí ảnh hưởng thân thể, thật sự tiến vào Tuyệt Âm Cốc, còn không biết âm khí nặng đến đâu, nếu khi đó Tinh Nguyên trong cơ thể tiêu hao hết, dụng phải bất kỳ nào hung hiểm thì sẽ phiền toái ngay.

Phải tìm phương pháp thích hợp giải quyết sự ảnh hưởng của âm khí với thân thể!

Trầm ngâm một lát, vẻ mặt Thạch Nham dần dần kiên nghị, khoanh chân ngồi dưới đất, liên tục sưu tầm đủ loại ký ức sâu trong đầu, muốn tìm cách giải quyết ở trong đó.

Một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu !

Huyền Âm Quyết!

Thạch Nham giật mình như có điều ngộ ra, vội vàng lấy ra cái túi phía sau lưng, từ bên trong lấy ra một quyển Phàm cấp vũ kỹ Huyền Âm Quyết của Táp Lỗ.

Huyền Âm Quyết này chính là Phàm cấp vũ kỹ nên cũng không cao thâm, lúc tu luyện cần thu thập âm khí, càng là nơi âm khí nặng thì tu luyện Huyền Âm Quyết càng thích hợp.

Lúc trước hắn từ chỗ Tập Lỗ có được Huyền Âm Quyết, vừa thấy nó chính là Phàm cấp vũ kỹ, còn phải tìm nơi âm khí nặng tu luyện liền bỏ qua ngay.

Đợi sau khi đến Thạch gia, hắn thấy Thạch gia có nhiều loại vũ kỹ, càng không để chính là Huyền Âm Quyết - Phàm cấp vũ kỹ này trong lòng.

Cho nên, Huyền Âm Quyết kia vẫn bị hắn đặt ở trong túi, tưởng như quên mất nó.

Nơi này là Tuyệt Âm bình địa, âm khí giữa thiên địa rất nặng, trùng hợp là nơi thật tốt thích hợp tu luyện Huyền Âm Quyết!

Tuy rằng Huyền Âm Quyết chỉ là Phàm cấp vũ kỹ, nhưng mà bởi vì nó tu luyện cần thu thập thiên địa âm khí, một khi trong thân thể thích ứng thiên địa âm khí là có thể không sợ âm khí nhập thể, hơn nữa còn có thể tụ âm khí lại, trở thành một loại lực lượng công kích.

Thật ra Thạch Nham không coi trọng uy lực của Huyền Âm Quyết, theo hắn thấy Huyền Âm Quyết chỉ là Phàm cấp nên uy lực tự nhiên có hạn.

Nhưng Huyền Âm Quyết này hấp thu âm khí, có tác dụng đặc biệt khiến thân thể thích ứng âm khí, đúng lúc có thể giải quyết nan đề trước mắt hắn!

Bởi vậy, Thạch Nham lập tức cầm Huyền Âm Quyết lên.

Lúc ba người Xích Tiêu, Trảo Kỳ, Hạ Tâm Nghiên, đều vây quanh bảo đồ tìm vị trí Thiên Môn, hắn đã tập trung tinh thần vào Huyền Âm Quyết, hết sức chăm chú lĩnh ngộ phương pháp tu luyện của Huyền Âm Quyết.

Ngồi dưới đất, Thạch Nham vẻ mặt nghiêm nghị, yên lặng lật từng trang Huyền Âm Quyết.

Không bao lâu, quyển Huyền Âm Quyết đã được hắn xem xong, Thạch Nham nhíu chặt mày, ánh mắt quái dị, lạnh lẽo thu Huyền Âm Quyết vào túi.

Huyền Âm Quyết này tuy chỉ là Phàm cấp vũ kỹ, nhưng có vẻ cực kỳ quái dị, phải tu luyện Huyền Âm Quyết, phải dẫn động thiên địa âm khí hình thành ba âm tuyến bên ngoài ba huyệt Thiên Khuyết, Thần Khuyết, Âm Đô trên ngực.

Một khi ba âm tuyến hình thành, chỉ cần thúc dục Huyền Âm Quyết thì sẽ tạo thành ba lỗ xoáy âm tuyến, có thể đủ chủ động cắn nuốt thiên địa âm khí chung quanh.

Sau khi ba âm tuyến cắn nuốt đủ thiên địa âm khí, có thể ở trung tâm lỗ xoáy hình thành ba khóa âm châu, một khi hình thành sẽ chủ động ẩn vào bên trong tam đại huyệt đạo Thiên Khuyết, Thần Khuyết, Âm Đô.

Âm châu thành hình xong, âm tuyến vẫn có thể tiếp tục cắn nuốt thiên địa âm khí, tựa như không có điểm dừng.

Chỉ cần cắn nuốt đủ thiên địa âm khí, trong âm tuyến lại có thể hình thành âm châu, một khi âm châu thành hình, lại sẽ chìm vào bên trong tam đại huyệt đạo.

Âm châu bên trong huyệt đạo càng lớn, uy lực của Huyền Âm Quyết cũng sẽ càng lớn.

Người tu luyện Huyền Âm Quyết, chỉ cần ở khu vực thiên địa âm khí tụ tập thúc dục Huyền Âm Quyết, có thể bắt đầu tụ tập thiên địa âm khí ở phụ cận, hút toàn bộ vào chính giữa tam đại âm tuyến trong cơ thể.

Huyền Âm Quyết này tuy rằng chỉ là một loại Phàm cấp vũ kỹ, nhưng lại không có nói rõ cuộc có thể cắn nuốt bao nhiêu âm khí.

Giống như chỉ cần có đủ thiên địa âm khí, tam đại âm tuyến có thể vẫn cắn nuốt, vĩnh viễn không có điểm dừng.

Thạch Nham ở bên trong Võ Hồn Điện của Thạch gia, cũng biết không ít phương pháp tu luyện các bậc võ kỹ, nhưng giống như Huyền Âm Quyết quỹ dị này thì lại chưa từng gặp qua.

Một loại võ kỹ này đều có một ngày nào tu luyện thành công, nhưng dường như Huyền Âm Quyết này lại không có điểm dừng, chỉ cần thiên địa âm khí đủ là có thể tu luyện vĩnh viễn không giới hạn!

Về mặt bình tĩnh, Thạch Nham yên lặng ngồi dưới đất, sắp xếp lại tỉ mỉ phương pháp tu luyện của Huyền Âm Quyết trong đầu, càng phát hiện loại Phàm cấp võ kỹ đơn giản này có chút bất thường.

Nhưng mà Thạch Nham cũng không có thời gian do dự lắm, vì có thể thuận lợi tiến vào trung tâm Tuyệt Âm Cốc, hắn đã đọc qua phương pháp tu luyện Huyền Âm Quyết trong đầu mấy lần, nhìn thấy bên kia Xích Tiêu, Trảo Kỳ còn đang thấp giọng trao đổi, lập tức bắt đầu vào tu luyện.

Thạch Nham mất nhìn mũi, lỗ hướng tim, tinh thần chìm vào tam đại huyết đạo Thiên Khuyết, Thần Khuyết, Âm Đô ở ngực, lặng lẽ dẫn động âm khí trong thiên địa tụ tập vào vị trí ba huyết đạo.

Trong quá trình này, thân thể Thạch Nham hơi cứng ngắc, còn có chút không thể thích ứng được âm khí ảnh hưởng với thân thể.

Dần dần, âm khí lượn lờ ở bên ngoài ba huyết đạo Thiên Khuyết, Thần Khuyết, Âm Đô, theo tâm niệm Thạch Nham hóa thành từng luồng, nhẹ nhàng chuyển động quay xung quanh ba huyết đạo.

Hắn vừa tu luyện Huyền Âm Quyết, lại đột nhiên cảm thấy thân thể hắn như có lực hấp dẫn khó hiểu với thiên địa âm khí.

Lúc hắn ngưng luyện âm tuyến, thiên địa âm khí phụ cận lặng lẽ tụ tập đến, chui vào lỗ chân lông khắp toàn thân hắn, theo gân mạch hắn một mạch chạy vào ba huyết đạo, hóa thành từng tia âm khí kỳ dị chậm rãi xoay chuyển ở bên ngoài huyết đạo hắn.

88. Chương 88 - Dị Tượng

“Hôm nay tạm thời không tiến vào Tuyệt Âm Cốc, mọi người nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai chúng ta mới bước vào Tuyệt Âm Cốc.” Trảo Kỳ ngừng lại ở bên ngoài Tuyệt Âm Cốc, về mặt âm trầm nói: “Một khi tiến vào Tuyệt Âm Cốc, Cửu Đầu Thiên Xà lập tức sẽ phát hiện ngay, đại chiến tất khó có thể tránh.”

“Ừm.”

Xích Tiêu lại lấy ra bảo đồ, vẫy vẫy tay với Trảo Kỳ, Hạ Tâm Nghiên, nói: “Thừa dịp một đêm cuối cùng, chúng ta nhìn lại bảo đồ cho kỹ, tốt nhất có thể trước khi tiến vào Tuyệt Âm Cốc, tìm ra vị trí chính xác của Thiên Môn.”

Trảo Kỳ cùng Hạ Tâm Nghiên vây tới, đều cau mày, cùng nhau cúi đầu nhìn bảo đồ kia.

Thạch Nham như thường lệ tìm chỗ yên lặng ngồi xuống, hắn cách xa Trảo Kỳ, Xích Tiêu một khoảng cách, tiếp tục yên lặng khổ tu Huyền Âm Quyết.

Hơn tám ngày gần đây, mỗi khi đến ban đêm Xích Tiêu đều sẽ tìm các loại cơ khiến mọi người dừng lại nghỉ chân, mục đích là để cho Tả Thi có đủ thời gian tu luyện Huyền Vũ Chân Cương.

Thạch Nham cũng không nhàn rỗi, mỗi khi mọi người dừng lại nghỉ ngơi, hắn liền tìm một chỗ, được Hàn Phong, Khô Long bảo vệ, lặng lẽ tu luyện Huyền Âm Quyết kia.

Trải qua tám ngày tu luyện, Thạch Nham đã tụ tập không ít âm khí ở ba huyết đạo Thiên Khuyết, Thần Khuyết, Âm Đô trên ngực, mỗi ngày dùng tinh thần khống chế âm khí đó, khiến chúng nó chia làm từng đợt từng đợt, xoay tròn quay xung quanh ba huyết đạo.

Theo âm khí tăng lên, lúc âm khí xoay tròn ở vị trí ba huyết đạo cũng tăng lên. Tốc độ đã dần dần nhanh hơn, sắp hình thành âm tuyến thật sự.

Hít sâu một hơi, nín thở ngưng thần, Thạch Nham hết sức chăm chú khống chế âm khí.

Từng đợt từng đợt âm khí, giống như sợi chỉ xám dài nhỏ, chậm rãi quán quanh ba huyệt đạo ở hắc ngực, theo tâm niệm hắc thay đổi, âm khí hình sợi chỉ xám nhanh chóng vẽ thành vòng tròn.

Mỗi khi đến lúc đó, Thạch Nham đều cảm ứng được rõ thiên địa âm khí phụ cận, hình như bị chịu thân thể hắc hấp dẫn, lặng lẽ tụ tập tới hướng thân thể hắc.

Trải qua tám ngày tu luyện Huyền Âm Quyết, Thạch Nham có chút tâm đắc với đặc tính chậm chậm của âm khí, âm khí ở trước ngực hắc vờn quanh vài ngày, dường như đang lặng yên không ngừng làm chờ thân thể hắc xảy ra biến hóa...

Hôm nay hắc đã đi đến ngoài cốc Tuyệt Âm Cốc, thiên địa âm khí tuy rằng càng nồng đậm hơn, nhưng hắc tám ngày tu luyện Huyền Âm Quyết đã không còn cảm thấy khó thích ứng.

Ngược lại, càng tới gần Tuyệt Âm Cốc, hắc tu luyện Huyền Âm Quyết càng cảm thấy thuận buồm xuôi gió, ngửi âm khí đều có cảm giác thanh thanh khí sáng.

Hai người Hàn Phong cùng Khô Long cũng không biết rốt cuộc Thạch Nham đang tu luyện vũ kỹ gì, hai người đều theo bốn phạm thủ hộ ở bên cạnh hắc, không dám có một chút khinh thường.

Thời gian im lặng trôi qua.

Đột nhiên, Tả Thi đang được Ngô Vận Liên, Chử Bình chăm sóc, đột nhiên vui mừng nhảy dựng lên, trên người lấp lánh tia sáng bóng, reo lên: “Ha ha, đạt đến Nhân Vị tam trùng thiên!”

Xích Tiêu đang cúi đầu nghiên cứu bảo đồ, vui mừng quá đổi, vội vàng vọt đến đây, cầm lấy cánh tay nhỏ bé của Tả Thi dò xét một chút, nét mặt già nua vui vẻ yên tâm nói: “Nha đầu người, thật sự là...”

Xích Tiêu theo phản ứng Tinh Nguyên trong thân thể Tả Thi, đã phát hiện ra cảnh giới của nàng xác thực bước vào Nhân Vị tam trùng thiên, trong lòng lại vừa mừng vừa sợ.

Tả Thi tu luyện tám ngày Huyền Vũ Chân Cương, còn chưa hoàn toàn luyện xong thì lại đột nhiên bước vào cảnh giới Nhân Vị tam trùng thiên, thiên phú như thế khiến Xích Tiêu cũng không biết ứng nên nói thế nào.

Ngoài thiên tài, Xích Tiêu không tìm ra từ khác để miêu tả thiên phú của Tả Thi.

Sau khi từ Vân Vụ sơn mạch tiến vào Thiên Vãn thành, Tả Thi vốn không có một ngày nghiêm túc tu luyện, cả ngày chơi đùa xung quanh, nhưng mặc dù như vậy nàng lại còn có thể trong thời gian ngắn như vậy bước vào Nhân Vị tam trùng thiên, điều này thật sự ngoài dự kiến của Xích Tiêu.

“Xích Tiêu tiên sinh, người thu một đồ đệ tốt.” Trong đôi mắt xinh đẹp của Hạ Tâm Nghiên bên kia cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, vì thiên phú kinh người của Tả Thi âm thầm kinh hãi.

“Ha ha, nha đầu kia đích thực thiên phú kinh người, chỉ là rất lười.” Xích Tiêu tâm tình vô cùng tốt, cười vỗ vỗ bả vai Tả Thi, nói: “Tiếp tục cố gắng! Tranh thủ sớm ngày hoàn toàn lĩnh ngộ Huyền Vũ Chân Cương. Nha đầu người, nếu có thể đủ dồn toàn bộ tâm tư vào việc đột phá võ đạo, bây giờ cảnh giới người ít nhất phải cao hơn một cấp bậc!”

Nói xong, Xích Tiêu lại đi về phía Hạ Tâm Nghiên cùng Trảo Kỳ bên kia, cúi đầu lại cười nói: “Đừng quản nha đầu kia, chúng ta tiếp tục xem bảo đồ.”

.....

Lại qua hai giờ.

Thạch Nham yên lặng ngồi tại chỗ, thân hình bỗng chấn động, đột nhiên thân thể bắt đầu hơi run run.

Chỗ ngực, không ngừng tụ tập âm khí quán quanh, tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh.

Bên trong thân thể, hắc phát hiện ở chỗ ba huyệt vị Thiên Khuyết, Thần Khuyết, Âm Đô có từng đợt từng đợt âm khí như sợi chỉ xám, bắt đầu chậm rãi kéo dài, xoay chuyển quay chung quanh ba huyệt vị rất nhanh.

Âm khí bị thân thể hấp thu, đột nhiên điên cuồng chảy nhanh vào chỗ ba huyệt vị, rất nhiều âm khí rót vào trong đó, lập tức bị ngưng luyện phân giải, hóa thành càng nhiều sợi chỉ xám.

Càng lúc càng nhiều sợi chỉ xám tụ tập ở chỗ lốc xoáy nhỏ nhỏ bên trong ba huyết vị, làm cho tốc độ xoay tròn của lốc xoáy càng lúc càng nhanh . . .

Không biết qua bao lâu, một khí tức âm lãnh đột nhiên từ bên trong ba lốc xoáy tràn ra, làm toàn thân Thạch Nham thấy lạnh lẽo, nhện không được rung mình một cái.

Càng nhiều âm khí từ bốn phương tám hướng tụ tập đến đây, chảy mạnh vào lỗ chân lông toàn thân hắn rồi rót vào chính giữa ba lốc xoáy làm cho tốc độ xoay tròn của lốc xoáy nhanh hơn!

Bên trong thân thể, Thạch Nham hoảng sợ phát hiện ba lốc xoáy kia lượn vòng thành một đám tàn ảnh, lốc xoáy bên trong ba huyết đạo chợt trào ra một lực hút mạnh mẽ.

Thành công!

Bên trong lốc xoáy sinh ra lực hút mạnh mẽ, có nghĩa là âm tuyền chính thức hình thành!

Âm tuyền có năng lực cắn nuốt thiên địa âm khí, cũng tùy theo đó lập tức được kích phát!

Đột nhiên, thiên địa âm khí lượn lờ không tiêu tán bên trong Tuyệt Âm bình địa, giống như tìm được chỗ phát tiết, từ các góc diên cuồng tụ tập đến, mãnh mẽ như nước sông vỡ đê nhằm về phía chỗ Thạch Nham.

Ở trên đỉnh đầu cách Thạch Nham mười mét, dần dần hình thành lốc xoáy kỳ dị to cỡ ba đầu người.

Lốc xoáy kia cùng âm tuyền trong cơ thể Thạch Nham có chút tương tự, rõ ràng bị âm tuyền ở ngực Thạch Nham ảnh hưởng, theo âm tuyền của hắn xoay chuyển mà xoay chuyển theo, sinh ra ra lực hút thật lớn, tụ tập càng nhiều thiên địa âm khí đến đây.

Thiên địa âm khí vô cùng nồng đậm, chảy nhanh vào trong lốc xoáy to cỡ ba đầu người trên đỉnh đầu Thạch Nham, thể tích lốc xoáy nhanh chóng tăng lớn lên!

Chỉ chưa đến mười phút ngắn ngủn, lốc xoáy kia đã biến thành cỡ chậu rửa mặt, tiếp tục diên cuồng cắn nuốt thiên địa âm khí từ bốn phương tám hướng tụ tập đến.

Ba người Xích Tiêu, Trảo Kỳ, Hạ Tâm Nghiên sớm đã dừng thảo luận bảo đồ, đều đứng lên vẻ mặt ngạc nhiên nhìn dị trạng trên đỉnh đầu Thạch Nham.

Thể tích ba lốc xoáy còn đang tăng vọt!

Một giờ sau, ba lốc xoáy trên đỉnh đầu Thạch Nham, đã như lốc xoáy thật lớn, như ba cột khói báo động ngút trời, có vẻ cực kỳ đáng sợ.

Lốc xoáy diên cuồng xoay chuyển, giống như phải một lần cắn nuốt toàn bộ âm khí bên trong Tuyệt Âm bình địa!

Khuôn mặt Thạch Nham bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc, vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, dường như cũng không biết dị trạng trên đỉnh đầu, hắn còn đang tiếp tục khống chế ba âm tuyền trong cơ thể.

Hắn cảm nhận được rõ, tốc độ ba âm tuyền ở ngực xoay chuyển đã nhanh hơn mấy lần! Ngay cả suy nghĩ của hắn, đều đã cần không nổi tốc độ chuyển động của âm tuyền.

Hai người Hàn Phong, Khô Long , vẻ mặt hoảng sợ, luống cuống nhìn dị tượng trên đỉnh đầu Thạch Nham, không biết nên làm thế nào cho phải.

Âm khí màu xám bao phủ ở Tuyệt Âm bình địa không biết bao nhiêu năm, ngăn cách Tuyệt Âm bình địa với bên ngoài, khiến cho ánh sáng của mặt trời hay trăng sao đều khó có thể xuyên thấu tiến vào.

Mà hôm nay, thiên địa âm khí bao phủ toàn bộ Tuyệt Âm bình địa, dường như toàn bộ đều diên cuồng, liều mạng chảy vào trong lốc xoáy thật lớn trên đỉnh đầu Thạch Nham.

Không biết khi nào, ba lốc xoáy trên đỉnh đầu Thạch Nham, đã to như ba tòa núi cao, trong đó tràn ngập rất nhiều tia điện quang kỳ dị, giống như ba cái miệng khổng lồ cắn nuốt thiên địa, như phải cắn nuốt thiên địa âm khí trong toàn bộ thể giới.

“Đây, đây hình như là. . .” Một gã đại hán chọc trời bên cạnh Hạ Tâm Nghiên, đột nhiên la hoảng lên, hình như nhớ tới cái gì.

“Cái gì?” Hai mắt Hạ Tâm Nghiên rạng rỡ kỳ quang, đột nhiên quay đầu nhìn về phía hắc.

Bị Hạ Tâm Nghiên nhìn chăm chú, đại hán chọc trời này chần chờ một chút, đột nhiên lặng lẽ đi đến bên cạnh.

Hai người Trảo Kỳ, Xích Tiêu, vẻ mặt cũng đại biến, bất khả tư nghị nhìn dị tượng trên đỉnh đầu Thạch Nham, vừa nghe đại hán chọc trời kia dường như có phát hiện gì, vội vàng nhìn qua.

Hạ Tâm Nghiên cau mày, cùng đại hán kia kéo khoảng cách với Trảo Kỳ, Xích Tiêu, nghe đại hán kia lo lắng giải thích.

“Người khẳng định?” Thanh âm của Hạ Tâm Nghiên, mơ hồ truyền đến một câu.

Đại hán kia liên tục gật đầu, tỏ ra có chút lo lắng, kinh sợ nhìn Thạch Nham, “Tuyệt đối không sai được, khẳng định là. . .”

Hạ Tâm Nghiên đột nhiên biến sắc, chậm rãi gật đầu, đột nhiên nói với Xích Tiêu, Trảo Kỳ: “Chuẩn bị nghênh chiến đi. Cửu Đầu Thiên Xà chắc là rất nhanh sẽ đi ra khỏi Tuyệt Âm Cốc, Cửu Đầu Thiên Xà có ba đầu cần dựa vào thiên địa âm khí tu luyện, nó khẳng định sẽ không tiếc trả giá tất cả để giết chúng ta, chúng ta không cần đi Tuyệt Âm Cốc.”

“Hạ tiểu thư, thiếu gia nhà của ta, rốt cuộc. . . Rốt cuộc là làm sao vậy?” Khô Long tiến lên, hoảng hốt lo sợ nói.

“Chờ hắc tĩnh lại, người hỏi chính hắc đi.” Long mi Hạ Tâm Nghiên nhíu chặt, ánh mắt đầy thần sắc kỳ dị, “Nhưng mà người có thể yên tâm, dị trạng thân thể hắc truyền ra, đối với hắc không có chỗ hại. Ngược lại, đây là là một đại cơ duyên, nếu không có quấy rầy thì một mình hắc có thể cắn nuốt sạch sẽ hết thiên địa âm khí bao phủ toàn bộ Tuyệt Âm bình địa!”

“A!”

Đám người Xích Tiêu, Trảo Kỳ, Ngô Vận Liên, Tả Thi đều la hoảng lên, vẻ mặt không dám tin.

“Loại công pháp này chính là bá đạo như vậy, không biết làm sao lại rơi vào tay hắc.” Hạ Tâm Nghiên vẻ mặt vô cùng phức tạp, “Cửu Đầu Thiên Xà rất nhanh sẽ đến đây, nó tuyệt sẽ không cho phép người khác cắn nuốt sạch thiên địa âm khí nơi này, không cần chờ ngày mai, có lẽ chúng ta lập tức sẽ nghênh đón tức giận của nó!”

“Khè! Khè! Khè!”

Bên trong Tuyệt Âm Cốc, đột nhiên truyền đến tiếng gầm gừ điên cuồng, trong đó tràn ngập tức giận ngất trời.

“Ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm!”

Tiếng gầm rú như đất rung núi chuyển, đột nhiên từ Tuyệt Âm Cốc bên kia truyền đến.

Thân hình mọi người đều theo mặt đất run run mà run theo, cảm nhận được một con quái vật lớn đang nhanh chóng tiếp cận.

“Nó đến đây!” Trảo Kỳ hét to.

89. Chương 89 - Ngừng Luyện Âm Châu

Bên trong lỗ xoáy lóe ra điện quang, từng luồng khí âm hàn bị lỗ xoáy rèn luyện nhiều lần, hóa thành một đám điểm sáng màu xám kỳ dị.

Trên bầu trời Tuyệt Âm bình địa, thiên địa âm khí nhiều năm không tiêu tán ở dưới ảnh hưởng của ba lỗ xoáy lớn, dần dần có xu hướng bị cắn nuốt hết.

Thạch Nham vẻ mặt nghiêm túc, giống như tiến vào cảnh giới kỳ diệu nào đó.

Phía trên đỉnh đầu, một đám điểm sáng màu xám kỳ dị bất chợt từ bên trong ba lỗ xoáy lớn rỉ ra, đột nhiên rút tới hướng thân thể Thạch Nham.

Thân thể Thạch Nham cũng theo đó xuất hiện một lực hút mạnh mẽ mà bất luận kẻ nào đều có thể cảm thấy được!

Thân thể hắn giống như thành một hắc động, hút hết toàn bộ điểm sáng màu xám từ trên trời rút xuống dưới!

Điểm sáng màu xám, lóe lên, hiện ra, đều rút vào thân thể Thạch Nham.

Thân thể Thạch Nham tựa như một tầng ánh sáng mờ tối, một khí tức âm hàn lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía.

Chỉ cần người nào tiếp cận Thạch Nham, thân thể đều không thể không cứng ngắc, tốc độ Tinh Nguyên vận chuyển sẽ chậm lại, phải dùng tới lực lượng chống đỡ, bằng không sẽ bị âm khí nồng đậm này ảnh hưởng.

Thạch Nham giống như thành một yêu ma to lớn cắn nuốt âm lực!

Hắn vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, lại dựa vào ba lỗ xoáy lớn lơ lửng trên đỉnh đầu, điên cuồng hấp thu chuyển hóa âm khí bên trong Tuyệt Âm bình địa, làm cho âm khí liên tục ngưng luyện lại hóa thành nhiều điểm âm lực tinh thuần nhất, trở thành chất bổ dưỡng cho hắn tu luyện.

Ở ngực Thạch Nham, âm tuyến bên ngoài ba huyết Thiên Khuyết, Thần Khuyết, Âm Đô, bắt đầu cấp tốc tụ tập điểm sáng màu xám chảy nhanh vào thân thể hắn.

Một đám tập điểm sáng màu xám tinh thuần, đều đại biểu cho Tinh Nguyên thiên địa âm lực nồng đậm nhất, rất nhiều điểm sánh chảy nhanh vào bên trong âm tuyến, được âm tuyến rèn luyện hóa thành càng âm lực tinh thuần nhất, cuối cùng tiến vào trung tâm âm tuyến.

Bất tri bất giác, ở khu vực trung tâm ba âm tuyến, có ba hạt châu cỡ hạt gạo đang bắt đầu chậm rãi thành hình.

Nhận thấy âm châu ngưng luyện ra, vẻ mặt Thạch Nham chấn động.

Hắn lặng lẽ dùng tinh thần cảm thụ bên ngoài một chút, sau khi phát hiện bên cạnh cũng không có dị trạng, lại thúc dục âm tuyến, như được tiếp thêm tinh thần tiếp tục cắn nuốt càng nhiều thiên địa âm khí.

“Người không được dừng lại.” Hạ Tâm Nghiên đứng ở bên cạnh Thạch Nham, đôi mắt đẹp lóe ra dị quang, “Ta biết người đang làm cái gì, cũng biết người có thể nghe được lời ta nói, Cửu đầu xà tuy rằng rất nhanh sẽ đến đây nhưng chúng ta sẽ ra tay ứng phó, người có thể tiếp tục cắn nuốt thiên địa âm khí nơi này.”

Thạch Nham đích thực có thể nghe được thanh âm của Hạ Tâm Nghiên, nhưng không có cách nào trả lời.

“Hạ tiểu thư, Thạch Nham lúc này không ngừng lại, Cửu đầu xà sẽ hắn xuống tay với hắn đầu tiên.” Khô Long vội la lên.

Hai người Trảo Kỳ, Xích Tiêu cũng hơi kinh ngạc nhìn về phía Hạ Tâm Nghiên, không biết đề nghị của nàng có thâm ý gì.

“Cửu Đầu Thiên Xà có chín đầu, trong đó ba cái đầu có thể phun lửa, ba cái đầu có thể phun ra nọc độc, ba cái đầu còn lại có thể khống chế âm khí ở Tuyệt Âm bình địa hình thành đủ loại công kích.”

Hạ Tâm Nghiên đôi mắt đẹp hơi chuyển, nghiêm nghị giải thích: “Ba cái đầu có thể nắm trong tay thiên địa âm khí cực kỳ phiền toái, chúng ta ứng phó cũng sẽ có chút hết sức. Nhưng hiện tại chúng ta đã có ưu thế, chỉ cần Thạch Nham cứ như vậy tiếp tục cắn nuốt thiên địa âm khí, sau khi Cửu đầu xà đến đây muốn vận dụng thiên địa âm khí tiến hành công kích, âm khí lập tức sẽ bị lỗ xoáy trên đầu Thạch Nham cắn nuốt sạch! Bởi vậy, uy lực ba cái đầu của Cửu đầu xà có thể nắm giữ âm khí sẽ giảm mạnh!”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Trảo Kỳ cùng Xích Tiêu chợt sáng ngời, đồng thời gật đầu, khen: “Chính xác!”

“Ba cái đầu kia không còn ưu thế, Cửu đầu xà sẽ dễ dàng đối phó hơn. Trảo Kỳ lại không sợ nọc độc của Cửu đầu xà, người cũng mang theo Ngân sa mạc, như vậy chúng ta cũng chỉ cần dùng tinh lực đối phó ba cái đầu phun lửa của nó. Một trận chiến này, bởi vì có Thạch Nham chúng ta sẽ thoải mái hơn nhiều.” Hạ Tâm Nghiên bình tĩnh nói.

Trảo Kỳ, Xích Tiêu âm thầm gật đầu, đều đồng ý đề nghị của Hạ Tâm Nghiên.

“Thiếu gia nhà ta sẽ không sao chứ?” Hàn Phong đột nhiên mở mắt ra, lạnh lùng nhìn Hạ Tâm Nghiên, “Chúng ta mặc dù để ý Thiên Môn, nhưng đối với tánh mạng thiếu gia càng quan trọng hơn!”

“Hắn không phải mối, chỉ cần bảo trì như bây giờ là được.” Hạ Tâm Nghiên cau mày, lại nói: “Nếu hắn nguyện ý bất cứ lúc nào đều có thể tỉnh lại, nhưng mà còn muốn tụ tập thiên địa âm khí thành như vậy, cần phải tiêu phí một ít thời gian.”

“Râm râm âm!”

Tiếng gầm rú kinh thiên động địa, càng ngày càng gần.

Mặt đất đang run rẩy, xa xa, một thân ảnh khổng lồ mờ mờ chậm rãi bắt đầu hiện ra.

“Chuẩn bị nghênh chiến đi!” Xích Tiêu quát nhẹ.

.....

Tại một lối vào của Tuyệt Âm Cốc.

Sắc mặt Bắc Minh Thương khế biến, nhìn chăm chăm lỗ xoáy ở ngoài vạn mét như khói báo động ngất trời, hai mắt âm lãnh hiện lên vẻ mê hoặc.

“Gia gia, có phải là chiến đấu không?” Bắc Minh Sách hỏi.

Lắc lắc đầu, Bắc Minh Thương nói: “Không phải, là thiên địa âm khí có dị biến, đều tụ tập tới phương hướng mấy người Xích Tiêu, Cửu Đầu Thiên Xà từ Tuyệt Âm Cốc đi ra cũng phóng đi tới hướng Xích Tiêu bên kia, không biết rốt cuộc bên kia đã xảy ra cái gì.”

“Khi nào thì chúng ta đi qua?”

“Chờ đi! Chờ lúc bên kia chiến đấu sắp chấm dứt.”

.....

Một chỗ khác, đoàn người Ám Minh nhìn ba lỗ xoáy lớn trôi nổi trên bầu trời ở khu vực Thạch Nham, cũng có vẻ mặt kinh ngạc, không biết đến tột cùng bên kia đã xảy ra chuyện gì.

“Sư phó? Hình như. . . hình như thiên địa âm khí thay đổi, đều tụ tập hướng về phía khu vực kia? Chẳng lẽ là Cửu Đầu Thiên Xà đã bắt đầu động thủ?” Thanh niên yêu dị kia suy đoán nói.

“Cửu đầu xà tuy rằng cũng có thể mượn thiên địa âm khí tu luyện, nhưng không có bá đạo như vậy. Đưa nhiều thiên địa âm khí điên cuồng chảy vào một chỗ, bạo tay như vậy ta thấy Cửu Đầu Thiên Xà cũng không làm được. Huống chi, biến hóa này là phát ra từ bên ngoài Tuyệt Âm Cốc, rõ ràng là đám người Xích Tiêu làm đi ra” Minh chủ trầm giọng nói.

“Muốn đi qua nhìn xem không?”

“Không cần, chờ tin tức của Bắc Minh Thương đi, hắn không truyền tín hiệu, chúng ta tạm thời bất động. Sư mẫu người chắc là đã đi qua, bên kia thực sự có Thiên Môn xuất hiện, sư mẫu người cũng sẽ truyền ra tín hiệu, chúng ta không cần vội vàng như vậy.”

“Con hiểu.”

.....

Ba khóa âm châu, thông thả ngưng luyện ra, càng nhiều thiên địa âm khí rót vào, ba khóa âm châu kia trở nên càng lúc càng sáng.

Âm châu chuyển động quay tròn ở trung tâm âm tuyến bên ngoài huyết đạo, mỗi khi có một luồng tinh hoa âm khí màu xám tiến vào, âm châu lập tức sẽ hấp thu điểm sáng màu xám ngay.

Chỉ có Âm châu thật sự thành hình, mới có thể chủ động chìm vào ba huyết đạo.

Thạch Nham biết rõ điều này, cho nên nghe được rõ lời Hạ Tâm Nghiên nói, biết hai người Hàn Phong, Khô Long cực kỳ lo lắng hần, nhưng vẫn không có đình chỉ xoay chuyển âm tuyến.

Hần có dự cảm, dự cảm âm châu đang ở thời khắc mấu chốt, có lẽ rất nhanh sẽ thật sự ngưng luyện thành công rồi chìm vào huyết đạo.

Đỉnh đầu xuất hiện ba lốc xoáy thật lớn cũng làm hần kinh hãi.

Sau khi ba lốc xoáy lớn kia xuất hiện, bắt đầu điên cuồng cắn nuốt thiên địa âm khí, cuối cùng Thạch Nham khẳng định Huyền Âm Quyết này chỉ có Phàm cấp tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Phàm cấp vũ kỹ nào mà lúc tu luyện lại có thể tạo thành động tĩnh lớn như vậy chứ?

– Hần thật nghĩ không ra được.

“Khè! Khè! Khè!”

Tiếng gầm gừ khủng bố, như tiếng sét đánh từ xa truyền đến, vang vọng toàn bộ Tuyệt Âm bình địa.

Cửu Đầu Thiên Xà chính là yêu thú cấp bảy đỉnh cấp, là thượng cổ dị chủng truyền thuyết do Long Mãng giao hợp sinh ra, có được năng lực không ngừng tiến hóa, Cửu Đầu Thiên Xà một khi cắn nuốt cũng đủ âm khí, độc khí và hỏa viêm, là có thể tiếp tục tiến hóa, đạt tới cấp bậc yêu thú cấp tám, cấp chín.

Sở dĩ con Cửu Đầu Thiên Xà này mạnh mẽ chiếm lấy Tuyệt Âm bình địa, chính là nhìn ra nơi này âm khí nồng đậm, bên ngoài Tử Tịch đầm lầy lại có khói độc lượn lờ, nó chiếm lấy nơi này là muốn mượn chương khí độc cùng âm khí để tu luyện.

Không bao lâu, Thiên Xà thân hình như quả núi có chín đầu rớt cuộc đi ra khỏi Tuyệt Âm Cốc.

Thân Cửu Đầu Thiên Xà như ngọn núi, phủ kín bằng lân giáp màu bạc như mũi nhọn, chín đầu của nó đều dài hai mươi mấy mét, mỗi một cái đầu giống như một con cự mãng, có răng nanh trắng to dài, cái lưỡi phun ra nuốt vào khói độc, âm khí, hỏa viêm.

“Động thủ!”

Trảo Kỳ vừa thấy nó xuất hiện, sắc mặt hung ác, dẫn đầu đánh lên.

Từng con Thổ long, đột nhiên từ trong mặt đất nhô lên, thân hình Trảo Kỳ lóe lên đã phụ thân vào trong thân thể một con Thổ long.

Sau khi Thổ long kia bị Trảo Kỳ chui vào, thân thể Thổ long lại che kín thổ giáp cứng rắn, đầu rồng mơ hồ là bộ dáng Trảo Kỳ, thân hình cũng căng lớn lên gấp đôi.

“Trảo Kỳ là yêu thú cấp tám do ‘Nê Trạch Giao’ cùng một nữ Võ Giả nhân loại sinh ra. Nê Trạch Giao vốn là chủ nhân chân chính của đầm lầy Tử Tịch, có thể biến hóa thành nhân loại, cũng là yêu thú lợi hại nhất từng xuất hiện ở khu vực chúng ta. Truyền thuyết Nê Trạch Giao lúc trước, ở nơi này của chúng ta chính là yêu thú chi vương, không Võ Giả nào dám mạo hiểm phạm uy nghiêm của hần! Nê Trạch Giao là yêu thú cấp tám, có thể so với Võ Giả cảnh giới Thông Thần, lại ở ngàn năm trước chết ở đầm lầy Tử Tịch, chết rất kỳ lạ. Sau khi nó chết rất nhiều năm, Cửu đầu xà mới xuất hiện ở đầm lầy Tử Tịch, đuổi Trảo Kỳ chạy tới bên ngoài đầm lầy Tử Tịch, chiếm lấy Tuyệt Âm Cốc để tu luyện, đây cũng là vì sao Trảo Kỳ có cừ hận sâu với nó như vậy.”

Trảo Kỳ phụ thân trên người Thổ long, lúc nhắm về phía Cửu đầu thiên xà, Xích Tiêu lặng lẽ nói ra ân oán của Trảo Kỳ cùng Cửu Đầu Thiên Xà.

“Yêu thú cấp tám!” Sắc mặt Hạ Tâm Nghiên cũng hơi đổi, “Khó trách Trảo Kỳ trời sinh có thể khống chế chương khí độc, hơn nữa có thể tự do lui tới trong bùn lầy, hóa ra là là loài lai giữa Nê Trạch Giao và nhân loại.”

Ở trong Thần Hữu đế quốc, Liệt Hỏa đế quốc, Thương Minh, đích thực vẫn truyền lưu truyền thuyết của Thiên Môn, nhưng ba quốc gia này thật đúng là chưa bao giờ từng xuất hiện Thiên Môn, đây cũng đúng là vì sao sau khi một bức bảo đồ xuất hiện, sẽ khiến cho nhiều thế lực chú ý như vậy.

Đám người Xích Tiêu, Trảo Kỳ, Hàn Phong cũng chờ mong nhìn Hạ Tâm Nghiên đến từ Vô Tận Hải, cũng rất tò mò với Thiên Môn huyền bí.

“Ở Vô Tận Hải, Thiên Môn chẳng những tồn tại, hơn nữa không chỉ một cái! Nhưng mà, trong mỗi một Thiên Môn đều ẩn chứa hung hiểm rất lớn!”

Hạ Tâm Nghiên hít sâu một ngụm, vẻ mặt bắt đầu ngưng trọng hiểm thấy, trầm giọng nói: “Thiên Môn đi thông với Thần Vực, trong Thần Vực đích thực tồn tại thần bí khó có thể tưởng tượng, nhưng trong mỗi một Thần Vực, cũng khủng bố vô cùng! Bình thường Vô Giả một khi tiến vào, tám chín phần mười khó có thể còn sống trở về! Bất luận là Đệ Tứ Ma Vực, Thất Trọng Minh Giới, hay là Thâm Uyên Chiến Trường, đều không phải thường nhân có thể tiến vào!”

“Đệ Tứ Ma Vực!”

“Thất trọng Minh Giới!”

” Thâm Uyên Chiến Trường!”

Một số tên có liên quan đến Vô Tận hải, Thiên Môn và Thần Vực, từ trong miệng Hạ Tâm Nghiên nói ra khiến sắc mặt tất cả mọi người trong cốc đều biến đổi, âm thầm kinh hãi.

“Ta lần này đến đây, chỉ muốn nhìn một chút Thiên Môn nơi này, rốt cuộc thông với Thần Vực thần bí nào. Không biết khu vực này, bí cảnh khủng bố cỡ nào có thể cắn nuốt mọi thứ không? Các người tốt nhất nên sớm chuẩn bị sẵn sàng!” Hạ Tâm Nghiên nhìn quanh bốn phía, âm thanh lạnh lùng nói: “Thần Vực xuất hiện ở bên trong Vô Tận Hải chúng ta, trong đó đều tồn tại cường giả tương đương với cảnh giới Thông Thần, nhưng lại không chỉ một người! Trong Thần Vực này nếu cũng tồn tại loại cấp bậc này, những người các người mạo muội xâm nhập, hừ! Một người cũng đừng nghĩ còn sống đi ra!”

Hạ Tâm Nghiên nói một hồi, làm cho trong lòng mọi người như nhấc lên cơn sóng to gió lớn.

Bất luận là Bắc Minh Thương, Trâu Tử Hạc, hoặc là Xích Tiêu, Trảo Kỳ, đều kinh hãi biến sắc, vẻ mặt hoảng sợ.

Tồn tại cảnh giới Thông Thần? Lại có không chỉ một người!

Đây là khái niệm gì?

Nếu Thiên Môn này đi thông Thần Vực cũng tồn tại loại cấp bậc này, những người trong cốc ai dám nói có thể còn sống đi ra?

Trong cốc im lặng không tiếng động.

“Thế nào, đều sợ rồi?” Hạ Tâm Nghiên cười lạnh nói.

“Mặc kệ thế nào, ta vẫn muốn vào xem một chút.” Mãi Trâu Tử Hạc có mấp máy, trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Không đi vào, làm sao biết bên trong có cái gì? Hạ tiểu thư chỉ có tu vi cảnh giới Bách Kiếp tam trùng thiên còn dám vào, chúng ta sợ cái gì?”

Trâu Tử Hạc vừa nói như vậy, mọi người mới phản ứng lại.

Hạ Tâm Nghiên lần này đến đây, rõ ràng cũng muốn tiến vào Thần Vực, nàng biết rõ hung hiểm bên trong Thần Vực, cũng dám đến đây, chẳng lẽ thật sự là đi tìm cái chết sao?

Suy nghĩ như vậy, mọi người đều cảm thấy Hạ Tâm Nghiên là lên tiếng đe dọa, nói không chừng bên trong Thần Vực vẫn không nhiều hung hiểm như vậy.

“Những gì cần nói ta đều đã nói, các người tự mình lo liệu đi.” Hạ Tâm Nghiên hướng đến Xích Tiêu gật gật đầu, “Có thể lấy ra bảo đồ.”

Xích Tiêu cũng biết khó có thể tránh Bắc Minh Thương cùng Trâu Tử Hạc, rơi vào đường cùng nên chỉ có thể từ ngực lấy ra bảo đồ.

Hai người Bắc Minh Thương, Trâu Tử Hạc vội vàng đến gần, cùng nhau vây quanh bảo đồ kia nghiên cứu.

“Bảo đồ chỉ đánh dấu một điểm bên trong Tuyệt Âm Cốc, một điểm ở trên mặt đất trong cốc, nhưng trên mặt đất cái gì cũng không có.” Trảo Kỳ mặt âm trầm, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta đã sớm ở trong cốc đi vài vòng, ngay cả động tĩnh trong lòng đất đều dùng thần thức tìm kiếm qua, cái gì cũng không có bảo đồ này không phải giả chứ?”

“Không giả.” Hạ Tâm Nghiên khẳng định nói một câu, nhưng không có giải thích.

Mọi người đều biết nàng đến từ chính Vô Tận hải, hiểu biết về Thiên Môn cùng Thần Vực khẳng định hơn mình, nghe nàng vừa nói như vậy, mọi người lập tức yên tâm, đều ra sức nhìn chăm chăm bảo đồ kia, một đám nhưu mây trầm tư, ở bên trong Tuyệt Âm Cốc đi tới đi lui, hình như muốn tìm ra vị trí của Thiên Môn.

Thạch Nham cùng Hàn Phong, Khô Long đứng chung một chỗ, không có tham gia đi vào, chỉ đưa mắt lạnh lùng quan sát phản ứng của những người này, thường xuyên liếc mắt Mục Ngữ Điệp cùng Địch Nhã Lan bên kia.

Mục Ngữ Điệp cùng Bắc Minh Sách đứng chung một chỗ, nhẹ giọng nói chuyện gì đó, lâu lâu lại hé miệng cười.

Địch Nhã Lan vẫn còn đắm chìm trong vui mừng, trong tay nắm chặt yêu tinh hỏa thuộc tính kia, vẻ mặt kích động hưng phấn, thấy nàng như vậy, như sắp nhịn không được ở nơi này liên hấp thụ năng lượng bên trong yêu tinh để nuôi dưỡng Vô Hồn.

Thời gian vội vàng trôi qua.

Rất nhiều Thiên Vị cường giả trong cốc, một đám vẻ mặt u sầu, đều cau mày ở suy nghĩ bí ẩn của bảo đồ, nhưng không có ai có thể tìm không ra vị trí của Thiên Môn.

Dần dần, ban ngày xẹt qua, màn đêm buông xuống.

Một viên hàn tinh rực rỡ, im lặng bất giác gian xuất hiện trong màn đêm.

Từ từ, càng nhiều ngôi sao xuất hiện trên bầu trời đêm. . .

Cuối cùng, ngôi sao trải rộng khắp toàn bộ bầu trời đêm.

Đột nhiên, bảo đồ bị Trảo Kỳ nắm trên tay bỗng sáng lên!

Mọi người sắc mặt đều biến, đưa ánh mắt bắn về phía bảo đồ kia.

Bảo đồ thoát khỏi nắm giữ của Trảo Kỳ, chậm rãi bay lên không, càng bay càng cao, rất nhanh lơ lửng trên bầu trời Tuyệt Âm Cốc.

Một luồng lực lượng kỳ dị đột nhiên từ bên trong bảo đồ dập dờn tản ra!

Tinh quang trên bầu trời đầy sao, hình như bị lực lượng bảo đồ dẫn dắt, tinh quang lấp lánh giống như hạt mưa, đột nhiên từ trên chín tầng trời rót xuống dưới, đều rơi xuống trên bảo đồ kia.

“Ầm!”

Bảo đồ chợt nổ tung, một viên yêu tinh trong suốt cỡ nắm tay, lúc bảo đồ nổ tung đột nhiên hư không xuất hiện!

Một luồng lực lượng quỷ dị tràn khắp toàn bộ Tuyệt Âm Cốc, yêu tinh kia phát ra ánh sáng rực rỡ, giống như thủy tinh trong suốt sáng chói.

Chính giữa yêu tinh, còn có một người nhỏ vẻ mặt dờ dẫm, toàn thân lóe ra ánh sáng, biểu tình vô cùng thống khổ.

“Phụ thân!”

Trảo Kỳ đột nhiên hét ầm lên, không dám tin nhìn người nhỏ bé trong yêu tinh, hét to nói: “Phụ thân! Ta là Trảo Kỳ đây! Phụ thân!”

“Yêu tinh cấp tám của Nê Trạch Giao!”

Xích Tiêu cũng la hoảng lên, vẻ mặt hoảng sợ.

Trong cốc, từng Vô Giả đều ngẩng đầu nhìn bầu trời, đều có vẻ mặt hoảng sợ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Người nhỏ bé trong yêu tinh, hình như không nghe thấy tiếng của Trảo Kỳ, ở bên trong yêu tinh vẻ mặt thờ ơ.

Yêu tinh cấp tám càng lúc càng sáng, một luồng lực lượng quỷ dị đột nhiên từ bên trong yêu tinh cấp tám kia đập dồn lan ra.

“A!”

Địch Nhã Lan kêu một tiếng sợ hãi, khẽ nói: “Yêu tinh của ta!”

Một viên yêu tinh của Cửu Đầu Thiên Xà bị nàng nắm chặt ở trong tay đột nhiên bay lên, nháy mắt bay lên tới bầu trời.

Cùng lúc đó, tám viên yêu tinh mới tới tay của năm người Bắc Minh Thương, Trâu Tử Hạc, Xích Tiêu, Trảo Kỳ, Hạ Tâm Nghiên nắm giữ, cũng đều thoát khỏi trong tay bọn họ, đều phóng lên cao, xoay tròn quay chung quanh yêu tinh cấp tám kia có chứa hồn phách của Nê Trạch Giao.

Dị quang đủ mọi màu sắc, từ bên trong mười viên yêu tinh trên trời tỏa ra, chiếu rọi khắp Tuyệt Âm Cốc.

Trong cốc, xà huyết từ trên người Cửu Đầu Thiên Xà, như là đột nhiên sống lại, ở trong cốc hóa thành một con sông máu chảy đi.

Sông máu giống như bút vẽ thần bí.

Dưới mùi tanh ngút trời, phân ra từng đường, máu xà di chuyển rất nhanh ở bên trên đất bằng trong cốc.

Rất nhanh, lấy máu tươi của Cửu đầu thiên xà làm vật dẫn, một đồ án quỷ dị lấy máu tươi làm mực vẽ, xuất hiện ở trong rất thần kỳ.

“Rầm rầm ầm! Rầm rầm ầm! Rầm rầm ầm! Ầm!”

Mười viên yêu tinh trên trời cùng nổ tung, biến thành mười cột sáng, đột nhiên hội tụ lên đồ án quỷ dị trong cốc.

Đồ án quỷ dị giống như ngân hà, chợt lóe ra dị quang, tinh quang từ đám sao dày đặc trên trời trên trời giáng xuống, cũng rót vào trong đồ án kia.

Tại trung tâm đồ án ngân hà mệnh mệnh kia, dị quang nhanh chóng hội tụ lại, ngàn vạn điểm sáng bắt đầu ngưng tụ, chậm rãi ngưng kết thành quang môn hào quang chói mắt.

Thiên Môn hiện!

93. Chương 93 - Thần Tầm Đại Pháp

Ban đêm ngày hôm nay, ở trên không trung Thiên Văn thành, đột có thêm một đám điểm đen nhỏ xíu, những điểm đen đó gắn liền thành một khối, dưới ánh trăng điểm đen rất rõ ràng, chậm rãi bay tới hướng Phiêu Miểu Các.

Trong thành rất nhiều Vô Giả tu vi cao đều ngẩng đầu nhìn trời, nhưng lại phát hiện điểm đen kia tựa như là một loại yêu thú kỳ dị.

Năm mươi điểm đen, đen nghịt cả một vùng, dần dần hướng về Phiêu Miểu Các.

Năm mươi điểm đen kia rút xuống, rất nhiều Võ Giả mắt tinh đều nhìn ra điểm đen này lại là một loại biên bức thật lớn, mỗi một con biên bức đó đều cao bảy tám mét, toàn thân ngăm đen, mặt mũi hung dữ, giống như lệ quỷ từ địa ngục bay ra, dữ tợn đáng sợ.

Mỗi một con biên bức, trên người đều lượn lờ hắc khí mờ nhạt, hắc khí tà ác biến hoá kỳ lạ, ẩn chứa khí tức âm trầm.

Trên những con biên bức to lớn đều có một Võ Giả vẽ mặt lạnh lùng ngồi trên đó, giống như sứ giả đi thu gặt sinh mệnh, trên người có mùi máu tanh nồng đậm.

Trên một con biên bức đầu tiên có một trung niên nam nhân tướng mạo đáng sợ trên mặt có vết sẹo đan xen nhau.

Vết sẹo trên mặt nam nhân kia, giống như một đám giun, che kín toàn bộ hai má kéo dài đến cổ, giống như toàn thân hắn không có một làn da bằng phẳng.

Một mùi máu tươi cực kỳ nồng đậm từ trên người hắn bốc ra, chỉ cần tới gần hắn đều đã bị mùi máu tươi nồng đậm kia kích thích không nhịn được sẽ nôn mửa.

Năm mươi một con Thanh Huyết Ma Bức, chậm rãi từ trên trời hạ xuống bên trong đình viện Phiêu Miểu Các.

Khố Lạc chủ nhân Phiêu Miểu Các đã sớm mang theo các nhân vật chủ yếu chờ bên trong, vừa thấy có người xuống dưới, vội vàng quỳ một gối, cung kính nói: “Khố Lạc của Phiêu Miểu Các, ra mắt Tiêu đại nhân.”

Tiêu Hàn Y trên Thanh Huyết Ma Bức đứng đầu, không vội không chậm đi tới đây.

Đoàn người Phiêu Miểu Các, sau khi hắn đến gần sắc mặt đều khó coi, cúi đầu mạnh mẽ kiềm lại ý muốn nôn mửa, đều không dám nhìn hắn.

Một đám Tu La Huyết vệ đến từ Dương gia Vô Tận hải, đều từ trên Thanh Huyết Ma Bức bước xuống dưới đi theo phía sau Tiêu Hàn Y, từng người nối tiếp tiến vào bên trong Phiêu Miểu Các.

Thanh Huyết Ma Bức ở ngoài quảng trường Phiêu Miểu Các, ánh mắt xanh biếc đầy quang mang thô bạo tàn độc, quét tới quét lui trên người đám Võ Giả Phiêu Miểu Các đang quỳ rạp trên đất, hình như rất có hứng thú với thịt người.

Đám Võ Giả quỳ trên mặt đất bị Thanh Huyết Ma Bức nhìn chăm chăm, một đám vẽ mặt hoảng sợ, biểu lộ ra cảm xúc bất an.

Tiêu Hàn Y khí thế sắc bén ngồi xuống chiếc ghế chủ nhân bên trong Phiêu Miểu Các, lạnh lùng liếc mắt Khố Lạc, “Chuyện này thế nào?”

“Tiểu thư . . . tiểu thư nhà ta đã đi đầm lầy Tử Tịch, vị trí Thiên Môn ở nơi đó, bảo đồ đã hợp nhất lại.” Khố Lạc kinh sợ nói.

“Ta không phải hỏi việc đó!” Tiêu Hàn Y sắc mặt lạnh lùng.

Một lực lượng vô hình chợt tuôn ra bên trong các!

Luồng lực lượng kia nháy mắt trói buộc Khố Lạc lại, giống như có một bàn tay khổng lồ vô hình túm lấy cổ Khố Lạc, nhấc Khố Lạc lẳng không bay lên, chậm rãi kéo đến trước mặt Tiêu Hàn Y.

“Phụ thân!”

“Lão gia!”

Một đám người nhà Khố Lạc vẽ mặt hoảng sợ, đều phần nộ nhìn Tiêu Hàn Y, bộ dạng như muốn liều mạng.

Trong ánh mắt vài tên Tu La Huyết vệ đầy vẻ tàn nhẫn, nhìn vào đám người nhà Khố Lạc, một người trong đó nói: “Đại nhân, muốn tiêu diệt cả nhà Khố Lạc hay không?”

“Tiêu đại nhân!” Khổ Lạc giãy dụa, ho khan, ôm cổ sợ hãi nói: “Tiêu đại nhân, chúng ta đã cố hết sức! Cho ta thêm một chút thời gian, chúng ta nhất định sẽ tìm được Dương !”

“Lần sau nhớ không nên giả bộ ngớ ngẩn để lừa ta.” Tiêu Hàn Y trừng mắt Khổ Lạc gần trong gang tấc, hừ lạnh một tiếng.

“Ầm!”

Khổ Lạc từ giữa hư không ngã xuống, hai đầu gối chống đất, sợ hãi liên tục gật đầu, vội vàng giải thích: “Người gọi Dương Hải ở Thiên Vãn thành đã kêu tới Phiêu Miểu Các đều không có người cần tìm, mấy thành bên ngoài chúng ta đang tìm kiếm, chắc là rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Đưa Huyết linh tinh cho ta.” Tiêu Hàn Y trầm ngâm một chút, đưa tay ra vẫy.

Huyết linh tinh bị Hạ Tâm Nghiên để lại trên người Khổ Lạc, đột nhiên từ trên người hắn bay ra, trực tiếp rơi xuống trên tay Tiêu Hàn Y.

“Ngoại trừ Khổ Lạc, mọi người còn lại rút đi!” Sau khi lấy được Huyết linh tinh, Tiêu Hàn Y thần nhiên quát.

“Toàn bộ lui xuống!” Khổ Lạc vội vàng nhảy mất với người nhà trong phòng này.

Bị hắn nhảy mất bảo, phòng trong lập tức chỉ còn lại có người Tiêu Hàn Y mang đến.

“Ta không có nhiều thời gian như vậy để chờ tin tức của người.” Tiêu Hàn Y hừ một tiếng, thần nhiên nói: “Hạ gia làm việc quả nhiên lè mề, tìm một người mà lâu như vậy, thật lãng phí thời gian của ta.”

Nói xong, Tiêu Hàn Y vuốt Huyết linh tinh, đột nhiên nhắm lại mắt.

Một luồng thần niệm cường đại lấy Tiêu Hàn Y làm trung tâm chợt lan tỏa ra, bao trùm bốn phương tám hướng Thiên Vãn thành.

Bên trong Huyết linh tinh trong tay hắn, hồng quang đại thịnh, hiện lên một đám gương mặt bộ dạng khác nhau, những người đó giống như quỷ ảnh xẹt qua bên trong Huyết linh tinh, không có tướng mạo một ai có thể dừng lại ba giây.

“Thần Tầm Đại Pháp!” Khổ Lạc vẻ mặt hoảng sợ, âm thầm kinh hãi.

Thần Tầm Đại Pháp chính là một loại bí thuật thần bí dựa vào thần thức tìm người, chỉ cần có huyết nhục, xương cốt thậm chí sợi tóc trên người đối phương, người thi triển Thần Tầm Đại Pháp lập tức có thể tìm được mục tiêu trong phạm vi thần thức bao trùm, thần thức người tìm kiếm có thể bao trùm càng xa, phạm vi tìm kiếm càng rộng.

Tiêu Hàn Y từ từ nhắm hai mắt, thần niệm khổng lồ dần dần bao phủ toàn bộ Thiên Vãn thành.

Bên trong Thiên Vãn thành, chỉ cần là Võ Giả đạt tới cảnh giới Niết Bàn có thể hình thành thức hải, đều có thể cảm nhận được rõ có một thần thức khủng bố giống như Thiên Thần quanh quẩn ở trên bầu trời Thiên Vãn thành.

Rất nhiều cường giả bên trong Thiên Vãn thành đều bị dọa kinh sợ.

Mức độ cường đại của một luồng thần niệm này phải cao hơn Bắc Minh Thương không chỉ một hai bậc, mà còn bao trùm toàn bộ Thiên Vãn thành, hơn nữa còn có chiều hướng tiếp tục lan ra bên ngoài.

Nhất thời, mỗi một cao thủ ngũ đại thế gia đều cảm thấy bất an, trong thời khắc khẩn cấp này, tộc trưởng các đại gia chủ đều trao đổi tin tức, không biết rốt cuộc Phiêu Miểu Các muốn làm gì.

Thần Tầm Đại Pháp còn đang tiếp tục. . .

Thần thức khủng bố giống như lốc xoáy, lấy Phiêu Miểu Các làm trung tâm thổi quét toàn bộ Thiên Vãn thành, nơi thần thức đi qua, tất cả sinh linh Thiên Vãn thành trốn đi nhưng mà lần lượt bị dò xét một lần.

Đột nhiên.

Huyết quang bên trong Huyết linh tinh bắn ra bốn phía, từng điểm sáng kỳ dị bắt đầu hội tụ, một gương mặt mập mạp đột nhiên xuất hiện ở bên trong huyết linh tinh.

Hình ảnh bên trong Huyết linh tinh rất rõ ràng.

- Người nọ ngồi bên trong xe ngựa ở đồng hoang thành Tây Thiên Vãn thành, hình như đang đi về hướng Thiên Vãn thành.

Tiêu Hàn Y đột nhiên mở mắt.

“Hắn là ai vậy?”

“Dương Hải con nuôi Thạch Kiên!” Khổ Lạc biến sắc, vẻ mặt bất khả tư nghị.

“Chính là hắn.”

Tiêu Hàn Y bỗng nhiên đứng lên, thân ảnh trong các hư không biến mất.

Ngay sau đó, thanh âm Thanh huyết ma bức phá không bay vùn vụt, đột nhiên từ bên ngoài Phiêu Miểu Các truyền đến.

Một giờ sau, Tiêu Hàn Y mang theo Dương Hải về mặt mờ mịt, một lần nữa trở về lại.

“Người là ai? Hừ! Có phải Mặc gia mời đến không?” Dương Hải vẫn còn bình tĩnh, nhưng mà chờ sau khi hắn nhìn thấy Khổ Lạc thì lại biến sắc, cả giận nói: “Khổ Lạc! Phiêu Miểu Các bọn người nhưng lại liên thủ với Mặc gia? Các người làm cái gì? Ba nhà chúng ta không phải hợp tác đi tìm kiếm bảo đồ sao, rốt cuộc người muốn làm gì?”

Khổ Lạc vẻ mặt cười khổ, xấu hổ thở dài, “Hai chuyện khác nhau, hai chuyện khác nhau.”

“Tiêu Hàn Y Thị vệ trưởng Tu La Huyết vệ Dương gia, ra mắt Hải thiếu gia.” Tiêu Hàn Y cúi người hành lễ, nói: “Có một số việc Hải thiếu gia không rõ, ta sẽ giải thích rõ nghi hoặc của người.”

Tiêu Hàn Y không kiêu không khiêm tốn, giải thích lại một đoạn bí ẩn có liên quan đến Dương Hải, sau mới nói: “Hải thiếu gia, lúc này gia chủ đang ứng phó hỗn loạn bên trong Ma Vực Đệ Tứ, cho nên phái ta lại đây đón người trở về. Năm đó gia chủ bằng vào đại pháp lực, xé rách hư không đưa người ra khỏi Ma Vực Đệ Tứ, trong lòng vẫn tưởng nhớ người, đáng tiếc gia chủ sau khi đi ra khỏi Ma Vực Đệ Tứ thân cũng bị trọng thương, mấy năm nay vẫn luôn khổ tu khôi phục. . .”

“Vô Tận hải? Dương gia?” Dương Hải vẻ mặt ngạc nhiên, ánh mắt có chút mê hoặc, hình như nhất thời không tiếp thụ được.

Hắn đứng ở đằng kia, sắc mặt liên tục biến đổi, từng ý niệm trong đầu xẹt qua.

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ tới thời gian trước lần thí nghiệm với Thạch Nham ở trong trọng lực phòng, một lần đó một vết cắt trên cánh tay hắn, lại khôi phục như lúc ban đầu trước Hàn Phong, đây rõ ràng là một loại Vô Hồn cực kỳ lợi hại.

Hôm nay nghe Tiêu Hàn Y nói như vậy, hắn gần như có thể khẳng định lời đối phương nói không sai.

Nhưng mà, hắn sớm đã quen mọi thứ của Thương Minh, mấy năm nay Thạch Kiên cũng đối xử với hắn không tệ, đứa con Thạch Nham cũng ở trong này, bản thân hắn cũng không phải Vô Giả. . .

Đủ loại băn khoăn vướng người, Dương Hải suy nghĩ ngổn ngang trăm mối, cũng không muốn đi Vô Tận hải bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa.

Rất lâu sau đó, Dương Hải lắc lắc đầu, “Ta không muốn đi Vô Tận hải, cả đời ta không có tu luyện võ đạo, mặc dù thân mang Bất Tử Vô Hồn, nhưng tuổi lớn như vậy cũng đã quá muộn. Ta đã quen nơi này, cũng không muốn đi Vô Tận hải nơi đó làm lại bắt đầu, các người đi thôi, xem như ta đã chết rồi.”

“Hải thiếu gia!” Tiêu Hàn Y khẽ quát một tiếng, trầm giọng nói: “Thân là nam nhi Dương gia, nên vì gia tộc chinh chiến Ma Vực!”

Dừng một chút, Tiêu Hàn Y lại nói: “Hải thiếu gia tuy rằng tuổi không nhỏ, nhưng mà cũng không cần lo lắng cái gì, gia chủ đã sớm nghĩ tới Hải thiếu gia có thể không có tu luyện qua võ đạo. Bởi vậy, gia chủ cố ý

vì Hải thiếu gia chuẩn bị một quả ‘Bất Tử Tạo Hóa Đan’, một viên Thánh cấp đan dược này đủ để cho Hải thiếu gia thoát thai hoá cốt! Trong vòng mười năm bước vào cảnh giới Bách Kiếp dễ như trở bàn tay!”

“Bất Tử Tạo Hóa Đan!” Khổ Lạc kinh hô một tiếng, khuyên bảo Dương Hải nói: “Hải thiếu gia, Bất Tử Tạo Hóa Đan chính là một trong bảy đại kỳ dược của Vô Tận hải, một viên Bất Tử Tạo Hóa Đan thật sự có thể xoay chuyển hết thấy! Làm cho thiên phú của người cũng theo đó xảy ra biến hóa! Hải thiếu gia, quý trọng cơ hội này đi!”

Thánh cấp đan dược!

Tam Đại Dược Vương của Dược Vương Cốc cũng chỉ là Luyện Dược Sư Linh cấp, vốn không có khả năng luyện chế ra Thánh cấp đan dược.

Ở trong Liệt Hỏa đế quốc, Thần Hữu đế quốc, Thương Minh trung đến nay cũng chưa có xuất hiện qua Thánh cấp đan dược!

Trong truyền thuyết, Thánh cấp đan dược đích thực có công hiệu thần kỳ đoạt thiên địa tạo hóa!

Tiêu Hàn Y cùng Khổ Lạc nói một hồi, cũng khiến cho Dương Hải động tâm, dự hoặc của Thánh cấp đan dược làm biểu tình Dương Hải liên tục biến đổi, lưỡng lự phân vân.

“Ta từ nhỏ không có tu luyện võ đạo, hiện tại đột nhiên trở thành Võ Giả, ta nghĩ ta cũng không thích ứng được.”

Trầm mặc hồi lâu, Dương Hải nhìn chằm chằm Tiêu Hàn Y nói: “Sau khi thê tử ta rời đi, lòng ta đã chết, không còn hùng tâm chí lớn. Nhưng mà, Thạch Nham con ta là thanh niên chính trực, thân cũng mang Bất Tử Vô Hồn, hơn nữa còn có Thạch Hóa Vô Hồn của Thạch gia, hắn mười bảy năm chưa từng tu luyện, lại ở trong một năm thần kỳ đích bước vào cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên, có lẽ Bất Tử Tạo Hóa Đan kia của người có thể để cho hắn.”

“Thạch Nham!”

Khổ Lạc kinh hô một tiếng, nói với Tiêu Hàn Y: “Tiêu đại nhân, Thạch Nham đích thực không tệ! Tuổi trẻ, tiềm lực vô cùng, hơn nữa tâm chí cứng cỏi, cực kỳ mạnh bạo!”

“Mười bảy tuổi, Song Vô Hồn, Tiên Thiên tam trùng thiên.” Tiêu Hàn Y thì thào nói nhỏ, ánh mắt dần dần sáng lên, “Hắn ở đâu?”

“Tuyệt Âm Cốc ở đầm lầy Tử Tịch.” Khổ Lạc lấy lòng đáp.

“Hải thiếu gia, ta trước tiên gặp Thạch Nham đã.” Tiêu Hàn Y khom người thi lễ với Dương Hải, chợt đột nhiên lại hư không tiêu thất không thấy, sau đó thanh âm ở ngoài Phiêu Miểu Các truyền đến: “Đi, đi đến đầm lầy Tử Tịch!”

94. Chương 94 - Ta Đi!

Một bức đồ án ngân hà thật lớn do lấy máu thiên xà vẽ thành.

Trung tâm đồ án ngân hà, ngàn vạn điểm sáng tụ tập, ngưng kết thành Thiên Môn hào quang đẹp mắt.

Rất nhiều cao thủ trong cốc đều nhìn Thiên Môn hiện ra nhưng không có ai dám can đảm là người thứ nhất tiến vào.

Thạch Nham về mặt trầm tĩnh đứng chung một chỗ với Hàn Phong, Khô Long, âm thầm đánh giá Thiên Môn, trong lòng rất là sáng khoái.

Chín viên yêu tinh đến từ chính Cửu đầu thiên xà, hắn không có được phân một viên, thấy chín viên yêu tinh kia đều nổ tung, không ai có được nên hắn âm thầm vui sướng.

Nhưng nghĩ đến một luồng lực lượng kinh khủng có thể kéo yêu tinh từ trong tay Xích Tiêu, Bắc Minh Thương các vị Thiên Vị cường giả bay lên trời, trong lòng hắn cũng cực kỳ kinh ngạc, càng phải cẩn thận hơn.

Trảo Kỳ ngửa đầu nhìn lên trời, biểu tình thống khổ, không kiềm được thì thào nói nhỏ: “Phụ thân, phụ thân. . .”

Một viên yêu tinh cấp tám nổ tung kia là đến từ chính yêu thú cấp tám, trong đó có thể cất chứa một phần hồn phách, mặc dù là thân thể hủy mất nhưng chỉ cần yêu tinh còn tồn tại, yêu thú cấp tám còn có cơ duyên được tái sinh.

Nhưng mà, hồn phách Nê Trạch Giao trong yêu tinh cấp tám dở dang, hiển nhiên là bị người khác lấy bí pháp tế luyện qua, biến thành nguồn năng lượng chỉ có thể cung cấp lực lượng mà không có năng lực tự chủ suy nghĩ.

Yêu tinh cấp tám của Nê Trạch Giao hiển nhiên là một thanh chìa khóa quan trọng mở ra Thiên Môn.

Trảo Kỳ tuy rằng hung tàn ác độc, nhưng vẫn rất kính yêu và sung bái Nê Trạch Giao, nhìn thấy hy vọng trùng sinh cuối cùng của phụ thân bị chặt đứt, có thể tưởng tượng hân hoan thống khổ cỡ nào.

Đám người Bắc Minh Thương, Xích Tiêu, Trâu Tử Hạc thật cẩn thận lặng lẽ đi đến Thiên Môn, lúc bước chân đi vào đồ án thần bí bên ngoài Thiên Môn, đều âm thầm đề phòng.

“Tiểu thư. . .” Hai gã đại hán bên cạnh Hạ Tâm Nghiên, nhìn đồ án thần bí kia trong cốc bộ dáng như muốn nói mà lại thôi.

Hai người này, hình như biết một ít bí mật có liên quan đồ án thần bí.

Hạ Tâm Nghiên nhẹ nhàng lắc đầu, trong đôi mắt lóe ra dị quang, lặng lẽ nhìn liếc mắt nhìn Thạch Nham đằng xa.

Thạch Nham đang âm thầm nhìn chằm vào mọi người, liếc mắt thấy được ánh mắt Hạ Tâm Nghiên phóng tới đây, cũng sốt một chút, hân nhẹ nhàng gật đầu với Hạ Tâm Nghiên.

Trong đôi mắt của Hạ Tâm Nghiên hiện lên cảm xúc phức tạp, cũng chậm rãi gật gật đầu về phía hân, không biết có suy nghĩ gì.

“Thiên Môn đã mở, các người nếu thật sự không sợ chết, hiện tại có thể đi vào.” Hạ Tâm Nghiên không hề động đậy, nhìn thấy Xích Tiêu, Bắc Minh Thương bên kia đi đến cửa Thiên Môn, lại do dự không tiến vào, không do dự lạnh lùng châm chọc một câu.

“Ta đi!”

Ra ngoài dự kiến của mọi người, Trảo Kỳ đang trong bị thống đột nhiên giận dữ hét: “Ta thật muốn nhìn bên trong đến tận cùng có cái gì!”

Tiếng nói vừa dứt, Trảo Kỳ thân ảnh như điện, như thiêu thân lao đầu vào lửa nhảy vào Thiên Môn, ánh sáng trắng chợt lóe lên rồi biến mất.

Thân ảnh Trảo Kỳ nhanh chóng biến mất trong Thiên Môn, Thiên Môn chỉ hơi vặn vẹo một chút, nhưng chưa xảy ra biến hóa khác, vẫn duy trì ánh sáng rực rỡ, hình như đang đợi một người khác tiến vào.

“Trâu huynh. . .” Bắc Minh Thương nhìn về phía Trâu Tử Hạc, trầm ngâm một chút, mới nói: “Người thấy thế nào?”

Lắc lắc đầu, Trâu Tử Hạc nói: “Đã đến bước này, nếu ta trở về tay không sẽ hối hận cả đời. Muốn cầu phú quý, cần phải mạo hiểm phiêu lưu.”

“Không sai.” Bắc Minh Thương đồng ý gật gật đầu, chần chờ một lát, nói với Bắc Minh Sách: “Sách nhi, người ở lại bên ngoài, Âm Khuê, Cừ Sơn trông chừng Sách nhi.”

Dừng một chút, Bắc Minh Thương lại nhìn phía Mục Ngưu Điệp cùng Dịch Nhã Lan, nhíu mày nói: “Các người nghĩ thế nào?”

“Ta muốn vào xem.” Mục Ngưu Điệp tuy rằng biết rõ bên trong Thiên Môn có thể ẩn chứa hung hiểm thật lớn, nhưng vẫn không muốn bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này.

“Được, các người có thể đi vào.” Bắc Minh Thương gật đầu, “Đi theo ta đi.” Nói xong, Bắc Minh Thương cũng theo Trảo Kỳ tiến vào Thiên Môn.

Mục Ngữ Điệp cùng Dịch Nhã Lan vẻ mặt kiên định nhìn nhau, cũng đi theo Bắc Minh Thương tiến vào Thiên Môn.

“Mộc Huy, chúng ta đi.” Trâu Tử Hạc phân phó một câu thanh niên yêu dị, rồi cùng thanh niên kia chui vào Thiên Môn.

“Xích Tiêu tiên sinh, người thì sao?” Hạ Tâm Nghiên lạnh nhạt nói.

“Ta tự nhiên cũng muốn đi vào.” Xích Tiêu cười cười, quay đầu nhìn về phía Tả Thi cùng Thạch Nham, nói: “Tiểu Thi, người ở lại bên ngoài, ta vào xem là được.”

“Sư phó, ta cũng muốn đi xem nữa.” Tả Thi cong môi, không chịu nói.

“Vi sư quan sát tình hình trước, không có vấn đề thì lần sau tất nhiên mang người đi vào.” Xích Tiêu xụ mặt quát lớn một câu, chợt nói với ba người Thạch Nham: “Thạch gia các người thế nào? Có phải cũng phải một người đi vào nhìn xem không?”

“Thiếu gia, để ta đi.” Khô Long đứng lên, nói với Thạch Nham.

“Ta đi!” Thạch Nham vẻ mặt lạnh nhạt, tựa như không biết trong Thiên Môn hung hiểm, trầm quất.

Trong xương cốt hắn còn có một nhân tố không sợ chết, tính thích khiêu chiến các loại thần bí chưa biết, sợ dĩ hắn đi đến nơi đây cũng là bởi vì thám hiểm Động Xanh.

Lần này thăm dò Thiên Môn tự nhiên hắn cũng không muốn chờ ở bên ngoài.

“Thiếu gia, hay là để Khô Long đi thôi.” Hàn Phong vội la lên.

“Không sao, để ta đi.” Thạch Nham lắc lắc đầu, kiên trì nói: “Ta rất tò mò bên trong Thiên Môn rốt cuộc có cái gì, không đi ta sẽ hối hận cả đời!”

Nói xong, không đợi Hàn Phong, Khô Long khuyên bảo tiếp, hắn lập tức phóng đi tới hướng Thiên Môn.

“Thiếu gia!”

Khô Long và Hàn Phong cùng hét ầm lên, vẻ mặt có hơi chút sợ hãi, cũng vội vàng nhắm phía Thiên Môn. Chờ khi hai người bọn họ đuổi tới cửa Thiên Môn thì thân hình Thạch Nham vừa lúc biến mất trong Thiên Môn.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng không có nhiều do dự, cùng nhau nhảy vào Thiên Môn.

“Các người trông coi Tiểu Thi cho tốt.” Xích Tiêu quay đầu dặn dò Ngô Vận Liên, Chữ Bình một tiếng, bay vút đi cũng biến mất trong Thiên Môn.

Ngắn ngủn vài phút, rất nhiều cao thủ trong cốc đều đi vào Thiên Môn, quả nhiên là người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Bên trong Tuyệt Âm Cốc, lúc này chỉ còn lại có Bắc Minh Sách cùng Âm Khuê, Cưu Sơn một bên, Tả Thi, Chữ Bình, Ngô Vận Liên một bên, còn có Hạ Tâm Nghiên cùng hai đại hán như tháp sắt kia.

“Tiểu thư, đây là ‘Ngục Thiên Môn’ hả!” Một tên đại hán trong đó, lại nhẹ nhàng hô một tiếng.

“Ừm.” Trong mắt Hạ Tâm Nghiên thần quang rạng rỡ, nhìn Thiên Môn kia thần sắc không đổi.

Lúc này Thiên Vị cường giả trong cốc đã toàn bộ tiến vào Thiên Môn, ba người Hạ Tâm Nghiên lại cách xa hai phương khác một khoảng cách, bọn họ thấp giọng nói chuyện nhưng không có ai có thể nghe thấy.

“Bên trong Ngục Thiên Môn không có Thần Vực chân chính, đây chính là tiểu không gian Thần Cảnh cường giả tạo ra, tuy rằng bên trong không có khả năng thấy được các thứ khó tưởng tượng, nhưng chắc sẽ có di vật của Thần Cảnh cường giả. Tiểu thư, vì sao người không đi vào chứ? Nói không chừng, nói không chừng sẽ có Vô Hồn truyền thừa của người nọ a!” Một đại hán tháp sắt vội la lên.

“Các người không biết là, trong sáng có tối, có một bàn tay vô hình đang khống chế tất cả?” Hạ Tâm Nghiên hừ nhẹ một tiếng: “Hắn đã sớm an bài tất cả lên bàn cờ, chúng ta đều chính là quân cờ, tất cả trong tính toán của hắn, đến nay còn không có ai thoát khỏi khống chế hắn. Lão gia hỏa kia đã chết hơn một ngàn năm, thế nhưng còn không chịu yên tĩnh!”

“Tiểu thư, người nói là?”

“Nửa phần tàn đồ kia của Thạch gia, chắc là Thạch Nham có được. Nửa phần tàn đồ kia cùng Huyền Âm Quyết khẳng định là cùng một chỗ! Huyền Âm Quyết chính là Phàm cấp vũ kỹ, cũng chỉ có Vô Giả tu vi thấp kém mới có thể tu luyện, tên chọn địa phương ở Tuyệt Âm Cốc, buộc người có được Huyền Âm Quyết tu luyện để chống đỡ thiên địa âm khí, một khi Huyền Âm Quyết tu luyện xong, tự nhiên sẽ cắn nuốt âm khí nơi này hình thành Âm châu, một khi Âm châu thành, mục tiêu cũng sẽ rõ ràng hơn. Bên trong Thiên Môn thật sự có ‘Vô Hồn Nguyên Ấn’, cũng chỉ có người mang Âm châu mới có thể có được, chúng ta còn phải đi vào sao?” Hạ Tâm Nghiên căm giận nói: “. . . Lão gia hỏa kia, sớm đã tính hết tất cả, vốn sẽ không cho phép người khác phá hư, lần này chúng ta là đến vô ích.”

“Thạch Nham nếu chiếm được ‘Vô Hồn Nguyên Ấn’ của người nợ lưu lại, khẳng định sẽ trở thành một trong Thần tử của Tam Thần Giáo, nếu hắn có thể đến được Vô Tận hải, người Tam Thần Giáo tuyệt đối sẽ đối đãi hắn như trân bảo! Tiểu thư, thế lực Tam Thần Giáo ở Vô Tận hải rất lớn nhưng bất hòa với ta, nếu hắn thật sự chiếm được ‘Vô Hồn Nguyên Ấn’ của người, tương lai tất sẽ trở thành trụ cột tinh thần của Tam Thần Giáo, tốt nhất. . . tốt nhất chúng ta sớm trừ bỏ hắn!”

“Ta biết làm sao.” Hạ Tâm Nghiên lạnh lùng nói.

Hai đại hán như tháp sắt kia gật đầu, rồi lại trầm mặc.

.

Trong bóng đêm dày đặc không phân biệt được gì, truyền đến một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Các người đều đi vào Thiên Môn! Bắt lấy Mục Nữ Điệp, hiệp trợ Minh chủ tìm kiếm bí mật trong Thiên Môn trung.”

“Vâng, Âm chủ!”

Một đám Vô Giả sắc mặt tái nhợt của Âm Minh, ở bên ngoài bóng tối quỳ xuống một gối, mặt không biểu tình.

“Đi thôi.” Trong bóng đêm lại truyền đến thanh âm kia.

Mười mấy tên Vô Giả của Âm Minh, đều xuất phát nhanh chóng từ bên ngoài tiến vào Tuyệt Âm Cốc, không thèm nhìn người trong cốc, lập tức đi vào Thiên Môn.

“Người Âm Minh!” Bắc Minh Sách khê quát một tiếng, sắc mặt khê biến: “Âm Minh chắc là phòng thủ bên ngoài, sao đột nhiên lại đi vào Thiên Môn?”

Hai người Âm Khuê, Cừ Sơn ánh mắt âm hàn nhìn Vô Giả Âm Minh nối đuôi nhau đi vào.

“Không được! Chúng ta cũng phải đi vào, bằng không một mình gia gia bên trong không ứng phó được.” Bắc Minh Sách trầm ngâm một chút, không để Âm Khuê, Cừ Sơn phản đối, cũng vọt vào Thiên Môn.

Âm Khuê, Cừ Sơn vừa thấy hắn đi vào, không dám chần chờ, cũng chỉ có thể đi theo tiến vào.

95. Chương 95 - Chiến Đấu Hằng Hải

Trong ngân hà, một ngôi sao to như ngọn núi, khoảng cách giữa tinh không cùng mặt đất hình như bị kéo gần lại hàng tỉ lần.

Dưới ngân hà có rất nhiều đám mây tròn, những đám mây tròn này hoặc là hỏa viêm ngưng luyện thành, hoặc là âm khí biến thành, hoặc là từ chương khí độc tụ tập mà thành hình.

Bầu trời u tối, mặt đất mù mịt.

Trên mặt đất, tượng đá ngửa mặt lên trời nằm trên một sơn mạch thật lớn, toàn thân tượng đá chỉ có chỗ bên hông khoắc đoản khổ làm bằng đá, cả người cơ thể to lớn, tướng mạo trông rất sống động.

Nơi trái tim của tượng đá, lóe ra tinh quang mờ.

Tinh quang kia liên tục tụ tập lực lượng ánh sao trong ngân hà, ngôi sao đồ án ngân hà trên bầu trời phóng ra tinh quang như giọt mưa tụ tập xuống dưới, toàn bộ dừng ở chỗ trái tim ở ngực tượng đá.

Tượng đá do tài nghệ điêu luyện điêu khắc ra, có thể thấy rõ được gân mạch toàn thân cùng tóc gáy, phóng đại mấy trăm lần thì có thể nhìn thấy một đám điểm đen trên tượng đá, điểm đen giống như con kiến nhỏ chậm rãi lúc nhúc ở trên tượng đá.

Phía trên bàn tay phải của tượng đá, trong đó có một con kiến nhỏ thần sắc kinh ngạc ngửa đầu nhìn bầu trời.

Đây đúng là Thạch Nham.

Sau khi hắn đi đến nơi đây, liền thấy ở phía trên bàn tay phải tượng đá, rất nhiều gốc thực vật kỳ dị đang đưa, xoay quanh bên cạnh hắn.

Đám thực vật đó cao hơn mười mét động đậy theo gió, to như thắt lưng người, trông giống tóc người.

-Hắn cũng không biết, những thực vật kỳ dị này từ phía chân trời nhìn xuống thì lại như là một sợi tóc gáy trên tượng đá.

Bàn tay phải của tượng đá, theo hắn thấy thì vô cùng rộng lớn, phải lớn hơn quảng trường Thần Thạch ở Thiên Vãn thành mấy chục lần.

Đang ở bên trên bàn tay phải của tượng đá, Thạch Nham nhìn đồ án ngân hà thần bí trên bầu trời, trong lòng rất kinh ngạc.

Hắn không biết mình đang ở trên bàn tay tượng đá, cũng không biết tượng đá này to lớn cỡ nào, chỉ nghĩ mình ở một ngọn núi nhỏ, không biết kế tiếp nên đi đâu.

“Thình thịch!”

Âm châu trong huyết Thiên Khuyết, Thần Khuyết, Âm Đô ở ngực bỗng nhiên nhảy lên, một luồng lực hút thần bí, từ trái tim của tượng đá truyền đến.

Thân hình Thạch Nham bỗng nhiên chấn động.

Trái tim tượng đá kia là nơi thần kỳ tụ tập tinh quang khắp trời, hình như truyền đến đề triệu hồi Âm châu trong cơ thể hắn, Âm châu nhảy lên như là đang thúc giục hắn nhanh chóng chạy tới chỗ trái tim tượng đá.

Thạch Nham vẻ mặt nghiêm nghị đứng ở trên bàn tay tượng đá, chân chờ một lát, không chút do dự phóng đi tới chỗ trái tim tượng đá.

Cùng lúc đó, ở trên các phương vị toàn thân tượng đá có rất nhiều người tí hon như điểm đen, cẩn thận quan sát một lát cũng biết được chỗ trái tim tượng đá là nơi tinh quang tụ tập, mới là nơi thần kỳ nhất ở đây.

Bởi vậy, những người đó trầm ngâm một lát, cũng đều tụ tập tới hướng vị trí ngực tượng đá.

Những người này có Võ Giả của Âm Minh, có Mộc Huy, có Mộc Ngữ Điệp, Dịch Nhã Lan, cũng có Bắc Minh Sách, chỉ cần Võ Giả cảnh giới ở cảnh giới Địa Vị trở xuống, đều di chuyển về hướng trái tim tượng đá.

Dưới gót hai chân tượng đá, Bắc Minh Thương, Xích Tiêu, Trảo Kỳ, Minh chủ, Âm Khuê, Cừu Sơn, lúc này đang bị một lực lượng kinh khủng đè lên.

Võ Giả tiến vào Thiên Môn có cảnh giới Địa Vị trở lên đều bị trấn áp ở dưới gót chân tượng đá, không có một ai có thể nhúc nhích.

Lúc này, đoàn người Bắc Minh Thương, Xích Tiêu đều đang lợi dụng lực lượng cảnh giới Thiên Vị của mình, nhiều lần thử phá lực lượng khủng bố trời buộc toàn thân.

Nhưng bất luận bọn họ cố gắng như thế nào đều không thể thoát khỏi lực lượng trấn áp kinh khủng lực đó, vẫn ở dưới gót chân không thể nhúc nhích chút nào!

“Thình thịch!”

Âm châu trong cơ thể Thạch Nham liên tục đập lên, khuôn mặt bình tĩnh, hần nín thở ngưng thần, nhanh chóng nhắm về phía trái tim tượng đá.

Từng sợi tóc gáy tượng đá bên cạnh Thạch Nham đông đưa như đại thụ che trời, giống như hần đang ở trong rừng bị che khuất tầm mắt, vốn không biết thật ra mình ở trên bàn tay tượng đá.

Không biết qua bao lâu, Thạch Nham trên bàn tay tượng đá như ngọn núi đã bao vùn vụt đến trên cánh tay phải tượng đá.

Thân thể Thạch Nham đang bay đột nhiên ngừng lại, vẽ mặt cảnh giác nhìn về phía trước.

Trong một hố sâu thật lớn trước mặt, đột nhiên có một đám người đá toàn thân tung tóe hỏa viêm từ trong chui ra!

Những người đá đó thân cao ba mét, toàn thân bốc lửa, thế nhưng trên người lại có khí tức mờ nhạt của Cửu đầu thiên xà.

Nếu như có người có thể từ trên trời nhìn xuống dưới, sẽ phát hiện chỗ hố sâu thật lớn kia, thật ra chính là Dương Trì huyết của cánh tay phải tượng đá!

Mười hai người đá toàn thân hỏa viêm cuộn cuộn, hình như cực kỳ chán ghét với khí tức sinh mệnh, một khi Thạch Nham đến gần nơi này thì mười hai người đá kia đột nhiên lao ra, đánh thẳng tới hần.

Hít sâu một hơi, sắc mặt Thạch Nham không đổi, thâm vận Thạch Hóa Vô Hồn, thân thể da thịt trong thời gian ngắn biến thành nâu tối.

Thạch Hóa Vô Hồn hoàn thành, Thạch Nham lại lợi dụng Tinh Nguyên di chuyển toàn thân, cũng sử dụng Ô Quang Thuẫn.

Ô Quang Thuẫn thành, Thạch Nham đột nhiên như viên đạn bắn thẳng ra ngoài.

“Keng keng keng!”

Thạch Nham ở chính giữa đám người đá hỏa viêm, mười ngón tay như cây thương, cắm mạnh vào thân thể người đá.

Chỉ Thương Quyết có thể đâm thủng thân thể Vô Giả Tiên Thiên, đâm lên người những người đá này lại truyền đến tiếng kim loại va chạm.

Hỏa viêm lực nóng rực, lúc ngón tay chạm vào thân thể người đá, đều chui vào mười ngón tay của Thạch Nham khiến cho mười ngón tay của hần đau rất.

Không ổn!

Biến sắc, Thạch Nham lập tức biết được Chỉ Thương Quyết này không có hiệu quả với thân thể đám người đá.

“Rầm rầm âm! Rầm rầm âm!”

Sáu người đá cùng nhau phát lực, quyền đầu hỏa viêm cố cố xây đều nện lên người Thạch Nham.

Ô Quang Thuẫn trên người Thạch Nham không chịu nổi một cú đánh này, đột nhiên vỡ vụn.

Quyền đầu hỏa viêm của người đá đánh hần lui mạnh lại, toàn thân đau đớn, y phục đều bị cháy, chặt vật vô cùng.

Cũng may Thạch Hóa Vô Hồn của Thạch Nham cứng rắn, dưới một loạt oanh kích này, tuy rằng thân thể đau đớn nhưng vẫn chưa bị thương.

Sắc mặt âm trầm, Thạch Nham phán đoán ra ngay sáu người đá này, mỗi ham phẫn SáuÊ xy*Ò - r

Thạch Nham là Nhân Vị nhất trùng thiên, một quyền này lại đánh Mộc Huy cảnh giới Nhân Vị tam trùng thiên liên tục bại lui!

Một quyền mang vào đủ loại lực lượng tiêu cực, ở trong trạng thái Bạo Tẩu uy lực liên tục tăng vọt tuyệt đối không phải Vô Giả cảnh giới ngang nhau có thể đỡ được!

Tai nạn của Mộc Huy chỉ vừa mới buông xuống.

Hắn cố gắng vất vả ổn định thân hình, thì đột nhiên cảm thấy mình hãm sâu vào bên trong vùng bùn, thân thể lại không tự chủ được bắt đầu xoay chuyển.

Hắn bị Thạch Nham đánh bay thẳng vào Từ Cực Vực Trường!

Mộc Huy chợt biến sắc!

“Khà khà!” Thạch Nham nhẹ răng cười, ánh mắt lại băng hàn lãnh khốc, lao đi nhanh.

“Trần!”

Mộc Huy ở bên trong Từ Cực Vực Trường quát lên một tiếng, một luồng ý niệm tinh thần khổng lồ tạo thành một đường thẳng âm âm rót vào trong óc Thạch Nham.

Thân thể Thạch Nham đang bay, trên đường dừng lại đầu té ngã lên mặt đất.

Mộc Huy vẽ mặt âm hàn, Minh Linh Dao trong tay vẽ ra từng đường cong quỷ dị, từng đường hàn khí u minh ở trong Minh Linh Dao bắn ra khuấy động trong Từ Cực Vực Trường.

Tâm Linh Vô Hồn lại thôi phát ra! Mộc Huy liên tục ám chỉ mình nhất định phải bình tĩnh, tập trung cảm thụ biến hóa lực lượng của Vực Trường, ý định tìm ra phương pháp thoát khỏi Vực Trường.

Nhưng mà, dù sao thì Từ Cực Vực Trường cũng là võ kỹ Linh cấp, lại là dùng lực lượng tiêu cực cùng Tinh Nguyên hòa lẫn tạo thành, Mộc Huy tuy rằng có được Tâm Linh Vô Hồn, nhưng trong thời gian ngắn lại tìm không được quy luật nào.

Từ Cực Vực Trường đang xoay chuyển nhanh chóng, chẳng những làm tốc độ di chuyển Tinh Nguyên của hắn trở nên chậm chạp, mà hình như ngay cả sự nhạy bén Tâm Linh Vô Hồn của hắn cũng bị giảm bớt!

Trán Mộc Huy đã mờ mờ xuất hiện mồ hôi, thân hình liên tục di chuyển nhưng vẫn không nắm được quy luật của Vực Trường.

Trái lại Thạch Nham ở trên mặt đất dừng trong chốc lát, cảm xúc tiêu cực lại phát tác, lại kéo hắn ra khỏi vực sâu tối tăm.

Hai mắt bỗng khôi phục thanh tỉnh, Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Mộc Huy di chuyển ở trong Vực Trường, tâm niệm biến đổi, thúc dục ra âm lực trong cơ thể, rót vào Từ Cực Vực Trường.

Trong Từ Cực Vực Trường, lực lượng khác nhau càng nhiều, bắt đầu thúc dục tạo nên uy lực càng lớn!

Chỉ cần thúc dục lực lượng tiêu cực cùng Tinh Nguyên, Từ Cực Vực Trường đã có thể mạnh mẽ ngăn cản Vô Giả cảnh giới ngang nhau, bây giờ trong Vực Trường gia tăng âm lực, uy lực của Vực Trường lại tăng vọt!

Một lực lượng hỗn loạn, đột nhiên từ bên trong Từ Cực Vực Trường bùng nổ, tốc độ di chuyển của Vực Trường bỗng nhanh hơn gấp đôi!

“Phốc!”

Mộc Huy phun ra một ngụm máu tươi, Tâm Linh Vô Hồn giống như rơi vào trường xay thịt, đầu óc vô cùng đau đớn, tinh khí toàn thân bị xoắn đến cực kỳ hỗn loạn, lực phòng ngự của thân thể cũng giảm mạnh xuống.

Thạch Nham nín thở ngưng thần, vẽ mặt lạnh lùng, dùng toàn lực tinh thần khổng lồ chế Từ Cực Vực Trường.

Lực lượng hỗn loạn của Từ Cực Vực Trường toàn bộ bùng nổ!

Lực xoắn cuồng bạo, điên cuồng xé rách thân thể của Mộc Huy, trong Vực Trường toàn thân Mộc Huy bắn ra máu tươi, da thịt rách nát, ánh sáng yêu dị trong ánh mắt cũng dần dần ảm đạm.

98. Chương 98 - Được Người Ta Nuôi Mập

Trong Từ Cức Vực Trường, toàn thân Mộc Huy đang run rẩy, da thịt trên người đang chậm rãi bóc ra, vô số ý niệm hiện lên ở trong đầu, Thạch Nham chính xác nắm được điểm mấu chốt sở dĩ mình không có bị cảm xúc tiêu cực cuồng bạo ảnh hưởng đều là do Tâm Linh Vô Hồn của Mộc Huy luân phiên công kích.

Tận đáy lòng lơ mơ có ý niệm hung bạo, hiếu sát đang xuất hiện khắp nơi nhưng mà những ý niệm đã không còn quá mãnh liệt, bằng vào lực ý chí cứng cỏi, Thạch Nham vẫn chưa lâm vào tình cảnh cuồng bạo hiếu sát.

Nghĩ thông suốt điểm này, hần yên lòng rồi lập tức ở trên mặt đất âm thầm vận chuyển Tinh Nguyên.

Không biết qua bao lâu cảm giác đau đớn trong huyết đạo thân thể đột nhiên tăng lên.

Nỗi đau đớn như tê tâm liệt phế, từng đợt từng đợt lực lượng kỳ dị cực kỳ tinh thuần, chậm rãi từ bên trong huyết đạo tràn ra hóa thành nhiều dòng nước ấm đạo chạy khắp trong cơ thể hần.

Rất nhiều tinh khí của Vô Giả cảnh giới Nhân Vị, lực lượng kỳ dị sau khi chuyển hóa có rất nhiều trong đó phần lớn lực lượng kỳ dị đi khắp toàn thân Thạch Nham, nhưng lực lượng kỳ dị biến mất ở trong huyết nhục, cốt cách, gân mạch, ngũ tạng cửu phủ của thân thể hần thì chỉ có một phần nhỏ, phần còn lại chạy vào khí hải nơi tập trung Tinh Nguyên, làm cho Tinh Nguyên hần hùng hậu lớn mạnh hơn rất nhiều.

Tâm như gương sáng, Thạch Nham không ngộ sự biến hóa của Tinh Nguyên mà là tập trung tinh thần vào ở bên trong huyết nhục, cốt cách, gân mạch.

Hần có thể cảm nhận được rõ ràng, từng đợt từng đợt lực lượng thần bí kia giống như biến thành chất dinh dưỡng thần kỳ, lấy một phương thức mà hần khó có thể lý giải đang chậm rãi tắm bổ toàn thân hần. Trong quá trình này, Thạch Nham như chìm vào trong ôn tuyền thần bí, mỗi một lỗ chân lông trên toàn thân đều đang thả lỏng, đều đang hấp thu chất dinh dưỡng kỳ diệu, thân thể lặng lẽ phát sinh biến hóa, lực lượng thần bí này đang chạy trong gân mạch hần, biến mất ở bên trong cốt cách huyết nhục, cắm rễ vào bên trong ngũ tạng lục phủ, tinh thần hần đang cẩn thận cảm ngộ.

Không phải Thạch Hóa Vô Hồn.

Trong lòng Thạch Nham bình tĩnh, lập tức ý thức được lực lượng thần bí lần này tắm bổ thân thể cũng không phải là Thạch Hóa Vô Hồn.

Là Bất Tử Vô Hồn.

Một loại minh ngộ xuất hiện trong lòng, Thạch Nham đột nhiên mở mắt ra, bỗng nhìn về phía cánh tay phải hần.

Cánh tay phải bị Minh Linh Dao kia chém một nhát, có một đường vết thương thật sâu, mà lúc này huyết nhục trong miệng vết thương đang chậm rãi nhúc nhích, khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Huyết nhục gân mạch giống như có được sinh mệnh.

Thạch Nham nhìn chăm chú, vết thương sâu hai cm đang khép lại từng chút, huyết nhục kết lại, tế bào tụ tập, vết thương chậm rãi co rút lại, dần dần biến thành một đường rồi đến cuối cùng biến mất.

Mười phút.

Chỉ có mười phút ngắn ngủn, đường vết thương sâu hai cm kia đã khép lại toàn bộ, ngay cả một chút dấu vết cũng không có.

Vị trí vết thương ở cánh tay phải bóng loáng như gương, không một đường nhỏ, không một chút dấu vết hồng hào, như mười phút trước hần chưa từng bị thương vậy.

Thạch Nham cử động cánh tay phải, phát hiện ngay cả một tý đau đớn cũng không cảm nhận được, lực cánh tay không có một chút khác thường, xúc cảm giống y như cánh tay trái.

Hai mắt Thạch Nham lóe sáng, vẻ vui mừng trên mặt không kiềm nén được hiện rõ lên.

Chỉ mười phút, vết thương sâu như vậy, thế mà lại khôi phục như lúc ban đầu không có một chút đau đớn, cũng không có một chút khó chịu, từ khi nào thì Bất Tử Vô Hồn này trở nên lợi hại như thế chứ?

Thạch Nham nhớ rõ ràng, trước kia tốc độ vết thương khép lại của hắn, tuyệt đối không được như vậy.

Trước kia, cho dù là vết thương khép lại cũng sẽ hơi có chút khó chịu, sẽ có cảm giác đau đớn, ít nhất cần thời gian hơn nửa ngày mới có thể đủ hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu.

Lần này chỉ mất có mười phút.

Bất Tử Vô Hồn tiến giai, sững sốt một lát Thạch Nham nhảy bèn lập tức nắm được điểm mấu chốt.

Thạch Hóa Vô Hồn tiến giai thần kỳ đã nhắc nhở hắn, khiến hắn biết được sau khi hấp thu nhiều tinh khí như vậy, lực lượng kỳ dị này cũng đối đãi giống như Thạch Hóa Vô Hồn, cũng thần kỳ thúc dục Bất Tử Vô Hồn, khiến cho Bất Tử Vô Hồn tiến giai.

Khó trách nhiều lực lượng kỳ dị như vậy lại chảy vào huyết nhục, gân mạch, cốt cách, ngũ tạng lục phủ toàn thân, hóa ra lần này lực lượng kỳ dị tẩm bổ cho Bất Tử Vô Hồn

Tất cả đều sáng tỏ.

Thạch Nham mang vẻ mặt vui mừng đang nghiêm túc cảm thụ biến hóa của thân thể, hồi lâu mới bình tĩnh lại, tiếp tục ngồi ở đài xa vận chuyển Tinh Nguyên.

Tinh Nguyên ở chỗ khí hải hắn cũng hấp thu một bộ phận lực lượng kỳ dị, lúc này tâm niệm hắn biến đổi, Tinh Nguyên lại hùng hậu hơn rất nhiều, chậm rãi di chuyển dọc theo gân mạch toàn thân hắn.

Sau mỗi một đại chu thiên tuần hoàn, một luồng Tinh Nguyên tinh túy nhất chỗ khí hải lại ngưng luyện thêm một phần.

Từ từ, theo đại chu thiên tuần hoàn Tinh Nguyên kia ngưng luyện kia giống như thành một quang cầu loá mắt, thể tích quang cầu dần dần thu nhỏ lại mà lực lượng ẩn chứa trong đó không giảm ngược lại gia tăng thêm.

Trong lòng Thạch Nham lại vui mừng.

Biến hóa của quang cầu Tinh Nguyên đúng là dấu hiệu đặc thù của Nhân Vị nhất trùng thiên khi đột phá đến nhị, tam trùng thiên.

Bắt đầu từ Nhân Vị nhất trùng thiên mỗi khi đột phá một cảnh giới nhỏ, thể tích quang cầu Tinh Nguyên chỗ khí hải đều theo đó thu nhỏ lại nhưng mà Tinh Nguyên và lực lượng ẩn chứa trong đó lại sẽ mạnh hơn.

Đây là một quá trình bình luyện ngưng luyện.

Chỉ có qua từng lần ngưng luyện thì tạp chất bên trong quang cầu Tinh Nguyên mới có thể bị tẩy trừ, cũng chỉ có như vậy Tinh Nguyên mới có thể trở nên càng tinh thuần hơn, lực lượng ẩn chứa trong đó tự nhiên cũng sẽ tăng cường theo.

Sau khi biết được đây là lương duyên đột phá Nhân Vị nhất trùng thiên đến nhị trùng thiên, Thạch Nham không dám chần chờ hết sức tập trung bắt đầu thúc dục Tinh Nguyên.

Hắn lần lượt tiến hành tuần hoàn đại chu thiên, lần lượt rèn luyện Tinh Nguyên khiến cho tạp chất trong Tinh Nguyên càng lúc càng ít, làm cho Tinh Nguyên càng lúc càng tinh thuần... Trong không gian kỳ dị không có khái niệm thời gian.

Không biết qua bao lâu, quang cầu Tinh Nguyên chỗ khí hải của Thạch Nham, từ cỡ nắm tay chậm rãi rút nhỏ lại gấp đôi chỉ to cỡ quả đào.

Nhưng mức độ Tinh Nguyên hùng hậu trong đó lại nhiều hơn trước ba thành.

Không chỉ như thế, Tinh Nguyên trở nên tinh thuần làm cho tốc độ Tinh Nguyên di chuyển ở trong thân thể hắn cũng gần nhanh hơn gấp đôi.

Tâm niệm thay đổi, một luồng Tinh Nguyên từ đầu ngón tay bóc ra ngoài, bạch quang rực rỡ loá mắt, ánh sáng dị thường, trong đó còn có màu óng ánh mờ nhạt, giống như tinh thể thần bí nào đó.

Về mặt Thạch Nham vui vẻ, nhìn một luồng Tinh Nguyên trong suốt kia, nụ cười ở khóe miệng chậm rãi kéo dài.

Cảnh giới Nhân Vị nhị trùng thiên.

Thạch Nham bỗng nhiên đứng lên, thần thanh khí sảng, toàn thân thấy thoải mái nói không nên lời, trong thân thể giống nhau tràn ngập vô hạn cự lực.

Lần này Vô Giả của Âm Minh thật sự là đã nuôi mập hắn, chẳng những khiến Bất Tử Vô Hồn của hắn tiến giai, còn khiến hắn lại bước thêm một bước tới vô đạo cực cảnh, nhân tiện tiến vào cảnh giới Nhân Vị nhị trùng thiên.

“Thình thịch, thình thịch.”

Âm châu trong ba huyết Thần Khuyết, Thiên Khuyết, Âm Đô đột nhiên nhảy lên mãnh liệt, lần này tần suất nhảy lên Âm châu nhanh hơn rất nhiều lúc bình thường, lực triệu hồi đến từ chính trái tim tượng đá cũng càng mãnh liệt hơn.

Trong lòng khẽ động, Thạch Nham bắt giác nhìn phía nơi tinh quang tụ tập xa xa kia, rõ ràng phát hiện tinh quang của chúng dường như bắt đầu trở nên hỗn loạn, chúng tại chỗ khu vực kia như con đom đóm tự do, nhưng không ngừng rơi vào nơi thần bí trong đó.

Có biến hóa.

Thạch Nham nhướng mày, theo dõi động của Âm châu ở ngực, cùng dõi thường tinh quang kia, hắn phát hiện có chuyện không ổn.

“Thình thịch, thình thịch, thình thịch.”

Âm châu nhảy lên càng nhanh hơn, hình như đang lo lắng thúc giục hắn, thúc giục hắn nhanh chóng chạy tới khu vực kia, ở nơi đó hình như có vật gì đó đang chờ hắn tới mức cấp bách.

“Rầm rầm.”

Tiếng gầm rú thật lớn dù cách xa ngàn dặm, nhưng vẫn mạnh mẽ từ nơi đó truyền đến.

Ba huyết Thần Khuyết, Thiên Khuyết, Âm Đô ở ngực Thạch Nham đột nhiên đau đớn dữ dội, cảm thấy giống như có người đang đánh huyết đạo của mình, thân thể khó chịu khó diễn tả.

Không dám chần chờ, Thạch Nham hít một hơi, bước nhanh như bay tiến về hướng bên kia.

99. Chương 99 - Nhưng Mà, Ta Muốn Giết Người!

Chính giữa một hố sâu to lớn, tụ tập tinh quang đầy trời, tinh quang lập lòe như đom đóm, bay tới bay lui vòng quanh hố sâu kia.

Hố sâu không phải do tảng đá tạo thành, mà là một loại tinh thể màu đỏ thẫm, trong tinh thể trung có một đám chấm li ti giống như tinh điểm, chậm rãi di động trên bề mặt tinh thể màu đỏ thẫm trong hố sâu, hoặc thay đổi như quỹ tích các ngôi sao.

Trong hố sâu, một khối tinh thể hình trái tim đang lơ lửng, trên vách thủy tinh trong hố sâu chum ánh sáng đẹp mắt đều rơi vào trong tinh khối hình trái tim kia.

Tinh khối màu hồng óng ánh trong suốt, lộng lẫy tráng lệ, trong đó ẩn chứa lực lượng thần bí huyền ảo nào đó, nhìn tinh khối kia lại khiến cho người ta có ảo giác nhìn vào trời sao không trung.

Tinh khối hình trái tim chỉ to cỡ nắm tay ở trong hố sâu giống như một quang điểm hơi lớn một chút nhưng lại phát ra tinh quang loá mắt, liên tục phóng ra năng lượng kinh người.

Trên vách thủy tinh trong hố sâu, chùm ánh sáng đẹp mắt rót vào tinh khối màu đỏ thẫm kia, ánh sáng rất dày đặc giống như bức chắn thiên nhiên, bao bọc tinh khối đang di chuyển phát ra hào quang kia.

Bên ngoài hố sâu, vẻ mặt của Bắc Minh Sách lạnh lùng, ba gã Vô Giả của Âm Minh là một phe đều ngạc nhiên nhìn tinh khối kia.

Trên bầu trời, đồ án ngân hà cực lớn, nhiều điểm tinh quang như hạt mưa tụ tập rót xuống, tinh quang lượn lờ, chậm rãi di chuyển quanh tinh khối.

Chỉ cần là Vô Giả, đều có thể cảm nhận được lực lượng thần bí từ trong tinh khối, tinh khối kia giống như có lực lượng thần bí thu hút tinh thần lực, đối với bất kỳ Vô Giả nào đều có sức hấp dẫn kinh người.

Bất luận là Bắc Minh Sách, hay là ba tên Vô Giả của Âm Minh trong lòng đều sinh ra sự tham lam, nhìn chằm chằm không một cái chớp mắt vào tinh khối kia.

“Sao thiếu chủ còn chưa tới, tiếp tục như vậy, tinh khối thần bí này, e là sẽ bị Bắc Minh Sách chiếm được”, một tên Vô Giả của Âm Minh cảnh giới Bách Kiếp nhất trùng thiên, sắc mặt âm hàn, khuôn mặt bị hồng quang của tinh khối chiếu rọi có chút quỷ dị tại chỗ lạnh lùng nói.

Hai tên Vô Giả của Âm Minh cảnh giới Nhân Vị tam trùng thiên khác, một trái một phải đứng ở bên cạnh hẳn, cũng có vẻ vội vàng, liên tiếp nhìn quanh bốn phía, dường như mong Mộc Huy ngay sau đó sẽ xuất hiện.

Về mặt Bắc Minh Sách bình tĩnh, vươn tay trái phóng đám U Lam hỏa viêm ra, U Lam hỏa viêm chậm rãi bay lên không, hóa thành một bàn tay to màu lam, chộp mạnh tới hướng tinh khối kia.

“Ầm!”

Bức chắn ánh sáng phía trên tinh khối, bỗng truyền ra một lực lượng kháng cự mạnh mẽ, chặn lại bàn tay to do “Cực Hàn Băng Diễm” Vô Hồn của Bắc Minh Sách biến thành.

Lúc bàn tay âm u màu lam chạm vào bức tường ánh sáng, đột nhiên nổ tung.

Từng đám U Lam hỏa viêm, hóa từng luồng ngọn lửa nhỏ, bắn lên phía trên bức tường ánh sáng rồi nhanh chóng ngưng tụ lại, một lần nữa biến thành bàn tay to màu lam.

Bắc Minh Sách còn chưa từ bỏ ý định, lại thúc dục ‘Cực Hàn Băng Diễm’ Vô Hồn đánh một trận mạnh.

“Ầm!”

Bức tường ánh sáng lại truyền ra sức chống cự, đánh nát ‘Cực Hàn Băng Diễm’ Vô Hồn của Bắc Minh Sách, lại đánh tan thành ngọn lửa màu lam.

Bắc Minh Sách luân phiên trận đánh dưới, kia ánh sáng vách tường chường vạm vạp không ngừng, giống nhau bị khí cầu nén vậy, bỗng nhiên hướng tới kia tinh khối rút lui.

‘Cực Hàn Băng Diễm’ Vô Hồn của Bắc Minh Sách có cực hàn lãnh khí, lãnh khí này có thể đóng băng mọi thứ, mỗi một lần trận đánh lên bức tường ánh sáng, cực hàn lãnh khí này đều thấm thấu vào một phần.

Liên tiếp vài lần, lực phản chấn của bức tường ánh sáng hình như có dấu hiệu từ từ yếu bớt.

Trong mắt Bắc Minh Sách hiện lên một tia vui mừng khó giấu.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Ba tên Vô Giả của Âm Minh nhìn chằm chằm, Bắc Minh Sách thúc dục ‘Cực Hàn Băng Diễm’ Vô Hồn, lần lượt bắt lấy tinh khối kia, từ từ thấm thấu hàn khí lên vách chắn, khiến cho lực phòng ngự của vách chắn từng chút yếu bớt.

“Không tốt!”

Một tên Vô Giả của Âm Minh có cảnh giới Bách Kiến, sắc mặt hơi đỏ, thấp giọng nói: “Cứ tiếp tục như vậy, không được bao lâu thì Bắc Minh Sách này có thể sẽ lấy được tinh khối kia. Thiếu chủ lại chưa đến sợ là đã muộn, thật sự để Bắc Minh Sách lấy được tinh khối, chúng ta không có cách nào khác bấm báo Âm chủ và Minh chủ”, “Làm sao bây giờ?”

“Quấy nhiễu Bắc Minh Sách!”

Tên này khẽ quát một tiếng, không chần chờ nữa, tâm niệm khẽ động, bỗng ngưng luyện ra Minh Thần Quỷ Trảo.

Bàn tay to màu lam do ‘Cực Hàn Băng Diễm’ Vô Hồn của Bắc Minh Sách biến thành, khi lại chụp vào tinh khối kia thì Minh Thần Quỷ Trảo của tên này đột nhiên bay ra, túm về hướng bàn tay to màu lam do Bắc Minh Sách biến ra.

“Xuy xuy xuy!”

Chạm vào bàn tay to màu lam Cực Hàn Băng Diễm của Bắc Minh Sách biến hóa thành, Minh Thần Quỷ Trảo liền bị trì hoãn lại, quỷ trảo tràn ra từng đợt lam quang, nhưng lại bị Cực Hàn Băng Diễm chặn cứng lại.

Mặt khác hai tên Vô Giả của Âm Minh cũng vội vàng huy động từng căn U Minh Mang Thứ, đột nhiên bị thúc giục ra phóng tới hướng Bắc Minh Sách.

Khuôn mặt Bắc Minh Sách chợt lạnh lùng, thần nhiên nói: “Rốt cuộc các người đã nhìn không được”, nói xong, thân hình Bắc Minh Sách bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, Bắc Minh Sách lại trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh ba tên Vô Giả của Âm Minh, Cực Hàn Băng Diễm kia cũng hóa thành một đám hỏa viêm, chụp đến đầu ba người.

Ba người hoảng sợ biến sắc, vội vàng liên thủ ứng phó Bắc Minh Sách.

“Thuấn di!”

Bắc Minh Sách khẽ quát một tiếng, lại biến mất tại chỗ.

“Âm!”

Một tên Vô Giả của Âm Minh cảnh giới Nhân Vị tam trùng thiên, đột nhiên ngửa mặt lên trời ngã xuống đất.

Sau khi hấn ngã xuống rồi, Bắc Minh Sách mới đột nhiên hiện thân, cười lạnh nói: “Chỉ bằng các người cũng dám tranh cướp với ta!”

Từng đám U Lam hỏa viêm, xẹt qua bên cạnh tên ngã xuống đất kia, người nọ toàn thân kết băng, sinh cơ trong cơ thể bị hàn khí cắt đứt, chết thảm tại chỗ.

“Thuấn di!”

Bắc Minh Sách lại khẽ quát một tiếng, lại xuất hiện quỷ dị ở phía sau một tên Vô Giả của Âm Minh cảnh giới Nhân Vị tam trùng thiên còn lại, vỗ mạnh vào đầu người nọ.

“Ba!”

Trong đầu người nọ truyền ra một tiếng nổ tung, thất khổng đổ máu, cũng chết thảm tại chỗ.

Tên Vô Giả cảnh giới Bách Kiếp còn lại kia, vẻ mặt hoảng sợ, đột nhiên ngồi xuống, toàn tâm thúc dục U Minh Mang Thứ.

Từng cây mang thứ giống như cương châm màu xanh, đột nhiên từ thân thể hấn bắn mạnh ra bốn phương tám hướng.

“Tuy rằng người cũng là cảnh giới Bách Kiếp, nhưng mà thực đáng tiếc, ông trời lại không có chiếu cố người, không cho người có được Vô Hồn”, tiếng Bắc Minh Sách châm biếm chậm rãi truyền đến.

Một bức tường băng do Cực Hàn Băng Diễm ngưng kết thành chắn trước người hắn, những U Minh Mang Thứ phóng tới, toàn bộ bị tường băng ngăn cản lại, không có một căn nào có thể thương tổn đến hắn.

Sắc mặt Vô Giả cảnh giới Bách Kiếp của Ám Minh thay đổi, không dám chần chờ, tiếp tục thúc dục U Minh Mang Thứ, càng nhiều mang thứ bay vụt ra, vẫn là bắn ra bốn phương tám hướng.

Hắn biết Bắc Minh Sách có Thuần Di Vô Hồn, không dám bắn tới một phương hướng, tuy rằng như vậy cực kỳ tiêu hao lực lượng, nhưng lại không thể không làm vậy.

Hắn muốn tranh thủ thời gian, chờ Mộc Huy đến đây.

Đáng tiếc, hắn không biết Mộc Huy đã chết ở trong tay Thạch Nham, hắn nhất định đợi không được người hắn muốn đợi.

Bắc Minh Sách ung dung đứng ở sau tường băng, nhưng lại chẳng hề vội vã, nhìn người nọ như mèo vờn chuột, thản nhiên nói: “Ta thật muốn nhìn người có thể kiên trì bao lâu”, hắn đích thực không kiên trì được bao lâu.

Ba phút sau, hắn phóng ra U Minh Mang Thứ đã càng lúc càng thưa thớt, uy lực cũng giảm mạnh không bằng lúc trước.

U Minh Mang Thứ vốn là là một loại võ kỹ cực kỳ tiêu hao Tinh Nguyên, mỗi một lần thi triển đều cần ngưng luyện Tinh Nguyên như chăm, lúc thúc dục lại càng cần phối hợp Tinh Nguyên cường đại đánh đi.

Tuy rằng lực sát thương mang thứ rất mạnh, nhưng mà Tinh Nguyên tiêu hao cũng cực kỳ khủng bố.

Bởi vậy, rất nhanh hắn đã phát hiện Tinh Nguyên sắp sửa hao hết.

Sao thiếu chủ còn chưa đến!

Tên này về mặt căng thẳng, càng lúc càng hoảng sợ, ánh mắt càng lúc càng bất an.

“Người đợi không được đâu”, Bắc Minh Sách dường như biết hắn đang đợi Mộc Huy, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Bởi vì, người sẽ chết ngay bây giờ!”

Dứt lời, Bắc Minh Sách lại thuần di đi ra ngoài.

Lúc này, thân thể hắn ngưng kết thành băng cứng, trực tiếp chống lại U Minh Mang Thứ đi tới bên cạnh tên này.

Trong ánh mắt hoảng sợ của tên này, thân hình Bắc Minh Thương dần dần biến lớn, một đoàn Cực Hàn Băng Diễm bao trùm lấy toàn thân hắn.

“Cạch cạch!”

Thân thể hắn nhanh chóng kết băng, biến thành một thi thể bao trùm tầng băng thật dày, vẻ hoảng sợ trên mặt cũng bị đông cứng lại, biến thành một thi thể đóng băng có khuôn mặt dữ tợn.

Bắc Minh Sách nhấc chân, vẻ mặt âm lệ đích đá lên người tên này .

“Ba!”

Tên Vô Giả của Ám Minh này, toàn thân thành khối băng dập nát, trong khối băng mang theo tứ chi cùng đầu của hắn.

Hắn sau khi chết còn bị phân thây.

Bắc Minh Sách bình tĩnh, lại chậm rãi đi về bên ngoài hố sâu, cau mày nhìn tinh khối màu đỏ thẫm lơ lửng, lầm bầm nói: “Rốt cuộc bây giờ đã không còn ai quấy rầy”.

“Bịch bịch!” Nhưng vào lúc này, tiếng bước chân nhẹ nhàng đột nhiên từ đằng xa truyền đến.

Bắc Minh Sách nhướng mày, vẻ mặt chán ghét, lầm bầm nói: “Thật là phiền quá, những tên Ám Minh này như là giết hoài không hết”, quay đầu nhìn lại, Bắc Minh Sách nhìn về phương hướng tiếng bước chân truyền đến, ánh mắt lạnh như băng.

“Ồ!”

Bắc Minh Sách hô nhỏ một tiếng, khoe miệng kèm theo vẻ cười cợt, “Không nghĩ tới tiểu tử này còn có thể sống sót, người Âm Minh quả nhiên đều là phế vật, ngay cả tên này mà cũng không giết được”, Thạch Nham bỗng nhiên dừng lại, nhìn Bắc Minh Sách về mặt âm hàn phía trước.

“Thạch Nham, người có thể sống đến bây giờ thật không dễ dàng”, Bắc Minh Sách cười lạnh nhạt, “Người và ta đều đến từ Thương Minh, lại là người của ngũ đại thế gia Thiên Vãn thành, tương lai còn có cơ hội trở thành bằng hữu. Bởi vậy, ta không muốn giết người, bây giờ người rời đi ta có thể xem như người chưa có tới đây”.

“Người không muốn giết ta?” Thạch Nham bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ừm, người lập tức đi đi! Thừa dịp trước khi ta chưa thay đổi chủ ý”, Bắc Minh Sách gật gật đầu.

“Nhưng mà, ta muốn giết người!” Thạch Nham khoe miệng ẩn nụ cười, ánh mắt lại lãnh khốc vô tình, thản nhiên nói: “Ta đã chờ giờ khắc này, đợi đã lâu rồi.”

Bắc Minh Sách ban đầu có chút kinh ngạc, sững sờ một lát, vẻ mặt hắn mới bỗng lạnh lùng, lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Thật sự là không biết sống chết. Quên đi, giết người cũng không tốn bao nhiêu thời gian, trừ bỏ người Thạch gia cũng sẽ không trông chờ vào người nữa, có lẽ gia gia cũng sẽ thích ta làm như vậy”, nói xong Bắc Minh Sách ngay cả thuận di cũng không thi triển, chỉ đi từng bước một chậm rãi về phía hắn.

“Bịch bịch! Bịch bịch!”

Nhưng vào lúc này, lại có tiếng bước chân từ phía xa truyền đến.

Không bao lâu, hai người Mục Ngữ Điệp cùng Dịch Nhã Lan, vẻ mặt chật vật cùng nhau vọt đến đây.

Sau khi hai người đến đây, đều không có nhìn về phía Thạch Nham, tập trung nhìn về Bắc Minh Sách, Mục Ngữ Điệp lại vui vẻ nói: “Bắc Minh công tử, người đã đến rồi?”

Thân hình Bắc Minh Sách dừng lại, mỉm cười về phía hai người gật gật đầu, “Ta đến đây được một lúc, tùy tiện còn xử lý một ít rác rưởi của Âm Minh, cũng bớt được phiền toái trong chốc lát.”

“Phiền toái là ta, người còn chưa có xử lý sạch”, vẻ mặt Thạch Nham lạnh lùng, bỗng dưng có chút phiền chán.

“Người? Ha ha, người còn xưng không xưng là phiền toái”, vẻ mặt Bắc Minh Sách khinh thường, “Giết người, cũng không có khác gì bóp chết một con kiến.”

“Ta chờ người đây.”

100. Chương 100 - Chịu Đựng!

Hai nữ nhân Mục Ngữ Điệp, Dịch Nhã Lan sau khi đến đây, đầu tiên chào hỏi Bắc Minh Sách, sau đó sự chú ý đã bị tình khối lơ lửng ở chính giữa hố sâu thu hút.

Về mặt hai nữ nhân hào hứng, đều vui mừng nhìn tình khối kia, cảm ứng được rõ ràng năng lượng thần bí từ trên tình khối kia truyền ra.

Chỉ cần là Vô Giả, đều có thể nhìn ra được tình khối này bất phàm.

Hai người Mục Ngữ Điệp, Dịch Nhã Lan, dọc theo đường đi đã trải qua hung hiểm trùng trùng, đấu trí đấu dũng với cao thủ của Âm Minh, vượt qua ngăn cản của Hỏa viêm thạch đầu nhân, Âm sát, Nê long, thật vất vả mới đến đến nơi này, mục đích là vì thiên đại cơ duyên này.

Còn Thạch Nham, hai người liếc mắt một cái rồi không có để ý nữa.

Vẻ mặt Bắc Minh Sách chế nhạo cười lạnh, ngay cả Thuấn Di Vô Hồn cũng không có vận dụng, đi từng bước một hướng tới chỗ Thạch Nham.

Hai chân Thạch Nham như mọc rễ ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, giống như đang đợi Bắc Minh Sách ra tay.

Thạch Hóa Vô Hồn của Thạch gia, đã sớm được hắc âm thâm thi triển ra, thân thể hắc cũng biến thành nâu tối.

Không gian lặng im, Thạch Nham lợi dụng Âm lực cùng Tinh Nguyên trong cơ thể pha lẫn, ở bên cạnh tạo ra ba cái Từ Cực Vực Trường, hắc dùng tinh thần khống chế Vực Trường, chậm rãi phân tán ba Vực Trường.

Hắn từng biết được Thuấn Di Vô Hồn của Bắc Minh Sách từ trong miệng của Hàn Chung, hắn cũng đã sớm biết chỗ lợi hại của loại Vô Hồn này, ba cái Từ Cực Vực Trường kia chính là đặc biệt đối phó Thuấn Di Vô Hồn của Bắc Minh Sách.

“Người tự tìm đường chết thì cũng đừng trách ta.” Bắc Minh Sách đi đến trước người Thạch Nham mười mét, lạnh lùng chậm rãi nâng tay trái lên.

Một đoàn Cực Hàn Băng Diễm âm u màu lam, chậm rãi ở ngưỡng tụ hiện ra trong lòng bàn tay hắn...

Tay vừa vung lên, đoàn hỏa viêm âm u màu lam kia hóa thành một con hàn điều vẩy cánh, nhẹ nhàng bay lượn ở giữa không trung, ở trong không trung lưu lại một tuyến lửa màu lam tuyệt đẹp.

Hàn điều trông rất sống động, ngay cả chiếc bộ lông nhỏ cỡ bàn tay trên đầu mà cũng có thể nhìn thấy rõ, từng tia băng diễm màu lam phun ra nuốt vào trong cái mỏ nhỏ của lam điều, hàn quang rực rỡ, hàn khí buốt giá dày đặc.

Trên khuôn mặt của Bắc Minh Sách lộ ra vẻ lạnh lùng thản nhiên, trong mắt còn có chút ý khinh thị, hình như cảm thấy vận dụng Cực Hàn Băng Diễm Vô Hồn đối phó Thạch Nham như dùng dao trâu mổ gà.

Ngay tại lúc hàn điều như chụp mồi bay tới, trong đồng tử Thạch Nham hiện lên quang mang lạnh lùng nghiêm túc.

Một quang cầu màu xanh cực lớn mang theo âm khí nồng đậm, đột nhiên từ ngực Thạch Nham bắn ra, trên quang cầu màu xanh có điện quang quán quanh, từng đợt từng đợt âm lực bắn ra bốn phía.

“Ầm.”

Quang cầu màu xanh nện mạnh lên người hàn điều, truyền ra một tiếng nổ to.

Lam quang, thanh quang chói lọi như khói hoa nổ tung phát ra, quang cầu màu xanh kia và hàn điều cùng phân ra bộ biến thành quang diễm màu lam, màu xanh.

“Hả?”

Bắc Minh Sách lông mày hơi nhíu, có chút kinh ngạc, thâm ý nhìn Thạch Nham chậm rãi gạt đầu, “Không tệ, khó trách có thể xử lý Mặc Chiến, đích thực có chút môn đạo.”

Sau khi những lời này nói xong, sắc mặt Bắc Minh Sách bỗng trầm xuống.

Càng nhiều Cực Hàn Băng Diễm đột nhiên từ trong cơ thể tràn ra, Bắc Minh Sách giống như biến thành băng hàn hỏa viêm, từng ngọn lửa âm u màu lam liên tiếp không ngừng từ thân thể hắc phun ra, hóa thành ngàn vạn luồng hàn mang, như vạn điều về tổ, từ bốn phương tám hướng phun về phía Thạch Nham

Hàn khí cực kỳ băng hàn, lúc những hàn mang kia chưa tới gần thì đã thấm thấu đến đây.

Đứng ở tại chỗ bất động, trong lòng Thạch Nham rung mình, có ảo giác không gian đều bị đông cứng lại.

Tốc độ Tinh Nguyên di chuyển trong trong cơ thể hắc lại bắt đầu trở nên chậm lại, hàn ý thấm thấu tiến vào trong xương, gân cốt hắc dường như đều bị đông cứng.

Nhưng vào lúc này, một dòng nước ấm kỳ diệu từ trong huyết nhục, gân cốt hắc xuất hiện trong thân thể hắc vậy mà lại chủ động áp dụng phòng ngự.

Bất Tử Vô Hồn

Ánh mắt Thạch Nham sáng lên, trong lòng không thể không vui vẻ.

Dòng nước ấm giống như tia chớp, nhảy mắt lướt qua khắp toàn thân, ngay sau đó hàn ý trong cơ thể Thạch Nham bị xử lý sạch sẽ, không còn bị hàn khí ảnh hưởng nữa.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh chỉ trong chớp mắt, đợi đến khi Thạch Nham khôi phục bình thường thì ngàn vạn luồng hàn mũi mang kia đã gần trong gang tấc.

“Âm bích.”

Một màn hào quang màu xanh, đột nhiên hình thành bên cạnh hắn, màn hào quang màu xanh dựa vào âm lực sinh ra, màu sắc rực rỡ, âm trầm quý dị.

Âm bích giống như đồ bát to úp lại bao kín Thạch Nham, âm bích mỏng manh, huỳnh quang trong suốt, ở chính giữa nó Thạch Nham có thể nhìn thấy rõ Bắc Minh Sách ngoài mười mét.

Huyền Âm Quyết tuy là một võ kỹ Phàm cấp nhưng lại có thể hấp thu thiên địa âm khí, hình thành âm tuyền, âm châu.

Huyền Âm Quyết là một võ kỹ vận dụng âm khí, chỉ cần vận dụng Âm tuyền, Âm châu, Thạch Nham có thể trong nháy mắt dùng âm khí hình thành các loại chiêu thức công kích, phòng ngự, âm châu bắt diệt, âm khí có thể từ trong cơ thể hắn phun ra cuộn cuộn không ngừng, đủ để ứng phó rất nhiều công kích.

Âm bích này chính là dùng âm khí ngưng luyện thành, đạo lý giống như dùng Tinh Nguyên thúc dục ra Ô Quang Thuần, tinh thông Huyền Âm Quyết, Thạch Nham chỉ thử một chút thì phát hiện vận dụng Huyền Âm Quyết có thể hình thành đủ loại công kích cùng phòng ngự đặc thù bất ở các mức độ khác nhau.

Chỉ cần chịu khó mò mẫm thì hình như Huyền Âm Quyết có thể liên tục mang đến kinh hỉ.

“Ba ba ba ba ba.”

Từng luồng hàn mang bay vút đến, rơi xuống Âm bích màu xanh màu sắc rực rỡ lại bị âm lực trên Âm bích triệt tiêu hóa giải.

‘Cực Hàn Băng Diễm’ Vô Hồn của Bắc Minh Sách thế mà lại không thể nhảy mắt đông cứng Âm bích, rồi tiến qua Âm bích thương tổn đến Thạch Nham.

Thạch Nham còn chưa vận dụng lực lượng tiêu cực.

Chỉ cần Âm châu trong cơ thể thôi phát âm lực hình thành Âm bích, hình như đã có thể khắc chế ‘Cực Hàn Băng Diễm’ Vô Hồn, chẳng qua hắn cảm nhận được rõ tốc độ quang điểm âm lực bên trong âm tuyền đã giảm bớt.

Âm lực của Huyền Âm Quyết không thể thu thập thiên địa nguyên khí để bổ sung, chỉ có tụ tập âm lực mới có thể tăng cường.

Âm lực tiêu hao một phần thì sẽ giảm bớt một phần, tìm không thấy nơi đặc thù sinh ra âm khí, Âm châu âm lực cũng sẽ không tăng cường.

Nhưng mà, lần này Thạch Nham làm cho thiên địa âm khí bao phủ Tuyệt Âm bình địa mấy ngàn năm trở thành hư không, hình thành đích sáu khóa Âm châu, âm lực chất chứa cực kỳ khủng bố đủ để cho hắn có thể ung dung ứng phó ‘Cực Hàn Băng Diễm’ Vô Hồn của Bắc Minh Sách chậm rãi ăn mòn xâm nhập.

Từng hàn mang bắn nhanh lên trên Âm bích, hàn khí thấm thấu tiến lên vách chắn, lại bị âm lực trong vách chắn nhanh chóng hóa giải.

Bởi vậy, chiến đấu giữa Bắc Minh Sách và Thạch Nham, ngay từ đầu đã lâm vào giằng co.

Bắc Minh Sách không tin vách chắn màu xanh Thạch Nham tạo ra, có thể chống đỡ được hàn khí của Cực Hàn Băng Diễm xâm nhập, theo hắn thấy Thạch Nham chỉ có cảnh giới Nhân Vị nhất trùng thiên, nhiều nhất có thể chống đỡ vài giây.

hắn không biết Thạch Nham đã bước thêm một bước, đã tiến vào cảnh giới Nhân Vị nhị trùng thiên.

Bởi vậy, hắn vẫn luôn thúc dục càng nhiều Cực Hàn Băng Diễm, hóa thành càng nhiều hàng mang đánh về phía vách chắn màu xanh của Thạch Nham.

Thạch Nham hấp thu nhiều thiên địa âm khí như vậy, hình thành sáu khóa Âm châu chất chứa rất nhiều âm lực, đơn chiến tiêu hao, hắn cũng không kiêng kị Bắc Minh Sách cảnh giới Bách Kiếp.

Huống chi, hắn còn chưa vận dụng lực lượng tiêu cực trong cơ thể.

Thạch Nham không có sợ hãi, ngược lại càng vui khi cứ liên tục cùng Bắc Minh Sách tiêu hao dần.

Hai người Mục Ngữ Điệp, Dịch Nhã Lan, kinh ngạc nhìn cuộc chiến của Bắc Minh Sách cùng Thạch Nham, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy tò mò.

Thực lực Bắc Minh Sách thế nào, trong lòng hai người đều hiểu rõ.

Song Võ Hồn tu vi cảnh giới Bách Kiếp tu luyện đều là võ kỹ cao thâm huyền ảo nhất của Bắc Minh gia, Bắc Minh Sách có thể nói là thiên chi kiêu tử.

Bắc Minh Sách là cảnh giới Bách Kiếp nhất trùng thiên, mặc dù là chống lại Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên, kết quả cũng là thắng dễ dàng cho dù là giao chiến với Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp tam trùng thiên, Bắc Minh Sách đều có một trận chiến không thể thất bại.

Nhưng mà, lúc giao chiến với thiếu niên Thạch gia này, ‘Cực Hàn Băng Diễm’ Võ Hồn của Bắc Minh Sách lại không thể phá nổi vách chắn do đối phương cấu tạo ra, việc này khiến cho Mục Ngữ Điệp, Dịch Nhã Lan không hiểu nổi.

Lúc trước Võ Đẩu Hội ở quảng trường Thần Thạch, hai người tuy rằng cũng có ấn tượng mạnh mẽ sâu sắc với Thạch Nham, nhưng khi đó Thạch Nham cũng chỉ dừng tại cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên.

Võ Đẩu Hội mới qua hai tháng, cho dù là Thạch Nham thiên phú kinh người, cũng nhiều nhất cũng chỉ có thể đột phá đến Nhân Vị nhất trùng thiên.

Một gã Võ Giả cảnh giới Nhân Vị nhất trùng thiên, làm sao có thể chống đỡ Bắc Minh Sách được chứ?

Nhìn Thạch Nham sừng sững bất động, không có lộ ra chút dấu hiệu nào bị thua dưới Cực Hàn Băng Diễm của Bắc Minh Sách, hai người âm thầm ngạc nhiên, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham có chút cổ quái.

Năm phút, mười phút, nửa giờ.

Nửa giờ sau, Âm bích bao phủ kín Thạch Nham vẫn không thể phá vỡ như trước.

Thạch Nham ung dung, thần thái lạnh lùng, không có một chút sốt ruột, vui vẻ tiếp tục.

Nhưng Bắc Minh Sách ngược lại không kiên trì được.

Trầm ngâm một chút, vẻ mặt Bắc Minh Sách lạnh lùng thu hồi ‘Cực Hàn Băng Diễm’ Võ Hồn, đành chỉ thể công của Cực Hàn Băng Diễm, lạnh lùng nói: “Không muốn lãng phí thời gian với ngươi.”

Một thanh trường kiếm kỳ dị hai màu đỏ đậm, xanh lạnh, được Bắc Minh Sách chậm rãi lấy ra.

“Liệt Thiên kiếm.”

Mục Ngữ Điệp, Dịch Nhã Lan đồng thời hít một ngụm khí lạnh, lúc nhìn về hướng Thạch Nham, trong ánh mắt hai người lại hiện lên một tia thương hại đáng tiếc, hình như đã nhận định Thạch Nham chắc chắn sẽ chết.

Liệt Thiên kiếm là vũ khí Linh cấp, vốn là thuộc về Bắc Minh Thương, là hắn nhờ vào ‘Cực Hàn Băng Diễm’ Võ Hồn của Bắc Minh gia, tiến vào địa tâm núi lửa vạn trượng lấy Địa hỏa núi lửa cùng Cực Hàn Băng Diễm trải qua ba năm rèn mà thành.

Hình dạng Liệt Thiên kiếm từ giữa chia làm hai loại nhan sắc, một bên đỏ bùng, một bên xanh lạnh, có Địa hỏa cùng Cực Hàn Băng Diễm hai loại thuộc tính.

Bắc Minh Thương nhờ vào Liệt Thiên kiếm, ở Thiên Vãn thành càn quét bát phương, chưa từng gặp được địch thủ, Liệt Thiên kiếm chẳng những vô cùng cứng rắn mà còn sắc bén vô cùng, ngoài ra còn có hai tầng thuộc tính Địa hỏa cùng Cực Hàn Băng Diễm.

Võ Giả bị Liệt Thiên kiếm chạm vào, trước tiên toàn thân kết băng, sau đó bị viêm lực khủng bố của Địa hỏa hòa tan, cực kỳ đáng sợ.

Sự lợi hại của Liệt Thiên kiếm, Mục Ngưu Điệp, Địch Nhã Lan từng kiến thức qua, đều biết rõ sự khủng bố của nó.

Bởi vậy, Liệt Thiên kiếm vừa ra, hai người lập tức theo bản năng cho rằng Thạch Nham nhất định tiêu rồi.
“Thuấn di.”

Trong lòng Bắc Minh Sách khẽ quát, mang theo Liệt Thiên kiếm nháy mắt đến trước người Thạch Nham, một kiếm bổ tới, trong hư không hiện lên hai loại kỳ quang đỏ đậm, xanh lạnh.

“Xuy.”

Âm bích bị một kiếm phân hai, quả nhiên ngăn không được sắc bén của Liệt Thiên kiếm.

Trong lòng Thạch Nham hoảng sợ, thúc dục lực lượng toàn thân, đột nhiên lách vào trong Từ Cực Vực Trường phía sau.

Cùng lúc đó, hai cái Từ Cực Vực Trường khác cũng bay nhanh đến đến, hợp lại làm một với Từ Cực Vực Trường chỗ Thạch Nham.

Vùng không gian chỗ Thạch Nham, đột nhiên vặn vẹo kỳ dị một chút, giống như không gian bị đè nén lại dữ dội, sinh ra hiện tượng sụp đổ ngắn ngủi.

Đứng ở bên trong Từ Cực Vực Trường vô hình cỡ căn phòng, trong lòng Thạch Nham an tâm hơn một chút, ánh mắt càng tàn nhẫn hơn, lạnh lùng nhìn chằm chằm Bắc Minh Sách.

Thạch Nham đang đợi chờ Bắc Minh Sách tiếp tục thúc dục Thuấn Di Võ Hồn kia, chờ hắn tiến vào Từ Cực Vực Trường.

Bắc Minh Sách quả nhiên không có khiến cho hắn thất vọng, thật sự đã thúc dục Thuấn Di Võ Hồn.

101. Chương 101 - Thân Phận Sáng Tổ

Bắc Minh Sách chui đầu vào Từ Cực Vực Trường.

Vực Trường do hỗn hợp âm lực và Tinh Nguyên tạo thành, xoay chuyển tự nhiên, có một lực xoắn kỳ diệu đủ để ảnh hưởng thân thể cơ năng bất cứ Võ Giả nào.

Bắc Minh Sách vừa rơi vào Vực Trường, lập tức đã nhận thấy không ổn, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Trong Vực Trường, thân thể Bắc Minh Sách lơ lửng, xoay chuyển không tự chủ được, lúc đầu hướng xuống, lúc thân hình cuộn lại, nhưng lại không thể giữ tư thế đứng bình thường.

Thạch Nham là người tạo ra cũng ở trong Vực Trường, nhưng không bị ảnh hưởng chút nào, đầu tiên là vẻ mặt hắn lãnh đạm quan sát Bắc Minh Sách trong chốc lát, rồi đột nhiên động.

“Bồng bồng bành bành bành.”

Thạch Nham bắt đầu thúc dục lực lượng toàn thân, giống như Giao long nhằm về phía Bắc Minh Sách, cánh tay hắn mở rộng kẹp lấy phần eo Bắc Minh Sách.

Thi triển Chỉ Thương Quyết, nắm ngón tay Thạch Nham như móc sắt, đâm mạnh vào bên hông Bắc Minh Sách.

“Leng keng.”

Phần eo Bắc Minh Sách phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Ở dưới thanh sam, Bắc Minh Sách mặc một kiện hộ giáp bó sát như vẩy cá, hộ giáp kia hiện ra màu trong suốt của băng, có hàn khí kinh người.

Chỉ Thương Quyết đâm đến, thế nhưng không thể phá vỡ hộ giáp băng oánh kia, chỉ đâm y phục Bắc Minh Sách tạo thành một đồng lỗ tay.

Trái tim Thạch Nham, truyền ra tiếng vang giống như tiếng trống vỗ, hàng tỉ tinh quang hội tụ lại, trái tim Thạch Nham đột nhiên sinh ra biến hóa quỷ dị.

Hàng tỉ tinh quang, như mọc rễ đâm chồi rót vào trái tim Thạch Nham, thành một bộ phận của trái tim hắn.

Chỉ trong nháy mắt, trái tim Thạch Nham giống như biến thành tinh khối phát ra ánh sáng lấp lánh kia, bắn ra hào quang rực rỡ.

Nhưng mà chỉ duy trì trong chốc lát, trái tim Thạch Nham lại khôi phục bình thường, tinh thần quang điểm còn lại thì hòa hợp một thể với trái tim Thạch Nham, liên tục mà truyền ra khí tức mát lạnh.

“Rầm rầm rầm.”

Gót chân tượng đá truyền đến tiếng nổ mạnh khủng bố, các Thiên Vị cường giả cùng nhau phát lực, rốt cuộc chấn vỡ hoàn toàn gót chân tượng đá, thoát ra khỏi trời buộc.

Thiên Vị cường giả đều bay lên trời, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Không gian kỳ dị, hư không sụp đổ, trong đồ án ngân hà thần bí đột nhiên bắn nhanh ra một quang trụ.

Cột sáng từ trên trời giáng xuống, chuẩn xác đánh trúng Thạch Nham.

Thạch Nham đứng ở bên ngoài hố sâu, cứ như vậy hư không biến mất.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm.”

Không gian kỳ dị này, giống như tấm gương vỡ vụn, chậm rãi sụp đổ.

Tượng đá to lớn kia, sau khi tinh khối chỗ trái tim rời khỏi, cũng từng khối sụp đổ, chậm rãi hóa thành hư vô.

Tiếng gầm rú đình tai nhức óc, cảnh tượng chung quanh liên tục biến đổi, đám người Xích Tiêu phát hiện mình như là đi ra từ tấm gương vỡ vụn, ở trong cái khe không gian sụp đổ có thể nhìn thấy cảnh tượng của Tuyệt Âm Cốc.

Tuyệt Âm Cốc.

Trong cốc giữa không trung đột nhiên vỡ ra từng khe hở không gian, điện quang bắn ra, lóe ra màu ngũ sắc rực rỡ kỳ dị, bên trong một vài khe hở không gian trong đó, thì lại có hào quang loá mắt, giống như ngân hà từ trên trời rót xuống.

Về mặt Hạ Tâm Nghiên hồ hững, lẩm bẩm nói: “Bảy ngày, rốt cuộc đã có kết quả.”

“Tiểu thư, người nói bên trong có thể có Vô Hồn Nguyên Ấn của người nọ hay không?”

“Chờ Thạch Nham đi ra, chỉ cần liếc mắt nhìn hắn thì sẽ biết rõ.” Thần sắc Hạ Tâm Nghiên lạnh nhạt, không vui không buồn, thản nhiên nói: “Nhưng mà, ta nghĩ hắn sẽ không xuất hiện ở Tuyệt Âm Cốc.”

“Vì sao?”

“Lão gia hỏa này đã tính hết mọi thứ, khẳng định ngay cả đường lui cũng đã an bài tốt cho hắn, nếu pháp lực lão gia hỏa này còn không chừng có thể đưa thẳng Thạch Nham đến Vô Tận hải. Nhưng mà, nhìn khí thế không gian sụp đổ, lão gia hỏa này tạo ra này mọi thứ, chắc là cũng tiêu hao toàn bộ lực lượng. Ta đoán là hắn cũng chỉ có thể đưa Thạch Nham đến nơi nào đó bên ngoài Tử Tịch đầm, để Thạch Nham trong thời gian ngắn có thể vô tư.”

“Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Đi thôi, rời khỏi Tuyệt Âm Cốc, đi ra ngoài Tử Tịch đầm lấy thử vận may.”

“Thật sự tìm được hắn, tiểu thư, có giết hắn hay không?”

“Nhìn thấy người rồi nói sau.”

Hạ Tâm Nghiên một nhóm ba người, nhìn tất cả biến hóa bên trong Tuyệt Âm Cốc, hình như đã đại khái đoán được kết quả, không có thông báo cho đám người Tả Thi một tiếng, lặng lẽ rời khỏi Tuyệt Âm Cốc.

Sau khi Hạ Tâm Nghiên rời đi nửa giờ, từ bên trong một khe hở không gian giữa không trung Tuyệt Âm Cốc, đột nhiên bắn ra từng thân ảnh.

“Bịch bịch bịch.”

Người có cảnh giới Thiên Vị trở xuống, đều từ giữa không trung ngã xuống, choáng váng đau đầu.

Mục Ngữ Điệp, Dịch Nhã Lan cảnh giới hơi thấp, khóe miệng tràn ra máu tươi, vẻ mặt vô cùng chật vật.

Về mặt Hàn Phong, Khô Long đau khổ, sau khi từ trên mặt đất đứng lên, lập tức kêu lên: “Thiếu gia, thiếu gia.”

Bắc Minh Thương, Xích Tiêu, Trảo Kỳ, Minh chủ có tu vi cảnh giới Thiên Vị bốn người lơ lửng ở giữa không trung, vẻ mặt nghi hoặc quan sát phía dưới, cuối cùng chậm rãi từ giữa không hạ xuống.

“Sách nhi.” Bắc Minh Thương quát lên một tiếng lớn, trừng mắt nhìn Âm Khuê, Cừ Sơn, “Sách nhi đâu.”

Âm Khuê và Cừ Sơn cũng bị trấn áp ở lòng bàn chân tượng đá, nhưng mà không có cùng một chỗ với Bắc Minh Thương, cho nên ở bên trong không gian kỳ dị kia, Bắc Minh Thương vốn không có thấy hai người.

“Thiếu gia cũng đi vào, không biết đi đâu nữa.” Sắc mặt Âm Khuê hung ác nham hiểm, tỏ ra có chút bất an, “Sau khi chúng tôi tiến vào, lập tức bị tượng đá trấn áp lại, lúc không gian kỳ dị kia sụp đổ, mới nhân cơ hội thoát ra.”

“Sách nhi, Sách nhi.” Bắc Minh Thương ngửa mặt lên trời hét lớn, vội vàng nói: “Người ở đâu?”

“Mộc Huy.” Minh chủ Trâu Tử Hạc của Âm Minh, sau khi phát hiện Mộc Huy chưa xuất hiện, sắc mặt cũng khê biến, cùng Bắc Minh Thương gương giong hô to.

Tiếng quát của hai người này, vang vọng toàn bộ Tuyệt Âm bình địa, chỉ cần hai người Bắc Minh Sách và Mộc Huy còn ở Tuyệt Âm bình địa, tuyệt đối có thể nghe thấy tiếng kêu của hai người.

Đáng tiếc, vẫn không có tiếng đáp lại.

“Sách nhi còn ở bên trong.” Bắc Minh Thương hoảng sợ biến sắc, ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại phát hiện không biết khi nào thì khe hở không gian xé rách kia đã khép lại toàn bộ.

Không gian sụp đổ hoàn toàn.

Chỉ liếc mắt một cái, Bắc Minh Thương đã hiểu được sự thật tàn khốc này, sắc mặt hắn đột nhiên âm trầm đáng sợ, giống như yêu thú bị chọc giận, Cực Hàn Băng Diễm bên trong hai mắt chậm rãi bay ra, vẻ mặt dữ tợn rất đáng sợ.

“Tiểu Điệp, Sách nhi đâu.” Hai mắt Bắc Minh Thương bốc ra Cực Hàn Băng Diễm, giống như hung thần ác sát nhìn về phía Mục Ngữ Điệp.

“Ta, ta...” Về mặt Mục Ngữ Điệp sửng sốt, bị ánh mắt của Bắc Minh Thương làm cho sợ hãi toàn thân cứng ngắc, ngay cả nói cũng nói không được đầy đủ.

Bắc Minh Thương sốt ruột, trong hai mắt lóe ra dị quang, đưa tay từ xa chụp vào Mục Ngữ Điệp, một luồng lam quang bay ra, đánh thẳng vào thân thể Mục Ngữ Điệp.

“Sách nhi đâu?” Bắc Minh Thương hỏi lại.

Mục Ngữ Điệp bị lam quang trong tay Bắc Minh Thương đánh trúng, khuôn mặt đỏ ửng, không có ý thức tự chủ, lắp bắp nói: “Bị Thạch Nham giết.”

Dịch Nhã Lan biến sắc, muốn hét lên, lại thấy được sự khác thường của Mục Ngữ Điệp, cuối cùng không có mở miệng.

“Thạch Nham.” Bắc Minh Thương ngửa mặt lên trời rít gào, gân xanh toàn thân nổi lên, vẻ mặt dữ tợn đến cực điểm.

"„+ JBM? a€+? i?•M K M; aQM; oă >²M- iW M?Ä ç m +QB ?„M i`Î i?M? K M? +,M-
?QM; "„+ JBM? ;B - ?„M #` ;B i- H"K +?Q "„+ JBM? h?QÆM; Hm¬M Hm¬M #bM? io
hWM; ç€K *U+ >"M ",M; .B K- ;B®M; M?Q ç€K K•v # v ` M;Q" B- ç°i M?B M +?KT
GQM;X

E?¬ GQM; +€+? ?„M F?€ ;¬M- H"TiS+ #` \*U+ >"M ",M; .B K oă >²M # Q T?O- #`ç
#,M; - #¶M; M?B M M' imM;X

>"M S?QM; #B M b„+ - i?•M aM? M?Q€M; H M K°i +€B- M?Q [m, K` /B +?mv MX

óh Km®M /B i iQ" M;B h?ç+? ;B +€+ M;QÆBXô "„+ JBM? h?QÆM; `®M; ;B" M;B®
iÈB ?QÈM; >"M S?QM;X

óaq T?;Xô hª h?B FBM? ?½B H H MX

sQ+? hB m M?QÈM; K"v- i`QM; HÁM; i?Î /"B- +| +?9i F?¬M; ibM? M;mv M ` i v- M
KM /"v ç†+- # Q H'v *U+ >"M ",M; .B K oă >²M +O "„+ JBM? h?QÆM; - M|B, ó"„+ J
F?Q M /mM; K` ç° HQÈM;Xô

>„M #B i- H9+ M"v ;B Q i?O pÈB "„+ JBM? h?QÆM; - +| i? b) H" F i [mª F?¬M; +?
*?¬M +?ì K°i +?9i- ?„M # Q H'v *U+ >"M ",M; .B K oă >²M +O "„+ JBM? h?QÆM; - ç
S?QM; - çB çBXô

>"M S?QM; F?¬M; /€K +| K°i +?9i +?¬M +?ì- M?Q [m, K` M? M? +?|M; T?|M; p T?C
#bM? ç` X

Í T?Q b m- ?„M #B i "„+ JBM? h?QÆM; imv i F?¬M; b) iW #Ä w ç²- +?d +| i? #^M
çB- ?„M T?ªB b®M; b|i i`Î p h?ç+? ;B - M? M? +?|M; +?mv M HçB iBM iS+ M"v- ç
ç² b€iX

ósQ+? hB m M;QÆB /€K +ªK i Xô h`çM; i?€B +O "„+ JBM? h?QÆM; M?Q çB M +m
B +?®M; HçB i - i p` ?„M F?¬M; +? i F?¬M; M;WM; ô

ól? ç-m JK+ ;B - +| i?'v J°+ >mv ç² M?B i F?¬M; \ô JBM? +?O •K JBM?- /MM; K°
?QÈM; p T?Q JK+ L;[æB T ?ÄBX

ó*kM; #` h?ç+? L? K ;B i- ç m ç½ +? i- ç m ç½ +? i ô o K†i JK+ L;[æB T pšM çì ç
KbM? ç M; M|B +€B ;bX

a„+ K†i h`•m hY >ç+ ç°i M?B M HçM? HMM; - ? B K„i ~M +?S M;¼M HY iS+ ;B" M- ç
` # M M;Q" B hY h`+? ç-K H-vX

J°i Hm²M; i?¬M MB K F?'M; H²- ç°i M?B M iW i` M M;QìB ?„M T?|M; ` - FûQ /"B `
h`+? ç-K H-vX

?„M ç½ KÆ ?² çQ€M çQÊ+ imM; iQ+? +O h?ç+? L? KX

*MM; H9+ ç| - K°i +?¶ ? Q H€M? +O hmv i •K *®+- K°i Hm²M; F?|B ç2M M²M; ç"K
M? M? +?|M; iW i`QM; +®+ `ìB çBX

Ry9X *?QÆM; Ry9 @ æçB EB T

hmv i •K *®+X

h`•m hY >ç+ # v H M F?¬M; i`mM; - T?|M; ` i?¬M i?S+- FûQ /"B ` #®M T?QÆM;
+kM; /¬M /¬M `ìB t hmv i •K *®+X

o K†i "„+ JBM? h?QÆM; /[iÊM- KÈB +?m~M #` HB m +? i HB m b®M; pÈB sQ+? h
h`•m hY >ç+ H†M; H) # v H M i`ìBX

h•K MB K F?) ç°M;- ?„M ç°i M?B M M?È iÈB +ªM? iQÊM; M?bM i?'v Î F?¬M; ;B M
h?ç+? L? K Î +€+? ç! F?¬M; t X

ósQ+? hB m bÈK Km°M ;b i +kM; b) iQM? b' pÈB M;QÆBXô

„+ JBM? h?QÆM; +„M `M;- p Kti •K H - M?QM; F?¬M; +! ` i v M[- i?m ?²B *U+
+kM; # v H M i`lB- T?lM; ` i?¬M i?S+ +O KbM?- ibK FB K imM; iQ+? +O h?ç+? L

ó•K E?m - *Qm aÆM- ? B M;QlB +€+ M;QÆB i€+? ` - çB ` # M M;Q`B ç-K H-v hY
M?bM i?'v h?ç+? L? K- F?¬M; çQÊ+ ;B i M; v- i Km®M ?„M b®M;Xô „+ JBM? h?
i`mM;- /MM; ;B¼M; MlB HçM? H)Q i?'m tQÆM; [m€iX

•K E?m - *Qm aÆM F?¬M; MlB HlB M`Q- H`T iS+ T?•M i€M ` `lB F?ÄB hmv i •K *®
h`QM; M?'i i?lB- K°i hmv i •K \*®+ iQ M?Q p`v- +?d +ÁM HçB +! sQ+? hB m- h`aQ
+ÁM +! JK+ L;[æB T p` æ`+? L?½ G M p Kti ?QªM; ?®iX

óaQ T?lXô hª h?B i`WM; K„i sQ+? hB m- óG9+ çB- h?ç+? ;B ;B M?l M;QlB +?B r
b) F?¬M; ç`M? ;Bª #° ?² ç² +?S\ô

o Kti sQ+? hB m #'i ç„+ /o- H„+ ç-m i?Î /`B K°i iB M;- óh ç½ Km®M M;„M +ªM „-
#•v ;Bl +! ? B h?B M o`+QlM; ;Bª ç m Km®M iB m iY FB +? i- i KçM? K) ` Kti- b
o`+QlM; ;BªX L?'i H`- ? B M;QlB M`v ç M; i`QM; i`çM; i?€B T?šM M° +U+ ç°- H9+

óaQ T?l- +?šM; H) M;QlB HçB bÊ #¼M ?¼\ô hª h?B M;Y ç-m- ?W ?W MlBX

óhB m h?BXô L;¬ o”M GB M #¶M; M?B M H M iB M;- i?Î /`B, ósQ+? hB m iB M bBM
HU+ +O iB M bBM?- Kt+ /M ç®B Kti pÈB h?B M o`+QlM; ;Bª- +kM; +! i? mM; /m
ç M; HQ H„M; +?9M; i ``- +?šM; H) +QM +ÁM F?¬M; `ä\ô

hª h?B bYM; b®i- ?²B H•m- KÈB H`K #`K MlB, óL?QM; h?ç+? L? K H`K b Q #•v ;Bl
;B M??'i ç`M? b) i?QÆM; i•K +? i K'iXô

óE?¬M; +ÁM +€+? M`Q- ?„M +?d +! i? iU +¬m T?9+ i?¬BXô G¬M; K`v L;¬ o”M GB
M;?B ?Q†+, óG`K b Q +! i? \ hB m iY h?ç+? L? K FB b Q +! i? ;B i +? i”„+ JBM
a€+? +! çQÊ+ aQM; oä >²M- ?ÆM M[+! +ªM? ;BÈB “€+? EB T- `®i+m°+ b Q HçB

o Kti sQ+? hB m +kM; F?l ?B m- i`QM; HÁM; HçB •K i?-K çQ€M +! i? H` #lB pb

Í # M i`QM;- H9+ +m®B +MM; F?B ?„M çB ` - `ä`M; M?bM i?'v K°i +°i b€M; iW i`
+°i b€M; F?B M i?•M i? h?ç+? L? K ?Q F?¬M; #B M K'i- ?„M ?Q`B M;?B i'i +ª #B
iÈB F?¬M; ;B M F€ /` FB X

ó±Xô

sQ+? hB m i?Î M? K°i iB M;- ç°i M?B M #B i çQÊ+ +?mv M ;b- FBM? ?½B MlB, ó
ç`M? b) #` iB m iY FB +?B K çQÊ+ - “„+ JBM? h?QÆM; pª h?B M o`+QlM; ;Bª FB
M?Q p`v- F?šM; ç`M? +ÁM +! M;mv M M?•M M`vXô

ósQ+? hB m- i +! pB + çB i`QÊ+X hW ?¬K M v i`Î çB- •M Q€M +O M;QÆB p`i t! #
E€ ç°i M?B M +?“Q sQ+? hB m- ç°i M?B M F?¬M; MlB M[- p°B p`M; # v ` M;Q`B

óh`aQ E€Xô sQ+? hB m ?ûi HÈM K°i iB M;X

ó*! +?mv M ;b\ô h`aQ E€ [m v ç-m- F?¬M; FB M M?šM MlBX

óh #B i M;QÆB +! bmv M;?o ;bXô sQ+? hB m + m K`v- i?ªM M?B M MlB, óL m M
h?ç+? L? K- +! çQÊ+ i?S ;b çl- M?QM; ?v p¼M; M;QÆB +! i? M Kti- F?¬M; M M

” M M;Q`B ç-K H-v hY h`+? +€+ HQçB i?U+ p”i `”K `çT- ç-K H-v p` +?QÊM; F?Q ç
?ÆM M[+ÁM +! `i M?B m oä :Bª Î i`QM; ç! KçQ ?B K- +?Q /M H` “„+ JBM? h?QÆ
ibK çQÊ+ h?ç+? L? K- +kM; F?¬M; TªB K°i +?mv M / /”M;X

L?QM; K`- h`aQ E€ i?b HçB F?€+X

óÉ?¬M; i'î p h?B M ošM i?¬M? ô o Kfi",+ JBM? h?QÆM; #bM? ioM?- HçM? HM
T?ªB ç'BT?QÆM; ?QÊM;- i çBT?Q æ¬M;- +?QM? M;QÆB iU +?¼M çBXô

L|B tQM;- ",+ JBM? h?QÆM; ç°i M?B M # v çB- ?QÈM; p T?Q æ¬M; +O ç-K H-v
X X

ôhB m i?Q- i M F B M m î hY h`+? ç-K H-v- +?„+ H` b) Î T?Q L K +?S\ L m ?„M F
i?`M?- F?ŠM; ç`M? F?¬M; +| çQÊ+ bU +?2 +?Î Xô " M +çM? K°i ç-K MQÊ+ T?Q a
?€M # M +çM? >ç h•K L;?B M M;?B ?Q†+ M|BX

ôh`î p h?B M ošM i?`M?`ô >¢ h•K L ;?B M M? +? KB M ; - óæB p i?b +| Q+? ; b\ h?¢ +Q`M ; ;B^a +kM ; F?¬M ; +| - ?„Mi`î p +?ŠM ; M?[M ; F?¬M ; +| ¸QÊ+ +?2 +?Î- +ÁM + h?¢+? ; B X L m i H` ?„M- ¸`B M`v F?¬M ; +| ¸¢i iÈB +^aM? ; BÈB h?B M o`- imv i l ?ÆM M[ +€+? h?¢+? ; B +`M ; t +`M ; i®iXô

>ϕ h•K L ;?B M M₁B M?Q p"v- F?QK M;Q`B Î # M ç-K MQÈ+ `Y K†i- b m ç! KÈB çS
p ?QÈM; æ¬M;- T?Q æ¬M; pW p†M +kM; H" T?QÆM; ?QÈM; çB o¬ h"M >^aB- i?"i
i H"TiS+ i`Î p o¬ h"M >^aBXô

$$\phi > B \quad m^{-2} B X \hat{O} > B ; \frac{1}{2} \zeta \notin B ? \in M ; "i \zeta - m M | B X$$

Ó P M ; Q M ; Q M ; X ô

L?QM; p"Q H9+ M"v- iW i`QM; M;U+ >¢ h•K L;?B M- i`mv M` K°i iB M; pM pM F€
+O M"MM; F?) #B M- F?¬M; F K çQÊ+ iW i`QM; €Q H`v` K°i +€B +?m¬M; ;B| - M"MM
+?m¬M; ;B| - HB M FBM? ?½B M|B, óhm G pQÆM; hB m >"M u b„T ç MXô

ó - hm G pQÆM; b Q H¢B ç M ç-K H-v hY h`+?- ?„M F?¬M; T?ªB ç M; î .QÆM; >ª
ó h +kM; F?¬M; #B iXô

>ç h•K L;?B M H„+ H„+ ç-m- i?ªM M?B M M|B, óL?QM; K¨ +kM; i®i- hB m >¨M u +
i`MM; i?B M- im Hmv M HçB H¨ >mv i a€i æçQ i`QM; hm G L; k æçQ- i?9+ /K+ K€r
+| çQÊ+ HU+ HQÊM; +O +ªM?; BÈB h?B M o`i K i`MM; i?B MX L?[M; h?B M o` +
ç m +?d +| +ªM?; BÈB M?`i i`MM; i?B M- hB m >¨M u ç M ç•v- M?[M; M; QÌB ç| +kM
H`v iQM? ibM? +O hm G pQÆM; - M?[M; M; QÌB ç| bÊ H¨ T?ªB i?`i #çB i?ªK ?çBXô

ó h K ç ¢ B h m G p Q Æ M ; + O . Q Æ M ; ; B i ' i + a ç m H ¨ i M ç B M - i B m i ? Q T ? a B + ~ M
T ? ¢ K p ¨ Q F B M ; F ` + O ? „ M X ô

ó h ? B m X ô

Ry8X *?QÆM; Ry8 @ hBM? h?–M oä >²M

h?¢+? L? K H M çQ`M; p T?Q æ¬M;X

" M i`QM; ç-K H-v hY h`+? +?QÈM; F?Q ç°+ HQÊM HÌ F?¬M; iB m i€M- F?„T MÆ
i`QM; M`v M?`i ç`M? T?ªB i?"i+~M i?"M- M m F?¬M; ``i / H9M b•m p`Q #MM H-v-

S?Q ç¬M; ç-K H-v hY h`+?- î; |+ iQÆM; ç®B ? Q H€M?- F?m pU+ M¨v oä :Bª ?Q¢
.¼+ çQìM; çB- h?¢+? L? K+kM; çKM; T?ªB K°i Qi oä :Bª p¨ /QM; #BM? ?Q¢i ç°M;
FB K v m i?9 p¨ /QÊ+ HB m ç†+ i?M- M?[M; M;QìB M¨v T?-M HÈM ç m +| +ªM? ;BI
F?¬M; +| + Qi?•KX

h?¢+? L? K K°i HÁM; Km®M bÈK `ÌB F?ÄB hY h`+? ç-K H-v- M M F?¬M; +! T?€i /QM; #BM? ç! - i?"K +?Q K°i F?B T?€i?B M +! /QM; #BM? i?QÌM; [m H¢B- +ÁM +? M?[M; M;QÌB ç! M?È F„;QÆM; K†i- +m®B +MM; ç +?Q „+ JBM? h?QÆM; #B i çQ

" M ç K ?¬K M vX

h?¢+? L? K i`-K M;•K ?²B H•m- iW i`QM; i9B H'v` GB i h?B M FB K p` #,M; ;B€T
p`Q i`QM; ç-K H-v t M? #B + i`QÊ+ K†i- ?„M i`Æ K„i M?bM M`v ? B HQ¢B #Q #ª
i?Ov ¬ m # M i`QM; ç-K H-v- iWM; +?9i Mm®i ? iX

GB i h?B M FB K p` #,M; ;B€T- ç m H` #Q #ªQ #'i T?`K- iQ`M #° ç m /Q „+ JBM?
+? `X

" M i`QM; GB i h?B M FB K p` #,M; ;B€T- Qi M?B m ;b +kM; ~M +?S K°i Qi i?-M i
i`QM; T?¢K pB +® ç`M?- M¡B F?¬M; +?WM; „+ JBM? h?QÆM; +¡ i? +ªK SM; çQÊ-
p` #,M; ;B€TX

hmv `^M; #B i`ä GB i h?B M FB K p` #,M; ;B€T; B€i` F?¬M; M?Ä- M?QM; pb K
L? K pšM T?ªB M?`M ç m MûK çB ? B HQ¢B #Q #ªQ M`vX

æ°+ i?Ov ¬ m # M i`QM; ç-K H-v- +¡ iQM? ,M KÁM +U+ F€ K¢M? K)- çB K M`v h?¢
iBM iQÎM; GB i h?B M FB K p` #,M; ;B€T M`v +?bK p`Q # M i`QM; - ç°+ i?Ov ¬ m
i?-M i?S+ +O „+ JBM? h?QÆM; X

G`K tQM; K¼B i?S- h?¢+? L? K H¢B iB TiK+ çB p T?Q æ¬M; X

" M ç K # M;`v b mX

h?¢+? L? K M9T p`Q #KB +•v- •K i?-K i?m H¢B F?Q iS+ i` M M; QìB- H†M; H) M?b
Í F?m pU+ F?¬ T?Q i`QÊ+- i`mv M ç M iB M; ç€M? M? m- i?2Q iB M; ç€M? M? m
p K°i # MX

h`QM; HÁM; h?¢+? L? K imv `^M; iÁ KÁ- H¢B M?šM M¢B F?¬M; +¡ çB [m M b€i- +?
ç½ tQM; - `²B iB TiK+ iB M p T?Q æ¬M; X

J°i T?9i b m- +?B M ç`m T?Q i`QÊ+ ç½ ?Q`M iQ`M BK H†M; H¢BX

h?¢+? L? K pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- H¢B çÊB MY ;Bì- +ªK i?'v M; QìB # M FB +
H†M; H) çB ` F?ÄB #KB +•v- #QÊ+ ç M F?m pU+ F?¬ FB X

> B # M F?m pU+ F?¬ FB ç m H` ç-K H-v- Km®M çB i?2Q ?QÈM; ç¬M; - T?ªB çB
M; mv M M?•M ?„M F?¬M; +¡ çB pÁM; X

æB p`Q F?m pU+ FB - h?¢+? L? K T?€i ?B M i` M K†i ç`i +¡ #ªv i€K i?B i? - iBM?
iB m i€M i`QM; i?B M ç` - ?„M F?¬M; +¡ FB K çQÊ+ HÊB Q+? ;bX

L?[M; i?B i? ç¡ +?„+ H` +MM; /QM; #BM? çQ`M- €Q; B€T i` M M; QìB +Æ #ªM ç m
#`v m i?9i`T FQ+? [m - i?•M i? #` tû ç M ?mv i M?K+ KÆ ?²- iBM? i`¢M; +? i`i

a m F?B ç M ç•v- h?¢+? L? K HB + K„i M?bM +?^K +?^K M?[M; i?B i? ç¡- T?€i ?B
;b iW M?[M; i?B i? ç¡- +kM; F?¬M; +¡ iB TiK+ M?bM M[- #QÊ+ +?•M M? M? ?ÆM

óL; QÆB [mª M?B M çB [m # M M`vXô

L?QM; p`Q H9+ M`v- # M i`QM; K°i ç€K #KB +•v # M +¢M?- i`mv M ç M ;B¼M; +O
hB M; M¡B pW /Si- i?•MªM? i?•MªM? +O >¢ h•K L; ?B M K M; K¢M; +?2- H`T iS
`X

Í T?Q b m M`M; - ? B ç¢B ?€M M?Q i?€T b„i FB ç m +-K KªM? pªB K`m t€K- ç M;
óL?[M; M; QìB M`v H` /Q +€+ M; QÆB ;B i\ô h?¢+? L? K i?ªM M?B M M¡BX

óVKXô >¢ h•K L; ?B M ;"i ;"i ç-m- +kM; F?¬M; +¡ ;BªB i?Q+? pb b Q Km®M ;B i M?
H¡2 ` /` [m M; - M?bM h?¢+? L? K i?"i F„- ?²B H•m KÈB M¡B, óL; QÆB [mª M?B M
h?-M oä >²M +O •m .QÆM; h`bXô

ó•m .QÆM; h`b\ô a„+ K†i h?¢+? L? K F?) #B M- ó>„M H` B p`v\ô

ó*?QM? H" M;QìB i¢Q` M;Kv h?B M J¬M- HQm H¢B oä >²M L;mv M 'M i`mv M i?W
i`mv M F€ +O o¬ h" M ?ªB +?9M; i - H" hBM? h?¬M +O h K h?¬M :B€Q- M;"M M,K
h?¬M; h?¬M i K i`MM; i?B M- M;?2 M|B +€+? +ªM? ;BÈB *?•M h?¬M +kM; +?d +| K
+?"K `½B M|BX

óh K h?¬M :B€Q\ hBM? h?¬M\ L;QÆB ¢ M; M|B +€B ;b\ô h?¢+? L? K FBM? ?¬X

óL;"M M,K i`QÈ+- L?"i L;mv i hBM? i K i?¬M +O h K h?¬M :B€Q- +MM; M? m iB M
:BÈB- +MM; ;B Q +?B M pÈB hb JBM? pQÆM; î JBM? >ªB- H¢B #` hb JBM? pQ
#BM? #`v` ð hb ¢` M;K+ð p•v F?®M- ¢| H" K°i i`"M +?B M i?ªK i?B i M?'i M;?bM
JBM? :BÈB- i`"M +?B M 'v F?B M h K h?¬M :B€Q i`M i?'i i?ªK i`¼M;- `i M?B m; i
h`"M +?B M ¢| [m ¢B- L?"i L;mv i hBM? i K i?¬M +O h K h?¬M :B€Q- +?d +| L?"
JBM? :BÈB i`î p - L;mv i h?¬M p` hBM? h?¬M ¢ m K'i iQ+? i?¬M #Q- # M;"M p¢M
hb JBM? pQÆM; +kM; +?d b®M; M,K i`,K p¢M- M;?2 M|B #ªM i?•M hb JBM? pQÆ
M;?bM M,K [m +kM; +?Q +| î/QÈB JBM? >ªB tm'i ?B M ô

óL?"i L;mv i hBM? i K i?¬M\ h?'i h¬M; JBM? :BÈB\ hb JBM? pQÆM; \ô

h`QM; K„i h?¢+? L? K ¢ m H" M;?B ?Q†+- H„+ H„+ ¢¬m- M|B, óL;QÆB H" M|B h?
h?¬M K°i i`QM; L?"i L;mv i hBM? i K i?¬M i¢Q` b Q\ô

óæ9M; p"vXô >¢ h•K L;?B M M? M?"M; ;"i ¢¬m- H¢B M|B, óh`"M +?B M 'v [m ¢B
L;mv i h?¬M- hBM? h?¬M ¢½ +? i- [mª i?"i M;?bM M,K [m - ¢Q+? i?U+ ? B M;QìB
?B M o¬ h" M ?ªB M[X hW M;Kv h?B M J¬M p`/` iQÈM; î hmv i•K *®+ i?b i?'v- ¢
.QÆM; h`b î h?'i h¬M; JBM? :BÈB #`i`¼M; i?QÆM; - +?„+ H" ¢½ i?"i bU+? i ¢B- M
F?¬M; #B i H"K b Q ¢B ¢ M MÆB M"v- î i`QM; M"v ;B i +? i L h`¢+? :B Q v m i?9
L i`¢+? ;B Q p`/MM; HU+ HQÈM; +ÁM b|i H¢B i¢Q` M;Kv h?B M J¬M p` M;Kv h?
L;mv M 'M +O KbM?- pb ¢ H¢B i`mv M i?W oä >²M +O KbM?Xô

óoä >²M L;mv M 'MXô

h?¢+? L? K F?) [m€i K°i iB M;- i?2Q #ªM M,M; M?bM p`i`Q i`€B iBK- i` M K†i ?B

óoä >²M L;mv M 'M H" H¢+ 'M +O oä >²M- oä :Bª b m F?B +| ¢QÈ+ ¢ M oä >²M L;m
oä >²M # M i`QM; oä >²M L;mv M 'MX *QìM; ;Bª h?¬M +ªM? H9+ iU #B i +?„+ +?„M
¢¢B i?¬M i?¬M; #B M oä >²M +O KbM? i?"M? oä >²M L;mv M 'M- F?¬M; ¢ +?Q
i`mv M- K`/`m ?B m +O hBM? h?¬M oä >²M +?QM? H" i` M i`€B iBK b) +| M?B m ¢
M?Q #S+ i` M? iBM? ?ªB K M? K¬M; i?m M?Ä ?"M; id H¬MXô >¢ h•K L;?B M ;BªB i

óæ•v H" K°i HQ¢B oä >²M\ô > B K„i h?¢+? L? K #¶M; b€M; H M- FBM? ?d M?bM p`

ó*?ŠM; M?[M; H" oä >²M- +ÁM H" oä >²M h?€M? +'TXô >¢ h•K L;?B M F?ŠM; ¢`M?

óoä >²M h?€M? +'T\ô h?¢+? L? K M;~M M;Æ- óoä >²M +kM; +?B +'T #"+ b Q\ô

óæQÆM; M?B M- +,M +S mv HU+ p` b® H¬M iB M ?| +O oä >²M- +kM; +| i? +?B
GBM? +'T- h?€M? +'T- h?¬M +'T- mv HU+ +`M; HÈM- i?¬M i?¬M; +`M; K¢M?- oä
M?B m- iU M?B M b) +`M; HÈB ?¢B ?ÆMX h?Q /K M?Q L?"i L;mv i hBM? # HQ¢B
H" oä >²M h?€M? +'T- i?Q /K M?Q Gm•M >²B oä >²M +O >¢ ;B +?9M; i - +kM; H" o
pU+ M"v +O +€+ M;QÆB oä >²M tm'i ?B M [m€ Qi- +?Q M M F?¬M; +| +'T #"+ T?•
i - +€+ HQ¢B oä >²M i?B M Fb #€+? [m€B- +?OM; HQ¢B +kM; F?¬M; #B i # Q M?F
K°i HQ¢B oä >²M ¢ m F?¬M; ;B®M; M? m- M m F?¬M; +'T #"+ T?•M +?B id Kd- B
F?¬M;\E?¬M; ;B M T?€i i`B M +| HÈM F?¬M;\ô

óh?¢+? >| oä >²M +O h?¢+? ;B +?9M; i - t2K M?Q +'T #"+ M"Q\ô

óE?¬M; +| i`ªB [m t€+ ¢`M? p` ¢€M? ;B€ +?mv M K¬M- i +kM; F?¬M; +?d H" T?Ä
M;?o M?B m M?'i t2K M?Q H" oä >²M GBM? +'T ¢B- î F?m pU+ M"v +O +€+ M;QÆ
>²M h?€M? +'TX *'T #"+ oä >²M M;Q¢B i`W T?ªB t2K mv HU+- +ÁM Km®M t2K +| i

+| i? iB M ?| +m®B +MM; ç M KS+ M"Q- +?B iB i i`QM; ç| +U+ F€ T?S+ i¢TX Í o-
+?mv M K¬M H"K pB + M"v- K°i HQ¢B oä >²M Î HQ¢B +'T #" + M"Q- #¼M ?¼ +| [mv
óoä >²M h?€M? +'T `i ?B Ki?'v b Q\ô
óæQÆM; M?B M H" ?B Ki?'v Î o¬ h"M ?ªB- oä >²M h?€M? +'T +kM; H" oä >²M +| +'T
çQÊ+oä >²M h?€M? +'T- Î o¬ h"M ?ªB ç m H" i? HU+ +QÌM; ç¢B b® K°i- M;QÆB M
i?'v F?¬M;\ô
óL|B M?Q p"v- H¬M M"v i M?†i çQÊ+ #ªQ `²B\ô
óL;QÆB M|B çB\ô
ó>¢ iB m i?Q- +€K ÆM M;QÆB M|B +?Q i #B i M?B m M?Q p"v- i Km®M çB o¬ h"
iB M çQÌM; ? v F?¬M;\ô
>¢ h•K L;?B M ç°i M?B M i`-K K†+ H¢BX
L m +ª çÌB h?¢+? L? K F?¬M; çB o¬ h"M ?ªB- F?¬M; +| tmM; ç°i HÈM ç M HÊB Q+?
L?QM; K"- K°i F?B h?¢+? L? KiB M p"Q o¬ h"M ?ªB- +?d +¬M #B m ?B M` hBM? h
+O h K h?¬M :B€Q #B i çQÊ+- M;QÌB +O h K h?¬M :B€Q i i M?B M b) F?¬M; iB +
iKM; ?„M H"K h?¬M iY- +mM; +'T ?Q" M +ªM? im Hmv Mi®B Qm M?'i +?Q ?„MX
h K h?¬M :B€Q p" >¢ ;B +| tmM; ç°i HÊB Q+? i`U+ iB T- hBM? h?¬M oä >²M i` M
ç`M? b) H"K ?„M i`Î i?`M? K°i i`QM; +QÌM; ;BªiQÆM; H B +O h K h?¬M :B€QX
>„M çB o¬ h"M ?ªB- i`QM; iQÆM; H B >¢ ;B F?ŠM; ç`M? b) i? K +QÌM; ç`+?X
óhB m i?QXô > B ç¢B ?€M M?Q i?€T b„i FB - +MM; M? m M? ;B¼M; M?„+ M?ÎX
óL;QÆB i?"i bU Km®M çB o¬ h"M ?ªB\ô >¢ h•K L;?B M M?bM ?„M i?"i F„- +QM K„i
h?¢+? L? K M;¬M M;QÌB- F?¬M; çQ€M çQÊ+ w +O >¢ h•K L;?B M- i`-K M;•K K°i
F?´ M|B, ó>¬K M v ?Q" M +ªM? M"v- i F?¬M; çB o¬ h"M ?ªB- +ÁM +| i? Î h?B M
GU+ªM? ?QÌM; +O „„+ JBM? h?QÆM; Î h?QÆM; JBM? HÈM # Q M?B m M;QÆB +
JBM?- #ªM i?•M KbM? b) +? i- h?¢+? ;B +kM; b) çB ;†T i B QÆM; - i F?¬M; +| +€
óL|B i?"i pÈB M;QÆB p"vXô >¢ h•K L;?B M i`-K K†+ i`QM; +?®+ H€i- ç°i M?B M M
h?¬M :B€Q i?m°+ HQ¢B ? B i`"M /Q M?- H'v hBM? h?¬M oä >²M i`QM; +Æ i? M;Q
?ªB- +| F?ª M,M; `i HÈM b) i`Î i?`M? M?•M p"i [m M i`¼M; +O h K h?¬M :B€QX h
M?•M +O i - ?ÆM M[b) H" ç`+? M?•M +QÌM; ç¢BXô
o K†i h?¢+? L? K #¶M; H¢M? H)Q- i?2Q #ªM M,M; HmB H¢B b m K'v #QÊ+- #ªQ i
>¢ h•K L;?B M- +QÌB H¢M? M|B, ó" M;QÌB +€+ M;QÆB ;B[+?¶ M"v- ?| ` H" +?m
iB m i?Q i F?¬M; `ä pb b Q M;QÆB Km®M M|B M?B m HÌB i?W M?Q p"v pÈB i - +
+QM [m, ?B m +?mv M b Q\ô
> B ;½ ç¢B ?€M M?Q i?€T b„i FB - K°i i`€B K°i T?ªB iW T?Q b m >¢ h•K L;?B M ç
€M? K„i H¢M? ;B€X
s2K ` w +O ? B M;QÌB M"v H" iQM? ç°M; i?O pÈB h?¢+? L? KX
ó.WM; i v H¢BXô G¬M; K"v >¢ h•K L;?B M M?Qm H¢B- F?) [m€i K°i iB M;- M;;M +ª
b m ç| KÈB M?bM +?^K +?^K h?¢+? L? K M|B, óL;QÆB +| i? i`QÊ+ iB M;B M?"T
T?KM; +O >¢ ;B X h b) ?¢ K°i HQ¢B ç°+ Î M;QÆB i` M M;QÌB- b m ç| M #`B M;Q
çB ?¼+ i" T #Q i?m"i +O h K h?¬M :B€Q- #'i Hm"MiQÆM; H B M;QÆB Î h K h?¬M :
ç m H" M;QÌB +O >¢ ;B i - M?Q i? M"Q\ô
óæB h K h?¬M :B€Q M^K pMM; +?Q >¢ ;B +€+ M;QÆB\ô h?¢+? L? K +QÌB H¢M?X
óL^K pMM;\ *€+? M|B M"v `i +?QM? t€+- ç9M; p"v- +?QM? H" w M"vX L;QÆB +ª
L;?B M M?bM ?„M- M|B, ó*?d +¬M M;QÆB ç€T SM;- i b) iQ" M HU+ i`Ê;B9T M;QÆ
çQÊ+ #Q i?m"i- iQÆM; H B F?¬M; ç®B T?| >¢ ;B - i i? imv i F?¬M; b) H"K F?| /

óh ç€T SM; M;QÆBXô

RyeX *?QÆM; Rye @ h?–M hY

h?¢+? L? K F?–M; i? F?–M; ç€T SM;X

>¢ h•K L;?B M ç½ M!B `ä`M; M?Q p"v- +?d`ä h K h?–M :B€Q p" >¢ ;B H" ? B # M
#B i hmv i•K *®+ H" M;Kv h?B M J–M /Q •m .QÆM; h`b i¢Q` - H¢B pšM Hm–M +?İ
çQ+? F?–M; +–M M!B +kM; #B iX

a m F?B >¢ h•K L;?B M `İB F?ÄB hmv i•K \*®+ çQ€M `^M; +! i? ?„M b) ç M M"v
?B M M?B M F?–M; Km®M / /"M; i?ª ?„M `İB çBX

*! H)- H9+ İ hmv i•K *®+ i?b >¢ h•K L;?B M ç½ +! [mv i ç`M? M"v `²BX

æ®B pÈB h?¢+? L? K K" M!B- +?d +–M +ÁM b®M; KÈB i®i- +ÁM +! `i M?B m +Æ ?

GQ¢B ç°+ i?2Q M?Q HİB >¢ h•K L;?B M- ?„M +kM; F?–M; ç İi`QM; HÁM;- ?„M iU i
i? ?„M çO SM; T?! HQ¢B ç°+ K" >¢ h•K L;?B M b) ?¢ H M M;QİB i`QM; iQÆM; H B

>ÆM M[- iW MÆB M"v çB o– h" M >ªB F?–M; #B i t t–B +Ð M"Q- M!B F?–M; +?WM
i`mv FQ+? +O ç€K M;QİB "„+ JBM? h?QÆM; i?b b) +! +Æ ?°B +?¢v i`®M- +?d +–M
i?O M; v i?b h?¢+? L? K pmB p ç€T SM;X

a m +?mv M M"v- p b m KÈB M!B- +?d +–M +ÁM b®M; KÈB i®i- ?„M b) +! +Æ ?°B

>¢ h•K L;?B M M!B ` w ç² i?"i bU +O M" M;- ? B ç¢B ?€M M?Q i?€T b„i FB +kM;
L? K M[- €M? K„i H° ` p FQM? M - +ªK i?'v pšM H" >¢ h•K L;?B M HÈB ?¢B- #B
KS+ HÈM M?'iX

L m M?Q h?¢+? L? K i?"i bU i`İi?"M? M;QİB +O >¢ ;B i`QÈ+ - iQÆM; H B H¢B i?
:B€Q- p"v M?'i+Y M?'i ç°M; +O h K h?–M :B€Q ç m +?¢v F?–M; i?Q€i F?ÄB i B K

oB + M"v +! w M;?o ;b- M; v +ª ? B ç¢B ?€M ç–m F?–M; i?–M; KBM? +kM; ç m ?B

h?¢+? L? K i?"i bU +! i? b®M; b!i M?Q p"v- bQ pÈB +? i çB i?b b) ?[m /KM; pÈB >

> B M; "v iB T i?2Q- h?¢+? L? K çB i?2Q # M;QİB >¢ h•K L;?B M- K°i K¢+? çB p

a m F?B +! çQÊ+ +•m i`ª HİB F?ŠM; ç`M? +O h?¢+? L? K- >¢ h•K L;?B M +kM; ?A
çB HB M iK+ i`bM? #`v +?Q h?¢+? L? K M?QM; #Q`M +! HB M [m M ç M h K h?–M
M" M; #B i p h K h?–M :B€Q F +?Q h?¢+? L? K M;?2X

h K h?–M :B€Q +?QM? H" K°i i? HU+ +U+ F€ +QİM; ç¢B +O o– h" M >ªB- İ o– h" M
i`mM; i•K ;B€Q +?9M; ç m T?•M #B i +! oä >²M ?'T i?m M?"i M;mv i iBM? i?–MX

oä >²M +O h K h?–M :B€Q- i`M; +°M; +! # HQ¢B- T?•M #B i H" oB K L?"i oä >²M-
p" hBM? h?–M oä >²MX

" HQ¢B oä >²M T?•M #B i +! çQÊ+ M,M; HU+ ?'T i?m €M? Kti i`İB- €M? i`,M;- €M
HQ¢B oä >²M- M;QİB +! hBM? h?–M oä >²M H" Qi M?'i- hBM? h?–M oä >²M +kM; H
K¢M? M?'i i`QM; # HQ¢B oä >²MX

.M b Q i`QM; ?Q F?–M; h?–M •M ç¢B HK+ +kM; +?d +! K°i Kti i`İB p" K°i Kti i`,M
+MM; p–i" M- iBM? i?–M HU+ +O K°i M;–B b Q i?b i?m t F?–M; #^M; Kti i`İB- K
M;–B b Q F?„T #–m i`İB +°M; H¢B i?b +ÁM K¢M? ?ÆM M?B m bQ pÈB Kti i`İB- Kti

h K h?–M :B€Q +U+ F€ i?–M #Q- ;B€Q +?9M; i`mM; i•K +O #¼M ?¼ +kM; +kM; F?
>²M- iQ" M #° ç m H" b m M"v M;•K İi`QM; # i?–M ç`K L?"i L;mv i hBM? # M,K b

M|B +?mv M i`QM; F?-M; ;B M F€ /`- WK- ;B Q ` M?[M; i?S ç| i + K çQ M b) F?-
çQ M; QÆB ` ç-K H-v hY h`+?Xô
óL; QÆB t2K `²B tY Hw çBXô h?ç+? L? K pšM içB +?¶ F?-M; M?9+ M?Q+? óL; QÆB
+€B ;b i?b +-K ? i çBXô
óh +?d +-M M?[M; i?S M; QÆB +| çQÊ+ i`QM; F?-M; ;B M F€ /` ç|Xô h`ªQ E€ bY
óæWM; H'v ` M?[M; i?S F?-M; ?SM; i?9Xô
óh î i`QM; FB +kM; F?-M; +| çQÊ+ +€B ;bXô h?ç+? L? K H„+ H„+ ç-m i`'M ç`M?
iBM? [m M; `|i p`Q i?•M i? i #•v ;B| ç m ?Á H`K K°i pÈB +®i +€+? ?mv i M?K+ +
M; QÆB ,M b®M; i?`i +O i +ÁM +| i? çQÊ+ +| çQÊ+ K°i T?-M HU+ HQÊM; i`QM; i
óhB m iY M; QÆB iQÎM; i F?-M; /€K ,M M; QÆB b Q5ô h`ªQ E€ HB K HB K KB M; i
+| i? +| çQÊ+ HU+ HQÊM; i +kM; F?-M; M; çB ,M M; QÆB bç+? b)5ô
h?ç+? L? K F?-M; i? v ç´B b„+ K†i /Si F?Q€i M;²B tm®M; i?ªM M?B M M|B, óL; Q
i?•M i? i K`i HçB H'v F?-M; çQÊ+ M; QÆB Km®M H`K i? M`Q i?b H`K çBXô
óhB m iY +?Q /M +? i M; QÎB +kM; F?-M; Km®M ;B Q ` ç•v\ô o K†i +O h`ªQ E€
+?9i ç°i M?B M M|B, óL; QÆB +| #B i i +| # Q M?B m HQçB T?QÆM; T?€T +| i?
#^M; +? i F?-M; \ô
h?ç+? L? K i`-K K†+ F?-M; M|B K°i HÎBX
hBM? F?Q- HU+ HQÊM; iB m +U+-•K F?Q H†M; H) iW i`QM; i`QM; +Æ i? i`M`
#MMX
" HQçB HU+ HQÊM; T?•M i€M i`M` M?QM; F?-M; +| H"TiS+ ?bM? i?M? hW *S
i"Ti`mM; +?9 w pšM Hm¬M •K i?-K T?ÁM; #` +?d +-M F iB T h`ªQ E€ +| ç°M; i€+
/U içQ ` hW \*S+ oU+ h`QÎM; X
>„M #B i hW *S+ oU+ h`QÎM; +?„+ +?„M F?-M; ç®B T?| çQÊ+ h`ªQ E€ +ªM? ;BÈB
+?d /MM; hW *S+ oU+ h`QÎM; i`|B #m°+ h`ªQ E€ i`QM; +?®+ H€iX
*?d +-M hW *S+ oU+ h`QÎM; +| i? p•v F?®M h`ªQ E€ K°i p`B T?9i ?„M +kM; +| i?
H M i` M K†i ç-K H-v M|B F?-M; +?WM; +| i? ibK ` +Æ ?°B +?çv i`®MX
ó_-K`-K -K5 \_-K`-K -K5ô
S?Q i` M ç-K H-v i`mv M ç M iB M; p M; FBM? i?B M ç°M; ç` iWM; Hm²M; HU+ Hç
L? K `ÆB p`Q ç-K H-v +?bK tm®M; /QÊB ç-K H-v i`,K Kûi pšM +| i? +ªK SM; çQÊ
M; Q`BX
óhB m iYX L; QÆB F?-M; +-M i`¬M; +`v p`Q M[M?•M FB +| i? +Sm M; QÆB- "„+ J
#ªM i?•M M`M; ç m F?| #ªQ iQ`MXô h`ªQ E€ ?Qi K°i i?"i b•m F?) +„M`,M; - óL; QÆ
i?O ?½v bÈK K°i; B Q ` M?[M; i?S ç| çB i ç€T SM; pÈB M; QÆB +?d +-M M; QÆB i
F?ÁB hY h`+? ç-K H-vXô
L; QÆB +| #B i M,M; HU+ +O i î ç-K H-v hY h`+? +?d +-M i M; mv M w- M[M?•M F
M?QM; i HçB +| i? 5 h? M`Q\ô
óh î i`QM; F?-M; ;B M FB +?d M?"M çQÊ+ iBM? [m M; F?„T #-m i`lB- M?[M; iBM
i`QM; i?•M i? i - F?B M +?Q i +| çQÊ+ i?B M T?9 +| i? ?'Ti?m HU+ HQÊM; M; ¬B
VK M m M; QÆB #B i H`K b Q /B +?mv M oä >²M i +kM; F?-M; M; çB +?mv M HQçB
+€B ç| ` i +kM; F?²M; +ÁM ;b ç M|BXô h?ç+? L? K i?ªM M?B M M|BX
óoä >²M5 oä >²M ?'Ti?m HU+ HQÊM; M; ¬B b Q5ô o K†i h`ªQ E€ FBM? ?d ?QM; T
`mM +QÎB ? ? M|B, óZmªM?B M H` #ªQ #®B i®i5 hB m iY M? M? çQ +?Q i 5ô
óL; QÆB F?-M; +| M; ?2 i M|B `ä b Q\ô E?m¬M K†i h?ç+? L? K #bM? ioM?- óoä >
+kM; F?-M; #B i bY /KM; i? M`Q i?b H`K b Q çQ +?Q M; QÆB\ô

óL?`i ç`M? +| +€+? 5 L?`i ç`M? b) +| +€+?5ô
 h`aQ E€ +U+ F€ ?QM; T?'M î i`QM; ç°M; #MM F m H M, óL;QÆB +| i? +| çQÊ+ H
 +kM; +| i? #Ä M|5 L;QÆB M? M? bmv M;?o çB- +?„+ +?„M M;QÆB +| i? ibK çQÊ.
 i +?Q M;QÆB K°i M;`v5 " M;`v b m +?d +—M M;QÆB çQ oä >²M M`v +?Q i - i + K
 M iQ`M5ô
 J°i M;`v\ h?ç+? L? K M?QÈM; K`v i?ªM M?B M M|B, óæQÊ+ i b) bmv M;?o +~M i?
 óVK- M;QÆB M?'i ç`M? T?ªB bmv M;?o +~M i?"M5 J°i M;`v b m M m M;QÆB F?¬M;
 i F?¬M; F?€+? F?Q5ô h`aQ E€ M?2 ` ,M; +Q|B M|BX
 " M M;Q`B ç-K H-v HB M iK+ i`mv M ç M iB M; ;-K `9 çBM? i B M?S+ |+- ?bM? M
 ;B Q +?B M pÈB "„+ JBM? h?QÆM;X
 æ M # M ç K ;B Q +?B M # M M;Q`B ç½ /WM; HçBX
 h?ç+? L? K F?¬M; #B i # M M;Q`B ç½ tªv ` +?mv M ;b- i`QM; HÁM; +`M; H9+ +`M;
 `®i +m°+ M M H`K i? M`Q i?Q€i F?ÄB h`aQ E€X
 ó_-K ` -K5ô
 æ K F?mv iWM; ççQ HU+ HQÊM; ?Ov i?B M /B i i?B M ç` `|i `ÆB p`Q ç-K H-v5
 hWM; Hm²M; HU+ HQÊM; tmv M i?'m +U+ F€ F?OM; #® i? K` HçB +| i? t•K M?"T
 Kûi ?ÆM M[+| HU+ HQÊM; bBM? K M? +U+ F€ QÆM; M;çM?- î i`QM; ç-K H-v H
 +Q|M; ;Bª M?„K p`Q h`aQ E€ ç€M? 9T iÈBX
 ó:†T [m, `²B5 B K` HÊB ?çB M?Q p`v +?S5ô h`aQ E€ ç°i M?B M #B M b„+ p K†i ?
 h?'v iWM; Hm²M; F?Q iS+ ;B®M; M?Q /m HQM; p¼i iÈB- ?„M +kM; F?¬M; +ÁM [m
 [m€B /` iW i`QM; ç°M; #MM i?2Q M H Q ` ç-K H-v ;B Q +?B M pÈB F?Q iS+ F?OM
 •M? K„i h?ç+? L? K b€M; H M- ?Q i b•m F?¬M; F?Q i`QM; ç°M; #MM p°B p`M; iW i
 +?mv M H M # M i` MX

RyNX *?QÆM; RyN @ hm G oQÆM;

.QÈB ç-K H-v i`,K KûiX

"MM H-v p` MQÈ+ #MM ?¶M içT i`QM; ç-K H-v- #MM H-v +| iQM? /QM? `i KçM?X
 L;Q|B ? v i?9 K°i F?B `ÆB p`Q ç-K H-v b) iW iW H9M b•m tm®M; +m®B +MM; #`
 K°i F?®B i?B i? /QÈB ç-K H-v /-M /-M ?Q i?®B F?¬M; B [m M i•KX
 *?¶ ç€M; bÊ +O ç-K H-v hY h`+? H` ç-K H-v +| F?„TK¼B MÆB ?bM? i?"M? i`,K ?A
 #B i +„M Mm®i # Q M?B m oä :Bª p` v m i?9- F?B M +?Q v m i?9 +MM; oä :Bª /QM;
 i`QM; ç|X

h`aQ E€ H` M;QçB H X

h?•M H` +QM H B +O L i`ç+? ;B Q p` M?•M HQçB M M i`B bBM? ?„M +| i? î i?Q|
 +| i? p`M /KM; #MM H-vX

í i`QM; hY h`+? ç-K H-v K†+ /M h`aQ E€ ;†T T?ªB oä :Bª i?U+ HU+ KçM? ?ÆM ?„M
 i`®M b•m i`QM; ç-K H-v i`€M? Mû FB T MçMX

*?Q iÈB M v h`aQ E€ î i`QM; hY h`+? ç-K H-v M?Q +€ ;†T MQÈ+ +?Q # Q ;B|ç #
 L?QM; H9+ M`v h`aQ E€ î /QÈB ç-K H-v HçB +| p K†i ?QªM; bÊ +ÁM +| +?9i +?"i p
 hWM; Hm²M; F?Q iS+ b„+ #ûM K M; i?2Q KMB K€m iQÆB + v KkB ;B®M; M?Q K°i +
 /QÈB ç-K H-v p`B i`,K KûiX

>mv i HQM; +| HU+ tmv M i?'m `i KΦM? +ÁM +| HU+ HQÊM; F?OM; #® FBM? M; Q
 ?„M Î /QÈB ç-K H-v i`,K Kûi ûT ?„M +?“i p”i p- +MM;X
 h`aQ E€ bBM? ?QΦi Î ç-K H-v hY h`+? M?B m M,K M?Q p”v- #B i `ä /QÈB ç-K H-v
 +”M; KΦM?X
 æ-K H-v hY h`+? i²M iΦB K’v pΦM M,K- # M i`QM; ç-K H-v F?¬M; #B i ç½ K B i€M;
 Î i`QM; ç-K H-v- pQM; ?²M F?¬M; çQÊ+ ;BªB i?Q€i pšM [m M? [m~M /QÈB ç-K H-
 "ÎB p”v Î b•m i`QM; ç-K H-v Hm¬M +| pQM; HBM? i?B F?Q `i /”v ç†+- +”M; tm®M;
 +”M; /”v ç†+ M”v +| i? M; ,M +€+? i?-M i?S+ ibK FB K +| i? M; ,M +?†M +€+ HQΦB
 L; v +ª h`aQ E€ M m F?¬M; +| çQÊ+ M,M; HU+ F?®M; +? #MM H-v +kM; F?¬M; /€
 b•m M?Q p”vX
 >¬K M v Hm²M; F?Q iS+ b„+ #ûM KMB K€m iQÆB F?m’v ç°M; t•K M?”T tm®M; /QÈ
 Í i`QM; pQM; HBM? i?B F?Q M²M; ç”K +ÁM +| i? i?m-M i?K+ pšM QÆM; M;ΦM? çm
 bÊ h`aQ E€X
 G-M ç-m iB M ?„M M;YB çQÊ+ ?QÆM; p`+O iY pQM;X
 h`QM; HÁM; h`aQ E€ bÊ ?½B ç”M? #Ä [m h?Φ+? L? K M? M? +?|M; iB T iK+ +?bK
 " X
 h?Φ+? L? K ç°i M?B M p¼i ` F?ÄB ç°M; #MMX
 "MM H-v M?Q M9B + Q ç°i M?B M ûT tm®M; çdM? ç-m ?„M- K” iQ”M #° i?•M ?bM
 #MM F?¬M; i? ?¬ ?’T F?¬M; /€K M?bM /MM; ? i iQ”M HU+ #ÆB H M i` M ç-K H-v
 æ-K H-v +| ç†+ iQM? H” +”M; /MM; bS+ ;B½v /K i?b i®+ ç° H9M tm®M; ç-K H-v b)
 /QÈB ç-K H-v i`,K Kûi i?b ç†+ iQM? M”v pšM +ÁMX
 h?•M i? ;B½v /K i?b h?Φ+? L? K HΦB +ªK i?’v KbM? Î i`QM; K°i pÁM; tQ€v #MM H
 i? H Q ` M;QÊ+ HΦB +?bK tm®M; `i M? M?X
 h`QM; HÁM; i?’v HΦM? H)Q ?„M #¶M; M?B M /WM; ç°M; i€+ i v +?•M- M;WM; i?Î Î
 HΦB- i`QM; ç-m H|2 H M iWM; bmv M;?o ;’T `9i ibK FB K #B M T?€T t¬M; ` M;Q”
 "ÎB pb Î /QÈB ç-K H-v F?¬M; i? ?¬ ?’T F?¬M; i? i?’v ;b- i`QM; ç-K H-v +ÁM +|
 ;B®M; M?Q ç M; ,M KÁM i?•M i? ?„MX
 L m Î i`QM; i`ΦM; i?€B M”v i?b bÊ H” F?¬M; # Q H•m ?„M b) F?¬M; ?Qi i?Î çQÊ+ K
 hWM; w MB K H|2 H M ç°i M?B M ?„M M?”M i?’v Î b•m i`QM; pkM; #MM ;¬M ç| +| i?
 •K F?Q pW tm’i ?B M h?Φ+? L? K M? M? +?ÁM; +ªK SM; çQÊ+ M; v HU+ HQÊM; i
 i`QÊ+ ç|X
 J°i Hm²M; HBM? [m M; ?B M H M- h?Φ+? L? K p°B p”M; i?9+ /K+ # HQΦB HU+ HQ
 HU+ HQÊM; iB m +U+ i`QM; +Æ i? p” i`QM; ç-K H-v iΦQ ` K°i hW \*S+ oU+ h`QÌM
 hW *S+ oU+ h`QÌM; +?QM? H” K°i iW i`QÌM; F€ /` p¬ªM? p¬ ?bM? +| i? ?bM? i?“M
 +kM; +| i? ?bM? i?“M? Î # M i`QM; ç-K H-v ç-v #MM H-vX
 J°i F?B oU+ h`QÌM; ?bM? i?“M?- h?Φ+? L? K H”T iS+ i?9+ /K+ iBM? i?-M F?®M; +
 KbM?X
 hBM? i?-M +?bK p”Q oU+ h`QÌM; h?Φ+? L? K i?”i +~M i?”M F?®M; +? oU+ h`QÌM;
 #„i ç-m tQ v +?mv M +?“K `½BX
 GQΦB HU+ HQÊM; T? HšM ?bM? i?“M? K°i Hm²M; HU+ tQ„M H”K +?Q `i M?B m
 HU+ tQ„M +O iW i`QÌM; FûQ ` +?“K `½B /B +?mv M H M i` M ç-K H-vX
 Zmª M?B M ?[m ?B mX

h?¢+? L? K p m B K W M; [m€ ç¶B H" T i S+ i" T i` m M; F?®M; +? h W \* S+ o U+ h` Q Ì M; * S+ o U+ h` Q Ì M; i W M; +? 9 i F ù Q H M # M i` M ç-K H-v X

ó S?®+Xô

J° i T? 9 i b m X

J° i +? ¶ # M M H-v i` Q M; ç-K H-v ç° i M? B M # „ M` K° i i? • M ° M? +? " K` ½ B # v i` M . Q È B € M? i`, M; H` M? H ¢ M? +? " K` ½ B # v H M K° i K ù i K È B ç° i M? B M` Æ B t m® M; X

ó h?¢+? L? K X ô

> ¢ h• K L; ? B M F B M? ?- K° i i B M; ? B i v # ¶ M; F i` G B M? Q # ° Q ' M- K° i ç ¶ ? Q H È M # ¶ M; i W i` Q M; H Á M; #` M i v + O M` M; # v` / W M; Î / Q È B +? • M h?¢+? L? K X

h?¢+? L? K ç ¶ i K - M; M; ² B Î i` M? Q b 2 M K € i H ¢ M? ç Q Ê + ? Q b 2 M F B K M; ç B +? t m® M; # M + ¢ M? > ¢ h• K L; ? B M X

ó " 5 ô

> ¢ h• K L; ? B M i? Î T? " Q K° i ? Æ B ? B i v +? „ T i` Q Ê + M; U+ [m€ # € B X

J° i ç ¶ ? Q b 2 M i B T h?¢+? L? K i` M ç-K H-v # B M i? " M? M? B m ç B K H Q m [m M; p` Q i` Q M; H Á M; #` M i v + O M` M; # B M K ' i i W M; +? 9 i X

ó * - #` i? Q Æ M; b Q \ ô h?¢+? L? K M? b M M` M; M? Q m K` v M ¶ B X

• M? K „ i > ¢ h• K L; ? B M K Ä B K i M; Q` B + € B F?, M +? 2 K ¶ i + k M; H° ` p` M? i B i € B M + k M; + ¶ i? i Q Ì M; i Q Ê M; b „ + K ¶ i M` M; i? M` Q X

ó æ • v H` / B +? S M; + O p B + p` M / K M; G m • M > ² B o ä > ² M M? Q M; K v K` i ç ½ / M M; " ; B + € + M; Q Æ B M M M; " v K B H` + ¶ i? F? - B T? K + X ô o K ¶ i > ¢ h• K L; ? B M? Î ? [M; M? B M M ¶ B X

ó . Q Æ M; ; B + O +? 9 M; i \ ô h?¢+? L? K M; ¢ + M? B M i` - K; B ¼ M; M ¶ B, ô * - ç M; M ¶

ó _ - K` - K` - K` - K` - K` - K` - K` - K X ô

h W i` M i` Ì B ç ^ M; t i` m v M ç M K° i i B M; M´ i? " i H È M p - + M M; F? O M; #® M? Q b Æ

h?¢+? L? K M; ~ M; ç - m M? b M H M i` Ì B X

*? d i? v Î / Q È B i - M; K • v / " v ç ¶ + + ¶ M K M? • M ? M M; p o i` M K ¶ i ç - v p i b Q M; ¢ Q M; i` m M; X

Í # M + ¢ M? ? „ M? B M` # / Á M; > m v i? " - K ¶ B K° i / Á M; > m v i? " / " B K' v M; " M K ù i i` Q M; ? Q F? - M; M? M? +? ¶ M; / B ç ° M; F? B M +? Q i • K H B M? M; Q Ì B i` m M; ç ° M; K

J° i / Á M; > m v i? " i` M ç - v K € m i Q Æ B K M B K € m ? m M; i? - M X

L K i Y + ¶ p K ¶ i / [i Ê M ç S M; i? Š M; Î +? ¶ ? B / Á M; > m v i? " ; B Q M? m - ? B i v ; B +? > m v i? " p ¶ M p Q ; B Q +? B M p È B K° i M; Q Ì B X

> m v i > " / " B K' v M; " M K ù i / " B ` ° M; p` B i`, K K ù i Î i` Q M; i v ? „ M ; B ® M; M? Q K° i t B i? " i H È M p - + M M; b „ + # û M / ² M û T M; Q Ì B i` M i` Ì B +? " i p " i p - + M M; X

L; Q` B " „ + J B M? h? Q Æ M; - + Á M + ¶ h` • m h Y > ¢ + p` • K +? O + O • K J B M? Î # M i` Q M; ; ` H U + H Q Ê M; h? B M o` + O +? Q M? K b M? H B M i K + +? ® M; ç Ð b U t • K M? " T + O > m

L K i Y F B F?® M; +? K° i / Á M; > m v i? " F? O M; #® i? K` H ¢ B + Á M + ¶ / Q H U + ç € M [m M; M? Q > m v i H Q M; ç B p` Q / Q È B ç - K H-v # S + # € +? h` ° Q E € Í # M i` Q M; +? ¢ F? - M; +? ¢ v t m® M; ç € v ç - K H-v M; " M K ù i ç i` € M? M û X

L K M?•M F?m¬M K†i ç-v b Q M?'i i•K iS /KM; T?•M #B i ;B Q i?O pÈB ",+ JBM?
•K +?O p" h`ªQ E€ #®M p` h?B M o` +QÌM; ;Bª K" i`QÈ+ b m pšM +?B K i?QÈM; T?
ç m ?B M ` p K†i +?"i p"iX

S?Q b m M K M?•M FB +| ç€K #B M #S+ M?Q +QM +?| iQ iQ" M i?•M /"B #ªv i€K K
K€mX

h` M #B M #S+ +| Kºi ç€K oä :Bª H¢M? HMM; M;?B K M;?` i" M M?šM v M H†M; M?
i`ÌB ?bM? M?Q +?m~M #` M?9M; i v #'i +S H9+ M"QX

óL;QÌB FB H" B\ô h?¢+? L? K p K†i ?QªM; bÊ- b m F?B iB M p"Q h?-M •M ç¢B H
?„M M?bM i?'v oä :Bª ç€M; bÊ M?Q i? X

óhB m >"M u Kºi i`QM; i K ç¢B hm G pQÆM; +O .QÆM; ;B +€+ M;QÆB im pB +ª
i?B MX hm Hmv M +?QM? H" >mv i a€i æ¢Q i`QM; hm G L;k æ¢QXô >¢ h•K L;?B I
ó.QÆM; ;B +O +?9M; i \ô h?¢+? L? K H„+ H„+ ç-m- óh F?¬M; ?B m +¬ ç M; M|B
ó_ 'i M? M? M;QÆB b) ?B m `äXô >¢ h•K L;?B M i?ªM M?B M M|B Kºi +•m çºi M?B
óhB m ç¢B M?•M- h?¢+? L? K ç½ ` F?ÄB ç-K H-v ?„M F?¬M; b QXô

ó*€+ M;QÆB çB tm®M; #ªQ ?º L? K i?B m ;B Xô hB m >"M u M;QÌB Î i` M i`ÌB HB +
b•m- çºi M?B M i`QM; ç²M; iY ?B M H M Kºi iB FBM? ?d b m ç| KÈB T?•M T?| +?Q
h?¢+? L? K +?d #` ?„M iW ç^M; t M?bM i?Q€M; [m M?QM; iW ç€v HÁM; H¢B tm'i
•M? K„i M;QÌB M¼ ;B®M; M?Q i?-M #BM? HÊB F?Q +| i? ç•K i?šM; p"Q i•K HBM?-
iW i` M i`ÌB ç tm®M; F?B M +?Q M;QÌB i +ªK i?'v Kºi bS+ K¢M? +?'M M?B T F?C
iW ç€v HÁM; tm'i ?B M +ªK ;B€+ F?¬M; i? +?®M; H¢B ?„MX

oM pM pMX

hWM; +QM h? M? ?mv i K #S+ iW i` M i`ÌB ç m ?¢ tm®M; /WM; H¢B # M +¢M? h?
hm G >mv i p +QÐB h? M? ?mv i K #S+ p•v [m M? h?¢+? L? K p"Q +?QM? ;B[X
óL? K i?B m ;B Xô L,K KQÆB oä :Bª i`" M M;"T ?mM; b€i +?B F?Q i` M h? M? ?mv
iQ iW i`QM; KB M; i`mv M` - M,K KQÆB oä :Bª +ªM? ;BÈB æ` o`- LB i""M ç m M
o K†i h?¢+? L? K ?QªM; bÊ FBM? M;¢+ M?bM M?[M; M;QÌB M"v F?¬M; #B i KbM
i?B m ;B +O #¼M ?¼X

ó>¢ iB m i?Q- `®i +mº+ +| +?mv M ;b tªv ` \ô h?¢+? L? K bYM; b®i Kºi H€i F?¬M;
óh`QM; +?®+ H€i hm G pQÆM; b) iU KbM? ;BªB i?Q+? pÈB M;QÆB- i b) F?¬M; M
KB M?Qm H¢B i?ªM M?B M M|B, óh?¢+? L? K i`QÈ+ ç| M?[M; +?mv M ;B[i p" M;
iQÆM; H B +O M;QÆB .QÆM; ;B b) M H"Ti b) F?¬M; pQÈi [m€ +?S+ T?"MXô
v M" M; M|B H" pB + F?B M h?¢+? L? K p"Q >¢ ;B b m ç| çQ h?¢+? L? K ç€M? p"C
L;?B ?Q†+ i`QM; HÁM; h?¢+? L? K +"M; M?B m F?¬M; #B i >¢ h•K L;?B M pb b
+?mv M i®i M?Q p"vX

>¢ h•K L;?B M F?¬M; +| w ;BªB i?Q+?- h?¢+? L? K i?2Q #ªM M,M; M;~M; ç-m M?b
F?m¬M K†i ç-v b Q i` M #-m i`ÌBX

",+ JBM? h?QÆM; i` M i`ÌB #B M i?"M? Kºi #,M; çB m- iQ" M i?•M # Q T?O *U+ >"
p½ # v p T?Q L KX

",+ JBM? h?QÆM; Km®M +?¢v i`®MX

",+ JBM? h?QÆM; pW +?¢v- €T HU+ # M JBM? +?O p" •K +?O H"TiS+ HÈM ?ÆM-
Î H¢B- ç²M; HQ¢B # v p T?Q L K F?¬M; /€K iB TiK+ ç'm pÈB M K M?•M FB X

G9+ JBM? +?O- •K +?O +ªK ;B€+ çQÈ+ €T HU+ i?"i HÈM- Km®M i`®M çB M?QM; +
JBM? h?QÆM;- bÊ H HQB b) #` M;QÌB M¼ ;B i +? iX

óE?†+ F?†+- /M +?d K°i i M +kM; çWM; M;?o +?çv çQÊ+Xô o K†i hB m >"M u /[iÉ
 >mv i >" F?OM; #® K°i KbM? çm' B i?2QX
 óh Km®M çB t2KXô h?ç+? L? K ç°i M?B M M|BX
 óJìB L? K i?B m ;B çB H M- i K M; M;"B çBXô J°i i M oä :B^a +^aM? ;BÈB LB i ""M i
 F?QK M; QìB KìB M|BX
 h?ç+? L? K +kM; F?¬M; F?€+? F?Q M?Q+? M; QìB M?^{av} H M h? M? ?mv i K #S+ ç
 M?¼M +O h? M? ?mv i K #S+X
 óæm' B F`T hB m ççB M?•MXô L; QìB M"v F?) [m€i K°i iB M; h? M? ?mv i K #S+ K
 ç°i M?B M # v H M i`ìB F?¬M; +| [m M i•K >ç h•K L; ?B M # M /QÊ # v i?ŠM; iÈB ?
 ó±Xô sQ+? hB m FBM? ?¬ K°i iB M; M;Y ç-m M?bM #-m i`ìB [m€i- ó",+ JBM? h?Q
 :B +?O ",+ JBM? ;B +O h?B M ošM i?"M? H9+ M"v F?|2 KB M; i`"M` K€m iQÆB
 +U+ F€ +?"i p"i €M? K",i HçB p ?Q^aM; ?®iX
 Í T?Q b m ?„M H" JBM? +?O p"•K +?O +O •K JBM? +kM; ç m +| p K†i +?"i p"i ç M
 #` [m€B p"i F?OM; #® ;b Í T?Q b m çm' B ;B iX
 > B M; QìB JK+ L; [æB T- æ`+? L?½ G M HÁM; ç-v ?Q^aM; bÊ ç m K†i M; ç+ M?B M
 E?¬M; # Q H•m ? B M[M?•M i?'v çQÊ+ hB m >"M u F?®M; +? K°i >mv i >" ;B®M;
 iÈBX
 o K†i > B M[M?•M M;•v /çB- i`QM; HÁM; M?Q H" #` [m"i M; ½- M; k p` ;b +kM; ç m
 ó Xô æ`+? L?½ G M ç°i M?B M FBM? ?½B [m€i K°i iB M; X
 L" M; M?bM i?'v h?ç+? L? K M;²B i` M K°i h? M? ?mv i K #S+X

RRyX *?QÆM; RRY @ *¬ E?¬M; sSM;5

h? M? ?mv i K #S+ + Q #^{av} i€K Kûi- T?Q b m HQM; `°M; `½B- ? B M; QìB M;²B H
 +?°BX
 h?ç+? L? K M;²B H M +´ +O h? M? ?mv i K #S+- K°i #""M i v i9K H¶ i B /"B M?Ä
 #S+- i`QM; ;B| KçM? pšM p[M; M?Q h?€B aÆMX
 hW i` M i`ìB [m M b€i tm®M; T?Q /QÈB- oä :B^a î hY h`+? ç-K H-v M?Ä M?Q `m²B
 M?'i i?ìB bBM? ` +^aK ;B€+ M;çQ M;? HB + M?bM +?9M; bBM?X
 *QĐB v m i?9 # v HQÊM i` M +?•M i`ìB- iB M; ;B| T?¬M T?"i # M i B- HQçB +^aK ;
 #¶M; M?B M h?ç+? L? K +| +^aK ;B€+ F?¬M; Km®M çB tm®M; h? M? ?mv i K #S+X
 J°i i M hm G >mv i p +O .QÆM; ;B i` M h? M? ?mv i K #S+ ?bM? M?Q ç½ M?b
 h?ç+? L? K- KdK +QìB- M|B, óL m L? K i?B m ;B i`î HçB .QÆM; ;B +kM; b) +| i?
 ç M H9+ ç| bÊ H" b) F?¬M; i? K M?bM h? M? ?mv i K #S+ M"vXô
 h?9 +QĐB `i i®i\
 E?|2 KB M; h?ç+? L? K ;B"i ;B"i- óG" HQçB i?9 +QĐB ;b\ô
 óæQÆM; M?B M H" i?9 +QĐB tSM; pÈB i?•M T?"M +O L? K i?B m ;B +ÁM HÈM ?
 M?[M; +| i? # v +ÁM +| i? M;??2 ?B m +QM M; QìB M|B- ?ÆM M[+| i? i`QM; H9+
 +O L? K i?B m ;B X L m L? K i?B m ;B H"K +?Q ;B +?O pmB p +ÁM çQÊ+ # M i
 ? ? - ç M H9+ ç| +ÁM tBM L? K i?B m ;B +?Q i M;²B tm®M; - bQM; ç-m :B Q HQ
 +T b€m- +MM; +T #"+ pÈB +QM h? M? ?mv i K #S+ +T b€m FB +O hB m ççB
 h? M? ?mv i K #S+ +O hB m ççB M?•MXô

ó aQM; ç-m :B Q GQM; \ u m i?9 +'T b m\ *?ŠM; T?ªB H" M; M; pÈB oä :Bª +ªM? ;B
L? K ?QªM; bÊX

Í i`QM; l •K b•K H•K- hY h`+? ç-K H-v- o•M oK bÆM Kç+?- v m i?9 +'T b€m ç½ H" #
çQÊ+ i`Q im F?¬M; FûK oä :Bª M?•M HQçB- K¶B K°i+QM v m i?9 +'T ç m +U+ F€
M; M; +'T +| i? i?m T?K+ çQÊ+- `i M?B m v m i?9 i?B M iQM? + Q M; çQ ibM? M
i?"M? i?9 +QĐB +?Q oä :BªX

.QÆM; ;B iMv iMv iB M H" +| i? H'v ` v m i?9 +'T b€m H"K i?9 +QĐB # M +?Q ?ª
M?[M; +?B iB i M?Q M?Ä M"v- h?ç+? L? K ç½ +| i? iQÎM; iQÊM; ` i? HU+ +O .Q

ó o•M; - bQM; ç-m :B Q HQM; +| i? T?mM ` #, M; bQÆM; - HB i /B K- iQÆM; çQÆM;
+| çQÊ+ ? B HQçB oä >²M- ?ÆM M[+| i? i?QªB K€B # v HQÊM i`QM; F?¬M; i`mM
oä :Bª +ªM? ;BÈB M; M; +'T- i?"K+?Q +ÁM HÊB ?çB ?ÆMXô oä :Bª FB +QÌB M; ç
+?d +| `i Qi K'v i? HU+ KÊB +| iB M i`B [mv M i? M?Q i? ç +?Q ç iY i`mM; i•K
i?9 +'T b€m- .QÆM; ;B +?9M; i +?QM? H" K°i i`QM; b® ç|Xô

E?¬M; +-M M; QÌB M"v M?B m HÌB- h?ç+? L? K ç½ +| i? T?ÄM; çQ€M ` .QÆM; ;B
+Đ M"Q- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB •K i?-K FBM? M; ç+X

ó _-K`-K`-KXô

S?Q +?•M i`B i`mv M ç M K°i iB M; #°+ T?€ çBM? i B M?S+ |+ - i? M? •K FBM?
i?B M /B i ç` HB iX

aU +?9 w +O h?ç+? L? K H"TiS+ #` i?m ?9i- +MM; h? M? ?mv i K #S+ mM; /mM;
çQÊ+ M?bM p T?Q i`QÊ+X

Í T?Q i`QÊ+X

hm G pQÆM; hB m >"M u ;B®M; M? m J i?-M çSM; H, M; F?¬M; - F?®M; +? # /ÁM
+-M; p¬ +MM; b„+ #ûM /²M ûT "„+ JBM? h?QÆM; - JBM? +?O- •K +?O i`€M? Mû +?

h`QM; # /ÁM; >mv i ?"- ~M +?S ?mv i b€i F?Q p¬ +MM; p¬ i"M- ?mM; F?Q tmM;
>mv i HQM; /"B M; "M Kûi m®M HQÊM /B +?mv M i`QM; F?¬M; i`mM; - F?B M +?Q M

hQ"M i?•M "„+ JBM? h?QÆM; F i i?"M? #, M; +SM; - # M +çM? HQÊM HÌ iWM; ç€K #
.B K M; QM; Hmv M i?"M? HB M iK+ iB M ` çB p"Q >mv i ?"- p K†i +U+ F€ M; QM;
+m°M +O >mv i ?"X

hWM; Hm²M; ?mv i [m M; T?|M; H M + Q- ?mv i [m M; M?Q K°i +QM HBM? t"- #B
;B®M; M?Q iW i`QM; >mv i ?" bBM? ` - i'i +ª ç m [m'M p T?Q "„+ JBM? h?QÆM; >

>mv i t" i`¬M; `i b®M; ç°M; - ;BQÆM; M M? K9 pm®i- K¶B K°i +QM ç m +| ?mv i
'i /B iX

J°i F?B >mv i t" #` ?"M F?Q ç¬M; +SM; - `ÆB p"Q # M i`QM; >mv i ?" M?€v K„i ç½
+ "M; ?mM; K½M? /[iÊM ?ÆM M?"Q H M iB T- F?B M +?Q "„+ JBM? h?QÆM; SM; T
H"K ;b F?€+X

JBM? +?O h`•m hY >ç+ - i` M M; QÌB tm' i?B M iWM; +, M | JBM? >"M J M; - M?[M; +
p•v FQM ?„M- H"K +?Q ?„M i?Qç i M?bM M?Q H" K°i +QM M?QK i?"i HÈMX

Í # M i`QM; >mv i >"- h`•m hY >ç+ HB M iK+ #„M ` | JBM? >"M J M; - +?®M; çĐ ?m
?" t•K M?"T- pW ç€M? pW HmB- K°i Kç+? +?çv p T?Q L KX

•K +?O F?¬M; M?bM i?'v çQÊ+ iQÈM; KçQ- iQ"M i?•M Î ç€K F?|B ç2M- M" M; +kM
M i`QM; >mv i ?" HB M iK+ ;B½v /K - M?QM; p-M F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB >mv i ?

hB m >"M u i?"i v M?Q K i?-M iW b•m i`QM; ç` M; K+ çB ` - K°i KbM? ç®B +?®M; i
;Bª K" +ÁM F?€ #bM? ioM?X

h?"K +?Q ?„M +ÁM +| M?"M ?¢ +Q`B F?†+ F?†+ [m€B /`- H`B M|B H¢M? M?¢i +?+
F?¬M; ¸QÊ+ - oä :B^a +€+ M;QÆB MÆB M"v i?"i bU H" [m€ v m- M m Î o¬ h"M ?^aB +?
tSM; i`Î i?"M? +mM; T?KM; - F?¬M; M;Î H" ¸€K M;Q`B i?"i #bM? i?Q`M; ô

"„+ JBM? h?QÆM; iS+ ¸ M KS+ Km®M ?°+ K€m M?QM; ¸"M? + K +?`mX

*?Q ¸ M ;B`T?9i M"v- #¼M ?¼ KÈB #B i ¸QÊ+ oä :B<sup>a</sup> +O o¬ h"M ><sup>a</sup>B `®i +m°+ ¸
tm'i ?B M K°i i M M"v i? K" ¸½ F?OM; #® M?Q i? - H'v K°i ¸`+? # K" +ÁM ¸€M? #

#¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B i H9+ ¸®B T?| #¼M ?¼- hB m >"M u +ÁM i` M? i?O #S+
M;"M Kûi- F?¬M; /€K H| ¸-m ` M[X

ó*?¢vXô

h`QM; #|M; ¸ K- ¸°i M?B M i`mv M ¸ M K°i iB M; [m€i +?|B i B +O •K +?OX

L; v b m ¸| - i`QM; ¸€K F?|B ¸2M ¸°i M?B M im¬M ` K°i Hm²M; HU+ HQÊM; [m, /`- H
M' -K -K- ¸€K F?|B ¸2M FB i M `½- K°i i?•M <sup>a</sup>M? €Q ¸2M i`QM; F?|B ¸2M ;B®M;
M? M? i`®M p T?Q T?Q L KX

*kM; i`QM; H9+ ¸| - JBM? +?O h`•m hY >¢+ +kM; +„M `„M; i?9+ /K+ #Q T?€T- HB m
/KM; JBM? æ°M h?m"i- #B M i?"M? K°i [m, ^aM? KÆ ?²- i?´B i?2Q H" M ;B| #B M K'

a„+ K†i "„+ JBM? h?QÆM; #¶M; #B M ¸´B- pW i?'v ? B M;Q`B FB ¸°i M?B M HB
+kM; p°B p" M; i?9+ /K+ #Q T?€T `B ¸BX

óL;QÆB T?^aB HQm H¢BXô hm G pQÆM; hB m >"M u i` M K†i ¸-v p i b Q- ?B M `

æB m ¸°M; ? B >mv i?"`°M; HÈM F?€+- ¸°i M?B M ¸B M +m²M; tQ v +?mv M K°i ?
>mv i?" ¸ M; +m®M H'v "„+ JBM? h?QÆM;X

" /ÁM; >mv i?" /mM; ?ÊT H"K K°i- ?| i?"M? #B M K€m K M? K¬M; - p¬ #B M p¬ ?

h`QM; #B M K€m- i?•M i? "„+ JBM? h?QÆM; #`# Q T?O ?Q" M iQ" M- M; v +^a ¸°M
` ¸QÊ+ - #„i ¸-m F m i?<sup>a</sup>K i?B i i`QM; #B M K"mX

ó>WXô o K†i hB m >"M u H½M? HMM; - M?2 `„M; +Q`B M|B, óJm®M /B i?"m M?•M
M;QÆB i`QÊ+Xô

hB m >"M u #¶M; #B M i?"M? K°i Hm²M; ?mv i[m M; - ;B®M; M?Q iB +?ÊT # v p`Q
?mv i b€i F?Q M²M; ¸"K Î # M i`QM; #B M K€m #B M K'i- ;B®M; M?Q Î # M i`QM;
JBM? h?QÆM;X

h`QM; #B M K€m- HB M iK+ i`mv M ` iB M; F m i?^aK i?B i +O "„+ JBM? h?QÆM; p
#`+?" ¸¢T F?´ bÎ- ;B®M; M?Q F?¬M; +| HU+ ?Q" M i?OX

h?¢+? L? K •K i?¬K i?'v b^aM; F?Q€B- F?|2 KB M; i`"M ` MK +Q`B H¢M? M?Q #„M
` "„+ JBM? h?QÆM; iB m `²BXô

óL;Q`B M¼ +?d +| im pB +<sup>a</sup>M? ;BÈB h?B M o` M?'i i`MM; i?B M- iU M?B M F?¬M; T
K°i F?B # /ÁM; >mv i?" +O ¸¢B M?•M ?ÊT H¢B- i?b M; v +^a oä :B^a +^aM? ;BÈB h?B
¸ m +| i? +?ûK ;B i- ?m®M; +?B H" ?„M`oä :B^a # M +¢M? h?¢+? L? K F?BM? i?C
M|B, ó>„M +? i +?„+ `²BXô

ó*?9M; i ¸B tm®M; ¸B- i M?bM i?'v M;Q`B [m2MXô h?¢+? L? K M?¬ ¸-m- iW i` M
`²B M|B pÈB oä :B^a # M +¢M? ¸Q+?X

óæQÊ+Xô h M M"v p mB p ;"i ¸-m- p¶M? H M +€B ;€v +O h? M? ?mv i K #S+X

*QM h? M? ?mv i K #S+ M"v F m H M K°i iB M; - #¶M; iW i` M i`B H Q tm®M; T?Q
H¢B p[M; p" M; # M +¢M? ¸Q" M M;Q`B sQ+? hB m- h^a h?BX

hm G >mv i p i` M #-m i`lB +QÐB h? M? ?mv i K #S+- çªK çQÆM; bS K M? #ªQ ?
 ?„M +QÐB h? M? ?mv i K #S+ çB tm®M; /QÈB- M?[M; oä :Bª ç| +kM; ç m i?9+ /K
 +MM; ?ç tm®M; tm®M; - HçB p•v [m M? h?ç+? L? K p`Q +?QM? ;B[X
 h?ç+? L? K çB tm®M; h? M? ?mv i K #S+- +QlB M|B pÈB hª h?B, ó*€+ M;QÆB +Á
 óæ M; p M?“ M Xô hª h?B [mv i KB M; - +| ?ÆB +?9i FQM? bÊ çQ+? M?bM oä :Bª +
 L? K- M?Ä ;B¼M; M|B, óh?ç+? L? K- #¼M ?¼ H` B p`v\ô
 hW i`QM; KB M; bQ T?| sQ+? hB m +O M`M; - hª h?B ç½ ç½ #B i bU F?OM; #® +O
 +O hB m >“M u î i` M i`lB ç½ H`K +?Q M`M; +?“M ç°M; p¬ +MM;X
 “ÎB p`v- H9+ ç®B Kti M?[M; ç M iW hm G >mv i p +O .QÆM; ;B Î o¬ h”M ?ªB- M
 +| +?9i i?’T i?ÄK #’i MX
 óh +kM; F?¬M; #B iXô h?ç+? L? K H„+ H„+ ç-m- +kM; +| +?9i F?| ?B m- óL?QM;
 +?mv M t’m pÈB i - ? ? Xô
 ó•KXô
 L?QM; p`Q H9+ M`v- i` M i`lB i`mv M ç M K°i iB M; M’ KçM? i?“i HÈMX
 h`QM; #B M K€m- i?•M i? “„+ JBM? h?QÆM; M’ imM; - ç-m +MM; iS +?B ?| i?“M?
 i` M i`lB `ÆB tm®M;X
 “B M K€m K M? K¬M; /¬M /¬M iB m i€MX
 hm G pQÆM; hB m >“M u p Kti /[iÊM #¶M; iW i` M i`lB ?ç tm®M; - çSM; Î# M +ç
 i v +ÁM +¬K H’v K°i #bM? M; ¼+ K”m K€mX
 h`QM; #bM? H` p Kti Q€M ç°+ +O ?²M T?€+? “„+ JBM? h?QÆM; - Î# M i`QM; HB
 óL? K i?B m ;B Xô hQ”M i?•M hB m >“M u M²M; KMB K€m iQÆB- /¬M /¬M çB iÈB-
 M|B, ó>¬K M v H¬M ç-m iB M ;†T Kti- i +kM; F?¬M; +| +?m`M #`H ;†T Kti; b- M
 h?B M o` M?’i i`MM; i?B M- +?l i`Î HçB .QÆM; ;B - i b) i?m i?“T i”B HB m- /MM;
 KbM? Hmv M` #Q #ªQ +?Q L? K i?B m ;B - +QB M?Q H` H ;†T KtiXô
 óL`v ô h?ç+? L? K ;½B ;½B ç-m- +QlB F?’ M|B, óh +ÁM F?¬M; #B i M;QÆB H` B-
 ç½ H` ççB H` `²BXô
 óG M`v +ÁM +?Q çO HÈMXô hB m >“M u H„+ H„+ ç-m- M; ?B K i9+ M|B, óL? K i?
 p[M; +?“„+ +O .QÆM; ;B - i F?¬M; bÈK M`M? #Ê M;QÆB- +?l i`Î HçB .QÆM; ;B
 i?B m ;B b) F?¬M; ç w i - ? ? Xô
 > B M;QlB JK+ L;[æB T- æ`+? L?½ G M- p Kti M; •v /çB M?bM #bM? M; ¼+ i`QM;
 T?€+? +O “„+ JBM? h?QÆM; Î# M i`QM; ç m F?’ ;B½v /K - i`QM; ç-m i?’v i`®M;
 óhB M #®B- `®i +m°+ h?ç+? L? K H` B\ô sQ+? hB m i`¬K M; •K K°i +?9i- ç°i M?B
 hB m >“M u M?QÈM; K`v- K„i HçM? HMM; HB + M?bM sQ+? hB m- óE?¬M; HB M [r
 sQ+? hB m ?ÆB t’m ?´- +QlB +QlB M;QÈM; M;MM; - F?¬M; /€K iB T iK+ ?ÄB M?B
 M?bM p T?Q h?ç+? L? K HçB ç-v M;ç+ M?B MX
 óL? K i?B m ;B - MÆB M`v F?¬M; T?ªB +?¶ M|B +?mv M- +?9M; i ç´B +?¶ F?€+ ç
 M?B M M|BX
 h?ç+? L? K +?m`M #` ;”i ç-m- HçB M?bM i?’v JK+ L;[æB T # M FB ç°i M?B M Kç
 F?m¬M Kti tBM? ç T ç-v p°B p½X
 óa Q\ô a„+ Kti h?ç+? L? K i`¬K tm®M; - M?bM M`M; F?| +?“m M|B- ó*¬ HçB Km®M
 óh?ç+? L? K- i Km®M H`K M[ M?•M +O M;QÆBXô JK+ L;[ æB T +„M `M; - ;Bª #
 óh #B i M;QÆB i?Q+? h?Q+? M[M?•M- i iU i?’v iQÈM; KçQ F?¬M; FûK- i +€B

M;QÆBX E?¬M; #B i- i - i +kM; b) ?¼+- M?'i ç`M? b) ?-m ?¢ F?B M M;QÆB pW
+-M M;QÆB#€Q i?M +?Q i Xô
óE?¬M; +-MXô h?¢++? L? K H„+ H„+ ç-mX
h?•M i? v m FB m +O JK+ L;[æB T F?) `mM H M- F?m¬M K†i tBM? ç T i€B M?Êi-
+?†i ç M KS+ QÊK K€mX
*® MûM F?m'i M?K+- JK+ L;[æB T H¢B H„T #„T M|B, óG`K G`K iB m i?B T +kM; (
b) H`K M;QÆB pW HÁM;Xô
ó*- F?¬M; tSM;Xô

RRRX *?QÆM; RRR @ ``i hY h¢Q >| æ M

h? M? >mv i J #S+ K M; h?¢++? L? K # v K°i K¢++? p T?Q æ¬M; hY h`+? ç-K H-v
i`QM; F?m`WM; >¢ h•K L;?B MX
G9+ M`v h?¢++? L? K M;²B Îi` M h? M? ?mv i K #S+ +'T b€m +O hB m >`M uX
*QM h? M? ?mv i K #S+ M`v +| ? B i`ÁM; K„i çÄ i?ŠK K|B; b„+ M?Q K|+ b„i- +€M
#ûM- ;B®M; hB m >`M u +QM h? M? ?mv i K #S+ M`v +kM; +| KMB K€m iQÆB M²
Mm®i # Q M?B m i?•M i? oä :BªX
hB m >`M u +| +?mv M K°i KbM? ;BªB i?Q+? h?¢++? L? K- h?¢++? L? K +kM; F?¬M;
L;[æB T- H`T iS+ +U imv i JK+ L;[æB T iU ç +Y KbM?- H2Q i?ŠM; H M h? M? ?
HB + K„i M?bM M[M?•M +?d [m M i•K i? HU+ M`vX
h? M? ?mv i K #S+ +?`K `½B ?¢ tm®M; ÎT?Q +?¶ >¢ h•K L;?B MX
hB m >`M u iB M H M K°i #QÊ+ i?ªM M?B M M|B, ó>¢ M? ç-m- +?mv M # M M`v ç
h`M >ªB- i +| i? K M; M;QÆB çB K°i çQ¢MXô >¢ h•K L;?B M +Q`B H¢M? M?¢i- óo
hB m >`M u ;"i ;"i ç-m- +MM; K°i KbM? h?¢++? L? K çB [m K°i # M- ? B K„i M?Q
h?¢++? L? K i?"i F„i`QM; +?®+ H€i M|B, óL? K i?B m ;B i +| i? FB K i` i?•M i?
çQÊ+ F?¬M; \ô
h?¢++? L? K F?¬M; ?B m ` b Q- ç½ bÈK +'T #€+?- M;?2 p`v H`T iS+ M|B, óæQÆM
hB m >`M u +kM; F?¬M; F?€+? F?Q pQÆM #`M i v ?ÆB çÄ i?ŠK +?KT H M p B h?
L;mv M `M +?S b€i F?Q H†M; H) +?mB p`Q i?•M i? h?¢++? L? KX J°i Hm²M; hBM
?Q¢i Î+?"K `½B çB [m K°i H-M ;•M K¢++? iQ`M i?•M h?¢++? L? KX
a m F?B t2K tûi tQM; FBM? K¢++? iQ`M i?•M h?¢++? L? K- hB m >`M u KÈB pmB p
M?B M F i?W ``i hY oä >²M +O .QÆM; ;B ôX ó``i hY oä >²Mô- p K†i h?¢++? L? K
M;•K K°i H€i- ?„M H`T iS+ #B i çQÊ+ `®i +m°+ pb b Q ç€K + Q i?O M`v ç M iW o-
óL? K i?B m ;B M;QÆB +i? p¢++? K°i ç Q H M +€M? i v F?¬M; \ h Km®M M?bM ``i
+m°+ Î;B B çQ¢M M`Q\ô hB m >`M u /Q /U K°i H€i H¢B çQ ` v m +-mX
óVKXô
a m F?B h?¢++? L? K i?m i v H¢B ;"i ç-m- H`T iS+ H'v ` +?Ov i?O iW i`QM; i9B T
>`M u- h?¢++? L? K iB M i v `¢++? ` K°i p i i?QÆM; b•m K°i +K Îi` M +€M? i v i`€B
G9+ H`K pB + M`v p K†i h?¢++? L? K #bM? ioM?- ;B®M; M?Q K°i ç Q M`v +kM; F?-
K`M; v +ª #B m H° K°i iQ ç m çÈM +kM; F?¬M; +|X
hB m >`M u pšM [m M b€i h?¢++? L? KX L?bM i?'v h?¢++? L? K M;QÊ+ ç½B i?•M i?
H¢B i`M M?šM M?Q p`v- F?¬M; +| +?9i /Q /U p`v m çm®B- hB m >`M u •K i?-K ;"
G¢+ F?ŠM; ç`M? +| h?¢++? L? K i•K +?Q +SM; +ÄBX

L;QìB /€K i" M M?šM pÈB KbM?- H9+ ç®B tY pÈB M;QìB F?€+ KÈB +M; +| [mv i
 F?¬M; M?•M iW MQÆM; i v- +kM; +?d +| HQçB M?•M i" B M"v KÈB H" +QìM; ;Bª i?
 .QÆM; ;B Î o¬ h" M >ªB- imv `^M; i? HU+ `i HÈM M?QM; +kM; +| `i M?B m ç`+?
 hS J oU+ HçB ?" M .QÆM; ;B i? 'm tQÆM; - Km®M +?ûK; B i bç+? b) i' i +ª M; QìB .
 L m h?ç+? L? K F?¬M; i? i•K M; Q M i?O Hç i- K†+ /M H" oä :Bª i?B M T?9 +U+ +
 >ªB ? „M +kM; `i +| i? b) M?•M iW MQÆM; i v K" +?`m i?B i- i?"K +?Q +| i? #îB
 KçM; M?Ä +O KbM?X
 hB m >" M u #ªQ h?ç+? L? K H"K M?Q p"v- M; Q" B pB + T?ªB t€+ M?" M i` M M; QìB ?
 F?¬M; - +kM; Km®M i?Y t2K i•K iQM? ? „M ç /¼+ i?2Q çQìM; çB +?d /çv iQ iQìM; +
 >¬K M v ? „M i?'v h?ç+? L? K HçB +| i? i" M M?šM pÈB KbM?- hB m >" M u H" T iS+
 `i M?B m +¬M; bS+ - F?¬M; +¬M? Q T?Q M?B m i•K iQ ç +?d /çv h?ç+? L? K M M
 M"Q- +?Q M M i`QM; €M? K „i ? „M H" T iS+ +| p p mB KWM; i€M i?QîM; X
 >mv i M?K+ +O çQìM; p i i?QÆM; b•m K°i +K FB ;B®M; M?Q p" i +ÁM b®M; - ?mv
 H9+ M?9+ +?O ç°M; /U i #`Q M? M? +?| M; T?•M HB i i`¼M; i' HçB- ? B K „i hB m
 i®+ ç° p i i?QÆM; i` M +€M? i v h?ç+? L? K F?ûT HçB +| i? i?'v #^M; K „i i?QîM;
 *?d +?Q ç M KQìB T?9i M; „M M; OB- p i i?QÆM; i` M +€M? i v h?ç+? L? K ç½ ?Q
 K°i p i b Q Kî +kM; F?¬M; +| X
 óh®i i®i i®i Xô hB m >" M u HB M iK+ F m # iB M; i®i- +| p `i ?QM; T?'M FBM? ?
 [m i¬B Hmv M +O "i hY hçQ >| æ M- K" Î +ªM? ;BÈB L?•M o`çç i iÈB "i hY oä >
 óh®i H „K `i i®i- L? K i?B m ;B i?B M T?9 +O M; QÆB [mª M?B M FBM? M; QìB-
 ç M p¬ Q+?Xô
 ó"i hY oä >²M ;B B çQçM i?S ? BXô o K†i h?ç+? L? K M; Æ M; €+- #¶M; KdK +QìB
 i`QM; F?¬M; ;B M F€ /` FB - i ç½ +ªK i?'v /QìM; M?Q "i hY oä >²M +| #B M ?| - ?
 çQçM i?S ? B ? ? Xô
 óL? K i?B m ;B - "i hY oä >²M +O .QÆM; ;B - Km®M iB M ?| F?¬M; T?ªB +?d /U
 çQÊ+ bU `Y i°B +O K€m iQÆBX \*?d +| i?•M i? #`i?QÆM; M†M; KÈB +| i? FQ+?
 "i hY oä >²M /šM iÈB ç°i T?€i B M ?| - t2K ` +? „+ H" L? K i?B m ;B Î i`QM; M; Kv
 +QìM; ç`+?- i?•M i? F?šM; ç`M? #`i?QÆM; KÈB +| i? H"K "i hY oä >²M ç°i T?€
 hB m >" M u +kM; F?¬M; +| iB M p"Q M; Kv h?B M J¬M FB - HçB ?B m `ä +ªM? M; ° +
 # "M i v i?¬M b „+ p mB p M|BX
 óE?¬M; b BXô h?ç+? L? K ;"i ç¬mX
 óL? K i?B m ;B - ?B M içB i M|B +?Q M; QÆB K°i +?9i [m M ? ;B [M; QÆB p" .QÆ
 +?B M æ hS J oU+ ô
 a m F?B hB m >" M u M|B iQìM; i" M id Kd K°i çQçM #Q i•M +| HB M [m M .QÆM; h?
 h?ç+? L? K M; ?2- KÈB i?Î /`B M|B, ó>ªB i?B m ;B im´B i€+ ç½ + Q M?m F?Q ç½
 >ªB +?BM? +?B M +?Q ;B i°+ i?"i bU H" +?mv M ç€M; iB +X *kM; K v +ÁM +| L? K
 M"v iW pçM /†K o¬ h" M >ªB ç M ç•v F?¬M; p¬ Q+?- +?d H" T?KM; K M? +O ;B +?C
 p o¬ h" M >ªB- ?B M içB >ªB i?B m ;B F?¬M; Km®M çB- i +kM; F?¬M; +QçM; +¬
 i? M"Q\ô
 hB m >" M u €M? K „i M?'T M?€v F?¬M; çÈB h?ç+? L? K i`ª HîB HçB M|B +?mv M
 ;B - pÈB i?B M T?9 p" i•K iQM? +O M; QÆB iQÆM; H B i' i b) H" i`K +°i p [M; +? „+
 #€ +?O K°i T?QÆM; +O o¬ h" M >ªBX >ç KbM? T?€i i`B M h?ç+? ;B Î h?QÆM; JÈ
 i?B m ;B - +kM; F?¬M; +| M, M; HU+ H"K +?Q iQÆM; H B L? K i?B m ;B T?€i i`B
 i`QM; o¬ h" M >ªB p¬ +MM; p¬ i" M ç¬v p¬ b® i?¬M #Q- +kM; +| K'v ççB i?¬M pU+ i²M
 ?Q" M? ?" M?- MÆB ç| KÈB H" pk ç" B +O L? K i?B m ;B Xô

ó*€B ;b5ô

o Kti h?¢+? EB M H¢M? HMM;- ? B K„i M?Q T?mM HY - +^a;B" M M|B, ó.QÆM; >^aB p®M F?¬M; T?^aB oä :B^a- ¢B K M"v iQ" M h?QÆM; JBM? ¢ m #B i5 h? K" Jt+ ;B /€K ¢°M; i?O- i?"i bU H" i?^aM M?B M F?¬M; ¢ w [mv i„+- .QÆM; >^aB i?"i bU +| pB pÈB Jt+ æ"ô- b m F?B h?¢+? EB M ?ûi iQ- p°B p" M; ¢B i?2Q >"M *?mM; ` M;Q" B .QÆM; >^aB M^KX

h`QM; K°i ;B M /QÊ+ i?'i p` i?m®+ +MM; KMB K€m iQÆB i`°M HšM- .QÆM; ><sup>a</sup>B iQ ;BQÌM;- # i M .QÊ+ aQ +O h?¢+? ;B p Kti M;?B KiK+ ¢ M; #°M `°M +-K #bM? H p"Q KB M; .QÆM; >^aB ¢ M; ¼+ ` K€mX

sQÆM; i v- tQÆM; +?•M +O .QÆM; >^aB ¢ m ;½v- i` M M;U+ ¢-v p i FB Ki?"i b•m-

" i M oä :B^a+^aM? ;BÈB "€+? EB T+O h?¢+? ;B ¢ m +MM; [m€i` M Kti ¢'i- +kM; i p Kti •K H - ¢ m +„M ` ,M;X

óoQÆM; oo- H" B H"K\ô a„+ Kti h?¢+? EB M •K i`-K `i ¢€M; bÊ- ? B K„i YM; ¢Ä ;B¼M; M|BX

óG,M; ;B p" Jt+ ;B 5ô K°i i M oä :B^a+^aM? ;BÈB "€+? EB T [m€i` M Kti ¢'i ;¼B H ¢Q+? T?šM M°- ó\*?9M; i +MM; ><sup>a</sup>B ;B ¢B ?B mi?m®+ F?m h•v p" M +?mv M /QÊ+ i"TFQ+?- M;Q" B oä :B<sup>a</sup>+O Jt+ ;B ¢°M; i?O ` - +ÁM +| M;QÌB +O G,M; ;B - G,M +O G,M; ;B +kM; Î ¢|5ô

ô

óG,M; h?B m S?QM;5ô ? B K„i h?¢+? EB M #„M ` M²M; ¢"K b€i F?Q- óh?^M; M?½ +?,M;5 .€K + M ¢^aK ¢°M; i?O pÈB .QÆM; >^aB- i Km®M ?„M +? i F?¬M; ¢QÊ+ iY i

ó*? - G,M; h?B m S?QM; pšM Km®M F i?¬M pÈB Jt+ L? M L;¼+- ;-M ¢•v i M;?2 FB M- +?d+-M ;B i? B M;QÌB ¢Q+? ? +O h?¢+? ;B +?9M; i - Jt+ ;B b) ¢®M; w h?B m S?QM;X hB miY FB Km®M F i?¬M pÈB Jt+ L? M L;¼+ iÈB ¢B M`²B- i?ÌB oä :B<sup>a</sup>+O G,M; ;B /¢Q+?9M; [m M?- ?bM? M?Q ¢ M; i bK +Æ ?°B tm®M; i v- M?QM i°+ +?9M; i ¢ m `i +~M i?"M- pšM F?¬M; +| `ÌB ¢B ;B i°+- +?Q M MiB miY FB F #ÌB pb F?¬M; T?<sup>a</sup>B oä :B<sup>a</sup>- i'i +<sup>a</sup>+?mv M i`QM; M?" ¢ m /Q ?„M ` M;Q" B tY Hw- F S?QM; FB H¢B ¢B M +m²M; M?Q i? - M; v +<sup>a</sup> .QÆM; ><sup>a</sup>B F?¬M; im Hmv M pã ¢¢Q L½M; M;?B M ` ,M; M;?B M HÈBX

h?¢+? hbM? H" i? iY .QÆM; >^aB- H" i?•M Km°B Km°B +O h?¢+? L½M;- #ÌB p"v [r >^aB `i i?•M i?B iX

Zm M?B m M,K M?Q p"v- .QÆM; >^aB i"MiKv pb h?¢+? ;B - pšM p` ;B M;?B T+O pB +- M?[M; pB + ¢| h?¢+? L½M; M?bM i?'v- ?„M ¢®B ¢½B .QÆM; ><sup>a</sup>B M?Q i?•M ¢ >¬K M v .QÆM; ><sup>a</sup>B #` i`¼M; i?QÆM;- h?¢+? L½M; +kM; ;B" MiQK Kti- M|M; Mav

óæ¢B + - .QÆM; >^aB #` i?QÆM; `i M†M;- M;QÌB +O G,M; ;B i?"i bU H" Km®M K¢ M;?B M ` ,M;- óG,M; ;B H"K M?Q p"v ¢½ pB T?¢K [mv i„+5 æ¢B + - F?¬M; +?Q G,M ;B b) i?"i bU F?B +?9M; i / ,M ?B T5ô

óG½Q L?`- M;QÆB iU KbM? ¢B K°i +?mv M ¢ M h<sup>a</sup> ;B - +?9M; i i?QÆM; HQÊM; i ?ÆB- KÈB /†M #<sup>a</sup>Q h?¢+? h?B i M|B, óJ M; i? K M?B m M;QÌB- i` M ¢QÌM; +~M i?

ó>W5ô h?¢+? h?B i p Kti H¢M? HMM;- óL;QÌB +O G,M; ;B - Jt+ ;B +ÁM F?¬M; i?"i bU /€K ¢ M i F?¬M; M;¢B ;B i b¢+? iQ" M #° #¼M +?9M;5ô

óh|K H¢B +~M i?"M K°i +?9iô- h?¢+? EB M H¢B /†M /Á K°i +•mX

ó*? - .QÆM; >^aB b) F?¬M; b Q +?S\ô h?¢+? L½M; HQ H„M; ?ÄBX

h?¢+? EB M HB + Kti M?bM .QÆM; >^aB i?"i b•m- i?Î /"B K°i iB M;- M|B, óu M i• #bM? i?QÌM; #` i`¼M; i?QÆM; M?Q i? - bÊ H" +?„+ +?„M b) +? iX L?QM; K" >^aB M

+O M| pšM +ÁM- i'i M?B M +| i? +?"K`½B F?¬B T?K+ H¢B- #¼M ?¼ /€K tm®M; i
+ÁM +® F} ;b- +?9M; i T?ªB bÊK +?m~M #`ôX

óo•M;5ô h?¢+? L½M; i`ª HÌBX

h`QM; K°i +QM M; ä M?Ä ? Q H€M? ;B[ h?¢+? ;B p` hª ;B - +| K°i i` M; pB M M?Ä
?"M; M,K F?¬M; M;QÌB [mûi /¼M- K¼+ ¢-v +Ä /¢B- F?„T MÆB ¢ m H` K¢M; M? MX

>¬K M v- i`QM; i` M; pB M M`v H¢B +| #|M; M;QÌB H„+ HQ- i?QÌM; tmv M +| HÌB M
M?" ;¶ M?Ä i`QM; ¢| i`mv M` X

ó*®+ +?O "® "€+- ?¬K M v h?¢+? ;B F?ŠM; ¢`M? +| + Q i?O ¢B hª ;B - h?¢+? ;B
+kM; b) Î ¢`M; FB - H-M M`v ``i +| i? b) H` h?¢+? h?B i iU i?•M tm'i K½X æ M H9
` i v- i`QÊ+ iB M /MM; ¢°+ +ªM h?¢+? h?B i b m ¢| +?9M; i ;B i?„M Î i` M ¢QÌM
æ` KÆ ?² i`mv M ¢ MX

óVK- i iW æ°+ GQM; *®+ ¢ M ¢•v H` pb i`Ê J†+ ;B +€+ M;QÆBX æ² M?B >mv i h?
i iU M?B M H` T?ªB i bK h?¢+? ;B iQM?ô- K°i i? M? •K •K i`-K M|B iB TX

óJ†+ æ` ?mvM?- H-M M`v i Km®M M;QÆB ?¶ i`Ê ;B i h?¢+? h?B i- M? ¢-m FB +
;ª [m ¢•v \ > ? - iB m iY h?B m S?QM; FB - bB K M? ¢-m M?" M;QÆB ¢½ H•m-
iW +?®B- iB m iY FB b„T F?¬M; F`T- M;QÆB t2K M; v +ª .QÆM; >ªB ¢ m tY Hw +1

ó*?d +-M h?¢+? h?B i +? i- ?¬M bU +O L? M L;¼+ p` h?B m S?QM;- H"TiS+ HQ I
óæQÊ+5 h +?ì +?QM? H` M?[M; HÌB M`v +O M;QÆB5ô

RR9X *?QÆM; RR9 @ h?¢+? h?B i h?•M hY

h?¢+? h?B i p K†i H¢M? HMM;- K M; i?2Q #ªv i M ?° p +O h?¢+? ;B - ;B[# M M
iQ ¢QÌM; h?B M ošM i?"M?X

hW h?¢+? ;B ¢ M hª ;B - b® ¢ m H` i?QÆM; T?® T?²M ?Q - ¢€K M;QÌB [m H¢B pV
;B ¢ M- ¢ m +?O ¢°M; M?QÌM; ¢QÌM; ¢ +?Q ¢Q`M M;QÌB h?¢+? ;B ¢B i`QÊ+X

h?¢+? h?B i i` M M;U - p K†i •K i`-K- i`QM; HÁM; ¢ M; +•M M?„+ i`QM; +?®+ H€
¢®B T?| G,M; ;B M?Q i? M`QX

.-M /-M- K°i ?`M; i€K M;QÌB h?¢+? h?B i ¢B p`Q K°i M;½ iQ ¢QÌM; F?¬M; b-K m'i
L;½ iQ ¢QÌM; Î ;B[h?¢+? ;B p` hª ;B - i`QÊ+ FB imv ``^M; F?¬M; M?B m M;QÌB H„
M;QÌB #€M`QM; i?QÌM; HmB iÊB- #m¬M #€M K°i Qi ¢² /MM; bBM? ?Q¢iX

>¬K M v- i` M M;½ iQ ¢QÌM; H¢B F?¬M; +| K°i iB m i?QÆM;- i` M M;½ iQ ¢QÌM; B

h?¢+? h?B i +kM; F?¬M; +| ¢ w- i?ÌB ;B M ;¬M ¢•v h?B M ošM i?"M? F?¬M; v M #
M; v +ª # M M;`v +kM; F?¬M; /€K /B /¢Q- MÆB M`v p®M F?¬M; T?ªB [mªM; i`QÌM;
+kM; t2K M?Q H` #bM? i?QÌM;X

*QÐB M;U - ¢Q`M M;QÌB T?B M? M?- ``i M? M? ¢½ ¢ M +?QM? ;B[M;½ iQ ¢QÌM;X

a„+ K†i h?¢+? h?B i #¶M; #B M ¢´B- F?m¬M K†i ¢°i M?B M H¢M? HMM; M;?B K i9

ô•K5

J°i iÁ i?¢+? H•m # M +¢M? M;½ iQ ¢QÌM; ¢°i M?B M M´ imM;- iWM; F?®B +U i?¢+
i`QM; F?¬M; i`mM;- -K -K ?QÊM; p +?¶ h?¢+? h?B iX

*MM; H9+ ¢| - # M +¢M? M;½ iQ ¢QÌM; T?9i +?®+ tm'i ?B M K'v i?•MªM?X :B®M;
?QÊM; h?¢+? h?B iX

hWM; `QB /`B #`M; iB +?ÈT iQ ;B®M; M?Q ¢B M HQM; i`QM; F?¬M; i`mM;- #„M`
¢-m h?¢+? h?B iX

E?¬M; ;B M +Q `9i HϕB [m, /`- K°i F i ;BÈB F€ /` M?Q i'K HQÈB iQ iW #®M T?QÆM
iÁ iQ" M #° [mªM; i`QÌM; M"v5

h`QM; HÁM; h?ϕ+? h?B i bÊ ?½B- ?ûi iQ M|B, ô J†+ æ"5 G,M; Zmv i5

hB +?ÈT M?Q ϕB M HQM; - iQ M?Q i?•M M; QÌB- /"B i`, K Kûi- F i ;BÈB M?Q i'K HQ
[mªM; i`QÌM; BK H†M; #¶M; i`Î M M p¬ +MM; ?mM; ?B K5

ó_-K`-K`-K5ô

h?•M i? h?ϕ+? h?B i i?ϕ+? ?| - i?U+ HU+ +ªM? ;BÈB LB i""M p" M +?mv M iÈB ϕdM
K M; |M; €M? iW i`QM; i?•M i? ?„M #„M ` - /"T M€i +U i?ϕ+? iW #®M T?QÆM; i€K

ô•K -K -K5

h?ϕ+? H•m tmM; [m M?- iÁ M"v M®B iB T iÁ M¼ M´ imM; - +"M; M?B m +U i?ϕ+?
M?Ä ϕ" T iÈB ?QÈM; h?ϕ+? h?B iX

hWM; ϕÊi H" M F?|B K"m iQK M?ϕi- H9+ M?[M; i?ϕ+? H•m FB M´ imM; - ϕ°i M?B M i
+U i?ϕ+? [m' M p T?Q h?ϕ+? h?B iX

h?ϕ+? h?B i MQM i?Î M; QM; i?-M- i`QM; HÁM; ?QªM; bÊ- +ª ;B" M M|B, ó"® "€+5
+?mM; pÈB M; QÆB5ô

óh?ϕ+? ;B M; QÆB +ÁM F?¬M; +| +€B M,M; HU+ FB - M; QÆB +kM; b) M? M? +?|M
"® "€+ ;B®M; M?Q ϕ°+ t" iW ϕ^M; t i`mv M ϕ M- ;B¼M; M|B •K H½M? ϕ-v F?BM? i

hWM; ϕÊi F?|B M? # Q i`MK HϕB ϕ•v- # Q T?O iQ" M #° ϕQ" M M; QÌB h?ϕ+? h?B iX

L?[M; ?° p h?ϕ+? ;B +MM; ϕB ϕ M pÈB h?ϕ+? h?B i - ϕ m +| im pB +ªM? ;BÈB "€+
M; WM; ?¬ ?'T HϕB `²B- M?QM; pšM F?¬M; M; ,M ϕQÊ+ H" M F?|B iQK M"v t•K M?"T
i?"M? K"m iQK M?ϕi- K°i ϕ€K p K†i p¬ +MM; i?®M; F?´- +ªK i?'v +| ?"M; id +QM b•
i?•M i? #¼M ?¼X

E m i?ªK H M- M?[M; ?° p h?ϕ+? ;B ϕ| ϕ m M; ½ tm®M; ϕ' iX h?•M i? M? M? +?|M

h?ϕ+? h?B i b m F?B i?ϕ+? ?| Î /QÈB H" M F?|B iQK M?ϕi FB - ;QÆM; K†i +kM;
i?•M i KÄB- i v +?•M /-M /-M F?¬M; +ÁM bS+ HU+X

ó>W5 *?d +| +ªM? ;BÈB LB i""M +kM; Km®M +?®M; HϕB "€+? ϕ°+ ?O i?B v M +O
+? iXô hB M; M|B •K i`-K +O "® "€+- HϕB +?"K`½B iW # M i`QM; K°i i?ϕ+? H•m i

" # # # 5

hWM; ϕB M HQM; /Q J†+ æ" T?|M; ` - HB M iB T Q M? FQ+? H M i` M M; QÌB h?ϕ+?
;BÈB /Q G,M; Zmv i T?|M; ` +kM; M?•M +Æ ?°B M"v iB M H M- i`|B +?†i i?•M i? i

æ€K M; QÌB J†+ ;B - G,M; ;B M?Q /B m /•m +kM; iB M H M p•v FQM h?ϕ+? h?B iX

hWM; Hm²M; F€ [m M; - iBM? [m M; +?|B H¼B /Q i?-M #BM? HÈB F?Q H|2` - ϕ®M
`ÆB tm®M; i` M M; QÌB h?ϕ+? h?B iX

>ÆM KQÌB ϕÊi +¬M; FQ+? K½M? HB i ϕ€M? +?Q iQ" M i?•M h?ϕ+? h?B i ϕ-v p i i?O
>²M +kM; F?¬M; +?®M; ϕĐ ϕQÊ+- K°i i?•M ϕ-v K€m iQÆBX

ó:B i5ô

_®i +m°+ J†+ æ" ϕ½ ?B M i?•M- ?„M p®M + Q ?ÆM h?ϕ+? h?B i K°i +'T- K M; i?2
+?ÈT [m' M [m M?- M M KϕM? H M i?•M i? h?ϕ+? h?B iX

ó_„+`„+5ô

sQÆM; +®i iQ" M i?•M h?ϕ+? h?B i pĐ M€i- i?'i F?'M; ϕ´ K€m- bBM? +Æ i` M M; QÌ

ó•K5ô

M"Q- L? K i?B m ;B - M m M;QÆB +| #^M ?€B çQÊ+ +O +^B i`„M; K¼M; MQÊ+ M"v
M;|M i v +€B pÈB M;QÆB5ô

ó> ? Xô h?ç+? L? K +kM; ç9M; +9B ç-m +QìB HçB F?¬M; M|B i? K ;b- F?¬M; #B

óh` F?¬M; T?^B i?S i®i- ;B" +kM; F?¬M; çSM; ç„M5ô " M FB >ç h•K L;?B M ?bM
i?-K +€B ;b- tQ M? +´ i?QM /"B i`„M; M?Q i?B M M; - ç¬B K„i i`QM; bm®i`mM
?QÈM; p # M M"v +„M ?"K `„M; F?) ?W M? M|B K°i +•mX >bM? M?Q +| +?9i F?BM

ó•+?- >ç M? ç-m M;QÆB M;?2 çQÊ+ b Q\ô . K†i hB m >"M u i?"i /"v- F?¬M; +?9i
F?" F?" M|B, ó>ç M? ç-m- L? K i?B m ;B M?"i +kM; F?¬M; i - imv `^M; #•v ;Bì+
K" iQÆM; H B iB M ç² F?¬M; i? ?çM HQÊM;X *?ì p iÈB o¬ h"M ?^B- im Hmv M""
.QÆM; ;B - i?U+ HU+ F?ŠM; ç`M? b) M•M; + Q K°i #QÊ+ - >ç ;B +€+ M;QÆB +MM;
T?QÆM; HB M ?¬M +kM; H" +?mv M imv i pìB- M;QÆB +^K i?'v L? K i?B m ;B i?

h?ç+? L? K i?-M b„+ ççK Kç+- i`QM; HÁM; HçB i?-K K„M; M"v hB m >"M u F?~m F
p"v ç½ M|B `ä K¼B +?mv MX

>ç h•K L;?B M H½M? ççK HB + M?bM h?ç+? L? K- i?^M M?B M M|B, ôhmv `^M; i
F?¬M; i - M?QM; +^M? ;BÈB [m€ i?'T- p b m +| ç°i T?€ ? v F?¬M; B +kM; F?¬M
Km®M F i?¬M pÈB i \ *?ì K°i M;"v ?„M +| i? ç€M? #çB i `²B M|B b m5

h?ç+? L? K bì bì +€B KkB- +kM; F?¬M; iS+ ;B"M- +QìB ? ? M|B, óh•K L;?B M- ç
M;QÆB v M i•K- bÈK Km°M ;b i +| i? ç€M? #çB M;QÆB- M;QÆB +S +?ì çBXô

óh•K h•K L;?B M\ô E?m¬M K†i >ç h•K L;?B M M;Æ M;€+- H„+ H„+ ç-m +| +?9i /Î F
+´ [m€B M|B, ôh`QM; +Æ i? M;QÆB [m^M?B M HQm H" /ÁM; K€m +O .QÆM; ;B
.QÆM; ;B - +m²M; p¼M; - QÆM; M;çM?- +ÁM +| p¬ bd5

ó> ? 5ô . K†i h?ç+? L? K +kM; `i /"v- F?¬M; +?9i t'm ?´ - KdK +QìB M|B, ó*?9M;
i +| K°i M;"v ç€M? #çB M;QÆB- M;QÆB b) ô

óæÊB ç M M;"v ç| `²B M|B b m5ô E?¬M; çÊB h?ç+? L? K M|B tQM;- >ç h•K L;?B M
M|B- M;çQ M;? M|B, ôL?QM; K"- i M;?o i +| i? çÊB F?¬M; çQÊ+ ç M M;"v ç|5 >
i b) ;BŠK +?"M içB +?¶ F?¬M; iB M #° b Q\ "•v ;BìM;QÆB iB M #° M? M? +?ìM; -
;BÈB "€+? EB T- H"TiS+ b) T?€i ?B M Km®M ç°i T?€ +^M? ;BÈB iB Ti?2Q b) +~M
ç M H9+ ç| M;QÆB +ÁM +| +m²M; p¼M; ?"Q F?Q M?Q i? X

óu M i•K çB h•K L;?B M- i b) F?¬M; ç M;QÆB çÊB H•m ç•môX h?ç+? L? K K°i i
L;?B MXô L|B pmB p ;B®M; M?Q +MM; >ç h•K L;?B M H" #çM i? M? K B i`9+ K½-
>ç h•K L;?B M /mM; KçQ p¬ bQM;- ç-m | + +Æ i`Q- F?Q +?´i i? M? H`+? + Q [mw-
?Q`M K„- +U+ T?~K K„ M[M?Q i? - +?QM? H" +m°+ çìB h?ç+? L? K +kM; ?B K i?'v
H" ;B^X

h`QÊ+ ç| #ÎB pb bQM; T?QÆM; +? M? H +? [m€ HÈM- h?ç+? L? K /M +| HÁM; +kM;
?„M i?'v çQÊ+ €M? # M K B- #^M iQM? /¬M /¬M #°+ H° ` X

>ç h•K L;?B M FB ;B®M; #` ?„M ;¼B K°i iB M; óh•K M;?B Mô bÊ ?½B- ?mM; ?,M
M? /QÈB i?•M h? M? ?mv i K #S+X

h®+ ç° h? M? ?mv i K #S+ FB #¶M; +?"K HçB- iW iW HmB HçB T?Q b m- FûQ ` I
L? KX

h?ç+? L? K +kM; F?¬M; i? K ç w- [m v ç-m HB + K„i M?bM M" M; i?"i F„- /K+ p¼M
K„i i`„M; i`ÈM- F?¬M; i? K +?2 /'m +?9i M"QX

ó>^Q iB m iY5ô hB m >"M u i€M i?QîM; K°i +•m- ?ç ;B¼M; M|B, ôL;QÆB i?"i +| i?
pÈB ;B i°+ b) +U+ F€ +| HÈB- i OM; ?° M;QÆB5 *| i? /MM; M?B m i•K iQ ?ÆM5

ó"bM? i?QìM;- #bM? i?QìM; i?¬BXô h?ç+? L? K +QìB HçM? M?çi- i`QM; €M? K„i`
>"M u +kM; F?¬M; #B i`®i +m°+ ?„M bmv M;?o +€B ;bX

RR8X *?QÆM; RR8 @ *?| :¨ E?¬M; h? 5

*?"T i®BX

"-m i`lB m €K- K•v ç2M €T çdM?- ;B®M; M?Q b„T +| +m²M; T?QM; #½Q i€T "T ç M
M;ç i F?| i?ÎX

hWM; +QM h? M? ?mv i K #S+ b„T t T i?“M? ç°B M;k +?dM? i X " v çB `i M? M? i
tm'i ?B M i` M #-m i`lB h?B M ošM i?“M?X

JQlB T?9i b m- M?[M; +QM h? M? ?mv i K #S+ ç M i` M #-m i`lB h?ç+? ;B Î h?B
?ç tm®M;X

h?ç+? ;B - F?“T MÆB i`2Q ç-v KªM? pªB- F?¬M; F?QªK ççKX

h'i +ª M;QlB h?ç+? ;B ç m +?bK i`QM; ç m #m²M- i`QM; `i M?B m +,M T?ÁM; i?
iB M; F?|+ HÈMX

L;²B i` M h? M? ?mv i ?mv #S+- h?ç+? L? K #B M b„+- F?m¬M Kfi ç°i M?B M •K i

*?d +9B ç-m M?bM i?Q€M; [m - ?„M H"TiS+ #B i h?ç+? ;B ç M; H"K i M; bU- iW
M?B M +| M;QlB [m M i`¼M; i`QM; i°+ iY pQM;X

h?ç+? ;B - i`QM; ççB çB M M;?` bU `°M; HÈM- i'i +ª i°+ M?•M +O h?ç+? ;B ç m
M;QlB M`v iWM; M;QlB ç M; v M H†M; ç m #m²M- +QM +?€m h?ç+? h?B i i` M Kfi
iWM; F?|+ `®M;X

h? M? ?mv i K #S+ ?ç tm®M; ççB pB M h?ç+? ;B - #WM; idM? M;QlB h?ç+? ;B ç
iW çB ` ççB çB M M;?` bU [m M b€iX

h?ç+? L? K- hB m >¨M u +MM; çB iÈB- ç M i?šM; # M +çM? h?ç+? EB M- [m€i, ó:

óL? K i?B m;B - M?` ;B ç½ +? i- T?K i?•M M;QÆB +kM; #` i?QÆM; M†M;- #•v ;B l
Kfi >¨M *?mM; •K i`-K- M;?B M `M; M;?B M HÊB MlB, ôG¨ G,M;;B p¨ J†+ ;B H¨
ó*€B ;b\ô E?m¬M Kfi h?ç+? L? K /[iÊM- ?Qi b•m K°i ?ÆB- MlB pÈB h?ç+? EB M,
i? \ô

> B K„i h?ç+? EB M çÄ M;-m- HB + K„i M?bM hB m >¨M u FB - M? M? +?|M; MlB H
óG,M;;B 5 J†+ ;B 5ô h?ç+? L? K ;-K M? K°i iB M;;, óLÊ K€m T?ªB i`ª #^M; K€m5
hª >Q +kM; Î K°i # M +çM? ?ÆB FQM? bÊ M?bM hB m >¨M u- M? ;B¼M; MlB, óL?
ó:B +?O5 :B +?O5ô

L?QM; p¨Q H9+ M`v- # M M;Q¨B i`mv M ç M iB M; FBM? ?¬- F?¬M; # Q H•m K°i i
H M HY ;B¨M #WM; #WM; MlB, óG,M;;B - J†+ ;B T?€B M;QlB çQ iÈB i?B T +QÈ
p¨ J†+ L? M L;¼+ i?“M? i?•M- KlB KlB ;B +?O çB [m H¨K F?€+?Xô

óh?B T +QÈB5ô h?ç+? EB M iS+ Km®M ?°+ K€m- M´B ;B¨M MlB, óh HB m KçM; p

óhB m i?9+- i Km®M H¨K +?Q ? B M?“ #¼M +?9M; K€m +?ªv i?“M? b¬M;- H¨K +?Q
i M; bU5ô h?ç+? L? K [m v ç-m- p Kfi /[iÊM- HB K KB M; p Kfi i¨M M?šM MlBX

ó*?d H¨ pB + M?ÄXô hB m >¨M u KdK +QlB- óh®B M v- H¨K +?Q h?B M ošM i?“M?
çBX h`QÈ+ /B i G,M;;B - J†+ ;B - b m K°i H-M ;BªB [mv i „+ JBM? ;B - +kM; #Èi

hª >Q p Kfi FBM? M;ç+- M;Æ M;€+ M?bM hB m >¨M uX

ó:B ;B H M h? M? ?mv i K #S+- +?9M; i H"TiS+ ;B i iÈB G,M;;B X h®B M v- +
;B - +?“+ H¨ ç m Î G,M;;B - pW H9+ K°i K ?®i ;¼M5ô h?ç+? L? K •K H MlBX

ó"¼M ?¼\ô h?¢+? EB M b[M; b`M?bM hB m >"M u- i`QM; H9+ M?'i i?`B F?¬M; #B
 óL; Q`B K°i M?"Xô h?¢+? L? K i?m" M KB M; ;B^aB i?Q+? K°i +•m- /šM ç-m H M h?
 K" hB m >"M u +QĐB i?9+ ;BK+ M|B, ôL; Q`B h?¢+? ;B +<sup>a</sup>M? ;BÈB L?•M o`i`Î H M
 K #S+ M; ²B tm®M; - i®B M v ?mv i i~v i K ç¢B i? ;B 5
 æQ" M M; Q`B h?¢+? ;B - ç-m iB M H" p K†i FBM? ?½B ç°i M?B M ç²M; HÁM; T?Š
 ?mv i K #S+X
 óhm G >mv i p - F?®M; +? i®i h? M? ?mv i K #S+- #^aQ +?9M; M| M T?"M K°i +?
 M?B M T?•M T?| K°i +•m +Q`B pÈB h?¢+? EB M F?¬M; ?B m ;b M|B, ôh?¢+? ;B
 ;B +?„+ H" +kM; ç½ M|B- M; QÆB Mm¬B HÈM >^aB i?B m ;B - H¢B M?"M M; Q`B H"
 .QÆM; ;B i - +?mv M M"v +?9M; i iQ" M HU+ i`Ê ;B9T M; QÆB5
 h?¢+? EB M i?•M ?bM? +?'M ç°M; - [m€i, óæ i¢5ô
 óG M v m i?9- ;B i ç M G,M; ;B 5ô h?¢+? L? K [m€i H M K°i iB M; HÈM X óLÊ K€
 +?9M; i F?B M +?Q M; Q`B # M?" +?¬M +MM; pÈB M?" ;B Xô
 ó> ? - L? M L; ¼+ +ÁM ç M; +?`i i Î T?ÁM; i•M ?¬M- ?¬K M v i?S +?Q h?B m S?Q
 K°i #QÊ+Xô G,M; h?B m S?QM; +?„Ti v H¢B- K†i K"v ?²M; ?"Q- +Q`B ? ? `B F?/
 p çB p T?ÁM; i•M ?¬MX
 E?¬M; # Q H•m- G,M; h?B m S?QM; ç M T?ÁM; i•M ?¬M- HB + K„i M?bM i?'v M; v
 +?2 F?, M pQ M çÄX
 óL? M L; ¼+- i®B M v M" M; b) H" +O i X L" M; +| #B i i ç ÊB M; "v M"v ç ÊB ç½ # Q
 iB M H M- t®+ H M F?, M pQ M çÄ +O J†+ L? M L; ¼+- M?bM J†+ L? M L; ¼+ tBM?
 K„i ç-v ?QM; T?'M b v ç„KX
 J†+ L? M L; ¼+ ?¬K M v- Qi çB p" B T?¬M H¢M? HMM; M; "v tQ - i? K +?9i [mv M `k
 çB KX E?m¬M K†i YM; ?²M; - K„i ç T" M +?S +?9i iB M? +^aKX
 óh?B m S?QM; - +?"M; T?^aB ç€T SM; i - M?'i ç`M? T?<sup>a</sup>B çm´B i" M; B i imv i M; Q`
 +?QM? H" +? i Î i`QM; i v M; Q`B h?¢+? ;B - M; QÆB +QÊB i X a) pb Km°B ?Q" M i?
 L; ¼+ ¬M M?m M|BX
 óu M i•K çB- h?¢+? ;B F?¬M; M?^av M?| i ç QÊ+ p" B M; "v ç•m- [m i®B M v- ? B M?
 ?"M? ç°M; HÈM Xô G,M; h?B m S?QM; KdK +Q`B ;"i ç-m- i?•K iB M? +?•M i?"M? M|
 M" M; iS+ H" +?mv M +O i - pb M" M; +€B ;b i +kM; M; mv M w H" K- M" M; t2K M; v
 ç°M; - i?"M? i•K M?Q M?"i M; mv i Xô
 óVK- i #B i +?"M; `i i®i pÈB i Xô J†+ L? M L; ¼+ M? M?"M; ;"i ç-mX
 óG,M; Zmv i5 J†+ æ"5 æ K¢M; H¢B5ô
 L?QM; p"Q H9+ M"v- Î i` M F?¬M; G,M; ;B i`mv M ç M iB M; ;-K; W çB M +m²M; +
 óE?†+ F?†+5 E?†+ F?†+5 h?"i M€Q M?B i5 L?QM; H" T iS+ b) i?"M? iY ç` i?¬BX
 hB m >"M u +kM; +?Êi p M; H M- Î i` M F?¬M; G,M; ;B [m M? [m" M F?¬M; /Si- #'i
 ;B - J†+ ;B M; ?2 i?'v ç m M´B / ;B" - FBM? ?½B F?B T ç^aKX
 óh +ÁM F?¬M; iB K M; QÆB- M?QM; M; QÊ+ H¢B M; QQB ç½ iU ç M +Y - h?¢+? EB M
 æ" p K†i çB M +m²M; M; Y K†i H M i`B ?ûi iQX
 hWM; +QM h? M? ?mv i K #S+ #¶M; M?B M iW i`QM; i-M; K•v tm'i ?B MX
 hm G >mv i p i` M h? M? ?mv i K #S+- p K†i ?mM; H - i" M M?šM M?bM ç€K M;
 M,M; HB K K¬BX >bM? M?Q `i ?QÎM; i?K +m°+ i" M b€i b m ç|X
 ô*?| ;" F?¬M; i? 5
 hB m >"M u i?^aM M?B M T?•M T?| K°i +•m- ;B®M; M?Q v m K iW i` M i`B ;B€M;
 ?Q F?¬M; ?B M H M- ;B®M; M?Q >mv i HQM; çB M +m²M; +?mB ç M ç€K M; Q`B G

ó_-K`-K`-K5ô

hWM; iÁ i?¢+? H•m +O G,M; ;B - ç°i M?B M HB M iB T #` bKT ç´ /"T M€i- HQ¢M
" /ÁM; >mv i?` iW i` M i`B i`9i tm®M; - H`K +?Q KMB K€m iQÆB M; 9i i`B i`M
oä :B^a +O G,M; ;B p` Jt+ ;B - #` >mv i>` # Q T?O- i`¬B M´B # M i`QM; >mv i?`-
i?B i i? HQÆM; +O H [m,- ;B•v H€i ç½ #B M i?`M? M; QÌB +? iX

hWM; hm G >mv i p - +QÐB h? M? ?mv i K #S+ # v HQÊM i` M >mv i?`- +?d +¬M
G,M; ;B - Jt+ ;B H¡ ç¬m- ç m F?¬M; +?9i /Q /U iB M H M- HÊB F?Q i` M M; QÌB #,
Hm²M; ?`Q [m M; ?B M H M- +ÁM +¡ ç¬m K°i i M oä :B^a # v H M + QX

J°i ;B•v i`QÊ+ pšM H` iB + +QÊB pmB p - K°i ;B•v b m ç½ #B M i?`M? hm G ç² i`
i`M +?B #,M` #®M T?Q X

h?¢+? EB M +ÁM +?Q ç°M; i?O- H¢B T?€i ?B M oä :B^a +O G,M; ;B p` Jt+ ;B -
i?B i? - M?[M; hm G >mv i p +QÐB h? M? ?mv i K #S+ - K°i ç€K i`M M?šM çB M
h? M? ?mv i K #S+ # v HQÊM +?ûK ç¬m ç€K M; QÌB FB +ÁM +¡ p +U+ F€ ?QM; T

"¼M ?¼ ?bM? M?Q ç½ [m2M HQ¢B ?`M? ç°M; ç² b€i i`M ;B M`v- F?¬M; +¡ M?•M iV

o Kti h^a >Q #B M ç´B- i`QM; ? B K„i ?B M H M [m M; K M; FBM? ?½B i°i +MM; - M
G,M; ;B p` Jt+ ;B #bM? i?QÌM; F?BM? M; QÌB M?Q +?¡- #•v ;Bì H¢B ;B®M; M?Q b
?¢B M? M? +?¡M; X h`QM; HÁM; h<sup>a</sup> >Q i?`v `ûi H¢M? - FBM? ?½B M?bM hB m >`M u

>¬K M v `®i +m° + h^a >Q #B i çQÊ+ bU çB M +m²M; F?OM; #® +O oä :B^a ç M iW o-

h?¢+? L? K çSM; ÎT?Q i` M hB m >`M u- p Kti H½M? F?®+- F?¡2 KB M; ~M MK +
ç² i`QÌM; T?Q /QÊB- M; ?2 KMB K€m iQÆB ; v KkB i? K` H¢B •K i?¬K ?QM; T?`M
tmM; T?QM; ç€M? ;B iX

óL? K i?B m ;B F?¬M; M M +Y ç°M; - +¡ +?9M; i M?Q p`v çO `²BXô hB m >`M u ç
T?Q /QÊB- +ÁM `aM? `¶B H`K F?m¬M Kti iQÆB +QÌB pÊB h?¢+? L? K- óæ² b€i iQ
tmv M H`K- K¶B K°i +€B hm G >mv i p i`QÊ+ ;B M?"T p`Q +?9M; i¬B- Qi M?'i T
:B^a- +?d +¡ ç² i i`M M?šM KÊB +¡ iQ +€+? i`Îi?`M? hm G >mv i p Xô

óVKXô h?¢+? L? K ;"i ;"i ç¬mX

hB M; F m i?°K i?B i i? HQÆM; HB M iK+ iW +€+ M; ä M; ?€+? G,M; ;B i`mv M ç
F?¬M; +¡ K°i M; QÌB tm®M; /QÊB- iQ`M #° çSM; i` M h? M? ?mv i K #S+X

J°i ç€K oä :B^a G,M; ;B p` Jt+ ;B +?¢v i`®M- #` h? M? ?mv i K #S+ #,i H M i`B-
#` h? M? ?mv i K #S+ FB +,M K°i T?€i M?'K Mm®itQÆM; +®i ?mv i M?K+X

h? M? ?mv i K #S+ +?šM; M?[M; H` i¼ F} +O hm G >mv i p - #^aM i?•M M¡ +kM
i`M M?šM- H` M?[M; v m i?9 i?Q+? ,M i?`i M; QÌBX

:Bì F?„+ M`v- H` i?B +Æ i®i ç h? M? ?mv i K #S+ ,M MQ M - çQÆM; M?B M +?9M

h?¢+? L? K M; ²B Îi` M h? M? ?mv i K #S+ +O hB m >`M u- H¢B T?€i ?B M iWM;
iB m +U+- çB M +m²M; K` iW #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; `¡i p`Q ?„MX

S?Q /QÊB i?B i? F?„T MÆB- `i M?B m oä :B<sup>a</sup> +O G,M; ;B p` Jt+ ;B ç m #` ;B i
i?`M? HU+ HQÊM; iB m +U+ [m^a i?"i M?Q MQÊ+ b¬M; +m²M +m°M HB M KB M F?
+ Q- i? M?QM; pšM ?'T i?m HU+ HQÊM; iB m +U+ +U+ F€ F?'M; H²X

óE?¬M; i®i5ô

h`QM; HÁM; h?¢+? L? K`MM; KbM?- b„+ Kti #¶M; ç¢B #B MX

GU+ HQÊM; iB m +U+ M?B m H„K- M?B m ç M KS+ pQÊi [m iQÎM; iQÊM; +O ?„M
?¬K M v iB m ?¡ F?¬M; çQÊ+- ?mv i ç¢Q i`QM; +Æ i? ?„M HB M iK+ ,M; H M- F
b„T #¢Q i? K` +? iX

óhB m i?9+- çQ i ç M T?ÁM; i•M ?¬M +O i•M M QÆM; 5 h M €Q H Q¢M T?ÁM; i•M ?
;-K M? M|BX

RReX *?QÆM; RRe @ æ >„M L?bM *?Q _ä5

G,M; ;B h?B M ošM i?“M? #B M i?“M? F?m pU+ ;“Q F?|+ i?ªK i?B iX

h? M? ?mv i K #S+ î i` M i`lB # v tmM; [m M?X J¶B K°i H-M h? M? ?mv i K #S+
b)+| K°i i M oä :Bª+O G,M; ;B p` Jt+ ;B #` +?†i çSi ç-m- i?B i? #` h? M? ?mv
M? 'K Mm®i iWM; F?9+X

" /ÁM; >mv i?“`°M; HÈM- ;B®M; M?Q +U HQM; K`m K€m ç€M? i?ŠM; p G,M; ;B
iÁ i?¢+? H•m +O G,M; ;B M?Q # +“M? F?¬- FûQ iWM; i M oä :Bª+O G,M; ;B p
H`K #¼M ?„M î # M i`QM; >mv i?“ F m i?ªK i? HQÆM; - #` >mv i?“ # Q T?O ç m #
;B ;B®M; M?Q hm G ç² i`QlM; - K€m iQÆB H B H€M; X L?Q /ÁM; MQÈ+ M?Ä +?av
HQ¢MX

>d bU +S M?Q p"v #B M i?“M? i M; bU- M; QlB +M G,M; ;B - Jt+ ;B M`v i`QM; +
M; QlBX

" M; QlB G,M; Zmv i- G,M; EB i- Jt+ æ` /QÈB T?Q /QÈ+ ?®+ K„i çÄ M; -m- çB M
+?®M; çÐ HU+ HQÊM; F?¬M; i? F?€M; +U M`vX

æ€M; iB +- /M H` G,M; Zmv i- G,M; EB i? v H` Jt+ æ` ç m +?d +| im pB +ªM? ;BÈ
+ªM? ;BÈB h?B M o`- F?¬M; i? T?€ F?¬M; # v H MX

"¼M ?¼ +?d +| i? i?B i`B M ` i?B M T?9 oä >²M- M; QM; Hmv M ` h?B K çB M p`
?mv i K #S+ î i` M i`lB ç M; i`M b€i #W #½B- +?®M; çÐ hm G >mv i p +O .QÆ
+?|+X

æ€M; iB +- hm G >mv i p +O .QÆM; ;B - ç b® ç m +| im pB +ªM? ;BÈB æ` o`- L
M; QlB +ªM? ;BÈB +kM; F?¬M; FûK G,M; Zmv i- Jt+ æ`X L; Q`B ` - i` M h? M? ?m
EB M- ha>Q H` + Q i?O ç²M; +`T- M?l p`Q Qm i? # v i` M F?¬M; +O h? M? ?mv i
çšK K€m M; QlB G,M; ;B - Jt+ ;B X

> B M; QlB G,M; Zmv i- Jt+ æ` K€m iQÆB ç-v KbM? - i? 'v K°i ç€K +QM +?€m ;B i°-
i?B i? #` h? M? ?mv i K #S+ M? 'K Mm®i- ç½ H•K p`Q çB M HQ¢M- çB M +m²M; i
#` hm G >mv i p i` M h? M? ?mv i K #S+ F K +?†i H¢BX

æ°+ M?•M "® "€+ ç M iW æ°+ GQM; *®+- î # M i`QM; çbM? pB M +O G,M; ;B - p

" M +¢M?- iWM; i M ?ªQ i?O +O æ°+ GQM; *®+ ?° i®M; ?„M ç M- +kM; #` hm G
M; QlB K°i #` ;B i+? iX > B K„i "® "€+ M?Q T?mM HY X hQ`M i?•M #„M ` ç°+ v M
b„+ #®+ H M i`lBX

æ°+ M?•M "® "€+ +| im pB +ªM? ;BÈB h?B M o`- ?„M iQ`M HU+ ` i v mv HU+ F?¬M
G >mv i p # v ?ÆB i? 'T tm®M; /QÈB- /MM; F`+? ç°+ ç°+ +? i p`B i M hm G >mv

ó±5ô hm G pQÆM; hB m >`M u i?î M? K°i iB M; - HB + K„i M?bM p T?Q æ°+ M?•
;B`i; B`i- +QlB ? ? M|B, ôh?9 p` H„K5

L|B tQM; - hB m >`M u p¶ h? M? ?mv i K #S+- i?•M ç M; î i` M h? M? ?mv i K #S
v tm®M; - ;B®M; M?Q K°i Hm²M; ?mv i [m M; - #„M M? M? p T?Q æ°+ M?•M "® "

h? M? ?mv i K #S+ K M; h?¢+? L? K iB T iK + # v p ?QÈM; iÈB T?ÁM; i•M ?¬M +O

Í i` M h? M? ?mv i K #S+- h?¢+? L? K + m K`v- HU+ HQÊM; iB m +U+ [m`M [m M?
MB K i?¬ #¢Q- ;B i +?|+- H¢M? HMM; M?bM M?bM æ°+ M?•M "® "€+X

óL? K i?B m ;B M;QÆB ¢B ¢BX LÆB M`v ;B Q +?Q i H` ¢QÊ+ `²BXô hB m >`M u ¢
F?` [m€B /`- HÁM; #`M i v i`€B iWM; Hm²M; ?mv i F?Q F?m`v ¢°M; - K°i Hm²M; ?m
¢` ¢°i M?B M iW HÁM; #`M i v ?„M M;QM; iK `X

>mv i b€i F?Q M? M? +?|M; M;QM; Hmv M- +?d K°i +?®+ ?mv i b€i F?Q M`v ¢½ M;
M;QÌB- ? B K„i ¢Ä iQÆB KÎ iQ` - i`M M;T p¬ +MM; p¬ i`M b€i F?Q- i`WM; K„i M?b
"® "€+X

æ°+ M?•M "® "€+ #` ¢¬B K„i ¢Ä iQÆB +O ¢¬m M;QÌB FB M?bM +?^K +?^K- i`QM
?B M H M p FBM? bÊX

ó.MM; ¢°+ b Q\ô- hB m >`M u +QÌB H¢M?X +QM K„i K`m ¢Ä i`QM; i v ¢°i M?B M #„
æ°+ M?•M "® "€+ Q M? F?SX

G9+ +QM K„i K`m ¢Ä FB Î ;B[ F?¬M; i`mM;X >mv i [m M; ¢¢B i?`M?- ;B®M; M?Q +
M?Q Km®M FûQ M;QÌB i p`Q i`QM; pU+ b•m F?€i K€m p¬ +MM; p¬ i`M- K¢M? K) K
b•m i`QM; ¢` M;K+X

æ°+ M?•M "® "€+ pW KÊB Km®M ¢°M; i?O- H¢B T?€i ?B M K€m iQÆB iQ`M i?•M ¢
` K°i M;KK K€m iQÆB F?¬M; +?`m F?®M; +? - K€m iQÆB i`QM; K„i- H¶ KkB- H¶ i
+? i`M ` - +QM K„i K`m ¢| FB +ÁM +?Q ¢€M? ¢ M ?„M i?b æ°+ M?•M "® "€+ ¢½
M?•M- iQ`M #° K€m iQÆB +?av` iW +?QM? i?•M i? ?„MX

"® "€+ ?QªM; bÊ #B M b„+- H-M ¢¬m iB M bBM? ` bU bÊ ?½B M M F?¬M; /€K Î H¢
` M;Q`B G,M; ;B X

oW i?'v æ°+ M?•M "® "€+ +ªM? ;BÊB h?B M o`- +ÁM +?Q i?"i bU ;B Q +?B M K`
M;QÌB G,M; Zmv i- J†+ æ` ¢†i ?v p¼M; H M M;QÌB ?„M- +ªK i?'v iQ`M i?•M H¢M?
HQÊM; i`QM; +Æ i? ¢ m #` F?€+ `9i ¢BX

"® "€+ H` +?¶ /U ¢ ? B M;QÌB ¢®B T?| h?¢+? ;B - ? B M;QÌB bÎ /o /€K tm®M; i
h?¢+? ;B - +kM; #ÎB pb æ°+ GQM; *®+- #ÎB pb æ°+ M?•M "® "€+X

L m "® "€+ +?"i p`i +?¢v i`®M- #¼M ?¼H`T iS+ #B i M; v M K iY F?m¬M K†i +| p i
+QÌM; ;Bª +ÁM ¢€M; bÊ ?ÆM "® "€+ M?B m5

h`€B iBK ? B M;QÌB i?"i bU #,M; ;B€ i mv i p¼M;X

hm G >mv i p T?K i`€+? ¢² b¢+? M;QÌB MÆB M`v- i ¢B K°i +?9i b) i`Î H¢BXô hm
ioM?- ?QÊM; ¢ M hm G >mv i p i` M h? M? ?mv i K #S+ [m€i K°i iB M; - +?Êi ?|
[m M; ¢m`B i?2Q ?QÊM; æ°+ M?•M "® "€+ i?Q€i ¢B- +QÌB F?†+ F?†+ [m€B /` M|E
i v hm G pQÆM; i +?¢v i`®M- M;QÆB +ÁM FûK t Xô

L?€v K„i hB m >`M u ¢½ #B M K`i- iB M; M|B +kM; +`M; H9+ +`M; t X

L?QM; K`- hm G >mv i p i`M b€i G,M; ;B pšM F?¬M; /WM; H¢BX

æ°+ M?•M "® "€+ i?Q€i ¢B `i M? M?- M; v +ª ¢€K oä :Bª +O æ°+ GQM; *®+ +kM;
iQ`M F?B M +?Q iBM? i?¬M + Q i?O G,M; ;B - J†+ ;B i?"K +?Q æ°+ GQM; *®+ bK

hm G >mv i p p®M H` + Q i?O M?B m M?Q K•v- h? M? ?mv i K #S+ H¢B H` v mi?
v M? M? +O h? M? ?mv i K #S+- M;QÌB G,M; ;B - J†+ ;B ;B®M; M?Q i?`i i` M
#ûM #B M i?`M? iWM; i?B i? ¢Si Hb X

G,M; ;B - J†+ ;B tQM; `²BX

hª >Q M?bM +m°+ i`M b€i i`M M?šM T?Q /QÊB- +ªK i?'v HÁM; H¢M? H)Q ?ÆM # C

G,M; ;B - J†+ ;B +?QM? H" K°i i`QM; M;k ç¢B i? ;B +O h?B M ošM i?"M?- i?U+
?„M M?QM; ?¬K M v ? B ç¢B i? ;B b„T #` /B i K¬M- hª >Q i?•M H" çSM; ç-m hª ;
T?Q M"v hm G >mv i`i bÊ ?½BX

hm G >mv i p +| i? iB m /B i? B M?" G,M; ;B - J†+ ;B X Jm®M iB m /B i hª ;B #
M?'i H" bU i" M M?šM H½M? F?®+ +O hm G >mv i p H¢B F?B M HQM; ?„M H¢M?

hª >Q •K i?-K ?¢ [mv i i•K- p b m M?'i ç`M? T?ªB F i +?†i pÈB h?¢+? ;B - [m ?¬
+kM; T?ªB +?O ç°M; +-m ?¬M- +kM; T?ªB ç`M? ?¬M bU +O hª h?B p" h?¢+? L? K

h`QM; T?ÁM; i•M ?¬M +O i•M MQÆM; X

J†+ L? M L;¼+ - G,M; h?B m S?QM; p K†i ?QªM; bÊ- i?2Q F?2 ?Î+Y b´- M?bM hr
S?ÁM; i•M ?¬M p mB p M"vX h?2Q w +O h?¢+? L? K M M F?¬M; +| #` >mv i ?" /"T
;B K°i HQ¢i i?¢+? H•m bKT ç´ /"T M€i M M MÆB M"v F?€ F€ H¢X

óL? M L;¼+ - +?9M; i i`®M çB5ô hQ" M i?•M G,M; h?B m S?QM; H¢M? M?Q #,M; - +
i +ÁM b®M; - iQÆM; H B pšM +ÁM +Æ ?°B i`ª i?M5 L" M; p" i +ÁM i` - M; "v M"Q ç|
+ªM? ;BÈB h?B M o` ç M H9+ ç| F?B M +?Q h?¢+? ;B MÊ K€m i`ª #^M; K€m- +kM;

h` M F?m¬M K†i J†+ L? M L;¼+ ç½ F?¬M; +| +?9i K"m- i`QM; +QM K„i b€M; ç-v #
MÎ M¡B F?¬M; M M HÌB-

óJ°i F?B çB` M;Q" B b) #B i #` oä :Bª i` M v m i?9 ;B i +? iX L?[M; M;QÌB M"v- H"
;B ? B +?9M; i 5 *?d +-M +?9M; i #` T?€i ?B M- imv i ç®B +?„+ +?„M b) +? i5 h
ç`M? b) ;B i b¢+? iQ" M ;B h?¢+? ;B 5ô G,M; h?B m S?QM; p K†i ç` Q€M ç°+X
K„i ~M +?S p¬ +MM; p¬ i" M +Wm ?"MX

ó•K5ô

*Y T?ÁM; i•M ?¬M #` ç€M? # v- h?¢+? L? K i` M M;QÌB HQÊM HÌ bQÆM; i`„M; i?-
€+ F?OM; #® p¼i p"QX

Í T?Q b m h?¢+? L? K- ? B i M hm G >mv i p +| +ªM? ;BÈB LB i ""M- mM; /mM;
?[M; HB + K„i M?bM p"Q i`QM; T?ÁM; X

óL? K i?B m ;B - +?9M; i + M? +Y +?Q M;QÌBXô J°i M;QÌB i`QM; ç| +QÌB M¡BX

óVKXô :B¼M; M¡B h?¢+? L? K F?"M F?"M- iWM; #QÈ+ çB +?¶ G,M; h?B m S?QM; -

óh?¢+? L? K5ô G,M; h?B m S?QM; #B M b„+ - p K†i #¶M; çB M +m²M; - óh HB m

ó•KXô

hQ" M i?•M h?¢+? L? K HQÊM HÌ bQÆM; i`„M; X :B®M; M?Q pB M ç¢M ç€M? K¢M?

hB M; tQÆM; +®i pÐ pKM- G,M; h?B m S?QM; ç€M? # v i?šM; H M- F?B `ÆB tm®
K°i M; |M i v +kM; F?¬M; i? ç°M; çQÊ+X

G,M; h?B m S?QM; +?d +| im pB +ªM? ;BÈB hB M h?B M i K i`MM; i?B M- ç®B K
+ªM? ;BÈB L?•M o` M?" i`MM; i?B M ?ÆM M[i?B i`B M "¢Q h~m- ç®B K†i ç½ #` ç€
HU+ HQÊM; ç€M? i`ªX

ó*? i F?¬M; T?ªB oä :Bª- H9+ M;QÆB ç°M; i?O ;B i +? iX *| iWM; M;?o iÈB b) +
L? K +QÌB H¢M?- çB ç M # M +¢M? G,M; h?B m S?QM; - K°i i v i9K H'v i?•M i? C
K¢M? +?Q hm G >mv i p - óæÐ H'v ?„M- F?B M ?„M i?'v `ä i Km®M H"K ;bXô L¡B
M?B M M?„K p T?Q J†+ L? M L;¼+ X

E?m¬M K†i tBM? ç T +O J†+ L? M L;¼+ i`„M; # +?- i?ûi iQ, ôL;QÆB Km®M H"K ;

óJm®M M;QÆB5ô

h?¢+? L? K M?2 ` ,M; +QÌB- T?9i +?®+ çB ç M # M +¢M? J†+ L? M L;¼+ - HU+ HQ
i`QM; +Æ i? ;B®M; M?Q [m, K`- +?mB i?šM; p"Q i?•M i? J†+ L? M L;¼+ i`¡B +?†

ó s Q i 5 ô

• Q i • M M Q Æ M ; K " m ç Ä H " K # ^ M ; i Æ i ^ K t B M ? ç T + O J † + L ? M L ; ¼ + # ` t û ` € + ? i W
i ` „ M ; b € M ; + O M " M ; M ? M ? + ? † M ; H ° ` M ; Q " B X

J † + L ? M L ; ¼ + + † # ° M ; U + b [i Q + , M ; - / i ? ` i i m v i i ` „ M ; + † + ? ¶ ? ² M ; ? " Q X J ° i ç -
p M M ; + Ä î + ? Q M ? ; B [ç m H ° ` X

ó æ Q G , M ; h ? B m S ? Q M ; ç M ç • v X æ + ? Q ? „ M i ? ' v ` ä K ° i + ? 9 i X ô h ? € + ? L ? K + Q
i ? • M i ? F ? Ä i ? • M K K K € B + O J † + L ? M L ; ¼ + H M i ` M ; B Q Ì M ; - i ` U + i B T ç H M
L ? M L ; ¼ + - M ? Q M ; + Á M M ? È ` ä H Ì B + O i î i ` Q M ; l • K b • K H • K F ? ¬ M ; \ h i W M ; M
+ Q Ð B H M M ; Q Æ B 5 ô

> B i M h m G > m v i p - p K † i ? Q M ; T ? ' M - ? B M ; Q Ì B K M ; i ? 2 Q G , M ; h ? B m S ? Q
M ; Q Ì B h ? € + ? L ? K - ç G , M ; h ? B m S ? Q M ; + † i ? M ? b M i ? ' v ` ä h ? € + ? L ? K H " K + € B

> B K „ i G , M ; h ? B m S ? Q M ; M ? Q ç ´ K " m - ç B M + m ² M ; ` Q i ; " Q X ó h ? € + ? L ? K - M ; Q
i 5 h i ? - + ? d + - M i b @ M ; - M ? ' i ç ` M ? T ? ª B H ° i / ` 9 i t Q Æ M ; + O M ; Q Æ B 5 h b) l

.U i?2Q HÌB hB m >"M u- K†+ /M H" +QĐB h? M? ?mv i K #S+ +kM; +-M Qi M?'i ?
+?¶ :B" G ?^B pU+ +O .QÆM; ;B - ?¬K M v +?d KÈB [m ? B i?€M; - h? M? ?mv i
/†K- M?[M; ?^B pU+ ç½ çB [m HÈM ?ÆM h?QÆM; JBM?- h?-M >[m ç [m®+- GB i
#B i # Q M?B m H-MX

>¢ h•K L; ?B M p" ? B ;½ +U ?€M M?Q i?€T b„i FB M; ^B Î i` M K°i +QM h? M? ?m
çQÌM; çB `i Qi F?B M|B +?mv M- €M? K„i H½M? ç¢KX

hW M; "v h?¢+? L? K Î G,M; ;B - b m F?B t•K M?"T T?ÁM; i•M ?¬M +O i•M MQÆM
H9+ >¢ h•K L; ?B M +Q tY pÈB ?„M- €M? K„i F?BM? #d- p®M F?¬M; +| [m M i•K ?„i
h?¢+? L? K +kM; HQÌB ;B^B i?Q+?- +kM; F?¬M; +| iU H"K K'i K†i- ?¼+ i?2Q hB n
bQ¢M; T?QÆM; T?€T p" M /KM; hBM? L; mv M +O +^M? ;BÈB "€+? EB TX

*^M? ;BÈB "€+? EB T p" L?•M o` i K i`MM; i?B M- imv `^M; +?d FûK K°i +'T #"+- M
;BÈB H¢B F?€+ M? m `ä` iX

*^M? ;BÈB "€+? EB T- i`QM; ç-m ç½ +| iBM? i?-M HU+- iBM? i?-M HU+ F?¬M; M
+| i? +^K SM; çQÊ+ `äX

hBM? i?-M HU+ imv i /B m p¬+MM; - +?ŠM; M?[M; +| i? FûQ /"B` M; Q"BM?bM i`
[m M?- +ÁM +| i? `| i p"Q pã F„ p" i`QM; i?-M #BM? HÈB F?Q +¬M; FQ+?- F?B M
i? K HBM? iQM?- i•K MB K ?QÆM; p B- #BM? F?Q p" pk F?Q b) F T +?†i ç®B T?
L; Q" B +€B ç| ` - H9+ /MM; iBM? i?-M HU+ M°B i?` # M i`QM; i?•M i? i?b i`QM; +
+QM K„i- +| i? i?'v `ä #B M ?| `i M?Ä #° T?"M i`QM; +Æ i? X

:•M +®i- M; ki¢M; HK+ T?O i`QM; +Æ i? i?"K +?Q K°i Qi çQÌM; i?-M FBM? M½Q i`
i?-M [m M b€i ç m b) i`Î M M +U+ F€ `ä`^M; - ;B®M; M?Q i?U+ bU +| K°i +QM K„i
.B m /KM; M?Q i? - F?B M +?Q h?¢+? L? K pmB p F?¬M; #B i K i KÄB- pšM Hm¬
/KM; iBM? i?-M HU+X

hB m >"M u M; šm M?B M idM? H¢B- +kM; +?d ç¢Q ?„M K°i Qi T?QÆM; T?€T p" M /
+?d çB K +kM; `i Qi- +?d M|B i?¬M; [m iU i?•M HoM? M; ° T?QÆM; T?€T p" M /KM;
pÈB HÈB Q+? +?Q iQÆM; H B ?„M +kM; HÈM M?'iX

hB m >"M u +| w i®i- çB K M"v h?¢+? L? K +| i? M?"M` çQÊ+X

"ÎB p"v- i`W T?B ?„M; †T T?^B M M ç F?¬M; i? Hw ;B^B- M m F?¬M; `i Qi KÎ KB
KÁ KšK- M?QM; i?"i` +| `i M?B m w iQÎM; imv i /B m- ç m H" p p" M /KM; iBM? i
J°i M; "v M¼- i`ÌB [m M; ç½M; #¶M; M?B M K•v ç2M /-v ç†+ ;B®M; M?Q MQÈ+ KU
M; ?`i +^K°i pMM; X

J•v ç2M €T çdM?- F?B M +?Q M; QÌB i M; °i M; ¢i iQ" M i?•M F?¬M; i?Q^B K€B- M;
+kM; +| +?9i F?¬M; ´M- i?QÌM; ? v T?€i` K°i ? B iB M; F m +€m FdM?X

*QM h? M? ?mv i K #S+ /Q >¢ h•K L; ?B M +QĐB- +?"K`½B # v H M- ? B K„i i`QM
H M F?Q +?'i + Q [mw m M; /m M; i? M? H`+?- b m F?B M" M; # v H M M?QM; pšM F?
hB m >"M u- F?¬M; +| HB + K„i M?bM h?¢+? L? K K°i +€BX

E?¬M; # Q H•m- hB m >"M u iW i`QM; F?´i m idM? H¢B- M; ~M; ç-m M?bM i` M #-r
K†i hB m >"M u HQ H„M; - i`-K ;B¼M; M|B, óE?¬M; ;B®M; M?Q H" i?B M M?B M #
i H¢B +| +^K ;B€+ iBK ç" T M? M?- ;B®M; M?Q +| i B M¢M ;b ç| b„T #m¬M; tm®M;
óhB m i?9+ M; QÆB +| im pB +^M? ;BÈB h?B M o` M?` i`MM; i?B M- i?-M i?S+ +QÌ
h?-M +^M? +O h?¬M; h?-M M?QM; +?„+ H" +^K ;B€+ b) F?¬M; b Bô- K€B i| + +O
i`QM; ;B| #B M- M" M; +?-K +?"K iW i` M M; QÌB h? M? ?mv i K #S+ çSM; /"v- M;
M?B M M|B, óGm•M >^B oä >^M +O i +| +?9i KšM +^K F?¬M; ;B M HU+- i KÆ ?
;B M F?m pU+ M"v ?bM? M?Q +| /'m ?B m #` tû`€+?Xô

a„+ K†i hB m >“M u M;?B K H¢BX óh®i M?’i H” +?9M; i +~M i?”M K°i +?9i- F?¬M
i?’v`’i F?¬M; ´Mô- >¢ h•K L;?B M i`-K M;•K K°i H€i- H¢B M¡BX

óE?¬M; ;B M tû`€+?\\ô o K†i hB m >“M u +U+ F€ M;QM; i`¼M;- >¢ M? ç-m- M;QA
/` i`¢M; M”v b Q\\ô

:”i ;”i ç-m- p K†i >¢ h•K L;?B M M;?B K M;?’- óhB m i?9+- +ªM? ;BÈB +O i imv
M?QM; Gm•M >²B oă >²M +O i çQ+? i?U+ +| +ªK ;B€+ M”v- i?”i bU H” F?¬M; ;B M
+| ç¢B ?mM; ?B K #m¬M; tm®M;5ô

h?¢+? L? K M;?2 i?’v i`QM; HÁM; ?QªM; bÊ- +?¬M +?\\K°i +?9i- KÈB M?’M F?¬M
bKT ç´\ GU+ HQÊM; M”Q +| i? H”K F?¬M; ;B M bKT ç´\\ô

óPi M?’i H” h?B M o`i K i`MM; i?B M 5 *?d +| +QÌM; ;Bª b„T #QÊ+ p”Q +€M? +Y
p”Q #Q T?€T- K¢M? K) tû`€+? F?¬M; ;B M`ô- i`QM; K„i hB m >“M u H¡2` /` [m M
çQ >ªB i?B m ;B` F?ÄB æ hS J oU+- +kM; H” K¢M? K) tû`€+? F?¬M; ;B M-F?
;BÈB h?B M o`i K i`MM; i?B M- +€+? +ªM? ;BÈB h?¬M; h?¬M +?d +| K°i F?QªM; t
iY +?B ?mv i KÈB +| i? H”K çQÊ+Xô

ó”i iY +?B ?mv i\\ô h?¢+? L? K M;¢+ M?B MX

óL;QÌB K M; ”i hY oă >²M- +| i? M;QM; Hmv M` ”i iY +?B ?mv i- ”i iY +?B ?mv i
M?QM; M; v +ª i +kM; F?¬M; #B i`®i +m°+ ”i iY +?B ?mv i i?¬M /B m +Ð M”QX L
;B i`Î p .QÆM; ;B - ;B +?O b) F`ä +?Q M;QÆB #Q ~M +| HB M [m M ç M ”i iY +
i?Q+? M¡BX

h?¢+? L? K v M H†M; ;”i ç-mX

L?QM; p”Q H9+ M”v5

h`QM; ç€K K•v ç2M /”v ç†+- #„M` ?„+ [m M; p¢M i`QÊM;- ?„+ [m M; ç•K i?OM; #
#¢+? +®i F?’M; H² i`QM; bm®i- ;B®M; M?Q i?¬M bÆM +?”K`½B iW # M i`QM; ?„+
”M i v F?’M; H² M”v F?¬M; +| K°i +?9i / i?’i- i`QM; bm®i M?Q i?Ov iBM? i`„M;-
M;¡M i v M?Q M;¼M M9B +?¼+ H M i`ÌB + QX

h`QM; tQÆM; i v i`QM; bm®i i`„M; iBM?- i`”M` K F?Q FBM? i?B M M?Q ?„+ i?O
F?m’v ç°M; i`QM; ç€K K•v- K°i Hm²M; K F?Q ?Ov i?B M /B i ç` €T #€+? H”K +?Q

h`QM; tQÆM; i v i`QM; bm®i i`„M; iBM?- i`”M` K F?Q FBM? i?B M M?Q ?„+ i?O
F?m’v ç°M; i`QM; ç€K K•v- K°i Hm²M; K F?Q ?Ov i?B M /B i ç` €T #€+? H”K +?Q

ó”¢+? +®i T?€T i?•M +O J ç ” hm-M5ô

o K†i hB m >“M u bÊ ?½B #B M b„+- H9+ M”v ?ûi iQ M¡B, ó>„M ç M p b i 5 >¢ M?
L? K i?B m ;B +?¢v i`®M5ô

ó” # # 5ô

”M i v #¢+? +®i F?’M; H² FB +ÁM +?Q ûT iÈB ;¬M- K F?Q F?OM; #® ç½ i?~K i?’
?mv i K #S+ ç m #¢Q i? K” +? i- #B M i?”M? i?’i M€i iW i` M i`ÌB`ÆB tm®M;X

h`M M;QÌB h? M? ?mv i K #S+- +?d +¬M oă :Bª Î +ªM? ;BÈB LB i ”M- i?•M i? +k
?mv i M?K+ # v iS imM;X

J F?Q FBM? i?B M ç°M; ç` - F?¬M; +?¶ M”Q F?¬M; +| - K F?Q T?¬i?B M +€B ç`
p”Q i?•M i? h?¢+? L? KX

J F?Q F?OM; #® M?Q imv i HÎ- ç•K p”Q i`QM; +Æ i? h?¢+? L? K M?Q Km®M +?
i? K” +? iX

*kM; i`QM; H9+ ç¡- i`€B iBK h?¢+? L? K #„M` iBM? [m M; #®M T?Q - HU+ HQÊM
iQ”M i?•M- ;B®M; M?Q MQÊ+ b¬M; pÐ ç çB M +m²M; i`”M` - M; v +ª •K +?•m FB
M?€v K„i ?bM? i?”M? •K imv M #„M` +m²M +m°M •K F?Q- # Q T?O i?•M i? h?¢+?

•M? b€M; çO K¼B K”m b„+- iW i`QM; +Æ i? h?¢+? L? K #„M` - €M? b€M; M”v p
+m²M;- iQ”M HU+ +?®M; çÐ K F?QX

:-M M?Q F?-M; +?9i /Q /U- >¢ h•K L;?B M H"TiS+ p" M +?mv M Gm•M >²B oä >²M-
F?-M; ?'Ti?K HU+ HQÊM; Gm•M >²B FB Ti`QÊ+- M?€v K„i #QÊ+ p"Q +ªM? ;BÊB
""M i v F?´M; H² +?"K `½B ç tm®M;- K°i ç€K h? M? ?mv i K #S+ p" hm G >mv i
+? i- hm G pQÆM; hB m >"M u p K†i /[iÊM- ?mM; b€i F?Q çB M +m²M; [m'v `®B-
ç°i M?B M tm'i ?B M- ç€M? i?ŠM; iÊB ?QÊM; #""M i v F?´M; H² FB X
h`QM; ç€K K•v ç2M +m²M +m°M- Î +?QM? ;B[ K [m M; p¢M i`QÊM; K"m ç2M #""M i
b•m i`QM; ç|- K°i ?„+ ç°M; F?OM; #® +?"K `½B ?B M ` - K°i HU+ ?9i F?OM; #® +„
#°+ T?€i ` X
ó>¢ M? ç-m- K M; L? K i?B m ;B çB M? M?5ô hB m >"M u i`WM; K„i çÄ M;-m- H¢
æ-B K„i tBM? ç T+O >¢ h•K L;?B M ç-v p bÊ ?½B- F?-M; /€K +?-M +?Î- T?¡M; ç
L? K- HB m K¢M; # v çB p T?QÆM; t X
J [m M; p¢M i`QÊM;- #""M i v #¢+? +®i F?´M; H² FB ;B®M; M?Q tû `€+? F?-M; ;B
M;¡M i v +O #""M i v F?´M; H² M?Q +QÆM; i?B i- H° ` HU+ F?Q iS+ FBM? M;QìB
ó_-K ` -K ` -K5ô
" /ÁM; >mv i ?" ç€M? K¢M? p"Q #""M i v #¢+? +®i F?´M; H² Î # Mi` M- M?QM; F?-
F?´M; H² ç tm®M;- M,K M;¡M i v +O #""M i v F?´M; H² FB ;'T F?9+ `²B H¢B /m¶B
H M +?QM iWM; K•vX
ó•K5ô
""M i v F?´M; H² ?Q""M iQ""M ç tm®M;- i`QM; HÁM; #""M i v i`mv M ç M K°i HU+ ?9i
H¢B +?B i?m ? i M?[M; M;QìB +ÁM H¢B Î # M +¢M? hB m >"M u X
L; v +ª #ªM i?•M hB m >"M u- +kM; F?-M; i? i?Q€i F?ÄB #""M i v F?´M; H² i9K H'
FB M„K +?†iX
""M i v #¢+? +®i F?´M; H² FB ?bM? M?Q F?-M; Km®M H½M; T?Q i?ìB ;B M- +¡ H
pU+ M"v H•m- b m F?B #„i H'v ç€K M;QìB hB m >"M u ç½ +?"K `½B i?m H¢B- /-M /-
+m²M +m°M K F?QX
""M i v #¢+? +®i F?´M; H² +?mB p"Q ?„+ ç°M;- i`QM; ?„+ ç°M; #¶M; M' imM; #„M
[m M; ;B®M; M?Q i?-M #BM? HÊB F?Q #„M ` #®M T?QÆM; i€K ?QÊM;X
J°i Qi K [m M; `ÆB p"Q o- h" M ?ªB- /'v H M b¡M; iQ ;B¡ HÊM- K [m M; +U+ F€ F?C
#B M- F?m'v çªQ K°i pMM; ?ªB pU+ M"v HQM; i`ìB HÐ ç'iX
h?¢+? L? K p K†i ?QªM; bÊ- M;Æ M;€+ M?bM #""M i v #¢+? +®i F?´M; H² FB +?
ç°M; ç M; F?ûT H¢B iWM; +?9i- +?Q ç M F?B ?Q""M iQ""M #B M K'iX
a m F?B K [m M; iªM ? i- K°i pMM; K•v ç2M /"v ç†+ FB H¢B /-M /-M iªM ` X
E?-M; # Q H•m- pMM; #-m i`ìB ç¡ H¢B F?-B T?K+ [m M; ç½M;X
L?QM; K" ?ªB pU+ T?Q /QÊB H¢B ?bM? i?"M? K°i ç€K H®+ tQ€v ç€M; bÊ- H®+ tC
/B +?mv Mi` M K†i #B M- K†+ b„+ i" M T?€ ?ªB pU+ Î ç•vX
>¢ h•K L;?B M K M; i?2Q h?¢+? L? K- F?-M; i? K M?bM iÊB /` #B M FBM? i?B M Î
p T?Q i`QÊ+X
h?¢+? L? K i`ÊM K„i ?€ K²K- ? B K„i FBM? ?½B M?bM ?ªB pU+ T?Q b m- M?'i i?ì
#ªM i?•M M?Ä #ûX

RkyX *?QÆM; Rky @ *MM; J„ L[.¢Q "B M

h?¢+? L? K ¢QÊ+ >¢ h•K L;?B M K M; i?2Q- +?¢v M?Q # v i`QM; ?ªB pU+ K M? K
K†i`i +?`M ¢°M;X

""M i v #¢+? +®i F?`M; H² FB tû `€+? ?Q F?¬M;- K M; i?2Q K F?Q FBM? i?B M-
>""M u +ªM? ;BÈB h?B M o`M?`i`MM; i?B MX

GU+ HQÊM; F?OM; #® hB m >""M u- F?B M +?Q i`QM; HÁM; h?¢+? L? K +kM; i?`v
¢QÊ+ i`M +QM ¢QÌM; pä ¢¢Q- ?„M +ÁM FûK`i t X

h?¢+? L? K ¢ M; +?bK i`QM; FBM? M; ¢+- #¶M; M?B M +ªK i?`v KbM? ¢ M; i`-K tm

h?¢+? L? K p°B p`M; M?bM T?Q >¢ h•K L;?B M p K†i #B M ¢´B- i?`v Î+´ >¢ h•K L
K€m- p i K€m FB H`iW F?|2 KB M; K¢M; +?2 K†i +O >¢ h•K L;?B M i`"M` - +?
i`„M; H€M; K`M +O M`M;X

ó*- #`i?QÆM; \ô h?¢+? L? K i`-K ;B¼M; M|BX

óoW KÈB +| K°i Hm²M; K [m M; T?|M; iÈB- i F?¬M; i? F?¬M; ` i v +?®M; ¢Ð-
i?QÆM; i•K T? ô- >¢ h•K L;?B M H¢M? M?¢i ¢€T H¢B- óGm•M >²B oä >²M +O i ¢
HQÊM; Gm•M >²B K'i ? i- bÊ H`H-M M`v i?U+ HU+ +O i M; v +ª+ªM? ;BÈB "€+?
+-m T?9+ ¢Bô- i`QM; HÁM; h?¢+? L? K`MM; KbM?X

>ªB pU+ K M? K¬M;- F?¬M; i?`v ¢ªQ M?Ä- F?¬M; i?`v i?mv M M`Q- F?¬M; i? H,M
`ÆB p`Q i`QM; ?ªB /QÆM;- bÊ H`b) +Ym iY M?`i bBM?X

" M ¢-m ?„M +ÁM i`¬M; +`v p`Q i`QÊ+ F?B HU+ HQÊM; Gm•M >²B +O >¢ h•K L;?B
¢QÊ+ K°i ¢ªQ M?Ä i¢K i?ìB /WM; +?•M- #•v ;Bì t2K` M;mv M p¼M; i®i ¢ T M`v bÊ

óh b„T F?¬M; tQM;ô- M;¼+ i? >¢ h•K L;?B M`mM H M- ¢¬B K„i ¢ T?B M H M K°i
K„i M?bM h?¢+? L? K- iU ;B m M|B, óE?¬M; M;?o iÈB i H¢B b) +? i +?mM; pÈB H
L|B tQM;- i?•M i? v m FB m +O >¢ h•K L;?B M M? M? +?|M; i`-K tm®M;- M;¼+ i
L? K ?bM? M?Q +kM; /-M /-M K'i ¢B bS+ HU+ô X

E?m¬M K†i h?¢+? L? K #bM? ioM?- ¢°i M?B M +¬K H`v M;¼+ i?O i?QM /`B +O >
+MM; M? m`ÆB tm®M; ?ªB pU+ # M /QÈBX

óLK MK5ô h?¢+? L? K p` >¢ h•K L;?B M +MM; M? m`ÆB p`Q i`QM; #B M- HU+ `ÆB
M;QìB `ÆB i?ŠM; p`Q i`QM; #B M ?ÆM KQìB Kûi KÈB +?“K`½B M;WM; H¢BX

LQÊ+ #B M ?ÆB K†M- ¢°i M?B M i`"Q p`Q KB M; KkB h?¢+? L? K- #`MQÊ+ #B M
M?`M ¢QÊ+ Mm®i K`v M;KK MQÊ+ #B M- ?¬ ?`T #`M;„M +ªMX

>¢ h•K L;?B M #`K [m M; FB ¢€M? i`¼M; i?QÆM;- HU+ HQÊM; Gm•M >²B oä >²M
#•v ;Bì H¢B iW i`M + Q`ÆB tm®M;- M`M; H` ¢½ M;`i ¢BX

æ€v #B M- p K†i h?¢+? L? K M;?B K i`QM;- M;WM; i?Î- K°i i v ¬K H`v >¢ h•K L;?B
M? M? H M K†i #B MX

ó§Q5ô h?¢+? L? K M?¬ H M K†i #B M- i? K H K ?Qi K°i ?ÆB F?¬M; F?Q iQÆB K†
i`M K†i #B M- i`QM; HÁM; M;Ð M;`M;X

>ªB pU+ K M? K¬M;- p¬ +MM; p¬ i`M- ?„M M´B Îi`M K†i #B M T?ªB HB M iK+ p`M
+ÁM +¬M T?ªB i?9+ /K+ hBM? L;mv M ¢B H M i`QÊ+- M m ibK F?¬M; i?`v ¢ªQ M?Ä
p`hBM? L;mv M +O ?„M- bÊK Km°M ;b b) ? Q ? iX

*?Q ¢ M H9+ ¢| - bÊ H` ? B M;QìB b) +?bK p`Q i`QM; #B M K` +? iX

L´B i`M K†i #B M- h?¢+? L? K M?bM [m M? #®M T?Q - ¢`T p`Q K„i i`i +ª ¢ m H`
M?bM F?¬M; i?`v +m®BX

h`QM; M;U+ >¢ h•K L;?B M ? B K„i M?„K +?†i- K¢M; +?2 #`im°i` - /mM; M? M in
 M;?B M; i?`M? ?Q`MiQ`MH°` - v T?K+i` M ¢²M; i? #`MQÊ+ #B M M;•K- /QM? b€
 +QM; HBM? HmM; `mM; ¢°M; HÁM; M;QìBX
 «K >¢ h•K L;?B M- +ªK i?K ¢QÊ+ ¢QìM; +QM; HBM? HmM; +O ¢²M; i? M`M;- K†-
 F?¬M; M?bM i?`v ?v p¼M; - h?¢+? L? K +kM; +| +?9i ?mv i K¢+? +,M; T?²M;- i•Kp
 >¢ h•K L;?B M p®M H` H` imv ii? ; B B M?•M- ?¬K M v v T?K+ QÊi bKM; /€M b€i H
 +QM; K M;QìB ;B®M; M?Q K +?9- +| i? T?€ ?Ov Hw i`Q #`i +S M K M?•M M`Q- F
 iY M?€v K„i #B M i?`M? K°i ¢-m /½ i?9 ¢B M +m²M;X
 h?¢+? L? K HB M iK+ ?Qi b•m- +QÐM; +? F?¬M; ¢QÊ+ bmv M;?o M`M; K M;QìB
 ioM? H¢B\ S?ªB ibK ¢QÊ+ ¢B K /WM; +?•M5
 o K†i #bM? ioM?- h?¢+? L? K T?|M; ` iBM? i?¬M HU+ FûQ /`B ` #®M T?QÆM;
 HU+ ¢B [m - ?„M M? M? +?|M; T?€i ?B M i`QM; ¢€v #B M +| `i M?B m / Q ¢°M; bB
 i`QM; #B MX
 L?QM; K`- iBM? i?¬M HU+ F?m +? i€M ` T?¢K pB M;`M Kûi- h?¢+? L? K F?¬M; -
 M`Q- ibK F?¬M; i?`v K°i +?¶ ¢†i +?•MX
 > B +?•M HB M iK+ p`M ¢°M;- €M? K„i h?¢+? L? K H|2 ` ¢B K b€M;- ?²B H•m ?„M
 M?„K p T?Q æ¬M; K` #ÆB ¢BX
 G`i >¢ h•K L;?B M i`QM; M;U+ H¢B- h?¢+? L? K +äM; M`M;- Î i` M K†i #B M #ÆB
 > B p`i imv i pìB iQ +,M; +?„+ M`+? - /€M +?†i H M i`K HQM; `°M; HÈM +O ?„M- h
 ¢QÊ+ t9+ +ªK iB m ?²M imv i pìB +O p`i FB - H9+ M`v i`QM; HÁM; H¢B `mM; ¢°M
 +? ¢QÊ+ i•K pB M w K½X
 L[M?•M i` M HQM;- +| /mM; K¢Q tBM? ¢ T imv ii? - F?Q +?`i mM; /mM; + Q [mw-
 K„- #bM? i?QìM; + Q + Q i¢B i?QÊM;- +| F?Q i? M;?B K M;?`X
 >¬K M v ¢¬B K„i tBM? H¢B M?„K +?†i- F?¬M; +| i`B ;B€+- /€M +?†i H M M;QìB Kb
 tm¬M;X h?¢+? L? K HB M iK+ +,M /†M KbM? F?¬M; ¢QÊ+ bmv M;?o HmM; imM;- H
 HmM; imM;- pšM +ÁM M?`M ¢QÊ+ M;?o #`v #¢- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +?YB i?¬
 M?B m HQ¢M i•K i`Q +O KbM?X
 *äM; >¢ h•K L;?B M- h?¢+? L? K •K i?¬K i?9+ /K+ hBM? L;mv M- ? B +?•M ¢¢T +
 iBM? i?¬M +kM; FûQ /`B ` - ibK FB K #`i +S p`i +SM; ;b +| i? ¢†i +?•MX
 h`QM; [m€ i`bM? ¢| - ?„M +ÁM T?ªB ¢`m i` M? pÈB Hw i`Q ?„M- F?„+ +? K` HU+ ¢€
 p`i pª p¬ +MM;X
 J†i i`ìB ¢ M; #B M K`i i`QM; i¬M; K•v- €M? i`,M; b€M; iÄ i`2Q H M #-m i`ìB- iBM?
 b€M; i` M i`ìB- F?¬M; +| i`îM; ¢B ;b `| i p`Q i?•M i? h?¢+? L? K- +m®B +MM; i`T i
 æ€M; iB +- ?„M H¢B F?¬M; +€+? M`Q p`M /KM; hBM? h?¬M oä >²M- F?¬M; i? ¢O i
 h?¬M oä >²M ¢ /MM; +?Q pB + #ÆB ¢BX
 J°i M;`v i`¬B [m - h?¢+? L? K +äM; >¢ h•K L;?B M- +ÁM ¢ M; #ÆB ¢B p T?Q æ¬
 G¢B ¢ M # M M;`v- h?¢+? L? K ¢½ #ÆB ¢B K°i M;`v K°i ¢ K- hBM? L;mv M i`QM; -
 /¬M /¬M +| ?B M iQÊM; F?¬ FB iX
 hBM? i?¬M HU+ +O ?„M bÈK ¢½ +¢M FB i- F?| +| i? iB T iK+ F?m +? i€M ` t2K t
 >¬K M v ?„M +?d +| i? #ÆB p T?Q i`QÊ+- +?d ?v p¼M; p`Q p`M F?Q- ?v p¼M; +|
 +?Q /M H` K°i F?®B +U i?¢+? i`QM; #B M +kM; i®iX *?d +¬M +| i? ¢ ?„M ¢†i +?
 T?K+ K°i +?9i hBM? L;mv M- ?„M ¢½ +ªK i?`v i?Ä K½MX
 h`QM; ?ªB /QÆM;- ?„M F?¬M; /€K /WM; H¢B- K°i F?B /WM; #ÆB H¢B i?b i?•M i?
 G¢B K°i M;`v i`¬B [m X

hBM? L;mv M i`QM; +Æ i? h?¢+? L? K ç½ F?¬M; +ÁM K'v- M?QM; >¢ h•K L;?B M
hBM? L;mv M i`QM; +Æ i? M" M; ?¶M HQ¢M- ;B®M; M?Q ç½ #` HU+ +„M i`ª F?¬M;
o Q M;`v M`v- i? t€+ p` iBM? i?¬M h?¢+? L? K +kM; ç½ K i KÄB- #„i ç-m +•M M?„+
iB m +U+ i`QM; +Æ i? SM; T?| +K+ /B M M`v ? v F?¬M;X

J°i F?B i?9+ /K+ HU+ HQÊM; iB m +U+- +kM; b) bBM? ` HU+ +„M i`ª- imv `^M; +;
K°i i?iB ;B M- M?QM; b m F?B HU+ T?ªM T? +O "¢Q h~m T?€i i€+- +ªK ;B€+ KÄB
b) M?Q i?Ov i`B m p¼i iÊBX

*?Q ç M H9+ ç|- ?„M pšM T?ªB +?bK tm®M; ç€v #B MX

>„M +kM; Km®M p" M /KM; •K HU+ i`QM; •K +?•m- M?QM; •K HU+ FB p` hBM? L; m
+?9i [m€B /\- p®M F?¬M; i? H`K i?•M i? ?„M +| #B M ?| ;b- +kM; F?| i`Î i?`M? M
i?•M i? ?„M #ÆB çB M? M?X

hBM? h?¬M oä >²M i`QM; i`€B iBK i?"i ` +| iK i" T K°i Qi iBM? i?¬M +?B HU+- M?
F?¬M; +| oä >²M •Q M;?o +O h K h?¬M :B€Q- iU ?²i?"i bU F?| +| i? çB m ç°M;
i?Y `i M?B m H¬M M?QM; pšM F?¬M; i? F?®M; +? iBM? i?¬M +?B HU+- +m®B
h?¬M :B€Q •K i?¬K #Ä +m°+X

æ K F?mv X

h`,M; M?Q K•K i`QM;- M?B m M;-B b Q b€M;- ;B| #B M ?•v ?~v- +ªM? ç T p¬ +MM;
L?QM; h?¢+? L? K H¢B F?¬M; `ªM? i?QÎM; i?S+ +ªM? ç T i`QM; #B M- p K†i •K i
+Æ i? ?„M b„T ? Q ? i- M m M?Q F?¬M; iBK ` #B M T?€T- `i +| i? i®B M v b) F
i?ŠM; tm®M; ç€v #B MX

h?¢+? L? K ç½ ?¢ [mv i i•K- H9+ hBM? L;mv M i`QM; +Æ ? i? Q ? i- H" T iS+ i?9
i`QM; +Æ i? X

óh?¢+? h?¢+? L? Kô- ç°i M?B M- K„M?•M b m HQM; T?€i ` iB M; Md MQM `i M?
h?¢+? L? K pmB KWM; [m€ ç¶B- [m v ç-m H¢BX

>¢ h•K L;?B M /U p"Q i` M HQM; ?„M- ç-m ç i` M p B i`€B ?„M- ?„M /MM; K°i +?
p"v i? M?QM; i?"i F?ûQ F?¬M; M;Î H` KB M; +?¢K p"Q ç¬B K¬B +O >¢ h•K L;?B M
h?¢+? L? K M?Q #` çB M;B"i- ? B K„i ç-v ?"Q [m M; M|M; `U+- H¢B H'v w +?Q FB
F?ÄB ç¬B K¬B M? ç"Q +O >¢ h•K L;?B MX

G¼i p"Q i`QM; K„i- # M i`QM; ç²M; iY >¢ h•K L;?B M i`"M ç-v T?šM M°- +?d H¢M?
óh F?¬M; TªB +® wô- p K†i h?¢+? L? K i?ªM M?B M ó.¼+ çQÎM;- +¬ ç m Î i` M
+Æ ?°B +?B K iB M M;?B +¬ i?b +kM; ç½ +?B K ? iXô a„+ K†i >¢ h•K L;?B M F?) #
M?bM ?„M- i?Y ;B½v /K Km®M i?Q€i F?ÄB HQM; h?¢+? L? KX

L" M; F?¬M; ç°M; i?b i?¬B- pW ç°M; H` bQM; M?k FB iQ +,M; +?„+ M`i- K b€i H
i?iB F?B M +?Q i" ?Ä +O h?¢+? L? K #®+ H M- M;¼M HY i`QM; ? B K„i +"M; /[/
óæWM;- çWM; M?9+ M?Q+?Xô h?¢+? L? K ;¬M M?Q H` ` M `d M;„M +ªM >¢ h•K L
;B¼M; F?"M F?"M M|B, óh`W T?B i?•M i? +¬ F?¬M; b Q- M m F?¬M; i®i M?`i +¬
F?¬M; Km®M KbM? +| +?mv M ;b5ô /K+ ?Ä i`„M; i`ÊM i`QM; K„i h?¢+? L? K- H"
L;?B M +ªK i?'v F?¬M; 'MX

*?d K°i +?®+- F?m¬M K†i ?ÆB i€B M?Êi +O M" M; H" T iS+ ?B M ` K"m ?²M; ?"QX
>¢ h•K L;?B M t'm ?' Km®M +? iX

h?•M H` MB K FB m M;¢Q i? ? KÈB +O >¢ ;B - iW M?Ä M" M; im Hmv M F?„+ F?'-
M?'i +O ;B i°+- +?'m çUM; ç m F?' K" M; QÎB i?QÎM; F?¬M; i? +?'m- pÊB i?B M
M?•M p"i H½M? iK i? ? KÈB +O >¢ ;B X

L? [M; M, K; -M ç•v- M" M; K°i HÁM; im Hmv M- +?Q # Q; BÌ ç°M; i•K +?mv M ibM?
+ Q- F?¬M; ç†i M K M?•M i?B M ?ç p"Q K„iX

L?QM; K"- ?¬K M v iQ" M i?•M M" M; HçB /€M b€i H M i` M M; QÌB i? M? MB M M K
b„+ - #° p` KŠM +ªK M?'i +O M; ¼+ i? - HçB ç +?Q M K M?•M M" v H-M ç-m iB M i?

>ç h•K L; ?B M M; QÊM; M; MM; p¬ +MM; - M m F?¬M; T?ªB HU+ HQÊM; +?Q F?¬B T
i v #|T +? i h?ç+? L? KX

>mM; ?, M; i`WM; K„i M?bM h?ç+? L? K- F?m¬M K†i>ç h•K L; ?B M +`M; H9+ +`M;
/-M /²M /"T ?ÆM- iS+ ; B" M p" F?m' i M?K+ T? HŠM- F?B M +?Q M" M; bBM? ` t9+

ó•+? ô Lûi K†i h?ç+? L? K ç°i M?B M [m€B /`- /K+ ?Ä M|M; #ÄM; i`QM; K„i #®+
[m„+ M?bM M" M; - M|B, óL; QÆB +kM; +| T?ªM SM; \ L; QÆB +kM; Km®M\ô

ó••K KB M; 5ô >ç h•K L; ?B M iS+ ç M Km®M ?°+ K€m- óG" i iS+ ; B" M5 ob b Q iQ
M?Q p"v5ô

E?m¬M K†i h?ç+? L? K M; ~M M; Æ- M?QM; F?¬M; iS+ ; B" M- iB T iK+ F?¬M; #B i
M; ?o i®B M v +?9M; i F?| i?Q€i F?ÄB- +¬ tBM? ç T ç°M; HÁM; M; QÌB M?Q i? - Hç
+? i çB M?Q p"v bÊ H" /QÊB +Ym imv M +kM; b) +ªK i?'v iB + Mm®BX VK- /M b Q+
#B K°i H-M- ç +?Q M K i?Y KMB p` +O M K M?•M- +¬ F?¬M; +¬M +ªK FQ+?- i `|

ó••K KB M; 5ô >ç h•K L; ?B M ; B½v /K - F?) F m, ó*? i i +kM; b) F?¬M; iB M M; ?
M; QÆB ç i +?bK tm®M; ç€v #B M5 *?bK tm®M; ç€v #B M +? i iB + Mm®B5ô

ó±5ô L?QM; p"Q H9+ M"v- h?ç+? L? K ç°i M?B M H ?QªM; H - ó*?9M; i çQÊ+ +S

RkRX *?QÆM; RkR @ *¬ L K Zmª L[

J°i ?ÁM çªQ çÆM ç°+X

>ÁM çªQ çÆM ç°+ ç'i ç B ~K QÈi- /B M iQ+? `i M?Ä- +?d +| iQ +Đ K°i b•M #|M; - F?
+•v M?Ä çB m HBM?X

Ío¬ h" M ?ªB `°M; HÈM K M?K¬M; - ?ÁM çªQ çÆM ç°+ M"v M?Q Km®B #Ä #B M- M?
K" çªQ imv M?Ä HçB F?B M h?ç+? L? K p¬ +MM; FBM? ?dX

*äM; >ç h•K L; ?B M- b m F?B çB H M ?ÁM çªQ çÆM ç°+ M"v- h?ç+? L? K +m®B +
M? M?äK- MB K p mB b®M; b|i b m i B MçM- +?d +| M; QÌB iU KbM? iªB [m KÊB +

"m¬M; >ç h•K L; ?B M- h?ç+? L? K ; B M; `°M; iS +?B- M; Y K†i H M i`B M^K i` M
M?Ä- M; v +ª M; |M i v +kM; F?¬M; Km®M ç°M; X

Zm€ K i KÄBX

æ½ M?B m M; "v ?„M F?¬M; +| M; ?d M; ÆB [m€ K°i; B•v- i? HU+ +çM FB i- K°i i?•M
#° ? Q ? iX

.QÈB HQçB ?Qç i ç°M; +QÌM; ç° + Q M?Q i? - M; QÌB b„i +kM; +?`m F?¬M; M´B- h?
#•v ; BÌ- +kM; /Q M; ?` HU+ FBM? M; QÌB p" hBM? L; mv M i`QM; +Æ i? +?®M; çĐ- #

>ç h•K L; ?B M #` ?„M ç†i Î K°i # M- ç²M; i? M^K # M +çM? - iQ" M i?•M +kM; ç M;

> B M; QÌB +€+? t # M, K Kûi- h?ç+? L? K [m v ç-m HB + K„i M?bM M" M; - M?2 ` ,
` - +?Q /M +¬ Km®M +? i iB + Mm®i- bÊ H" +kM; F?¬M; i? Xô

>ç h•K L; ?B M #B M b„+ - i`QM; K„i b€M; ?B M H M ?" M [m M; - óL; QÆB /€KXô

G9+ M"v HU+ HQÊM; +O M" M; +?Q F?¬B T?K+ - i`QM; +Æ i? ?ÆB i?Î ?¶M HQçM
p" M /KM; hBM? L; mv M- M m H9+ M"v h?ç+? L? K bBM? ` w M; ?o [m'v `®B; b- i?
M; , M +ªM çQÊ+X

L;?o ç M #^aM iQM? +O h?¢+? L? K- i`QM; HÁM; M`M; +! ?ÆB +?9i FBM? ?Q^aM;- M
M?QM; H¢M? HMM; + Q [mw M?Q p"v- i`QM; K„i ç-v p mv ?B TX

ó> ? ? Xô h?¢+? L? K M;Y Kti H M i`lB +QlB iQX

>¢ h•K L;?B M +?€M M^aM- F?¬M; #B i`®i +m°+ i`QM; HÁM; h?¢+? L? K bmv M;?
+Y ç°M; i v +?•M K°i- ;B M M M t /`+? [m # M +¢M? - FûQ` F?Q^aM; +€+? pÈB h?

h?¢+? L? K p®M p¬ibM? i` m +?¼+ M`M;- pW i?'v M`M; ç T?ÁM; M?Q p"v- i`QM;
t X

h` M #l +€i- h?¢+? L? K ç°i M?B M H,M çB- M?€v K„i FûQ ;¬M F?Q^aM; +€+? pÈB>

*?®+ H€i- ?„M +?d +ÁM +€+? >¢ h•K L;?B M +?Q ç-v MY Kûi- ç¬B K„i b€M; [m„+
K„i i`QM; bm®i +O >¢ h•K L;?B MX

o Kti h?¢+? L? K i` m iS+ M?bM M`M;- ó*?¢v çB Î +?¶ M`v- +¬ +! i? +?¢v i?Q€i b
+¬ p`i # v ;Bì p"i H°M- +¬ MlB B i?„M; B i?m \ VK- i M?È +¬ ç½ MlB- +?d +¬M
+€B \ô

óo¬ bdô >¢ h•K L;?B M [m€i K°i iB M;- p Kti H¢M? HMM; MlB, óL;QÆB F?¬M; ç M
F?¬B T?K+¬ i`i b) F?¬M; #Ä [m M;QÆBXô

óh i?"i bU Km®M H`K ;b +¬- b) F?¬M; +?l iÈB #•v ;Bì KÈB ç°M; i?OXô h?¢+? L?
MlB, óG-M i`QÈ+ Î u M ok G•m- i M m +! w +¬ +ÁM +! i? +?¢v i?Q€i ? v b Q\ô

óG-M H-M çl- pb b Q M;QÆB F?¬M; çKM; ç M i \ô >¢ h•K L;?B M +kM; M;~M M;C
Î i`QM; u M ok G•m- h?¢+? L? K ibK ? B +¬ MQÆM; i? M? H•m K°i ç K çB M HQ M ç
+! +?¢K p`Q M`M;- i?2Q ?B m #B m +O M`M; p h?¢+? L? K i`QM; i?lB ;B M- i?b`
?ÆM M[+ÁM +! +?9i #B M i?€B- i? K` Î i`QÈ+ Kti G,M; h?B m S?QM; +QÐB H M
•+ K çB M +m²M; M?Q i? - K¶B K°i H-M >¢ h•K L;?B M M?È iÈB- F?B M +?Q i`QM
H¢M? H)QX

L?QM; H9+ Î u M ok G•m- h?¢+? L? K `ä`M; ç½ i?'v çQÈ+ /mM; M? M imv i i? +
+! H`K ;b M`M;- pB + M`v ç®B pÈB M`M; K` MlB pšM H` +•m ç® F?l ?B mX

óob b Q i T?^aB ç°M; ç M +¬\ô o Kti h?¢+? L? K ?B K F?B çSM; ç„M- i?^aM M?B M
+kM; +¬M +! bBM? Hw #bM? i?QlM;- i iB m iB M ibK +¬ MQÆM; i? M? H•m- i F?
i®iX *ÁM p J†+ L? M L;¼+ FB - i p` M`M; iWM; +! tmM; ç°i- M m F?¬M; T?^aB i
Î i`QM; i v M`M;- M[M?•M i•K ç` `„M` i M?Q i? - `ÆB p`Q i`QM; i v i - iU M?B M
i?Y KMB p`i?®M; F?'X >m®M; +?B G,M; h?B m S?QM; FB +ÁM ?¢ ç°+ i?O pÈB T?
Hmv M pã çQ- K°i ç¬B iB M M?•M M`v tSM; ç€M; #` M?Q i? Xô

.WM; K°i H€i- h?¢+? L? K HB + tûQ >¢ h•K L;?B M- ó*ÁM p +¬- M;Q¢B i`W HS+
Km®M #„i #m°+ i ;B M?"T >¢ ;B F?B M i +U+ F€ F?l +?`m- ;B[+?9M; i +kM; i
hmv `^M; i H` M;QlB F?¬M; çQÈ+ i®i H„K- M?QM; tm®M; i v +kM; T?^aB M?bM ç®B
M;mv M- ?Q†+ H` ;B[ +?9M; i +! i?•K +Wm ç¢B ?"M- #^M; F?¬M; i b) F?¬M; H`K
>¢ h•K L;?B M i`-K K†+X

a m K°i ?²B- >¢ h•K L;?B M KÈB MlB, ó>v p¼M; ç9M; M?Q HlB M;QÆB MlB M?Q p
h?¢+? L? K +QlB ;"i ;"i ç-m- óh F?¬M; T?^aB +?QM? M?•M [m•M iY- M?QM; +kM;
i?•M /QÈB çB m F?B M- ç9M; `²B #•v ;Bì +¬ i?'v i? M`Q\ h`QÈ+ FB +¬ +! i? F?¬
b Q H-M M`v H¢B +?"K M?Q p"v\ô

ó` h?B M æ M /MM; ? i`²BXô >¢ h•K L;?B M v m Èi i?Î /`B- óE?¬M; +! "` h?B M a
i KÈB +! i? i?"i bU F?¬B T?K+ M?Q H9+ # M ç-m- H-M M`v i +ÁM #` i?QÆM;- i®
bÊ H` b) +`M; +?"KX "•v ;Bì- i +¬M # M;`v KÈB +! i? `M ç`M? hBM? L;mv M ?¶M
H9+ M`v i M; v +^aK°i iQ HU+ HQÈM; +kM; F?¬M; i? p"M /KM;- F?¬M; F?€+ ;b pÈ

óVK- # M; "v M"v M; QÆB ?½v +?mv M i•K´M ç`M? hBM? L; mv M çB- i T?K i`€+? H C
 L? K ; "i ; "i ç-m- M; ~M; ç-m M?bM #-m i`ÌB- M|B, óh M; ?d M; ÆB i`QÈ+- b m F?B
 L|B tQM; - h?¢+? L? K ?Q i b•m K°i ?ÆB- +® MûM KÄB K i +O i?•M i? - î i` M #ì +€
 +?†i- #„i ç-m p" M +?mv M hBM? L; mv MX
 >¢ h•K L; ?B M M^K # M +¢M? i` M #ì +€i- çQìM; +QM; K M; QìB- ? B +?•M /"B i?Š
 M; ?B ?Q†+ F?| ?B m- FBM? M; ¢+ M?bM h?¢+? L? KX
 :Bì F?„+ M"v- h?¢+? L? K i" T i`mM; w +?Q F?´ im- F?m¬M K†i #bM? ioM?- p K†i F
 i? i`-K´M M K M?•M M?Q M9B + Q bWM; b[M; F?¬M; M; ½- F?¬M; ; B®M; pÈB i?Q
 _®i +m°+ ?„M H" M; QìB i? M"Q +?S\
 >²B H•m- >¢ h•K L; ?B M KÈB M? M?"M; H„+ ç-m- F?¬M; +ÁM M?bM ?„M M[- pšM
 i`mM; iBM? i?-M F?¬B T?K+ [m„iQ+? hBM? L; mv M p" M +?mv MX
 E?¬M; #B i [m # Q H•m- h?¢+? L? K iW iW idM? H¢B- €M? K„i i`ÌB +?|B +? M; +
 +?9i H| K„iX
 J†i i`ÌB +?|B +? M +?B m tm®M; X
 h?¢+? L? K iW i` M K†i ç'i çSM; H M- +ªK i?´v iQ" M i?•M i?Q bQÈM; - i?QªB K€B b
 J'i çB iBM? F?Q- çB m iS+ K°i i?ÌB ; B M ç½ F?¬B T?K+ #ªv i€K i?"M?- +ªK ; B€+ K
 #B M K'i p¬imM; p¬ªM?X
 Zm v ç-m HB + K„i M?bM >¢ h•K L; ?B M- T?€i ?B M M" M; pšM M^K # M +¢M?- v T?
 [m-M i?2Q ; B| #B M T?€i` iB M; T?-M T?"iX
 >¢ h•K L; ?B M M^K # M +¢M?- çQìM; +QM; K M; QìB- ®M; [m-M #` ; B| #B M i?´B
 K°i F?9+ imv i i`„M; - î /QÈB €M? K†i i`ÌB H|2` €M? b€M; #|M; M?Q M; ¼+ i?¢+?- i
 h? K H K M?bM +?^K +?^K >¢ h•K L; ?B M p" B H-M- h?¢+? L? K ?Q i K°i ?ÆB- M?
 i`QM; #B MX
 J°i T?9i b m- h?¢+? L? K +-K ? B +QM +€ #B M /"B M?Q +€M? i v- i?2Q i`QM; #B
 # M +¢M? >¢ h•K L; ?B M- ?Q M? K°i iB M; X
 G¬M; KB /"B +O >¢ h•K L; ?B M ; B"i ; B"i- +?"K`½B KÎ K„i` - ?bM? M?Q M" M; ç½ F
 v M H†M; M; ²B /"v- F?) HB + K„i M?bM h?¢+? L? K- ?ÄB, óG"K ; b\ô
 ó*| ç€ ç€M? HY F?¬M; \ô
 ó*|Xô
 >¢ h•K L; ?B M bÌ H M K°i +?B + M?šM t M? #B + i` M M; |M i v i?QM /"B- K°i Hm²M
 #"M i v M" M; H" T iS+ +| i?K pB M ç€ ç€M? HY X
 hB M i v MûK pB M ç€ +?Q h?¢+? L? K- M" M; +?"K`½B çSM; H M- F?m¬M K†i +| +
 çB iÈB ?QÈM; K°i ; ®+ +•v M?Ä +€+? ç| F?¬M; t - M? ; B¼M; M|B, óh ç´B tB K v-
 M?bM HûMXô
 óL; Xô h?¢+? L? K ; "i ç-m ç€T K°i +•m- ç¬B K„i i`mM; H¢B ?B M H M K°i ç¢Q FBM
 :®+ +•v M?Ä FB +?d + Q ç M çMB- >¢ h•K L; ?B M çB ç M # M FB - i?•M i? v m F
 ?bM? bQM; bQM; pÈB i?•M +•v- H†M; H) +îB` v T?K+ i` M M; QìBX
 *•v F?¬M; çO iQ- imv`^M; M" M; M; ?B M; KbM? M?QM; çQìM; +QM; H²B HãK imv
 F?| +| i? #` i?•M +•v +?2 ; B'mX
 óa°i bQ¢i b°i bQ¢iXô
 >¢ h•K L; ?B M +îB v T?K+ ` - K°i #"M i v +?„M i`QÈ+ M; U+ iQ +, M; - M?QM; b m H
 pMM; imv i i`„M;

æ¬B K¬M; i`„M; ?²M; Mî M M; p M? + Q- +?„+ M`+? i`„M; K`M- H|2` K`m b€M; #| M
 M; QìB i - ; B®M; M?Q FB i i€+ +O ¬M; i`ìB- `mM; ç°M; i•K ?²MX
 h?¢+? L? K M?bM H` ? B K„i b v K - H9+ M`v +| T?ªM SM; bBM? Hw ?¢i?•M ; BÆ i
 oMM; imv i i`„M; FB +?d M?Q FBM? ?²M; pW ?B M M?QM; M? M? +?|M; ç½`#` >
 K`m t M? +?2 F?m'i ?Q`M iQ`MX
 >¢ h•K L; ?B M •K i?¬K i?Î M? M?äK K°i ?ÆB- K†+ +?dM? i tQM; - ; B®M; M?Q K°i
 `½B iW b m ; ®+ +•v çB ` X
 *?d HB + K„i iÈB ?QÆM; h?¢+? L? K- b„+ K†i >¢ h•K L; ?B M HB M H¢M? HMM; - M
 çSM; î ç| - T?šM M° M|B, óo¬ bdXô
 h?¢+? L? K HQM; i?ŠM; - ; B®M; M?Q +•v H Q /UM; î i` M #ì +€i- T?Q /QÈB #KM;
 +?d +¬M HB + K„i M?bM H` +?„+ +?„M #B i?„M ç°M; i` MB K`²BX
 `` >¢ h•K L; ?B M T?šM M° M?bM +?^K +?^K- p K†i h?¢+? L? K i?ªM M?B M- +kM;
 H¢B H m i`¢B /QÈB ?¢i?•M- K`H` +QìB ? ? M|B, óh F?¬M; M?bM HûM- H`i M
 F?K- i?`i` +kM; F?¬M; i?`v çQÊ+ +€B ; b- +¬ çWM; FQ+? ç°M; Xô
 óE?¬M; i?`v çQÊ+ +€B ; b\ E?¬M; i?`v çQÊ+ +€B ; b- M; QÆB- T?ªM SM; +O M; QÆ
 h•K L; ?B M [mª i?`i iS+ ç M ?°+ K€m- ?`M #•v ; Bì F?¬M; i?` H`T iS+ F?¬B T?K+ H
 ?m'M ?„M K°i ?²BX
 óS?QÆM; /B M FB +O i ?ÆB K¢M? K)- p`B M; `v F?¬M; çKM; ç M M[M?•M- iB m
 M?Q p`vXô h?¢+? L? K +QìB ; QÊM; ? B iB M; - ç°i M?B M F?¬M; M?bM >¢ h•K L; ?
 +?|M; T?|M; ç M K°i ; ®+ +•v F?¬X
 óL; QÆB M; QÆBXô >¢ h•K L; ?B M iS+ ç M KS+ M; v +ª M|B +kM; M|B F?¬M; çQÊ+
 GÈM M?Q p`v- #`i +S i? M? MB M M K iY M`Q î i`QÈ+ K†i K†i ç m b) M?Q M?½ H
 M`M; i?ªQ Hm`M ?Q†+ H`H` im Hmv M €Q M; ?o - ?Q†+ H`i?B iW + T?9- +?Q #
 M; [H¶ K½M; X
 *?d +| i M M`v- ?Q†+ H`î i? M? H•m +?ÆB #ìB- ?Q†+ H`F?¬M; FB M; F} ; b M|B
 i?QìM; H¶ K½M; +?ŠM; #B i t'm ?´i` m ; ? Q M`M; - çB m M`v H`K +?Q M`M; #bM?
 pšM #ªQ i`b i?•M T?`M bB m M?B M pÈB M K M?•M F?¬M; #B i i?2Q B- ç°i M?B M
 L?QM; ?¬K M v ?Q`M +ªM? ç†+ i?M- HU+ HQÊM; +O M`M; +?Q F?¬B T?K+ - #B
 t'm t - M`M; H¢B i bK F?¬M; çQÊ+ +€+? i`WM; i`` ?„M- çB m M`v H`K +?Q iS+ ; B`M
 ?ÆB i?Î HB M iK+ T?`T T?²M; X
 E?¬M; # Q H•m- h?¢+? L? K ç M; +¬K K°i Qi ; ¶ ç M ç•v- ; B®M; M?Q pW `²B F?¬M
 K†i iU M?B M /MM; ç€ ç€M? HY +?•K #| +OB- #Ä ? B +QM +€ H M MQÈM; H MX
 JMB i?`i ç`K ç`- M? M? +?|M; H M`
 óæ|B #KM; +?Q \ •M +?9i ; b i`QÈ+ çB- i?`i bU +| +,K ; B`M i - +¬ +| i? iMv iB M
 F?¬M; +| M; QìB M; ?2 i?`v- /M b Qi +kM; M?bM- ç +?Q +¬T?€i iB i K°i ? B +•m -
 L? K +QìB ? ? - +€M? i v M? M?`M; tQ v +€MQÈM; - M? M? +?|M; çQ K°i t•m +?
 óh F?¬M; ç|B #KM; Xô >¢ h•K L; ?B M +„M `„M; - K†i H¢M? HMM; - [m v ç-m çB +?¶
 óLM; K+Xô
 L?QM; #KM; M`v H¢B F?¬M; +?`m i?m FûK- i?`i F?ûQ H`p`Q H9+ M`v T?€i` iB
 óE?†+ F?†+Xô h?¢+? L? K +QìB [m€B /`K°i iB M; - i?QªB K€B iB M H M K°i #QÈ
 p`Q i`QM; i v M`M; - i` m çM , ó*-M; b +?S\ E?¬M; T?ªB +?d M?bM i?Q€M; [m b C
 KB M; i?`i- +MM; H„K i?b i b) T?K i`€+?¬- KB M +QĐM; +QÈB +¬- i? M`Q\ô
 ó••K KB M; Xô >¢ h•K L; ?B M M„K H M +€MQÈM; - ?mM; ?,M; i`WM; K„i HB + M?bM
 M|B, óZm M çB- i bÈK M M #B i M; QÆB H`HQ¢B M; QìB ; bXô

óVK- i H" €+ M?•M- i H" bB m +'T çΦB €+ M?•MXô h?Φ+? L? K +?ŠM; ? ç w- tû`€
H'v ;†K ç X

ó.½ K MXô >Φ h•K L;?B M HΦB ?¬ M?Ä K°i iB M;- H'v ` +QM / Q M?Ä- +„i iWM; KB

RkkX *?QÆM; Rkk @ •K .QÆM; æ°M; h?B M

>ÁM çªQ çÆM ç°+ i` M #B MX

h?Φ+? L? K p` >Φ h•K L;?B M K¶B K°i M;QìB ,M K°i +QM +€ MQÈM;- iBM? i?¬M ç
L?'i H" >Φ h•K L;?B M b m F?B ,M +QM +€ MQÈM; MQ #KM;- F?Q b„+ M`M; `ä `M
M?B mX

a m F?B h?Φ+? L? K ,M MQ- i`¬K M;•K K°i H€i- #¶M; M?B M iW i`QM; i9B H'v ` K°
ç M #ì #B M- iW i`QM; #bM? ç´ ` #°i T?'M K`m t€K- T? pÈB MQÈ+ #B M #¬B H M
E?¬M; # Q H•m- h?Φ+? L? K K°i H¬M M[çB ç M # M +ΦM? >Φ h•K L;?B MX

•M? K„i >Φ h•K L;?B M b€M; H M- i?î ?W ?W- i?ªM M?B M M¡B, ó:Bª i?¬M ;Bª [m,
+O M;QÆB b Q\ô

G9+ î h?Φ+? ;B - pb i`€M? î i` M pä ç'm çΦB ?°B iB i H° i?•M T?"M- h?Φ+? EB M i
iQÈM; KçQ ?„MX

>¬K M v #ªM i?•M ç½ î o¬ h"M ?ªB- „+ JBM? ;B - G,M; ;B - J†+ ;B +kM; H¬M HQÈ
ç½ F?¬M; +ÁM +¬M i?B i T?ªB /`+? /mM;- H9+ M`v KÈB F?¬B T?K+ iQÈM; KçQ p®

s¡ /`+? /mM;- iQÈM; KçQ h?Φ+? L? K i? v ç´B F?¬M; M?Ä- H`M / M; ,K ç2M #B M
?`M; H¬M; K`v i?¬ ç2M- ;B®M; M?Q HÊB FB K +„K M;?B K [m i¡+ K B- F?m¬M K†
T?¬M /kM; K½M? i?¬ H¶- i? K p`B T?¬M b„+ #ûM H½M? F?®+- +¡ K°i F?Q i? ç†+ #
#m°+X

h?Φ+? L? K +kM; F?¬M; T?ªB K„ M K iY- M?QM; F?Q +?'i ç†+ #B i F?B M +?Q M;
+SM; +ÄB- /kM; +ªK b„+ #ûMX

>Φ h•K L;?B M M?bK +?^K +?^K ?„M p`B H¬M- HΦB M¡B, ó"•v ;Bì iQÈM; KçQ +O
M; M; M;QÊ+- p¬ bd iB #d +O M;QÆBXô

h?Φ+? L? K M;ç+ M?B M- /î F?¡+ /î +QìB M¡B, óæ•v H" +¬ F?2M i \ > v H" K„M; i V
óL;QÆB M¡B b Q\ô

G„+ H„+ ç-m- h?Φ+? L? K F?¬M; iB T iK+ /•v /Q p'M ç M`v pÈB M`M; M[- b„+ K†
ç°i M?B M M¡B, óJ ç " hm¬M FB - `®i +m°+ H`M;QìB i? M`Q\ô

J¶B H¬M M;?o ç M +QM M;QìB F?OM; #® M`v- i`QM; HÁM; h?Φ+? L? K +ÁM +¡ +?9
F?¬M;- i`U+ iB T #„i H'v hm G pQÆM; hB m >`M u +ªM? ;BÈB h?B M o`K M; çB- +
ç°M; ç` M`v ç½ +?'M ç°M; i?"i KçM? iÈB ?„MX

ó" hm¬M H" K°i i`QM; ? B J ç +O æ hS J oU+Xô

oW M;?2 h?Φ+? L? K M¡B ç M +QìM; ;Bª ç€M; bÊ M`v- b„+ K†i >Φ h•K L;?B M +kM
æ hS J oU+- +¡ ? B i M J ç - T?•M #B i pb " hm¬M p`sQ+? .B K- ? B M;QìB M`v
i?B M i`B i ç` - K +¬M; b•m F?¬M; HQìM; çQÊ+- T?€T HU+ p¬ #B M- M;?2 M¡B H
;BÈB *?•M h?¬MXô

óJ M?•M +kM; im Hmv M pä ççQ b Q\ *kM; ;B®M; +?9M; i - +¡ +'T #"+ T?•M +?B
L? K FBM? M;ç+X

óæQÆM; M?B MXô >¢ h•K L;?B M ;"i ;"i ç-m- ;B^aB i?Q+? M|B, ó*?ŠM; M?[M; H" J

óE?¬M; +¬MXô >¢ h•K L;?B M H½M? ç¢K ç€T H¢B K°i +•m- óL;QÆB iU KbM? +~M
 i M M K T?QM; M"Q #„i çBXô
 a„+ K†i h?¢++? L? K i`-K tm®M;- +ª ;B" M M!B, ó*- +® w +?¼+ iS+ i b Q\ô
 •M? K„i >¢ h•K L;?B M tQ v K°i pÁM;- ?bM? M?Q `i + Q ?SM;- i?ªM M?B M M!B,
 +~M i?"M- H" Km®M i®i +?Q M;QÌB- F?¬M; #B i bmv tûiXô
 h?¢++? L? K ?W ?W- F?¬M; +! iB T iK+ /•v /Q pÈB M" M;- #„i ç-m F?m•M p€+ +?"m
 h?ÌB ;B M p°B p" M;X
 L?€v K„i- ç½ i`¬B [m KQÌB M;¬vX
 JQÌB M;¬v [m - h?¢++? L? K b€M; bÈK K¶B M;¬v i?S+ /"v- ç m b) F?m•M p€+ M?[M
 H M b" M i" m- H9+ K†i i`ÌB H†M tm®M; H¢B çQ +?"m ?Q i`Î p - +S pÁM; çB pÁM;
 >¢ h•K L;?B M +kM; ;B®M; i? - # M M;¬v Î# M /QÈB #"M `°M- pKM; p /¼M / T i`Q
 JQÌB M;¬v [m - K°i F?B h?¢++? L? K #°M `°M H" K tQM; +?mv M +O M" M;- ç m b) +?
 M" M; [mûi iQÈ+ i`Q #KB- /¼M / T ç² p"i MÆB M"vX
 .-M /-M- >¢ h•K L;?B M ç®B pÈB h?¢++? L? K F?¬M; +ÁM H¢M? M?¢i M[- +! ç¬B
 i?"K +?Q b) H°` MK +QÌB ?B K +!- F?B M +?Q h?¢++? L? K M?Q +•v ç!M; B! tm•M-
 #m²M i p¬ p` M[X
 > B M;QÌB K¶B M;¬v b m F?B tQM; pB +- i?b F m M? ç-m hB m S?QÈM; FB - çQ
 ? B M;QÌBX
 h?U+ ,M ç m H" K°i Qi +€ K†M p" #€M? # Q- ?QÆM; p` +kM; F?¬M; i®i- h?¢++? L?
 ,M M?Q H M; i?¬M ?´ v i- +ÁM +ªK i?´v ,M F?¬M; MQ- >¢ h•K L;?B M +?Q M K [m
 M;¬v #°M `°M b„T +? i- H¢B ,M ç² ,M i M?Q i? M M bS+ ,M +°M; H9+ +°M; QiX
 J¶B F?B ç M # M ç K- ? B M;QÌB ç m Î i`QM; bQÆM; T?ÁM; +?"i ? T F?´ im- M;?
 i` M H-mX
 L; v iW H9+ ç-m- >¢ h•K L;?B M F?¬M; çQÈ+ iU M?B M- +´ YM; ?²M;- F?¬M; /€K M
 i•K +O h?¢++? L? K b) T?€i i€+- b) H" K ` +?mv M M?•M i?¬M +,K T?šM pÈB M" M;
 a m ç! M" M; i?´v h?¢++? L? K pšM `i M T?"M- imv `^M; +kM; +! K´v H-M K†i çÄ i B
 +! ?°M? ç°M; T?ÁM; #`- /-M /-M M" M; +kM; #m¬M; HÄM; +ªM? ;B€+X
 æ M +m®B +MM;- ? B M;QÌB i?"K +?Q +! i? pW M;?² iB M; M K M[T?!M; i9M; i`
 M? m #bM? i?QÌM;X
 G¢B H" K°i M;¬vX
 h?¢++? L? K K'i ?ÆM # ;BÌ- F?m•M p€+ iWM; +?"m ?Q H M b" M i" m- i`Î p i-M; /Q
 >¢ h•K L;?B M /¼M / T ç² p"iX
 óL;QÆB Km®M H" K ;bXô æ°i M?B M- iW i-M; /QÈB i`mv M ç M [m€i +?!B i B +O >
 a„+ K†i h?¢++? L? K i`-K tm®M;- H Q i?šM; tm®M; H•m- HB + K„i M?bM i?´v i M
 T?ÁM;- KdK +QÌB [m´v `¬v >¢ h•K L;?B MX
 S?Q b m Gw lv- # i M M K ç iY •K .QÆM; æ°M; h?B M çSM; ç!- ç m +! im pB +ªM
 i`MM; i?B M- # M;QÌB +QÌB ?b ?b- p K†i iO M? #ÆX
 h?ÌB ;B M [m imv `^M; >¢ h•K L;?B M F?¬B T?K+ F?¬M; Qi- M?QM; F?¬M; i? p¼M
 F?¬M; b) T?Q +¬M; M?¼+ bS+X
 Gw lv +! im pB +ªM? ;BÈB "€++? EB T M?` i`MM; i?B M- +?QM? H" ç iY i`mM; i•K +
 H¢B H" +?€m +O ?€M iY K†i p" M; FB - Î i` M +QM i?mv M M"v +kM; +! +?9i ç` p`
 >„M ç M ç•v- ?B M M?B M F?¬M; T?ªB H" ?ªQ i•KX

ó.B M K¢Q M;QÆB imv t'm +?9i- M?QM; K"/€M; M;QÌB F?¬M; i - i-M; M"v €M? b€
 KB M +QÐM; M?"MX E?¬M; M M iW +?®B- i M;mv M w bOM; €B M;QÆB- ç| +kM;
 i?2Q i b) F?¬M; +¬M K¶B M; "v H"K HKM; p'i pª î i-M; M"v- +?'i HQÊM; i?S+ ,M +k
 Gw lv KdK +QÌB- t¬M; p"Q bQÆM; T?ÁM; +?"T ? T FB - F?BM? i?QÌM; M|B, óhB m
 F?¬M; Km®M +MM; #` +?Q +€ ,M- M;QÆB ?½v M;Q M M;Q½M +?Q i Xô
 óL? ç-m- lv + +QB i`¼M; M;QÆB- ç| H" T?9+ T?¬M +O M;QÆBX "° /€M; M"v +C
 i?"i bU F?¬M; +| ?SM; i?9- +kM; +?d +| lv + bî i?Q+? ç†+ #B i- +ÁM +| i? +?'T M
 i®i- M m M;QÆB i?"M? i?"i K°i +?9i i?b î i` M +QM i?mv M M"v b) +| +?¶ i®i +?Q
 Gw lv- K°i i M ç iY +ªM? ;BÈB "€+? EB T M?'i i`MM; i?B M +O •K .QÆM; æ°M; h?
 ó*9i ` çBXô >¢ h•K L;?B M î i`QM; bQÆM; T?ÁM;- F?m¬M K†i H¢M? HMM;- ? B K,
 ó> ? - i`QM; +?®+ H€i bQÊM; `²B- i b) M•M; i'K p€M ;¶ çB ` M;Q"BXô Gw lv KdK
 +QÌB €B Km°BX
 ó•KXô
 J°i #|M; M;QÌB- ;B®M; M?Q pB M ç¢M ç" T ç M ç•v- ?9+ #ª p B # i M ç iY •K .QÆM
 HQ¢M; +?Q¢M; i`€M? ` X
 h?¢+? L? K +?mB p"Q bQÆM; T?ÁM;- H¢M? HMM; M;?B K K†i- K°i +QÊ+ ç€ p"Q T
 ç€ # v Gw lv çKM; K¢M? p"Q i'K p€M ;¶ i`QM; bQÆM; T?ÁM;X
 óL;QÆB Km®M +? iXô Gw lv H m p i K€m î F?|2 KB M;- +?"K `½B çSM; H M- M?b
 +QÌB H¢M? M|B, óLÆB M"v H" i?mv M +O •K .QÆM; æ°M; h?B M- ç•v H" M;QÆB
 ó*9i M; vXô h?¢+? L? K + m K"v- p K†i +?€M ;?ûiX
 óhB m iY- M;QÆB +? i +?„+ `²BXô " i M oä :Bª M;Q" B +Y - b m F?B T?ªM SM; H¢B
 h?•M i? h?¢+? L? K H†M; v M i?¢+? ?| - •K F?Q p" hBM? L;mv M ?bM? i?"M? K°
 +?„M î +Y X
 " oä :Bª +ªM? ;BÈB "€+? EB T- M;QÌB pW iB M p"Q # M i`QM; oU+ h`QÌM;- i?•M ?
 #„i ç-m tQ v i`ÁMX
 a„+ K†i h?¢+? L? K H¢M? HMM;- ? B K„i ;B®M; M?Q ç Q M?¼M- ç°i M?B M M?^K
 M?Q i?QÆM; H¢B HÁ2 ` ?"M [m M; `U+ `ÐX
 o K†i Gw lv #B M ç´B- ? B i v ?B M ` çQ" M [m M; K M; i`„M; t€K- ç°i M?B M iW i
 tm'i ?B MX
 ó•Kô
 JQÌB M;|M i v +O h?¢+? L? K +„K p"Q [m M; +¬m- +€M? i v i KÄB- M?QM; KQÌB
 [m M; çQ" M- `ÆB tm®M; M;U+ Gw lvX
 ó"²M;Xô
 h?•M i? Gw lv KÈB çSM; H M H¢B #` K°i FQ+? M"v ç€M? H M i'K p€M ;¶- p K†i +?
 hB M H M K°i #QÊ+- h?¢+? L? K i9K H'v +´ Gw lv M?' +?„M H M + Q- ? B K„i ç^M;
 +QÌB M|B, óL [M?•M +O H½Q iY- M;QÆB +kM; /€K ç°M;\ hBM i +?ûK +?B i?S M,
 h?•M i? Gw lv #` K°i #`M i v +O h?¢+? L? K M?' +H M- ? B +?•M ;BÆ F?¬M;- F?
 K„i ?B M ` p FBM? ?QªM;- ?¬ ?'T F?| F?,M /MM; bS+ ;B½v /K - M„K i v HB M iK
 L? KX
 h?•M i? h?¢+? L? K ç½ i?¢+? ?| - # M M;Q" B +Æ i? +ÁM +| K°i i-M; « Zm M; h?
 Gw lv +® ;„M; M?Q i? M"Q- ?„M +kM; p[M; M?Q #`M i?¢+?- HM HM #'i ç°M;X
 óh?¢+? L? KXô >¢ h•K L;?B M ?ÆB +?9i FBM? M;¢+- ç°i M?B M i?î M? K°i iB M
 ç-m- w #ªQ ?„M F?¬M; M M H'v çB i€M? K¢M; +O Gw lvX

æ•v H" H-M ç-m iB M M" M; i?'v h?ç+? L? K ç°M; i?O- i? +¬M; i" M #çQ +QÆM; M" M; •K i?-K FBM? ?½BX

"'i Hm" M H" oä :B^a # M M; Q" B- ? v H" Gw lv # M i`QM; ç m +| im pB +<sup>a</sup>M? ;BÈB "€ +ÁM H" +<sup>a</sup>M? ;BÈB "€+? EB T M?` i`MM; i?B MX

"®M M; QÌB M"v- K°i ç®B # i? M?QM; ç m #` h?ç+? L? K +? i`K- i?•M ?bM? # M, i`ÁM [m, /`- F?¬M; #B i h?ç+? L? K /MM; i?O çQçM ;bX

Gw lv HçB F?¬M; +?`m M' B- ;¬M M?Q M?€v K„i ç½ #` +? i`K- M; v +<sup>a</sup>K°i iQ bS+ T h? +¬M; +O h?ç+? L? K i" M M?šM +QÆM; K½M? M?Q i? - F?B M +?Q >ç h•K L; ? i" B im' M +kM; +| +?9i FBM? /`- F?¬M; #B i h?ç+? L? K KÈB p"Q +^aM? ;BÈB "€+? HQÊM; KçM? K) M?Q i? X

ó*9iXô h?ç+? L? K K°i i v MûK Gw lv H M K†i i?mv M- ç€` K°i +QÈ+- ç€ Gw lv H K†i i?mv M- [m<sup>a</sup> M?B M H" H, M` M; Q"BX

oU+ h`QÌM; pW i?m HçB- # i M oä :B^a Î+Y +MM; M? m M; ½tm®M; X

hB M H M K°i #QÈ+- h?ç+? L? K +?„M Î+Y - p K†i H½M? F?®+ M|B, óG½Q iY Îi F?¬M; T?^aB ,M m®M; F?¬M; T?^aB i`<sup>a</sup>iB M- H-M b m +ÁM /€K +| +?O w pÈB M[ M?• çWM; M; ?o b) ?Qç i ç°M; i` M M; QÌB M[M?•MX *9it K°i +?9i- çWM; ç +?Q i M; YE +€+ M; QÆBXô

" Q ;²K +^aGw lv- i' M; +°M; #®M i M oä :B^a +^aM? ;BÈB "€+? EB T- +MM; M? m M; ? h?ç+? L? KX

óæBXô Gw lv çSM; H M- ;QÆM; K†i p†M p Q- p K†i •K i`-K- [m v ç-m #QÈ+` # M

" i M oä :B^a +^aM? ;BÈB "€+? EB T FB - ç m i` M K†i i?mv M Q€M ?"M HB +K„i M KÈB v M H†M; çSM; H M- çB i?2Q b m Gw lvX

h?ç+? L? K M?Q J¬M i?-M +?„M Î+Y - ? B K„i HçM? HMM; - €M? K„i #„M` b€i F? i M iB m iY M"v b) F?¬M; iW #Ä w ç²- +?9M; i T?<sup>a</sup>B +?m`M #` K°i +?9i- F?¬M; çQÈ #B M +?çv i`®MX G½Q iY +ÁM F?¬M; +| +QÈT M[M?•M +O #¼M +?9M; - M; QÈ+ H M[M?•M +O H½Q iY- i?"i bU H" +?€M b®M; `²BXô

ó B H" M[M?•M +O M; QÆB\ô >ç h•K L; ?B M +„M` ,M; - Q€M ?"M ç` M?bM ?„MX

óÍ i`QM; M"v- +¬b) H" M[ M?•M +O i Xô h?ç+? L? K [m v ç-m M?2` ,M; +QÌB b€M, +kM; F?¬M; #B i +?QM? t€+Xô

Rk8X *?QÆM; Rk8 @ h?m æ² æ \

h-M; i?'T M?'i i?mv M b„i- p K†i h?ç+? L? K M;QM; i`¼M; - ;¶ H M #QQM; i?mv M >ç h•K L; ?B M çSM; Î# M +çM?- F?¬M; M|B çQÈ+ K°i HÌB- +?d v M H†M; +?,K +?

óh?mv M b„i`'i +?„+ +?„M- M?QM; K" F?¬M; H"K F?| çQÈ+ i - +?d +¬M i iQ" M HU #QQM; i?mv M M"vXô h?ç+? L? K ;ä i`QM; +?®+ H€i- p K†i i?^aHÄM; - KdK +QÌB M M"v- i`QM; +?®+ H€i M m M?Q i?U+ bU +| + Q i?O ç M ç®B T?| +?9M; i - i b) i`U K M; +¬M?^av tm®M; #B M iB T iK+ +?çv i`®MXô

>ç h•K L; ?B M M? M?"M; ;"i ç-m- óGw lv FB b) F?¬M; iW #Ä w ç²- +?„+ H" `i M ç•vXô

óh•K L; ?B M "- K` HU+ +O +¬i?"i ç9M; H" FBM? M; QÌB- ç½ /`+? /mM; i?"M? M?Q ;? Q M;mv i- +?" +?" +Xô h?ç+? L? K H„+ ç-m +^aK i?€M- óL m /mM; KçQ +¬F?¬ M?•M i` M +QM i?mv M b„i F?¬M; i? F?¬M; çB M H MX s2K` MÆB ç•v [m^a M?B i?b çB bÈK H" imv i M?'iXô

óL;QÆB KÈB i` m ?Q ;? Q M;mv i- i?"i bU H` KB M; +?| F?-M; i? F?¢+` M;` pQE
 F?BM? i?QÌM;- M?QM; +kM; F?-M; +| iS+ ;B"M- i`QM; HÁM; +ÁM +| +?9i KWM; i?
 J'v HÌB +O h?¢+? L? K imv F?-M; / M;?2- M?QM; H` F?2M M;ÊB /mM; K¢Q +O
 H) M`M; b) [m v ¢B F?BM? i?QÌM;- M?QM; #•v ;Bì ¢½ +| +?9i pmB p - M?bM H¢B
 +kM; F?-M; +ªK i?'v [m€ ¢€M; ;?ûiX
 E?QªM; F?„+ h?¢+? L? K +?„M Î i`QÈ+ +Y i`QÈ+ ¢|- #|M; /€M; K°i KbM? K¢M? K)
 :Bª +ªM? ;BÈB "€+? EB T- ¢½ ¢ H¢B i`QM; ¢-m M`M; K°i 'M iQÈM; b•m b„+- ?bM
 M`M; +? Q ¢ª Q M´B H M K°i H`M ;ÊM b|M; M?Ä
 ó>-K M v H-M ¢-m iB M i i?'v M;QÆB ¢°M; i?O- F?-M; M;ì i?U+ HU+ M;QÆB ¢9M;
 +?-M +?ì K°i H€i- i`QM; ¢-B K„i b€M; +| i? K +?9i ?B m F€- óL;?2 M|B M;QÆB i`Q
 im Hmv M [m pä ¢¢Q- H¢B Î i`QM; K°i ¢ K ¢¢i iÈB +ªM? ;BÈB hB M h?B M- +| T?ª
 óVK- +| +?9i +Æ /mv MXô h?¢+? L? K H¢M? M?¢i ¢€T H¢B- F?-M; Km®M ¢B b•m p
 óE?-M; T?ªB i HÈB ?¢B- H` #®M i M Gw lv M`v ``i #bM? i?QÌM;- #®M M;QÌB M`v F
 i`QM; +Æ i? +kM; F?-M; ?MM; ?"m- M M F?-M; #^M; oä :Bª +ªM? ;BÈB "€+? EB T
 óL;QÆB [m M b€i ``i +~M i?"MXô >¢ h•K L;?B M ;"i ;"i ¢-m- M|B, óÍ•K .QÆM; æ°M
 iY i`-K K p`Q +?mv M M K M[M M F?-M; +| F?´ i•K im Hmv MX *€+ HQ¢B pä F„
 æ°M; h?B M +kM; H` K°i i? M? FB K ? B HQÐB- F?B M +?Q M?[M; ¢| ¢ iY i?-M; [r
 L;mv M ¢²M; i?ÌB +kM; ,M KÁM w +?Q +O #¼M ?¼- ``i M?B m ¢ iY p®M iQ +?´i F?-
 K +?mv M M K M[- /-M /-M i`-K Hm•M- i? +?Q M M F?-M; +-m iB M iÈB- +m®B -
 óæQ+? i?U+- ¢ iY MÆB M`v ¢ b® hBM? L;mv M F?-M; iBM? i?m-MX Gw lv K†+ /M
 M?` i`MM; i?B M- M?[M; +kM; F?-M; #^M; oä :Bª "€+? EB T M?´i i`MM; i?B M #bM
 i?m-MX *?®M; H¢B i - ¢QÆM; M?B M ?„M #´i HÈB- ?m®M; +?B i` M M;QÌB ?„M +Á
 óGw lv imv ``M; FûK K°i +?9i- M?QM; K` M;QÆB +kM; K¢M? i?€B [m€Xô G-M; K`v
 i?ªM M?B M M|B, óG9+ i +ÁM "€+? EB T M?´i i`MM; i?B M- +kM; F?-M; i? i?m
 p"v- i`W T?B p"M /KM; Gm•M >²B oä >²M- M?QM; pB + M`v t2K M?Q H` ;B M H"MX
 h?¢+? L? K p` >¢ h•K L;?B M ¢ m M;QÌB ¢†+ #B i- b m F?B ¢ª i?QÆM; Gw lv Î i` M
 +ÁM /€K +?mv M i`Á pmB p - ?bM? M?Q F?-M; #B i +?[ iY pB i M?Q i? M`QX
 > B M;QÌB M|B M|B +QÌB +QÌB- ``i M? M? ¢½ i`-B [m # ;BìX
 h?"i F?-M; M;ÌB i M Gw lv pšM +?Q ¢ M ¢•v- M;QÊ+ H¢B H` M? ¢-m hB m S?QÊM
 ,M p` MQÊ+ M;¼iX
 a m F?B hB m S?QÊM; ¢ M ¢•v- €M? K„i b€M; M;ÌB- ¢ tm®M; M? ¢-m- ?ÆB iÁ KÁ
 h?¢+? L? K +kM; F?-M; M|B M?ªK- ¢B [m KÎ` i?S+ ,M- ¢°i M?B M MÎMK +QÌB, ó
 H`K b Q p"v- H-M M`v i?U+ p"i ``i T?QM; T?9 M? Xô
 h`QM; ;BÄ t€+?- F?-M; +ÁM H` +€ K†M #€M? # Q- K` H` i?´i #Á +?QM p` KMB ;` MQ
 #-m `QÊm M?Ä- MQÊ+ M;¼i +kM; i? K K°i #bM? HÈMX
 h?S+ ,M H-M M`v + Q ?ÆM H9+ i`QÈ+ +ª K°i +´T #"+- M?QM; i?"i bU F?B M +?Q H
 H¢X
 óG` M;QÆB ¢ª i?QÆM; Gw lv b Q\ô hB m S?QÊM; iÁ KÁ ?ÄBX
 óæ9M; p"vXô h?¢+? L? K bYM; b®i- M?bM bÆ [m hB m S?QÊM; ¢ M; ?QM; T?'M-
 +O +¬\ô
 óh ?"M F?-M; i? ;B i ?„MXô hB m S?QÊM; +„M `M;- i`QM; K„i i`M ¢-v Q€M ?"M
 #` Gw lv i` i`M ¢ M +? i- M m i +| M,M; HU+ bÈK ¢½ ;B i +? i ?„MXô
 óh i?"i bU Km®M ;B9T+¬- M?QM; K` Gw lv ?bM? M?Q H` +?€m +O ?€M iY K†i p`M
 H` ¢½ F?-M; Î H-m i` M i?mv M +€+ M;QÆB ¢QÊ+Xô h?¢+? L? K tû +?•M ;"- M?ûi

H¢B m®M; K°i M;KK`QÊm- iB M i v çQ K°i KB M; i?`i #Á +?QM iQ +?Q >¢ h•K L;?
K°i +?9i- ,M MQ KÈB +| bS+ HU+ +?¢v i`®MXô

>¢ h•K L;?B M çSM; ÎT?Q b m ?„M- i?•M i?O H†M; H) /MM; bS+ M?ûQ p`Q # M ?-
K„i M?bM ?„M- KÈB /QÌM; M?Q F?¬M; +| pB + ;b iW T?Q b m h?¢+? L? K çB ` - M
H`T iS+ i`€M? [m K°i i M- ç¬B K„i tBM; ç T ?B M H M p ç„+ wX

h?¢+? L? K M? +? KB M; - +QÌB F?` H„+ H„+ ç-m- ó\*¬ MQÆM; M`v F?¬M; +?`m i?E
i?“T +¬ i? M`QXô

hB m S?QÊM; ?bM? M?Q M?bM ` ç°M; i€+ M?Ä +O ? B M; QÌB- M?QM; K`+kM; I
óGw lv imv `^M; H`+?€m +O Gw h` M; ?° T?€T- M?QM; +kM; F?¬M; /€K t^M; #`vX
+€+ M; QÆB çª i?QÆM; - H`T iS+ #`K #€Q +?Q aQ ?° T?€T- aQ ?° T?€T #ªQ i ibK ?
T?ªB H¶B +€+ M; QÆB- aQ ?° T?€T b) #ªQ p +€+ M; QÆBXô

h?¢+? L? K i`QM; HÁM; F?) ç°M; - H`T iS+ ?B m M; v aQ ?° T?€T M`v +?d bÊ #`i ?/
çª i?QÆM; Gw lv- aQ ?° T?€T FB •K i?¬K p m B p - M?•M +Æ ?°B M`v ç +? M ûT G

ó*?mv M H` M?Q p`v- Gw lv iB #d p¬ bd- i? M?QM; Km®M tm®M; i v pÈB MQÆM;
i? K K„K i? K Km®B K°i ?²B- ? i bS+ /MM; HÌB €+ ç°+ ç T?d #€M; Gw lvX

óh ?B m `²BXô hB m S?QÊM; ;`i ;`i ç-m- i?ªM M?B M +QÌB- óGw lv çQ+? i?U+ iB
çB #`K #€Q aQ ?° T?€TX L; QÆB v M i•K çB- aQ ?° T?€T `i v m i?Q+? M; QÆB- F
L|B tQM; - hB m S?QÊM; +?“K `½B çB ` M; Q`B- `i M? M? ç½ çB H M H-mX

óaQ ?° T?€T FB +?“+ H` M[M?•M M; v iW ç-m p b M|B +?mv M pÈB M; QÆB KÈB ç
F?B hB m S?QÊM; `ÌB F?ÄB- >¢ h•K L;?B M #¶M; M?B M M|BX

óVKXô h?¢+? L? K +QÌB +QÌB- ós2K ` +?9M; i F?¬M; +¬M M?ªv tm®M; #B M +?¢v
ç€- +?9M; i F T Î; B[+ÁM +| +?9i +Æ ?°BXô

óL[M?•M FB +?“+ H` +QB i`¼M; M; QÆB- M|B F?¬M; +?WM; b) i?m M; QÆB H`K ç²
+?9iXô

óh?m i H`K ç² ç \ô h?¢+? L? K M; ¢+ M?B MX

óí •K .QÆM; æ°M; h?B M- ?° T?€T p` i`QÎM; H½Q ç m +| iQ +€+? i?m ç² ç - #bM?
M[ç²- M[i?m M K ç²X •K .QÆM; æ°M; h?B M; B[i?¬v i`Á- [m M ? `i i?•M K`i- i
i` M; BQÌM; ç i`mv M T?€T- WK- i #B i M; QÆB `i `M? \ô >¢ h•K L;?B M i?ªM M?

óh` B HÆ\ô h?¢+? L? K FBM? ?¬X

ó*kM; ;¬M M?Q p`v- i`QÈ+ K†i M; QÌB M; Q`B +| / M? M; ?o i?¬v i`Á- pW ç M # M ç
E?¬M; #B i aQ ?° T?€T FB +| # Q M?B m ç² ç - M; QÆB +| i? i`Î i?`M? K°i i`QM;
çQÊ+ bOM; €B p`B M; `v- ç M H9+ ç| iU M?B M +kM; b) ?¼+ çQÊ+ K°i Qi #Q i?m`i
ç•v +?ŠM; TªB H` QÊ+ Km®M +O M; QÆB b Q\ \*?„+ H` M; QÆB TªB + Q ?SM; H
?Q` M|BX

óo`B i M ç² ç \ô a„+ K†i h?¢+? L? K i`¬K tm®M; X

óo`B i M +ÁM Qi- +| M[ ?° T?€T b) +| K`v +?K+ i M ç² ç - M; Q`B ç² ç ` +ÁM +| #¢M
?[m ?ªQ- M m M?bM i`9M; M K M?•M M`Q- +€+ M`M; +kM; ç9M; +| i? iMv i?ÌB +ÌB
t2M ;®B ç-m M; `M M; QÌB- M K [m ?QÆM; K¬B p¢M M; QÌB- +?QM? H` +?d M[M?•

ó*?ŠM; TªB H` ; €B i? M? H•m +kM; F?¬M; #`M; \ô

óE?¬M; - F?¬M; ; B®M; M?Q p`v- M; QÌB i H` ?SM; i?9 v m i?Q+?- F?¬M; i?m iB MX
; B®M; M?Q H` +| M; QÌB i?Q+? ?Q +Ä- +| M; QÌB i?Q+? p`M; #¢+ +?•m #€m- M; QÌB
b) i?Q+? H`K +?mv M M`v M; QÌB i b) F?¬M; +ªK i?`v +| +?mv M; b- M|B ç•v H` K
i` Q ç´B pÈB M; QÌB- WK- `i M? M? M; QÆB b) #`aQ ?° T?€T FB iB T FB M- ç M
h•K L;?B M M? M?`M; #•M; [mÆ M|B ` iSM; #Q `M i`QM; ç|X

a„+ K†i h?¢+? L? K +`M; H9+ +`M; F?| +QB X

ó*®+ +®+ +®+ ô

Zm^a M?B M- hB m S?QÊM; M? M? +?|M; çB `²B [m v HçB- +QìB F? M? F?€+? çSM
pÈB h?ç+? L? K- M|B, óaQ ?° T?€T #^aQ M;QÆB çB [m K°i +?mv M- M|B +| pB +
K v +O M;QÆB ç½ ç M `²B- +?d +—M M;QÆB çQÊ+ aQ ?° T?€T ç®M; w- F?ŠM; ç
M;QÆB ç•m- M? M? H M- aQ ?° T?€T ç M; çÊB M;QÆBXô

óh?•M i? i +| +?9i F?¬M; F?Q - H—M b m çBXô h?ç+? L? K ¬K #KM;- p K†i i?®M

óL;QÆB M?'i ç`M? +kM; #` Gw lv ç^a i?QÆM; `²B\ô hB m S?QÊM; +| +?9i FBM? M
+?¶ aQ ?° T?€T F?¬M; ? i?B m i?m®+ +? [i?QÆM;- M|B F?¬M; +?WM; M;QÆB
M?Q p"v i?QÆM; i? +O M;QÆB b) F?¬B T?K+ `i M? M?X æ•v H" ççB +Æ /mv M-
çB i?¬BXô

h?ç+? L? K pšM H„+ ç—mX

óh? M"Q\ L;QÆB F?¬M; /€K\ô >ç h•K L;?B M •K i?—K b^aM; F?Q€B- i?^aM M?B M M
F?¬M; M;çB- M;QÆB bÊ +€B ;b\ô

óæB i?b çBXô a„+ K†i h?ç+? L? K / [iÊM- ç°i M?B M p¼i ç M # M +çM? >ç h•K L;
i v M" M; M|B, óh?2Q i +MM; M? m çBXô

L;¼+ i?O >ç h•K L;?B M çšv ç"- K K KçB F?¬M; tQÆM;- M„K î i`QM; i v ;B®M; M
M;¼+— ¬M M?m" M i`„M; K`M- `i H" i?Q^aB K€BX

h`QM; K„i >ç h•K L;?B M +| +?9i #®B `®B- /MM; bS+ pMM; pšv K°i H€i- i? M? •K
i v ` M;QÆB iU çB H" çQÊ+— FûQ i H"K +€B ;b\ô

h?ç+? L? K M? M? +?|M; M„K +?†i- #'i Hm" M M" M; ;B½v /K i? M"Q- ?„M ç m F?¬
M|B, óL;QÆB î içB +?¶ M"v- i HQ H„M;- B #B i Gw lv +| i? i?W /`T i F?¬M; +| H
?¬K M v i`î çB- +¬ F?¬M; çQÊ+ `îB F?ÄB i—K K„i +O i - i î +?¶ M"Q- +¬ ç m T?^aB

óL;QÆB ô >ç h•K L;?B M FBM? ?¬ K°i iB M;- M" M; #` bU #€ ççQ +O h?ç+? L? K H
M?QM; +kM; +| K°i T?—M +^aK ç°M;- p K†i >ç h•K L;?B M +U+ F€ T?S+ içT M?bM
+m®B +MM; #'i ç„+ /o M;WM; ;B½v /K - +´ YM; ?²M;- iMv w h?ç+? L? K #„i H'v #`M

óh +| i? çB- M?QM; K" M" M; T?^aB çB i?2Q- i F?¬M; i? ç M" M; K°i KbM? î +?¶ M
p T?Q hB m S?QÊM;X

óæQÊ+ `²BXô hB m S?QÊM; #'i ç„+ /o- ;"i ;"i ç—m- M|B, óh`QM; +?®+ H€i ç M +Y
T?€T- çB i?¬BXô

óVKXô

hB m S?QÊM; î T?Q i`QÊ+ /šM çQìM;- h?ç+? L? K +—K H'v M;¼+ i?O i?QM /`B +C
iU M?B M +MM; çB î T?Q b m- #QÊ+ i?ŠM; ç M i—M; i?S # +O +QM i?mv MX

>ç h•K L;?B M +9B ç—m- i` M K†i #îB pb /`+? /mM; M M F?¬M; +| #B M ?| - M?QM
?ÆM- i`QM; HÁM; M;QÊM; M;MM; p¬ +MM;X

L?QM; p"Q H9+ M"v- F?m¬M K†i h?ç+? L? K HçB H†M; H) /€M iÈB # M i B +O M"i

h`QM; HÁM; >ç h•K L;?B M `mM H M- H9+ M"v ?mM; ?,M; i`WM; K„i ?„M- w #^aQ ?„

h?ç+? L? K F?¬M; [m^a M M" M;- KB M; `°M; /U p"Q +€B i B çÄ `U+ +O M" M;- M? ;
M [M [M?•M FB +| i? b) i? M [m€ i?"M? ;B" M- +¬ +?9 w M;?2 F?~m ?B m i - M?^a
i?2Q b mXô

óVK- M;QÆB M;QÆB ?½v +~M i?"MXô >ç h•K L;?B M i?'T ;B¼M; Md MQM K°i +•r
KÈB p°B p" M; FûQ ` F?Q<sup>a</sup>M; +€+? pÈB h?ç+? L? K- +´ imv i i`„M; #¶M; çÄ YM;X

RkeX *?QÆM; Rke @ "¢Q h~m L?` h`MM; h?B M5

hB m S?QÊM; ¢Q ? B M;QÌB h?¢+? L? K- >¢ h•K L;?B M ¢ M i`QÊ+ +Y K°i bQÆ
i?mv M b„i- hB m S?QÊM; ¢SM; Î+Y - ;ä+Y p`Q +Y +mM; FQM? M|B, óaQ ?° T?
óæ ?„M p`Q ¢BXô h`QM; bQÆM; T?ÁM;- i`mv M ¢ M K°i; B¼M; M[+€B K i KÄBX
ó~K aQ ?° T?€T- p` +¬ MQÆM; FB +kM; ¢ M ¢•vXô hB m S?QÊM; [m v ¢-m HB +
; B¼M; M|BX

óVK- p` +¬ MQÆM; FB ?½v +?Î Î# M M;Q`B ¢BXô L[M?•M i`QM; bQÆM; T?ÁM; i?
hB m S?QÊM; ;"i ¢-m- M? M?`M; ¢~v +Y ` - ` ?B m h?¢+? L? K ¢B p`QX
G9+ M`v h?¢+? L? K KÈB #m¬M; ` #`M i v +O >¢ h•K L;?B M ¢ M; M„K +?†i- + m
T?ÁM;X

óEûiXô

>„M ¢B p`Q- hB m S?QÊM; H¢B ¢|M; H¢B +€M? +Y bQÆM; T?ÁM;- M;?B K i9+ ¢S
bÊi >¢ h•K L;?B MX

aQÆM; T?ÁM; M`v `i HÈM- F?QªM; M,K KQÆB Kûi pm¬M;- i`K i?ªK H|i i`QM; T?
iQÌM; i`2Q K°i p`B #S+ i` M? i`¬M; `i b®M; ¢°M;- i` M #`M +| ¢`M K°+ ?QÆM;- ¢
+ÁM +| K°i #-m`QÊmX

h`QM; bQÆM; T?ÁM; +| +?B + ;BQÌM; HÈM i`2Q K`M ¢Ä- i`QM; K`M K„ T?K v T?K
T?K K„ T?K FB imv i i`„M;- ¢¬B K„i HQM; H M?- ;B®M; M?Q`M +?S p¬ ?¢M T?Q
`m²B ¢2M +Ð ?¢i; ¢Q- i,M; i? K p`B T?-M FB m K} `mM; ¢°M; HÁM; M;QÌBX

J„ T?K Î i`QM; K`M p K†i KÄB K i- F?|2 KB M; ?`K +?S MK +QÌB- HB + K„i M?bM
M|B, óG` M;QÆB ¢ª i?QÆM; Gw lv b Q\ô

h?¢+? L? K ;"i ¢-m- +kM; F?¬M; M|B +?mv MX

aQ ?° T?€T M`v i?Q¢i M?bM +?d +| F?QªM; # KQÆB im´B- /B M K¢Q`i ¢ T- i?•M
T?ªB M;?2 ¢QÊ+ M?[M; HÌB +O >¢ h•K L;?B M- ?„M i?“i bU +| ?SM; i?9 Î i` M ;BQÌ
M`vX

L?QM; K`- M;?o ¢ M B +kM; +| i? H`K +?²M; K„ T?K M`v- F?¬M; #B i ¢½ [m #B
HÁM; h?¢+? L? K +kM; +| +?9i +?€M M;`v- ?Q`M iQ`M K'i ? i?SM;X

>„M +ÁM H` +| +?9i FûM +?¼M- F?¬M; ¢ M p¢M #'i ¢„+ /o- #bM? i?QÌM; ?„M b) F?-
H-M i`QÊ+ bÎ /o T?|M; i9M; Î u M ok G•m- +kM; H` pb oä >²M i?-M #Q ?'T i?m HU+
KÈB ¢B p`QX

óhB m + bBM? i?“i bU F?€im'M i9Xô J„ T?K FB ?B ?B +QÌB F?)- K„i b€M; M?bM +
+?®+ HÊi- M|B, óL;QÆB ¢ª i?QÆM; Gw lv- M m F?¬M; +| +?,K b|+ +O i - `i F?| Î
+ªM? ;BÈB M;QÆB F?¬M; i?'T- i? K` ¢½ +| +ªM? ;BÈB "€+? EB T- M m M?Q im H
æ°M; h?B M i - iB M #° i b) +| w i?m M;QÆB H`K ¢² ¢ - F?¬M; #B i w +O M;QÆB

Zmª M?B M i? X

h`QM; HÁM; h?¢+? L? K H¢M? HMM;- i` M K†i F?¬M; +| #B m H° ;b- H„+ H„+ ¢-m-
[m2M K°i KbM? ¢°+ H B ¢°+ p½M;- +?d +¬M i?'v HK+ ¢` - i b) K M; M°B iY`ÌB ¢B-
M?•MXô

óa Q\ô J„ T?K M?QÊM; K`v H M- p iQÆB +QÌB i` M K†i /¬M /¬M i?m H¢B- i?ªM M?
æ°M; h?B M i M?Q K•v- +€+ ¢| ?Q iW KQÌB ? B KQÌB # im´B ¢ M # #®M KQÆB
+kM; +|X Í o¬ h`M ?ªB- F?¬M; #B i +| # Q M?B m i? M? MB M i`B im'M ?v p¼M; ;
h?B M +?9M; i - ?QÌM; i?K M?•M ;B M K„ bU- M;QÆB F?¬M; +•M M?“+ K°i +?9i M`

h?¢+? L? K H„+ ¢-m- p K†i H¢M? M?¢iX

ó*! i? ç +¬ M?È F„- i?“i pBM? ?¢M? +?Q i X J°i o¬ h”M ?ªB HÈM M?Q p”v- i M;?
 i? ç +¬ M?È F„- +?“+ H” F?¬M; M?B m H„K\ > ? Xô h?¢+? L? K iB T iK+ i` m +?
 > B K„i >¢ h•K L;?B M H¢M? HMM; •K m- F?) +„M ` ,M;- F?¬M; ç w ?„M M[X
 h?¢+? L? K •K i?¬K ç„+ wX
 G9+ î oă æ’m >°B- >¢ h•K L;?B M H,M; F?¬M; HÆ H[M; ;B[F?¬M; i`mM; - ;B®M; M
 ?MM;X
 E?QªM; F?“+ ç| - i`QM; HÁM; h?¢+? L? K ç½ ç°M; i” MB K `²B- +ªK i?’v F?¬M; tS
 + Q + Q i¢B i?QÊM; M”v- b m F?B i?’v /mM; M? M imv i F?mvM? [m®+ F?mvM? i?
 L;mv i ?²- h?¢+? L? K H¢B bBM? ` w Km®M pÈB M[M?•M M”vX
 L m F?¬M; TªB >¢ h•K L;?B M #` i`¼M; i?QÆM; - +ª çÌB M”v +O ?„M bÊ H” ç m F
 M”M; - #Ä HÐ +Æ ?°B H-M M”v- ?„M F?| i bK çQÊ+ +Æ ?°B imv i pÌB M?Q i? - H9+
 ?®B ?”M +ª çÌBX
 amv M;?o ç M imv i i? ;B B M?•M- F?m¬M K†itBM? ç T FBM? i•K ç°M; T?€+? FB
 Fb /B m- ?„M +ÁM +| +?9i F?| +| i? F?®M; +? X
 >¢ h•K L;?B M- +kM; H” M[M?•M i?S M?’i i?“i bU F?B M ?„M ç°M; i•K b m F?B ?„
 H¢ M”vX
 >¢ h•K L;?B M F?¬M; M|B H iB M”Q- h?¢+? L? K +kM; F?¬M; H„K K²K- #B i +| ç¬B
 H”K i`QM; HÁM; ;B B M?•M bBM? ` TªM +ªKX
 L?“K K„i H¢B- h?¢+? L? K +?m~M #` iB T iK+ F?’ imX
 æ°i M?B M- ?„M M?È iÈB >mv i o,M ;BÈB i` M M;|M i vX
 h`QM; HÁM; F?) ç°M; - h?¢+? L? K ç°i M?B M #„i ç-m •K i?¬K i?9+ /K+ hBM? L;mv
 HU+ HQÊM; iK i”T iQ”M i?•M- ;B®M; M?Q ?²M; i?Ov ç€M? b•m p”Q >mv i o,M ;BÈB
 hWM; Hm²M; hBM? L;mv M- M?Q +QM b¬M; +?ªv p”Q +€M? i v FB - iB M H M K¢M
 i v- i®+ ç° +U+ M? M? i`MM; FQ+? p”Q >mv i o,M ;BÈBX
 >²M; [m M; +?|B H¼B- ç°i M?B M iW # M i`QM; >mv i o,M ;BÈB #„M ` X
 h`QM; HÁM; h?¢+? L? K p mB p - iQ”M HU+ i`9i p”Q- i”T i`mM; +?9 w ?ÆM ? i- F?¬
 i? FBM? M;¢+ ? v F?¬M; - iQ”M i•K iQ”M w p”Q ç|X
 hBM? L;mv M M?Q HÊB FB K- çB M +m²M; `|i p”Q i`QM; >mv i o,M ;BÈBX
 >mv i o,M ;BÈB +”M; H9+ +”M; b€M; - iWM; çÊi ?²M; [m M; #„M ` - p€+? +?„M i`Q
 hBM? L;mv M çB M +m²M; K¢M? K) `|i p”Q- ç°i M?B M M Si` K°i F?2 ?ÎX
 J°i ç€K T?M ?B m F€ /B m- iW i`QM; >mv i o,M ;BÈB # v ` - +?mB p”Q i`QM; ç-m h?
 Fw S+ +O h?¢+? L? KX
 "¢Q h~m M?’ i`MM; i?B MX
 L?[M; T?M ?B m F€ /B m ç| - +?QM? H” T?QÆM; T?€T im Hmv M "¢Q h~m M?’ i`MM
 Fw S+ +O h?¢+? L? K i`Q- F?| +| i? t| çBX
 S?QÆM; T?€T im Hmv M +O "¢Q h~m M?’ i`MM; i?B M- H” TªB /mM; M?”T HU+ H
 i`QM; K€m iQÆBX
 G’v K€m iQÆB i?9+ /K+ HU+ HQÊM; iB m +U+- +| i? H”K +?Q HU+ HQÊM; iB m +U
 i?B M i,M; H M ;’T ç¬BX
 h?¢+? L? K ?QªM; bÊ- #¶M; M?B M KÎ K„i ` X

> B K„i >¢ h•K L;?B M H B M i K+ H|2 H M i B b€M; F€ /`- F?¬M; K°i +?ÈT K†i M?b
 ?„M- M?bM i?`v ?„M i dM? H¢B- H"TiS+ ?ÄB, óL?šM +O M;QÆB- ?bM? M?Q +| +
 Hm²M; F?Q iS+ i?€B +´i?QÆM; H½Q- iW # M i`QM; +?B + M?šM FB i`M` - ç½t
 óE?¬M; +| ;bXô h?¢++ L? K F?¬M; Km®M M|B +?mv M- i?ªM M?B M M|B, ó*?B +
 #Q #ªQ- i ç M; i?,K /Á #Q K"i i`QM; ç|Xô
 ó*| i?m ?Q¢++ b Q\ô >¢ h•K L;?B M i?`v ?SM; i?9X
 óE?¬M; +| i?m ?Q¢++ ;bXô h?¢++ L? K H„+ ç-m- ? B K„i ?B M H M K°i iB b€M;- ç
 i?MM; î i-M; M"v- +| KMB iY F?Q M²M; ç"K- pW `²B i +ªK SM; çQÊ+ K°i Qi- +?9M
 G9+ ?„M +| çQÊ+ pã F„ "¢Q h~m M?`i`MM; i?B M- i`B ;B€+ h?¢++ L? K M?¢v #ûM /
 M?[M; i?MM; ç| ç½ M?"M` KMB iY F?Q M?¢iX
 óæQÊ+Xô >¢ h•K L;?B M ;"i ç-m- iW i` M ;BQìM; FB tm®M; /QÈB- i?2Q h?¢++ L?
 i-M; M"v- M?bM K°i ç®M; i?MM; i?"i HÈM FB X
 L?[M; i?MM; ç| ç m ?bM? +?[M?"i- /MM; çBM? i?ûT ç|M; +?ti- i?Q¢i M?bM`i M†
 h?¢++ L? K çB ç M K°i +€B i?MM; # M +¢M?- i`-K M;•K K°i H€i- •K i?-K i?B i`B
 M,K M;|M i v M?Q K|+ b„i- M?Ä` iWM; +?B + çBM? i?ûT `²B KÎ` +€B i?MM; i`¬M
 J°i KMB iY F?Q •K H½M?- ç°i M?B M iW i`QM; i?MM; H M` - h?¢++ L? K iB M H M
 [m€i, óh?B i? Xô
 h`QM; i?MM;- +?d +| K°i M K i?B F?QªM; M,K KQÆB im´B- i` M M;QìB i?B i? # Q i
 +?Q i`QM; i?MM; i`M ç-v ?"M F?Q /"v ç†+X
 E?®B i?B i? M K M"v ç-v çO F?¬M; bSi K - F?m¬M K†i i?QM /"B- i?•M i? F?¬[m„
 •K i`-K b•K F?€ /¼ M;QìBX
 a„+ K†i h?¢++ L? K +| +?9i F?| +QB- H¢B /MM; T?QÆM; T?€T iQÆM; iU- KÎ` +€B
 G¢B H" K°i M K i?B F?QªM; # KQÆB im´B- i?•M i? pšM ç-v çO- i` M M;QìB # Q i
 óh´M; +°M; # KQÆB ? B +€B i?MM;- F?¬M; T?ªB i`QM; K¶B K°i +€B i?MM; ç m +?S
 h?¢++ L? K /-M /-M •K i`-K H¢B- `®i +m°+ ?B m çQÊ+ pb b Q hB m S?QÊM; FB
 H•m- +?„+ +?„M M`M; #B i i`QM; M?[M; i?MM; M"v +?S +€B ;b- i? M M KÈB F?¬M
 ;B•vX
 óh?B M¬ +O h?B h?-M :B€QXô h`QM; K„i >¢ h•K L;?B M ç-v p +?€M ;?ûi- F?|2 K
 M½Q M|B, óL;QìB +O •K .QÆM; æ°M; h?B M- p"v K" H¢B M #`B +?9M; i î i`QM;
 +?Q #¼M +?9M; i`ª ;B€ ç„iXô

RkdX *?QÆM; Rkd @ LÆB *?¬M h?B

óh?B M¬\ô E?m¬M K†i h?¢++ L? K #bM? i oM?- óh?B M¬ H" +O h?B h?-M :B€Q b
 óh?B h?-M :B€Q p" •K .QÆM; æ°M; h?B M`i; -M M? m- ç m H" i? HU+ oä :Bª î æ²
 ;B€Q ç² +O i¬M; ;B€Q h?B h?-M :B€Q M"v ç m b) F?®M; i?B- +kM; ç m K ?B m
 Hmv M ç b® +kM; +| HB M [m M iÈB F?®M; i?BXô >¢ h•K L;?B M + m K"v- i`QM; K
 ç iY i¬M; T?€B M"v im pB +`M; + Q i?•K- +| i? F?®M; +? i?B i? +`M; M?B m- K
 EB T [m h?B h?-M :B€Q Hmv M ?| - i?"K +?Q +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM H9+ b®M;Xô
 óL?[M; i?B i? M"v ç m H" i?B M¬ +O h?B h?-M :B€Q b Q\ô
 óVJ- ç•v H" i?B M¬ +?Q Hmv M ?| - +?d /MM; T?QÆM; T?€T çÆM ;BªM M?"i #ªQ
 L?QM; K" K°i F?B h?B h?-M :B€Q Hmv M ?| - M?[M; i?B i? ç| b) i`î M M +U+ F€ ç

F?B i`^B [m i`,K M;`M M,K Hmv M ?| - mv HU+ FBM? M;Q`B- ç Q i?QÆM; #'i M?"
L;k >`M? HU+- +?QM? H` i?-M #BM? HÊB F?Q i`QM; i v ;B€Q ç² h?B h?-M :B€QX
h`QM; HÁM; h?ç+? L? K `ûi HçM?- b„+ K†i +`M; F?| +QBX
ó•K .QÆM; æ°M; h?B M M`v H9+ i?m i?"T /QÊ+ HB m- +kM; i?m`M iB M i?m i?"T
H-M M`v •K .QÆM; æ°M; h?B M çQ M?[M; i?B i? M`v ç M MÆB +?¬M i?B +O h?
i T?^B çB [m MÆB +?ÆB i?B +O h?B h?-M :B€Q- t2K` #B M b® ?`M? i`bM? H-
óLÆB +?¬M i?B\ô
óLÆB +?¬M i?B +?QM? H` +?¶ h?B h?-M :B€Q Hmv M i?B- î o¬ h`M ?^B- h?B h?-M
M i`QM; K¶B K°i +?¶ +?¬M i?B ç m +?¬M /'m `i M?B m i?B M¬X æ iY +O h?B h
M;Q`B # M M;Q`B- M m i?B i? #` ?Ov b) iÊB +?¶ +?¬M i?B +?¼M i?B i? ç #` bml
i`mM; i•K +| i? +| çQÊ+ i?B M¬ +U+ F€ HÊB ?çBX h?B i? î +?¶ +?¬M i?B i`,K M,K
F€ ?mM; ?½MXô
óæ iY +O h?B h?-M :B€Q- +| i? F?®M; +? # Q M?B m i?B M¬\ô
óS?^B +QB +^M? ;BÊB im pB- +ÁM T?^B t2K +`T #"+ i?B M¬X h?B M¬ i`,K M,K i`î
tQM; H` L?•M i?B- i?B i? i`,K M,K i`î H M tQM; H` æ` i?B- i?B i? M;`M M,K çQÊ
i? pçM M,K i?b HçB çQÊ+ tQM; H` h?B pQÆM;X L?•M i?B +QB t2K H` #bM? i?Q`M
HU+ HQÊM; +O i?B i? H9+ b®M; - æ` i?B i`,K M,K H` +| i? T?€i ?mv` KQ`B i?
h?B M i?B M;`M M,K +| i? T?€i ?mv` KQ`B ? B i?"M? HU+ HQÊM; +O i?B i? H9+
M,K ç€M; bÊ M?'i- M;?2 M|B +| i? T?€i ?mv` ;'T ç¬B HU+ HQÊM; i?B i? H9+ b®
L;k >`M? HU+- h?B pQÆM; #B i p`M /KM; L;k >`M? HU+ iQÆM; çQÆM; pÊB +| çQÊ
óL?•M i?B- æ` i?B- h?B M i?B- h?B pQÆM;Xô h?ç+? L? K #B M b„+- óí h?B h?
pQÆM;\ô
óE?¬M; #B i- M;?2 M|B +?d +| K°i ? B #- ? B #- h?B pQÆM; FB H9+ i`QÊ+ ç m
M;?2 M|B ;B€Q +?O +O h?B h?-M :B€Q +| K°i ;B Q +?B M pÊB K°i i M +Q`M; ;B^
h?B pQÆM; FB - F?B M +?Q +Q`M; ;B^ h?¬M +^M? F?' F?¬M; +?`m M`B- i?U+ HU
+Q`M; ;B^ Hmv M +? i?"M? +| i? bQ pÊB +Q`M; ;B^ h?¬M +^M? +U+ F€ ç€M; bÊX
óGÊB ?çBXô o K†i h?ç+? L? K ?Q^M; bÊX
óæQ+? i?U+ `i HÊB ?çBXô o K†i >ç h•K L;?B M M;QM; i`¼M; - óh?B h?-M :B€Q
KQ`B H,K i? HU+ HÊM +O o¬ h`M ?^B- i?B M¬ +kM; F?¬M; +?d +¬M; - ;B€Q ç² +C
i?B M¬- iQÆM; çQÆM; pÊB i? K K'v +€B KçM;X G9+ ;B Q +?B M pÊB M;QÆB- +?
i?B M¬ H` çQÊ+- +?d /MM; i?B M¬ H` +| i? ;B`v pÁ M;QÆB ç M +? iXô
óX X X *?¶ +?¬M i?B- ?v p¼M; +QM i?mv M M`v +O •K .QÆM; æ°M; h?B M- b) F
i`QÊ+ iB MX æ` T?QÆM; •K i`-K M`v- pšM F?¬M; çB H` i®i M?'iXô h?ç+? L? K +
óE?¬M; T?^B /Q M;QÆB p`i Xô >ç h•K L;?B M F?) i?î /`B- ó?9M; i ç w K°i +?9i-
çQÊ+ +QM i?mv M F?€+- +?9M; i H`T iS+ `îB çBX *?¶ [m, [m€B M`v- /M K°i ;B•v i
óh ç|M; FQM i?MM; M`v HçBXô h?ç+? L? K ;"i ç-m- HçB i?B i`B M *?d h?QÆM; Z
h`QM; +?®+ H€i b m- ? B M;Q`B h?ç+? L? K p` >ç h•K L;?B M- K°i H-M M[ p`Q i
tm®M;X
a m F?B ? B M;Q`B î #B i î K°i i-M; M`v ç†i ç-v- b„+ K†i +| +?9i F?| +QB- M?'i H
i?•M ç m i?'v F?| +?`m- [m ?²B H•m KÊB ?¬ ?'T ç m ç m- iB M p`Q i`çM; i?€B im
h?ç+? L? K + m K`v- ?Qi b•m K°i ?ÆB- HçB M?„K K„i F?' imX
J°i ç K F?¬M; M|B +?mv MX
L;`v ?¬K b m- h?ç+? L? K iB TiK+ F?m•M +?"m ?Q H M #QQM; i`m- >ç h•K L;?B M
Km®M K°i KbM? î /QÊB i-M; /QÊBX

h` M #QQM; i m- Gw lv p` K°i ç€K ç iY •K .QÆM; æ°M; h?B M- €M? K„i •K ç°+ M
KB M; ~M MK +Q`B H¢M?- F?¬M; #B i bmv M; ?o +€B ;bX

h?¢+? L? K ;Bª #° F?¬M; M?bM i?'v- #”M `°M H”K pB +- •K i?-K ç T?ÁM;X

L;Q`B /U FB M +O ?„M- ç€K M;Q`B Gw lv M”v +kM; F?¬M; +| iB M ç M F?B m F?Q
M?bM #¼M ?¼- ?bM? M?Q +| ç®B b€+? ;b ç|X

h?¢+? L? K i`-K K†+- H†M; H) +?9 w ç€K M;Q`B Gw lv- î i` M #QQM; i”m i`¬M; p
çBX

h`QÊ+ F?B K†i i`B H†M tm®M;- ?„M H¢B F?m•M +?”m ?Q p i-M; /QÊB- hB m S
i?S+ ,M p” MQÊ+ M;¼i +?Q ? B M;Q`BX

óE?¬M; #B i çB mô- b m F?B ç†i i?S+ ,M tm®M; hB m S?QÊM; i?’T ;B¼M; M|B i?-
`B çBX

h?S+ ,M H-M M”v F?¬M; +ÁM T?QM; T?9- pšM H” +€ K†M p” #€M? # Q- MQÊ+ M;¼

h?¢+? L? K bÈK çQ€M çQÊ+ b) +| F i [mª M”v- F?¬M; i? K ç w- F?¬M; +| [m M i•K

h?B ;B M p°B p”M;X J†i i`B K¼+ `²B K†i i`B H¢B H†MX

a€M; bÈK K¶B M;”v h?¢+? L? K i?S+ /”v- F?m•M +?”m ?Q H M #QQM; i”m- b m ç|
ç² p”i b¢+? b)X

h`QÊ+ F?B K†i i`B H†M- ?„M H¢B çQ +?”m ?Q i?ª H¢B +?¶ +k- H½M? +€ KÆM p
pÊB >¢ h•K L;?B M K°i Qi +?mv M +O o¬ h”M ?ªB- b m ç| M?„K K„i F?’imX

h`QM; M?€v K„i- K°i i?€M; ç½ i`¬B [m X

>¢ h•K L;?B M i?U+ HU+ F?¬B T?K+ F?¬M; Qi- hBM? L;mv M i`QM; +Æ i? ç½ ?M

i?B- KQlB ? B @M; b„i + „K H M i` M +¶ [m M i`B F B - # M i`QM; [m M i`B H B M i K
+MM; M²M; ç"K- p¬ +MM; i" €+X

óo`Q çB\ô J°i i M ;B€Q ç² +O h?B h?–M :B€Q- K„i H¢M? HMM; M?bM h?¢+? L? K
K`v i?9+ ;BK+ M|BX

ó•K5ô

h?¢+? L? K ç°i M?B M ç•K p`Q i`QM; M;U+ Gw lv- iB M; tQÆM; +@i pÐ pKM- ç°i M

" hW *S+ oU+ h`QlM;- ç°i M?B M /B +?mv M- T?•M #B i p•v F?@M ? B oä :Bª +ª
.QÆM; æ°M; h?B M- K°i hW *S+ oU+ h`QlM; +ÁM H¢B FûQ # i M ;B€Q ç² +O h?B

" hW *S+ oU+ h`QlM; M`v H†M; H) T?|M; ` - H'v •K HU+ p` hBM? L;mv M ?¶M ?ÊT
p`Q H,M; K°- h?¢+? L? K ç½ +?m`M #` tQM; ? iX

>„M p®M ç M; ibK +Æ ?°B ` i v i?Q+? ?ÊT- M?QM; #•v ;Bì ç½ F?¬M; +| çQlM; Hn
H"TiS+ çQ #¼M ?¼Hmv M i?"M? i?B b®M;- `ÆB p`Q çQlM; +MM;- h?¢+? L? K +

óJm®M +? i5ô

*ÁM H¢B ? B i M ç iY +O h?B h?–M :B€Q- #B M b„+- ç°i M?B M iW i`QM; M;U+ H
H„+ HQ K°i +?9iX

" M i`QM; ? B ;B M i?¢+? i?'i ç`M; t - #ªv +¶ [m M i`B ç°i M?B M #` i?B M¬ iW # M

"ªv i?B M¬ i`„M; # +?- ç°i M?B M iW # M i`QM; [m M i`B M;²B /"v- M? M? +?|M; `
i`-K H†M; çB iÈB ?QÈM; h?¢+? L? K # M M`vX

ó*~M i?"M K°i +?9i5ô >¢ h•K L;?B M i?Î M? K°i iB M;- ?€ K²K T?mM ` K°i Hm²M;

>²M; [m M; +?QM? H` K°i i? M? FB K M?Ä- HQm [m M; T?€i ` #®M T?Q - ;B®M;
M?B M #„M p T?Q FB ? B ç iY +O h?B h?–M :B€Q F?¬M; #` hW \*S+ oU+ h`QlM

ó*¬ +kM; +~M i?"M5ô o K†i h?¢+? L? K M;?B K H¢B- ç°i M?B M [m€i K°i iB M; HÈ

J°i Hm²M; b€i F?Q i?¬ #¢Q- imv i p¼M;- çB M +m²M;- ?B m b€i- T?9i +?®+ iW i`Q

*?d K°i +?®+- iQ`M i?•M h?¢+? L? K HQÊM Hì bQÆM; i`„M;- i?9+ /K+ HU+ HQÊM

.QÈB ç m çÈM ;•M K¢+? tû `€+?- HU+ HQÊM; i?•M i? h?¢+? L? K i,M; p¼i- ? B K
+MM; p¬ i"M- w MB K i?¬ #¢Q- p K†i /[iÈM- M?QM; w M;?o H¢B p¬ +MM; #bM? io

hWM; çÊi HU+ HQÊM; iB m +U+- /kM; K½M? `|i p`Q hW *S+ oU+ h`QlM;- ç½ H`K ;
oU+ h`QlM; H M ;'T ç¬BX

" ç iY +ªM? ;BÈB "€+? EB T +O h?B h?–M :B€Q- Î # M i`QM; hW \*S+ oU+ h`QlM
iQÆB iQ`M i?•M F?¬M; M;WM; i`"M ` 5

> B i M oä :Bª +| im pB +ªM? ;BÈB æ` o` +O •K .QÆM; æ°M; h?B M- Î # M i`QM;
HQ¢B HU+ HQÊM; ?¶M ?ÊT i¢Q i?"M?- i`QM; +Æ i? im¬M ` ? B Hm²M; [m M; K
i`QM; hW \*S+ oU+ h`QlM; +?d ;B K +¬K ? B M;QlB- M?QM; F?¬M; i? i?QÆM; i`M

óL;QÆB Km®M Hmv M +? i i?"M? i?B b®M; b Q\ "•v ;Bì i b) #B M M;QÆB i?"M?
i`M #¢Q- b m F?B i?9+ /K+ HU+ HQÊM; iB m +U+ ;B®M; M?Q K°i K½M? i?9 F?€m
Gw lv p K†i bÊ ?½BX

ó•K5ô

Gw lv #` ç€M? # v H M- +?Q `ÆB tm®M; ç'i i?b bBM? +Æ ç½ imv iX

h?¢+? L? K +kM; F?¬M; i? K M?bM i?B i? Gw lv- ç°i M?B M tQ v M;QlB- T?|M; M
L;?B M ç M; +?®M; H¢B ? B i M ç iY +O h?B h?–M :B€QX

ól m m5 l m m5ô

J°i i M ç iY h?B h?—M :B€Q i`QM; ç| - p Kti ?Q^aM; bÊ - ç°i M?B M +—K F?| +?m
KB M;- i?bM? HbM? T?€i` iB M;`QiX

óEûi Fûi5ô

Zm M i`B +| +?S ? B #° h?B M i?B- ç°i M?B M i`mv M` iB M; p M; F€ /` - i`K p€M
/B +?mv M [m K°i ;|+X

> B Hm²M; i?B F?Q p¬ +MM; ?mM; H - ç¼i M?B M iW i`QM; ç| i`M` - ;B®M; M?Q
[m M i`B HQÊM HÌ F?¬M; iB m i€M- +U+ F€ i` €+ [m, /`X

RjyX *?QÆM; Rjy @ aBM? hY .` "B M

G,M; K° /QÈB HÁM; ç'iX

" M i`QM; ? B +¶ [m M i`B +?QM? ;B[i?ç+? i?'i HÈM M?'i- ? B #° h?B M i?B +?"K
F?Q ?mM; H - i`M F?„T H,M; K° /QÈB HÁM; ç'iX

> B #° h?B M i?B M`v- K°i M K K°i M[- F?Q<sup>a</sup>M; #®M KQÆB im´B- F?m¬M Kti i`„M;

> B #° h?B M i?B ç m +| im pB +^aM? ;BÈB LB i`M- i` M M;QÌB i?B F?Q HQÊM HÌ-

> B #° h?B M i?B iW # M i`QM; [m M i`B M;²B /"v- ç¬B K„i t€K i`„M; +?"K`½B tQ v
M?bM p T?Q F?m pU+ h?ç+? L? KX

J°i #° h?B M i?B M K- +?"K`½B çSM; H M- ?€ K<sup>2</sup>K T?mM` K°i çQ`M #ç+? [m M;
`X

"ç+? [m M; # v` - î i`QÈ+ M;QÌB ?„M M´imM;- T?€i` iWM; +?MK b€M; M?Ä- #„M
i`QM; i?ç+? i?'i;-M ç|X

"ç+? [m M; M`v ;B®M; M?Q FQ+? ?Qç i i?B M¬ # M i`QM; [m M i`B- M m M?Q [m M
iW # M i`QM; ç m i`mv M` iB M; p M; F€ /`X

E¬M; # Q H•m- iWM; #° i?B M¬ ç m iW # M i`QM; [m M i`B M?av` - ?Qt+ H`i?•M
+?B HBM? ?Qç i- ç m çB iÈB ?QÈM; h?ç+? L? KX

"av i?` M¬ idM? HçB ç—m iB M- H9+ M`v ç½ ç M i`QÈ+ Kti h?ç+? L? KX

> B K„i h?ç+? L? K #,M; ?`M •K i`—K- iQ`M i?•M ç—v F?Q iS+ iB m +U+ i?¬ #çQ- b
+?|+- HQÊM HÌ bQÆM; i`„M; iQ`M i?•M- F?B M +?Q M;QÌB i +^aK;B€+ +U+ F€ i` €

"av i?B M¬ iB T+ "M çB ç M- p•v h?ç+? L? K p`Q +?QM? ;B[- M?QM; +| # i?B M¬

*?„+ H`i?ìB ;B M # i?B M¬ FB Hmv M ?| F?¬M; /`B- H9+ b®M; +?d +| im pB +^aM
F?ÈT tQÆM; i`mv M` iB M; óEûi Fûiô- iU ?² tQÆM; +®i +ÁM +?Q Hmv M ?| ?
M,KX

"®M i?B M¬ +ÁM HçB- î /QÈB HU+ HQÊM; iB m +U+ iQ`M i?•M +O h?ç+? L? K- ?
M?[M; pšM H` +?"K`½B iB M H M p•v ?„M HçBX

h?B F?Q i` M M;QÌB #®M i?B M¬ M`v F?€ M†M;- H9+ ?Qç i ç°M; F?ÈT tQÆM; F?¬M
+kM; M? M? ?ÆM`i M?B mX

L;?B K Kti HçB- h?ç+? L? K +| i? F?ŠM; ç`M? #®M i?B M¬ M`v- +?„+ H`æ` i?B
+?B F?¬M; ? +SM; M;„+- #B i p`M /KM; K°i b® pã F„ H9+ +ÁM b®M;X

óS?®+ T?®+5ô

S?Q b m- ç°i M?B M i`mv M ç M K°i iB M; /m F?Q ç•K i?OM; ?mv i M?K+X

h?ç+? L? K [m v ç—m T?€i ?B M K°i i? M? FB K M?Ä FB +O >ç h•K L;?B M ç½ ç•
i M ç iY h?B h?—M :B€Q- ? B K„i M;QÌB M¼ ~M +?S p F?¬M; + K HÁM;- M;Y Kti

a m F?B M;QìB M¼ F?Q imv i #Ä KbM?- iBM? F?Q iQ`M i?•M ç°i M?B M i€M HQÇ
L? KX

h? K i M M`v M[ i?b i`QM; +?®+ H€i- h?ç+? L? K ç½ ?'T i?m iBM? F?Q +O # i M
EB T- M?[M; HU+ HQÊM; iB m +U+ T? HŠM Q€M ?"M- F?¬M; + K HÁM;- iQ`M #° +
L? KX

:Bì F?„+ M`vX

" i M ç iY +O h?B h?¬M :B€Q- #` HU+ i?„i +O oU+ h`QìM; H`K +?Q K€m iQÆB ç-
+ÁMX

> B oä :Bª +| +ªM? ;BÈB æ` o` +O •K .QÆM; æ°M; h?B M- +kM; #` oU+ h`QìM; ;B
i M M`v +| €M? b€M; i`„M; ?²M; HQm +?mv M ç M; +?®M; çÐ HU+ i?„i # M i`QM; o
+¬K M?QM; F?¬M; +| #` i?QÆM;- pšM ç M; HÊB /KM; €M? b€M; i`„M; ?²M; FB ç®
h`QìM;X

hW *S+ oU+ h`QìM; /mM; ?ÊT •K HU+- hBM? L;mv M p` HU+ HQÊM; iB m +U+ içQ
+QìM; ;Bª æ` o`- iW ç-m ç M +m®B pšM #` ;B K +-K # M i`QM;- pšM ç°i T?€ F?-
*S+ oU+ h`QìM;X

"ªv i?B M¬ iB M H M i`QÈ+ iB M- F?¬M; +| H"TiS+ +-M; FQ+?- K` +?d p•v HçB ?

h?ç+? L? K- >ç h•K L;?B M b|M; p B çSM;- p K†i M†M; M - M?bM # M i`QM; i?ç+?
+`M; H9+ +`M; M?B m i?B M¬- i`QM; HÁM; /¬M i`-K tm®M;X

æB b•m p`Q H,M; K°i /QÈB HÁM; ç'i M`v K'v +?K+ Kûi- ÎT?Q i` M H,M; K° +| i?B
HQÊM; +U+ F€i` €+- +| i? M;„M +€+? i` tûi +O iBM? i?¬M HU+X

"ÎB pb +| i¬M; p€+? +?„M i?B F?Q M`v M M MÆB M`v T?€i bBM? / Q ç°M; +O hBM

"ÎB p`v- Gw h` M;- aQ L;mv i L?Q p` M;QìB +O h?B h?¬M :B€Q # M i` M- +ÁM +?
+O MÆB M`v- pšM ç M; Î# M M;Q`B i?QÆM; HQÊM; +?mv M [m M i`¼M;X

óG¬M M`v M;mv `²BXô h? M? •K >ç h•K L;?B M i`QM; i` Q M?QM; HçM? HMM;- óJ°
T?| +?9M; i - ?m®M; +?B +ÁM +| M?B m i?B M¬ M?Q p`vXô

J°i ç€K i?B M¬- +?"K `½B iÈB ;¬M- +?d i`QM; +?®+ H€i ç½ +| ;¬M i`,K i?B M¬- p•
;B[X

" i M ç iY +O h?B h?¬M :B€Q- /QÈB HU+ i?„i +O hW *S+ oU+ h`QìM; `®i +m°+
K„i i`„M; # M?X

hBM? F?Q i` M i?•M # M;QìB +kM; M? M? +?|M; `|i p`Q i?•M i? h?ç+? L? K- ?mv
L? K /¬M i KÄB- b m F?B M?"M çQÈ+ iBM? F?Q iQ`M i?•M +O b€m i M oä :Bª +ªM
iB m +U+ i` M M;QìB ?„M +`M; HÊM KçM? ?ÆMX

óEB M i`b5 \*?d +-M FB M i`b MY M;`v- i +| #B M T?€T F?¬B T?K+ oä >²M +O +-M

ó*€B ;b\ô >ç h•K L;?B M ?QªM; bÊ- óL;QÆB +| ç M /QÈ+ ;b b Q\ô

óE?¬M; +|Xô h?ç+? L? K H„+ ç-m- óhBM iQîM; i 5 *?d +-M +?9M; i +| i? FB M i
#B M T?€Ti`Ê ;B9T +- F?¬B T?K+ oä >²M5ô

G9+ ÎI •K b•K H•K- ?„M ç½ iW i` M M;QìB æ`+? L?½ G M- JK+ L;[æB T M;?B K +
/` i`QM; +Æ i? +?ŠM; M?[M; +| i? i,M; iB M oä >²M p` hBM? L;mv M +O ?„M- +Á
F?€+ i?S+ idM?- F?¬B T?K+ oä >²MX

G9+ i`QÈ+ •K Gm"i oä >²M +O JK+ L;[ æB T #` i?QÆM;- ;•M Kç+? iQ`M i?•M çSi
F€ /` FB i`Ê ;B9T- `i M? M? F?¬B T?K+ HçB M?Q H9+ # M ç-mX GU+ HQÊM; F€ /
oä >²M- iU M?B M +kM; +| i? F?¬B T?K+ Gm•M >²B oä >²M +O >ç h•K L;?B MX

*?d +-M ?mv i ççQ i`QM; +Æ i? +?mv M ?| M?[M; iBM? F?Q M`v- [m v HçB +mM;
+| i? HÊB /KM; HU+ HQÊM; F€ /` M`v i`Ê ;B9T >ç h•K L;?B M F?¬B T?K+ M?Q H9

h?ÌB ;B M- ?„M +—M i?ÌB ;B M5
 h`QM; HÁM; >¢ h•K L;?B M FBM? M;¢+— M`M; F?¬M; #B i h?¢+? L? K +| T?QÆM; T
 iBM iQÎM; h?¢+? L? K- M|B, óæQÊ+ `²B- i b) +® ? i bS+Xô
 L|B tQM; - +?B + M?šM t M? #B + i` M i v M`M; - ¸°i M?B M T?€i` i? M? [m M; K
 hWM; M; •M +—m +Ð M„K i v- M? M? +?|M; tm'i ?B M i`QM; HÁM; #`M i v +O M`M
 >¢ h•K L;?B M H`T iS+ pmM; +€M? i v- MûK K¢M? M; •M +—m M`v` M; Q`B- MûK iÊ
 ó_—K`—K5 \_—K`—K`—K5ô
 " M i`QM; H,M; K°- ¸°i M?B M i`mv M` iB M; M'- K°i ¸€K M; •M +—m +| M; •M [m M
 tm®M; ¸'i H`T iS+ M' K¢M?- M' i¢+ `i M?B m i?B M¬i?`M? M,K #ªv F?®BX
 L?•M i?B /QÈB i`,K M,K- +?d +—M #`b|M; p +?¢K +O M; •M +—m +?¢K p`Q- i?•M i
 F?¬M; ¸QÊ+ mv HU+ M; •M +—m M' K¢M?X
 æ` i?B i` M i`,K M,K- i?•M i? +U+ F€+?„+ +?„M- M; •M +—m M' K¢M?- iQ`M i?•M
 F?¬M; ¸€M; M; ¸BX
 > B #° h?B M i?B- +ÁM îi`QM; [m M i`B HÈM FB F?¬M; M?9+ M?Q+?- M?QM; K`
 >ÆM KQìB L?•M i?B- æ` i?B- #`iB M; `Q i h?B M i?B F m ;¼B- ¸°i M?B M ¸B M +m
 M M? K9 pm®i ¸€M? iÈB +?¶ h?¢+? L? KX
 E?m¬M K†i h?¢+? L? K H½M? F?®+— hW *S+ oU+ h`QìM; î+?¶ ¸ iY h?B h?—M :B
 K¢M? K) tm'i ?B M i`QÊ+ K†i ?„MX
 JQìB L?•M i?B p` æ` i?B t¬M; H M- +MM; M?ªv p`Q oU+ h`QìM; p¬?bM?- #`HU+
 +—K- î# M i`QM; H`K` iQ i? H Q iÈB /[ iÊM- M?QM; F?| +| i? î# M i`QM; oU+ h
 >Q i b•m K°i ?ÆB- i?•M i? h?¢+? L? K i?¢+? ?| - p K†i /[iÊM- *?d h?QÆM; Zmv
 i?B M¬# M i`QM;X
 ó_—K`—K`—K5 ``+? #`+? #`+?5ô
 h?¢+? L? K îi`QM; ¸€K i?B M¬ ¸'K ¸€HmM; imM; - #^M; p`Q +QìM; ¸°i?•M i? b m
 ¸€K i?B M¬ ¸B M +m²M; Q M? i¢+X
 h?•M i? i?¢+? ?| - H¢B i`QM; +ªM? ;BÈB "¢Q h~m- ;Bì F?„+ M`v HU+ HQÊM; h?¢+
 HQÊM; iB m +U+ iQ`M i?•M M?Q +m²M; T?QM; - ¸€M? ¸€K i?B M¬# v ¸BX
 J°i ¸€K L?•M i?B- #`K°i FQ+? +O h?¢+? L? K ¸€M? # v- M; ,M F?¬M; ¸QÊ+ +9 ¸€M
 L? KX
 æ` i?B i` M i`,K M,K- i?•M i? +SM; `„M M?Q b„i- h?¢+? L? K ¸B M +m²M; ¸€M? i
 # v- M?QM; H¢B ¸SM; H M`i M? M?- H¢B p¼i iÈB H—M M[X
 æ` i?B i?•M i? +SM; `„M p¬+MM; - +| b® æ` i?B +?¶ #KM; - i?"K +?Q ?bM? i?"M
 ;B€T #îB pb i?B F?Q K` i¢Q K¢M?- +U+ F€+SM; +?„+— M; v +ª*?d h?QÆM; Zmv i+
 ¸•K i?OM; ¸QÊ+X
 æ` i?B H9+ b®M; ¸ b® ¸ m +| +ªM? ;BÈB "€+? EB T- ¸½ +| i? T?€i?mv` KQìB i?
 /QÈB +¬M; FQ+? ¸B M +m²M; +O h?¢+? L? K- æ` i?B pšM #bM? v M p¬bU- b m
 M?^K p T?Q h?¢+? L? KX
 > B æ` i?B- ;B®M; M?Q HBM? t`- ¸°i M?B M iW # M i`QM; ¸€K L?•M i?B tm'i ?B M
 ¸½ tm'i ?B M b m HQM; h?¢+? L? KX
 h`QM; HÁM; #`M i v æ` i?B K M; i?2Q M²M; ¸"K i?B F?Q- H¢B tm'i ?B M K°i i? M?
 M?¼M FB iW i`QM; HÁM; #`M i v H Q` - ¸•K K¢M? p`Q T?Q b m HQM; h?¢+? L?
 ó"²M; #²M; 5ô

a m HQM; h?¢+? L? K +^aK i?'v ç m çÈM- #` ç Q M?¼M #^M; tQÆM; ç•K p"Q i?•M i?
+ÁM +| i? F?€M; i`K- M?[M; +kM; +| +?9i F?¬M; +?`m M'BX

_'i M?B m æ` i?B- ç m i?B i`B M` pä F„ H9+ b®M;- +QB i?B F?Q i`î i?¬M? hBM
î?¬M? +€+ +?MK iB b€M; t€K i`„M; iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; #„M p T?Q h?¢+

ó_-K`-K5ô

h?¢+? L? K Î# M i`QM; ç€K i?B M¬- `®i +m°+ +| +?9i F?¬M; +?`m M'B- +?`m K°i ç
p T?Q b mX

>¢ h•K L;?B M K†+ K°i FB M; B€T i`K K"m HY çÄ- ;B€T i`K FB +| €M? HY +U+ M
p•M T?S+ i¢T T?QM; +€+? +´ tQ - i`QM; çQÌM; p•M H|2` K°i iB ?²M; [m M; - M?Q

:B€T i`K T?€i` €M? HY K M? K¬M;- >¢ h•K L;?B M H¢M? HMM; çSM; BK Î ç" M; FE
`'i Qi /€K +¬M; FQ+? M" M;- ?bM? M?Q +| +?9i bÊ ?½B ?²M; [m M; +O ;B€T i`K i`

óh ç M ç•v5ô >¢ h•K L;?B M ?¬ H MX

E?m¬M K†i h?¢+? L? K /[iÊM- M; QÌB Î# M i`QM; ç€K i?B M¬- ç°i M?B M +„M`„M;

hWM; i?O 'MaBM? 'M- hY 'M M? M? +?| M; tm'i ?B M i`QM; HÁM; #"M i v- KQÌB #
M?'i- +?B H"K ? B T?QÆM; ?QÈM;- ç°i M?B M #„M` M; Q"BX

ó•K -K -K5ô

"^av F?®B aBM? 'M #„M` - K°i ç€K i?B M¬ ç m #¢Q i? K" +? i- M;„M F?¬M; çQÊ+
aBM? 'MX

h?'i F?®B hY 'M #„M` - `ÆB tm®M; i` M M; QÌB i?B M¬- M?[M; i?B M¬ M"v pšM #b
p¼i iÈBX

h?¢+? L? K pW KWM; pW bÊX

aÊ pb hY 'M F?¬M; +| ?B m [m^a; b pÈB p"i +? i- pmB pb mv HU+ +O aBM? 'M î i` M
M; v +^a æ` i?B ç m +?d K°i H-M /"T M€i iQ" M #°X

h`QM; aBM? 'M ~M +?S bBM? +Æ #WM; #WM;- bBM? +Æ F€ /` # M i`QM; aBM? 'M
+O HQ¢B p"i +? i M?Q i?B M¬5

*?d +-M #` aBM? 'M +?¢K ç M- #'i Hm" M H" L?•M i?B ? v H" æ` i?B- i?•M i? b)
;B®M; M?Q FQ+? T?€i HU+ HQÈM; ?Ov /B i i`QM; +Æ i? i?B M¬- i?B M¬ +?S ç-
FQ+? +O aBM? 'MX

ó_-K`-K5ô

h?¢+? L? K iBM? i?¬M T?'M +?'M- #Ä [m i?B i`B M hY 'M- HB M iK+ ç€M?` aBM

J°i ç€K L?•M i?B- æ` i?B- +?d +-M #` aBM? 'M çKM; iÈB- iQ" M #° ç m M'imM;- t
L?QM; p"Q H9+ M"v5

> B #° h?B M i?B FB ç°i M?B M iW # M i`QM; [m M i"B # v` - # M i`QM; ç²M; iY t
t9+ ?QM; T?'MX

a m F?B #¼M ?¼ ç M ç•v- M? M? +?| M; ç€M? p,M; K°i ç€K i?B M¬- M?QM; H¢B QĐ
aBM? 'M h?¢+? L? K ç€M?` # v ç MX

ó_-K`-K`-KX ô

JQÌB #®M F?®B aBM? 'M M"v- T?•M #B i`ÆB p"Q ? B #° h?B M i?BX

h?"i #'i M;î- ? B #° h?B M i?B M"v pšM +?Q #¢Q i? M'imM;- KQÌB #®M F?®B aB
i? ? B #° h?B M i?B- Î #¼M ?¼ i`QM; +Æ i? `U+ `Đ b€M; H M- +?"K`½B +?¢v p"O

ó oM pM5ô

Í i`QM; ç-m ? B #° h?B M i?B- ç°i M?B M i`mv M `i iB M; p M; F€ /`- aBM? 'M ;B®
`ä ``M; i` M tQÆM; b¼ ? B #° h?B M i?B- Î i`QM; ç-m h?B M i?B +?"K `½B +?mv M
J°i HU+ HQÊM; bBM? K M? F€ /`- /-M /-M iW i`QM; ç-m ? B #° h?B M i?B tm'i ?B
M; ``M M, K M`v ?bM? M?Q H¢B +| çQÊ+ bBM? K M?X
æ•v H` K°i HQ¢B bBM? K M? ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB M?•M HQ¢B5
h?¢+? L? K M; ¢+ M?B M- M; Æ M; €+ M?bM /` #B M +O ? B #° h?B M i?B- F?-M; #
L?QM; p`Q H9+ M`v- >mv i o, M ;BÈB i` M M; |M i v ?, M- ç°i M?B M ?²M; [m M; ç¢B

RjRX *?QÆM; RjR @ E?®M; h?B5

>mv i o, M ;BÈB T?€i ` ;ÊM b|M; i?-M F€- i`QM; ;ÊM b|M; F?„+ T?M p, M +´ tQ - ;
#B M +?"K `½B çmM; çQ i`QM; ;ÊM b|M; X
>²M; [m M; +?|B H¼B- iW i`QM; >mv i o, M ;BÈB T?€i ` - K°i Hm²M; F?Q iS+ i` €+
K° /QÈB HÂM; ç'iX
o¬ b® T?M p, M +´ tQ - ;B®M; M?Q çm¬B `i M?B m +€ M?Ä- /B +?mv M i`QM; ;ÊM
S?M p, M +´ tQ i?S M?'i- ç°i M?B M +?¢K ç M K°i #° h?B M i?B M K i`QM; ç|X
J°i +ªM? F?€+ i?Q`M; ç½ tªv ` X
S?M p, M +´ tQ FB ;B®M; M?Q b®M; H¢B #€K p`Q i` M M; Q`B h?B M i?B- /B +?mv
+?¢v p`Q i`QM; ç-m #° h?B M i?B M K M`vX
*`M; M?B m T?M p, M +´ tQ - Hm•M T?B M +?¢K p`Q ? B #° h?B M i?BX
J°i ç€K T?M p, M +´ tQ - ;B®M; M?Q ç m +| bBM? K M?- ç m +?mB p`Q i`QM; ç-m
K°i +?¶ pÈB #ªv aBM? 'M i`QM; ç-m h?B M i?B- M?Q H` K°i +?9 T?€T F€ /B m i? v
i` Q +?Q h?B M i?B K°i HQ¢B bBM? K M? ?Q`M iQ`M KÈBX
" M i`QM; ç²M; iY t€K i`„M; +O ? B #° h?B M i?B- ç°i M?B M +| i? K K°i ç€K 'M Fv
'M Fw FB - ç9M; H` aBM? 'M H9+ i`QÈ+ h?¢+? L? K i`QÈ+ ç€M? ` 5
J°i ç€K aBM? 'M- +?mv M ç°M; # M i`QM; ç²M; iY +O h?B M i?B- T?|M; ` bBM?
i` M K†i ? B #° h?B M i?B /-M /-M +| bBM? F?Q- +| çQÊ+ / Q ç°M; +O bBM? K M
> B #° h?B M i?B pšM çSM; BK i¢B +?¶- i`QM; M½Q T?€i ` ?`Q [m M; K`M?¢iX
h` M K†i h?B M i?B H¢B /-M /-M +| K°i +?9i #B m +ªK +O M?•M HQ¢B > B #° h
i?2Q K K M; - F?-M; #B i ç½ tªv ` +?mv M ;b- €M? K„i ç m H` K ?Q†+X
_ 'i M? M?- iQ`M #° F?€+ i?Q`M; i` M M; Q`B h?B M i?B #B M K'i- # M i`QM; ç²M;
H+| ?B M H M aBM? 'M- # M i`QM; ç-m #¼M ?¼ +kM; F?-M; +| T?M p, M F€ /B m H
o K†i h?¢+? L? K M; ?B K i9+- M; Æ M; €+ M?bM ? B #° h?B M i?B- i` M K†i ç-v p
•M? b€M; `U+ `Ð i` M >mv i o, M ;BÈB #B M K'i- ;B®M; M?Q F?-B T?K+ H¢B #bM? i
i?•M H` +?O M?•M +O >mv i o, M ;BÈB- iBM? i?-M HU+ `|i p`Q >mv i o, M ;BÈB- H
o, M ;BÈB M`v ?bM? M?Q +| +ªK SM; pÈB ? B #° h?B M i?B M`vX
hBM? i?-M HU+ ?„M `|i p`Q >mv i o, M ;BÈB i`QM; i v- +| i? +ªK SM; `ä ``M; K ?Q
+ªK SM; çQÊ+ / Q ç°M; +O K°i Qi +ªK t9+ i`QM; ç-m +O ? B #° h?B M i?BX

h?B M i?B pW KÈB +| çQÊ+ bBM? KçM; KÈB- i`QM; ç-m ç½ +| w i?S+ M?QM; Hç
i•K i`Q +?Q ?Q`M i?B MX

óh?ç+? L? K- pB +- pB + M`v- `®i+m°+ ç½ tªv` +?mv M ;b\ô >ç h•K L;?B M #`M
K„i ç T HB M iK+ H|2 H M iB b€M; F€ /`- F?¬M; /€K iBM M?bM ? B #° h?B M i?B
? B #° h?B M i?B M`v- ?bM? M?Q- ?bM? M?Q +| bBM? K M? / Q ç°M; v m Êi\ æB

óaBM? K M? / Q ç°M; \ oB + M`v w M; ?o ;b\ô G¬M; K`v h?ç+? L? K M?Qm +?†i Hç

ó*?d +| h?B pQÆM; pçM M, K KÈB +| i? ?bM? i?`M? w i?S+ - i?`i bU +| bBM? K M?
i?B M T?9 p`M /KM; L; k >`M? HU+ Xô >ç h•K L;?B M HB M iK+ H„+ ç-m- i`QM; ç-
#° h?B M i?B M`v F?¬M; i? i`QM; i?ÌB ;B M M; „M M?Q p`v +| çQÊ+ bBM? K M? w i

ó*?d +| h?B pQÆM; - KÈB +| i? ?bM? i?`M? w i?S+ \ J°i H-M M[+| çQÊ+ bBM? K
L? K M; ç+ M?B MX

>ç h•K L;?B M F?ŠM; ç`M? ;`i ç-m- p K†i ?QªM; bÊ óG-M M`v +?9M; i i?`i bU F
h?B M i?B ç½ F?¬M; T?ªB +?9M; i +| i? SM; T?|- h?B M i?B M`v +| çQÊ+ bBM? K
+Ð M`Qô- h?ç+? L? K #B M b„+- p K†i +ªM? ;B€+X

> B #° h?B M i?B FB p K†i K K M; - F?¬M; #B i[m # Q H•m- ? B #° h?B M i?B
L? K- # M i`QM; ç²M; iY h?B M i?B H†M; H) H|2 H M 'M Fw aBM? 'MX

h?ç+? L? K ?QªM; bÊX

G9+ ? B #° h?B M i?B M?bM p T?Q ?„M- iW # M i`QM; >mv i o, M ;BÈB +O ?„M- ç
/ Q ç°M; F€ /`- ? B Hm²M; / Q ç°M; FB HçB ç M iW +?QM? ? B #° h?B M i?B FB 5
. Q ç°M; +O ? B #° h?B M i?B- +| +?9i i?•M K`i- ?bM? M?Q t2K h?ç+? L? K i`î i?
i?•M i?B i- ~M +?S w iS ?ÄB ?„MX

> B #° h?B M i?B ç M; ?ÄB ?„M H`K ;b #•v ;Bì\

L?bM €M? K„i ? B #° h?B M i?B FB - +ªK M?`M çQÊ+ / Q ç°M; F€ /` # M i`QM; >mv
H`T iS+ M?`M ` bU i?`i [m, /` M`vX

óE?®M; +? i?B M¬ F?€+5ô

h?ç+? L? K ?Qi b•m K°i ?ÆB- çQ iBM? i?¬M HU+ i`QM; ç-m M; QM; ` K°i / Q ç°M
o, M ;BÈB i` M M; |M i vX

aBM? 'M # M i`QM; ç²M; iY +O ? B #° h?B M i?B- #¶M; +?®+ b€M; M; ÌBX

h?B M i?B ç²M; i?ÌB `Qi H MX

J°i ç€K L?•M i?B- æ` i?B i`QM; H, M; K° ç m iW # M +çM? h?ç+? L? K- >ç h•K L;
M +çM? h?B M i?BX

L?•M i?B- æ` i?B /QÈB iB M; `Qi +O h?B M i?B- ç m +| p `i M; ?2 HÌB- #` h?B M
p M; H M- bBM? K M? / Q ç°M; +O h?B M i?B iªM ` - ç°i M?B M # Q T?O iQ`M #°

h`QM; H, M; K° /QÈB HQM; ç'iX

Zm M i`B # M i`QM; ?ÆM KQÌB i?ç+? i?`i- iWM; +€B #` i?B M¬ iW # M i`QM; KÎ`
i?ç+? i?`i +ÁM +?Q çB ` - +MM; M? m +?mB ` - ç m iK i`T Î # M +çM? ? B #° h?B

a„+ K†i >ç h•K L;?B M i€B M?Êi- H„+ ç-m i?Î /`B, ós2K ` i?`i TªB +? i Î ç•vôX

óh•K M;?B M- +MM; i +? i Î +?¶ M`v- +| i? +ªK i?'v ç€M; ;B€ ? v F?¬M; \ô h?ç+?
ç-m- MK +QÌB b€M; HçM- p K†i i?ªM M?B MX

>ç h•K L;?B M ?ÆB FBM? M; ç+- bÊ `mM K°i H€i- KÈB F?¬M; #B i M M F?|+ ? v +
M M M|B M; QÆB i? M`Q- p`Q H9+ M`v M; QÆB +ÁM +| M? [M; w M`v \ô

ó*¬ M|B- +? i +MM; K°i +?¶ pÈB i - +| +ªK i?'v ç€M; ;B€ ? v F?¬M; \ô h?ç+? L? K +

ó:B€Q +?O i?S i°B- i?m°+ ?¢ F?¬M; /€K M|B #°vô- p Kti .Q½M >ªB bÊ ?½B- î i`
+9B ç-m p°B H H M, óh?"i bU5 h i?"i bU +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+5 ? B #° h?B M i?
t9+ +,K i?M i 5 hmv `M; +€+? t M; "M p¢M /†K- M?QM; +ªK ;B€+ +O i imv i ç®B F
tûi5ô

ó> B #° h?B M i?B FB +O M;QÆB- #` Hmv M ?| # Q M?B m M,K\ô

ó> B M;"M # i`,K M,K KQÆB M,KXô .Q½M >ªB [m€ tm®M;- +mM; FQM? M|B, ó>
h?B M i?B M"v H" ;B€Q +?O iU KbM? # M +?Q +O i - #¼M ?¼ ç m +| im pB +ªM? ;

óh?B M i?B ? B M;"M # i`,K M,K KQÆB M,K- imv i ç®B F?¬M; i? +| çQÊ+ bBM? H
HÁM; ç'i i`-K M;•K K°i H€i- i?ªM M?B M M|B, ó"¼M ?¼ çQÊ+ M;QÆB çti î +?¶ -
i`M;\ô

ó*?¶ +?¬M i?B b® Njô- æQ½M >ªB +mM; FQM? M|BX

óa® NjX X Xô h?B h?-M :B€Q çQ+? ;B€Q +?O- i? M M? K°i +?9i- i?ªM M?B M M|
ibM? ?bM? # M FB - i?"i bU H" +| p'M ç ;b- M;QÆB çB t2K ibM? ?bM?Xô

óh?m°+ ?¢ ?B mXô

X X

*?¶ +?¬M i?B b® NjX

h M oä :Bª +ªM? ;BÈB æ` o` +O h?B h?-M :B€Q +MM; Gw h` M;- aQ L;mv i L?Q +
iB i- HBM? iÄ # M ?¬M; ç°i M?B M i`mv M` iB M; p M; /²M /"TX

o Kti M;QìB M"v #B M ç'B- H°` p bÊ ?½B- ç°i M?B M M?„K K„i H¢B- ? B M„K +?
JQìB ;B•v b mX

L;QìB M"v #¶M; M?B M çSM; H M- p Kti FBM? ?½B- ó/QÈB h?B M i?B +| #B M +®

óZm€+? E€- b Q H¢B i? \ô Gw h` M; FBM? M;¢+X

óh ç½çQÊ+ i`M; ;B€Q i`mv M ç MiBM iS+- M|B ? B #° h?B M i?B +O .Q½M >ªB i`
+? +O ?„M- i`M; ;B€Q #ªQ i H"TiS+ çB tm®M; t2K ibM? ?bM?ô- oä :Bª +O h?B h
E€- ç°i M?B M çQ HBM? iÄ ç p"Q i`QM; KB M;- #„i ç-m i?´B K¢M? H MX

hB M; ?mwi ;B| i`mv M F?„TiQ`M #° ?ÁM çªQX

h'i +ªç iY +O h?B h?-M :B€Q- b m F?B M;?2 çQÊ+ iB M; ?mwi ;B|- ç m +| p Kti
H•m î i`mM; i•KX

ó*?9M; i çB tm®M; t2K b Qô- Zm€+? E€ F?¬M; /€K +?¬M +?ì- ç°i M?B M iW i` M i
tm®M;- p°B p½ H"TiS+ iB M p"Q H,M; K°X

Gw h` M;- aQ L;mv i L?Q HB + K„i M?bM M? m- p Kti +kM; FBM? M;¢+ iW i` M i?
M?„K p T?Q H,M; K° i`QM; HÁM; ç'iX

óE?¬M; +-M çB tm®M;- +?9M; i b) iU KbM? çB H Mô- # M i`QM; H,M; K° /QÈB H
iB M; K i K¼B +O h?¢+? L? KX

RjkX *?QÆM; Rjk @ æ² æªQ

hWM; #° i?B M¬ iW i?2Q # ?mv i ç°M; +O H,M; K° i`QM; HÁM; ç'i çB` iÁ i?¢+?
•M? i`,M; m H½M?- i?B M¬ i?šM i?ì çB [m çB H¢B- iªM` i?"M? MY pÁM; i`ÁM iE
?mv i ç°M; +?QM? ;B[H¢B p"vX

> B #° h?B M i?B K°i M K K°i M[- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K iW # M i`QM; ?mv i ç
ç²M; iY t€K i`„M; +O ? B #° h?B M i?B M"v- +| #ªv i?O 'M M?Ä ç M; +?"K`½B /B ç
b Q ;B'm î # M i`QM; ç²M; iYX

> B #° h?B M i?B- b m F?B iW # M i`QM; i?2Q H,M; K° /QÈB HÁM; ç'i çB` - ç°i M
h`QM; +?¶ +?¬M i?B b® NjX

" M i`QM; iWM; M'K K²- K¶B i?B M¬ # M i`QM; K¶B K°i +¶ [m M i`B iW i`QM; M'K
ç°M; +?"K +?¢T- ?Q†+ H" M? M? M? M M?Q #¬M +?¢v- ç m i m i" T iÈB ?QÈM; i`mM
*?¶ +?¬M i?B- ç°i M?B M i`mv M` iB M; F m bÊ ?½B +O ç iY •K .QÆM; æ°M; h?B
iB M; FBM? M; ¢+ +O ç iY h?B h?¬M :B€QX

h`B m ?²B` M?B m i?B M¬ M?Q p"v- +?d +| i`QÎM; H½Q +ªM? ;BÈB h?B M o` +O
çQÊ+X

h?'v i?B M¬ # M i`QM; M'K K² ç m +?mB` - p K†i M?[M; ç iY h?B h?¬M :B€Q ç| ?
M?•M ? B #° h?B M i?B ç| H" .Q½M >ªB i`QÎM; H½Q ç M ç•v- ç m +| p K†i bÊ ?½
i`mM; i•K ?ÁM çªQX

> B #° h?B M i?B ;"Q i?ûi K°i ?²B- i?B M¬ Î +?¶ +?¬M i?B ç m iW i`QM; M; O b v i
M M"vX

Zm€+? E€ FBM? bÊ #B M b„+ - i?ûi iQ, óa Q +| i? \ô

.Q½M >ªB F?¬M; Î ç•v- F?¬M; B +| i? bY /KM; ? B #° h?B M i?B M"v- i`QM; +Æ i
ç m +| h?B >²M 'M /Q +?O M?•M HQm H¢B- i`W T?B +?O M?•M i`B m ?²B- M m F?¬M

> B #° h?B M i?B M"v iU /Q ?Q¢i ç°M; ç½ /¼ bÊ Zm€+? E€X

.Q½M >ªB ?B M M?B M F?¬M; Î ç•v- M?QM; h?B M i?B H¢B +?O ç°M; çB` - #B M
i M; B€Q ç² i`mM; i•K +O h?B h?¬M :B€Q- i`QM; HÁM; +kM; bBM?` +ªK ;B€+ # 'i
tªv` +?mv M ;bX

Gw h` M; - aQ L; mv i L?Q H" ? B ?° T?€T +O •K .QÆM; æ°M; h?B M- +kM; i?'v +?O
? B #° h?B M i?B M"v +O h?B h?¬M :B€Q h?B M i?B F?¬M; +| Î ç•v M?QM; h?B
K†i ? B M; QÌB M"v +kM; FBM? ?½B- ç°i M?B M +ªK i?'v +?¶ +?¬M i?B M"v •K i`-K
F?¬M; F?Q i`"M M;"T bU [m, /`X

> B M; QÌB h?¢+? L? K- >¢ h•K L; ?B M- +m®B +MM; +kM; iW # M i`QM; H,M; K° /Q
>¢ h•K L; ?B M pšM +| p K†i FBM? M; ¢+- # M i`QM; €M? K„i`'i M; ?B ?Q†+- ?ÆB
+m°+ h?¢+? L? K i?¬M; [m T?QÆM; T?€T; bK" çQ¢i [mv M F?®M; +? +O ? B #°

óhB m iY5ô Zm€+? E€ i?ûi H M +?| B i B- p K†i ?mM; H - óL; QÆB Î # M i`QM; H,M
hQ" M i?•M h?¢+? L? K HQÊM Hì bQÆM; i`„M; - +kM; F?¬M; M?bM Zm€+? E€ +?d M
aQ L; mv i L?Q- i?ªM M?B M M|B, ó> B p` i?"i bU H" iQM? F ? v +QB i i`Î i?"M?
h?B h?¬M :B€QX h Î i` M +QM i?mv M +€+ M; QÆB- i mv`^M; +?B K /KM; +?9i +€ K
M; "v ç m p' i pª- +?Q iWM; „M +ÆK F?¬M; - +€+ M; QÆB H¢B ç®B ç½B i M?Q p"v b

Gw h` M; - aQ L; mv i L?Q •K i`-K M; ?B K K†i- F?¬M; M|B çQÊ+ K°i HìBX

óL?'i H" M; QÆB ô- h?¢+? L? K €M? K„i H¢M? HMM; - +?d p"Q aQ L; mv i L?Q- óG½
ç°M; i` M i?•M i? /Æ #~M +O M; QÆB- +QM KK M; QÆB ç½ Km®M H"K +?Q H½Q i
i?B- i?"i H" ç°+ €+ 5ô

óhB m iY M; QÆB Km®M +? iô- aQ L; mv i L?Q + m K"v- H¢M? HMM; M|B, óh F?¬M
M?QM; K" M; QÆB H¢B F?¬M; b®M; çQÊ+ [m ç K M v5ô

óS?ªB F?¬M; \ô h?¢+? L? K M?2` ,M; +QÌB- ç°i M?B M +?d p"Q b®M; - [m€i, ó:B i
"° h?B M i?B M [ç°i M?B M t¬M; ` M; Q"BX

LÆB M" M; çB [m - M,M; HQÊM; F€ /` # M i`QM; F?2`½M? ç m [m' M H M- `| i p"Q i?
i? M" M; M? M? +?| M; i¢Q i?"M? K°i #° i?B; B€T K"m i`„M; #¢+X

L,K M;|M i v h?B M i?B M[M?Q HÊB i`ªQ- K|M; i v /"B # i'+- ;B®M; M?Q HÊB F?Q
 ç•K K¢M? ç M aQ L;mv i L?QX
 h` M F?m¬M Kti FB m K}+O aQ L;mv i L?Q- ç°i M?B M?B M` p ?QªM; bÊ- H9+
 Gw h` M; p" Zm€+? E€- +kM; ç m bÊ ?½B #B M b„+- p Kti ?QªM; bÊ- F?¬M; #B i
 +?d ?mv h?B M i?BX
 ó*?9M; i çBô- h?¢+? L? K M?2 ` ,M; +QÌB- çB i?QM; i?ª #QÊ+ ç M p T?QÆM; ?Q
 M2QX
 h?B M i?B M K FB çSM; î# M +¢M? ?„M- HB M iK+ F m iQ- i?B M¬ iW # M i`QM;
 ç M ç•v- KÎ çQÌM; +?Q h?B M i?B M K FB X
 ó:B i5 :B i b¢+? M?[M; i M M"v5ô o Kti h?¢+? L? K •K H - •K i? M? H¢M? HMM; M
 J'v i`,K i?B M¬- ç°i M?B M çB M +m²M;- t¬M; H M ;B i ç iY h?B h?¬M :B€Q p" •K
 æ iW h?B h?¬M :B€Q- F?m¬M Kti FBM? bÊ- HB M iK+ M;"K HBM? T?QM; F m iQX
 h?B M¬ t¬M; H M- K°i #° T?"M #` iB M; HBM? T?QM; H`K M;WM; H¢BX L?QM; K"-
 +€+? t - ?bM? M?Q F?¬M; #` iB M; +?m¬M; +O ç iY h?B h?¬M :B€QªM? ?QÎM; - i
 a„+ Kti iQ" M #° ç iY h?B h?¬M :B€Q i? v ç´B- +U+ F€ ?QªM; bÊ H„+ +?m¬M;- #„
 i?m"i ç½ i?m°+ M^K HÂM;X
 L?QM; K"- i`QM; +?¶ +?¬M i?B b® Nj M"v- i?B M¬ i`QM; +?¶ +?¬M i?B +kM; F?¬M;
 ç iY ç!X
 _'i M?B m æ` i?B i` M i`,K M,K Î +?¶ +?¬M i?B M"v- ç m H" i?B M¬ +O K°i Qi ç i
 h?B h?¬M :B€Q- +?d i¢K i?ÌB i?B i" M; ;YB Î i`QM; M"v- ?'T i?m i?B F?Q p" iY F?Q
 i?B M¬X
 L?[M; HQ¢B i?B M¬ +! h?B >²M 'M +O +?O M?•M- +kM; F?¬M; #` F?®M; i?B i?m"i
 J" HQ¢B i?B M¬ M"v- i?QÌM; H¢B H" çŠM; +'T + QX
 "ÎB p"v- F?B M?[M; HQ¢B i?B M¬ ç!- çQÊ+ ? B #° h?B M i?B T?•M T?|- #„i ç-m ç¢
 h?¬M :B€Q- •K .QÆM; æ°M; h?B M- iB M; F m i?ªK i?B i Î +?¶ +?¬M i?B b® Nj M"
 ç iY h?B h?¬M :B€Q i?"i p'i pª iW M'K K² +?mM; [m M? ç M ç•v- b m ç! T?€i ?B M
 i?•M i?B i- #B M i?"M? HÊB F?Q ?mM; i" M M?'i- H¢B H°` ` ,M; M M? pÊB #¼M ?¼
 æ iY h?B h?¬M :B€Q F m H M bÊ ?½B- ç m #Ä +?¢v` # M M;Q" B- ç iY +O •K .Q
 +?`m M´B- iQ" M i?•M`mM`~v- #` /` #B M +O i?B M¬ H`K FBM? bÊ F?¬M; #B i M M
 L?'i H" M[ç iY- /QÊB iBM? ?bM? M"v w +?Q #` T?€ ?Ov- M; v +ª i€K T?¬M i?U+ H
 F?¬M; T?€i ?mv` çQÊ+X
 *?¶ +?¬M i?B b® Nj- ç°i M?B M # Q T?O i`QM; iB M; F m ;"Q i? i?ªK i? HQÆM;X
 aQ L;mv i L?Q +?"i p"i p¬ +MM;- /QÊB bU i`mv FQ+? +O h?B M i?B M[FB - HB M
 h?B M i?B M[H9+ b®M; +! im pB +ªM? ;BÊB LB i ""M M?` i`MM; i?B M- M;"M M,K
 KQÌB ? B i?"M? i?U+ HU+ #ªM i?•M H9+ b®M;X
 J°i F?B ;B Q +?B M- H" +! i? i?2Q #ªM M,M; p" M /KM; pä F„ H9+ b®M;- i?•M +! i
 ç Q i?QÆM; #'i T?€- M;|M i v b„+ #ûM M?Q i?¬M #BM? HÊB F?Q- p¬ FB M #'i i²B>
 oä :Bª +O •K .QÆM; æ°M; h?B M- #ÎB pb bQM; im M M iB M #°`i M? M?X
 L?QM; K"- hBM? L;mv M #¼M ?¼ i?m t F?¬M; +! iBM? i?m¬M M?Q oä :Bª ç²M; +'
 •K .QÆM; æ°M; h?B M ç m v m ?ÆM K°i +?9i oä :Bª #bM? i?QÎM;X
 aQ L;mv i L?Q +kM; F?¬M; M;Q¢B H X

© +| LB i ""M M?`i`MM; i?B M- i?"i` +?d +| i?U+ HU+ iQÆM; çQÆM; pÈB oä :B
i`MM; i?B M #bM? i?QÌM;- ;†T T?ªB h?B M i?B M;""M M,K +| i? T?€i ?mv` KQÌE
b®M;- M""M; M; v H"TiS+ +?®M; çÐ F?¬M; çQÊ+ - +?d +| i? #` ç°M; €T /KM; i?O çQ
Gw h` M; F?¬M; i? F?¬M; tm'ii?O- i`Ê ;B9T aQ L;mv i L?Q +MM; M;,M +ªM #° h?
h?B M i?B M K pšM Hm¬M Î # M h?ç+? L? K i`QM; pÁM; KQÌB #QÊ+ - HB M iK+ ;
+?¬M i?B- /MM; i?B M¬ çª i?¬M; i?¬M; ççQ çB ç M +QM i?mv M FB +?Q h?ç+? L?
o K†i h?ç+? L? K H½M? ççK- ? B K„i H½M? F?®+ - +MM; >ç h•K L;?B M b|M; p B
:-M ç|- iWM; çÊi HU+ HQÊM; iB m +U+ F€ /- iW i` M M;QÌB M?[M; ç iY h?B h?
h?B M +? i çB i€M` - ç m`|i p"Q ?mv i F?B m +O h?ç+? L? KX
>mv i F?B m h?ç+? L? K ?ÆB ç m M?S+ - bQÆM; i`„M; HQÊM HÌ iQ""M i?•M- i"Ti
HÄM;X
>„M HB M iK+ i?9+ /K+ iBM? i?¬M HU+ - `|i iBM? i?¬M HU+ p"Q >mv i o,M ;BÈB-
h?B M i?BX
hBM? i?¬M +ªK SM; i`QM; i?•M i? h?B M i?B i`Î p - F?¬M; #B i p b b Q- #„i ç-m /-
çQÊ+ KÎ` bBM? K M? w i?S+ - ?bM? M?Q i`ÌB bBM? TªM +ªK pÈB b B F?B M +O
TªM F?€M;X
h?ç+? L? K +¬M HB M iK+ i?9+ /K+ iBM? i?¬M HU+ - ?ÆM M[Î i`QM; iBM? i?¬M H
ªQ p¬ ?çB- KÈB +| i? F?B M +?Q ? B #° h?B M i?B H"K pB + /U i?2Q M;mv M p
>„M +kM; F?¬M; +| i?QªB K€B M?Q p # M M;Q"BX
ó*?9M; i çB K m5ô h?ç+? L? K ç°i M?B M M„K +?†i i v >ç h•K L;?B M b„+ K†i +|
+?•M +kM; ç°i M?B M M? M? ?ÆMX
hBM? i?¬M HU+ iB m ? Q M?B m H„K- h?ç+? L? K +| +ªK ;B€+ K Km°B- F?®M; +?
/-M /¬M +| +?9i HU+ #'i iÁM; i•KX
>ç h•K L;?B M M?bM` h?ç+? L? K F?¬M; ´M- +kM; F?¬M; ?û`,M;- iMv w h?ç+? L
i?QM ç T #QÊ+ M? M? ?ÆM- +MM; ?„M M? M? +?|M; #QÊ+ ç M +QM i?mv M b„i F
Gw h` M;- aQ L;mv i L?Q #` h?B M i?B M[[m'M H'v- i`Æ K„i M?bM ? B M;QÌB h?
F?¬M; i? M;,M +ªMX
"° h?B M i?B M K FB - pšM Î # M +çM? h?ç+? L? K- Zm€+? E€ +kM; F?¬M; /€K ?"M
iMv w ? B M;QÌB h?ç+? L? K`ÌB çB- +?d +| i? H†M; H) i?¬M; [m HBM? +?m¬M; i`
HçB i´M; ;B€Q h?B h?¬M :B€QX
J°i ç€K ç iY +O •K .QÆM; æ°M; h?B M- h?B h?¬M :B€Q- Î i` M çQÌM; #` i?B M-
çm´B ;B i ç M +? iX
.¼+ çQÌM; çB- h?ç+? L? K ?'Ti?m iBM? F?Q iQ""M i?•M Qi M?'i ? B KQÆB oä :Bª
ç| ç b® +?d +| im pB +ªM? ;BÈB hB M h?B M- L?•M o`- iBM? F?Q i`QM; +Æ i? +| ´
ççQ h?ç+? L? K +| +ªK ;B€+ #` tû`€+?X
_´i M? M?- ? B M;QÌB h?ç+? L? K p" >ç h•K L;?B M- `®i +m°+ çB ç M +?¶ i?mv M
ó*¬ #B i H€B i?mv M F?¬M;\ô h?ç+? L? K ç°i M?B M M?È iÈB pB + M"v- p K†i #b
#B i H€B i?mv M- +¬M TªB #„i K'v M;QÌB KÈB çQÊ+ôX
óE?¬M; +¬M- i #B i H€B i?mv M i? M"Qô- i`QM; ç¬B K„i >ç h•K L;?B M ç-v iU iBM
i?mv M b„i- M? M? +?|M; M|B, óL?[M; +QM i?mv M ç| ç m /MM; v m iBM? H"K M;
bS+ M;QÌB +? Q H€B- +?d +¬M Î i` M H #""M +?d` T?QÆM; ?QÊM;- i?mv M b„i b
HQÊM; v m iBM? F?¬M; ? Q ? i- +QM i?mv M H" +| i? +?çv iB T- >ç ;B +?9M; i
#B i F?®M; +? ô- h?ç+? L? K i?Î /"B M? M?äK K°i ?ÆBX

ó"MKô- ç M i` M #QQM; i"m i?mv M b„i- h?ç+? L? K ç†i K¬M; M;²B tm®M; - b„+ K†i
i?mv M- i çB m F?B M h?B M i?B H¬M +m®B K°i H€iXô

> B #° h?B M i?B- pšM +?Q H M i?mv MX

h?ç+? L? K iW iW M?„K ? B K„i- #„i ç-m i?9+ /K+ iBM? i?-M HU+ F?¬M; +ÁM M?B
>mv i o,M ;BÊBX

"° h?B M i?B M K FB - ç°i M?B M F m iQ- ç°i M?B M M?^K T?Q aQ L;mv i L?Q- G

óæB5ô h?ç+? L? K [m€iX

ó•K -K -K5ô

" M i`QM; i?mv M b„i- i`mv M ` iB M; ;-K `9 i?"i HÈM- K°i +QM i?mv M b„i i?"i H
h?B M- +?"K `½B çB ` - i?"i bU +?"K `½B iW +?¶ +?¬M i?B M"v `ìB çBX

" M i`QM; +?¶ +?¬M i?B- K°i ç€K ç iY +O •K .QÆM; æ°M; h?B M F m iQ- p K†i F

Gw h` M; - aQ L;mv i L?Q i?•M KbM? HQ +?Q tQM; - +?d +| i? i`Æ K„i M?bM i?mv

h?ç+? L? K +?Q€M; ç-m M½Q +,M; H M- iBM? i?-M HU+ +çM FB i- iS +?B ;BQÆM;

RjjX *?QÆM; Rjj @ S?ªM S?

h?B h?-M æB MX

*Q M i?m v M € K i?-M ç B M +?m M"v +kM; F?-M; #B i /MM; H Q ç B F B K i?B i M"Q +? #,M; ?"M- ç-m i?m v M b„+ M?¼M M?Q K k B F B K- H ç B ç•K K ç M? p"Q # M i`QM; +?B M;²B- i?B m +?9i M[ ç½ T?•M +?B + i?m v M +O ? B M; Q`B i?`M? ? B M[X

•K i?-M ç B M +?m +kM; F?-M; /"B- +?d +| # #®M K Q Æ B K û i- i` M i?m v M ç S M; K

h? M? M?B B M ç S M; ç-m # "M K ° i # ° i`Q`M; b K K"m #ç+- K"v M?Q F B K b„+- M? p ;B®M; M?Q ?"M F B K `ì B p ä- i Q € i` F?Q i? +?'M M?B T M; Q`B F?€+X

G9+ M"v- i? M? M B M ç | +| ?ÆB +?9i t'm ?'- +Q`B ;Q Ê M; +?„T i v- i W t M | B, ó s i?m v M ç B ;'T- i®+ ç ° [m € M? M? K ° i Q i- ç M F?B T?€i?B M ç K M; i?m v M i?b ç½ F +| H ¶ B +| H ¶ B- i M; m v M #²B i?Q`M; i'M i?'i +?Q ? B p`X ô

í ?„M T?Q b m +| K ° i ?"M; #®M i M o ä :Bª +ªM? ;B Ê B L B i " "M- #®M H½Q ;Bª + Q ?ÆB i?î i`-K 'M- i`QM; K„i i?-M [m M; `ç M; `Ð- i m p B i?•K b•m X

ó L m i ç K M; T?ªB i?m v M +O M; Q Æ B- M | B i B M; i?"i +| H ¶ B- #²B i?Q`M; i'M i?'i +?m v M i®i M?Q p"v ? v F?-M; \ô o K t i >ç h•K L; ?B M H ç M? M?ç i- i`QM; ç- B K„ H M M; M | B X

ó o B + ç | ô

h? M? M B M M; ~M M; Æ- ç ° i M?B M +Q`B ;Q Ê M; M | B, ó h H" M; Q`B ` 'i i?Q +? M | B ç K M; T?ªB- M; v +ª #²B i?Q`M; +kM; F?-M; +-M X > ? - ç®B t Y p Ê B K„ M[- i b) F H B M i K + +?„T i v- i?€B ç ° +U+ F € i?•M i?B M- i U ?² F?-M; K m®M +| t m M; ç ° i; b

h? M? M B M +| i m p B +ªM? ;B Ê B "€+? E B T M?` i`M M; i?B M- /€M; M; Q`B i?Q M + i Q Ê M; K ç Q t m' i +?9M; - # 'i H m" M M?b M i? M"Q +kM; H" K„ M K t m' i +?9M; X

ó >W X ô >ç h•K L; ?B M ¬M ?Q"- ó L m M; Q Æ B M | B +?Q i #B i i` M J¬M G çªQ ç½ tª b Q ç Q M[X ô

h?ç +? L? K M; ç + M?B M X

h? M? M B M M"v ?B M M?B M H" *´ E B K * +O *´ ;B - +| ç Q Ê + E B K G B M? o ä >²M F B K p k F?Q G B M? + 'T- H" i? M? M B M i`B i m' M +U+ F € t m' i +?9M; +O *´ ;B X

L?•M p"i M?Q i? - M m î h?Q Æ M; J B M? # 'i H m" M i? M"Q +kM; b) +| F?Q i? Q Æ M H ç B i Q M?½- i Q M? +€+? ¬M ?Á - +| +?9i i?•M i?B M- +kM; F?-M; #B i *´ ;B H" i? F?B M i`QM; H Á M; h?ç +? L? K i?'v i Á K Á X

*´ E B K * +Á M +?Q M | B +?m v M- K ° i i M o ä :Bª K" T H M M T?Q b m ?„M - H ç B H t | M | B, ó *¬ M Q Æ M; - i?B m ;B M?" i i?B M i•K- M; m v M w #²B i?Q`M; i'M i?'i +O + € B ;B € ç B X ô

L; Q`B M"v +| i m p B +ªM? ;B Ê B L B i " "M i K i`M M; i?B M ç S M; î ç" M; F B - F?Q i? p i`QM; i?•M ?b M? K" T H M M- ?b M? M?Q ~M ;B' m H U+ H Q Ê M; `m M; +?m v M +ª M; ¼M

ó h' M i?'i \ô >ç h•K L; ?B M +Q`B H ç M?- F?Q i? #S+ M; Q`B M | B, ó h F?-M; i?B m - *´ E B K * H ç B +?„T i v- +Q`B H" K H" M? M | B, ó \*¬ M Q Æ M; #È i; B" M- i` M J¬M G çª ç ° i M?B M tª v ` ç ° M; ç 'i F B M? i?B M ç ° M; ç ` - ç ç B ç ` #` t û `€+? ` i W M; F?2 b•m ;| + +?'M ç ° M; M; ?B K i`QM; M?'i +O ?Á M çªQ- ç ° i M?B M t m' i?B M K ° i ç d M? M9B H" K ° i ;| + #,M; b Æ M- H ç B +| ?"M F?Q F B M? M; Q`B- i`QM; ç | ?b M? M?Q +| T?M p, ~M +?S #Q K"i M"Q- i i`M M; ?É T /m H`+? î ;-M ç•v- M; ?2 i B M i S+ M"v M M ç M ç • ;b K" i?-B X ô

ó E?-M; +-M +€+ M; Q Æ B #²B i?Q`M; - ç Q +?9M; i H M çªQ ç B X ô G¬M; K"v >ç h•K ;"i ç-m p Ê B h?ç +? L? K- ç B p +?¶ ç-m •K i?-M ç B M +?m +„K p"Q i?m v M b„i X

E?-M; # Q H•m- h?ç +? L? K ç B i?2Q >ç h•K L; ?B M- H M •K i?-M ç B M +?m +O *

h` M #QQM; i`m +O •K i?–M çB M +?m +| iWM; F?®B #®M p i HãK- # M i`QM; p i
 b„+ `U+ `Ð- ?bM? M?Q H` M; m²M HU+ HQÊM; i?9+ /K+ •K i?–M çB M i?mv MX
 :–M ç M +QM i?mv M •K i?–M çB M i?mv M M`v- #®M Hm²M; F?Q iS+ KçM? K)- ç
 i?mv M iªM` - ?bM? M?Q H` K°i +?MK b€M; +¬M; FQ+? `i KçM?- +?O ç°M; +¬M; M
 *´ EB K * HçM? M?ç i +Q`B- F?) [m€i K°i iB M; , óGmB5ô
 E?Q iS+ KçM? K) iW #®M ;|+ i` M i?mv M- ç°i M?B M #B M K'i p¬imM; - ;B®M; M?
 óh çQ +€+ M; Q`B H M çªQXô \*´ EB K \* i?€B ç°i?•M i?B M- KdK +Q`B ;"i ç–m pÊ
 L; ?B M- M`B, ósBM ?½v çSM; p[M; - i b„T +?mv M i?mv MXô
 > B M; Q`B h?ç+? L? K p K†i HçM? M?ç i- F?) ;"i ç–mX
 ó•K5ô
 *´ EB K * #QÊ+ +?•M p`Q iB m i`"M HK+ ;B€+ # M +çM?- iW b€m ;|+ iB m i`"M HK
 [m M; - b€m HQçB +?MK b€M; i iK HçB- ?bM? i?"M? K°i +QM i?mv M +Ð M?Ä b€M
 *´ EB K * çQ i v ç`v` i?mv M M?Ä HmB p T?Q b m- •K i?–M çB M +?m i?2Q ç|+
 [m½M; ç°i M?B M i? v ç´B T?QÆM; ?QÊM; - T?9i +?®+ M?^K T?Q +ªM; J¬M G çª
 *QM i?mv M +Ð M?Ä K`m b„+ `U+ `Ð /Q b m HQçB €M? b€M; M; QM; Hmv M K`i?"M
 * çB m F?B MX
 •K i?–M çB M +?m ;B®M; M?Q b Q #,M; T?B `i M? M?- i®+ ç°+`M; H9+ +`M; M? M
 FB X
 a„+ K†i H½Q ;Bª K"THMM F?) #B M- p°B H H M, óh?B m ;B - /WM; 5ô
 *´ EB K * +Q`B ? ? - #`M i v iQ 'M KçM? tm®M; - ;B®M; M?Q 'M M; Q`B iQ ?QM- H
 M?Ä FB M; WM; HçB `mM `mMX
 ó.WM; 5ô
 •K i?–M çB M +?m ç°i M?B M /WM; HçB- çSM; p[M; i`QÊ+ # M +ªM; FB X
 óJ M| - B ç M; t^M; #`v i? 5 Jm®M +? i b Q\ô h` M +ªM; - K°i ;½ ççB ?€M i` M i?•M
 çMM; K„M; iQ- ?„M #` /ÁM; MQÊ+ #„M H M iQ`M i?•M QÊi ? i- `i H` T?šM M°X
 G m MQÊ+ #„M H M K„i- çÊB b m F?B ççB ?€M M`v i?`v `ä i?mv M #„M` #¼i MQÊ
 +O *´ ;B - b„+ K†i M; Q`B M¼ ç°i M?B M i? v ç´B- p°B p`M; +Q`B ;QÊM; M`B- óE?
 F?¬M; #B i H` •K i?–M çB M +?m +O \*´ ;B +€+ p`- tBM i?¬M; +ªK- i?¬M; +ªK Xô
 óE?¬M; b QXô *´ EB K * p m M; i v H M- +Q`B +Q`B M?bM >ç h•K L; ?B M- M`B, ó*-
 óVKXô >ç h•K L; ?B M ;"i ç–m- i?ªM M?B M M`B, ó*?9M; i çBXô
 h?ç+? L? K v M H†M; çm´B i?2QX
 óh?B m ;B \ô a m F?B ? B M; Q`B h?ç+? L? K `B F?ÄB- H½Q ;Bª K"THMM FB /Q
 M`v- ?bM? M?Q +QÐB +QM i?mv M +?QM? H` +O •K .QÆM; æ°M; h?B M- +QM i?m
 FB i`mv ibKX •K .QÆM; æ°M; h?B M p` h?B h?¬M :B€Q HB M ?ÊT M`B- +?d +¬M
 i` M +QM i?mv M M`v- i`i b) +| ?"m H ç2K i†M; Xô
 óh #B iXô *´ EB K * +Q`B ;"i ç–m- óL m F?¬M; #B i •K .QÆM; æ°M; h?B M- h?B
 ibK +QM i?mv M M`v- i +kM; b) F?¬M; ç•K H M`²BXô
 óo"v pb b Q i?B m ;B #m¬M; i? #¼M ?¼\ > B M; Q`B M`v +ªM? ;BÊB +kM; F?¬M;
 çQ #¼M ?¼ ;B Q +?Q •K .QÆM; æ°M; h?B M p` h?B h?¬M :B€Q- ? B T?QÆM; ç|
 +?9M; i K°i M?•M ibM?- +?šM; T?ªB +| HÊB b Q\ô G½Q ;Bª K"THMM M; ?B ?Q†+
 *´ EB K * +Q`B H„+ ç–m- ó"B i `ä #®M M; Q`B +€+ M; QÆB +| +ªM? ;BÊB LB i`"M-
 ?B M M?B M F?¬M; +| bÊ ?½BX G9+ H M i?mv M- #®M ççQ FB K F?Q +O •K i?–M

i? KϕM? K)- ? B M;QÌB M"v p Kti ϕϕK HϕM? M?ϕi- HϕB H"K M?Q F?¬M; i?'v- ?B
#bM? i?QÌM;Xô

G½Q ;Bª ?ÆB +?9i bmv M;?o- +?"K`½B ;"i ϕ-m- F?¬M; M|B M?B m HÌB M[X

óæB i?¬B- +?9M; i +kM; H M ϕªQ- M;QÌB +O GBM? "ªQ æ°M; h?B M- æ¬M; S?QA
KÈB ϕ M i`QÈ+ +?9M; i K°i M;"v- ?¬K M v +?„+ H" ϕ½ Î MÆB ϕ|`²B- +?9M; i F?
EB K * /m¶B +€B i?„i HQM;- K°i Hm²M; FB K K M; b„+ #ûM Î T?Q b m ?„M i?Q€M
;B®M; M?Q K°i i? M? HÈB FB K- iW i` M •K i?-M ϕB M +?m # v` - ?QÈM; p # M +

óS?®+ T?®+5ô

æϕB ?€M ϕ i`-M H9+ i`QÈ+ M|B M,M; H¶ K½M;- i` M M;QÌB ϕ°i M?B M +| i? K K°
M;Y Kti H M i`ÌB M;½ tm®M; ϕ'iX

_ 'i M?B m oä :Bª im pB i?•K b•m # M +ϕM? ϕϕB ?€M ϕ|- K°i ϕ€K +•K M?Q ? M- F?
+ M ϕªK M|B ;b- iQ" M #° +9B ϕ-m- ;Bª #° M?Q +€B ;b +kM; F?¬M; i?'v ϕQÈ+X

" M i`QM; K°i +?B +t2 /Q >Ä i M;Qm FûQ- h?ϕ+? L? K- >ϕ h•K L;?B M Kti ϕ®B Kti
t2 K°i;½ ?€M iY M;K ϕ2M- +?mv M i•K pmM;`QB [m'i >Ä i M;Qm- i?-M b„+ +?mv

ó*´ EB K * FB - i?€B ϕ°`i i?•M i?B M- M;QÌB M"v i?•M H" K°i i? ? FB i tm'i +O
i?"i bU H" M;QϕB H Xô " M i`QM; t2- h?ϕ+? L? K i`-K Kt+ i`QM; +?®+ H€i- #¶M; i

óh?•M i?B M\ «M ?Á \ô >ϕ h•K L;?B M H„+ ϕ-m +QÌB HϕM?- óL m *´ EB K * M"v i
?Á - i` M ϕÌB b) F?¬M; +| M;QÌB i®i5 L;QÌB M"v ;BÄB i•K F - Î *´ ;B H" ?ϕM; M;Q
M?šMX aQ pÈB „+ JBM? a€+? +O „+ JBM? ;B FB - M;QÌB M"v i•K +Æ [m€ b•m-
iQÆB +QÌB i?•M i?B M M?Q p"v- M?bM F?¬M; ` K°i +?9i /[iÈM i" €+- M?QM; M;Q
ϕ½ +| K'v i`,K5ô

h?ϕ+? L? K #B M b„+X

óL m F?¬M; T?ªB i F?Q i? F?Q i? #S+ M?•M- +?O ϕ°M; H M i?mv M- ? B +?9M; i
`ÌB ϕBXô >ϕ h•K L;?B M + m K"v- ó*?QM? H" pb F?Q i? i ϕ ûT ?„M- F?¬M; bÊ #®
""M T?Q b m ?„M K" H M i?mv M- ?„M KÈB HÁM; +| FB M; F`- F?¬M; /€K +QB i?Q
+?9M; i F?¬M; i? F?¬M; €+ +?B M K°i ?²BXô

óh ?B m`²BXô a„+ Kti h?ϕ+? L? K •K i`-K- +QÌB HϕM? M|B, ós2K` /¼+ ϕQÌM; ϕB
HÈB- H-M b m ϕKM; T?ªB *´ EB K * FB - i b) +~M i?"MXô

óVK- M;QÆB i?"i bU T?ªB +~M i?"MXô o Kti >ϕ h•K L;?B M M;?B K i9+- óG'v +O
+? i oä :Bª +ªM? ;BÈB "€+? EB T M?` i`MM; i?B M #bM? i?QÌM;X L?QM; K"- +?®M
#ϕB F?| #B i- hªK GQM; FB K FB +O ?„M +?d /MM; K°i F?®B v m iBM? +T i€K
` M Hmv M i?"M?- >Ä tm'i H" K°i HQϕB HQM;- i?m°+ iQM? ?Ä - hªK GQM; FB K
/°M; ϕ®i +?€v i?•M i? - h?ϕ+? >| oä >²M ;B B ϕQϕM i?S ? B +O M;QÆB bÊ H" +k

h?ϕ+? L? K p Kti M;?B K i9+- M?QM; i`QM; K„i HϕB +| p¬ i" M +?B M wX

>ϕ h•K L;?B M HB + K„i M?bM ?„M- i`QM; HÁM; •K i?-K ;"i ϕ-m- M;QÌB M"v ?bM? i
M?•M p"i M"Q- +kM; ϕ m F?¬M; #B i bÊ ?½B- +?d FQ+? T?€i` w +?Q +?B M ϕ'm
i`ÌB bBM?- +?Ì ϕB iÈB .QÆM; ;B +| ϕQÈ+ "i hY h`MM; aBM? Zmv i- F?¬M; #B i?
Q M?B m b|M; ;B|M[X

óh`QM; HÁM; ϕ'i M Si` K°i ;|+ #,M; bÆM- J¬M G ϕªQ M"v i`QÈ+ FB +| #,M; bÆM
i`-K Kt+ i`QM; +?®+ H€i- #¶M; M?B M M|BX

óJ¬M G ϕªQ H" MÆB M9B HY M?B m H-M T?mM i`"Q- i` M ϕªQ +| KQÌB ϕ M M;¼M
M;¼M M9B HY - +€+? K°i i?ÌB ;B M ϕ m b) T?mM i`"Q M? K i?ϕ+? M|M; +?ªvX *kM
:B€Q- *´ ;B - æ¬M; S?QÆM; ;B ϕ m F?¬M; +| ϕ w +?¶ M"v- iMv w ϕ p" B oä :Bª i?
>ϕ h•K L;?B M ;BªB i?Q+?X

óoMM; ϕ'i +O M9B HY \ô h?ϕ+? L? K M;ϕ+ M?B M- FBM? M;ϕ+ M|B, óo"v pb b Q H

óh +kM; F?¬M; #B iX h?2Q ç¢Q Hw- pMM; ç'i M9B HY imv i ç®B b) F?¬M; tm'i ?
H¢B i?"i bU tm'i ?B M- i`QM; ç! +ÁM +! T?M p,M i?-M #Q- i?"i bU H` F€ [m€BXô h`
M;?B ?Q†+- M? M?"M; H„+ ç-mX

óh?9 p`- F?| i`€+? b) +! M?B m i? HU+ M?Q p"v ç M; !T p mBXô
óVKXô

RjeX *?QÆM; Rje@ S?€ *'K

*?"Ti®B- K•v +?B m ç-v i`lB- Kti ç'i M?m°K K°i K`m çÄ WM;X

h` M Kti ç'i `¢M MSi- iWM; F?2 b•m F?¬M; i?'v ç€v `ªB `€+ F?„T MÆB- ;B®M; M?
i? +QM M;QlB- H9+ €M? b€M; +?B m `¼B tm®M;- ;B®M; #` [mûi H M K°i i-M; K€r
" M i`QM; F?2 b•m- +! `i M?B m ` +•v i?U+ p"i- `i M?B m t€+ +? i v m i?9- M?•M
M i`QM; F?2 b•m #®+ H M- M;YB i?'v ç½ Km®M M¬MX

J°i +?B +t2- +?"K `½B /WM; H¢B i¢B î ç^M; t F?m pU+ M`vX

óæ M +?¶ `²BXô s T?m [m v ç-m- M?bM p T?Q i?MM; t2- /Q /U K°i +?9i- H¢B M
M`v- i®i M?'i +€+ M;QlB bÈK i`î p - i b) F?¬M; +?l H•m H„KXô

h?MM; t2 #` Kî ` - h?¢+? L? K H! ç-m tm'i ?B M- MûK K°i +€B i9B M?Ä +?Q t T?m
+?l # M;`v çB- # M;`v b m +?9M; i F?¬M; ç M- M;QÆB ?½v iU i`î p X u M i•K- i?
+?Q M;QÆB +?l p¬ Q+?X

s T?m F?¬M; +! H"TiS+ i`ª HlB- Kî +€B i9B M?Ä ` - +~M i?"M ç K iBM? i # M i`C
Kti iQÆB +QlB- óæQÊ+- i b) +?l # M;`v- # M;`v b m +€+ M;QÆB F?¬M; ç M- i b

h?¢+? L? K p` >¢ h•K L;?B M K M; K¢M; +?2- +?"K `½B iW # M i`QM; i?MM; t2 çB
[m M i•K t T?m- H"TiS+ #QÊ+ p T?Q Kti ç'i #` `¢M MSiX

oMM; ç'i FB - F?„T MÆB ç m H` F?2 `½M?- b•m F?¬M; i?'v ç€v- t2 M;U +?„+ +?„M

h`QM; F?2 b•m- KMB ?¬B i?®B i?B i? v m i?9- M?•M HQ¢B [m€ M²M;- +kM; F?¬M;
+?`m çQÊ+- t T?m F?¬M; Km®M î H¢B ç•v- +kM; H` ?ÊT i bM? ?ÊT HwX

h?¢+? L? K +~M i?"M çB p T?Q i`QÊ+- i` M çQlM;- +kM; +! F?¬M; Qi oä :Bª +ªM
M? m #¼M ?¼ +kM; çB #°X

LÆB M`v p®M H` K°i i`M M?Ä- #îB pb ç°M; ç'i- i'i +ª iQ`M #° ®+ t€ ç m b" T ç´- `i i
K°i Qi v m i?9 +T i?'T î M;¼M M9B ;¬M ç!- +kM; F?¬M; i? K v K„M i?Q€i F?ÄB F
+®i # M i`QM; F?2 b•mX

J°i çQlM; çB iÈB- h?¢+? L? K /QlM; M?Q pšM H¢M? M?¢i- M?QM; >¢ h•K L;?B M i
i?QM /`B ¬K +€B KkB- ?B M M?B M `i F?¬M; i?Q+? KMB MÆB M`vX

E?2 `½M? `ªB `€+- ? B M;QlB çB iÈB +~M T?ªB i?"i +~M i?"M /B +?mv M [m iWM;

" M +¢M?- # ç°B oä :Bª +kM; ç m ¬K KkB- + m K`v- pW +9B ç-m ç€M? ;B€ #®M T
T?Q i`QÊ+X

" ç°B oä :Bª ç m ?ÆM KQlB M;QlB- ç b® im pB ç m î +ªM? ;BÈB hB M h?B M- L?
:Bª +ªM? ;BÈB "€+? EB T- M?QM; K°i M;QlB im´B M,K M v ç½ HÈM- +! b® M;QlB i

L?[M; M;QlB M`v- ?Q†+ H` oä :Bª +O J¬M G çªQ- ?Q†+ H` H` ç M iW i? HU+ p¬ /
ç m F?¬M; tm'i +?9M;X

h`QM; ç! p`B i M oä :Bª M K iQM?- i`QM; H9+ iB M H M- €M? K„i K ç„K H9+ ~M H
h•K L;?B M- +kM; +! K`v M;QlB- +® w çB +?"K `Èi H¢B T?Q b m- HQm Hmv M M;„
#"i ç°M; HÁM; M;QlB +O >¢ h•K L;?B M- MQÊ+ KB M; +?ªv `ÁM;X

L; v iW H9+ ç-m- h?ç+? L? K +kM; F?¬M; ç w- çÊB ç M F?B ?„M T?€i ?B M +¬M; H
iQM?- `ä`M; H9+ i`QÊ+ Î T?Q i`QÊ+- iQ`M #° +?“K`½B FûQ` T?Q b m- KÊB +?
M`vX

a„+ K†i i`-K tm®M; - h?ç+? L? K H†M; H) /MM; •K F?Q p` hBM? L;mv M içQ` K°i
v M H†M; i?ª` M;Q`BX

óS?M T?M5ô

J°i H½Q ;Bª M,K KQÆB im´B €M? K„i /•K ç½M;- i?•M ?bM? ç°i M?B M HQçM; +?Q
T?Q /QÊB- K†i iB T t9+ pÈB ?O i?B # M /QÊBX

óS?M T?M5 S?M T?M5ô

_ 'i M?B m oä :Bª €M? K„i /•K iK+- HB M iB T M;½ tm®M; F?2 b•m- ç m iB T t9+ i?•
i?B i? M;QÌ- i` M M;QÌB /QM? ç-v KMB ?¬B i?®BX

_ 'i M? M?- # ç°B oä :Bª +?mM; [m M?- ç m T?€i ?B M ?B M iQÊM; [m, /` M`vX

h`QM; M?[M; M;QÌB ç!- F?¬M; Qi M;QÌB im pB + Q i?•K- HçB F?¬M; B +! i? i?'
+?mv M ;bX

"ÎB p"v- F?B M?bM ? B M;QÌB h?ç+? L? K- >ç h•K L;?B M- i`QM; €M? K„i #¼M ?
p ?€Q b„+ i` M K†i M?[M; oä :Bª M K iQM? M`v ç m i?m HB K HçB- K°i ç€K` p ç
F?¬M; /€K [mûi [m ç¬B K¬M; H„+ HQ +O >ç h•K L;?B M M[X

ó*€B i M M?“ M;QÆBXô >ç h•K L;?B M M? M?“M; H„+ H„+ ç-m- +! +?9i #'i ç„+ /o M
€M? K„i ç!- M m ;B®M; M;QÆB M?Q p"v K¶B M;QÌB M?bM i p" B H-M i?b i H"TiS
+? i b Q\ô

óL[M?•M +O H½Q iY- #¼M ?¼ +kM; /€K M?bM #°v5ô o K†i h?ç+? L? K #bM? io
i`WM; K„i HB + M?bM M?[M; M;QÌB ç!- ?W HçM? M!B, óE?¬M; H'v i€M? KçM; #1
HQÊM;Xô

ó B H`M[M?•M +O M;QÆB\ô >ç h•K L;?B M ç m ç-m- HB + M?bM F?BM? i?QÌM;
h?ç+? L? K +QÌB F?“ F?“ [m€B /`- +kM; F?¬M; ç€T HÌBX

>ç h•K L;?B M #'i ç„+ /o- ç®B pÈB p p¬ HçB +O h?ç+? L? K +kM; F?¬M; i? H`K
?“M M[- iB TiK+ çB p T?Q i`QÊ+X

J°i H9+ H•m b mX

> B M;QÌB iÈB K°i +?¶ M€Q M?B i #!M; M;QÌB H„+ HQ- Î ç! H` K°i F?2 b•m F?¬M;
M?Q H` ?® iQ- m €K`i b•m- F?¬M; #B i +?¬M /'m # Q M?B m i?B +®iX

J°i #,M; bÆM ?bM? H,M;- + Q ? B i`,K i`QÊM;- ;B®M; M?Q HÊB FB K Î# M i`QM;
i`ÌBX

",M; ?¬M F?Q HçM? H)Q- i?“i t ç½ +ªK i?'v iW #,M; bÆM FB iÄ ` - +¬M; iÈB ;¬M
tQÆM;X

_ 'i M?B m oä :Bª im pB i?'T FûK- +?d /€K Î ç^M; t [m M b€i- F?¬M; /€K iÈB ;¬M #

JQÌB K'v i M oä :Bª K†+ T?K+ bS+ H°M; Hšv- ç M iW GBM? "ªQ æ°M; h?B M- æ¬M
h?€M? æ` - ç m iK i" T Î +?¶ M;¬M Kûi ;¬M #,M; bÆM- p K†i M;?B ?Q†+- +?•m ç-m
Hm" M ;b ç!X

>ç h•K L;?B M #¶M; M?B M M;WM; HçBX

h?•M ?bM? h?ç+? L? K +kM; M;WM; HçB- +€+? #,M; bÆM FB F?QªM; R8yy Kûi- M
",M; bÆM HQÊM HÌ ?¬M pK KÌ M?çi- K•v +?B m +?B m`¼B tm®M;- T?€i` Hm²M;
#,M; bÆM i`QM; bm®i- +!`i M?B m T?M p,M F€ /` /B ç°M;- M?[M; T?M p,M FB ?b
T?€i` HQm [m M;`U+ `Ð- +! M,M; HQÊM; / Q ç°M; v m ÈiX

" ,M; bÆM +?d H°` K°i ;|+ - F?®B #,M; HÈM ?ÆM M[;B'm i?"i b•m /QÈB HÁM; ç'i
M"QX

> B M; QÌB h?ç+? L? K + m K"v ç€M? ;B€ #,M; bÆM- p Kti M;?B K i9+ H†M; H) M
#,M; bÆM ; -M M?'iX

óh`-M S?QM; i`QÎM; H½Q +ªM? ;BÈB h?B M o` +O GBM? "ªQ æ°M; h?B M- h`€+
h`b h?€M? æ` - æ¬M; S?QÆM; >çT +O æ¬M; S?QÆM; ;B ô>ç h•K L;?B M +?d p
;B¼M; ;BªB i?Q+?- M|B`ä H B H`+? # M; QÌBX

h?2Q M;|M i v +O >ç h•K L;?B M- h?ç+? L? K H†M; H) M?bM p +?¶ # M; QÌBX

h`-M S?QM; i`QÎM; H½Q +ªM? ;BÈB h?B M o` +O GBM? "ªQ æ°M; h?B M H" K°i M
iQÆB +QÌB F?ª €B- ç¬B K„i M?Ä M?Q ç"m iQÆM; - i?`i KÐ F?„T Kti- H9+ M|B +?mv
`~vX Í # M +çM? ?„M- +| KQÌB ? B i M oä :Bª +O GBM? "ªQ æ°M; h?B M- impB iW
LB i ""MX

h`€+ L;?B M hbM? i?€M? M[ h?B M h`b h?€M? æ` #M +mM; i` M; i`„M; i?m-M- ;
?bM? i K ;B€+ - /€M; M; QÌB [mv M`k ç°M; HÁM; M; QÌB- / i?`i imv i i`„M; - `i #bM
HçB m M?½ ioM? K`+?- F?B M M; QÌB i M?bM F?¬M; i?'mX Í # M +çM? M" M; - +kM
h?€M? æ` - ç m H" i?B m T?K tBM? ç T- M, K M; QÌB +ªM? ;BÈB æ` o`- ? B M; QÌB

æ¬M; S?QÆM; >çT #M K°i #°i? M? b K- p Kti HçM? HMM; - impB +ªM? ;BÈB LB
b m çSM; KQÌB ? B i M oä :Bª- i`QM; ç| K°i H½Q M?•M i|+ #ç+ Kti ?²M; ?"Q- i` M K
M?QM; HçB +kM; +| impB +ªM? ;BÈB h?B M o`X

GBM? "ªQ æ°M; h?B M- h?B M h`b h?€M? æ` - æ¬M; S?QÆM; ;B - # i? HU+ +k
ç•v- ç m H" ?Qç i ç°M; Î ?ªB pU+ ; -M ç•v- ç°i M?B M M; ?2 M|B +| /` i?QÌM; i` M J¬M
p" M; ç M ç•vX

óh?€M? M[\ E?¬M; ` b Q +ªXô h?ç+? L? K M; ?2 tQM; ;BªB i?Q+? +O M" M; - #om
óh M ?¶M çªM M; QÆBXô >ç h•K L;?B M €+? M?B M i?'i iB m- ó*ÁM M?È M?bM M
M?[M; M K M?•M i?9B #` M; QÆB +?dM? p"Q F?2 b•mXô

h?ç+? L? K +QÌB ?„+ ?„+X

ó>Q„+ L;?B M hbM? +?QM? H" K„ M[M´B iB M; +O o¬ h" M ?ªB- +?d H" #bM? i?QÌ
H°` /B M KçQ i?"i bU i?¬BX h?€M? M[ h?B M h`b h?€M? æ` - +ª çÌB F?¬M; i?
M K M?•M- +?Q M M i?€M? M[F?¬M; Î i`QÈ+ Kti M K M?•M H°` /B M KçQ- çÌB
i?'v /B M KçQ i?"i bU +O M" M; Xô >ç h•K L;?B M M? ;B¼M; çª FQ+?X

óª çÌB F?¬M; i? M|B +?mv M v m çQÆM; pÈB M K M?•M\ô h?ç+? L? K H„+ H„+ ç
ç` +?| K€5ô

>ç h•K L;?B M HB + K„i F?BM? i?QÌM; h?ç+? L? K- F?¬M; ? ;BªB i?Q+? M[X

óh?B i M?B m M; QÌB M? Xô

hB M; +QÌB ¬M ?Á +O *´ EB K * - #¶M; M?B M iW T?Q b m i`mv M ç MX

_ 'i M? M?- *´ EB K * +MM; #®M i M oä :Bª +ªM? ;BÈB LB i ""M +O *´ ;B - HQÈi
+?mM; [m M?- çB iWM; #QÈ+ iÈB ; -M #,M; bÆM FB - ç M M; Q" B M; "M Kûi #,M; p
æ°M; h?B M- æ¬M; S?QÆM; ;B - h?B M h`b h?€M? æ` +?B H" K #®M ;|+ # M +çM

óEB K * - M; QÆB +kM; ç M ç•v\ô æ¬M; S?QÆM; >çT HB + K„i M?bM ?„M- i` M F?n
MK +QÌB- ó*ÁM +| M; QÌB F?€+ F?¬M; \ô

ó_ K„i >çT i?9+Xô *´ EB K * +9B M; QÌB ?"M? H - KdK +QÌB M|B, óE?¬M; ç•m- +?
+?d i`MM; ?ÉT Î ; -M æ" GQ çªQ- M; ?2 M|B # M M"v +| +?9i /` i?QÌM; - +S iÈB ç•v
M; QÌB iÈB bÈK- +| T?€i ?B M; b F?¬M; \ô

_ 'i M?B m oä :B^a # M M;Q`B- pW M ;?2 +•m ?ÄB +O \*´ EB K \* - ç m i`T i`mM; iBM
S?QÆM; >¢TX

óS?M p,M i?-M #Q /B ç°M; # M i`QM; #,M; bÆM +| HU+ HQÊM; ;B K + -K- # T?QÆ
p`Q p`B H-M- K¶B K°i H-M ç m p¬ Q+? i`Î H¢BXô æ¬M; S?QÆM; >¢T H„+ H„+ ç-m-
i?QÌM;- +?9M; i i?Y p`B H-M- HU+ HQÊM; ;B K + -K M`v KÊB +| /'m ?B m #m¬M;
b) iB T iK+ i?Y- ? ? - M;QÆB +kM; tm'i HU+ çBXô

ó_ 'i bÆM HÁM;Xô *´ EB K * KdK +QÌB ;"i ç-mX

L|B tQM;- i-K K„i *´ EB K * Î i`QM; ç€K M;Q`B iB K FB K- i`QM; +?®+ H€i T?€i ?E
L;?B M- h?¢+? L? KX

•M? K„i *´ EB K * b€M; H M- ;"i ç-m p T?Q ? B M;Q`B h?¢+? L? K- t2K M?Q +?"
h?¢+? L? K H¢M? M?¢i +Q`B- ;"i ç-m +?"Q H¢BX

o K†i >¢ h•K L;?B M ?Ì ?[M;- i?Ì Æ ;B®M; M?Q F?¬M; +| i?'v ?„MX

*´ EB K * +kM; F?¬M; i? K ç w- pšM p K†i ¬M ?Á iQÆB +Q`BX

ó*?9M; i iB T iK+ i?Y H¢BXô h`-M S?QM; ç°i M?B M KÎ KB M;- i` M K†i ç-v i?`i KÊ
T?€ #Q K"i pÐ #,M; bÆM- +?9M; i +kM; bÊK i`Î p #€Q +€Q- #^M; F?¬M; +?Ì +`M; |
/M # M i`QM; #,M; bÆM +| +€B ;b- +kM; b) #` +`M; M?B m M;Q`B +?B M? m- +€+

G`B h`-M S?QM; imv M|B p"v- M?QM; €M? K„i H¢B +?d M?bM p ç€K M;Q`B æ¬M; S
*´ EB K * - p®M F?¬M; +| ç w oä :B^a i€M HQ¢M M;Q`B M;"M KûiX

Í i`QM; HÁM; ?„M- K†+ /M i?U+ bU #,M; bÆM +| #Q K"i- +kM; F?¬M; iÈB T?B M M;

ó*kM; i®iXô æ¬M; S?QÆM; >¢T ;"i ;"i ç-m- ?QÈM; p oä :B^a T?Q b m M|B, óh`QM
HU+ H` çQÊ+Xô

æ€K M;Q`B h`€+ L;?B M hbM?- *´ EB K * - +kM; ç m ;"T ç-m ç²M; wX

óæ°M; i?O çBXô

h`-M S?QM; i?'v # T?QÆM; M`v ç²M; w- +kM; F?¬M; HB + K„i M?bM M?[M; M;Q`B
ç°i M?B M # v` K°i i? M?iB m +?Mv K`m #¢+X

J°i Hm²M; F?Q iS+ i`-K i`¼M; +m²M +m°M- ç°i M?B M iW # M i`QM; iB m +?Mv K`
#¢+ F?B Î ;B[F?¬M; i`mM; ç°i M?B M #B M HÈM- ;B®M; M?Q M;¼M M9B M?Ä K`m
bÆM H°` Xô

RjdX *?QÆM; Rjd @ aÆM ",M; æ` GB i

J¼B M;Q`B +O h?B M h`b h?€M? æ` - æ¬M; S?QÆM; ;B - \*´ ;B - pW i?'v h`-M S?
` [m M; K M;- ?Q†+ H` H'v` #Q #ªQ i` M M;Q`B- +MM; ç€M? p iªM; #,M; FB X

h`€+ L;?B M hbM? çQ i v +?d` - i?B M ç` HBM? F?Q ç°M; i?2Q i v- ?| i?"M? K°
iW i` M i`ÌB `ÆB tm®M;X

*´ EB K * F?) [m€i K°i iB M;- +´ +?¶ K°i i? M? i`QÌM; FB K çÄ i?šK # v` X

h`QÌM; FB K i?ª` ?²M; [m M; M|M; `U+ - K°i :B Q HQM; i`,K Kûi ;B®M; M?Q i?U+
?bM?- i` M KbM? /-v ç†+ H•M ;B€T- ç-m K¼+ bWM; M?¼M- i`QM; H•M ;B€T iWM;
i? FBM? M;Q`BX

ó_-K`-K`-K5ô

_ 'i M?B m #Q #ªQ- pä F„M?Q b Q i`ÌB `ÆB tm®M;- ç m ç€M? H M iªM; #,M; FB - i
M´ FBM? i?B M ç°M; ç` X

J°i ç€K T?M p,M F€ /`- î# M i`QM; iªM; #,M; T?€i` €M? b€M; H'T H€M?- iWM; pÁ
H'v b¬M; #,M; H"K i`mM; i•K +?"K`½B F?m +? i€M` - #,M; ?"M F?Q H¢M? i?'m tQ/
KQìB H-MX

̄'i M?B m oä :Bª î# M M;Q" B- p Kti FBM? ?½B- p°B p" M; i?9+ /K+ hBM? L;mv M
F?Q t•K M?"TX

hªM; #,M; T?€i` b|M; ;ÊM i`QM; bm®i- T?M p,M F€ /` # M i`QM; iªM; #,M; H¢B b
M?Q M;¼M HY i?€B /QÆM;- +?¼B H¼B`U+`ÐX

̄'i M?B m oä :Bª +O GBM? "ªQ æ°M; h?B M- æ¬M; S?QÆM; ;B - h?B M h`b h?€
îB TiK+ ç€M? H M iªM; #,M;X

hWM; iB M; ;-K`9 M?Q ç•K i?OM; K" M; M?o- iW i` M J¬M G çªQ i`mv M` - #-m i
€M? b€M; çO K¼B K"m b„+- ;B®M; M?Q F?|B ?Q #„M H M i` M iªM; #,M;- ?| i?"M
imM; i|2X

hªM; #,M; bWM; b|M; #'i ç°M;- M?QM; +?¶ b•m i`QM; Kti ç'i; -M ç| H¢B i`mv M`
+?'M ç°M;- MSi` +"M; M?B m F?2 b•m ?ÆMX

" M i`QM; iªM; #,M;- T?M p,M F€ /` çÄ`U+- €M? b€M; p®M`U+`Ð H'T H€M?- /-M
a|M; ;ÊM i`QM; bm®i- iB TiK+ +?"K`½B F?m +? i€M` - oä :Bª # M ç-m î; -M iªM
b|M; ;ÊM +O iªM; #,M; H"K +?Q bÊ ?½B- +| K°i b® M;QìB iQ" M i?•M H¢M?`mM-
H¢B T?Q b mX

h?¢+? L? K p" >¢ h•K L;?B M p Kti M;?B K i9+- pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?X

h?9+ /K+ hBM? L;mv M i`QM; +Æ i? - iWM; çÊi hBM? L;mv M 'K €T /B +?mv M F?„
` « Zm M; h?mšM ç +?®M; çÐ ?"M F?Q- imv`M; iB m ? Q K°i Qi hBM? L;mv M-
çÐ F?¬M; +| ;B M M MX

óG¢B +| /'m ?B m #m¬M; HÄM;5ô h`-M S?QM; FBM? ?d ?¬ iQ- iWM; çQ" M M;•M [
H¬B +¬m ?¢ tm®M;- M M H M T?Q i` M iªM; #,M;X

oä :Bª +O # i? HU+ HÈM- H¢B i?9+ /K+ HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? - H'v` +€+ HQ
çB M +m²M; Q M? i¢+ iªM; #,M; FB X

h` M i`îB H|2 H M ?"Q [m M;- #Q #ªQ # v iS imM;- F?¬M; F?Q #` i¢+ M´- K„i ç'i MS

h`QM; M?'i i?îB- i?B M ç` MÆB M"v`ÆB p"Q #B M b„+- iWM; M;¼M M9B HY ;-M
i?"i HÈM- +| # M;¼M M9B HY ç½#`ªM? ?QîM;- +m²M +m°M T?mM i"Q` M? K i`

L? K i?¢+? M|M; +?ªv K°i K¢+? i?2Q iW i` M i`îB ç' tm®M; /QÈB-`|i p"Q F?2 b•m
M i`QM; F?2 b•m MÆB ç•v ç-v M? K i?¢+? M|M; +?ªv M?Q MQÊ+ i?ûT çmM çÄ-`

ó_-K`-K`-K5ô

Jti ç'i i`mv M` iB M; M' ?mM; K½M?-`i M?B m oä :Bª +?¶ iWM; F?2`½M?`¢M
F?¬M; p|M;- ç m`ÆB tm®M; F?2`½M?X

L? K i?¢+? M9B HY M|M; +?ªv +U+ F€ #€ ç¢Q- +?d +-M oä :Bª`ÆB tm®M; F?2`½M
#` M? K i?¢+? M|M; +?ªv Mm®i ? i- #` M? K i?¢+? M|M; +?ªv ?Á i M- i?B +®i F?¬

hB M; F m i?ªK i?B iHB M iK+ p M; H M- oä :Bª iB M ç M ibK FB K #Q K"i +O iªM
?½B [m€i H M- +?¢v i`®M F?„T MÆBX

*"M; M?B m oä :Bª #` +?'M ç°M;- ç m`ÆB p"Q M? K i?¢+? M|M; +?ªv- +?d K'v +?K
KQìB K'v i M oä :Bª #` +? i- +? i i?ªK i¢B +?¶X

> B M;QìB h?¢+? L? K- >¢ h•K L;?B M- î +?mM; [m M? ibK çB K /WM; +?•M- M?ªv
p|M; p" M;X

J°i #°M i v >¢ h•K L;?B M M„K +?†i h?¢+? L? K- p K†i M;?B K i9+- +?m~M #` iMv
>²B oä >²M- ¸ i`€M? Mû FB T M¢M M°vX

*?mM; [m M?- #ªv i M oä :Bª`ÆB p°Q F?2`½M?- #` M? K i?¢+? M!M; +?ªv Mm®i ?
M;QìB- H†M; H) iW # M i`QM; F?2`½M? i`°M` - # v p°Q ?mv i F?B m h?¢+? L? K
o K†i h?¢+? L? K ?QM; T?'M- HB M iK+ +QìB F?° F?°- p K†i bM; bQÈM;X

ó.WM; H¢B5 sBM /WM; H¢B5 *?9M; i +'T i®+ `ìB ¸B5ô

ó*-m tBM- tBM ?½v HQm H¢B ¸QìM; b®M; +?Q +?9M; i ¸B5ô

óE?¬M; +-M iB T iK+ ¸€M? iªM; #,M;- ¸ +?9M; i `ìB ¸B ¸B5ô

ó ô

oä :Bª +?mM; [m M?- ¸ m ?ûi -K H M- ¸ m F?´ +-m tBM M?[M; M;QìB +O i? HU+
"®M i? HU+ HÈM M°v- H M iK+ ¸€M? H M iªM; #,M;- H9+ M°v KÈB i¢Q M M K†i ¸'i
i?¢+?- +?d +-M #¼M ?¼ F?¬M; /WM; +-M; FQ+?- K†i ¸'i b) pšM HB M iK+ +?'M ¸°
`ÆB p°Q F?2`½M? ?ÆMX

oä :Bª ;-M ¸!- ¸ m F?´ +-m tBM- i•K i?¬M ?QªM; bÊ- `°i M?B m M;QìB F?¬M; /€K
MB K i?Q€i Hv # F?´X

æ€M; iB +- GBM? "ªQ æ°M; h?B M- æ¬M; S?QÆM; ;B - *´ ;B - h?B M h`b h?€M?
M?[M; M;QìB M°v ¸ m F?´ +-m tBM- p®M F?¬M; ¸ p°Q K„i bBM? iY +O M?[M; oä
¸B M +m²M; Q M? i¢+ H M iªM; #,M;X

"®M i? HU+ HÈM M°v- + Q i?O M?B m M?Q K•v- +kM; +! h?B M o` +QìM; ;Bª i¼
+?mv M i? M°Q- #¼M ?¼ pšM +! i? ibK ¸QÊ+ ¸B K /WM; +?•M- F?¬M; +! K°i M;Q

h?¢+? L? K +ªK i?K ¸QÊ+ bU i°M F?®+ +O o¬ h°M ?ªB- ¸®B pÈB KQìB H,K i? HU
K° M!B- bBM? iY M;QìB F?€+ +kM; F?¬M; #^M; +€B ¸€M? `„K- pb ¸¢i ¸QÊ+ KK+ ¸Q
K°i H-M /WM; H¢B- ibM? M;mv M ¸ iQ°M #° oä :Bª v m FûK +?mM; [m M? +? i ¸B
/WM; H¢BX

*°M; M?B m oä :Bª F?!+ H!+ F m; °Q- HB M i9+ i€M; i?•M i`QM; M? K i?¢+? M!M; +
`°i Qi oä :Bª p•v t2K- M?Q >¢ h•K L;?B M- h?¢+? L? K i?U+ HU+ tm'i +?9M;- p°M
F?B M? K i?¢+? T?mM` i?b +! i? ibK ¸QÊ+ ¸B K /WM; +?•M KÈB- i`€M? ¸QÊ+ M
? iX

"®M i? HU+ HÈM F?¬M; ¸ w iB M; ;°Q F?!+ i?ªK i?B i +?mM; [m M?- iWM; M;Qì
i¢+ iªM; #,M;X

" M i`QM; iªM; #,M;- T?M p,M F€ /` ¸Ä `U+ /¬M /¬MªK ¸¢K- M?QM; b!M; ;ÊM iªM; #
H¢B +°M; H¢M? i?'m tQÆM; ?ÆMX

L; v +ª h?¢+? L? K- +kM; +-M i®M `°i M?B m iBM? HU+ ¸ +?®M; ¸Ð- KÈB +! i?
M;„+X

J°i Qi oä :Bª H9+ i`QÊ+ t2K M?Q H° p[M; p°M;- #îB pb M?[M; b!M; ;ÊM M°v F?m +
+?"K +?¢T- +! K'v M;QìB p°M K v ¸ M- `ÆB p°Q M? K i?¢+? M!M; +?ªv # M i`QM; F

J'v i`,K oä :Bª o•v t2K- Qi M?'i +! K°i MY `ÆB p°Q F?2 b•m- iB M; F m; °Q +U+ F€
K¢M;X

h?¢+? L? K H¢B ?°T i?m iBM? F?Q M,K i M oä :Bª +ªM? ;BÈB L?•M o`- hB M h?B M
?mv i ¸¢Q +?"K`½B i`°M` - w MB K ?B m b€i- +?"K`½B iW ¸€v HÁM; tm'i ?B MX

óhbK +?¶ Qi M;QìB ¸†i +?•Mô- i`QM; HÁM; h?¢+? L? K`MM; KbM?- M? ;B¼M; M!B
+?O ¸°M; /B +?mv M ¸ M F?m pU+ Qi M;QìBX

*?mv M +| HB M [m M ç M oä >²M i?–M #Q- >¢ h•K L;?B M pšM #` ?„M HW +?Q [m /MM; HU+ HQÊM; F€ /` FB +?[F?ÄB Gm•M >²B oä >²M +O M" M; - +kM; +?d H" M oä >²M #` ?„M /MM; #Q T?€T i" T ?ÊT H¢B- ?bM? i?"M? HU+ +?[ i` +kM; F?–M; + >¢ h•K L;?B M HÁM; +| M;?B ?Q†+- #B i h?¢+? L? K +| çB m ;B'm /B K M?QM; H F?–M; +| ?ÄB M?B mX

óæQÊ+ô- >¢ h•K L;?B M pšM F?–M; +| ?ÄB h?¢+? L? K pb b Q T?ªB ibK +?¶ Qi M iB M; +?O ç°M; T?®B ?ÊTX

hmv `^M; h?¢+? L? K i? K H K M?[M; iBM? F?Q M"v- M?QM; H¢B #B i HU+ HQÊM; ?¢M- î +ªM? ;BÊB "€+? EB T M?'i i"MM; i?B M- ?'T i?m [m€ M?B m HU+ HQÊM; iB i? X

G"K +?Q ?„M ç m F?' H"- ?„M F?–M; i? F?®M; +? +| i? ?'T i?m # Q M?B m- #ÎB p ?mv i ç¢Q ?ÆB ç m M?S+- ?„M H" T iS+ bBM? ` +ªM? ;B€+- +?O ç°M; Mû i`€M? ç ?'T i?m HU+ HQÊM; iB m +U+ [m€ M?B mX

GU+ HQÊM; iB m +U+ pQÊi [m +?`m çUM; +U+ ?¢M- ?mv i ç¢Q ?„M b) ?Q" M iQ" M?S+ +m®B +MM; +kM; b) F?B M ?„M ç m çÊM F?–M; +?`m M' B- HB M iK+ #` +ªK í i`QM; ?Q" M +ªM? #•v ;Bì- ?„M F?–M; /€K iQÎM; iQÊM; K'i çB Hw i`Q- b) T?€i bB "ÎB p"v- ?„M T?ªB F?®M; +? ?'T i?m HU+ HQÊM; iB m +U+ î KS+ ?ÊT Hw- F?–M; / hB M; M' i?"i HÈM iW iW /WM; H¢BX

* Q i?O #®M i? HU+ HÈM- F?–M; T?ªB H" ?ªQ i•K Km®M ;BªB +Sm i€M? K¢M; K¼M G–M çB M +m²M; Q M? i¢+ +QìM; ç° M"v- K†+ /M H" M?[M; ?ªQ i?O +kM; ç m +| +? L?[M; M; QìB M"v- HQ H„M; HU+ HQÊM; +O KbM? iB m ? Q [m€ HÈM- +?ì b m F?B çQ¢i F?–M; H¢B M; QìB F?€+- ç m +| iQ i•K- F?–M; /€K i?"i bU iB m ? Q iQ" M #° H "¼M ?¼ /WM; çB M +m²M; Q M? i¢+- b|M; ;ÊM i`QM; bm®i # M i`QM; iªM; #,M; +k p,M F€ /`- +kM; F?–M; T?€i` ?"Q [m M; +?|B H¼B Mk - ?bM? M?Q +kM; BK H†M; hªM; #,M; F?–M; +?`m Q M? i¢+- K†i ç'i +kM; /–M /–M #bM? 'M- F?–M; ? +| T?€i oä :Bª K v K„M +ÁM b®M; - K°i ç€K p K†i ?QªM; bÊ- Q€M ?"M HB + K„i M?bM M; Qì F?ÄB MÆB M"v +kM; F?–M; /€K HQm H¢B +?¶ M"vX

*kM; +| KQìB K'v i M oä :Bª ç®B iBM iQÎM; #ªM i?•M- pšM +?Q `ìB F?ÄB +?¶ M"v- K†i #bM? iO M? M?bM p T?Q iªM; #,M;X

> B M; QìB h?¢+? L? K- >¢ h•K L;?B M +kM; î i`QM; ?"M; M; k ç|X

J†i i`ìB #B M K'i- €M? i`,M; H| /¢M;X

J°i ç K M"v- oä :Bª #®M i? HU+ HÈM- p•v [m M? iªM; #,M; FB M?„K K„i M; ?d M;Æ *?¶ t ?ÆM- ;B®M; M?Q çQ" M M; QìB >¢ h•K L;?B M- h?¢+? L? K- +kM; M?„K K„i i?–K çÊB +?ìX

G9+ ç K F?mv - h?¢+? L? K +„M ` ,M; - p K†i /[ iÊM- iQ" M i?•M ç–v F?Q iS+ i?– #¢ óªÁM +?`m çQÊ+ F?–M; \ô >¢ h•K L;?B M M? ;B¼M; ?ÄB- p K†i i?•M i?B iX

LÆB M"v +€+? iªM; #,M; +?WM; # M; "M Kûi- +€+? M; QìB +O #®M i? HU+ HÈM F pÈB oä :Bª i? HU+ M?ÄX

"ÎB p"v- /` i?QìM; +O i?•M i? h?¢+? L? K- pšM +?Q FBM? ç°M; M; QìB # M M; Q" óE?–M; b Qô- h?¢+? L? K i?Î T?b T?Á- T?'i i v i?9+ ;BK+- ó*- +€+? i t K°i Qi- çQÊ+- i²M i¢B +O +– pÈB i K" M|B +?QM? H" /K ?Q†+ HÈM M?'iX æWM; ç i i?' ç m çÊM5ô

>¢ h•K L;?B M FBM? M;¢+- F?¬M; ;B" M K" +QÌB- óæ®B pÈB M;QÆB K" M|B- K` H
b Q\ô

h?¢+? L? K` M`d K°i iB M;- ¸ m F?´ M?šM M¢B- ;-K M? M|B, óh•K L;?B M- F?+
;BÐM pÈB i ¸QÊ+ F?¬M;\ h bÊ i b) +QÐB H M +¬5 h?"i bU- K` HU+ +O +¬i?"i b

E?|2 KB M; >¢ h•K L;?B M;B"i ;B"i- +kM; F?¬M; iS+ ;B" M- i•K iB M? bM M; bQÈM,
/"M; iW t i`mv M ¸ M- óL;QÆB ioM? i•K F?¬B T?K+- i b) Hm¬M Î# M +¢M? M?bM

h?¢+? L? K?Qi b•m K°i ?ÆB- ? B K„i M?„K +?tiX

hWM; ¸Êi HU+ HQÊM; iB m +U+ # M i`QM; ?mv i F?B m iQ" M i?•M ?„M- ¸°i M?B M
Íi` M M;QÌB ?„M- ¸°i M?B M i`"M` iWM; Hm²M; bQÆM; i`„M;- i`QM; bQÆM; i`„M
i`°M HšMX

hWM; ¸Êi HU+ HQÊM; iB m +U+ # M i`QM; ?mv i ¸¢Q- #„i ¸-m #` ?„M i?9+ /K+H
K€m- +?mB p"Q # M i`QM; K€m iQÆBX

ó 5ô

h?¢+? L? K +9B ¸-m`®M; K°i iB M;- iB M; +„M`„M Fûi Fûi p M; H M- +?`m ¸UM; ¸
?„M tª` ;B®M; M?Q +QÆM; +?•K ¸•K p"Q K€m iQÆBX

J€m iQÆB ;B®M; M?Q #`i?B m ¸®i- iQ" M i?•M h?¢+? L? K b¬B i`"Q- p Kti / [iÊM
i` M M;QÌB M;QM; F i i?"M? iBM? F?®B- #€K p"Q # Kti / i?"i ?„MX

G9+ M"v ?„M ¸ M; im Hmv M "¢Q h~m M?" i`MM; i?B MX

hªM; #„M; v M ioM?- ¸°i M?B M /"v ¸†+ ?"M F?Q5

hWM; pÁM; b|M; ;ÊM i`QM; bm®i- F?¬M; +| M;Q¢B HU+ ¸€M? p"Q M?QM; T?9i +?Q

>"M F?Q H¢B /"v ¸†+ ?ÆM # M M;"v K'v H-M5

Rj3X *?QÆM; Rj3 @ .mM; >ÊT

æ K /"B- ?"M F?Q iW iªM; #„M; iÄ ` #®M T?Q X

hWM; pÁM; b|M; ;ÊM i`QM; bm®i- iW # M i` M iªM; #„M; F?m +? i€M` - ?"M F?Q
tQÆM; iOvX

:-M iªM; #„M; M;"M Kûi- oä :Bª #®M i? HU+ HÈM- ¸ m FBM? M;¢+ iW i`QM; ¸B m
i9+- M†M; M M?bM /`i?QÌM; +O iªM; #„M;X

o`B i M oä :Bª +ªM? ;BÈB ?ÆB i?'T- i?U+ HU+ FûK +ÄB- #` #®M i? HU+ HÈM` ?B
` # M M;Q`B iªM; #„M;X

oä :Bª p" #®M i? HU+ HÈM ÎH¢B ; -M iªM; #„M;- ?Q†+ H" +ªM? ;BÈB + Q i?•K- ?Q
H" i" T i`mM; iBM? i?-M M?bM iªM; #„M;X

Í +?¶ t ?ÆM- ``i M?B m oä :Bª T?•M i€M HQm H¢B iB K #Q K"i iªM; #„M;- +kM; ¸½ M
#„M;X

o Kti M?[M; M;QÌB M"v ?QM; T?'M- HB M iB T M?bM p T?Q iªM; #„M;- ¸ÊB b m
/-M i„M; i? K- ``i M?B m oä :Bª im pB F?¬M; + Q i?•K H„K- /-M /-M +?®M; ¸Ð F?
M?"T- H†M; H) HmB` M;Q`BX

E?¬M; #B i F?B M"Q i?b >¢ h•K L;?B M H¢B tm'i ?B M- H€M; H) ¸SM; BK # M +¢M

h?•M i? mv M +?mv M +O >¢ h•K L;?B M- H|2` i? M? [m M; F€ /`- i? M? [m M;
K" M ?"Q [m M; KÄM; K M?- +?2 /'m i?•M i? v m FB m +O M" M;X

>"M F?Q T?•M i€M ç M ç•v- ç€M? p"Q K"M ?"Q [m M; K"m t M? FB - T?€i` €M? b
? B K„i >¢ h•K L;?B M ?ÆB FBM? M;¢+- M?Qm K"v M?bM h?¢++ L? K M?„K K„i F?
æ^M; t X
* Q i?O #®M i? HU+ HÈM ç²M; HQ¢i çSM; H M- p K†i M;?B ?Q†+ M?bM iªM; #,M;
G-M M"v F?¬M; +| B F?B m F?Q+?- F?¬M; +| B +?O ç°M; ` i v- M?QM; iªM; #,M;
æ•v H" T?ªM FQ+? b Q\
ó>Qm ?Qm ?Qm5ô æ°i M?B M- iWM; Hm²M; iBM? [m M; #,M; €M? ç°i M?B M iW #
i M i T?€i T?|M; ` +?mM; [m M?X
hBM? [m M; |M; €M? F K ?"M F?Q /"v ç†+- bQ pÈB b|M; ;ÈM F?m +? i€M ` +"M; H
oä :Bª #®M i? HU+ HÈM ç m #B M b„+- H"TiS+ ` i v +?®M; çÐ iBM? [m M; #,M; ;
J°i Qi oä :Bª i`®M +?"K- K°i F?B #` iBM? [m M; #,M; ;B€ ç€M? i`9M;- H"TiS+ #` ç-
çB m- i?•M i? F i i?"M? F?®B #,M; HÈMX
>¢ h•K L;?B M ?QªM; bÊX
""M i v M?Ä i`„M; i?m-M K9 H M- F i i?"M? K°i ç€K 'M Fw F€ /`- M?B m çB K i? M
i?"M? iWM; ç| i? M? HB MX
J°i F?B +| iBM? [m M; #,M; ;B€ T?|M; iÈB- +?d +—M T?QÆM; ?QÈM; # v iÈB h?¢++
i?ª ` K°i ç| i? M? HB M- /MM; i? M? HB M ç€M? i M iBM? [m M; #,M; ;B€ #„M p
> B K„i h?¢++ L? K M?„K +?†i- pšM i`QM; +ªM? ;BÈB F?´imX
h`QM; +Æ i? - HU+ HQÊM; iB m +U+ HQÊM Hì ;B®M; M?Q ç Q b„+- ç•K K¢M? p"Q
J€m iQÆB b¬B i`"Q- i?•M ?bM? h?¢++ L? K M? M?"M; `mM H M- M;?B M `„M; M;
iÈM- F?Q iS+ iB m +U+ HQÊM Hì iQ"Mi?•MX
G9+ ?mv i ç¢Q iBM? H¼+ HU+ HQÊM; iB m +U+ i?b +?mv M [m F?´im "¢Q h~m M
i?ìB ;B M ;—M ç'v ?„M M;° ` - ?¬K M v H" H—M ç—m iB M i?YX
G9+ i`QÈ+ î i` M i?mv M b„i +O •K .QÆM; æ°M; h?B M- h?¢++ L? K M?B m H—M i
i`MM; i?B M- Km®M /mM; M?"T HU+ HQÊM; iB m +U+ p"Q K€m iQÆBX
h?Y K'v KQÆB H—M- K¶B K°i H—M ç m F?¬M; +| F i [mªX
*?d +| K°i H—M- H9+ ?„M b„T K'i çB Hw i`Q- F?B +ªK t9+ iB m +U+ i`QM; +Æ i? iQ

" ,M; i?9 ?bM? +QM #€Q- ?"M? ç°M; +U+ F€ M? M? M? M- i®+ ç° +?çv i` M pMM; #
HçB M? M? ?ÆM oä :B^a +^aM? ;BÈB æ` o` ``i M?B mX

" M +çM? h?ç+? L? K- oä :B^a Î HçB b¬M; #,M; # M; "M Kûi- p K†i +kM; +U+ F€ ?
+?|B i B- +?çv i`®M #€M b®M; #€M +? iX

ó>mv M #,M; i?95 G` >mv M #,M; i?95 h M?bM i?'v ?bM? /çM; +O +?9M; M| i` M
H` >mv M #,M; i?9 /Q >mv M ",M; >"M .B K F?®M; +? 5ô

æ^M; t - K°i oä :B^a ;B` Mm - p K†i FBM? ?½B- HÈM iB M; i?ûi iQ ;B®M; M?Q çB M
G½Q ;B^a M`v +?d +| im pB +<sup>a</sup>M? ;BÈB "€+? EB T i K i`MM; i?B M- pšM +® i?ûi iQ
+`M; ; -M- ``i M? M? ç½ #` #,M; i?9 # Q T?OX

hB M; F m i?^K i?B i i? HQÆM; - iW +?¶ H½Q ;B^a +?¶ FB i`mv M ç MX

h`QM; HÁM; h?ç+? L? K`MM; KbM?- b„+ K†i •K i`-K HçB- p°B p`M; +?çv çB ``i M?
>ç h•K L; ?B M pW M; ?2 M|B H` >mv M #,M; i?9- i?•M i? v m FB m`mM H M- i`QM
F€ ?Q^aM; bÊ- +^aFBM? F m H M, óh?ç+? L? K- K m çB i?2Q i 5ô

h?ç+? L? K F?¬M; /€K +?¬M +?Ì- p°B p`M; çB i?2Q >ç h•K L; ?B MX

ó>Qm ?Qm ?Qm5ô

J'v i?•M ^aM?- ç°i M?B M iW i` M i`ÌB t i [m X

h?ç+? L? K M; ~M; ç-m M?bM- T?€i ?B M p`B i M h?B M o` +QÌM; ;B^a +O #®M #®
K M; i?2Q K¬M M?•M- ç M; # v #€M b®M; #€M +? i` M; Q`B J¬M G ç^aQX

h` M M; QÌB \*´ EB K \* T?€i` ?²M; [m M; - çQÊ+ + Q i?O h?B M o` +O æ¬M; S?QÆ
+9B ç-m [mûi p ?QÈM; ?„MX

h?ç+? L? K ?W HçM? K°i iB M; - #¶M; +9B ç-m- M? M? +?|M; çm´B F`T >ç h•K L; ?
J°i M; ¼M M9B HY +? i+€+? b¬M; #,M; 98yy Kûi- i?•M i? >ç h•K L; ?B M #¶M; M?
t M? #B +i` M M; |M i v H|2 b€M; - tm'i ?B M K°i KkB F?Q M M?Ä K`m #ç+X

hBM? L; mv M +O >ç h•K L; ?B M M?Q çB M [m M; - çB M +m²M; `|i p`Q i` M KkB F
JkB F?Q M #ç+ +?|B K„i- ç°i M?B M +?mB p`Q K†i M9B +O M; ¼M M9B HY +? iFB
v i€M HQçMX

E?¬M; # Q H•m- K†i M9B +O M; ¼M M9B HY FB - #` KçM? K) çK+ ` K°i +€B i?ç+
>ç h•K L; ?B M H"TiS+ +?mB p`Q- p°B p`M; T?`i i v pÈB h?ç+? L? K- óJ m p`Qô-
M?bM- T?€i ?B M i` M pçM #,M; iBM? v m i?9- ;B®M; M?Q i?Ov i`B m +m®M p i€K
oä :B^a #` #,M; iBM? v m i?9 # Q T?O- #` tû t€+ ?mv i M?K+ HšM H°MX

>ÆM KQÌB +QM #,M; i?9- F?¬M; +| K°i iQ F?Q iS+ bBM? K M?- i` M M; QÌB ?`M F
M M`v\ h`QM; HÁM; h?ç+? L? K HçM? H)Q F?¬M; /€K +?¬M +?Ì- H"TiS+ +?mB p
>ç h•K L; ?B M M„K i`QM; i v KkB F?Q M M?Ä K`m #ç+- çK+ i^aM; ç€ T?Q b m +`M
i`„M; MäM +?mv M iWM; F?®B ç€ pĐ pKM- M|B, ó:B9Ti +?†M +Y ç°M; 5ô

h?ç+? L? K F?¬M; M|B HÌB M`Q- iB M H M ¬K H'v iWM; F?®B M? K i?ç+? HÈM M?A
ç°M; X

> B M; QÌB ç²M; i•K ?B T HU+ çQ ?ÆM KQÌB F?®B M? K i?ç+? HÈM M?Ä iW i`QM
+Y ç°M; X

*Y ç°M; F?¬M; +| K°i iQ €M? b€M; H¼i p`Q- M?QM; ? B M; QÌB h?ç+? L? K pšM
h•K F?) M|B- h?ç+? L? K iB TiK+ F?m•M p€+ i^aM; ç€X

o`B T?9i ? B M; QÌB +?KB p`Q i`QM; ç°M; # KQÆB Kûi- M? K i?ç+? +?†M +Y ç°M;
FQM iQ`M #° +Y ç°M; X

ó_-K`-K`-K5ô

J°i iB M; p +?¢K K¢M? K) iW +Y ºM; i`mv M º MX

",M; i?9 º M +Y ºM; - º M; Î º€M? K¢M? H M M? K i?¢+? Î +Y ºM; - iWM; HQÊi p º€M? º´ +Y ºM; X

L?QM; K` M? K i?¢+? ? B M; QÌB +?mv M º M +Y ºM; - F?¬M; /QÈB # i`,K F?®B K +Ð ;? º€- M?B m M? K i?¢+? M?Q p"v /²M H¢B K°i +?¶- +?Q /M H` #,M; i?9 º€M? i?"i bU KÎ` +Y ºM; X

",M; i?9 F?¬M; +| #Ä +m° + M; v- iB T iK+ ºB M +m²M; Q M? i¢+ ?mv i ºM; MY ;B KÈB /-M /-M M; WM; H¢BX

ó*m®B +MM; º½ M iQ`Mô- >¢ h•K L; ?B M p m®i +€B i`€M º-v K² ?¬B- H`v t m®M; K¢ K†i tBM? º T +kM; +| ;B¼i K² ?¬B i`QM; b m®iX

" M i`QM; i?¢+? ºM; T?QM; FQM- i®B º2M M?Q KU+ F?¬M; M?bM i?'v M, K M; |M i v iB M p`Q F?¬M; # Q H•m- H`T iS+ H`v` K°i F?®B KBM? i?¢+? +?B m b€M; - #ÎB p" M?bM ? B M; QÌB F?¬M; #` +ªM i`ÎX

>¢ h•K L; ?B M +| ?ÆB +?9i KÄB K i- i?m ?²B H¢B +€B F?Q M M?Ä FB - i?Î?´M ? F?´M|B, óG-M M`v i?"i M; mv ?B Kô- ó>mv M #,M; i?9\ G½Q M?•M FB i`QÈ+ F?B H`>mv M #,M; i?9- i t2K M; QÆB ?ªQ ;B®M; i?U+ FBM? M; º+- M; QÆB +| #B i ?mv M`M; # M +¢M? M;²B t m®M; - + m K`v ?ÄBX

>¢ h•K L; ?B M +?"K`½B ;"i º-m- p K†i M; QM; i`¼M; - +m®B +MM; i t2K M?Q º½ ; M9B HY F?„T- p b b Q H¢B +| iªM; #,M; FB t m`i ?B MXô

óo b b Q\ô

óh`QM; iªM; #,M; +| >mv M ",M; >`M .B KXô

ó>mv M ",M; >`M .B K\ô o K†i h?¢+? L? K M; ?B ?Q†+- ó>mv M ",M; >`M .B K M b Q\ô

óh?B M ?Ä 5ô >¢ h•K L; ?B M ?Q i b•m K°i ?ÆB- ó*?mv M +| HB M [m M # HQ¢B ?Ä H`M; ?2 M|B [m `²B +?S\ô

óL?•M ?Ä +?QM? H` i`ÌB bBM? K M; i?2Q i`QM; M; QÌB- t2K M?Q H` K°i HQ¢B oä : >²M +O ",+ JBM? ;B FB - º| H` K°i HQ¢B L?•M ?Ä X æ` ?Ä +?QM? H` ?Ä pB K p¢M M, K- pB K HU+ FBM? M; QÌB- M?QM; F?¬M; +| bBM? K M?- +| i? Hmv M +? +U+ F€ º€M; bÈX h?B M ?Ä H` ?Ä pB K H9+ i?B M º` KÈB i?"M? H`T º½ i²M i¢B- ºQÈ+ bBM? K M? w i?S+- H` K°i HQ¢B bBM? K M? i?-M F€ i`QM; i? ;B M- M; ?2 M æ` ?Ä `i M?B m- +| ºQÈ+ ?Ä pB K HU+ +U+ F€ F?OM; #®- H` M?[M; +€B º| T?ª

óVKô- >¢ h•K L; ?B M ;"i ;"i º-m- ;BªB i?Q+? M|B, óh?B M æ` L?•M i K ?Ä - L?• ?Ä - h?B M ?Ä F?OM; #® M?'iX " M i`QM; iªM; #,M; FB T?QM; 'M +?„+ H` +?QM K°i i`QM; h?B M ?Ä - +?QM? H` ?`M F?Q ?Ä pB K iBM? i?m-M M?'i i`QM; i?B M +-M MÆB M`Q >mv M ",M; >`M .B K Î º| - i`i M?B M b) i?"M? p¢M /†K b¬M; #,M; - ?

ó>mv M ",M; >`M .B K\ô h?¢+? L? K M; º+ M?B M- ó>mv M ",M; >`M .B K M`v p b b M`v\ô

ó` T?QM; 'Mô- >¢ h•K L; ?B M i`-K M; •K K°i H€i- KÈB M|B, óL; ?2 M|B +QÌM; ;Bª HU+- +| i? /mM; M?"T h?B M ?Ä p`Q HBM? ?²M- +| ºQÈ+ º¢B i?-M i?¬M; FBM? i? /mM; M?"T h?B M ?Ä p`Q HBM? ?²M- +?ŠM; M?[M; +-M T?ªB +| im pB h?-M +ªM? HB m +U+ F€ ?B K i?'v- ?ÆM M[º-m iB M T?ªB #„i ºQÈ+ h?B M ?Ä - ;B M F?´i M; Q`B +kM; #B iXô

ó*| M; QÌB /mM; ?ÊT ºQÈ+ h?B M ?Ä F?¬M; \ô

óÍ i`QM; i`mv M i?mv i K'v p¢M M,K i`QÊ+ +O o¬ h" M ?<sup>a</sup>B- +| p¬ b® +QÌM; ;B<sup>a</sup> Km /mM; M?"T p"Q HBM? ?<sup>2</sup>M- M?QM; ; -M M?Q ç m i?'i #¢B- +ÁM #` h?B M ?Ä T?^aM F?B h?B M ?Ä /mM; M?"T p"Q HBM? ?²M- i?S+ ?^aB +| çQÊ+ h?B M ?Ä HU+- ; -M M? m- i?S+ ?^aB F?¬M; i? T?€X J°i i M oä :B^a +^aM? ;BÈB h?¬M; h?¬M M?'i i`MM; /mM; M?"T h?B M ?Ä - +QÌM; ;B<sup>a</sup> h?¬M; h?¬M M?'i i`MM; i?B M- i K i`MM; i?B M- F +?Q F?<sup>a</sup> M,M; b) #` ?„M ;B•v b€i5ô

ó:B•v b€i5ô

óVK- +?QM? H" ;B•v b€i5ô E?m¬M K†i >¢ h•K L;?B M M†M; M - óh`QM; i`mv M i? ?ÊT h?B M ?Ä - i?S+ ?^aB b) T?€i bBM? /` #B M5 .` #B M M?Q i? M"Q- F?¬M; B i?S+ ?^aB i?^a` H¢B F?OM; #® +U+ F€- +| i? i`U+ iB T ç®i +?€v i?S+ ?^aB +O ç®B / M?Q i`Î #`M i v5ô

ó_®i +m°+ +| B /mM; ?ÊT h?B M ?Ä çQÊ+ F?¬M; \ô

ó*|5 h`QM; H`+? bY +O o¬ h" M ?^aB- ?bM? M?Q iWM; +| ? B M;QÌB /mM; ?ÊT h?B M;QÌB +^aM? ;BÈB h?¬M; h?¬M- K°i M;QÌB +^aM? ;BÈB *?•M h?¬M- ç€M? ç•m i?„M; +^aM? ;BÈB M; M; M? m- F?¬M; B H" ç®B i?O +O #¼M ?¼- tQM; #€ i`QM; +^aM? ;B

ó>mv M ",M; >"M .B K- #` T?QM; 'M Î M9B HY p¢M M,K- H" +| M;QÌB Km®M /MM; €T M| \ Jm®M /mM; ?ÊT M| b Q\ô h?¢+? L? K [m€iX

óVK- M?QM; K"- +?„+ H" M;QÌB M¼ /mM; ?ÊT i?'i #¢Bô- >¢ h•K L;?B M ;"i ;"i ç-m.

R9RX *?QÆM; R9R @ ",M; smv M S?QM; æ^aQ

> B M;QÌB h?¢+? L? K- Î i`QM; bÆM ç°M; M€M H¢B # M; ;"vX

" M; ;"v [m - K†+ /M ? B M;QÌB Î i`QM; bÆM ç°M; - pšM +| i? +<sup>a</sup>K ;B€+ çQÊ+ M?B ;B<sup>a</sup>K tm®M; - +"M; H9+ +"M; `ûi H¢M?X

>mv M ",M; >"M .B K H" K°i i`QM; h?B M ?Ä - H9+ i?B M ç` bÆ F? B i?b >mv M ", +| çQÊ+ w i?S+ iU +?O- H" i`QM; i?B M ç` K°i HQ¢B ?bM? i?€B bBM? K M? +U+ F

J¬M G ç^aQ M"v `<sup>a</sup>B ç"v M9B HY - h?¬M +<sup>a</sup>M? +QÌM; ;B<sup>a</sup> iWM; T?QM; 'M M| i¢B MA J¬M G ç<sup>a</sup>Q ç i`'M €T M| - Km®M /mM; ?ÊT >mv M ",M; >"M .B K p"Q i?S+ ?^aB- H¢ M?•M ;b K" +m®B +MM; i?'i #¢BX

>mv M ",M; >"M .B K pšM #` T?QM; 'M- T?M p,M i?¬M #Q # M i`QM; b¬M; #,M; FB +? T?QM; 'M >mv M ",M; >"M .B KX

h`<sup>a</sup>B [m i?ÌB ;B M p¢M M,K- HU+ HQÊM; T?QM; 'M /¬M /¬M v m çB- >mv M ",M; > +'K +? - `®i +m°+ iW b•m i`QM; HÁM; ç'i H°` K°i ;|+- tm'i ?B M i` M J¬M G ç^aQX

L;QÌB +O #®M i? HU+ HÈM- Km®M +| çQÊ+ #Q K"i +O b¬M; #,M; - HB M iK+ çB F?B M >mv M ",M; >"M .B K iB m ? Q HU+ HQÊM; ;B K +¬K p®M ç½ bmv v m `®i - i` M M; "M p¢M >mv M #,M; i?9 i`M b€i #W #½B J¬M G ç<sup>a</sup>Q- H"K +?Q J¬M G ç<sup>a</sup>Q bBM? HBM? ç<sup>2</sup> i?€M- >mv M ",M; >"M .B K +?QM? H" h?B M ?Ä - i`W T?B +QÌM; ; F?| T?QM; 'M h?B M ?Ä H¢BX

oä :B^a #®M i? HU+ HÈM- T?€i ?B M # M i`QM; b¬M; #,M; ~M ;B'm ç9M; H" h?B M i?Q€i F?ÄB b¬M; #,M; - #^M; i®+ ç° M? M? M?'i `ÌB F?ÄB J¬M G ç^aQX

>mv M #,M; i?9 iW ?"M +O >mv M ",M; >"M .B K M;QM; Hmv M i?"M?- Î i` M J¬M G #,M; i?9 +| i? +| çQÊ+ >mv M ",M; >"M .B K `|i p"Q ?"M F?Q HB M iK+ +m²M +m°M

>"M F?Q b) H"K >mv M #,M; i?9 +?„+ +?„M M?Q b„i- ?"M? ç°M; M? M? M? M- b⊗
 F?´M; H²- F?B M +?Q oä :Bª #⊗M i? HU+ HÈM iU #B i F?| +| i? +?⊗M; çÐ- i? M
 >ç h•K L;?B M #B i bU HÊB ?çB +O >mv M #,M; i?9- pb T?ÁM; M;W #` >mv M #,M
 çK+ ` K°i bÆM ç°M; - i`⊗M îi`QM; bÆM ç°M; T?ÁM; M;W >mv M #,M; i?9 +¬M; F
 " M;`vX
 >"M F?Q # M M;Q" B /-M /-M i,M; H M- i` M J¬M G çªQ v M i oM? F?¬M; iB M; ç°M;
 +kM; iW ç'v #B M K'iX
 ó>mv M #,M; i?9 /Q >mv M ",M; >"M .B K M;QM; Hmv M ` - b m F?B J¬M G çªQ bBM
 i` M M;QÌB >mv M #,M; i?9- b) K°i H-M M[ #` >mv M ",M; >"M .B K i?m ?²BX *?B
 H" i` M J¬M G çªQ b) F?¬M; +ÁM >mv M #,M; i?9ô- H¬M; K`v >ç h•K L;?B M M?Q
 +?⊗+ HÊi- M|B, ó*?9M; i +| i? çB ` M;Q" B [m M bÊi i bK +Æ ?°B `ÌB F?ÄB J¬M G
 HÈM K°i F?B +?çv i`⊗M ` M;Q" B- i' i b) i`mv M ` iBM iS+ # M M`v ` M;Q" BX æ M
 ;Bª h?¬M +ªM? i? K H K >mv M ",M; >"M .B K- h?¬M +ªM? +QÌM; ;Bª iW +€+ F?m p
 çªQ- J¬M G çªQ M`v i' i b) +¬M; ?¶M HQçM ?ÆMXô
 óVK-:BÌ H" H9+ `ÌB F?ÄBô- h?ç+? L? K ;"i ;"i ç-mX
 E?¬B T?K+ #⊗M M;`v- /QÈB i€+ /KM; +O "'i hY oä >²M- h?ç+? L? K HçB F?¬B T?
 h`ªB [m FB T MçM M`v- i•K +ªM? h?ç+? L? K ;B⊗M; M?Q HçB +| #B M ?| - ;B[bB
 i?,M; ?Q - KÆ ?² +| /'m ?B m ç°i T?€X
 *ªM? ;BÈB "€+? EB T- +¬M i`ªB [m +€+ HQçB FB T MçM KÈB +| i? M;° ` +€M? +Y
 KÈBX
 *ªM? ;BÈB M`v- F?¬M; çÆM ;BªM +¬M hBM? L;mv M ?MM; ?"m- HBM? [m M; i?Q€
 ?ÆMX
 *ªM? ;BÈB F?¬M; çO- K†+ /M hBM? L;mv M ç½ ?MM; ?"m +kM; `i F?| iB M i? K K°
 EB T MçM H-M M`v- #'i Hm" M H" ?„M- ? v H" pÈB >ç h•K L;?B M- ç m +| HÊB Q+?
 > B M;QÌB ?ÊT HU+- +?mv M iWM; F?⊗B M? K i?ç+? +?„M +Y ç°M; T?Q b m- +?
 E?¬M; # Q H•m- K'v F?⊗B M? K i?ç+? +m⊗B +MM; #` +?mv M ` - ? B M;QÌB iW #
 JÈB iW i?ç+? ç°M; çB ` - ? B M;QÌB H" T iS+ #B M b„+¬ p K†i FBM? ?½BX
 .QÈB €M? i`,M; - ç•v H" K°i i? ;BÈB #,M; iBM? HQm Hv- i'i +ª K¼B i?S ç m F i #,M
 K†i ç'i +kM; # Q i`MK K'v Kûi ?"M #,M;X
 >"M F?Q HçM? i?'m tQÆM; - # Q T?O iQ" M #° i? ;BÈB- ?"M F?Q ;B⊗M; M?Q bQÆ
 > B M;QÌB Î # M i`QM; i? ;BÈB #,M; i mv i- F?¬M; M?bM i?'v K°i +?9i K"m t M?-
 K"m t€KX
 hQ" M #° J¬M G çªQ- ç½ tªv ` #B M ?| HQM; i`ÌB HÐ ç'i- M;¼M M9B HY +? i +kM
 b[M; + Q p9i- Î /QÈB €M? i`,M; H|2 ` iBM? [m M; - M?Q K°M; M?QªQX
 hW `i t - K°i ç€K oä :Bª pšM ;B[ iQ i? +?çv HQçM- #` ç|M; ç¬M; i?"M? #,M; çB m
 K M?X
 J°i J¬M G çªQ HÈM M?Q i? - #ÎB pbi²MiçB >mv M ",M; >"M .B K ;B⊗M; M?Q i?"M
 M,K- F?¬M; +?¶M "Q F?¬M; +| F?⊗B #,M;X
 hBM? i?¬M HU+ iªM ` - T?€i ?B M F?¬M; i?'v K°i iB bBM? K M? / Q ç°M; - >mv M #
 #B M i?"M? #,M; çB m T?•M i€M F?„T MÆB- i`¬M; `i b⊗M; ç°M;X
 óJ¼B M;QÌB i` M J¬M G çªQ- +| i? ç m ç½ #` ç¬M; +? i- H-M M`v i?"i bU H" bBM
 L;?B M i?Î /"B- óoä :Bª #⊗M i? HU+ HÈM- #ÎB pb Km⊗M çQÊ+ #B i #Q K"i b¬M; #

'M >mv M ",M; >"M .B K- +m®B +MM; F?B M >mv M ",M; >"M .B K i?Q€i F?ÄB T?
G çªQ- M;QìB bBM? ?Q€i îi` M J¬M G çªQ i?"i bU H` i? i?ªKXô

o K†i h?¢+? L? K H¢M? HMM;- i?ªM M?B M M|B, óE?¬M; #B i oä :Bª #®M i? HU
i`€M? çQÊ+ K°i FB T M`v- i?"i ?v p¼M; #¼M ?¼ +kM; +? i b¢+? /QÊB >mv M ",M;

óh?B M o` +QìM; ;Bª i®+ ç° +U+ M? M?- M;QìB K` #¼M ?¼ K M; i?2Q- +?„+ H` +|
h?€M? æ` +|`i M?B m #Q #ªQ T?€T HU+ + Q- çQ`M M;QìB i?€M? M[ h`€+ L;?B
i? +?¢v i`®M- M?QM; K` M?[M; M;QìB F?¬M; [m M i`¼M;- +?„+ H` b) +? i î J¬M C
h?B M o` +QìM; ;Bª K M; i?2Q- M m F?¬M; ;B®M; +?9M; i +?mB p`Q bÆM ç°M;- b

ó_„+ `„+ `„+5ô J°i M;¼M M9B HY +?`i M;Q`B K`v M;`M Kûi- K†i M9B pÐ ` iWM; ç¢
`½B iW # M i`QM; bÆM ç°M; T?€ pÐ H| ç-m` - K°i M;QìB çB ç-m ç9M; H` h`€+ L;?
h?€M? æ` X

S?Q b m h`€+ L;?B M hbM? H` K°i ?`M; i?B m T?K tBM? ç T+O h?B M h`b h?€M?
?½B- +kM; pb /` #B M +O J¬M G çªQ K` FBM? ?½B F?¬M; M;ÈiX

G¬M; K`v >¢ h•K L;?B M M?Qm H¢B- mM; /mM; i?ªM M?B M K M; K¢M; +?2 FQM
ós2K` M;QìB i?¬M; KBM? F?¬M; +?d ? B +?9M; i - +?„+ H` +€+ M`M; +kM; #B i H
i?9- i` M M;QìB +kM; +| #Q #ªQ M? M? +?|M; Kî` bÆM ç°M;- i #B i M[M?•M M`
h`€+ L;?B M hbM? /€M; M;QìB i?QM + Q çSM; î ç^M;- K†i p¬ +ªK- #`M +mM; i` M
i`QM; i` Q M?QM; H¢M? HMM;- +€+? t M? m M;`M Kûi- i-K K„i iW t [mûi ç M- ?
L? K- ?bM? M?Q iÁ KÁ #¼M ?¼ p`v K` H¢B +| i? b®M; b|iX

h`€+ L;?B M hbM? FB M?bM iÈB # M M`v i`QM; +?®+ H€i- M|B F?) pÈB p`B i?B m
b m ç| h?¢+? L? K i?'v ? B M[M?•M +ªM? ;BÈB æ` o` +?"K`½B çB iÈBX

> B M[M?•M FB p K†i M;¢Q K¢M- i` M F?m¬M K†i imv i i`„M; `i H¢M? HMM;- H¢
çªQX

> B M[M?•M F?QªM; # KQÆB im´B- ? B +?•M i?QM /`B- i?•M ?bM? ?ÆB + Q- ç
HB m- K€B i|+ F?,M +?Q`M;- i?„i HQM; i?QM i?QM- +?•M ç T #QÊ+ +?"K`½BX

> B M[?ÆB M;~M; ç-m- p K†i H¢M? HMM;- b B F?B ç M ç•v- K°i M;QìB i`QM; ç|
+?9M; i Km®M ;†T ? B M;QìB +€+ M;QÆB- i?2Q +?9M; i ç M ç•vô- M|B tQM;- ?
M?bM ? B M;QìB h?¢+? L? K- H`T iS+ [m v ç-m H¢B p M? p€Q iU ç„+- ?bM? M?Q
;†T K†i #¼M ?¼- H` pBM? ?¢M? HÈM +?Q #¼M ?„M +Ð M`QX

æ¬B K„i ç T+O >¢ h•K L;?B M MûM ;B`M- M? ;B¼M; ?WX

h?¢+? L? K M?Qm M?Qm K`v- ¬M ?Q` M|B, óh?"i FB m M;¢QXô

óa Q\ô > B M[M?•M FB ?bM? M?Q M;?2 i?'v ;B¼M; M|B b m HQM;- K„i T?QÊM;
M;QìB M?bM p T?Q ? B M;QìB h?¢+? L? K- M[M?•M K†i H¢M? HMM; HS+ i`QÊ
M;QÆB M|B i?¬K +€B ;b\ô

óE?¬M; +| ;bô- >¢ h•K L;?B M i?ªM M?B M ç€T H¢B K°i +•m- FûQ ;|+ €Q h?¢+? L
F?¬M; M M t9+ ç°M;- M? M?`M; +9B ç-m- H¬B FûQ h?¢+? L? K çB p T?Q # M F
_`i M? M?- ? B M;QìB h?¢+? L? K çB i?2Q ? B M[ M?•M +O h?B M h`b h?€M? æ
L;?B M hbM?X

J€B i|+ h`€+ L;?B M hbM? pšM F i i?"M? çQ`M- iQÈM; K¢Q +kM; F?¬M; tm`i +?9M
MQÊ+ i?m- H`K +?Q M;QìB i +ªK ;B€+ i`QM; i` Q M?QM; H¢M? HMM;- M`M; çSM
M;QìB h?¢+? L? K- i?ªM M?B M M|B, ó*€+ M;QÆB F?B M`Q i?b çB ` \ *| iWM; T?€
M`Q\ \*| iWM; ;†T [m /` p`i ;b\ô

h?¢+? L? K #bM? ioM?- H„+ H„+ ç-m- ó*?9M; i +kM; pW KÈB ` - ç®B pÈB ?B M
iQ`M F?¬M; #B i ;b +ªXô

h`€+ L;?B M hbM? M?bM h?¢+? L? K i?"i H•m- i`-K M;•K K°i +?9i- i?ªM M?B M T
+€+ M;QÆB- çB ç M +?¶ b¬M; #,M; H°` - Î MÆB ç! #`i Hm"M T?€i ?B M +€B ;b- +
ç m +?Q +€+ M;QÆB K°i M;QÌB pk F?Q >mv M +'T i`ª i?M H Q- çB çBô- MÆB b¬M
",M; >"M .B K #` T?QM; 'M- >mv M ",M; >"M .B K `i +! i? ~M ;B'm M; v i¢B +?¶ b
ç'i b¬M; #,M;X

G9+ M`v /B +?mv M ç M F?m pU+ ç!- K°i F?B #` >mv M ",M; >"M .B K T?€i ?B M +
ç®B F?¬M; i? K v K„M i?Q€i F?ÄB M!X

L;QÌB +O h?B M h`b h?€M? æ` - +?QM? KbM? F?¬M; /€K K¢Q ?B K [m # M FB
h?¢+? L? K çB H`K p"i ?B bBM?- çB +?`m +? i- +! i? M!B H` +U+ F€ €+ ç°+X

óh?"i +! H¶B- +?9M; i i?"i p'i pª KÈB b®M; b!i- F?¬M; Km®M çB [m ç! +?`m +? iô
#bM? ioM?- FB M ç`M? H„+ ç-m- ó"•v ;B! +?9M; i TªB `ÌB F?ÄB J¬M G çªQ- pk
+?d bÊ F?¬M; +! T?9+ M?"M H'vXô

óa Q!ô h`€+ L;?B M hbM? M?QÈM; K`v- iÄ` F?¬M; pmbX

óhB m iY- M;QÆB çB i?b i®i- F?¬M; çB +kM; TªB çBô- K°i K„ T?K +ªM? ;BÈB LB
M;U+ b[iQ +,M; M?Q M9B M?Ä- p K†i H¢M? HMM;- ? B K„i H¢M? M?Q #,M;- ó"•v
TªB +? i5ô

h?¢+? L? K #B M b„+X

ó>Qm ?Qm ?Qm5 >Qm ?Qm ?Qm5ô

hW t i`mv M ç M iB M; i?•M T?€ F?¬M;- F?¬M; # Q H•m i?b i?'v h`-M S?QM; H H
FB M +O æ¬M; S?QÆM; ;B M•M; æ¬M; S?QÆM; >¢T +¬K H'v *´ EB K * - M? M?
G çªQ # v iÈBX

*´ EB K * i?•M K M; h`ªK GQM; FB K- i`QM; FB K T?QM; 'M v m i?9 >Ä tm'i- >Ä
pB K v m i?9- ç®B pÈB ?"M p"i MÆB #,M; ?"M +! i€+ /KM; F?„+ +? - +?Q M M +kM

J°i ?"M; #®M M;QÌB- h`-M S?QM; p` H½Q ;Bª FB Î +ªM? ;BÈB h?B M o`- æ¬M; S?
*´ EB K * +ªM? ;BÈB "€+? EB TX

"®M M;QÌB ç½ i?ª` iBM iS+ Î MÆB ç•v- +?ì +Q!M; pB M ç M- H¢B HQ H„M; >mv M
i?'v # M i`QM; b¬M; #,M; ?Q†+ +! /` #ªQ- b m F?B >mv M #,M; i?9 ç m #B M K'i- H
çB `²B M?QM; [m v H¢BX

óÀ5ô æ¬M; S?QÆM; >¢T i?Î M? K°i iB M;- M!B pÈB H½Q M?•M FB K°i iB M;- H
S?QÆM; >¢T p` \*´ EB K \* ?¢ tm®M; /QÈB- çSM; Î # M +¢M? h`€+ L;?B M hbM?X

h`-M S?QM; +9B ç-m M?bM i?Q€M; [m - +kM; ?¢ tm®M; /QÈB- çSM; Î T?Q b m ?
L;?B MX

óh`B m .mM;- H`K b Q p"v!ô h`-M S?QM; ?¢ tm®M;- HB + K„i K„ T?K ç-v ç†M p K
M;QÌB h?¢+? L? K- i?ªM M?B M M!BX

ó*?9M; i Km®M ? B M;QÌB M`v çB [m t2K ibM? ?bM?- M?QM; K` ?bM? M?Q #¼M
H9+ h`B m .mM; ç®B K†i h`-M S?QM;- p K†i F?¬M; ? H¢M? HMM; M;¢Q K¢M- M;
+QÌB M?m Kb- óG9+ M½v- i ç M; +MM; #¼M ?¼ i?QÆM; HQÊM; i?¬B- ``- F?¬M; M
çQ`M M;QÌB h`-M S?QM; M;?2 M`M; M?Q p"v +kM; ç²M; i?ÌB M?Qm K`v- p K†i F
M;QÌB h?¢+? L? KX

R9kX *?QÆM; R9k @ æQ¢i s€

h`QM; HÁM; h?¢+? L? K i`-K tm®M;- i?-K F m F?¬M; ´MX

L m M?[M; M; QÌB M"v +?d H" h?B M h`b h?€M? æ` - +?d +—M >¢ h•K L; ?B M p" M /
?¼ F?¬M; i? ;•v` bÊ ?½BX

L?QM; K"- GBM? "ªQ æ°M; h?B M- *´ ;B - æ¬M; S?QÆM; ;B # T?QÆM; i? HU+
L; ?B M i?B i`B M Gm•M >²B oă >²M- bÊ H" +kM; F?¬M; +| Q+?X

.QÆM; ;B p" >¢ ;B Î:B" G ?ªB pU+- +kM; #'i ?Á pÈB h?B M h`b h?€M? æ` - GBM
h?Ov ?ªB pU+- # Q ;²K *´ ;B - æ¬M; S?QÆM; ;B Î oB M G ?ªB pU+- ? B M; QÌB F
i®i- K°i F?B i?•M T?"M #¢B H° - /QÈB ibM? ?bM? F?¬M; +| + Q i?O #ªQ ?°- t€+ bm

a m F?B ? B M; QÌB h`—M S?QM; - æ¬M; S?QÆM; >¢T ¸B tm®M; /QÈB- h?¢+? L? K
F?¬M; i`•m #„i +?| ¸B +`vX

Zmª M?B MX

óh?QÆM; HQÊM; ;b\ô æ¬M; S?QÆM; >¢T /šM ¸—m F?¬M; M?`M ¸QÊ+- +QÌB H¢M
F?¬M; Km®M +? i H"TiS+ ¸B [m t2K ibM? ?bM? - M m F?¬M; H"TiS+ H`v K¢M; M
i?ÌB F?¬M; ;B i- M?QM; K" b) H"K M; QÆB b®M; F?¬M; #^M; +? i- +€+ M; QÆB- ?B

æ¬M; S?QÆM; >¢T H¢M? HMM; •K ?B K M?bM ? B M; QÌB h?¢+? L? K- €M? K„i M?
h•K L; ?B M- i`QM; K„i ?B M H M K°i iB /•K [m M; X

o K†i h?¢+? L? K •K i`—K- H½Q ?"M; B ?Ä M"v ¸ M i"MtQÆM; iOv- ?ÆM M[€M
`ÆB tm®M; i?•M i? v m FB m +O >¢ h•K L; ?B M- H¢B F?B M h?¢+? L? K ?"M F?
i?"M? i`QX

*´ EB K * F?¬M; M|B- H„+ ¸—m i?Î /"B- p K†i #'i ¸„+ /o- M?QM; €M? K„i M?QM; -
/B K- H†M; H) [mûi H M M; QÌB >¢ h•K L; ?B MX

óæWM; H½M; T?Q i?ÌB ;B MXô h`—M S?QM; M?Qm M?Qm K"v- i`—K ;B¼M; M|B, óh
+? i- M[Km®M +? i +kM; F?|5ô

ó*?9M; i ¸BXô >¢ h•K L; ?B M +9B ¸—m- FûQ ;|+ €Q h?¢+? L? K- i9K K¢M? H`v h?¢
MÆB b¬M; #,M; H9+ ¸—m H°` X

E?m¬M K†i h?¢+? L? K #bM? ioM?- F?¬M; M|B ¸QÊ+ K°i HÌB- +kM; +9B ¸—m- ¸B
#,M; FB X

æ€K M; QÌB æ¬M; S?QÆM; >¢T- €M? K„i •K H M?bM +?^K +?^K T?Q b m HQM; ?
F?|2 KB M; ?B M` MK +QÌB H¢M? HMM; - +?d +—M ? B M; QÌB h?¢+? L? K #B m
M?[M; M; QÌB M"v b) ` i v F?¬M; +?9i F?€+? F?Q- H"TiS+ ;B i+? i? B M; QÌB h?

"®M i? HU+ HÈM M"v i´M i?'i i?ªK i`¼M; - M?'i H" GBM? "ªQ æ°M; h?B M p" æ¬M;
:Bª ¸ m #` ¸¬M; +? i- i` M +QM i?mv M # M M; Q" B- + Q i?O M; v +ª i`€M? Mû +kM
#,M; i?9 tû i?"M? KªM? M?ÄX

G9+ M"v- i`QM; HÁM; K`v M; QÌB ¬K K°i #KM; HY ;B" M- M m F?¬M; T?ªB ? B M; Q
;B€ i` HÊB /KM; - bÊ H" ¸½ #` æ¬M; S?QÆM; >¢T i?m" M i v tY Hw i¢B +?¶X

*"M; ¸B iÈB ;—M b¬M; #,M; - M?B i ¸° +?mM; [m M? +`M; H¢M? ;B€ ?ÆM- H¢M? ¸
" M ¸—m b¬M; #,M; H°` K°i ;|+ - ¸½ #B M K'i F?¬M; i?'vX

Í F?m pU+ FB - tm'i ?B M K°i ?mv i ¸°M; i?"i HÈM- # M i`QM; ?mv i ¸°M; ?"M F?Q
bQÆM; i`„M; /"v ¸†+ HQÊM HìX

h`QM; ¸| - KÆ ?² +| i? i?'v ¸QÊ+ #,M; iBM? `U+ `ÐX

óG¢+? +¢+?5ô

hB M; `„M; >¢ h•K L; ?B M p p"Q M? m- K€B i|+ tm'i ?B M #,M; bQÆM; - H9+ ?"M?
/K+ hBM? L; mv M i`QM; +Æ i? - ¸ +?®M; ¸Ð #,M; ?"M F?Q ¸ M iW +?QM? ?mv i ¸

h`€B H¢B- h?¢+? L? K ;B®M; M?Q F?¬M; +?`m çQ+? ºM? ?QÎM; HÈM- ?„M +?d -
 L;mv M i?m t - +kM; F?¬M; +ªK i?`v i?•M i? [m€ +SM; M;„+X
 óL;QÆB- M;QÆB ?bM? M?Q +| i? i?Q+? SM; ?`M F?Q MÆB M`v\ô >¢ h•K L;?B M
 L? K- ç¬B K„i ç¬v FBM? M;¢+X
 óG9+ i`QÈ+ i ç M; im Hmv M- F?¬M; +~M i?“M ?`T i?m K°i T?¬M ?`M F?Q- ?`M F?Q
 i? +O i X Í i`QM; M`v- i i?“i bU F?¬M; +| +ªK i?`v [m€ KS+ H¢M? ;B€Xô h?¢+? L
 >¢ h•K L;?B M M;¢+ M?B M- p K†i T?S+ i¢T óh?•M i? M;QÆB ?`T i?m ?`M F?Q-
 ç°M; iU M?B M- i?•M i? M;QÌB T?ªB +SM; M;„+- ;B®M; M?Q M;QÌB # M M;Q`B ç¬
 KÈB ç9M; Xô
 óh +kM; F?¬M; #B iXô h?¢+? L? K +?¬M +?`K°i +?9i- M|B, ó*¬M; T?€T i im Hm
 `^M; ç m çÈM +MM; pÈB ?mM; ?B K i?“i HÈM- M?QM; çQ+? i?U+ +| ~M +?S M?B
 M;mv M M?•M i F?| +| i? #Ä [m Xô
 >¢ h•K L;?B M M? M?“M; ;“i ç¬m- i`QM; HÁM; i?Î /`B- F?¬M; M|B i? K ;bX
 óaÈK Km°M ;b +kM; +| K°i M;`v- i b) H`K +?Q #¼M ?¼ i`ª ;B€ #^M; K€m5ô h?¢+?
 M|BX
 óh`€M? i?Q€i FB T M`v ç½- b) Hm¬M +| +Æ ?°B ç®B T?| #¼M ?¼- +?mv M M?Ä F?-
 i?“M K°i +?9i- +?9M; i ç M +Y ?mv i ç°M; FB - i b) H`T iS+ p`M /KM; Gm•M >²B o
 # v F?ÄB MÆB ç•v- +?d +¬M +?9M; i #ªQ i`b K°i F?QªM; +€+? pÈB #¼M ?¼- i K
 i?“M? p`M ç Xô >¢ h•K L;?B M /†M /Á M|BX
 óVKXô h?¢+? L? K ;“i ç¬m- [m v ç¬m M?bM T?Q çQ`M M;Q`B h`¬M S?QM; - æ¬M; S
 Kûi- €M? K„i H¢M? HMM;X
 *€+? t M? m ? B M;`M Kûi- +?d +¬M >¢ h•K L;?B M ç°i M?B M T?€i ç°M; Gm•M >²
 ç| M?“i ç`M? F?¬M; F`T SM; T?| - ç•v +kM; H`M;mv M M?•M >¢ h•K L;?B M F?¬M;
 K`H`HU +?¼M K¢Q ?B K çB p # M M`vX
 *Y ?mv i ç°M; +| ?`M F?Q #®M T?Q - bQÆM; i`„M; HQÈM HÌX
 *€+? t M? m K`v +?K+ Kûi- >¢ h•K L;?B M ç½ H¢M? `mM- iB M; `„M; i`„M; p`Q M
 M;QÈ+ H¢B h?¢+? L? K ?bM? M?Q F?¬M; +?`m ºM? ?QÎM;X
 óh çB [m HB + K„i M?bM t2K b Q- +?d M?bM HB + K„i K°i +€B- i H`T iS+ H¢B ç
 +¢M? ?mv i ç°M; FB - M?bM +?^K +?^K p T?Q ?mv i ç°M; - ç°i M?B M H M iB M;X
 E?¬M; #B i pb b Q- +`M; iÈB ;¬M ?mv i ç°M; FB - h?¢+? L? K +`M; +ªK i?`v i?QªB
 æ®B M;Q`B F?€+ K`M|B- ?`M F?Q H¢M? ç M tQÆM; iOv +?ŠM; M?[M; F?¬M; +?C
 F?B M i?•M i? ?„M bBM? `K°i HQ¢B +ªK ;B€+ K€i H¢M? ?QÎM; i?KX
 L?“i H` ?`M F?Q # M i`QM; ?mv i ç°M; i`M ` - H¢B F?B M i?¬M +?Q h?¢+? L? K
 F?¬M; +?`m M?B m ºM? ?QÎM; H„KX
 >`M F?Q # M i`QM; ?mv i ç°M; i`M ` - +?“K `½B i`M ` K°i # M- K°i Qi ?`M F?Q i`
 +?¶ h?¢+? L? K- K€m iQÆB h?¢+? L? K H¢M? ;B€ M?QM; H¢B bBM? `K°i +ªK ;B€
 :B®M; M?Q- K€m iQÆB i`QM; +Æ i? ?„M- `i i?Q+? ?`M F?Q MÆB M`vX
 h?¢+? L? K M;¢+ M?B M- +?¬M +?`K°i +?9i- ?„M i?Y i?9+ /K+ i`¢M; i?€B "¢Q h`
 iWM; çÊi HU+ HQÈM; iB m +U+ i`QM; +Æ i? /mM; ?ÉT p`Q K€m iQÆBX
 “i i?bM? HbM?- iW # M i`QM; ?mv i ç°M; FB - ç°i M?B M `i M?B m ?`M F?Q # v`
 ? +| /`m ?B m #€Q i`QÈ+- M?Q H` #` h?¢+? L? K ?`T /ŠM- ç°i M?B M iW # M i`QM
 iB M ` - # Q i`MKi?ŠM; iÈB ?QÈM; h?¢+? L? KX
 óh?¢+? L? K5ô >¢ h•K L;?B M FBM? ?¬K°i iB M; - i`QM; K„i ç¬v FBM? ?QªM; - ó>
 +?`m F?¬M; M`B5ô

óh çB [m K°i+?9i M[- +¬ +kM; HmB p T?Q b m çBô- h?ç+? L? K F?¬M; +| +?9i /
 iÈB ?QÈM; ?mv i ç°M; FB X
 J¶B K°i #QÈ+ ?„M çB- ?"M F?Q i` M M; QìB b) M†M; i? K K°i T?¬M- ?"M F?Q ç M
 i`"M p T?Q ?„M M? M? ?ÆMX
 >ç h•K L; ?B M i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²KX
 >"M F?Q T?Q i`QÈ+- ç†+ ?ÆM ç M KU+ M; v +ª M" M; oä :Bª +ªM? ;BÈB æ` o`ç
 h?ç+? L? K +?ŠM; M?[M; #bM? v M p¬ bU- i? M?QM; +ÁM ç M; iK i" T? "M F?Q- çB
 #B i H"K b Q- F?¬M; #B i M M? v F?¬M; M M i?9+ ;BK+ h?ç+? L? K K m`ìB F?ÄE
 ó*?ìi i`QM; +?®+ H€iô- h?ç+? L? K iWM; #QÈ+ çB iÈB ?QÈM; ?mv i ç°M; - p K†i
 i`-K; B¼M; M|B, ó\*€+? i t K°i+?9i M? 'i ç`M? F?¬M; çQÈ+ iÈB ; -Mi 5ô
 _'i M?B m ?"M F?Q ;B®M; M?Q H" M F?|B +m²M +m°M HB M iK+ iW # M i`QM; ?mv
 p`Q i?•M i? h?ç+? L? KX
 *MM; iW H9+ M"v- iW # M i`QM; ?mv i ç°M; FB ç°i M?B M i`mv M` iWM; Hm²M;
 F?Q iS+ bBM? K M? +U+ F€ [m€B /`- ç°i M?B M iW # M i`QM; ?mv i ç°M; # Q i`MK
 >ç h•K L; ?B M ?QªM; bÊ- i?ûi iQ, óh?ç+? L? K K m HmB HçB5 >mv M",M; >"M .B
 HçB5 J m`ìB çB5ô
 hW t h`-M S?QM; #B M b„+- i?•M ?bM? ç°i M?B M H,M; F?¬M; - FBM? /` M?bM h?
 p ?QÈM; ?mv i ç°M; X
 G½Q ;Bª +O æ¬M; S?QÆM; ;B - +kM; # v H M i`ìB + Q M?bM t T?QÆM; t - M|B
 >çT- *´ EB K * # M /QÈB, óhB m iY FB ç M; çB p ?QÈM; ?mv i ç°M; - # M i`QM;
 M?B m ?"M F?Q- M?QM; iB m iY FB HçB #bM? v M p¬ bU i?•M i? ?bM? M?Q +ÁM
 ó>'T i?m ?"M F?Q5ô æ¬M; S?QÆM; >çT H ?QªM; H M- óL; QÆB F?¬M; M?bM H-
 T?|M; ` ?"M F?Q- #,M; ?"M HçM? i? 'm tQÆM; - M; v +ª i ç m F?¬M; +?`m M´B- i
 ç¬M; HçM? #B M i? "M? #,M; çB m KÈB ç9M; - H"K b Q +| i? ?Qç i ç°M; +?S\ô
 óh?•M i? ?„M- çQ+? i?U+ ç M; ?'T i?m ?"M F?Q5ô h`-M S?QM; ?Qi b•m K°i ?ÆB
 ?B M iQÈM; M"v- HQçB ?B M iQÈM; M"v ô
 ó*€B ;b\ô æ€K M; QìB *´ EB K * - h`€+ L; ?B M hbM? ç m M?bM ?„M F?¬M; M?`M ç
 ó>mv M",M; >"M .B K +?¼M ?„M H"K p"i /šM- +?„+ H" b) çQç i t€ i?•M i? ?„Mô- p
 iK+ #B M ç´B- p°B H H M, ó>mv M",M; >"M .B K +?QM? H" ?bM? i?€B ?Ä pB K- i
 F?¬M; +| i?"i i? X h?B M ?Ä F?¬M; +| i?"i i? - / /"M; #` M„K i`QM; i v- #` T?QM;
 M"Q h?B M ?Ä +| çQÈ+ p"i /šM i?Q+? ?ÉT- bBM? K M? w i?S+ çQç i HBM? ?²M p"i
 i? i?B i`B M +`M; M?B m i?¬M i?¬M; - ?ÆM M[+| i? T?€i ç°M; HBM? ?²M +¬M; F
 óG"K b Q i M ç| +| i? i`î i? "M? ç®B iQÈM; çQç i t€ +?S\ô h`€+ L; ?B M hbM? FBM
 T?ªB M; QìB +| çQÈ+ >mv M",M; *?B h? oä >²M- KÈB +| i? i`î i? "M? ç®B iQÈM; ç
 >"M .B K b QX L; QìB i?QìM; - p®M i?W M? "M F?¬M; çQÈ+ ?"M F?Q +O >mv M",M
 t9+ H" T iS+ b) #` ç¬M; +? i- F?¬M; i? çQç i t€ Xô
 óh +kM; F?¬M; #B i- h`-M S?QM; H„+ ç-m- K°i F?B >mv M",M; >"M .B K çQç i t€ i
 i? - oä :Bª h?¬M +ªM? +O o¬ h" M ?ªB- bÊ H" +kM; F?¬M; i?m T?K+ çQÈ+ M|X h
 +?ŠM; # "M `°M p¬ Q+? K" F?¬M; B +| i? i?Q€i F?ÄB MÆB ç•v5ô
 óS?ªB ;B i ?„M5ô æ¬M; S?QÆM; >çT H" T iS+ ?B m M; v w +O h`-M S?QM; X óæ°
 >"M .B K HU +?¼M ?„M H"K ç®B iQÈM; çQç i t€- F?ŠM; ç`M? #B i ?„M +| i? +?`m
 +€+ M; QÆB +kM; M|B- i?•M i? iB m iY FB +| i? ?'T i?m ?"M F?Q- #•v ;Bì F?ŠM;
 óVK- T?ªB H" T iS+ ;B i ?„M5ô h`-M S?QM; ;"i ç-m- iB m +?Mv K"m #ç+ # M i`QM;
 iB M; T?QM; H¬B +m²M +m°M- iB m +?Mv FB M M KçM? ç M h?ç+? L? K í+Y ?m
 " M M"v çQ" M M; QìB æ¬M; S?QÆM; >çT- ;¬M M?Q F?¬M; +?9i /Q /U- ç m i?B i`B

*´EB K * H9+ M˘v +kM; F?¬M; iB T iK+ ;Bª M?•M ;Bª M;?o M[- M? ;B¼M; [m€i
 ` - >Ä tm'i v m i?9 ?mv M ?| ` - ?| i?"M? K°i >Ä HQM; /"B i`,K Kûi- ;BQÆM; M
 T?Q h?¢+? L? KX

óh?¢+? L? K5 J m i`Î H¢B5ô >¢ h•K L;?B M ¸°i M?B M ?ûi -K H M- ;B¼M; M|B i?"
 MÎ- óJ m i`Î H¢B5 h M?È ` `²B5 L;QÆB F?¬M; bÊ ?"M F?Q- +?QM? H" p"i /šM i?"
 ",M; >"M .B K +?m~M #` ¸Q¢i t€ M;QÆB5ô h?¢+? L? K ¸ M; ?QÎM; i?K ?"M F?Q M
 L;?B M i?ûi +?|B i B- `®i +m° + #B i ¸QÊ+ F?¬M; ´MX

>„M +?m~M #` `ÎB ¸B- ¸°i M?B M T?€i ?B M ?"M F?Q +m²M +m°M i`QM; +Æ i? T?€
 i`QM; ?mv i ¸°M;- ;B®M; M?Q b" B H M; ¸B ` - ?"M F?Q /"v ¸t+ p¬ +MM; # Q H'v ?,
 J°i w i?S+ +U+ F€ •K ?"M i" €+- T?9i +?®+ ¸½ tm'i ?B M- H"TiS+ im¬M ` `|i p"Q i`
 H'v HBM? ?²M ?„MX

hW t - iWM; Hm²M; +¬M; FQ+? ¸ M iW #®M i? HU+ HÈM- HB M KB M F?¬M; /Si i"
 h`QM; ¸-m h?¢+? L? K p¬ +MM; ¸ m ¸ÈM- ¬K ¸-m `Qi ;"Q- ¸Ä K„i- [m€i iQ H M, ó
 ¸ M i 5ô L|B tQM;- h?¢+? L? K HB m K¢M; /MM; bS+ HU+ +ÁM H¢B- #¶M; M?B M
 i?šM; tm®M; /QÈB ?mv i ¸°M; b•m F?¬M; i?'v ¸€vX

h?•M i? h?¢+? L? K pW p"Q ?mv i ¸°M;- ?"M F?Q Î+Y ?mv i ¸°M; M? M? +?|M;
 +?ÈT F i i?"M? #,M; +SM; i?"i /"v- #,M; +SM; ;B®M; M?Q +€M? +Y iQ HÈM- +?„M
 ?mv i ¸°M;X

óE?¬M;5ô >¢ h•K L;?B M i?ûi +?|B i BX

ó_-K ` -K ` -K5ô æO HQ¢B +¬M; FQ+? +O #®M i? HU+ HÈM- HB M iK+ `ÆB tm®
 M?QM; F?| +| i? T?€ KÎ ?mv i ¸°M;X

æQ" M M;Q`B h`-M S?QM;- p Kti H¢M? HMM;- M? M? +?|M; iW ¸^M; t p¼i iÈBX
 >¢ h•K L;?B M +„M `,M;- ? B K„i i`"M M;"T+Wm ?"M- ¸°i M?B M i?B i`B M ` Gm•M
 H M i`BX

h?•MªM? >¢ h•K L;?B M M? M? +?|M; # v ` M;Q`B ?QÈM; J¬M G ¸ªQ- M?QM; ;B
 M;"T Q€M ¸°+ +?Q /M t pšM i`mv M iÈB, ó*€+ M;QÆB ?¢B +? i ?„M- +€+ M;QÆB
 >¢ ;B ¸B5ô

R9jX *?QÆM; R9j @ "'i hY æªQ

óGm•M >²B oä >²M ô

h`-M S?QM; #B M b„+- FBM? M;¢+ [m€i K°i iB M;- b[M; b| M?bM >¢ h•K L;?B M ?
 [m M;- /-M /-M #B M K'i M;Q`B #-m i`BX

a„+ Kti æ¬M; S?QÆM; >¢T- *´EB K * #¶M; •K i`-K H¢B- H¬M; K˘v h`€+ L;?B M
 M?"M; i?Î /"B K°i iB M;- +| p ?ÆB ¸ m ¸-mX

óEB K * F?¬M; T?ªB M;QÆB M|B M? ¸-m FB H B H`+? F?¬M; `ä `M; b Q\ô æ¬M;
 KtiX h`WM; K„i M?bM \*´EB K \* - ó"•v ;B| i?b F?ûQ `²B- /o M?B M H" M? ¸-m +O
 +?¶ M˘v M? ¸-m- #•v ;B| +ÁM b®M; `ÎB ¸B- >¢ ;B F?šM; ¸`M? b) F?ÎB #BM? p'M
 h`-M S?QM; ?Qi b•m K°i ?ÆB- p Kti bÊ ?½B- ó>¢ ;B +kM; ¸`M?- M?QM; .QÆM;
 L?„+ iÈB ¸ M .QÆM; ;B - K°i ¸€K M;Q`B #®M i? HU+ HÈM b„+ Kti t M? Kûi- p Kt
 óPÆM; M;¢M? p" M;Q M ¸°+ +O .QÆM; ;B - i`QM; HÁM; +€+ M;QÆB ¸ m ?B m `ä
 +?¼+ #¼M ?„M- M?[M; i M ¸B M ¸| ¸ m Î+?mM; [m M? F?B m F?Q+? H`K HQ¢M- M

+O #¼M ?¼- ç #¼M ?¼ ibK çQÊ+ +€B +Ê- ç°M; K°i iQ H" /B i iQ" M; B - +?| ;" F?
i?"i bU H" ` K†iX "®M M? +?9M; i bÊ T?ªB +?ªv i?B i M?B m K€mXô

h`-M S?QM; i?Î /"B M|BX

G9+ i`QÊ+ ç®B tY pÊB ? B M; QÌB h?ç+? L? K- h`-M S?QM; p M? p€Q iU ç„+ - çB
i?B M ?ç ç p"Q K„iX >¬K M v M?„+ iÊB .QÆM; ;B - HçB i? M ¬B i?Î /"B F?¬M; M; Ê
K [m, [m€B- H"TiS+ #B M i?¬M? +?€m M; Q MX

ó.QÆM; ;B p" >ç ;B imv H" KBM? ?[m- M?QM; K" .QÆM; ;B KÊB H" +?O ççQ- #
+?mv M >ç ;B X X Xô h`€+ L; mv M hbM? i`-K K†+ i`QM; +?®+ H€i- #¶M; M?B M
;B +kM; b) ` i v\

h?2Q ççQ Hw- i`W T?B >ç ;B +| ççB bU tªv ` - #^M; F?¬M; - .QÆM; ;B H" b) F?¬M

óhB m iY FB X X X ô æ¬M; S?QÆM; >çT ?Qi K°i M; KK F?Q HçM?X æ°i M?B M M
M; QÌB .QÆM; ;B +?S\ô

ó 5ô GÌB M"v pW M|B ` - K¼B M; QÌB ç m H ?QªM; H M- b„+ K†i t M? KûiX

ó>„M i?"i bU H" M; QÌB .QÆM; ;B X a Q # M +çM? F?¬M; +| + Qi?O #ªQ ?°\ J°i i?
+O .QÆM; ;B - K¶B K°i M; QÌB ç m FB m M; çQ ?mM; ?, M; - p®M F?¬M; #B i`M M?
H" M; QÌB .QÆM; ;B - +?9M; i ç®B pÊB ?„M M?Q p"v- ?„M imv i b) F?¬M; M T?"M
HBM? ?²M i`mv M ` iBM iS+ - ç€T HçB pÊB +?9M; i Xô h`-M S?QM; H„+ H„+ ç-mX

J°i i? ? i? M? MB M + Qi?O +O .QÆM; ;B - ç m iBM? i?¬M; HBM? ?²M h`mv M
KbM? # M M; Q" B- #bM? i?QÌM; +kM; `i Qi +| M; QÌB +O i? HU+ F?€+ - /€K + M çª
+ Qi?O +O .QÆM; ;B X

"ÎB pb- K°i F?B i? M? MB M .QÆM; ;B T?€i ?B M #'i HÊB- b) H"TiS+ /MM; HBM?
KbM? i`mv M çBX h?"i bU H" +| +?mv M F?¬M; ? v tªv ` - M; QÌB .QÆM; ;B i`i M?
.QÆM; ;B Î o¬ h" M ?ªB M´BiB M; +| i?M i`i #€Q- M m M?Q #BM? bo #¼M ?¼ #`
b) #` +?ûK i" M; B i imv iX hQ" M #° i¬M; T?€B ç m tQ€ i M Î o¬ h" M ?ªBX

"ÎB p"v- i? M? MB M .QÆM; ;B K†+ /M K°i KbM? ` M; Q" B ?"M? ç°M; - M m F?¬M; i
i`mv M iBM ;B•v ;B i ?„M- +?Q /M H" i? HU+ ç®B ç`+? .QÆM; ;B +kM; F?¬M; /€
bÊ `QÊ+ H`v bU i`ª i?M p¬ +MM; p¬ i" M +O .QÆM; ;B X

ó>v p¼M; ?„M F?¬M; TªB M; QÌB .QÆM; ;B - M m F?¬M; #®M M?" +?9M; i i?"i bU
+?B MXô h`€+ L; ?B M hbM? i?ªM M?B M i?Î /"BX

ó>„M #` >mv M ", M; >"M .B K FûQ p"Q ?mv i ç°M; - bÊ H" b) #` >mv M ", M; >"M .B
>mv M ", M; >"M .B K +?B K çQÊ+ çQçit€- i`i M?B M b) Î Kç+? ç`i ?Q" M i?"M? çQç
HU+ +O >mv M ", M; >"M .B K b) ;BªK tm®M; `i M?B m- ç•v H" i?ÎB +Æ tm®M; i v

æ¬M; S?QÆM; >çT + m K"vX h`-K M; •K i`QM; +?®+ H€i- HçB M|B, ó*?9M; i +| i?
+?"K`½B ;"i ç-mX E?¬M; # Q H•m- ç€K M; QÌB iÊB ?mv i ç°M; M?bM +Y ç°M; ç|M
HU+ HÊM i"Ti`mM; HU+ HQÊM; - Km®M KÎ` ?mv i ç°M; X *€+ HQçB +¬M; FQ+? /²M
M?QM; +Y ?mv i ç°M; FB M +® M?Q b„i ç€- #'i Hm" M M; QÌB +O #®M i? HU+ HÊM
i? ç€M? pĐ +Y ?mv i ç°M; X

Zm # M; "v- ?"M F?Q i` M J¬M G çªQ /¬M /¬M F?m +? i€M- J¬M G çªQ #` ç|M; #
`½B i M`½X

LY i?€M; b m- `®i +m°+ J¬M G çªQ F?¬M; M?bM i?'v b¬M; #, M; M[- #, M; ?"M F
#B M K'i p¬ imM; p¬ªM? - M?QM; M; QÊ+ #` p" B M; ¼M M9B HY +? i #` €T +? - Hç
i?ç+? M|M; +?ªvXô

>mv M ", M; >"M .B K F?¬M; +ÁM Î J¬M G çªQ Xô h`-M S?QM; Î; B[ #¬m i`ÎB- ioM?
H„+ ç¬m i?Î /"B, óL| +?B K çQÊ+ p"i /šM- F?šM; ç`M? b) i?2Q ç€v #B M`ÌB çB- +?
çQçit€X L| `ÌB F?ÁB- ?"M F?Q +O J¬M G çªQ +kM; #B M K'i i?2Q- ?¬K M v +?Q
H" +kM; `i F?| ibK çQÊ+ >mv M ", M; >"M .B KXô

ó*?9M; i +kM; T?ªB`ìB F?ÄB ç•vXô L; QìB +O #®M i? HU+ HÈM- b m F?B T?€i ?
#B M K'i- #B i>mv M ",M; >`M .B K M?'i ç`M? ç½ bÈK Hv F? B- iU #B i F?| iBk çQ
.B K- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; Km®M H½M; T?Q i?ìB ;B M M[- ç m`ìB F?ÄB J¬M G ç

X X

LY M, K b m X

"'i hY ç^aQ- :B" G ?^aB pU+- o- h"M ?^aBX

:B" G ?^aB pU+ H" K^oi i`QM; M;k ççB ?<sup>a</sup>B pU+ +O o- h" M ?<sup>a</sup>B- i`QM; ç| +| M;" M p
?ÁM ç^aQ HÈM M?'i M'BiB M; M?'i- ç| H" "'i hY ç^aQX

$$h' M; \zeta^a Q + O \quad . Q \not\in M; ; B \quad X$$

"'i hY ç^aQ H" K°i F€ ç` X

h` M ç<sup>a</sup>Q- bWM; b[M; K'v i`, K M; ¼M M9B HÈM M?Ä- K¶B K°i M; ¼M M9B ç m +| HBI
HQçB i?B M i`B ç` #^aQX "'i hY ç^aQ F?¬M; +| T?`K M?•M- i'i +<sup>a</sup> ç m H` oä :B^a +O .
K°i M; ¼M M9B- ç m +| oä :B^a +O .QÆM; ;B Î ç|- +'K +? i` M ç<sup>a</sup>Q HÈM M?Ä i` M
i?` p im-M i` +?ŠM; T?•M #B i M; `v ç KX

h`W T?B H` M;Q`B .QÆM; ;B - ?Q++ H` KBM? ?[m [m M ? i?•M i?B i pÈB .QÆM; ;
p`Q "i hY ç<sup>a</sup>Q- "'i hY ç<sup>a</sup>Q +| i? M|B H` i?€M? ç` +O :B` G ?^aB pU+- :B` G ?^aB p

h?¢+? L? K M;¢+ M?B M- iQ`M i?•M ?„M p¬ HU+- H9+ /B +?mv M H M # M i` M `i
 M[M?•M #° /€M; M?m Kb tBM? ç T Î i`QM; #B M- i`QM; HÁM; ?„M KWM; M?Q çB M
 "B i FB M[M?•M FB pW i?'v ?„M- M?Q ;†T v m K - M?QM; H¢B p K†i FBM? bÊ-
 M?Q bÊ ?„M , M i?`i M`M; p"vX
 h`QM; HÁM; h?¢+? L? K •K i?–K +Q`B F?´ - +ªK i?'v i?•M ?bM? +`M; H9+ +`M; M†M
 /K T?'i i v- i` M K†i H`K ` p iQÆB +Q`B- #`v ` #° /€M; i ``i HQÆM; i?B M ¬M ?/
 G•K æfi ç½ i`²B H M K†i MQÈ+- i? K H K ?Qi K°i M; KK F?¬M; F?Q- ç°i M?B M +9B
 ?½B H¢B M?bM p`Q i`QM; #B MX
 h?¢+? L? K p K†i HšM iQ`M i?•M H° ` iQÆB +Q`B p¬ ?¢B- i`QM; ? B K„i i`i +ª ç m
 T?'i i v pÈB M`M; X
 G•K æfi M;¢+ M?B M- M;Æ M;€+ M?bM h?¢+? L? K- Mûi K†i T?S+ i¢TX
 h?•M ?bM? h?¢+? L? K +?"K `½B +?bK tm®M;- i v +?•M +`M; H9+ +`M; M†M;- M
 o,M ;BÈB i`M ` F?Q iS+ K€i H¢M?- H¢B F?B M i?–M +?Q ?„M i? M? idM?- F?Q iS
 M?Q F?¬M; F?Q- F?B M ?„M F?¬M; ç M KS+ M;¢i i?Î K` +? iX
 G•K æfi i`Æ K„i M?bM h?¢+? L? K- M?bM ?„M iWM; +?9i +?bK p`Q ç€v #B M- /Q
 +„M ` ,M; K°i +€B- çÄ K†i H¢B M?ªv p`Q ç€v #B MX
 h?¢+? L? K iQ`M i?•M i`–M i`KB- iB m ?mvM? ç T?Q /QÈB Î i`QM; MQÈ+ #B M
 +MM; X
 h`QM; HÁM; G•K æfi i?–K K„M;- F?¬M; /€K M?bM MY i?•M /QÈB h?¢+? L? K- çÄ
 ç¬B +?•M ç T HB M iK+ H„+ HQ- M? M? +?¡M; iB T +`M h?¢+? L? KX
 h?¢+? L? K pW i?'v G•K æfi ç M ç•v- p°B p`M; ¬K +´ M`M;- Î /QÈB #B M HB M i
 #B m ç¢i bU i?•M i?B M +O KbM?X
 L?QM; i?•M i? ?„M i`–M i`KB- F?¬M; +?2 H¢B K°i iQ- M?Q p`v ç°i M?B M ¬K H'v
 K†i G•K æfi ç½ çÄ +`M; çÄ ?ÆMX
 G•K æfi /MM; bS+ pMM; pšv K°i +?9i- i?Q€i F?ÄB h?¢+? L? K ¬K 'T- ?mM; iÊM i`
 H'v i v i`€B ?„M- FûQ ?„M #ÆB i?šM; H M K†i #B MX
 h`QM; HÁM; h?¢+? L? K +Q`B F?´ - p`Q H9+ M`v F?¬M; /€K H`K ;b G•K æfi- `i i?`
 H'v- i?2Q M`M; #ÆB H M K†i #B MX
 æ¬B +?•M ç T +O G•K æfi H„+ HQ- i!+ /`B # v HQÊM i`QM; MQÈ+ #B M- ç¬B K¬M
 b¡M; MQÈ+- ;B®M; M?Q K°i M`M; iB M +€ tBM? ç T i`QM; #B MX
 h?¢+? L? K M?bM G•K æfi # M +¢M?- i–K K„i [mûi H M iQ`M i?•M- i`QM; HÁM; i?
 ó§Q ô
 G•K æfi `®i +m°+ i`²B H M i` M K†i MQÈ+- h?¢+? L? K Î # M +¢M? M`M; +kM; H¡
 +Q`B- ;B¼M; M¡B H¢B +U+ F€ bmv v m, ó*€K ÆM ô
 G•K æfi ?W K°i iB M;- çÄ K†i M¡B pÈB h¢T J¬M; # M i` M, óLûK K¬i #° v T?K+ tm
 ó±5 hB m iY M`v H` B ô
 óJ M¡- M;QÆB +m²M; M? ç i`m²M;- K°i FB M v T?K+ +kM; F?¬M; K†+ ô
 óh F?€Q- ?„M +ÁM /U p`Q G•K æfi i,5 G½Q iY i?2Q G•K æfi i, M?B m M?Q p`v M,
 ç¡ ô
 óhB m iY- +€+? G•K æfi i, t K°i +?9i- M m F?¬M; çWM; i`€+? +?9M; i F?¬M; F?€+
 M?[M; oä :Bª M`v pW i?'v h?¢+? L? K iQ`M i?•M i`–M i`KB- +ÁM /U b€i p`Q G•K a
 F?¬M; v M- ç m +?YB –K H M H MX

óh¢T J¬M; ô G•K æ¢i F?) [m€i- p K†i #U+ KbM?X

ó"B i`²B ô h¢T J¬M; t M? K†i- iMv w ibK K°i FB M v T?K+ +k M€i- ¸Q i v MûK p"Q

R9eX *?QÆM; R9e @ L;O æ¬M;

Zm¬M ¸ªQ h?B M hQ - oB M G ?ªB pU+X

J°i +QM i?mv M M?Ä +?"K`½B HQÈi ¸B- i` M i?mv M- +€+ HQ¢B ?"M; ?! i€M HQ¢

h`QM; ¸®M; ?"M; ?! H°M t°M- h?¢+? L? K M^K # M +¢M?- M;?B M; M;QìB /U p"Q
M;QìB K†+ #° v T?K+ ¸¬v KKM p€- p K†i bmv v mX

æQ"MM;QìB h¢T J¬M; ?Q†+ ¸SM; ?Q†+ M;²B Î+€+ ;!+ i?mv M- K°i ¸€K €M? K„i- p
L? K +! +?9i F?¬M; i®iX

a m F?B G•K æ¢i H M i?mv M- HB M iK+ ?„i tb- H9+ M"v ¸½ K°i H¬M M[tm®M; T
€Q- +?Q F`T M!B i? K ;b pÈB h?¢+? L? KX

G•K æ¢i pW ¸B- h¢T J¬M; H" M;QìB M?'i ¸°M; i?O- ¸Q h?¢+? L? K +ÁM ¸ M; bmv
?Q€+ M? ;B[H¢M? HMM; M?bM ?„MX

L?[M; M;QìB # M +¢M?- K°i ¸€K M;?B M`„M; M;?B M HÊB- i`QM; HÁM; i?¬K K„M;
¸'K +?•M ¸€ h?¢+? L? K- ?mM; ?,M; ;B€Q ?m'M h?¢+? L? K K°i +?9iX

G•K æ¢i i` M +QM i?mv M M"v- +?QM? H" ¸®B iQÊM; M?[M; i? M? MB M ¸! [mw K
Hm" M K¶B ¸ K- imv i ¸®B F?¬M; i? i?B m G•K æ¢iX

Í i`QM; HÁM; M?[M; M;QìB M"v- G•K æ¢i +?QM? H" HBM? ?²M +O +QM i?mv M M"
h?¢+? L? K i`¬M i`m²M;- M?QM; H¢B ¸QÊ+ G•K æ¢i M„K i v +Sm` F?ÄB ¸€v #B M
+?„+ +?„M ¸½ H"K #~M bU i?€M? F?B i +O G•K æ¢iX

*?Q /M H" bU i?€M? F?B i +O G•K æ¢i +! #` H"K #~M- +kM; M M iB M M;?B +?Q #
¸ M T?B M K°i i M M;QìB M;Q" B\

L?[M; M;QìB M"v i?¬K K„M; iQ- €M? K„i M?bM p T?Q h?¢+? L? K iU M?B M F?¬M

L?'i H" h¢T J¬M;- H9+ M"v H" #KM; ¸¬v HY ;B" M- +„M`„M;- +QìB H¢M? M!B, óhE
h?Q€i v i`¬M i`m²M;- i„K`Y i`QM; b¬M; #„M;- +! TªB`i bªM; F?Q€B ? v F?¬M;\
? v F?¬M;\ MQÈ+ #B M bÆB M"v- b Q F?¬M; /bK +? i M;QÆB\ô

h?¢+? L? K M?Qm K"v- p K†i H¢M? M?¢i- F?¬M; iª HìBX

óob b Q M;QÆB H¢B Î i`QM; #B M\ L;QÆB F?¬M; iª HìB- #•v ;Bì i b) MûK i`Î p
M?B M ¸SM; H M- ¸B iWM; #QÈ+ iÈB ?QÈM; h?¢+? L? K- ?mM; €+ M!BX

G9+ M"v +€+ HQ¢B HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? h?¢+? L? K ¸ m #`>mv i o„M ;BÈB
T?"K M?•M i?"i bU ¸°M; i?O pÈB h¢T J¬M;- i'i M?B M H" iU ibK ¸QìM; +? iX

óh H" M;QìB i` M ?ÁM ¸ªQ F?€+- ` #B M #„i +€- +QM i?mv M pÐ pKM- KÈB #` M
h?¢+? L? K KB M; ¸¬v HìB M!B /®B- HB M iK+ +QìB F?'- óh M;?o +?„+ TªB +?
MQÆM; tBM? ¸ T FB ¸°i M?B M tm'i ?B M- i? M M KÈB ¸QÊ+ +Sm H MXô

óhB m iY- pb b Q M;QÆB H¢B i`¬M i`m²M;\ô æ•v H" +?¶ h¢T J¬M; F?! +?`m M?'iX

ó*?9M; i #„i +€- K†+ v T?K+ ?ÆB`°M; MQÈ+ #B M +m®M ¸B- ``i / #!+ ` ô- h?¢+?
M!B, óh +kM; F?¬M; #B i b Q H¢B i? M"v- i iWM; ?¬M K K°i ¸Q¢M i?ìB ;B M- b
`²BXô

óh?9B H„K5ô h¢T J¬M; Q€M ?"M ç¢T K°i+QÊ+ iÊB h?¢+? L? Kó- v T?K+ #„i+€`°M
+kM; `°M; i?MM; i?bM? b Q\ô h¢T J¬M; H¢B ç€ h?¢+? L? K K°i+QÊ+- M;?B M`„M
M;QÆB +?QM? H` Km®M +?B K iB M M;?B G•K æ¢i+O i - +® w ç KbM? i`-M i`m²
;Bì- H½Q iY F?¬M; ;B€Q ?m'M M;QÆB- M;QÆB b) +?`m M|B i?"i ç•mXô

ó B H` G•K æ¢i+O M;QÆB\ô \*Y i? M; H-m i`mv M` ;B¼M; M|B +O G•K æ¢i- G
H¢B v T?K+ K°i H-M M[- H¢B K°i i v H m i|+ - +?"K`½B tm'i?B M- #'i i?B M i`WM,
FB - [m€i, ó B +?Q T?ûT M;QÆB ç€M? ?„M\ô

h¢T J¬M; +| +?9i +?°i /¢- ? ? +QÌB ;QÊM; - óh F?¬M; T?ªB ;B9T M;QÆB ;B€Q ?
M`v i`-M i`m²M; - imv i ç®B H` i M #B M i?€BX G•K æ¢i`- F?¬M; T?ªB i M|B M;Q
ç +? i çm®B çB- F?¬M; T?ªB ?„M i?Q+? H ä H² b Q- ç v m i?9 /QÊB ç€v #B M ;B

G•K æ¢i M?Qm K`v ? M K¼M M|B, óh¢T J¬M; - M;QÆB i?"i ;? i îKXô

o K†i h¢T J¬M; Q M m'M; - +QìB F?` M|B, óh H` i®i +?Q M;QÆB- M;QÆB çB t K°
G•K æ¢i ?W K°i iB M; - #U+ KbM? iB M H M- i`WM; K„i h¢T J¬M; M|B, ó*9i [m K
M`M; - h¢T J¬M; #'i ç„+ /o- +9B ç-m- +MM; i?mv M M?Ä K†i F?€+ K°i ;|+ çQ+? p`
M?bM T?Q M`v K°i F?®BX

ôh¢T J¬M; - +?`m i?B i çB\

ó> ? - G•K æ¢i i, i?"i ç9M; H` ?mM; ?½M- M;QÆB +ÁM M|B +| i? i?m-M T?K+ M`M
+kM; F?¬M; +| ?v p¼M;ô- óh¢T J¬M; - G•K æ¢i i, +kM; F?¬M; T?ªB H` M;QìB K K
+Sm iB m iY M`v H M\ E?¬M; H)- G•K æ¢i i, ç°+ i?•M H•m M?Q p`v- ç½ Km®M M K

ó*€B `„K5ô h¢T J¬M; K„M; iQ- M?bM M;QìB M¼ ?mM; iÊM- +?Q /M G•K æ¢i Km®M
M;QìB M?Q i - FB iB m iY FB H` +€B `„K ;b- i`QM; +Æ i? M; v +ª K°i Hm²M; hBM
K°i +€B i`SM; K K- ?„M +kM; tSM; i î i?"M? M K M?•M +O G•K æ¢i b Q\ J M|5 æ
ç-m | + ç ç•m`²B\ L; m tm~M5ô oä :Bª #` h¢T J¬M; K„M; iQ- ç m +?d +| L?•M o`M
i`MM; i?B M- K` h¢T J¬M; H¢B H` L?•M o` i K i`MM; i?B M çdM? T?QM; - #¼M ?¼
+?d +| i? H`K F?m-M K†i iQÆB +QìB- F?¬M; /€K ç®B M; ?`+? pÊB h¢T J¬M; X í i`
F?¬M; i? M;?B M; i H` K¢M? M?'i- iB T i?2Q H` h¢T J¬M; X

h¢T J¬M; K„M; K°i ?²B- i`QM; HÁM; +`M; H9+ +`M; F?| +?`m- H¢M? HMM; M?bM
i?•M i? G•K æ¢i M;²B tm®M; - H¢B /U p`Q h?¢+? L? K``i ; -M- ?„M H` +`M; M?b
i`QM; HÁM; ç-v iS+ ;B"MX

h?•M i? G•K æ¢i M;²B tm®M; - çQ HQM; p T?Q ç€K M;QìB h¢T J¬M; - #`M i v i`„
i` M K¢+? iQÊM; +O h?¢+? L? K- FB K i` K°i +?9i- KÊB M|B, óL;QÆB H` oä :Bª
HQÊM; i`QM; +Æ i? ? Q ? i- ç9M; F?¬M; \ô h?¢+? L? K ;"i ;"i ç-m- KdK +QìB M|B,
#^M; F?¬M; - bÊ H` i ç½ +?bK tm®M; ;ç€v #B MXô

ó_®i +m°+ M;QÆB H` B\ hW +?¶ M`Q ç M ç•v\ ob b Q H¢B î +?¶ M`v\ô G•K æ¢i i
K`m M•m- ?ÆB i?î M?Q ?Q H M M|BX

G•K æ¢i p b ç T?ÁM; M;QìB F?€+ M;?2 çQÊ+ +m°+ ç®B i?Q¢B +O M`M; pÊB h?¢+
+€+? M? m``i ; -M- H9+ M`M; M|B +?mv M- KMB i?ÆM i`QM; ç¬B K¬B çÄ K¼M; +?"
KkB h?¢+? L? KX

hQÊM; K¢Q G•K æ¢i iU M?B M F?¬M; #^M; >¢ h•K L;?B M- +?d +| i? t2K M?Q +MM
G M FB - M?QM; +kM; t2K M?Q K„ M[?B K i?'v- K„ M[i?î` ?QÆM; i?ÆK M?Q ?Q
M?B M F?¬M; T?ªM +ªK- M?QM; K` KB M; H¢B `i M? M?- i?ªM M?B M M|B, óh pV
i H` M;Q /•M +O ?ÁM çªQ ; -M ç•v- #îB pb F?B #„i+€+QM i?mv M #` +ÆM H®+ T
#B M +m®M ç M MÆB M`vXô

óh?"i bU M?Q p`v b Q\ô G•K æ¢i M?bM ?„M i?•K w- ?B M M?B M F?¬M; iBMX

h?¢+? L? K +?„+ +?„M ;"i ç-m- óæ9M; M?Q p`vXô G•K æ¢i M?Qm M?Qm K`v- i`-K

h?¢+? L? K #`ç|M; #,M; Î# M i`QM; iªM; #,M; HÈM M?`i- +ªM? iQÊM; M`v M; QÌB
M`M; H¢B i?`vX

h M +| i? #`ç|M; #,M; Î# M i`QM; b¬M; #,M; p¢M i`QÊM; - imv i ç®B F?¬M; TªB
M`v i`QM; HÁM; G•K æ¢i ?B m`ä- i?`v h?¢+? L? K K°i KU+ +?„+ +?„M KbM? H`M;
#B i M; v h?¢+? L? K M|B /®B- #B i`ä h?¢+? L? K ç M; M|B /®B- M`M; +kM; F?¬M
H`K b Q p¢+? i`-M` #Q K`i +O h?¢+? L? KX

óæQÊ+ `²B- +S +?Q M; QÆB H`M; Q /•Mô- G•K æ¢i /Q /U K°i +?9i- +ªK i?`v ?½v +S ;
M|B, ó`i Hm`M # M ç-m M; QÆB ÎMÆB M`Q- +?9M; i +kM; b) F?¬M; #ÎB pb M; QÆ
+?9M; i b) çB ç M ?ÁM çªQ +O *´; B - M?[M; ?`M; ?| M`v i` M i?mv M- ç m TªB
+O *´; B - b) F?¬M; /WM; H¢B pb M; QÆBXô

ó*´; B \ô h?¢+? L? K M; Ð M; `M; - ç°i M?B M FBM? ?½B F m H M, ó\*?QM? H`*´; B
*€+ M; QÆB- +€+ M; QÆBX X Xô h?¢+? L? K ;B®M; M?Q ç°i M?B M T?€i ?B M +?m
hBM? i` M i?mv M M?Ä- [m€i, ó\*€+ M; QÆB H`M; QÌB +O h K h?¬M :B€Q b Q\ô: B

G•K æ¢i M?Qm K`v- i`QM; HÁM; +QÌB H¢M? - i` M K†i H¢B ?Ì ?[M; F?¬M; #B M b„-
+?9M; i H`M; QÌB +O h K h?¬M :B€Q- M?QM; +?9M; i +?d H`ç iY M; Q¢B pB- +
h?¬M ;B€QX L?[M; ?`M; ?| M`v i` M i?mv M- +?QM? H`*´; B Km iW h K h?¬M :B
#` .QÆM; ;B H`K +?Q F?´ p¬ +MM; - TªÁM; M; U i` M`i M?B m ?ÁM çªQ #` T?€ ?O
Km K°i Qi iBM? i?¢+? TªÁM; M; U iW h K h?¬M :B€Q +?9M; i Xô

ó*´; B #` .QÆM; ;B H`K +?Q F?´ p¬ +MM; \ô h?¢+? L? K M; •v M; QÌB- H-M M`v H`

óVKô- G•K æ¢i H†M; H) [m M b€i h?¢+? L? K- i?`v ?„M H°` Mûi K†i +ªK i?`v ?SM
iK+ ;BªB i?Q+?, ó*kM; F?¬M; #B i M; QÌB +O *´; B - æ¬M; S?QÆM; ;B - GBM?
h?€M? æ` - b Q H¢B ç„+ i°B .QÆM; ;B #€ ç¢Q F?¬M; T?•M`ä TªB i`€B FB X > B
F?„T MÆB` M; Q`B- M?´ i`M ;®+ `i M?B m ?ÁM çªQ +O #®M i? HU+ HÈM- ;B i
HÈM- .QÆM; ;B Î o¬ h`M ?ªB M; M; M; QÊ+ +| iB M; - H-M M`v ?bM? M?Q +ÁM +|
#` F?m`v çªQ +U+ F€ F?´ bÎX X Xô G•K æ¢i + m K`v- •K i?¬K [m M b€i h?¢+? L? K
+?B M ç`m +| HB M [m M ç M .QÆM; ;B p` #®M ç¢B ;B i°+X

E?m¬M K†i h?¢+? L? K #bM? ioM?- €M? K„i ?B M H M iB b€M; FBM? ?dX

*?mv M +m®B +MM; T?€i bBM? ÎJ¬M G çªQ- +?d +| #®M i? HU+ HÈM p` >¢ h•K L
p®M F?¬M; #B i i?•M T?“M +O ?„M- F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; M|B ;b` M; Q`BX

hBM iS+ K` .QÆM; ;B M?“M çQÊ+ - i`i M?B M H`ç M iW +?¶ >¢ h•K L; ?B M5

J†+ /M H9+ M; ½ tm®M; ?mv i ç°M; - ?„M çQ€M #^M; p`Q Gm•M >²B oä >²M +?„+ H`
pB + ;b- M?QM; # M,K [m ?„M pŠM +| +?9i HQ H„M; X

>¬K M v iW i`QM; KB M; G•K æ¢i +| çQÊ+ iBM iS+ +?QM? t€+ - ?„M i?“i bU H`•K i
M?äK- ç°i M?B M +ªK i?`v i`QM; HÁM; `O #Ä tm®M; çQÊ+ K°i +ªK ç€- `i M? M?ä

.QÆM; ;B - .QÆM; ;B [mª M?B M +QÌM; i? X

h?¢+? L? K ?Qi b•m K°i ?ÆB- p K†i H¢B +| +?9i M; QM; i`¼M; - +® w M?Q +MM; +
;B i?“i bU H` QÆM; M; ¢M?5ô

ó B #ªQ .QÆM; ;B K¢M? +?SXô o K†i G•K æ¢i H½M? ç¢K- ó"®M i? HU+ HÈM in
KQÌB H,K i? HU+ HÈM +O o¬ h`M ?ªB- M?QM; bQ pÈB .QÆM; ;B M°B iB M? ?MM
? B +`T- H-M M`v ?bM? M?Q #¼M ?¼ +ÁM çm®B Hw- #` .QÆM; ;B #„i ç M M?QÊ+
ç|Xô

óh K h?¬M :B€Q +?9M; i +?„+ b) F?¬M; bÊ .QÆM; ;B +?S\ô h?¢+? L? K ç°i M?B

>„M ;Bª #° KbM? H`M; QÌB +O oB M G ?ªB pU+- K`+,M +Æ +O h K h?¬M :B€Q H
ç` p` +O h K h?¬M :B€Q ÎoB M G ?ªB pU+- F?¬M; FûK ç` p` +O .QÆM; ;B Î: B
?„M çQ #ªM i?•M KbM? çSM; ÎK°i T?2 pÈB h K h?¬M :B€Q- +kM; F?¬M; +| ;b F?¬

Zm^a M?B M- G•K æfi +kM; F?¬M; +| ç w- ;"i;"i ç-m M|B, óL|B i?U+ ` - h K h?-M :
i?m FûK .QÆM; ;B K°i +?9iX L?QM; K" p b m i?b +?Q +?„+ - h K h?-M :B€Q +?9
p K°i h?-M M?•M- [m p" B +?K+ M,K M[h K h?-M :B€Q +?9M; i i' i b) pQÊi [m .
ç M H9+ ç| - .QÆM; ;B +ÁM /€K ç M oB M G ?^aB pU+ +?9M; i H" K KQ H" K ;B| - i'
K†i5ô G9+ M|B` H|B M"v- G•K æfi +kM; M;?B M` ,M; M;?B M HÊB- t2K` H" M" M
;B X

h?-M M?•M\

h?ç+? L? K + m K"v- i`QM; ç-m ?B M H M K°i iB €M? b€M;- #B i h?-M M?•M i?2Q
Zm^aM; i`Q`iM; h?-M h?ç+?- i?B M M;QçB pšM i?ç+?- •m .QÆM; Gç+ aQÆM;X

R9dX *?QÆM; R9d @ >´ Gç+ "bM? .QÆM;

h?ç+? L? K iU p"Q K°i ;|+ +QM i?mv M M?Ä- +^a M;"v M?„K K„i /QĐM; i?-M- •K i
L;mv MX

>mv i o,M;BÈB FB - pb T?QM; 'M >mv M ",M; >"M .B K- +„M Mm®i iQ" M #° +€+ HQ
F?B M +?Q h?ç+? L? K F?¬M; +| HU+ HQÊM; - ;B®M; M?Q T?¬K M?•M +?Q # Q;B

*kM; K v i' i +^a +,M +Æ im Hmv M +O ?„M ç m +ÁM- oä >²M +kM; ç m #bM? v M p¬
im Hmv M p" B M;"v- h?ç+? L? K K°i H-M M[M;QM; Hmv M` K°i Hm²M; hBM? L;
ç` M;mv M F?Q- F?B M Hm²M; hBM? L;mv M FB /-M /-M HÈM KçM?X

o" B M;"v M;„M M;OB- çQ" M hBM? L;mv M i`QM; F?Q ?^aB Î #KM; ?„M ç½ +| i,M; +Q

u M H†M; p" M +?mv M HU+ HQÊM;- h?ç+? L? K /-M /-M v M HÁM;- #B i +?d + -M
hBM? L;mv M iQ" M i?•M b) F?¬B T?K+ HçB M?Q H9+ # M ç-mX

:•M +®i iQ" M i?•M- i^aB [m ?" M F?Q ¬M /QĐM; M;"v ç K- # M i`QM; >mv i o,M;B
?" M F?QX

L?[M; ?" M F?Q ç| i`" M M;"T F?„T iQ" M i?•M ?„M- T?-M HÈM ?" M F?Q i`QM; ç| Hç
+®i +€+?- +®i iOv- K€m iQÆB- ;•M Kç+? +O ?„M- F?B M i?•M i? ?„M i? v ç´B +|
M?"T- F?¬M; #` ?" M F?Q ^aM? ?QÎM;X

LÆB ?" M F?Q iK i" T M?B m M?´i +?QM? H" K€m iQÆB i`QM; +Æ i? ?„MX

hW H-M FB H9+ im Hmv M "çQ h" m M?` i`MM; i?B M- b m F?B p¬ w +MM; /mM; M?
iQM? K€m iQÆB ?„M ?bM? M?Q ç½ t^av` pB #B M ?| /B m- H9+ K€m iQÆB /B +?
i`QM; K€m iQÆB ?bM? M?Q "M +?S F?¬M; Qi ?" M HU+X

" M,K [m - Î i`QM; F?´ +?B M pÈB >mv M ",M; >"M .B K- i?•M i? ?„M /-M /-M i?
M?"T- ?" M F?Q "M +?S # M i`QM; K€m iQÆB i`QM; # M,K ç| ç½ i,M; +QÎM; F?¬M

" M,K M"v- ?„M F?¬M; +| K°i F?„+ /€K i?^a HÄM;- iBM? i?-M HU+ +,M; i?ŠM; + Q ç
>mv M ",M; >"M .B K- F?B M +?Q ?„M #QÈ+ p"Q +^aM? ;BÈB "€+? EB T M?` i`MM;
b¬M;- ?ÆM M[+ÁM F?B M ?„M ?B m #B i iBM? i?-M HU+ p" p" M /KM; HBM? ?²M

—M i?•M Î K°i ;|+ +QM i?mv M M?Ä- p K†i h?ç+? L? K H½M? ççK- ç b® i?`iB ;B M
b) H½M; T?Q i?`iB ;B M K" i? M;° #B M ?| +O i•K +^aM?- M?B m H-M b„T t T FBM
?²M # M,K [m X

æQçM i?`iB ;B M v M H†M; M"v- ç®B pÈB bU T?€i i`B M iQÆM; H B +O ?„M` i +
M"v +?Q M M +kM; F?¬M; #B i H" ?ç KbM? Î i` M K°i +QM i?mv M M?Ä M?Q p"v H"
KWM; `Đ i?Q^aB K€B- +^a M;"v F?´ imX

*| ç¬B F?B- h?ç+? L? K çQ iBM? i?-M HU+ p"Q >mv i o,M ;BÈB- [m M b€i >mv M
>mv i o,M ;BÈB- T?€i ?B M >mv M ",M; >"M .B K imv` ^M; pšM Km®M i?Q€i F?ÄB :
tQ€v F€ /` FB [m' M H'v- M?QM; i`QÈ+ F? m +kM; F?| +| i? i?" i bU i?Q€i F?ÄB ç|

.-M /-M- h?¢+? L? K +kM; v M HÁM;- #B i >mv i o,M ;BÈB [m^a M?B M i?-M #Q K
 ",M; >"M .B K K°i i`QM; M?[M; h?B M ?Ä X
 >mv M ",M; >"M .B K +?QM? H" K°i i`QM; b® +€+ h?B M ?Ä - H" ?"M F?Q ?Ä pB
 F? B- H" w i?S+ i" €+ +´ tQ - H" bBM? K M? ç†+ i?MX
 L m M?Q +| i? H m çB w i?S+ +?O ç¢Q +O >mv M ",M; >"M .B K- /mM; M?"T M! p
 ?Q" M iQ" M i? v ç´B i?S+ ?^aB F?B M +?Q i?S+ ?^aB ?bM? i?"M? /` #B M i`Î i?"M? +
 h?¢+? L? K +kM; +| w iQÎM; çB M +m²M; M"v- M?QM; ç€M; iB + +?d +| oä :B^a +^aM?
 i?"i bU ?bM? i?"M? i?S+ ?^aB- i?S+ ?^aB +| /B m /KM; p¬ +MM; - +| i? i?¬M; [m i?
 i?-M i?¬M; - i?S+ ?^aB Km®M /mM; ?ÊT >mv M ",M; >"M .B K M; "M F?| Km¬M p" M F
 >mv M ",M; >"M .B K çQ¢i t€ H¢BX
 Jm®M /mM; ?ÊT >mv M ",M; >"M .B K- M; Q¢B i`W T?^aB ?bM? i?"M? i?S+ ?^aB- +/
 i?B M i`B ç` #^aQ +?Q /QÆM; +?Q M?B i- T?^aB +| +?QM HQ¢B i?B M i`B ç` #^aQ +
 €+ +O >mv M ",M; >"M .B K iÈB KS+ i?QB i?|T- KÈB +| i? M?•M +Æ ?°B ç| K" /m
 h?S+ ?^aB p" i?B M i`B ç` #^aQ i?B m K°i i?S+ kM; F?¬M; çQÊ+ - F?¬M; i? ?Q" M i
 L? K +kM; F?¬M; /€K ?"M? ç°M; i?B m bmv M; ?oX
 *?B M ç´m HBM? ?²M # M, K- F?B M ?„M ç½ +| M?"M i?S+ `ä`"M; pÈB bU ç€M; bÊ
 M m F?¬M; T?^aB ?„M +| `´i M?B m +<sup>a</sup>K t9+ iB m +U+ # M i`QM; ?mv i F?B m- M m F
 F€ i`Ê ;B9T- ?„M bÊ H" M; v +<sup>a</sup> # M; "v +kM; F?¬M; +?®M; çÐ çQÊ+ - bÊK ç½ #` >r
 t€ i?"M? +¬M; X
 J†i i`ÌB tm®M; M9B- i`,M; p" b Q b€M; +?"K `½B i`2Q H M K" M ç KX
 a Q b€M; ç-v i`ÌB- iWM; Hm²M; HU+ HQÊM; M;¬B b Q K„i i?QÌM; F?| i?´v- H†M; H
 tm®M; /QÊB- #` H¶ +?•M H¬M; iQ" M i?•M h?¢+? L? K ?´T i?m iWM; +?9i- `²B iK i"
 i`€B iBKX
 hBM? h?-M oä >²M ?´T i?m K°i T?-M iBM? i?-M +?B HU+ - H¢B #„i ç-m +| M?B m
 i`€B iBK- h?¢+? L? K H¢B +^aK M?"M çQÊ+ iBM? i?-M +?B HU+ M?Ä v m i²M i¢BX
 L;¬M; ç-m M?bM b Q b€M; ç-v i`ÌB- F?m¬M K†i h?¢+? L? K H¢M? HMM; - F?| 2 KB
 H X
 h`-M S?QM; - h`€+ L;?B M hbM?- æ¬M; S?QÆM; >¢T- *´ EB K *
 "®M i M M"v HQÈi [m ç€v HÁM; - €M? K„i h?¢+? L? K +¬M; H¢M? H)Q ?ÆM- i` M M
 F?Q HÌ KÌ i`"M` X
 E?Q^aM; F?„+ +m®B +MM; i` M J¬M G ç<sup>a</sup>Q- #®M M; QÌB M"v ç<sup>2</sup>M; HQ¢i` i v- ?ÊT
 +? i- H9+ M; QÌB ?„M M; ½ tm®M; ?mv i ç°M; - ?„M M?bM i?´v`´i M?B m +¬M; FQ+?
 T?^aB >mv M ",M; >"M .B KÎ i`QM; ?mv i ç°M; X \*?„M M; M; ` F?®B #,M; - ?„M imv
 FB ç€M? +?Q ?bM? i?-M +•m /B i- F?¬M; +ÁM b|i H¢B +?9i; bX
 L?´i H" æ¬M; S?QÆM; >¢T +MM; *´ EB K * - i? K" /€K +| i•K iQ /•K iK+ pÈB >¢ h•K
 +¬M; H"K +?Q h?¢+? L? K ?"M i?´m tQÆM; X
 ó*®+ +®+ +®+5ô- K€B i|+ K"m M•m +O G•K æ¢i H„+ H„+ - M? M?"M; pm®i +†T K¬M
 tm´i ?B MX
 Í i`QM; #|M; ç K- ç¬B K„i G•K æ¢i b€M; M;ÌB- Î i` M #QQM; i"m +?,K +?9 M?bM p
 óJ¼B M; QÌB +¬M i?"M K°i +?9i- b„T T?^aB `ÌB F?ÄB [m-M ç^aQ h?B M hQ - M; ?2 M|E
 i?QÌM; HmB iÈB- ?½v +?m¬M #` iBM? i?-M ô
 h` M #QQM; i"m- ?ÆM KQÌB i M oä :B<sup>a</sup> M; €T /`B- iBM? i?-M ç m F?¬M; i®iX
 h¢T J¬M; FB ? B M; "v [m imv `¬M; i?QÌM; tmv M ibK h?¢+? L? K ;•v T?B M iQ€B
 æ¢i +?2 +?Î- ?„M F?¬M; i? ibK çQÊ+ +Æ ?°B ç°M; i?O- H9+ M"v pW M; ?2 G•K æ
 i?QÌM; HmB iÈB- h¢T J¬M; M; QÊ+ H¢B #¶M; M?B M çSM; H M- i?ûi iQ M|B, óJ¼B

M|B;-M ç•v +| v m i?9X L?'i ç`M? H" b) +| - +QM çQÌM; M"v G•K æfi ç½ çB [m p" B
iK+ M;O M[- çSM; H M çSM; H M ô

hB M; hçT J¬M; i?ûi iQ- îi` M #QQM; i"m çB iÈB çB HmB- ç€ idM? K°i ç€K oä :B^a

hçT J¬M; H ?ûi -K o- /-M /-M çB ç M +?¶ h?ç+? L? K- HB + K„i M?bM h?ç+? L?
óL;QÆB +kM; çSM; H M ô G9+ M|B +?mv M- hçT J¬M; ç€ K°i +QÈ+ ç MX

G9+ ?„M ç€ M;QÌB F?€+- i?b `i +| +?WM; KU+- bS+ HU+ i` M +?•M +kM; F?¬M; H
K°i +QÈ+ iÈB h?ç+? L? K HçB M†M; ?ÆM pçM [m•M- i®+ ç° imv +?“K- M?QM; HçB

h?ç+? L? K ?ÆB ?QT K„i- H"TiS+ M?“M` K°i +QÈ+ M"v +O hçT J¬M; F Ki?2Q
i?“i bU M m M?Q ?„M #` ç€ i`9M; K°i +QÈ+ M"v- M;QÌB #bM? i?QÌM; F?¬M; i? F?

h`QM; HÁM; h?ç+? L? K +QÌB HçM?- F?¬M; çÊB K°i +QÈ+ +O hçT J¬M; ç€ iÈB- #
M? M? +?|M; çB ç M ?QÈM; G•K æfiX

ó•K ô

J°i +QÈ+ +O hçT J¬M; ç€ iÈB- HçB ç€ H M +€B i?MM; iQ K" h?ç+? L? K /U p" QX
*€B i?MM; i?“i iQ FB - #` ?„M ç€ K°i +QÈ+ p,M; ` t MY KûiX

a„+ K†i h?ç+? L? Ki`-K tm®M;- BK H†M; M?bM hçT J¬M; FB X

J°i Qi oä :B^a +?mM; [m M?- •Ki?-K HQm HQÐB- ç m +| +?9i FBM? M;ç+- +kM; F?

J°i +QÈ+ M"v +O hçT J¬M;- ?B M M?B Mi? K p"Q hBM? L;mv M- #^M; F?¬M; i?M
` b m MY KûiX

L?[M; oä :B^a ç| ç m #B i +?S # Mi`QM; i?MM; +?QM? H" >mv M +QÆM; i?ç+? `i
M†M; ?ÆM i^aM; ç€ #bM? i?QÌM; `i M?B m- K°i +QÈ+ +O hçT J¬M; +| i? ç€ i?MM
bU `ÆB tm®M; i` M M;QÌB h?ç+? L? K- bÊ H" tQÆM; +®i h?ç+? L? K ç m T?^aB #`

óhçT J¬M;- M;QÆB Km®M H"K; b\ô- G•K æfi +kM; T?€i ?B M /` i?QÌM; # M M"v- F?
i`WM; K„i F?) [m€i, ó+| T?^aB M;QÆB Km®M ;B i M;QÌB ? v F?¬M; \ h?ç+? L? K H"
tm®M; i v T?^aB M†M; M?Q p"v b Q ô

óE?¬M; +| " ô hçT J¬M; M?9M p BiMv w M|B, óh?ç+? L? K +kM; H" oä :B^a- imv `^M
+?“+ H" +| i? +?“m çQÈ+ K°i +QÈ+ M"v +O i X h +kM; Km®Mi?Y- t2K ?„M `®i +
+QÈ+ M"v +O i F?¬M; H'v çQÈ+ KçM; +O ?„M- /M b Q +ÁM `i H•m KÈB ç M o•M
i?QÆM;- +kM; +| i? v M T?“M /QÐM; i?QÆM;X h M M"v H B H`+? F?¬M; `ä- F?¬M
i H" i®i M?'i- #^M; F?¬M; F?¬M; #B i ?„M +| i? H"K` +?mv M ;b #`i HÈB pÈB +?9
M|B ç9M; F?¬M; ô

hçT J¬M; M?bM p T?Q ç€K oä :B^a +?mM; [m M?- [m€i, óL;QÌB M"v H B H`+? F?¬M
H"K M?B K pK- K†+ F K°i i M M?Q p"v îi` Mi?mv M- `®i +m°+ H" #` i?QÆM; F?¬M
H" M? H†M i®i\ô

"` ?„M M?bM +?^K +?^K- M?[M; oä :B^a +?mM; [m M? ç m +| p K†i F?€+ M? m- M;
hçT J¬M;- M? M?“M; ;"i ç-m- iBM T?K+ G•K æfi- +ÁM HçB ç m F?¬M; +| T?€i #B
G•K æfiX

óa Q HçB H B H`+? F?¬M; `ä ô G•K æfi ?W HçM? K°i iB M;- ó>„M F?¬M; T?^aB ç½
ç^aQ ; -M ç| b Q\ô

óh?“i bU H" M;Q /•Mi` M ?ÁM ç^aQ- pb b Q M;QÆB F?¬M; H"TiS+ çQ ?„M çQ ç M
?ÁM ç^aQ ; -M ç| - +kM; +| +QM i?mv M HmBiÈB- ?„M ?Q"MiQ" M +| i? i?2Q +QM i?
î HçBi` Mi?mv M +?9M; i ô hçT J¬M; +QÌB HçM?- ?„M +kM; F?¬M; T?^aB M;QÌB
[m M b€i K°i i?ìB ;B M- ?„M bÊK M?bM` H9+ G•K æfi ç®B ç½B pÈB h?ç+? L? K-

>„M +kM; F?¬M; #B i G•K æfi H" Km®M iWM; +?9i ç"Q K|+ ` #Q K"i +O h?ç+? L?
H" +QB i`¼M; h?ç+? L? K- ;?2M i` Km®M ;•v +?mv M- KÈB +| i`Á +QÌB M?Q p"v H

ó>„M Km®M iÈB FB M i?S+ o•M >” çªQ- F?¬M; çQÊ+ b Q ô E?m¬M K†i G•K æfi F
 tûQ oă :Bª i` M i?mv M- M‡B, ó\*€+ M;QÆB H` F?¬M; TªAB F?¬M; Km®M H`K`ä`”M
 #B i B H` M;Q‡B T?K i`€+? M?B K pK H-M M`v ? v F?¬M; \ \*‡ #B i +QM i?mv M M`
 E?¬M; Km®M H`K- +?‡M?B K pK +?’K /Si- +€+ M;QÆB ç m +‡ i? `‡B F?ÄB i?mv M
 óG•K æfi i, #Èi ;B”M- M;QÆB M‡B M?Q i? M`Q i?b H` M?Q p”v- +?9M; i ç m M;?2
 óæ9M; p”v G•K æfi i,- +?9M; i +kM; F?¬M; +‡ TªAM #€+ M;QÆB +€B ;b ô
 óG•K æfi i,- i i?2Q M;QÆB M?B m M,K M?Q p”v- i, çB ç•m- i b) çB +?¶ ç‡- M?QM;
 i çB ` ô
 _’i M?B m oă :Bª M;ª p G•K æfi- ç m +Q‡B Kd #B m çfi HÁM; i`mM;- M; v +ª K`v
 +?mv M F?¬M; ´M- pW i?’v G•K æfi iS+ ;B”M- +kM; ç m H`K p K†i ç m F?’- HB M
 i?SX
 G•K æfi +kM; +‡ +?9i mv M;?B K i`QM; ?”M; ç iY M;Q¢B pB h K h?¬M :B€Q- ;B i
 K°i i`QM; `’i M?B m i? HU+ +U+ F€ HÊB ?¢B i?m°+ bÎ ?[m +O h K h?¬M :B€QX
 >ÆM M[iQ +?’i #ªM i?•M G•K æfi H¢B tm’i +?9M;- `’i +‡ FªAM,M; i`Î i?”M? ç iY
 h?¬M :B€Q- #‡B p”v Î i`QM; K„i M?[M; M;Q‡B M`v- G•K æfi +‡ T?•M HQÊM; ?ÆM h
 G•K æfi #bM? i?Q‡M; imv `^M; `’i ¬M ?Á - +?d F?B M`Q iS+ ;B”M- K¼B M;Q‡B imv
 pÈB M”M;X
 L; v +ª h¢T J¬M;- i?’v G•K æfi iS+ ;B”M- +kM; +Q‡B F?’ M‡B, óob K°i iB m iY H B
 ç°M; + M [m HÊM M?Q p”v b Q\ô
 óL;QÆB i?“M? i?“i K°i +?9i +?Q i ô- G•K æfi i`WM; K„i HB + K„i ?„M- F?) M‡B, ó
 i?“M v m i?9 ô
 óS?®+5 S?®+5 S?®+5ô- M?QM; p”Q H9+ M`v- i` M K†i MQÊ+ T?Q i`QÊ+- #¼i M
 /€M; •K m- M? M? +?‡M; Î /QÊB MQÊ+ #B M i`²B H M- iW #®M T?QÆM; i€K ?QÊM;
 óh?U+ bU +‡ v m i?9 ô E?m¬M K†i G•K æfi #B M ç´B- M?`M F?¬M; çQÊ+ H ?Qª
 +kM; H-M ç-m iB M Î +?¶ M`v ;†T TªAB v m i?9 ô
 h?¢+? L? K M?Qm K`v- +?,K +?9 M?bM tm®M; #B M- p K†i H½M? ç¢K- F?¬M; +‡ F

R93X *?QÆM; R93 @ * Q h?O\

h? M? H•M i?9 H`K°i HQ¢B v m i?9 i`QM; #B M i?¬M; i?Q‡M; +O oB M G ?ªB pU+
 T?O ç-v H•M ;B€T K”m t M?- KB M; +‡ ` ,M; M M?- +‡ i? M? M? +?‡M; iW i`QM; #
 M?¼M +¬M; FQ+? M;Q‡B F?€+X
 h? M? H•M i?9 +kM; F?¬M; TªAB v m i?9 +’T + Q i`QM; #B M- #bM? i?Q‡M; ç m +?
 `’i Qi +‡ h? M? H•M i?9 +‡ i? çfi iÈB +’T M,K- i?•M i? HQ¢B v m i?9 M`v +kM; F?
 K”m t M? i` M M;Q‡B +kM; F?¬M; +‡ # Q M?B m ;B€i`- +?d +‡ K°i HQ¢B h? M? M
 T?€i` i? M? [m M; K‡- +‡ K°i +?9i ?B m [mª ioM? i•K M;QM; i?¬MX
 h? M? M;mv i i?¢+? ?B m [mª i`QM; pB + ioM? i•K i?QÊM;- M?QM; +kM; F?¬M; T
 i? T?€i` i? M? [m M;- ?bM? /¢M; ‡M; €M? i`QM; bm®i- +?Q M M çQÊ+ /MM; ç H
 ”‡B pb +’T #”+ h? M? H•M i?9 i?Q‡M; F?¬M; + Q- F?m pU+ [m-M çªQ h?B M hQ M
 +’T i?’T H`+? H½K- i?¬M; [m HB T b€i h? M? H•M i?9 i?m ?Q¢+? h? M? M;mv i i?
 K°i b® i?QÆM; M?•M ? K +’i +?S #ªQ i?¢+?X

h? M? H•M i?9 #` b,M;B i M?B m- ç½ +| +Wm ?"M b•m ç"K pÈB oä :B^a M?•M HQçB-
+| ?mM; i`M- +kM; /-M /-M i`Î M M #„i ç-m b-B M' B- +?d + -M +| çQÊ+ +Æ ?°B b)
HçB- ;B®M; M?Q M M pb M?[M; ç²M; #çM +? i çB çÁB HçB +?9i HÊB iS+X hWM; +C
H M # M +çM? i?mv M- ;ÊM MQÊ+ /"T /ÌM- +| i? M?bM i?'v `ä H•M ;B€T +O h? M
Qih? M? H•M i?9 +€+? Kti MQÊ+ F?€ ; -M- i?"K +?Q K`m t M? +O H•M ;B€T i` M
i`,M; T?€i` i? M? [m M; KÌM?çIX

óo Q p Q5ô

h? M? H•M i?9 ç M; iB M H M `i M? M?- i?•M i? ç°i M?B M M?Q KkB i M iW Kti
i?2Q HU+ HQÊM; ç€M? iÈB- [m^a M?B M M?Q H` KkB i M ç•K KçM? ç M oä :B<sup>a</sup> i` M

ó:B i5ô

G•K æçIF?) [m€i K°i iB M;X hWM; Hm²M; FB K [m M; b€M; K`m H K- Îi` M F?-M;
FB K- ? B i v G•K æçI + -K ? B i? M? çQ^aM FB K- i?•M i? Îi` M #QQM; i`m M? M

óaQM; t` ;B^aQ5ô

> B +€M? i v G•K æçI M? M? +?|M; ç M +?ûQ- çQ^aM FB K FB Îi`QM; ?Q F?-M;
FB K [m M; M;QM; Hmv M i?"M? bQM; ç-m HBM? t`- FB K K M; i`QM; FB K [m M;
p`Q ;B®M; M?Q HQçB +O bQM; ç-m HBM? t`- `i H` F€ /B mX

> B +QM h? M? H•M i?9 + 'T # - #„M p T?Q G•K æçI HçB #` pä F„ óaQM; t` ;B^aQ
;B€T K`m t M? +O h? M? H•M i?9 T?€i` iB M; p M; Fûi Fûi- ç-m +O h? M? H•M
K M; +O çQ^aM FB K tmv M [m - i` M M;Q ç-m +| i? K M?B m H¶ K€mX

h?•M i? ? B +QM h? M? H•M i?9 + 'T # T?|M; iÈB #` G•K æçI ;B•v b€i- i? T?|M; iÈ
HçB `ÆB i?ŠM; tm®M; #QQM; i`mX

óoM pM pM5ô

*`M; M?B m h? M? H•M i?9 iW Kti #B M i`²B H M M?Q HÊB FB K ç•K p ?QÊM; oä
#QQM; i`m M;Q`B i`W G•K æçI p` hçT J-M; - +ÁM +| +?QM i M oä :B^a ç m H` impB +
o`- i?U+ HU+ +kM; F?-M; i?m FûK h? M? H•M i?9X L?[M; oä :B<sup>a</sup> ç! imv H` ç iY M
:B€Q M?QM; ç m ç M iW K°i Qi i? HU+ M?Ä [mv i?m" M h K h?-M :B€Q- #ÎB p"v M?
i?B m FBM? M; ?B K +?B M ç'm- H9+ ç®B Kti h? M? H•M i?9 i?b i?-M b„+ +?QM i
+| K°i M;QÌB #B m ?B M ` bÊ ?½BX

oä :B^a i` M #QQM; i`m ç m i?B i`B M ` pä F„ +O KbM?- i`QM; M?'i i?ÌB i` M #QQ
çO HQçB pä F„ T?|M; ` iB b€M; F€ /`- +? M +?ûQ [m'M H'v M? m içQ i?"M? [m M
i`mX

hWM; +QM h? M? H•M i?9 T?|M; iÈB ç m F?-M; +?B K çQÊ+ iB M M; ?B- ?Qt+ H`
?Qt+ H` #` ç€M? i`¼M; i?QÆM; `ÆB tm®M; #B MX

E?-M; # Q H•m- b m F?B h? M? H•M i?9 i`a ;B€ #^M; #^av +QM +? i çB KÈB +?bK tr

h? M? H•M i?9 pšM +?Q T?€i ç°M; + -M; FQ+? iB T- M?QM; +kM; F?-M; `ÌB F?ÄB
t çB i?2Q- i?QÌM; tmv M M;QB H M Kti MQÊ+X

æQ`M M;QÌB hçT J-M; - #bM? ioM? ;B<sup>a</sup>B i? h? M? H•M i?9 i` M #QQM; i`m- F?-
M;mv i i?ç+? i` M M;QÌB h? M? H•M i?9- `²B K°i +QÊ+ ç€i?B i? h? M? H•M i?9 t

h? M? H•M i?9 Î ç^M; t - M?bM i?'v i?B i? ç²M; #çM i`QM; MQÊ+- i`QM; +QM K„i
` +Wm ?"MX h? M? M;mv i i?ç+? +?diQ +Ð [m<sup>a</sup> ?ç+? ç`Q- T?€i` i? M? [m M; KÌ
`U+ +U+ F€ +?|B K„i- [m<sup>a</sup> M?B M H` F?€ ç TX

óG•K æçI- M;QÆB i?Q+? M?[M; pB M ç€ M`v F?-M; \ô

hçT J-M; + -K # pB M h? M? M;mv i i?ç+? - +QÌB ? ? iB m b€B ç M # M +çM? G•
iQ`M #° h? M? M;mv i i?ç+? M`v +?Q M;QÆBXô

.QÈB €M? i` ,M;- K€B i|+ /`B +O G•K æfi T?`i T?Æ- K`v M;`B K„i ç T- ç€M; v m`m
`2B` i v ;BªQ b€i +¬M; FQ+? +O h? M? H•M i?9 ;¼M ;`M; HQm HQ€i- [mªM?B M
+€+? M?bMX

óE?¬M; i?Q+?Xô

G•K æfi H„+ H„+ ç-m- #om K¬B M|B, óJ`v i?S F?¬M; +| ;B€ i``- i F?¬M; i?Q+? i?
M[M?•M i-K i?QÌM;- KÈB i?Q+? M?[M; pB M ç€ +?d +| T?€i b€M; M`vXô

.WM; K°i +?9iX G•K æfi H€B ¬M ?Q` M|B, óL;QÆB +¬K K`v pB M h? M? M;mv i i?
K„ T?K F?¬M; im Hmv M pã ç€Q- M|B F?¬M; +?WM; +| i? •m v K- M;QÆB ?½v ;B[
h€T J¬M; +QÌB ;QÈM; ? B iB M;- M|B, óL;QÆB F?¬M; i?Q+? i?b i?¬B- H`K ;b M
i?QÌM; i H€B +?QÈM; K„i ô

G•K æfi +?ŠM; +?Q w FB M- tQ v M;QÌB çB ç M p`i`Q T?Q b m h?ç+? L? K- M?Q
ç`M; b m çm`B i?2Q b€i- +| +?9i ?ÆB +?9i HQ H„M; #m²M #½ M|B- ó>v p¼M; b) F?
i?`M? ç`M tm`i ?B M- `B ô

•M? K„i h?ç+? L? K ?ÆB M?2Q H€B- ?„M çSM; # M +çM? G•K æfi F?¬M; t - M?Q
+QM h? M? H•M i?9 p•v +¬M; H¬M M`v- ç m +?d H`+`T +`T # - F?¬M; +| tm`i ?B M

h? M? H•M i?9 +`T # - iQÆM; çQÆM; pÈB oä :Bª M?•M HQ€B +ªM? ;BÈB L?•M o`
h? M? H•M i?9 ç m # v H M i`lB- +?Q M M i?U+ HU+ i?`i bU +| H) +Đ oä :Bª +ªM? ;

L?[M; ç iY M;Q€B pB FB +O h K h?¬M :B€Q- T?¬M HÈM ç m +| im pB +ªM? ;BÈB
ç| G•K æfi +| +ªM? ;BÈB "€+? EB T M?`i i`MM; i?B M- Î i` M i?mv M H€B +?B K Q
bç+? M?[M; +QM h? M? H•M i?9 ç|- h?ç+? L? K +kM; F?¬M; #`i M;ÌX

L?QM; h? M? H•M i?9 +`T #®M b) F?| ç®B T?| ?ÆMX

h? M? H•M i?9 K°i F?B ç M +`T #®M- H•M ;B€T K`m t M? i` M KbM? b) +SM; +?„+
i?QÌM; ``i F?| tmv M [m M?[M; H•M ;B€T K`m t M? ç|X

L;Q`B` - h? M? H•M i?9 +`T #®M +| ` ,M; M M? +U+ F€ HÈB ?€B- i?`K +?Q +| i? #
#QQM; i`m +QM i?mv MX

L m M?Q h? M? H•M i?9 +`T #®M- i`QÈ+ iB M T?€ pĐ +QM i?mv M- FûQ #¼M ?¼
H` M?[M; M;QÌB M`v b) H`M? Qi /[ M?B mX \*¬M; FQ+? +O i? M? H•M i?9 Î i`QM;
K†i MQÈ+ M?B m- M m M?Q i?`i bU #` h? M? H•M i?9 ?Ov i?mv M- H€B #` h? M? H
M?[M; M;QÌB M`v F?ŠM; ç`M? F?| i?Q€i F?ÄB +€B +? iX

L?[M; i M oä :Bª i` M #QQM; i`m- +ÁM ç M; pb ç€M? HmB h? M? H•M i?9 K` ?QM;
G•K æfi M? ;B¼M; i?Î /`B- /mv M /€M; çSM; # M +çM? h?ç+? L? K- p K†i HQ H„M

óh?ç+? L? K- M;QÆB M|B +| i? +| h? M? H•M i?9 +`T #®M çm`B i?2Q F?¬M; \ô G•
K„i tBM? ç T #¶M; M?B M M?bM T?Q h?ç+? L? K- iÄ` ?ÆB +?9i HQ H„M; ?ÄBX

G•K æfi Î # M i`QM; ç€v #B M- i`M K„i M?bM i?`v h?ç+? L? K #` T?QM; `M Î # M i`
M?`i- imv ``M; #•v ;B iQ`M #° HU+ HQÈM; +O h?ç+? L? K ç½ K`i ? i- M?QM; M`
L? K F?¬M; i-K i?QÌM;- i`-K`M ?ÆM h€T J¬M; M?[M; M;QÌB i` M i?mv M`i M?B

"ÎB p"v- H9+ ;†T T?ªB M M ç - M`M; M?`M F?¬M; çQÈ+ Km®M M;?2 w FB M +O h?

óE?¬M; #B iXô h?ç+? L? K H„+ H„+ ç-m- óh F?¬M; ?B m`ä h? M? H•M i?9Xô

óa Q\ô G•K æfi FBM? M;ç+- óL;QÆB F?¬M; TªB M;Q /•M Î [m-M çªQ h?B M hQ

h?ç+? L? K +| +?9i t`m ?´- ?Q M? K°i iB M;- i?ªM M?B M M|B, óh +?d H`M;Q /•
H` M?[M; HQ€B +€ #bM? i?QÌM;- +kM; F?¬M; TªB H` HQ€B v m i?9 HÈB ?€B M`v
,M +kM; F?¬M; iB m çQÈ+- +kM; +?d +| +QÌM; ;Bª h K h?¬M :B€Q +€+ M;QÆB- KÈ
H•M i?9- i H€B F?¬M; çQÈ+Xô

G•K æfi i`ÊM K„i- +9B ç-m ?W ?W- #m²M #U+ M|B, óE?¬M; Km®M ;B9T +S pB +M
? v F?¬M; T?ªB M;Q /•M p`Q- i +kM; F?¬M; #B i+| M;Q /•M M`Q H9+ ç®B Kti pÊB
ioM? M?Q p`vXô

oW `²B H9+ K°i +QM h? M? H•M i?9 iW i` M Kti MQÊ+ T?|M; H MX E?Q i? F?€K
ç®B T?| h? M? H•M i?9 ç½ +~M i?“M [m M b€i #B m ?B M +O h?¢+? L? K- M`M;
i` M #QQM; i`m HB M iK+ /B +?mv M- pšM Hm¬M ibK F?m pU+ M iQ`M- M?QM; iW
iQ ?QªM; ?®i HQ bÊX æ•v +kM; F?¬M; T?ªB #B m ?B M +O K°i M;Q /•M M M +|X

h?¢+? L? K +Q`B +Q`B- óE?¬M; T?ªB F?¬M; M;?o ;B9T- H`i?“i bU F?¬M; ;B9T çQ
M;?o h? M? H•M i?9 +?„+ b) H¢B ç M ç•vX h? M? H•M i?9 H-M b m ç M- `i+| i? b
F?¬M; ç€K h? M? H•M i?9 +`T # FB b) F?¬M; i?2Q b€i +?9M; i Xô

óL|B i?W - i çQÆM; M?B M #B i H-M b m H9+ h? M? H•M i?9 +¬M; FQ+? M[- F?
æfi M?bM F?BM? i?Q`M;X >W ?W M|B, óh ?ÁB M;QÆB H` +| #B M T?€T ç®B T
F?¬M; \ L;QÆB +kM; Îi` M i?mv M- +QM i?mv M #` ?Ov #`i Hm`M M;QÆB +| KK+ ç
?B M çQÊ+X L;QÆB F?¬M; T?ªB M|B Km®M çB o•M >` çªQ i? K [m M b Q\ E?¬M;
v ç M ç|\ô

h?¢+? L? K +Q`B F?´- i`-K M;•K K°i +?9i- M|B, ó*ÁM +| i?`B ;B M- +?9M; i +?“K

óL m M;QÆB i?“i bU H` + Q i?O- H9+ K`m +?®i tBM ;B9T +?9M; i K°i H-MXô G•K
i?dM? +¬m, ó.M b Q- i ç½ +Sm M;QÆB K°i H-M- i?mv M pB M +O i imv `M; F
F?¬M; Km®M #¼M ?¼ +| pB +X *?d +¬M #¼M ?¼ Îi` M i?mv M +O i i?b i b) +® ;
i?QÆM;Xô

h?¢+? L? K M;¢+ M?B M- i?“i bU +| +?9i FQM? M M[M?•M M`vX a m F?B ç€K M;Q
HU+ H½M? ç¢Q +O M`M; - K` M`M; +ÁM K°i HÁM; bmv M;?o +?Q i?mv M pB M- F?
i?mv M pB M iBM +`v M?Q p`v- M?[M; M;Q`B ç| K°i F?B T?€i ?B M M`M; p` h¢T J¬M
iS+ F?¬M; +?9i /Q /U M;ª p T?Q M`M;X s2K` ç` p` +O M`M; Îi`QM; ç€K i?mv
M M M?Q i? M`v- +| i? +| K°i M;Q`B H½M? ç°B M?Q i? M`v- +kM; H` K v K„M +O

óh +kM; F?¬M; T?ªB H` + Q i?O ;bXô h?¢+? L? K H¢M? M?¢i H„+ ç-m- iU ;B m M
+?bK tm®M; #B M K` i?¬B- M;QÆB +kM; F?¬M; M M +| ?v p¼M; ;b p i Xô

Zmª i?“i ?„M F?¬M; T?ªB F?B K i®MX h`QÊ+ F?B çO HQ¢B HU+ HQÊM; i`QM; i?
+?B M pÊB G•K æfi bÊ H` ç m `i F?| i?O i?„M; - +`M; KB M #`M ç M i`Ê ;B9T G•K
F?,MX

æQÆM; M?B M- M m ?„M +| i? i`QM; i?`B ;B M M;„M F?¬B T?K+ HU+ HQÊM; - #`i
HQÊM; iB m +U+ i`QM; +Æ i? i`M ç-v- p`v H` +?mv M F?€+X

óZm M çBX L;QÆB F?¬M; ;B9T i?b i?¬Bô- i?€B ç° +O G•K æfi ?ÆB H½M? ç¢K-
+kM; F?¬M; i?Q€i çQÊ+5 æ M H9+ ç| +?Q /M M;QÆB HÊB ?¢B +Ð M`Q- i`W T?B +|
M?Q +?9M; i 5 L;QÆB iU ;BªB [mv i+?Q i®i5ô

L|B tQM; - F?m¬M Kti G•K æfi #bM? ioM?- iW # M +¢M? h?¢+? L? K `B çBX æB p
ç i?¬M; #€Q ç T?ÁM;X

R9NX *?QÆM; R9N @ GBM? >²M *¬M; EQ+?

h?¢+? L? K M;?B M M;Q`B /U p`Q K°i +€B i?MM; iQ- +9B ç-m tm®M; - M?„K K„i /O

h`QM; +Æ i? - iWM; çÊi hBM? L;mv M H†M; H) M;QM; Hmv M p`M +?mv M- im-M ?
i?B M- •K i?¬K iK i`T +`M; M?B m hBM? L;mv M bÊK F?¬B T?K+ HU+ HQÊM;X

•M? i`,M; M?Q MQÊ+ - ç´ tm®M; +?B m H M #QQM; i`m- ;B`ç½ H` ç K F?mv X

h` M #QQM; i`m- G•K æfi K°i M?|K KQ`B K°i M;Q`B p Kti i?“M i`¼M; - i?“i +~M i?
F?¬M; /€K +| +?9i i?ª HÄM;X

h M oä : B^a i ? • M p È B h ¢ T J ¬ M ; - F ? ¬ M ; M ! B ? B H Ì B H " T i S + ç Q ¢ i H ' v i ? M ; / v i ` Q M + ? ! M ; H 2 Q H M X

@ h ¢ T J ¬ M ; 5

G • K æ ¢ i H ¢ M ? H M M ; [m € i K ° i i B M ; X

@ " • v ; B Ì M ; Q Æ B + Á M K m ® M b Q ç Q M ? [M ; + € B M " v \

@ > „ M F ? ¬ M ; T ? ^a B M ; Q Ì B + O + ? 9 M ; i - ? „ M T ? ^a B ç B + m ® B + M M ; X

h ¢ T J ¬ M ; ? W K ° i i B M ; - + M M ; G • K æ ¢ i ` i v M ; , M + ^a M h ? M ? H • M i ? 9 M ? " Q ç M - [

@ * ? d F ? B i ' i + ^a M ; Q Ì B + O + ? 9 M ; i H M ? i i ? b ? „ M K È B + ! i ? H M i ? m v M X h M M + ! H U + H Q È M ; + Á M ? ¼ + i ? 2 Q + ? 9 M ; i ` Ì B F ? Ä B i ? m v M - i i ? ' v ? „ M Î i ` Q M ; # B M + ? m B i È B + ? m B H m B X E ? ¬ M ; # B i ? „ M t m ® M ; H " K + € B ; b - F ? ¬ M ; + ? 9 i ? [m / K M ; i ?

h ? ¢ + ? L ? K + m K " v - F ? ¬ M ; + ! [m M i • K ç M ? „ M - + M M ; G • K æ ¢ i Î K ° i + ? ¶ - + ? Ì M ; i ? m v M X

@ L ; Q Æ B H M ç B X

G • K æ ¢ i F û Q i ? M ; / • v [m - K ¢ M ? K) M ? û i p " Q i v h ? ¢ + ? L ? K

@ h v K ? ° + ? Q X

@ V K X

h ? ¢ + ? L ? K F ? ¬ M ; F ? € + ? F ? Q - M ? " M H ' v i ? M ; / • v - ` i M ? M ? ç ½ H 2 Q H M i ? m v M

G • K æ ¢ i p " h ¢ T J ¬ M ; Î H ¢ B i ` Q M ; # B M + m ® B + M M ; X h W M ; H m <sup>2</sup> M ; F B K K M ; i W # æ ¢ i # „ M ` - h ? M ? H • M i ? 9 i È B ; - M ç m # ` + „ i i ` 9 M ; # „ M ` K € m i Q Æ B - i <sup>a</sup> M ` t m M ; B € T i ` M i ? • M h ? M ? H • M i ? 9 + ' T # F ? ¬ M ; i ? M ; , M + <sup>a</sup> M ç Q È + F B K K M ; + O G • K E B T M ? ' i i ` M M ; i ? B M X h ` Q M ; i b M ? ? m ® M ; # ® M + Q M h ? M ? H • M i ? 9 + ' T # ® M # ` M ? Q M ; F ? Q i ? G • K æ ¢ i p ¬ + M M ; b „ + # û M X J € B i ! + i ` M ç - m / Q M ? M Q È + # B M # ` # ° M ; U + b [X G 9 + + € M ? i v M " M ; p m M ; H M - K € B i ! + p ~ v H M # ¼ i M Q È + - m v M + ? T ? € i ` i W M ; H m <sup>2</sup> M ; F B K K M ; ? b M ? i ? " M ? M Y p Á M ; i ` Á M ? b M ? + m M ; - / U p " Q b S ç M K Q Ì B + Q M h ? M ? H • M i ? 9 X a m F ? B h ¢ T J ¬ M ; H M i ? m v M - ? B ç Q ^a M F B K + C + Q M h ? M ? H • M i ? 9 - H 9 + ç ! K È B K ° i i v F û Q i ? M ; / • v - K ° i i v p š M i B T i K + p m M ; F

@ E û Q i H M X

h ? m v M p B M i ` M i ? m v M p š M H m ¬ M + ? Ì ? B m H M ? M " v + O G • K æ ¢ i - M ; ? 2 p " v + æ ¢ i i W / Q È B # B M H M X

@ s m ' i T ? € i - H " T i S + ` Ì B F ? Ä B M Æ B M " v 5

G • K æ ¢ i p W H M i ? m v M H " T i S + / ` m / " M ; T ? • M T ? ! ,

@ h ? W / ` T K ' v + Q M h ? M ? H • M i ? 9 + ' T # ® M ç M ; # ` + ? i ` K - + ? 9 M ; i T ? <sup>a</sup> B K m ` Ì B ç M F ? B h ? M ? H • M i ? 9 + ' T # ® M i ? Q € i F ? ® M - + ? 9 M ; i b) H " M ? Q i / [M ? B m X

E ? ¬ M ; + - M M " M ; M ! B M ? B m - i ? m v M p B M i ` M i ? m v M ç ½ # „ i ç - m + ? Q i ? m v M + b Q Æ M ; K M K Ì <sup>a</sup> Q H Q ç B ` i M ? M ? - ç ¢ T ; B ! ` ) b ! M ; ? Q È M ; p T ? Q æ ¬ M ; L K X h W M ç B i ? 2 Q T ? Q b m + ? B + i ? m v M - + ? Q # Ä w ç ` M ? p š M i B T i K + ç m ' B i ? 2 Q X h ` M b € i i S T ? Q Æ M ; - F û Q + " M ; M ? B m h ? M ? H • M i ? 9 p " Q i ` Q M ; X æ M H 9 + M " v H ® + t Q F ? ¬ M ; B # B i M ! ? b M ? i ? " M ? i ? M " Q - ? Æ M M [H ¢ B ` i ç 9 M ; H 9 + F û Q h ? M ? H • M ? ¼ + ! i ? i ? Q € i F B T M ¢ M M " v ç m H " M ? Ì ? B H ® + t Q € v F B X

@ h ? " i H " K v K „ M - F ? ¬ M ; + ! H ® + t Q € v M " v i ? b + ? „ + ? „ M + ? 9 M ; i T ? ^a B + ? i X

h Q " M i ? • M E B i æ † + p ¬ H U + M ^ K i ` M K † i i ? m v M - M ? b M i ? • M ? b M ? Q È i i ? š K - ç Q æ ¢ i - M ; • v M ; ¬ + Q Ì B M ! B X

EB i æ†+ +^aM? ;BÈB L?•M o` M?` i`MM; i?B M- i?2Q G•K æ¢i ç½ M?B m M,K- M?[M
?¼ ;†T`i M?B m ?mM; ?B K- M?QM; +?Q H-M M"Q H•K p"Q ?Q" M +^aM? imv i p¼
çQÊ+ çQÌM; b®M; i`QM; +?¶ +? i- i`QM; HÁM; EB i æ†+ i?-K ?¬ K v K„MX >B M
+?d +ÁM €M? K„i /•K i†+ +U+ F€ HBM? ç°M;X

@ E?¬M; #B i H®+ tQ€v M"v ç M iW MÆB M"QX

h¢T J¬M; +kM; MÎ MK +QÌB

@ h +^aK i?'v +| i?-M HBM? ç M; •K i?-K ;B9T çÐ +?9M; i - H®+ tQ€v FB ?bM? M
h? M? H•M i?9 +'T #®M K" ç MX *?d +| ? B H®+ tQ€v M?QM; H¢B Mm®i ;¼M iQ"i
i?"i H"K +?Q M; QÌB i F?¬M; i? iBM çQÊ+X h iQÎM; +?9M; i +?„+ T?^aB +? i- F?-
i?Î F?¬M; F?Q i`QM; H" M?- i?"i i®i- i?"i bU i®i H„K5

@ æ9M; i? - H®+ tQ€v ç M`i i?-M F€- `i ç9M; H9+5

@ *?ŠM; H) +?9M; ` i?"i bU çQÊ+ i?-M HBM? +?B m +® b Q\

æ€K i?mv M pB M i` M i?mv M ç m i'K i„+ F€ H¢- ç m bÊ ?½B i?€M T?K+ H®+ tQ
æ¢i F?¬M; H M iB M; - +kM; F?¬M; [m^aM çQÌM; +QM; ;ÊB +^aK +O i?•M i? v m FB
> B K„i M" M; i`ÁM tQ2 H°` iB b€M; F€ /`- ?bM? M?Q pšM ç M; bmv M; ?o p F?^a M

>²B H•m b m- G•K æ¢i ç°i M?B M M?bM h?¢+? L? K- ?ÆB F?QK M; QÌB- #° M; U+ b[
i`M? i`¼M; M|B,

@ *€K ÆM5

@ G•K æ¢i- +¬ H"K ;b p"v\

h¢T J¬M; H"TiS+ çSM; H M- +QÌB` MQÊ+ K„i M|B,

@ G•K æ¢i- +¬ b) F?¬M; +?Q`M; H®+ tQ€v FB H" /Q ?„M i¢Q` +?S\

@ > ? - i?"i bU H" F?¬B ?"BX

>Q„+ EB i HB M iK+ H„+ ç-m- p K†i +?•K +?¼+ M?bM p T?Q h?¢+? L? KX

@ h M M"v M m K" +| M,M; HU+ H"K` ç°M; ioM? HÈM +?mv M M?Q p"v- i?b i ç½ H
L; v +^a M; QÌB pšM i?B M p G•K æ¢i M?Q EB i æ†+ +kM; +QÌB F?' H„+ ç-m

@ G•K æ¢i i,- +| T?^aB i, /Q i' M ? Q M?B m HU+ HQÊM; /šM ç M KÄB K i? v F?¬M;
F?¬M; +| F?Q iS+ HU+ HQÊM; ;b- /U p"Q ?„M H"K b Q +| i? i¢Q` ç°M; ioM? HÈM
L?[M; i?"M? pB M +ÁM H¢B i` M i?mv M ç m ?QÈM; €M? K„i M?bM p T?Q h?¢+?
` Mûi F?BM? i?QÌM; X G•K æ¢i F?¬M; [m M i•K çûM M?[M; M; QÌB F?€+- pšM M?b

@ *^aK ÆMX

h?¢+? L? K M?Qm K"v- H„+ ç-m M|B,

@ *¬ H-K`²B- F?¬M; HB M [m M ç M i X

>„M +kM; F?¬M; Km®M +| M?B m [m M ? pÈB M?[M; M; QÌB M"v- +kM; F?¬M; iQM
Km®M çB ç M o•M >" æ^aQ i?b ?„M b) H"TiS+ `ÌB çB- MÆB M"v /M b Q +kM; H" oB
HU+ +O h K h?¬M :B€Q- *'; B - æ¬M; S?QÆM; ;B X L m #¢B H° M?B m i?b F?¬M

@ E?¬M; HB M [m M ç M M; QÆB\

G•K æ¢i ?ÆB +| +?9i K ?Q†+- M?Qm K"v- @ h?"i bU F?¬M; T?^aB M; QÆB\

@ E?¬M; T?^aB i X

h?¢+? L? K H¢B H„+ ç-mX G•K æ¢i i?ŠM; HQM; - FBM? M; ¢+ M?bM ?„M- ?²B H•m
pB M F?€+ M|B,

@ E?¬M; çQÊ+ i?^a HÄM; - +?m~M #` iBM? i?-M- +~M i?"M h? M? H•M i?9 +'T #®M i

h`QM; HÁM; G•K æfi pšM ç-v M; ?B ?Q†+ M?Q i`QÊ+- +?B iB i K†B K°i M; QìB i` M
#B i M?[M; M; QìB M`v +| # Q M?B m M, M; HU+- +kM; #B i`ä M, M; HU+ +O ?¼ H
+-K h? M? H•M i?9 +`T #®MX

h` M i?mv M +?d +| h?ç+? L? K H` K°i M; QìB M`M; +ÁM t Hç- M`M; ?Q`M iQ`M F?-
+O ?„M- ?ÆM M[M`M; î b-M; #, M; +ÁM; †T [m h?ç+? L? K #` T?QM; 'M- /o M?B
L? K •K i?-K ` i vX

*?d H`- H9+ î i`QM; #B M [m^a i?“i M`M; +kM; F?-M; +| T?€i ?B M i` M M; QìB h?ç+
i?M M`Q / Q /°M; X h`QM; H9+ H®+ tQ€v i`M b€i iS T?Q - h?ç+? L? K pšM Hm-M
H®+ tQ€v +kM; F?-M; T?•M ` ç #<sup>a</sup>Q p #<sup>a</sup>M i?•M i?2Q /'m ?B m M`v- h?ç+? L? K
M?Q H` M; QìB •K i?-K tm`i i?OX

J` M m F?-M; T?<sup>a</sup>B h?ç+? L? K- i?b b) H` B +?S\ *?ŠM; H) H®+ tQ€v M`v iU M?B

G•K æfi •K i?-K H„+ ç-m- i`QM; HÁM; ç-v M; ?B ?Q†+- €M? K„i M?bM p T?Q h?ç-
F€ HçX

h?ç+? L? K ;B^a #° M?Q F?-M; i?`v- H M i?mv M i`î HçB # M i`QM; ç®M; içT p`iX
i? K ? B pB M h? M? M; mv i i?ç+?- H9+ M`v ?„M + -K K°i pB M h? M? M; mv i i?ç+?
i?Y çQ ?`M F?Q i`QM; >mv i o, M :BÈB i`M ` `| i p`Q ;B[h? M? M; mv i i?ç+?X

R8kX *?QÆM; R8k @ Gmv M *? "Q "aQ

hBM? i?-M +?bK p`Q >mv i o, M :BÈB- h?ç+? L? K H`T iS+ M?“M ` >mv M ", M; >`M
M?Q i`QÊ+- pšM F?-M; i? i?Q€i F?ÄB >mv i o, M :BÈBX

>mv i o, M :BÈB +S HB M iK+ T?| M; ` ?`M F?Q +O >mv M ", M; >`M .B K- iWM; Hm
+Æ i? h?ç+? L? KX > B pB M h? M? M; mv i i?ç+? H` iW i` M M; QìB h? M? H•M i
;B Q +?B M i`QÊ+ ç| G•K æfi ç½; B iK`v +QM h? M? H•M i?9- `²B +?bK tm®M; ç€
H) ç°M; i v ç°M; +?•M H`v ` h? M? M; mv i i?ç+? i`QM; i?•M i? +?9M; X

h? M? M; mv i i?ç+? t2K M?Q H` bÄB i?“M # M i`QM; i?•M i? h? M? H•M i?9- #^aM
HQÊM; ;b- +?d +| i? T?€i b€M; - +| ?B m [m^a H`K i•K iB M? i? M? i oM? HçBX

L?Q HìB ç€K hçT J-M; M|B- h? M? M; mv i i?ç+? ?bM? M?Q +kM; +?QM? H` v m iB
iQÆM; H B F?B K` h? M? H•M i?9 çfi ç M +`T b€m- H9+ ç| h? M? M; mv i i?ç+? KÈ
+O h? M? H•M i?9- i`î i?“M? v m iBM? +| M, M; HQÊM; X

L?Q p`v i?b +?„+ H` h? M? M; mv i i?ç+? +kM; +| i? iQ+? i`[M, M; HQÊM; F?€+X E
M; QìB h T J-M; M|B p +-M; /KM; +O h? M? M; mv i i?ç+? i?b ç½ ç°M; i•KX G-M
i?“T çQÊ+ ? B pB M h? M? M; mv i i?ç+?- +?QM? H` Km®M i?Y t2K h? M? M; mv i
Qi ?`M F?Q +O >mv M ", M; >`M .B K ? v F?-M; X J†+ /M >mv M ", M; >`M .B K #` >
+-K- M?QM; pšM Hm-M +| ?`M F?Q i`M ` X

>`M F?Q i?`K i?`m p`Q iQ`M i?•M h?ç+? L? K- M?QM; ?„M HçB F?-M; i bK çQÊ+ T
+| F?B /MM; iBM? i?-M # Q i`MK i?b ?`M F?Q KÈB +| i? i? K p`Q iBM? i?-M HU+

L?QM; K` h?ç+? L? K KÈB +?d +| +^aM? ;BÈB "€+? EB T- iBM? i?-M HU+ +O ?„M F
K°i ? B H-M iBM? i?-M HU+ i`M +-M; i?b ç½ iB m ? Q ? i iQ`M #° iBM? i?-M HU+

æ M #•v ;Bì- i`QM; i bM? ?bM? ç b® HU+ HQÊM; i`QM; i?•M i? +?Q F?-B T?K+
M, M; HQÊM; KÈB ç ç®B T?| pÈB +K+ /B M b„T iÈB ç®B pÈB ?„M K` M|B `i H` +`T

h? M? M; mv i i?ç+? ç M ; -M >mv i o, M :BÈB- iBM? i?-M h?ç+? L? K F?) ç°M; - i?Y
?`M F?Q i`QM; >mv i o, M :BÈB ` X hWM; Hm²M; #, M; ?`M HU+ H†M; H) iW # M i`C
.QÈB bU +•m i?-M; +O iBM? i?-M HU+ - ;B[>mv i o, M :BÈB p`h? M? M; mv i i?ç+
M?Ä- iBM? i?-M HU+ H`K i?•M +-m M®B HB M >mv i o, M :BÈB p`h? M? M; mv i
o, M ;BÈB i`M ` +?“K `½B `| i p`Q h? M? M; mv i i?ç+?X

h? M? M;mv i i?¢+? T?€i` i? M? [m M; Kì- i? M? [m M; /-M /-M K M; i?2Q çB K
 h? M? M;mv i i?¢+? Î i`QM; i v /-M /-M #B M i?`M? #,M; ?`M i?`m tQÆM;X Í # M
 i?¢+? +| i? K çQÌM; p•M ?`M F?Q M?Q bÊB H-M; `i`ä`M;- T?|M; ` #¢+? [m M; L
 Zm^a M?B M +| i? çQÊ+5
 h`QM; HÁM; h?¢+? L? K p mB p - i`T i`mM; iBM? i?-MX hB T iK+ i?9+ ;BK+ ?`M F?
 i`M`X
 >`M F?Q `| i p`Q h? M? M;mv i i?¢+? H`K M| +`M; H9+ +`M; H¢M?- +-K p`Q i v M
 h?¢+? L? K F?®M; +? `i i®i F?-M; +| H`K H½M; T?Q M?B m ?`M F?Q H„KX
 .-M /-M- # M M;Q`B h? M? M;mv i i?¢+? ?B M` +`M; M?B m çQÌM; p•M- +| /`m ?
 >mv M",M; >`M .B K i?`K i?`m p`Q- h? M? M;mv i i?¢+? ?bM? M?Q ç½+`i +?S ?`
 iB T iK+ ;B i,M; ?`M F?Q- +| i? h? M? M;mv i i?¢+? b) M`imM;X
 Lûi K†i h?¢+? L? K M;?B K i`¼M;- K„i b€M; M?Q çm®+- F?-M; +€B +?ÈT K„i M?bM
 i`QM; i vX
 æÊB ç M F?B ?„M T?€i?B M h? M? M;mv i i?¢+? ?bM? M?Q ç½ç M +U+ ?¢M- ?„M
 i?¢+? i€+? F?ÄB >mv i o,M :BÊB- i?m ?²B iBM? i?-M HU+ M®B HB M ? B # MX
 h? M? M;mv i i?¢+? H¢M? H)Q p- +MM;- M?QM; #ÎB p b i?•M i? h?¢+? L? K #` >
 i¢Q- F?-M; +| 2 bÊ ?`M F?Q M`vX
 hWM; çÊi ?`M F?Q M? M? +?`i +?S # M i`QM; h? M? M;mv i i?¢+? #`F?| Î i`mM
 ç°M; p`Q h? M? M;mv i i?¢+? i?b b) F?-M; +<sup>a</sup>K ;B€+ çQÊ+ # M i`QM; F?®B ç€M?
 F?Q FBM? M;QÌB +Ð M`QX
 h?“i +`M i?“M i?m H¢B pB M h? M? M;mv i i?¢+?- +kM; i?2Q T?QÆM; T?€T ç| - h
 p`Q # M i`QM; pB M h? M? M;mv i i?¢+? +ÁM H¢BX > B pB M h? M? M;mv i i?¢+
 +?d + -M +| p +?¢K K¢M?- +?d bÊ H`h? M? M;mv i i?¢+? b) H`T iS+ M`imM;X
 J°i F?B h? M? M;mv i i?¢+? M`imM;- # M i`QM; ç| ~M +?S `i M?B m ?`M F?Q +k
 oÈB M?“M i?S+ +O h?¢+? L? K p ç°F?OM; #® +O >mv M",M; >`M .B K i?b ?`M
 h? M? M;mv i i?¢+? M?Q M?Ä M`v- +ÁM M?B m ?ÆM ?`M F?Q # M i`QM; i?•M i? >
 T?QÆM; i` M J-M G ç^aQX
 J°i F?B ?`M F?Q i`Q` - M;QÌB tmM; [m M? i`i M?B M b) #`^aM? ?QÎM;- M|B F?-M
 ç-M; H¢B i?“M? #,M;X
 h`QÊ+ F?B HU+ HQÊM; i?•M i? F?-B T?K+ - ? B pB M h? M? M;mv i i?¢+? M`v +Q
 +?WM; i?ÌB çB K K`m +?®i +| i? T?€i ?mv` + -M; /KM;X
 *~M i?“M i?m H¢B ? B pB M h? M? M;mv i i?¢+?- h?¢+? L? K iB T iK+ M?“K K„i /
 +^a#B M ?| i`QM; +Æi? X
 J°i ;BÌ b mX
 hWM; Hm²M; HU+ HQÊM; Fb /`•K i?-K iW # M i`QM; ?mv i F?B m i`M`X h?¢+? L
 i?-M- HU+ HQÊM; F€ /`M`v ç m`| i p`Q [m M; çQ`M hBM? L;mv M Î F?Q ?^aB ?„MX
 +^aM? ;BÊB L?•M p`bQ pÊB +<sup>a</sup>M? ;BÊB "€+? EB T M?Q h?¢+? L? K K`M|B +?d M
 ç¢Q +O ?„M iBM? H¼+ HU+ HQÊM;- [m€ i`bM? ç| b) bBM? ` +^aK t9+ iB m +U+-
 ç M i?-M i`Q +O h?¢+? L? KX GU+ HQÊM; Fb /`i`M`imv`^M; `i Qi- M?QM; +|
 HQÊM; F€ /`M`v`| i p`Q [m M; çQ`M hBM? L;mv M- h?¢+? L? K T?€i?B M hBM? L
 T?-M- hBM? L;mv M i`QM; i?•M i? ç½F?-B T?K+ çQÊ+ # #®M T?-M H9+ çdM? T
 *?d + -M ?„M M;mv M w- #•v ;BÌ +| i? i`U+ iB T ç°M; i?O ;B i +? i h¢T J-M;X *?Q /
 FB - #^M; p`Q bU<sup>a</sup>Q /B m +O oä >²M p`pä F„i` M M;QÌB- ?„M +kM; +| i? H`K +?
 +?`m i?m X

h•K i`çM; h?ç+? L? K`i pmB KWM; - F?|2 KB M; ?B M` MK +Q`B M?çi- iB TiK+
L;mv MX

@ L`v- ç², M +O M; QÆBX

G9+ K†i i`B H M + Q- EB i æ†+ ç°i M?B M tm'i ?B M- iB M i v çQ K°i KB M; i?`i
i9B MQÊ+X

h?ç+? L? K KÎ K„i` - KdK +Q`B M|B,

@ >¬K M v b Q HçB +| i?`i, M\

J'v M;`v [m Îi` M i?mv M h?ç+? L? K ç m, M K°i Qi #€M? # QX h?mv M pB M i` M
i?`i M?QM; F?¬M; +| B ç®B ç½B i?•M i?B M pÈB ?„MX

G•K æç i +kM; F?¬M; +| +?9 w T?QÆM; /B M, M m®M; - K¶B M;`v +?d T?•M T?| EB
K°i T?¬M i?S+ ,M- ç b® i?B; B M M`M; ç m Î /QÈB i?mv M M; ?d M; ÆB- +?Q M M
M; ° ç², M +O h?ç+? L? KX

@ *€B i M M?` M; QÆB +kM; +| +?9i /kM; F?Q- i?`i M`v H`i iU K M; +?Q M; QÆBX
M?bM i?'v- #^M; F?¬M; ?„M b) HçB ibK i ;•v T?B M iQ€BX

EB i æ†+ +Q`B F?` F?`X

@ ``i Hm" M M; QÆB +| i?U+ HU+ # Q M?B m- ;B[bU # Q p•v /`v ç†+ +O h? M? H•M
#B M- pB + M`v ç½ +?SM; KBM? M; QÆB F?¬M; T?ªB H` M; Q`B M?m M?QÊ+- çB K
iY +?Q M M +| iQ +€+? ?QÎM; i?K ç½B M; ° çQÊ+ ,M i?`iX

EB i æ†+ +?d +| +ªM? ;BÈB L?•M o` M?` i`MM; i?B M- Îi` M i?mv M M; ?2 G•K æç
L; Q`B G•K æç i` - ?„M pšM +ÁM T?ªB +?9 w ç M +ªK t9+ +O hçT J¬M; - /M b Q T?•
i` M i?mv M +kM; F?¬M; M? - +kM; `i +QB i`¼M; G•K æç iX hçT J¬M; F?¬M; i?Q+
M?B M Îi`QÊ+ ?„M F?¬M; /€K çQ i?`i +?Q h?ç+? L? KX

"B m ?B M H¬M M`v +O h?ç+? L? K F?B M EB i æ†+ +| +?9i i€M i?QÎM; - i? M M
M?„K K„i /QDM; i?¬M H†M; H) #Ä i? K Qi ç² M; QM +?Q h?ç+? L? KX

h?ç+? L? K +„M i?`i F?¬- m®M; K°i M; KK MQÊ+- i?ªM M?B M +Q`B M|B,

@ h b) M?È Fo M?•M ibM? M`v +O M; QÆBX

EB i æ†+ +Q`B ? ?

@ h +kM; F?¬M; Km®M M?"M M?•M ibM? M`v +O M; QÆBX L m M; QÆB F?¬M; +
[mªM M; QÆB H`K ;bX L|B i?U+ ` i +kM; +| +?9i F?| +?`m pÈB M; QÆB- p`v K` M;
G•K æç i i, M?Q p`v- H9+ `v i ç½ Km®M ç€M? M; QÆB- F?` F?`X

h?ç+? L? K M? +? KB M; +Q`B +Q`B- H„ + ç-m F?¬M; M|B i? K ;bX

@ æQÊ+ `²B- M; QÆB iW iW ,M çB- çWM; ç +?Q hçT J¬M; #B i- #^M; F?¬M; i M FB

EB i æ†+ çSM; H M p¶ #ª p B h?ç+? L? K +Q`B M|B,

@ hB m iY M; QÆB M?È F„- G•K æç i i, H` HBM? ?²M +O i?mv M M`v- M; QÆB F?¬M
iB M ç² p¬ HQÊM; - iQÆM; H B b) H` ç iY i`mM; i•K +O h?¬M; B€Q- F?¬M; T?ªB M

@ h #B iX

h?ç+? L? K +Q`B ;"i ç-mX EB i æ†+ +kM; F?¬M; +| M?B m H`B- +Q`B K°i iB M; `²
pB M F?€+- +Q`B F?` F?` `i [m€B /`- F?¬M; #B i H` ç M; i?ªQ Hm" M p'M ç ;bX h
iB TiK+ çm`B i?2QX

h? M? H•M i?9 +`T #®M #` hS *S+ oU+ h`Q`M; +O h?ç+? L? K içQ ` p•v F?®M-
K°i ç K KÈB i?Q€i çQÊ+- F?¬M; +| h? M? H•M i?9 +`T #®M +?d +ÁM HçB K`v +QM
i?2Q K°i i?B; B M- `®i +m°+ +kM; #Ä +m°+X h?mv M M?Ä ç½ bÈK tmv M [m bQA
çQÎM; M iQ`M- iB TiK+ ?QÈM; p o•M >` æªQ +O *` ;B T?Q æ¬M; L KX o•M >` a

?^aB pU+- H-M M^v?^m?^ç°M; i^{`a</sup>i?M+O .QÆM;;B ç®B pÈB \*<sup>`};B p[~]æ¬M; S?QÆM;
 i^{`</sup>QM; M?[M; i<sup>`}¼M; çB K #^{`</sup>i<sup>`}M+¬M;X
 L;?2 M|B+S çB K+O *^{`</sup>;B i<sup>`}M o•M>[~]æ^aQ ç½ #^{`</sup>M?<sup>`}i^{`</sup>M;®+-<sup>`}i^{`</sup>M?B m i?<sup>`}p
 h?ÌB;B M;-M ç•v-+Q i?O+O .QÆM;;B #„i ç-m i bK æ¬M; S?QÆM;;B ;•v T?[`]
 o•M>[~]æ^aQX *^{`</sup>;B M?“M i?‘v+Æ ?°B-+?m<sup>~</sup>M #<sup>`}K°i H-M M[t•v/UM; HçB o•M>[~]
 i[`]M;B[o•M>[~]æ^aQ-M;;M+^aM i? +¬M; ?mM; K½M?+O .QÆM;;B X
 h^{`</sup>QM; M?[M; +Q i?O+O \*<sup>`};B ç M ç•v M;Q[~]B *^{`</sup>EB K \* p<sup>~</sup>T?K i?•M?“M H<sup>~</sup>\*<sup>`}G
 i M+QÌM;;B^a+O *[`];B X aÎ /o M?[M; M;QÌB M^vç M o•M>[~]æ^aQ M;Q[~]B pB +t•v
 +ÁM Km®M ç[~]K T?€M pÈB .QÆM;;B -?v p¼M; F?¬M; iB T iK+ç€M? M? m pÈB .Q
 "Î p b K^vi?€M; M^vJ oU+ h?S hQ[`]K+[~]+?¬J M?•M?bM? M?Q+| tm?QÈM; t•
 .QÆM;;B +kM; +?‘T M?“M w FB M ç[~]K T?€M pÈB *^{`</sup>;B -+?m<sup>~</sup>M #<sup>`}T?€B M;QÌB ç
 ç^{`</sup>B p p<sup>`}M ç M^vX
 aÎ /o h?ç+? L? K+MM; pÈB ç€K M;QÌB G•K æç i çB ç M o•M>[~]ç^aQ H[~]p b #B i *[`]E
 +kM; #B i M;QÌB+O .QÆM;;B b) tm^{`</sup>i?B M i<sup>`}M ç^aQ-?“M i?“K+?Q+ÁM çQ€M
 tm[`]i?B M-+?Q M M KÈB Km®M çB t2K M€Q M?B iX
 *?“T i®B- i?mv M M?Ä+?çv ç M K°i ?^aB pU+ i^{`</sup>aB<sup>`}°M; ç€M;-KX
 G•K æç i H†M; H) iW /QÈB i?mv M çB H M- K€B i|+ T?‘i T?ÈB M?Qm K^vM|B,
 @ h[`]2Q iQ[~]M #°+Ì+O h?¬M; B€Q H M-+[~]M i?“M K°i+?9i- MÆB M^vi?QÌM;+| ?^a
 @ G•K æç i i,- ç€K ?^aB i†+ /€K ç°M; i?O pÈB i?mv M+O +?9M; i b Q\
 >Q„+EB i? ? +QÌB HçM?X
 @ "¼M ?¼ ç9M; H[~],M; M?MK K[~]i;‘m? v b Q- #B i[`]ä i?mv M+O +?9M; i i?m°+ p
 tm®M; i v- i b) F?B M+?Q #¼M+?9M; Mm®i F?¬M; i[`]¬B ç•m5
 Í i[`]M K¶B ?ÁM ç^aQ Î o¬ h[~]M ?^aB ç m+| ?^aB i†+ i?QÌM; HmB iÈB- ?^aB i†+ F?¬M;+|
 çQÊ+ +Æ ?°B b) H[~]T iS+ tm®M; i v+QÈT bç+? M?[M; +QM i?mv M[m HçBX
 L|B i? i?¬B- ?^aB i†+ +kM; F?¬M; /€K ç°M; i?O pÈB i?mv M+O KQÌB H,K i? HU-
 ?^aB i†+ iQ; M HÈM K[~]i b) #Q [m€ ?| HB mX G[~]K K°i+?mv M^{`</sup>2B #Ä i<sup>`}®M[m ?^aB
 çm[`]B;B iX
 @ "bM? i?QÌM; b) F?¬M;- M?QM; K[~]F?| M|BX
 G•K æç i + m K^vM|B,
 @ L m H[~]HQçB i?mv M HÈM+‘T #"+L?“i L;mv i hBM?+O h?¬M; B€Q i[`]i b)+|+ Q
 +?“M ?^aB i†+ F?¬M; /€K t[^]M; #[~]vX L?QM; i?mv M+O +?9M; i H[~]HQçB M?Ä- pW
 +?mv M+O ç iY M;QçB pB- i^{`</sup>M i?mv M F?ŠM; ç<sup>`}M? F?¬M;+|+ Q i?O- M|B F?¬
 i vX
 @ >W5 æ M K°i i M i ;B i K°i i M- ç M ? B i M i ;B i +^aç¬B5
 o K†i hçT J¬M; F?BM? i?QÌM; M|B,
 @ *?9i Qi ?^aB i†+ ç| - i +ÁM+?Q ç p[~]Q K„iX
 @ > ? ? 5 hB m iY i?“i+m²M; p¼M;X h i?“i Km®M t2K /U p[~]Q+€B;b K[~]/€K tm[`]i
 p[~]vX
 J°i iB M; +QÌB iQ iW F?®B ç€M;-K ç[^]M; t i[`]mv M ç M- iB M; +QÌB pW /Si i?b K°
 iW b m K°i F?®B ç€M;-K tm[`]i?B M- M? M?+?|M; çB p ?QÈM; +QM i?mv M+O G

R8jX *?QÆM; R8j @ _ J†i

*?B +i?mv M H€ HB m M?Ä +?d /"B +| #®M M,K Kûi- T?Q i` M K¶B K°i +?B M i?m
?ªB i†+ - M?[M; i M ?ªB i†+ ç| +| H" M / M ;,K ç2M- MY i?•M i` M i`-M i`KB- i` M M
v m i?9 p" F?¬ H•mX

h` M KQÌB ? B +?B M i?mv M H€ HB m M?Ä - +| ?ÆM # KQÆB M;QÌB ?ªB i†+ - M?[M
;BÈB hB M h?B M- L?•M o`- +ÁM +| # ;½ ?ªB i†+ Î +ªM? ;BÈB "€+? EB T M?'i i`M

æ€K ?ªB i†+ + -K i`QM; i v ç Q tB M +¬M #´M;- +QÌB F?" F?" [m€B /`- ç½ p•v [m M
H¢B `i M? M?X S?K + "M iQ" M H" ç€ M;-K- K" +QM i?mv M +O G•K æ¢i H¢B ?ÆB
`i #`i HÈBX

L?QM; M?[M; +QM i?mv M H€ HB m M?Ä ç| - #ÎB pb /"B M?Ä p" ? T M M +U+ F€ H
+?mB iÈB +?mB HmB ;B®M; M?Q HBM? t"X

æ€ M;-K MÆB M"v- +?ŠM; M?[M; F?¬M; i¢Q i?"M? i`Î M;¢B +?Q #¼M ?¼- +ÁM M?
#¼M +?9M;X

h M ç¢B ?€M + -K ç-m +| `•m [m B M|M- i?•M i` M ç i`-M- iWM; F?®B i` M +Æ i? i
t,K [m, [m€B- i`QM; i v + -K H'v K°i +•v H M; M? #´M; K"m ç2M i?"i HÈM- +S K½
+?B +i?mv M H€ HB m M?Ä K" ç¢B ?€M ç| ç M; çSM; +| /UM; +•v +| K°i K†i- i` M
H€ +| FB i?2Q ;B| #B M iMM; # v- +QM K„i M?Ä K€m FB M?Q +?ÈT K„i- +| p `i H

L; v iW ç-m G•K æ¢i +kM; F?¬M; i? K ç w- M?QM; K" b m F?B M" M; M?bM i?'v H€
K†i tBM? ç T +?Êi #B M ç´B- F?) F m,

@ *€+ M;QÆB H" >mv i æ²M; +O >„+ h?Ov ?ªB pU+ \

@ E?" F?"- K„ M[FB M i?S+ `°M; `½B- M m M;?2 [m >mv i æ²M; +?9M; i - t2K ` +

æ¢B ?€M +| MY #° `•m [m B M|M +QÌB ? ? X æ€K M;QÌB h¢T J¬M;- EB i æ†+ p
+?QM? H" >mv i æ²M; i? HU+ ?ªB i†+ +O >„+ h?Ov ?ªB pU+ - +kM; ç m `mM bÊ #
tm'i F?¬m +m²M; M;¬M H¢B M?Qm K"v i?"i +?†i- #B m iBM? i`-K i`¼M;X

>mv i æ²M; i`QÊ+ ç•v ?Q¢i ç°M; Î >„+ h?Ov ?ªB pU+ - +?Q # Q ;BÌ M|B [mv +O-
h?B M h`b h?€M? æ` - GBM? "ªQ æ°M; h?B M- h?€M? GBM? :B€Q HmB iÈB ç m /€
pB + + "M `Ð- +m®B +MM; H"K +?Q i? HU+ HÈM +O >„+ h?Ov ?ªB pU+ iB m /B i-
M´B M[KÈB #„i ç-m H M b M; ?ªB pU+ F?€+X a m F?B >mv i æ²M; H M ç M ?ªB p
i`QÆM; M?Q i? - +?d + -M +?Ì çQÊ+ +Æ ?°BX *QM i?mv M +O KQÌB H,K i? HU+ H
T?€i ?B M F?¬M; ´M- H¢B H" T iS+ i`®M b M; ?ªB pU+ F?€+ - F?¬M; Î +® ç`M?X Í o
H" ç€K i? HU+ ?ªB i†+ F?| +?ÆB M?'i- +kM; H" ç€K ?ªB i†+ H"K +?Q KQÌB H,K i?

"ÎB p"v pW M;?2 M|B M?[M; M;QÌB M"v i? M?QM; ç M iW >mv i æ²M;- #`i Hm" M
æ¢i- #B m iBM? ç m +| +?9i F?¬M; çQÊ+ iU M?B M- +ªK i?'v çQÊ+ iBM? ?bM? F?-

@ *?9M; i H" M;QÌB +O h K h?-M :B€Q tQ M v F?¬M; +| HB M [m M ;b iÈB >mv
+ª +?9M; i +kM; /€K +| +?O w b Q\

>Q„+ EB i H¢M? HMM; M;?B K K†i

@ h K h?-M :B€Q +?9M; i ?bM? M?Q +?Q iWM; +| iB m /B i +€+ M;QÆB- i®i M?
T?B M iQ€B- pb K°i Qì p"i iQ F?¬M; ç€M; ;B€- K" F?¬M; + -M i?B i ç„+ i°B pÈB h K

@ > ? +?d + -M ;B i b¢+? ç€K +€+ M;QÆB `²B- h K h?-M :B€Q b Q b) #B i H" +?9
æ¢B ?€M +| `•m [m B M|M FB +m²M; iB m- M?bM h¢T J¬M; F?BM? i?QÌM;- M|B,

@ oW `²B H" iB m iY M;QÆB M|B ç M # Q M?B m ;B i #`v M?B m b Q\

a„+ K†i h¢T J¬M; F?| +QB- ?W H¢M? K°i iB M;X

@ _®i +m°+ +€+ M;QÆB Km®M i? M"Q\

G•K æϕi iB M H M K°i #QÊ+- H¬M; KB M?Qm +?†i,
 @ h` M i?mv M i?"i bU +?d +| K°i Qi ?ÁM ç€ ç€M; ;B€ +€+ M;QÆB Km®M ;•v +?B M
 @ J„ M[- M;QÆB i?2Q +?9M; i çB K°i +?mv M p M?" +O i - çϕB + çB çSM; F?¬M
 #m¬M #€M pÊB +€+ M;QÆBX "m¬M #€M i?"M?- +?9M; i b) F?¬M; H`K ;b +€+ M;Q
 çQ i†M; +€+ M;QÆB p`B i?S- i? M`Q\
 æϕB ?€M `•m [m B M|M iQÆB +Q`B M|BX
 @ G•K æϕi i,- F?¬M; i? çBX
 EB i æ†+ M?`M F?¬M; çQÊ+ M|B
 @ >mv i æ²M; i? M? / M? +U+ t'm- F?¬M; #B i +| +?O w •K ç°+ ;bX
 @ E?" F?"- K„ M[- M;QÆB M|B t2K i? M`Q\ ""M +?mv M #m¬M #€M tQM; - +€+ M;Q
 çB- M m F?¬M;X X X E?" F?"5
 æϕB ?€M `•m [m B M|M M|BX
 @ æQÊ+- i çB t2K i?YX
 G•K æϕi i`-K M;•K K°i +?9i- ç°i M?B M ;"i ç-m ç²M; wX
 @ G•K æϕi- i çB +MM; pÊB +-X
 hϕT J¬M; #B M b„+- i?`B F?„+ [m M i`¼M; ?„M +kM; F?¬M; i9M;- M|B,
 @ > B M;Q`B +?9M; i +MM; çB- Qi M?B m +kM; +| i? +?B m SM; HšM M? mX
 @ hB m iY M;QÆB F?¬M; i? çBX
 æϕB ?€M `•m [m B M|M FB +Q`B HϕM?- H„+ H„+ ç-m
 @ *€B HQϕB M?Q M;QÆB- çB +?d H`K +?mv M t'm- M;QÆB ?½v +S M T?"M Î HϕB
 @ G•K æϕi- i p` +- +MM; çBX
 L?QM; p`Q H9+ M`v- h?ϕ+? L? K F?¬M; #B i iW F?B M`Q i?2Q i`QM; ;|+ çB ` - p K
 Î # M +ϕM? G•K æϕiX o K†i ç€K M;Q`B hϕT J¬M;- >Q„+ EB i- EB i æ†+ FBM? M;ϕ
 h?ϕ+? L? KX
 @ hB m iY- M;QÆB H`K HQϕM ;b ç|\
 a„+ K†i hϕT J¬M; H"TiS+ •K i`-K HϕB- ?W HϕM? M|BX
 @ h?ϕ+? L? K- M;QÆB çB H`K ;b\
 EB i æ†+ +kM; H ?QªM;
 @ L;QÆB çB +kM; F?¬M; ;B9T çQÊ+ +€B ;b\ _®i +m°+ M;QÆB Km®M H`K ;b\
 h?ϕ+? L? K F?¬M; +| [m M i•K K'v i M M`v- +?d M?bM p T?Q G•K æϕi- HϕM? M?ϕ
 @ *| i? K M; i çB i?2Q F?¬M;\
 æ¬B K„i tBM? ç T +O G•K æϕi T?S+ iϕT p¬ +MM;- b„+ K†i •K ibM? #'i ç`M?- ?²B
 ç-m- M?bM T?Q çϕB ?€M `•m [m B M|M FB - M|B,
 @ h K M; i?2Q M;Q`B- F?¬M; M;ϕB +?S\
 h M `•m [m B M|M + m K`v- M?bM T?Q h?ϕ+? L? K t2K tûi p`B H-M- ;"i ç-m M|B,
 @ *| i? X
 @ h®iX
 G•K æϕi HB + K„i M?bM h?ϕ+? L? K

@ L;QÆB çB i?2Q i X

@ VKX

G M i` M i?mv M +O +?9M; i¬B- MÆB M`v M?B m ç€ M;-K H„K- i?mv M +€+ M;QÆ M;M i?ûi iQ- K°i +QM i?mv M H€ HB m M?Ä M? M? +?| M; ç M;-M- i` M i?mv M FB "€+? EB T- +Q`B HçM? M|B,

@ L? M? H M i?mv M çB- F?¬M; çQÊ+ H½M; T?Q i?`B ;B M +O ççB + i X

G•K æç i F?¬M; +| /Q /U- i?ª M;Q`B M?ªv tm®M;- p[ M; p`M; ?ç tm®M; i` M +?B + i K†i h?ç+? L? K #bM? ioM?- +kM; M?ªv i?2Q b m F?B G•K æç i ç½ M?ªv tm®M;- çB p B çSM; +?mM; K°i +?¶ ?¼+X

@ *€+ ?mvM? ç - ç HçB K°i MY + M? +?WM; #¼M ?¼X

h M `•m [m B M|M ;BQÆM; ;B¼M; ?¬ iQ- +?Êi M|B,

@ E?´M; H½Q M?`- çB i?¬BX

æçB ?€M +ªM? ;BÈB "€+? EB T i` M i?mv M h?ç+? L? K- ;"i ç-m- i?9+ ;BK+ ? B i?mv MX *QM i?mv M H€ HB m M?Ä tmv M [m ;B[#½B ç€ M;-K- M? M? +?| M; çB

E?¬M; # Q H•m- K°i +QM i?mv M b„i #®M KQÆB Kûi- ç°i M?B M tm'i ?B M Î i`QM; h` M +?B + i?mv M b„i +| i`2Q H€ +| ;'K >mv i æ²M;- i` M #QQM; i`m +| K°i M;Q`B i ?Q T?QM; M?½- ç¬B K„i ?Q /`B M?Ä- F?|2 KB M; K M; i?2Q p iQÆB +Q`B- M;²B +?•M i?„M #` +?†i çSi iW ç-m ;®B tm®M; çQÊB- [mª M?B M H` çB çSM; F?¬M; iB

h`mM; MB M M?•M K†i i`„M; M`v +| im pB "€+? EB T i K i`MM; i?B M- hBM? L;mv iBM? i?m-M- M?QM; K` ? B +?•M #` çSi M M +?„+ H` i?U+ HU+ ;BªK KçM?X

Í T?Q b m ?„M- ? B KQÆB K'v i M ?ªB i†+ >mv i æ²M; i?b ç b® Î +ªM? ;BÈB hB M i?•M ?bM? #Qm ?½M- #° /€M; ?MM; ?´ i`M M?šMX

@ *€+ M;QÆB çB H MX

*?`b m F?B +?B + i?mv M H` HB m M`v b„T /U p`Q +QM i?mv M b„i FB - i M ?ª E?´M; H½Q M?`- H M iB M; HçM?HMM; ` H M? ? B M;Q`B h?ç+? L? KX

> B M;Q`B h?ç+? L? K p` G•K æç i- F?¬M; M|B +?mv M i?2Q i? M; /•v iW #QQM; i`

@ E ? M G•K hB m h?Q`M;- ? B p` +| i? iÈB MÆB M`v ;†T i - i?"i bU H` F?B M F h M ?ªB i†+ i`mM; MB M K†i i`„M; FB M;²B Î i` M t2 H,M +?„T i v- F?|2 KB M; +Q`

@ *€+ M;QÆB ç m H` ç iY M;QçB pB +O h K h?-M :B€Q b Q\

@ æSM; p`vX

G•K æç i ;"i ç-m- M?Qm K`v M|B,

@ E?¬M; #B i +€+ ?ç ibK +?9M; i ç M ç•v- +| +?mv M #m¬M #€M ;b Km®M #`M\

@ >`M; ?| i` M i?mv M +€+ M;QÆB +?„+ H` çQ ç M ?ÁM çªQ +O *´ ;B - ç9M; F?¬

h M G•K hB m h?Q`M; M`v #bM? ioM? m®M; K°i M;KK i`¬- +Q`B M|B,

@ *?9M; i Km®M i? K p`Q i` M i?mv M +€+ M;QÆB K°i p`B i?S- ?v p¼M; +€+ M;Q ç m ;B Q +?Q M;Q`B *´ ;B - i? M`Q\

@ h? K +€B ;b\

G•K æç i FBM? M;ç+

@ G` ;b p`v

@ E?¬M; +-M T?ªB #B i\

G•K hB m h?QÌM; M?Qm K"vX
 @ L?'i ç`M? T?ªB #B iX
 @ o"v çQÊ+ `²B +?9M; i Km®M i? K i?MM; i?m®+ M' îi` M i?mv M +€+ M;QÆBX
 G•K hB m h?QÌM; KdK +QÌB
 @ v +€+ p`i? M"Q\
 @ *€+ M;QÆB Km®M ç®B T?| *';B \
 G•K æfi F?) F m M|BX
 @ E?¬M; b BX
 G•K hB m h?QÌM; ;"i ;"i ç-m- F?m¬M K†i #¶M; •K i`-K H¢B
 @ *';B ç€M? +?9M; i F?¬M; M? - +?9M; i +'T +?Q *';B +?9i ;B€Q ?m'MX *€+
 T?•M T?| +O +?9M; i çQ i?m®+ M' ç M *';B X æ M H9+ ç| K°i F?B +€+ M;QÆB
 i?m®+ M'- M;QÌB +O *';B iB T M?"M ?"M; ?| b) M' +? i? i v M i•K çB- F?¬M; +
 çQ p"i iQ +| p'M ç X
 @ E?¬M; çQÊ+X
 G•K æfi H„+ ç-m
 @ G"K ;b +kM; +| [mv i„+ - h K h?¬M :B€Q +?9M; i p" *';B H" [m M ? KBM? ?[m- i
 h` M çÌB F?¬M; ? #S+ iQÌM; M"Q +?2 FQM çQÊ+ ;B|- pB + M"v K°i F?B #¢B H° +?9
 h?¬M :B€Q tY iY- M;QÌB M?" +O +?9M; i +kM; F?| i`€M? FB T M"v- i imv i ç®B b
 @ E?¬M; i?QÆM; HQÊM; çQÊ+ b Q\
 G•K hB m h?QÌM; ?QT K„iX G¢B +9B ç-m m®M; iB T K°i M;KK i`"X
 @ oB + M"v imv i ç®B F?¬M; i? 5
 G•K æfi M|B M?Q +?ûK çB +?†i b„iX
 @ L;QÆB F?¬M; ç²M; w- F?¬M; +| M;?o H" M;QÌB F?€+ F?¬M; ç²M; wX
 G•K hB m h?QÌM; M;~M; ç-m- H-M M"v H¢B F?¬M; M?bM p ?QÈM; G•K æfi- K" H
 @ hB m ?mvM? ç - +?d +¬M M;QÆB ;"i ç-m- +?9M; i +| i? tY Hw M[M?•M M"vX a
 H½M? i` M i?mv M- +?d +¬M M;QÆB ;B9T +?9M; i çQ ?"M; +?Q *';B - i? M"Q\
 @ h `i i?Q+? ;B9T +€+ M;QÆB ç®B T?| *';B X
 h?¢+? L? K +QÌB H¢M? M?¢iX G•K æfi #B M b„+ - M?bM h?¢+? L? K ç-v +Wm ?"M
 @ L;QÆB H" +€B HQ¢B HÁM; H M;
 @ h®i i®i i®i5
 h•K i bM? G•K hB m h?QÌM; b mM; bQÈM; - ?QÈM; p T?Q i M `•m [m B M|M p" E?¬M
 @ L? ç-m FB p¬ /KM; - #„iª ç p" B M;QÌB +€+ M;QÆB +MM; ?QÎM; i?K- b m ç| i`U
 @ æ½ #B i ç¢B + - F?" F?"- M? ç-m FB +?®+ H€i M[i b) M K i?Y i`QÈ+X
 h M `•m [m B M|M +QÌB HÈM- +MM; i M E?¬M; H½Q M?` FB +?"K `½B çB iÈB ;¬M
 > B M;QÌB ç m ;B®M; G•K æfi- ç m +| +ªM? ;BÈB "€+? EB T- #•v ;BÌi` M i?mv M
 ?ªB i†+ +ªM? ;BÈB hB M h?B M- L?•M o`- ?ÆM M[+ÁM +| G•K hB m h?QÌM; - G•K
 @ L;QÆB +?Q H" ?„M +| i? T?K+ +?9M; b Q\
 G•K æfi H¢M? HMM; +QÌB- Q€M ?"M M?bM h?¢+? L? K

@ >„M p®M F?¬M; T?ªB M; Q`B +O h K h?¬M :B€Q +?9M; i 5 *?mv M ?„M +¬K ç-
 +?'T M?“MX h?mv M pB M i` M i?mv M +kM; b) F?¬M; +?'T M?“M ?„M H½M? ç¢Q-
 G•K hB m h?Q`M; bYM; b®i- +Q`B iOK idK M?bM h?¢+? L? K
 @ hB m ?mvM? ç - M; QÆB +| i? #„i i?mv M pB M FB F?¬M; \
 @ J°i KbM? i Km®M #„i +kM; F?¬M; çQÊ+- M?QM; K` +| i? K +€+ M; QÆB +?„+ H`
 h?¢+? L? K +Q`B +Q`B
 @ E i?S+ i?`B KÈB H` i` M; im'M FB i- i F?¬M; Km®M +? i- i #B i M M H`K i? M
 @ VK- +| iB M ç²X
 G•K hB m h?Q`M; /U HQM; p`Q b m t2 H, M- /m¶B +€B i?„i HQÆM; - ?b ?b M`B,
 @ hB m ?mvM? ç - M m M; QÆB +| ?SM; i?9 pÈB M? ç-m FB - i`QM; +?®+ H€i +kM
 K` M; QÆB T?ªB +?` ? B ?mvM? ç +O i +?ÆB i`QÊ+- WK- +?Q M; QÆB H`K M; Q`
 æO M K†i M; QÆB `²B +?S\
 @ æ i¢
 h?¢+? L? K +9B ç-m +?„T i v M`B H`B +ªK i¢- €M? K„i H¢B H¢M? HMM; i?'m tQÆM
 H M `²B #B M K'iX
 >„M bÎ /o T?ªB +MM; G•K æ¢i ç M ç•v- H` +?m`M #` H'v i€M? K¢M; M?[M; M; Q`B M
 #ªM i?•M- ?„M imv `^M; +kM; Km®M ç®B T?| *´; B - M?QM; pB + + 'T #€+? +kM; H
 M?'i i`QÊ+ iB M F?¬B T?K+ HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? X >„M •K i?¬K +°M; H¢B- QÊ
 M; Q`B M`v iY pQM; ?bM? i?“M?- +?„+ H` F?¬M; b B #B i H„K çO ç ?„M F?¬B T?K-

R89X *?QÆM; R89 @ h`M a€i

G•K æ¢i +¬K i`QM; i v ? B i? M? çQªM FB K- #` i M `•m [m B M`M p`E?´M; H½Q M
 L, K i M oä :Bª +ªM? ;BÈB L?•M o` b m HQM; G•K hB m h?Q`M; +kM; ç m t¬M; H M
 æ¢iX
 G•K æ¢i #` ? B i M oä :Bª +ªM? ;BÈB "€+? EB T- i? K p`Q ç| H` M, K i M oä :Bª +ªM
 i?b /M +| Km®M +?¢v +kM; F?¬M; i? X
 Lûi K†i G•K hB m h?Q`M; p m B KWM; - #° /€M; m QªB M;ª H M t2 H, M- M?QM; ç¬B
 ` ?"M [m M; - F?¬M; +?9i #m¬M; HÄM; X
 E?|2 KB M; h?¢+? L? K MÎ MK +Q`B F€ /`- ?„M çSM; +€+? G•K hB m h?Q`M; +?W
 M?bM G•K æ¢i ç M; #` # Q p•vX
 @ h M HÁM; H M; 5
 G•K æ¢i M; ?B M +?†i ? B ?"K ` ,M; i`„M; M;“- i`QM; K„i i`"M M; "T HY ;B" M M; 9i i`
 @ *?Q /M i +| i?“M? [m, +kM; b) F?¬M; i? +?Q M; QÆB5
 Lûi K†i G•K æ¢i iÄ ` ?mM; €+X h` M F?m¬M K†i tBM? ç T ç-v +Wm ?"M- t2K ` H`
 h?¢+? L? K p`Q i" M tQÆM; iOvX h?¢+? L? K +Q`B M?¢i- M?9M p B M`B,
 @ æWM; i`€+? i - i +kM; +?d Km®M +® ;„M; b®M; b|i- +?d +¬M +| i? b®M; b|i- /M
 #ÄX
 @ o¬ bd5
 G•K æ¢i ?ûi HÈM- ç°i M?B M p¼i H M- ? B i? M? çQªM FB K K°i H¬M M[i?B i`B M
 [m M; i` M çQªM FB K i?Q„i `M i?Q„i ?B M- b„+ ?²M; M?Q K°i /ªB HK K`mX G•K æ
 b®M; M[- #'i [mªM ? B # M +¬M; FQ+? i? M`Q +kM; pšM K½M? HB i t¬M; p T?Q

E?´M; H½Q M?`ç M; +?„M î i`QÈ+ M˝M; - pW i?´v M? ç-m M˝v +| p M?Q M; v +ª K
K˝Km®M +MM; ?„M HB m KçM; M; QÆB +? i i b®M; HB M #B M b„+ - F?˝ F?˝ i`€M
F?¬M; i? K ç w iÈB E?´M; G½Q L?`- H˝T iS+ HQÈi [m # M +çM? ?„M- K†i F p B
FQ+? iW H M; M? #´M; +O i M`•m [m B M|M- i? M?Q + -m p²M; #„M i?ŠM; p T?Q

@ h ;B i M; QÆB i`QÈ+5

G•K æç i /®+ iQ˝M #° bS+ HU+ - ç M KS+ +| i? iW i`QM; i? # Q p•v t¬M; ` - M? M?
h?ç+? L? KX

h` M K†i h?ç+? M? K #¶M; tm´i ?B M p ?QªM; HQçM- ?„M p°B p˝M; M9T p T?Q i
p K†i FBM? ?½B,

@ J m M; ,M M˝M; i HçB5 L; ,M M˝M; i HçB5

*€+ ?ªB i†+ tmM; [m M? ç| ç m ç²M; HQç i H° ` p F?BM? i?QìM; - ç®B pÈB #B m
? i bS+ i?´i p¼M; X G•K hB m h?QìM; +kM; M?Qm K˝v- pšM M; ²B i` M t2 H, M- ?„M

@ „i ;B [M? ç-m M˝v5

S?Q b m G•K hB m h?QìM; - K´v i M oä :Bª +ªM? ;BÈB L?•M o` ç²M; HQç i p¼i H M
hB m h?QìM; X

E?´M; H½Q M?`p˝ççB ?€M`•m [m B M|M M¼ /M i?´v G•K æç i F?¬M; i?B i b®M; +?
´v p˝v K˝ HçB F?¬M; iÄ ` HQ H„M; +?9i M˝Q- i`€B HçB +ÁM +QìB F?˝ F?˝ - F?¬M;
H MX

h?ç+? L? K p˝ G•K hB m h?QìM; î +€+? ç| +?d # #QÈ+ - id Kd [m M bç i #B m iB M?
+MM; i M`•m [m B M|M M¼ - i`QM; HÁM; i`-K tm®M; X

G•K hB m h?QìM; imv i ç®B F?¬M; / ç®B T?|X

> B M; QìB M˝v iU iBM M?Q p˝v- çO +?SM; KBM? +?d + -M K°i KbM? G•K hB m h?Qì
æç iX æ•v +kM; H˝ /Q ? B M; QìB #B i i?O çQçM +O G•K hB m h?QìM; M M ?B M; B
F?¬M; p°B p˝M; ` i v pB M i?OX \*€+ w MB K i`QM; ç-m h?ç+? L? K HB M iK+ i? v
pšM i˝M M; „T FBM? ?QªM; M?Q i`QÈ+ - i˝T i˝mM; iBM? i? -M HU+ ?ÆM ? i- F?¬M;

@ h T?ªB ;B i M; QÆB5

æ®B pÈB h?ç+? L? K- G•K æç i +| i? M|B H˝ ?˝M i?´m tQÆM; - K†+ /M ç M; #` # Q
M?QM; G•K æç i i? pšM M?Q M˝M; ?´çB M F?¬M; K˝M; i?QÆM; iQ+? i` M i?•M Kb
+ª iQM? KçM; HçB K°i H-M M[t¬M; p T?Q h?ç+? L? KX

@ L? ç-m M˝v- /kM; F?Q i?˝i ç€M; F?2M X

G•K hB m h?QìM; ç°i M?B M +QìB H M p˝B iB M; - HB + K„i M?bM h?ç+? L? K # M

@ hB m ?mvM? ç - F?¬M; + -M bÊ M? ç-m M˝v- +?Q /M M| +| HÊB ?½B ?ÆM çB +?,
tm®M; X

@ E?¬M; bÊ- F?¬M; bÊX

h?ç+? L? K ;˝i ç-m- •M? K„i HçM? HMM; i?´m tQÆM; - p FBM? ?QªM; i` M K†i i`
G•K hB m h?QìM; pšM H†M; H) [m M bç i h?ç+? L? K pW i?´v p K†i ?„M #¶M; M?
K„i /˝B ? T ç°i M?B M #„M` K°i Hm²M; H [m M; X

@ •K5

hW # M /QÈB t2 H, M +O G•K hB m h?QìM; ç°i M?B M +| iB M; M´T?ç i` - i M M
K½M? HB i #„M` - KK+ iB m M?^K i?ŠM; p˝Q h?ç+? L? KX

o K†i h?ç+? M? K i`î M M H½M? F?®+ - iW F?|2 KB M; H° ` K°i iB +QìB i˝M M?š

@ E2M; F2M; F2M; F2M; 5

•K i? M? FBK HQϕB p +?ϕK M? m ϕ°i M?B M iW i` M M;Q`B h?ϕ+? L? K p M; H M
.Q`B h?ϕ+? >| oă >²M M?[M; i M M´ iB M /`v ϕ†+ FB F?¬M; i`B M`Q tmv M [m
L? K K` +?d +| i? tmv M i?OM; [m v T?K+ ϕ-v +?¶ p€ i` M M;Q`B ?„M- b m ϕ! M?
HU+ `ÆB ϕ-v ϕ'iX

@ h ϕ½ bÈK #B i M;QÆB +| p'M ϕ 5

G•K hB m h?Q`M; +Q`B ? ? - +?B + t2 H,M FB `i M? M? HB M HMB p T?Q b mX

@ *| ; M ϕKM; iÈB M;Q`B F?€+ i?b i'i F?¬M; T?ªB ?ϕM; M?€i ; M bÊ T?B M T?S+X
F?`- M;QÆB +ÁM FûK K°i +?9i5

G•K hB m h?Q`M; +Q`B HÈM- HϕB p¶ i? K K°i +€B p`Q T?Q /Q`B ;? X

h•K ibM? h?¢+? L? K bmm; bQÈM;- ç M; Km®M M|B +€B ;b ç|- ç°i M?B M M?bM i
M FB - ç M; H€B K°i +?B + i?mv MX L? M? +?|M; tmv M [m #½B ç€ M;-KX

@ G•K æ¢i- +?mv M HB M [m M ç M i - F?¬M; çQÊ+ M|B +?Q #¼M h¢T J¬M; #B iX
i?O +O h K h?¬M :B€Q çB M; M; [m i¢Q i?¬M?¬ i F?¬M; Km®M h¢T J¬M; #B i M
[m M ç M i X

h?¢+? L? K M?QÈM; K¬v- ç°i M?B M M;?B K M;?¬ M|B pÈB G•K æ¢i,
@ LÆB ç•v i?m°+ p oB M G ?ªB pU+- i?¬M? i?"i K¬ M|B- i p¬ *´ ;B - æ¬M; S?QÆ
M m M?Q M?[M; M;QÌB h¢T J¬M; F?¬M; FQM KB M;- iB i H° iBM iS+ HB M [m M iÈ
M;mv ?B KX

*?mv M M¬v- ?„M +?m¬M #` çB o•M >¬ çªQ ç®B T?| *´ ;B - M m M?Q F?¬M; +¬M i?
F?¬M; +?WM; ;B[çQÌM; ç½ #` \*´ ;B p¬ æ¬M; S?QÆM; ;B M?bM +?^K`²BX

L m M?Q p¬v- ?„M +kM; ç€M? #| i v #| +?•M- `i M?B m +?mv M F?¬M; i? H¬KX

@ L;QÆB +| +Wm Q€M pÈB æ¬M; S?QÆM; ;B - *´ ;B \

G•K æ¢i +ª FBM?,

@ L;QÆB T?¢K T?ªB +?mv M ;b\

@ a m M¬v ?½v M|B- M?È F„- F?¬M; çQÊ+ M|B +?Q #¼M h¢T J¬M; p +?mv M +O i
h?¢+? L? K /†M /Á- G•K æ¢i bYM; b®i M?bM ?„M i`QM; +?®+ H€i- +?"K`½B ;"i ç-

@ u M i•K çB- i b) F?¬M; ç +?Q M;QÆB +| +?mv M ;bX

L[M?•M +?QM? H¬ M?Q p¬v- +?d +¬M iB T t9+ / i?`i i?•M K"i pÈB K°i M;QÌB M K M
#ªQ p +€B M K M?•M ç|X >m®M; +?B h?¢+? L? K H¢B H¬ M K M?•M ç¬m iB M- M¬M
HÈM iW i` M M;QÌB h?¢+? L? K- /M i? M¬Q M¬M; +kM; b) F?¬M; Km®M h?¢+? L?

æWM; M|B H¬ *´ ;B p¬ æ¬M; S?QÆM; ;B - #•v ;BÌ +?Q /M h?¢+? L? K M|B ?„M H¬
+O h K h?¬M :B€Q- M|B F?¬M; +?WM; G•K æ¢i +kM; b) ;B9T ?„M +?¢v i`®MX

æ b® M K M?•M- pb HÈB Q+? p¬ /½ i•K +O KbM? K¬ +| i? ?B bBM? M[M?•M # M
J¬ ç b® M[M?•M H¢B pb M K M?•M # M +¢M? KbM?- K¬ +| i? ?B bBM? HÈB Q+? p
i?"K +?Q [mv i ?v bBM? #¢M p¬ #^M; ?[m # M +¢M? KbM?X

@ V- i i?Q+? M[M?•M M;?2 HÌBX

h?¢+? L? K M? +? KB M; +QÌB K°i iB M;- çQ i v p¶ +€B K¬M; p M? + Q +O G•K a

@ L[M?•M +¬M; M;?2 HÌB- +¬M; b) bmM; bQÈM; ?ÆMX

G•K æ¢i KÈB M K i?Y KMB p` M K M[- ç½ ?ÆB M;'K p¬Q tQÆM; iOv- #° p` KŠM +
L? K p¶ M?Q p¬v- i?•M i? v m FB m +O G•K æ¢i`mM H M- ;B®M; M?Q K°i /ÁM; ç
K„i b€M; #„i ç¬m #B M i?"M? HQM; H M?X

J„+ +Î çÄ K†i- G•K æ¢i HB + K„i i`WM; h?¢+? L? K- +„M` ,M; tBM M|B,

@ h?¢+? L? K- p b m F?B Î i`QÈ+ K†i #¼M ?¼ F?¬M; çQÊ+ H¬K p¬v pÈB i - #^M; F
?mv ?¼X E?B #¼M ?¼ F?¬M; M?bM i?¬v- i +| i? +| i? ç M;QÆB F?BM? #¢+ K°

G•K æ¢i +„M` ,M;- ;QÆM; K†i YM; çÄ- +U+ F€ i? M i?MM;- M¬M; +ÁM i? ?B M`
M;'i M;•v F?| K¬ +?®M; +UX

h?¢+? L? K KdK +QÌB- ;"i ç¬m M|B,

@ u M i•K çB- i #B i +¬ +ÁM T?ªB T?K+ +?9M;- b) F?¬M; F?B / +¬ i`QÈ+ K†i #° ?

@ h¢T J¬M; iÈBX

G•K æfi M? M?~M; ?Qi K°i ?ÆB- i?m HB K tm•M ibM? i` M Kti- HçB F?-B T?K+ M;~M; ç-m F?-B T?K+ /€M; p H½M? ççKX
h`QM; HÁM; h?ç+? L? K +QìB +QìB- i?-K M;?o #ªM HoM? ;Bª #° +O M[M?•M M"v
@ hçT J-M; - +€+ M; QÆB iÈB ç•v- HK+ bQ€i i?B i? i` M M?[M; M; QìB Î ç•v- b„T t
G•K æfi + m K"v- F?Q i v K9 +?•M M!B pÈB ç€K M; QìB hçT J-M; - >Q„+ EB i- EB
@ L? M? H M5 G-M M"v K°i p` i`QÎM; H½Q h?-M ;B€Q +?9M; i i`MM; ?ÊT çB M;
/¼M ç²- F?-M; +?WM; b m M"v ?„M b) ?ÄB ç MX
G9+ K°i KbM? Î +MM; pÈB h?ç+? L? K- G•K æfi `i T?QM; ibM?- i? M i?MM; K M
ç€K M; QìB hçT J-M; - EB i æ†+ i?b M" M; HçB F?-B T?K+ i€+ T?QM; +O p` ççB i,-
h?ç+? L? K çSM; Î K°i # M- F?!2 KB M; KdK +QìB M?bM M" M; /B m pä /QÆM; Q
i?QìM; X

R8dX *?QÆM; R8d @ *?†M; æQìM; omB o

a m F?B K'v M; QìB hçT J-M; ç M ç•v- /QÈB bU +?d ?mv +O G•K æfi- #„i ç-m ?,M
+?B M HÊB T?~K i` M M; QìB #¼M ?ªB i†+X

JQìB K'v i M ?ªB i†+- i` M M; QìB `ªB `€+ iQ" M M?[M; HQçB HBM? iBM? M?Q H" pk
i?QìM; +kM; ç m #` ç€K M; QìB hçT J-M; ?"Q ?SM; ;QK HçB- M?[M; i?S ç! HçB +
M; QìB hçT J-M; - EB i æ†+X

oQ M?Q ? B HQçB pä F„ >mv M +'T H'v i` M M; QìB E?´M; H½Q M?` p" i M `•m [m B
iW i` M M; QìB G•K hB m h?QìM; - ç! +?QM? H" #Q #ªQ GBM? +'TX GQçB M?mv M;
HQÊM; - K°i F?B #` i'M +-M; i?b M?[M; HU+ HQÊM; i?QìM; M; "v iQ+? i`[çQÊ+ b)
i? X

L; Q" B ` - i` M +?B + i?mv M HÈM FB +ÁM +! `i M?B m i?m®+ M´- b® i?m®+ M´ M"
+kM; +?´i i?~M? M; ¼M M9B M?Ä- +?d M?bM i?-B +kM; çO F?B M M; QìB F?€+ T?ª

G•K æfi M;~M; ç-m H M- p Kti i?ªM M?B M- çQ K„i HB +[m M?[M; i?S K" ç€K M
çQÊ+- ;B[H'v +€B M?mv M ;B€T i` M M; QìB G•K hB m h?QìM; p" K°i b® ç M /QÊ
HB M ç ç€K M; QìB hçT J-M; iU KbM? HU +?¼MX

oW M; ?2 i?´v +! i? iMv w +?¼M HU M?[M; ç² p" i M"v- K'v M; QìB hçT J-M; - EB i
H"TiS+ +QÈT H'v M?[M; i?S KbM? ç½M?bM i`9M; i`QÈ+X

h`QM; +?®+ H€i- ç€K M; QìB hçT J-M; - EB i æ†+ #ÎB pb T?•M +?B b® ç² p" i M"v
iQ içB- +½B M? m BM? ÄBX

G•K æfi + m K"v HçB- i?´v i?€B ç° +O K'v i M M"v ç9M; H" H"K K'i Kti +- [m€ çB
HB M [m€i HÈM,

@ AK M; v- M m +MM; i` M? K°i i?S i?b #®+ i?, K [mv i ç`M?X *ÁM ²M M[- M?[M;
H M i` M- iÈB H9+ ç! +€+ M; QÆB K°i +€B +kM; çWM; ?ÁM; +! çQÊ+5

h?´v G•K æfi [m€i- K'v M; QìB H"TiS+ M; Q M M; Q½M ?ŠM- M?[M; iB M; i` M? Hm
G•K æfi QĐM M; U+ b[?"B HÁM; ;"i; "i ç-m- b m ç! HB M HB + M?bM h?ç+? L? K

@ L; QÆB F?-M; +?¼M ;b b Q\

@ GB M [m M ;b iÈB ?„M +?S\

hçT J-M; ç°i M?B M ?W K°i iB M; F?! M; ?2- `²B i`WM; K„i M?bM h?ç+? L? K- M!B

@ h M i B m i Y M " v + | H " K ; b ç • m + ? S - + k M ; F ? ¬ M ; T ? ^a B H " M ; Q Ì B + O i - + | i Q + T ? ~ K M " v + ? S X

L ? [M ; i ? S i ` M i ? m v M ç m ` i ç € M ; ; B € - h ¢ T J ¬ M ; H ¢ B ` i ; ? û i h ? ¢ + ? L ? K - i ' i M ? B L ? K + k M ; ç Q Ê + ? Q Î M ; H Ê B X

æ € K M ; Q Ì B > Q „ + E B i M ; ? 2 i ? ' v G • K æ ¢ i + | w ç ` M ? ç 2 K H Ê B T ? ~ K + ? B + ? Q h ? ¢ + ? H M X

G • K æ ¢ i M ; ? B K K † i H ¢ B - M | B ,

@ * ? m v M M " v H " ? „ M + M M ; i ç B ç M - i M | B ? „ M ç Q Ê + H " ç Q Ê + - + € + M ; Q Æ B + | w G 9 + M " v - [m M ? ; B [G • K æ ¢ i p " h ? ¢ + ? L ? K F ? ¬ M ; + Á M i - K i ? Q Ì M ; M ? Q i ` Q Ê + M h ¢ T J ¬ M ; + ? • K + ? ¼ + h ? ¢ + ? L ? K - i ` Q M ; H Á M ; M " M ; H B M + ^a K i ? ' v F ? ¬ M ; p m B - ? " M " v K ° i # " B ? ¼ + X

h ? ' v G • K æ ¢ i M ' B # ½ Q - h ¢ T J ¬ M ; - > Q „ + E B i H B M M T ? " M M ; " K K B M ; H ¢ B - + ? d L ? K X

h U M ? Q h ? ¢ + ? L ? K + ? Š M ; M | B + • m M " Q K Ê B H " ç - m i B ? ¼ X

@ h ? ¬ B F ? Ä B ç B 5

h ? ¢ + ? L ? K + Q Ì B + Q Ì B H „ + ç - m - M | B ,

@ . M b Q i ¬ B + k M ; F ? ¬ M ; H " K ; b + ^a - i ? U + b U F ? ¬ M ; + | i Q + € + ? H ' v M ? [M ; ç ² M " v X

*, M # ^a M H " ? „ M + k M ; F ? ¬ M ; i ? Q + ? M ? [M ; ç ² M " v X

G • K æ ¢ i / Q Ì M ; M ? Q # B i ç Q Ê + h ? ¢ + ? L ? K F ? ¬ M ; + | ? S M ; i ? 9 p È B M ? [M ; i ? S M " v - i È B + ? ¶ h ? ¢ + ? L ? K € M ? K „ i F ? ¬ M ; M M + ? ' T M ? † i p È B ç € K M ; Q Ì B h ¢ T J ¬ M ; X

h ? ¢ + ? L ? K + Q Ì B H „ + ç - m - i Ä w ? „ M F ? ¬ M ; + | w K m ® M i ` M ? ; B " M ? # ' i + S + € B ; b p # ^a Q M " M ; v M i • K ç B X

@ * € + M ; Q Æ B M ? M ? H M ç B - H € i M [+ ? 9 M ; i b) / M M ; i ? m v M + O + ? 9 M ; i ç ` Ì B ? <sup>a</sup> B i † + i m v i ® i i ? " i - M ? Q M ; ` i M ? B m / ' m ? B m + O > m v i æ ² M ; # M i ` M - K " i ? M [ m € t ' m - ç ç T ? Á M ; T ? B M T ? S + M M + ? 9 M ; i F ? ¬ M ; M M [ m <sup>a</sup> M + ? B + i ? m v M M " G • K æ ¢ i i ? ' v K ' v M ; Q Ì B h ¢ T J ¬ M ; i B T i K + # " M ` ° M + 9 B ç - m - # U + K b M ? ? û i H È M H J ' v M ; Q Ì B h ¢ T J ¬ M ; - E B i æ † + ; " i ç - m H B H ` M | B p • M ; - i ® + ç ° + k M ; M ? M ? ? Æ M L Y ; B Ì b m - K ' v M ; Q Ì B ç | ç ½ T ? • M + ? B t Q M ; p " i T ? ~ K i ` M i ? m v M - ç Q M ? [M ; i ? S i ? m v M - B + k M ; ? S M ; F ? Í B - T ? ' M + ? ' M ? Š M - H È M i B M ; + Q Ì B M | B H € B + Q M i ? m v * Q M i ? m v M M " v H ¢ B i B T i K + + ? ¢ v p ? Q È M ; o • M > " ç ^a Q X

h ? ¢ + ? L ? K p Š M M ^ K i ` Q M ; ç ® M ; i ¢ T p " i F B - • K i ? - K F ? ' i m - + | ç B m G • K æ ¢ i H ¢ # „ i h ? ¢ + ? L ? K t m ® M ; i ? m v M i b K + ¬ X

J ¶ B H - M h ? ¢ + ? L ? K t m ® M ; i ? m v M - G • K æ ¢ i ç m H † M ; H) + ? ® i + ? † i + Y ; ¶ Î + - m i • K i ? M ? i È B K S + i ? ' T M ? ' i - ` ² B H † M ; H) i ? • M K " i K ° i ? ² B X

G • K æ ¢ i H - M ç - m K Ê B ç Q Ê + M m i ? Y K M B p ` M K M [ v m ç Q Æ M ; M M + ¬ + | T ? - M T ? € i i Q M ? B m + ? Q h ? ¢ + ? L ? K - K m ® M h ? ¢ + ? L ? K t m ® M ; F ? Q M ; i ? m v M F ? B F ? ç - v ` m M ; ç ° M ; H Á M ; M ; Q Ì B F B X

J ¶ B H - M h ? ¢ + ? L ? K i W i ` Q M ; F ? Q M ; i ? m v M # Q Ê + ` - ç € K M ; Q Ì B h ¢ T J ¬ M ; - > Q „ - ? Q † + - F ? ¬ M ; ? B m i ¢ B b Q G • K æ ¢ i ç ° i M ? B M H ¢ B [m M i • K i È B h ? ¢ + ? L ? K M ? Q K † i # ¼ M ? ^a B i † + - + ? Š M ; H) H ¢ B + ? 2 ; B ' m # Q K " i ; b b Q \

h ` Q Ê + K † i K ¼ B M ; Q Ì B - G • K æ ¢ i p " h ? ¢ + ? L ? K ç m i Ä ` ` i # b M ? i ? Q Ì M ; - M ; Q " B h F ? € + F ? ¬ M ; B M ; ? o ` ^ M ; ? B M ; Q Ì B M " v H ¢ B + | [m M ? i b M ? + ^a K p È B M ? m X

@ h?U+ T?~K p" MQÈ+ M;¼i ?¬K M v +O M;QÆB ç•v5

EB i æ†+ #QÈ+ iÈB +?¶ h?¢+? L? K- ç†i tm®M; # M +¢M? +€B i?MM; HÈM # ;BÄ +QìB M!B,

@ æ•v H" G•K æ¢i i, ç†+ #B i /†M /Á i¬B- F?¬M; çQÈ+ +„i tûM HQÆM; i?U+ +O M +O M;QÆB i? M"v i?"i ç€M; bÊ [m€- +S ç" M"v- bÊ H" i?S+ ,Mi` Mi?mv M b) F?¬`i F?¬M; ?"B HÁM; p +?mv M M"v- M m F?¬M; T?ªB /Q G•K æ¢i i, ûT- +?„+ i +kM i?S M"v +?Q M;QÆB ç•mX

h?¢+? L? K +?d F?) +QìB- #„i ç-m H'v i?`i [mª i`QM; `¶ ` - iU KbM? ,M- M!B,

@ *ªK ÆM5

EB i æ†+ ç°i M?B M M;²B tm®M;- ;?û b€i p"Q M;QìB h?¢+? L? K- M?Ä ;B¼M;- Hû

@ h?¢+? L? K- K¶B H-M M;QÆB p"Q i`QM; F?Q M; i?mv M- H"K; b pÈB G•K æ¢i i #Q K"i +?SX G9+ çB ;†T ?ªB i†+- `®i +m°+ +€+ M;QÆB ç½ tªv ` +?mv M ;b i? \

EB i æ†+ ?B m F€- H9+ M!B +?mv M- +ÁM +~M i?"M M?bM H¢B T?Q b m KbM?- iE

@ h `i FQM KB M;- M!B +?Q i #B i çB- i imv i ç®B b) F?¬M; M!B +?Q B F?€+ ç iÁ KÁ +? i çB çQÈ+- M!B i M;?2 çB5

@ *?d H" M!B +?mv M v m çQÆM; pÈB G•K æ¢i i?¬B- M"Q +! #Q K"i ;b +?S5

h?¢+? L? K +QìB M?Q F?¬M; +QìB- H„+ H„+ ç-m- i`QM; HÁM; i?¬K M;?o- M m M!B M;`v M;`v ç m p"i H°M î i` M;BQìM;- F?¬M; #B i M;QÆB b) M;?o ;b M[\

@ L!B +?mv M v m çQÆM;\

EB i æ†+ i`ÈM i`ÁM K„i- F?BM? i?QìM; M!B,

@ E?¬M; M!B i?b i?¬B- Hw /Q pÈ p~M i? +kM; /€K M!B\ h?•M T?"M G•K æ¢i i, + Q ['v î oB M G ?ªB pU+ +?9M; i +kM; +! +?9i / M? iB M;- G•K æ¢i i, b m M"v b) H"K h?¬M ;B€Q- i M iB m iY M?Q M;QÆB +! i? tSM; b Q\ L;QÆB +kM; +?d +! i? i?¬K h?¢+? L? K +QìB M?¢i- `²B +kM; F?¬M; M!B ;b i? KX

@ h?¢+? L? K- M;QÆB tm®M; ç•v K°i +?9i- i +! +?mv M Km®M ?ÄBX

æ9M; H9+ M"v- i`QM; F?Q M; i?mv M- p¼M; ` iB M; ;¼B +O G•K æ¢i- •K i? M? HMM;- +ÁM K M; +?9i FB m M;¢Q M[- /QìM; M?Q ç M; ;¼B M;QìB ?-m p"vX

EB i æ†+ +QìB ç m M!B,

@ L m M?Q M;QÆB p" G•K æ¢i i, i?"i bU v m M? m- i?b G•K æ¢i i, ç½ F?¬M; +! i?€ G•K æ¢i i, +?„+ +?„M +! +?mv M +?QM? bU +¬M i bK M;QÆB- iB m iY M?" M;QÆB K„i ;B M i" ç! K" M?bM- i?"i bU K" +?¼+ ;B" M G•K æ¢i i, i?b M;QÆB b) F?¬M; +?`n h¢T J¬M; +kM; +?d p b M;„K #"v K" #` G•K æ¢i i, ç€M? i?"M? ç-m ?2Q- i +kM; F? M;QÆB +kM; #B M i?"M? M?Q i? ç•m- ? ? 5

EB i æ†+ p®M F?¬M; iBM M?[M; HìB h?¢+? L? K M!BX

h?¢+? L? K +?d #B i M?9M p B- +QìB #QÈ+ p T?Q F?Q M; i?mv M- b„+ K†i i?ªM i?¬K M;?o,

@ E?¬M; #B i H-M M"v G•K æ¢i i H¢B Km®M FB m ;b ç•v- +¬ M" M; M"v +?ÆB +kM; /€K i?YX

L;?o ç M ç•v- HÁM; h?¢+? L? K H¢B M´B b!M;- €M? K„i +! i? K p F€ [m€B- F?€+ H

L?[M; i?"M? pB M F?€+ i` M i?mv M +kM; +?ŠM; i? K ç w- `B M; h¢T J¬M; H¢B H M?bM i?'v €M? K„i ?„M +! +?9i €B Km°B- i`QM; HÁM; h¢T J¬M; Mªv /UM;- b„+ K h?¢+? L? K F?¬M; ç w ?„M- +QìB +QìB #QÈ+ tm®M; F?Q M; i?mv MX

G•K æfi bÈK ç½ çÊB ?„M tm®M; `²B- pW M?bM i?'v ?„M #QÊ+ tm®M;- M``M; HB M
+?®i+Y F?Q M; i?mv M HΦB- i?•M i? K K KΦB iÄ M; €i ?QÆM; i?ÆK ç°i M?B M
L? K- €M? K„i i``M M;”T b„+ ibM?- +9B ç-m H`K MkM; F?) M|B,

@ >¬K M v 2K Km®M îi` M

°T5

h?Φ+? L? K çQ i v p¶ KΦM? p``Q +†T K¬M; p M? + Q +O G•K æfi- +QìB ?b ?b M|B

@ L`Q- H M ;BQìM; M^K 'T tm®M;- M? +? K¬M; H M M``Q- ç M? H Q p``Q iW ç^M; M

h?•M i? v m FB m +O G•K æfi F?) `mM H M- €M? K„i HQM; H M?- pW +QìB pW M
çQ K¬M; H M i?“i+ Q- +ÁM F?) çQM; çQ M[+?S- ;B®M; M?Q +?9 +9M +QM ç M
M i?QîM; ç² M;QM p”vX h?Φ+? L? K Mm®i MQÊ+ #¼i U+ K°i +€B- FûQ [m-M Kb
M|M; `U+- H”T iS+ +¬K i?QÆM; +QÐB M;U X

hçT J¬M; F?) #QÊ+ tm®M; +Y +-m i? M;- b„+ K†i •K ?B K- F?| +QB çQ i B ;?û p`
M i`QM;X

>„M ç½ [m M b€i K'v M;”v ?¬K M v `²BX

h?2Q M?[M; [m M b€i i`QM; K'v M;”v ?¬K M v- hçT J¬M; +``M; H9+ +``M; +ªK i?'v
G•K æfi +| ;b ç| Kî €K- ?„M /U +ªK +| +?mv M F?¬M; ? vX

hçT J¬M; i?¬K v m G•K æfi # Q M?B m M,K M v- i`QM; M;?B i?S+ ç iY M;QΦB pB
ç-m iB M ?„M M?bM i?'v G•K æfi i?b i`QM; HÁM; ç½ i?¬K v m i`°K M?Ê M``M;X L?M
[m ``i M?B m +Æ ?°B- H9+ M``Q +kM; çSM; b m G•K æfi- M K K”i M^K ; B- ç€M? c
¬M; +| w pÈB G•K æfiX

h`QM; HÁM; ?„M- G•K æfi Hm¬M H” ?``M; +'K- +?d +O `B M; ?„M- F?¬M; +?Q T?
M;|M i v p``QX

hW F?B h?Φ+? L? K iÈB ç•v- F?B M +?Q ?„M Hm¬M +ªK i?'v K®B M;mv ?B K- M;Q
i?€B ç° F?€+ #B i K” G•K æfi /``M? +?Q h?Φ+? L? K M?QM; hçT J¬M; H``M;QìB ``i M
`ä G•K æfi- [m M?[M; +Y +?d ?``M? ç°M; M?Ä +O +- - ?„M ç½ +ªK i?'v çQÊ+ F?¬M

G-M M`v- ?„M ç½ F?¬M; i? FB K +? M`B M?[M; M;?B M;ì i`QM; HÁM;- /€M i B p
ç°M; # M i`QM; F?Q M; i?mv MX

h`QM; F?Q M; i?mv M- h?Φ+? L? K p` G•K æfi ;„M; ? i bS+ FB K +? M?[M; •K i?
ç°M; i€+ +kM; F?¬M; /€K [m€ KΦM?- •K i? M? ç m çQÊ+ F?®M; +? iÈB KS+ imv i

hçT J¬M; ;?û i B M;?2 ?²B H•m- H¬M; K`v ?„M +Q HΦB [m M b€i- M?QM; +kM; F?¬
*``M; M?Q i? - hçT J¬M; +``M; ?Q`B M;?B- b„+ K†i +``M; b b-K HΦBX

G•K æfi ;¼B h?Φ+? L? K tm®M; F?Q M; i?mv M- F?¬M; i? F?¬M; M|B K°i HìB M
+?mv M- /M ``i M?Ä çB M[- +kM; +| i? M;?2 i?'v +?9i +?9i ;b ç| +?SX

h`QM; F?Q M; i?mv M F?¬M; +| iB M; ç°M; M``Q- çB m ç| +?SM; iÄ +| p'M ç X

J'v M;QìB EB i æ†+- >Q†+ EB i p``i i +ª +€+ oä :Bª i` M i?mv M- i?'v /€M; p HûM
+ªK i?'v ``i F€ HΦ- M?QM; /M H” >Q„+ EB i ? v EB i æ†+ ç m F?¬M; /€K ?û `„M; M|

>Q„+ EB i p` K'v M;QìB î ç•v ç m +| ;B Q ibM? ``i i®i pÈB hçT J¬M;- M M +kM; F?¬
M;QìB M;?B M; p T?Q F?Q M; i?mv M- imv i`QM; HÁM; ``i M;?B M;ì- Km®M #B i
G•K æfi bQM; +kM; +?d +QB M?Q F?¬M; M?bM i?'vX

hmv # M ç-m hçT J¬M; F?¬M; M;?2 i?'v ;b bQM; pšM MQM i?î- •K i?¬K +?ì iBM- [r
iK+ M;?2 HûMX

Zmª F?¬M; T?K HÁM; M;QìBX

a m MY iB M;- h¢T J¬M; +m®B +MM; +kM; M;?2 i?'v iB M; i?Î M?Q M?Ä ``i F€ [m
p¼M; ` X

R83X *?QÆM; R83 @ Iv >B T

@ h¢T J¬M; ç M; H¨K ;b p"v\

@ *€B M¨v +ÁM T?ªB ?ÄB b Q\ *?„+ +?„M H¨ Km®M #B i G•K æ¢i i, p¨ iB m iY h?¢
M?„+ iÊB +kM; i?"i F€ [m€B- b m F?B iB m iY FB p¨ G•K æ¢i i, +MM; çB ;†T [m ?
ç-m ç®B tY pÊB iB m iY FB +| +?9i ç†+ #B i- i?QÎM; ? v i bK iB m iY FB M|B +?n
+| #Q K"i5

@ hmv i ç®B +| #Q K"i5 L?'i ç`M? H¨ G•K æ¢i i, Km®M iB m iY FB H¨K +?mv M ;b-
M?B m H-M ;¼B ?„M M?Q p"vX

@ *kM; F?¬M; #B i h¢T J¬M; +| M;?2 çQÊ+ +€B ;b F?¬M;- i i?'v ?„M çSM; ç½ ``i H

@ J†+ F çB- i•K iQ +O h¢T J¬M;- B K¨ +?ŠM; #B i\

X X X

oä :Bª i` M #QQM; i¨m- iK i" T H¢B K°i +?¶- #¨M Hm" M b¬B M´BX

"i Hm" M H¨ >Q„+ EB i OM; ?° h¢T J¬M;- ? v H¨ ç€K M; Q`B EB i æ†+ iBM T?K+ G
+?, K +?9 M?bM p¨Q h¢T J¬M;- ç m Km®M #B i K°i Qi iBM iS+ iW i`QM; KB M; h¢T
J°i ç€K M; Q`B pW M?Ä ;B¼M; M|B i?-K- pW •K i?-K ç€M? ;B€ h¢T J¬M;- ``i H¨i
æ°i M?B M- K¼B M; Q`B ç M; M?bM +?^K +?^K i?b F?m¬M K†i h¢T J¬M; i`Î M M p
M K M?•M #` +„K bWM;- b„+ K†i •K H M´B ;B" M- F?m¬M K†i p†M p Q- ? B K„i ç^M

@ ±5

æ€K M; Q`B >Q„+ EB i- EB i æ†+ ç²M; i?`B FBM? ?¬ H M K°i iB M;- ç m M?bM p T

@ *~m M K M[5

h¢T J¬M; M?2 ` ,M; i`ÊM K„i- Mûi K†i /[iÊM- #¶M; M?B M [m€i H M K°i iB M; HÈM-
+Æ i? p¨Q i v i`€B- K°i Hm²M; iBM? [m M; +?|B H¼B ç°i M?B M #„M ` X

@ •K -K5

*Y ;¶ Î +Y +¬m i? M; #` ç€M? pĐ pKM- KªM? ;¶ pKM # v i€M HQ¢MX h¢T J¬M; i?
ç€M? M€i +Y ;¶ H¨K K¼B M; Q`B M; ?B ?Q†+- K°i [mv M K½M? HB i M?Q p"v #ªM
ç¢Q ç€M? ` +?'M HmB p b m- i?•M ?bM? F?¬M; ´M ç`M?X

@ h¢T J¬M; 5

EB i æ†+ ?ûi `¬K H MX

@ L; QÆB çB M `²B b Q\

>Q„+ EB i p¨ K¼B M; Q`B ç m bÊ ?½B #B M b„+- F?¬M; #B i h¢T J¬M; p b b Q M´B ;
+?|M; +?¢v p T?Q # M M¨v- Km®M M; ,M +ªM h¢T J¬M; çWM; +| H¨K #"vX a m F
[mv M- F?Q i? p b K¨ #` FB K ?½K H¢B- b m F?B ´M ç`M? i?•M i? KÊB H Q tm®M;
G9+ M¨v- ç€K M; Q`B >Q„+ EB i- EB i æ†+ KÊB T?ªM SM; H¢B- ç m M?ªv H M p¨B
H¬B FûQ M; ,M +ªM h¢T J¬M; X

@ h`€M? ` 5

h¢T J¬M; ;"Q i?ûi- ;B½v F?ÄB H¬B FûQ +O >Q„+ EB i- EB i æ†+ `²B ç°i M?B M t-
 *?B +i?mv M M"v F?¬M; M?Ä+kM; F?¬M; HÈM- ?"M; ?| ç†i îi` M #QQM; i?mv M-
 i`W +`i ç², M p" MQË+ M; ¼i` i?b +?d +| K°i +, M T?ÁM; ;¶ M?Ä- +, M T?ÁM; +?d /"M
 ;¶ ç-m + -m i? M; H" T?ÁM; M; W ç€K M; QÌB h¢T J¬M; - EB i æ†+ HÊB /KM; p" ç
 F?Q M; i?mv M- M; Q" B ` +, M T?ÁM; M?Ä M"v +ÁM +| K°i +Y ;¶- #ÎB p b i` M i?m
 iQM?- +, M T?ÁM; M"v ç G•K æ†i bY /KM; /MM; i? v v T?K+ p" M; ?d M; ÆBX
 h¢T J¬M; M' B ; B" M ç€M? M€i +Y ;¶ ç-m + -m i? M; - H" T iS+ M?ªv p" Q F?Q M; i?m
 G9+ M"v ç€K M; QÌB >Q„+ EB i- EB i æ†+ +kM; M? M? +?| M; p¼i iÈB- +kM; ç`M? ç
 +ªM h¢T J¬M; X
 h¢T J¬M; ;B®M; M?Q çB M +m²M; - #°+ T?€i` HU+ HQËM; +m²M; K½M? +O +ªM?
 æ€M? >Q„+ EB i # v [m K°i # M- M; ?B M ` ,M; M; ?B M HÊB M? „K iÈB +Y ;¶ M?Ä
 i?ûi H M,
 @ *~m M K M[5
 h¢T J¬M; T?šM M°- Km®M ç€ M€i +€M? +Y ;¶ M"vX
 @ Eûi
 L?QM; p" Q H9+ M"v- +Y ;¶ +?O ç°M; KÎ` X u T?K+ h?¢+? L? K F?¬M; +?dM? i - +
 +?Q M; QÌB F?€+ +?SM; FB M +ªM? i`QM; T?ÁM; X
 *Y ;¶ +kM; F?¬M; `°M; HÈM- i?•M ?bM? h?¢+? L? K #•v ;BÌ ç½ ?ÆB iQ HÈM- pW
 M?Q ç½ M; ,M ? i +Y T?ÁM; X h`QM; F?Q M; i?mv M p®M ?ÆB +| p HÌ KÌ- ç€K M;
 H¢B T?€i ?B M F?¬M; i?'v ;b +ªX
 @ L; QÆB M|B B H" +~m M K M[\
 Lûi K†i h?¢+? L? K #bM? ioM?- #U+ KbM? M?bM +?^K +?^K p" Q h¢T J¬M; - T?'i T
 /B m ?•mX
 @ E?¬M; +| +?mv M ;b i?b +9i t K°i +?9i- çWM; [m'v ` -v +?9M; i H"K +?QM? bUX
 oW `²B ? „M p" G•K æ†i ç M; + Q ?SM; b „T iÈB çdM? `²B- G•K æ†i +kM; F?¬M; M?`
 h¢T J¬M; ç°i M?B M ç€M? K°i [mv M ç" T M€i +€M? +Y - /¼ G•K æ†i p°B p" M; ç`v
 M; QÌB +m®M; +m²M; K†+ H¢B v T?K+X
 L m F?¬M; T?ªB b m F?B h¢T J¬M; ç€M? K°i [mv M- i?•M i? ?ÆB M; WM; H¢B K°i
 æ†+ - >Q„+ EB i H¬B FûQ i`QM; +?®+ H€i- h¢T J¬M; K°i K¢+? t¬M; iÈB i?b M|B F
 i`"MX
 *kM; K v ç°M; i€+ +O h?¢+? L? K K m H - i`QË+ ç| +?d +ÎB [m-M ` K°i MY - b m
 [m-M €Q H¢B- /Si F?Q€i +? „M Î +€M? +Y - +?2 H¢B ? i i-K K „i +O K¼B M; QÌBX
 @ hB m iY- i Km®M M; QÆB +? i5
 E?m¬M K†i h¢T J¬M; p†M p Q- i`QM; ? B K „i +`i +?S HY ;B" M M; 9i i`lBX
 h`QM; KQÌB M; ;M ? B #`M i v ? „M #¶M; M?B M # „M ` iBM? [m M; ?bM? tQ „M ®+ - iE
 hBM? [m M; b€M; H M ;B®M; M?Q M?Q KkBi M- ç•K i?^M; p" Q M; U+ h?¢+? L? KX
 @ GQ hQ" M EbM?5
 EB i æ†+ ?ûi -K H M- ?QªM; bÊ M|B,
 @ h¢T J¬M; - M; QÆB çB M `²B `²B ?ª\ L; QÆB Km®M H'v iQM? K¢M; +O h?¢+? L?
 GQ hQ" M EbM? H" pã F „K¢M? M?'i +O h¢T J¬M; - F?¬M; / /"M; i?B i`B M ` M?Q
 ç½ M|B H M ? „M i?"i bU ç°M; b€i i•K `²BX

GQ hQ`M EbM? H`K°i pã F„ >mv M + 'T- + | i? ç2K M;QM; F i hBM? L;mv M i?`M? ;B®M; M?Q KkB F?Q M + ?mB p`Q i?•M i? M;QìB F?€+- +U+ F€ b„+ #ûM +QÆM; K æ€K M;QìB EB i æ†+- >Q„+ EB i ç½ iWM; i?'v [m h¢T J¬M; /MM; GQ hQ`M EbM i M oä :Bª ç²M; + 'T ?ÆM KQìB H¶ K€m- F?B M + ?Q + €B i M oä :Bª ç²M; + 'T FB i i?'v h¢T J¬M; H9+ ç®B K†i- H`T iS+ ç½ /MM; GQ hQ`M EbM? bî i`QìM; M?'i- K¼B M; ?o h?¢+? L? K T?2M M`v bÊ H`b) tQM; çÌBX

@ h`€M? K m çB5

L¢T L†+ # 'i ?Á pÈB h¢T J¬M; - F?¬M; F K çQÊ+ ;`Q H M,

@ æWM; +?„M î +Y M[- i`€M? K m çB5 L;QÆB F?¬M; çÐ çQÊ+ GQ hQ`M EbM? ç h?¢+? L? K + m K`v- pšM +?„M î +€M? +Y F?¬M; M?9+ M?Q+?- €M? K„i H¢M? H KB M; ?B M H M bU ;B m +ÊiX

@ smv tmv tmv5

hWM; Hm²M; GQ hQ`M EbM? +?mB p`Q H²M; M;U+ h?¢+? L? K- v T?K+ ?„M H`T iS M; |M i v- GQ hQ`M EbM? ;B®M; M?Q KkB F?Q M- #B M i?`M? ?bM? tQ„M ®+- F? / i?'i h?¢+? L? KX

æ€M; iB +- b m F?B h?¢+? L? K i?¢+? ? | i?b i?•M i? H¢B +SM; `„M M?Q b„i ç€X ç H¢B #° M;U+ M?[M; iB M; p M; F€ /`- M?QM; h?¢+? L? K H¢B F?¬M; #`i`|+ /`

@ •K5

h?¢+? L? K tm' i +QÊ+ F?Q i? M?Q p¢M [m•M- ;B®M; M?Q iB M; b'K i`9M; p`Q M; h¢T J¬M; ;B®M; M?Q ç¢M T?€Q- #` h?¢+? L? K ç€ K°i +QÊ+ # v H M çKM; p`Q >Q Kûi- +MM; >Q„+ EB i H,M p`Q K°i; | + # M i`QM; F?Q M; i?mv M- KB M; ç-v K€m iO E?Q M; i`m -K d H°M t°M- ç°i M?B M BK H†M; ç M KS+ + | i? M; ?2 çQÊ+ iB M; FBK æ†+- L¢T L†+ KB M; ?€ HÈM- p K†i FBM? M;¢+ M?bM h?¢+? L? K- i`QM; K„i ç-v +kM; #` ç€ K°i +QÊ+ H`K +?Q K Km°B- F?¬M; ç w K€m iQÆB +?ªv `ÁM; î F? |2 KB L? KX

hW F?B h?¢+? L? K H M i` M K°i +QM i?mv M pšM `i M T?“M- `i Qi M |B +?mv M +kM; F?¬M; + | T?€i bBM? tmM; ç°i pÈB # 'i Hm”M F M`QX

h?“K +?Q- F?B #¼M h¢T J¬M; iBK ?„M T?B M iQ€B- ?„M +kM; `i M T?“MX \*?Q iV ”i Hm”M H` h¢T J¬M; - >Q„+ EB i- ? v H` EB i æ†+- L¢T L†+ ç m +QB h?¢+? L? K M `^M; h?¢+? L? K H` oä :Bª + Q i?•K ;bX ”•v ;Bì- #¼M ?„M H¢B i`î M M v m çm®B i #bM? v M p¬ bU /QÈB GQ hQ`M EbM? +O h¢T J¬M; - ?ÆM M[ K°i +QÊ+ ç€ # v h¢ \*ªM? iQÊM; [m, /` M?Q i? - ç½ +?'M ç°M; K¢M? ç M #¼M ?„MX

@ h ;B i M;QÆB5

h`QÊ+ K„i # Q M;QìB-h¢T J¬M; i?QÆM; iQ+? ç-v Kbm? #` H`K +?Q M?K+ M?½- çB H¢B K°i H-M M[p¼i H M- M?Q K°i +QM v m i?9 çB M +m²M;X

h?¢+? L? K M?QÈM; K`v- p K†i #U+ Kbm?- H9+ h¢T J¬M; b„T iB T +”M ç M +?¶ ? , i?B K çB M +U+ F€ iBM? +?m`M M„K H'v +´ h¢T J¬M; - K°i i v t€+? h¢T J¬M; H M F

Zmv M +QÊ+ h¢T J¬M; HB M iK+ /MM; bS+ ç€M? H M i?•M i? h?¢+? L? K- M?QM; H¢B H¢M? HMM; - H`K M?Q F?¬M; i?'v- ;B®M; M?Q +¬M; FQ+? çB M +m²M; +O h M;S +O ?„M- F?¬M; + | +?9i i€+ /KM; M`QX

J°i i v M„K H'v +´ h¢T J¬M; - M„K ?„M H M F?¬M; - HU+ ç¢Q i` M i v h?¢+? L? K /-M

h¢T J¬M; ;B½v /K i`QM; +?®+ H€i- b„+ K†i #` M;¢i ç M çÄ #WM; - /-M /-M i?'v F? +`M; H9+ +`M; p¬ HU+X

•M? K„i h?¢+? L? K H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^K h¢T J¬M;- bS+ HU+ i` M i v /¬M
 @ "m¬M; i v5 L; QÆB Km®M ;B i ?„M b Q\
 >Q„+ EB i ¸°i M?B M #B M b„+ - p°B p¬M; H Q ¸ MX
 @ •K5
 h?¢+? L? K H¢B H` ¸€ ` K°i +QÈ+ M?Q i?B K ¸B M- ;B®M; M?Q b„i i?ûT ¸"T p¬Q
 >Q„+ EB i p,M; K¢M? H M F?¬M;- iW tQÆM; M;U+ i`mv M ¸ M iB M; ;½v tQÆM;
 F?Q M; i?mv M- K†i >Q„+ EB i ¸-v K€m iQÆB- p K†i bÊ ?½B M?bM h?¢+? L? K-
 M[X h?¢+? L? K K†+ F` h¢T J¬M; b„T i„i i?Î- + m K¬v [m M b€i K¼B M; QÌB i`QM;
 H¢M? M|B,
 @ *| B +ÁM Km®M +Sm ?„M b Q\
 E i +K+ >Q„+ EB i #¬v Î i`QÈ+ K†i- K¼B M; QÌB +kM; +?d ¸¬M? +•K M?Q ? MX
 EB i æ†+ K¶B M;¬v ¸ M ¸Q ¸² ,M +?Q ?„M- i`QM; HÁM; +kM; bÊ ?½B- ?€ KB M; `t`m ?´X
 @ h?¢+? L? K- ¸WM; ;B i ?„MX
 *,M T?ÁM; ;¶ b m HQM; # M i`QM; i`mv M ` ;B¼M; M|B +O G•K æ¢i
 @ h?ª ?„M ` ¸B- M K†i i X
 h?¢+? L? K M?QÈM; K¬v- /Q /U K°i H€i `²B KÈB MûK # v h¢T J¬M; ¸BX
 h?•M i? h¢T J¬M; `ÆB i?2Q ¸QÌM; pÁM; +mM; - `ÆB tm®M; ¸9M; i` M M; QÌB >Q„+
 ?„M HB M iK+ F m i?ªK i?B i- +„M ` ,M; +?`m ¸UM; bU i?®M; F?´X h?¢+? L? K pšM
 ` b m HQM; i?b i?´v G•K æ¢i ¸½ K†+ +?dM? i - HB M KdK +QÌB `ìB F?ÄB +€M? +Y
 i - +?“K `½B iW +,M T?ÁM; ;¶ M?Ä ¸B ` X
 oä :Bª # M i`QM; F?Q M; i?mv M- ¸ m i¬T i`mM; M?bM p +?B +; BQÌM; M?Ä /mv M
 M?QM; H¢B T?€i ?B M +?,M ¸ K i` M ;BQÌM; +?dM? i - +S M?Q H` F?¬M; +| +?mv M
 æ¢i H¢B ?ÆB ?²M; ?¬Q p¬ i`QM; K„i +ÁM b|i H¢B +?9i F?€i iB M?- F?B M +?Q M; Q
 K°i ¸€K i?mv M pB M i`QM; F?Q M; i?mv M FBM? M; ¸+ M?bM G•K æ¢i- /¬M /¬M +L
 h?¢+? L? K p¬ G•K æ¢i i?“i bU i`QM; b¢+?- h?¢+? L? K b) F?¬M; K°i KU+ +?„M Î +
 b) F?¬M; M´B ¸B M M?Q i? - F?m¬M K†i G•K æ¢i +kM; b) F?¬M; tBM? ¸ T`¢M; `T?
 T?|M; ¸½M; X
 hbM? ?bM? ¸½ `i `ä `¬M; `²BX E?) pm®i K€B i|+ +ÁM ?ÆB `®B- G•K æ¢i ;Bª #° i
 H¢M? M?¢i ?ÄB,
 @ *€+ M; QÆB iÈB H`K ;b\
 L;mv M K°i ¸€K M; QÈM; M;MM; +QÌB ;QÈM; - F?¬M; B /€K KÎKB M; X > B K„i h¢T J
 iÈB [mûi HmB i` M M; QÌB h?¢+? L? K- G•K æ¢i- `²B H¢B +„M ` ,M; F?¬M; HìB M¬Q
 o K†i h?¢+? L? K #bM? ioM?- M?bM h¢T J¬M; FB `²B i`¬K M; •K K°i H€i- [m v ¸-r
 @ h ¸B H M ¸•v- MÆB M¬v ;B Q +?Q +¬X
 L|B tQM; - +kM; F?¬M; ¸ÈB G•K æ¢i ¸²M; w- Mûi K†i h?¢+? L? K /YM; /QM; - ¸B i?
 G9+ ¸B ¸ M # M +¢M? h¢T J¬M; i?b ?„M M;¬M; + Q ¸-m- K°i +?•M /šK ¸9M; M; v tQ
 @ _ ,M; `„+5
 J°i iB M; p M; ;BÁM ;B½- h¢T J¬M; +Q i v i`€B H¢B M?QM; tQÆM; i v pĐ pKM- #¬M
 T? `²BX
 a„+ K†i K¼B M; QÌB M; v i`QM; F?Q M; i?mv M ¸°i #B M- i`QM; HQM; i?´v H¢M? H
 +O h?¢+? L? KX

R8NX *?QÆM; R8N @ h?,M; *'T "Q "ªQ

Lûi K†i h?¢+? L? K ?Ì ?[M;X h`QÊ+ K„i # Q M;QÌB- ;BŠK M€i i v i`€B +O h¢T J¬
F?ÄB F?Q M; i?mv MX

h`€M h¢T J¬M; H'K i'K K² ?¬B H¢M?- F?m¬M K†i+Wm ?"M M?QM; pšM +„M `„M; F?
+m°M H¢B- M^K K°i +?¶ pÊB >Q„+ EB i +?d +| i`QM; HÁM; ç-v bU ?"M i?MX

" M i`QM; F?Q M; i?mv MX

o K†i ç€K M;QÌB EB i æ†+- L¢T L†+ ç-v FBM? ?½BX L;Æ M;€+ M?bM #|M; HQM;
G¢B M?bM p T?Q h¢T J¬M; p` >Q„+ EB i pÊB p F€ H¢X

G•K æ¢i +kM; F?¬M; H M iB M; M; „M +ªM h?¢+? L? KX h`QM; HÁM; i?'v M? M?"M

@ h¢T J¬M;X h®i M?'i M;QÆB F?¬M; M M M;?o iÊB +?mv M #€Q i?MX L;QÆB imv
?„MX L;QÆB M m M?Q p` ?"M K`H`K #`v i?b 2 H`M; v +ª i +kM; F?¬M; i? #ªQ p

L;QÌB # M M;Q`B F?¬M; #B i bU i`M M?šM +O h?¢+? L? K M?QM; G•K æ¢i ç½ iW
?„MX >ÆM KQÌB i M ?ªB i†+ +O >mv i æ²M; #`K°i KbM? h?¢+? L? K çm´B i`M ;B
BX

h`"M +?B M 'v- G•K æ¢i ç½ +| 'M iQÊM; +U+ F€ b•m b„+X L; v +ª oä :Bª +ªM? ;BÊ
h?¢+? K` +kM; F?¬M; +| +?9i bS+ ç€M? i`ªX L m h¢T J¬M; M m H`F?¬M; #B i çB
çQÊ+ F i +K+ ` b QX

h?"i ` F?¬M; +-M G•K æ¢i M?„+ M?Î M?B mX F i +K+ i? HQÆM; +O ? B M;QÌB
M vX æ½ ç +?Q K¼B M;QÌB +kM; #B i çQÊ+ bU i`M M?šM +O h?¢+? L? KX

> B M;QÌB M`v Î i`QM; i v h?¢+? L? K #` ç€M? i M i€+ +?d i`QM; M?€v K„i ç½- +?
+€B ç½ M?bM `X

EB i æ†+ ç°i M?B M i?'v h¢T J¬M; +| +?9i ç€M; i?QÆM;X

æ®B iQÊM; F?' Hmv M M?B m M,K H¢B M;½ p`Q i`QM; HÁM; M;QÌB F?€+X Jm®M
M?šM K°i ?²B X EB i æ†+ +| i? iQÎM; iQÊM; i`QM; HÁM; h¢T J¬M; ç m F?' +Ð M`

E?m¬M K†i +O h¢T J¬M; +kM; ?ÆB ;B®M; pÊB +€M? i v #` ;BŠK M€i FB - +kM; ç½

>„M /QÌM; M?Q F?¬M; Km®M M;?2 HÌB F?mv M +O G•K æ¢iX æ¬B K„i H`T H|2 H
`„M; - iU M?Q ç M; •K i?-K iQM? iQ€M- ç M; i bK i' i +ª #B M T?€T +| i? ç®B T?| h

G¬M; K`v G•K æ¢i ?ÆB M?Qm- b„+ K†i ?ÆB H¢M?- M|B,

@ h¢T J¬M; - HÌB +O i M|B- ?v p¼M; M;QÆB +?,K +?9 H„M; M;?2X h +| i? +Sm
i? iB T iK+ +Sm M;QÆBX L m M?Q M;QÆB i?U+ bU +?¼+ ;B`M ?„M i?b ?„M +kM;

@ hB M M?•M5 a®M; +? i +O i - F?¬M; +-M M;QÆB HQ5

h¢T J¬M; [m€i ;`Q H M- M?Q çB M H M,

@ h +| +?¶ M`Q F?¬M; #^M; ?„M\ ob +- i pSi #Ä # Q M?B m i?S\ *?ŠM; H) +- F?
[m - i +QB +- M?Q +?Q #ªQ- pšM Hm¬M #ªQ p +-5 h? M?QM; K` +- H¢B +?¼M K
*- +ÁM K†i KkB M|B i b Q\

aU ç°+ €+ +O h¢T J¬M; #` FB K MûM H¢B K'i çB i`-K ioM? i?QÌM; M`v M v #„i ç
+m²M;X

E?m¬M K†i tBM? ç T +O G•K æ¢i F?) #B M- H¢M? HMM; K` M?bM ?„M,

@ h ç½ M,K H-M #ªv HQÊi +U imv i M;QÆB `²BX G` iU M;QÆB /•v /Q F?¬M; `ä- i
+?¼M M;QÌB M`Q i?b +| HB M [m M ;b ç M M;QÆB\ L;QÆB +?Q `^M; M;QÆB i?Q+
+O i b Q K` i +kM; b) #ÎB pb M;QÆB K` i? v ç´B +?mv M ;b b Q\

o K†i h¢T J¬M; ?mM; €+ ¢°+ ¢` - ?¬ ?'T /²M /"TX P€M ?"M K" M?bM G•K æ¢i M?Q
HÌB M"QX

hW €M? K„i +O h¢T J¬M;X G•K æ¢i #B i iW M v p b m ;B[M" M; p" h¢T J¬M; b)
i`QÊ+X h`QM; HÁM; i?Î /"B- G•K æ¢i H„+ ¢-m- +| +?9i #'i ¢„+ /o M|B,

@ *?mv M ?¬K M v /WM; Î ¢•v i?¬BX *?Ì M?B K pK +?mv M ¢B M"v ?Q" M i? "M?- p
+Æ ?°B ?ÊT i€+ M[X

.WM; K°i +?9i- G•K æ¢i H¢B M?bM p T?Q ¢€K M;QÌB EB i æ†+ M|B,

@ *€+ M;QÆB +kM; M?Q p"v- b m M?B K pK M"v ¢B ? v Î i?b iMvX

æ€K M;QÌB EB i æ†+- L¢T L†+ F?) M?Qm K"v- F?m¬M K†i +| +?9i #m²M #½- B +k

h?¢+? L? K H¢B K°i H¬M M[p iÈB +?¶ ¢®M; i¢T ?Q€X G'v ` K°i pB M h? M? M;n
i?¬M HU+ -`|i ?"M F?Q +O >mv M ",M; >"M .B K # M i`QM; >mv i o,M :BÈB p"Q h?

hW b m F?B h? M? M;mv i i?¢+? #°+ H° mv HU+ ¢®B T?| G•K hB m h?QÌM;X h?¢
/KM; +O h? M? M;mv i i?¢+?X

h`QM; K'v M;"v [m h?¢+? L? K ¢½ i?¬M; [m G•K æ¢iX hW i`QM; i v ¢€K M;QÌB EB
H,K pB M h? M? M;mv i i?¢+?X J¶B F?B ?„M `½M? `¶B H¢B `|i ?"M F?Q +O >mv
i`QM; h? M? M;mv i i?¢+?X

"•v ;BÌ ?„M ¢½ +| KQÌB H,K pB M h? M? M;mv i i?¢+? +?S ¢¬v ?"M F?Q +O >mv
oB M h? M? M;mv i i?¢+? M"v ¢ M; iW iW +'i +?S ?"M F?Q +O >mv M ",M; >"M .B
i" T i`mM; +?9 w H†M; H) `|i hBM? L;mv M p"Q h? M? M;mv i i?¢+?X

hQ" M #° iBM? i?¬M i" T i`mM; p"Q h? M? M;mv i i?¢+?X

h`mM; i•K h? M? M;mv i i?¢+? ;B®M; M?Q +| F?¬M; ;B M +U+ F€ M?Ä #ûX L?QM;
w [m M b€i i?b H¢B T?€i ?B M F?¬M; ;B M FB /QÌM; M?Q ¢ M; iW iW HÈM ?ÆMX

h?¢+? L? K iW iW M?„K ? B K„i- +ªK M?"M ¢QÊ+ ?"M HU+ +O >mv M ",M; >"M .B
+?9i i?~K i?'m p"Q i`QM; h? M? M;mv i i?¢+?X

J°i w MB K ¢°i M?B M tm'i ?B M i`QM; ¢¬mX

L m M?Q # M i`QM; h? M? M;mv i i?¢+? p"Q `|i i? K p"Q K°i Qi HU+ HQÊM; iB m +
v MB K M"v pW KÈB ?B M H M i`QM; ¢¬m i?b h?¢+? L? K i?Y H"K M; vX

æ M; H9+ iBM? i?¬M ?„M ¢ M; / Q ¢°M; - iWM; Hm²M; HU+ HQÊM; iB m +U+ T? H
H) /B +?mv M /¼+ i?2Q ;•M K¢+? +€M? i v ?„MX h`"M ` ¢QÊ+ p" B Hm²M; `²B iW i
h? M? M;mv i i?¢+? Î i`QM; i vX

GU+ HQÊM; iB m +U+ pW `|i p"Q i? M? L;mv i h?¢+?X E?Q iS+i?¬ #¢Q- i" €+ ¢°i
i?¢+? iÄ ` X

GU+ HQÊM; iB m +U+ /QÌM; M?Q +MM; pÈB ?"M F?Q # M i`QM; h? M? M;mv i i?¢
¢²M; i?ÌB i²M i¢B # M i`QM; h? M? M;mv i i?¢+? i?b HU+ HQÊM; iB m +U+ i`Î M M
/²M ûT ?"M F?Q +O >mv M ",M; >"M .B KX .QÌM; M?Q Km®M ?bM? bU i`|B #m°+
>mv M ",M; >"M .B KX

h` M h? M? M;mv i i?¢+? tm'i ?B M M?[M; p i`¢M `i M?ÄX _²B pB M h? M? M;mv
KªM? ¢€ `i M? M?- ?"M F?Q +'i +?S i`QM; ¢| +kM; M? M? +?|M; iªM ¢BX

GU+ HQÊM; iB m +U+ ¢½ K¢M? K) HQ¢B #Ä ?"M F?Q +O >mv M ",M; >"M .B K ` F
>bM? M?Q +?QM? h? M? M;mv i i?¢+? +kM; F?¬M; i? +i +?S HU+ HQÊM; iB m +
i?b h? M? M;mv i i?¢+? +kM; pĐ i?"M? iWM; KªM? ¢€- HU+ HQÊM; iB m +U+ i`QM

.QÌM; M?Q >mv M ",M; >"M .B K p" HU+ HQÊM; iB m +U+ F?¬M; i? +MM; i²M i¢B
h?¢+? L? K M?Qm K"vX L?bM KªM? ç€ pKM i` M K†i ç'i`²B M?„K K„i bmv iQX
J°i H€i b mX h?¢+? L? K H¢B H'v` K°i pB M h? M? M;mv i i?¢+?X h`QÊ+ iB M`
>"M .B K i`QM; >mv i o,M :BÊB *?d p"Q h? M? M;mv i i?¢+?X a m ç! /Q /U K°i +?
L;mv M i`QM; +Æ i? X >| i?"M? iWM; Hm²M; iBM? K M; i?Y`|i p"Q h? M? M;mv i
hBM? L;mv M M?Q bÊB iÆ i`QM; bm®i- iWM; Hm²M; hBM? L;mv M i`"M K¢M? p"Q
h? M? M;mv i i?¢+? M?"M çQÊ+ bU #´bmM; +O hBM? L;mv M i?b?Q p,M # M M,
o i`¢M # M ç-m?bM? M?Q +kM; ç½ çQÊ+ hBM? L;mv M +?[ i` +~M i?"M- p i`¢M
+?`m çQÊ+ +~M; M?B m?"M F?Q +O >mv M ",M; >"M .B K M?QM; h? M? M;mv i
imM; M; v M?Q H9+ i`QÊ+X

h`QM; HÁM; pmB p - h?¢+? L? K ç½ ?B m` - /QÌM; M?Q hBM? L;mv M +| i? +MM
>mv M ",M; >"M .B KX

>„M +kM; F?¬M; #B iX "ÎB pb i?•M i? +O ?„M ç½ +?`m çUM; `i M?B m?"M HU+
" M i`QM; hBM? L;mv M +O ?„M +kM; K M; i?2Q iB ?"M F?Q M?Ä +O >mv M ",M;
;BÌ KÊB +| i? F?B M +?Q hBM? L;mv M +O ?„M +MM; i²M i¢B pÊB ?"M F?Q +O
i`QM; h? M? M;mv i i?¢+?X

*"M; M?B m hBM? L;mv M`|i p"Q h? M? M;mv i i?¢+?X h? M? M;mv i i?¢+? +i +
",M; >"M .B K M?B m?ÆM; 'T M,K H-M bQ pÊB h? M? M;mv i i?¢+? F?€+5

L,K H-M ?"M F?Q +O >mv M ",M; >"M .B K`|i K¢M? p"Q h? M? M;mv i i?¢+?X " M
i?¢+? +ÁM +| i? K;-M MY i?"M? hBM? L;mv M +O h?¢+? L? KX G¢B H-M M[i?9
",M; >"M .B K i?b # M M;Q`B +O p i`¢M h? M? M;mv i i?¢+? KÊB iW iW HÊM ?ÆM
imM;X

h?¢+? L? K pmB KWM; #bM? ioM? /ÎB pB M h? M? M;mv i i?¢+?` F?ÄB >mv i o,M
* m K"v- ?„M FBM? M;¢+ M?bM pB M h? M? M;mv i i?¢+? #'i i?QÌM; M"v`²B M?„K
i`QM; ç!X

*?QM? ;B[h? M? L;mv i h?¢+?- ?"M HU+ +O >mv M ",M; >"M .B K p" hBM? L;m
>"M HU+ i`Î i?"M? iWM; bÊB iÆ iBM? K`M K" hBM? L;mv M +kM; i? - ? B HQ¢B M
iÆ ;M; €M?X >B M` # M i` M h? M? M;mv i i?¢+?- ;B®M; M?Q ?Q p,M tBM? ç T
tBM? ç TX

.Q /U i`QM; +?®+ H€i- h?¢+? L? K ç°i M?B M çSM; H M- çB` T?Q b m #QQM; i`
>Qi K°i ?ÆB i?"i b•mX h?¢+? L? K ç°i M?B M +¬K H'v pB M h? M? M;mv i i?¢+? i
p T?Q K†i MQÊ+ ç^M; t X

*9 MûK M"v ?„M /MM; HU+ `i K¢M?- +?QM? H" Km®M /MM; HU+ p +?¢K K¢M? ç
M;mv i i?¢+? M´imM;X

@ •K5

S?Q b m # KQÆB Kûi- ç°i M?B M T?€i` K°i Hm²M; b€M; +?|B K„iX J°i Hm²M; M
#¢Q M´imM; H M` X

G'v MÆB h? M? M;mv i i?¢+? M´H"K i`mM; i•KX LQÊ+ #B M i`QM; M?€v K„i #` ç!
HU+ HQÊM; +m²M; #¢Q #„M T?€ /"T M€i- i¢Q i?"M? K'v i`,K çQÌM; #,M; /"B ? T- K
;B€ /"v ç†+ # v HQ¢M F?„T MÆBX

@ oM pM pM5

@ oM pM pM5

hWM; çQÌM; #,M; /"B ? T K M; i?2Q ?"M F?Q /"v ç†+ # v çB iS T?Q X >ÆM KQÌB
+ÁM i?mv M M?Ä +O h?¢+? L? KX

Lâm Đạt khe khẽ thở dài, nhắc nhở nói. Về mặt Thạch Nham ngẩn ngơ, lòng mảy mảy nhiên nhú lại, hồi lâu mới bắt đầu nói:

- Ngày vui luôn ngắn ngủi, tất nhiên. . .

- Thạch Nham, chàng có thể ở một với ta, bất luận chàng là ai, chỉ cần chàng nguyện ý ở cùng ta, ta đều, ta đều nguyện ý với chàng...

Lâm Đạt muốn nói lại thôi.

- Ta muốn đi đến Già La hải vực.

Thạch Nham lắc lắc đầu

- Lâm Đạt, ta có mục tiêu của ta, nàng cũng có gia tộc của nàng, nếu nàng nguyện ý thì nàng có thể theo ta, Viên La hải vực này ta còn sẽ trở lại, nhưng là để đối phó Đông Phương gia và Cổ gia, nàng đi theo ta...

Hắn tự biết hắn không phải là người chịu được tịch mịch, là người có thể an an phận, cuộc trả thù của hắn với Cổ gia, Đông Phương gia sớm muộn gì sẽ diễn ra, một ngày kia danh hiệu Thạch Nham của hắn sẽ vang vọng Vô Tận hải. Gia tộc của Lâm Đạt ở Viên La hải vực, phụ thuộc vào Tam Thần Giáo, nếu Lâm Đạt đi theo hắn đến Già La hải vực, chỉ cần bị Tam Thần Giáo biết được, sợ là sẽ giận chó đánh mèo gia tộc Lâm Đạt, người nhà nàng sẽ khó thoát khỏi lửa giận của Tam Thần Giáo. Đây cũng không phải chuyện Lâm Đạt muốn nhìn thấy.

Trước khi hắn không có đủ thực lực thay đổi mọi thứ, Lâm Đạt đi theo hắn sẽ không có lợi, hắn cũng không dám buông lời đồng ý. Lâm Đạt bỗng nhiên trầm mặc.

Hồi lâu, Lâm Đạt cúi đầu, buồn bã nói:

- Thạch Nham, nhà của ta trên Tuyết Long đảo ở Viên La hải vực, sau này nếu chàng tới Viên La hải vực, nếu đi ngang qua Tuyết Long đảo nhớ rõ đến Kiều Thụy gia để thăm ta.

Trong lòng Thạch Nham thở dài, nhẹ nhàng gật đầu

- Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ tìm nàng, chờ đến một ngày ta đủ cường đại rồi, ta sẽ đi đến Tuyết Long đảo. Đến ngày đó, ta sẽ không sợ Tam Thần Giáo, ta có thể che chở nàng và người nhà của nàng, để tránh cho các người bị thương tổn.

Hốc mắt Lâm Đạt lặng lẽ đã ướt ướt, nàng cắn răng, như đã muốn khóc, hai mắt nhắm lại nhìn Thạch Nham, kiên định nói:

- Thạch Nham, chàng nhất định phải nhớ rõ hứa hẹn hôm nay của chàng! Ta sẽ chờ chàng! Vẫn mãi chờ!

162. Chương 162 - Bức Cung

Sáng sớm ngày thứ hai, con thuyền nhỏ rút cựa đi lên Vân Hà đảo.

Vừa đến Vân Hà đảo, Thạch Nham lập tức chia tay với Lâm Đạt, một mình lẻ loi rời đi.

Lâm Đạt đứng trên đầu thuyền, thất thần nhìn thân ảnh Thạch Nham càng lúc càng xa, hồi lâu không nói gì.

Kiệt Đặc phóng ra một viên đạn tín hiệu màu vàng, đứng chung một chỗ với đám người Nạp Nặc, chờ người Cổ gia tới tiếp ứng.

- Lâm Đạt tỷ đối với tên kia thật đúng là quan tâm nha, tên nọ không biết lai lịch thế nào, cũng không biết sẽ ở Vân Hà đảo làm cái gì, ai, Lâm Đạt tỷ thật đáng thương, tên kia người rõ ràng không phải người an phận, từ hôm nay trở đi sợ là Lâm Đạt tỷ không còn cơ hội gặp lại hắn.

- Đúng vậy, không ngờ Lâm Đạt tỷ là nữ nhân mạnh mẽ như thế cũng không có thể trối được hắn. Nếu ta có thể có được phương tâm của Lâm Đạt tỷ, ta có thể vì Lâm Đạt tỷ làm bất cứ chuyện gì, tuyệt đối không sẽ rời khỏi Lâm Đạt tỷ!

- Như vậy cũng tốt, đối chúng ta mà nói. Chỉ cần Lâm Đạt tỷ còn thì chúng ta ở Thần giáo cũng sẽ tốt hơn một chút.

- Ủm, điều này cũng đúng.

Đám người Kiệt Đặc nhỏ giọng, vừa chờ người Cổ gia tới tiếp ứng, vừa nhỏ giọng thảo luận.

Lâm Đạt đứng trên boong tàu. Mái tóc bay lượn, dáng vẻ yểu điệu, đã có bộ dạng thủy mị khiến người khác phải rung động.

Tạp Mông ở một góc căn phòng, âm thầm quan sát nàng, trong lòng rất là sáng khoái, oán hận nói thầm:

- Con tiện nhân này đáng lắm! Cái gì cũng đã cho hắn, cuối cùng lại được cái gì? Người ta đã ăn sạch, chùi miệng ChoiXongDong, tiện nhân này đúng là tự làm tự chịu!

- Thật đáng lắm!

Hoắc Kiệt cũng đầy hận thù, cúi đầu nói:

- Tạp Mông, tiểu tử kia lại lịch không rõ, không theo chúng ta đến Vân Hà đảo, có thể Cổ gia có hành động gì với hay không? Chúng ta có nên nói rõ tình hình tiểu tử này cho Cổ gia không, nói không chừng Cổ gia biết hắn là ai, sẽ ra tay đối phó hắn.

Tạp Mông cau mày, trầm ngâm một chút, chậm rãi lắc đầu.

- Tạm thời không nên nói, chúng ta ngoại trừ biết tên của hắn ra thì những thứ khác hoàn toàn không biết gì cả, tin tức quá ít, không có cách nào xác định được thân phận của hắn, chờ cơ hội đi, chỉ cần để ta nắm được nhược điểm, ta chẳng những sẽ đối phó tiểu tử kia, còn có thể đối phó Lâm Đạt!

Hoắc Kiệt gật đầu.

Thạch Nham lẻ loi một mình, chậm rãi đi về phía Nam của Vân Hà đảo.

Vân Hà đảo lớn bằng nửa Thiên Văn thành, hòn đảo này tuy rằng thuộc về Cổ gia nhưng đại đa số Võ Giả và binh dân trên đảo lại không phải người Cổ gia. Cổ gia chiếm lĩnh Vân Hà đảo, chính là chiếm lấy ba tòa quảng mỗ Vân Hà đảo, bọn họ phân chia có giá trị khu vực là cấm khu của Cổ gia, không cho phép Võ Giả trên đảo và binh dân tiến vào.

Thế lực Võ Giả sinh hoạt ở trên đảo cứ cách vài năm đều phải nộp lên Cổ gia một phần vật tư và tinh tệ, đổi lấy quyền lợi được ở lại Vân Hà đảo lâu dài. Mà binh dân trên đảo lại nộp thuế cho thế lực Võ Giả trên đảo, tầng tầng như thế đi xuống, cấp bậc nghiêm ngặt.

Phía Nam Vân Hà đảo là căn cứ địa của Cổ gia, đó là một khu rừng rậm um tùm, hồ nước khắp nơi, phong cảnh xinh đẹp, vắng bóng người.

Thạch Nham muốn đi chỗ này, một phần là muốn xem có cơ hội chờ đến lúc Cổ Kiếm Ca một mình hay không, giải quyết mối thù ở Môn La đảo, một phần cũng muốn ở chỗ này chờ người Dương gia đến, từ trong miệng Lâm Đạt, Thạch Nham biết được Dương gia đi đến Vân Hà đảo sẽ là Tu La Huyết vệ. Mà Tu La Huyết vệ đều cười Thanh huyết ma bức, chỉ cần nhìn thấy Thanh huyết ma bức xẹt qua bầu trời, xác định Tu La Huyết vệ của Dương gia đã đến, Thạch Nham có thể bộc lộ thân phận của mình, cùng Tu La Huyết vệ đi đến Bất Tử đảo ở Già La hải vực, Dương gia thân là một lực lượng cực kỳ mạnh mẽ nhất trong mười lăm thế lực lớn của Vô Tận hải, trong gia tộc có tài nguyên phong phú cho Võ Giả, có một tầng thân phận có thể sử dụng, đương nhiên Thạch Nham không muốn lãng phí, đi đến Bất Tử đảo là muốn mượn nhờ vào Dương gia tăng cường lực lượng lên một tầng mới.

Ngoài ra, hắn còn muốn gặp lại Hạ Tâm Nghiên, cho nên cần phải thông qua Tu La Huyết vệ đi Già La hải vực.

Trên đường đi, Thạch Nham đi qua vài thôn trang, nhưng lại phát hiện vài thôn trang kia vậy mà không có một bóng người.

Vài thôn trang im lặng như tờ, trong rất nhiều phòng ốc chẵn đẽm sạch sẽ, thậm chí trong một số phòng ốc còn đặt sẵn thức ăn, sau đó chủ nhân lại đột nhiên toàn bộ biến mất, giống như những bình dân trong thôn trang này đang ở lại bỗng nhiên biến mất hết.

Trong lòng Thạch Nham nghi hoặc, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hắn cau mày, tiếp tục đi về phía Nam Vân Hà đảo. Ban đêm, Thạch Nham đi vào giữa một núi rừng rậm rạp, thông thả bước đi dưới ánh trăng trong trẻo lành lạnh, bỗng nhiên luồng khí tức băng hàn tà ác mạnh mẽ lại xuất hiện trên Vân Hà đảo, luồng khí tức kia bỗng nhiên xuất hiện, từ các phương hướng Vân Hà đảo đột nhiên bay ra rất nhiều năng lượng quỷ dị mà mắt thường nhìn không thấy, toàn bộ hội tụ về một khu vực ở phía Nam.

Linh hồn Thạch Nham hơi run rẩy, cảm giác được rõ ràng có một lực hút đang hội tụ ở một khu vực nào đó phía Nam.

Trong một con sông nhỏ bên cạnh rừng rậm, khí tức bị hấp dẫn xuất hiện càng nhiều, từng luồng cứ nối tiếp bay ra rồi nhanh chóng biến mất ở phía Nam.

Thạch Nham tinh tế cảm thụ một lát, sắc mặt bỗng biến đổi, vội vàng lướt đi về phương hướng con sông nhỏ kia.

Năm Võ Giả bận trang phục màu đen, đầu đội nón vành, lúc này đang vịn cổ của một đám bình dân đang bị một miếng vải bịt kín miệng, một khi những bình dân đó tắt thở chết đi thì bọn họ không chút do dự đẩy thi thể họ vào giữa sông, giữa sông mờ hồ có thể thấy được những thi thể sưng phù, một đồng thi thể lúc nhúc, thể nhưng còn có lão nhân ầu nhụ, chỉ nhìn lướt qua. Thạch Nham liền phát hiện đồng thi thể sợ là không dưới trăm cái.

- Phốc phốc! Phốc phốc!

Giữa núi rừng yên tĩnh, không ngừng mà truyền ra tiếng thi thể rơi xuống nước, năm Võ Giả cảnh giới Tiên Thiên, Nhân Vị liên tục giết hại bình dân rồi vứt thi thể vào con sông nhỏ.

Thời điểm Thạch Nham đuổi tới, cũng là lúc vài bình dân cuối cùng đã bị vịn gãy cổ, ném vào sông nhỏ.

Một đám linh hồn mắt thường khó nhìn thấy từ bên trong dòng sông bay nổi lên, nhưng không có lập tức tiêu tán ở trong thiên địa, hình như bị một lực lượng nào đó dẫn dắt, nhanh chóng bay đi về phía Nam Vân Hà đảo.

Phía nam Vân Hà đảo truyền đến một lực hút mãnh liệt với linh hồn, dưới sự ảnh hưởng của luồng lực lượng kia, bình dân nơi này một khi tử vong thì linh hồn sẽ không tiêu tán ngay lập tức mà sẽ bị luồng lực lượng kia dẫn dắt đi.

- Các người đang làm gì?

Về mặt Thạch Nham âm lệ, đột nhiên xuất hiện ở bờ sông, âm trầm hỏi:

- Các người là loại người gì? Giết chết dân chúng bình dân tay không tác sát, rất thích thú sao?

Thạch Nham tự cảm thấy mình không là người tốt lành gì, nhưng ít nhất hắn có một đường ranh giới để làm người, giết người cũng chỉ giết kẻ đáng chết, tuyệt đối sẽ không xuống tay với ấu phụ không tác sát.

Mà những người này lại không có một chút nhân tính, có thể nói là cực kỳ tàn tạt lương tâm, thể mà lại đuổi tận giết tuyệt lão nhân và tiểu hài tử không có chút lực lượng.

Làm như thế việc, đã muốn không phải là người rồi.

- Tiểu tử, chuyện của chúng ta, người không quản được đâu.

Một tên Võ Giả cảnh giới Nhân Vị tam trùng thiên trong đó, giọng lạnh lùng nói:

- Người là người của thể lực Võ Giả nào trên đảo? Trước đó không có nhận được tin tức sao?

- Tin tức gì?

Thạch Nham hừ lạnh.

- Xem ra, người không phải người thể lực Võ Giả trên đảo.

Người nọ trầm ngâm một lát, đột nhiên nói:

- Khuyên người một câu, bây giờ lập tức rời khỏi Vân Hà đảo, đi xa được bao nhiêu thì đi, bằng không chết như thế nào cũng không biết.

Thạch Nham cười lạnh

- Xem ra không giết đánh tàn vài tên, các người sẽ không chịu thành thật.

Nói xong, Thạch Nham bộp xông lên.

Ba phút sau năm tên Võ Giả thì bốn đã chết, chỉ còn tên Võ Giả lúc trước nói chuyện bị Thạch Nham gỡ nón vành, một chân dẫm trên mặt đất.

Tên Võ Giả cảnh giới Nhân Vị tam trùng thiên này ngửa mặt ngã xuống đất, có chút hoảng sợ trừng mắt nhìn Thạch Nham, nói:

- Rốt cuộc người là ai? Người có biết người người đắc tội là ai hay không? Là địch với chúng ta thì người chỉ biết tự mình chuốc khổ thôi!

- Nói đi, các người là ai? Vì sao phải giết những bình dân này?

Thạch Nham nhú mày hỏi.

- Người sẽ hối hận! Người nhất định sẽ hối hận!

Nằm trên mặt đất, người nọ cắn răng uy hiếp.

- Phập!

Thạch Nham tiện tay nhặt lên một thanh chủy thủ, một nhát chặt đứt bàn tay trái tên này, mặt vô biểu cảm nói:

- Ta hỏi cái gì, người trả lời cái đó, không được nói nhảm với ta...

Người nọ nằm trên mặt đất phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, cái trán ứa ra mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy.

- Phập!

Thạch Nham cau mày, lại là một nhát chặt đứt bàn tay phải hắn, thản nhiên nói:

- Kêu thảm thiết xem như là nói nhảm.

- Người dám động ta! Người dám động ta! Ta là người Cổ gia! Người sẽ hối hận! Người sẽ chết rất thảm!

Võ Giả trên mặt đất rít gào

- Phập!

Thạch Nham lại là chém xuống một nhát, cũng chặt đứt mất một chân hắn, tiếp tục hỏi:

- Vì sao giết những bình dân đó?

- Ta không biết! Ta không biết đâu! Ta chỉ là nhận được mệnh lệnh, phải trong thời gian chỉ định giết chết ba trăm bình dân! Những chuyện khác cái gì cũng không biết!

Tên nọ nằm trên mặt đất hét ầm lên, vẻ mặt sợ hãi

- Còn có rất nhiều người nhận được mệnh lệnh giống ta, chúng ta cũng không biết nguyên nhân, thật sự không biết!

- Sao, được rồi.

Thạch Nham gật gật đầu, một nhát xẹt qua hắc cổ cắt đứt đầu hắn, bỗng đứng lên trên mặt đất lần lượt đá năm thi thể xuống sông.

Ném chủ thủ, lau sạch vết máu dính trên cánh tay, vẻ mặt Thạch Nham bình tĩnh, tiếp tục bước đi về phía Nam Vân Hà đảo, dọc theo đường đi, Thạch Nham từ dị thường của những linh hồn chung quanh, phát hiện rất nhiều cổ thi thể chồng chất ở giữa sông, sơn động phong kín, chôn ở trong hố sâu. . . Tất cả những thi thể đó đều là dân chúng bình dân, sợ là có hơn ngàn vạn nhân. Cứ như vậy đã bị Võ Giả của Cổ gia tụy tiện đồ sát..

Trên đường Thạch Nham lại giết ba tên Võ Giả của Cổ gia, hấp thu tinh khí trên người bọn họ, nhưng vẫn chưa từ trong miệng bọn họ ép hỏi ra được cái gì.

Võ Giả của Cổ gia nhận được mệnh lệnh giết người, tựa hình cũng không rõ vì sao phải giết người, chỉ chấp hành mệnh lệnh nhưng không rõ là chuyện gì.

Lúc bình minh, lực hút linh hồn ở phía Nam đột nhiên trở nên cực kỳ mạnh mẽ!

Thạch Nham ở giữa một đồng cỏ thụ, cũng nhận ra rõ điều dị thường trên đảo, ngay cả linh hồn hắn dưới lực hút đáng sợ kia cũng có chút rục rịch, tựa như muốn thoát khỏi thân thể mình.

Huyết Văn Giới trên tay cũng đột nhiên lóe lên, như là bóng đèn sắp hỏng, lóe lên ánh sáng màu hồng. Thạch Nham ngạc nhiên, cúi đầu nhìn Huyết Văn Giới trên tay, mơ hồ cảm nhận được Huyền Băng Hàn Diễm bên trong Huyết Văn Giới, hình như có động tĩnh, phản ứng rất mãnh liệt.

Nhú nhú mây đầu, Thạch Nham lặng lẽ đưa tinh thần chìm vào Huyết Văn giới, muốn xem biến hóa trong đó.

- Tụ hồn châu! Tụ hồn châu! Trên đảo có tụ hồn châu!

Trong Huyết Văn Giới, lần đầu truyền ra ý thức kinh hãi của Huyền Băng Hàn Diễm...

163. Chương 163 - Thôn Hồn Thú

Từ lúc xuất hiện trên Môn La đảo, đến nay Huyền Băng Hàn Diễm vẫn chưa từng nói gì.

Lúc nó phụ thân trên người Thạch Nham định chiếm đoạt ý thức Thạch Nham cũng không có nói lấy một câu, chỉ có ý niệm chiếm hữu đơn thuần nhất.

Thạch Nham còn tưởng Huyền Băng Hàn Diễm chỉ có ý thức suy nghĩ đơn giản nhưng không có năng lực trực tiếp dùng ý thức trao đổi, bây giờ Huyền Băng Hàn Diễm ở trong Huyết Văn giới đột nhiên dùng ý thức truyền ra suy nghĩ của nó thật khiến cho Thạch Nham hoảng sợ.

Đến lúc này Thạch Nham mới biết được Huyền Băng Hàn Diễm cũng không phải không có năng lực trao đổi ý thức, trước kia nó không có biểu hiện ra có năng lực này, vậy chỉ có thể nói mình một vấn đề là trước kia nó khinh thường chuyện này.

Theo Huyền Băng Hàn Diễm thì Thạch Nham yếu ớt đến đáng thương, nó cảm thấy có thể nhanh chóng chiếm lấy linh hồn Thạch Nham cho nên nó khinh thường trao đổi với Thạch Nham.

Lần này Huyền Băng Hàn Diễm ở trong Huyết Văn giới phát hiện tinh thần Thạch Nham tiến vào liền lập tức chủ động truyền ra ý niệm, biểu hiện ra cảm xúc cực kỳ kinh hãi, hiển nhiên là đã bị cái gì đó hấp dẫn.

Dưới tàng một gốc cổ thụ, vẻ mặt Thạch Nham bình tĩnh đưa tinh thần tiến vào trong Huyết Văn giới, ánh mắt lóe ra dị quang.

- Tụ hồn châu! Nơi này có Tụ hồn châu.

Trong Huyết Văn giới, Huyền Băng Hàn Diễm tiếp tục biểu đạt sự vui mừng của mình, ở trong Huyết Văn giới nó tụ tập lại thành một ngọn lửa nho nhỏ nhẹ nhàng lay động,

- Tụ hồn châu! Ta cần Tụ hồn châu.

Thạch Nham cau mày nín thở ngưng thần dụng tinh thần câu thông với Huyền Băng Hàn Diễm trong Huyết Văn giới.

- Người muốn Tụ hồn châu sao? Chờ người có năng lực đi ra khỏi chiếc nhẫn rồi nói sau.
- Tiểu tử ngươi dám nói chuyện như vậy với ta? Có tin chờ sau khi ta đi ra sẽ đóng băng linh hồn ngươi không?
- Người có thể đi ra sao? Hơn nữa năm qua ngươi không phải vẫn làm như vậy sao? Người có thành công không?
- Nếu không phải người có này chiếc nhẫn kỳ quái này ta đã sớm đoạt xá ngươi rồi, ta nói cho người biết tốt nhất người hãy sớm phóng ta ra ngoài, bằng không ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Huyền Băng Hàn Diễm giống như đã quen ngạo mạng rồi, vốn khinh thường Thạch Nham nhưng ở trong nhẫn vẫn buông lời uy hiếp giống như là không biết tình cảnh của chính mình vậy.

- Mặc kệ ngươi.

Thạch Nham khinh thường, chậm rãi thu hồi tinh thần ra khỏi Huyết Văn giới.

Huyết Văn giới tiếp tục lóe sáng không ngừng, Huyền Băng Hàn Diễm kia hình như có chuyện cần nói, liên tục giãy dụa trong Huyết Văn giới, thẩm thấu ra ngoài đủ loại băng hàn khí như muốn thu hút sự chú ý của Thạch Nham.

Thạch Nham không để ý tới hấn, tiếp tục đi về phía Nam Vân Hà đảo.

Dọc theo đường đi, Thạch Nham phát hiện có rất nhiều bình dân dân chúng bị giết hại, thi thể những dân chúng này chồng chất ở các nơi bí ẩn đều là bị giết rồi vứt vơ thành đồng.

Sắc mặt Thạch Nham âm trầm, đã căm thù Cổ gia đến tận xương tủy.

Hành động này của Cổ gia so với giáo phái tà ác nhất chỉ có hơn chứ không kém, thủ đoạn tàn nhẫn huyết tính ngay cả nhân tính cơ bản cũng mất đi.

Ở phía Nam Vân Hà đảo, lực hút linh hồn mãnh liệt kia duy trì trong chốc lát rồi nhanh chóng biến mất.

Thạch Nham âm thầm cảm ứng thì phát hiện trước khi lực hút linh hồn kia biến mất, gần Vân Hà đảo đã không có nhiều linh hồn bay ra, nói cách khác ở khu vực kia chắc chắn là có người biết linh hồn ở gần đó đã bị hấp thu sạch sẽ, thế này mới đóng kín vật tà ác nào đó.

- Tụ hồn châu?

Thạch Nham cau mày thật chặt, hấn chưa từng nghe tên này nhưng lúc Huyền Băng Hàn Diễm nói ra có vật như vậy cảm xúc cực kỳ kích động hình như biết lai lịch và tác dụng của Tụ hồn châu.

Thạch Nham nghĩ rằng muốn từ nơi Huyền Băng Hàn Diễm biết được công dụng của Tụ hồn châu thì trước tiên phải đả kích nó một chút, để tránh Huyền Băng Hàn Diễm không rõ cảnh ngộ cứ tiếp tục ngạo mạng như vậy, thế mà lại dám buông lời uy hiếp mình.

Huyết Văn giới trên tay tiếp tục lóe lên ma tàn suất càng lúc càng thường xuyên.

Thạch Nham cười lạnh, biết Huyền Băng Hàn Diễm bên trong Huyết Văn giới e là đã không nhịn được nữa.

Tiếp tục không có để ý nó, Thạch Nham vẫn cứ đi về phía trước.

Bên trong Huyết Văn giới, Huyền Băng Hàn Diễm cố gắng hồi lâu nhưng phát hiện Thạch Nham không có đưa tinh thần vào nên dần dần nó hình như đã tuyệt vọng, không hề tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

Thạch Nham vẫn luôn luôn chú ý biến hóa của Huyết Văn giới, sau khi phát hiện Huyết Văn giới đã hết lóe lên thì khóe miệng đã kéo ra một nụ cười.

Ba giờ sau, Thạch Nham phi thân nhảy lên một gốc cổ thụ, ẩn thân ở trong đồng lá cây rậm rạp, lúc đó mới một lần nữa đưa tinh thần vào Huyết Văn giới.

- Hiện tại chúng ta có thể trao đổi hòa thuận rồi chứ?

Thạch Nham hỏi.

- Có thể, có thể.

Huyền Băng Hàn Diễm lập tức đáp lại.

- Tốt lắm, nói nói lai lịch của Tụ hồn châu đi, ta muốn biết Tụ hồn châu rốt cuộc là cái gì, có ích lợi gì...

- Tụ hồn châu là yêu tinh của Thôn hồn thú, Thôn hồn thú là một loại yêu thú thần bí cổ xưa nhất trong thiên địa, loại yêu thú này sống dựa vào cắn nuốt linh hồn các loại sinh vật, cắn nuốt linh hồn càng nhiều thì Thôn hồn thú tiến hóa càng nhanh hơn, trở nên càng cường đại hơn. Thôn hồn thú cấp bảy, cấp tám, cấp chín hình thành yêu tinh tên là Tụ hồn châu, có thể hấp thu linh hồn rồi chuyển hóa thành lực lượng linh hồn tinh khiết, cực kỳ quý giá...

- Lực lượng linh hồn trong Tụ hồn châu có ích cho người sao?

- Có ích, đối bất cứ sinh vật gì có linh hồn đều rất có ích, nếu có thể lấy được Tụ hồn châu, linh hồn và hình thái sinh mệnh của ta có thể tiến hóa, có thể khiến cho hình thái sinh mệnh càng hoàn mỹ hơn. Người cũng thế, người có thể được lực lượng linh hồn của Tụ hồn châu thì hình thái sinh mệnh của người cũng có thể được ưu hoá, thậm chí có thể trực tiếp hình thành thức hải,

Trong lòng Thạch Nham rung động.

Thức hải là hải dương thần thức mà Võ Giả cảnh giới Niết Bàn sau khi tiến vào cảnh giới Niết Bàn dùng để tập trung thần thức, diệu dụng vô cùng.

Trừ phi Võ Giả cảnh giới đạt tới cảnh giới Niết Bàn nếu không khó có thể hình thành thức hải, hôm nay Huyền Băng Hàn Diễm lại nói chỉ cần có được lực lượng linh hồn bên trong Tụ hồn châu là có thể cải thiện hình thái sinh mệnh trực tiếp hình thành thức hải.

Nếu thật sự là như thế thì Tụ hồn châu quả thực còn trân quý đáng giá hơn của đan dược Thần cấp.

- Làm sao có thể hình thành thức hải chứ?

Thạch Nham không dám tin, tiếp tục trao đổi với Huyền Băng Hàn Diễm.

- Thôn hồn thú là một trong yêu thú thần bí nhất trên đời, bản thân nó là một kỳ tích trong thiên địa, sở dĩ ta biết Thôn hồn thú và Tụ hồn châu cũng bởi vì đã từng có rất nhiều cường giả muốn hấp thu ta, vào thời điểm bọn họ muốn chiếm lấy ý thức của ta thì ta cũng tử trong đầu bọn họ chiếm được rất nhiều trí nhớ và tri thức. Lai lịch Thôn hồn thú này cũng là mấy vạn năm trước ta có được từ trong trí nhớ của một cường giả Thần cảnh, đến bây giờ có thể đã không còn bao nhiêu Võ Giả còn biết lai lịch Thôn hồn thú và sự vô giá của Tụ hồn châu...

- Thật sự có thể hình thành thức hải sao?

- Đương nhiên, con đường tu luyện phân chia thân thể và linh hồn. Võ Giả các ngươi trời sinh có thân thể nên ngay từ đầu toàn bộ đều tu luyện bắt đầu từ thân thể, sau đó mới từ từ quá độ đến tu luyện và tiến hóa linh hồn, mà loại sinh mệnh như chúng ta bởi vì không có thân thể nên trước tiên phải tu luyện linh hồn sau đó từng bước tìm cơ hội mà kiếm lấy thân thể.

Dừng lại một chút Huyền Băng Hàn Diễm tiếp tục giải thích:

- Con đường tu luyện chính là không ngừng hoàn thiện chỗ thiếu hụt của thân thể và linh hồn, khiến cho thân thể cùng linh hồn không ngừng tiến hóa. Ở trong thiên địa có rất nhiều kỳ vật có thể làm cho tốc độ tiến hóa hoàn thiện thân thể và linh hồn tiến thêm một bước. Tụ hồn châu chính là một loại bảo vật thần kỳ tăng cường hình thái sinh mệnh, lực lượng linh hồn tinh khiết trong Tụ hồn châu có thể hoàn thiện linh hồn của người, làm cho người nhanh chóng hình thành thức hải, có được nhiều lực lượng linh hồn lợi hại hơn Võ Giả đồng cấp.

Huyền Băng Hàn Diễm tồn tại trong năm tháng dài đằng đẵng, chiếm được trí nhớ và tri thức của rất nhiều cường giả Thần cảnh, nó hình như hiểu rất rõ con đường tu luyện của Võ Giả nhân loại, những lời nói của nó rất trật tự, rõ ràng và đơn giản dễ hiểu, Thạch Nham chỉ nghe xong một lần đã có nhận thức mới về áo nghĩa tu luyện của Võ Giả.

- Tụ hồn châu hữu dụng như vậy sao?

- Đương nhiên, lực lượng linh hồn của Tụ hồn châu rất thần kỳ, ngoài ra sau khi Tụ hồn châu chìm vào trong nước còn có thể hình thành hồn kính, linh hồn cường đại vị diện khác có thể thông qua hồn kính trực tiếp buông xuống linh hồn. Từ rất lâu hình như tựa một tông phái tà ác lợi dụng Tụ hồn châu hình thành hồn kính có thể triệu hồi khác linh hồn cường đại từ vị diện khác đến chiến đấu. Linh hồn cường đại vị diện khác bị thiên địa quy tắc trói buộc, một khi mạo muội tiến vào thế giới của chúng ta thì nguyên khí sẽ đại thương, cho dù là mạnh mẽ tiến vào thế giới chúng ta cũng rất khó phát huy ra toàn bộ lực lượng, nhưng mà nếu hấn nhờ vào Tụ hồn châu hình thành hồn kính lại dùng bí pháp triệu hồi đến sẽ không chịu thiên địa quy tắc trói buộc, chẳng những nguyên khí sẽ không đại thương còn có thể phát huy lực lượng linh hồn đến mức lớn nhất.

- Hồn kính? Triệu hồi linh hồn cường đại của vị diện khác?

Thạch Nham lẩm bẩm nói nhỏ, ánh mắt bỗng sáng ngời, đột nhiên nhớ tới từng cảm ứng được khí tức băng hàn tà ác kia, luồng khí tức rất giống với khí tức trên người Ma đế Ba Tuần, chẳng lẽ thật sự là người của Ma Vực Thứ Tư đến sao?

Nếu quả thật là người cả Ma Vực Thứ Tư đến thì làm sao lại xuất hiện ở Vân Hà đảo?

Người Cổ gia tru giết nguyên cư dân trên đảo khắp nơi, khiến cho linh hồn đều tụ tập ở trong Tụ hồn châu, chẳng lẽ là muốn triệu hồi Ma nhân của Ma Vực Thứ Tư đến sao?

Vì sao phải triệu hoán Ma nhân?

Muốn đối phó Dương gia sao!

Những ý niệm liên tục xét qua trong đầu, những nghi hoặc trong lòng Thạch Nham nhanh chóng bị quét sạch.

Dần dần ánh mắt Thạch Nham bắt đầu sáng ngời, manh mối càng lúc càng rõ.

Hắn biết Cổ gia là muốn đối phó Tu La Huyết vệ của Dương gia.

Cừu hận giữa Dương gia và Đệ Tứ Ma Vực thì mọi người đều biết, hồn kính tồn tại có thể khiến cho linh hồn cao thủ Ma Vực Thứ Tư buông xuống, nếu có một linh hồn Ma nhân Thần cảnh buông xuống thì bằng vào ưu thế cao hơn một cấp, lực lượng linh hồn Ma nhân Thần cảnh hình thành có thể quét ngang linh hồn cường giả cảnh giới Thiên Vị nhất trùng thiên.

Thương tổn do lực lượng linh hồn chém giết còn đáng sợ hơn cả thân thể, một khi linh hồn bị giết cũng nghĩa là Vô Giả đã mất mạng không còn cơ hội sống lại.

Trong lòng Thạch Nham hoảng sợ, thông qua những lời nói của Huyền Băng Hàn Diễm kèm theo những quan sát cẩn thận của hắn thời gian qua, hắn cảm thấy mình đã nắm được âm mưu kinh thiên của Cổ gia.

Tam đại Tu La vương Dương gia tất cả đều có cảnh giới Thiên Vị, chuyển đi này bất luận là ai đến thì chỉ cần chống lại với linh hồn Ma nhân Thần cảnh của Ma Vực Thứ Tư, dưới sự chênh lệch đẳng cấp thì khó thoát khỏi vận mệnh linh hồn bị thiêu đốt.

Nét mặt Thạch Nham liên tục biến đổi, trầm mặc hồi lâu lại đưa tin cho Huyền Băng Hàn Diễm trong Huyết Văn giới

- Người có biện pháp nào lấy được Tụ hồn châu không?

- Có! Ta có cách!

Huyền Băng Hàn Diễm lập tức đáp lại, cảm xúc có chút kích động.

164. Chương 164 - Một Lời Đã Định

Phía Nam Viên La hải vực, bầu trời trong xanh, mặt biển xanh thẳm, trời biển cùng một màu.

Dưới những đám mây trắng tinh có hơn mười con Thanh huyết ma bức chở Tu La Huyết vệ, chậm rãi bay về hướng Vân Hà đảo.

Trên Thanh huyết ma bức, mỗi tên Tu La Huyết vệ đều có vẻ mặt lạnh lùng, hung sát chi khí khắp toàn thân giống như vừa mới trở về từ chiến trường đầm máu.

Ở hàng dẫn đầu phía trước, Mạc Đoạn Hồn hơi híp mắt ngồi trên một con Thanh huyết ma bức cấp sáu, giống như là đang ngủ vậy.

Bên cạnh con Thanh huyết ma bức này có một con phi sư trắng toát, phi sư có hai cánh rộng dài, giữa hai cánh điện lóe lên ánh chớp, lúc bay vùn vụt như tạo ra sấm sét.

Phong lôi phi sư yêu thú cấp sáu, nhanh như gió, hai cánh phát ra lôi điện, là yêu thú lợi hại do Thiên Tà Động Thiên của Già La hải vực thuần dưỡng.

Trên con Phong lôi phi sư này có hai nữ tử đang ngồi, đều mang khăn che mặt, đôi mắt sáng như bảo thạch, để lộ cái cổ có làn da trắng như tuyết, ở dưới ánh mặt trời toát lên vẻ bóng láng như gốm sứ.

- Tâm Nghiên tỷ, vì sao tỷ lại phải đến đây chứ?

Hà Thanh Mạn đuổi cái thất lưng, mệt mỏi nói:

- Trên Vân Hà đảo cái gì cũng không có, chỉ có một đồng tảng đá nát mà tỷ không lạ gì, chúng ta tới nơi này lãng phí thời gian làm gì chứ?

- Tỷ cũng không bảo muội theo đến đây.

Hạ Tâm Nghiên bĩu môi, thản nhiên nói:

- Muội cũng không chịu ở lại Thiên Tà Động Thiên đợi, không cần phải chạy ngược chạy xuôi, tỷ cũng không yêu cầu muội, đều là do muội tự chuốc lấy.

Đôi mắt hoa đào của Hà Thanh Mạn hơi híp lại, cử chỉ thật làm người ta say mê,

- Ba năm qua, tỷ còn không sớm trở về Hạ gia, cứ đi theo tham gia cùng Dương gia, nhất là đối phó Cổ gia và Đông Phương gia, vì sao vậy? Muội rất ngạc nhiên đó, muội nghe người ta nói, tỷ vì một nam nhân...

Lông mi Hạ Tâm Nghiên nhú lại

- Muội nghe ai nói?

- Chuyện này tỷ không cần phải biết.

Đôi mắt Hà Thanh Mạn mang theo vẻ cười cười, mái tóc tung bay giữa gió biển. Đồng thể lồi lõm rõ ràng, lại chỉ mặc chiếc áo da bó sát người, để lộ từng mảnh trắng bóc trên người, rất là nóng bỏng

- Tâm Nghiên tỷ rốt cuộc có việc này hay không?

- Muội không nói tỷ cũng biết là ai nói.

Hạ Tâm Nghiên hừ lạnh một tiếng,

- Có phải sư huynh Tà Khôi của muội không? Hắn định mượn muội để nói với ta sao?

- Tâm Nghiên tỷ thật thông minh!

Hà Thanh Mạn híp mắt, cũng không phủ nhận, cười duyên nói:

- Sư huynh vẫn luôn say đắm tỷ, những năm gần đây vẫn luôn theo đuổi tỷ, lại không thấy tỷ có phản ứng gì. Chuyện này tỷ xuất hải vì tìm Ngụy Thiên Môn, sau khi trở về lại không hề quan tâm huynh ấy, sư huynh muội không rõ cho nên tranh thủ hỏi thăm, mới nghe nói tỷ ở nơi hẻo lánh kia, nhận thức một tiểu tử bị Dương gia vứt bỏ nhiều năm, nghe nói tiểu tử kia đã chết.

- Ai nói hắn đã chết?

Hạ Tâm Nghiên hừ lạnh một tiếng nói:

- Cho dù là hắn đã chết! Ta cũng sẽ không chấp nhận Tà Khôi!

- Tâm Nghiên tỷ thật đúng là tỷ và tên kia có cái gì sao?

Hà Thanh Mạn kinh hô một tiếng, lần này thực sự để lộ ra sự tò mò

- Vừa rồi muội chỉ là thử, tuy rằng sư huynh muội vẫn nói nhưng muội lại không tin Tâm Nghiên tỷ sẽ coi trọng một tên chỉ có cảnh giới Bách Kiếp nhất trùng thiên, nghe nói tên kia vẫn sinh hoạt ở nơi hẻo lánh, thời gian Tâm Nghiên tỷ và hắn quen biết ngắn như vậy, làm sao sẽ?

Trong mắt Hà Thanh Mạn đầy vẻ ngạc nhiên, thân hình ngồi thẳng lại, có vẻ rất chú ý đến việc này.

Một bóng dáng bỗng hiện ra trong tâm hồn Hạ Tâm Nghiên. . .

Bị Hà Thanh Mạn nhìn chăm chăm, lông mi Hạ Tâm Nghiên kèm theo vẻ hơi đau buồn, con mắt trong suốt động lòng người cũng bắt đầu có chút mờ lung thất thần, giống như nhớ lại cái gì đó không muốn nhớ.

Hà Thanh Mạn lặng lẽ nhìn chăm vào Hạ Tâm Nghiên, cực kỳ tò mò về nam nhân có thể khiến cho Hạ Tâm Nghiên vẫn nhớ kỹ đến bây giờ, không biết là tên kia rốt cuộc dùng thủ đoạn gì, thế mà lại khiến cho thiên chi kiêu nữ của Hạ gia khó quên như thế.

Sư huynh Tà Khôi của nàng, ở Thiên Tà Động Thiên tư chất xuất chúng, chẳng những tướng mạo anh tuấn, một thân tu vi lại sâu không lường được, chính là mầm móng cao thủ tương lai có tiềm lực nhất của Thiên Tà Động Thiên.

Hà Thanh Mạn rất hiểu rõ mị lực của sư huynh nàng, biết ở Thiên Tà Động Thiên, có bao nhiêu sư muội say đắm Tà Khôi.

Một nam tử xuất chúng như vậy cũng không thể làm rung động Tâm Nghiên, cái tên là Thạch Nham thì có đức gì chứ? Cũng đã chết lâu như vậy mà còn khiến cho Hạ Tâm Nghiên tỷ lưu luyến như thế!

- Ài, đáng tiếc hắn đã chết rồi. Bằng không, muội thật sự muốn gặp hắn, xem hắn có cái gì tốt...

Hồi lâu, Hà Thanh Mạn thở dài một tiếng có chút tiếc nuối, lắc lắc đầu, nói thầm nói:

- Muội thật sự không tin hắn so còn vĩ đại hơn sư huynh, sư huynh muội hôm nay đã tiến vào cảnh giới Địa Vị nhị trùng thiên, tên kia dù có cố gắng như thế nào cũng không phải đối thủ của sư huynh.

Hạ Tâm Nghiên nhú nhú mày, thản nhiên nói:

- Cảnh giới hắn quả thật không bằng Tà Khôi.

- Đó là đương nhiên, sư huynh ở Già La hải vực chính là cường nhân tu luyện có tiếng. Hai mươi bảy tuổi đã là Địa Vị nhị trùng thiên, trẻ tuổi như vậy mà có cảnh giới như thế, ở Già La hải vực chúng ta thật sự cũng tìm không được mấy người.

Trong mắt Hà Thanh Mạn kèm theo đắc ý, liếc nhìn Hạ Tâm Nghiên

- Tâm Nghiên tỷ, tên kia dù thế nào cũng kém hơn sư huynh phải không?

- Hắn tu luyện lúc mười bảy tuổi, mất một năm tiến vào cảnh giới Bách Kiếp nhất trùng thiên, trên người ít nhất có ba loại Vô Hồn.

Hạ Tâm Nghiên cũng không nhìn Hà Thanh Mạn, lạnh lùng nói:

- Nếu luận thiên phú và tốc độ tu luyện, đừng nói Già La hải vực, toàn bộ thanh niên tài tuấn của Vô Tận hải cũng không ai so được với hắn!

Hà Thanh Mạn hoảng sợ hồi lâu, nàng mới lặng lẽ liếc mắt nhìn Mạc Đoạn Hồn cách đó không xa, âm thầm lè lưỡi, nhẹ giọng nói thầm:

- Quả nhiên là biến thái! May mà tên kia chết rồi, bằng không Dương gia có một tên điên cuồng như vậy, sợ là sẽ càng không lo ngại gì, không biết sẽ làm ra chuyện khủng khiếp gì nữa.

- Hắn chưa chết.

Hạ Tâm Nghiên hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói:

- Sau khi Dương gia từ trong miệng tử biết chuyện có liên quan đến hắn, gia chủ Dương gia hao phí ba giọt Bất Tử huyết, dùng đại thần thông suy tính ra hắn còn sống, mà còn sống rất tốt! Hơn nữa chỉ rõ ba năm sau tức là bây giờ, chắc là hắn đã xuất hiện ở trên Vân Hà đảo, lúc này chắc hắn ngay trên đảo!

- Dùng ba giọt Bất Tử huyết, chỉ là để muốn biết hắn còn sống hay không? Dương Thanh Đế thật đúng là để ý hắn nha!

Hà Thanh Mạn kinh hô một tiếng, rồi bỗng gật gật đầu

- Cũng đúng, tu luyện hơn một năm, bước vào cảnh giới Bách Kiếp nhất trùng thiên, cái tên điên cuồng như thế cũng khó trách Dương gia sẽ dốc vốn.

Lông mi Hạ Tâm Nghiên hơi nhú, thở dài một tiếng

- Nhưng mà chuyến đi đến Vân Hà đảo này, gia chủ Dương gia nói cực kỳ nguy hiểm, nói sợ là trên đảo sẽ có biến cố, Thanh Mạn, tử phải tới đó. Nhưng muội cũng không cần phải theo ta, bây giờ tử đã nói rõ tình hình, lúc này muội rời đi vẫn còn kịp.

- Không không không!

Hà Thanh Mạn liên tục lắc đầu, cười duyên nói:

- Tử biết muội thích nguy hiểm, tử đã nói tên kia ở trên đảo, nhất định muội phải gặp cho biết. Khiến tử nói nhiều như vậy, khiến cho muội càng lúc càng hiếu kỳ, thật sự muốn nhìn xem hắn có chỗ nào hấp dẫn, Tâm Nghiên tử, có phải tử đã từng bị hắn chiếm tiện nghi không? Bằng không, sao tử lại sẽ che chở hắn như vậy chứ?

Cổ Hạ Tâm Nghiên đột nhiên ửng hồng, hung hăng trợn mắt liếc Hà Thanh Mạn, quát lớn:

- Xú nha đầu, muội dám nói hươu nói vượn nữa, có tin tử ném muội xuống hay không?

- Uy uy uy!

Hà Thanh Mạn bắt đầu cười rộ rỡ

- Tử phải nhớ. Phong lôi phi sư chính là tọa kỵ của ta, tử cũng hơi quá đáng rồi đó? Muội biết, e là muội đã nói trúng tim đen tử, đúng không? Tâm Nghiên tử à, thế mà tử lại bị tên đáng giận kia từng chiếm tiện nghi! Hừ, muội cũng chưa chạm qua Tâm Nghiên tử, thật sự gặp được hắn, tất nhiên muội sẽ tìm hắn tính sổ!

- Mặc kệ muội.

Hạ Tâm Nghiên lắc đầu bất đắc dĩ, hình như cũng biết nha đầu này khó chơi.

- Còn có bảy ngày nữa tới Vân Hà đảo.

Nhưng vào lúc này, Mạc Đoạn Hồn ở phía trước đột nhiên quay đầu, thản thờ nói:

- Chuyến có rất nhiều hung hiểm chưa rõ, tuy rằng ta chuẩn bị sẵn nhưng vẫn không dám cam đoan chắc chắn, hai người các ngươi tốt nhất ý thức được lần này sẽ nguy hiểm tánh mạng, từ giờ trở đi nên cẩn thận một chút. Hạ nha đầu, chắc là ngươi còn nhớ rõ cảnh ngộ của lão Tiêu chứ, không nên nửa đường bị người ta tập kích mà vẫn chưa biết.

Mạc Đoạn Hồn vừa nói ra lời này, ánh mắt Hạ Tâm Nghiên biến đổi, lập tức nói:

- Biết rồi.

Hà Thanh Mạn lè lưỡi đáng yêu, rồi làm mặt quỷ với Mạc Đoạn Hồn. Cười hì hì, không có sợ hãi, nhưng cũng không có tiếp tục quăn quít lời thôi với Hạ Tâm Nghiên.

Chỉ là trong lòng nàng, đã có rất nhiều sự hiếu kỳ và nghi hoặc, không biết rốt cuộc Thạch Nham là người thế nào, mà lại khiến cho Hạ Tâm Nghiên nhớ mãi không quên.

... ..

Một gốc cây cổ thụ trên Vân Hà đảo, Thạch Nham còn đang cò kè mặc cả với Huyền Băng Hàn Diễm

- Thật sự chiếm được Tụ hồn châu, ta phải lấy bảy thành lực lượng linh hồn của Tụ hồn châu, chia ba thành cho người!

Ý thức Thạch Nham đưa tin:

- Ta có thân thể, gặp phải nguy hiểm ta có thể sẽ nhất hồn phi phách tán. Người trốn sẽ trong nháy mắt sẽ không có bao nhiêu hung hiểm, mặt khác người là hình thái sinh mệnh đặc thù, gần như sẽ không vãn diệt, ta gặp được nguy hiểm nhiều hơn, tự nhiên cũng phải được phân nhiều hơn.

- Tiểu tử! Người rất tham lam!

Huyền Băng Hàn Diễm ở trong Huyết Văn giới âm ỉ kêu to

- Thân thể người có ích lợi gì? Không có phương pháp và lực lượng của ta, một khi người đến gần Tụ hồn châu thì linh hồn sẽ dao động, chuyện gì cũng không thể làm! Không phải ta do nói cho người, thì ngay cả Tụ hồn châu hình dáng thế nào người cũng không biết!

- Ít nói nhảm. Ta muốn bảy thành!

- Ta mới được bảy thành!

Huyền Băng Hàn Diễm khí ở trong Huyết Văn giới liên phóng thích hàn lực

- Người nhiều nhất chỉ có thể lấy ba thành! Bằng không, cái gì ta cũng không làm, đến lúc đó cho người chết!

- Bây giờ ta có thể quay đầu.

Thạch Nham cười lạnh

- Dù sao ta cũng không quá hứng thú với Tụ hồn châu kia, chờ ta bước vào cảnh giới Niết Bàn, vẫn là có thể hình thành thức hải nên bây giờ cũng không gấp.

- Người đừng gạt ta! Ha ha!

Huyền Băng Hàn Diễm cười quái dị

- Tinh thần của người không biết nói dối, ta biết suy nghĩ thật sự của người, người sẽ không bỏ qua Tụ hồn châu! Ta biết người rất muốn!

Thạch Nham cười khổ, không có đoán được ý thức của Huyền Băng Hàn Diễm lại quỷ dị như vậy, thế nhưng lại có thể hiểu thấu ý đồ của hắn, trầm mặc trong chốc lát, Thạch Nham lại nói:

- Quên đi, ta nhường một bước, lấy sáu thành, còn thừa bốn thành cho người.

- Cảnh giới người thấp như vậy, căn bản không chịu nổi sáu thành lực lượng linh hồn của Tụ hồn châu!

Huyền Băng Hàn Diễm cười nhạt:

- Người sẽ bị lực lượng linh hồn đánh vào linh hồn làm cho tán loạn, tiểu tử, người rất tham lam, sẽ chỉ hại bản thân người thôi.

- Như vậy đi.

Thạch Nham bỗng nhiên vui vẻ

- Ta có thể hấp thu bao nhiêu thì cho ta bấy nhiêu? Thế nào? Ta hấp thu không được thì toàn bộ thuộc về người!

- Được!

Huyền Băng Hàn Diễm lập tức đồng ý

- Ta còn tưởng rằng ngươi muốn chia sẻ lực lượng linh hồn của Tự hồn châu cho nữ tên gì tên Hạ Tâm Nghiên nữa chứ, ta biết trong lòng ngươi có hình ảnh nữ nhân loa. Nữ nhân kia cảnh giới có thể cao hơn ngươi, nàng có thể chịu được lực lượng linh hồn cũng nhiều hơn! Nhưng cứ theo lời ngươi nói, thế vậy! Ngươi có thể hấp thu bao nhiêu, thì hấp thu bấy nhiêu, còn lại cho ta là được.

- Một lời đã định!

- Một lời đã định!

165. Chương 165 - Mười Đồ Ma Nhân

Phía Nam Vân Hà đảo, trong một sơn cốc ẩn nấp đủ các loại cây cối chọc trời rậm rạp như che thiên cái địa.

Trong sơn cốc, sương mù mù mịt lượn lờ, sương mù cứ ngưng tụ mãi không tiêu tán.

Ở giữa sương mù, sơn cốc cực kỳ tĩnh mịch, không có yêu thú thường lui tới, cũng không thấy tung tích của Vô Giả.

Sương mù dày đặc che khuất cả bầu trời sơn cốc, ánh nắng chói lọi cũng không thể xuyên thấu qua sương mù chiếu vào sơn cốc này.

Thạch Nham đi đến lối vào sơn cốc, cảm thấy không khí ẩm ướt, biết trong sơn cốc chắc chắn có nguồn nước.

Theo khí tức băng hàn tà ác kia mà Thạch Nham một mạch tìm đến đây, đợi sau khi đi đến nơi đây thì hắn lại phát hiện khí tức băng hàn tà ác kia đã biến mất không còn dấu tích.

Càng cách sơn cốc này càng xa, thì hắn lại càng có thể cảm ứng được sự bất thường của nơi này, nhưng mà thật sự đến nơi đây rồi thì cái gì cũng không phát hiện được, điều này làm cho Thạch Nham có cảm giác có phải đã tìm nhầm chỗ rồi không?

Trốn trên một gốc cổ thụ ở lối vào sơn cốc, Thạch Nham nấp giữa đồng lá từng nhìn sơn cốc đằng xa, phát hiện sơn cốc bị sương mù che chắn, không nhìn thấy rõ cái gì, cũng không biết bên trong sơn cốc rốt cuộc có cái gì.

Không có vội vã tiến vào sơn cốc, Thạch Nham ẩn thân ở trên cổ thụ, yên lặng chờ đợi.

Ba ngày sau, từ giữa sương mù dày đặc trong sơn cốc đột nhiên truyền ra lực hút linh hồn mãnh liệt!

Từ bốn phương tám hướng Vân Hà đảo, từng luồng linh hồn mất thường khó thấy bị sơn cốc thu hút, đều tụ tập đến đây, hóa thành từng luồng ô mang mờ bay vào chỗ nào đó trong sơn cốc, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Thạch Nham biến sắc, ngưng thần nhìn về phía xa, phát hiện sương mù chỗ sâu trong sơn cốc, có vô số ô quang lóe lên.

Như như một luồng ô quang là một linh hồn thì trong sơn cốc kia tồn tại linh hồn các loại sinh linh e là trên ngàn vạn, cũng không biết có bao nhiêu người bị Cổ gia tru giết.

Cùng lúc đó.

Luồng khí tức băng hàn tà ác kia lại lặng lẽ từ bên trong sơn cốc lan tràn tỏa ra, giống như sương khói trôi dạt, tỏa khắp toàn bộ bầu trời Vân Hà đảo, hình như đang tụ tập cái gì, thay đổi cái gì đó...

Đứng ngay bên ngoài sơn cốc, lúc này đây Thạch Nham cảm nhận được rõ ràng luồng khí tức băng hàn tà ác này, tuyệt đối là của Ma nhân đến từ Ma Vực Thứ Tư!

Mạc Đoạn Hồn không nói thêm gì, đứng tại chỗ giống như một gốc cây tùng thẳng tắp, hơi hơi híp mắt hình như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Không có một lời nói, cũng không cố ý phóng ra áp lực nhưng lại khiến cho một đám người Cổ gia sắc mặt hoảng sợ, cảm thấy trên lưng tựa nhì bị một ngọn núi lớn đè xuống, ngay cả thất lưng cũng không duỗi thẳng được.

... ..

Tụ hồn đàm.

Chiêu hồn phiên lay động theo gió, từng luồng linh hồn bị chiêu hồn phiên hút lấy, trên chiêu hồn phiên lộ ra khuôn mặt quỷ dữ tợn, giữa sơn cốc còn dựng rất nhiều cột đá, những cột đá này đủ loại màu sắc, khắc các loại hoa văn quỷ quái, hơn nữa còn truyền ra năng lượng dao động cực kỳ mãnh liệt.

Ở phía trên sơn cốc, giữa sương mù mờ ảo cũng có rất nhiều luồng ánh sáng u ám lóe ra, hình thành tầng tầng lớp lớp màng mỏng, bao phủ cả không gian phía trên sơn cốc, ngăn cản thần thức thăm dò.

Tụ hồn đàm cuộn cuộn gợn sóng, vô số linh hồn sinh linh di động trên mặt đầm nước.

Trong tụ hồn đàm, hình như có mấy vạn linh hồn, chi chít nhét đầy khắp mọi ngõ ngách Tụ hồn đàm

Hình dạng linh hồn của những lệ quỷ đó muôn hình vạn trạng, khí tức lại âm trầm, tĩnh mịch như đầy chán ghét và thù hận thế gian, khuôn mặt méo mó rất điên cuồng, khiến cho người ta nhìn thấy mà run sợ.

Bên cạnh tụ hồn đàm, chỉ có hai cha con Cổ Liệt, Cổ Kiếm Ca, ngoài hai người thì không có một tên cao thủ Cổ gia nào.

Cổ Liệt cau mày cẩn thận nhìn Tụ hồn đàm, sắc mặt nghiêm túc không dám có chút thả lỏng.

Cổ Kiếm Ca cũng rất căng thẳng, liên tục mà ở bên cạnh tụ hồn đàm đi tới đi lui, kiểm tra cấm chế nơi này có tồn tại hay không, cột đá bố trí có ổn thỏa hết chưa.

Một con tín ưng xuyên qua tầng lớp màng u tối bay đến đây.

Cổ Kiếm Ca đưa một tóm lấy con tín ưng nắm trong lòng bàn tay, lấy ra thư nhìn thoáng qua rồi trầm giọng nói:

-Cha, Mạc Đoạn Hồn nói nếu nửa giờ người không đến, hắn sẽ lại huyết tẩy Vân Hà đảo.

Sắc mặt Cổ Liệt trầm xuống hừ một tiếng, nói:

-Không cần quan tâm hắn.

- Người bên kia làm sao bây giờ?

Cổ Kiếm Ca suy nghĩ một chút.

- Hy sinh toàn bộ sao?

- Xem tình hình đã.

Về mặt Cổ Liệt lãnh đạm

- Ma nhân xuất hiện sớm thì xem như bọn họ may mắn, bằng không thì xui xẻo. Bên kia dù sao cũng không có cao thủ, chuyện lần này chỉ có cha và con biết, nhưng chúng ta cũng từng biến mất một thời gian, sau này bên trên truy vấn, nếu bọn họ không kín miệng chỉ sợ chúng ta sẽ nguy hiểm, bọn họ chết đi cũng tốt!

- Con hiểu.

Cổ Kiếm Ca gật gật đầu.

- Đã kiểm tra hết chưa? Không có vấn đề gì chứ?

Cổ Liệt hỏi.

- Không có vấn đề, mọi thứ đều bình thường, có thể động thủ.

- Được! Cha lập tức động thủ triệu hồi linh hồn Ma nhân buông xuống, con hãy cẩn thận một chút, ở bên cạnh chú ý, trước khi linh hồn Ma nhân chưa đến đây, đừng để khí tức lộ ra ngoài, bằng không để cho Mạc Đoạn Hồn biết được, hắn sẽ lập tức đánh tới, cấm chế nơi này không ngăn cản được hắn.”

- Phụ thân yên tâm, con biết làm thế nào.

- Ừm.

Sắc mặt Thạch Nham nghiêm túc, một mạch chạy về phía này, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới bên cạnh sơn cốc có Tụ hồn châu, Mạc Đoạn Hồn vừa đến, nếu Cổ gia thật sự có hành động sẽ lập tức xuống tay.

Từ giờ trở đi, sơn cốc có thể tùy thời sẽ có Ma nhân xuất hiện!

Ma nhân chỉ cần vừa ra tới mục tiêu sẽ là Mạc Đoạn Hồn, chắc chắn hắn sẽ bắt chấp giết đến chỗ Mạc Đoạn Hồn.

Thừa dịp thời gian Ma nhân rời khỏi Tụ hồn đàm, Thạch Nham có thể tiến vào sơn cốc, lợi dụng lực lượng của Huyền Băng Hàn Diễm mạnh mẽ phá hư cấm chế, nhảy vào Tụ hồn đàm bắt lấy Tụ hồn châu.

Vào lúc đó, Mạc Đoạn Hồn có thể ngăn cản công kích của Ma nhân hay không, Thạch Nham cũng không dám khẳng định, nhưng mà lúc này cho dù hắn muốn đi nói cho Mạc Đoạn Hồn biết cũng không kịp, bây giờ hắn chỉ có thể bằng tốc độ nhanh nhất chiếm lấy Tụ hồn châu.

Một khi Tụ hồn châu tới tay, hắn sẽ có bản lĩnh đối phó Ma nhân, đến lúc đó chỉ cần Mạc Đoạn Hồn vẫn còn sống thì hắn sẽ không có việc gì.

Đủ suy nghĩ đã được suy tính trong đầu, Thạch Nham cũng thật cẩn thận cân nhắc đủ thiệt hơn, mới quyết định được phương án này.

Huyết Văn giới cũng lóe lên hào quang, Huyền Băng Hàn Diễm bên trong hình như cũng cực kỳ hưng phấn, sức hấp dẫn của Tụ hồn châu rất lớn, nhìn thấy có hi vọng lấy được Tụ hồn châu, Huyền Băng Hàn Diễm cũng phải kích động một hồi.

Mười phút sau.

Một luồng năng lượng dao động kinh thiên động địa, đột nhiên từ hướng sơn cốc ào ạt trào ra!

Ma khí dày đặc như mực, giống như đám mây vĩnh viễn sẽ không tán đi trải rộng khắp toàn bộ bầu trời Vân Hà đảo.

Ở bên trong ma khí nồng đậm, một luồng linh hồn năng lượng cuồng bạo nhanh chóng ngưng tụ lại!

Ở phía trên sơn cốc, nhanh chóng xuất hiện linh hồn dao động cường đại đến mức khiến cho trong lòng Thạch Nham phải kính sợ.

Khi linh hồn kia vừa hiện ra phía trên sơn cốc thì tất cả ma khí đều tụ tập về phía sơn cốc, chỉ một chốc sơn cốc từ ban ngày biến thành đêm tối.

Ngay cả Thạch Nham chạy một mạch như điên cũng đột nhiên phát hiện tầm mắt của mình bị ngăn cản, ngay cả mọi vật trong vòng trăm mét cũng không nhìn thấy rõ.

Đồng thời, mặt khác một luồng linh hồn dao động cường đại bỗng từ chỗ quặng mỏ Cổ gia truyền đến, từ xa một điểm xanh đột nhiên xuất hiện trên bầu trời như một ngôi sao vừa mới nổi lên!

Điểm sáng kia cực kỳ sáng chói, có thể so với nhật nguyệt!

Tầm mắt Thạch Nham tuy bị tầng tầng ma khí ngăn cản, nhưng điểm sáng kia rất sáng, sáng đến mức Thạch Nham cũng nhìn thấy rõ ràng.

- Là người đứng đầu Tam đại Tu La vương, Mạc Đoạn Hồn!

Trong lòng Thạch Nham quát kinh, cảm nhận được rõ từ trên điểm sáng màu xanh kia truyền ra một luồng khí tức hung sát, điểm sáng màu xanh kia hình như biết gặp phải cường địch. Nhưng không sợ hãi mà ngược lại nhảy ra đầu tiên, tựa như muốn phải đối mặt chiến với Ma nhân.

Nhìn điểm sáng màu xanh từ đằng xa, Thạch Nham cũng đã sinh ra một ít tin tưởng, cảm thấy lấy lực lượng của Mạc Đoạn Hồn chắc là có thể ngăn cản công kích của linh hồn Ma nhân.

Nghĩ như vậy, song Thạch Nham cũng không dám do dự tiếp tục miệt mài chạy về phía sơn cốc.

Lúc này linh hồn Ma nhân đã từ trong sơn cốc bay ra ngoài, tạo thành một đám mây ma khí dày đặc, ma khí cuộn cuộn tràn nhanh vào điểm sáng màu xanh do Mạc Đoạn Hồn hóa thân thành.

Lúc này chính là thời cơ tốt nhất để Thạch Nham thu lấy Tụ hồn châu.

168. Chương 168 - Ma Chủ Ma Kỳ Tha

Vân Hà đảo bất ngờ biến động, một đám mây đen dày đặc bao phủ bầu trời, che lấp toàn bộ ánh nắng mặt trời.

Một linh hồn băng hàn tà ác đáng sợ, giống như bàn tay của thương khùng từ trong hư vô vươn ra, nắm chặt toàn bộ Vân Hà đảo vào trong lòng bàn tay.

Tất cả Võ Giả trên Vân Hà đảo, chỉ cần hình thành năng lực cảm ứng tinh thần đều có thể cảm nhận sâu sắc áp lực của linh hồn khủng bố kia như ngọn núi đè nặng lên.

Mạc Đoạn Hồn phóng lên cao, hóa thành một luồng ánh sáng xanh, sát khí ngưng tụ thành một luồng lốc xoáy giống như muốn xé rách cả bầu trời, xuất hiện sáng chói trên bầu trời quang đăng.

Chỗ quảng mỗ của Cổ gia một đám Tu La Huyết vệ nhảy lên Thanh huyết ma bức, đang trắng trợn đồ sát người của Cổ gia trong khu vực quảng mỗ.

Trong đôi mắt sáng của hai nữ nhân Hạ Tâm Nghiên, Hà Thanh Mạn đều có chút kinh dị, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trời, cảm nhận được linh hồn tà ác trong ma vân dày đặc đang ùn ùn kéo đến.

- Ma Kỳ Tha một vị Ma chủ dưới trướng Ma đế Ba Tuần!

Hai mắt Hạ Tâm Nghiên lóe sáng, nhờ vào năng lực nhìn thấu thần kỳ của Luân Hồi Võ Hồn, nàng cảm nhận được rõ rệt khí kinh thiên ẩn chứa bên trong ma khí mà xác định người đến đây là ai.

- Ma Kỳ Tha!

Hà Thanh Mạn kêu khẽ, kinh hãi nói:

- Ma Kỳ Tha chính là Ma chủ, hấn dám xé rách vách chắn không gian buông xuống vị diện chúng ta sao? Lực lượng của Ma chủ dù dùng mạnh mẽ oanh phá vách chắn cũng rất miễn cưỡng, sau khi buông xuống cũng khó có thể phát huy ra lực lượng chân chính mà sau đó còn có thể bị thương nặng, không phải hấn điên rồi chứ?

- Ai biết hấn nghĩ thế nào.

Hạ Tâm Nghiên lắc lắc đầu

- Thanh Mạn, chuyện này sợ là dữ nhiều lành ít, muội hãy cẩn thận, một khi thấy không ổn thì chúng ta lập tức cưỡi Phong lôi phi sư chạy đi. Ma Kỳ Tha có tu vi Thần cảnh, cho dù là ma lực hao tổn nhiều, muốn tiện tay giải quyết chúng ta cũng rất dễ dàng.

Hà Thanh Mạn lập tức gật đầu

- Ừm, Cổ gia thật sự điên rồi, dám cấu kết Ma nhân.

- Cổ gia quả thực điên rồi, Dương gia hận nhất thế lực nào ở Vô Tận hải qua lại với người của Ma Vực. Qua chuyện này, Cổ gia chắc chắn sẽ nghênh đón sự trả thù hung tàn của Dương gia, hy vọng nhiều người có thể tránh khỏi kiếp này, không nên bị Ma Kỳ Tha lưu lại.

Hạ Tâm Nghiên lắc đầu thở dài.

- Chúng ta chuẩn bị rút lui thôi.

Đôi mày ngài Hà Thanh Mạn nhíu lại, thúc giục Hạ Tâm Nghiên nói:

- Trước tiên đi lên Phong lôi phi sư đã, tùy thời chuẩn bị rời khỏi Vân Hà đảo. Đám người Cổ gia làm như thế, sợ là sẽ hạ thủ tàn nhẫn, nói không chừng sẽ cho người tới đuổi tận giết tuyệt, chúng ta hãy chuẩn bị trước mới được.

- Ừm.

Hạ Tâm Nghiên cũng biết tình hình nguy hiểm, gật đầu nhảy lên Phong lôi phi sư.

Hai nữ vừa lên Phong lôi phi sư, Hà Thanh Mạn giơ bàn tay trắng nõn vỗ cổ yêu thú, con yêu thú lập tức vỗ cánh bay lên cao thoát ly khu vực chiến đấu, nhanh chóng bay ra khỏi vùng Vân Hà đảo.

- Rầm rầm ầm! Rầm rầm ầm!

Giữa đám ma vân dày đặc trên bầu trời Vân Hà đảo, truyền ra tiếng gầm rú cực kỳ mạnh mẽ, giống như vạn chuông cùng gõ, tiếng vang như kinh thiên động địa. Ma vân dày đặc nhanh chóng khởi động tụ tập lại rồi khóa chặt mỗi ngõ ngách của Vân Hà đảo.

Phong lôi phi sư bay lên trời, đang muốn thoát khỏi Vân Hà đảo, lại phải một tầng vách chắn không nhìn thấy được, không thể lao ra ngoài được. Hạ Tâm Nghiên biến sắc, kinh hãi kêu lên:

- Ma diễm phong đảo!

Từng đám ma vân thật sự diễn biến thành những đóa hoa giống như hỏa viêm màu đen, biến thành một bát thật lớn từ trên bầu trời chậm rãi chụp xuống, phong kín hoàn toàn Vân Hà đảo.

Bởi vậy người ở bên ngoài Vân Hà đảo khó có thể tiến vào đảo, mà người trên đảo cũng không thể rời đảo. Vân Hà đảo bị phong kín lại!

- Lần này thảm rồi.

Hà Thanh Mạn cười khổ

- Làm sao cũng không ngờ lần này sẽ có Ma chủ buông xuống, tu vi Ma chủ là Thần cảnh dùng đại pháp lực phong đảo, trừ phi là cường giả cảnh giới Thiên Vị tam trùng thiên nếu không sẽ phá không được. Mặc đại nhân mặc dù có cảnh giới Thiên Vị tam trùng thiên, nhưng lại bị Ma Kỳ Tha quán lấy, lần này chúng ta bị lưu lại thật rồi.

- Nếu không đi được thì giúp Tu La Huyết vệ, giết sạch người của Cổ gia đi.

Hạ Tâm Nghiên nhíu nhíu mày

- Bất luận kết quả thế nào, cũng không để cho Cổ gia dễ chịu!

- Được!

Trong mắt Hà Thanh Mạn bỗng xẹt qua tia sáng lạnh lùng, hơi duỗi chân đá Phong lôi phi sư, con yêu thú cấp sáu này lập tức từ trên trời xà xuống khu quảng mỗ Cổ gia.

Tinh Nguyên của Thạch Nham cuộn cuộn di chuyển ở hai chân, hần giống như ánh chớp, xuyên qua giữa rừng cực nhanh.

Hần nhìn thấy rất rõ dị biến trên Vân Hà đảo, bây giờ Ma nhân lại phong đảo không cho bất cứ kẻ nào rời đi, lúc này nếu không sớm lấy được Tụ hồn châu, chẳng những là người Dương gia không thể còn sống rời khỏi mà sợ là hần cũng khó trốn thoát khỏi độc thủ của Cổ gia.

Chỉ có sớm lấy được Tụ hồn châu, mới có thể khắc chế Ma nhân, có được năng lực thay đổi thế cục!

Nửa giờ sau.

Thạch Nham mồ hôi khắp người nhảy vào sơn cốc, cũng không nhiều lời, mặc kệ cắm chế trong sơn cốc, cứ thẳng hướng xông vào trong cốc.

- Loại bỏ cấm chế!

Tinh thần chìm vào Huyết Văn giới, Thạch Nham truyền tín hiệu cho Huyền Băng Hàn Diễm.

- Bùm bùm!

Trong sơn cốc, từng quãng sáng hình trứng từ trong quãng điện quang trên trời giáng xuống, toàn bộ quãng sáng đều lóe lên ánh sáng bạc, mang theo kinh đạo mạnh mẽ đánh lên đầu Thạch Nham. Đồng thời, một luồng sóng màu xám như vẩn nước lặn lẽ lan ra, tựa như ảnh hưởng đến sự biến hóa Tinh Nguyên của Thạch Nham, khiến cho hắn trong thời gian ngắn không thể ngưng luyện không chế Tinh Nguyên.

Trong nháy mắt Thạch Nham đã hăm sâu vào trùng trùng hung hiểm, hai loại cấm chế bên trong sơn cốc vừa mới lộ ra đã làm cho hắn vô cùng khó chịu, không thể vọt tới trước nữa mà bị cản lại.

- Tới đây!

Huyền Băng Hàn Diễm đáp lại. Hàn khí băng hàn đến cực độ bỗng nhiên từ trong Huyết Văn giới tràn mạnh ra, không khí bị hàn khí bao trùm truyền ra tiếng vang “tách tách”.

Mặt đất, cỏ thụ, hòn đá bên trong sơn cốc nháy mắt bị bao phủ một tầng băng sương trắng xoá. Hàn khí tràn ra bốn phía, không gian hình như cũng bị đóng băng, cảnh quan chung quanh liên tục biến ảo, một màng che bao phủ ở bên ngoài sơn cốc khiến cho Thạch Nham nhìn không thấy cảnh tượng bên trong, đã bị đóng băng xóc lên.

Một quãng hào quang màu trắng ngà che giấu sơn cốc, nó cũng che khuất toàn bộ cột đá cao vút, chiêu hồn phiến, Tụ hồn đàm trong sơn cốc. Huyền Băng Hàn Diễm dùng hàn khí đóng băng màn hào quang kia, bị hàn khí thấm thấu đông thành băng cứng và cũng bắt đầu có vết rạn.

Xuyên qua màn hào quang, Thạch Nham nhìn thấy cảnh tượng giữa sơn cốc, thấy được cột đá cao vút quỷ dị trong đó, thấy được rất nhiều chiêu hồn phiến dựng đứng, còn có Tụ hồn đàm.

Ngoài ra còn có Cổ Kiếm Ca đã từng gặp mặt ở Môn La đảo!

Cổ Kiếm Ca ở bên cạnh Hồ tụ hồn, khuôn mặt kinh ngạc, hai mắt lóe ra dị quang, tầm mắt từ đằng xa nhìn đến đây. Hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm vẫn tiếp tục thấm thấu. Tốc độ đóng băng ra xung quanh dần dần nhanh hơn, trong thời gian ngắn sơn cốc này đã tràn ngập băng tuyết, dưới hàn khí băng giá tàn khốc này thì sơn cốc bị đóng băng cực nhanh. lực lượng đủ loại cấm chế toàn bộ đều bị Huyền Băng Hàn Diễm đóng băng ngăn lại.

Huyền Băng Hàn Diễm thân là một trong Thiên hỏa, đã hình thành vào lúc thiên địa sơ khai. Trong năm tháng đằng đẳng, nó chỉ từng bị một mình Niết Điện cảnh giới Chân Thần tam trùng thiên thu phục, đã từng giận dữ đóng băng toàn bộ Môn La đảo, nếu thoát khỏi Huyết Văn giới thì thậm chí Ma nhân trên bầu trời nó cũng có thể đối mặt giao chiến mà không rơi vào thế hạ phong. Chỉ đóng băng một sơn cốc, đối với nó mà là một chuyện rất dễ dàng.

- Tách!

Màn hào quang màu trắng ngà ở bao phủ ở sơn cốc. Dưới hàn khí băng hàn của Huyền Băng Hàn Diễm rốt cuộc cũng đã nổ tung biến thành băng tuyết bay khắp nơi.

- Thạch Nham!

Trong sơn cốc, rốt cuộc truyền đến thanh âm của Cổ Kiếm Ca, lúc này ánh mắt của Cổ Kiếm Ca liên tục lóe sáng, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hòa như trước.

- Thạch huynh, lần trước trên Môn La đảo thật sự không biết huynh là người Dương gia nên nhiều lần đắc tội, đều là do ta sai. Ta xin bồi tội với huynh.

Khuôn mặt Cổ Kiếm Ca mỉm cười, khom người thi lễ với Thạch Nham. Đột nhiên giả bộ kinh ngạc nói:

- Nhưng mà, vì sao Thạch huynh lại đến Vân Hà đảo? Sao lại đến nơi này chứ?

Thạch Nham hơi cau mày, lười quan tâm đến Cổ Kiếm Ca, trầm mặc không nói cứ một mạch phóng tới Tụ hồn đàm bên cạnh Cổ Kiếm Ca.

Lúc này, hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm đã đóng băng sơn cốc, trong thời gian ngắn khiến cho tất cả cấm chế bên trong sơn cốc đều mất hiệu lực, đây là thời gian tốt nhất để Thạch Nham cướp lấy Tụ hồn châu, hẳn tuyệt đối sẽ không lãng phí một chút thời gian nào.

- Thạch Nham, ngươi làm gì!

Sắc mặt Cổ Kiếm Ca hoảng sợ, lớn tiếng quát lên.

- Vù!

Trảm Long kiếm bỗng chốc từ sau lưng Cổ Kiếm Ca bay ra, yêu thú Hỏa xuất lập tức hóa thành một cái Hỏa Long dài trăm mét đột nhiên nhào đến cắn xé Thạch Nham.

Cùng lúc đó, vẻ hoảng sợ trên mặt Cổ Kiếm Ca còn chưa biến mất, nắm chặt Trảm Long kiếm tiện tay quét qua, một luồng hồng quang dài hơn mười mét bỗng hiện ra, như muốn chém Thạch Nham thành hai khúc.

Cổ Kiếm Ca thân mang Kiếm Linh Vô Hồn, có thể câu thông với Thần Kiếm. Hắn thi triển ra kiếm kỹ như mây bay nước chảy, gọn gàng lưu loát.

Trên mặt lại lần nữa mang theo nụ cười ôn hòa, Cổ Kiếm Ca nhẹ nhàng lắc đầu

- Thạch huynh cứ gấp như vậy làm gì chứ?

Hỏa Long và hồng quang hơn mười mét, vào lúc hắn nói ra câu đó đã đánh úp tới.

Nét mặt Thạch Nham hồ hững, không tránh cũng không lui, thậm chí không có liếc mắt nhìn Cổ Kiếm Ca, tiếp tục nhắm đến phía Tụ hồn đàm.

Băng hàn khí nhanh chóng từ bên trong Huyết Văn giới tràn ra, lúc Thạch Nham hành động thì thân thể kết thành băng dày mười mét, giống như biến bằng một ụ băng nhỏ.

Yêu thú Hỏa xuất cắn xé, hồng quang sắc bén cũng khó có thể phá vỡ tầng băng dày mười mét bao trùm thân thể Thạch Nham.

- Phù phù!

Thạch Nham như một ngọn núi băng không có quan tâm tới Cổ Kiếm Ca, nhảy mình chui vào Tụ hồn đàm. Cổ Kiếm Ca đột nhiên biến sắc. Hắn không sợ Thạch Nham dây dưa với hắn mà chỉ sợ Thạch Nham tiến vào Tụ hồn đàm quấy rối!

Trong Tụ hồn đàm, hồn kính là đầu mối then chốt nối liền hai giới, nếu như bị Thạch Nham phá hủy, một khi linh hồn Ma Kỳ Tha buông xuống bị hạn chế, chẳng những giết không được Mạc Đoạn Hồn, nói không chừng còn sẽ tìm cha con họ gây phiền toái.

Khoảnh khắc Thạch Nham xuất hiện, trong lòng Cổ Kiếm Ca như dấy lên sóng to gió lớn, lập tức dùng bí pháp đưa tin cho phụ thân. Chỉ cần hắn bám trụ Thạch Nham trong chốc lát, chờ Cổ Liệt trở về thì cho dù Thạch Nham dùng thủ đoạn gì, hắn chắc cũng phải chết.

Cổ Kiếm Ca tính toán rất tốt, cho rằng lần này Thạch Nham xuất hiện nhất định sẽ lập tức ra tay đối phó hắn trước. Đáng tiếc Thạch Nham không có dây dưa với hắn dù một giây, mục đích cực kỳ rõ ràng đến đây chỉ vì Tụ hồn đàm!

Hành động của Thạch Nham đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự tính của Cổ Kiếm Ca.

Chờ lúc hắn muốn phòng bị thì lại phát hiện Thạch Nham đã nhảy vào Tụ hồn đàm, đến lúc này trên mặt Cổ Kiếm Ca ngưng trệ vẻ tươi cười đã không còn sót lại chút nào, sắc mặt âm trầm đáng sợ, gấp gáp loay hoay bên ngoài Tụ hồn đàm nhưng cũng không dám học Thạch Nham nhảy vào đó.

- Kiếm Ca, sao lại thế?

Một luồng điện quang hiện lên, Cổ Liệt với vẻ mặt bình tĩnh xuất hiện bên trong sơn cốc

- Ta còn chưa chạy tới vị trí hai nữ nhân Hạ gia, Thiên Tà Động Thiên kia, vì sao lại đột nhiên đưa tin kéo ta trở lại?

- Thạch Nham tiến vào Tụ hồn đàm rồi!

Cổ Kiếm Ca vội la lên.

- Thạch Nham?

Cổ Liệt sững sốt, đột nhiên phản ứng lại, kinh hãi nói:

- Tiểu tử mà lần đó bị Huyền Băng Hàn Diễm mang đi? Thế mà hắn lại chưa chết sao?

- Chẳng những không chết, hình như còn có thể vận dụng hàn lực của Huyền Băng Hàn Diễm.

- Nhất định là hắn bị Huyền Băng Hàn Diễm đoạt xá!

Sắc mặt Cổ Liệt sợ hãi biến sắc.

Ta lập tức đưa tin cho Ma Kỳ Tha, bảo hắn trước tiên đối phó Huyền Băng Hàn Diễm đã!

169. Chương 169 - Bát Cực Tà Linh Trận

Trong Tụ hồn đàm, nước trong đầm đen nhánh, từng con lệ quỷ đi qua lại, dưới đáy có tầng lớp quỷ ảnh, u hồn vất vưởng giống như đàn cá đang bơi lội vẫy, trải rộng đến từng góc nhỏ trong đầm.

Khí tức âm u mà tĩnh mịch tràn ngập Tụ hồn đàm, Thạch Nham nhảy vào bên trong đầm, lập tức từ trong tận tâm linh xuất hiện cảm giác lạnh lẽo.

Vô số lệ quỷ bao quanh nhào lên!

Đám lệ quỷ đó đủ muôn hình vạn trạng, gương nanh múa vuốt, khuôn mặt dữ tợn, chộp đến đâu, nhắm về phía tay chân hắn mà cắn. Bọn chúng há miệng lộ ra hàm răng nanh dày đặc như muốn cắn nuốt sạch sẽ Thạch Nham.

Băng hàn lực của Huyền Băng Hàn Diễm tạo thành từng đợt hàn khí dao động quét ra, hàn khí đi tới đâu đầm nước đen nhánh lập tức đóng băng tới đó.

Hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm vô cùng mạnh mẽ, những nơi hàn khí đi qua thì ngay cả hồn phách lệ quỷ dung nhập vào trong đầm nước cũng đều bị đông cứng khóa chặt lại, không có cách nào tới gần Thạch Nham.

- Không cần để ý đám u hồn đó, xuống đáy đi.

Huyền Băng Hàn Diễm bên trong Huyết Văn giới liên tục nhấp nháy, liên tiếp truyền tín hiệu ra.

Khuôn mặt Thạch Nham phấn chấn, thân thể từng được hàn khí cải tạo nên có thể hoàn toàn thích ứng với hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm. Lớp băng phủ ngoài vậy mà thân thể hắn lại không hề cứng ngắc tý nào.

Theo cảm ứng của hắn thì lớp băng cứng kia giống như một loại giáp mềm, nhưng lại không ảnh hưởng đến hoạt động của cơ thể hắn.

Nín một hơi, ánh mắt Thạch Nham sáng ngời, tiếp tục chìm xuống đáy đầm. Từng con lệ quỷ lao đến nhưng còn chưa đến gần thì đã bị hàn khí do Huyền Băng Hàn Diễm phóng ra đóng băng rồi. Vô số lệ quỷ bên trong Tụ hồn đàm bị hàn khí đóng băng không thể tạo thành bất cứ uy hiếp gì tới Thạch Nham.

Thạch Nham tập trung tinh thần, không thềm để ý tới từng con lệ quỷ xung quanh vọt tới bên cạnh. Chỉ có ánh mắt sáng quắc nhìn xuống đáy đầm.

Tiếc là, bên trong Tụ hồn đàm có vô số lệ quỷ, hơn nữa nước trong đầm đen nhánh. Tuy Thạch Nham xuống dưới đáy nhưng tầm nhìn lại bị ảnh hưởng lớn, rất khó nhìn rõ cảnh tượng trong đầm. Chỉ có thể thuận theo thân mình chìm xuống dưới, chú ý biến hóa bên dưới thôi.

- Đi xuống phía bên trái!

Huyền Băng Hàn Diễm vội vàng chỉ đạo, từ khi rơi vào Tụ hồn đàm nó lập tức hưng phấn kích động hẳn lên. Chẳng những giúp Thạch Nham chống lại lệ quỷ có mặt khắp nơi, mà còn chỉ rõ phương hướng Tụ hồn châu cho hẳn. Vì đoạt lấy Tụ hồn châu, có thể nói là nó đã dốc hết toàn lực rồi.

Hình thái sinh mệnh của Huyền Băng Hàn Diễm rất đặc thù, ở trong Tụ hồn đàm mà nó dám thả ra linh hồn lực dò xét bốn phía, nhưng Thạch Nham thì không dám. Tầm nhìn bị cản trở, lại không dám thả ra tinh thần lực cảm ứng. Thạch Nham giống như hai mắt bị mù, tất nhiên sẽ không muốn thể hiện cái gì, hoàn toàn nghe theo chỉ đạo của Huyền Băng Hàn Diễm. Chỉ cần Huyền Băng Hàn Diễm chỉ hướng nào, hẳn lập tức đi theo hướng Huyền Băng Hàn Diễm chỉ.

- Tiếp tục đi về phía trước một chút

- Đi xuống!

- Chú ý! Sắp đến rồi!

- ...

Huyết Văn giới liên tục lóe sáng, Huyền Băng Hàn Diễm bên trong hưng phấn một cách lạ thường, truyền ra từng luồng linh hồn tin tức.

Dưới chỉ đạo của Huyền Băng Hàn Diễm, Thạch Nham cứ chìm xuống Tụ hồn đàm, nửa đường còn liên tục thay đổi phương hướng.

Mấy phút sau. Đàm nước đen đục, đột nhiên xuất hiện những tia sáng mơ hồ.

Về mặt Thạch Nham chấn động, vô cùng kinh hãi nhìn về phương hướng truyền ra ánh sáng.

Đằng kia là một trận pháp cổ có hình bát giác.

Tại tám góc của trận pháp cổ, phân biệt mỗi góc có đặt một viên yêu tinh đủ màu sắc, tổng cộng tám viên yêu tinh mà mỗi viên đều có năng lượng dao động không tầm thường. Tám viên yêu tinh này phát ra hào quang, tạo thành tám tầng ánh sáng hình dạng hoa văn, màu sắc không giống nhau, bao phủ trận pháp cổ hình bát giác lại. Trung tâm trận pháp, là một viên yêu tinh đen nhánh to bằng nắm tay. Trên viên yêu tinh này hiện ra rất nhiều điểm sáng đen, phóng đại lên nhìn kỹ sẽ phát hiện mỗi một điểm sáng đen đều là một con ác quỷ!

Tám góc của trận pháp cổ hình bát giác có đặt tám viên yêu tinh, sự tồn tại của tám viên yêu tinh này dường như chỉ để bảo vệ viên yêu tinh đen nhánh ở giữa.

Trận pháp cổ này hiển nhiên là sử dụng tám viên yêu tinh ở tám góc, tạo thành tám tầng vách tường để bảo vệ Tụ hồn châu ở giữa. Tại trung tâm trận pháp cổ hình bát giác, Tụ hồn châu kia liên tục lóe ra tia sáng đen, gột rửa sạch dao động động thần bí ra khỏi linh hồn.

Mỗi một lần điểm sáng đen từ bên ngoài Tụ hồn châu lóe lên thì từ bên trong lại lao ra một con lệ quỷ, lệ quỷ này xuyên qua vách chắn của trận pháp cổ, bay vào Tụ hồn đàm.

Vô số lệ quỷ tụ tập ở bên ngoài mặt nước Tụ hồn đàm, tạo thành một mặt kính kì dị. Thạch Nham ngẩng đầu lên mặt nước, từ góc độ này có thể nhìn rõ ràng bên ngoài mặt nước xuất hiện một hắc động đen ngòm, từ bên trong hắc động có cuộn cuộn ma khí lao ra. Ma khí lao ra Tụ hồn đàm tụ tập trên bầu trời dường như trở thành ngọn nguồn lực lượng của Ma nhân trên bầu trời.

Từ lúc ở bên ngoài Tụ hồn đàm và lúc Thạch Nham nhìn thấy Tụ hồn đàm, thì hẳn vẫn còn chưa nhìn thấy chỗ khác thường.

Bây giờ ở dưới Tụ hồn đàm, từ dưới đáy nhìn lên phía mặt đàm, hẳn lại phát hiện mặt đàm của Tụ hồn đàm không ngờ lại biến thành hồn kính quỷ dị.

Hồn kính trở thành cây cầu nối liền và thông hai giới, phóng ra ma khí đến từ Ma Vực Thứ Tư, biến thành một loại lực lượng của ma chủ Ma Kỳ Tha, để hẳn có được lực lượng đối phó Mạc Đoạn Hồn.

Sở dĩ Tụ hồn đầm có thể tạo thành hồn kính, hiển nhiên là do tác dụng của Tụ hồn châu nằm dưới đáy đầm. Tụ hồn châu phóng ra hồn phách mấy vạn lệ quý mới tạo thành hồn kính nổi thông hai giới. Một khi Tụ hồn đầm bị phá, mấy vạn linh hồn trong đầm nước sẽ ngay lập tức lại một lần nữa chui vào Tụ hồn châu. Đến lúc đó, hồn kính tất nhiên sẽ biến mất, thông đạo nối liền hai giới sẽ bị phong bế, linh hồn của Ma chủ Ma Kỳ Tha cũng đừng mơ lợi dùng hồn kính trở về Ma Vực! Ma khí từ Ma Vực cũng không thể lại dùng hồn kính tràn vào Vân Hà đảo.

Mấu chốt mọi chuyện, đều ở Tụ hồn châu.

Chỉ vài giây bên cạnh Tụ hồn châu mà đã có vô vàn suy nghĩ lướt qua đầu hắn, vẻ mặt Thạch Nham thậm trọng, nhìn về phía cổ trận tám góc đang bảo hộ Tụ hồn châu, linh hồn đưa tin cho Huyền Băng Hàn Diễm:

- Có vách chắn phòng ngự! Làm thế nào để loại bỏ tám tầng hoa văn ánh sáng bây giờ?

- Bát Cực Tà Linh trận.

Huyền Băng Hàn Diễm kinh sợ kêu lên một tiếng.

- Quả nhiên là tà giáo đó! Trước đây tà giáo này có thể lợi dụng Tụ hồn châu tạo thành hồn kính, triệu hồi yêu ma từ vực ngoại đến đây chiến đấu. Bát Cực Tà Linh trận này, chính là một bí pháp tà ác độc môn của tà giáo đó. Lấy hồn phách yêu tinh của yêu thú cấp tám làm trận nhãn, tạo thành Bát Cực Tà Linh trận dùng để bảo vệ Tụ hồn châu, Bát Cực Tà Linh trận hình thành tám loại hoa văn ánh sáng, có lực phòng ngự của yêu thú cấp tám, rất khó phá hủy được!

- Yêu tinh của yêu thú cấp tám, làm trận nhãn để bảo vệ Tụ hồn châu? Mẹ nó!

Thạch Nham mắng to

- Vậy phải làm sao để phá nó?

- Đây cũng không phải là Bát Cực Tà Linh trận chân chính. Ở đây dùng tám viên yêu tinh, lấy từ yêu tinh của tám con yêu thú cấp bảy. Bên trong yêu tinh của yêu thú cấp bảy, cũng sẽ không có yêu hồn, uy lực cũng không quá lớn. Tụ hồn châu này, chẳng qua là yêu tinh của Thôn Hồn thú cấp tám, nếu dùng đến tám viên yêu tinh cấp tám để bảo vệ sẽ ngăn chặn toàn bộ năng lượng của Tụ hồn châu. Hơn nữa, yêu thú cấp tám chỉ vào lúc tà giáo kia cường thịnh nhất mới có thể kiếm được, chỉ dùng để bảo vệ một viên Tụ hồn châu của con Thôn Hồn thú cấp chín.

- Tụ hồn châu của Thôn Hồn thú cấp chín, có thể thừa nhận lực áp chế của Bát Cực Tà Linh Trận do yêu tinh từ yêu thú cấp tám tạo thành sao?

- Đương nhiên, tà giáo kia vào lúc thời điểm đỉnh cao đã từng dùng Tụ hồn châu của Thôn Hồn thú cấp chín, tạo thành hồn kính, triệu hồi yêu ma cảnh giới Chân Thần từ dị vực đến đây! Hơn nữa còn có thể dùng bí pháp khống chế yêu ma triệu hồi đến một thời gian, đây là một loại thuật triệu hồi cực kỳ khủng bố. Năm đó vào lúc tà giáo kia diệt vong, dùng Tụ hồn châu của Thôn Hồn thú cấp chín để triệu hồi yêu ma cảnh giới Chân Thần, tàn sát không biết bao nhiêu cường giả, rồi đột nhiên nó thoát khỏi khống chế của tà giáo kia, trở về dị vực. Bằng không, sợ rằng tà giáo kia còn không thể bị tiêu diệt!

- Vậy bây giờ phải làm sao?

Thạch Nham đã đi tới bên cạnh Bát Cực Tà Linh trận, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, liên tục dùng tinh thần hồi Huyền Băng Hàn Diễm.

- Dùng lực lượng mạnh nhất, tấn công một viên yêu tinh! Hoa văn ánh sáng hình thành phía trên Bát Cực Tà Linh trận tầng tầng tương liên, phá vỡ một tầng lại có một tầng, khó có thể phá bỏ được. Nhưng Bát Cực Tà Linh trận không thể thiếu một viên yêu tinh, một viên yêu tinh tan vỡ, số yêu tinh còn lại cũng không còn tác dụng, trận pháp bị phá ngay!

- Yêu tinh của yêu thú cấp bảy đó, muốn phá cũng chẳng dễ.

Yêu tinh của yêu thú chính là thứ kiên cố nhất trên người yêu thú, yêu tinh của yêu thú cấp bảy còn chắc chắn hơn cả thân binh lợi khí Linh cấp. Không phải một kẻ có cảnh giới Bách Kiếp như Thạch Nham có thể phá hủy.

- Những viên yêu tinh này tồn tại đã mấy ngàn năm, yêu lực bên trong đó đã tiêu hao rất nhiều. À là viên yêu tinh màu xanh kia, yêu lực bên trong đã hao tổn khoảng bảy phần mười. Ta sẽ rót thêm một ít lực lượng lên mình ngươi, ngươi hãy đánh một kích toàn lực, nói không chừng có thể phá vỡ viên yêu tinh kia. Nếu thật sự không phá được, chúng ta lập tức rời đi, chỉ có thể bỏ qua Tụ hồn châu mà thôi.

Huyền Băng Hàn Diễm nhanh chóng trả lời.

- Thử một lần đi!

Thạch Nham hít sâu một hơi, hai mắt như điện, nhìn chăm chú viên yêu tinh góc nhọn màu xanh kia.

Thúc dục lực lượng tiêu cực toàn thân, lực lượng tiêu cực trên người Thạch Nham bắt đầu di chuyển liên tục, lực lượng tiêu cực tràn ngập toàn bộ cơ thể hắn, khiến cho Thạch Nham bỗng nhiên cảm giác lực lượng tăng lên gấp đôi.

Bạo Tẩu nhất trùng thiên.

Cùng lúc đó, từ bên trong Huyền Băng Hàn Diễm tràn ra băng hàn lực tập trung ở trong tay chân Thạch Nham, đang súc thế chờ bộc phát.

Máu tươi bắt đầu sôi trào, lực lượng tiêu cực bên trong huyết đạo cũng đột nhiên tràn vào trong máu!

Băng hàn khí trong máu cũng đang cuộn cuộn di chuyển, một lực lượng vô địch bỗng chốc lan khắp toàn thân.

Từ lực lượng căn bản vốn có, lực lượng toàn thân Thạch Nham dường như đã tăng vọt gấp đôi!

Bạo Tẩu nhị trùng thiên.

- Có được lực lượng này, chắc là có thể phá được viên yêu tinh kia.

Huyền Băng Hàn Diễm bên trong Huyết Văn giới đột nhiên hưng phấn kêu lên:

- Không ngờ ngươi lại có thể bộc phát ra lực lượng mạnh như thế, trong nháy mắt gia tăng lực lượng toàn thân lên gấp hai! Chắc là đủ rồi!

Khuôn mặt Thạch Nham bình tĩnh, thúc dục lực lượng toàn thân, một tay Sinh Ấn một tay Tử Ấn. Sinh Ấn và Tử Ấn chồng lên, đánh ra Sinh Tử Ấn.

Theo Sinh Tử Ấn đánh ra thì một luồng khí tức băng hàn từ lòng bàn tay hắn khuếch tán ra, cũng điên cuồng lao tới viên yêu tinh góc nhọn màu xanh kia.

- Âm.

Viên yêu tinh màu xanh kia nổ tung, bị Sinh Tử Ấn bắn phá thành từng mảnh nhỏ óng ánh bay ra bốn phía.

Tám tầng hoa văn ánh sáng bao phủ ở bên ngoài Tụ hồn châu, bỗng tan biến mất vô tung.

Sắc mặt Thạch Nham vui mừng, lập tức thò tay chụp lấy Tụ hồn châu.

170. Chương 170 - Đắc Thủ!

Bát Cực Tà Linh trận bởi vì yêu tinh màu lam vỡ vụn, tám tầng hoa văn ánh sáng lần lượt tiêu tán.

Tại bảy góc khác của Bát Cực Tà Linh Trận, bởi vì yêu tinh màu lam vỡ vụn, năng lượng dao động của bảy viên yêu tinh còn lại cũng đột nhiên yếu đi, quang mang bảy viên yêu tinh phát ra cũng lặng lẽ ảm đạm.

Bát Cực Tà Linh trận bị phá, Thạch Nham không hề do dự thò tay chụp lấy Tụ Hồn châu.

- Chờ một chút đã.

Huyền Băng Hàn Diễm bên trong Huyết Văn giới vội vàng truyền tin.

Thạch Nham giật mình, bàn tay đang chộp tới Tụ Hồn châu dừng lại nửa chừng.

Đột nhiên, vô số u hồn lệ quỷ bên trong Tụ hồn đầm lao đến, hóa thành từng luồng ánh sáng đen chui vào Tụ Hồn châu thật nhanh.

- Khi tắt cả linh hồn trở về, là khi linh hồn công kích do Tụ Hồn châu tạo thành nhỏ yếu nhất! Mới có thể động thủ! Nhớ kỹ phải dùng giả hồn ngăn cản một đợt linh hồn công kích.

Huyền Băng Hàn Diễm nhanh chóng dặn dò

- Hãy nhớ! Một khi lấy được Tụ Hồn châu thì phải nhỏ nước bọt lên ngay lập tức. Nhất định phải nhớ! Khi người lấy được Tụ hồn châu, sau đó nhỏ nước bọt lên thì Tụ Hồn châu mới không phát ra linh hồn công kích nữa.

- Mẹ nó! Ở trong này ta nhỏ thế nào? Nơi đây toàn là nước a!

- Ta sẽ tạo thành một tầng vách chắn bằng băng cứng, lúc người nắm lấy Tụ Hồn châu, ta sẽ ngăn cách người và dòng nước ngay.

- Được!

Sau một hồi trao đổi ngắn ngủi với Huyền Băng Hàn Diễm, bàn tay Thạch Nham duỗi ra một phần hai lại nhanh như chớp chộp vào Tụ Hồn châu, cầm lấy Tụ Hồn châu vào trong lòng bàn tay.

Trong chốc lát, như có vô số linh hồn công kích, giống như thanh kiếm sắc bén từ bên trong Tụ Hồn châu bắn mạnh ra, điên cuồng tấn công linh hồn Thạch Nham.

Trong khoảng khắc Tụ Hồn châu bị Thạch Nham chộp vào tay, linh hồn công kích bên trong đó dường như tìm được nơi phát tiết, điên cuồng bắn ra mạnh mẽ. Dọc theo cánh tay Thạch Nham, một mạch ra sức bắn phá, nhanh như chớp lao đến đầu Thạch Nham.

Chỉ trong cái chớp mắt, tâm thần Thạch Nham như trống rỗng, không còn chút ý nghĩ nào trong đầu, tiến vào trạng thái hư vô mờ mịt.

Nhưng trái lại giả hồn được tạo thành trong đầu hần đột nhiên sinh động lên một cách lạ thường. Phát ra dao động cừu hận cực kỳ mãnh liệt.

Hàng tỉ lực lượng linh hồn từ Tụ Hồn châu tuôn ra, sau khi nhanh chóng chạy tới đầu Thạch Nham, như đã tìm đúng mục tiêu, toàn bộ đánh vào giữa giả hồn.

Trong đầu Thạch Nham đột nhiên cực kỳ đau đớn, linh hồn lạc ẩn từ bên trong tầng lớp ảo giác của giả hồn bị lực lượng linh hồn lực của Tụ Hồn châu đánh cho vỡ nát! Chân hồn của Thạch Nham cũng có chung cảm giác, giống như là đã chết đi vô số lần.

Thạch Nham mờ dần trong chốc lát, từ lúc linh hồn lạc ẩn trong giả hồn vỡ nát. Dường như hần đang liên tục phải ném trải tư vị linh hồn tử vong nên trong thời gian ngắn, ý thức của chủ hồn không thể thanh tỉnh.

- Nhỏ nước bọt!

Ngay vào lúc này, Huyền Băng Hàn Diễm bên trong Huyết Vãn giới đột nhiên truyền ra một ý niệm lạnh lùng. Thạch Nham lập tức tỉnh lại, phát hiện không biết từ khi nào thì dòng nước trong Tụ hồn đầm đã bị chia cắt.

Không suy nghĩ nhiều, Thạch Nham lập tức nhỏ một bãi nước bọt lên trên Tụ Hồn châu. Chuyện vô cùng kỳ diệu đã xảy ra!

Nước bọt vừa dính lên Tụ Hồn châu lập tức tạo thành một lớp màng mỏng trắng tinh, bao phủ khoảng một phần năm Tụ hồn châu.

- Tiếp tục phun lên, nhưng không được phủ kín Tụ Hồn châu.

Huyền Băng Hàn Diễm lại thúc giục lần nữa.

Không dám chần chờ, Thạch Nham tiếp tục nhổ ra hai bãi nước bọt lên Tụ hồn châu, hai bãi nước bọt này vừa dính lên Tụ hồn châu lại tạo thành lớp màng mỏng, lần này đã bao phủ ba phần năm Tụ hồn châu. Suy nghĩ một lát, Thạch Nham còn cảm thấy không chắc chắn, lại chuẩn bị nhổ thêm một bãi nước bọt nữa.

- Một khi lớp màng mỏng do nước bọt tạo thành bao phủ toàn bộ Tụ Hồn châu, thì năng lực hấp thu linh hồn của Tụ Hồn châu cũng sẽ bị phong ấn tạm thời.

Huyền Băng Hàn Diễm vừa thấy Thạch Nham lại muốn hành động, vội vàng nhắc nhở.

Thạch Nham ngẩn người, kinh ngạc nhìn Tụ hồn châu đang nắm chặt trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy Tụ hồn châu bị lớp màng mỏng trắng tinh bao phủ ba phần năm, chỗ chưa bị lớp màng mỏng bao phủ còn đang tiếp tục truyền ra năng lượng hấp thu linh hồn.

Bên trong Tụ hồn đàm, một đám u hồn lệ quý cùng nhau lao tới, từng con nối tiếp từng con chui vào Tụ hồn châu.

Tụ hồn đàm tối đen như mực, dần dần trở nên sạch sẽ hơn rất nhiều, những hồn phách kia biến mất tiến vào Tụ hồn châu mà nước đàm nơi này cũng bắt đầu dần dần khôi phục vẻ bình thường.

Trên đỉnh đầu, hồn kính do mấy vạn hồn phách tạo thành bắt đầu xuất hiện vết rạn, hình như có dấu hiệu sụp đổ.

- Rất nhanh hồn phách nơi này cũng sẽ bị Tụ hồn châu thu lại, hồn kính cũng sắp biến mất.

Huyền Băng Hàn Diễm vô cùng đặc ý

- Chỉ có ta biết cách phong ấn Tụ hồn châu, nếu là người không biết gì, nhổ máu lên Tụ hồn châu, lập tức sẽ bị mấy vạn linh hồn trong Tụ hồn châu cắn nuốt cho đến chút cặn bã cũng không còn. Tụ hồn châu không giống với bí bảo bình thường. Vốn không thể nhổ máu nhận chủ, chỉ có thể dùng nước bọt phong ấn, mỗi khi sử dụng, mở ra một chút phong ấn của nước bọt là đủ.

Tụ hồn châu bị Thạch Nham lấy được, từng hồn phách trong Tụ hồn đàm cũng bị Tụ hồn châu hấp thu, mọi chuyện đều đi vào nề nếp, Huyền Băng Hàn Diễm lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn.

Thạch Nham cũng thở phào nhẹ nhõm, thuận tiện thu lấy bảy viên yêu tinh còn lại của Bát Cực Tà Linh trận, sau đó mới từ từ di chuyển lên mặt nước.

... ..

Bầu trời Vân Hà đảo.

Bên trong ma vân dày đặc, một linh hồn băng hàn tà ác mới đánh nhau vài lần với Mạc Đoạn Hồn, còn chưa phá hủy được linh hồn Mạc Đoạn Hồn, lại đột nhiên nhận được tin tức của Cổ Liệt.

Ma Kỳ Tha lập tức hoang mang, bỏ qua Mạc Đoạn Hồn, vội vàng vọt tới chỗ Thạch Nham ở Tụ hồn đàm.

Cổ Liệt đưa tin xong, cũng không dám ở lại trong sơn cốc, cùng Cổ Kiếm Ca bắt đầu lẩn trốn, ngồi trong một góc kín, sợ Huyền Băng Hàn Diễm kia đột nhiên làm loạn.

Cổ Liệt và Cổ Kiếm Ca đều biết sự đáng sợ của Thiên hỏa. Hơn nữa, nếu đoạt được thân thể thích hợp, Thiên hỏa lại càng trở thành một sinh vật khủng bố nhất thế gian.

Bất luận là Cổ Liệt hay Cổ Kiếm Ca, sau khi phát hiện Thạch Nham có thể sử dụng hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm, đều cho rằng Thạch Nham đã bị Huyền Băng Hàn Diễm đoạt xá. Làm sao có thể tưởng tượng nổi Huyền Băng Hàn Diễm lại bị Huyết Văn giới của Thạch Nham phong ấn, ý thức bị giam cầm. Băng hàn lực nó có thể phóng ra là có hạn.

Nếu Huyền Băng Hàn Diễm không bị Huyết Văn giới giam cầm, nó mà phóng ra toàn bộ băng hàn lực thì dù Vân Hà đảo to như thế cũng sẽ nhanh chóng bị đóng băng. Nay Huyền Băng Hàn Diễm chỉ có thể vận vẹn phong ấn một sơn cốc, rõ ràng là lực lượng đã yếu đi rất nhiều.

Chẳng qua, Cổ Liệt và Cổ Kiếm Ca lại không có suy nghĩ sâu xa được như vậy. Hai người này cực kỳ sợ hãi Huyền Băng Hàn Diễm, hơn nữa từ khi phát hiện Thạch Nham dám tiến vào Tụ hồn đàm, cả hai càng

- Buông tay!

Huyền Băng Hàn Diễm cũng vội vàng đưa tin.

Thạch Nham hoảng sợ.

Không dám nghĩ nhiều, hắn lập tức cắt đứt luồng tinh thần lực kia, một bàn tay lộ ra kia đã ngăn cản chùm sáng màu đen và Tụ hồn châu.

Cầu nối giữa chùm sáng màu đen và Tụ hồn châu, lập tức đứt gãy!

Bàn tay bạch cốt khổng lồ thuận tay vung trảo, chùm sáng màu đen từ bên trong Tụ hồn châu xuất hiện, giống như phá vỡ thủy tinh thoát ra.

Bàn tay bạch cốt khổng lồ kia không có lưu lại, nắm lấy linh hồn Ma Kỳ Tha lùi về bên trong khe nứt không gian.

- Tiểu tử, ta nhớ kỹ lạc ấn linh hồn của ngươi.

Một ý niệm như hủy thiên diệt địa, từ bên trong cái khe nứt kia dần dần khuếch tán ra, đủ ánh sáng mọi màu sắc, ở bên trong cái khe kia bắn ra, ma khí cuộn cuộn trên không trung Vân Hà đảo, điên cuồng dưng mãnh lui vào khe nứt.

Chỉ một chớp, tất cả ma khí đều biến mất ở bên trong khe nứt kia, ma khí trước đó phong tỏa Vân Hà đảo không còn sót lại chút nào, ráng đỏ mây tia bắt đầu di động ở trên trời, bắn ra hào quang vạn trượng, cực kỳ mỹ lệ.

Đã là hoàng hôn.

Cái trán Thạch Nham ứa ra mồ hôi lạnh, một bàn tay còn nắm chặt một mặt Tụ hồn châu không có bị màng nước bọt mỏng bao lấy, mãi đến lúc này hắn cũng không dám buông tay.

Ma đế Ba Tuần! Bạch cốt pháp thân!

Cẩn rằng, khuôn mặt Thạch Nham âm trầm ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt vẫn kiên định như cũ.

...

173. Chương 173 - Người Ấy Ngủ Say

Trong sơn cốc, yên tĩnh không tiếng động.

Tất cả Vô Giả trong sơn cốc đều đang ngẩng đầu nhìn trời, nhìn khe hở không gian kia dần dần khép lại, nhìn một bàn tay bạch cốt khổng lồ kia chậm rãi thu vào trong đó.

Ma đế Ba Tuần! Một trong hai vị chí tôn Ma Vực Thứ Tư!

Bởi vì Ma chủ Ma Kỳ Tha bị nhốt, thế nên hắn lại thi triển thần thông kinh thiên, xé rách hư không, thu lại linh hồn Ma Kỳ Tha rồi một lần nữa kéo vào Ma vực.

Không có bàn tay bạch cốt khổng lồ kia của Ba Tuần, dưới lực lượng của Tụ hồn châu thì linh hồn của Ma Kỳ Tha khó thoát khỏi kiếp này. Mặc dù là linh hồn Thần cảnh của Ma Kỳ Tha một khi dưng tới thiên địch là Tụ hồn châu, cũng khó thoát khỏi trời buộc từ linh hồn, sẽ trở thành một phần của ngàn vạn hồn phách bên trong Tụ hồn châu.

Sự xuất hiện bàn tay bạch cốt khổng lồ của Ba Tuần, đã chấn động mạnh mẽ đến Vô Giả trong cốc, dưới luồng khí tức như hủy thiên diệt địa kia thì ngay cả Mạc Đoạn Hồn đều sinh ra một cảm giác vô lực.

May mắn bàn tay bạch cốt khổng lồ của Ba Tuần chỉ muốn cứu linh hồn của Ma Kỳ Tha, bằng không thật sự toàn lực động thủ với Vô Giả trong cốc thì mọi người ngoại trừ Mạc Đoạn Hồn có thể ỷ vào Sâm La Vạn Tượng Đồ là có cơ hội chạy trốn, còn lại hơn một ngàn người chỉ sợ đều phải bỏ mình.

Thạch Nham ngửa mặt lên nhìn hào quang khắp trời, sắc mặt âm trầm.

Đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy Ma Vực chí tôn này xuất thủ, lần trước ở trên đường trước khi đến Vô Tận hải, bạch cốt pháp thân đột nhiên xuất hiện trực tiếp bắt Tiêu Hàn Y vào Ma Vực Thứ Tư, lần này bạch cốt pháp thân của Ba Tuần lại xuất thủ cứu lại Ma Kỳ Tha.

Ba Tuần xuất hiện thể hiện ra lực lượng kinh thiên, khiến Thạch Nham kinh hãi không thôi, sự áp bách về linh hồn làm cho người ta có cảm thụ giống như đối kháng với thần linh, quả thực làm cho người ta có ý niệm chán nản không thể ngăn cản.

Nếu hắn không có tâm chí cực kỳ cứng cỏi, dưới áp lực khủng bố của Ba Tuần, sợ là đầu gối sẽ mềm nhũn ra mà quỳ xuống đất.

Khuôn mặt Mạc Đoạn Hồn bình tĩnh, nhìn khe hở bên trong sơn cốc kia hoàn toàn biến mất.

Ở trên Vân Hà đảo, rốt cuộc hắn đã không còn cảm nhận được một tia ma khí từ Ma Vực, sau đó hắn mới từ trên trời rơi xuống, nháy mắt đã xuất hiện ở bên cạnh Thạch Nham.

- Nham thiếu gia.

Sau khi Mạc Đoạn Hồn đến đây, hơi xoay người

- Ta phụng mệnh gia chủ, đặc biệt đến Vân Hà đảo đón người đi Bất Tử đảo.

Thạch Nham nhíu nhíu mày đầu

- Các người biết ta còn sống sao?

- Gia chủ hao phí ba giọt Bất tử huyết, tính ra người vẫn chưa bị Huyền Băng Hàn Diễm đoạt xá, biết người trong khoảng thời gian này sẽ đến Vân Hà đảo, sau khi chúng ta đáp ứng điều kiện giải hòa của Cổ gia, sở dĩ chọn địa điểm ở Vân Hà đảo chính là vì biết Nham thiếu gia sẽ đến đây.

Mạc Đoạn Hồn gật đầu.

- Hóa là như vậy.

Trong lòng Thạch Nham kinh ngạc, kinh ngạc vì thủ đoạn của Dương Thanh Đế gia chủ Dương gia, hao phí ba giọt Bất tử huyết, có thể đoán ra sự sống chết của mình, loại lực lượng này đã muốn có thể so với thần linh.

Truyền thuyết từ sau khi Dương Thanh Đế xuất quan, vừa mới bước vào Thần cảnh, biến thành một thân tu vi long trời lở đất, xem ra lời đồn quả nhiên là thật.

- Có phải chúng ta nên xử lý cha con Cổ Liệt trước không?

Thạch Nham đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nhìn đến Cổ Liệt bên cạnh sơn động, đột nhiên trầm giọng nói.

Mạc Đoạn Hồn mặt lạnh lùng, gật đầu, trưng cầu ý kiến của Thạch Nham:

- Hai người này Nham thiếu gia tính như xử lý thế nào?

Hai cha con Cổ Liệt, Cổ Kiếm Ca, sau khi Ma Kỳ Tha bị Tụ hồn châu của Thạch Nham chế trụ, sắc mặt vẫn rất khó coi.

Đến bây giờ, sắc mặt hai cha con này lại tái nhợt như tờ giấy, nghe được đối thoại của Thạch Nham, Mạc Đoạn Hồn, hai cha con liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đầy tuyệt vọng.

- Tư thông Ma nhân, việc này xử lý ra sao?

Thạch Nham trầm ngâm một chút, cười lạnh nói:

- Hai người này lợi dụng bí pháp tà giáo, đồ sát ngàn vạn bình dân, dùng hồn phách sinh linh xây dựng cây cầu cho Ma nhân, để Ma chủ Ma Kỳ Tha tiến vào, loại hành vi này nên giết hay không nên?

- Nên giết.

Mạc Đoạn Hồn gật gật đầu

-Giết Cổ Liệt trước, Cổ Kiếm Ca tạm thời giữ lại, đến lúc đó chúng ta lấy Cổ Kiếm Ca đến Cổ gia khởi binh vắn tội. Dùng trí nhớ linh hồn của Cổ Kiếm Ca tái hiện mọi chuyện bên trong sơn cốc, không phải do Cổ gia thừa nhận hay không.

- Ủm, người xem rồi làm đi.

Thạch Nham cười một cách lạnh lùng.

Mạc Đoạn Hồn không hề nói nhiều, thân ảnh Mạc Đoạn Hồn trước người Thạch Nham dần dần mơ hồ, nhưng hắn mới nhìn chăm chú một lát đã biến mất.

Cùng lúc đó, một tiếng kêu thê lương thảm thiết, đột nhiên từ bên sơn cốc truyền đến.

Tiếng kêu thảm thiết mới vang lên, tiếng quát của Cổ Kiếm Ca cũng truyền ra:

- Cha!

Thạch Nham kinh ngạc, lúc này thân ảnh Mạc Đoạn Hồn trước mặt mới hoàn toàn biến mất.

Nhìn về hướng sơn động kia, hắn phát hiện Cổ Liệt đã không còn sinh cơ, thất khổng chảy máu mà chết, thân ảnh Mạc Đoạn Hồn hư không xuất hiện ở cửa sơn động, đột nhiên vươn bàn tay ẩn đến đầu Cổ Kiếm Ca.

Một tia sáng xanh, từ trong lòng bàn tay Mạc Đoạn Hồn chui ra, nhanh chóng chui vào trong đầu Cổ Kiếm Ca.

Cổ Kiếm Ca bị phản thét lên, ánh mắt lập tức mê mang, ngừng thét ngây ngốc đứng tại chỗ.

Mạc Đoạn Hồn một tay mang Cổ Kiếm Ca, lẳng không bay đến chỗ Thạch Nham, tiện tay ném Cổ Kiếm Ca cho một tên Tu La Huyết vệ, phân phó nói:

- Mang theo hắn.

Thạch Nham cũng không thấy rõ Mạc Đoạn Hồn động thủ như thế nào thì Cổ Liệt đã bị giết chết trong nháy mắt, Cổ Kiếm Ca cũng chỉ là đau đớn thét một tiếng, bỗng bị Mạc Đoạn Hồn chế trụ, ngay cả linh hồn đều bị giam cầm, thần chí không tỉnh táo.

Yêu thú Phong lôi phi sư cấp sáu của Thiên Tà Động Thiên, đột nhiên từ trên trời hạ xuống, ngừng lại bên cạnh Thạch Nham, Mạc Đoạn Hồn.

- Linh hồn Tâm Nghiên tỷ bị thương nặng.

Hà Thanh Mạn từ trên Phong lôi phi sư đi xuống dưới, lo lắng nói

- Đến bây giờ Nghiên tỷ còn trong trạng thái hôn mê, nên làm thế nào bây giờ?

Thạch Nham tiến lên một bước, lập tức đi đến Phong lôi phi sư.

- Grừ!

Phong lôi phi sư rút gào, há to cái mồm to như máu, cắn tức Thạch Nham, không cho phép Thạch Nham tới gần.

- Đừng hung dữ.

Hà Thanh Mạn hô nhẹ, cái chân nhỏ xinh đá loạn xạ, đá lên cánh con Phong lôi phi sư.

Phong lôi phi sư lập tức an phận lại, tức giận bất bình trừng mắt nhìn Thạch Nham, cũng không dám tiếp tục vọng động, hình như rất e ngại Hà Thanh Mạn.

Thạch Nham đi đến bên cạnh Phong lôi phi sư, lập tức nhìn thấy Hạ Tâm Nghiên đã ba năm không gặp, nàng ấy vẫn xinh đẹp vô song, chỉ là khuôn mặt hơi tái nhợt, trên môi có vết máu nhạt, lông mi dài bao lấy đôi mắt đẹp, vẫn còn trong trạng thái hôn mê.

- Tâm Nghiên tỷ biết người ở trong đầm nước, Cổ Liệt kia muốn xuống nước tìm người, cho nên tỷ ấy lập tức thi triển Luân Hồi Vô Hồn muốn ngăn cản Cổ Liệt kia. Giữa chừng, Ma chủ Ma Kỳ Tha đột nhiên xuất thủ, phóng ra linh hồn công kích, lập tức làm linh hồn tỷ ấy bị trọng thương.

Trong mắt Hà Thanh Mạn đầy lo lắng, thở dài nói:

- Linh hồn bị thương, so với thân thể khôi phục còn khó khăn hơn nhiều. Ma chủ Ma Kỳ Tha lại là Thần cảnh, linh hồn công kích của hắn cực kỳ đáng sợ, Tâm Nghiên tỷ, sợ là, sợ là rất khó tỉnh lại.

Quan hệ của Hà Thanh Mạn và Hạ Tâm Nghiên vô cùng tốt, bằng không nàng cũng sẽ không biết rõ Vân Hà đảo có nguy hiểm, mà vẫn cùng Hạ Tâm Nghiên đến đây.

Sau khi Hạ Tâm Nghiên bị thương nặng, nàng đã lấy ra các loại đan dược chữa thương trên người, tay chân cuống cuống dứt cho Hạ Tâm Nghiên, nhưng Hạ Tâm Nghiên vẫn hôn mê bất tỉnh, linh hồn vẫn cực kỳ suy yếu.

Hà Thanh Mạn thử dùng linh hồn câu thông với Hạ Tâm Nghiên, lại phát hiện linh hồn ý thức của Hạ Tâm Nghiên phân tán, vẫn chưa tập trung lại nên vốn không thể nhận được tấn niệm của nàng.

Thấy vậy, Hà Thanh Mạn thật sự càng kinh hoảng hơn, không biết làm sao hết.

Thạch Nham cẩn thận dò xét một hồi, sắc mặt bắt đầu dần dần khó coi, linh hồn ý thức Hạ Tâm Nghiên phân tán, dù ở thế giới kia của hắn thì đây là người thực vật, sợ là vĩnh viễn cũng sẽ không tỉnh lại.

- Mạc đại nhân, người đến xem sao.

Khuôn mặt Thạch Nham bình tĩnh, đột nhiên nhìn chằm Mạc Đoạn Hồn.

- Ta không muốn nàng có chuyện gì.

Mạc Đoạn Hồn nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi đi đến chỗ Hạ Tâm Nghiên, vươn một ngón tay đặt sau ót của Hạ Tâm Nghiên.

Từng luồng linh hồn dao động kỳ dị, từ trên đầu ngón tay của Mạc Đoạn Hồn truyền đến, lặng lẽ chui vào trong đầu Hạ Tâm Nghiên.

Nét mặt Mạc Đoạn Hồn dần dần ngưng trọng lại.

Trong lòng Thạch Nham căng thẳng, sắc mặt khê biến.

Từ nét mặt Mạc Đoạn Hồn thì thấy, thương thế linh hồn của Hạ Tâm Nghiên sợ là khó giải quyết.

Quả nhiên.

Không bao lâu, Mạc Đoạn Hồn thu tay lại, nghiêm túc nói:

- Bị thương rất nặng, ý thức khó có thể tự lại, nhận lấy một kích linh hồn của Ma Kỳ Tha thì đừng nói Vô Giả cảnh giới Địa Vị, cho dù là Vô Giả cảnh giới Niết Bàn chỉ sợ linh hồn cũng sẽ lập tức tán loạn. Sở dĩ linh hồn Hạ nha đầu vẫn chưa tán loạn, là có liên quan đến Luân Hồi Vô Hồn của nàng, nếu không có Luân Hồi Vô Hồn, nàng đã sớm chết rồi.

- Mạc đại nhân, rốt cuộc tình hình thế nào?

Hà Thanh Mạn lo lắng khê kêu.

"Luân Hồi Vô Hồn của Hạ nha đầu, trong lúc mấu chốt đã bắt đầu tự tập linh hồn kiếp trước của nàng, trợ giúp Hạ nha đầu miễn cưỡng ngăn cản linh hồn công kích của Ma Kỳ Tha. Linh hồn trí nhớ và ý thức kiếp trước của nàng, trí nhớ ý thức kiếp này cùng nàng tự tập lại nhưng bị linh hồn công kích của Ma Kỳ Tha đánh tan. Lúc này trong đầu ở nàng chẳng những có trí nhớ kiếp này mà còn có trí nhớ và ý thức của kiếp trước, hơn nữa còn không chỉ một kiếp! Nhiều trí nhớ hỗn loạn như vậy, tán loạn có đầy trong đầu nàng, sẽ

làm linh hồn nàng tan vỡ, loại tình huống này trừ phi bản thân nàng sắp xếp lại rõ ràng, nếu không rất khó tỉnh lại.

Sắc mặt Thạch Nham khê biến

- Chúng ta có thể làm cái gì?

- Cái gì cũng không làm được.

Mạc Đoạn Hồn trầm ngâm một chút, bất đắc dĩ lắc đầu

- Linh hồn bị thương nặng, không phải dựa vào đan dược có thể khôi phục, chỉ có chính nàng không ngừng mà sắp xếp trí nhớ và ý thức hỗn loạn, mới có khả năng một lần nữa tỉnh lại. Quá trình này có thể cần một năm, cũng có thể cần trăm năm, thậm chí cả đời một kiếp này.

- A!

Hà Thanh Mạn hô to, kinh hãi nói:

- Nói như vậy, Tâm Nghiên tỷ chẳng phải là vĩnh viễn cũng không tỉnh lại nữa, vậy, vậy phải làm thế nào đây?

“Thật sự cái gì cũng không giúp được nàng sao?” Thạch Nham hừ nói.

- Ta không biết có phương pháp gì có thể trợ giúp nàng.

Mạc Đoạn Hồn thở dài.

Trong mắt Hà Thanh Mạn có chút tuyệt vọng, đột nhiên oán hận nhìn về phía Thạch Nham, nói:

- Đều tại ngươi! Không phải vì cứu ngươi, Tâm Nghiên tỷ sẽ không có việc gì!

Khuôn mặt Thạch Nham ngơ ngàng.

Nhưng vào lúc này, Huyết Văn giới lóe ra hào quang.

Thạch Nham đang chìm trong tự trách, bực mình tinh thần đi vào Huyết Văn giới

- Ngươi quát to cái gì?

- Không phải là linh hồn bị thương sao?

Ý thức của Huyền Băng Hàn Diễm có chút kích khinh thường

- Ngươi ngu quá! Tụ hồn châu trong tay ngươi, một khi rèn luyện tốt, linh hồn lực tinh khiết bên trong chính là là linh đan diệu dược trị liệu linh hồn tốt nhất. Chỉ cần nữ nhân kia không chết, linh hồn cho dù là bị thương nặng cỡ nào. Linh hồn lực bên trong Tụ hồn châu đều có thể khôi phục nàng lại như lúc ban đầu.

Thân thể Thạch Nham chấn động, ánh mắt phút chốc bùng sáng ngời, trên mặt lại lần nữa có nét vui mừng.

174. Chương 174 - Hiểu Lầm

- Tên nam nhân vô tình vô nghĩa!

Hà Thanh Mạn lạnh lùng hừ một tiếng, trong con mắt sáng tràn đầy lãnh ý, nàng oán hận trừng mắt nhìn Thạch Nham

-Tâm Nghiên tỷ vì ngươi mới biến thành như vậy, thế mà ngươi lại cao hứng được sao? Cái tên nhà ngươi, rốt cuộc có một chút lương tâm hay không?

Nữ nhân này vẫn nhìn Thạch Nham, từ trên mặt Thạch Nham, nàng vừa mới nhìn thấy được nét vui mừng.

Nàng tự nhiên không biết Thạch Nham và Huyền Băng Hàn Diễm câu thông với nhau, đã tìm được phương pháp trị liệu cho Hạ Tâm Nghiên, Hà Thanh Mạn chỉ thấy Thạch Nham đang thắm hô may mắn, tâm hồn thiếu nữ đã lập tức lấp đầy phần nộ, lập tức nói lời chỉ trích Thạch Nham lòng lang dạ sói.

Trong sơn cốc, những Tu La Huyết vệ bên cạnh cũng không rõ ràng cho nên nhìn thấy trên mặt Thạch Nham lộ ra sắc mặt vui mừng, trong lòng cũng thấy rất kỳ quái. Ngay cả Mạc Đoạn Hồn cũng nói Hạ Tâm Nghiên rất khó trị liệu, chuyện này tương đương với việc đưa ra kết luận linh hồn Hạ Tâm Nghiên bị thương nặng, mà sau đó trên mặt Thạch Nham biểu lộ ra sắc mặt vui mừng, thật sự là làm cho người ta hoài nghi động cơ của hắn.

Chỉ có Mạc Đoạn Hồn, nhíu mày thật chặt liếc mắt nhìn Huyết Văn giới trên tay Thạch Nham, lộ ra biểu tình hơi suy tư.

Thạch Nham nghe được tiếng quát của Hà Thanh Mạn, lại như mất diết tai ngơ, vẫn đưa tinh thần vào Huyết Văn giới, tiếp tục câu thông với Huyền Băng Hàn Diễm.

- Tụ hồn châu cần phải rèn luyện như thế nào mới có thể làm cho hồn phách bên trong đó hình thành lực lượng linh hồn tinh khiết?

- Rất đơn giản.

Huyền Băng Hàn Diễm liền trả lời vấn đề này của Thạch Nham

- Chỉ cần đưa Tụ hồn châu đặt ở hỏa viêm bên trong đặc thù thiêu đốt, hỏa viêm sẽ thiêu cháy sạch sẽ tạp chất của hồn phách bên trong Tụ hồn châu, mà có thể lưu lại chính là linh hồn lực tinh khiết có thể hấp thu.

- Hỏa viêm đặc thù?

Thạch Nham sửng sốt một chút

- Người cũng là một trong Thiên hỏa, hỏa viêm của người có phải có thể không?

- Không không không!

Huyền Băng Hàn Diễm lập tức đáp lại

- Phải dùng nhiệt độ cao cực nóng, mới có thể thiêu sạch tạp chất linh hồn bên trong Tụ hồn châu.

Huyền Băng Hàn Diễm tuy rằng cũng là một trong Thiên hỏa nhưng nó lại rất đặc biệt, đại đa số Thiên hỏa đều mang theo nhiệt độ cực cao đốt cháy mọi thứ, nhưng hỏa viêm của tên này lại lạnh băng hàn thấu xương, ngược lại có thể đóng băng mọi thứ. Thuộc tính hoàn toàn trái ngược.

Tụ hồn châu cần nhiệt độ cao đốt cháy, hỏa viêm băng hàn của Huyền Băng Hàn Diễm thật đúng là không có công dụng gì.

- Vậy cũng không cần Thiên hỏa khác mới có thể đốt cháy hết tạp chất của hồn phách bên trong Tụ hồn châu chứ?

Tâm tình Thạch Nham trầm xuống

- Thiên hỏa chính là hỏa viêm kỳ diệu nhất thế gian, nếu thật sự là cần Thiên hỏa, ta biết đến chỗ nào tìm đây?

- Cũng không nhất định cần Thiên hỏa.

Huyền Băng Hàn Diễm trầm mặc trong chốc lát

- Địa tâm hỏa trong lòng núi lửa vạn trượng chắc là cũng có thể. Chỉ cần người tìm được núi lửa vạn năm, tiến vào trung tâm núi lửa, để Tụ hồn châu vào trong đó, ta nhìn thấy là biết ngay có được hay không.

- Tiến vào trung tâm núi lửa vạn năm?

Sắc mặt Thạch Nham khê biến

- Nửa đường, chỉ sợ là ta cũng sẽ bị đốt thành tro bụi.

Địa tâm hoả trong lòng núi lửa vạn năm, nhiệt độ vô cùng cao, đừng nói Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp, cho dù là cao thủ cảnh giới Địa Vị, Niết Bàn nếu mạo muội tiến vào trong lòng núi lửa vạn năm, sợ cũng không thể được.

Đề nghị của Huyền Băng Hàn Diễm, khiến cho trong lòng Thạch Nham rất buồn bực.

- Nay! Đang nói với người đó!

Hà Thanh Mạn hất bộ ngực sữa mê người, đứng ở trước người Thạch Nham, trong đôi mắt mắt hoa đào tỏa ra ý lạnh, trừng trừng mắt nhìn Thạch Nham, oán hận nói:

- Người cầm điếu sao? Hay là đuối lý rồi?

Thạch Nham đang thương nghị với Huyền Băng Hàn Diễm, bị Hà Thanh Mạn kêu lên đột nhiên tỉnh lại, vẻ mặt mờ mịt nhìn nàng, nói:

- Cô nói cái gì?

Sự chú ý của hắn dồn vào Huyền Băng Hàn Diễm, vốn không có chú ý Hà Thanh Mạn, tự nhiên không biết là Hà Thanh Mạn nói cái gì.

Đối với Hà Thanh Mạn, Thạch Nham xem như có chút hảo cảm, dù sao lúc thân thể yêu kiều của Hạ Tâm Nghiên từ không trung ngã xuống, là nữ nhân này dùng yêu thú đón lấy Hạ Tâm Nghiên .

Bằng không, theo không trung cao như vậy rơi xuống, mà sau khi linh hồn Hạ Tâm Nghiên bị thương nặng thì sợ là xương cốt toàn thân ngã cho vỡ vụn.

Thật sự là như vậy, cho dù là tương lai linh hồn Hạ Tâm Nghiên khôi phục lại, chỉ sợ là thân thể cũng sẽ bị phế một nửa.

Bởi vậy, đối với Hà Thanh Mạn này, trong lòng Thạch Nham vẫn có cảm kích, cũng biết sự sót ruột của nàng đều là vì lo lắng cho Hạ Tâm Nghiên, cho nên Thạch Nham không có để ý đến thái độ không tốt của Hà Thanh Mạn.

- Tâm Nghiên tỷ biến thành như vậy, người vừa lòng rồi chứ?

Hà Thanh Mạn cắn răng

- Chưa thấy qua nam nhân vô tình vô nghĩa giống người như vậy! Ở Già La hải vực, Tâm Nghiên tỷ chính là thiên chi kiều nữ, không biết bao nhiêu thanh niên tài俊 có tình ý với Tâm Nghiên tỷ, những người anh tuấn hơn người, lợi hại hơn người còn nhiều mà! Nhưng Tâm Nghiên tỷ vì người, ba năm qua vẫn luôn giao chiến với Cổ gia, Đông Phương gia, sau khi biết người đến Vân Hà đảo, lại mạo hiểm tánh mạng nguy hiểm tiến đến đây tìm người! Cũng vì người, tỷ ấy mới rơi vào tình trạng này! Mà người, lại âm thầm vui sướng! Thật sự là lòng lang dạ sói! vô liêm sỉ!”

Hà Thanh Mạn càng nghĩ càng giận, nhìn thế nào cũng thấy Thạch Nham không vừa mắt, lạnh lùng nghiêm mặt mắng to. Thạch Nham bị nàng điên cuồng mắng một hồi, làm cho hắn có chút dở khóc dở cười, trong lòng cảm thấy nữ nhân này có tật xấu, cái gì cũng không rõ ràng mà dám đưa ra kết luận, thật đúng là tự cho mình đúng. Bởi vậy, Thạch Nham lại trầm mặc, lựa chọn tiếp tục không quan tâm nàng.

- Làm sao mới có thể đi vào trung tâm núi lửa vạn năm?

Thạch Nham đưa tin.

- Người quên ta sao?

Huyền Băng Hàn Diễm ngạo nghễ đáp lại:

- Có hàn lực của ta hộ thân, núi lửa nào mà không thể xông vào? Chỉ là Địa hỏa, làm sao có thể chống lại lực lượng của ta? Có ta che chở người, người lại sợ cái gì?

Thạch Nham lập tức tỉnh ngộ. Bởi vì thương thế của Hạ Tâm Nghiên, tinh thần hắn có chút bất loạn, thế mà lại quên hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm khủng bố cỡ nào chứ.

Môn La đảo vào năm đó, chính là nơi núi lửa tụ tập, ngay cả địa phương đó mà dưới hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm, đều có thể biến thành băng đảo, trong thiên hạ còn có bao nhiêu núi lửa là nó không dám xâm nhập sao?

- Ta hiểu rồi.

Tinh thần Thạch Nham phấn chấn, trên mặt lại có thêm nét vui mừng.

- Thật quá vô sỉ! Thật sự là vô sỉ đến tận cùng!

Hà Thanh Mạn nghiêng hàm răng trắng ken kết hét ầm lên

- Thật sự chưa thấy qua loại người như ngươi, uống công Tâm Nghiên tử vẫn còn khen ngươi, hôm nay ta thật sự đã được đại khai nhãn giới! Tâm Nghiên tử là người có trí tuệ như vậy, không biết sao lại coi trọng loại người như thế! Ta cảm thấy đáng tiếc cho tỷ ấy!

Hà Thanh Mạn mắng hồi lâu, thấy Thạch Nham thế mà lại lại nở nụ cười, quả nhiên là tức đến thất khống bốc khói. Nếu không phải Mạc Đoạn Hồn ở bên cạnh, nói không chừng nàng đã nhin không được động thủ giáo huấn Thạch Nham rồi.

- Ách, cô lầm bầm lẩm bầm một mình, rất vui sao?

Tinh thần Thạch Nham từ bên trong Huyết Văn giới thu hồi lại, thần nhiên liếc mắt nhìn Hà Thanh Mạn, ôn hoà nói.

Nếu đổi là người khác, sau khi bị oan uổng, lại bị mắng lâu như vậy, trong lòng khẳng định đều sẽ có chút khó chịu, Thạch Nham cũng không ngoại lệ.

Hà Thanh Mạn hoàn toàn không biết rõ ràng tình hình, chủ quan xem hắn trở thành nam nhân phụ lòng bạc tình bạc nghĩa.

Nghiến răng nghiến lợi mắng hắn vài phút, thấy hắn không mở miệng, nhưng vẫn còn mắng liên tục, khiến cho Thạch Nham cảm thấy nữ nhân này e là có bệnh lâu năm mà giấu.

- Ngươi!

Hà Thanh Mạn chỉ vào Thạch Nham, hô hấp dồn dập, bộ ngực sữa rung động, lộ ra đường cong mê người, nhất thời tức đến mức nói không ra lời.

Thạch Nham liếc xéo nhìn nàng, biết dáng người nữ nhân này nóng bỏng, tướng mạo tất nhiên cũng sẽ không tầm thường, nhưng mà lúc này tâm tư hắn không quan tâm chuyện này, cũng lười chú ý nàng, liếc mắt nhìn Hà Thanh Mạn, rồi quay đầu đi chỗ khác. Hỏi Mạc Đoạn Hồn bên cạnh:

- Gần đây có núi lửa vụn năm hay không?

- Gần đây thì không có.

Mạc Đoạn Hồn ngạc nhiên, trầm ngâm một chút.

- Nhưng Già La hải vực lại có, núi lửa vụn năm lớn nhất ở Hỏa Vân đảo trong sự khống chế của Thiên Tà Động Thiên, chuyện này Hà tiểu thư rõ nhất, đảo chủ Hỏa Vân đảo hiện nay là Hà Lạc. Chính là phụ thân của nàng.

Thạch Nham ngẩn ngơ, biểu tình lập tức cổ quái, quay đầu lại nhìn về phía Hà Thanh Mạn. Hà Thanh Mạn còn đang tức giận, cắn răng, hung hăng nhìn chằm chằm Thạch Nham

- Bất luận ngươi muốn làm gì, ta cũng không sẽ giúp ngươi! Cái loại nam nhân phụ lòng bạc tình quả nghĩa, ta nhìn thấy đã ghét!

Nói xong, dáng người Hà Thanh Mạn nóng bỏng nổi bật, chậm rãi chuyển động, nhoáng một cái đã ngồi xuống Phong lôi phi sư. Đôi chân dài trắng đệp đệp, Hà Thanh Mạn quát nhẹ một tiếng

- Chúng ta đi.

- Chờ một chút.

Thạch Nham nhướng mày. Đột nhiên chắn ở trước Phong lôi phi sư, ngẩng đầu nhìn Hà Thanh Mạn ngồi ngay ngắn ở trên người Phong lôi phi sư, nói:

- Cô có thể đi, nhưng Tâm Nghiên phải lưu lại cho ta.

- Người dựa vào cái gì?

Ánh mắt Hà Thanh Mạn lạnh lùng

- Tâm Nghiên tỷ và ta cùng nhau đến đây, bây giờ linh hồn bị trọng thương, ta muốn dùng tốc độ nhanh nhất đưa nàng trở về Hạ gia. Hạ gia biết Tâm Nghiên tỷ bị thương nặng như vậy, chắc chắn sẽ tận hết sức lực tìm biện pháp cứu Tâm Nghiên tỷ! Tuyệt sẽ không giống như ngươi, chẳng những cái gì cũng không làm, còn cảm thấy vui mừng hạnh phúc!

Phong lôi phi sư đã đứng lên, Hà Thanh Mạn ngồi ở phía trên, từ trên cao nhìn xuống Thạch Nham, châm chọc khiêu khích.

Yêu thú Phong lôi phi sư cấp sáu, nhảy bén phát hiện sự tức giận của nữ chủ nhân, đồng tử mắt màu đỏ sậm to như chuông đồng, hung ác nhìn chằm chằm Thạch Nham, ngửa đầu gầm một tiếng giận dữ.

Yêu thú cấp sáu có thể so với Vô Giả cảnh giới Niết Bàn, sau khi Phong lôi phi sư gầm một tiếng giận dữ. Hai đường phong nhận bỗng thành hình, nhưng mà lại phóng tới hướng Thạch Nham.

- Con thú ngốc!

Hà Thanh Mạn quát một tiếng. Ánh mắt khê biến.

Mạc Đoạn Hồn hừ lạnh một tiếng, giống như ma quỷ xuất hiện trước người Phong lôi phi sư, bàn tay to bắt ra đã lập tức bắt lấy phong nhận, nhú mày nhìn Hà Thanh Mạn, âm thanh lạnh lùng nói:

- Muốn ta giúp cô quản giáo yêu thú của cô sao?

- Hiểu lầm.

Hà Thanh Mạn hoảng sợ. Vội vàng dậm chân, dẫm lên đầu Phong lôi phi sư, thầm mắng yêu thú này liều lĩnh.

Sau khi Mạc Đoạn Hồn hiện thân, Phong lôi phi sư đã an phận lại, vội vàng nằm úp sấp xuống một lần nữa, đầu cũng không dám ngẩng lên. Không dám nhìn Mạc Đoạn Hồn, sợ Mạc Đoạn Hồn sẽ tàn nhẫn hạ thủ với nó.

Yêu thú cấp sáu, đã có chút trí tuệ.

- Tâm Nghiên lưu lại cho ta.

Khuôn mặt Thạch Nham bình tĩnh mặt, ở trước người Phong lôi phi sư, mắt lạnh lùng nhìn Hà Thanh Mạn.

- Cho dù ngươi là người Dương gia, cũng không có quyền sai bảo ta!

Hà Thanh Mạn cắn răng

- Tâm Nghiên tỷ và ta cùng đến sẽ cùng nhau rời đi! Ta tuyệt đối sẽ không giao Tâm Nghiên tỷ cho loại người vô tình vô nghĩa như ngươi!

- Ta có thể cứu nàng!

Thạch Nham trầm giọng nói.

“Ngươi có thể cứu tỷ ấy?” Hà Thanh Mạn sửng sốt một chút, đột nhiên khinh thường nói:

- Ngay cả Mạc đại nhân cũng không có cách nào, ngươi có biện pháp nào cứu nàng? Thực lực không có nhưng khẩu khí lại thật cuồng vọng.

- Nham thiếu gia, ngươi chuẩn bị đi Hỏa Vân đảo sao?

Mạc Đoạn Hồn thấy cứ kéo dài như vậy, cuối cùng không nhịn được nói:

- Nếu phải đi Hỏa Vân đảo, thật ra không cần di chuyển Hạ nha đầu, Hà tiểu thư chắc là cũng phải về Hỏa Vân đảo, vừa lúc có thể cùng đi.

Mạc Đoạn Hồn vừa nói như vậy, Thạch Nham trầm ngâm một lát, cũng gật đầu, nói:

- Ta đi Hỏa Vân đảo, Mạc đại nhân, người thì sao?

- Trước khi chưa trở về Bất Tử đảo, ta sẽ vẫn đi theo người.

Mạc Đoạn Hồn trả lời.

- Được rồi.

Thạch Nham gật đầu, bỗng chủ động bước tới hướng một con Thanh huyết ma bức cấp sáu duy nhất

- Vậy người đưa ta tới Hỏa Vân đảo đi.”

- Được.

175. Chương 175 - Không Đến Vô Ích!

Bên trong sơn cốc, trong đầm nước Tụ hồn đầm đã trong suốt thấy đáy, toàn bộ hồn phách sinh linh trong đầm nước đã tiến vào Tụ hồn châu.

Hà Thanh Mạn hình như nhìn Thạch Nham không vừa mắt, sau khi có được sự cho phép của Mạc Đoạn Hồn, nàng điều khiển Phong lôi phi sư mang theo Hạ Tâm Nghiên bay lên trời, nhanh chóng bay ra ngoài Vân Hà đảo.

Thạch Nham ở trong sơn cốc, ngồi ở trên người Thanh huyết ma bức, đợi trong chốc lát.

Sau khi hắn phát hiện bên trong Tụ hồn đầm đã không còn có một hồn phách sinh linh nào, lại phun ra mấy bãi nước bọt lên Tụ hồn châu.

Sau khi nước bọt dính lên Tụ hồn châu, lập tức biến thành màng mỏng trắng noãn, bao lấy toàn bộ Tụ hồn châu.

Tụ hồn châu bị màng mỏng toàn bộ che lại, cũng sẽ không hiển lộ ra tác dụng hấp thu linh hồn kỳ diệu.

Mạc Đoạn Hồn ở một bên, vẫn nhìn động tác của Thạch Nham, nhìn Tụ hồn châu trong tay Thạch Nham, lần lượt thu lấy hồn phách trong đầm nước của Tụ hồn đầm, lại nhìn Thạch Nham phun nước bọt lên Tụ hồn châu, vẻ mặt có hơi chút kỳ quái.

Nhưng mà, từ đầu tới cuối Mạc Đoạn Hồn vẫn chưa mở miệng hỏi lấy một câu.

- Được rồi, chúng ta có thể xuất phát.

Thu xếp mọi thứ, Thạch Nham thật cẩn thận thu lại Tụ hồn châu, mới cười cười với Mạc Đoạn Hồn.

Mạc Đoạn Hồn gật đầu.

Một luồng thần niệm dao động truyền ra, Thanh huyết ma bức ở phía dưới hắn, lập tức vỗ cánh bay lên cao, bay theo phương hướng của Phong lôi phi sư bay đi.

Tốc độ phi hành của Thanh huyết ma bức cấp sáu cực nhanh, nhưng Mạc Đoạn Hồn lại không nóng nảy, còn cố ý để Thanh huyết ma bức thả chậm, để cho Thanh huyết ma bức cấp bậc hơi thấp phía sau có thể đuổi kịp.

Phía trước, Hà Thanh Mạn cưỡi Phong lôi phi sư, cũng không có bay đi quá nhanh, hình như cố ý chờ Mạc Đoạn Hồn.

Hà Thanh Mạn tuy rằng khó chịu với Thạch Nham, lại biết nơi này dù sao vẫn là Viên La hải vực, biết nơi này không phải là phạm vi thế lực của Thiên Tà Động Thiên, nói không chừng sẽ gặp phải cao thủ của Tam Thần Giáo, Cổ gia, Đông Phương gia.

Trước khi tiến vào Già La hải vực, nàng cũng không dám cách Mạc Đoạn Hồn quá xa.

Vân Hà đảo cũng không nhỏ, sau khi Thạch Nham lên bờ rồi đi vào sơn cốc này khoảng vài ngày.

Nhưng mà, sau khi ngồi trên Thanh huyết ma bức từ trên bầu trời sơn cốc bay về phía ngoài Vân Hà đảo, lại nhanh hơn biết bao lần, chỉ mất nửa giờ Thanh huyết ma bức đã bay ra khỏi Vân Hà đảo.

Rời khỏi Vân Hà đảo, Thạch Nham đang muốn nói chuyện bỗng cúi đầu nhìn xuống, không ngờ phát hiện một con thuyền nhỏ quen thuộc.

Từ trên cao nhìn xuống, hắc mớ hồ có thể thấy được đồng loạt hóa ở phía sau thuyền nhỏ, có thân ảnh xinh đẹp mơ hồ đang đứng, mái tóc thân ảnh kia bay bay, dáng người nổi bật lên.

Trong lòng Thạch Nham thở dài, vẻ mặt tỏ ra ảm đạm nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Trong biển, thuyền nhỏ chậm rãi chạy đi.

Trên boong tàu, đám người Kiệt Đặc, Nạp Nặc ngẩng đầu, chỉ vào Thanh huyết ma bức trên trời bay qua, liên tục kêu ào lên.

- Mau nhìn! Thanh huyết ma bức! Thanh huyết ma bức của Dương gia!

- Tu La Huyết vệ đó! Trên mình Thanh huyết ma bức dẫn đầu chắc chắn là Tu La vương Mạc Đoạn Hồn a!

- Ô, sao lại có hai thân ảnh? Thanh huyết ma bức mà Mạc Đoạn Hồn cười chình là cấp sáu mà? Con Thanh huyết ma bức đầu lĩnh kia, chắc là của Tu La vương Mạc Đoạn Hồn, nhưng một người khác là ai chứ?

- Ai mà biết, cách xa như vậy, nhìn không rõ lắm.

- Nhất định là người cao quý nhất của Dương gia! Bằng không sẽ không có tư cách cười Thanh huyết ma bức cấp sáu. Thanh huyết ma bức rời khỏi Vân Hà đảo, không biết Dương gia và Cổ gia thương lượng thế nào rồi.

- Còn có thể thế nào nữa? Cổ gia còn dám làm gì Dương gia hay sao?

- Cũng không nói trước được, lúc chúng ta rời khỏi Vân Hà đảo, không phải nhìn thấy Vân Hà đảo bị hắc ám bao phủ sao? Nói không chừng ở trên Vân Hà đảo, thật sự đã xảy ra biến cố gì đó?

- Mặc kệ nó, dù sao cũng không liên quan gì tới mình, chúng ta chỉ phụ trách đưa vật tư đến đây thôi.

“...”

Đám người Kiệt Đặc, Nạp Nặc đều ngẩng đầu nhìn rồi thảo luận.

Ở một góc trên thuyền, sắc mặt Tập Mông và Hoắc Kiệt âm trầm, cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn bóng người mơ hồ trên mình con Thanh huyết ma bức dẫn đầu.

Lâm Đạt đứng ở khu vực mà Thạch Nham thường hay ngồi mà ngẩn người, không ngẩng đầu nhìn lên, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

- Ô! Người nọ! Người nọ!

Ánh mắt Kiệt Đặc rất tốt, nhìn chằm chằm Thanh huyết ma bức phía đằng trước hồi lâu sau, đột nhiên thân hình chấn động, hình như phát hiện ra cái gì.

- Kiệt Đặc, ngươi kêu cái gì?

Nạp Nặc tùy ý hỏi.

- Không có gì, không có gì.

Kiệt Đặc lắc lắc đầu, cũng hoài nghi ánh mắt của mình, lúc muốn nhìn kỹ lại thì đã phát hiện Thanh huyết ma bức càng lúc càng xa, rốt cuộc không nhìn rõ bóng người trên đó nữa.

Ở trên boong tàu do dự một chút, Kiệt Đặc lặng lẽ đi đến chỗ Lâm Đạt.

Nhìn thấy Lâm Đạt ở nơi đó ngăn người, trong lòng Kiệt Đặc thầm than khẽ, lại đây khuyên:

- Lâm Đạt tỷ, hắn sẽ không trở lại đâu, trước khi chúng ta đi không phải đã đợi hai ngày rồi sao? Hắn không có tới, sau này cũng không sẽ đã trở lại, Lâm Đạt tỷ, người hãy quên hắn đi.

Đôi mắt của Lâm Đạt mê mang, dần dần thanh tỉnh lại, liếc mắt nhìn Kiệt Đặc, nàng thần nhiên nói:

- Người tới làm cái gì?

- Ta...

Kiệt Đặc muốn nói lại thôi.

- Có cái gì thì nói!

Lâm Đạt nhú mày bực mình nói.

- Vừa rồi Thanh huyết ma bức của Dương gia từ trên đỉnh đầu chúng ta bay qua, Lâm Đạt tỷ có chú ý không?

Lắc lắc đầu, Lâm Đạt nói: - Không chú ý, sao vậy?

- Trên con Thanh huyết ma bức dẫn đầu, có hai người.

Kiệt Đặc lại nói.

- Hai người thì hai người, có liên quan gì tới chúng ta?

Lông mi Lâm Đạt tỷ nhú lại, lại bực mình nói:

- Kiệt Đặc, có cái gì thì người cứ nói một lần cho xong, ấp a ấp úng hoài, người giỏi trò gì?

- Thanh huyết ma bức dẫn đầu đều là cấp bậc cao nhất, người cười chắc là người tôn quý nhất. Người dẫn đầu nghe nói là Mạc Đoạn Hồn người đứng đầu tam đại Tu La vương, một người trên Thanh huyết ma bức chắc là Mạc Đoạn Hồn, nhưng một người khác...

Nói đến nơi đây, Kiệt Đặc lại dừng lại.

Lâm Đạt phát hỏa, quát lạnh nói:

- Người còn không nói xong? Rốt cuộc muốn nói cái gì?

- Lâm Đạt tỷ, tỷ biết năng lực mắt ta, phải không?

Kiệt Đặc cười khổ.

- Ừm, ánh mắt gian tà của người rất sáng...

Lâm Đạt gật đầu, vẫn lạnh lùng nghiêm mặt

- Thì làm sao?

- Ta cũng không biết có nhìn hoa mắt hay không...

Về mặt Kiệt Đặc cười khổ

- Ta cảm thấy một người khác ngồi cùng một chỗ với Tu La vương Mạc Đoạn Hồn, chắc, chắc là Thạch Nham!

Thân thể yêu kiều của Lâm Đạt run nhẹ lên, hai mắt đầy vẻ khó tin.

- Có thể cùng ngồi một chỗ với Mạc Đoạn Hồn, cũng không phải người bình thường, ta, ta có thể đã hoa mắt. Thạch Nham mới có cảnh giới Bách Kiếp, bất luận nhìn thế nào hắn cũng không tư cách ngồi cùng một chỗ với Mạc Đoạn Hồn. Lâm Đạt tỷ, tỷ xem như ta nói hư nói vượn đi, ta cũng nhìn không được rõ.

Thấy thân thể yếu đuối của Lâm Đạt run lên, vẻ mặt biến sắc, Kiệt Đặc hoảng sợ, vội vàng giải thích.

Lâm Đạt đã ngây dại, đôi mắt vô thần, mê mang nhìn Thanh huyết ma bức hóa thành điểm đen trên bầu trời, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Thật sự, thật sự là hắc sao?

... ..

- Tiêu thúc còn sống không?

Trên mình Thanh huyết ma bức, Thạch Nham ngồi yên ổn trên đó, thỉnh thoảng hỏi ra một câu.

Mạc Đoạn Hồn như là khác loài, dọc đường đi không nói được một lời, vẫn không hỏi chuyện có liên quan đến hắn, lại không hỏi hắn làm sao thoát khỏi Huyền Băng Hàn Diễm đoạt xá, cũng không có hỏi hắn rốt cuộc là thông qua phương pháp gì, mà đến ngay cả linh hồn của Ma chủ Ma Kỳ Tha cũng có thể chế trụ.

Thạch Nham chuẩn bị rất nhiều lời nói dối, vốn định ứng phó nghi vấn mà Mạc Đoạn Hồn đưa ra, lại phát hiện hắn đã chuẩn bị vô ích.

Người này rõ ràng cũng rất tò mò, lại nhìn xuống được không hỏi lấy một câu, khiến cho lời nói dối mà Thạch Nham chuẩn bị, không phát huy được tác dụng.

Mạc Đoạn Hồn và Tiêu Hàn Y đều giống nhau, đều là Tu La vương của Dương gia, nhưng cá tính của hắn và Tiêu Hàn Y lại hoàn toàn trái ngược.

Tiêu Hàn Y cuồng vọng ương ngạnh, cũng là người tu luyện điên cuồng, nhưng chỉ cần rảnh rỗi, hắn sẽ không phân biệt lớn nhỏ cười đùa với Thạch Nham, còn có thể trêu chọc quan hệ giữa Thạch Nham và Hạ Tâm Nghiên.

Mạc Đoạn Hồn thì lại khác.

Người này quả thực chính là đầu gỗ, từ sau khi Thạch Nham leo lên Thanh huyết ma bức, thì hắn vẫn chưa từng nói một câu.

Hắn không chủ động nói chuyện, nhưng Thạch Nham lại muốn biết một ít chuyện liên quan đến Dương gia, từ chuyện có liên quan đến Tiêu Hàn Y, nếu Dương Thanh Đế có thể đoán ra hắn còn sống, chắc là cũng có thể đoán ra việc của Tiêu Hàn Y, Thạch Nham rất có hảo cảm với Tiêu Hàn Y, cũng không muốn hắn có chuyện, thế nên mới có câu hỏi này.

- Còn sống.

Mạc Đoạn Hồn trả lời gọn gàng lưu loát.

- Ách...

Thạch Nham cười khỏ

- Ở Bất Tử đảo, hay là ở Ma Vực?

- Ở Ma Vực Thứ Tư, tạm thời bị giam cầm lại, gia chủ đã đi đến Ma Vực Thứ Tư để giải cứu hắn.

Mạc Đoạn Hồn quay đầu liếc mắt nhìn Thạch Nham, rốt cuộc đã nói thêm một câu.

- Lần này bạch cốt pháp thân của Ma đế Ba Tuần tái hiện, vì sao nhanh như vậy đã thu hồi lại? Sao lại không xuống tay với chúng ta?

- Bạch cốt pháp thân vượt giới xuất thủ, lực lượng không thể phát huy ra toàn bộ, hơn nữa một khi động thủ, sau đó còn có thể tổn hao nhiều hơn.

Mạc Đoạn Hồn giải đáp một câu, dừng một chút, lại nói:

- Còn nữa, hắn biết trên người ta mang theo Sâm La Vạn Tượng Đồng.

- Hóa là như vậy!

Thạch Nham gật gật đầu

- Ma chủ Ma Kỳ Tha chỉ dùng phương pháp đặc biệt, linh hồn trực tiếp hàng lâm đến đây, hẳn là do lực lượng của mấy ngàn hồn phách hình thành triệu hồi đến, được cha con Cổ Liệt từ bên này triệu hồi, không chịu ảnh hưởng của các quy tắc bên này.

Thạch Nham chưa nói Tụ hồn châu, đổ lỗi tất cả mọi chuyện cho hai người Cổ Liệt giết hại hồn phách ngàn vạn bình dân, dẫn dắt Ma Kỳ Tha đến đây nên sẽ không tổn thương linh hồn, sau khi quay trở về Ma Vực Thứ Tư cũng sẽ không bị tổn thương nhiều lắm.

178. Chương 178 - Đánh Cược?

Hỏa Vân đảo, Hà gia.

Trong tòa đại điện hùng vĩ, bày đầy hoa quả món ngon rực rỡ muôn màu, rượu ngon thơm dịu, một vò lại một vò được mang lên.

Không khí trong điện sôi nổi, khuôn mặt Hà Lạc tươi cười, liên tục kính rượu với Mạc Đoạn Hồn.

Đám thủ lĩnh thế lực Võ Giả khác ở trên Hỏa Vân đảo đều có vẻ mặt hưng phấn, mỗi một lần kính rượu với Mạc Đoạn Hồn thì cực kỳ cung kính, đều chủ động đứng dậy.

Mạc Đoạn Hồn ngồi ở vị trí thủ tọa trong điện, vẻ mặt hờ hững, không nhúc nhích. Lúc có người kính rượu thì cũng chỉ hơi gật đầu, uống một hơi cạn sạch.

Thạch Nham ngồi ở bên cạnh Mạc Đoạn Hồn, trên mặt vẫn luôn nở nụ cười lạnh nhạt, mọi người trong điện đều nghiêm chỉnh.

Những người đó ở Hỏa Vân đảo có địa vị hiển hách, lúc đối mặt với Mạc Đoạn Hồn thì rất ngoan ngoãn, tươi cười nịnh nọt.

Một khi Mạc Đoạn Hồn hơi gật đầu với bọn họ thì bọn họ lại có bộ bộ dáng như được sủng ái mà lo sợ, Thạch Nham nhìn thấy thì cảm thấy rất buồn cười. Mạc Đoạn Hồn chính là người Dương gia, lại là người đứng đầu Tam đại Tu La vương, ở Già La hải vực chính là người cao quý nhất. Hắn có thể đến Hà gia, cùng ngồi một chỗ uống rượu những người này thì có thể nói là đã đủ để nể mặt Hà gia, những người có kèm theo kia đi đến Hà gia thương nghị chuyện quan trọng, cũng được thơm lây.

Những người này ở trên Hỏa Vân đảo, có thể xem như là có địa vị hiển hách. Nhưng so với Mạc Đoạn Hồn thì lại cách nhau một khoảng khó mà vượt qua.

Bọn họ ngay cả tư cách đi lên Bất Tử đảo cũng không có.

Trước kia, bọn họ cũng chỉ là nghe nói qua danh tiếng của Mạc Đoạn Hồn nhưng lại chưa bao giờ gặp qua, mãi đến hôm nay mới có cơ hội nên tự nhiên sẽ không bỏ qua, dùng tài ăn nói đỉnh cao hy vọng có thể kéo gần quan hệ với Mạc Đoạn Hồn, hy vọng có thể lưu lại chút ấn tượng tốt trong lòng Mạc Đoạn Hồn.

Hỏa Vân đảo tuy xem như là phạm vi thế lực của Thiên Tà Động Thiên, nhưng Già La hải vực cũng coi như là của Dương gia, bọn họ vẫn luôn hoạt động ở Già La hải vực, nếu bởi vì không chú ý làm một chuyện nào đó mà chọc Dương gia mất hứng, nếu Mạc Đoạn Hồn có thể nói cho bọn họ một câu, thậm chí có thể cứu vãn cứu thế lực bọn họ nắm giữ.

Bởi vậy, có thể nói là bọn họ tận tâm hết sức đối đãi tốt với Mạc Đoạn Hồn, chỉ là hy vọng có được chút quan hệ.

Đương nhiên, bởi vì một chi tiết nhỏ của Mạc Đoạn Hồn trước đó, tuy rằng bọn họ cũng không rõ thân phận thật sự của Thạch Nham nhưng vẫn cực kỳ cẩn thận, lúc lấy lòng Mạc Đoạn Hồn cũng không quên Thạch Nham. Liên tục kính rượu Thạch Nham.

Thạch Nham ai mời cũng đều không cự tuyệt, một khi có người kính rượu, liền uống một hơi cạn sạch, không tỏ ra chút kiêu ngạo.

Bởi vì nhiệt độ ở Hỏa Vân đảo cực cao, nơi này trồng ra một ít hoa quả nhiệt đới có chỗ độc đáo, ngọt lạnh ngon miệng.

Thạch Nham tự nhiên sẽ không khách khí, vui vẻ thoải mái tự tại lần lượt nhấp nháp những hoa quả đó.

Tiệc rượu đến giữa chừng, Hà Lạc ra lệnh một tiếng, lập tức có rất nhiều nữ tử xinh đẹp y phục hở hang, mang dải lụa mỏng, cầm nhạc khí trong tay chậm rãi đi tới.

Trong đôi mắt những nữ đó ẩn chứa vẻ quyến rũ, lộ ra cánh tay trắng mềm dẻo như rắn. Thân thể nhảy múa uyển chuyển trên khu trống trong đại điện, liên tục đưa tới ánh mắt quyến rũ về phía Mạc Đoạn Hồn, Thạch Nham, bộ dáng như mặc cho quân vương ngất lầy. Mạc Đoạn Hồn không mở miệng, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, híp mắt không thèm để ý.

Về mặt Thạch Nham cũng lãnh đạm, không có bộc lộ ra bản tính quá mức, vừa uống rượu, vừa mỉm cười nhìn nữ tử xinh đẹp thân thể uyển chuyển trong điện.

Bảy nữ tử đều trẻ tuổi xinh đẹp, lúc nhảy múa mà song phong cứ nhấp nhô, cũng có chút hấp dẫn.

Mà rắc rối nhất là những nữ tử đó hình như biết sứ mệnh của mình, cũng biết các vị đang ngồi đây đều là người thân phận tôn quý nhân.

Mỗi khi bọn họ nhảy múa thì thân thể đi đến trước mặt Mạc Đoạn Hồn, Thạch Nham, phô bày khu vực tuyệt vời nhất của mình ra không chút che giấu, biểu lộ ra bộ dáng tùy ý để cho quân vương cần xé. Nét mặt Hà Lạc tươi cười nhưng âm thầm quan sát, chỉ cần hai người Mạc Đoạn Hồn và Thạch Nham biểu hiện ra một chút hứng thú, trong chốc lát nữa hẳn sẽ an bài. Để cho nữ tử đó ban đêm chủ động tìm tới Thạch Nham, Mạc Đoạn Hồn, dâng tặng nơi càng tuyệt vời mê lý nhất trên người các nàng cho hai người Mạc Đoạn Hồn, Thạch Nham từ từ thưởng thức.

Mạc Đoạn Hồn không ham nữ sắc, điểm này đa số Võ Giả của Già La hải đều biết rõ. Hà Lạc âm thầm quan sát trong chốc lát, cũng phát hiện Mạc Đoạn Hồn hình như thật sự không có hứng thú với mỹ nữ, trong lòng hẳn cũng hiểu rõ nên bỏ qua ý niệm để những nữ tử đó đi tìm Mạc Đoạn Hồn tìm vui.

Hà Lạc đành chú ý tới Thạch Nham nhiều hơn.

Tuy rằng Thạch Nham không có bộc lộ bản tính. Nhưng mà đối mặt với thứ xinh đẹp, hẳn cũng sẽ không đối trá lảng tránh, đôi mắt lộ ra ánh mắt thưởng thức, thẳng thắn vô tư nhìn những nữ tử đáng người xinh đẹp đó.

Trong lòng Hà Lạc vui vẻ, dần dần hiểu rõ, chuẩn bị trong chốc lát nữa khi yến hội chấm dứt, để bảy nữ tử này cùng Thạch Nham đi vào phòng, mặc cho Thạch Nham lựa chọn.

Không bao lâu, bảy nữ tử này yên lặng rời đi, trước khi đi, bảy nữ tử này còn vụng trộm liếc mắt đưa tình với Thạch Nham, đôi mắt đầy xuân tình.

- Ha ha, bảy nha đầu này là bảy đóa kim hoa trên Hỏa Vân đảo chúng tôi, đến nay vẫn còn tấm thân xử nữ, ánh mắt cực cao. Bình thường khách quý đến chỗ của tôi, các nàng nhảy múa một khúc xong sẽ thần nhiên rời đi. Hôm nay ta thấy bảy nha đầu này thật sự có tình ý với tiểu huynh đệ, cứ liên tục nhìn phía người, tiểu huynh đệ quả nhiên là mị lực bất phàm nha.

Sau khi bảy nữ tử kia rời khỏi, Hà Lạc cười ha ha, tùy tiện nói.

Khóe miệng Thạch Nham mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hắn đương nhiên biết ý của Hà Lạc, cũng biết bảy nữ tử này tuyệt đối là dị bảo quý trọng trong tay Hà Lạc, sở dĩ Hà Lạc vẫn để bảy nữ tử này bảo trì tấm thân xử nữ, tự nhiên là phải phát huy công dụng vào thời điểm quan trọng nhất, bình thường cũng không nở lấy ra. Đó là không có tìm được người tôn quý thật sự để lấy lòng.

Hà Lạc nói như vậy, hiển nhiên là muốn hạ vốn gốc, chỉ cần hắn gặt đầu, e là Hà Lạc sẽ lập tức an sắp xếp, nói không chừng trong chốc lát nữa bảy nữ tử đó sẽ xuất hiện ở phòng hắn.

Trong lòng Thạch Nham khác với trước kia, với tâm tính vốn có của hắn nói không chừng sẽ không giả đồ này nọ mà sẽ mừng rỡ hưởng dụng. Nhưng hôm nay Hạ Tâm Nghiên còn đang trong hôn mê, lại vì cứu hắn mới bị như thế, điều này làm cho trong lòng Thạch Nham vẫn treo lơ lửng một tảng đá, không có tâm trạng tâm hoa vấn liễu, thế nên mới dùng lắc đầu cự tuyệt ý tốt của Hà Lạc.

Hà Lạc có hơi chút kinh ngạc, hắn cho rằng với niên kỷ của Thạch Nham thì ở trước sắc đẹp, chắc là sẽ không có nhiều sức chống cự. Bảy nữ tử này chính là do hắn chọn lựa kỹ càng, mỗi một người đều có dung mạo mê người, hơn nữa đáng người gợi cảm mà còn là xử nữ, Hà Lạc cực kỳ tin tưởng bảy nữ tử này, ngay cả hắn đối mặt với bảy nữ tử này đều sẽ động tâm, sinh ra ý niệm chiếm lấy.

Hắn âm thầm quan sát Thạch Nham trong chốc lát, từ biểu tình và ánh mắt của Thạch Nham, hắn cảm thấy chắc chắn Thạch Nham sẽ không cự tuyệt đề nghị kiều diễm này, cho nên sau khi Thạch Nham thì hắn rất kinh ngạc.

- Cha, người này vì đạt tới mục đích của mình, đóa hoa tuyệt sắc gì cũng đều có thể hy sinh. Huống chi bảy đóa kim hoa gì đó?

Nhưng vào lúc này, giọng nói êm tai của Hà Thanh Mạn đột nhiên theo sau điện truyền đến.

Thanh âm mới dứt, Hà Thanh Mạn đã chậm rãi đi đến. Hà Thanh Mạn bận chiếc váy mỏng màu đỏ tím, góc váy thêu các đóa hoa xinh đẹp, dải lụa buộc một đầu tóc gác lên vai, đảo đôi mắt hoa đào nhỏ quyền rũ, sau khi nàng bỏ cái khăn che mặt, thoa phấn đeo sức, hương thơm mê người, da thịt trắng như tuyết, sáng bóng như ngọc thạch, dáng người thướt tha nổi bật, xinh đẹp mê người.

Trong điện, ánh mắt của rất nhiều Võ Giả đều sáng lên, nét mặt đều có chút say mê.

Trong lúc nhất thời, đại điện vốn ồn ào nhưng lại im lặng lại một cách quỷ dị.

Ngay cả Mạc Đoạn Hồn cũng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hà Thanh Mạn, hơi kinh ngạc vì phong tình mê người của nàng. Thạch Nham liếc mắt qua Hà Thanh Mạn, ánh mắt phút chốc sáng lên, tuy rằng hắn cũng không thích nữ nhân này, nhưng hắn lại âm thầm tán thưởng.

Hà Thanh Mạn đúng là mỹ nữ tuyệt sắc ngang cấp với Hạ Tâm Nghiên.

Hạ Tâm Nghiên cao quý thanh lịch, Hà Thanh Mạn xinh đẹp quyền rũ, tuy rằng phong tình không giống nhau, lại đều là loại khuynh quốc khuynh thành, bất luận là khuôn mặt hay là dáng người, không thể bắt bẻ được.

- Lão Hà à, nha đầu nhà ngươi thật sự là càng lớn càng xinh đẹp, thật không hiểu tương lai sẽ tiện nghi tiểu tử nhà nào.

Một hán tử đỏ mặt tên là Ô Mộc nhịn không được mà khen

- Thanh Mạn thật đúng là một viên minh châu lấp lánh của Già La hải vực chúng ta, ài, đáng tiếc tư chất tiểu tử nhà ta không tốt, không có được Thiên Tà Động Thiên nhìn trúng, đời này sợ là không có hy vọng.

- Ô Mộc, tiểu tử nhà ngươi cũng dám đòi cóc ăn thiên nga thịt à? Ha ha, nha đầu Thanh Mạn kia, tương lai sẽ là nhân vật quan trọng của Thiên Tà Động Thiên, ở Già La hải vực cho dù là tiểu tử của Hạ gia, Dương gia có ý thì sợ là Thiên Tà Động Thiên cũng sẽ không đáp ứng, chúng ta đừng suy nghĩ nữa.

- Phải rồi, Thanh Mạn chính là chí bảo của Thiên Tà Động Thiên, cũng chỉ có thanh niên cao thủ như Tà Khôi của Thiên Tà Động Thiên mới có khả năng có được sự cho phép của Thiên Tà Động Thiên, có thể toàn lực theo đuổi Thanh Mạn.

- Lão Hà à, cái tên nhà ngươi thật sự là vận khí tốt, sinh ra nữ nhi giỏi!

Một đám người trong điện cười cười tán thưởng, hâm mộ Hà Lạc vận khí tốt, sinh ra nữ nhi chẳng những cực kỳ xinh đẹp, còn có được phong, thủy Song Võ Hồn, được Thiên Tà Động Thiên xem như là con cưng. Làm cho Hà gia lập tức trở thành chủ nhân của Hỏa Vân đảo. Thế lực Hà gia tương lai chắc chắn cũng sẽ theo bước Hà Thanh Mạn. Hà Lạc cười ha ha, cũng khá vui vẻ nói:

- Mấy tên các ngươi cần cố gắng hơn, nói không chừng tương lai cũng có thể sinh ra đứa con giỏi, ha ha.

Hà Lạc cố ý lảng tránh câu nói kia của Hà Thanh Mạn chỉ trích Thạch Nham, hắn không biết Thạch Nham là ai, nhưng lại biết Mạc Đoạn Hồn cực kỳ coi trọng Thạch Nham, chỉ bằng điểm này hắn sẽ không đắc tội Thạch Nham. Thạch Nham nhú mày, đối làm ngơ lời nói của Hà Thanh Mạn, chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn Hà Thanh Mạn xinh đẹp động lòng người, vẫn lãnh đạm.

- Có thể nói chuyện chính sự rồi.

Thân hình Mạc Đoạn Hồn hơi ngồi thẳng, thần nhiên nói.

Trong mắt hắn, những người như Hà Lạc không là nhân vật gì ả, thậm chí không coi là người của Thiên Tà Động Thiên, yến hội này hắn cũng chỉ ứng phó, không có nói thêm gì trên tiệc rượu.

Hà Thanh Mạn bởi vì tư chất phi phàm, lại là cao thủ hạt giống quý giá nhất của Thiên Tà Động Thiên, tiền đồ trong tương lai không thể hạn lượng, cho nên Mạc Đoạn Hồn mới có thể hơi để ý, sau khi Hà Thanh Mạn xuất hiện thì hắn mới nhắc tới chính sự chuyển đi này.

- Được được.

Hà Lạc cười đứng lên, liếc mắt nhìn rất nhiều Vô Giả trong điện, lại cười nói:

- Hôm nay cũng không còn sớm, mấy vị lão đệ cũng nên trở về nghỉ đi?

Những người này rất thức thời, nghe vậy đều đứng lên, mặt mỉm cười, cáo biệt với Mạc Đoạn Hồn, Thạch Nham.

Nhưng thật ra bọn họ muốn lưu lại nghe, đáng tiếc Mạc Đoạn Hồn không có mở miệng, bọn họ cũng không dám ở lại không đi, chỉ trong chớp lát những người này đã biến mất hết.

Rất nhanh rượu và thức ăn còn thừa trong đại điện, đã được nha hoàn trong Hà gia thu dọn sạch sẽ, kẻ hầu trong điện cũng đã biến mất.

Chỉ còn lại có cha con Hà Lạc và Hà Thanh Mạn, ngồi vào chỗ của mình ở trước mặt Mạc Đoạn Hồn, Thạch Nham.

- Người vì sao muốn tới Hỏa Vân đảo, vì sao lại muốn tìm núi lửa vạn năm?

Đôi mắt Hà Thanh Mạn lóe sáng, nhìn chăm chăm Thạch Nham dè dặt nói.

- Ta muốn cứu Tâm Nghiên.

Thạch Nham nhíu mày, trầm giọng nói.

- Núi lửa vạn năm có thể cứu Tâm Nghiên tỷ sao?

Hà Thanh Mạn không tin, lắc lắc đầu, khinh thường nói:

- Ta chưa bao giờ nghe nói tới, thức tỉnh linh hồn có liên quan gì tới núi lửa vạn năm.

- Chuyện cô chưa từng nghe qua còn nhiều.

Thạch Nham ôn hoà, thản nhiên nói:

- Ta nói có thể cứu, vậy thì có thể cứu! Muốn đánh cược không?

- Đánh cược? Đánh cược thế nào?

Hà Thanh Mạn bỗng nhiên thấy hứng thú, đôi mắt lóe sáng lên.

179. Chương 179 - Ta Đánh Cược Với Người!

Đánh cược thế nào?

Hai người Hà Lạc, Mạc Đoạn Hồn đều nhìn về phía Thạch Nham, không biết hắn muốn đánh cược gì?

Thạch Nham hơi sững sốt, khuôn mặt ngẩn ngơ.

Hắn chỉ thuận miệng nói nói mà thôi, vốn không có thật sự muốn đánh cược gì cả, nhưng mà lời vừa nói khỏi miệng, hắn đã phát hiện Hà Thanh Mạn hình như rất có hứng thú, lập tức truy hỏi ngay, khiến cho hắn không kịp trở tay.

Khóe miệng Hà Lạc nở nụ cười, đột nhiên khở sở, cười khanh khách nói:

- Thanh Mạn, tật xấu của con lại bắt đầu rồi.

Thạch Nham cũng không biết, mỹ nữ xinh đẹp Hà Thanh Mạn từ nhỏ đến lớn thích đánh cược với người ta, bởi vì rất nhiều việc nhỏ mà nàng cũng quần lấy người ta mà đánh cược, Hà Lạc cũng có chút đau đầu với cái tính cổ quái này của nàng, không biết nha đầu kia vì sao lại thích đánh cược với người ta như vậy.

Thạch Nham thuận miệng nói một câu đánh cược, Hà Lạc lập tức biết chắc chắn nha đầu nhà mình sau đó sẽ truy hỏi, sẽ không chịu buông tha chuyện đánh cược.

Hắn biết Hà Thanh Mạn chẳng những thích đánh cược với người khác mà nhân phẩm đánh cược cũng không được tốt lắm, thắng thì trong lòng vui vẻ, thua sẽ thẹn quá thành giận, vừa nghe nói Thạch Nham đánh cược với nàng thì trong lòng Hà Lạc liên tục cười khổ, biết nguy rồi.

- Cha, người đừng quan tâm!

Hà Thanh Mạn trừng mắt liếc nhìn hắn, ngửa đầu thách thức nói:

- Từ nhỏ đến lớn, con đánh cược với người khác rất ít khi thua.

- Phải không, chắc chắn con sẽ không thua, ai cũng biết một khi con thua thì chắc chắn sẽ thẹn quá thành giận, sau đó sẽ tìm đủ loại thủ đoạn đòi lại thể diện, ai mà dám thắng con?

Về mặt Hà Lạc đau khổ, sắc mặt càng quái dị hơn.

- Nói mau, đánh cược gì?

Hà Thanh Mạn hưng phấn, hai má đỏ bừng, đôi mắt anh đào sáng quắc lóe lên tia sáng kỳ dị nhìn Thạch Nham, thật như là con bạc thâm niên đang chìm đắm trong đánh cược.

Thạch Nham ngạc nhiên, ánh mắt nhìn nàng một cách kỳ lạ.

- Cô muốn đánh cược thể nào?"

- Đánh cược thể nào cũng được!

Hà Thanh Mạn hừ nhẹ một tiếng, thách thức nói:

- Dù sao ta chắc chắn sẽ không thua!

Khiếp!

Thạch Nham nhú mày. Cũng bị nàng khơi dậy kích thích, mắt hắn liếc xéo, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Hà Thanh Mạn trong chớp lát, ánh mắt có phần bất thiện.

- Xú tiểu tử! Ngươi nhìn cái gì?

Đôi mắt Hà Thanh Mạn mang sát khí

- Tin ta móc con mắt gian tà của ngươi không?

Hà Thanh Mạn có tu vi cảnh giới Địa Vị nhất trùng thiên. Trong một thể hệ trẻ tuổi của Thiên Tà Động Thiên chính là cao thủ số một số hai, toàn bộ Già La hải vực cũng rất có ít người trẻ tuổi như vậy đã bước vào cảnh giới này, không biết Thiên Tà Động Thiên đã dồn hết bao nhiêu linh dược và dị bảo trân quý vào người nàng, mới khiến cho nàng mạnh mẽ như thế.

Nhìn cái gì sao?

Thạch Nham hơi híp mắt, trong lòng đang nghĩ cách, nụ cười cũng dần dần trở nên quỷ dị khiêu khích nói:

- Tự nhiên là nhìn cô. Như vậy đi, nếu cô thua, cởi hết đồ cho ta nhìn một phút! Có dám hay không?"

- Đồ vô lại! Ngươi nói cái gì?

Hà Thanh Mạn bỗng nhiên đứng dậy khỏi chỗ ngồi, mặt đỏ tai hồng nổi giận đùng đùng nói:

- Có gan ngươi lặp lại lần nữa coi!

Sắc mặt Hà Lạc ngẩn ngơ cũng âm trầm lại, hừ nhẹ một tiếng

- Tiểu huynh đệ, trước mặt của ta, đùa giỡn nữ nhi của cũng không được cho lắm?

- Chỉ đùa một chút mà thôi.

Thạch Nham cười ha ha, lắc lắc đầu

- Vậy không cần đánh cược, nói thật ta cũng chẳng thiếu gì, vật cược không thú vị nên ta cũng lười đánh cược với cô.

- Người!

Hà Thanh Mạn cắn răng, dữ tợn trừng mắt nhìn Thạch Nham, bộ ngực sữa liên tục phập phồng, ánh mắt lóe lên tia sắc bén.

Hà Lạc hừ nhẹ một tiếng khuyên nhủ:

- Thanh Mạn, thôi quên đi, cha thấy hấn cũng chỉ là chỉ đùa một chút thôi, không có ác ý gì đâu.

- Người cược cái gì?

Hà Thanh Mạn cắn môi, dùng sức hít một hơi, cười lạnh nói:

- Muốn nhìn thân thể của ta! Người cũng có đủ vật cược sao? Không phải ta không dám đánh cược, chỉ cần người cũng có đủ vật cược, bỗng cô nương không ngại đánh cược một ván với người!

- Cô thật sự muốn sao?

Nét mặt Thạch Nham kinh ngạc, cười khở nói:

- Vừa rồi thật sự ta chỉ nói đùa thôi, cô sẽ không muốn đánh cược thật chứ?

- Thanh Mạn!

Hà Lạc quát nặng. Thân phận của Hà Thanh Mạn ở Thiên Tà Động Thiên hơi đặc thù, tương lai tất sẽ là nhân vật cao quý của Thiên Tà Động Thiên.

Hà Lạc biết rõ nhà đầu nhà mình ở Già La hải vực khiến cho biết bao thanh niên tài tuấn mơ mộng, không màng cơm nước.

Hấn có thể không chút do dự đưa bảy đóa kim hoa đến phòng Thạch Nham, mặc cho Thạch Nham giày vò, nhưng đối với nữ nhi bảo bối này thì lại thật sự đau lòng vô cùng, không muốn Hà Thanh Mạn có chút tổn thương nào trong chuyện này. Nếu lần này Hà Thanh Mạn đánh cược thua, với địa vị của Mạc Đoạn Hồn ở Dương gia, thật sự truy cứu thì hấn không dám chối cãi, nếu như Hà Thanh Mạn thật sự bị Thạch Nham xem hết, chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của Hà Thanh Mạn, thậm chí có thể khiến cho Hà Thanh Mạn không thể tìm được chốn về tốt, nói không chừng Thiên Tà Động Thiên ở bên kia cũng sẽ trách tội.

Hấn không gánh vác nổi! Cũng không muốn lấy danh dự của nữ nhi mình ra làm vật đánh cược!

- Cha! Người đừng quản!

Hà Thanh Mạn khư khư cổ chấp, ngửa đầu, khuôn mặt lạnh lùng

- Ta không tin hấn có thể thức tỉnh Tâm Nghiên tỷ ! Tâm Nghiên tỷ bị Ma chủ Ma Kỳ Tha chấn thương linh hồn, Luân Hồi Võ Hồn ngăn cản nhưng linh hồn lại thác loạn, bây giờ toàn bộ trí nhớ mấy kiếp trước hỗn loạn một chỗ, chìm vào trạng thái bất tỉnh sâu nhất. Ta cũng không biết có phương pháp gì có thể làm cho Tâm Nghiên tỷ thức tỉnh. . .

Hà Thanh Mạn giải thích đơn giản lại chuyện xảy ra ở sơn cốc Vân Hà đảo, Hà Lạc nghe thấy mà hoảng sợ, sắc mặt cực kỳ kinh hãi.

Linh hồn Ma chủ Ma Kỳ Tha hàng lâm, Ma đế Ba Tuần thi triển bạch cốt pháp thân. . . cảnh tượng phát sinh bên trong sơn cốc khiến cho Hà Lạc ngây ngốc như gà gỗ, làm thế nào hấn cũng không tưởng tượng ra được, thương thế của linh hồn Hạ Tâm Nghiên lại bị thương nặng vậy, hơn nữa ra tay lại là Ma chủ Ma Kỳ Tha!

Trước đó Hạ Tâm Nghiên được Phong lôi phi sư của Hà Thanh Mạn mang vào hậu viện, Hà Lạc còn tưởng Hạ Tâm Nghiên chỉ bị thương thân thể, nên cũng không quá để tâm. Hấn cũng biết một khi Hạ Tâm Nghiên sử dụng Luân Hồi Võ Hồn, sau khi mượn lực lượng luân hồi của kiếp trước thì thân thể sẽ bị thương, có thể sẽ hôn mê bất tỉnh.

Hắn có nghĩ tình huống của Hạ Tâm Nghiên là vậy. Bây giờ Hà Thanh Mạn nói thế, hắn mới biết được thương thế của Tâm Nghiên còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của hắn nhiều!

Hà Lạc thân là đảo chủ Hỏa Vân đảo, tu vi cảnh giới Niết Bàn, đối với thương thế linh hồn cũng có nghe qua, trước kia Hạ gia cũng từng có cao thủ bị trọng thương linh hồn như thế, trí nhớ kiếp trước hỗn loạn, sau đó không còn tỉnh dậy nữa, trở thành tình trạng người thực vật.

Hà Lạc biết, cho dù là Hạ gia. Ở phương diện này chỉ sợ cũng sẽ bất lực.

Lúc trước Hạ gia có một cao thủ có tình trạng giống với Hạ Tâm Nghiên bây giờ, Hạ gia vì để cho người nọ thức tỉnh, có thể nói là hao hết lực lượng toàn bộ gia tộc, thậm chí tìm tới tìm Thiên Tà Động Thiên và Dương gia cầu biện pháp giải quyết.

Ba thế lực lớn cùng nhau thương nghị việc này, hình như tìm được một phương pháp, cuối cùng cũng thử nhưng cũng không thể khiến cho người nọ thức tỉnh, còn linh hồn khiến người nọ tan vỡ rồi chết đi.

Từ đó đến nay, chuyện này trở thành nan đề khó giải quyết, đây cũng là nguyên nhân sau khi Mạc Đoạn Hồn biết tình trạng của Hạ Tâm Nghiên mà chỉ lắc đầu thở dài.

Ba thế lực lớn hợp lực, cũng không thể giải quyết nan đề này, tiểu tử này dựa vào cái gì?

Hà Lạc giật mình, lại nhìn về hướng Thạch Nham, cũng biết Thạch Nham chỉ thuận miệng nói nói, tất nhiên không có năng lực khiến cho Hạ Tâm Nghiên tỉnh lại, trong lòng cũng hơi yên tâm.

Hà Thanh Mạn vừa thấy phụ thân không mở miệng. Tự nhiên biết phụ thân nàng cảm thấy Thạch Nham chắc chắn sẽ không thắng, hừ hừ, Hà Thanh Mạn khinh thường nhìn Thạch Nham

- Người cũng biết giá trị con người bốn cô nương? Muốn nhìn thân hình bốn cô nương, người có đủ vật cược sao?

- Thanh Mạn!

Hà Lạc ho nhẹ một tiếng, nhíu mày nói:

-Tiểu huynh đệ chỉ thuận miệng nói thôi. Con cũng tưởng thật sao.

Mạc Đoạn Hồn coi trọng Thạch Nham như vậy, Hà Lạc cũng sợ Hà Thanh Mạn dồn ép quá khiến cho Mạc Đoạn Hồn mất hứng.

Mặt khác, tuy rằng biết Thạch Nham chắc chắn thất bại, Hà Lạc vẫn không muốn lấy thân hình nữ nhi mình ra đánh cược chuyện này.

Dù sao, việc này truyền ra ngoài, cũng không dễ nghe, cũng sẽ ảnh hưởng đến danh dự của nữ nhi mình.

Thấy Hà Thanh Mạn khí thế bức người, Thạch Nham nhượng mấy vốn chuẩn bị bỏ cuộc như vậy, nhưng lại bị nàng kích động tức giận.

Hít một hơi, Thạch Nham không nói một lời, yên lặng mở cái túi sau lưng ra, lấy ra bảy viên yêu tinh óng ánh nhan sắc khác nhau chiếu sáng bốn phía, bảy viên yêu tinh, là bảy viên yêu tinh cấp bảy tất cả đều là yêu tinh của yêu thú cấp bảy!

Bảy viên yêu tinh vừa lấy ra, trong đại điện chỉ còn có ánh sáng chói lọi, ánh sáng lộng lẫy đẹp mắt, đại điện được chiếu sáng như mộng ảo.

Ánh mắt Mạc Đoạn Hồn sáng lên, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham có chút kinh ngạc.

- Yêu tinh!

Hà Lạc kinh sợ la lên

- Yêu tinh cấp mấy?

- Cấp bảy, toàn bộ đều là yêu tinh của yêu thú cấp bảy!

Thạch Nham hét lên.

Hà Thanh Mạn cũng ngây dại, đôi mắt xinh đẹp chợt lóe lên dị quang rồi biến mất, ngây ngốc nhìn này bảy viên yêu tinh cấp bảy này.

Yêu thú cấp bảy có thể so với cường giả cảnh giới Thiên Vị, yêu tinh lại là cội nguồn lực lượng trên người yêu thú, có tác dụng kỳ diệu vô cùng, chẳng những có thể dùng làm chủ được đàn được, còn có thể rèn thành các loại thần binh lợi khí, một ít Vô Giả tu luyện bí pháp nếu có được yêu tinh cùng thuộc tính thì thực lực sẽ tăng mạnh.

Mặc dù là ở Vô Tận hải, yêu tinh cũng là vật cực kỳ quý giá! Yêu tinh của yêu thú cấp bảy lại càng trân quý thừa thốt ít ỏi!

Huống chi còn là những bảy viên?

- Bảy viên yêu tinh cấp bảy, trong đó có hai viên thuộc tính phong, một viên thuộc tính thủy.

Mạc Đoạn Hồn nhìn chăm chăm bảy viên yêu tinh trong chốc lát, thành linh nói ra một câu như vậy. Thân hình cha con Hà Lạc, Hà Thanh Mạn đột nhiên run lên, vẻ mặt không dám tin.

Vô Hồn trên người Hà Lạc chính là phong thuộc tính, mà Hà Thanh Mạn lại là phong, thủy hai loại thuộc tính, yêu tinh cấp bảy của yêu thú này nếu như rơi vào trong tay bọn họ, có thể sẽ làm cho Vô Hồn bọn họ tăng lên rất nhiều! Thậm chí có thể khiến cho Vô Hồn tiến hóa thêm một bước!

Hà Lạc cảm thấy hô hấp của mình đã có chút dồn dập, ánh mắt cũng càng lúc càng nóng bỏng.

- Bảy viên yêu tinh cấp bảy, ta dùng tất cả để làm vật cược.

Nét mặt Thạch Nham lạnh nhạt, nhìn thật kỹ dáng người xinh đẹp của Hà Thanh Mạn, quát nhẹ:

- Có đủ hay không?

Khuôn mặt xinh đẹp của Hà Thanh Mạn đỏ bừng, hơi thở dồn dập. Đôi mắt sáng lóe ra tia sáng lạ thường, hàm răng khê cắn môi dưới, nhìn chăm chăm vào Thạch Nham.

Hà Lạc liếm môi, muốn khuyên Hà Thanh Mạn đừng đáp ứng, nhưng lại nhìn hai viên yêu tinh cấp bảy thuộc tính phong kia, mà làm sao cũng không nói nên lời khuyên. Hai viên yêu tinh cấp bảy thuộc tính phong kia rất thích hợp với hắn, tầm mắt hắn không có thể nào rời khỏi hai viên yêu tinh kia.

- Ta đánh cược với người!

Sau khi Hà Thanh Mạn liên tục hít sâu vài cái. Đột nhiên cắn răng khê nói, trên khuôn mặt xinh đẹp quyền rũ động lòng người chỉ có vẻ dứt khoát.

180. Chương 180 - Xem Tâm Trạng

Đêm hôm đó.

Sau khi hai người Thạch Nham, Mạc Đoạn Hồn rời khỏi đây, cha con Hà Lạc, Hà Thanh Mạn vẫn còn ngồi trong điện.

- Thanh Mạn, rốt cuộc tiểu tử kia có lai lịch gì? Vì sao Mạc đại nhân lại coi trọng hắn như vậy chứ?

- Hắn là đứa con mồ côi của Dương gia. Trước giờ vẫn sinh hoạt ở một khu vực hẻo lánh, sau khi Dương Thanh Đế xuất quan, hình như đã dùng đại thần thông suy tính được hắn, thế nên mới cho người đến đó đưa hắn trở về Vô Tận hải.

Hà Thanh Mạn suy nghĩ một lát, lại nói:

- Tên này vô tình vô nghĩa, Tâm Nghiên tỷ bởi vì hắn mà cảm linh hồn công kích của Ma chủ Ma Kỳ Tha, hắn chẳng những không bi thương mà còn cười, là tên vô cùng bạc tình quả nghĩa!

Sao Hạ nha đầu lại quen biết hắn?

- Khu vực kia truyền đến thư, nói có tàn đồ Thiên Môn xuất hiện, Tâm Nghiên tỷ được lệnh đi đến đó điều tra chuyện có liên quan đến Thiên Môn, trùng hợp quen biết hắn. Không biết vì sao, dường như Tâm Nghiên tỷ hơi để ý tới hắn, theo con thấy thì Tâm Nghiên tỷ hình như có chút tình ý với hắn.

Hà Thanh Mạn kể lại có tin tức liên quan đến Thạch Nham mà nàng biết cho Hà Lạc nghe.

- Tiểu tử này bây giờ chắc là hai mươi một tuổi, có tu vi cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên đã là không tệ.

Hà Lạc trầm ngâm trong chốc lát, nhíu mày nói:

- Nhưng mà ở Dương gia, những người giống như hắn chắc là không thiếu mấy tên tử có thể đạt tới cảnh giới đó, vì sao Dương Thanh Đế lại để ý hắn như vậy chứ?

- Con nghe Tâm Nghiên tỷ nói, hắn vào lúc mười bảy tuổi mới bắt đầu tu luyện võ đạo, mười bảy tuổi trước đó trên người không có một chút Tinh Nguyên. Nói cách khác, hắn trong thời gian bốn năm ngắn ngủi đã đạt tới cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên, con cũng không tin lắm, cảm thấy có thể là Tâm Nghiên tỷ thổi phồng.

- Cái gì?

Hà Lạc biến sắc

- Làm sao có thể? Ở Vô Tận hải chúng ta, cũng không có ai có thể trong thời gian ngắn như vậy bước vào cảnh giới cao như thế! Điều... điều này sao có thể?

- Con cũng không tin.

- Chắc là không phải sự thật.

Hà Lạc trầm mặc trong chốc lát, lắc đầu nói:

- Không có ai có thể nhanh chóng tu luyện đến cảnh giới cao thâm như thế, Vô Tận hải chúng ta cũng không có ai của thể lực nào có thể làm được, địa phương nhỏ lại hẻo lánh như thế lại càng không thể.

- Ủm, con cũng cho rằng Tâm Nghiên tỷ có lẽ đã bị hắn lừa.

Hà Thanh Mạn gật gật đầu.

- Thanh Mạn, lần đánh cược này, thật... thật sự không nên...

Hà Lạc thở dài một tiếng.

- Có cái gì mà không dám?

Lông mi Hà Thanh Mạn dựng thẳng, nũng nịu hừ nói:

- Là hắn không nên cho không chúng ta yêu tinh! Con cũng không tin hắn thật sự có thể giải quyết nan đề mà ngay cả ba thể lực lớn cũng không giải quyết được!

- Cha biết hắn không làm được.

Hà Lạc gật gật đầu, dĩ nhiên cũng cho rằng Thạch Nham nhất định không có cách nào

- Đúng vậy, chúng ta cũng không thể cảm không bảy viên yêu tinh cấp bảy của hắn, như vậy không được ổn cho lắm, Mặc đại nhân cũng nhìn vào, sau này có thể cảm thấy cha con chúng ta cố ý lừa hắn hay không?

- Hừ!

Hà Thanh Mạn nén giận

- Tên háo sắc! Hắn dám có can đảm có suy nghĩ đó với con thì hắn đáng xui xẻo!

- Cha chỉ sợ Dương gia biết việc này, trong lòng sẽ bất mãn thôi.

Hà Lạc thở dài một tiếng

- Hà gia chúng ta có thể có địa vị hôm nay thật không dễ, con cũng biết lực ảnh hưởng của Dương gia ở Già La hải vực. Nếu như khiến cho Dương gia khó chịu, sau này cha làm việc đều phải thật cẩn thận, nếu như bị Dương gia nắm được nhược điểm, Hà gia chúng ta không thể gượng dậy nổi.

- Cha suy nghĩ nhiều rồi, Dương gia tuy rằng độc đoán những sẽ không biết phân rõ phải trái như vậy.

Hà Thanh Mạn trấn an nói:

- Hơn nữa Hà gia chúng ta bây giờ xem như là người của Thiên Tà Động Thiên, Dương gia cho dù là không nể mặt Hà gia, cũng phải nể mặt Thiên Tà Động Thiên, sẽ không làm bậy đâu.

- Hy vọng như thế.

Hà Lạc còn là có chút lo lắng, trầm ngâm một lát nói:

- Xong chuyện chúng ta lấy ba viên yêu tinh phong, thủy thuộc tính thôi. Còn bốn viên còn lại tuy rằng cũng trân quý nhưng không phải loại chúng ta cần. Lấy ít bốn viên, sau này cho dù là Dương gia biết chắc cũng sẽ không tức giận đâu.

- Vậy phải xem biểu hiện tiếp theo của hắn.

Hà Thanh Mạn ngẩng đầu, hàm hừ nói:

- Cái tên đó rất đáng giận, cũng dám đưa ra đề nghị vô lễ như thế, con không giáo huấn hắn thì hắn sẽ khi chúng ta dễ chọc. Hừ, lần này con cũng trút chút giận cho Tâm Nghiên tử, khiến cho tên lòng lang dạ sói này biết chọc giận nữ nhân sẽ không dễ chịu.

Hà Lạc lắc đầu cười khổ

- Nha đầu người cũng thật là, loại đánh cược này cũng dám đánh, may mà chỉ có bốn người chúng ta biết, nếu không việc này truyền ra ngoài rất bất lợi cho danh dự của con.

- Cha không nói, con càng không nói, Mạc đại nhân cũng không phải loại người như vậy, tiểu tử kia thua chắc rồi nên tự nhiên cũng sẽ không nói ra chuyện mất mặt như vậy, không có gì lo lắng hết.

Hà Thanh Mạn cũng không thêm để ý

- Không có ai biết thì sẽ không có lời đồn đãi gì hết, phụ thân yên tâm đi.

Hà Thanh Mạn vừa nói như vậy, Hà Lạc suy nghĩ một hồi, cũng hơi yên tâm, gật gật đầu

- Điều này cũng đúng, không có ai biết việc này thì sẽ không ảnh hưởng đến con. Ừm, hy vọng kia tiểu tử biết nghiêm chỉnh một chút, không phải khi nào uống rượu thì nói hươu nói vượn, bằng không thật đúng là không hay lắm.

- Hắn dám!

Hà Thanh Mạn cắn răng, giọng lạnh lùng nói:

- Nếu để con biết, con sẽ làm cho hắn đẹp mặt!

Trong một gian phòng rộng rãi ở hậu viện Hà gia.

Mạc Đoạn Hồn cau mày, thế mà lại hiếm khi chủ động mở miệng

- Năm đó có một người của Hạ gia có bệnh trạng giống như Hạ nha đầu, cũng là Luân Hồi Vô Hồn xảy ra vấn đề, trí nhớ thác loạn. Người nọ tư chất phi phàm, Hạ gia vì hắn mà tìm đến Thiên Tà Động Thiên và chúng ta, cùng nhau tìm kiếm biện pháp giải quyết. Ba thế lực lớn cùng nhau suy nghĩ biện pháp, muốn thức tỉnh người nọ nhưng cuối cùng lại thất bại, ngược lại khiến người nọ chết đi.

Mạc Đoạn Hồn ngẩng đầu, nhìn chằm vào Thạch Nham

- Nan đề mà ba thế lực lớn cũng không giải quyết được, Nham thiếu gia, vì sao ngươi lại có tin tưởng như vậy?

- Ngươi cũng không tin ta có thể giải quyết sao?

Thạch Nham cười lạnh nhạt.

Mạc Đoạn Hồn cau mày

- Không phải không tin. Là không biết, không biết còn có biện pháp nào có thể giải quyết việc này.
- Ha ha, ta biết người không tin.

Thạch Nham cười cười, cũng không thêm để ý

- Nhưng mà người yên tâm, ta dám can đảm lấy bảy viên yêu tinh cấp bảy ra làm vật đánh cược, tự nhiên còn là có chút chắc chắn. Chuyện không chắc chắn ta cũng sẽ không sẵn khoải đáp ứng như vậy, yên tâm đi, người thua sẽ không phải là ta.
- Nha đầu Hà gia kia và nha đầu Hạ gia có quan hệ vô cùng tốt, cho dù là người thắng, người thật sự muốn để cho Hà nha đầu cưới hết để người nhìn một phút sao?

Mạc Đoạn Hồn ánh mắt cực kỳ quái dị.

- Xem tâm trạng đã.

Thạch Nham khẽ cười hì hì

- Nói không chừng sẽ xem, cũng không chừng sẽ không xem, đến lúc đó rồi nói sau.

Mạc Đoạn Hồn sưng sốt một lát rồi lắc lắc đầu.

Một lát sau, Mạc Đoạn Hồn giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, lại nói:

- Nham thiếu gia, người thật muốn xuống dưới núi lửa vạn năm sao?
- Ừm!
- Bên trong địa tâm núi lửa vạn năm, hỏa viêm rất mạnh mẽ ngay cả ta cũng khó mà đi xuống cùng người. Người thật sự muốn đi xuống, phải thật cẩn thận.

- Ta biết!

- Địa tâm hỏa của núi lửa vạn năm chính là một loại Địa hỏa, chính là một trong chín loại dị bảo chí dương chí nhiệt trong thiên địa. Nếu người có thể nhìn thấy Địa tâm hỏa, có cơ hội thì hãy thu thập lại. Nhưng mà Địa tâm hỏa cực nóng vô cùng, cần phải có lọ chứa đặc biệt, tài liệu của lọ chứa kia cũng không quá hiếm thấy, luyện chế cũng không khó khăn, Dương gia chúng ta cũng có mấy cái, nhưng trên người ta không có, ngày mai có thể hỏi hỏi Hà gia thử xem Hà gia có lọ chứa này hay không?

Ánh mắt Thạch Nham sáng lên, kinh hỉ nói:

- Địa tâm hỏa! Nếu lọ để chứa Địa tâm hỏa luyện chế không khó, thì Hà gia ở Hỏa Vân đảo nhiều năm như vậy, có thể lấy được có Địa tâm hỏa rồi hay không?
- Không thể có.

Mạc Đoạn Hồn lắc đầu

- Lọ chứa Địa tâm hỏa cũng không quá trân quý, nhưng Địa tâm hỏa lại vô cùng trân quý, cho dù là có lọ chứa thì cũng phải đi xuống trong lòng núi lửa vạn năm để lấy Địa tâm hỏa, ngay cả ta cũng không dám đi vào trong lòng núi lửa vạn năm, Hà gia càng không thể có năng lực như vậy.

- Ra là vậy!
- Ngược lại Nham thiếu gia thân mang Huyền Băng Hàn Diễm sẽ cơ hội tiến vào trong lòng núi lửa, nhưng người khác lại không có năng lực này để đi xuống.

Mạc Đoạn Hồn gật gật đầu

- Ngày mai ta sẽ hỏi Hà Lạc, nếu hắn không có thì ta sẽ đưa tin về Dương gia, để cho người mang lọ đó đến đây nhưng mà phải tốn một chút thời gian.

- Ừm.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Hà Lạc tự mình đến bãi phỏng Mạc Đoạn Hồn, Mạc Đoạn Hồn rất trực tiếp, sau khi gật đầu lập tức hỏi:

- Hà gia các người có tịnh bình không.

Tịnh bình là một cái lọ dung hợp tám loại kim chúc khoáng thạch âm hàn luyện chế mà thành, có thể dùng để chứa Địa tâm hỏa.

Tịnh bình không quá trân quý nhưng người bình thường sẽ không luyện chế, bởi vì tịnh bình luyện chế xong cũng chỉ có thể chứa Địa tâm hỏa, ngoài ra nó không còn tác dụng gì khác.

Cũng chỉ có cường giả muốn thu thập Địa tâm hỏa mới có thể luyện chế ra trước, Luyện khí sư bình thường sẽ không luyện chế tịnh bình.

- Tịnh bình?

Hà Lạc sửng sốt

- Tịnh bình để chứa Địa tâm hỏa sao?

Mạc Đoạn Hồn gật đầu.

- Để ta đi hỏi tiểu nhi tử không nên thân của ta kia xem, tiểu tử kia không tu chính đạo mà chỉ thích chơi đùa với những thứ như thế, thời gian trước ta nghe hắn nói muốn luyện chế tịnh bình, hy vọng một ngày kia có thể may mắn thu thập được Địa tâm hỏa, cũng không biết đã luyện chế được chưa.

Hà Lạc chờ một chút, nói:

- Mạc đại nhân chờ một lát, ta lập tức cho người gọi hắn đến đây.

- Ừm.

- Người đâu!

Hà Lạc khẽ quát một tiếng.

Một lão giả khuôn mặt tiều tụy lập tức đi tới, đứng ở trước người Hà Lạc, cung kính nói:

- Có thuộc hạ.

- Gọi tiểu tử Hà Lạc đến đây, nếu hắn có tịnh bình thì bảo hắn mang đến đây.

Hà Lạc phân phó.

- Tuân mệnh.

Một phút sau.

Hà Thanh Mạn thần sắc uể oải, đôi mắt sáng rạng rỡ, cùng một tên tiểu mập mạp mười tám mười chín tuổi đi đến đây.

Hà Thanh Mạn dưới ánh mặt trời sáng sớm, nét mặt rạng rỡ, dáng người thướt tha, đôi chân dài thẳng lúc đi lộ ra vẻ phong tình vạn chủng, khiến cho người ta hoa mắt trầm mê.

Thạch Nham liếc mắt nhìn nàng, trong lòng thầm khen, không thể không nói nữ nhân này quả thực cực kỳ xinh đẹp, phong tình xinh đẹp quyến rũ kia thật sự có thể khiến cho con tim của bất cứ nam nhân nào cũng phải đập thành thịch.

Tên tiểu mập mạp phía sau Hà Thanh Mạn, có tướng mạo hơi tương tự Hà Lạc, đáng tiếc thân hình hơi béo, ánh mắt có hơi chút đáng khinh, còn có chút bí ối, đứng chung một chỗ với Hà Thanh Mạn thật sự có hơi chút thê thảm.

Mạc Đoạn Hồn cũng ngăn người, nhìn Hà Lạc rồi cảm thấy kỳ quái hỏi Hà Lạc

- Đây là tiểu nhi tử của người sao?

- Khụ khụ.

Hà Lạc có chút xấu hổ, ngượng ngùng cười gượng nói:

- Đây là nhi tử do ta và nha hoàn sinh ra, tư chất đích quả thật hơi kém, tính cách gần bướng, một lòng muốn trở thành Luyện khí sư, cả ngày chỉ thích chơi với những thứ chả ra đâu. Nhưng bởi vì bên trong thân thể không có Võ Hồn loại hỏa diễm, cho nên không có Luyện khí sư chân chính nguyện ý thu nhận làm đồ đệ, tiểu tử này thường xuyên nhờ vào nơi hỏa viêm bên trong núi lửa nơi này làm ra một ít đồ chơi, tuy rằng mà thành công, nhưng có đôi khi cũng có thể làm ra vài thứ.

- Phụ thân, cha tìm con có chuyện gì?

Sau khi Hà Lạc đến đây, cười hì hì nói:

- Tỷ tỷ bảo con ta chuẩn bị tài liệu hỗ trợ hấp thu yêu tinh phong, ta còn đang bận rộn không có thời gian đâu.

- Câm miệng!

Hà Thanh Mạn trừng mắt liếc tiểu tử này.

Hà Lạc cũng có chút xấu hổ, cứ mãi cười gượng.

Sắc mặt Thạch Nham không đổi nhưng trong lòng thì lại hừ lạnh một tiếng.

Xem ra, cha con Hà Lạc, Hà Thanh Mạn này đã nhận định là hẳn chắc chắn phải thua, thế mà đã bắt đầu chuẩn bị tài liệu hỗ trợ hấp thu yêu tinh phong và thủy, quả nhiên là không có xem hẳn ra gì.

181. Chương 181 - Thắng Thua Rất Quan Trọng

- Có tịnh bình không?

Hà Lạc trừng mắt, vẻ mặt không vui hừ lạnh một tiếng.

Tiểu mập mập Hà Lạc hoảng sợ, vụng trộm liếc nhìn Mạc Đoạn Hồn, Thạch Nham, thịt mỡ trên mặt chồng chất, làm ra khuôn mặt tươi cười rất khó coi.

- Có tịnh bình, nhưng chỉ là bán thành phẩm thôi. Con thu thập đủ tài liệu, đặt ở bên trong nham thạch nóng chảy của một ngọn núi lửa nhỏ luyện bảy ngày, nhưng chỉ luyện ra tịnh bình sơ hình, mật độ dung luyện chưa đủ, trình độ rèn luyện cũng không đủ, nhiệt độ nham thạch nóng chảy chỉ có hạn, chưa thể dung luyện hết tạp chất trong tài liệu.

Tiểu mập mập buồn rười rượi, lấy từ trong áo ra cái lọ hình dạng xấu xí, còn có rất nhiều đốm nhỏ.

Hà Lạc nhướng mày.

- Có biện pháp nào luyện chế cái lọ bán thành phẩm này thành thành phẩm không?

- Chỉ cần tìm được nham thạch nóng chảy càng cao, cho con nửa ngày là con có thể đem nó biến thành thành phẩm.

Ánh mắt Hà Lạc sáng lên

- Nhưng mà, nhiệt độ của nham thạch nóng chảy rất cao, con lại không thể chịu nổi, cho nên vẫn chưa động thủ. Còn nữa, con cũng cảm thấy sợ con không có cơ hội lấy được Địa hỏa, không lại uống phí công sức.

- Cái tên tiểu tử nhà người, chuyện gì cũng đều làm không tốt!

Hà Lạc tức giận mắng một câu, lắc đầu thở dài nói:

- Nếu người mà dồn tâm tư để ý vào một việc khác, cũng không đến mức không làm được việc gì như thế này.

Hà Lạc cũng là Võ Giả nhưng chỉ có cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên, Hà Lạc cũng dồn lên người hẳn không ít công sức. Mỗi lần Hà Thanh Mạn trở về từ Thiên Tà Động Thiên đều mang theo một ít linh dược,

đều dùng lên người tên tiểu đệ bướng bỉnh này. Nhưng tiểu tử này không biết chú tâm tu luyện, đến bây giờ vẫn chỉ là cảnh giới Tiên Thiên tam trùng thiên, khiến cho Hà Lạc, Hà Thanh Mạn đau đầu không thôi. Hà Thanh Mạn và Hà Lại tuy là chị em cùng cha khác mẹ, nhưng bởi vì mẫu thân của Hà Lại lại là nha hoàn từ nhỏ đã đi theo mẫu thân Hà Thanh Mạn, cho nên quan hệ hai người rất tốt, hơn nữa Hà Lại tuy tính tình bướng bỉnh nhưng đối với tỷ tỷ lại vô cùng thân thiết khiến cho Hà Thanh Mạn rất yêu quý ý Hà Lại, vẫn luôn rất chiều cố đệ đệ này.

Tuy rằng không phải cùng mẹ nhưng hai tỷ đệ lại rất thân nhau. Nhìn Hà Lại không chú tâm tu luyện Hà Thanh mạn cũng âm thầm tức giận, hung hăng trừng mắt lườm hằm.

Hà Lại bộ dạng ủy khuất, nhỏ giọng nói thầm:

này.

- Ừm.

Thạch Nham không chế thân thể, dùng Tinh Nguyên ở dưới chân tạo thành hai luồng nước xoáy nhỏ, khiến thân thể dừng lại tại chỗ.

Thả ra tinh thần lực, chậm rãi kéo rộng xuống phía dưới đầm nham thạch nóng chảy... năm mươi mét, một trăm mét, hai trăm mét. . . Không có phát hiện ra cái gì, tinh thần lực không có chạm đến bất cứ cái gì có thể ẩn chứa sinh mệnh tồn tại, nham thạch nóng chảy bên dưới chỉ càng lúc càng đặc càng nóng, rải rác khắp nơi, không có chỗ nào là không có hỏa viêm cực nóng cả.

Hỏa diễm ở khu vực có sinh mệnh, chắc chắn viêm lực sẽ mạnh hơn chỗ khác, nếu không cảm nhận được khu vực nào khác lạ, cũng có nghĩa là bên dưới thật sự không có sinh mệnh hỏa viêm, tinh thần lực tiếp tục thăm dò xuống dưới.

Đột nhiên, một lực lượng hỏa viêm vô cùng hung dữ, đột nhiên từ một góc phát ra!

Tinh thần lực của Thạch Nham chạm đến lực lượng hỏa viêm kia, linh hồn giống như bị thiêu cháy, thân thể đột nhiên run lên, ở trong băng nham thiếu chút nữa đã không nhận được phải hét ầm lên.

Tinh thần lực thả ra chỉ thu trở về một phần, tinh thần lực còn lại vừa chạm đến lực lượng hỏa viêm hung dữ kia, đã bị lực lượng hỏa viêm kia đốt cháy!

Hỏa viêm mà ngay cả tinh thần lực cũng có thể đốt cháy!

Sắc mặt Thạch Nham đại biến, quyết định thật nhanh, lập tức thúc dục Tinh Nguyên toàn thân di chuyển một mạch lên bên trên.

Hắn cảm giác được bên trong lực lượng hỏa viêm kia, có sinh mệnh ý thức cực kỳ mỏng manh, theo bản năng đích chán ghét bất cứ sinh mệnh nào tới gần.

Sinh mệnh ý thức lực lượng hỏa viêm kia vô cùng nhỏ yếu, nếu không phải Thạch Nham vẫn cực kỳ cẩn thận thì cũng không thể cảm giác được!

Nhưng lực lượng hỏa viêm cực nóng kia ngay cả tinh thần lực mà cũng có thể đốt cháy, chuyện này thật sự rất khủng bố, hắn nhớ tới những lời của Huyền Băng Hàn Diễm, chỉ cần cảm nhận được phía dưới có thể có sinh mệnh tồn tại. Bất luận là sinh mệnh nào cũng phải lập tức rút lui! Thạch Nham đang làm như vậy!

- Chờ một chút! Chờ một chút!

Ý thức của Huyền Băng Hàn Diễm ở bên trong Huyết Văn giới nhanh chóng truyền ra

- Chờ một chút! Sinh mệnh phía dưới, chắc là, chắc là Địa tâm hỏa!

- Địa tâm hỏa?

Thạch Nham kinh ngạc.

- Khác nhau giữa Địa hỏa và Thiên hỏa chính là một bên có được sinh mệnh ý thức, một bên không có, chỉ đơn thuần là hỏa diễm chi nguyên, sao Địa tâm hỏa lại có được sinh mệnh ý thức?

- Nó đã sắp tiến hóa đến Thiên hỏa!

Huyền Băng Hàn Diễm lập tức trả lời

- Địa tâm hỏa tồn tại mấy vạn năm sau là sẽ chậm rãi dựng dục sinh ra mệnh ý thức. Địa tâm hỏa bên dưới chắc là ngay thời khắc lột xác thành Thiên hỏa. Sinh mệnh ý thức của nó mới thành lập, đối với mọi chuyện đều hoàn toàn không biết gì cả, chỉ có bản năng.

- Địa tâm hỏa sắp tiến hóa thành Thiên hỏa?

Thạch Nham đột nhiên nhớ tới lúc ở U Âm sâm lâm, từ trên người một đám Võ Giả tìm được Địa tâm hỏa dịch.

Lúc trước Mục Ngưu Điệp đã từng nói, Địa tâm hoả dịch là thứ quý hiếm hình thành trước khi Địa tâm hoả của núi lửa vạn năm lột xác thành Thiên hỏa. Địa tâm hoả dịch nằm giữa trạng thái dịch và trạng thái rắn, vô cùng thần kỳ, có thể tăng phúc Vô Hồn thuộc loại hỏa viêm, suy nghĩ lại những việc trước kia, Thạch Nham lập tức hiểu ngay Địa tâm hoả bên trong địa tâm núi lửa vạn năm này, chắc là đang trong thời khắc lột xác, đang từ Địa hỏa bước tiến tới Thiên hỏa.

- Ủm, nó đang lột xác thành Thiên hỏa, lúc này khá an toàn.

Huyền Băng Hàn Diễm đưa tin.

- Người nói phải làm gì đây?

- Không nên thả ra tinh thần lực thăm dò mà đi thẳng xuống dưới, Địa tâm hoả lột xác Thiên hỏa cũng cần một quá trình, có thể là một năm, hoặc là mười năm sau. Sau đó là lúc Địa tâm hoả có ý thức đơn giản nhất, nếu lúc này có người đưa linh hồn lạc ấn của mình khắc vào trong Địa tâm hoả, có thể, có thể thu phục nó...

Ý thức của Huyền Băng Hàn Diễm đến cuối cùng vẫn có chút không tình nguyện, hình như nó có chút do dự, không có tiếp tục nói nữa.

- Cái gì? Thu phục Địa tâm hoả?

Nhưng Thạch Nham lại nghe rõ ràng, khuôn mặt kinh hãi, vội vàng đưa tin cho Huyền Băng Hàn Diễm

- Người nói rõ ta nên làm thế nào? Sặc! Không ngờ vận khí của ta lại tốt như vậy.

- Trước tiên người phải đáp ứng ta, nếu ta có thể giúp người thu phục Địa tâm hoả, người không được có ý niệm với ta. Chờ người tới cảnh giới Niết Bàn, người phải thả ta ra ngoài không được tiếp tục giam cầm ta. Nếu người có được Địa tâm hoả, tu vi cũng bước vào cảnh giới Niết Bàn, đến lúc đó ta cũng không làm gì được người, chỉ cần người thả ta ra ngoài, khi người có được Địa tâm hoả, ta cũng không có cách nào bắt người.

Thạch Nham không trả lời ngay, Huyền Băng Hàn Diễm là Thiên hỏa, Địa tâm hoả có được sinh mệnh ý thức cũng là Thiên hỏa.

Nhưng mà, Thiên hỏa cũng có phân chia cao thấp, giống như Địa tâm hoả loại Thiên hỏa Hậu Thiên lột xác thì bất luận là trí tuệ hay là lực lượng, cũng không thần kỳ như Huyền Băng Hàn Diễm loại hỏa viêm hình thành vào lúc thiên địa sơ khai.

Chuyến đi này sở dĩ Thạch Nham muốn luyện chế tịnh bình là thu Địa tâm hoả, chính là chuẩn bị để chiếm lấy Huyền Băng Hàn Diễm, lời đồn có liên quan đến Thiên hỏa như Huyền Băng Hàn Diễm, Thạch Nham đã sớm ghi tạc trong lòng. Biết nếu có thể thu phục loại Thiên hỏa này đối với tương lai của hắn sẽ có chỗ tốt không thể đo lường.

Hiện tại Huyền Băng Hàn Diễm nguyện ý trợ giúp hắn thu lấy Địa tâm hoả sắp lột xác thành Thiên hỏa, lại đưa ra điều kiện muốn rời khỏi Huyết Văn giới, chuyện như thế khiến cho Thạch Nham có chút khó quyết, nhất thời do dự, đương nhiên hắn có thể giả bộ đáp ứng Huyền Băng Hàn Diễm, chờ thu phục Địa tâm hỏa rồi tương lai lại đổi ý.

Thế nhưng hắn không phải loại người như vậy.

- Hóa ra người lại là người coi trọng lời hứa.

Huyền Băng Hàn Diễm ở bên trong Huyết Văn giới, truyền ra ý niệm kinh hãi

- Ta rất cao hứng khi người không có lập tức đáp ứng, nếu người lập tức đáp ứng thì ta chắc chắn biết người xảo trá ta, người không nói chuyện mà cân nhắc được hơn, mới nói rõ người là người coi trọng lời hứa, không muốn lừa gạt ta.

Thạch Nham tiếp tục trầm mặc

- Vừa rồi nếu người lập tức đáp ứng ta, lừa gạt ta, chắc chắn ta sẽ hại chết người. Bởi vì, tương lai người thật sự chiếm được Địa tâm hoả, tìm đủ tài nguyên, chờ người tu luyện đến cảnh giới rất cao, người thật sự có thể chiếm lấy ta. So với bị người chiếm, ta tình nguyện hại chết người, ở lại chỗ này chờ cơ duyên khác.

Thạch Nham còn đang trầm mặc.

- Người đang nghiêm túc cân nhắc được mất thì xem ra ta cũng có thể làm cuộc giao dịch thật sự với người, bởi vì người là người coi trọng lời hứa, ta mới dám cuộc giao dịch thật sự với người.

Huyền Băng Hàn Diễm qua hiểu biết lần này về Thạch Nham, hình như đã hạ quyết tâm

- Như vậy đi, trước khi người đạt tới cảnh giới Niết Bàn, ta sẽ dùng những tri thức của ta trợ giúp người nhanh chóng đột phá. Trong linh hồn ta có trí nhớ và hiểu biết võ đạo của vài cường giả Thần cảnh. Những thứ này không có chút hữu dụng với ta nhưng đối với người mà nói, những thứ vô hình đó còn trân quý hơn cả việc người chiếm được ta!

184. Chương 184 - Chấp Nhận

Thạch Nham bỗng động tâm.

Huyền Băng Hàn Diễm tuy trân quý nhưng trí nhớ và kiến thức võ đạo của những Võ Giả Thần cảnh mà nó nắm giữ, đối Thạch Nham mà nói, càng trân quý hơn!

Nếu như Huyền Băng Hàn Diễm thật sự nguyện ý nói tỉ mỉ trí nhớ và kiến thức võ đạo của những Võ Giả Thần cảnh cho hắn, thì chẳng phải tương đương với Luân Hồi Võ Hồn của Hạ gia sao?

Sở dĩ Luân Hồi Võ Hồn của Hạ gia mạnh mẽ, là vì có thể có được trí nhớ và kiến thức võ đạo của kiếp trước, chuyện này có thể khiến cho bọn họ rút ngắn con đường tu luyện võ đạo, khiến cho bọn họ bớt đi công sức thậm chí hoàn toàn tránh khỏi bình cảnh!

Đây là thiên phú cực kỳ đáng sợ!

Nếu có thể thông qua Huyền Băng Hàn Diễm, mà có được thể ngộ về võ đạo của cường giả Thần cảnh. Thạch Nham trên con đường tu luyện võ đạo sẽ được rút ngắn hơn nhiều, muốn chiếm lấy Huyền Băng Hàn Diễm phải lấy được chín loại thiên địa dị bảo chí dương chí cương, còn cần cảnh giới bản thân hắn bước vào cấp bậc rất cao.

Đối với Thạch Nham mà nói, những điều kiện đó còn lâu mới đủ, không biết năm nào tháng nào mới có thể đạt thành, nhưng mà một khi đạt thành giao dịch với Huyền Băng Hàn Diễm, hắn lập tức có thể nhận được lợi ích từ chỗ Huyền Băng Hàn Diễm, còn có thể có cơ hội thu thập được Địa tâm hoả sắp lộ xác thành Thiên hỏa!

Cân nhắc hai bên một hồi, Thạch Nham cảm thấy chuyện giao dịch này không thiệt.

- Ta đáp ứng người!

Trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc Thạch Nham truyền vào cho Huyền Băng Hàn Diễm bên trong Huyết Văn giới tin tức đồng ý.

- Tốt!

Huyền Băng Hàn Diễm còn hưng phấn hơn hắn, lập tức đáp lại

- Người sẽ không chịu thiệt đâu! Tin tưởng ta! Có tri thức của ta thì con đường tu luyện võ đạo của người sẽ nhanh hơn người khác rất nhiều! Có ta trợ giúp người, nhận thức của người về võ đạo thậm chí có thể cao thâm hơn cả rất nhiều cường giả Thần cảnh bây giờ!

- Hiện tại nên làm gì? Ý ta là nên làm thế nào mới có thể thu được Địa tâm hoả.

- Địa tâm hoá bây giờ đang trong lột xác thành Thiên hỏa, lúc này ý thức của Địa tâm hoá cực kỳ đơn thuần, giống như là đứa trẻ mới sinh. Lúc này, chỉ cần người liên tục nhấn ý niệm hữu hảo ôn hòa cho nó, liên tục trao đổi với nó, nó sẽ nhớ kỹ người, xem người trở thành người chí thân!

Thạch Nham ngạc nhiên.

- Vận khí người rất tốt.

Huyền Băng Hàn Diễm tiếp tục nói: "Chờ khi hình thái sinh mệnh chân chính của nó thành hình, người muốn thu nó chỉ có cách mạnh mẽ chiếm lấy thôi, chuyện này cần nhờ vào lực lượng của người có thể hoàn toàn áp chế nó! Khiến nó sợ hãi người, vĩnh viễn không dám phản kháng người, như vậy người có thể có được mọi thứ của nó, nô dịch nó, khiến nó trở thành một loại lực lượng của người, tùy tâm sở dục khống chế nó.

- Loại phương pháp thu lấy này cực kỳ bá đạo, nếu như thế thì cho dù nó bị người thu phục, một khi ngày nào đó người bị trọng thương, lực lượng không thể khống chế nó, nó sẽ lập tức phản phệ, nghĩ hết mọi biện pháp thoát khỏi người, thậm chí tìm cơ hội giết người, loại này phương pháp có hại cũng có lợi, mà lực lượng của người bây giờ khó lòng thực hiện. Cũng đừng nên suy nghĩ.

- Trước khi hình thái sinh mệnh của nó chưa có thật sự hình thành, người dùng phương pháp của ta liên tục truyền đến ý niệm thiện ý, đối đãi với nó như trở thành bằng hữu thân nhất của mình, trước khi hình thái sinh mệnh chân chính của nó hình thành, người có thể lưu lại khắc sâu ấn ký của người trong linh hồn nó. Chờ hình thái sinh mệnh của nó thành hình, ấn ký người lưu lại trong linh hồn nó sẽ vĩnh viễn không biến mất, nó cũng sẽ xem người trở thành người thân cận nhất. Sau này người có thể thông qua câu thông mà thu được lực lượng của nó, khiến nó giúp người đối địch, hơn nữa lúc người bị thương nặng, cho dù là nó có lực lượng thoát khỏi người thì nó cũng sẽ không phải làm như vậy, ngược lại sẽ toàn tâm toàn ý trợ giúp người.

- Đương nhiên, loại thu hoạch này cũng có chỗ hại, bởi vì quan hệ của các người là ngang nhau, lúc quan trọng người khó có thể hy sinh nó mà sống sót, lúc gặp phải thiên địch thì nó cũng sẽ không nghe lời người nói, còn có thể không dám giao chiến trốn đi, nói cách khác người rất khó khống chế nó tùy tâm sở dục, khiến cho nó vì người mà chết.

- Vừa rồi ta thả ra tinh thần lực thăm dò, nó nhận thấy lập tức phản kích ngay, ta vốn không thể tới gần được nó.

- Đó là bởi vì vừa rồi trong tinh thần lực của người có kèm theo khí tức của ta, thuộc tính của ta vừa khéo lại đối lập với nó, theo bản năng nó sẽ e ngại chán ghét ta. Lần sau lúc người dùng tinh thần lực tới gần nó, không được mang theo khí tức của ta, chỉ phát ra ý niệm thân thiện đơn thuần, chậm rãi tới gần, không nên làm nó kinh sợ, dần dần nó sẽ chấp nhận người.

- Như vậy à!

Thạch Nham sửng sốt một lát, lập tức nói:

- Ta thử một lần xem!

- Ừm, nhớ kỹ, không được tới gần nó quá nhanh. Lúc này nó cực kỳ cẩn thận, có sự cảnh giác rất mạnh mẽ. Người phải từ từ tiến đến, không thể nóng vội, trước tiên khiến cho nó quen thuộc người, khiến cho nó buông lỏng cảnh giác với người, liên tục truyền ra ý niệm ôn hòa thân mật không ngừng nghỉ, tốn thêm ít thời gian chờ nó cảm thấy người thật sự không muốn thương tổn nó, nó sẽ buông bỏ cảnh giác với người.

Thạch Nham trầm kinh ngạc.

Phương pháp thu phục Địa tâm hoá của Huyền Băng Hàn Diễm, thật ra không khác mấy với phương pháp thu phục ấu thú. Cần phải từng bước đi đến, tiến hành một cách thông thả, khiến cho nó từng chút nhận biết, thích ứng dần dần, chờ nó quen thuộc mọi thứ của người, mới có thể buông bỏ tất cả sự cảnh giác, cuối cùng sẽ chủ động thân cận người, coi người trở thành bằng hữu đáng giá ở chung nhất.

Trao đổi một hồi với Huyền Băng Hàn Diễm, Thạch Nham tự cảm thấy mình được lợi không ít, tên này không biết tồn tại qua bao nhiêu năm tháng, chiếm được kinh lịch nhân sinh của biết bao nhiêu cường giả

Thần cảnh, cũng có hiểu biết sâu về một ít ngoại tộc trong thiên địa, Thạch Nham nín thở ngưng thần lại thử thả ra tinh thần lực, lặng lẽ tới gần tới khu vực kia, lúc này bên trong tinh thần lực hắn không có kèm theo một chút khí tức của Huyền Băng Hàn Diễm, bên trong đó đều là ý niệm thân thiện ôn hòa, trong lòng không có một chút tà niệm.

Dần dần, tinh thần lực của Thạch Nham đã tới khu vực cực nóng nơi có hỏa viêm lực hung dữ. Hỏa viêm vô cùng đậm đặc giống như một vầng thái dương đẹp mắt, không ngừng phóng ra năng lượng hỏa viêm kinh người, bên trong năng lượng hỏa viêm kia lại có ý thức cực kỳ mỏng manh.

Thạch Nham thật cẩn thận, dựa theo cách Huyền Băng Hàn Diễm đưa thiện ý vào tinh thần lực, tới gần nơi hỏa viêm kia từng tắc một.

Trong khoảng khắc tinh thần lực của hắn tiếp xúc với năng lượng hỏa viêm lực kia, ý thức đơn giản bên trong hỏa viêm lập tức bắt đầu cảnh giác, hình như tùy thời chuẩn bị triển khai công kích tinh thần ý thức của Thạch Nham.

Trong lòng Thạch Nham căng thẳng, càng cẩn thận hơn, không dám nóng vội, nhưng tinh thần lực của Thạch Nham vẫn duy trì trạng thái tiếp xúc ban đầu với hỏa viêm, không có chút xíu mạo muội xâm nhập. Chỉ liên tục truyền đi truyền lại ý niệm thân thiện trong đầu ra ngoài. Ý thức đơn giản bên trong năng lượng hỏa viêm dường như có chút mê hoặc, không có lập tức công kích mà luồng ý thức mỏng manh kia từng chút trở nên mạnh hơn, dường như đã biến thành một sợi tơ khó nhìn thấy, bao phủ lấy tinh thần lực của Thạch Nham chậm rãi cảm nhận ý niệm hữu hảo mà Thạch Nham truyền ra.

Ý thức của Địa tâm hỏa cảnh giác theo bản năng, còn cẩn thận hơn cả Thạch Nham, luồng ý thức kia bao bọc tinh thần ý thức của Thạch Nham lại. Mặc dù không có lập tức công kích nhưng lại chuẩn bị tùy thời công kích ngay. Thạch Nham có chút khẩn trương, sợ Địa tâm hỏa đột nhiên nổi nóng mà công kích, thả ra từng luồng tinh thần ý thức, không dám vọng động mà vẫn tiếp tục truyền ra ý niệm hữu hảo.

- Lui lại đã, chờ qua một thời gian rồi lại thử tiếp. Cho nó không gian để nó tự suy nghĩ, để cho lần sau khi tinh thần lực của ngươi tiến vào thì nó sẽ không còn khẩn trương như vậy. Lúc này, ý thức của nó còn chưa đầy đủ, khiến nó có năng lực tự suy nghĩ của mình cũng sẽ trợ giúp nó hình thành hình thái sinh mệnh nhanh hơn.

Huyền Băng Hàn Diễm đưa tin, Thạch Nham nghe theo chậm rãi thu hồi từng luồng tinh thần ý niệm kia lại, hắn cảm nhận được rõ ý thức của Địa tâm hỏa vào lúc hắn thu tinh thần lực lại, hình như đang do dự, đang do dự có nên công kích hay không.

Trong lòng Thạch Nham cực kỳ khẩn trương, quá trình chậm rãi thu hồi tinh thần lực giống như túm lấy sợi rễ cây kéo từng một tắc một, hắn biết lực lượng hỏa viêm của Địa tâm hỏa có thể đốt cháy sạch sẽ toàn bộ tinh thần lực của hắn, thậm chí có thể thông qua tinh thần lực nối liền với hắn linh hồn, đuổi theo diệt sát linh hồn hắn!

Nếu như Địa tâm hỏa thật sự làm như vậy thì e là linh hồn hắn sẽ bị bị thương nặng ngay, thậm chí có thể bị đốt cháy!

Chuyện này vô cùng nguy hiểm!

Thạch Nham hết sức tập trung, không dám thả lỏng chút nào, cũng không dám căng thẳng quá mức, sợ tốc độ thu lại tinh thần lực quá nhanh sẽ khiến cho Địa tâm hỏa hiểu lầm hắn mà phát động công kích. Giống như là cầm dây chỉ khâu kim, trình độ nắm bắt phải cực kỳ tinh chuẩn. Sơ ý một cái sẽ có khả năng thất bại, mà phải trả giá có thể sẽ là sinh mệnh của hắn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Thạch Nham cảm thấy như là đã qua một thế kỷ, từng luồng tinh thần lực hắn thả ra mới chỉ thu lại từng chút một ra khỏi hỏa viêm của Địa tâm hỏa.

Trong quá trình đó, ý thức của Địa tâm hỏa vẫn chưa từng thả lỏng, mãi đến khi hắn rút lại toàn bộ tinh thần lực, ý thức của Địa tâm hỏa mới ngừng truy tìm hắn.

- Hà!

Ở bên trong khối băng mềm dẻo mà Huyền Băng Hàn Diễm tạo ra, Thạch Nham thở ra một hơi thật dài, tinh thần cực kỳ mệt mỏi, nói lia lịa:

- Thật sự là quá nguy hiểm, chuyện này còn hao tâm tổn trí hơn việc giao thủ với Vô Giả cao hơn ta một cấp.

- Không tệ lắm, bước đầu tiên xem như đã đạt được hiệu quả như mong muốn. Lần sau lúc tinh thần lực của ngươi lại tiến vào, nó sẽ không sẽ khấn trương như vậy, lần sau lúc ngươi thu hồi tinh thần lực chỉ cần dựa theo tiết tấu hôm nay, nhất định sẽ không có việc gì.

Huyền Băng Hàn Diễm đưa tin,

- Ừm.

Thời gian tiếp theo, Thạch Nham dựa theo chỉ đạo của Huyền Băng Hàn Diễm, cứ cách một thời gian, lại thả ra tinh thần ý thức đầy thân mật, ôn hòa, chậm rãi tới gần vầng sáng hỏa viêm của Địa tâm hoả. Lần thứ hai quả nhiên thoải mái hơn lần đầu tiên một tí, sau khi Địa tâm hỏa cảm ứng được tinh thần lực của Thạch Nham đến đây, tuy rằng cũng hơi cẩn thận nhưng dường như đã buông lỏng hơn.

Lúc Thạch Nham rút tinh thần lực về, Địa tâm hoả cũng không có truy tìm như trước, không có định tùy thời chuẩn bị công kích.

Lần thứ ba, Địa tâm hoả càng buông lỏng hơn.

Vào lúc này khi Thạch Nham đưa tinh thần ý thức tới gần Địa tâm hoả thì nó đã hoàn toàn buông bỏ cảnh giác, không có một chút ý thức muốn phản kích.

Thạch Nham thầm kinh hãi, tiếp tục theo phương pháp này, cứ cách một thời gian lại truyền đến ý niệm thân thiện của mình cho Địa tâm hoả. Không biết qua bao lâu, Thạch Nham cũng không biết đã biết làm bao nhiêu lần rồi, một lần nọ khi Thạch Nham thu hồi tinh thần lực ra khỏi vầng sáng hỏa viêm của Địa tâm hoả thì lần đầu tiên Thạch Nham cảm ứng được, Địa tâm hoả dường như có chút không nở!

Chính là không nở!

Cảm giác rõ ràng như thế, rõ ràng đến mức dường như Thạch Nham nhìn thấy một đứa bé, sau khi bằng hữu rời đi để lộ ra tình cảm không nở xa.

- Tốt lắm! Nó đã bắt đầu chấp nhận ngươi, chỉ cần tiếp tục như vậy, không bao lâu sau chúng ta có thể tới gần nó.

185. Chương 185 - Món Quà Của Huyền Băng Hàn Diễm

Trong đầm nham thạch nóng chảy.

Thạch Nham lặp đi lặp lại việc đưa tinh thần lực tới gần Địa tâm hoả, liên tục thể hiện thiện ý của mình.

Dần dần, chính hắn cũng đối xử với Địa tâm hoả như bằng hữu. Huyền Băng Hàn Diễm lợi dụng hiểu biết của mình, chỉ bảo cẩn thận mỗi bước đi cho Thạch Nham. Quả thật phương pháp của nó rất hữu hiệu, Thạch Nham dùng phương pháp của nó mà dần dần thu được sự chấp nhận của Địa tâm hoả, khiến cho Địa tâm hoả hoàn toàn bỏ đi sự cảnh giác với hắn.

Vào một ngày.

Tinh thần ý thức của Thạch Nham vừa tiến vào vầng sáng hỏa viêm của Địa tâm hoả, hắn lập tức cảm ứng được sự vui mừng của Địa tâm hoả.

Ý thức yếu ớt của Địa tâm hoả giống như một đứa nhỏ bướng bỉnh, bao lấy tinh thần ý thức Thạch Nham, kéo luồng tinh thần ý thức của hắn hết xoay tròn rồi quay cuồng bên trong hỏa viêm. Địa tâm hoả đã thật sự coi Thạch Nham là bằng hữu, hình thái sinh mệnh chưa thật sự hình thành vẫn còn rất đơn thuần, sau khi Thạch Nham không ngừng biểu lộ ra thiện ý của mình, Địa tâm hoả dần dần bắt đầu ỷ lại hắn. Chờ tinh thần ý thức hắn tiến vào liền nhảy ra thể hiện tình cảm cao hứng phấn chấn, kéo tinh thần ý thức

Thạch Nham đi chơi đùa, mỗi khi tinh thần lực của Thạch Nham phải trở về thì Địa tâm hoá đều sẽ lưu luyến.

Có mấy lần, nó thậm chí bộc lộ tinh thần ý thức của Thạch Nham, không cho hắn rời đi.

Điều này làm cho Thạch Nham rất là vui sướng, trong lòng thậm chí đã có tình cảm yêu thích, cảm thấy Địa tâm hoá này giống như đứa nhỏ của mình, không muốn xa rời mình, rất đơn thuần đơn giản. Ở trong nội tâm hắn đã không còn mục đích thu phục Địa tâm hoá nữa, thông qua thời gian ở chung, hắn đã thiết tình yêu thích tiểu tử kia.

Có mấy lần, lúc hắn và Huyền Băng Hàn Diễm nói chuyện với nhau, còn hỏi đi hỏi lại, hỏi hành động của hắn có xúc phạm Địa tâm hoá không? Huyền Băng Hàn Diễm cũng nhận thấy được sự biến hóa vi diệu của Thạch Nham, biết Thạch Nham trải qua thời gian ở chung với Địa tâm hoá, đã sinh ra tình cảm yêu thích muốn bảo vệ Địa tâm hoá.

Huyền Băng Hàn Diễm giải thích rất rõ, chỉ cần không phải phương pháp mạnh mẽ chiếm lấy, những hành động của hắn chẳng những vô hại mà ngược lại sẽ làm sinh mệnh của Địa tâm hoá nhanh chóng hình thành hơn, đối với Địa tâm hoá chỉ biết có lợi chứ không có hại.

Có cam đoan của Huyền Băng Hàn Diễm, Thạch Nham cũng thật sự yên lòng, thời gian ở chung với Địa tâm hoá trở thành thời gian vui vẻ. Hắn phát hiện tinh thần ý thức của hắn tiếp xúc nhiều với Địa tâm hoá thì dường như tình cảm của nó càng ngày càng phong phú. Thay đổi càng ngày càng giống con người, có vui sướng, không nở xà, có vẻ hơi bi thương... Thạch Nham cảm thấy sinh mệnh của Địa tâm hoá, hình như đang từ từ phát sinh biến hóa.

Lại một ngày nữa.

Lúc tinh thần ý thức muốn rời khỏi vàng sáng hỏa viêm của Địa tâm hoá, thì nó lại dùng lực lượng hỏa viêm bao chặt lấy tinh thần ý thức của Thạch Nham, không cho hắn rời đi.

Giống như là một tiểu tử quần quít lấy cha mẹ, không muốn rời khỏi sự ôm ấp của cha mẹ, Thạch Nham bắt đầu dĩ chỉ đành tạm thời trì hoãn thu lại tinh thần ý thức, để cho tiểu gia hỏa này tùy ý kéo tinh thần ý thức của hắn quay cuồng bên trong vàng sáng hỏa viêm, ở chỗ đó chơi đùa mãi cho đến lúc nó mệt mỏi, mới thả lỏng trói buộc cho Thạch Nham, lúc này Thạch Nham mới nhân cơ hội thoát ra rời đi.

- Có thể đi xuống rồi.

Huyền Băng Hàn Diễm lại đưa tin

- Ta tin bây giờ cho dù là bản thể người tới gần nó, nó cũng sẽ không công kích người. Biểu hiện không muốn xa rời người của nó, hôm nay đã vượt qua sự kiêng kỵ ta, cho dù là trên người người có một chút khí tức của ta, nó cũng sẽ đối đãi với người như thân nhân.

Khổ cực đợi lâu như vậy rốt cuộc đã chờ được giờ khắc này, nhưng trái lại Thạch Nham có chút do dự

- Chúng ta mượn lực lượng của nó rèn luyện Tự hồn châu, sẽ không ảnh hưởng đến nó chứ?

- Sẽ không.

Huyền Băng Hàn Diễm đáp lại, kèm theo chút cảm xúc kỳ lạ

- Quả nhiên người đã thật sự coi nó như thân nhân, bắt đầu suy nghĩ mọi thứ cho nó. Chuyện này rất tốt, người đối xử với nó thật tâm, nó có thể cảm nhận được. Loại sinh mệnh như chúng ta rất mẫn cảm, có thể từ trong linh hồn của người mà cảm nhận được người đang thật tâm hay giả dối, người có thể đối đãi với nó như vậy thì nó có thể cảm nhận được, thật ra hành động lần này của chúng ta đến bây giờ đã thành công.

Thạch Nham ngạc nhiên

- Chuyện này xem như thành công sao?

- Chỉ cần nó không kháng cự người, coi người trở thành thân nhân, chuyện tình tiếp theo tất cả đều đã như nước chảy thành sông.

Huyền Băng Hàn Diễm đáp lại

- Nhưng mà, nếu người muốn khiến nó đi với người, còn cần phải làm một chuyện nữa. Đầu tiên là người phải lợi dụng lực lượng hỏa viêm của nó để rèn luyện thân thể của mình, khiến cho trong thân thể của người có hỏa viêm lực của nó, không cần nhiều quá chỉ cần có chứa khí tức của nó thôi, như vậy là đủ rồi.

- Làm thế nào?

- Dẫn hỏa viêm lực rèn luyện thân thể, chuyện này rất có lợi cho người. Ta đã nói rồi, ta sẽ dùng tri thức của ta làm món quà đáp lễ người, ta sẽ nói cho người một phương pháp rèn luyện thân thể, phương pháp này có thể loại bỏ tạp chất trong thân thể người, sẽ rèn luyện thân thể người càng cường đại hơn.

- Kỳ thật, trước kia Võ Giả rất coi trọng tu luyện thân thể, ma luyện thân thể chính là mắt xích trọng yếu của việc ngưng tụ Tinh Nguyên. Trước kia thân thể của Võ Giả mạnh mẽ vô cùng, không nhờ vào Tinh Nguyên chỉ dựa vào thân thể là có thể lật núi lấp biển! Thân thể cường đại, có thể phát huy ra lực lượng của cơ thể đến mức lớn nhất, Võ Giả các người bây giờ hình như đã không quá coi trọng rèn luyện thân thể, chỉ coi trọng Tinh Nguyên và linh hồn, thật ra đây là chuyện tai hại rất lớn.

Huyền Băng Hàn Diễm nói liên hồi, giải thích cặn kẽ ba thứ căn bản của Võ Giả là thân thể, Tinh Nguyên, linh hồn.

Theo như lời của Huyền Băng Hàn Diễm, Võ Giả trước kia đều coi trọng thân thể, Tinh Nguyên và linh hồn. Có một số Võ Giả có Võ Hồn đặc thù chỉ coi trọng thân thể, thậm chí tu luyện thân thể còn vượt qua tu luyện Tinh Nguyên và linh hồn.

Những Võ Giả đó sẽ dùng các loại phương pháp rèn luyện thân thể, chỉ đơn thuần dựa vào thân thể là đã có được lực lượng cực kỳ khủng bố.

Bọn họ dùng phương pháp rèn luyện thân thể bình lợi khí để thiên chuy bách luyện thân thể, khiến cho thân thể ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, thậm chí có đủ loại thần thông.

Thân thể Võ Giả cường đại, tinh khí thần mạnh hơn nhiều so với Võ Giả đồng cấp, sử dụng Tinh Nguyên và linh hồn cũng phải lợi hại hơn Võ Giả đồng cấp. Nếu giao chiến thì Võ Giả có thân thể cường đại sẽ có ưu thế về nhiều mặt, chống lại Võ Giả không coi trọng tu luyện thân thể thì gần như chiến thắng rất dễ dàng.

Huyền Băng Hàn Diễm giới thiệu một hồi, khiến cho Thạch Nham rất tán thành, hai loại Võ Hồn Thạch Hóa và Bất Tử trong thân thể hắn đều có liên quan tới thân thể.

Nếu hắn rèn luyện thân thể, bắt đầu coi trọng rèn luyện thân thể thì thành tựu cũng sẽ vượt xa Võ Giả bình thường.

Nhưng mà, phương pháp rèn luyện thân thể thì hắn cũng rất ít khi được nghe tới, rất nhiều võ kỹ đa số đều vận dụng Tinh Nguyên, rất ít có võ kỹ đặc biệt chú ý tu luyện thân thể, Chỉ Thương Quyết của Thạch gia miễn cưỡng xem như là một loại võ kỹ rèn luyện thân thể, nhưng Chỉ Thương Quyết chỉ tập trung vào mười ngón tay. Sự hạn chế quá lớn, chỉ có thể tu luyện mười ngón mà không thể bao trùm toàn thân, loại võ kỹ này không thể coi là phương pháp rèn luyện thân thể chân chính.

Nhưng Huyền Băng Hàn Diễm lại tồn tại không biết bao nhiêu năm, có được tri thức của mấy cường giả Thần cảnh, nó nắm giữ phương pháp rèn luyện thân thể có thể hoàn toàn thỏa mãn Thạch Nham bây giờ.

Trước khi Thạch Nham chưa đáp ứng điều kiện của Huyền Băng Hàn Diễm, thì nó tuyệt đối sẽ không dứt khoát như vậy, dạy cho hắn phương pháp rèn luyện thân thể, cho dù là bởi vì tình thế mà làm như vậy thì nhất định có điều che giấu.

Nhưng bây giờ, Huyền Băng Hàn Diễm chẳng những nói rõ tầm quan trọng của tu luyện thân thể và mối quan hệ giữa thân thể, Tinh Nguyên, linh hồn. Mà còn chủ động nhắc tới, nguyện ý dạy hắn phương pháp tu luyện thân thể.

Thạch Nham càng lúc càng cảm thấy, hành động hắn đáp ứng điều kiện của Huyền Băng Hàn Diễm quả nhiên là chính xác.

- Trước tiên đi xuống dưới đây.

Sau khi Huyền Băng Hàn Diễm giải thích một hồi, thúc giục Thạch Nham tiến vào đáy đầm nham thạch nóng chảy

- Chuyện này người có thể yên tâm, Địa tâm hỏa kia tuyệt đối sẽ không công kích người. Trong chốc lát đến Hỏa tinh ngọc chỗ địa tâm hỏa cư trú, người chỉ cần lấy ra Tụ hồn châu đặt ở trên Hỏa tinh ngọc kia, bên trong hỏa tinh ngọc phát ra nhiệt độ cực nóng lực liên sẽ đem rèn luyện Tụ hồn châu, không cần người phải làm bất cứ chuyện gì.

- Ừm, ta biết rồi.

Thạch Nham biểu hiện đã hiểu, rốt cuộc không còn tiếp tục lưu lại chỗ này nữa, thúc dục lực lượng thân thể lại chìm xuống bên dưới.

Trong chốc lát cứ một vầng ánh sáng hồng đẹp mắt, đột nhiên chiếu vào mi mắt, trên mặt đá ở đáy đầm nham thạch nóng chảy đỏ thẫm, một khối Hỏa tinh ngọc lóng lánh cỡ cối xay, phóng ra ánh sáng và nhiệt độ, như mặt trời vào ngày hè chính ngọ, hồng quang phát ra bốn phía, viêm lực đậm đặc hơn.

Hỏa tinh ngọc cỡ cối xay trong suốt long lanh, cực kỳ mỹ lệ, ánh sáng lấp lánh đủ màu sắc tỏa ra xung quanh.

Trong đó, một luồng hỏa viêm đỏ thẫm cỡ nắm tay, đang đưa lắc lư, lay động chính giữa Hỏa tinh ngọc, tỏa ra nhiều vòng sáng cực nóng mãnh liệt.

Hỏa viêm màu đỏ thẫm chỉ to cỡ nắm tay, liên tục biến ảo, chốc lát biến thành đóa hoa, chốc lát lại biến thành trái cây đỏ thẫm, chốc lát lại biến thành hình mặt người, đủ muôn hình vạn trạng, chưa có một khắc dừng ở một hình thức.

Rõ ràng hỏa viêm này không phải vật chết, hình như nó vẫn đang biến ảo, sinh mệnh lực tràn đầy, như một mặt trời nhỏ thiên biến vạn hóa, thông qua Hỏa tinh ngọc phóng ra ánh sáng và nhiệt độ khủng bố. Cách Hỏa tinh ngọc rất xa mà Thạch Nham đang ở bên trong băng cứng do Huyền Băng Hàn Diễm ngưng luyện, cũng cảm thấy hơi nóng cuộn cuộn.

Nhiệt độ cực nóng này hình như có thể xuyên qua băng cứng bao trùm toàn thân, có thể trực tiếp thẩm thấu vào linh hồn, khiến cho toàn thân Thạch Nham khó chịu.

- Đó chính là Địa tâm hỏa sao?

Hai mắt Thạch Nham dừng tại đó, thâm ngạc nhiên nói.

- Ừm, nó chính là Địa tâm hỏa.

Huyền Băng Hàn Diễm đáp lại

- Người không cần quá lo lắng, băng cứng ta bao trùm toàn thân người tuy không thể triệt tiêu toàn bộ viêm lực thẩm thấu, nhưng mà có thể triệt tiêu hơn phân nửa.

Đây mới là bắt đầu, trong chốc lát sau khi đặt Tụ hồn châu lên Hỏa tinh ngọc, ta sẽ dần dần giảm bớt lực cản lực thẩm thấu của hỏa viêm, người sẽ cảm nhận được càng nhiều viêm lực rót vào, người cần phải đưa từng chút viêm lực này hút vào gân mạch, cốt cách, huyết nhục, tế bào toàn thân. Giống như là rèn luyện thân binh lợi khí, dùng lực lượng hỏa viêm thiên chuy bách luyện thân thể người.

- Tu luyện thân thể con gian khổ hơn tu luyện Tinh Nguyên và linh hồn nhiều! Khi đó sẽ kèm theo đau nhức, rất nhiều người đều không chịu nổi, đây cũng là nguyên nhân vì sao Vô Giả bây giờ dần dần bỏ qua rèn luyện thân thể.

- Yên tâm, lực nhẫn nại của thần kinh ta mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Đau đớn mà người khác không chịu nổi đối với ta mà nói không có vấn đề gì.

Thạch Nham đầy tự tin nói, khi hắn chưa đi đến thế giới này, đã là cường nhân ham cực hạn, tự ngược bản thân khiêu chiến các loại cực hạn, lực nhẫn nại với sự thống khổ vượt xa người thường.

Sau khi đến thế giới này, trên con đường tu luyện hắn đã phát huy ưu thế này của mình vô cùng nhuần nhuyễn!

Tu luyện Chỉ Thương Quyết, tìm hiểu võ kỹ Bạo Tẩu. . . Mỗi một loại võ kỹ, đều phải dấn thân khóc với bản thân mình trước!

Có được nền tảng đó, hẳn không có gì sợ hãi cả.

- Hy vọng như thế, nếu quả thật như vậy thì tốc độ của chúng ta sẽ nhanh hơn rất nhiều. Mà người sẽ nhận được chỗ tốt nhiều hơn, nói không chừng trải qua lần rèn luyện này, Võ Hồn trong cơ thể người cũng có thể sẽ tiến hóa!

186. Chương 186 - Cực Luyện

Thạch Nham từ từ tới gần Hỏa tinh ngọc, chậm rãi trôi nổi phía trên Hỏa tinh ngọc.

Hỏa viêm lực cực nóng từ bên trong Hỏa tinh ngọc tràn ra, mặc dù thân đang trong băng cứng nhưng Thạch Nham vẫn có cảm giác bị đưa vào trong hỏa viêm đốt cháy.

Khối băng do Huyền Băng Hàn Diễm ngưng luyện ra, cũng không thể ngăn được sức nóng của Địa tâm hỏa vạn năm. Viêm lực nồng đậm cứ thẩm thấu tiến vào thân thể hắn.

Thạch Nham thật cẩn thận lấy ra Tụ hồn châu.

Cách phía trên Hỏa tinh ngọc mười mét, hắn ổn định tâm thần, tập trung tinh thần, đưa Tụ hồn châu lên rồi đột nhiên buông tay, Tụ hồn châu lập tức chìm xuống, “Xuy xuy xuy!”

Lớp màng mỏng bao trùm bên ngoài Tụ hồn châu đột nhiên bị đốt cháy, chỉ một chốc là lớp màng mỏng kia đã hoàn toàn biến mất, cùng lúc đó một luồng lực hút linh hồn khổng lồ cũng đột nhiên từ Tụ hồn châu truyền ra.

Linh hồn Thạch Nham bỗng run lên, nhất thời sinh ra ảo giác như mình xuất khiếu, vội vàng ngưng thần nín thở, không dám thả ra một luồng tinh thần lực nào.

Tụ hồn châu đã mất đi lớp màng mỏng, từng linh hồn ở bay lượn bên trong hạt châu, chỉ chít rậm rạp giống như ngàn sợi tơ đen quấn vào một chỗ, nhìn chúng lúc nhúc mà khiến da đầu người khác ngứa ngáy.

“Đình!”

Tụ hồn châu rơi xuống trên Hỏa tinh ngọc. Bỗng chốc một tia khói đen đục mắt thường có thể nhìn thấy đột nhiên từ trong Tụ hồn châu lượn lờ bốc lên, lan tỏa ra đầm nham thạch nóng chảy rồi dần dần tiêu tán đi. Lực hút linh hồn cường đại đến từ Tụ hồn châu cũng biến mất không dấu vết, Tụ hồn châu rơi trên Hỏa tinh ngọc giống bị nó đốt khô, Hỏa tinh ngọc văng ra ánh lửa khắp nơi, từng đợt hỏa viêm quấn lấy Tụ hồn châu, bắt đầu thiêu đốt Tụ hồn châu.

Địa tâm hỏa vạn năm ở bên trong Hỏa tinh ngọc sinh động một cách dị thường, biến ảo thành đủ loại hình thái, phóng ra độ rất kinh người.

Địa tâm hỏa hình như cũng biết có vật gì đó rơi lên Hỏa tinh ngọc, bản tính nó nóng nảy, lập tức thúc dục lực lượng hỏa viêm. Muốn thiêu đốt Tụ hồn châu thành tro bụi.

Tụ hồn châu sáng bóng đen nhánh, bị hỏa viêm của Địa tâm hỏa vạn năm đốt cháy, tạp chất của linh hồn trong đó cũng bị tôi luyện tẩy sạch nhanh chóng hóa thành từng luồng khói đen. Chúng vừa xuất hiện đã bị nham thạch nóng chảy bao phủ lại, nhanh chóng dung nhập vào nham thạch nóng chảy. Sức nóng cuộn cuộn đánh tới khiến cho Thạch Nham cũng có chút khó chịu, thế mà trên người lại có mồ hôi.

Để duy trì trôi nổi phía trên Hỏa tinh ngọc thì hẳn cần phải hao phí Tinh Nguyên, Thạch Nham ngừng lại trong chốc lát phát hiện Tụ hồn châu đã bị hỏa viêm bao trùm. Lại trưng cầu ý kiến của Huyền Băng Hàn Diễm, chờ khi thu được trả lời của Huyền Băng Hàn Diễm mọi thứ bình thường, hắn mới thật sự yên lòng.

Thạch Nham lặng lẽ di chuyển lên phía trên Hỏa tinh ngọc, dừng lại trên mặt đá đỏ thẫm cách đó ba mươi mét ở. Tụ hồn châu bị hỏa viêm của Địa tâm hỏa vạn năm bao trùm, tạp chất bên trong lần lượt bị luyện hóa rồi biến mất ở bên trong nham thạch nóng chảy. Thạch Nham thở một hơi nhẹ nhõm, nhìn Tụ hồn châu đen bóng kia trở nên càng lúc càng óng ánh, trong lòng sinh ra một cảm xúc vui mừng khôn xiết.

- Tụ hồn châu không có thay đổi gì, hỏa viêm lực của Địa tâm hỏa vạn năm đủ luyện hóa Tụ hồn châu khiến nó hình thành lực lượng linh hồn tinh khiết hoàn mỹ. Chuyện liên quan đến Tụ hồn châu bây giờ người cứ yên tâm đi. Bây giờ là lúc người phải thật cẩn thận.

Huyền Băng Hàn Diễm đưa tin.

Thạch Nham sững sốt, có hơi chút nghi hoặc nói:

- Ta phải cẩn thận cái gì?

- Người nói đi?

Ngay sau đó.

Hỏa viêm lực cực nóng nhanh chóng thẩm thấu tiến vào, thân ở trong băng cứng đột nhiên toàn thân Thạch Nham biến thành đỏ rực!

Hỏa viêm lực, xuyên thấu qua băng cứng rót thẳng vào!

Thạch Nham bị phong kín trong băng cứng, lập tức nhận ra mình bị hỏa viêm lực bao bọc, thân thể giống như bị đặt trong hỏa viêm nấu chảy.

Mỗi một tế bào, tựa như đều bị thiêu đốt!

Đau đớn hớ có thể diễn tả bằng lời, đau đớn giống như thủy triều lan khắp toàn thân, Thạch Nham như bị hỏa viêm đốt cháy, lập tức khàn rống lên.

- Thế này chỉ mới bắt đầu thôi!

Ý niệm của Huyền Băng Hàn Diễm đột nhiên trở nên có chút máu lạnh

- Ta đã đáp ứng là sẽ trợ giúp người, để người có thể mượn Địa tâm hỏa vạn năm rèn luyện thân thể. Bây giờ, ta đã động thủ!

- Đột ngột quá!

Thạch Nham hét lên một tiếng, ở trong băng cứng mà toàn thân tuôn ra mồ hôi như mưa. Dưới lực lượng của Huyền Băng Hàn Diễm, mồ hôi trong cơ thể hắt tuôn ra ròng rã rồi nhanh chóng kết băng, lại bao trùm ở bên ngoài thân thể hắt.

Nhưng mà, lớp băng đó hình như cũng không ngăn cản hỏa viêm lực được, Thạch Nham không cảm được một chút mát mẻ, thân thể cứ nóng vô cùng rất khó nhịn.

- Bắt đầu đi!

Huyền Băng Hàn Diễm hình như có chút vui sướng khi thấy hắt như vậy

- Không phải người nói, người có thể thừa nhận đau đớn mà người bình thường khó có thể chịu được sao? Khả khả, cho nên ngay từ đầu ta đã không có coi người là người thường, ta không cho người thích ứng ngay mà lập tức khiến cho người tiến vào tuyệt cảnh!

Thạch Nham thầm hận nhưng lại không thể làm gì, tinh thần hết cuống lên:

- Một khi đã như vậy, vậy người có thể nói phương pháp rèn luyện thân thể cho ta biết rồi chứ?

- Phương pháp rèn luyện thân thể này là của một tên Vô Giả cảnh giới Thông Thần tam trùng thiên, tên là Cực Luyện. Nó sẽ thúc đẩy người đến một cái lại một cái cực hạn! Người hãy nhớ kỹ một điểm, bảo trì linh hồn luôn thanh tỉnh, vĩnh viễn không được để ngất đi! Một khi người hôn mê thì sẽ không bao giờ tỉnh lại!

- Người phải có chừng mực một chút nha!

- Yên tâm, ta có chừng mực. Nhưng mà, nếu chính người không chịu nổi, đau đớn quá mà hôn mê thì ta cũng không thể nào cứu được người!

- Cực Luyện thì cực luyện đi, nói cho ta biết nên làm thế nào!

- Người hãy nghiêm túc nghe đây, phương pháp rèn luyện thân thể Cực Luyện này, giống như nguyên lý rèn luyện thần binh lợi khí. Trước tiên lợi dụng hỏa viêm cực nóng loại bỏ tạp chất trong cơ thể ra ngoài. Xong rồi thì dẫn hỏa viêm lực vào gân mạch, ta sẽ nói cho người biết mấy kinh mạch chủ yếu, thông qua kinh

- Đừng nói là bây giờ, cho dù là nó thật sự hình thành sinh mệnh hoàn chỉnh cũng không phải đối thủ của ta, trời sinh nó đã sợ hãi ta.

- Người không để khí tức của người tiết ra. Nó sẽ không cảm giác, chắc là không sao?

- Trước khi nó chưa tiến vào, ta có thể che dấu khí tức của ta, nhưng ở bên trong nhẫn ta không che giấu được. Hơn nữa, một khi nó tiến vào phát hiện ta ở bên trong, nó sẽ cảm thấy người lừa gạt nó, đây cũng không phải chuyện người muốn thấy.

- Thế này cũng không được, thế kia cũng không xong. Vậy phải làm thế nào mới tốt?

- Ta không che dấu khí tức của ta, người thử câu thông với nó xem, nếu nó vô cùng thân thiết người, vượt qua nỗi sợ hãi với ta thì chắc là nó sẽ chủ động tiến vào. Cũng chỉ có như vậy, mới không ảnh hưởng cảm tình của nó đối với người. Người hãy nhớ kỹ, một khi nó cảm thấy người lừa gạt nó, sau này nó sẽ không chủ động thân thiết với người.

- Ta thử xem sao!

Thạch Nham hít sâu một hơi, bắt đầu ngưng luyện tinh thần ý thức, hơn nữa ở bên trong tinh thần lực thử kèm theo một ít khí tức hỏa viêm trong cơ thể, lặng lẽ hướng tới gần Hỏa tinh ngọc nơi cư trú của Địa tâm hỏa.

Mỗi khi nhận thấy tinh thần ý thức của Thạch Nham, Địa tâm hỏa cực kỳ vui vẻ, chủ động lại gần, quấn chặt lên tinh thần ý thức của Thạch Nham.

Thạch Nham không nóng vội, trước tiên chơi đùa, tiến hành trao đổi ý thức đơn giản với nó.

Đợi đến lúc Thạch Nham cảm thấy khi không khí trao đổi hòa hợp nhất, một luồng ý thức bị Địa tâm hỏa bao lấy thoát khỏi Hỏa tinh ngọc trở lại chỗ hẩn, hơn nữa còn đi vào Huyết Văn giới dùng tinh thần phân phó Huyền Băng Hàn Diễm phóng ra khí tức của nó.

Khí tức của Huyền Băng Hàn Diễm từ bên trong Huyết Văn giới tràn ra đến, ý thức của Địa tâm hỏa kia giống như chim sợ cành cong, không để ý đến tinh thần ý thức của Thạch Nham giữ lại, hoảng sợ lập tức trốn về trong Hỏa tinh ngọc, trong lòng Thạch Nham thở dài, tinh thần ý thức vội vàng đuổi theo, giải thích dụng ý của mình.

Địa tâm hỏa rất e ngại, thay đổi cực kỳ sợ hãi, ở bên trong Hỏa tinh ngọc bất an biến ra các hình thái hoảng sợ, bất luận Thạch Nham dùng ý gì thức câu dẫn, nó cũng không dám đi ra khỏi Hỏa tinh ngọc.

- Không được rồi.

Hồi lâu sau, ý thức Thạch Nham trở về, bất đắc dĩ đưa tin cho Huyền Băng Hàn Diễm.

- Không, người đã thành công.

Thật bất ngờ, Huyền Băng Hàn Diễm lại đáp lại một câu như vậy.

- Cái gì?

Thạch Nham sửng sốt

- Ta nói người đã thành công!

Huyền Băng Hàn Diễm lại nói, cảm xúc có chút kích động

- Chiếc nhẫn này của người, rốt cuộc có từ đâu vậy? Làm sao người có được? Vừa rồi chẳng lẽ người không có cảm giác được sự biến hóa bên trong chiếc nhẫn sao?

- Có biến hóa gì?

Thạch Nham khó hiểu.

- Chiếc nhẫn của người, sau khi nhận thấy Địa tâm hỏa tiếp cận đã bắt đầu nhanh chóng phong ấn khí tức của ta! Sau khi Địa tâm hỏa rời đi, khí tức của ta đã bị phong ấn toàn bộ! Mà ở bên trong nhẫn đã mở ra

thêm một không gian mới! Bên trong không gian kia, không ngờ, không ngờ lại hình thành một khối Hỏa tinh ngọc nhỏ nhỏ!

- Cái gì!

Thạch Nham hoảng sợ.

- Chiếc nhẫn dùng hỏa viêm lực chảy vào trong khoảng thời gian này chảy vào. Ngưng luyện thành Hỏa tinh ngọc một cách thần kỳ, cũng phong ấn lực lượng của ta, nó đã vì Địa tâm hỏa mà chuẩn bị tốt mọi thứ! Nó vốn biết tâm ý của ngươi, biết ngươi muốn làm gì. Trước tiên chuẩn bị hết mọi thứ cho ngươi! Chiếc nhẫn này, rốt cuộc là ngươi lấy từ đâu? Ta vẫn luôn ở trong nhẫn, nhưng ta lại không cảm giác được sự tồn tại của giới linh nào, chiếc nhẫn này là thần vật a!

189. Chương 189 - Xuất Sơn

Đáy đầm nham thạch nóng chảy, khuôn mặt Thạch Nham khiếp sợ.

Những ý niệm truyền ra của Huyền Băng Hàn Diễm, đã đẩy Huyết Văn giới lên một độ cao không thể tưởng tượng được, cũng lần đầu tiên khiến hắn cảm thấy Huyết Văn giới không phải là vật phẩm.

Thân là Thiên hỏa, Huyền Băng Hàn Diễm có năng lực linh giác nhìn thấu kinh người, ngay cả khi ở trong Huyết Văn giới mà nó cũng phát hiện không có giới linh bên trong Huyết Văn giới, có thể thấy Huyết Văn giới này quỷ dị cỡ nào.

Cảm ứng được Địa tâm hỏa vạn năm đang tới gần, Huyết Văn giới phong ấn lực lượng khí tức của Huyền Băng Hàn Diễm lại, dùng hỏa viêm lực hấp thu mấy ngày nay, ngưng luyện thành Hỏa tinh ngọc mà Địa tâm hỏa vạn năm thích nhất, đã chuẩn bị tốt hết mọi thứ. Đã mở ra một không gian mới, cũng chuẩn bị cho Địa tâm hỏa vạn năm tiến vào. Nếu nói bên trong Huyết Văn giới không có giới linh thì ngay cả chính Thạch Nham cũng không tin.

- Chiếc nhẫn này không tầm thường, Huyền Không giới bình thường đều chỉ có thể cất giữ vật phẩm, tuyệt đối không thể cất chứa sinh mệnh có linh hồn. Nhưng chiếc nhẫn này của ngươi lại hoàn toàn bất đồng, hình như cũng không thể cất giữ vật phẩm nhưng lại có thể cất chứa loại sinh mệnh giống ta, ngay cả ta cũng không cảm giác được sự tồn tại của giới linh, tất nhiên giới linh này không thể coi thường.

Huyền Băng Hàn Diễm lại đưa tin.

Thạch Nham cảm nhận được rõ, từ bên trong Huyết Văn giới không còn có tràn ra khí tức và lực lượng của Huyền Băng Hàn Diễm, Huyết Văn giới dường như đã thật sự phong ấn hoàn toàn Huyền Băng Hàn Diễm, khiến cho Huyền Băng Hàn Diễm không bao giờ có thể thăm thấu lực lượng của nó tràn ra nữa, ngoại trừ có thể trao đổi linh hồn với Thạch Nham thì Huyền Băng Hàn Diễm đã không còn làm được việc gì. Cùng lúc đó, thân đang trong băng cứng, Thạch Nham bỗng nhiên cảm thấy hỏa viêm lực quanh mình dần dần trở nên nồng đậm hơn.

- Ta không thể tiếp tục rút hàn lực vào băng cứng bao trùm thân thể ngươi nữa, băng cứng bây giờ nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ một hai ngày là sẽ bị tan chảy hết. Ngươi phải lập tức kêu gọi Địa tâm hỏa một lần nữa trước khi băng cứng tan chảy hết, khiến cho Địa tâm hỏa chủ động chui vào Huyết Văn giới, bằng không ngươi phải lập tức rời đi, mặc dù bây giờ thân thể ngươi có chút hỏa viêm lực, nhưng khó mà sinh tồn dưới đáy đầm nham thạch nóng chảy.

Huyền Băng Hàn Diễm có vẻ hơi sốt ruột, vội vàng nói rõ tình hình cho Thạch Nham biết.

Thạch Nham hoảng sợ, người ở nham thạch nóng chảy đầm, toàn bộ chung quanh đều là nham thạch nóng cực kỳ nồng đậm, hắn có thể vẫn đợi ở đây là vì Huyền Băng Hàn Diễm liên tục rút hàn lực vào băng cứng bao trùm thân hắn, thế nên mới khiến cho hắn bình yên vô sự. Một khi tầng vách chắn băng cứng bình kia tan chảy, thân thể hắn sẽ bị lộ ra hết.

Nhưng Thạch Nham lại không muốn chết.

Sau khi nhận được ý niệm của Huyền Băng Hàn Diễm, không dám chần chờ hắn lập tức phóng ra tinh thần ý thức lần nữa. Chạm rãi tiếp cận Hỏa tinh ngọc chỗ ở của Địa tâm hoả vạn năm.

Tinh thần ý thức vừa chạm đến Hỏa tinh ngọc, Địa tâm hoả vạn năm bên trong lại lập tức lại sinh động lên, nhưng mà lần này Thạch Nham muốn thức của nó rời khỏi hỏa tinh ngọc thì nó lại chết sống không chịu, rõ ràng nó đã bị khí tức vừa rời của Huyền Băng Hàn Diễm dọa sợ. Địa tâm hoả vạn năm không chịu mà băng cứng bên ngoài thân thể hắn lại đang tan rã từng chút, càng nhiều hỏa viêm lực lạnh lẽo thẩm thấu vào, Thạch Nham có chút nôn nóng

- Nó không nghe lời. Còn có phương pháp khác không?

- Không có. Trừ khi người khiến nó chủ động rời khỏi Hỏa tinh ngọc, ngoài ra không còn biện pháp nào. Nếu không, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã? Để người biết rõ bí mật của chiếc nhẫn này rồi mới về lại chỗ này thu lấy Địa tâm hoả? Người quyết định nhanh đi, nếu quá muộn có thể người khó mà sống sót đi lên.

Huyền Băng Hàn Diễm cũng không có cách gì, đành khuyên giải Thạch Nham sớm rời đi.

Về mặt Thạch Nham lo lắng, đang suy xét cực nhanh nhưng lại không có đầu mối nào, Huyết Văn giới có giới linh tuy rằng nó chưa bao giờ xuất hiện nhưng dường như nó lại biết suy nghĩ của hắn. Nếu giới linh mở một không gian ở bên chiến nhẫn, hơn nữa ngưng luyện ra Hỏa tinh ngọc, hiển nhiên cũng muốn Địa tâm hoả vạn năm tiến vào.

Một khi đã như vậy, Huyết Văn giới kia có thể có biện pháp hay không?

Thạch Nham không biết, lại chuẩn bị muốn chữa ngựa chết thành ngựa sống.

Do dự một chút, hắn tháo Huyết Văn giới trên tay ra, bỗng ném về phía Hỏa tinh ngọc. Đồng thời, Thạch Nham lập tức tập trung chú ý dùng tinh thần ý thức câu thông với Địa tâm hoả vạn năm, bảo nó tiến vào Huyết Văn giới.

Huyết Văn giới bay vút đến chỗ Hỏa tinh ngọc trong đầm nham thạch nóng chảy. Giữa đường, Huyết Văn giới đột nhiên hóa thành một đường lửa, bên ngoài có hỏa viêm lượn lờ, một luồng khí tức nóng bức kỳ dị từ bên trong Huyết Văn giới bắn ra bốn phía. Thạch Nham ngạc nhiên, hai mắt bỗng sáng ngời.

Huyết Văn giới hình như thật sự biết suy nghĩ của hắn!

Huyết Văn giới chủ động ngưng luyện hỏa viêm lực rồi phóng ra khí tức nóng bức, những thứ này đúng thứ Địa tâm hoả vạn năm yêu thích, một khi Địa tâm hoả vạn năm từ bên trong Huyết Văn giới không phát hiện được khí tức của Huyền Băng Hàn Diễm, nhưng lại cảm ứng được hỏa viêm lực mà nó yêu thích, lại được tinh thần ý thức của hắn khuyên bảo, tất nhiên sẽ có khả năng dao động, chủ động tiến vào Huyết Văn giới, một luồng linh quang như thế xẹt qua trong đầu.

Thạch Nham tập trung tinh thần, câu thông với ý thức của Địa tâm hoả vạn năm, không ngừng khuyên bảo nó chủ động tiến vào Huyết Văn giới, bày ra sự chân thành và thân mật của mình, Huyết Văn giới dừng lại phía trên Hỏa tinh ngọc.

“Bùm!”

Rất nhiều đám lửa từ trên Hỏa tinh ngọc và Huyết Văn giới cùng bốc lên, bên trong những ngọn lửa đó có khí tức của Địa tâm hoả vạn năm, vô cùng nóng cháy.

Bên trong Hỏa tinh ngọc, Địa tâm hoả vạn năm to cỡ nắm tay còn đang biến ra đủ loại hình thái, hình như vẫn chưa đi ra khỏi Hỏa tinh ngọc, chỉ thả ra một phần lực lượng thăm dò Huyết Văn giới, muốn nhìn xem rốt cuộc bên trong Huyết Văn giới có cái gì, có thể tiến vào hay không?

Thạch Nham đã nhận ra sự chú ý cẩn thận của Địa tâm hoả vạn năm.

Không dùng tinh thần ý thức thúc giục nó, Thạch Nham chỉ yên lặng chờ đợi, chờ quyết định của Địa tâm hoả vạn năm.

Hỏa viêm lực của Địa tâm hoả vạn năm, lặng lẽ chui vào Huyết Văn giới, âm thầm điều tra Huyết Văn giới, muốn nhìn xem chiếc nhẫn nho nhỏ này có phải là nung thân thích hợp cho nó hay không, bằng cứng bao trùm thân thể trở nên càng nóng bức khó nhịn.

Trán Thạch Nham đã có mồ hôi, trong lòng có hơi chút khẩn trương.

Thời gian vô thanh vô tức trôi qua, mỗi một giây trôi qua thì bằng cứng lại tan chảy thêm một phần, thời gian kéo dài quá lâu, hần khó mà sống sót chạy ra khỏi đầm nham thạch nóng chảy.

Không biết chờ bao lâu, toàn thân Thạch Nham toát ra mồ hôi nóng, là lúc Địa tâm hoả vạn năm cuối cùng đã có hành động.

Địa tâm hoả bên trong Hỏa tinh ngọc, lượn lờ dâng lên, dần dần đi ra khỏi Hỏa tinh ngọc, theo sự tín nhiệm của nó với Thạch Nham, Địa tâm hoả kia đột nhiên bao lấy Huyết Văn giới, Địa tâm hoả vạn năm to cỡ nắm tay dưới cái nhìn chăm chú của Thạch Nham đang nhỏ dần từng chút. Thạch Nham nhìn thấy, từng ngọn lửa dần dần tiến vào bên trong Huyết Văn giới, chui vào một khối Hỏa tinh ngọc nho nhỏ bên trong Huyết Văn giới.

Sắc mặt Thạch Nham kinh hãi, không cái chớp mắt nhìn chăm chăm Địa tâm hoả vạn năm kia.

Rất nhanh, Địa tâm hoả cỡ nắm tay đã hoàn toàn biến mất bên trong Huyết Văn giới. Sau khi Địa tâm hoả biến mất, Huyết Văn giới sáng lên một vàng sáng màu đỏ thắm, lóe sáng lên.

Huyết Văn giới bỗng nhiên động.

Từng vòng ánh sáng hồng lan tỏa ra, Huyết Văn giới chủ động bay lên khỏi Hỏa tinh ngọc, trôi nổi bên trong đầm nham thạch nóng chảy, chậm rãi đi đến hướng Thạch Nham.

Thạch Nham không có do dự, đưa tay chụp tới, một tay cầm lấy Huyết Văn giới, một lần nữa đeo lên tay, tinh thần chìm vào Huyết Văn giới.

Bên trong Huyết Văn giới, một lốc xoáy kỳ dị bao lấy Huyền Băng Hàn Diễm, phong ấn toàn bộ khí tức và lực lượng của Huyền Băng Hàn Diễm.

Ở một khu vực khác, trong không gian đầy hỏa viêm có một đám lửa đang ngưng luyện, một khối Hỏa tinh ngọc nho nhỏ lẳng lặng ở bên trong đó. Bên trong Hỏa tinh ngọc, một luồng hỏa viêm sinh động một cách dị thường, không ngừng biến ra đủ loại hình thái. Huyền Băng Hàn Diễm, Địa tâm hoả vạn năm, toàn bộ đều ở bên trong Huyết Văn giới, phân ra ở trong hai không gian nhỏ bé khác nhau, chia cách rõ ràng, lực lượng không tương hỗ nhưng cũng không ảnh hưởng nhau.

Tinh thần Thạch Nham chui vào lập tức nhận ra được dao động sinh mệnh của Huyền Băng Hàn Diễm và ý thức vui vẻ của Địa tâm hoả vạn năm. Hai loại hỏa viêm, cùng sinh sống trong Huyết Văn giới, đều tự tản ra khí tức sinh mệnh của mình, mà giữa chúng hình như không thể cảm nhận được đối phương, quả nhiên là thần kỳ!

Huyền Băng Hàn Diễm và Địa tâm hoả vạn năm, một thuộc tính cực hàn, một thuộc tính cực nhiệt, hai loại hỏa viêm ở cùng một chỗ, một khi lực lượng quấy nhiễu lẫn nhau, đều sẽ bị bên kia khắc chế. Huyền Băng Hàn Diễm còn đỡ, dù sao lực lượng của nó rất mạnh mẽ, nhưng và Địa tâm hoả vạn năm ngay cả sinh mệnh hình thái còn chưa hoàn toàn tiến hóa xong, nếu như bị lực lượng của Huyền Băng Hàn Diễm áp chế, sẽ cực kỳ bất lợi cho sự tiến hóa của nó.

Huyết Văn giới mở hai cái không gian, chia tách Huyền Băng Hàn Diễm và Địa tâm hoả vạn năm. Tuy rằng cả hai tồn tại bên trong Huyết Văn giới, nhưng lực lượng hai bên lại đều bị hạn chế trong phạm vi nhỏ, lực lượng hai bên chẳng những không can thiệp nhau, mà ngay cả sinh mệnh ý thức cũng bị phân cách, không cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

- Nó vào chưa?

Huyền Băng Hàn Diễm đưa tin

- Ừm, đã vào rồi!

- Vậy người còn thất thần làm gì? Còn không mau rời khỏi nơi này?

- Ừm, ta bắt đầu đi lên đây!

“Rào!”

Thạch Nham từ bên trong đầm nham thạch nóng chảy thoát ra, toàn thân đỏ thẫm, trên người chỉ lượn lơ một tầng sương trắng mờ.

Trong sương trắng kia có hơi lạnh băng hàn, hơi lạnh tản ra triệt tiêu cái nóng của nham thạch nóng chảy, khiến Thạch Nham không đến mức thân thể bị đốt cháy, đi đến được mặt đầm nham thạch nóng chảy, Thạch Nham đã an tâm rồi. Hỏa viêm lực nơi này đã rất nhỏ yếu, nhỏ yếu đến mức Thạch Nham cảm thấy cho dù là toàn bộ lực lượng của Huyền Băng Hàn Diễm tiêu hao hết thì thân thể hắn cũng có thể chịu đựng được. Đương nhiên, Thạch Nham không có lãng phí thời gian, không có chờ sương trắng hoàn toàn tiêu tán hết mà thử, lập tức leo lên vách đá nham thạch màu đỏ thẫm bên cạnh.

Trảm Long kiếm lúc này đã phát huy tác dụng.

Một kiếm đâm xuống, vách đá nham thạch đỏ thẫm đã bị đục ra một lỗ, Thạch Nham liên tục vung kiếm. Thạch hóa thân thể dùng huyết nhục chạm vào nham thạch đỏ thẫm này, phát hiện bàn tay chơi hơi đau nhức, không có bị nham thạch đỏ thẫm như que hàn làm tổn thương.

Thân thể hắn, trải qua sự rèn luyện hỏa viêm lực của Địa tâm hỏa vạn năm, đã thích ứng nhiệt độ cực nóng. Sau khi Thạch Hóa tiến vào giai đoạn thứ ba, lực phòng ngự của thân thể cũng nâng lên một bước, khiến cho hắn hoàn toàn không sợ nham thạch cực nóng này. Rất nhanh, nhờ vào Trảm Long kiếm, Thạch Nham dần dần đi lên miệng núi lửa, một vầng trăng tròn treo cao trong màn đêm đầy sao.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, Thạch Nham toàn thân đỏ thẫm từ miệng núi lửa xuất hiện, gương giọng hô to:

- Mạc đại nhân, ta ở dưới này?

“Vù vù vù!”

Tiếng Thanh huyết ma bức phá không bay lượn, đột nhiên truyền đến.

Không bao lâu, một tên Tu La Huyết vệ có cảnh giới Địa Vị nhất trùng thiên, cưỡi một con Thanh huyết ma bức cấp bốn đi đến.

- Nham thiếu gia, hơn nửa năm qua Già La hải vực đã xảy ra biến cố lớn, Mạc lớn nhân đã đi trước một bước trở về Bất Tử đảo, người bảo ta ở lại chờ ngài.

Tu La Huyết vệ kia khom người nói.

Biến cố lớn?

Thạch Nham ngạc nhiên, vẻ mặt nghi hoặc, cau mày đi lên Thanh huyết ma bức này.

190. Chương 190 - Ma Nhân Xâm Nhập

- Nửa năm trước, Ma nhân từ bảy cái không gian tiết điểm không ổn định, tiến vào Già La hải vực. Thiên Môn thông đến Ma Vực Thứ Tư cũng bị Ma nhân tấn công hàng loạt, lần này Ma nhân thể tới mạnh mẽ, Mạc đại nhân nhận được tin đã trở về Bất Tử đảo.

Tu La Huyết vệ này tên là Thác La, sau khi Thạch Nham đi lên Thanh huyết ma bức, lập tức nói rõ tình hình gần đây.

Thông qua lời kể của hắn, Thạch Nham biết mình ở bên trong núi lửa, đã bảy tháng.

Bảy tháng này, quả thật Già La hải vực đã xảy ra biến cố lớn. Sau khi người Hạ gia biết linh hồn Hạ Tâm Nghiên bị thương nặng, phái người đến Hỏa Vân đảo, đã đưa Hạ Tâm Nghiên trở về Hạ gia.

Người Hạ gia, vốn không tin Thạch Nham có phương pháp gì có thể khiến cho Hạ Tâm Nghiên thức tỉnh. Sau khi bọn họ từ trong miệng Hà Thanh Mạn mà biết nguyên nhân linh hồn của Hạ Tâm Nghiên bị thương nặng, là vì mạo hiểm giải cứu Thạch Nham, vốn định tìm Thạch Nham khởi binh vấn tội.

Nhưng mà Mạc Đoạn Hồn canh giữ ở miệng núi lửa, Thạch Nham lại ở lại trong lòng núi lửa chậm chạp không ra. Hạ gia không thể làm gì, chỉ có thể tạm thời gác lại chuyện hỏi tội Thạch Nham, mang Hạ Tâm Nghiên rời khỏi Hỏa Vân đảo.

Cũng trong nửa năm, Ma nhân của Ma Vực Thứ Tư mạnh mẽ đánh mở không gian tiết điểm không ổn định, mạo hiểm tiến vào Già La hải vực, Ma nhân phân tán hoạt động ở rất nhiều hòn đảo của Già La hải vực, thế tới mạnh mẽ.

Không gian tiết điểm, cũng giống Thiên Môn nhưng lại không ổn định, muốn từ không gian tiết điểm tiến vào Già La hải vực, Ma nhân cần phải dùng thần thông đánh vỡ không gian tiết điểm. Bên trong không gian tiết điểm có đủ loại không gian loạn lưu, những không gian đó sẽ làm cho Ma nhân tiến vào cử tử nhất sinh.

Nói như vậy, Ma nhân vốn không dám thông qua không gian tiết điểm tiến vào Già La hải vực, nhưng mỗi một lần làm như vậy. Tất nhiên đều có chuyện cực kỳ trọng yếu, càng là Ma nhân lợi hại thì lúc tiến vào không gian tiết điểm, càng sẽ nguy hiểm. Ma nhân cảnh giới Niết Bàn thông qua không gian tiết điểm, có khả năng tử vong rất lớn, Vô Giả cảnh giới Thiên Vị bởi vì lực lượng trong cơ thể quá mạnh mẽ, thậm chí sẽ làm không gian tiết điểm sụp đổ.

Bởi vậy, Ma nhân thông qua không gian tiết điểm tiến vào, đa số đều có cảnh giới không quá cao, đồng thời khi Ma nhân thông qua không gian tiết điểm tiến vào, Thiên Môn nổi lên và thông đến Ma Vực Thứ Tư và Già La hải vực, cũng bị Ma nhân tấn công hung mãnh.

Cao thủ của Dương gia, lúc này đã tụ tập ở cửa vào Thiên Môn tiến, đang chống đỡ cuộc tấn công của Ma nhân.

Lần này Ma nhân khí thế mạnh mẽ, đều có xuất hiện cao thủ các tộc, lực lượng Dương gia đã bắt đầu tập trung toàn bộ lại, chỉ thủ vững những Thiên Môn đó.

Thời gian hai tháng ngắn ngủn, nghe nói ở cửa vào Thiên Môn đã chết mấy trăm cao thủ Dương gia, Ma nhân của Ma Vực cũng trên ngàn.

Thiên Môn mà Dương gia thủ hộ, trở thành nơi giao chiến kịch liệt nhất, Hạ gia và Thiên Tà Động Thiên thì lại nhận được lệnh quét sạch Ma nhân từ không gian tiết điểm tiến vào.

Hai tháng qua, ba thế lực lớn của Già La hải vực đều không có nhàn rỗi, đều đang giao chiến với Ma nhân.

Hà Thanh Mạn, thu được tin tức của Thiên Tà Động Thiên, đi đến Hắc Thạch đảo cách Hỏa Vân đảo rất gần, phụng mệnh quét sạch mấy trăm Ma nhân xuất hiện ở Hắc Thạch đảo. Hỏa Vân đảo lúc này, cũng canh phòng nghiêm ngặt. Hà Lạc và một ít thủ lĩnh trên đảo, đều đang đề phòng nghiêm ngặt Ma nhân, chuẩn bị sẵn sàng giao chiến với Ma nhân. Thạch Nham ngồi ngay ngắn trên mình Thanh huyết ma bích, khuôn mặt có hơi kinh ngạc. Không ngờ trong bảy tháng này, Già La hải vực thế mà đã xảy ra biến cố lớn như thế.

- Nham thiếu gia, mấy ngày trước thuộc hạ nhận được tin tức của Mạc đại nhân, người bảo ngài tạm thời không nên trở về Bất Tử đảo. Mạc đại nhân nói nếu ngài đi ra khỏi núi lửa thì bảo ngài đi đến Hắc Thạch đảo, trợ giúp người của Thiên Tà Động Thiên quét sạch Ma nhân nơi đó. Mạc đại nhân nói ngài chưa bao giờ thấy Ma nhân, cũng chưa từng chiến đấu với Ma nhân, người bảo ngài trước tiên thông qua Ma nhân ở Hắc Thạch đảo quen thuộc hình dạng và lực lượng Ma nhân, để tránh về sau nhìn thấy mà không biết đối phó bọn họ như thế nào.

- Tạm thời không nên trở về Bất Tử đảo? Vì sao?

- Thiên Môn thông Ma Vực Thứ Tư và Già La hải vực, cách Bất Tử đảo rất gần, chúng ta từ nơi này trở về Bất Tử đảo, có thể phải đi qua khu vực đó. Thời gian gần đây, tụ tập ở gần Thiên Môn đều là cao thủ có tu vi Niết Bàn trở lên, gần đó cũng xuất hiện một đám Ma nhân tu vi cực kỳ cao thâm, chúng ta đi qua nơi đó rất nguy hiểm.

- Hắc Thạch đảo? Hà Thanh Mạn cũng đã ở trên Hắc Thạch đảo sao?

- Vâng, nửa tháng trước nàng nhận được tin của Thiên Tà Động Thiên, đã cưới Phong lôi phi sư đi đến Hắc Thạch đảo. Hắc Thạch đảo cách nơi này không xa lắm, cưới con Thanh huyết ma bực này khoảng ba bốn ngày là có thể tới.

Thác La gật đầu, nói:

- Nham thiếu gia, ngài nên đi đến Hắc Thạch đảo, Ma nhân nơi đó không quá mạnh mẽ, ngài trợ giúp Thiên Tà Động Thiên quét sạch đám Ma nhân đó, cũng có thêm kiến thức chỗ khác nhau giữa Ma nhân và chúng ta.

- Ừm, Hắc Thạch đảo thì Hắc Thạch đảo.

Thạch Nham tuy rằng muốn đi đến Hạ gia, sớm trợ giúp Hạ Tâm Nghiên thức tỉnh linh hồn, nhưng bây giờ Già La hải vực hơi hỗn loạn, lộ trình từ nơi này đi đến Hạ gia xa xôi, trên đường không biết sẽ gặp phải cái gì, nếu Mạc Đoạn Hồn đã an bài hết, hẳn cảm thấy tạm thời nên nghe theo đề nghị của Mạc Đoạn Hồn.

Lực lượng linh hồn của Tụ hồn châu cần một thời gian để lắng đọng lại, mới có thể hấp thu được.

Hạ Tâm Nghiên ở trong trạng thái này, cũng không có gì bất ổn, chỉ cần người Hạ gia không làm loạn, chắc chắn Hạ Tâm Nghiên sẽ không có thay đổi gì. Hẳn cảm thấy trước tiên hãy chờ lực lượng linh hồn của Tụ hồn châu có thể hấp thu, rồi mới đi Hạ gia tìm Hạ Tâm Nghiên.

- Vậy chúng ta đi Hắc Thạch đảo.

Thác La gật đầu, điều khiển Thanh huyết ma bực, bay thẳng hướng phía Nam.

... ..

Ba ngày sau, Thạch Nham cưới Thanh huyết ma bực, cùng Thác La đi vào Hắc Thạch đảo.

Hắc Thạch đảo như kỳ danh, toàn bộ tảng đá trên đảo đều màu nâu tối, thiên địa linh khí hòn đảo này mỏng manh, thiếu nước trầm trọng, không nhìn thấy được nhiều thực vật.

Liếc mắt nhìn chỉ thấy khắp nơi đều là ngọn núi nhỏ do hắc thạch tạo thành, đất đai gồ ghề, không được bằng phẳng.

- Trên Hắc Thạch đảo không có bao nhiêu bình dân sinh sống, cũng không có Vô Giả lợi hại ở chỗ này tu luyện. Hắc Thạch đảo này chỉ sản xuất Hắc ban đồng, là một loại tài liệu phụ trợ luyện chế bí bảo và binh khí thuộc tính âm hàn, cũng không tính trân quý, ở trên Thần Ấn đại lục chúng ta có rất nhiều Hắc ban đồng.

Thác La cau mày, giải thích cho Thạch Nham:

- Nhưng mà, ở Ma Vực Thứ Tư lại không có Hắc ban đồng, một chút cũng không có. Thuộc hạ nghe nói một ít Ma nhân tu luyện công phu âm hàn của Ma Vực Thứ Tư, phải hấp thụ Hắc ban đồng vào trong thân thể mới có thể tu luyện được bí pháp. Ma nhân luyện chế một ít bí bảo, hình như cũng cần dùng đến Hắc ban đồng. Ở nơi này của chúng ta, Hắc ban đồng không tính trân quý nhưng đối với Ma nhân mà nói lại cực kỳ hữu dụng, Ma nhân sở dĩ đến Hắc Thạch đảo rất có khả năng là nhắm đến Hắc ban đồng này.

Thạch Nham chậm rãi gật đầu.

- Nham thiếu gia, sở dĩ Dương gia thường xuyên đi vào Ma Vực Thứ Tư thật ra cũng là vì tài nguyên của Ma Vực.

Thác La thấy Thạch Nham đang nghiêm túc lắng nghe, không kèm được bắt đầu giải thích thêm

- Ở Ma Vực Thứ Tư có rất nhiều khoáng thạch và dược liệu kỳ dị, là những thứ đã biến mất trên Thần Ấn đại lục chúng ta. Hoặc là trên Thần Ấn đại lục chúng ta vốn chưa từng xuất hiện. Những khoáng thạch và dược liệu đó ở Ma Vực có lẽ cũng không trân quý, chỉ khi nào đến chỗ chúng ta mới cực kỳ quý hiếm.

- Dương gia thường xuyên đi đến Ma Vực Thứ Tư là vì khai thác khoáng thạch nơi đó, thu thập kỳ dược bên kia cảm về chỗ chúng ta, những khoáng thạch và kỳ dược đó trở thành tài nguyên luyện chế một ít bí

bảo đặc thù và đan dược trân quý nhất. Mấy thứ chủ dược trong Bổ Thiên Đan, Bất Tử Tạo Hóa Đan... rất nhiều đan dược của Dương gia, đều là từ Ma Vực Thứ Tư, rất nhiều bí bảo uy lực mạnh mẽ cũng đều dùng khoáng thạch kỳ dị của Ma Vực.

- Dương gia có gan tranh đoạt tài nguyên với Ma Vực Ma nhân, từ nơi đó thu hoạch khoáng thạch và dược liệu chỗ này không có. Thế nên mới khiến cho Dương gia càng ngày càng mạnh, khiến cho Võ Giả của Dương gia có thể có được bí bảo lợi hại hơn thế lực khác, có được so với trân quý hơn thế lực khác, điều này làm cho tốc độ tu vi cảnh giới Võ Giả của Dương gia tăng lên nhanh hơn thế lực khác!

Nhắc tới những việc đó, Thác La có chút kiêu ngạo, tự hào vì hắn là một phần tử của Dương gia.

Thạch Nham âm thầm gật đầu.

Có gan nhảy vào Ma Vực chiến đấu với Ma nhân. Từ trong tay hung thần cướp đoạt tài nguyên Ma Vực, khó trách Dương gia càng đánh càng hăng, cao thủ xuất hiện lớp lớp.

Con đường tu luyện của Võ Giả, ngoại trừ cần thiên phú và cố gắng ra, các loại tài nguyên tu luyện quý giá cũng không thể thiếu, tốc độ tu luyện của Võ Giả có được nhiều tài nguyên tu luyện quý giá sẽ nhanh hơn gấp mấy lần Võ Giả có thiên phú và cố gắng giống nhau!

Điểm này, trong lòng Thạch Nham đã sớm biết rõ, Thác La và Mạc Đoạn Hồn không giống nhau, hắn rất thích nói chuyện, Thạch Nham hỏi vấn đề gì, hắn nói rõ từng chuyện một có liên quan đến Dương gia và Ma Vực, không chút giấu diếm cho Thạch Nham nghe.

Thông qua hắn, Thạch Nham đã có hiểu biết sâu thêm về Dương gia, dần dần biết vì sao Dương gia cường đại, sự cường đại nằm ở đâu.

Hắc Thạch đảo, trên ngọn núi cao nhất do nhiều tòa hắc thạch đắp thành, rất nhiều bóng người đứng ở đằng kia, hình như đang thương luận gì đó, trong đám người, Hà Thanh Mạn thân bên bì giáp màu lửa đỏ, dáng người xinh đẹp, như một đóa hoa tươi nở rộ trong đồng lá tùng, Hà Thanh Mạn hơi cau mày, thân hình cao gầy dựa vào Phong lôi phi sư, đang ở quất vài tên Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp của Thiên Tà Động Thiên, nhìn nàng như vậy chắc là tâm trạng không được tốt.

Thanh huyết ma bức chậm rãi hạ xuống.

Hà Thanh Mạn ngẩng đầu, đôi mắt hoa đào quét qua, lập tức nhìn thấy Thạch Nham bên trên, nàng tỏ ra hơi kinh ngạc, phất phất bàn tay mềm trắng thuần, bảo vài tên Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên vây quanh trước mặt tránh ra, hừ nhẹ một tiếng, ngẩng đầu khẽ nói:

- Người còn chưa chết sao?

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, từ trên cao nhìn xuống nàng, thản nhiên nói:

- Ta còn chưa thấy người đưa vật cược, sao lại dễ dàng chết trước.

Khuôn mặt Hà Thanh Mạn đỏ lên, lập tức nhớ tới đánh cược của nàng và Thạch Nham, hận nghiêng răng nghiêng lợi. Giọng lạnh lùng nói:

- Người tới đây làm gì?

- Giúp các người quét sạch Ma nhân.

Thạch Nham đã từ trên Thanh huyết ma bức đi xuống, bước tới hướng Hà Thanh Mạn, lúc đi đến chỗ Hà Thanh Mạn, Thạch Nham nhìn bốn phía, đánh giá những Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên.

Trên ngọn núi này, có một mỹ phụ xinh đẹp thanh lịch cảnh giới Niết Bàn, bao gồm Hà Thanh Mạn thì có bốn Võ Giả trẻ tuổi cảnh giới Địa Vị, còn có hai mươi ba tên Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp.

Ngoại trừ mỹ phụ đoan trang xinh đẹp kia, tuổi những người còn lại cũng không lớn, thoát nhìn đều là hai mươi ba mươi tuổi, chắc đều là cao thủ trẻ tuổi của Thiên Tà Động Thiên bồi dưỡng ra. Lúc Thạch Nham ung dung đứng trước những người này, thì bọn họ cũng đều đang âm thầm đánh giá Thạch Nham.

Có mấy người, thậm chí còn lộ ra chiến ý nóng lòng muốn thử.

Mấy người kia, chính là Vô Giả cảnh giới Bách Kiếp lúc trước bị Hà Thanh Mạn quát to, bọn họ hình như nhìn ra Hà Thanh Mạn có phản cảm với Thạch Nham, hình như muốn thông qua Thạch Nham, để lấy lòng Hà Thanh Mạn.

191. Chương 191 - Hắc Lân Tộc

- Thuộc hạ đi trước đây, qua thời gian nữa thuộc hạ sẽ không đến đón ngài, cũng sẽ có người khác tới.

Thác La ngồi ở trên Thanh huyết ma bực, gương giọng nói.

Thạch Nham gật gật đầu.

Thác La cười cười với hắn, điều khiển Thanh huyết ma bực, đột nhiên bay về phía trời cao, nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

Lúc đi đến Hắc Thạch đảo, Thác La đã nói qua, sau khi đưa hắn đến đây, cầm lấy Trảm Long kiếm rồi rời đi trước mấy ngày.

Thạch Nham ở trong lòng núi lửa vạn năm đã bảy tháng, trong khoảng thời gian này, Dương gia cũng đã từng khởi binh vấn tội Cổ gia.

Cổ gia biết được hành động của hai cha con Cổ Kiếm Ca và Cổ Liệt cũng nổi giận lôi đình, nhưng phải nhận việc này liên quan đến Cổ gia, chỉ nói tất cả đều là tội lỗi của cha con Cổ Kiếm Ca.

Thạch Nham cũng không biết Cổ gia trả giá thế nào, nhưng từ trong miệng Thác La, hắn biết Dương gia dường như chiếm được tiện nghi rất lớn từ chỗ Cổ gia. Chẳng những đáp ứng giao lại Cổ Kiếm Ca cho Cổ gia xử trí, còn đáp ứng rồi sẽ hoàn trả lại Trảm Long kiếm.

Thác La cầm Trảm Long kiếm, chính là muốn tới 'Vật Di Vi trận' gần đây của Dương gia, thông qua trận pháp truyền tống Trảm Long kiếm, để cho Dương gia lấy Trảm Long kiếm đổi lấy càng nhiều ích lợi từ Cổ gia.

Tuy rằng Thạch Nham không biết Cổ gia trả giá cái gì, nhưng mà biết lần này Dương gia dễ nói chuyện như vậy, khẳng định Cổ gia chịu thiệt nặng.

Trước khi Thác La rời đi, nói Thạch Nham hãy cẩn thận một chút, nói nếu hắn không đến, cũng sẽ có người khác tiến đến Hắc Thạch đảo tìm hắn, bảo hắn không cần lo lắng.

Thạch Nham thần nhiên lưu lại đây.

Trên đỉnh núi, vẻ mặt Thạch Nham lạnh nhạt, nhanh chóng nắm rõ tình thế trên đảo.

Một vị mỹ phụ đoan trang thanh lệ kia của Thiên Tà Động Thiên, tên là Lâm Nam, cảnh giới Niết Bàn nhị trùng thiên, phụng mệnh đến đây quét sạch Ma nhân trên đảo.

Ngoài Lâm Nam và Hà Thanh Mạn, còn có ba tên Vô Giả cảnh giới Địa Vị khác, hai nam một nữ phân biệt là Bành Phái, Sử Vũ Bạch và Trầm Nghi Đan.

Trong ba người, Bành Phái và Trầm Nghi Đan đều có cảnh giới Địa Vị nhất trùng thiên, tu vi Sử Vũ Bạch hơi cao hơn là Địa Vị nhị trùng thiên.

Bốn người Hà Thanh Mạn, Sử Vũ Bạch, Bành Phái, Trầm Nghi Đan đều khá trẻ, nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp.

Tướng mạo Trầm Nghi Đan kia tuy không khuynh quốc khuynh thành bằng Hà Thanh Mạn, nhưng là vẫn rất xinh đẹp tuyệt trần, mảnh mai mỏng manh, đôi mắt phượng ngập nước, hơi ẩn chứa vẻ tươi cười, khiến người khác phải mơ màng.

Bốn người này, đều là thế hệ cao thủ trẻ tuổi của Thiên Tà Động Thiên, trong đó Hà Thanh Mạn xuất chúng nhất, nhỏ tuổi nhất, thiên phú tốt nhất.

Hai mươi ba tên Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp, cũng rất trẻ tuổi, lần này đi theo Lâm Nam tiến đến Hắc Thạch đảo, cũng là vì ma luyện bản thân, hy vọng nhờ vào kinh lịch lần này để đột phá bình cảnh, nâng cao một bước.

Cảnh giới Bách Kiếp, trải qua kiếp nạn mới có thể thể ngộ được tâm cảnh Bách Kiếp, để bản thân đột phá.

Hai mươi ba tên Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp, được bốn người Hà Thanh Mạn, Sử Vũ Bạch, Bành Phái, Trầm Nghi Đan dẫn dắt, chia làm bốn tiểu đội, tiến hành truy quét Ma nhân. Còn Lâm Nam thì lại là phụ trách quản lý bốn Võ Giả cảnh giới Địa Vị này, tùy thời báo cáo tình hình bên này cho Thiên Tà Động Thiên, phòng ngừa những mầm móng tương lai bị Ma nhân phản kích giết chết.

Lâm Nam mỉm cười đưa người của nàng bên này đi tới, giới thiệu một hồi cho Thạch Nham biết, trên mặt vẫn lộ ra vẻ tươi cười nhạt.

Thân phận Lâm Nam ở Thiên Tà Động Thiên không thấp, đại ca Lâm Hoành của nàng có tu vi cảnh giới Thiên Vị nhị trùng thiên, là trưởng lão của Thiên Tà Động Thiên. Nhị ca Lâm Húc, có cảnh giới Niết Bàn tam trùng thiên, chưởng quản bảy hòn đảo của Thiên Tà Động Thiên, quản lý quảng mỗ và linh dược trên bảy hòn đảo kia.

Rất nhiều người của Lâm gia, ở Thiên Tà Động Thiên đều mang chức vị quan trọng, bản thân Lâm Nam lại phụ trách chuyện lịch lãm của cao thủ trẻ tuổi, am hiểu xử lý chuyện tranh cãi của những cao thủ trẻ tuổi này.

Sau khi Thạch Nham từ trên Thanh huyết ma bức đi xuống dưới, trong lòng Lâm Nam có chút nghi hoặc, không biết thân phận thật sự của Thạch Nham.

Võ Giả của Già La hải vực đều biết rõ chỉ có Tu La Huyết vệ mới xứng có Thanh huyết ma bức. Thạch Nham lại cười Thanh huyết ma bức đi đến, lúc mới gặp, Lâm Nam còn tưởng Thạch Nham cũng là một trong Tu La Huyết vệ, nhưng nàng từ thái độ vi diệu của Thác La đối với Thạch Nham, nhanh chóng nhìn ra Thạch Nham không phải là Tu La Huyết vệ.

Mà sau một hồi nói chuyện giữa Thạch Nham và Hà Thanh Mạn, cũng khiến nàng âm thầm tò mò, đoán Thạch Nham chắc là cao thủ trẻ tuổi của Dương gia.

Nhưng mà, đợi đến lúc Thạch Nham tự giới thiệu, nói ra tính danh bản thân thì Lâm Nam lại nghi hoặc.

Cái tên Thạch Nham này, nàng hoàn toàn xa lạ, với hiểu biết của nàng về thế hệ cao thủ trẻ tuổi Dương gia, nàng có thể khẳng định trong thế hệ trẻ tuổi xuất chúng của Dương gia, không có người Thạch Nham này.

Ba người Trầm Nghi Đan, Bành Phái, Sử Vũ Bạch sau khi nghe Thạch Nham tự giới thiệu, cũng đều có chút nghi hoặc, đột nhiên khi lại nhìn về hướng Thạch Nham, liền tỏ ra có hơi chút khinh thường.

Bọn họ cũng đều biết cao thủ trẻ tuổi của Dương gia gồm những ai, thấy Thạch Nham cũng không hiểu biết họ, hơn nữa Thạch Nham lại họ Thạch, bọn họ đương nhiên cho rằng Thạch Nham không phải là một mạch đích hệ của Dương gia, Thạch Nham lại chỉ có tu vi cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên, tuy rằng thái độ của Thác La đối với Thạch Nham có chút kỳ quái, nhưng bọn họ vẫn là không để trong lòng.

- Trên đảo có bao nhiêu Ma nhân?

Sau khi song phương giới thiệu, Thạch Nham lạnh nhạt hỏi.

- Theo ta được biết, đại khái có năm sáu mươi tên Ma nhân, đương nhiên cũng có thể càng nhiều.

Lâm Nam mỉm cười giải thích:

- Những Ma nhân đó, đều là Hắc Lân tộc.

- Hắc Lân tộc?

Thạch Nham sững sốt.

Lâm Nam lặng lẽ nhú nhú mày, kinh ngạc nói:

- Người không biết Hắc Lâm tộc?"

- Ừm.

Thạch Nham gật đầu.

- Không thể nào?

Trầm Nghi Đan thở nhẹ một tiếng, bên trong đôi mắt phượng hiện lên một tia khinh thường không dễ phát hiện. Nhẹ giọng cười nói:

- Dương gia và Ma nhân giao chiến nhiều năm như vậy, lại thường xuyên ra vào Ma Vực Thứ Tư, chỉ cần người đến từ chính Dương gia, hiểu biết về Ma nhân đều phải nhiều hơn chúng ta mới đúng.

- Người ngay cả Hắc Lâm tộc cũng không biết, vậy người tới làm gì?

Bành Phái hừ một tiếng, nhưng hần lại rất trực tiếp

- Cảnh giới người thấp như vậy, lại được Tu La Huyết vệ đặc biệt đưa tới, vốn còn tưởng rằng là vì người hiểu Hắc Lâm tộc rõ như lòng bàn tay, Dương gia mới cho người đến hiệp trợ chúng ta, không ngờ tới ngay cả Hắc Lâm tộc người cũng chưa từng nghe qua, thật không biết Tu La Huyết vệ đưa người tới làm gì.

Sử Vũ Bạch cau mày, lắc lắc đầu, nhìn Lâm Nam cười khổ nói:

- Nam tỷ, xem ra đây không phải viện trợ, mà là liên lụy a.

- Ta còn không tính là người của Dương gia, ta đến Hắc Thạch đảo cũng chỉ là muốn thêm kiến thức Ma nhân mà thôi.

Trong lòng Thạch Nham có chút không vui, lãnh đạm nói.

- Người không phải người Dương gia à.

Về khinh thường trong mắt Trầm Nghi Đan lại tăng thêm một phần, cười nhạo nói:

- Thật sự làm ta giật cả mình, ta còn tưởng rằng người là mấy tên tàn nhẫn của Dương gia nữa chứ. Ha ha, không phải là tốt, bằng không chúng ta sẽ không được tự nhiên, ha ha, bây giờ ta đã thoải mái hơn.

- Ừm, mấy tên Dương gia kia, một đám ngang ngược, ở một chỗ với bọn họ, không muốn bị bọn họ làm tức chết cũng khó.

Bành Phái cũng gật gật đầu đồng ý, liếc xéo Thạch Nham

- Tiểu tử, nếu người không phải người Dương gia, hãy thành thật một chút, không được tự tiện hành động, bằng không bị Ma nhân xử lý, đừng trách chúng ta không nhắc nhở người.

- Đừng nói vậy!

Lâm Nam trừng mắt liếc nhìn Bành Phái, Sử Vũ Bạch.

Tuy rằng trong lòng cũng có chút bất mãn, nhưng nàng vẫn chưa biểu lộ ra, ngược lại cười nói với Thạch Nham:

- Hắc Lâm tộc là một chủng tộc của Ma nhân, trên người có lân giáp màu đen, lân giáp đó là trời sinh, cực kỳ cứng rắn, binh khí bình thường đều rất khó phá vỡ. Ngoài ra, chúng ta cũng không biết nhiều về Hắc Lâm tộc, gần đây chúng ta vẫn luôn ở trên Hắc Thạch đảo tìm kiếm đám Ma nhân Hắc Lâm tộc, cũng đã nhìn thấy bọn chúng nhưng chúng vẫn luôn tránh né, chưa bao giờ giao chiến chính diện với chúng ta, cho nên chúng ta cũng không biết đặc điểm của Hắc Lâm tộc.

- Còn chưa giao chiến chính thức.

Thạch Nham sững sốt một lát, gật đầu

- Ừm, ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận.

Trong những người này, chỉ có Hà Thanh Mạn có vẻ hiểu biết thân phận của Thạch Nham, nhưng mà nàng lại không nhắc nhở mọi người, hình như hận không thể Thạch Nham bị bọn họ quở trách nhiều hơn, lúc Bành Phái, Sử Vũ Bạch châm chọc khiêu khích Thạch Nham, Hà Thanh Mạn hơi ngắc đầu, thoát nhìn tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Thạch Nham biết Hà Thanh Mạn có lòng muốn nhìn hắn bị chê cười, trong lòng hừ lạnh một tiếng, trên mặt vẫn không biểu lộ ra, chỉ nói với Lâm Nam:

- Quả thật ta hoàn toàn không biết gì về Ma nhân cả, lúc này đến đây đều chỉ vì muốn kiến thức Ma nhân, sau này nên làm thế nào cô cứ an bài là được rồi, ta sẽ hết sức phối hợp.

- Xem như có chút biết điều.

Lâm Nam âm thầm gật đầu, tỏ vẻ vừa lòng với vẻ khiêm tốn của Thạch Nham, trong lòng lại càng khẳng định Thạch Nham thật sự không phải người Dương gia.

Về khinh thường trong mắt Trầm Nghi Đan cũng càng rõ ràng hơn.

Thật sự là đi ra từ cao thủ trẻ tuổi của Dương gia, sao có thể khiêm tốn như vậy chứ?

Mấy tên Dương gia đó, ai mà không muốn bộc lộ tài năng? Không phải ngang ngược? Không phải khinh thường người khác?

- Hôm nay hãy nghỉ tạm ở chỗ này, sáng mai chúng ta đi vào bên trong quảng mả gần đây thử xem, nghe nói Hắc ban đồng ở Ma Vực cực kỳ trân quý, mà một ít bí pháp của Ma nhân Hắc Lân tộc tu luyện hình như rất cần Hắc ban đồng. Nói không chừng đám Ma nhân Hắc Lân tộc đó thật sự ẩn núp ở trong mả.

Lâm Nam nói.

Mọi người cùng nhau gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

- Thạch Nham, người hãy nghỉ tạm, ngày mai cùng chúng ta hành động.

Lâm Nam nhìn về phía Thạch Nham.

Thạch Nham gật đầu.

- Người theo ta đến đây, ta có chuyện muốn hỏi người.

Hà Thanh Mạn ngồi trên Phong lôi phi sư, lạnh lùng nghiêm mặt nhìn về phía Thạch Nham, khẽ nói.

Đám người Lâm Nam, Bành Phái, Trầm Nghi Đan bỗng nhiên dừng một lát, nhìn về phía Hà Thanh Mạn có hơi cổ quái.

Sử Vũ Bạch nhướn mày, trong mắt xẹt qua tia lạnh lùng, nhìn Thạch Nham, lại nhìn nhìn Hà Thanh Mạn, sắc mặt có hơi chút khó coi.

Về mặt Thạch Nham lạnh nhạt, lần lượt thu tất cả biểu cảm trên mặt mọi người vào mắt, bình tĩnh lên Phong lôi phi sư, sóng vai ngồi với Hà Thanh Mạn, không nói được một lời.

Hà Thanh Mạn cũng không thèm nhìn Thạch Nham bên cạnh, chân đẹp thon dài duỗi thẳng, đá lên Phong lôi phi sư.

Dưới ánh mắt lạnh lùng của Sử Vũ Bạch, Phong lôi phi sư đón gió bay lên, rời khỏi đỉnh núi này bay đến trong vùng thạch lâm cách đó không xa.

- Sử đại ca, Thanh Mạn hình như có chút hứng thú với tên này nha.

Bành Phái cũng lơ đãng nhìn Phong lôi phi sư biến mất, đột nhiên quay đầu nói với Sử Vũ Bạch:

- Nhưng mà chắc là không phải có ý tốt, ta thấy bộ dạng của Thanh Mạn giống như rất chán ghét tiểu tử kia, một mình nàng tìm tiểu tử kia, nói không chừng không có lòng tốt gì.

Về mặt Sử Vũ Bạch hòa hoãn lại, nhẹ nhàng gật đầu thản nhiên nói:

Nhưng hần lại khẳng định, tuyệt đối có Ma nhân Hắc Lâm tộc trốn ở bên trong quặng mỏ.

- Được rồi, chúng ta vào thôi, mọi người hãy tự cẩn thận.

Lâm Nam dừng trước cửa động trong chốc lát, dường như cũng âm thầm cảm ứng tình hình bên trong quặng mỏ, hình như nàng cũng không có phát hiện khí tức của Ma nhân Hắc Lâm tộc

- Sau khi đi vào, bốn người các người đều phải cầm Âm thạch, tùy thời giữ liên hệ.

Lâm Nam dặn dò bốn người Hà Thanh Mạn, Trần Nghi Đan.

Bốn người này, đều cầm một tảng đá màu trắng bạc, trên tảng đá chỉ chút lỗ nhỏ, ở trong phạm vi nhất định thì Âm thạch này có thể khiến cho bốn người giữ liên lạc với nhau.

- Biết rồi!

Bốn người Hà Thanh Mạn, cùng nhau gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

- Vào động đi.

Trong động tối đen, đưa tay ra cũng không thấy năm ngón tay, sau khi đoàn người tiến vào phải dùng Chiếu minh thạch mới có thể thấy rõ cảnh tượng trong động.

Thạch động đầy rẫy ngã rẽ, trên nửa đoạn đường rẽ lại có một ngã rẽ chuyển hướng khác, ở trong quặng mỏ rất dễ dàng bị đi loạn, sợ ý một cái sẽ quên mất đường về, sẽ bị lạc trong quặng mỏ.

- Bốn người các người hãy nhớ kỹ, nhớ rõ vị trí của mình.

Lâm Nam dặn dò mọi người.

Con đường rẽ thứ nhất đã nhanh chóng xuất hiện.

- Tách ra đi.

Sử Vũ Bạch nhíu nhíu mày, thản nhiên nói:

- Nam tỷ, chúng ta đi theo đường rẽ này trước, một khi có phát hiện ta sẽ lập tức thông qua Âm thạch đưa tin.

- Ừm.

- Hãy theo sát!

Sử Vũ Bạch khẽ quát một tiếng, mang theo những Võ Giả kia, Lâm Nam mang theo những người còn lại đi theo ngã rẽ khác, tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu, lại có một đường rẽ xuất hiện.

- Nam tỷ, chúng ta đi đây.

Hà Thanh Mạn thản nhiên cười, nói với Lâm Nam:

- Trong chốc lát chỉ cần có phát hiện, muội sẽ đưa tin cho tỷ trước.

- Ừm, muội đi đi.

Lâm Nam mỉm cười gật đầu

- Nha đầu Nghi Đan kia rất liêu lĩnh, ta đi theo nàng, một khi nghe được tin tức của các người, ta sẽ lập tức tới ngay.

Hà Thanh Mạn gật đầu, liếc mắt qua những người đi theo nàng, khẽ nói:

- Hãy đi theo ta!

Nói xong, Hà Thanh Mạn là người thứ nhất đi vào ngã rẽ.

Bấy tên Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp của Thiên Tà Động Thiên, một đám vẻ mặt nghiêm nghị, đều lập tức đi theo.

Về mặt Thạch Nham lạnh nhạt, dừng ở cuối cùng, đợi sau khi tất cả mọi người tiến vào, lúc đó mới không vội không chậm đi theo.

- Nam tử, nếu tiểu tử kia chết ở nơi này, Dương gia có thể tìm chúng ta tính sổ hay không?

Đội sau khi thân ảnh Thạch Nham biến mất, Bành Phái đột nhiên hỏi.

Trầm Nghi Đan hình như cũng có chút để ý việc này, cũng truy hỏi

- Nam tử, tên này dường như không phải người Dương gia, nhưng tên Tu La Huyết vệ kia lại cực kỳ để ý hắn, cũng không biết hắn là ai. Hắn chỉ có tu vi cảnh giới Bách Kiếp, thật sự đụng phải Ma nhân, chỉ cần Hà Thanh Mạn hơi vô tâm một chút, hắn sẽ xong đời ngay.

- Các người đừng quản nhiều như vậy.

Lâm Nam nhíu nhíu mày, "Thanh Mạn là người có chừng mực, sẽ không làm bậy đâu.

- Ta thấy Thanh Mạn có vẻ rất chán ghét tiểu tử kia, nàng chỉ rõ bảo tên kia đi theo, nói không chừng là muốn tiểu tử chết đó!

Bành Phái vò đầu nói.

Lâm Nam sững sờ, trong mắt cũng hiện lên vẻ mê hoặc, chần chờ một lát, mới nói:

- Sẽ không đâu, Thanh Mạn không phải loại người như vậy. Hơn nữa, Dương gia dám để hắn đến Hắc Thạch đảo, tất nhiên là tin tưởng hắn, nói không chừng tiểu tử này có thực lực kinh người nữa đó. Các người cũng biết, mấy tên đi ra từ Dương gia luôn sẽ có hành động kinh người.

- Nếu hắn họ Dương, ta còn không dám xem thường hắn.

Trầm Nghi Đan lắc lắc đầu

- Nhưng vấn đề là hắn họ Thạch à, hắn rõ ràng không phải người Dương gia.

- Được rồi, đừng quản nhiều như vậy, hắn thật sự chết ở chỗ này cũng không có gì to tát.

Lâm Nam không thèm để ý nói:

- Giống như các người nói, hắn không phải họ Dương, thật sự là xảy ra chuyện, cũng không quan trọng.

- Ừm.

Bành Phái gật đầu.

... ..

- Thạch Nham, người đi đến phía trước đi.

Bên trong huyết động tối đen, Hà Thanh Mạn ở phía trước đột nhiên hô khẽ một tiếng.

Thông đạo này cũng không rộng lớn, chỉ có thể để cho ba người sống vai mà đi, Hà Thanh Mạn dẫn đầu, đi tuốt đằng trước.

Ở phía sau nàng, bảy tên Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp đi theo hàng chữ nhất ().

Thạch Nham đi ở cuối cùng.

Tiếng hô khẽ của Hà Thanh Mạn, khiến cho Thạch Nham ở cuối đội ngũ khó mà tiếp tục tiến lên.

- Nhường đường một chút.

Thạch Nham cau mày, dùng sức chen về phía trước.

Ở phía trước hắn, bảy tên Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên lập kín thông đạo, lúc hắn đi về phía trước thì bảy tên Võ Giả không có nghiêng người chủ động tránh ra, vẫn chắn đường ở phía trước.

Hà Thanh Mạn đi tuốt đằng trước, quan sát cẩn thận động tĩnh phía trước, không có lưu ý động tĩnh phía sau.

Bảy tên Võ Giả, trên mặt mang theo nụ cười bồn chồn, quay đầu nhìn Thạch Nham, hai người cách Thạch Nham gần nhất thì ôm vai, đứng song song, hai người chỉ chừa một khe hở nho nhỏ ở giữa bả vai.

Rõ ràng là hai người không định để cho Thạch Nham đi qua dễ dàng.

Thạch Nham đứng ở trước mặt hai người, khuôn mặt lạnh lùng, thản nhiên nói:

- Nhường đường một chút.

- Thông đạo rất hẹp, chúng ta đã tránh rồi, người muốn đi qua thì chen đi.

Một tên trong đó khẽ cười khà khà nói.

- Được, vậy ta chen qua đây!

Thạch Nham nhếch miệng cười.

- Ầm!

Một câu vừa nói xong, bên trong thông đạo đột nhiên truyền đến một tiếng va chạm nặng nề.

“Rắc rắc!”

Tiếng xương cốt vỡ giòn giã cũng truyền ra sau đó.

Thạch Nham mạnh mẽ chen qua khe hở giữa bả vai hai người, nhưng hai người này lại nhe răng trợn mắt, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh.

Một tên trong đó lại một tay ôm bả vai, liên tục hít thở, hai mắt hung ác nhìn Thạch Nham.

- Không phục phải không?

Thạch Nham cười lạnh, đột nhiên đưa tay ấn lên khớp xương vỡ của tên này, hơi dùng lực ấn xuống.

Tên này lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương như heo bị chọc huyết, bên trong thông đạo yên tĩnh không tiếng động, tiếng kêu thảm thiết của hắn khiến cho thân thể yêu kiều Hà Thanh Mạn đi đằng trước đội ngũ run lên, bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch.

- Ai đang kêu quỉ thế?

Hai mắt Hà Thanh Mạn bắn ra sát khí, đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau.

Thạch Nham đằng sau một bàn tay đặt lên bả vai người nọ, nghe hắn đang kêu thảm thiết, mặc kệ tiếng quát to của Hà Thanh Mạn phía trước, lãnh khốc nói:

- Bây giờ phục chưa?

- Tiểu tử cuồng vọng!

Tên Võ Giả song song với tên kia rít lên một tiếng muốn xuất thủ.

Thạch Nham cười hà hà lạnh lùng, một bàn tay không giống như lợi kiếm đâm đến tên này, năm đầu ngón tay hắn bắn ra từng luồng tinh mang cực kỳ sắc bén.

“Phập phập!”

Năm ngón tay Thạch Nham đâm tới dán lên gò má tên này, đâm vào thạch bích.

Năm ngón tay như thương, cắm thật sâu vào trong thạch bích, sau khi hắn thu lại tay thì trên thạch bích kia để lại năm lỗ tay thật sâu.

Người nọ còn tưởng Thạch Nham đâm vào không khí, cười lạnh nện thiết quyền vào mặt Thạch Nham.

- Ba Đế, dừng tay lại!

Hà Thanh Mạn quát lạnh.

Ba Đế nện một quyền đến Thạch Nham phải ngừng lại nửa chừng, hắn bất mãn nhìn về phía Hà Thanh Mạn nói:

- Hà tiểu thư, vì cái gì không cho ta giáo huấn hần?

- Ba Đế, người, người hãy nhìn xem thạch bích bên má trái người đi.

Một Võ Giả giao hảo với Ba Đế giao, cười khỏ nói.

Ba Đế ngẩn ngơ, quay đầu nhìn về phía thạch bích bên trái, lập tức thấy được năm lỗ tay thật sâu, sắc mặt Ba Đế đại biến, lập tức thành thật lại.

- Vừa rồi, ta chỉ chơi đùa một chút mà thôi.

Võ Giả lúc trước bị Thạch Nham nắm lấy bả vai, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, cũng không dám động thủ, ngượng ngùng cười gượng nhận sai

- Đừng để bụng, chúng ta không có ác ý gì cả.

- Ta cũng chỉ là chỉ đùa một chút thôi.

Thạch Nham gật gật đầu, thu hồi bàn tay đặt trên vai tên kia, lẩm bẩm thấp giọng nói thầm nói:

- Không nên chuốc lấy khổ, cần gì phải. . .

Lúc nói chuyện, Thạch Nham tiếp tục bước tới chỗ Hà Thanh Mạn.

Năm tên Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên còn lại, vừa thấy hần bắt đầu đi đến, lập tức chủ động tránh ra, đưa thân hình kề sát lên thạch bích, sợ sẽ đụng vào Thạch Nham.

- Sớm thức thời như vậy thì tốt rồi.

Thạch Nham ôn hoà châm chọc một câu, người đã đến trước mặt Hà Thanh Mạn.

Hà Thanh Mạn cau mày, thu hết hành động Thạch Nham vào trong mắt, thản nhiên nói:

- Những tên đó tuy rằng mắt kém, nhưng người xuất thủ cũng quá nặng rồi? Bả vai Chu Nam bị người đụng vỡ, sau đây lúc giao chiến với người khác, nhất định thực lực sẽ bị ảnh hưởng, nếu vì vậy mà đánh mất tánh mạng, ta sẽ tính lên đầu người.

- Tính lên đầu ta?

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng

- Cô tính tốt lắm, ta thật muốn nhìn xem Thiên Tà Động Thiên các người, dám làm gì ta?

- Người!

Hà Thanh Mạn chỉ muốn dùng những lời này, để dễ ăn nói với cấp dưới của nàng, nàng chỉ làm bộ dáng như thế, nhưng không thật sự có ý đối phó Thạch Nham, nhưng Thạch Nham lại không biết thức thời như vậy, thế mà trước mặt mọi người xé rách mặt mũi của nàng, điều này làm cho trong lòng nàng lại bốc lên lửa giận, hận không thể ở trong này lập tức giáo huấn Thạch Nham một hồi.

Nhưng mà, lại nghĩ đến dị bảo trên người Thạch Nham, Hà Thanh Mạn lại nhịn xuống, hừ một tiếng, nói:

- Người an phận một chút không được sao?”

- Ồ!

Trong hai mắt Thạch Nham lóe sáng lên, đột nhiên nói:

- Ma nhân tìm đến đây, bây giờ ta sẽ an phận, các người chuẩn bị đối phó Ma nhân tới đây đi.

- Đã đến đây sao?

Khuôn mặt xinh đẹp của Hà Thanh Mạn, vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Đến đây bao nhiêu? Có tu vi gì?

Đám người Ba Đế, Chu Nam của Thiên Tà Động Thiên đi theo Hà Thanh Mạn, toàn bộ đều ngẩn người, khó hiểu nhìn Thạch Nham và Hà Thanh Mạn.

- Bây giờ chỉ có sáu tên Ma nhân đến đây, ừm, trong đó một tên chắc là có cảnh giới Địa Vị, tên này cần cô đối phó. Năm tên khác cũng không quá mạnh mẽ, ta nghĩ người của cô lợi hại như vậy, chắc là có thể thoải mái giải quyết, ta sẽ không nhúng tay đâu.

Về mặt Thạch Nham lạnh nhạt, lười biếng dựa vào thạch bích, hành động quái gở nói.

195. Chương 195 - Ngăn Không Được A

- Sáu tên Ma nhân. . .

Hà Thanh Mạn chậm rãi gạt đầu, chẳng những không có sợ hãi, ngược lại trong đôi mắt đẹp còn phóng ra tia sáng hưng phấn, quát khẽ:

- Mọi người chuẩn bị, xem ra chúng ta phải mở hàng trước rồi.

Bảy tên Vô Giả của Thiên Tà Động Thiên, khẽ quát một tiếng, sắc mặt bỗng nghiêm lại, trên người bộc lộ chiến ý nồng đậm.

Thạch Nham thềm gạt đầu.

Thiên Tà Động Thiên không hổ là một trong ba thế lực lớn của Già La hải vực, những Vô Giả trẻ tuổi này chưa có trải qua chiến đấu với Ma nhân Hắc Lân tộc, nghe nói sáu tên Ma nhân lừng lẫy đến, bọn họ chẳng những không ai khấn trương, mà một đám thế lại mơ hồ có chút kích động, rõ ràng đều là hạng người dũng mãnh thiện chiến.

- Cẩn thận một chút, ở trong sơn động này thì những tên Ma nhân Hắc Lân tộc đó có thể giấu kín khí tức trên người. Nói không chừng, đến trước mặt các người rồi mà các người cũng không phát hiện ra.

Dựa lưng vào thạch bích, về mặt Thạch Nham uể oải, mở miệng nhắc nhở.

Đám người Ba Đế, nghe xong lời nói này của Thạch Nham đều có chút nghi hoặc, khó hiểu nhìn hắn.

- Tốt nhất các người để tâm nhắc nhở của hắn đi.

Hà Thanh Mạn từ trong mắt đám đi theo này, thấy được sự không tín nhiệm

- Hắn nói Ma nhân có thể che dấu khí tức, thì nhất định sẽ không sai. Nhớ kỹ, tập trung chú ý không cho phép được phân tâm!

- Vào ngày hôm qua, không phải hắn ngay cả Hắc Lân tộc cũng chưa từng nghe qua sao.

Ánh mắt Ba Đế cổ quái, nhỏ giọng nói thềm một câu.

- Ngày hôm qua là ngày hôm qua.

Hà Thanh Mạn hừ khẽ, trong lòng cũng có chút mê hoặc, không biết sao Thạch Nham lại đột nhiên hiểu rõ về Hắc Lân tộc, nhưng biểu hiện của Thạch Nham đêm qua đã khiến nàng vứt bỏ hoài nghi Thạch Nham

- Hãy nhớ rõ, Ma nhân có thể sẽ ẩn thân mà đến đây, đừng để bị đánh lén.”

- Yên tâm đi, có ta ở chỗ này, đám Ma nhân sẽ không ẩn thân được.

Thạch Nham tiêu sái cười cười, từ tốn nói:

- Còn có một trăm năm mươi mét, ừm, đang theo tiếp cận bên này, chỗ phía trước năm mươi mét, hình như có một thạch động rộng rãi. Thạch động kia chắc là một khu vực khai thác Hắc ban đồng, ta nghĩ, thật sự muốn giao chiến với Ma nhân thì đi đến đó có vẻ thích hợp hơn, bằng không mọi người sẽ bị bó tay bó chân, bên trong huyết động hẹp rất khó phát huy ra toàn bộ lực lượng.

Hà Thanh Mạn hơi sững sốt, do dự hai ba giây, khẽ gạt đầu, nói:

- Đi thôi, đến thạch động phía trước, chỗ rộng rãi thì chiến đấu cũng tiện hơn. Địa hình nơi này quả thật hơi hẹp, nên tìm chỗ chiến đấu tốt hơn.

Hà Thanh Mạn dẫn đầu, thân thể yêu kiều nổi bật như luồng sáng mờ, đột nhiên bắn về phía trước.

Thạch Nham cười lạnh nhạt, bộ dáng lững thững nhanh chóng đuổi theo, theo sát đằng sau thân thể yêu kiều của Hà Thanh Mạn, không bao lâu hẳn đã cùng Hà Thanh Mạn đi vào bên trong thạch động này.

Thạch động này to như sân bóng rổ, xung quanh còn có dấu vết đào móc rõ ràng, trên thạch bích có rất nhiều vết đá lõm to nhỏ khác nhau, bên trong vài vết đá lõm còn có nhiều chấm nhỏ màu vàng đồng lóe lên, xem ra chắc là khoáng thạch Hắc ban đồng.

Bốn mặt thạch động, có nhiều ngả rẽ không biết thông đến nơi nào.

Thạch Nham và đoàn người Hà Thanh Mạn, đứng ở hai bên con đường bằng trong đó, vẻ mặt nghiêm túc, chú ý động tĩnh của những con đường khác.

- Là nơi này sao?

Hà Thanh Mạn liếc nhìn Thạch Nham, nhỏ giọng, nói:

- Còn bao lâu nữa mới đến?

Hà Thanh Mạn và Thạch Nham sóng vai dán mình lên thạch bích này bên cạnh con đường bằng, nàng sợ thanh âm quá cao sẽ kinh động Ma nhân đang dần dần tiếp cận, chẳng những đè thấp thanh âm, đôi môi thơm còn sắp đến gần bên tai Thạch Nham.

Một mùi hương thơm làm say lòng người, lặng lẽ chui vào mũi, trong lòng Thạch Nham rung động, lặng lẽ vươn tay trái, vẽ lên một vài ký tự.

Hà Thanh Mạn nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo đã hiểu được, đột nhiên nàng lại đưa tin cho những người đi theo cách cửa thông đạo không xa, nói cho bọn họ biết Ma nhân bao lâu nữa mới xuất hiện.

Một tay nắm Tụ hồn châu, Thạch Nham âm thầm tính toán, dụng tâm cảm ứng khí tức những Ma nhân Hắc Lân tộc đó.

Ma nhân Hắc Lân tộc, ở trong huyết động không thấy ánh sáng sẽ có ưu thế trời cho, thân thể gần như có thể ẩn nấp toàn bộ.

Như vậy, trừ phi là Võ Giả cảnh giới Niết Bàn hình thành thức hải, nếu không rất khó nhận ra khí tức những Ma nhân đó.

Đám người Hà Thanh Mạn còn chưa đạt tới cảnh giới Niết Bàn, những tên Ma nhân Hắc Lân tộc mặc dù cách bọn họ đã rất gần, nhưng bọn họ vẫn là không phát hiện ra chút động tĩnh nào.

Thạch Nham nắm giữ Tụ hồn châu, tinh thần lực nhìn thấu lại vô cùng nhạy cảm, có thể nhận thấy được rất rõ từng đoàn khí tức sinh mệnh của những Ma nhân đó, thậm chí mơ hồ có thể cảm nhận được sự thận trọng của bọn họ, và lệ khí nhạt trên người bọn họ.

Thần thức! Thức hải!

Trong thạch động u ám, Hai mắt Thạch Nham sáng ngời, trong lòng thâm hạ quyết tâm, một khi lực lượng linh hồn bên trong Tụ hồn châu có thể hấp thu, tất nhiên phải lập tức nhờ vào lượng linh hồn tinh khiết bên trong Tụ hồn châu, khiến cho mình hình thành thức hải.

Tùy theo sự vận dụng tinh thần lực, hẳn dần dần cảm thấy được tinh thần lực cao hơn một bậc, lúc giao chiến với người khác có thể có bao nhiêu ưu thế.

- Sắp chưa?

Hà Thanh Mạn bật hơi thơm như hoa lan, lại thở nhẹ ở bên tai hắn, mùi thơm làm say lòng người, giống như tâm ma đang khiêu khích, khiến cho Thạch Nham không khỏi có chút rạo rục.

Thạch Nham quay đầu liếc mắt nhìn nàng.

Bên trong thạch động u ám, đôi mắt xinh đẹp của Hà Thanh Mạn cực kỳ sáng ngời, Tinh Nguyên trong thân thể yêu kiều giống như nước sông cuộn cuộn, không ngừng ngừng tụ lại.

Nhờ vào Tụ hồn châu, Thạch Nham âm thầm cảm nhận, thế mà từ bên trong thân thể Hà Thanh Mạn, mơ hồ nghe được tiếng gió thổi.

Nhưng vào lúc này, đám Ma nhân Hắc Lân tộc đi cách thạch động này chỉ còn lại có ba mươi mét, bỗng đột nhiên ngừng lại.

Tên Ma nhân cầm đầu kia có khí tức âm lệ nồng đậm nhất, một luồng dao động tinh thần kỳ diệu hình xoắn ốc trên người, lạng lẽ lan tỏa ra, chậm rãi di chuyển tới khu vực này.

Ma nhân kia đã phát hiện ra!

- Động thủ đi!

Thạch Nham mở miệng áp sát bên tai Hà Thanh Mạn, quát trầm lên:

- Đối phương đã phát hiện các người, thừa dịp bọn họ còn ở bên trong thông đạo, lập tức tấn công!

- Tấn công!

Hà Thanh Mạn khẽ quát một tiếng, trong bóng đêm cái cổ đã ửng hồng, thân thể yêu kiều cũng run nhẹ lên.

“Vù vù vù!”

“Xuy xuy xuy!”

Từng đường thần binh lợi khí, cùng với Kiếm mang hồng quang đủ mọi màu sắc, bỗng chốc bắn vào thông đạo Ma nhân đang đợi.

Trong lúc nhất thời, bên trong thông đạo truyền đến tiếng kêu chói tai, từng luồng khí sắc bén hình mũi khoan, từ trong lòng bàn tay Hà Thanh Mạn bay ra, phong lực hình như tràn đầy bên trong luồng khí sắc bén hình mũi khoan kia, khiến cho nó nhanh như thiểm điện, hơn nữa ẩn chứa lực xuyên thấu vô cùng kinh người.

- Nhân loại ti bỉ!

Trong thông đạo, bỗng chốc truyền đến một tiếng thét chói tai âm độc của Ma nhân.

“Keng keng keng!”

“Keng keng keng!”

Tiếng kim thiết va chạm vào nhau, liên tục từ bên trong thông đạo truyền ra.

Bên trong thông đạo hẹp, bỗng xuất hiện đôi mắt sáng.

Cầm đầu Ma nhân Hắc Lân tộc là một gã thân cao ba mét, đầu đựng đỉnh thạch động, một thân lân giáp màu đen phát ra màu đen bóng đặc biệt.

Phía trên lân giáp của hắn, một đám vết đốm cỡ đồng tiền chằm rãi di chuyển, có vẻ hơi quỷ dị.

Kiếm mang hồng quang của các loại thần binh lợi khí, bắn lên lân giáp trên người hắn cũng không thể xuyên thủng lân giáp màu đen chút nào, chỉ làm tốc độ vết đốm hình đồng tiền di chuyển trên lân giáp hơi chậm lại một tí.

Ngay cả luồng khí sắc bén hình mũi khoan của Hà Thanh Mạn phóng ra, bắn lên người hắn cũng chỉ là khiến ma thân hùng vĩ của hắn hơi lay động.

Đám Ma nhân rít gào, bình tĩnh không sợ hãi, ngăn chặn hết công kích bắn ra đầy trời, nhanh chóng đi qua hướng này. Đám người Hà Thanh Mạn đều đứng ở cửa động, nhờ vào ánh sáng chói lọi nên bọn họ đều thấy hành động của những Ma nhân này, một đám lộ ra vẻ kinh hãi.

Tuy rằng sớm biết một thân lân giáp của Ma nhân Hắc Lân tộc bất phàm, nhưng bọn họ vẫn không có đoán được lân giáp trên người chúng lại đáng sợ đến mức như thế.

Nhiều công kích như vậy đánh lên lân giáp màu đen, thế mà vẫn chưa phá vỡ được phòng ngự của lân giáp, một khi đám Ma nhân đến gần người, thì làm sao giao chiến với bọn chúng chứ?

- Soi sáng!

Hà Thanh Mạn nhìn thấy không ổn, bỗng nhiên hô khẽ lên.

Đám người Ba Đế, không nói lời nào, lập tức lấy ra toàn bộ Chiếu minh thạch trên người, tay chân luống cuống đánh lên đỉnh thạch động, đặt ở các góc.

Thạch động vốn u ám, phút chốc sáng ngời lên, được hơn mười khối Chiếu minh thạch chiếu sáng, thạch động cờ sân bóng rõ bỗng nhiên sáng như ban ngày.

Tộc nhân của Hắc Lân tộc ở trong bóng tối có thể ẩn nấp thân thể, nhưng nhiều Chiếu minh thạch bày ra như vậy, loại bỏ hết bóng tối nên thân hình đám Ma nhân này cũng lập tức bị bại lộ.

Hà Thanh Mạn tự biết không thể ngăn được những Ma nhân này tiến vào thạch động, biết phải không thể tránh một trận chiến ở bên trong huyết động, cho nên trước tiên chiếu sáng để chuẩn bị cho trận chiến này, để tránh ở trong bóng đêm bị hạn chế nhiều thứ, bị Ma nhân đánh lén đến chết.

- Ta cũng không tin không phá được lân giáp của người!

Hà Thanh Mạn nhìn thấy rất nhiều ánh sáng chiếu rọi, Ma nhân cầm đầu kia cũng nhân cơ hội sắp tiến vào, đột nhiên lạnh lùng quát một tiếng.

Một cây trường mâu màu bạc, bỗng chốc xuất hiện ở tay trái trắng nõn của nàng, trường mâu vừa ra, bên trong thạch động phát sáng ánh sáng bạc.

Một con quái xà màu bạc ở bên trong ánh sáng bạc chói lọi, lại từ bên trong thân trường mâu màu bạc chậm rãi đi ra, quái xà này vừa ra, một luồng khí tức cực kỳ sắc bén, bỗng chốc tỏa ra bên trong thạch động.

Quái xà màu bạc thân dài năm mét, nó từ bên trong trường mâu chui ra, nhưng lại há miệng nuốt vào trường mâu, đột nhiên hóa thành một luồng ánh sáng bạc, bỗng bắn về phía Ma nhân Hắc Lân tộc cầm đầu.

Ma nhân dùng thân thể gần như cản hết tất cả công kích, thấy luồng ánh sáng bạc phóng tới, bên trong ma nhân màu xanh thẫm, lộ ra vẻ ngưng trọng.

Một căn gai xương trắng bạch, đột nhiên từ khe hở lân giáp ở ngực hần lồi lên.

Gai xương này dài một thước, giống như là một căn xương cốt của thân thể hần, còn dính một chút máu tươi, thoát nhìn cũng khiến người ta kinh hãi vỡ mắt.

Cầm trụ này căn gai xương, này Ma nhân trên người đích hơi thở, chợt hung lệ mấy lần, màu xanh thẫm đích đồng tử mắt bên trong, tràn đầy thô bạo điên cuồng ý.

Gai xương run rẩy, phóng ra chính xác tới hồ quang của Hà Thanh Mạn, mũi nhọn của gai xương đánh lên luồng ánh sáng bạc.

“Xuy!”

Nhiều chấm bạc, ánh sáng màu trắng, bắn ra xung quanh, bên trong thông đạo đá bay tán loạn, không ngừng truyền ra tiếng nổ vang, lại giống như muốn sụp xuống.

Hà Thanh Mạn bắn ra đi luồng ánh sáng bạc, giống như một tia chớp, lập tức bay trở về, một lần nữa rơi vào trong tay nàng, lại hóa thành trường mâu.

Bên trong thạch động, vẻ mặt Ma nhân kia hung ác, cầm theo gai xương lấy từ thân thể mình, toàn thân cuộn cuộn ma khí, đã đi ra khỏi thông đạo đá bay tán loạn, dần dần đứng ở trong thạch động.

Lại là một căn gai xương trắng bệch, từ khe hở lân giáp phía sau lưng hấn lồi lên, hấn đưa tay ra sau rút ra một căn gai xương, một tay nắm một căn gai xương lấy từ chính trong cơ thể mình, tầm mắt hấn nhìn lướt qua trên người Hà Thanh Mạn, giọng cổ giáo học theo ngôn ngữ nhân loại, cười lạnh nói:

- Nha đầu nhân loại, chắc chắn ngươi chưa thử qua nam nhân Hắc Lân tộc chúng ta, hắc hắc, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Hà Thanh Mạn biến sắc.

Ánh mắt Thạch Nham cũng dần dần ngưng trọng lên.

196. Chương 196 - Thay Đổi Mục Tiêu

Ma nhân cầm đầu mang theo hai căn gai xương trắng bệch, đứng ở cửa thông đạo, hung tợn nhìn chăm chăm Hà Thanh Mạn, nhưng chưa lập tức xuất thủ.

Thông đạo phía sau hấn, đá vụn bay tán loạn, từng khối đá vụn từ đỉnh động rơi xuống.

Chỉ một chốc, cửa động kia đã chong chóng rất nhiều khối đá.

Lại là một Ma nhân cường tráng thân cao khoảng ba mét, đầu cúi thấp xuống, nhanh chóng từ bên trong thông đạo chui ra.

Bốn tên Ma nhân còn lại, ở chỗ đá vụn chặn trước cửa thông đạo, cũng chui vào thạch động cỡ sân bóng rổ này.

Sáu tên Ma nhân cùng nhau đứng thẳng trong thạch động sáng ngời, một thân lân giáp màu đen, thân cao to lớn, con ngươi màu xanh thẫm lóe ra tia sáng hung lệ âm tà, như độc xà trong bóng đêm nhìn chăm chăm con mồi, như muốn nuốt gọn người ta.

- Cốt Nha đại nhân!

Tên Ma nhân thứ hai từ trong thông đạo đi ra, tiến lên một bước, hơi cúi người, giọng nói như lợi khí chém lên thủy tinh, sắc nhọn chói tai

- Ả nữ nhân nhân loại kia vẫn là tám thân xử nữ, âm huyết xử nữ của nàng có thể dùng làm tế phẩm.

Trong lúc tên Ma nhân nói chuyện, ánh mắt âm tà quét lên thân thể yêu kiều của Hà Thanh Mạn một lần, sau khi dứt lời hấn còn liếm liếm khóe miệng, trong mắt toát lên vẻ dâm tà.

- Ủm, trong chốc lát nữa giết chết nàng, ta sẽ thu thập âm huyết xử nữ của nàng.

Ma nhân Hắc Lân tộc được gọi là Cốt Nha, quát khẽ nói:

- Tản ra đi, hãy động thủ giết mấy tên này đi, đám nhân loại không chỉ có một nhóm như vậy, giết nhóm này chúng ta còn phải tìm con mồi khác.

- Giết!

Năm tên Ma nhân hét to, nhanh chóng phân tán ra, vọt nhanh tới hướng đám người Hà Thanh Mạn và Ba Đế.

Cốt Nha mang theo hai căn gai xương trắng bệch, liếm miệng, lạnh lùng nhìn Hà Thanh Mạn

- Nữ nhân nhân loại, ta sẽ không giết chết ngươi ngay đâu, ta sẽ bắt ngươi lại, sau đó chậm rãi giày vò ngươi, khiến ngươi ở dưới cự vật ta đau khổ muốn chết, khiến cho ngươi biết sự lợi hại của nam nhân Hắc Lân tộc ta!

Hà Thanh Mạn cắn răng, nắm chặt trường mâu màu bạc kia, không nói được một lời.

“Keng keng keng!”

Tiếng kim thiết giao kích, bỗng nhiên từ trong thạch động yên tĩnh truyền ra.

Năm tên Ma nhân phân tán ra, phân biệt tìm tới bảy tên Võ Giả như Ba Đế, Chu Nam. . . Đám người Ba Đế cũng đều phân tán ra, đều tự tìm Ma nhân giao chiến.

Lợi khí trong tay bọn họ, đánh lên trên người những tên Ma nhân Hắc Lân tộc này, lân giáp màu đen ngăn cản lại, không thể phá vỡ lân giáp màu đen kia, chỉ có thể lưu lại bên trên một chút dấu vết.

Tinh quang chói lọi giống như cầu vồng bắn phá bên trong thạch động, các loại võ kỹ ngưng luyện ra hào quang đẹp mắt, được đám người Ba Đế thúc giục ra.

“Huyết Liệt Trảm!”

Ba Đế hét to, cánh tay trái tróc da rách thịt, từng giọt máu tươi như bảo thạch màu đỏ óng ánh trong sáng, đột nhiên từ bên trong cánh tay hắt chảy ra, bắt đầu tụ tập hắt vào tinh quang màu đỏ trong lòng bàn tay phải hắt, lập tức hình thành huyết quang lợi trảm hình nửa vòng cung, chém mạnh về phía một tên Ma nhân đang đối chiến với hắn.

“Xuy xuy xuy!”

Huyết quang hình cung giống như xé rách không khí, còn lợi hại hơn binh khí võ kỹ hắt dùng ra lúc trước, nháy mắt trảm đến trên người tên Ma nhân trước mặt hắn.

Huyết quang hình cung đột nhiên phân tách bắn ra, nháy mắt hóa thành rất nhiều khối huyết quang, giống như lưỡi dao bắn lên ngực Ma nhân kia.

Trong tiếng kim thiết giao kích vang lên liên tiếp, huyết quang phân tách bắn ra xuyên qua khe hở lân giáp màu đen của Ma nhân, bắn thẳng vào trong thân thể tên Ma nhân này.

Ma nhân dựa vào lân giáp màu đen ngăn cản công kích, bỗng nhiên bắt đầu kêu to, vẻ mặt thống khổ.

Võ kỹ Ba Đế thi triển ra nửa chừng phân tách, hóa thành từng khối huyết quang, xuyên thấu qua khe hở lân giáp màu đen chui vào thân thể Ma nhân, rốt cuộc đã làm tên Ma nhân bị trọng thương.

- Giữa bọn chúng và lân giáp có khe hở, chỉ cần công kích né qua lân giáp, là có thể làm chúng trọng thương!

Về mặt Ba Đế chấn động, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở những người khác.

Được Ba Đế nhắc nhở, sau tên Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên còn lại cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, không còn công kích lên lân giáp màu đen trên người những Ma nhân này, bắt đầu phát huy sở trường tránh sở đoản, lợi dụng võ kỹ tinh diệu, tìm khe hở giữa đám lân giáp trên người Ma nhân, mà bắn thẳng công kích vào thân thể Ma nhân.

Thế cục vốn nghiêng về một bên, bởi vì có một câu của Ba Đế đã dần dần đảo ngược.

Thạch Nham âm thầm gật đầu.

Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên quả nhiên bắt phạm, khi đối mặt với Ma nhân dị tộc, bọn họ không có lộ ra chút kinh sợ. Lúc chiến đấu còn luôn âm thầm quan sát, tìm nhược điểm những Ma nhân này.

Chính bởi vì trong lòng bọn họ không sợ, mới có thể nhìn rõ mọi việc, thông suốt công kích vào khe hở trên người những tên Ma nhân Hắc Lân tộc này.

Năm tên Ma nhân này, không có một ai lấy ra vũ khí, đều tay không dùng phương thức đơn giản thô bạo nhất, ép sát đến đám người Ba Đế, áp dụng chiến thuật giáp lá cà.

Lân giáp màu đen của năm tên Ma nhân, chẳng những vô cùng chắc chắn, lúc giao chiến những lân giáp này còn có thể đột nhiên dựng đứng, lân giáp sẽ biến thành một đám phong nhận, cực kỳ sắc bén.

Một tên Ma nhân tốc độ khá nhanh, nhanh chóng nhằm phía một tên Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên, một tay cản võ kỹ sắc bén của Võ Giả này, một tay kia ôm lấy hắn.

Ma nhân thân cao ba mét, Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên này chỉ khoảng một mét bảy, bị Ma nhân ôm vào trong ngực.

Đột nhiên, lân giáp trên người Ma nhân này bỗng dựng đứng lên, một đám phong nhận cắm thẳng vào trong thân thể Võ Giả đó.

Bị Ma nhân kia nâng lên, thân thể Võ Giả kia liền bị lân giáp trên người Ma nhân cắt nát, trên người hiện ra vô số vết thương, còn có thể thấy được nội tạng.

Người nọ thét lên thê lương, sinh cơ trong mắt từng chút trôi đi, một thân tinh khí, cũng dần dần tiêu tán đi.

Thạch Nham luôn di chuyển trong thạch động, vẫn chưa vội vã nhúng tay, đợi đến khi phát hiện một người Thiên Tà Động Thiên bên này bị Ma nhân chém giết. Hắn lặng lẽ đi đến khu vực đó, hấp thu một thân tinh khí trên mình người nọ tràn ra, lúc đó mới cau mày, nhìn về phía Hà Thanh Mạn.

Thân thể yêu kiều xinh đẹp của Hà Thanh Mạn, được nhiều tầng màn chắn bảo vệ, trường mâu màu bạc trong tay nàng lúc vung lên, nháy mắt biến thành quái xà màu bạc, tìm cơ hội cắn Cốt Nha. Từ trong thân thể Hà Thanh Mạn truyền ra tiếng rít, từng đường phong nhận bay vút ra, rồi vô số phong nhận vây chặt Cốt Nha lại.

Cốt Nha mang theo gai xương trắng bệch, một thân lân giáp màu đen lóe ra ma quang kỳ dị, ở dưới làn phong nhận nhưng thân hình cao ba mét của Cốt Nha lại nhanh như thiểm điện, liên tục biến đổi vị trí.

Võ Hồn của Hà Thanh Mạn ngưng luyện ra phong nhận, đã phá thạch bích chỗ này thành từng mảnh đá vụn, nhưng vẫn không thể đâm vào khe hở lân giáp Cốt Nha.

Hai căn gai xương trắng bệch lấy từ trong chính thân thể hắn, ở trong tay Cốt Nha vẽ ra từng đường vòng cung màu trắng, sát khí lạnh buốt từ bên trong gai xương trắng bệch kia tràn ra, vô thanh vô tức ảnh hưởng thân chí nhân tâm.

Sát khí lạnh buốt kia làn ra khắp sơn động, khiến cho một đám Ma nhân tinh thần phấn chấn, khí thế hung lệ trên người càng lúc càng mạnh.

Trái lại Hà Thanh Mạn, đám người Ba Đế, trong luồng sát khí lạnh buốt kia càng lúc càng hấp tấp bất an, không có sự bình tĩnh như thường ngày, lúc giao chiến liên tiếp phạm sai lầm, thi triển một ít võ kỹ cũng bắt đầu không đúng tiêu chuẩn.

Thạch Nham di chuyển liên tục, âm thầm lưu ý gai xương trong tay Cốt Nha.

Nhờ vào Tụ hồn châu, hắn có thể phát hiện khí tức từ trong gai xương trắng bệch kia, có lực lượng tà ác mê hoặc lòng người. Tốc độ khí tức này tràn ra rất thông thả, bởi đang trong lúc giao chiến nên sẽ không ai phát hiện ra.

Bởi vì khí tức này mà cục diện bên trong thạch động dần dần phát sinh biến hóa không ổn, loại biến hóa này ngay cả Hà Thanh Mạn cũng chưa phát hiện.

Ma nhân càng lúc càng mạnh mẽ, lực lượng trên người cũng càng lúc càng mạnh, trái lại Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên lại là một đám vẻ mặt mỗi mét, trong ánh mắt đầy vẻ hấp tấp bất an, tốc độ Tinh Nguyên di chuyển trong cơ thể, thể mà cũng trở nên chậm chạp lại.

Thạch Nham quan sát trong chốc lát, đột nhiên nhíu mày nói:

- Hà Thanh Mạn, lưu ý hai căn gai xương kia, trong đó tràn ra lực lượng sẽ làm cho Ma nhân càng lúc càng mạnh, khiến cho các người càng lúc càng hấp tấp bất an, đang dần dần suy yếu lực lượng các người. Khí tức từ trong hai căn gai xương sẽ trở thành nhân tố quyết định thắng thua, nếu cô không thể ngăn cản thì toàn bộ người của cô sẽ chết ở chỗ này.

Thân thể Hà Thanh Mạn chấn động, trong con mắt đột nhiên bắn ra quang mang lạnh lùng, nhìn phía gai xương mà Cốt Nha mang theo, hình như rốt cuộc đã có phát hiện điều gì.

Cốt Nha đang chậm rãi quán lấy Hà Thanh Mạn, trong đôi mắt màu xanh thẫm đột nhiên lộ ra tia sáng kinh ngạc, hắn từ xa liếc nhìn Thạch Nham, giọng lạnh lùng nói:

- Tiểu tử ánh mắt cũng rất độc, thế mà lại nhìn ra thủ đoạn của ta, Kiều, người giết tiểu tử này trước để tránh hắn còn có thể cản trở.

- Đã biết đại nhân.

Ma nhân giao chiến với Chu Nam, đột nhiên bỏ qua Chu Nam, thân hình hùng vĩ to như cánh cửa, áp thẳng tới hướng Thạch Nham.

Thần sắc Thạch Nham không sợ hãi, thản nhiên nói:

- Cũng tốt, nhìn lâu như vậy, cũng nên hoạt động gân cốt.

- Người hãy cẩn thận, nếu người chết ở chỗ này, chúng ta cũng không thể bàn giao cho Dương gia.

Hà Thanh Mạn khẽ quát một tiếng

- Người không nên giao chiến chính diện với bọn chúng, ta đã truyền tin rồi không bao lâu nữa bọn Nam tử sẽ đến đây, người chỉ cần kiên trì một chút là được rồi!

Hà Thanh Mạn tuy rằng bất mãn Thạch Nham, nhưng nàng lại biết thân phận thật sự của Thạch Nham, biết Dương Thanh Đế cực kỳ coi trọng Thạch Nham, thậm chí vì biết được chuyện sinh tử của hắn, không tiếc hao phí ba giọt Bất Tử huyết để suy tính, mấy tin tức này người khác không biết, nhưng nàng lại biết thông qua Hạ Tâm Nghiên.

Nếu Thạch Nham cùng nàng chết một nơi, Dương gia chẳng những sẽ trách cứ Thiên Tà Động Thiên, nói không chừng ngay cả Hà gia cũng sẽ giận chó đánh mèo.

Đây cũng không phải là chuyện Hà Thanh Mạn có thể chịu đựng.

Nhưng mà, một tiếng kêu khẽ thân thiết của nàng, trong lúc vô tình lại bại lộ một chỗ từ vô cùng quan trọng.

Là Dương gia!

Trong thạch động.

Tất cả Ma nhân Hắc Lân tộc, khi nghe hai chữ đó, trong đôi mắt màu xanh thẫm, đột nhiên bắn ra tia sáng hận thấu xương.

Tên Cốt Nha cầm đầu, cũng đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ

- Dương gia! Tên tiểu tử chết tiệt này, lại là người Dương gia! Ta muốn lột gân, róc da của người, cho người nếm thử khổ hình của Hắc Lân tộc chúng ta! Dương gia vạn ác, không biết giết bao nhiêu tộc nhân của ta, lần này chúng ta cam nguyện liều mạng đi ra từ không gian tiết điểm đến đây, cũng là muốn trả thù Dương gia!

Tất cả Ma nhân Hắc Lân tộc, đột nhiên vứt bỏ đối thủ, một đám nghiêng răng nghiêng lợi, trong đôi mắt màu xanh thẫm bắn ra sự oán hận cực điểm, dồn sát tới Thạch Nham.

Hà Thanh Mạn vốn có hảo tâm bảo Thạch Nham lưu ý, nhưng không có đoán được lòng tốt, nhưng lại biến thành kết quả này.

Thạch Nham nhú mày thật chặt, trước khi Ma nhân Hắc Lân tộc tới gần, bắt đầu tụ tập lực lượng, lặng lẽ tạo thành Từ Cực Vực Trường.

- Dương gia, thật đúng là trâu bò nha, thế mà lại khiến cho đám Ma nhân hung tàn hận thù như thế, cũng không biết người Dương gia ở trong Ma Vực Thứ Tư, đã làm ra bao nhiêu chuyện ác khiến Ma nhân điên cuồng thế.

Thạch Nham nhanh chóng chuẩn bị hành động, trong lòng thâm nghĩ.

197. Chương 197 - Đến Phiên Ta!

Sáu tên Ma nhân Hắc Lân tộc, vừa nghe nói Thạch Nham đến từ Dương gia, lập tức bỏ qua đối thủ, cùng nhau áp sát tới chỗ hắn.

Trong thạch động, Thạch Nham vẫn nhàn rỗi di chuyển hai bên, đột nhiên biến thành mục tiêu hàng đầu của Ma nhân.

Khuôn mặt Thạch Nham lạnh lùng, lặng lẽ lui lại sau, phía sau lưng đặt lên ở vách nham thạch tránh hai mặt thù địch, âm thầm cảnh giác.

Nhìn thấy Ma nhân vây đến Thạch Nham, tâm hồn thiếu nữ của Hà Thanh Mạn cứ hồi hận, biết mình giúp sai chỗ, lúc này khẽ nói:

- Bảo vệ hần!

Dáng người nổi bật của nàng, nhẹ nhàng như tơ liễu nhoáng lên một cái, lướt qua đám người Ba Đế, nhanh chóng lướt đến hướng Thạch Nham.

Sau tên Vô Giả cảnh giới Bách Kiếp còn lại của Thiên Tà Động Thiên, cũng không dám chậm trễ, đều là dừng cảm hăng hái nhắm đến Ma nhân, để tránh Thạch Nham bị giết chết trong nháy mắt.

- Giết!

Cốt Nha la to, hai căn gai xương trắng bệch trong tay hóa thành hai luồng điện quang trắng toát, mang theo một luồng sát khí thô bạo, cầu vòng xuyên qua thái dương phóng tới.

Hai căn gai xương bay rít, giống như xé rách không khí, mũi nhọn gai xương đột nhiên lấp lánh xuất hiện thêm nhiều điểm ánh sáng xanh.

Ánh sáng xanh đỏ như ma trời, màu xanh mỏng manh, sinh động lạ thường, đột nhiên từ mũi nhọn gai xương nổ tung bắn đi, hóa thành cơn mưa phùn rậm rạp bao phủ đến đầu Thạch Nham.

Thạch Nham mới sắp không chế Từ Cức Vực Trường, đột nhiên thấy một luồng khí tàn ác, từ bốn phương tám diên cuồng rót tới.

“Vù vù vù. . .”

Nhiều điểm sáng xanh mờ, đang ở dưới mi mắt hần bỗng nhiên phóng đại, là một loại độc trùng toàn thân mọc đầy ngạch gai màu xanh!

Trên mình những độc trùng đó có khí tức của Cốt Nha, bên trong thân hình nho nhỏ đầy lệ khí, lệ khí này là một loại tinh thần dao động, bắn âm âm vào trong đầu Thạch Nham.

Thân hình Thạch Nham chấn động, hai mắt hiện ra vẻ đau đớn.

Lệ khí ngưng luyện thành tinh thần công kích, khiến hần linh hồn lâm vào kinh hãi, tâm thần bị ảnh hưởng, không thể lập tức không chế Từ Cức Vực Trường.

Cùng lúc đó, ngạch gai trên mình những con độc trùng này hóa thành tinh quang màu xanh như hạt mưa bao trùm đến đây.

Thạch Hóa!

Trong lòng Thạch Nham hét to, sắc mặt bỗng biến thành âm độc, hai mắt phóng ra tia sáng lạnh lùng.

Chỉ một chốc, làn da thân thể hần biến thành màu vàng xanh. Thạch Hóa Vô Hồn tiến vào giai đoạn thứ ba, khiến cho thân thể hần nhạy mắt cứng như sắt đá.

“Keng keng keng.”

Rậm rạp độc trùng màu xanh bắn đến, ngạch gai trên mình độc trùng đâm mạnh lên thân thể Thạch Nham, nhưng không thể xuyên thấu thân thể Thạch Nham.

- Ồ!

Cốt nha kinh hô một tiếng, bên trong con người màu xanh thẫm hiện lên tia sáng kinh dị.

Lục minh trùng là yêu trùng của Ma Vực, ngạch gai trên mình vô cùng sắc bén, trước kia khi Cốt Nha giao chiến với người khác, mỗi lần đột nhiên phóng ra Lục minh trùng đều có thể thu được kỳ hiệu.

Lục minh trùng có thể chui thẳng vào huyết nhục nhân loại, từ bên trong cắn nát ngũ tạng lục phủ, cắn nuốt sạch sẽ khí quan trong thân thể nhân loại.

Kích thước Lục minh trùng tuy nhỏ nhưng cực kỳ hung tàn, những con Lục minh trùng đó đều do hấn dày công dùng huyết nhục của mình cho ăn tạo thành, mặc dù là Ma nhân của Ma Vực bị Lục minh trùng đột nhiên tập kích, thân thể mạnh mẽ cũng đều không chống đỡ được, sẽ bị Lục minh trùng phá da thịt chui vào Ma thể.

Dựa theo dự tính của Cốt Nha, nhân loại Võ Giả bởi vì chỉ chú trọng tích lũy Tinh Nguyên, cho nên thân thể hơi gầy yếu, nên sẽ không ngăn được Lục minh trùng xâm nhập.

Lúc trước Cốt Nha nuôi Lục minh trùng cũng chủ yếu là nhắm vào người Dương gia có được Bất Tử Võ Hồn.

Cho dù là Võ Giả của Dương gia, thân mang Bất Tử Vô Hồn, một khi bị Lục minh trùng chui vào thân thể, cũng không thể ngăn được Lục minh trùng cắn nuốt khí quan thân thể.

Trong lúc giao chiến, một khi bị Lục minh trùng chui vào thân thể, Bất Tử Vô Hồn khôi phục thân vốn không thể ngăn cản Lục minh trùng liên tục cắn nuốt, trước khi thân thể chưa khôi phục lại, ngũ tạng lục phủ đã bị Lục minh trùng cắn nuốt sạch sẽ.

Lục minh trùng nhào đến, chui vào da thịt Thạch Nham, thế nhưng giống như đụng phải cương thiết nham thạch, tình trạng quỷ dị như thế, thật sự là khiến cho Cốt Nha có chút khó hiểu.

- Cút ngay!

Thạch Nham cười lạnh, trên người đột nhiên bắn ra ô quang mờ, ô quang tào thành Ô quang thuẫn bao trùm lấy hắn.

Chi chít Lục minh trùng bao trùm lên người hắn, liên tục dùng gạch gai đâm vào da thịt Thạch Nham, nhưng vẫn không được như ý chui vào bên trong thân thể hắn tác quái.

Ô quang thuần vừa ra, ô quang mờ kia như thành thực chất, quét sạch toàn bộ Lục minh trùng trên người hắn.

“Àm!”

Hai căn gai xương trắng bệch của Cốt Nha, mang theo luồng khí vô cùng sắc bén bỗng chốc đã phóng tới, đánh mạnh lên trên Ô quang thuẫn.

Ô quang thuần hóa thành một đoàn ô quang đẹp mắt, nháy mắt vỡ tung, gai xương khí thể như trường hồng, đâm thẳng vào ngực Thạch Nham.

“Phốc!”

Mũi nhọn hai căn gai xương, cắm vào ngực Thạch Nham sâu ba tấc, gai xương nhanh ge

- Còn chưa thấy Ma nhân đâu, mục đích chúng ta là Ma nhân ở nơi này, trước khi nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, sao có thể dễ dàng rời đi?

- Các người phải hoàn thành nhiệm vụ, vậy tùy tiện các người, ta sẽ không tiếp?

Thạch Nham lười nói nhiều, lướt qua Lâm Nam, lao đi rất nhanh.

Hắn đã cảm nhận được, Ma nhân cảnh giới Niết Bàn nhị trùng thiên kia, tốc độ chạy đi cực nhanh đang dần dần nhanh hơn, không bao lâu nữa, sợ là Ma nhân kia sẽ chạy tới chỗ này.

Thời gian cấp bách, vì bảo toàn tánh mạng của mình, Thạch Nham không muốn lãng phí thời gian quý báu.

Giải thích thêm một câu, thì lãng thêm một hồi, trong lúc này mỗi một phút mỗi một giây, đều cực kỳ quý giá, có lẽ nói nhiều thêm mấy câu, sẽ có khả năng chôn vùi bản thân.

- Rốt cuộc sao lại thế?

Lâm Nam kinh hô

- Ta thu được tin của Thanh Mạn, nói các người bên này gặp được Ma nhân?

- Chính cô hỏi Hà Thanh Mạn đi, một hồi nữa nàng cũng đi tới.

Thạch Nham đưa lưng về phía Lâm Nam, thân ảnh không dừng đích tiếp tục vọt tới trước, thản nhiên đáp lại một câu.

Lâm Nam còn muốn hỏi thêm, lại phát hiện Thạch Nham đã biến mất không thấy đâu.

- Thật sự là tên kỳ quái, cũng không biết đến Hắc Thạch đảo làm cái gì, rõ ràng nói phải ma luyện bản thân, thêm kiến thức sự lợi hại của Ma nhân, sao lại nhanh như vậy chạy đi đâu chứ?

Lâm Nam cau mày, lăm bầm một câu, lòng đầy nghi hoặc.

“Vù vù vù!”

Từng thân ảnh, theo trong thông đạo hiện ra, ở trong thông đạo hơi hẹp, ba người Trầm Nghi Đan, Bành Phái, Sử Vũ Bạch mang theo mười mấy tên đi theo, đang muốn đi vào thông đạo.

Thạch Nham đột nhiên xông ra.

- Ồ?

Trầm Nghi Đan kinh hô một tiếng, kỳ quái nhìn Thạch Nham, hỏi:

- Sao người đã trở lại?”

- Đúng à, không phải nói các người gặp được Ma nhân sao? Bây giờ người chạy làm gì?

Bành Phái cười ha ha, châm chọc nói:

- Không phải người bị Ma nhân dọa mất mật rồi chứ, bây giờ đã tâm thần hoảng sợ sao? Ha ha, vậy người đến Hắc Thạch đảo làm cái gì, không phải người muốn tới ma luyện sao?

Thạch Nham lười quản bọn họ, hừ lạnh một tiếng, rồi lướt qua ba người rời đi.

- Chờ một chút!

Sử Vũ Bạch chắn ở trước mặt Thạch Nham, trên khuôn mặt anh tuấn đầy hoài nghi

- Rốt cuộc các người gặp phải cái gì? Thanh Mạn đâu? Cho dù là muốn chạy trốn, cũng phải nói rõ chuyện gì xảy ra?

- Đúng nha, không cần phải sợ à, chúng ta đều đã đến đây?

Trầm Nghi Đan cười lạnh nhạt, trong đôi mắt đẹp đầy khinh thường, “Huống chi Nam tỷ đều đã đi qua trước, Nam tỷ chính là cảnh giới Niết Bàn. Có nàng ở đây, những Ma nhân đó cũng không thương tổn được người, thật không biết người sợ cái gì?”

Ba người này, hiển nhiên coi Thạch Nham trở thành người nhu nhược không có can đảm, nghĩ đến Thạch Nham sau khi kiến thức được sự lợi hại của Ma nhân, đã bị dọa cho mất mật.

Trong lòng Thạch Nham cười lạnh, nói với Sử Vũ Bạch chắn thông đạo thông ra bên ngoài quảng mỗ:

- Tránh ra, các người muốn làm anh hùng ta mặc kệ, không được cản ta rời khỏi đây?
- Trước khi chuyện chưa rõ, không cho đi?

Ánh mắt Sử Vũ Bạch lạnh lùng nói:

- Người thật sự nghĩ người họ Dương sao? Cho dù thật sự người họ Dương, ta cũng sẽ không thả người! Hừ, chỉ có cảnh giới Bách Kiếp, cho dù là người thật sự là người Dương gia, chắc chắn không phải là người quan trọng gì. Ở Hắc Thạch đảo này, không tới phiên người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?

Sắc mặt Thạch Nham bỗng âm trầm lại.

Không có tiếp tục giải thích, thân thể vẫn duy trì trạng thái Bạo Tẩu nhất trùng thiên, bỗng giống như đạn pháo bắn ra, thẳng tới hướng Sử Vũ Bạch và chạm.

- A, thế mà hần lại dám động thủ?

Trầm Nghi Đan nhìn không được hét âm lên, lắc đầu khinh thường nói:

- Tu vi cảnh giới Bách Kiếp, cũng dám đối kháng với Võ Giả cảnh giới Địa Vị nhị trùng thiên, thật không biết là hần lá gan lớn, hay là đầu óc không tỉnh táo nữa?
- Nhất định là bị Ma nhân dọa sợ mất mật, không biết rõ mình là ai?

Những Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên bên cạnh, một đám lộ ra biểu tình cười nhạo, cười lạnh châm chọc nhìn Thạch Nham.

Sử Vũ Bạch hừ lạnh một tiếng, thân hình chắn ở thông đạo, vẫn không nhúc nhích, hai tay vẽ một nửa vòng tròn hình cung, hào quang màu vàng tối nhanh chóng ngưng luyện, hình thành ra một tầng vách chắn có thổ tức nồng đậm.

Võ Hồn của Sử Vũ Bạch có thể không chế lực lượng đại địa, Thổ bích do thổ lực ngưng luyện tạo thành, đủ để ngăn cản công kích của Võ Giả cảnh giới Địa Vị bình thường.

Sau khi ngưng luyện ra Thổ bích, Sử Vũ Bạch cười lạnh lui về phía sau hai bước, thân hình ẩn vào trong thông đạo, lạnh lùng nhìn Thạch Nham công kích tới.

“Âm?”

Tiếng vang nặng nề, đột nhiên từ trên vách chắn ánh sáng màu vàng tối truyền ra.

Bị Thạch Nham công kích, vách chắn ánh sáng kia chợt vặn vẹo hơi biến hình, rồi đột nhiên nổ tung!

Đám người Trầm Nghi Đan, Bành Phái đột nhiên biến sắc.

Thạch Nham thân như trường hồng, va chạm mạnh lên người Sử Vũ Bạch không có chút phòng bị, va thẳng vào hần làm hần bay ra ngoài, trước khi hần ngã xuống đất, Thạch Nham đã xuyên qua hần, không còn tung tích trong thông đạo u tối nữa.

- A!

Trầm Nghi Đan che miệng, trên khuôn mặt đầy kinh hãi, không dám tin nhìn phương hướng Thạch Nham biến mất.

- Sao hần có thể?

Bành Phái thất thần sợ hãi kêu lên

- Ngay cả ta, cũng không thể phá Thổ bích của Sử sư huynh a! Tiểu tử, tiểu tử kia làm sao có thể phá chứ?
- Quỷ mới biết!

Trầm Nghi Đan cười khỏ lắc đầu, trong đôi mắt đẹp đầy kinh dị

- Ta nghĩ, chúng ta đều coi thường hần. Nói không chừng, nói không chừng người này thật đúng là đích hệ Dương gia. Bằng không, hần không có sức bùng nổ đáng sợ giống như thế. Chúng ta. . . có thể thật sự đã nhìn lầm?

- Không thể nào, vài tên tiểu quái vật kia của Dương gia, ta đều nghe qua. Nhưng cái tên Thạch Nham này, ta tuyệt đối chưa từng nghe nói qua à, hơn nữa, hần nói hần họ Thạch, vậy, vậy làm sao là người Dương gia chứ?

Bành Phái kêu la lên.

Lúc này, Sử Vũ Bạch chậm rãi đứng lên, khuôn mặt tuần tú vô cùng khó coi đi đến chỗ này, trong mắt đầy thù hận.

- Trước tiên tìm Thanh Mạn đã. Chờ đi ra ngoài, ta sẽ chậm rãi tính sổ với hần!

Trầm Nghi Đan, Bành Phái liếc mắt nhìn nhau, đều có biểu tình cổ quái, lại không nói thêm gì, đi theo Sử Vũ Bạch cùng nhau phóng đi tới phương hướng lúc trước Thạch Nham đi tới.

200. Chương 200 - Huyền Ma Thất Biến

Ánh nắng gay gắt.

Thạch Nham như tia chớp thoát ra khỏi quặng mỏ, ngẩng đầu nhìn liếc mắt chỗ có ánh sáng mạnh hơn, phân rõ phương hướng rồi nhanh chóng rời khỏi quặng mỏ.

Bên trong quặng mỏ phía sau, đột nhiên truyền đến chấn động mạnh mẽ, cả tòa mỏ đều hơi lay động.

Lực lượng tà ác hung mãnh, ở bên trong quặng mỏ bộc phát ra, nhiều đoàn ma khí hắc ám từ khe đỉnh quặng mỏ bốc lên, khí tức cực kỳ hung lệ.

Mấy tiếng rít gào, đồng thời từ trong sơn động truyền ra, tiếng gào khá vội vã.

Thân hình Thạch Nham đang tiến lên nhanh chóng, hơi dừng lại, nắm Tụ hồn châu âm thầm cảm ứng, biểu tình càng lúc càng ngưng trọng.

Thông qua Tụ hồn châu, hần cảm nhận được trong sơn động truyền đến lực lượng mạnh mẽ oanh kích vào nhau, rất hiển nhiên, Vô Giả của Thiên Tà Động Thiên đã đụng phải Ma nhân.

Thạch Nham có thể khẳng định, người giao chiến với Ma nhân cảnh giới Niết Bàn kia, chắc chắn là Lâm Nam.

Đều là cảnh giới Niết Bàn, Thạch Nham không cho rằng Lâm Nam có thể chiến thắng. Dưới công kích của Ma nhân mà Lâm Nam có thể bảo toàn tánh mạng là cực kỳ gian nan, muốn mang ra toàn bộ Vô Giả của Thiên Tà Động Thiên còn sống, không thể nghĩ ngờ là chuyển viễn vòng.

Không dám dừng lại khu vực này quá lâu, chỉ âm thầm cảm ứng một lát, hần lại bước chân nhanh hơn, nhanh chóng rời đi.

“Rầm rầm ầm?”

Quặng mỏ phía sau, hình như muốn sụp đổ, dưới lực lượng cuồng bạo đối chọi nhau, thạch bích trong mỏ bị đập nát, xuất hiện khe nứt rõ ràng.

Sắc mặt Thạch Nham khê biến, tốc độ lại nhanh hơn.

Một giờ sau, Thạch Nham đi tới đỉnh một ngọn núi đem qua tập kết, đứng trên đỉnh, Thạch Nham chăm chú nhìn về quặng mỏ đằng xa kia.

Một đồng điểm đen, đang chập vật lẩn trốn hốt hoảng chạy tứ tung, Thạch Nham đang ở chỗ trên cao, thấy rõ những điểm đen đó đúng là Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên.

Trong lòng thở dài, Thạch Nham biết lần này Thiên Tà Động Thiên sợ là đã chịu đau khổ, không biết có bao nhiêu người chết ở trong quặng mỏ.

Quan sát tỉ mỉ, hắn phát hiện đám Ma nhân Hắc Lân tộc không biết vì nguyên nhân hình, mà hình như vẫn chưa đi ra khỏi quặng mỏ truy kích.

Hơi thả lỏng, Thạch Nham ngồi xuống trên ngọn núi yên lặng này, đưa tinh thần chìm vào Huyết Văn giới, bắt đầu câu thông với Huyền Băng Hàn Diễm.

- Tìm cho ta một loại võ kỹ thân pháp, có thể tăng lên tốc độ và thân ảnh biến hóa quỷ dị.

- Cần giờ sao?

- Ngay bây giờ!

Huyền Băng Hàn Diễm trầm mặc, hình như đang lựa chọn võ kỹ thích hợp với hắn .

Thạch Nham cũng không sốt ruột, cau mày chờ đợi.

Nửa giờ sau, Huyền Băng Hàn Diễm đáp lại.

- Có một thân pháp kêu là ‘Huyền Ma Thất Biến’ có bảy loại biến hóa. Một khi tu luyện thành công, có thể khiến tốc độ người tăng lên mấy lần, loại thân pháp này hơi cương mãnh nên yêu cầu với thân thể cực cao còn cần có cảnh giới tương ứng phối hợp. Lấy cường độ thân thể hiện tại và tâm cảnh Bách Kiếp hiện tại của ngươi, nhiều nhất chỉ có thể nắm giữ hai loại biến hóa, ta nói cho ngươi biết hai loại biến hóa cần bần này trước?”

Về mặt Thạch Nham chấn động, vui vẻ nói:

- Tốt!

- Hai loại biến hóa là Ảo Ảnh biến, Dật Điện biến. Ảo Ảnh biến có thể khiến người huyền hóa ra tàn ảnh, cảnh giới người càng cao, lực lượng càng mạnh, có thể huyền hóa ra càng nhiều tàn ảnh. Với sự hiểu biết sâu sắc của ta về người, ta nghĩ một khi ngươi nắm giữ Ảo Ảnh biến, chắc là có thể huyền hóa ra hai tàn ảnh nhưng mà tàn ảnh chỉ là tàn ảnh, chỉ lướt qua giây lát, chống lại thần thức tra xét của Võ Giả cảnh giới cao thâm, là có thể biết ngay chân thân của ngươi, điểm này ngươi phải lưu ý. Dật Điện biến, có thể khiến tốc độ theo đường thẳng tắp, gấp khúc của người tăng lên mấy lần, nhanh lẹ như tia chớp, nhưng mà lại cực kỳ hao phí lực lượng, một khi thi triển ra đến, lực lượng sẽ liên tục cuộn cuộn tiêu hao, ngươi phải dùng thật cẩn thận.

Ảo Ảnh biến? Dật Điện biến?

Thạch Nham nghe xong hai loại biến hóa này, ánh mắt bỗng sáng ngời.

Hắn cũng biết, Ảo Ảnh biến chính là một loại thân pháp, tự nhiên không cường đại bằng Ảo Ảnh Vô Hồn của Tả gia.

Ảo Ảnh Vô Hồn của Tả gia, một khi thi triển ra, ảo ảnh có được dao động thần thức như Võ Giả, ngay cả linh hồn đều có thể huyền hóa ra, cho dù là Võ Giả cảnh giới cực cao có được thức hải, cũng khó phân biệt ra sự khác biệt giữa ảo ảnh và chân thân.

Ảo Ảnh Vô Hồn của Tả gia, trong lúc chiến đấu sẽ biến hoá thất thường.

Trong khi giao chiến, một khi người Tả gia thi triển ra Ảo Ảnh Vô Hồn, đối thủ vốn không thể phân biệt ra ảo ảnh và chân thân, lúc gặp phải hung hiểm, cũng có thể lợi dụng Ảo Ảnh Vô Hồn nhanh chóng chạy trốn, vô cùng thần kỳ.

Loại biến hóa của Ảo Ảnh biến, không đạt được sự thần diệu như Ảo Ảnh Vô Hồn của Tả gia, chỉ có thể trong thời gian ngắn hình thành tàn ảnh, hơn nữa sẽ nhanh chóng biến mất.

Nhưng mà, trong giao chiến, thắng bại có thể ngay trong một hai giây ngắn ngủn, nếu có thể trong thời gian ngắn mê hoặc đối phương, rồi tìm cơ hội nhất kích tất sát, Áo Ảnh biến này cũng có thể phát huy ra tác dụng rất mạnh, thậm chí có khả năng quyết định thắng bại của một trận chiến đấu, nhìn từ điểm này thì thấy Áo Ảnh biến cũng cực kỳ bất phàm.

Dật Điện biến, có thể tăng lên tốc độ đến mức rất cao, khiến cho tốc độ bỗng tăng vọt, nhanh lẹ giống như tia chớp.

Cái giá là lực lượng tiêu hao quá lớn, một khi thúc dục Dật Điện biến, Tinh Nguyên tiêu hao sẽ cực kỳ đáng sợ. Nhưng dùng đúng thì Dật Điện biến vừa thi triển ra, tốc độ đột nhiên nhanh hơn mấy lần, việc này có thể khiến hấn nháy mắt tới gần đối thủ, phối hợp sử dụng với Áo Ảnh biến, đích thực có thể đạt tới hiệu dụng nhất kích tất sát.

Gặp phải địch nhân cường đại, dùng Dật Điện biến để chạy trốn, cũng là một lựa chọn không tệ.

Dưới tình thế biết rõ phải chết, Tinh Nguyên có nhiều hơn cũng không phải đối thủ kẻ địch, lúc này bảo tồn Tinh Nguyên cũng không còn tác dụng, toàn bộ dùng để chạy trốn, nói không chừng có thể nhờ vào Dật Điện biến cầu sinh trong tử cảnh.

Ánh mắt Thạch Nham lóe sáng, lắng lắng nghe Huyền Băng Hàn Diễm giới thiệu Áo Ảnh biến và Dật Điện biến, nghe rất nghiêm túc.

- Sau khi trở về, tranh thủ chóng chóng nắm giữ bí quyết hai loại biến hóa này mới được!

- Phương pháp tu luyện, ta đã nói cho người, hai loại biến hóa này chỉ là căn bản, đối với người mà nói chắc là không khó nắm giữ. Chỉ cần hao phí một ít công sức, người có thể nhanh chóng biết làm sao vận dụng hai loại biến hóa này, nhưng mà thân pháp Huyền Ma Thất Biến này yêu cầu thân thể cực cao, thân thể một đám Võ Giả thời kỳ thượng cổ đều cực kỳ cường hãn, bọn họ cực kỳ coi trọng rèn luyện thân thể. Nếu người thật sự muốn tu luyện tốt Huyền Ma Thất Biến, nhất định phải kiên trì bền bỉ tiến hành khổ tu thân thể. Người thi triển ra cái loại võ kỹ có thể trong thời gian ngắn thôi phát lực lượng trong huyết đạo, chắc cũng là bí pháp thời kỳ thượng cổ, cũng cần thân thể người cường hãn. Bằng không lực cản trở người cũng không chịu đựng nổi, cho nên, võ kỹ Cực Luyện rèn luyện thân thể tàn khốc này, người không thể dùng nhiều, có thời gian câu thông với Địa tâm hỏa, mượn hỏa viêm lực của nó tiếp tục tu luyện.

Huyền Băng Hàn Diễm đưa ý thức của nó, thông qua Huyết Văn giới nhắn cho Thạch Nham.

Từ sau khi đạt thành hiệp nghị với Thạch Nham, này Huyền Băng Hàn Diễm đã bắt đầu tận tâm hết sức trợ giúp Thạch Nham, nó cũng biết gặp được Thạch Nham chủ nhân như thế coi như là may mắn của nó, đổi lại là chủ nhân khác, sợ là nó khó thoát số mệnh bị nó địch.

Chỉ có Thạch Nham còn sống, hơn nữa sớm ngày đạt tới cảnh giới Niết Bàn, ước định của nó và Thạch Nham mới có thể thuận lợi hoàn thành, nó cũng có thể sớm rời khỏi Huyết Văn giới.

- Ta biết rồi, ừm, ta thu hồi tinh thần đây.

Thạch lung đáp lại một câu, cứ ở chỗ này khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại bắt đầu thể ngộ sự tinh diệu của Áo Ảnh biến cùng Dật Điện biến.

Áo Ảnh biến và Dật Điện biến hỗ trợ lẫn nhau, nếu muốn hình thành tàn ảnh, đầu tiên cần thúc dục Dật Điện biến, chỉ có thân ảnh lúc di chuyển nhanh mới có thể dùng bí pháp tạo thành tàn ảnh.

Nói cách khác hấn cần nắm giữ Dật Điện biến trước.

Tu luyện Dật Điện biến, mấu chốt ở mấy cái kinh mạch hai chân, muốn cho lúc Tinh Nguyên di chuyển ở trong kinh mạch, xuất hiện điểm giao nhau rất nhỏ. Tinh Nguyên phân ra vài luồng bắt đầu di chuyển tới lui trong kinh mạch rất nhanh, đánh mạnh vào điểm giao nhau giữa kinh mạch với kinh mạch, làm cho Tinh Nguyên nổ tung, mới có thể tạo thành lực bùng nổ mạnh mẽ.

Một khi Tinh Nguyên nổ tung, nhờ vào lực bùng nổ mạnh mẽ này là có thể thật sự đạt thành Dật Điện biến, nháy mắt tăng tốc độ lên mấy lần, nhanh như sét đánh chớp giật.

Thạch Nham nín thở ngưng thần tĩnh tâm thể ngộ, đã thử dùng tinh thần điều Tinh Nguyên chậm rãi di chuyển ở trong kinh mạch hai chân, thử tìm ra điểm giao nhau có thể hình thành Tinh Nguyên nổ tung.

Thời gian lúc hắn im lặng khổ tu trôi qua rất nhanh.

“Bịch bịch! Thành thịnh!”

Tiếng bước chân nặng nề, đột nhiên theo đường xa truyền đến.

Thạch Nham bỗng nhiên tỉnh dậy, từ tốn mở mắt ra.

- Thạch Nham! Người đáng chết?

Sử Vũ Bạch quát lên chói tai, trong mắt đầy vẻ thù hận thấu xương, toàn thân đầm đìa máu tươi vọt tới chỗ hắn.

Thạch Nham cau mày, đột nhiên đứng lên, trầm giọng nói:

- Có liên quan gì đến ta?

Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên tiến vào quảng mỗ kia có mười mấy tên, bây giờ trở về chỉ có bảy người.

Lâm Nam, Bành Phái không có đến đây, giờ đây hiện thân chỉ có Sử Vũ Bạch, Trầm Nghi Đan, Hà Thanh Mạn, còn có bốn tên Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp về mặt bị thống, hai người Ba Đế và Chu Nam cũng ở trong đội ngũ, xem ra vận khí không tệ.

Nhìn chằm chằm đám người Hà Thanh Mạn, Sử Vũ Bạch vài lần, trong lòng Thạch Nham khe khẽ thở dài, hắn biết những người không có trở về, chắc là toàn bộ táng thân ở quảng mỗ.

- Nam tử, Nam tử vì cứu chúng ta, một mình canh giữ ở cửa quảng mỗ.

Hốc mắt Hà Thanh Mạn ướt át, cứ thế mà khóc thút thít, buồn bã nói:

- Nam tử chết chắc rồi, nàng vốn không phải đối thủ Ma nhân kia, vì sao Hắc Thạch đảo này sẽ có Ma nhân lợi hại như thế chứ? Tên kia, chỉ sợ đã là Niết Bàn tam trùng thiên?

- Đều chết hết rồi, Bành Phái cũng đã chết, không có đi ra khỏi quảng mỗ, đều bị giết chết rồi?

Tinh thần Trầm Nghi Đan hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, rõ ràng bị đả kích trầm trọng

- Đám Ma nhân quá cường đại, Ma nhân cảnh giới ngang nhau lợi hại hơn chúng ta nhiều lắm, bọn Bành Phái chết rất thảm a!

- Bành Phái bị Ma nhân xé xác!

Giọng Hà Thanh Mạn nghẹn ngào.

Trong lòng thở dài một chút, Thạch Nham bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói:

- Ta biết sẽ như vậy, lúc ta rời đi đã từng nhắc nhở các người, không biết vì sao các người lại còn ở bên trong?

- Oa. . .

Hà Thanh Mạn che mặt khóc rống, ngồi trên mặt đất vai không ngừng run rẩy, khóc rống lên:

- Là ta không tốt, ta nghĩ Nam tử đến đây, chúng ta có thể giết chết những Ma nhân ớ, nếu ta lập tức rút lui, cũng sẽ không có kết quả này. Đều do ta, là ta hại chết Nam tử, hại chết mọi người!

- Ô ô ô. . .

Trầm Nghi Đan cũng đột nhiên khóc rống lên, trên khuôn mặt trắng bệch nước mắt như mưa châu, từ gò má nàng chảy xuống

- Chúng ta nên rút khỏi đó chúng ta không nên lưu lại, không phải vì cứu chúng ta, Nam tử cũng sẽ không, hức. . .

- Là người! Đều là người! Nếu người sớm nói rõ tình hình, mọi người cũng sẽ không chết!

Sử Vũ Bạch oán độc trừng mắt Thạch Nham, hét to nói:

- Là người hại chết bọn họ?
- Chính mình cậy mạnh, chẳng trách được ai khác?

Khuôn mặt Thạch Nham bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Ta đã nhắc nhở Hà Thanh Mạn trước, sau lại nói cho Lâm Nam, bảo nàng không nên ở lại, lúc đụng tới các người, ta cũng đã cảnh cáo các người, là các người không tin ta, chuyện này có thể oán trách ai?
- Chính là người?

Sử Vũ Bạch quát lên một tiếng lớn, như phát rồ điên cuồng bay vút đến chỗ Thạch Nham, toàn thân đang đẳng sát khí.

. . .

201. Chương 201: Ta Là Đại Ca Của Đệ

Sử Vũ Bạch đã phát điên rồi!

Sau tiến vào quảng mỗ gặp đại nạn, Sử Vũ Bạch đổ toàn bộ trách nhiệm lên người Thạch Nham.

Sự khiêu khích trong quảng mỗ đã sớm đã làm Sử Vũ Bạch hận Thạch Nham thấu xương, thái độ hiện tại của Thạch Nham càng làm hắn giận tím mặt, trong lòng nảy sinh ý nghĩ phải khiến cho Thạch Nham trả giá bằng máu.

Bọn người Hà Thanh Mạn, Trầm Nghi Đan lòng đau như cắt, khi thấy Sử Vũ Bạch ra tay đối phó Thạch Nham, muốn ra tay ngăn cản nhưng đã không kịp.

Hết như con thú nổi điên, trên thân Lý Vũ Bạch bùng lên những tia sáng ám vàng tối, một đồng quang cầu vàng rực rỡ, từ giữa hai tay hắn bay nhanh ra.

Những quang cầu màu vàng này có to có nhỏ, kim quang chói lọi, bên trong ẩn chứa lực lượng cực kì kinh người.

Thạch Nham biến sắc.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn theo bản năng thúc giục Thạch Hóa Vũ Hồn, đồng thời vội vã đưa bản thân tiến vào trạng thái Bạo Tẩu Nhị Trùng Thiên, cả Ô Quang Thuần cũng dùng.

Sử Vũ Bạch tu vi đạt tới cảnh giới Địa Vị nhị trùng thiên, hơn kém cả một cấp bậc, có thể đánh chết hắn trong nháy mắt, ngay cả cơ hội phòng ngự cũng chẳng có.

Toàn bộ sức mạnh tụt vào thân thể, ngay lúc này, khí thể của Thạch Nham bỗng biến đổi, một luồng khí tức tà ác, hung tàn, thô bạo đột nhiên lan khắp toàn thân Thạch Nham.

Lấy Thạch Nham làm trung tâm, luồng khí tức này lan tỏa ra xung quanh, hình thành một luồng sóng khí làm người khác phải kinh hãi.

Hà Thanh Mạn, Trầm Nghi Đan ngừng khóc, đều vô cùng kinh ngạc nhìn Thạch Nham, hai người bị khí thể của Thạch Nham làm kinh hoảng, nhất thời quên hết nỗi đau thương trong quảng mỗ.

“Rầm rầm ầm.”

Một đám quang đoàn màu vàng tối liên tiếp không dứt công kích tới, bắt đầu nổ tung xung quanh thân mình Thạch Nham.

Ô Quang Thuần trên thân Thạch Nham trong nháy mắt nổ thành từng mảnh, thân thể bị văng mạnh đi, ở trên không phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ một kích, Thạch Nham đã thụ thương, lực phủ ngũ tạng tựa hồ đều bị chấn động, toàn thân đau đớn vô cùng.

Kém nhau cả một cấp, Sử Vũ Bạch lại ôm hận toàn lực ra tay, một kích này là hấn muốn lấy mạng Thạch Nham!

Nhưng Thạch Nham vẫn chưa chết.

Tuy phun ra một ngụm máu tươi, nhưng Thạch Nham vừa rớt xuống liền lập tức đứng lên, vẻ mặt dữ tợn nói:

- Sử Vũ Bạch, ta nhớ kỹ ngươi rồi!

- Ta muốn khiến cho ngươi xuống tới cửu u hoàng tuyền vẫn nhớ rõ ta

Sử Vũ Bạch nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt lóe lên tia sáng tàn nhẫn

- Ngươi không đến Hắc Thạch Đảo, chúng ta sẽ không xảy ra chuyện, không có ngươi, chúng ta sẽ không thăm đến mức này!

Hắn không để ý đến phải trái đúng sai, kiếm một cái cớ để giết Thạch Nham, đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Thạch Nham.

Dứt câu nói, Sử Vũ Bạch không hề dừng tay, gương mặt anh tuấn đỏ ửng, con ngươi phát ra một tia sáng màu vàng.

Một lực lượng cuộn cuộn bùng từ trong thân thể hắn bạo phát ra, Sử Vũ Bạch thân hình như điện, một lần nữa lao về phía Thạch Nham.

Lần này, hắn không ngừng kết các quang cầu màu vàng mà trực tiếp phóng đến bên cạnh Thạch Nham, tốc độ vừa nhanh đến mức làm cho Thạch Nham nhìn không ra tung tích của hắn.

Cảnh giới kém một cấp bậc dẫn đến lực lượng hai bên chênh lệch quá lớn, Sử Vũ Bạch lại toàn lực ra tay, ưu thế của cảnh giới lập tức được thể hiện ra.

Lúc này Thạch Nham mới hối hận không sớm học võ kỹ của Huyền Băng Hàn Diễm, nếu lúc này hắn tu luyện xong Dật Điện Biến và Huyền Ảnh Biến, hắn có thể dời đo tránh một kích này của Sử Vũ Bạch.

Đáng tiếc, tốc độ hắn cũng hơi nhanh không bằng Sử Vũ Bạch, bởi vì chênh lệch cảnh giới nên hắn không nhìn ra tung tích của Sử Vũ Bạch.

Bởi vì không ngờ Sử Vũ Bạch lại đột nhiên ra tay, hắn không kịp tạo ra Từ Cước Vực Trường trước, giờ này muốn tạo ra Từ Cước Vực Trường cũng chẳng kịp nữa rồi.

Hắn hiểu, dưới tình huống như thế này, tránh né cũng không phải là lựa chọn tốt.

Chỉ có cứng rắn chống đỡ!

- Hừ!

Thạch Nham hét to lên một tiếng, thúc dục lực lương tiêu cực toàn thân, Tinh Nguyên cuộn cuộn bắt đầu chuyển động, trong khoảnh khắc hắn đã thi triển ra Sinh Tử Ấn.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!”

Sinh Ấn và Tử Ấn bùng hiện ra trên lòng bàn tay, dung hợp lại một cách kỳ dị, Sinh Ấn và Tử Ấn chồng lên nhau tạo thành Sinh Tử Ấn!

Bảy thủ ấn bùng nổ bay ra, bắn tới Sử Vũ Bạch trước mặt, trong thủ ấn đột nhiên bùng nổ ra một luồng lực lượng bùng nổ tuyệt đối không phải một Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp có thể sở hữu.

Sử Vũ Bạch cảnh giới cao hơn một bậc, trong khoảnh khắc nhận ra sức mạnh ẩn chứa trong Sinh Tử Ấn khủng bố thế nào, quá mức kinh hãi, hắn không dám do dự, lập tức nhanh chóng ngưng tụ toàn bộ lực lượng trong cơ thể.

Một cột sáng màu vàng bắn ra từ trước ngực hắn, cột sáng to như một cái cột đá, ngừng tụ phát ra ánh sáng chói mắt, lực lượng vô cùng hùng hậu.

Cột sáng màu vàng to lớn và Sinh Tử Ấn đánh vào nhau, tại điểm giao kích, bắn ra hào quang chói lọi, lực công kích hung mãnh đập vỡ tảng hắc thạch, đá vụn tung bay khắp nơi.

Đá vụn bay tứ tung, Thạch Nham thân thể lần nữa bị ném bay đi, giữa không trung vẽ nên một đường vòng cung mới đột nhiên rơi xuống.

Trước ngực Thạch Nham máu tươi đầm đìa, khoe miệng cũng chảy ra hai dòng máu, sắc mặt càng tái nhợt hơn.

Nhìn lại Sử Vũ Bạch, tuy đứng ở điểm giao kích nổ mạnh không ngã nhưng thân thể lại run rẩy kịch liệt, gương mặt cũng tràn đầy kinh hãi.

Một kích toàn lực của hắn, ngừng kết lực lượng thành cột sáng, lực lượng công kích cuồng bạo như, đừng nói Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên, cho dù là Võ Giả đồng cấp Địa Vị nhị trùng thiên, cũng rắn chống đỡ một kích này sợ là cũng chỉ có một đường chết.

Tuy toàn thân Nham Thạch máu me đầm đìa, vậy mà lại lung lay lắc lư đứng dậy – hắn còn chưa chết !

- Ngừng tay!

Hà Thanh Mạn hét lên một tiếng, vội vàng kêu lên:

- Sử Vũ Bạch, rốt cuộc ngươi đang làm gì vậy? Ngươi biết tổn thất lần này không hề liên quan tới hắn. Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ngươi không ngờ, hắn thật sự là người Dương gia đó!

Sắc mặt Sử Vũ Bạch khê biến.

Trầm Nghi Đan cũng ngây người, kinh ngạc nhìn Hà Thanh Mạn

- Hắn thật sự là người Dương gia sao?

- Hắn là đứa con côi của Dương gia, lần này tới Vô Tận hải, chính là về nhận tổ tông.

Lúc này, Hà Thanh Mạn cũng không còn cách nào che giấu thân phận của Thạch Nham

- Nếu hắn thật sự xảy ra chuyện, Dương gia khẳng định sẽ truy cứu tới cùng! Sử Vũ Bạch, ngươi không được tiếp tục làm vậy.

- Hừ! Dù sao nơi này cũng chỉ có mấy người chúng ta. Ta giết hắn, chỉ cần nói là hắn chết trong tay Ma nhân là được. Dù là Nam tử cũng chống không nổi, Võ Giả cảnh giới Niết Bàn cũng bị bọn Ma nhân giết chết, chết thêm một Võ Giả cảnh giới Bách Kiếp như tên này cũng hợp lý thôi.

Sử Vũ Bạch thật sự điên rồi, Hà Thanh Mạn càng bao che cho Thạch Nham, hắn càng trở nên điên cuồng, càng muốn giết chết Thạch Nham để tiết hận.

Nói xong, Sử Vũ Bạch lại phóng về phía Thạch Nham, vẻ mặt hung tợn nói:

- Tiểu tử, ta muốn giết ngươi, dù ngươi có là người Dương gia, chết trên Hắc Thạch đảo này cũng sẽ chẳng có ai báo thù cho ngươi.

- Sử Vũ Bạch!

Hà Thanh Mạn giận dữ hét lớn lên

- Ngừng lại cho ta!

Sử Vũ Bạch vốn chẳng để ý đến nàng, lúc nàng hét lớn, hắn càng hạ quyết tâm không thể không giết chết Thạch Nham.

Tại Thiên Tà Động Thiên, mọi người đều biết Sử Vũ Bạch hắn say mê Hà Thanh Mạn.

Chỉ cần Hà Thanh Mạn tốt với ai một chút, hắn liền tìm trăm phương ngàn kế khiến người đó ném chút đau khổ, bắt đối phương chủ động bỏ cuộc.

Ngay cả người một nhà còn bị đối xử như thế, huống chi đối với một người ngoài như Thạch Nham, hẳn tự nhiên càng không lưu tình. Nhất là trong quặng mỏ hẳn không đề phòng bị Thạch Nham va trúng ngực, xương cốt bị gãy mất một cái, làm hẳn hết sức mất mặt trước những người đi theo.

Lúc đó, hẳn đã hạ quyết tâm phải giết Thạch Nham.

Nhìn thấy Sử Vũ Bạch xông tới, ánh mắt Thạch Nham bỗng lạnh lùng, tiếp tục thôi thúc chút lực lượng còn sót lại trong cơ thể ngưng kết ra Sinh Tử Ấn.

“Ầm”

Thạch Nham lại lần nữa bị đánh bay đi, lúc rớt xuống xương cốt trước ngực gãy đứt, khí tức trong cơ thể rối loạn, vẻ mặt thê thảm cùng cực.

“Phốc”

Ngoài dự đoán của mọi người, Sử Vũ Bạch bị một kích này cũng phun ra một ngụm máu.

Sức mạnh cuồng mãnh mà Sinh Tử Ấn bạo phát ra khiến Sử Vũ Bạch cảnh giới cao hơn một bậc cũng không chịu nổi.

Thân thể Sử Vũ Bạch lung lay sắp ngã, hình như ngay cả đứng cũng không nổi.

Sắc mặt hai người Hà Thanh Mạn, Trầm Nghi Đan thẫn thờ, trong đôi mắt đầy vẻ kinh dị, không dám tin nhìn vào Thạch Nham.

Không ngờ Thạch Nham kiên cường mãnh mẽ như thế!

Bị Sử Vũ Bạch liên tục công kích, hẳn chẳng những cứng rắn chống đỡ toàn bộ, thể mà vẫn không chết!

Không chỉ như vậy, lúc này thân hình hắn vẫn vững như Thái sơn, khuôn mặt kiên nghị, nhưng mà Vũ Bạch, sau lần công kích này lại bắt đầu thổ huyết, lộ ra vẻ không thể chống đỡ nổi.

Chiến đấu không cùng cấp bậc nhưng lại xuất hiện tình hình hai bên ngang nhau, điều này làm hai người Hà Thanh Mạn, Trầm Nghi Đan bắt đầu khó hiểu.

- Tiểu tử, quả nhiên không hổ là người của Dương gia, đích thực lợi hại!

Sử Vũ Bạch hận đến nghiến răng nghiến lợi, âm hiểm tàn nhẫn nhìn chằm chằm vào Thạch Nham

- Hôm nay không giết ngươi, ngày sau ngươi tất giết ta! Đã như vậy, dù cho phải trả giá thê thảm cỡ nào, ta cũng muốn lấy mạng ngươi.

- Sử Vũ Bạch, nếu ngươi tiếp tục làm càn, đừng trách ta nhúng tay.

Hà Thanh Mạn cuối cùng chịu không nổi, hét một tiếng liền phóng về phía Sử Vũ Bạch.

Hà Thanh Mạn lướt tới, nửa chừng đôi chân đẹp chạm đất, lúc định tiếp tục bay lên lại cảm giác từ dưới chân truyền đến một lực trời buộc cực kỳ mạnh mẽ.

Thân thể yếu kiêu của Hà Thanh Mạn bỗng nhiên giống như cắm rễ vào đất, hai chân bị lực lượng cổ quái trời buộc không thể động đậy.

Khuôn mặt thanh tú khẽ biến, Hà Thanh Mạn hoang mang hết nhìn đông qua nhìn tây, kinh ngạc kêu lên:

- Sư huynh, huynh làm gì thế?

Mọi người có mặt ở hiện trường đều cổ quái, cùng nhìn quanh bốn phía bắt đầu tìm gì đó.

Hà Thanh Mạn ở Thiên Tà Động Thiên trước nay ít khi gọi người khác là sư huynh, người có thể được nàng gọi là sư huynh, chỉ có một.

Là Tà Khôi!

- Đại sư huynh, huynh đến lúc nào thế?

Trầm Nghi Đan kinh hỉ hỏi.

- Vừa tới không lâu, nghe nói tiểu tử đó hại chết Nam tử, vì vậy huynh cho rằng hắn đáng chết!

Giọng nói âm u lạnh lùng từ dưới chân mọi người truyền đến.

Người mới đến hình như ẩn thân dưới mặt đất nhưng không một ai ở đây phát hiện được sự tồn tại của hắn.

Những người bên Thiên Tà Động Thiên, vừa nghe Tà Khôi đến đây, đều như tìm được chỗ dựa, nét mặt bỗng giãn ra.

- Ha ha, vẫn là đại sự huynh hiểu lý lẽ.

Sử Bạch Vũ cười ha ha, bây giờ không cần lo lắng, hiện ngang đi về phía Thạch Nham, cười ác độc nói:

- Để xem người còn có thể giãy giụa bao lâu?

- Chắc chắn lâu hơn ngươi!

Một giọng nói hào hùng từ trên trời truyền tới, một con Giao long có hai đầu chầm rãi từ trong tầng mây xuất hiện.

Một thanh cự kiếm màu bạc, bỗng nhiên cắt ngang bầu trời bay vụt đến.

Giữa ánh sáng bạc đầy trời, cự kiếm màu bạc ầm ầm hạ xuống, đập thẳng lên thân thể Sử Bạch Vũ nổ thành thịt nát.

Cự kiếm màu bạc trong nháy mắt đã chém chết Sử Bạch Vũ, thể tới không giảm, đánh mạnh lên mặt đất cách chỗ Hà Thanh Mạn ba mét.

Đỉnh núi chấn động rung lên, sâu trong lòng đất bỗng truyền đến một tiếng quát.

Lập tức một thanh niên áo trắng thân hình gầy yếu, gương mặt âm trầm lạnh lùng từ trong mặt đất chầm rãi chui lên, khoe miệng hắn còn vương một vết máu, ngẩng đầu nhìn con Giao long hai đầu đang từ từ bay đến.

- Tiểu Nham tử, hoan nghênh đã đến Gia La hải vực!

Trên thân Giao long hai đầu, một thanh niên thân hình dũng mãnh, sau khi nhẹ nhàng giết chết Sử Bạch Vũ, hướng về phía Thạch Nham cười lớn.

- Người là?

Thạch Nham ngạc nhiên

- Ta là đại ca của đệ, Dương Mộ.

Thanh niên hào sảng cười to, bỗng ngạo nghễ nhìn đám người Thiên Tà Động Thiên, thản nhiên nói:

- Ở Gia La hải vực, Dương gia chúng ta mới là chủ nhân, đây là địa bàn của Dương gia chúng ta. Kẻ nào dám đối đầu với Dương gia chúng ta, chúng ta sẽ giết kẻ đó.

202. Chương 202 - Hủy Núi

Trên đỉnh núi

Sắc mặt Vô Giả của Thiên Tà Động Thiên cực kì khó coi, Tà Khôi từ lòng đất chui lên, khoe miệng còn vương vết máu, lạnh lùng nhìn Dương Mộ

- Người dám giết hắn.

- Sao lại không dám.

Dương Mộ cười ha ha, từ trên lưng Giao long hai đầu phi xuống, đứng ngay bên cạnh Thạch Nham, cười nhìn Thạch Nham nói:

- Vẫn ổn chứ!

-Không sao.

Thạch Nham cười cười lắc đầu.

- Giai đoạn thứ ba.

Dương Mộ có chút kinh ngạc, tỏ ra hơi ngạc nhiên nhìn hắn, ánh mắt không dời khỏi ngực Thạch Nham.

Vết thương trước ngực Thạch Nham đang từ từ lành lại, tốc độ hồi phục nhanh đến nỗi dùng mắt cũng thấy được.

- Ừm.

Thạch Nham gật đầu.

- Đệ đang ở cảnh giới Bách Kiếp à?

Dương Mộ chẳng thèm nhìn Tà Khôi, tự lẩm bẩm nói:

- Thật không bình thường à. . .

Dương Mộ cũng có Bất Tử Vô Hồn nên hiểu rõ như lòng bàn tay, hắn biết thông thường muốn đạt đến Bất Tử Vô Hồn giai đoạn thứ ba, ít nhất phải đạt tới cảnh giới Địa Vị, chỉ có cảnh giới đạt tới Địa Vị mới có thể đủ điều kiện khiến Bất Tử Vô Hồn tiến hóa giai đoạn thứ ba.

Nhưng tu vi của Thạch Nham rõ ràng chỉ là cảnh giới Bách Kiếp, nhưng Bất Tử Vô Hồn lại kỳ dị đạt tới giai đoạn thứ ba, điều này hiển nhiên không hợp lẽ thường, làm người cũng có Bất Tử Vô Hồn như hắn phải kinh ngạc.

- Ừm, cảnh giới của ta là Bách Kiếp nhị trùng thiên.

Thạch Nham lại gật đầu.

Trong mắt Dương Mộ lại càng tăng thêm vẻ kinh ngạc.

Sau khi Dương Mộ xuất hiện thì sắc mặt bọn người Tà Khôi, Hà Thanh Mạn của Thiên Tà Động Thiên đều có chút mất tự nhiên.

Đôi mắt đẹp của Trầm Nghi Đan nhìn chằm chằm vào ngực Thạch Nham, khóe miệng hiện lên vẻ cay đắng. Biến hóa trên ngực Thạch Nham chắc chắn là do Bất Tử Vô Hồn. Đến giờ phút này, nàng tự nhiên biết lúc trước bọn họ toàn bộ đều đã nhìn lầm, Thạch Nham rõ ràng là đích hệ Dương gia.

Sử Vũ Bạch bị một kiếm của Dương Mộ đánh chết, thân thể biến thành thịt nát, những Vô Giả của Thiên Tà Động Thiên, tuy rằng trong lòng đầy căm phẫn nhưng cũng không dám báo thù, ngược lại còn có chút thấp thỏm không yên.

- Người giết người của chúng ta, việc này ta nhất định bẩm báo lên trên, sẽ có người tới Dương gia các người đòi công đạo.

Sắc mặt Tà Khôi âm trầm, lau vết máu ở khóe miệng:

- Trong lúc này, Dương gia các người còn dám xuống tay với mình hữu, ta thấy các người không cần Thiên Tà Động Thiên chúng ta trợ giúp nữa rồi.

- Xùy.

Dương Mộ khinh thường lắc đầu, cười nhạt nói:

- Việc này người cứ báo lên trên, ta muốn xem các người có thể làm gì chúng ta, Thiên Tà Động Thiên không phải người nói là được, các người nếu bỏ mặc không thèm để ý bọn Ma nhân, ha ha, đợi càng nhiều Ma nhân đến, ta xem Thiên Tà Động Thiên các người còn có thể bình yên vô sự không.

Sắc mặt Tà Khôi khê biến.

Ma nhân đã tiến vào Gia La hải vực, tuy Ma nhân hận nhất là Dương gia, nhưng thực lực Dương gia ai ai cũng biết, Ma nhân muốn dao động căn cơ của Dương gia, cũng không dễ dàng.

Trái lại Thiên Tà Động Thiên và Hạ gia thực lực thua kém lại dễ dàng trở thành mục tiêu công kích đầu tiên của Ma nhân.

Cho dù Thiên Tà Động Thiên và Hạ Gia không ra tay đối phó Ma nhân, một khi Ma nhân đều tiến vào, cũng sẽ không để Thiên Tà Động Thiên và Hạ gia dễ chịu, nói không chừng còn tạm thời bỏ qua Dương gia, trước tiên xử lý Thiên Tà Động Thiên và Hạ gia.

Dương Mộ cười hờ hững, lấy ra một viên thuốc màu xanh có hoa văn hình xoắn ốc, tiện tay đưa cho Thạch Nham, hỏi:

- Tình hình như thế nào?

Thạch Nham cũng không khách khí, nhận lấy viên thuốc rồi cho luôn vào miệng, lập tức cảm thấy một luồng khí tức êm dịu từ trong đan dược vào bụng khuếch tán ra.

Dược lực của đan dược này cực kỳ ôn hòa, một khi tan ra liền rót vào vết thương trước ngực hắn, dường như có thể tăng nhanh tốc độ phục hồi của Bất Tử Vô Hồn, dược lực như từng sợi mảnh quần quanh nơi miệng vết thương, khiến cho tốc độ thương thể nơi ngực hắn khôi phục nhanh hơn nhiều.

- Trên Hắc Thạch đảo có mấy chục tên Ma nhân Hắc Lân tộc, trong đó có cao thủ cảnh giới Niết Bàn nhị trùng thiên. Lúc sáng sớm, chúng ta tiến vào quặng mỏ, ở trong đó gặp phải Ma nhân. . .

Thạch Nham miêu tả sơ lại tình hình.

- Ma nhân cảnh giới Niết Bàn nhị trùng thiên.

Dương Mộ hơi kinh ngạc, gật gật đầu, nét mặt dần dần trở nên ngưng trọng.

- Xem ra có chút khó giải quyết đây. Thật không ngờ, trên Hắc Thạch đảo nhỏ bé này lại có Ma nhân cảnh giới Niết Bàn xuất hiện, xem ra lần này Ma nhân quả nhiên đã bắt chập rồi.

- Thanh Mạn, muội nói tên Ma nhân cảnh giới Niết Bàn là do hắn phát hiện.

Tà Khôi ở bên kia cũng nghe Hà Thanh Mạn kể lại, nghe xong, Tà Khôi bèn nhíu mày nhẹ giọng hỏi lại.

Hà Thanh Mạn khẽ gật đầu, nhỏ giọng giải thích

- Trên người hắn phải có một loại bí bảo thần bí, thông qua bí bảo hắn có thể biết trước được động tĩnh của Ma nhân. Lần này ở trong động cũng là hắn phát hiện Ma nhân trước, chỉ là, chỉ là bọn muội không để ý, Nam tỷ, Nam tỷ...

Hà Thanh Mạn trở nên ghen ngào.

- Đệ phát hiện Ma nhân trước tiên.

Thính giác của Dương Mộ cực tốt, nghe được lời kể của Hà Thanh Mạn, hơi kinh ngạc nhìn về phía Thạch Nham.

Đến khi thấy Thạch Nham gật đầu, Dương Mộ cười ha ha vỗ tay tán thưởng:

- Có bản lĩnh à, ha ha, khó trách Thái gia gia nói tiểu tử nhà ngươi không tầm thường, huynh lần này đến đây cũng do Thái gia gia truyền lệnh cho huynh tới đón đệ.

Thạch Nham mỉm cười nói:

- Cũng chỉ nhờ vào bí bảo mà thôi.

Thái gia gia mà Dương Mộ nói tới chính là Dương Thanh Đế, nhân vật nắm giữ thực quyền Dương gia hiện nay.

Dương Mộ vừa nói như vậy, Hà Thanh Mạn đã biết rõ nội tình không quá kinh ngạc, nhưng bọn người Tà Khôi, Trầm Nghi Đan thì sắc mặt khẽ biến.

Nhất là Trầm Nghi Đan, càng thăm hỏi hận không thôi, tự mắng bản thân mắt chó xem thường người ta, không như Hà Thanh Mạn nhìn ra chỗ bất phàm của Thạch Nham.

Nhân vật có thể được Dương Thanh Đế để ý, dù hiện tại chẳng có tiếng tăm, nhưng tương lai nhất định sẽ là nhân vật kiệt xuất danh vang khắp Vô Tận hải, nếu bọn họ sớm biết thân phận của Thạch Nham, vậy ở trong quặng mỏ Sử Vũ Bạch nhất định không dám ngăn cản Thạch Nham. Lâm Nam cũng coi trọng phán đoán của Thạch Nham mà sẽ không mạo muội chiến đấu với Ma nhân.

- Tiểu Nham tử, chúng ta đi thôi, sau khi xử lý hết đám Ma nhân trong quặng mỏ lập tức trở về Bất Tử đảo. Ha ha, đệ từ nơi xa như thế trở về cũng không dễ dàng, cũng nên về nhà xem sao.

Dương Mộ huyết một tiếng, Giao long hai đầu kia đột ngột hạ xuống nằm úp xuống trên đỉnh núi.

Dương Mộ leo lên trên Giao long hai đầu trước, vẫy tay gọi Thạch Nham

- Chúng ta đi thôi.

Trong lòng Thạch Nham hơi kinh ngạc nhưng cũng không hỏi nhiều, làm theo lời leo lên Giao long hai đầu, hai mắt lóe lên dị quang, cẩn thận quan sát tỉ mỉ Giao long hai đầu này.

Con Giao long này cao khoảng bảy mét, trong hai đầu một ẩn chứa lực lượng hàn băng một ẩn chứa lực

Hạ Thần Xuyên của Hạ gia, tuy là gia chủ hiện tại của Hạ gia nhưng tuyệt không cùng thể hệ với Dương Thanh Đế, mà là cùng thể hệ với Dương Phong, Dương Lạc, tu vi chỉ đạt tới cảnh giới Thiên Vị nhị trùng thiên.

Gia chủ đời trước của Hạ gia, cũng là cảnh giới Thông Thần nhất trùng thiên, nhưng Luân Hồi Vô Hồn gặp phải phiền toái, thường xuyên gặp phải tình trạng linh hồn hỗn loạn thần trí không tỉnh táo.

Vì vậy, gia chủ đời trước của Hạ gia sớm đã truyền vị trí gia chủ cho Hạ Thần Xuyên, một lòng khổ tu để giải quyết tình trạng thần trí thường không tỉnh táo đó.

Hạ Thần Xuyên chính là thân gia gia của Hạ Tâm Nghiên, luôn coi Hạ Tâm Nghiên như chí bảo, sau khi ông ta đón Hạ Tâm Nghiên từ Hỏa Vân đảo đi, xác định thương thể linh hồn của Hạ Tâm Nghiên giống hệt người năm đó xong lập tức nổi giận lôi đình, trực tiếp đem Hạ Tâm Nghiên đến Bất Tử đảo, như muốn tìm Dương gia để đòi công đạo.

Sau khi Dương Thanh Đế lúc đó hỏi Mạc Đoạn Hồn tình hình cụ thể, từ miệng Mạc Đoạn Hồn biết được Thạch Nham có phương pháp cứu Hạ Tâm Nghiên, liền để Hạ Thần Xuyên ở trên Bất Tử đảo chờ đợi Thạch Nham đến giải quyết chuyện này.

Hạ Thần Xuyên tuy vô cùng bất mãn nhưng không dám phản bác Dương Thanh Đế, chỉ có thể làm theo lời ở trên đảo khổ sở chờ đợi.

Lần này đợi cũng hơn bốn tháng.

- Chào Mộ thiếu gia.

- Chào Mộ thiếu gia.

Dương Mộ trên đường đi tới, rất nhiều Võ Giả cung kính gật đầu chào hỏi, những người này cảnh giới tu vi đều không thấp, đa số là cảnh giới Bách Kiếp, Địa Vị, khí tức trên người hùng hậu, hình như lợi hại hơn Võ Giả cùng cảnh giới nhiều.

Thạch Nham theo sau Dương Mộ không nói một lời, chỉ lặng lẽ thả ra tinh thần cảm ứng, trong lòng thâm kinh ngạc.

Võ Giả xuất hiện ở đây, mỗi một người đều lợi hại hơn Võ Giả cùng cảnh giới bên ngoài nhiều.

Tinh khí thần bên trong thân thể bọn họ cực kỳ xuất chúng, sinh mệnh lực cuộn cuộn vô cùng, dù cho gân mạch và huyết nhục của thân thể cũng rắn chắc dị thường, Tinh Nguyên càng hùng hậu tinh thuần.

Thạch Nham tin rằng, bất cứ Võ Giả cảnh giới Nhân Vị nhất trùng thiên nào đều cường đại hơn Võ Giả của Thương Minh cùng cảnh giới nhiều, cùng cảnh giới giao chiến, một người ở đây có thể chống lại hai người bên ngoài!

Càng quan sát, Thạch Nham càng kinh sợ, ngày càng kỳ vọng vào năng lực của Dương gia.

205. Chương 205 - Khảo Nghiệm Của Dương Gia

Một đầm sâu lạnh lẽo bên cạnh Dương gia.

Hai người Thạch Nham và Dương Mộ lặng lẽ đứng ở một góc, ngấm nhìn thân ảnh nhỏ xinh xắn giữa đầm sâu.

Đó là tiểu nha đầu 15, 16 tuổi, cặp mắt to đặc biệt linh động, lông mi dài, sống mũi ngọc trắng tắp, ngây thơ đáng yêu.

Lúc này, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của nàng ta chìm giữa hồ nước, cau mặt nhăn mày, tay chân không ngừng đung đưa qua lại.

Nước trong đầm trong veo, bốn khối sắt to như cái cối xay đung đưa theo tay chân nàng, trong đầm bỗng nổi lên một cơn sóng thật lớn làm nước trong đầm cuộn cuộn dâng lên, động tĩnh cực lớn.

Thạch Nham mặt đầy kinh ngạc nhìn chằm chằm vào nơi mất cá chân và cổ tay nàng ta, phát hiện ở đó đều có cùm xích sáng loáng khóa lại, cùm xích lại nối liền với bốn khối sắt kia.

Tiểu nha đầu chìm nổi di chuyển trong hồ nước, vùng vẫy để mình không bị chìm xuống đáy đầm, cả người ướt đầm.

- Dương Manh đang tu luyện Thiên Huyền Vũ Phụng Quyết, đây là một võ kỹ Linh cấp, lúc nàng ta tu luyện tay chân bắt buộc phải mang bốn ngàn cân thiết thạch, giữ cho thân thể vẫn ở trong đầm không bị chìm xuống.

Dương Mộ đứng bên cạnh Thạch Nham, nhẹ giọng giải thích:

- Thiên Huyền Vũ Phụng Quyết là một loại võ kỹ khá thần kì, một khi tu luyện thành công có thể hình thành đôi cánh chim bằng Tinh Nguyên ở sau lưng, giống như cánh của Phượng hoàng, có thể làm cho nàng ta ở cảnh giới Địa Vị đứng trên không trung trăm trượng.”

Thạch Nham ngạc nhiên.

Bình thường mà nói, chỉ có cường giả cảnh giới Thiên Vị mới có thể trôi nổi giữa không trung, có được năng lực phá không bay lượn.

Nha đầu kia tu vi chỉ là cảnh giới Địa Vị nhất trùng thiên, cách cảnh giới Thiên Vị có thể trôi nổi giữa không trung còn khoảng rất xa.

Nhưng mà nếu có thể thông qua tu luyện Thiên Huyền Vũ Phụng Quyết này, đạt được hiệu quả thần kì trôi nổi giữa hư không, vậy khi chiến đấu với người khác quả thật có thể chiếm hết lợi thế.

Có thể làm cho Võ Giả cảnh giới Địa Vị có được năng lực bay lượn như cường giả Thiên Vị, loại võ kỹ như vậy đích xác có thể nói là thần kì không lường nổi.

Trong đầm sâu.

Dương Manh nghiêng răng, đôi chân không ngừng đập đá vào loạn xạ vẩy nước trong hồ, thân hình nhấp nhô lên xuống, ở giữa hồ trước sau chưa hề chìm xuống đầm nước.

Trên người đang mang vật nặng bốn ngàn cân nhưng vẫn có thể giữ thân hình không chìm xuống, biểu hiện của nha đầu này làm cho Thạch Nham phải thán kinh hãi.

Vật nặng bốn ngàn cân đeo lên người, người thường chuyển động liên tục cũng không nổi, nếu ở trong nước thì gần như trong nháy mắt sẽ chìm xuống đáy nước, tuyệt không có khả năng nổi lên trên mặt nước.

Nha đầu kia không biết dùng bí pháp gì, mỗi lần vẩy đập mặt nước lung tung liền có một đợt năng lượng kinh người bắn ra, tạo thành một công kích kỳ lạ khiến cho thân hình xinh xắn của nàng mạnh mẽ bắn ra khỏi mặt nước vài phần, lúc tiếp tục bị chìm xuống nàng lại phát ra lực lượng, làm bản thân tiếp tục bay lên khỏi mặt hồ, cứ lặp đi lặp lại.

- Dương Manh nhỏ tuổi nhất trong thế hệ chúng ta, là tiểu muội của chúng ta, nha đầu kia không có tâm cơ, chính là niềm vui của chúng ta.

Khóe miệng Dương Mộ hiện lên nụ cười cưng chiều

- Chúng ta đều rất sủng ái muội ấy, nàng ta cũng không chịu thua kém, năm nay mới vừa tròn mười sáu tuổi đã đạt đến cảnh giới Địa Vị nhất trùng thiên.

Mười sáu tuổi, cảnh giới Địa Vị nhất trùng thiên.

Thạch Nham cười khổ không thôi, đối với những quái thai này của Dương gia xem như là đã hiểu biết thêm một tầng.

Hạ Tâm Nghiên chính là nhân tài kiệt xuất trong của thế hệ mới Hạ gia, năm nay đã hai mươi sáu nhưng tu vi cũng chỉ là Địa Vị nhất trùng thiên, còn Hà Thanh Mạn chính là hạt giống Thiên Tà Động Thiên chú trọng bồi dưỡng, hai mươi bốn tuổi hiện nay cũng chỉ mới là cảnh giới Địa Vị nhất trùng thiên.

So sánh như vậy, Thạch Nham âm thầm hiểu được vì sao Dương gia mới là chủ nhân chân chính của Gia La hải vực.

Lúc ở Thương Minh, Bắc Minh Sách được xem như thanh niên anh tài nổi bật nhất Thương Minh, gần ba mươi tuổi cũng chỉ có tu vi cảnh giới là Bách Kiếp. So với Dương Manh này thì Bắc Minh Sách cái gọi là thiên kiêu chỉ từ quả thực chẳng đáng giá nhắc tới.

“Ầm ầm ầm!”

Dương Manh ở bên trong đầm nước đột nhiên cố sức bay lên, nơi sống lưng nguyên luyện ra tinh quang chói lọi, cánh chim chỉ dùng Tinh Nguyên nguyên luyện tạo thành, tốc độ hình thành có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chỉ một lát, sau lưng của Dương Manh liền xuất hiện một đôi cánh chim bằng Tinh Nguyên, nàng điều khiển cánh chim dùng sức vỗ cánh, từ từ giữa đầm nước trôi lên, thân hình xinh xắn chậm chậm ra khỏi mặt nước.

“Tôm!”

Bay lên khỏi mặt đầm ba mét, trên mặt Dương Manh bỗng hiện lên vẻ hoảng loạn, dường như không đủ sức lực, đột nhiên rơi xuống nước.

“Được rồi, hôm nay tu luyện tới đây thôi.”

Bên cạnh đầm nước, Dương Lạc nhíu mày khẽ quát một tiếng, bàn tay to lớn giữa không trung bắt ra, trực tiếp mang Dương Manh từ bên trong đầm ra.

“Rắc rắc ! Rắc rắc !”

Dương Manh sau khi hạ xuống đất, cùm xích trên tay chân tự động mở ra, nàng ngồi dưới đất ủ rũ, buồn bã nói:

- Thật là, sao đến bây giờ còn chưa được chứ? Chỉ kém một bước như thế, tại sao mãi không thể bước qua được vậy?

Dương Lạc cười khanh khách, lắc lắc đầu nói: “Tiểu nha đầu nhà ngươi, thật là không biết thỏa mãn, mới tu luyện có một năm rưỡi đã muốn luyện thành Thiên Huyền Vũ Phụng Quyết này, trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như thế hả?

- Gia gia, người không phải nói bằng tư chất của con, rất nhanh liền có thể tu luyện thành sao?

Dương Manh hừ hừ, vĩnh viễn nói: Người lừa con! Người nói con rất nhanh sẽ có thể bay lên, nếu qua thời gian nữa con còn không bay lên thì con sẽ không luyện nữa đâu, phiền chết đi được.

Khuôn mặt Dương Lạc bắt đắc dĩ.

- Manh nhi, muội luyện thêm nửa năm, huynh bảo đảm muội có thể bay lên. Tin đại ca đi, đại ca khẳng định nói chuẩn hơn Nhị gia gia, gia gia già rồi nên nhận định sai lầm cũng là bình thường.

Dương Mộ lúc này mới dẫn Thạch Nham đi tới, ha ha cười lớn nói.

- Tiểu tử thối.

Dương Lạc trừng mắt nhìn Dương Mộ, vừa định mắng mấy câu, bỗng nhiên giật mình, nhìn Thạch Nham thật kỹ nói : “Tiểu tử này, chắc là Thạch Nham phải không ?”

Thạch Nham cười gật đầu.

- Thạch Nham?

Dương Manh bỗng bật đứng dậy, khẽ cười hì hì đáng yêu nói : “Ha, huynh mới cảnh giới Bách Kiếp à, còn không bằng muội nữa. Xem ra muội không phải kém cõi nhất, ha ha.

Dương Manh trong thế hệ thứ tư của Dương gia, bởi vì nhỏ tuổi nhất nên tu vi yếu nhất, chỉ có cảnh giới Địa Vị nhất trùng thiên, mỗi lần đều bị mấy người Dương Mộ trêu chọc. Bây giờ Thạch Nham đột nhiên xuất hiện mới cảnh giới Bách Kiếp, tâm lí liền cảm thấy vui vẻ, nở nụ cười cao hứng vỗ tay, chỉ Thạch Nham nói:

- Hi hi, huynh chưa lợi hại bằng muội, sau này hai người chúng ta đối chiến đi. Yên tâm, muội sẽ nhường huynh.

Con cháu Dương gia không phải một mực khổ tu, giữa bọn họ thường giao đấu, khích lệ lẫn nhau, thông qua thực chiến ma luyện bản thân.

Vì có Bất Tử Vô Hồn, giao đấu giữa con cháu Dương gia cũng không phải đến điểm là dừng, thường xuyên có cảnh máu me tung tóe xảy ra. Dương Manh thực lực yếu nhất, mấy năm nay mỗi lúc giao thủ với đám người Dương Mộ vì được bọn họ nhường nhịn nên nàng sẽ không bị thương, chẳng qua nàng ta cũng chưa từng nếm thử hương vị chiến thắng.

Nàng ta sớm đã nghe tin Thạch Nham sắp đến, giờ nhìn thấy Thạch Nham đến đây, hơn nữa tu vi chỉ có cảnh giới Bách Kiếp, nàng ta liền hứng khởi muốn thông qua Thạch Nham để thỏa mãn ý nghĩ này, nên lập tức cao hứng.

Dương Lạc ánh mắt sâu xa, nhìn chằm chằm Thạch Nham một hồi, nhẹ nhàng gật đầu, đột nhiên cười nói : “Nghe nói người rất khá, đến đây để ta kiến thức sự lợi hại của người một chút.

Thạch Nham kinh ngạc.

- Rất đơn giản.

Dương Lạc cười khà khà rất xấu xa, trong lòng bàn tay bỗng nhẹ nhàng bay ra bốn luồng tinh quang, bốn luồng tinh quang đó đột nhiên chui vào bốn cùm xích

- Người mang mấy cùm xích này vào, chạy xung quanh đầm nước năm vòng đi, ha ha, cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên, cũng cỡ đó, cỡ đó thôi.

Cùm xích vừa được Dương Manh tháo ra đột nhiên phóng lên, chủ động quấn đến Thạch Nham.

- Ha ha, Tiểu Nham tử, Nhị gia gia đang thử thách đệ đó, đừng để người thấy vọng nha.

Dương Mộ cười lớn, vỗ tay nói: “Huynh tin chắc đệ có thể vượt qua được, Nhị gia gia, nếu Tiểu Nham tử có thể chạy năm vòng, người có phần thưởng gì cho đệ ấy?”

- Phần thưởng?

Nụ cười trên khóe miệng Dương Lạc không đổi, gật gật đầu nói:

- Đương nhiên là có phần thưởng, chỉ cần hấn chạy đủ năm vòng, ta thưởng cho hấn ba viên Bồ Thiên đan. Ha ha, tiểu tử này không phải quan hệ thân thiết với nha đầu kia của Hạ gia sao, Bồ Thiên đan đối với Luân Hồi Vô Hồn của Hạ gia đúng là có tác dụng đặc thù đó.

Mắt Thạch Nham liền sáng lên.

Hấn nghe Hạ Tâm Nghiên nói qua Bồ Thiên đan của Dương gia, đây là một loại kỳ dược có thể trong thời gian ngắn phục hồi Tinh Nguyên, Hạ Tâm Nghiên mỗi lần dùng Luân Hồi Vô Hồn, thân thể liền có thể bị trọng thương, dưới tình huống bình thường, cần một hai tháng mới phục hồi hoàn toàn, nếu có Bồ Thiên đan thì sau một đêm nàng ta liền có thể hồi phục như cũ.

Nếu Hạ Tâm Nghiên có trong tay ba viên Bồ Thiên đan, nàng ta liền có thể sử dụng Luân Hồi Vô Hồn ba lần mà không lo lắng bị cản trở.

Nghĩ như thế, Thạch Nham buông tay buông chân, đứng im ở đằng kia, vô cùng phối hợp để cùm xích được đeo lên tay chân, khuôn mặt tươi cười.

- Không ngờ tiểu tử nhà ngươi lại là một tên si tình.

Dương Lạc cười khà khà

- Nhưng mà, muốn lấy được Bồ Thiên đan của ta không dễ dàng như vậy. Năm vòng này, ngươi không những phải chạy đủ, ta còn hạn chế thời gian, cho ngươi năm phút, trong vòng năm phút phải chạy đủ ta mới đưa ngươi Bồ Thiên đan, nếu ngươi chạy tới trời tối, vậy không tính nữa.”

- Năm phút?

Dương Manh đáng yêu trừng mắt nhìn

- Gia gia, người thật là xấu, muốn lấy được gì từ trong tay người thật không dễ dàng. Lúc con vừa mới bước vào cảnh giới Địa Vị, kéo bốn thứ quỷ này chạy quanh đầm nước một vòng cũng tốn hết một phút, huynh ấy mới cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên mà?

- Thái gia gia con đã nói, thiên phú tiểu tử này rất tốt, thân thể lại khác với người thường.

Ánh mắt Dương Lạc rực rỡ kì quang, mỉm cười nói:

- Thái gia gia người nói ở cùng cảnh giới, hẳn đều lợi hại hơn các người nhiều. Ha ha, Thái gia gia con đã nói như vậy, khẳng định có đạo lý của người, ta tin tưởng trên người tiểu tử này nhất định có chỗ không tầm thường, ta liền lau mắt chờ xem sao.

Thạch Nham thất kinh.

Dương Thanh Đế ngay cả gặp cũng chưa từng gặp qua hắn, nhưng tựa như hiểu rõ hắn như lòng bàn tay, lại biết thân thể hắn khác với người thường.

Chẳng lẽ, Dương Thanh Đế thật sự biết hết mọi thứ sao?

Đối với một người Thái gia gia trên danh nghĩa chưa từng gặp mặt, Thạch Nham ngày càng hiếu kỳ, không biết người này rốt cuộc có bao nhiêu thần thông, mà chỉ nhờ vào ba giọt Bất Tử huyết đã có thể suy tính ra sự sống chết của hắn.

- Tiểu Nham tử, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, chuẩn bị tung sức mạnh từ thời bú sữa mẹ* ra đi. (*Biên: Để nv của DG)

Dương Mộ chỉ sợ thiên hạ không loạn, cười ha ha nói:

- Nhớ kỹ, đệ chỉ có năm phút đó, chẳng cần giấu diếm sức mạnh của đệ, đã đến lúc lấy ra thể hiện rồi.

- Tiểu tử, bắt đầu đi!

Dương Lạc khê hô một tiếng.

Thạch Nham không do dự nữa, hét to một tiếng đột nhiên thúc giục lực lượng tiêu cực.

206. Chương 206 - Hoàn Toàn Chắc Chắc

“Cộc cộc cộc cộc!”

Bốn khối sắt to như cối xay tựa chiến xa lăn đi, mặt đất cứng rắn bên đầm nước đá vụn bay tán loạn, chỗ nào bị khối sắt lăn qua đều để lại bốn rãnh vừa sâu dài.

Nơi cánh tay, cổ chân khóa lên vật nặng bốn ngàn cân, Thạch Nham thân thể hơi méo mó, trong thân hình hơi gầy đi nhưng bên trong thân hình hơi gầy đó bỗng bùng nổ một sức mạnh cực kì cường mãnh.

Bạo Tẩu nhất trùng thiên.

Bên trong huyết đạo, lực lượng tiêu cực chứa cuộn cuộn khởi động, lan ra khắp tứ chi bách hải, khiến cho trong khoảng khắc lực lượng hần tăng lên hơn gấp đôi.

Vật nặng bốn ngàn cân kia dưới sức mạnh cuồng bạo đó lúi đi, tuy rằng có vẻ cực kỳ nặng nề nhưng vẫn không thể ngăn cản được bước chạy tiến lên của hần.

Thân hình mạnh mẽ bên đầm nước chạy băng băng, khí thế như nghiền nát, khuấy đảo bên hồ nước như trời long đất lở, động tĩnh rất lớn.

Tuy vậy chỉ có tu vi cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên, nhưng mà mực độ mạnh mẽ của thân hần cũng không phải người thường có thể bằng được. Ở trong lòng núi lửa vạn năm khổ tu Cực Luyện thuật đã tôi luyện thân thể hần thêm một lần, khiến cho thân thể hần có thể chịu được công kích của các loại lực lượng, có thể thúc dục ra lực lượng thân thể tốt hơn.

Thân thể cường hãn, lại cộng thêm trạng thái Bạo Tẩu nhất trùng thiên, lúc này trong thân thể Thạch Nham cuộn cuộn sức mạnh, có thể so với Võ Giả cảnh giới Địa Vị !

Bên hồ nước, ba người Dương Lạc, Dương Mộ, Dương Manh đều có vẻ mặt kinh ngạc, trong mắt lấp lánh điện quang, không cái chớp mắt nhìn chăm chăm vào Thạch Nham đang ra sức lao đi.

Sức mạnh trong cơ thể Thạch Nham đột nhiên bùng nổ hiển nhiên vượt qua dự đoán của bọn họ, ba người vốn lúc trước vẫn còn chút hoài nghi đều kinh ngạc.

Động tĩnh nơi này rất lớn, rất nhiều Võ Giả của Dương gia nghe thấy tiếng vang phát ra đều từ những nơi khác tụ tập về đây, từ xa nhìn thần lực của Thạch Nham.

Khuôn mặt Thạch Nham bình tĩnh, trong bắp thịt đã được tinh luyện hình như ẩn chứa lực bùng nổ vô cùng vô tận, lúc lao đi hần đều cảm thấy vô cùng sảng khoái, tựa như có sức mạnh dùng mãi không hết.

Từ sau khi trong lòng núi lửa vạn năm đi ra, đây là lần đầu tiên hần thoải mái bùng nổ ra lực lượng như thế này, trong lúc chạy, hần tựa như cảm thấy mỗi tế bào đều sống dậy, tràn đầy sinh cơ, mang đến cảm giác vô cùng tuyệt vời.

Đây là biến hóa của thân thể!

Hần cảm nhận được rõ, trải qua một đoạn thời gian khổ tu Cực Luyện, rốt cuộc hần đã đạt được lợi ích gì.

Sau khi thân thể được rèn luyện, gân cốt trở nên càng vững chắc, tay chân càng linh hoạt, tốc độ Tinh Nguyên di chuyển trong cơ thể vừa nhanh vừa mạnh, giống như sóng xô vỡ đê, như cầu vồng xuyên trời.

Giờ khắc này, hần đối với ý kiến của Huyền Băng Hàn Diễm thật sự bắt đầu tin tưởng không còn nghi ngờ gì nữa.

Những Võ Giả thời kỳ thượng cổ chú trọng thân thể vượt xa Võ Giả hiện nay, những Võ Giả thượng cổ đó coi thân thể chính là nền móng căn bản của võ đạo, bọn họ tu luyện thân thể còn lưu ý hơn nhiều, hơn hao phí tinh lực cũng không kém gì khổ tu Tinh Nguyên.

Một khi thân thể đạt đến độ cao nào đó, trong lúc giao chiến với người khác, sức mạnh bên trong thân thể bùng nổ ra khiến cho người ta phải cực kỳ sợ hãi.

Võ Giả cùng cảnh giới, người nào thân thể cường hãn hơn liền có thể càn quét đối thủ như trở bàn tay, không có điều gì bất ngờ.

Cảm nhận sự biến hóa của thân thể, tâm trạng Thạch Nham vui vẻ, âm thầm hạ quyết tâm từ nay trở đi coi rèn luyện thân thể xem như một khâu then chốt với việc tu luyện võ đạo của mình, tuyệt đối không thể buông lỏng phương diện này.

“Ầm ầm ầm.”

Giống như một chiếc chiến xa, Thạch Nham một mạch phóng đi, khuấy đảo bên đầm nước như trời long đất lở, đá vụn bay tán loạn.

Trong lòng hắn đang chìm trong vui sướng, hài lòng với với thân thể cường hãn, hoàn toàn quên đi bản thân, đã không nhớ rõ còn đánh cược với Dương Lạc, chỉ thầm nghĩ sau này phải nhìn rõ bản thân, nghiêm túc tìm hiểu biến hóa của thân thể.

- Dừng!

Dương Lạc đột nhiên hô to một tiếng.

Thạch Nham bỗng kinh ngạc tỉnh lại, thân mình đang lao tới đột nhiên ngưng lại, toàn thân mồ hôi, bắp thịt toàn thân hắn khẽ run rẩy, ngẩn người nhìn về Dương Mộ Dương Lạc trong đôi mắt còn bắn ra tinh quang, nụ cười trên mặt còn kèm theo ngạc nhiên, từ từ gật đầu

- Năm phút, bảy vòng! Tiểu tử nhà ngươi thật đúng là quái vật.

- Ha ha, ta biết tiểu tử này không tầm thường mà.

Dương Mộ cười to

- Nếu không, Thái gia gia cũng không lo lắng như thế, vì biết được phương vị của hắn mà không tiếc hao phí ba giọt Bất Tử huyết để suy tính...

Dương Manh đáng yêu chớp chớp đôi mắt, quệt cái miệng nhỏ nhắn hậm hực nói:

- Thật là, lại là một quái vật, tại sao Dương gia chúng ta chẳng có ai là bình thường hết vậy?"

Thạch Nham ngạc nhiên.

Dương Lạc mỉm cười, ánh mắt quét qua đám Vô Giả đứng xem xung quanh, cất giọng nói:

- Đây là thành viên mới của Dương gia chúng ta, cháu ruột của Tam đệ Dương Tiêu ta, Thạch Nham!

- Nham thiếu gia...

- Nham thiếu gia!

- Nham thiếu gia...

Những Vô Giả khí tức trầm ổn, thân hình đứng mảnh ở xung quanh sôi nổi hét to.

Những Vô Giả của Dương gia ở xung quanh khí tức trầm ổn, thân hình buyn hãn đều bắt đầu lớn tiếng hét to lên.

Tu vi những người này khá lợi hại, ở trong Vô Tận hải đa số có thanh danh vang dội, sở dĩ bọn họ phục tùng Dương gia ngoài trừ một ít nội tình của Dương gia, còn vì mỗi thế hệ Dương gia đều cực kỳ cường hãn, có được thực lực khủng bố vượt xa các Vô Giả cùng cấp.

Những hạng người kiêu ngạo bất tuân đó tin phục Dương gia, là vì sức mạnh của Dương gia.

Bọn họ ở một bên xem xét một hồi, từ đáy lòng đã thừa nhận biểu hiện của Thạch Nham, tu vi cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên kéo vật nặng bốn ngàn cân, nhưng trong năm phút ngắn ngủi, chạy xung quanh đầm nước bảy vòng.

Biểu hiện như vậy cực kỳ sáng chói!

Khóe miệng Thạch Nham mỉm cười, không kiêu không tự ti, hắn vẫn chưa thi triển Bạo Tẩu đến nhị trùng thiên, hắn tin rằng nếu như hắn nghiêng rằng thi triển ra Bạo Tẩu nhị trùng thiên, sức mạnh trong người hắn tất nhiên lại tăng vọt gấp đôi, có thể trong vòng năm phút chạy quanh đầm nước này hơn mười mấy vòng.

- Thua độ rồi, tiểu tử, ba viên Bồ Thiên đan này ngươi thu lấy đi.

Dương Lạc cười cười lắc đầu

- Tiểu tử nhà ngươi vừa mới đến đã thắng ta một ván, hừm, ta là người bụng dạ hẹp hòi, ngươi cẩn thận một chút, sau này tu luyện ta sẽ cho ngươi nếm mùi vị...

Thạch Nham cười nhạt, chẳng khách khí đưa tay lấy đi ba viên Bồ Thiên đan, sau đó cười ha ha nói:

- Con không sợ nhất là phiền phức kiểu này.

- Quả nhiên không hổ trong người có ý chí của Dương gia chúng ta, tiểu tử ngươi kiên cường lắm.

Dương Lạc mỉm cười khen một câu, sau đó ánh mắt quay đi, thần nhiên nói:

- Xem xong rồi thì rút đi xa một chút, không có chuyện gì làm sao?

Những Vô Giả đang xem xung quanh, nghe nói vậy liền rút đầu lại, đều ngượng ngùng cười bắt đầu tránh ra nơi này.

Sau khi đám người đó rút đi, Dương Lạc bỗng nhú mày, có chút lo âu nói:

- Hạ Thần Xuyên vẫn còn ở Dương gia chúng ta, giờ con đã về, nhất định hắn sẽ không tiếp tục khổ tu nữa, hắn vừa nghe được tin tức của ngươi sợ là lập tức tìm tới đây. . .

Ngừng một lát, Dương Lạc nhìn kỹ hắn

- Tiểu tử, ngươi nói thật cho ta, thật có thể làm Hạ Tâm Nghiên nha đầu đó tỉnh lại không? Con đừng sợ, dù con không làm được, Hạ Thần Xuyên cũng không dám làm gì, cùng lắm trong lòng có chút khúc mắc, ở sau lưng ăn nói huyền thuyên mà thôi.

“Chắc là không thành vấn đề.

Thạch Nham cân nhắc một lát, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Không thành vấn đề?

Dương Lạc kinh ngạc - Con khẳng định? Con phải biết rằng, lúc trước Hạ gia cũng có một người cũng gặp phải sự cố như nha đầu đó, lúc ấy ba thế lực lớn ở Gia La hải vực chúng ta cùng tìm biện pháp cũng không thể cứu được người nọ. Thái gia gia của ngươi từng nói, trừ phi có kỳ bảo loại linh hồn nào đó, với lại cần phải thích hợp với nàng, nếu không không thể ra tay ở chỗ khác.

Thạch Nham trầm kinh ngạc, Dương Thanh Đế quả là lợi hại, xem ra đã biết mình nắm giữ Tụ Hồn Châu.

- Con khẳng định!

Gật gật đầu, Thạch Nham nói:

- Con chắc chắn có thể làm nàng tỉnh lại, nàng vì cứu con mới biến thành như vậy, con tự nhiên muốn nàng ta khỏe mạnh tỉnh lại.

Dương Lạc nhìn chằm chằm Thạch Nham một hồi, xem ra Thạch Nham không giống loại người lỗ mãng mới nhẹ nhàng gật đầu:

- Tốt, vậy ta cho người gọi Hạ Thần Xuyên đến đây.

Lập tức, ông cất giọng phân phó, liền thấy một người nhanh chóng phóng đi, đi về hướng một ngọn núi hùng vĩ bên cạnh.

- Có cần chúng ta giúp gì không?

Dương Lạc do dự một chút lại nói:

- Ở Dương gia chúng ta, có các loại tài liệu và linh dược khan hiếm, chỉ cần con nói ra, Dương gia chúng ta chắc đa số sẽ có, cho dù là không có cũng sẽ nhanh chóng kiếm cho con, không cần khách khí, trước khi Thái gia gia con đi đã từng dặn dò, chuyện cứu chữa Hạ nha đầu chúng ta phải toàn lực phối hợp với con.

Thạch Nham cười cười lắc đầu

- Không cần gì cả, chỉ cần đưa con một mật thất yên tĩnh là được.

Dương Lạc ngạc nhiên, suy nghĩ một lát mới phân phó cho Dương Mộ ở bên cạnh

- Đến Thần sơn số một tìm căn phòng tốt nhất.

- Vâng!

Dương Mộ nhanh chóng rời đi.

- Thái gia gia con lúc này không ở Dương gia, Bất Tử Thánh Điển của gia tộc đang ở chỗ người, chờ sau khi người về đến người chỉ cần nhỏ máu vào Bất Tử Thánh Điển xem như là đã nhận tổ quy tông. Bất Tử Trùng Sinh Quyết của gia tộc cũng ở trên Bất Tử Thánh Điển, chỉ cần con nhỏ máu vào Bất Tử Thánh Điển liền có thể nhận được Bất Tử Trùng Sinh Quyết. Dương Lạc nghĩ ngợi một tí, nói:

- Khoảng thời gian này, trước tiên con hãy cứu tỉnh Hạ Tâm Nghiên.

- Vâng, con biết!

“Dương Lạc!

Không lâu sau, từ bên trong ngọn núi bên cạnh đột nhiên bắn ra một luồng thần quang, nhanh chóng lướt tới

- Nghe nói tiểu tử Thạch Nham đã đến đây?

Hạ Thần Xuyên người chưa tới thì tiếng rống giận dữ đã vang lên.

Một lão già râu bạc trắng thân hình cao lớn, đầu đội nón lông vũ đột nhiên đứng trước Thạch Nham, hai mắt ông ta như điện, nhìn chăm chăm Thạch Nham hừ:

- Tiểu tử nhà người chính là Thạch Nham phải không ?”

Thạch Nham xấu hổ cười, gật gật đầu.

- Hừ, ta cũng không nhiều lời.

Hạ Thần Xuyên hừ lạnh một tiếng

- Nếu người không thể thức tỉnh Tâm Nghiên, ta tự nhiên sẽ tìm người tính sổ, nếu như Tâm Nghiên tỉnh lại, chuyện trước đây ta coi như chưa từng xảy ra. Ta chỉ cần nó tỉnh lại, chuyện khác đều mặc kệ.

- Ta nhất định sẽ làm nàng vô sự tỉnh lại!

Thạch Nham vẻ mặt nghiêm, nói:

- Ta hoàn toàn chắc chắn!

- Chắc chắn?

- Chắc chắn!

Hạ Thần Xuyên tỏ vẻ hơi kinh ngạc không hiểu tại sao Thạch Nham lại tự tin như vậy, nhưng mà thấy Thạch Nham tự tin như vậy trong lòng ông ta cũng có chút mong chờ, gật đầu hừ nói:

- Làm xong chuyện rồi mới nói.

- Nhị gia gia, sắp xếp xong rồi.

Dương Mộ ở trên vách một ngọn núi, cất cao giọng hô:

- Tiểu Nham tử, đệ có thể đến đây.

- Đi thôi, ta mang người đi mở mang kiến thức.

Dương Lạc cười gật đầu, mang theo Thạch Nham đột nhiên bay ra ngoài.

207. Chương 207 - Thượng Cổ Thần Huyết

Bên trong ngọn thần sơn số một.

Đi vào sâu trăm mét, sáu gian thạch thất tinh quang rực rỡ bỗng xuất hiện trong mắt Thạch Nham. Mỗi gian thạch thất đều hoàn toàn do tinh thạch hình thành, thiên địa linh khí cực kì đậm đặc không ngừng tràn ra từ những bức tường, tựa như dòng suối bấp bênh quanh thạch thất.

Nguyên tinh ! Cực phẩm nguyên tinh !

Nguyên tinh phân ra làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, trong đó cực phẩm nguyên tinh thường chỉ có tại trung tâm núi khoáng tinh thạch mới có thể ngưng kết ra một khối cực nhỏ.

Một khối cực phẩm nguyên tinh to bằng một nắm tay đã là cực kì hiếm thấy, ở Vô Tận hải, một khối cực phẩm tinh thạch to bằng nắm tay ngang bằng một kiện mật bảo linh cấp quý giá !

Mà giữa ngọn thần sơn này, sáu gian thạch thất vậy mà đều hoàn toàn do cực phẩm nguyên tinh xây nên.

Nghe rợn cả người !

Hai mắt Thạch Nham thần quang rực rỡ, mặt tràn đầy vẻ không dám tin ngờ ngẩn nhìn sáu gian thạch thất do cực phẩm nguyên tinh xây nên, trong lòng chấn động không thôi.

Thiên địa linh khí cực kì đậm đặc không ngừng từ những bức tường kia tràn ra, chỉ hít một hơi, Thạch Nham liền cảm thấy tinh nguyên trong cơ thể tựa hồ nồng đậm thêm một chút.

“Trời ơi.” Thạch Nham không tự chủ mở miệng.

Trong chín ngọn thần sơn, tổng cộng có sáu nhân chín năm mười bốn gian thạch thất thuần túy xây bằng nguyên tinh, chuyên dành cho người Dương gia chúng ta khổ tu. “Dương Mộ vẻ mặt kiêu ngạo, cười hì hì nói : “Chín ngọn thần sơn này do thiên nhiên hình thành nên trận pháp kì lạ tập hợp thiên địa linh khí, không ngừng đem thiên địa linh khí ở lân cận tụ lại. Chín ngọn thần sơn có thể nói là kỳ tích của Vô Tận hải, không biết trải qua bao nhiêu vạn năm tập hợp mới hình thành nên nguyên tinh phẩm chất như thế này bên trong thần sơn. Dương gia chúng ta vì chiếm lấy chín ngọn thần sơn cũng chinh chiến vài trăm năm ở Gia La hải vực, giết không biết bao nhiêu đối thủ cạnh tranh mới đoạt lấy chín ngọn thần sơn này !”

“Ở trong thạch này tu luyện một ngày bằng với ở bên ngoài tu luyện một năm !” Dương Lạc nhếch mép “Dương gia ta mỗi thế hệ đều trông coi chín ngọn thần sơn này, có nó, tốc độ đào tạo cao thủ của Dương gia so với các thế lực khác nhanh hơn nhiều ! Chỉ cần chúng ta mãi nắm giữ chín ngọn thần sơn này, địa vị Dương gia chúng ta tại Vô Tận hải vĩnh viễn khó bị lung lay ! Qua trăm năm nữa, thậm chí ngàn năm, Dương gia chúng ta vẫn là thế lực thứ nhất thứ nhì ở Vô Tận hải !”

Thạch Nham âm thầm gật đầu.

Ở trong thạch thất hoàn toàn do tinh nguyên xây nên này tu luyện , không cần cố gắng tập hợp tinh nguyên, chỉ cần hít thở liền có thể thu được linh khí liên miên bất tuyệt vào cơ thể, ngưng luyện sơ qua, tinh nguyên trong thân thể sẽ trở nên vô cùng hùng hậu.

Một ngày tu luyện, tốc độ ngưng kết tinh nguyên ngang bằng người khác tu luyện một năm, đây là khái niệm gì ?

Giờ phút này, Thạch Nham cuối cùng biết được tại sao người của Dương gia dễ dàng đột phá đến cảnh giới bách kiếp, địa vị như thế .

Ba tiểu cảnh giới hậu thiên, tiên thiên, nhân vị, tiến cảnh với tốc độ ngưng luyện tinh nguyên trong thân thể có liên quan cực lớn, ba tiểu cảnh giới này đối với tìm hiểu tâm cảnh yêu cầu không cao, chỉ cần trong thân thể tinh nguyên đủ hùng hậu, cảnh giới rất dễ dàng đột phá.

Có được thạch thất tinh nguyên của trời cho này, võ giả của Dương gia, đột phá ba tiểu cảnh giới hậu thiên, tiên thiên, nhân vị dễ như trở tay, có thể trong khoảng thời gian mười năm bước qua ngưỡng cửa của ba đạo này.

Nhưng mà võ giả phổ thông muốn bước qua ngưỡng cửa của ba đạo này phải tuân tự từng bước khổ tu, ngưng luyện từng chút tinh nguyên, hao phí mấy mươi năm thời gian mới có thể đem độ hùng hậu của tinh nguyên đột phá ngăn trở của nhân vị , tiếp đó sau khi đạt đến tâm cảnh mới tiến vào cảnh giới bách kiếp.

Võ giả của Dương gia có thể rút ngắn khoảng thời gian này, so với người khác nhanh hơn mười lần !

Cảnh giới bách kiếp, địa vị, niết bàn tuy đối với hiểu rõ tâm cảnh yêu cầu khá cao, nhưng cũng cần duy trì đủ tinh nguyên trong cơ thể, chỉ có tinh luyện đủ tinh nguyên trong cơ thể, tâm cảnh thích hợp mới có thể đột phá.

Cũng xem như sau cảnh giới bách kiếp, võ giả của Dương gia cũng trên phương diện ngưng luyện tinh nguyên chiếm ưu thế không thể sánh được !

Trong chín ngọn thần sơn, tổng cộng có sáu chín năm mươi bốn gian thạch thất kiểu này, có thể làm cho tốc độ ngưng luyện tinh nguyên của năm mươi bốn võ giả tiến nhanh vùn vụt, lại phối hợp với linh dược và đan hoàn của Dương gia, võ giả của Dương gia muốn tu luyện chậm một chút cũng là việc không dễ dàng.

“Chín ngọn thần sơn này chính là căn bản của Dương gia chúng ta.” Dương Lạc mỉm cười “Chín ngọn thần sơn do thiên nhiên hình thành nên trận pháp thần kì, ngày đêm hấp thu thiên địa linh khí phân tán trong Vô Tận hải. Thạch thất bằng tinh thạch trong chín ngọn thần sơn vĩnh viễn tràn đầy thiên địa linh khí tụ lại, chúng ta không cần lo lắng linh khí tan mất...”

“Tiểu Nham tử, đệ nếu như sớm trở lại, bằng vào thiên phú của đệ khẳng định hiện tại không chỉ dừng lại ở cảnh giới bách kiếp nhị trùng thiên.” Dương Mộ hi hi cười nói “Bất quá cũng chẳng muộn, tiểu tử ngươi vận khí không tệ, cũng không thua kém nhiều lắm. Chỉ cần đệ nỗ lực, thêm vào các loại linh dược của Dương gia chúng ta, việc đệ nâng cao cảnh giới không khó khăn nhiều lắm đâu.”

“Hạ Tâm Nghiên đâu ?” Thạch Nham hít sâu một hơi, ổn định sự háo hức trong lòng, nhú mày hỏi.

“Ở đây nè.” Dương Mộ cười cười, vỗ vai Thạch Nham nói : “Nếu không phải tình huống đặc thù, nha đầu đó tuyệt đối không được phép vào đây, năm mươi bốn gian thạch thất bằng tinh thạch của chỉ dành cho nhân tài nòng cốt của dòng họ Dương gia, còn phải lập công lao hiển hách cho Dương gia chúng ta, người ngoài tuyệt đối khó vào được,...”

Hạ Thần Xuyên ở bên ngoài ngọn thần sơn cũng không được bước vào một bước, thân là gia chủ Hạ gia, ông ta cũng biết được điều cấm kị của Dương gia, chín ngọn thần sơn này được Dương gia xem như cấm địa, không cho phép bất kì người ngoài nào tiến vào.

“Tiểu tử, ngươi có thể tiến vào đánh thức Hạ Tâm Nghiên rồi, yên tâm, một ngày ba bữa sẽ có người đem tới, toàn là linh chi ngàn năm, hà thủ ô vài trăm năm, thịt, xương hầm của yêu thú cấp ba, những mĩ thực đại bổ loại này. Đảm bảo ngươi tinh huyết dồi dào, đủ sức lực để đối phó toàn bộ phiền phức.” Dương Lạc cười nói.

Thạch Nham gật gật đầu “Vậy con vào đây.”

“Đi đi, thạch thất trong chín ngọn thần sơn này đối với người khác là cấm địa, đối với người mình mà nói chỉ là một gian mật thất tu luyện. Người ở bên trong chẳng cần quản gì cả, có bất cứ vấn đề gì, thông qua ống tròn kia trực tiếp truyền tin, người cần thứ gì, chúng ta đều có thể sắp xếp đem tới.” Dương Lạc dặn dò.

Thạch Nham cảm giác được sự quan tâm từng li từng tí. Ở đây, Dương gia vì hắn đem đến cho hắn điều kiện tu luyện tốt nhất.

Chỉ cần hắn muốn, tựa hồ đều có thể được đáp ứng. Hắn không cần lo nghĩ gì khác, chuyên tâm đem toàn bộ tinh lực để đột phá cảnh giới, nhìn tinh quang lan tỏa, gian thạch thất xây bằng tinh thạch dồi dào thiên địa linh khí làm người khác quả thật không dám tin vào mắt mình, Thạch Nham thật sự đã biết vì sao Dương gia cường thịnh như thế.

Dưới ánh mắt chăm chú của Dương Lạc, Dương Mộ, Thạch Nham từ từ bước vào một trong số những gian thạch thất, sau đó cánh cửa được đóng kín từ bên ngoài.

Trong thạch thất, thiên địa linh khí như nước sông lượn lờ không tan, bập bềnh trôi trong không khí, mắt thường có thể nhìn thấy, hô hấp có thể ngửi được.

Người ở trong này dù chẳng làm gì cũng có thể nhận ra tinh nguyên trong thân thể tựa hồ đang từng chút tăng trưởng, bảo địa tu luyện thể này, quả đúng là tiên cảnh để tu luyện.

Thạch thất không lớn lắm, chỉ hai mươi mét vuông, ở giữa phòng có một cái giường đá được làm bằng cực phẩm tinh thạch, Hạ Tâm Nghiên mặc võ phục trắng tinh đang nằm trên đó.

Trên người nàng, sinh mệnh dao động yếu ớt lúc có lúc không, trên gương mặt trắng trẻo thuần khiết như gôm sứ lập lòe bạch quang nhàn nhạt.

Lông mi dài dài, che phủ đôi mắt sáng trong ẩn chứa tinh hoa của trời đất, thân mình hoàn mỹ, mờ ảo hiện lên từng tia tinh nguyên rối loạn, từ từ chuyển động không tuân theo quy luật nào cả.

Linh hồn rối loạn, ý thức chưa phục hồi, lúc này Hạ Tâm Nghiên tuy hơi thở vẫn còn nhưng giống như người đã chết, không có tri giác, không biết được Thạch Nham đã lặng lẽ đến bên cạnh nàng.

Tinh thần lực từ từ truyền vào Huyết Văn giới

“Linh hồn lực trong Tụ hồn châu bảy ngày trước đã có thể hấp thu được rồi.” Thạch Nham đem tinh thần ý thức truyền vào Huyết Văn giới “Ta hiện tại đã có thời gian để hấp thu linh hồn lực của Tụ hồn châu, người lúc đầu đã nói linh hồn lực trong tụ hồn châu có thể cứu tinh nang, bây giờ người nói ta phải làm như thế nào.”

“Ồ, nơi đây, nơi đây thật kì quái !” ý nghĩ của Huyền Băng Hàn Diễm chậm chậm từ trong Huyết Văn giới bay ra” Tuy sức mạnh của ta đã bị Huyết Văn giới này khóa lại, nhưng vẫn có thể cảm thấy được thiên địa linh khí ở đây cực kì đậm đặc. Nơi này đối với võ giả các người mà nói chính là nơi tu luyện hoàn mỹ nhất. Thằng nhóc nhà người quả thật lợi hại, ở nơi nào lại tìm được bảo địa như thế này ?”

“Cái này người không cần quản.” Thạch Nham nhíu mày “Nói cho ta, cần phải làm như thế nào mới cứu nang tinh lại được ?”

“Rất đơn giản.”

Huyền Băng Hàn Diễm không chậm trễ “Người chỉ cần lấy đi lớp màng trắng tinh bên ngoài Tụ Hồn châu, đem ngón tay người và nang ta đặt vào trên Tụ Hồn châu liền có thể cảm nhận được linh hồn lực thuần khiết trong Tụ hồn châu truyền đến. À, cô gái này hiện giờ không có ý thức tự chủ, người cần dùng tinh thần lực của người bao lấy linh hồn lực đó truyền vào não nang ta, từ từ bồi dưỡng linh hồn nang ta, người yên tâm đi, loại linh hồn lực thuần khiết như thế này rất dễ dàng hấp thu, linh hồn ý thức bị vỡ vụn của nang ta một khi được cỗ lực lượng này bồi dưỡng liền có thể tụ lại rất nhanh.”

Huyền Băng Hàn Diễm thông thả đem cách hấp thu Tụ Hồn châu giảng giải tỉ mỉ cho Thạch Nham.

Nói xong, Huyền Băng Hàn Diễm có phần bất lực nói : “Ta bị cái nhẫn quỷ quái này phong ấn, ta nghĩ lần này khó thu lại được phần linh hồn lực thuộc về ta. Người nhớ ước định của chúng ta, linh hồn lực trong Tụ hồn châu này thuộc về ta một phần, người nhất định phải để lại cho ta !”

“Biết rồi.” Thạch Nham nhếch mép, hồ hững trả lời.

“Ồ đúng rồi, người có thể nhỏ một giọt máu vào Tụ hồn châu, làm như thế này, lúc người truyền linh hồn lực cho nang ta có thể lưu lại khí tức của người. Chờ linh hồn nang ta tập hợp lại, trong linh hồn khí tức của nang sẽ vĩnh viễn có khí tức của người, như vậy tương lai bất kể nang ta ở nơi đâu, người đều có thể biết được nơi ở, sinh tử của nang.”

“Không có hại cho nang ta chứ ?”

“Không hại chút nào.”

“Được.”

Thạch Nham gật gật đầu, cắn móng tay đem một giọt máu đỏ nhỏ vào Tụ hồn châu.

Ô quang rực rỡ, phúc chốc từ trong Tụ hồn châu tỏa ra, chỉ một lúc sau, ô quang trong tụ hồn châu thoát ra đem Thạch Nham bao lại.

Cùng lúc, thiên địa linh khí trong thạch thất ngưng tụ như nước cuồng bạo dũng mãnh hướng vào Tụ hồn châu !

“A, người, máu của người ! Sao có thể được ?” Huyền Băng Hàn Diễm đột nhiên gấp gáp, kinh hãi vô cùng “Đây, đây là thượng cổ thần huyết !”

208. Chương 208 - Tác Dụng Kỳ Diệu Của Thần Huyết.

Thượng cổ thần huyết !

Tin tức của Huyền Băng Hàn Diễm làm Thạch Nham mơ hồ, hần ngẩn người đứng đó lúng túng chẳng biết làm gì.

Trong thạch thất bằng tinh thạch, thiên địa linh khí đậm đặc tiếp tục cuồn cuộn mãnh lao về phía Tụ hồn châu, Tụ hồn châu dần dần trở nên óng ánh, chuyển động lên xuống trong tay Thạch Nham, một sợi tinh quang mắt thường có thể thấy được từ từ hiện ra phía ngoài hạt châu.

Khi một phần ba thiên địa linh khí trong thạch thất bị hút vào trong Tụ hồn châu, khí tức giọt máu của Thạch Nham đã trở nên yếu ớt không thể nhận thấy được.

Đến lúc này, thiên địa linh khí trong thạch thất mới ngừng lưu động.

Mọi thứ hồi phục lại như cũ, chỉ có Tụ hồn châu trở nên lấp lánh tinh quang, hấp thu nhiều thiên địa linh khí như thế, Tụ huyết châu tựa hồ phát sinh một loại biến hóa kỳ diệu nào đó, hoa văn trên bề mặt càng trở nên rõ ràng.

“Thượng cổ thần huyết là gì ?”

“Ta cũng không rõ lắm.” Huyền Băng Hàn Diễm trầm mặc một hồi mới truyền tin : “Cực luyện chi thuật mà người tu luyện xuất xứ từ một tên luyện khí sư điên khùng, tin tức của thượng cổ thần huyết, ta cũng từ nơi hần mà có được. Hần từng tìm được một trang sách cổ tàn khuyết, từ đó biết được thời thượng cổ có ba đại thần vương sở hữu huyết tinh có công hiệu đặc thù, máu của ba đại thần vương đó có tác dụng kỳ diệu vô cùng, được xưng là thần huyết, ba loại thần huyết cụ thể dùng làm gì lão ta cũng không biết, nhưng lão ta biết thần huyết một khi rơi vào mật bảo sẽ dẫn tới dị biến, trong đó dị biến thường thấy nhất chính là dẫn động thiên địa linh khí xung quanh, khiến thiên địa linh khí xung quanh nhập vào trong mật bảo.”

“Hậu duệ của tam đại thần vương, trong người chỉ cần được truyền thừa thần huyết liền có được tác dụng

Nhiều năm nay, nam tử theo đuổi Hạ Tâm Nghiên rải rác ở khắp mọi góc ngách của Gia La hải vực, kể cả thanh niên anh tài của các thế lực bên hải vực khác cũng thêm muốn sự cao nhã thanh khiết và tuyệt thế dung nhan của Hạ Tâm Nghiên, thường quanh quẩn xung quanh Hạ gia chỉ để diện kiến Hạ Tâm Nghiên, lọt vào mắt xanh của giai nhân.

Nhưng mà bất luận là ai, bất kể thanh niên xuất chúng như thế nào, đều chưa từng được Hạ Tâm Nghiên để vào mắt.

Cho dù là Tà Khôi thủ lĩnh thế hệ mới của Thiên Tà Động Thiên, khổ sở yêu nàng nhiều năm, cũng không có chút tiến triển nào, vẫn phải u buồn sầu não.

Ở Gia La hải vực, Hạ Tâm Nghiên có thể nói là một tòa sơn lâm ẩn lúc ẩn lúc hiện, quả là không thể chinh phục, khiến cho toàn bộ thanh niên đều chỉ có thể nhìn lên.

Ngay cả đám người Dương Kỳ của Dương gia, cũng từng si mê Hạ Tâm Nghiên một thời gian, ở trước mặt giai nhân nhiều lần ném mìn thất bại, cuối cùng cũng không thể làm gì đành đánh mất ý niệm đó.

Hiện giờ, chỉ vì một câu nói của Thạch Nham, khuôn mặt xinh đẹp của giai nhân lại ửng hồng, bộ dạng xấu hổ kèm với vui vẻ, quả thật làm cho mọi người kinh ngạc.

- Khụ khụ!

Hạ Thần Xuyên ho khan hai tiếng, tuy mặc dù có chút không vui, nhưng bởi vì Thạch Nham cứu tính cháu gái nên cũng không tiện phát tác, chỉ có thể nói:

- Ủm, chuyện đã giải quyết xong, vậy chúng ta cáo từ đây, đi thôi.

- Chờ một chút.

Thạch Nham đột nhiên khê hô một tiếng.

“Tiểu tử, ngươi đừng có được voi hai bà Trưng!

Hạ Thần Xuyên quát nhẹ

- Tuy người cứu cháu ta, nhưng cũng đừng tưởng giữa các người có thể có cái gì, cháu gái ta tương lai phải kế thừa ngôi vị gia chủ Hạ gia, tư tình nhi nữ tự nhiên phải vĩnh viễn buông xuống. Hừ, dù cho muốn thành hôn, cũng do Hạ gia chúng ta kén rể, tương lai sinh nhi tử cũng mang họ Hạ!

Về ửng hồng trên mặt Hạ Tâm Nghiên từ từ biến mất đi, trong mắt hiện lên vẻ đau buồn chua xót.

Từ nhỏ tới lớn, sự giáo dục mà nàng nhận đó là không thể có tư tình nhi nữ, tương lai nàng phải kế thừa vị trí gia chủ Hạ gia, cho dù muốn sinh con nuôi nấng cũng sẽ do Hạ gia an bài, chọn rể vào nhà, toàn bộ đều không do nàng làm chủ.

Cũng bởi vì vậy, nàng ở Gia La hải vực mới trước giờ không nghĩ tới chuyện nhi nữ tư tình. Bởi vì nàng biết tương lai của mình, không phải do nàng làm chủ.

- Hừ!

Dương Lạc hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt không vui nhưng cũng không nói thêm gì.

Thạch Nham cũng nhíu mày thật chặt, ánh mắt từ từ âm trầm lại, hẩn từ trong ánh mắt Hạ Tâm Nghiên thấy được sự cam chịu, nhìn ra sự bất lực với vận mệnh.

Vào lúc này, hẩn biết lúc này nói lời phản đối đều sẽ phản tác dụng, chẳng những không thể làm Hạ Thần Xuyên thay đổi quyết định ban đầu, ngược lại còn lưu lại ấn tượng xấu trong lòng Hạ Thần Xuyên, cũng sẽ làm Hạ Tâm Nghiên kẹt giữa hai người khó xử, thậm chí còn sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hữu hảo nhiều năm của Dương gia và Hạ gia.

Hẩn biết, nếu muốn đoạt lấy Hạ Tâm Nghiên, chỉ có một phương pháp, một ngày nào đó Thạch Nham hẩn chứng minh hẩn có thể đề đầu cưới cổ Hạ gia!

Làm cho toàn bộ Hạ gia đều chỉ có thể cúi đầu nhìn hẩn!

Hít sâu một hơi, sắc mặt Thạch Nham bình tĩnh lại, cười nhạt lấy ra ba viên Bồ Thiên đan thẳng được của Dương Lạc tiến lên một bước đưa cho giai nhân, dịu dàng nói:

- Ba viên Bồ Thiên đan này nàng cầm đi, lần tới nếu như bắt đắc dĩ cần phải dùng tới Luân Hồi Vô Hồn, ba viên Bồ Thiên đan này có thể bảo vệ nàng ba lần.

Trong lòng Hạ Tâm Nghiên thấy ngọt ngào, con mắt trong sáng giật giật, thầm nhìn chăm về phía Hạ Thần Xuyên.

Hạ Thần Xuyên ngửa đầu nhìn trời, khoe miệng lại khê nhếch một tí, không nghe không hỏi, cũng không ngăn cản nàng nhận lấy ba viên Bồ thiên đan này.

Khắp Vô Tận hải, Bồ Thiên đan cũng chỉ có Dương gia mới luyện chế ra, dù là ở Dương gia, Bồ Thiên đan cũng là vật cực kỳ quý giá, chỉ có đích hệ Dương gia với nhân vật cấp bậc Tu La vương mới có tư cách nắm giữ. Bồ Thiên đan có tác dụng rất tốt cho Luân Hồi Vô Hồn của Hạ gia, điểm này trong lòng Hạ Thần Xuyên hiểu rất rõ.

Đổi lại là đan dược khác, nói không chừng Hạ Thần Xuyên sẽ quát mắng ngăn cản nàng nhận lấy, nhưng mà đối với Bồ Thiên đan này thì hẳn khó mà mở miệng được.

- Cảm ơn.

Hạ Tâm Nghiên cũng hiểu, từ vẻ mặt của Hạ Thần Xuyên nhìn ra vẻ ngẫm đồng ý, mới lặng lẽ nhận lấy, nhẹ giọng cảm ơn.

- Bảo trọng.

Thạch Nham nhìn nàng đăm đếu, dịu dàng nói:

- Nhớ kỹ ước định của chúng ta.

Hai má Hạ Tâm Nghiên lại ửng hồng, cúi đầu giọng nói như muỗi kêu nói:

- Ừm.

- Đi thôi.

Trong lòng Hạ Thần Xuyên không vui, không muốn cháu gái mình quá thân cận với Thạch Nham, khê hừ một tiếng, một tay nắm lấy Hạ Tâm Nghiên, đột nhiên bay lên hóa thành một luồng thần quang, nhanh chóng lao vào mây xanh, chớp mắt đã không thấy nữa.

- Tiểu tử, có bản lĩnh lắm!

Dương Lạc cười khà khà, dùng sức vỗ bả vai Thạch Nham

- Nếu con quả thật thu phục được nha đầu đó, Hạ lão quỷ nhất định khóc không ra nước mắt, khá lắm khá lắm, rất có phong phạm của ta năm xưa!

- Này, Tiểu Nham tử!

Dương Mộ giờ ngón tay cái, tấm tắc khen ngợi

- Nha đầu Hạ Tâm Nghiên kia ở Gia La hải vực chúng ta ánh mắt cực cao, bao nhiêu người thêm nhỏ dãi dung mạo xinh đẹp của nàng, nhưng chưa bao giờ thấy nàng lộ ra vẻ ngượng ngùng trước mặt ai. Thằng nhóc đệ thật đúng là lợi hại, chẳng trách Thái gia coi trọng đệ như thế.

- Nham ca ca, mọi người ủng hộ huynh!

Dương Manh cũng hoan hô lên, cười hi hi nói:

- Hạ tỷ tỷ xinh đẹp như thế, chính là mỹ nhân số một của Gia La hải vực chúng ta, mỹ nhân như thế này nên do người Dương gia chúng ta thu phục. Ha ha, Kỳ ca ca không tranh được rồi. Lúc đầu mọi người còn ra sức khinh bỉ bọn họ, không ngờ Nham ca ca lợi hại như vậy, vừa mới đến liền dụ dỗ được Hạ tỷ tỷ, thật là lợi hại nha.

- Dụ dỗ?

Thạch Nham cười khỏ, lắc lắc đầu “Nha đầu muội nói nói hươu nói vượn gì vậy, đây là huynh dùng nhân cách mị lực để chinh phục nàng!”

- Điều như nhau cả, dù sao kết quả là hai người cũng đến bên nhau. Hi hi.

Dương Manh cười lên đáng yêu, càng nhìn Thạch Nham càng thấy vừa mắt.

Đám Võ Giả của Dương gia ở bên cạnh, lúc nhìn về hướng hắn, ai cũng lộ ra biểu tình cực kỳ kính nể, giống như có thể đoạt được tâm hồn thiếu nữ của Hạ Tâm Nghiên còn khiến cho bọn họ bội phục hơn việc dùng Tụ hồn châu cứu tỉnh Hạ Tâm Nghiên.

Thạch Nham ngạc nhiên, hắn thật sự không ngờ rằng Hạ Tâm Nghiên ở Gia La hải vực lại giống như một tòa vân sơn không thể trèo lên, tình cảm vi diệu giữa hắn và Hạ Tâm Nghiên có nghĩa là tòa vân sơn này bây giờ đã vì hắn thả xuống một chiếc thang để thừa dịp hắn có thể đi lên tới đỉnh.

- Tiểu tử, đi theo ta, ta mang ngươi đi xem yêu thú mà Thái gia chỉ rõ phải do con tới thu phục.

Dương Lạc đột nhiên quát lên.

Về mặt Thạch Nham chấn động.

211. Chương 211:quỷ Lão

Thạch Nham đi theo Dương Lạc, tiến đến tòa Thần sơn số hai! Đang chậm rãi bước vào một sơn cốc.

Cách sơn cốc còn có mấy dặm xa, Thạch Nham đã mơ hồ từ bên trong sơn cốc kia, cảm ứng ra một luồng hung sát chí khí phô thiên cái địa.

Ở phía trên sơn cốc kia, tầng mây màu xanh và màu đen rất nồng đậm, từ trong đó truyền ra ma khí và minh khí cực kỳ mãnh liệt, hai loại khí tức bất đồng kia tụ tập lại một chỗ một cách kỳ dị, tựa hồ toàn bộ đều đến từ trên người chính kia yêu thú.

“Grào!”

Hình như cảm thấy được có người tiếp cận, từ bên trong sơn cốc kia đột nhiên truyền đến một tiếng gầm gừ kinh thiên động địa.

Tiếng gầm gừ vừa ra, các loại yêu thú nuôi dưỡng trong sơn cốc gần đó, đều kinh sợ nằm rạp xuống, có vẻ rất hoảng sợ, không dám đứng dậy.

- Thứ hung dữ này!

Dương Lạc nói thầm một câu, vẻ mặt bất đắc dĩ

- Nuôi con yêu thú này thật đúng là tốn sức, đến giờ mới một năm rưỡi mà yêu thú này đã ăn gần trăm con yêu thú cấp ba, cấp tứ. Không phải Dương gia chúng ta tài đại khí thô, thật đúng là sẽ chịu không thấu a.

Thạch Nham hoảng sợ.

Yêu thú cấp ba, cấp bốn đã có chút trân quý, tên kia trong một năm rưỡi ngắn ngủn, thế mà có thể nuốt ăn nhiều yêu thú cấp cao như vậy, có thể thấy được yêu thú này cực kỳ hung bạo, sợ là không dễ đối phó.

Một tiếng gầm gừ của nó, lại khiến cho Giao long hai đầu của Dương Mộ hơi chần chừ không tiến lên, hình như có chút sợ hãi.

Giao long hai đầu là yêu thú cấp sáu, ở Dương gia, loại yêu thú này đã cực kỳ khó có thể thuần phục, nó còn hung dữ hơn Thanh huyết ma bực một ít, trước kia một tiếng gào của Giao long hai đầu sẽ làm thân hình yêu thú khu vực này của Dương gia này đều run rẩy, thế nhưng không ngờ lại có yêu thú, có thể khiến Giao long hai đầu do dự không tiến lên.

Dương Mộ không thể không đi xuống Giao long hai đầu, cười khổ với Thạch Nham

- Tiểu Nham tử, đệ cũng thấy đó, tên kia còn khó chơi hơn Giao long hai đầu của huynh nhiều. Ài, thật không biết Thái gia gia nghĩ thế nào, mà lại để đệ đi thuần phục nó. Nói giỡn sao, ta nhìn thấy tên kia, cũng đều có chút kinh hãi mất mật.

Thạch Nham càng ngạc nhiên hơn.

- Đi thôi, không thể để tên kia xem thường chúng ta.

- Dương Lạc hừ lạnh một tiếng

- Dương gia chúng ta có thể trấn áp nó, tự nhiên sẽ có phương pháp đối phó nó, chúng ta tiêu tốn nhiều tài nguyên lên người nó như vậy, tự nhiên là phải thu hồi lại phí bỏ ra.

Thạch Nham nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh, nói:

- Con thật sự là càng lúc càng mong chờ.

- Nhưng huynh phải cẩn thận nha, đừng có chưa thuần phục được nó, ngược lại bị nó nuốt mất.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn Dương Manh đầy vẻ lo lắng

- Tên kia, đích thực không dễ đối phó, nhất định phải thật cẩn thận, bằng không sợ ý một cái, thật sự sẽ bị nó nuốt mất. Lần trước muội còn chưa tới gần nó, còn chút chút nữa bị khí tức trên người nó chấn nhiếp không thể động đậy cơ.

“Grừ!”

Trong sơn cốc, con yêu thú kia lại gầm gừ, hình như cực kỳ khó chịu khi nhân loại tới gần, một khi ngửi được khí tức nhân loại, lập tức để lộ ra hung sát chí khí.

Vô Giả bình thường chỉ cần nghe tiếng gầm gừ hung bạo của nó, sợ là đều sẽ kinh hãi mất mật, không dám tới gần.

Ngay cả Thạch Nham, cũng cau mày thật chặt, nín thở ngưng thần, không dám khinh thường.

Rốt cuộc, dưới dẫn dắt của Dương Lạc, Thạch Nham đi vào bên trong tòa Thần sơn số hai kia.

Mặt đất chất đầy bạch cốt, những khung xương bạch cốt cũng khá lớn, rõ ràng chính là xương đầu yêu thú.

Trong sơn cốc, khắp nơi đều có bạch cốt, chỉ liếc mắt mà giống như cốt hải, quả nhiên là kinh tâm động phách.

“Răng rắc!”

Chân dẫm lên trên bạch cốt, nghe tiếng xương cốt vỡ vụn, Thạch Nham cũng không kiềm được sinh ra cảm giác sởn gai ốc.

Ma khí và minh khí nồng đậm, lượn lờ phía trên sơn cốc không tiêu tán, chính giữa minh khí màu xanh và ma khí màu đen có một thân ảnh yêu thú thật lớn như ẩn như hiện, đang ngửa mặt lên trời giương nanh múa vuốt gầm thét lên.

Mười hai dây xích sắt đen thui to cỡ cánh tay, nối liền với tòa Thần sơn số hai, quán quanh người yêu thú kia, mỗi lần yêu thú kia nhúc nhích giây dụa, xích sắt sẽ truyền ra tiếng kim chúc va chạm dữ dội.

“Vù vù vù!”

Yêu thú ngửa mặt lên trời phun ra nuốt vào, minh khí và ma khí nồng đậm lượn lờ không tiêu tán trên bầu trời như bị bọ biển hút lấy, đột nhiên biến mất bên trong thân thể hắn.

Yêu thú vốn lơ lửng trong đồng bạch cốt chất đầy xung quanh, đột nhiên lộ rõ ra.

Về mặt Thạch Nham hoảng sợ.

Đây là một con yêu thú to lớn giống như long giống như măng xà, cao mười mét, không có nhục dục, bụng đầy lân giáp, trên người lại mọc đầy gai đen nhánh dữ tợn dài như cánh tay, khắp người lóe ra ánh sáng đen, có hai long trảo thật lớn, trên long trảo lóe ra quang mang sắc bén, giống như ẩn chứa sức mạnh vô địch.

Long trảo của nó vồ lên mặt đá cứng rắn, tạo ra một đồng hồ thật sâu, mỗi một lần long trảo kia vồ xuống, trong sơn cốc liền truyền đến một tiếng gầm rú thật lớn.

Cái đầu của yêu thú kia chính là khủng bố nhất, đó quả thực chính là một khuôn mặt quỷ dữ tợn, trong tròng mắt to như chuông đồng phát ra ánh sáng xanh, đầy khát máu hung bạo, trên khuôn mặt như ác quỷ, cũng mọc ra hai gai nhọn đen nhánh, giống như lợi kiếm tàn nhẫn cắm mạnh lên trên mặt nó.

Yêu thú cao khoảng mười mét, như long như măng xà, có gương mặt dữ tợn của quỷ, liếc mắt nhìn cũng làm từ tận đáy lòng người ra sinh ra ý sợ hãi.

Yêu thú nhìn thấy có nhân loại tới gần, lại là bỗng nhiên rít gào lên, một luồng hung sát chi khí cực kỳ nồng đậm, lấy nó làm trung tâm, giống như cơn lốc khuếch tán ra.

Hung sát chi khí kia như ngưng thành thực chất.

Khiến cho linh hồn người ta run rẩy, những nơi hung sát chi khí đi qua, từng khúc xương vỡ của yêu thú gần đó, lại nổ tung bùm bùm.

Hai người Dương Mộ và Dương Manh đều không kịp được lui về phía sau vài bước, ánh mắt liên tục thay đổi. Thạch Nham cũng biến sắc, vội vàng ngưng luyện thần thức, dùng lực lượng thức hải để ngăn cản hung sát chi khí vô hình đến từ chính trên người yêu thú, thế nên vẫn không có sợ hãi lui về phía sau, hai chân như mọc rễ đứng vững tại chỗ.

Dương Lạc kinh ngạc, có hơi chút cổ quái nhìn Thạch Nham.

Mang yêu thú để vào chỗ này, có rất nhiều Võ Giả của Dương gia từng kiến thức sự hung bạo của yêu thú này, gần như mỗi một Võ Giả của Dương gia, lần đầu đến đây đều sẽ bị yêu thú này làm kinh sợ, lộ ra vẻ sợ hãi, rồi theo bản năng lui về phía sau vài bước, không dám đối diện với yêu thú kia.

Hai người Dương Mộ và Dương Manh, đều có tu vi cảnh giới Địa Vị, lần này lại đến, nhưng dưới khí thế hung bạo của yêu thú vẫn có chút không chịu nổi, không tự chủ được lui lại sau mấy bước.

Mà Thạch Nham, lại sừng sững đứng tại chỗ bất động, điều này thật là lạ.

Thạch Nham chỉ có cảnh giới Bách Kiếp, đến tột cùng là bằng vào cái gì, dưới luồng hung sát chi khí và cái nhìn chằm chằm khủng bố của yêu thú này, mà vẫn bảo trì bất động?

Dương Lạc không nghĩ ra, trong lòng càng lúc càng cảm thấy sợ là ý kiến của Dương Thanh Đế cũng có chút căn cứ. Lực lượng thức hải của Thạch Nham truyền ra, từng luồng thần thức lặng lẽ khuếch tán ra, dùng lực lượng thần thức chống đỡ khí thế hung bạo của yêu thú kia, nhìn thấy Dương Mộ, Dương Manh lui về phía sau mấy bước, hắn thầm giật mình, nhưng trong lòng lại có chút vui sướng, cảm thấy sơ dĩ lần này hắn không mất bình tĩnh, hoàn toàn là vì ngưng luyện ra thức hải. Thức hải, có rất nhiều diệu dụng, trong đó một loại diệu dụng đơn giản nhất, đó là có thể nhờ vào lực lượng thần thức ngăn cản linh hồn kinh sợ của loại hung sát chi khí này.

Hai người Dương Mộ và Dương Manh tuy rằng đều có tu vi cảnh giới Địa Vị, nhưng chưa ngưng luyện thành thức hải, đối mặt với hung sát chi khí của yêu thú mà cũng không thể dùng thần thức tạo thành phòng ngự, linh hồn chỉ có thể bị kinh sợ chấn động tâm thần, không tự chủ được lui về phía sau.

- Thứ này, rốt cuộc là cái gì vậy?

Hít sâu một hơi, Thạch Nham trầm giọng hỏi.

- Quỷ Lão.

Dương Lạc trầm ngâm một chút, mới giải thích: "Nghe nói là chủng lai của Thiên quỷ Minh Giới và Lão long Ma Vực, chúng đều là yêu thú cấp tám. Ở Minh Giới và Ma Vực, hai loại yêu thú này cực kỳ nổi tiếng, khiến cho Minh nhân và Ma nhân đều không thể làm gì. Quỷ Lão này chính là Thái gia gia con phát hiện ở một kỳ địa của Ma Vực Thứ Tư, nó chỉ là ấu thú, hình như chỉ có mấy trăm năm tuổi, cũng chỉ là yêu thú

cấp sau. Dựa theo kiến giải của Thái gia gia con thì Quỷ Lão chính là chủng lai của hai yêu thú cấp tám, có năng lực tiến hóa vô hạn, nói nó nếu có cơ duyên đến, tương lai ít nhất có thể trở thành yêu thú cấp đến, nếu có được thiên tài địa bảo, thậm chí có thể trở thành yêu thú cấp mười!

Thạch Nham lại ngạc nhiên.

Bình thường yêu thú có thể không ngừng tiến hóa, đều cực kỳ hung hãn, yêu thú có thể tiến hóa đến cấp chín, cũng đều là dị chủng cực kỳ thừa thớt ở các giới, yêu thú có thể tiến hóa đến cấp mười, gần như chỉ nghe qua trong truyền thuyết, rất có ít người có thể nhìn thấy tận mắt.

Quỷ Lão này chẳng những có được năng lực không ngừng tiến hóa, thế mà còn có thể trở thành yêu thú cấp chín, thậm chí có cơ hội trở thành yêu thú chí tôn, đạt tới độ cao cấp mười.

Loại yêu thú cấp bậc này, thật đúng là Thạch Nham chưa bao giờ gặp, thậm chí ngay cả nghe cũng chưa từng được nghe.

- Ai cũng không biết Thiên quỷ ở Minh Giới, làm sao lại xuất hiện ở Ma Vực Thứ Tư, hơn nữa lại kết hợp với Lão long Ma Vực, sanh ra dị chủng Quỷ Lão này chứ.

Dương Lạc lắc lắc đầu

- Ngay cả Thái gia gia con, cũng không nghĩ ra vì sao Thiên quỷ có thể xuất hiện ở Ma Vực, càng không nghĩ ra vì sao Thiên quỷ có thể kết hợp với Lão long. Cái tên Quỷ Lão này cũng là Thái gia gia đặt, nghe nói dị chủng này trước đây chưa từng xuất hiện, thật sự là dị chủng hiếm thấy nhất trong thiên địa.

- Cái gì, dị chủng như thế, rốt cuộc nên làm thế nào thuần phục?

Thạch Nham thì thảo hồi.

Dương Lạc sững sốt, hồi lâu mới cười khổ lắc đầu

- Con không nên hỏi ta, ta vốn hoàn toàn không biết gì cả. Sau khi Thái gia gia con mang nó từ Ma Vực về Bất Tử đảo, tự mình dùng mười hai dây xích Huyền thiết kim khóa chặt lại, bảo chúng ta cứ cách bảy ngày, đưa tới một con yêu thú cấp ba, cấp bốn nuôi nấng nó, nói chờ con đi vào Bất Tử đảo, do con tới thu phục Quỷ Lão này.

- Con?

Thạch Nham ngây người

- Thái gia gia thật đúng là coi trọng con nha.

- Ừm.

Dương Lạc gật gật đầu, vẻ mặt quái dị

- Mọi người chúng ta đều không cho rằng con có thể thuần phục Quỷ lão này, nhưng Thái gia gia con lại nói, chỉ có con hữu duyên với Quỷ Lão này, ta cũng không biết rốt cuộc Thái gia gia con dựa vào cái gì, nhưng người lại phân phó xuống, chỉ cho con tới phục tùng Quỷ Lão này, không biết người suy nghĩ thế nào nữa.

- Thái gia gia nhất định hồ đồ rồi.

Quỷ Lão Dương Manh thè lưỡi, đáng yêu nói:

Quỷ Lão - Nham ca ca cũng chưa thấy tên này, cũng không có kinh nghiệm thuần thú, chắc chắn huynh ấy không làm được đâu.

- Mặc kệ.

Dương Lạc trầm ngâm một lát, nói với Thạch Nham:

- Người lưu lại thử thuần phục tên này xem. Ừm, nhớ kỹ, không nên tiến gần đến trăm mét, trong vòng trăm mét là phạm vi công kích của thân thể nó. Nếu Thái gia gia nói như vậy, nhất định là có đạo lý của người, phương pháp có liên quan đến thuần phục yêu thú, mặc dù ta có rất nhiều nhưng cũng không

thích hợp với loại yêu thú này, Thái gia gia con cũng phân phó, ta không được chỉ điểm người bất cứ tri thức có liên quan đến tuần thú.

Nói xong, Dương Mộ liền mang theo Dương Manh, Dương Mộ rời đi, lưu lại một mình Thạch Nham ưu sầu đối mặt Quỷ Lão.

212. Chương 212:biển Cốc

Trong sơn cốc.

Thạch Nham một thân một mình đối mặt Quỷ lão, cảm thấy không có cách gì hết.

Quỷ Lão này là yêu thú dị chủng, đã bị Dương Thanh Đế phong ấn một phần lực lượng, chỉ có thể công kích trong vòng trăm mét, phạm vi trăm mét là cấm khu Quỷ Lão, một khi tới gần chắc chắn sẽ nghiền đón công kích hung mãnh của Quỷ Lão.

Ba ngày qua, Thạch Nham thử các loại phương pháp, muốn tiếp cận giới hạn trăm mét, mỗi khi hấn bước vào cấm khu trăm mét, Quỷ Lão sẽ trở nên điên cuồng, khí thể hung bạo hung mãnh cuồng liệt trên người nó, quả thực đã đè áp làm Thạch Nham muốn suy sụp.

Không có phương pháp gì câu thông được Quỷ Lão, hấn cũng từng thử thả ra tinh thần ý thức.

Nhưng mà, một khi tinh thần ý thức của hấn muốn câu thông với Quỷ Lão, thì lại bị hung sát chi khí của Quỷ Lão áp chế như muốn tan vỡ.

Vào một ngày, Thạch Nham lại muốn câu thông với Quỷ Lão, nhưng mà thần thức vừa mới ngưng luyện ra thì trên người Quỷ Lão liền phát ra khí tức cấu kinh khó chịu.

Lấy Quỷ Lão làm trung tâm, một đợt hung sát chi khí bộc phát ra bao trùm sơn cốc lại, khí thể như bể gãy nghiền nát, khiến cho tất cả bạch cốt quanh nó đều dấy lên, đồng bạch cốt đó giống như lợi kiếm, phóng thẳng tới hướng Thạch Nham, cũng may Thạch Nham sớm có dự phòng đúng lúc rút lui lại, mới tránh thoát thể công dày đặc kia.

Thạch Nham bỗng có cảm giác vô lực.

Chung lai Thiên quỷ và Lão long đích thực là cực kỳ đáng sợ, chẳng những một thân hung sát chi khí, hơn nữa cực kỳ chán ghét khí tức nhân loại, cẩn thận, tinh lực vô tận, giống như không cần nghỉ ngơi, luôn nhìn chăm hấn.

Nếu không phải trước khi Dương Lạc đi, chỉ rõ Dương Thanh Đế từng nói qua Quỷ Lão này và hấn hữu duyên, sợ là Thạch Nham đã sớm bỏ cuộc.

Đủ loại thần thông thần kỳ của Dương Thanh Đế, mới khiến cho hấn không có lập tức rời khỏi chỗ này, tiếp tục tìm phương pháp nào đó câu thông với Quỷ Lão.

Thời gian như trôi đưa.

Nháy mắt đã trôi qua nửa tháng.

Nửa tháng, Thạch Nham vẫn không có vội vã tiếp cận Quỷ Lão, trước giờ vẫn duy trì khoảng cách an toàn với Quỷ Lão, không có vội vã muốn có được sự chấp nhận của Quỷ Lão, ngay trong sơn cốc này, tĩnh tâm thể ngộ Dật Điện biến và Ảo Ảnh biến.

Dương gia đích thực là tài đại khí thô, trong khoảng thời gian này, liên tục đưa tới các loại món ngon mỹ vị, đã lấp đầy khẩu vị của Thạch Nham.

Nhân sâm ngàn năm, hà thủ ô mấy trăm năm, đủ loại gân cốt yêu thú, loại mỹ vị mà ở Thạch gia tuyệt đối không thể nếm được, cứ như vậy mà mỗi ngày được người phụ trách đưa tới, khiến cho thân thể máu huyết của Thạch Nham càng ngày càng sung túc.

Không có tìm được điểm đột phá trên người Quỷ Lão, nhưng Thạch Nham trong khoảng thời gian này luôn khổ tu thể ngộ Dật Điện, ngược lại dần dần có dấu hiệu đã ngộ ra.

“Vù!”

Giống như điện quang, thân ảnh Thạch Nham ở trong sơn cốc bắn đi nhanh, Tinh Nguyên bên trong hai chân nổ mạnh, cung cấp lực bùng nổ cực kỳ mạnh mẽ.

Thân hình Thạch Nham, quả thật như tia chớp, liên tục bay vùn vụt trong sơn cốc.

“Ầm ầm ầm!”

Tinh Nguyên ở chân nổ mạnh sinh ra lực bùng nổ mạnh mẽ, dưới sự thôi thúc của bí pháp đặc thù, lực bùng nổ đó biến thành tốc độ cực nhanh, khiến cho thân hình Thạch Nham quả thực nhanh đến mức làm cho ánh mắt người ta khó nắm bắt.

“Vù vù!”

Tiếng vang của cánh con Giao long hai đầu vỗ, lặng lẽ từ bên ngoài cốc truyền đến, không bao lâu, Dương Mộ từ trên người Giao long hai đầu đi xuống dưới, mỉm cười xuất hiện ở trước mặt Thạch Nham, nói:

- Tiểu Nham tử, tiến triển thế nào?”

Lắc lắc đầu, Thạch Nham bắt đầu nói:

- Không có tìm được điểm đột phá. Xem ra muốn thu phục Quỷ Lão này, thật đúng là không phải một chuyện dễ dàng.

- Đó là đương nhiên.

Dương Mạc gật đầu

- Quỷ Lão này hung hãn như thế, lại là chủng lai của hai loại yêu thú khủng bố, là kỳ tích trong thiên địa, nếu dễ dàng thu phục như vậy thì chúng ta đã sớm thu phục nó cho mình.

Thạch Nham cũng không nổi giận

- Còn nhiều thời gian mà, dù sao ta cũng không vội, nếu Thái gia nói đệ hữu duyên với yêu thú này, tất nhiên có đạo lý của người.

- Thái gia gia. . .

Nhắc tới Dương Thanh Đế đến, đột nhiên ánh mắt Dương Mộ hơi lóe lên, nụ cười có chút miễn cưỡng.

Thạch Nham là người quan sát sắc bén, từ nét mặt biến hóa rất nhỏ của Dương Mộ, nhìn ra điểm bất thường, lặng lẽ nhíu nhíu mày, Thạch Nham nói:

- Làm sao thế?”

- Ài. . .

Dương Mộ cười khổ, than khẽ, muốn nói nhưng lại thôi.

Trong lòng Thạch Nham trầm xuống.

Từ khi hắn biết Dương Mộ đến giờ, chưa bao giờ từng thấy Dương Mộ có vẻ mặt này.

Dương Mạc trong mắt hắn, kiêu ngạo cuồng vọng, vô cùng tự tin, giống như không chuyện gì có thể làm cho hắn lo lắng, vẻ kỳ lạ của Dương Mạc hôm nay, nhất thời khiến cho Thạch Nham sinh ra cảm giác không ổn.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thạch Nham trầm giọng nghiêm mặt nói.

- E là Thái gia gia đã gặp phải phiền toái.

Dương Mạc thở dài một tiếng.

- Bấy giờ trước, Thái gia gia và chúng ta mất liên hệ, Mạc đại thúc và các gia gia, đã không thể thông qua bí pháp liên hệ được người. Đây là chuyện chưa từng xảy ra, Dương gia chúng ta có bí pháp câu thông hai

giới, trước kia Thái gia gia tiến vào Ma Vực, cũng có thể thông qua bí pháp đến chỉ huy chúng ta, Già La hải vực phát sinh sự cổ trọng đại, chúng ta cũng đều có thể bẩm báo cho Thái gia gia, nhưng bây giờ. . .

Sắc mặt Thạch Nham khê biến

- Thái gia gia có tu vi cảnh giới Thông Thần, nếu dám độc thân chạm trán với Ma đế Ba Tuần kia, tự nhiên có điều nắm chắc, tại sao có thể như vậy?

- Ta cũng không biết. . .

Dương Mộ lắc lắc đầu, miễn cưỡng cười

- Có lẽ rất nhanh sẽ có thể liên hệ, ha ha, Tiểu nham tử đệ không cần lo lắng cái gì, tiếp tục ở trong này trao đổi với Quỷ Lão nhiều hơn đi, huynh tin tưởng đệ, nhất định một ngày nào đó tìm được phương pháp, có thể câu thông với Quỷ Lão.

- Huynh đến chỉ xem tiến triển của đệ, không có chuyện gì nữa, huynh đi đây.” Dương Mạc tiêu sái phất tay, lại lần nữa leo lên Giao long hai đầu, nhanh chóng rời khỏi sơn cốc.

Trong lòng Thạch Nham bao phủ một bóng ma, mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng mà hắn tin tưởng thần thông của Dương Thanh Đế, hắn là không đến mức ở Ma Vực gặp phải nguy cơ gì.

Trước khi đến Vô Tận hải, hắn thông qua miêu tả của Tiêu Hàn Y và Hạ Tâm Nghiên, đã có chút hiểu biết về Thái gia gia trên danh nghĩa này, từ trong miệng những người này, Thạch Nham cảm thấy Dương Thanh Đế là một trong kỳ nhân đỉnh mẫn nhất Vô Tận hải.

Một ít biểu hiện sau đó của Dương Thanh Đế, cũng đã chứng minh suy đoán của Thạch Nham.

Một người mạnh mẽ như vậy, làm bất cứ chuyện gì cũng đều có hậu chiêu, tuyệt đối sẽ không để mình rơi vào tuyệt cảnh khó mà trốn thoát, hắn tin tưởng Dương Thanh Đế không có việc gì.

Thạch Nham tiếp tục ở trong sơn cốc, vừa tu luyện Dật Điện biến, vừa nghĩ phương pháp câu thông với Quỷ Lão.

Lại hai tháng trôi qua.

Dật Điện biến của Thạch Nham, rốt cuộc đã đạt được đột phá rất lớn, trải qua khổ tu trong khoảng thời gian này, Tinh Nguyên nổ mạnh tại điểm giao nhau bên trong gân mạch hai chân, trở nên càng ngày mạnh mẽ.

Đã như tự nhiên, một khi Thạch Nham thi triển ra Dật Điện biến, tốc độ đột nhiên tăng vọt kia cũng đã khiến Thạch Nham hết sức mừng rỡ.

Toàn lực thúc dục Dật Điện biến, chân thân của Thạch Nham như sét đánh sấm giập, tốc độ nhanh hơn bình thường không chỉ bảy lần, ở trong sơn cốc xuyên thẳng đi tia chớp xẹt qua.

Vào ngày này, Thạch Nham cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cảm thấy dùng Dật Điện biến hoạt động ở cấm khu Quỷ Lão một chút, chuẩn bị thử mạo hiểm một lần, nhìn xem sau khi tới gần Quỷ Lão có toàn thân trở ra không.

Hít sâu một hơi, Thạch Nham chậm rãi thúc dục thể Tinh Nguyên mạnh mẽ trong thân thể, chạy vào hai chân cực nhanh.

“Ầm ầm ầm!”

Trong đôi chân, điểm giao các gân mạch, đột nhiên truyền ra tiếng nổ mạnh, tiếng nổ đó giống như kéo khớp xương hắn vậy, chỉ xương cốt dưới chân hắn truyền ra tiếng vang lạnh lạnh.

Một luồng thiểm điện đột nhiên bay vọt đến Quỷ Lão.

Nằm phục xuống, Quỷ Lão hí mắt nâu, lập tức đã nhận ra Thạch Nham đang tới gần.

“Grào!”

Quỷ Lão rống mạnh một tiếng, thân hình dài mười mét bỗng nhiên đứng lên, sát khí mãnh mẽ trên người kia bùng nổ ra.

Hung diễm chi khí giống như sóng triều, nháy mắt bao phủ phạm vi trăm mét, lúc thân thể cao lớn của Quỷ Lão hoạt động, lợi trảo và gai nhọn trên người, đều lấp lánh sáng lên kỳ dị, minh khí và ma khí toàn bộ tràn mạnh ra, lan tỏa khắp toàn thân, bao trùm toàn bộ khu vực chỗ này lại.

Thạch Nham nhảy vào cấm khu của Quỷ Lão, như hãm sâu vào vũng bùn, bị hung sát chi khí của Quỷ Lão bao phủ hoàn toàn. Hung sát chi khí như phô thiên cái địa như thực chất, bao trùm lấy thân hình hắn, hung khí kia điên cuồng ập đến Thạch Nham, nhắm vào đầu hắn, muốn bao phủ toàn bộ hắn.

- Sao lại thế này?

Huyền Băng Hàn Diễm đột nhiên truyền ra ý niệm

- Yêu thú thật mạnh mẽ, thế mà yêu thú này lại có thể khống chế minh khí và ma khí, lợi hại quá!

Huyền Băng Hàn Diễm ngủ đông bên trong Huyết Văn giới, cũng nhận ra được luồng khí tức đáng sợ này bao phủ, chủ động câu thông với Thạch Nham.

Hung khí cuộn cuộn áp đến, thân hình Thạch Nham giống như bị giam cầm lại, không thể động đậy, hung khí đến từ Quỷ Lão tạo thành linh hồn công kích, giống sóng biển tràn quét đến, chui vào trong đầu Thạch Nham.

Thức hải đang trong cảnh nguy hiểm, từng đợt thần thức lập tức từ trong thức hải lao ra, trong thời gian ngắn tạo thành tầng tầng lớp lớp vách chắn thần thức, muốn ngăn cản công kích hung mãnh của Quỷ Lão.

Trong lòng Thạch Nham hoảng sợ, muốn rời khỏi khu vực cấm khu này, đã là chuyện khó như lên trời.

- Lợi hại!

Huyền Băng Hàn Diễm chấn động

- Yêu thú này có tiềm lực vô hạn, trước đây ta cũng chưa từng gặp nha, sao người lại gặp phải thứ này?

Thạch Nham đau khổ chống đỡ linh hồn công kích của Quỷ Lão, vô cùng vất vả, thân thể ở dưới minh khí và ma khí cuộn cuộn tràn ra áp đến, như bị ngọn núi ta áp đến, lưng lay lảo đảo.

Hắn cách Quỷ Lão, còn có năm mươi mét.

Quỷ Lão vốn chưa từng dùng thân thể công kích, chỉ hung sát chi khí trên người nó đã khiến cho Thạch Nham không chịu nổi, như chiếc thuyền mỏng manh giữa cuồng phong sóng to, hình như có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào.

- Ồ!

Huyền Băng Hàn Diễm lại kinh hô, hình như nó phát hiện ra cái gì, đột nhiên kinh hãi nói:

- Huyết Văn giới buông ra một ít trói buộc của ta, đây là, đây là để cho ta trợ giúp người sao?

Ngay sau đó, Thạch Nham đột nhiên cảm giác được từ bên trong Huyết Văn giới, đột nhiên tràn ra khí tức cực độ băng hàn.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Thạch Nham kết thành băng cứng, giống như thân ở bên trong băng khắc, từng đợt lực lượng của Huyền Băng Hàn Diễm, bao lại toàn bộ thân thể hắn.

Công kích hung mãnh của Quỷ Lão, bị Huyền Băng Hàn Diễm nhúng tay vào, bị khí tức băng hàn này ngăn cản bên ngoài, không thể lập tức đánh ngã Thạch Nham.

Thạch Nham nhẹ nhàng thở một hơi nhẹ nhõm.

“Grào.”

Quỷ Lão bỗng động!

Cùng với tiếng gầm lên điên cuồng, tiếng kim thiết xiềng xích trên người nó va chạm truyền ra, chỉ thấy thân hình khổng lồ của Quỷ Lão, như một vùng mây đen, bao trùm xuống Thạch Nham.

Mây đen áp đỉnh.

Sắc mặt Thạch Nham đại biến, cảm thấy linh hồn của mình, bị hung hồn Quỷ Lão khóa chặt, sinh ra cảm giác thất bại bất luận hấn trốn tới đâu, cũng sẽ đều bị một kích đánh chết.

213. Chương 213 - Thiên Môn Viễn Cổ

- Lợi hại!

Huyền Băng Hàn Diễm lại truyền ra ý niệm cấp bách

- Cẩn thận, lập tức rời khỏi nơi này! Linh hồn của tên này, không có gì tình cảm nhân loại của các người, chỉ có ý niệm giết chóc vô cùng vô tận. Nó sẽ tiêu diệt hết thảy sinh vật, hủy diệt tất cả linh hồn! Tên này, tuyệt đối không phải yêu thú bình thường đâu!

Thạch Nham hoảng sợ.

Không kịp nghĩ nhiều, vội vàng thúc dục toàn bộ lực lượng bên trong thân thể, lại đưa Tinh Nguyên cuộn cuộn chạy vào hai chân, thôi phát ra Dật Điện biến.

Một đường điện quang xẹt qua sơn cốc.

Đứng cách xa Quỷ Lão hơn trăm mét.

“Grào grào grào!”

Quỷ Lão rít gào điên cuồng, đôi mắt nâu tàn nhẫn, trừng mắt nhìn chăm Thạch Nham, thân hình bị đỉnh cứng ở trước mặt Thạch Nham hai mươi mét, bị mười hai sợi xiềng xích trói chặt lại.

Thần sơn số hai, truyền đến tiếng gầm rú mạnh mẽ, mười hai sợi xiềng xích dính với thần sơn bị kéo căng, giống như tùy thời sẽ bị đứt.

Chỉ là yêu thú cấp sáu, nhưng Quỷ Lão này trong nháy mắt bạo phát ra hung khí, quả thực kinh thiên động địa.

Sắc mặt Thạch Nham liên tục biến đổi, chậm rãi hô hấp, cứ đứng như vậy trước mặt Quỷ Lão trừng mắt nhìn nó, nhếch miệng cười lạnh nói:

- Xem như ngươi lợi hại!

Hắn không có đoán được vừa mới đi tới Quỷ Lão mà thân thể lại bị đến lực lượng của Quỷ Lão trói chặt, nếu không phải Huyền Băng Hàn Diễm đúng lúc đi ra cứu, thì hắn không phải sẽ bị một kích của Quỷ Lão đánh chết hay sao.

Lại thất bại nữa.

- Yêu thú này cực kỳ bất phàm.

trừng mắt Bên trong Huyết Văn giới truyền ra ý niệm của Huyền Băng Hàn Diễm, lúc ý niệm truyền ra đồng thời khí tứ của Huyền Băng Hàn Diễm cũng dần dần yếu đi, sự trói buộc của Huyết Văn giới với Huyền Băng Hàn Diễm lại bắt đầu gia tăng, hình như lại một lần nữa giam cầm nó.

- Ừm, nghe nói là chủng lai của Thiên quỷ Minh Giới và Lão long Ma Vực. . .

Thạch Nham nói ra lai lịch, miêu tả Quỷ Lão cho Huyền Băng Hàn Diễm

trừng mắt - Dựa theo như lời Thái gia gia của ta, yêu thú này vốn không nên tồn tại, nói Minh Giới cùng Ma Vực vốn không thể liên hệ, lai lịch Quỷ Lão này quả thực có thể nói là kỳ tích.

- Chủng lai của Thiên quỷ Minh Giới và Lão long Ma Vực?

Huyền Băng Hàn Diễm cực kỳ kinh ngạc

- Người xác định?

- Hẳn thật sự là nói như vậy.

Huyền Băng Hàn Diễm bỗng nhiên trầm mặc.

Rất lâu sau đó, Huyền Băng Hàn Diễm mới lại truyền tin

- Các người có phiền toái lớn rồi!

Thạch Nham biến sắc, dừng một chút, mới nói:

- Lời này là thế nào?

Hắn biết tuy rằng Huyền Băng Hàn Diễm không phải nhân loại, nhưng hiểu biết của nó với giới này, sợ là phải sâu sắc hơn cường giả Thần cảnh nhiều.

Tên này tồn tại không biết bao nhiêu năm, chiếm được trí nhớ của rất nhiều cường giả Thần cảnh thời kỳ cổ đại, nó chẳng những biết một ít bí tân không ai biết của Thần Ấn đại lục, mà cũng biết sơ những bí mật cổ xưa của Minh Giới và Ma Vực.

Nếu nó nói như vậy, tất nhiên đã phát hiện cái gì!

- Sự xuất hiện của Quỷ Lão, có nghĩ là chắc chắn có một sự thật rất đáng sợ, thông đạo giữa Minh Giới và Ma Vực đã bị phá vỡ rồi, thông đạo Minh Giới và Ma Vực vừa phá vỡ, Không Gian Bình Chương sẽ trở nên cực kỳ không ổn định, ngay cả những không gian tiết điểm của Thần Ấn đại lục cũng sẽ xuất hiện rất nhiều khe hở.

- Điều này có nghĩa gì?

- Nghĩa là Minh nhân và Ma nhân, sợ là đã liên thủ, phát động thế công có tính hủy diệt tính với Giới này!

Thạch Nham hoảng sợ.

- Minh Giới và Ma Vực, vẫn luôn có lòng tham với sự phong phú của Giới này. Một ít tài nguyên phong phú trên Thần Ấn đại lục, là thứ hai Giới bọn chúng cực kỳ khuyết thiếu. Một khi Minh nhân và Ma nhân có được những tài nguyên cấp thiết này trên Thần Ấn đại lục, bọn họ sẽ điên cuồng khuếch trương, thực lực tăng vọt lên rất nhanh, đến lúc đó sẽ là tai nạn của Giới các người.

- Thông đạo giữa Minh Giới và Ma Vực mở ra, chính là tín hiệu hai Giới này liên thủ! Là dấu hiệu bọn hắn muốn đi vào Thần Ấn đại lục các người cướp lấy tài nguyên đại sát tứ phương!

- Cái gì?

Thạch Nham vô cùng khiếp sợ.

- Quỷ Lão này đã bao nhiêu tuổi?

- Nghe nói đã hơn trăm tuổi.

- Thời gian gần đây, có Ma nhân trực tiếp theo không gian tiết điểm buông xuống Giới này hay không?

- Có!

- Vậy hỏng rồi.

Huyền Băng Hàn Diễm có vẻ cũng có chút bất đắc dĩ

- Thông đạo của Minh Giới và Ma Vực đã nối liền và thông nhau tới mức ổn định, đến mức khiến cho không gian tiết điểm xuất hiện khe hở, cần khoảng thời gian năm trăm năm. Trong hơn năm trăm năm đó, Minh nhân và Ma nhân vì chuyện này đã dồn vào vô số tài nguyên, mới có thể làm thông đạo liên thông giữa Minh Giới và Ma Vực thật sự vững vàng, rồi ảnh hưởng đến không gian tiết điểm tiến vào Thần Ấn đại lục, một khi có Ma nhân liều chết từ không gian tiết điểm xuất hiện, hơn nữa xuất hiện Ma nhân cảnh giới càng cao, điều này gần như có nghĩa bọn họ đã sắp chuẩn bị thỏa đáng.

- Kế tiếp sẽ như thế nào?

”Minh Giới và Giới của chúng ta không tồn tại không gian tiết điểm, Minh Giới và Thiên Môn của Giới này chúng ta là đơn hướng, chỉ có chúng ta có thể thông qua Thiên Môn tiến vào Minh Giới, nhưng Minh nhân lại khó có thể thông qua Thiên Môn bước vào Thần Ấn đại lục. Cũng chính là, Minh nhân khó có thể thật sự bước vào Giới chúng ta. Nhưng mà, một khi thông đạo liên thông Minh Giới và Ma Vực, vậy Minh nhân có thể thông qua Ma Vực và không gian tiết điểm của Giới chúng ta, bước vào Giới này.

- Sau đó?

- Vào một ngày nào đó, người sẽ phát hiện rất nhiều Ma nhân và Minh nhân cảnh giới cao, sẽ đột nhiên xuất hiện ở Giới này. Đến lúc đó, tất cả Võ Giả Vô Tận hải đều sẽ là con mồi của Minh nhân và Ma nhân, có lẽ phải không bao lâu nữa, Giới này sẽ bị tàn sát sạch sẽ, rốt cuộc không tìm ra được một nhân loại.

- Ma nhân vì sao không thông qua Thiên Môn tiến vào Giới này?

”Bên trong Thiên Môn, Ma nhân Thần cảnh khó có thể thật sự xuyên qua, nơi này có thiên địa biết tắc ước thúc, nếu như Ma nhân cấp bậc Ma đế, có thể dễ dàng thông qua Thiên Môn tiến vào Giới này, thì nơi này đã sớm sinh linh đồ thán. Ma Vực Thứ Hai, Thứ Ba sở dĩ bị phong ấn hoàn toàn, cũng là bởi vì nơi đó có Ma nhân cảnh giới Chân Thần, có thể coi thường thiên địa quy tắc của Thiên Môn, cho nên mới bị phong ấn hoàn toàn, ngay cả Thiên Môn cũng không lưu lại!

Thạch Nham nghe xong cứng cả lưỡi.

Hắn chưa từng nghĩ tới, Ma nhân lại đáng sợ như thế, dựa theo như lời của Huyền Băng Hàn Diễm, Ma nhân của Ma Vực Thứ Hai, Thứ Ba càng đáng sợ hơn, chính là vì ngăn cản bước chân của những Ma nhân đó, cho nên những Thiên Môn liên thông hai đại Ma Vực và Giới này, đều bị hủy diệt hết.

- Là ai làm ra Thiên Môn?

- Võ Giả cấp Thần Vương.

- A, Võ Giả cấp Thần Vương?

- Ừm, trong truyền thuyết, thời kỳ viễn cổ, bất luận là Ma nhân, Minh nhân hay là các loại chủng tộc khác, tuy rằng các Giới khác nhau nhưng lại chung sống hữu nghị. Sự tồn tại của Thiên Môn, cũng là vì khiến cho các đại chủng tộc có thể qua lại với nhau. Bởi vì tài nguyên mỗi một Giới là hữu hạn, qua lại giữa các Giới có thể khiến cho mọi người thu hoạch được tài nguyên tu luyện đầy đủ nhất, đối với chủng tộc nào cũng đều có lợi về ngu hữ

- Có lẽ bên kia sẽ thú vị hơn.

Võ Giả cảnh giới Địa Vị trở lên không thể tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên, điều này có nghĩa bên trong đó, mặc dù có cao thủ của các thế lực lớn phải đến đây duỗi giết, cảnh giới cũng cao nhất cũng chỉ Địa Vị tam trùng thiên.

Thạch Nham tin tưởng với thực lực của hắn, đối mặt Võ Giả cảnh giới Địa Vị cũng sẽ không chịu thiệt.

Nói cách khác, Chiến Trường Thâm Uyên thích hợp với hắn nhất, ở nơi đó có thể cũng là an toàn nhất, còn có thể thông qua chiến đấu với những Võ Giả các thế lực lớn, thông qua giết chóc không ngừng tăng lên lực lượng của mình.

- Ha ha, Tiểu Nham tử không tệ.

Dương Mộ nở nụ cười

- Chúng ta đến Chiến Trường Thâm Uyên, thử xem có bao nhiêu người dám tới gây phiền toái cho chúng ta, tốt nhất đến nhiều một chút, để ta giết cho đã tay.

- Chiến Trường Thâm Uyên cực kỳ thần bí, nghe nói là nơi đấu pháp của Võ Giả cường hãn thời kỳ viễn cổ, ở bên trong Chiến Trường Thâm Uyên, cấm chế, kết giới có mặt khắp nơi, trong đó lưu lại rất nhiều võ kỹ dị bảo thời kỳ viễn cổ. Các người thật sự muốn đi vào Chiến Trường Thâm Uyên, chẳng những phải cẩn thận những tên muốn truy sát các người, càng phải cẩn thận đủ loại cấm chế có mặt khắp nơi và trận pháp kết giới chết người trong Chiến Trường Thâm Uyên.

Dương Lạc nhíu mày nói.

- Bên trong Chiến Trường Thâm Uyên, hình như có dị bảo trong truyền thuyết, có lẽ, có thể khiến cho gia chủ thoát khỏi ‘Thiên Ma Phong Thần trận’.

Mạc Đoạn Hồn vẫn trầm mặc, đột nhiên ngắt lời, kinh ngạc nhìn Thạch Nham, lộ ra nét mặt có chút dăm chiêu.

Sắc mặt Dương Lạc chấn động, khuôn mặt cũng có chút quái dị, đồng dạng nhìn về phía Thạch Nham.

- Sao thế? Có liên quan đến Tiểu Nham tử sao?

Dương Mộ sợ hãi kêu lên.

Dương Lạc, Mạc Đoạn Hồn cùng nhau gật đầu.

...

216. Chương 216 - Lưu Vân Phá Thiên Toa

Võ Giả của Dương gia, nối liền không dứt tiến vào trong truyền tống trận, theo từng chùm ánh sáng chói lọi lóe qua đã ở trong truyền tống trận biến mất không thấy tung tích.

Phụ cận truyền tống trận, đã có mấy ngàn Võ Giả vây chung quanh, những người này có cảnh giới cao thấp khác nhau, nhưng một đám đều có tinh thần phấn chấn, từ trên mặt bọn họ không nhìn ra được vẻ u ám mà chỉ có kiên nghị, hình như rất tin tưởng về tương lai.

Ánh mắt hai người Dương Lạc, Mạc Đoạn Hồn có chút thâm ý, ngay tại bên cạnh truyền tống trận nhìn Thạch Nham.

Chỉ vào mình, Thạch Nham rất là kinh ngạc

- Có liên quan đến con sao?

- Ở bên trong Chiến Trường Thâm Uyên, có rất nhiều bí bảo Vô Giả cường đại của thời kỳ cổ đại, có rất nhiều thiên tài địa bảo hiếm thấy.

Mạc Đoạn Hồn gật đầu

- Rất nhiều cường giả của Vô Tận hải đều từng đi qua Chiến Trường Thâm Uyên, rất nhiều người đi rồi không quay lại, biến mất trong Chiến Trường Thâm Uyên. Trong những người này có một người tên là Thiết Long, là một Luyện khí sư Thánh cấp cực kỳ lợi hại. Ngàn năm trước, Luyện khí thuật của Thiết Long nổi tiếng Vô Tận hải, các dị bảo do hắn luyện chế đều vô giá.

- Hắn chết ở trong Chiến Trường Thâm Uyên sao?

Thạch Nham nhú mày.

- Không biết có phải đã chết ở trong Chiến Trường Thâm Uyên hay không.

Dương Lạc nói tiếp

- Nhưng mà, từ khi hắn tiến vào đã không còn có xuất hiện ở Vô Tận hải nữa. Người này chính là một gã Luyện khí sư rất có thiên phú, bí bảo do hắn luyện chế nổi tiếng nhất là Lưu Vân Phá Thiên Toa, là Thánh cấp bí bảo có thể phá bỏ bất cứ Không Gian Bình Chương nào, xé rách tất cả cấm chế và trận pháp, nhờ vào Lưu Vân Phá Thiên Toa mà Thiết Long có thể không thông qua Thiên Môn, dễ dàng tiến vào các Giới, có thể ở Minh Giới, Ma Vực, Giới chúng ta tùy ý xuyên qua, không có trận pháp cấm chế kết giới nào có thể vây khốn hắn.

- Người muốn nói, chỉ cần có 'Lưu Vân Phá Thiên Toa' là có thể cứu Thái gia gia ra khỏi 'Thiên Ma Phong Thần trận' sao?

Thạch Nham đã hiểu ra.

- Nếu như ruyền thuyết liên quan đến 'Lưu Vân Phá Thiên Toa' kia là đúng, quả thực nó có năng lực thần kỳ này.

Mạc Đoạn Hồn khẳng định nói.

- Không thể nào?

Dương Mộ cũng không biết chuyện này kinh ngạc nói:

- Nếu bí bảo kia thực sự thần kỳ như vậy, vì sao Thiết Long không thể đi ra khỏi Chiến Trường Thâm Uyên? Không phải nói, ở bên trong Chiến Trường Thâm Uyên khắp nơi đều là cấm chế và kết giới sao? Có bí bảo kia, chẳng phải là hắn có thể tung hoành ngang dọc trong Chiến Trường Thâm Uyên sao?

- Nghe nói, Thiết Long sở dĩ chết ở trong Chiến Trường Thâm Uyên là vì gặp phải một loại Thiên hỏa. Hắn muốn thu phục Thiên hỏa đó nhưng lại bị Thiên hỏa phản phệ, chôn vùi cả bản thân mình.

Mạc Đoạn Hồn trầm ngâm một lát mới nói:

- Thiết Long tuy rằng chính là Luyện khí sư Thánh cấp, nhưng mà bản thân hắn chỉ có tu vi cảnh giới Thiên Vị tam trùng thiên, muốn miễn cưỡng thu phục Thiên hỏa, hắn chịu không thấu.

- Vậy có liên quan gì tới Tiểu Nham tử?

Dương Mộ hỏi lại.

Thạch Nham cũng sửng sốt, hòa theo nói:

- Đúng rồi, có liên quan gì với ta?

- Giữa Thiên hỏa và Thiên hỏa có thể cảm ứng lẫn nhau, hai loại Thiên hỏa đồng thời ở trong một phạm vi, chúng nó có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Mạc Đoạn Hồn giải thích

- Loại sinh mệnh như Thiên hỏa, vô cùng thần bí, có Thiên hỏa có thể đồng tồn cộng sinh, có Thiên hỏa một khi tới gần sẽ lập tức giao chiến thậm chí cắn nuốt lẫn nhau. Nếu Thạch Nham tiến vào Chiến Trường

Thâm Uyên, nói không chừng có thể thông qua Huyền Băng Hàn Diễm, cảm ứng được vị trí của Thiên hỏa đó, có thể có cơ hội lấy được bí bảo ‘Lưu Vân Phá Thiên Toa’ của Thiết Long lúc sinh tiền.

- Con hiểu rồi.

Thạch Nham cười cười gật đầu

- Lần này đi Chiến Trường Thâm Uyên, ta sẽ câu thông với Huyền Băng Hàn Diễm, tìm ‘Lưu Vân Phá Thiên Toa’ của Thiết Long là mục đích chủ yếu.

- Ủm, con cẩn thận một chút, cũng không cần miễn cưỡng. Chỉ cần cảm ứng được phương vị Thiên hỏa đó, để cho bọn Dương Mộ đi qua tiếp tìm ‘Lưu Vân Phá Thiên Toa’ là được, bằng không Thiên hỏa đó cảm nhận được Huyền Băng Hàn Diễm ở trên người người, nói không chừng sẽ coi người trở thành mục tiêu tập kích, hiểu rõ chưa?

Mạc Đoạn Hồn nói.

- Ủm, con biết làm sao.

- Được rồi, trước tiên các con chờ đây đi, hai ngày nữa chờ bọn Dương Hà, Dương Tuyết đến đây, rồi các người cùng nhau xuất phát.

Ba ngày sau.

Ba người Dương Kỳ, Dương Tuyết, Lý Phượng Nhi đang từ bên ngoài trở về, đã đến Bất Tử đảo.

Hai người Dương Kỳ và Dương Tuyết đều là huyết mạch đích hệ Dương gia, đều có cảnh giới Địa Vị nhị trùng thiên, còn Lý Phượng Nhi là thì có Địa Vị nhất trùng thiên, là nữ nhi của Lý Mục một trong ba vị Tu La vương, cũng là một thể hệ cao thủ mới của Dương gia.

- Dương Mộ, Dương Kỳ, Dương Tuyết, Lý Phượng Nhi, Thạch Nham, các người năm người một đội, mỗi người ta phân cho các người mười tên Vô Giả cảnh giới Địa Vị, các người cùng nhau tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên, hãy thành thật ở lại trong đó ba năm cho ta, trong ba năm không được phép rời khỏi Chiến Trường Thâm Uyên.

Dương Lạc thấy sau khi đám người đến đông đủ nghiêm nghị dặn dò.

Đám người Thạch Nham và Dương Mộ đều gật đầu.

- Thạch Nham chỉ có tu vi cảnh giới Bách Kiếp, cũng không có kinh nghiệm, để hắn lãnh đạo một đội, có thích hợp không?

Lý Phượng Nhi cau mày, kỳ quái nhìn Thạch Nham

- Người xác định người không có vấn đề gì chứ?

Lý Phượng Nhi là độc nữ của Tu La vương Lý Mục, cảnh giới Địa Vị nhất trùng thiên, ở Dương gia, nàng cũng giống đám người Dương Mộ, nhận được tài nguyên tu luyện tốt nhất của Dương gia, trời xing thanh tú mỹ lệ, mấy năm nay vì Dương gia Nam chinh Bắc chiến, rất được Dương gia coi trọng, nàng sớm đã coi Bất Tử đảo trở thành nhà của mình.

Lý Mục thân là một trong ba vị Tu La vương, mỗi lần ở bên ngoài chém giết tranh đấu đều sẽ mang nàng theo. Nha đầu kia tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng hai tay cũng đã dính đầy máu tươi, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, tình huống nguy hiểm gì cũng đều gặp qua, nàng còn từng đi qua Chiến Trường Thâm Uyên, biết hung hiểm của Chiến Trường Thâm Uyên.

Nàng lo lắng mười tên Vô Giả đi theo Thạch Nham, sẽ bởi vì sai lầm của Thạch Nham làm ra mà nhanh chóng mất mạng trong đó, cũng không phải cố ý nhắm vào Thạch Nham.

- Cũng đúng nha.

Dương Tuyết gật đầu

- Tiểu Nham, đệ có tin tưởng có thể mang được mười người không?

Dương Tuyết trên danh nghĩa xem như nhị tỷ của Thạch Nham, nữ nhi của Dương Trai, lần này cũng là nàng lần đầu tiên nhìn thấy Thạch Nham, không quá hiểu biết tình hình của Thạch Nham. Nên không cho rằng Thạch Nham chỉ có cảnh giới Bách Kiếp mà có thể chỉ huy tốt mười tên Võ Giả cảnh giới Địa Vị.

Nhất là Thạch Nham trước đó vẫn ở nơi hẻo lánh, nàng cảm thấy Thạch Nham chắc sẽ không có bao nhiêu kinh nghiệm dùng người, lo lắng Thạch Nham làm không tốt, sẽ trả giá bằng tánh mạng của mười tên Võ Giả cảnh giới Địa Vị của gia tộc.

Võ Giả cảnh giới Địa Vị, mặc dù là ở Dương gia cũng xem như có chút trân quý.

Lần này Võ Giả cảnh giới Địa Vị được Dương Lạc an bài, lại đều là chọn lứa kỹ càng, mỗi một người đều tư chất phi phàm, rất có khả năng bước vào cảnh giới Niết Bàn, suy nghĩ cho lợi ích gia tộc nên nàng không cho rằng không để Thạch Nham lãnh đội, là ý tốt nhất.

- Thử xem sao.

Thạch Nham cười nhạt

- Quả thực kinh nghiệm của đệ còn ít, cho nên đến Chiến Trường Thâm Uyên, đệ sẽ tận lực không tách khỏi các người.

- Tình hình của Chiến Trường Thâm Uyên có vẻ đặc biệt.

Lý Phượng Nhi lắc lắc đầu, giải thích nói:

- Có một số cấm chế dù là ai cũng đều không phát hiện ra, chúng ta tuy rằng sẽ cùng một chỗ, nhưng có khả năng một người vô tình đụng vào cấm chế, cấm chế sẽ lập tức tách chúng ta ra, khiến cho mỗi người chúng ta bị cô lập, trong tình huống đó thì một khi đội người phải chuyển gì, chúng ta cũng không cách nào cho người ý kiến chính xác.

- Ách. . .

Thạch Nham nhìn về phía Dương Lạc.

- Không sao.

Dương Lạc cười cười, nhìn về một gã Võ Giả khoảng bốn mươi cảnh giới Địa Vị nhị trùng thiên nói:

- Khương Hồ Tuyền, người đi theo Thạch Nham, ta tin tưởng có người chỉ điểm nó, chắc là hắn sẽ không làm ra sai lầm gì lớn.

Khương Hồ Tuyền mỉm cười gật đầu, nói với Thạch Nham:

- Nham thiếu gia yên tâm, thuộc hạ sẽ đi theo người.

Dương Lạc điểm danh Khương Hồ Tuyền, thần thái của đám người Lý Phượng Nhi, Dương Tuyết cũng buông lỏng, đều nở nụ cười, không nói thêm gì nữa.

- Có Khương thúc, vậy thì sẽ không sao, ha ha, Khương thúc chính là đồ đệ đắc ý của An gia gia đó.

Dương Mộ nói.

Thiệu An là cung phụng của Dương gia, cảnh giới Thiên Vị nhất trùng thiên, tinh thông trận pháp kết giới, am hiểu bố trí các loại cấm chế. Nếu Khương Hồ Tuyền là đồ đệ của hắn, phương diện này chắc chắn cũng cực kỳ tinh thông.

Thấy Dương Lạc đưa Khương Hồ Tuyền đến khu vực đó, trong lòng hắn dần dần cũng hiểu rõ.

Xem ra, trên danh nghĩa là mình lãnh đội, thật ra thời điểm mấu chốt, vẫn là do Khương Hồ Tuyền làm người đưa ra phán đoán quyết định, mười tên Võ Giả cảnh giới Địa Vị này so với nói để mình chỉ huy, không bằng nói là đến bảo hộ mình đi.

- Yêu thú không thể tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên, các người nhớ rõ, đến Thương Khung hải vực, đến khu vực gần Thiên môn đó, trước tiên an bài cho yêu thú đã. Ừm, Thiên Yêu sơn mạch gần đó, yêu thú

hoành hành, nghe nói có yêu thú cấp tám tọa trấn, các người đi đến chỗ đó có thể an bài yêu thú ở Thiên Yêu sơn mạch.

Dương Lạc bắt đầu dặn dò một ít chi tiết.

Thạch Nham yên lặng nghe.

Một giờ sau, Dương Lạc mới nói:

- Được rồi, các người đều tiến vào truyền tống trận, cũng mang đi theo yêu thú. Ta sẽ truyền tống bọn người đến Thương Khung hải vực, truyền tống trận bên kia cách Thiên Môn đi thông đến Chiến Trường Thâm Uyên chỉ có hai vạn dặm, lấy tốc độ yêu thú của các người, ba ngày là có thể tới nơi.

Thạch Nham vỗ vỗ Quỷ Lão, thành thật đứng ở bên trong truyền tống trận.

Quỷ Lão gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt hung lệ, nhìn lướt qua Giao long hai đầu của đám người Dương Mộ bên trong trận pháp.

Bên trong trận pháp, Giao long hai đầu của Dương Mộ, Dương Kỳ, Dương Tuyết, còn có Thanh huyết ma bực của Lý Phượng Nhi, sau khi nhìn thấy Quỷ Lão tiến vào, đều chủ động né tránh ra.

Quỷ Lão cao mười mét, mà Giao long hai đầu và Thanh huyết ma bực, chỉ có năm sáu mét, Quỷ Lão chẳng những thân hình to lớn, hơn nữa hung sát chi khí trên người lại càng mạnh, đều là yêu thú cấp sáu nhưng Quỷ Lão lại áp chế mạnh mẽ Giao long hai đầu và Thanh huyết ma bực.

- Cần thận người của Bồng Lai Thánh Địa.

Dương Lạc trước khi khởi động truyền tống trận, dặn dò một câu cuối cùng:

- Vô Hồn Điện không để ý tới phân tranh của Vô Tận hải, lần này cũng không có xuất thủ đối phó Dương gia chúng ta, nhưng mà Bồng Lai Thánh Địa lại động thủ, truyền tống trận của chúng ta thiết lập ở Thương Khung hải vực, tuy rằng kín đáo, chỉ khi nào nhiều người các người như vậy hiện thân, tất sẽ bị người của Bồng Lai Thánh Địa biết, cho nên, trước khi tiến vào Thiên Môn hãy cẩn thận một chút.

- Đã biết.

Dương Mộ cười ha ha

- Bọn họ biết là tốt nhất, bọn họ đã biết, cao thủ những thế lực khác nhất định cũng biết. Ta nghĩ, vì tiêu diệt nhóm chúng ta nên những tên đó sẽ không chịu ngồi yên đâu, ta tin ở bên trong Chiến Trường Thâm Uyên, tất nhiên có thể đụng tới kẻ truy sát, ha ha, như thế là rất tốt.

- Hừ!

Dương Kỳ nhe răng cười

- Để nghe nói thế hệ trẻ tuổi lần này đến Già La hải vực chúng ta, có bảy người đều ở trên Chiến bảng, hy vọng bọn họ có thể đuổi tới Chiến Trường Thâm Uyên.

- Chiến bảng?

Thạch Nham ngạc nhiên.

- Vô Tận hải, một bảng xếp hạng sức chiến đấu của cao thủ thế hệ thanh niên, trên Chiến bảng có tất cả mười tám người, mỗi một người đều là cao thủ trẻ tuổi kiệt xuất nhất của Vô Tận hải. Có thể lên Chiến bảng, tương lai đều sẽ là nhân vật lãnh tụ của Vô Tận hải.

Lý Phượng Nhi giải thích nói.

- Dương gia chúng ta, có bao nhiêu người lên bảng?

Thạch Nham hỏi.

- Dương Mộ, Dương Chu, Dương Kỳ, đều ở trên Chiến bảng.

Lý Phượng Nhi hé miệng cười, liếc mắt nhìn Dương Kỳ kia

- Nhưng mà, Dương Kỳ là thấp nhất, người thứ mười tám trên Chiến bảng, ha ha.

Sắc mặt Thạch Nham nghiêm lại.

...

217. Chương 217 - Chiến Bảng

Thương Khung hải vực, trung tâm vùng hải đảo biệt lập, nước biển vỗ rì rào.

Nước biển xanh thẳm, bỗng nổi lên từng vòng sóng gợn tạo ra làn sóng, sáng lên màu bạc trắng lướt đi trên mặt biển.

“Rào rào ào!”

Nước biển bị đẩy lên, bên trong nước biển bỗng chốc xuất hiện một đám quái vật lớn.

Năm con yêu thú từ trong biển bay ra đến, nhanh chóng đi lên hòn đảo biệt lập gần đó, một đám Vô Giả của Dương gia cũng từ trong nước biển trồi lên trên, bơi về hòn đảo đó.

Dưới bầu trời xanh và áng mây trắng, Thạch Nham nhìn quanh bốn phía, lặng lẽ buông ra thần thức để cảm ứng bốn phía.

Nơi thần thức đi qua, không phát hiện ra khí tức sinh mệnh nào, chắc khu vực này không có hung hiểm gì, trong lòng Thạch Nham cũng yên tâm.

Dương gia thiết lập truyền tống trận ở Thương Khung hải vực này khá kín đáo. Nơi này là một vùng hải đảo biệt lập, có rất nhiều hòn đảo bị nước biển bao phủ. Cách mặt biển vài trăm mét, truyền tống trận kia ngay tại dưới nước biển của một hòn đảo, từ bên ngoài không nhìn ra chút manh mối nào, chỉ có đi vào trong biển loại bỏ cảm chế, mới có thể phát hiện ra truyền tống trận này.

Đứng ở trên hòn đảo biệt lập, Thạch Nham dùng thần thức cảm ứng, sau khi không phát hiện được hung hiểm sau, liền đứng một chỗ với Quỷ Lão.

- Tiểu Nham tử, những người của đội đệ, làm sao bây giờ? Có cần cưới yêu thú của chúng ta không?

Dương Mộ ở chỗ khác giương giọng hỏi.

Chuyến này, có tất cả năm mươi lăm người và năm con yêu thú chia làm năm tiểu đội. Giao long hai đầu của đám người Dương Mộ, chen chúc ngồi thì có thể ngồi được trên mười lăm người, bây giờ Vô Giả của tiểu đội của bọn họ đều đã đi lên yêu thú của bên mình.

Thạch Nham bên này thì, mười tên Vô Giả được phân cho hắn, còn đang tỏ ra hơi sợ hãi nhìn Quỷ Lão, không dám tiếp cận.

Quỷ Lão cao mười mét, nếu có thể chở người thì còn thoải mái hơn Giao long hai đầu và Thanh huyết ma bực, nhưng mà Quỷ Lão này toàn thân đầy hung khí, trên người đầy gai sắc nhọn, điều này làm cho những Vô Giả đi theo Thạch Nham, không dám tới gần sợ sẽ chọc Quỷ Lão không vui, mà bị Quỷ Lão nuốt sống.

- Không sao.

Thạch Nham cười cười, đưa tay đặt lên cổ Quỷ Lão, lặng lẽ câu thông với Quỷ Lão.

Từ sau khi ở trong sơn cốc của Bất Tử đảo thúc dục lực lượng tiêu cực thu phục Quỷ Lão, thì nó liền dường như đã coi Thạch Nham trở thành đồng loại. Sau đó Thạch Nham chỉ cần đúng ý niệm truyền tin cho Quỷ Lão, nó đều sẽ thuận theo, càng ngày càng vô cùng thân thiết với Thạch Nham hơn.

Ý niệm truyền tới, Quỷ Lão tỏ ra không tình nguyện, nhưng mà vẫn theo tâm ý của Thạch Nham, thu lại gai nhọn dựng đứng trên lưng, thu vào trong thân thể một cách thần kỳ.

- Có thể rồi.

Thạch Nham cười cười với Khương Hồ Tuyền và đám Võ Giả nói:

- Hãy lên hết đi.

Khương Hồ Tuyền hít một hơi, vừa quan sát Quỷ Lão, vừa lặng lẽ tới gần, đợi sau khi hắn phát hiện Quỷ Lão không hề có ý động thủ mới dám bước trên lưng Quỷ Lão.

- Chúng ta đi!

Dương Mộ khẽ quát một tiếng.

Hắn cười Giao long hai đầu theo gió bay đi, bay lượn dưới trời xanh mây trắng, bay đi trước một bước.

Giao long hai đầu của Dương Kỳ, Dương Tuyết theo sát sau đó, Thanh huyết ma bực của Lý Phượng Nhi hơi chậm một chút nhưng cũng không có bị bỏ xa.

“Vù vù!”

Quỷ Lão phá không bay đi giống như một thanh lợi kiếm sắc bén đâm tới bầu trời nháy mắt vượt qua Thanh huyết ma bực, vượt qua Giao long hai đầu của Dương Mộ, Dương Kỳ, Dương Tuyết, nháy mắt đã dẫn đầu đội ngũ.

- Yêu thú này của tiểu tử đệ, quả nhiên là ngang ngược, không cho phép ai đứng trước nó.

Dương Mộ khen:

- Nghe nói yêu thú này có thể vẫn tiến hóa, nếu như có thể đạt tới cấp tám, cấp chín, không biết sẽ hung mãnh cỡ nào.

- Rốt cuộc người làm thế nào thu phục yêu thú này?

Khuôn mặt Lý Phượng Nhi đầy nghi hoặc nói

- Sau khi yêu thú này được mang về Bất Tử đảo, rất nhiều yêu thú trên đảo đều an phận lại, tên này mỗi ngày nuốt yêu thú cấp hai, cấp ba, sức ăn cực kỳ kinh khủng, người mới cảnh giới Bách Kiếp, sao nó lại nghe lời người chứ?

Thạch Nham cười cười

- May mắn thôi.

- Người thật đúng là may quá nha.

Lý Phượng Nhi có hơi chút hâm mộ.

- Cẩn thận một chút, Thương Khung hải vực này thuộc về phạm vi thế lực của Bồng Lai Thánh Địa. Trên những hòn đảo gần đây chắc sẽ có Võ Giả của Bồng Lai Thánh Địa, chúng ta bay ở trên trời cao như vậy, rất dễ bị phát hiện.

Dương Tuyết cau mày

- Dương gia chúng ta và Bồng Lai Thánh Địa xưa nay không hợp, lần này nếu bọn họ ra tay với Dương gia, nhất định sẽ không bỏ qua chúng ta, chỉ cần phát hiện chúng ta, tất nhiên sẽ lập tức xuất thủ.

- Ừm.

Dương Mộ cũng gật đầu

- Phan Triết của Bồng Lai Thánh Địa đã có cảnh giới Địa Vị tam trùng thiên, Chiến bảng bài danh thứ năm, chỉ kém ta một chút, thật sự là đụng phải tên kia, đều phải chú ý hơn. Ta đã từng giao thủ với hắn, tên này đích thực rất tài giỏi, tinh thông ảo nghĩa các loại võ kỹ của Bồng Lai Thánh Địa, hơn nữa có thể thông hiểu thấu triệt, là nhân vật lợi hại.

Thạch Nham âm thầm cảnh giác.

Từ trong miệng đám người Dương Mộ, hẳn đã có nhận thức sâu hơn về Chiến bảng. Đây là bảng bài danh sức chiến đấu của thế hệ cao thủ trẻ tuổi mới của Vô Tận hải, cao thủ thanh niên từ 30 tuổi trở xuống, mới có thể lên bảng.

Ở Già La hải vực, thanh niên có thể vinh danh đăng lên Chiến bảng chỉ có bốn người, phân biệt là Dương Mộ, Dương Tuyết, Dương Kỳ và Tà Khôi, mà Hạ gia không có một người có thể lên Chiến bảng.

Trong đó, Dương Mộ Chiến bảng bài danh thứ tư, Dương Tuyết mười hai, Dương Kỳ mười tám, mà Tà Khôi của Thiên Tà Động Thiên lại là xếp thứ mười Chiến bảng.

Mười tám tên cao thủ thanh niên của Chiến bảng, mỗi một người nổi bật xuất chúng, tiềm lực vô cùng, là lãnh tụ tương lai của Vô Tận hải, sẽ trở thành thủ lĩnh của thế lực mỗi người.

Dương gia có thể có ba người đi lên Chiến bảng, đủ thấy thực lực bất phàm của Dương gia.

Quý Lão một mạch bay vút, hướng tới Thiên Môn ở Hồ Lô đảo. Phía sau, Giao long hai đầu và Thanh huyết ma bức cũng vẫn chưa bị bỏ lại.

- Có địch nhân.

Đi được tới phía trên một vùng đảo không biết tên, Thạch Nham vỗ nhẹ nhẹ chụp lên Quý Lão, bảo nó thả tốc độ chậm lại, nhú mào nói.

- Sao?

Dương Mộ sững sốt

- Tiểu Nham tử, đệ có thể cảm ứng được địch nhân sao?

- Đúng vậy.

Thạch Nham gật đầu

- Là ở trên một hòn đảo phía trước, cũng có hơn mười người, tu vi có cao có thấp, có cao thủ cảnh giới Niết Bàn ở đó.

- Tiểu Nham, đệ không nhầm chứ?

Dương Tuyết kinh ngạc nói.

- Sẽ không đâu.

Dương Mộ trả lời, hẳn nhớ tới chuyện gì đó, giải thích nói:

- Lúc trước khi còn ở trên Hắc Thạch đảo, Tiểu Nham tử nhờ vào bí bảo có thể cảm ứng được khí tức Ma nhân, có lẽ lần này đệ ấy cũng thông qua bí bảo, đã nhận ra động tĩnh bên kia.

Hắn cũng không biết, lần này là vì Thạch Nham ngưng luyện ra thức hải, thông qua thần thức nhạy bén nhanh hơn bọn hắn nên mau chóng được biết tình hình tiền phương.

- Có cần tránh đi không?

Dương Tuyết cau mày

- Có Võ Giả cảnh giới Niết Bàn, không dễ xử lý, chúng ta nên tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên trước. Sau đó chờ những kẻ truy sát này đến.

- Có Võ Giả cảnh giới Niết Bàn tu thành thức hải ở đây, chắc là cũng có thể biết được phương vị của chúng ta. Chúng ta ở Thương Khung hải vực được một ngày rồi, lấy sức ảnh hưởng của Bồng Lai Thánh Địa ở chỗ này, nói không chừng đã biết chúng ta đến đây.

- Đúng vậy, tránh không khỏi rồi, bọn họ đã qua đây.

Thạch Nham cũng gật đầu.

- Không biết người tới là ai.

Dương Mộ trầm ngâm một lát

- Năm con yêu thú của chúng ta đều là cấp sáu, nếu chỉ có một hai Vô Giả cảnh giới Niết Bàn, chúng ta nhờ vào lực lượng yêu thú cũng không sợ bọn họ, nhưng Vô Giả cảnh giới Niết Bàn của đối phương nhiều, thì sẽ không dễ đối phó. Tiểu Nham tử, có thể khẳng định có bao nhiêu Vô Giả cảnh giới Niết Bàn không?

- Ba tên.

- Ba tên sao, vậy cũng không cần quá lo lắng.

“Vù vù vù!”

Tiếng gió gào thét, một con thuyền quái lạ hình tam giác màu bạc, đang phi hành trên bầu trời rất nhanh, trên quái thuyền kia có rất nhiều thân ảnh đang đứng.

- Ngân Giác Thần Chu!

Dương Mộ hừ lạnh một tiếng

- Quả nhiên là người của Bồng Lai Thánh Địa, Ngân Giác Thần Chu này có thể lên trời, có thể xuống biển, mỗi một chiến thuyền đều vô giá, không phải người quan trọng sẽ không có tư cách nắm giữ. Ở Bồng Lai Thánh Địa, Vô Giả cảnh giới Niết Bàn cũng không có năng lực được sử dụng Ngân Giác Thần Chu, xem ra chắc là Phan Triết ở trên đó.

- Dương Mộ huynh, đã lâu không gặp, ha ha.

Tiếng cười sang sảng bỗng từ trên Ngân Giác Thần Chu truyền đến, cầm đầu là thanh niên anh tuấn, cầm trong tay quạt lông, khuôn mặt tươi cười, giọng giọng hô to nói.

Thạch Nham ngồi ngay ngắn ở trên người Quỷ Lão, nhìn thật kỹ về hướng kia vài lần, sắc mặt dần dần âm trầm lại.

Cổ Kiếm Ca của Cổ gia, thánh nữ Trác Nghiên Tình của Thiên Trì Thánh Địa cũng đều đứng ở trên thuyền kia. Lúc trước ở trên Môn La đảo, thánh nữ Trác Nghiên Tình của Thiên Trì Thánh Địa thiếu chút nữa đã hại chết hắn, không ngờ lần này ở Thương Khung hải vực, thế mà lại gặp được nàng. Cái tên Cổ Kiếm Ca này được Cổ gia thực chuộc về, hình như cũng không bị Cổ gia giam cầm, đã bắt đầu hoạt động lại.

- Thạch Nham!

Cách xa mấy chục mét, giọng nói vô cùng lạnh buốt của Cổ Kiếm Ca, đã truyền tới

- Chúng ta lại gặp mặt!

- Ừm, lại gặp mặt.

Khuôn mặt Thạch Nham cũng băng hàn, lạnh lùng nhìn Cổ Kiếm Ca

- Không ngờ người còn sống, tốt lắm tốt lắm, xem ra ta có thể tự tay giết người.

- Người chính là Thạch Nham kia, thật sự như là đồng phân, tin ta một kiếm có thể chém chết người hay không?

Bên cạnh Cổ Kiếm Ca, một cô gái xinh đẹp diễm lệ động lòng người, mặc chiếc váy màu xanh biếc, bộ dáng có chút mê người, nàng ngẩng đầu hừ nhẹ một tiếng, vẻ mặt khinh thường nói.

- Cổ Linh Lung, cảnh giới Địa Vị nhị trùng thiên, Chiến bảng bài danh thứ tám, còn lợi hại hơn Cổ Kiếm Ca kia.

Lý Phượng Nhi nhẹ giọng điểm danh thân phận cô gái kia.

- Ta không tin.

Về mặt Thạch Nham hồ hững, từ xa nhìn Cổ Linh Lung kia

- Nha đầu, bộ ngực còn không có phát dục xong đâu, bớt mạnh miệng đi.

- Muốn chết!

Cổ Linh Lung hừ lạnh một tiếng, trong mắt mang theo sát khí, một thanh trường kiếm màu bạc, đột nhiên từ cổ tay áo nàng bay ra, hóa thành một luồng điện quang, bắn thẳng đến Thạch Nham.

Thạch Nham nhướng mày, ngồi ở trên người Quỷ Lão sừng sững bất động, không sử dụng thủ đoạn gì chống đỡ.

“Xuy xuy xuy!”

Quỷ Lão đột nhiên phun ra một luồng minh khí màu xanh, giống như tầng mây màu xanh, phun mạnh đến trường kiếm màu bạc kia, trường kiếm đâm vào bên trong tầng mây màu xanh lập tức bị giam cầm lại, muốn tiến tới một phần cũng đều trở nên cực kỳ gian nan.

Ngay cả Kiếm Linh bên trong trường kiếm hình như cũng đã bị minh khí ảnh hưởng, hình như không thể gượng nổi.

“Minh khí!”

Những người đó ở trên Ngân Giác Thần Chu, đều biến đổi sắc mặt, kinh hãi nhìn Quỷ Lão, không kiếm được kinh hô ra tiếng.

- Yêu thú Minh Giới!

Nụ cười trên mặt Phan Triết cũng đã biến mất

- Khi nào thì Dương gia các người và Minh Giới thông đồng chứ? Cửa vào liên thông Minh Giới ở bên Tam Thần Giáo, hơn nữa đều là đơn hướng, yêu thú Minh Giới và Minh nhân đều khó mà tiến vào Giới chúng ta, rốt cuộc các người thông qua thủ đoạn gì, có được yêu thú Minh Giới này?

- Con mẹ nó ít nói nhảm đi!

Sắc mặt Dương Mạc khó chịu nói

- Phan Triết, có dám đánh một trận với ta?

218. Chương 218 - Quỷ Lão Làm Dữ

- Phan Triết, có dám đánh một trận với ta?

Dương Mộ ngồi ngay ngắn trên người Giao long hai đầu, từ xa nhìn đến Phan Triết trên Ngân Giác Thần Chu, hét to lên.

Chuôi cự kiếm màu bạc đột nhiên bay rít ra, xoay quanh đỉnh đầu Dương Mộ, phát ra kiếm quang màu bạc dài mười mét, kiếm mang kia chỉ thẳng đến Phan Triết, khí thế kinh người.

Trên Ngân Giác Thần Chu, Phan Triết cảm quát lông trong tay, cười nhạt, bình tĩnh nói:

- Dương Mộ, lần này chúng ta đến đây, phải giết toàn bộ nhóm thể hệ Dương gia các người, ta cũng không lãng phí nhiều thời gian công sức với người.

- Không dám sao?

Dương Mạc cười ha ha

- Phan Triết à Phan Triết, ta biết ngay người nhát gan mà.

Phan Triết cũng không bị kích động, cười cười lắc đầu, nói với Võ Giả bên cạnh:

- Chúng ta không cần lãng phí thời gian, cũng nên diệt bỏ đám dư孽 Dương gia này.

- Lời Thánh tử nói rất đúng.

Võ Giả cảnh giới Niết Bàn tên Vệ Thanh của Bồng Lai Thánh Địa gật gật đầu, giọng nói lạnh lùng:

- Dương gia bất diệt, Thương Khung hải vực chúng ta cũng không yên ổn. Những năm gần đây, Dương gia không ít lần đến Thương Khung hải vực chúng ta gây chuyện, Dương gia có hôm nay, hoàn toàn là bởi vì do sự cuồng vọng tự đại của bọn họ tạo thành.

- Giết.

Phan Triết phát tay.

“Rầm rầm ầm!”

Tiếng gầm rú thật lớn, đột nhiên từ bên trong Ngân Giác Thần Chu kia truyền ra, mũi nhọn thần chu hình tam giác đột nhiên bắn ra chùm kim quang hình xoắn ốc, mạnh mẽ hướng tới phóng đi tới đỉnh đầu Thạch Nham và Dương Mộ.

- Loa Toàn Thánh Quang!

Dương Mộ quát mạnh một tiếng, kinh sợ kêu lên:

- Tẩn ra!

Sắc mặt Thạch Nham khê biến, vội vàng truyền nhanh ý niệm cho Quỷ Lão, thúc giục nó lập tức tránh đi.

Quỷ Lão hét lên một tiếng điên cuồng, một luồng hung sát chi khí kinh người từ trên người nó ầm ầm bùng nổ ra, minh khí màu xanh và ma khí màu đen bỗng chốc từ bên trong thân thể nó tuôn ra tạo thành một luồng sóng khí mạnh mẽ, đánh mạnh thẳng tới kia Loa Toàn Thánh Quang kia.

- Thạch Nham!

Đám người Dương Mộ đã thúc giục yêu thú tránh đi, nhìn thấy tình trạng đột ngột ở chỗ Thạch Nham, bỗng la hoảng lên:

- Loa Toàn Thánh Quang do lực lượng ba trăm khối nguyên tinh ngưng tụ tạo thành, vô kiên bất tồi, không thể chống chọi đâu! Ách. . .

Tiếng kinh hô của Dương Mộ, nửa chừng dừng lại.

“Xuy xuy xuy!”

Luồng sóng khí trong thân thể Quỷ Lão tuôn ra, minh khí và ma khí bắt đầu ngưng kết lại một cách quỷ dị, nháy mắt tạo thành một tầng kết giới kỳ dị, Loa Toàn Thánh Quang từ trong Ngân Giác Thần Chu bắn ra đánh trúng lên kết giới, thế nhưng lại bị chặn cứng lại, làm sao cũng không thể phá một tầng kết giới này.

Loa Toàn Thánh Quang giống như luồng xoắn ốc, trong lúc tiến mạnh lên tạo ra luồng xoắn ốc đang xoay chuyển, mỗi một lần xoay chuyển lực công kích lại mạnh mẽ thêm một phần.

Ở Vô Tận hải, Loa Toàn Thánh Quang do Ngân Giác Thần Chu của Bồng Lai Thánh Địa bắn ra, có thể dễ dàng đánh chết một gã Vô Giả cảnh giới Niết Bàn, vô kiên bất tồi, uy lực cực kỳ kinh người.

Nhưng mà, lần bắn ra này lại bị kết giới do Quỷ Lão ngưng kết ra ngăn cản lại.

“Minh khí!”

“Ma khí!”

Vô Giả của Bồng Lai Thánh Địa, Cổ gia, Thiên Trì Thánh Địa đứng trên Ngân Giác Thần Chu, đều có vẻ mặt chấn động, không kiềm được kinh hô lên.

Sắc mặt Phan Triết cực kỳ trầm trọng, không dám tin nhìn Quỷ Lão, môi khê giật giật, mới quát:

- Đây là yêu thú gì? Vì sao chẳng những có thể điều khiển minh khí ngay cả ma khí Ma Vực cũng có thể được? Rốt cuộc Dương gia các người đã làm cái gì? Các người dám lai giống yêu thú hai Giới!

Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tình một đám cường giả thế hệ mới vinh danh lên Chiến bảng, cũng có vẻ mặt kinh hãi, toàn bộ đều nhìn Quỷ Lão.

Dương Mộ, Dương Tuyết, Lý Phượng Nhi cũng kinh hãi, khiếp sợ vì sự cường hãn lạ kỳ của Quỷ Lão.

“Vù vù vù!”

Bên trong kết giới do Quỷ Lão dùng minh khí và ma khí ngưng kết tạo thành, đột nhiên truyền ra tiếng rít kỳ dị, bỗng nhiên từ liên bên trong kết giới kia, bắn ra từng luồng hung sát chi khí, sát khí như mũi tên, bắn thẳng tới Vô Giả trên Ngân Giác Thần Chu.

Sát khí dày đặc giống như làn mưa tên trút xuống, làm cho đám người Phan Triết, Trác Nghiên Tình chặt vật vô cùng, đều ứng phó đến luống cuống tay chân.

Thạch Nham ngồi ở trên Quỷ Lão ánh mắt lạnh lùng, trên khóe môi kéo lên nụ cười lạnh lẽo.

Quỷ Lão là chủng lai của Thiên quý Minh Giới và Lão long Ma Vực, là yêu thú dị chủng cực kỳ hung bạo trong thiên địa. Tuy rằng lúc này Quỷ Lão chỉ là yêu thú cấp sáu, nhưng bởi vì nó có thiên phú dị bẩm, một khi thi triển ra hung sát chi khí, lực lượng tạo thành còn muốn đáng sợ hơn những yêu thú cấp sáu đỉnh cấp nhiều.

Hung sát chi khí iên tục dày đặc, rậm rạp giống như cơn mưa phùn bắn lên trên Ngân Giác Thần Chu, Quỷ Lão không đợi Thạch Nham ra lệnh, đột nhiên rít gào một tiếng, lại đánh mạnh hơn nữa đến Ngân Giác Thần Chu.

Loa Toàn Thánh Quang từ trong Ngân Giác Thần Chu bắn ra, vốn không ngăn được công kích của Quỷ Lão, nhưng lại bị công kích của Quỷ Lão đánh cho phân thành hai, bỗng hóa thành những điểm sáng màu vàng, tiêu tán trong hư không.

- Giết lên!

Dương Mộ vừa thấy Quỷ Lão phát động công kích, cười ha ha

- Tiểu Nham tử, chúng ta đến đây, cái tên nhà đệ thật sự là may mắn nha, ha ha!

Đám người Dương Kỳ, Dương Tuyết, Lý Phượng Nhi, cũng đồng thời điều khiển Giao long hai đầu và Thanh huyết ma bức, bay vút qua những điểm sáng màu vàng bên trong Loa Toàn Thánh Quang, nhanh chóng bay về hướng Ngân Giác Thần Chu kia.

“Ầm!”

Thân hình dài mười mét của Quỷ Lão, dẫn đầu rơi xuống trên Ngân Giác Thần Chu, thân thuyền hình như không chịu nổi sức nặng Quỷ Lão đã chấn động mạnh bắt đầu lắc lư.

- Không xong!

Sắc mặt Phan Triết đại biến, vội vàng phân phó:

- Vệ Thanh, ổn định thần chu!

Vô Giả cảnh giới Niết Bàn này của Bồng Lai Thánh Địa, không nói lời nào, bỗng nhiên nhảy vào khoang thuyền, thân ảnh hắn vừa mất thất, từ bên trong thần chu lập tức truyền ra một luồng dao động linh khí cuộn cuộn, Ngân Giác Thần Chu vốn lắc lư sắp ngã, lập tức vững vàng lại như Thái Sơn.

- Thạch Nham, ta muốn ngươi chết!

Vẻ mặt Cổ Kiếm Ca hung ác tàn nhẫn, hét dài một tiếng, Trảm Long kiếm sau lưng đột nhiên bay ra, kéo ra ánh lửa thật dài, đánh mạnh đến chỗ Thạch Nham.

Khuôn mặt Thạch Nham trầm tĩnh, thấy Trảm Long kiếm kia bay vút đến, thuận tay ném ra một viên Thanh nguyệt thạch.

Thanh nguyệt thạch biến thành một luồng ánh sáng xanh băng hàn, bắn cực kỳ chuẩn xác lên trên Trảm Long kiếm. Thanh nguyệt thạch vỡ vụn, băng hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm bên trong đột nhiên nổ tung trào ra, nháy mắt đã dập tắt ánh lửa của Trảm Long kiếm, băng hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm hóa thành nhiều chùm băng quang, bay vút ra xung quanh.

Cổ Kiếm Ca sợ hãi biến sắc, hắn đứng gần Trảm Long kiếm nhất, bị ba mươi đường băng quang bao phủ, cảm thấy thân thể lạnh buốt thấu xương, ngay cả Tinh Nguyên trong cơ thể đã biến chậm lại.

- Tử Ấn!

Trong lòng Thạch Nham quát khẽ, tay đánh lên không, bảy thủ ấn đột nhiên bắn ra, tử vong lực đầy tuyệt vọng nháy mắt đến bên cạnh Cổ Kiếm Ca.

Cổ Kiếm Ca kinh hãi, đều là cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên, nhưng Thạch Nham thi triển ra Tử Ấn, lại khiến hắn sinh ra một cảm giác bất đắc dĩ khó có thể địch nổi. Nhìn thấy Tử Ấn mạnh mẽ bay đến, hắn không dám dùng lực địch lại, vội vàng né tránh đến bên cạnh Cổ Linh Lung.

- Thật vô dụng.

Cổ Linh Lung khẽ hô một tiếng, hai thanh Thần Kiếm trong cơ thể đột nhiên cùng bay ra, hai thanh thần kiếm này tiến lên một chỗ, mềm mại như bông, có khí tức cực kỳ âm nhu, giống như hai con cá chạch, vô cùng linh hoạt quần đến Tử Ấn.

“Bang bang!”

Tử Ấn đánh lên phía trên hai thanh Thần Kiếm âm nhu, bị một lực lượng kỳ dị của Thần Kiếm cản lại, hóa giải sạch sẽ.

Lông mi dài nhỏ của Cổ Linh Lung, bỗng nhiên dựng thẳng lên, nàng có được ‘Thần Kiếm Chi Tâm’ Vô Hồn, từ Kiếm Linh của hai thanh Thần Kiếm đã cảm nhận được khí tức suy nhược, hai thanh Thần Kiếm này hóa giải Tử Ấn, bị tử khí tuyệt vọng xâm nhập, hình như Kiếm Linh bị ô uế, vẻ sáng bóng phía trên Thần Kiếm đã âm ảm đi một phần.

- Tiểu tử thú vị, ngươi đã thi triển ra võ kỹ tà ác gì?

Khuôn mặt xinh đẹp của Cổ Linh Lung căng thẳng, giận dữ nói:

- Thế mà lại khiến cho Kiếm Linh bị thương tổn, ta sẽ không tha cho ngươi!

Lời nàng vừa nói ra, một thanh Thần Kiếm phong thuộc tính đột nhiên phá không bay ra, xuất hiện ở dưới mi mắt Thạch Nham cực nhanh.

Chuôi này Thần Kiếm, hình như còn có thể ẩn thân, Thạch Nham không có nhìn thấy nó xuất hiện bằng cách nào. Sau khi nghe tiếng rít thì đã phát hiện Thần Kiếm phóng tới trước mặt hắn.

“Phù!”

Quý Lão phun ra một ngụm trọc khí, phun lên trên Thần Kiếm, Thần Kiếm giống như bị cuồng phong thổi nghiêng ngã, lệch khỏi phương hướng ban đầu, xẹt qua chỗ bên trái cách Thạch Nham ba mét, vọt tới hướng thánh nữ Trác Nghiên Tình của Thiên Trì Thánh Địa.

Trác Nghiên Tình đang giao thủ với Dương Tuyết, Dương Hà, hoảng sợ vội vàng né tránh, tránh thoát bị Thần Kiếm ngộ thương, giọng lạnh lùng nói:

- Cổ Linh Lung, ngươi làm cái quỷ gì thế?

- Nhầm thôi.

Cổ Linh Lung thè lưỡi, vội vàng thu hồi Thần Kiếm, nhìn chăm chăm Thạch Nham càng tức giận hơn

- Cái tên hỗn đản này, ỷ vào yêu thú lợi hại, không được coi là bản sự. Có gan không cần yêu thú, đánh một trận với ta, một kiếm là ta có thể chém chết ngươi!

Thạch Nham vẫn không động đậy, ngồi ngay ngắn ở trên người Quý Lão, ánh mắt phát ra tia sáng, thu tất cả tình hình trên Ngân Giác Thần Chu vào trong mắt.

Đội ngũ Vô Giả của Dương gia, đều đã đi xuống khỏi yêu thú, cùng Vô Giả của Bồng Lai Thánh Địa, Thiên Trì Thánh Địa, Cổ gia đứng một chỗ, yêu thú đám người Dương Mộ nhìn chăm chăm hai gã Vô Giả cảnh giới Niết Bàn trên thần thuyền, bức bách bọn họ không thể nhúng tay.

Dương Mộ và Dương Tuyết, Dương Hà, Lý Phượng Nhi, đều thi triển ra võ kỹ đặc ý, buông tay chiến đấu không khoan nhượng với đám người Phan Triết, Trác Nghiên Tình.

Trên Ngân Giác Thần Chu ngoại trừ Phan Triết, Trác Nghiên Tình, Cổ Kiếm Ca, Cổ Linh Lung, còn có hơn ba mươi Võ Giả, những Võ Giả đó tu vi cao thấp khác nhau, có cảnh giới Địa Vị tam trùng thiên đích, cũng có cảnh giới Bách Kiếp, đang chiến đấu ác liệt với Võ Giả Dương gia ở một chỗ.

Thạch Nham không có quan tâm Cổ Linh Lung, nhìn thấy rõ tình thế trên thần thuyền, bắt đầu lặng lẽ

- Có thể khiến lực lượng của hần bùng tăng lên tới mức có thể đánh một trận với Vô Giả cảnh giới Địa Vị, thì lực cản trở của võ kỹ này tự nhiên sẽ không yếu.

Dương Mộ gật gật đầu

- Giống như Hạ Tâm Nghiên, một khi nàng ta thúc dục Luân Hồi Vô Hồn, nháy mắt có thể bước vào cảnh giới Thiên Vị. Nhưng mà, một khi Luân Hồi lực biến mất, nàng chẳng những sẽ bị đánh về nguyên hình, ít nhất phải mấy tháng khó có thể động thủ, bất cứ loại lực lượng nào không thuộc về mình, liều mạng sử dụng, vẫn sẽ bị thiên địa quy tắc ước thúc...

- Đúng rồi, Bồ Thiên Đan có thể trợ giúp đệ ấy không?

Dương Tuyết giật mình

- Muội còn có hai viên Bồ Thiên Đan này.

- Vô dụng thôi.

Dương Mộ lắc lắc đầu

- Lực cản trở của Tiểu Nham không giống với những người khác, bên trong lực cản trở của đệ ấy có ẩn chứa loại dao động linh hồn mạnh mẽ, đây không phải chỉ là tổn thương thân thể. Ừm, chờ khi đệ ấy tỉnh lại, Bồ Thiên Đan có thể huy tác dụng, nhưng mà trên người đệ ấy cũng có Bát Tử Vô Hồn của Dương gia chúng ta, cho đến lúc đó thì Bồ Thiên Đan cũng không còn tác dụng.

- Cũng đúng.

Dương Tuyết sửng sốt một lát rồi gật đầu.

Mọi người trầm mặc, tiếp tục nhìn Thạch Nham.

Không bao lâu, Thạch Nham hình như cũng không chịu đựng nổi thống khổ do lực cản trở, cắn răng bắt đầu rít gào, khuôn mặt cực kỳ dữ tợn.

Hắn đã mất đi lý trí.

- Chăm sóc đệ ấy, lúc này chính là thời khắc mấu chốt.

Nét mặt Dương Mạc nghiêm nghị, lặng lẽ tới gần Thạch Nham, sợ Thạch Nham trong lúc mấu chốt này, sẽ không nén chịu nổi đau đớn của thân thể.

Đám người Dương Kỳ cũng lặng lẽ đến gần vài bước.

Thạch Nham gào thét khàn lên, giống như con yêu thú nổi điên, dưới bầu trời im lặng nơi đây, liên tục la hét to lên.

Tiếng gào cực kỳ chói tai truyền đi ra xa, hình như đã làm không ít Vô Giả của Thương Khung hải vực chú ý, một đám Vô Giả trên rất nhiều hòn đảo đều ngửa mặt nhìn lên trời, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, chờ sau khi bọn hắn phát hiện đám bay lượn dưới mây trắng lại là Giao long hai đầu và Thanh huyết ma bức, những Vô Giả không thuộc về Bồng Lai Thánh Địa đều kinh hãi, không dám biểu lộ ra chút bất mãn.

Vô Giả của Dương gia, từng ở Thương Khung hải vực dấy lên huyết vũ tinh phong, rất nhiều Vô Giả đều của Thương Khung hải vực đều biết Giao long hai đầu và Thanh huyết ma bức là yêu thú do Dương gia thuần dưỡng, những Vô Giả đó cũng không biết dị biến phát sinh ở Dương gia, chỉ tưởng lần này Vô Giả của Dương gia đến Thương Khung hải vực là khuấy đảo thị phi.

Đám người Dương Mạc đều có vẻ mặt ngưng trọng, không dám thả lỏng chút nào, đều đang đề phòng thật cẩn thận, sợ sẽ có Vô Giả của Bồng Lai Thánh Địa tìm đến.

Lúc Thạch Nham đang rít gào, Quỷ Lão kia lại hơi hưng phấn, minh khí và ma khí khuấy động trên thân thể, sóng khí cuộn cuộn ngưng tụ bên ngoài thân thể hắn nó. Từ những hòn đảo bên dưới nhìn lên thì thấy Quỷ Lão này giống như đang dâng vãn giá vũ trong mây đen dày đặc, làm cho người ta có cảm giác chấn động cực kỳ sâu sắc.

Không biết gào thét bao lâu, lúc đám người Dương Mạc tinh thần đang căng lên, Thạch Nham đột nhiên yên lặng lại.

Khí tức tà ác toàn thân, đột nhiên biến mất vô tung, Thạch Nham giống như đã uể oải, thể xác và tinh thần mỗi một ngả xuống lên người Quỷ Lão, như là đã nhất đi.

Dương Mộ tiến lên.

- Không sao, chỉ là tạm thời hôn mê, nhưng mà Bất Tử Vô Hồn trong thân thể đệ ấy, đã muốn bắt đầu chữa trị thân thể.

Kiểm tra một hồi, Dương Mộ cũng trầm yên lòng

- Đệ ấy không sao, Bất Tử Vô Hồn của đệ ấy đã tới giai đoạn thứ ba.

- Cái gì?

Dương Tuyết, Dương Kỳ, Lý Phượng Nhi cùng kinh hoảng la lên, rất khó tin nhìn Dương Mộ, biểu cảm giống như huynh có lầm không?

- Quả thực là giai đoạn thứ ba.

Dương Mộ thần nhiên cười

- Ta biết các ngươi rất nghi hoặc khó hiểu, dù sao giai đoạn thứ ba của Bất Tử Vô Hồn là phải phải bước vào cảnh giới Địa Vị. Ừm, lúc trước ta cũng có nghi hoặc này, cảm thấy thật không thể tin được, nhưng mà tên này là trâu bò, Bất Tử Vô Hồn của đệ ấy thật sự ở giai đoạn thứ ba.

Dược Dương Mạc nhắc nhở, ba người ngơ ngác nhìn Thạch Nham.

Dưới ánh mắt chăm chú của ba người, vết thương trên người Thạch Nham quả thực lấy tốc độ khôi phục lại có thể thấy bằng mắt thường, theo tốc độ đó tuyệt đối chắc chắn là giai đoạn thứ ba của Bất Tử Vô Hồn.

- Làm sao có thể chứ?

Đôi mắt xinh đẹp của Lý Phượng Nhi đầy ngạc nhiên

- Tên kia, rốt cuộc trên người hắn có bao nhiêu bí mật chứ? Ta chưa bao giờ biết, Vô Giả cảnh giới Bách Kiếp cũng có thể bước vào giai đoạn thứ ba của Bất Tử Vô Hồn. Chẳng lẽ, hắn thật sự là dị chủng hay sao?

- Thái gia gia sở dĩ coi trọng hắn như vậy, khẳng định là vì sự đặc biệt của hắn.

Dương Mộ cười cười, mọi người đều gật đầu.

Bầu trời đêm lạnh rét, nhiều chấm sao sáng đang làm đẹp trên màn trời đêm.

Năm con yêu thú bay lượn dưới màn đêm, dẫn đầu chính là Quỷ Lão, toàn thân Thạch Nham xụi lơ nằm trên người Quỷ Lão, đã hôn mê hơn nửa ngày.

Trong khoảng thời gian này, có thể nhìn thấy rõ miệng vết thương trên người hắn đã toàn bộ khép lại.

Nửa đêm sau.

Thạch Nham thở nhẹ một hơi, từ từ tỉnh lại, sau khi mở mắt ra, hắn không quan tâm đến bất luận kẻ nào, lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt bắt đầu khổ tu.

Đám Dương Mộ đều nhìn hắn.

Từ trên người người hắn, mấy người đều đã nhận ra một luồng dao động năng lượng kỳ dị, dao động năng lượng kia hơi kỳ dị, vẫn luôn di động trong thân thể hắn, hình như đang nhanh chóng làm lớn mạnh Tinh Nguyên hắn.

Bọn họ có cảm giác, cảm giác tinh khí thần của Thạch Nham hình như đang phát sinh biến hóa kỳ diệu.

Thời gian trôi qua.

Trước hừng đông sáng sớm, thiên địa linh khí ở hải vực gần đây lặng lẽ tụ tập đến chỗ Thạch Nham, rót mạnh vào thân thể hắn.

Một luồng lực lượng ngôi sao lạnh lạnh, cũng giống như từ trên chín tầng trời trút xuống dưới, rót vào thân thể Thạch Nham.

Lúc mặt trời vừa mọc lên, Thạch Nham rót cuộc đã mở mắt ra, hai mắt như đầy sao, hai luồng quang mang kỳ dị đột nhiên từ bên trong hai mắt hắn bắn ra, thoát ra khỏi hốc mắt hơn ba mét, đột nhiên lại thu vào hốc mắt.

- Hai mắt sinh điện! Bách Kiếp đỉnh cấp!

Lý Phượng nhi hét âm lên.

Đám người Dương Mộ cũng sợ hãi cả kinh, nhìn Thạch Nham cực kỳ ngạc nhiên, biểu cảm trên mặt toàn là kinh ngạc.

Tinh Nguyên rót vào trong đầu, ở trong hai mắt ngưng tụ thành thần quang, đây là dấu hiệu rõ thấy của cảnh giới Bách Kiếp đỉnh cấp.

Hôm nay Thạch Nham vừa tỉnh lại, bên trong hai mắt còn có điện quang bắn ra, rõ ràng hắn đã tiến vào cảnh giới Bách Kiếp tam trùng thiên đỉnh cấp.

Một đêm ngắn ngủn, từ Bách Kiếp nhị trùng thiên đã một bước lên trời bước thẳng vào cảnh giới Bách Kiếp tam trùng thiên đỉnh cấp, tốc độ tu luyện kiểu này còn nhanh hơn cả phi kiếm à!

Thạch Nham nhướn miệng cười, gật gật đầu

- Ừm, bước vào cảnh giới Bách Kiếp tam trùng thiên.

- Thật biến thái quá!

Dương Kỳ làm bộ mặt bị Thạch Nham đánh bại

- Không phải đệ bị phản phệ sao? Theo đạo lý, hắn là đệ phải trọng thương mới đúng? Vì sao bây giờ đệ chẳng những bình yên vô sự, thể nà còn có thể tiến thêm một bước nhanh chóng chứ? Cái tên đệ, rốt cuộc trên người ẩn dấu bao nhiêu bí mật chứ?

- May mắn thôi.

Thạch Nham cười cười, vẫn không giải thích nhiều.

- Được rồi, đừng hỏi nữa.

Dương Mộ kinh ngạc xong rồi cũng phản ứng lại, biết chắc chắn là Thạch Nham có bí mật gì đó không muốn nhiều lời, hắn cũng không miễn cưỡng, chỉ cười nói:

- Tiểu Nham quả nhiên biến thái, khó trách Thái gia coi trọng đệ như vậy. Cái tên đệ thật sự là tiềm lực vô hạn à, lần này đi Chiến Trường Thâm Uyên, nói không chừng đệ còn có thể tái tiến thêm một bước, bước vào cảnh giới Địa Vị.

Ánh mắt mọi người sáng lên.

Thạch Nham cười cười

- Đệ sẽ tranh thủ, ừm, đệ cũng mơ hồ cảm giác được, hình như rất có thể bước vào cảnh giới Địa Vị.

Lần này ở phía trên thần chu kia, Thạch Nham hấp thu tinh khí cực kỳ hùng hậu, lực lượng kỳ dị chuyển hóa cũng ngoài dự kiến của hắn, đã đưa hắn vừa mới cảnh giới Bách Kiếp tam trùng thiên đỉnh cấp, hơn nữa hình như cách cảnh giới Địa Vị chỉ có kém có một bước.

Giống như, chỉ cần hắn ngộ ra cái gì đó, là có thể thuận lý bước vào cảnh cửa Địa Vị.

Mọi người lại ngây ngốc như con gà tây.

- Điên rồi, người quả thực chính là cuồng nhân tu luyện.

Lý Phượng Nhi lắc đầu thở dài

- Ta vốn cảm thấy Dương Mộ, Dương Kỳ đã muốn xem như quái vật, hiện nay còn có quái vật của quái vật tồn tại!

Mọi người tựa hồ cực kỳ đồng ý lời này của Lý Phượng Nhi, một đám gật đầu nói phải.

Hai ngày sau.

Đoàn người Thạch Nham cười nắm con yêu thú, rồi cuộc đi xuống Hồ Lô đảo.

Diện tích Hồ Lô đảo này rất lớn, từ bên trên nhìn xuống như là một cái hồ lô thật lớn, từ hai hòn đảo thật lớn nối liền mà tạo thành, trên một hòn đảo lớn là Thiên Yêu sơn mạch liên miên không dứt, yêu thú hoành hành vô kỵ.

Cách xa nhau vài dặm, Thạch Nham cũng có thể nghe được tiếng yêu thú rống lên từ bên kia truyền ra.

Quỷ Lão hình như có chút hưng phấn.

Đôi mắt xanh tà ác của nó, từ đằng xa ngắm nhìn kia Thiên Yêu sơn mạch, nghe yêu thú rít gào từ bên trong truyền ra, dường như nó đã không chịu đựng nổi dụ hoặc của mỹ vị, đã bắt đầu rục rịch.

Hòn đảo diện tích hơi nhỏ hơn có đầy đầm lầy, độc khí mênh mông, không khí rất tĩnh mịch.

- Thiên Môn đi thông Chiến Trường Thâm Uyên ở bên trong khu vực đầm lầy kia, ừm, gần đây chắc là không có hung hiểm gì, lúc trước Bồng Lai Thánh Địa còn muốn thủ Thiên Môn này, coi Thiên Môn đi thông Chiến Trường Thâm Uyên trở thành bảo địa. Nhưng mà, người đi vào chết trong Chiến Trường Thâm Uyên càng ngày càng nhiều, còn sống trở về cũng đều không thu hoạch được gì, dần dần Bồng Lai Thánh Địa cũng không còn coi trọng Thiên Môn này nữa, bây giờ đã không có người thủ hộ khu vực kia, ai cũng có thể tiến vào.

Lý Phượng Nhi cất giọng nói.

Năm con yêu thú chậm rãi hạ xuống, dừng lại ở một chỗ bên trong đầm lầy màu xanh, bên trong đầm lầy màu xanh chói mắt, một Thiên Môn lẳng lặng lơ lửng phía trên đầm lầy, một luồng khí tức tĩnh mịch thái cổ, lặng lẽ từ Thiên Môn đó bay ra.

- Đó chính là Thiên Môn.

Lý Phượng Nhi chỉ tay, bình tĩnh nói:

- Nơi này không có gì dị thường, nhưng mà một khi bước vào trong đó, chính là hai thế giới. Ở bên trong Chiến Trường Thâm Uyên, khắp nơi hung hiểm, chúng ta cũng không nhất định có thể tìm được bí bảo gì, chỉ cần có thể sống sót là đã đạt được mục đích.

- Ừm, sống sót.

Dương Mộ gật đầu

- Ít nhất phải ở bên trong nghỉ ngơi ba năm, ba năm chúng ta có thể làm rất nhiều chuyện.

- Người qua bên kia, qua thời gian nữa ta sẽ tới tìm người.

Thạch Nham vỗ vỗ Quỷ Lão, chỉ về phương hướng Thiên Yêu sơn mạch

- Yêu thú bên kia không ít, đó là thiên đường của người.

Quỷ Lão thét dài một tiếng, bay vút lên trời, thân thể cao lớn hóa thành một điểm đen, càng lúc càng xa.

- Chúng ta đi thôi.

Đám người Dương Mạc dẫn dò yêu thú, cuối cùng cũng bước vào Thiên Môn đi thông Chiến Trường Thâm Uyên.

Thạch Nham bình tĩnh đuổi theo.

222. Chương 222 - Thanh Danh Truyền Xa

Mưa phùn kéo dài.

Ba chiến thuyền Ngân Giác Thần Chu song song tiến về trước, trong màn mưa chậm rãi đi đến hướng Hồ Lô đảo. Trên thần chu một hàng Võ Giả đứng thẳng, khuôn mặt nghiêm túc.

Trên một chiến thuyền, ba người Phan Triết, Trác Nghiên Tình, Cổ Linh Lung đứng chung một chỗ, cao giọng nói chuyện với Võ Giả trên hai chiến thuyền thần chu khác.

Cao thủ thanh niên thế hệ mới của Vô Tận hải tề tụ trên một con đường, chỉ vì diệt trừ mầm móng thế hệ tương lai của Dương gia nên từ các đại hải vực tụ tập lại.

- Thật không ngờ lần này người Dương gia, lại muốn trốn vào Chiến Trường Thâm Uyên tị nạn. Sớm biết như thế, đã sớm ở Hồ Lô đảo chặn bọn họ.

Phan Triết cau mày

- Một khi bọn họ tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên, tìm kiếm cũng sẽ phiền toái hơn, tình hình nơi đó khá phức tạp, các người cũng hãy chú ý hơn.

- Dương gia tiêu rồi, cho dù bọn Dương Mộ tránh ở trong Chiến Trường Thâm Uyên, cũng không thay đổi được cái gì.

Trác Nghiên Tình hồ hững, dưới cơn mưa phùn lát phát, dáng người yếu điệu nàng phát ra một vòng đường vân ánh sáng màu trắng bạc, ngăn cản mưa phùn bên ngoài nên không có một giọt mưa có thể dính lên người nàng.

- Trên Bất Tử đảo không có một bóng người, lần này mục đích của Dương gia rất rõ ràng.

Cổ Linh Lung hừ nhẹ một tiếng

- Nghe nói Dương gia chia làm ba nhóm, một nhóm tiến vào Hoang Thành Đáy Biển, một nhóm tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên, nhóm lớn nhất thì lại đi Ma Vực Thứ Tư. Bọn họ thật đúng là to gan lớn mật, biết rõ hai vị Ma đế của Ma Vực sẽ đối phó bọn họ, thế mà còn dám di chuyển chủ lực tiến vào Ma Vực. Ba Tuần, Xích Diêm bên kia đã truyền tin, sẽ diệt trừ chủ lực của Dương gia ở Ma Vực.

- Phan Triết huynh, cách Hồ Lô đảo còn có xa lắm không?

Bên trên một chiếc thuyền thần chu khác, khoe miệng Tà Khôi kèm theo ý tươi cười nhạt, giương giọng nói to.

- Sắp rồi, nhưng mà đám người Dương Mộ chắc sẽ tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên trước một bước, xem ra chúng ta phải ở trong Chiến Trường Thâm Uyên gặp mặt đám Dương Mộ.

Phan Triết cười nói.

Bên cạnh Tà Khôi, một mỹ nữ thần thái ung dung, dung mạo động lòng người, bận váy cung trang màu xanh biếc, làn da tuyết trắng sáng bóng, bản thân nàng toát ra khí chất như tiên nữ.

Tào Chỉ Lam đại tiểu thư Tào gia ở Đồ Tháp hải vực, cảnh giới Địa Vị tam trùng thiên, Chiến bảng bài danh thứ ba. Trong đám cao thủ thanh niên thế hệ mới của Vô Tận hải, là người khiến người ta kính sợ nhất.

- Các người hai ngày trước đã giao thủ với đám Dương Mộ, thực lực bọn họ thế nào?

Cái cổ như ngọc thạch của Tào Chỉ Lam khẽ hất lên, giọng nói dịu dàng như gió xuân phủ qua nội tâm mọi người

- Các người lúc ấy có ba vị Võ Giả cảnh giới Niết Bàn đi theo, sao cuối cùng ngược lại là rơi vào kết cục khốn cùng bỏ thuyền chứ?

Tà Khôi cũng có chút tò mò

- Dương Mộ tuy rằng rất khó dây vào, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể chống lại một Vô Giả cảnh giới Niết Bàn, các người lại bại, thật đúng là kỳ quái.

Sắc mặt ba người Phan Triết, Trác Nghiên Tình, Cổ Linh Lung đều có chút khó coi, tỏ ra hơi chút xấu hổ.

- Lần này chúng ta không phải thua trên tay Dương Mộ.

Cổ Linh Lung ngáp ngừng một chút, oán hận nói:

- Là một tên quỷ rối, mới khiến chúng ta không thể giữ bọn họ lại.

- À?

Tào Chỉ Lam đã thấy hứng thú, đôi mắt như trăng sáng lấp lóe, môi khẽ nâng lên

- Là ai?

Tà Khôi đứng ở bên cạnh Tào Chỉ Lam, nghe giọng nói tuyệt vời của mỹ nữ bên cạnh, nhìn dung nhan mê người của nàng, trong lòng cũng không khỏi so sánh nàng và Hạ Tâm Nghiên. Mới phát hiện bất luận là dung mạo hay là khí chất, Tào Chỉ Lam này cũng không kém hơn Hạ Tâm Nghiên, hai người đứng là hồng nhan họa thủy cùng cấp bậc.

Nhưng mà, Tào Chỉ Lam bài danh trên Chiến bảng, dường như khiến cho khí chất của nàng càng xuất chúng hơn, mơ hồ đã có thêm một phần thần quang.

- Thạch Nham!

Cổ Linh Lung nghiêng răng trắng, trong mắt bắn ra hàn quang

- Một tiểu tử không biết từ đâu chui ra, sự xuất hiện của hắn khiến cho Cổ gia chúng ta hứng chịu tổn thất rất lớn. Lần này nếu không phải hắn, chúng ta tất nhiên sẽ có thể giữ lại đám người Dương Mộ, sau đó chờ các người đến cùng nhau tiêu diệt bọn họ.

- Thạch Nham?

Tào Chỉ Lam mỉm cười cười

- Tên này thật xa lạ, hắn là ai vậy? Thế hệ mới của Dương gia, hắn là không có cao thủ này mới đúng à.

Da mặt Tà Khôi giật giật, từ xa nhìn phía Hà Thanh Mạn trên chiến thuyền thần chu thứ ba, thần nhiên nói:

- Sư muội, muội hiểu rõ lai lịch Thạch Nham nhất, huynh nghĩ, muội có thể giải thích nghi hoặc cho mọi người.

Hà Thanh Mạn một thân khôi giáp lửa đỏ, khuôn mặt kiều mỹ, đồng thể nóng bỏng, trong ánh mắt có một khí chất yêu mị độc đáo .

Vô Giả trẻ tuổi trên chiến thuyền thần chu đều ở lặng lẽ chăm chú nhìn vào nàng, âm thầm nuốt nước miếng, vài tên thanh niên tài tuấn tự nhận là thân phận xứng đôi với nàng, cố ý lấy lòng nàng, hy vọng có thể được giai nhân chú ý.

Lần này Thiên Tà Động Thiên xem như hoàn toàn trở mặt với Dương gia, sau khi biết được Dương Thanh Đế hãm sâu vào ‘Thiên Ma Phong Thần trận’, thì động chủ của Thiên Tà Động Thiên đơn phương xé bỏ minh ước với Dương gia, điều động thuộc hạ để lộ tin tức của Dương gia, đợi cho Vô Giả hải vực khác đến đây do cao thủ của Thiên Tà Động Thiên dẫn đường, một mạch giết lên Bất Tử đảo.

Thiên Tà Động Thiên ở Già La hải vực, bị Dương gia đè ép mấy trăm năm, lần này rốt cuộc đã chờ được cơ hội xoay người, tự nhiên không cam lòng trầm mặc.

Dương gia ở Già La hải vực, nắm trong tay mấy trăm hòn đảo tài nguyên phong phú, những hòn đảo đó đều là trân quý nhất Già La hải vực.

Cho tới nay, Thiên Tà Động Thiên đều thêm nhỏ dần những hòn đảo đó, lại bởi vì Dương gia thế lực mạnh mẽ nên không dám vọng động. Hôm nay nhờ uy thế của các hải vực khác, rốt cuộc Thiên Tà Động Thiên có thể quang minh chính đại tiếp quản những hòn đảo đó.

Biển cổ lúc này đây, biển Bất Tử đảo trở thành nơi cùng hưởng thụ của các thế lực lớn, chín tòa Thần sơn của Bất Tử đảo, hôm nay thành cái nôi tốt nhất để đào tạo thế hệ cao thủ mới của các thế lực lớn, mà các hòn đảo lớn vốn do Dương gia khống chế, thì lại do Thiên Tà Động Thiên và những thế lực khác chia cắt, trong đó Thiên Tà Động Thiên thu lợi lớn nhất, số lượng hòn đảo phân được nhiều nhất.

Một thế lực khác là Hạ gia không quan tâm Bất Tử đảo, bởi vì trong biển cổ lần này vẫn trầm mặc, không có trợ giúp Dương gia, cũng không có tham dự biển cổ lần này, cho nên Hạ gia chưa từng nhận được tài nguyên phân chia nào. Mà Thiên Tà Động Thiên sau khi có được những hòn đảo của Dương gia, thực lực càng mạnh, đã dần dần vượt xa Hạ gia.

Thiên Tà Động Thiên sẽ khi đại chấn, nếu xé rách da mặt với Dương gia nên cũng không còn cố kỵ cái gì, sau khi nghe nói đám người Dương Mộ thế hệ mới của Dương gia đều tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên tị nạn, không chút do dự phái ra thế hệ cao thủ mới là Tà Khôi, Hà Thanh Mạn, muốn tiêu diệt mỗi lửa tương lai của Dương gia.

- Sư muội!

Tà Khôi thấy Hà Thanh Mạn trầm mặc, sắc mặt trầm xuống, khẽ quát một tiếng, nhắc nhở Hà Thanh Mạn chú ý hiện trường.

Lúc trước ở Hắc Thạch đảo, Tà Khôi đã có chút bất mãn với việc Hà Thanh Mạn bảo vệ Thạch Nham. Từ sau khi rời khỏi đó, đôi sư huynh muội này bởi vì chuyện Thạch Nham mà đã khắc khẩu vài lần, cảm tình giữa hai người gian cũng bị ảnh hưởng lớn.

Sau khi Dương gia phát sinh biến cố, Hà Thanh Mạn cũng không ham thích với việc đối phó Dương gia. Lúc Thiên Tà Động Thiên phái nàng tiến đến Thương Khung hải vực, trong lòng nàng có mâu thuẫn, còn cự tuyệt một lần, lại bị động chủ Thiên Tà Động Thiên ép buộc.

Tà Khôi biết Thạch Nham ở trong quặng mỏ Hắc Thạch đảo, xem như đã cứu tánh mạng Hà Thanh Mạn, cũng biết Mạc Đoạn Hồn từng trợ giúp Hà gia, cho nên Hà Thanh Mạn không muốn vào lúc này thừa cơ hãm hại Dương gia.

Nhưng Tà Khôi lại không nghĩ như vậy, hắn đã sớm coi mình trở thành người tiếp quản Thiên Tà Động Thiên tương lai, tự nhiên đã tâm bưng bưng muốn giành lợi ích lớn nhất cho Thiên Tà Động Thiên.

Chỉ có Thiên Tà Động Thiên càng ngày càng mạnh, hắn mới có thể đè ép Hạ gia, tương lai có được Hạ Tâm Nghiên.

- Thạch Nham trước kia không phải người Vô Tận hải mà là đến từ cho một nơi hẻo lánh, thời gian hắn đi vào Vô Tận hải rất ngắn, là kỳ tài được Dương Thanh Đế chỉ rõ phải đưa về Dương gia.

Hà Thanh Mạn bị Tà Khôi quát lớn lên, bắt đắ dĩ nói ra một ít lai lịch của Thạch Nham

- Thạch Nham tu vi chỉ có cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên, nhưng mà cho dù là đối mặt Vô Giả cảnh giới Địa Vị thì hắn vẫn có sức đánh một trận, trên người này có rất nhiều điều thần bí, không thể xem như người bình thường.

Cổ Linh Lung hừ một tiếng

- Tên này quả thực có chút khác biệt, tu vi cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên, lại có thể chống đỡ được một kích toàn lực của ta. Còn nữa, hắn tu luyện một loại võ kỹ rất thần kỳ, có thể yên lặng không một tiếng động bố trí một số cạm bẫy, chúng ta lần này tổn thất thảm trọng, chính là vì những cạm bẫy hắn bố trí.

- Thạch Nham!

Tào Chỉ Lam thì ào nói nhỏ, khoe miệng hé lên, gật gật đầu, ôn nhu nói:

- Nghe các người nói như vậy, xem ra tên kia chắc sẽ là người rất thú vị, hy vọng ở bên trong Chiến Trường Thâm Uyên, hắn không nên khiến ta thất vọng."

... ..

Hạ gia, bên trong một đại điện nghị sự rất lớn.

Rất nhiều thủ lĩnh của Hạ gia tề tụ lại, cao thủ như mây, Hạ Thần Xuyên ngồi ngay ngắn ở trên thủ tịch, vẻ mặt ngưng trọng.

Hạ Tâm Nghiên ung dung tao nhã ngồi ở bên dưới thủ tịch, khẽ cau mày, lẳng lặng nghe lời Hạ Thần Xuyên nói, không đưa ra bình luận gì.

- Đại ca, Dương gia xong rồi, vì sao chúng ta không liên thủ với thế lực khác? Chỉ cần chúng ta biểu hiện ra thái độ đối phó Dương gia, chúng ta liền có thể tiếp quản mấy hòn đảo đó, trước kia thế lực và hòn đảo đó thuộc về Dương gia, đã không có cao thủ có thể chiến đấu, chúng ta có thể dễ dàng có được những hòn đảo vốn thuộc về Dương gia mà.

Hạ Thần Mưu oán giận nói.

Rất nhiều cao thủ Hạ gia, cũng rất đồng ý với ý kiến của hắn, đều gật đầu nói đúng.

- Dương Thanh Đế một ngày chưa chết, thì đừng nói Dương gia sẽ diệt vong.

Hạ Thần Xuyên hừ nhẹ một tiếng

- Dương Thanh Đế cái người này hoành hành Vô Tận hải nhiều năm, thần thông kinh thiên động địa, tuy rằng hắn bị Thiên Ma Phong Thần trận tạm thời giam cầm, nhưng trước khi hắn chưa chết, căn cơ Dương gia vẫn còn. Các người cũng biết tính cách Dương Thanh Đế, nếu là một ngày kia hắn trở về Vô Tận hải, với tác phong làm việc trước kia của hắn, những người lần này tham dự đối phó Dương gia, không ai kiểm được tỷ lợi gì.

- Thiên Ma Phong Thần trận của Xích Diêm Ma để có thể tiêu diệt cường giả Thần cảnh, hiện tại Thiên Ma Phong Thần trận kia chẳng những có Xích Diêm tọa trấn, ngay cả Ba Tuần đã thủ ở đó. Hai vị Ma đế liên thủ, ta không tin Dương Thanh Đế có thể thoát vây, lần này hắn chắc chắn phải chết!

Hạ Thần Mưu vội la lên:

- Thiên Tà Động Thiên thu lợi trắng trợn, đã được hai trăm hòn đảo, Thiên Tà Động Thiên vốn lợi hại hơn chúng ta, lần này thực lực lại tăng vọt, về sau chúng ta phải làm sao tranh với Thiên Tà Động Thiên?

- Bảo trì trăm mặc, đây là ý của phụ thân, đệ có ý kiến sao?

Hạ Thần Xuyên có chút khó chịu.

Lời này vừa nói ra, Hạ Thần Mưu lúc này ngây ngẩn cả người, trăm mặc một lát, hắn chậm rãi ngồi xuống, không nói thêm cái gì nữa

- Tâm Nghiên, thời gian gần đây con không được ra ngoài.

Hạ Thần Xuyên trầm ngâm một lát, nói với Hạ Tâm Nghiên:

- Từ khi con bước vào cảnh giới Địa Vị nhị trùng thiên, người đến tới cửa cầu hôn càng ngày càng nhiều, những người đó muốn thông qua con để thôn tính Hạ gia chúng ta, nhất là Thiên Tà Động Thiên, một lòng muốn độc tôn Già La hải vực, lần này Tà Khôi kia đi Thương Khung hải vực, có thể sẽ giết Thạch Nham, con tốt nhất có sự chuẩn bị trước...

- Thạch Nham nếu có chuyện gì, con sẽ giết Tà Khôi.

Ánh mắt Hạ Tâm Nghiên hờ hững, thản nhiên nói:

- Mặt khác, con cũng không cho rằng Tà Khôi có thành công, tuy rằng hắn có tu vi cảnh giới Địa Vị nhị trùng thiên, con vẫn tin tưởng Thạch Nham có thể thoát kiếp nạn này.

Mọi người Hạ gia cùng ồ lên, cảm thấy sợ là Hạ Tâm Nghiên đã mắc tâm bệnh.

- Các người hãy chờ xem, Thạch Nham tương lai sẽ bao trùm tất cả cường giả trên Chiến bảng, trong thế hệ mới không ai có thể hơn hẳn.

Hạ Tâm Nghiên cũng không giải thích, thần nhiên đứng lên, lạnh lùng rời khỏi đại điện nghị sự

- Con bé quan, trước khi Thạch Nham chưa từ Chiến Trường Thâm Uyên trở về, đừng tới gọi con.

223. Chương 223 - Chiến Trường Thâm Uyên

Bầu trời tối tăm, không có nhật nguyệt tinh thần, thiên địa linh khí thiếu thốn, đây là một vùng đất hoang cổ xưa bị vứt bỏ.

Một ngọn núi thật lớn, giống như bị cự kiếm chặt đứt từ chính giữa, đỉnh núi san bằng như mặt kính, Thiên Môn phát ra ánh sáng xanh chói lọi, lơ lửng ngay trên đỉnh núi này.

Thạch Nham đứng ở đỉnh núi, đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện toàn bộ thế giới này đều bị che kín bởi một tầng mây màu xám, thần thức trải rộng ra nhưng lại bị tầng mây màu xám này cản lại, ngay cả ngàn mét chung quanh cũng khó có thể vươn tới.

Nhìn ra đằng xa, có thể nhìn đến rất nhiều hố sâu hết sức to lớn, đen nhánh, không biết sâu bao nhiêu.

Con sông khô cạn, không nhìn thấy cỏ cây nào, không có khí tức sinh mệnh, nơi này như là một vùng tử địa, làm cho người ta một cảm giác cực kỳ nặng nề.

- Nơi này chính là Chiến Trường Thâm Uyên.

Lý Phượng Nhi thở nhẹ một hơi, khẽ hô lên

- Nơi này không có phương hướng, không có nhật nguyệt tinh thần, thiên địa linh khí cũng cực kỳ loãng, vốn không thích hợp cho Vô Giả tu luyện. Thời kỳ thượng cổ, nơi này là chiến trường bác mệnh, có vô số thi cốt cường giả thời kỳ cổ, những Vô Giả cường đại thời kỳ cổ này lưu lại bên trong Chiến Trường Thâm Uyên rất nhiều bí bảo cùng võ kỹ kỳ dị, nhưng nếu muốn lấy được những bảo vật đó thì lại cực kỳ khó khăn.

- Từ khi Chiến Trường Thâm Uyên bị khai quật ra, nơi này đã mai táng rất nhiều Vô Giả của Vô Tận hải, Vô Giả tiến đến tìm kiếm điều bí ẩn cổ xưa, tám chín phần là không thể còn sống đi ra ngoài. Lần này chúng ta tiến đến Chiến Trường Thâm Uyên, mục đích không phải vì tìm kiếm bí bảo nơi này, cho nên bảo toàn tánh mạng là phương châm hàng đầu của chúng ta.

Dương Mộ cau mày, nét mặt ngưng trọng nói.

- Ta đã tới nơi này, ta có thể mang bọn người đi khu vực tương đối an toàn, nhìn cái phương hướng kia đi, tầng mây màu xám dày đặc nhất, bên kia có một cung điện hài cốt cổ kính, ở đằng kia có rất nhiều cấm chế và kết giới đều mất đi hiệu lực, chúng ta có thể đi qua bên kia ở một thời gian.

Lý Phượng Nhi chỉ ngón tay ngọc thon dài về một chỗ, giọng dịu dàng nói:

- Đi theo ta, ít nhất trước khi đi đến khu vực sẽ không có nguy hiểm gì.

Dương Mộ gật gật đầu

- Ừm, Phượng nhi muội đi phía trước dẫn đường, chúng ta trên đường lưu lại dấu vết, để những kẻ truy sát biết phương vị của chúng ta.

- Không thành vấn đề.

Lý Phượng Nhi khẽ cười liếc nhìn Thạch Nham, nhướn mày nói:

- Thạch Nham, ở trong này người cần phải an phận thành thật một chút. Ừm, nhớ rõ nghe lời Khương thúc, Khương thúc rất tinh thông các loại trận pháp kết giới, thúc ấy biết một ít trận pháp ảo diệu, có thể mang các người tránh đi rất nhiều hung hiểm.

Ánh mắt Thạch Nham hờ hững, từ từ híp lại.

- Tiểu Nham tử, Huyền Không giới này cho đệ, bên trong có thực vật và nước ngọt, còn có nhất bình lớn Hồi Nguyên đan, có thể làm đệ nhanh chóng khôi phục Tinh Nguyên.

Dương Mộ đưa qua một chiếc nhẫn màu xanh

- Trong Chiến Trường Thâm Uyên rất khó tìm được thức ăn nước uống, thiên địa linh khí nơi này cũng cực kỳ loãng, một khi Tinh Nguyên hao tổn quá nhiều, muốn khôi phục cũng không dễ. Một lọ Hồi Nguyên đan có một trăm viên, có Hồi Nguyên đan, sau khi đệ chiến đấu với người khác, mới có thể nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu.

Thạch Nham nhận lấy Huyền Không giới, đưa tinh thần vào trong đó lập tức phát hiện bên trong Huyền Không giới, có gian phòng cỡ một tòa nhà trong đó chất đầy rất nhiều thực vật và nước ngọt, một cái bình bạch ngọc đặt trên đồng thực vật kia, chắc là bình chứa Hồi Nguyên đan.

- Huyền Không giới có thể cất giữ vật phẩm, chiếc Huyền Không giới này ở Vô Tận hải giá trị một ngàn khối cực phẩm nguyên tinh, chỉ có Luyện khí sư Thánh cấp mới có thể luyện chế ra, không nên làm mất.

Dương Mộ cười giải thích.

Thạch Nham gật đầu.

- Khối Âm thạch này đệ cũng cầm đi, cách dùng rất đơn giản, chỉ cần ngưng tụ Tinh Nguyên đưa vào Âm thạch, sau đó nói vào bên trong, chúng ta nắm giữ Âm thạch như nhau là có thể nghe lời đệ.

Dương Mộ tiếp tục giải thích

- Trong Chiến Trường Thâm Uyên, rất nhiều cấm chế hơi cổ quái, có thể một chút vô ý là chúng ta sẽ bị cấm chế tách ra, có Âm thạch này cho dù chúng ta không ở một khu vực, cũng có thể liên hệ nhau.”

- Ừm.

Cầm lấy Âm thạch, đưa vào trong đó một luồng Tinh Nguyên, Âm thạch này bỗng phát ra ánh sáng trắng mờ, bên trong Âm thạch rất nhiều lỗ âm thanh, hình như có tiếng vọng truyền đến.

- Thạch Nham là sắc lang!

Một tiếng kêu khê trong trẻo, đột nhiên từ bên trong Âm thạch truyền đi ra, thanh âm rõ ràng là đến từ Lý Phượng Nhi phía trước, làm cho Thạch Nham hoảng sợ.

- Ha ha, thú vị quá?

Lý Phượng Nhi đã đi hơn trăm mét, quay đầu cười rất ngọt, nàng cũng cầm một khối Âm thạch, hướng tới Thạch Nham giơ giơ lên.

Thạch Nham lắc lắc đầu, thản nhiên nói:

- Lần sau đừng lớn tiếng như vậy, ta yếu chim, sợ sẽ bị cô dọa mắc bệnh mất.

- Đi thôi, chúng ta đi theo Phượng nhi, trước khi tới cung điện hài cốt kia chắc là sẽ bình yên vô sự.

Dương Mộ cười cười, suy nghĩ một chút, hấn lấy tay làm đao, để theo hướng này một ký hiệu, lưu lại một hàng chữ: “Chúng ta đi bên kia, có gan đuổi theo, Dương Mộ.”

Thạch Nham liếc mắt nhìn kia một hàng chữ kia, không nói thêm gì, trong lòng cũng là chờ mong đám người Cổ Linh Lung có thể đuổi đến.

Hắn mơ hồ cảm thấy sắp bước vào cảnh giới Địa Vị, dường như chỉ thiếu một lần ngộ đạo, theo hắn thấy đám người Cổ Linh Lung, Phan Triết chính là linh dược khôi phục tự nhiên trong Chiến Trường Thâm Uyên, cũng là đá mài để ma luyện mình, thông qua những người này có lẽ hắn có thể ngộ được bí quyết bước vào cảnh giới Địa Vị.

Hắn trời sinh hiếu chiến, tự nhiên sẽ không sợ hãi sự truy sát của đám người Cổ Linh Lung, ngược lại thậm hưng phấn.

Lý Phương Nhi dẫn đầu, mang theo đội Võ Giả của nàng, theo đỉnh núi lướt xuống, bay vút đi đến nơi có tầng mây màu xám dày đặc hơn nữa. Dương Mộ, Dương Kỳ, Dương Tuyết theo sát sau đó, Thạch Nham ở cuối cùng, không ngừng quan sát tình thế nơi này.

Rất nhanh, đoàn người đã đi xuống ngọn núi hùng vĩ đó, quay đầu nhìn ngọn núi thì có Thiên Môn tồn tại, Thạch Nham bỗng nhiên nói:

- Khi chúng ta đi ra, có phải cũng phải tới chỗ này hay không?

- Không sai, Thiên Môn ở phương hướng này, lóe ra dị quang từ chỗ rất xa cũng có thể nhìn thấy quang mang đẹp mắt nơi đây. Trong Chiến Trường Thâm Uyên không có nhật nguyệt tinh thần, ánh sáng của Thiên Môn chính là ánh sao chỉ đường. Nói như vậy, trong vòng trăm dặm là có thể nhìn thấy ánh sáng nơi này, chỉ cần nhớ kỹ đại khái phương hướng, đường về sẽ không quá khó khăn.

Lý Phương Nhi ngừng lại, giải thích một câu cho mọi người biết.

Thạch Nham gật gù đầu, không nói thêm cái gì, yên lặng đi theo Lý Phương Nhi, hẩn lạng lẽ đưa thần thức vào Huyết Văn giới, trước tiên truyền đến tình cảm thân mật dịu dàng cho Địa tâm hỏa vạn năm bên trong Huyết Văn giới, bồi dưỡng quan hệ hữu hảo với Địa tâm hỏa vạn năm.

Trận chiến với Cổ Linh Lung, nếu không phải Địa tâm hỏa vạn năm đột nhiên thả ra hỏa viêm lực, sợ là hẩn không có loại bỏ sạch sẽ lực tập sát của bảy thanh Thần Kiếm xâm nhập thân thể thoải mái như vậy, thời khắc mấu chốt trợ giúp của Địa tâm hỏa vạn năm khiến trong lòng hẩn cảm kích, cảm tình với Địa tâm hỏa vạn năm đã tăng gấp bội.

Thần thức đi vào Huyết Văn giới, tu lại với ý thức của Địa tâm hỏa vạn năm, Thạch Nham lập tức từ chỗ Địa tâm hỏa vạn năm cảm ứng được cảm xúc vui mừng.

Cảm nhận được Thạch Nham đã đến, Địa tâm hỏa vạn năm rất là vui mừng, dùng tinh thần ý thức bên trong quang đoàn cực nóng bao lấy quần quít ý niệm Thạch Nham, giống như trẻ con đang làm nũng với người lớn.

Dao động linh hồn mệnh môn, từ bên trong quang đoàn kia lan tỏa ra, Thạch Nham cảm nhận được rõ linh hồn Địa tâm hỏa hình như đang lột xác, trở nên càng ngày càng thông minh, trở nên càng ngày càng mạnh mẽ.

Giống như, không được bao lâu nữa nó có thể tiến hóa xong, Thiên hỏa có được linh hồn hoàn chỉnh.

Nó đã đến một bước cuối cùng từ Địa hỏa tiến hóa đến Thiên hỏa, chỉ cần sinh mệnh hình thái chân chính thành hình, Địa tâm hỏa là có thể xưng là Thiên hỏa chân chính, có được thần thông mạnh hơn nữa, có thể có trí tuệ so với nhân loại.

Trao đổi với Địa tâm hỏa trong chốc lát Thạch Nham thu hồi thần thức, lại đưa tin tới Huyền Băng Hàn Diễm

- Ta đến Chiến Trường Thâm Uyên.

- Chiến Trường Thâm Uyên?

Huyền Băng Hàn Diễm lập tức có đáp lại

- Người tới nơi này làm gì? Nơi này cực kỳ nguy hiểm, với cảnh giới tu vi của người ở bên trong Chiến Trường Thâm Uyên đi loạn, chỉ sẽ chết đi rất nhanh. Trong Chiến Trường Thâm Uyên, thiên địa linh khí rất loãng, cũng không thích hợp để người tu luyện, vì sao người lại tới nơi này?

- Người hiểu biết bao nhiêu về Chiến Trường Thâm Uyên?

- Không nhiều lắm.

Huyền Băng Hàn Diễm trầm ngâm một lát

- Ta cũng chưa từng tới nơi này, cũng không rõ ràng lắm hoàn cảnh nơi này, nhưng mà ta từng có được trí nhớ một tên, tên kia đã tới Chiến Trường Thâm Uyên nhưng lại đi đến chỗ sâu trong Chiến Trường Thâm Uyên, hẩn có tu vi cảnh giới Thông Thần, cũng bị một cái cấm chế vây khốn ba trăm năm, thiếu chút nữa

không thể còn sống đi ra. Sau khi tên kia thoát khỏi cấm chế, không có lưu lại liền nhanh chóng rời đi, cũng không có thu hoạch gì, bởi vậy hiểu biết của ta về nơi này cũng rất hữu hạn.”

- Hiểu rồi.

Thạch Nham gật gật đầu

- Người lưu ý một chút, nơi này có thể có một loại Thiên hỏa khác tồn tại, nếu người cảm ứng được khí tức của hắc, nhớ rõ lập tức báo cho ta.

- Một loại Thiên hỏa khác?

Huyền Băng Hàn Diễm tỏ ra hơi hưng phấn

- Đồng loại à, thú vị, đã lâu không có nhìn thấy đồng loại, hy vọng có thể ở chỗ này gặp được nó.

- Người muốn gặp nó sao?

- Dương nhiên, nói không chừng, thuộc tính nó và ta gần nhau, có thể cộng đồng tiến hóa đó. Ách, nhưng mà cũng có khả năng, nó sẽ muốn cắn nuốt ta, giữa Thiên hỏa và Thiên hỏa đa số có thể cắn nuốt lẫn nhau, một khi cắn nuốt thành công, trí tuệ và lực lượng của kẻ thắng sẽ tăng vọt, rất nhanh sẽ tiến hóa lên một giai đoạn mới.

- Lực lượng của người bị Huyết Văn giới hạn chế, thật sự đụng phải Thiên hỏa, có thể người sẽ chịu thiệt.

- Cũng đúng, nhưng mà nếu hắc dám đến bên trong chiếc nhẫn quỷ quái này tìm ta, nói không chừng nó cũng sẽ bị chiếc nhẫn quỷ quái giam cầm lại. Chiếc nhẫn của người cực kỳ quỷ dị, ngay cả loại sinh mệnh như chúng ta cũng có trời buộc lại, nó có thể vây khốn ta, hắc là cũng có thể vây khốn Thiên hỏa khác.

Khuôn mặt Thạch Nham chấn động, hai mắt sáng hắc lên.

Thiên Môn bên trong Chiến Trường Thâm Uyên lóe lên từng luồng dị quang.

Đám người Phan Triết, Tào Chỉ Lam, Cổ Linh Lung, Tà Khôi mang theo gần trăm tên Vô Giả cảnh giới Địa Vị, lần lượt từ bên trong Thiên Môn đi ra.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn bầu trời tối tăm, sắc mặt Phan Triết trầm trọng, quát khê:

- Không ngờ là đi đến nơi đây.

“Chúng ta đi bên kia, có gan đuổi theo, Dương Mộ.”

Về mặt Tà Khôi âm trầm, nhẹ giọng đọc lên một hàng chữ trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng:

- Thật sự là không biết sống chết, cũng dám chủ động lưu lại tung tích, người Dương gia quả nhiên không sửa được v cuồng vọng.

- Tốt lắm.

Cổ Linh Lung cắn răng

- Xem ra chúng ta không cần tốn nhiều thời gian tìm kiếm, bên trong Chiến Trường Thâm Uyên này yêu thú không thể tiến vào, lần này ta xem đám Dương gia đó làm sao tránh được kiếp này!

- Đám người Dương Mộ không đáng sợ, chỉ cần bị chúng ta đuổi theo, tất nhiên khó mà chạy trốn.

Phan Triết cau mày, nhắc nhở mọi người nói:

- Nhưng Chiến Trường Thâm Uyên cấm chế và kết giới chỗ nào cũng có, lại cực kỳ nguy hiểm, mọi người đều cẩn thận một chút, không nên để chôn vùi ở bên trong cấm chế và kết giới.

- Chỉ cần đi theo ta, ta bảo đảm các người vô sự.

Tào Chỉ Lam cười lạnh nhạt

- Võ Hồn của ta, bên trong Chiến Trường Thâm Uyên này có thể phát huy ra ưu thế lớn nhất. Cẩm chế, kết giới và trận pháp nào đều cần phải có lực lượng chống đỡ, ta có thể tìm ra vị trí chính xác cẩm chế, kết giới, trận pháp xung quanh, bảo đảm các người sẽ không rơi vào trong đó.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều vui vẻ.

...

224. Chương 224 - Vẫn Thạch Trận

Bụi mây dày đặc, xương trắng đầy đất, chín tòa cung điện cao vút bị tàn phá, cung điện do cột đá che trời chống đỡ, mỗi một tòa cung điện, đều như là một ngọn núi nhỏ.

Chín tòa cung điện có rất nhiều cột đá bị vỡ vụn, có ba tòa cung điện đã mất thạch đỉnh, giống như tùy thời đều sẽ sụp đổ.

- Mẹ nó, nơi này khẳng định có rất nhiều người đã tới, trên thi cốt nơi này sạch sẽ, ngay cả y phục đều bị lấy, không còn sót lại chút gì.

Dương Kỳ đi lòng vòng bên trong một tòa cung điện một hồi, lục lọi rất nhiều thi cốt nhưng vẫn không thu hoạch được gì, lắc lắc đầu, lớn tiếng oán giận.

Sau khi Thạch Nham đến đây, không hành động gì cả, biết nơi này nhất định không tồn tại dị bảo nào.

- Nói thừa, đã sớm nói cho người, người không thể lấy được cái gì ở trong này đâu.

Lý Phượng Nhi nhíu nhíu mày

- Nơi này cẩm chế và kết giới cũng không tồn tại, chúng ta có thể lại đây, người khác tự nhiên cũng sẽ sớm đi qua, làm sao có thể còn cái gì để lại cho người. Lần trước ta đi đến đây, cũng đã kiểm tra cẩn thận những cũng không có chút phát hiện, nếu người có thể đủ tìm được cái gì thì mới kỳ quái đó.

- Ủm, nơi này khá an toàn, chắc chắn không có lưu lại cái gì.

Dương Mộ gật gật đầu, dò xét một chút, nói:

- Ta nghĩ đám người Phan Triết chắc sẽ tìm đến đây, địa thế nơi này trống trải thật sự thích hợp đánh một trận. Ủm, cũng không biết đến đây bao nhiêu người, nếu người tới nhiều quá mà bọn họ không cách xa nhau, thật ra rất khó giết chết.

- Trước tiên xác định hướng lui đã.

Dương Tuyết do dự một lát

- Nếu thực sự có nhiều người tới, chỉ cần chúng ta giao chiến bất lợi, phải lập tức rút khỏi nơi này Sau đó lại tìm cơ hội đối phó bọn họ, dù sao này Chiến Trường Thâm Uyên cực kỳ rộng lớn chúng ta phải ở trong này ba năm, không cần liều chết ngay từ đầu.

- Chín tòa cung điện này cũng là một loại trận pháp kỳ dị, chỉ là trận pháp này bị tổn hại, đã không thể hoạt động bình thường.

Khương Hồ Tuyền trầm ngâm một lát, nói:

- Xuyên qua này chín tòa cung điện này rất dễ dàng, bụi mây bên kia rất nhiều, trong đó có năng lượng dao động rất khác thường, tin tưởng khu vực kia còn có cẩm chế tồn tại, nhưng nếu chúng ta muốn rút lui, nhất thiết phải đi bên kia, khu vực có nguy hiểm với chúng ta, cũng sẽ tạo thành uy hiếp với những kẻ truy sát.

Thạch Nham không khỏi Ặ
dị,

C

Nói xong, tào chủ lam bỗng nhiên khê huyết lên.

Tiếng huyết trầm bỗng du dương, trong khoảng khắc tiếng huyết vang lên, thân thể mềm mại của nàng giống như một luồng điện quang, bắn nhanh đến Thạch Nham.

Cùng lúc đó, rất nhiều vòng sáng màu lam từ bên trong thân thể yêu kiều của nàng phóng ra, những vòng sáng màu lam đó dường như vang lên tiếng phần phật, lướt vòng bên trong cung điện rất nhanh, cố ý nhằm đến phía Từ Cức Vực Trường do Thạch Nham ngưng luyện ra.

Trong vòng sáng màu lam đó, có một luồng tinh thần dao động cực kỳ rõ ràng, trong mỗi một vòng sáng màu lam hình như đều ẩn chứa tinh thần ý niệm của Tào Chỉ Lam. Những vòng sáng màu lam này rơi vào bên trong Từ Cức Vực Trường, lập tức lan tỏa ra ánh sáng màu lam rực rỡ, rồi lấp đầy Từ Cức Vực Trường.

Từ Cức Vực Trường bởi vì ánh sáng màu lam rót vào, lập tức hiện ra rõ ràng.

Vòng sáng màu lam rơi vào trong Vực Trường phóng ra ánh sáng màu lam, không có ảnh hưởng sự vận chuyển của Vực Trường, nhưng mà những ánh sáng màu lam đó lại xác định vị trí của Vực Trường, khiến cho đám người Phan Triết biết vị trí cạm bẫy mà có thể sớm tránh né.

Tào Chỉ Lam vẫn chưa nhắc nhở bọn họ, nhưng đám người Phan Triết lại từ vị trí những ánh sáng màu lam, liếc mắt nhìn thấy rõ từ cạm bẫy do Thạch Nham lặng lẽ bố trí.

Từ Cức Vực Trường, cứ như mà mất tác dụng.

“Vù vù vù!”

Tào Chỉ Lam giống như luồng điện mang bắn về phía Thạch Nham, chỉ một chớp thân thể yêu kiều của nàng đã xuất hiện trước mặt Thạch Nham.

- Thiên Linh Thúc!

Tào Chỉ Lam khê quát một tiếng, cái lồng màu lam do thiên địa linh khí nồng đậm ngưng tụ thành đột nhiên từ đỉnh đầu Thạch Nham chụp xuống.

Thiên Linh Thúc là võ kỹ Phàm cấp, có thể mượn thiên địa linh khí để tạo thành cấm chế giam cầm địch nhân lại, thiên địa linh khí bất diệt, cấm chế Thiên Linh Thúc này sẽ không biến mất.

Lấy tu vi cảnh giới Địa Vị tam trùng thiên thi triển ra Thiên Linh Thúc, Tào Chỉ Lam có tự tin cho dù là Dương Mộ cũng có thể bị nàng vây khốn trong chốc lát.

- Cũng không khó khăn lắm.

Tào Chỉ Lam nhẹ giọng cười, nhìn thân ảnh Thạch Nham ở bên trong màn hào quang màu lam, lắc lắc đầu, có hơi chút thất vọng

- Vốn tưởng rằng ngươi chắc sẽ có chút thủ đoạn, xem ra cũng không giỏi gì, thật đúng là vô vị.

- Ngươi đang lắm bả cái gì đó?

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng.

“Ồ?” Con mắt Tào Chỉ Lam sáng ngời lên, có chút hưng phấn nhìn Thạch Nham ở ngoài màn hào quang màu lam, bỗng nàng vội vàng nhìn về phía màn hào quang màu lam, rõ ràng phát hiện thân ảnh Thạch Nham ban đầu cái kia dần nhạt đi, từng chút biến mất không thấy nữa.

- Tàn ảnh?

Khuôn mặt xinh đẹp của Tào Chỉ Lam lại có thêm vẻ tươi cười, gật gật đầu

- Xem như có chút bản sự, không có bị ta nháy mắt trói lại, ừm, tốt lắm tốt lắm, như vậy mới có chút thú vị.

- Dương Mộ, ngươi không chạy thoát đâu!

Phan Triết quát lên chói tai, cầm quạt lông trong tay đã bắt đầu giao đấu với Dương Mộ.

Võ Giả cảnh giới Địa Vị từ bên ngoài cung điện cũng ồ ạt tràn vào, cũng nhanh chóng tìm đối thủ, tạo thành vòng tròn đã mơ hồ vây quanh Võ Giả của Dương gia, hơn nữa đang áp sát đến rất nhanh.

Đám người Dương Mạc, Dương Kỳ vừa ứng phó đối thủ, vừa lạng lẽ lui về phía sau, hướng tới gần khu vực bụi mây dày đặc sau cung điện.

Khi Tào Chỉ Lam lần lượt chỉ ra vị trí chính xác của bọn họ, Dương Mạc đã có ý rút lui, khoảng khắc thân ảnh hần lộ ra, đã đưa tay làm thủ thế, ý bảo mọi người rút lui dần theo hướng khu vực chỗ Vãn Thạch trận.

Trong lòng bọn người Lý Phượng Nhi đã hiểu rõ, biết tình hình trước mắt không thích hợp để liều chết, đều theo ý của Dương Mạc đều đang hướng gần đến bên kia.

- Phan Triết, trước kia ngươi không phải đối thủ của ta, bây giờ cũng thế thôi.

Bên kia Dương Mộ cười ha ha, khí thế dũng mãnh không sợ tử, bị rất nhiều Võ Giả vây công, trên người hần bộc phát ra một luồng khí tức cực kỳ bạo lực, chuỗi cự kiếm giống như bài sơn đảo hải đè ép đến, tạo thành tiếng nổ vang liên miên không dứt, đánh cho đám Võ Giả đông đúc chật vật vô cùng.

Dương Mộ thân mang Bất Tử Vô Hồn, vốn không sợ bản thân chịu trọng thương, hơn nữa còn có ý dùng thân thể bị thương, để giết những kẻ vây công này.

Rất nhanh, trên người Dương Mộ đã có thêm rất nhiều vết thương, có vài vết thương sâu đến mức có thể thấy được xương, xem ra cực kỳ nghiêm trọng.

Trả giá thân thể bị thương nặng, Dương Mộ cứ như vậy một chốc đã giết ba tên Võ Giả cảnh giới Địa Vị nhất trùng thiên, chiến quả này có được dưới tình huống vẫn chịu Phan Triết công kích.

Dương Kỳ, Dương Tuyết cũng không khác với Dương Mộ lắm, ỷ vào thân thể không sợ bị thương, lấy bọn họ giao chiến với những kẻ truy sát, thường xuyên mặc kệ trên người sẽ bị thương, trả giá bằng thân thể bị thương để đánh chết những kẻ vây công.

- Thạch Nham! Ta xem lần này ngươi trốn thế nào?

Cổ Linh Lung quát lạnh, một thanh Thần Kiếm gào thét bay ra, chuỗi Thần Kiếm này lại có hình lâu kỳ dị, mang theo hàn ý rét lạnh thấu xương.

Ánh mắt Thạch Nham bình tĩnh, vẫn chưa nhìn về phía băng hàn Thần Kiếm của Cổ Linh Lung bắn ra, nhìn chằm chằm Tào Chỉ Lam chỉ như là gặp phải đại địch.

Tào Chỉ Lam sau khi đánh một kích, vẫn chưa xuất thủ tiếp, mà là có chút hứng thú quan sát tình thế ở hiện trường, nhìn bọn Phan Triết lạng lẽ vây quanh đám người Dương Mạc, nhìn Võ Giả củ Dương gia lui lại có trật tự hướng tới vị trí Vãn Thạch trận kia.

Tào Chỉ Lam không có công kích tiếp, nhưng Thạch Nham cũng không dám thả lỏng, nữ nhân này có cảnh giới Địa Vị tam trùng thiên, một thân tu vi sâu không thể lường, hơn nữa linh giác cực kỳ nhạy bén, Thạch Nham không biết lần sau nàng động thủ sẽ mãnh liệt thế nào, ngay cả lực lượng tiêu cực cũng đã sớm thúc dục ra.

Khoảng khắc băng hàn Thần Kiếm của Cổ Linh Lung đánh úp tới, Thạch Nham lập tức đoán được ý đồ của nàng.

Trận chiến trước, lực phản kích bảy thanh Thần Kiếm của Cổ Linh Lung từng nhảy vào thân thể hần, nhưng lại bị hỏa viêm lực của Địa tâm hỏa vạn năm đốt cháy sạch sẽ.

Thân là chủ nhân Thần Kiếm, Cổ Linh Lung tự nhiên cũng biết lực lượng bên trong thân thể Thạch Nham thể có khí tức cực nóng. Cho nên lần này nàng không có bắn ra cả bảy thanh Thần Kiếm, mà là chú ý đến lực lượng bên trong thân thể hần, bắn ra chuỗi băng hàn Thần Kiếm mang băng hàn khí, muốn dùng hàn khí trên chuỗi Thần Kiếm này để khắc chế hỏa viêm lực bên trong thân thể Thạch Nham.

Băng hàn Thần Kiếm phá không bay đến.

Khuôn mặt Thạch Nham lạnh lùng tàn khốc, vẫn chưa làm động tác gì, đợi sau khi hần cảm nhận được hơi lạnh thấu xương, khóe miệng mới đột nhiên có thêm nụ cười lạnh lùng.

“Ầm!”

Nâng tay, lực lượng tiêu cực ngưng luyện, Tử Ẩn động nhiên bắn ra.

Tử Ẩn ầm ầm bắn lên trên băng hàn Thần Kiếm, lực lượng tiêu cực lần này mãnh mẽ gấp mấy lần trận chiến trước, ầm ầm nổ tung, đã đánh cho băng hàn Thần Kiếm văng ra ngoài.

Thân thể mềm mại của Cổ Linh Lung run lên, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt hơn, ánh mắt cực kỳ kinh ngạc, nhưng mà sau khi kinh ngạc, nàng liền cười, “Ta xem lần này làm sao ngươi loại bỏ được hàn lực!”

Khoảng khắc Tử Ẩn đánh lên hàn băng Thần kiếm kia, hàn khí thấu xương bên trong băng hàn Thần Kiếm cũng nhân cơ hội tuôn ra, thấm thấu vào thân thể Thạch Nham.

Mục đích thật sự của Cổ Linh Lung chính là muốn hàn khí chuôi băng hàn Thần Kiếm này, đông cứng thân thể Thạch Nham!

Tào Chỉ Lam nhẹ giọng cười cười, nhìn về phía Thạch Nham có hơi chút hứng thú, nói:

- Hàn khí nhập thể, không biết ngươi phải ứng phó thế nào?
- Cần gì phải ứng phó chứ?

Thạch Nham cau mày, liếc mắt nhìn Cổ Linh Lung đằng xa, cười khẩy nói:

- Cổ Kiếm Ca ngu ngốc kia chẳng lẽ không có nói cho ngươi, ta từng bị Huyền Băng Hàn Diễm đóng băng ba năm sao? Hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm cũng không có thể làm gì ta, hàn khí của băng hàn Thần Kiếm này của ngươi chẳng lẽ còn lợi hại hơn hàn lực của Huyền Băng Hàn Diễm sao?

Cổ Linh Lung kinh hãi biến sắc.

227. Chương 227 - Ngươi Thật Sự Khiến Ta Phải Giết Mình!

- Tính cảnh giác tính rất cao nha.

Tào Chỉ Lam thản nhiên cười, như trăm hoa nở rộ.

Một luồng lực lượng đáng sợ mãnh liệt mệnh mông, giống như thủy triều thổi quét đến Thạch Nham, luồng lực lượng kinh khủng đến cực kỳ đột ngột, lúc đến ba mét trước người Thạch Nham, thì hắn mới nhận thấy được.

Luồng lực lượng khủng bố này đến từ Tào Chỉ Lam, không chỗ nào không có, yên lặng không một tiếng động đã ngăn chặn toàn bộ đường lui của Thạch Nham.

Bất luận là trên trời hay là dưới đất đều bị luồng lực lượng này cấp chiếm lấy, bất luận Thạch Nham lui lại phương hướng nào cũng đều sẽ đụng tới luồng lực lượng này.

Tốc độ uồng lực lượng kinh khủng này trào tới chỗ Thạch Nham cũng không nhanh, có lẽ chính là vì bao trùm ra rất rộng nên lúc tiến lên mới có thể trở nên rất thông thả.

- Tiểu tử chết tiệt, ta xem lần này ngươi chặn thế nào.

Cổ Linh Lung đằng xa quát lạnh một tiếng, lại muốn thúc dục Thần Kiếm để công kích.

- Cổ tiểu muội, tên này giao cho tỷ là được, muội không cần phải nhúng tay.

Tào Chỉ Lam nhú nhú mày, quay đầu liếc nhìn Cổ Linh Lung, thản nhiên nói:

- Muội yên tâm đi, đợ tỷ bắt giữ hắn, tỷ sẽ để muội phát tiết một hồi.
- Bắt giữ hắn?

Cổ Linh Lung sững sốt, cái mũi giật giật

- Vì sao không trực tiếp giết đi?

Đôi mắt sáng của Tào Chỉ Lam khẽ chuyển, cười cười

- Trên người hần có thứ tỷ muốn có, nếu hần chết đi, sợ là tỷ không chiếm được những thứ trên người hần.

Khuôn mặt Thạch Nham nghiêm lại

- Người muốn cái gì?

- Thứ gì bên trong chiếc nhẫn của người.

Tào Chỉ Lam cười rất là phấn khởi, ngón tay ngọc chỉ vào Huyết Văn giới trên tay Thạch Nham

- Có lẽ người không biết, Vô Hồn trên người ta có thể nhận được những lực lượng kỳ lạ, ừm, bên trong chiếc nhẫn của người có cái gì, đương nhiên người rõ hơn ta.

Huyền Băng Hàn Diễm và Địa tâm hỏa vạn năm!

Thạch Nham biến sắc, khi lại nhìn về hướng Tào Chỉ Lam thì vẻ đề phòng trong mắt hần lại tăng lên vài phần.

Nữ nhân này, thế mà lại có thể cảm ứng được Huyền Băng Hàn Diễm và Địa tâm hỏa vạn năm bên trong Huyết Văn giới, nàng rốt cuộc có được Vô Hồn thần kỳ gì chứ? Thạch Nham âm thầm kinh hãi, thúc dục ra lực lượng tiêu cực lại thêm thạch hóa thân thể, thi triển ra Ô Quang Thuần, đầu lấy ra tất cả lực lượng dùng để phòng ngự, chuẩn bị ứng phó công kích của luồng lực lượng khủng bố chặn hết đường lui đang thông thả tiến đến gần kia.

- Người đi không được đâu.

Tào Chỉ Lam hình như biết hần muốn làm cái gì, khẽ cười lắc lắc đầu, nói:

- Cho dù là Dương Mộ, cũng không cứu được người.

Nói xong, cổ tay áo Tào Chỉ Lam bỗng nhiên bay ra một dải lụa màu, dải lụa kia giống như linh xà bình thường di chuyển giữa không trung, lòi ra rất nhiều tia sáng hồng.

Ánh sáng hồng đan chéo thành võng, lại tạo thành một cấm chế vách chắn khác, lúc dải lụa bay lượn thì lực lượng bên trong vách chắn kia càng lúc càng phức tạp hùng hậu, như là do vài loại lực lượng hợp thành, cũng có hiệu quả kỳ diệu như Từ Cực Vực Trường của Thạch Nham.

“Ầm!” Thanh cự kiếm kia của Dương Mộ, bổ vào phía trên quang võng kia ầm ầm, hồng quang như tơ tằm cứng rắn, bị cự kiếm bổ xuống hồng quang vỡ nát một ít, nhưng hồng quang phía trên quang võng kia lại càng nhiều, đột nhiên tụ tập chỗ cự kiếm bổ xuống, nhanh chóng chữa trị chỗ bị tổn hại lại.

- Dương Mộ, người muốn trong thời gian ngắn phá vỡ Thái Hồng Võng của ta, sợ là không dễ đâu.

Tào Chỉ Lam bình tĩnh vung bàn tay trắng nõn, dải lụa nhanh chóng lướt đi, đan ra càng nhiều hồng quang

- Dương Mộ, người thử thêm vài lần đi? Ta tin người thử thêm vài lần nữa, tất nhiên có thể phá vỡ Thái Hồng Võng của ta.

- Đại ca!

Dương Kỳ hét to

- Phải đi thôi!

- Tiểu Nham tử!

Dương Mạc rống giận

- Có thể lao ra không? Nếu không đi, sẽ khó mà rời khỏi?

Dương Mộ cũng cảm ứng được Tào Chỉ Lam đang vây đánh Thạch Nham, biết Thạch Nham tạm thời bị nhốt lại, cho nên mới vội vàng xuất thủ, muốn phá vỡ lực lượng khủng bộ quay chung quanh Thạch Nham, để hắn có thể thoát vây chạy ra.

Dương Mộ muốn cứu Thạch Nham, nhưng tình thế bây giờ có chút không ổn, rất nhiều Võ Giả của Dương gia đã bước vào Vãn Thạch trận sớm một bước.

Lúc này, lưu lại bên ngoài chỉ có Dương Mộ, Dương Kỳ, Lý Phượng Nhi giết thêm mấy người, lúc này một khi bị đối phương quần lấy, cho dù muốn đi vào Vãn Thạch trận, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Lời nói của Tào Chỉ Lam, rõ ràng là muốn lưu lại Dương Mộ, cố ý đến kích động chính là hy vọng hắn thử thêm vào lần.

Ba người Phan Triết, Cổ Linh Lung, Tà Khôi chờ quan sát tình hình, cũng nhìn ra ý đồ của nàng nên đã lặng lẽ tụ tập ở bên cạnh Dương Mộ, âm thầm vận chuyển lực lượng, tùy thời chuẩn bị vây chặt Dương Mạc lại.

- Đại ca, huynh đi trước đi!

Thạch Nham gầm nhẹ một tiếng

- Không nên trúng quỷ kế của đối phương, huynh tiến vào trong đó mới có nhiều cơ hội hơn, không nên bởi vì một người đệ mà liên lụy mọi người.

- Tình cảm huynh đệ thật cảm động nha.

Tà Khôi cười lạnh, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Dương Mộ

- Nếu là huynh đệ, nên cùng sinh cùng tử. Ừm, Dương Mộ, lần trước khi ở Hắc Thạch đảo, ngươi vì tiểu tử này mà giết sư đệ ta, ở trong mắt người Dương gia các ngươi, sinh mạng người của chúng ta vốn không đáng giá tiền, lần này Thiên Tà Động Thiên chúng ta sở dĩ đối phó Dương gia các ngươi, cũng có liên quan đến lúc trước ngươi hạ sát thủ không chút do dự! Lần này tiểu tử này sắp không xong, ngươi có muốn vì hắn mà chôn cùng hay không?”

- Đại ca!

Dương Kỳ hét âm lên.

Đám người Tà Khôi lúc đang nói chuyện, đã vây quanh Dương Mộ.

Ba người Cổ Linh Lung, Tà Khôi, Phan Triết cùng động thủ, tạo thành tam giác đối phó Dương Mộ, nhưng ba người vẫn chưa lập hạ sát thủ, ngược lại đưa đủ thể công sắc bén tập trung đến phương hướng Vãn Thạch trận phía sau Dương Mộ.

Chỉ cần Dương Mộ rút lui về phía sau thì sẽ chui đầu vô nơi tụ tập các loại công kích. Đó là đám người Tà Khôi muốn trước tiên phong kín đường lui của Dương Mộ, khiến cho hắn ngay lúc sống chết cũng không thể chạy trốn chui vào Vãn Thạch trận.

- Không đi, huynh không đi.

Dương Mộ đột nhiên buông lỏng, liếc mắt nhìn nơi hào quang đan vào phía sau, lạnh lùng ngạo nghễ nói:

- Cho dù là lão tử đi không được, ngươi phải kéo vài tên các ngươi làm đệm lưng! Tà Khôi, con mẹ ngươi đừng lấy cớ, Thiên Tà Động Thiên đơn phương xé bỏ minh ước, cấu kết người hải vực khác đối phó Dương gia ta, còn không phải thèm nhỏ dãi tài phú của Dương gia chúng ta sao? Muốn thay thế địa vị Dương gia ta ở Già La hải vực sao?

Tà Khôi cười lạnh

- Dương gia các ngươi cuồng vọng ở Già La hải vực lâu rồi, bởi vì Dương gia các ngươi hiếu chiến, các đại hải vực phục cận đều không yên ổn. Võ Giả của những hải vực đó đã sớm có ý với Dương gia các ngươi, lần này Dương Thanh Đế bị nhốt, chỉ là một cái cớ thích hợp thôi.

- Ừm, nếu Dương Mộ ngươi không muốn đi, ta cũng sẽ không tiếp tục dây dưa.

Tào Chỉ Lam hé miệng cười, thản nhiên nhìn phía Thạch Nham

- Đại ca người muốn bảo vệ nhưng lại có kết cuộc giống người, trên đường hoàng tuyền có người đi cùng, người cũng sẽ không quá buồn tẻ. Ừm, trong chốc lát người nói phương pháp mở ra nhãn cho ta biết, ta sẽ để người ra đi nhẹ nhàng, sẽ không để người chịu thêm đau khổ.

- Tiệm nhân, người cho là ăn chắc ta sao?

Thạch Nham hít sâu một hơi, sắc mặt cũng dần dần dữ tợn hơn.

- Mắng chửi đi, trước khi người chết có thể mắng thêm vài câu, ta sẽ không để ý đâu.

Tào Chỉ Lam vẫn là bộ dáng bình tĩnh kia, giống như bất luận Thạch Nham mắng chửi thế nào, cũng không thể làm lòng nàng dao động chút nào, không thể ảnh hưởng tâm chí của nàng.

- Dương Kỳ, các người đi đi!

Dương Mộ bị ba người Tà Khôi vây công, đột nhiên hét to nói:

- Nhớ báo thù cho huynh!

- Đại ca.

Dương Kỳ bỗng nhiên nở nụ cười, lắc lắc đầu

- Chúng ta là huynh đệ, huynh muốn lưu lại, sao đệ há có thể một mình chạy trốn? Không phải là chết sao? Người Dương gia chúng ta, ai mà chưa từng chết?

Lý Phượng Nhi một chân đã bước vào Vãn Thạch trận, cuối cùng vẫn chưa tiến vào, mà là ngừng lại, hai mắt lóe ra hàn quang, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ta giống như sợ chết sao!

Nói xong, Lý Phượng Nhi từ Vãn Thạch trận lui về, lại đứng ở bên cạnh Dương Kỳ,

“Hồng học! Hồng học!”

Tiếng thổ dốc nặng nề, đột nhiên bên trong hiện trường truyền đến, những kẻ truy sát vốn chú ý lên bọn người Dương Mạc, Dương Kỳ, Lý Phượng Nhi, nghe tiếng thổ dốc, không khỏi cùng nhau nhìn phía Thạch Nham.

Không biết từ khi nào, hai mắt Thạch Nham lại biến thành đỏ thẫm, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, khí tức thô bạo, điên cuồng, huyết sát phóng lên cao, làm cho người ta có một cảm giác nguy hiểm cực độ.

Đôi mắt đỏ thẫm của hắn, chấn nhiếp lòng người, giống như lệ quỷ sâu trong địa ngục, vô cùng tà ác.

Bạo Tẩu nhị trùng thiên!

- Tiểu Nham tử!

Dương Mạc biến sắc, cả kinh kêu lên:

- Đệ làm sao vậy?

“Đệ tốt lắm! Trước giờ chưa từng tốt đến thế!”

Thạch Nham cắn răng, thấp giọng rít gào, đủ loại lực lượng tiêu cực như cuồng phong sóng to bình thường lấy hắn làm trung tâm, điên cuồng mạnh mẽ xông ra bốn phương tám hướng.

Lực lượng đến từ Tào Chỉ Lam, dưới luồng sóng khí đáng sợ do lực lượng tiêu cực tạo thành, thế nhưng bị đánh mạnh bức lui về phía sau đến mười mét.

Ý niệm huyết sát, không thể ức chế đột nhiên xuất hiện từ tận đáy lòng.

Giờ khắc này, Thạch Nham trong trạng thái Bạo Tẩu nhị trùng thiên, đủ loại cảm xúc tiêu cực bắt đầu rót mạnh vào trong óc, tụ tập một chỗ với tinh thần ý thức, tạo thành tinh thần phong bạo, thổi quét tới hướng nơi có Võ Giả tập trung.

Tinh thần phong bạo do đủ loại cảm xúc tiêu cực ngưng tụ thành, như có lực lượng tà ác mê hoặc lòng người, khiến người ta rơi vào trạng thái điên cuồng.

Những nơi tinh thần phong bạo đi qua, những Vô Giả cảnh giới Địa Vị lại khó kềm được sát niệm trong lòng, không kềm được được giờ lên vũ khí trong tay, lại bắt đầu xuống tay với những người bên cạnh.

- Lại là chiêu kia!

Trên khuôn mặt anh tuấn của Phan Triết, hiện ra vẻ sợ hãi

- Cẩn thận, không nên để lực lượng tinh thần tà ác của hắn ảnh hưởng!

Từng luồng lực lượng tiêu cực ngưng tụ lại, bắt đầu tụ tập trên người Thạch Nham.

Võ kỹ Bạo Tẩu nhị trùng thiên, khiến sức mạnh bên trong thân thể hắn chỉ có cảnh giới Bách Kiếp tăng vọt gấp hai!

Khuôn mặt Thạch Nham cực kỳ dữ tợn, giống như hung thần ác quỷ, dùng khí tức tiêu cực trên người, phá vỡ lực lượng mạnh mẽ vây hãm lại, từng bước đi tới hướng Tào Chỉ Lam.

- Khó trách bọn Phan Triết lại thất bại.

Tào Chỉ Lam lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng, con mắt sáng lóe ra dị quang

- Vô Giả cảnh giới Bách Kiếp, mà lại có thể có được lực lượng khủng bố như thế! Thạch Nham, người thật sự khiến ta phải giật mình, xem ra đúng là lúc trước ta đã xem thường người, thế mà cho tới bây giờ, người mới lấy ra thực lực chân chính.

- Thế mà còn lợi hại hơn trận chiến lần trước!

Khuôn mặt xinh đẹp của Cổ Linh Lung khẽ biến, không dám tin nhìn Thạch Nham, không kềm được kinh hô lên.

Trận chiến trước, Thạch Nham có cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên, chỉ là thúc dục Bạo Tẩu nhất trùng thiên.

Lần này, Thạch Nham là Bách Kiếp đỉnh cấp, thi triển ra Bạo Tẩu nhị trùng thiên, khí thế trên người so với trận chiến trước còn mạnh hơn không chỉ một chút xíu!

228. Chương 228 - Ngăn Cơn Sóng Dữ

Trong cung điện đồ nát, đa số Vô Giả của Dương gia đã đi trước một bước lui về Vãn Thạch trận phía sau.

Bây giờ còn lưu ở bên ngoài, chỉ còn lại có bốn người Dương Mộ, Dương Kỳ, Lý Phượng Nhi, Thạch Nham.

Bên Tào Chỉ Lam, Phan Triết đã có gần trăm tên Vô Giả, trong đó năm người Phan Triết, Tào Chỉ Lam, Tà Khôi, Trác Nghiên Tình, Cổ Linh Lung, bọn họ đều là nhân vật tinh anh trên Chiến bảng. Cho dù là có trợ giúp của những Vô Giả cảnh giới Địa Vị đó, năm người này cũng vẫn còn hơn đám Thạch Nham.

Thạch Nham không cẩn thận bị Tào Chỉ Lam phóng ra lực lượng mãnh mẽ như thủy triều vây quanh, Dương Mạc vì cứu hắn, cũng bị mắc kẹt lại, sau đó Dương Khả, Lý Phượng Nhi biết rõ lưu lại dữ nhiều lành ít, nhưng họ vẫn dừng lại quay đầu sát cánh với Dương Mộ.

Bên trong hiện trường, Thạch Nham dưới nguy cơ như thế, rốt cuộc thi triển ra võ kỹ Bạo Tẩu nhị trùng thiên, lực lượng tiêu cực cuộn cuộn bên trong huyết đạo dung hợp với máu tươi trong thân thể.

Chỉ một chốc, lực lượng bên trong thân thể Thạch Nham lại tăng vọt gấp đôi!

Hắn chỉ có cảnh giới Bách Kiếp đỉnh cấp, nhưng lực lượng trên người không ngừng tăng lên, lực lượng tiêu cực cuộn cuộn đang nguyên luyện lại, nháy mắt tạo thành lực công kích tà ác khủng bố, đã đánh vỡ lực lượng lặng lẽ có mặt khắp nơi của Tào Chỉ Lam.

Mà bản thân Thạch Nham lại tiến lên từng bước tới chỗ Tào Chỉ Lam.

Oán hận, sợ hãi, tuyệt vọng, khát máu, thô bạo rất nhiều lực lượng tà ác từ bên trong thân thể Thạch Nham tuôn trào ra. Luồng lực lượng tà ác này giống như lốc xoáy cuộn lên trời, lúc Thạch Nham tiến lên thì lực lượng tà ác cuộn cuộn liên tục ngưng luyện lại, đã biến thành ba bóng xám ma quái to lớn như ngọn núi.

Ba ảo ảnh yêu ma mà do các loại lực lượng tiêu cực ngưng luyện tạo thành, bên trên kèm theo tinh thần lạc ấn của Thạch Nham mang theo cảm xúc tiêu cực. Ảo ảnh yêu ma lơ lơ trôi nổi trên đỉnh đầu Thạch Nham, khuôn mặt mơ hồ làm cho người ta có cảm giác cực kỳ khủng bố.

Hai mắt Thạch Nham đỏ ngầu, sát niệm trong lòng nổi lên lạnh lùng trừng mắt nhìn Tào Chỉ Lam. Ba ảo ảnh yêu ma to lớn kia đột nhiên cùng nhau bay ra ngoài, ma trảo to lớn như mây đen áp đỉnh, áp bách thẳng tới hướng Tào Chỉ Lam.

Sắc mặt mọi người ở hiện trường toàn bộ khê biến.

Lực lượng của Thạch Nham nháy mắt tăng vọt lên, hơn nữa trên đỉnh đầu ngưng luyện ra ba ảo ảnh yêu ma thật lớn nhìn như hư ảo, nhưng lại có dao động năng lượng cực kỳ cuồng mãnh tà ác. Bất luận kẻ nào cũng đều nhìn ra được, một khi bị ma trảo của ảo ảnh yêu ma bắt trúng, tuyệt đối không thể nhẹ hơn một kích toàn lực của Thạch Nham.

- Tiểu Nham tử! Quả nhiên là lợi hại!

Dương Mộ ở một bên cười ha ha, một tay cầm theo cự kiếm giờ thẳng lên xẹt qua bầu trời.

Cự kiếm kia ở trong tay hắn nhẹ như không, ở trong không trung vẽ ra một đường cong xinh đẹp, một luồng ánh sáng bạc cũng độ nhiên bắn theo ra, một kích bức lui Phan Triết đối diện đang đi đến.

Lông mi Trác Nghiên Tình nhú lại, khê quát một tiếng, nháy mắt đã dời đi nhưng lại xuất hiện phía sau Dương Mộ, cây trâm ngọc trên đầu nàng bỗng chốc bay vụt ra ngoài, trâm ngọc kia ở giữa không chia ra tạo thành hình tam giác, cực kỳ linh hoạt phong tỏa góc chết sau lưng Dương Mạc.

Cũng trong lúc đó, Phan Triết và Tà Khôi lại tiến lên lần nữa, một trái một phải, đứng chặn bên cạnh Dương Mộ.

Dương Mộ lập tức rơi vào khốn cảnh.

Dương Kỳ, Lý Phượng Nhi muốn xông đến đây nhưng lại bị bảy thanh Thần Kiếm trong cơ thể Cổ Linh Lung quán lấy, rất nhiều Vô Giả cảnh giới Địa Vị lúc này cũng đều ra tay, đủ loại công kích hỗn loạn làm cho người ta hoa mắt phát ra dồn dập, cũng đánh tới Dương Kỳ, Lý Phượng Nhi.

Tình thế ba người Dương Mộ đang nguy ngập.

“Xuy xuy xuy!”

Đột nhiên, từ bên trong Vãn Thạch trận lại nhảy ra đám người Dương Tuyết, Tạp Mã, Khương Hồ Tuyền và những Vô Giả của Dương gia lúc trước đã sớm một bước tiến vào Vãn Thạch trận. Thấy đám người Dương Mộ chậm chạp không có tiến vào, rất cảm thấy sợ là Dương Mộ gặp nạn, đã đi rồi nhưng quay lại đột nhiên nhảy ra.

Viện thủ của Dương Tuyết và Vô Giả Dương gia, đã tạm thời hóa giải thế công nhằm vào ba người Dương Mộ, khiến cho ba người có thể Dương Mộ tạm thở được một hơi.

“Vù vù vù!”

Ba ảo ảnh yêu ma to lớn được điều khiển bởi tinh thần sát niệm của Thạch Nham, điên cuồng đánh về phía Tào Chỉ Lam, ba ảo ảnh yêu ma này chỉ đơn thuần do lực lượng tiêu cực bên trong huyết đạo ngưng luyện thành, nên không sợ công kích của đao kiếm, các loại thần binh lợi khí cũng khó mà chém hư được nó.

Bị ba ảo ảnh yêu ma to lớn đánh tới, sắc mặt Tào Chỉ Lam cũng ngưng trọng hẳn lên, đang trong sự bao vây đánh tới của ba ảo ảnh, bàn tay trắng nõn của Tào Chỉ Lam nhẹ nhàng múa lên, đủ loại dao động lực lượng không phải là Tinh Nguyên từ bên trong lòng bàn tay nàng bay ra, những dao động lực lượng kỳ dị này cứ như gợn sóng nước lan tỏa ra.

Làn sóng lực lượng tạo hình thành một kết giới kỳ dị mắt thường khó thấy được, kết giới này lại có được lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, bị ba ảo ảnh yêu ma kia điên cuồng đánh xuống nhưng kết giới kỳ dị kia chỉ liên tục vận vẹo mà vẫn không bị phá vỡ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tào Chỉ Lam cũng đã có thêm nhiều mồ hôi, xem ra tuy rằng dựa vào võ kỹ thần kỳ ngăn cản được công kích của ba ảo ảnh yêu ma kia, nhưng chắc là nàng cũng đã tiêu hao không ít lực lượng.

- Sinh Tử Ấn!

Thạch Nham hét to.

Hai bàn tay bỗng nhiên sáng rực lên, bảy thủ ấn của mỗi bàn tay cùng chồng lên một chỗ, bắn mạnh về phía Tào Chỉ Lam.

“Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm!”

Bảy tiếng nổ mạnh vang dội từ bên trên kết giới kỳ dị khó thấy do Tào Chỉ Lam ngưng kết ra, bị Sinh Tử Ấn điên cuồng bắn phá, những điểm sáng giống như đốm lửa tóe ra khắp trời, bị bắn cho vỡ ra.

Khuôn mặt Tào Chỉ Lam khê biến, hô nhỏ một tiếng:

- Vật Hoán Tinh Di!

Điểm sáng khắp trời, đột nhiên ngưng luyện lại rất nhanh, những điểm sáng này ở trước người Tào Chỉ Lam ngưng kết thành một tấm gương sáng bóng.

Ba ảo ảnh yêu ma to lớn kia, trong nháy mắt lúc mặt kính hình thành cũng vừa lúc áp tới, ma trảo chụp mạnh xuống Tào Chỉ Lam.

Thật vô cùng thần kỳ, ba ảo ảnh yêu ma to lớn kia sau khi chiếu vào mặt kính lại đột nhiên biến mất vô tung.

Ba ảo ảnh yêu ma ngay trước người Tào Chỉ Lam lại giống như trống rỗng biến mất đi, không để lại một chút dấu vết.

Trong hai mắt đỏ ngầu của Thạch Nham, hiện lên một tia sáng kinh dị.

Thần thức khê động, bằng vào tinh thần cảm ứng hắn đã phát hiện kia ba ảo ảnh yêu ma to lớn kia, lại xuất hiện ở xa ngoài cung điện ba dặm.

Tào Chỉ Lam lợi dụng võ kỹ thần kỳ, thế mà đã mạnh mẽ di chuyển ảo ảnh yêu ma do lực lượng tiêu cực ngưng luyện đi chỗ khác, dễ dàng hóa giải một kích tất sát của hắn.

- Người quả nhiên có chút thủ đoạn, chỉ có tu vi cảnh giới Bách Kiếp, lại có thể bức bách ta vận dụng võ kỹ phòng ngự này, ừm, người có thể kiêu ngạo.

Tào Chỉ Lam than khẽ, lắc lắc đầu có chút tiếc nuối nói:

- Vốn đang muốn giam giữ ngươi, nhưng biểu hiện của ngươi rất chói mắt, xem không thể có không giết ngươi trước, sau đó mới chậm rãi tìm hiểu bí mật trên người ngươi.

Lời này vừa nói ra, trong đôi mắt thâm thúy của Tào Chỉ Lam bỗng nhiên có lóe ra rất nhiều điểm sáng khác lạ, những điểm sáng đó bên trong đồng tử mắt nàng đang vận chuyển theo quỹ tích đặc thù, giống như ngôi sao trên bầu trời, vận chuyển theo ngôi sao huyền bí khó lường trong thiên địa.

Cùng lúc đó, nhiều luồng khí tức lực lượng thuộc tính khác nhau nhanh chóng di động rất nhanh bên trong gân mạch của Tào Chỉ Lam, bên trong thân thể nàng lặn lẽ hiện ra năm loại hào quang hồng, hoàng, lục,

lam, thanh, ánh sáng năm loại nhan sắc này càng lúc càng rõ, mỗi một loại thần quang hình như đều có khí tức lực lượng hoàn toàn khác với Tinh Nguyên.

“Ngũ Sắc Thần Quang!”

Sắc mặt Dương Mộ cực kỳ ngưng trọng, đột nhiên hét to:

- Thạch Nham không thể địch lại được, lập tức rút đi!

Đôi mắt đỏ ngầu của Thạch Nham, lạnh lùng nhìn vào Tào Chỉ Lam, trong thời khắc nguy hiểm nhất này thế mà hắn lại nhắm mắt!

Đám người Dương Tuyết, Dương Kỳ, Lý Phượng Nhi đột nhiên biến sắc, cùng nhau hô to lên, toàn bộ ở khuyên bảo Thạch Nham nhanh chóng tránh né.

Ngũ Sắc Thần Quang, là võ kỹ Thánh cấp của Tào gia, nghe nói tu luyện rất khó khăn, trước tiên phải tu luyện năm loại võ kỹ ngưng luyện ra lực lượng khác nhau, sau đó thấu hiểu hết năm loại võ kỹ đó, khiến cho trong thân thể có được năm loại lực lượng thuộc tính khác nhau, mới có thể thật sự bắt đầu tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang này.

Ngũ Sắc Thần Quang bởi vì tu luyện khó khăn, ở Tào gia cũng có rất ít người có thể tu luyện thành công, nghe nói uy lực cực kỳ kinh khủng.

Vừa thấy bên trong thân thể Tào Chỉ Lam xuất hiện ánh sáng năm màu thì đám người Dương Mạc lập tức nhận ra võ kỹ trong truyền thuyết này, vội vàng khuyên can Thạch Nham né tránh.

Nhưng mà, trong thời khắc quan trọng này Thạch Nham, lại nhắm mắt đi!

Dương Mạc, Dương Tuyết, Lý Phượng Nhi và đám Võ Giả Dương gia, sau khi sợ hãi kêu lên thì có vẻ vô cùng cấp bách, muốn đi trợ giúp Thạch Nham, nhưng lại bị đối thủ trước mặt cản lại, một đám không thể phân thân trợ giúp.

- Ba ảo ảnh yêu ma to lớn kia đang nhanh chóng lướt đến bên này, nhưng mà ta nghĩ ngươi không đợi được trợ giúp của chúng nó đâu.

Ngũ Sắc Thần Quang trên người Tào Chỉ Lam phát ra, một khí tức cực kỳ nguy hiểm từ trên người nàng truyền ra, Ngũ Sắc Thần Quang kia đột nhiên tụ tập ở trước bộ ngực ưỡn cao của nàng.

Năm loại thần quang nhanh chóng ngưng luyện thành một chùm thần quang chọc trời to như cột đá, năng lượng dao động như hủy thiên diệt địa từ bên trong thần quang kia truyền ra, rồi đột nhiên bay vụt ra ngoài.

Mục tiêu chỉ thẳng đến Thạch Nham!

“Vụt vụt vụt!”

Ngũ Sắc Thần Quang to lớn ở trong hư không bắn đi với tốc độ cực nhanh, đã không phải tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Thạch Nham sững sờ đứng tại chỗ bất động.

“Vù!”

Ngũ Sắc Thần Quang từ bên trong thân thể hắn xuyên qua, thế đi như trường hồng đập nát một cột đá chọc trời phía sau hắn, tiếp tục bay vụt về phía trước nghiền nát luôn cung điện ở sau đó.

- Tiểu Nham tử!

Dương Mộ thét lên chói tai, vẻ mặt đầy bi thương.

- Sao?

Giữa đôi mắt Tào Chỉ Lam lại lóe lên dị quang, khuôn mặt xinh đẹp có chút kinh ngạc, buồn bã nói:

- Lại là ảo ảnh, xem như ngươi tránh được lần này, nhưng ngươi lần sau còn có thể may như vậy sao?

Đá vụn màu xám tung trời, một thân ảnh Thạch Nham khác chậm rãi hiện ra, lợi dụng Dật Điện biến và Ảo Ảnh biến, Thạch Nham trong trạng thái Bạo Tẩu nhị trùng thiên đã sớm phán đoán ra tốc độ và phương hướng công kích của thần quang, rồi nhanh chóng tránh được một kích trí mạng của Ngũ Sắc Thần Quang.

- Lần này, ta sẽ không tránh.

Hai mắt thì đỏ thắm, bình tĩnh nhìn về phía Tào Chỉ Lam, giọng nói của hắn bình thản, không có một chút tình cảm nào.

Từng luồng viêm lực nóng bỏng, lẳng lẽ từ Huyết Văn giới tràn ra, viêm lực xẹt qua trong gân mạch, lỗ mũi khóe mắt của Thạch Nham đều bắn ra ngọn lửa, tình trạng thân thể bây giờ cực kỳ quý dị.

Thời khắc mấu chốt, Địa tâm hỏa vạn năm lại vươn tay viện thủ, rót hỏa viêm lực nóng bỏng đốt cháy vạn vật vào thân thể hắn!

. . .

229. Chương 229 - Phản Sát

- Cái tên người, làm ta sợ muốn chết.

Lý Phượng Nhi thè lưỡi, lộ ra biểu cảm tâm phiền tệ quán

- Xì, ngay cả Ngũ Sắc Thần Quang mà người cũng có thể né, quả nhiên không phải người bình thường.

Nét mặt Dương Mộ cũng nhẹ nhõm, từ xa nháy mắt tới Thạch Nham, ý bảo Thạch Nham tìm cơ hội lui vào Vãn Thạch trận.

“Vù vù vù!”

Tiếng rít chói tai, lại một lần nữa truyền đến.

Ngũ Sắc Thần Quang bị Thạch Nham tránh được đã quay trở lại, thế mà sau khi nghiền nát một tòa cung điện đằng sau lại từ phía sau Thạch Nham phóng tới.

- Người không tránh nữa? Là thật sao?

Khóe miệng Tào Chỉ Lam có thêm nụ cười châm biếm

- Cho ta thấy dũng khí của người đi.

- Tiểu Nham tử, đừng bị nàng kích động, Ngũ Sắc Thần Quang này do năm loại lực lượng thuộc tính khác nhau hợp thành, cho dù là Vô Giả cảnh giới Bách Kiếp bình thường, sợ là cũng khó mà ứng phó được, không được lỗ mồm nha.

Dương Mộ quát.

Dương Kỳ, Dương Tuyết cũng đều khuyên ngăn.

Thạch Nham lại nhắm mắt lại.

Ngũ Sắc Thần Quang đã đi qua nhưng quay lại mang theo dao động năng lượng như hủy thiên diệt địa, từ phía sau Thạch Nham đánh tới.

“Ầm!”

Từng đoàn hỏa viêm, liên tục không ngừng từ thân thể Thạch Nham bay ra.

Hỏa viêm lực cực nóng của Địa tâm hỏa, nháy mắt đã biến khu vực phía sau Thạch Nham thành hải dương hỏa viêm, bên trong không khí truyền ra tiếng nổ mạnh “Bùm bùm”, ngay bên trong hỏa viêm, lực lượng cực nóng cuộn cuộn có thể đốt cháy vạn vật bắt đầu khởi động.

Ngũ Sắc Thần Quang, liền rơi vào trong biển lửa do hỏa viêm của Địa tâm hỏa vạn năm tụ tập tạo thành.

“Xuy xuy xuy xuy!”

Bên trong biển lửa, phát ra tiếng vang kỳ dị, Ngũ Sắc Thần Quang ở biển lửa bên trong lại bị hỏa viêm lực đốt cháy.

Ánh sáng năm loại nhan sắc phát ra trong biển lửa, năng lượng của Ngũ Sắc Thần Quang bị biển lửa đốt cháy rất nhanh, lực lượng bị suy yếu nhanh chóng.

Địa tâm hỏa vạn năm lúc này đã được coi là Thiên hỏa, lực lượng của Thiên hỏa là kinh thiên động địa, có thể đốt cháy vạn vật.

Biển lửa do hỏa viêm lực của Địa tâm hỏa tạo thành cũng mang theo thuộc tính của Thiên hỏa, viêm lực cực nóng kia đủ để đốt cháy vạn vật thành tro bụi.

Năng lượng thuộc tính khác nhau cũng không thể ngoại lệ.

Ngũ Sắc Thần Quang, rơi vào biển lửa rồi cứ bị hỏa viêm lực hóa thành tro tàn nhanh như vậy, chỉ để lại khói bụi ngũ sắc hơi sáng lạn.

- Ta nói rồi, ta sẽ không tránh nữa.

Thạch Nham rút cuộc mở hai mắt, lạnh lùng nhìn Tào Chỉ Lam

- Bên trong Ngũ Sắc Thần Quang tinh thần lạc ấn của người, tinh thần ý niệm người có thể tập trung ta, dù sau đó bất luận ta tránh né thế nào, đều sẽ bị Ngũ Sắc Thần Quang của người đuổi theo bám riết không buông, cho nên ta không hề tránh.

- Sao người có thể cảm ứng được tinh thần ý niệm của ta?

Đôi mắt đẹp của Tào Chỉ Lam liên tục lóe tia sáng kỳ dị

- Chỉ có Võ Giả cảnh giới Niết Bàn hình thành thức hải mới có thể thông qua thức hải, cảm ứng được tinh thần tập trung của ta. Tu vi người chỉ có cảnh giới Bách Kiếp, làm sao có thể nhận thấy được tinh thần tập trung của ta? Ta không thể hiểu được.

- Chuyện người không rõ còn nhiều.

Đôi mắt đỏ thắm của Thạch Nham hiện lên vẻ châm chọc khinh thường, chột khe quát một tiếng:

- Phản sát!

Ba ảo ảnh yêu ma thật lớn từ bên ngoài cung điện bay vút vào, đột nhiên xuất hiện ở giữa đám Võ Giả truy sát kia, cùng lúc đó tinh thần ý thức của Thạch Nham ngưng tụ thành tinh thần phong bạo, kèm theo các loại cảm xúc tiêu cực lên bên trên, tinh thần phong bạo bắt đầu tàn sát tới chỗ đám người tập trung đông nhất.

Võ Giả cảnh giới Niết Bàn thức hải chưa thành, chỉ có thể dùng tinh thần lực, không thể hình thành công kích nhắm vào linh hồn.

Nhưng mà, Thạch Nham lại nhờ vào Tụ hồn châu, sớm trước một bước hình thành thức hải một cách kỳ diệu. Nhờ vào thức hải mà lúc trước hắn nhìn thấu tinh thần tập trung cực nhỏ của Tào Chỉ Lam, hiện tại lại bắt đầu lợi dụng tinh thần lực công kích để bắn phá những kẻ truy sát.

Chuyện hình thành thức hải, có nghĩa trên việc tiến hóa linh hồn thì Thạch Nham đã thành công hơn so với tất cả mọi người nơi này!

Có được thức hải, năng lực tinh thần cảm ứng của Thạch Nham có mặt khắp nơi, có thể dùng tinh thần công kích để tiến hành tập sát nhằm vào bất cứ linh hồn nào!

Thức hải vẫn chưa hề được vận dụng, lần này thừa dịp công kích của tinh thần phong bạo, đột nhiên bùng nổ ra!

Nơi tinh thần phong bạo đi qua, những kẻ truy sát mặt đỏ tai hồng, vốn không biết chính mình là ai, giờ lên thân binh lợi khí trong tay xuống tay tới đồng bạn bên cạnh.

Từng vòng tinh thần phong bạo, ảnh hưởng mười mấy kẻ truy sát, làm cho thần chí những kẻ truy sát thác loạn, tẩu hỏa nhập ma.

Thừa thời cơ này, Thạch Nham dùng tinh thần khống chế ba ảo ảnh yêu ma kia chỉ do lực lượng tiêu cực ngừng tụ thành, ở trong này di chuyển bay vút đi, xuyên qua thân thể những tên Võ Giả đó.

Mỗi khi một ảo ảnh yêu ma xuyên qua thân thể một người, thì sinh cơ của người nọ sẽ lập tức bị cắt đứt đột tử ngay tại chỗ.

Thạch Nham đột nhiên ở tại chỗ khoanh chân ngồi xuống.

Một bên dùng tinh thần khống chế ba ảo ảnh yêu ma thật lớn, một bên không ngừng tụ tập tinh thần ý thức kèm theo cảm xúc tiêu cực, tạo thành tinh thần phong bạo có thể khiến cho người ta mất đi lý trí, liên tục ảnh hưởng người bên địch giao chiến, khiến cho một đám những kẻ truy sát bắt đầu điên cuồng.

- Thần thức! Đây là thần thức!

Linh Thần Võ Hồn của Tào Chỉ Lam sau khi cảm ứng một hồi, rốt cuộc đã biết được đó là cái gì, nàng không nhịn được khẽ kêu lên, vẻ mặt kinh hãi.

- Cái gì?

Sắc mặt Cổ Linh Lung đại biến, lắc lắc đầu không dám tin

Thạch Nham- Tu vi tiểu tử này rõ ràng chỉ có cảnh giới Bách Kiếp, làm sao có khả năng có được thức hải?

Tào Chỉ Lam vẫn chưa trả lời, cũng bắt chước Thạch Nham ngồi xuống, Huyền Không giới trên tay chợt lóe lên tia sáng, một cái trống trận da đỏ hiện lên trong lòng bàn tay nàng.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Tào Chỉ Lam đối diện Thạch Nham, đôi chân đẹp dài thẳng, hai tay trắng thuần đang gõ từng cái lên trống trận kia.

Tiếng trống trận, hình như có lực lượng thần bí có thể làm hỗn loạn thần thức, một tiếng trống trận vang lên giống như cái dùi đâm mạnh vào trong đầu Thạch Nham, chui vào bên trong thức hải của Thạch Nham, khiến hắn không thể ngừng luyện tinh thần ý thức lại tạo thành công kích.

Trống trận này rõ ràng là chuyên môn nhằm vào thức hải của Võ Giả cảnh giới Niết Bàn.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Tiếng trống kỳ dị, vang vọng trong đây, một đám Võ Giả bị tinh thần phong bạo của Thạch Nham ảnh hưởng mà trở nên điên cuồng, khi tiếng trống vang lên ánh mắt dần dần khôi phục thanh tỉnh, chậm rãi

Không biết qua bao lâu.

Giấy dựa của Thạch Nham có vẻ dần dần vô lực, tiếng gào cũng ngừng lại, rồi cuộc từng đợt lực lượng kỳ dị từ bên trong huyết đạo lặng lẽ tràn ra, chảy về phía tứ chi bách hải của hắn.

Thạch Nham đã dần dần mất tri giác, cũng không nhận thấy được biến hóa của thân thể, ý thức mơ hồ, tùy ý cho những lực lượng kỳ dị chảy khắp toàn thân hắn, lan tràn ra gân mạch và xương cốt hắn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Không biết qua bao lâu, Thạch Nham đột nhiên tỉnh lại, lập tức phát hiện thân thể mỗi một ban đầu lại có được sinh cơ tràn trề.

Tinh thần nội thị thân thể, hắn lập tức phát hiện bây giờ bất luận là Tinh Nguyên hay là thân thể, đã lại khôi phục tới mức đỉnh phong, trạng thái tốt hơn bao giờ hết.

“Ồ?”

Vàng sáng Tinh Nguyên chỗ bụng không ngừng ngừng tụ thu nhỏ lại, dù không ai dẫn dắt nhưng vàng sáng Tinh Nguyên trong thân thể hắn lại đang ngừng luyện lại rất nhanh.

Theo biến hóa của vàng sáng Tinh Nguyên trong thân thể hắn, thì tất cả gân mạch trong thân thể hắn giống như bọt biển, đang hút lực lượng Tinh Nguyên từ bên trong vàng sáng Tinh Nguyên đang ngừng luyện lại mấy lần tràn ra.

Thần thức Thạch Nham đi khắp thân thể cả trong lẫn ngoài, linh quang đột hiện trong đầu.

Ngay sau đó, khó miệng hắn có thêm nụ cười hưng phấn, bắt đầu thả lỏng tâm linh, dựa theo biến hóa trong cơ thể, dẫn lực lượng Tinh Nguyên từ trong vàng sáng Tinh Nguyên ngừng luyện ra vô số lần, thẩm thấu vào một căn gân mạch bên trong thân thể.

Có được tắm bổ của những lực lượng đó, gân mạch hắn trở nên trong suốt óng ánh, giống như biến thành ngọc thạch tinh tế, thần kỳ vô cùng.

Khi gân mạch biến hóa, đồng thời mỗi khi có nhiều Tinh Nguyên lực rót vào hơn thì gân mạch lại lặng lẽ mở rộng ra.

Gân mạch mở rộng, có tốc độ Tinh Nguyên di chuyển trong thân thể sẽ nhanh hơn, có thể chất chứa Tinh Nguyên cũng sẽ càng nhiều, thậm chí ngay cả cường độ thân thể cũng đã theo đó tăng mạnh lên không ít.

Gân mạch dị biến, đây là dấu hiệu trực quan nhất để biết cảnh giới Bách Kiếp đột phá đến cảnh giới Địa Vị.

232. Chương 232 - Có Thể Giết!

- Tào tiểu thư, Linh Thần Vô Hồn của cô vẫn luôn rất thần kỳ, ở trong này cô có thể cảm nhận được vị trí của Thạch Nham và người Dương gia không?

Trên một cồn cát, sau khi Phan Triết thử qua Âm thạch, thả ra tinh thần lực bị cản trở, cuối cùng ủ rũ hỏi Tào Chỉ Lam, đưa hy vọng gửi gắm lên người nữ nhân này.

Lông mi hơi nhíu lại, Tào Chỉ Lam nhắm mắt lặng lẽ cảm ứng trong chốc lát, bỗng mở mắt nhẹ nhàng lắc đầu

- Chỉ có trong phạm vi nhất định, ta mới có thể nhận thấy được dao động năng lượng đặc biệt. Ta nghĩ, lúc này đám người Dương gia đã ở ngoài phạm vi cảm ứng, cho nên ta cũng không thể biết được phương hướng của bọn họ.

- Nói như vậy chúng ta ở trong này, đã xem như lạc đường sao?

Phan Triết lắc đầu bật cười

- Cái chỗ quỷ quái này, lại không có truyền tống trận trở về, chẳng lẽ chúng ta phải ở lại cái khu vực này cả đời hay sao?

- Ta cũng không muốn.

Vẻ mặt Tào Chỉ Lam hồ hững

- Tuy rằng không biết rốt cuộc nơi này rộng đến thế nào, nhưng mà chỉ cần chúng ta hoạt động chung quanh, vẫn có thể nhận thấy được chỗ khác thường. Người tạo ra nơi này sẽ không thể không để lại chút dấu vết nào, ừm, ta cần một ít thời gian.

- Cùng ở một chỗ với Tào tiểu thu, thật sự là vinh hạnh của ta.

Phan Triết tiêu sái thản nhiên cười nói, ánh mắt hơi sáng ngời lên.

Tào Chỉ Lam vẫn không đáp lại, giữa đôi mắt đẹp lại lóe lên dị quang, đã bắt đầu tìm điều khác thường ở nơi đây.

- Sư huynh, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Hai người Hà Thanh Mạn và Tà Khôi đứng ở trên một cồn cát.

Bên cạnh hai người còn vây quanh năm tên Võ Giả cảnh giới Địa Vị của Thiên Tà Động Thiên, năm người này cũng may mắn cùng bọn họ truyền tống đến một nơi.

Năm người lặng lẽ vây quanh hai người Hà Thanh Mạn, Tà Khôi, phòng ngừa Võ Giả thế lực khác từ xa nghe được họ nói chuyện.

Sắc mặt Tà Khôi âm trầm, hai mắt lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng:

- Muội hỏi ta thì ta hỏi ai đây?

- Sư huynh, trước kia huynh không phải như thế.

Hà Thanh Mạn có chút ủy khuất, quyết miệng, diện mạo xinh đẹp như muốn khóc

- Muội nhớ sư huynh trước kia, thật sự rất quý mến muội, vì sao, vì sao bây giờ huynh lại đối xử muội như vậy?

- Vì sao?

Ánh mắt Tà Khôi rất hung dữ

- Chẳng lẽ muội không rõ sao?

- Thật sự không rõ.

Bị ánh mắt hung dữ của Tà Khôi nhìn chằm, Hà Thanh Mạn lộ ra chút chột dạ, sợ sệt lui về phía sau một bước, lại cắn răng quật cường nói.

- Khi đi đến Thương Khung hải vực, muội đã một mực từ chối không muốn đến đây, từ khi đó ta đã biết tâm tư của muội, không phải hoàn toàn hướng về Thiên Tà Động Thiên chúng ta. Nhưng mà, ta còn không nghĩ tới muội dám can đảm làm càn như vậy! Trận chiến muội với Dương Tuyết ở bên trong cung điện là đang chơi đùa sao?

Nói đến đây đột nhiên Tà Khôi hét to lên.

Thân thể mềm mại của Hà Thanh Mạn run lên

- Huynh, huynh đã nhìn ra sao?

“Hừ!” Tà Khôi cười lạnh

- Không chỉ một mình ta nhìn ra! Ngay cả Võ Hồn muội cũng không vận dụng, phát huy lực lượng thân thể được mấy thành? Muội cho là đám Tào Chỉ Lam, Trác Nghiên Tình, Phan Triết đều là tên ngốc sao? Chỉ

là người ta không muốn nói nhiều thôi, qua chuyện lần này nếu một khi việc này truyền ra đi, đối với muội, đối với danh dự Thiên Tà Động Thiên chúng ta đều có ảnh hưởng! Ta cũng không muốn để người ta nói người Thiên Tà Động Thiên chúng ta vẫn còn dầy dụa không rõ với người Dương gia!

- Sư huynh, quan hệ giữa Dương... Dương Tuyết và muội, vẫn luôn rất tốt, muội không hạ thủ được.

Hà Thanh Mạn lắc đầu, hốc mắt đỏ ửng.

- Đây là chiến tranh! Không được quan tâm đến cảm tình trước kia!

Về mặt Tà Khôi hung ác nham hiểm

- Một kích cuối cùng của muội đánh Thạch Nham cũng không có vận dụng toàn lực, Dương Tuyết và muội xem như là có chút giao tình, tiểu tử Thạch Nham này, sao muội cũng hạ không hạ thủ được? Ta thật sự hoài nghi để muội tiếp tục theo chúng ta, rốt cuộc có phải là quyết định sai lầm hay không nữa.

Hà Thanh Mạn cắn răng, không cách gì phản bác.

- Chuyện đã xảy ra lần trước, ta có thể làm như nhìn không thấy, nhưng mà nếu có lần sau trách người làm sư huynh này, không nói tình cảm!

Tà Khôi hừ lạnh một tiếng

- Nhớ kỹ, Thiên Tà Động Thiên chúng ta đã tham dự vào, từ nay về sau toàn bộ mọi người Dương gia đều là tử địch không đội trời chung với chúng ta, chuyện này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, muội và ta đều là lương đồng anh tài tương lai của Thiên Tà Động Thiên, mọi chuyện chúng ta hiện giờ đang làm đều là vì chính chúng ta, hiểu rõ chưa?

Hà Thanh Mạn cúi đầu, không nói được một lời.

- Chính muội ngẫm lại cho kỹ, điều nên nói ta đã nói, hy vọng lần sau muội đừng để ta thất vọng. Nếu không, ta không còn là sư huynh muội, mà là người đầu tiên trừng trị muội!

Tà Khôi phẩy tay áo bỏ đi, về mặt cực kỳ lạnh lùng, hắn đã xem tương lai của Thiên Tà Động Thiên trở thành tương lai của chính hắn, lần này đuổi giết Dương gia là thế bất buộc với hắn.

Dù sao, căn cơ của Thiên Tà Động Thiên ở Già La hải vực, một khi Dương gia khôi phục nguyên khí muốn bùng nổ, phải xuống tay đầu tiên tất sẽ là bọn hắn.

... ..

Một đoàn hỏa viêm đỏ rực ở phía trước vẽ ra một đường cong xinh đẹp, ánh lửa tung tóe ra, vàng lửa kia càng lúc càng nhanh.

Sau vầng lửa, một thân ảnh cao to giống như âm hồn như tia chớp, theo sát phía sau vẫn giữ nguyên khoảng cách mười mét với vầng lửa.

Địa tâm hỏa đang bay trong không trung rất nhanh, hỏa viêm lực nồng đậm không thể ức chế tràn ra, viêm lực cực nóng kia khiến cho Thạch Nham cũng chịu không nổi.

Bảo trì mười mét đã là cực hạn Thạch Nham muốn rèn luyện, là cực hạn hắn có thể làm được.

Chỉ cần thử kéo khoảng cách lại gần với Địa tâm hỏa, hỏa viêm lực cực nóng kia liền sẽ khiến hắn khó thở, Tinh Nguyên trong cơ thể bị hỏa viêm thẩm thấu vào, chủ động rót ra lực lượng để chống đỡ, chuyện này sẽ làm Tinh Nguyên hắn tiêu hao rất lớn, sẽ làm thân thể hắn nhanh chóng mỏi mệt đi.

Bởi vậy, cách mười mét chính là khoảng cách thích hợp nhất với hắn để đột phá đến cảnh giới Địa Vị, Thạch Nham cảm thấy lực lượng trong cơ thể hình như đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, loại biến hóa này không đơn giản chỉ là sự tăng vọt về lực lượng, còn có hiểu biết của hắn về lực lượng, về không chế Tinh Nguyên, đều theo đó bước vào một cảnh giới mới.

Bây giờ hắn khống chế Tinh Nguyên rất thuận buồm xuôi gió, bên trong từng luồng Tinh Nguyên, hình như có thần thức ý niệm của hắn, chỉ cần tâm niệm hắn khẽ động, Tinh Nguyên sẽ từ bên trong mỗi một căn

gân mạch thân thể nhanh chóng tràn ra, theo biến hóa của tâm niệm hần mà trong nháy mắt biến thành hình dạng hần muốn.

Tinh Nguyên ngưng vật, giờ khắc này cũng trở nên dễ dàng hơn.

Các loại điều cầm, cây cỏ, côn bồng, vũ khí, chỉ cần tâm hồn hần tưởng tượng, dùng tinh thần điều khiển thì Tinh Nguyên liền sẽ ngưng luyện thành hình dạng rất kỳ diệu, dưới tác dụng của thân thức trong thức hải thì điều cầm do Tinh Nguyên biến ảo ra có thể chậm rãi bay lượn trong không trung, cây cỏ thì trông rất sống động, vũ khí thì lại vô cùng rắn chắc. Cảnh giới Địa Vị là quá trình hiểu rõ lực lượng bên trong thân thể, ban đầu với hần mà nói thì Tinh Nguyên chỉ là một trong các năng lượng trong thân thể hần, mà hiện tại Tinh Nguyên giống như là sự kéo dài thân thể hần, giống như biến thân một bộ phận của thân thể hần, là căn nguyên lực lượng, cũng là tinh linh gửi gắm tình cảm.

- Có còn xa nữa không vậy?

Thạch Nham truyền ra ý niệm, thân hình nhanh chóng lướt đi, khê khượng lại tùy tay lấy ra mấy viên Hồi Nguyên đan nuốt hết vào, hần từ từ thả tốc độ chậm lại, vừa lướt đi, vừa chờ được lực tản ra khắp cơ thể.

Ở trong Chiến Trường Thâm Uyên, Hồi Nguyên đan là phương pháp hữu hiệu đơn giản nhất để khôi phục Tinh Nguyên, dù sao thiên địa linh khí nơi này cực kỳ loãng, muốn nhờ thiên địa nguyên khí để khôi phục Tinh Nguyên cần thời gian dài hơn gấp mười lần bên ngoài. Địa tâm hỏa nhận thấy tốc độ của Thạch Nham chậm lại, cũng thúc thời thả chậm lại tốc độ, truyền tới ý niệm vui vẻ và hưng phấn của nó.

- Rất nhanh sao?

Thạch Nham cảm nhận cẩn thận, dừng lại thả ra thần thức, muốn điều tra tình hình chung quanh.

Thần thức như sóng gợn lan tỏa ra, lại bị không gian kỳ dị này ngăn cản lại rất nhiều, không có thoải mái giống như bên ngoài, tốc độ thần thức lan ra cũng chậm hơn rất nhiều lần, phạm vi bao trùm cũng giảm đi hơn mấy chục lần.

-Ồ? Có dấu vết sinh mệnh!

Đột nhiên, dao động sinh mệnh rất mơ hồ, từ chỗ cực hạn của thần thức thăm dò truyền đến, từ những dao động sinh mệnh này thì thấy chắc chắn là Võ Giả cảnh giới Địa Vị. Tinh thần Thạch Nham chấn động, theo bản năng cho rằng có thể sẽ là đám người Dương Mộ, mặc dù không phải Dương Mộ, chỉ cần là những kẻ thám hiểm khác, ít nhất hần cũng có thể có trao đổi, hỏi xem chính mình đang ở chỗ nào, hỏi xem đối phương có biết nên làm sao rời khỏi chỗ này hay không.

Ở trong này, hần đi theo Địa tâm hỏa, không biết đã tiến lên dài bao lâu, hần đầy nghi hoặc về chỗ này, lại cô độc lâu lắm rồi, quả thật rất muốn tìm ai đó trao đổi.

- Người trở vào đây trước, chúng ta chạy chậm lại chút để cho ta đi qua gặp một số người.

Thạch Nham đưa tin. Địa tâm hỏa xoay chuyển vặn vẹo, có chút không tình nguyện, lại được Thạch Nham gọi về, vẫn thành thật chậm rãi chui vào bên trong Huyết Văn giới. Địa tâm hỏa là Thiên hỏa, cực kỳ cường đại, nhưng mà bây giờ nó chưa tiến hóa xong, cho dù là tiến hóa xong, cũng có rất nhiều sự tồn tại khắc chế nó, bằng không Huyền Băng Hàn Diễm cũng sẽ không bị mấy lần giam cầm lại.

Trên thế giới này, có rất nhiều bảo vật kỳ dị, có thể khiến cho Thiên hỏa muốn trốn cũng trốn không được. Ví dụ như hần có thể lợi dụng Tụ hồn châu, khiến cho linh hồn Ma chủ kia thoát ly thân thể khôn có biện pháp nào, cũng có một số linh bảo thần kỳ, có thể khiến cho Thiên hỏa thúc thủ chịu trói, bởi vậy Địa tâm hỏa vẫn ở trong Huyết Văn giới là an toàn.

Địa tâm hỏa chui vào trong Huyết Văn giới, Thạch Nham thu hồi thần thức đã thả ra, sau đó theo thần thức cảm ứng phương hướng, một mạch hướng tới mục tiêu mà đi.

Khoảng nửa giờ sau. Thạch Nham đột nhiên ở sau một cồn cát, lặng lẽ tới gần cồn cát kia, nhô đầu ra, híp hai mắt, từ xa nhìn về phía kia từng thân ảnh đang hướng tới gần bên này.

Người ở sau cồn cát nên từ góc độ này Thạch Nham có thể nhìn thấy người tới, nhưng bởi vì khoảng cách hơi xa, hần chỉ hé đầu ra nên người tới rất khó nhìn đến hần. Chăm chú quan sát, bóng người dần xa hơi

mơ hồ, không nhìn thấy rõ tướng mạo, nhưng Thạch Nham cũng không nóng nảy, tiếp tục chờ đợi.

Rốt cuộc, một thân ảnh xinh đẹp mặc áo giáp màu lửa đỏ, ở trong đám người bị hấn phát hiện, tuy rằng không nhìn thấy rõ tướng nào của nàng nhưng theo cách ăn mặc, Thạch Nham vẫn nhận ra thân ảnh nóng bỏng xinh đẹp nổi bật kia chính là Hà Thanh Mạn.

Nhận ra Hà Thanh Mạn, lại nhìn qua vài người bên cạnh nàng, Thạch Nham theo ý phục trong trí nhớ, lại nhìn ra được Tà Khôi.

Lại nhìn trong chốc lát, một lần nữa thả ra thần thức thăm dò, hẳn có thể khẳng định Tào Chỉ Lam, Phan Triết, Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tình những người trong thế hệ thanh niên tài tuấn bài danh nhóm trước Chiến bảng, không có đi cùng một chỗ với bọn Tà Khôi.

Thần thức như Thiên nhân, lần lượt nhận thấy rõ thực lực đám người tới, Thạch Nham chậm rãi rút đầu lại, thì triển Chỉ Thương Quyết đưa mình chôn vào dưới cồn cát, hô hấp chậm lại, bắt đầu che dấu tất cả khí tức bên trong thân thể.

Bao gồm cả Tà Khôi, Hà Thanh Mạn thì tổng cộng mười một tên Vô Giả cảnh giới Địa Vị, không có Địa Vị tam trùng thiên, có thể giết!

233. Chương 233 - Đánh Người Nổ Tung!

Bầu trời đỏ rực, không khí cực nóng, sa mạc rộng lớn mênh mông vô bờ.

Một hàng mười một tên Vô Giả, chậm rãi bước đi giữa sa mạc cực nóng, người dẫn đầu chính là Tà Khôi, Hà Thanh Mạn tụt lại ở đằng sau khá xa không có sánh vai đi với Tà Khôi.

Vài tên Vô Giả của Thiên Tà Động Thiên cũng không có quan tâm Hà Thanh Mạn, đều tập hợp ở bên cạnh Tà Khôi.

Những người này, dường như biết ai sau này mới có thể là chủ nhân tương lai của Thiên Tà Động Thiên, cho nên sau khi Tà Khôi và Hà Thanh Mạn phát sinh tranh chấp thì những tên Vô Giả của Thiên Tà Động Thiên này đều lựa chọn đi cùng với Tà Khôi, thậm chí không có mở miệng hòa giải mâu thuẫn giữa Tà Khôi và Hà Thanh Mạn.

Lúc này, Hà Thanh Mạn với dáng người nóng bỏng, một mình lẻ loi tụt lại cuối cùng, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy lo lắng.

- Nhớ rõ, nếu lần sau khi Hà Thanh Mạn đối mặt với người Dương gia, vẫn tiếp tục không có xuất thủ toàn lực, không bằng các người giam cầm nàng, để tránh nàng vướng chân vướng tay.

Tà Khôi đi ở phía trước, vẻ mặt âm u lạnh lùng, nhỏ giọng phân phó cho những Vô Giả của Thiên Tà Động Thiên đang đi theo hắn.

“Hiểu rồi.”

Mấy người từ từ gạt đầu, cũng lặng lẽ nhìn Hà Thanh Mạn phía sau, ánh mắt có chút ý sâu xa.

Đôi mắt đẹp của Hà Thanh Mạn hiện lên tia âm đạm, đồng môn đề phòng nàng mà lại nhìn thấy rõ nhưng cũng không thể làm gì được.

Vào lúc này, nàng hận không thể sớm rời khỏi Chiến Trường Thâm Uyên, trở về Già La hải vực, không muốn tham gia việc này nữa.

Nhưng mà, không ai tìm được đường trở về, hôm nay nếu là lẻ loi một mình trở về, ngay cả phương hướng cũng không rõ thì chắc chắn đây là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Rơi vào đường cùng, biết rõ sắc mặt đám người Tà Khôi đối với mình không tốt nhưng nàng cũng chỉ có thể lựa chọn tạm thời đi theo bọn họ.

Một nhóm mười một tên Võ Giả, dần dần đi đến một cồn cát lồi lên, năm tên Võ Giả của Thiên Tà Động Thiên đi sát phía sau Tà Khôi, coi mệnh lệnh của Tà Khôi trở thành sứ mệnh của bọn họ.

Vài tên Võ Giả còn lại, phân biệt thuộc về Bồng Lai Thánh Địa và Thiên Trì Thánh Địa, mấy người này cũng không nói nhiều, cũng đều âm thầm đi theo Tà Khôi, hy vọng Tà Khôi có thể dẫn dắt bọn họ tìm được đồng bạn, có thể tìm được chỗ rời khỏi sa mạc quỷ dị này.

“Rầm rầm ầm!”

Bồng chốc từ bên trong cồn cát phía trước đột nhiên phát ra tiếng nổ vang mạnh mẽ.

“Vù vù vụt!”

Một đám lốc xoáy, đột nhiên hình thành bên cạnh mọi người.

Chỉ một chốc, lốc xoáy này đã rít gào tiến đến, cát vàng bay mù khắp trời, sáu lốc xoáy thật lớn bao phủ hoàn toàn khu vực này lại, cát vàng che mắt nên mọi người không thể nhìn thấy rõ tình hình chung quang.

Một tên Võ Giả bị kéo vào bên trong lốc xoáy, bị lốc xoáy cát vàng gào thét quấn lấy thân thể không thể nhúc nhích.

- Là ai?

Tà Khôi quát lên một tiếng lớn, một thanh bảo kiếm tuyết trắng dài nhỏ, từ bên trong cổ tay hắn chui ra.

Chuôi bảo kiếm tuyết trắng này bỗng chốc phát ra màu vàng chói lọi, Tà Khôi cắt ra một kiếm, bên trong ánh sáng vàng lại có nhiều điểm sáng trắng tản ra, tạo thành một đường cong đẹp mắt, chui vào bên trong cồn cát phía trước.

“Ầm!”

Một nhân ảnh đột nhiên từ bên trong cồn cát chui ra, giữa những luồng ánh sáng vàng đỏ, bắn nhanh đến Tà Khôi.

- Thạch Nham!

Sắc mặt Tà Khôi vốn khê biế, rồi đột nhiên cười lên lạnh lùng

- Đến rất tốt! Đang lo không tìm thấy ngươi! Ngươi chủ động đi ra, đây là tự ngươi muốn chết!

Lời nói vừa dứt, thân hình Tà Khôi hơi nhoáng lên, đột nhiên rút vào trong cồn cát, biến mất vô tung vô ảnh.

Sau khi Tà Khôi biến mất, một tên Võ Giả bị lốc xoáy trói chặt, đây là Từ Cực Vực Trường ở giữa sa mạc lượn vòng biến thành, lực xoắn bên trong Vực Trường làm Võ Giả này không thể động đậy, chỉ có thể ở trong đó phát ra tiếng kinh hô, tốc độ Tinh Nguyên di chuyển trong cơ thể cũng trở nên càng lúc càng chậm.

Một tiếng gió rít truyền tới, Hà Thanh Mạn tụt ở đằng sau giống như một luồng gió, tránh khỏi càn quét của lốc xoáy, cũng bay vút tới hướng Thạch Nham.

Trong hai mắt của Hà Thanh Mạn chứa đầy cảm xúc phức tạp, nhưng không chút do dự xuất thủ với Thạch Nham, thân ảnh yếu diệu của nàng nhoáng lên một cái, rất nhiều phong nhận bay tới, mỗi một cái phong nhận đều sắc bén vô cùng, ở giữa không trung phát ra tiếng rít kỳ dị.

Cùng lúc đó, Tà Khôi trốn vào bên trong cồn cát cũng thừa dịp lúc đầu bên trong cồn cát ra, thanh trường kiếm tuyết trắng đích kia phóng ra một đường sáng vàng chói mắt.

Một thổ long do cát vàng tạo thành đột nhiên từ bên trong lòng đất chui ra, ở bên cạnh Thạch Nham một đồng tường do cát vàng cũng theo đó mà dựng lên.

- Thạch Nham, Võ Hồn của ta có thể không chế đất cát, ở trong này ta giết ngươi dễ như trở bàn tay!

Tà Khôi cười lạnh

- Người đã sớm đáng chết! Người có đức gì, có thể có được phương tâm của Tâm Nghiên? Giai nhân như Tâm Nghiên, chỉ có ta chủ nhân tương lai của Thiên Tà Động Thiên mới có tư cách có được! Người không xứng!

Khuôn mặt Thạch Nham lạnh lùng, cứ đứng ở giữa đám cát vàng đầy trời, ánh mắt lạnh lùng vô cùng.

Đám phong nhận khắp trời của Hà Thanh Mạn bay đến đập vào mặt, nhưng hắn vẫn sừng sững bất động.

Đợi sau khi những phong nhận này lần lượt xuyên qua thân thể hắn, Hà Thanh Mạn mới phát hiện phong nhận đầy trời, đều chỉ bắn lên ảo ảnh của hắn.

Mắt Tà Khôi co rụt lại, hoảng sợ phát hiện Thổ long do hắn dùng cát vàng tạo thành, còn có tường đất kia hóa ra cũng đều đưa ảo ảnh của Thạch Nham mục tiêu công kích.

Chân thân của Thạch Nham, đã sớm tránh ra bên ngoài.

- Ta muốn một mình chiến đấu với Tà Khôi, ngay bên trong cồn cát này, cô đừng tới quấy rối.

Thạch Nham nhướng mày, tâm niệm khe biển, một Từ Cực Vực Trường ẩn hình từ bên phải quét đến, nháy mắt đã giam cầm thân thể yêu kiều của Hà Thanh Mạn.

Cũng trong lúc đó, một Từ Cực Vực Trường cũng lặng lẽ cuốn tới Tà Khôi, hơn nữa đang bất ngờ không kịp đề phòng, cũng nháy mắt trói chặt Tà Khôi lại.

“A!”

Thức dục Dật Điện biến giống như một tia chớp, Thạch Nham bắn nhanh về phía Tà Khôi ở giữa Từ Cực Vực Trường.

- Chỉ cần hai chân ta chạm đất, thứ này của người không chút hiệu quả với ta.

Tà Khôi cười lạnh lùng, nháy mắt thân hình lại rút vào giữa cát, đã thoát khỏi trói buộc của Từ Cực Vực Trường.

Tà Khôi có được hai loại Vô Hồn Thổ và Mộc, chỉ cần chân chạm đất là hắn có thể thoát mái trốn vào trong đất, trừ phi một chiêu giết chết hắn, nếu không rất khó đánh gục được hắn.

Thân ảnh Tà Khôi lại biến mất trong cát, nhưng giọng nói của hắn lại từ bên trong cát truyền ra:

- Thạch Nham, ta sẽ cắt đầu người, hơn nữa sẽ giữ lại để lúc ta gặp lại Tâm Nghiên, ta sẽ lấy đầu của người ra đưa cho nàng, người nói như vậy có thú vị hay không?

Thạch Nham đứng ở trên cồn cát, vẻ mặt hồ hững lại thức dục lực lượng tiêu cực.

Ba ảo giác yêu ma thật lớn đột nhiên từ do lực lượng tiêu cực dày đặc ngưng luyện thành, ba ảo ảnh yêu ma thật lớn này vừa xuất hiện, liền phóng đi tới những Vô Giả bị lốc xoáy trói buộc.

Thạch Nham dừng lại tại chỗ, không nhúc nhích, nhắm mắt lại, giống như đang yên lặng chờ đợi cái gì.

Ngoài dự kiến của hắn, Tà Khôi vẫn không cứu những đồng bạn bị Vực Trường trói buộc! Tà Khôi ở bên trong cát tiềm hành rất nhanh, lặng lẽ lướt đến dưới chân hắn.

Khóe miệng Thạch Nham nhếch lên tàn nhẫn, hung quang trong hai mắt chợt lóe rồi biến mất.

Mặc cho Tà Khôi tưởng tượng thế nào, cũng tuyệt đối không ngờ được Thạch Nham đã hình thành thức hải, ở trong phạm vi nhất định bất cứ dao động sinh mệnh nào đều trốn không thoát thần thức của hắn nhìn thấu!

Hắn ở bên trong cát không lộ đầu, cho dù Thạch Nham có thể nhận ra được vị trí của hắn, cũng rất khó bắt được hắn rồi giết chết.

Nhưng mà, nếu là hắn muốn ra tay với Thạch Nham, vậy nhất định hắn phải xuất hiện, đây là cơ hội của Thạch Nham.

“Rầm rầm ầm!”

Bên trong cát truyền ra tiếng vang nặng nề, ngay dưới chân Thạch Nham, một đám thổ trùy đột nhiên chui lên.

Thân hình Thạch Nham lắc lư đong đưa giữa đám thổ trùy, đột nhiên lao đi đến một phương hướng.

Bên trong cát, Tà Khôi di chuyển rất nhanh tìm hành đến nơi Thạch Nham đặt chân, chờ thân hình Thạch Nham rơi xuống rồi đột nhiên từ trong cát nhô lên, tung một kích đánh chết hấn.

Người còn giữa không trung, giữa hai bàn tay Thạch Nham ngưng luyện ra từng thủ ấn rất nhanh, còn chưa đặt chân lên mặt cát, Sinh Ấn và Tử Ấn đã chồng lên một chỗ.

Sinh Tử Ấn nện thẳng xuống dưới!

“Ầm!”

Tiếng nổ tung khủng bố, từ chỗ Thạch Nham sắp đặt chân truyền đến.

Một thân ảnh chật vật, khi tiếng nổ tung vang lên thì bị đánh bay thẳng ra ngoài, ngay cả trường kiếm tuyết trắng ka, cũng bị Sinh Tử Ấn cuồng mãnh đánh cho rời tay bay ra.

Thân ảnh Thạch Nham hạ xuống, duỗi bàn tay ra, chính xác nắm lấy thanh trường kiếm của Tà Khôi, thi triển Dật Điện giống như luồng điện nhắm về phía Tà Khôi.

Khóe miệng Tà Khôi đầy máu tươi, bị toàn lực một kích của Sinh Tử Ấn đánh xuống khiến thân thể hấn bị thương, nếu không phải quanh thân có thổ giáp bảo vệ, dưới một kích này của Sinh Tử Ấn có lẽ ngũ tạng lục phủ của hấn đã bị chấn nát.

Nhìn thấy Thạch Nham như tia chớp bay vụt đến, Tà Khôi lại muốn giở trò cũ, vội vàng trốn lại vào bên trong cát.

Ngay khoảng khắc một chân hấn vừa mới chạm vào mặt cát, Thạch Nham giống như tia chớp lướt đến, chân trái dẫm lên chân phải Tà Khôi, Tà Khôi vừa mới muốn trốn vào mặt cát, đột nhiên cảm giác bàn chân phải truyền đến sự đau đớn vô cùng.

Hấn muốn trốn vào mặt cát, lại phát hiện bàn chân kia lại bị trường kiếm găm chặt lại.

- Chạy đi? Tiếp tục chạy cho ta xem đi?

Hai mắt Thạch Nham độc ác, vẻ mặt tàn nhẫn, nhìn chằm chằm Tà Khôi, cười lạnh nói.

- Người! Người!

Sắc mặt Tà Khôi đại biến.

Chân phải hấn vẫn bị chân trái Thạch Nham dẫm chặt, trường kiếm tuyết trắng kia của hấn, đầu tiên là một kiếm đâm xuyên qua chân trái Thạch Nham, sau đó mới dính lên chân hấn, chân trái và chân phải hai người bị một thanh kiếm xuyên đâm hai người lại.

Vì hạn chế hấn trốn vào bên trong cát, một kiếm đâm xuống của Thạch Nham, không ngại ngay cả chính chân phải hấn đều cũng đều đâm xuyên qua!

“Rầm rầm!”

Bị một kiếm đâm dính hai chân, Tà Khôi và Thạch Nham mặt đối mặt, lực lượng bên trong thân thể bùng nổ mãnh liệt, quyền cước đánh nhau, chiến đấu kịch liệt sắp diễn ra.

Một thanh trường kiếm dính liền hai chân, bàn chân Thạch Nham trên dẫm chặt chân kia của Tà Khôi, khiến hấn không thể động đậy!

Cùng lúc đó, Thạch Hóa Vô Hồn bắt đầu thúc dục ra, toàn thân Thạch Nham cứng rắn như sắt, Bạo Tẩu nhị trùng thiên lại xuất hiện, lực lượng trong cơ thể nhảy mất lại tăng vọt gấp đôi.

“Rầm rầm ầm!”

Từng khối thủ ấn nổ mạnh giữa Thạch Nham và Tà Khôi, quanh thân Tà Khôi hiện ra ánh sáng màu vàng nhạt, hai tay kết ra thủ ấn tạo thành từng vòng sóng gợn kỳ diệu ở bên ngoài ngực, dùng để ngăn cản công kích của Thạch Nham.

- Cắt đầu của ta sao?

Khuôn mặt Thạch Nham dữ tợn, mặc sức phóng thích lực lượng cuồng bạo của Bạo Tẩu nhị trùng thiên, Sinh Ấn và Tử Ấn liên tiếp không ngừng đánh lên ngực Tà Khôi, dùng lực lượng mạnh mẽ điên cuồng nhất, phá hủy tất cả phòng ngự của Tà Khôi.

Thạch Hóa Võ Hồn, Cực Luyện tôi thể, sự cường hãn của thân thể Thạch Nham không phải Tà Khôi có khả năng bằng được!

Ở trạng thái Bạo Tẩu nhị trùng thiên, lực lượng mà hắn có thể vận dụng cũng đã vượt xa Tà Khôi, chiến đấu cận thân như vậy thì căn bản là Tà Khôi chỉ bị chà đạp, quả thực không có tý sức hoàn thủ nào.

“Nổ!” Thạch Nham điên cuồng hét lên một tiếng, Sinh Tử Ấn chồng lại đánh lên đầu Tà Khôi.

Đầu của Tà Khôi bị một kích này đánh lên đã nổ tung, đầu lâu và máu tươi tung tóe, chết thảm ngay tại chỗ.

234. Chương 234 - Xưa Không Bằng Nay!

Khi cái đầu của Tà Khôi nổ tung, một đám Võ Giả bên trong lốc xoáy cũng đều bị ba ảo ảnh yêu ma nuốt gọn giết chết.

Ba ảo ảnh yêu ma ở bên trong Vực Trường, tụ tập cảm xúc tiêu cực một kích là có thể khiến cho những Võ Giả cảnh giới Địa Vị chìm vào điên cuồng, đoạt lấy tính mệnh của bọn hắn rất dễ dàng.

Đám Võ Giả cảnh giới Địa Vị này trong Vô Tận hải, tư chất chỉ có thể xem như bình thường, không có Võ Hồn, không có bí bảo và lực lượng kỳ dị hộ thân, lại bị Vực Trường giam cầm, chỉ là sơn dương đội làm thịt thôi.

Thi thể Tà Khôi mất đầu mềm oạt ngã xuống đất, một thân tinh khí tuôn ra chui vào bên trong huyết đạo Thạch Nham.

“Xoạt!”

Một tay nắm lấy trường kiếm tuyết trắng kia rút ra khỏi bàn chân, Thạch Nham giọng mỉa mai nhìn thi thể Tà Khôi mất đầu, thần nhiên nói:

- Dám chiến cận thân với lão tử, ngươi đáng phải chết thảm như thế!

Thạch Hóa Võ Hồn, Bất Tử Võ Hồn, không ngừng cực luyện mài giũa, sự cường hãn thân thể của Thạch Nham không phải Võ Giả cảnh giới ngang nhau có thể tưởng tượng.

Chiến đấu cận thân, trong đám Võ Giả đồng cấp đã không có ai có thể chống lại hắn!

Cái chân bị trường kiếm xuyên qua, dưới tác dụng của Bất Tử Võ Hồn đã bắt đầu khôi phục lại từ từ.

Thạch Nham lại thúc dục Dật Điện biến, chui vào bên trong từng lốc xoáy đứng trong đó, cuộn cuộn tinh khí từ trong thi thể đám Võ Giả tràn ra đều bị Võ Hồn thần bí của hắn hấp thu.

Vực Trường trời buộc Hà Thanh Mạn đột nhiên thu lại, tầm nhìn của nàng bị cát vàng che khuất nên vừa thấy Thạch Nham xuất hiện, khuôn mặt xinh đẹp bỗng lạnh lùng lại ra tay tiếp.

- Đủ rồi!

Thạch Nham nhướng mày, quát:

- Đã chết hết, còn đánh cái quái gì?

- Chết hết?

Đôi mắt xinh đẹp Hà Thanh Mạn có chút mê mang

- Sư huynh ta đâu, người không có khả năng giết chết sư huynh ta! Cảnh giới hần cao thâm hơn người, nơi này hần lại có thể tùy ý trốn vào trong cát, người không phải đối thủ của hần!

- Cô nói Tà Khôi sao?

Thạch Nham chỉ thi thể không đầu đằng xa

- Hần ở bên kia đó, chỗ này trừ cô và ta, không còn ai sống đâu.

Hà Thanh Mạn hoảng sợ, thân hình nổi bật như gió thoảng qua, nhanh chóng bay đi đến chỗ thi thể Tà Khôi.

“A!”

Một tiếng thét kinh hãi, đột nhiên phát ra từ trong miệng Hà Thanh Mạn.

Nàng ngơ ngác đứng ở chỗ thi thể Tà Khôi, che miệng, trong đôi mắt đẹp toàn là vẻ buồn bã, thấp giọng nói nhỏ:

- Đã chết rồi, thế mà cứ như vậy chết hết, hy vọng tương lai của Thiên Tà Động Thiên chúng ta, niềm kiêu ngạo thế hệ mới có thể sẽ trở thành chủ nhân tương lai của Thiên Tà Động Thiên, cứ như vậy, cứ như vậy mà chết đi...

Hà Thanh Mạn bàng hoàng như bị đả kích rất lớn, vẻ mặt hoảng hốt ngây ngốc ngay tại chỗ lảo đảo một mình.

Thạch Nham vẫn chưa vội rời đi, đứng ở tại chỗ thả ra thần thức, lặng lẽ cảm ứng dao động sinh mệnh chung quanh.

Hần cũng không biết Tà Khôi, Hà Thanh Mạn đã tách khỏi bọn Tào Chỉ Lam mà đi đến đây, cứ tưởng đám người Tào Chỉ Lam ở ngay gần đây, trận chiến này tuy rằng hần giết hết mọi người trừ Hà Thanh Mạn, nhưng là tiêu hao lực lượng cũng rất nhiều.

Lúc này, tuy rằng vẫn còn trong trạng thái Bạo Tẩu nhị trùng thiên, chỉ khi nào lực cản trở phát tác thì hần sẽ suy yếu rất nhanh.

Nếu đám người Tào Chỉ Lam ngay tại gần đây thì hần phải lập tức rút lui, tuyệt không thể tiếp tục khổ chiến trong trạng thái này.

Nhắm mắt, thả ra thần thức, lặng lẽ cảm ứng trong chốc lát, sau khi phát hiện chung quanh không có dao động sinh mệnh nào, hần mới thâm yên lòng, chậm rãi đi đến bên cạnh Hà Thanh Mạn.

- Đám người kia đâu?

- Ai?

Hà Thanh Mạn ngẩng đầu, nét mặt ảm đạm, ngây ngốc nhìn Thạch Nham.

- Đám Tào Chỉ Lam, Phan Triết đâu?

Thạch Nham hỏi lại.

- Không biết.

Hà Thanh Mạn lắc lắc đầu

- Chúng ta từ bên trong trận pháp cổ kia truyền tống tới đây đều bị tách ra, đám chúng ta trùng hợp ở một chỗ, cho tới bây giờ người mới là người đầu tiên chúng ta gặp.

Thạch Nham trầm mặc trong chốc lát, thần nhiên nói:

- Ta biết rồi, sau này còn gặp lại.

- Người, người đi đâu?

Hà Thanh Mạn kinh hô một tiếng.

- Ta cũng không biết.

Thạch Nham dừng một lát, nhìn nàng

- Lập trường chúng ta bất đồng, tốt nhất cô sớm trở về Già La hải vực, một mình cô ở bên trong Chiến Trường Thâm Uyên sẽ rất nguy hiểm.

- Người giết sư huynh ta, ta vốn phải báo thù cho hắn.

Hà Thanh Mạn thở dài

- Nhưng người có thể giết hắn, tự nhiên cũng có thể giết chết ta. Thạch Nham, ta thật sự không ngờ, tại sao trong thời gian ngắn mà thực lực của người lại có thể tăng lên đến mức như thế. Ta còn nhớ rõ, lúc trước khi ở trên Hắc Thạch đảo, tu vi người chỉ có cảnh giới Bách Kiếp nhị trùng thiên, khi đó nếu không Dương Mộ cứu người, nói không chừng người...

Thạch Nham trầm mặc không nói.

- Tất cả bọn họ đều chết ở đây, một mình ta lại là người duy nhất sống sót, lần sau gặp lại những minh hữu kia, người nói bọn họ sẽ nhìn ta thế nào?

Hà Thanh Mạn buồn bã cười khổ.

- Ài...

Thạch Nham lắc đầu thở dài

- Cô vốn không nên đến Chiến Trường Thâm Uyên.

- Ta cũng không muốn.

Hà Thanh Mạn nhẹ nhàng lắc đầu, chán nản bất đắc dĩ nói:

- Nhưng mệnh lệnh sư môn, nếu ta không đến chính là cãi lệnh sư môn, chẳng những ta sẽ gặp họa mà ngay cả Hà gia ta cũng sẽ chịu tai bay vạ gió theo.

- Ừm, cô bị kẹp chính giữa thật là khó xử.

Khuôn mặt Thạch Nham ngẩn ngơ, nói:

- Có thể bọn Dương Mộ không ở chỗ này, nơi này có lẽ chỉ có một mình ta, sau đó là một đám người truy sát các người tới đây. Hôm nay ai cũng không biết ở bên trong sa mạc mênh mông làm sao mới có cửa ra, cũng không biết chỗ nào mới là mục tiêu, ừm, chúng ta vẫn hãy sớm tách ra, bằng không nếu như bị những người đó phát hiện cô và ta một chỗ, sẽ rất bất lợi cho cô.

- Cho dù là bọn họ không thấy được ta và người một chỗ, ta đừng phải bọn họ cũng sẽ không dễ chịu gì.

Hà Thanh Mạn cười khổ

- Lúc ở cung điện bên ngoài, giả chiến giữa ta và Dương Tuyết đều bị đám Tào Chỉ Lam cùng Phan Triết nhìn ra. Nếu sư huynh và người bọn ta còn thì bọn họ sẽ không nhiều lời sẽ không làm cái gì, nhưng nếu lẻ loi một mình ta, không biết chừng những người đó sẽ làm gì ta nữa.

Thạch Nham nhíu mày trầm mặc.

Một lát sau, hắn đột nhiên nói:

- Dù sao các người là minh hữu, có lẽ bọn họ sẽ châm chọc khiêu khích, nhưng sẽ không hạ sát thủ với cô. Yên tâm, cho dù là lần sau gặp lại, nể mặt Tâm Nghiên và Dương Tuyết nên ta cũng sẽ không làm gì cô, ừm, ta thật sự phải đi đây, cô hãy tự bảo trọng đi.

Nói xong, Thạch Nham quay đầu nhanh chóng rời đi, không cho Hà Thanh Mạn cơ hội nói thêm.

Hắn hấp thu liền một thân tinh khí tổng cộng mười một tên Vô Giả gồm cả Tà Khôi, bây giờ huyết đạo đã bắt đầu tinh lọc, bắt đầu tràn ra cảm xúc tiêu cực mạnh mẽ, nói không chừng hắn sẽ lại chìm vào điên cuồng, mất đi lý trí.

Một khi mất đi lý trí, hắn chỉ có hai loại lựa chọn, hoặc là tìm nữ nhân phát tiết, hoặc là trói chặt mình lại, một mình chịu đựng đau đớn.

Quan hệ giữa Hà Thanh Mạn và Dương Tuyết, Hạ Tâm Nghiên rất tốt, vì Dương Tuyết mà nàng bị người mình nghi kỵ, đã hy sinh rất lớn, Thạch Nham không làm ra được chuyện coi nàng trở thành đối tượng phát tiết.

Mặt khác, dù sao Hà Thanh Mạn cũng là người Thiên Tà Động Thiên, hắn cũng không thể hoàn toàn tin được, không muốn lúc mất đi lý trí, thậm chí có thể ngất, bên cạnh có một nữ nhân như vậy.

Rất nguy hiểm.

Bỏ lại Hà Thanh Mạn, Thạch Nham như một tia chớp, phóng đi về phương hướng cực nóng nhất trong sa mạc.

Thân ảnh tiến lên giữa sa mạc, hắn cảm giác được rõ đau đớn chỗ chân đã càng lúc càng yếu, miệng vết thương đang khép lại dần.

Bên trong huyết đạo, tinh khí đám người Tà Khôi đang được tinh lọc rất nhanh, đủ loại cảm xúc tiêu cực bắt đầu từ bên trong hắn huyết hắn thẩm thấu ra.

Thạch Nham kiềm nén lại.

Không biết là vì hắn bước vào cảnh giới Địa Vị, hay là thần kinh hắn đã trở nên cứng cõi hơn, lần này cảm xúc tiêu cực từ bên trong huyết đạo tràn ra vẫn chưa khiến hắn phải điên cuồng.

Hắn vẫn đang chịu đựng được.

Ngoại trừ hô hấp nặng nhọc, mặt đỏ tai hồng cũng chỉ có đầu hơi đau, lần này cảm xúc tiêu cực không có kéo hắn vào vực sâu vô tận, không thể khiến hắn ngất đi.

Hồi lâu sau đó.

Bên trong huyết đạo quả nhiên rót ra lực lượng kỳ dị quen thuộc kia, bảy trăm hai mươi huyết đạo toàn thân cùng tràn ra năng lượng khiến cho khiến cho tâm thần Thạch Nham sáng khoái, cảm nhận được này năng lượng đó di chuyển bên trong thân thể khiến toàn thân hắn ấm áp vô cùng thoải mái, giống như ngâm trong suối nước nóng.

Lần này, Thạch Hóa, Bất Tử Vô Hồn không chia xẻ những lực lượng kỳ dị đó, từng đợt lực lượng kỳ dị bên trong huyết đạo tràn ra đã rót mạnh vào trái tim.

Tinh Thần Vô Hồn!

Đồng tử Thạch Nham co rút lại, không kiềm được mà chửi tục, lập tức bắt đầu dùng tinh thần khổng chế, ý đồ thay đổi này phương hướng di chuyển của lực lượng kỳ dị này.

Đáng tiếc, không đợi hắn nhúng tay vào thì bên trong trái tim hắn lại truyền ra một lực hút mạnh mẽ, đã hấp thu sạch lực lượng kỳ dị, ngay cả một chút ít cũng không lưu lại.

Đột nhiên hắn ngừng lại.

Cẩn rằng, Thạch Nham âm thầm cảm thụ một lát, phát hiện ở trái tim điểm sáng ánh sao càng dày đặc hơn thì hình như cũng không có nhiều biến hóa gì, Tinh Thần Vô Hồn bên trong trái tim ở giữa sa mạc này cũng không thể tụ tập lực lượng ngôi sao, hắn lại không có phương pháp thúc dục Tinh Thần Vô Hồn, lực lượng kỳ dị rót vào trong đó chỉ lãng phí vô ích.

Chỉ ít, trước khi không có lấy được phương pháp điều khiển có liên quan Tinh Thần Vô Hồn của Tam Thần Giáo, với hắn mà nói thì Tinh Thần Vô Hồn chỉ như là gân gà, không thể làm cho lực lượng hắn tăng tiến gì.

“Vù vù!”

Địa tâm hỏa lại từ bên trong Huyết Văn giới bay ra, sau khi phát hiện bên cạnh Thạch Nham không có ai thì nó không cần Thạch Nham triệu hồi cũng đã chủ động bay ra.

Hóa thành một vầng ánh lửa chói lọi, Địa tâm hỏa lại bắt đầu ở phía trước dẫn đường, hưng phấn bay tới hướng có nhiệt độ cao nhất của sa mạc này.

Thạch Nham bắt đầu đi, chỉ có thể ở đằng sau đi theo.

Hắn ở trong sa mạc này cũng không có mục tiêu nào, không có phương hướng khác, với hắn mà nói thì Địa tâm hỏa dẫn đường cũng miễn cưỡng xem như một lối ra chưa biết, nói không chừng khu vực có thể khiến cho Địa tâm hỏa cảm thấy hứng hưng phấn, cũng có thể tồn tại thứ gì đó khiến ánh mắt hắn phải sáng lên.

Lòng có ý niệm này nên tuy không biết rốt cuộc phía trước sẽ có cái gì, nhưng hắn vẫn lẳng lặng đi theo.

Thời gian vội vàng.

Bên trong sa mạc này, hắn cũng không biết đã đi theo Địa tâm hỏa được rồi bao lâu, dù sao hắn từng bởi vì Tinh Nguyên khô kiệt mà bổ sung ba lượt Hồi Nguyên đan.

Toàn bộ Tinh Nguyên dùng vào việc chạy đi băng băng, hơn nữa đã bổ sung ba lượt, Thạch Nham đoán e là hắn đã đi trong sa mạc này ít nhất hơn nửa tháng.

Không gian kỳ dị này không có nhật nguyệt tinh thần, không có đêm tối, chỉ có bầu trời đỏ rực.

Trải qua thời gian bốn tẩu dài như vậy, cách nơi nóng nhất của sa mạc này đã càng ngày càng gần, Địa tâm hỏa dần hưng phấn hơn, thậm chí Thạch Nham có thể cảm ứng được linh hồn nó đang run nhẹ lên.

Nhưng mà, Thạch Nham đã càng ngày càng suy yếu.

Cách nơi cực nóng nhất càng ngày càng gần, hơi nóng khủng bố bức bách hắn từng dùng Thiên hỏa rèn luyện qua thân thể cũng không thể không vận dụng thêm Tinh Nguyên để chống đỡ.

Ba người Phan Triết, Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tình tụt lại phía sau, đợi sau khi bọn họ phát hiện Vô Giả dưới trướng đang tiếp cận, cũng vội vàng hét to lên, bảo mọi người nhanh chóng rời xa chỗ này, không cho phép bất cứ kẻ nào lưu lại chỗ này.

Đám Vô Giả còn chưa biết xảy ra chuyện gì, vừa thấy bốn người thủ lĩnh thảm hại như vậy nên cũng không dám nghĩ nhiều, lại vội vàng quay đầu, đi theo phía sau đám người Phan Triết, bằng tốc độ nhanh nhất rời xa chỗ này.

Gần chỗ Thái dương chi tinh.

Một đám Thái dương hỏa viêm từ khu vực kia nhanh chóng lao ra, bao phủ toàn bộ bầu trời, giống như đám mây lửa đè ép xuống.

Chuôi cự kiếm đỏ rực lơ lửng trên bầu trời, giữa không trung phóng ra tinh thần dao động tà ác, con mắt đỏ rực bên trên thân kiếm nhấp nháy phóng ra ánh sáng màu đỏ tươi cực kỳ quỷ dị.

Lúc này, con mắt màu đỏ trên thân kiếm hình như đang nhấp nháy hình như đang nhìn chăm về một hướng nào.

Dưới cự kiếm, hai mắt Thạch Nham đỏ ngầu, thần trí không rõ, ngẩng đầu nhìn chuôi cự kiếm dài hai mét, rộng nửa mét trên bầu trời, ánh mắt có hơi chút mê mang.

Đồng thời Huyết Văn giới tên tay hắc cũng biến thành huyết quang đại thịnh, cực kỳ tương tự với ánh sáng đỏ tươi bên trên chuôi cự kiếm này.

Huyết quang chói lọi nổ tung lên từ bên trong Huyết Văn giới bắn ra, lực lượng của Huyền Băng Hàn Diễm bị giam cầm lại toàn bộ.

Khoảng khắc Huyết Văn giới phát ra huyết quang chói mắt, cự kiếm vốn lơ lửng bất động trên bầu trời, hình như đột nhiên phát hiện mục tiêu nào đó, hoặc là bị cái gì đó hấp dẫn lôi kéo, đang chậm rãi bay tới hướng Thạch Nham.

Về mặt Thạch Nham hoang mang, hình như cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ theo bản năng giờ cao Huyết Văn giới đeo trên tay lên.

Bên trong Huyết Văn giới phóng ra tia sáng kỳ dị, huyết quang đỏ tươi vô cùng đẹp mắt, giống như phải phải nhuộm cả bầu trời thành màu đỏ như máu.

Cùng lúc đó, cảm xúc tiêu cực trong thân thể Thạch Nham bỗng nhiên giống như thủy triều, ồ sát rót vào bên trong Huyết Văn giới. Sau khi được cảm xúc tiêu cực rót vào thì đột nhiên lan tỏa ra một luồng tinh thần dao động mạnh mẽ.

Cự kiếm đỏ rực như hỏa tinh bỗng hóa thành một luồng ánh sáng lấp lánh, bay thẳng về phía Huyết Văn giới, chỉ một chốc đã biến mất trong Huyết Văn giới không thấy tung tích nữa.

Thần trí Thạch Nham đang không tỉnh táo lại đột nhiên khôi phục thanh tỉnh.

Đủ loại cảm xúc tiêu cực hỗn loạn trong thức hải, nhấp nháy mắt đã không còn sót lại chút gì, từng luồng thái dương lực bên trong thân thể đến của Thái dương chi tinh vẫn còn đang liên tục sôi trào thiêu đốt chui vào trong trái tim hắc, khiến cho trái tim hắc trở nên lấp lánh như có vô số ánh sao, một vầng hỏa viêm đỏ rực đang bốc cháy.

Thân thể như bị đốt cháy, cực kỳ đau đớn, hàn lực của Huyền Băng Hàn Diễm như một dòng nước lạnh đang vuốt ve thân thể hắc, khiến cho đau đớn của thân thể hắc yếu đi một chút.

Cách xa Thái dương chi tinh hơn ngàn mét, hắc đứng giữa sa mạc vẫn có thể cảm ứng được thái dương lực mãnh liệt hơn của Thái dương chi tinh.

Quay đầu, nhìn về phía Thái dương chi tinh đằng xa, Thạch Nham cảm nhận được rõ, trải qua biến hóa trong khoảng thời gian ngắn này, ánh sáng mặt trời cực nóng chói mắt của Thái dương chi tinh từ bên trong trung tâm thái dương, dường như cũng dần dần ảm đạm đi.

Thái dương lực và Thái dương chi hỏa ẩn giấu trong Thái dương chi tinh, bị hắc và Địa tâm hỏa tiêu hóa đang dần xói mòn rất nhanh, thế mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn này đã tiêu hao hơn phân nửa.

Thiên ngoại thiên thạch thật lớn kia, phóng ra ánh sáng mặt trời đã không còn chói mắt như ban đầu nữa.

Thạch Nham cau mày, trong lúc nhất thời cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng ma hắc còn nhớ mơ hồ trước đó hình như có người tiếp cận chỗ này, hắc từ bên chỗ Thái dương chi tinh nhanh chóng đi tới, hình như đang đuổi giết ai đó. . .

Do dự một lát, hắc thả ra thần thức, chậm rãi khuyết tán ra bên ngoài, muốn nhìn xem chung quanh có dao động sinh mệnh mạnh mẽ nào hay không.

Một, hai, ba người. . .

Ở bên trong thức hải, hắc cảm ứng được rõ có mười mấy tên Vô Giả, những người đó chỉ cách hắc có hai dặm, đang dùng tốc độ cực nhanh rời xa chỗ này.

Thạch Nham ngạc nhiên.

Sững sờ trong chốc lát, không biết vì sao những người đó lại tránh né hắc, cũng không có tý niệm đuổi theo, nghĩ một lúc hắc xoay người, lại chạy đi đến phương hướng Thái dương chi tinh.

- Vì sao phải chạy trốn?

Hồi lâu sau, thân hình Cổ Linh Lung đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía bầu trời đỏ rực phía sau, nhíu mày nói:

- Chỉ là một tên Thạch Nham, có cần phải khẩn trương như vậy không?

- Thạch Nham?

Tào Chỉ Lam lắc lắc đầu

- Sở dĩ phải chạy trốn, không có liên quan gì đến Thạch Nham, sự xuất hiện đột nhiên của chuôi cự kiếm đó, mới là thứ chúng ta phải chạy trốn!

- Chuôi cự kiếm đó. . .

Cổ Linh Lung ngăn người, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút khó coi, gật gật đầu

- Khoảng khắc thanh cự kiếm kia xuất hiện, mấy thanh Thần Kiếm trong thân thể ta truyền ra tín hiệu cảnh báo mạnh mẽ, thúc giục ta lập tức tránh đi. Chẳng lẽ, cự kiếm kia thật sự lợi hại như vậy sao?

- Rất cuộc cỡ nào lợi hại, ta cũng rất khó nói rõ.

Về mặt Tào Chỉ Lam nghiêm túc, thần nhiên nói:

- Nhưng mà, giết chết mọi người chúng ta, đối với chuôi cự kiếm này mà nói chỉ là chuyện dễ dàng. Thậm chí cũng không phải nó chém chết một đám chúng ta, chỉ là tinh thần dao động tà ác do nó phóng ra cũng dập nát toàn bộ linh hồn chúng ta!

Lời này vừa nói ra, lúc này mọi người đã trợn mắt há hốc mồm.

- Lợi hại như vậy?

Phan Triết âm thầm tạt lưỡi

- Nói như vậy, chuôi cự kiếm đó chẳng phải là một trong các loại bí bảo Thánh cấp?

- Ít nhất là Thánh cấp!

Trác Nghiên Tình cũng gật gật đầu

- Tinh thần dao động tà ác của cự kiếm kia quả thật cực kỳ đáng sợ, cách xa như vậy mà thiếu chút nữa ta không có được ý niệm chạy trốn. Nếu ta không có bí bảo của sư môn, nói không chừng lần này thật sự

phải chết ở chỗ đó, con mắt trên thanh cự kiếm kia có sức mạnh mê hoặc lòng người, hình như con mắt đó có được một sinh mệnh tà ác.

Sắc mặt đám người Phan Triết khê biến.

Những lời của Trác Nghiên Tình, làm cho bọn họ đều nhớ lại con mắt bên trên thanh cự kiếm, con mắt đó trên bầu trời nhấp nháy phóng ra huyết quang đỏ tươi, như đám ma quái rất quỷ dị, làm cho người ta có cảm giác cực kỳ nguy hiểm cực kỳ tanh máu, khiến cho những người cảm lái tương lai của Vô Tận hải đều sinh ra sự sợ hãi, không dám đối địch lại.

- Hiện tại phải làm sao đây?

Cổ Linh Lung hỏi

- Thạch Nham rõ ràng ở đằng kia, chúng ta cũng không dám tới gần, cũng không biết cự kiếm kia thuộc về ai, các người nói nơi này còn có người khác không?

- Tạm thời đứng tiếp cận chỗ kia, ta sẽ dùng Vô Hồn của ta cảm ứng, chờ đến lúc ta không phát hiện hỏa viêm cực nóng bên kia, không cảm ứng được nguy hiểm nữa, chúng ta lại đi qua xem sao. Hừ, Thạch Nham không thể gây ra sợ hãi, chỉ cần đến lúc đó hắc vẫn còn, tuyệt không phải đối thủ chúng ta.

Tào Chỉ Lam ổn định lòng quân.

Mọi người đều gật đầu.

Trong mắt Thạch Nham lóe lên nhiều điểm sáng kỳ dị, trong lòng đầy kinh ngạc, từng bước đi đến chỗ Thái dương chi tinh.

- Bên trong chiếc nhẫn này, sao đột nhiên lại có thêm một thanh cự kiếm, chuôi kiếm này chắc là thật thể mà, vì sao chiếc nhẫn quỷ quái này có thể cất chứa chứ?

Ý niệm của Huyền Băng Hàn Diễm lại từ trong Huyết Văn giới truyền đến

- Ta đã xem qua kết cấu của chiếc nhẫn này, theo đạo lý thì nơi này không thể cất chứa thật thể mà, vì sao có thể đặt vào chuôi kiếm quỷ dị này chứ?

- Ta nghĩ, chuôi cự kiếm này có liên hệ nào đó với chiếc nhẫn của ta.

- Vì sao lại nói như vậy?

- Ta cũng không biết nguyên nhân, chỉ là ta mơ hồ cho rằng như thế, khí tức của Huyết Văn giới và chuôi kiếm này rất giống. Nhất là, huyết văn kỳ dị trên chuôi kiếm này, nó rất giống với hoa văn bên ngoài chiếc nhẫn này, nói không chừng chiếc nhẫn này và chuôi kiếm đó do cùng một người tạo ra.

Thạch Nham vượt Huyết Văn giới, nét mặt có chút quái dị.

Hắn đưa tinh thần vào bên trong Huyết Văn giới, có thể nhìn thấy rõ bên trong Huyết Văn giới lại mở ra một không gian, trong không gian kỳ dị đỏ như máu này có chuôi cự kiếm lấp lạng lơ lửng, không có một chút khí tức nào.

Tinh thần dao động tà ác kinh thiên động địa trên cự kiếm lúc trước, giờ đã không còn sót lại chút gì.

Thả lỏng tinh thần, Thạch Nham thử cảm thụ xem năng lượng dao động trên chuôi cự kiếm này nhưng lại không thu hoạch được gì, bất luận hắn liên hệ với cự kiếm thế nào cũng không thể tìm được gì trên cự kiếm.

Nếu không phải lúc trước đã từng thấy sự quỷ dị của chuôi cự kiếm này thì dù thế nào Thạch Nham cũng cảm thấy chuôi cự kiếm thật quá đối bình thường, không có chỗ gì gọi là thần kỳ.

Khó có thể câu thông với cự kiếm, cũng không cảm giác được chút tinh thần dao động, dường như cự kiếm này chui vào Huyết Văn giới cho nên đều thu liễm lại hết ánh sáng chói mắt, từ một thanh Thần Kiếm biến thành một thanh kiếm sắt thường, mất đi khí thế và sức mạnh kinh thiên động địa.

“Vù vù vù!”

Bên trong Thái dương chi tinh truyền ra tiếng rít kỳ dị.

Thạch Nham đột nhiên ngừng lại, cách xa mười mét, quan sát nhìn chằm vào Thái dương chi tinh kia, cảm nhận thái dương lực bên trong Thái dương chi tinh.

Thái dương lực cuộn cuộn từ bên trong Thái dương chi tinh phóng ra thẩm thấu vào thân thể rồi chui vào trái tim hắn.

Không biết vì sao, sau khi thân thể trải qua biến hóa rất lớn như nghiêng trời lệch đất trước đó, dường như thân thể hắn đã dần dần thích ứng thái dương lực cực nóng.

Lúc thái dương lực rót vào trong cơ thể hắn thì thân thể hắn cũng sẽ không còn bốc ra Thái dương chi hỏa, cũng sẽ không còn hỏa viêm đốt cháy thân thể hắn.

Thân thể hắn hình như đã được cải tạo, thay đổi có thể thích ứng Thái dương chi hỏa, trở nên càng hòa hợp với Tinh Thần Vô Hồn!

...

238. Chương 237 - Cổ Thành Cự Thạch

Cách xa mười mét.

Thạch Nham cứ như vậy đứng cách Thái dương chi tinh không xa, hắn có thể cảm ứng được Thái dương chi hỏa cuộn cuộn của Thái dương chi tinh đang liên tục rót vào trái tim hắn.

Chỗ trái tim hắn, có Tinh Thần Vô Hồn của Tinh thần từ Tam Thần Giáo.

Ban đầu, Tinh Thần Vô Hồn này chỉ có thể hấp thu được lực lượng ngôi sao, vốn không thể hút được chút ánh sáng mặt trời kia, nhưng mà lần này khi đối mặt với Thái dương chi tinh, trong khoảng khắc thái dương lực tiến vào thân thể hắn thì Tinh Thần Vô Hồn đã phát huy tác dụng, cũng hấp thu luôn thái dương lực.

Chuyện này có nguyên nhân gì?

Thạch Nham biết, đây cũng không phải đơn giản như lời của Huyền Băng Hàn Diễm. Không phải vì thái dương cũng thuộc loại ngôi sao, mà có thể hấp thu được thái dương lực đơn giản như vậy.

Nếu thật sự là như vậy, Tam Thần Giáo sẽ không phân chia Viêm Nhật Vô Hồn, Tinh Thần Vô Hồn, giữa Viêm Nhật Vô Hồn và Tinh Thần Vô Hồn nhất định là ban đầu có điểm khác nhau, nhất định là không giống nhau.

Nhưng nếu không phải như vậy, vì sao Tinh Thần Vô Hồn này lại có thể hấp thu thái dương lực chứ?

Thạch Nham cau mày, từng suy nghĩ như ánh chớp lóe lên trong đầu hắn, dường như hắn mơ hồ đã nắm được điểm gì đó.

Lực lượng kỳ dị bên trong huyết đạo tràn ra!

Một tia chớp xẹt qua, Thạch Nham bỗng nhiên hiểu ra.

Trong khoảng thời gian này, trái tim hắn hấp thu không ít năng lượng thần bí kia, nó có thể khiến cho Bát Tử Vô Hồn và Thạch Hóa Vô Hồn phát sinh biến hóa, chẳng phải là cũng có thể làm cho Tinh Thần Vô Hồn xảy ra biến dị tốt sao, khiến cho nó tiến hóa đến mức kỳ diệu thế này sao?

Chắc hẳn là như vậy!

Thạch Nham khẳng định gật đầu.

“Vù vù!”

Địa tâm hỏa ở trong Thái dương chi tinh đang hấp thu năng lượng cực nóng của Thái dương chi hỏa, một đám Thái dương chi hỏa như từng con hỏa xà, biến mất trong vầng hỏa viêm của Địa tâm hỏa, trở thành một phần năng lượng của Địa tâm hỏa, khiến cho hỏa viêm lực của Địa tâm hỏa phát sinh biến hóa kỳ diệu.

Cách xa mười mét, Thạch Nham vẫn không nhúc nhích, nhưng Tinh Thần Vô Hồn trong thân thể cũng đang hấp thu kia thái dương lực của Thái dương chi tinh, tranh đoạt năng lượng từ Thái dương chi tinh với Địa tâm hỏa.

Bị hai người hấp thu, ánh sáng mặt trời cực nóng chói mắt, bắt đầu ảm đạm đi từng chút một.

Thiên ngoại thiên thạch vốn đỏ rực cũng bắt đầu mất dần đi ánh sáng rực rỡ, đang từ từ biến thành thiên thạch bình thường. Trong lạng lẽ, tia sáng hỏa viêm của thiên ngoại thiên thạch đã giảm đi mấy lần.

Khối thiên thạch cực nóng đã dần dần không thấy nữa.

Toàn bộ sa mạc nóng bức đều theo năng lượng bên trong Thái dương chi tinh xói mòn, mà dần trở nên mát mẻ hơn.

- Có cảm thấy mát mẻ hơn rất nhiều không?

- Ừ ha, hình như nhiệt độ bên trong sa mạc này đang hạ thấp xuống từng chút.

- Ừm rất thoải mái, xem ra nơi này đang phát sinh biến hóa, không biết loại biến hóa này có thể khiến cho chúng ta tìm ra đường trở về không nữa?

- Ai biết được, thật sự không muốn ở lại chỗ quỷ quái này đâu, trời ơi, cứ đi như thế này không biết khi nào thì mới là cuối đường nữa.

- Đừng có nói nhảm, chúng ta tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên, vì giết chết dư nghiệt của Dương gia. Bây giờ đám Dương Mộ còn chưa gặp một ai, cho dù là tìm được đường trở về, chẳng lẽ các ngươi còn có mặt mũi trở về hay sao?

“...”

Đám Vô Giả đến từ thế lực khắp Vô Tận hải tụ tập lại một chỗ, tụ ba tụ năm, thấp giọng thảo luận cái gì đó.

Một mình Tào Chỉ Lam lẻ loi ngồi ở một bên, lông mi nhíu chặt lại, bên trong đôi mắt khiến người ta mê hoặc lóe ra điểm sáng.

Lạng lẽ phóng ra Linh Thần Vô Hồn, Tào Chỉ Lam bắt đầu quan sát bốn phía, từ biến hóa rất nhỏ của không khí trong sa mạc, mà cảm ứng điều dị thường của sa mạc này.

Một lát sau, Tào Chỉ Lam đột nhiên đứng lên, nói:

- Có thể đi qua xem rồi, ta phát hiện bên kia đã không có dao động hỏa viêm mạnh mẽ, cũng không có tinh thần công kích có thể tiêu diệt linh hồn chúng ta, hiện tại đi qua là thích hợp, chắc sẽ không có gì hung hiểm đâu.

- Nghe theo cô!

Phan Triết bỗng nhiên đứng lên.

Nửa canh giờ sau.

Bốn người Tào Chỉ Lam, Trác Nghiên Tình, Cổ Linh Lung, Phan Triết đã đi nhưng quay lại, một lần nữa đi đến chỗ cách Thái dương chi tinh kia hơn mười mét, từ xa nhìn đến Thái dương chi tinh kia nhưng về mặt bọn họ cực kỳ quái dị.

- Tên Thạch Nham đâu?

Cổ Linh Lung buồn bực bắt đầu ồn ào lên

- Tiểu tử lại biến mất, bây giờ chúng ta phải làm sao tìm hắn chứ?

Tào Chỉ Lam vẫn không nói chuyện, chỉ có vẻ mặt quái dị nhìn Thái dương chi tinh kia, trong tâm hồn thiếu nữ đã nhắc lên hồi sóng to gió lớn.

Đây vẫn là Thái dương chi tinh sao?

Đây rõ ràng chỉ là một khối thiên ngoại thiên thạch bình thường thôi!

Thái dương chi tinh đến từ trong trung tâm thái dương, có được hỏa viêm lực tinh thuần của thái dương, sao nó lại biến thành bộ dáng này?

Là ai mà trong thời gian ngắn như vậy đã hấp thu sạch sẽ thái dương lực trong Thái dương chi tinh chứ?

Là Thạch Nham sao?

Trong lòng Tào Chỉ Lam xuất hiện dấu hỏi thật to, nhìn chằm chằm Thái dương chi tinh đã biến thành tảng đá bình thường, hồi lâu sau vẫn không nói gì.

Lần đầu tiên, nàng xuất hiện cảm giác nắm giữ được Thạch Nham, cảm thấy ở trên người Thạch Nham có rất nhiều điều thần bí, cũng đã khiến cho nàng khó mà nhìn thấu.

Linh Thần Vô Hồn của nàng là dễ dàng nhìn thấu lòng người nhất, biết được tất cả Vô Hồn kỳ dị, thủ đoạn tiềm tàng của đối phương.

Hôm nay, ngay cả nàng cũng có ý nghĩ nhìn không thấu Thạch Nham, thậm chí điều này làm cho nàng có cảm xúc thấp thỏm lo âu, nàng không thích ứng được chuyện ai có thể thoát khỏi bàn tay khỏi cảm ứng của nàng, nàng cực kỳ ghét cái cảm giác này.

Hai người Phan Triết và Trác Nghiên Tình cũng biết một ít truyền thuyết có liên quan đến Thái dương chi tinh, hai người cũng đều ngơ ngác nhìn Thái dương chi tinh biến thành đá thường kia, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Rất lâu sau đó.

- Ta nghĩ, tên Thạch Nham kia chắc là đã rời khỏi, ừm, hiện tại chúng ta phải làm là xác định phương hướng của hắn.

Tào Chỉ Lam hít sâu một hơi, thả ra Linh Thần Vô Hồn cảm ứng trong chốc lát, đột nhiên chỉ về một phương hướng

- Bên kia, dường như bên kia có dao động của lực lượng!

Dừng một chút, Tào Chỉ Lam đột nhiên khẽ “Ồ” một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp có chút kỳ quái.

- Thế nào rồi?

Phan Triết hỏi.

- Các người có phát hiện hay không, sa mạc bây giờ đã không giống với lúc chúng ta vào? Các người thả ra tinh thần lực, có phải không còn bị cản trở hay không? Rốt cuộc Vô Hồn của ta bây giờ đã có thể bao trùm đến phạm vi bình thường. Ừm, bên kia, bên kia nhất định có tồn tại trận pháp và kết giới, ta nghĩ chắc là chúng ta có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này.

Tào Chỉ Lam thần nhiên nói.

- Thật vậy sao!

Cổ Linh Lung hét âm lên

- Sa mạc này biến thành càng lúc càng mát, lực lượng quái dị cản trở bao phủ trong sa mạc hình như cũng đã biến mất hết.

- Đúng vậy, tất cả biến hóa đều do khối thiên thạch này.

Trác Nghiên Tình nhìn Thái dương chi tinh biến thành tảng đá bình thường

- Quả thật, là vì khối Thái dương chi tinh, bởi vì sự biến hóa của nó mà toàn bộ sa mạc đều thay đổi theo.

- Ta biết rồi!

Thân thể mềm mại của Tào Chỉ Lam chấn động, hai mắt sáng ngời, kinh hãi quát lên:

- Toàn bộ sa mạc đều là một trận pháp quỷ dị! Mà khối Thái dương chi tinh này chính là nguồn năng lượng của toàn bộ trận pháp, cũng chính là trận nhãn. Chờ toàn bộ năng lượng bên trong trận nhãn biến mất, trận pháp to lớn hùng vĩ này lập tức mất đi tác dụng, thế nên lúc này mới hiện ra bộ mặt vốn có của nó.

- Trời ạ, có lớn trận pháp như vậy sao?

Cổ Linh Lung che miệng hô lên.

- Có!

Tào Chỉ Lam gật đầu, trầm ngâm một lát, nói:

- Chắc không cần tiếp tục ở lại chỗ này, ta cảm giác được ở phương hướng kia chính là truyền tống trận rời đi. Ừm, chúng ta có thể đi qua. Ta nghĩ, chắc hẳn Thạch Nham cũng theo bên kia rời đi.

Chỉ chốc lát sau.

Đoàn người Tào Chỉ Lam quả nhiên phát hiện một trận pháp cổ trong sa mạc, trận pháp cổ này cực kỳ tương tự với cái mà bọn họ dùng tiến vào sa mạc.

Không có do dự nhiều, những người này đều đứng lên trên, sau khi ánh sáng hồng lóe lên thì bọn họ cũng biến mất không còn tung tích khỏi sa mạc này.

... ..

Rừng rậm bao la bát ngát, thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm, bên trong rừng rậm điều ngử hương hoa, không khí tươi mát đập vào mặt, làm người ta vui vẻ sảng khoái, toàn thân thoải mái.

Phía trên một góc cổ thụ chọc trời, Thạch Nham ẩn thân trong khóm lá rậm rạp, cách mặt đất trăm mét, nhìn ra đằng xa.

Sau khi theo trận pháp cổ trong sa mạc truyền tống đến nơi đây, ngay từ đầu Thạch Nham còn tưởng mình quay trở về Vô Tận hải, đến hòn đảo nào đó có linh khí bức người. Nhưng mà, sau khi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời hắn lập tức biết hắn đã nghĩ sai, hắn vẫn còn trong Chiến Trường Thâm Uyên.

Trời xanh quang đãng, từng đóa mây trắng, nhưng không có nhật nguyệt tinh thần, không phát hiện được bên trong Tinh Thần Vô Hồn có lực lượng ngôi sao rót vào.

Thế giới không có nhật nguyệt tinh thần hiển nhiên không phải là Vô Tận hải, nơi này còn trong Chiến Trường Thâm Uyên, chỉ là hoàn cảnh đã biến hóa mà thôi.

Nơi này tuy là Chiến Trường Thâm Uyên, nhưng mà thiên địa linh khí lại cực kỳ nồng đậm, hình như có khác biệt rất lớn với lời của đám người Dương Mộ.

Theo như lời của đám người Dương Mộ thì thiên địa linh khí bên trong Chiến Trường Thâm Uyên cực kỳ loãng, ở trong này không thích hợp cho Vô Giả tu luyện, nơi này chính là chiến trường thời cổ đại, chỉ có xác chết cổ, chỉ có những kẻ thám hiểm, vốn không có Vô Giả sinh sống ở đây.

Nhưng đứng chỗ trên cao trăm mét, Thạch Nham đôi mắt trông về phía xa, lại phát hiện bên trong rừng rậm rộng lớn, tràn trề sinh cơ.

Ở chỗ cực xa, hình như còn tồn tại một tòa thành trấn hùng vĩ, toàn bộ thành trấn kia đều dùng cự thạch xây thành, cờ màu trên thành bay phất phới, dường như còn có thể mơ hồ nhìn thấy có người đi lại.

Vị trí cổ thành cự thạch kia các Thạch Nham hơn mười dặm, cả tòa thành thị đều được bao phủ dưới lực lượng thần bí nào đó, khiến cho Thạch Nham khó có thể dùng thần thức nhìn trộm.

Nhìn về phía xa chỗ xa hơn, vẫn lại là rừng rậm vô tận, thậm chí trong tai còn có thể nghe được tiếng rống khủng bố của một ít yêu thú.

Nơi này, không có khác biệt quá lớn với bên ngoài, có linh khí, có yêu thú, hình như còn có Võ Giả, nhưng không có nhật nguyệt tinh thần.

Ở chỗ trên cao trăm mét quan sát trong chốc lát, Thạch Nham trầm ngâm một hồi rồi quyết định đi chỗ cổ thành cự thạch xem sao, xem trong đó thật sự có Võ Giả sinh hoạt hay không .

“Ầm!”

Như một con chim to, Thạch Nham lao người bay xuống dưới, vũng vàng hạ xuống trên mặt đất.

Bỗng chốc, một luồng năng lượng cực kỳ âm nhu giống như hàng tỉ dây thừng, đột nhiên quấn quanh toàn thân hắn, sau khi hắn hạ xuống đất lại đột nhiên phát hiện mình bị giam cầm lại, toàn thân không thể động đậy.

- Dị tộc nhân chết tiệt!

Một tiếng nói thầm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến bên tai Thạch Nham, giọng nói đến từ phía sau.

Thạch Nham muốn quay đầu nhìn về phía sau nhìn người nhỏ, nhưng phát hiện cổ khó có thể xoay được, rồi bỗng hắn liền ngửi được một mùi hoa lan thơm ngát, mùi thơm chui vào thức hải khiến cho hắn choáng váng hoa mắt, ngã xuống hôn mê đi.

239. Chương 238 - Âm Mị Tộc

Trong bóng đêm đưa tay không thấy năm ngón, Thạch Nham từ từ tỉnh lại.

Mở mắt, theo bản năng thả ra thần thức để quan sát tình hình xung quanh, nhưng mà thần thức vừa khẽ động thì trong thức hải lại đột nhiên xuất hiện cơn đau đớn cực kỳ mãnh liệt, cơn đau này bộc phát mạnh mẽ trong thức hải hắc hắc, thiếu chút nữa đã khiến hắn vì đau mà ngất đi lần nữa.

Sắc mặt khê biến, cổ nén đau đớn trong thức hải, hắn vội vàng nín thở ngưng thần, thu hồi thần thức lại.

Thần thức thu lại về thức hải thì đau đớn đã biến mất không còn.

Hai mắt lóe sáng lên, nhưng trong bóng đêm, hắn vẫn không nhìn thấy cảnh tượng chung quanh.

Đưa tay mò mẫm hắn phát hiện mọi thứ đều là nham thạch lạnh như băng, nham thạch kia rất rắn chắc, rất gồ ghề, không biết là loại đá gì nữa. Hình như trong thức hải đã bị hạ cấm chế, chỉ cần thần thức vừa buông ra sẽ phát tác, khiến cho hắn lập tức cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Hai mắt tập trung nhìn lại nhìn không thấy cảnh quan xung quanh, đứng lên hoạt động một lát, hắn thử thức dục lực lượng trong cơ thể thì phát hiện Tinh Nguyên cũng bị giam cầm, khó có thể phát huy ra lực lượng của bản thân.

Tinh Nguyên và thức hải đều bị hạn chế, đối với Võ Giả bình thường mà nói không khác gì với bị nắm chặt mệnh môn, khó mà sử dụng được lực lượng gì.

Nhưng mà, với Thạch Nham thì mặc dù Tinh Nguyên và thức hải đều bị giam cầm, nhưng hắn vẫn có lực lượng có thể sử dụng, lực lượng trong thân thể đã trải qua rèn luyện lâu nay, lực lượng tiêu cực bên trong huyết đạo, một khi thức dục những lực lượng đó, hắn cũng không phải không có tỷ sức đánh trả nào.

Chỉ là, hắn không biết làm sao rời khỏi nơi này.

Thần thức không thể vận dụng, ngay cả tinh thần cũng bị hạn chế, hắn rất khó câu thông với Huyết Văn giới, cũng không nhận được ý niệm của Huyền Băng Hàn Diễm và Địa tâm hỏa.

Thạch thất tối đen, Thạch Nham ngồi yên, lặng lẽ chờ đợi.

Hắn biết, người nọ giam cầm nhưng không muốn lấy mạng hắn, nhất định sẽ xuất hiện, không biết tình hình nơi đây nên hắn phải cẩn thận không dám thúc dục lực lượng tiêu cực để đập nát thạch thất này, mà là đang yên lặng chờ đợi.

- Thúy Bích tiểu thư từ chỗ nào bắt nhân loại kia trở về? Nơi này của chúng ta, đã rất lâu không có xuất hiện nhân loại, tên kia không biết đến từ đâu nữa.

- Ủm, nhân loại quả thật rất hiếm khi xuất hiện ở chỗ chúng ta, lần này thống lĩnh Thúy Bích ra ngoài rồi mang tên kia trở về chỉ giam cầm lại mà không có lập tức giết chết, không biết là muốn làm cái gì.

- Mặc kệ đi, dù sao chúng ta mang tên kia qua cho tiểu thư Thúy Bích là được rồi.

Hai giọng nam âm lãnh ở bên ngoài thạch thất truyền đến, Thạch Nham nghe được rất rõ ràng.

Không bao lâu, thạch thất phong kín này đột nhiên vang lên một tiếng “Két”, ánh sáng mờ tối từ bên ngoài chui vào, lúc ánh sáng xuất hiện thì hai thân hình thanh niên gầy yếu đầy âm khí, đột nhiên hiện ra chỗ ánh sáng.

Dưới ánh sáng mờ tối, Thạch Nham tập trung nhìn thì phát hiện sắc mặt hai cái thanh niên này tái nhợt, thân hình cực kỳ gầy yếu, từ trên người bọn họ truyền ra hàn khí âm nhu nhạt, hình như trên người bọn họ không có nhiệt độ, thật quỷ dị.

- Đứng lên, theo chúng ta ra ngoài, tiểu thư chúng ta muốn gặp người.

Một tên thanh niên trong đó, quát lạnh lùng nói.

Thạch Nham nhướng mày, nhưng không có hỏi thêm gì, thuận theo tình thế đứng lên.

- Người thành thật một chút đi, nếu không ta cũng không ngại cho người biết quy củ.

Vẻ mặt thanh niên kia lạnh lùng liếc xéo Thạch Nham, rồi đi lên phía trước dẫn đường

- Theo sát đi.

Thạch Nham không lời nào, lập tức đi ra thạch thất, lặng lẽ quan sát chung quanh.

Đây là một hành lang dài rộng rãi, hai bên đều là tường đá, trên tường đá có rất nhiều hình vẽ yêu thú, còn có một số tảng đá phát sáng dùng chiếu sáng.

Những tảng đá chiếu sáng đó cũng không phải rất sáng mà là có chút mờ mờ, Thạch Nham dưới ánh sáng mờ mờ cũng không phân biệt được trên hình vẽ yêu thú trên tường đá, rốt cuộc là loại yêu thú gì.

Hai gã thanh niên thân thể âm nhu bằng hàn này, trông có vẻ khá tuần tú, lúc hai người ở phía trước dẫn đường, thường hay quay đầu liếc mắt nhìn về phía Thạch Nham, có vẻ rất cảnh giác.

Thức hải bị giam cầm, Thạch Nham khó có thể buông ra thần thức để cảm ứng, bởi vậy hắn cũng không biết thực lực hai gã thanh niên này như thế nào, nhưng từ dao động âm nhu nhạt từ trong cơ thể hai người tản ra thì chắc là tu vi hai người này cũng không cao thâm gì, nếu thực lực khôi phục lại thì Thạch Nham tự tin có thể dễ dàng giết chết hai người này.

Nhưng mà, trong tình huống còn chưa biết cảnh ngộ của mình thì Thạch Nham cũng không có mạo muội hành động.

Giọng nói của nữ nhân trong treo nhưng lạnh lùng đã bắt hắn có thể tránh thoát thần thức cảm ứng của hắn, dễ dàng giam cầm lại thì cảnh giới tuyệt đối phải rất cao thâm.

Có một cao thủ như vậy tồn tại, hắn biết nếu như mạo muội ra tay, nói không chừng sẽ rơi vào kết cục cực kỳ thê thảm.

Rất yên phận đi theo này hai gã thanh niên xuyên qua hành lang thật dài, Thạch Nham đi vào một đại điện rộng lớn.

Đại điện này có hình tròn, bốn phía đầy cột đá thô to, ở bên trong đại điện có rất nhiều nam nữ khí tức âm nhu đang đứng, hình như đang chờ đợi cái gì đó.

Khí tức trên người những người đó có chút âm nhu, dáng người gầy yếu, làn da của nam nữ đều rất trắng bệch, tựa hồ rất ít tiếp xúc với ánh mặt trời.

Trong đại điện, một lão giả hơi thở kéo đều dài, để chòm râu sơn dương, đồng tử lại là màu xám tro, một mình hần ngồi ngay ngắn ở trung tâm đại điện, bên cạnh có rất nhiều nam nữ còn lại đều đứng, chắc là thân phận thị vệ người hầu.

Bên cạnh lão giả này, một cô gái tướng mạo xuất chúng, mặc bộ váy cung trang, lông mi đẹp như tranh, tươi đẹp mỹ lệ động lòng người.

Lúc này, đôi mắt trong suốt thâm thúy của cô gái này từ xa nhìn phía Thạch Nham, giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Phụ thân, đây là nhân loại con bắt.

Lão giả kia vuốt chòm râu, nhẹ nhàng gật đầu, hai mắt màu xám tro hờ hững nhìn phía Thạch Nham.

Thạch Nham đứng tại chỗ, nhưng nhận thấy được rõ một luồng khí tức âm nhu, nháy mắt chui vào lỗ chân lông toàn thân hắn, lặng lẽ di chuyển bên trong thân thể hắn, hình như muốn nhìn thấy hết toàn thân hắn.

- Nhân loại, người đến từ đâu?

Nhìn trong chốc lát, lão giả kia mới không vội cũng không chậm hỏi, không ngờ giọng nói lại âm nhu khá dễ nghe.

- Các người là ai?

Thạch Nham không đáp lại mà hỏi

- Bên trong Chiến Trường Thâm Uyên này, trong truyền thuyết cũng không có tồn tại Võ Giả, nơi này chính là nơi giao chiến của Võ Giả thời kỳ cổ đại, thiên địa linh khí cực kỳ loãng, vì sao các người lại ở chỗ này? Rốt cuộc các người là ai? Nơi này, rốt cuộc có phải Chiến Trường Thâm Uyên hay không?

- Lão xược!

Cô gái tươi đẹp kia nhú lông mi lại, giọng lạnh lùng nói:

- Người chỉ cần trả lời vấn đề của cha ta là được, không được nói nhảm!

Một luồng linh hồn dao động sắc bén, như lợi kiếm đâm vào trong đầu Thạch Nham.

Cảm chế trong thức hải của Thạch Nham đột nhiên phát tác, giống như có hàng tỉ con trùng cắn nuốt trong thức hải, khiến cho đầu hắn lúc này đau như búa bổ, thiếu chút nữa đã không nhận được hết âm lên.

Khẽ cắn răng, khuôn mặt Thạch Nham dữ tợn không rên một tiếng, chỉ yên lặng trừng mắt cô gái kia.

- Được rồi Thúy Bích.

Lão giả kia phát tay, bảo cô gái kêu Thúy Bích kia ngừng tàn phá thức hải Thạch Nham, tỏ ra có hơi chút tò mò nhìn Thạch Nham, lão giả nói:

- Cái tên nhà người thật không tệ, trùng Thiên Hồn Phệ của Âm Mị tộc chúng ta, thế nhưng cổ họng không có rên lên tiếng, nếu ta không nhìn lầm chắc tu vi người chỉ có cảnh giới Địa Vị thôi?

- A? Phụ thân, không thể nào?

Cô gái tươi đẹp tên Thúy Bích kia bỗng nhiên không kiềm được kinh hô lên

- Hắn rõ ràng đã hình thành thức hải mà! Thức hải hình thành đó là Võ Giả cảnh giới Niết Bàn mới có thể đạt tới, sao có thể là cảnh giới Địa Vị?

- Không sai, tu vi của ta quả thực chỉ có cảnh giới Địa Vị.

Thạch Nham chậm rãi gật đầu

- Ta đến từ bên ngoài, ừm, ta không thuộc về Chiến Trường Thâm Uyên, chỉ vì một ít nguyên nhân mới bước vào chỗ này. Trước đó ta ở bên trong một sa mạc cực nóng, thông qua truyền tống trận, mới tới được nơi này.

- Thật sự là cảnh giới Địa Vị?

Trong đôi mắt đẹp trong suốt của Thúy Bích hiện lên vẻ kinh dị, lúc lại nhìn Thạch Nham thì đã có thêm chút hiếu kỳ.

- Xem ra chắc là người đã có được kỳ ngộ nào đó, nếu không, không thể ở cảnh giới Địa Vị tu thành thức hải, ừm, không tệ, người không phải Vô Giả nhân loại bình thường.

Lão giả kia nhìn chằm chằm Thạch Nham chậm rãi gật đầu, trầm ngâm một chút, lại nói:

- Người nói người đến từ ngoại giới, như vậy người có nghe nói qua Âm Mị tộc chúng ta hay không?

Thạch Nham lắc đầu.

Sắc mặt lão giả ảm đạm, ánh mắt có chút cô đơn

- Chúng ta rời đi đã lâu lắm, lâu đến mức nhân tộc ngoại giới cũng không nhớ rõ Âm Mị tộc chúng ta. Ài, đáng tiếc a, đáng tiếc chúng ta khó mà rời đi nơi này, ta thật sự muốn biết ngoại giới rốt cuộc biến thành thế nào. . .

- Phụ thân, cuộc sống của chúng ta ở trong này không phải rất tốt sao? Vì sao người vẫn muốn đi ra ngoài chứ?

Thúy Bích khó hiểu nói.

- Con không hiểu đâu.

Lão giả kia thở dài một tiếng, hồi lâu không nói gì.

Thạch Nham ngạc nhiên, sau khi bị Thúy Bích động tay động chân trong thức hải, hần an phận hơn rất nhiều, tuy rằng trong lòng có nghi hoặc, cũng không dám hỏi nhiều.

- Ta có chút vấn đề hy vọng người có thể trả lời thật, nếu câu trả lời của người khiến ta vừa lòng, ta có thể thả người rời đi, tùy ý để người đi bất cứ chỗ nào. Nhưng mà, nếu câu trả lời của người khiến ta không hài lòng, như vậy tính mạng người sẽ không tốt, ta sẽ khiến người biến mất lặng lẽ.

Lão giả cúi đầu thổn thức một hồi, đột nhiên ngẩng đầu, nghiêm túc nói với Thạch Nham.

Cùng lúc đó, một luồng dao động kỳ dị đột nhiên tử trên người lão giả kia xuất hiện.

Cầm chế trong thân thể Thạch Nham nháy mắt đã bị giải trừ, thức hải một lần nữa khôi phục bình thường, Tinh Nguyên cũng có thể bắt đầu di chuyển cuộn cuộn lại.

Thần thức buông ra, Thạch Nham lặng lẽ quan sát lão giả đối diện và nữ nhi Thúy Bích của hắn.

Thần thức đi đến bên cạnh lão giả kia, bị một luồng lực lượng vô hình cản lại, nhưng ngược lại lúc đến gần Thúy Bích thì thần thức cũng không bị cản trở nhiều lắm.

Cảnh giới Thiên Vị!

Thần thức chuyển động xung quanh Thúy Bích một vòng, sắc mặt Thạch Nham hoảng sợ, thiếu chút nữa đã hét âm lên, cô gái này tuổi còn rất trẻ thể mà lại có được tu vi cảnh giới Thiên Vị!

Nàng đã có cảnh giới Thiên Vị, vậy lão giả kia cảnh giới gì?

- Không cần nghĩ nhiều, ở trong này người là tuyệt đối trốn không thoát đâu.

Về mặt lão giả hờ hững, thần nhiên nói:

- Trước tiên người trước nói cho ta biết, người làm sao đi vào? Trước khi tới sa mạc kia, người đã đi qua chỗ nào? Còn nữa, người có thể trở về theo đường cũ hay không? Nếu người có thể trở về theo đường cũ, ta đáp ứng người, tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người, hơn nữa còn có thể cho người một cơ duyên rất lớn!

- Ta tìm không được đường trở về, thật có lỗi, tuy rằng ta cũng muốn rời đi, nhưng thật sự không có cách nào.

Thạch Nham bắt đầu đi lắc đầu.

Lão giả nhướng mày, hình như đang cân nhắc vấn đề nào đó.

Nhưng vào lúc này, một người đột nhiên vội vàng đi vào, sau khi đến đây bái lễ, bẩm báo nói:

- Đại nhân, chúng ta lại phát hiện Võ Giả nhân loại, nhưng lúc này nhân số rất nhiều có gần trăm người!

Đồng tử Thạch Nham co rụt lại, không chút nghĩ ngợi liền biết chắc là đám người Tào Chỉ Lam tìm đến đây.

240. Chương 239 - Âm Thú Sơn

- Người của người sao?

Về mặt lão giả không đổi, ngồi ngay ngắn tại chỗ chỉ nhíu nhíu mày, có hơi chút tò mò nhìn Thạch Nham

- Những người đó tới đây cùng với người sao?

Thạch Nham lắc đầu

- Không phải cùng với ta, nhưng mà quả thật ta biết bọn họ. Nói thực thì bọn họ là địch nhân của ta, đuổi giết ta từ ngoại giới đến nơi đây, ừm, mục tiêu của bọn họ chính là ta.

- Cừu hận giữa các người rất lớn sao?

Thúy Bích lại có chút tò mò

- Mấy trăm tên Võ Giả cảnh giới cũng ngang với người, vì đuổi giết người mà chạy đến tận nơi đây, rốt cuộc người đã làm ra chuyện thiên oán nhân giận gì?

Thạch Nham cười khỏ

- Cũng không có gì...

- Mặc kệ mục đích đám người tới thế nào, nhưng ở địa bàn Âm Mị tộc chúng ta cũng đều phải thành thật an phận.

Lão giả nhíu mày đầu, thản nhiên nói:

- Dịch Phong, người đi ra bên ngoài tường thành xem sao, bắt những người đó lại, ừm, mang một đội đi, đừng để cho bọn họ chạy thoát.

Một gã thanh niên thân hình gầy yếu có tu vi cảnh giới Niết Bàn, nghe vậy gật đầu tuân lệnh, rồi nhanh chóng rời đi.

- Được rồi, chúng ta tiếp tục vấn đề lúc trước.

Lão giả bình tĩnh nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói:

- Ngoại giới, tình hình bây giờ thế nào? Khu vực chỗ người, tên là gì? Có chỗ đặc biệt nào?

- Ngoại giới?

- Ừm.

- Ta đến từ chỗ Vô Tận hải, thông qua Thiên Môn ở Thương Khung hải vực tiến vào nơi đây, trong Vô Tận hải có các thế lực Võ Giả nhân loại, tranh đoạt hải vực tài nguyên lẫn nhau...

Thạch Nham trầm ngâm một lát, nói sơ tình thế hẳn biết về Vô Tận hải, giảng giải lại cho lão giả Âm Mị tộc chỗ này.

Lão giả này nghe xong Thạch Nham giảng giải, hồi lâu không nói gì.

- Phụ thân, Vô Tận hải kia hình như cũng không phải tổ địa của chúng ta à?

Thúy Bích suy nghĩ trong chốc lát, không nhận được xen mồm.

- Ủm, quả thật không phải tổ địa chúng ta, nhưng mà cũng đừng lo, chỉ cần chúng ta có thể đi ra ngoài, chúng ta tự nhiên có thể tìm được tổ địa chúng ta.

Lão giả gật đầu

- Những Vô Giả nhân loại này nếu có thể đến đến nơi đây, chứng tỏ chắc là gần đây cấm chế đã buông lỏng không ít, ừm, là lúc tìm người Dực tộc nói chuyện rồi.

- Đám người Dực tộc vẫn luôn tại tìm phương pháp rời đi nhưng lại không thân thiện với chúng ta, thời gian gần đây bọn họ còn tấn công chúng ta. Phụ thân, người thật sự muốn liên hệ với đám người Dực tộc đó sao?

Thúy Bích dường như không đồng ý lắm

- Đám Dực tộc này có dã tâm bưng bưng, muốn đi ra ngoại giới hô mưa gọi gió, một khi bọn họ thoát khỏi chỗ này thì đối với ngoại giới mà nói, không chắc là chuyện tốt à.

- Trải qua mấy năm tĩnh dưỡng, thực lực Dực tộc quả thực tăng cường rất nhiều, lúc trước hai tộc chúng ta bị trục xuất đến nơi đây, cũng là bởi vì chúng ta hợp tác với Dực tộc, ta cũng biết Dực tộc dã tâm rất lớn, nhưng mà không hợp tác với bọn họ, bằng vào thực lực của Âm Mị tộc chúng ta sợ là rất khó rời khỏi nơi này.

Lão giả tỏ vẻ không còn cách nào

- Chỉ có hai tộc chúng ta hợp tác, có lẽ mới có thể thoát khỏi chỗ này, nếu không cũng chỉ có thể bị giam cầm ở chỗ này suốt đời. Con yên tâm đi, trước khi cha tìm người Dực tộc nói chuyện, ta sẽ liên lạc với các thống lĩnh khác, chờ xác nhận tình huống mới liên hệ với Dực tộc.

Thạch Nham trầm mặc, nhưng trong lòng lại cực kỳ kinh ngạc.

Theo đoạn đối thoại giữa lão giả và cô gái Thúy Bích kia, hẳn nghe được khu vực này ngoại trừ Âm Mị tộc của lão giả còn có một chủng tộc khác tên là Dực tộc, hai đại chủng tộc này chắc là dị tộc thời kỳ cổ đại, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà bị trục xuất đến nơi này, bị người ta dùng cấm chế giam cầm lại.

Âm Mị tộc và Dực tộc, trước kia chắc cũng thuộc về Thần Ân đại lục, hơn nữa hai đại chủng tộc này chắc là có thực lực không kém, bị trục xuất ở trong này không biết qua bao nhiêu năm, hai đại chủng tộc này hình như muốn quật khởi một lần nữa, bùng dậy ý niệm muốn trở về Thần Ân đại lục, trở về tổ địa.

Cấm chế trong thức hải bị giải trừ, Thạch Nham lặng lẽ quan sát, phát hiện chỉ là bên trong đại điện này, Vô Giả cảnh giới Niết Bàn, Thiên Vị đã có hơn mười người, mà lão giả lại có được tu vi Thần cảnh.

Lão giả này hình như chính là một thống lĩnh Âm Mị tộc, dựa theo lời của lão giả này thì trong Âm Mị tộc dường như không chỉ có chỉ có một mình thống lĩnh như hắn, nếu thống lĩnh khác cảnh giới tu vi giống hắn, như vậy thực lực của Âm Mị tộc có thể dễ dàng thắng bất cứ một thế lực Vô Giả nào của Vô Tận hải!

Âm Mị tộc đã như thế đáng sợ, nhưng những người Âm Mị tộc lúc nói đến Dực tộc, trong giọng nói đầy vẻ đề phòng cẩn thận, xem ra thực lực tổng thể của Dực tộc hình như còn mạnh mẽ hơn Âm Mị tộc này một ít.

Nếu quả thật là như vậy, một khi Âm Mị tộc và Dực tộc liên thủ thoát khỏi khu vực giam cầm, đi tới Vô Tận hải thì không biết bọn họ sẽ mang đến cho Vô Tận hải biến cố gì nữa.

- Các người muốn trở về Thần Ân đại lục sao?

Các ý niệm liên tục xẹt qua đầu, Thạch Nham đột nhiên có chủ ý, bỗng nhiên mở miệng.

- Không sai, sở dĩ chúng ta ở trong này cũng không phải chúng ta muốn sinh hoạt ở đây, nếu có thể chúng ta hy vọng là được trở về gia hương. Gần vạn năm, chúng ta quả thực rất muốn biết gia hương đã biến thành bộ dáng gì rồi, chúng ta vốn không thuộc về nơi này.

Đôi mắt của Thúy Bích trong suốt thâm thúy có đầy khát khao

- Gia hương, chúng ta nhớ gia hương, nơi đó có nhật nguyệt tinh thần, có hải dương rộng lớn, có cảnh mà chúng ta chưa gặp qua...

- Vô Tận hải chỗ ta, trong khoảng thời gian này cũng không yên ổn, lúc này các người trở về, chưa chắc là thời cơ tốt.

Thạch Nham trầm giọng nói.

- Hãy nói rõ?

Lão giả nghiêm mặt lại nói.

- Bởi vì, Ma nhân của Ma Vực Thứ Tư và Minh nhân của Minh Giới có thể sẽ trong thời gian sắp tới bước

Chỉ một chốc, ba con Quỷ anh đã hiện ra, giương nanh múa vuốt, áp sát đến Thạch Nham và Thúy Bích ở bên dưới.

Cường độ linh hồn của Thúy Bích có thể so với cường giả Thiên Vị, nhưng mà gặp phải Quỷ anh lại rất chật vật, không có phóng ra công kích của linh hồn, chỉ tóm lấy Thạch Nham, muốn nhanh chóng thoát khỏi chỗ này.

- Đi không được, rất rõ ràng là tốc độ của cô nhanh nhưng mà không bằng yêu thú khác thường này.

Thạch Nham đứng sừng sững bất động, ngược lại vào lúc này hắn rất tỉnh táo, theo hắn thì Quỷ anh này mặc dù có chút quỷ dị nhưng cũng không phải không có sơ hở, âm hàn khí trên người chúng nó rất đậm, sinh mệnh lực tuy mạnh mẽ nhưng cao lắm chỉ là yêu thú cấp năm cấp sáu, có thể so với Vô Giả nhân loại cảnh giới Địa Vị, Niết Bàn.

Loại yêu thú có cấp bậc thế thì Thạch Nham cũng không e ngại.

“Oa oa oa...”

Ba con Quỷ anh phát ra tiếng khóc nỉ non giống trẻ con, răng nanh trắng toát đột nhiên biến thành sắc nhọn dài hơn, từng tia vết máu đỏ thẫm tràn ra khoe miệng chúng nó, thoát nhìn rất tà ác kinh khủng.

- Quỷ anh này không sợ linh hồn áp bức của Âm Mị tộc là chúng ta, là thiên địch của Âm Mị tộc, một khi chúng nó đi ra thì chúng ta đều phải trốn trong thành!

Trên mặt Thúy Bích không còn chút hồng hào, kinh hoảng bất an vội kêu lên.

Lúc này ba con Quỷ anh đã đi đến trước mắt Thạch Nham cách đó không xa, chúng nó phân tán tạo thành hình tam giác vây quanh Thạch Nham và Thúy Bích.

Quỷ anh bay múa, kéo theo từng luồng sương khói mờ mờ lung lung, tốc độ chúng nó cực nhanh, ngay cả ánh mắt Thạch Nham cũng rất khó bắt giữ được thân ảnh nó, chỉ có thể bằng vào cảm ứng của thần thức xác định phương hướng chúng nó.

Không biết có phải cảm nhận được bên trong thân thể Thạch Nham có viêm lực nồng đậm hay không mà ba con Quỷ anh bay đến mạnh mẽ nhưng chưa lập tức hạ sát thủ, chỉ vây quanh Thạch Nham và Thúy Bích hình như đang chờ đợi cái gì đó.

Thúy Bích bị dọa sợ bởi con mắt màu xanh biếc của ba con Quỷ anh nhìn chằm chằm, trên khuôn mặt xinh đẹp cung trang của cô gái này đầy vẻ sợ hãi, so với lúc đối xử với Thạch Nham vô cùng mạnh mẽ thì quả là khác một trời một vực, cũng bắt đầu kinh sợ rồi.

- Đừng lo lắng, cô đã quên vì sao ta và cô đến đây sao? Ba con Quỷ anh này có lẽ chỉ là Âm thú cấp năm với Âm Mị tộc các cô không thể nào xuống tay đối phó những Âm thú này, nhưng với ta mà nói cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Ánh mắt Thạch Nham lạnh lùng, thế mà đối mặt với ba con Quỷ anh lại không sợ hãi, thản nhiên nói:

- Giao cho ta đi.

“Oa oa! Oa oa oa!”

Ba con Quỷ anh không ngừng rít gào phát ra tiếng khóc nỉ non, bên trong huyết động nào đó trên Âm thú sơn cách đó không xa, thỉnh thoảng truyền ra tiếng đáp lại.

- Chúng nó đang kêu gọi nhiều Âm thú hơn đến đây!

Thúy Bích bỗng nhiên cảm thấy không ổn

- Nói không chừng cấm chế chung quanh Âm thú sơn thật sự đã yếu đi, ta cảm thấy dường như sắp có đại sự xảy ra! Không được, chúng ta phải lập tức trở về cố thành, trong cố thành có đủ loại kết giới cấm chế nên có thể ngăn cản Âm thú xâm nhập!

- Ta muốn hoàn thành hứa hẹn trước đó của ta.

Thạch Nham nhíu nhíu mày

- Không nên vận dụng loại công kích linh hồn gì với ta, ta động thủ đây!

Nói xong, Thạch Nham lập tức liên hệ với Địa tâm hỏa trong Huyết Văn giới.

Từng đợt hỏa viêm lực cực nóng bỗng chốc từ bên trong Huyết Văn giới tràn mạnh ào ra, nháy mắt rót vào gân mạch toàn thân Thạch Nham, chỉ một chốc mà toàn thân Thạch Nham đã đỏ rực lên, trên người mờ mờ có ngọn lửa bốc lên.

Cùng Địa tâm hỏa phân nhau cắn nuốt thái dương lực của Thái dương chi tinh, Địa tâm hỏa tiến hóa rất nhanh, gần đây trí tuệ nó đang nhanh chóng nâng cao, hỏa viêm lực cũng mạnh mẽ hơn vượt qua tường tượng của Thạch Nham, cũng gần như có bản sự chống lại hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm.

Bị Thái dương chi hỏa thiêu đốt, thân thể Thạch Nham cũng phát sinh biến hóa kỳ diệu, biến thành có thể thừa nhận càng nhiều hỏa viêm lực của Địa tâm hỏa, từng đợt hỏa viêm lực đến từ Địa tâm hỏa thẩm thấu gân mạch toàn thân, Thạch Nham cảm thấy khắp người ảm áp, không còn đau đớn như ngũ tạng lực phủ bị đốt cháy.

Tâm niệm khẽ động.

Từng luồng ngọn lửa đột nhiên từ trong thân thể bay ra, những ngọn lửa đó vừa được thúc ra lập tức tụ tập lại, hóa thành từng đám mây lửa trải rộng bên cạnh Thạch Nham. Trong mỗi một đám mây lửa đều kèm theo tinh thần ý thức của Thạch Nham, được tinh thần không chế từng đóa mây lửa này đột tung bay đi, bay nhanh quần về phía ba con Quỷ anh.

“Chít chít! Chít chít!”

Đột nhiên ba con Quỷ anh phát ra tiếng rít chói tai quái dị, nhìn thấy đám mây hỏa viêm quần đến thì trong con mắt xinh biếc của ba con Quỷ anh này lại hiện ra vẻ cực kỳ hoảng sợ, đều liều mạng tránh thoát đi.

- Ổ lại!

Thạch Nham lạnh giọng quát nhẹ lên, tinh thần lại biến hóa.

Từng đóa mây lửa kia đột nhiên nổ tung ra, hóa thành vô số điểm sáng hỏa viêm, bao phủ toàn bộ không gian chung quanh. Điểm sáng hỏa viêm rậm rạp như mưa phùn, siết chặt mỗi khắp ngõ ngách không gian. Sau khi nổ tung bắn ra điểm sáng hỏa viêm tuy lực lượng hơi yếu nhưng bù lại về số lượng, khiến cho ba con Quỷ anh hành động mau lẹ kia quả thực không còn chỗ trốn.

“Xuy xuy xuy! Xuy xuy xuy!”

Thân thể tà ác của ba con Quỷ anh bị những điểm sáng hỏa viêm đánh lên, lập tức bốc ra sương khói có màu trắng.

Những điểm sáng hỏa viêm này đối với thân thể Quỷ anh do âm hàn khí ngưng kết mà nói, quả thực có thể có thể so với a xít mạnh nhất thể gian, nháy mắt đã làm thối rửa thân thể chúng nó, những điểm sáng hỏa viêm một khi đụng chạm đến Quỷ anh, thân thể Quỷ anh lập tức bị ăn mòn thành cái lỗ lớn.

Thân thể những con Quỷ anh này lại bị khắc chế bởi điểm sáng hỏa viêm của Địa tâm hỏa, điểm sáng hỏa viêm bay khắp trời, ba con Quỷ anh gào khóc thảm thiết, thân thể bốc khói, tốc độ hành động cũng bị hạn chế rất lớn.

- Yêu tinh của ba con Quỷ anh này chắc đủ cứng chứ?

Thạch Nham quay đầu nhìn về phía Thúy Bích, lại phát hiện ánh mắt né tránh của Thúy Bích, chủ động cách xa hẳn một khoảng, nghe hẳn hỏi thì dường như Thúy Bích mới phản ứng lại, vội vàng gạt đầu:

- Yêu tinh đều rất chắc chắn.

Thiên hỏa! Tuyệt đối là lực lượng của Thiên hỏa!

Trong lòng Thúy Bích dấy lên cuộn sóng khổng lồ, đôi mắt trong suốt đầy vẻ e ngại, nàng đã bắt đầu sợ hãi Thạch Nham. Nàng biết sự lợi hại của Quỷ anh, đều là Âm thú nhưng Quỷ anh này xem như là bên trong

loại Âm thú có chút miễn dịch với hỏa viêm, cho dù hỏa viêm bình thường đánh lên người Quỷ anh thì nó cũng không sợ, có thể tiếp tục điên cuồng tàn sát chung quanh, tiếp tục công kích tộc nhân của Âm Mị tộc.

Nhưng điểm sáng hỏa viêm mà Thạch Nham phóng ra, chỉ vừa dính lên trên thân thể Quỷ anh thì đã khiến cho thân thể Quỷ anh thối rữa, thiếu chút nữa đã hồi phi yên diệt, đây là lực lượng gì?

Chỉ có khắc tinh của Âm thú trong truyền thuyết, hỏa viêm lực của Thiên hỏa mới có thể đạt tới hiệu quả như thế!

Thúy Bích tuy rằng chưa bao giờ gặp qua Thiên hỏa, nhưng lại từ chỗ phụ thân chỗ biết truyền thuyết Thiên hỏa khắc chế Âm thú, Thiên hỏa cực nóng có thể nói chính là vật khắc chế khủng bố nhất với Âm thú.

Đối Âm Mị tộc mà nói, điều này không phải đáng sợ nhất sao?

Thể chất tộc nhân Âm Mị thiên tính âm hàn, linh hồn tuy rằng cực kỳ hùng hậu mạnh mẽ, nhưng một khi Thiên hỏa lực cực nóng dính lên trên người bọn họ, thật ra hiệu quả cũng không khác biệt nhiều khi dính lên người Âm thú.

Nói cách khác, những điểm sáng hỏa viêm đó đến từ trên người Thạch Nham, chỉ cần bắn lên thân thể nàng thì nàng sẽ giống như Quỷ anh, cũng sẽ bị ăn mòn rất nhanh, khí tức âm nhu trên thân thể Âm Mị tộc vốn không ngăn được Thiên hỏa đốt cháy!

Nếu Âm Mị tộc không phải có ưu thế trời cho về linh hồn, nếu Thạch Nham không sợ Âm Mị tộc trói buộc và giam cầm linh hồn, chỉ bằng một mình hắn dựa vào Thiên hỏa lực trong thân thể, hắn có thể ở trong cổ thành làm mưa tào gió!

Thậm chí, hắn có thể lợi dụng Thiên hỏa lực, đồ sát toàn bộ Âm Mị tộc!

Trừ phi tộc nhân Âm Mị tộc, có bí bảo thuộc tính băng hàn có thể dùng bí bảo đặc biệt phòng ngự Thiên hỏa xâm nhập, bằng không thân thể bọn họ dưới Thiên hỏa sẽ giống như hơi nước, sẽ bị Thiên hỏa làm bốc hơi sạch rất dễ dàng.

Trong lòng Thúy Bích thấy lạnh giá.

Nhìn thấy Thạch Nham không chế xem hỏa viêm lực của Địa tâm hỏa, thiêu đốt ba con Quỷ anh thiên địch Âm Mị tộc làm chúng liên tục kêu thảm thiết, trong đôi mắt trong suốt của Thúy Bích lóe lên dị quang, đột nhiên trong đầu xuất hiện ý niệm.

Có nên giết hắn ngay lập tức không?

Ánh mắt Thúy Bích liên tục lấp lóe, càng lúc càng cảm thấy lập tức xử lý Thạch Nham, có lẽ là quyết định chính xác nhất, bằng không chờ một ngày nào đó Thạch Nham có được phương pháp không sợ linh hồn công kích của Âm Mị tộc, sự tồn tại của hắn sẽ là ác mộng của Âm Mị tộc!

- Rất đơn giản mà.

Lúc trong lòng nàng dấy lên sóng to gió lớn, Thạch Nham đã bình tĩnh giải quyết xong ba con Quỷ anh kia, ba viên yêu tinh màu xanh biếc lơ lửng trong hư không, được Tinh Nguyên hắn lôi kéo nhanh chóng rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

- Đây, ba viên yêu tinh này cho cô, ừm, yên tâm đi, ta sẽ kiếm đủ yêu tinh.

Thạch Nham cười cười, thấy vẻ mặt hoảng hốt của Thúy Bích, nên nói:

- Thế giới này chính là kỳ lạ như vậy, Âm Mị tộc các người có tạo nghệ cao thâm về linh hồn có thể dễ dàng giết chết ta. Nhưng Quỷ anh này lại là thiên địch của các người, có thể dễ dàng xé xác các người thành mảnh nhỏ, nhưng ta lại là thiên địch của Quỷ anh, có thể dễ dàng lợi dụng hỏa viêm lực giết chúng nó, một vật khắc một vật, đây là quy tắc tự nhiên sao.

Về mặt Thúy Bích phức tạp, đưa tay tiếp nhận ba viên yêu tinh màu xanh biếc của Quỷ anh, nói:

- Ba viên yêu tinh của Quỷ anh này contrán quý hơn yêu tinh của Âm thú nhiều. Yêu tinh Quỷ anh ẩn chứa âm khí và âm hồn rất nhiều, rất hữu ích cho việc tu luyện của chúng ta. Bằng vào lực lượng của Âm

Mị tộc chúng ta là không có cách nào thu hoạch được yêu tinh của Quý anh, chỉ có người Dục tộc mới có thể đi săn Quý anh, bọn họ sẽ dùng yêu tinh của Quý anh để đổi lấy những thứ trân quý nhất của Âm Mị tộc chúng ta...

- Ta sẽ kiếm đủ số yêu tinh cho cô.

Thạch Nham nhíu nhíu mày, thản nhiên nói:

- Chỉ cần các người có thể thực hiện hứa hẹn, ừm, tuy rằng bị cô cưỡng chế giam cầm lại, ta rất khó chịu, nhưng ta là người có thể phân rõ tình hình.

- Người hận chúng ta sao?

Thúy Bích đột nhiên nói.

242. Chương 241 - Điều Nhân

Thạch Nham ngạc nhiên, nhíu mày suy nghĩ.

Thúy Bích đột nhiên khấn trương lên, khẽ cắn răng, giọng lạnh lùng nói:

- Ta cho người tự do, tương lai có phải người sẽ tìm ta trả thù không? Ta bắt người, dùng tự do vốn thuộc về người, khiến người bắt giữ yêu thú cho ta, người nhất định sẽ hận ta phải không?

- Hận cô?

Thạch Nham sững sốt trong chốc lát, ngẫm nghĩ, mới bật cười lắc đầu:

- Hình như cũng chưa tới mức hận, chỉ là hơi chút bất mãn thôi, nếu ngay từ đầu các người dùng thái độ hữu hảo mà không phải đe dọa, ta nghĩ ta chắc cũng sẽ vui vẻ ý trợ giúp các người bắt thêm một ít Âm thú.

Cặp mắt Thúy Bích sáng quắc, nhìn chăm chăm Thạch Nham không cái chớp mắt, dường như muốn nhìn thấu ý nghĩ thật sự của hắn.

Ánh mắt Thạch Nham trong sáng vô tư, khóe miệng mỉm cười, bị nàng nhìn chăm chăm mà không có chút biểu hiện là chột dạ, còn nhún vai, thản nhiên nói:

- Nếu cô có thể thân thiện hơn một chút, thật ra chúng ta có thể làm bằng hữu, ừm, ta là nhân loại, cô là Âm Mị tộc, tuy rằng là dị tộc, nhưng mà cũng không sao cả.

- Ta gọi là Thúy Bích, Dịch Thúy Bích, rất vui khi được biết người, hy vọng người có thể xem ta là bằng hữu.

Thúy Bích trầm mặc hồi lâu, đột nhiên thoải mái vươn bàn tay trắng nõn đến hướng Thạch Nham, rất chân thành nói:

- Thứ lỗi cho sự lỗ mãng của ta lúc trước, hy vọng người có thể quên chuyện không vui trước đó, xem như vừa mới quen biết ta.

- Thạch Nham.

Vươn bàn tay to, nắm nhẹ bàn tay như phỉ thúy của Dịch Thúy Bích, Thạch Nham nở nụ cười sáng lạn

- Như vậy là rất tốt.

- Cảm ơn người.

Dịch Thúy Bích đột nhiên làm ra vẻ tươi cười diễm tĩnh

- Nếu không có trợ giúp của người, ta nghĩ chắc là ta sẽ Quý anh cắn nuốt mất. Cứ qua khoảng một thời gian thì rất nhiều Quý anh sẽ đi ra Âm thú sơn, xem tộc nhân là con mồi, giống như chúng ta săn giết Âm

thú vậy, Quỷ anh cũng sẵn giết chúng ta, thông qua cắn nuốt chúng ta mà Quỷ anh có thể ở tiến hóa lên mạnh mẽ hơn.

Thạch Nham hoảng sợ.

- Loại yêu thú Quỷ anh này, giống như chính là thiên địch Âm Mị tộc chúng ta, Quỷ anh này không ngừng tiến hóa nên cực kỳ đáng sợ, chúng nó không sợ linh hồn công kích của tộc ta, lại có thể dễ dàng xé xác thân thể chúng ta.

Dịch Thúy Bích lộ ra biểu cảm lòng còn đang sợ hãi

- Mỗi khi Quỷ anh đi ra Âm thú sơn thì Âm Mị tộc chúng ta đều chỉ có thể ở lại trong cổ thành, không dám rời khỏi cổ thành một bước. Ta nghe phụ thân ta nói, này Quỷ anh và chúng ta đều cùng bị trục xuất vào trong này, những người đó mang Quỷ anh vào đây là vì kinh sợ Âm Mị tộc chúng ta...

- Ách, chuyện khi xưa có liên quan đến Âm Mị tộc các người, ta hoàn toàn không biết gì cả, cũng không muốn gì đánh giá gì.

Thạch Nham trầm ngâm một lát

- Nhưng bản thân ta tuyệt đối không có thành kiến với Âm Mị tộc các người. Ta đối với ai cũng đều giống nhau, bất luận là dị tộc hay là tộc nhân ta, thân thiện với ta thì ta cũng sẽ thân thiện lại, còn bất lợi với ta thì ta cũng sẽ không để cho đối phương dễ chịu đâu, đây là nguyên tắc hành sự cơ bản nhất của ta. Ừm, ta biết các người cũng muốn rời khỏi chỗ này, cái đó và mục tiêu của ta là một, hy vọng những này kế tiếp, mọi người có thể hòa thuận với nhau, cùng nhau tìm ra phương pháp rời đi.

- Cha ta chính là một trong vị thống lĩnh của cổ thành, tộc nhân Âm Mị tộc chúng ta cực kỳ không thân thiện với các người nhân loại, điểm này chắc là người cũng có thể nhìn ra được. Lúc người còn ở trong này, ta sẽ đối đãi người như nô bộc, chỉ có thì tộc nhân khác mới sẽ không nhắm vào người, hy vọng người thông cảm.

Dịch Thúy Bích thành khẩn nói.

- Ta hiểu được.

Thạch Nham tuy rằng không muốn như vậy, nhưng cũng biết không còn cách nào, bất đắc dĩ gật đầu.

- Còn nữa, hy vọng người chỉ dùng một phần nhỏ lực lượng Thiên hỏa, tốt nhất đừng để cho tộc nhân nào của ta thấy được, bằng không ta sợ tất cả tộc nhân chúng ta đều sẽ nhắm vào người.

Dịch Thúy Bích than khẽ

- Nói thật với người vậy, vừa mới thiếu chút nữa ta đã muốn giết người, người phóng ra Thiên hỏa lực là tai nạn với Âm thú, đối với thân thể chúng ta cũng như vậy, không chịu nổi chút Thiên hỏa lực thiêu đốt...

Thân hình Thạch Nham chấn động.

- Người hiểu được lợi hại trong đó chứ?

Hít một hơi thật sâu, Thạch Nham gật đầu, nói:

- Ta hiểu rồi, nếu các người không thể hạn chế linh hồn ta, ta sẽ nhờ vào Thiên hỏa lực, có thể tiêu diệt toàn bộ chủng tộc các người, đúng không?

Dịch Thúy Bích cười khổ gật đầu

- Chính là như thế, cho nên một khi người để cho có ai biết người có được năng lực này, người khác sẽ không chút do dự giết chết người. Bằng không một khi người phát triển đến mức không sợ công kích của linh hồn chúng ta, ở trong này uy hiếp của người còn khủng bố hơn Dực tộc. Dù sao, nơi này không có chí bảo bằng hàn đặc thù, không thể ngăn cản sự xâm nhập của Thiên hỏa người, đây cũng là nguyên nhân vì sao chúng ta phải trở về tổ địa, bởi vì nghe nói bên trong tổ địa có loại bí bảo này, có thể khiến tộc nhân Âm Mị tộc chúng ta không sợ hỏa viêm lực, không sợ Quỷ anh chém giết.

“Ti ti ti ti! Ti ti ti!”

Từng luồng sương khói màu xám, từ bên trong Âm thú sơn đằng trước bay ra, lúc âm khí màu xám tràn ngập thì rất nhiều con Âm thú kỳ lạ quái dị, đều từ bên trong sơn động trên núi bay ra.

Những yêu thú này muôn hình vạn trạng, có loại giống viên hầu, trên đầu lại có sừng cong, có loại như là hổ sư, lại có loại có lân giáp, một đám hình dạng rất khác biệt, trên người đều có khí tức âm hàn mãnh liệt, chắc là Âm thú đều sinh sống bên trong Âm thú sơn, cũng là tài liệu vô cùng tốt cho việc tu luyện của Âm Mị tộc.

- Trời ạ, nhiều Âm thú như vậy đi ra, xem ra cấm chế của Âm thú sơn đã thật sự yếu đi.

Dịch Thúy Bích kinh hô một tiếng, đột nhiên nói:

- Không xong! Động tĩnh của những Âm thú kia lớn như vậy, nhất định sẽ kinh động người Dực tộc, nói không chừng người Dực tộc cũng đã chạy tới. Không được, ta phải lập tức trở về, nói tình huống nơi này cho phụ thân ta biết.

- Những Âm thú đó cũng không dám lại đây.

Thạch Nham cười cười

- Ủm, ta thu hồi lực lượng Thiên hỏa lại trước đã, chỉ cần khí tức Thiên hỏa vẫn còn, những Âm thú này đều sẽ rất an phận. Ân muốn săn giết càng nhiều Âm thú, có lẽ phải giả vờ một tý như vậy chúng nó mới có thể mắc câu.

Từng đám mây hỏa viêm hóa thành từng luồng ánh sáng, từ bốn phía chui vào Huyết Văn giới, đã bị Địa tâm hỏa thu hồi lại.

Viêm lực khắp người cũng lặng lẽ đổ vào Huyết Văn giới, thân thể Thạch Nham toàn thân đỏ rực nhanh chóng khôi phục bình thường.

Không bao lâu, rồi cuộc xung quanh Thạch Nham không còn chút hỏa viêm lực nào.

Đám Âm thú ở chỗ sườn núi Âm thú sơn, một đám nhìn chăm chăm Thạch Nham rất quỷ dị, nhưng lại do dự không tiến lên, dường như biết Thạch Nham cũng không dễ chọc.

Từng luồng tia chớp sét đánh quanh quẩn chung quanh Âm thú sơn, không biết vì nguyên nhân gì mà hình như đang yếu dần đi, vốn tia chớp to lớn như cự long dần dần biến thành cỡ cánh tay...

- Lực lượng cấm chế đang... đang liên tục yếu đi!

Dịch Thúy Bích rất kinh ngạc

- Thật bất thường, cực kỳ bất thường! Nhất định đã xảy ra chuyện gì, bằng không Âm thú sơn này sẽ trở nên kỳ quái như vậy!

“Vù vù vù!”

Bên trái Âm thú sơn, đột nhiên truyền đến tiếng rít vang, không bao lâu nhiều điểm đen, hiện ra bên phía trái Âm thú sơn.

- Điều nhân!

Thạch Nham hí mắt nhìn kỹ, đột nhiên la hoảng lên, bỗng lập tức phản ứng lại, nói:

- Không phải, đây chính là người Dực tộc theo như lời các người sao?

Một đồng điểm đen từ xa, chính là nhân loại có mọc đủ loại cánh, điểm khác nhau của bọn họ với người khác là trên lưng họ mọc ra cánh, hơn nữa thân thể vô cùng cường tráng.

Năm tên thanh niên Dực tộc, một đám đều có tướng mạo hung ác nham hiểm, mũi ưng, ánh mắt âm trầm lạnh lùng, đập đôi cánh màu xám dài, từ đằng sau Âm thú bay đến đây rất nhanh, hướng tới chỗ của Thạch Nham.

- Bọn họ chính là người Dực tộc.

Dịch Thúy Bích gật gật đầu, lông mi nhú chặt

- Xem ra biến cố của Âm thú sơn cũng kinh động tới người Dực tộc, ừm, ngay cả bọn họ cũng bị kinh động, ta nghĩ tộc nhân ở cổ thành chắc cũng đã cảm ứng được, nói không chừng đã chạy đến chỗ này.

Năm tên thanh niên Dực tộc vỗ đôi cánh màu xám, nhanh chóng vọt tới khu vực này.

Không bao lâu, năm tên thanh niên Dực tộc này đã đi đến trước mặt Thạch Nham .

Năm người chỉ từ xa liếc nhìn Thạch Nham, hai mắt vốn âm hàn nay lại càng lạnh băng hơn, một tên thanh niên dẫn đầu bất thiện nhìn Thạch Nham, đột nhiên cười lạnh nói:

- Không ngờ là nhân loại!

Năm tên thanh niên Dực tộc, toàn bộ đều có tu vi cảnh giới Địa Vị, trong đôi cánh màu xám có năng lượng dao động tinh thuần phát ra.

Nhưng mà, tạo nghệ về linh hồn của những thanh niên Dực tộc này dường như rất yếu, thậm chí ngay cả tinh thần lực cũng chưa hình thành, hiển nhiên không thể như tộc nhân của Âm Mị tộc, nháy mắt giam cầm thức hải của Thạch Nham.

Nhưng kỳ quái là kết cấu não vực của người Dực tộc rất đặc biệt, dường như có thể ngăn cản sự xâm nhập của linh hồn lực, giống như là vật cách ly linh hồn, tinh thần ý thức của Thạch Nham phóng ra nhưng không thể thẩm thấu tiến vào não vực bọn họ.

Xem ra đám dị tộc nhân này sở dĩ tu luyện linh hồn khó khăn, chắc là có liên quan với kết cấu não vực của bọn họ, cấu tạo não vực đặc biệt khiến cho bọn họ có lực phòng ngự rất tốt với linh hồn công kích của Âm Mị tộc, nhưng cũng làm cho bọn họ không thể có nhiều tiến bộ về việc tu luyện linh hồn.

- Nhân loại thì sao?

Về mặt Thạch Nham bình tĩnh, khóe miệng hiện ra ý tươi cười, lạnh nhạt nói.

Đặc điểm linh hồn của Âm Mị tộc có thể giam cầm hẳn lại, cho nên lúc đối mặt Âm Mị tộc hẳn rất an phận.

Thân thể tộc nhân của Dực tộc cường tráng, có lực miễn dịch mạnh với linh hồn công kích, là kinh địch với Âm Mị tộc nhưng đối với Thạch Nham mà nói thì lại không đáng chú ý.

Đều là cảnh giới Địa Vị, không dùng lực lượng của Huyền Băng Hàn Diễm và Địa tâm hỏa, Thạch Nham tự tin có thể xử lý năm người người.

- Ta chán ghét nhân loại!

Thanh niên Dực tộc cười lạnh một tiếng, đột nhiên tùy tiện nói:

- Nói, ngươi vào đây bằng cách nào? Còn có bao nhiêu đồng bọn? Bằng không, ta sẽ khiến ngươi biết mạo muội tiến vào lãnh địa Dực tộc chúng ta, sẽ là chuyện đáng sợ cỡ nào!

- Nơi này khi nào thì thành lãnh địa Dực tộc các người?

Dịch Thúy Bích quát lạnh nói.

- Khả khả, ngay cả cổ thành của Âm Mị tộc các người đều là lãnh địa Dực tộc chúng ta! Nơi này đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ!

Về mặt thanh niên Dực tộc ngạo nghễ

- Thúy Bích phải không? Ngươi chờ xem, không bao lâu nữa Dực tộc chúng ta sẽ chinh phục Âm Mị tộc các người, đến lúc đó ngươi sẽ trở thành nữ nô của ta. Ừm, ta sẽ sủng ái ngươi, ta biết thân thể đám Âm Mị tộc không chịu đựng nổi những cú đâm mạnh mẽ của nam nhân Dực tộc chúng ta, yên tâm, ta sẽ rất nhẹ nhàng, sẽ không giết chết ngươi.

Thân thể yếu đuối của Dịch Thúy Bích khẽ run rẩy, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn thanh niên kia đầy hận thù.

- Điều nhân, miệng ngươi thú vị quá.

Thạch Nham quát lạnh nói.

- Nhân loại chết tiệt, người gọi ta là gì?
- Điều nhân!

243. Chương 242 - Xử Lý Sạch Sẽ!

Vẻ mặt thanh niên Dực tộc ngoan độc, trong hai mắt bắn ra tia sáng lạnh lùng, một luồng sát khí cực kỳ lăng lệ đột nhiên từ trong đôi cánh màu xám của hắn chậm rãi tuôn ra.

Nhẹ nhàng vỗ đôi cánh, tên thanh niên Dực tộc không vội không chậm áp sát tới hướng Thạch Nham.

Giữa chừng, từng luồng kiếm phong sắc bén bỗng chốc ngưng luyện ra, mỗi một luồng đều bắn ra tia sáng chói lóa rực rỡ, phong lực lượng ẩn chứa bên trong đó rất kinh người.

- Tiểu tử nhân loại, ta sẽ khiến người sống không bằng chết! Kể đắc tội Hàn Long ta, đừng mơ tưởng sẽ chết sáng khoái.

Thanh niên Dực tộc kia vỗ cánh, từng kiếm phong sắc bén rít lên bay ra, trong hư không tạo thành những tia sáng chói mắt, chợt lóe lên rồi biến mất.

Ở phía sau hắn, hai tên thanh niên Dực tộc khác cũng có ánh mắt âm trầm lạnh lùng, một trái một phải che chở thanh niên Dực tộc kia ở chính giữa.

Ba tên thanh niên Dực tộc đều có tu vi cảnh giới Địa Vị, thanh niên Dực tộc cầm đầu kêu là Hàn Long, tu vi hơi cao hơn một bậc, có lẽ là cảnh giới Địa Vị nhị trùng thiên, thân hình tên này bưư hãn, trong bắp thịt ẩn chứa sức bật rất mạnh, tựa như chỉ cần khẽ nhích người sẽ giống như cây lao được phóng ra bay thẳng tới hắn.

- Đến rất tốt!

Ở dưới từng luồng kiếm phong sắc bén, Thạch Nham cười nhạt, vẻ mặt không lộ ra chút kinh sợ, đã thể còn có sức hét lên một tiếng rồi mới bình tĩnh khẽ nhích người.

Thân thể như tia chớp, bị từng luồng kiếm phong sắc bén kia đánh tới nhưng Thạch Nham tránh rất nhanh, dễ dàng né qua từng luồng kiếm phong sắc bén do phong lực lượng ngưng luyện thành.

- Chỉ có chút lực lượng thể sao?

Thậm chí Thạch Nham vẫn chưa thúc dục Bạo Tẩu, chưa vận dụng lực lượng tiêu cực

- Nếu chỉ có chút năng lượng thể, vậy lần này người thảm rồi.
- Hàn Long!

Khuôn mặt xinh đẹp của Dịch Thúy Bích khẽ biến, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc

- Người là Hàn Long tiểu nhi tử của tộc trưởng Hôi Dực tộc sao?
- Tiểu tử nhân loại, người chết chắc rồi.

Thanh niên Dực tộc kia không có quan tâm đến Dịch Thúy Bích, chậm rãi hít một hơi, hình như đang nén lửa giận trong lòng

- Ta muốn bắt người lại, mang người về Hôi Dực tộc chúng ta, cho người nếm thử tư vị bị dâm viên chơi.

Hai tên thanh niên Dực tộc bên cạnh hắn, vừa nghe hắn nói như vậy thì đột nhiên cười ầm lên, trên mặt lộ ra nét mặt thâm ý đầy quái dị.

- Người có sở thích khá đặc biệt nha, có phải thường làm ái chuyện đó với dâm viên không?

Thạch Nham làm nét mặt như không thể tưởng tượng được, bỗng như bừng tỉnh đại ngộ, vỗ tay cười to nói:

- Cũng đúng nha, điều nhân các người cũng là tạp chủng do súc sinh sinh ra, làm chuyện đó với dâm viên thì lại quá hợp rồi, là ta quá ngạc nhiên thôi.

“Phịch!”

Tiếng không khí bộc phá, đột nhiên phát ra từ phía sau thanh niên Hôi Dực tộc tên là Hàn Long, tốc độ vỗ đôi cánh màu xám của hắn cũng nhanh hơn.

Giống như mũi tên rời cung, sắc mặt Hàn Long âm trầm, trong ánh mắt toát lên vẻ oán độc, bắn nhanh đến Thạch Nham.

Gió sắc rít gào khắp trời, hai bí bảo màu bạc kỳ lạ như lợi trảo ở trong tay hắn phát ra ánh sáng bạc chói mắt, trong ánh sáng bạc có lệ khí rất mãnh liệt, giống như không gì phá vỡ được.

Cùng lúc đó, bắp thịt trên thân thể thanh niên Hôi Dực tộc này bành trướng lên, Tinh Nguyên hùng hậu cực kỳ hùng mãnh ở trong người hắn di chuyển nhanh hơn.

Giờ khắc này, Hàn Long đã hoàn toàn bị chọc giận, quyết tâm một kích này phải làm cho Thạch Nham chết thảm tại chỗ.

Hai mắt Thạch Nham hơi nheo lại.

Luồng sương khói nhạt màu trắng xám sắc lạng lẽ từ lỗ thân lông khắp toàn thân hắn bay ra, trong sương khói màu trắng xám có đủ loại cảm xúc tiêu cực tuyệt vọng, thô bạo, hiếu sát, cùng tụ tập ở phía sau hắn.

Một luồng khí tức cổ quái tà ác, âm hàn, oán hận, đột nhiên trở nên càng lúc càng nồng đậm, sương khói màu trắng xám này nhanh chóng tụ tập thành một, ngưng luyện thành ảo ảnh một yêu ma dữ tợn khủng bố.

Lực lượng tiêu cực ngưng thực chất.

Đây là một loại kỹ xảo công kích đặc biệt do chính Thạch Nham mò mẫm ra, lợi dụng lực lượng tiêu cực lượn lờ không tiêu tán trong không trung, ngưng luyện thành ảo ảnh yêu ma giữa thực chất và hư ảo, bởi vì bên trong ảo ảnh yêu ma chứa đầy lực lượng tiêu cực, cũng gần như giao cho nó sinh mệnh nào đó.

Sau khi ảo ảnh yêu ma thành hình, chẳng những mang theo lực lượng tiêu cực kinh người, còn có thể đủ loại cảm xúc tiêu cực tập sát đối phương, khiến cho thần chí đối phương thất thủ, dễ dàng bị cảm xúc tiêu cực thẩm thấu vào, bỏ qua dùng lực lượng phản kháng.

- Cái gì vậy!

Thấy ảo ảnh yêu ma, ba tên thanh niên Hôi Dực tộc đồng thời kinh hô lên.

Khuôn mặt xinh đẹp của Dịch Thúy Bích khẽ biến, lạng lẽ di chuyển về phía sau một khoảng cách, tránh xa ảo ảnh yêu ma kia.

Linh hồn Âm Mị tộc đặc biệt, tạo nghệ của Dịch Thúy Bích về tu luyện linh hồn rất thâm hậu, cảm ứng lực của nàng cực kỳ sâu sắc, trong khoảng khắc ảo ảnh yêu ma kia xuất hiện, nàng lập tức phát giác ra chỗ kỳ lạ của ảo ảnh yêu ma này, bên trong thân thể chỉ do năng lượng tà ác nào đó tụ tập thành, thế nhưng lại có được rất nhiều dao động cảm xúc.

Thứ đặc biệt này, như là có được sinh mệnh tà ác, tràn ngập dục vọng khát máu giết chóc.

“Phá!” Thạch Nham quát lớn, hai tay nâng lên không, Sinh Tử Ấn ngưng luyện trong tia sáng chói lọi, đột nhiên bắn ra.

Bí bảo màu bạc kỳ lạ như lợi trảo của Hàn Long cũng phát ra ánh sáng bạc cực kỳ sắc bén, ánh sáng bạc như thực chất bắn về phía thân thể Thạch Nham.

Nhưng trong khoảng khắc Sinh Tử Ấn bắn ra thì tất ánh sáng bạc tập trung đến hướng Thạch Nham, nháy mắt vỡ vụn hóa thành nhiều điểm sáng bạc, bỗng chốc tiêu tán đi.

Sinh Tử Ấn bắn nát ánh sáng bạc kia như bẻ gãy cánh khô, tiếp đó bay một mạch mạnh thẳng tới ngực Hàn Long.

Hàn Long đột nhiên biến sắc, thân thể rần chắc dừng ở giữa không trung nhanh chóng bay vút đi, bên trong thân thể Tinh Nguyên dao động đột mạnh mẽ đột nhiên tụ tập lại, hần vũ cánh rất nhanh, gió sắc rút gào hợp lại tạo thành luồng gió lốc có thể nhìn thấy được.

Một kích Sinh Tử Ấn khí thế không giảm, bay thẳng vào bên trong luồng gió lốc kia, đột nhiên một tiếng nổ tung nặng nề liên tục truyền ra, luồng gió lốc kia nổ tung tan tành, lại nổi tiếp tai nạn, nhảy mất tiêu tán đi.

- Giết hần!

Đôi mắt Hàn Long như độc xà bàn, trừng mắt nhìn chằm Thạch Nham, trong nháy mắt lúc gió lốc tiêu tán thì hần lui về phía sau rất nhanh.

Hai tên thanh niên Dực tộc khác, một trái một phải, nhanh chóng vọt tới chỗ Thạch Nham, Hàn Long lui ra sau né tránh dư ba Sinh Tử Ấn nổ tung, cũng lại tiếp tục bay về phía Thạch Nham, trên người tản ra sát khí cực kỳ lạnh lẽo.

- Thạch Nham, hần là con của tộc trưởng Hôi Dực tộc, người, người. . .

Dịch Thúy Bích không nhịn được la hoảng lên, hình như muốn ngăn cản Thạch Nham tiếp tục động thủ.

- Đi!

Thạch Nham không thèm liếc mắt nhìn Dịch Thúy Bích, đưa tay chỉ vào Hàn Long, ảo ảnh yêu ma thật lớn lơ lửng phía sau hần, bỗng nhiên như quỷ mị bay ra, vươn lợi trảo, há răng nanh, cắn đến bọn Hàn Long.

“Ầm!”

Từng đoàn hỏa viêm đỏ rực đột nhiên bốc lên trong lòng bàn tay hần rồi quán lên ngón tay, như một con giun liên tục vặn vẹo.

- Thiêu đốt lông chim của các người trước. Thạch Nham lạnh nhạt phát tay, một ngọn lửa bay khỏi trong lòng bàn tay, quán đến hai thanh niên Dực tộc đang đâm đầu tới.

- Hần là con của tộc trưởng Hôi Dực tộc, Thạch Nham, người chiếm không được lợi gì đâu, hãy quên đi, bây giờ chúng ta đi thôi.

Dịch Thúy Bích vội la lên.

- Tiện nhân, người cũng không sống được đâu!

Ở dưới ảo ảnh yêu ma mà Hàn Long vẫn càn rỡ, nhẹ nhàng cười nói:

- Kẻ đắc tội với Hàn Long ta, đều phải sống không bằng chết!

- Điều nhân chính là điều nhân, trí tuệ có hạn.

Thạch Nham lắc lắc đầu ánh mắt dần âm trầm lạnh lùng, tâm niệm khê biến, ảo ảnh yêu ma kia nhào đến Hàn Long, lực lượng tiêu cực mãnh liệt nhảy mất lan tỏa ra bao phủ thân thể Hàn Long.

“Xuy xuy xuy!”

Tiếng gào thảm thiết vang lên, hai thanh niên Hôi Dực tộc kia bị ngọn lửa Thiên hỏa chạm vào, đôi cánh màu xám chỗ lưng bị hỏa viêm thiêu đốt, hai người điên cuồng hét lên to rất thê lương, lực lượng toàn thân biến mất dần.

- Chết hết thì sẽ không còn hậu hoạn gì.

Hỏa viêm mạnh mẽ như đám mây, bỗng nhiên xoay chuyển bay về hướng ba thanh niên Hôi Dực tộc, lúc Dịch Thúy Bích kinh hô lên thì ba tên thanh niên Dực tộc nhanh chóng bị Thiên hỏa quán quanh.

Ảo ảnh yêu ma kia đã lặng lẽ trở lại bên cạnh Thạch Nham rồi dần dần biến mất.

Hỏa viêm thiêu đốt mạnh mẽ, ba tên thanh niên Hôi Dực tộc ở giữa hỏa viêm ngay cả kêu thảm thiết cũng chưa kịp kêu, chỉ vài giây ngắn ngủn mà thân thể ba người bị đốt thành tro bụi, theo gió tiêu tán đi.

Ngay cả tinh khí cũng không có lưu lại.

Thạch Nham ngạc nhiên, nhắm mắt cảm thụ một lát, mới lắc lắc đầu có chút tiếc nuốt, thầm nghĩ về sau hãy chỉ dùng một phần nhỏ Thiên hỏa để đối địch thôi, nếu không thì cũng không còn cái gì để mà lấy.

Tro bụi tiêu tán, ba tên thanh niên Hôi Dực tộc này cứ như thế mà biến mất trong tầm mắt.

Trong đôi mắt trong suốt mê người của Dịch Thúy Bích đầy vẻ kinh hoàng, ngơ ngác nhìn tro bụi đầy trời, đột nhiên thấy toàn thân ớn lạnh.

“Gào! Gào!”

Trên Âm thú sơn phía trước, rất nhiều con Âm thú trong nháy mắt Thiên hỏa xuất hiện đột nhiên đều rít gào lên.

Vốn theo Âm thú sơn lao xuống rất nhiều Âm thú, lúc tiếng rít gào vang lên thân hình run run đều vội vàng lại nhanh chóng bay về, lại một lần nữa theo chân núi trốn lên Âm thú sơn.

Âm thú cấp cao, từ trong Thiên hỏa cảm ứng được khí tức hủy diệt, thông qua tiếng gầm gừ, để kêu gọi con cháu dưới trướng tránh né Thiên hỏa của Thạch Nham đốt cháy.

Rất nhanh, Âm thú từ trên Âm thú sơn đi ra, đã rút trở về hết.

Chỗ sườn núi Âm thú sơn, mấy con yêu thú hình thể thật lớn có khí tức xa xưa, đồng tử quỷ dị lộ ra vẻ kinh sợ từ xa nhìn chằm vào Thạch Nham.

Hiển nhiên, những Âm thú đó cũng đều biết sợ hãi, biết sự lợi hại của Thiên hỏa.

- Người, người giết Hàn Long. Thế mà người lại giết Hàn Long.

Dịch Thúy Bích lẩm bẩm nói nhỏ, vẻ mặt phức tạp, chưa hết sững sốt nói:

- Hàn Long là con tộc trưởng Hôi Dực tộc, Hôi Dực tộc là một trong ba chi Dực tộc, tộc trưởng Hôi Dực tộc trước nay hiếu chiến, lại rất bao che khuyết điểm, hẳn biết Hàn Long đã chết, tất nhiên sẽ điên cuồng lên.

- Ba người đã chết hết, tin tức sẽ không tiết lộ đi ra ngoài.

Thạch Nham cười cười

- Tên kia muốn giết ta, tự nhiên ta cũng không thể khoan tay chịu chết, giết hắn cũng gọn gàng. Ừm, ta nghĩ ta ở chỗ này, đám Âm thú trên Âm thú sơn chắc là tạm thời sẽ không đi ra, hay là chúng ta tránh đi trước, chờ đám Âm thú từ trên núi đi xuống, chúng ta lại tiếp tục săn giết?

- Hy vọng như thế.

Dịch Thúy Bích có chút không dám xác định

- Dực tộc tu luyện linh hồn rất kém cỏi, có lẽ hẳn biết được Hàn Long bỏ mình, nhưng nhưng có thể không biết là ai giết Hàn Long. Hy vọng, hy vọng hẳn sẽ không biết nguyên nhân chết thật sự của Hàn Long, bằng không chẳng những người sẽ gặp tai ương, ngay cả bộ tộc chúng ta cũng phải nhận lấy lửa giận của hắn.

“Vù vù vù!”

Tiếng vang cánh vỗ bay đi, đột nhiên từ đằng xa phía sau Âm thú sơn truyền đến, lần này dao động tiếng cánh vỗ trong không khí rất nhiều, điều này có nghĩa sẽ có nhiều người Dực tộc, sợ là đang từ phía sau Âm thú sơn bay tới.

- Đi mau!

Dịch Thúy Bích biến sắc, nắm lấy Thạch Nham, mang theo hắn bay đi tiến về hướng cổ thành cự thạch.

244. Chương 243 - Cho Ta Một Lý Do

Rất nhiều tộc nhân Hôi Dực tộc nhanh chóng xuất hiện ở nơi hai người Thạch Nham biến mất, sau khi những tộc nhân Hôi Dực tộc này đến đây, một đám hết nhìn đông tới nhìn tây, hình như đang tìm kiếm cái gì.

Một tên tộc nhân Hôi Dực tộc trong đó, lấy ra một viên thạch cầu màu xanh thẫm, tích một giọt máu lên thạch cầu kia.

Thạch cầu từ từ phát ra tia sáng màu xanh, từng tia khí tức linh hồn trên người Hàn Long, từ trong đồng tro bụi bay khắp trời tụ tập lại, chui vào bên trong thạch cầu.

Tên tộc nhân Hôi Dực tộc này, đột nhiên biến sắc, kinh hãi nói:

- Hàn Long chết rồi!

Tất cả tộc nhân Hôi Dực tộc cùng rống lên điên cuồng, nhanh chóng tản ra, bắt đầu tìm kiếm hung thủ.

Sau Âm thú sơn, trong lãnh địa của Hôi Dực tộc.

Trên rất nhiều gốc cổ thụ cao trăm mét, tạo ra một đồng nhà gỗ kỳ lạ, trong mỗi một căn nhà gỗ, đều có tộc nhân Hôi Dực tộc ở trong đó tu luyện.

Sau một gốc cây cổ thụ, có một sơn cốc với tiếng gió gào thét.

Bên trong sơn cốc kia, một lão giả Hôi Dực tộc tướng mạo có bảy phần tương tự Hàn Long, sắc mặt âm trầm nhìn thân ảnh nóng bỏng ngồi giữa tiếng gió khắp trời, trong đôi mắt âm u lạnh lùng, lấp lánh tia sáng dâm dăng.

Thân ảnh có dáng người nóng bỏng mặc khôi giáp màu lửa đỏ, trên người lại có phong khí tức nồng đậm, nàng ngồi giữa sơn cốc, chung quanh có rất nhiều phong lực lượng đang tụ tập lại rất nhanh biến thành thứ tấm bố cho Vô Hồn bên trong thân thể nàng, khiến cho thần thái nàng phần chấn, nét mặt rạng ngời.

- Hà tiểu ny tử, cô tu luyện rất tốt, phong lực lượng của Thiên Phong sơn cốc rất nồng đậm, bình thường chỉ có một mình ta có thể tu luyện, hiện tại ta tặng cho cô.

Lão giả Hôi Dực tộc kia mắt sáng như đuốc, nhìn lên thân hình xinh đẹp kia một hồi lâu rồi lẩm bẩm nói thắm:

- Người là trời cao ban cho ta, Phong chi Vô Hồn trên người người chính là đỉnh lô tốt nhất để ta tu luyện phong lực lượng, chờ người tụ tập đủ phong lực lượng, ta sẽ ngắt lấy để cảnh giới của ta tiến thêm một bước, vượt qua hai người kia...

Trong sơn cốc phong lực lượng quần quanh toàn thân Hà Thanh Mạn, lặng lẽ mở mắt ra, đôi mắt xinh đẹp liếc mắt nhìn lão giả đằng xa kia, lập tức lại nhắm lại, trên mặt lộ ra vẻ ảm đạm.

“Đinh linh linh! Đinh linh linh!”

Tiếng vang kỳ lạ, đột nhiên phát ra từ ngực lão giả Hôi Dực tộc kia, lão giả nhắm mắt lại, từ trong ngực lấy ra một viên thạch cầu màu xanh thẫm, khó chịu nói:

- Chuyện gì?

- Thiếu, thiếu gia đã chết!

Trong thạch cầu, truyền ra giọng nói vội vàng lo lắng.

- Cái gì?

Lão giả này đột nhiên biến sắc, trên mặt nổi lên gân xanh, khuôn mặt cực kỳ dữ tợn, lúc này phần nộ gào lên:

- Người lặp lại lần nữa!

- Thiếu gia đã chết, linh hồn đã tán, tộc trưởng tha mạng! Chúng ta cũng không biết sao lại thế này.

Giọng trong thạch cầu đầy thấp thỏm lo âu.

Lão giả Hôi Dực tộc nhe răng trợn mắt, ở trong sơn cốc không nhìn được nữa ngửa mặt lên trời gào thét điên cuồng, tiếng gió rít, năng lượng dao động kinh người đều tụ tập lại, chui vào trong thạch cầu kia.

Thạch cầu đột nhiên bắn ra tia sáng màu xanh lá chói lọi, tia sáng màu xanh lá liên tục ngưng tụ, dần dần hình thành một hình ảnh.

Trong hình ảnh màu xanh kia, khuôn mặt lãnh khốc của Thạch Nham có hơi chút mơ hồ, được những sợi tơ màu xanh phác họa lại, càng lúc càng nhiều năng lượng rót vào thì tướng mạo của Thạch Nham càng lúc càng rõ.

- Nhân loại!

Lão giả Hôi Dực tộc hét to, gió sắc trên người bùng mạnh ra, mấy gốc cổ thụ chung quanh bị nhổ lên tận gốc, biến vụn gỗ thành đầy trời.

Hà Thanh Mạn cảm nhận bảo động khác thường của lão giả kia, không nhìn được mở ra mắt, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt Thạch Nham trong sơn cốc do tia sáng xanh phác họa ra.

Đôi mắt chợt lóe lên vẻ kinh dị, thiếu chút nữa Hà Thanh Mạn nhìn không được la hoảng lên, vội vàng nhắm mắt lại, giả bộ không nhìn thấy cái gì.

- Hà tiểu ny tử, người nhìn xem có biết tên nhân loại này hay không?

Lão giả Hôi Dực, hơi thở nặng nề, vẻ mặt dữ tợn, hướng về phía Hà Thanh Mạn quát lên.

Lại mở mắt ra, Hà Thanh Mạn nhìn chằm chằm thật kỹ hư ảnh Thạch Nham hiện ra giữa màn ánh sáng xanh trong chốc lát, mới thản nhiên nói:

- Hẳn là mục tiêu mà chúng ta tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên, nhưng ta lại không biết hẳn ở địa chỗ nào, người của chúng tôi tiến vào đây đều phân tán ra, ai cũng không vị trí của nhau.

- Ta sẽ khiến hẳn sống không bằng chết.

Lão giả Hôi Dực tộc này hít một hơi, giống như yêu thú bị chọc giận, đè thấp giọng rống giận.

Người còn có thể đi lại sao.

Trong lòng Hà Thanh Mạn cười khổ, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, bắt đầu lo lắng cho vận mệnh của Thạch Nham.

“Vù vù vù!”

Một thân ảnh xinh đẹp, mang theo một người ở trong rừng cây rậm rạp bay vút đi rất nhanh, bay thẳng tới phương hướng cổ thành cự thạch.

- Thúy Bích!

Đột nhiên, từ phương hướng cổ thành cự thạch, truyền ra một tiếng quát trầm.

- Phụ thân!

Dịch Thúy Bích kinh hô, tốc độ bỗng chậm lại, tới gần hướng lão giả kia

- Cha cảm nhận thấy được quái dị của Âm thú sơn không?

Dịch Thiên Mạc gật gật đầu, trong đôi mắt màu xám tro hiện lên luồng kỳ quang

- Thúy Bích, tiểu tử này có bắt được yêu thú không?

- Hẳn giết ba con Quỷ anh.

Dịch Thúy Bích thản nhiên nói.

- Cái gì?

Dịch Thiên Mạc biến sắc, bỗng lập tức tỉnh táo lại, nhìn Dịch Thúy Bích hồi lâu, hỏi:

Nói xong, không đợi Yết Cát, Tuyết Phỉ tỏ vẻ gì, thân thể mềm mại nhẹ nhàng nhoáng lên, ung dung biến mất.

Hai tròng mắt của Đa Long tộc trưởng Hôi Dực tộc đàng đàng sát khí, đột nhiên hạ xuống trước mặt Yết Mãnh, Dịch Thiên Mạc, Tạt Ba ba, quát mạnh lên:

- Nghe nói các người bắt được một ít nhân loại?

- Không sai.

Về mặt Yết Mãnh kinh ngạc

- Thời gian trước, không biết vì nguyên nhân gì mà một ít nhân loại đột ngột hiện thân trong rừng rậm gần chúng ta, bây giờ bọn họ còn bị chúng ta nhốt lại, Đa Long huynh sao cũng chú ý tới đám nhân loại này sao? Sao thế, chẳng lẽ Hôi Dực tộc huynh cũng muốn dùng hồn phách của Vô Giả nhân loại luyện chế cái gì vậy?

- Hãy mang tất cả những tên Vô Giả đó ra đây, ta muốn tìm người.

Ánh mắt Đa Long như độc ác xà, lóe ra tia sáng cực kỳ hung tàn

- Hàn Long con ta, bị một tên nhân loại giết chết, ta muốn nghiền nát xương tên đó thành tro, khiến hắn nếm thử tất cả khổ hình của tộc ta!

- Cái gì!

Ba người Yết Mãnh, Tạt Ba, Dịch Thiên Mạc, đều không nhịn được kinh hô lên, vẻ mặt cực kỳ khiếp sợ.

- Được, ta biết làm gì.

Yết Mãnh gật gù đầu, biết chuyện này quan trọng, ở xa hướng tới Yết Cát nói:

- Đi mang toàn bộ những tên Vô Giả nhân loại lại đây.

Yết Cát nhanh chóng khom người rời đi.

- Dịch huynh, nghe nói các người cũng bắt một tên Vô Giả nhân loại? Có phải người cũng...?

Yết Mãnh nhìn về phía Dịch Thiên Mạc.

- Dịch Phong, người trở về xem sao, cũng mang tiểu tử đến đây.

Dịch Thiên Mạc cũng không dài dòng, hướng tới thanh niên cách đó không xa hét một tiếng, Dịch Phong kia cũng nhanh chóng rời đi.

- Đa Long huynh, Dực tộc các huynh bên kia có phải hay không cũng có Âm thú hoạt động khắp nơi không?

Tạt Ba đột nhiên hỏi.

- Chỉ bên các người nghiêm trọng, cấp bậc Âm thú xuất hiện ở Dực tộc chúng ta rất thấp, rất dễ dàng quét sạch.

Khuôn mặt Đa Long lạnh lùng, hình như trước khi báo thù cho nhi tử lười bàn bạc chuyện gì.

Tạt Ba vốn đang muốn hỏi chút gì, nhìn thấy thần sắc lạnh lùng của hắn, khẽ cười mỉa, cũng không có tiếp tục hỏi nữa.

Yết Mãnh, Dịch Thiên Mạc cũng không nói thêm gì, đều có vẻ mặt quái dị, đều đang âm thầm chờ đợi.

Không bao lâu.

Yết Cát và mấy thanh niên Âm Mị tộc dùng yêu thú kéo lồng giam thật lớn kia, kéo đám người Tào Chỉ Lam, Phan Triết trong lồng đến đây.

Bốn người Tào Chỉ Lam, Cổ Linh Lung, Phan Triết, Trác Nghiên Tình ngồi ở một góc trong lồng, sắc mặt liên tục biến đổi, đều đang âm thầm quan sát Âm Mị tộc và Đa Long của Hôi Dực tộc, trong lòng lo lắng không yên.

Trong mấy ngày nay, từng từng bên cạnh bọn họ, từng người nối tiếp bị mang đi, sau đó liền vĩnh viễn mất đi tung tích.

Trong lòng bọn họ cũng hiểu được, đám người Yết Cát đã giết chết những đồng bạn bị mang đi, Tào Chỉ Lam tuy rằng không dám vận dụng Linh Thần Vô Hồn, những vẫn mơ hồ có thể biết linh hồn của những người đó đều bị hút ra thân thể, bị luyện chế thành được phẩm đặc biệt, thành một loại dược liệu tu luyện của Âm Mị tộc.

Sau khi Tào Chỉ Lam nói ra phát hiện của nàng, trong lòng tất cả những người còn sống đều bị tuyệt vọng lấp đầy, bắt đầu hối hận tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên đuổi giết Dương Mộ, Thạch Nham, bắt đầu hối hận không nên bám riết không buông như vậy, hối hận mọi thứ. . .

Ánh mắt Đa Long âm lệ oán hận, bao phủ lên người họ liên tục đảo qua, không ngừng lắc đầu.

Một viên thạch cầu màu xanh thẫm đột nhiên hiện ra trong lòng bàn tay Đa Long, Đa Long khẽ hất tay, từng vòng ánh sáng xanh lá đột nhiên ở trên thạch cầu tỏa ra.

Giữa ánh sáng xanh lá mông lung, tướng mạo Thạch Nham như hư ảo ảnh ngược trong nước, chậm rãi từ giữa ánh sáng xanh lá hiện ra.

“Thạch Nham!”

Tào Chỉ Lam, Phan Triết, Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tình những người ở trong lồng giam, trong hai mắt đầy vẻ kinh hãi, tinh thần chấn động, lập tức biết được người Đa Long muốn tìm, chính là đầu sỏ đưa bọn họ rơi vào tuyệt cảnh này.

- Là tên kia!

Yết Cát cũng quát nhẹ lên.

- Ai? !

Đa Long nghiêng rằng.

- Tên bị Thủy Bích giam cầm, thời gian trước ta còn gặp qua hắn nữa.

Dưới ánh mắt âm lệ lạnh lùng của Đa Long, Yết Cát không dám nói dối, vội vàng nói:

- Tên đó có chút đặc biệt, đám người ta bắt là vì tru sát hắn mới tiến vào nơi này, nhưng nhiều người như vậy liên thủ mà không thể giết chết hắn.

- Dịch Thiên Mạc!

Trên người Đa Long đột nhiên bắn ra khí tức cực kỳ sắc bén, hắn quát một tiếng lớn, hét lên giận dữ nói:

- Còn không giao tên đó ra đây cho ta!

Trong đôi mắt màu xám tro của Dịch Thiên Mạc, những đường ti màu xám tro bỗng rõ hơn, một luồng linh hồn phong bạo kỳ dị, đột nhiên bùng nổ trong đầu, trong thân thể hắn Tinh Nguyên hùng hậu cũng tụ tập lại rất nhanh, chạy nhanh vào gân mạch toàn thân, đã chuẩn bị xong để ứng phó Đa Long.

- Ta đã bảo Dịch Phong dẫn người qua đây.

Dịch Thiên Mạc đề phòng toàn thân, vẻ mặt âm lãnh, thản nhiên nói:

- Chắc không bao lâu nữa, hắn sẽ bị mang đến đây, Đa Long huynh không nên quá kích động.

- Được, hy vọng người của ngươi có thể mang tên kia đến đây, bằng không đừng trách ta không khách khí.

Đa Long trừng mắt to lên, chậm rãi gật đầu.

247. Chương 246 - Lịch Sử Tái Diễn

Trên tường thành cự thạch, toàn thân Đa Long đầy sát khí, trong hai mắt ẩn chứa sự thù hận cực độ, đang yên lặng chờ đợi.

Ba người Tập Ba, Yết Mãnh, Dịch Thiên Mạc ở một bên bồi tiếp rất cẩn thận, không có nói thêm điều gì.

Rất nhiều tộc nhân Âm Mị tộc ngay cả thở mạnh cũng không dám, một đám thẳng thất lạng, thậm chí không dám nhìn Đa Long kia.

Thực lực tổng thể của Dực tộc mạnh hơn xa Âm Mị tộc, những năm gần đây Âm Mị tộc chiến đấu với Dực tộc vẫn bị luôn rơi vào thế yếu, có rất nhiều lần nếu không phải bên trong Dực tộc có mâu thuẫn, sợ là Âm Mị tộc đã bị chinh phục rồi.

Nhục thân Dực tộc cường hãn, Tinh Nguyên hùng hậu, hơn nữa không sợ linh hồn Âm Mị tộc xâm nhập, bọn họ có ưu thế trời cho khi chiến đấu với Âm Mị tộc.

Đa Long là tộc trưởng Hôi Dực tộc, mà Hôi Dực tộc tuy rằng thực lực không bằng Hắc Dực tộc và Bạch Dực tộc, nhưng Hôi Dực tộc lại cực kỳ hiếu chiến, Hôi Dực tộc của Đa Long lại là phần tử chủ chiến, chủ trương nô dịch Âm Mị tộc.

Bởi vậy, Đa Long của Hôi Dực tộc khiến cho tộc nhân Âm Mị tộc chán ghét nhất, cũng khiến cho người Âm Mị tộc sợ hãi nhất.

Đa Long đến đây, là sự chấn nhiếp với ba người Tập Ba, Yết Mãnh, Dịch Thiên Mạc, còn đối với tộc nhân Âm Mị tộc bình thường mà nói, Đa Long có thể nói là sát tinh, không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Trong lòng giam.

Hai mắt Tào Chỉ Lam trong suốt, quét qua người Đa Long một vòng, lặng lẽ nhìn chăm vào thạch cầu trong tay Đa Long, trong lòng rất kinh ngạc.

Nàng không biết rốt cuộc Thạch Nham đắc tội gì với Đa Long, nhưng nhìn ra từ vẻ mặt Đa Long thì nàng thấy Thạch Nham lần này sợ là phải dữ nhiều lành ít.

Xem ra lần này thật sự không phải trò đùa.

Trong lòng Tào Chỉ Lam bất đắc dĩ thở dài, vốn nàng còn hy vọng Thạch Nham có thể cho Âm Mị tộc chút đả kích để các nàng có thể thừa cơ thoát khỏi linh hồn giam cầm của Âm Mị tộc, nhưng Đa Long đến đây lập tức khiến Thạch Nham thành cái đích nhắm cho mọi người, bây giờ tất cả mọi người đều coi hắn là gai trong mắt, rốt cuộc hắn đã làm ra hành động gì.

Tào Chỉ Lam có thể tưởng tượng sẽ không được bao lâu nữa, Thạch Nham sẽ bị tộc nhân Âm Mị tộc nhốt mang đến, bị thủ đoạn tra tấn của Đa Long làm chết đi sống lại, ra đi sớm hơn bọn họ một bước.

Đám người Trác Nghiên Tình, Phan Triết trong lòng giam cũng có suy nghĩ như thế.

Đột nhiên, thân ảnh Dịch Phong bỗng từ xa hiện ra.

Còn chưa đến đây mà Dịch Phong kia đã lập tức kinh hô lên:

- Đại thống lĩnh, tên nhân loại kia chạy thoát rồi, không biết khi nào đã rời khỏi thành, hình như bây giờ đã ra bên ngoài thành.

- Cái gì!

Dịch Thiên Mạc không nhịn được kinh hô lên.

- Hướng nào?

Đa Long quát lên chói tai.

- Bên kia.

Dịch Phong đưa tay chỉ hướng ngoài thành.

- Dịch Thiên Mạc, hy vọng không phải người ra tay, đợi cho ta bắt được hắn, ta sẽ tra hỏi.

Toàn thân Đa Long lượn lơ hung khí

- Nếu để ta biết người động tay động chân, đừng trách ta không khách khí.

Nói xong Đa Long đột nhiên bay đi.

Yết Mãnh, Tạt Ba, Dịch Thiên Mạc và các cao thủ Âm Mị tộc, sững sốt một lát, cũng đều bay đi theo hướng Đa Long đến chỗ tường thành khác.

Ở trên một tường thành khác.

Yết Mãnh, Tạt Ba, Dịch Thiên Mạc, Yết Cát các tộc nhân Âm Mị tộc từ xa nhìn về phía trước đều có vẻ mặt quái dị.

Từng đám Âm thú bao quanh tụ tập ở khu vực kia trong rừng rậm, trong đó một con Quỷ anh cấp sáu liên tục rít gào lên, hình như đang triệu tập càng nhiều Âm thú đến đó.

Đếm sơ qua, mọi người phát hiện Âm thú bên kia không dưới ngàn con, chi chít rậm rạp, giống như bầy muỗi bu lại.

Phía sau đám Âm thú số lượng rất nhiều kia phát ra từng luồng ánh sáng chói mắt, từ xa nhìn tới thì mơ hồ có thể thấy được rất nhiều cao thủ Dực tộc cánh dài, hình như đang giao chiến với Âm thú, chiến đấu còn hơi kịch liệt.

Một luồng hỏa viêm đỏ thẫm như tia chớp màu đỏ, lúc này đang bay tới hướng nơi có Âm thú dày đặc.

Sau hỏa viêm đỏ rực kia là Đa Long toàn thân đầy gió sát khuấy đảo, nhe răng trợn mắt, ngửa mặt lên trời cười lạnh, theo đuổi sát.

- Hỏa viêm lực thật mạnh! Tên kia chính là tên nhân loại bị các người bắt?

Tạt Ba nhìn chằm chằm thân ảnh hỏa viêm kia, cẩn thận quan sát trong chớp lát, đột nhiên sắc mặt đại biến

- Không đúng! Hỏa, hỏa viêm lực này, không phải hỏa viêm bình thường! Không phải!

Thân hình Yết Mãnh đột nhiên run mạnh lên, giọng nói cũng thay đổi rất quái lạ

- Đây, đây là Thiên hỏa! Đây là Thiên hỏa a! Dịch Thiên Mạc, người làm chuyện tốt đó!

Trong hai mắt Dịch Thiên Mạc bắn ra tia sáng, thân hình cũng hơi lắc lư trong chớp lát, đột nhiên cười khổ nói:

- Ta cũng không biết. . .

- Người mà không biết?

Về mặt Yết Mãnh âm lệ

- Trên người tên kia có linh hồn lạc ấn của người, nếu người hạ cấm chế lên người hắn, sao lại không biết bí mật trên thân thể hắn? Dịch Thiên Mạc, người không sợ chơi với lửa có ngày chết cháy sao? Thân là thống lĩnh trong tộc, người không biết nguy hại của Thiên hỏa với toàn bộ chủng tộc chúng ta chứ?

- Ta thật sự không biết trên người tiểu tử này lại có được lực lượng Thiên hỏa.

Dịch Thiên Mạc lắc lắc đầu

- Nhưng mà đừng lo, bây giờ Đa Long đã qua đó, mặc kệ trên người tiểu tử này có phải có được Thiên hỏa hay không, cũng đều không trốn khỏi độc thủ của Đa Long. Việc đã đến nước này, không cần lo lắng gì nhiều.

Lúc Dịch Thiên Mạc nói chuyện, thân ảnh xinh đẹp của Dịch Thúy Bích lặng lẽ xuất hiện phía dưới tường thành.

- Còn nói không liên quan tới người?

Sắc mặt Táp Ba cũng âm trầm

- Xem ra ngay cả chuyện tiểu tử kia giết con của Đa Long, chắc hẳn ngươi cũng đã biết, nếu không cũng không để Thúy Bích thả hắn đi. Dịch Thiên Mạc, ngươi có biết mình đang làm cái gì không? Chỉ cần Đa Long bắt được tiểu tử kia, tra hỏi ra được nguyên do, cho dù Đa Long giết tiểu tử kia, cũng còn có thể tìm đến người báo thù, tính tình Đa Long ngươi cũng không phải không biết, vì sao ngươi phải làm như vậy?

- Ta không biết ngươi đang nói cái gì.

Vẻ mặt Dịch Thiên Mạc vẫn lạnh nhạt

- Đa Long thật sự muốn là tìm ta báo thù, cũng không liên quan đến các ngươi, các ngươi khẩn trương làm gì?

- Tốt lắm!

Sắc mặt Táp Ba lạnh lùng, hướng về phía Dịch Thiên Mạc gật đầu, chợt đột nhiên hiểu ra điều gì, cười ha ha nói:

- Ta hiểu rồi, ta thật sự hiểu rồi, Dịch Thiên Mạc a Dịch Thiên Mạc, hóa ra ngươi có chủ ý với bọn ta. Ha ha, Thiên hỏa là khắc tinh Âm Mị tộc chúng ta, ngươi muốn thông qua khống chế tiểu tử kia, để kinh sợ ta và Yết Mãnh sao? Rốt cuộc ta đã hiểu.

Sắc mặt Yết Mãnh sợ hãi khe biển cũng âm thầm gật đầu

- Thì ra là thế, Dịch Thiên Mạc a Dịch Thiên Mạc, bản tính của ngươi kêu vang lắm, đáng tiếc, lại bị Đa Long đến đây phá hủy. Nhất định ngươi không có tính được Đa Long có thể biết ai giết con của hắn, thế nên mới tính sai đúng không?

- Các ngươi rõ là có tài suy đoán.

Dịch Thiên Mạc lắc lắc đầu, vẻ mặt vẫn không đổi.

- Ngươi sẽ hối hận!

Táp Ba cười lạnh.

Vẻ mặt Yết Mãnh cũng âm trầm lạnh lùng, hiển nhiên cực kỳ bất mãn với cách làm của Dịch Thiên Mạc, tựa hồ đang âm thầm tính toán gì đó, tìm biện pháp đối phó Dịch Thiên Mạc.

Trên người tuôn ra một đám hỏa viêm, Thạch Nham hóa thành một đường hỏa tiễn, lấy tốc độ cực nhanh bay về phía nơi có Âm thú tụ tập.

Sau khi Dịch Thúy Bích nói ra tin tức Đa Long đã đến, Thạch Nham thầm mắng một tiếng, lập tức bằng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi cổ thành.

Lúc trước khi hắn giết Hàn Long, vì phòng ngừa trường bối đối phương biết được, ngay cả hai tên Vô Giả bên cạnh Hàn Long cũng xử luôn, giết hết ba người bọn họ, hắn vốn nghĩ đến làm như vậy sẽ sạch sẽ gọn gàng, nhất định đối phương không thể tìm ra được hắn, nhưng tính toán của hắn đã sai.

Bởi vậy hắn chỉ có thể trốn.

Hắn biết ưu thế của hắn, bởi vì trong thân thể có Thiên hỏa, hắn không ngại Âm thú, cho nên nơi Âm thú tụ tập, đó là nơi chạy trốn của hắn.

Âm thú sơn!

Hắn từ trong miệng Thúy Bích biết bên trong Âm thú sơn có tồn tại cực kỳ kết giới cường đại, kết giới này cách ly Âm thú sơn, ngay cả ba vị tộc trưởng Dực tộc cũng không cách nào loại bỏ kết giới, bên trong Âm thú sơn có đầy Âm thú, thiên địa chi âm hàn khí cường thịnh, trừ phi Âm thú, người bình thường đi qua đó thực lực sẽ giảm mạnh.

Chỉ cần tới Âm thú sơn, bằng vào Thiên hỏa bên trong thân thể, hắn có thể không sợ công kích của Âm thú, Thiên hỏa có thể đốt cháy mọi thứ, nói không chừng ngay cả kết giới trong núi cũng có thể loại bỏ, Âm

thú sơn là nơi hung hiểm vạn phần đối với người khác, lại chính là nơi cứ mạng hẩn tránh khỏi sự đuổi giết của Đa Long.

Hỏa viêm sôi trào trong thân thể, Thạch Nham thúc dục Dật Điện biến, thân thể giống như một tia chớp lóe qua, nhanh chóng phóng đi về phía nơi Âm thú tập trung.

Gần ngàn con Âm thú, tụ tập ở đằng kia vây quanh mười mấy tên tộc nhân của Bạch Dực tộc và Hắc Dực tộc, trong đám Âm thú đó có rất nhiều Âm thú cấp sáu cấp bảy, trên người đám Âm thú này phóng ra âm khí lan ra bốn phía, tạo thành tầng mây màu xám có thể nhìn thấy được.

Thạch nham như hỏa tiễn, bắn thẳng đến hướng Âm thú tập trung.

Từng trận luồng âm khí như mây đen chuyển động, những âm khí này đập vào mặt, Thạch Nham chỉ hít một hơi, đột nhiên cảm thấy tinh thần thoải mái, thần chí trở nên cực kỳ thanh tỉnh.

Hai mắt đầy ngạc nhiên, cẩn thận cảm ứng một lát, thân hình Thạch Nham khẽ run lên, trên mặt đầy vẻ vui mừng.

Ba huyết vị chỗ ngực tạo thành âm tuyến lạng lẽ xoay chuyển, chuyển động của âm tuyến kia rõ ràng có liên quan đến âm khí gần đây, khoảng khắc âm tuyến kia chuyển động thì thân thể hẩn đã bắt đầu chủ động hấp thu âm khí đang tụ tập lại.

Cùng lúc đó, một lốc xoáy lạng lẽ hình thành trên đỉnh đầu hẩn, lốc xoáy kia vừa xuất hiện lập tức truyền ra lực hút mạnh mẽ.

Âm khí gần đó như mây xám, bị lốc xoáy hấp dẫn nên đều vọt tới, toàn bộ biến thành chất bổ cho lốc xoáy, khiến cho lốc xoáy kia càng lúc càng lớn.

Huyền Âm Quyết!

Võ kỹ đặc biệt này đến từ chính Tam Thần Giáo, có hiệu quả chiếm lấy thiên địa âm khí tụ tập, chỉ cần thi triển Huyền Âm Quyết ở khu vực âm khí nồng đậm, thì Huyền Âm Quyết sẽ tự hình thành lốc xoáy hấp thu thiên địa âm khí tụ tập ở chỗ đó hóa thành Âm châu bên trong âm tuyến.

Năm đó lúc ở Âm tuyết chi địa, hẩn dùng Huyền Âm Quyết để chống đỡ âm khí, trong lúc vô ý thúc dục Huyền Âm Quyết, nhưng lại hấp thu sạch sẽ thiên địa âm khí ở Âm tuyết chi địa.

Cảnh tượng khi đó, bây giờ còn rất rõ ràng, hiện tại thấy sự biến hóa của âm tuyến, đỉnh đầu hình thành lốc xoáy, khiến cho Thạch Nham đột nhiên cảm thấy có thể lịch sử lại tái diễn.

Người còn ở giữa không trung, bên trong thân thể lượn lờ hỏa viêm, nhưng đỉnh đầu lại trôi nổi một lốc xoáy do âm khí ngưng luyện, trung tâm lốc xoáy kia truyền ra lực hút cực kỳ mạnh mẽ, điên cuồng đích tụ tập âm khí ở bốn phương tám hướng.

Khu vực này, hơn một ngàn con Âm thú đều đã nhận ra dị thường trong thiên địa, đều trừng mắt nhìn Thạch Nham đầy cừ hận.

Trên tường thành rất xa, ba người Tạp Ba, Yết Mãnh, Dịch Thiên Mạc cũng trợn mắt há hốc mồm, đều không dám tin nhìn đến chỗ Thạch Nham.

248. Chương 247 - Gặp Hung Hoá Kiết

- Âm khí ngưng luyện, ngưng âm hóa lực, đây, đây là chuyện gì?

- Không biết, tên đó rõ ràng là nhân loại, vì sao có thể giống như Âm thú tụ tập âm khí để tu luyện chứ? Hơn nữa, tốc độ hẩn tụ tập âm khí còn nhanh hơn Âm thú gấp mấy lần!

- Năng lực này, không phải nhân loại có thể có được! Ngay cả Âm Mị tộc chúng ta cũng không thể tụ tập âm lực nhanh như vậy, thân thể chúng ta một lần không chịu đựng nổi nhiều âm lực như vậy! Tên đó rốt cuộc là gì chứ?

Ba vị thống lĩnh Âm Mị tộc đều kinh hãi, mở to hai mắt, ngây người thảo luận với nhau.

Chỗ Âm thú tụ tập, nam nhân trung niên Hắc Dực tộc có cánh chim màu đen, tướng mạo yêu dị sóng vai đứng với một nữ nhân lớn tuổi xinh đẹp Bạch Dực tộc có cánh chim trắng như tuyết, từ đằng xa nhìn toàn thân Thạch Nham đầy hỏa viêm, nhìn lốc xoáy âm khí xuất hiện trên đỉnh đầu Thạch Nham.

- Đế Sơn, bên trong thân thể người nọ phóng ra, chắc là Thiên hỏa!

Nữ nhân lớn tuổi xinh đẹp có cánh chim trắng như tuyết, giọng nói dịu dàng uyển chuyển, rất êm tai.

- Đúng là Thiên hỏa!

Đế Sơn tộc trưởng Hắc Dực tộc, trong đôi mắt yêu dị lóe ra dị quang

- Đầu tiên là cấm chế yếu đi, bây giờ lại có người có được Thiên hỏa xuất hiện, xem ra lần này chúng ta thật sự có thể thoát khỏi nơi bị vớt bỏ này rồi. Vũ Nhu, chúng ta phải ngăn cản tên măng phụ Đa Long kia, ta đã nhận ra tiểu tử nhân loại kia có được Thiên hỏa, chắc chính là cái tên đã giết chết Hàn Long theo lời của Đa Long.

- Ủm, phải ngăn cản hắn, tiểu tử nhân loại này tuyệt đối không thể có chuyện!

Vũ Nhu tộc trưởng Bạch Dực tộc khẽ gật đầu.

Đế Sơn tộc trưởng Hắc Dực tộc và Vũ Nhu tộc trưởng Bạch Dực tộc, trao đổi nhanh chóng trong chớp lát rồi đột nhiên rời khỏi khu vực chỗ này.

Rất nhiều cao thủ Hắc Dực tộc và Bạch Dực tộc ở chỗ này đối mặt bao vây vừa Âm thú, nhưng ứng phó cũng không quá khó khăn.

Cao thủ của Hắc Dực tộc và Bạch Dực tộc còn nhiều hơn cao thủ Hôi Dực tộc, những người này dám can đảm từ đằng sau Âm thú đến đây đều là tinh anh trong tộc, kinh nghiệm giao chiến với Âm thú cực kỳ phong phú, một đám đều có thực lực rất mạnh mẽ.

Đối mặt với tập kích của Âm thú, với lại mất đi Đế Sơn và Vũ Nhu tọa trấn nhưng bọn họ vẫn bình tĩnh.

Tập Ba của Âm Mị tộc có sắc mặt âm trầm, âm thầm cân nhắc một hồi, đột nhiên nói:

- Chúng ta cần phải đi qua xem, tiểu tử nhân loại này rất đặc biệt, có lẽ hắn sẽ là mấu chốt để chúng ta rời khỏi chỗ quỷ quái này!

- Không sai, tên này thật sự không thể chết được, nếu hắn chết đi thì nói không chừng chúng ta thật sự đi không thoát được.

Sau khi trên người Thạch Nham phóng thích Thiên hỏa, lại thì triển Huyền Âm Quyết tụ tập thiên địa âm khí thì ngay cả thái độ của Yết Mãnh cũng đã xảy ra thay đổi vi diệu, thế mà đã bắt đầu bảo vệ an nguy tánh mạng cho Thạch Nham.

- Không sợ nguy hại của Thiên hỏa đối với toàn bộ chủng tộc chúng ta sao?

Dịch Thiên Mạc cười như không cười.

- Tu vi tiểu tử này chỉ có cảnh giới Địa Vị, tạm thời vẫn có thể khống chế đích, chờ chúng ta thoát khỏi chỗ quỷ quái này, tiện tay xử lý hắn là được.

Tập Ba lạnh lùng nói.

- Không phải thế chứ?

Dịch Thiên Mạc cười cười

- Ta biết, mọi người đều tò mò phương pháp hấn tụ tập âm khí, dù sao, chúng ta Âm Mị tộc tu luyện có liên hệ rất lớn đến âm khí, nếu có thể có được phương pháp tụ tập âm khí kia của hấn, chính là tiến bộ vượt bậc cho Âm Mị tộc chúng ta, đúng không?

- Hừ, đây là đại sự tương lai của toàn bộ chủng tộc chúng ta.

Tạp Ba trầm giọng nói.

- Vậy còn chờ cái gì? Chúng ta nhanh chạy qua thôi, nếu hấn bị Đa Long giết, chúng ta sẽ không chiếm được cái gì.

Yết Mãnh có chút kích động, khẽ quát một tiếng, nhanh chóng bay ra ngoài, ngay cả uy hiếp của Quỷ anh cũng không e ngại.

- Dịch Phong, Thúy Bích, hai người hãy ở lại chỗ này, tuyệt đối không có thể rời khỏi cổ thành.

Dịch Thiên Mặc cúi đầu phân phó một câu, lúc đó mới đi theo.

Toàn thân lượn lờ hỏa viêm, đỉnh đầu lại quán quanh thiên địa âm khí, lốc xoáy kia chỉ trong mấy chục giây ngắn ngủn đã lớn ra mấy chục lần.

Lúc này, lốc xoáy kia đã thay đổi như lốc xoáy bình thường, âm khí ngút trời như một cự long màu xám, lúc thân ảnh uốn lượn vận vẹo thì hấp thu thiên địa âm khí gần đó rất nhanh.

Càng nhiều thiên địa âm khí tụ tập đến, Thiên hỏa trên người Thạch Nham cũng đã bị âm lực ảnh hưởng, dần dần hỏa viêm ở bên trong cơ thể đã biến mất.

Đợi khi âm khí như phô thiên cái địa bao phủ khu vực này, thân thể Thạch Nham vẫn còn bị tầng mây âm khí màu xám quán quanh bao chặt lấy, cực kỳ nồng đậm.

Âm thú vốn muốn xông về phía hấn, bởi vì thân thể đã biến thành nặng nề hơn đã không thể động đậy.

Thân hình Thạch Nham lảng không lơ lửng, theo lốc xoáy âm khí lượn vòng trên đỉnh đầu mà thân thể còn đang kéo lên cao rất nhanh, lập tức dừng ở giữa không trung cao trăm mét.

Lốc xoáy âm khí hình thành nhưng hấn khống chế không được, lúc này Đa Long tộc trưởng Hôi Dực tộc kia còn đang truy kích, hấn muốn dừng lại nhưng phát hiện biến đổi thất thường của âm tuyến trong cơ thể hấn đã không bị hấn điều khiển.

Tam Thần Giáo chết tiệt!

Thạch Nham không kèm được mảng to lên, Huyền Âm Quyết và Tinh Thần Vô Hồn của Tam Thần Giáo đều có đặc tính không do hấn khống chế.

Vào thời điểm mấu chốt, dị thường của Huyền Âm Quyết và Tinh Thần Vô Hồn có thể khiến hấn rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Thí dụ như lần này.

Đa Long vẫn còn đang truy kích, mà trong thời điểm mấu chốt này hấn lại không thể động đậy bởi vì dị thường của Huyền Âm Quyết, thân thể bị khóa chặt trên không trung, trong chốc lát một khi Đa Long tiến đến, tự nhiên có thể dễ dàng giết chết hấn.

Dị thường của Huyền Âm Quyết sẽ khiến hấn toi mạng!

Người còn ở giữa không trung, hấn vô lực khống chế âm tuyến dừng lại, bất luận muốn sống hay không thì thiên địa âm khí trên đỉnh đầu đều đang cuộn cuộn chảy vào, từng luồng âm lực có thể cảm nhận được rõ đang tụ tập đến trung tâm âm tuyến bên trong huyệt đạo trước, chậm rãi rót vào huyệt đạo. Rất nhanh, ba viên Âm châu nho nhỏ bên trong trung tâm ba âm tuyến đã nhanh chóng hình thành.

Khi ba viên Âm châu hình thành, lập tức rơi vào bên trong huyệt đạo, luồng âm lực âm nhu có hơi chút băng hàn bắt đầu khuấy đảo bên trong huyệt đạo nội rất nhanh, khiến cho tốc độ xoay chuyển của âm tuyến và lốc xoáy trên đỉnh đầu nhanh hơn.

Thạch Nham cũng dở khóc dở cười.

Thiên địa âm khí nơi này, còn nồng đậm hơn âm khí ở Âm tuyệt chi địa rất nhiều!

Chỉ trong chốc lát như vậy mà bên trong huyết đạo đã hình thành ba viên Âm châu, nếu không có Đa Long ở đằng sau đuổi giết, hẳn sẽ cảm thấy lần này vận khí thật sự là quá tốt, thế mà có thể may mắn đến mức có thể khiến Huyền Âm Quyết hấp thu âm khí tứ phía.

Nhưng mà, uy hiếp của Đa Long lại khiến hắn không thể cao hứng, bất luận trong khoảng thời gian này hắn tụ tập bao nhiêu âm lực, một khi Đa Long đến đây, hắn cũng chỉ có con đường chết.

Theo như lời của Dịch Thúy Bích thì Đa Long là Thiên Vị đỉnh cấp, một chân đã bước vào cảnh giới Thông Thần, pháp lực thông huyền.

Những nhân vật cấp bậc như vậy, muốn giết chết hắn chỉ là một chuyện dễ dàng, bất luận hắn có thể tụ tập được càng nhiều hay không thì đối mặt với đối thủ mình thua kém vài cấp bậc, đều không có tác dụng quá lớn.

Âm thầm cảm nhận được thiên địa âm khí đang tụ tập, Thạch Nham không thể làm gì đành yên lặng chờ Đa Long đến đây.

“Bùm!”

Đa Long vừa mới nhảy vào tầng mây âm khí màu xám, bị hai vòng sóng gợn trắng đen, mạnh mẽ đánh bay ra ngoài.

Thân hình Đa Long liên tục chấn động, bị hai vòng sóng gợn kia đánh tới phải liên tục lui về phía sau, thối lui đến trăm mét thân thể mới đứng vững.

- Đế Sơn! Vũ Nhu!

Đa Long giận tím mặt, hướng tới một phương hướng phần nộ quát:

- Vì sao chặn ta?

Ba người Tập Ba, Yết Mãnh, Dịch Thúy Bích không biết từ khi nào cũng lặng lẽ xuất hiện ở phía sau Đa Long vài trăm mét, đều cau mày nhìn về phía Đa Long.

- Còn các người nữa!

Từ trên người ba người Tập Ba, Đa Long cũng đã nhận ra ác ý, hai mắt đỏ ngầu, Đa Long đột nhiên quay đầu, nhìn ba người Tập Ba rất hung tợn, cười lạnh nói:

- Các người cũng muốn chặn ta?

- Nếu người muốn giết tiểu tử kia, ba người chúng ta sẽ liên thủ ngăn cản người.

Yết Mãnh gật gật đầu.

- Các người dám đối địch với ta!

Đa Long ngửa mặt lên trời cười lạnh, sắc mặt dữ tợn nói:

- Đắc tội Hôi Dục tộc ta, các người có biết kết cục hay không?

- Đủ rồi Đa Long!

Giọng nói Đế Sơn đột nhiên truyền đến, một ánh chớp màu đen hiện lên, Đế Sơnkia vỗ vỗ cánh chim, nhảy mắt đứng ở trước mặt Đa Long.

Vũ Nhu nhẹ nhàng bay đến, như một cọng lông chim, đã hiện thân sau Đế Sơn, to ra hơi không vui nhìn Đa Long, nói:

- Đa Long, bớt giận đi, chúng ta hãy nói chuyện đã. À, ba người Tập Ba cũng là có ý tốt, bọn họ đều là vì tương lai hai tộc chúng ta, người đừng phụ lòng.

Đế Sơn và Vũ Nhu, một trái một phải, chắn đường Đa Long tiến lên.

Về mặt Đa Long liên tục biến đổi, lúc đối mặt ba người Tập Ba thì hắn có thể rút gào, có thể uy hiếp.

Nhưng mà, đôi mặt Đế Sơn và Vũ Nhu, hẳn lại không có sự quyết đoán này.

Thực lực tổng thể của Hắc Dực tộc và Bạch Dực tộc đều mạnh hơn Hồi Dực tộc bọn họ, thực lực cá nhân hai người Đế Sơn và Vũ Nhu cũng cao hơn Đa Long hẳn một bậc.

Đế Sơn thâm độc tàn nhẫn, Vũ Nhu xảo quyệt, sự lợi hại của hai người này thì trong lòng Đa Long hiểu rõ, một mình chống lại một người nào hẳn cũng không chiếm được lợi, huống chi hai người này rõ ràng đã cùng chiến tuyến.

Còn có ba người Tập Ba, Yết Mãnh, Dịch Thiên Mạc, hiển nhiên cũng liên thủ, tình thế như vậy thì hẳn không thể không thận trọng.

- Vì sao bảo vệ tiểu tử kia?

Đa Long cắn răng, dần dần bình tĩnh lại.

- Hẳn có thể mang chúng ta rời khỏi chỗ này này, Thiên hỏa trên người hẳn có lẽ có thể đốt sạch cảm chế của Âm thú sơn, các người cũng biết, bên trong Âm thú sơn có lẽ có phương pháp để chúng ta rời đi.

Đế Sơn cười cười, nói với Đa Long:

- Tiểu tử kia có thể chết, nhưng không phải bây giờ, chờ chúng ta tìm được phương pháp rời đi, tiểu tử kia tùy người xử trí, nhưng mà trước đó người không cho phép động vào hẳn!

- Các người đều có ý này sao?

Đa Long nhìn xung quanh.

Bốn người Vũ Nhu, Tập Ba, Yết Mãnh, Dịch Thiên Mạc cùng nhau gật đầu, đều chấp nhận lý do của Đế Sơn.

- Được, ta tạm thời không động hẳn, hy vọng phán đoán của các người là đúng.

Sắc mặt Đa Long âm trầm, suy nghĩ trong chốc lát, dưới áp lực của năm người hẳn chỉ có thể đồng ý, gật đầu nói:

- Nơi này giao cho các người, ta trở về Hồi Dực tộc trước, có tình hình mới nhớ báo cho ta biết. Còn nữa, sau này tiểu tử kia phải giao cho ta, ta muốn hẳn sống!

- Ừm, ta có thể đáp ứng người.

Đế Sơn thản nhiên nói.

Đa Long không nói thêm nữa, rời đi với sắc mặt khó coi, trong chốc đã biến mất không thấy.

- Ta nghĩ, chúng ta có thể đi xem tiểu tử nhân loại kia, thật sự là tiểu tử đáng yêu, hẳn mang đến cho chúng ta tia sáng thoát đi.

Vũ Nhu nhẹ giọng cười cười, đáng vẻ mê người

- Ừm, ta biết uy hiếp của Thiên hỏa với Âm Mị tộc các người, nhưng ta hy vọng các người hãy an phận một chút, cũng không nên làm vậy, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.

Sắc mặt ba người Tập Ba, Yết Mãnh, Dịch Thiên Mạc liên tục biến đổi, nhưng bị Vũ Nhu nhìn chăm chăm phải cùng nhau gật đầu, tỏ vẻ sẽ nghe theo lời của nàng.

- Nếu chúng ta đạt thành thỏa thuận, vậy có thể đi qua đó.

Đế Sơn tùy tiện nói một câu, liền phóng đi tới chỗ Thạch Nham khu vực âm khí bao phủ, những người còn lại theo sát sau, trong lòng đầy tò mò, đều muốn nhìn xem rốt cuộc giải đất trung tâm kia đã bị Thạch Nham biến thành bộ dáng gì rồi.

249. Chương 248 - Tùy Tiễn Ứng Phó

Mây đen cuộn cuộn lượn lờ không tán, những tầng mây này do âm khí của chính đám Âm thú gần đó ngưng tụ thành.

Âm thú từ Âm thú sơn chạy ra, trên người mang theo âm khí rất nồng đậm. Trong cơ thể bản thân Âm thú cũng ẩn chứa âm khí, âm khí chính là ngọn nguồn lực lượng của Âm thú, là điều căn bản để Âm thú có thể sinh tồn.

Bắt đầu từ Thạch Nham mà hình thành lỗ xoáy có lực hút mạnh mẽ, sự tồn tại của lỗ xoáy khiến cho âm khí lượn lờ trên mình Âm thú đều phải bay ra chui ngược vào giữa lỗ xoáy do Thạch Nham ngưng tụ ra, hóa thành âm lực chậm rãi thấm thấu vào thân thể, biến thành Âm châu trong âm tuyến giữa ngực hắc.

Huyền Âm Quyết bá đạo vô song, không ngờ lại có năng lực hấp thu âm khí quanh thân Âm thú rất đáng sợ.

Chính giữa tầng tầng mây đen, lỗ xoáy thật lớn xoay tròn trên đỉnh đầu Thạch Nham xoay càng lúc càng lớn, lực hút sinh ra cũng theo đó tăng mạnh hơn.

Rất nhiều âm khí tụ tập đến đây đều rót vào trong lỗ xoáy hóa thành âm lực tinh thuần, rót vào giữa âm tuyến.

Gần đó, hơn một ngàn con Âm thú đều biểu hiện ra sợ hãi bất an, ngay cả yêu thú cấp sáu cũng đều không khống chế được âm khí bên ngoài thân thể, trơ mắt nhìn âm khí điên cuồng chảy về hướng Thạch Nham nên đám Âm thú đó đã bắt đầu hoảng sợ.

Một ít Âm thú cấp cao muốn xông đến, nhanh chóng giết chết Thạch Nham đang tụ tập âm khí.

Nhưng mà, chờ những Âm thú cấp cao đó vừa mới tới gần Thạch Nham thì lập tức phát hiện bên trong thân thể hắc không ngờ lại có Thiên hỏa lực cực kỳ nồng đậm.

Thiên hỏa là khắc tinh của tất cả Âm thú, dù cách rất xa nhưng Âm thú cấp cao đều cảm ứng được từ trên người Thạch Nham có lực lượng Thiên hỏa nóng cháy đủ để hủy diệt chúng nó.

Bị Thiên hỏa làm cho kinh sợ, đám Âm thú muốn xông đến giết Thạch Nham gần như không có do dự liền lập tức lui lại.

Không được bao lâu, một đám Âm thú xông đến lấy tốc độ còn nhanh hơn lúc tới mà nháo nhào giạt ngược lại.

Giữa không trung Âm thú phát ra tiếng kêu như ma quỷ, hình như bị thứ gì đó kích động, bỏ qua những tộc nhân của Dực tộc, cũng không dám tới gần Thạch Nham, đều nhanh chóng bay về phương hướng Âm thú sơn.

Chỉ cần Âm thú ở lại gần chỗ Thạch Nham thì đều có thể cảm nhận rõ âm khí trong cơ thể đang không chịu khống chế, trào ra mạnh mẽ nhanh chóng và lạnh lẽo tụ tập về hướng lỗ xoáy trên đỉnh đầu Thạch Nham.

Bất cứ một Âm thú nào cũng đều nhận thấy không ổn, biết chỉ cần ở lại chỗ này thì âm khí trong cơ thể sẽ liên tục giảm bớt.

Bởi vậy, rất nhanh gần ngàn con Âm thú gần đây đã chạy đi sạch sẽ.

Đến khi đám Âm thú đó vừa chạy đi thì thiên địa âm khí đến từ chính Âm thú gần đó đã không còn nhiều âm khí tụ tập đến nữa, lỗ xoáy thật lớn lơ lửng trên đỉnh đầu Thạch Nham không được càng nhiều âm khí rót vào thì tốc độ xoay chuyển cũng bắt đầu chậm dần đi, rồi từ từ biến mất.

Mây đen dày đặc, chậm rãi nhạt đi, dần dần biến mất.

Thân hình Thạch Nham lúc mây đen biến mất cũng đã bắt đầu từ lơ lửng chậm rãi hạ xuống, không có được mây đen duy trì thì hắc chưa đến cảnh giới Thiên Vị tự nhiên sẽ không thể bảo trì tư thế đứng ngạo nghễ giữa hư không, rốt cuộc ngã xuống rơi vào trong rừng cây rậm rạp.

“Bịch.”

Thân hình rơi xuống đất, lốc xoáy trên đầu biến mất không còn tung tích, ba viên Âm châu ở trong ba âm tuyến chỗ ngực cũng rơi vào bên trong huyết đạo.

Lúc này trong ba huyết đạo ở ngực đã có thêm sáu viên Âm châu, âm lực ẩn chứa bên trong Âm châu rất kinh người, khiến cho toàn thân hắn cảm thấy mát mẻ sảng khoái. Âm tuyến ở ngực hình như cũng đã được Âm châu thay đổi phát huy ra hiệu quả cao hơn, tốc độ tinh lọc âm lực cũng tăng lên.

Rốt cuộc, âm tuyến tinh lọc hết tất cả âm lực rồi từ từ ngừng lại.

Thạch Nham cũng đã mở mắt ra, sau đó không nhìn được kinh hô lên, trầm giọng nói:

- Các người muốn làm gì?

Ở bên cạnh hắn, trong ánh mắt ba người Tập Ba, Yết Mãnh, Dịch Thiên Mạc lóe ra tia sáng kỳ lạ, tựa như có đủ thứ nghi hoặc. Đế Sơn của Hắc Dực tộc và Vũ Nhu của Bạch Dực tộc thì lại nhìn hắn tỏ ra cảm thấy có chút hứng thú, sau khi thấy hắn tỉnh lại mới gạt đầu.

- Tiểu tử, trong cơ thể người có phải có Thiên hỏa hay không? Có phải biết vận dụng Thiên hỏa lực hay không?

Vũ Nhu của Bạch Dực tộc cười lên rất đẹp, giọng nói dịu dàng từ tốn ôn nhu, khiến cho trong lòng người ta không thể không thấy có thiện cảm.

Đế Sơn hơi híp mắt, ánh mắt híp lại giống như nhìn thấy mọi chuyện của Thạch Nham, lúc ánh mắt hắn chuyển động làm cho toàn thân Thạch Nham không được tự nhiên, cảm thấy có lực lượng kỳ lạ đang lặng yên thẩm thấu vào thân thể, đang quan sát hết mọi thứ trong thân thể hắn.

Trong lòng Thạch Nham rét lạnh, không rõ tâm ý của những người này nên không thể không nhìn về phía Dịch Thiên Mạc.

Trong khoảng thời gian này, hắn và Dịch Thiên Mạc từng có trao đổi, ngay cả bên trong linh hồn của hắn cũng đã bị Dịch Thiên Mạc hạ cấm chế, lần này sở dĩ Đa Long đến đây mà Dịch Thủy Bích nhanh chóng báo lại trước, hắn cũng biết tất nhiên là Dịch Thiên Mạc động tay chân, hắn biết Dịch Thiên Mạc tạm thời không hy vọng hắn chết.

Bởi vậy, hắn muốn từ trên mặt Dịch Thiên Mạc, nhìn thấy được chút tin tức hữu dụng.

- Tốt nhất người hãy thành thật trả lời, chuyện này liên quan đến sinh tử của người.

Dịch Thiên Mạc nhẹ nhàng khẽ gạt đầu bí mật với hắn, thản nhiên nói:

- Đây là Vũ Nhu tộc trưởng Bạch Dực tộc, vị này chính là Đế Sơn tộc trưởng Hắc Dực tộc, thực lực hai tộc bọn họ mạnh hơn Hồi Dực tộc của Đa Long nhiều, lần này sở dĩ người có thể chạy thoát khỏi tay Đa Long cũng là công lao của họ.

Thạch Nham sợ hãi cả kinh, yên lặng đứng lên, hướng tới Đế Sơn và Vũ Nhu chấp tay, đúng mực nói:

- Cảm ơn.

- Không cần khách khí, tiểu tử, người còn chưa trả lời vấn đề của ta đó.

Vũ Nhu hé miệng cười khẽ, dáng vẻ xinh đẹp, tựa hồ đại tỷ tỷ ở nhà bên.

Thạch Nham bình tĩnh nhìn chăm vào nàng, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi, phu nhân Vũ Nhu này đoan trang diện mạo mỹ lệ, da thịt tuyết trắng, vóc dáng xinh đẹp gợi cảm, hơn nữa có cánh chim trắng như tuyết, bộ dáng như thế, thân thể đặc biệt như thế có sức mê hoặc rất mạnh với người khác, lúc nàng nở nụ cười mê người, toàn thân biểu hiện ra vẻ thủy mị thành thực, khiến cho nam nhân không kiềm được phải lún sâu vào.

Thạch Nham cũng không ngoại lệ.

Cứ như vậy nhìn chăm vào Vũ Nhu, hai mắt Thạch Nham bình tĩnh dần dần biến thành nhu hòa, cảm giác với Vũ Nhu cũng từ từ cảm thấy vô cùng thân thiết, cảm thấy Vũ Nhu này rất đáng để tin nhiệm, đáng để lần lượt nói ra hết bí mật trong lòng hắn, cảm thấy Vũ Nhu này nhất định sẽ không hại hắn...

Thức hải đột nhiên dấy lên cuộn sóng.

Ngũ ma ở trong thức hải hình như đang lặng lẽ chuyển động, rót năm luồng cảm xúc kỳ diệu vào tâm hải hần, lặng lẽ khôi phục thần chí của hần.

Hai mắt dần dần khôi phục thanh tỉnh, Thạch Nham như bừng tỉnh đại ngộ, thoát khỏi mê hoặc của Vũ Nhu, cảm thấy khắp mình tuôn ra mồ hôi, giống như trải qua một hồi đại chiến kinh thiên động địa.

Thật mạnh mẽ!

Thạch Nham hoảng sợ, trong lòng rất kinh hoảng, không còn dám nhìn Vũ Nhu nữa, ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

Một nụ cười mà bất tri bất giác ảnh hưởng tinh thần đối phương, khiến cho Thạch Nham tự nhận là tâm chí cứng cõi thiếu chút nữa khai hết, sức mê hoặc như thế cực kỳ đáng sợ.

Nếu không phải dị động của ngũ ma trong thức hải, Thạch Nham được Vũ Nhu kai cười hời, nói không chừng sẽ khai hết ra tất cả bị mật trong lòng, ngay cả Võ Hồn thần bí kia cũng không giấu diếm.

- Đại tỷ, không nên dùng thủ đoạn này nữa, ta không chịu nổi.

Thạch Nham cúi đầu cười khổ

- Ta tu luyện bí pháp đặc thù, nếu đại tỷ làm thêm vài lần như vậy thì sợ là ta sẽ không chịu nổi, sẽ bị hồn phi phách tán. Ừm, đến lúc đó, bất luận các người muốn thông qua ta đạt được cái gì thì ta nghĩ ta có lòng nhưng vô lực.

Đôi mắt xinh đẹp của Vũ Nhu xoay chuyển vài vòng, khẽ cười hì hì lên hai tiếng, từ từ gạt đầu, nói:

- Tiểu tử thú vị, thế mà lại có thể tỉnh dậy, mức độ tâm chí cứng cõi đã ngoài dự đoán của ta, khó trách có thể thu phục Thiên hỏa.

- Ta và Thiên hỏa là bằng hữu, là quan hệ đồng bạn, không phải thu phục như các người tưởng, à, rốt cuộc các người muốn ta làm cái gì, có thể nói rõ một tý không?

Bị năm siêu cấp cường giả nhìn chăm, Thạch Nham biết bất cứ chống cự gì đều phí công, cho nên cực kỳ phối hợp.

- Rất đơn giản, đi quan sát Âm thú sơn, dùng Thiên hỏa trong thân thể người, loại bỏ kết giới bên trong Âm thú sơn.

Đế Sơn của Hắc Dực tộc thần nhiên nói.

- Ta sẽ phối hợp với các người, nhưng mà một khi ta giải trừ kết giới của Âm thú sơn cho các người, có phải sẽ là tử kỳ của ta hay không. Ta biết, nhất định Đa Long sẽ không bỏ qua ta, còn có các người.

Thạch Nham không sợ hãi chỉ hướng Yết Mãnh và Tạp Ba

- Chúng ta nói rõ trước đã, đến lúc đó các người có phải lập tức tiêu diệt ta không?

- Tiểu tử, người lo xa rồi.

Yết Mãnh âm trầm hừ lạnh một tiếng

- Nếu không phối hợp, bây giờ ta có thể diệt người ngay.

- Vậy người động thủ đi.

Thạch Nham cười cười, nhún vai nói:

- Nếu sớm muộn gì cũng phải chết, ta cần gì giúp các người, ừm, bây giờ các người giết ta ngay đi, như thế là tốt nhất.

- Ừm, người biết cò kè mặc cả là người thông minh.

Vũ Nhu cười nhạt, trầm ngâm một lát mới nói với Đế Sơn:

- Nếu như tiểu tử này thật sự có thể loại bỏ kết giới, giữ lại cho hắn một mạng cũng là không sao, hai tộc chúng ta vì có thể thoát khỏi chỗ quỷ quái này đã hao phí bao nhiêu tâm huyết. Hắn là một cơ hội, nếu hắn thật sự có thể trợ giúp chúng ta đạt thành tâm nguyện, cá nhân ta nguyện ý tha cho hắn sống, người thì sao?

Đế Sơn híp mắt, suy nghĩ một lát, chậm rãi gật đầu

- Được.

“Ba ba.”

Vũ Nhu vỗ tay cười khẽ, liếc nhìn Thạch Nham, cười ha ha nói:

Dụng vọng mãnh liệt như một ngọn núi lửa bùng nổ. Sự trấn tĩnh trong đôi mắt mà Thạch Nham thật vất vả mới khôi phục được bỗng biến thành ngọn lửa nóng bỏng, tà hỏa trong thân thể một mạch trào dâng lên.

Chỉ trong chốc lát, Thạch Nham đã lần nữa mất đi lý trí, tất cả lại dục vọng chủ đạo.

Một bàn tay còn lại cũng bỗng thò ra đặt lên trên bờ hông cao vút của mỹ phụ cao quý này, không khách khí xoa bóp một hồi. Sau đó Thạch Nham bỗng nhiên sấn tới cắn lấy đôi môi hồng đỏ thắm.

Hương thơm xộc vào mũi. Cảm giác mê hồn như có dòng điện chạy trong người làm thân thể to lớn của Thạch Nham khẽ run rẩy, toàn bộ lỗ chân lông đều cảm thấy sung sướng.

Thạch Nham đang gặm nhấm đôi môi đẹp như hoa anh đào của thủ lĩnh một bộ tộc. Hai tay cũng không rảnh rỗi mà đang mặc sức hoạt động khắp trên động thể của nàng ta, mặc sức xâm phạm mỹ phụ đang thất thần này.

- Ừ...

Vũ Nhu thở gấp, hô hấp khó khăn khi bị Thạch Nham cưỡng hôn, không kèm được phải rên rỉ lên một tiếng.

Tộc trưởng Bạch Dực tộc trước nay chưa từng bị nam nhân nào xâm phạm, sau khi rên lên một tiếng thì thân chí đang chìm trong vực sâu bỗng khôi phục lại thanh tỉnh rất nhanh.

Đôi mắt xinh đẹp đang mơ màng bỗng lóe lên một tia sáng lạnh lùng chấn nhiếp lòng người. Ngay sau đó, một luồng dao động cực kỳ cuồng mãnh bỗng từ trong thân thể mềm mại của nàng ta bùng nổ tuôn trào ra.

“Bùm!”

Thạch Nham như một ngọn núi cao nện xuống, thân thể giống như một con diều đứt dây bị gió thổi bay tít ra xa.

Người còn ở trên không mà hắn đã phun ra một ngụm máu. Ô Quang Thuấn trên người vỡ vụn, da thịt trên người bị đánh rách toạc. Sau khi rơi xuống, lực lượng khắp toàn thân đều chấn động vô cùng hỗn loạn.

- Người dám! Người dám...

Sắc mặt tộc trưởng Bạch Dực tộc âm trầm lạnh lùng. Sát khí sắc bén trong mắt như những thanh kiếm như ngưng thành thực chất, chỉ trong nháy mắt đã bắn ra khỏi mắt nàng.

Toàn thân Thạch Nham không còn sức lực, đủ loại lực lượng trong thân thể đều hỗn loạn. Hắn muốn né tránh nhưng lại phát hiện ngay cả một tia sức lực cũng khó mà dùng được, chỉ có thể trừng mắt nhìn những tia sáng trắng chói mắt bắn tới, không thể làm được gì.

Thân thể nháy mắt bị thương nặng, ngũ ma trong thức hải ngược lại bỗng an phận lại, trong thời khắc mấu chốt này không còn dám tiếp tục làm loạn nữa.

- Ta có thể giúp Dực tộc các người rời khỏi đây!

Thạch Nham cắn răng quát lên

- Ta chết rồi, các người ở lại trong này cả đời đi!

Trong đôi mắt đẹp của tộc trưởng Bạch Dực tộc lóe lên một tia sáng trắng khác thường, cảm xúc căm giận đột nhiên cũng dần bình ổn lại.

- Vù vù vù!

Những tia sáng trắng bắn về hướng Thạch Nham bỗng lệch hướng bay xẹt qua hai bên tai Thạch Nham, bắn vào sâu trong lòng đất.

Thạch Nham âm thầm thở phào một hơi, đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, vẫn không biết sống chết nói:

- Cô thật quá mê người, đừng trách ta, bất cứ nam nhân nào ở trước mặt cô sợ là cũng không thể không thể được bản thân. Ài, thật không ngờ cô chưa từng trải qua chuyện nam nữ, ta thật sự đã lâu rồi.

Dưới tình huống như thế này, Thạch Nham không những làm ra vẻ đáng thương mà lại còn dám mở miệng buông lời càn rỡ. Quả là sắc đảm bạo thiên.

Lực phản kích sắc bén từ thân thể Vũ Nhu trong nháy mắt đã đánh bay Thạch Nham. Tia sáng kỳ dị trong hai mắt đã không được kiềm chế lại bay vụt ra. Nếu không phải Thạch Nham hét to lên kịp thời, cho dù hắn tránh được một lần cũng không tránh được lần thứ hai. Cho dù thân thể hắn cực kỳ cường hãn thì sợ là cũng không chịu nổi.

- Người đáng chết!

Vũ Nhu hơi thở gấp gáp, đôi mắt đẹp lấp lánh hàn quang, toàn thân ngập tràn sát khí sắc bén. Nàng ta nghiêng răng dữ tợn nhìn Thạch Nham, tức đến nỗi thân thể yếu kiều run rẩy lên.

Chầm chậm ngồi dậy, da thịt trên thân Thạch Nham bị đánh rách toạc, trên người máu tươi đầm đìa nhưng bị Vũ Nhu cầm tức phần nộ nhìn chằm chằm lại nở một nụ cười rạn rở:

- Ha ha, chết cũng đáng giá! Cô quá mê người, được hôn cô một lần dù có mất mạng thì ta cũng cam chịu. Ha ha!

Đôi cánh trắng như tuyết của Vũ Nhu khẽ động, thân thể yếu kiều trong nháy mắt di chuyển đến trước mặt Thạch Nham. Một thanh trường kiếm màu trắng do Tinh Nguyên ngưng tụ thành chầm chậm từ trong lòng bàn tay nàng ta chui ra, đặt lên yết hầu của Thạch Nham. Ánh mắt âm u lạnh lùng nhìn Thạch Nham, giọng nói lạnh như băng:

- Người thật sự không sợ chết?

- Sợ.

Thạch Nham cười lớn, thản nhiên gật đầu:

- Tất nhiên sợ chết, nhưng ta biết cô sẽ không giết ta, ha ha. Ta vốn là nam nhân đầu tiên hôn nàng phải không?

- Người còn dám nói!

Tâm hồn thiếu nữ của Vũ Nhu bỗng chấn động, giận quá hóa cười

- Người thật sự cho rằng ta không dám giết người sao? Dù cho bây giờ không giết người, chờ người phá giải kết giới xong, dựa vào hành vi hôm nay của người, ta không những giết người, còn phải khiến cho người chết cực kỳ thảm! Đến lúc đó người sẽ biết rơi vào tay ta còn thống khổ hơn Đa Long nhiều!

- Ta tin.

Thạch Nham gật đầu, ung dung không vội vã nói:

- Ta biết tu vi cảnh giới của cô cao hơn Đa Long, nếu quả thực cô muốn trị tội, ta đương nhiên không thể chết thoải mái.

Đôi mắt xinh đẹp của Vũ Nhu tạm thời thất thần trong ngẩn ngui, nhìn thanh niên đang ăn nói khoa trương trước mặt, nàng càng nhìn càng giận. Tên tiểu tử đáng ghét quả thật là sắc đảm bạo thiên. Lại không biết sống chết xâm phạm nàng, tùy ý làm bậy trên thân thể hoàn mỹ thánh khiết của nàng. Nàng hận không thể ngay lúc này chém Thạch Nham ra làm ngàn khúc, nhưng lại biết rằng lúc này không phải là lúc hạ sát thủ.

Vì Dục tộc, để ra khỏi nơi quỷ quái này, nàng nhất định phải nhẫn nhịn!

- Cô thật sự rất mê người...

Thạch Nham nhẹ giọng nỉ non, âm thầm quan sát, từ từ di chuyển thân thể, đưa cổ ra khỏi phạm vi công kích của thanh kiếm ánh sáng chói mắt trong tay Vũ Nhu, sau đó đột nhiên đứng dậy.

Cánh tay Vũ Nhu duỗi thẳng cầm thanh kiếm ánh sáng, nhìn hấn cười lạnh lùng, do dự một lát, thanh kiếm ánh sáng đang từ từ co rút lại, chậm chậm biến mất trong lòng bàn tay nàng.

Lặng lẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm, ánh mắt Thạch Nham lóe lên. Đột nhiên tiến tới một bước, mạnh mẽ nắm lấy ngọc thủ trắng trẻo của mỹ phụ cao quý diễm lệ này, nói đầy khí phách:

- Chúng ta đã như thế rồi, nàng làm nữ nhân của ta đi.

- Người!

Tộc trưởng Bạch Dực tộc bỗng vùng mạnh tay, hung dữ trừng mắt nhìn hấn

- Tên tiểu tử nhà người điên rồi sao? Muốn ta làm nữ nhân của người sao, ta trước giờ chưa gặp qua tiểu tử thú vị nào cuồng vọng như nhà ngươi! Người có gì? Người có thể cho ta những gì? Người dựa vào cái gì muốn ta làm nữ nhân của người? Chỉ bằng người hôn ta sao?

Vũ Nhu cứ cười khẩy, ánh mắt lạnh lùng vô cùng, liên tục trấn an bản thân, nhất định phải bình tĩnh, lúc này không thể động thủ giết hấn.

- Tu vi nàng chắc hẳn là cảnh giới Thông Thần nhất trùng thiên.

Thạch Nham thản nhiên cười nói:

- Đây quả thực là cảnh giới vô cùng đáng sợ, mà ta lại chỉ có tu vi cảnh giới Địa Vị, giữa ta với nàng vẫn còn hai cảnh giới Niết Bàn, Thiên Vị. Có lẽ người bình thường muốn bước qua hai cảnh giới này cần trăm năm ngàn năm, đa số người cả đời vẫn không thể bước đến ngưỡng cửa hai cảnh giới này.

Vũ Nhu ngẩn người, tỏ ra hơi kinh ngạc nhìn Thạch Nham

- Người cũng không ngốc à, rõ ràng biết chênh lệch giữa ta với người mà còn dám khẩu xuất cuồng ngôn, người dựa vào gì chứ?

- Nhiều nhất năm mươi năm, ta chắc chắn đạt đến cảnh giới Thông Thần!

Thạch Nham đột nhiên quát lên

- Nhiều nhất sáu mươi năm, ta tất sẽ vượt qua nàng!

- Ha ha ! Ha ha!

Vũ Nhu đột nhiên ôm bụng cười to, cười đến nỗi chảy cả nước mắt, tay chỉ vào Thạch Nham, vị tộc trưởng Bạch Dực tộc này mặt đầy vẻ chế nhạo

- Năm mươi năm tiến vào cảnh giới Thông Thần! Sáu mươi năm vượt qua ta! Ha ha, thật sự buồn cười quá, ta chưa từng thấy tên nhân loại cuồng vọng tự đại nào như người. Hiện tại thanh niên bên ngoài đều không biết trời cao đất rộng như người hết sao?

- Không phải.

Thạch Nham lắc lắc đầu

- Người thường ở trước mặt nàng ngay cả đến gần còn không dám, đừng nói tới bất chấp sống chết xâm phạm nàng.

Về chế nhạo trên mặt Vũ Nhu bỗng thu lại.

- Khá lắm, người quả thật to gan hơn người khác, nhưng điều này cũng chẳng nói lên cái gì!

- Ta nghĩ, Võ Giả cảnh giới Địa Vị bình thường bị một kích đánh trả không kèm chế được của nàng lúc trước đã toàn thân nổ tung mà bỏ mạng rồi. Dù là Võ Giả cảnh giới Niết Bàn bị một kích đó cũng khó mà sống sót. Còn ta, vẫn đứng trước mặt nàng.

Đôi mắt đẹp của Vũ Nhu bỗng sáng ngời.

Nàng chỉ là bị hành động quái đản của Thạch Nham làm cho trong lòng hơi rối loạn, cho nên mới không không chú ý chuyện này. Thạch Nham vừa nhắc như vậy, rốt cuộc nàng đã nhận ra Thạch Nham có thể sống sót tuyệt đối đúng như kỳ tích.

Nàng có tin tưởng tuyệt đối với sức mạnh của bản thân, nàng biết sức mạnh của một kích không kiềm chế được của mình sẽ khủng bố cỡ nào!

Đúng như Thạch Nham đã nói, đừng nói là Vô Giả cảnh giới Địa Vị, cho dù Vô Giả cảnh giới Niết Bàn, chịu một kích như thế của nàng cũng chắc chắn phải chết.

Mà Thạch Nham vẫn đứng trước mặt nàng mở miệng khoác lác.

- Người thật sự rất có bản lĩnh.

Vũ Nhu không thể không thừa nhận

- Nhưng sự cuồng vọng của người lại cũng như thực lực bây giờ của người hay sao. Nếu bây giờ người có cảnh giới Thông Thần, ta sẽ cân nhắc đề nghị của người, chẳng qua. Hừ!

Thạch Nham hơi đau đầu.

Hắn biết ở nơi quỷ quái này, bất luận là Âm Mị tộc hay Dực tộc đều có ý không tốt với hắn. Hắn không tin vào cam đoan của Đế Sơn và Vũ Nhu lúc trước. Hắn biết một khi loại bỏ kết giới, chờ đợi hắn chắc chắn là cái chết.

Nguyên nhân hắn mạo hiểm xâm phạm, nhiễu loạn nội tâm của Vũ Nhu chính là uất vọng có thể lưu lại trong tim Vũ Nhu một chút tình cảm đặc biệt, chỉ cần Vũ Nhu có chút cảm tình thì cơ hội sống sót của hắn sẽ nhiều hơn, sau khi hắn phát hiện mỹ phụ nhìn như có nhiều kinh nghiệm từng trải này trước giờ chưa từng trải qua chuyện nam nữ, càng cảm thấy nàng thấy là điểm đột phá quan ải.

Nhưng mà khi bắt đầu hành động thật sự thì hắn lại phát hiện là quá khó khăn. Bất luận hắn khua môi múa mép thế nào, nữ nhân này cũng không có chút rung động.

- Thật khó quá...

- Ô! Người, thân thể của người!

Vũ Nhu đột nhiên che miệng kinh ngạc hô lên, trong đôi mắt đẹp lóe lên tia sáng mê mang, dáng vẻ như nhìn thấy điều thần kỳ gì đấy.

Thạch Nham cúi đầu xem, phát hiện Bất Tử Vô Hồn đang phát huy tác dụng, tốc độ chữa trị vết thương có thể nhìn thấy rõ.

- Bất Tử thần thể ! Người là hậu duệ của ba vị Thần Vương thời thượng cổ!

Tộc trưởng Bạch Dực tộc ngây ngốc hồi lâu bỗng nhiên hét lên thất thanh, đôi mắt lấp lóe, gương mặt xinh đẹp đầy vẻ kinh hoàng, thân thể yêu kiều bỗng run nhẹ lên.

253. Chương 252 - Ý Trời

Thạch Nham đứng trước mặt nàng tuy không nhúc nhích nhưng vết thương trên người lại hồi phục với tốc độ khép lại có thể nhìn thấy rõ.

Chỉ trong chớp lát mà, kẻ hở do miệng vết thương rách toạc trên người hắn đã khép lại toàn bộ, trên ngực chỉ còn sót lại một đường máu, mà đường máu đó đó vẫn đang từ từ nhạt dần.

Sau khi Bất Tử Vô Hồn tiến vào giai đoạn thứ ba, tốc độ hồi phục của thân thể đã nhanh hơn trước kia nhiều, trong khi giao chiến với người khác đã có thể lập tức phục hồi vết thương, giữ cho thân thể bất diệt.

Tộc trưởng Bạch Dực tộc kinh hoàng, ngây ngốc nhìn hấn một cách khó hiểu, vẻ mặt ngẩn ngơ lẩm bẩm trong miệng:

- Là Bất Tử thần thể, chẳng lẽ thật sự là ý trời sao...

Thạch Nham nheo mắt, trong lòng có dấu hỏi to tướng, không biết tộc trưởng Bạch Dực tộc này vì sao đột nhiên có phản ứng dữ dội như thế.

Chẳng lẽ thần huyết của ba vị Thần Vương thời thượng cổ có liên quan gì với Dực tộc này sao?

Thạch Nham trầm nghĩ thế, do dự một hồi mới nói:

- Ta có được Bất Tử Vô Hồn, thần huyết đang chảy trong thân thể ta quả thật giống với thần huyết của ba vị Thần Vương, điều này có liên quan gì với nàng sao?

Đôi mắt Vũ Nhu dần dần hồi phục vẻ trấn tĩnh, chần chờ một lát mới khẽ gật đầu:

- Ba vị Thần Vương thời thượng cổ có đại ân với Âm Mị tộc và Dực tộc chúng ta, nếu không phải ba vị Thần Vương biện hộ cho, năm đó hai tộc chúng ta không phải bị lưu đày tới đây mà sẽ là bị diệt tộc.

Thạch Nham chấn động tinh thần.

Ngẩng đầu, vẻ mặt Vũ Nhu hơi kỳ lạ nhìn hấn nghĩ ngợi một hồi, nét mặt có vẻ hơi phức tạp nói: - Những tin tức này là từ sách cổ của tổ tiên, năm đó tổ tiên hai tộc chúng ta bị lưu đày đến đất này trì trệ mãi không thể thoát ra, tổ tiên hai tộc chúng ta từng thề rằng, nếu ba vị Thần Vương hay hậu duệ của họ có thể giúp đỡ hai tộc chúng ta thoát khỏi nơi này, hai tộc chúng ta sẽ tôn làm chủ, suốt đời nghe sai khiến.

- Sao?

Thạch Nham bỗng sáng mắt đột nhiên cười lên

- Nói như vậy, nếu như ta có thể mang hai tộc rời khỏi nơi quỷ quái này, dựa theo tổ huấn thì các nàng sẽ hầu hạ ta như chủ nhân? Ta không hiểu sai chứ?

Vũ Nhu cười khổ gật đầu

- Theo tổ huấn của tổ tiên, nếu người thật sự có thể hoàn thành chuyện này, chúng ta quả thực sẽ hầu hạ người như chủ nhân. Chẳng qua là, thế gian biến đổi, đã qua bao nhiêu năm như thế, tổ tiên chúng ta đã sớm vắng lạc, hiện giờ chủ trì hai tộc chúng ta đã cách thời đại đó quá xa xôi, ta không biết mọi người có thể làm theo tổ huấn không nữa.

Thạch Nham ngạc nhiên, trầm ngâm một hồi, ánh mắt sáng rực nhìn Vũ Nhu hỏi:

- Trước tiên mặc kệ người khác, nàng thì sao, nàng có làm theo tổ huấn hay không?

- Ta, ta không biết.

Tộc trưởng của Bạch Dực tộc lắc lắc đầu khẽ lẩm bẩm tự nói:

- Chẳng lẽ thật sự là ý trời sao? Chẳng lẽ lời thề năm đó của tổ tiên phá vỡ trời buộc không gian nhấc gửi đến chỗ ba vị Thần Vương, sau đó mới xuất hiện tình huống như hôm nay? Nếu không, tại sao tiểu tử người lại có Thiên hỏa mà lại là hậu duệ của Thần Vương thượng cổ, là vận mệnh sao, phải chăng đã sớm định trước một số việc...

Vị tộc trưởng của Bạch Dực tộc khẽ lẩm bẩm nói, vẻ mặt hoảng hốt, dường như cảm thấy mình chìm sâu vào trong mê cung rộng lớn, trong lòng đang đấu tranh khó mà hiểu rõ.

- Ba vị Thần Vương thời thượng cổ ngoại trừ Bất Tử Thần Vương, hai vị còn lại là ai?

Thạch Nham đột nhiên hỏi.

Lúc đầu dù cho Huyền Băng Hàn Diễm nhắc đến thần huyết của vị Thần Vương nhưng cũng khá mơ hồ không rõ. Mà thời gian đã quá lâu, thật không dễ dàng gặp được người biết được tin tức thời thượng cổ, hấn tự nhiên không muốn bỏ qua dễ dàng.

- Ngoại trừ Bất Tử Thần Vương còn có Chân Long Thần Vương và Thiên Độc Thần Vương. Bọn họ có Chân Long thần thể và Thiên Độc thần thể. Chân Long thần vương có thể hóa thân thành Thần long, sở hữu sức mạnh của Thần long, dũng mãnh vô cùng, Thiên Độc thần huyết của Thiên Độc Thần Vương có thể độc chết bất cứ sinh linh nào, một giọt thần huyết của người có thể biến cả sông biển thành thuốc độc, ăn mòn tất cả sinh vật trong đó.

Vị tộc trưởng của Bạch Dực tộc này khi nhắc tới bí văn của ba vị Thần Vương thời thượng cổ tỏ ra vẻ nghiêm túc, giọng nói từ tốn nghiêm túc, trên mặt mang vẻ kính nể.

- Ba vị Thần Vương chính là sự tồn tại đỉnh cao thời thượng cổ, nếu không phải ba vị Thần Vương biện hộ cho, hai tộc chúng ta đã bị diệt tộc. Do đó cho dù hai tộc chúng ta bị lưu đày đến đây, tổ tiên vẫn rất cảm ơn. Mỗi đời đều truyền lại ân huệ của ba vị Thần Vương thời thượng cổ để chúng ta mãi khắc ghi đại ân của ba vị Thần Vương.

- Như vậy rất tốt.

Thạch Nham mỉm cười

- Nếu bọn Đế Sơn, Đa Long, Tập Ba đều nghe theo tổ huấn của tổ tiên, sau khi ta giúp các nàng rời khỏi nơi quỷ quái này vậy toàn bộ đều hầu hạ ta như chủ nhân, ha ha, như vậy thật là hoàn mỹ.

- Xì, người mơ đẹp lắm!

Vũ Nhu lắc đầu trách mắng

- Những tên đó dã tâm hùng hực sẽ không cam chịu yên lặng, thân phận địa vị bọn họ cao quý, tuyệt đối không để người vào mắt, trừ khi người có cảnh giới và sức mạnh thắng được bọn họ, có lẽ bọn họ sẽ bắt đầu phải tuân theo tổ huấn. Nhưng người chỉ có tu vi cảnh giới Địa Vị, muốn bọn chúng phục tùng, quả là người ngu nằm mơ!

Vũ Nhu ngừng lại một chút lại nói:

- Tốt nhất người đừng biểu hiện ra đặc trưng của Bất Tử Thần Vương, nếu không người có thể sẽ chết nhanh hơn. À, ta sẽ thử hỏi Đế Sơn xem hắn có ý gì với tổ huấn, nếu Đế Sơn vẫn nguyện ý tuân theo tổ huấn, nói không chừng người còn có thể chơi đùa một chút, nếu ngay cả Đế Sơn cũng không nguyện ý tuân thủ, vậy người hãy dẹp bỏ tư tưởng đó đi.

Nói xong, Vũ Nhu lần nữa nắm lấy Thạch Nham bay lên, không phân trần gì thêm nữa, phóng về phía cổ thành cự thạch của Âm Mị tộc.

Trên tường thành của tòa thành cổ.

Đám nhân tài kiệt xuất thế hệ mới của Vô Tận hải như Tào Chỉ Lam, Cổ Linh Lung, Phan Triết, Trác Nghiên Tinh đều bị nhốt trong lồng, sắc mặt u ám, ánh mắt ảm đạm.

Tại Vô Tận hải, những người này đều là những nhân vật xếp trên nhóm đầu Chiến bang, bình thường trong gia tộc của mỗi người đều có thân phận tôn quý, thuộc loại chủ nhân làm mọi chuyện đều có người hầu hạ.

Nhưng hiện tại đến nơi này lại biến thành tù nhân, lúc nào cũng có thể bị đối phương giết chết, cảm giác không tìm thấy hy vọng này khiến cho bọn họ không còn sự kiên nhẫn vốn có của trước kia, một đám cò đầu rụt cổ vào mỗi góc, trong lòng hoảng sợ hơn bao giờ hết.

Yết Cát sờ cằm, ánh mắt âm u liên tục quét lên trên thân thể quyến rũ của Tào Chỉ Lam, Cổ Linh Lung. Trong lòng suy tính tìm thời cơ thích hợp để bắt lấy hai nữ nhân này. Trên người Tào Chỉ Lam và Cổ Linh Lung đều có Võ Hồn, linh hồn cũng rất hùng hậu, rất có lợi cho tu vi của hắn.

Trác Nghiên Tinh kia tuy tướng mạo bình thường nhưng vừa khéo là khí tức trên người cũng hết sức cổ quái, Yết Cát cảm thấy trên người Trác Nghiên Tinh chắc cũng ẩn giấu bí mật gì đó, ngầm nghĩ lúc nào đó lột sạch quần áo nàng ta xem thử bên dưới lớp quần áo rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

Hai nữ nhân Tuyệt Phi và Dịch Thúy Bích ở một bên nhỏ giọng nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng nhìn về phía bọn người Tào Chỉ Lam bị nhốt trong lồng, trao đổi ý kiến.

- Vù vù vù!

Từng bóng người từ trên trời đáp xuống, đột ngột xuất hiện trên tường thành bên Yết Cát. Ngoại trừ Táp Ba, Trát Mãnh, Dịch Thiên Mạc còn có Để Sơn tộc trưởng Hắc Dực tộc.

Để Sơn đến làm mấy người Yết Cát, Dịch Thúy Bích, Tuyết Phi kinh ngạc, lục tục kính sợ hành lễ.

Thân là tộc trưởng Hắc Dực tộc, Để Sơn không những nắm quyền lực lớn, tu vi càng sâu không lường được, Âm Mị tộc và Dực tộc một khi có mâu thuẫn, quyết định của Để Sơn chính là quan trọng nhất, một câu nói liền khiến Âm Mị tộc máu chảy thành sông, vì vậy tộc nhân Âm Mị tộc cực kỳ sợ hãi hắn.

- Chính là ba nữ tử nhân loại này sao?

Sau khi Để Sơn đến nheo mắt liếc nhìn Tào Chỉ Lam, Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tinh, lạnh nhạt hỏi.

- Ừm, chính là ba nữ tử nhân loại này.

Thủ lĩnh Yết Mãnh gật đầu

- Một lát chờ tiểu tử kia đến, ba nữ tử này cho hắn mang đi.

Để Sơn khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói:

- Ánh mắt tiểu tử đó rất khá, ba nữ tử nhân loại này quả nhiên đã trở mã rất xinh đẹp, trong đám nữ tử nhân loại cũng là mỹ nữ hiếm có.

Gương mặt xinh đẹp của Tào Chỉ Lam khẽ biến, lặng lẽ ngồi thẳng lên, mắt nhìn sang khuôn mặt Trác Nghiên Tinh một lát, tập trung lắng nghe.

Ánh mắt của Trác Nghiên Tinh và Cổ Linh Lung cũng khẽ biến, vẻ mặt lộ vẻ hơi kinh hoảng, bất an xoay mình chú ý nghe đoạn đối thoại của những dị tộc kia.

Từ sau khi bị nhốt, gặp chuyện không may đều là những đồng bạn bên cạnh, điều này làm ba nữ tử tuy bất an những cũng không đến mức kinh hoảng.

Nhưng lần này lại khác, mục tiêu của những tên Dực tộc này hiển nhiên là chính mình, bởi vậy ba nữ tử thật sự đã bắt đầu lo lắng, trong lòng thấp thỏm bất an, không biết vận mệnh bản thân rốt cuộc sẽ ra sao.

- Cha, chuyện này?

Yết Cát do dự một hồi, trong mắt có phần bất mãn

- Ba nữ tử nhân loại này do con bắt được, cha xem...

- Bớt nói xàm!

Yết Mãnh lạnh lùng quát một tiếng

- Người đừng mơ tưởng tới ba nữ tử nhân loại này nữa, chúng ta đã an bài hết rồi!

- Cha!

Yết Cát hét lên.

- Con trai ngươi không hài lòng sao?

Để Sơn nhíu miêng, lãnh đạm liếc nhìn Yết Mãnh, thản nhiên nói:

- Người không thể ngay cả con mình cũng quản không được sao?

Sắc mặt Yết Mãnh tái mét, tức giận nhìn Yết Cát.

Thân thể Yết Cát chấn động, đột nhiên an phận lại, đành cam chịu gật đầu, cúi đầu nói:

- Cha, con hiểu rồi, con sẽ nghe theo phân phó của cha.

- Chúng ta...

Tào Chỉ Lam do dự một lúc, đột nhiên không sợ hãi nhìn Để Sơn

- Các người chuẩn bị an bài chúng ta thế nào?

Đế Sơn hơi sững sốt, nhìn nàng cảm thấy kỳ quái, thần nhiên nói:

- Nha đầu người lá gan không nhỏ, yên tâm đi, sẽ không lấy mạng các người, chỉ là cần dùng thân thể các người mà thôi.

Ba nữ tử Tào Chỉ Lam, Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tinh đột nhiên biến sắc, thân thể mềm mại run rẩy, trong đôi mắt đẹp đầy vẻ nhục nhã, tức giận.

- So với bị giết chết, chỉ mất đi sự thanh bạch đã là cực kỳ may mắn rồi.

Về mặt Đế Sơn lạnh lùng

- Càng huống chi không phải nam nhân Dực tộc chúng ta hay Âm Mị tộc bọn họ xâm phạm các người, mà là người đồng tộc của các người, đây chính là vận may của các người đó.

- Đồng, đồng tộc?

Trác Nghiên Tinh sững sốt một lúc, đột nhiên hỏi:

- Là ai?

- Các người sẽ biết ngay thôi.

Đế Sơn nhếch miệng, vẻ mặt rất quái lạ, không hề nói rõ thân phận của Thạch Nham.

Ba người Tào Chỉ Lam ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng lấp đầy sự bất an, dường như đã mơ hồ đoán ra được cái gì nhưng không dám nghĩ tiếp nữa.

- Vù vù vù!

Tiếng vỗ cánh đột nhiên truyền đến bên tai mọi người, không lâu sau, một ánh chớp màu trắng xẹt qua hư không.

Ánh chớp lướt qua, tộc trưởng Bạch Dực tộc Vũ Nhu phong thái nhẹ nhàng từ trên trời hạ xuống, trong tay mang theo Thạch Nham với vẻ mặt lãnh đạm.

Tiện tay quăng Thạch Nham xuống, cũng không để ý đến đau đớn của hắn, Vũ Nhu cười nhạt liếc mắt nhìn ba người Tào Chỉ Lam, cười khanh khách nói: - Ánh mắt cũng không tệ, ba nha đầu này mỗi người đều rất xinh đẹp, nha đầu mang mặt nạ kia cũng rất mỹ lệ, tiểu tử này quả nhiên không hổ là ác quỷ trong sắc lang.

- Là, là người?

Thân thể Yết Cát lại chấn động, hai mắt bắn ra vẻ oán hận.

Ba người Tào Chỉ Lam cũng nhịn kềm được mà thân thể khẽ run lên, ngơ ngác nhìn Thạch Nham vừa rớt xuống đất, trong lúc nhất thời toàn bộ đều trợn tròn mắt, không biết nên đối mặt thế nào với mục tiêu mình truy sát này nữa.

254. Chương 253 - Cầu Phú Quý Trong Nguy Hiểm

Thạch Nham rớt xuống đất, hoạt động tay chân một lúc, sau đó hướng về bọn người Đế Sơn cười nhạt rồi mới nhìn Tào Chỉ Lam và đám người quen bị nhốt trong lồng.

Khoảng khắc Thạch Nham xuất hiện, Tào Chỉ Lam, Trác Nghiên Tinh, Cổ Linh Lung những kẻ truy sát này đã có cảm giác tinh thần sụp đổ.

Một đường truy sát từ Thương Khung hải vực truy sát đến đây, trước khi tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên, trong trận giao chiến với Dương gia bọn họ đã nhiều lần chịu thiệt, thật không dễ dàng bước vào Chiến Trường Thâm Uyên. Bên trong đồng cung điện đồ nát kia bởi vì Thạch Nham đột nhiên bùng nổ mà khiến cho bọn họ lại tổn thất thảm trọng.

Suy nghĩ kỹ lại, Tào Chỉ Lam phát hiện từ khi bọn họ đối phó với Thạch Nham, vận khí cứ liên tục rút xuống, chưa từng chiếm được chút tiện nghi gì từ trên người Thạch Nham.

Hiện giờ, bọn họ bị nhốt ở nơi quỷ quái này, Thạch Nham ngược lại trở thành khách quý của đám dị tộc, chẳng những có thể sóng vai cười nói với Đế Sơn đám thủ lĩnh dị tộc, lại còn khiến cho bọn người Đế Sơn vì hấn mà đưa đám người mình tặng cho hấn, thế đã có chuyện gì vậy?

Cũng là con người, sao chênh lệch lại lớn đến thế?

Không những bọn người Tào Chỉ Lam muốn thổ huyết, Yết Cát kia cũng rất buồn bực, muốn hỏi gì đó nhưng bị Yết Mãnh ý bảo câm miệng đừng, chỉ còn cách ôm hận trong lòng.

- Thạch, Thạch Nham...

Dịch Thúy Bích ngẩn ngơ, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng

- Nay, ba nữ tử này là chuẩn bị cho người sao?

Sắc mặt ba người Tào Chỉ Lam khê biến, ai cũng nghiêng răng nghiêng lợi.

Gật đầu mỉm cười, Thạch Nham lạnh lùng nhìn Tào Chỉ Lam

- Không ngờ phải không?

- Sớm muộn gì người cũng chết không được tử tế!

Thân thể yêu kiều của Cổ Linh Lung khê run lên, trong mắt toát lên vẻ tức giận và kinh hoảng

- Nếu như người dám làm bậy với chúng ta, ta làm quỷ cũng không tha cho người!

- Làm quỷ?

Thạch Nham bật cười khanh khách

- Ta sợ người cả cơ hội làm quỷ cũng không có, ta muốn giết người, tất nhiên sẽ khiến thần hồn người câu diệt, khiến người không thể luân hồi, ngay cả quỷ người cũng không làm được, làm sao trả thù ta đây?

Lúc nói những câu này khuôn mặt Thạch Nham tươi cười, bộ dáng làm ra vẻ đương nhiên, tựa như chuyện giết người nghiền xương thành tro, khiến thần hồn câu diệt là chuyện thành thói quen của hấn.

Sơn Đế nhếch mày, âm thầm gật đầu:

- Tiểu tử rất tàn nhẫn, khó trách bị nhiều người như thế truy sát vẫn có thể bình an vô sự.

- Đó là đương nhiên, nếu không, hấn cũng khó có được Thiên Hỏa.

Tộc trưởng Bạch Dực tộc chậm chậm bước đến bên lồng nhốt bọn người Tào Chỉ Lam, vung tay lên từng luồng ánh sáng trắng bạc như dây mây di chuyển chui vào trong lồng giam, sau đó lần lượt chui vào thân thể Tào Chỉ Lam, Trác Nghiên Tinh, Cổ Linh Lung.

Ba người Tào Chỉ Lam hoảng sợ.

“Bùm!”

Lồng giam vỡ ra một lỗ hổng. Ba người Tào Chỉ Lam giống như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, bị lơ lửng lôi ra khỏi lồng giam, dịch chuyển tới trước mặt Thạch Nham mới từ từ hạ xuống.

Ba nữ tử đứng lên, thân hình yêu kiều khê run, vẻ sáng ngời trong mắt dần âm đạm đi, lực lượng toàn thân trong thân thể từ từ bị phong ấn hết.

- Hiện tại ba nha đầu này không còn chút lực lượng nào có thể sử dụng, giống như người thường nên không thể tạo thành uy hiếp gì cho người.

Vũ Nhu cười dịu dàng nhìn Thạch Nham

- Kể từ lúc này, chỉ cần người nguyện ý, người có thể tùy ý giày vò bọn họ, ha ha, vì tương lai của hai tộc chúng ta, hy sinh ba tiểu nha đầu cũng lời lắm.

Sắc mặt Yết Mãnh âm trầm, giữa mi tâm bỗng lóe lên thần quang, ba luồng linh hồn dao động kỳ dị bỗng bay ra chui vào mi tâm của ba nữ tử.

Trên khuôn mặt ba người Tào Chỉ Lam lộ ra vẻ đau đớn, không nhận được ôm đầu cúi mình rên lên.

- Ta hạ vào trong đầu các nàng Thúc Tử Chi Ý, chỉ cần các nàng có ý nghĩ tự sát, ấn ký đó sẽ phát tác, thân thể lập tức không thể động đậy được.

Yết Mãnh cười nhạt, nói với Thạch Nham:

- Người có thể yên tâm lớn mật vận động trên thân thể các nàng, không cần lo lắng các nàng sẽ tự sát mà chết.

Thạch Nham ngạc nhiên, mỉm cười gật đầu:

- Cảm ơn.

- Vô sỉ!

Ba người Tào Chỉ Lam đồng thanh hét lên, trong mắt tràn ngập oán hận, hận Thạch Nham đến thấu xương, nếu các nàng có thể thoát khỏi trời buộc, nói không chừng sẽ liều mạng đồng quy vu tận với Thạch Nham.

- Đừng khách khí, chỉ cần người làm việc cho tốt vì hai tộc chúng ta, đừng nói là ba nữ tử nhân loại này, dù là thiếu nữ Âm Mị tộc chúng ta, chỉ cần người muốn cũng dễ như trở bàn tay.

Yết Mãnh lạnh lùng hừ một tiếng

- Nhưng nếu người không thể giúp hai tộc chúng ta, khà khà, ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết!

- Đừng lãng phí thời gian.

Đế Sơn nhíu mày, lộ ra vẻ khó chịu.

- Tu vi tiến cảnh của tiểu tử này có liên quan mật thiết với tương lai hai tộc chúng ta. Tạm thời ta ở lại đây, chú ý theo dõi tiến cảnh của hắn.

Tộc trưởng Bạch Dực tộc cười dịu dàng

- Ta nghĩ mọi người đều nên ra sức thêm một chút, ta nhớ hai tộc chúng ta có một số đồ vật có ích với việc đề thăng lực lượng cảnh giới của Võ Giả nhân loại. Ài, vì lợi ích của mọi người, ta cảm thấy chúng ta nên hào phóng một chút.

Nét mặt Thạch Nham phấn chấn khẽ cười ha ha. Bọn người Đế Sơn, Tạt Ba đưa mắt nhìn nhau, người nào cũng có vẻ mặt cổ quái, ánh mắt liên tục biến đổi.

- Bạch Dực tộc chúng ta có Bạch ngọc linh quả, có tác dụng rất lớn đến việc ổn định tâm cảnh. Bạch ngọc linh thụ hơn ngàn năm mới kết quả, mỗi lần kết được ba quả, ta đã truyền lệnh cho tộc nhân đưa đến một quả. Ài, vì tương lai hai tộc chúng ta, ta đã dốc hết vốn ra rồi.

Vũ Nhu mỉm cười nói.

Lời này vừa nói, vẻ mặt bọn người Đế Sơn đều đại biến.

- Bạch ngọc linh quả!

Yết Cát, Dịch Thúy Bích, Tuyết Phi đám thanh niên thế hệ mới của Âm Mị tộc không kềm được kinh hãi hô lên, đồ mắt Yết Cát lộ ra vẻ tham lam không thể đè nén lại.

Bạch ngọc linh quả chính là dị bảo trên lãnh địa Bạch Dực tộc, chỉ có tại vùng đất bị ruồng bỏ nơi nhặt nguyệt tinh thần bị ngăn cản này mới sinh ra được, mỗi một quả Bạch ngọc linh quả đều cực kỳ quý giá, có lợi ích lớn với việc ổn định và nuôi dưỡng linh hồn, dù là Dực tộc tu luyện linh hồn khó khăn, dùng một quả Bạch ngọc linh quả có thể đạt được đột phá rất lớn về linh hồn tâm cảnh.

Đối với tộc nhân của Âm Mị tộc mà nói, Bạch ngọc linh quả này càng quý giá vô cùng, bọn họ vốn tinh thông tu luyện linh hồn, sau khi dùng một quả Bạch ngọc linh quả thì tạo nghệ về linh hồn sẽ tăng trưởng mạnh mẽ.

Một đứa bé Âm Mị tộc vừa ra đời, sau khi dùng một quả Bạch ngọc linh quả, linh hồn sẽ thoát thai hoán cốt, trực tiếp đạt tới cường độ của Vô Giả cảnh giới Bách Kiếp.

Đây là một vật thần kì có thể khiến cho linh hồn lột xác!

Ở vùng đất bị ruồng bỏ này, Bạch ngọc linh quả của Bạch Dực tộc tuyệt đối là dị bảo cực kỳ quý hiếm, bất kể đối với Dực tộc hay Âm Mị tộc đều có sức hấp dẫn cực kì mạnh mẽ.

Bây giờ Vũ Nhu phát điên rồi sao?

Vì một tên thanh niên nhân loại lại nở lấy ra một quả Bạch ngọc linh quả, nàng ta thật sự chí công vô tư như thế sao? Vì tương lai của hai tộc, thật sự dốc hết vốn ra ư?

Yết Cát hô hấp dồn dập, dần đỏ mặt tía tai, ánh mắt nhìn về Thạch Nham đã hung dữ khác thường, hận không thể bỏ Thạch Nham vào miệng nhai nuốt xuống.

Phá hủy thiên vật a! Thật đúng là phá hủy thiên vật! Tên tiểu tử nhân loại đáng chết này có tài có đức gì? Sao lại đáng có được một quả Bạch ngọc linh quả chứ? Tộc trưởng Bạch Dực tộc muốn làm gì? Không lẽ phải lòng tiểu tử nhân loại này rồi chứ? Không phải nghe nói tộc trưởng Bạch Dực tộc luôn giữ mình trong sạch, cả đời tộc trưởng không thể kết hôn sao?

Từng suy nghĩ xẹt qua trong đầu, Yết Cát đau lòng nghiêng rằng, thậm chí nếu bản thân có một quả Bạch ngọc linh quả, tuyệt đối có thể phát huy ra công hiệu cao nhất của nó, nâng cao thực lực lên một tầng.

Đáng tiếc thật.

- Tộc trưởng Vũ Nhu, cô không phải nói đùa đấy chứ?

Tập Ba tròn tròn mắt, vẻ mặt cực kỳ quái dị

- Tiểu tử nhân loại này đáng để cô sử dụng một chỉ bảo của Bạch Dực tộc sao?

Yết Mãnh, Dịch Thiên Mạc và Đế Sơn cũng hơi ngạc nhiên sưng sốt nhìn Vũ Nhu.

Lúc đầu Thạch Nham cũng chẳng hề biết điểm kỳ diệu của Bạch ngọc linh quả, nhưng mà sau khi tỉ mỉ quan sát bốn người Yết Cát, Tập Ba, hần liền hiểu được Bạch ngọc linh quả tất nhiên là vật cực kì trân quý.

Nếu không phải, những người này không thể kinh ngạc như thế, sẽ không có vẻ mặt cổ quái thế này.

Vũ Nhu muốn làm gì chứ?

Không phải là mới xâm phạm nàng ta một chút thôi sao, nàng ta đã thật sự đem lòng yêu mình rồi ư? Mình thật sự có mị lực lớn như vậy sao?

Thạch Nham trầm nghĩ, nhưng lại thu liễm hết biểu cảm kinh ngạc, vẻ mặt lạnh nhạt như thường, tựa như không biết được đặc thù của Bạch ngọc linh quả, vẫn bộ dạng không biết gì cả.

- Các người không cảm thấy biến hóa của Âm Thú sơn rất cổ quái sao?

Đôi mắt xinh đẹp của Vũ Nhu từ từ ngưng trọng lại, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Cẩm chế bên ngoài của Âm Thú sơn càng lúc càng rộng lớn, cẩm chế bên trong càng lúc càng mạnh mẽ, lẽ nào các người không nghĩ ra được gì sao? Tổ tiên hai tộc chúng ta chắc hẳn cũng có chung hiểu biết về sự dị thường này mà?

Thân thể bốn người Đế Sơn, Trát Mãnh, Dịch Thiên Mạc, Tập Ba chấn động, tựa hồ đột nhiên nghĩ ra gì đó, trong mắt ngập tràn vẻ kinh hoàng.

- Cô nói là?

Đế Sơn muốn nói nhưng lại ngưng, liếc nhìn những tiểu bối bên cạnh, cuối cùng cũng không nói rõ ra.

- Ta nghĩ chắc là như vậy.

Vũ Nhu bắt lực cười khổ

- Đây là thời cơ, nhưng cũng có thể là tử cục, cụ thể nên làm thế nào, ta nghĩ trong lòng mọi người đã có tính toán rồi.

- Ta về Hắc Dực tộc một chuyến, nhiều nhất năm ngày, ta sẽ đem một phiến Hắc khôi liên trong tộc trở lại, hy vọng hắc sẽ không làm ta thất vọng.

Về mặt Đế Sơn hơi phức tạp, nhìn chăm chăm Thạch Nham, sau đó phất tay bỏ đi, đôi cánh đen khổng lồ giữa vỗ vỗ một lát, bóng người dần biến mất đi.

- Hắc, Hắc khôi liên.

Yết Cát cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, liên tục nuốt mấy ngụm nước bọt, đôi mắt lấp lánh tia sáng kỳ quái, biểu cảm trên mặt không biết là đang khóc hay cười.

Trên tường thành, bọn thanh niên của Âm Mị tộc bao gồm Tuyết Phi, Dịch Thúy Bích đều giật mình, hai mắt mỗi người đều phát sáng, ngơ ngác nhìn Thạch Nham, nét mặt dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống Thạch Nham.

- Đế Sơn, nhớ qua bên Đa Long một chuyến, khuyên Đa Long cũng cống hiến một bình Thiên tuyền ngưng lộ.

Vũ Nhu nhìn về hướng Đế Sơn rồi đi khẽ gọi to lên một tiếng.

Đế Sơn người đã không thấy đâu, nhưng âm thanh lại từ xa truyền lại.

- Được.

- Hả!

Yết Cát, Tuyết Phi và Dịch Thúy Bích không còn kèm được nữa hét ầm lên, giống như gặp quỷ giữa ban ngày, lúc nhìn về hướng Thạch Nham, sắc mặt đã không thể kỳ quái hơn nữa.

- Đây, đây thật là...

Thanh niên của Âm Mị tộc đều lảo lảo, bộ dạng thất hồn lạc phách, dường như đã bị kích thích rất mạnh.

- Khụ khụ, chúng ta...

Dịch Thiên Mạc tỏ ra hơi xấu hổ, hướng về Vũ Nhu lúng túng nói:

- Các người cũng biết, chỗ tốt ở nơi bị ruồng bỏ này đều bị Dực tộc các người nắm giữ, ba người chúng ta chẳng có gì để lấy ra, không phải chúng ta không muốn ra sức, chỉ là, chỉ là...

Yết Mãnh, Tạp Ba cũng có phần ngượng ngùng, liên tục cười khổ, làm ra bộ dạng bản thân rất nghèo.

- Ta biết, ta biết.

Vũ Nhu mỉm cười gật đầu

- Các người đích xác hơi nghèo, những đồ tốt ở đây đích xác không thuộc về các người, nhưng mà...

Ba người Yết Mãnh yên lặng, làm ra bộ dạng chờ đợi ý kiến.

- Chẳng qua kiến thức về linh hồn của Âm Mị tộc các người lại hơn xa Dực tộc chúng ta.

Vũ Nhu cười cười, từ tốn nói:

- Về mặt tu luyện linh hồn thì Âm Mị tộc các người có nhiều thể ngộ tâm đắc, đối với Dực tộc chúng ta vô dụng nhưng đối với tiểu tử này lại có chút tác dụng. À, ý của ta là ba vị thống lĩnh các người hãy mở kho bí điển cho tiểu tử này lĩnh ngộ tìm hiểu, các người cũng biết việc đề thăng cảnh giới không thể thiếu những tâm đắc trên phương diện này, đúng chứ?

Ba người Yết Mãnh bỗng biến sắc, đồng thanh nói:

- Điều này, điều này sao được chứ?

- Thế ngộ tâm đắc về linh hồn của Âm Mị tộc chúng ta chính là tinh túy của tộc, há có thể để một tên nhân loại biết được?

Yết Cát kinh hoàng một hồi, bỗng đứng dậy

- Nếu hần biết được các loại bí thuật của Âm Mị tộc chúng ta, một khi trưởng thành há không phải là tai nạn của toàn tộc chúng ta sao?

Dịch Thúy Bích, Tuyết Phi cũng kinh hãi khó hiểu.

Các nàng hiểu ưu thế của Âm Mị tộc, Âm Mị tộc tuy bị rơi vào thế hạ phong nhưng nhờ vào tạo nghệ về linh hồn, các nàng là công kích trí mạng với nhân loại với có linh hồn yếu ớt, các loại bí thuật linh hồn của các nàng có thể dễ dàng khiến cho Võ Giả đồng cấp mất đi năng lực phản kháng.

Trên người Thạch Nham có Thiên Hỏa, bản thân chính là khắc tinh của Âm Mị tộc, một khi biết được các loại bí thuật của Âm Mị tộc, người của Âm Mị tộc muốn dùng linh hồn bí thuật khổng chế tiêu diệt hần sẽ trở nên cực kì khó khăn. Nếu một ngày Thạch Nham đề thăng đến cảnh giới Thiên Bị, không còn cao thủ Âm Mị tộc nào có thể khắc chế được hần.

Thật sự có ngày đó, Thạch Nham hoàn toàn có thể chỉ dựa vào sức mình nô dịch toàn bộ Âm Mị tộc.

Đây là một việc cực kỳ đáng sợ.

- Nếu hần không nhanh chóng trưởng thành, tai nạn của Âm Mị tộc các ngươi sẽ đến càng nhanh hơn, không cần chờ hần bước vào cảnh giới mà các ngươi sợ hãi, Âm Mị tộc các ngươi đã bị diệt tộc trước rồi!

Vũ Nhu lạnh lùng khê hừ một tiếng, ánh mắt bỗng hung dữ

- Tiểu tử không biết trời cao đất dày kia, lúc chúng ta nói chuyện, ngươi câm mồm lại cho ta!

Yết Cát kinh hãi, lập tức vội vàng im lặng, cúi đầu không dám nhìn Vũ Nhu nữa.

- Các ngươi nói sao?

Tộc trưởng Bạch Dục tộc lại cười tươi, nhìn Dịch Thiên Mạc nói:

- Các ngươi không thể cũng không hiểu tình hình như thế chứ?

- Được, ta sẽ mở kho bí điển của ta khô ?

Thạch Nham ung dung chìa tay về sờ lên bảo vật và sách cổ ở trước mặt, Huyền Không giới trong tay sáng lên vài lần, những vật đó lần lượt biến mất đi

- À, nếu không còn việc gì, xin các vị đừng quấy rầy.

Thạch Nham ngẩng đầu nhìn năm người.

- Được, người chăm chỉ tu luyện, ta sẽ ở gần đây giám sát, một khi người có vấn đề gì có thể trực tiếp gọi ta.

Tộc trưởng Bạch Dực tộc cười lên xinh đẹp, nghĩ ngợi một lát, đôi mắt đẹp liếc ba người Tào Chỉ Lam đằng xa lại nói:

- Nếu ba nha đầu kia không đủ, ta sẽ sắp xếp thêm, về mặt này người có thể yên tâm.

- Bên Đa Long bắt được nha đầu nhân loại, gọi là Hà Thanh Mạn gì đó. Ta đã thương lượng với Đa Long, không bao lâu nữa sẽ mang nha đầu đó tới đây.

Đế Sơn đột nhiên nghĩ ra gì đó

- Nha đầu đó cũng khá xinh đẹp, cũng đưa cho ổn định cảm xúc của người, người không cần lo lắng chuyện nữ nhân.

- Hà Thanh Mạn?

Sắc mặt Thạch Nham khẽ biến, con mắt chuyển động mới đột nhiên nói:

- Nữ nhân mà ta cần, xử nữ công hiệu lớn nhất, nếu không phải xử nữ thì hiệu quả sẽ yếu đi rất nhiều.

- Sao?

Đế Sơn sững sờ một lát, sau đó mới nói với Vũ Nhu:

- Xem ra chúng ta cần tăng thêm áp lực cho Đa Long.

- Ta nghĩ Đa Long cũng sẽ nghĩ cho đại cuộc.

Vũ Nhu khẽ cười, liếc nhìn Thạch Nham có hơi chút thâm ý, thấp giọng thì thầm mấy câu mới gạt đầu, lộ vẻ hơi bất đắc dĩ nói:

- Vậy thì chúng ta bàn thêm với Đa Long thôi.

- Ừm, làm phiền các vị rồi.

Sắc mặt Thạch Nham phấn chấn, bộ dạng nghiêm túc nói:

- Nữ tử nhân loại mới thích hợp với ta, mỹ nữ của hai tộc các vị, ta không chắc có thể hưởng thụ nổi không nữa. Vì vậy, nữ nhân tên Hà Thanh Mạn kia, hy vọng có thể còn nguyên vẹn mạng tới đây, ta nghĩ có bốn nữ nhân bảo đảm chắc sẽ không phát sinh vấn đề gì.

- Tên tiểu tử chết tiệt nhà người.

Vũ Nhu lắc lắc đầu, bắt lực nói:

- Được rồi, vì tương lai hai tộc chúng ta, nha đầu đó chúng ta sẽ mang tới còn nguyên vẹn cho người.

- Khụ khụ, như vậy càng tốt.

Về mặt Thạch Nham vẫn bình thường, sau đó làm vẻ khó chịu nói:

- Bây giờ ta cần nhanh chóng tu luyện, các vị nếu không còn chuyện khác, vậy mời...

- Chúng ta đi.

Đế Sơn lập tức nhích người, đôi cánh đen ở sau lưng phe phẩy, hình bóng dần dần mờ hồ rồi biến mất không thấy nữa.

Ba người Tạt Ba, Yết Mãnh, Dịch Thiên Mạc nhìn chăm chăm Thạch Nham rồi cũng không nói gì, lục tục kéo đi.

Vũ Nhu đi cuối cùng, chờ sau khi hình bóng bốn người biến mất mới nói với Thạch Nham:

- Tiểu tử, ngươi tự giải quyết đi, nếu không thể giúp hai tộc chúng ta phá giải kết giới, vậy thì không ai cứu nổi ngươi đâu.

- Đa tạ!

Thạch Nham nhìn vào mắt Vũ Nhu, chân thành nói.

- Không cần cảm ơn ta, ta cũng suy nghĩ cho tương lai của hai tộc chúng ta mà thôi.

Vũ Nhu ngừng một lát, đôi mắt đẹp chuyển động, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười kín đáo, sau đó mới chậm chậm xoay người rời đi.

Trong thạch điện, chỉ còn lại Thạch Nham ngồi ngay ngắn bất động, nhú chặt mày trầm tư.

Ba người Tào Chỉ Lam âm thầm quan sát một hồi, lặng lẽ từ trong thạch thất bước ra, nhưng vẫn giữ một khoảng cách an toàn với Thạch Nham, nhìn hắn với vẻ mặt phức tạp, muốn nói gì đó nhưng lại không tìm được đề tài gì để nói.

- Ba người các ngươi thành thật an phận đi, ở đây không phải ngoại giới, bên ngoài các ngươi cũng xem như là một nhân vật nhưng ở đây các ngươi chẳng là gì cả.

Thạch Nham quay lưng với ba nữ tử, trầm giọng nói:

- Đừng làm phiền ta, hãy thành thật ở bên kia đi, nữ nô lệ phải có giác ngộ của nữ nô.

- Nữ nô?

Gương mặt xinh đẹp của Trác Nghiên Tinh bỗng biến sắc, ánh mắt lạnh lùng thấu xương, hung dữ trừng mắt nhìn chăm vào lưng Thạch Nham, bộ ngực sữa liên tục phập phồng

- Ngươi, ngươi nói cái gì?

Cổ Linh Lung thầm nghĩ rằng, giống như con hổ nhỏ đang giơ nanh múa vuốt, hận không được nhào tới xé xác Thạch Nham ra thành từng mảnh.

- Ta nói rồi, ba người các ngươi chỉ là nô lệ, ta muốn chơi lúc nào thì chơi thôi!

Thạch Nham quay đầu lạnh lùng liếc mắt quét qua ba người, trên mặt lộ ra vẻ mỉa mai

- Nếu các ngươi không biết rõ tình thế, ta cũng không ngại dạy dỗ các ngươi một chút.

- Ngươi!

Khuôn mặt đẹp của hai người Cổ Linh Lung và Trác Nghiên Tinh lập tức trắng bệch, tức đến toàn thân run rẩy, bộ dạng như muốn liều mạng với Thạch Nham.

Chỉ có Tào Chỉ Lam chưa hề nổi giận, nhưng trong lòng lại có chút thê lương, thở dài một tiếng bước lên khuyên can Cổ Linh Lung và Trác Nghiên Tinh, bất lực nói:

- Đụng phải tên vô tình vô nghĩa này đành cam chịu thôi, đừng tự chuốc khổ vào thân.

Cổ Linh Lung và Trác Nghiên Tinh nghĩ rằng nhưng lại không dám xông đến, không dám động thủ với Thạch Nham.

Bởi vì các nàng biết, lúc này mà chọc giận Thạch Nham quả thật là không có lợi gì.

Nhiều ngày qua, mỗi lần các nàng làm Thạch Nham khó chịu, mỗi chỗ mẫn cảm trên cơ thể đều đã bị Thạch Nham xâm phạm.

Trong khoảng thời gian này, lúc Thạch Nham chờ đợi hai dị tộc mang tới chí bảo, đều một mực nhắm mắt dưỡng thần, tựa như đang chỉnh lý lại những tâm đắc trong tu luyện, mỗi lần đấu các nàng đấu võ mồm với Thạch Nham kết quả đều rất bi ai, luôn luôn trả giá cho sự kết thúc bằng việc thân thể bị xâm phạm.

Mấy ngày nay, ngoại trừ Tào Chỉ Lam an phận nên không bị sờ mó, các bộ vị mẫn cảm trên người Cổ Linh Lung và Trác Nghiên Tinh dường như đều đã bị Thạch Nham sờ mó qua hết.

Hai nữ nhân này xấu hổ muốn chết, nhưng mà một khi có ý nghĩ tự sát thì đầu sẽ đau như muốn búa bổ, thân thể không động đậy được, ngay cả năng lực tự sát cũng không có.

Lặp lại nhiều lần nên hai nữ tử này cũng dần dần thành thật lại, không dám chọc giận Thạch Nham quá mức, một khi phát hiện tâm tình Thạch Nham không tốt, lập tức an phận lại.

- Ta sắp tu luyện rồi, nhỏ giọng một chút, đừng làm phiền ta.

Thạch Nham đứng dậy, hững hờ liếc nhìn ba nữ tử đang sợ hãi, sau đó tiến vào một gian thạch thất rộng rãi bên phải thạch điện. Sau khi đóng cửa đó lại, bắt đầu nhắm mắt tĩnh tâm dưỡng thần.

256. Chương 255 - Lĩnh Ngộ Linh Hồn

Thạch Nham đôi mắt nhắm chặt, hô hấp đều đều, trên người tràn ra từng đợt khí tức tiêu cực.

Trong mật thất, Thạch Nham đang tĩnh tâm khổ tu, từ từ tiến vào một loại cảnh giới kì diệu nào đó, thậm chí sắp quên luôn bản thân mình.

Nhìn biểu hiện bên ngoài, thân thể hắn chưa hề có biến hóa đặc biệt nào nhưng nếu như có người thức hải cường đại ở đây, có thể nhận ra được hồn dao động trong đầu Thạch Nham cực kì hỗn loạn phức tạp.

Năm luồng khí tức linh hồn bất đồng tụ lại trong thức hải của hắn, năm luồng khí tức linh hồn này tràn ngập cảm xúc tuyệt vọng, sợ hãi, hiểu sát, tham lam, oán hận đang từng chút ngưng tụ lại, tựa như đang không ngừng hấp thu những cảm xúc tiêu cực trong thân thể hắn.

Rất nhiều cảm xúc tiêu cực tụ tập lại, ngũ ma trong thức hải do năm loại linh hồn khí tức tuyệt vọng, sợ hãi, hiểu sát, tham lam, oán hận ngưng tụ thành, chúng đều có bộ dạng dữ tợn, tựa như muốn thoát khỏi thức hải xông vào não vực của Thạch Nham, cưỡng đoạt tâm linh của hắn.

Dẫn dắt cảm xúc tiêu cực, hắn không dám có chút thả lỏng vẫn giữ cho tâm linh trống rỗng bình tĩnh, hắn muốn tìm lại quyền chủ động.

Thuật tu luyện Tâm Hải Ngũ Ma này đến từ Huyết Văn giới, chắc là môn pháp quyết kỳ lạ như độ sẵn theo yêu cầu của thân thể hắn, kết hợp hoàn hảo với Võ Hồn thần bí.

Giống như tam trùng thiên của Bạo Tẩu, phương pháp tu luyện Tâm Hải Ngũ Ma này cần thông qua Võ Hồn thần bí, tu luyện thông qua cảm xúc tiêu cực tụ tập bên trong huyết đạo của hắn.

Những cảm xúc tiêu cực này bình thường có thể làm hắn sa vào cảnh vạn kiếp bất phục đó lại ngưng thành ngũ ma. Lúc chưa thoát ra khỏi sự khống chế của thức hải đã làm Thạch Nham kinh hồn bạt vía, một khi bọn chúng thoát khỏi khống chế của thức hải sẽ hoàn toàn chiếm lấy ý thức của Thạch Nham.

Điều này lúc Thạch Nham tu luyện Tâm Hải Ngũ Ma đã biết rồi.

Trước khi chưa tu luyện thành võ kỹ kỳ lạ này thì lực phản phệ tập kích của ma đầu có thể xảy ra bất cứ lúc nào, điều này tạo thành một loại khảo nghiệm của ma đầu cho bản thân mình, nếu không thể phá được tâm ma thì cho dù ma đầu hình thành, Thạch Nham chỉ có thể tự nhận hậu quả.

Trong lòng hắn hiểu rõ tu luyện Tâm Hải Ngũ Ma nguy hiểm hơn Bạo Tẩu nhiều, nhưng một khi tu luyện thành công tất nhiên sẽ giống như tam trùng thiên của Bạo Tẩu, có sức uy hiếp rất khủng bố.

Bởi vậy, dù biết rõ tu luyện loại võ kỹ này vô cùng nguy hiểm nhưng lúc trước hắn vẫn không chút do dự, khi vừa có được phương pháp tu luyện Tâm Hải Ngũ Ma liền lập tức bắt đầu tu luyện ngay.

Hắn thích thử thách những võ kỹ khó tu luyện.

Đủ loại cảm xúc tiêu cực tập hợp tại thức hải biến thành nguồn dinh dưỡng cho năm ma đầu, Thạch Nham tụ tập thần thức lại muốn chui vào trong thân thể của năm ma đầu để ảnh hưởng tới chúng, rồi tạo thành mối liên hệ ôn hòa với chúng.

Nhưng mà, sau khi năm ma đầu đó được rất nhiều cảm xúc tiêu cực rót vào hình như đã dần dần có được ý thức, bởi vì trong ma đầu có linh hồn lạc ấn của Thạch Nham cho nên năm qua đầu này cũng xem như có trí tuệ của hắn, bọn chúng dường như đã biết được ý đồ của hắn, một khi ý thức hắn tới gần liền lập tức bài xích.

Thử đi thử lại, Thạch Nham chỉ có thể hơi khống chế được biến hóa của tâm cảnh, khiến cho thần trí bản thân không đến mức thần chí bị ảnh hưởng khi cảm xúc tiêu cực lấp đầy thức hải, nhưng không thể thẩm thấu tinh thần ý thức chui vào bên trong năm ma đầu, tạo thành liên hệ với ngũ ma để thật sự khống chế được ngũ ma.

Rất lâu sau.

Thạch Nham từ từ mở mắt, tinh tâm suy nghĩ một lát, lặng lẽ lấy ra bảy quyển điển tịch linh hồn của Âm Mị tộc, bắt đầu lần lượt đọc từng quyển.

Bảy quyển điển tịch linh hồn này không ghi lại tường tận phương pháp tu luyện võ kỹ linh hồn mà là các nghiên cứu mọi điều huyền diệu linh hồn, nói rõ đặc điểm và các loại phương pháp tu luyện linh hồn, nói khá là rõ ràng tỉ mỉ.

Thạch Nham chỉ xem một hồi mà ánh mắt dần dần sáng lên, vẻ mặt rất vui mừng.

Bảy quyển điển tịch linh hồn này có đủ loại thể ngộ sâu sắc về sự ảo diệu của linh hồn, mức độ linh ngộ về linh hồn của tộc nhân Âm Mị tộc quả thực vượt xa các tộc khác, Vũ Nhu kia dường như cũng biết loại điển tịch linh hồn nào bây giờ có tác dụng nhất với hắn, bảy quyển điển tịch này, đều không ngoại lệ đều trình bày những ảo nghĩa có liên quan đến linh hồn.

Thạch Nham như nuốt được châu báu, không có gấp gáp tiến hành khống chế Tâm Hải Ngũ Ma mà nghiên cứu đọc bảy quyển điển tịch của Âm Mị tộc đến mất ăn mất ngủ.

Hắn không hề biết rằng, bảy quyển linh hồn điển tịch này chính là tinh túy linh hồn ảo nghĩa về linh hồn của Âm Mị tộc.

Các loại linh hồn bí kỹ của Âm Mị tộc toàn bộ đều dựa vào bảy quyển điển tịch này, hiểu được bảy quyển điển tịch linh hồn của Âm Mị tộc thì hắn sẽ nắm rõ các loại linh hồn bí kỹ của Âm Mị tộc như lòng bàn tay.

Dẫn dắt chủ hồn ẩn sâu trong tâm linh, dẫn chủ hồn vào thức hải, lấy thức hải nuôi dưỡng chủ hồn, từ từ hình thành thần hồn, một khi thần hồn thành sẽ thoát ra khỏi trói buộc của linh hồn thì thân thông có thể đạt tới mức thông thiên triệt địa.

Một quyển điển tịch có liên quan đến ảo nghĩa của chủ hồn thu hút sự chú ý của Thạch Nham khiến hắn nghiên cứu sâu hơn quên đi thời gian, quên đi ràng buộc trên con đường tu luyện, chỉ dụng tâm thể ngộ mọi thứ liên quan đến chủ hồn.

Dựa theo điển tịch này, bất cứ ai cũng có chủ hồn, chủ hồn chính là hạch tâm của linh hồn.

Người thường không thể cảm ứng được sự tồn tại của chủ hồn, cũng không có cách nào khống chế được chủ hồn, có được lực lượng của chủ hồn.

Nhưng Võ Giả tu luyện võ đạo, theo nhục thân tinh huyết mạnh mẽ và đột phá tâm cảnh thì linh hồn sẽ chậm rãi tăng cường theo, một ngày nào đó có thể cảm ứng được chủ hồn hạch tâm của linh hồn.

Một khi Võ Giả đột phá cảnh giới Niết Bàn hình thành nên thức hải, nếu có thể dẫn dắt ra chủ hồn tiến vào trong thức hải, vậy thức hải và chủ hồn sẽ hỗ trợ cho nhau, cùng nhau phát triển.

Chủ hồn tiến vào trong thức hải, được thức hải tắm bổ nuôi dưỡng, khi cảnh giới Niết Bàn tăng lên cũng sẽ từ từ phát sinh biến hóa.

Một ngày nào đó, nếu Võ Giả bước vào Thần cảnh, vậy chủ hồn cũng sẽ tiến hóa lên một mức rất cao, biến thành thần hồn trong thức hải.

Thần hồn thành, có nghĩ Võ Giả thật sự trở thành cường giả Thần cảnh, thần hồn và thức hải hỗ trợ lẫn nhau có thể phát huy ra lực lượng linh hồn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Thạch Nham khổ cực tìm hiểu, ghi nhớ thật kỹ mọi một quyển điển tịch vào trong đầu, dần dần cũng đã có nhận thức độc đáo của mình về thể ngộ linh hồn của Âm Mị tộc.

Chủ hồn, dẫn dắt chủ hồn vào thức hải, lấy thức hải nuôi dưỡng chủ hồn, như vậy chủ hồn có thể không chế ngũ ma không?

Vào một ngày, trong đầu Thạch Nham lóe lên linh quang, đột nhiên cảm thấy chuyện này có thể làm được, sau khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu liền khiến hắn không thể đè nén lại, hắn nóng lòng rút tìm ra được chủ hồn ẩn sâu trong linh hồn, để dẫn dắt chủ hồn tiến vào thức hải.

Bạch ngọc linh quả!

Về mặt Thạch Nham chấn động, đột nhiên nở nụ cười.

Dựa theo lời Vũ Nhu, Bạch ngọc linh quả này có thể tẩm bổ linh hồn, khiến cho chủ hồn cũng nhận được lợi ích từ trái quả kỳ dị này. Một khi dùng Bạch ngọc linh quả, năng lượng kỳ lạ trong quả phát tán ra rót linh hồn, làm cho linh hồn và chủ hồn cùng nhận được thêm nhiều năng lượng.

Nếu như vậy, chỉ cần dùng xong Bạch ngọc linh quả, tinh tâm cảm thụ năng lượng của Bạch ngọc linh quả di chuyển thì có thể dễ dàng tìm ra chủ hồn hay không? Đôi mắt Thạch Nham liền sáng lên.

Khê vuốt Huyền Không giới, một tia sáng lóe lên, hộp ngọc kia lập tức xuất hiện.

Mở hộp ngọc ra, một mùi thơm như thấm vào ruột gan bỗng từ trong hộp tỏa ra.

Bạch ngọc linh quả trong hộp màu trắng óng ánh, mới nhìn tưởng như một khối ngọc tuyệt đẹp, bên trong còn có tia sáng lấp lánh, dường như có một loại năng lượng kỳ dị nào đó ẩn giấu trong Bạch ngọc linh quả.

Thạch Nham nheo mắt, tỉ mỉ đánh giá Bạch ngọc linh quả thì phát hiện trong đó có rất nhiều sợi tơ chi chít quấn lại với nhau, giống như tuyến thần kinh trên vỏ não, vô cùng thần kỳ.

Ngửi mùi hương của Bạch ngọc linh quả tỏa ra cũng đã khiến linh hồn Thạch Nham chấn động, lại có cảm giác không linh xuất trần, dường như linh hồn được kỳ vật nào đó tẩy rửa qua.

Thạch Nham ngẩn người, lập tức không dám nghĩ nhiều, vội vàng mở miệng nuốt Bạch ngọc linh quả xuống bụng, lập tức thúc dục Tinh Nguyên tiêu hóa Bạch ngọc linh quả.

“Bùng!”

Trong thân thể bất thành linh xuất hiện một ngọn lửa, ngọn lửa đó đến từ vị trí trái tim trong ngực, trong khoảng khắc Bạch ngọc linh quả chui vào bụng, ngọn lửa đó liền bao lấy Bạch ngọc linh quả.

Bạch ngọc linh quả óng ánh như ngọc ở trong bụng Thạch Nham bỗng nhiên bùng cháy lên, từng tia năng lượng kỳ dị như làn sương khói lượn lờ bốc lên, từ từ tụ tập lại rót về hướng não hải cả Thạch Nham.

Thạch Nham lập tức có cảm giác kỳ dị như lúc hấp thụ lực lượng linh hồn từ Tụ Hồn châu, chẳng qua là cảm giác này càng rõ ràng hơn. Lúc trước khi hắn thông qua hấp thụ lực lượng linh hồn bên trong Tụ Hồn châu thì từ bên trong đó tràn ra rất nhiều lực lượng linh hồn nhưng lại rất tán loạn, khi rót vào trong não hải hắn liền lập tức phân tán ra, tràn ngập khắp mỗi một khu vực trong não hải hắn.

Nhưng lực lượng kỳ dị của Bạch ngọc linh quả khá đặc biệt, lực lượng kỳ dị này tựa như có mục tiêu của mình, chúng từ từ tiến vào não hải của Thạch Nham nhưng lại chỉ tụ tập vào một góc khá đặc biệt trong não vực của Thạch Nham.

Cái trán.

Tia sáng thần kỳ màu trắng ngà chói lọi, đột nhiên từ giữa mi tâm Thạch Nham bắn ra.

Mi tâm Thạch Nham tựa như có thêm một con mắt lóe ra tia sáng kỳ dị, bên trong tia sáng thần kỳ chói lọi kia hình thành nên một cơn lốc lực lượng linh hồn rất nồng đậm, dường như đang đẩy lên cuồng phong bão táp trong não hải của hắn.

Thân thể to lớn của Thạch Nham chấn động dữ dội, giữa mi tâm càng phát ra ánh sáng chói mắt, dần dần, ánh sáng bao phủ hoàn toàn não bộ của Thạch Nham, khiến cho não bộ của hắn phát ra từng vầng hào quang như các vị thần, rất thần bí và rất quý dị.

Tìm được rồi!

Thạch Nham vui mừng khôn xiết, tinh thần hắn vẫn luôn đi lực lượng kỳ dị của Bạch ngọc linh quả thẩm thấu tiến vào, cùng tụ tập với lực lượng của Bạch ngọc linh quả cùng tụ tập lại một khu vực thần bí ở trán.

Ở trong đó, hắn nhìn thấy được một “mình” khác, thấy được một cảnh tượng chói mắt.

Trong khu vực thần bí, một “mình” khác đang khoanh chân ngồi, hai mắt nhắm chặt, giữa mi tâm lóe lên thần quang chói mắt, tình trạng giống y đúc không khác gì với bản thân mình!

Trong khu vực đó, ánh sáng bảy màu rực rỡ, một người tí hon đang ngồi xếp bằng ngay ngắn, khoe miệng lộ ra vẻ vui mừng, trên đầu có thần quang màu trắng vây quanh, giữa mi tâm thần lại lóe lên hào quang chói mắt.

Tinh thần Thạch Nham đuổi theo tới đây, dường như người tí hon đó đã cảm giác được điều gì, đột nhiên mở to đôi mắt.

Đôi mắt đó như hồ nước sâu không thấy đáy, hiện ra từng hình ảnh sinh mệnh ẩn ký của Thạch Nham.

Những sự kiện trong đời Thạch Nham đều hiện ra trong đôi mắt đó, mà tinh thần của hắn tiến vào nơi này dường như cũng đã bị hấp dẫn, đột nhiên chui vào trong đôi mắt ấy, hóa thành một đoạn linh hồn ẩn ký của hắn.

“Àm!”

Trong đầu Thạch Nham như nổ mạnh, thần thức chấn động dữ dội, thức hải cũng trở nên cực kỳ bất ổn, nhưng người tí hon ở nơi thần bí kia lại từ từ thoát ra khỏi khu vực đó, được tia sáng linh hồn dẫn đường tiến vào thức hải.

Tình hình đột nhiên im lặng lại.

257. Chương 256 - Nỗi Sóng

Chủ hồn vừa đi vào thức hải, ngũ ma trong thức hải đột nhiên yên tĩnh lại, không dám tiếp tục tác quái nữa.

Chủ hồn và thức hải tiếp xúc với nhau, từng sợi thần thức trong thức hải trong thời gian ngắn quán đỉnh lấy chủ hồn.

Khoảng khắc đó, chủ hồn và thần thức của Thạch Nham hình thành mối liên hệ kỳ diệu, thần thức hóa thành từng chùm tia sáng kỳ lạ mắt thường khó thấy bỗng chui vào trong mắt Nham.

Đột nhiên mở mắt ra, trong hai mắt như rót vào tia chớp, từng tia điện nhỏ bé mỏng manh nhanh chóng di chuyển trong hai mắt hắn.

Từ trong thạch thất đi ra đến giữa thạch điện rộng lớn, Thạch Nham nhìn về phương xa, đột nhiên phát hiện phạm vi tầm mắt có thể bao trùm đã xa hơn mấy chục lần so với trước kia!

Toàn bộ mọi cảnh ngoài mười dặm đều trở nên vô cùng rõ ràng trong mắt hắn, nếp nhăn trên mặt của vài tộc nhân Âm Mị tộc mà hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, rõ tận chân tơ kẽ tóc.

Thần thức bao trùm, dao động sinh mệnh xung quanh lập tức truyền về, cho dù con giun dưới đất đều không tránh được tra xét của thần thức hắn.

Giây phút này, Thạch Nham có loại cảm giác kỳ diệu như mình đã hóa thân thành thần.

Cảnh vật nhỏ bé mỗi một chỗ, mỗi sinh mệnh yếu ớt ở phụ cận đều thoát không khỏi ánh mắt hắn, không tránh thoát khỏi thần thức hắn bao trùm, toàn bộ mọi thứ dường như đều trong sự khống chế của hắn.

Chủ hồn tiến vào thức hải không ngờ lại khiến hắn có cảm giác kỳ diệu như thế này, loại cảm giác này làm hắn vui mừng như điên, thậm chí trong lòng cảm thấy rung động.

Trong thức hải, chủ hồn và thần thức liên kết lại, chủ hồn dường như trở thành một bộ não khác, những sợi thần thức liên kết với chủ hồn lại như biến thành các sợi dây thần kinh, mang đến thể ngộ mới cho hắn.

Chủ hồn ở lại thức hải, ngũ ma cũng đột nhiên yên tĩnh lại.

Cẩn thận lĩnh hội một hồi, Thạch Nham phát hiện thần thức liên kết với chủ hồn cũng quán lấy ngũ ma, chủ hồn khi vào thức hải liền không ngừng phóng ra từng đợt linh hồn dao động, thông qua thần thức chuyển tới cho ngũ ma, dưới tác dụng của những đợt linh hồn dao động đó mà đột nhiên ngũ ma an phận thủ thường lại, dường như biết tạm thời không làm gì nổi chủ hồn nên không tiếp tục làm loạn nữa.

Tâm niệm khe khẽ biến, chủ hồn liền chuyển tới đủ ý muốn cho ngũ ma, ngũ ma kia liền chìm vào thức hải, trong ngũ ma có linh hồn ẩn kín thuộc về hắn hình như đã phát huy tác dụng, bắt đầu lặng lẽ trói buộc ngũ ma, làm cho ngũ ma không còn tiếp tục phóng ra cảm xúc tiêu cực.

Tia chớp trong mắt Thạch Nham bỗng thu liễm lại, vẻ mặt lại khôi phục vẻ lạnh lùng nghiêm túc, đứng giữa thạch điện như suy nghĩ gì đó.

Một lúc lâu sau, hắn lại ngồi xuống giữa thạch điện, cũng không lo lắng sẽ có người đến quấy rối, vượt Huyền Không giới lấy ra Hắc khôi liên.

Mở hộp ngọc, ô quang mệnh môn đột nhiên từ cánh hoa sen Hắc khôi liên phát tán ra, cánh hoa này đen nhánh như mực, bên trong lóe lên ô quang, khiến người khác có cảm giác thật thần bí quỷ dị.

Không có chút do dự, đưa tay nắm lấy cánh hoa, hắn đặt thẳng lên ngực, Tinh Nguyên trong ngón tay ngưng luyện lại bắn ra chùm sáng chui vào trong cánh hoa.

Chất lỏng đen nhánh đột nhiên từ cánh hoa chảy ra, thẩm thấu vào làn da trên ngực theo lỗ chân lông chui vào trong thân thể.

Một loại cảm giác kỳ diệu bỗng lan khắp toàn thân.

Dường như có ngàn vạn con sâu đang gặm nhấm ở ngực, trong khoảng khắc ngực Thạch Nham ngứa ngáy đau đớn, rất khó chịu, chất lỏng của Hắc khôi liên phân tán ra, hình như đang lặng lẽ cải tạo cơ nhục của hắn, khiến cho mỗi một tế bào trong thân thể hắn đều phát sinh biến hóa.

Một hình vẽ màu đen to cỡ nắm đấm dần dần hình thành ở trước ngực khi hắn vẫn còn trong cảm giác thể ngộ kỳ lạ này.

Thạch Nham kinh ngạc, ngơ ngác nhìn biến hóa trước ngực, không biết chất lỏng của Hắc khôi liên có thật sự thần kỳ như vậy không.

Hình vẽ màu đen ban đầu còn mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng hơn, không lâu sau, từng cánh hoa hiện lên trước ngực, cánh hoa đen nhánh nở ra từ từ hình thành một đóa hoa sen màu đen, thoát nhìn có vẻ yêu dị. Sau khi hoa sen màu đen thành, một luồng khí tức mát lạnh lập tức từ giữa cánh hoa trào ra.

Hít sâu một hơi, Thạch Nham ngồi ngay ngắn tại chỗ, nhắm mắt điều tức.

Tinh Nguyên trong thân thể chậm rãi chuyển động, tiến hành chu thiên tuần hoàn trong gân mạch, việc ngưng luyện Tinh Nguyên vừa bắt đầu mà thiên địa linh khí ở phụ cận đột nhiên sinh động một cách lạ thường, tốc độ tụ tập lại nhanh hơn gấp mấy lần, đều ồ ạt tràn vào giữa hình vẽ hoa sen màu đen trên ngực hắn.

Quả nhiên rất thần kỳ!

Thạch Nham mừng rỡ, vội vàng nhắm chặt mắt, không phân tâm dốc toàn lực tụ tập thiên địa linh khí, dùng linh khí ngưng luyện ra càng nhiều Tinh Nguyên, tăng cường cường độ Tinh Nguyên trong thân thể.

Thời gian vội vàng, nháy mắt đã qua mười ngày.

“Két!”

Cánh cửa đá của một gian thạch thất bên cạnh đột nhiên bị đẩy ra, ba thân ảnh yếu điệu lén lút, lặng lẽ từ trong cửa đá đi ra đứng cách Thạch Nham mười mét, lặng lẽ quan sát hắn đang tu luyện ở trung tâm thạch điện.

- Lam tỷ...

Cổ Linh Lung nhú mày, đôi mắt lóe lên tia lạnh lùng nhìn Tào Chỉ Lam đầy thâm ý.

Khuôn mặt thanh tú của Trác Nghiên Tinh là sự băng giá, ánh mắt liên tục thay đổi, hình như muốn làm gì đó nhưng lại do dự.

Tào Chỉ Lam nhú mày, bị Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tinh nhìn chằm chằm nhưng lại lắc lắc đầu, ý nói hai nàng đừng manh động.

Trong thạch điện, Thạch Nham nhắm mắt dưỡng thần, thân thể đang tụ tập lượng lớn thiên địa linh khí, ngực cở trần. Một đóa hoa sen màu đen yêu dị phát ra ô quang như một cái miệng lớn dữ tợn đang cắn nuốt thiên địa linh khí ở xung quanh, sau đó lại chuyển hóa cho Thạch Nham.

Thạch Nhạc không nhúc nhích, hoàn toàn vong ngã, tựa như không hề biết cách đó không xa có ba nữ tử đang nhìn chằm vào hắn.

Không biết đã qua bao lâu, trong thân thể Thạch Nham lặng lẽ phát ra ánh sáng màu bạc nhàn nhạt, ánh sáng đó ban đầu vô cùng ảm đạm, nhưng càng được nhiều thiên địa linh khí rót vào dần trở nên sáng lên.

Thiên địa linh khí đậm đặc như làn khói mờ lượn lờ bên cạnh Thạch Nham không tán đi.

Ánh sáng màu bạc trong thân thể Thạch Nham đang từ từ lan rộng ra, tựa như dẫn tới dị biến của thiên địa linh khí, khiến cho thiên địa linh khí bắt đầu trở nên hỗn loạn, không ngừng ngừng tụ xoay chuyển xung quanh hắn, hình thành từng tia điện quang nhỏ bé. Những tia điện quang đó đang từ từ áp sát đến gần thân thể hắn, hình như muốn chui vào trong thân thể hắn.

- Lam tỷ, đây, đây là...

- Hắn sắp tiến vào cảnh giới Địa Vị nhị trùng thiên.

- Sao? Sao lại nhanh như thế? Lúc hắn tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên, mới, mới là cảnh giới Bách Kiếp thôi mà?

- Thủ lĩnh của hai dị tộc đưa dị bảo trong tộc cho hắn, hắn hấp thu năng lượng của dị bảo, thêm vào thiên phú xuất chúng, có thể đột phá nhanh như thế cũng hợp tình hợp lý.

- Lam tỷ, lúc này là lúc hung hiểm nhất, mọi người, mọi người lúc này chắc là không có lực phòng ngự, nếu như chúng ta?

- Không nên làm loạn, cho dù giết hắn thì sau đó thế nào? Nơi này chỗ nào cũng có tộc nhân của Âm Mị tộc, một khi ra khỏi đây thì kết quả càng thảm hơn.

- Nhưng, nhưng nói không chừng một ngày nào đó hắn sẽ bộc phát thú tính, nói không chừng sẽ làm nhục chúng ta, đến lúc đó, chúng ta phải làm sao?

- Ôi, ít nhất vẫn có thể sống sót, bị đồng tộc chiếm đoạt còn dễ chịu hơn chút ít là bị dị tộc chiếm đoạt. Chẳng lẽ mọi người không nhìn ra ý đồ của Yết Cát sao? Nếu là rơi vào tay Yết Cát, rơi vào tay bọn Dục tộc, kết cục của chúng ta nhất định còn không bằng bây giờ.

“....”

Trầm mặc một lúc.

Sau khi ba nữ tử trao đổi ngắn ngủi với nhau lại yên lặng, ở một bên quan sát Thạch Nham, không dám có chút manh động.

Phía trước thạch điện rộng lớn, trên đỉnh một đồng kiến trúc cổ rất cao, Vũ Nhu tộc trưởng Bạch Dực tộc nằm trên một xích đu bằng trúc, dung đưa đôi chân thon dài đẹp, ung dung nhàn nhã, nhưng đôi mắt rung động lòng người của nàng lại nhìn về thạch điện đằng xa, lặng lẽ chú ý động tĩnh trong thạch điện.

Bên cạnh Vũ Nhu là tộc Đế Sơn tộc trưởng Hắc Dực như một pho tượng đá sừng sững bất động, dáng vẻ anh tuấn lạnh lùng không nói một lời.

Sau lưng Đế Sơn, vẻ mặt Hà Thanh Mạn phức tạp mở to mắt nhìn về thạch điện đằng xa, nhìn bóng hình mơ hồ của Thạch Nham.

- Nửa tháng qua, từ cảnh giới Địa Vị nhất trùng thiên bước vào nhị trùng thiên, tuy có sự trợ giúp của Bạch ngọc linh quả và Hắc khôi liên nhưng thiên phú tiểu tử này quả thực không tệ.

Rất lâu sau, Đế Sơn đột nhiên nhỏ giọng cảm thán

- Đáng tiếc hắn là nhân loại, nếu là thanh niên của Dực tộc chúng ta, ta sẽ tập trung bồi dưỡng hắn.

Lúc nói, Đế Sơn phát tay, một lồng sáng màu đen trong nháy mắt đã nhốt Hà Thanh Mạn lại, khiến nàng không nghe thấy gì hết.

- Đế Sơn, ta đã đáp ứng tiểu tử đó sau khi xong chuyện sẽ tha hắn một mạng.

Xích đu của Vũ Nhu từ từ ngừng dung đưa, nàng nhú mày nhìn Đế Sơn, lạnh nhạt nói

- Thân là tộc trưởng, chúng ta không thể nói không giữ lời, người nói sao?

- Ta sẽ hết sức bảo vệ hắn.

Đế Sơn trầm ngâm một lát, nói:

- Nhưng nếu Âm Mị tộc và Đa Long liên thủ muốn giết hắn, ta cũng không thể vì hắn mà liều mạng.

Sắc mặt Vũ Nhu khẽ biến, quát lên:

- Bọn chúng dám?

Đế Sơn cười khổ, từ từ gật đầu

- Tiểu tử này chính là biểu hiện rất nổi bật nên Âm Mị tộc mới muốn hắn chết. Nhưng cô vì để hắn tiến bộ nhanh hơn lại bảo ba tên kia đưa bí điển của Âm Mị tộc cho hắn xem, hiểu áo nghĩa linh hồn, nếu lần này hắn không chết thì tương lai tạo nghệ về linh hồn sẽ đạt tới cảnh giới cực kì khủng bố, đến lúc đó chính là tai nạn của Âm Mị tộc. Nếu ta là tộc nhân của Âm Mị tộc, ta cũng sẽ không thể để hắn sống, không tiếc bất cứ giá nào tiêu diệt hắn.

Vũ Nhu ngẩn người, một lúc sau mới chậm chậm gật đầu, vẻ mặt phức tạp nói:

- Xem ra, chính cách làm của ta đã đưa hắn rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

- Chỉ là một tiểu tử nhân loại thôi, cần gì phải bận tâm, chúng ta trả giá nhiều như thế cũng chỉ vì phá giải kết giới mà thôi, sinh tử của hắn không cần suy xét quá nhiều.

Đế Sơn lạnh nhạt nói.

- Đế Sơn.

Vũ Nhu đột nhiên khẽ quát một tiếng, do dự một hồi, mới ngẩng đầu nhìn tộc trưởng của Hắc Dực tộc nói:

- Nếu như tiểu tử đó là hậu duệ của ba vị Thần Vương, người có tuân thủ di huấn của tổ tiên, tha cho hắn một mạng không?

- Cái gì?

Đế Sơn đột nhiên biến sắc.

- Trong thân thể hắn đang chảy thần huyết của Bát Tử Thần Vương, đây là định mệnh, hắn đến đây hơn nửa thân mang Thiên hỏa, tất cả toàn bộ đều là điều kiện để giúp chúng ta thoát khỏi nơi bị ruồng bỏ này.

Người nói đi, đây có phải là lời thề của tổ tiên phá vỡ không gian truyền đến chỗ Thần Vương nên mới xuất hiện kết quả như hôm nay?

Đôi mắt Vũ Nhu lấp lánh thần quang, vẻ mặt ngưng trọng nhìn thẳng vào Đế Sơn nói.

- Bất Tử Thần Vương?

Đế Sơn hít sâu một hơi, hiển nhiên là cực kỳ chấn động, một lúc sau mới trầm giọng nói:

- Cô không lầm chứ?

- Ta đã kiểm tra cẩn thận, hẳn tuyệt đối là hậu duệ của Bất Tử Thần Vương.

Vũ Nhu gật gật đầu

- Ta biết Đa Long coi thường di huấn của tổ tiên, với hắn mà nói những điều này chẳng có tác dụng gì, ta hiện tại nên nghe ý kiến của người.

- Nếu tuân theo di huấn của tổ tiên, chúng ta phải hầu hạ hắn như chủ nhân, chuyện này...

Đế Sơn cười khổ, chần chừ một lát mới nhú mày nói:

- Cứ xem đã, nếu tiểu tử này biểu hiện ra tiềm lực khiến cho ta rung động. Ta có thể xem xét lại, nếu như hắn không bỏ ra khỏi vùng bùn, vậy thì ta cũng không khách khí, hừ, muốn Đế Sơn ta hầu hạ như chủ nhân, ta thà làm trái di huấn của tổ tiên cũng không đáp ứng!

258. Chương 257 - Hậu Sinh Khả Úy

Thạch Nham trừng mắt, giữa mắt lóe lên từng tia sáng lấp lánh, ánh sáng màu bạc sáng bóng xung quanh thân thể dần dần thu liễm đến khi biến mất không thấy nữa.

- Chúc mừng người.

Tào Chỉ Lam tiến về trước một bước, vẻ mặt rất chân thành

- Có thể nhanh chóng đột phá đến cảnh giới Địa Vị nhị trùng thiên, tuy có dựa vào dị bảo nhưng thiên phú của người quả thật cũng rất bất phàm. Nếu bây giờ người trở về Vô Tận hải, bằng vào thực lực chân chính của người tuyệt đối có thể xếp hạng top năm trên Chiến bảng!

Khuôn mặt xinh đẹp của Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tinh khẽ biến, tỏ ra vẻ không tin.

- Top năm Chiến bảng?

Thạch Nham cười khặc khặc mới lắc đầu nói:

- Thứ hạng đó ta không quan tâm, cũng không có hứng thú, cũng chỉ có thể hệ cao thủ mới dă tâm bừa bừa như các người mới coi trọng xếp hạng Chiến bảng.

- Người, người xem thường chúng ta?

Cổ Linh Lung tức giận nói.

- Đúng vậy.

Thạch Nham không phủ nhận, rất nghiêm túc gật đầu

- Lúc ta ở cảnh giới Bách Kiếp không có yêu thú trợ giúp đã có thể đỡ được một kích toàn lực của người, người cũng là cường giả trên Chiến bảng, ngay cả một võ giả cảnh giới Bách Kiếp cũng không đánh bại được, người nói Chiến bảng như thế có ý nghĩa sao?

Cổ Linh Lung tức giận, hung tợn trừng mắt nhìn Thạch Nham, phẫn nộ nói:

- Người cho rằng ai cũng quái thai giống như người sao?

“Thạch Nham, người không giống Võ Giả bình thường, người có thể trong nháy mắt gia tăng sức mạnh lên vài lần, loại năng lực này ngay cả cao thủ Chiến bảng cũng không có, người không thể so sánh với người thường được.

Tào Chỉ Lam thản nhiên cười, như bạn bè đùa giỡn với nhau.

Nàng vẫn luôn muốn làm dịu mối quan hệ với Thạch Nham, khoảng thời gian này nàng bất luận là nói chuyện hay làm đều phải hết sức thuận theo Thạch Nham, mục đích cũng vô cùng đơn giản, chính là hy vọng Thạch Nham có thể có chút hảo cảm với các nàng, không xem các nàng như địch nhân.

- Không cần người nhắc.

Thạch Nham nhú mày, từ từ đứng lên, nhìn chằm chằm vào Cổ Linh Lung và Trác Nghiên Tinh, đột nhiên nói:

- Các người mà còn có tâm tư xấu, đừng trách không đợi đến lúc tu luyện hỗn loạn mà lập tức chiếm lấy thân thể các người. Hừ, dám nhân lúc ta khổ tu nảy sinh tâm tư muốn giết ta, đúng là đồ nữ nhân óc bả đậu, học tập Tào Chỉ Lam nhiều vào, nên hiểu rõ tình hiện tại đi.”

Sắc mặt Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tinh chợt biến nhưng không dám nói thêm gì, chỉ cảm thấy kỳ quái sao Thạch Nham trong lúc đột phá quan trọng vẫn có thể nghe lén các nàng nói chuyện.

Các nàng hiển nhiên không biết sau khi chủ hồn Thạch Nham đi vào thức hải, năng lực cảm ứng của thần thức đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi, cho dù ở trạng thái khổ tu thì nhất cử nhất động xung quanh đều không thoát khỏi cảm ứng của hắn.

Hắn lúc đó không tiến vào thạch thất tu luyện mà chọn ngay giữa thạch điện nguyên nhân chính là hắn tự tin lúc nào cũng có thể đề phòng bất cứ bất ngờ nào xảy ra, cũng là muốn thử Cổ Linh Lung và Trác Nghiên Tinh, xem các nàng có phải có tâm tư xấu xa không.

“Vù vù!”

Âm thanh vỗ cánh đột nhiên từ xa truyền lại, không lâu sau thì Vũ Nhu và Đế Sơn cùng hạ xuống, trong tay Vũ Nhu còn nắm lấy Hà Thanh Mạn đang ngạc nhiên mừng rỡ.

“Bịch.”

Tiện tay thả Hà Thanh Mạn xuống đất, tộc trưởng Bạch Dực tộc mỉm cười cũng không thèm nhìn ba người Tào Chỉ Lam, ngoảnh đầu nhìn Thạch Nham nói:

- Thân thể nha đầu này vẫn còn trong trắng, ta đưa đến cho người rồi, à, người còn cần bao lâu nữa? Thời gian của chúng ta không còn nhiều, cần phải sớm đi đến Âm Thú sơn.

- Cho ta thêm một khoảng thời gian, ta còn phải củng cố cảnh giới.

Trong lòng Thạch Nham thầm vui mừng, gật đầu với Hà Thanh Mạn rồi nói tiếp:

- Nhiều nhất một tháng, ta chắc chắn có thể loại bỏ kết giới. Tin tưởng ta, một tháng sau, ta sẽ giúp các người xử lý xong Âm Thú sơn.

- Một tháng...

Vũ Nhu ngẩng đầu nhìn trời, sau đó nhìn sang Đế Sơn hỏi:

- Thời gian vẫn kịp phải không?

- Không sao.

Đế Sơn thản nhiên gật đầu, nhìn về phía Thạch Nham nói:

- Ta cho người một tháng rưỡi, đến lúc đó đừng làm ta thất vọng, làm ta thất vọng, người sẽ phải hối hận.

Nói xong, Đế Sơn quay người rời đi, trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

- Thạch Nham, con người Đế Sơn này chính là vậy, người không cần để ý.

Vũ Nhu cười cười

- Để đòi nha đầu này từ trong tay Đa Long, hẳn không tiếc giao chiến với Đa Long, khiến Đa Long chịu một ít thiệt thòi mới không thể không đồng ý. Đế Sơn tuy lạnh lùng vô tình, nhưng chuyện đã đáp ứng sẽ không dễ dàng nuốt lời.

- Vậy ta phải cảm ơn nàng nhiều rồi.

Thạch Nham gật đầu, nhìn bóng lưng Đế Sơn rồi đi lãnh đạm nói.

- Nhớ đó, một tháng rưỡi, sau thời gian đó hy vọng người có thể mang cho chúng ta một sự kinh ngạc lớn. Nếu không chúng ta đều hồn phi phách tán ở nơi này, mà người cũng không thoát được.

Trong lòng Vũ Nhu thở dài, đưa tay vỗ lên vai Hà Thanh Mạn, nói với Thạch Nham:

- Nha đầu này ta để lại đây, trong lòng người hiểu rõ rồi chứ.

Vũ Nhu cũng theo Đế Sơn rời đi.

- Hà Thanh Mạn, cô...

Tào Chỉ Lam hết sức kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào Hà Thanh Mạn một hồi, nói:

- Cô, cô sắp bước vào cảnh giới Địa Vị tam trùng thiên rồi, chuyện này là sao?

Thạch Nham cũng khá hiểu kỳ.

Lực lượng trong thân thể Hà Thanh Mạn tuy bị giam cầm lại nhưng khí tức trên thân thể nàng lại rất kỳ lạ, trong thân thể yêu kiều không ngừng có tiếng gió gầm, Tinh Nguyên hùng hậu, tâm cảnh ổn định, dường như đã xảy ra biến hóa rất lớn.

Cùng bước vào nơi quỷ quái này, Tào Chỉ Lam các nàng không có tí tiến bộ, mới vào liền bị bắt lại, hết sức bị động.

Thạch Nham có thể nhanh chóng đột phá đó là vì các tộc trưởng của hai dị tộc không tiếc hao phí linh bảo để bồi dưỡng, nhưng Hà Thanh Mạn rõ ràng không có đãi ngộ như thế những cũng xem như có thu hoạch không tệ, điều này làm cho Tào Chỉ Lam hơi chút ngạc nhiên.

- Thật không ngờ lúc này mà còn có thể nhìn thấy các người...

Gương mặt nhu mì của Hà Thanh Mạn hiện lên vẻ cay đắng

- Ta cứ tưởng qua một thời gian nữa sẽ hồn phi phách tán. Ài, sự thực là sau mười ngày nữa, ta sẽ bị Đa Long... hic... giết chết, hấp thu toàn bộ phong lực lượng trong thân thể ta. Nếu không phải Đế Sơn và Vũ Nhu đến Hôi Dục tộc đòi người, nhất định là ta khó thoát chết.

- Chuyện là sao?

Thạch Nham nhún mày nói.

- Sau khi tiến vào nơi này ta rốt xuống lãnh địa của Hôi Dục tộc, bởi vì trong thân thể ta có Phong Võ Hồn, Đa Long kia đã nhốt ta ở một nơi có phong lực lượng cực kỳ nồng đậm, lấy cơ thể của ta để làm vật chứa phong lực lượng, sau đó mới hấp thu lực lượng của ta...

Về mặt Hà Thanh Mạn cay đắng nói sơ lại

- Nếu không có yêu cầu của Thạch Nham, chắc chắn ta trốn không thoát khỏi độc thủ của Đa Long, ta vẫn luôn biết mục đích của hắn nhưng lại không có sức phản kháng.

- Cô cảm ơn hắn?

Cổ Linh Lung cười lạnh

- Hiện tại chưa chắc cô đã thoát khỏi độc thủ đâu, chẳng lẽ cô không nghe nói đến mục đích của hắn muốn cô sao?

- Ta có nghe nói, hầy cần tìm nữ nhân để phát tiết?

- Thạch Nham, rốt cuộc ngươi có nắm chắc không?

Hà Thanh Mạn có vẻ hơi quan tâm, về mặt âm thầm nói:

- Nếu ngươi không giải quyết được kết giới đó, ta nghĩ không có ai trong chúng ta có thể sống sót ra khỏi đây.

- Ta chỉ có thể nói ta sẽ cố gắng hết sức.

Thạch Nham từ từ nhắm mắt, sau đó bất kể các nàng hỏi gì đều không quan tâm.

Bốn nữ nhân đành chịu, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Nửa ngày sau.

Hai thống lĩnh Dịch Thúy Bích và Dịch Phong dẫn theo rất nhiều Võ Giả của Âm Mị tộc dưới trướng Dịch Thiên Mặc đẩy một cái lồng giam thật lớn từ từ đi tới.

Trong lồng giam, bao gồm Phan Triết còn có khoảng 35 Võ Giả đến từ Vô Tận hải.

Phan Triết cúi đầu ủ rũ, tinh thần cực kỳ mệt mỏi, gầy da bọc xương, dường như cuộc sống gần đây vô cùng thê lương.

Những Võ Giả khác cũng cực kỳ gầy yếu, giống như gần đây đều không được ăn gì, thêm vào lực lượng của mình bị hạn chế, quả thật hết sức thê thảm.

Sau khi Phan Triết nhìn thấy Thạch Nham, con mắt u ám dần trở nên sáng sủa nhưng lập tức lắc đầu khẽ thở dài.

- Thạch Nham. Người ngươi cần ta đem đến cho ngươi rồi, còn lại ba mươi lăm người còn sống, may mà ngươi yêu cầu sớm, nếu không qua vài ngày nữa, sợ là ba mươi lăm tên này chẳng sót lại một tên.

Dịch Thúy Bích hướng về phía những Võ Giả của Âm Mị tộc gật đầu, ra hiệu cho bọn họ đẩy cái lồng nhốt đám người Phan Triết vào thạch điện, lúc này mới giải thích:

- Yết Cát gần đây cực kỳ điên cuồng, dường như muốn một lần luyện chết hết bọn họ, hình như đã bắt đầu hành động, nếu không phải giá trị của yêu tinh kia quý hơn nhiều so với mạng bọn người này thì bọn chúng chắc chắn phải chết.

Ánh mắt ba nữ nhân Tào Chỉ Lam, Cổ Linh Lung, Hà Thanh Mạn đột nhiên sáng lên.

- Thạch Nham, là ngươi, là người đòi bọn họ sao?

Trác Nghiên Tinh tỏ ra hơi kinh ngạc, ngẩn ngơ một hồi, đáng vẻ dịu dàng nói:

- Xem ra cái tên nhà ngươi cũng không phải loại táng tận lương tâm, không ngờ ngươi cũng có lúc từ bi.

Những Võ Giả bị nhốt trong lồng nghe Dịch Thúy Bích nói, không kèm được đều nhìn về phía Thạch Nham, con mắt lộ ra thần sắc cảm kích.

Ngược lại Thạch Nham vẫn không động đậy, vẻ mặt lạnh lùng nhưng trong lòng lại không ngừng cười lạnh, thậm chí nếu những tên này biết hắn đòi bọn chúng ta để làm gì, không biết sẽ nghĩ thế nào nữa.

261. Chương 260 - Không Xem Bọn Chúng Là Người

Trong thạch điện, những Võ Giả trong lồng giam may mắn thoát chết đến từ Vô Tận hải, ai cũng có vẻ mặt phần chấn, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham đầy cảm kích.

Sau khi Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tinh biết được Thạch Nham cứu bọn họ khỏi tay Yết Cát, ấn tượng với Thạch Nham cũng hơi thay đổi.

Ngược lại ánh mắt của Thạch Nham vẫn lạnh lùng vô tình, dặn dò Dịch Thúy Bích kêu bọn họ lần sau mang tới thêm nhiều thức ăn, sau đó mới nói với bọn người trong lồng:

- Sinh mệnh các người do ta đổi lấy, kể từ bây giờ mạng của các người thuộc về ta, đừng vui mừng sớm, rơi vào tay ta thì các người sẽ tốt hơn một chút, nhưng kết cục vẫn thế thôi!

Lời này vừa nói, sắc mặt những Võ Giả trong lồng đại biến.

- Người muốn làm gì?

Cổ Linh Lung âm thầm nghiêng răng

- Đều là người gặp nạn, chẳng lẽ người muốn hạ độc thủ với bọn họ sao?

- Ta tu luyện cần một số người sống, mục đích ta cần bọn họ chỉ xem bọn họ là vật để tu luyện thôi, trong mắt ta bọn chúng đều là người chết.

Thạch Nham cười lạnh, sau đó không nói thêm gì, thản nhiên ngồi xuống dưới ánh mắt thù hận của mọi người.

Thần thức khẽ động, Thạch Nham đột nhiên nhìn chăm chăm vào một Võ Giả gầy yếu của Cổ gia trong lồng.

Bị Thạch Nham nhìn chăm chăm, thân thể người kia run lên, đột nhiên ôm đầu gào ầm lên

- Người đã làm gì ta?

Thạch Nham không động đậy, tiếp tục gia tăng lực lượng thần thức, thần thức xuyên vào não vực tên này, di chuyển trong não vực của hắn để tìm cấm chế linh hồn mà Trát Cát lưu lại.

“Thạch Nham, rốt cuộc người đang làm gì?”

Hà Thanh Mạn cũng không nhịn nổi kêu lên, vội nói:

- Mọi người đều cùng chung chiếc thuyền, đối mặt với uy hiếp của dị tộc đáng ra phải đối phó với địch nhân, lúc này người vẫn nhớ thù cũ sao?

Trác Nghiên Tinh, Cổ Linh Lung đều chỉ trích dồn dập.

Nhưng dường như Thạch Nham vốn chẳng nghe thấy các nàng, tập trung dùng thần thức chui vào trong não tên kia, di chuyển khắp nơi trong đầu để tìm vị trí chủ hồn của hắn, thăm dò đặc điểm linh hồn của hắn, xem thử cấm chế mà Trát Cát lưu lại rốt cuộc ở vị trí nào.

Trong khoảng thời gian này, nhờ vào bảy quyển bí điển linh hồn của Âm Mị tộc mà Thạch Nham đã có hiểu biết rất sâu sắc về ảo nghĩa của linh hồn, chính là nhờ vào hiểu biết về linh hồn mà hắn mới có thể loại bỏ sạch sẽ hồn chủng bị Dịch Thiên Mạc cấm vào trong chủ hồn, thoát khỏi sự áp chế linh hồn của Dịch Thiên Mạc.

Ban đầu giết chết Hàn Long, khi về cổ thành Dịch Thiên Mạc đã bí mật động tay động chân linh hồn hắn, tạo nghệ về linh hồn của Dịch Thiên Mạc cực kỳ tinh thâm, hắn lặng lẽ hạ hồn chủng vào chủ hồn Thạch Nham, lúc đó Thạch Nham không hề phát hiện.

Dịch Thiên Mạc để hắn sống chính là vì tin tưởng bằng vào hồn chủng có thể khống chế Thạch Nham bất cứ lúc nào.

Ngay từ đầu, Thạch Nham đã mơ hồ suy đoán được Dịch Thiên Mạc đã động tay động chân với hắn nhưng cũng không dám khẳng định.

Nhưng thời thời mới đây, hắn nhận được bảy quyển linh hồn bí điển của Âm Mị tộc, sau những lần nghiên cứu quên ăn quên ngủ, hắn đã có hiểu biết sâu sắc các loại ảo nghĩa thần thông linh hồn của Âm Mị tộc, lúc này hắn mới hiểu e là lúc đó Dịch Thiên Mạc đã sớm hạ thủ rồi.

Để phòng ngừa trong lúc then chốt, nháy mắt bị khống chế trở thành con rối của kẻ khác, hắn vẫn luôn nghiên cứu tinh hoa trên bí điển linh hồn của Âm Mị tộc.

Cuối cùng, lúc hắn đưa chủ hồn vào thức hải, dựa vào nhận thức hoàn toàn mới về linh hồn, hắn đã tìm ra hồn chủng màu đen đỏ, sau đó dùng lực lượng do thần thức và viêm lực của Thiên hỏa hợp lại thiêu đốt sạch sẽ hồn chủng kia.

Thoát ra khỏi uy hiếp tiềm tàng hồn chủng của Dịch Thiên Mạc, hần đột nhiên cảm thấy các loại thần thông linh hồn của Âm Mị tộc là cực kỳ quý dị đáng sợ, để phòng ngừa sự việc tương tự phát sinh, hần cần phải lĩnh ngộ áo nghĩa linh hồn sâu hơn, thế nên mới có ý niệm phải nghiên cứu sâu hơn về phương diện này.

Muốn thu hoạch càng nhiều tiến bộ về áo nghĩa linh hồn, chỉ dựa vào ý nghĩ của bản thân hiển nhiên là không đủ, dù sao hiểu biết của hần về áo nghĩa linh hồn vẫn còn trong giai đoạn mơ hồ, rất nhiều vấn đề chưa hiểu rõ triệt để, lấy bản thân ra làm đối tượng thí nghiệm thì chỉ một chút sơ ý nói không chừng có thể làm bản thân hồn phi phách tán.

Lấy linh hồn của người khác ra làm đối tượng nghiên cứu có thể tránh khỏi điều bất trắc của linh hồn mình, vì vậy hần mới có ý nghĩ lấy bọn người Phan Triết ra để nghiên cứu sâu thêm về áo nghĩa linh hồn.

Thần thức xuyên chui vào trong đầu tên nọ, tâm niệm Thạch Nham khẽ biến thần thức phân thành ngàn vạn luồng nhanh chóng di chuyển trong đầu tên đó, trước tiên biết được kết cấu phức tạp của não vực tên đó.

Không biết qua bao lâu, đến khi thần thức của Thạch Nham trong đầu tên kia từ từ yếu đi, lúc sắp tiếp xúc được với chủ hồn của hần thì đột nhiên chủ hồn của hần lan tỏa ra một làn sóng hình xoắn ốc, làn sóng kia bỗng nổ tung bên trong chủ hồn tên nọ.

“Ầm!”

Thạch Nham cảm ứng được rõ tiếng nổ mạnh mẽ từ bên trong người nọ truyền ra.

Khi tiếng nổ truyền ra, Thạch Nham kinh sợ vội vàng thu thần thức về.

- Cổ Khỏa!

Cổ Linh Lung bị thương hét lên chói tai.

Thạch Nham trừng mắt liếc nhìn tên Vô Giả Cổ gia gây trợ xương đó, thì thấy tên đó mất tai mũi họng đều chảy máu, vẻ mặt thảm thiết, con ngươi trắng dã, đã khí đoạn thân vong.

- Thạch Nham, ngươi lại làm chuyện tốt đó!

Cổ Linh Lung giống như con hổ nhỏ nhe nanh múa vuốt nhảy ra xông về phía Thạch Nham

- Ngươi phải đền mạng, tên ác ôn ngươi đáng chém ngàn đao này, ngươi sẽ không được chết tử tế!

- Cút qua một bên đi.

Thạch Nham bực mạnh nâng tay đánh ra một chưởng.

Thân hình nhỏ nhắn của Linh Lung bị một lực lượng vô hình đẩy ngã, liên tục lăn mình trên mặt đất đến khi đụng vào góc tường thạch điện bên cạnh, lúc đứng dậy thì khuôn mặt đã bầm, bộ dạng nhếch nhác, không còn khí chất kiêu ngạo cao quý như thường ngày.

- Thạch Nham, ngươi làm vậy là rất tàn nhẫn đó?

Tào Chỉ Lam thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Ngươi trực tiếp giết chết bọn họ được rồi, hành hạ một đám như vậy, coi bọn họ là tài liệu để tu luyện, cách làm như thế thật là, thật là..

- Không phải ta giết hần.

Thạch Nham cười lạnh

- Trong linh hồn hần có cấm chế mà tộc nhân của Âm Mị tộc đã hạ xuống, thần thức của ta mới tiến vào trong đầu còn chưa tiếp cận linh hồn hần thì cấm chế trong linh hồn hần đã đột ngột phát tác, chấn nát linh hồn hần. Người giết hần chính là tộc nhân Âm Mị tộc đã thi triển cấm chế.

Tào Chỉ Lam ngăn người, do dự một lát mới nói:

- Nếu ngươi không đưa thần thức vào trong đầu hần thì cấm chế cũng không thể phát tác, hần cũng sẽ không chết.

- Kết cục như nhau, chỉ cần cấm chế tồn tại, đối phương muốn hấn chết, hấn vốn không thể phản kháng. Ta coi hấn là đối tượng để tìm hiểu áo nghĩa linh hồn, nói không chừng có thể tìm được phương pháp phá giải cấm chế, có thể chết đi vài người nhưng ta tin chỉ cần ta hiểu rõ thì ta có thể phá giải những cấm chế đó.

Thạch Nham hừ một tiếng, lãnh đạm nói:

- Dù sao thì bọn chúng sớm muộn gì cũng sẽ chết, chết sớm còn có một chút giá trị đó cũng là một chuyện may mắn, à, ta vốn không xem bọn chúng là người, nếu các người cũng có thể nghĩ như vậy thì sẽ không còn đau lòng nữa.

Nói xong, Thạch Nham không thèm để ý đến Tào Chỉ Lam, lại tiếp tục chuyên tâm nghiên cứu.

Hai ngày, bốn tên Vô Giả của Cổ gia trong lồng đều trở thành đối tượng tu luyện linh hồn của Thạch Nham, một tên nối tiếp một tên, linh hồn nổ tung mà chết.

Cổ Linh Lung vẫn luôn muốn liều mạng với Thạch Nham nhưng lại bị Tào Chỉ Lam không ngừng khuyên can.

Gương mặt thanh tú Cổ Linh Lung rất hung tợn, kêu gào muốn làm cho Thạch Nham không được chết tử tế, đe dọa chờ đến lúc nàng trở về Vô Tận hải, sẽ dùng những những phương pháp gì để hành hạ Thạch Nham, mỗi lần Thạch Nham nghe đến mắt bực mình liền ra tay giáo huấn nàng ta một chút, xé rách một món y phục trên người nàng.

Chờ đến khi da thịt trắng như tuyết dần lộ ra kể cả bộ ngực sữa cũng sắp lộ ra, rốt cuộc Cổ Linh Lung đã vừa giận vừa sợ nên tạm thời yên lặng lại, chỉ ở bên cạnh nhìn Thạch Nham đầy thù hận, đáng vẻ hận không được ăn tươi nuốt sống Thạch Nham.

Thạch Nham vẫn cứ thờ ơ tiếp tục đại nghiệp tìm hiểu linh hồn.

Thần thức lại lần nữa tiến vào não hải của một tên Vô Giả của Cổ gia.

Lần này, hấn phân thần thức thành ba luồng, bên trong ba luồng thần thức có thêm vào tinh thần lạc ấn của hấn, ba luồng thần thức hình thành một Ấn thần hồn trận nhỏ bé, lặng lẽ bí mật đi tới vị trí chủ hồn của tên này trong não vực.

Ấn thần là một hồn kỹ đặc biệt của Âm Mị tộc, dùng từng đợt thần thức ngưng tụ lại tạo thành hồn trận kỳ diệu, có thể ẩn giấu toàn bộ khí tức, làm cho linh hồn kẻ khác không phát giác ra được.

Đây là phương pháp mới Thạch Nham suy nghĩ cả nửa ngày mới ra.

Lợi dụng hồn kỹ đặc biệt này của Âm Mị tộc, ba luồng thần thức của Thạch Nham lặng lẽ tới gần vị trí linh hồn người nọ.

Không có gì khác thường.

Những lần trước mỗi khi tới bước này, cấm chế trong linh hồn của những người kia lập tức phát tác khiến linh hồn của bọn họ nổ tung.

Nhưng lần này, lực lượng linh hồn trong cấm chế kia hiển nhiên chưa phát giác ra khí tức thần thức của Thạch Nham, vẫn trốn sâu trong linh hồn người kia, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Thạch Nham tiếp tục dùng tinh thần khống chế ba luồng thần thức di chuyển vào bên trong linh hồn người kia, rất nhanh, một cấm chế linh hồn hình tam giác nơi sâu trong linh hồn chậm chậm hiện ra.

Cấm chế linh hồn này có hình tam giác, bên trên rậm rạp những sợi linh hồn như tơ mỏng, những sợi linh hồn đó rối rắm phức tạp thành một trận pháp linh hồn kỳ diệu, không ngừng phát ra những dao động linh hồn giám sát toàn bộ nhất cử nhất động của linh hồn người này.

Thạch Nham cũng không bỏ ngỡ với hồn kỹ của Âm Mị tộc, biết được người hạ xuống cấm chế linh hồn này có thể dễ dàng khởi động cấm chế làm linh hồn của người này nổ tung, cũng có thể thông qua cấm chế để khống chế linh hồn người này trong thời gian ngắn.

Ba luồng thần thức đột nhiên tràn vào, mạnh mẽ bao lấy cấm chế kia, viêm lực cực nóng kèm theo bên trong đột nhiên phun ra.

“Xuy xuy!”

Khối cấm chế linh hồn do Yết Cát hạ xuống, dưới lực lượng của Thạch Nham đã bị thiêu đốt sạch sẽ rất nhanh chóng.

Không lâu sau, Thạch Nham bỗng trừng mắt nhìn Vô Giả của Cổ gia trong lồng, thần nhiên nói:

- Cấm chế trong linh hồn người đã được ta giải trừ.

Mọi người trong thạch điện đầu tiên là thất thần sửng sốt, sau đó nhanh chóng hiện ra nét mặt cực kỳ kinh hãi.

- Quả nhiên, chỉ có thông qua linh hồn của người sống mới có thể đề cao kiến thức của bản thân.

Thạch Nham nhỏ giọng lầm bầm một câu, lúc mọi người vui mừng như điên lại lạnh nhạt nói:

- Ta giải trừ cấm chế của người khác thì triển trong linh hồn hắc, chẳng qua là ta lại lần nữa hạ cấm chế linh hồn trong đầu hắc do ta ngưng luyện ra, hiện giờ sống chết của hắc do ta khống chế.

- Người, đồ khốn!

Cổ Linh Lung tức giận mắng.

Sắc mặt Thạch Nham không đổi, lạnh lùng vô tình nói:

- Bây giờ ta sẽ giải trừ toàn bộ cấm chế của bọn người, tiếp theo sẽ hạ xuống cấm chế linh hồn của ta. Sau đó ta mới có thể yên tâm mặc sức lấy bọn chúng ra làm vật thí nghiệm nghiên cứu linh hồn, à, nếu bọn chúng có thể bị ta dùng tu luyện linh hồn của ta mà không chết, nói không chừng ta sẽ tha cho tên may mắn đó một mạng.

Câu này vừa nói, vọng ánh mắt những Vô Giả trong lồng vừa lóe lên hy lại lần nữa lộ ra vẻ tuyệt vọng.

- Người, tên ác ma!

Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tinh, thậm chí Tào Chỉ Lam đều không nhịn nổi giận dữ hét âm lên, thân thể mềm mại của mỗi người run rẩy, hiển nhiên là cực kỳ phẫn nộ.

262. Chương 261 - Vô Tình

- Tên kia gần đây đang làm cái gì?

Trên đỉnh cổ lâu cao vút chọc trời, tộc trưởng Đa Long của Hôi Dực Tộc, thần sắc không vui, lạnh lùng hỏi.

Đế Sơn và Vũ Nhu cũng ở trên đỉnh cổ lâu, hai người cũng cau mày, từ trên cao nhìn xuống đằng xa, nhưng không trả lời vấn đề của Đa Long.

Không lâu sau.

Ba vị thống lĩnh Yết Mãnh, Táp Ba, Dịch Thiên Mạc của Âm Mị Tộc đều ở chỗ mỗi người bay tới hướng cổ lâu, sau khi hạ xuống thì sắc mặt cả đám đều rất khó coi.

Ba người cảnh giới bất phàm, năng lực linh hồn cảm ứng xuất thần nhập hóa, mặc dù ở bên trong cổ thành cổ thạch nhưng cũng có thể cảm giác được động tĩnh bên Âm Thú Sơn càng ngày càng rõ ràng.

Sáu gã cường giả dị tộc đứng trên đỉnh cổ lâu nơi này, nhìn về hướng Âm Thú Sơn đằng xa, đều có cùng cảm giác rừng mình kinh hãi.

Bầu trời bên phía kia giống như bị xé rách ra từng khe hở không gian có thể cắn nuốt vạn vật, đủ loại tia sáng chói mắt đan xen lại một chỗ.

Sâu trong bầu trời, sấm chớp hoành hành, lực lượng dao động như hủy thiên diệt địa, càng ngày càng hỗn loạn.

Trong mắt sáu gã cường giả dị tộc kia thì, đỉnh Âm thú sơn giữa không trung dường như sẽ xảy ra nổ mạnh bất cứ lúc nào.

Một khi nổ tung thì cả vùng đất sẽ trong khoảnh khắc hóa thành hư vô, toàn bộ sinh vật sinh sống ở chỗ này sẽ bị hủy diệt toàn bộ.

Trong lòng sáu người đều hiểu rõ, đại biến cố sắp đến rồi.

Thời gian càng ngày càng gấp rút, ngay cả Âm thú bên trong Âm thú sơn hình như cũng đã cảm giác được, bắt đầu trở nên náo động, chúng hoạt động không kiêng nể gì như là đang tìm phương pháp mong được sống sót.

- Thời gian không còn nhiều nữa...

Ánh mắt Dịch Thiên Mạc cực kỳ ngưng trọng,

- Qua một tháng nữa, nếu như vẫn không thể tìm được phương pháp rời đi, ta nghĩ không ai trong chúng ta có thể thoát được trường kiếp nạn này.

Biểu tình của sáu người đều rất nghiêm trọng.

”Đế Sơn, Vũ Nhu, vì để tiểu tử kia có thể tiến bộ nhanh chóng, ta đưa ra Thiên tuyến ngưng lộ, còn giao nữ nhân loại kia cho các người, rốt cuộc bay giờ thế nào?”

Đa Long lạnh lùng

- Vì tương lai của hai tộc nên ta nén giận, bằng lòng bỏ qua mọi thứ nhưng nếu tiểu tử kia không ra hồn. Hừ! trước khi chết ta cũng phải rút gân lột da hắn, để cho hắn ném đủ cực hình nhân gian!

Đế Sơn hừ lạnh một tiếng, nhưng không trả lời.

- Hắn còn nửa tháng, qua nửa tháng chúng ta cùng dẫn hắn đến Âm Thú Sơn”

Tộc trưởng Bạch Dực tộc xem như bình tĩnh nhất,

- Yên tâm đi, Thạch Nham đã tiến vào Địa Vị nhị trọng thiên, hiểu biết và khống chế Thiên hỏa cũng đã đạt tới độ cao mới. Qua nửa tháng, có lẽ cảnh giới của hắn đã ổn định, vận dụng lực lượng có thể đã đạt tới mức thật sự thuần thực thông suốt, đến lúc đó chính là thời cơ chúng ta tiến vào Âm thú sơn.

Dịch Thiên Mạc nhìn về phía Thạch Nham, lặng lẽ dùng linh hồn cảm ứng.

Trong chốc lát, đôi mắt xám trắng của Dịch Thiên Mạc, bỗng hiện lên một tia sáng kinh ngạc, hình như đã phát hiện cái gì đó.

Đế Sơn, Đa Long, Vũ Nhu ba vị tộc trưởng Dực tộc về phương diện linh hồn không bằng Âm Mị tộc nên không phát hiện được hành động lén lút của Dịch Thiên Mạc, nhưng hai thống lĩnh Yết Mãnh, Tạp Ba của Âm Mị Tộc, lúc Dịch Thiên Mạc thu hồi linh hồn đã cảm ứng được chút gì đó.

- Dịch huynh, hình như ngươi đã phát hiện được gì đó?

Tạp Ba cảm thấy kỳ lạ nên nhìn hắn, trầm giọng hỏi.

Dịch Thiên Mạc chậm rãi gật đầu, thần sắc khôi phục lại bình thường nói:

- Tiểu tử kia trong khoảng thời gian này cũng không nhàn rỗi, ta không thể không nói, tên này quả thật cực kỳ bất phàm, chỉ xem một ít điển tịch của Âm Mị tộc chúng ta mà hắn đã giải trừ tất cả cấm chế mà Yết Cát hạ xuống linh hồn những Vô Giả kia, sau đó lại hạ xuống hồn chủng của mình, thiên phú như thế thật sự khiến ta phải giật mình.

- Cái gì?

Yết Mãnh biến sắc, thân hình chấn động, cả kinh kêu lên:

- Không có chúng ta chỉ dạy, chỉ dựa vào những bí điển kia làm sao hấn biết cách sử dụng hồn chùng? Làm sao giải trừ cấm chế linh hồn do con ta hạ, làm sao có thể?

Con mắt Đế Sơn hơi sáng lên.

- Các người có thể tự mình kiểm tra.

Dịch Thiên Mạc cười lạnh.

Yết Mãnh và Táp Ba sửng sốt một lát, cũng không chút do dự thả ra thần thức cảm ứng, muốn thấy rõ tình hình bên kia.

Mười giây sau, Yết Mãnh và Táp Ba đều có vẻ mặt ngạc nhiên, tấm tắc chặc lưỡi, đồng thời gật đầu với Đế Sơn, Vũ Nhu.

- Chuyện này thì có nghĩa gì?

Đa Long kinh ngạc khó hiểu

- Coi như là hấn hiểu được thần thông áo nghĩa linh hồn của Âm Mị tộc các người, thì có thể chứng tỏ được cái gì? Hấn lý giải được áo nghĩa linh hồn thì có ích gì cho việc phá vỡ kết giới chứ? Nếu mà không có trợ giúp gì, hấn hiểu cũng vô dụng, chỉ lãng phí thời gian.

Dịch Thiên Mạc khinh thường liếc nhìn Đa Long, lạnh nhạt nói:

"Lĩnh ngộ linh hồn đạt tới một cảnh giới mới, năng lực khống chế hoàn cảnh quanh mình sẽ càng sâu sắc hơn, vận dụng các loại lực lượng sẽ thuần thực hơn, tâm cảnh cũng sẽ phát triển, Âm Mị tộc chúng ta và các người không giống nhau, tiến bộ về phương diện linh hồn sẽ mang đến cho chúng ta đủ chỗ tốt không tưởng tượng được.

- Hấn không có lười biếng, linh hồn của hấn càng cường đại, khi bài trừ kết giới sẽ dễ dàng hơn.

Vũ Nhu cười nhạt một tiếng, nói:

- Còn nửa tháng, ta rất mong chờ biểu hiện của hấn sau nửa tháng, ta tin người này sẽ giúp bọn ta thoát khỏi cái địa phương quỷ quái này, trở về Thần Ấn đại lục."

- Vì sao cô lại tin hấn như vậy?

Đa Long rất kinh ngạc, hấn vốn xem thường Thạch Nham, cảm thấy nếu hấn có cảnh giới Địa Vị như Thạch Nham, dù có được Thiên hỏa thì hấn cũng khó mà vận dụng được.

- Ta nghĩ, ông trời sẽ không để cho hai tộc chúng ta diệt vong.

Lông mày Vũ Nhu nhíu chặt lại, thản nhiên nói:

- Bất luận như thế nào, chúng ta đều phải lựa chọn tin tưởng hấn, không tin hấn cũng có nghĩa không tin tưởng chúng ta có thể sống sót. Trong thời điểm Âm thú sơn phát sinh biến cố, đột nhiên chui ra một tiểu tử có thể vận dụng Thiên hỏa, ta cảm thấy định mệnh đã an bài đưa hấn đến, nói không chừng do tổ tiên của chúng ta hiển linh...

- Định mệnh đã an bài...

Dịch Thiên Mạc thì thào lại một lần, ánh mắt dần trở nên cổ quái, hồi sau thần sắc khê biến, đột nhiên nói:

- Tiểu tử này đến, là kết quả do tổ tiên chúng ta khẩn cầu Thần Vương sao?

Thân hình ba người Táp Ba, Yết Mãnh, Đa Long run lên, sắc mặt đại biến.

Chỉ có Vũ Nhu, Đế Sơn không hề thay đổi, Vũ Nhu còn cười khanh khách, dịu dàng nói:

"Ai biết được, chẳng qua nếu như hấn thật sự là thủ bút của Thần Vương nào đó, ta nghĩ, ta sẽ tuân theo tổ huấn. Tổ tiên từng nói, nếu có hậu duệ của Thần Vương mang chúng ta thoát khỏi nơi quỷ quái này, tương lai chúng ta sẽ tôn hấn làm chủ nhân.

Tập Ba, Yết Mãnh, Đa Long nghe nàng vừa nói như vậy, vẻ mặt cực kỳ phức tạp, đều ngây ngẩn người, ánh mắt liên tục thay đổi, không có một người nào trả lời.

... ..

“Phụt!”

Bên trong lồng giam, Phan Triết của Bồng Lai Thánh Địa đột nhiên phun ra một ngụm máu, trừng mắt nhìn Thạch Nham đầy thù hận.

Bên trong thạch điện, Thạch Nham hồ hững bất động, từ từ nhắm hai mắt, trên người mơ hồ còn có vàng sáng di động.

Thiên địa linh khí bị hình xăm yêu dị trước ngực hắn thu hút, nhanh chóng tụ tập tới, thông qua hình xăm màu đen liên tục hút lấy rồi hóa thành lực lượng tinh thuần rót vào trong thân thể hắn.

Lúc ngưng luyện linh khí, huyết đạo toàn thân hắn lặng lẽ vận chuyển, tinh lọc tinh khí mà hắn vừa mới hấp thu của một Vô Giả vừa chết, biến thành lực lượng thần bí rót vào giữa bụng.

Nửa ngày sau, Thạch Nham chậm rãi mở mắt ra, hồ hững mà nhìn qua Phan Triết, bình tĩnh nói:

- Người còn chưa có chết đã là rất may mắn, nếu như qua nửa tháng nữa mà người còn sống, yên tâm đi, ta sẽ tha cho người một mạng.

Hiện giờ bên trong lồng giam chỉ còn lại mười hai tên Vô Giả của Vô Tận Hải, còn những người kia khi hắn tín hiệu áo nghĩa linh hồn đã bị hắn không cần thận đùa chết rồi.

Âm Mị tộc có đủ loại áo nghĩa thần thông linh hồn, cực kỳ huyền ảo thần kỳ, lúc 1hắn nghiên cực thực tiễn, khó tránh khỏi sẽ mắc sai lầm.

Khi hắn sai lầm thì sẽ phải trả một cái giá lớn, là có người mất mạng.

Những Vô Giả này được hắn đổi lấy từ tay Yết Cát, trở thành vật phẩm tu luyện linh hồn tốt nhất cho hắn, thông qua việc tiêu hao tính mạng họ mà Thạch Nham đã tiến bộ rất nhanh trong việc hiểu biết về linh hồn, cũng càng thêm hiểu rõ thêm về vài loại áo nghĩa linh hồn của Âm Mị tộc.

Những kẻ làm vật thí nghiệm, một khi linh hồn bị hủy diệt, tinh khí trên người bọn họ sẽ tràn ra chui vào thân thể Thạch Nham, hóa thành lực lượng thần bí tinh thuần trong cơ thể hắn.

Hiểu biết về linh hồn tiến bộ rất nhanh thì đồng thời Tinh Nguyên trong thân thể hắn cũng tăng cường rất ổn định, hắn lại có cảm giác sắp tiến thêm một bước, bước vào cảnh giới Địa Vị tam trọng thiên.

- Thạch Nham, người sẽ chết không được tử tế đâu.

Phan Triết nghiêng răng nghiêng lợi

- Tốt hơn hết là người nên sớm giết ta, nếu không ta nhất định phải làm khiến người phải trả giá thật lớn!

Ở bên ngoài Phan Triết có thể khống chế cảm xúc rất tốt, trải qua khoảng thời gian linh hồn bị tra tấn, thì hắn đã sắp sụp đổ.

Khi thần thức của Thạch Nham hoạt động bên trong đầu hắn, bởi vì thủ pháp không được cao siêu, nên thường làm cho hắn có thể cảm nhận được rõ ràng.

Mỗi khi Thạch Nham dùng thần thức hoạt động, Phan Triết cảm giác phảng phất có mấy trăm con sâu nhỏ đang gặm nhấm trong não của hắn, cái cảm giác này khiến làm Phan Triết có ý chí kiên định cũng không kèm nén được mà sợ hãi la hoảng lên.

Ba lần bốn lượt, Phan Triết hoàn toàn bị Thạch Nham làm cho sống không bằng chết, hình tượng tiêu sái trong dĩ vãng đã không còn sót lại chút nào, cừ hận trong lòng đang bốc cháy hừng hực, hận không thể phanh thây xé xác Thạch Nham.

- Ừm, nếu người có thể sống sót, ta chờ người tương lai đến trả thù.

Thạch Nham cười nhạt một tiếng, thầm nghĩ xem như người sống sót được, ta cũng sẽ hạ trong linh hồn người nhiều loại cấm chế, tương lai nếu như người có thể trở về Vô Tận Hải, chính là một con mắt của ta ở Bồng Lai Thánh Địa, còn có thể giúp ta thu thập những tin tức mới nhất bên đó nữa.

Mặc kệ Phan Triết kêu gào, Thạch Nham chậm rãi đứng lên, nhú mày nhìn cửa đá đang đóng chặt bên cạnh, trong lòng có chút nghi hoặc.

Trong khoảng thời gian này, Tào Chỉ Lam, Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tình, không biết có phải biết vô lực ngăn cản hẳn, hay còn khác mục đích gì khác mà một mực ở trong thạch thất không đi ra.

Trầm ngâm một chút, Thạch Nham vừa chuẩn bị tìm Hà Thanh Mạn dò hỏi, đột nhiên cảm giác được Huyết Văn giới lóe ra quang mang.

“Ồ?”

Tâm niệm khẽ động, tinh thần Thạch Nham chìm vào trong, liền phát hiện ra bên trong Huyết Văn giới, Địa tâm hỏa đang chậm rãi ngưng luyện Thiên hỏa chi diễm, hình thái sinh mệnh càng lúc càng hoàn mỹ, dường như đã có chút khí tức tương tự Huyền Băng Hàn Diễm rồi.

- Tiến hóa đã hoàn thành sao?

Thạch Nham kinh ngạc, ngay lập tức truyền ý niệm thần thức của mình tới.

- Đã xong rồi, ta như là... như là đã có sinh mạng mới, Thạch Nham, ta thật sự, thật sự đã trở nên khác biệt rồi.

Địa tâm hỏa truyền lại ý niệm.

263. Chương 262 - Thiên Uy Oai Nghiêm

Nửa tháng sau.

Ba vị tộc trưởng Dực tộc Đế sơn, Đa Long, Vũ Nhu và ba thống lĩnh của Âm Mị Tộc, cùng nhau đi vào thạch điện Thạch Nham tạm ở lại.

Trong thạch điện, Thạch nham bình thản như mặt nước, ngồi im không nhúc nhích, phía trước mặt hẳn là Phan Triết và sáu gã Vô Giả của Vô Tận Hải, vẻ mặt u ám, ánh mắt tuyệt vọng, biểu tình hơi thần thờ.

Bốn nữ nhân Tào Chỉ Lam, trốn ở trong thạch thất đã rất lâu không ra ngoài.

Thạch nham mở mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, mỉm cười, nói:

- Các người đến rồi.

Vũ Nhu cười gật đầu

- Thế nào? Đã đến lúc rồi, ta nghĩ chắc là chúng ta nên xuất phát? Người thì sao, đã chuẩn bị tốt chưa?

Đế Sơn hí hóp mắt, đôi con mắt thâm thúy quét lên trên người Thạch Nham trong chốc lát, trong lòng âm thầm tán thưởng.

Sau nửa tháng, Thạch Nham cách Địa Vị tam trùng thiên chỉ có kém có một bước, tinh thần kiên định, lực lượng trong cơ thể hùng hậu tinh luyện, trên người tự nhiên biểu lộ sự trầm ổn lão luyện, đầy tự tin, tựa hồ trong lòng không xem trọng mình đang trong khốn cảnh.

Theo Đế Sơn thấy thì Thạch Nham chắc chắn là rất đặc biệt, chẳng những thân mang Bất Hử huyết mạch, nhục thân còn cường hãn khó lường, hơn nữa tâm ngoan thủ lạt, tuyệt đối là kẻ làm đại sự.

Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn im lặng quan sát Thạch Nham, nhìn thấy Thạch Nham xem những Vô Giả đến từ Vô Tận Hải trở thành đối tượng để hắn thực nghiệm nghiên cứu linh hồn, từng tên một linh hồn nổ tung chết nhưng mà sắc mặt hắn vẫn không đổi.

Thủ đoạn lãnh khốc của Thạch Nham, trong mắt Đế Sơn lại là một tính cách vô cùng tốt.

- Đã chuẩn bị xong hết rồi!

Thạch nham chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói:

- Thiên địa bên Âm thú sơn biến hóa càng lúc càng rõ, chúng ta quả thật phải xuất phát sớm hơn.-

Dừng một chút, Thạch Nham lại nói:

- Các người đã chuẩn bị xong chưa?

- Chúng ta?- Yết Mãnh sửng sốt rồi kỳ quái nói:

- Chúng ta cần chuẩn bị cái gì? Không phải một mình người đi là được sao?

Tập Ba và Đa Long cũng tỏ vẻ nghi hoặc.

Nhưng ba người Đế Sơn, Vũ Nhu, Dịch Thiên Mạc thì khẽ nhú mày, hình như cũng đoán ra được chút ý đồ của Thạch Nham.

- Một khi kết giới ở Âm thú sơn bị phá vỡ, tự nhiên là sáu người các người sẽ lập tức tiến vào trong đó.

Thạch nham trầm ngâm một chút, lập tức nghiêm mặt nói:

- Bên trong Âm thú sơn tất có điều cổ quái, đường thông ngoại giới rất có thể ở trong đó. Khi con đường kia hiện ra, nói không chừng nơi bị vứt bỏ này cũng sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất, có lẽ sẽ sụp đổ rất nhanh, các người thì có thể rời đi rất nhanh, tộc nhân của các người thì sao? Tài phú tích lũy bao năm qua của các người, không cần mang đi sao?-

Tập Ba, Yết Mãnh đột nhiên biến sắc.

- Đi chuẩn bị một chút đi, đừng nói là ta không nhắc nhở các người.

Thạch nham thần nhiên nói:

- Tốt nhất là các người đưa toàn bộ tộc nhân của mình đến chân núi Âm thú sơn, một khi thấy tình thế không ổn, lập tức rời đi. Nếu đã muộn không gian này sụp đổ mà còn chưa rời đi, hậu quả như thế nào thì trong lòng các người cũng hiểu rõ.

Tập Ba, Yết Mãnh, Đa Long không nói tiếp nữa, xoay người rời đi, thần sắc vội vàng, sắc mặt có chút hốt hoảng.

- Các người...

Thạch nham ngạc nhiên nhìn Đế Sơn, Vũ Nhu, Dịch Thiên Mạc vẫn còn ở lại.

- Không nhọc người người lo lắng, ta đã sớm phân phó xuống dưới, chỉ cần người rời khỏi thành, tộc nhân của ta sẽ lập tức theo kịp.

Dịch Thiên Mạc nhú mày nói.

- Ta và Đế Sơn cũng đã sớm an bài rồi, chỉ cần ta truyền đi ý niệm, người của hai tộc chúng ta sẽ cùng xuất phát với chúng ta. Dục tộc chúng ta cách Âm thú sơn khá gần, đợi đến khi chúng ta tới Âm thú sơn, người hai tộc chúng ta có lẽ cũng đã đến nơi.

Vũ Nhu thần nhiên cười nói

- Thạch nham, không ngờ người đã suy nghĩ được rất xa, thế mà lại biết ngày kết giới của Âm Thú Sơn bị loại bỏ chính là lúc chúng ta phải rời đi.

- Rất rõ mà.

Thạch nham cười cười, nhìn phía trước, nói:

- Xem ra chúng ta phải chậm lại một hai ngày để bọn Táp Ba chuẩn bị ổn thỏa thì chúng ta có thể lập tức xuất phát.

- Bây giờ có thể đi rồi.

Đế Sơn tỏ ra có chút thiếu kiên nhẫn

- Không cần quản ba tên kia, người phá giải kết giới cũng cần thời gian, có lẽ khi người phá bỏ xong kết giới, người của bọn họ cũng chạy đến rồi.

- Như vậy à...

Thạch nham trầm ngâm một chút, cười nói:

- Cũng tốt.

Cười tủm tỉm nhìn đám người Phan Triết, lại nhìn bốn nữ nhân sợ hãi đang từ trong thạch thất đi ra, Thạch Nham nói với Dịch Thiên Mạc:

- Những người này, ông hãy giúp ta mang theo, họ còn hữu dụng với ta.

Dịch Thiên Mạc nhướng mày, bỗng nhiên lạnh nhạt nói:

- Bốn nữ tử này là tấm thân xử nữ, không phải người muốn dùng thân thể chúng để ngăn chặn lực phản phệ của sao?

Thạch nham gật đầu

- Vận khí của ta tốt, khi tu luyện vẫn chưa xuất hiện loại dị thường này. Nhưng khi phá giải kết giới, cũng không biết có thể xuất hiện tình trạng này hay không, cho nên mới nói ông giúp ta mang theo. Tóm lại, các nàng là vật sở hữu của ta, thế nào? Có vấn đề gì sao?

Đế Sơn và Vũ Nhu, cũng kỳ quái nhìn về phía Dịch Thiên Mạc.

- Không có vấn đề.

Dịch Thiên Mạc hừ nhẹ một tiếng, thái độ lạnh nhạt đáp lại một câu

- Ta sẽ phái người mang theo bọn họ, người còn có yêu cầu gì nữa?

- Không còn.

Thạch Nham liếc mắt nhìn bốn nữ tử, nhìn Đế Sơn, Vũ Nhu nói:

- Chúng ta có thể đi được rồi.

- Đi thôi.

Vũ nhu đến bên cạnh Thạch Nham, rồi đưa bàn tay trắng nõn ra đặt trên vai Thạch Nham, đôi cánh chim trắng như tuyết khẽ vỗ lên, đồng thể thành thực yếu diệu biến mất khỏi ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người.

- Những người này do người xử lý.

Đế Sơn nói với Dịch Thiên Mạc một câu, cũng lập tức rời đi.

Sắc mặt Dịch Thiên Mạc âm trầm, quan sát mấy người Tào Chỉ Lam và Phan Triết, bên trong đồng tử màu trắng xám lóe lên nhiều điểm sáng kỳ lạ.

Từng luồng thần thức từ hai tròng mắt của hắn bay ra, vô thanh vô tức xâm nhập vào trong đầu bọn Tào Chỉ Lam, Phan Triết.

Đám người Tào Chỉ Lam biến sắc, trong lòng biết Dịch Thiên Mạc muốn làm cái gì, nhưng lại vô lực phản kháng.

Vận dụng lực lượng linh hồn của Dịch Thiên Mạc cao minh hơn Thạch Nham rất nhiều, thần thức của hắn xâm nhập vào bên trong linh hồn những người này, thì ngay cả Tào Chỉ Lam cũng không biết gì cả, hoàn toàn không cảm ứng được cái gì.

Thần thức hắn lén tra xét không có dấu vết rõ ràng như Thạch Nham, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy bên trong đầu giống như có mấy trăm con sâu chui vào, khiến người ta phải sợ hãi.

Tào Chỉ Lam, Hà Thanh Mạn một đám tinh thần bất an, không dám nhìn Dịch Thiên Mạc, không biết hắn rốt cuộc muốn làm cái gì.

Một lúc lâu sau.

Dịch Thiên Mạc chậm rãi thu hồi thần thức đã phóng ra, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, thần nhiên nói:

- Các người đi theo ta.

Qua một hồi tìm hiểu, hắn phát hiện cấm chế linh hồn của bọn Phan Triết, toàn bộ đã bị Thạch Nham loại bỏ, ngay cả bên trong đầu của bốn nữ nhân Tào Chỉ Lam cũng không còn cấm chế trói buộc lực lượng của các nàng.

Nhưng mà, bên trong đầu của những nam Võ Giả lại có thêm rất nhiều cấm chế linh hồn mới rất bí ẩn, Thạch Nham hạ vào sâu trong linh hồn mỗi một nam Võ Giả những cấm chế mà người bình thường khó có thể cảm thấy.

Ba nữ nhân Tào Chỉ Lam, Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tình cũng không tránh thoát được.

Bên trong linh hồn các người cũng đã bị Thạch Nham hạ hồn chủng, ba hạt hồn chủng đó đã sắp nảy mầm, điều này có nghĩa tương lai một khi ba nàng rời khỏi Thạch Nham thì nhất cử nhất động của các nàng đều không thoát khỏi thần thức khống chế của Thạch Nham.

Chỉ có một mình Hà Thanh Mạn là linh hồn không bị dụng tay chân.

Nếu Dịch Thiên Mạc nguyện ý, có thể dễ dàng xóa đi hồn chủng đó trước khi nó cắm rễ.

Nhưng hắn lại lo lắng lúc gặp lại Thạch Nham bị hắn tìm có gây khó dễ, cho nên chỉ có thể bỏ qua.

Trong lòng Dịch Thiên Mạc thầm mắng Thạch Nham ác độc, thân ảnh dần dần bay đi xa.

Không lâu sau, bọn người Dịch Phong được Dịch Thiên Mạc đưa tin tới. Được Dịch Thiên Mạc bảo nên bọn Dịch Phong mang theo đám người Phan Triết, lần lượt từng người bay lên trời, bay tới phương hướng Âm thú sơn.

Trong cổ thành.

Tất cả tộc nhân Âm mị tộc đều bắt đầu triển khai hành động, sau khi được ba vị thống lĩnh truyền tin, những người thuộc về bên Dịch Thiên Mạc đang dần xuất phát đi, xếp thành đội ngũ ngay ngắn bước ra khỏi thành.

Chỉ có tộc nhân của Tạp Ba, Yết Mãnh là tỏ ra bối rối, bị Tạp Ba, Yết Mãnh la hét, vội vàng thu thập vật phẩm trân quý, la hét, hô hào, cả nhà đều bị liên lụy biến thành một đồng hỗn loạn.

Trong thành có rất nhiều tộc nhân Âm mị tộc đều bận rộn rồi ren nhưng mọi người đều có sắc mặt vui mừng, hình như không biết đến đến sự hung hiểm phía trước, chỉ là nghĩ thấy lần này có thể là trở lại tổ địa.

Ba thống lĩnh như Dịch Thiên Mạc không ngừng truyền bá điều tốt đẹp của tổ địa cho những tộc nhân dưới trướng, vì vậy bất cứ tộc nhân Âm Mị Tộc nào cũng đều tưởng tượng tổ địa thành nơi của thần linh, cảm thấy tất cả mọi thứ tốt đẹp nơi đó đều thuộc về bọn họ, ở nơi đó bọn họ có thể có được mọi thứ.

... ..

Âm thú sơn, đỉnh núi chọc thẳng lên trời.

Từng con Âm thú có thân hình thật lớn, ngửa mặt lên trời rít gào.

Vô số Âm thú trải rộng khắp các góc, Âm thú tụ lại trên trăm trên ngàn, chúng nó đều có vẻ rất bất an, đột nhiên chui ra khỏi hang động giống như là đã cảm thấy được hung hiểm.

Chỗ sâu trong bầu trời, sấm chớp hoành hành, cuồng phong gào thét, thiên lôi ầm ừ.

Từng luồng ánh lửa chói mắt từ chỗ sâu trong bầu trời chọt lóe lên rồi biến mất, sâu trong ánh lửa có thể mơ hồ nhìn thấy được các loại điểm sáng đủ màu tực rỡ đang hội tụ lại, đó là những khe hở không gian bị xé rách, bên trong ẩn chứa thần lực khủng bố có thể diệt chết hết thảy sinh linh.

Bất cứ một tộc nhân Âm mị tộc hay Dực tộc nào cũng đều biết bên trong bầu trời trên đỉnh núi Âm thú sơn có ẩn chứa thần lực có thể hủy diệt cường giả cảnh giới Chân Thần. Biết sự tồn tại của thần lực kia là hạn chế cường giả của hai tộc bọn họ, khiến cho tộc nhân hai tộc trọn đời không thể thoát khỏi nơi này.

Cảnh tượng đặc biệt trên bầu trời làm cho Âm thú kinh hãi, cũng khiến cho trong lòng dị tộc sinh ra sự khủng hoảng, cảm thấy tai nạn đáng sợ, có thể đến bất cứ lúc nào.

“Ầm!”

Một luồng thần quang chói mắt, đột nhiên từ chỗ sâu trong bầu trời bắn ra, thần quang như một cái liềm khổng lồ, trực tiếp chém xuống đỉnh Âm thú sơn, thần quang vừa hiện ra thì đỉnh núi Âm thú sơn bị cắt ra một khối cự thạch dài mấy trăm mét, ầm ầm rơi xuống dưới

Một con Âm thú thân hình khổng lồ đang rít gào nhưng bị thần quang quét trúng nháy mắt đã hóa thành màn sương máu, ngay cả sương cốt cũng không có lưu lại, chết cực kỳ thê thảm

Càng nhiều Âm thú vô cùng sợ hãi, gào lên thảm thiết thê lương, theo bản năng chui rút vào trong Âm thú sơn, không dám lộ đầu ra ngoài nữa.

Vào lúc thiên uy thể hiện sự oai nghiêm, rốt cuộc Thạch Nham được Vũ Nhu dẫn tới chân núi, thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

264. Chương 263 - Nhìn Ta Nè!

Một luồng thần quang bổ xuống, mấy con Âm thú hung hãn khổng lồ, trong nháy mắt đã hơi phi yên diệt, ngay cả đỉnh núi Âm thú sơn cũng bị gọt xuống một khối thật to.

Đó là thiên uy oai nghiêm.

Chỗ sâu bên trong bầu trời, thiên lôi nổ vang, thần quang lập lòe chói mắt.

Thiên uy này, khiến mỗi một cường giả Dực tộc phải chấn động, khiến mỗi một Âm thú trên Âm thú sơn phải sợ hãi.

Đế Sơn, Vũ Nhu, Dịch Thiên Mạc mà ngay bên cạnh là Thạch Nham đều có sắc mặt cực kỳ trầm trọng, nhìn lên biến cố trên bầu trời Âm thú sơn mà trong lúc nhất thời không biết nói gì.

- Đó chính là lực lượng trừng phạt. Cứ qua vạn năm, mỗi khi hai tộc chúng ta có cường giả bước vào cảnh giới Chân Thần, sẽ có loại thần quang này từ trên trời giáng xuống, đánh cho cường giả hai tộc chúng ta biến thành tro bụi, thi cốt không còn, thần hồn tiêu diệt.

Vũ Nhu nhìn lên không trung, đôi mắt tràn đầy căm hận,

- Thần quang chết tiệt này trói buộc hai tộc chúng ta cả vạn năm!

Đế Sơn, Dịch Thiên Mạc trầm mặc, vẻ mặt nghiêm túc.

Thạch Nham nhíu mày nhìn bầu trời Âm thú sơn, tâm trạng nặng nề, hẳn từ chỗ sâu trong bầu trời kia cảm nhận được năng lượng cuồng bạo cực kỳ kinh khủng, loại năng lượng đó có thể hủy thiên diệt địa, thậm chí hẳn cũng không dám thả ra thần thức dò xét.

thành của Đế Sơn, một khi hắn quyết định tuân theo tổ huấn thì sẽ chấp nhận người thành chủ nhân, hơn nữa có ta giúp, người chẳng những không cần lo lắng an nguy, cho dù là rời khỏi nơi bị vút bỏ này, cũng tương đương như người có được một lực lượng rất mạnh, Đế Sơn và ta liên thủ, hơn nữa Thiên hỏa của người khác chế Âm Mị tộc, nói không chừng có thể thu phục luôn Âm Mị tộc dưới trướng, việc này có ý nghĩa gì, chẳng phải người không rõ sao?

- Sao?

Về mặt Thạch Nham chấn động, ánh mắt sáng ngời, rõ ràng là hắn đã động tâm.

- Nhưng mà Đế Sơn là người cực kỳ cao ngạo, cho dù người thân mang huyết mạch của Bất Tử Thần Vương, nhưng dù sao chỉ có cảnh giới Địa Vị, muốn hắn quy thuận người, hiển nhiên không phải dễ dàng như vậy.

Vũ Nhu tiếp tục nói:

- Bởi vậy, nếu muốn được Đế Sơn tán thành, người còn phải tích cực biểu hiện ra năng lực của mình, không thể cứ che giấu. Nếu không, Đế Sơn nhìn không nhìn thấy được thực lực của người, sẽ không thật sự coi trọng người, tự nhiên cũng sẽ không đối đãi với người như cường giả tương lai.

Vũ Nhu nhẹ giọng nói, phân tích rõ tình thế cho hắn biết.

Thạch Nham nghe rất nghiêm túc, đợi Vũ Nhu nói xong trầm ngâm một chút mới chậm rãi gật đầu, nói:

- Ta hiểu rồi!

Vũ Nhu thấy bộ dạng hắn như đã hiểu, cũng không nói thêm gì nữa, khẽ cười cười, tốc độ bỗng nhanh hơn, hóa thành luồng sáng trắng bắn nhanh về phía lòng núi.

... ..

“Ngao ngao ô...!”

“Gào gào ừ...!”

Chỗ sâu bên trong lòng núi, không ngừng truyền ra tiếng gầm gừ của Âm thú, âm thanh chấn thiên cùng với thiên lôi bên ngoài núi khiến cho mặt đất đều phải chấn động .

Thạch Nham được Vũ Nhu tóm lấy một mạch xâm nhập thẳng vào trong lòng núi, sơn động vốn u ám đã biến thành tối đen như mực, không nhìn thấy cái gì cả.

Nhưng Vũ Nhu ở bên trong lòng núi lại như biết rõ đường đi, nàng vẫn đi theo hướng bọn Đế Sơn , Dịch Thiên Mạc. Một mạch đuổi theo càng lúc càng nhanh .

Không biết qua bao lâu, Thạch Nham từ trong tiếng gầm gừ của Âm thú, đột nhiên nghe thấy tiếng nổ to do lực lượng công kích tạo thành.

Cũng vào lúc đó, thân ảnh Vũ Nhu đang bay vút đi bỗng thả chậm tốc độ lại.

Ánh sáng bạc yểu tót đột nhiên từ phía trước từ từ di chuyển đến, sơn động vốn đen kịt không nhìn thấy gì đột nhiên trở nên sáng ngời.

- Đế Sơn!

Vũ Nhu kinh hô, tiện tay buông Thạch Nham ra, lao nhanh về phía trước.

“Rầm rầm ầm!”

Năng lượng cực kỳ cuồng bạo va chạm, không ngừng nổ tung trong sơn động, từng khối nham thạch thật lớn những lực lượng kia đánh trúng, nháy mắt hóa thành bụi xám, bay mù mịt khắp sơn động.

Thạch Nham đứng trên nham thạch cứng, muốn nhìn thấy rõ cảnh tượng xung quanh nhưng lại phát hiện bụi xám như phủ thiên cái địa. Tầm mắt hắn bị ngăn cản lại, có rất nhiều bụi bay vào mắt, khiến cho ánh mắt cũng thấy ngứa ngáy.

Thần thức hắn vừa mới phóng ra lập tức phát hiện một loại từ trường linh hồn xoay chuyển bao phủ toàn bộ khắp sơn động.

Thần thức do hấn phóng ra, bị từ trường linh hồn xoay chuyển kia chấn nát, ý niệm bám trên thần thức trong nháy mắt cũng không còn sót lại chút gì.

Trong lòng hoảng sợ, vội vàng ổn định tâm tình, Thạch Nham không dám tiếp tục phóng xuất ra thần thức để cảm ứng nữa, chỉ vẫn chuyển Tinh Nguyên vận chuyển tới hai mắt, đồng tử mắt trải rộng ra xung quanh một tầng vách chắn Tinh Nguyên.

Không nhìn thấy tình hình trong sơn động, cũng không thể dùng thần thức cảm ứng, cũng không có nghĩa là hấn không cảm nhận được cái gì.

Trong sơn động phía trước có lực lượng khủng bố va chạm, phá nát từng khối đá trên vách núi Âm thú sơn, đá vụn bay tán loạn, bụi đá mù mịt, hấn có thể thông qua dư ba của năng lượng mà khẳng định phía trước có cường giả đang giao thủ.

Tiếng thét kinh hãi của Vũ Nhu, hiển nhiên là phát hiện ra Đế Sơn có địch nhân, vì thế mới vội vàng buông hấn ra, phóng thẳng tới chỗ Đế Sơn.

Đế Sơn thân là đệ nhất cường giả của Âm Mị tộc và Dực tộc, trong hang động có tình hình nguy hiểm thế này, hấn gặp phải đối thủ tất nhiên cũng là thế gian đại hung, hoặc là thủ lĩnh Âm thú đỉnh cấp, bất luận là loại nào thì hiển nhiên đối thủ của Đế Sơn cũng không phải là loại hấn có thể đối phó.

Bởi vậy, Thạch Nham ở lại tại chỗ, không nhúc nhích, tĩnh tâm chờ đợi .

... ..

Ánh sáng hồng hồng lung lung, trong thạch động u ám này ánh sáng hồng từ từ nhấp nháy khuếch tán ra, tro bụi trở ngại tầm mắt giống như bị lực lượng không nhìn thấy nào đó thổi đi, tro bụi bên cạnh Thạch Nham đều bị xua đi.

- Ồ?

Thạch Nham sửng sốt, bỗng kinh ngạc nhìn Huyết Văn giới trên tay, nhìn ánh sáng hồng từ bên trong Huyết Văn giới phóng ra.

Nơi ánh sáng hồng đi qua, tầm mắt Thạch Nham không còn bị trở ngại nữa, có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng chung quanh mình.

Đây là một thạch động vô cùng lớn, ánh sáng hồng liên tục khuếch tán ra bên ngoài, khu trừ tro bụi mù mịt. Thạch Nham có thể nhìn thạch động còn đang mở rộng rất nhanh, giống như không có điểm cuối vậy.

Chỗ trên đỉnh đầu ba mươi mét, có thạch bích màu nâu xám treo cao trên đó, bên trên thạch bích này có đầy lỗ hồng cỡ đầu ngón tay, có thiên địa âm khí nồng đậm lượn lờ

Nơi này hấn là đó là lòng núi Âm thú sơn.

Tầm mắt hấn theo ánh sáng hồng khuếch tán mà kéo dài ra, đến phạm vi mà Thạch Nham có thể nhìn thấy nó to như năm sân bóng thì hấn đột nhiên phát hiện ra những con mắt lóe ra đủ loại tia sáng. Ánh sáng hồng tiếp tục khuếch tán, thân ảnh của chủ nhân những con mắt này cũng lần lượt hiện ra .

Khắp nơi đều là Âm thú, hàng trăm hàng ngàn con, mỗi một đầu Âm thú đều mang theo vẻ cừu hận, ở xa xa trừng mắt nhìn hấn .

Thạch Nham dĩ nhiên không sợ, chỉ cười nhạt, trong lòng bàn tay đột nhiên bốc lên một vầng hỏa viêm màu đỏ, khí tức của Thiên gổa từ trên người hấn phát ra, Âm thú rõ ràng có chút sợ hãi, từng chút lui về phía sau.

- Đây là chỗ nào?

Đột nhiên, từ trong Huyết Văn giới lan tỏa ra một luồng khí tức băng hàn của Huyền Băng Hàn Diễm, tin tức của Huyền Băng Hàn Diễm đột nhiên truyền ra

- Nơi này thiên Địa Âm khí rất nặng, bên trong âm khí ẩn chứa khí tức âm hàn diệt hồn, đây là, đây là...

- Huyết Văn giới giải trừ cấm chế với ngươi rồi sao?

Trong lòng Thạch Nham vui vẻ, vội vàng trả lời lại.

- Nó đã nhận ra mối nguy hiểm sắp đến của người, hơn nữa hiện tại hình thái sinh mệnh của Địa tâm hỏa đã hình thành, nên nó đã không còn trối buột ta nữa.

Huyền Băng Hàn Diễm nhanh chóng đáp lại một câu, đột nhiên nói:

- Rời khỏi nơi này đi, nơi này cực kỳ nguy hiểm, nơi này có tồn tại khí tức có thể tiêu diệt linh hồn của bất cứ sinh vật nào, đây là...

- Cái gì?

- Là Cửu U Phệ Hồn Diễm! Một trong Thiên hỏa, đây là một tên cực kỳ khó chơi trong đám Thiên hỏa. Hỏa viêm của nó không thể đốt cháy thực thể nhưng lại có thể tiêu diệt linh hồn tất cả mọi sinh linh! Bất cứ sinh vật có sinh mệnh nào đều rất khó ngăn cản hỏa viêm phệ hồn của nó, chỉ cần hỏa viêm dính trên người người, linh hồn người sẽ lập tức bị đốt cháy thành tro bụi!

- Người nói nó ở bên trong?

- Nó ngay ở bên trong đó, ta cảm giác được, tốt nhất người lập tức rời đi ngay!

“Râm râm ầm!”

Phía trước truyền ra tiếng đánh nhau kịch liệt, trong tiếng gầm rú kinh thiên động địa, còn truyền ra tiếng thét của Vũ Nhu.

Thạch Nham biến sắc, ngưng thần nhìn qua.

Ánh sáng hồng của Huyết Văn giới trải rộng ra, tro bụi quanh mình bị xua đi, tầm mắt Thạch Nham đã dần dần không còn bị cản trở nữa.

Hắn nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện chỗ âm thanh nổ vang có mấy thân ảnh đang giao chiến với mấy con Âm thú, đám Âm thú này hung hãn không sợ chết, thân hình khổng lồ, thân thể có lớp vảy dày bao trùm, bề ngoài dữ tợn hung ác.

Trên người mấy con Âm thú này có âm khí rất nặng, hai mắt đều là màu bạc, toàn thân như do cương thiết đúc thành, làm cho người ta có cảm giác cực kỳ cường hãn. Những con Âm thú này lại không giống với Âm thú bình thường, tuy rằng lực lượng cuồng mãnh, nhưng không có chút dao động sinh mệnh, như là linh hồn bị rút sạch, toàn thân đầy tử khí.

Chính là sự tồn tại của mấy con Âm thú này, làm những thủ lĩnh dị tộc như Đế Sơn, Vũ Nhu, Đa Long ứng phó mệt mỏi, bị làm cho chật vật vô cùng.

- Đó là Cửu U Tử linh thú, là bị Cửu U Phệ Hồn Diễm dùng Cửu U âm khí ngưng luyện ra yêu thú, không có linh hồn, sẽ không biết đau đớn, không sợ sống chết, lại có được lực lượng còn đáng sợ hơn lúc còn sống! Tử linh thú này rất khó đối phó, trừ phi khiến chúng nó tan thành tro bụi, nếu không cho dù chỉ còn một khúc xương, chúng nó cũng sẽ bị Cửu U Phệ Hồn Diễm khống chế, tiếp tục công kích người khác.

Huyền Băng Hàn Diễm đưa tin.

Ánh mắt Thạch Nham hiện ra vẻ hoảng sợ.

267. Chương 266 - Dị Bảo Xuất Hiện

Bảy con Tử linh thú như nước thép nóng chảy đúc thành, có sức mạnh cuồng mãnh, tràn trề sức lực.

Mỗi một con Tử linh thú đều không có khí tức sinh mệnh, tốc độ lại nhanh như tia chớp, lực lượng kinh người, lúc nhào lên có thể kéo theo thiên địa âm khí khiến cho năng lượng thân thể tăng vọt, phóng ra lực phá hoại mạnh mẽ hơn.

Bảy con Tử linh thú kia hình như đang đang thủ hộ cái gì đó, phía sau chúng nó là một vùng hắc ám, từ trong truyền ra dao động âm khí cực kỳ nồng đậm, phảng phất như là có có từng luồng lực lượng chấn nhiếp linh hồn lan tỏa ra, chấn nhiếp lòng người làm cho người ta có cảm giác bất an cực kỳ mãnh liệt.

Sáu thủ lĩnh dị tộc Đế Sơn, Vũ Nhu, Dịch Thiên Mạc, trong đó Dịch Thiên Mạc, Táp Ba, Yết Mãnh đều có tu vi linh hồn là cảnh giới Thông Thần, mặc dù lực lượng thân thể kém cỏi, nhưng ưu thế mạnh mẽ của linh hồn đủ để cho bọn họ đối mặt với đại đa số sinh vật mà không sợ hãi.

Nhưng mà, khi chiến đấu với Tử linh thú không có linh hồn, ba vị thống lĩnh Âm Mị tộc với lực lượng linh hồn hùng mạnh lại trở thành vật trang trí không phát huy ra được chút tác dụng, chỉ có thể băng vào thân thể hơi gầy yếu quần lấy bảy con Tử linh thú kia.

Kết quả có thể tưởng tượng được.

Mất đi tác dụng của ưu thế lớn nhất, lại dùng thân thể yếu ớt nhất chiến đấu với Tử linh thú, ba vị thống lĩnh Âm Mị tộc tỏ ra rất chật vật, bị Tử linh thú truy kích không thể không né tránh, không dám đối đầu chính diện với Tử linh thú.

Nhiệm vụ gian khổ đối phó với bảy con Tử linh thú đương nhiên rơi xuống đầu ba vị thủ lĩnh Dực tộc. Mặc dù là ba người Đế Sơn, Vũ Nhu, Đa Long đối mặt với bảy con Tử linh thú, cũng là đỡ trái hở phải, không thể chiếm được thế chủ động.

Tử linh thú không có linh hồn, thân thể lại vô cùng cường hãn, huống hồ bảy con Tử linh thú này dùng thân thể bảy con Âm Thú cấp bảy rèn luyện trong mấy ngàn năm mà thành, ưu thế thân thể cường tráng của chúng nó được phóng đại lên rất nhiều, quả thực không sợ vũ khí chém xuống, miễn dịch các loại năng lượng công kích.

Ba người Đế Sơn, Vũ Nhu, Đa Long trong đó Đa Long có cảnh giới Thiên Vị tam trùng thiên đỉnh cấp, chỉ kém nửa bước nữa là có thể bước vào cảnh giới Thông Thần, thân thể cường hãn, lực lượng kinh người, nếu là ở bên ngoài thì hẳn tuyệt đối là cường giả nhất đẳng.

Hai người Đế Sơn, Vũ Nhu lại càng mạnh mẽ cường hãn hơn, đều là cao thủ cảnh giới Thông Thần nhất trùng thiên hàng thật giá thật!

Nhưng dù ba người liên thủ, ứng phó với Tử linh thú cũng tỏ ra hơi chật vật.

Lực lượng công kích của bọn họ đánh lên người Tử linh thú, không thể nghiền nát Tử linh thú. Chỉ cần không thể đánh Tử linh thú thành cho bụi thì những con Tử linh thú đó vốn sẽ không bị thương, một khi thiên địa âm khí phía sau hỗ trợ thì chúng nó lập tức nhận được lực lượng vô cùng vô tận.

Chỉ cần thiên địa âm khí bất diệt, thân thể Tử linh thú chưa bị diệt sạch, lực lượng chúng nó sẽ không biến mất, công kích cũng sẽ không ngừng lại.

Mỗi một lần bảy con Tử linh thú lướt đi đều nhanh như sấm sét, tốc độ còn hơi nhanh hơn cả ba vị tộc trưởng Dực tộc, lực lượng của chúng cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Thạch Nham ngưng thần quan sát cẩn thận, phát hiện bảy con Tử linh thú có thể tùy ý xuyên qua lòng núi, thân thể nhanh như điện, mỗi lần tiến lên, thân thể to lớn kia không ngờ lại có thể chui thẳng vào trong vách núi nhám thạch trong lòng núi sâu mấy chục mét, giống như mũi khoan khủng khiếp dễ dàng khoan thủng vách núi nhám thạch rắn chắc.

Trong lòng hắn đã hiểu, là vì lực công kích của Tử linh thú thật sự quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức có thể phá vỡ bất cứ cái gì, có thể trong khoảng khắc đục thủng lòng núi.

Bảy con Tử linh thú ở trong núi mạnh mẽ linh hoạt vây quanh đuổi giết sáu người Đế Sơn, Vũ Nhu, Đa Long. Bị những con Tử linh thú này đuổi giết, đám người Đế Sơn như gặp phải đại địch, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, thử vận dụng đủ loại lực lượng để giết chết Tử linh thú.

Sức mạnh của Đế Sơn, Vũ Nhu đánh lên người Tử linh thú như bị dây núi vạn quân* va chạm, bị đánh bay ra ngoài trăm mét, thân thể như bị tan rã phát ra các tiếng vang kỳ lạ, nhưng vẫn không thể hoàn toàn dập nát thân thể chúng nó. (1quận=30cân)

Ba vị thống lĩnh Âm Mị tộc, bởi vì linh hồn công kích không có hiệu quả, tỏ ra chật vật vô cùng, thân thể yếu ớt của bọn họ không thể chống được công kích của Tử linh thú, nếu không phải thân thể bọn họ linh hoạt, né tránh xem như là nhanh nhẹn thì chỉ sợ trong chốc lát là ba người sẽ đứt hơi mà chết.

“Vù vù vù!”

Thiên địa âm khí nồng đậm đột nhiên từ trên người bảy con Tử linh thú kia phóng ra, bên trong thiên địa âm khí tràn ngập khí tức tử linh cổ quái.

Mấy con Âm thú ẩn núp ở đằng xa, vừa thấy thiên địa âm khí khuếch tán ra, đều chạy trốn tán loạn.

Hơn mười con Âm thú không kịp tránh né, bị thiên địa âm khí cổ quái này bao trùm lại, đột nhiên gào lên thảm thiết.

Trong tiếng gào thảm thiết, dao động linh hồn của chúng dần dần trở nên rất kỳ lạ, khí tức sinh mệnh đang biến mất từng chút một, trên mình chúng dần dần xuất hiện khí tức tử linh nồng đậm.

Không bao lâu, hơn mười con Âm thú bị âm khí kỳ lạ này bao trùm đã bắt đầu phát điên lên, dường như cũng đã biến thành Tử linh thú, bắt đầu công kích về phía đám người Đế Sơn. Hơn mười con Tử linh thú do Âm thú vừa mới biến thành hiển nhiên còn không bằng bảy con Tử linh thú kia, thân thể chúng chưa được cường hãn, lực lượng cũng kém xa bảy con kia, bị sáu người Đế Sơn công kích trúng, mười con Tử linh thú mới biến hóa thành nhanh chóng bị đánh cho huyết nhục bay tứ tung.

Nhưng chỉ trong chốc lát, bảy con Tử linh thú kia đã bay lên, càng có nhiều thiên địa linh khí phóng ra chúng quanh.

Mấy trăm con Âm thú ẩn núp bên trong lòng núi nơi đây đều kinh hoảng chạy trốn ra về hướng bên ngoài sơn động, nhưng chưa kịp chạy ra xa đã bị thiên địa âm khí bao trùm.

Rất nhanh, toàn bộ Âm thú bên trong lòng núi nơi đây đều bị biến thành Tử linh thú, hung hãn không sợ chết công kích tới hướng đám người Đế Sơn.

Trên người Thạch Nham phóng ra hỏa viêm của Thiên hỏa, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

Hắn đã nhìn ra, sở dĩ Âm thú trong Âm thú sơn phải chạy trốn ra bên ngoài, hóa ra chính là sợ hãi đám Tử linh thú trong núi, nói chính xác là sợ hãi Cửu U Phệ Hồn Diễm mà Tử linh thú bảo vệ.

Bởi vì, lực lượng của Cửu U Phệ Hồn Diễm, có thể hủy diệt linh hồn chúng, biến chúng nó thành Tử linh thú không có sinh mệnh.

Những Âm thú này hiển nhiên biết lực lượng của Cửu U Phệ Hồn Diễm kia, sau khi cảm chế bên trong này buông lỏng, chúng nó cảm thấy không ổn, phát hiện khí tức của Cửu U Phệ Hồn Diễm đang dần dần tăng cường, thế nên mới chạy trốn ra khỏi núi là vì phòng ngừa Cửu U Phệ Hồn Diễm biến chúng nó thành Tử linh thú.

Nếu không có đại quân Âm Mị tộc và Dực tộc xâm nhập, đám Âm thú này tuyệt đối sẽ không ở trong lòng núi. Hiện tại, ở trong lòng núi, mấy trăm con Âm thú tới gần Cửu U Phệ Hồn Diễm, rốt cuộc cũng không trốn thoát khỏi công kích của Cửu U Phệ Hồn Diễm, diệt linh hồn, biến thành Tử linh thú.

Trong nhất thời, trong hang động có đầy Tử linh thú, sau khi những Âm Thú này bị diệt đi linh hồn thì chúng đã không còn biết sợ hãi, ngay cả khí tức Thiên hỏa trên người Thạch Nham mà chúng nó cũng không còn chút sợ hãi, đều vọt tới phía Thạch Nham.

- Đi thôi!

Huyền Băng Hàn Diễm truyền tin.

- Ta giúp người!

Địa tâm hỏa vạn năm cũng từ trong nhãn truyền ra ý niệm.

“Bồng!”

Hỏa viêm hùng hực nóng rực vô cùng, lấy Thạch Nham làm trung tâm đột nhiên bao trùm ra bốn phương tám hướng!

Địa tâm hỏa vạn năm thấy hơn mười con Tử linh thú vọt tới, bồng từ trong Huyết Văn giới bay ra, đột nhiên phóng thích ra lực lượng có thể đốt cháy vạn vật của nó.

Bổng chốc, nhiệt độ trong núi tăng vọt lên gấp nhiều lần, hỏa viêm khắp trời.

Khu vực chỗ Thạch Nham tựa như xuất hiện một thái dương mới đang hùng hực bốc cháy, sức nóng khủng bố đốt cháy vạn vật bộc phát lan tỏa ra.

Từng con Tử linh thú xông lên, trong khoảnh khắc bị hỏa viêm của Địa tâm hỏa vạn năm nuốt gọn, những con Tử linh thú này rơi vào trong biển lửa đã không có sức chống cự nào hết, hóa thành màn mưa máu lất phất, toàn bộ đều chết hết.

Hỏa viêm Thiên hỏa tiếp tục lan ra.

Càng nhiều Tử linh thú bị Thiên hỏa nuốt lấy, bất cứ Tử linh thú nào đến đây bị hỏa viêm của Địa tâm hỏa vạn năm thiêu đốt đều không thể chống cự được.

Nơi Thiên hỏa đi qua, từng con Tử linh thú bị đốt thành tro bụi, không còn sót lại chút gì.

Ngay cả bảy con Tử linh thú được Cửu U Phệ Hồn Diễm rèn luyện mấy ngàn năm, cũng ngăn cản không được hỏa viêm khủng bố của Địa tâm hỏa vạn năm, có ba con bị biển lửa bao phủ, giãy dụa trong biển lửa bị hòa tan từng chút một biến thành đồng máu đỏ sẫm, lại bị hỏa viêm làm bốc hơi biến thành làn khói biến mất.

Bốn con Tử linh thú khác, hình như đã biết được nguy hiểm, không đợi hỏa viêm của Địa tâm hỏa vạn năm tới gần, đều cùng trốn vào trốn về phía sau sâu trong vùng hắc ám, nháy mắt đã không còn nhìn thấy nữa.

“Dừng!”

Sâu trong linh hồn, đột nhiên truyền đến một đợt chấn động mạnh mẽ, tinh thần Thạch Nham kinh hãi, đầu óc cực kỳ đau đớn.

Cùng lúc đó, hần nhận thấy hai luồng lực lượng linh hồn kỳ lạ, trong nháy mắt nhằm vào Địa tâm hỏa vạn năm. Linh hồn nó nhận thấy được nguy hiểm, vội vàng chui vào Huyết Văn giới.

Hỏa viêm khắp trời như vạn điệu về tổ, sau khi linh hồn Địa tâm hỏa chui vào Huyết Văn giới thì toàn bộ hỏa viêm đều rút vào Huyết Văn giới lại.

Hai luồng lực lượng linh hồn kia là thuộc về Tập Ba, Yết Mãnh, sau khi lượn lờ vài vòng bên trên bề mặt Huyết Văn giới, phát hiện khó có thể đột nhập vào Huyết Văn giới liền đồng loạt thu hồi lại.

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, liền cách xa ra trăm mét, lạnh lùng nhìn Dịch Thiên Mạc.

- Thiên hỏa lực quả nhiên khủng bố, mặc dù nó có tác dụng đặc biệt đối phó những sinh vật tử vong kỳ lạ này, nhưng ba người chúng ta cũng không chịu nổi, để lực lượng của nó tiếp tục lan ra, ba người chúng ta cũng sẽ bị đốt cháy thành than.

Từ xa ánh mắt Dịch Thiên Mạc lạnh lùng

- Tiểu tử, không phải ngươi muốn tiêu diệt tất cả chúng ta chứ?

- Nếu không phải Thiên hỏa của ngươi, có sức khắc chế với những sinh vật kỳ lạ này thì ta đã lập tức diệt sát linh hồn của ngươi rồi!

Yết Mãnh lau mồ hôi như mưa, hần cách Thạch Nham gần nhất, lúc Thiên hỏa lan ra tới hướng hần thì hần liền sợ hãi, Thiên hỏa còn chưa tới gần mà lực lượng của hần đã tiêu hao hơn phân nửa, cho nên hần cũng tức giận Thạch Nham nhất.

“Huýt huýt huýt! Huýt huýt huýt!”

Bốn con Tử linh thú vừa chui vào trong bóng tối đột nhiên phát ra tiếng huýt gió kỳ dị.

Một phi toa lóe lên ánh sáng lấp lánh, như ẩn như hiện bên trong bóng tối, tựa hồ muốn thoát ra ngoài, nhưng lại bị lực lượng vô danh nào đó giam cầm lại, vẫn không thể thoát ra được, vẫn ra sức giãy dụa.

Một luồng dao động sinh mệnh quỷ dị tà ác từ sau khi bốn con Tử linh thú lui lại, đột nhiên từ bên trong bóng tối truyền ra.

"Là Cửu U Phệ Hồn Diễm! Hình như tên kia bị phong ấn, hiện tại lực lượng của nó dần dần tăng cường, lực lượng phong ấn sẽ yếu đi rất nhanh! Lập tức rời khỏi nơi này ngay, một khi tên kia thức tỉnh, nơi này không ai có thể chống lại nó!

Huyền Băng Hàn Diễm vội vàng truyền tin.

Thạch Nham vẫn không nhúc nhích, tựa như không nghe thấy lời Huyền Băng Hàn Diễm, chỉ như có chút suy tư nhìn về phía trước.

Hai mắt lóe ra tia sáng, không một chớp mắt nhìn phi toa đang lượn vòng trong bóng tối, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Năm giây sau, thân hình Thạch Nham chấn động, lộ ra vẻ vui mừng như điên. Không kèm được quát khê lên:

- Lưu Vân Phá Thiên Toa!

268. Chương 267 - Ta Có Thể Giúp Ông!

Lưu Vân Phá Thiên Toa, là dị bảo thần kỳ trong truyền thuyết có thể xé rách không gian, phá bỏ bất cứ kết giới nào!

Nó không ngừng bay lượn vòng vòng bên trong bóng tối, liên tục phóng ra tia sáng sắc bén, từng tia sáng kia giống như có thể phá hủy mọi thứ, xua đuổi bóng tối, đập nát vách núi, ở bên trong lòng núi Âm thú sơn khoét ra một lỗ sâu không thấy đáy.

Bóng tối bị xua đi, cảnh tượng bên nơi đó dần hiển ra rõ.

Đập vào mắt Thạch Nham là ba sợi dây bạc nhỏ óng ánh quấn vào phần đuôi phi toa, kéo nó lại làm cho phi toa không thể bay đi.

Một đầu khác của ba sợi dây bạc giấu sâu trong hắc ám, trong lúc nhất thời thấy không rõ đầu mút của nó.

Lưu Vân Phá Thiên Toa bị ba sợi dây bạc quấn lấy, nó đã mất chủ nhân nên vốn không thể phát huy đặc tính thật sự của mình chỉ có thể bay loạn trong không trung, vẫn không thể thoát khỏi sự trói buộc của ba sợi dây bạc.

Sáu người Đế Sơn, ngay phía trước Lưu Vân Phá Thiên Toa cách nó trăm mét, lúc này họ đều có vẻ mặt trầm trọng, tập trung ngưng thần nhìn chằm vào chỗ đó, không có lập tức hành động ngay.

- Thạch Nham, người biết thứ này?

Vũ Nhu ở xa nghe được tiếng hô khê của hắn, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hắn.

Gật gật đầu, sau đó Thạch Nham không giấu diếm, nói:

- Kia là Lưu Vân Phá Thiên Toa, chuyện này ta tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên chính là vì nó. Nghe nói thứ này có thể xé rách hết thấy vách chắn không gian, phá bỏ mọi kết giới, bởi vì chủ nhân của nó đã sớm vẫn lạc nếu không nó cũng sẽ không bị thứ gì đó trói buộc lại.

Ánh mắt sáu người Đế Sơn sáng ngời, vẻ mặt mừng rỡ.

- Quả nhiên, tổ huấn của tổ tiên lưu lại quả nhiên không giả, vào lúc Âm thú sơn biến mất, chúng ta sẽ có thể tìm được phương pháp trở về.

Đa Long cười ha ha, chỉ vào phi toa đang không ngừng giãy dụa nói:

- Thứ này hiển nhiên là đặc biệt chuẩn bị cho chúng ta, chỉ cần lấy được thứ đó thì chúng ta thật sự có thể thoát khỏi địa phương quỷ quái này.

- Chỗ đó có Thiên Hỏa, mà lại là một loại tà ác quỷ dị nhất trong Thiên hỏa.

Thạch Nham trầm mặc một lát, buông lời nhắc nhở.

- Cái gì?

Dịch Thiên Mạc biến sắc, không nhịn được lui về phía sau mấy bước, hiển nhiên cực kỳ kiêng kỵ với thứ gì đó sâu trong bóng tối

- Người nói, bên trong kia còn có tồn tại một loại Thiên hỏa khác?

- Làm sao người biết được?

Đế Sơn trầm giọng hỏi

Bọn người Vũ Nhu cũng nghi hoặc nhìn về phía hắn, chờ lời giải thích của hắn.

- Thiên hỏa có thể cảm ứng lẫn nhau, biết được sự tồn tại của nhau.

Thạch Nham chậm rãi đi về phía trước, lặng lẽ nhìn ba người Dịch Thiên Mạc, vừa âm thầm đề phòng, vừa giải thích:

- Loại Thiên hỏa bên trong chắc là Cửu U Phệ Hồn Diễm, trong truyền thuyết nó đã tồn tại lúc thiên địa sơ khai, không thể thiêu đốt thật thể, nhưng có thể thiêu đốt linh hồn bất cứ sinh vật nào

- Cửu U Phệ Hồn Diễm!

Ba gã thống lĩnh Âm Mị tộc, đồng loạt kinh hô lên một tiếng, sắc mặt đại biến, cùng nhau thối lui về phương hướng của Thạch Nham

- Phiền toái rồi... Trong mắt Đế Sơn hiện lên một tia âm trầm, từ trong bàn tay lấp tức bay ra một khối ngọc thạch màu xanh xám, phát ngọc thạch kia vừa bay ra lấp tức “Bùm” phát ra màu xanh mờng lung rồi nhanh chóng khuếch tán ra, bao trùm hắn và Vũ Nhu vào trong.

Đa Long thấy Đế Sơn lấy ra ngọc thạch màu xanh lam thì hơi sửng sốt một chút, dường như đã nhớ ra điều gì, cũng lặng lẽ tới bên cạnh Đế Sơn.

Không đợi hắn tới gần, Đế Sơn đột nhiên hừ một tiếng, nhìn về phía hắn tỏ ý không thích.

Bị Đế Sơn nhìn chằm chằm, Đa Long xấu hổ cười cười, ngượng ngùng tránh ra, không thể đi vào luồng sáng màu xanh kia nữa.

- La Lam tinh thạch!

Huyền Băng Hàn Diễm đột nhiên từ bên trong chiến nhãn truyền ra ý niệm,

- Đó là một trong có số các dị bảo có thể chống lại Cửu U Phệ Hồn Diễm, Lam tinh thạch nghe nói là tinh thạch thần bí nhất trên Lam tinh ngoài bầu trời, có thể phóng thích ra lam tinh thần quang có thể ngăn cản sự xâm nhập của các loại lực lượng linh hồn. Cho dù là Cửu U Phệ Hồn Diễm cũng không thể lập tức phá vỡ được lam tinh thần quang, nếu người có thể tiến vào trong đó thì quả thật có thể chống đỡ được trong chốc lát.

- Thứ này ta vốn chuẩn bị sử dụng để đối phó Âm Mị tộc các người, không nghĩ tới lại phải lấy ra trước.

Đế Sơn khẽ vuốt Lam tinh thạch trên quý kia, rót mạnh lực lượng vào trong Lam tinh thạch kích phát hào quang thần kỳ bên trong, hơi chút tiếc nuối nói:

- Lam tinh thạch là vật phẩm tiêu hao, năng lượng trong đó có hạn, tiêu hao một phần thì sẽ ít đi một phần, không biết khối Lam tinh thạch này có thể chống đỡ được bao lâu...

- Dựa vào Lam tinh thạch này, chúng ta có thể tiến vào nơi đó xem thử, cho dù là Cửu U Phệ Hồn Diễm cũng không thể nhảy mắt thiêu đốt diệt linh hồn chúng ta, chỉ cần ngăn cản trong chốc lát lấy được phi toa kia ra, chúng ta liền lập tức rời đi, thế nào?

Vũ Nhu đề nghị.

Đế Sơn trầm ngâm một lát, nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì nữa, chủ động bước về hướng phi toa bay lơng chỗ sâu trong bóng tối.

Đa Long cùng ba gã thống lĩnh Âm Mị tộc đều tỏ vẻ kinh ngạc, muốn tiến lên cùng đi vào với Đế Sơn, Vũ Nhu nhưng lại lo ngại, chỉ đành tạm thời ở lại tại chỗ, sắc mặt khá phức tạp.

- Người cũng có thể đi vào, nếu trốn vào Lam tinh thần quang sẽ không bị phê hồn diễm của Cửu U Phệ Hồn Diễm chạm phải, nói không chừng người có thể thu được Cửu U Phệ Hồn Diễm?

Huyền Băng Hàn Diễm lại truyền tin.

- Sao?

Sắc mặt Thạch Nham chấn động,

- Có thể thu được Cửu U Phệ Hồn Diễm? Làm sao thu được?

- Ta không biết, nhưng chiếc nhẫn quỷ quái này của người biết.

Huyền Băng Hàn Diễm truyền tin,

- Đầu là Thiên Hỏa, ta và Địa tâm hỏa vạn năm đều ở bên trong nhẫn, ta còn bị giam cầm, không phải do giới linh buông lỏng thì ta ngay cả một tý lực lượng ta cũng không phóng ra được. Nếu chiếc nhẫn này có thể giam cầm hai chúng ta thì chắc là cũng có thể vây khốn Cửu U Phệ Hồn Diễm, chỉ cần người không bị Cửu U Phệ Hồn Diễm nháy mắt diệt linh hồn, người thật sự sẽ có cơ hội.

- Có lý!

Tinh thần Thạch Nham phấn chấn, đột nhiên gia tốc bước đến chỗ hai người Đế Sơn, Vũ Nhu.

Đế Sơn đi đằng trước bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Thạch Nham, sắc mặt lãnh đạm, quát:

- Người tới làm gì?

- Ta có thể giúp ông!

- Sao?

- Cửu U Phệ Hồn Diễm cực kỳ lợi hại, tuy ông có thể lấy ra Lam tinh thạch thì hiển nhiên ông cũng sợ hãi phê hồn diễm của nó, ừm, ta nghĩ ta có biện pháp đối phó Cửu U Phệ Hồn Diễm. Chỉ cần để ta đi vào, tên kia thật sự muốn hiện ra tác quái, nói không chừng ta có thể giam cầm nó lại!

- Người có khả năng giam cầm nó?

- Không dám cam đoan trăm phần trăm, nhưng ta quả thật có chút nắm chắc, cụ thể có được hay không, phải thử qua mới biết được.

Thạch Nham cực kỳ thăng thần thành khẩn, giải thích nói:

- Bây giờ trong tay ta đã có hai loại Thiên Hỏa, ta có thể giữ hai loại Thiên hỏa này trên người, tự nhiên có kinh nghiệm ứng phó với loại tồn tại này, người nên tin tưởng ta...

- Cái gì?!

Sáu gã dị tộc thống lĩnh, đồng thanh sợ hãi hô lên, nhìn Thạch Nham giống như nhìn quái vật.

Vũ Nhu che miệng, đôi mắt xinh đẹp đầy kinh hãi, tỏ vẻ không dám tin nói:

- Người vừa mới nói, nói người có hai loại Thiên hỏa? Không phải người đang nói giỡn chứ?

Hô hấp của Đế Sơn có hơi chút dồn dập, hai mắt trừng to lên như mắt trâu.

Gật gật đầu, Thạch Nham bình tĩnh nói:

- Không sai, còn có một loại Thiên hỏa thuộc tính băng hàn, là Huyền Băng Hàn Diễm, các người xem đi.

Trong khoảnh khắc, băng hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm lan khắp toàn thân, chỉ một chốc mà toàn thân Thạch Nham đã đóng băng lại, biến thành khối băng lớn, cả khối lỏng lách trogn suốt, lóe ra tia sáng óng ánh lộng lẫy, rất sáng mà cũng rất đẹp.

Sáu gã thống lĩnh dị tộc trợn mắt, há hốc mồm.

Hồi lâu, Đế Sơn mới kịp phản ứng lại, ngoắc tay với Thạch Nham:

- Người, người có thể đi tới đây...

Trong khi nói, Đế Sơn lại thúc dục càng nhiều lực lượng rót vào Lam tinh thạch, càng nhiều ánh sáng màu xanh mông lung từ bên trong Lam tinh thạch phóng ra, ánh sáng xanh này dường như có thể khổng chế, dần dần tụ lại thành một khối, hình thành bộ dáng giống như cho thân thể con người.

- Đa tạ.

Thạch Nham rất dứt khoát, thu lại lại bằng hàn lực trên người, thân thể nhanh chóng khôi phục lại bình thường, lập tức chui vào bên trong ánh sáng xanh, dựa sát vào Vũ Nhu.

Áng sáng xanh lành lạnh ôn gò, Thạch Nham đứng ở bên trong luồng ánh sáng xanh mà có cảm giác kỳ diệu như ngâm trong đại dương, thật sự có chút thoải mái.

- Đi thôi.

Đế Sơn chờ Thạch Nham tiến vào, lập tức đi về phía trước, sợ lãng phí thêm một phần năng lượng trong Lam tinh thạch.

Bốn người Đa Long, Dịch Thiên Mạc, Yết Mãnh, Tạt Ba chỉ có thể trơ mắt nhìn ba người Thạch Nham tiến vào khu vực bóng tối thần bí, ánh mắt bốn người hiện ra vẻ tham lam, cũng rất hứng thú với thứ gọi là Lưu Vân Phá Thiên Toa kia, nhưng lại biết sự khủng bố của Cửu U Phệ Hồn Diễm, chỉ có thể từ từ đằng xa nhìn thôi.

Đợi khi ba người Thạch Nham chậm rãi biến mất trong bóng tối, bốn người Đa Long mới lặng lẽ tụ tập lại một chỗ, nhỏ giọng âm trầm trao đổi.

Liên tục bước đi trong bóng tối, cách với phi toa càng lúc càng gần, phía trước cũng dần hiện ra một chút ánh sáng, lúc ba người Thạch Nham thấy rõ phi toa, không gian vốn tối đen đột nhiên phát ra hào quang sáng ngời, hào quang này không biết đến từ đâu mà có thể chiếu sáng cả không gian.

Một bệ đá ngoài trời thật lớn lập tức hiện ra trước mắt ba người.

Bệ đá có hình bát giác, do một loại nham thạch đen kịt kỳ lạ tạo thành, bệ đá to bằng nửa sân bóng rổ, chính giữa có một khối thủy tinh trắng óng ánh, thủy tinh to cỡ chậu rửa mặt, trong đó có một vầng hỏa viêm màu sáng bạc lấp lư.

Phía trên bệ đá hình bát giác, thông thẳng tới bầu trời trên đỉnh Âm thú sơn, thần quang kỳ dị từ trên trời giáng xuống trút vào trên bệ đá nơi này. Thần quang bao bọc bệ đá lại, tạo thành một loại lực lượng phong ấn khối thủy tinh ở trung tâm và vầng hỏa viêm màu sáng bạc mơ hồ trong thủy tinh.

Thiên địa âm khí vô cùng nồng đậm, từ bốn phương tám hướng tập trung lại, xuyên qua thần quang chảy vào bệ đá, toàn bộ đều rót vào hỏa viêm bên trong thủy tinh.

Âm khí từ bốn phương tám hướng khắp nơi bên trong Âm thú sơn giống như tìm được lối thoát, toàn bộ vọt tới chảy vào bệ đá, rót vào hỏa viêm bên trong thủy tinh, khiến cho hỏa viêm màu sáng bạc cùng lúc càng sống động, lực lượng tu tập lại mỗi lúc một mạnh hơn...

Bốn con Tử linh thú chạy thoát khỏi biển lửa của Địa tâm hỏa vạn năm lẳng lẳng núp bên cạnh bệ đá, đôi mắt tràn đầy tử khí nhìn chằm chằm vào những kẻ xâm nhập mạo muội tiến vào đây.

Phi toa dài như cánh tay lượn vòng ở phía trong bệ đá, ba sợi dây bạc phát sáng dính liền thủy tinh, bất luận phi toa gãy dựa như thế nào đều bị ba sợi dây bạc trói chặt, vẫn không thể thoát khỏi bệ đá.

- Tới tốt lắm, linh hồn của các người chắc có thể giúp ta thoát khỏi nơi này.

Một luồng ý niệm linh hồn quý dị mơ hồ, bỗng từ truyền bên trong bệ đá truyền ra, hỏa viêm màu sáng bạc bên trong thủy tinh màu trắng đột nhiên ngưng tụ ra mặt người hơi mơ hồ, được thiên địa âm khí rót vào thì khuôn mặt kia dần dần rõ hơn.

269. Chương 268 - Đại Phá Diệt!

Từng luồng hào quang màu bạc đột nhiên từ bên trong thủy tinh màu trắng ở chính giữa bệ đá bắn tóe ra, hào quang này xuyên xa lực lượng phong ấn bên ngoài bệ đá, như một màn mưa tên bắn vút về phía ba người Thạch Nham.

Bộ dạng Đế Sơn, Vũ Nhu sợ hãi kinh hoàng.

Không kịp suy nghĩ nhiều, hai thủ lĩnh Dực tộc lập tức mở ra đôi cánh chim đen, trắng. Từng vòng sóng gợn đen, trắng từ bên trên đôi cánh của hai người lan tỏa ra, dung hợp làm một với ánh sáng xanh mờ lung do Lam tinh thạch phóng ra.

Toàn bộ hào quang màu bạc xuyên thấu đến bắn lên ánh sáng xanh mờ lung, chỉ một chốc, ánh sáng ngũ sắc chói lọi đột nhiên vụt bắn ra.

Từng luồng ánh sáng bắn nhanh ra, bay tung tóe khắp nơi, những nơi nó đi qua, Âm Thú dừng lại, vách núi nổ tung.

Tiếng nổ vang kinh thiên động địa, đột nhiên từ bên trong sơn động truyền ra, ngọn núi hùng vĩ cao vạn mét cũng không ngừng run run, mặt đất truyền ra chấn động khác thường, ngọn núi lớn như lung lay sắp đổ xuống.

Tộc nhân Âm Mị tộc và Dực tộc bên ngoài Âm thú sơn, nhìn lên ngọn núi lớn mà lộ ra thần sắc kinh hoàng.

Dưới bầu trời, dãy núi chỗ này từng sừng giữa thiên địa, truyền ra tiếng nổ vang cực lớn, kèm theo tiếng nổ là cự thạch bay tán loạn, hào quang lập lòe.

“Rầm rầm ầm!”

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc vẫn tiếp tục, cự sơn dường như đang dần dần sụp đổ, sườn núi run rẩy, từng khối đá dài mấy trăm mét từ trên bề mặt núi bị chấn động rơi xuống, lăn xuống hai bên chân núi, khiến cho tộc nhân hai tộc kinh hoàng tránh né.

Một vài kẻ chậm chân, không cẩn thận bị những cự thạch nện trúng, biến thành thịt nát huyết nhục lẫn lộn ngay tại chỗ.

Trong lòng núi, Đa Long, Dịch Thiên Mạc, Tạp Ba, Yết Mãnh thần sắc âm trầm, muốn tiến về phía trước tìm hiểu ngọn nguồn nhưng lại sợ hãi lực phá hoại của Cửu U Phệ Hồn Diễm nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể chờ đợi bị động.

Nhưng mà, theo thời gian dần trôi qua, biến cố của Âm thú sơn chẳng những chưa từng dừng lại, ngược lại càng lúc càng nghiêm trọng.

Trên bầu trời, sấm sét đan thành lưới điện dày đặc, đang chậm rãi co rút lại.

Mặt núi sụp đổ, cự thạch lăn xuống, từng luồng ánh sáng kỳ lạ trong tầng mây màu xám chợt lóe lên rồi biến mất, toàn bộ thế giới trong lúc Âm thú sơn sụp đổ, đều đang phát sinh biến hóa rất lớn.

Giống như trời đang sụp xuống.

Tro vân dày đặc như che thiên cái địa, chỉ như vậy trong chốc lát mà toàn bộ thế giới bị vứt bỏ khắp nơi tối tăm này lại giống như bị ánh sáng nuốt gọn.

Từ rất xa, địa chấn liên tục xảy ra, mặt đất như hóa thành mặt biển đang gào thét, không ngừng nhấp nhô lên xuống vẫn liên tục không dừng.

Tộc nhân hai tộc dưới chân núi Âm thú sơn đều có cảm giác như tận thế đã đến, những cường giả tu vi cao thâm, lơ lửng giữa không trung, nhìn về phía đằng xa, phát hiện tầng mây màu xám và mặt đất chỗ đằng xa như nối liền thành một đường.

Chấn động mãnh liệt, mặt đất ngay tại chỗ sụp đổ xuất hiện ra một cái vực sâu không thấy đáy, bên trong vực sâu này còn không ngừng phát ra khí tức diệt thế.

Không gian vỡ vụn!

Có số ít cường giả hai tộc có chút kiến thức, nhanh chóng biết được sắp sửa phát sinh chuyện gì, lại nhìn lên Âm thú sơn bị sấm sét phong ấn, đều có vẻ mặt tuyệt vọng.

- Lam tinh thạch!

Trong lòng núi Âm thú sơn, mặt người hiện ra bên trong khối thủy tinh trên bệ đá, mi thanh mục tú, đồng tử hiện lên tia sáng bạc yêu dị, mở miệng phát ra tiếng người âm nhu lạnh lùng, nói:

- Lam tinh thạch cũng không chống đỡ được bao lâu đâu!

“Vù vù vù!”

Càng nhiều hào quang màu bạc từ bên trong thủy tinh óng ánh màu trắng bắn ra, đều bắn lên trên màn hào quang màu xanh do Lam tinh thạch phóng ra.

Màn hào quang màu xanh từ từ vụn vụn lại, bị từng luồng hào quang bắn trúng đang tiêu hao năng lượng rất nhanh.

Lam tinh thạch trong tay Đế Sơn phóng ra hào quang lóa mắt nhưng lực lượng bên trong đó lại đang dần biến mất đi rất nhanh, chỉ nháy mắt Lam tinh thạch kia đã rút nhỏ lại một phần năm, hơn nữa vẫn còn rút nhỏ lại rất nhanh.

Hai mắt Đế Sơn hiện lên vẻ âm trầm tàn nhẫn, lạnh lùng nhìn về phía trước, khóe miệng nhếch lên, đột nhiên nói:

- Thạch Nham, người nói có thể giúp ta, bây giờ phải xem người rồi.

Thạch Nham ngẩn ngơ, lộ ra vẻ xấu hổ.

- Sao?

Sắc mặt Đế Sơn càng âm trầm hơn, đột nhiên trừng mắt nhìn Thạch Nham khế quát:

- Thế nào, vừa rồi là người gạt ta sao?

Vũ Nhu bên cạnh có chút bất an, vừa thúc dục lực lượng bên trong cánh chim rút vào hào quang màu xanh, vừa lo lắng hướng về phía Thạch Nham nói:

- Thời gian cấp bách, nếu bây giờ người có thể khắc chế Cửu U Phệ Hồn Diễm thì lập tức động thủ đi! Người cũng thấy đó, bây giờ tên này còn đang bị phong ấn mà đã lợi hại như thế, chờ nó thật sự thoát khỏi phong ấn, sợ là không ai cản được nó, đừng chần chờ nữa, lập tức động thủ đi!

- Xa quá, ta không biết có được hay không.

Thạch Nham cười khổ

- Ta vốn tưởng có thể đụng vào nó, bây giờ cách xa như vậy, ta cũng không có cách...

- Đừng lãng phí thời gian!

Đế Sơn quát to, sắc mặt khó chịu

- Lực lượng của Lam Tinh thạch mỗi phút mỗi giây đều đang tiêu hao, đợi đến lúc lực lượng của Lam tinh thạch tiêu hao hết, linh hồn của ta và Vũ Nhu cũng không ngăn được phệ hồn diễm của, chỉ có thể tháo chạy thôi. Bây giờ không thể đối phó với nó, chúng ta sẽ chết chung ở chỗ này!

- Ta biết rồi.

Thạch Nham gật đầu, sắc mặt dần dần ngưng trọng.

- Tiểu tử, người là một tên Võ Giả còn chưa đến cảnh giới Thiên Vị mà muốn đối phó với ta? Thật là chuyện hoang đường!

Cửu U Phệ Hồn Diễm bên trong khối thủy tinh trắng đột nhiên cười lạnh lùng rất âm hiểm

- Đừng nói là người, cho dù là cường giả cảnh giới Thông Thần tam trùng thiên cũng ngăn không được hỏa viêm thiêu hồn của ta! Trong không gian này, không có cường giả Chân Thần Cảnh tồn tại, không ai có thể ngăn cản được thiêu hồn lực của ta, đừng uổng phí công sức nữa.

- Các người còn có cách gì không?

Thạch Nham không để ý đến châm biếm của Thiên hỏa bên trong thủy tinh màu trắng, hít sâu một hơi, để cho tâm trạng bình tĩnh trở lại, truyền tin vào trong Huyết Văn giới.

- Hình thái sinh mệnh của ta vừa mới hình thành, còn kém xa tên lợi hại kia, linh hồn của nó cực kỳ cường

Ngay sau khi ngọn núi sừng sững chỗ bị vút vổ này mấy vạn năm đã hoàn toàn sụp đổ, cuối cùng cũng sừng sốt nhín thấy được thang trời thông lên trời cao, thấy được ba người chỗ thấp nhất trên thang trời.

Bên phía Âm Mị tộc, Dịch Thiên Mạc, Táp Ba, Yết Mãnh chấn động, trong mắt hiện ra vẻ không dám tin, ngờ ngác nhìn ba người Thạch Nham trên thang trời.

Đế Sơn nhíu mày, từ xa liếc mắt nhìn ba người, thản nhiên nói:

- Dịch Thiên Mạc, Táp Ba, Yết Mãnh, ba người các ngươi tới đây, ta có lời muốn nói.

Ba người Dịch Thiên Mạc sững sốt một chút rồi lập tức bay tới.

Chung quanh ngàn vạn tộc nhân dị tộc đều ngẩng đầu nhìn lên trời, nhìn thang trời dưới trời cao, nhìn mấy nhân vật lớn trên thang trời, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thoáng một cái là ba người Dịch Thiên Mạc đã đến bên cạnh Đế Sơn, sắc mặt nghiêm túc, gần như đồng thanh nói:

- Cửu U kia...

- Bị hấn thu.

Đế Sơn giơ bàn tay lên, một vòng sóng gợn kỳ diệu khuếch tán ra, tạm thời tạm thời phong tỏa không gian xung quanh, không để lọt ra bất cứ âm thanh nào.

Nét mặt ba người Dịch Thiên Mạc run rẩy, sắc mặt chấn động.

- Giới thiệu lại một lần nữa cho các ngươi.

Vũ Nhu bỗng nhiên nghiêm mặt, chỉ vào Thạch Nham nói:

- Đây là chủ nhân của chúng ta, cũng là người có được ba loại Thiên hỏa, trong thân thể ngài đang chảy chính là huyết mạch của Bất Tử Thần Vương. Ta nghĩ, các ngươi chắc là biết di huấn của tổ tiên, thân là ba thống lĩnh của Âm Mị tộc, các ngươi biết phải làm cư xử với ngài thế nào chứ?

- Cái gì?

Yết Mãnh sợ hãi kêu lên đầu tiên.

- Ta nói không rõ sao?

Vũ Nhu nhíu mày, giọng lạnh lùng nói:

- Người có thể mang hai tộc chúng ta rời khỏi nơi này, hơn nữa có được huyết mạch của các vị ấy, thì tương lai chúng ta tôn làm chủ nhân! Ba người các ngươi, có phải là muốn xem thường hi huấn của tổ tiên không? Các ngươi biết việc này có nghĩa gì không?

Gương mặt Dịch Thiên Mạc run run, không kèm được hỏi:

- Đa Long đâu?

- Chết rồi.

Ánh mắt Đế Sơn âm trầm lạnh lùng, nhìn ba người nói:

- Hấn bị Cửu U Phệ Hồn Diễm đốt thành tro bụi, mà Cửu U Phệ Hồn Diễm lại ở trong tay chủ nhân, ừm, cho dù là tạm thời không thể vận dụng lực lượng của Cửu U Phệ Hồn Diễm, hai loại Thiên hỏa kia của chủ nhân cũng đủ để hủy diệt Âm Mị tộc các ngươi!

Sắc mặt Dịch Thiên Mạc sợ hãi đại biến, chần chờ một lát đột nhiên giọng nói cung kính:

- Một trong thống lĩnh Âm Mị tộc, Dịch Thiên Mạc, nguyện tôn ngài là chủ.

Hướng hấn nhắm đến là Thạch Nham.

Đồng tử Táp Ba, Yết Mãnh đột nhiên co rút lại, hai người bỗng nhiên thở ra một hơi, cúi đầu ủ rũ, đồng thời khom người, cúi thấp đầu vốn cao quý hướng tới Thạch Nham.

- Nguyên tôn ngài là chủ.

272. Chương 271 - Đường Về

Tôn ngài là chủ!

Ba vị thống lĩnh của Âm Mị tộc cùng cúi đầu trước mặt Thạch Nham, tuy có hơi chút không nguyện ý nhưng vẫn làm như thế.

Từ thời khắc này, vận mệnh của Âm Mị tộc đã nằm trong tay một mình Thạch Nham.

Đế Sơn và Vũ Nhu liếc mắt khinh thường, khóe miệng khẽ nhếch lên, tựa như sớm biết ba người của Âm Mị tộc này khó vùng vẫy dưới thân phận mạnh mẽ của Thạch Nham.

Thạch Nham vẫn còn như lạc trong mây mù, tỏ ra hơi thất thần nhìn ba thống lĩnh Âm Mị tộc, có cảm giác như đang nằm mơ.

Chỉ đơn giản vậy sao?

Không phản kháng, không mặc cả, không có chút nào không phục, ba vị thống lĩnh cứ khuất phục như vậy sao?

Nhếch mép cười toe toét, Thạch Nham tươi cười nhìn ba người nói:

- Các người có nghiêm túc không đấy?

Ba người Dịch Thiên Mạc, Tạp Ba, Yết Mãnh cùng bắt đầu gật đầu, có phần cam chịu nhưng đều chấp nhận thân phận của Thạch Nham.

- Tốt lắm, ta nghĩ chúng ta đã nhất trí rồi.

Đế Sơn nhú mày, hững hờ nói:

- Chuyện này chỉ có chúng ta biết thôi, trước khi thời cơ chín muồi nên tiết lộ cho người khác, ta nghĩ tộc nhân của chúng ta tạm thời sẽ không hiểu cho quyết định và sự kiên trì của chúng ta, cũng chỉ có một ngày nào đó chủ nhân thật sự trở nên mạnh mẽ, bọn họ mới thật sự thừa nhận chủ nhân.

Đế Sơn nhìn Thạch Nham.

Trong lòng Thạch Nham cũng hiểu rõ, cười gật đầu nói:

- Ta cũng sẽ không nói tới chuyện này trước mặt ai.

- Mọi thứ vẫn như cũ, chẳng qua sau này, mọi người cần phải làm việc theo quy củ.

Vũ Nhu mỉm cười, ngẫm nghĩ một lúc mới tỏ ra vẻ nghiêm túc nói:

- Ta nghĩ nhiệm vụ quan trọng nhất trước mắt là làm sao thoát khỏi nơi này?

- Thang trời đã xuất hiện, lối ra của chúng ta đã ở trước mặt.

Đế Sơn ngẩng đầu đầy tự tin nói:

- Có thể sắp xếp mọi người rời khỏi nơi này rồi, chúng ta không cần ở lại không gian này, nhưng thời gian có chút gấp gáp, hãy nhanh một chút vẫn tốt hơn.

- Chủ nhân, chúng tôi đi xuống sắp xếp trước đây.

Ba người Dịch Thiên Mạc cung kính xin phép, cùng nhìn về Thạch Nham chờ sự đồng ý của hắn.

Thạch Nham ngăn người, thật không thích ứng được với sự biến hóa thái độ của ba người, trầm mặc một lúc mới có hơi chút bắt đầu dĩ phát phát tay, đồng ý nói:

- Các người xem rồi làm đi, tạm thời bây giờ ta còn chưa hiểu rõ tình hình. Ngoài ra, thực tế mà nói thực lực của ta có hạn, kinh nghiệm cũng không được phong phú, các người cảm thấy làm thế nào mới thỏa đáng thì cứ trực tiếp mà làm, sau này không cần xin ý kiến của ta làm gì.

Lời này vừa nói, ba vị thống lĩnh của Âm Mị tộc và Đế Sơn, Vũ Nhu hai vị tộc trưởng Dực tộc đều hơi kinh ngạc, nhìn Thạch Nham rất kỳ quái.

Bọn họ cho rằng Thạch Nham mới xác định thân phận, lại trẻ tuổi sẽ tranh cường háo thắng như vậy tự nhiên sẽ có chút quan điểm và chủ trương của bản thân.

Thanh niên mà, vẫn luôn thích thể hiện bản thân, khoa tay múa chân, tuy sẽ phải trả giá nhưng mỗi một vị thủ lĩnh dũng mãnh không phải đều đi lên như vậy hay sao?

Trong lòng năm người Đế Sơn, thực ra đã sớm chuẩn bị lắng nghe cách nhìn của Thạch Nham, sau đó mới phát biểu ý kiến của mình, chuẩn bị tư tưởng chỉ ra phương hướng chính xác cho hắn.

Nhưng không hề đoán được là Thạch Nham lại dứt khoát như thế, dứt khoát đến mức như không có quá kích động với việc trở thành thống lĩnh của hai tộc bọn họ.

Nếu như tên này không phải là quá ngu ngốc không có tự tin thì là đã ném trái phong ba, cỡi lòng thành thơi không màng danh lợi, thật sự hiểu rõ bản thân.

Rốt cuộc Thạch Nham là loại nào?

- Không biết gì về nơi này cả, không có tư cách khoa tay múa chân.

Dưới ánh mắt chăm chú của sáu người, Thạch Nham nhún vai, cười nhạt

- Ta chỉ muốn nhanh chóng sống sót rời khỏi đây, chỉ cần các người có thể hoàn thành việc này, ta cũng sẽ cảm kích các người. Còn nữa, ta nghĩ thời gian dành cho chúng ta thật ra cũng không nhiều.

Hắn đã nhìn ra, ở chỗ cực xa khu vực này, mặt đất bao la đang từ từ trở về hư vô.

Khối không gian kì dị này không biết đã trải qua những gì, nhưng dường như lúc này lại dựa theo một quỹ đạo nào trước đó, đang biết mất đi từng chút một, thật sự bắt đầu sụp đổ hoàn toàn.

Thạch Nham nói một hồi khiến cho đám người Đế Sơn sợ hãi kinh ngạc, vô thức xem xét tình trạng bốn phía, năm người cũng không nói thêm gì, hướng về phía Thạch Nham nhẹ nhàng gật đầu rồi bỗng phi thân rời đi.

- Xếp thành hàng, cùng leo lên thang trời, bất kể nhìn thấy gì cũng phải đi tiếp!

- Thang trời này chính là lối ra đến thế giới bên ngoài, hãy nhanh lên, không được dừng lại lâu.

- Toàn bộ tộc nhân Hắc Dực tộc nghe lệnh ta....

Sau khi năm người Đế Sơn rời đi liền bay lên trời cao, đáp xuống khu vực của bộ hạ bọn họ, hoặc là lớn tiếng hò hét, hoặc là nhanh chóng truyền xuống mệnh lệnh.

Không lâu sau, tộc nhân của hai dị tộc bắt đầu náo động, từng người nghe theo dặn dò bắt đầu xếp thành hàng ngũ.

- Đó, đó là...

Gương mặt xinh đẹp của Tào Chỉ Lam lộ vẻ bất an, nhìn về phía Thạch Nham người duy nhất còn đứng dưới thang trời ở đằng xa, bắt đầu lo lắng mình có thể bị bỏ lại hay không.

Tuy có thể sử dụng Linh Thần Vô Hồn nhưng bị nhiều cao thủ Âm Mị tộc chú ý thế này thì nàng cũng không dám làm bừa.

Nhưng mà, nàng giỏi về quan sát, thông qua cuộc trao đổi ngắn giữa Đế Sơn, Dịch Thiên Mạc và Thạch Nham đã mơ hồ nắm được gì đó.

Những thủ lĩnh dị tộc đó hình... hình như vô cùng tôn kính hắn? Điều này sao có thể?

- Cha.

Dịch Thúy Bích đột nhiên khê hét lên một tiếng, nhanh chóng chạy về hướng Dịch Thiên Mạc.

- Sao?

Dịch Thiên Mạc nhíu mày, hẳn đang an bài cho tộc nhân, hơi khó chịu nói:

- Chuyện gì?

- Bọn họ làm sao đây?

Dịch Thúy Bích chỉ về hướng Tào Chỉ Lam và những Võ Giả của Vô Tận hải ở trong lồng giam

- Mang theo hay không cần quan tâm đến sống chết của bọn họ?

Dịch Thúy Bích chẳng thích bọn người Tào Chỉ Lam, nàng có tạo nghệ linh hồn bất phàm, có thể dễ dàng nhận ra dao động từ trong linh hồn bọn họ truyền ra, nàng biết những người này lúc nào cũng đang suy nghĩ, hình như vẫn luôn suy tính gì đó.

Từ nhỏ đến lớn, nàng luôn được Dịch Thiên Mạc chỉ dạy rằng nhân loại ngoại giới rất xảo trá, không có danh dự, không nói phép tắc, rất căm thù tộc nhân bọn họ, trời sinh đã phản cảm với bọn họ.

Những lời dạy của Dịch Thiên Mạc làm cho nàng không có chút thiện cảm với nhân loại ngoại giới, cũng vì thế mà khi nàng phát hiện Thạch Nham liền không chút do dự bắt lấy hắn.

- Bọn họ...

Dịch Thiên Mạc trầm ngâm một hồi cũng không quyết định được, đành ngẩng đầu nhìn về Thạch Nham đang ở dưới thang trời, lặng lẽ truyền đi một luồng linh hồn dao động để dò hỏi.

Thạch Nham đang mở thần thức để quan sát xung quanh, nhạy bén nhận ra linh hồn dao động của Dịch Thiên Mạc, lúc đầu trong lòng Thạch Nham kinh ngạc, còn tưởng Dịch Thiên Mạc muốn lặng lẽ giở trò với hắn nên chuẩn bị toàn lực phòng ngự, nhưng lại phát hiện luồng linh hồn dao động này không có chút ác ý, không có bất kì nguy hiểm nào.

Nhíu mày cẩn thận cảm thụ một chút, lòng mày Thạch Nham nhúu chặt bỗng giãn ra, hướng về Dịch Thiên Mạc ở đằng xa gật gật đầu.

Dịch Thiên Mạc hiểu ý, ở cách xa ngàn mét khe khom mình, lập tức nói với Dịch Thúy Bích:

- Hãy mang theo đi, bọn chúng sống còn có tác dụng, con phụ trách thu xếp cho bọn chúng cùng lên thang trời.

Trong lòng Dịch Thúy Bích thấy khó hiểu, nàng cũng không biết chỉ trong phút chốc như vậy mà phụ thân nàng và Thạch Nham đã từng câu thông với nhau.

Dù khó hiểu nhưng Dịch Thúy Bích vẫn nghe theo dặn dò, bắt đầu gọi đám người Dịch Phong đến.

Không có ai chú ý được đôi mắt đẹp của Tào Chỉ Lam bỗng nhiên sáng lên, sâu trong con ngươi hiện lên sự chấn động dữ dội.

Điểm đặt biệt Linh Thần Vô Hồn của nàng chính là dù không dốc sức quan sát dị thường chung quanh nhưng với khoảng cách gần thế này nàng vẫn phát hiện được từ bên trong thân thể Dịch Thiên Mạc truyền ra một tia linh hồn dao động yếu ớt, mà phương hướng truyền đi tia linh hồn dao động này, thật đáng kinh ngạc chính là Thạch Nham!

Nàng nhìn thấy rõ, cách xa ngàn mét mà Thạch Nham lặng lẽ gật đầu về hướng Dịch Thiên Mạc, sau đó Dịch Thiên Mạc mới đồng ý giữ lại cho bọn họ một con đường sống.

Chuyện này là sao?

Mặc cho Tào Chỉ Lam tưởng tượng thế nào thì nàng cũng cảm giác không thể tin được sự thật mà nàng đang nhìn thấy.

Đại thống lĩnh Âm Mị tộc, thế mà lại xin ý kiến của hắn?

Là thật sao?

Giữa bọn họ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tim của Tào Chỉ Lam như chìm xuống đáy cốc.

Thạch Nham không thấy vẻ mặt của Tào Chỉ Lam, vẫn đứng dưới thang trời, lặng lẽ nhìn về một đầu thang trời kéo dài trong tầng mây, không biết rốt cuộc là sự tồn tại cường đại nào mới bố trí được cấm chế thật mạnh ở vùng đất bị bỏ rơi này.

Chiến Trường Thâm Uyên, vùng đất bị bỏ rơi, tất cả mọi thứ rốt cuộc do bàn tay người nào làm ra?

Nếu như việc mình đến đây thật sự đã được vận mệnh định sẵn, vậy đó là người nào, thật sự có thể đoán ra mọi thứ sao?

Vô số nghi hoặc trong đầu không thể vứt bỏ, Thạch Nham muốn tìm ra manh mối nhưng lại phát hiện không thể nghĩ ra được gì.

Dù sao, hắn vốn không phải người của thế giới này.

- Cũng đã gần xong rồi.

Vũ Nhu khẽ cười vỗ đôi cánh trắng như tuyết, dáng vẻ yếu điệu đi đến bên cạnh Thạch Nham dịu dàng nói:

- Bên ngoài bắt đầu sụp đổ rồi, ta nghĩ chúng ta nên trèo lên bên trên, ta thật sự rất chờ mong, chờ mong tổ địa nơi có nhật nguyệt tinh thần. Ta đã ở trong mộng, đã từng mơ thấy rất nhiều điều tuyệt vời bên kia...

Vũ Nhu nói những lời này ngập tràn niềm khát khao, sinh ra ở vùng đất bị vứt bỏ này, toàn bộ kiến thức từ nhỏ đến lớn của nàng đều là mọi thứ về vùng đất này, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn có khát vọng.

Bất cứ tộc nhân Âm Mị tộc và Dực tộc nào, trong lòng đều đều có một khát vọng - trở về nhà.

- Được.

Thạch Nham nở nụ cười, tuy Vũ Nhu không giải thích gì cả nhưng hắn đã biết thang trời nối thẳng tầng mây trên bầu trời chính là lối ra thoát khỏi nơi này.

Nghĩ như vậy, hắn thậm chí thở ra một hơi nhẹ nhõm, vì tuy thu được Lưu Vân Phá Thiên Toa nhưng hắn không biết dị bảo này rốt cuộc phải sử dụng như thế nào.

Nếu thật sự dựa vào Lưu Vân Phá Thiên Toa để mang hai dị tộc này thoát khỏi bể khổ này, không biết phải đợi tới khi nào.

Nhưng hắn biết, hắn muốn khám phá bí mật của Lưu Vân Phá Thiên Toa cần phải có thời gian, cần rất nhiều sức lực tinh thần, mà lúc này hiển nhiên không còn bao nhiêu thời gian dành cho hắn.

Vừa suy nghĩ, Thạch Nham vừa trèo lên hướng về điểm cuối thang thời, là người đầu tiên bước lên tầng mây trên bầu trời.

Vũ Nhu tộc trưởng Bạch Dực tộc khẽ cười cười, theo sau Thạch Nham cũng bước lên thang trời, từng bước đạp trên bậc đá mà không dựa vào năng lực bay lượn, thẳng hướng đến trời cao.

Thạch Nham ở phía trước, Vũ Nhu ở phía sau, hai người một trước một sau dưới ánh mắt chăm chú của mấy ngàn tộc nhân Âm Mị tộc và Dực tộc, chậm rãi bước lên đỉnh thang trời, thân ảnh chậm chậm biến mất trong vầng hào quang, từ từ biến mất khỏi thế giới đã bị vứt bỏ không biết bao lâu rồi.

273. Chương 272 - Tuyệt Long Đảo

Trắng sáng như mâm bạc, sao đầy trời lấp lánh.

Trên mặt biển tĩnh lặng từng đầu người nhô lên, giống như những trái dưa hấu trôi nổi trên mặt biển, rải rác ngổn ngang khắp các khu vực.

Nước biển lạnh lạnh rì rào, xung quanh không có hòn đảo nào, chỉ có từng khối đá ngầm thật lớn lẳng lẳng như những chiếc sừng nhô lên giữa biển.

Thạch Nham đứng trên một tảng đá ngầm ngẩng đầu nhìn trời, nhếch miệng nở nụ cười không thành tiếng.

Trở về rồi.

Sao và trăng sáng giữa bầu trời có nghĩa là nơi đây không phải là cái nơi bị vứt bỏ tối tăm không thấy ánh sáng kia. Bất luận đây là đâu, chỉ cần nhìn thấy sao trên trời, cảm nhận được lượng lượng ngôi sao đang trút xuống thì hẳn đã cảm thấy rất tốt.

Lượng lượng ngôi sao của vô số chấm nhỏ lặng lẽ từ trên trời rớt xuống, tụ tập vào Tinh Thần Vô Hồn nơi tim hắn, đang tăng cường một loại lực lượng thần bí nào đó.

Đến giờ hắn vẫn không biết huyền bí của Tinh Thần Vô Hồn, vẫn không thể vận dụng Vô Hồn này, khó mà sử dụng được Vô Hồn này làm gì cả nhưng mà hắn vẫn biết Tinh Thần Vô Hồn rất bất phàm, nhất là sau khi hắn hấp thu Thái dương chi tinh thì hắn mơ hồ cảm giác được Tinh Thần Vô Hồn đã có biến hóa.

Loại biến hóa đó hắn không nói rõ được nhưng lại biết nó rất kỳ diệu, đã có thêm chút gì đó so với Tinh Thần Vô Hồn lúc ban đầu.

Tinh thần chìm vào Huyết Văn giới, ý niệm của Huyền Băng Hàn Diễm và Vạn Niên Địa Tâm Hỏa liên truyền ra, biểu lộ ý niệm hồi ý kiến của hắn.

- Không sao đâu.

Thạch Nham tùy ý trả lời một câu, âm thầm tra xét chợt phát hiện không gian giam cầm Cửu U Phệ Hồn Diễm giống hệt cảnh tượng của phong ấn bên trong Âm Thú sơn, Cửu U Phệ Hồn Diễm vẫn bị một khối thủy tinh thật lớn giam cầm lại, bất luận khí tức hay là dao động linh hồn đều bị trói buộc lại.

Thạch Nham có thể nhìn thấy nó nhưng không thể cảm ứng được khí tức sinh mệnh của nó, chỉ cảm thấy gia hỏa này vô cùng quái dị.

Lúc Huyền Băng Hàn Diễm bị Huyết Văn giới giam cầm thì Thạch Nham vẫn có thể trao đổi với Huyền Băng Hàn Diễm. Tuy không thể mượn lực lượng của nó nhưng có thể rõ ràng cảm nhận được rõ khí tức, luồng dao động băng hàn của nó.

Nhưng Cửu U Phệ Hồn Diễm lại khác.

Hình như Huyết Văn giới vô cùng cẩn thận với nó, che giấu toàn bộ khí tức và dao động sinh mệnh của nó, tinh thần Thạch Nham tiến vào Huyết Văn giới cũng chỉ có thể nhìn thấy nó nhưng khó mà trao đổi tin tức với nó.

Từ từ thu lại tinh thần, Thạch Nham đứng trên đá ngầm nhú mào quan sát bốn phía.

Trong nước biển xung quanh, từng tộc nhân của Âm Mị tộc và Dực tộc chậm chậm lộ đầu lên, sau khi hiện thân những tộc nhân dị tộc này đều tự tìm nơi đặt chân cho mình.

Những tảng đá ngầm ở lân cận rất nhiều, có thể nói là nơi nào cũng có, bọn họ rất dễ dàng tìm được nơi nghỉ tạm.

Những tên dị tộc từ vùng đất bị vứt bỏ, một khi đứng vững sẽ vui mừng như điên nhìn ngắm bầu trời đầy sao, không ngừng lên tiếng ca tụng.

Từng khỏa ngôi sao lấp lánh và vàng trắng sáng là thứ mà bọn họ trước giờ chưa từng thấy qua.

Người dị tộc bị giam cầm lại đã không biết bao nhiêu năm, lúc ngẩng đầu nhìn bầu trời tự nhiên sinh ra xúc động như lại được sống lại làm người, thậm chí rất nhiều người lặng lẽ rơi nước mắt.

Ngay cả những thủ lĩnh dị tộc Đế Sơn, Vũ Nhu, Dịch Thiên Mạc cũng đều thổn thức không ngớt, ngắm nhìn bầu trời đầy sao mà thân hình run rẩy, khó đề cảm xúc xúc động.

Rất lâu rất lâu sau, năm người Đế Sơn, Vũ Nhu lặng lẽ thu liễm cảm xúc, đều từ vị trí của bọn họ bay tới tập hợp bên cạnh Thạch Nham.

- Cuối cùng chúng ta cũng đến được đây...

Giọng nói Vũ Nhu ngập tràn xúc động

- Bị giam cầm nhiều năm như thế, chúng ta luôn biết thế giới này thật xinh đẹp nhưng mà thật sự nhìn thấy vẫn bị cảnh tượng trên bầu trời làm xúc động. Chủ nhân, chúng tôi quả thực phải cảm ơn ngài.

Nhíu nhíu mày, Thạch Nham trầm ngâm một hồi đột nhiên nói:

- Ta không biết tổ huấn của các người ra sao, nhưng mà ta thật sự không quen với cách xưng hô của các người.

- Sao?

Vũ Nhu sững sốt, bỗng thần nhiên cười nói:

- Theo tổ huấn, ngài chính là chủ nhân của hai tộc chúng tôi, từ nay về sau mệnh lệnh của ngài hai tộc chúng tôi phải xem như lý là chân lý. Cách xưng hô chủ nhân này không tốt sao?

- Vẫn cứ gọi tên của ta đi.

Thạch Nham lắc đầu

- Ngoài ra, ta cũng không có ý muốn ràng buộc hai tộc các người quá nhiều, các người hoàn toàn có thể tự do hành sự. Ta mặc kệ tổ huấn của các người thế nào, nhưng ta nghĩ ta cũng không có bản lĩnh dẫn dắt hai tộc các người làm ra đại sự kinh thiên động địa gì cả.

Năm người Đế Sơn ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn hẩn.

Bất cứ một Võ Giả nào có dã tâm nào nếu có cơ hội thu phục hai tộc bọn họ đều sẽ nắm chặt trong tay tuyệt đối không buông tay, vì sao hẩn lại nói như vậy? Chẳng lẽ, hẩn thật sự không xem trọng những lực lượng này?

- Nếu chúng ta đã thề, bất luận chủ nhân nghĩ sao, chúng tôi đều sẽ tôn ngài là chủ.

Thật bất ngờ, trước kia Đế Sơn kháng cự lại nhiều nhất đột nhiên về mặt kiên nghị, trầm giọng nói:

- Ước nguyện của tổ tiên chính là điều chúng ta phải tuân thủ, chỉ cần ngày nào chủ nhân vẫn còn chúng tôi đều phải nghe mệnh lệnh của ngài.

- Chủ nhân, tuy hiện tại tại vị của ngài còn chưa quá mạnh mẽ nhưng chúng ta tin tưởng, qua thời gian chủ nhân tất sẽ trở thành cường giả đỉnh cấp của phiên đại lục này. Với thiên phú của chủ nhân, sớm muộn cũng có một ngày có thể bước vào cảnh giới Chân Thần, thậm chí có khả năng đạt tới cảnh giới Thần Vương!

Đôi mắt Vũ Nhu lóe lên một tia sáng kỳ dị

- Vì vậy, chúng ta tin tưởng chủ nhân có thể mang đến một tương lai mà hai tộc chúng ta mong muốn!

- Chủ nhân có ba loại Thiên hỏa, hơn nữa có huyết mạch của Bất Tử Thần Vương, thiên phú kinh người, lại biết vận dụng linh hồn ảo ảnh của Âm Mị tộc. Đồng thời hình như chủ nhân còn có một thanh cự kiếm cực kỳ khủng bố, bên trong chuôi kiếm đó toát ra khí tức ngay cả ta cũng kinh sợ. Bất luận thế nào, tương lai chủ nhân tất sẽ trở thành kiêu hùng. Tuổi thọ hai tộc chúng tôi rất dài, có thể chờ đến một ngày chủ nhân trở thành tuyệt thế cao thủ.

Đế Sơn khẽ nói.

Về mặt ba người Dịch Thiên Mạc, Tạp Ba, Yết Mãnh cũng nghiêm túc.

Thạch Nham ngẩn người, một lúc sau mới cười khổ lắc đầu

- Ta không biết các người nghĩ gì nữa, nhưng mà bây giờ ta có thể cho các người cơ hội.

Hít sâu một hơi, Thạch Nham nhìn về phía tộc nhân Âm Mị tộc của ba người Dịch Thiên Mạc, Tạp Ba, Yết Mãnh nói:

- Ta nói rõ, ta thật sự không có dã tâm thống lĩnh hai tộc các người, ta và các người hợp tác chỉ là muốn sống sót để trở về nơi đây, thật sự không có ý khác. Hiện tại thỏa thuận của chúng ta đã xong, các người hoàn toàn có thể tự do rời đi, không cần phải để ý đến ta, ta cũng sẽ không ràng buộc các người, tự các người tự cân nhắc rõ đi, ta chưa từng muốn cưỡng ép người khác.

Ba vị thống lĩnh Âm Mị tộc như Dịch Thiên Mạc đều không tình nguyện, bị Đế Sơn, Vũ Nhu ép buộc lại cùng nhau. Thạch Nham biết ba người này tính tình cao ngạo, biết linh hồn mạnh mẽ của bọn họ trong xã hội nhân loại sẽ có lực sát thương khủng bố cỡ nào. Loại người này giữ lại bên cạnh chính là một quả bom hẹn giờ, dùng không tốt có thể sẽ nổ chết hẳn. Thạch Nham hiểu rõ mình, biết cho dù hiện tại hắn có hiểu biết về linh hồn áo nghĩa nhưng còn kém xa mới là đối thủ của ba người này, trước khi biết được ý đồ thật sự của bọn hắn, thì vẫn không nên thân cận với bọn họ quá.

Đôi mắt Dịch Thiên Mạc lấp lánh tia sáng kỳ lạ, tựa như đang cân nhắc cân nhắc cái gì đó, Đế Sơn, Vũ Nhu cũng không mở miệng, sắc mặt âm trầm nhìn hắn.

Tập Ba, Yết Mãnh cũng có chút do dự, hai người biết Dịch Thiên Mạc có nhiều mưu ma chước quỷ nhất, ánh mắt cũng hết sức cay độc, vì thế mới lặng lẽ chờ quyết định của hắn.

- Ta đã thề rồi thì sẽ không thay đổi.

Hồi lâu sau, Dịch Thiên Mạc đột nhiên nói:

- Chủ nhân yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ thật sự tôn ngài là chủ, không có dị tâm, bởi vì ta cũng tin tưởng ý kiến của Đế Sơn, Vũ Nhu. Chủ nhân tương lai tất sẽ đại nhân vật danh chấn thiên hạ, đi theo chủ nhân chưa chắc là chúng ta sẽ chịu thiệt.

Lời này vừa nói, vẻ mặt Tập Ba, Yết Mãnh chấn động, hai người trầm ngâm một lúc sau đó gật mạnh đầu.

- Nếu các người khẳng khái như thế, ta cũng không tiện nói thêm gì.

Thạch Nham nghĩ ngợi một lúc mới hờ hững gật đầu:

- Tuy ta không có dã tâm gì với hai tộc các người, nhưng các người cứ muốn dựa vào ta thì ta cũng không nói gì nữa.

“Rào rào rào!”

Phía xa giữa mặt biển lại xuất hiện mấy người, đây là nhóm người cuối cùng xuất hiện.

Thạch Nham đang nói chuyện với Tập Ba, Yết Mãnh chợt liếc mắt nhìn về phía xa, lông mày đột nhiên nhíu lại.

Mấy người kia chính là bọn Tào Chỉ Lam đến từ Vô Tận hải, bọn họ đi cuối cùng, sau khi tộc nhân Dục tộc và Âm Mị tộc lần lượt đến đây mới leo lên thang trời cuối cùng, vì vậy cũng hiện thân sau cùng.

Điểm cuối của thang trời, chùm tia sáng chói lọi, vừa chui đầu vào chính là vùng hải vực đầy đá ngầm này.

Mãi đến giờ phút này, Thạch Nham vẫn không biết nơi này thuộc về khu vực nào của Vô Tận hải, nhưng theo cảm giác thì hẳn biết nơi này chắc vẫn là Vô Tận hải.

- Chủ nhân, những người kia hình như là địch nhân của người, xử trí sao đây?

Trong mắt Dịch Thiên Mạc lóe lên một tia cay độc

- Có muốn?

- Tạm thời xem chừng, giữ lại những người này còn có tác dụng.

Thạch Nham lắc đầu, nghĩ ngợi một lát đột nhiên chỉ về phía Tào Chỉ Lam, nhẹ giọng phân phó:

- Đưa nàng ta tới đây.

Vũ Nhu mỉm cười đột nhiên bay đi, nhoáng lên một cái đã đến bên cạnh Tào Chỉ Lam, đưa tay tóm lấy vật áo nàng ta, trực tiếp đưa tới trước mặt Thạch Nham.

- Có biết nơi này là chỗ nào không?

Thạch Nham nhíu chặt mày, trầm giọng hỏi.

Hắn biết Tào Chỉ Lam không giống với những người khác, trên người nàng ta không hề thiếu bảo bối, hơn nữa cực kỳ quen thuộc tình hình của Vô Tận hải, vì vậy mới hỏi như thế.

Quả nhiên Tào Chỉ Lam không làm hấn thất vọng, dưới ánh mắt chăm chú của hấn, Tào Chỉ Lam lấy ra một khối tinh thạch màu xanh thẫm, lông mày nhíu lại, đôi mắt đẹp lấp lánh tia sáng nhìn tảng đá kia, nhìn chăm chăm điểm sáng hiện ra bên trong tảng đá, cẩn thận phân biệt trong chốc lát mới đột nhiên kinh ngạc nói:

- Viên La hải vực!

- Viên La hải vực!

Sắc mặt Thạch Nham khẽ biến, kinh ngạc nói:

- Sao lại là Viên La hải vực, lối vào Chiến Trường Thâm Uyên ở Thương Khung hải vực, cách nơi này rất xa. Thật kỳ quái, sao mà lại đến hải vực của Tam Thần Giáo chứ!

Tào Chỉ Lam cũng cảm thấy rất kỳ quái, lắc lắc đầu ý bảo bản thân mình cũng không biết, ngừng một lát mới nói:

- Điều này quả thực rất kỳ quái, ta cũng không biết sao lại thế, có thể có liên quan đến Tuyết Long đảo ở gần đây. Phụ cận hòn đảo đó có một số nơi cũng rất là quý dị...

- Tuyết Long đảo.

Về mặt Thạch Nham tỏ vẻ xúc động, bỗng nhớ tới một thiếu nữ tóc dài xõa xuống đến hông, năm đó sau khi hấn thoát ra khỏi khối băng của Huyền Băng Hàn Diễm, trên đường tiến đến Già La hải vực từng ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ của Tam Thần Giáo, trên chiếc thuyền đó đã gặp mặt một thiếu nữ.

Gia tộc của thiếu nữ đó chính ở Tuyết Long đảo.

274. Chương 273 - Khí Linh Trong Phi Toa

Trên tảng đá ngầm, Thạch Nham lặng lẽ nghe Tào Chỉ Lam giảng giải.

- Tuyết Long đảo chỉ là một hòn đảo ở Viên La hải vực, xung quanh hòn đảo này có rất nhiều đá ngầm rải rác khắp nơi. Trong truyền thuyết, những tảng đá ngầm đó dường như chính là một trận pháp cổ đại của thiên nhiên. Tào gia chúng ta có một vị cao thủ trận pháp từng đến nơi đó, từ trên trời nhìn xuống đá ngầm bên dưới nói rằng đồng đá ngầm này giống như một loại truyền tống trận khổng lồ cổ xưa nào đó.

- Nhưng mà đây chỉ là suy đoán, ông ấy nghiên cứu rất lâu cũng không nghiên cứu được manh mối nào. Nhưng mà trong truyền thuyết, cứ qua mấy trăm năm trước có một số thuyền của Vô Giả đi lại giữa đá ngầm lại mất tích một cách khó hiểu, từ đó về sau biến mất luôn. Đá ngầm ở lân cận hòn đảo này quả thật giống như có điều thần bí nào đó.

Tào Chỉ Lam dịu dàng nói, giải thích tình huống phụ cận Tuyết Long đảo cho Thạch Nham rõ, nàng tựa như cực kỳ quen thuộc với những bí ẩn của Vô Tận hải, ngay cả chỗ quý dị của một của một hòn đảo nhỏ nho này cũng thoát không khỏi pháp nhãn của nàng.

Sau khi Thạch Nham nghe xong khẽ gật đầu, nhưng không có suy nghĩ thêm.

Rất hiển nhiên phán đoán của cao thủ trận pháp Tào gia về bãi đá ngầm phụ cận Tuyết Long đảo là chính xác, nơi này quả thật có một truyền tống trận cổ xưa, bằng không bọn họ sẽ không thể từ vùng đất bị vút đổ trong Chiến Trường Thâm Uyên trực tiếp đi đến nơi này.

- Biết rồi.

Thạch Nham suy nghĩ một lát rồi gật đầu với Vũ Nhu.

Vũ Nhu cười nhạt tóm lấy Tào Chỉ Lam rồi lại đưa nàng đi.

Không lâu sau, Vũ Nhu lần nữa đứng bên cạnh Thạch Nham

- Chủ nhân, có phải đi đến Tuyết Long đảo không?

- Ừm."

Gật đầu, Thạch Nham cười cười nói với Vũ Nhu, Đế Sơn:

- Hai tộc các người mang theo những tộc nhân Âm Mị tộc không thể bay, chúng ta đi đến Tuyết Long đảo tìm nơi dừng chân, chờ ta hiểu rõ tình thế của Vô Tận hải rồi mới xem nên làm gì.

- Được.

Vũ Nhu và Đế Sơn đồng thời lên tiếng, sau đó bắt đầu bàn bạc với ba người Dịch Thiên Mạc, Yết Mãnh, Tạp Ba.

Rất nhanh, Vũ Nhu lại bước tới nắm lấy Thạch Nham nói:

- Đã an bài xong rồi, nơi chốn cũng đã hỏi rõ, bây giờ chúng ta có thể xuất phát, chủ nhân, để ta mang ngài đi.

- Ừm.

Vũ Nhu mỉm cười bước tới, chìa cánh tay nhỏ trắng muốt nắm lấy cánh tay Thạch Nham, mở ra đôi cánh phá không bay lên.

Rất nhiều tộc nhân Dực tộc đều được thủ lĩnh của mình sắp xếp ra lệnh, tỏ ra có chút không tình nguyện mang theo tộc nhân Âm Mị tộc, mỗi một tộc nhân Dực tộc đều có cánh chim, đều có được năng lực bay lượn mà không cần nhờ vào con thuyền nào, mấy ngàn người của Âm Mị tộc và Dực tộc bắt đầu bay về phương hướng Tuyết Long đảo.

- Hỡi Dực tộc làm sao đây?

Thạch Nham được Vũ Nhu mang đi trầm ngâm một lát, nhíu mày nói:

- Tuy Đa Long đã chết rồi, Hàn Long kia cũng chết trong tay ta, nói không chừng rất nhiều tộc nhân Hôi Dực tộc biết được ta giết Hàn Long, lúc này Hôi Dực tộc không có tộc trưởng, liệu có xảy ra vấn đề gì không?

Vũ Nhu khẽ cười, nói:

- Yên tâm đi, tuy Đa Long đã chết nhưng ta và Đế Sơn đã có nhân tuyển cho tộc trưởng mới, hần tên Đa Mưu, chính là đường đệ của Đa Long, cũng có tu vi cảnh giới Thiên Vị nhị trùng thiên. Đa Long và Đa Mưu trước giờ luôn bất hòa, ở Hôi Dực tộc Đa Mưu vẫn luôn bị Đa Long áp chế, hiện giờ Đa Long chết rồi. Ta và Đế Sơn ở bên trong ra sức, Đa Mưu dễ dàng trở thành tộc trưởng, chuyện có liên quan đến ngài, chúng ta sẽ tìm thời cơ thích hợp để giải thích với hắn, sẽ không có vấn đề gì.

- Cảm ơn.

Thạch Nham cười cười

- Ta biết nếu như không có nàng luôn ra sức giúp ta, Đế Sơn không thể ngoan ngoãn như thế, ba người Dịch Thiên Mạc kia cũng sẽ không thành thực an phận. Nếu không phải nàng, có lẽ trong lòng núi ta đã bị bọn Dịch Thiên Mạc thuận tay thủ tiêu rồi.

- Ha ha.

Tộc trưởng Bạch Dực tộc khẽ cười

- Ta giúp ngài cũng là giúp hai tộc, là vì tương lai của hai tộc chúng tôi. Sự thực đã chứng minh phán đoán của tôi là đúng. Nếu không phải là ngài, hai tộc chúng tôi tuyệt đối không thể sống sót thoát khỏi vùng đất bị vứt bỏ kia, tuyệt đối không nhìn thấy được bầu trời sao tuyệt đẹp này.

Vũ Nhu ngẩng đầu nhìn trời sao lấp lánh, trên khuôn mặt kiều mị tràn ngập vẻ khát khao:

- Bầu trời sao này trước kia chỉ xuất hiện trong mộng, ta đã cho rằng cả đời này tuyệt đối sẽ không nhìn thấy được...

- Vì sao lại nỗ lực giúp đỡ?

Thạch Nham chìa tay lặng lẽ nắm lấy bàn tay trắng muốt như ngọc của Vũ Nhu, nhẹ nhàng xoa một vòng, khéo miệng khẽ nhếch, mỉm cười nói:

- Có phải đã yêu ta rồi không?

Trên gương mặt xinh đẹp của Vũ Nhu lặng lẽ ửng hồng, đôi mắt long lanh như mộng nước liếc nhìn Thạch Nham, cười khẽ nói:

- Mấy tiểu nha đầu kia người còn chưa làm gì, thế nào, bây giờ lại có ý với ta sao?

Thạch Nham ngạc nhiên, lập tức ngượng cười nói:

- Thời cơ chưa tới nên ta tạm thời giữ lại, chưa đến lúc cần thiết sẽ không ăn, chờ đến lúc thích hợp ta cảm thấy sẽ một lần nuốt gọn, nhưng nài lại khác...

Vũ Nhu cười ha ha, dịu dàng nói:

- Tuy ta tôn người làm chủ, nhưng mà trước khi người chưa có sức mạnh thật sự, ta không thể cam lòng khuất phục. À, muốn ta thật sự chấp nhận, ha ha, ngài vẫn còn kém xa lắm...

- Ta đang cố gắng.

Tâm tình Thạch Nham vui vẻ, cảm thấy nói chuyện với mỹ nữ diễm lệ như thế này khá là vui vẻ thoải mái.

Lúc sáng sớm.

Mấy ngàn tộc nhân dị tộc lặng lẽ đáp xuống bên trong rừng hiểm thấy dấu chân người ở phía Nam Tuyết Long đảo, trước khi đến đây, Dịch Thiên Mạc đã thả ra thần thức thăm dò, phát hiện nơi này không có nhân loại nào ở đây, chỉ có một vài yêu thú cấp thấp.

Sau khi đến đây, những tộc nhân dị tộc này không vội vàng rời đi, đều đang đợi phân phó của thủ lĩnh.

Một chỗ sâu trong rừng rậm, bên dưới một gốc đại thụ cao mười mét, Thạch Nham lấy Lưu Vân Phá Thiên Toa ra khỏi Huyền Không giới, đưa tay vuốt phi toa rồi lặng lẽ rót vào lực lượng tra xét.

Tinh Nguyên cuộn cuộn tràn vào như đá chìm xuống đáy biển, không có một chút phản ứng, phi toa không có biến hóa gì.

Thạch Nham ngẩn người một lúc, lại thả ra thần thức để kiểm tra, nhưng mà lần này thần thức lao vào trong đó lại giống như sa vào vũng lầy, vẫn không thu hoạch được gì, không thể nhận ra được từ bên trong phi toa có điểm khác thường gì.

Trong truyền thuyết, Lưu Vân Phá Thiên Toa có được sức mạnh có thể phá bỏ tất cả kết giới, nhưng nếu không thể tìm được phương pháp sử dụng, vậy có khác nào là đồ bỏ đi.

Tinh Nguyên và thần thức liên tiếp không có tác dụng, Thạch Nham đành bất lực, liền triệu tập bọn người Đế Sơn đến, đưa phi toa cho Đế Sơn nói:

- Ông tới nhìn xem, xem có chỗ nào đặc biệt không?

Đế Sơn nhíu mày cảm lấy Lưu Vân Phá Thiên Toa, cũng phóng ra lực lượng cảm ứng một lúc cũng bất lực lắc đầu nói:

- Dục tộc chúng tôi trời sinh không có chút thiên phú nào với linh bảo, tôi không nhìn ra có đặc biệt gì, cũng không biết nên sử dụng thế nào.

Lúc nói Đế Sơn ném Lưu Vân Phá Thiên Toa cho Dịch Thiên Mạc

- Người xem thử đi, nghe nói người có nghiên cứu về phương diện này, nói không chừng người có thể tìm ra được gì đó.

Dịch Thiên Mạc tiếp lấy Lưu Vân Phá Thiên Toa, từ từ nhắm hai mắt, chậm rãi đưa linh hồn cường đại vào bên trong.

Dần dần, sắc mặt Dịch Thiên Mạc càng lúc càng ngưng trọng, hình như thật sự có phát hiện gì đó, linh hồn lực dần rút mạnh hơn vào bên trong đó.

Ánh mắt Thạch Nham sáng lên, trong lòng thầm kỳ vọng.

Một hồi sau, Dịch Thiên Mạc chậm chậm thu hồi lại lực lượng linh hồn đã thả ra, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói với Thạch Nham:

- Chủ nhân, bên trong có khí linh, nó ẩn trốn rất sâu, không muốn trao đổi với tôi. Tuy tôi có thể trừ bỏ khí linh, nhưng điều này hiển nhiên không được, một khi khí linh bị diệt, linh bảo này cũng liền mất đi tác dụng.

Thạch Nham ngạc nhiên, cười khổ nhận lại Lưu Vân Phá Thiên Toa, thấp giọng thì thầm:

- Thế thì khó rồi, không biết thứ đồ này sử dụng thế nào, thật đúng là khó khăn rồi...

- Chủ nhân.

Đế Sơn đột nhiên nhỏ giọng hô lên một tiếng, ánh mắt hơi sáng lên tựa như nhớ tới cái gì đó.

- Sao?

Thạch Nham ngẩng đầu.

“Bất Tử huyết của hậu duệ Bất Tử Thần Vương, chắc là có tác dụng đặc biệt với các loại đồ vật, chủ nhân của đồ vật này đã chết, trở thành vật vô chủ, chủ nhân nhỏ máu mình lên, nói không chừng có thể phát hiện ra điểm gì đó. Dù sao máu của ngài cũng có khác biệt rất lớn với người bình thường.

Đế Sơn trầm giọng nói.

Thạch Nham ngơ ngác, ánh mắt dần sáng lên.

Hắn đã nghe Hàn Băng Hàn Diễm từng nói chuyện này, Bất Tử huyết quả thật có những công hiệu kỳ dị, phục hồi dị bảo chính là một công dụng đặc biệt trong số đó, tuy hắn không thể ngưng luyện máu của mình thành Bất Tử huyết nhưng dù sao máu của hắn vẫn khá đặc biệt, nói không chừng thật sự có thể khiến cho Lưu Vân Phá Thiên Toa này phát sinh biến hóa gì đó.

- Ta thử xem.

Thạch Nham trầm ngâm một lúc, đột nhiên cười cười, cắn rách ngón tay, từng giọt máu từ ngón tay giữa nhỏ lên Lưu Vân Phá Thiên Toa.

Thật bất ngờ.

Từng giọt máu tươi nhỏ lên bên trên Lưu Vân Phá Thiên Toa lại giống như rót vào bọt biển, bị Lưu Vân Phi Thiên Toa hút sạch từng giọt.

Sau khi Lưu Vân Phi Thiên Thoa hút xong máu của Thạch Nham từ từ sáng lên, phát ra quang sáng màu vàng nhạt, tựa như dần dần sống lại.

Sắc mặt Thạch Nham chấn động, cắn thêm một cái trước khi vết thương trên đầu ngón tay liền lại, càng nhiều giọt máu nhỏ xuống.

Lưu Vân Phá Thiên Toa tham lam hút lấy máu tươi của Thạch Nham, càng lúc càng sáng lên, khi mười giọt máu biến mất vào bên trong đó, Thạch Nham thu tay nhìn vết thương trên ngón tay từ từ lành lại, sau đó đưa tay sờ lên Lưu Vân Phá Thiên Toa, rót Tinh Nguyên vào trong.

Lưu Vân Phá Thiên Toa đột nhiên bùng lên ánh sáng vàng rực, đột nhiên từ bên trong ánh sáng vàng rực phát ra luồng lực lượng làm không gian vặn vẹo.

Sợ hãi kinh ngạc, vội vàng thu hồi Tinh Nguyên, Thạch Nham hít sâu một hơi, đưa thần thức tiến vào bên trong.

- Tu vi của ngươi quá thấp nên không thể sử dụng ta, chờ ngươi tu luyện đến cảnh giới Niết Bàn mới đến trao đổi với ta.

Một luồng ý niệm yếu ớt đột nhiên từ trong Lưu Vân Phá Thiên Toa truyền ra

- Linh hồn ta cũng rất yếu, cần thời gian khôi phục, bây giờ ta phải ngủ, chờ người đạt tới cảnh giới Niết Bàn mới thức tỉnh ta, tạm biệt.

Liên lạc chấm dứt.

Thạch Nham ngẩn ngơ, thần thức ở bên trong lượn vài vòng trong chốc lát vẫn không thu hoạch được gì.

Hồi lâu sau, hắn chỉ có thể bắt lực thu lại thần thức, cười khổ lắc đầu nói:

- Thật là khí linh kỳ quái...

- Chuyện gì thế?

Vũ Nhu cười dịu dàng hỏi.

- Khí linh nói tu vi của ta quá thấp, không đạt tới cảnh giới Niết Bàn thì đừng thức tỉnh nó.

- À, điều này có thể chứng minh một chuyện, khí linh này ít nhất đã chấp nhận thân phận của ngài. Chờ chủ nhân đạt tới cảnh giới Niết Bàn, có được lực lượng mạnh mẽ hơn thì nói không chừng sẽ có thể sử dụng dị bảo này, chuyện này rất bình thường, tu vi không đủ không thể sử dụng dị bảo, đó là lẽ đương nhiên.

Vũ Nhu mỉm cười nói.

- Cảnh giới Niết Bàn...

Thạch Nham thấp giọng trầm ngâm, nói thầm:

- Hình như cũng không phải là khoảng cách quá xa, bây giờ tạm gác lại.

275. Chương 274 - Gia Tộc Khoa Lạc

Khi mặt trời vừa nhô lên, Dịch Thiên Mạc mang theo Thạch Nham nhanh chóng bay về hướng khu vực trung ương Tuyết Long đảo.

Gió thổi phần phật, Dịch Thiên Mạc phóng ra thần thức bao Lạc

Đồng tử Lâm Đạt bỗng co lại, thần sắc hơi buồn bã khẽ gật đầu:

- Ta nên sớm đoán ra mới phải, sau khi chúng ta chia tay, dường như ta thấy huynh và Tu La vương Mạc Đoạn Hồn cười Thanh huyết ma bức rời đi, chỉ là lúc đó còn có chút không tin, rốt cuộc bây giờ đã xác định rồi.

Nghe Thạch Nham nói rõ thân phận, bất luận là Y Ân hay Ô Khắc, sắc mặt đều có hơi chút khó coi, vẻ mặt hơi lo lắng.

Dương gia ở Vô Tận Hải nổi tiếng là ngang ngược, Gia La hải vực và Viên La hải vực cách nhau không xa, khi xưa Tam Thần Giáo và Dương gia lại càng thường đánh nhau, không đội trời chung, Tuyết Long đảo thuộc về thế lực ngoại vi của Tam Thần Giáo, gia tộc Võ Giả trên đảo tự nhiên sẽ không xa lạ Dương gia, biết rõ Dương gia là thế lực khủng bố cỡ nào.

- Người, người đến Tuyết Long đảo của chúng ta muốn làm gì?

Y Ân đặt mông ngồi lên ghế, giả vờ bình tĩnh cầm lên một tách nước, từ từ hớp một ngụm lo lắng nói:

- Hai năm trước, rất nhiều thế lực tiến vào đóng giữ Gia La hải vực, ra tay đối phó với Dương gia các người, nhưng mà Tam Thần Giáo không có tham dự chuyện này, cho dù người muốn trả thù cũng không nên tìm chúng ta.

Y Ân vừa nói như thế, mọi người trong điện cuống cuồng hưởng ứng, gấp rút biện hộ cho mình, hoặc là nói Tam Thần giáo và Dương gia gần đây không có xung đột, hoặc là nói bọn họ chỉ là thế lực ngoại vi của Tam Thần Giáo, không rõ ràng tình hình bên trong giáo.

Nói đi nói lại chỉ là muốn chứng minh sự vô tội của bọn họ, hy vọng Thạch Nham giơ cao đánh khẽ.

- Thạch Nham, huynh, huynh đến Tuyết Long đảo chúng ta, chẳng lẽ muốn?

Mười ngón tay Lâm Đạt nắm chặt lại, nghiến chặt răng, hơi tức giận nhìn Thạch Nham

- Nếu huynh muốn đối phó với chúng ta, muội sẽ hận huynh cả đời!

Thạch Nham cười khanh khách, lắc lắc đầu, sắc mặt cổ quái nói:

- Nàng nghĩ đi đâu thế? Lần này ta tiện đường đi ngang qua Tuyết Long đảo, chỉ là muốn đến thăm nàng, nào có ý gì khác.

Mọi người trong điện thở dài một hơi nhẹ nhõm.

- Đừng nói Tam Thần Giáo không có nhắm vào Dương gia, cho dù Tam Thần Giáo nhắm vào Dương gia, nề mặt nàng ta cũng sẽ không đối phó gia tộc Khoa Lặc các nàng đâu.

Để tránh Lâm Đạt nghĩ lung tung, Thạch Nham mỉm cười thản nhiên nói:

- Ta đến chỉ... chỉ muốn đến thăm nàng, xem nàng sống có tốt không mà thôi

Nét mặt Lâm Đạt xúc động, trong mắt lặng lẽ hiện lên vẻ cảm động.

Y Ân kinh ngạc nhìn Thạch Nham lại lặng lẽ nhìn chằm vào Lâm Đạt, dường như nhìn ra điều bất thường gì trong đó, ánh mắt từ từ sáng lên.

Lúc này gia tộc Khoa Lặc đang gặp phải vài chuyện khó giải quyết, Y Ân khổ sở vì tìm không được phương pháp giải quyết, gần đây lòng đầy lo lắng, hiện giờ đột nhiên phát hiện nữ nhi mà mình tựa như quan hệ tốt với Thạch Nham, không khỏi nảy lên ý niệm...

Y Ân trầm ngâm một lát, ngẫm có chủ ý, bỗng cười lên ha ha, thân hình hơi mập lết ra khỏi ghế, khuôn mặt hồng hào nâng ly rượu trong tay lên, cất giọng nói:

- Thạch Nham hiền chất, nếu không để ý thì trước tiên ngồi xuống uống một ly, thế nào?

Thạch Nham ngẩn người, trong lòng muốn cự tuyệt, đột nhiên phát hiện ánh mắt chờ mong của Lâm Đạt nhìn hân, tựa như đang khẩn cầu hân đồng ý.

Hơi sững sốt, Thạch Nham cười nhạt, khẽ gật đầu với Y Ân

- Được thôi.

- Mời ngồi, mời ngồi.

Y Ân vội vàng đi lên tiếp đoán, tự mình đến sắp xếp chỗ ngồi, thái độ cực tốt thậm chí có thể nói là nịnh bợ.

Lâm Đạt nhìn thấy cha mình lộ vẻ tươi cười nịnh nọt như thế, tự nhiên là biết ông ấy nghĩ gì, vốn định âm thầm nhắc nhở ông ấy đừng như vậy nhưng khi nghĩ đến tình hình phức tạp hôm nay, trong lòng khẽ thở dài rồi vứt bỏ ý nghĩ đó của mình, chỉ là hơi xấu hổ nhìn Thạch Nham, dùng ánh mắt muốn nói Thạch Nham đừng trách. Thạch Nham mỉm cười gật đầu, tỏ ý mình không để ý, sau khi cùng Dịch Thiên Mạc ngồi xuống, cũng không nói năng gì, tự mình lấy Thanh xà quả ở trước mặt không khách khí cắn một miếng, vừa nhai vừa lẩm bầm:

- Mùi vị không tệ.

-Ha ha.

Y Ân luôn cười ngây ngô, cũng không vội nói chuyện, vẫy tay ra hiệu Lâm Đạt ngồi xuống bên cạnh Thạch Nham. Chờ Lâm Đạt ngồi xuống bên trái Thạch Nham ông ta mới giả vờ vô ý nói:

- Không biết hiền đệ từ đâu đến? Chuyện này, tình hình Già La hải vực bây giờ cực kỳ phức tạp, hiền chất có biết tình hình bên kia hay không?

Đây chính là vấn đề hiện nay Thạch Nham quan tâm nhất.

Lắc lắc đầu, vẻ mặt Thạch Nham từ từ trở nên trầm trọng hơn

Nói thật, ta không phải từ Già La hải vực tới, ta rời khỏi Vô Tận hải được một thời gian vừa mới trở về, cho hỏi hiện tại rốt cuộc tình hình như thế nào?

Y Ân tựa như sớm biết Thạch Nham không phải từ Già La hải vực tới, nghe Thạch Nham nói như vậy không thấy kỳ lạ chút nào, chỉ khẽ than, giọng điệu đau thương nói:

- Già La hải vực thất thủ rồi....

Đôi mắt Thạch Nham hơi híp lại.

- Hai năm trước, sau khi người Dương gia của hiền chất đều biến mất, không lâu sau liền có Ma nhân của Ma Vực Thứ Tư đi tới Già La hải vực. Chỉ mất một năm, Ma nhân đến từ Đệ Tứ Ma Vực đã chiếm lấy Già La hải vực. Già La hải vực lúc này đã thuộc về Ma nhân của Ma Vực Thứ Tư rồi.

Dáng vẻ Y Ân đau thương lắc đầu thở dài, giống như cả nhà ông ta đều bị Ma nhân tiêu diệt vậy.

- Ta biết sẽ xảy ra chuyện này mà .

Thạch Nham cười lạnh

- Lúc đầu thế lực các nơi liên thủ, sau khi biết rõ hai Ma Đế giam cầm gia chủ Dương gia, còn dám hợp tác với Ma nhân để đối phó Dương gia, cuối cùng làm cho Dương gia không thể không lui về các nơi, khiến cho Thiên Môn thông đến Ma Vực Thứ Tư không có người phòng thủ, còn nảy lên suy nghĩ buồn cười là khai thông mua bán với Ma nhân, hiện giờ Ma nhân xâm nhập quy mô, sẽ từ từ từng bước nuốt trọn Vô Tận hải, đám người đó hiện giờ phải gieo gió gặt bão, thật là sáng khoái.

Tay của Y Ân run run, mặt mày xấu hổ, lau mồ hôi ngượng ngùng cười gượng nói: “Viên La hải vực chúng ta nằm sát Già La hải vực, Tuyết Long đảo chúng ta cách Già La hải vực cũng không xa, nghe nói gần đây Ma nhân của Ma Vực Thứ Tư sau khi điều chỉnh đang chuẩn bị công kích đến Viên La hải vực chúng tôi, chuyện này...”

Thạch Nham liếc nhìn ông ta, cảm thấy kỳ quái nói:

- Các người thuộc thế lực của Tam Thần Giáo thì Tam Thần Giáo tự nhiên sẽ nghĩ ra biện pháp, có lẽ lúc này Cổ gia và Thiên Trì Thánh Địa đã bắt đầu thương lượng với Tam Thần giáo các người rồi phải không? Lúc này vẫn còn chưa đánh tới đây mà. Ông gấp gấp làm gì?

- Là còn chưa đánh tới, nhưng một khi đánh tới đã không còn kịp rồi.

Ô Khắc cười khổ, lắc đầu thở dài, đã không còn hăm hở như trước.

Lâm Đạt ngồi bên cạnh Thạch Nham cúi đầu hơi thấp, không nói năng gì, chỉ lặng lẽ lắng nghe, tay để dưới mặt bàn cũng lặng lẽ nắm chặt lại, hình như có chút căng thẳng.

- Nói thật cho hiền chất nghe, chúng ta nhận được tin tức có thể sau một tháng nữa có khả năng Ma nhân bắt đầu từ Vô Tận hải xông đến đây, nhiều nhất hai tháng nữa là Ma nhân sẽ tới Tuyết Long đảo.

Y Ân trầm ngâm một lúc, dáng vẻ khổ sở nói:

- Cũng chính là, Tuyết Long đảo chúng ta chỉ còn có hai tháng thời gian...

Thạch Nham ngạc nhiên, trực tiếp nói:

- Vậy các người sớm rút lui đi, chẳng lẽ các người còn muốn tử thủ Tuyết Long đảo sao? Tam Thần Giáo nói sao? Các người cũng xem như là thế lực ngoại vi của Tam Thần Giáo, bọn họ sẽ không bỏ mặc chứ?

- Là như vậy...

Về mặt Y Ân có hơi chút xấu hổ, rủ rủ nói ra vấn đề nan giải của bọn họ gặp phải.

Sau khi được biết Ma nhân ở Gia La hải vực thời gian gần đây có ý đồ phát động tấn công Viên La hải vực, bọn người Y Ân, Ô Khắc lập tức xin ý kiến của Tam Thần Giáo, Tam Thần Giáo đề nghị các thế lực ngoại vi tạm thời rời bỏ hòn đảo của mình, toàn bộ đi đến các hòn đảo lân cận tổng bộ của Tam Thần Giáo cư trú, chuẩn bị tập trung lực lượng chiến đấu với Ma nhân của Ma Vực Thứ Tư.

Một vài thế lực của hải vực khác sẽ phái ra cao thủ tọa trấn ở Tam Thần Giáo, Cổ gia, Thiên Trì Thánh Địa, tùy thời biết được hướng đi của Ma nhân, rồi cùng chém giết Ma nhân.

Sau khi Tam Thần Giáo đưa ra mệnh lệnh, bọn người Y Ân liền mắc phải một nan đề rất lớn.

Thời gian này chính là lúc Viên La hải vực biến động dồn dập, gió lốc sóng thần ở Tuyết Long đảo lúc này là dữ dội nhất, thuyền bè di chuyển trên biển là vô cùng nguy hiểm, sợ ý là thuyền vỡ người chết, xuất phát từ Tuyết Long đảo đi về hướng tổng bộ Tam Thần Giáo sẽ tiến vào một hải vực gọi là Loạn phong vực, bão lốc sóng thần nơi đó vào mùa này là khủng bố nhất.

Ba đại gia tộc của Tuyết Long đảo bên này thực lực có hạn, chỉ có thể dựa vào thuyền bè để di chuyển, còn bắt buộc phải đi qua Loạn phong vực, cao thủ Niết Bàn của ba đại gia tộc chỉ có khoảng mười người, bên trong Loạn phong vực kia không thể chắc chắn có thể bảo vệ tất cả con thuyền, không dám tùy tiện di chuyển.

Từ những điều Y Ân nói thì nếu có thể co cao thủ cảnh giới Thiên Vị tọa trấn, thêm vào Vô Giả cảnh giới Niết Bàn của ba gia tộc sẽ có thể bảo đảm con thuyền không sao, bình an đi qua khỏi Loạn phong vực.

Bọn họ bẩm báo tình hình cho Tam Thần Giáo, bên kia trả lời bảo bọn họ chờ, nhưng nếu chờ không được cao thủ cảnh giới Thiên Vị tới thì chỉ có thể mạo hiểm xông qua Loạn phong vực kia.

Thế lực ngoại vi của Tam Thần Giáo rất nhiều, hòn đảo giống như Tuyết Long đảo này có ít nhất mấy trăm, cho dù Tam Thần Giáo có lòng phái cao thủ cảnh giới Thiên Vị trợ giúp bọn họ nhưng tài nguyên trong tay bọn họ có hạn, cao thủ cảnh giới Thiên Vị phái đến kia cũng chưa chắc có thể chiêu cố được Tuyết Long đảo.

Nếu đến chậm, thời điểm bọn họ di chuyển lùi lại thì sẽ có khả năng rơi vào trong tay Ma nhân của Ma Vực Thứ Tư, gặp phải tàn sát thê thảm.

Tam Thần Giáo đưa ra kỳ hạn, nhưng nhìn thấy kỳ hạn kia ngày càng gần, chỉ còn lại có mấy ngày mà vẫn không thấy cao thủ cảnh giới Thiên Vị tới trợ giúp, bởi vậy bọn người Y Ân mới sốt ruột sốt đầu mẻ trán, gần đây bắt đầu thương lượng có nên xuất phát trước không, mạo hiểm xông qua Loạn phong vực kia.

Trên Tuyết Long đảo ngoại trừ ba đại gia tộc còn có những thế lực Vô Giả nhỏ, có vài trăm Vô Giả đủ các cảnh giới, ngoài ra trên đảo còn có gần vạn binh dân, không có cao thủ cảnh giới Thiên Vị tọa trấn, mạo

hiếm xuất phát như thế thì một khi tiến vào Loạn phong vực có thể còn lại bao nhiêu người sống sót, không ai nói rõ được.

Đây chính là nan đề mà bọn người Y Ân gặp phải.

Sau khi bọn Võ Giả như Y Ân trên Tuyết Long đảo được kiến thức năng lực linh hồn áp chế khủng bố của Dịch Thiên Mạc lập tức cảm thấy Dịch Thiên Mạc nhất định là cao thủ cảnh giới Thiên Vị, tự nhiên nảy ra suy nghĩ hy vọng Dịch Thiên Mạc có thể ra mặt bảo vệ.

Nhưng Thạch Nham đến từ Dương gia, giữa Dương gia và Tam Thần giáo trước giờ bất hòa, những người này có lòng muốn Thạch Nham giúp đỡ nhưng lại biết hy vọng không lớn, như tình hình bây giờ quả thật rất nguy hiểm, thời gian càng ngày càng ít, cứ tiếp tục kéo dài như vậy thì bọn họ sẽ càng lúc càng nguy hiểm, cho nên mới muốn nhờ Thạch Nham.

Thạch Nham hờ hững ngồi im, uống trà một cách từ tốn, thần sắc bình tĩnh, anh mắt đảo qua trên gương mặt đám người Y Ân.

Sua khi bọn người Y Ân nói rõ tình hình, tự nhiên biết Thạch Nham có thể hiểu được ý của bọn họ, người nào lộ ra vẻ cầu khẩn, thầm mong đợi quyết định của Thạch Nham.

Nhưng vào lúc này, một bàn tay nhỏ nhắn bỗng đặt lên đùi hắn, nhẹ nhàng vuốt về đùi hắn, chậm chậm vuốt tới tiểu phúc của hắn, lạnh lẽo hoạt động...

Trong lòng Thạch Nham chấn động, cảm nhận được chỗ thân dưới dựng thẳng và sáng khoái, không nhịn được cúi đầu hô nhẹ một tiếng, lập tức quay đầu nhìn về Lâm Đạt bên cạnh.

Lâm Đạt cúi đầu, khuôn mặt ửng hồng không dám nhìn Thạch Nham, nhưng bàn tay nhỏ nhắn dưới bàn lại không hề dừng lại, tiếp tục sờ soọc thân dưới của Thạch Nham, mang cho Thạch Nham cảm giác tuyệt vời mê hồn.

Trước mặt, đám người Y Ân, Ô Khắc, người nào cũng đều hơi căng thẳng nhìn Thạch Nham với vẻ mặt khẩn cầu.

Ngay trước mắt bao người, không ngờ Lâm Đạt vậy lại to gan sờ soọc thân dưới của hắn, ngay tức khắc khiến cho Thạch Nham có cảm giác rất sướng.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Thạch Nham hơi híp mắt, thoát nhìn như là đang nhíu mày suy nghĩ, nhưng thật ra là đang âm thầm hưởng thụ...

Nha đầu này.....thật là to gan nha....

Khóe miệng Thạch Nham hiện lên vẻ tươi cười nhưng không nói năng gì, hắn biết ý của Lâm Đạt nhưng không vội bày tỏ thái độ, tiếp tục hưởng thụ.

- Chuyện này...

Y Ân không hề biết hành động của con gái hắn, yên lặng bình tĩnh chờ đợi một lúc, nhìn thấy Thạch Nham vẫn không hề rằng rớt cuộc không nhận được, trong lòng thấp thỏm chuẩn bị hỏi rõ.

Đột nhiên, thân dưới Thạch Nham ngẩng cao căng cứng bị bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Đạt dùng sức nắm chặt.

“A!”

Thân dưới Thạch Nham hơi đau, không kèm được hô khẽ một tiếng, thầm mắng nha đầu kia xuống tay nặng quá.

Biết Lâm Đạt sốt ruột, giả dạng nghiêm túc trầm ngâm một lúc, Thạch Nham ho nhẹ một tiếng mỉm cười:

- Chuyện này rất đơn giản, ta tìm người giúp ông giải quyết chuyện này, à, các người đã muốn rời khỏi Tuyết Long đảo, vậy hòn đảo này ta giúp mọi người quản lý một thời gian.

Ánh mắt Y Ân bỗng sáng lên.

Ô Khắc trước đó luôn có thái độ không thật thân thiện với Thạch Nham cũng kích động đột nhiên đứng dậy, kinh hãi nói:

- Người nguyên ý giúp chúng ta?

- Chỉ là việc nhỏ.

Thạch Nham cười cười, sau đó lặng lẽ liếc nhìn Lâm Đạt ở bên cạnh, ý bảo mình đã đáp ứng chuyện của nàng.

Cổ Lâm Đạt cũng ửng hồng, khẽ thở nhẹ một hơi nhưng vẫn không dám ngẩng đầu, bàn tay dưới bàn tiếp tục hoạt động, trong lòng cảm kích sóc cho Thạch Nham càng khoan khoái hơn.

- À, Già La Hải vực bị ma nhân xâm phạm rồi, Thiên Tà Động Thiên và Hạ gia bây giờ thế nào?

Thạch Nham vừa hưởng thụ vừa cười hỏi.

- Hạ gia sau khi Dương gia hiền chất biến mất, vẫn bị Thiên Tà Động Thiên chèn ép, sau khi Dương gia hiền chất chiến bại thì Hạ gia chẳng những không thu hoạch được gì, còn bị Thiên Tà Động Thiên tìm đủ cơ xâm chiếm không ít hòn đảo của bọn họ. Gia chủ thế hệ trước của Hạ gia lại điên điên khùng khùng, trước sau chưa từng ra mặt, làm cho Thiên Tà Động Thiên càng ngang ngược hơn, lại từ từ nảy lên suy nghĩ đuổi Hạ gia ra khỏi Già La hải vực.

Lần này là Ô Khắc đứng lên giải thích, hình như ông ta rất hiểu tình hình ở Già La hải vực, mỉm cười lần lượt nói rõ chuyện đã xảy ra bên kia cho Thạch Nham biết.

Thiên Tà Động Thiên ngay lúc đầu có lòng lợi dụng hôn sự của Tà Khôi và Hạ Tâm Nghiên để buộc chặt Hạ gia lên chiến xa của mình, nhưng mà Hạ Tâm Nghiên vẫn luôn đóng cửa tu luyện, Hạ gia lấy cái cơ này để liên tục trì hoãn, cuối cùng Thiên Tà Động Thiên bắt đầu sốt ruột, không ngừng nhắm vào Hạ gia.

Trước khi Ma nhân đến, thế lực của Hạ gia ở Già La hải vực đã bị suy giảm rất nhiều, còn xa mới là đối thủ của Thiên Tà Động Thiên.

Ma nhân của Ma Vực Thứ Tư sau khi xuất hiện ở Già La Hải vực, Hạ gia tự biết khó mà chống lại Ma nhân. Bởi vì lực lượng của gia tộc mình đã mất đi rất nhiều, Hạ gia ngược lại dứt khoát, một khi phát hiện Ma nhân đến lập tức bắt đầu rút lui.

Trước khi càng nhiều cao thủ Ma nhân chưa đến, Hạ gia trực tiếp bỏ hết mọi thứ ở Già La hải vực, sáng suốt tiến vào Viên La hải vực, tạm ở lại các hòn đảo giữa Cổ gia và Thiên Trì Thánh Địa.

Chính là sự sáng suốt của Hạ gia nên bọn họ tránh được kiếp nạn, không bị quá nhiều tổn thất, cao thủ của gia tộc đều được bảo toàn, chỉ có những thế lực ngoại không cách nào quan tâm tới, bị bỏ lại Già La hải vực.

Thiên Tà Động Thiên thì lại khác.

Sau khi Dương gia biến mất và Hạ gia suy yếu, thế lực bọn họ càng lúc càng lớn, đã thật sự trở thành bá chủ đệ nhất của Già La hải vực, hòn đảo tài nguyên có được thậm chí còn hơn Dương gia năm đó rất nhiều.

Cho dù Ma nhân đến, bọn họ cũng không muốn rời bỏ cơ nghiệp ở Già La hải vực thật vất vả đánh chiếm được, tự nhiên không rời bỏ Già La hải vực.

Chiến đấu không thể không xảy ra.

Rất nhanh, Thiên Tà Động Thiên thấy được sự đáng sợ của Ma nhân, những Na nhân từ Ma Vực Thứ Tư chỉ mất ba tháng đã phá hủy Thiên Tà Động Thiên, chém giết hơn nửa cao thủ của Thiên Tà Động Thiên.

Sau khi hai vị Ma Chủ dưới trướng Ba Tuần cùng nhau đến Thiên Tà Động Thiên thì cũng có nghĩa là Thiên Tà Động Thiên đã xong đời.

Đối mặt với lực lượng áp đảo của Ma nhân, động chủ Thiên Tà Động Thiên cuối cùng cũng đã đưa ra một quyết định làm toàn bộ các thế lực của Vô Tận hải cảm thấy nhục nhã.

- Thiên Tà Động Thiên đầu hàng.

Thiên Tà Động Thiên bây giờ đã trở thành một thế lực trong tay Ma nhân, trở thành chó săn cho Ma nhân, lần lượt nói rõ phân bố lực lượng của các thế lực khắp nơi Vô Tận hải, nói hiểu biết của bọn chúng trong những năm qua về Vô Giả khắp Vô Tận hải cho Ma nhân nghe.

Ma nhân có được lực lượng của Thiên Tà Động Thiên, đã hiểu Vô Tận hải rất rõ, Ma nhân ở Già La hải vực thu được rất nhiều tài nguyên ở giới họ không có, thế lực phát triển cực nhanh, rất nhiều Ma nhân ngay tại Già La hải vực đột phá cảnh giới công pháp và lực lượng tăng mạnh, thực lực mỗi một ngày đều đang gia tăng.

- Thiên Tà Động Thiên thật là sỉ nhục mà.

Sắc mặt Thạch Nham âm trầm, hai mắt bắn ra tia lạnh lẽo.

Đám bội bạc này, lúc trước có thể phản bội được Dương gia chúng tôi, tự nhiên cũng có thể phản bội toàn bộ Vô Tận hải!

Sau khi từ miệng Ô Khắc biết rõ tình hình Già La hải vực hiện tại, trong lòng Thạch Nham lại âm thầm sáng khoái.

- Ba gia tộc các người bắt đầu chuẩn bị rời đi, chờ các người chuẩn bị xong tự nhiên có người trợ giúp.

Trầm ngâm một lúc, Thạch Nham nhíu mày nhìn về Y Ân, Ô Khắc

- Điều ta đã đáp ứng các người nhất định sẽ giữ lời, à, nhớ mang theo toàn bộ binh dân trên Tuyết Long đảo.

- Hiểu rồi.

Y Ân, Ô Khắc cùng gật đầu.

- Các người có thể đi làm việc rồi.

Thạch Nham phát phát tay, vẻ mặt có hơi thiếu kiên nhẫn.

Lâm Đạt sớm đã sớm ngồi nghiêm chỉnh, không còn tiếp tục hoạt động bên dưới bàn nữa, chỉ là khuôn mặt ửng hồng vẫn chưa mất đi, thật kiêu diễm mê hoặc lòng người.

Y Ân, Ô Khắc có được lời hứa của Thạch Nham nên vẻ mặt cũng đã thả lỏng, đối với Thạch Nham có phần cung kính, nghe được lời hắn đều lần lượt đứng lên, không lâu sau liền rời khỏi đại điện.

Trước khi Y Ân đi lặng lẽ liếc nhìn Lâm Đạt, tựa như muốn nhìn rõ quan hệ giữa Thạch Nham và nữ nhi mình.

Từ vẻ ửng hồng trên mặt Lâm Đạt, dường như Y Ân đã đoán ra được gì đó, ông ta chẳng những không trách mắng, trong lòng còn âm thầm vui mừng, hơi chút đắc ý.

Chờ sau khi mọi người trong điện đều đi ra hết, Dịch Thiên Mạc chậm rãi đứng dậy, nhẹ giọng nói với Thạch Nham:

- Tôi ra ngoài đi dạo, có chuyện gì người cứ ở trong hô lên một tiếng.

Thạch Nham biết Dịch Thiên Mạc sớm đã nhìn thấy động tác lén lút của Lâm Đạt, bây giờ muốn rời đi, tự nhiên là muốn để lại không gian cho hắn, cho nên cười cười gật đầu:

- Vất vả rồi.

- Nên làm mà.

Dịch Thiên Mạc xoay người rời đi, nháy mắt đã không thấy đâu.

Trước mặt người ngoài, Thạch Nham đã nói đứng gọi hắn là chủ nhân, Dịch Thiên Mạc cũng biết cách xưng hô chủ nhân này hơi kinh hãi thế tục cho nên nghe theo dặn dò của Thạch Nham.

- Người này thật kỳ quái, khí tức trên người ông ta có chút không giống với chúng ta.

Lâm Đạt chờ sau khi Dịch Thiên Mạc đi rồi mới nói ra, sau đó đỏ mặt nói:

- Chuyện vừa rồi, ông ta có nhìn thấy không?

- Không có.

Thạch Nham cười ha ha, lập tức một tay ôm lấy Lâm Đạt, đặt nàng ngồi trên đùi mình, gầm nhẹ nói:

- Khiêu khích ta lâu như thế, bây giờ nên đến lượt ta!

- Hi hi, ta không sợ chàng đâu.

Lâm Đạt thân xác lẫn tinh thần đều vui vẻ, mắt đẹp mong nước đầy xuân tình.

Thạch Nham tạm thời lưu lại Khoa Lặc gia tộc.

Vừa đợi người của những đại gia tộc trên Tuyết Long đảo này di chuyển, vừa thông qua Lâm Đạt nghe ngóng tình hình của Vô Tận hải. Qua hai năm rưỡi, chuyện lớn nhất của Vô Tận hải chính là sự xâm chiếm của Ma nhân.

Khi Ma nhân thật sự đi đến Già La Hải vực, các thế lực của Vô Tận hải thì bọn họ mới hiểu được lúc trước bọn chúng nhắm vào Dương gia là một chuyện ngu xuẩn cỡ nào.

Sự hung tàn của ma nhân đã vượt qua khỏi sự tưởng tượng của bọn chúng, sau khi Già La hải vực thất thủ, mỗi một thế lực của Vô Tận hải đều cảm thấy bất an, rất sợ một ngày nào đó Ma nhân sẽ đi tới hải vực của bọn họ.

Bởi vì sợ hãi, bởi vì cùng chung địch nhân, rất nhanh chóng toàn bộ thế lực của Vô Tận hải đều bắt đầu đoàn kết lại với nhau.

Thủ lĩnh các thế lực khắp nơi liên tục gặp mặt, bàn bạc đại kế đối phó với Ma nhân.

Nhưng giữa các thế lực này trước giờ vẫn luôn tồn tại mâu thuẫn, một vài thế lực cách Già La hải vực khác xa, có ý muốn để các thế lực khác tiêu hao lực lượng của Ma nhân, không dám dốc hết toàn lực.

Điểm xuất phát là chính xác, nhưng đến lúc thực hiện thì lại để lộ ra rất nhiều mâu thuẫn.

Ma nhân thật sự đã xâm chiếm, những thế lực này vẫn không sửa được tính ích kỷ trời sinh của nhân loại, vẫn luôn nghĩ dừng ra làm vật hi sinh trước, toàn lực bảo vệ lực lượng bản thân, thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nghe nói thủ lĩnh của các đại thế lực sau khi gặp mặt luôn tranh cãi, vẫn chưa đưa ra được kế sách hoàn mỹ thật sự.

Cứ như vậy bọn họ còn chưa tổ chức tấn công thì ngược lại Ma nhân đã bắt đầu động thủ.

Gia tộc Khoa Lặc, Thạch Nham đang ngồi ngay ngắn trên đỉnh một tầng cao nhất của tiểu lâu ba tầng tinh xảo, đáng vẻ yên tâm, chậm chậm buông lỏng tinh thần.

Hắn đang tiếp tục nghiên cứu những ảo diệu về linh hồn của Âm Mị tộc.

Ba ngày qua, hắn vẫn ở gia tộc Khoa Lặc, Dịch Thiên Mạc phụ trách bảo vệ hắn, người của ba đại gia tộc vẫn luôn bận rộn, bận gom góp của cải tích lũy nhiều năm của gia tộc, bận sắp xếp cao thủ trong tộc, bận đi an bài cho bình dân...

Thạch Nham và Lâm Đạt sau vài lần hoan lạc điên cuồng, dục vọng được giải phóng rồi thì lại bắt đầu khổ tu như trước.

Dịch Thiên Mạc ở lại bên cạnh, một ít linh hồn bí pháp của Âm Mị tộc mà trước kia Thạch Nham không rõ, hắn đều lấy ra hỏi ý kiến của Dịch Thiên Mạc.

Từ lần ở trong rừng, sau khi Dịch Thiên Mạc thấy được sự tàn nhẫn của Thạch Nham, thái độ đối với Thạch Nham đã sinh ra biến hóa vi diệu, hình như đã thật sự bắt đầu thật lòng đối đãi với Thạch Nham, bất luận Thạch Nham đưa ra vấn đề gì, chỉ cần hắn có thể giải đáp được đều hết lòng giúp đỡ.

Bởi vì, lý giải của Thạch Nham về về linh hồn áo nghĩa trong điển tịch của Âm Mị tộc đã tiến bộ rất nhanh.

Thức hải lan tỏa làn sóng biếc, giống như những sợi tơ trong thức hải, lặng lẽ tụ tập đến chỗ chủ hồn, chủ hồn càng lúc càng được nhiều thần thức quần lấy, cảm giác của Thạch Nham trải rộng lan ra bốn phương tám hướng.

Trong thức hải, ngũ ma khoảng thời gian này rất yên lặng, sau khi chủ hồn tiến vào và Thạch Nham cũng không có vận dụng lực lượng tiêu cực, ngũ ma tựa như biết lực áp chế của chủ hồn cho nên vẫn luôn có bất cứ hành động nào.

Ngày hôm nay, thần thức của Thạch Nham không ngừng ngưng tụ đến chỗ chủ hồn, hắc mớ hồ cảm giác có thể không chế ngũ ma, trong lòng đột nhiên nảy lên ý tưởng.

Ý niệm trong đầu di chuyển đến hướng chủ hồn, lấy chủ hồn làm trung gia bắt đầu dẫn dắt ngũ ma.

Bỗng chốc, thức hải dấy lên sóng to gió lớn, ngũ ma ở bên trong thức hải bỗng hóa thành năm luồng sáng đen nhiên bay ra khỏi thức hải.

Trong tiểu lâu, bỗng trào ra một luồng khí tức tà ác, thô bạo, tuyệt vọng, một luồng dao động ta ác cực kỳ khủng bố theo đó lan tỏa ra.

Năm ma đầu dữ tợn thân cao mười trượng lơ lửng ngay phía trên bầu trời tiểu lâu, từ trên mình chúng phóng ra linh hồn dao động khiến người ta rơi vào trong đau đớn vô tận.

Thân thể Thạch Nham bỗng gãy teo lại, lực lượng tiêu cực bên trong huyết đạo trào ra mạnh mẽ rót vào trong ngũ ma.

Thân thể ngũ ma ban đầu còn là hư ảo mơ hồ đã chậm chậm ngưng kết thành thực chất, khí tức trên mình tỏa ra càng lúc càng khủng bố.

- Chủ nhân cẩn thận!

Dịch Thiên Mạc sợ hãi biến sắc, vẻ mặt chấn kinh nhìn ngũ ma lơ lửng giữa không trung, kinh hãi kêu lên:

- Đây là hồn kỹ gì? Khí tức thật đáng sợ, đây là, đây là linh hồn lực ngưng luyện thành thực thể!

Thạch Nham mở mắt ra, hai mắt lạnh lùng vô tình nhìn ma đầu dữ tợn khủng bố đang lơ lửng trên trời, giờ tay quá khê:

- Quay lại!

Ngũ ma giãy dụa hình như không muốn quay về, nhưng vào lúc này Thạch Nham lại hừ lạnh một tiếng, trong tay phóng ra một tia Thiên hỏa đỏ rực.

Năm ma đầu thoát khỏi thức hải của Thạch Nham lúc này mới biết sợ hãi, không dám tiếp tục chống đối Thạch Nham, ở trên trời lắt lư một lát liền thu nhỏ lại.

Chỉ trong chốc lát, ngũ ma lại biến thành từng luồng sáng đen, lần nữa biến mất trong thân thể Thạch Nham.

Thạch Nham hít một hơi thật sâu, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương chậm chậm khôi phục bình thường, hồi lâu sau mới thở ra một hơi, thần nhiên nói:

- Biết ngay các ngươi sợ Thiên hỏa mà.

Dịch Thiên Mạc cũng tránh ra xa, có chút lo lắng nhìn Thạch Nham phóng ra Thiên hỏa, Thiên hỏa lực là uy hiếp trí mạng đối với hắn.

Thạch Nham cười cười, thu hồi Thiên hỏa trên tay, nói:

- Chỉ là hỏa viêm của Địa tâm hỏa vạn năm, hỏa viêm này tuy có lực khắc chế với những vật âm hàn nhưng cũng xem là đáng sợ. Nếu là Cửu U Phệ Hồn Diễm nhảy ra, e là năm ma đầu kia sẽ thật sự sợ hãi, đáng tiếc thật, Cửu U Phệ Hồn Diễm kia không thể thu phục được.

- Chủ nhân, ngài phóng ra linh hồn năm sinh vật là do chủ nhân dùng linh hồn lực ngưng luyện thành sao?

Dịch Thiên Mạc khiếp sợ

- Chủ nhân chỉ có tu vi cảnh giới Địa Vị, cho dù đặc biệt tinh thông linh hồn áo nghĩa của Âm Mị tộc chúng tôi thì cũng rất khó thấu hiểu nhanh như vậy, sao có thể chỉ đơn thuần dựa vào linh hồn lực đã ngưng luyện thành loại linh hồn sinh vật loại này chứ?

Dịch Thiên Mạc làm sao cũng không dám tin chuyện này là sự thật.

Lấy linh hồn làm vật dẫn để ngưng luyện sinh vật linh hồn, đây là một hồn kỹ cực kỳ cao thâm được ghi lại trong bí điển của Âm Mị tộc, muốn tu luyện hồn kỹ này thì ngoài tạo nghệ linh hồn cực kỳ tinh thông còn phải có được tu vi Thần cảnh, nếu không khó mà làm được.

Kể cả bản thân Dịch Thiên Mạc có cảnh giới Thông Thần nhất trùng thiên, tạo nghệ linh hồn tinh thâm như thế cũng không thể ngưng luyện ra ngũ ma.

Chỉ có tu vi cảnh giới Địa Vị, chỉ dựa vào mấy quyển bí tịch Âm Mị tộc đã có thể ngưng luyện ra linh hồn sinh vật, đây đã không thể dùng hai từ thiên tài để hình dung được nữa.

- Người nói ngũ ma à?

Thạch Nham sững sốt, đột nhiên cười cười giải thích nói:

- Không liên quan đến linh hồn áo nghĩa của Âm Mị tộc các người, trước khi ta có được linh hồn bí điển của Âm Mị tộc các người đã ở trong thức hải ngưng luyện ra năm tên nà .

Dịch Thiên Mạc trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt nhìn Thạch Nham giống như nhìn quái vật.

Hồi lâu sau, Dịch Thiên Mạc mới thở dài một tiếng, cảm khái nói:

- May mà, tôi đã đưa ra quyết định chính xác, nếu lúc đầu chúng ta một lòng muốn giết ngài, ta nghĩ Âm Mị tộc chúng tôi có thể thật sự sẽ hoàn toàn biến mất ở thế gian này.

Dịch Thiên Mạc đã có chút sợ hãi hẳn.

Xua tay, Thạch Nham không để ý đứng lên, cảm nhận được ngũ ma trong thức hải đã yên lặng, hắn lập tức đi đến cửa sổ, nhìn đám người Y Ân của gia tộc Khoa Lạc vội vàng chạy đến, cất giọng nói:

- Thật xin lỗi, vừa rồi tu luyện xảy ra sự cố, bây giờ không sao rồi, các người không cần lo lắng.

Tộc nhân của Khoa Lạc gia tộc, sắc mặt người nào cũng tái mét, bị hành động vừa rồi của Thạch Nham làm cho tinh thần run rẩy.

Những Võ Giả này tu vi bình thường, thậm chí không biết vận dụng bất kì hồn kỹ nào, đột nhiên phát hiện tầng lầu của Thạch Nham xuất hiện động tĩnh đáng sợ như vậy, bọn họ còn tưởng Ma nhân đã đến rồi, nếu không phải ngũ ma kia đột nhiên biến mất thì ngay cả đến đây bọn họ cũng không dám.

Y Ân lau mồ hôi, đứng ở đằng xa nghe lời của Thạch Nham lập tức dừng lại, chấp tay hướng về Thạch Nham nói:

- Được rồi, vậy ta không muốn quấy rầy.

Nói xong, Y Ân muốn ra hiệu cho đám người trong tộc, những người đó cũng rất thức thời, sau một lúc đã rời đi hết.

- Chủ nhân, ta muốn thỉnh giáo một số bí quyết ngưng luyện ra những sinh vật đó.

Chờ sau khi đám người Y Ân rời đi hết, Dịch Thiên Mạc do dự một lát, có chút xấu hổ nói:

- Thời gian gần đây tôi cũng nghiên cứu phương diện này, tiếc là không có tiến triển gì, ta rất hiếu kỳ, ngũ ma của chủ nhân dựa vào cái gì hình thành?

- Các loại cảm xúc tiêu cực trong lòng.

Thạch Nham nhún mày, không che giấu cũng không nói rõ ràng.

- Cảm xúc tiêu cực?

Dịch Thiên Mạc kinh ngạc

- Cảm xúc tiêu cực này có thể thông qua tu luyện để tăng cường sao? Điều, điều này ta chưa từng nghe qua, chủ nhân, chẳng lẽ ngài có thể không ngừng gia tăng lực lượng tiêu cực, để năm sinh vật ngưng luyện ra, không ngừng tăng cường sao?

- Trên nguyên tắc là vậy.

Thạch Nham gật đầu.

Trong mắt Dịch Thiên Mạc lóe lên một tia kinh ngạc, vẻ mặt trở nên cực kỳ quái dị.

- Sao rồi?

Thạch Nham cảm thấy hơi kỳ quái với biểu hiện của Dịch Thiên Mạc

- Chuyện này rất lạ sao? Ta cảm thấy điều này là bình thường mà.

Dịch Thiên Mạc hít sâu một hơi, hồi lâu sau mới kinh hồn bạt vía nói:

- Chủ nhân thật sự... thật là kỳ tài ngút trời, ai, ta thật sự phục rồi, mặc dù ta không nghĩ ra nhưng năng lực của chủ nhân quả nhiên không phải những người như chúng tôi có thể hiểu được.

- Rốt cuộc là sao?

“Chỉ có Vô Giả Thần cảnh ngưng luyện ra được linh hồn sinh vật mới có thể không ngừng tăng cường, có năng lực không ngừng tiến hóa!

Dịch Thiên Mạc nhìn chằm chằm Thạch Nham, ánh mắt lấp lánh ánh sáng kỳ dị, nói từng chữ một.

Về mặt Thạch Nham chấn động, sau đó khoe miệng nở nụ cười, xoa xoa đầu:

- Ha ha, xem ra vận khí của ta thật sự không tệ.

Đến giờ phút này, hắn mới hiểu được điểm đáng sợ của hồn kỹ Tâm Hải Ngũ Ma này, hồn kỹ từ Huyết Văn giới không ngờ lại có năng lực đặc biệt như vậy, quả nhiên không hổ là hồn kỹ từ Huyết Văn giới, quả là khiến người khác phải chấn động.

Dịch Thiên Mạc còn muốn giải thích gì đó, đột nhiên nhú mày, từ từ nhắm mắt lại.

Linh hồn dao động yếu ớt bỗng nhiên lan khắp toàn thân Dịch Thiên Mạc, một luồng khí tức linh hồn mới rất nhỏ chậm chậm từ chỗ cực xa trôi nổi truyền tới, hình như quán quanh người Dịch Thiên Mạc, đang lặng lẽ trao đổi với Dịch Thiên Mạc.

Từ từ nhắm hai mắt, Dịch Thiên Mạc cảm nhận một lát, bỗng nhên nói:- Bên Tập Ba gặp chút phiền phức, một vài Vô Giả xuất hiện chỗ bọn hắn, bọn chúng phát hiện Tập Ba, hình như, hình như còn biết những nha đầu nhân loại của chủ nhân, Tập Ba hỏi chủ nhân, có cần giết hết đám người kia không?

- Biết mấy nha đầu kia...

Thạch Nham sững sốt, đầu óc xoay chuyển lập tức biết ngay đám người kia chắc là một ít cao thủ của Vô Tận hải, trầm ngâm một lúc, Thạch Nham trực tiếp phân phó:

- Bất luận là ai, trước tiên cứ bắt lại, bộ dạng Dục tộc và chúng ta khác biệt rất nhiều, nếu để bọn họ tung ra lời đồn sẽ xuất hiện phiền phức không cần thiết.

- Hiểu rồi.

Dịch Thiên Mạc gật gật đầu, nhắm mắt truyền tin về bên kia.

Lúc này, Y Ân lúc trước rời đi đột nhiên lại xuất hiện, đứng cách mười mét nói với Thạch Nham:

- Nhận được tin, có người đến trợ giúp chúng tôi, đó là người của Cổ gia và Thiên Trì Thánh Địa, bọn họ đúng lúc cần đi tổng bộ Tam Thần Giáo bàn bạc chuyện quan trọng, đi ngang qua đây được Tam Thần Giáo ủy thác trợ giúp chúng tôi.

- Cổ gia, Thiên Trì Thánh Địa?

Nét mặt Thạch Nham hơi quái lạ

- Khi nào thì bọn họ đến?
- Nghe nói hôm nay sẽ đến đây, ha ha, vậy đa tạ ý tốt của hiền chất, xem ra không cần phiền tới các người nữa.
- Y Ân bỗng nhiên nói.
- Không cần làm phiền ta?
- Thạch Nham vui mừng
- Vậy không còn gì tốt hơn, ông chờ bọn họ đến cứu các người đi, ta cũng bớt lo hơn.

278. Chương 277 - Cấm Rễ

Trong khu rừng rộng lớn bát ngát, cây cối che trời phủ đất, ánh mặt trời giữa trưa cũng khó chiếu xuống.

Tộc nhân của Âm Mị tộc, Dực tộc lúc này đều ở dưới bóng cây, dáng vẻ an nhàn, ung dung ngẩng đầu nhìn trời, trò chuyện gì đó rất vui vẻ.

Hai tộc trưởng Dực tộc Đế Sơn, Vũ Nhu kéo Đa Mưu của Hắc Dực tộc sang một bên, ở dưới gốc một cây cổ thụ thì thầm to nhỏ.

Đa Mưu đối diện Đế Sơn, Vũ Nhu hiển nhiên có chút sợ hãi, luôn nhẹ nhàng gật đầu với những lời phân phó của Đế Sơn, Vũ Nhu không dám không tuân theo, trả lời rất thành thực.

Tạp Ba, Yết Mãnh khẽ nhắm mắt, sau khi trao đổi một hồi với Dịch Thiên Mạc bên kia của Tuyết Long đảo, thông qua Dịch Thiên Mạc xin ý kiến Thạch Nham. Không lâu sau, Tạp Ba, Yết Mãnh nhận được phản hồi, hai người xua tay ra hiệu ý bảo Võ Giả của Âm Mị tộc ở đằng sau ra tay.

Ba mươi cao thủ Âm Mị tộc đạt tới cảnh giới Thiên Vị không nói lời nào thì triển áp lực tới hướng bảy tên Võ Giả nhân loại đang ở chính giữa, một luồng linh hồn công kích như tơ tằm nháy mắt bao phủ bảy tên Võ Giả nhân loại ở chính giữa.

Trong không khí lan tỏa ra từng đợt linh hồn chấn động kỳ diệu, bảy Võ Giả nhân loại đang ở chính giữa rơi vào trong từng đợt linh hồn chấn động này sóng chấn động linh hồn này cảm thấy trong đầu như dây lên cơn bão tố, người nào cũng ôm đầu ngồi xuống đất thấp giọng thét lên, ánh sáng trong mắt dần dần ảm đạm lại.

- Tiểu thư!

Một tên đại hán đầu bóng lưng trong đó, trên đầu xăm mấy mũi tên nhỏ, hai mắt đỏ ngầu nhìn về phía Cổ Linh Lung cách đó không xa, gào lên:

- Rốt cuộc những người này là ai?

Cổ Linh Lung khẽ thở dài, đối diện với cao thủ Thiên Bị trong gia tộc, bất lực nói:

- Hoa Mãnh thúc, người không cần cứu chúng tôi, cũng đừng nghĩ đến liều mạng chiến đấu, vô dụng thôi.

- Thánh nữ?

Một bà lão mặt đầy nếp nhăn chống quả trượng, lưng dựa vào thụ, thân thể run rẩy nhìn về Trác Nghiên Tinh đằng xa.

Bị bà lão nhìn chằm chằm, Trác Nghiên Tinh cũng bất lực lắc đầu, ra hiệu bà ta đừng phản kháng.

Thân thể bà lão run rẩy, chán nản thở dài, bỗng nhiên an phận lại, không tiếp tục chiến đấu vô nghĩa nữa.

Trong bảy Võ Giả, trừ Hoa Mãnh trên đầu xăm mấy mũi tên nhỏ và bà lão Hoàng Nam của Thiên Trì Thánh Địa, năm người còn lại đều là cảnh giới Niết Bàn, toàn bộ đến từ Thiên Trì Thánh Địa và Cổ gia, chuyển này bọn họ muốn đi đến tổng bộ Tam Thần Giáo, thương thảo kế hoạch liên hợp đối phó với Ma nhân.

Giữa đường nhận được tin tức của Tam Thần Giáo truyền đến, biết Tuyết Long đảo gặp phải phiền toái nên có lòng đến đây ra tay giúp đỡ.

Nhưng mà, bảy người vừa mới lên đảo, bà lão kia liền nhận thấy khu rừng rậm này không bình thường, cảm ứng được khí tức của một vài tộc nhân tu vi yếu của Dực tộc và Âm Mị tộc, tự nhiên không nhận được mới đến xem thử.

Bảy người đi qua rừng cây rậm rạp cuối cùng gặp được tộc nhân của Dực tộc và Âm Mị tộc, còn không đợi bọn họ lên tiếng kinh ngạc thì lại lập tức nhìn thấy Cổ Linh Lung và Trác Nghiên Tinh. Cổ Linh Lung chính là hy vọng thế hệ mới của Cổ gia, Trác Nghiên Tinh cũng là thánh nữ của Thiên Trì Thánh Địa, đều là nhân vật sáng chói trong thế lực mỗi người.

Hoa Mãnh và Hoàng Nam đương nhiên nhận ra hai người họ, chờ sau khi bọn họ phát hiện không ngờ hai người lại bị đối phương trói buộc giằng tằm mặt lập tức ra tay.

Đáng tiếc, Hoa Mãnh và Hoàng Nam tuy có tu vi cảnh giới Thiên Bị, còn có năm Võ Giả cảnh giới Niết Bàn nhưng đối diện với Âm Mị tộc và Dực tộc mạnh mẽ thì lại không chiếm được chút lợi nào.

Đế Sơn và Vũ Nhu thậm chí lười ra tay, ngay cả nhìn cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn bảy người, tiếp tục cùng Đa Mâu bàn bạc chuyện liên quan đến chức vị tộc trưởng mới của Hôi Dực tộc, nhiệm vụ đối phó với bảy người Hoa Mãnh trực tiếp ném cho Yết Mãnh và Táp Ba.

Táp Ba và Yết Mãnh không biết lai lịch những người này liền lập tức dùng linh hồn đưa tin cho Dịch Thiên Mạc để hỏi ý của Thạch Nham.

Sau khi nhận được trả lời, hai người tùy ý gạt đầu, Hoa Mãnh, Hoàng Nam liền trở thành tù nhân, không có chút bất ngờ nào.

- Đừng đuổi tận giết tuyệt chứ?

Cổ Linh Lung âm thầm nghiêng răng, trừng mắt nhìn Táp Ba nói:

- Ta đã bảo bọn họ không phản kháng, các ngươi không cần tiếp tục thi triển linh hồn áp lực được không?

Bảy người Hoa Mãnh, Hoàng Nam từ bỏ phản kháng nhưng những cao thủ cảnh giới Thiên Vị của Âm Mị tộc vẫn chưa nhận được mệnh lệnh dừng tay của Táp Ba, Trát Mãnh, tiếp tục thi triển linh hồn áp lực khủng bố lên bảy người này.

Phạm vi mười mét xung quanh bảy người vẫn bao phủ từ từng đợt linh hồn chấn động kinh tâm động phách. Thân còn ở bên trong nên thân thể Hoa Mãnh, Hoàng Nam liên tục run rẩy, mà năm Võ Giả cảnh giới Niết Bàn lúc này thất khống đã đổ máu, cực kỳ thê thảm.

Hiểu biết về linh hồn áo nghĩa của Âm Mị tộc mạnh hơn Võ Giả nhân loại nhiều lắm, rất nhiều tộc nhân Âm Mị tộc vừa hình thành thức hải lập tức bắt đầu tu luyện các loại hồn kỹ âm tà, công kích của bọn họ chủ yếu nhằm vào thức hải và linh hồn của địch nhân, loại công kích này cực kỳ đáng sợ, có thể dễ dàng khiến cho tinh thần đối phương câu diệt.

Bộ dạng của năm Võ Giả cảnh giới Niết Bàn đã nói rõ thức hải của bọn họ đã bị thương, nếu còn tiếp tục như vậy, không qua bao lâu, thức hải năm người này sẽ bị sụp đổ, một thân tu vi bị phế, nếu ngay cả chủ hồn cũng bị tiêu diệt, vậy chính là hoàn toàn tử vong, ai cũng không cứu được.

- Hãy an phận chút đi.

Táp Ba hừ lạnh một tiếng, gạt đầu với các tộc nhân cảnh giới Thiên Vị

- Tạm thời để lại mạng cho bọn chúng, nếu ai dám không thành thật, trực tiếp tiêu diệt chủ hồn bọn chúng.

Lời này vừa nói, bao gồm Hoa Mãnh, Hoàng Nam sắc mặt đều trắng bệch, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi.

Ở Vô Tận hải, chiến đấu giữa cao thủ với nhau thường dựa vào tiêu diệt thân thể của đối phương làm phương thức chiến đấu chủ yếu, bình thường sẽ không tiến hành các loại công kích chuyên nhắm vào linh hồn đối phương.

Chiến đấu linh hồn, quá mức nguy hiểm.

Ngay cả Vô Giả cảnh giới Thiên Vị bình thường thù hận đến đâu sẽ không dễ dàng dùng linh hồn giao chiến trực tiếp, bởi vì chiến đấu linh hồn một khi bắt đầu sẽ rất khó ngừng lại, chỉ sợ ý là cả hai bên đều có thể dễ dàng rơi vào hiểm cảnh đáng sợ linh hồn bị vẫn diệt.

Thân thể bị đánh cho trọng thương, thậm chí bị chém vụn cũng có hy vọng sống lại, nhưng chủ hồn bị diệt, sinh mệnh ẩn ký sẽ bị xóa đi sạch sẽ, không còn khả năng sống lại nữa.

Vì thế, ở Vô Tận hải loại đại chiến về mặt linh hồn này thường rất ít xảy ra.

Cổ Ngọc và Phùng Hải là nhân vật thống lĩnh thế hệ mới của Cổ gia, Thiên Trì Thánh Địa đứng sau Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tinh. Hai người không những tướng mạo xuất chúng, tu vi cũng bất phàm, là nhân vật quan trọng mà Cổ gia và Thiên Trì Thánh Địa đưa tới cầu hôn với Hạ Tâm Nghiên, mục đích thực sự là thông qua thông gia để khống chế lực lượng trong tay Hạ gia.

Chiến tranh với Ma nhân càng ngày càng gần, nếu trước khi chiến đấu có được lực lượng của Hạ gia, đối với Thiên Trì Thánh Địa và Cổ gia mà nói chắc chắn chính là một chuyện may mắn nhất.

Hạ Tâm Nghiên như tinh linh trong rừng núi nhanh nhẹn đáp xuống, khí chất trang nhã cao quý, dáng vẻ thướt tha kiều mỵ, nàng đứng đó không nói một lời, nhưng lại như vàng trắng sáng trên trời, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của nam nhân.

Hai người Cổ Ngọc, Phùng Hải vốn ngạo mạn tiếp nhận lời nịnh hót của một vài thanh niên Hạ gia, còn có dáng vẻ không thèm quan tâm phản ứng.

Nhưng sau khi Hạ Tâm Nghiên đáp xuống thì ánh mắt hai người bỗng sáng ngời, thân thể cũng khẽ lắc lư khó nhìn ra được, trên mặt vốn có vẻ lạnh lùng ngạo mạn cũng bỗng xuất hiện nụ cười ôn hòa, nhìn chăm chăm Hạ Tâm Nghiên.

- Tâm Nghiên à, ta giới thiệu cho con một chút, vị này là Cổ Ngọc của Cổ gia, đây là Phùng Hải của Thiên Trì Thánh Địa, đều là thanh niên kiệt xuất của Vô Tận hải, bọn họ...

Trên mặt Hạ Thụy Hưng đầy vẻ tươi cười, cười ha ha nghênh đón Hạ Tâm Nghiên, vội vàng giới thiệu Cổ Ngọc và Phùng Hải cho nàng biết, tất cả lời nói đều là khen ngợi.

Hạ Thụy Hưng là bàng chi của Hạ gia, nhưng vì có tu vi cảnh giới Niết Bàn nên ở Hạ gia cũng có chút Địa Vị, có lúc ngay cả đích hệ của Hạ gia cũng coi thường, là bá bá trên danh nghĩa của Hạ Tâm Nghiên.

- Không cần nói nữa.

Lông mày Hạ Tâm Nghiên khẽ nhíu lại, cắt đứt những lời ca ngợi thao thao bất tuyệt của ông ta, lạnh lùng nói:

- Ta biết mục đích đến đây của bọn họ, ta sẽ ở đây, bọn họ ai thắng được ta, thì ta sẽ đáp ứng yêu cầu của thế lực người đó, nếu thua thì kêu bọn họ lập tức rút đi, đừng đến làm phiền ta nữa.

Sắc mặt mọi người trong sân khẽ biến.

281. Chương 280 - Cương Quyết

- Tâm Nghiên, không được vô lễ!

Hạ Thụy Hưng khẽ quát một tiếng, sắc mặt không vui, nhíu mày trầm giọng nói:

- Một khi con sử dụng Luân Hồi Vô Hồn, trong nháy mắt liền bước vào cảnh giới Thiên Vị, đừng nói Cổ Ngọc và Phùng Hải, ngay cả bá bá ta cũng không phải là đối thủ của con, điều này sao mà được?

Cổ Ngọc, Phùng Hải cũng hơi xấu hổ, ngượng ngùng cười cười không hề trả lời.

Bất luận là Cổ Ngọc hay Phùng Hải đều biết sự thần kỳ của Luân Hồi Vô Hồn Hạ gia, một khi khởi động Luân Hồi Vô Hồn, lực lượng của Hạ Tâm Nghiên không đơn giản chỉ là tăng lên gấp bội mà tăng lên một cảnh giới!

Cổ Ngọc, Phùng Hải tuy cũng có chút tự tin đối với sức mạnh của bản thân nhưng nếu đối diện với loại Luân Hồi Vô Hồn quý dị này thì hai người tự biết không sức đánh một trận, vì vậy không dám ra vẻ anh hùng đáp ứng.

Chu Vũ đứng ở một bên khá xa, ánh mắt lạnh lùng nhìn những Vô Giả của Cổ gia, Thiên Trì Thánh Địa, nhìn Cổ Ngọc và Phùng Hải trong đám người khẽ nhíu mày.

Hạ Thần Xuyên chưa xuất hiện, ông ta chỉ căn dặn bảo Chu Vũ chú ý hơn tình huống ở đây, nếu không xảy ra đại sự gì, ông ta cũng sẽ không lộ diện, tránh cho đám Cổ gia và Thiên Trì Thánh Địa âm ỷ.

“Hừ!”

Thiên Trì Thánh Địa lần này đến có Nhạc Phong tu vi cảnh giới Niết Bàn, lúc này không nhận được nữa nên ra mặt, mắt lạnh lùng không vui nhìn Hạ Tâm Nghiên, lạnh nhạt nói:

- Nếu không sử dụng Luân Hồi Vô Hồn, đề nghị này của cô có thể thử xem, nhưng sử dụng Luân Hồi Vô Hồn, bên cô thắng cũng chả có gì để nói.

- Vân Phong đảo này linh khí thừa thớt, ta thật sự không muốn ở lại trên đảo lâu.

Sắc mặt Cổ Chính Dương của Cổ gia khó chịu

- Điều kiện của Cổ Ngọc gia tộc ta ở Viên La hải vực là số một số hai, hạ mình kết thông gia với Hạ gia các người, đó là để mắt đến Hạ gia các người, đừng để nể mặt mà không muốn!

Sắc mặt Chu Vũ đột nhiên trầm xuống.

Rất nhiều người của Hạ gia cũng khẽ biến sắc, lập tức có cảm giác chua xót, ánh mắt nhìn về Cổ Chính Dương đầy phẫn nộ.

Nếu Dương gia vẫn còn, nếu chúng ta vẫn còn ở Gia La hải vực, nếu tổ gia gia của chúng ta không bị rơi vào tình trạng điên điên khùng khùng, Cổ gia các người dám to gan sĩ nhục Hạ gia chúng ta như thế, tất sẽ khiến các người phải bỏ lếch đi!

Người Hạ gia ai cũng âm thầm nghiêng răng, bỗng nhớ lại những ngày vinh quang ở Gia La hải vực, nghĩ lại những ngày kiêu ngạo cùng với Dương gia kiêu ngạo chinh chiến các đại hải vực.

Đáng tiếc, khi vật đổi sao dời, phong thái lúc xưa cũng đã rời khỏi bọn họ đi càng ngày càng xa.

Hiện giờ Dương gia đã sớm xuống dốc, Dương Thanh Đế lại thật lâu không có tin tức, người Dương gia cũng không biết đi về nơi nào, Gia La hải vực bị ma nhân xâm phạm đã sớm không còn là hải vực quen thuộc của bọn họ.

Mà tổ gia gia của bọn họ, thời gian tỉnh táo càng ít hơn nhiều thời gian điên khùng, khó gánh được trọng trách.

“Ài!”

Chu Vũ ở trong đám người khẽ lắc đầu thở dài, trên mặt hiện lên vẻ cay đắng, ánh mắt nhìn về Hạ Tâm Nghiên đầy sự thương xót, vẻ mặt Chu Vũ bỗng nhiên chấn động tựa như đã phát hiện điều gì, anh mắt đột nhiên sáng lên, nhìn chăm chăm vào Hạ Tâm Nghiên không rời.

Lặng lẽ thả ra thần thức, Chu Vũ chậm rãi cảm thụ trong chốc lát, tia sáng trong mắt càng lúc càng sáng, thân thể cũng khẽ run rẩy.

Cảnh giới Địa Vị đỉnh cấp! Không ngờ là đạt tới cảnh giới Địa Vị đỉnh cấp!

Chưa đến hai năm, cảnh giới lại tiến một bước, tư chất như thế ở Hạ gia trước giờ chưa từng thấy.

Nhìn thân ảnh mê người hờ hững bình tĩnh đứng giữa đám người đó, Chu Vũ âm thầm gật đầu, thâm nghĩ tư chất như vậy cũng khó trách chướng mắt loại nhân vật như Cổ Ngọc, Phùng Hải, ở Vô Tận hải vực là chỉ có lác đác mấy người xếp đầu Chiến bảng mới có thể lọt vào pháp nhãn của tiểu thư được thôi.

Mà tiểu tử khiến tiểu thư vẫn nhớ nhưng không quên, thật sự có xứng với tiểu thư không?

- Ai nói ta muốn vận dụng Luân Hồi Vô Hồn?

Giọng điệu Hạ Tâm Nghiên lạnh lùng, lông mày khẽ cau lại

- Ta không cần dùng Luân Hồi Vô Hồn, đánh một trận quang minh chính đại với các người, chỉ cần hai người các người liên thủ mà còn có thể thắng được ta, ta liền cần thận cân nhắc lại đề nghị của các người, thế nào?

- Cái gì?
- Một mình đối phó hai người bọn họ?
- Không phải chứ?

Người Hạ gia ồn ào lên tiếng kêu la, nhìn nàng cực kỳ kinh ngạc, không biết vì sao nàng lại có đề nghị như vậy.

Hạ Thụy Hưng ngăn ra một lúc, đột nhiên nhếch miệng cười ha ha, vỗ tay nói:

- Tốt lắm tốt lắm, ta đồng ý đề nghị này, Nhạc huynh, Cổ huynh, các huynh nghĩ sao?

Nhạc Phong và Cổ Chính Dương kinh thường liếc mắt đều cười lạnh chậm chậm gật đầu.

- Ngọc nhi, đừng để gia tộc thất vọng.

Cổ Chính Hải quát khê một tiếng

- Trước tiên con thử với nàng ta xem, còn liên thủ chỉ làm trò cười thôi. Hừ, người Cổ gia chúng ta cần gì phải liên thủ cùng người khác, ta tin tưởng con!

Cổ Ngọc tươi cười nhã nhặn, phong độ nhẹ nhàng tiêu sái bước đến trước mặt Hạ Tâm Nghiên, trong mắt ngập tràn hy vọng, nhẹ giọng nói:

- Hạ tiểu thư, nàng xem, giao chiến ở đâu thì thích hợp?
- Ngọn núi trọc kia đi.

Ngón tay như ngọc của Hạ Tâm Nghiên chỉ về một ngọn núi trọc hơi thấp bên cạnh, bỗng hồ hững liếc mắt nhìn Cổ Ngọc, lại nhìn về phía Phùng Hải anh tuấn ở bên kia nói:

- Tốt nhất là các người cùng lên, nếu không các người sẽ thất bại rất thê thảm, đừng trách ta không nhắc nhở các người.

Nói xong, nàng khê động đánh người nổi bật của nàng, nhoáng một cái đã bay ra ngoài trăm mét.

- Phùng huynh, ta đi trước một bước.

Cổ Ngọc cười cười, chấp tay về phía Phùng Hải, lập tức hóa thành một tàn ảnh bay theo phương hướng của Hạ Tâm Nghiên.

Ánh mắt đám người Chu Vũ, Hạ Thụy Hưng, Phùng Hải, Cổ Chính Dương lóe sáng, đều nhìn về phía ngọn núi trọc hơi thấp kia.

Bỗng chốc từ trên ngọn núi trọc đó truyền đến chấn động như động đất, nham thạch trên ngọn núi trọc đó liên tiếp nổ tung biến thành đá vụn bay khắp trời.

Đá vụn dày đặc khắp núi trọc, đám người Chu Vũ ngoài ngàn mét chỉ có thể cảm thấy bên đó truyền ra lực lượng va chạm cực kỳ mãnh liệt, nhưng nhìn không thấy hình ảnh thật sự ở bên trong.

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc liên tiếp không ngừng vang lên trên ngọn núi trọc kia.

Một phút sau, âm thanh ngừng lại.

“Vù!”

Cổ Ngọc quần áo rách nát, mặt mày dơ bẩn, thân thể từ trong đám đá vụn đầy trời bị ném văng ra ngoài.

Kiến giáp trụ như vây cá màu xám bạc trên người hắn bị thủng nhiều lỗ. Từ những khe hở đó mơ hồ có thể thấy từng miếng vết thương sâu đến tận xương.

“Ầm!”

Cổ Ngọc yếu ớt rơi vào trong đám cỏ hoang dưới chân ngọn núi trọc, thần sắc cực kỳ thảm hại, sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

- Ngọc nhi!

Cổ Chính Dương giận tím mặt quát lên một tiếng kêu gào nói:

- Đã nói là không cần dùng Luân Hồi Vô Hồn, con bé kia quả thật đáng chết! Người đã không biết điều như vậy cũng đừng trách chúng ta không khách khí!

Cổ Chính Dương kêu gào lên liền muốn xông lên ngọn núi trọc tính sổ Hạ Tâm Nghiên.

Chu Vũ hừ lạnh một tiếng, thân ảnh như điện đột nhiên xuất hiện trước mặt Cổ Chính Dương, nhú mày nói:

- Ta ở Hạ gia nhiều năm như vậy, hiểu rõ dấu hiệu khi vận dụng Luân Hồi Vô Hồn như lòng bàn tay, ta xem lâu như thế vẫn chưa hề phát hiện tiểu thư nhà ta sử dụng Luân Hồi Vô Hồn.

- Chưa dùng Luân Hồi Vô Hồn, Ngọc nhi nhà ta há có thể kém như thế?

Cổ Chính Dương hiển nhiên không tin, cười lạnh

- Cô ta chắc chắn dùng phương pháp khác để giấu diếm các người lằng lẽ vận dụng Luân Hồi Vô Hồn. Ta không tin các người!

- Đừng...

Giờ phút này, Cổ Ngọc yếu ớt khẽ hô một câu, cúi đầu ủ rũ nói:

- Nàng, nàng ta quả thật chưa hề dùng Luân Hồi Vô Hồn.

- Hả?

Cổ Chính Dương ngẩn người.

- Phùng Hải...

Đá vụn đầy trời chậm chậm biến mất, thân hình rung động lòng người của Hạ Tâm Nghiên lại lần nữa hiện ra, nàng ta đứng trên ngọn núi trọc, nhìn về phía Phùng Hải đằng xa, lạnh nhạt nói:

- Đến lượt người rồi.

Sắc mặt Phùng Hải khẽ biến, bỗng khẽ cười một tiếng, cũng phi thân lướt đến ngọn núi trọc kia.

“Ầm ầm ầm!”

Lại là một tiếng nổ vang rung chuyển đất núi, giữa đá vụn bay đầy trời, tốc độ thân thể gầy gò của Phùng Hải giữa đồng đá vụn văng ngược ra còn nhanh hơn Cổ Ngọc.

Phùng Hải rơi xuống bên cạnh Cổ Ngọc, lau vết máu trên khóe miệng, cười khổ lắc lắc đầu, ánh mắt chán nản.

- Hạ Tiểu Thư lợi hại, ta nghĩ dù là người bài danh tốp năm Chiến bảng đến đây cũng không phải là đối thủ của nàng. Dựa vào lực lượng mà Hạ tiểu thư thi triển ra hôm nay e là có thể tiến vào tốp ba Chiến bảng, Phùng Hải ta tự biết không phải đối thủ của Hạ tiểu thư, hôm nay cắt đứt suy nghĩ này, sẽ không làm phiền nàng nữa.

Nói xong, Phùng Mã không để ý đến câu hỏi của Nhạc Phong, quay người bước đi thật cô độc.

Sắc mặt Cổ Chính Dương liên tục biến đổi, tức giận nhìn về thân ảnh khí chất điềm tĩnh trang nhã đứng trên đỉnh núi trọc, một lúc sau mới gạt mạnh đầu, nắm lấy Cổ Ngọc quát:

- Chúng ta đi!

- Cảnh giới thật sự của nàng ta đã đạt tới cảnh giới Địa Vị đỉnh cấp, từ lực lượng mà nàng ta thi triển ra đủ để tiến vào tốp ba Chiến bảng.

Thân hình Phùng Hải đột nhiên ngừng lại, khỏ sở nói với Nhạc Phong ở đằng sau:

- Ta ngưng luyện bảy giọt Huyền Thủy, từng giọt đối mặt liền bị nàng ta phá vỡ, may mà ta thối lui kịp thời, nếu không sợ là sẽ giống như Cổ Ngọc, thân mang trọng thương. Thật không ngờ, không cần dùng Luân Hồi Vô Hồn nàng ta cũng mạnh mẽ như vậy, chúng ta đều xem thường tiềm lực của người Hạ gia.”

Sắc mặt Nhạc Phong chấn động.

- Nàng ta đặt cảnh giới Địa Vị đỉnh cấp.

Sắc mặt Cổ Ngọc trắng bệch, trong mắt có phần kinh sợ:

- Con không phải đối thủ của nàng ta.

- Đây là Hạ gia rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, Ngọc nhi con đừng suy nghĩ nhiều, mặc kệ nha đầu đó kỳ tài ngút trời đến đây, nhưng Hạ gia không có một cao thủ Thần cảnh, ở Vô Tận hải đã định trước phải xuống dốc. Nhất là, Hạ gia từng liên thủ với Dương gia, luôn gây áp lực với Cổ gia chúng ta. Bây giờ Dương gia đã không xong, chúng ta tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha bọn chúng được.

Sắc mặt Cổ Chính Dương âm trầm, tia lạnh lòng trong mắt bừng sáng

- Những ngày lạnh của Hạ gia sẽ không bao lâu nữa đâu.

... ..

Tuyết Long đảo, giữa băng tuyết ngập trời.

Không biết từ lúc nào, Thạch Nham chỉ mặc một cái quần đùi màu xanh, thân thể to lớn để trần hơn phân nửa, đứng sừng sững giữa tuyết bay đầy trời.

Đột nhiên, Thạch Nham như bức tượng sừng sững bất động, thân thể cỗi trần bắt đầu khẽ run rẩy theo biên độ rất nhỏ.

Thuận theo run rẩy rất nhỏ, từng tia sáng lấp lánh chậm chậm chuyển động dưới lớp da thịt của hắn, như những dòng suối nhỏ xíu chậm chậm tụ tập đến vàng sáng Tinh Nguyên ở bụng hắn.

Một luồng âm thanh vận động kỳ dị từ trong lòng đất truyền lên, tựa như lặng lẽ thông qua lòng bàn chân thấm thấu vào trong thân thể hắn.

Biên độ run rẩy của thân thể Thạch Nham bắt đầu dần lớn dần, tia sáng óng ánh rực rỡ phút chốc theo sự run rẩy từ trong thân thể hắn tràn ra ngoài, vô cùng chói mắt.

- Bảy ngày, còn nhanh hơn không ít so với tưởng tượng của ta.

Trên ngọn núi tuyết ở đằng xa, Vũ Nhu hơi kinh ngạc, mỉm cười thấp giọng lẩm bẩm.

Trên ngọn núi tuyết, con mắt Đế Sơn ở bên cạnh đôi bóng sáng lên, vẻ mặt cũng chấn động.

282. Chương 281 - Địa Vị Đỉnh Cấp

Băng tuyết gào thét, gió lạnh thấu xương. Bên cạnh những khối băng đá thật dày, nửa thân của Thạch Nham đang cỗi trần khẽ run rẩy.

Đứng giữa băng tuyết đầy trời bảy ngày bảy đêm, chân đạp trên mặt băng cứng và nín thở tập trung, tính tâm thể ngộ nên Thạch Nham đã thu hoạch rất lớn.

Đối với những dao động nhỏ hơn vô số lần so với bướm bướm vỗ cánh sâu trong lòng đất, chỉ sợ người thường vĩnh viễn không thể phát hiện ra, cho dù đến cuối cuộc đời sợ là cũng không thể cảm nhận ra được như thế.

Nhưng mà hắn khổ tu vô đạo nhiều năm đã có tinh khí thần vượt xa người thường thì sau khi trải qua một thời gian kiên trì dùng linh giác để lĩnh ngộ, rốt cuộc cũng đã cảm ứng được Đại địa chi tâm.

Tuy cực kỳ bé nhỏ đến nỗi khó phân biệt nhưng trải qua khoảng thời gian âm thầm cảm nhận rất lâu, cuối cùng cũng đã cảm ứng được.

Khi dao động cực kỳ nhỏ bé đó từ lòng bàn chân truyền đến thức hải, đột nhiên Thạch Nham bỗng có thể ngộ kỳ diệu như thoát khỏi bể khổ, ngay cả chủ hồn trong thức hải cũng như được thăng hoa, thánh khiết không miễn bụi trần, chủ hồn cũng theo âm thanh vận động kia lặng lẽ truyền ra những dao động rất nhỏ bên trong thức hải.

Từng luồng tinh thần theo bản năng chìm vào trong vầng sáng Tinh Nguyên tại bụng, thần thức cũng đắm chìm vào trong đó.

Sau khi thức hải xuất hiện dao động cùng nhịp với âm thanh vận động trong lòng đất thì đột nhiên vầng sáng vốn chỉ nhìn thấy tia sáng chói mắt dần trở nên rõ ràng, tinh tế hơn.

Thần thức đi vào, tâm nhãn của Thạch Nham thu hết vầng sáng Tinh Nguyên vào trong lòng, thấy rõ từng biến hóa rất nhỏ bên trong.

Một thế giới lấp lánh ánh sáng!

Trong thế giới này tràn ngập những tia sáng kỳ dị óng ánh như tia sáng của thủy tinh, vô số tia sáng đó phân nhánh ra như một thân cây bằng ngọc khổng lồ trong suốt um tùm che trời mà bên trong ẩn chứa Tinh Nguyên vô cùng hùng hậu và tinh thuần.

Dùng tâm nhãn nội thị nhìn thấy rõ mọi thứ như lòng bàn tay, thế giới của vầng sáng Tinh Nguyên dần dần hiện lên trong lòng rồi truyền vào não hải.

Thạch Nham chưa từng nghĩ đến cảnh tượng trong vầng sáng Tinh Nguyên lại tuyệt vời như thế! Mỗi lần hần giao chiến đều sử dụng Tinh Nguyên nhưng hóa ra nơi Tinh Nguyên tụ tập lại tuyệt đẹp rực rỡ thế.

Đến khi tâm thần thật sự chìm vào trong đó, hần mới có tâm trạng xúc động, là vì cảnh tượng thần kỳ xinh đẹp kỳ diệu mà cảm thấy vui sướng cảm động từ đáy lòng.

Vô số cành cây óng ánh liên kết với nhau thành một gốc cổ thụ trong suốt khổng lồ. Từng luồng Tinh Nguyên tinh thuần cất chứa trong mỗi một nhánh cây trong suốt phát ra ánh sáng rực rỡ, kỳ diệu vô cùng.

Nhưng mà gốc cổ thụ trong suốt lại không có một chiếc lá nào, ngay cả rễ cây cũng cực kỳ nhỏ, cũng không hề có trái cây.

Dường như đây chỉ là khởi đầu, mới là hình dáng ban sơ, còn chưa đạt tới giai đoạn tốt nhất.

“Rào rào rào!”

Trong thức hải nổi lên dao động rất nhỏ, đợt dao động này giống với âm thanh vận động của đại địa. Cứ như để phản ứng lại gốc cổ thụ lấp lánh kỳ dị này thì nhánh cổ thụ cũng đong đưa xào xạc. Thạch Nham tựa như nghe thấy âm thanh nào đó.

Theo sự đong đưa của gốc cổ thụ, mỗi một nhánh cây đều phát ra ánh sáng trắng lấp lánh, Tinh Nguyên cực kỳ nồng đậm hóa thành từng chùm ánh sáng bay lượn tự do trong thế giới lấp lánh ánh sáng này.

Hần vô thức thúc dục Tinh Nguyên.

Bỗng chốc, tinh thần hần đang chìm vào Tinh Nguyên lập tức hiện từng luồng ánh sáng bay lượn bên trong gốc cổ thụ trong suốt bỗng nhiên bắt đầu bay vụt ra bắn về phía rìa.

Ngay sau đó, Thạch Nham lập tức phát hiện từ giữa vầng sáng Tinh Nguyên tràn ra từng đợt Tinh Nguyên tinh thuần.

Gốc cổ thụ phát sáng rực rỡ, mỗi một nhánh cây trong suốt đang khê đong đưa, phóng ra vô số tia sáng thoát khỏi gốc cổ thụ phát sáng phá vỡ thế giới tuyệt đẹp thần kỳ của vầng sáng Tinh Nguyên liên biến thành Tinh Nguyên khởi nguồn của lực lượng mà hần dùng để chiến đấu.

Toàn bộ đều rõ ràng như thế, chỉ thể ngộ như vậy trong chốc lát, Thạch Nham đã biết được cảnh tượng sâu trong vầng sáng Tinh Nguyên, biết được nơi cất chứa Tinh Nguyên, cũng đã biết được hình thái cất chứa, quỹ đạo và cách thức thúc dục xuất hiện...

Minh ngộ ra dễ dàng, thế nên vào lúc hần vẫn chưa chuẩn bị xong thì liền cảm thấy thân thể run rẩy dữ dội, tần số của âm thanh vận động từ lòng đất truyền tới, dao động trong thức hải cùng rung động của gốc cổ thụ trong suốt trong vầng sáng Tinh Nguyên đều đã giống nhau.

Chủ hồn chìm trong thăng hoa...

Đễ như trở bàn tay, hần bước vào cảnh giới Địa Vị tam trùng thiên. Mà lúc này chỉ có chân hần đạp mặt đất liền có thể dễ dàng cảm nhận được âm thanh vận động động đại địa.

Giơ tay mở lòng bàn tay ra, thúc dục Tinh Nguyên rời ngưng kết Sinh Ấn.

Bảy khối thủ ấn lấp lánh ánh sáng bỗng hình thành với tốc độ nhanh gấp hai lần bình thường. Dưới khí thế hung mãnh như muốn phá tan núi non, Sinh Ấn rút lên bay ra in vào trên ngọn núi tuyết.

“Ầm ầm ầm!”

Tiếng nổ đĩnh tai nhức óc liền từ đỉnh núi băng truyền tới, từng mũi băng lạnh nhọn như dao bị Sinh Ấn đập tan thành từng băng vụn, từng khối băng cỡ tám thốt tung tóe dưới ánh trắng lạnh lạnh rồi rớt xuống dưới chân núi một cách ào ạt. Không lâu sau, phía dưới liền truyền đến những tiếng vỡ tan.

Ánh trắng lạnh lạnh, trên ngọn núi tuyết vắng lặng lạnh lẽo, Thạch Nham chỉ mặc một cái quần đùi màu xanh mà cúi đầu im lặng suy nghĩ gì đó.

Hai người Vũ Nhu, Đế Sơn ở cách xa ngàn mét, với vẻ mặt nghiêm túc chỉ từ phía xa mà nhìn về hần nhưng không mở miệng quấy rầy.

Rất lâu sau, khi trắng sáng dần dần dịch chuyển đến lúc sắp biến mất, Thạch Nham mới mặc vào bộ y phục màu xanh. Ung dung bước về phía ngọn núi tuyết vừa bị đánh sập, một tay của hần đặt lên mũi băng sắc bén rồi âm thầm cảm thụ.

- Hả?

Vũ Nhu nhỏ giọng hô, tiện tay ném đi quả cầu tuyết lấp lánh vừa nhào nặn

- Hình như chủ nhân phát hiện thứ gì đó. Có nên xem thử không?

Đế Sơn thần nhiên gật đầu rồi chậm rãi dang đôi cánh yêu mị đen như mực dài ra năm sáu mét, đôi cánh khê đung đưa, Đế Sơn như yêu ma đến từ địa ngục, con người lạnh lẽo, thân mình đầy vẻ hung hãn vô tình.

Khóe miệng Vũ Nhu lộ ra một nụ cười nhạt, đôi cánh trắng như tuyết vẫn chưa mở ra, khê động thân hình thướt tha mê người liền dần dần biến mất khỏi đỉnh núi tuyết. Lúc hiện ra, nàng ta đã xuất hiện bên cạnh Thạch Nham, cúi đầu khom mình lại gần Thạch Nham dịu dàng hỏi:

- Chủ nhân có phát hiện gì vậy?

Đế Sơn cách Thạch Nham hơi xa hơn một tí, kỳ quái nhìn vào một tay của hần đặt trên mũi băng nhất mắt trầm tư, nhìn hần đang nhắm mắt suy nghĩ.

Không ngẩng đầu lên, vẫn giữ tư thế tập trung như cũ, Thạch Nham nhắm hai mắt, đưa khí tức của Huyền Băng Hàn Diễm trong Huyết Văn giới thấm thấu vào trong mũi băng và men theo băng đá chui vào nơi sâu nhất trong Tuyết Long Sơn.

Huyền Băng Hàn Diễm chính là Thiên hỏa thuộc tính băng hàn trong thiên địa, nhưng mà trong thế gian thần kỳ này, sinh vật thuộc tính băng hàn không chỉ có một mình Huyền Băng Hàn Diễm. Ngoài nhân loại và các loài dị tộc ra thì tại đại lục thần bí khó lường này còn có các loại sinh mệnh kỳ lạ mạnh mẽ khủng bố như Thiên hỏa.

Yêu thú chỉ là một trong số đó, cũng là loại thông thường nhất.

- Không phải ta phát hiện ra điều gì.

Một lúc sau, Thạch Nham nhú mày ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Vũ Nhu và Đế Sơn đang hiếu kỳ, thần nhiên giải thích:

- Là Thiên hỏa thuộc tính băng hàn trên người ta, lúc ta đưa thần thức vào trong Tuyết Long sơn, nó thông qua khí tức băng hàn mỏng manh của nó trong thần thức của ta cảm nhận được một sinh vật băng hàn tương tự với nó.

Về mặt của hai người Đế Sơn và Vũ Nhu chấn động.

- Tộc trưởng Đế Sơn, gọi ba người Dịch Thiên Mạc, Trát Mãnh, Tạt Ba đến đây đi, kiến thức về linh hồn của Âm Mị tộc sâu sắc hơn Dực tộc các người, ta chỉ phương hướng cho bọn họ, có lẽ bọn họ sẽ có thể phát hiện ra cái gì đó.

Trầm ngâm một lúc, Thạch Nham nghiêm túc nói:

- Chúng ta có thể ở lại Tuyết Long sơn một thời gian, trong khoảng thời gian này, chúng ta phải hiểu rõ toàn bộ Tuyết Long đảo như lòng bàn tay, không thể xuất hiện những thứ ngoài ý muốn mà chúng ta hoàn toàn không biết gì cả.

- Chủ nhân gọi thẳng tên tôi là được rồi.

Đế Sơn hơi khom người, cung kính lui lại.

- Ngài không cần quá khách sáo với hần.

Vũ Nhu cười tươi, đứng thẳng mình, thoáng lùi vài bước về phía sau nói:

- Tôi biết con người Đế Sơn, một khi hần đã ra quyết định điều gì thì sẽ không hối hận, cho dù quyết định này là sai, hần cũng quyết làm sai tới cùng.

Dừng một lúc, Vũ Nhu tiếp tục nói:

- Vì vậy, hần đã thề tôn ngài là chủ thì sẽ không thay đổi. Bất luận tương lai ngài làm hần thất vọng thế nào, chỉ cần ngài chưa chết, lời thề của hần sẽ không thể phá vỡ. Hần vẫn cam nguyện tự nhận xui xẻo chứ không nuốt lời. Con người của hần, ngài có thể yên tâm.

Con người Thạch Nham lóe lên một tia kinh dị, lập tức nhú mày:

- Có lẽ vẫn cần sự tôn kính nên có, tuy nói các người tôn ta là chủ, gọi ta là chủ nhân nhưng trong lòng ta, Đế Sơn và Dịch Thiên Mạc vẫn là bậc trưởng bối của ta, điều này hiện tại không thay đổi, về sau cũng sẽ không thay đổi, dù cho có một ngày ta vượt qua bọn họ thì cũng như thế.

Đôi mắt xinh đẹp của Vũ Nhu sáng lên, trong lòng có hơi chút cảm động, chậm chậm gật đầu nhỏ giọng nói:

- Xem ra lựa chọn của chúng ta quả thật không sai, có thể đi theo ngài có lẽ thật sự là một việc may mắn của chúng ta.

Thạch Nham lắc đầu, bỗng nhiên lại mỉm cười nói:

- Tạm thời, ta chỉ là phiền phức của các người, hoàn toàn không phải là việc may mắn gì đó. Nhưng mà, ta sẽ hết sức cố gắng, hy vọng tương lai có thể khiến cho các người không hối hận quyết định hôm nay.

Nói xong, Thạch Nham thu hồi cánh tay đặt trên mũi băng, nhắm mắt truyền tin cho Huyền Băng Hàn Diễm:

- Sao rồi?

- Dưới ngọn núi có một loại khí tức rất tương tự với ta nhưng ẩn nấp rất sâu, nếu loại sinh vật đó thật sự tồn tại, nó có lẽ đang ngủ say, toàn bộ khí tức trên mình nó đều ẩn giấu rồi, rất khó phát hiện. Nếu ta không thể ra khỏi chiếc nhẫn quỷ quái này thì cho dù là ta cũng không phát hiện được vị trí chính xác của nó...

Hồi âm của Huyền Băng Hàn Diễm làm Thạch Nham nhú mày lại, vẻ mặt rung động nói:

- Nói như vậy, bên trong Tuyết Long sơn thật sự có điều cổ quái?

- Có lẽ vậy...

Huyền Băng Hàn Diễm do dự một lúc mới tiếp tục trả lời:

- Còn có một khả năng khác, có thể tên kia đã sớm rời đi rồi, khí tức mà ta cảm ứng được chỉ là trước đây còn sót lại.

“Vù vù vù!”

Gió lạnh bị xé rách, từng bóng người lặng lẽ hiện ra, Đế Sơn và ba vị thống lĩnh Âm Mị tộc đều tụ tập trước mặt Thạch Nham.

Dịch Thiên Mạc chỉ liếc nhìn Thạch Nham, vẻ mặt chấn động khom người cung kính nói:

- Chúc mừng chủ nhân lại tiến thêm một bước vào Địa Vị đỉnh cấp, dựa vào nghị lực và thiên phú của chủ nhân, có hy vọng trong vòng hai, ba năm sẽ bước vào cảnh giới Niết Bàn.”

Tập Ba, Trát Mãnh hơi ngạc nhiên, nhìn chăm chăm vào Thạch Nham trong chốc lát mới mới kinh ngạc chúc mừng.

Thạch Nham bình tĩnh xoa tay ngăn cản bọn họ xu nịnh, chỉ về mũi băng óng ánh đi thẳng vào chủ đề:

- Tuyết Long sơn này có điều khác thường, theo lời của Thiên hỏa trong người ta, bên trong Tuyết Long sơn có lẽ có tồn tại một sinh mệnh thuộc tính băng hàn, năng lực cảm ứng linh hồn của ba người cực kỳ mạnh mẽ, có lẽ trước đó chưa lưu ý, nhưng hiện tại tra xét kỹ lưỡng xem thử thật sự có điều cổ quái hay không.

- Được.

Ba người Dịch Thiên Mạc khom mình gật đầu rồi lập tức cùng khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt cảm ứng.

283. Chương 282 - Khách Đến

Ba người Dịch Thiên Mạc xếp bằng ngồi trên đất, vẻ mặt nghiêm túc. Tuy trên người họ không hề có một tia Tinh Nguyên nào chuyển động nhưng mặt tuyết mà bọn họ ngồi xếp bằng trên đó lại bắt đầu tan chảy, linh hồn dao động của ba người lặng lẽ xuyên vào lòng đất, lan ra tới tận sâu trong Tuyết Long sơn.

Thân thể của Âm Mị tộc khác với nhân loại, thể chất thiên tính âm nhu, kết cấu thân thể bọn họ tựa như để phát huy lực lượng linh hồn tới mức lớn nhất.

Ba người Dịch Thiên Mạc thân là ba vị thống lĩnh Âm Mị tộc, kiến thức về chủ hồn và thức hải vượt xa Thạch Nham, Đế Sơn, Vũ Nhu. Ngay cả những cao thủ Thần cảnh của Vô Tận hải đối mặt với họ chỉ sợ đều phải cam bái hạ phong trên phương diện kiến thức về chủ hồn.

Nếu trực tiếp tiến hành giao chiến linh hồn với bọn họ thì hết tám, chín phần mười là võ giả Thần cảnh của Vô Tận hải sẽ thất bại.

Linh hồn dao động rất nhỏ mà ngay cả ba người Thạch Nham cũng không phát hiện ra chậm rãi di chuyển bên trong Tuyết Long sơn rồi từ từ chui vào trong lòng núi, rút xuống chân núi cảm ứng dao động sinh mệnh băng hàn mà đặc biệt của sinh vật có khả năng đang tồn tại.

Hiển nhiên trên Tuyết Long sơn có tồn tại các loại sinh mệnh, một vài yêu thú cấp bốn, cấp năm cấp hay sâu trùng ẩn sâu trong lòng đất, chỉ cần những sinh vật này còn sống thì trên người đều phát ra dao động sinh mệnh.

Bọn người Dịch Thiên Mạc phóng ra linh hồn dao động lập tức phát hiện vô số phản hồi lại của sinh mệnh, Vào lúc này, khí tức linh hồn của bọn họ di chuyển khắp Tuyết Long sơn, ba người luôn có thể cảm ứng được sinh mệnh của các loài sinh vật.

Phải từ trong vô số dao động sinh mệnh tìm ra loại thuộc tính băng hàn ẩn nấp cực sâu mà Thạch Nham nói tới, hơn nữa lại là sinh mệnh cực kỳ đặc biệt mạnh mẽ không phải là một việc dễ dàng.

Thạch Nham lặng lẽ nhìn ba người, hẳn không đưa khí tức của Huyền Băng Hàn Diễm thẩm thấu vào trong lòng núi một lần nữa mà lặng lẽ phóng ra thần thức kéo tới tận sâu trong lòng đất nhưng không thu hoạch được gì.

Thần thức mở rộng, tĩnh tâm lại, hẳn từ lòng bàn chân có thể cảm nhận được dao động cực kỳ yếu ớt. Dao động này đến từ sâu trong lòng đất, cứ như một trái tim đặc biệt của Thần Ấn đại lục ở sâu trong lòng đất

lặng lẽ đập thành thạch, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa cho nên lúc truyền đến lòng bàn chân hân đã trở nên rất yếu khó mà có thể cảm nhận được.

Nhưng mà hân vẫn cảm nhận được.

Cũng bởi vì như thế, chủ hồn của Thạch Nham nhịp nhàng cùng nhịp với âm thanh vận động lòng đất một cách kỳ diệu khiến thức hải đầy động, khiến vàng sáng Tinh Nguyên trong cơ thể cũng theo đó xảy ra biến hóa vi diệu, dẫn tới đột phá đến cảnh giới Địa Vị tam trùng thiên và cách đến cảnh giới Niết Bàn rất gần.

Âm thầm quan sát mà chả thu hoạch được gì nhưng Thạch Nham cũng không hề nản lòng. Hân tự mình ngưng luyện hiền địa linh khí, linh khí xung quanh rót vào hình xăm Hắc khôi liên trước ngực với tốc độ tụ tập nhanh hơn gấp năm lần võ giả đồng cấp. Sau khi tụ tập linh khí, ngưng luyện thành Tinh Nguyên rồi chậm chậm chảy vào vàng sáng Tinh Nguyên ở bụng.

Không hề lãng phí chút tinh lực nào, nhân lúc thời gian rảnh rỗi rất ngắn ngủi, hân vẫn còn tu luyện. Mỗi khi cảnh giới bước sang một tầng, nhu cầu của thân thể đối với Tinh Nguyên sẽ trở nên cực kỳ thêm khát. Vào lúc này, kiên nhẫn khổ tu sẽ có lợi cho việc nhanh chóng gia tăng Tinh Nguyên.

Thiên địa linh khí nồng đậm đổ vào ngực, Thạch Nham âm thầm cảm ứng biến hóa của hình xăm Hắc khôi liên, tinh tâm cẩn thận chuyển đổi thiên địa linh khí trong hình xăm Hắc khôi liên.

“Ồ?”

Một cảm giác mát lạnh kỳ diệu bỗng xuất hiện ở hình xăm trước ngực. Thiên địa linh khí tràn ngập xung quanh Tuyết Long sơn tụ lại nơi hình xăm trước ngực rồi chậm chậm chuyển hóa, bắt đầu có khí tức mát lạnh tràn ra, khí tức mát lạnh đó như hàn khí thổi vào trong thân thể hân.

Cảm nhận cẩn thận, hân mới có thể nhìn thấy từng tia khí tức lạnh lẽo đang di chuyển trong gân mạch, đang chậm rãi hội tụ đến vàng sáng Tinh Nguyên trong bụng hân.

Khí tức mát lạnh đó không mạnh mẽ như của Huyền Băng Hàn Diễm phóng thích ra nhưng cũng rất rét lạnh, lúc chúng di chuyển trong gân mạch, khiến Thạch Nham cũng mơ hồ cảm thấy lực lượng di động trong kinh mạch cũng có hơi trì trệ lại.

“Xuy xuy xuy!”

Rung động kỳ lạ bỗng nhiên từ từ trong thân thể Thạch Nham truyền ra, hàn khí mát lạnh ẩn nấp trong gân mạch hân bắt đầu quần lấy nhau rồi ngưng tụ.

“Ti ti ti ti!”

Rất nhanh, khí tức mát lạnh thẩm thấu vào trong thân thể hân ngưng tụ lại một chỗ như là biến thành một con cá chạch bằng hàn nhỏ len lỏi qua các góc ngách trong thân thể hân, cứ như đang tìm kiếm cái gì đó.

Linh vật bằng hàn kia nhanh chóng lướt đi, chạy tới chạy lui trong gân mạch hân, vô cùng linh hoạt nhanh nhẹn.

Thần thức Thạch Nham bám sát lấy nó, phát hiện nó cứ một mạch lao đi, quanh quẩn qua lại trong cơ thể hân rồi từ từ hướng về ngón tay đang đeo Huyết Văn giới.

“Hả?”

Trong lòng giật mình, Thạch Nham mơ hồ nghĩ ra điều gì nên đột nhiên truyền tin cho Huyền Băng Hàn Diễm:

- Có một luồng khí tức tương tự với người bắt đầu lao về phía đó, người cảm ứng thử xem.

Hàn ý thấu xương bỗng từ trong Huyết Văn giới tràn ra, chỉ trong chốc lát, ngón tay đó của Thạch Nham liền trở thành tinh thể băng lấp lánh.

Liên tiếp từng luồng huyền băng nhỏ lóe lên xuất hiện trên ngón tay hân, đột nhiên quần tới hướng tiểu tử lạnh rét giống như con cá chạch. Nhân lúc tiểu tử đó còn chưa kịp phản ứng đã đột nhiên bao lấy nó.

“Phập!”

Tiểu tử do từng luồng khí tức mát lạnh ngưng tụ thành trong khoảnh khắc hóa thành một sợi trắng thật nhỏ đột nhiên bay khỏi ngón tay hắn, nháy mắt đã một mạch chui vào sâu xuống lòng đất.

- Khí tức băng hàn bên dưới đang di chuyển hướng về lòng đất, đi theo nó!

Thân thể Thạch Nham chấn động, đột nhiên khê quát một tiếng.

Ba người Dịch Thiên Mạc ngồi xếp bằng nhắm mắt bồng mở to mắt, cùng nhìn về phương hướng ngón tay Thạch Nham chỉ gật gật đầu, toàn lực truy kích.

- Nó đang chạy trốn ta

Huyền Băng Hàn Diễm trong Huyết Văn giới khê lắc lư, biến thành một vầng lửa màu trắng lạnh lẽo thấu xương

- Ta phát hiện khí tức của nó đồng thời nó cũng cảm ứng được ta đang thăm dò, tên này cực kỳ狡 hoạt, không hề lập tức tìm tới ta ngay mà trước tiên phân tán khí tức của nó thành vô số phần, lợi dụng lúc người ngưng luyện thiên địa linh khí lặng lẽ xâm nhập vào thân thể người, sau đó tụ lại bên trong thân thể, khả năng vận dụng lực lượng của nó không hề thua kém ta.

- Khí tức băng hàn, trơn tuột như cá chạch...

Thạch Nham nhỏ giọng lầm bầm, đột nhiên mắt hắn sáng lên rồi thầm suy đoán:

- Có lẽ nào là một con Băng cốt tinh long không? Trong truyền thuyết, Tuyết Long đảo từng chính là hang ổ của một con Băng cốt tinh long, người có phát hiện được khí tức của yêu thú không?

- Băng cốt tinh long...

Huyền Băng Hàn Diễm nghiền ngẫm một lúc, tựa như có phần không tán đồng ý kiến của Thạch Nham:

- Không giống lắm, Băng cốt tinh long là loại sinh vật trí tuệ không cao, cho dù tiến hóa đến cấp tám, khả năng vận dụng lực lượng cũng không tuyệt diệu như tên kia, có lẽ không phải là Băng cốt tinh long.

Huyền Băng Hàn Diễm nói như vậy, Thạch Nham cũng sẽ không khẳng định, hiểu biết của hắn về yêu thú hiển nhiên không bằng Huyền Băng Hàn Diễm, kiến thức có liên quan tới Băng cốt tinh long cũng chỉ là nghe Lâm Đạt nói sơ qua truyền thuyết nên chắc chắn không rõ ràng như Huyền Băng Hàn Diễm.

- Ta vẫn cảm thấy tên kia không giống với yêu thú cho lắm, thân hình yêu thú to lớn, nếu như thật sự ở bên trong ngọn núi này thì chắc là rất dễ bị phát hiện.

Huyền Băng Hàn Diễm trầm ngâm một hồi rồi nói tiếp:-

- Người hãy cẩn thận, tên đó có thể vận dụng thuần thực băng hàn khí như vậy, chắc là lực lượng thật sự của nó phải cực kỳ mạnh mẽ. Nếu nó đột nhiên làm loạn có lẽ không dễ dàng đối phó đâu.

Thạch Nham lặng lẽ gật đầu, thầm cẩn thận hơn.

Lúc hắn và Huyền Băng Hàn Diễm trao đổi, ba người Dịch Thiên Mạc vẫn đang truy tìm hàn lực kỳ dị đã chui vào trong lòng đất. Thạch Nham âm thầm quan sát ba người, phát hiện bọn họ luôn nhíu chặt mày thật chặt, hình như sự việc tiến triển không thuận lợi.

Đột nhiên, Dịch Thiên Mạc bồng trờng mắt, đôi mắt lóe lên tia sáng.

Về mặt Thạch Nham chấn động nói:

- Có phát hiện chưa?

Dịch Thiên Mạc gật đầu nhưng lại lắc lắc đầu, dưới ánh mắt nghi hoặc của Thạch Nham nói:

- Quả thật có phát hiện, chẳng qua không liên quan tới khí tức băng hàn vừa chui xuống đất mà là có cao thủ Thần cảnh tới Tuyết Long đảo...

- Cao thủ thần cảnh...

Thạch Nham nhỏ giọng lầm bầm một câu, cười nhạt

- Xem ra chúng ta có khách tới, à, chuyện bên này tạm thời bỏ qua, chúng ta đi xem thử là vị khách nào đến.

Hai người Yết Mãnh và Táp Ba nghe hần nói như thế cũng thu hồi lực lượng linh hồn xuyên vào trong lòng đất, về mặt hai người phức tạp, còn có phần chán nản.

- Thật kỳ quái, ngay cả linh hồn của ba người chúng ta tìm kiếm cũng không thể cảm nhận được vị trí chính xác của nó, loại sinh mệnh này rất giỏi ẩn nấp, chắc không phải loại yêu thú trí tuệ thấp kém.

Táp Ba trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cùng may chúng ta vẫn còn ở trên đảo này, chờ lần tới ta có thể thử một loại bí pháp, nói không chừng có thể thu hoạch được gì đó.

Hần nói như vậy, Yết Mãnh, Dịch Thiên Mạc hình như nghĩ ra gì đó nên ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Thạch Nham nhìn thấy hần tựa như có phần nắm chắc, âm thầm lưu tâm nhưng lại không tiếp tục quần lấy chủ đề này nữa, mỉm cười nói:

- Đi thôi, chúng ta đi gặp khách nào.

Một lão già mặc áo xanh và một bà lão hiền từ sóng vai bước giữa hư không Tuyết Long đảo, dưới chân hai người giống như có bậc thang chậm chậm bước xuống phía dưới.

- Đây là lần đầu tiên ta đến Tuyết Long đảo này, à, hình như bố trí không ít kết giới, những kết này phần lớn là để hạn chế linh hồn thăm dò, quả thật có phần bất phàm.

Lão già áo xanh chậm rãi gật đầu, hướng về bà lão bên cạnh nói:

- Bà nói lần này tàn dư của Dương gia có phải thật sự là đến từ Chiến Trường Thâm Uyên không?

- Dương Thanh Đế bị cầm tù ở Ma Vực Thứ Tư là do hai vị Ma Đế cùng chứng thực.

Sắc mặt bà lão trầm trọng:

- Ta chưa từng bao giờ nghe nói Ma Vực Thứ Tư và Chiến Trường Thâm Uyên thông nhau. Hơn nữa cho dù là có thông nhau, Dương Thanh Đế cũng không thể đi ra. Không biết mấy cao thủ Thần cảnh trên đảo, rốt cuộc là ai?

Thần sắc Đế Sơn hờ hững không muốn nói thêm gì với Cổ Tiêu, chỉ chỉ Thạch Nham nói:

- Để hần bàn với các người.

- Hần?

vẻ mặt Cổ Tiêu vô cùng ngạc nhiên

- Hần có thể thay mặt các người?

- Có thể.

Cổ Tiêu, Vu Cầm trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng hơi bị chấn kinh, ánh mắt lúc nhìn lại Thạch Nham đã có chút khác.

Thạch Nham chỉ có tu vi cảnh giới Địa Vị, theo hai người thấy thì hần chỉ là một con bù nhìn bị Đế Sơn và kẻ ẩn nấp trong bóng tối khống chế, vốn không có quyền nói chuyện thật sự.

Ngay từ lúc mới bắt đầu, Cổ Tiêu, Vu Cầm không thật sự coi trọng Thạch Nham, cho dù Thạch Nham biểu hiện ra sự mạnh mẽ, hai người cũng xem như Thạch Nham làm theo mệnh lệnh của Đế Sơn, không cho rằng hần thật sự có thể làm chủ chuyện gì.

Nhưng mà hiện tại qua lời nói của Đế Sơn mới khiến cho Cổ Tiêu, Vu Cầm hiểu rằng phán đoán của bọn họ có thể đã sai rồi, lúc này mới thật sự nhìn thẳng Thạch Nham, coi hần trở thành nhân vật có thể nói chuyện bình đẳng.

- Được thôi.

Cổ Tiêu nhú mày không vui nói:

- Người nói bồi thường? Chúng ta nợ người cái gì?

- Liên thủ đối phó Dương gia chúng ta, giết vào Già La hải vực, tự ý hành động trong lãnh địa của Dương gia. Đây là sai lầm của các người.

Thạch Nham đối diện với Cổ Tiêu, Vu Cầm hai nhân vật thanh danh truyền khắp Vô Tận Hải nhưng không hề sợ hãi mà lại nói chuyện cực kỳ khoa trương:

- Bởi vì sự ngu xuẩn của các người dẫn tới chuyện xâm phạm của Ma nhâ, làm cho Già La hải vực của chúng ta thất thủ, làm Vô Tận hải cũng theo đó hãm vào tình cảnh khó khăn, toàn bộ chuyện này đều là lỗi lầm của các người!

“Hừ!”

Cổ Tiêu, Vu Cầm đồng thời hừ lạnh một tiếng, nét mặt không vui trên mặt ngày càng trầm trọng nhưng lại không vội giải thích điều gì.

Thạch Nham nhếch miệng cười lạnh, trầm ngâm một lúc, hần đột nhiên nói:

- Xem ra không nói một chút điều thực tế các người sẽ không chịu hợp tác.

- Sao?

Trong mắt Cổ Tiêu lóe lên một tia giận dữ

- Thực tế gì?

- Cổ gia và Thiên Trì Thánh Địa lần lượt giao ra năm hòn đảo, chính là các hòn đảo thuộc về Cổ gia và Thiên Trì Thánh Địa các người ở lân cận Vân Phong đảo đều thuộc về dưới trướng Dương gia chúng ta. Tổng cộng mười hòn đảo, tên lần lượt là Hàn Nguyệt đảo, Phong Tinh đảo...

Thạch Nham thông thả lần lượt nói ra tên của các hòn đảo sớm thăm dò cẩn thận.

Theo lời nói của hần, sắc mặt Cổ Tiêu, Vu Cầm càng lúc càng khó coi nhưng vẫn kiềm chế giận dữ, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương.

- Chết tiệt! Năm hòn đảo đó đều do Cổ gia chúng ta công sức khổ sở khai khẩn, trên mỗi một hòn đảo đều có khoáng mạch hoặc núi linh dược! Tiểu tử đó thật sự là si tâm vọng tưởng, lại dám uy hiếp thái gia gia ta!

Trong tiểu lâu bốn tầng, Cổ Linh Lung bỗng đứng lên, hận không thể lao ra liều mạng một mất một còn với Thạch Nham.

Hoa Mãnh một tay kéo nàng lại, trên khuôn mặt tiểu tụy hiện đầy vẻ bất lực

- Tiểu thư đừng kích động, lúc này cô ra ngoài không có ích gì, trái lại sẽ làm gia chủ phân tâm.

Thân thể yếu đuối của Cổ Linh Lung giãy giụa một hồi cuối cùng không thể thoát khỏi lôi kéo của Hoa Mãnh, tức giận cất giọng ồn ào:

- Thạch Nham, người là một tên khốn, vào lúc Ma nhân xâm phạm này mà người vẫn không nhìn đại thế, sớm muộn gì người cũng sẽ gặp báo ứng.

Thạch Nham cười lạnh, từ xa liếc mắt nhìn về phía Cổ Linh Lung, giơ tay trái ra giữa hư không làm thủ thế võ xuống.

Thân thể Cổ Linh Lung khẽ run rẩy, đôi mắt đẹp lóe lên tia hoảng loạn sợ hãi, gương mặt nhỏ nhắn phút chốc đỏ ửng lên.

Lúc ở vùng đất bị vút bỏ, mỗi lần nàng ta như con hổ nhỏ nhe nanh múa vuốt, Thạch Nham lại ra tay giáo huấn nàng ta một hồi, rất nhiều lần Thạch Nham đều làm động tác như vậy, lấy bàn tay hấn vỗ vào cặp hông ngọc cao vút của Cổ Linh Lung, trên hông nàng ta lưu lại vết tích lộp lộp.

Thạch Nham thủ thế võ giữa hư không lập tức làm Cổ Linh Lung nhớ đến cuộc sống nhục nhã trước đây, vừa thẹn vừa tức, khí thế hoàn toàn biến mất.

Trong lòng Trác Nghiên Tinh thầm thở dài, khẽ lắc đầu nói với Hoàng Nam bên cạnh:

- Năm hòn đảo đó cũng là nơi tập hợp tài nguyên trân quý của Thiên Trì Thánh Địa chúng ta, yêu cầu của hắn thật là quá đáng...

Trong mắt của Hoàng Nam đã tràn ngập vẻ giận dữ:

- Tiểu tử đó nằm mơ giữa ban ngày! Thánh mẫu tuyệt đối không thể giao ra năm hòn đảo đó cho Dương gia bọn hắn đâu!

Trác Nghiên Tinh gật đầu

- Quả thật không thể.

- Không có gì là không thể.

Hai tay Tào Chỉ Lam đặt trên cửa sổ, dáng vẻ thướt tha khẽ khom lại, đôi hông đầy đặn vênh lên thành đường cong cực kỳ quyến rũ, từ xa nhìn về phía Thạch Nham dáng vẻ ung dung, giọng nói của nàng có vẻ kỳ lạ:

- Hắn không phải là người chỉ bắn tên không, nếu đã đưa ra yêu cầu nhất định sẽ có hậu chiêu, theo tình thế hiện tại chắc là hắn có thể đạt được mục đích...

- Không thể nào!

Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tinh cùng quát lên.

Hà Thanh Mạn cũng đứng lên, ngạc nhiên khó hiểu nhìn Tào Chỉ Lam

- Tào tiểu thư, tại sao tỷ cảm thấy Thạch Nham có thể đạt được mục đích?

- Các người tự mình nghe đi.

Tào Chỉ Lam cười tươi như trăm hoa hé nở, xinh đẹp không gì có thể so sánh.

- Người dựa vào cái gì?

Trên người Cổ Tiêu kiếm khí cuộn cuộn ngất trời, sắc mặt tuy vẫn giữ bình tĩnh nhưng mười ngón tay lại lập lòe kiếm mang như lôi xà giờ nanh múa vuốt, khiến người ta có cảm giác kiếm thế xung thiên cực kỳ sắc bén.

- Dựa vào cái gì ư?

Lông mày Thạch Nham nhíu lại tựa như đang trầm tư bỗng nhếch mép cười nói:

- Các người không đáp ứng vậy cứ khai chiến là được. Trong thời điểm này này các người ngay cả Ma nhân cũng khó ứng phó nổi, nếu thêm vào lực lượng của chúng ta, ta tin tưởng Thiên Trì Thánh Địa và Cổ gia có lẽ sẽ xóa tên khỏi Vô Tận hải rồi.

Lời này vừa nói, trên Tuyết Long đảo bỗng nhiên xuất hiện một luồng khí tràng linh hồn như muốn hủy cốt diệt hồn.

- Võ Giả Thần cảnh thứ ba!

Vu Cầm kinh hoàng, rốt cuộc không khống chế được cảm xúc bỗng đứng dậy, trong mắt lấp lánh tia sáng kỳ lạ, nhìn về đỉnh núi tuyết cách đó không xa.

Phía sau đỉnh núi tuyết, bên cạnh một khối băng nhọn, Táp Ba khà khà nhỏ giọng cười, đi đến bên cạnh Vũ Nhu, Yết Mãnh nói:

- Là Dịch Thiên Mạc bảo ta lộ ra khí tức, tăng thêm chút áp lực cho bọn chúng. Không ngờ chủ nhân bụng toàn ý xấu, bảo chúng ta toàn bộ ẩn nấp hết, chỉ chần nhiep bọn chúng từng chút một, điều này còn khiến người ta đau khổ hơn chỉ một lần bộc lộ hết sức mạnh.

Về mặt Yết Mãnh hung ác:

- Hai tên này thật sự tưởng mình là nhân vật có hạng, thật sự dồn ép chúng ta thì cứ trực tiếp bắt lại bọn chúng.

- Đừng vội.

Vũ Nhu nhỏ giọng cười cười

- Ở Vô Tận hải này dù sao chúng ta bị coi là người dị tộc, nếu một khi trở thành địch nhân của toàn bộ Võ Giả nhân loại khắp Vô Tận hải, những ngày sau của chúng ta sẽ gian nan. Chủ nhân tuy còn trẻ nhưng không hề ngu ngốc, hẳn biết nên làm sao để chúng ta thu hoạch được lợi ích lớn nhất.

Táp Ba gật đầu thật lòng nói:

- Khí phách của chủ nhân quả thực bất phàm, hẳn mới là cảnh giới Địa Vị nhưng đối diện hai Võ Giả Thần cảnh lại không hề sợ hãi, còn dám uy hiếp đối phương, quả thật có khí phách của bậc kiêu hùng.

Bên này ba người nhỏ giọng thì thầm, bên kia Cổ Tiêu và Vu Cầm lại ngồi không yên nữa.

- Các người lại có ba cao thủ Thần cảnh!

Cổ Tiêu hít sâu một hơi, cuối cùng bắt đầu bất an

- Ba cao thủ Thần cảnh, lực lượng như vậy đặt tại Vô Tận hải đích xác rất ít thế lực có thể đối kháng nổi. Chẳng qua Võ Giả nhân loại của Vô Tận hải liên thủ, muốn tiêu diệt các người cũng không hẳn là khó!

Cổ Tiêu nghiêng răng, ánh mắt lạnh lùng:

- Đừng dồn ép chúng ta!

- Mọi người bị bức bách thôi.

Thạch Nham không sợ hãi tí nào, cũng lạnh lùng trừng mắt nhìn Cổ Tiêu nói:

- Các người không đồng ý vậy đợi chúng ta cùng liên thủ với Ma nhân xóa tên hai nhà các ngươi đi!

- Người dám liên thủ với Ma nhân?

Cổ Tiêu, Vu Cầm lại biến sắc một lần nữa.

- Sao

Thạch Nham giả vờ kinh ngạc:

- Các người dường như rất kinh ngạc sao? Lúc trước các người đâu phải chưa từng làm chuyện như thế này? Sao các người lại xem việc liên thủ với ma nhân là chuyện đại nghịch bất đạo như thế? Lúc các người và Ma nhân liên thủ đối phó Dương gia chúng ta không phải cũng nghĩ như vậy chứ?

Về mặt Cổ Tiêu, Vu Cầm ngậy ngẩn, không lời để nói.

- Ta không muốn nói lời thừa.

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng:

- Các người lần lượt giao ra năm hòn đảo còn chúng ta duy trì bình tĩnh. Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tinh, Hoa Mãnh và Hoàng Nam đều có thể sống tiếp. Nhưng nếu không giao thì chẳng những bốn người bọn họ phải chết mà ngay cả hai nhà các người cũng phải chôn theo bọn họ.

Những lời này vừa ra, Thạch Nham bỗng đứng dậy, không thèm nhìn Cổ Tiêu, Vu Cầm bước thẳng về phía Tào Chỉ Lam, quay lưng lạnh nhạt nói với hai người:

- Cho các người một giờ để cân nhắc.

Sắc mặt Cổ Tiêu, Vu Cầm liên tục biến đổi, ánh mắt mù mịt đứng tại chỗ, lòng đầy lo lắng.

Thạch Nham đi qua kết giới linh hồn mà Dịch Thiên Mạc bố trí, đột nhiên phát hiện Dịch Thiên Mạc từ trong bóng tối hiện ra, lặng lẽ hướng về Thạch Nham gật đầu ý bảo toàn bộ vẫn trong tầm khống chế.

Thạch Nham cười cười cũng không nói thêm gì, chầm rãi đi vào tầng trệt mà bốn người Tào Chỉ Lam đang chờ, ánh mắt quét qua người Cổ Linh Lung đang nghiêng răng nghiêng lợi, lại nhìn về phía Hà Thanh Mạn đang có vẻ mặt phức tạp nói:

- Nếu không có gì ngoài ý muốn, hôm nay các người có thể đi rồi.

- Tên khốn nhà người!

Cổ Linh Lung giận dữ mắng:

- Không ngờ trong lúc này, người lại mượn gió bẻ măng!”

- Làm sai việc gì đều cần phải trả giá.

Khuôn mặt Thạch Nham dần âm trầm lại, ánh mắt trở nên sắc bén:

- Nếu không phải do sự ngu xuẩn của hai nhà các người, Dương gia chúng ta vẫn ở Già La hải vực. Hiện giờ sẽ không có Ma nhân xâm phạm, các người đã làm sai tự nhiên cần phải bồi thường cái gì đó.

- Thạch Nham, ta đồng ý cách nói của người.

Bất thành linh lúc này khước miệng Tào Chỉ Lam nở nụ cười lại phụ họa theo

- Tào gia chúng ta cũng là một phương đã làm sai, à, nếu người có yêu cầu tương tự với Tào gia chúng ta, ta có thể làm chủ để Tào gia bồi thường năm hòn đảo.

Tào Chỉ Lam dựa vào khung cửa sổ, trên người lộ ra những đường cong lồi lõm quyến rũ, đôi mắt sáng lóe lên về cơ trí, cả người toát lên ánh sáng rực rỡ động lòng người.

Bọn người Phan Triết, Hoa Mãnh âm thầm nuốt nước miếng, thầm nhủ tại sao đáng vẻ nữ nhân này đột nhiên lại rạng rỡ thế?

- Cô có thể làm chủ cho Tào gia?

Thạch Nham ngạc nhiên.

- Dương nhiên.

Tào Chỉ Lam tươi cười, môi hồng khê vênh lên, phong tình vô hạn

- Ta còn có thể làm chủ cho tương lai của bản thân. Thạch Nham, nếu như người muốn cưới ta, ta có thể để Tào gia lấy hai mươi hòn đảo làm của hồi môn. Thế nào, người có suy nghĩ này không? Ha ha, nếu người có suy nghĩ này, ta có thể chịu trách nhiệm lời nói của mình?

Lúc Tào Chỉ Lam nói những lời này, chẳng có chút thẹn thùng nào, dường như đang bàn bạc chuyện đại sự kết minh nào đó, bộ dạng trịnh trọng trang nghiêm.

287. Chương 286 - Thiệp Mời Của Tam Thần Giáo

Bên ngoài kết giới.

Đế Sơn lạnh lùng đứng sừng sững, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai người đối diện.

Vu Cầm, Cổ Tiêu thì thầm nói chuyện, vẻ mặt liên tục thay đổi, ánh mắt lóe lên tia phức tạp, chân mày thì luôn nhíu lại thật chặt, hiển nhiên có hơi chút buồn bực.

Trong kết giới.

Về mặt Dịch Thiên Mạc kinh ngạc, cách xa nhau năm mươi mét nhìn thiếu nữ diễm lệ không gì sánh bằng đang nói chuyện, lộ ra ánh mắt không thể tưởng tượng được.

Trong tầng trệt.

Nguyên một đám Hoa Mãn, Hoàng Nam, Cổ Linh Lung, Phan Triết, Trác Nghiên Tinh, Hà Thanh Mạn người nào cũng vẻ mặt quái dị hết mức, ngơ ngác nhìn Tào Chỉ Lam, nhìn nhân vật xếp hạng thứ ba trên Chiến bảng, ở Vô Tận hải có được danh tiếng xưng tụng thủ lĩnh thế hệ mới của Tào gia, hời hợt nói ra lời như muốn đâm thủng màng nhĩ đó.

Nàng ta đây là... là nghiêm túc sao?

Thủ lĩnh thế hệ mới của Tào gia, cảnh giới Địa Vị đỉnh cấp, xinh đẹp vô song, là nữ thần khiến vô số thanh niên kiệt xuất ở Vô Tận hải mất hồn mơ mộng lại chủ động đề xuất muốn kết hôn với Thạch Nham?

Bọn người Hoa Mãn, Hoàng Nam mắt to mắt nhỏ trợn trừng nhìn nhau, hoài nghi có phải bản thân mình nghe lầm rồi không.

Sắc mặt Phan Triết cực kỳ quái dị, không ngừng khẽ lắc đầu tựa như không muốn tin vào mắt mình.

Thạch Nham cũng ngây người, nhíu chặt mày trầm ngâm không nói.

- Tào... Tào tiểu thư?

Trong lòng Hà Thanh Mạn đầy phức tạp, giọng nói cũng hơi quái dị:

- Tỷ, tỷ muốn... muốn làm gì vậy?

- Lam tỷ, muội không nghe lầm chứ?

Cổ Linh Lung giơ nắm tay lên, thủ thế như muốn nện xuống:

- Có phải tỷ bị tiểu tử đó hạ cấm chế gì trong linh hồn rồi không? Nếu không phải thì sao lại có thể nói sáng như vậy?

Ánh mặt đám người Trác Nghiên Tinh bỗng sáng lên, trong lòng thầm đồng ý gật gù đầu, ánh mắt nhìn lại Thạch Nham đầy vẻ cảnh giác và xem thường.

- Hắn không có nhầm chán như thế.

Tào Chỉ Lam cười tươi, miệng nhỏ vẽn lên, đôi mắt đẹp lặn tẩn từng tia sáng kỳ dị

- Thạch Nham, người cảm thấy đề nghị của ta thế nào?

Thạch Nham trầm mặc không nói, vẻ mặt cực kỳ quái dị.

- Tại Vô Tận hải, Vô Hồn điện, Dương gia các người và Tào gia chúng tôi, Tam Thần Giáo chính là các thế lực đứng đầu. Những năm gần đây tuy Tào Gia chưa từng có hành động lớn nào nhưng bất cứ người nào cũng không dám phủ nhận thực lực của Tào gia chúng tôi. Địa vị của Tào gia chúng tôi ở Đồ Thấp hải vực cũng gần giống với Dương gia ở Già La hải vực trước kia. Nếu người cưới ta, Tào gia chính là đồng minh vững vàng nhất của Dương gia, đồng thời ta cho rằng ta là một thế tử chắc là sẽ xứng đáng hơn Hạ Tâm Nghiên. Bất luận là thế lực sau lưng hay là năng lực của bản thân, ta đều mạnh hơn nàng ta. Ngoài ra, ta tin tưởng dung mạo của mình cũng không kém nàng ta bao nhiêu.

Tào Chỉ Lam cười tươi, đôi mắt đẹp xinh đẹp nhìn chăm Thạch Nham:

- Thế nào? Hãy cân nhắc kỹ lưỡng, người sẽ cảm thấy đề nghị này cực kỳ có lợi cho người.

- Tào tiểu thư người sẽ yêu thương nhưng nhớ ta sao?

Trầm mặc hồi lâu, Thạch Nham đột nhiên nhếch miệng cười, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị

- Ta muốn hỏi, tại sao? Tại sao cô lại muốn bày tỏ với ta? Ta tin tưởng ở Vô Tận hải có khối thanh niên tu vi cao hơn ta, Dương gia hiện tại suy tàn, thân phận của ta cũng không đáng nhắc tới, sao lúc này cô lại sẽ có đề nghị này?

- Ta tin tưởng người.

Tào Chỉ Lam nhếch miệng mỉm cười, đôi mắt đẹp rực rỡ tia sáng linh lợi

- Ta tin tưởng tương lai người, sẽ chói lọi hơn toàn bộ thanh niên của Vô Tận hải mà ta đã gặp. Ta nghĩ ở bên người, cuộc sống sẽ muôn vẻ muôn màu, tóm lại ta đã xem trọng người.

Thạch Nham ngạc nhiên.

Đám người Hoa Mãnh trong tầng lầu thì lại đều há mồm tròn mắt, vẻ mặt quái dị, đều cảm thấy e là Tào Chỉ Lam đã điên rồi.

- Lam tỷ, tỷ, tỷ thật sự khiến muội thất vọng.

Cổ Linh Lung giậm chân, tức giận dường như muốn bạo phát:

- Tiểu tử này chính là tên tiểu nhân bỉ ổi, cực kỳ ghê tởm, tự tư tự lợi, cuồng vọng tự đại. Loại người này sao xứng với tỷ?

Trác Nghiên Tinh cũng nhẹ nhàng lắc đầu, hiển nhiên cũng thật không hiểu nổi.

Chỉ có Hà Thanh Mạn cúi đầu đánh giá một lúc, nghĩ lại đánh giá lúc đầu của Hạ Tâm Nghiên với Thạch Nham, dần dần nắm được chút đầu mối, mơ hồ cảm thấy sự to gan của Tào Chỉ Lam chắc là phải có nguyên nhân.

Nàng biết Tào Chỉ Lam ở Vô Tận hải không những có tiếng về vũ lực, hơn nữa sự cơ trí của nàng ta cũng được người khác tán thưởng.

Một nữ nhân cao nhã thanh khiết thông minh như vậy, thế nhưng không cần thể diện dũng cảm ném cành ô liu cho Thạch Nham, chẳng lẽ nàng thật sự điên rồi sao?

Nghĩ như vậy, Hà Thanh Mạn âm thầm đánh giá Thạch Nham, đột nhiên nghĩ tới hần trước khi tiến vào Chiến Trường Thâm Uyên vẫn chỉ là cảnh giới Bách Kiếp, hiện tại hai năm ngắn ngủi hần đã đạt tới Địa Vị đỉnh cấp, tốc độ đột phá nhanh như vậy có thể nói là kinh thiên động địa.

Một chuỗi ý nghĩ lóe lên trong đầu, Hà Thanh Mạn càng kinh ngạc hơn, càng nghĩ càng cảm thấy đúng, sau đó lúc nhìn lại Tào Chỉ Lam thì nàng lại bắt đầu bội phục.

Nàng bội phục sự dũng cảm của nữ nhân này, bội phục ánh mắt của nữ nhân này, bội phục khí phách làm đại sự của nàng.

- Tâm Nghiên tỷ, tỷ ở đâu? Có người muốn giành nam nhân với tỷ, còn là một đối thủ cực ầy mạnh mẽ, tỷ phải cẩn thận...

Hà Thanh Mạn trầm nghĩ.

- Thạch Nham, huynh nói xem ta có xinh đẹp không?

Tào Chỉ Lam uyển chuyển xoay thân hình thướt tha lướt qua một vòng trước mặt hắn, bội ngực sữa đầy đặn ưỡn cao, vòng eo thon thả không xương, như một đóa hoa tươi xanh nhiệm làm người khác chỉ cần nhìn sẽ không kiềm nén được chìm đắm vào bên trong, không muốn tỉnh lại.

- Cô cực kỳ đẹp.

Thạch Nham cười cười, ánh mắt nóng bỏng trần trụi tùy ý quét lên trên đồng thể tuyệt vời của nàng ta:

- Trong những nữ nhân ta biết, gương mặt xinh đẹp của cô cũng chỉ có Tâm Nghiên mới có thể sáng bằng.

Thạch Nham ngưng giọng, nét mặt nghiền ngẫm:

- Chẳng qua ta vẫn chưa có ý định cưới vợ sinh con, cũng chưa dự định buộc chung hôn nhân của ta và đại sự của gia tộc lại với nhau. Ta thích ai sẽ không quan tâm đến thể lực sau lưng nàng ta, không quan tâm nàng ta có thể giúp đỡ ta hay không, đơn thuần dựa vào yêu thích chủ quan của ta, không liên quan đến những thứ khác.

Nói xong, Thạch Nham không điểm xĩa đến Tào Chỉ Lam cùng ánh mắt ngạc nhiên khó hiểu của những người khác, lập tức rời khỏi nơi này, bước ra bên ngoài.

Bên Cổ Tiêu, Vu Cầm đã ngưng thì thầm trao đổi, sắc mặt u ám, có phần nóng nảy bất mãn.

Thạch Nham lạnh lẽ xuất hiện mỉm cười nói:

- Hai vị cân nhắc sao rồi?

- Chúng ta đồng ý điều kiện của người.

Cổ Tiêu hít một hơi, mạnh mẽ đè nén tức giận trong lòng quát lên:

- Thả người đi!

- Được.

Thạch Nham rất sáng khoái bỗng giơ tay thủ thế giữa hư không nói:

- Thả người ra.

Kết giới như ánh trăng đáy giếng, bị một luồng lực lượng xuyên qua trong nháy mắt tan vỡ.

Bọn người Hoa Mãnh, Cổ Linh Lung trong kết giới lập tức hiện ra, Tào Chỉ Lam vẫn chìm đắm trong dưng cảm còn chưa hoàn hồn lại.

- Các người có thể đi rồi.

Thạch Nham chỉ về bọn người Hoa Mãnh, bỗng quay đầu về phía Cổ Tiêu, Vu Cầm thản nhiên nói:

- Mười hòn đảo đó các người phái người đưa cho Hạ gia, ta biết Hạ gia mưu sinh tại Vân Phong đảo ở giữa hai phương thế lực các người, các người hiểu ý của ta chứ?

Cổ Tiêu hừ khê một tiếng, dùng dùng nổi giận gật đầu.

- Vậy là tốt rồi.

Thạch Nham cười cười:

- Các người có thể mang người đi rồi, ta bảo đảm lúc các người và Ma nhân giao chiến, chúng ta chỉ tọa sơn quan hổ đấu, sẽ không chen ngang một chân.

Cổ Tiêu, Vu Cầm bụng đầy cơn tức, trong lòng có tính toán khác, nhìn về phía Cổ Linh Lung, Trác Nghiên Tinh gật đầu liền muốn rời khỏi Tuyệt Long đảo.

Nhưng vào lúc này trên trời sinh ra dị tượng.

Một con yêu thú kỳ lạ toàn thân bốc lửa chậm chậm từ trời hạ xuống, yêu thú kia to như một ngọn núi nhỏ, thân mình cường tráng, khí thế oai phong.

- Hỏa kỳ lân!

Cổ Tiêu kinh hô một tiếng, sắc mặt chấn động:

- Đường Uyên Nam đến rồi.

Tuyết Long đảo mắt mê mẩn vì yêu thú này đến từ từ trở nên nóng nực hơn, tuyết đóng dày đặc trên đỉnh núi Tuyết Long sơn bắt đầu tan ra, sương mù trắng đều bay đi hội tụ lên trời.

Yêu thú Hỏa kỳ lân cấp tám, thú cười của giáo chủ Tam Thần Giáo đương nhiệm Nhật Thần Đường Uyên Nam.

Đế Sơn hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn Hỏa kỳ lân đang chậm chậm hạ xuống, sắc mặt không vui.

Về mặt Cổ Tiêu, Vu Cầm chấn động, tựa như bỗng có thêm chút sức mạnh nhìn Hỏa kỳ lân hiện thân nhưng phát hiện trên Hỏa kỳ lân tựa như không hề có người ngồi.

“Hả?”

Cổ Tiêu, Vu Cầm kinh ngạc, thả ra thần thức điều tra sơ qua mới phát hiện chỉ có Hỏa kỳ lân đến, giáo chủ Đường Uyên Nam đương nhiệm Tam Thần Giáo lại không hề xuất hiện.

- Ai là người phụ trách ở đây?

Một giọng nói hùng hồn thô lỗ từ trên người Hỏa kỳ lân truyền tới, yêu thú cấp tám này lại mở miệng nói tiếng người, trong đôi con ngươi to đùng bốc lên ngọn lửa, khí tức nóng rực trên thân như ánh sáng mặt trời ngưng tụ lại.

- Là ta.

Thạch Nham ngẩng đầu mỉm cười.

- Tin tức truyền tới tổng bộ Tam Thần Giáo là các người truyền đi sao?

Hỏa kỳ lân hỏi.

- Ừm.

Thạch Nham gật đầu.

- Giáo chủ đã đáp ứng yêu cầu của các người, nguyện ý nhường năm hòn đảo, còn nữa, giáo chủ hy vọng các người có thể đến tổng giáo một chuyến, nói là có chuyện quan trọng muốn cùng bàn bạc với các người, đây là thiệp mời.

Giọng nói uy nghiêm của Hỏa kỳ lân vang vọng trên đảo, đột nhiên một lá thư màu vàng rực rỡ chậm rãi từ trên trời bay xuống, rơi xuống trên mặt đất trước mặt Thạch Nham.

- Biết rồi, người cũng nói với giáo chủ của các người chúng ta sẽ đi đến tổng giáo Tam Thần Giáo một chuyến.

Thạch Nham nhếch miệng cười, hướng về Cổ Tiêu, Vũ Cầm đang kinh hãi không sao tả hết nói:

- Đường Uyên Nam triệu tập cao thủ các phương hội tụ ở Tam Thần Giáo, chắc là các người cũng được mời đến, à, vài ngày nữa chúng ta sẽ gặp lại.

Cổ Tiêu, Vu Cầm đưa mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ khó hiểu sâu sắc.

- Bấy ngày sau, cao thủ của các phương thế lực sẽ tụ hội tại tổng giáo, đừng đến trễ.

Hỏa kỳ lân truyền đến tin tức cuối cùng sau đó thân hình liền từ từ bay lên muốn rời khỏi đây.

Thạch Nham cười gật đầu lạnh nhạt nói:

- Không tiễn.

- Người cũng liên hệ với Đường Uyên Nam sao?

Về mặt Cổ Tiêu đầy kinh dị

- Chẳng lẽ ngay cả Đường Uyên Nam cũng bị người uy hiếp à?

- Uy hiếp?

Thạch Nham lắc đầu

- Chưa tới mức uy hiếp, chỉ là hợp tác mà thôi, người ta thức thời hơn các người nhiều. Sau khi ta nói rõ thiệt hơn xong, người ta không bị ta nắm được nhược điểm cũng rất sáng khoái nhượng lại năm hòn đảo cho ta. So với Đường Uyên Nam, hai người các người quả thật hơi keo kiệt, chẳng trách các người không mạnh mẽ như Tam Thần Giáo, điều này quả thật là có đạo lý.

Sắc mặt Cổ Tiêu cực kỳ khó coi.

- Được rồi, bảy ngày sau chúng lại gặp ở Tam Thần Giáo.

Thạch Nham tự lẩm bẩm nói:

- Đến lúc đó, nếu người có ý kiến gì vẫn có thể đề xuất ra. Nhưng mà, nếu như các người nuốt lời. Ha ha, các người sẽ biết lúc con người ta nổi nóng lên thì việc gì cũng có thể làm.

Cổ Tiêu, Vu Cầm bụng đầy tức giận. Khi nhìn thấy Thạch Nham liền khó chịu hừ lạnh một tiếng mới mang bọn người Cổ Linh Lung bay lên.

- Đi thông thả, không tiễn.

288. Chương 287 - Ý Kiến Của Thạch Nham

Vân Phong đảo.

- Cứ tiếp tục thế này thì chắc chắn không được đâu!

Về mặt của Hạ Thụy Hưng ngưng trọng, hần đứng trên một ngọn núi trọc, hơi khom mình nhìn về gia chủ Hạ gia Hạ Thần Xuyên rồi nói:

- Mấy hòn đảo hoang này không có bất cứ khoáng mạch, không có núi linh dược, thiên địa linh khí lại thừa thớt vốn không thích hợp cho Vô Giả tu luyện. Sinh sống ở nơi này tu vi của chúng ta sẽ không tiến lên được chút nào.

Xung quanh Hạ Thần Xuyên vây quanh mười cao thủ chi thứ của Hạ gia, đa số là cảnh giới Niết Bàn, người người lộ ra vẻ thâm đồng tình.

- Hạ gia của chúng ta tốt xấu gì cũng là một trong mười lăm thế lực lớn của Vô Tận hải, hiện tại lại sa sút đến hoàn cảnh thế này, quả thực rất khó chịu nổi.

Một cao thủ của Hạ gia trầm giọng nói:

- Gia chủ, Hạ gia lúc này đang ở trong lúc then chốt nguy hiểm nhất, xin gia chủ sớm đưa ra biện pháp.

- Dùng hạnh phúc cả đời của Tâm Nghiên đổi lấy sự ổn định của Hạ gia là cực kỳ thỏa đáng

Hạ Thụy Hưng gật đầu:

- Gia chủ, thân là nữ nhi của Hạ gia, đáng lẽ phải hy sinh cho Hạ gia, Tâm Nghiên có tư cách này nên không thể chối từ! Nếu như tôi có nữ nhi hữu dụng như vậy thì vì đại nghiệp của gia tộc, tôi sẽ không mảy may do dự dâng nữ nhi lên!

Lời nói của Hạ Thụy Hưng như chém đinh chặt sắt.

Năm lão già trưởng lão cảnh giới Thiên Vị tóc trắng như tuyết của Hạ gia lần lượt đứng sau lưng Hạ Thần Xuyên, người nào cũng trầm mặc không nói.

- Cảnh giới Niết Bàn rồi.

Sắc mặt Hạ Thần Xuyên nhìn không tốt lắm lạnh lùng liếc mắt quét qua mọi người một lượt, cuối cùng quay đầu hơi khom mình hỏi năm trưởng lão của Hạ gia:

- Năm vị trưởng lão, Tâm Nghiên chính là hy vọng tương lai của Hạ gia chúng ta, với tiền cảnh của Tâm Nghiên thì trong tương lai, tu vi của nó tất sẽ vượt qua ta. Chỉ cần nó ở Hạ gia thì Hạ gia nhất định sẽ quật khởi một lần nữa. Nhưng nếu lúc này gả nó cho một thế lực không có ý tốt thì một đời của nó sợ rằng sẽ bị hủy đi.

- Tình thế của Vô Tận hải thay đổi trong nháy mắt, Ma nhân đã xâm nhập hàng loạt, chỉ sợ chúng ta không thể chờ thời gian dài như vậy.

Hạ Thụy Hưng cũng có vẻ mặt cung kính hướng về phía một lão già béo lùn mặt đầy nếp nhăn nói:

- Đại trưởng lão, nếu Hạ gia không bày tỏ thái độ, con nghĩ chúng ta rất nhanh sẽ suy tàn. Dựa theo tình thế hiện tại, chúng ta phải liên minh với các thế lực khác nếu không thì chẳng bị Ma nhân giết cũng bị các thế lực biến thành vật hi sinh.

- Hạ Thụy Hưng nói cũng có đạo lý.

Đại trưởng lão nhẹ nhàng gật đầu.

Sắc mặt Hạ Thần Xuyên khẽ biến.

“Vù!”

Một thân ảnh màu xanh bỗng từ xa bay vút tới, trong nháy mắt hiện thân giữa đám đông.

- Nếu các người khăng khăng muốn hy sinh con, vậy thì con rời khỏi Hạ gia.

Sắc mặt Hạ Tâm Nghiên lạnh lùng, điệu bộ như muốn đoạn tuyệt.

- Làm càn!

Hạ Thần Xuyên lạnh lùng quát lên, khó chịu nói:

- Đại sự của gia tộc không phải do con tham dự, bất luận gia tộc quyết định thế nào, con cũng không được có ý kiến gì!

- Cha!

Hạ Tâm Nghiên cực kỳ phẫn nộ:

- Đây là đại sự cả đời con, con không cho phép các người quyết định bậy bạ cho con!

- Chính là vì tiểu tử Thạch Nham?

Hạ Thụy Hưng cười lạnh:

- Tâm Nghiên à, con nên phân rõ tình thế mới đúng, ta nhớ con trước đây vì gia tộc có thể hy sinh tất cả, tại sao quen tiểu tử đó đã đổi tính rồi? Dương gia đã xong rồi, Già La hải vực cũng mất rồi, Thạch Nham ở trong Chiến Trường Thâm Uyên cũng khó tránh khỏi cái chết, vì một người chết khổ sở kiên trì, cần gì chứ?

Lông mày Hạ Tâm Nghiên dựng đứng, mắt sáng toát lên sát khí bùng bùng

- Ai nói hần đã chết?

Hừ một tiếng nàng lại nói:

- Dù cho ông có chết, hần cũng không thể chết được!

- Hồn xược!

Hạ Thụy Hưng giận tím mặt, lập tức nói với năm vị trưởng lão:

- Các vị trưởng lão, các vị thấy rồi đó, bây giờ nha đầu này phản rồi, ngay cả trưởng bối chúng ta cũng không để trong mắt. Cứ tiếp tục như vậy sợ là ai cũng quản không nổi nó, thà như thế không bằng sớm gả nó đi là xong.

Năm vị trưởng lão của Hạ gia nghe hắn nói như vậy cũng lộ ra biểu tình suy ngẫm.

- Muốn cưới thì ông đi mà cưới!

Hạ Tâm Nghiên lười chả thèm nói, liếc mắt nhìn Hạ Thần Xuyên thật kỹ đột nhiên nói:

- Cha, con đi đây.

- Đừng làm loạn nữa.

Hạ Thần Xuyên nhú mày, không vui nói:

- Chuyện còn chưa bàn xong mà.

- Thứ lỗi cho tôi nói một câu.

Vào lúc này, Chu Vũ đột nhiên khẽ khom mình, hướng về phía năm vị trưởng lão thi lễ sau đó mới nói:

- Tuy Dương Thanh Đế bị giam cầm ở Ma Vực Thứ Tư nhưng hiện tại không ai chứng minh được Dương Thanh Đế đã bị giết ở Ma Vực, mọi người đều biết sự lợi hại của huyết mạch Dương Thanh Đế, chỉ cần một ngày ông ta chưa chết, Dương gia sẽ có thể dễ dàng đông sơn tái khởi, tính khí của Dương Thanh Đế thì mọi người đều biết, cho nên chúng ta có cần phải cân nhắc kỹ lưỡng hay không?”

- Cân nhắc?

Hạ Thụy Hưng cười lạnh:

- Dương Thanh Đế rất khó sống sót ra khỏi Ma Vực, cho dù ra được thì ông ta cũng không thể vì một tên Thạch Nham mà làm khó dễ Hạ gia chứ? Tiểu tử đó chỉ là một đứa trẻ bị bỏ rơi mà Dương gia nhặt được ở nơi khỉ ho cò gáy nào đó, hắn có thể có bao nhiêu sức ảnh hưởng chứ?

- Điều này cũng đúng.

Vài trưởng lão Hạ gia suy nghĩ một lúc đều nhẹ nhàng gật đầu.

Tình thế giằng co không giải quyết được, một nhóm người Hạ Thần Xuyên và Chu Vũ kiên trì ý kiến của bản thân, đám người Hạ Thụy Hưng lại không ngừng ồn ào muốn Hạ Tâm Nghiên chịu hy sinh.

Nhất thời người Hạ gia ở trên hòn đảo huyền ảo không ngớt, trong thời gian ngắn khó có thể ngừng lại.

Mấy lần Hạ Tâm Nghiên muốn đi đều bị Hạ Thần Xuyên ngăn lại, niệm tình cha con lại sợ cha gặp bất lợi nên nàng ta không thể không ở lại mà yên lặng xem kỳ biến.

- Có người đến.

Sau nửa giờ bàn bạc vẫn chưa có kết quả, ngay lúc này Hạ Thần Xuyên đột nhiên cảm ứng được gì đó, không khỏi ngẩng đầu nhìn trời, mặt đầy nghi hoặc.

“Vù vù vù!”

Âm thanh bóng người phá không lướt đi tốc độ cao nhẹ nhàng từ đằng xa truyền tới, lúc trong lòng người Hạ gia khó hiểu, Cổ Chính Phong của Cổ gia và Nhạc Phong của Thiên Trì Thánh Địa lại cùng xuất hiện trước mặt mọi người.

Người Hạ gia lập tức ngậm miệng, nhìn Cổ Chính Phong, Nhạc Phong với vẻ kỳ lạ.

Lần trước, hai người này mang theo Cổ Ngọc và Phùng Hải muốn kết thông gia với Hạ gia, cuối cùng cụt hứng bỏ về. Mới có ba ngày, hai người lại trở lại, điều này làm người Hạ gia âm thầm cảnh giác, không biết ý đồ bọn họ đến đây, trong lòng có chút lo lắng bất an.

- Hai vị, lần này lại đến đây có việc gì?

Châu Vũ nhú mày hỏi.

Cổ Chính Dương, Nhạc Phong cũng về mặt quái dị, bước đến trước mặt Hạ Thần Xuyên khom mình hành lễ, từ trong túi áo mỗi người lấy ra một bức thư, hai tay cung kính đưa cho Hạ Thần Xuyên.

Hạ Thần Xuyên trong lòng đầy nghi hoặc, tiếp lấy lá thư nhìn qua, sắc mặt bỗng nhiên âm trầm lại.

- Các người có ý gì?

Hạ Thần Xuyên khẽ hừ một tiếng:

- Đây là sinh lễ sao? Đường như ta chưa đáp ứng các người điều gì? Mỗi nhà nhường năm hòn đảo tràn đầy linh khí, nếu đây là sinh lễ, các người ra tay quả là hào phóng, nhưng mà...

- Mỗi nhà nhường năm hòn đảo!

Ánh mắt Hạ Thụy Hưng sáng lên, không nhịn được khẽ hô lên, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng.

Năm vị trưởng lão Hạ gia cũng âm thầm động lòng, ánh mắt nhìn về phía Hạ Tâm Nghiên không khỏi có thêm ý tứ khác.

Hạ Tâm Nghiên mơ hồ cảm thấy không ổn, trong lòng thầm hận, chuẩn bị sắc lúc nào cũng có thể rời đi.

- Hạ gia chủ hiểu lầm rồi.

Cổ Chính Dương lắc đầu cười khổ nói:

- Những hòn đảo này là ta nhận được lệnh của cha bảo ta đưa cho các người quản lý, không hề có ý nghĩ gì khác.

Nhạc Phong cũng gật đầu, ý bảo bên phía Thiên Trì Thánh Địa cũng có ý như vậy.

- Hai nhà các người sao đột nhiên lại có lương tâm vậy?

Hạ Thần Xuyên cười lạnh:

- Ta lại không dám dễ dàng nhận lấy, không biết ta cầm bức thư này, sau đó sẽ phát sinh chuyện gì. Hay là các người thu lại đi.

Cổ Chính Dương, Nhạc Phong liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt có phần xấu hổ, có lòng giải thích nhưng lại cảm thấy mất mặt, ngượng ngập cười gượng, về mặt rất quái dị.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Gia chủ Hạ Thần Xuyên nhìn ra chỗ không đúng, lông mày hằn cày càng nhíu càng chặt:

- Dựa vào hiểu biết của ta về thủ lĩnh hai phương thì bọn họ tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ nhường lại những hòn đảo này, nếu ta không nhớ nhầm, mười hòn đảo này đều là nơi tập trung tài nguyên của hai phương các người, đổi lại là ta thì ta cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhường cho người khác.

- Có thể không nói rõ nguyên nhân được không?

Nhạc Phong cười khổ.

- Không nói rõ nguyên nhân, ta kiên quyết không dám nhận.

Hạ Thần Xuyên lắc đầu.

- Được rồi.

Nhạc Phong thở dài một tiếng bất đắc dĩ nói:

- Đây là Thánh mẫu của chúng ta và gia chủ Cổ gia bồi thường cho Dương gia, vốn phải do Thạch Nham nhận lấy nhưng hắn khẳng khái giao cho Hạ gia các người, cho nên, cho nên chúng ta đành phải đến đây.

Toàn bộ người Hạ gia ngây ngẩn.

- Người, người nói cái gì?

Về mặt Hạ Thụy Hưng có vẻ không dám tin, há to miệng:

- Các người không lầm chứ? Nếu ta không có hiểu sai, người nói Thạch Nham uy hiếp hai phương các người, khiến mỗi phương các người phải giao ra năm hòn đảo? Hẳn... hẳn lấy gì uy hiếp các người? Làm sao hẳn lại có thể uy hiếp các người?

Hạ Thần Xuyên cũng âm thầm chất lưỡi, không ngừng lắc đầu. Hiển nhiên hẳn không dám tin tưởng điều vừa nghe.

- Thánh mẫu của ta và gia chủ Cổ gia cùng đi một chuyến đến Tuyết Long đảo gặp Thạch Nham của Dương gia. Sau đó, liền truyền xuống mệnh lệnh này cho chúng ta, bảo chúng ta nhường hòn đảo cho Hạ gia các người.

Nhạc Phong cúi đầu ủ rũ, ngừng một lát lại nói bổ sung:

- Không chỉ Thiên Trì Thánh Địa và Cổ gia, nghe nói, nghe nói ngay cả Đường Uyên Nam của Tam Thần Giáo cũng đáp ứng điều kiện của hẳn, cắt nhường năm hòn đảo của Tam Thần Giáo.

Người của Hạ gia trợn tròn mắt hết cỡ.

- Tâm Nghiên. Về mặt của Hạ Thần Xuyên cực kỳ cổ quái, gương mặt kinh hãi nhìn Hạ Tâm Nghiên:

- Tiểu tử đó, tiểu tử đó có sức mạnh lớn như thế sao?

Hạ Tâm Nghiên hơi ngơ ngàng, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Rất lâu rồi con chưa gặp hẳn, con cũng không biết.

- Tâm Nghiên, Chu thúc phục con rồi.

Chu Vũ thở dài

- Xem ra, Hạ gia chúng ta không ai có ánh mắt tinh tường hơn con.

Năm vị trưởng lão của Hạ gia âm thầm gật đầu, cũng cùng nhau khen ngợi nàng ta, mặt mày hớn hở.

- Chính là như vậy!

Cổ Chính Phong khom mình, thái độ cực kỳ thân thiện

- Hy vọng các người nhanh chóng báo tin tức đã nhận được đảo cho Thạch Nham, nếu không sẽ làm hẳn hiểu lầm. Cha ta đã dặn dò, không được để hẳn sinh ra bất cứ hiểu lầm nào, các người cần nói rõ ràng, chúng ta chưa từng uy hiếp các người điều gì.

Hạ Thụy Hưng gật đầu như mất hết hồn vía. Bây giờ trong lòng bỗng xuất hiện cảm giác như đang mơ.

- Nhất định phải nhanh chóng truyền tin cho Thạch Nham, chúng ta không muốn hẳn hiểu lầm.

Nhạc Phong cũng dặn dò một câu, lúc đó mới rời đi.

Hạ Tâm Nghiên như lọt vào trong mây mù, về mặt mù mờ.

Nàng không biết trong hai năm gần gũi, rốt cuộc Thạch Nham sử dụng phương pháp gì mà làm cho Cổ Tiêu và Vu Cầm, hai người nổi tiếng bủn xỉn ở Vô Tận hải lại chịu nghe theo chỉ phối.

289. Chương 288 - Long Giác Tộc - Ma Kỳ Tha

Bông tuyết tung bay, gió lạnh thấu xương, đỉnh núi tuyết lên lớp áo trắng. Các mỏm băng trong suốt lấp lánh. Dưới ánh mặt trời, chúng giống như những thanh kiếm băng sắc bén rực rỡ.

Ở chân núi, rất nhiều phòng ốc được bao phủ một lớp băng thật dày, dưới mái hiên còn đọng lại những nhũ băng thật dài.

Trên một căn gác nhỏ bốn tầng, Hà Thanh Mạn mặc một chiếc áo choàng bằng lông cáo tuyết. Nàng vô thức xoa hai lòng bàn tay rồi thổi ra một ngụm hơi ấm, nhỏ giọng lầm bầm:

- Sao tiết trời lại đột nhiên trở lạnh mà chẳng có dấu hiệu báo trước thế này.

Hiện trong căn gác nhỏ chỉ còn lại ba người là Phan Triết, Hà Thanh Mạn và Tào Chỉ Lam, những người còn lại hoặc là rời khỏi theo đám người Cổ Tiêu, hoặc là bị Thạch Nham ra lệnh đuổi đi.

Phan Triết cũng mặc một chiếc áo bông dày, nhìn lên đỉnh núi cao tận mây xanh mà lông mày nhíu lại thật chặt:

- Bắt đầu từ đêm hôm qua, nhiệt độ trên đảo càng lúc càng thấp, cũng không biết nguyên nhân gì. Thật sự là rất kỳ quái.

Về mặt Tào Chỉ Lam lại rất điềm tĩnh, trên miệng còn ẩn chứa ý cười nhạt:

- Nhất định là có liên quan đến Thạch Nham rồi. Nhiệt độ thời tiết tự nhiên tuyệt đối không thể hạ thấp nhanh như thế. Cũng không biết bọn họ đã làm gì mà lại khiến hòn đảo này trở nên cổ quái thế.

- Tào tiểu thư, tỷ thật sự cho rằng Thạch Nham xuất chúng hơn tất cả thanh niên mà tỷ từng gặp sao?

Hà Thanh Mạn rút cổ vào trong lớp áo lông cáo tuyết. Ánh mắt nàng khi nhìn về Tào Chỉ Lam đầy vẻ nghi hoặc:

- Tỷ nên biết hiện tại Dương gia và chúng ta vẫn coi nhau như địch nhân.

Phan Triết ngơ ngác nhìn Tào Chỉ Lam, hắn cũng khó hiểu kinh ngạc nên cố lắng nghe.

- Dương nhiên.

Tào Chỉ Lam mỉm cười gật đầu. Nàng cũng không hề che giấu sự tán thưởng của mình với Thạch Nham, trong đôi mắt đẹp lặng lẽ toát lên vẻ kỳ dị:

- Lúc hắn ở cảnh giới Bách Kiếp đã có thể cứng rắn chống đỡ một kích toàn lực bảy thanh Thần Kiếm của Cổ tiểu muội, hơn nữa không rơi vào thế hạ phong. Ở Chiến Trường Thâm Uyên, chỉ hai năm ngắn ngủi đã một bước từ Bách Kiếp tiến vào cảnh giới Địa Vị, bây giờ lại đạt tới đỉnh cấp, tốc độ tiến bộ như vậy quả thật là khủng khiếp. Mặt khác, ta cho rằng Vô Tận hải lúc này còn đối đãi hắn như là địch nhân. Ngoài ra, quan hệ của hắn và Âm Mị tộc, Dực tộc càng vượt ra khỏi sự tưởng tượng của các người. Mặc cho các người suy đoán thế nào cũng không ngờ Âm Mị tộc và Dực tộc lại có thể nghe theo lệnh của hắn.

Những lời nói này Tào Chỉ Lam giấu sâu trong lòng mà chưa từng nói ra.

Nàng có sở trường quan sát tốt hơn người khác, từ lúc còn ở vùng đất bị vứt bỏ, nàng đã sớm phát hiện thái độ đối đãi của các vị thủ lĩnh dị tộc Dịch Thiên Mạc, Đế Sơn, Vũ Nhu đã lặng lẽ phát sinh biến hóa đối với Thạch Nham. Trước khi rời khỏi vùng đất bị vứt bỏ, nàng còn phát hiện Đế Sơn, Vũ Nhu hình như làm việc theo lệnh của Thạch Nham.

Phát hiện này khiến nàng cực kỳ khiếp sợ, tuy không rõ giữa Thạch Nham và Đế Sơn, Vũ Nhu phát sinh chuyện gì nhưng nàng biết rằng Thạch Nham có thể nắm giữ hai đại dị tộc này!

Âm Mị tộc và Dực tộc có năm vị cao thủ Thần cảnh, cộng thêm tộc nhân Thiên Vị, Niết Bàn đông đảo.

Sắc mặt Dịch Thiên Mạc, Yết Mãnh khê biến. Họ cũng vội vàng thu hồi thần thức, tạm thời dẫn dắt tất cả lực lượng linh hồn lực đã phóng ra thu về thức hải.

“Đùng đùng đùng đùng đùng!”

Một chuỗi tiếng nổ vang liên tiếp đột nhiên từ trong lòng Tuyết Long sơn truyền ra bên ngoài, lớp tuyết trắng đang bao phủ Tuyết Long sơn đột nhiên bắt đầu run rẩy, thiên địa linh khí nồng đậm cũng đột ngột từ bên trong Tuyết Long phun trào ra.

Trong nháy mắt, sương trắng mênh mông tràn ngập xung quanh Tuyết Long sơn tiếp tục tràn ra phía ngoài, dần lan ra toàn bộ Tuyết Long đảo.

Tuyết Long đảo ban đầu cũng không hề có thiên địa linh khí quá nồng đậm nhưng bây giờ linh khí đã lập tức tràn ngập đến mức cực kỳ khoa trương. Cả hòn đảo nháy mắt trở nên tràn trề sức sống, cho dù dưới thời tiết lạnh giá, mọi người cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái, dường như đang ở trung tâm một thánh địa nào đó, hưởng thụ dải ngọc của bảo địa tu luyện thần kỳ nào đó của Vô Tận hải.

- Này, độ nồng đậm của linh khí ở đây e là vượt qua Thiên Tà Động Thiên chúng tôi rồi.

Hà Thanh Mạn đột nhiên đứng dậy, ở bên cửa sổ hít sâu vài hơi, vẻ mặt chấn động nói.

Phan Triết cũng kinh hãi biến sắc, không dám tin tưởng nhìn vào thiên địa linh khí dày đặc như sương trắng, theo bản năng so sánh với Bồng Lai Thánh Địa thì phát hiện thiên địa linh khí nơi này không hề thua kém Bồng Lai đảo của Bồng Lai thánh địa.

Phát hiện này khiến cho Phan Triết không nghĩ ra được chuyện gì, trong lòng hẩn dầy nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên Tuyết Long sơn đang khuếch tán linh khí.

- Linh khí nồng đậm như sương trắng, hơn nữa là phun trào ra trong nháy mắt, điều này có thể gọi là thần tích rồi.

Khuôn mặt diễm lệ động lòng người của Tào Chỉ Lam cũng phấn chấn lên:

- Xem ra phán đoán của ta quả thật không sai, tên Thạch Nham này mỗi lần đều có hành động kinh người. Ta thật sự muốn biết rốt cuộc hắn đã làm gì mà lại có thể khiến Tuyết Long đảo phát sinh biến hóa long trời lở đất như vậy.

Nói xong, Tào Chỉ lam đi ra ngoài, giữa hoa tuyết tung bay đầy trời nhanh chóng lướt về phía Tuyết Long sơn.

Người còn giữa đường, thân mình yêu kiều Tào Chỉ Lam bỗng run rẩy, Linh Thần Võ Hồn của hàng hình như phát hiện ra gì đó.

Nàng ta đột nhiên dừng lại giữa chừng, nhắm mắt, bờ mi dài khê rung rinh.

Lúc lâu sau, Tào Chỉ Lam mở mắt, đôi mắt lấp lánh, tốc độ bỗng nhiên càng nhanh như một tia chớp bắn về hướng đỉnh núi.

- Ở vị trí bên dưới ba ngàn trượng, tên kia ở trong một khối Long tinh cực lớn, nếu ta suy đoán không nhầm, Long tinh đó vốn thuộc về Băng cốt tinh long, nhưng tên kia ở bên trong Long tinh đó tuyệt đối không phải là Băng cốt tinh long, khí tức của nó ta trước giờ chưa từng gặp, rất đặc biệt.

Hô hấp của Tập Ba dần ổn định, lực lượng linh hồn đã phóng ra cũng đã thu hồi lại toàn bộ.

- Nó phát hiện chúng ta đến bèn đột nhiên ra tay, trong khoảnh khắc bên trong lòng đất bắn ra vô số hồn tiễn băng hàn. Nơi ở của nó vô cùng lạnh giá. Ở đó, linh hồn của ba người chúng ta bị yếu đi rất nhiều mà nó lại có thể nhờ vào thiên địa linh khí, hơn nữa có thể ngưng luyện thành hồn tiễn trong thiên địa linh khí, cực kỳ đáng sợ, chúng ta không thể không rút lui.

Dịch Thiên Mạc trầm mặc, bắt lực giải thích.

Thạch Nham ngạc nhiên, lập tức truyền tin cho Huyền Băng Hàn Diễm:

- Cảm nhận được chưa? Người có biết tên đó rốt cuộc là gì không?

- Không biết nó là thứ gì, nhưng mà tuyệt đối không phải nhân loại.

Huyền Băng Hàn Diễm qua một lúc mới truyền tin trả lời:

- Số lượng lớn thiên địa linh khí từ trong lòng đất phun trào ra, đây rõ ràng là tên đó không những không chế được bằng hàn, còn có thể tụ tập thiên địa linh khí, đây không phải là điều Thiên hỏa chúng ta có thể làm được.

- Vậy là gì?

- Ta cũng không biết.

“Bộp bộp!”

Tiếng vang tuyết động bị dẫm lên bỗng từ bên dưới ngọn núi tuyết truyền tới.

Dịch Thiên Mạc nhíu mày nói với Thạch Nham:

- Là nha đầu tên Tào Chỉ Lam, lúc lòng đất phun trào ra lượng lớn thiên địa linh khí, cô ta từ dưới chân núi chạy lên đây.

Thạch Nham nhíu mày.

Mấy người Dịch Thiên Mạc thấy hắn không hề có chỉ thị gì cũng không ra tay, lẳng lặng chờ đợi.

Không lâu sau, giữa trời tuyết tung bay, Tào Chỉ Lam mặc áo nhung thật dày, thướt tha đi tới trước mặt Thạch Nham.

- Cô tới đây làm gì?

Về mặt Thạch Nham bình tĩnh, lạnh lùng nhìn nàng:

- Hình như ta đã nhắc nhở cô, ngọn núi tuyết này không được tùy tiện bước vào, chẳng lẽ cô không nhớ sao?

- Có nhớ.

Tào Chỉ Lam dịu giọng mỉm cười, không hề sợ hãi:

- Ta đến núi tuyết là vì ta có phát hiện cho nên muốn đến báo cho người một tiếng.

- Có phát hiện?

Sắc mặt Thạch Nham chấn động.

- Đúng rồi.

Tào Chỉ Lam chậm rãi bước tới đứng giữa Dịch Thiên Mạc, Đế Sơn, bộ dạng không biết sống chết

- Có phải các người cảm thấy rất kỳ quái vì tại sao trong ngọn núi này có thể phun ra lượng lớn thiên địa linh khí? Ta biết Âm Mị tộc tạo nghệ linh hồn cực kỳ tinh thâm, ta nghĩ các người nhất định có phát hiện gì đó trong lòng Tuyết Long sơn, nhưng ta lại khẳng định các người không hề biết thứ bên dưới đó rốt cuộc là gì.

- Người biết sao?

Thạch Nham có chút hứng thú.

Tào Chỉ Lam gật đầu mỉm cười nói:

- Ta thật sự biết, ở Vô Tận hải, người biết được tên đó chắc cũng không nhiều, mà ta lại là một trong số ít đó.

- Nó là cái gì?

- Người đồng ý cười ta, ta sẽ nói cho người.

Đôi mắt của Đế Sơn, Vũ Nhu và Yết Mãnh đồng thời lóe lên một tia sáng kinh dị, cùng kinh ngạc nhìn về phía Tào Chỉ Lam.

Chỉ có Dịch Thiên Mạc từng thấy sự lớn mật của Tào Chỉ Lam nên nghe nàng nói như vậy không hề có thái độ gì lạ.

Thạch Nham nhú mày

- Hình như cô rất nôn nóng thanh lý mình đi? Người ế đến thế sao?

- Đương nhiên không phải.

Tào Chỉ Lam cười tươi

- Người thử nghe ngóng xem nam nhân muốn cưới ta ở Vô Tận hải rồi cuộc có bao nhiêu người? Ha ha, nói một câu kiêu ngạo, ta nghĩ ngay cả Hạ Tâm Nghiên kia của người ở Vô Tận hải cũng không có nhiều người mến mộ bằng ta, người có tin không?

- Có thể đừng lãng phí thời gian không?

Sắc mặt Thạch Nham trầm xuống, khó chịu nói:

- Nếu cô không muốn nói thì đi xuống dưới đi, ta cũng lười quản cô.

- Nói đùa với người thôi, hung dữ quá, sau này nhất định sẽ ức hiếp người ta.

Tào Chỉ Lam liếc mắt thiên kiều bách mị quyến rũ nhìn Thạch Nham

- Nếu ta đoán không lầm, tên dưới Tuyết Long sơn chắc là Thánh Linh Thần đời trước của Thánh Linh Giáo.

- Thánh Linh Thần?

Thạch Nham không hiểu mô tê gì, hấn nhú mày thật chặt:

- Tại sao cô lại nói vậy? Thánh Linh Thần là thứ gì, sao lại xuất hiện ở Tuyết Long sơn? Còn nữa, làm sao cô biết được?

- Thánh Linh Thần chính là thần linh được Thánh Linh Giáo thờ phụng, chẳng qua vị thần này không phải là chân thực mà là do Thánh Linh Giáo dùng phương pháp quỷ dị luyện chế thành. Thánh Linh Thần có được lực lượng thần kỳ có thể không chế tụ tập thiên địa linh khí, nó ở nơi nào thì sẽ không ngừng hút lấy thiên địa linh khí ở lân cận rồi ngưng luyện thiên địa linh khí lại.

Tào Chỉ Lam bắt đầu giải thích từ từ.

292. Chương 291 - Đạn Linh Khí

Trên đỉnh núi tuyết.

Về mặt nhóm người Đế Sơn, Thạch Nham đều nghiêm túc đang chăm chú lắng nghe lời giải thích của Tào Chỉ Lam.

- Mỗi một đời giáo chủ Thánh Linh Giáo đều trong một khoảng thời gian đặc biệt tự mình chọn lựa một cặp thai nhi song sinh, trong đó một đứa bé được chỉ định làm giáo chủ Thánh Linh Giáo đời tiếp theo, đứa bé còn lại sẽ được dùng bí pháp luyện chế bồi dưỡng sau đó rút lấy hồn phách. Lấy hồn phách làm vật dẫn, dùng phương pháp quỷ dị của Thánh Linh Giáo để luyện chế thành “Thánh Linh”. Lúc giáo chủ mới nhậm chức sẽ đưa Thánh Linh do huynh đệ song sinh của mình luyện chế thành tôn lên làm Thánh Linh Thần mới của Thánh Linh Giáo, tiếp nhận tín ngưỡng thờ phụng cúng bái của toàn bộ giáo đồ Thánh Linh Giáo. Ngày tháng tích lũy, sinh linh dần bắt đầu có ý thức, sở hữu thần thông, cùng trưởng thành theo giáo chủ Thánh Linh Giáo.

- Lực lượng tín ngưỡng và cúng bái của giáo đồ của Thánh Linh Giáo sẽ rót lên người Thánh Linh Thần làm cho Thánh Linh Thần sở hữu năng lực đặc biệt, khiến cho nó có thể vận dụng thiên địa linh khí, đồng thời không ngừng tu tập thiên địa linh khí lại. Vì vậy, tổng giáo của Thánh Linh Giáo luôn chính là nơi thiên địa linh khí nồng đậm nhất ở Vô Tận hải.”

- Thánh Linh Thần và giáo chủ Thánh Linh Giáo chính là huynh đệ song sinh nên tâm linh tương thông với nhau. Giáo chủ của Thánh Linh Giáo bất kể giao chiến với người khác ở nơi đâu đều có thể cùng Thánh Linh Thần cảm ứng lẫn nhau. Thời khắc then chốt, thậm chí giáo chủ Thánh Linh Giáo có thể ở cách xa hàng tỷ dặm triệu hồi Thánh Linh Thần đến bên cạnh trợ giúp hấn đối địch.

- Giáo chủ Thánh Linh Giáo có Thánh Linh Thần bên cạnh có thể bộc phát lực lượng lên gấp hai ba lần, có thể tùy ý điều động thiên địa linh khí ở vùng lân cận làm rối loạn thức hải của địch nhân, cực kỳ lợi hại. Giáo chủ Thánh Linh Giáo lúc này cũng là lúc lợi hại nhất. Có thể nói Thánh Linh Thần là chỗ dựa và vũ khí sắc bén nhất của giáo chủ Thánh Linh Giáo.

- Ngoài ra, Thánh Linh Thần còn có tác dụng đặc biệt. Trong truyền thuyết, giáo chủ Thánh Linh Giáo nếu đạt tới cảnh giới Thông Thần tam trùng thiên đỉnh cấp có thể nuốt lấy Thánh Linh Thần, một bước lên trời bước vào cảnh giới Chân Thần. Nhưng nếu như vậy, Thánh Linh Thần sẽ hoàn toàn biến mất, thần hồn tiêu diệt, bình thường mà nói các Thánh Linh Thần đời xưa đều bị nuốt chết như vậy, giá trị tồn tại lớn nhất của nó thật ra chính là trợ giúp giáo chủ Thánh Linh Giáo phá bỏ vách ngăn cảnh giới Chân Thần.

- Mỗi một đời giáo chủ Thánh Linh Giáo đều có Thánh Linh Thần tương ứng, Thánh Linh Thần đời này vẫn ở tổng giáo của Thánh Linh Giáo, Thánh Linh Thần ở trong lòng Tuyết Long sơn này chắc là của đời trước.

Tào Chỉ Lam nói năng êm tai, nói rõ ràng tường tận hiểu biết có liên quan đến Thánh Linh Thần cho đám người Thạch Nham, Đế Sơn.

Thạch Nham nghe xong trợn mắt há mồm, lần đầu tiên biết Thánh Linh Giáo còn có vật kỳ dị thể này. Trước đây hắn chỉ biết là Thánh Linh Giáo rất thần bí, biết giáo chủ Thánh Linh Giáo tu luyện bí pháp khá đặc biệt nhưng không hề ngờ rằng bên trong Thánh Linh Giáo lại còn có nhiều bí mật thể này.

- Thánh Linh Thần đời trước? Vậy giáo chủ Thánh Linh Giáo đời trước sao còn chưa nuốt lấy nó?

Dịch Thiên Mạc kinh ngạc nói.

- Giáo chủ Thánh Linh Giáo đời trước còn chưa đạt tới cảnh giới Thông Thần đỉnh cấp thì bị tẩu hỏa nhập ma mà chết. Giáo chủ Thánh Linh Giáo vừa chết, Thánh Linh Thần vẫn ở trong tổng giáo Thánh Linh Giáo cũng bỗng dưng mất tích, đến nay cũng chưa từng xuất hiện ở Vô Tận hải, không ngờ nó lại ẩn nấp ở bên dưới này.

Tào Chỉ Lam cảm thán không ngớt, nhìn thiên địa linh khí không ngừng phun ra từ lòng đất nói:

- Vô Tận hải to lớn như thế không biết vì sao nó lại đến Tuyết Long sơn, càng làm ta không hiểu là trên mình nó tựa như có thuộc tính băng hàn vô cùng mạnh mẽ, đây không phải là khả năng mà Thánh Linh Thần có thể có được.

- Nó nuốt lấy hồn phách của Băng cốt tinh long, Long tinh của Băng cốt tinh long bây giờ chính là nơi ở của nó.

Dịch Thiên Mạc trầm giọng nói.

Gương mặt xinh đẹp của Tào Chỉ Lam biến sắc

- Băng cốt tinh long chính là yêu thú cấp tám, trong truyền thuyết, con Băng cốt tinh long này năm đó ở lân cận Tuyết Long đảo cực kỳ hung hãn, ngay cả một vài cao thủ Thần cảnh của Vô Tận hải đến đây cũng không thể hàng phục. Không ngờ Băng cốt tinh long lại bị nó nuốt lấy hồn phách, hơn nữa còn bị chiếm lấy Long tinh, xem ra Thánh Linh Thần đó đã xảy ra biến hóa không ai tưởng tượng nổi. Thánh Linh Thần này hiện tại không biết có còn xem như Thánh Linh Thần nữa không.

“Vù vù vù!”

Thiên địa linh khí nồng đậm từ trong lòng Tuyết Long sơn phun trào ra mạnh mẽ.

Chỉ một lát sau, Tuyết Long sơn tràn ngập lượng lớn thiên địa linh khí. Thiên địa linh khí kia khuếch tán ra khiến toàn bộ Tuyết Long đảo trở nên vô cùng dồi dào linh khí.

Nét không phải là hàn khí trên núi kinh người, Tuyết Long sơn sẽ trở thành nơi vô cùng thích hợp cho Võ Giả tu luyện.

Sương trắng mênh mông, Tuyết Long sơn như ngập trong mây, tầm nhìn cũng bị ảnh hưởng lớn.

Thạch Nham trầm ngâm một lúc, cũng không biết nên xử lí Thánh Linh Thần dưới Tuyết Long sơn thế nào, vô thức nhìn về ba người Dịch Thiên Mạc, Táp Ba, Yết Mãnh:

- Tên kia có ra khỏi đó không?

- Không có.

Táp Ba lắc đầu

- Trong lòng đất, nó phát hiện ra linh hồn thăm dò của chúng tôi nên lập tức phát động công kích. Nhưng mà khi chúng tôi rút lui khỏi đó, nó cũng không truy kích theo, dường như nó không muốn rời khỏi lòng đất, chỉ là không biết vì sao nó lại phóng ra nhiều thiên địa linh khí như thế.

- Có lẽ nó đang chuẩn bị phản kích...

Lông mày Tào Chỉ Lam khẽ nhíu lại, hình như nghĩ ra điều gì đó

- Thánh Linh Thần có thể điều khiển thiên địa linh khí, ngưng tụ thiên địa linh khí thành Đạn linh khí. Uy lực của Đạn linh khí rất lớn, chẳng qua cần thời gian để ngưng tụ, có lẽ nó đang ngưng luyện Đạn Đạn linh khí đó.

- Chắc là thế.

Đế Sơn ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng hơn.

Trong lòng Thạch Nham cũng rét lạnh, cũng đã nhận ra linh khí trên trời đang dao động rất bất thường, không tự chủ ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt khẽ biến.

sương mù trắng xóa giữa trời đang tụ tập lại từng đám biến từng một vòng tròn.

Không khí lạnh giá rét buốt hóa thành hàn lực lạnh rét thẩm thấu vào bên trong sương trắng trắng xóa, không lâu sau, những vòng tròn trắng xóa to cỡ cái thớt giống như những quả cầu tuyết lớn ở giữa không trung nguyên vẹn ra.

Trong những quả tuyết cầu đó chẳng những ngập tràn thiên địa linh khí cực kỳ hỗn loạn, còn có hàn khí lạnh lẽo thấu xương, năng lượng dao động cực kỳ hỗn loạn lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Rất nhiều thiên địa linh khí từ trong lòng Tuyết Long sơn phun trào ra đều tụ tập đến những quả cầu tuyết thật lớn.

Phóng mắt nhìn đi, trên trời như là có rất nhiều trắng tròn màu trắng chiếu sáng rực rỡ, sáng ngời, chói lọi nhưng lại tràn ngập năng lượng dao động khiến người ta kinh hồn bạt vía.

- Bảo mọi người dưới chân núi rút lui đi.

Thạch Nham bỗng trầm giọng quát.

Thân ảnh Dịch Thiên Mạc lóe lên giống như quỷ mị nhẹ nhàng lướt xuống dưới, nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Đôi mắt đẹp của Tào Chỉ Lam bỗng sáng lên, lặng lẽ nhìn chăm chú vào bóng dáng Dịch Thiên Mạc vừa rời đi, trong lòng nàng dần dần chắc chắn hơn, càng khẳng định Thạch Nham có thể sai khiến Âm Mị tộc và Dục tộc, trong lòng thăm giạt mình.

- Đến rồi!

Đế Sơn quát to một tiếng, đôi cánh sau lưng bỗng mở ra, những tia chớp màu đen đan vào nhau tạo thành một tấm lưới, đội nhiên bắn lên trời.

Những viên Đạn linh khí giữa hàn khí kinh người từ trên trời bắn xuống, mang theo khí thế không gì sánh nổi.

“Ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm!”

Toàn bộ Tuyết Long đảo đều bắt đầu nổ vang, Đạn linh khí to cỡ cái thớt lấp lánh chói lọi như trăng sáng từ giữa không trung bắn xuống ầm ầm, khiến cho Tuyết Long sơn bắt đầu gầm rú lên, mặt núi không ngừng rung lên như sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Những viên Đạn linh khí số lượng đến vài chục, mỗi một viên đều tràn ngập năng lượng dao động khủng bố.

Một viên Đạn linh khí bắn xuống, một trang viên dưới chân núi nháy mắt sụp đổ, rất nhiều tộc nhân Âm Mị tộc và Dực tộc gào thét bỏ chạy tứ phía.

Do nhiệt độ của Tuyết Long sơn không ngừng giảm xuống, rất nhiều tộc nhân tu vi thấp kém của hai tộc đã sớm rút đi trước một bước.

Bây giờ còn ở lại dưới chân núi, đại đa số đều tu vi tinh thâm, không hề ngại hàn khí của Tuyết Long sơn.

Vì vậy lúc Đạn linh khí bắn ầm xuống, tốc độ chạy trốn của bọn họ cũng cực kỳ nhanh nhẹn, đa số không hề bị thương, rất nhanh chóng đào thoát khỏi phạm vi công kích của Đạn linh khí.

Hai người Hà Thanh Mạn và Phan Triết cũng nằm trong số những người chạy trốn, hai người thân là cao thủ trẻ tuổi của Thiên Tà Động Thiên và Bồng Lai Thánh Địa tất nhiên cũng có thể thấy rõ tình thế, vừa thấy tình hình không ổn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất rời đi tránh được sự công kích của Đạn linh khí.

Mục tiêu chủ yếu của mấy chục viên Đạn linh khí trên trời vẫn là khu vực chỗ Thạch Nham, Đế Sơn.

Đế Sơn, Vũ Nhu nhìn thấy Đạn linh khí đầy trời bắn xuống, cuối cùng không thể không toàn lực ra tay để chống đỡ công kích của Đạn linh khí.

Thạch Nham và Tào Chỉ Lam đứng bên cạnh được đám người Đế Sơn, Vũ Nhu chiếu cố nên không hề bị Đạn linh khí bắn trúng, nhưng từ từ trên trời bắn xuống tia sáng và tiếng nổ vang không ngừng trên núi truyền ra khiến Thạch Nham biết rằng những viên Đạn linh khí do Thánh Linh Thần ngưng luyện ra có uy lực cực kỳ hung mãnh.

- Thánh Linh Thần này tuy chính là do hồn phách con người tu luyện thành nhưng lại không có thân thể, không thể xem như nhân loại. Nhất là, nó dường như còn nuốt lấy hồn phách của Băng cốt tinh long. Thánh Linh Thần hiện tại không biết đã trở thành sinh mệnh đặc thù gì nữa, không biết có trí tuệ không, thật sự là rất khó để giải quyết.

Tào Chỉ Lam vai kề vai đứng bên Thạch Nham, đối mặt với những tia sáng rực rỡ từ trên trời bắn xuống, nhìn Đạn linh khí như muốn đánh sập dãy núi mà không lộ ra tí sợ hãi nào, khóe miệng vẫn mỉm cười như cũ, giọng điệu dịu dàng nói chuyện có liên quan đến Thánh Linh Thần cho Thạch Nham biết.

Huyền Băng Hàn Diễm trong Huyết Văn giới bỗng phóng ra hàn khí lạnh thấu xương, hàn khí tràn ngập quanh người Thạch Nham, làm thân thể hắn trong nháy mắt bốc lên khí tức băng hàn.

Toàn thân Thạch Nham bỗng thấy mát mẻ, vừa muốn truyền tin đến Huyết Văn giới lập tức phát hiện một luồng khí tức băng hàn khác lặng lẽ từ trong lòng đất phụt ra, từ lòng bàn chân thấm thấu chui vào trong thân thể hắn, bắt đầu cùng hàn khí của Huyền Băng Hàn Diễm công kích lẫn nhau trong thân thể hắn.

Đồng thời, một luồng tinh thần dao động vô cùng kỳ diệu cũng từ trong thân thể hắn lan tỏa ra.

Dường như có hàng ngàn ý niệm linh hồn phân tán rải rác khắp mọi góc ngách trong cơ thể hắn nhưng trong nhất thời không thể tụ lại, vẫn đang tìm kiếm phương pháp tu tập lại.

- Tên đó muốn thân thể của người!

Huyền Băng Hàn Diễm trong Huyết Văn giới vội vã truyền tin

- Nó cần thân thể! Nó muốn dựa vào thân thể để được tái sinh! Thân thể người từng được lực lượng của ta rèn luyện qua, thân thể có thể tiếp nhận hàn khí của nó, ý nghĩ của nó giống như ta năm đó!

Thạch Nham bỗng nhiên biến sắc.

“Rắc rắc!”

Mặt tuyết dưới chân Thạch Nham bỗng nhiên nổ tung nứt ra, có thể nhìn thấy rõ một thông đạo nổi thẳng xuống lòng đất nhanh chóng mở ra, giống như một cái miệng đầy máu muốn nuốt gọn Thạch Nham.

Tào Chỉ Lam đứng bên cạnh hắn muốn bay lên cứu nhưng lại phát hiện sau khi thông đạo đó nuốt lấy Thạch Nham lại khép lại, cho đến khi rất nhanh, đợi khi nàng ta đứng trên nó thì thông đạo đã biến mất không còn nữa.

- Tại sao nó lại muốn tìm người chứ?

Đôi mắt xinh đẹp của Tào Chỉ Lam đầy vẻ kinh dị, Võ Hồn của nàng ta mơ hồ có thể cảm nhận được ý niệm của Thánh Linh Thần ở bên dưới

- Chẳng lẽ trên người người có thứ gì đó hấp dẫn nó? Trên người người rất cuộc còn cất giấu bao nhiêu điều thần bí? Thạch Nham, người đợi đấy, ta sẽ đào ra từng cái một.

293. Chương 292 - Linh Hồn Giao Chiến

Ở giữa những khúc băng cốt rắn chắc thô dài như những thanh kiếm sắc bén phát ra tia sáng rực rỡ, thiên địa linh khí nồng đậm như dòng suối chảy róc rách, bên trong băng cốt phát ra ánh hào quang kỳ dị làm người ta hoa mắt, tinh thần mê mang.

Đây là thân rỗng của Băng cốt tinh long.

Thân hình Băng cốt tinh long to lớn cao trăm mét, rộng mười mét, bên trong trống không, da thịt toàn thân không còn lại chút gì, chỉ sót lại bộ khung xương khổng lồ này.

Lúc này Thạch Nham đang ở giữa bộ khung xương khổng lồ của Băng cốt tinh long.

Bên cạnh chính là những khúc xương rắn chắc óng ánh như thủy tinh, lấp lánh tia sáng, đây dường như là một căn phòng bằng xương do những khúc xương thô dài tạo nên, bên ngoài là nham thạch bọc kín.

Thiên địa linh khí chảy róc rách như nước tuôn ra từ trong băng cốt. Ở bên trong, Thạch Nham không cần phí sức ngưng tụ Tinh Nguyên mà chỉ cần hít thở cũng cảm thấy linh khí như sương sớm mát lạnh theo hô hấp thấm thấu vào bụng, được thân thể hắn hấp thu hết rồi từ từ đổ vào vầng sáng Tinh Nguyên nơi bụng.

Mức độ nồng đậm của thiên địa linh khí nơi này là lần đầu Thạch Nham mới thấy, ngay cả sơn động trong Thần sơn trên Bất Tử đảo của Dương gia lúc trước cũng kém hơn nơi đây rất nhiều.

Hắn giống như được tắm mình trong đại dương linh khí, lỗ chân lông toàn thân đều không ngừng hấp thu thiên địa linh khí nơi đây khiến cho toàn thân hắn vô cùng thoải mái, có cảm giác băng lỏng mãi đắm chìm vào nơi này vĩnh viễn không rời đi.

- Hãy cẩn thận, tên kia ở chỗ đầu rỗng của bộ xương rỗng này.

Huyền Băng Hàn Diễm từ trong Huyết Văn giới truyền tin ra.

Thạch Nham lặng lẽ gật đầu, không hề thả ra thần thức mà bình tĩnh quan sát tình hình bốn phía một lát, cuối cùng ngẩng đầu nhìn lên trên. Từ bên trong bộ khung xương trắng lấp lánh, hắn chỉ nhìn thấy những lớp băng nham thật dày, bên trên đó đầy sương lạnh trắng toát, hàn khí bức người, người thường chỉ cần dùng tay sờ vào thì toàn thân sẽ bị đông cứng.

Tuy hắn không sợ hàn khí của cửa băng nham nhưng cũng biết muốn rời khỏi nơi này cũng sẽ không hề dễ dàng.

- Không cần quá lo lắng.

Huyền Băng Hàn Diễm ngừng một lát lại truyền tin tiếp

- Hỏa viêm của Địa Tâm Hỏa Vạn Năm có thể làm tan chảy toàn bộ băng nham ở xung quanh, cho dù tên đó am hiểu vận dụng băng hàn khí, dưới sức nóng của Địa Tâm Hỏa cũng không làm được gì. Huống chi còn có ta giúp người, thân thể người hoàn toàn có thể yên tâm thích ứng với hàn khí xâm nhập, người chỉ cần chú ý linh hồn công kích của nó là được rồi.

- Ừm.

Thạch Nham gật đầu, nhếch miệng cười lạnh trả lời:

- Cửu U Phệ Hồn Diễm cũng ở trong Huyết Văn giới, nó vốn chỉ có linh hồn hư thể, chỉ cần nó cảm ứng được khí tức của Cửu U Phệ Hồn Diễm, có lẽ nó còn sợ hãi hơn ta nhiều.

- Cửu U Phệ Hồn Diễm quả thực là khắc tinh của loại linh thể này.

Huyền Băng Hàn Diễm tán đồng lời nói của hắn

- Nhưng mà, người có thể khống chế nó không?

- Không thể khống chế.

Thạch Nham âm thầm lắc đầu

- Nó bị Huyết Văn giới giam cầm rất chặt, ta không thể câu thông với nó, cũng không thể tra xét được tình huống hiện tại của nó. Nhưng khí tức của Cửu U Phệ Hồn Diễm vô cùng đặc biệt, có lẽ nếu tên kia xâm nhập vào, ít nhiều gì cũng có thể cảm ứng được một ít.

Huyền Băng Hàn Diễm trầm mặc một lúc mới trả lời:

- Vẫn phải cẩn thận mới được.

Thạch Nham cười cười không trả lời nữa, lập tức bước đến về phía vị trí đầu rồng.

Một khối tinh thể hình bầu dục to cỡ cái bàn đang trôi nổi giữa hộp sọ của đầu rồng, tinh thể đó tỏa ra hàn khí lạnh lẽo trắng toát tựa như một khối hàn ngọc, bên trong có một loại chất lỏng kỳ dị đang di chuyển, nhẹ nhàng đong đưa như não con người, từ bên trong đó phát ra sinh mệnh dao động cực kỳ mãnh liệt.

Thạch Nham nghiêm túc, bắt đầu lặng lẽ ngưng tụ lực lượng lại. Hắn đang âm thầm cảnh giác, bước từng bước đến gần vị trí đầu rồng có khối tinh thể đang trôi nổi kia.

Cách xa mười mét nhìn đến Long tinh trôi nổi bất động, nhìn chất lỏng đang lắc lư như não người, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên Thạch Nham lạnh lùng nói:

- Người muốn làm gì?

Chất lỏng trông như bộ não đó bỗng như nước sôi sôi trào lên, bốc lên rất nhiều bọt khí trắng như tuyết, bọt khí kia ở trong Long tinh vỡ tan, tỏa ra sương trắng nhàn nhạt từ bên trong Long tinh bay ra xung quanh.

Đồng thời, âm thanh quái lạ cũng từ trong Long tinh truyền ra:

- Ta muốn thân thể của người, chỉ cần người đưa thân thể cho ta, ngoài ra tìm thêm thân thể một người để trao đổi. Ta có thể giúp người dễ dàng thăng linh hồn, làm cho chủ hồn người có được lực lượng mạnh hơn, đồng thời ta còn có thể đáp ứng cho người tìm một thân thể kỳ thác, có thể ở lại nơi của ta tu luyện tu tập linh khí, khiến tốc độ tu luyện của người tăng lên rất nhanh.

Thạch Nham ngạc nhiên.

Không ngờ Thánh Linh Thần của Thánh Linh Giáo này lại chủ động đề xuất yêu cầu kỳ lạ như thế mà không phải là không cần nói năng gì lập tức dùng lực lượng linh hồn mạnh mẽ của nó trực tiếp chiếm lấy thân thể.

Điều này nằm ngoài dự tính của Thạch Nham.

- Xin lỗi, ta không đồng ý giao dịch này.

Thạch Nham lắc đầu, đối diện Long tinh thần nhiên nói:

- Ta rất hài lòng với thân thể này, không muốn đổi thân thể khác. Hơn nữa, ta muốn đề thăng linh hồn cũng sẽ từng bước khổ tu rèn luyện, không cần nhờ vào lực lượng của người.

Đúng là trò cười, trong thân thể này của hắc không những sở hữu Bất Tử Vô Hồn, còn có Thạch Hóa Vô Hồn, trái tim ở ngực còn có thể hấp thu lực lượng ngôi sao, huyết đạo toàn thân có thể hấp thu lực lượng tiêu cực hơn nữa còn có thể nguyên luyện lại, bên trong đó còn có không biết có bao nhiêu điều thần bí kỳ diệu.

Toàn bộ thân thể này đều là bảo vật, chính là bùa hộ mạng mà hắc dựa vào để sinh tồn, chỉ vì đề thăng chút linh hồn mà bỏ đi thân thể này, chỉ cần nào không bị hư thì tuyệt đối sẽ không thể đồng ý.

Thạch Nham cự tuyệt rất dứt khoát.

- Người không đồng ý?

Tốc độ bọt khí bốc lên trong Long tinh càng lúc càng nhanh

- Ta đã cho người cơ hội, nếu người cự tuyệt, ta sẽ mạnh mẽ cướp lấy, nếu như vậy có thể người sẽ thần hồn câu diệt, người không nên ép ta ra tay tuyệt tình như thế.

- Người còn biết nhân từ nương tay sao?

Thạch Nham bật cười, lắc đầu nói:

- Nếu người thật sự có bản lĩnh thì thử tới cướp lấy xem, ta lại muốn xem người có năng lực này không!

Lời vừa nói ra, không chờ Thánh Linh Thần trong Long tinh có hành động gì, sắc mặt Thạch Nham bỗng lạnh lại.

“Bùng!”

Một đám Thiên hỏa hùng hực từ trong lòng bàn tay hắc bay ra, thiên hỏa biến thành một đồng hỏa xa mang theo viêm lực cực nóng thiêu cháy vạn vật trong nháy mắt đánh về phía Long tinh.

“Xuy xuy xuy!”

Một đám Thiên hỏa bao trùm lên trên Long tinh, Long tinh bỗng truyền ra âm thanh kỳ dị, rất nhiều sương trắng từ bên trong trào ra, hai luồng lực lượng cực lạnh và cực nóng cùng oanh kích vào nhau, nhiệt độ trong long cốt không ngừng thay đổi.

- Thiên hỏa!

Thánh Linh Thần ở trong Long tinh đột nhiên kinh hô lên một tiếng, hiển nhiên là nó không ngờ Thạch Nham có thủ đoạn này nên không thể không xuất ra một phần tinh lực dùng để phòng ngự Địa Tâm Hỏa Vạn Năm xâm nhập vào trong Long tinh.

Băng cốt tinh long chính là yêu thú thuộc tính băng hàn mạnh mẽ, một thân băng cốt lạnh giá thấu xương, nhưng mà trong thân thể Băng cốt tinh long lạnh rét nhất chính là Long tinh. Long tinh của Băng cốt tinh long cực kỳ băng hàn, vô cùng cứng rắn, có thể nói là một trong vài loại kỳ vật băng hàn nhất trong thiên địa.

Hỏa viêm của Địa Tâm Hỏa Vạn Năm bao phủ lên trên cũng không thể lập tức thiêu đốt Long tinh thành tro bụi. Còn Thánh Linh Thần không ngừng tụ tập khí băng hàn ngăn cản xâm nhập của Địa Tâm Hỏa Vạn Năm, làm cho viêm lực cực nóng của Địa Tâm Hỏa Vạn Năm bị triệt tiêu, không thể tạo thành thương tổn thật sự cho Long tinh.

- Người đã ra tay trước, vậy ta cũng không khách khí nữa.

Thánh Linh Thần từ bên trong Long tinh truyền ra âm thanh lạnh nhạt không có tí cảm tình, đột nhiên một luồng linh hồn mạnh mẽ cực kỳ cuồng bạo như cuộn sóng to cuộn cuộn ập thẳng tới hướng Thạch Nham.

Linh hồn công kích âm u lạnh rét thấu xương!

Thạch Nham đứng tại kia, trong đôi mắt dường như nhìn thấy băng tuyết đầy trời tụ lại với nhau, đan xen và chạm phồng ra hàn lực và lực thất linh hồn mạnh mẽ. Hai loại lực lượng quấn lấy nhau như che kín trời đất, xông thẳng tới thức hải hần, tựa như muốn một lần nghiền nát thức hải hần.

Đây là một kích tất sát nhằm vào thức hải và chủ hồn.

Linh hồn công kích cuộn cuộn lao tới bao phủ lấy tất cả, không để cho hần có thể né tránh, chỉ trong chớp lát hần đã có ảo giác mơ hồ thức hải bị khóa chặt.

- Ngũ ma xuất kích!

Ngũ ma trong thức hải đã sớm rục rịch muốn động giống như ác quỷ đột nhiên từ trong thức hải bay ra ngoài, cùng nhau lao vào luồng linh hồn mạnh mẽ đang đánh ập tới.

Ngũ ma tiêu cực hình thái khác nhau nhưng đều âm trầm quỷ dị, tràn ngập khí tức hung hãn tà ác rợn người, bọn chúng vừa chui vào trong luồng linh hồn mạnh mẽ do Thánh Linh Thần phát ra lập tức nhe nanh múa vuốt, mạnh mẽ xé rách luồng linh hồn mạnh mẽ kia thành những mảnh vụn, như linh hồn vỡ nát bồng bềnh trôi dạt bốn phía.

- Ma đầu!

Thánh Linh Thần gào lên, nó ở trong Long tinh biểu hiện ra vẻ cực kỳ khiếp sợ, vội vàng tụ lại một luồng công kích linh hồn mới.

Thần thức Thạch Nham có thể phát hiện ra những mảnh vỡ linh hồn do ngũ ma xé rách trong khoảng khắc ngưng tụ lại, hóa thành từng chùm hàn quang lạnh rét thấu xương. Những hàn quang đó nhanh chóng kéo dài ra, trên đường xông tới thức hải Thạch Nham từ từ biến thành những con Băng cốt tinh long nhỏ bé trong suốt.

Mỗi một con Băng cốt tinh long chỉ dài một mét, trong suốt lấp lánh, toàn thân dày đặc hàn khí, thân thể sống động linh hoạt mà một đám đều há to miệng rỗng, bên trong không ngừng có băng hàn khí phun ra nuốt vào.

Mấy mươi con băng cốt tinh long nhỏ bé do những mảnh vỡ linh hồn tụ lại biến thành vượt qua phong tỏa của ngũ ma trực tiếp công kích tới thức hải Thạch Nham.

“Hừ!”

Thạch Nham không đổi sắc, thức hải bỗng xoay chuyển.

Thức hải đang yên lặng bỗng xuất hiện vô số thần thức, trong thức hải như trào dâng gió to sóng lớn, chủ hồn lại không ngừng lớn lên bỗng nhiên biến thành quỷ thần to lớn như núi cao.

Cảm xúc tiêu cực do ngũ ma lưu lại trong thức hải bị chủ hồn mạnh mẽ kéo ra khỏi thức hải, hóa thành những sợi dây thường sáng đen phát sáng, quấn lấy những con Băng cốt tinh long.

Chủ hồn bên trong thức hải cũng biến hóa theo sự xoay chuyển của thức hải, phương hướng di chuyển bất định, đồng thời sau vài lần xê dịch để lại những hư ảnh chủ hồn dùng để mê hoặc những con Băng cốt tinh long do Thánh Linh Thần dùng linh hồn ngưng tụ ra.

Chờ đến lúc những Băng cốt tinh long đó đến gần, hai tay chủ hồn vung lên, những sợi dây thường sáng đen do khí tức tiêu cực trong thức hải ngưng tụ thành liền đột nhiên bắn ra, vô cùng chính xác trói chặt lấy những con Băng cốt tinh long khiến chúng không thể động đậy, ngay cả muốn đi vào thức hải cũng không thể, càng đừng nói muốn đến bắt lấy chủ hồn của Thạch Nham.

- Không thể nào! Hiểu biết của ngươi về linh hồn ảo nghĩa không thể đạt tới mức tinh diệu như thế!

Thánh Linh Thần ở bên trong Long tinh phát ra một tiếng kinh hô, nó làm sao cũng không rõ tới một kích tuyệt diệu do nó suy tính kỹ lưỡng lại bị Thạch Nham hóa giải nhẹ nhàng.

- Chuyện không thể còn nhiều lắm.

Thạch Nham cười lạnh, thức hải phát sinh biến hóa lần nữa, những sợi dây thường sáng đen đang quấn lấy Băng cốt tinh long lôi kéo từng con Băng cốt tinh long đó trói lại với nhau.

Đồng thời, ngũ ma đã ra khỏi thức hải đều hưng phấn trở về, đang nhe nanh múa vuốt tựa như muốn nuốt sạch những con Băng cốt tinh long có khí tức linh hồn của Thánh Linh Thần.

- Dừng!

Thánh Linh Thần lại hét âm lên nữa.

294. Chương 293 - Không Phải Do Người

Thánh Linh Thần gào lên, ở trong bộ xương rồng không ngừng phát ra từng luồng khí tức lực lượng linh hồn với mong muốn xoay chuyển cục diện.

Những con Băng cốt tinh long bị thức hải của Thạch Nham trói buộc bỗng giãy giụa kịch liệt, lực lượng linh hồn dần tăng lên.

Nhưng mà nó vẫn còn xem thường tạo nghệ linh hồn của Thạch Nham.

Ở vùng đất bị vứt bỏ, Thạch Nham luôn đào sâu nghiên cứu các loại thần thông áo nghĩa linh hồn của Âm Mị tộc, đồng thời lấy đám người Phan Triệt còn sống ra làm thí nghiệm. Hiểu biết của hắn về phương diện linh hồn tuy vẫn không bằng mấy người Dịch Thiên Mạc nhưng so với người thường, thậm chí so với một số tộc nhân bình thường của Âm Mị tộc thì lãnh ngộ của hắn về linh hồn áo nghĩa đã sâu sắc hơn rất nhiều.

Dẫu sao, không phải bất cứ tộc nhân nào của Âm Mị tộc đều có cơ hội tiếp xúc với những bảo điển linh hồn huyền bí tinh diệu nhất trong tộc.

Một mặt là lãnh ngộ sâu sắc của hắn về linh hồn áo nghĩa, thuộc nằm lòng các loại kỹ xảo linh hồn của Âm Mị tộc. Mặt khác là Tâm Hải Ngũ Ma từ Huyết Văn giới của hắn vô cùng thần bí kỳ dị, sở hữu năng lực tà ác mà ngay cả thống lĩnh của Âm Mị tộc là Dịch Thiên Mạc sở trường về linh hồn áo nghĩa cũng kinh ngạc không hiểu nổi.

Dưới tình huống này, Thánh Linh Thần còn xem Thạch Nham như Vô Giả nhân loại bình thường tất nhiên sẽ chịu thiệt thòi lớn.

- Không phải do người!

Thạch Nham lạnh lùng hét to lên, trong đôi mắt bỗng bắn ra những tia sáng lạnh lùng như khí tức rét lạnh trong hầm băng, những làn khói mỏng màu trắng sữa từ lỗ chân lông khắp người hắn tuôn trào ra.

Đây là huyền băng hàn lực do Huyền Băng Hàn Diễm rót vào trong thân thể hắn, khói mỏng lượn lờ bao trùm quanh hắn tạo nên một lá chắn băng hàn thiên nhiên, lạnh lẽ phòng ngự đợt tấn công tiếp theo của Thánh Linh Thần.

Đồng thời.

Ngũ ma tiêu cực từ bên ngoài trở về, mặt mũi dữ tợn lộ ra dáng vẻ hung ác, đột nhiên nhào tới những con Băng cốt tinh long nhỏ bé đang bị trói chặt.

Những con Băng cốt tinh long mắt nhìn thấy ngũ ma xông vào thức hải liền không ngừng vùng vẫy, muốn thoát khỏi lực lượng trói buộc trong thức hải.

Nhưng mà chủ hồn của Thạch Nham trong thức hải lại liên tục phóng ra lực lượng trói buộc cực kỳ dẻo dai rót đầy vào trong những chùm sáng đang trói buộc Băng cốt tinh long, làm cho những chùm sáng đó chắc chắn trói chặt hơn. Dù cho Băng cốt tinh long có cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra được.

- Dừng!

Thánh Linh Thần hét lên chói tai, muốn bay ra khỏi Long tinh nhưng lại bị hỏa viêm lực của Địa Tâm Hỏa Vạn Năm quán lấy.

Từng luồng lực lượng linh hồn công kích cuồng bạo hơn đột nhiên từ bên trong Long tinh bắn ra, những lực lượng linh hồn đó lần lượt hóa thành hình dạng hư ảo của các loại linh thú với thân thể cường tráng đang gầm gừ gào thét, chúng dần dập xông tới thức hải của Thạch Nham.

Chính vào lúc này, trong bộ xương rỗng lạnh rét bỗng nhiên xuất hiện khí tức linh hồn của ba người Dịch Thiên Mạc, Yết Mãnh, Táp Ba.

Thần thức Thạch Nham mở rộng ra, Thiên nhân sáng lên, nhìn thấy Dịch Thiên Mạc, Yết Mãnh, Táp Ba dùng trạng thái linh hồn hiện ra, đồng thời lập tức ra tay ngăn cản các loại yêu thú hình dạng hư ảo do Thánh Linh Thần phóng ra.

Nhân cơ hội này, chủ hồn trong thức hải của hắn dồn hết toàn bộ sức lực trói chặt lấy mấy chục con Băng cốt tinh long trong suốt kia.

Trong lòng Thạch Nham cũng hiểu rõ, biết mấy chục con Băng cốt tinh long này chính là lực lượng linh hồn tinh khiết của Thánh Linh Thần, lực lượng linh hồn này mạnh mẽ vô cùng, đủ để phá tan thức hải của hắn, bên trong còn ẩn giấu lực lượng vô cùng đáng sợ.

Nhưng mà luồng lực lượng linh hồn mạnh mẽ này dường như có thể bị ngũ ma nuốt lấy.

Khi ngũ ma biểu hiện ra sự tham lam mãnh liệt, hắn liền biết những con Băng cốt tinh long trong suốt này tuyệt đối là linh đan thần dược để ngũ ma đột phá tiến hóa. Nuốt gọn những con Băng cốt tinh long này tất nhiên có thể khiến cho ngũ ma càng mạnh mẽ hơn, lực lượng linh hồn sẽ được tăng vọt.

Đúng là cơ hội ngàn năm khó gặp!

Ngũ ma đang bay vút đến kêu gào như ác quỷ chụp mỗi nhào lên, chen nhau bay đến xé nát mấy chục con Băng cốt tinh long kia. Giống như đang ăn con mồi thật sự, đưa chúng vào hàm răng nanh dày đặc trong cái miệng lớn âm u nhai ngấu nghiến tới mức băng vụn bay lả tả, tỏ vẻ rất vui sướng.

Trong thức hải, lúc ngũ ma đang cắn nuốt mười mấy con Băng cốt tinh long thì thân thể của chúng dần dần phát sinh biến hóa.

Hư thể của ngũ ma vốn mơ hồ đã trở nên mỗi lúc một rõ ràng, thậm chí từ từ có thể thấy ma văn kỳ lạ trên mình, còn có ánh sáng đen nhàn nhạt chuyển động trong thân thể hư ảo chúng, ngay cả hình thể của chúng tựa như cũng trở nên cường tráng hơn một chút.

Mấy chục con Băng cốt tinh long trong khoảng thời gian mười hơi thở ngắn ngủi đã bị ngũ ma tiêu cực ăn sạch sẽ.

Sau khi ngũ ma ăn sạch Băng cốt tinh long hình như còn chưa thỏa mãn, lại bay ra khỏi thức hải hóa thành những tên ác ma dữ tợn cao mười mét bay lượn vòng quanh Thánh Linh Thần để tìm thời cơ xuống tay.

Nhắm mắt dùng thần thức cảm ứng bốn phía, Thạch Nham nhìn thấy ba người Dịch Thiên Mạc đang hợp lực đối phó linh hồn công kích của Thánh Linh Thần.

Thân là ba vị thống lĩnh của Âm Mị tộc, tạo nghệ linh hồn của ba người Dịch Thiên Mạc quả thực rất phi phàm, cho dù Thánh Linh Thần được xưng là thần đối diện với phòng ngự linh hồn do ba người dựng nên cũng biểu hiện ra vẻ lực bất tòng tâm.

Lại có thêm Địa Tâm Hỏa Vạn Năm vẫn luôn liên tục thiêu đốt Long tinh khiến nó không thể thi triển toàn bộ lực lượng, mấy chục luồng lực lượng linh hồn tinh khiết hóa thân thành Băng cốt tinh long lại bị ngũ ma cắn nuốt sạch sẽ.

Lực lượng của Thánh Linh Thần bị hao tổn rất nhiều, đã sắp không chống đỡ được nổi nữa.

Thánh Linh Thần đang kêu gào ầm ĩ, dùng lực lượng của bản thân để ứng phó vòng phòng ngự linh hồn của Dịch Thiên Mạc, Táp Ba, Yết Mãnh, còn phải phân tâm đối phó với Địa Tâm Hỏa Vạn Năm, quả là vô cùng mạnh mẽ.

Đáng tiếc, rốt cuộc nó cũng không phải là thần linh thật sự.

Cuối cùng, Địa Tâm Hỏa Vạn Năm tấn công mãi không được bèn ngưng tụ lực lượng lần nữa, dùng lực lượng của Thái dương chi tinh trong Địa Tâm Hỏa khiến hỏa viêm tăng thêm một cấp.

Địa Tâm Hỏa đang quán lấy Long tinh trong phút chốc giống như trở thành mặt trời giữa trưa, phát ra sức nóng cực kỳ mãnh liệt, sức nóng này dung hợp với viêm lực của bản thân Địa Tâm Hỏa khiến cho hỏa viêm của Địa Tâm Hỏa tăng vọt lên gấp ba.

“Rắc rắc rắc!”

Long tinh bỗng phát ra tiếng vang kỳ lạ.

Chất lỏng kỳ dị bên trong di chuyển chậm lại, bọt khí bốc lên càng lúc càng nhiều.

- Thực ra chúng ta có thể bàn bạc kỹ lại, các người nhất định cũng không muốn ta có chuyện, nếu ta không còn nữa thiên địa linh khí ở đây sẽ tự nhiên tản mất, ta biết thiên địa linh khí vô cùng quan trọng với việc tu luyện của các người, các người không muốn nhìn thấy hòn đảo này trở thành một hoang đảo chứ?

Nhưng lời đồn rớt cuộc cũng chỉ là lời đồn, ngay cả rất nhiều giáo đồ của Tam Thần Giáo cũng chưa từng nhìn thấy vị tiên bối trong truyền thuyết kia trở về, người của thế lực khác tất nhiên càng không thể biết được.

Hôm nay, Hỏa Kỳ Lân toàn thân cuộn cuộn ngọn lửa đột nhiên hạ xuống Nguyệt đảo.

Đêm nay trăng mờ gió lớn, khiến ngọn lửa của Hỏa Kỳ Lân rất dễ thấy, trên mình nó có một nam tử mặc áo xanh, trên y phục còn có hoa văn mặt trời rực rỡ, dáng vẻ ung dung tiêu sái cùng Hỏa Kỳ Lân chậm chậm đáp xuống.

Minh Nguyệt trì trên Nguyệt đảo.

Hồ nước màu trắng ngà có linh khí nồng đậm như sương mù mênh mông lượn lờ, giữa hồ nước bỗng có một ngôi đình nhỏ bằng ôn ngọc nổi lên trên mặt nước. Hỏa Kỳ Lân đáp xuống, người nam tử mặc áo xanh có vẻ mặt cung kính khẽ khom mình, nhỏ giọng gọi:

- Nguyệt tổ!

Sương mù linh khí như có sinh mệnh bỗng tụ lại về phía tòa đình do ôn ngọc tạo nên, sương mù bên trong như mộng như ảo, ánh trăng rực rỡ chiếu xạ ra, chiếu rọi khung cảnh hơi u ám xung quanh, khiến cho cả vùng đất này như được đắm mình trong ánh trăng mát rượi.

Một bóng hình xinh đẹp yếu diệu mảnh mai, toàn thân được bao phủ trong ánh trăng mông lung, mặc một chiếc váy dài trắng tinh không phải làm từ tơ tằm, cũng phải từ vải gấm, mà giống như áng mây trắng trên trời, mây khói phát phơ như mộng như ảo làm nổi bật lên bóng hình mờ ảo tựa như tiên nữ như nữ thần, khiến cho người ta có cảm giác tuyệt đẹp đến mức không chân thực.

Ánh trăng như ôn ngọc phát ra từ tà váy như ráng mây của nàng ta, tựa những điểm sáng nhỏ, lại tựa như những hạt mưa thủy tinh rơi nhỏ giọt xuống dưới chân ngôi đình, phát ra tiếng rơi lạnh lạnh.

- Người tới làm gì?

Giọng nói êm tai nhưng lạnh lùng của nàng chậm rãi truyền ra, nhưng hình như lại hơi khó chịu

- Không phải đã nói rồi sao, không có chuyện gì thì đừng đến làm phiền sự thanh tu của ta.

- Có chuyện...

Nhật Thần Đường Uyên Nam của Tam Thần Giáo hơi ngáp ngừng, chần chờ một lát mới nói:

- Cao thủ của các thế lực ở Vô Tận hải lúc này đã tụ tập ở Nhật đảo để cùng bàn bạc đại kế đối phó Ma nhân. Thủ lĩnh của một số thế lực cũng nghe nói ít nhiều tin tức Nguyệt tổ trở về nên có lòng muốn gặp ngài, không biết Nguyệt tổ nghĩ sao?

- Không gặp.

Nữ tử đó không chút khách khí, lạnh nhạt nói:

- Ta đang ở thời điểm mấu chốt của Thiên Vị đỉnh cấp, cách cảnh giới Thông Thần chỉ có một bước. Trước khi Ma nhân tấn công tới ta cần phải tranh thủ thời gian, toàn lực đột phá cửa ải này, không có thời gian lãng phí với bọn người rảnh rỗi đó.

- Nguyệt tổ, lúc Hỏa Kỳ Lân trở về, nói phát hiện được khí tức của... Tinh Thần Vô Hồn trên người một tên tiểu tử Dương gia, tiểu tử đó không bao lâu nữa sẽ đến Nhật đảo, ngài có muốn?

Đường Uyên Nam do dự một lúc lại nói.

- Tinh Thần Vô Hồn của Âu Dương Trì...

Nữ tử kia tỏ ra hơi kinh ngạc, khuôn mặt sững sốt một lúc mới chậm chậm gật đầu

- Nếu hần đến đây mà người thật sự phát hiện ra Tinh Thần Vô Hồn của Tam Thần Giáo trong thân thể hần thì mang hần tới Nguyệt đảo gặp ta. Ngoài ra, những người khác ta đều không gặp.

- Vâng.

Đường Uyên Nam gật đầu, lại thỉnh giáo nàng ta chân ý một vài bí pháp cổ xưa của Tam Thần Giáo một lúc mới cung kính rời đi.

Nhật đảo của Tam Thần Giáo có bóng người lác lác, trên các tòa lầu cao đồ thủy được điêu khắc các loại hoa văn mặt trời nóng rực bằng đá, lúc nào cũng có thể thấy rất nhiều Vô Giả ăn mặc không giống nhau, hiển nhiên đến từ các thế lực khác nhau.

Nhật đảo không biết vì nguyên nhân gì mà ánh mặt trời luôn rất gắt. Đường như hòn đảo này cách mặt trời gần nhất trong số tất cả hòn đảo của Vô Tận hải nên trên đảo vô cùng nóng bức. Nơi đây giống như rừng rậm nhiệt đới, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy những bụi cây um tùm đa loài đa dạng.

Rất nhiều Vô Giả đến từ các hải vực khác sau khi đến đây đều rất khó chịu, người nào cũng cởi áo tháo dây lưng, bỏ hết áo mũ dày cộm ra để ngăn cái nóng trên đảo.

Rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp của Âm Dương Động Thiên còn mặc lụa mỏng hoặc là để trần cánh tay, eo thon và chân, để lộ ra đường cong duyên dáng. Những thiếu nữ này đa số đều tu luyện thuật Âm Dương Hỗ Bỗ, những đôi mắt long lanh mong nước cực kỳ quyến rũ người khác khiến cho những nam Vô Giả qua lại trên đảo càng nóng nực hơn, ngọn lửa trong lòng cũng cháy bùng lên.

Dù trên hòn đảo nóng rực nhưng cũng có một số người vẫn mặc trang phục dày như trước. Dưới ánh mặt trời hừng hực chói chang vẫn giữ bộ dạng âm trầm, khiến cho trong lòng người khác phải rét lạnh.

Giáo đồ của Thi Thần Giáo chính là loại người này.

Đệ tử của Thi Thần Giáo không chế thi nô tạm thời cư ngụ ở phía nam Nhật đảo, làm cho nơi đó trở nên âm u, Vô Giả còn chưa tới gần đã nơi này đã có thể cảm thấy một luồng hàn khí tạt vào mặt, không kèm được run rẩy toàn thân.

Trong một thạch thất màu đỏ tươi, Doãn Hải trưởng lão Thi Thần Giáo với hai mắt màu xanh sâu thẳm, một cánh tay khô gầy nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt một quan tài âm mộc lạnh lẽo, vẻ mặt vô cùng chăm chú.

Bên trong thạch thất có đặt hai quan âm mộc bằng nhau, hai quan tài âm mộc này đều được phong kín nhưng bên trong lại tràn ra ngoài thi khí nhạt, hai cánh tay gầy khô của Doãn Hải nhanh chóng hút lấy thi khí từ bên trong quan tài âm mộc tràn ra, thu thi khí vào ống tay áo, không để sót một chút thi khí nào.

“Két két!”

Hai tiếng vang phân biệt từ bên trong hai quan tài âm mộc cùng phát ra một lúc, tinh thần Doãn Hải bỗng nhiên chấn động, sắc mặt khê biến.

Hai Thiên thi này thuộc về hắn, do hắn bắt lại từ chỗ chôn xác số 93, sau khi tế luyện lại thì không còn biểu hiện khác thường nào, không còn chút dao động cảm xúc nào nữa, dường như đã thật sự trở lại thành Thiên thi bình thường có thể hành động nghe theo lệnh Không Thi Thuật của hắn.

Nhưng mà hắn vĩnh viễn không quên được sự kháng cự của hai Thiên thi này chống lại hắn, không quên được khó khăn lúc hắn bắt lại hai Thiên thi vào năm năm về trước.

Năm năm trước, hai Thiên thi này của hắn đột nhiên chạy ra khỏi bãi chôn xác một cách quái lạ, nghe theo mệnh lệnh của người ngoài mà đại khai sát giới đệ tử của Thi Thần Giáo tại bãi chôn xác số 93. Đến lúc hắn đến bãi chôn xác đó thì hai Thiên thi này ngay cả hắn cũng không bỏ qua, một lòng muốn vùng vẫy thoát khỏi sự khống chế của hắn, thi triển linh hồn chống cự mạnh mẽ lại hắn.

Nếu không có bí pháp quỷ dị của Thi Thần Giáo, nếu không phải hắn đã sớm hạ ấn ký khống thi đặc biệt của hắn vào trong thân thể hai Thiên thi này thì nói không chừng hắn cũng không thể khống chế được hai Thiên thi này.

Nhưng mà đến khi hắn khống chế lại được Thiên thi, sau khi tế luyện lại thì hai bộ Thiên Thi mới khôi phục như bình thường, không còn bất cứ cảm xúc khác thường nào.

Năm năm trước, biến cố liên quan đến hai Thiên thi này không ai có thể nói rõ, đến nay vẫn còn là câu đố chưa giải đáp được.

Chỉ có bản thân Doãn Hải mơ hồ cảm thấy hai Thiên thi này có lẽ dưới tình huống không ai hay biết đã âm thầm mở ra một tỷ thần trí, dần dần tiến hóa thành Thi bương.

Đáng tiếc không biết vì nguyên nhân gì, sự tiến hóa này vừa bắt đầu đã bị chết non.

Đã cách năm năm nhưng ngay đêm hôm trước, hắc dựa theo phương pháp mọi khi để rèn luyện Thiên thi thì lại lần nữa cảm ứng được hai Thiên thi này dường như có dao động cảm xúc.

Đến hôm nay, dao động cảm xúc của hai Thiên thi này đã cực kỳ rõ ràng, ý thức kháng cự lại hắc cũng đang không ngừng mạnh hơn.

“Két két!”

Lại là hai tiếng vang kỳ dị từ trong quan tài âm mộc truyền ra.

Sắc mặt Doãn Hải đột biến, ôm ngực hít sâu một hơi, hắc mạnh mẽ kiềm chế kháng cự của Thiên thi, sắc mặt âm trầm nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Rốt cuộc là chuyện gì, mới có 2355 năm, vốn còn chưa đạt tới thời gian tiến hóa thành Thi Vương, vì sao, vì sao lại như vậy...

- Trưởng lão!

Ngay lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng hô nhỏ, sau đó một thanh niên nhỏ gầy khom lưng thậm thậm thà thậm thụt bước vào.

Doãn Hải nhú mày, hai cánh tay khô gầy dùng sức vỗ vào hai cổ quan tài âm mộc, mấy trăm luồng thi khí từ bên trong quan tài âm mộc tràn ra bị hắc thu vào trong ống tay áo nháy mắt rút vào lại bên trong hai quan tài âm mộc đó.

Hai quan tài âm mộc lúc trước còn kêu két két bỗng nhiên yên lặng lại.

- Thăm dò được chưa?

Doãn Hải thu tay lại, sắc mặt âm trầm lẳng lặng nhìn thanh niên kia.

Thanh niên lắc đầu, tỏ ra vẻ hơi kinh sợ nói:

- Đại sư phụ của đệ tử đi hỏi hai vị hộ pháp Lý Trang, Sư Nguyệt Như của Âm Dương Động Thiên, bọn họ nói cũng không biết rốt cuộc tiểu tử năm xưa ở bãi chôn xác số 93 từ đâu đến. Nhưng mà, bọn họ nói nữ nhân đi cùng hắc hình như là tiểu thư của Hạ gia tên là Hạ Tâm Nghiên.

- Hạ gia.

Doãn Hải lẩm bẩm một mình, sắc mặt liên tục biến đổi, hồi lâu sau mới gật đầu nói:

- Người đi ra đi, chuyện mà ta dặn dò người không được nói với bất cứ ai.

- Đệ tử hiểu.

Thanh niên kia sợ hãi lùi xuống.

297. Chương 296 - Đại Nhật Thánh Quang Thiên Mạc

Thạch Nham đứng chấp tay sau lưng trên một chiếc xe kéo bằng thủy tinh chỉ thuần màu tím, ba vị thống lĩnh Dịch Thiên Mạc, Yết Mãnh, Tạp Ba của Âm Mị tộc ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Tào Chỉ Lam mặc một chiếc váy lụa tím, góc áo đính đầy trang sức bằng thủy tinh, đôi mắt đẹp trong veo như đá quý sáng vai với Thạch Nham nhìn về nơi xa, váy lụa của nàng đón ngọn gió thổi phất phật, trang sức bằng thủy tinh nơi tà váy chạm vào nhau phát ra tiếng trong trẻo khá vui tai.

Loại bí bảo phi hành này tên là “Tử Tinh Phi Liên” giống như một chiếc kiệu rộng lớn không có nóc, dưới ánh mặt trời tinh xảo tuyệt đẹp phát ra ánh sáng tím rực rỡ.

Tử Tinh Phi Liên là do Tào gia dùng ba trăm khối Tử thủy tinh chứa đầy linh khí hiếm thấy, thêm bảy loại tinh thạch, tinh thiết và kim ngân rèn thành.

Tử Tinh Phi Liên tổng cộng có ba chiếc đều nằm trong tay những nhân vật quan trọng nhất của Tào gia, vừa khéo Tào Chỉ Lam có một chiếc.

Xuất phát từ Tuyết Long đảo, Thạch Nham vốn định để Dịch Thiên Mạc mang theo Tào Chỉ Lam bay đi, không ngờ nàng ta chỉ mỉm cười, Huyền Không giới lóe lên một tia sáng tím lấy ra Tử Tinh Phi Liên này, sau đó nhẹ nhàng ngồi lên trên. Sau khi khởi động Phi Liên bay lên, tốc độ còn nhanh hơn cả tưởng tượng của Thạch Nham.

Ngay cả Dịch Thiên Mạc nhìn tốc độ của Phi Liên cũng tự than thở không bằng, nói tốc độ Phi Liên này bay còn nhanh hơn ông ta còn nhanh hơn một chút.

Bởi vậy, Thạch Nham vốn định để Dịch Thiên Mạc mang đi lập tức thay đổi chủ ý, được lời mời của Tào Chỉ Lam không khách khí đi lên Phi Liên, nghỉ ngơi một lúc lại mang theo Tật Ba, Yết Mãnh cùng đi đến Nhật đảo của Tam Thần Giáo.

- Sắp đến rồi.

Tào Chỉ Lam vận váy lụa tím phối hợp với Tử Tinh Phi Liên, dưới ánh sáng tím rực rỡ nàng tựa như một tiên tử mơ ảo, khiến cho người khác có cảm giác đẹp rạng rỡ đến mức không chân thật.

Thạch Nham liếc mắt nhìn nàng ta rồi trong lòng thầm khen, không thể không thừa nhận nữ nhân này quả là mỹ nhân nổi bật nhất, khí chất và dung mạo đều đạt đến đỉnh đầu, không hề thua kém Hạ Tâm Nghiên chút nào.

- Ta đẹp không?

Tào Chỉ Lam tươi cười, trong mắt đẹp mênh mông sóng biếc, tựa như đang toát lên phong cảnh quyền rũ nhất của Vô Tận hải, khiến người khác không thể kìm được hãm sâu vào bên trong, không muốn tỉnh lại.

- Đẹp.

Thạch Nham nhếch miệng cười rạng rỡ, không có tỏ vẻ nói:

- Trong số những nữ nhân ta biết, dung mạo của cô là số một số hai, chỉ cần liếc nhìn là khắc sâu trong lòng, rất khó quên được.

- Vậy người hãy cưới ta đi.

Đôi mắt sáng của người đẹp cong thành hình trăng khuyết, vẻ tươi cười trên mặt làm say đắm lòng người:

- Cưới ta rồi, không những người có được minh hữu vững chắc là Tào gia, cũng thu được một mỹ nữ được mọi người ao ước, bất kể như thế nào, người cũng đều không thiệt.

- Chuyện cưới vợ sinh con trách nhiệm rất nặng.

Về mặt Thạch Nham như cực kỳ căm ghét chuyện này, lắc đầu sau đó đột nhiên cười:

- Nhưng mà, nếu cô muốn chơi đùa với thì ta cũng không ngại đâu, trái lại ta còn vô cùng hoan nghênh. Cô biết là ta thực sự rất thích được mỹ nữ ôm ấp thương nhớ. Chỉ cần cô muốn, trên một phương diện nào đó ta có thể sẽ khiến cho cô cực kỳ hài lòng.

Ánh mắt nóng bỏng trần trụi của Thạch Nham bạo gan quét khắp trên thân thể nàng ta, ý tứ trong ánh mắt chỉ cần là nữ nhân thì trong lòng đều hiểu rõ.

Tào Chỉ Lam chán nản, xấu hổ trừng mắt liếc xéo Thạch Nham, oán hận nói:

- Muốn chiếm tiện nghi của ta thì quang minh chính đại cưới ta về, nếu không đừng mong nghĩ đến!

Lắc đầu, Thạch Nham cười rất ái muội, không tiếp tục nói thêm mà dồn toàn bộ sự chú ý trên ba hòn đảo vừa lọt vào tầm mắt.

Giữa đại dương bao la, ba hòn đảo lần lượt hình tròn, hình trăng khuyết, hình thoi phân bố theo hình tam giác. Từ trên không nhìn xuống, ba hòn đảo như những viên ngọc bích được khảm vào mặt biển, vẻ đẹp đến mức làm người khác phải liếc nhìn.

- Hình tròn là Nhật đảo, hình trăng khuyết là Nguyệt đảo, hình thoi là Tinh đảo.

Tào Chỉ Lam thấy hẳn chú ý phía trước thì nhỏ giọng giới thiệu:

- Nguyệt đảo và Tinh đảo đang trong tình trạng phong bế, ngay cả giáo đồ của Tam Thần Giáo cũng không được phép tùy tiện bước vào, người ngoài càng không thể lên đảo. Tam Thần Giáo mấy đời nay đều không có xuất hiện Nguyệt thần, Tinh thần cho nên Nguyệt đảo và Tinh đảo luôn ở trong tình trạng không ai quản lý, nhưng mà có lời đồn là dường như năm năm trước Nguyệt đảo có ánh trăng xoay chuyển, hình như có người mang Ngân Nguyệt Vô Hồn xuất hiện. Lời đồn chỉ là lời đồn, bởi vì Tam Thần Giáo che giấu tin tức quá tốt, đến nay cũng không biết tin tức là thật hay giả.

- Tin tức là thật.

Thạch Nham nhú hàng lông mày, thần nhiên nói:

- Người đó, ta từng gặp qua...

Đôi mắt xinh đẹp của Tào Chỉ Lam bỗng sáng lên, cực kỳ kinh ngạc:

- Làm sao người gặp được?

Thạch Nham cười cười, không hề giải thích.

- Thật không công bằng!

Tào Chỉ Lam mặt mày tức giận liếc xéo hẳn, căm tức nói:

- Vấn đề người hỏi ta đều trả lời nhưng mà ta hỏi người cái gì người cũng che giấu, điều này là sao!

- Đừng quên, cho đến bây giờ cô vẫn là nữ nô của ta, cô do ta dùng yêu tinh để đổi lấy, thỉnh thoảng ta trả lời cô một câu đã là ban ơn cho người, cô còn muốn sao?

Thạch Nham cười như không cười nói.

- Đồ khốn!

Tào Chỉ Lam âm thầm nghiêng răng, tức đến mức muốn thổ huyết.

Trên Nhật đảo bóng người lay động. Từng đám mây đỏ sậm trôi nổi trên bầu trời hòn đảo, năng lượng mặt trời bên trong những đám mây cực kỳ mãnh liệt, không ngừng truyền ra khí tức cực nóng.

Ánh mặt trời từ trên chín tầng trời chiếu xuống, những chùm ánh sáng như nước đổ vào trong những đám mây, dường như đã bị những đám mây đó hấp thụ lấy, hóa thành năng lượng kỳ lạ bên trong các đám mây đỏ sậm đó.

Những đám mây đó rải rác tạo thành một trận pháp kỳ dị huyền ảo khó mà phát hiện được.

Từ Tinh Phi Liên chưa tới gần vùng đó, giữa một đám mây bên trong đã có ba ngàn luồng năng lượng mặt trời nóng rực tỏa ra, hóa thành tấm lưới ánh sáng mặt trời chậm rãi hiện ra bên trong đám mây kia.

Về mặt Tào Chỉ Lam không đổi sắc, ngón tay như ngọc thon dài nhẹ nhàng vỗ lên tay nắm cửa Phi Liên, Từ Tinh Phi Liên bỗng nhiên hạ xuống, chậm rãi hạ xuống Nhật đảo nhìn càng lúc càng rõ.

“Vù vù vù!”

Mấy chục vụn tia sáng mặt trời từ trong đám mây lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, đan thành một tấm lưới ánh sáng vô cùng kín kẽ, đã mơ hồ bao phủ toàn bộ Nhật đảo vào bên trong.

Tấm lưới ánh sáng mặt trời kia chỉ lóe lên rồi biến mất, đột nhiên thu lại toàn bộ vào trong đám mây.

Nhưng mà năng lượng dao động khổng lồ hiện ra giữa đám mây trong chốc lát đã cho ba người Dịch Thiên Mạc, Tạt Ba, Yết Mãnh đều bị chấn động, đều từ trạng thái dưỡng thần tỉnh lại, đều có vẻ mặt ngạc nhiên.

- Dao động năng lượng thật mạnh mẽ.

Dịch Thiên Mạc khẽ biến sắc, nghiêm túc nói:

- Năng lượng dao động bao phủ phía trên hòn đảo này còn mạnh hơn gấp mười lần thiên địa linh khí trên Tuyệt Long sơn hiện tại! Lực lượng phòng ngự mạnh như thế này thì sợ là cho dù là cao thủ Thần cảnh cũng khó phá vỡ được.

- Năm trăm năm trước từng có ba Vô Giả cảnh giới Thông Thần tam trùng thiên bảy ngày bảy đêm toàn lực bắn phá cũng chưa thể phá vỡ Đại Nhật Thánh Quang Thiên Mạc phía trên Nhật đảo. Mấy ngàn năm nay Đại Nhật Thánh Quang Thiên Mạc phía trên Nhật đảo cũng chỉ bị phá vỡ ba lần.

Tào Chỉ Lam nghiêm túc nói.

- Lợi hại như vậy mà vẫn bị phá vỡ ba lần, thế lực nào mạnh mẽ như vậy?

Tạt Ba kinh ngạc nói.

- Nói chính xác là bị ba người phá vỡ.

Lông mày Tào Chỉ Lam hơi nhíu lại, sau đó bỗng mỉm cười, đôi mắt đẹp liếc nhìn Thạch Nham rồi ngậm miệng không nói nữa.

Dáng vẻ Thạch Nham đang chăm chú lắng nghe, nhìn thấy nàng ta đột nhiên không nói nữa nên khuôn mặt hơi nheo lại, lập tức bật cười khanh khách lắc đầu, không có hỏi nữa.

Tạt Ba hừ lạnh một tiếng, trong mắt lấp lóe tia sáng hung tợn, cắn hận trừng mắt liếc xéo nàng rồi cũng im lặng không lên tiếng.

Tử Tinh Phi Liên chậm chậm hạ xuống, từ từ đến gần Nhật đảo nhưng như vô ý lại như có ý tránh khỏi đám mây hồng trời nổi trên đỉnh đầu, tựa như biết được phạm vi phòng ngự của đám mây đó.

Một bóng người cao lớn bỗng từ Nhật đảo bên dưới bay đến. Không lâu sau đã xuất hiện tại chỗ trước Phi Liên mười mét.

Đó là một vị Vô Giả trung niên thân mặc áo bào của Tam Thần Giáo có tu vi cảnh giới Thiên Vị.

Người này tai to mắt lớn, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp, trong hai tay ông ta có ánh lửa rực rỡ bay lượn hỗn loạn, mở ra kết giới vô hình nào đó ở trước mặt ra, từ xa hướng về Tào Chỉ Lam cười to ha ha:

- Là Tào tiểu thư sao?

Tào Chỉ Lam ở đằng xa mỉm cười gật đầu.

- Mời vào trong.

Vô Giả này vẻ mặt trang nghiêm, khẽ khom mình làm động tác mời vào.

Tào Chỉ Lam mỉm cười không nói, âm thầm thúc giục Tử Tinh Phi Liên, dựa theo chỉ dẫn của vị Vô Giả cảnh giới Thiên Vị này đưa Tử Tinh Phi Liên bay vào vùng trời của Nhật đảo, lại đi theo sự dẫn đường của người này đi tới giữa những toà lầu đỏ thẫm ở hướng tây nam Nhật đảo.

- Sáng sớm ngày kia, hội nghị sẽ chính thức cử cảnh ở Đại Nhật Thần điện, tiểu thư là người đầu tiên của Tào gia đến, không biết Tào gia có còn phái người khác đến không?

Người này dẫn Tào Chỉ Lam đến một một trang viên tao nhã trang nghiêm yên tĩnh, nhã nhặn dò hỏi.

- Ta đến đây vẫn chưa nói với gia tộc, có lẽ Tào gia chúng ta sẽ còn có người đến.

Tào Chỉ Lam cười cười, theo sự chỉ dẫn của người này trực tiếp đi đến trang viên yên tĩnh đó.

Thạch Nham tự nhiên sẽ không khách sáo, gật đầu với ba người Dịch Thiên Mạc, Yết Mãnh, Táp Ba rồi cũng tự mình đi vào bên trong.

Bộ dáng vị Vô Giả cảnh giới Thiên Vị của Tam Thần Giáo này dường như không chú ý đến Thạch Nham, nhưng mà sau khi Thạch Nham quay lưng về phía hắn đi vào trong trang viên, hai mắt hắn bỗng nhiên sáng lên, sắc mặt trong chốc lát trở nên vô cùng kỳ lạ.

Sau khi chờ cho Thạch Nham và Tào Chỉ Lam đi vào trong trang viên, người này ôm ngực, sắc mặt đỏ ửng lên, ngực không ngừng chấn động, tựa như tim muốn nhảy ra ngoài.

- Không thể, điều này sao có thể...

Rất lâu sau, ông ta mới ổn định được nóng bức trong thân thể, thần sắc như không thể tin

- Trong thân thể hắn sao có thể có Vô Hồn cùng hệ cấp bậc cao hơn ta, Vô Hồn của hắn lại dẫn đến sự cộng hưởng của thân thể ta, khiến ta không thể có được chút ý nghĩ phản kháng...

Ông ta đứng đó sắc mặt liên tục biến đổi, lúc lâu sau mới vội vàng rời đi.

Nửa giờ sau, ông ta qua một người bẩm báo đi vào bên trong một gian mật thất do Hỏa Kỳ Lân canh giữ, sau khi bẩm lễ xong với dáng vẻ cung kính nói:

- Giáo chủ, người mà ngài bảo chúng tôi chú ý, vừa mới đi vào Nhật đảo...

Toàn thân Đường Uyên Nam có ánh sáng mặt trời xoay chuyển, những vòng ánh sáng mặt trời từ phía sau đầu ông ta liên tục lan tỏa ra, quả thật giống hệt vị thần mặt trời, tỏa ra hào quang vạn tượng.

Nghe được bẩm báo, sắc mặt Đường Uyên Nam không đổi, chỉ có ánh sáng trên mặt đang chậm chậm rút đi

- Người cảm giác được gì?

- Lúc đối mặt với hắn, Vô Hồn trong thân thể tôi sinh ra cộng hưởng, lại khiến cho tôi sinh ra có cảm giác kỳ dị không tự chủ được muốn quỳ bái mà khi đối diện giáo chủ mới có, chẳng qua loại cảm giác đó không mạnh mẽ bằng lúc đối diện giáo chủ, nhưng tôi dám khẳng định tôi thật sự có cảm giác đó!

Đường Uyên Nam bỗng nhiên mở mắt, hai con ngươi như hai vầng mặt trời, ánh sáng chói mắt như kim đâm vào mắt người khác.

298. Chương 297 - Đã Lâu Không Gặp!

Phía tây nam Nhật đảo có một trang viên yên tĩnh đặc biệt xây bằng gạch hồng, trang viên này vốn thuộc về một vị trưởng lão đức cao vọng trọng của Tam Thần Giáo, đáng tiếc vị trưởng lão đó tu luyện tẩu hỏa nhập ma, không cẩn thận để thần hồn câu diệt cho nên nơi này trở thành nơi vô chủ.

Trang viên chiếm diện tích ba mươi mẫu, hòn non bộ hồ nước nhỏ trong sân nên có cũng có, có khoảng mười tòa lầu gác đủ loại, người hầu tỳ nữ quanh năm sống ở đây quét dọn nơi này sạch sẽ không dính một hạt bụi.

Ở Tam Thần Giáo, phòng ốc dùng để chiêu đãi khách nhân dựa theo thân phận của khách phân thành các cấp khác nhau.

Tòa trang viên này trong số các phòng khách của Tam Thần Giáo được xem như là loại cao nhất, chỉ có nhân vật thủ lĩnh của các thế lực đến mới được ở đây, trưởng lão hộ pháp bình thường đều không có tư cách vào ở.

Thạch Nham và ba người Dịch Thiên Mạc đến nơi này, nhìn ngắm các trụ gỗ được chạm trổ hoa văn bên cạnh, bàn ghế đồ dùng đẹp tinh xảo, cách bố trí phong phú đa dạng, trong lòng thầm khen ngợi, kinh ngạc mãi một hồi vì sự xa hoa của Tam Thần Giáo.

Những người hầu thì diện mạo anh tuấn, còn có các nha đầu xinh tươi khoảng 14 15 tuổi, ẩm mặc mát mẻ để lộ cánh tay và bụng, nước da bánh mật khỏe khoắn, tay cầm đĩa bạc bên trên chất đầy hoa quả tươi sáng bóng, vẻ mặt cung kính đi đến, nâng cao đĩa trái cây lên.

Thạch Nham mới vừa ngồi xuống trong một phòng khách rộng rãi thì thấy trước mặt xuất hiện bảy thiếu nữ tuổi còn rất nhỏ, ai cũng xinh đẹp đáng yêu, bận ngược bận xuôi mang lên loại trái cây điểm tâm đặt xuống.

- Nơi này chính là một trong những căn nhà tiếp đãi khách cao quý nhất của Tam Thần Giáo, ngay cả lần trước ta cùng thúc thúc tới đây cũng không có tư cách vào ở đây. Bây giờ chính là lúc Tam Thần Giáo đón nhiều khách quý nhất, ta còn tưởng rằng đãi ngộ lần này của ta chắc phải kém hơn, nào có ngờ Lý Phúc kia lại đưa chúng ta đến thẳng nơi này, quả là không thể tin được.

Tào Chỉ Lam ngồi đối diện Thạch Nham, bàn tay ngọc đang ngắt lấy một quả nho sáng bóng cúi đầu lột vỏ, không hề nhìn hấn nhưng miệng lại nhỏ giọng thì thầm.

- Nhất định là Lý Phúc nể mặt Tào gia của cô.

Thạch Lam hồ hững căn quả lê thủy tinh* trong tay, thuận miệng nói: (NB: chắc tên gọi lê ở dị giới chứ ko phải trái lê bằng thủy tinh ở TD)

- Không phải cô từng nói thực lực của Tào gia ở Vô Tận hải đủ để xếp tốp ba sao?

- Điều này không phải là ta tự đại.

Tào Chỉ Lam gật đầu, đôi môi đỏ mọng nhai quả nho nuốt xuống bụng, sau đó mới mỉm cười ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp hàm chứa đầy ẩn ý khác lạ

- Nếu trường bối của Tào gia đến, được đón vào ở đây là điều đương nhiên. Nhưng vai vế của ta với người quá thấp, lẽ ra không thể vào ở đây được. Lý Phúc đó trên đường đi đến đây thoạt nhìn dường như luôn để ý đến ta, nhưng ta biết rằng hấn chỉ nói chuyện với ta cho có lệ, toàn bộ sự chú ý đều dồn vào một người nào đó.

Đôi mắt trong sáng của mỹ nhân chăm chú nhìn vào Thạch Nham, nở nụ cười xinh đẹp quyến rũ

- Ta chỉ tò mò, từ đầu tới cuối ông ta chưa hề hỏi thân phận của người, vì sao lúc tiếp đãi người lại cẩn thận từng ly từng tí hơn cả khi tiếp đãi một vị cao thủ Thiên Vị chứ? Thậm chí, ông ta còn không dám nhìn thẳng vào mắt người, chỉ dám ở sau lưng lén lút nhìn người, tại sao lại có sự kính sợ như thế chứ?

Nhún vai, Thạch Nham chỉ ba người Dịch Thiên Mạc nói:

- Có lẽ ông ta phát hiện ra cảnh giới thật sự của bọn họ.

Mỹ nhân mỉm cười lắc đầu

- Khi Vô Giả Thần cảnh cố ý ẩn giấu khí tức, lúc không sử dụng lực lượng Thần cảnh thì ngay cả Vô Giả cùng cảnh giới cũng rất khó phát hiện được, sao ông ta có thể cảm ứng được? Nhất là, ba vị này rất ao hiểm linh hồn áo nghĩa, họ cố ý ẩn giấu khí tức thì e là ngay cả Vô Giả cảnh giới cao hơn cũng khó biết được tu vi thực sự của bọn họ.

Thạch Nham ngạc nhiên, sau đó lắc đầu cười cười không giải thích thêm.

Tào Chỉ Lam thấy hấn không trả lời bèn hung dữ trừng mắt liếc nhìn hấn, bỗng đứng lên bực mình nói:

- Ta đi tới chân núi Thánh Quang sơn đây, người có muốn đi cùng không?

Thạch Nham lắc đầu.

- Nhật đảo có hình tròn, các phòng dành cho khách đều ở rìa đảo. Còn dưới chân núi Thánh Quang sơn là nơi thú vị nhất Nhật đảo, có suối nước nóng Thánh Quang nổi tiếng nhất, có những căn lầu dành cho việc tự do trao đổi các loại nguyên liệu tu luyện và bí bảo, còn có các loại đặc sản của vùng lân cận...

Thấy bộ dạng không có hứng thú của hấn, tâm hồn thiếu nữ của Tào Chỉ Lam thấy chán nản kể rõ tỉ mỉ những nơi thú vị ở đó.

Thạch Nham vẫn lắc đầu cười nhạt, vung tay thúc giục nói:

- Cô đi trước đi, nói không chừng ta nổi hứng sẽ đến đó tìm cô. À, cô cần nhớ rằng chúng ta đã lưu lại cấm chế trên người cô, trước khi Tào gia chưa trả tiền chuộc thì cô cũng đừng nê làm ra chuyện không khôn ngoan.

- Người đừng lúc nào cũng nhắc nhở ta được không?

Tào Chỉ Lam thầm hận.

- Ta sợ cô gặp hoàn cảnh quen thuộc sẽ quên mất trói buộc trên người, ha ha, không có ý gì khác đâu, cô đi đi.

Tào Chỉ Lam liếc xéo hắn, thân hình nổ bật như một đóa hoa tươi xinh đẹp màu tím nở rộ, ung dung lướt đi theo tiếng thủy tinh va chạm nơi tà váy.

Tào Chỉ Lam vừa đi, sắc mặt Thạch Nham bỗng trầm lại đột nhiên đứng khỏi ghế.

Không quan tâm đến sự ngạc nhiên của ba người Dịch Thiên Mạc, hắn ngồi thẳng xuống đất đồng thời ngay lập tức thả ra thần thức âm thầm cảm ứng quan sát cái gì đó.

Ba người Dịch Thiên Mạc ngạc nhiên, ngẩn ra một lúc liền ngưng tụ một kết giới cấm chế đặc biệt ở trong phòng để ngăn ngừa kẻ lạ xông vào.

Những luồng linh hồn dao động kỳ diệu từ trong thân thể Thạch Nham truyền ra, luồng dao động này vô cùng kỳ dị, mang theo các loại cảm xúc có ý niệm rất nhỏ bé.

Ba người Dịch Thiên Mạc đều là nhân vật đại sư về linh hồn, chú ý theo dõi một lát thì bọn họ phát luồng dao động thần thức của Thạch Nham hình đang như nhận lấy tin tức nào đó, lại như đang truyền đi tin tức, thật quái lạ.

Năm phút sau.

Thạch Nham chậm rãi mở mắt ra, vẻ mặt phức tạp lặng lẽ đứng lên, trầm ngâm một lúc bỗng nói:

- Theo ta đến một nơi.

- Được.

Ba người Dịch Thiên Mạc cùng gật đầu nhưng không chủ động hỏi gì.

- Không biết vì sao mà sau khi đến đây ta cảm ứng được có hai gia hỏa luôn kêu gọi ta...

Nhú chặt mày, Thạch Nham nghĩ kỹ mới nói

- Hai gia hỏa đó hình như mới mở linh trí, linh hồn còn rất ngây ngô. Bên trong hồn phách hình như thiếu các loại tình cảm của sinh mệnh cấp cao, vô cùng đơn thuần trực tiếp nhưng lại không ngừng phát ra tình cảm thân thiết dựa dẫm ta, thật sự là khó hiểu nổi.

Ba người Dịch Thiên Mạc liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt cũng hơi mơ màng không thể hiểu được cảm giác của hắn.

- Đường như ta có quen bọn chúng, hình như đã từng gặp bọn chúng ở nơi đâu đó nhưng ta suy nghĩ kỹ lại cũng không nhớ ra được.

Thạch Nham lắc đầu, mặt ủ mày chau

- Cảm giác thật cổ quái, thật bất thường, có lẽ vẫn đến nơi đó xem thử sao, nếu không chỉ dựa vào cảm ứng e là không thể thu được gì.

Ba người Dịch Thiên Mạc gật đầu lần nữa.

Theo Thạch Nham ra hiệu, ba người Dịch Thiên Mạc thu lại kết giới cấm chế, dặn dò quản gia trông coi trang viên này. Một nhóm bốn người ra khỏi trang viên đi về hướng Tây của Nhật đảo.

“Két két! Két két!”

Trong thạch thất có âm khí dày đặc, hai quan tài âm mộc phát ra âm thanh khiến người ta sởn gai ốc.

Thiên thi trong quan tài hình như đang dùng móng tay dài sắc nhọn cào vào nắp quan tài, giống như muốn để mở nắp quan tài đi ra.

Doãn Hải lúc này không có ở đây, ông ta được giáo chủ của Thi Thần Giáo triệu tập đi cùng với trưởng lão khác đi đến nghe phân phó của giáo chủ.

Mật thất có âm khí và thi khí lượn lờ, đây là hầm ngầm lạnh lẽo sâu mười mét trong lòng đất lạnh lẽo, ánh đèn thì u ám.

Lúc này trong mật thất chỉ có đồ đệ của Doãn Hải đang ngủ gà ngủ gật, hần tựa trên giường gỗ ở đằng xa đang cười mây ngao du.

Tiếng vang trong quan tài âm mộc càng lúc càng lớn, dần dần âm thanh đó to đến mức khiến hần khó ngủ say tiếp nên hần giật mình tỉnh lại.

Thanh niên này hoảng sợ biến sắc, nhìn chằm chằm vào hai quan tài âm mộc trong năm giây bỗng nhiên tái mặt vội vàng chạy đi, hình như là đi tìm Doãn Hải.

“Rắc rắc!”

Một móng vuốt trắng bệch sắc bén bỗng thò ra khỏi nắp một quan tài, sau đó nắp quan tài bị phá vỡ hất tung. Thiên thi nam từng bị Thạch Nham khống chế ở bãi chôn xác số 93 cứ như thế chậm chậm ngồi dậy.

Trong hai hốc mắt trống rỗng của nó lóe lên rất nhiều điểm sáng kỳ dị, nhìn kỹ thì đúng là có hình dạng của Sinh Ấn trong Sinh Tử Ấn của Thạch Nham.

Những khối Sinh Ấn tí hon lóe sáng trong con mắt dần rõ ràng hơn. Một loại lực lượng khó có thể diễn tả bằng lời hình như đang lặng lẽ sinh ra, đang xảy ra kỳ tích gì đó...

“Rắc rắc!”

Trong quan tài âm mộc còn lại, Thiên thi nữ cũng ngồi dậy. Sâu trong con mắt trống rỗng cũng lóe lên tia sáng kỳ dị, làn da trắng bệch của nó dần dần phát ra vẻ sáng bóng, thân thể tựa như một lần nữa có được sức sống.

Những bụi cây um tùm rải rác khắp Nhật đảo, trên đảo bốn phía thông suốt, có các con đường lớn lát đá xanh.

Rất nhiều Võ Giả đến từ các hải vực khắp nơi tùm ba tùm năm dạo chơi chung quanh, đa số đều là đi về hướng Thánh Quang sơn, trong miệng thì thầm to nhỏ, nụ cười ám muội.

Thạch Nham nhíu mày, dưới ánh mặt trời chói chang nhưng thân thể lại hơi âm u lạnh lẽo.

Hần đã vô ý hấp thu một phần hàn lực của Huyền Băng Hàn Diễm, khiến di chuyển toàn thân. Trên Nhật đảo nóng rực mà cả người hần mát lạnh như băng, có chút tương tự như một vài giáo đồ lợi hại của Thi Thần Giáo, khiến cho người khác có cảm giác hần âm trầm khó có thể tiếp cận.

Ba người Dịch Thiên Mạc tu luyện đều là loại công pháp âm nhu, thêm vào kết cấu thân thể khác với nhân loại, người nào cũng sắc mặt tái nhợt, trên người tự nhiên tỏa ra khí tức lạnh lẽo âm trầm.

Bốn người này trên đường đi, sức nóng quanh thân thể đều tự động bị đẩy ra, ngay cả ánh mặt trời chói chang dường như cũng không thể chiếu lên thân thể bọn họ.

Rất nhiều Võ Giả trên đường một khi đến gần bọn họ quá mười mét lập tức toàn thân run rẩy, trong lòng cảm thấy ớn lạnh, nhanh chóng theo bản năng tránh xa bọn họ, trên mặt lộ ra biểu cảm căm ghét kèm theo sợ hãi.

Bọn họ cho rằng nhóm bốn người Thạch Nham chính là giáo đồ cao cấp của Thi Thần Giáo.

Ở Vô Tận hải, chỉ có giáo đồ của Thi Thần Giáo mới tu luyện bí pháp âm hàn như thế, cho dù là mùa hè thì người nào cũng toàn thân lạnh lẽo, mặc áo bào dày cộm, bộ dạng như nói rằng người sống đừng lại gần.

Thi Thần Giáo không phải là thế lực lợi hại nhất ở Vô Tận hải nhưng lại là một thế lực thần bí nhất, khiến cho rất nhiều Vô Giả kinh sợ khiếp đảm.

Nếu không cần thiết, Vô Giả bình thường chưa bao giờ muốn qua lại với giáo đồ của Thi Thần Giáo. Đây là kháng cự theo bản năng, mọi người đều có tiềm thức sợ hãi Thi Thần Giáo, sợ hãi một ngày nào đó sẽ bị bọn họ luyện chế thành thi nô.

Hai luồng khí tức linh hồn mơ hồ từ đằng xa truyền lại, lặng lẽ đi vào thức hải của Thạch Nham. Trôi nổi bồng bềnh trong thức hải của hắn nhưng không được chủ hồn hắn đón nhận.

Hai luồng khí tức linh hồn này là nhắm đến hắn, không có chút ác ý, không có chút khí tức công kích nào, chỉ có sự vui mừng muốn nói.

Bởi vì hai luồng khí tức ẩn nấp này vốn mơ hồ, thêm vào trực tiếp hướng đến hắn cho nên ngay cả ba người Dịch Thiên Mạc tu vi linh hồn tinh thâm cũng chỉ vì ở gần hắn mới có thể mơ hồ cảm ứng được chút ít. Người khác tuyệt đối không thể phát hiện ra được.

Hai luồng khí tức di chuyển trong thức hải được hắn dùng chủ hồn âm thầm khống chế, lặng lẽ cảm ứng ý niệm đơn thuần trong đó, muốn thông qua hai luồng ý niệm ý này để biết được thân phận và lai lịch của đối phương.

Nhưng hai luồng khí tức này quá mơ hồ, người phát đi hiển nhiên không hiểu được cách vận dụng lực lượng linh hồn. Ngay cả việc gia tăng linh hồn ý niệm cũng không biết. Thạch Nham mặc dù rất dụng tâm cảm ứng nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Ngũ ma trong thức hải lại khá hứng thú với hai luồng khí tức này, như hung thần muốn lôi kéo nuốt lấy nhưng bị chủ hồn của hắn áp ngăn chặn, vẫn không thể thành công.

- Rốt cuộc là ai chứ?

Thạch Nham rất nghi hoặc, nhúu chặt mày, nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra.

Bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Thạch Nham thu lại những ý nghĩa nghi hoặc trong đầu ngẩng đầu nhìn về phía trước, hai mắt khê neho lại, khóe miệng bỗng tạo thành một đường cong lạnh lùng vô tình.

Phía trước là một đám nam nữ cười cười nói nói đối diện đi tới, xem ra đang có tâm tình rất tốt.

Một nữ nhân lẳng lơ thân mặc váy lụa mỏng màu đỏ, vùng sáng trắng như tuyết dưới lớp lụa mỏng rất chói mắt.

Nữ nhân mang nụ cười quyến rũ, mặt xinh như hoa đào, hai má ửng hồng, đôi mắt long lanh đầy vẻ khát tình, giống như vừa được mây mưa nên bộ dạng rất thỏa mãn.

Bên cạnh nàng ta là một tên béo mặt đầy mỡ, mắt nhỏ như hạt đậu, mặt mày hớn hở, trong lúc nói chuyện thịt mỡ toàn thân rung lên. Trên ngón tay to mập của hắn mang đủ loại nhẫn đá quý đủ màu sắc. Mỗi một chiếc nhẫn đều là Huyền Không giới có công dụng trừ vật, không biết đã cất chứa bao nhiêu kỳ trân dị bảo.

Một văn sĩ trung niên mặc áo xanh với vẻ mặt lạnh lùng, bề ngoài hung ác nham hiểm chấp tay sau lưng vừa đi vừa suy nghĩ gì đó.

Bảy nam nữ tu vi cao thấp không đều, thân mặc trang phục khác nhau theo sau ba người này, vẻ mặt cung kính vừa nhỏ giọng bàn tán gì đó vừa âm thầm quan sát ba người đối diện, sợ là âm thanh của mình quá cao sẽ bị ba người phía trước trách mắng.

Ba người dẫn đầu cười cười nói nói, từ từ đến gần bốn người Thạch Nham đối diện.

Nữ nhân lẳng lơ trước mặt vô ý liếc mắt nhìn Thạch Nham rồi lập tức quay đầu tiếp tục cười nói với tên mập bên cạnh, nhưng nàng ta vừa đi được mấy bước như là đột nhiên nhớ ra gì đó đột nhiên nhìn lại Thạch Nham sau đó chia ngón tay sơn hết móng tay chỉ về hướng Thạch Nham đằng xa kính ngạc nói:

- Người, người là tiểu tử đó?

Mấy ngày nay Doãn Hải không ngừng phái đệ tử đến chỗ nàng hỏi thăm tin tức, hình bóng của Thạch Nham thỉnh thoảng cũng thoáng hiện lên trong đầu ả. Bất thành linh đột nhiên nhìn thấy ở Nhật đảo của Tam Thần Giáo, nàng lập tức nhớ ra ngay.

- Sư hộ pháp, đã lâu không gặp!

Thạch Nham nhếch miệng cười hì hì.

Người phụ nữ lẳng lơ chính là Sư Nguyệt Như của Âm Dương Động Thiên.

Lúc đầu hai người Thạch Nham, Hạ Tâm Nghiên bị kẹt ở đảo hoang đã lên một chiếc thuyền sắt của Âm Dương Động Thiên, từng giao tiếp với Sư Nguyệt Như một thời gian. Bởi vì từ chối trở bề tôi dưới váy nữ nhân này mà hắn bị ả cùng Lý Trang liên thủ hãm hại, thiếu chút nữa trở thành thi nô của Thi Thần Giáo.

Tên béo bên cạnh Tùy Nguyệt Như chính là trưởng lão Trần Phong của Linh Bảo Động Thiên, văn sĩ áo xanh hung ác nham hiểm chính là Đông Phương Hạp.

Khi ở Môn La đảo, vì Huyền Băng Hàn Diễm hắn từng chịu thiệt trong tay Trần Phong, Đông Phương Hạp, nếu không phải hắn phúc lớn mạng lớn cũng thiếu chút nữa đã bị hai người này hại chết.

Đôi mắt Thạch Nham khê neho lại, vẻ mặt thật quỷ dị khó đoán, mỉm cười hì hì.

299. Chương 298 - Không Được Đi

Đột nhiên ba người Dịch Thiên Mạc, Tạp Ba, Yết Mãnh cùng nhau ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt nghiêm túc.

Thức hải của Thạch Nham chấn động, hần mơ hồ phát hiện một chút áp lực, giống như có người nào đó đang ở trên bầu trời nhìn trộm hần.

Hần nhin không được ngẩng đầu, phóng thần thức cảm ứng trong những đám mây trên bầu trời.

Thần thức tỏa ra, hóa thành mấy ngàn ý niệm phân tán đi các hướng, di chuyển trên bầu trời, mỗi một ý niệm trong đầu hiện đang cố gắng phát hiện những cảm ứng dù là nhỏ nhất.

Nhưng mà dù vậy hần cũng chẳng phát hiện ra cái gì, chỉ còn cách là thu hồi ý niệm trong đầu.

“Là linh hồn của võ giả Thần cảnh nhìn trộm.”

Dịch Thiên Mạc sắc mặt nghiêm túc và trang trọng, nói:

“Không chỉ một người.”

Thạch Nham gật đầu, sắc mặt không thay đổi, hần đã sớm dự liệu được điều gì đó nên hờ hững nói:

“Ba người các ngươi không áp chế lực lượng, phóng thích lực lượng Thần cảnh, đương nhiên sẽ dẫn tới một số người chú ý. Huống chi ba người các ngươi lại là nghi vấn cho những người ở nơi này, việc võ giả Thần cảnh chú ý là điều bình thường.”

“Chúng ta có nên cảnh cáo họ một chút hay không?”

Yết Mãnh sắc mặt lạnh lẽo, hắc hắc cười gằn nói:

“Đều là Thần cảnh, dùng lực lượng linh hồn đấu nhau là không bình thường, ở phương diện này ba người chúng ta có thể vững vàng ngăn chặn đối phương. Âm Mị tộc am chúng ta am hiểu nhất chính là chiến đấu linh hồn.”

Về mặt Dịch Thiên Mạc, Tạp Ba ngạo nghễ, tràn đầy tự tin.

Thạch Nham lắc đầu cười cười, nói:

“Không cần, chúng ta tới Nhật đảo, mặc dù có ý bộc lộ thực lực, nhưng cũng không tới mức cuồng vọng ương ngạnh, nếu không sẽ khiến cho thế lực các nơi liên thủ, liều lĩnh làm địch với chúng ta, việc này hiển nhiên là không sáng suốt. Bây giờ hội nghị trên đảo còn chưa bắt đầu, trong lòng ai cũng có tính toán, chúng ta cũng nên quan sát trước tình hình một số đại nhân vật của nơi này, xem họ có cách nghĩ như thế nào.”

Ba người Dịch Thiên Mạc gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Thạch Nham tiếp tục bước đi, nhưng mà cũng phải mất khoảng một canh giờ hần mới xuất hiện ở khu vực có cảm ứng, phát hiện ở phía xa xa có mấy ngôi nhà màu đỏ, toàn bộ chúng được xây từ những khối đá màu đỏ, có hình dáng sắc bén trên cột đá có điêu khắc rất nhiều hình yêu thú chim chóc.

Một dãy nhà khoảng 12 cái, xung quanh trồng rất nhiều nho và chuối tiêu.

Đây vốn là phong cảnh của những khu rừng nhiệt đới, nhưng mà lúc Thạch Nham tới đây, hần cảm thấy âm khí vô cùng nồng nặc, tràn ngập khí tức tà ác lạnh lẽo âm hàn, mấy tòa nhà này nóng ran, ngay cả một con côn trùng cũng không có, dường như sinh vật nào ngu dốt nhất cũng biết nơi đây không bình thường.

“Âm khí rất nặng...”

Thạch Nham nhíu mày thì thào nói.

“Nơi này là chỗ ở của Thi Thần giáo.”

Lý Phúc bất ngờ lại xông ra, cúi người, thái độ khiêm tốn, nói:

“Từ khi giáo đồ của Thi Thần giáo vào đây ở, nơi này trở nên âm lãnh vô cùng. Chúng tôi cũng biết người của Thi Thần giáo tính cách quái gở, cho nên cố ý sắp xếp bọn họ ở khu vực hẻo lánh này. Những ngôi nhà ở đây đều có hầm, trước kia dùng để chứa rượu ngon, sau khi Thi Thần giáo tới đây, những cái hầm này được dùng để chứa quan tài chôn thi.”

“Nơi chôn thi!”

Ánh mắt Thạch Nham chợt sáng lên, có một tia sáng lóe lên trong đầu, hần lập tức ý thức được khí tức linh hồn truyền tới ý niệm hữu hảo lúc này là do người nào phát ra!

Một luồng ký ức vốn đã bị bám bụi giờ như nước sông vỡ đê cuộn về trong đầu hần.

Đó là một nơi giống như nơi chôn thi, chính xác là như vậy.

Hai cổ Thiên thi!

Đột nhiên nở nụ cười, Thạch Nham nhìn về phía Lý Phúc gật đầu, hỏi:

“Mạo muội hỏi một câu, trong những ngôi nhà này có bao nhiêu nhân vật cấp cao của Thi Thần giáo?”

Sắc mặt Lý Phúc cứng lại, cười khan một tiếng, nhẩn nhó nói:

“Điều này khó nói, thiếu gia cũng biết chúng ta có quy định...”

“Ta biết các người có quy định.”

Huyền Không giới chỉ ở trên tay Thạch Nham sáng lên, một cái túi sáng rực xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hần, hần cười đưa cái túi đựng tinh thạch cho Lý Phúc, nhẹ giọng nói:

“Ta chỉ hỏi thân phận của những người bên trong mà thôi.”

Lý Phúc sợ hãi, không dám nhận cái túi, khom người lùi lại ba bước, che ngực thở dốc, kêu lên:

“Nham thiếu gia, người không nên đùa ta như vậy.”

“A?”

Thạch Nham ngăn cả người, vô cùng kinh ngạc nhìn hần:

“Người có ý gì?”

“Nham thiếu gia, trong lòng người biết rõ mà.”

Lý Phúc cười khổ, lại lùi về phía sau mấy bước, sắc mặt đỏ bừng,

“Trong cơ thể người có thứ gì đó có khả năng áp chế lực lượng của ta, nếu như người đứng quá gần, Võ Hồn của ta sẽ cảm thấy sợ hãi.”

Thạch Nham giật mình, ánh mắt bỗng nhiên trở nên cực kỳ phức tạp.

Do dự một chút, hần đột nhiên hỏi:

“Ý của người là trong cơ thể của ta có một thứ gì đó, có thể áp chế Võ hồn của người? Khiến cho người vô ý thức sợ hãi ta?”

Lý Phúc khom người, liên tục gật đầu.

“Không nghĩ lại có cả công hiệu này, Võ Hồn của tên Âu Dương Trì xem ra đúng là có chút tác dụng với Tam Thần giáo...”

Thạch Nham nhỏ giọng nói thầm một câu, sau đó cười cười, thâm ý nhìn Lý Phúc nói:

“Chẳng phải giáo chủ của các người bảo theo dõi chúng ta thật chặt hay sao? Ta không phải là khách nhân, cho nên phải chiều cổ ta đặc thù, có đúng hay không?”

Sắc mặt Lý Phúc khê biến, một lần nữa gật đầu, cười khổ nói:

“Thiếu gia không giống người khác.”

“Hần còn nói gì nữa?”

“Phải chú ý tới thiếu gia để tránh xuất hiện việc ngoài ý muốn, cho nên khi Trần Phong muốn xuất thủ với người, ta lập tức ngăn cản hần, nhưng mà Nham thiếu gia có quý nhân tương trợ, ta đúng là làm điều thừa rồi.”

Lý Phúc ngượng ngừng cười gượng.

“Như vậy sao...”

Thạch Nham suy nghĩ một chút, gật đầu, nhìn Lý Phúc nói:

“Giáo chủ của các người để mắt tới ta như vậy đúng là có hơi phá hỏng quy định, ta nghĩ hẳn sẽ không trách cứ người, nếu người không nói cho ta, ta sẽ trực tiếp lục lọi trong ký ức của người để biết, đây cũng là sự lựa chọn bất đắc dĩ của người mà thôi.”

Thạch Nham âm thầm liếc mắt nhìn Dịch Thiên Mặc.

Lý Phúc đỏ mặt hộc hột, cảm thấy phía sau lưng ướt đẫm, trong lòng chửi thầm Thạch Nham đê tiện âm hiểm độc ác, nhưng trên mặt lại có biểu hiện kinh sợ, vội vàng nói:

“Đừng! Đừng! Ta nói, ta không nói mà được sao?”

“Nói đi.”

“Giáo chủ Thi Thần giáo Thanh Minh cùng với năm tên hộ pháp, hơn 30 tên đệ tử và một số giáo đồ...”

Lý Phúc tâm thần sợ hãi, vội vàng nói nhỏ, đem thân phận của đám Thi Thần giáo nói một cách rõ ràng.

“Được rồi.”

Thạch Nham đợi hẳn nói xong, phát tay ý bảo Lý Phúc rời đi:

“Tốt nhất là người nên đi xa một chút, nếu không có chuyện gì xảy ra người không ổn lắm đâu, mà xuất hiện ở đây lại càng không tốt. Cho nên, tốt nhất là người biến đi...”

“Người muốn làm gì?”

Lý Phúc sợ hãi cả kinh, nói:

“Người không thể làm vậy, chúng ta là có quy định.”

“Ta biết các người có quy định.”

Thạch Nham cảm thấy phiền phức, thúc giục:

“Nếu người tiếp tục ở lại sẽ phá hỏng quy định của Thi Thần giáo, người đi nói với Đường Uyên Nam, bảo rằng ta biết nên làm thế nào. Còn nữa, nói cho hẳn biết, đem đám người Thi Thần giáo ở Minh giới sắp xếp một chút, ta có dụng ý.”

Trong lúc nói chuyện, hẳn cảm nhận tinh thần lực kỳ lạ trong trái tim, cảm thấy nó nóng như mặt trời, hẳn âm thầm đem một luồng Tinh nguyên rót vào trong đó, sau đó thông qua Tinh nguyên lưu chuyển, thu lấy một số lực lượng nóng rực của mặt trời, lặng lẽ tuồn lên người Lý Phúc một chút.

Lý Phúc cả kinh, hẳn bị Thạch Nham làm cho cả người đỏ mặt hộc, trong lúc hẳn còn đang do dự thì đột nhiên nhận thấy Võ Hồn phản ứng cực kỳ mãnh liệt, Tinh nguyên trong cơ thể hỗn loạn vô cùng, ngay cả thức hải cũng chấn động không ngớt, giống như bay ra khỏi não của mình vậy.

Lý Phúc sợ hãi, biết rằng cái tên Thạch Nham này đã động tay động chân, cho nên không dám chần chờ, lập tức cong đuôi chạy mất.

Chỉ trong một nháy mắt, Lý Phúc đã biến mất không còn tung tích, ngay cả khí tức cũng không thấy.

Thạch Nham ngạc nhiên, sắc mặt cổ quái, thu hồi luồng khí tức pha trộn giữa Tinh nguyên và võ hồn, sau đó hít một hơi thật sâu đi về nơi ở tạm của Thi Thần giáo.

“Két nha!”

Chỉ thấy một ngôi nhà đá nằm ở giữa bồng nhiên mở cửa, một cỗ âm khí lạnh lẽo từ trong đó tuôn ra...

“Nhìn xem, chủ nhân của nơi này đang chào đón chúng ta.”

Thạch Nham thản nhiên cười, không có một chút sợ hãi, nhanh chóng bước về phía đó. Tới giữa đường, hắn đột nhiên cao giọng nói:

“Tại hạ Thạch Nham, có việc tới thỉnh giáo các vị tiền bối của Thi Thần giáo, mong rằng các vị tiền bối vui lòng chỉ giáo.”

Ba người Dịch Thiên Mạc nhanh chóng bám theo.

302. Chương 301: Bì Tuyệt Thi Hỏa

Trong thạch điện, hàn khí lạnh lẽo lan tỏa bốn phía, một luồng thi khí màu trắng đậm hóa thành những cái mặt quỷ, quần quanh mấy cái cột đá, trông như những con quỷ này vốn được điêu khắc trên đó sống lại.

Trên tường đá có 5 cái đèn bát (1), ngọn đèn xanh bóng, ánh sáng mập mờ khiến cho người khác có cảm giác nó có thể tắt bất cứ lúc nào.

(1): Đèn bát: loại đèn đựng bắc và mỡ trong một cái bát, bắc cháy tới đâu thì đèn mỡ tới đó.

Phía trước bức tường, trong một góc u tối có một bóng người đứng cô độc.

Ánh mắt người kia chờ đợi, thân thể cao lớn, âm khí nồng nặc, giống như một thi thể đã chết lâu ngày.

Vừa tiến vào căn nhà đá này, Thạch Nham nhận không được phải nhượng mảy, thần thức khuếch tán ra nhưng không phát hiện một chút khí tức sinh mệnh nào, cũng không có tia linh hồn nào.

Không có người sống.

Người kia chẳng qua chỉ là một thi nô, sắc mặt trắng bệch, tứ chi cứng ngắc, chắc là đẳng cấp không cao.

Nó thấy đám người Thạch Nham đi vào, bèn xoay tròn một cái móc dậu ở trên tường, chỉ nghe “két nha” một tiếng, nền đá trước mặt Thạch Nham rút lại, di chuyển theo một cơ quan trận pháp nào đó, sau đó chậm rãi ngưng kết thành một cái lối đi xuống bên dưới.

Thi nô kia vẫn chờ đợi đứng ở trong góc, không có một chút tình cảm của nhân loại, cũng không thèm nhìn đám người Thạch Nham, giống như nó chỉ có một chức năng mà mở lối đi.

Thạch Nham sắc mặt không chút thay đổi, nhìn ba người Dịch Thiên Mạc gật đầu, trong miệng nói thầm một câu:

“Giả thần giả quỷ.”

Hắn chậm rãi bước xuống bậc đá đi sâu vào trong lòng đất, hắn muốn nhìn xem phía dưới có gì cổ quái.

Thi Thần giáo tuy rằng thần bí khó lường, tu luyện bí pháp thì vô cùng độc ác khiến người ta sợ hãi, nhưng Thạch Nham cũng không quá mức e ngại, dù sao ba người Dịch Thiên Mạc đều có tu vi Thần cảnh.

Tuy rằng cường độ thân thể họ không bằng võ giả Thần cảnh, nhưng phương diện linh hồn bọn họ hơn vô số người.

Trong giao chiến, ba người liên thủ có thể ung dung thủ thắng bất kỳ võ giả Thần cảnh nào, hắn tin rằng cho dù võ giả Thần cảnh ở tầng cao nhất bị ba người vây công cũng phải chật vật bỏ chạy.

Dưới sự áp chế của lực lượng linh hồn mạnh mẽ, đôi khi nó còn đáng sợ hơn là công kích thân thể.

Có ba người Dịch Thiên Mạc ở sau lưng che chở, đừng nói đây chỉ là một chỗ ở tạm của Thi Thần giáo, dù có là tổng giáo của Thi Thần giáo thì hắn vẫn dám đi vào.

Đã đi được khoảng 10 trượng rồi nhưng mà Thạch Nham vẫn chẳng nhìn thấy chút tia sáng nào.

Cũng may ba người Dịch Thiên Mạc vẫn bám sát theo hắn, cho nên hắn không chút hoảng hốt, chỉ âm thầm khuếch tán thần thức ra xung quanh, cảm nhận biến hóa nhỏ nhất, cố gắng phát hiện khí tức sinh mệnh.

“Bụp”

Vốn không gian đen như mực, đưa tay ra không thấy năm ngón thì đột nhiên có một ánh sáng màu xanh lục yếu ớt hiện ra, trông nó chẳng khác nào đốm lửa ma chơi, lơ lửng giữa không trung. Ngoài ra còn có một ngọn đèn dầu u ám, giống như lệ quỷ đang quan sát xung quanh.

Một luồng gió mát lùa tới, muốn thấm thấu vào trong cơ thể hắn.

Lạnh lùng cười, Thạch Nham trực tiếp vận chuyển lực lượng cực nóng của Thái Dương Chi Tinh, khí tức cực nóng của ngọn lửa kia di chuyển trong cơ thể, đốt cháy toàn bộ luồng gió mát vừa này.

“Ầm”

Một luồng lửa xanh bốc cháy ở phía trước.

Sau khi ngọn lửa xanh kia bùng cháy, xung quanh không ngờ xuất hiện hơn 10 ngọn lửa xanh thẫm, chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi, bốn phương tám hướng đã có hơn 18 cái đèn bát yếu ớt bập bùng bất định xuất hiện, ngọn lửa chiếu sáng xung quanh, cảnh vật theo đó xuất hiện.

Một hàng quan tài được xếp một cách chỉnh tề, im lặng nằm ngang trong căn hầm.

Trong mỗi quan tài đều có một luồng thi khí nồng nặc tỏa ra, thi khí nơi này trắng bệch.

Một luồng thi khí chậm rãi bay tới chỗ Thạch Nham.

Ánh mắt Thạch Nham hơi nheo lại, bỗng nhiên quát lạnh:

“Ra đi ”

Sức nóng tới từ Địa Tâm hỏa vạn năm từ trong cơ thể hắn tỏa ra, chỉ sau một chốc lát, thân thể Thạch Nham biến thành một mối lửa, nhiều ngọn lửa lớn giống như một cây lửa từ trong cơ thể hắn tỏa ra.

Luồng thi khí kia còn chưa tiếp cận hắn thì đã xì xì bốc khói, bị đốt thành tro bụi, không có một chút thi khí nào chạm tới được người hắn.

Từng bóng người bỗng nhiên từ các cơ quan trên nóc hầm hạ xuống quan tài.

Giáo chủ Thi Thần giáo Thanh Minh mặc áo đen, mang mặt nạ xanh có răng nanh dữ tợn đứng trên một quan tài trước mặt, đôi con ngươi xanh lục không ngừng đảo qua người Thạch Nham, yếu ớt nói:

“Người là người của Dương gia?”

Doãn Hải đứng ở quan tài phía bên trái, âm thầm đánh giá Thạch Nham, ánh mắt âm trầm.

“Coi như vậy đi.”

Thạch Nham hồ hững gật đầu, nhắm mắt âm thầm cảm ứng một chút, sau đó đột nhiên trợn mắt nhìn về phía hai cái âm mộc quan (2) dưới chân Doãn Hải, cười nói:

“Ta tới nơi này là bởi vì hai Thiên thi trong hai cỗ quan tài kia, có thể nói chúng ta có chút duyên phận. Lúc ta mới tới Nhật đảo, hai Thiên Thi này đã kêu gọi ta, có nó gọi ta mới tìm được đến đây.”

(2): Âm mộc quan: thực sự chưa biết loại quan tài này, tra từ điển không thấy, mình đoán là một loại quan tài được làm từ loại gỗ có tính âm, thích hợp bảo quản người chết.

“Quả nhiên là người ”

Doãn Hải đột nhiên biến sắc, sắc mặt trầm xuống, khắc khắc cười gằn nói:

“Tiểu tử, người năm đó ở nơi chôn thi số 93 không biết dùng phương pháp nào mê hoặc Thiên thi của ta, làm cho hai Thiên thi này đại khai sát giới với môn nhân của mình, che chở cho người rời khỏi nơi chôn thi. Hiện giờ người đã tới Nhật đảo, lại muốn lợi dụng hai Thiên Thi này nữa có đúng không? Hắc hắc, hôm nay ta thân là chủ nhân, lại ở ngay trên đảo, ta muốn nhìn xem người làm cách nào phá được lực lượng khổng lồ của ta.”

“Doãn Hải câm miệng ”

Thanh Minh cúi đầu quát một tiếng, đầu tiên là ngăn cản Doãn Hải lải nhải, sau đó dùng ánh mắt nghiêm nghị lạnh lùng nhìn Thạch Nham, yếu ớt nói:

“Năm đó ở nơi chôn thi, hai Thiên Thi này đúng là bị người khống chế, mới không nghe lời sai sử của trưởng lão Doãn Hải, chúng nó tỉnh dậy và hành động theo ý người đúng không?”

Thạch Nham suy nghĩ một chút rồi gật đầu, thản nhiên nói:

“Đúng vậy.”

Trong đôi mắt xanh lục kia hiện lên nhiều ngọn lửa nhỏ, những ngọn lửa này dường như có chút linh tính nào đó, có thể phối hợp với thi khí nơi này, có công hiệu khống chế toàn bộ thi nô trong lòng bàn tay.

“Lên.”

Thanh Minh quay đầu liếc mắt nhìn Doãn Hải.

Doãn Hải theo lời bay lên, rơi xuống bên cạnh một gã trưởng lão khác.

Hai cỗ âm mộc quan không biết bị lực lượng nào điều khiển mà tự động bay lên, thi khí trắng xóa bao phủ, chậm rãi bay đến trước mặt Thạch Nham rồi rơi xuống đất.

Giáo chủ Thi Thần giáo Thanh Minh vươn tay trái chỉ vào hai cái âm mộc quan, dùng một loại âm điệu đặc thù quát lớn:

“Ra đi.”

“Bùm”

Hai cái nắp của âm mộc quan bay lên, hai Thiên thi một nam một nữ mà Thạch Nham từng thấy ở nơi chôn thi số 93 cứ như vậy ngồi dậy, trong đôi mắt nó không dao động chút tâm tình nào, thân thể cứng ngắt lạnh lẽo, giống như là con rối, đúng là bị người khác điều khiển.

Ánh mắt Thạch Nham hơi nheo lại.

“Có phải người từng nhìn thấy hai Thiên Thi này?”

Thanh Minh yếu ớt hỏi.

Gật đầu, Thạch Nham nói:

“Đúng vậy, nhưng mà hai Thiên Thi này dường như bị một lực lượng nào đó áp chế, khí tức trong cơ thể chúng nó không hoạt động, nhất tịnh đã bị phong ấn. Hiện giờ chúng nó chỉ là con rối trong tay người, hoàn toàn mặc cho người chỉ huy, không thể sinh chút ý niệm phản kháng nào.”

“Tiểu tử ánh mắt bắt phàm.”

Thanh Minh cười cười, tiếng cười như lệ quỷ đang khóc, cực kỳ khó nghe.

Trong tiếng cười khiến người khác phải rét lạnh, con người màu xanh của giáo chủ Thi Thần giáo Thanh Minh càng lúc càng đậm, chỉ thấy nhiều ngọn lửa màu xanh bằng đầu ngón tay đột nhiên từ mắt của hắn bay ra ngoài.

Ngọn lửa xanh đậm kia tỏa ra một loại khí tức làm người khác kinh tâm động phách, chậm rãi bay tới hai Thiên thi.

“Bì Tuyệt thi hỏa ”

Nhưng vào lúc này, Huyền Băng hàn diễm trong Huyết Văn giới chỉ chợt truyền ra tin tức:

“Đây là một trong các loại Thiên hỏa, xếp thứ chín, sinh linh một khi bị loại thi hỏa này dính vào, tế bào máu bên trong cơ thể sẽ bị biến dị, trở thành thi nô đáng sợ, bị Bì Tuyệt thi hỏa điều khiển.”

Trong lòng Thạch Nham rung mình, lùi ra phía sau ba bước, âm thầm đem các loại lực lượng phòng ngự trong cơ thể thi triển ra hết, đề phòng giáo chủ Thi Thần giáo Thanh Minh đột nhiên dùng Bì Tuyệt thi hỏa tấn công hắn.

Đôi mắt màu xanh lục của Thanh Minh hiện lên sự kỳ dị, dường như nhìn thấu sự kiêng kỵ của Thạch Nham.

Nhiều ngọn lửa yếu ớt bị bàn tay hắc điều khiển chậm rãi bay ra ngoài, biến mất trong hai cổ Thiên thi đang ngồi ngay ngắn.

Bì Tuyết thi hỏa vừa vào trong người hai Thiên thi, hai cổ Thiên thi một nam một nữ cũng chậm rãi khôi phục một chút khí tức, lực lượng áp chế trong cơ thể chúng nó như tuyết ngày hè, tan rã từng mảng, thân thể cứng ngắc nay đã có một chút linh hoạt.

“Tiểu tử, ngọn lửa trong cơ thể của ngươi có phải là một trong các loại Thiên hỏa?”

Thanh Minh không nhìn hai cổ Thiên thi, mà lại đem sự chú ý đặt lên trên người của Thạch Nham:

“Trong các loại ngọn lửa cực nóng, Nhật thần của Đường Uyên Nam thuộc về sức nóng của mặt trời, Thiên hỏa của ngươi thuộc về loại nào?”

“Ta biết ngươi có Bì Tuyết thi hỏa.”

Thạch Nham nhướng mày, âm thầm dùng linh hồn đưa tin cho ba người Dịch Thiên Mạc, báo cho họ biết sự lợi hại của Bì Tuyết thi hỏa, sau đó mới trầm giọng nói:

“Thân là giáo chủ Thi Thần giáo, có Bì Tuyết thi hỏa, lại nắm giữ các loại bí pháp khổng thi của Thi Thần giáo, xem ra rất nhiều người đã đánh giá thấp tu vi thực sự của ngươi.”

“Đúng là như thế.”

Thanh Minh không chút nào khiêm tốn, quý dị cười cười:

“Ngọn lửa trên người của ngươi tuy rằng có chút bất phàm, có lẽ có năng lực đối kháng với Bì Tuyết thi hỏa của ta, đáng tiếc cảnh giới tu vi của ngươi quá thấp, không thể thực sự nắm giữ nó, cho nên ta có thể dễ dàng chế trụ ngươi, ngươi có tin hay không?”

“Tin.”

Thạch Nham gật đầu, sau đó dùng giọng mỉa mai nói:

“Nhưng ngươi không làm được.”

“Không làm được?”

Ngọn lửa trong mắt Thanh Minh nhúc nhích, khí chất âm hàn nồng nặc từ lỗ chân lông trên người của hắn bay ra.

Cùng lúc đó, ba người Dịch Thiên Mạc cũng nhận thấy khí tức âm hàn bắt đầu di chuyển tới.

Hơn mười vạn luồng khí tức linh hồn từ trong cơ thể ba người Dịch Thiên Mạc tuôn ra, giống như nước thủy triều liên miên không dứt, bao vây giáo đồ và giáo chủ Thi Thần giáo lại.

303. Chương 302: Thi Vương Gầm Một Tiếng

Tất cả thi khí trắng đậm trong hầm bị đánh tới long trời lở đất, như cơn lốc bay tứ tung.

Đao phong sắc bén rít lên chói tai, để lại những vết tích trên vách tường.

Dưới ánh sáng yếu ớt của cái đèn bát, trên bức tường đá của căn hầm hiện ra vô số vết tích, những vết tích này cực sâu, giống như là bị binh khí sắc bén rạch một nhát.

Vô số vết tích chằng chịt, vết nào cũng lún sâu vào bức tường đá.

Từng đạo ánh sáng kỳ dị xẹt qua, không biết từ nơi nào kéo tới, bắt đầu càn quét ở trong hầm.

Đám trường lão của Thi Thần giáo đột nhiên được bao phủ bởi âm khí trắng nhõn, tạo thành một bức tường âm khí thật dài, bao bọc lấy họ.

Hơn mười vạn luồng lực lượng linh hồn trong suốt có thể nhìn thấy, giống như tinh quang (ánh sáng ngôi sao) từ trên 9 tầng trời hạ xuống, dày đặc chiếu xuống đất, đang mạnh mẽ tấn công từng góc nhỏ của căn hầm.

Ba người Dịch Thiên Mạc híp mắt, tuy không nhúc nhích nhưng thân hình họ lại chính là nơi tụ hợp của tinh quang, từng đạo tinh quang đẹp mắt cứ quần lấy những người trong hầm.

Ngay cả Thạch Nham cũng không ngoại lệ.

Trong thức hải của hắn bị mấy trăm luồng tinh quang xuyên qua, đây chính là linh hồn tinh quang của đám Dịch Thiên Mạc, giống như là một sợi tơ dài vô tận, dẻo dai vô cùng, khiến cho hắn không cách nào sử dụng thức hải, muốn sử dụng ngũ ma và chủ hồn cũng vô cùng khó khăn.

Ba người Dịch Thiên Mạc không coi hắn là điểm công kích chủ yếu, nhưng áp lực mà hắn phải chịu đựng cũng không phải chuyện đùa.

Trong con người màu xanh biếc giáo chủ Thi Thần giáo tràn ngập những sợi tơ tinh quang.

Đó là ba người Dịch Thiên Mạc đang khống chế hắn, không biết thông qua loại bí pháp thần kỳ nào mà chúng hầu như toàn bộ tiến vào trong cơ thể Thanh Minh, tiến vào đầu óc của hắn, trói chặt chủ hồn và thức hải của hắn lại.

Thức hải và chủ hồn là là căn bản của võ giả, là nơi then chốt để điều khiển Bì Tuyệt thi hỏa, khi thức hải và chủ hồn bị hạn chế hắn không cách nào triển khai được ý niệm, không truyền ra ngoài thì đương nhiên không điều khiển được Bì Tuyệt thi hỏa, do đó không thể tạo thành uy hiếp với Thạch Nham.

Khí tức âm hàn vô cùng nồng nặc, giáo chủ Thi Thần giáo Thanh Minh đang toàn lực phá những sợi tơ linh hồn kia.

Ba người Dịch Thiên Mạc cười nhạt không thôi, hợp lực tăng cường lực lượng áp chế của linh hồn, đem các loại hồn nghĩa sâu xa của Âm Mị tộc triển khai tới cực hạn.

Trong lúc nhất thời, đủ loại ánh sáng kỳ lạ tỏa ra trong căn hầm, dùng, tinh quang biến thành những chùm tia sáng khiến cho người ta hoa cả mắt, chúng biến thành những trận hình huyền ảo khó dò, âm âm rơi xuống đầu giáo chủ Thi Thần giáo Thanh Minh.

Thanh Minh bị ba người kia dùng linh hồn hợp lực công kích, hắn phải chống đỡ vô cùng cật lực, ánh sáng trong đôi mắt xanh biếc kia dần ảm đạm đi.

Doãn Hải ngồi ngay ngắn ở trên một cái âm mộc quan, âm trầm nghiêm mật, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi, thân hình run lên.

Hắn đã nhận ra tu vi chân thực của ba người Dịch Thiên Mạc, ba gã võ giả Thần cảnh dùng linh hồn mạnh mẽ áp chế, khiến cho trong hầm xuất hiện vô số những cơn lốc.

Bất kỳ ai chỉ cần đứng ở chỗ này đều không thể chạy trốn khỏi lực hút linh hồn của ba người Dịch Thiên Mạc, chỉ cần sinh ra ý niệm phản kháng trong đầu, họ sẽ phải chịu đựng cơn thủy triều linh hồn của ba người kia.

Âm Mị tộc cực kỳ am hiểu công kích linh hồn, sự am hiểu này vượt xa võ giả nhân loại, ba người liên thủ thi triển các loại ảo diệu linh hồn khiến cho giáo chủ Thi Thần giáo không có cách nào thi triển Thiên hỏa.

Hắn bây giờ chỉ còn cách đau khổ chống đỡ, đâu còn sức mà phản kháng.

Cùng là Thần cảnh, thế nhưng dùng hồn chiến, một mình Dịch Thiên Mạc cũng đủ áp chế hắn rồi.

Huống chi bây giờ ba người liên thủ?

...

“Được rồi.”

Thạch Nham phát tay một cái, sắc mặt thản nhiên nói:

“Ta nghĩ Thanh Minh giáo chủ không nên tràn ngập tự tin như trước nữa, đừng cho rằng với lực lượng của một mình ngươi có thể biến toàn bộ chúng ta thành thi nô.”

Lúc trước Thạch Nham đã âm thầm lưu tâm, khi âm khí tập trung vào người Thanh Minh, hắn đã hiểu được dụng tâm hiểm ác của Thanh Minh.

Bì Tuyết thi hỏa vô cùng khó ứng phó, một khi thi hỏa này bay ra từ cơ thể Thanh Minh, nó sẽ bao phủ cái hầm này, ba người Dịch Thiên Mạc có thể không ứng phó nổi.

Địa Tâm hỏa vạn năm của hắn tuy rằng lợi hại, nhưng đúng như lời của Thanh Minh đã nói, tu vi của hắn lại không cao.

Nếu thực sự đấu nhau, Địa Tâm hỏa vạn năm có lẽ chưa tới được gần Thanh Minh đã bị Bì Tuyết thi hỏa bao phủ, hắn sẽ biến thành thi nô của Thanh Minh, cả đời bị thi hỏa kia nô dịch.

Thanh Minh đúng là có quyết định này.

Người này không chỉ muốn nô dịch hắn, thậm chí cũng muốn nô dịch luôn cả ba người Dịch Thiên Mạc.

Hắn cho rằng uy lực của Bì Tuyết thi hỏa đủ để áp chế ba người Dịch Thiên Mạc, cho nên mới có ý niệm tự đại như vậy trong đầu.

Nhìn thấu dụng tâm của Thanh Minh, Thạch Nham không khách khí nữa, lập tức bảo ba người Dịch Thiên Mạc ra tay, dùng lớp linh hồn áp chế mạnh nhất, ép cho hắn không cách nào sử dụng Bì Tuyết thi hỏa.

...

Ba người Dịch Thiên Mạc chậm rãi thu hồi hơn mười vạn luồng khí tức linh hồn.

Chỉ thấy vô số tia sáng trong hầm từ từ trở nên ảm đạm, bắt đầu mờ hồ sau đó hóa thành hàng tỉ điểm sáng, giống như hàng vạn con chim về tổ, chui vào trong cơ thể ba người Dịch Thiên Mạc.

Trong hầm vốn tràn ngập sát khí nay chẳng còn một chút gì, khung cảnh đang khôi phục lại sự bình yên ban đầu.

Tất cả trưởng lão của Thi Thần giáo đều sầm mặt, hai tròng mắt tràn ngập sợ hãi và thù hận, họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong con ngươi xanh biếc của Thanh Minh lóe lên từng tia sáng xanh, hắn đơn giản liếc mắt nhìn Thạch Nham, nhìn ba người Dịch Thiên Mạc nhưng không mở miệng nói câu gì.

Thanh Minh không tiếp tục xuất thủ.

“Ta biết ngươi cảm ứng được lực lượng trong cơ thể chúng ta không hùng hậu bằng ngươi, cho nên mới cuồng vọng cho rằng chỉ cần dựa vào Thiên hỏa của mình là có thể áp chế ba người chúng ta.”

Dịch Thiên Mạc lạnh lùng cười, khinh thường nói:

“Cấu tạo thân thể của Âm Mị tộc chúng ta không giống như các ngươi, cho nên đã định sẵn chuyện ở cùng một cảnh, thân thể của Âm Mị tộc chúng ta không cường hãn như nhân loại, thần lực tập trung trong cơ thể chúng ta cũng không mạnh như các ngươi.”

Dừng lại một chút, Dịch Thiên Mạc lạnh lùng nói tiếp:

“Nhưng mà điều này không có nghĩa rằng Âm Mị tộc chúng ta không mạnh như các ngươi khi cùng đẳng cấp.”

“Âm Mị tộc? Dị tộc?”

Thanh Minh lấy làm kinh hãi, nói:

“Hóa ra các ngươi là dị tộc ”

“Hừ”

Tạp Ba khuôn mặt khinh thường nói:

“Dị tộc thì thế nào? Ở thời kỳ thượng cổ, nhân loại các người đầu phải chủ nhân của đại lục này, lúc trước nhân loại các người cũng chỉ là một chủng tộc trên đại lục này mà thôi, thế lực đầu có mạnh bằng chủng tộc khác. Nếu không phải là nhân loại các người am hiểu âm mưu quỷ kế, lợi dụng mâu thuẫn trong các chủng tộc khác khơi mào chiến tranh, thì cái đại lục này bây giờ vẫn còn là thiên hạ của dị tộc chúng ta.”

Ánh mắt Thanh Minh trở nên âm trầm, lướt nhìn Tạp Ba, đột nhiên cúi đầu cười nhạt:

“Các người cho rằng ta chỉ có thủ đoạn như vậy?”

“Ừ”

Một gầm kinh thiên động địa, tràn ngập khí tức hung ác từ trong lòng đất truyền ra.

Từng đợt rung động hủy diệt thiên địa từ trong lòng đất lan tới, một luồng khí tức khủng bố cũng đồng thời bao phủ nơi này.

Tất cả âm mộc quan trong hầm đột nhiên rung động không ngớt, trong bầu không khí quỷ dị, trong âm mộc quan truyền ra những tiếng động lạch cạch, điều này chứng tỏ toàn bộ thi thể trong quan tài đang hoạt động.

Sắc mặt đám người Doãn Hải đại hỉ, nhện không được kêu lên:

“Giáo chủ, ngài đã đem nó tới đây?”

Thanh Minh ngạo nghễ gật đầu, tự tin nói:

“Có thể lực lượng của một mình ta không phải đối thủ của ba người các người, nhưng mà cộng thêm lão già ở dưới lòng đất kia, ta tin rằng các người không toàn thân ra khỏi đây được đâu.”

Thạch Nham biến sắc.

Hắn biết trong lòng đất có ẩn giấu một sinh vật, chính là thi vương vạn năm của Thi Thần giáo.

Thi vương mới chính là cỗ máy chiến đấu mạnh mẽ của Thi Thần giáo.

Các loại tin có liên quan tới Thi vương đều được lưu truyền ở Vô Tận hải, bất kỳ một cường giả nào đã từng giao chiến với Thi vương đều khẳng định nó vô cùng mạnh mẽ.

Thi vương có thể so sánh với cường giả Thần cảnh, lực lượng thực sự của nó còn mạnh hơn cường giả Thần cảnh nhiều.

Ba người Dịch Thiên Mạc cũng âm thầm chặc lưỡi, lông mày nhăn tít lại, ba người thông qua linh hồn cảm nhận được một lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng mà, trước đó Thi vương kia vẫn ẩn nấp trong lòng đất mà bọn họ không cách nào phát hiện ra, điều này khiến cho ba người kinh hãi, cảm thấy lạnh run vì năng lực của Thi vương

Trong lòng đất Thi vương mới chỉ gào một tiếng, toàn bộ Nhật đảo đã bị chấn động.

Vô số cường giả Thần cảnh trên đảo bị giật mình, đồng thời phóng thần thức, cùng nhau dò xét tới hướng của Thi Thần giáo.

Ngay cả Nhật thần Đường Uyên Nam cũng sợ hãi biến sắc, hắn mới phóng thần thức thì ba người Lý Phúc đã đi tới, vội vàng nói rõ tình huống:

“Thạch Nham đi tới chỗ Thi Thần giáo.”

Đường Uyên Nam cả kinh, hàng vạn đạo thổ quang từ trên người hắn bắn ra, thân hình theo đó biến mất trong hư không.

Âm khí trong hầm dày đặc, một điểm đỏ rực hiện ra sau đó lớn dần và biến thành một mặt trời chói chang, không gian vạn vật, Nhật thần Đường Uyên Nam xuất hiện.

Ánh sáng bớt đi, khuôn mặt đỏ bừng của Đường Uyên Nam hiện ra, hắn đang cau mày, không tức giận nhìn về phía giáo chủ Thi Thần giáo, nói:

“Thanh Minh huynh, nơi này đã làm gì có lỗi với huynh chưa? Tại sao huynh muốn dùng Thi vương hủy Nhật đảo của ta?”

Quang hoa trong mắt của Thanh Minh mới dần bớt đi, hít một hơi thật sâu, nói:

“Hiểu lầm mà thôi.”

Một luồng ý niệm từ trong đầu hắn phóng xuống lòng đất, luồng khí tức khủng bố kia mới chậm rãi rút đi. Cái cổ thi vạm vỡ của Thanh Minh lúc này mới chịu nằm yên trong lòng đất, không tiếp tục gào lên nữa.

Đường Uyên Nam đứng giữa Thanh Minh và Thạch Nham, hắn đưa lưng về phía Thạch Nham, không quay đầu lại nhưng mà thân hình Thạch Nham lại run lên.

Hắn cảm thấy trái tim mình đập vô cùng nhanh, khiến cho tinh thần lực của hắn không kiềm chế nổi tuôn ra, cơ thể hắn sáng dần lên giống như một viên hàn tinh (sao băng) trên trời, điều này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Đường Uyên Nam vẫn chưa quay đầu lại, nhưng cơ thể hắn đã nóng dần lên, sau đó thì đỏ bừng.

Từng cái mặt trời, từng vòng ánh sáng xuất hiện trong căn hầm, khiến cho cái hầm này ngập trong một biển ánh sáng, nhiệt độ dần tăng cao.

304. Chương 303: Bán Chủ Nhân

Thạch Nham và Đường Uyên Nam cách xa nhau năm thước, thân thể hai người đồng thời phát sinh dị biến, lúc này giữa hai người âm thầm nảy sinh một sự liên kết huyền ảo, ảnh hưởng đến Võ Hồn của đôi bên.

Hai người lần đầu tiên gặp mặt, chưa từng nhìn thấy tướng mạo của đối phương, thế mà Võ Hồn bên trong cơ thể họ lại sinh ra sự cộng hưởng (1), cùng nhau phát ra một dấu hiệu thần kì.

(1): Cộng hưởng: do hai vật thể cùng chấn động phát ra âm thanh

Ôm ngực, thân hình Thạch Nham khẽ run rẩy, cắn răng chửi lớn trong lòng.

Đối với Tinh Thần võ hồn, hắn hoàn toàn không biết gì cả, căn bản không thể nắm trong tay lực lượng của võ hồn này.

Hiện giờ trái tim lại đập loạn nhịp làm đảo lộn tất cả lực lượng trong cơ thể hắn, khiến chúng đấu đá lẫn nhau, đau đớn muốn chết!

Đường Uyên Nam hình như chẳng có điều gì bất thường, bộ dáng dường như vô cùng thoải mái, thân thể phóng thích ra từng cái vòng ánh sáng, những cái vòng sáng này theo ý mà hắn mà di chuyển bao trùm lên Thạch Nham.

“Con bà nó!”

Thạch Nham chửi thầm, sắc mặt hung ác, vô số lực lượng tiêu cực bên trong huyết đạo như núi lửa phun trào tuôn ra mãnh liệt.

Trong khoảnh khắc, thân hình khỏe mạnh của hắn bỗng nhiên dần khô quắt lại, một loại lực lượng tà ác đến tới cực độ từ bên trong huyết đạo của hắn bộc phát ra ngoài!

Cỗ lực lượng tà ác này có khí thế vô cùng hùng hậu, áp chế mạnh mẽ cỗ tinh thần lực đang tác quái khiến cho trái tim đập loạn, giúp cho nó trở nên bình thường.

Thở hổn hển vài hơi, âm thầm lùi về sau ba bước, thân thể đang phát sáng như sao lạnh của hắn dần khôi phục lại bình thường.

“Ồ?”

Đường Uyên Nam khẽ thốt lên một tiếng, cuối cùng cũng chịu quay đầu lại nhìn Thạch Nham với vẻ mặt kinh ngạc, đôi mắt giống như hai mặt trời nho nhỏ, tỏa ra ánh sáng chói mắt khiến lòng người khiếp sợ.

Dưới ánh mắt này, hai mắt của Thạch Nham cảm thấy đau nhức, không dám nhìn thẳng vào nó.

Cho tới khi Huyền Băng Hàn Diễm phát ra khí băng hàn, thấm thấu toàn thân, chậm rãi tụ tập ở đôi mắt của hắn, hắn mới dần thích ứng được với ánh sáng phát ra từ hai mắt Đường Uyên Nam, bình tĩnh như thường nhìn đối phương, thản nhiên nói:

“Tham kiến Đường đại giáo chủ.”

“Đều là người mình, không cần khách khí.”

Đường Uyên Nam thản nhiên cười, ánh sáng như mặt trời trên cơ thể hắn dần biến mất, không còn ý định thử thực lực Thạch Nham nữa.

Thạch Nham thả lỏng toàn thân, Tinh Thần vô hồn cũng lập tức an phận, giống như không còn nhìn thấy đối thủ, mất đi hứng thú, không còn tiếp tục khiêu khích, làm loạn nữa.

“Người mình...”

Thạch Nham cười cổ quái, khẽ lắc đầu, không nói gì thêm.

Giáo chủ Thi Thần Giáo – Thanh Minh dùng ánh mắt nghi hoặc lạnh lùng nhìn Đường Uyên Nam, lại dùng ánh mắt tràn đầy ngờ vực nhìn Thạch Nham, một lúc lâu sau mới đột nhiên cười lạnh:

“Không nghĩ tới tiểu tử này lại còn có quan hệ với Tam Thần Giáo, khó trách Đường huynh lại chạy tới nhanh như vậy, xem ra là tới để che chở cho hài tử đây.”

“Che chở cho hài tử?”

Đường Uyên Nam dường như cảm thấy rất buồn cười, xoay người liếc nhìn Thanh Minh một cái, cười ha hả:

“Cho dù ta không nhúng tay vào thì huynh có thể làm gì được hắn? Thanh Minh huynh, chớ có trách ta không nhắc nhở huynh, thế lực phía sau Thạch Nham còn lớn mạnh hơn nhiều so với tình hình trước mắt, huynh cứ tự mình suy nghĩ đi.”

Ánh mắt Thanh Minh sáng ngời, xác thực bắt đầu suy nghĩ về lực lượng sau lưng Thạch Nham.

“Ta tới đây chính là để nói cho Thanh Minh huynh biết không nên lỗ mang dùng tới lực lượng của Thi vương.”

Về mặt Đường Uyên Nam thản nhiên, giống như mình đang giải quyết một việc chung vậy.

“Hòn đảo này của ta chịu không nổi sức ép quá mạnh, mong rằng Thanh Minh huynh cho ta chút thể diện.”

Quay đầu nhìn Thạch Nham, Đường Uyên Nam nở một nụ cười đầy thâm ý:

“Tiểu tử ngươi có thể an phận một chút hay không? Ngươi mới lên Nhật đảo được một canh giờ, vậy mà đã có năm tên võ giả cảnh giới Địa Vị bị giết, ba thế lực đã tố cáo ngươi với ta, lúc này lại đấu với Thanh Minh giáo chủ, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Thạch Nham ngạc nhiên.

“Trước khi nghị hội bắt đầu, không nên gây thêm chuyện nào nữa.”

Đường Uyên Nam bắt đầu dĩ thử dài, nói:

“Coi như là cho ta chút thể diện, được không?”

“Tình huống có liên quan tới 7 tầng Minh Giới, ngươi có thăm dò được gì không?”

Thạch Nham sững sờ một lúc, nhíu mày hỏi.

“Chuyện này đợi tới nghị hội rồi sẽ nói, nói bây giờ hơi sớm.”

Sắc mặt Đường Uyên Nam phức tạp, nhẹ nhàng gật đầu, bỗng nhiên nói tiếp:

“Sau khi nghị hội chấm dứt, người ở lại cùng ta tới Nguyệt đảo, có một số việc ta muốn nói riêng với người.”

Thạch Nham trong lòng đã rõ, gật đầu biểu thị mình đã hiểu.

“Có chuyện gì thì cứ nói với ta, hiểu chưa?”

Đường Uyên Nam chần chờ một lát, nhíu mày nói thêm:

“Tính ra thì người cũng là một bán chủ nhân của hòn đảo này...”

Doãn Hải và đám trưởng lão của Thi Thần giáo nghe thấy vậy sắc mặt liền biến đổi, tỏ vẻ kinh hãi.

Ánh mắt Thanh Minh cũng trở nên quái dị.

“Một bán chủ nhân sao...”

Thạch Nham cảm thấy buồn cười.

“Được rồi, ta sẽ kiềm chế một chút, không tiếp tục gây chuyện. Nhưng mà nếu có người khiến ta khó chịu, ta chắc chắn sẽ chẳng quan tâm tới cái thân phận bán chủ nhân này đâu, dù sao bên trong dòng máu của ta còn có một phần của Dương gia.”

“Người hiểu là được.”

Đường Uyên Nam gật đầu, không nói thêm gì nữa, một chùm ánh sáng hiện lên, hắt lại biến mất trong hư không.

“Người và Tam Thần giáo có quan hệ như thế nào?”

Thanh Minh hít sâu một hơi.

“Theo ta biết, Dương gia và Tam Thần giáo mấy trăm năm qua vẫn luôn đối địch, tuy rằng gần mười năm nay đôi bên vẫn chưa xảy ra đại chiến, nhưng mà ta chưa bao giờ nghe thấy Dương gia với Tam Thần giáo liên kết với nhau.”

Thạch Nham khẽ hừ lạnh, không thèm trả lời.

Trong lòng hắn hiểu rõ, Đường Uyên Nam kia chẳng sợ gì Thanh Minh, cho nên mới nói hắn là một bán chủ nhân của Nhật đảo, thực ra là muốn lôi kéo hắn.

Nói không chừng người này muốn thông qua đám người Thi Thần giáo đem quan hệ giữa hắn và Tam Thần giáo tuyên truyền ra bên ngoài, khiến tất cả mọi võ giả trong Vô Tận hải đều biết, ngoài việc Thạch Nham là người của Dương gia, hắn còn là truyền nhân tinh thần của Tam Thần giáo.

Bản thân hắn mang Tinh Thần vô hồn, tương lai có thể bước chân lên Tinh đảo, việc trở thành Tinh thần của Tam Thần Giáo cũng là điều đương nhiên.

Nhất là sau khi Dương gia trốn vào Ma vực, thế lực giảm mạnh, tình huống của Dương Thanh Đế lại vô cùng không tốt.

Thạch Nham cũng hiểu sở dĩ Đường Uyên Nam chủ động bày tỏ thiện ý, ngoài việc hắn thân mang Tinh Thần vô hồn thì thái độ hữu hảo của Âm Mị Tộc và Dực tộc cũng chính là một nhân tố quan trọng.

Âm Mị tộc liên hợp với Dực tộc, lực lượng không hề thua kém bất cứ một thế lực nào của Vô Tận Hải. Đường Uyên Nam lôi kéo Thạch Nham cũng là lôi kéo Âm Mị tộc và Dực tộc, tính toán của tên này đúng là hay.

“Thi Thần giáo với người cũng không có thâm thù đại hận gì.”

Sau một lúc, Thanh Minh đột nhiên chủ động nhận sai.

“Nếu như người thực sự có hứng thú với hai cổ Thiên thi kia, ta có thể quyết định đem nó tặng cho người, coi như là nhận sai về hành vi liều lĩnh ở nơi chôn thi số 93. Năm đó sở dĩ bản giáo coi người là tài liệu

luyện thi, chẳng qua chỉ là vì giao dịch với Âm Dương động thiên, chứ thực sự chúng ta không có quan hệ trực tiếp, người thấy sao?”

Đám người Doãn Hải trợn mắt há mồm.

“Hai cổ Thiên Thi, ân oán giữa Thi Thần giáo và người xóa bỏ, thế nào?”

Thanh Minh trầm giọng, nói.

“Giáo chủ!”

Doãn Hải cuống cuồng, hai cổ Thiên Thi vốn thuộc về hắn mà.

“Câm miệng!”

Thanh Minh quát lạnh một tiếng.

Doãn Hải lập tức im lặng.

“Hai cổ Thiên thi...”

Tinh thần Thạch Nham cảm thấy khoan khoái giống như đang đói mà được ăn. Hôm nay hắn giết năm tên võ giả cảnh giới Địa Vị, được 5 luồng tinh khí của 5 người, giờ lại thêm tinh khí của bốn tên võ giả Bách Kiếp, thành quả này khiến hắn rất vừa lòng, càng làm cho hắn thích những chốn đông người.

Người càng nhiều, càng dễ bùng nổ xung đột, càng có lợi ích lớn với võ hồn thần bí của hắn.

Tiểu nha đầu đó trừng mắt, tùy ý đi lại trong quán rượu vốn đã yên tĩnh như tờ, đôi mắt hiện lên sự sốt ruột nhưng vẫn dùng giọng nói nhẹ nhàng êm ái:

“Dạ Trường Phong, có chết cũng nhanh ra đây cho ta, sư phụ có việc tìm người.”

Thạch Nham thấy Dạ Trường Phong tiếp tục cầm đầu dùng bữa, không thèm nhìn tiểu nha đầu kia, tuy vậy sắc mặt cũng ngắc, không giống với thái độ ung dung bên ngoài.

“Sư phụ nói nếu trong vòng nửa canh giờ người không trở về thì sư phụ sẽ giết yêu thú tọa kỵ của người.”

Tiểu nha đầu đó vừa tìm kiếm vừa nhẹ nhàng uy hiếp:

“Trong một canh giờ nếu người không trở về thì sư phụ sẽ hủy ”Linh Vãn trận nhân” do người dựng lên, nếu người tiếp tục trốn thì sẽ đập vỡ Thiên Hương Đỉnh.”

Dạ Trường Phong vẫn đang mãi miết cúi đầu dùng bữa, trên mặt cười khở, giống như đã bị người khác tóm lấy mệnh môn, ừ rủ thờ dài:

“Sư tỷ, đưa linh thạch cho ta đi.”

Tiểu nha đầu mắt sáng lên rồi nở nụ cười, mắt híp lại thành hình trăng non, vô cùng đáng yêu:

“Vậy mới được chứ, sư phụ cũng vì tốt cho đệ, đệ thành thành thật thật trả lời, nói hết sự việc rồi an phận trở về, người tự nhiên sẽ không làm khó đệ”.

Sau khi nói xong, tiểu nha đầu đi trước mặt Thạch Nham, đem một khối Âm thạch màu bạc hình tam giác đưa cho Dạ Trường Phong, sau đó đẩy Dạ Trường Phong vào trong, ngồi xuống chỗ Dạ Trường phong vừa ngồi.

“Choang”

Vò rượu nặng nề rơi xuống đất, tiểu nha đầu hiếu kì nhìn Thạch Nham một cái, trịnh trọng nói:

“Tên khốn Dạ Trường Phong này vốn là một tai họa, người không nên đi chung với hắn, cho dù hắn yêu cầu người điều gì người tốt nhất đừng đồng ý, nếu không người xui xẻo cuối cùng nhất định sẽ là người.”

Sắc mặt Thạch Nham trở nên cổ quái.

“Khụ, khụ, khụ.”

Dạ Trường Phong liên tiếp ho, sắc mặt đỏ bừng, hung ác trừng mắt nhìn nàng ta một cái mắng:

“Lâm Nhã Kỳ! Tỷ đừng có gây phiền phức cho ta nữa được không?”

“Ta chỉ nói thật mà thôi.”

Tiểu nha đầu ngửa đầu khinh thường nói.

“Thạch Nham”

Một tiếng kêu khê đột nhiên từ bàn trước mặt truyền đến, chỉ thấy Cổ Linh Lung đứng dậy, mím môi cắn răng, mặt đầy hận ý, hai tròng mắt tràn ngập sự phẫn nộ, bộ dáng giống như sắp liều mạng tới nơi.

Cù Nghiễn Tình ánh mắt ngẩn ngơ, dường như không ngờ được mình lại gặp Thạch Nham ở đây, chỉ trong mắt nàng hiện lên sự lưỡng lự, dường như âm thầm cân nhắc điều gì gì đó.

Nàng ta không đứng dậy như Cổ Linh Lung, trong lòng hình như có điều gì đó e ngại.

Thạch Nham nhú mày nhìn về hướng đó, tự rót cho mình một li rượu đầy, giờ cao hương về phía Cổ Linh Lung, mím cười nói:

“Rất vui được gặp người ở đây.”

“Ta thì chẳng vui chút nào!”

Trên mặt Cổ Linh Lung tràn ngập sự tức giận:

“Tên tiểu nhân dê tiện vô liêm sỉ nhà ngươi mà cũng đến Nhật đảo, người không sợ người ở đây sẽ ăn tươi nuốt sống ngươi sao?”

Thạch Nham nhún vai đứng đưng nói:

“Không phải ta vẫn rất tốt đây sao?”

Cổ Linh Lung nghiêng rằng đang định nói gì đó thì bốn tên võ giả cảnh giới Địa Vị ngồi bên cạnh đột nhiên cùng đứng dậy, tiến thẳng đến chỗ Thạch Nham, thái độ không được tốt lắm.

Bốn người đều có cảnh giới Địa vị nhất, nhị trọng thiên, bộ dáng cao ngạo, khí độ bất phàm, họ nhận thấy Cổ Linh Lung đang tức giận nên muốn biểu hiện chút sức lực nhằm lấy lòng giai nhân.

Người đi trước đầu đội mũ, võ phục màu trắng, trước khi đến hấn ôm quyền với Lâm Nhã Kỳ nói:

“Vị huynh đài này có giao tình gì với người không?”

Lâm Nhã Kỳ lắc đầu:

“Ta không quen biết hấn”.

Dạ Trường Phong cười cười, lười nhác ngả về phía sau nằm xuống, căn bản không có ý giải vây cho Thạch Nham, khoát tay nói:

“Nếu muốn đánh nhau thì tránh xa ta một chút, chỉ cần đừng động tới ta thì ta sẽ không nổi giận.”

”

“Ling Lung.”

Cù Nghiễn Tình cuối cùng cũng đứng dậy, trừng mắt nhìn Cổ Linh Lung một cái, hạ giọng nói:

“Người cố ý để bọn họ chịu chết?”

“Bọn ruồi nhặng vo ve làm cho ta thấy phiền phức, chết là đáng.”

Cổ Linh Lung lạnh lùng đáp.

Cù Nghiễn Tình bất đắc dĩ nói một cách nghiêm túc:

Hàn Phong, không nên làm loạn nữa, các người không phải đối thủ của hấn, hơn nữa ân oán giữa chúng ta cũng không liên quan đến người.”

Người thanh niên đi đầu nghe xong câu này, sắc mặt có chút khó coi, hấn quay đầu lại liếc nhìn Cù Nghiễn Tình một cái, nói:

“Cù tiểu thư quá xem thường chúng ta rồi.”

“Không phải xem thường các người”

Cù Nghiễn Tình than thở:

“Các người tuyệt đối không phải là đối thủ của hấn, cho dù có cùng nhau xông lên thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.”

Câu nói này làm cho đám võ giả trong quán kinh ngạc, đồng thời nhìn về phía Thạch Nham, ngay cả Lâm Nhã Kỳ cũng bỗng sợ, nhíu mày kéo áo Dạ Trường Phong hỏi:

“Tiểu Bạch, bằng hữu này của đệ có lợi hại không?”

Dạ Trường Phong lắc đầu cười hì hì nói:

“Đệ cũng không biết nữa.”

h?¢+? L? K iU KbM? m®M; `QÊm- F?¬M; ? +?9 w ç M #®M i M pÄ ;Bª ç M; F?B r
G•K L?½ E€ p¨ .¢ h`QÌM; S?QM; i`QÊ+ K†i- b m ç! M?bM ` ?² MQÊ+ M!M; # M M;Q
a m F?B M;?2 HÌB F?mv M +O *M L;?B M hbM?- b„+ K†i +O #®M i M Km®M H'v H
çSM; b m HQM; h?¢+? L? K /Q /U F?¬M; [mv i- ç M; bmv iQM? +! M M K¢Q ?B K ç
h?¢+? L? K pšM iU M?B M M?Q i?QÌM;- pšM +?9 w iÈB ?² MQÊ+ M!M;- M?bM p T
ç!X
Í ;!+ i•v M K ?² MQÊ+ ?ÆB MQÊ+ /¨v ç†+- +! K°i i?•MªM? K) H ç M; #ÆB M?Q K„ M
H†M- H9+ i?b i`²B H M K†i MQÊ+X
J°i i?•MªM? ?Q¨M K„ +?“T +?ÌM i`QM; ?ÆB MQÊ+- M;QÌB M;Q¨B çQÆM; M?B M
M M i`QM; HÁM; +! +?9i M;S M;€v F?! +?`m- Km®M iÈB ;¬M t2K i?•MªM? FB ç T
h`QM; H¨M MQÊ+ #B M t M? H K- +- ;€B i?dM? i?QªM; M?bM p T?Q h?¢+? L? K
?½M? /B M #B m /B M i?•M ?bM? imv i ç T +O KbM?X
" M +¢M? M¨M; +! F?QªM; KQÌB ;½ i? M? MB M pã ;Bª- ç M i?S+ F?„T +€+ i? HU
ç M; M;•v M;`i M;„K M?bM- i`QM; K„i i¨¨M M;”T bU i?Q+? i?9 M?QM; F?¬M; /€K H¢
h`QM; [m€M +kM; +! M?B m i? M? MB M pã ;Bª ç M; /MM; €M? K„i FBM? M;¢+ M?b
M M M;QÌB +- ;€B M¨v- i¨¨M M;”T +?Ì KQM; pÈB i?•M ?bM? çB M çªQ +?9M; bBM?
_`i M?B m M;QÌB ?mwi b€Q- ?”M F?¬M; i? M?ªv p¨Q i`QM; MQÊ+ iÈB ;¬M M¨M; K
ó*! /€K iÈB +?¶ i M;?`+? MQÊ+ F?¬M; \ô
J„ M?•M FB ;BÆ +€M? i v i¨¨M; M?Q imv i- i`QM; €M? K„i M!M; #ÄM; +O p¬ b® i
+?d p¨Q h?¢+? L? K- KdK +QÌB F?B m F?Q+?X
óh?¢+? L? K- M m +! ; M tm®M; ç•v i?b i ç²M; w +?Q M;QÆB i„K Î# M +¢M?Xô

jydX *?QÆM; jye, •M? J„i hbM? u m

h`QM; #½B i„K K¨m t M? K M? K¬M;- [m M? M;QÌB h¨Q *?d G K €M? b€M; HQm +?n
ç°M; HÁM; M;QÌB FB /¬M /¬M i`Î M M`ä¨¨M;X
>ÆB MQÊ+ K M? K¬M; KÌªQ HQÊM HÌ# M M;QÌB M¨M; ;B®M; M?Q K°i i?S bBM?
çB m /€M; +?“K `½B +O M¨M; K¨M?ªv K9 - ;B®M; M?Q K°i +QM +€ +?bM? K¨m i¨¨
i +! +ªK ;B€+ ¬M M?m i?QÈi i? X
æSM; /QÈB ?² MQÊ+- i` M F?m¬M K†i FB m K` +O h¨Q *?d G K Hm¬M MÎ MK +QÌB
F?¬M; ? iÄ w bÊ ?½B- M;!M i v M;¼+ M;¨ M?Ä #û +?d p T?Q h? +? L? K Î t t -
i?2Q w F?B m F?Q+?X
hQ¨M i`QÌM; ² H MX
*?Q /M H¨ pã ;Bª H¨ M K ? v H¨ M K M[i`QM; #½B i„K ? v H¨ i? M? MB M im'M FB
M;QÌB M?“M` i?•M T?“M h¨Q \*?d G K ? v M;QÌB F?¬M; `ä H B H`+? +O M¨M;- i`i
h?2Q ?QÈM; +?d +O M;!M i v M;¼+ M;¨ +O h¨Q *?d G K- K¼B M;QÌB /€Q /€+ ibK
+kM; i?`v çQÊ+ h?¢+? L? K # M # +Y b´X
.QÈB p¬ b® €M? K„i M?bM +?,K +?9- b„+ K†i h?¢+? L? K pšM M?Q i?QÌM;- ;B®M;
i`Î i?“M? KK+ iB m +O K¼B M;QÌB- K°i KbM? iB T iK+ m®M; `QÊm- ?Q¨M iQ¨M F
G K pW M!B ç i`QM; HÁM;- i?€B ç°`¨i i?ÌÆ- i?“K +?Q ç M K°i +?9i #B m ?B M F
G•K L?½ E€ p¨ .¢ h`QÌM; S?QM; # M +¢M? ?„M +kM; M;¨M +ªM;QÌB- /MM; p K†i +

JQÌB K'v i M pä ;B^a i` im' B i`QM; [m€M`QÊm F?B M; ?2 iB M; M|B +O h`Q *?d G
 +MM; FBM? M; ¢+ K` M?bM ?„M- i`QM; K„i i`M M; "T bU FBM? /`- ?•K K°- ç® F`- #
 i?•K i•K +| p¬ b® bmv M; ?o ç M; /B +?mv M M; QÊ+ tm¬B- •K i?¬K bmv çQ€M i?•M
 "®M i? M? MB M ç`M? ;•v `®B T?Q b m HQM; h? +? L? K M; ~M M; Æ M?Q ; ; ¶- çS
 M?Q F?¬M; F`T T?ªM SM; X
 *´ GBM? GmM; •K i?¬K M; ?B M ` ,M; - i`QM; HÁM; pW ?"M pW iS+ - i?¬K K„M; h`Q
 *M L; ?B M hbM? +?"K `½B M; ²B tm®M; - +9B ç¬m F?¬M; M|B K°i HìB- F?¬M; #B i
 óh?B M FBK +O h`Q ;B # M /QÈB +| T?ªB ç M; ; ¼B M; QÆB F?¬M; \ô
 . ¢ h`QÌM; S?QM; bYM; b®i K°i H9+ - ç°i M?B M `MM; KbM? K°i +€B- p K†i ç¬v bU
 ó>mvM? ç - M; QÆB `®i +m°+ H` B\ h #B i h`Q \*?d G K- M[ M?•M M`v M´B iB M
 F?¬M; #B i # Q M?B m M; QÌB pb +¬i K` i?¬M ibM? çB M çªQ- M?QM; i +?Q iWM
 K„i- p"v K` M; QÆB H¢B çQÊ+ - i?"K +?Q +ÁM FB M +¬i +?O ç°M; M[ - M; QÆB H`
 h?¢+? G K p K†i H¢M? M?¢i H„+ H„+ ç¬m M|B,
 ó*¬i #`# M? i?¬M FBM? Xô
 G•K L?½ E€ +QÌB ?B ?B HB M iK+ ;"i ç¬m ç²M; w,
 óæ9M; H`# M? i?¬M FBM?- i`QÈ+ # Q M?B m M; QÌB i? M`v K` H`K pB + K'i K†i M
 M[M?•M M`v ô
 L; QÆB F?¬M; tm®M; ``\ô
 . ¢ i`QÌM; S?QM; M|B,
 óL[M?•M FB Î o¬ h" M >ªB H` +U+ T?~K i`QM; KÆ +O p¬ b® M; QÌB- ;Bì M`v ç½ +?
 +?Ì ;b M[\ô
 o¬ b® €M? K„i iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ç M; i" T i`mM; M?bM p`Q h?¢+? L? K
 ç m F?€+ M? m- /QÌM; M?Q ç M; +?Ì çÊB çB m; b ç|X
 h`Q \*?d G K +QÌB /`m /`M; - ;B®M; M?Q ?Q ç`Q ?û Mî- tBM? ç T p¬ bQM; - M?[M; ç
 # Q T?O #îB €M? b€M; - K€B i|+ K K K¢B [mv M `k- ç¬B K¬B çÄ K¼M; K M; QÌB- +
 óh?¢+? L? K- M; QÆB +| ;b T?ªB bÊ i \ aÊ i ,M i?`i M; QÆB b Q\ô
 h`QM; [m€M`QÊm- K°i i?B m M[i|+ /`B ç M i?„i HQM; - b„+ K†i M; ~M M; Æ- +?2 K
 M?bM h?¢+? L? KX
 ó*?Q M; 5ô
 *€B F? v i`QM; i v M`M; `ÆB tm®M; ç'i- M?[M; [mª i`€B +•v K`m t M? H, M H|+ F?„
 óG•K æ¢i ô
 J°i i?B m M[# M +¢M? p°B [m€i M?Ä,
 óæWM; M; ~M M; Æ M[Xô
 G•K æ¢i +?2 KB M; K†i ç¬v FBM? /`- +?d M; ~M M; Æ çSM; ç| M?bM h?¢+? L? K Î T?
 F?¬M; M; ?2 i?'v iB M; +O M; QÌB # M +¢M?X
 óG K i,- i, Km®M H`K ;b p"v\ô
 J°i iB M; ?ûi iQ ç°i M?B M iW T?Q # M i`€B h?¢+? L? K p M; H M- +?d i?'v K°i M
 ? B i?QÊ+ - p|+ M; QÌB +U+ Fb +QÌM; i`€M; - b„+ K†i çÄ `U+ ?mM; €+ i`WM; K„i M?
 h` M M; QÌB ;½ [m'M K°i i'K / i?9 i?¬ F +? - H° ` MQÊ+ / M; ,K ç2M ç¬v M?[M; p i
 i?`i +m²M +m°M M´B H M #B m ?B M +?Q K°i bS+ HU+ p¬ +MM; p¬ i"MX

óJ M *´ - pB + +O i M;QÆB çWM; +| [mªMXô
 h¨Q *?d G K pšM ;B[MK +QìB F?B M M;QìB i i•K i?–M tB m ç´ i¨ M K†i- ç¬B K„i
 h?¢+? L? K iB T iK+ F?B m F?Q+?,
 óh?¢+? G K- M;QÆB i?“i bU F?¬M; /€K b Q\ô
 óh?B M FBK +O h¨Q ;B çB M `²Bô
 ô æ9M; i?“i H¨ çB M `²Bô
 ó_®i+m°+ +| T?ªB H¨ +¬ i F?¬M; \ h M;?2 M|B +¬ i +?Q iWM; ç°M; i•K pÈB #'i Fb
 ?¬K M v H¨ M?Q i? M¨Q\ô
 óh'i M?B M H¨ +¬ i `²B- M m F?¬M; i?b b Q J M *´ +O >Q M; J M;B€Q b Q H¢B M
 ó ô
 h¨QM; ?² MQÈ+ - i¨QM; [m€M `QÊm iB M; #¨M Hm¨M –K o- ç¬M; çªQ pä ;Bª b„+ K†
 #ªv #¨M Hm¨M b¬B M´BX
 h¨QM; i?ìB ;B M M;„M h?¢+? L? K iU /QM; i`îi?“M? i•K çB K +O K¼B M;QìB- B
 T?“M +O h? +? L? K- Km®M #B i[m M ? ;B[?„M p¨ h¨Q *?d G KX
 íF?m ;B Q /`+? T?Q t t +| K°i M;QìB +?2 K†i #^M; pªB ç2M- M;?2 i?'v iB M; #¨M
 F?¬M; çQÊ+ #QÊ+ [m - çSM; i¨ M +QM çQìM; +O F?m ;B Q /`+? M?bM p T?Q M¨
 *?d M?bM K°i HQÊi- M;QìB K†i pªB +?2 K†i FB H¨T iS+ `MM; KbM?- ç¬B K„i tBM
 T?S+ i¢T- M?bM h?¢+? L? K F?¬M; +?ÈT K„iX
 h¨QM; /QìM; M?Q +kM; +ªK M?“M çQÊ+ çB m ;b ç| - i?•M ?bM? +?'M ç°M; - ç°i M?B
 "®M K„i M?bM M? m ;B®M; M?Q +| iB +?ÈT H|2 H M- p¬ b® iB M? +ªK ç½ i¨mv M [
 L?[M; F ç M; M?bM h?¢+? L? K ç m +ªK i?'v €M? K„i +O h?¢+? L? K i? v ç´B- #'i
 K„i +O ?„M- ?¼ +kM; T?€i ?B M M;QìB K M; pªB +?2 K†i FB - M?QM; +?d +| i? M
 H - i¨QM; p2Q b•m i?ŠKX
 æ°i M?B M [m v ç–m H¢B- h?¢+? L? K M? +? KB M; +QìB- /QÈB # Q M?B m +QM
 óE?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; /€K K¨ H¨ F?¬M; Km®M- iB M? w +O h¨Q iB m i?Q i¢B ?¢ i•K
 ?Q +| +?O- M m M¨M; Km®M H¨K iB m i?B T iB m iB ;b ç| i?b T?ªB +® ;„M; M?B m
 M¨M; ç²M; w KÈB çQÊ+Xô
 h?¢+? L? K +?d p T?Q #|M; M;QìB +?2 K†iX
 h¨QÈ+ +€B M?bM +?,K +?9 +O p¢M M;QìB- M[M?•M ç| #Ä i'K pªB ç2M +?2 K†i tM
 F?mvM? MQÊ+ F?mvM? i?“M? ?B M `X
 L¨M; /B +?mv M K°i +€+? i?QÈi i? mv M +?mv M- # v H M F?¬M; i¨mM; - #QÈ+ +?“
 L? K- ;B®M; M?Q iB M M[;B€M; i¨–M- T?QM; i?€B Ko H X
 h¨QM; +€B F?¬M; F?Q FBM? M;QìB M¨v- M¨M; i?QM; i?ª çB [m +Y b´ i¨QÈ+ K†i h
 ?„MX
 J¼B M;QìB H¢B K°i H–M M[² H MX
 ó>¢ h•K L;?B M +O :B G ?ªB pU+Xô
 óæ9M; H¨ M¨M; `²B- Gm•M >²B pä ?²M i?•KªQ F?| HQìM;- ?¬K M v +m®B +MM; +k
 óh M iB m iY FB H¨ B p¨v\ > B ç| ?Q ç T M?'i o¬ h¨M ?ªB b Q H¢B +MM; #€K p¨C
 óh?¢+? L? K- M;QÆB M;?2 [m +€B i M ç| +?Q \ô
 ó*| [m, KÈB #B i- K M|5 h?“i H¨ F?¬M; ?B m ` H¨K b Q +ª- h¨Q ç¢B iB m i?Q K¨ H
 +| i? pb i?^M; F?®M FB K¨ iQ ; M H¨K +¨M +?SXô

ó ô

æ b® i? M? MB M pä ;B^a #m²M #½ i?'i b„+ - M ;?B M ` ,M ; M ;?B M HÊB iS+ ;B" M i`Ê
F?¬M ; i? ,M iQÆB Mm® i b®M ; çQÊ+ ? „MX

L?B m i?B m M[H¢B iÄ ` ?SM ; i?9- i`QM ; K„i ?¼ i`"M M ;"T M ?[M ; iB b€M ; F€ /` ?
Km®M #B i h?¢+? L? K `® i +m° + H" +| K` HU+ ; b K" +| i? FB M +?Q +^a h"Q *?dG
ç m €B K°X

L ;•v H" T iS+ - i`QM ; #½B i„K- M ;Q" B #½B i„K +| p¬ b® M ;Q`B #`M Hm"MX

óæ M H9+ M"Q p"v\ô

h?¢+? L? K M? M?"M ; ?ÄB\

L ;²B tm®M ; # M +¢M? h?¢+? L? K- +kM ; F?¬M ; M?bM p K†i ç-v iS+ ;B" M +O h"Q
>¢ h•K L ;?B M M? M?"M ; +Q`B ,

óæ M H9+ b€M ; M v- H" h K h?¬M ;B€Q K`B ç M- +MM ; çB pÈB Km°B +ÁM +| ;B ;B
L K ç9M ; H" ç½ ? Q i`M i•K i`Q K"Xô

h?¢+? L? K ;"i ;"i ç-m- çQ i v M„K H'v #`M i v M ;¼ + M ;" +O M" M ; M?QM ; H¢B #
i`€+? ç~v ` - +ÁM #` M" M ; M ;mwi K°i +€BX

ó"v #¢5 .€K H"K +?Q G K id F?¬M ; pmB5 Jm°B ç€M? ?mvM? +? iXô

J°i iB M ; ; -K p M ; H M- J M *´ +O >Q M ; J M ;B€Q pÈB i?•M ?bM? M?Q ?MK #2Q
H Q p T?Q h?¢+? L? KX

óoM- pM- pMXô

h`QM ; F?¬M ; F?Q i`mv M ç M K°i iB M ; `Qi +?|B i B- i M J M *´ FB # v H M F?¬M
+m²M ; #¢Q iW i`QM ; +Æ i? ? „M im¬M ` X

h?¢+? L? K M?Qm K"v- €M? K„i iW iW +?mv M b M ; H¢M? HMM ;X

ó"°T- #°T- #°TXô

"½B i„K /QÈB +?•M J M *´ ç°i M?B M +| MQÈ+ #„M H M- iWM ; +°i MQÈ+ i`QM ; bm
p T?Q ? „MX

ó*9iXô

J M +´ ?ûi K°i iB M ; - b|M ; •K ç€M? i`9M ; M?Q p¢M FB K +MM ; T?€i- i`U+ iB T ç€M
€M? ç M ; H Q iÈBX

*?d i?'v M?[M ; +°i MQÈ+ M?Q i`K ç€ FB #`FB K [m M ; t i [m - -K -K i M pÐ i?"M
i|2 ç-v i`BX

J M *´ ç¢T p"Q K°i ;B¼i MQÈ+ +U+ HÈM- €+ ç°+ t¬M ; i?ŠM ; p T?Q h?¢+? L? KX

J°i iB +?ÈT H|2 H M- K°i +€B *?Mv iQ HÈM K"m ç2M #¶M ; M?B M tm'i ?B M i`QM

J°i iB M ; b'K p M ; H M- p¬ b® iB b€M ; b„+ #ûM iW i` M G¬B \*?Mv T?|M ; ` - +?9M
p¬ +MM ; - F?Q i? F?| ; b b€M? çQÊ+ - +?d i`QM ; M?€v K„i- ç½ #„M i?ŠM ; ç M i`QÈ

ó*~M i?"Mô

.¢ h`Q`M ; S?QM ; H F?) K°i iB M ; M?QM ; pŠM çSM ; i¢B +?¶- +?d ?ÆM M?Qm K"vX

G•K L?½ E€ iÄ ` `i T?'M F?Q+? - F?m¬M K†i çÄ #WM ; - M?QM ; i? M? •K H¢B ¬M M

óh M /½ K M M"v +| i?¬M HU+ i`B bBM? - M ;?2 M|B K°i [mv M +| i? ç€M? +? i pä ;
K°i- ?¬K M v +| i? i?'v bU HÊB ?¢B +O ? „M `²B- ? ? - H-M M"v ? „M MûM ;B" M iQ
+| F`+? ? v ç t2K `²BXô

hWM; i?O 'M çQÊ+ €M? b€M; iK H¢B tm'i ?B M i`QM; HÁM; #`M i v +O h?¢+? L? K
H`K K°i- -K -K ç~v ` M; Q`BX

óaBM? 'M5ô

"av 'M ?ÊT M?'i- 'M FQ M?Q bÆM- i?-M [m M; K M? K-M; - i M M9B M€i ç'iX

ó•K5ô

J°i iB M; M' F?B M +?Q ç'i `mM; M9B +?mv M p M; H M ç°i M; °i iW #½B i„K i`mv M
h`QM; iB M; M' çBM? i B M?S+ |+ ç|- M?[M; i'K ç€ t M? H€i M M +O ?² MQÊ+ # v
J°i [m€M `QÊm # M +¢M? ?² MQÊ+ M|M; i`QM; F?QªM? F?„+ bKT ç'- iWM; F?®B ç
M?B m pä ;Bª T?ªB ¬K ç-m +?¢v i`®M- HÈM iB M; K„M; KÄX

h?•M ?bM? J M *´ i` M F?¬M; HB M iK+ +?'M ç°M; - `ÆB K¢M? tm®M; ?² MQÊ+- +€
ç"Ti?ŠM; p`Q K°i [m€M `QÊm- F?B M +?Q [m€M `QÊm ç| H"TiS+ bKT ç'X

""M i v h?¢+? L? Ki /¢B- ;•M K¢+? M?Q Km®M pÐ imM; - b„+ Kti çÄ `U+- HB M iB
+| i? çSM; p[M; X

óGÊB ?¢B5ô

h`QM; HÁM; `MM; KbM?- b„+ Kti h?¢+? L? K ç°i M?B M H¢M? HMM; M?Q #,M; H¢
+MM; p¬ i" M- ç°i M?B M T?B i?•M M?Q +?BK QM; #´ M?"Q p T?Q J M *´ ç M; Î/Q

ô hB TiK+ô

J M *´ çSM; Î/QÊB ?² MQÊ+ i?'v h?¢+? L? KiW i` M H Q tm®M; - ?„M ç°i M?B M
+®i i`QM; +Æ i? F m H M ` ,M; `„+ - i`mv M ` M?[M; iB M; M' HB M KB MX

E?Q i? +m²M; #¢Q +O J M *´ i?2Q M?[M; iB M; F m +O F?ÊT tQÆM; MM MM FûC

jy3X *?QÆM; jyd, *?B M æ'm æB M *m²M;

ó"KTô

•Q [m-M iQ`M i?•M J M \*´ `€+? M€i- K'v i'K / i?9 i` M M; QÌB ?| i?"M? / pKM- # v
HU+ HQÊM; çB M +m²M; ?Q M; /½ K¢M? K) ç°i M?B M iW i`QM; M; QÌB J M *´ T?€
*?d i?'v iWM; +€B ;•M t M? i` M M; QÌB J M *´ M?Q # M H¢B pÈB M? m- ;B®M; M?
i?2Q M?[M; T?QÆM; p` #B MªQ i` M +Æ i? ?„MX

:B®M; M?Q +| K°i ?¼ bo KM + -K #9 i i`QM; i v- p) M?[M; çQÌM; Mûi i?"i ç"K- i¢Q i

*?d i`QM; p`B ;B•v M; „M M; OB- p` i`Q ;•M K¢+? iQ`M i?•M J M *´ ç½ i? v ç'BX

*?d M?bM i?'v b m F?B M?[M; ;•M K¢+? K`m t M? M' B H M #B M i?"M? K°i HQ¢B ?
#m°+ [m M? M; QÌB ?„M- pW ?MM; i`€M; pW M; ¢Q K¢M; B®M; M?Q K°i +QM h? M

*QM h? M? :B€+ J M L; Qm FB M' B H M i` M / i?"i +O ?„M- F?B M +?Q M; QÌB i
?„M ç M; çQÊ+ i, M; +QÌM; K°i +€+? F?OM; #®- ;B®M; M?Q b„TiW i`QM; M; QÌB ?„

óJ M h?-M h? M? *•M EbM?5ô

smM; [m M? [m€M `QÊm +| `i M?B m pä ;Bª ç°i M?B M F m H M i?'i i? M?- b„+ Kt

J M h?-M h? M? *•M EbM? +?QM? H` K°i HQ¢B pä F„i?€M? +'T +O >Q M; J M ;B
çQÊ+- M; ?2 M|M J M *´ i?B M T?9 /` #~K- ;•M K¢+? i`lB bBM? ç½ +QÌM; i`€M; ?ÆI

E?B?„M i?B i`B M J M h?-M h? M? \*•M EbM?- ;•M K¢+? ?„M ç”T i?dM? i?`+?- ;B
HU+ HB M iK+ F?-M; M;WM; iW tQÆM; +®i- ;•M K¢+? iQ”M i?•M iÄ ` M;Q”BX

óJ M *´ çQÊ+ K M? / M? H” M;Q`B +| i?-M HU+ çSM; ç-m i`QM; i? ? i` Î o¬ h”M >
+€+ HQ¢B #Q #ªQ FbªQ- J M *´ +?d + -M /U p”Q i?-M HU+ +O #ªM i?•M- çWM; M
;BªLB i””M bÊ`^M; +kM; F?| K” +?®M; ç®BXô

óæ9M; p”v- M;?2 M|B J M *´ ç½ iWM; imM; K°i [mv M F?B M +?Q K°i pä ;BªLB i””
;BªLB i””M Km®M ç€M? i?„M; ?„M T?ªB KQÊM bU i`Ê ;B9T +O i?S+ ?ªB- iB M
F?B M +?Q hBM? M;mv M iBM? i?m-M i`QM; +Æ i? ?„M ? Q i´M- M?Q p”v KÊB KQ
óh M iB m iY ç| i?ªK`²B- ç€K ç’m +SM; pÈB J M *´- ç9M; H” F?-M; #B i b®M; +? i

æ€K ç¬M; pä ;BªçSM; t2K F m H M FBM? M;¢+- F?-M; FB M; F` ;b ç2K H B H`+? p
;B€Q M|B` X

" M +¢M? #½B i„K p” iYm [m€M +|`i M?B m M;Q`B ç M; çSM; t2KX

:•M K¢+? +O J M *´ M´B H M i¢Q i?”M? M?[M; ?bM? t,K +O h? M? :B€+ J M L;Q
t M?V- tQÆM; +®i iQ”M i?•M F m`,M;`,`+ M?Q T?€Q M´- F?Q i? ?mM; /[iW iW Fô

ó*9iXô

J°i iB M; [m€i K M; i?2Q HU+ HQÊM; M?Q K°i M9B #,M; b¢i HÎ iW /QÈB #½B i„K p
b|M; i?”i HÊMX

h?•M ?bM? + Q F?QªM; kK +O J M *´ çSM; /QÈB ?² MQÈ+ ;B®M; M?Q J M i?-M i
+QM b|M; + Q +?WM; Ry +K- F?Q i? F?OM; #® F?-M; +€+? M”Q /B M iª çQÊ+X

h` M F?-M; i`mM; +| K°i i?•M i? ?MM; po M? M? M?Q +?ÈT H Q ç M çSM; M; v i
M”v F?-M; +?¼M +€+? çSM; i` M #-m i`iB tm’i i?OX

óæ M ç•vô

h` M K†i J M *´ ?B M H M bU FB m M;¢Q- +Æ M;U+ ?„M M?Q K°i F?®B b„i M;m°B-
;B®M; M?Q ç M; Î i`QM; i`¢M; i?€B çB M +m²M;X

h?¢+? L? K K„i ?ÆB M?Qm H¢B- b„+ K†i H¢M? H)Q M?Q ?mv M #,M;- M? M?”M; ?
æ°i M?B M- i`QÈ+ # Q +QM K„i +O K¼B M;Q`B- i?•M i? ?MM; po +O ?„M iW iW F
i?”M? K°i M;Q`B ;-v iQM; i2QX

E?B i?•M ?bM? F?- H¢B i?b K°i Hm²M; F?Q iS+ i” €+ K M; i?2Q bU i?- #¢Q- imv i
;B i +?| + FûQ iÈB- +?9M; i`°M HšM pÈB ç€K ?ÆB MQÈ+ Î i`QM; #½B i„K i¢Q i?”M
i`„M;- # Q T?O iQ”M i?•M ?„MX

L;Q`B M;Q”B M?bM p”Q i?b +ªK i?’v +Æ i? h?¢+? L? K çQÊ+ # Q T?O #ÎB K°i +€B
H’T H€M?- i” F?Q M;9i i`iBX

*Æ i? ?„M #B M ?| F?€+ ?Q”M iQ”M pÈB J M *´X

a m F?B J M *´ çB M +m²M; i?b +Æ i? #”M? i`QÈM;- i`Î M M + Q HÈM- F?Q i? i,M

h?¢+? L? K i?b i oM? H†M;- i?•M ?bM? F?- FB i- i?•M i? ?MM; po [m„i çB- iBM? F
i?2Q K°i w p` +U+ Fb i” €+- F?B M +?Q i`QM; HÁM; M;Q`B t2K T?€i H¢M?X

óhW i`QÈ+ iÈB ;B` +?Q +| K°i pä ;Bª+MM; +ªM? ;BÈB M”Q /€K i’M +¬M; +?QM? /B
J M *´ ?QM; T?’M HB K K¬B ;B®M; M?Q K°i ?mM; i?9 F?€i K€mX

óL;QÆB`i HÊB ?¢B- +?`m K°i FQ+? iQ”M HU+ +O i K” H¢B F?-M; #` i?QÆM; +
p¼M; M?Q p”vXô

æ¬B K„i h?¢+? L? K H¢M? HMM; M?Q ?”M ç Q- M? +? K¬B +Q`B M?¢i,

ó*?9M; i iB T iK+ M"QXô

J M *´ ; -K H M K°i iB M; - ; B"K +?•M K°i +€B F?B M +?Q Kti ç'i`mM; +?mv M- H" #` ?„M /šK +?Q M€i pKMx

o¬ b® HU+ HQÊM; +m²M; #¢Q iW #`M +?•M ?„M iÄ ` X

G'v ?„M H"K i`mM; i•K- i`QM; T?¢K pB 8yK- M M ç€ t M? /QÈB ?² ; B®M; M?Q #` K T?€- M' imM; i?`M? iWM; KªM? M?ÄX

J M *´ pšM çSM; ç! #'i ç°M; - ç€ t M? i`QM; T?¢K pB 8yK tmM; [m M? ?„M pĐ pKM +

a® ç€ t M? M"v K M; i?2Q MQÈ+ #B M t M? H K- i¢Q i?`M? p¬ b® KkB i M MQÈ+ - ç

h`QM; F?B M?[M; KkB i M MQÈ+ +ÁM ç M; # v F?„Ti`lB- J M *´ ç°i M?B M ç°M; i?

:B®M; M?Q K°i M; ¼M M9B HÈM #B i çB- J M *´ +`M [mûi i?šM; iÈB +?¶ h?¢+? L?

+?'M ç°M; iÈB ç! - i`QM; #½B i„K p M; H M M?[M; iB M; M' çb çMM; F?¬M; /SiX

>`M; p¢M i'M MQÈ+ F?¬M; #B i #` HQ¢B HU+ HQÊM; M"Q /šM /„i K" H¢B M; QM; iK

J°i çQlM; i?šM; iB M- MQÈ+ ?² i`î M M b M b i b m ç! #B M i?`M? i? `„M i?B M?

+Æ i? ?„M H9+ M"v M?Q HÈM ?ÆM- i`QÈ+ F?B iÈB +?¶ h?¢+? L? K- ?`M; p¢M i'M

K) ?ÆMX

:B®M; M?Q M; QlB F?'M; H² i?lB +´ - J M *´ imM; i?B i [mv M K M; i?2Q p¬ b® M?[

HQM; H M? ç T K„i- K¶B K°i; B¼i MQÈ+ ç m`M +?S HU+ HQÊM; +m²M; #¢Q çO ç

#bM? i?QlM; i?`i M€i tQÆM; i MX

ô _'i K¢M?ô

óh M J M iY M"v ç9M; H" +! i?¬M HU+ FBM? M; QlB- HU+ HQÊM; +QlM; ç¢B M?Q p

F i ?ÊT M; QM; Hmv M K" i?`M? - F?¬M; +?d ç2K ?`M; i'M MQÈ+ #B M F i /QM? H¢

+! i? i¢Q i?`M? pK M' FBM? i?B MX h M J M iY M"v F?¬M; ?' H" F€ i`B M;`M M, K

; B€QXô

óæ2K HU+ HQÊM; F?OM; #®`M +?S i`QM; M?[M; ; B¼i MQÈ+ - #'i +S H9+ M"Q +

iQM? U K /`mV +O ; B¼i MQÈ+ i`mM; ?Á bU +m²M; #¢Q +O HU+ HQÊM; - F?¬M; -

J M iY M"v imv i ç®B F?¬M; T?ªB H" K°i K½M; T?m UM; QlB H¶ K½M; V- +! i? H"K ç

F?¬M; M; ®+Xô

ô æ9M; p"v- i M J M iY M"v `i HÊB ?¢B- i?ªQ M"Q +! i? ç®B F?€M; pÈB pä ; Bª LE

+! iB K HU+Xô

J¼B M; QlB Kî i?`i iQ ? B K„i- M; Æ M; €+ M?bM +ªM? iQÊM; # M /QÈB ?² MQÈ+ - i`

F?¬M; i? iQlM; iQÊM; çQÈ+X

_ 'i M?B m F ç M; i„K i`QM; ?² ç½ ¬K H'v ç¬m +?¢v i`®M- +?šM; +-M [m M i•K iÈ

F?¬M; H2Q i! i H M H M + M [m€M`QÊm- çSM; i` M + Q M?bM tm®M; X

óaS+ +?B M ç'm çSM; i?S M?b *?B M #ªM; [mª M?B M F?B M M; QlB i T?ªB + M; Ê

.¢ h`QlM; S?QM; çSM; # M +Y b' •K i?¬K ;`i ç¬m- b m ç! ç°i M?B M HB + M?bM G

óaQ i,- M m i, ç®B ç¬m pÈB J M *´ K" F?¬M; /MM; iÈB #Q #ªQ- +?d /U p"Q HU+ HQ

i?'v i?„M; i?m i? M"Q\ô

æ¬B K„i ç T +O >¢ h•K L; ?B M b€M; M; l- FBM? M; ¢+ M?bM iB m M? ç¬m # M +¢

L`M; F?¬M; #B i [m M ? ; B[h?¢+? L? K p" ? B M; QlB M"v- +?šM; [m i?'v ?¼ M;

L? K- +?Q`M; h?¢+? L? K pÈB .¢ h`QlM; S?QM; - G•K L?½ E€ +! [m M ? #¢M #

ç½ •K i?¬K ç wX

*?Q /M H" .¢ h`QlM; S?QM; ? v H" G•K L?½ E€ i¢Q +?Q M" M; K°i +ªK ; B€+ Fb [m

M; QlB M"v M" M; HQ€M; i?Q€M; M?"M` K°i HQ¢B F?Q iS+ F?B M +?Q iBK M; QlB

L`M; +<sup>a</sup>K i?'v .¢ h`QÌM; S?QM; p` G•K L?½ E€ +| H B H`+? #'i T?"K- im pB +^aM?
i?'TX

>B M ;BÌ +?QM? i B M;?2 i?'v .¢ h`QÌM; S?QM; ?ÄB K°i +•m M?Q p¬ w- i`QM; HÁM
M;¢+- +| i? M|B H` p¬ +MM; FBM? M;¢+X

J M *´ K M? / M? H`i? M? MB M +QÌM; ;B<sup>a</sup> ¢SM; i?S k i` M *?B M #^aM; +O o¬ h`M
B +| i? +| K M HU+ #^M; ¢QÊ+ M;QÌB M`vX

h M .¢ h`QÌM; S?QM; FB ¢½ +?SM; FB M bU HÊB ?¢B +O ¢®B T?QÆM; K` pšM
+?ŠM; H) ?„M +^aK i?'v iB m M? ¢¬m tBM? t„M ¢€M; v m M`v +ÁM +QÌM; ¢¢B ?ÆM

óS?¬M i?„M; +?d H` M,K M,Kô

G•K L?½ E€ M?Qm K`v- M;?B K i9+ M;?o M;ÊB K°i +?9i`²B M|B,

ó*?d /U p`Q HU+ HQÊM; +Æ i? i?m¬M i9v K` ;B Q +?B M i?b +| i? ?Á - M?QM; M
+? i +m®B +MM; M?'i ¢`M? H` ?„MXô

hB m M? ¢¬m b„+ K†i i?^aM M?B M- i`M ¢¬v iU iBMX

>¢ h•K L;?B M M;¢+ M?B M- i`QM; ¢¬B K„i ¢ T?B M H M bU M;?B ?Q†+- F?¬M; #B
;B^aX

óVô

E?¬M; M;ì i M .¢ h`QÌM; S?QM; FB p`v K` +kM; ;"i ¢¬m i€M ¢²M; - iÄ` p ¢QÆM;

óL m H` +?B M ¢'m bBM? iY i?b M;QÌB +? i +?„+ +?„M H` i M J M iY FB - ¢B m M v
¢ +kM; iBM M m i, HB m K¢M; - /M +?d ;B Q +?B M #^M; HU+ HQÊM; +Æ i? ¢ÆM i'
HÈM ?ÆMXô

G•K L?½ E€ M;Y K†i ?W K°i iB M; - iS+ ;B`M,

óæ| H` ¢QÆM; M?B MXô

aU FBM? /` i`QM; K„i >¢ h•K L;?B M +`M; H9+ +`M; M?B mX

ó•Kô

*?QM? H9+ M`v- /QÈB #½B i„K tm'i ?B M K°i pÁM; tQ€v +m®M i?2Q M?[M; ;B¼i M
M`v ?9i iQ`M #° M?[M; ;B¼i MQÈ+ ~M +?S HU+ HQÊM; +m²M; #¢Q FB p`Q i`QM
i`QM; pÁM; tQ€v +kM; i¢Q i?"M? K°i iB M; M' FBM? i?B M ¢°M; ¢` X

LQÈ+ i`QM; ?? p,M; imM; i|2- M?[M; ;B¼i MQÈ+ ~M +?S HU+ HQÊM; +m²M; #¢Q /O
F?¬M; K°i ;B¼i M`Q +?¢K ¢QÊ+ p`Q M;QÌB h?¢+? L? K- M| #` +€B pÁM; tQ€v FB

h`QM; H9+ J M \*´ ;¬K ;W- h?¢+? L? K Î T?Q /QÈB /U p`Q tQ€v MQÈ+ ¢°i M;°i T
b|M; - ¢€K bQÆM; KM ¢¬v i` F?Q iK H¢B i` M M;QÌB- ?„M ;B®M; M?Q iB K HQM; tn

*?d i?'v ? B M;QÌB M`v K¶B M;QÌB iK ¢QÊ+ K°i +€B +°i MQÈ+ i?"i HÈM- ¢2K i'i +^a
MQÈ+- F?Q iS+ iÄ` M?Q M€i M9B pĐ ¢'i- ?mM; /[ ¢"T p`Q M? mX

óoM- pM- pMXô

> B +°i MQÈ+ +U+ HÈM ¢"T p`Q M? m F?B M +?Q p¬ b® KkB i M MQÈ+ #„M` tmM;
¢ m ~M +?S K°i HQ¢B M,M; HQÊM; F?OM; #® F?B M M;QÌB i FBM? ?½BX

L?[M; KkB i M MQÈ+ M`v ;B®M; M?Q M?[M; i'K K`M MQÈ+ /`v ¢†+ #„M` #®M T?Q

*?d i?'v M?[M; iB M; F m +?|B i B p M; H M- KQÌB ? B [m€M`QÊm bWM; b[M; +?Q
HU+ HQÊM; T?€ ?Q¢B +U+ HÈMX

h`QM; T?9i +?®+ ¢½ +| 8 [m€M`QÊm #` M?[M; KkB i M MQÈ+ M`v #„M i?OM; - ¢´ -

"^av [m€M`QÊm +ÁM H¢B +kM; HmM; H v b„T ç´- K v K¨ +| ç€K pä ;B<sup>a</sup> # M i` M ?ÊT
tm®M;X

L?QM; +m°+ +?B M +O h?¢+? L? K p¨ J M *´ pšM +ÁM iB T iK+X

jyNX *?QÆM; jy3, "¢Q EQ+?

o¬ b® b|M; M,M; HQÊM; H M` iW ? B +°i MQÊ+X a m F?B T?€i` €M? b€M; H| K
i M MQÊ+- ? B +°i MQÊ+ M? M? +?|M; bKT ç´X G9+ M¨v- ? B M; QÌB h?¢+? L? K p¨
pÊB M? m i` M K†i MQÊ+- M„K ç´K K¢M? K) +O ? B M; QÌB p +?¢K p¨Q M? m i¢Q
M?Q b´K` MX L?[M; +?MK b€M; F?B M M; QÌB i T?ªB ?Q K„i +?|M; K†i i`QM; M?
? B M; QÌB- F?B M #|M; /€M; +O +ª ? B #¶M; i`Î M M KÆ ?²X \*?d i`QM; p¨B ;B•v
M; QÌB ç½` i v K´v i`,K K´v M;¨M H-MX

ó•K5ô

a|M; #B M "T tm®M; - i?•M i? +O ? B M; QÌB M?Q ? B i? M? i`QÌM; i?QÆM; ç•K t
+€B ?® F?´M; H² Î ;B[# i„KX .ÁM; MQÊ+ çB M +m²M; ç M; i¨¨M p¨Q i`QM; ?® #
+m²M; #¢Q /QÊB ?® ç€M? # v i?ŠM; H M i`ÎB- #B M i?¨M? K°i +QM`²M; MQÊ+ ~M
b€M? M´BX .ÁM; MQÊ+ +S i¨¨M tm®M; ?®`²B #B M i?¨M? M?[M; +QM ó_²M; MQÊ+
b m F?B M,M; HQÊM; /-M /-M iB m i€M- H¢B #B M i?¨M? M?[M; ?¢i KQ M?Ä`ÆB

óJ M| - F?¬M; i?´v ;b M[Xô

ô a Q iU M?B M H¢B +?mB p¨Q i`QM; HÁM; ç´i\ J FB T- K´i +ª ?SM; - i?"i H¨ Km®
i?YXô

óL m M?Q M;QÆB Km®M +? i i?b +?mB tm®M; ç| çB- i çªK #ªQ M;¨v K B b) F?¬M;

ó ô

h` M F?€M ç¨B +O [m€M`QÊm HmM; H v b„T ç´- ``i M?B m pä ;Bª ç M; KÎ KB M;
M; €v Km®M tm®M; /QÊB t2K M?QM; H¢B bÊ +?`m F?¬M; M´B /Q HU+ +O ? B M; C
i` M [m€M`QÊm i? M i?Î K½B F?¬M; i?¬BX

ó•K -K -KXô

" M /QÊB +€B ?® b•m M?Q ;B M; FB - h?¢+? L? K p¨ J M *´ pšM ç M; #€K H´v M?
iW i`QM; i?•M i? ? B M; QÌB im¬M` +m²M +m°MX aS+ K¢M? K½M? HB i +| i? M
i?QÌM; i?¬M; [m +?•M i v +O ? B M; QÌB im¬M` M; Q¨B`²B p p¨Q M? m i¢Q M M
ç´i #` T?€ ?Q¢B ç M KS+ ç•m ç•m +kM; H¨ M?[M; `½M? MQÊ+ b•m ?Q„K X

h?¢+? L? K F?ÎB ç°M; h?¢+? >| pä ?²M F?B M iQ¨M i?•M ?„M +SM; M?Q b„i ç€X
iB m +U+ M?Q i?Ov i`B m /•M; H M¨Q ¢i`²B ?Á +MM; iBM? M;mv M +?ªv +m²M +
ç´K çQÊ+ ç€M?` - # M i`QM; tQÆM; +€M? i v ?„M p M; H M M?[M; iB M; M´FBM?
?„M ç M; F?Q M F?Q€B T?€i iB i bS+ K¢M?- i?•M i? çQÊ+` M Hmv M +ª i`,K M;¨
K°i +ªK ;B€+ imv i pÌB F?¬M; i? /B M iª #^M; HÌB- /QÌM; M?Q i`QM; i?•M i? ?„M
+MM; p¬ i¨M- F?¬M; i? F?¬M; #MM; M´` M;Q¨BX

E?B bS+ K¢M? +m²M; #¢Q +O J M *´ ç€M? H M i?•M i? ?„M #¶M; p M; H M •K i? I
p¨Q M? mX h?¢+? L? K +ªK i?´v iQ¨M i?•M p¬ +MM; ç m çÈM ;B®M; M?Q +€+ i #¨

L?QM; i`QM; +ÆM ç m çÈM- ?„M H¢B +ªK i?´v p¬ +MM; bªM; F?Q€BX h?"K +?Q ?„
p¬ +MM; F€ H¢- ?„M +ªK i?´v i?•M i? +O ?„M +?QM? H¨ K°i i? M? i?¬M #BM? HÊ
+•v #9 HÈM ç M; M M H M i?•M i? ?„M- /QÌM; M?Q ç•v H¨ K°i #QÊ+ F?¬M; i? i?B
HÊB F?QX aS+ K¢M? +O J M *´ çO ç ç¨T M €i +€+ #° T?"M # M i`QM; +Æ i? ?„M
;B9T i?•M i? ?„M i?U+ ?B M K°i [m€i`bM?` M Hmv M F€ /B m M¨Q ç|X

.QÈB bU i'M +¬M; +O J M *'- i`QM; i?•M i? KbM? ç²M; / b„i +O ?„M- iWM; i # +?B `²B F i?ÊT pÈB M? m- K¢+? K€m #`FûQ +,M; ç M KS+; -MM?Q +| i? çSi #`i +@i iQ`M i?•M +kM; T?€i` iB M; Fûi Fûi M?Q #„i ç-m tªv` K°i HQ¢B #B M ?| M` hBM? ?Q F€ H¢ +O >mv M „,M; >`M .B K p` æ` h•K >Ä ~M +?S i`QM; +Æ i? ? , M?[M; +9 ç'K +kM; çQÊ+ ?Á i M p`Q tQÆM; +@i K°i +€+? F€ /B m `²B i`Î i?`M? K° K€m i`QM; +Æ i? ?„MX .QÊ+ HU+ +O +€+ HBM? /QÊ+ K` ?„M iWM; ?'T i?m +kM; ;B¼i K€m iQÆB i`QM; M; QìB ?„MX

.QÈB bU i'M +¬M; K½M? HB i +O J M *'- ?„M H¢B +ªK i?`v i?QªB K€B H¢ i?QìM; 5 L?QM; J M \*' H¢B F?¬M; i?Q+? M?Q i? X G` M?•M p`i çSM; ç-m i`QM; i? ? i` +O ç M HÈM ?„M Hm¬M çQÊ+ i`mv M i?K bS+ K¢M? #€ ç¢Q M?'i +O >Q M; J M ;B€Q #~K bBM?- FBM? K¢+? p` K€m i?`i +kM; F?€+ M; QìB i?QìM; X h?•M t€+ M`v +mM; +QìM; ?½M F?¬M; B b€M? M´B- ;B9T ?„M +| i? im Hmv M M?[M; +?B M Fo M;`T i ;B€Q ç M KS+ ç° K` M; QìB i?QìM; F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´BX

hW i`QÊ+ ç M M v- J M \*' Hm¬M +?Q `^M; ?„M +?QM? H` J M h?-M çìB iB T i?2QX ;BÈB i?b F?¬M; B +| i? i`U+ /B M ç@B F?€M; +MM; ?„MX

h? K` ?¬K M v ;B Q +?B M pÈB h?¢+? L? K- ?„M KÈB M?`M ` `^M; i`mv M i?mv i çQÊ+ HQm i`mv M bm@i H`+? bY +O >Q M; J M ;B€Q F?¬M; T?ªB H` +?•M Hw /mv +| M; QìB F?¬M; +¬M im Hmv M +€+ HQ¢B i?-M i?¬M; +O >Q M; J M ;B€Q- F?¬M; /QÊ+ F?B M M; QìB i T?€i +m²M; +O >Q M; J M ;B€Q M?QM; i?•M i? pšM +| i? I

aS+ K¢M? F?OM; #® K` ?„M ;²M; ? i bS+ ç imM; ` +| i? F?B M v m i?9 +MM; +`T ç° +SM; +€T +Æ i? v m i?9 pQÊit M?[M; oä ;Bª +MM; +`TX

>„M ç½ iWM; i?YX >„M [mª i?`i +| i? /MM; K°i ç'K ç€M? M€i M°B i¢M; +O v m i?9 ;B€T aQô F?B M M| H`T iS+ +? i i?ªKX

h?•M KbM? +O h? M? J•m :B€T aQ `i +SM; +€T- i?`K +?Q M°B i¢M; # M i`QM; +A i?`i M?Q ;B€T b„i # Q T?O- +?Q /M iBM? M;mv M K¢M? K) +O M?[M; oä ;Bª #bM? `i F?| T?€ pÐ M?[M; HÈT ;B€T i?`i ç i`M i?QÆM; ç M M°B i¢M; X L?QM; ?„M +?c bS+ K¢M? çB M +m²M; #°+ T?€i i` M M„K ç'K ç½ ç€M? M€i M°B i¢M; +O h? M? J i?`i +SM; M?Q ;B€T +kM; #` ç€M? pÐX

h?-M HU+ F?¬M; B b€M? M´BX

>„M iU +?Q `^M; i`QM; i?B M ?¢ M`v F?¬M; +ÁM F #B M i?€B M`Q K¢M? ?ÆM J p[M; +?„+ ?ÆM ?„MX

L?QM; ?¬K M v- bS+ K¢M? M?Q T?QM; # #½Q i€T iWM; F?B M ?„M FB m M;¢Q i h?¢+? L? K H¢B F?¬M; i? ç€M? M€i HK+ T?O M;k i¢M; +O ?„MX h?`K +?Q ?„M - ç€M? M? m pÈB K°i iªM; ç€ p¢M M,KX >„M M?`M i?`v M„K ç'K +O ?„M M?Q ç M; ç i?¢+? ?B K i?`v K` F?¬M; TªB ç€M? p`Q K°i +Æ i? b®M;

ó•K -K -K -K -K -K ô

J°i iB M; M´M?Q /ìB M9B H'T #B M i`mv M ` iW +€B ?® b•m F?¬M; H²X a m ç| - H m®M HQÊM # v H M i`ìB ;B[ K`M ?Q MQÊ+ H'T H€M?- F?B M M; QìB F?€+ TªB H

L?[M; çÊi b|M; +?'M ç°M; #¶M; H M ` iW ;B[#½B i„KX a|M; +?'M ç°M; çB ç M ç• ç M ç|X

L?[M; [m€M `QÊm p®M ç½ HmM; H v b„T ç´ +m®B +MM; +kM; `mM; H M pb +?`m F HB M iB T- ;B[ M?[M; iB M; H ?ûi- `i M?B m oä ;Bª i?B M? m T?B i?•M M?ªv` F`T i?Q€i i?•M i?b M?[M; [m€M `QÊm +ÁM b|i H¢B /Q +?`m +?'M ç°M; HB M iK+ M tm®M;X

.ç h`QÌM; S?QM; F?¬M; ? ç w- ?„M iB T iK+ +QÌB çM ,ô E?¬M; +¬M T?ªB t'm ?'-
+QÈT M; QÌB +O M; QÆB- M; QÆB F?¬M; TªB `i +?O ç°M; ? v b Q\ "•v ; BÌ bU p
M; QÆB +ÁM ç`M? T?O M?"M ` \ > ? - M[M?•M +€+ M; QÌB ç m H` ; Bª /@B- i #B i ?

ô *•K K²Kô

G•K L?½ E€ K„M; K°i +•m ,ô *€B KB M; i?@B +O M?" M; QÆB +| i? M; "K HçB K°i
F?, M H„K KÈB ; †T M? m- b„T M|B M?[M; HÌB ibM? +ªK M; ¼i M; "Q ç€M; #m²M M¬M
M; QÆB T?€ ?ÄM; #-m F?¬M; F?Q- M; QÆB M|B H`K b Q i t2K F`+? çQÊ+ \ô

ós2K F`+? \ô .ç h`QÌM; S?QM; ?W K°i iB M; óaQ i,- K'v +?mv M M`v i, Qi t2K HçB i
+ÁM M?Ä- i bÊ i, F?¬M; F?@M; +? çQÊ+ b) `çQ `U+ HÁM; tm•M- ç M H9+ ç| bQ T?
F?¬M; M' B ç•mX h, i@i ?ÆM ? i #Ä çB- i #B i i, +kM; `i KQM; +?Ì K°i K@B ibM? i
+?'i F?B M M; QÌB i T?mM K€m +O i, +?d +| i? i?m ?9i +¬K i?9 i?¬BXô

óhB m "ç+?- ?bM? M?Q +?9M; i ç½ H•m `²B +?Q id i?QXô æ¬B K„i G•K L?½ E€ ?
i`QM; M; "T i`"M ?"M wX

J†i .ç h`QÌM; S?QM; ?ÆB #B M b„+- ?„M ç°i M?B M M; ~M; ç¬m M?bM i`ÌB `²B H`K
i@B `²BX a Q +kM; b„T K¼+ - ç M H9+ ibK MÆB M; ?d M; ÆB `²BXô

G•K L?½ E€ HçM? HMM; M?bM ?„M- M`M; ?W HçM? K°i iB M; `²B +?mv M bU +?9 v
L; ?B M- ; QÆM; K†i M; "T i`"M p KQM; +?ÌX

ó*?9M; i çB i?¬BXô

a m F?B h?ç+? L? K #QÊ+ ç M- ?„M KdK +QÌB `²B M|B pÈB >ç h•K L; ?B M, óh Km
+| +?9i +?mv M +¬M M|B pÆB M; QÌBXô

>ç h•K L; ?B M KdK +QÌB ; "i ç¬m, óæQÊ+ô

L|B tQM; M`M; F?¬M; ç w K¼B M; QÌB tmM; [m M? K` çB i?ŠM; ` # M M; Q`BX

:QÆM; K†i G•K L?½ E€ M; "T i`"M i?'i p¼M; - M`M; +?€M MªM M|B, óE?¬M; TªB p"

óE?¬M; H) i, +ÁM Km®M t2K +ªM? M|M; \ô .ç h`QÌM; S?QM; +QÌB ?b ?bX h`QÈ+ i
?„M p°B p`M; M|B, óaQ i,- /M b Q i, +kM; `ªM? `¶B F?¬M; +| pB + ; b- +?B #^M; +MM

óV- i b) çB i?2Q M; QÆBXô G•K L?½ E€ ; "i ç¬m- b m ç| p°B p`M; i?9+ ; BK+ ?„M, ó

óh'i M?B M- i'i M?B M5ô .ç h`QÌM; S?QM; ; QÊM; +QÌB- b m ç| ?„M p°B p`M; +?ç
ó>mvM? ç i@i- +?Ì i pÈBXô

X

h`QM; K°i ; |+ +O F?m Km #€MX

*´ GBM? GmM; ç M; M; ?B M ?`K ` ,M; i`„M; M?Q #ç+- i?•M ?bM? M`M; F?) `mM `~v-
HY - +ÁM KB M; i?b F?¬M; M; WM; M; mv M `O , óh?ç+? L? K- M; QÌB H` i M F?@M
M?"M; ç•mX h M; mv M `O M; QÆB- M; mv M `O M; QÆB #` +?ûK i?"M? i`, K KªM?-
+•m /B iXô

L`M; pW M; mv M `O pW H m +?MB p i #~M i` M KbM?- +ªi?•M M; QÌB M`M; QÈi
+QM; ç T HmM; HBM?- M?QM; i` M pªB QÈi /€M b€i M; QÌB HçB /QM? ç¬v /¬m KÐ-

h`QÈ+ F?B [m€M `QÊm #` ç´ - pb M`M; KªB K pšv i v +´ pk +?Q J M *´ M M M?av
+?9i- /Q ç| M`M; #` +m®M i?2Q [m€M `QÊm- `ÆB tm®M; M; v ç®M; i?S+ , M i?W
#° /çM; KÈB i`Í M M M? +?M?€+ M?Q i? M`vX

h'i M?B M M`M; ç´ i'i +ªi`€+? M?B K H M ç¬m h?ç+? L? KX E?B i" M K„i +?SM; FE
L? K- M`M; #¶M; ; B" M ç M KS+ iQ`M i?•M `mM H MX

óæWM; ?ûi M[- ?„M ç½ çB `²BXô

*M L;?B M hBM? i?b HΦB bφ+? b)- €M? K„i +O M“M; iQ€i H M p T?S+ iφT M?bM i
b m ç! M“M; ç°i M?B M M?Ê ç M ;b ç! M M [m v ç-m M?bM HΦB T?Q ç€K i? M? MB
M?bM i?'v #° /φM; i? i?ªK- i!+ i B `²B #M +O #¼M ?¼- `²B HΦB bQ b€M? pÊB p
L? K- i`QM; iBK M“M; F?¬M; ?B m pb b Q #¶M; +ªK i?'v +?€M MªMX
J†+ /M ?„M H“ i M F?®M MφM M?QM; /šm b Q ?„M +kM; KφM? K) ?ÆM K'v i`SM; K
h`€+ L;?B M hbM? i?-K M;?o- b m ç! ç¬B K„i #¶M; M?B M H!2 H M K°i iB b€M; F
M;?o` çB m ;bX

jRkX *?QÆM; jRR, h?B >²M EB m

h` M K°i ?ÁM çªQ ?Q M; ;-M çªQ "i hY i?m°+ ?ªB pU+ :B“ G X
h`QÊ+ h?B M K¬M M;”T +?bK i`QM; €M? b€M; +?!B K„i- ç¬M; çªQ J M?•M M?Q K°i
MÆBX h?B M K¬M p®M +?d çO +?Q K°i M;Q!B çB [m ç M ;/-M /-M MSi` - +“M; M
h` M i`!B H“ K'v +?K+ J i?9 +O J pU+ GK+ :B€+ J GQM; +! i?•M KbM? /“B ?ÆM
KbM? +?9M; +?'i ç-v i?B i? X *?9M; iW F?“T #®M T?QÆM; /²M p ç•v- b m ç! i?ª
tm®M; ç'iX
h` M ?ÁM çªQ ?Q M; M“v- i`WM ?[M; J M?•M +! ?bM? /€M; F€Hφ` - i` M K†i ç'i +Á
HQφB- t€+ +? i # Q T?O +ª ?ÁM çªQ- +?'i ç®M; + Q M?Q K°i M;¼M M9B M?ÄX
J†i ç'i #B M i?“M? K“m çÄ- K€m iQÆB K“m çÄ i?šK H M i““M F?“T ?ÁM çªQX
h`QM; iB M; ?Á ?ûi +O ç€K J M?•M- p¬ b® t€+ +? i i` M çªQ çQÊ+ MûK p“Q i`QM
T?9i M;„M M;OB- b® t€+ +? i +O M?•M HQφB #` MûK p“Q h?B M K¬M ç½ H M ç M
ªM? bBM? HBM? ç² i?€M tªv` F?“T ?ªB pU+ :B“ G X
h` M K'v M;“M ?ÁM çªQ i?m°+ ?ªB pU+ M“v- J M?•M F?¬M; M;WM; ;B i +?!+X L?[M
.QÆM; ;B - >φ;B - h?B M h“ æ°M; h?B M #ªQ p ç m #B M i?“M? M?[M; ?ÁM çªQ
#!M; M;Q!BX
h` M M?[M; ?ÁM çªQ F?“T ?ªB pU+ :B“ G H9+ M“Q +kM; +! J i?9 +O J pU+ çB im
M“Q +QM M'v ç m F?'M; H²- +ÁM +! J M?•M +QDB i` M HQM;X *?9M; çB F?“T M
J¶B F?B i` M HQM; J i?9 +?'i ç-v i?B i? - #¼M +?9M; b) # v p ?ÁM çªQ /šM ç M
tm®M; ç®M; t€+ +? i +?'i + Q M?Q M9B i` M çªQX
_i M?B m J M?•M ç M; pW HÈM ;B¼M; ;“Q i?ûi- pW MûK t€+ M?•M HQφB p“Q h?
E?¬M; #B i +ªM? iQÊM; M“v ç½ /B M ` i`QM; # Q H•m- /Q!M; M?Q M m +?Q +?m
K½B b) F?¬M; M;WM; M;?dX
J pU+ i?S iQX
“-m i`!B m €K F?¬M; i`,M;- b Q- K†i i`!B K“ +?d +! F?mM; +ªM? ?Q M; pm i? HQ
i`!B- M?[M; /½v M9B ç2M F`i pQÆM H M +?2 FQM i`!B ç'iX
h`QM; K°i F?m`WM; i®B i,K`°M; HÈM- J F?Q ç“K ç†+ F?¬M; i M- +€+ HQφB +•v +
Î çφB HK+ h?¬M •M T?€i i`B M p¬ +MM; `“K`φTX
L?[M; K i?9 ?mM; i“M +! i?•M KbM? /“B ç M p“B +?K+ Kûi ç M; t•m tû M? m- F?“T
ç'm i?ªK F?®+X
S?Q i` M F?m`WM; i®B i,K- p¬ b® i?B i? ç M; HÆ HYM; ;B[i`!BX *€+ i?B i? ç
K°i F?®B i?`i- FûQ /“B iÈB i“M +?•M i`!BX

hQ" M #° i? B i? ç m H" +O HQ" B M; QÌB- M|B +? QM? t€+ H" M?•M HQ¢B ç M iW ?
 o¬ b® i? B i? +?²M; +? 'i- M®B HB M pÈB M? m i¢Q i? "M? K°i +•v +—m `°M; HÈMX J
 `U+ `Ð- K¶B F?B +| t€+ +? i tm' i? B M i`QM; h?B M K¬M HB M +| p" B i`, K J M?•
 +—K +€+ HQ¢B +? B H¼ ç' M? [M; HBM? ?²M +O M?•M HQ¢B iW i`QM; +? B `X
 L? [M; HBM? ?²M ç M iW ?ªB pU+ :B" G #` i¬B Hmv M #^M; K°i HQ¢B #Q T?€T M" C
 €+X E?B pW çQÈ+ ç' ` F?ÄB #bM? - +?9M; çQÈ+ M? [M; J M?•M Hmv M ?| bÆi
 +? 'i HÄM; K" m ç2MX *? 'i HÄM; M" v +?ªv H M M? [M; t€+ +? i F?B M F?2 ?Î; B[+€
 +SM; `„MX
 L? [M; J M?•M +O J pU+ /QÌM; M?Q ç M; t•v /UM; K°i +•v +—mX *¬M; i`bM? M" v
 #B i ç½ /B M ` çQÈ+ # Q H•mX
 *?B + +—m M" v /MM; ?"M; i`B m t€+ M?•M HQ¢B H" K M M K|M; - /MM; +? 'i HÄM; K"
 i`B m HBM? ?²M M?•M HQ¢B H" K # i¬M; X L| HÆ HYM; ;B[ #-m i`B J ;BÈB- /šM
 J pU+X h` M +?B + +—m `°M; HÈM- M? [M; iB b€M; K" m ç2M F?¬M; M; WM; H' TH€
 h?B >²M FB m /MM; t€+ +? i p" HBM? ?²M H" K M M K|M; - i`°M HšM +€+ HQ¢B p" i H
 p" J pU+ ç M; i`QM; [m€ i`bM? Hmv M +? X
 h?B >²M FB m HÆ HYM; i` M #-m i`B J pU+ - K°i ç—m M®B pÈB h?B M K¬M - ç—m
 +O J pU+X J¶B F?B +| i? K t€+ +? i p" HBM? ?²M çQÈ+ MûK p" Q h?B M K¬M - h?
 FûQ /`B i? K K°i +?9i- F?QªM; +€+? ;B[ç—m +ÁM H¢B p" MÆB i?—M #Q +O J pU
 *¬M; i`bM? p o ç¢B M" v /QÌM; M?Q b„T #QÈ+ p" Q ;B B çQ¢M ?Q" M i? "M?X
 JBM? ;BÈB i—M; #ªvX
 "—m i`B K" m HK+ i?šK- i`QM; F?¬M; F?Q M; "T i`"M F?Q iS+ H¢M? H)Q , M KÁMX S
 ç' i ç m H" M? [M; ?® b•mX L? [M; ?® b•m ;B®M; M?Q M? [M; +€B KB M; HÈM M?Q +?
 i?`i M; QÌBX h`QM; HÄM; ?® +ÁM +| +? 'i HÄM; M?B m K" m b„+ ç M; +?ªv `| + `€+?
 F?Q F?¬M; M; WM; M´B H MX
 "¼i F?Q M´B H M K†i MQÈ+ `²B M´imM; - M? [M; +? 'i F?Q K" m b„+ F?€+ M? m iW #
 HšM pÈB JBM? F?Q +O i? ;BÈB M" v- F?B M JBM? F?Q + "M; i? K ç" K ç†+X
 hW i` M i`B M?bM tm®M; - KªM? ç' i M" v F?¬M; +| MÆB M" Q #^M; T?šM; - K†i ç' i
 b•m Hm¬M #®+ H M #¼i F?Q FB ;B®M; M?Q M? [M; +€B KKM M?¼i- K¶B F?B pÐ `°
 T?ªB `mM bÊ # v ` M; Q" BX
 h`QM; b® ç| +| K°i ? M; ç°M; F?´M; H² +?B K ? i K°i T?—M KQÌB H½M? i?´ +O ç¢B
 " M i`QM; ? M; ç°M; F?´M; H²- +? 'i HÄM; K" m ç2M ç M; +?ªv `| + `€+? - M? [M; M?€
 pÈB p¬ b® ? M; ç°M; F?€+ - F?B M +? 'i HÄM; i`QM; +€+ ? M; ç°M; i` M F?„T ç¢B
 M M JBM? >ªB p¬ +MM; F€ /`X
 JBM? >ªB `°M; HÈM K M? K¬M; - bQ pÈB M, K ?ªB pU+ HÈM +O o¬ h" M >ªB +°M; H
 h`QM; JBM? >ªB- MQÈ+ #B M K" m ç2M /QÌM; M?Q Hm¬M b¬B bK+ - M? [M; #¼i F?Q
 pÐ i M- iÄ ` +? 'i F?Q ç—v K" m b„+X
 *? 'i F?Q çO K" m b„+ M; QM; iK H¢B i¢Q i? "M? K" M +?QÈM; F?Q ç" K ç†+ F?¬M; i
 JBM? >ªBX
 S?Q i` M JBM? >ªB- p¬ b® t€+ +? i +O JBM? M?•M ç M; HÆ HYM; - i` M `i M?B
 ç M; çSM; X
 h`QM; K°i tQ€v MQÈ+ Î; B[JBM? >ªB- pÁM; [m v +O tQ€v MQÈ+ ç M; F?¬M; M; W
 JBM? M?•M ç M; HÆ HYM; T?Q i` M JBM? >ªBX J¶B ;B•v- +| p" B +?K+ t€+ +? i #

:B[tQ€v MQÊ+ - +|`i M?B m JBM? M?•M HÆ HYM; i` M F?¬M; ç M; F?¬M; M; WM
çQÊ+ +?S i`QM; +? B H¼ i` M i v` X a m ç| - M?[M; HBM? ?²M M`v +kM; #B M i?`
KbM? M?[M; t€+ +? iX

L; Q`B` - ; B[tQ€v MQÊ+ +ÁM +| K°i +°i €M? b€M; m €K M?Q +€B K²K iQ HÈM +O
`K+ ``+?- Mm®i +?YM; M?[M; t€+ +? iX

h¢B ç-m # M FB +O +€B K²K F?´M; H²X

LÆB ç•v H` K°i F?¬M; ;B M m €KX :B[F?¬M; ;B M- h?B >²M EB m çQÊ+ t•v #^M; t
+?"K FûQ /`B i?2Q K°i ?QÈM; +® ç`M?X

h`QM; F?¬M; ;B M M`v F?¬M; i²M i¢B #`i +S F?Q iS+ +O bS+ K¢M? M`Q- F?¬M; +
+| bBM? HBM?- +?d +| K°i h?B >²M EB m /mv M?`iX

h`QM; F?¬M; ;B M m €K- h?B >²M EB m /QìM; M?Q çQÊ+ K°i bS+ K¢M? M`Q ç|i?
K°i t€+ +? i- h?B >²M EB m H¢B pQÆM p T?Q i`QÊ+ K°i +?9iX

>QÈM; K` h?B >²M EB m M`v pQÆM ç M p` MÆB K` h?B >²M EB m +O J pU+ /šM

J°i F?B ? B h?B >²M EB m M®B HB M pÈB M? m- JBM? ;BÈB i-M; #ªv p` J pU+ i?
+?K+ i`B m M, KX

æ M®B HB M F?¬M; ;B M m €K M`v- JBM? oQÆM; +O JBM? ;BÈB i-M; #ªv p` J
bm®i K`v i`, K M, K5

h?ÌB çB K ? B ;BÈB M®B HB M M? m +`M; M;`v +`M; ; -M

h`QM; J pU+ i?S iQX

h` M çdM? K°i M; ¼M M9B /Q tQÆM; i`„M; +?²M; +?`i H M M? m i¢Q i?`M?X

"ªv #ªv #®M +?QM +QM J GQM; ç M; # v HQÊM ;B[i`ÌBX J GQM; ?€+€B K²K iQ
H€M? ?`M [m M? F?B M +QM M; QÌB T?ªB `mM `~v- b m ç| H¢B T?mM` iWM; çÊi F
M; "T i`M F?„T çdM? M9B tQÆM; X

h` M çdM? M9B +ÁM +| K°i i`, K HBM? i€K +€B i`K /Q tQÆM; i`„M; M; QM; Hmv M i
M; ¼+ - i` M # Kti +ÁM çB m F?„+ ?bM? J h? -M i?ÌB h?QÈM; *´X

J°i i`, K HBM? i€K +°i tQÆM; i`„M; i¢Q i?`M? K°i i`"M T?€T ?mv MªQ- p`i`Q +O
i?2Q bU #B M ç`B +O b Q i`ÌBX GQM; iS+ +O #®M KQÆB J GQM; T?mM` ç m ç

E?B M?[M; +°i tQÆM; ?`T i?m GQM; iS+ ç M K°i KS+ ç° M?`i ç`M? i?b J h? -M i?ÌB
F?„+ i` M i?•M +°i #¶M; M?B M b®M; H¢B `²B t¬M; iÈB i` ç`B M^K ;B[i`"M T?€TX

h ç`B ?bM? i?QB +kM; çQÊ+ t•v #^M; tQÆM; i`„M; - tmM; [m M? i` ç`B #`T?QM; iÄ
:B[M?[M; i-M; F i ;BÈB # M M; Q`B i` ç`B- +€+ HQ¢B F?Q iS+ ?Ov i?B M /B i ç`
M? m- #„M` b|M; M, M; HQÊM; F?OM; #® ç M KS+ iQ`M #° +QìM; ;Bª +O J pU+ ç

:B[i` ç`B +| K°i H½Q ;B` i?•M ?bM? ; -v ;Á- i| + K B #¢+ i`„M; - p Kti M; ?B K M; ?`

hQ`M i?•M H½Q i` -M i`KB- H½Q ç M; +?`m çUM; +€+ HQ¢B M, M; HQÊM; i`M +¬M; H
ç®B Kti pÈB çÁM i`M +¬M; +O J i? -M i?ÌB i?QÈM; +´ +| i? "T ç M #`i +S H9+ M`

J¶B F?B K°i J h? -M i?ÌB i?QÈM; +´ T?€ pÐ F i ;BÈB iB M p`Q # M i`QM; X " M M
+O H½Q #¶M; M?B M tm`i ?B M K°i i?€M? v iÄ ` i?€M? [m M; p¢M i`QÈM; X h?€
+MM; - T?€i` €M? b€M; M?Q €M? Kti i`ÌB p` €M? i`, M; +MM; M; QM; iK pÈB M? m-
M; WM; #®+ H M F?Q iS+ F?OM; #®X

J h? -M i?ÌB i?QÈM; +´ ç M; i?B i`B M çO HQ¢B i? -M i?¬M; - ?Q†+ H` ;BÆ i v ç€M
ç`K M?Q M9B- ?Q†+ H` T?•M i?•M i?`M? ?`M; i`, K J h? -M- M?QM; +€+ çÁM i`M +
ç m #` b|M; M, M; HQÊM; +O i?€M? v ç€M? M€i`²B #„M M; QÊ+ ` M; Q`BX

h`QM; H9+ ;B Q +?B M- i?•M i? i`-M i`KB +O H½Q H9+ i?b ç-v p i i?QÆM;- H9+
+?d i`QM; K°i i?İB ;B M M;„M ç½ ?²B T?K+ M?Q +k- i?•M i? H½Q ?-m M?Q H` i?•
i? #` ?Ov /B iX

æ²M; i?İB- H½Q +ÁM ?€ KB M; T?mM ` K°i ;B¼i K€mX :B¼i K€m iQÆB çÄ i?šK M
T?€ `€+? F i ;BÈB `²B ç€M? M€i K°i +°i tQÆM; i`„M;X

L?QM; K¶B F?B K°i +°i tQÆM; i`„M; pĐ M€i- M;¼M M9B tQÆM; + Q p¢M i`QÊM; #¶
tQÆM; i`„M; ?Q`M iQ`M KÈB H¢B M?¬ H M- +QM b® K°i i`,K HBM? i€K +°i tQÆM;
ç´B ç i`"M T?€T Hm¬M p`M ?`M? #bM? i?QÌM;X

" M M;Q`B i`"M T?€T- # "¢+? *®i S?€T h?•M + Q p`B +?K+ i`QÊM; M?Q # M;QİB
;|+ ?bM? i K ;B€+X

" "¢+? *®i S?€T h?•M + Q M?Q M9B- iÄ ` J F?Q K M?K¬M; M?Q #B MX h` M i?•
H`T H€M? +| ç M +ª M;`M +ª p¢M T?M ?B m F€ H¢- M?[M; T?M ?B m ;B®M; M?Q b
+?¬K +?"K i? v ç´B p` i`QX

J°i #° "¢+? *®i S?€T h?•M i`QM; b® ç| ç M; M?bM p T?Q i ç`BX > B M;¼M J ?Ä
M?ªv K9 - ç¬B K„i M?bM +?^K +?^K p`Q M;QİB i` M i ç`BX

ó.QÆM; h? M? æ - bS+ K¢M? i` M M;QİB M;QÆB ç½ ? Q ? i i€K i?"M?X L;QÆB +|
?Q`M iQ`M M?İ p`Q `i hY oä >²M #B M i?€B +O M;QÆB p` "i .B i h?€M? u i`mv
.QÆM; ;B Xô

óL;QÆB KÈB Hmv M ç M +ª M? ;BÈB h?¬M; h?B M L?'i h`MM; h?B M M?QM; H¢B +|
"i hY ç ;„M; ;QÊM; H•m ç M i? X .QÆM; h? M? æ M;QÆB F?¬M; ?´ / M? H` F€ i`
.QÆM; ;B Xô

"° "¢+? *®i S?€T h?•M Î ;B[#¶M; M?B M KÎ KB M; M|BX

óL?QM; K€m "i hY +O M;QÆB +kM; +| ?¢M- "i .B i h?€M? u +¬M T?ªB /U p`Q K
iB T iK+ T?€i ?mv i?¬M HU+X E?B /MM; ? i K€m "i hY i?b M;QÆB +| i? +?®M; çE
J S?QM; h?¬M i`"M\ô

L;QİB i` M i ç`B pšM M?„K +?ti ç¬B K„iX E?B J h?¬M i?İB i?QÊM; +´ #B M K'i-
iQ`M i?•M i`¬M i`KBX

ó" hm¬M i +?BM? +?B M +ª çİB iWM; ;†T p¬ b® +QÌM; ;BªX L?QM; F?¬M; i? i?V
ç®B i?O F?B M i T?ªB FQM? i`¼M;Xô "¢+? \*®i S?€T h?•M /Q /U K°i H€i `²B #¶M
+¬M M;QÆB ;"i ç¬m ç²M; w ç .QÆM; ;B i`Î i?"M? K°i i°+ i?m°+ J pU+- i H"TiS+
h?¬M h`"M- #ªQ çªK .QÆM; ;B M;QÆB pBM? [m M? bm®i KQİB FB T5ô

óh` M çİB M`v +ÁM +?Q +| M;QİB +| i? F?B M .QÆM; h? M? æ i i?¬M T?K+Xô

jRjX *?QÆM; jRk, " h?İB E€ *´ æ¢B

"¢+? *®i S?€T h?•M +O " hm¬M #¶M; M?B M BK H†M;X

æ¬B K„i +O .QÆM; h? M? æ pšM M?„K +?ti M?Q +k- i?•M i? i`-M i`KB +O H½Q
/`X *?d M;?d M;ÆB K°i H9+- /QÌM; M?Q H½Q ç½ ?²B T?K+ çQÊ+ K'v T?¬M bS+ K
;B€+ bS+ K¢M? i`QM; M;QİB H½Q ç M; /•M; H M +m²M +m°MX

ó.QÆM; h? M? æ - M;QÆB +?d H` K°i i M i`°K K` i?¬BXô

" hm¬M ç½ BK H†M; `i H•m #`i +?Êi ?W H¢M? , óL m F?¬M; T?ªB M;QÆB p` h`Q
+?O .QÆM; .U+ h?B M +O oä >²M çB M +?B M? m i?¬M ?mv i p` i`M ?²M +O i?B i
h? M? æ M;QÆB KÈB +?d #QÊ+ p`Q +ª M? ;BÈB h?¬M; h?¬M L?'i h`MM; h?B M +|
.QÆM; h? M? æ BK H†M; F?¬M; M|BX

óh` ,K M ,K i`QÊ+ - M ;QÆB p` h`Q h?m æ¢Q- .QÆM ; .`+? h?B M KÈB +?d #QÊ+ p`Q
p`M K v H¢B M ;9i i`ìBX " M ;QìB ¢B H¢+ p`Q F?m pU+ F?¬M ; ;B M HQ¢M HQm- b n
oQÆM ; # M i`QM ; F?2 M Si F?¬M ; ;B M X L ;QÆB p` h`Q h?m æ¢Q Mm®i ? i K°i M
.QÆM ; .U+ h?B M H¢B ¢Q¢i ¢QÊ+ i`M ?²M +O h?¬M oQÆM ;X \*?QM? pb p`v KÈB i
h`M ?ªB- i¢Q M M i?¬M i?Q¢B +O # M ;QìB +€+ M ;QÆB Xô

óL m F?¬M ; +| i?B i? +O h?¬M oQÆM ; - # M ;QìB +€+ M ;QÆB b Q +| i? [m`i F?
pÁM ; i` ,K M ,K ¢½ +| bS+ K¢M? ¢O ¢ ¢®B F?€M ; pÈB i`ô

óL|B i`„M ; ` - # M ;QìB +€+ M ;QÆB ¢ m H` M?[M ; i M i`°K K°5ô

.QÆM ; h? M? æ M?Qm K`v M?QM ; pšM F?¬M ; M|B ;bX

óJ€m +O h?¬M oQÆM ; ;B9T M ;QÆB p` h`Q h?m æ¢Q KÈB +?d ¢¢i ¢ M +ªM? ;BÈB
¢½ +| ¢O bS+ +?®M ; H¢B +QìM ; ;Bª h?¬M ; h?¬M i K i`MM ; i?B M X sù i +?Q +MM ;
F?B M iBM? M ;mv M +O +€+ M ;QÆB tªv ` #B M /` - +| ¢QÊ+ K°i +?9i Qi i?¬M HU
¢Q¢i ¢QÊ+ i`M ?²M +O h?¬M oQÆM ; M M ?„M KÈB +| i? #QÊ+ p`Q +ªM? ;BÈB h
a m i` ,K M ,K i bK ?B m i`M ?²M - ?„M ¢½ M „K #„i ¢QÊ+ K°i +?9i h?¬M F„- pb p`v oä >
i? HU+ ¢SM ; ¢¬m o¬ h`M ?ªBXô

" hm¬M +QìB /YM ; /QM ; óæ€M ; iB +X hmv +€+ M ;QÆB Mm®i ¢QÊ+ h?¬M i? +O
¢Q¢i ¢QÊ+ i`mv M i?W +O h?¬M oQÆM ; K` H¢B ¢ +?Q i`mv M i?W +?¢v i`®M p`
#B i ¢½ i`¬B M´B iÈB i? ;BÈB M`QX L m i`QM ; b® # M ;QìB +€+ M ;QÆB +| M ;QìB
oQÆM ; p`Q i` ,K M ,K i`QÊ+ i?b +K+ /B M +O o¬ h`M ?ªB bÈK ¢½ i? v ¢´B M ;?B M ;
pU+ i?S iQ p` JBM? ;BÈB i¬M ; #ªv +| H) ¢½ bÈK i`î i?¬M? F?m b„M #„M +O +€+ M ;

.QÆM ; h? M? æ +m®B +MM ; ¢½ Kî K„iX h`QM ; ¢¬B K„i b•m i?ŠK /QìM ; M?Q +| p¬
+?mv M ¢°M ;X

óhmv i #` M ;QÆB ;B K +¬K M?QM ; h`Q h?m æ¢Q p` .QÆM ; .U+ h?B M pšM +ÁM î c
#¼M +?9M ; HB M i?O i?b M ;QÆB p` sQ+? .B K +kM ; F?¬M ; FB K ¢QÊ+ +?9i HÈB H

ó> ? ? 5ô

" hm¬M ¢°i M?B M +QìB H M M?Q ¢B M- ;B¼M ; +QìB p M ; p¼M ; F?„T i`ìB ¢'i óæ
HQ¢B5 L m F?¬M ; TªªB M ;QÆB p` h`Q h?m æ¢Q- .QÆM ; .U+ h?B M F?¬M ; ?ÊT M
î o¬ h`M ?ªB pb Km®M ¢Q¢i H`v K€m p` i`M ?²M +O h?¬M oQÆM ; iW i v ¢®B T?QÆ
i€M i?b ?B M ;Bì 2 `^M ; +€+ M ;QÆB F?¬M ; +?d /WM ; +?•M î +ªM? ;BÈB M`vXô

óL ,K ¢| M ;QÆB p` h`Q h?m æ¢Q- .QÆM ; .U+ h?B M H` #¢M i?•M +O M? m- +MM ;
F?¬M ; ;B M HQ¢M HQm M?QM ; pbi?B i? +O h?¬M oQÆM ; K` i`î K†i i?¬M? i?MX
+ÁM HÈM ?ÆM J i°+ M?B m5 ob +€+ M ;QÆB F?¬M ; ?ÊT M? m M M b m K`v H¬M
i?QÆM ; - pb p`v im pB +O +€+ M ;QÆB KÈB ;†T i`î M ;¢BX L m F?¬M ; - bS+ K¢M? ?
i? tû`€+? h?B M J S?QM ; h?¬M i`M5ô

.QÆM ; h? M? æ F?) i?î /`B- F?¬M ; M|B i? K ;b +ªX

óh?“i bU ¢€M ; iB +5ô

h`QM ; ?®+ K„i i`®M ; `¶M ; " hm¬M- J ?Ä pšM F?¬M ; M ;WM ; Mªv K9 ó.M #B i`ä
h?B M J S?QM ; h?¬M i`M M M?QM ; ? B M ;QìB .QÆM ; .U+ h?B M p` >` h?m æ¢Q pš
#B iX >B M ;Bì ¢¢B [m•M +O J i°+ ¢½ iB M p`Q ?ªB pU+ :B` G - +?ûK ;B i ;¬M +
pU+ :B` G - h?B >²M EB m +kM ; b„T bY t•v tQM ; - M?QM ; h`Q h?m æ¢Q p` .QÆM ;
#`i +S ¢°M ; i oM? M`QX æ M F?B JBM? ;BÈB i¬M ; #ªv p` J pU+ i?S iQ M®B HB M
i , bBM? HBM? - +?9M ; i +?„+ +?„M b) ¢ M o¬ h`M ?ªB- iB m /B i .QÆM ; .`+? h?B M
+?Q #¼M +?9M ; iB T iK+ T?€i i`B MXô

ó*| H)- #¼M ?¼ ¢½ #„i ¢¬m ?¬M? ¢°M ; M?QM ; M ;QÆB F?¬M ; #B i K` i?¬BXô .QÆM

óE?¬M ; F`T M[ `²BXô " hm¬M #`i +QìB `mM ; i`ìB ó h`JBM? oQÆM ; ¢½ i?mv i`
F?€+ +O JBM? ;BÈB i¬M ; #ªv /MM ; # i`B m t€+ JBM? M?•M +O JBM? ;BÈB i¬M ;

>²M EB mX E?¬M; # Q H•m b m- h?B >²M EB m +O JBM? ;BÈB b) +| i? M®B HB
M;¬v i" M +O o¬ h" M ?ªBXô

a„+ K†i .QÆM; h? M? æ +m®B +MM; ç½ i? v ç´BX

æ M i" M H9+ M¬v- H½Q KÈB #B i çQÊ+ KS+ ç° M;mv ?B K +O bU pB + M?QM; ç€M
h?B M J S?QM; h?¬M i" M F?| i?Q€i" M´B M M F?¬M; i? i`Î p o¬ h" M ?ªBX

ó.QÆM; h? M? æ - i +ÁM +| K°i ç M;?` F?€+- M;QÆB bmv M;?o +?Q F„Xô

" hm¬M /Q /U K°i H9+ `²B #¶M; M|B , ó*?d +¬M M;QÆB ;"i ç¬m ;B9T i K°i i v- ?Ê
.QÆM; .U+ h?B M p" h"Q h?m æ¢Q i?b i ?S b) ;B Q i" M ?²M p" K€m +O h?¬M oQÆ
æ¢Q p" .QÆM; .U+ h?B M +?Q M;QÆBX J°i F?B M;QÆB i?m i?"T çO K€m h?¬M oQ
i" M ?²M +O h?¬M oQÆM; i?b i`QM; iQÆM; H B- M;QÆB b) +| i? #QÊ+ p"Q +ªM? ;
iQÎM; iQÊM; M´BXô

.QÆM; h? M? æ M?Qm +?†i K¬v- F?¬M; ? i`ª HÎBX

óh'i M?B M- b m ç| M;QÆB T?ªB ;B9T i K°i pB + H" /MM; bS+ K¢M? +O h?¬M oQ
J pU+ i?S M?`i- i?S ? B p" i?S # Xô

óJ°i F?B # ç¢B J pU+ çQÊ+ KÎ` - F?¬M; +?d o¬ h" M ?ªB K" 2`¬M; +ª ç¢B HK+ h?¬
bBM? HBM? ç² i?€MXô .QÆM; h? M? æ pW +QÎB H¢M? pW HB M iK+ H„+ ç¬m
M?•M i?B M +´- +kM; F?¬M; Km®M i`Î i?"M? pB M ç€ H|i çQÎM; +?Q J i°+X L;QÆ

óJ i°+\\ô " hm¬M M;?B M` ,M; +QÎB ó" i?ÎB F€+´ ç¢B ;²K h?€B *´- h?QÊM; *´- ç
ç¢B oB M +´- .QÆM; ;B ç9M; H" i?m°+ i°+ M;QÎBX L?QM; i`QM; i?ÎB ç¢B h?QÊM
i`QM; b® M?[M; /` i°+5 L m F?¬M; T?ªB b m K'v H¬M H B i¢T- .QÆM; ;B +?d /B i`
K" F?¬M; /B i`mv M ç†+ i`QM; +O /` i°+ i?b /B M K¢Q i?"i bU +O .QÆM; h? M? æ
+ÁM F?€+ M?•M HQ¢B ?ÆM +ª i 5ô

.QÆM; h? M? æ bÊ ?½B #B M b„+- K¬B K'T K€v K°i ?²B M?QM; F?¬M; ? ;BªB i?C

ó*?Q M M- çWM; M?„+ ç M /` i°+ i`QÈ+ K†i i X sù i +?Q +MM; i?b +?9M; i +MM; H"
M?Q p"v\\ô " hm¬M +QÎB H¢M?X

óa Q M;QÆB #B i çQÊ+ M?[M; çB m M¬v\\ô .QÆM; h? M? æ BK H†M; K°i H9+ H•m

óh` ,K M,K i`QÈ+- Î o¬ h" M ?ªB iWM; tm'i ?B M F?¬M; ;B M HQ¢M HQmX h`QÈ+ ç| -
tm'i ?B M K°i H¬MXô :B¼M; M|B +O " hm¬M i`Î M M M†M; M X ó*ÁM i - H9+ ç| K
i?QÎM; +O i°+ GQM; :B€+X h +kM; p¬w #QÊ+ p"Q F?m pU+ F?¬M; ;B M HQ¢M H
i`QM; F?2 MSi F?¬M; ;B MX L m F?¬M; - i +kM; F?¬M; ç¢i çQÊ+ M;¬B p` J æ M?

óE?¬M; ;B M HQ¢M HQm +kM; iWM; tm'i ?B M i¢B J pU+\\ô .QÆM; h? M? æ M;¢+

óL m F?¬M; - i b Q +| i? #B i +?mv M +O M;QÆB p" h"Q h?m æ¢Q - .QÆM; .U+ h
" hm¬M +QÎB H¢M? HMM; óh?S i çQ¢i çQÊ+ ;B9T i #B i`ä M?[M; pB + iWM; i`ªB
çQÊ+ K°i p" B #Q K"i p"Q i?ÎB ç¢B h?€B *´- h?QÊM; *´- oB M *´- #B i çQÊ+ p"Q i?
;B +kM; H" K°i i`QM; M?[M; /` i°+5ô

óL;QÆB M|B M?B m M?Q p"v +kM; pb Km®M i HB M i?O pÈB J i°+- M?QM; +?„
.QÆM; h? M? æ M|B pÈB p H¢M? M?¢iX

" hm¬M #¶M; BK H†M; - K°i H9+ b m ?„M KÈB i?Î /`B K°i ?ÆB `²B ;"i +€B ç¬m H•
S?€T h?•M- M|B , óh bÈK #B i M;QÆB b) F?¬M; ç²M; w M?QM; M;QÆB H" K°i ç®
i`QÈ+ F?B M;QÆB #` ;B¬v pÁ ç M +? i- i +ªK i?'v M M +?Q M;QÆB #B i p" B +?mv
pU+ F?¬M; ;B M HQ¢M HQm b m ç| +| i? b®M; b|i i`Î p [mª i?"i [m€ QiX *| K°i p"
+ª çÎB M M Km®M i bK M;QÎB +MM; +ªM? M;° ç i•K bU ô

.QÆM; h? M? æ F?) i?Î /`BX

óh M|B pÈB M;QÆB H¬M +m®BX h ç½ #B i p` i`Q .QÆM; ;B ~M M'T i¢B J pU+ i
çQÊ+ M®B HB M- M m M;QÆB pšM F?¬M; M;?o i?¬M; bm®i i?b .QÆM; ;B b) #` /

;„M; +^a çÌB b) i M i?¬M? K•v F?|B i`QM; M?€v K„iXô " hm–M pW M|B tQM;- K ?
aK ç¢K çB K°i T?–MX

.QÌM; M?Q ?„M ç½`9i +?O ?²M i` M #° "¢+? *®i S?€T h?•M çBX

æ²M; i?ÌB- J h?–M i` M K°i i`,K H i€K +°i tQÆM; i`„M; H¢B #„i ç–m ?Q¢i ç°M;-`Q
M?`Q ç M .QÆM; h? M? æ X

h¢B ?^aB pU+ h?QÆM; E?mM;X

h`QM; /½v M9B h?B M u mX

J°i +QM u m i?9 /[iÊM ç M; t•m tû i?•M KbM? +O K°i v m i?9 h"i S?QM; æ¢B ""M
S?QM; æ¢B ""M; #` M| ,M b®M;- i?•M KbM? /`B M,K Kûi ç½ K'i ? i K°i MY X L½Q
K'iX

*QM u m i?9 /[iÊM ç M; b^aM; F?Q€B +„M tû- ç¬B K„i i` €+ +O M| H"THÁ2 €M? b
HBM? ?²M +QM M;QÌB i M pÐ- iQ`M i?•M H'T H€M? €M? b€M; ç2M- F?Q i? +U+ F

" M +¢M? M| H` M?[M; #° tQÆM; v m i?9 F?`M; H² +?`i i?¬M? ç®M;X . i?`i i` M Kb
b|i H¢B M?[M; #° tQÆM; i`„M; iQ€iX

E?¬M; H•m b m- h"i S?QM; æ¢B ""M; ç½ #` ,M ? iX "" tQÆM; +O +QM v m i?9 #
H€+? +€+?- ç²M; i?ÌB M?[M; pÁM; €M? b€M; K`m ç2M iW i?•M KbM? M| #„i ç–m H

•M? b€M; ç2M H M ç M ç•m- M?[M; +•v +´ i?K + Q ?`M; +?K+ Kûi #` pÐ M€i ç M ç|>
M'T Î`´i t +kM; T?€i ?B M` b|M; M,M; HQÊM; M M p°B p`M; +?¢v i`®MX *?d K°i i
p iX

sQÆM; +®i iQ`M i?•M u m i?9 F?¬M; M;WM; M´ p M;X h?•M ?bM? /`B F?Q^aM; KQÌ
K`m ç2M- #„i ç–m i?m M?Ä H¢BX

" M i`QM; +?B + FûM €M? b€M;- +QM u m i?9 F?¬M; M;WM; i? v ç´BX a m # M;`v
p"i ?bM? M;QÌB- iQ`M i?•M K¼+ ç–v ; B M?¼MX L|M;Q<sup>a</sup>M? K†ip T?Q €M? i`„M;
Q #¼+ i`QM; J F?Q p` JBM? F?Q- i` F?Q #®+ H M i"Mi`lBX

óZm, GB m æ•v H` i M i ô

L|M?Ä ;B¼M; H`K #`K- iB M; M|B +O M| #ûM M?¼M M?Q iB M; / Q +¼ b€i p`Q i?C
; B ®+X

ó>„M #^aQ i çÊB ?„M- çÊB ?„M- çÊB ?„M- M?QM; çÊB [m€ H•m `²B- i F?¬M; çÊB ç
a m F?B iU M|B iU i`<sup>a</sup> HÌB K°i H9+- i`QM; ç¬B K„i K`m HK+ +O M| /QÌM; M?Q H|
L? KX

L;~M; ç–m M?bM i`lB- /QÌM; M?Q M| ç M; b„T t T H¢B K¢+? bmv M;?o- F?¬M; #B i
_`i H•m `´i H•m b m- i` M b®M; HQM; +O M| #¶M; K¼+ ` K°i ç¬B +€M? #^M; i?`i
i`lB- i`QM; M?€v K„i ç½` F?ÄB /½v M9B h?B M u mX

ó:``Q ;``Q ;``Q5ô

h`QM; /½v M9B h?B M u m- F?Q^aM; KQÌB u m i?9 F?OM; #®- /[iÊM +MM; M;Y K†
i?2Q #|M; ?bM? +O M|X

óh çB ç•v- b m M`v b) ç M i?,K +€+ M;QÆBXô L| ç½ H Q p`Q i–M; K•v- M?bM M?[
T?Q /QÊB- M| H`K #`K K°i +•m `²B M;`v +`M; t /–MX

JQÌB u m i?9 pQÆM; +O /½v M9B h?B M u m M?bM M| `lB çB- i`QM; ç¬B K„i ç m

jR9X *?QÆM; jRj, •K hW oK *?QÈM;

L?"i çªQX

h?¢+? L? K p" >¢ h•K L;?B M çB ç M K°i+,M M?" ç€# i-M;X h`QÈ+ M?" ?Q +Ä t
ç†+- +| K'v +•v ?Q >QÈM; /QÆM; T?€i b€M; /QÈB €M? i`,M;- F?€ H" Fb /`X

>¢ h?-M smv M ç M; çSM;;B[M?[M; +•v ?Q >QÈM; .QÆM; ç|- +?„T i v b m HQM
H¢M? iU M?Q ç M; iQM? iQ€M ;b ç|X

h?•M H" +?O M?•M +O >¢ ;B - >¢ h?-M smv M î o- h"M ?ªB çQÊ+ M;QÌB i i-M F
L?"i çªQ M"v H¢B +?Q +| B iÈB i?,KX

*€+ T?QÆM; i? HU+ /QÌM; M?Q F?-M; #B i +?O M?•M >¢ ;B +kM; ç M L?"i çªQX

L?•M ibM? 'K H¢M? ç9M; H" F?-M; i? M"Q /U çQ€M çQÊ+X

>ªB pU+ :B G ç½ iB m `²B- h?B M h" æ°M; h?B M T?ªM #°B- .QÆM; ;B `9i HmB>

>¢ ;B ç9M; H" F?| +| i? i`K p[M;- F?-M; +| .QÆM; ;B H"K +?¶ /U - ;B +?O H¢B
F?MM; F?MM;- i`QM; K„i K¼B M;QÌB- >¢ ;B ç½ F?-M; i? ;QÈM; /"v- bÊ H" F?-M
HU+ K¢M? M?'i o- h"M ?ªBX

*kM; /Q p"v- F?B >¢ ;B iB M p"Q pMM; #B M ;-M o•M S?QM; çªQ- #'i F *´;B ? v i
F?-M; +QB ç| H" +?mv M HÈM- i?"K +?Q +ÁM Km®M Km +?m°+ HU+ HQÊM; i`M /
ç®B T?| pÈB K M?•M t•K M?"TX

. M? p¼M; i`QÈ+ FB +O >¢ ;B ç½ +?bK tm®M; ç€v +®+- M m F?-M; T?ªB h?¢+?
om *-K F?B M #¼M ?¼ iU M?QÌM; M,K ?ÁM çªQ H"K MÆB i`9i? M i?b +| H) K•m i?
M;"v +`M; M;?B K i`¼M;- M|B F?-M; +?WM; +| i? tm'i ?B M ibM? i`¢M; +?B `)X

>¢ h?-M smv M #B i `ä o- h"M ?ªB H9+ M"v imv pšM M;mv ?B K i`MM; i`MM; M?Q
>¢ ;B i`¼M; i`'M ?MM; T?QM;X

h`QÈ+ FB - -M; i F?-M; ? #B i M M H"K i? M"Q- M?QM; b m F?B h?¢+? L? K i`Î
hB m p" om *-K +?`m i?m - -M; i /QÌM; M?Q KÈB M„K #„i çQÊ+ +?9i; b ç|- [mv i ç`
.QÆM; ;B - ç€M? +m°+ i? K K°i p€MX

óh?¢+? L? K " h?¢+? L? K- >¢ ;B +O i ç†i +QÊ+ p"Q M;QÆB- ?B p¼M; M;QÆB b)

>¢ h?-M smv M H`K #`K iU M|B- i`QM; HÁM; M;"T i`"M +ªK F?€B- €M? K„i ç M; M
i`ÌB +| i? K `i M?B m w iS T?S+ i¢TX

h?¢+? L? K ç M o- h"M ?ªB +?d KÈB F?QªM; M,K M,KX

h`QÈ+ ç•v- >¢ h?-M smv M +?ŠM; #B i h?¢+? L? K- +,M #ªM F?-M; ç K°i iB m M?
HÁM;X

L?QM; K" ç M ?-K M v- F?-M; #B i h?¢+? L? K M?Ì p"Q i?O çQ¢M ;b H¢B F?B M *
#¢B i`"MX

L; v +ª L?"i i?-M æQÌM; lv M L K iU M?Q +kM; `i M K†i ?„M KÈB T?€B M;QÌB ç
;B ç M i?QÆM; i?ªQ F ?Q¢+? ç®B T?| J M?•MX

>¢ h?-M smv M imv F?-M; #B i h?¢+? L? K /U p"Q +€B ;b M?QM; +kM; i?-K çQ€M
+?„+ +?„M T?ªB +| K°i HQ¢B HU+ HQÊM; K¢M? K) M"Q ç|X

h?•M H" ;B +?O- -M; #B i iQÌM; i"M p +€+ ç¢B i?O HoM? +O o- h"M ?ªB- +?Q M
H" M;QÌB i? M"QX

*| i? F?B M +?Q *´ hB m- om *-K +?`m i?m - +?O ç°M; M?QÌM; ` M,K ?ÁM çªQX
K°i bS+ K¢M? F?B M *´ hB m- om *-K T?ªB bÊ ?½BX

"^M; F?-M;- *´ hB m- om *-K b) F?-M; # Q ;BÌ +?'T M?"M- +`M; F?-M; i? M?QÈM

JÈB +?d M,K M,K M;„M M;OB- b m F?B .QÆM; ;B #Ä i`®M- K°i KbM? h?¢+? L? K
F?B M +?Q >¢ h?—M smv M T?ªB M?bM ?„M #^M; +QM K„i F?€+ tQ - #m°+ ?„M T?ª
H—M M[X

óh?“i bU H°i iB m iY F?B M M;QÌB F?€+ M?bM F?¬M; i?’m- h•K L;?B M Î# M ?
+?mv M t’môX

>¢ h?—M smv M iU M¡B pÈB KbM?X

ó«M; ÆBôX

h`QM; H9+ ¬M; i ç M; i`—K iQ- •K i? M? /`m /`M; +O >¢ h•K L;?B M #¶M; iW i`QM

>¢ h?—M smv M M;~M; ç—m ç½ i?’v +?€m ;€B ç M; F p B h?¢+? L? K #QÈ+ p`QX

" M,K F?¬M; ;†T- i?•M ?bM? h?¢+? L? K +`M; i? K +QìM; i`€M; - F?Q iS+ i`—K ´M-
M?Q H½Q ?´- iU +¡ K°i bU mv ?B T H`K M;QÌB F?€+ T?ªB F?•K T?K+X

•K i?—K ;“i ç—m MÎ MK +QÌB- >¢ h?—M smv M M¡B pÈB ;B¼M; ¬M ?Á ,

óhB m iY M;QÆB ç M `²BôX

h?¢+? L? K +QÌB `U+ `Ð +?•M i?“M?,

ó:†T çQÊ+ ¬M; i?“i H°i i®i- H9+ +?€m i`Î p o¬ h”M ?ªB M;?2 M¡B :B G ?ªB pU+ ç½
+ÁM ;†T çQÊ+ ¬M; M[ôX

LK +QÌB i` M K†i>¢ h?—M smv M +?Êi +SM; çÆ- +QÌB F?´ H„+ ç—m i?Î /`B M¡B,

óL m F?¬M; T?ªB +?9M; i i`®M M? M?- M¡B F?¬M; +?WM; M;QÌB F?¬M; i? ;†T çQ

óE?K F?K 5ô

*€+? MÆB M`v 8y Kûi- .¢ h`QìM; S?QM; ?Q F? M K°i +?†T- `²B +QÌB ?B ?B pÈB h

óh +¡ i? ç M ç¡ F?¬M; \ô

h?¢+? L? K M;¢+ M?B M- Mûi K†i i`Î M M F?¡+ /Î K m /ÎX

.¢ h`QìM; S?QM; p` G•K L?½ Eb F?¬M; #B i #` # M? ;b +S #€K `B i H`v ?„M F?¬M
K`v +•m `²B M?QM; ? B M;QÌB M`v H¢B F?¬M; #B i çB m pšM +S çB i?2QX

h?¢+? L? K [mª i?“i ? i +€+?- i`QM; HÁM; i?—K iQM? +¡ M M H`K /[K°i i`”M- #m°
F?¬M;X

ó> B p` M`v\ô >¢ h?—M smv M +kM; +¡ T?¬M F?¬M; ?B m ` b Q- [mûi K„i M?bM ?

ó"¢M +O M;QÆB ``\ô

ó> ? - +?9M; i¬B çQÆM; M?B M H` #¢MôX

E?¬M; çÈB h?¢+? L? K i`ª HìB- .¢ h`QìM; S?QM; ç”i ç—m HB H` - +QÌB ?B ?B M¡B

ó"¢M `”i i®i- bÈK ç½ M;?2 M¡B >¢ ;B +?O i`Q M?È i®i- ?¬K M v çQÊ+ ;†T [mª M?B

h?¢+? L? K M?Qm K`vX

>¢ h•K L;?B M HB + ? B M;QÌB K°i +€B- ? i +€+? M?Ä ;B¼M; M¡B,

ó*€+ M;QÆB +¡ i? i`€M? çB K°i +?9i F?¬M; \ *?Ì +?9M; i M¡B +?mv M tQM; H¢B
b Q\ô

am®i +?†M; çQìM;- .¢ h`QìM; S?QM; F?¬M; M;WM; H`v M`M; p` h?¢+? L? K ` H`K
F?¬M; [m€ ç w M?QM; .¢ h`QìM; S?QM; +¡ H9+ M¡B #”v [m€ i`„M; i`ÊM H`K M`M;
i?—K ?”M i M M K M?•M K†i i`„M; ç T M?Q T?K M[ M`v- +MM; i?—K `O ?„M p¬ bdx

óh i?“i bU +¡ +?mv M Km®M M¡BôX

J„i i? 'v K¼B M; QÌB ; B®M; M?Q F?¬M; ?Q M M; ? M? KbM? - Km®M KÎ KB M; çm´B M
p½ ; BÆ i v- #° /¢M; M; ?B K +?dM? M½B,
ó*?mv M `i [m M i`¼M; 5 h M; ?o >¢ ; B +?O M? 'i ç`M? p¬ +MM; ?SM; i?9ôX
>¢ h?¬M smv M M; ¢+ M?B M,
ó*?mv M ; b\ô
ó§- i K M; i?2Q i?B M w K¨ ç M- ?B p¼M; +½ i? +MM; >¢ ; B F i i?B M /mv MôX
.¢ h`QÌM; S?QM; +QÌB +QÌB- iU KbM? #QÊ+ p T?Q i`QÊ+- #° /¢M; M; ?B K i9+ M
óL; ?2 M½B ; B +?O çÌB i`QÊ+ +O >¢ ; B >¢ EBM? >-m ç½ im Hmv M iÊB +ªM? ; BÊB
#ÎB pb pä ?²M Gm•M >²B tªv ` +?mv M M M Hm¬M ÎibM? i`¢M; MY idM? MY çB M
\ô
>¢ h?¬M smv M M?Qm +?†i K¨v- F?¬M; #B i M; mv M M?•M M?bM ?„M H¢M? M?¢i M
óGÌB ç²M H¨ i?¨iôX
>¢ E?BM? >-m M, K ç½ Î o¬ h¨M ?ªB +kM; H¨ M?•M p¨i M´B iB M; - M m F?¬M; T?ªE
i?QÌM; tmv M Î i`QM; i`¢M; i?€B çB M F?MM; - i?b >¢ ; B b Q +½ i? bmv #¢B iÊB K
h`QM; HÁM; >¢ h?¬M smv M i?¬K i?Î /¨B- M; ?2 .¢ h`QÌM; S?QM; ç +¨T ç M +?mv
F?¬M; i®iX
.¢ h`QÌM; S?QM; ;¨i ç-m +QÌB M?bM h?¢+? L? K M½B,
óh +½ i? ; B9T >¢ E?BM? >-m iB M #®B ?²B T?K+ #bM? i?QÌM; ôX
J„i h?¢+? L? K b€M; H MX
*ÁM >¢ h?¬M smv M- >¢ h•K L; ?B M i?b `mM `~v- /MM; p K†i F?¬M; iBM M?bM .¢
G•K L?½ Eb +kM; M; ~M ` K°i H9+- FBM? M; ¢+ M½B,
óhB m "¢+?- M; QÆB KÈB ç M çQÊ+ # Q H•m\ a Q /QÌM; M?Q +ÁM ?B m #B i M?B
T?K iWM; +, M /†M F?¬M; +?Q M; QÆB H¨K HQ¢M- M; QÆB Km®M H¨K ; b\ô
.¢ h`QÌM; S?QM; +QÌB ?B ?B M?9M p B M½B,
óG½Q [m, M½B `²B- +?d +-M F?¬M; pB T?¢K M; mv M i„+- i Km®M H¨K ; b i?b H¨K ô
>¢ h?¬M smv M F?¬M; #B i ? B M; QÌB M½B ; b- i`QM; K„i ?B M H M iB b€M; Fb /`-
h`QÌM; S?QM; - ; B¼M; i`Î M M `mM `~v,
óhB m iY- M; QÆB çWM; +½ M½B K°i +€+? +?„M +?„M M?Q p¨v- +½ K°i b® +?mv M F?
ç•môX
h?¢+? L? K +½ T?¬M FBM? M; ¢+ M½B pÈB .¢ h`QÌM; S?QM; ,
ó*?mv M F?¬M; M„K +?„+ i?b çWM; +½ M½B #W ôX
ó*€+ M; QÌB F?¬M; iBM\ô
.¢ h`QÌM; S?QM; iÄ p Q M S+,
óh H¨ +½ w i®i i?¬B- iQÆM; H B i b) H¨ Gmv M .QÊ+ bQ çdM? M? 'i- ç M /QÊ+ /Q i
+? i b®M; H¢B- ?m®M; +?B +?d H¨ ; B9T M; QÌB F?€+ F?¬B T?K+ i?¬M i`Q\ô
>„M M½B F?Q€+ M?Q p¨v H¢B +¨M; F?B M ? B M; QÌB >¢ h?¬M smv M p¨ h?¢+? L?
G•K L?½ E€ #om K¬B t2K i?QÌM; ,
óæ M /QÊ+ K¨ M; QÆB Hmv M +? M; v +ª H½Q [m, bQ T?K +ÁM bÊ- ?B p¼M; M; QÆ
óh?¢+? L? K- ? B p` M¨v `®i +m°+ H¨ B\ô

>¢ h?–M smv M M;?B ?Q†+ ?ÄBX
 h?¢+? L? K M;~M ` K°i H9+ KÈB ;BªB i?Q+?,
 ó*?€m pW KÈB [m2M i?–BôX
 o K†i >¢ h?–M smv M +¨M; i? K +´ [m€BX
 óh`QÊ+ ¸•v i H¨ M;QÌB +O GBM? "ªQ æ°M; h?B M- #•v ;BÌ #` ¸m´B ¸B `²B- K'v M;
 +kM; H¨ +?mv M ¸QÆM; M?B MôX
 .¢ h`QÌM; S?QM; +QÌB ?B ?B- ;BÈB +?d >mv M E?¬M; i` M i v +?Êi H|2 b€M; - K°i #
 i v ?„MX
 h`QM; #bM? M;¼+ +?d +| K°i pB M i?m®+ iQ +Ð [mª ?² ¸¨Q U|+ +?|V- #ªM i?•M pB
 M?[M; iB b€M; iW i`QM; M?[M; H¶ M?Ä ¸| +?B m ` - t2K ` ``i H¨ `U+ `ÐX
 óoB M GBM? >Q æ M M¨v i i†M; ¬M; - ?d +–M +?Q >¢ E?BM? >–m /MM; M| - i #ªQ ¸
 F?¬M; +ÁM KÆ ?²- ¸B M F?MM; M[ôX
 .¢ h`QÌM; S?QM; M|B M|B +QÌB +QÌB- ¸Q #bM? M;¼+ +?Q >¢ h?–M smv MX
 >¢ h?–M smv M ¸–m iQ¨M bQÆM; KM M?"M H'v- €M? K„i [m€B /` M?bM +?^K +?^K
 t2K T?ªB- p K†i ?Q¨B M;?B,
 óæ M /QÊ+ M¨v i?"i bU +| i? ;BªB [mv i p'M ¸ +O T?K i?•M i \ô
 óh'i M?B MôX
 .¢ h`QÌM; S?QM; i¨¨M M;"T iU iBM M|BX
 J„i G•K L?½ Eb H|2 H M M?[M; iB b€M; F€ /`- F?) KÎ KB M;- €M? K„i M?bM .¢ h`Q
 ¸ M; M?bM [m€B p"i M|B,
 óhB m "¢+?- M½Q M;QÆB #` ?Q `²B b Q\ a Q H¢B ¸2K GBM? >Q ¸ M M¨v i†M; M;Q
 bQ T?K pb Hmv M +? GBM? >Q ¸ M ? Q T?Q #B i# Q M?B m HBM? /QÊ+ \ .MM; ?
 óL,K KQÆB i€K HQ¢B HBM? /QÊ+ - # pB M u m iBM? +O u m i?9 + 'T i€K- ? B KQ
 + 'T #ªvôX
 .¢ h`QÌM; S?QM; M|B `ä¨¨M; M?Q ¸ M; ¸ K +O +ªB i`QM; M?"- M?9M p B M|B,
 óS?QÆM; T?€T Hmv M +? GBM? >Q ¸ M i +kM; #B i- +?ŠM; [m im pB i +ÁM FûK
 K¨ i?–BôX
 GÌB M¨v pW M|B- ? B M;QÌB h?¢+? L? K p¨ >¢ h?–M smv M ¸ m +?'M ¸°M;X
 óL;QÆB ¸½ #B i b Q +ÁM i†M; M;QÌB\ô
 G•K L?½ Eb p K†i F?¬M; ?B mX
 ó.¢ h`QÌM; S?QM; - M;QÆB i?"i bU H¨ M;QÌB +O GBM? "ªQ æ°M; h?B M \ô
 h?¢+? L? K i`–K M;•K K°i H€i ¸°i M?B M +QÌB H¢M? M|B,
 óh F?¬M; i?Q+? #` M;QÌB F?€+ HW ôX
 ó*?mv M M¨v ô
 LK +QÌB +O .¢ h`QÌM; S?QM; +SM; H¢B- H9M; i9M; tQ ? B i v- t'm ?´ ;BªB i?Q+?
 ó*?QM? t€+ K¨ M|B- i H¨ ¸ iY #` ¸m´B +O GBM? "ªQ i¬M;- GBM? "ªQ æ°M; h?B M
 p®M +?d H¨ K°i M?€M? +O GBM? "ªQ i¬M;ôX
 óL;QÆB F?¬M; TªB H¨ M;QÌB +O o¬ h" M ?ªB\ô
 a„+ K†i >¢ h?–M smv M +?Êi #B MX

óæ9M; p"vôX

.¢ h`QÌM; S?QM; ;"i ç-m,

óh pQÊi [m •K hW oK *?QÈM; ç M ç•vô URVX

> B M;QÌB >¢ h?-M smv M- >¢ h•K L;?B M M;?2 tQM; b„+ K†i i€B Kûi- M?bM .¢ h
[m€B p"iX

ó•K hW oK *?QÈM; Q\ô

h?¢+? L? K M;¢+ M?B M- M?Qm K"v ?ÄB >¢ h?-M smv M,

ó«M; #B i MÆB ç!\ô

•M? K„i >¢ h?-M smv M T?S+ i¢T ;"i ç-m,

óL;?2 M|B MÆB +U+ æ¬M; +O o¬ h"M >ªB +?QM? H" •K hW oK *?QÈM;- i?2Q i`m
*?QÈM; +?QM? H" i`mM; i•K +O ç¢B HK+ h?-M •MX L;"M M,K M v- ``i M?B m +
Km®M pQÊi [m •K hW oK *?QÈM; M?QM; /QÌM; M?Q +?Q +| B i?"M? +¬M;- ç¢B
Q ;²K pä ;Bª h?-M +ªM?5ô

h?¢+? L? K FBM? ?½BX

URV, •K hW oK *?QÈM;, bQÆM; KM +| ç°+ ~M +?S iW iQM?X

jR8X *?QÆM; jR9, —M hbM?

óoä ;Bª h?-M +ªM? +kM; F?¬M; i? pQÊi [m •K hW oK *?QÈM;5ô

h?¢+? L? K i`QM; HÁM; FBM? M;¢+- €M? K„i M;"T i`M M;¢+ M?B M M;Æ M;~M M?
M?bM G•K L?½ E€ # M +¢M?- M?'i i?ÌB +| +?9i b[M; bÌX

>¢ h?-M smv M QÈ+ HQÊM; GBM? >Q ç M î i`QM; i v- H-M ç-m H°` p K†i i?"M i`
ç½ +ªK i?'v ç M /QÈ+ ç°i M?B M i`î M M M†M; M X

h`QM; ç¬B K„i ç T +O ? B M[ M?•M /Q`M; M?Q #„M` K°i HQ¢B €M? b€M; M`Q ç|-
;B[F?¬M; i`mM; #„M` K°i HQ¢B ?Q HY M;mv ?B K M`Q ç|X

ó*¬ +ÁM ç M H`K ;b\ô

h?¢+? L? K M;~M` K°i ?²B KÈB iU KbM? M;²B tm®M;-` ?B m +?Q # M;Q`B .`+?
M;Q`B iQ M[ H¢B #`M +?mv M [m M i`¼M;X

" M;Q`B .`+? h?B M J¢+ `i i?S+ i?`B- €M? K„i [m€B /` M?bM ? B M[M?•M M?Q ?
?-K M?bM M? m- i`QM; HÁM; i?-K +Q`B ;"i ç-m`B çBX

óh p®M î ç•v K`ôX

h`Q \*?d G K M? +? ?`M; H¬M; K`v M?Q p)- /€M; p i?QÈi i? pm®i M?[M; bÊB i|+ p
i` Q M|B,

ó*?9M; i +MM; /WM; +?•M î ç•v- i b Q H¢B F?¬M; i? i`î p \ô

h?¢+? L? K v M H†M;- F?) H„+ ç-mX

ó*ÁM M[ôX

L;WM; K°i H€i h`Q *?d G K iU M?B M çB ibK K°i +?B +;? M;²B tm®M;- F?¬M; i? H
i?M ç`+? +O >¢ h•K L;?B M- p¬ +MM; ibM? iS HB + ?„M i K°i +€B,

ó>mvM? F?¬M; T?ªB ç½ M|B i H`M¬ H +O ?mvM? b Q\ h ç½ H`M;Q`B +O ?mv
+?O M?•M`²BX \*ÁM M[ - ?mvM? +ÁM ç†i +'K +? i` M M;Q`B i - i b Q /€K +?¢v H

æ¬B K„i ç T +O >¢ h•K L;?B M H|2 H M K°i iB iS+ ;B`M- H`T iS+ HB + h?¢+? L?
Km®M ç2K #BM? iÈB ?ÄB i°BX

ó•- +?mv M M`v F?¬M; ;B®M; M?Q M`M; M;?o ç•môX

h?¢+? L? K ?ÆB H9M; i9M;- / M; ? B i v M|B,

óh p¬ i°B K`- i +?Q ? +?¢K iÈB +¬ i - H9+ ç-m i ç +¬ i H¢B H`pb +?m`M #`H
+MM; i F?¬M; H`K ;b +ªôX

h`QM; HÁM; >¢ h•K L;?B M i?-K ?"M- M?QM; i` M K†i H¢B F?¬M; #B m H°` w i`€

*?d i?'v M`M; i mM; /mM; #QÈ+ iÈB M;²B tm®M; # M i`€B h?¢+? L? K- b m ç|+?O
+€M? i v h?¢+? L? K î# M FB #`M- H¢M? M?¢i M?bM h`Q *?d G K M?Ä ;B¼M; M|

óæ½ i?W M?"M i?•M T?"M M¬ H p"v +kM; M M +| +?9i ?B m #B i +O M¬ H - K M;

h?¢+? L? K ?Q K°i iB M;- €M? K„i +' [m€B- i?-K M?O M? ç-m M`v [mª M?B M +kM
H`M?X

ó_|i i`¬\ô

a„+ K†i h`Q \*?d G K F?) `mM; ç°M;- MK +Q`B MÆB F?|2 KB M; /-M i?m H¢B- K¬
#B K M|B,

óhW M?Ä iÈB HÈM h`Q \*?d G K i +?Q iWM; `|i i`¬ +?Q B- +`M; ?m®M; +?B `|i +?
M|B / M? p¼M; ?B M i¢B +O >¢ ;B ç½ #` ;¢+? i M F?ÄB #ªM; t T ?¢M; +O o¬ h`M
;B K¢M? M?'i- +¬ +kM; +| +?Q iQ +€+? v m +¬m i H`K pB +- #B i F?¬M;\ô

ó*¬ F?¬M; T?ªB iU F?Q2 KbM? H`M[M¬ H b Q\ô

>¢ h•K L;?B M M?2Q K„i- #`M i v ç M; M„K i v #¶M; bB i H¢B F?B M i`QM; HÁM; h

ó*kM; ç•m +| T?ªB M¬ H +O >¢ h•K L;?B M M?`M;QÆBôX

h`Q \*?d G K F?¬M; i? K M?bM M`M; i - iU KbM? M;„i H'v K°i +?MK M?Q +?,K +?9 H

óo"v i?b çQÊ+ôX

>¢ h•K L;?B M M? +? KB M; +QÌB iU M?Q ç½ bÈK +! KQm F - #¶M; M?B M /`m /`M
 i v M;¼+ M? M?`M; çmM; çQ M|B ,
 óh?¢+? L? K- #ªQ M[M¬ H +O ?mvM? `|i +?Q Km°B HB i`" çQÈ+ F?¬M;\ô
 h`QM; ç¬B K„i M`M; i `U+ `Ð €M? b€M;- F?) +„M `„M;- #° /¢M; M?Q ç M; +¬m tBM
 óæÆM ;BªM i?¬BôX
 h?¢+? L? K ? ? +QÌB HÈM- +?d +ªK i?'v +ªM? iQÈM; M`v F?€ i?9 p`- +€M? i v +
 i`€B ` ?B m pÈB >¢ h•K L;?B M ,
 ó*?d +¬M M`M; H`K ;B®M; M?Q ?²B M½v H¬M M[- i b) ç€T SM; M`M;- ? ? ôX
 óo¬ H¢BôX
 h`QM; H¬K i?¬K K„M;- F?m¬M K†i +O >¢ h•K L;?B M i`QM; M?€v K„i YM; ?²M; ?
 i v +O h?¢+? L? K- +?d ?"M F?¬M; i? #|T pKM #`M i v +O ?„MX
 h`Q \*?d G K KdK +QÌB ;B®M; M?Q `i ?SM; i?9- b m ç| +QÌB i`QM; i` Q M?bM M`M
 óh ç M; M?bM ç|ôX
 E?m¬M K†i +O >¢ h•K L;?B M +`M; i? K ?²M;- ?mM; ?„M; i`WM; K„i M?bM M`M; i
 `„M; i`ÈM K„i M?bM h?¢+? L? K- w ç2 /¼ i`QM; K„i +U+ Fb `ä `M;X
 h?¢+? L? K #¶M; pmB p - +ªK ;B€+ M`M; i H9+ M`v +U+ Fb ç°M; HÁM; M;QÌB- i?9
 ó>¬M K°i +€B çB K`- i?•M H` M[+?O M?•M +¬M T?ªB `°M; HQÈM; +?SôX
 óh i?'v +¬i F?¬M; /€K ç•môX
 h`Q *?d G K +QÌB tBM? iQÆB- #¶M; M?B M çSM; /"v- i?•M ?bM? H|2 H M ç½ çSM;
 .QÈB €M? K„i F?¬M; /€K iBM +O >¢ h•K L;?B M- h`Q *?d G K ; M /¢ ?¬M h?¢+? L
 h•K L;?B M i`QÈ+ ç| ç½ ?¬M- ç H¢B K°i p i ?²M; M?`M M?¢i b v ç„K HÁM; M;QÌB>
 h?¢+? L? K M;~M ` M?Q +QM ;" ;¶X
 >¢ h•K L;?B M i`QM; T?9i +?®+ #B M b„+X
 óh H` K°i M[M¬ H ?B m +?mv MôX
 a m F?B ?¬M- h`Q \*?d G K M?Q K°i +ÆM ;B| K€i HQÈi çB- •K i? M? /`m /`M; Î ç^M
 ó*?O M?•M- i çB i„K i`QÈ+ ç•v- M m +?O M?•M +! M?m +¬m ;b M?È ç M ibK M;QÌB
 T?QÆM; /B M M`Q ç|- i +! i? +ÁM ;BÄB ?ÆM ç iY +O •K .QÆM; æ°M; h?B MôX
 h`QM; iB M; +QÌB F? M? F?€+? ç„+ w- i?•M i? mv M +?mv M ç°M; HÁM; M;QÌB +C
 K„i ç½ F?¬M; i?'v #|M; ç•m M[X
 "QÈ+ ` F?ÄB ç•v- F?m¬M K†i /QÌM; M?Q ; M /¢ #bM? ioM? +O h`Q *?d G K #¶M; ?
 ¬K H'v K†i- i`QM; K„i HQM; H M? MQÈ+ /WM; H¢B b m M;¼M ;Bª bÆM- i`QM; HÁ
 K†i YM; ?²M; M?Ä ;B¼M; H`K #`K,
 óG¬M ç¬m iB M H¢B K'i i? M`v- ¬B iQM? M?¬K `²BôX
 h?¢+? L? K M;~M M;Æ M;²B ç|- p K†i +U+ Fb +´ [m€BX
 >„M +„M #ªM F?¬M; M;Î ç M M[M?•M M`v H¢B iQ ; M ç M i? - Î i`QÈ+ K†i >¢ h•K L;
 iÄ ibM?- i?"K +?Q iÈB KS+ F?¬M; #B i t'm ?´X
 E?m¬M K†i v m FB m +O >¢ h•K L;?B M +U+ Fb F?| +QB- i`QM; ç¬B K„i ç T i`M
 Q€M ?"M M?bM ?„MX
 ó*?mv M M`v- +¬i F?¬M; T?ªB M´B iB M; HŠM; HÆ ? v b Q\ô
 h?¢+? L? K p K†i M;QÈM; M;MM;- +QÌB M|B ,

óh¢B b Q +¬ i F?¬M; #B i t'm ?' M?Q p"v\ h ¢ M o¬ h" M ?ªB H•m `²B K" +?Q iWM;
 #B i t'm ?' M?Q +¬ i ôX
 óh?2Q M?Q Km°B #B i- î o¬ h" M ?ªB i`QÈ+ ;Bì +?Q iWM; tm'i ?B M #'i +S HìB ¢;
 +kM; +?Q iWM; M;?2 +¬ i +| [m M ? K" T Kì pÈB #'i Fb M K M?•M M"QôX
 >¢ h•K L;?B M Q€M ?"M M|B- i`QM; HÁM; ?B M M?B M bÈK ¢½ i`"Q /•M; #½Q i®,
 óL m F?¬M; TªB ¢½ HûM H9i [m H¢B iW i`QÈ+- +¬ i b Q +| i? iQ ; M M?Q p"v\
 +?mv M ;b `²B ¢9M; F?¬M;\ô
 óE?¬M; +|ôX
 h?¢+? L? K H„+ ¢-mX
 ó>WôX
 >¢ h•K L;?B M i`QM; HÁM; ¢-v T?ŠM M°- #¶M; ¢SM; /"v ?mM; /[ i`WM; K„i M?bM
 ¢BX
 h?¢+? L? K bì bì KkB- +kM; F?¬M; ¢SM; /"v ¢m' B i?2Q K" i`U+ iB T /MM; HBM? ?
 E?¬M; H•m b m- # +?MK €M? b€M; H|2 H M- # M; QìB .`+? h?B M J¢+ tm'i ?B M i
 ó> B M? ¢-m ¢| ¢ m `i F?€ôX
 u i J½M? +QìB ?b ?b,
 óoW `²B F?B M? ¢-m h"Q \*?d G K ¢B ` +| p F?€ ?QªM; HQ¢M- t2K ` +¬ i +kM; #
 ¢°M;- +?„+ +?„M H" H-M ¢-m iB M H"K pB + M"v- +?O M?•M /B K T?9+ F?¬M; M?Ä
 h?¢+? L? K #"i +QìB F? M? F?€+?,
 ó" M; QìB +€+ M; QÆB F?¬M; TªB î K°i # M [m M b€i i ¢| +?S \ô
 .`+? h?B M J¢+- h¢T " F?¬M; ? T?O M?"MX
 óE?¬M; TªB- F?¬M; TªB ¢•môX
 u i J½M? HB M iK+ H„+ ¢-m,
 óhm pB +O # M; QìB +?9M; i¬B ¢½ iÈB KS+ M"v- F?¬M; Km®M M;?2 +kM; TªB M
 +U HB ;¬M M?Q i? -•K i? M? +O +€+ M; QìB H¢B F?¬M; M?Ä- +?9M; i¬B +| #`i i E
 .`+? h?B M J¢+- h¢T " H9+ M"v KÈB ;"i ¢-m F?ŠM; ¢`M? HìB M|B +O u i J½M? +
 #¼M ?¼X
 h?¢+? L? K +kM; +?ŠM; ;B" M- iU M?B M M|B,
 óS?K M[tBM? ¢ T i`ìB bBM? ¢½ +| +€+? M?bM ¢®B ¢`+? pÈB M? m- ? B M; QìB M"v
 óLÆB M"v ?B M i¢B M; QìB ¢¬M; M?Q ?°B- bS ;Bª +O +€+ T?QÆM; i? HU+ HB M
 ?Q†+ M|B ibK # M; QìB +?9M; i¬B- +?ŠM; [m iQ" M #° ¢ m #` +?9M; i¬B iW +?®Bô
 o K†i .`+? h?B M J¢+ M; ?B K i9+ #"M +?mv M +?QM?,
 ó*| K°i M; QìB +| i`bM? ¢° HBM? ?²M +U+ Fb #'i T?`K •K i?¬K H M p"Q- ?ÆM M[+/
 i`QM; K°i F?QªM; i?ìB ;B M M; „M M; OB- b m ¢| M iQ" M `ìB ¢B- im pB +O ?„M i p
 ó>ª\ô •M? K„i h?¢+? L? K i`î M M H¢M? HMM;,
 óªÁM M?È F?Q iS+ HBM? ?²M +O ?„M F?¬M;\ô
 óæB m i` F?¬M; `ôX
 .`+? h?B M J¢+ H„+ ¢-m,

óE?¬M; #B i ?„M /MM; #Q T?€T ;b K¨ M; v +?2 ;B'm çQÊ+ +ª +?O ?²M- +?Q /M i ;
K¨ M?“M` çQÊ+- t2K` M;QÌB M¨v +| w ç² F?¬M; i®iX *?O M?•M T?ªB +~M i?“M i
i? ` i v pÈB M;QÌBôX

a„+ K†i h?¢+? L? K F?) #B MX

jR3X *?QÆM; jRd, h~m >Ä L?“T J \

" M;QÌB .`+? h?B M J¢+ H–M HQÊi`ÌB çBX

J°i KbM? h?¢+? L? K M;²B ;B[+,M T?ÁM; F?) M?2Q K„i H¢B- v M H†M; M?Q K°i M
L;QÌB K¨ .`+? h?B M J¢+ M?“+ iÈB- imv i`QM; HÁM; h?¢+? L? K +| +?9i FBM? M;
ç i`QM; HÁM;X

h` M L?“i çªQ- + Q i?O +€+ T?QÆM; iK i”T- pä ;Bª h?–M +ªM? p®M +| K'v M;QÌB- M
?B M i` M L?“i çªQ- L?“i çªQ iU M?B M b) F?¬M; +ÁM #bM? v MX

>¬K M v- ?„M pW KÈB ç M L?“i çªQ ç½ ;B i K'v M;QÌB- ç²M; i?ÌB iÄ` b€M; +?|B i
*´X

*| H)- M? ?MM; +€+ T?QÆM; Î i` M L?“i çªQ +| H) ç½ +?9 w ç M ?„M- +¨M; i? K H
+O # M;QÌB .`+? h?B M J¢+X

.QÆM; ;B Î o¬ h”M ?ªB M;¨v i`QÈ+ H¨K KQ H¨K ;B| ç„+ i°B F?¬M; Qi M;QÌBX

>„M pW tm'i ?B M ç½ K¢M? K) ûT +€+ T?QÆM; i? HU+ T?ªB i`ª ;B€ +?Q ?¨M? ç
M;QÌB om *-K- *´hB mX >¨M? ç°M; M¨v i`QM; K„i M?[M; M;QÌB ç| [mª H¨`i ;B®M;
.QÆM; ;B X

>B M M?B M- +| K°i b® M;QÌB i`QM; #|M; i®B p¬ +MM; T?ªM +ªK pÈB +€+? H¨K
F?¬M; çQÊ+ ` i v +kM; H¨ çB m çQÆM; M?B MX

h?2Q M?Q ?„M i?´v- +?Q /M K°i b® M;QÌB M?“M F?¬M; M´B i`U+ iB T ç M +Y ç2K #
H¨ +?mv M F?¬M; i? tªv` X

æQÆM; M?B M- ?„M iBM`¨M; i`QM; i?ÌB F?“+ MQÈ+ b¬B HY #ÄM; M¨v- F?¬M; B
pÈB ?„MX

*?QM? t€+ K¨ M|B- ?¼ b) F?¬M; HB m K¢M; ç€M? M? m pÈB # M;QÌB .`+? h?B M
sûi +?Q +MM;- mv ?B T +O K M?•M pšM +ÁMX

h`QÈ+ F?B mv ?B T +O K M?•M #B M K'i i?b F?¬M; +| B /€K #Ä K†+ M;Q¨B i BX

h?¢+? L? K F?¬M; [m M i•K iÈB ç¢B +K+ H¨ /Q ?„M F?¬M; +| ;b Î o¬ h”M ?ªB- +| ;b
?bM? +O o¬ h”M ?ªB- b®M; +? i +O /•M i?QÌM;- i”B M;mv M Î i` M M?[M; ?ÁM çª

_ÌB F?ÄB o¬ h”M ?ªB- ?„M pšM +| i? b®M; i®i ç T M?Q i`QÈ+ ç•v- ?m®M; +?B ?„
+ªK iBM? pÈB .QÆM; ;B X

E?¬M; +| ;b i`|B #m°+ M M ?„M F?¬M; ? bÊ b i- pb i? KÈB /€K F?¬M; K¨M; ç¢B
i`QM; H9+ i?2M +?®i M¨vX

oÈB ?„M K¨ M|B- +m°+ +?B M ;B[K M?•M p¨ + Q i?O +O o¬ h”M ?ªB +?d H¨ K°i b
M;?B K [mQ ;B€ +| i? ;B9T ?„M #QÈ+ p¨Q LB i ”M- i?“K +?Q #QÈ+ p¨Q +ªM? ;BÈ

æ†+ iQM? +O pä ?²M i?–M #Q i`QM; +Æ i? H¨ i`QÎM; i?“M? M? M? ?ÆM i`QM;
çQÊ+ +¨M; M?B m ?ÆMX

>„M ?"M F?¬M; i? F?B M o¬ h" M ?^aB +""M; HQ¢M +""M; i®iX
 oä ;B^a F?¬M; M;WM; M;½ tm®M;- ?„M KÈB +| i? çQ¢i çQÊ+ +""M; M?B m #^aQ #®E
 +?QM? H" K°i T?¬M iY F?B M i?B M ?¢ ç¢B HQ¢MX
 *?d +| F?¬M; bÊ ?½B- F?¬M; ;b ``M; #m°+- ?„M KÈB +| i? iMv w K" H"K- F?¬M; b
 M"QX
 J°i HQ¢i w M;?o pKi [m M½Q ?„M- F?| 2 KB M; h?¢+? L? K MÎ MK +QÌB H¢M? H)C
 i?¬MX
 o¬ b® HQ¢B F?Q iS+ iB m +U+ i""M M;"T +€+ ?mv i ç¢Q i`QM; +Æ i? - /QÈB i€+ /K
 p" M +?mv M pÈB i®+ ç° +?| M; K†i i`QM; +€+ ?mv i ç¢Q- i`M? ?| M?[M; iBM? F?Q
 ?'T i?m çQÊ+- #B M +?9M; i?"M? M?[M; HQ¢B M,M; HQÊM; F€ /` K M; H¢B bS+ K
 h?¢+? L? K •K i?¬K +^aK SM;- ç i•K i?¬M +?bK p"Q # M i`QM; ibK ?B m #B M ?| F
 G¬M M"v imv +kM; +| HQ¢B F?Q iS+ iB m +U+ H"K M?B m HQ¢M t•K M?"T p"Q i`Q
 T?¢K pB ?„M +| i? +?`m çUM;X h?¬M i`Q +O ?„M Hm¬M /mv i`b bU idM? i€Q- F?-
 i`Q M"QX
 ós2K ` - iBM? F?Q i`QM; +Æ i? M?[M; M;QÌB FB +?Q çO +?Q KbM? /MM; `²BôX
 h?¢+? L? K i?¬K M;?oX
 J'v M;QÌB ç½ +? i?¬K M v +?d +| +^aM? ;BÈB æ` o` - "€+? EB T- b m F?B iBM? F?
 i?m- i®+ ç° i`M? ?| i`QM; ?mv i ç¢Q +O h?¢+? L? K `ä ``M; +U+ M? M?- +kM; p
 +U+ KÈB F?¬M; H"K ^aM? ?QÎM; M?B m iÈB ?„MX
 "QÊ+ p"Q +^aM? ;BÈB æ` o` çdM? T?QM;- +?Q /M H" i•K +^aM? ? v KS+ +?`m çUM;
 ç°i T?€ +U+ HÈMX
 Í +^aM? ;BÈB M"v- i?•M i? ?„M +| i? +?`m çUM; çQÊ+ HU+ +„M i`^a M?B m ?ÆMX
 •K i?¬K ç€M? ;B€- +^aK M?"M #B M ?| +O i?•M i? - iBM? i?¬M +O h?¢+? L? K i`
 H†M; F?¬M; M´B b|M;X
 E?¬M; H•m b m- M?[M; M,M; HQÊM; Fb /` [m2M i?m°+ ç| #¶M; i""M ` F?ÄB ?mv i
 h`QM; HÁM; ;B"i KbM?- ?„M p°B p½ çB m F?B M bS+ K¢M? Fb /` ç|- Km®M /šM M
 i`QM; +Æ i? X
 h?ÌB ;B M M"v ?„M Hm¬M ç w ç M +?MK b€M; iBM? M;mv M Î #KM;X
 h`QM; i? ;BÈB Fb /B m ç|- iBM? M;mv M +| ?bM? /¢M; Fb /` M?Q K°i +•v +´ i?K -
 i`QM; bm®i M;"T i""M iBM? M;mv M- M;"T i""M M,M; HQÊM;- +""M; H9+ +""M; iÎ M
 >„M KÆ ?² bmv çQ€M- iBM? M;mv M i" T i`mM; +""M; M?B m- K¶B F?„+ ;®+ +´ i?K M
 /B m
 >„M i?"K +?Q #B i`^M; i?ÌB çB K K" +•v +´ i?K iBM? M;mv M #B M ?| +?QM? H"
 #QÊ+ p"Q +^aM? ;BÈB LB i ""MX
 ob p"v M?[M; K'v ?¬K M v ?„M Hm¬M M;QM; iK iBM? M;mv M- i" T ?ÊT i? K i?B M
 i`QM;X
 E?¬M; +-M M|B +kM; #B i- M,M; HQÊM; Fb /` i`QM; ?mv i ç¢Q iQ" M i?•M +| +?¶ i®
 +| i? i,M; i`QÎM;X *| K'v H¬M iBM? M;mv M +O ?„M i,M; p¼i +kM; H" pb i€+ /KM;
 >„M iBM `^M; +?d +-M /šM M,M; HQÊM; F€ /` ~M i`QM; ?mv i ç¢Q p"Q +´ i?K iBM?
 b) +| #B M ?| +U+ F€ i?2M +?®iX
 æB m ?„M KQM; Km®M M?'i +?QM? H" ç2K M,M; HQÊM; i?¬M #Q M"v ç´ p"Q pä ?²

oÈB ?„M K“ M|B- i`QÊ+ F?B #B i çQÊ+ M?[M; #Q ~M +O pä ?²M hBM? h?–M i?b ç2
ç| H“ p– Q+?X

v M; ?o #B M ç´B- ?„M H”T iS+ ç2K i?–M i?S+ ~M i`QM; M?[M; /ÁM; M,M; HQÊM; i?
F?®M; +? `²B /šM +?9M; iÈB +?MK b€M; iBM? M;mv M MÆB #KM;X

L?QM; K“- F?B ?„M H“K p”v i?b ç°i M?B M ç–m | + +?´M ç°M; - i`QM; i?S+ ?ªB +| i?

GQ¢B / Q ç°M; M”v H“K i•K ?²M ?„M `mM `~v- +€+ F?®B +Æ #„T i` M M; Q`B ç M; +Q
iQ”M i?•M `mM `~v Î; B[+, M T?ÁM; ; B®M; M?Q #` ç°M; FBM?- +U+ Fb [m€B /`X

h`QM; i?S+ ?ªB- +?O ?²M iÄ ` p– b® bÈB HBM? ?²M M®B pÈB i?S+ ?ªB ç F?®M;

h?–M i`Q i`®M; `¶M; - /–M /–M ?„M bBM? ` K°i HQ¢B ªQ ;B€+ Fb /B m M?Q Î ç M;
`Qi K” M? M?”M; T?B m ç½M;X

*€+ w M; ?o ?¶M HQ¢M i`QM; M½Q ; B®M; M?Q #` [mûi b¢+?– ?„M F?–M; M; ?o M; Ê
HQ¢B +ªM? ;BÈB Fb /B m M”Q ç| - i?•M i? +?d i?2Q iB K i?S+ K” `mM `~vX

aS+ K¢M? i?–M #Q iW ?mv i ç¢Q iQ”M i?•M i?2Q bU `mM `~v M”v ?| i?”M? p– b® ç
p +€M? i v T?ªB +O ?„MX

h?–M i`Q i`®M; `¶M; M?Q +ªM? ;BÈB F?–M; HBM?- ?„M #B i ?QÈM; +?ªv +O M,
M?QM; F?–M; T?ªM SM; çQÊ+ ; b +ªX

:B•v T?9i M”v- i?•M i? /Q`M; M?Q F?–M; T?ªB H” +O ?„M M[X

v i?S+ +O ?„M ç½ F?–M; i? F?®M; +? çQÊ+ i?•M i? - [mv M F?®M; +? i?•M i?
M,M; HQÊM; p– ?bM? i¢K i?`B M„K ;B[X

’i M? M? +?|M; - M,M; HQÊM; i?–M #Q iW ?mv i ç¢Q iQ”M i?•M i`”M ` iQ”M #° +
?„MX

G9+ ?„M +?Q `^M; #B M ?| +O i?•M i? b„T M;WM; H¢B i?b K°i iB M,M; HQÊM; i?
tmv M p”Q i`QM; +?MK b€M; iBM? M;mv M- iB M p”Q ;®+ +´i?K /Q iBM? M;mv M M

ó”MM;5ô

o– b® iB b€M; H’T H€M? /Q`M; M?Q #` #` bS+ K¢M? i?–M #Q ç| ç®i +?€v5

L?’i i?`B- +´i?K iBM? M;mv M +”M? H€`”K `¢T iÄ ` p– b® iB b€M; H’T H€M? ;B
b–M; iQ ?QM +MM; i`”M ` F?ÄB ;®+ +´i?K- #B M K’i i`QM; M?[M; FBM? K¢+? Î #H

>ÆM +?K+ p¢M bÈB iBM? M;mv M iBM? H’T H€M? ”Q ”Q # v ` - i`”M iÈB +€M? i v

GQ¢B #B M ?| Fb /B m M”Q ç| ç M; H†M; H) tªv ` X

hBM? M;mv M iQ”M i?•M iW MÆB #KM; i`”M ` - ;®+ +´i?K iBM? M;mv M ç| /–M /–
M M ªK ç¢K- +m®B +MM; #B M K’iX

hBM? M;mv M H’T H€M? iW ;®+ +´i?K FB ?| i?”M? ?ÆM +?K+ p¢M iB b€M; +?ªv
+€M? i v T?ªB- iK i”T pÈB M,M; HQÊM; i?–M #Q Î i`QM; ç| - ç´ p”Q M?[M; +Æ #„T i

L?[M; i?È i?`i i`QM; +Æ #„T ?„M `mM; H M F?–M; M;WM; - iBM? M;mv M p” M,M; i
ç´ p”Q `²B /mM; ?ÊT pÈB M? mX

*?’M ç°M; ç| H M ` iQ”M i?•M- ejN F?®B +Æ i?`i i` M M; Q`B ?„M /Q`M; M?Q +kM;
?„M +ªK i?’v i?•M ?bM? KbM? ç M; +| p– b® /ÁM; çB M +?¢v [m X

h`QM; +€M? i v T?ªB +O ?„M ç°i M?B M #„M ` M?[M; iB b€M; K”m iQK ç”K- M?[M
#„T +O ?„M #„M ` - i?2Q bU `mM; ç°M; +O +€+ i?È i?`i +”M; H9+ +”M; `U+ `ÐX

hBM? M;mv M iQ”M i?•M #` `9i +¢M- +?MK b€M; iBM? M;mv M MÆB #KM; ?„M +kM

*´i?K iBM? M;mv M ç½ #B M K’i- iU M?Q i`Î p ?Q p– - +–M T?ªB M;QM; iK iBM?
tm’i ?B M H¢BX

hBM? M;mv M p" M,M; HQÊM; i?-M #Q /mM; ?ÊT pÈB M? m- ?Q"MiQ" M #B M K'i i
i v T?ªB- F?B M +Æ #„T +O ?„M i`"M M; "T M,M; HQÊM; H"K +?Q M; QÌB F?€+ T?ª
hQ"Mi?•M +?'M ç°M; - ?ÆM M[#B M ç° M; "v +"M; HÈMX >„M ?Q +?•M K9 i v Î;
ç½ M?"T K - F?-M; +ÁM #B i #ªM i?•M ç M; H"K ;bX

ó•K5ô

h`QM; ç-m ?„M i`mv M iÈB K°i iB M; M'- i?•M ?bM? ç M; H„+ HQ #¶M; M?B M M;V
i?B i`B M æ`M? h?•M S?€T- imv F?-M; ç°M; ç"v M?QM; pšM /mv i`b iQ i? F€ [m€
G9 + M"v- i`QM; M½Q ?„M +?ŠM; +ÁM w M; ?o M"Q +ªX
*?d +| +€M? i v T?ªB +O ?„M pšM b€M; +?|B K„i- ç M; H†M; H) tªv ` HQ¢B #B M

h`iB /-M Kì b€M;X

" M M;Q"Bi` M; pB M- #|M; ?bM? ? B M;QÌB ç M; ç'm pä K²K tm'i ?B MX
>¢ h•K L; ?B M ç½ M;²B i`QM; pQÌM ?Q iW bÈK- pW i?'v ? B M;QÌB i?"T i?Á i`Q
+QÌB F?' çSM; /"vX

L" M; iW t M?bM ? B M;QÌB- M?Qm K"v M|B,

ó*€+ M;QÆB H¢B ç M H"K ;b\ô

ó ? ôX

.¢ h`QÌM; S?QM; M?•M +Æ ?°B iB M p"Q- +?d K'v M;QÌB ;€+ +Y - M|B,

óh M|Bi [m2M +€+ M;QÌB M M ?¼ +?Q +?9M; i p"QôX

G•K L?½ E€ +kM; F?-M; F?€+? F?Q çB i?2QX

ó*€+ M;QÆB ç M H"K ;b\ô

>¢ h•K L; ?B M ?ÄB i? K H-M M[X

ó>°B M; ?` M; "v K B KÈB #„i ç-m- ?-K M v +| ?°B ç'm ;B€ M€Q M?B i M?'iX æ•v H
b m F?B tBM T?ûT h K h?-M; B€Q KÈB ç†+ #B i i' +?S+X L; ?2 M|B Î ?°B ç'm ;B€ b
i-K i?QÌM; tm'i ?B M- i ç M ibK h?¢+? L? K +MM; çB t2K b Q- M?•M iB M +MM; ?

.¢ h`QÌM; S?QM; +QÌB ?B ?B M|BX

G•K L?½ E€ çBi? K [m M K°i pÁM; - F m H M,

óLÆB M"v i®i ?ÆM M?B m bQ pÈB MÆB Î +O +?9M; i - bÈK #B i +€+ M;QÆB Î ç•v

ó*?mv M M"v i H€i M[b) M|B pÈB h?¢+? L? K- ç K M v +?9M; i p"Q ç•v ÎôX .¢ h`

G•K L?½ E€ ;"i ç-m- ` p T?ªB M?Q p"v KÈB ç9M;X

h`QM; K°i +,M H-m M?Ä i` M; M?½ M^K F?m'i i`QM; `WM; - +€M? +Y b' i` M i-M; ;
h"Q *?d G K ;B M; `°M; ? B i v- 2Q M?Q i?•M HB m m®M +QM; p b m- #° M;U+ im

óv5ô

G•K L?½ E€ FBM? M;¢+ ?-H M K°i iB M; ;B®M; M?Q pW T?€i ?B M ` ç¢B HK+ KÈ
Î T?Q t M|B,

óL" M; i b Q H¢B Î ç•v\ô

.¢ h`QÌM; S?QM; +kM; M;~M ` - H"TiS+ +QÌB ?B ?B [m€B /`- HB M iK+ ;"i ç-m F?2

óhB m iY h?¢+? L? K [m^a H[°];? ;ÈK- #°B T?K+ #°B T?K+ôX
 a„+ K†i >¢ h•K L;?B M F?| +QB- €M? K„i H¢M? H)Q [mûi [m T?Q # M ç| M|B,
 ó*€+ M;QÆB +kM; #B i +¬ i \ô
 óE?¬M; [m2MôX
 .¢ h`QÌM; S?QM; H„+ ç-mX
 óJÈB ;†T ?¬K [m ôX
 G•K L?½ E€ M?bM p T?Q ç|- b m ç| H¢B M?bM >¢ h•K L;?B M /QÌM; M?Q ?B m`
 óh #B i`²B- +€+ M;QÆB ç M; ;B`M? ç`M ¬M; \ h?“i H`i?9 p`5ô
 >¢ h•K L;?B M H9M; i9M; - ;B`M /[ i`WM; K„i M?bM M`M; i K°i +€BX
 óh?¢+? L? K ç•m\ô
 .¢ h`QÌM; S?QM; ?ÄBX
 óE?¬M; #B iôX
 *ÆM ;B`M i`QM; HÁM; >¢ h•K L;?B M pšM +?Q ? i- M?„+ iÈB h?¢+? L? K pšM +ÁM
 ó*?„+ b„T ` `²BôX
 L`M; i pW M|B M?Q i? - ? B M;QÌB .¢ h`QÌM; S?QM; +kM; +?ŠM; ç w- pW M|B +
 çÊBX

 h`QM; +,M T?ÁM; HÈMX
 " M;QÌB .`+? h?B M J¢+- u i J½M?- h¢T " p K†i M;?B K i9+ M?bM h?¢+? L? K ç
 M?Q K'i çB i`B ;B€+ Î i` M ç'iX
 ó*?mv M ;b p"v\ô
 a„+ K†i h¢T " +U+ Fb F?| +QB,
 óæ K [m +?9M; i Hm¬M ç T?ÁM; - F?¬M; T?€i ?B M #'i +S M;QÌB M`Q çB p`Q i`
 +S HBM? ?²M M`Q ç M- i¢B b Q H¢B M?Q i? M`v\ô
 óG½Q .`+?- ç K [m M;QÆB +| T?€i ?B M çQÊ+ ;b F?¬M;\ô
 a„+ K†i u i J½M? +kM; •K i`-KX
 óE?¬M; +|ôX
 .`+? h?B M J¢+ H„+ ç-m- M†M; M M|B,
 óh`W F?B +| M;QÌB +<sup>a</sup>M? ;BÈB + Q ?ÆM +?9M; i i`U+ iB T pQÊi [m T?ÁM; imv M
 F?¬M; +?9M; i F?¬M; i? M`Q T?€i ?B M F?¬M; ` X h` M ç<sup>a</sup>Q M`v p®M F?¬M; +| M
 \ô
 óo"v +?mv M M`v H` b Q\ô
 h¢T " FBM? bÊ M|BX
 ó*?„+ H`im Hmv M ;†T bU +®ôX
 .`+? h?B M J¢+ M?bM F„ h?¢+? L? K- H†M; H) /MM; i?¬M i?S+ +^aK SM; K°i +?9i K
 óE?¬M; b Q- i?S+ ?^aB +O +?O M?•M ?Q`M iQ`M #bM? i?QÌM;- M; v +^a +?O ?²M +
 +?O ?²M iU M?Q #` F i p`Q K°i HQ¢B +^aM? ;BÈB Fb /B m M`Q ç|- H`K +?Q M;QÌB
 F?¬M; M„K #„i çQÊ+X æ•v +| H) H` HQ¢B #Q T?€T im Hmv M M`Q ç|Xô

h`€i J½M? M?`M F?¬M; M´B #QÈ+ iÈB i`QÈ+- i?Á i v ç†i H M M;U+ h?¢+? L? K- T
K°i +?9i- p K†i F?¬M; ç´B,
óhBM? M;mv M iQ`M i?•M K'i ? i`²BôX
ó*€B ;b \ô
G9+ M`v .`+? h?B M J¢+- h¢T " H`T iS+ FBM? ?½B #B M b„+- p°B p`M; #QÈ+ ç M
iBM? M;mv M iQ`M i?•M ç½ #B M K'i K°i +€+? i?-M F€X
ó*?mv M M`v H` b Q \ô
" M;QìB çQ K„i M?bM M? m- b„+ K†i F?| +QB- F?¬M; #B i T?ªB tY HQ +?mv M M
ó*| T?ªB H` ç K [m ç€M? M? m pÈB M;QìB F?€+ M M iB m ? Q ? i iBM? M;mv M iQ
F?¬M; t€+ ç`M? çQÈ+ M|BX
óLÆB `°M; HÈM M?Q i? M`v- M m ?„M ç€M? M? m pÈB M;QìB F?€+- +?9M; i b Q
. `+? h?B M J¢+ ?W H¢M? K°i iB M;- #¶M; M?B M ?Q i b•m K°i ?ÆB- HBM? ?²M +`M
+?“K çB p`Q +?O ?²M i`QM; i?S+ ?ªB +O h?¢+? L? KX
L?QM; K` F?B w i?S+ HBM? ?²M +O ¬M; i pW p`Q i?S+ ?ªB +O h?¢+? L? K- M;
b v i`QM; ç| ç°i M?B M +MM; # v H MX
L,K +¶ F?Q iS+ i` €+ ç°i M?B M iW i` M i?•M M;k K #MM; M´` - ;B[M?[M; çÊi b|
H`K M;QìB F?€+ T?ªB i?|i iBK- M;k K t¬M; iÈB w i?S+ HBM? ?²M +O .`+? h?B M
a„+ K†i .`+? h?B M J¢+ #B M ç´B M? M?- p°B p`M; i?m H¢B w i?S+X

jRNX *?QÆM; jR3, hbK >B m

GBM? ?²M +O .`+? h?B M J¢+ pW i?m H¢B- M;k K F?¬M; iB T iK+ çm´B i?2Q- +
K` i`Î p M^K v M Î# M i`QM;X
h?¢+? L? K pšM ;B[iQ i? #´i ç°M; Fb /` M?Q i`QÈ+- i`¬M; M?Q M;QìB K'i ?²M- M
i?S+ ?ªB pšM +ÁM- ?Q i i?Î +kM; ç m ç m- i`W pB + iBM? M;mv M iQ`M i?•M #` K'i-
F?€+ i?QìM; M`Q +ªX
. `+? h?B M J¢+ p K†i FBM? M;¢+- b m F?B i?m ?²B HBM? ?²M- p K†i /-M /-M i`Î
óa Q `²B \ô
h¢T " - u i J½M? +MM; M? m ?ÄB- b„+ K†+ M;?B M;ì ?ÄBX
ós2K ` +| +?9i T?B M T?S+ôX
. `+? h?B M J¢+ i?Á i v ç†i H M +€M? i v h?¢+? L? K- i`mv M iBM? M;mv M p`Q i`C
hBM? M;mv M M?Q M?[M; bÊB iÆ iBM? i M?¢v +ªK +?-K +?“K # v HQÊM i`QM; F
L? K- iW iW FûQ ;B½M iQ`M i?•M ?„M `X
L?QM; K` +?| ç M F?B iBM? M;mv M +O .`+? h?B M J¢+ HQm +?mv M ç M +€M?
i?b ;†T T?ªB i-M; i-M; M;M i`ÎX hBM? M;mv M K` ¬M; i T?|M; ` ;B®M; M?Q #` p
F?¬M; i? tmv M p`Q # M i`QM;X
hBM? M;mv M +O .`+? h?B M J¢+ iB T iK+ i`mv M p`Q- K2M i?2Q FBM? K¢+? K` /
L? K- M?QM; M;Q¢B i`W +€M? i v T?ªB +O ?„M- M?[M; MÆB F?€+ i`QM; i?•M i?
i`Î M;¢BX

"B i çQÊ+ çB m M"v- .`+? h?B M Jç+ i?-K iQM?- b m ç! iB T iK+ i`mv M i? K p" B ç M +€M? i v T?ªB +O h?ç+? L? KX

"av /ÁM; iBM? M;mv M iªM ` +MM; t¬M; p"Q M?[M; #S+ iQÌM; p¬ ?bM?X

ó_-K5ô

J°i iB M; M' i`-K i?'T p M; H M iW i`QM; +€M? i v h?ç+? L? KX

L?[M; iB b€M; K"m iQK ç"K +?mv M ç°M; i` M +€M? i v ?„M- i`QM; bU +?'M ç°M; .`+? h?B M Jç+ t¬M; p"Q # M i`QM; #¶M; M' pKM- #` Mm@i H'v F?¬M; +ÁM b!i +?9

J°i +¶ F?Q iS+ Fb /` ç°i M?B M iW i`QM; +€M? i v h?ç+? L? K #„M ` - H†M; H) ?Q h?B M Jç+X

.`+? h?B M Jç+ bÊ ?½B #B M b„+- p°B p" M; `9i i v HçB F?) F m K°i iB M; ,

óEb Hç5ô

u i J½M?- hçT " FBM? M;ç+- p°B ?ÄB,

óG½Q .`+? H"K ;b i? \ô

óE?¬M; +! ;bôX

.`+? h?B M Jç+ i?Î /"B K°i iB M; - F?¬M; +ÁM +€+? M"Q M!B,

ós2K ` - i +kM; F?¬M; i? ç€M? i?S+ +?O M?•M /"v- F?¬M; #B i pb b Q K" i`B m +? T?¬M iQÆM; iU pÊB i~m ?Ä M?"T K M?QM; M;?o F„ HçB i?'v F?¬M; TªB- +kM; + #Q K"i M"Q ç! KÊB #` M?Q p"vXô

L;?2 .`+? h?B M Jç+ M!B i? - u i J½M?- hçT " ç m F?¬M; M!B ;b M[X

EB M i?S+ p +€+ HQçB HU+ HQÊM; +O ? B M;QÌB F?¬M; b•m b„+ #^M; .`+? h?B H" KbM? F?¬M; ;B9T çQÊ+ ;bX

" M;QÌB i`-K K†+- M?Qm K"v M?bM h?ç+? L? K- M?'i i?ÌB +ªK i?'v #! i v- F?¬M;

G9+ M"v- #¼M M;QÌB >ç h•K L;?B M- .ç h`QÌM; S?QM; +?ì h?ç+? L? K ç½ H•m- + çB ç M i bK X

>¼ pW iB M p"Q i`QM; - F?B M?bM i?'v i?•M i? +SM; ç! +O h?ç+? L? K ç m M?" H MX

" M;QÌB .`+? h?B M Jç+ M?Qm K"v- çSM; tmM; [m M? h?ç+? L? K F?¬M; +?Q B i

L; v +ª >ç h•K L;?B M +kM; #` # M;QÌB +ªM HçBX

>ç h?¬M smv M +kM; M;?2 çQÊ+ iBM iS+ K" ç M- p K†i FBM? /` M?bM h?ç+? L? çSM; tmM; [m M?- M;?B ?Q†+ ?ÄB, óa Q p"v \ô

.ç h`QÌM; S?QM; - G•K L?½ E€- h"Q \*?d G K +kM; i`"M ç-v M;?B p'M- ç K [m pšM [m K°i ç K h?ç+? L? K ç½ i`Î i?"M? i? M"v- `®i +m°+ H" b Q \

J¼B M;QÌB ç m F?¬M; ?B mX

óa€M; M v- +?9M; i ç M ç½ T?€i ?B M ?„M M?Q p"v- ;B®M; M?Q ;B®M; M?Q H" i`

.`+? h?B M Jç+ ?W HçM? K°i iB M; - pšM M!B i?"i,

óh ç½ /Á tûi HBM? ?²M +O +?O M?•M- T?€i ?B M F?¬M; +! ;b F?€+ i?QÌM; - +?d H M?Q iQ" M #° #` `9i +çM- ;B®M; M?Q FB i HU+ pb ç€M? M? m pÊB M;QÌB F?€+ôX

óæB m M"v b Q +! i? \ô

>ç h?¬M smv M M;ç+ M?B M,

óæ K [m MÆB M"v p¬ +MM; v M i oM? - +?„+ +?„M F?¬M; t^av ` ç€M? M? m- +! T?^aB
 `²B F?¬M; \ô
 hmv B M'v ç m HQ H„M; M?QM; i? 'v h?ç+? L? K pšM +ÁM i?Î- M?`T iBK pšM #bM?
 M¬M M!M; X
 *?d H" M m F?¬M; i? idM? HçB i?b +?„+ +?„M F?¬M; T?^aB +?mv M i®iX
 L?QM; i? 'v .`+? h?B M Jç+ M!B ¬M; i v #! i v- M?[M; M; Q!B F?€+ p®M ç`M? H M
 KB M; X
 óæ i iÈB i?Y t2K b Q\ô
 h`-K H†M; K°i ?²B- .ç h`Q!M; S?QM; #¶M; +?O ç°M; H M iB M; ,
 óhmv i F?¬M; #B i?„M t^av ` +?mv M ;b- M?QM; pÈB FB M i?S+ p i`çM; i?€B i~r
 F?¬M; +?WM; +! i? t€+ ç`M? çQÊ+ çB m ;b ç!ôX
 .`+? h?B M Jç+ M?Qm +?†i K"vX
 >ç h?¬M smv M +kM; ç M; M?Qm K"vX
 J¼B M; Q!B ç m #B i .ç h`Q!M; S?QM; p" h?ç+? L? K [m2M #B i +?Q H•m- F?¬M; i
 .ç h`Q!M; S?QM; K M; w ç²- M?•M +Æ ?°B ?ç ç°+ i?O pÈB h?ç+? L? K i?b h?ç+?
 çQ!M; +? iX
 *kM; pb i?"M i`¼M; M M F?¬M; B /€K ;"i ç-m- ç m ç M; bmv M; ?oX
 ó*?Q ?„M i?Y t2K b Q- +?9M; i M?B m M; Q!B M?Q p"v- /M ?„M +! ;B! i`Á +kM; F?¬
 æ9M; p"Q i?!B F?„+ K'm +?®i- >ç h•K L; ?B M H M iB M; ,
 ó*ÁM i®i ?ÆM H½M; T?Q i?!B ;B M- M m h?ç+? L? K i?"i bU i~m ?Ä M?"T K i?b +
 M; ?o #B M T?€T ?"M? ç°M; ôX
 óh M M"v i?"i bU ç M iW +€B ;b K" •K hW oK *?QÈM; \ô
 .`+? h?B M Jç+ i`-K K†+ K°i H9+ ç°i M?B M ?ÄB >ç h?¬M smv MX
 æ K [m - ¬M; i p" >ç h•K L; ?B M M!B +?mv M K°i T?2M- #B i çQÊ+ K°i b® +?mv M
 S?QM; X
 " M; Q!B .`+? h?B M Jç+ p¬ +MM; HQm w iÈB pMM; ç'i i`mM; i•K +O ççB HK+ h?¬
 oK *?QÈM; X «M; ç½ M!B +?mv M pÈB >ç h?¬M smv M- #B i >ç h?¬M smv M H" ;B
 >ç h?¬M smv M +! H) +! i? M!B +?Q #¼M ?¼ +?9i ;b ç!X
 h? 'v # M; Q!B ?ÄB- >ç h?¬M smv M +kM; •K i?¬K FBM? M; ç+- HçB M?È iÈB +?mv M
 ç°i M?B M tm'i ?B M M M ç" M? F HçBX
 æB m M"v F?B M # M; Q!B .`+? h?B M Jç+ `i HQm w- ?ÄB `ä `M; K°i HQÊi M?[M
 h`Q!M; S?QM; - i?"K +?Q +ÁM +! w M; ?o i bK .ç h`Q!M; S?QM; M!B +?mv MX
 óæ9M; `²B- /Q +?QM? KB M; ?„M i M!B ` ôX
 >ç h?¬M smv M ;"i ç-mX
 •M? K„i +O # p` i?®M; HoM? +O •K J` i°+ H" .`+? h?B M Jç+- hçT " - u i J½M?
 M?bM p .ç h`Q!M; S?QM; X
 óh`mM; i•K ççB HK+ ÎT?Q b m •K hW oK *?QÈM; +! T?^aB +! K°i MÆB i M H" h?B M
 .`+? h?B M Jç+ ?Qi b•m K°i ?ÆB- #¶M; M?B M ?ÄBX
 .ç h`Q!M; S?QM; - G•K L?½ E€ bÊ ?½B #B M b„+X
 ó«M; #B i h?B M •K *´ h`OM; " \ô

h`QM; K„i .¢ h`QìM; S?QM; /QìM; M?Q H|2 H M K°i iB i?-M [m M; ,
 óh?B M •K *´ h`OM; +?QM? H` K°i i`QM; # imv i ç` - MÆB ç| p¬ +MM; M´B iB M; -
 M|B h?B M •K *´ h`OM; Hm¬M #` T?QM; 'M- +, M #ªM F?¬M; i? iB M p`Q- ¬M; H`K
 " M; QìB .`+? h?B M J¢+- h¢T " - u i J½M? M?bM ?„M K°i +€B- i`QM; HÁM; •K i?-
 ç`M? çQÊ+ i?•M T?“M +O .¢ h`QìM; S?QM; X
 óL; QÆB i?Y çB- çWM; +| ; BÎ i`ÁôX
 .`+? h?B M J¢+ F?¬M; ? i`ª HìB +•m ?ÄB +O .¢ h`QìM; S?QM; - M?QìM; ` K°i H
 S?QM; ,
 ó*~M i?“M +?9i- çWM; /MM; HBM? ?²M iB M p`Q i?S+ ?ªB +O ?„M- M m F?¬M; - HB
 F?¬M; p çQÊ+- +ÁM M[- çB K F?€+ i?QìM; i`QM; i?•M i? ?„M M^K Î +€M? i v T?
 ?B m- +S M?“K i?ŠM; p`Q ç|ôX
 .¢ h`QìM; S?QM; M?bM F„ ¬M; i - ?ÄB H¬M M[,
 ó«M; H`K b Q #B i iÈB h?B M •K \*´ h`OM; \ô
 óh?¬M; [m i´ i`+? Ui?Q i`+? /Q i´ iB M i`mv M H¢BVôX
 .`+? h?B M J¢+ i`¬K M; •K K°i H9+ KÈB H¢M? ;B¼M; M|BX
 æ¬B K„i .¢ h`QìM; S?QM; b€M; H M M?bM F„ # M; QìB iU M?Q ?B m` ;b ç| - ?„M
 i?ŠM; iÈB # M +¢M? h?¢+? L? K- i?Á i v ` M„K H'v +€M? i v h?¢+? L? KX
 J°i [mª +¬m HY #¶M; iW i`QM; HÁM; #`M i v ?„M # v ` X
 L; ¼M HY ;B®M; M?Q M?[M; +?B + pªv # Q T?O HÁM; #`M i v p` Km #`M i v ?„M-
 .¢ h`QìM; S?QM; ;B®M; M?Q K M; K°i +?B + # Q i v K`m p`M; - M?[M; ç®K HY K`m
 M; WM; - /QìM; M?Q +| bBM? K M? `2Q ?Á i` M #`M i v ?„MX
 " M; QìB .`+? h?B M J¢+ b„+ K†i i`„M; # +?- M?`M F?¬M; çQÊ+ HmB p b m K'v #Q
 +ª ;B¼M; ,
 óh?B M ?Ä 5ô
 " M; QìB h`Q \*?d G K- >¢ h•K L; ?B M- >¢ h?-M smv M +kM; ;B"i KbM?- p°B p`M; H
 #` h?B M ?Ä +?¢K p`Q M; QìBX
 óu M i•K- i +| i? iMv w F?®M; +? h?B M ?Ä M`v- b) F?¬M; ç bS+ M|M; ªM? ?QÎ
 .¢ h`QìM; S?QM; +QìB- +?b i v M„K H'v +€M? i v h?¢+? L? K- M?“K K„i +ªK SM; ;
 " i?®M; HoM? +O •K J` i°+ b„+ K†i +| T?¬M F?| +QB- p°B p½ •K i?-K /MM; F?Q
 i`QM; T?ÁM; F?¬M; ? +| F?Q iS+ h?B M ?Ä iÄ ` X
 " M; QìB •K i?-K FBM? M; ¢+- €M? K„i M?bM p .¢ h`QìM; S?QM; M; "T i`M FBM? /
 aS+ M|M; +O h?B M >Ä +U+ Fb #€ ç¢Q- +| i? T?|M; h?B M >Ä ` M?QM; H¢B €
 .¢ h`QìM; S?QM; bY /KM; h?B M >Ä `ä ``M; ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB +U+ Fb iBM? /
 " M; QìB ?B m `^M; - i` M T?QÆM; /B M bY /KM; F?®M; +? h?B M >Ä - .¢ h`QìM;
 L? KX
 h`Q \*?d G K i`QM; HÁM; bÊ ?½B- K„i ç T M; "T i`M FBM? /`- •K i?-K bmv çQ€M i
 S?QM; X
 L; QÊ+ H¢B ? B M; QìB >¢ h?-M smv M- >¢ h•K L; ?B M pb ç½ #B i çQÊ+ H B H`+?
 p`Q ç½ #B i çQÊ+ bU i?-M #Q +O •K hW oK *?QÊM; M M F?¬M; ? [m€ FBM? M; ¢+
 a m F?B T?€i ?B M F?Q iS+ h?B M >Ä /Q .¢ h`QìM; S?QM; T?|M; ` F?¬M; ? ;•v
 çSM; tmM; [m M? H†M; H) iB M iÈB ;¬M- Î # M +¢M? .¢ h`QìM; S?QM; •K i?-K M?

.QÈB €M? K„i i" T i`mM; +?,K +?9 +O K¼B M;QÌB- .¢ h`QÌM; S?QM; M?„K K„i- i` M
tBM? ç T ?ÆM +ª M[M?•M +?ªv` K°i p`B; B¼i MQÊ+ H'T H€M?X *€M? i v M„K H'v
F?) `mM `~v iU M?Q iB m ? Q F?¬M; Qi HU+ HQÊM;X

G•K L?½ E€ +kM; i?¬K FBM? M;¢+- +| T?¬M F?¬M; ?B m F?B i?'v .¢ h`QÌM; S?QM
L`M; i ?B m i?U+ HU+ +O .¢ h`QÌM; S?QM; ?ÆM #'i +S B- i`QM; K„i M`M;- /`i
M?"T K +O h?¢+? L? K F?¬M; +-M .¢ h`QÌM; S?QM; T?Q M?B m bS+ M?Q p"v- +
+?9i H" +| i? #B i çQÊ+ ç¢B F?€B iB M? ?bM?X

L?QM; #B m ?B M +O .¢ h`QÆM; S?QM; H¢B F?B M M`M; i +| +?9i; B"i KbM?- ç
M?bM p T?Q h?¢+? L? KX

J²?¬B i` M K†i .¢ h`QÌM; S?QM; M;`v +`M; M?B m- b„+ K†i +`M; H9+ +`M; M;?B K
F?¬M; M|B +•m M`Q F?B M +?Q K¼B M;QÌB F?¬M; #B i`®i +m°+ ?„M T?€i ?B M ç
h`QM; T?ÁM;- K¼B M;QÌB +MM; i`¬K K†+ ? i M?bM .¢ h`QÌM; S?QM; `²B H¢B M?b
æ°i M?B M .`+? h?B M J¢+ #B M b„+- M;~M; ç¬m M?bM H M T?Q i` M- M|B; B¼M;
óh M ç| H¢B ç M `²BôX

•M? K„i u i J½M?- h¢T " T?€i H¢M?- ç°i M;°i M;²B tm®M;- T?|M; HBM? ?²M i¢Q i
HBM? ?²M- M; ,M F?¬M; +?Q M;QÌB FB t¬M; p`QX

óJ'v M;QÌB +€+ M;QÆB F?¬M; M M /MM; i?¬M i?S+ +ªK SM;- +kM; çWM; ` F?ÄB +
a„+ K†i .`+? h?B M J¢+ +U+ Fb M;?B K i9+- M,K M;|M i v #„M ` M?[M; +?MK b€M
+€B pÁM; b€M; i` M K†i ç'i- # Q #¼+ H'v K¼B M;QÌBX

G`K tQM; K¼B +?mv M- .`+? h?B M J¢+ +kM; M;²B tm®M; M?„K K„i +?®M; ç`+?X

jkyX *?QÆM; jRN, oä >²M "B M .`

h`QM; T?ÁM;X

" M;QÌB .`+? h?B M J¢+ +?B ` M;²B # ?QÈM; p•v H'v h?¢+? L? K- .¢ h`QÌM; S
M;QÌB >¢ h?¬M smv M î# M +¢M? p K†i M;?B K i9+- •K i?¬K ç T?ÁM;X

h`Q \*?d G K- >¢ h•K L;?B M H9+ M`v F?¬M; +ÁM ç®B ç`+? pÈB M? m- K` /MM; p K
M?bM i`ÌB- +~M i?"M M?bM tmM; [m M?X

*?d +| G•K L?½ E€ H` mM; /mM; M?'iX

*?d i?'v M`M; i H'v ` K°i +€B F?,M i`MK ç¬m K`m iQK- i` M +€B F?,M i`MK ç¬m +
M i`QM; M?[M; ç€K K•v /QÌM; M?Q +| K'v HQ¢B +•v +Ä M`Q ç|X æ°B +?B + F?,
E€ +`M; i? K mM; /mM;- i?QªB K€B ? i M?bM ç¬M; H¢B M;| i•vX

*?B + F?,M i`MK ç¬m pW çQÊ+ ç°B H M- M?[M; ç€K K•v i` M ç| #„i ç¬m +?¬K +?"
+•v +Ä # M i`QM; #„i ç¬m bBM? i`QÎM; p¬ +MM; i?¬M Fb- +?d i`QM; +?®+ H€i ç½

J°i Hm²M; ?²M HU+ F€ H¢ M? M? +?|M; çQÊ+ ç€K +•v +Ä FB bBM? ` - `²B i¢Q i?"
[m M? ç¬m G•K L?½ E€- +m®B +MM; H` iWM; pÁM; b€M; # Q T?O +ª i?•M ?bM? M

L?[M; pÁM; b€M; ç| +ÁM çmM; çQ H„+ HQ # v i?ŠM; H M i`ÌB- b m ç| /WM; H¢B î
M;QÌB .`+? h?B M J¢+ M;QM; iKX

ó"Q #ªQ h?€M? +'T 5ô

:QÆM; K†i tBM? ç T +O h`Q \*?d G K i`M ç¬v FBM? M;¢+ M?bM +?B + F?,M i`MK
L?½ E€- F?) M|B,

ó*ÁM H` #Q #ªQ h?€M? +'T HQ¢B T?ÁM; M;U HBM? ?²M- ç9M; H` H`K M;QÌB F?€+

•M? K„i ? B M;QÌB >¢ h•K L;?B M- >¢ h?–M smv M`U+ b€M;- H”T iS+ •K i?–K ;”i q
*?ª i`€+? M? ¸–m M`v F?–M; ? HQ H„M;- ?| ` i` M M;QÌB H¢B K M; #Q #ªQ h?€M
M;U- +| M| i`QM; i v- M”M; i ¸QÆM; M?B M F?–M; +–M T?ªB HQ H„M; ;b +ªX

Í o– h”M ?ªB- #Q #ªQ h?€M? +’T +kM; +| p”B +€B M?QM; i’i +ª ¸ m M^K i`QM; i v M
o– h”M ?ªBX

"Q #ªQ h?€M? +’T Hm–M H” K°i p”i [mw ;B€ M?’i +O K¶B i–M; T?€B- +| H9+ #Q #
[mw ;B€ ?ÆM + Q i?O h?–M +ªM? 5

"Q #ªQ h?€M? +’T +O o– h”M ?ªB iQ”M #° ¸ m M,K i`QM; i v M?[M; + Q i?O h?–M
i?O h?–M +ªM? KÈB +| i? T?€i ?mv ? i mv HU+ p” #ªQ p M’B M|X

L| +| i? i`mv M [m M?B m ¸ÌB- /QÌM; M?Q F?–M; i? T?€ ?Ov- +?Q M M ;B€ i` +
i?O h?–M +ªM?X

>B M ;BÌ- G•K L?½ E€ i mv KÈB +?d +| +ªM? ;BÈB æ` p` ¸dM? T?QM; M?QM; H¢B
>¢ h?–M smv M- h”Q *?d G K +”M; M;?o +”M; FBM? ?½B- F?–M; #B i H½Q [m, bQ
HU+ K¢M? iÈB KS+ M”QX

L;QÌB +| i? ¸2K #Q #ªQ h?€M? +’T ` i†M; +?Q M;QÌB F?€+ i mv i ¸@B H” K°i M?•M
M`v i?b >¢ h?–M smv M p– +MM; +?„+ +?„MX

óEûi Fûi Fûi 5ô

L| + M?” ¸°i M?B M i`mv M ¸ M M?[M; •K i? M? Fb /`- K¼B M;QÌB M;~M; ¸–m M?bM
#` i–M; i–M; ;ÈM b|M; ¸ ûT- +| /’m ?B m M’imM;X

•M? b€M; Fb /` +?|B K„i ¸°i M?B M i`mv M ¸ M- M?[M; HQ¢B M,M; HQÊM; HBM?
i`mM; F?B M +?Q M?[M; M;QÌB tmM; [m M? +ªK i?’v HBM? ?²M b„T i M pÐ- +U+ F

L; v +ª >¢ h•K L;?B M- h”Q *?d G K M?[M; #€ +?O iQÆM; H B +O o– h”M ?ªB +k
M’B- /QÈB b|M; i`B m M,M; HQÊM;- ¸–m | + ? B M”M; p M; H M M?[M; iB M; –M; –

æ•v +ÁM H” /QÈB ibM? ?m®M; # M;QÌB .` +? h?B M J¢+ ¸½ i?B i H”T T?ÁM; M;U

L m i` M ¸dM? ¸–m K¼B M;QÌB F?–M; +| HÈT T?ÁM; M;U HBM? ?²M /Q # M;QÌB .`
+?„+ +?„M ?–m M?Q iQ”M #° M?[M; M;QÌB # M /QÈB ¸½ #` M,M; HQÊM; HBM? ?²M
T?€+? i€MX

>B M ;BÌ- +?d +| G•K L?½ E€ H” #bM? v M p– bUX

.QÈB i€+ /KM; +O +?B + F?,M i`MK ¸–m K”m iQK- M”M; i +?ŠM; #` +?9iªM? ?QÎM
i?”K +?Q +ÁM +| +?9i M?”K +?€M ;B®M; M?Q H” F?–M; #B i M?[M; ;b tªv` i` M ¸-

a„+ K†i # M;QÌB .` +? h?B M J¢+ •K i`–K ¸€M; bÊ- iBM? i?–M +?Q H9+ M”Q i”T i`

”^M; p”Q im pB +ªM? ;BÈB HBM? ?²M +O # M;QÌB- M m K°i ¸€M? K°i i?b +?ŠM;
+?WM; .` +? h?B M J¢+ +ÁM K¢M? ?ÆM K°i +?9iX

L?QM; K” H–M M`v ?¼ F?–M; i? F?–M; +~M i?”M- pb i`QM; T?ÁM; ?B M ¸ M; +| `

JK+ ¸Q+? +O # M;QÌB F?–M; T?ªB +?d H” +?®M; H¢B HBM? ?²M +–M; FQ+? +O
M iQ”M +?Q K¼B M;QÌB- ¸•v H” KK+ ¸Q+? ?”M; ¸–m X

*?QM? pb p”v K” #¼M ?¼M #` pQÈM; pQm +?•M i v- #m°+ T?ªB T?•M ` K°i #° T?”
T?ÁM; M;U HBM? ?²M #ªQ p +?Q ¸€K M;QÌB h?¢+? L? K F?–M; #` i’M i?QÆM;X

.Q /MM; T?–M HÈM iBM? HU+ p”Q pB + T?ÁM; M;U M M #¼M ?¼ F?–M; i? i”T i`mM
¸’m- ¸QÆM; M?B M +kM; F?–M; i? iQ”M HU+ tm’i i?OX

ó•K5ô

ó.QÆM; h? M? æ K†+ /M #` ;B K Î J pU+- M?QM; B +kM; #B i M,M; HU+ +O .QÆ # M;QÌB ç| F?¬M; +?WM; +| HB M [m M ç M .QÆM; h? M? æ Xô

ó.QÆM; h? M? æ ô

L;QÌB FB M;?B M ` ,M;- K†i ç-v ç® F}- €M? K„i H¢M? M?Q ?¬M ç Q- ;B®M; M?Q + pÈB .QÆM; h? M? æ X

ó" M,K i`QÈ+ ç•v- M;QÌB +O æ¬M; S?QÆM; ;B +?9M; i iÈB ?ªB pU+ :B¬ G - T .QÆM; ;B F?¬M; +| #'i Fb + Q i?O M¬Q- ç¢B #° T?"M i°+ M?•M p¬ + Q i?O ç m #B hY çªQ p¬ ?ªB pU+ :B¬ G K†+ /M #` +?B K ç|M; M?QM; HU+ HQÊM; +O .QÆM; ;B M m .QÆM; h? M? æ +| i? i?Q€i çQÊ+ i?b .QÆM; ;B pšM +ÁM H¬ .QÆM; ;B M?Q

æ¬M; S?QÆM; >¢T i?'T ;B¼M; M|BX

ó*?„+ +?„M F?¬M; T?ªB M;QÌB +O .QÆM; h? M? æ HQm H¢BXô

L;QÌB FB +QÌB H¢M? K°i iB M;- ?W K°i iB M; KÈB M|B,

óoÈB iQM? +m²M; p¼M; ?B m +?B M +O .QÆM; h? M? æ - M m i`QM; i v ?„M +| # pU+ oB M G p¬ ?ªB pU+ >„+ h?Ov bÈK ç½ #B M i?"M? H½M? i?' +O ?„M `²B- ç•m æ¬M; S?QÆM; >¢T M;¢+ M?B M bmv M;?o Fo K°i +?9i `²B •K i?-K ;"i ç-mX

ó>°B M;?` M;¬v K B b) #„i ç-m- i b) F?¬M; H° K†i M[- ç T?ÁM; # M;QÌB FB T?€ L;QÌB FB /Q /U K°i H€i- T?•M T?| æ¬M; S?QÆM; >¢T,

óL;QÆB K m +?|M; çB m i` `ä i?•M T?"M +O # M;QÌB FB - ibK ?B m t2K #¼M ?¼ H-M M¬v i? HU+ M¬Q +kM; +| KQm iQM? `B M;- F?¬M; i?"i bU ç²M; HÁM;- +?kM; çQÊ+ tªv ` b B b|i ;bXô

ó" M oä >²M çB M ?bM? M?Q pšM +?Q +| ç°M; ioM? ;bôX

æ¬M; S?QÆM; >¢T pW ;"i ç-m pW i`ª HìBX

ó.QÆM; .U+ h?B M iU +| F ?Q¢+?- ?„M ç½ KÌB i ç M L?"i çªQ i'i M?B M T?ªB `ä M?Q HÁM; #¬M i v- ?°B M;?` M;¬v K B M|B F?¬M; +?WM; i M *?mM; Gv æ°M FB b)

L;QÌB FB M?Qm K¬v M|BX

ó*?mM; Gv æ°MXô

æ¬M; S?QÆM; >¢T i?b i?-K K°i +•m- +| +?9i F?¬M; iBM M|B,

óh M;B ?Ä çSM; ç-m *?B M #ªM; M¬v i?"i H¬ çQÊ+ +QB i`¼M; i? b Q\ .QÆM; .U ?„M\ amv +?Q +MM; ?„M pšM +ÁM i` - .QÆM; .U+ h?B M ç ?„M iQ¬M [mv M T?K i HU+ F?¬M; \ô

ô L;QÌB M¬v HÊB ?¢B ?ÆM M?[M; ;b M;QÆB iQîM; iQÊM; ç|5ô

L;QÌB FB ?W H¢M? K°i iB M;- M|B iB T,

ó>„M çQÊ+ .QÆM; .U+ h?B M çQ+? i?•M /¢v /ä KQÌB M,K- iQÆM; H B M?'i ç`M? b) +O o¬ h" M >ªB- .QÆM; .U+ h?B M v M i•K ç ?„M H¬K çQÆM; M?B M H¬ iBM ?„M + æ¬M; S?QÆM; >¢T FBM? M;¢+X

óL;?2 M|B pä ;Bª +ªM? ;BÈB h?B M o` #bM? i?QÌM; F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O ?„MX

L;QÌB FB H¢M? HMM; M|BX

æ¬M; S?QÆM; >¢T +m®B +MM; +kM; #B M b„+- K†i ç-v p FBM? ?½BX

h?¢+ L? K H'v K'v iì ;B'v i`QM; >mv M E?¬M; ;BÈB ` çQ +?Q .`+? h?B M J¢+ +Q\

óL?[M; i?S M"v i¢K i?ÌB /Q M;QÆB #ªQ [mªMXô
 hB M„M; ¸-m iB M +?B m p"Q +Y b' p" M?[M; F?2 ?Î i` M #S+ iQÌM; ¸€ i`"M +?B
 b€M; +ª+,M T?ÁM;X
 " M;QÌB .`+? h?B M J¢+ F?¬M; i?Q+? M„M; +?Q H„K- +?Q M M ibK MÆB #!M; i©E
 €KX
 > B M;QÌB >¢ h?-M smv M p" >¢ h•K L;?B M #` h?¢+? L? K F?mv M ` M;Q" B K°i H¢
 +?d +ÁM H¢B h?¢+? L? K p" # p` i?®M; HoM? +O •K J` i°+X
 ó*?O M?•M- M;QÌB H"K i? M"v H" +! w ;b\ô
 .`+? h?B M J¢+ €M? K„i +?ÈT H M- F?¬M; ¸Q i v ` ¸!M H'v b® b€+? FB - b„+ K†i
 u i J½M?- G¢T " K¬B K'T K€v M?QM; i?Î /"B F?¬M; M!B- +?d M?bM h?¢+? L? K #
 hU +QÌB K°i iB M;- h?¢+? L? K iB T iK+ ¸Q +?Q .`+? h?B M J¢+ M!B,
 óJ'v i! ;B'v M"v H" ;B'v +?SM; M?"M [mv M bÎ ?[m ¸®B pÈB +€+ ?ÁM ¸ªQ HÈM i`QM
 HÈM FB +?Q +?„+ im•M i?O ;B Q QÈ+- K°i F?B ?B K ?¼ K M?•M ¸Q È+ ;Bª i`W-
 i?"K +?Q +! i? ?¢ i?O pÈB +€+ M;QÆB- M?QM; F?B mv ?B T +O K M?•M pšM +Á
 M?šM M¢B- F?¬M; /€K H"K HQ¢MXô
 .`+? h?B M J¢+ BK H†M; F?¬M; H M iB M;X
 óh #B i +€+ i°+ +€+ M;QÆB KÈB ¸ M o¬ h"M ?ªB- +ÁM `i H¢ HšK pÈB ¸¢B HK+ h?
 J` i°+ +€+ M;QÆB im Hmv M +¬M +€+ HQ¢B p"i HB m ?B K +!- M?'i H" HBM? /QÈ+
 i`¼M; +U+ HÈM ¸®B pÈB im pB +O +€+ M;QÆBXô
 h?¢+? L? K M!B K°i +€+? iU M?B M,
 ó*€+ M;QÆB +! i? i` M? i?O i?ÌB ;B M T?€B M;QÌB ¸ M +€+ ?ÁM ¸ªQ M"v K" i?m ?€
 #` b€M b" M; +?Q iQÆM; H BXô
 " M;QÌB .`+? h?B M J¢+ pšM F?¬M; KÎ KB M;- i?¬M ibM? +"M; M;"v +"M; T?S+ i¢
 óL?[M; i?S M"v +! i? ;B9T +€+ M;QÆB [m v p ¸'i i'- o¬ h"M ?ªB M"v F?¬M; T?ªB H
 h?¢+? L? K +QÌB +QÌB M!B iB T,
 óh p®M ¸`M? HÈB /KM; ¸¢B HQ¢M Î o¬ h"M ?ªB ;B9T +€+ M;QÆB i?m i?"T ¸O i`B
 ¸ªQ i`QM; i v i imv ?ÆB Qi- M?QM; +! +ÁM ?ÆM F?¬M;- +€+ M;QÆB K m +?!M; i
 ¸ªQ M"v `²B +?m~M #` `ÌB F?ÁB MÆB M"vXô
 óh`QÈ+ F?B i?¬M ?²M +O +?O M?•M +•m /B i- M;QÌB pšM H" +?O M?•M +O +?9M
 .`+? h?B M G¢+ BK H†M; ?²B H•m KÈB ¸Q i v iB T M?"M b® ;B'v i! FB - M!B iWM;
 ó.M +?9M; i¬B T?ªB ¸B i?b +kM; T?ªB ¸B +MM; +?O M?•M- M m M;QÌB F?¬M; ¸B-
 u i *m²M;- G¢T " +MM; M? m H"TiS+ ;"i ¸-mX

jkjX *?QÆM; jkk, h v SªB J¢M? J)

óæ¢B iB m i?Q5ô

" +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB h?B M o` +mM; FQM? ¸SM; i`QM; K°i +,M K"i i?'i- ?QÈM; p
 H X

*,M K"i i?'v M"v M^K M; v /QÈB +?•M h?€M? Zm M; bÆM- i`QM; K°i F?m #m¬M #€M
 +^aM? M€Q M?B i +O F?m #m¬M #€M- iB M; M; QÌB ^2M "Q- pä ;B^a ç M iW F?„T MÆE
 ç•v ibK FB K +?Q KbM? #€m p"i- HBM? p"i QM; w- M?°M M?`T p¬ +MM; X
 Í K°i ;|+ F?m'i +O F?m #m¬M #€M +| K°i +QM çQÌM; i?¬M; ç M K°i bQÆM; T?ÁM
 ç` ç¢Q i?¬M; ç M +,M K"i i?'i M"vX
 " p` pä ;B^a +^aM? ;BÈB h?B M o`FB i`¬M; M?Q # bQ ?mvM? ç - ç m K†+ €Q p^aB
 M†M; M M?Q M9B- # M; QÌB çSM; ç•v i`¬M; F?¬M; F?€+ ;b # M; ¼M M9B HÈM bW
 L?[M; pä ;B^a #bM? i?QÌM; çSM; i`QÈ+ ?¼M; v ç M ?Q i i?Î +kM; F?| F?,MX
 " M; QÌB iQÈM; K¢Q `i #bM? i?QÌM;- M m ?¼ HšM p"Q ç€K ç¬M; +?„+ +?„M b) +?S
 " M; QÌB M"v H" *mM; T?KM; +O h"Q :B - `i Qi F?B tm'i ?B M i`QÈ+ K†i M; QÌB H¢
 K°i b® pB + i`QM; #|M; i®BX
 ó*€+ M; QÌB ç M H" i®i `^2BXô
 h"Q *?d G K `i iU M?B M M; ^2B i` M ;? - F?m¬M K†i tBM? ç T i?Q€M; ?B M ?"Q [m
 M" M; i M?Qm K"v- ?Ì ?[M; M|B,
 óE +?Q i M; ?2 ibM? ?bM? KÈB M?'i +O ;B i°+Xô
 " p` pä ;B^a +O h"Q ;B H"TiS+ ;"i ç¬m- F?QK M; QÌB ç2K ? i pB + HÈM #û +O h"Q
 #€QX
 h"Q *?d G K ? B K„i ?Ì- H„M; M; ?2 +~M i?"M- çÊB F?B # M; QÌB M|B tQM; KÈB ;"i
 óh'i +^a ç m M?Q i?QÌM;- F?¬M; +| pB + ;b HÈM- t2K ` F ?Q¢+? F?¬M; +| ;b i? v ç
 " M; QÌB +MM; ;"i ç¬m- i?¬M i?€B +mM; FQM?X GQ¢B i?€B ç° M"v tm'i T?€i iW i`
 H" /Q i?•M T?"M +O h"Q *?d G KX
 ó" M; QÌB [m ç•v H" #^aQ p i ? v H" iB M i? i? K ;B ?°B M; ?` +O L?"i ç^aQ\ô
 h"Q *?d G K i?¬M ibM? H½M? ç¢K- F?¬M; +?"K F?¬M; M? M? ?ÄBX
 ó*?O v m H" ç|M iB m i?Q p M?"Xô
 J°i M; QÌB i`QM; ç| +9B M; QÌB K†i bQM; bQM; pÈB ç'i +mM; FQM? M|BX,
 ó>^aB pU+ oB M G bÊ H" b) F?¬M; çQÊ+ M iQ" M- w +O ;B +?O H" h"Q ;B +?9M; i
 +O ?^aB pU+ oB M G M[- +?9M; i¬B ç M ç•v M?•M iB M t2K i?Y +| # Q M?B m i?
 ?°B M; ?`- +?S +kM; F?¬M; Km®M i? K ;B Xô
 h"Q *?d G K M? M?"M; ;"i ç¬m- /QÌM; M?Q bÈK #B i pB + b) M?Q p"vX
 óL; ?2 M|B æ¢B iB m i?Q #` M; QÌB i ;B K ;B[- +| +¬M +?9M; i¬B [m ç| ô
 J°i M; QÌB #QÈ+ H M tBM +?d i?`- i`QM; K„i ?B M H M K°i iB b„+ H¢M?X
 óE?¬M; +¬MXô
 h"Q *?d G K H¢M? HMM; M|BX
 óæ¢B iB m i?Q- +?9M; i¬B M; ?2 M|B i`QM; ?2 MQÈ+ M|M; - ç¢B iB m i?Q p` i M iB
 +| tQ+? KQ+?- T?^aB i`B m J M \*´` K†i K" +kM; #` ?„M ç€M? #` i?QÆM; Xô
 L; QÌB FB +•M M?„+ K°i +?9i +9B ç¬m i?'T ?ÆM M[,
 óæ¢B iB m i?Q p®M F?¬M; +?9 w iÈB B- +| i?"i H" Km®M +MM; pÈB i M h?¢+? L?
 h"Q *?d G K ç°i M?B M BK H†M; - i`QM; HÁM; i?¬K i? M K°i +•m- M" M; i`¬K iQ K°
 /YM; /QM; M|B,

óh # M ç-m +kM; +| w ç|- M?QM; #•v; BÌ F?¬M; #B i T?ªB M; ?o M?Q i? M"Q M[X
 #B M /`- +| H) H" ç M +m®B çÌB +kM; F?¬M; i? iK ?°B iBM? M; mv M- im pB çÌB M
 " M; QÌB M; ç+ M?B M- +MM; i`-K K†+ ;"i ç-m- ?B M M?B M +?Q `^M; +€+? H"K +C
 ó> BxXô
 h"Q *?d G K +| +?9i #MB M; MB,
 óL m F?¬M; T?ªB H" F?¬M; i? ?°B iK çQÊ+ iBM? M; mv M- M|B F?¬M; +?WM; i b)
 M"v H" ?MM; FB i i`QM; çÌB- M m i?"i bU /mv i`b çQÊ+ bS+ KçM? M?Q i`QÊ+ i?b
 Km°M; b +kM; b) pQÊi [m *?mM; Gv æ°M- i`Î i?"M? M?•M p"i b€M; ;B€ M?'i i`QM;
 •M? K„i # p` +mM; T?KM; +O h"Q ;B ç°i M?B M b€M; H M- #° /çM; M?'i i?ÌB F?¬
 óh #B i bU HÊB ?çB +O *?mM; Gv æ°M- im pB LB i""M M?`i`MM; i?B M- HBM? ?
 `i M?B m pã ?²M i`QM; M; QÌB- Hm¬M çQÊ+ M; QÌB F?€+ i€M /QÆM; H" K°i i?B M
 h"Q *?d G K ?W F?) K°i iB M; - M|B iB T,
 óL?QM; h?ç+? L? K +kM; F?¬M; i?m FûK # Q M?B m- ç M pã ?²M GBM? h?¬M +O
 çQÊ+ i`M M; QÌB ?„M +| # Q M?B m #Q K"iX L; QÌB M"v K M; HçB +?Q M; QÌB F?€+
 F?¬M; T?ªB pb pã ?²M #B M /`i?b i`i KQM; iÊB M; "v ?„M p" *?mM; Gv æ°M; B Q
 óo"v i?b i?"i H" ç€M; iB +Xô
 " p` +mM; T?KM; +O h"Q ;B +kM; ;"i ç-mX
 óV- ç9M; H" ç€M; iB +- ç€M; iB +i Xô
 h"Q *?d G K çÄ K†i- ç°i M?B M M; ?o ç M +?mv M M" M; ç½ +?O ç°M; ?B M i†M; M
 +| +?9i i? M i?MM; - F?¬M; M|B iB T M[X
 óh?ç+? L? K ç½ F?¬M; +ÁM ;B€ i` HÈM M[- +?B #^M; i #Ä [m ?„M- M|B +?mv M
 ?„MôX
 L; QÌB FB M|BX
 ó_ 'i F?|Xô
 h"Q *?d G K bmv M; ?o K°i +?9i `²B M|B,
 óL; šK M; ?o iB M? ?bM? - i +ªK i?'v `^M; pB + Km®M i?mv i T?K+ # F /`i°+ FB F?
 "- i` M hmv i GQM; çªQ pšM +ÁM ? B F /`i°+ H" +QÌM; ;Bª h?¬M +ªM? ç€M; bÊ ?A
 " p` *mM; T?KM; +O h"Q ;B b„+ K†i F?| +QB- ç²M; i? M? F m H M,
 óL, K i M +QÌM; ;Bª h?¬M +ªM? \ô
 h"Q *?d G K +QÌB F?´ ;"i ç-m,
 óæ9M; H" M, K +QÌM; ;Bª h?¬M +ªM? - i? HU+ M"v i?"i H" KçM? K) ç M #B M i?€B-
 F?¬M; K†i /`v K`Î K½B ç'v F?¬M; çBX > Bx- ç€M; iB +- ?B M; BÌ ?„M F?¬M; i? i'
 H) K'v i M /`i°+ FB +kM; +?m`M #` `ÌB #Ä ?„MXô
 ó*| +-M T?€B M; QÌB i?ŠM; ç M hmv i GQM; çªQ ;†T ? B M; QÌB FB F?¬M; \ô
 óV- +| i? i?Y t2K- F?¬M; +-M #B i H" +| i?"M? +-M; ? v F?¬M; - Qi M?'i +kM; T?ª
 +?Q #¼M ?¼ #B i w ç`M? +O h"Q ;B +?9M; i Xô
 óh?m°+ ?çM; ?o M m h?ç+? L? K ç°i M?B M BK H†M; +? i çB i?b +| i? / /`M; HB
 FB ?ÆMXô
 æ¬B K„i h"Q *?d G K ç°i M?B M b€M; H M K°i iB HçM? H)Q- HçM? HMM; M?bM p"

óh®i M?`i M;QÆB M M [m M +?mv M pW M;?o çB- +?Q M|B ç M [m M ? ;B[h?ç
?B M ;BÌ .QÆM; h? M? æ pšM +?Q #`iB m /B i- M m M?Q h?ç+? L? K +? i i`QM
M;?o t2K KbM? ;B'm çQÊ+ # Q M?B m M;QÌB\ L;QÆB +?Q `^M; M;QÆB H" +QÌM; ;
L;QÌB FB b„+ Kti ççB #B M- p•M; p•M; /ç /ç- F?¬M; /€K M|B ;bX
óæWM; +| M;?o ç M pB +;B i h?ç+? L? K- çWM; +| ç2K T?B M T?S+ ç M +?Q h"Q
h"Q *?d G K ?W HçM? K°i iB M;X
" M;QÌB p°B p" M; ;"i ç-m- `ä `M; H" `i bÊ h"Q *?d G KX

hçB K°i +,M T?ÁM; ç€ #Q K"i F?€+X
h?ç+? L? K M;²B t T #^M; i` M Kti ç'i- b„+ Kti m €K- M?Qm K"v M?bM p"Q #`M i v
>„M çti i v T?ªB H M M M ç€- M?bM #`M i v i?¬ `€T +O KbM? K" +?ŠM; i?'v bUF?
>„M M?„K K„i HçB- ? B K„i ?B M H M iB b€M; K"m iQK /`i?QÌM;- b m F?B i"Ti`m
` pB + ?bM? M?Q €M? b€M; iQK FB +kM; ~M ;B'm i`QM; +Æ i?`iX
h`QM; HÁM; +?Êi M;?o iÈB +?mv M +€M? i v T?ªB ?B M ;BÌ +SM; M?Q b„i ç€- +?ŠM
K" i?`M?- K M; iÈB +?Q M;QÌB F?€+ +ªK ;B€+ p¬ +MM; KçM? K)X

óoä ?²M #B M /` ô
h?ç+? L? K H~K #~K- M?,M i`€M M?Qm K"v- iU M|B pÈB KbM?,
óL;?o iÈB M;?o HmB- +?„+ H" +€B pä ?²M h?ç+? >| FB `²B- +?d H" içB b Q HçB t
?9i bç+? iBM? M;mv M +O i \ô

>„M ¬K K°i #-m M;?B p'M- M;²B i`QM; +,M T?ÁM; ç€- [m M b€i MY M;¬v- /QÌM; M?
?| +O #ªM i?•M +?QM? H" /Q pä ?²M h?ç+? >| X

>„M #B i [m€ i`bM? iB M ?| +O pä ?²M h?ç+? >| ;²K #®M ;B B çQçM- K¶B ;B B
F?€+ M? mX Í ;B B çQçM ç-m- / b) +| K"m t€K i`„M;- Î ;B B çQçM i?S ? B b) +| H
i?S # b) +| K"m p" M; t M?- ç M ;B B çQçM i?S iQ b) tm'i ?B M K"m iQKX

L;QçB i`W pB + K¶B ;B B çQçM +| K"m b„+ F?€+ M? m- bS+ KçM? +O K¶B ;B B ç
h?2Q M?Q ?„M #B i- +?d F?B M"Q im pB #ªM i?•M iB M p"Q +ªM? ;BÈB h?B M o`-
#QÊ+ p"Q ;B B çQçM i?S iQ- / / b) +| K"m iQKX

h'i M?B M ç•v H" ç®B pÈB M?[M; pä ;Bª #bM? i?QÌM;X

.Q i`QM; M;QÌB h?ç+? L? K +| M,M; HQÊM; +O pä ?²M i?-M #Q FB i`Ê ;B9T- +?Q
iÈB +ªM? ;BÈB çB m FB M- pä ?²M +kM; +| i? iB M ?| iÈB ;B B çQçM i?S iQX

>B M ;BÌ- pä ?²M h?ç+? >| pšM +ÁM ç M; i`QM; ;B B çQçM i?S # - M m /MM; i•K
h?ç+? >| oä >²M- ççB #° T?"M / i` M +Æ i? ç m #B M i?`M? K" p" M; t M?X

L?QM; K"m b„+ +€M? i v T?ªB pšM F?¬M; ç´B- pšM H" K"m b„+ +O / #bM? i?QÌM
L?QM; M m M?oM F„ b) i?'v i v T?ªB +O ?„M Hì Kì ?B M H M K°i Hm²M; b€M; K"
?„M çQ€M `^M; pä ?²M h?ç+? >| b„TiB M p"Q ;B B çQçM i?S iQX

>B M ;BÌ ;B +?O h?ç+? EB M +O h?ç+? ;B pšM +?d +| im pB LB i ""M- pä ?²M h?ç
i?S # X

h` M /QÈB h?ç+? ;B pb +?Q +| B ç°i T?€i +ªM? ;BÈB h?B M o`M M +?Q +| M;QÌ
>| iB M p"Q ;B B çQçM i?S iQX

h`QM; FQ S+ +O i M h?ç+? L? K i`QÈ+ +kM; F?¬M; +| #'i F€KB m iª M"Q p ;B B

æB m M"v F?B M ?„M F?¬M; /€K F?ŠM; ċ`M? #B M ?| +O +Æ i? ?B M ;Bì +| T?
F?B pǎ ?²M h?¢+? >| b„T #QÊ+ p"Q ;B B ċQ¢M i?S iQ ? v F?¬M;\

h?•M i? ?| ċ€- iQ"Mi?•M ?„M ċQÊ+ # Q T?O #ÎB K°i HÈT €M? b€M; K"m p" M;
ċ€- p[M; +?„+ F?¬M; ;b T?€ ċQÊ+X

h`QM; F?B ċ| - +€M? i v T?ªB pšM ;B[M;mv M K"m +k M?QM; H¢B M†M; M p¬ +MM
+kM; +ªK i?'v F?| F?,M- M m #•v ;Bì K" +?B M ċ'm- +?„+ +?„M +€M? i v M"v b) ;•v
+?Q /B +?mv M +kM; F?¬M; ċQÊ+ 'M ċ`M?X

L;mv M M?•M +?d pb +€M? i v M"v [m€ M†M;X

*MM; H" ? B +€M? i v K" i`¼M; HQÊM; ? B # M H¢B +? M? H +? ?ÆM i`,K H-M- K
K°i # M H¢B M†M; iU i?€B bÆM- bQ K'i +•M ċ®B M"v F?B M ?„M p¬ +MM; T?B M

óJ M| +?SXô

h?¢+? L? K /MM; HU+ M•M; +€M? i v T?ªB H M + Q ? i KS+- /Q F?¬M; +| bU ;B9T
ċ°M; i€+ M"v p¬ +MM; +?"K +?¢T- ċÊB F?B ?„M M•M; +€M? i v H M ċ M ċdM? ċ-m
b m HQM; +kM; QÊi ċšKX

>„M M?Q ċ M; M•M; K°i M;¼M M9B HÈMX

h?¢+ L? K ?B m `ä- ċ•v H" M?ìi?•M i? ?„M ċ½ i`ªB [m ` M Hmv M +U+ ?¢M- bS+
?ÆM M?B m bQ pÊB pǎ ;Bª #bM? i?QìM;- M m F?¬M; TªB p"v i?b M,M; HU+ M•M;
F?¬M; +|X

ó*QM K M|5ô

>„M ċB M H M K„M; K°i +•m- +€M? i v TªB ċ°i M?B M ?¢ tm®M;- M„K i v M?Q K°
tm®M; M M ċ€X

*€M? i v p" M„K ċ'K `ÆB tm®M;- F?¬M; +-M ?„M TªB /MM; bS+ +kM; M? M? M?Q
Hm²M; b€M; iQK F?B M M;QìB FBM? bÊ ċ'K tm®M; M M ċ€ t M?X

ó•Kô

L M ċ€ t M? +SM; +?„+ ;Bì M?Q #B M i?"M? KB M; ċ"m T?K- #` +€M? i v TªB +O
+?Q ?„M +ªK i?'v KbM? +?ŠM; ;†T bU F?| F?,M M"Q +ªX

h v TªB M?Q K°i KkB F?Q M F?¬M; ;b F?¬M; T?€ tmv M i?ŠM; p"Q M M ċ€ t M?
?MM; K M; i?2Q +?'M ċ°M; +O +Æ i? i`mv M iÈBX

*?'M ċ°M; `i [m2M i?m°+X

L?"M ` bU +?'M ċ°M; M"v- b„+ K†i h?¢+? L? K #B M ċ'B- +?d +ªK i?'v +€M? i v T
imM;X

J°i Hm²M; HU+ HQÊM; ċB M +m²M; iW i`QM; +Æ i? i`mv M iÈB +€M? i v F?B M ?
M'B- F?OM; #® FBM? M;QìBX

ó•K –Kô

L M M?" /QÈB +?•M h?¢+? L? K ċ°i M?B M i`mv M ċ M M?[M; iB M; M' –K –K- +U+

h?¢+? L? K ?QªM; bÊ- ċ¬B K„i /¢B ` M?bM tm®M; /QÈB +?•M- i?'v K†i ċ'i H9+ M"v
#B MX

h`QM; iB M; M' ċb ċMM;- M M ċ€ t M? /QÈB +?•M ?„M M?Q #` i`"M ċ°M; ċ'i +'T d-
F?¬M; M;WM;X

hWM; iªM; ċ€ t M? pÐ M€i #B M i?"M? #°i ċ€ # v F?„T i`ìBX

hWM; pÁM; b€M; iQK iW +€M? i v ?„M T?€i ` - ċB iÈB ċ•m i'i +ª ċ€ t M? ċ m M€i `
i v TªB +O h?¢+? L? K H`K i`mM; i•K- M| #„i ċ-m i`M T?€ i'i pª K¼B i?S; †T i` M

ó•K –K –KXô

J°i •K i? M? +U+ HÈM p M; H MX h?¢+? L? K b„+ K†i ç¢B #B M- Km®M `9i i v H M
i v M`v +`M; H9+ +`M; M†M;- M†M; ç M KS+ F?¬M; M?[M; F?¬M; i? `9i i v H M çQ
+kM; #` FûQ p`Q i`QM; ç!X

ó_Q iô

Zm–M €Q +O ?„M `€+? imM;- pªB pKM F?¬M; `ÆB i?ŠM; tm®M; M M ç'i K` #` +€M
M' pšM p M; H M- +,M T?ÁM; M?Q ç M; #` ç°M; ç'i i`M T?€- T?ÁM; ç€ /–M /–M ç' p

J°i H9+ b m- h?¢+? L? K ç M; #` p•v ?½K i`QM; K°i F?¬M; ;B M +?WM; jy Kûi pm
H` ç€ pKM pĐ M€iX a„+ K†i ?„M p¬ +MM; [m€B /`- ? i M?bM +€B óK° ?mv iô HÈM`
KbM?- i`QM; K„i /` [m M; H!2 H M #'i çB`M?X

ó*?O M?•MXô

" M;QìB .`+? h?B M J¢+ tm'i ?B M # M +¢M? ?„M M?Q [m, K`- M?bM +€B óK° ?mv
p¬ +MM;X

ó*?mv M M`v H` ô

>¢ h?–M smv M- >¢ h•K L;?B M +kM; +?¢v ç M- M?bM +,M T?ÁM; #` T?€ ?Q¢B K`
?Q†+X

óG` M;QÆB H`K\ô

>¢ h?–M smv M +?–M +?W K°i H€i çQ M?bM p T?Q .`+? h?B M J¢+ X
. `+? h?B M J¢+ H„+ ç–mX

óo"v i?b H` B\ôX

>¢ h?–M smv M M;~M; ç–m H M M?bM u i J½M? p` h¢T " ?ÄB H¢B,

óG` ? B M;QÆB H`K\ô

u i J½M? p` h¢T " i?W M;QìB ` - H„+ ç–m HB H` - i? H` i'i +ª [m v ç–m M?bM b M
p¬ +MM; H¢ HMM;- T? HšM +?9i FBM? M;¢+- KÆ ??²- F?¬M; iBMX

óh +kM; F?¬M; #B i pB + ;b tªv ` Xô

.QÈB +€B M?bM +O K¼B M;QìB- h?¢+? L? K H„+ H„+ ç–m- M?bM +€M? i v T?ªB K

óoä ??²M #B M /` F?¬M; +?d F?B M i F?¬M; ?°B iK çQÊ+ iBM? M;mv M- /QìM; M?Q

jk9X *?QÆM; jkj, G'v G¢B LB K hBM

*?¢M; p¢M;- F?B ? B M;QìB .¢ h`QìM; S?QM;- G•K L?½ E€ i`î H¢B i` M; pB M- i?'
F?BM? M;¢+X

*€B ?® b•m iÈB #ªv i€K Kûi- ç€ pKM +??²M; +?'i- `ä ``M; H` #` K°i HQ¢B HU+ HQÊM
.¢ h`QìM; S?QM; M?2Q K„i T?€M çQ€M- i`QM; HÁM; i?–K +•M M?„+ F?ª M,M;X

ós2K ` MÆB M`v pW i`ªB [m K°i i`"M +?B M ç'm- +,M +S p`Q ?B M i`¢M; K` çQ€M
+O +QìM; ;Bª LB i`"M KQÊM HU+ #Q #ªQ `²BXô

G•K L?½ E€ +?d HB + M?bM [m - HB M +! K°i +?9i i?'i p¼M; M!B,

óL m #B i i? i ç½ Î H¢B- +€B ?°B ç'm ;B€ +O GBM? "ªQ ç°M; i?B M ç9M; H" H½M
i ç°M; i•KXô

.¢ h`QÌM; S?QM; M? +? KB M; +QÌB H„+ H„+ ç-m M|B,

óh i?'v +€B ?® M"v F?-M; T?ªB /Q +QÌM; ;Bª LB i""M i¢Q i?"M?- i?2Q M?Q i b m
i M h?¢+? L? K FB i¢Q M MX æ9M; H" F?-M; M;Ì- KÈB +?d [m K°i M;"v K" ç½ i?

ó>ª\ô

G•K L?½ F€ ç€ +?•M K°i +€B- +? m K"v M|B pÈB ;B¼M; F?-M; iBM iQÎM; H„K,

ó*?Q +?„+ ç•m- +?ŠM; T?ªB i M ç| F?-M; i? ?°B iK iBM? M;mv M ? v b Q\ L;QÆ
T?ªB H" +| bS+ K¢M?- M?QM; i`QM; iBM? ?m®M; F?-M; i? bY /KM; iBM? M;mv M-
T?ªB- ?„M +| i? i¢Q M M bS+ T?€ ?Q¢B HÈM i? M"v b Q\ô

óL;QÆB [m€ +QB i?QÌM; ?„M `²B ô

.¢ h`QÌM; S?QM; M;?B K K†i M|B,

ó>„M ç€M; bÊ ?ÆM M;QÆB iQÎM; iQÊM; M?B m- M;QÌB M"v p¬ +MM; F€ H¢- F?Q
[m€BX *?Q /M i¢K i?ÌB iBM? M;mv M F?-M; i? ?°B iK M?QM; M;QÌB #bM? i?QÌM
+kM; F?-M; çÆM ;BªM +?9i M"QXô

G•K L?½ E€ #€M iQM #€M M;?BX

.¢ h`QÌM; S?QM; F?-M; M|B i? K ;b- i`U+ iB T+'i #QÈ+ çB p T?Q T?ÁM; +O h?

h`QM; T?ÁM; ?B M ;BÌ +?d +| h?¢+? L? K p" # M;QÌB .`+? h?B M J¢+ ç M; M?Ä ;
ç|X

a m F?B .¢ h`QÌM; S?QM;- G•K L?½ E€ #QÈ+ p`Q- h?¢+? L? K H"TiS+ /WM; +m°+
h?B M J¢+- i? M M?B M M;~M; ç-m M?bM .¢ h`QÌM; S?QM; M|B,

óhbM? ?bM? # M ?°B ç'm ;B€ i? M"Q\ô

óæWM; M|B M[Xô

.¢ h`QÌM; S?QM; i?Î /"B M; Q M;€M,

ó" M ç-m i F?€ +QB i`¼M; +€B GBM? "ªQ ç°M; i?B M M"v- p®M +?Q `^M; ?¼ +| i?
M;Ì +?ŠM; +| +€B ;b ;B€ i`- ?¢B i T?ªB ? Q i'M iBM? i?-M +?m~M #`iB M i`BXô

ó*?ŠM; i?9 p` +?9i M"QXô

G•K L?½ E€ H m ç¬B K¬B çÄ m K M;QÌBX

h?¢+? L? K +QÌB +QÌB- H„+ ç-m- M|B,

ó*| i? v m +-m +O ? B M;QÌB [m€ + Q +?Q M M M?bM K¼B K"i ç m +ªK i?'v #bM
i?'v ;B€ i`- i`QM; K„i +€+ M;QÆB +?d H" M?[M; i?S +?ŠM; +| i€+ /KM; ;bXô

.¢ h`QÌM; S?QM; +| h?B M ?Ä - G•K L?½ E€ KbM? K M; #Q #ªQ h?€M? +'T- ? B M
oK *?QÈM;- ?B M M?B M H" ;B"m +| ?ÆM M?B m bQ pÈB ç¢B ç b® i? M? MB M M

aQ T?K +O ? B M;QÌB +?„+ +?„M +ÁM ;B"m +| ?ÆM M?B m- +?Q M M €M? K„i +
i?QÌM;- +| v m +-m +U+ + QX

"ÎB p"v- ?¼ +?ŠM; i?m" M K„i +?9i M"Q pÈB M?[M; i?S K" GBM? "ªQ ç°M; i?B M K

.¢ h`QÌM; S?QM; i`QM; HÁM; ç½ ?B m- ?b ?b F?) +QÌB K°i +€B- ;"i ç-m M|B,

ó*| i? i?"i H" M?Q p"vXô

óh` M; pB M M"v +| `i M?B m T?ÁM; i`®M;- +€+ M;QÆB +S i?QªB K€B +?¼M- i?S

h?¢+? L? K i`-K M;•K K°i H9+- M?bM .¢ h`QÌM; S?QM; M|B,

óo +?mv M ?ÊTi€+- M;QÆB M M bmv M;?o +?m ç€Q ?ÆM K°i +?9iX hbM? ?bM? ?
 +€+ M;QÆB M?B m çQÊ+Xô
 .ç h`QÌM; S?QM; ?ÆB b[M; M;QÌB- b m ç| iB m b€B +QÌB M|B,
 ó*| T?ªB M;QÆB M|B ?B M ;BÌM;QÆB F?¬M; i? ?°B iK iBM? M;mv M- +?Q M M bS
 çQÊ+ M?Q i`QÊ+ô X
 h?ç+? L? K ;"i ç-mX
 óE?¬M; b QXô
 .ç h`QÌM; S?QM; i?QªB K€B- ;B®M; M?Q +?ŠM; +| +?9i M;-M M;çB,
 óh HçB F?¬M; M;?o M?Q p"v- M m M?Q M;QÆB H" M;QÌB #bM? i?QÌM; F?¬M; i? M
 +? h?B M ?Ä b) +U+ F€ F?| F?,MX L?QM; M;QÆB HçB F?€+- /M +?Q M;QÆB pç
 iBM? M;mv M- i M;?o M;QÆB +kM; +| i? F?®M; +? h?B M ?Ä K°i +€+? / /"M;Xô
 •M? K„i G•K L?½ E€ #¶M; M?B M b€M; M;ìBX
 " M;QÌB .`+? h?B M Jç+ i?b +| +?9i F?¬M; ?B mX
 h?ç+? L? K M?Qm K"v- F?¬M; M|BX
 ó"ÎB pb K®B [m M ? ;B[M;QÆB p" h?B M ?Ä F?¬M; #bM? i?QÌM;Xô
 .ç h`QÌM; S?QM; M;?B K b„+ Kti- M|B iB T,
 ó*€+? /MM; h?B M ?Ä +O i H"içK i?ÌB t| çB w i?S+ +O M|- /MM; T?QÆM; T?€T
 M| H"K +O `B M;X E?B i p"M /KM; M| H9+ M"Q +kM; TªB ç T?ÁM; F?ª M,M; T?
 +O i F?¬M; €T +? çQÊ+ M|- M| b) ?²B T?K+ w i?S+ ç®i i i?"M? i`Q #KBX *•m çW
 +?d ?Q" M +ªM? +O i ?B M ;BìXô
 h?ç+? L? K i`QM; HÁM; •K i?-K ;"i ç-m- ?„M #B i T?QÆM; T?€T F?®M; +? h?B
 h?-M ;B€Q +kM; ;B®M; M?Q .ç h`QÌM; S?QM;X
 óL;QÆB i?b HçB F?€+Xô
 .ç h`QÌM; S?QM; +QÌB +QÌB,
 óhmv `^M; i F?¬M; ?B m içB b Q M;QÆB +| i? b®M; +?mM; pÈB h?B M ?Ä - M?Q
 M? m +O M;QÆB p" h?B M ?Ä H"çB m K"i p¬ +MM; Q QÊ+X J†+ /MM;QÆB F?|
 +O h?B M ?Ä - M?QM; HçB poM? pB M F?¬M; # Q ;Bì HQ H„M; M| TªM T? - /M iB
 M;QÆB pšM +| i? p"M /KM; h?B M ?Ä Xô
 .WM; K°i +?9i- .ç h`QÌM; S?QM; HçB M|B,
 óZm M i`¼M; M?i H" T?QÆM; i?S+ HB M ? ;B[M;QÆB p" h?B M ?Ä - h?B M ?Ä
 ;B[M;mv M M,M; HU+ iB M ?| iU M?B MX æB K M"v- i p¬ +MM; QÊ+ Q- M m +|
 Gmv M L;K+ +?•M ?Ä +kM; +| [m M ? ;B®M; M;QÆBXô
 .ç h`QÌM; S?QM; iQM? iBM? i?ŠM; i?„M- F?¬M; ;B'm ;B K +kM; +?ŠM; M;çB M;-M
 h?ç+? L? K M;ç+ M?B M- b m K°i H9+ KÈB M? M?"M; ;"i ç-m-
 óæ9M; p"v- K®B [m M ? ;B[i p" h?B M ?Ä ç9M; H" M?Q M;QÆB M|BXô
 óL?bM M;QÆB #•v ;Bì +?„+ H" F?¬M; #` +?mv M iBM? M;mv MªM? ?QÎM;- p"v H" `"
 .ç h`QÌM; S?QM; i`-K M;•K K°i +?9i- HçB M|B,
 óoä ?²M +O M;QÆB +?Q +?„+ ç½ #B M /` i?2Q +?B m ?QÈM; t'm- #B M ?| +O
 ?bM? i?€B +m®B +MM;X *?ì F?B pä ?²M +O M;QÆB F i i?9+ #B M /` - +?„+ +?„M b
 M;mv M F?¬M; i? ?°B iKX h`QM; [m€ i`bM? #B M /` pšM Hm¬M i²M içB M?[M; p'M
 /` +?9M; b) iU #B M K'iXô

h?¢+? L? K`mM; ¸°M;X
 æ€K M;Q`B .`+? h?B M J¢+ p¬ +MM; ?QM; T?'MX
 óh¢B b Q i`QÊ+ ¸•v M;QÆB F?¬M; M|B\ô
 h?¢+? L? K ?W K°i iB M;- +| +?9i F?¬M; pmB ?ÄBX
 óh [m M K'ixô
 .¢ h`Q`M; S?QM; +Q`B ? ?ª K°i iB M;- +?Êi ?Q`EM; M?bM p T?Q G•K L?½ E€ M?+
 L? K M|B i? K ¸½ i`U+ iB T ¸B ` M;Q`B- i? M? •K p M; H¢B,
 óæQÊ+ `²B- M;QÆB M M +?m~M #` K°i +?9i +?Q +~m ?°B M;?` M;`v K B- pÈB ibM?
 H M h?€M? Zm M; bÆM- ¸9M; H` F?¬M; / /`M;Xô
 h?¢+? L? K FBM? M;¢+X
 ó*?O M?•M M;?d M;ÆB +?Q i®ixô
 h`QM; K„i .`+? h?B M J¢+ +| ?bM? MK +Q`B- M|B,
 ó*?9M; i¬B #B i M;Q`B M?'i ¸`M? +| i? F?¬B T?K+- pÈB i`¢M; i?€B +O M;Q`B #•v
 +?„+ +?„M b) #QÊ+ p`Q K°i #-m i`B KÈBX Xô
 u i J½M?- h¢T " +MM; M? m ;"i ¸-mX
 h?¢+? L? K +Q`B +Q`B- M|B,
 ó>B p¼M; H` M?Q p"vXô
 G9+ M½v ?„M p` # M;Q`B .`+? h?B M J¢+ ¸ M; i?QÆM; M;?` +?mv M hmv i GQM;
 iBM? M;mv M- i•K ibM? ?„M +| +?9i iB m +U+- /†M /Á ¸€K .`+? h?B M J¢+ F?¬M; M
 F?B H'v ¸QÊ+ +O +ªB i` M +€+ ?ÁM ¸ªQ ¸ M; +| i?b H"TiS+ ibK T?QÆM; T?€T`i
 L?QM; K` # M;Q`B .`+? h?B M J¢+ F?¬M; +| ¸²M; w- M?'i [mv i ¸ÁB Î H¢B pÈB ?„M
 /U HB m- ?„M F?¬M; M;ì # ¸¢B i?®M; HoM? +O •K J` i°+ H¢B t2K i`¼M; ?„M M?Q
 h`QÊ+ ¸•v HÁM; iBM +O h?¢+? L? K F?¬M; M?B m- M?QM; F?B ¸QÊ+ .¢ h`Q`M; S
 K` ?„M F?¬M; ?B m /-M i`Î M M `ä`M;X
 G9+ M`v- ?„M ¸½ H'v H¢B HÁM; iBM- F?¬M; +ÁM w MB K #ªQ ¸€K .`+? h?B M J¢+
 E?B K†i i`B tm®M; M9B- ?„M p` # M;Q`B .`+? h?B M J¢+ M|B +?mv M i? K K°i H€
 K°i KbM? ?„M M;²B t T #^M; i`QM; T?ÁM;X
 hBM? i?¬M +?bK p`Q i`QM; +Æ i? - i?¬M i?S+ H M `°M;- +?"K `½B iB M p`Q +€M?
 i"Ti`mM; p`Q +€M? i vX
 L?[M; i?È i?`i +O ?„M H9+ M`v M?Q ¸QÊ+ T?|M; ¸¢B- w i?S+ +O h?¢+? L? K /B +
 i`€M; FB M M`v- T?€i ?B M w i?S+ M?Q iB M p`Q K°i #B M M,M; HQÊM;X
 æ•v H` HQ¢B M,M; HQÊM; KÈB /Q iBM? M;mv M p` M,M; HQÊM; i?¬M #Q /mM; ?ÊT
 Î i`QM; +€M? i v- ;B9T M| i`M ¸-v bBM? +Æ- i`M M;"T bS+ b®M;X
 :B B ¸Q¢M i?S iQ +O pä ?²M h?¢+? >| H) M`Q H` +ªB i¢Q iQ`M i?•M\
 h?¢+? L? K •K i?¬K ?B p¼M;X
 h`QM; +Æ i? i`M; +°M; +| ejN #„Ti?`i- /Q ey i`B m i?È i?`i +'m i?`M?- i`QM; ¸| i
 KQÆB +K- M;„M M?'i +?d F?QªM; K°i KK- i?È M†M; M?'i H` k H¢M;- i?È M?Á M?'
 +O M;Q`B hZ +?d #^M; RfkF; oB i L KV
 æ®B pÈB M;Q`B #bM? i?Q`M;- #„Ti?`i +?B K F?QªM; j8 iÈB 98W- i`M; ¸° /`B +€
 KQ`B p¢M FK UryyXyyyFKVX

>"M; HQϕi Fw S+ iW i`QM; ϕ-m i`"M` - M?[M; i`B i?S M"v i?m°+ p K¬M F i+'m +Æ
M F B X

Í +€B i? ;BÈB FB - ?„M #ÎB pb ? K K p"M ϕ°M; +U+ ?ϕM- +Æ i? KϕM? ?ÆM M; QÌB
ϕ½ iWM; M; ?B M +Sm ``i b•m p +Æ #„T i`QM; M; QÌB- +kM; ?¼+ [m p`B F?| ?¼+

L?[M; Fw S+ M"v ϕ½ ,M b•m i?•K +,M +® ϕ - #•v ;BÌ ϕ°i M?B M i`"Q` X

JÈB +?d K°i +€M? i v +| #B M ?| - ?„M ϕ½ iB m ? Q ; -M M?Q iQ"M #° iBM? M; mv M
M?Q iQ"M #° +Æ i? #B M ?| - p"v M,M; HQÊM; + -M FBM? M; QÌB iÈB KS+ M"QX

>m®M; +?B- ?„M pšM F?¬M; /€K F?ŠM; ϕ`M? +€M? i v T?ªB ϕ½ F i i?9+ #B M ?| ?
M?B m M,M; HQÊM; ϕ ?'T i?m ?ÆMX

JÈB +?d +| K°i [mv M #bM? i?QÌM; +O i v T?ªB ϕ½ iϕQ i?"M? K°i +€B ?®`°M; ?ÆM
i? T?€i bBM? #B M ?| - K°i F?B #B M ?| F i i?9+ ?Q"M K„- HU+ HQÊM; i`QM; M;
M"Q\

h?ϕ+? L? K ?QT K„i- ? B i`ÁM; K„i`ϕM; M; ÌB bS+ b®M; X

jk8X *?QÆM; jk9, G M L9B

a€M; bÈK M;`v ?¬K b mX

.QÈB +?•M h?€M? Zm M; bÆM ϕ½ +| ``i M?B m pä ;Bª iK i"THϕB pÈB M? m- M;`M
i?¬K F?2M M;ÊBX

hB M„M; ϕ-m iB M`¼B ?B M H M T?Q b m h?€M? Zm M; aÆM- F?B ϕB [m M;¼M
H-M- +?d K°i iB b€M; i?¬B +kM; ϕ½ F?B M M; QÌB t2K +ªK i?'v +?|B K„iX

hB b€M; ϕ| /QÌM; M?Q ϕQÊ+ h?€M? Zm M; bÆM +?B i tϕ M?B m H-M- +?d K°i H9
Q T?O M;¼M M9B- ``i M?B m pä ;Bª /QÈB +?•M M9B ϕ m M;`M; K†i M?bM H M- M
bÆM ϕ½ ϕQÊ+ # Q T?O #ÎB K°i K"m p"m; `U+ `ÐX

.QÈB €M? K†i i`ÌB- h?€M? Zm M; bÆM M?Q ϕQÊ+ /€i p"m; - +?|B K„i p¬ #bX

*?ì ϕ M F?B K†i i`ÌB iW iW ?B M H M- p¬ b® iB b€M; +?B m iÈB- h?€M? Zm M; b
€M? p"m; `U+ `Ð F?B M HÁM; M; QÌB Mªv bBM? +ªK ;B€+ M; QÐM; K°- i¬M FQM?X

E?Q iS+ HšK HB i iW M;¼M M9B iÄ ` - h?€M? Zm M; bÆM ϕ„K KbM? /QÈB €M? M„
bÆMX

h` M /dM? M9B +| K°i +mM; ϕB M ?MM; po ;B®M; M?Q i`¬B M´B #²M; # M? i`QM; K
M?Q iB M +ªM? - F?B M ``i M?B m M; QÌB /QÈB +?•M M9B i'K i†+ M; ÊB F?2M- ²M
iB M #®B T?Q b m +?Q ϕB i?€M? i? K [m M ϕdM? h?€M? Zm M; aÆM F B X

.QÈB +?•M M9B- i` M K°i +QM ϕQÌM; M?Ä K"m p"m; - Gw S?9+ p" KQÌB K'v i M ;B€
i?€B M; ?B K i9+- +`M i?"M + M? T?ÁM; X

hQ"M #° h?€M? Zm M; bÆM ϕQÊ+ # Q T?O i`QM; €M? K†i i`ÌB- i`QM; HÁM; M9B iÄ
T?ªB bÊ ?½BX

.QÈB +?•M M9B MÆB M"Q +kM; +| ;B€Q ϕ² +O h K h?¬M ;B€Q + M? ;B[F?¬M; +?
Gw S?9+ ϕSM; Î ϕ-m +QM ϕQÌM; M?Ä- +9B ϕ-m v M H†M; +?ì ϕÊBX

E?¬M; H•m b m- ? B p` +QÌM; ;Bª ϕ-m HoM? +O o¬ h"M >ªB H" om *-K- *´ hB m H
T?Q Gw S?9+X

L? [M; F? ç SM; p•v t2K /QÈB +?•M M9B •K i?–K FBM? bÊ- +| F?€ M?B m M; QÌB +?
? B p`i?O HoM? +O ? B i? HU+ HÈM M`vX "•v ;B`i" M K„i +? SM; FB M- bÊ ?½B H
M?QM; H¢B F?¬M; FB K +? ç QÊ+ ç„K çm®B M;„K M?bM *´ GBM? GmM; p` *M L; ?
i?9X

om *-K- *´ hB m +?–K +?“K #QÈ+ H¢B- b m F?B ç M i`QÈ+ K†i Gw S?9+ - ? B M; QÌ
çQ +?Q ?„MX Gw S?9+ i?–M ibM? +mM; FQM?- ç|M H'v ? B i'K i?B T KÌB- F?QK

om *-K- *´ hB m M? M? ;"i ç–m- F?¬M; M? M? F?¬M; +?“K çB p T?Q M; ¼M M9
M`v +| [mv ç`M? F?¬M; çQÊ+ T?B ?"M?- M M +'i #QÈ+ M? M?"M; M?QM; /MM; i®

*´ GBM? GmM; - h`€+ L; ?B M hBM? Km®M çB p`Q M?QM; H¢B #` Gw S?9+ M; ,M H¢
ósBM H†B- H–M M`v ibM? ?m®M; ç†+ #B i- T?ªB +| i?B T p`M; KÈB çQÊ+ p`Q- ?Æ
M; QÌBXô

Gw S?9+ +QÌB t'm ?´ çQ i v +ªM ? B M; QÌB H¢B- M? M? H„+ ç–mX

ó - H–M M`v `i Fb [m€B ô

óæ9M; ç'v- H–M M`v +| p `i M; ?B K M; †i- F?¬M; +?Q #'i +S B F?¬M; HB M [m M

ós2K ` H–M ?°B M; ?` M`v F?€ [m M i`¼M; - M; QÌB F?¬M; çO i?•M T?“M +| H) H`F
óVô

ó ô

J¼B M; QÌB ²M "Q i?ªQ Hm" M- iÁ K` M?bM H M çdM? M9B- p K†i K K`MX

h`QM; •K iB M; #`M i€M +O K¼B M; QÌB- b„+ K†i *´ GBM? GmM; - *M L; ?B M hbM
L?QM; /QÈB HÌB +U imv i F?ûQ HûQ +O Gw S?9+ - ? B M; QÌB F?¬M; +| +€+? ;b- +
i`QÊ+- ç`M? /WM; H¢B /QÈB +?•M M9BX

L? [M; M; QÌB p•v t2K M? M? +?|M; i€+? ` M?QÌM; çQÌM; - •K i? M? M?Ä çB `i M?B
æQÊ+ i„K i`QM; €M? M„M; 'K €T- M? [M; M; QÌB çSM; t2K +kM; +ªK i?'v i?Q bQÈM;
#`M; X

æ°i M?B M- K°i Hm²M; F?Q H¢M? FûQ iÈB- t i [m HQM; i'i +ªK¼B M; QÌBX

*?d i?'v K°i [m€B M?•M K†+ €Q ç2M i`MK M; QÌB- K M; K†i M¢ / [iÈM- v M H†M; i
HQM; ?„M- .Q½M >ªB p` ç€K ;B€Q ç² +O h?B h?–M ;B€Q +9B M; QÌB çB i?2Q- b„
;B®M; M?Q M; QÌB +? i- F?¬M; +| +?9i +ªK t9+ M`QX

J°i Hm²M; F?Q iS+ •K m F?B M M; QÌB i F?¬M; iU +?O K` `MM; KbM? # Q T?O iQ`

æB ç–m H` ;B€Q +?O h?B h?`M ;B€Q +| ç¬B K„i Fb /` ;B®M; M?Q K +?ÆB ç M; M
ç M ç•m ç€K pä ;Bª Î ç| HB M p¬i?S+ +9B ç–m- F?¬M; /€K M?bM i?ŠM; p`Q €M?
M; QÌB +AM F?¬M; +?`m M´B T?ªB HMB H¢B T?Q b m K'v #QÊ+- iBM? i?–M i`Î M

h?B h?–M ;B€Q H` ;B€Q T?€B i?–M #Q [m, /` M?'i o¬ h`M >ªB- bm®i M; `v H`K #¢M p
H` +| ?`M w •K m F?B M M; QÌB F?€+ T?ªB F?B T bÊX

L; QÌB +O h?B h?–M ;B€Q çB iÈB ç•m- i'i +ªpä ;Bª ç–m +?O ç°M; M?QÌM; çQÌM;
?¼i?¬M; bm®i F?¬M; ;†T i`Î M; ¢B ;bX

L; v +ªGw S?9+ +kM; T?ªB #B M b„+ - i?–M ibM? +| +?9i F?¬M; i®iX

h? M? JBM? K M; i?2Q ç¬B K„i K +?ÆB M?ªv K9 •K i?–K çB p T?Q i`QÊ+- iÈB ;
+€B i?B T p`M; MûK iÈBX

Gw S?9+ ç|M H'v i?B T KÌB- H`K ç°M; i€+ KÌB +?“Q- M?QM; h? M? JBM? F?¬M; p°
ç| #`i ç°M; X

J¼B M; QÌB p¬ +MM; FBM? M; ¢+- M; ìpU+ M?bM ?„M- F?¬M; #B i?„M ç M; +?Ì BX

E?¬M; H•m b m- h?¢+? L? K M?Qm K"v iB M ç M +MM; pÈB # M; QÌB .`+? h?B M J
 h?¢+? L? K pW ç M ç½ F?B M `i M?B m M; QÌB •K i?¬K FBM? ?¬- M?[M; i? M? M
 FB M [m i`"M ç€M? +O h?¢+? L? K p" J M *'- +?Q M M H"TiS+ M; Q^aM? ç-m F
 çQÊ+ +?SM; FB M Î# M +¢M?X
 *| M?B m i?B m M[/mM; K¢Q tBM? ç T b m F?B M?bM i?'v i?•M ?bM? ?MM; po +O
 i? H¢M? HMM; M?Q ç€+O ?„Mi?b i`€B iBK •K i?¬K `mM; ç°M;- ç¬B K„i ç T H,M i,
 M[/ Q ç°M; F?¬M; M;WM;- bBM? ` K°i HQ¢B ibM? +^aK pB /B mX
 > B M; QÌB *´ GBM? GmM;- *M L; ?B M hbM? çSM; i`QÊ+ H®B p"Q M?Qm K"v- M?bM
 H¢B i?'v €M? K„i +O M?[M; M; QÌB tmM; [m M?- i`QM; HÁM; #'i; B€+ +?€M M^aMX
 h`QM; ç¬B K„i \*´ GBM? GmM; i`"M ç-v ?"M w- M; ?B M ` ,M; - +„M K¬B M?`M F?¬M;
 L; ?B M hbM? i`QM; HÁM; i? M i?Î- €M? K„i T?S+ i¢T- •K i?¬K /€M +?†i p"Q h?¢+
 ç T t i[m iWM; iB /` [m M;- F?¬M; #B i i`QM; HÁM; ç M; M; ?o ;bX
 h?¢+? L? K ç M i`QÊ+ K†i Gw S?9+- i?Q€M; +?9i FBM? M; ¢+ M?bM [m h? M? JB
 KdK +QÌB ;"i ç-m ?ÄB i?,KX
 óæB +MM; M? m +?S\ô
 h? M? JBM? M? ;B¼M; KÌB- •K i? M? H° ` bU [m, /` •K m F?| M|B i?"M? HÌB- ;B
 F?B M +?Q M; QÌB M; ?2 F?| +?`mX
 ó 5ô
 _'i M?B m M; QÌB M?`M F?¬M; çQÊ+ F?BM? ?¬H M K°i iB M;- M; ÆM; €+ ? i M?bM
 JBM?X
 æ€K M; QÌB M"v M; ?o i? M"Q +kM; F?¬M; ?B m p b b Q ;B€Q +?O +O h?B h?¬M
 M?|+ h?¢+? L? KX
 h`QM; w M; ?o +O ?¼- F K" h? M? JBM? çSM; çÊB Qi M?'i +kM; T?^aB H" ?¢M; +?
 *-K- *´ hB mX
 hmv K¼B M; QÌB ç m M;-K ?B m h?¢+? L? K H" M; QÌB +O .QÆM; ;B - M?QM; ?„
 .QÆM; h? M? æ K" i?¬B- h? M? JBM? i¢B b Q H¢B iU ?¢i?'T KbM? +?ì ?„M +MM
 h'i +^aK¼B M; QÌB ç m •K i?¬K i?^aQ Hm" M- M?QM; F?¬M; B ?B m M´B- i`QM; #KM
 çQÊ+X
 óæQÊ+ i?¬BôX
 .QÊB +€B M?bM FBM? M; ¢+ +O K¼B M; QÌB- h?¢+? L? K KÎ KB M; +QÌB- H'v i?B
 :BÈB çQ +?Q Gw S?9+X
 *?mv M M"v F?B M K¼B M; QÌB +`M; i? K iÁ KÁ p h?¢+? L? K- F?¬M; #B i p b b Q
 æQÌM; lv M L K T?€i i?B T KÌBX
 óL? K i?B m ;B - KÌBXô
 Gw S?9+ F?QK M; QÌB MÎ MK +QÌB M`M? #Ê,
 óL? K i?B m ;B - +| H) i?B m ;B +?Q #B i [mv ç`M? +O h K h?¬M ;B€Q- i M|B +
 h?€M? Zm M; aÆM M"v F i ;BÈB +'K F?¬M; - +?d +| i? çB #°- L? K i?B m ;B +?9 v
 h?¢+? L? K +QÌB M?¢i K°i iB M;- ;"i M? ç-mX
 æ°i M?B M- K¼B M; QÌB ;B"i KbM? ç€M? i?|i p b h?¢+? L? K ç½ HQÊi [m Gw S?9+
 h`QM; K„i h? M? JBM? H|2 H M K°i iB b€M;- /QÌM; M?Q ç M; +| +?9i M; ?B ?Q†+ ;
 H®B p"Q p" B ;B•v- M; Q^aM? ç-m M?bM p T?Q # M; QÌB .`+? h?B M J¢+ Î t X

" L;QÌB .`+? h?B M J¢+ ¢SM; i`QM; ¢€K M;QÌB ¢SM; t2K- ¢€K pä ;B^a # M +¢M? +
M;QÌB ?¼ M M H•T iS+ i`€M? ` t - i`QM; T?¢K pB KQÌB i?QÈ+ tmM; [m M? # M;Q
/SM; ;-M- ¢B m M"v `i Fb /\`X

.QÈB +€B M?bM +O h? M? JBM?- €M? K„i +O # M;QÌB i`Î M M H¢M? HMM;- b m
#„i ¢-m M?"T i?-MX

h? M? JBM? bYM; b®i K°i +?9i- i`QM; HÁM; +M; i? K M;?B ?Q†+- M? M? H„+ H
M?bM i?2Q #iM; HQM; +O h?¢+? L? K Î T?Q i`QÈ+- /Q /U K°i +?9i `²B KÈB i?2Q
h?€M? Zm M; bÆMX

h?¢+? L? K +QÈ+ #° i?QM; i?ª- p K†i ?Ì ?[M; ¢B p T?Q ¢dM? M9BX

h v T?ªB h?¢+? L? K M†M; iU p¢M [m•M UR [m•M #^M; jy +•M h`mM; Zm®+V- i`QM
M;mv M- ?„M ¢B M?Q K M; i?2Q K°i M;¼M M9B- /B +?mv M F?¬M; ¢QÈ+ i?QªB K€

aU /\` i?QÌM; +O +€M? i v F?B M +?Q h?¢+? L? K pW KWM; pW HQ- KWM; pb H
F?B M +?Q ?„M +?'M ¢°M;- HQ pb +€M? i v /\` #B M M"vªM? ?QÎM; ¢ M bU +•M #^M

J¶B #QÈ+ ?„M +?•M TªB +O ?„M M?' + H M- ¢†i tm®M; H" /QÈB ¢'i H¢B +i iB M;

ó"•v;Bì i çB F?mv M ?„M K°i +?9i- ?B p¼M; ?„M +| i? M;?2 i - M m M?Q ?„M F?¬
 M;QÆB iU KbM? M;?o #B M T?€T çBXô
 L|B tQM;- i?•M °M? æQÌM; Iv M L K +?“K ½B #B M ?| - #B M K'i i`QM; €M? K„i +O
 a m K°i F?„+X
 E?¬M; F?Q i`QÈ+ K†i h?ç+? L? K ç°i M?B M i`mv M iÈB iB M; m m +´ [m€B- æQÌM
 ?B MX
 óh?ç+? L? K- #bM? ioM? +?9i çBXô
 æQÌM; Iv M L K +QÌB F?´- +?“M i`QÈ+ M;QÌB h?ç+? L? K M|B,
 óh`QM; M;QÌB h? M? JBM? +kM; +| h?B M ?Ä - +?Q M M ?„M KÈB +| w M;?o i? K H
 i`^B [m +?mv M M`v ?„M b) F?¬M; /€K H`K HQçM M[X >B M ;Bì bU mv ?B T +O K
 K„i- M m M;QÆB K` H`K HQçM i?b o¬ h`M ?^B b) i?U+ bU M;mv ?B KX *| T?^B +€+
 M´B ;B`M HB M i?O ç@B T?| +€+ M;QÆB ? v F?¬M;- i M;?o +€+ M;QÆB +kM; ,M F
 h?ç+? L? K i`-K K†+ F?¬M; M|B- +kM; F?¬M; pb HÌB F?mv M +O æQÌM; Iv M L K
 óL;QÆB H`K M?Q p`v- F i [m^+m@B +MM; +kM; F?¬M; F?€+ ;b .QÆM; ;B ?B M ;B
 æQÌM; Iv M L K /Q /U K°i +?9i- HçB M|B,
 óE i i?M pÈB tmM; [m M?- +?9M; #çM b) t H€M?- i`î i?“M? +€B çQ+? +?Q K¼B M;
 i? HU+ ?MM; ?”m M?QM; +kM; F?¬M; i? ç@B ç`+? pÈB +^o¬ h`M ?^B- ?m@M; +?B
 p¬ +MM; ç€M; bÈ- ? B T?2 M`v M m M?Q HB M i?O- +€+ M;QÆB +?“+?“M +?d +|
 óh? HU+ +O h`Q ;B p`ok >²M çB M KçM? M?Q i? M`Q\ô
 h?ç+? L? K i`-K ;B¼M; ?ÄBX
 óh`Q h?m æçQ p` .QÆM; .U+ h?B M M m M?Q iQ`M HU+ tm`i i?O- F?¬M; [m M i•K i
 ;B i +? i pä ;B^ h?¬M +^M? M?` i`¼M; i?B M- HQçB HU+ HQÈM; FBM? M;QÌB M`v
 .QÆM; h? M? æ +kM; T?^B FB M; F}X >B M ;Bì +kM; +?d +| h`Q h?m æçQ- .QA
 h? M? æ +| HU+ HQÈM; pQÈi +`T ;B i M;QÌB- ç•v +kM; H` M;mv M M?•M pb b Q o
 ;B H` # i? HU+ çSM; ç-m o¬ h`M ?^BXô
 æQÌM; Iv M L K +^K i?€M M|BX
 h?ç+? L? K i`QM; HÁM; `MM; KbM?- b„+ K†i ?ÆB i? v ç´BX
 óæWM; FQ+? ç°M;- o¬ h`M ?^B M`v +ÁM T?S+ içT ?ÆM i`QM; iQÎM; iQÈM; +O M;Q
 >”m- æ` >Q`M; +| i? F?¬M; T?^B ç@B i?O +O +€+ M;QÆB- M?QM; +€+ M;QÆB H
 M;?o h`Q ;B b) F?¬M; M;²B v M ç•mXô
 æQÌM; Iv M L K M|B K°i +€+? i?ŠM; i?“M,
 óí ?^B pU+ æ² h?€T- •K .QÆM; ç°M; i?B M- h?B h?¬M ;B€Q- >Q M; J M ;B€Q ç m
 h`Q ;B - +| i? M|B h`Q h?m æçQ H` #€ +?O +?•M +?QM? +O ?^B pU+ oB M G - M r
 .QÆM; ç°M; i?B M- h?B h?¬M ;B€Q î ?^B pU+ æ² h?€T i?b h`Q ;B i`i M?B M b) F?
 h?ç+? L? K + m K`v- MY M;`v KÈB ;”i ç-m M|B,
 óh #B i- i +| i? içK i?lB K†+ F K¼B +?mv M î o¬ h`M ?^B- +?l F?B o¬ h`M ?^B p`
 t2K h`Q h?m æçQ +| i? K v K„M b@M; b|i i`QM; i v J ç p` JBM? pQÆM; ? v F?¬M
 óJ ç \ JBM? pQÆM;\ô
 æQÌM; Iv M L K H„+ ç-m- KdK +QÌB M|B,
 óE?¬M; +| F?^ M,M;- M;QÌB î JBM? ;BÈB F?¬M; i? ç°i T?€ h?B M J¬M- pB + /B -
 F?¬M; i?Q€i F?ÁB bU ;B€K b€i +O h K h?¬M ;B€Q +?9M; i Xô
 .WM; K°i +?9i- æQÌM; Iv M L K HçB M|B,

óJ ç i?b F?¬M; +| F?ª M,M;- +?„+ +?„M h?B M K¬M b) +| M,M; HU+ ?¢M +? ç®B
 M?Q p"v- #^M; F?¬M; i?b M?B m M,K ç½ [m - J ç F?¬M; +| F?ª M,M; /MM; K°i #°
 Î o¬ h" M ?ªB- #ªM i? +O ?„M #` QÊ+ i?9+- F?¬M; i? /B +?mv M [m h?B M K¬M ç
 ós2K` +€+ M;QÆB pšM +?Q #B i ibM? ?bM?Xô
 h?¢+? L? K i?Î /"BX
 óhbM? ?bM? ;b\ô
 æQÌM; lv M L K p¬ +MM; FBM? M;¢+X
 óhW K'v i`,K M,K i`QÊ+- K M?•M p" JBM? ;BÈB ç½ HB M i?O ?ÊT i€+- J pU+ i?S
 i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M"v +?„+ +?„M ç½ çª i?¬M; çQÊ+ i?¬M; ç¢Q M®B HB M ?
 i¬M; JBM? ;BÈB b) iB M p"Q J oU+- ? B HQ¢B +?OM; i°+ F?OM; #® M"v K°i F?B
 i?B i? - ?²M T?€+? M;QM; Hmv M i?"M? h?B >²M FB m H" +| i? i?¬M; iÈB K°i;BÈ
 K'v M;"M p¢M bBM? HBM? +?[i` bU #'i´M ç`M? +O F?¬M; ;B MiB i çB K UçB K
 i?•M +O J ç - JBM? pQÆM; +| i? tm'i ?B M Î o¬ h" M ?ªBXô
 h?¢+? L? K H¢M? HMM; M|BX
 h?•M ?bM? æQÌM; lv M L K`mM H M #-M #"-p K†i F?¬M; iBM M?bM p T?Q h?¢
 óhBM iS+ M"v M;QÆB +| çQÊ+ iW ç•m\ô
 óh?B M ?Ä +O i Xô
 h?¢+? L? K M?Qm K"v- M|B,
 óL| #B i K°i b® +?mv M #Q K"i`i +´ tQ X h?2Q M?Q M| M|B- JBM? ;BÈB p" J M?•
 h?B >²M FB m- +| i? h?B >²M FB m b„T i?"M? +¬M; +kM; +?Q #B i +?WM; - K M
 G K" F?¬M; H" T iS+ iB T iK+ ç®B T?| +€+ M;QÆB- +?„+ H" ç M; ç¢B F? B b€i;BÈ
 HU+ +O K'v i`,K p¢M bBM? HBM? iB T iK+ M;QM; Hmv M h?B >²M FB mXô
 .WM; K°i +?9i- h?¢+? L? K i?Î /"B M|B,
 ó>B M ;BÌ ?ªB pU+ :B" G bÊ H" ç½ bBM? HBM? ç² i?€M- i'i +ª +€+ çªQ ç m ç½ #B
 #B i?ªK +O ?ªB pU+ :B" G +?„+ +?„M b) M? M? +?|M; H M iÈB ?ªB pU+ oB M G -
 a„+ K†i æQÌM; lv M L K +| +?9i i€B M?ÊiX
 óh? K M[- i i?'v +€+ M;QÆB +?ŠM; +| B H" M?"M` bU M;?B K i`¼M; +O ibM? ?
 KQm HÈB`B M;X h?"M? i?"i K" M|B- i i?'v +€+ M;QÆB F?¬M; K¢M? #^M; K M?•
 i€+?` [m b€i /B M #B M +O ibM? ?bM?Xô
 h?¢+? L? K p¬ ibM? +QÌB +QÌB- +?Êi Mû [m æQÌM; lv M L K- iB T iK+ çB tm®M;
 " M;QÌB .`+? h?B M J¢+ ?Ì ?[M; çm´B i?2QX
 æQÌM; lv M L K +| +?9i i?'i i?¬M- ? B i`ÁM; K„i H|2 b€M; ;B®M; M?Q ç M; iU +•M
 J°i H9+ b m ?„M ç°i M?B M #B M K'i- b m ç| tm'i ?B M Î F?m pU+ +O ç€K M;QÌB h
 óG M çdM? M9B- i +| +?mv M [m M i`¼M; +¬M M|B- pB + M"v +| [m M ? iÈB bU i²
 æ€K M;QÌB h? M? JBM? H'v H"K FBM? ?½B- ç`M? ?ÄB H¢B i?b ç½ i?'v æQÌM; lv
 æ€K M;QÌB h? M? JBM?- h?B M >"m- æ` >Q" M;- h"Q *?d G K- J M *´ ? B K†i M
 æQÌM; lv M L K pb b Q bÊ ?½B M?Q p"v- imv +| ?ÆB bYM; b®i K°i +?9i M?QM; pšM
 X X X
 óL? K i?B m ;B - pb b Q M;QÌB\ô
 .QÈB +?•M M9B- Gw S?9+ M?bM h?¢+? L? K K°i +€+? +´ [m€B,
 ó*?ŠM; M?) i?B m ;B #` ;B€Q +?O KÌB tm®M; M9B\ô

æ€K M;QÌB /QÈB +?•M M9B H"TiS+ t¬M t QX

E?€ M?B m M;QÌB i`QM; HÁM; ?<sup>a</sup> ? M;?o h?¢+? L? K +?„M +?„M #` h K h?¬M ;B M;QÌB .`+? h?B M J¢+ H M M9B ç½ i`€B pÈB [mv ç`M?X

*´ GBM? GmM; •K i?¬K F?Q€B w- +€B KB M; M?Ä M?„M +QM; H M +QÌB M?¢i- i•K L?QM; ç¬B K„i +O *M L;?B M hbM? H¢B +| +?9i FBM? /`- ;B®M; M?Q F?¬M; M;ì M?B M ?¢ bÆM- i`QM; HÁM; •K i?¬K FBM? M;¢+ bmv çQ€M- F?¬M; #B i i` M M9B h?¢+? L? K +kM; F?¬M; M?bM M?[M; M;QÌB ç|- i?¬M ibM? ?ì ?[M;- iB TiK+ i?2Q ó•- M?bM Fb - *?mM; Gv æ°M5ô

ó>^a- *?mM; Gv æ°M iÈB `²B Q\ô

óL;QÌB +O ok >²M çB M ?| ` +kM; ç M\ô

óX X Xô

h`QM; ç€K M;QÌB ç°i M?B M i`mv M ` bU #`M i€M t¬M t Q- B M'v ç m M;~M; ç¬m h? M? ;B Q tm'i ?B MX

*QM h? M? ;B Q M`v i?•M /`B F?Q^aM; 8y Kûi- H•M ;B€T K`m t M? H'T H€M?- HQM €M? b€M; H¢M?- î +´ +| K°i M;QÌB ç M; M;²B- F?¬M; M?bM `ä /mM; K¢Q +?Q H„KX .QÈB +€B M?bM bQB K|B +O K¼B M;QÌB- +?d i?'v h? M? ;B Q HB M iB T [mšv K M?B MX

*QM h? M? ;B Q M`v /QÌM; M?Q ç M; Mû i`€M? bU i`mv FQ+? +O B ç|X J°i iB M; F m +?|B i B iW +?¶ h? M? ;B Q i`mv M iÈB- i?•M ?bM? +O +QM v m i?9 i? K M|M; MÁM; Km®M iB M p`Q L?"i ç^aQX

ó 5ô

h?¢+? L? K ;B"i KbM?- b„+ K†i +| +?9i [m€B /` M?bM i`ìB- /QÌM; M?Q ?„M ç½ M? ç|X

jkNX *?QÆM; jk3, J o•M L;"T h`ìB

u m i?9 +'T d h? M? :B Q ç M; î M;Q`B L?"i ç<sup>a</sup>Q pMM; pšv HmM; imM;- HB M iK+ ; i`QM; L?"i ç^aQX

h` M KbM? h? M? :B Q +| K°i #|M; M;QÌB- M;QÌB M`v +kM; ç M; ;`Q i?ûi- ;B®M; M L?"i ç^aQ M? M? +?|M; ;Ð #Ä F i ;BÈBX

smM; [m M? L?"i ç^aQ +| K°i F i ;BÈB F€ /`- M m F?¬M; çQÊ+ h K h?¬M ;B€Q +?Q +€+? M`Q iB M p`Q i`QM; çQÊ+X

*?Q /M M;QÌB ç| +| H` \*?mM; Gv æ°M +O ok >²M çB M +kM; F?¬M; i? i`€B pÈB [+€+? # v çB # v H¢B # M M;Q`BX \*?SM; FB M ibM? ?bM? +O \*?mM; Gv æ°M p`v r ç^aQ i?'i FBM?X

L; v +^a ç€K M;QÌB h`Q \*?d G K- h? M? JBM? i` M h?€M? Zm M; bÆM +kM; ;B"i Kb ç m M?bM F„ #-m i`ìB- F?¬M; #B i h? M? :B Q `®i +m°+ ç M; i`€M? Mû +€B ;bX

J°i iB M; F m +?|B i B ~M +?S F?Q iS+ ?mM; €+ p¬i`M iW +U+ t H M iÈBX

hB M; F m p M; H M- b|M; #B M [m M? ç^aQ M?Q ç M; b¬B i`Q- i¢Q i?"M? p¬ b® +/ M?Q +| i? tû `€+? K`M; i B- ç€M? M€i HBM? ?²M +O M?[M; M;QÌB v m çm®BX

Gw S?9+ #B M b„+- ;B®M; M?Q ç½ M?“M` ibM? ?bM? ;b ç! ç°i M?B M # v H M i`
Gw S?9+ H` K°i i`QM; M?[M; M;Q`B ç!M F?€+? iÈB çªQ- H9+ M`v ?„M p°B p½ # v iÈ
+?|M; KÎ F i; BÈB i?“M? K°i +€B F?2 M?ÄX
h? M?:B Q p®M ç M; +?`i i?B +Æ- i?“v +€B F?2 M`v i?b H”T iS+ +?mB p”QX
u m i?9 +’T d h? M?:B Q ?| i?“M? K°i Hm²M; b€M; t M?- #B M K’i i` M #-m i`B X
a m K°i F?“+- h? M?:B Q ç½ tm’i ?B M i` M #-m i`B L?“i çªQ- i` M HQM; M! +| K°
i v p¶ p¶ M? p”Q KbM? M!X
h? M?:B Q i?ûi H M- /MM; i®+ ç° M? M? M?“i çB iÈB h?€M? Zm M; bÆM- H Q i?Š
smM; [m M? h?€M? Zm M; bÆM +| F i; BÈB- p”v K” h? M?:B Q T?B M?Q ç’i #^M;-
? +| i`Î M; ¢BX
*?B M #ªM; ç M?“i *?mM; Gv æ°M p¬ +MM; +’T #€+?- +?ŠM; i? K [m M i•K iÈB [n
;B€Q- i`U+ iB T?B M i?•M i` M çdM? M9B- HB M iK+ F m ;”Q ;B®M; M?Q Km®M M
æ€K +Q`iM; ;Bª æQ`iM; lv M L K i` M çdM? M9B M; ?2 *?mM; Gv æ°M ;BªB i?Q+? i?
L;Q`B /QÈB +?•M M9B h?€M? Zm M; F?¬M; #B i +?mv M ;b ç M; tªv ` - M;Q`B i?b
H” M?bM *?mM; Gv æ°M- ?Q†+ H” M?bM p T?Q çdM? M9B h?€M? Zm M; bÆM- i
?bM? F?¬M; ´MX
G¢B K°i iB M; F m +U+ iQ iW t i`mv M ç M- FBM? i?B M ç°M; ç` X
a m ç! H” p¬ b® iB M; F m- i`QM; H9+ M?“i i?B +| `’i M?B m iB M; F m p M; H M
p¶ #Î M?Q Km®M ç”T i M i’i +ªX
h?¢+? L? K p” # M;Q`B .`+? h?B M J¢+ H9+ M`v ç M; i`Î H¢B i` M; pB M +kM; T?
´M M M M;WM; H¢BX
L?“i H” h?¢+? L? K- ?„M M; ?2 i?“v iB M; F m +?|B i B K” i`QM; K„i M;”T i`”M bU M
ó*?O M?•M- tªv ` +?mv M ;b p”v\ô
.`+? h?B M J¢+ +?9 w iÈB #B M ?| +O h?¢+? L? K- +?¬M +?`K°i +?9i- F?¬M; F?
ó*| T?ªB H” T?€i ?B M çB m ;b F?¬M; \ô
h?¢+? L? K b„+ K†i [m€B /`- F?) ;”i ç-m,
óE?¬M; #B i p b b Q- i M?“M` F?Q iS+ [m2M i?m°+ i`QM; iB M; F m ô
.`+? h?B M J¢+ FBM? M; ¢+ M;~M M;Q`B- F?¬M; #B i i? M”Q +kM; M;~M; çªQ M?b
H M + Q- €M? b€M; +?B m F?“T K†i ç’i- h?€M? Zm M; bÆM M?Q /€i p”M; `U+ `ÐX
h’i +ª pª ;Bª i` M çªQ ç M; ç„K +?bK i`QM; €M? p”M; `U+ `Ð- h?¢+? L? K +kM; F?¬
>„M F?€+ M;Q`B F?€+ Î +?¶- i`QM; €M? K†i i`B- ?„M `ä`”M; +ªK ;B€+ çQÊ+ i`€B i
bBM? ` K°i HU+ ?9i- iK i”T F?€ M?B m €M? b€M; K†i i`B +?“K`½B i?m p”Q i`QM
h`€B iBK ç”T M? i`mv M ç M K°i Hm²M; F?Q ’K €T F?¬M; K¢M? M?QM; M;`v K°i M
h?¢+? L? K b„+ K†i M; ¢+ M?B M- +ªK M?“M çQÊ+ M?“T iBK +O KbM?- +kM; +ªK
i?“K i?“m- i`QM; HÁM; •K i?-K [mv i ç`M? çÊB b m F?B ?°B M; ?`i` M M9B +?“K /S
ç ?ÁB +?Q `ä`”M; t2K pª ?²M hBM? h?-M`®i +m°+ +|ªQ /B m ;b- p b b Q H¢B i?-
h`QM; H9+ ?„M +ÁM ç M; i`-K iQ bmv M; ?o i?b #’i +?Êi T?€i ?B M- HU+ ?9i+O pª
ç°i M?B M M;WM; H¢BX
h`QM; HÁM; +| +?9i M; ?B ?Q†+- h?¢+? L? K F?¬M; F?ÁB M;~M; ç-m M?bM i`B- K
K M; iÈB çB m ;b F?€+ #B i; B[?„M p”Q K¼B M;Q`B X

L? [M; iB M; F m bÊ ?½BiW tmM; [m M? i`mv M ç M- `i M?B m M; QÌB F?B T bÊ M^aQX

L; ~M; ç-m- h?¢+? L? K i?-M ibM? ?Q^aM; bÊ- i`QM; HÁM; +^aFBM?X

J°i ç•K K•v ç2M M?Q KU+ F?¬M; #B i iW +?¶ M"Q # v iÈB- M? M? +?|M; # Q T?O #

a m ç| H" p¬ b® ç€K K•v ç2M i?mB M;"T i`ÌB- `i M? M? +?2 T?O €M? b€M; K†i i`ÌB

h?€M? Zm M; bÆM p®M ç M; i„K KbM? i`QM; €M? b€M; i?b M v #„i ç-m^aK ç¢KX

.` #B M iÈB F?¬M; +| #'i F€ /'m ?B m ; b #€Q i`QÈ+- +?Ì F?B K¼B M; QÌB M?"M i?'v

i?ÌB- K†i i`ÌB ç½ #B M K'i- +?d +ÁM M?[M; ç€K K•v ç2M # Q T?O çdM? ç-mX

h`ÌB [m M; i`QM; M?€v K„i i?"M? ç2M i®B- iW # M M;"v i?Q€M; +€B +?mv M b M; ;

h`QM; •K m- tmM; [m M? L?"i ç<sup>a</sup>Q i?dM? i?Q<sup>a</sup>M; i`mv M ç M iWM; iB M; ; -K`9 H"K

; €v- ; B®M; M?Q +| p¬ p" M bBM? p"i ç M; i" T i`mM; # Q p•v ?ÁM ç^aQ M"vX

h'i M?B m pã ; B^a i` M ç<sup>a</sup>Q i`QM; HÁM; bBM? bÊ ?½B i?ûi iQ i?2Q- +'T #€+? Km®M

*QÌM; ; B^a iW F?„T +€+ i? HU+ ?B M ç M; i" T i`mM; i` M çdM? h?€M? Zm M; bÆM

+| /` #B M- MÆB ç| +?QM? H" MÆB M iQ" M M?'iX

óE?¬M; +| i?B T p" M; - #'i +S M; QÌB M"Q +kM; F?¬M; çQÊ+ H M h?€M? Zm M; bÆM

*?ŠM; #B i iW H9+ M"Q Gw S?9+ ç½ çSM; +?†M Î çQÌM; H M M9B- HÈM i?ûi H M,

óJ¼B M; QÌB i`QÈ+ iB M ?½v [m v p +?¶ M; ?d- çB m [m€B /` i` M i`ÌB b) M? M? +?

F?¬M; M M; 'T ; €TXô

L?QM; K" ç€K pã ; B^a p•v t2K ç•m +| [m M i•K M?B m ç M p"v M[- i`QM; HÁM; ç M;

S?9+ +| M; , M i`Î +kM; +?ŠM; , M i?m - +S çm M? m +?¢v M?Q çB M H M çdM? M9B

Gw S?9+ p" K°i b® pã ; B^a +O h K h?-M; B€Q i?ûi iQ K°i ?²B- i?'v K¼B M; QÌB +?ŠM

T?€i ?B M #^aM i?•M ç½ #` # -v M; QÌB # Q T?O- +?d +ÁM +€+? H'v •K i?¢+? tBM +?

h?¢+? L? K M?Qm K"v- i`QM; HÁM; tm'i ?B M K°i /U +<sup>a</sup>K F?¬M; `ä`"M; - H¢M? HM

M; •K- b m ç| [mv i ç`M? i?"i M? M?,

ó.MM; i®+ ç° M? M? M?'i i`Î p 5ô

.` +? h?B M J¢+ F?¬M; M|B K°i HÌB- çQ i v +?KT p"Q +€M? i v ?„M # v H MX

u i J½M?- h¢T " +kM; ç½ M?"M` ibM? i? [m, /`- F?¬M; ?ÄB K°i +•m ç½ # v i`Î H

h`QM; i` M; pB M ?B M; B| +| ? B M; QÌB >¢ h?-M smv M- >¢ h•K L; ?B M- ?¼ +kM;

smv M KÈB /MM; •K i?¢+? i` Q ç'B pÈB M; QÌB +O >¢ ; B - 'M çdM? iBM? i?-M +?O

h`QM; HÁM; M; ?B ?Q†+- >¢ h?-M smv M p" >¢ h•K L; ?B M çB` T?ÁM; M; Q" B M?b

.¢ h`QÌM; S?QM; - G•K L?½ E€ +kM; FBM? /`- M; ÆM; €+ M?bM #B M ?| i` M i`ÌBX

ós^av` +?mv M ; b p"v\ô

>¢ h?-M smv M çB iÈB HB + M?bM .¢ h`QÌM; S?QM; ; B®M; M?Q #bM? ioM? ?ÄBX

óh¢K i?ÌB pšM +?Q #B iXô

.¢ h`QÌM; S?QM; H„+ ç-m- b„+ K†i F?| H9+ M"Q M; ?B K i9+ M?Q H9+ M"v,

ó*| `i M?B m v m i?9 ç M; i" T i`mM; iÈB ç•v- M; Q" B` i` M i`ÌB K p•M M²M; M†+- M

+O J oU+ +kM; ç½ iÈBX >B M ; BÌ L?"i ç^aQ ç½ #` # Q p•v- F?¬M; #B i +| # Q M?

i?"i H"K +?Q M; QÌB i F?¬M; /€K iBM iQÎM; Xô

h`QM; iB M; iBK ç" T i?bM? i?' +?- Î M; Q" B L?"i ç<sup>a</sup>Q p M; H M M?[M; iB M; `®M; i

/`B F?¬M; i?¬BX

E?B >¢ h?-M smv M b„+ K†i FBM? #B M- .`+? h?B M J¢+ K M; i?2Q h?¢+? L? K i`
ó 5ô

.¢ h`QÌM; S?QM; bYM; b@i- F€ [m€B ?ÄB,

óE?-M; T?ªB M;QÆB ¢B i? K ;B ?°B M;?` b Q\ ob b Q i`Î p M? M? M?Q p"v\ L;
F?-M;\ô

h?¢+? L? K H„+ ¢-m- +?Ì .`+? h?B M J¢+ #m-M; ?„M ` KÈB + m K"v M|B,

óh¢K i?ÌB pšM +?Q #B i +?mv M ;b tªv ` - M?bM ibM? ?bM? K" ¢Q€M i?b +| M;QÌB
?Ov /B i L?"i ¢ªQX L;QÌB ¢| #B i H-M M"v KÎ >°B M;?`- h?€M? Zm M; bÆM i"Ti`
h?-M +ªM? K" pšM /€K # Q p•v- i'i M?B M H" +| +?m~M #` K" ¢ M- M|B F?-M; +?WM
iQ" M #° + Q i?O h?-M +ªM? Î ¢•vXô

.¢ h`QÌM; S?QM; ;"i ¢-m i€M i?"M?- M|B,

ó_ 'i +| i? Xô

óJ¼B M;QÌB F?-M; M M ¢B `B M; H - v M H†M; i?2Q /äB F€ #B M- K°i F?B T?€i ?
i H"TiS+ `9i F?ÄB L?"i ¢ªQXô

h?¢+? L? K i`-K M;•K K°i +?9i- #¶M; M?B M #bM? ioM? M?Q i?QÌM; M|BX

>¢ h?-M smv M- >¢ h•K L;?B M •K i?-K ;"i ¢-m- i?Î /"B K°i ?ÆBX

" M;QÌB .`+? h?B M J¢+ ¢ m H" pä ;Bª h?-M +ªM?- +| # M;QÌB M"v Î # M +¢M?-
HÁM;- M m M?Q i?U+ bU T?€i bBM? #B M ?| - +| # M;QÌB .`+? h?B M J¢+ /šM ¢-m
pÈB ?¼ + Q ?ÆM M;QÌB M;Q"BX

oW KÈB M;?o p"v i?b i` M i`ÌB ¢½ T?€i bBM? /` #B MX

h?¢+? L? K #¶M; M?B M M;²B tm®M; ¢'i- •K i?-K +„M ` ,M;- ¢2K i v T?ªB ¢†i H M
#B M ¢´BX

J¼B M;QÌB M?"M F?-M; ¢QÊ+ +?,K +?9 M?bM ?„MX

*?d i?'v +€M? i v T?ªB +O h?¢+? L? K F?-M; #B i pb M;mv M M?•M ;b K" ¢-v M?
Q T?OX L?bM F„ KÈB T?€i ?B M +?9M; ¢ M; #€K i`QM; / i?'i +O ?„M- ¢²M; i?
¢°M;X

L?bM i?'v +€M? M"v- K¼B M;QÌB F?-M; M;WM; HB M iQÎM; +€M? i v T?ªB h?¢+?
¢ M; ?Q¢i ¢°M;- F?B M +?Q M;QÌB F?€+ FBM? bÊX

jyyX *?QÆM; jkN, .MM; . Q J´ h`•m *„i hB i :"

h?¢+? L? K b„+ K†i M;?B K i9+ p"i` M; i`¼M;- i?-M i?S+ +MM; M? m ?°B iK Î +€M
+?9 [m M b€i #B M ?| +O +€M? i vX

J'v p¢M bÊB iÆ M"v K"m t M? M?Ä +?"K `½B M;¼ M;m"v i` M +€M? i v +O ?„M- ;
iWM; i?È i?'i- ¢€M? M€i +€M? i v i?"M? iWM; KªM? M?ÄX

h`QM; bÊB iÆ- M,M; HQÊM; [m, /` M?Q K°i +QM b•m M?Ä ;†K M?'K +Æ i? h?¢+? L
#B M +€M? i v +O ?„M i`Î i?"M? tQÆM; i`„M; |M; €M?X

L?[M; HU+ HQÊM; M"v ¢ M iW ;B€Q +?O h?B h?-M ;B€Q h? M? JBM?X

Í bQÌM M9B h?€M? Zm M; bÆM- h?¢+? L? K HÊB /KM; # HQ¢B HU+ HQÊM; h?B
?B T M;?` pÊB HBM? ?²M +O # M;QÌB .`+? h?B M J¢+- i?W /`T iBM? M;mv M i`
h? M? JBM? #m¬M; HÄM; +ªM? ;B€+ €K iQ€M ?„MX

GBM? ?²M h? M? JBM? #`# M;QÌB .`+? h?B M J¢+ +? i`K- K'i ¢B [mv M F?®M; +
L? K KÊB +| +Æ ?°B bmwi +?9i M[H`K h? M? JBM? #` i?QÆM; M†M;X

L?QM; K` h?B M >"m- æ` >Q`M; H¢B tm'i i?O ¢9M; H9+- h? M? JBM? i`€M? i?Q€i
FQ+? H`K ?„M #` i`¼M; i?QÆM;- M m M?Q F?¬M; T?ªB ?„M SM; #B M i?-M i®+ i?
+? iX

h`QM; +QÌM; ;Bª h?-M +ªM?- h? M? JBM? +| H) H` M;QÌB v m M?'i- /M iQM? T?Q
? v pä F„- iBM? M;mv M ?MM; ?"m- ?„M +kM; Î i?S ?¢M; i?'T M?'iX

"ÎB pb- ¢¢B #° T?"M iBM? HU+ +O ?„M ¢ m ¢†i i` M M;QÌB i?B M¬- ?„M p` h?B pQA
h?B i?m"i ? Q T?Q p¬ b® M,K i?€M;- +?Q M M /M ?„M +| ¢¢i iÊB +ªM? ;BÊB h?-M
i?m°+ ?"M; FûK +ÄB M?'iX

E?-M; +| h?B pQÆM; H`K #¢M- HU+ HQÊM; +€ M?•M +O h? M? JBM? i?m t pä ;

L?QM; /M p"v- ¢ŠM; +'T ;B[?„M p`Q h?¢+? L? K +kM; +? M? H +? `i HÈM- h?¢+
i?O +O ?„M- M m F?¬M; +| # M;QÌB .`+? h?B M J¢+ /MM; HBM? ?²M €T +? - H¢B -
h?¢+? L? K ¢½ #` h? M? JBM? ;B i+? iX

*?d +-M K°i Hm²M; HU+ HQÊM; +O h? M? JBM? HQm H¢B i`QM; M;QÌB +kM; F?B
J„i i?`v M?[M; bÊB iÆ F€ /` ¢½ #„i ¢-m iÄ ` - i?~K i?'m p`Q iQ`M #° +€M? i v- ;†
K€m i?`i- h?¢+? L? K`MM; KbM?- Km®M ibK T?QÆM; T?€T HQ¢B #ÄX

>„M ¢`M? ;¼B >mv M ",M; >"M .B K i?b +?Êi T?€i ?B M +€M? i v T?ªB /` #B M M´E

J°i Hm²M; €M? b€M; ¢Ä ¢ T K„i iW +€M? i v iÄ ` - i`QM; M?€v K„i M?[M; i #`Q i
M?Q b®M; /"v- i?•M ?bM? `mM`~vX

hB T ¢|- i?•M ?bM? h?¢+? L? K +?'M ¢°M;- HQ¢B +?'M ¢°M; M`v T?€i bBM? ¢²M;
bBM? ` K°i HU+ ?9i FBM? F?OM;X

:B®M; M?Q K†B K°i i?È i?`i i`QM; M;QÌB ¢°i M?B M #B M i?"M? pÁM; tQ€v i` M #
¢ M; i"Ti`mM; i` M i v ?„M ?9i p`Q- i`Î i?"M? HU+ HQÊM; Mm¬B /QÐM; +€M? i vX

•M? b€M; ¢Ä iQK ¢¢B i?`M?5

h`QM; K„i +O h?¢+? L? K- €M? b€M; ¢Ä iQK FB iÄ ` M?[M; ;ÊM b†M; F€ /` iW
HQÊM; K`m t M? HK+ FB H"TiS+ #B M K'i- #` M,M; HQÊM; [m, /` ¢²M; ?| - /mM; ?
i`QM; M;QÌB ?„MX

.` #B M +?"K`½B F i i?9+

•M? b€M; ¢Ä iQK FB +kM; M? M? +?†M; #B M K'i- i`QÈ+ FB +€M? i v T?ªB p®M
M v ?Q`M iQ`M #B M i?"M? K`m ¢Ä iQKX

•M? b€M; ¢Ä iQK ¬M ?Á `v ¢°i M?B M iW i`QM; / i?`i iÄ ` M? M? - i?Q¢i M?bM
L? K ;B®M; M?Q H` K°i pB M K„M;¼+ ¢Ä iQK iÄ ` M?[M; €M? b€M; HQM; H M?X

>„M M„K i v H¢B- K°i Hm²M; HU+ HQÊM; F€ /` iW +€M? i v T?ªB +O ?„M im¬M` K
i"Ti`mM; H¢B Î ;B[ HÁM; #`M i vX

a„+ K†i h?¢+? L? K FB M M;?`- M? +? KB M; +QÌB ?„+ ?„+- ¢°i M?B M ¢'K K°i [mv
J°i pÁM; €M? b€M; K`m ¢Ä iQK +U+ K¢M? #„M`5

•M? b€M; pW ` - F?¬M; F?Q M´ #2K #ûT F€ /`- i`QM; H9+ /B +?mv M- €M? b€M; +
H€i b m ¢½ # Q i`MK K°i +,M M?" ¢€ M,K i-M;X

L? [M; iB M; M' -K -K p M; H M- /QÈB +€B M?bM bQB K| +O K¼B M; QÌB- +,M M?"
 ç€ t M? bKT ç' - ç€ pKM # v i€M HQ¢MX
 h? çB +O €M? b€M; K"m çÄ iQK F?¬M; ;BªK- i? M?Q +? i`2 ç€M? M€i K°i +,M M
 #½Q i€T- iB T iK+ T?€ i? K K°i +,M M?" ç€ ? B i-M; KÈB ªK ç¢K- +m®B ?| i?"M?`
 çÄ iQK #B M K'i /-M i`QM; ?Q F?¬M; X
 a„+ K†i M; QÌB M"Q M; QÌB M'v +kM; FBM? /`- M; Æ M; €+ M?bM ?„MX
 h?¢+? L? K +QÌB +QÌB- +® ;„M; ? i bS+ ;BÆ +€M? i v T?ªB H M- i?ªM M?B M M|B
 ólv HU+ +kM; F?¬M; i H„KXô
 J¼B M; QÌB çÌ çšM ;"i ç-m- i`QM; HÁM; •K i?-K bÊ ?½BX
 æ| ç•m +?d H" F?¬M; i H„K\
 Zmv M #„M €M? b€M; T?€ Hm¬M +ª K°i +,M M?" ç€ K'v +?K+ i?QÈ+- HQ¢B mv HU
 #bM? i?QÌM; B +| i? H"K çQÊ+\
 L,M; HQÊM; ç M iW +€M? i v T?ªB- H¢B Î i`QM; iB M? i`¢M; F?¬M; +| iBM? M; mv M
 F€ /`~M +?S i`QM; +€M? i v +kM; ç½ i¢Q M M mv HU+ F?'M; H²- ç•m +| i?m ;b K
 FB 5
 L?Q p"v t2K ` - K†+ /M poM? pB M F?¬M; i? i" T i`mM; iBM? M; mv M- ?„M +kM; F?
 æ°i M?B M h?¢+? L? K H¢B M; ?o` K°i +?O wX
 óæ2K M,M; HQÊM; +O M; QÆB `|i p"Q +Æ i? +O i - t2K +Æ i? +O i +| i? bY /
 +kM; Km®M t2K KbM? +| i? bY /KM; çQÊ+ iBM? M; mv M ? v F?¬M; \ô
 h?¢+? L? K çQ iBM +?Q >mv M ",M; >"M .B KX
 ó>B m `²BXô
 >mv M ",M; >"M .B K H" T iS+ ç€T H¢BX
 a m K°i F?„+- K°i /ÁM; MQÈ+ H¢M? +m°M i`"Q K½M? HB i #¶M; M?B M iW >mv i o
 +€M? i v i`€B ;šv pKM H M iÈB5
 .ÁM; MQÈ+ H¢M? +O >mv M ",M; >"M .B K M?Q b|M; HÈM pÐ ç çB M +m²M; `|i p
 æQÊ+ >mv M ",M; >"M .B K +ªB i¢Q i?•M i? M M ?„M ç½ +| i? i?Q+? SM; pÈB /ÁM
 i v i`€B +O ?„M +kM; M? M? +?|M; H" M? H¢BX
 h v i`€B +O ?„M M? M? +?|M; F i #,M; - ?ÆB H¢M? i?'m QÆM; v M H†M; iÄ ` tm
 h`QM; +€B M?bM +?,K +?9 +O K¼B M; QÌB- h?¢+? L? K K°i H-M M[M? +? KB M;
 t'K tm®M; - i v i`€B M? M?"M; ç tm®M; ç'iX
 J†i ç'i i`QM; M?€v K„i ç|M; #,M; - iWM; pÁM; M,M; HQÊM; i`QM; bm®i H'T H€M? i
 H'v i v i`€B +O ?„M H"K i`mM; i•K- K°i Hm²M; bQÆM; KM i`QM; bm®i i?~K i?'m tm
 `°M; ` M; Q" B pÈB K°i i®+ ç° F€ [m€BX
 óh€+? i€+? i€+?5ô
 LÆB K" H" M bQÆM; KM i`QM; bm®i ç| çB [m - K†i ç'i H" T iS+ F i #,M; +U+ /"v- K
 M,K i?QÈ+ M? M? +?|M; ?bM? i?"M?- iB T iK+ H M `°M; FûQ /"BX
 *•v +Ä ?Q H€ #` Hm²M; bQÆM; KM ç| çB [m iQ" M #° #B M i?"M? M?[M; p"i i` M; b
 M?[M; i?S çQÊ+ i`QM; #`v i`QM; pB M #ªQ i" M; #,M; X
 L; v +ª ? B +•v ç¢B i?K +kM; M?€v K„i i`Î i?"M? +•v i?¬M; L¬ 2M- i`QM; bm®i H'T
 aQÆM; KM iB T iK+ FûQ /"B T?Q i`QÈ+- K°i +,M M?" ç€ + Q K'v +?K+ i?QÈ+ #` i"
 *?d i`QM; M?€v K„i- +ª +,M M?" ç€ ç| ç½ #` #,M; # Q i`MKX

J¼B M;QÌB i`ÊM K„i ?€ K²KX

h?¢+? L? K M;²B t´K i` M K†i ç'i- i`QM; i v i`€B +| M?B m Hm²M; b€M; H'T H€M? /
>„M i?m +€M? i v i`€B H¢B- i v T?ªB M? M? +?|M; ç'K ` K°i [mv MX

G'v #`M +?•M ?„M H`K i`mM; i•K- i? ;BÈB ç|M; #,M; ç°i M?B M pĐ pKM5

JªM? ç'i MSi ` - +•v +Ä ?Q H€ H`T iS+ #B M i?`M? KB M; #,M; # v F?„T #-m i`ìB-
+,M M?` ç½ +kM; pĐ i?`M? M?B m KªM?X

L|B +€+? F?€+- pB + h?¢+? L? K ç|M; #,M; K¼B i?S F?¬M; F?€+ ; b #® i`Q bÆM K
i?OX

>ÆB H¢M? i?'m tQÆM; iW MÆB ?„M çSM; H M ` tmM; [m M?X

_ 'i M?B m M[i?` p i`QM; i` M; pB M F?¬M; +?`m M´B- /M ç½ /B +?mv M t p`B i`,K
+S iB M ç° M`v ?¼ b) #` ç|M; #,M; +? i i`QM; p`B +?ÈT K„iX

æ€K M;QÌB .`+? h?B M J¢+ i?-M iB M? /¢B ` - M? M? +?|M; tm'i i?O ç~v HMB ?ÆB
[mª +?Q H„KX

h?¢+? L? K`9i p i v T?ªB- #¶M; M?B M ?„M M;?o ` w; b ç|M M H`T iS+ HB M ? p
o®M H` ?„M +ÁM i?B m ?Ä ?-m i`QM; pB + p`M /KM; h?B M ?Ä - T?|M; ` i?b /
i?m H¢B +U+ F€ F?| F?,MX h`QM; i?ìB F?„+ M`v- ?„M F?¬M; +| +€+? M`Q ç i?U+
p`Q >mv M ",M; >`M .B KX

L;Q`B /U HB m +O K¼B M;QÌB- .¢ h`QÌM; S?QM; ç°i M?B M F?) [m€i K°i iB M; ,
óh`î H¢B5ô

_ 'i M?B m ç®K HY iW i`QM; +Æ i? .¢ h`QÌM; S?QM; HB M iB T tm'i ?B M- /MM;
+| i? [m M b€i # v HQÊM i?`M? pÁM; i` M F?¬M; i`mM; - # Q T?O i`QM; T?¢K pB
?ÆB H¢M? +O >mv M ",M; >`M .B K F?¬M; i? i?`K i?'m ` M;Q`BX

ós Q t Q5ô

>mv M ",M; >`M .B K /MM; ?`M HU+ +O KbM? ç€M? K¢M? p`Q pÁM; b€M; çÄ HY i`
#®+ H M -K -K- +?d H` b m K°i +?9i ?`M HU+ ç½ #` ç€M? i MX

h?¢+? L? K M? M?`M; i?ÎB /`B K°i ?ÆB- i?-K F m K°i iB M; M;mv ?B K- b m ç| p
H Q iÈB p`i`Q +O K°i i?B m M[+€+? ç| +?WM; K'v i`,K i?QÈ+X

h?B m M[FB p®M +?Q `^M; KbM? T?ªB +? i- i` M K†i i`M ç-v FBM? ?½B- €M? K
M?B M H¢B i?'v K°i pÁM; HY tm'i ?B M- M; ,M +ªM iQ`M #° ?ÆB H¢M? FB H¢BX

"ªM i?•M M`M; +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; ç½ i?'v h?¢+? L? K HQ H„M; î i`QÈ+ K†i
tm'i ?B M bU M;¼i M;`QX

>„M h`QM; HÁM; ?„M +| KbM?- ?„M +?O ç°M; iÈB ç•v- +?„+ +?„M i`QM; HÁM; ?„M
h?B m M[•K i?-K ?B p¼M; - i` M F?m¬M K†i i? M? i9 Mî K°i MK +QÌB i?Ä K½M- ;
L? K p¬w ;B i +? i +kM; ?`B HÁM;X

óG•K æ¢i- i¢B b Q +¬ H¢B çSM; +?¶ M`v\ô

h?¢+? L? K H„+ H„+ M;QÌB M`M; K°i +€B- F?m¬M K†i HQ H„M; - M? ;B¼M; M|B,
ó*¬ F?¬M; b Q +?S\ô

*¬ MQÆM; i|+ /`B i?ªM M?B M +QÌB- i`QM; €M? K„i i`M ç-v KWM; `Đ- M|B,

óh¬B H` ç iY M;Q¢B pB +O h?-M ;B€Q- H-M M`v F?€+? iÈB L?`i çªQ [m€ M?B m-
iB T ç|M X "îB pb #B i ?mvM? î MÆB M`v- +?Q M M +?Q M M i¬B Km®M iÈB ç•vXô

*`M; M|B i?b F?m¬M K†i +O G•K æ¢i +`M; çÄ- +| +?9i M;¢B M;MM;X

h?¢+? L? K i`QM; HÁM; +ªK ¸°M;- ¸ M; ¸`M? M|B i?b i` M #-m i`lB i`mv M ¸ M M?
 >„M p¬ w i?S+ M;~M; ¸-m M?bM i`lB- b„+ Kti #¶M; M?B M ¸¢B #B MX
 *?d i?'v i`QM; ¸€K K•v ¸2M F`i FB #¶M; M?B M tm'i ?B M K°i +QM i?mv M #^M;
 i?mv M i`„M; M?Q imv i- i` M i?•M iQ`M H`tQÆM; M;QlB- M| /B +?mv M +U+ M? M
 p`Q €M? b€M; +O Kti i`lBX
 h` M tQÆM; i?mv M /`B +ª +•v b® +| #|M; M;QlB /B +?mv M- p¬ b® K M?•M iQÈM;
 ?`M p¬ ibM?- i` M Kti i`M ¸-v bU F?€i K€m- ?QM; T?'M M?bM L?"i ¸ªQ # M /QÈB

jjRX *?QÆM; jjy, sQ+? .B K

óJ æ h?-M *?mô

.¢ h`QlM; S?QM; M?bM +€B tQÆM; i?mv M +U+ HÈM i` M #-m i`lB ¸ M; +?"K `½B
 ¸°i M?B M +ª FBM? [m€i K°i iB M;- p Kti ?QªM; bÊ- M?'i i?lB F?-M; /€K iBMX
 h`QM; K p•M ¸2M M?Q KU+- +| K°i +QM i?mv M #^M; tQÆM; i?"i HÈM +| p p¬ +MM
 i?2Q K°i Hm²M; F?Q iS+ ?Ov i?B M /B i ¸` M iÈB H`K +?Q i`QM; HÁM; h?¢+? L?
 ;B€+ F?-M; i? +?®M; H¢BX
 E?B .¢ h`QlM; S?QM; +ª FBM? F m H M K°i iB M;- i`QM; €M? K„i H`T iS+ H|2 H M
 K°i +?9i `²B H`T iS+ M?bM # M +¢M? G•K L?½ E€ M|B,

óaQ i,- +?9M; i TªB H`T iS+ `lB F?ÄB MÆB M`vXô

h?-M b„+ G•K L?½ E€ i`-K i`¼M; +?Q iWM; +| iW i`QÈ+ iÈB M v- +?"K `½B ;"i ¸-r

óJ æ h?-M *?m H` +€B ;b\ô

h?¢+? L? K #B M b„+- M?`M F?-M; ¸QÊ+ /Á ?ÄBX

>„M ¸B iÈB # M +¢M? G•K æ¢i M?bM +ªM? iQÊM; /` #B M T?€i bBM? i` M i`lB- b n
 G•K æ¢i iÈB +?¶ p` i`Q K¼B M;QlB ¸ M; ¸SM;X

a m F?B G•K æ¢i ¸B iÈB i?b +| +?9i 2 i? M bÊ ?½B M?bM >¢ h•K L;?B M- b m ¸| +9I
 G•K æ¢i bBM? ` Î;B i°+ E?Q G†+ i` M hmv i GQM; ¸ªQ- iB m ;B i°+ M`v F?-M; +
 ?ªB- +?d H` K°i +€B iB m i? HU+ M;Q¢B pB +O h K h?-M ;B€Q- F?-M; +€+? M`Q
 L;Q¢B i`W i?•M T?"M +? M? H +?- >¢ h•K L;?B M [m€ + Q [mw K„ H - im pB i?•K b
 ?²M Gm•M >²B i?-M F€X

sûi i'i +ª +€+ Hw /Q ¸½ H`K +?Q G•K æ¢i F?B ¸®B Kti pÈB >¢ h•K L;?B M ¸½ bBM
 K'i #bM? ioM? ¸SM; # M +¢M? h?¢+? L? K F?-M; /€K HB + K„i M?bM >¢ h•K L;?B
 >¢ h•K L;?B M +| +?9i M;?B ?Q†+- F?-M; `ä h?¢+? L? K i¢B b Q H¢B [m2M G•K æ
 ;B| [m€ [m, /`- M`M; F?-M; ?ÄB M?B m K`K M; p Kti FBM? M;¢+ M?bM .¢ h`QlM;
 +?mv M +| HB M [m M iÈB J ¸ h?-M *?mX

óJ æ h?-M *?m H` +mM; ¸B M T?B ?`M? +O J ¸ sQ+? .B K- M?QM; K`J æ h?-
 H•m `²B- i`QÈ+ sQ+? .B K +ÁM +| p`B i M J ¸ ¸½ iWM; bÎ ?[m +mM; ¸B M T?B ?`M
 h?-M *?m ¸QÊ+ +? i¢Q iW tQÆM; +®i- K€m i?'i- HBM? ?²M +O K i?9 +`T N Î J p
 +ÁM +| mv M,M; p¬ +MM; F?OM; #®Xô

.¢ h`QlM; S?QM; i?-M b„+ M;?B K i9+- M|B,

óJ æ h?-M *?m H` MÆB im Hmv M +O J ¸ sQ+? .B K- M m J æ h?-M *?m tm'i
 i?b J ¸ sQ+? .B K +kM; Î # M i` MX sQ+? .B K H` +QlM; ;Bª +ªM? ;BÈB h?-M; h?

+ÁM MY #QÈ+ H" #QÈ+ p"Q +ªM? ;BÈB *?•M h?–M- M?•M p"i +QÌM; ?½M M?Q p"v
L?"i çªQ +| H) H M +–m T?9+ çB i?–BXô

óE?–M; +| F?ª M,M;5ô

h?¢+? L? K b„+ K†i #B M ç´B- M|B HÈM,

ó*'T #"+ +QÌM; ;Bª M?Q J ç sQ+? .B K b Q +| i? /MM; +?•M i?•M p"Q o– h"M ?ªB
FB m i?U+ bU ?bM? i?"M?- #¼M ?¼ imv i ç®B F?–M; i? /MM; +?•M i?•M tm'i ?B I

óh +kM; F?–M; #B iXô

.¢ h`QÌM; S?QM; H„+ ç–m,

óh?2Q i`mv M i?mv i- +?d +–M J æ h?–M *?m Î ç•m i?b J ç sQ+? .B K b) Î ç|Xô

ó*?9M; i T?ªB H"TiS+ `ÌB çBXô

>¢ h?–M smv M i`–K M;•K K°i +?9i- [mv i ç`M? i?"i M? M? M|B,

ó.M sQ+? .B K +| Î # M i`QM; i?"i ? v F?–M;- M?QM; ?„M #B i`ä ?–K M v L?"i çªQ
pšM /€K i`„M; i`ÈM t•K M?"T- +?SM; iÄ #¼M K M?•M M"v ç½ +| +?¶ /U - M m F?–
?B K M?Q p"vXô

GÌB M"v pW M|B ` - K¼B M;QÌB ç m ;"i ç–mX

L; v +ª h?¢+? L? K +kM; ç²M; w ç M;?`X

L?QM; p"Q H9+ M"vX

J æ h?–M *?m tmv M T?€i–M; i–M; K p•M # Q T?O- tm'i ?B M ?Q"M iQ"M # M M;
H Q iÈB ?QÈM; h?€M? Zm M; bÆMX

•M? b€M; K†i i`ÌB iW L?"i çªQ K°i H–M M[ ?B M ` - i¢Q i?"M? K°i +€B pÁM; b€M;

oÁM; b€M; K†i i`ÌB ?bM? i`ÁM i–M; i–M; HÈT HÈT M?Q b|M; #B M- i¢Q i?"M? K°i
MÎ `° i` M #–m i`B- M| ;B®M; M?Q K°i +€B #€i HÈM- +?KT +ª K¼B M;QÌB p"Q # M
F?–M; B /€K K¢Q ?B K t–M; p"QX

æ¢B L?"i h?€M? Zm M; h?B M J¢+5

æ•v H" K°i +€B +'K +? F i;BÈB i?–M F€ ç½ i²M i¢B K'v i`,K M,K Î L?"i çªQ- i`QM
M,K i?€M; p– i"M- æ¢B L?"i h?€M? Zm M; h?B M J¢+ KÈB +?d i M pÐ # H–M- M; v
HB M iK+ tm'i i?O- iB m ? Q i?U+ HU+ K'v M;"v ç K +kM; F?| K" T?€ pÐ æ¢B L?"i h

L?QM; ?–K M v- æ¢B L?"i h?€M? Zm M; h?B M J¢+ H¢B b„T pÐ H–M i?S 9X

sQÆM; i?mv M ;B®M; M?Q K°i KkB M?¼M ?bM? i`Mv- #¢Q t¢ ` €M? b€M; ç2M i?r
ç2M F m H M F2M Fûi `²B #„i ç–m M;QM; Hmv M- i`QM; M?€v K„i ç½ ?bM? i?"M?
E?B GB K ç Q tm'i ?B M- i`ÌB ç'i M?Q`mM H M K°i +€BX

*€B GB K ç Q F?OM; #® M"v ç2M i?mB- H|2 ` ?"M [m M; K /` +?ûK K¢M? tm®M;
h?B M J¢+X

æ¢B L?"i h?€M? Zm M; h?B M J¢+ K'v i`,K M,K +?Q iWM; #` T?€ pÐ- M v /QÈB K
pÐ i M i?"M? p– b® çB K b€M;- i¢Q i?"M? ?"M; id +QM çQK ç|K # v ç–v i`B- M?Q
#–m i`B L?"i çªQX

æ¢B L?"i h?€M? Zm M; h?B M J¢+ p†M p Q- i¢Q i?"M? K°i +€B F?2 ?Î- i`QM; +€B F
`½B tmv M [m X

óhB m ç¢B i?9+5ô

h?¢+? L? K ?QªM; bÊ- i?•M ?bM? #¶M; M?B M +?'M ç°M;- M?`M F?–M; FBM? ?½B

>¢ h•K L;?B M +kM; +U+ F€ FBM? /`- M;Æ M;€+ M?bM K°i M;QÌB tm'i ?B M i` M tC

L;QìB M"v +?QM? H" hB m >"M u- M,K ç! F?B h?ç+? L? K p" >ç h•K L;?B M KÈB i
çQìM; #` K°i #° #ç+? +®i T?€Ti?•M +O` J ç " hm-Mi"TFQ+?- hB m >"M u pb +?2
?¼ M M #` #ç+? +®i +U i`ªQ FûQ p"Q J pU+X

.QÆM; h? M? æ bî /o i?•M ?½K i`QM; h?B M J S?QM; h?-M i`"M +kM; H" #ÎB pb
+Sm hB m >"M u- ç€M; iB + .QÆM; h? M? æ +?ŠM; M?[M; F?-M; i?"M? +-M; K" +

>-K M v- hB m >"M u +?B K p` i`Q F?-M; M?Ä i`QM; HÁM; h?ç+? L? K HçB +?QM?
æ h?-M *?m [m, /`- #ªQ b Q ?,"M F?-M; bÊ ?½BX

h`QM; H9+ ?,"M ç M; FBM? M;ç+- +?d i?'v hB m >"M u # v ` F?ÄB K i?mv M- ? B i
F?OM; #® / [iÊM- H'v HU+ HQÊM; FBM? M;QìB i`U+ iB T FûQ ;B½M F?2 ?Î +O æç

hB m >"M u pW tm'i ?B M- K°i Hm²M; K F?Q FBM? F?OM; iW i` M M;QìB ?,"M T?
?,"M H!2 H M M?[M; +?MK b€M; K"m ç2M ;B®M; M?Q ?® ç2M i?-M #Q +O pk i`K- /
+ª €M? b€M; X æçB L?"i h?€M? Zm M; h?B M Jç+ p®M ç M; iÄ €M? b€M; M v HçB
i`QM; K„i ?,"MX

*?d i`QM; K°i i?ìB ;B M M;„M- €M? b€M; /Q æçB L?"i h?€M? Zm M; h?B M Jç+ T?
iQ" M #° Mm®i ? iX

h`ìB ç'i i`î M M m i®BX

ó>„M F?-M; T?ªB M?•M HQçB- M!B K°i +€+? +?QM? t€+- ?„M +?d i?•M ?bM? +O
?! iW H•m`²BXô

.ç h`QìM; S?QM; M;~M; ç-m HB + K„i i? M F?),

óh?•M ?bM? M;QìB M"v ç½ #` Hmv M ?! - HBM? ?²M +kM; #` t! çB- i`î i?"M? +Æ i
i9+X J ç sQ+? .B K F?-M; i? ?Q"MiQ" Mtm'i ?B M î o- h" M ?ªB +?Q M M KÈB K
/MM; HBM? ?²M F€ i?€+- t2K` ?„M ç½ +! /U KQm iW i`QÊ+Xô

h?•M ?bM? h?ç+? L? K +?'M ç°M; KçM? K°i +€B- ? B K„i F?-M; +?ÈT M?bM H M +
iW iW #bM? ioM? i`î HçB- €M? K„i i`î M M ç°+ €+ p- +MM;X

ó 5ô

J°i iB M; F m FBM? i?B M ç°M; ç` iW T?Q J æ h?-M \*?m i`mv M ç M- +?d i?'v
M;QìB ç-v ; B- K M; i?2Q` ,M; M M? /`B b„+ M?¼M i` M +€B KB M; F?'M; H²- /
óhB m >"M uô- ;B®M; M?Q ç M; /MM; w i?S+ M!B ;b ç! pÈB hB m >"M uX

óhB m >"M uô ;"i ç-m- T?'i i v w #ªQ M! iU çB H"K K¼B +?mv MX

*QM [m€B p"i ?bM? M;QìB FB çªQ K„i- HçM? HMM; M?bM i?Q€M; [m T?Q /QÈB H
iB M;X

h`QM; H9+ #'i +?Êi- i`QM; MQÈ+ #B M î tmM; [m M? L?"i çªQ tm'i ?B M p- b® K i
+-M; K¼B M;QìBX

h?ç+? L? K M;Æ M;€+ M?bM +QM [m€B p"i ?bM? M;QìB K" M?Q /QM? çÁM M;?B K
K°i iB M; ói€+?ô M? - ;B®M; M?Q HBM? ?²M F? QÊ+ M"Q ç! #` T?€ pÐX

óhB m >"M uô H9+ M"v ç M; /MM; ç-B K„i ç2M H€M? +O KbM? HçM? HMM; M?bM
K„i K M; i?2Q w +?•K +?¼+X

óhB m [m, M?•M HQçBXô

J°i Hm²M; w i?S+ +QìM; ççB tmv M i?'m i'i +ª #` iÈB ç-m h?ç+? L? K- Hm²M; w i
F?B M +?Q T?ÁM; M;U HBM? ?²M +O ?„M M' imM; - M?[M; M;QìB # M +çM? +kM;

ó*?O M?•M +~M i?"M5ô

.`+? h?B M Jç+- u i J½M?- hçT " ?QªM; bÊ- p°B p" M; /MM; HBM? ?²M +O ?¼ içQ
?²M i` M ç-m h?ç+? L? KX

ó s Q t Q t Q X ô

h` M ç-m h?¢+? L? K p M; H M M?[M; •K i? M? F€ /`- i?•M ?bM? # M; Q`B .`+? h?E
iQ`M H U+ M; QM; H m v M H U+ H Q Ê M; H B M? ?²M- M; ,M +?†M F?¬M; +?Q w i?S+ i`
+O h?¢+? L? K X

ó 5 ô

J°i i B M; F m i?ªK i?B i i? H Q Æ M; p M; H M- h?¢+? L? K # B M b„+- M?`M F?¬M
æ ¢ i X

G•K æ ¢ i i?`i F?B m +?ªv K € m- i`QM; ç¬B K„i t B M? ç T # m²M #½ p¬ b„+- ? B p B M
/`B- M`M; ç S M; ç † F?¬M; M?9+ M?Q+?- M?QM; H B M? ?²M ç½ #` ç € M? i M X

>¢ h?¬M s m v M ¬K ç-m- b Ê ?½B F m i?ªK- H B m K ¢ M; ç B i Ê B +?¶ >¢ h•K L; ?B M
L?½ E €- K ¶ B # Q Ê + ç B H` i?`i F?B m H ¢ B +?ªv K € m- H B M? ?²M #` ç € M? i M K°i T?

*?Q ç B i Ê B +?¶ >¢ h•K L; ?B M- i?•M ?bM? ?„M K K M?k M M; ½ t m ® M; ç`i- F?Q i S+
K`i X

G•K L?½ E € +?Š M; #B i i W H 9+ M`Q ç½ ç°B F?, M ç-m K`m i Q K- F?, M ç-m K`m i Q
b € M; F€ /`- ?bM? i?`M? K°i +€B ¬ +?2 +?Î +?Q M`M; - .¢ h`Q Ì M; S?Q M; X .Q >¢ h•
M M i`€ M? ç Q Ê + K°i F B T X

G 9+ M`v i`QM; ç¬B K„i ç T +O >¢ h•K L; ?B M i`M ç-v M Q Ê + K„i- +U+ H U+ ; B ^ M; -
>¢ h?¬M s m v M p`Q T?¢K p B +O +?B + ¬- M?QM; H ¢ B #` .¢ h`Q Ì M; S?Q M; p`G•K
+?Q M`M; `Ì B F?Ä B T?¢K p B +O F?, M ç-m K`m i Q K X

.¢ h`Q Ì M; S?Q M; #B i- +?d +-M M`M; p W `Ì B F?Ä B T?¢K p B +O +?B + ¬ i?b w i?
i M X

>Æ M i`, K i?`p ç-v i Ê +O h K h?¬M ; B € Q Î i`QM; i` M; p B M +?d i`QM; K°i +?®+
i Q i? p Š M; B [M; m v M M?QM; b B M? K M? ç½ K`i X

J°i H m²M; i B M? F?Q K ¢ M? K) ç²M; i?Ì B i W i`QM; M; Q`B G•K æ ¢ i p` >¢ h?¬M s m v
?m v i ç ¢ Q +O h?¢+? L? K X

ó E?¬M; 5 æ W M; +ªM i 5 ô

h?¢+? L? K i?`i i?¬M ç B M +m²M; F m H M- +® b S + t û `€+? v T?K+ i` M M; Q`B- K
G•K æ ¢ i # v p`Q i`QM; M; Q`B ?„M X

æ € M; i B +- i` M M; Q`B +O ?„M + † #ªv i`, K ? B K Q Æ B ?m v i ç ¢ Q- ? B i v +O ?„M
F?Q i Q`M i?•M +O G•K æ ¢ i +?d i`QM; M?€ v K„i ç½ #B M K`i i`QM; M; Q`B ?„M X

>¢ h?¬M s m v M #Î B p b + † i m p B h?B M o`M M i B M? F?Q i B m ç B +?“K ?Æ M `i M?B
?Æ M H` # Q M?B m X

ó o M p M 5 ô

E?B ó h B m >`M u ô t m`i ?B M i`QM; #-m i`Ì B L?“i çªQ- J o U+ J æ h?¬M *?m +k M
i-M; i-M; i`Î M; ¢ B i B M i Ê B p` i`Q h?€ M? Z m M; b Æ M `²B M; W M; H ¢ B X

ó h H`J ç s Q+? .B K- KªM? ç`i K`m K Ð M`v F?¬M; +Á M H`+O +€+ M; Q Æ B- i W M v
H`H½M? ç`+O K M?•M #¼M i - +€+ M; Q Æ B +?d H`b 9+ p`i K`+?9M; i M m¬B i`

Í i` M ç d M? M 9 B h?€ M? Z m M; b Æ M- ; B¼M; M † B F?¬M; +?9i +ªK i b M? +O ó h B m

aU +? 'M ç°M; K" sQ+? .B K K M; ç M ç½ MûK ? „M iW i` M K•v tm®M; - F?B M ? „M
i`çM; ?B M M v +O Kbm?X
*kM; H" ?¬K M v- ? „M ç½ ?B m +?d +| HU+ HQÊM; KçM? K) KÈB +| i? çªK #ªQ M i
M"vX h`QM; H9+ M? 'i i?ÌB- ? „M +| i? /U p"Q #¼M M; QÌB .`+? h?B M Jç+- æ aÆ
K'm +? ®i HçB F?¬M; i? +Sm #ªM i?•MX
h` M i? ;BÈB M"v- i' i +ª ç m /U p"Q #ªM i?•M- imv i ç®B F?¬M; i? ç2K ?B p¼M;
F?€+X
> „M ç½ [mv i ç`M? iW M v p b m b) iW #Ä iQ`M #° M?[M; ªQ iQÎM; F?¬M; i?U+ i -
#` M•M; + Q bS+ KçM? +O #ªM i?•MX æ€M; iB +- H9+ ? „M i?"i bU ?B m i?b +kM;
ó" M; QÌB +€+ M; QÆB çB çB- i Î HçB +ÁM +| pB + TªB H`KôX
h?ç+? L? K #¶M; +?€M MªM M;²B t T #^M; i` M ç'i- M;~M; ç-m M;Æ M;~M M?bM ;Q
HÁM; M; QÌB +O >ç h•K L; ?B M- /`m /`M; M|B,
óh•K L; ?B M- TªB +~M i?"M- i KQM; iÈB M; "v +?9M; i ;†T HçBôX
h?•M i? v m FB m +O >ç h•K L; ?B M`mM`~v- ç¬B K„i ç T H°` p bYM; b®i- Mkm
ó>mvM? Km®M H`K ;b \ô
L`M; ç½ M?"M` bU #'i i?QÌM; i`QM; ;B¼M; M|B +O h?ç+? L? KX
h?ç+? L? K i`QÈ+ FB +?Q iWM; +?€M MªM M?Q #•v ;BÌ- ? „M H9+ M"v /QÌM; M?Q
L`M; p` h?ç+? L? K [m2M M? m H•m M?Q p"v +?Q iWM; i?'v h?ç+? L? K iÄ` M?
F?B M M`M; +ªK i?'v h?ç+? L? K +? „+ +? „M ç½ +| [mv i ç`M? F?¬M; ? v ;b ç|X
óhB m iY M; QÆB H`K ;b i? \ô
.ç h`QÌM; S?QM; ?ûi HÈM,
ó>B M ;BÌ ?ªB pU+ oB M G p¬ +MM; T?S+ içT- + Q i?O h?¬M +ªM? /`i°+ +O M;
M; QÆB Î HçB +ÁM +| i? H`K ;b\ L; QÆB Km®M iU b€i b Q\ô
óJ E€ æ°M ç½ F?| +?†i i`²B- b m MY ;BÌ b) ç M ç•vX *€+ M; QÆB #•v ;BÌ F?¬M;
çBôX
h?ç+? L? K ?Qi b•m K°i ?ÆB M|B pÈB .ç h`QÌM; S?QM; ,
ó*? i`K h•K L; ?B M`²B K M; M`M; `ÌB F?ÄB MÆB M"v- /M F?¬M; #B i çQ+? ç M +
i +kM; Km®M M`M; F?Ä2 KçM?ôX
h?•M i? .ç h`QÌM; S?QM; `mM`~vX
ó>U5ô
G•K L?½ E€` i v i`QÈ+ ç†i i` M +?B + +` i?QM /`B +O >ç h•K L; ?B M- K°i Hm²M
/ Q / B i`QM; M?€v K„i i?'K p"Q i`QM; i?•M i? >ç h•K L; ?B M H`K iQ`M i?•M M`M;
+9B ç-m ?¬M K X
h`QÈ+ F?B ?¬M K - M`M; pMM; pšv Km®M # v tm®M; /QÈB M?QM; #` G•K L?½ E€
óªK ÆMXô
h?ç+? L? K #¶M; i?QªB K€B- +QÌB +QÌB i?9+ ;BK+,
óJ M; M`M; çB çB- `i pmb çQÈ+ [m2M #B i ? B M; QÌBX *?ì b m F?B M`M; idM? H
;BÈB M"v- M`M; H`M; QÌB T?K M[/mv M?'i F?B M i`€B iBK i`mM; ç°M;ôX
óªQ i`¼M; - ?B p¼M; +ÁM +| i? ;†T HçB M; QÆBôX
o Kti .ç h`QÌM; S?QM; +U+ Fb M†M; M - M?bM +?^K +?^K h?ç+? L? K iW iW ;"i ç-

óh +?mv M H¢B HÌB M|B +O M;QÆB F?¬M; i?B m K°i +•mX L?QM; i ?B p¼M; iQ
i?S+ M|B pÈB M¨M; ¸B m M¨vôX

a m ¸|- F?¬M; ¸ÈB G•K L?½ E€ M|B i? K ;b- .¢ h`QÌM; S?QM; F?ÎB ¸°M; i'K i?ªK #
K°i +?MK €M? b€M; #„M p T?Q ¸¬M;X

" M;QÌB iW iW #B M K'i î ¸QÌM; +?•M i`ÌBX

h?¢+? L? K i?šM i?Ì M;²B i` M ¸'i M?bM p T?Q ¸¬M;- €M? K„i /äB i?2Q M;QÌB 'v
>„M #'i +?Êi M;?o `^M;- FB T M¨v #¼M ?¼ 2 H¨ `i F?| ;†T H¢BX

jj9X *?QÆM; jjj, æB M *m²M;

h` M ?ÁM ¸ªQ H HQBX

h?¢+? L? K i?ªM M?B M M;²B M;Æ M;~M M?bM p T?Q ¸¬M;- €M? K„i i`®M; `¶M;-
J°i H9+ b m- ?„M ¸Q i v pm®i p2 >mv i o,M ;BÈB +?d- /MM; i•K HBM? i`mv M iBM
p¨ æ` h•K >Ä ,

óG€i M[i i?Y HB M ? pÈB :BÈB GBM? UHBM? ?²M +O +?B + M?šMV ¸ +€+ M;C
M¨v- /mv M T?"M ;B[+?9M; i ¸ M ¸•v H¨ ? iôX

>mv M ",M; >"M .B K v M H†M; F?¬M; i`mv M iBM i`ª HÌBX

æ` h•K >Ä /QÌM; M?Q pW idM? H¢B iW i`QM; K°i +ªM? ;BÈB F€ /` M¨Q ¸|- M;?2
h?¢+? L? K iÄ` p p¬ +MM; F?| ?B m- p°B p¨M; i`mv M ` w MB K ?ÄB i?,KX

h?¢+? L? K #B i i?ÌB ;B M F?¬M; +ÁM M?B m M M ;BªB i?Q+? ibM? i? imv i p¼M
h•K >Ä K°i +€+? M? M? M?'iX

æ` h•K >Ä F?¬M; i`ª HÌB- iU M?Q ¸ M; iB m ?| HÌB ;BªM; ;BªB +O ?„M i X

>mv i o,M ;BÈB +O h?¢+? L? K b€M; H'T H€M?- ? B bBM? K M? î # M i`QM; /QÌM

*?QM? p¨Q H9+ M¨vX

h?¢+? L? K T?€i ?B M i?B M ¸` HBM? F?Q i` M ¸ªQ p®M +U+ Fb i?Q i?Èi #¶M; iV
>„M M;¢+ M?B M F?¬M; #B i tªv ` +?mv M ;b- M?`M F?¬M; ¸QÊ+ M;~M; ¸¬m M?bM

J°i F?®B iBM? i? iQ +Ð ¸¬m M;QÌB F?¬M; #B i iW H9+ M¨Q ¸½ H†M; H) HÆ HYM; ;
+?"K ?¢ tm®M;- M? M? +?|M; tm'i ?B M i` M ¸dM? ¸¬m ?„MX

óh?€M? GBM? h?¬M5ô

h?¢+? L? K M?`M F?¬M; ¸QÊ+ ?®i ?QªM; H H M- M;~M; ¸¬m M?bM iBM? i? ¸|- K

óa Q M;QÆB H¢B tm'i ?B M î ¸•vô

ó>ÁM ¸ªQ ¸| tQM; `²B- i iW HÁM; ¸'i i`®M ¸B- /Á i?2Q F?Q iS+ bBM? K M? +O M;
hBM iS+ +O h?€M? GBM? h?¬M iW i`QM; GQM; hBM? i`mv M ` ,

óL;QÆB iWM; ¸²M; w Hmv M +? i?•M i? +?Q i - i ¸ M ¸•v ibK M;QÆB +?d H¨ ?B
+| i? ;B9T i Hmv M +? K°i i?•M i? X >ÁM ¸ªQ K¨ i î #` bBM? HBM? i¨ €+ +?B K
i +kM; #` T?€i ?B M- i F?¬M; i? F?¬M; i`®M ¸BôX

h?¢+? L? K M;¢+ M?B MX

L;~M M;QÌB K°i H9+ ?„M #'i HU+ M|B,

óh ;B9T F?¬M; M´B M;QÆB- pb b m H€i M[i +kM; b) #` ?bM? i?¬M +•m /B i- ? v
¸•v- +¨M; t +¨M; i®iôX

L;B tQM;- F?¬M; çÊB h?€M? GBM? h?¬M p" >mv M",M; >"M .B K- o¢M LB M æ` h•
 ;BÈB +?d i`ª HÌB- h?¢+? L? K pm®i +?B + M?šM- çQ w i?S+ HBM? ?²M p"Q i`QM;
 ó:BÈB GBM?- i #B i M;QÆB +| i? M?"M çQÊ+ w i?S+ +O i - i b„T +? i`²B- M;QA
 ",M; >"M .B K p" æ` h•K >Ä - ç #¼M +?9M; çQÊ+ iU /QX *ÁM M;QÆB M[- i M M
 +ÁM MY ;BÌ- M;QÆB i®i M?'i H" M|B M? M? +?9i- M m [m€ +?"K i` - ç M F?B i #
 +-m i +kM;; B9TF?¬M; çQÊ+ôX
 >mv i o,M ;BÈB +?d +?šM; +| iQ T?ªM SM;X
 h?¢+? L? K M;¢+ M?B M- i?¬K M;?o +?šM; H) +ªK ;B€+ i`QÊ+ ç•v +O KbM? iQ
 *?šM; M?) i`QM; >mv i o,M ;BÈB +?d F?¬M; +| :BÈB GBM? ;b +ª\ L m F?¬M; i¢B b
 M"v- :BÈB GBM? i`QM; >mv i o,M ;BÈB +?d H¢B F?¬M; +| T?ªM SM;\
 L;?o M?Q p"v- i`€B iBK h?¢+? L? K +?bK tm®M; ç€v +®+- w M;?o ç`M? ;B9T >mv
 h•K >Ä +?¢v i`®M +| H) #` ¬M; i`ÌB +?†i çSi`²BX æB m M"v F?B M ?„M +"M; i? K
 _'i H•m b mX
 >mv i o,M ;BÈB +?d #¶M; T?|M; ` K°i Hm²M; b€M; K¬M; HmM;- €M? b€M; `U+ `Ð F
 ç½ # Q T?O F?¬M; ;B M KQÌB Kûi tmM; [m M? ?„MX
 ó*?mv M ;b i? M"v\ôg
 g
 h•K MB K +O >mv M",M; >"M .B K p" h?€M? GBM? h?¬M +MM; i`mv M ç M- ? B
 F?€+ Q M"v iÄ` +U+ Fb FBM? ?Q"M; #'i M- /QÌM; M?Q #` K°i HQ¢B bS+ K¢M? M
 L; v +ª o¢M LB M æ` h•K >Ä i`QM; >mv i o,M ;BÈB +kM; M|M; Mªv F?¬M; v M K
 o,M ;BÈB +?dX
 Gm²M; b€M; +O >mv i o,M ;BÈB +?d `U+ `Ð- # Hm²M; bS+ K¢M? Fb /B m i`QM; M
 +?†i >mv M",M; >"M .B K- æ` h•K >Ä - h?€M? GBM? h?¬M- b m ç| /QÈB €M? K„i
 +O h?¢+? L? K- h?€M? GBM? h?¬M #` FûQ iW i` M i`ÌB tm®M; i?šM; pÁM; tQ€v
 ?„MX
 *MM; H9+ ç|X
 >mv M",M; >"M .B K p" æ` h•K >Ä i`QM; >mv i o,M ;BÈB +?d ?| i?"M? ? B M;¼M
 #` +m®M p"Q i`QM; pÁM; tQ€vX
 oÁM; tQ€v iBM? M;mv M p®M +¢M FB i M v çQÊ+ # HQ¢B iQM? K¢M; Fb /` H" h?
 >mv M",M; >"M .B K ç´ p"Q #¶M; M?B M çB M +m²M; [m v i`ÁMX
 h?¢+? L? K /MM; i?¬M i?S+ M?bM p"Q i`QM; +Æ i? - i`QM; ç¬B K„i #¶M; H|2 H M
 *?d i?'v pÁM; tQ€v iBM? M;mv M MÆB #KM; i`QM; H9+ [m v i`ÁM pÈB i®+ ç° +U+
 ç² €M Fb /`- ;B®M; M?Q ?bM? •K /QÆM; h?€B *U+ ç²- K°i # M H" >"M",M; >"M .B
 æ` h•K >Ä - K" MÆB M®B iB T ? B +U+ H" h?€M? GBM? i?¬M @ p` i?¬M K" h?€M?
 " bBM? K M? Fb /` /QÈB bU i`|B #m°+ +O HQ¢B bS+ K¢M? M"Q ç| ;B®M; M?Q i¢K
 €M Fb H¢ ;B®M; pÈB •K .QÆM; h?€B *U+ ç²X
 aS+ K¢M? F?´M; H² p¬ +MM; p¬ i" M ç°i M?B M #MM; M´ ;B[pÁM; tQ€v iBM? M;mv
 aU K¢M? K) +O Hm²M; bS+ K¢M? M"v pQÊi t iQÎM; iQÊM; +O ?„M5 sQÆM; +®i iQ
 H M H€+? +€+?- bU ç m çÈM F?| K" +?`m çUM; i`QM; M?€v K„i H M` iQ"Mi?•M5
 G9+ M"v- ?„M /QÌM; M?Q ç M; +?`m çUM; +U+ ?bM? +O ç` M;K+- tQÆM; +®i FBM
 HQ¢B bS+ K¢M? +SM; `„M ç€M? ;½vX
 oÁM; tQ€v çB M +m²M; [m v i`ÁM i`QM; #ªv i`,K ? B KQÆB ? B ?mv i ç¢Q iQ"Mi?

hBM? F?Q ç M iW >¢ h?–M smv M çQÊ+ i? M? H¼+ K°i +€+? çB M +m²M;5 aS+ K
ç¢Q i`M` F?B M iQ`M i?•M h?¢+? L? K`mM`~v- bmwi M[M;'i tdmX

æ°i M?B M- K€m iQÆB i`QM; KbM? h?¢+? L? K M?Q #MM; +?€v- bS+ K¢M? i`QM
M;QM; iK i`QM; FBM? K¢+?- M?Q MQÊ+ b¬M; +m²M +m°M F?¬M; M;WM;5

"¢Q h~m M?` i`MM; i?B M 5

h`QM; F?QªM? F?„+- pÁM; tQ€v p` bU #B M ç´B Fb H¢ i`QM; ?mv i ç¢Q ç½ /šM iÊB
i?•M i? ?„M i`QM; M?€v K„i F?¬ FB iX

J°i HQ¢B bS+ K¢M? i` €+ ;? `ÊM iW i`QM; i?•M i? ?„M t¬M; i?ŠM; H M i`lB- ?bM
i`„M; F?´M; H²5

ó 5ô

h`QM; +ÆM ç m çÊM /[/°B- h?¢+? L? K ;B®M; M?Q /½ i?9 ;–K H M çB M /¢B- ?„M
K†i ç'i- bS+ K¢M? iQ`M i?•M F?¬M; çQÊ+ F?®M; +? T?mM` X

ó•K –K –K5ô

E?B ?„M H,M H°M i` M ç'i- M?[M; M;¼M M9B ?Q M; + Q i`,K Kûi #` ç€M? ç´X
L?[M; M;¼M M9B bWM; b[M; p`B i`,K Kûi ;B®M; M?Q ;B'v- M; v +ª K°i +9 p +?¢K

ós Q t Q5ô

"ªv i`,K ? B KQÆB ?mv i ç¢Q iQ`M i?•M`Q`Q T?mM` bQÆM; KM i`„M; t| 5
:B[bQÆM; KM i`M M;`T HU+ HQÊM; iB m +U+ F?B M M;QlB F?€+ T?ªB`mM`~v
M`v i`T i`mM; H¢B ç´ p`Q i?•M i? ?„M- /mM; ?ÊT pÈB K¢+? K€m- F?B M F?Q i? i`
K°i K¢+?- ;B®M; M?Q K½B K½B F?¬M; M;WM;X

æ¬B K„i +O h?¢+? L? K iW iW #B M i?`M? çÄ`U+- i`QM; K„i +?^M; +?`i iÆ K€m-
i?lB ?²M; ?Q M;- bU i?¬ #¢Q- F?Q i? ç°+ €+ F?B M M;QlB F?€+ iQÎM; ?„M H` F
#¢Q ç M +U+ ç°X

óoM5ô

J°i +?MK b€M; ç2M tmv M [m ç€K K•v- ç°i M;°i /WM; H¢B T?Q i` M ?ÁM çªQX
h`QM; M?€v K„i- K°i K M?•M F?OM; #® i?•M + Q # Kûi`QÐB ?B M` - i` M ç–m
i` M K†i +?^M; +?`i p i b Q- +Æ #„T K`m t M? i?šK +SM; M?Q b„i i?ûT- i`QM; ç¬B K
#WM; b€i F?Q- H¢M? HMM; M?bM ?ÁM çªQ ?Q M; T?Q /QÊBX

J +?O J E€ æ°M +O J pU+ b® 9X

J E€ æ°M iW i` M + Q M?bM h?¢+? L? K ç M; ;`Q`®M; M?Q i?9 /[ i` M çªQ- i`QM;
p €+ ç°+ ?mM; iÊMXg

g

ó•K5ô

J E€ æ°M ç°i M?B M ?¢ tm®M;- ? B +?•M ç¢T H M K°i M;¼M M9B + Q # i`,K Kûi
M€i M;¼M M9B- ç€ pKM # v Hª iªX

h?¢+? L? K ;`Q i?ûi ;–K`9- i?•M ?bM? H,M i?ŠM; ç M ç|X

óhB m iY- +?9M; i +m®B +MM; H¢B ;†T M? môX

J E€ æ°M M;~M; ç–m ;–K H M- +?B + bWM; +QM; i` M ç–m #„M` K [m M; t¬M; i?

a m iB M; ;–K- ? B i v ?„M H|2 H M ;B[F?¬M; i`mM;- +?d i?`v i`QM; HÁM; #`M i v
ç–m H•m +ÁM`d K€mX L?[M; ç–m H•m M`v HQ¢B M?Ä +| FQ+? i?QÊ+ F?€ ;B®M; ç
M?Q K°i M;¼M M9B M?ÄX

J'v M; "M ç-m H•m K€m iQÆB ç-K çb - i`QM; ?®+ K„i p` KB M; T?mM ` K F?Q K`m
L?[M; ç-m H•m iW i`QM; HÁM; #`M i v ?„M # v ` pÈB i®+ ç° +U+ M? M?- T?€i`
h?¢+? L? KX

óP Q Q5ô

h?¢+? L? K ç¬B K„i çÄ `U+- iQ`M i?•M F?¬ FB i M?Q €+ [m,- iQ`M #° [m-M €Q i`M
G9+ K'v M; "M ç-m H•m +?2 FQM +^a i`lB t¬M; iÈB- h?¢+? L? K ç-m ;®B ?ÆB +QM;
çSM; i?ŠM; çQÊ+- ?QÊM; H M +?QM i-M; i`lB ; -K H M çB M +m²M; M?Q Km®M +?
*°i F?Q K`m i`„M; pQÆM H M i`M i`lB i` M çdM? ç-m ?„M #¶M; M?B M çB M +m²M
#B M i?`M? M,K €+ K ?mM; /[F?OM; #®X

S?K .B M L;k J UM,K €+ K iB m +U+V Hm¬M M; O i`QM; i?S+ ?^aB- M v M?l bS+ K
?l i?`M? i?U+ i? - +QM M`Q +kM; i?•M + Q KQlB i`QÊM; HÆ HYM; ;B[ i`lB M?Q K
€+ /[iÊM p² H'v M?[M; ç-m H•m +ÁM `d K€mX

ó_®T- `®T- `®T5ô

L?[M; ç-m H•m /Q J E€ æ°M #„M iÈB #` M,K €+ K + Q KQlB i`QÊM; +?KT H'v K
M?€v K„i #` M; ?B M i?`M? #°i # v i`M M; "T +^a ?ÁM ç^aQ ?Q M; M?Q #KBX

h?•M i? +O M,K €+ K ?mM; iÊM + Q KQlB i`QÊM; çQÊ+ i?U+ i? ?l +ÁM ;B®M;
?ÆM +^a J E€ æ°MX

S?K .B M L;k J M?bM i`lB ; "Q i?ûi- K F?Q M; 9i i`lB iÄ ` iW J +?O J E€ æ°M #`
M?Q +€ pQB ?9i MQÊ+X

J F?Q M; 9i i`lB M²M; M†+ p®M +?2 FQM #-m i`lB i`QM; M?€v K„i ç½ #B M K'i-
M,M; HQÊM; ç M,K €+ K ;B i,M; bS+ K¢M?X

a m F?B Mm®i H'v K F?Q M; "T i`lB- i?•M i? +O M,K €+ K iB m +U+ #B M i?`M? M
#® Fb /`X h?•M ?bM? +?9M; p®M + Q KQlB i`QÊM; M? M? +?lM; T?€i i`B M HB M
+ Q KQlB H,K i`QÊM; - ;B®M; M?Q K°i M; ¼M M9B M?Ä HÆ HYM; ;B[ F?¬M; i`mM;

h?¢+? L? K M; ~M; ç-m ; "Q i?ûi- +?d +^aK i?'v +€+ HQ¢B M,M; HQÊM; çB M +m²M; -
M?[M; +?MK M,M; HQÊM; p¬ ?bM? "Q "Q ç´ p`Q i`QM; i?•M i? F?´M; H² +O S?K .

óS?•M i?•M +O h?QÊM; +´ J i?¬M5 E?¬M; i? M`Q5ô

æ¬B K„i t M? i?šK +O J E€ æ°M i`M ç-v p bÊ ?½B- ?„M M; ~M M; Æ M?bM S?K
[m M? h?¢+? L? K ?ûi H M K°i iB M; F?¬M; /€K iB M iQlM; X

ó 5ô

h?¢+? L? K m®M; +QM; ç-m ;®B- T?€i` iB M; ; -K /QlM; M?Q F?¬M; T?^aB +O M

h?`i i` M i?•M i? F?¬ FB i i`-M i`m²M; #` `€+? ` - #<sup>a</sup>v i`,K ? B KQÆB ?mv i ç¢Q iQ
HÈM F?lB i`„M; X

LÆB #KM; /QlM; M?Q ~M ;B'm K°i [m^a +¬m €M? b€M; F?´M; H²- €M? b€M; i`„M; `
L?[M; MÆB €M? b€M; i`„M; çB [m - M?[M; M; ¼M M9B i`¼+ M®B iB T M? m bKT ç´

ó^aM? ;BÈB æ` o` K` +l i? bÎ ?[m bS+ K¢M? F?OM; #® iÈB KS+ M`v- M?l+ +QM-
F?¬M; +? i5ô

J E€ æ°M bÊ ?½B K°i H€i b m çl ç°i M?B M T?^aM SM; - K F?Q FBM? i?B M ç°M; ç`
,

ó*?Q /M M; QÆB +l i? M; QM; Hmv M T?•M i?•M +O h?QÊM; +´ J i?¬M- ?¬K M v
+? i5ô

J E€ æ°M +QÌB /[iÊM- ;BÆ i v ?QÊM; H M i`ÌB M„K H¢B- K°i i? M? J ç Q F?´M;
#-m i`ÌB tm'i ?B M- i`QM; M?€v K„i`ÆB p`Q i`QM; HÁM; #`M i v ?„MX
h v + -K J ç Q /`B KQÌB Kûi- F?Q i? F?OM; #® i` M M; QÌB J E€ æ°M i, M; p¼i- ?„
T?Q h?¢+? L? KX

jj8X *?QÆM; jj9, hY *?B M æ°i S?€

J ç Q ?bM? i`, M; F?mv i /`B KQÌB Kûi- i?•M ç Q ç2M M?Q KU+- b m F?B tm'i ?B
[m M; X

J E€ æ°M i v + -K i? M? K ç Q F?´M; H² M; ~M; ç-m; -K H M K°i iB M; ;B®M; M?Q
;B M- b m ç! ?! i?`M? K°i +?MK K [m M; i`QM; M?€v K„i #„M iÈB h?¢+? L? KX

J ç Q +?ûK tm®M; - p¢M iB K [m M; +m²M +m°M K M? K-M; F?B M +?Q i`ÌB ç'i bE
;B! i` M çªQ ?Q M; T? B K`m- K†i ç'i`mM; ç°M; - M?[M; F?2 M Si b•m F?-M; i?'v ç

J F?Q ç`K ç†+ M?Q KU+ iW i`QM; M?[M; F?2 M Si +m²M +m°M i`Q T?mM` - çQÊ-
#B M ç2M M?€M? +O o- h`M ?ªB çB M +m²M; i`M iÈB J E€ æ°MX

S?K .B M L; k J i?•M + Q KQÌB K'v i`QÊM; ;`Q i?ûi î tmM; [m M? h?¢+? L? KX

L, K €+ K ?€+ €B KB M; iQ •K m M?Q ?® ç2M- HB m K¢M; Mm®i H'v K F?Q p- i`M î
K F?Q [mª i?U+ [m€ M?B m- M, K €+ K /MM; ? i bS+ +kM; F?! K` Mm®i ? i i`QM; i

óo- :BÈB J æ Q5 .šM J L?"T h? 5ô

J E€ æ°M; ;`Q H M K°i iB M; - p- b® K F?Q i`QM; HÁM; ç'i çB M +m²M; ç´ p K ç

J F?Q M²M; ç`K +m²M +m°M i`M iÈB ç´ p`Q +Æ i? J E€ æ°M- F?B M +?Q i?•M
T?bM? iQ- +?d i`QM; F?QªM? F?„+ M; „M M; OB- J E€ æ°M ç½ #B M i?`M? K M?•
ç Q /`B KQÌB Kûi +kM; HÊM; 'T # KQÆB H-M- #B M i?`M? K°i i? M? K ç Q F?OM

o- :BÈB J æ Q- K°i i`QM; # ç¢B J ç Q +O J pU+ i?ÌB pB M +´- F?-M; #B i i¢B
E€ æ°MX

h`mv M i?mv i M!B`^M; i? M? K ç Q M`v +! i? pQÊi [m M; ,M +€+? ;B[+€+ ;BÈB-
i? FûQ K F?Q p- i`M iW J oU+ ?! i?`M? i?U+ i? # Q T?O iQ`M i?•MX

J E€ æ°M + -K o- :BÈB J æ Q- +Æ i? ?„M çQÊ+ F?Q€+ i? K K°i HÈT M†M; KQÌB
i?`M? K M?•M i?•M i? F?´M; H² + Q i`, K KûiX

:B[iB M; ;`Q i?ûi çB M +m²M; FBM? i?B M ç°M; ç` - K ç Q M?Q K°i M; ¼M M9B
ç-m h?¢+? L? KX

h?¢+? L? K çSM; i` M ?Q M; çªQ- M; ~M; ç-m M?bM K ç Q +?2 i`ÌB- i`QM; ç-B K„i
b€M; b„+ #ûM i` €+X

v M; ?o pW Mªv` - S?K .B M L; k J + Q KQÌB K'v i`QÊM; #¶M; M?2 M M? K9 pm®
çÐ H'v o- :BÈB J æ QX

L, M; HQÊM; iB m +U+ i`QM; #ªv i`, K ? B KQÆB ?mv i ç¢Q çB M +m²M; ç´ p`Q i`Q
J X

*MM; H9+ ç!- i`QM; pÁM; tQ€v MÆB #KM; h?¢+? L? K- K°i Hm²M; F?Q H¢M? FBM
K„i T?mM` - K°i H9+ b m ç½ i`M M; "T iQ`M i?•M ?„MX

J°i Hm²M; bS+ K¢M? i?-M #Q #¶M; iW i`QM; i?•M i? ?„M H M` - /QÌM; M?Q F?B

L?[M; +°i MQÈ+ /`B i`,K Kûi #¶M; iW i` M Kti #B M [m M? çªQ #„M iÈB- #ªv +°i M
M;QM; iK M; v i` M çdM? ç-m h?¢+? L? KX

óh€+? i€+? i€+?5ô

>`M HU+ p¬i`M i?'K p`Q i`QM; M?[M; +°i MQÈ+ F?B M +?9M; #B M i?`M? M?[M; #
H² # Q H'v h?¢+? L? K p`Q # M i`QM;X

"¬M; imv i ?bM? i?QB M?Q M;¼M M9B #,M; + Q p¢M Kûi- M;mv M; ç² b° ç i` M ç
i`QM; #¬M; imv i #„M` €M? b€M; H¢M? H)Q- F?Q H¢M? `ÈM M;QìB i`M` i€K ?Q

óEûi Fûi Fûi5ô

G'v #¬M; imv i + Q p¢M Kûi H`K i`mM; i•K- +ª ?ÁM çªQ ?Q M; M? M? +?¡M; ç¡M; #,
[m ç•m- MÆB ç¡;B®M; M?Q #` M?[M; iªM; #,M; +SM; T?O H'v- +?d i`QM; M?€v K„
#B M i?`M? K°i ?ÁM çªQ ç¡M; #,M; - M?bM p`Q +?d i?'v iQ`M H` M?[M; iªM; #,M; H¢
M?bM i?'v iªM; ç€ M`Q M[X

ó``+? #`+? #`+?5ô

S?K .B M L;k J ?ÊT bS+ +kM; F?¬M; +ªM M´B o¬:BÈB J æ Q +?ûK tm®M;- #` €
:BÈB J æ Q ûT T?ªB HB M iB THMB H¢BX

S?K .B M L;k J +?B ` M,K ?QÈM; ;BÆ #° K¡M; pm®i M?Q KÄ M2Q +?B ` p² H'v +
/MM; bS+ Km®M M•M; o¬:BÈB J æ Q H M i`ìB- M; ,M +ªM i? M? K ç Q F?OM; #®

óæ€M; iB + +?d H` T?•M i?•M +O i?QÈM; +´ K i?¬M- M m i?"i bU H` i?QÈM; +´ K
H` b) F?¬M; ;B i M´B M;QÆBôX

J E€ æ°M +QìB ç°+ €+- i?•M i? F?´M; H² #¶M; i?O i? - +€M? i v +ÁM H¢B +kM;
+?ûK tm®M;X

S?K .B M L;k J F?¬M; +?`m M´B K HU+ ?Ov i?B M /B i ç` ç¡- #` K ç Q ç€M? p,M

J ç Q K'i çB +ªM i`î- +m®B +MM; +kM; +?ûK tm®M; K°i ç QX

ó•K -K -K5ô

hB M; M´ F?OM; #® p M; H M i` M çªQ- M9B #,M; p¢M Kûi i` M ç-m h?¢+? L? K #`
M; v +ª #,M; +SM; # Q T?O +ª ?ÁM çªQ +kM; `Q`Q M´ imM;X

.Q •K +O M,M; HQÈM; F?´M; H² #„M` Kti #B M tmM; [m M? çªQ ;•v ` b¡M; i?¬M
+m²M +m°M i`M M;`T ?ÁM çªQ- /QÈB i€+ /KM; +O F?Q H¢M? i` M çªQ H¢B ç¡M; #

h?¢+? L? K`M KbM? /QÈB M;¼M M9B #,M; M?bM i?'v K HU+ +m²M +m°M ç M; i?'
F?B M M;¼M M9B #,M; T?ÁM; M;U i` M çdM? ç-m pĐ i M i`M?- i`QM; HÁM; ?„M M

J°i +?ûK +O o¬:BÈB J æ Q +O J E€ æ°M- mv HU+ [mª i?"i HÈM ?ÆM ?„M iQÎM
M;?o`^M; pä ;Bª h?¬M +ªM? H¢B +¡i? T?€i` bS+ K¢M? FBM? i?B M ç°M; ç` i?

L m F?¬M; T?ªB # HQ¢B bBM? K M? i?¬M #Q >mv M ",M; >`M .B K- æ` h•K >Ä
i?ìB /mM; ?ÊT H`K K°i- F?B M +?Q ?`M HU+ +O >mv M ",M; >`M .B K p` h?€M? G
H-M- i`QM; M?€v K„i ?bM? i?"M? M9B #,M; ?MM; po + Q M;`M Kûi M; ,M +ªM K°i ç
`^M; i?•M i? HBM? ?²M ?„M ç m ç½ #` /B iX

ó*¡i? M; ,M +ªM K°i ç Q +O i - i?^M; M?¡+ M?" M;QÆB +? i +kM; +¡i? FB m M;¢

J E€ æ°M +?ûK tm®M; K°i ç Q M?QM; F?¬M; i? ç€M? M€i M9B #,M; + Q M;`M K
`M; ?ÆB FBM? M;¢+X

L? +? KB M; +QìB ç°+ €+- J E€ æ°M H¢B pmM; ç Q ;¬K H M,

óhB m iY- .QÆM; h? M? æ +QB M?Q ç½ tQM;- M?QM; F?¬M; M;ì .QÆM; ;B H¢B
;BªB [mv i ?ÆM ?„M M?Q M;QÆB- M m +?Q M;QÆB i?ìB ;B M ç i`QÎM; i?"M?- 2 H
+ÁM pQÈi +ª .QÆM; h? M? æ - ?¬K M v i T?ªB ;B i M;QÆB5ô

h`QM; H9+ ;`Q i?ûi- J E€ æ°M H¢B M•M; ç Q H M- p¢M i'M K F?Q çB M +m²M; ç´
+?B m /`B # i`,K Kûi H¢B T?bM? iQ H MX

G9+ M`v- K ç Q ç½ /`B iÈB #®M i`,K Kûi- bU F?OM; #® +O K ç Q F?B M iBM? i?
i MX

J„i i?`v J E€ æ°M iB TiK+ +?ûK tm®M; K°i ç Q- i`QM; +ªM? ;BÈB "¢Q h~m M?`i`M
#bM? ioM? /B +?mv M +U+ M? M?- /MM; bS+ K¢M? p¬ i" M ç M; im¬M i`"Q i`QM; i
"B M i`QM; M?€v K„iX

óæMM; çMM;5ô

> B +?•M +?`m F?¬M; M´B bS+ K¢M? +m²M; #¢Q M?Q i? M M ç°i M?B M pÐ imM;-

h?¢+? L? K iU M?B M #B M K'i5

h`QM; F?QªM? F?€+ K¨ o¬ :BÈB J æ Q +?ûK tm®M; H¬M i?S ? B- i?•M ?bM? h?¢+
ç½ /B +?mv M ç M K°i ?ÁM çªQ F?€+X

ó•K5ô

J°i iB M; M´ F?OM; #® M?Q Km®M ç•K i?OM; K¨M M?o p M; H M- h?¢+? L? K ç M
M9B +O K°i ?ÁM çªQ F?€+- p K†i FBM? ?½B M?bM p¨Q ?ÁM çªQ ?Q M; KÈB /WM
.QÈB ç Q i?S ? B +O o¬ :BÈB J æ Q- ?ÁM çªQ ç| ç½ #` +? H¨K ? B5

J°i F?2 M Si /`B p¨B p¢M Kûi ç°i M?B M tm'i ?B M- MQÈ+ #B M iW # M i`QM; im¬M
` F?¬M; M;WM; M´ imM;X hQ¨M #° M?[M; F?®B #,M; i` M çªQ ç m pÐ pKM- i`QM
ç` - J E€ æ°M ;B¨M /[-K H M- ç M; ibK FB K /'m p i +O ?„MX

ósmv tmv tmv tmv5ô

hW #ªv i`,K ? B KQÆB ?mv i ç¢Q iQ¨M i?•M- F?|B i`„M; M²M; M†+ #¶M; i?m H¢B- I
K°i Hm²M; M,M; HQÊM; i?¬M #Q K¢M? K) +?ªv F?„TiQ¨M i?•M- K°i T?¬M ç´ p¨Q pÁ
T?¬M H M` tQÆM; +®i p¨ FBM? K¢+? iQ¨M i?•M- p¨M +?mv M K°i +€+? i?¬M #QX

h`QM; M½Q i`mv M` K°i iB M; M´ p M; - i?•M i? +O h?¢+? L? K #¶M; `mM `~v K
h?S+ >ªB i`"Q /•M; b|M; HÈM- ?| ` ç½ #` bS+ K¢M? i?¬M #Q FB i`"M p¨QX GBM
i`QM; h?S+ >ªB HÈM /¬M- F?m¬M K†i +¨M; i? K `ä`¨M;X

h?2Q b|M; HÈM i`"Q /•M; - h?S+ >ªB M? M? +?|M; KÎ`°M;X h`QM; K°i ?ÆB i?Î- h
H¬MX GU+ HQÊM; +O i?¬M i?S+ i`"M i` p¬ +MM; - +S K¶B K°i iB i?¬M i?S+ ç
+| i? ?B m b•m b„+ ?ÆM p +€+ HQ¢B M,M; HQÊM; F?€+ M? mX

*kM; H9+ M`v- ?„M T?€i ?B M` b|M; bBM? K M? F?OM; #® M?Q K°i M;¼M M9B F?
J E€ æ°MX

aS+ b®M; i?"i K½M? HB i5

a„+ K†i h?¢+? L? K +?Êi #B M- ?„M ç½ ?B m `ä ?ÆM bU +? M? H +? bS+ K¢M? F
æ°MX hBM? E?Q h?¬M +O J E€ æ°M /²B /`Q ;B®M; M?Q M?" K€v M,M; HQÊM; M
i? +mM; +'T M,M; HQÊM; F?¬M; # Q ;BÌ +¢M +?Q ?„M i X

J E€ æ°M çSM; ç| ;`Q i?ûi; B¨M /[- i? M? •K M?Q L?B T >²M J •K tmv M [m iQ¨M
i?2Q F?Q iS+ HBM? ?²M +O h?¢+? L? K- t¬M; i?ŠM; ç M i?S+ ?ªB ç M; / Q ç°M; i

ól m m5ô

S?K .B M L;k J #¶M; M;Y ç¬m H M i`ÌB ;`Q H M K°i iB M; - M,K €+ K /QÌM; M?Q
KbM? b„T bKT ç´ M M ?| i?"M? M,K iB K [m M; i`QM; M?€v K„i #„M p h?¢+? L?
?ÆM L?B T >²M J •K +O J E€ æ°M- i`QÈ+ F?B K •K i`"M p¨Q h?S+ ?ªB- +?9M; ç

L,K €+ K ç½ ?| i?"M? i?U+ i? H¢B #B M i?"M? ?QªQ- ;B®M; M?Q +| i? iMv w #
i? X

oW p"Q i`QM; h?S+ ?<sup>a</sup>B- M, K €+ K H"TiS+ +?B ` M, K ?QÈM; - iÄ ` i•K iQ iB m +
M, K i-M; F i ;BÈB #^M; i•K iQ iB m +U+X

smv M >²M J •K +O J E€ æ°M ç€M? iÈB- M, K i-M; F i ;BÈB +MM; F?ÎB ç°M; - M;
M? m- +SM; `„M M; ,M +^aM smv M >²M J •K +O J E€ æ°M Î # M M; Q" B- ;B[+?Q
L? K F?-M; #` ?Q ?¢BX

GBM? ?²M `mM `~v- ç¬B K„i h?¢+? L? K #¶M; b€M; M?Q b QX

o"Q i?ÎB F?„+ K'm +?®i- iBM? F?Q iQ"Mi?•M +O pä ;B^a h?B M o`>¢ h?-M smv M
HU+ F?OM; #® +O J E€ æ°M- ?„M +m®B +MM; ç½ ç°i T?€ çQÊ+ M9i i?„i #QÊ+ p"

ob h?S+ ?^aB +O h?¢+? L? K ç½ bÈK Hmv M i?"M?- p€+? M; ,M +O +^aM? ;BÈB pV
[m2M pÈB +^aM? ;BÈB KÈBX

G9+ h?S+ >^aB ç M; / Q ç°M; iW iW i`Î H¢B #bM? i?QÌM; - h?¢+? L? K +?d +^aK i?'v
K°i +^aM? ;BÈB ?Q"MiQ"MKÈBX *Æ i? ?„M ;B®M; M?Q M®B HB M pÈB i`ÎB ç'i-+;
K¢M? H¢HMM; ~M +?S çUM; i`QM; i?B M ç` X

óoM pM pM5ô

h`QM; pÁM; tQ€v iBM? M; mv M- pÁM; tQ€v ?bM? •K .QÆM; h?€B *U+ ç² /Q >mv M
GBM? i?-M- æ` h•K ?Ä /mM; ?ÊT pÈB M? m çB M +m<sup>2</sup>M; tQ v i`ÁM- ;B®M; M?Q K
bU5

h?B M ç` HBM? F?Q `ÎB `¢+ ç M; HQÊM HÌ F?„T #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ;B®M;
;¼B- ç°i M?B M çB M +m²M; iK i"Tp MÆB M"v- +?bK i?ŠM; p"Q i`QM; i?•M i? h?

*Æ i? h?¢+? L? K M?Q #B M i?"M? K°i KB M; #¼i #B M F?'M; H² #„i ç-m ?9i ? i
F?Q ÎtmM; [m M?X

L, M; HU+ i"Ti`mM; i?B M ç` HBM? F?Q i?-M #Q +O h?€M? GBM? i?-M ç°i M?B
L? KX

oÁM; tQ€v hBM? L; mv M +O ?„M [m v i`ÁM i? M? H¼+- M; QM; Hmv M i?B M ç` HE
+U+ Fb /²B /"Q ç' p"Q i`QM; pÁM; tQ€vX

Í; B[pÁM; tQ€v- +´ i?K hBM? L; mv M ç½ #B M K'i ç°i M?B M H¢B ?B M ` - çB M +
E?Q i? +O h?¢+? L? K i`ÎM M p¬+MM; K¢M? K)X

jjeX *?QÆM; jj8, E?Q M? h v æSM; L?bM

*´ ;B - p¢M EB K S?QM; X

æ€K M; QÌB *´ hB m- om *-K- h"Q *?d G K- æQÌM; lv M L K- J M *´ b„+ K†i HQ H
pMM; ç'i i`"M M; "T •K i? M? ?¶M i¢TX

h` M ç^aQ- p¬b® pä ;B^a *´ ;B /MM; +€+ HQ¢B ç°B i?mv M- K M; i?2Q K°i HQÊM; HÈ
çB p T?Q æ¬M; X

*€+ ?ÁM ç^aQ M?Ä +O *´ ;B Î H•M +"M +kM; ç M; +| p¬b® /ÁM; M; QÌB ç M; iB M ?

hW b m F?B `ÎB F?ÄB L?"i ç<sup>a</sup>Q- ?¼ ç½ iK i"Ti`Î +?¶M"v- K°i # M i?QÆM; HQÊM; çQ
+?mv MX

E?B *´ hB m i`Îp - ?„M H"TiS+ #„i ç-m #® i`Q- /MM; iQ"MHU+ i`B m i"Ti`Q i?O
M? M? M?'i /B +?mv M p"i iQ- /†M /Á #¼M ?¼ H" T?^aB ç M çQÊ+ ?^aB pU+ >„+ h?O
+O h?B M h`b i?€M? ç` X

h"Q *?d G K M?Qm K"v- M;¼+ i?O +—K K°i F?®B iBM? i? b€m K†i- b„+ K†i M;?B K
? ;b ç| pÈB h"Q ;B X

"®M M;QÌB *´ hB m- om *-K- æQÌM;lv M L K- J M *´ i?´v M" M; ?"M? ç°M;- ç m M;W
i9+ M?bM M" M;X

J°i H9+ H•m b m- h"Q *?d G K i?—M i bM? °K ç¢K i?m iBM? i? b€m K†i H¢B- /QÈE
M;QÌB- M? ;B¼M; M|B,

ó"B M +® Î L?"i çªQ- i ç½ i?¬M; #€Q +?Q ;B i°+- M?QM; K" i¢K i?ÌB pšM +?Q M
;B +O i +ÁM ç M; # [m M M?QM; b) M? M? +?|M; M?"M çQÊ+ iBM i i`mv M p i

óJ ç sQ+? .B K KQÊM i?•M i? +O hm G oQÆM; hB m >"M u tm'i ?B M Î o¬ h" M
pB +ªM? ;BÈB h?¬M; h?—M i K i`MM; i?B M- HU+ HQÊM; i?¬M; i?B M ç°M ç'i- M r
h?m æ¢Q- .QÆM; .U+ h?B M tm'i i?O- o¬ h" M ?ªB `°M; HÈM M"v bÊ H" F?¬M; +ÁM

æQÌM;lv M L K i? M F?)- H„+ ç—m M|B,

óh`QÊ+ FB .QÆM; h? M? æ +kM; H" FB m ?MM; K°i T?QÆM;- M m M?Q ?„M +ÁM Î
ç½ ç¢B +?B M pÈB J ç sQ+? .B K K°i i`"M iW H•m `²B- M?QM; K" ô

L;?2 i?´v +•m M"v- b„+ K†i ç€K M;QÌB *´ hB m- om *-K i`Î M M F?| +QB- F?¬M; M|

L,K ç| i' i +ª K¼B i? HU+ Î o¬ h" M ?ªB ç m i`B M F? B F ?Q¢+? pÈB .QÆM; ;B - ?
lv M L K M?QM; H¢B #` æQÌM;lv M L K +U imv i- M|B `^M; K M?•M i? K¢M?- +
F?¬M; /€K #QÊ+ +?•M p"Q o¬ h" M ?ªBX

E?B æQÌM;lv M L K #B i iBM .QÆM; h? M? æ #` M?®i ç½ M?"M ` +?mv M F?¬M
+| i•K iQ #Ä ç€ tm®M; ;B M;- +ÁM ? Q i`M i•K iQ F?mv M K¼B M;QÌB +Sm .QÆM;
` M;Q"BX

æ€M; iB + æQÌM;lv M L K M?bM t i`¬M; `°M; M?QM; F?¬M; çQÊ+ B ç²M; w- +| ç
hB m- om *-K +—K ç—m M M ?¼ [mv i i•K T?ªB /B i #^M; çQÊ+ .QÆM; ;B X

"¼M ?¼ +?Q `^M; .QÆM; h? M? æ #` M?®i H" +Æ ?°B M;"M M,K +| K°i- +?Q M M
:B" G - i¢Q M M i bM? i? ?B K M;mv p¬ +MM; pÈB o¬ h" M ?ªB M?Q M;"v ?¬K M vX

æQÌM;lv M L K M?„+ H¢B +?mv M tQ F i?ÊT pÈB i bM? ?bM? ?B M ;BÌ M M b„+ K
*-K çQÆM; M?B M H" p¬ +MM; F?| +QB- /M i`QM; HÁM; +| +?9i ?®B ?"M- M?QM; p
b BX

ósQ+? .B K +?d KQÊM i?•M ?bM? +O hB m >"M u tm'i ?B M- HQ¢B i`¢M; i?€B M"v
+| i? b) M? M? +?|M; `ÌB çBXô

*´ hB m i`¬K M;•K K°i +?9i- + m K"v M|B,

óhB m >"M u +?d +| im pB h?B M o`- i?•M i? ?„M F?¬M; +?`m M´B HU+ HQÊM; K¢M
K°i M;"v- +Æ i? FB b) ?ÄM; çB K°i +?9i- i®B ç KQÌB M;"v MY i?€M;- F?¬M; +—
M"Q- i?•M i? hB m >"M u b) ?Q" M iQ" M M€i #´vXô

om *-K ;"i ç—mX

æQÌM;lv M L K H¢M? HMM; +QÌB- +?•K +?¼+ M|B,

óJQÌB M;"v MY i?€M;- ? ?ª- i®B ç #ªv M;"v- ?ªB pU+ oB M G M m F?¬M; +| B i`
iQ" M ?Ov ?Q¢BX *Æ M;?B T+O h K h?¬M; B€Q i - +O *´ ;B - æ¬M; S?QÆM; ;B
Hkv K´v M;"M M,K +kM; +?ŠM; +ÁM +?9i ;bXô

óob b Q h"Q h?m æ¢Q p" .QÆM; .U+ h?B M pšM +?Q +| ?"M? ç°M; ;b\ô

om *-K M?,M K"v- i`"M ç—v T?šM M|B,

ó> B M;QÌB M"v +?ŠM; M?) i?´v +? i K" F?¬M; +Sm Q\ *?Ì F?B K M?•M T?€ ?Ov tQ
iÈB i`QÊ+ K†i #¼M ?¼ KÈB +?`m ` i v b Q\ô

h`Q \*?d G K +Q`B F?´ - •K i?–K +9B ç–m- M`M; +kM; F?–M; #B i i?€B ;B ;B ç M;
+| ;b F?–M; ç9M;X

om *-K i?'v h`Q *?d G K F?–M; M|B- ?W HçM? K°i iB M;- €M? K„i +| +?9i #'i i?B M
ó 5ô-

L?QM; ç9M; p`Q H9+ M`v- æQ`M; lv M L K ç°i M?B M M;Y K†i H M i`B- çQ i v +
ó*?mv M ;b ç M ;t`v ` p`v\ô

J¼B M;Q`B p– w i?S+ M;~M; ç–m- M?bM p T?Q M;|M i v +O æQ`M; lv M L KX
*?d i?'v Î ?QÊM; ç| - K F?Q ç2M M?Q KU+ +m²M +m°M #„i ç–m F?ÎB ç°M;- ;B®M;
i`B ç'i HçBX h`QM; K F?Q +m²M +m°M +| K°i Hm²M; M,M; HQÊM; KçM? K) FBM
ç M- /M +€+? t K'v M;`M /†K- MÆB M`v pšM +ªK i?'v M?“M bU +m²M; #çQ /` i?Q`M

óæ| H` K°i çªQ ?Q M;- +kM; t2K M?Q i?m°+ T?çK pB i? HU+ +O *´ ;B i - +?dpb
i?Êi- HçB F?–M; +| #'i +S i`B M;mv M ç im Hmv M M`Q M M +?9M; i F?–M; +Y M;

*´ hB m M;~M ` K°i H9+- ç–B K„i H'T H€M? €M? b€M; Fb /`- HçB M|B,

óL?QM; b•m i`QM; i–M; K•v Î ;–M ?ÁM çªQ ç| - *´ ;B +?9M; i +| ç†i K°i GBM? L?½

L|B tQM;- *´ hB m F?–M; ? +?–M +?W- i? M? i?–M FB K # M ?–M; ç°i M?B M # v `
tmv M p`Q çdM? oçM EB K S?QM;- /Q`M; M?Q ç M; F?ÎB ç°M; K°i HQçB +'K +? M

h`QM; iB M; M´ –K –K- K°i F?®B i?Ov iBM? F?´M; H² ç°i M?B M iW K°i;|+ +O oçM
i? M? i?–M FB K ç°B H M çQ i?ŠM; ç M i`QÊ+ K†i K¼B M;Q`BX

*´ hB m F?–M; M?B m H`B- ç°i M?B M M?“K K„i- ? B i v F?–M; M;WM; ç€M? ` M´
#„M p`Q F?®B i?Ov iBM? F?´M; H²X

h`QM; F?®B i?Ov iBM?- # i? M? i?–M FB K Fb /` H'T H€M? €M? b€M; # v HQÊM +
K9 - TªM +?B m ?bM?ªM?X

•M? b€M; #ç+ /"T /`M i`QM; F?®B i?Ov iBM?- /QÊB €M? K„i +?,K +?9 +O K¼B M;C
iK- ?B M ` +ªM? iQÊM; `ä `M;X

óh?ç+? L? K5ô

æQ`M; lv M L K- h`Q *?d G K M?`M F?–M; çQÊ+ ?– H M FBM? M;ç+- K†i i`M ç–
M;”T p F?–M; /€K iBM iQÎM;X

*´ hB m- om *-K +kM; #B M b„+- M;~M M;Æ M?bM +ªM? iQÊM; ?B M ` # M i`QM;
M;Q`B F?Q i? ç M; i,M; p¼i- çB M +m²M; ?9i H'v i?B M ç` HBM? F?Q i` M ?ÁM ç

óG` J E€ æ°M5ô

æQ`M; lv M L K bÊ ?½B #B M b„+- i?•M ?bM? `mM `~v- M?`M F?–M; çQÊ+ ?– H M

ó>„M #` J E€ æ°M T?€i ?B M- ç€M; iB +- ç€M; ô

*´ hB m H„+ ç–m- p K†i i?QÆM; t|i- +?Q `M; h?ç+? L? K TªB +? i F?–M; +ÁM M

«M; i H` K°i i`QM; b® Qi M;Q`B #B i h?ç+? L? K p` J E€ æ°M +| i?M Q€M- M,K ç|
;B9T çÐ +O +? +QM *´ GB i- *´ EB K * - /MM; HBM? ?²M çB ç M hK >²M ç`K M?Q
K°i HQçB #Q #ªQ bmwi +?9i M[?Ov /B i HBM? ?²MX

a m +?mv M ç| - Jç+ æQçM >²M #„i ;B[*´ EB K * - Km®M mv ?B T *´ ;B - #„i *´ ;B
ç m HÁM;X

a m F?B *´ EB K * i`Î HçB *´ ;B ç½ F HçB id Kd K¼B +?mv M- H9+ ç| *´ hB m ç
#B i ;B[?„M p` J E€ æ°M +| •M Q€MX

>B M ;BÌ M?bM i?'v J E€ æ°M M?bM +?^K +?^K p"Q h?¢+? L? K- ¬M; i imv p¬ +M
+kM; F?¬M; #'i M;ÌX

J M?•M i`QÈ+ ;Bì +| i?M i'i #€Q- J E€ æ°M M,K ç| ç½ M?È `ä F?Q iS+ HBM? ?²M
M"v +?•M i?•M çB ç M o¬ h" M ?ªB- b m F?B T?€i ?B M h?¢+? L? K i'i M?B M T?ªB
KÈB +| i? M;m¬B #Èi HY ;B" M M;9i i`B i`QM; HÁM;X

óa Q H¢B i? \ô

:QÆM; K†i tBM? ç T+O h"Q *?d G K`mM; ç°M;- i`QM; ç¬B K„i ç T i`"M ç-v p F?
iU +?O H„+ ç-m- M?Ä ;B¼M; H`K #~K,

óhBM? M;m v M iQ" M i?•M ?„M F?¬M; i? iK H¢B- T?ªB #Ä K¢M; i¢B L?"i çªQ KÈB
M?Q i? - +ÁM +| i? i¢Q ` ç°M; ioM? HÈM iÈB KS+ M"v\ô

ó>„M p" J E€ æ°M bÊ `^M; ç½ ç€M? M? m çQÊ+ K°i H9+ôX

æQÌM; lv M L K +kM; F?¬M; /€K iBM M;~M M;Æ M?bM +ªM? iQÊM; i`QM; F?®B i?O
M?Q FB K #„M ` #®M T?Q ,

óhmv i +kM; F?¬M; Km®M iBM- M?QM; ?ÁM çªQ FB `ä `"M; ç½ +| p i iQ+? +?B M
? B- i` M çªQ +ÁM +| p¬ b® iªM; #,M; pÐ /Q >mv M",M; >"M .B K i¢Q ` ôX

oW M|B +?mv M- æQÌM; lv M L K pW /MM; i v +?d +?dX

óæB m M"v- çB m M"v b Q +| i? +?S\ô

E?m¬M K†i ç-v p i M?,M +O om *-K +?Êi`mM`~v- €M? K„i #„M ` €M? b€M; +U+
M;WM; H„+ ç-m HB M iB T M|B,

óhB m iY ç| `ä `"M; +?d +| im pB +ªM? ;BÈB æ` o`- M?QM; J E€ æ°M H¢B +| im p
i?B M)- ?ÆM M[K M?•M ;BÄB +?B M ç'm- +?Q /M +?9M; i ç®B /B M J E€ æ°M
Q iX h?¢+? L? K ?„M b Q +| i? b®M; ç M H9+ M"v /QÈB bU çm´B ;B i+O J E€ æ°
L;?B M;ì+O #`i +kM; H`M;?B M;ì+O i'i +ªK¼B M;QÌBX

.M H" æQÌM; lv M L K- *´ hB m ? v h"Q *?d G K- J M *´ ç m i`ÊM i`ÁM K„i M?bM p"
F?®B i?Ov iBM?X

óh M;?o- +?9M; i +| M M H`K +?9i ;b ç| F?¬M; \ô

æQÌM; lv M L K M;~M ` p" B ;B•v b m ç| M? M? +?|M; idM? M;°- i`-K ;B¼M; M|B,

óLÆB ç| +€+? MÆB M"v F?¬M; t - i M;?o +?9M; i M? M? K°i +?9i b) F`T +Sm ?„M
p¬ +MM;- M|B F?¬M; +?WM; iQÆM; H B b) H" ?B p¼M; KÈB +O o¬ h" M ?ªBôX

a„+ K†i +O *´ hB m- om *-K #¶M; M?B M i`Î M M [m€B /`X

óa Q\ô

a„+ K†i æQÌM; lv M L K i`-K tm®M;- •K i`-K M|B,

ó*€+ M;QÆB F?¬M; M;?o p"v\ô

ós2K i? K K°i +?9i- M m ?„M F?¬M; i? +?®M; çÐ i?b çB +Sm +kM; F?¬M; Km°MôX
*´ hB m M?Qm K"v- H¢M? M?¢i M|B,

óh Hm¬M +ªK i?'v MÆB ç| H` K°i +€B #šv- M|B F?¬M; +?WM; sQ+? .B K p" K'v i M
wiÄ ` v m çm®B ç /šM /K +?9M; i ç M +Sm- M?•M ç| #„i i`¼M +?9M; i ôX

om *-K +kM; ;"i ç-m ç²M; w,

ó* Q i?O h?¬M +ªM? +?9M; i /M +| h?m'M .B M?QM; +kM; #` ?¢M +? - M m i?"i bU
K¢M? +O sQ+? .B K p" K'v i M J +?O F?€+- +?9M; i `i F?| +?¢v i?Q€iX L|B F?-
bÈK ç½ #`v KQm #® i`Q i`"M T?€T h?B M J S?QM; 'M i" €+X *S M;?o F i +K+ +O

a„+ K†i+O æQÌM;lv M L K +?Êi #B M- imv +| HÁM; Km®M çB +Sm h?ç+? L? K M
M|B +kM; ?ÆB +?–M +?W /Q /UX

ob M; v +^a ¬M; i +kM; F?¬M; M;?o ``^M; h?ç+? L? K pÈB im pB +^aM? ;BÈB æ` o` +
i`QM; i v J E€ æ°M ?mM; €+X

óhBM? M;mv M +O h?ç+? L? K F?¬M; i? iK HçBX o½M #®B ç½ #B i çB m M`v H9+
+| çB m #'i i?QÌM;ôX

•M? K„i+O h`Q *?d G K T?S+ içT- iU M?Q +kM; F?¬M; Km®M iBM h?ç+? L? K +|
KçM? F?OM; #® M?Q i? X

hBM p`Q K¼B pB + i`QÈ+ K„i+| M;?o H` M`M; i ç½ T?€M çQ€M b B H–KX

J°i M;`v i`QÈ+- M`M; i +?O ç°M; `ìB t h?ç+? L? K- pç+? `ä ;BÈB ?çM pÈB ?„M-
bBM? i`QM; HÁM;X

L`M; F?¬M; Km®M i?W M?“M KbM? +| i–K M?bM ?çM ? TX

jjdX *?QÆM; jje, .mM; >ÊT >Q`M hQ`M

h` M ?Q M; ç^aQX

E?Q i? +O h?ç+? L? K H M M?Q +–m p²M;X

h?B M ç` HBM? F?Q `ìB `ç+ i` M K†i #B M ;–M ç| #` pÁM; tQ€v hBM? L;mv M i`QM
MM MM i`M iÈB- çB M +m²M; ç´ p`Q +Æ i? ?„MX

:B[i?B M ç` HBM? F?Q F?´M; H² H`K M;Q`B F?€+ T?ªB M;? i i?Î- ;®+ +´ i?K iBM
M[?B M` i`QM; F?¬M; ;B M Fb /` Î i`mM; i•K pÁM; tQ€v iBM? M;mv M- i?'v p"v
?'T i?mX

aBM? K M? Fb /` h?€M? GBM? i?–M +| K°i M,M; HU+ ç†+ #B i H` M;QM; iK i?B M
a m F?B /mM; ?ÊT pÈB >mv M ",M; >`M .B K p` æ` h•K ?Ä - M,M; HU+ M`v çQÊ+
i?B M ç` HBM? F?Q ?'T i?m +| i? bQ b€M? pÈB HQÊM; K F?Q /Q o¬ :BÈB J æ
M;„MX

æQÊ+ K°i HQÊM; HÈM i?B M ç` HBM? F?Q ç´ p`Q- pÁM; tQ€v p®M F?¬ FB i+O h
K'v pçM iB iBM? M;mv M i?'K p`Q i`QM; F?¬M; ;B M Fb /` ;B9T +?Q +´ i?K hBM?
iQ H MX

*´ i?K iBM? M;mv M i`Î M M iQ HÈM- K¶B K°i +`M? +•v ç m F i i?`M? iBM? i? i`QM

hBM? M;mv M i`Î M M FB M +®5

*MM; H9+ ç|X

æ¬B +?•M #` pĐ imM; /Q i?B i`B M .”i æB M "B M +O ?„M /QÈB bS+ F?¬B T?K+ K
FBM? Kç+? M®B HçB- K€m i?`i K°i H–M M[ bBM? ` - i`QM; F?QªM; i?`B ;B M +U
+kX

óhB m iY- M;QÆB ``i HÊB ?çBôX

h?•M i? + Q i`,K Kûi+O J E€ æ°M # v HÆ HYM; i` M #–m i`ìB +O ?Q M; ç^aQ- i
;`Q i?ûi, óæ€M; iB + i b) F?¬M; +?Q M;QÆB T?€i i`B M5ô

hW i` M K ç Q- K°i iB K [m M; ç2M M?€M? FûQ /`B p`B i`,K Kûi M?Q /ªB M;•M ?
[m M; ç2M M?€M? +| i`¼M; HQÊM; pQÊi [m€ pçM +•M- K M; i?2Q bS+ KçM? +O pç

oÁM; tQ€v Fb /` /Q h?€M? GBM? i?-M- >mv M ",M; >"M .B K- æ` h•K ?Ä /mM; ?
b€M; hBM? L;mv M /QÌM; M?Q ç M; iW iW M;WM; H¢B- +kM; +| i? # i?S M,M; H
FB K i?-M #Q iB m ? Q ? i M M + -M M;O b v i`QM; i?ÌB ;B M M;„MX

h?S+ ?ªB p[M; +?„+ - +?O ?²M H†M; H) M;WM; H¢B Î T?Q i` M i?S+ ?ªB- +?bK p`
i` M KB i•K +kM; M?„K H¢BX

aU /mM; ?ÊT +O +?O ?²M p` \*Ym I S? >²M .B K imv i¢K i?ÌB ´M ç`M?- M?QM; Kn
H`K K°i + -M K°i [m€ i`bM? /`B /`M; /†+X

a m +m°+ +?B M- bS+ K¢M? iQ`M i?•M ? Q ? i #ªv i€K T?-M- HU+ +„M i`ª +O "¢C
i€+ F?B M i?•M i? ?„M M;`v +`M; K i KÄB- H9+ M´B H M i` M K†i #B M ç½ +ªK i?´v
M m F?-M; F?B ;†T T?ªB + Q i?O- ?„M b) F?-M; i? b®M; b|iX

>Ä E€ G•M # Q T?O i`QM; M?[M; M;¼M HY HÆ HY M; i` M K†i #B MX æQÌM; Iv
M;?B K i9+ - i`QM; K„i i`M ç-v FBM? bÊX

a m F?B h?¢+? L? K M´B H M F?ÄB K†i #B M- æQÌM; Iv M L K F?-M; M;?o M;ÊB
tm®M;- i?Ä i v i|K H´v- i`U+ iB T FûQ ?„M H MX

E?-M; çÊB h?¢+? L? K M|B ;b- æQÌM; Iv M L K F?) ;¼B >Ä E€ G•M K°i iB M;X >Ä
? i M;¼M HY F?„T M;QÌBX

L;¼M HY #B M p`Q i`QM; i?•M i? - >Ä E€ G•M #B M i?`M? K°i u m i?9 iQ`M i?•M
imv pšM i²M i¢B bS+ M|M; ?WM; ?U+ M?QM; ç½ F?-M; +ÁM ç€M; bÊX

æQÌM; Iv M L K ¬K H´v h?¢+? L? K M? M? +?|M; # v H M >Ä E€ G•M- ç¬B K„i +?m
i?S+ •K i?-K +ªK SM; b m ç| F?) p¶ H M >Ä E€ G•MX

"®M +?•M >Ä E€ G•M +?mv M ç°M;- ?| i?`M? K°i +?MK b€M; K`m çÄ # v p MÆB
[m K°i M?€v K„i ç½ #B M K´iX

a m MY ;BìX

h` M K°i ?ÁM çªQ M?Ä i?m°+ T?¢K pBi? HU+ +O h K h?-M;B€Q- K°i iB b€M; çÄ
Iv M L K +QÐB i` M >Ä E€ G•M p` h?¢+? L? K +MM; tm´i ?B MX

æQÌM; Iv M L K F?-M; M?B m HÌB- ;BÆ i v pmM; ` K°i +?MK æ¢B L?`i i?€M? [n
M?[M; +QM `„M HY M? M? +?|M; tmv M p`Q b•m i`QM; HÁM; ç´iX

:B[?ÁM çªQ ?Q M; F?-M; #|M; M;QÌB- K°i i`M T?€T +´tQ Fb /B m ?B M ` - i`M
iS+ iÄ ` F i ;BÈB K¢M? K) M; ,M +ªM M?[M; bS+ K¢M? iW # M M;Q`B- F?-M; ç #
M?"T p`QX

L?"i i?-M K M; i?2Q h?¢+? L? K T?B i?•M H M ç€T tm®M; ;B[i`mM; i•K i`M T?€
iBM? i?-M F?ÎB ç°M; i`M T?€T +´tQ X

J°i +?MK €M? b€M; K†i i`ÌB +?|B K„i H|2 H MX

æQÌM; Iv M L K p` h?¢+? L? K- >Ä E€ G•M H¢B #B M K´i- H9+ #¼M ?¼M tm´i ?B M
ç†+ #B i /QÈB ç€v #B MX

*mM; çB M M`v `°M; p`B i`,K Kšm M?QM; ç´ M€i ?Q M; i`M- F?€ H` +k F„- i`ªB [m
bU ?MM; po M?Q i`QÈ+ - F?-M; +ÁM bU ?mv ?Q`M; +O M;`v tQ X

L?[M; çÊi b|M; Fb /` H M ` T?Q i` M +mM; çB M- M; ,M +ªM MQÈ+ #B M t M? i?ŠK
;B¼i MQÈ+ i?'K p`QX

*mM; çB M M`v imv F?€ ç´ M€i M?QM; pšM i²M i¢B M?[M; F i ;BÈB +´K +? F?B
F?-M; /QM? #KB #†KX

a m F?B æQÌM; Iv M L K ç M MÆB M`v ç½ i?QªB K€B F?-M; Qi- pmM; i v #ªQ >Ä
h?¢+? L? K tm®M;- M;Æ M;€+ M?bM ç®B T?QÆM;X

ó s^av` +?m v M ;b\ô

J°i H9+ H•m b m- æQÌM; lv M L K T?€ pĐ v M ioM?- p K†i M;?B K i9+ ?ÄBX

h?¢+? L? K F?¬M; +ÁM bS+ HU+- M;?B M; M;QÌB /U p¨Q K°i i^aM; ç€ pĐ- M?2Q K„i
Fb /`- M?Qm K¨v M|B,

ó h #` J E€ æ°M çm´B ;B i- bmwi M[i?b +? iôX

ó h`QÊ+ ç| i ç½ M?bM i?´v p¨B +^aM? iQÊM; Î o¢M EB K S?QM; +O *´ ;B ôX

æQÌM; lv M L K M;„i HÌB ?„M- M?Qm K¨v M|B,

ó h +?d Km®M #B i i¢B b Q F?¬M; i?´v J E€ æ°M M[\•+ K iW J pU+ b® 9 b Q +|
b|i\ L;QÆB /MM; ;b ç ç€M? HmB J E€ æ°M\ô

h`QM; K„i h?¢+? L? K H|2 H M K°i iB +^aM? ;B€+- i?¬M FBM? p®M Km®M i?ª HÄM

*| H) pb bU +^aM? ;B€+ i`QM; HÁM;- +kM; +| H) H¨ bS+ K¢M? i`QM; i?•M i? +ÁM +?
h?€M? GBM? i?¬M- >m v M ",M; >¨M .B K- æ` h•K ?Ä M;QM; Hm v M i?¨M? Î #KM
K) [m v i`ÁM5

J°i çÊi b|M; M,M; HQÊM; F?B M h?¢+? L? K `mM `~v #¶M; iW i`QM; i?•M i? ?„M #

*ªK i?´v #B M ?| i`QM; +Æ i? - h?¢+? L? K ?ÆB v M i•K K°i +?9i- p¬ i?S+ HMB p
;B€+- +?d +¬M i?´v æQÌM; lv M L K +| #´i +S ç°M; i€+ M¨Q F?€+ i?QÌM;- ?„M b) #´i
iQ¨M #° M,M; HQÊM; K¨ ?„M +| i? bY /KM;5

o K†i æQÌM; lv M L K M;~M ` - M?¢v #ûM M?“M ` bU +~M i?“M +O h?¢+? L? KX

ó *~M i?“M [m€ ç´vôX

æQÌM; lv M L K +QÌB F?´- +?O ç°M; MÈB `°M; F?QªM; +€+? pÈB h?¢+? L? K- H
ç²M; i?ÌB i?m ? B i v p¨Q i`QM; i v €Q- +?¬K +?“K M;²B tm®M; /QÈB €M? K„i b€M;

h?¢+? L? K +kM; H¨ M;QÌB i?¬M; KBM?- iW ç°M; i€+ +O æQÌM; lv M L K ç½ M?“
ç®B T?QÆM;- #bM? ioM? +QÌB M?¢i- ;”i ç¬m M|B pÈB æQÌM; lv M L K,

ó h v TªB +O J E€ æ°M #` ?Ov `²B- +| H) ?„M #B i`´i F?| ;B i i M M ç½ +?O ç°M

ó *€B ;b\ô

æQÌM; lv M L K M?“M F?¬M; çQÊ+ ?¬ H M FBM? M;¢+X

j9yX *?QÆM; jjN, >¶M sQÊ+

ó J E€ æ°M H¨ K°i K M?•M+U+ F€ K¢M? K)- i M;?o pä ;Bª h?¬M; h?¬M M?´i i`MM;
+kM; TªB `´i F?| F?,M KÈB +| i? +?®M; çQÊ+ ?„M i ôX

o K†i h?¢+? L? K +^aM? ;B€+- Hm¬M •K i?¬K ç w ç M bU i? v ç´B i` M p K†i +O æ
ioM? M|B,

ó L?QM;- i` M M;QÌB i +| p¨B i?O çQ¢M çO ç i?Q€i +? i/QÈB i v J E€ æ°M- + Q i?
Km®M ;B i i - ?b ?b- +kM; TªB i`ª K°i +€B ;B€i? i?ªKôX

>„M HQ H„M; +¨M; +?2 ;B´m i?U+ HU+- æQÌM; lv M L K b) +¨M; M´B H M €+ w M M
i?“iX

L;?2 ?„M M|B M?Q p¨v- ç¬B K„i æQÌM; lv M L K #¶M; b€M; H M- p K†i F?¬M; /€K
:B®M; pÈB #¼M M;QÌB *´ hB m- om *-K- p K†i æQÌM; lv M L K M;~M M;Æ- i`QM;
SM;- ?²B H•m b m KÈB M|B #^M; ;B¼M; +´ [m€B,

ó L;QÆB M|B X L;QÆB ç€M? J E€ æ°M i`¼M; i?QÆM;\ E?¬M; +| M;QÌB M¨Q F?€+
b B +?S\ô

h?¢+? L? K ;"i ¢-m- +Q`B Fb /`- i`"M ¢-v iU iBMX
 o Kti æQ`M; lv M L K +`M; i? K +´ [m€B- ¢Q€M F?¬M; ` ibM? ?m®M; i?U+ bU +O
 #B i H`B +O h?¢+? L? K `®i +m°+ H" i? "i? v ;Bª M M M; •v M; Q`B ¢SM; K°i # M •K
 o Kti h?¢+? L? K F?¬M; ¢`B- bU +ªM? ;B€+ +`M; M; `v +`M; + Q- H9+ M`Q +kM; +
 >„M p` æQ`M; lv M L K F?¬M; ? i?•M [m2M- +kM; F?¬M; #B i M; Q`B M`v `®i +m°+
 h`QÊ+ ¢•v +| # M; Q`B .`+? h?B M J¢+ î # M +¢M? - ?„M ¢SM; M|B +?mv M pÈB æQ
 +?`m €T HU+ [m€ HÈM- ?B M ;B` î ¢•v +?d +| K°i KbM? ?„M- M m æQ`M; lv M L K
 ¢Q¢i H`v #Q #ªQ i` M M; Q`B ?„M- ?„M F?¬M; #B i HB m +| i? M; ,M +ªM ¢QÊ+ F?¬
 h`QM; ibM? ?m®M; F?¬M; M„K +?„+ - H° ` iÄ ` KbM? ¢½ iQM? i`QÊ+ K¼B pB + -
 i X
 óæQÊ+ `²B- +?B iB i HB M [m M ¢ M +m°+ +?B M ;B[ M; QÆB p` J E€ æ°M i F?¬M
 L; Q`B /U ¢Q€M +O ?„M- æQ`M; lv M L K v M H†M; K°i H9+ ¢°i M?B M +Q`B `i i?C
 óh` M M; Q`B M; QÆB +| pä ?²M hBM? h?¬M- +?Q /M ` b Q ¢ m H` M; Q`B +O h K h
 M; Q`B K°i M?`- i ?B p¼M; M; QÆB ¢WM; +, M; i?ŠM; M?Q i? ôX
 L|B tQM; - æQ`M; lv M L K #¶M; +`i; B¼M; ?mwi H M K°i iB M; X
 hB M; ?mwi ;B| +O ¬M; i p M; p¼M; i`QM; +mM; ¢B M /QÈB ¢€v #B M `i H•m F?¬
 p M; p¼M; H M ` #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; i`QM; +mM; ¢B M ?Q M; i`M M`v- /Q`M
 F m ;¼B B ¢|X
 h?¢+? L? K #B M b„+ - F?¬M; M?[M; F?¬M; i?ª HÄM; K` +ÁM +`M i? "M ?ÆM- ¢°i M
 æQ`M; lv M L K F?¬M; M?bM ?„M K` iB T iK+ ?mwi ;B|X h`QM; iB M; ?mwi ;B| +O
 +O +mM; ¢B M /Q`M; M?Q ¢QÊ+ KÎ ` X
 h?¢+? L? K M?bM i?`v M?[M; #|M; M; Q`B iW i`QM; M?[M; +mM; ¢B M i`QM; pÁM; M
 ?B MX L?[M; M; Q`B M`v ¢ m K†+ €Q #`Q +O h K h?¬M; B€Q- M; Q`B M`Q +kM; +| i
 ¢ m H` pä ;Bª +ªM? ;BÈB LB i ""M- +ÁM +| F?QªM; KQ`B M; Q`B +ªM? ;BÈB h?B M
 L?[M; pä ;Bª +O h K h?¬M; B€Q M`v M; ?2 iBM K` iÈB- iW #®M T?Q i" T i`mM; i`Q
 +mM; FQM? M|B, ó: B€Q +?O ôX
 æQ`M; lv M L K ;"i ¢-m- M; ?B K i9+ M`Q,
 ó>B M; B` h?¬M; B€Q ;†T T?ªB FB T M¢M i`QÊ+ ;B` +?Q iWM; +| - +| H) F?¬M; i?
 L; mv i- hBM?X E?Q i? +O K M?•M K¢M? K) ?mM; i`MX h ?B p¼M; K¼B M; Q`B
 i?`B ¢WM; `B F?ÄB MÆB M`vX J¼B pB + î # M M; Q`B i¢K i?`B /Q i p` L; mv i i?¬M
 _`i ¢¬M; ;B€Q ¢² +O h K h?¬M; B€Q ;"i ¢-m- F?QK M; Q`B ` p ¢½ ?B mX
 h?¢+? L? K M?2Q K„i M?bM M?[M; pä ;Bª T?¬M HÈM ¢ m H` +ªM? ;BÈB LB i ""M M
 K°i +?9iX >„M T?€i ?B M M?[M; pä ;Bª M`v +| b® HQÊM; F?QªM; ?ÆM # i`, K M; Q
 +U+ Fb K¢M? K)- î o¬ h" M ?ªB- K°i i? HU+ +| ?ÆM # i`, K pä ;Bª LB i #`M +?d +| h
 .QÆM; :B X
 h K h?¬M; B€Q i`QM; ibM? ?m®M; F?¬M; +| hBM? i?¬M- L; mv i i?¬M pŠM +| i? i" T
 K) M?Q i? M`v- [mª i? "i F?B M h?¢+? L? K FBM? ?½B i`QM; HÀM; X
 óJÎ +`K +? +O # ?²L? "i L; mv i hBM? - h?¢+? L? K +¬M M; •K KbM? ¢ F?ÎB ¢°M;
 hBM? h?¬M ôX
 æQ`M; lv M L K i`-K M; •K K°i H9+ ¢°i M?B M F?) [m€iX
 o Kti ;B` Mm +O M?[M; i`QÎM; H½Q +ªM? ;BÈB h?B M o` i`Î M M FBM? ?½B- F?¬
 L? K- €M? K„i FBM? M; ¢+X

ó:B€Q +?OôX

J°i i`QÎM; H½Q /Q /U K°i H€i KÈB M?`M F?¬M; çQÊ+ M¡B,

óJm®M F?ÎB ç°M; 'M Fw +O hBM? i?¬M +¬M T?ªB çQÊ+ i`QÎM; H½Q #Ä T?B m +?
?² L?"i L; mv i hBM? /QÎM; M?Q F?¬M; ?ÊT pÈB [mv ç`M?ôX

æQÎM; lv M L K +?Êi M?Qm K`v- [mv i çQ€M M¡B,

óG9+ M`v F?¬M; ;B®M; H9+ tQ - h?ç+? L? K ç½ +?SM; KBM? çQÊ+ i?U+ HU+ +O
pä ?²M hBM? h?¬M- çB m M`v i +! i? +?SM; KBM?- i`QM; i?ÌB çB K K'm +?®i K M
i çWM; ç [mv ç`M? i`!B #m°+¬M M bÈK H`K M?[M; +?mv M +¬M T?ªB H`KôX

J'v p`i`QÎM; H½Q +O h K h?¬M; B€Q M; ?2 æQÎM; lv M L K M¡B p"v ç m iÄ` M; ?E
+?„+¬ /QÎM; M?Q F?¬M; [m€ ç²M; w [mv i ç`M? +O æQÎM; lv M L K X

óh?ç+? L? K H M M; ¬B hBM? i?¬M- H½M? ç` `B M; +O ?„M b) çQÊ+ çQÊ+ +„i M?
[mªM Hw- b) F?¬M; #„i +€+ M; QÆB T?ªB ;B Q ` #'i +S ?ÁM çªQ M`QôX

æQÎM; lv M L K +QÌB HçM? HMM; ,

ó>B M ;BÌ K M?•M [mûi M; M; ?ªB pU+ oB M G - M?[M; ?ÁM çªQ K` +€+ M; QÌB M„H
#B M i?"M? ç®M; ?Q M; i`MôX

GÌB M`v pW M¡B- K°i b® i`QÎM; H½Q +O h K h?¬M ;B€Q H"TiS+ #B M b„+¬ +?¬M
ççK ;"i ç¬m- F?¬M; M¡B i? K ;bX

óL?Q p"v- +€+ M; QÌB ç²M; w [mv i ç`M? +O i `²B b Q\ô

æQÎM; lv M L K b®i`m°i M¡BX

L?[M; i`QÎM; H½Q +O h K h?¬M ;B€Q M; ?2 p"v +kM; #'i ç„+ /o ;"i ç¬m- +ªK i?'v
[mª i?"i +?ª +! iQM? iQ€M ;b i®i ?ÆMX

ó*?ì +?9iôX

h?ç+? L? K #¶M; çSM; /"v- i`QM; €M? K„i M; ç+ M?B M +O ç¬M; çªQ ;B€Q ç² +O h
pmB M¡B,

óæQÎM; ;B€Q +?O- ¬M; M¡B ;b i? \ h ç²M; w i`Îi?"M? hBM? i?¬M +O h K h?¬M ;B

æ€K ;B€Q ç² +O h K h?¬M ;B€Q # Q ;²K +ª M?[M; i`QÎM; H½Q H9+ i`QÈ+ pW #'i
M¡B ç m ``i F?¬M; pmB- €M? K„i M?bM h?ç+? L? K +! i? K +?9i iS+ ;B"MX

o Kti æQÎM; lv M L K +kM; M; ~M` - M¡B,

óh`Îi?"M? hBM? i?¬M +O h K h?¬M ;B€Q- 'M Fw pä ?²M hBM? h?¬M i`QM; +Æ i?
çQÊ+ bU ?mv M #Q +O M¡X æB m M`v ç®B pÈB i?"M? iUm iQÆM; H B +O M; QÆ
M?Q p"v- i`Îi?"M? hBM? h?¬M- M; QÆB b) bÍ ?[m [mv M HU+ F?´M; H²X h`QM; h?¬
` - #'i +S M; QÌB M`Q +kM; T?ªB M; ?2 H M? +O M; QÆB- M; QÆB +ÁM +! i? +! çQ
h K h?¬M ;B€Q X L?[M; HÈB Q+? M?Q p"v +?ŠM; H) +ÁM T?ªB +•M M?„+ b Q\ô

óh? ;B M +?ª +! #[,M M`Q KB M T?QôX

h?ç+? L? K H„+ ç¬m,

óh F?¬M; iBM i`Îi?"M? hBM? i?¬M +O h K h?¬M ;B€Q +?d +! HÈB K` F?¬M; +! #
Km®M #B i- i i`Îi?"M? hBM? i?¬M +O h K i?¬M ;B€Q +¬M T?ªB H`K M?[M; ;b\
ç`M? +O h K h?¬M ;B€Q +€+ M; QÆB\ô

ó*?d H` +?mv M M?Ä i?¬BôX

æQÎM; lv M L K +QÌB ?ì ?[M; ,

óh?•M H" hBM? i?-M +O h?-M ;B€Q- H9+ h?-M ;B€Q ;†T T?ªB M;mv +Æ- M;QÆB
 +?Q M?€M? +O hBM? i?-M H" çQÊ+X G9+ h?-M ;B€Q +?B M ç'm pÊB F ç`+?- i?
 ;B i+? i F ç`+?- #ªQ p HÊB Q+? +O h?-M ;B€Q- +?d i? K" i?-BôX
 óL m F?B HÊB Q+? +O h K h?-M ;B€Q #` mv ?B T K" i F?-M; Km®M ` i v ;B9T çÊ
 h?ç+? L? K i`-K M;•K K°i H€i #¶M; ?ÄBX
 óL m p"v- h?-M ;B€Q b) /®+ ? i iQ" M #° HU+ HQÊM; i?m ?²B [mv M HÊB +O M;Q
 hBM? h?-M i`QM; i?•M i? M;QÆBôX
 æQÌM; lv M L K M|B K°i +€+? iU M?B MX
 óo"v i?b i?-B- i F?-M; +| ?SM; i?9 H"K hBM? i?-M +O h K h?-M ;B€Q +€+ M;QÆ
 h?ç+? L? K H„+ ç-m- F?-M; F?€+? F?Q M|B,
 óh F?-M; Km®M #` i`|B #m°+- F?-M; Km®M #€M KçM; +?Q #'i +S B- +?Q #'i+S
 hBM? i?-M M"v i F?-M; +-M- +€+ M;QÆB KÌB M;QÌB F?€+ çBôX
 óhB m iY ?¶M tQÊ+5ô
 J°i i`QÎM; H½Q im´B ;B" HKK F?KK ç°i M?B M`®M; H M;B" M /[- p K†i •K m- HçM
 óh?"i H" F?-M; #B i t'm ?´5 L m M;QÆB F?-M; T?ªB K v K„M +| çQÊ+ i`mv M i?W
 i?•M T?"M H" M;QÌB +O .QÆM; ;B - +?9M; i +kM; b) ;B i M;QÆB5 :B€Q +?O F?-
 HQÊM; +?Q M;QÆB H M M;¬B hBM? i?-M- i?"K +?Q +ÁM M;mv M w M?QÌM; HÊB
 +ÁM Km®M ;b M[5ô
 óh M|B `²B- i F?-M; Km®M +?`m #'i +S ``M; #m°+ M"Q5ô
 h?ç+? L? K F?-M; +?9i bÊ ?½B- b„+ K†i HçM? HMM;,
 ó«M; ;B"- i B ¬M; +| p'M ç ``\ô
 ó:B€Q +?O- i?S H¶B i?m°+ ?ç KçQ T?çKôX
 h`QM; ç¬B K„i +O i`QÎM; H½Q ç| T?mM` M;¼M HY T?WM; T?WM;- F?QK M;QÌB
 F?-M; +?Ì æQÌM; lv M L K M|B ;b ç½ / M; `°M; ? B i v- HçM? HMM; [m€i H M,
 óGB i L?"i *?B >Ä ok5ô
 óoM pM pM5ô
 L?[M; +?MK h?€B .QÆM; i?€M? [m M; #¶M; iW i`QM; HÁM; #`M i v +O i`QÎM; H½
 K†i i`lB M?Q /mM; M? K çÄ `U+ p¬+MM; /`v ç†+ iW i` M ç-m +?KT tm®M; h?ç+? L
 h?ç+? L? K +QÌB HçM? HMM;- ç°i M?B M bY /KM; pÁM; tQ€v /Q h?€M? GBM? i?
 æ` h•K ?Ä ?ÊT i?"M?- i`QM; M?€v K„i #„M ` ?"M HU+ +U+ Fb HçM? H)Q i`QM; ç
 ó",M; S?QM;5ô
 G'v h?ç+? L? K H"K i`mM; i•K- F?-M; ;B M tmM; [m M? #` F?Q HçM? F?| +?†i-
 i`QM; M?€v K„i F i i?"M? #,M; +SM; /`v +°KX L; v +ª i?•M i? h?ç+? L? K +kM; i
 ç¬M; HçBX "ªM i?•M ?„M ;B®M; M?Q #B M i?"M? K°i #S+ çB m F?„+ #^M; #,M; F?
 +Æ i? /`v F?QªM; KQÌB Kûi- iÄ ` F?Q HçM? /`v ç†+X
 L?[M; +?MK GB i L?"i *?B >Ä ok iW HÁM; #`M i v +O p` i`QÎM; H½Q #„M H M F?®
 L? K M?QM; GB i L?"i i?€M? [m M; pW çKM; p"Q F?®B #,M; /Q >mv M ",M; >"M
 i?-M Hmv M i?"M? H"TiS+ i M i?"M? M?[M; çB K b€M;X .QÊB i€+ /KM; F?OM; #
 €M? b€M; i`QM; M?€v K„i #` iB m /B iX
 h?ç+? L? K HçM? HMM; +QÌB ?b ?b- K°i +?•M i`QM; F?®B #,M; KçM? K) ;BŠK tm®
 J°i /ÁM; ?"M HU+ i`„M; Km®i i?'K p"Q K†i ç'i- # v i?ŠM; iÈB i M i`QÎM; H½Q pW

E?Q H¢M? i`„M; Km®i çB iÈB ç•m- K†i ç'i M? M? +?|M; ç|M; #,M;- ;B®M; M?Q K°i
i`QM; HÁM; ç'i ç°i M?B M m®M KbM?- H°` b®M; HQM; #^M; ?mv M #,M;X

óÊûi Fûi Fûi5ô

o`i`QÎM; H½Q FB bÊ ?½B #B M b„+ - i`QM; K„i ?B M` bU FBM? ?Q`M; - p°B p`M
iBM? M;mv M p` bS+ K¢M? +O pã ?²M- M;QM; iK i?`M? K°i K†i i`lB F?´M; H²X

óh?€M? Zm M; GQm Gv h`€Q5ô

o`i`QÎM; H½Q M`v H¢M? HMM; ; -K H M- K†i i`lB i` M KbM? iÄ b€M; - M?[M; pÁM;
ç M; ` bS+ +? M ûT F?¬M; ;B MX

ó",M;5ô

h?¢+? L? K Î# M i`QM; F?®B #,M; ;BÆ i v +?d ?QÈM; ¬M; i - M;|M i v #¶M; T?m
H¢M? H)Q i`„M; Km®i- i`QM; M?€v K„i ç•K p`Q p-M; K†i i`lB ç|X

óÊûi Fûi Fûi5ô

h`QM; €M? K„i +?,K +?9 +O K¼B M;QlB- p`i`QÎM; H½Q +ªM? ;BÈB h?B M o`b m
GQm Gv h`€Q +O h K h?-M ;B€Q #¶M; M?B M`•m i|+ #` ç|M; #,M;X J†i i`lB ç½ +
K`m #¢+ - b m ç| ç¬M; +SM; - F?¬M; iB b€M; M`Q +| i? H¼i` M;Q`BX

hQ`M #° ;B€Q ç² +O h K h?-M ;B€Q #¶M; i`ÊM i`ÁM K„iX

j9RX *?QÆM; j9y, L?“i L;mv i hBM? h?-M *MM; sm'i >B M

o`i`QÎM; H½Q +ªM? ;BÈB h?B M o`i?B i`B M` h?€M? Zm M; GQm Gv h`€Q +O
çQÊ+ # Q T?O i`QM; M?[M; pÁM; i?€M? [m M; M; ,M +ªM +¬M; FQ+? iW # M M;Q`B

h?€M? Zm M; GQm Gv h`€Q +?QM? H` K°i i`QM; b® Qi #Q Fo h?€M? +'T +O h K h
pÈB oã >²M i`QM; +Æ i? ç /mM; ?ÊT bS+ K¢M? +O iBM? M;mv M p` pã ?²M- M;Q
H'T H€M? M?B m K`m b„+X oã ;Bª +MM; +'T +?Q /M /MM; iQ`M HU+ ` i v +kM; F?
GQm Gv h`€QX

a m F?B p`i`QÎM; H½Q M`v i?B i`B M` GQm Gv h?€M? Zm M; h`€Q +ÁM iQ+? i`[i
FQ+? h?¢+? L? K- Km®M K°i çÁM ç”T i M p FB m M;¢Q ?mM; ?,M; +O ?„MX

L`Q M;l h?¢+? L? K pW KÈB #QÈ+ p`Q +ªM? ;BÈB LB i`”M M?QM; tm'i i?O H¢B
ç M p`vX E?¬M; M?[M; ?`M HU+ +| i? i?'K p`Q +Æ i? K`M; v +ª h?€M? Zm M; GQ
#,M;X

"B M +® M?Q i? M`v F?B M K¼B M;QlB FBM? M;¢+ M;~M M;QlB- ?€ KB M;- i`ÊM
M?bM ?„MX

>`M HU+ H¢M? H)Q /-M /-M i`ÎM M H¢M? i? K- +?d i?'v iQ`M i?•M +O p`i`QÎM; H
+?|M; ç|M; #,M;X Zm K°i H9+- ¬M; i +kM; #B M i?“M? K°i F?®B #,M; F?´M; H²- i
Q T?O- ç°M; ç”v F?¬M; çQÊ+X

h?¢+? L? K +kM; #` ç|M; #,M; M?QM; F?¬M; ;B®M; ¬M; i - F?¬M; M?[M; +| i? ?Q
i? F?¬M; M;WM; ;B i,M; bS+ K¢M? i`QM; +Æ i? X

a m F?B ¬M; i #` ;B K i`QM; F?®B #,M;- M; v +ª tQÆM; +®i p` FBM? K¢+? +kM; #
i?•M ç½ F?¬M; i? /B +?mv M i?QªB K€B i`QM; FBM? K¢+?X

o-M; b€M; /Q €M? K†i i`lB M;QM; iK ç½ #B M i?“M? K°i F?®B #,M; HÈM- i`mv M
K°i iB i?€M? [m M; h?€B .QÆM; +kM; F?¬M; i? H¼i` F?ÄB F?®B #,M;- +”M; ç
i?QÆM; h?¢+? L? KX

æQÌM; lv M L K +kM; bÊ ?½B FBM? M; ¢+- €M? b€M; Fb /` i`QM; K„i #„M` - ¬M; i
L? K i?“i bU ç€M? HmB çQÊ+ J E€ æ°MX

L; v +ª ¬M; i +kM; +ªK i?`v M,M; HQÊM; F?OM; #® i`QM; M?€v K„i #MM; M´ i` M
F?¬M; i? iQÊM; iQÊM; M´B- imv i ç®B pQÊit +ªM? ;BÈB +O ?„M- pã ;Bª +ªM? ;

ob i? b m F?B p` i`QÎM; H½Q +ªM? ;BÈB h?B M o` #` ç!M; #,M; iQ`M i?•M- ¬M; i
;B®M; M?Q T?¬M HÈM ;B€Q ç² +O h K h?¬M ;B€Q- F?¬M; +! T?ªM SM;X

ó_„+ `„+ `„+5ô

sQÆM; +® i i`QM; i?•M i? +O p` i`QÎM; H½Q h K h?¬M ;B€Q #` ç!M; #,M; i`mv M
ç-m iB M H°` €M? K„i bÊ ?½B +-m tBM ?QÊM; p æQÌM; lv M L K X

æQÌM; lv M L K +?“M ç°M; idM? H¢B- p°B p`M; M!B,

óh?¢+? L? K /WM; i vôX

h?¢+? L? K +QÌB H¢M? HMM;- F?¬M; ? bÊ ?½B M?bM æQÌM; lv M L K- ?! ?[M; M

óG` ¬M; i ` i v i`QÊ+- , p`Q im pB +ªM? ;BÈB h?B M o` Km®M /¢v /¶ i - H½Q ;B` `

æQÌM; lv M L K b[M; b! +QÌB F?´ ;”i ç-m- b m ç! KÈB M!B,

óh M;?o ¬M; i b) F?¬M; ` i v M[ - M K†i i - H`K i M HU+ ?mv M #,M; i` M i?•M i?
+!ªM? ?QÎM; HÈM iÈB im pBX J¼B M; QÌB F?¬M; ? +! €+ w pÈB M; QÆB- H`K M; QÌ
i v çBôX

L!B p`v- æQÌM; lv M L K F?¬M; iU +?O #QÊ+ iÈB +?¶ p` i`QÎM; H½Q ç!- •K i?¬K M
.QÆM;- M m M?Q h?¢+? L? K i?“i bU F?¬M; iB + K¼B ;B€ ?¢ b€i i?O- ¬M; i +?d
;B9T çÐ p` i`QÎM; H½Q FB i?Q€i F?ÄB F?®B #,M;X

h?¢+? L? K H¢M? HMM;- F?¬M; H`T iS+ i`ª HÌB K` /MM; €M? K„i H¢M? H)Q M?bM
o` +O h K h?¬M ;B€Q Î i`QM; F?®B #,M;X

.QÈB €M? K„i +?,K +?9 +O ?„M- ç¬B K„i +O p` i`QÎM; H½Q h K h?¬M ;B€Q ?QªM
iÈM M?Q i`QÊ+- +?d +ÁM H¢B bU ?QªM; bÊX

h`QM; HÁM; +QÌB H¢M?- h?¢+? L? K `i ?`B HÁM; pÈB p K†i +O ¬M; i - H9+ M`v H
bS+ K¢M? F?€+ iW æ` h•K >Ä - pW i?m ?²B ?`M HU+- pW iW iW ;B i,M; bS+ M
F?®B ?mv M #,M;X

>„M çB m F?B M p¬ +MM; iBM? tªQ- +kM; p¬ +MM; +~M i?“M- bS+ K¢M? +O æ`
M? M?- i?•M i? +O p` i`QÎM; H½Q +! i? b) +?“m F?¬M; M´B- +! i? #` i?B m ç®i i
[m€ +?“K i?b F?¬M; i? ?Á i M ?`M HU+ +O ?mv M #,M;X

æQÌM; lv M L K i?`v ?„M /WM; i v •K i?¬K i?Î T?“Q M? M?äK- +kM; iW iW i?m ?²B H
ç½ M; QM; iKX

E?¬M; H•m b m- /QÈB M;¼M HY M!M; `U+ +O æ` h•K ?Ä - p` i`QÎM; H½Q +O h
i?Q€i F?ÄB F?®B #,M;- K² ?¬B +?ªv ç-v K†i HmB p b m çSM; +MM; K°i +?¶ pÈB M
h?¬M ;B€Q F?€+- F?¬M; /€K T?€i #B m i? K w FB M ;b M[X

L?[M; ;B€Q ç² +O h K h?¬M ;B€Q H9+ i`QÈ+ Q€M ?”M h?¢+? L? K b m F?B M?bM
p` ?`M? ç°M; +! i? M!B H` çB M +m²M; +O ?„M #¶M; i`Î M M ?B M H`M?- ç¬B K„
F?¬M; /€K H°` p ç®B ç`+?- M?QÌM; H¢B K¼B pB + +?Q æQÌM; lv M L K [mv i ç`

æ€K M; QÌB ç M; p•v FQM h?¢+? L? K +kM; +?-K +?“K HMB H¢B +€+? ` K°i çQ¢M

“B m ?B M +O h?¢+? L? K H`K iQ`M #° ;B€Q ç² +O h K h?¬M ;B€Q ç m ?B m ?„M
i? ;BÈB F K¢M? H`K +?O M`v- b m F?B h?¢+? L? K iÄ` ?„M +! i? / /`M; ;B i +?
lv M L K- ç½ F?¬M; +ÁM M; QÌB M`Q /€K iQ ; M HB m K¢M;X

hQM? +€+? +QM M;QìB i`ìB bBM? p®M ç½ bÊ ?½B M?[M; M;QìB +| i? iB m /B i K
L?[M; M;QìB M`v `i #B ii?•M #B iT?"M- ç m ?B m `ä ibM? i? p` ç m bÊ +? iX

J„i M?bM M?[M; ;B€Q ç² +O h K h?–M ;B€Q HMB p b m H°` p KtipW bÊ pW M;
iÈB i`QÊ+ #°+ H° €+ w M[- h?¢+? L? K •K i?–K bªM; F?Q€BX

>„M +`M; ?B m i? K bU K¢M? K) +O #ªM i?•M KÈB H` i`K #M ?° K M? i®i M?'i+
?Q`M? i` M i` M i? ;BÈB M`v- +?d +| #ªM i?•M bÎ ?[m bS+ K¢M? iQ HÈM pQÊi [m i
+| i? H`K ;b iMv i?Q+? i` M +€B i? ;BÈB çB M +m²M; M`v K` F?¬M; +–M M?bM €
M;QÊ+ H¢B F F?€+ T?ªB M?bM €M? K„i +O ?„MX

hmv bS+ K¢M? ?B M ;Bì +O ?„M H` KQÊM +O >mv M ",M; >`M .B K- æ` h•K ?Ä
M?QM; +ªK ;B€+ +U+ Fb K¢M? K) i¢K i?ìB H¢B F?B M ?„M p¬ +MM; i?Q+? i?9- p¬

*MM; H9+ M`v- ?„M +`M; iBM +?„+ `^M; +?d +| +€+? iQ`M HU+ M•M; + Q +ªM? ;BÈ
i,M; bS+ K¢M? KÈB H` pB + K` ?„M M M +® ;„M; H`K M?'i- ?ÆM M[ +ÁM H` KK+ iE

Zmv M HU+- ç` p`- i`B M;mv M- M?[M; i?S M`v +?d H` p`i M;Q`B i?•MX E?B bS+ K
ç`M?- +| çQÊ+ M?[M; i?S M`v / M?Q i`Î #`M i v- H9+ M`Q +kM; +| i? ç¢i çQÊ+X

óJÎ # ?² L?"i L;mv i hBM?ôX

æQìM; lv M L K v M H†M; K°i H9+ #¶M; ?ûi iQ H MX

L?[M; i`QîM; H½Q +O h K h?–M ;B€Q ç m F?) #B M b„+ Kti- Km®M MìB H¢B i?–
MìB- F?¬M; ?ÄB i? K ;b +ª- b m ç! p°B p`M; `ìB çBX

h?¢+? L? K M;~M ` K°i H9+- b m ç! M?Qm K`v MìB,

óh MìB `²B- i F?¬M; +| ?SM; i?9 i`î i?`M? hBM? i?–M +O h K h?–M ;B€QX *?Q
L?"i L;mv i hBM? ç i M„K ;B[çQÊ+ ?mv M #Q +O pä ?²M hBM? h?–M- i +kM; b)
+€+ M;QÆB- i`ìB KbM? p`Q h K h?–M ;B€Q +O +€+ M;QÆBôX

a® ç¬M; ;B€Q ç² +O h K h?–M ;B€Q ç SM; t2K tmM; [m M? M;?2 HìB M`v ç m i?–K
M;QìB M`Q /€K ?`M? ç°M;X

>`M? ç°M; H9+ i`QÊ+ +O h?¢+? L? K ç½ F?B M M?[M; M;QìB M`v i?'v çQÊ+ bU K
+•m MìB ç!- M?QM; #B m ?B M +O M?[M; ;B€Q ç² +O h K h?–M ;B€Q H9+ i`QÊ+
Fb HÈM- ?Q`M iQ`M F?¬M; ;B®M; M? mX

E?B ?„M +?Q #°+ H° bS+ K¢M? +O KbM?- bU +m²M; p¼M; +O ?„M i`î i?`M? +€B
K°i b® M;QìB +?O ç°M; p•v ?„M H¢B- K°i p` i`QîM; H½Q +ªM? ;BÈB h?B M o` ;B`M
L?QM; b m F?B ?„M #°+ H° ` bS+ K¢M? +QìM; ç¢B- K¼B M;QìB imv +kM; F?¬M;
#B m H°` +?9i /'m ?B m M`Q Km®M ç®B T?| pÈB ?„MX J¼B M;QìB ç m çSM; v M

h?¢+? L? K H¢M? HMM; M?bM ;B€Q ç² +O h K h?–M ;B€Q- i`QM; HÁM; +QìB H¢M
#B i b•m b„+ ?ÆM iW bU i? v ç´B i?€B ç° +O M?[M; M;QìB M`vX

aS+ K¢M?5

aS+ K¢M? KÈB H` +?•M Hw poM? ?^M; K½B K½B F?¬M; i? v ç´B5 *?d +| €T çªQ i
M;QìB i? v ç´B i?€B ç°5

óh?¬B çQÊ+- M m M;QÆB i?"i bU F?¬M; Km®M i`î i?`M? hBM? i?–M +O h?–M ;B
#m°+ôX æQìM; lv M L K v M H†M; K°i H9+ KÈB p Kti T?S+ i¢T MìB,

óL?QM; i`mv M i?W +O hBM? i?–M i` M KbM? M;QÆB- M m i`mv M i?W M`v F?
hBM? h?–M +?d H` p`i i` M; i`Q- hBM? i?–M çìB i`QÊ+ ç½ +?¼M M;QÆB- +?9M; i
+O ¬M; i +kM; M M +?Q M;QÆB M;•K KbM? p`Q # ?² L?"i L;mv i hBM?- ç M;QÆ
pä ?²M hBM? h?–MX

óæB m ç! ô

h?¢+? L? K M;~M ` - €M? K„i [m€B /` M?bM ¬M; i - F?¬M; F?€+? F?Q MìB,

ó*?Q /M +€+ M;QÆB H"K p"v- i +kM; b) F?-M; pb h K h?-M ;B€Q K" p"Q bBM? ` i
h K h?-M ;B€Q +€+ M;QÆBôX

óh ?B môX

æQÌM; lv M L K ;"i ç-m M|B,

óL;QÆB +| i? #Ä [m M;?o pK +O hBM? i?-M i`QM; h K h?-M ;B€Q- ?B M ;BÌ M;Q
hBM?- +?di?m-M i9v ç iB T M®B i`mv M i?W +O hBM? i?-M- i b) F?-M; #„i M;C
b) F?-M; iW +?®B M[+?S\ô

h?¢+? L? K M;¢+ M?B M X

æ-M; çªQ ;B€Q ç² +O h K h?-M ;B€Q +kM; F?-M; ?B m M?QM; ç M ;BÌ T?9i M"v-
ç°M; +O æQÌM; lv M L K +ÁM +| KK+ çQ+? b•m t F?€+X

æQÌM; lv M L K ;B M?"T h K h?-M ;B€Q M?B m M,K M?Q i? - iB M; i,K +U+ HÈM X
-M; i K" h K h?-M ;B€Q p®M b b9i KÈB /-M /-M K¢M? K) i`Î H¢B- +| çQÊ+ ç` p`
M?Q ?B M ;BìX

h`QM; iB K i?S+- M?[M; ;B€Q ç² +O h K h?-M ;B€Q M"v ç m +-M; M?"M M,M; H U
+ªK i?'v -M; i b) F?-M; H"K pB + F?-M; +| KK+ çQ+?X

óL m F?-M; +| #'i +S v m +-m- ``M; #m°+ ;b ô

>"M; H-M; K"v ç M; M?Qm +O h?¢+? L? K ;B½M ` - i?QM; i?ª M|B,

óo"v i?b i'i M?B M i b) çB p"Q # ?² L?"i L;mv i hBM?- i +kM; +U+ Fb iÁ KÁ p pã
Km®M #B i K°i F?B F?ÎB ç°M; pã ?²M hBM? h?-M- `®i +m°+ i b) ç¢i çQÊ+ ;bXô

ó> ? - M;QÆB b) `i M? M? +?|M; #B i çQÊ+ôX

æQÌM; lv M L K +QÌB +QÌB b m ç| ç°i M?B M [m€i H M,

óJÎ +'K +? ` - iB T ç|M €M? b€M; +O L?"i L;mv i hBM? h?-M5ô

a m iB M; ?ûi +O æQÌM; lv M L K- p-M; b€M; i` M ç-m K¼B M;QÌB ç°i M?B M tªv
:B®M; M?Q M?[M; i'K K"M KÄM; #` tû `€+?- p-M; b€M; Fb H¢ i` M çdM? ç-m K¼B
KÄM;- i`Î M M M;"v +`M; `ä ``M;

h`,K i`B m iB b€M; M?Q M?[M; iB +?ÈT # v HQÊM T?Q i` M p-M; b€M;- ç M / i
K„i- F?B M +?Q pÁM; b€M; i`Î M M +U+ Fb i?-M #QX

h?¢+? L? K M;~M; ç-m M?bM i`ÌB #¶M; M;¢+ M?B M T?€i ?B M F?-M; #B i iW H9+
#B M i?"M? K°i i'K ;QÆM; F?"M; H²X h` M pÁM; b€M; H¢B tm'i ?B M p¬ b® M;-B b
K°i i`,M; F?mv i +QM; +QM;X

L?"i L;mv i hBM? h?-M +MM; tm'i ?B M5

j9kX *?QÆM; j9R, h?-M hQ+?5

Jti i`ÌB- Kti i`,M; p" M?[M; M;-B b Q F?„Ti i`ÌB ?°B iK i` M çdM? pÁM; b€M;- #B i
i?"i HÈM- +?B m `¼B iQ" M #° +ª M?"i M;mv i iBM? i?-M i` M i`ÌB5

h?-M iQ+?5

E?mM; +ªM? [m, /` M?Q p"v H"K +?Q h?¢+? L? K `MM; KbM?- #¶M; M?B M w i?S+
M?Q h K h?-M ;B€Q [mª M?B M +| çB m H"K M;QÌB F?€+ TªªB FQM? M;QÐM;X

>„M iWM; î .QÆM; ;B K°i i?îB ;B M- +kM; ç½ iWM; +?'M ç°M; F?B M?bM i?'v i?'v
?Q"MiQ"Mi/Q iBM? i?ç+? i?m-M i9v ?bM? i?"M?X

L m ç2K bQ b€M? pÈB F€ [m M +O h K h?-M ;B€Q- iWM; M;¼M i?-M bÆM i?m-M
?bM? i?"M? H" K°i FB i i€+ +O i?B M M?B MX h`QM; F?B MÆB M"v HçB H" K°i FB
T?€T HU+ HÈM iÈB ç° içQ M M F€ iQ+? i? M"vX

L;~M; ç-m M?bM i`îB- ?„M T?€i ?B M Kti i`îB- Kti i`,M;- p¬ b® M;¬B b Q +MM; M
/`- p¬ b® €M? b€M; ç M p"Q M? m- +?"K`½B M;QM; iK- F i iBM? i?"M? M?[M; ;B¼
b[- T?•M +?B `ÆB tm®M; # MÆB i`QM; K" M b€M;X

óh?2Q i H M t2K çBXô

æQ`iM; lv M L K i?^M M?B M +Q`iB- #¶M; M?B M # v H M i`îB- ?ç tm®M; ;B[MÆB
ç M; `ÆB- M;Q„+ i v M?bM h?ç+? L? K- w #^Q ?„M çB i?2QX

h?ç+? L? K M;~M M;Æ- #¶M; M?B M +| +?9i t'm ?´- M|B,

óh KÈB +| im pB +^M? ;BÈB LB i""M- /U p"Q HU+ HQÊM; i?U+ bU- i F?¬M; i? #

æQ`iM; lv M L K M;~M M;Q`iB- +^K i?'v +| +?9i F€ [m€B- ?„M p¬ w i?S+ +?Q`^M; p
h?ç+? L? K- +?mv M ççT F?¬M; T?B ?"M? ?ŠM H" +?mv M / /"M; +?Q M M KÈB F?
G9+ M"v M;?2 h?ç+? L? K M|B M?Q i? - ?„M H" T iS+ ?B m`^M;- HU+ HQÊM; +U+ K
bU H" +O h?ç+? L? KX

óh K M; M;QÆB çBXô

æQ`iM; lv M L K +Q`iB +Q`iB- i`QM; M?€v K„i çB iÈB # M +çM? ?„M- çQ i v çti H M

h?ç+? L? K ç°i M?B M +^M? ;B€+- p¬ w i?S+ p" M +?mv M HU+ HQÊM; i`QM; M;Q`iB

æQ`iM; lv M L K ;B"i KbM?- p°B p" M; M;WM; ç°M; i€+- #m¬M; i v +Q`iB F?´ M|B,

óh F?¬M; +| €+ w- M;QÆB F?¬M; +-M F?~M i`QÆM; M?Q p"v +?S\ô

ó*~M i?"M K°i +?9i +kM; F?¬M; t'môX

h?ç+? L? K i?-M b„+ #'i #B M- çQ i v +?d K°i ;½ ;B€Q ç² h K h?-M ;B€Q- M|B,

ó"^Q ?„M çQ i çBXô

L;Q`iB K" h?ç+? L? K +?d H" K°i ;½ pä ;B^ +^M? ;BÈB h?B M o`M? 'i i`MM; i?B M- i
p T?Q €M? K„i h?ç+? L? K ç½ bÊ ?½B- ç•v +?„+ +?„M H" K°i M;Q`iB [mw i`¼M; iQ

>„M i?'v h?ç+? L? K +?d KbM? i?b #B M b„+- +| +?9i F?¬M; ibM? M;mv M- p°B p½

óhm pB +O i M¬M; +çM- î ç•v +| M?B m M;Q`iB + Q i?•K ?ÆM- M;QÆB ibK M;Q`iB

>„M M|B M?Q p"v HçB +"M; H"K #çB H° +?mv M KbM? H" M;Q`iB +~M i?"M- M;Q`iB b
+?„+ b) F?¬M; # Q ;Bì ?"M? ç°M; # "v #çX

ó*?QM? H" M;QÆBXô

h?ç+? L? K FB M i`bX

L;Q`iB M¼ F?|+ F?¬M; ` MQÈ+ K„i- i`QM; HÁM; i?-K K„M;- M?QM; F?¬M; i? i`€
+-m tBM M?bM p T?Q æQ`iM; lv M L K- /Q`iM; M?Q KQM; Km®M æQ`iM; lv M L K M
[mv i ç`M?X

óL;QÆB /šM ?„M çBXô

æQ`iM; lv M L K €M? K„i HçM? H)Q- F?¬M; FB M M?šM M|B,

óL? M? K°i +?9i- çWM; H½M; T?Q i?îB ;B M +O i Xô

L;Q`iB M¼ +Q`iB F?´- +9B ç-m- +~M i?"M çB iÈB +?¶ h?ç+? L? K- ``i bÊ h?ç+? L? M
#;M; ?„M i`QM; M?€v K„iX

h?¢+? L? K i?—M b„+ ?ì ?[M;- +?d H¢M? HMM; M?bM ?„M- +?ì F?B ?„M çB iÈB i`Q
 ó*?d +—M M;QÆB ç`M; ?Q`M;- i +kM; b) M T?“M- M m M?Q M;QÆB F?¬M; i?“M
 +?ŠM; i@i ç T ;b ç•mXô
 L;QìB M¼ #B M b„+ - +`M; i? K +~M i?“M `²B- H9+ çQ i v çti H M p B h?¢+? L? K
 +?^K p`Q ?„M- •K i?—K HQm w ?QÈM; /B +?mv M +O M,M; HQÈM; i`QM; M;QìB h?
 ç`M? h?¢+? L? K F?¬M; +| w ç² KÈB ?Qi b•m K°i ?ÆB- /šM h?¢+? L? K # v H M i`ì
 æ¬M; çªQ ;B€Q ç² h K h?—M ;B€Q b„+ Kti +´ [m€B- €M? K„i M?bM p T?Q h?¢+? L
 h?¢+? L? K +~M i?“M M;Q`B /U HB m +O #¼M ?¼- F?¬M; M;ì €M? K„i +O ?„M +Á
 ç9M; H½Q ;B` bÊ +? iX
 L;QìB FB K M; i?2Q h?¢+? L? K- /M æQìM; lv M L K +| Km®M H`K +?mv M t`m +H
 i? i?“M? +¬M;X
 .QÈB bU ?QÈM; /šM +O æQìM; lv M L K- h?¢+? L? K p`M;QìB FB +?“K `½B # v iÈ
 L K- H9+ F?QªM; +€+? ? B # M +ÁM F?QªM; Ry Kûi- h?¢+? L? K #¶M; M?B M ?Q
 L;QìB M¼ b„+ Kti ç¢B #B M- p¬ +MM; i?S+ i?ìB- p°B p`M; M;WM; H¢B- F?¬M; /€K
 L;QìB M`v imv `^M; bÊ +? i M?QM; €M? K„i +kM; F?¬M; FûK- #B i h?¢+? L? K HQ H
 h?¢+? L? K t^M; #`v- ?„M [mª M?B M p¬ +MM; M T?“M- F?¬M; H`K +?mv M F?B M
 æQìM; lv M L K +| +?9i F?¬M; #B i M M F?|+? v +QìB- F?) H„+ ç—m b m ç| KÈB -
 M?bM h?¢+? L? K M|B, ó" iÁ i?—M çB M i`mM; QÆM; T?Q /QÈB +?QM? H` # ?
 h?—M ;B€Q- +| i? M|B +,M +Æ +O h?—M ;B€QXô
 h?¢+? L? K +9B ç—m M?bM- i`QM; K„i i`M ç—v FBM? /`X
 *?d i?'v i`QM; # iÁ i?—M çB M ?Q M; T? +| # +€B ?² ?bM? i`SM;- i`QM; bm®i i
 [m M; iÁ `X í # M i`QM; ?² MQÈ+ T?•M #B i +| # ?bM?ªM? M;QÈ+ +O Kti i`ìB-
 L?“i ç`K U?² Kti i`ìB KbM? ç ?€M pB i +?Q ? v- ;¼MV +| K°i ?bM?ªM? Kti i`ìB #
 b€M; +?B m `X
 í L;mv i ç`K +kM; ;B®M; M?Q p`v- Kti i`,M; M?Q K°i ço #¢+ HÈM- €M? i`,M; #`M;
 *?d +| hBM? ç`K H` +| p ?ÆB F€ H¢X
 h`QM; hBM? ç`K p¬ b® ?bM?ªM? +O M?[M; M;¬B b Q- iQ +?WM; M„K i v M;QìB- H
 M;WM; /B ç°M; i?2Q K°i [m„ iQ+? i?—M F€- iBM? [m M; `¢M; `Ð F?B M M;QìB F?€+
 p¬ +MM; F€ H¢X
 h` M çdM? K`M b|M; - M?[M; ;B¼i MQÈ+ M;QM; iK çQÈ+ iW €M? b€M; L?“i L;mv i
 `ÆB tm®M; # ?² L?“i L;mv i hBM?X
 :B¼i MQÈ+ /Q €M? Kti i`ìB M;QM; iK H9+ `ÆB tm®M; L?“i ç`K /QìM; M?Q +| HBM?
 ªM? +O Kti i`ìB- i`î i?“M? K°i T?—M +O M| - F?B M +?Q ?bM?ªM? +`M; i? K #WM
 :B¼i MQÈ+ /Q €M? i`,M; M;QM; iK +kM; M?Q i? - K¶B K°i ;B¼i MQÈ+ K`m b[H9+
 M?Q +| HBM? iQM? `ÆB p T?Q ?bM?ªM? Kti i`,M; - H`K +?Q €M? b€M; +O Kti i`
 i? K M?m ?Á X
 :B¼i MQÈ+ /Q €M? b€M; M?[M; M;¬B b Q i` M i`ìB M;QM; iK H¢B F?¬M; M?Q p`v-
 +MM; +?m`M t€+- F€ /B m `ÆB i`9M; M?[M; M;¬B b Q # M i`QM; - /mM; ?ÊT pÈB +?
 M;¬B b Q i`î M M i?U+ +?`i ?ÆMX
 L?bM hBM? ç`K T?Q /QÈB- h?¢+? L? K #¶M; +ªK i?'v bU F€ /B m +O pk i`K- +ª
 M?Q M;•M ?` +| p¬ b® M;¬B b Q KìªQ |M; €M?- ç M; +?“K `½B p`M ç°M; i?2Q [m„ i
 i?•K i?9v- p¬ +MM; F€ /B mX
 óL?[M; +mM; çB M ?Q M; T? M`v +?QM? H` i?€M? ç` +O h K h?—M ;B€Q +?9M; i
 +O # çªQ L?“i L;mv i hBM?ôX

æQÌM;lv M L K M;~M;ç-m M?bM K" M b€M;- KdK +QÌB M?bM h?¢+? L? K ;BªB i?Q
óÍçdM?ç-m +O +?9M;i +?QM?H" p¢M i`QÊM;MQÊ+ #B M- i` M M[+?QM?H" #
çªQ L?"i @ L;mv i hBM?i?U+` +?d H" K„i i`"M i" T i`mM;i?-M HU+ +O Kti i`ÌB-
?² L?"i @ L;mv i hBM?X hªB [m K'v M;?bM M,K #½B #B M MQÆM; /•m i" T i`
L;mv i hBM?i` M +?QM i-M;i`ÌB- i?2Q K°i T?QÆM;i?S+ F€ /B m K" i M;?o K½B
M,M; HQÊM; +O K'v M;"M M,K ?| i?"M? M?[M; ;B¼i MQÊ+ K" m b[`ÆB tm®M; #
h?¢+? L? K ?QªM; bÊX
L;~M;ç-m M?bM K" M b€M;- H¢B M?bM M?[M; ;B¼i MQÊ+ ç M;çQÊ+ M;QM; Hmv M
lv M L K M|B- i`QM;ç-m +O ?„M #¶M;M?B M M' B H M K°i w MB K +´ [m €BX
L;mv M Hw +O +€B +´ i`"M HÈM +O h K h?-M ;B€Q M"v +| T?-M i?-M F€ ?ÆM +ª
;BÈB # M FB X
E?B +ÁM î i? ;BÈB # M FB - ?„M #B i`i M?B m T?QÆM;T?€T HÊB /KM; M,M; H
p"i HB m ç†+ i?M ç ?'T i?m M,M; HQÊM; Kti i`ÌB ?bM? i?"M? M?B i M,M; ç +QM
h K h?-M ;B€Q ç½i?-M F€ ?| çB m ç|- p" M /KM; # çªQ L?"i @ L;mv i @ hBM?- HÊ
+mM;çB M ?Q M;T? - +?ŠM;M?[M; +| i? ?'T i?m M,M; HQÊM; Kti i`ÌB K" +ÁM -
?'T i?m M,M; HQÊM; +O p- b® M;¬B b Q F?„T i`ÌB- ç²M;i?ÌB M;QM; Hmv M i?"M
b[- ?bM? i?"M? M,M; HQÊM;i?-M F€ ç +?Q pä ;Bª ?'T i?m X
>B M M?B M- bU i?-M F€ +O i`"M T?€T MÆB ç•v pQÊi t M,M; HQÊM; Kti i`ÌB +O
óL;QÆB M M #B i- pä ?²M +O h K h?-M ;B€Q +?9M;i ç m ç MiW # ?² L?"i @ L;
bBM? M m M?Q i?B M iQ tm'i +?9M;- M;•K KbM? i`QM; # ?² L?"i @ L;mv i hBM
?²M L?"i L;mv i hBM? +O +?QM? KbM?- +| i? i`U+ iB T ?'T i?m M,M; HU+ F€ /` +
æQÌM;lv M L K M;¢Q M;? M|B,
óÍi`QM;p- b® i? HU+ +O o¬ h" M ?ªB- ç¢B ç b® pä ?²M ç m bBM? ` ç½+| - F?-M
bBM?- +?d +| h K h?-M ;B€Q +?9M;i KÊB +| i? HÊB /KM; # ?² L?"i L;mv i hBM?
+| pä ?²M i¢Q M M pä ?²M +O +?QM? KbM?- +| i? M|B h K h?-M ;B€Q +?9M;i +
+QÌM; ;Bª5ô-
h?¢+? L? K ;"i ç-m M|B,
óæ9M; p"vXô
ó*,M +Æ +O h?-M ;B€Q +?9M;i +?QM?H" î MÆB M"v- # çªQ L?"i @ L;mv i hB
K„i i`"M- /mv i`b K°i T?-M bU p" M +?mv M +O MÆB ç•vX " ?ÁM çªQ i` M +| p- b®
T?€T HU+ i?-M;i?B M- +| i? T?€ ?ÁM;æ¢B L?"i h?€M? Zm M; h?B M J¢+ +kM;
L?"i @ L;mv i @ hBM?çQÊ+Xô
æQÌM;lv M L K +QÌB +QÌB- M?bM h?¢+? L? K M|B,
óL|B +€+? F?€+- +,M +Æ +O h K h?-M ;B€Q +?9M;i `i F?| / Q ç°M;- +?d +-M M
h K h?-M ;B€Q +?9M;i +| i? iB T iK+ iQ+? Hkv HU+ HQÊM;- +?¼M ` M?[M; çS
/QÐM;i?"M? + Q i?OX *kM;pb M?Q p"v K" M;"M M,K i`QÊ+- F?B L;mv i i?-M K'i
T?€i i`B M M?Q #•v ;BÌXô
h?¢+? L? K K°i H-M M[;"i ç-m X
óoä ?²M oB K L?"i- pä ?²M hBM? h?-M- pä ?²M L;•M L;mv i +O i - M;QÆB p" L;m
L?"i @ L;mv i @ hBM? i¢Q M M- H" pä ?²M ç-m iB M M;QM; Hmv M ` - # Q i`MK M
L;mv i @ hBM?5 h K ç¢B pä ?²M M"v F?-M; ;B®M;M?[M; M;QÌB b m- F?-M; +?
i?-M HU+ +O M?"i M;mv i iBM? ?ÆM K" +ÁM +| i? iB M ?| - +ÁM +| i? F i?W - ç
+O M;QÌB t•v /UM; H M i?-M çB M M"vX ob p"v- M;QÌB M"Q +| i K ç¢B pä ?²M +k
L;mv i hBM? +O h?-M ;B€Q +?9M;i Xô
æQÌM;lv M L K M|B ç M ç•v- ? B i`ÁM; K„i b€M;`¢M;`Ð- M?bM h?¢+? L? K M|B,

h`lB + Q i`QM; t M?- b Q b€M; # Q T?O- K¶B K°i M; ¬B b Q H|2 H M H` /QlM; M?Q
i` M i`lB ?¢ tm®M; i`mv M p`Q M; QlB h?¢+? L? KX

.QÈB K`M ¢ K- h?¢+? L? K M; ~M; ¢-m M?bM i`lB- +ªK i?K ¢QÊ+ bU ?'T i?m +O pã
€M? b€M; b Q i` M i`lB- i•K MB K #B M ?| - ?„M T?€i?B M +| `i M?B m ¢B K b€M;
F?-M; #`M K` ?ÊT p`M +?mv M +MM; pÈB +?•M Hw +O i`lB ¢'iX

ó 5ô

h?¢+? L? K #B M b„+- M?bM K†i i`,M; M?Q +€B ¢o #¢+ i` M i`lB- M?`M F?-M; ¢Q
óæ| H` ô

h`QM; K`M ¢ K- K°i €M? i`,M; i`QM; i`2Q ?B M ` - M? M? +?|M; i`T i`mM; H¢B i?
+?B m `¼B K°i #|M; ?bM? tBM? ¢ T ¢ M; HÆ HYM; i` M F?-M; X

"|M; ?bM? tBM? ¢ T FB ;B®M; M?Q HÆ HYM; i`QM; €M? i`,M; - i?•M ?bM? M?Ä M
i`QM; K°i K`M b€M; - ;B®M; M?Q iB M iY +mM; i`,M; MÆB i`mv M i?mv i- M?Q K°M
+| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F?-M; T?ªB i?U+ i¢BX

L`M; T?ªM; T?'i +| i? ?9i iBM? ?Q +O €M? i`,M; - i`T i`mM; iQ`M #° €M? b€M; +O
.M +€+? t M? m p¢M /†K- M?QM; h?¢+? L? K pšM +ªK i?'v bU K¬M; HmM; - Kl`AQ
#|M; ?bM? FB +?d H` bU T?ªM +?B m +O €M? i`,M; - F?-M; T?ªB H` bU i?U+X

óL;mv i i?¬M KÈB [mª i?U+ F€ i`B M;9i i`lB5ô

æQlM; lv M L K +?'M ¢°M; - i`QM; K„i i`M ¢-v bU KWM; `Ð- FQ+? ¢°M; ,

óL`M; ¢½ #QÈ+ p`Q +ªM? ;BÈB h?¬M; h?¬M5 oÈB bU F€ /` +O pã ?²M L;•M L;mv i
i`,M; - K°i F?B M`M; #QÈ+ p`Q +ªM? ;BÈB h?¬M; h?¬M- Î o¬ h`M ?ªB M`M; +| i? bQ
h`Q h?m æ¢Q- .QÆM; .U+ h?B M- ¢•v ¢9M; H` K°i i?lB ¢¢B i®i M?'i +?Q h?¬M; B€

óªªM? ;BÈB h?¬M; h?¬MX X Xô

h?¢+? L? K FBM? /` M?bM #|M; ?bM? tBM? ¢ T KÆ ?² /QÈB €M? i`,M; FB - i?'T ;B
¢| KÈB M?bM æQlM; lv M L K M|B,

ós2K ` M;QÆB HQ H„M; H` /Q i?W `²B- M m M`M; i ¢½ ¢°i T?€ ¢ M +ªM? ;BÈB h
+MM; M iQ`MXô

óæ| H` ¢QÆM; M?B M- i`W T?B h`Q h?m æ¢Q- .QÆM; .U+ h?B M tm'i i?O- #`M; F?
+| i? ¢°M; iÈB M`M; Xô

- æQlM; lv M L K p mB p +QlB M|B- +?Êi [m v b M; M?bM h?¢+? L? K,

óh`QÈ+ FB M;QÆB ¢½ ;†T M`M; ¢9M; F?-M; \ *?„+ +?„M +€+ M;QÆB ¢½ ;†T M? m
i ¢½ Km®M; †T M;QÆB- M?QM; b m ¢| ô

óZm M ¢B- i +| +?mv M +¬M H`KXô

h?¢+? L? K +„i M; M; HlB M|B +O æQlM; lv M L K- [m v ¢-m T?•M #B i T?QÆM; ,

óh iÈB hmv i GQM; ¢ªQ K°i +?mv M- t2K i bM? ?bM? i` M ¢ªQ i? M`Q `²BXô

óL;QÆB +?ŠM; T?ªB F?-M; #B i T?B ?`M? ? v b Q\ô

æQlM; lv M L K FBM? M;¢+X

h?¢+? L? K +QlB M?¢i K°i iB M; - #¶M; M?B M p`M /KM; pã ?²M hBM? h?¬M- +?d
iBM? i?¬M i K i`T [m M? i?•M ?bM? i?`M? K°i +€B pÁM; b€M; F?€ KÄM; X

oÁM; b€M; pW i?`M?- h?¢+? L? K ¢½ ¢B m F?B M +?9M; T?•M i?`M? ? B- i¢Q i?`M
p2- M?Q€M; H M K°i +€B- ?„M ¢½ # v H M i`lB- ?| i?`M? K°i Hm²M; iBM? [m M; ¢

hBM? .U+5

æ•v H" /B M ?| +O hBM? i?mšM- HÊB /KM; bU +?B i€+? +O hBM? i?mšM ?bM?
Uç¬B +€M? €M? b QV- KQÊM HU+ HQÊM; iBM? i?¬M ;B9T pä ;B^a +^aM? ;BÈB LB i"
/B m p¬ +MM;X

.QÈB p¬ b® M;¬B b Q- i`B M F? B hBM? .U+ - h?¢+? L? K +^aK M?"M çQÊ+ +| F?€
#bM? i?QÌM; F?¬M; M?"M` ç M; `|i p"Q hBM? .U+X

Jm®M p"M /KM; hBM? .U+ +¬M pä ?²M hBM? h?¬M i?¬B ç°M; - M?QM; K°i F?B M;Q
F?¬M; M;WM; ?'T i?m HU+ HQÊM; iBM? i?¬M i` M i`ìB ;B9T h?¢+? L? K # v HQÊM

"ÎB p"v- /MM; hBM? .U+ # v HQÊM- ?„M F?¬M; +¬M iB m ? Q K°i +?9i iBM? M;mv

h®+ ç° +O hBM? .U+ [mv i ç`M? #ÎB +QÌM; ç° iBM? [m M; +?'i +?S # M i`QM; - H
K¢M? i?b i®+ ç° hBM? .U+ +`M; M? M?X

E?B i'i +^a €M? b€M; b Q i`QM; hBM? .U+ çQÊ+ FQ+? T?€i iQ`M #° b) ?bM? i?"M
+?mv M M;`M p¢M /†KX

h`QM; i`ìB ç K- h?¢+? L? K i?¬B ç°M; hBM? .U+ # v p T?Q hmv i GQM; ç^aQ- ?„M
HU+ HQÊM; iBM? i?¬M [m€M +?9- H†M; H) p"M +?mv M hBM? L;U- i?Y p"M /KM;
.B mX

hWM; iBM? i`"M F€ /B m HB M iK+ i' ?ÊT tm'i ?B M HÁM; #`M i v +O ?„M- pW # v
M;°- /²M iBM? i?¬M +O KbM? p"Q pB + HoM? M;° +?•M Hw +O iBM? i?¬M UM;¬B

J°i`mM; ç°M; F?€ K¢M? +O bBM? K M? ç°i M?B M iW F?m pU+ ç€ M;¬K +€+? 3y
ç MX

æ M; ç„K +?bK i`QM; HoM? M;°- h?¢+? L? K #¶M; M?B M idM? H¢B- i?S+ ?^aB F?)
i?¬M i?S+ ` M;Q`BX

J°i +^aK ;B€+ F€ /B m #¶M; M?B M tm'i ?B M Î i`QM; HÁM;X X X

>„M +?Êi T?€i ?B M /QÌM; M?Q #^aM i?•M ?„M +| `i M?B m €M? K„i- i?2Q i?¬M i?S
M?bM i?'v`ä`"M; iQ`M #° F?mM; +^aM?X

"®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - i`ìB i`QM; #B M t M?- i?¬M i?S+ iÄ ` iÈB ç•m H" F?mM
` K°i +€+? `ä`"M; i`QM; ç-m ?„MX

æ•v H" K°i HQ¢B i? M;° p¬ +MM; F€ /B mX

h`QÈ+ ç•v F?B ?„M #m¬M; i?¬M i?S+ +kM; +| i? M?"M #B i K°i p`B i?S M?QM; H¢
p"i- +?d +| i? +^aK ;B€+ çQÊ+ i?U+ i? - +| i? M?"M i?'v bU p"i i²M i¢BX

L?QM; ?B M ;Bì H¢B F?€+ - i?¬M i?S+ +O ?„M çB iÈB ç•m ;B®M; M?Q #^aM i?•M ?„M
#° K¼B ç°M; ioM?5

J¶B K°i Hm²M; i?¬M i?S+ M?Q K°i h?B M M?½M +O ?„MX

*?ì F?B i?¬M i?S+ +O ?„M H M iÈB F?m pU+ +| `mM; ç°M; +O bBM? K M?- ?„M #

j9eX *?QÆM; j98, *?ûK :B i

h` M K°i +QM i?mv M +O GBM? "<sup>a</sup>Q ç°M; i?B M #Ä M2Q i` M #B M- ç€K M;QìB h`
>¢T ç M; +MM; pÈB F?Q^aM; KQìB i M K M?•M >„+ G•M i°+ ;B Q +?B MX

JQìB K M?•M >„+ G•M i°+ +^aM; QìB K¼+ ç-v H•M ;B€T K`m ç2M- +^aM? ;BÈB F?¬
HQ¢B /m F?Q Upk F?Q b„+ #ûMV +O J pU+ - ¬M; FQ+? HB M iK+ p T?Q h`¬M

h`QM; b® K M?•M >„+ G•M i°+ M`v +| K°i i M iQÆM; çQÆM; pÈB h`-M S?QM;- +
i`QM; i v + -K K°i + €B bWM; +QM; i?“i HÈMX

*€B bWM; +QM; FB ?B M M?B M ç M iW K°i HQ¢B K i?9- /`B # i?QÈ+ - bWM; +Q
HQ¢B •K i? M? tmv M T?€ K`M; i B- F?B M +?Q`i M?B m ç iY GBM? "aQ ç°M; i?
p- +MM; - #`i H¶ i B K` F m +? ;¼B K X

h` M i v h`-M S?QM; ç2Q ç-v +€+ HQ¢B M?šM- ?„M çSM; î i` M i?mv M F?-M; M?
i v T?€i` çO HQ¢B €M? b€M; M?B m K`m b„+X

*?d i?`v K°i i? M? iB m FB K K`m #¢+ - # F?®B ç€ pm-M; K`m t M?- +ÁM +| K°i p
HY çÄ ç M; HÆ HY M; î i`QÈ+ M; U+ - T?Q b m p` çdM? ç-m +O ?„MX " HQ¢B #Q
? iBM? i?-M pÈB h`-M S?QM;- i?2Q w M; ?o +O ?„M #B M ?| - tQ v i`ÁM i¢B +?
M?[M; i M K M?•M ç M; p•v [m M? + -M; FQ+? iÈB i`TX

" F?®B ç€ pm-M; K`m t M? +?d +?mv M ç°M; î çdM? ç-m +O ?„M- iÄ ` €M? b€M
E?®B pB M + -m K`m çÄ HY p` iB m FB K K`m #¢+ F?-M; M; WM; # Q p•v- i`M + -M
Hm•M T?B M i`M + -M; X

J M?•M >„+ G•M i°+ + -K i`QM; i v bWM; +QM; F?m H„+ HB M ?²B- HÈM iB M; ; -K
i`QÈ+ bU i`M + -M; +O h`-M S?QM; X *€B bWM; +QM; +O ?„M + Ä p F?€ M†M; - /Q
T?€- K¶B F?B çKM; iÈB p`Q iB m FB K K`m #¢+ H` h`-M S?QM; H¢B T?ªB F m iQX

hBM? HU+ +?O v m +O h`-M S?QM; ç†i î i` M M; QìB K M?•M + -K bWM; +QM; -
i?dM? i?QªM; H¢B i?Q€M; ?B M i`Ê; B9T M?[M; ç iY GBM? "aQ ç°M; i?B M # M +¢
`ÆB p`Q ?B K +ªM? H` H`T iS+ /MM; #Q #ªQ i`Ê; B9TX

æ-M; S?QÆM; >¢T +| im pB +ªM? ;BÈB H¢B i?`T ?ÆM h`-M S?QM; +?Q M M ç®B i
+ªM? ;BÈB LB i`MX

L, K b€m ; ½ ç iY GBM? "aQ ç°M; i?B M F?€+ ç T?-M +| im pB +ªM? ;BÈB "€+? EB
h`-M S?QM;- i?-M iBM? ?QªM; HQ¢M- ;B®M; M?Q i?B m FBM? M; ?B K +?B M ç`m

h` M i?mv M ?B M +| # i?B i? +O ç iY GBM? "aQ ç°M; i?B M- K€m i?`i #-v M?-v
i?“M? iWM; KªM?- i?B i? F?-M; +ÁM çQÈ+ ç-v çOX

h` M K†i #B M +ÁM +| ? B +€B t€+ +? i i`-B +O K M?•M >„+ G•M i°+ - +?„+ H` KÈ
i` M M; QìB +ÁM ç M; F?-M; M; WM; T?mM`X

> B M [iY K†+ v T?K+ +U+ F€tBM? ç T +O •K .QÆM; ç°M; i?B M- i?•M ?bM? F?B r
tm•M T?ÆB T?ÈB H°` M; Q`B- F?m -M K†i çÄ #WM; - #° /€M; bÊ ?½B- i`QM; K„i i`
?- F?-M; M; ÈiX

h?¢+? L? K i`B M F? B hBM? .U+ çSM; H†M; H) i` M çdM? ç-m ç€K M; QìB ç M; ; B
F?|2 KB M; +QìB M?¢iX

h`-M S?QM; #¶M; M?B M +ªK i?`v ; b ç| F?-M; F?ÄB M; ~M; ç-m M?bM i`ìB- FBM? ;
óh?¢+? L? K5ô

æ-M; S?QÆM; >¢T #B M b„+ - H¢B +`M; ?QªM; bÊ- +?Êi ?„+ ?„+ +QìB M?¢i- M?bM
óL; QìB FB +?QM? H` .QÆM; ;B h?¢+? L? K- +€+ M; QÆB +?„+ +?„M +kM; M?“M ç
+S ;B€ M`Q i`m /B i M; QìB M`vXô

æ-M; S?QÆM; >¢T +?d p`Q h?¢+? L? K ç M; çSM; i` M #-m i`ìB- M|B`ä i?•M T?“
> B ; ½ K M?•M ç¢B iQÈM; ç M; ;B Q i?O pÈB h`-M S?QM;- æ-M; S?QÆM; >¢T M;
ç-m M?bM h?¢+? L? K- M? M? +?ÁM; M|B +?mv M pÈB ç€K K M?•M >„+ G•M i°+ +
K M?•M +ªM? ;BÈB h?B M o`i`M #¢Q ; -K H M K°i iB M; - #Ä [m h`-M S?QM; H Q

E?m→M K†i ç-v i?`i +O h`-M S?QM; `mM; H M- i`QM; HÁM; +QÌB M?ç i F?¬M; i?¬
+?d i?'v iB m FB K K`m #ç+ p` pB M +¬m K`m HY çÄ +MM; M? m # v H M i`ìB- KK
L? KX

> B M; QÌB i M p ä ;B^a +^aM? ;BÈB h?B M o` p®M ç M; ççB +?B M pÈB K M?•M F?¬
>çT K°i +•m M|B +kM; i? v ç`B KK+ iB mX

h?ç+? L? K p®M ç`M? M; <sup>2</sup>B H`K H`K M; Q ¬M; - pW i?'v ? B # M ç²M; i?ìB tm'i i?C
M?B M +QìB ?„+ ?„+ M|B,

óL?Q p”v `”i i®iXô

hBM? .B m5

h•K MB K pW +?mv M- i?•M ?bM? +O ?„M [m, /` #B M i?'i- i`QM; M?€v K„i ç½ ?ç
GU+ HQÊM; çB M +m²M; /•M; i`”Q- iW Hm²M; F?Q tQ€v MÆB #KM; /Q h?€M? GB
",M; >”M .B K /mM; ?ÊT #MM; T?€i- M,M; HQÊM; +m²M; #çQ /¼+ i?2Q +€M? i v #
*?d i`QM; +?®+ H€i- / i?'i i` M +€M? i v i`€B +O ?„M #QM; ` - ç m çÈM p¬ +MM;
GU+ HQÊM; /Q # bBM? K M? i? FB /mM; ?ÊT i?U+ bU [m€ KS+ KçM? K)- pQÊi
M?[M; M,M; HQÊM; M”v /B +?mv M [m +€M? i v i`€B F?B M ?„M #` +„M i`^a- M; v
M?[M; iB M; `,M; `„+ - çQÆM; M?B M H` ç½ ;½v Hb X

aBM? ‘M5

GU+ HQÊM; +m²M; #çQ FB +m®B +MM; +kM; /B +?mv M p”Q HÁM; #”M i v +O ?„
?B MX

"^av i?O 'M- K¶B K°i +€B HÈM M?Q K°i M; ¼M M9B- iBM? [m M; ç T K„i- i`QM; M?€
HU+ HQÊM; FBM? M; QÌB i,M; p¼i K’v H-MX

"^av 'M ?ÊT M?'i- iBM? [m M; +O i?O 'M +U+ HÈM #„M ` #®M T?Q - K°i +¶ HU+ H
?B MX

aBM? ‘M K M; i?2Q HU+ HQÊM; #”B bÆM ç^aQ ?^aB # v p T?Q h`-M S?QM; X

h`-M S?QM; +U+ F€ bÊ ?½B- KQÌB M; |M i v K9 K v çB M +m²M; - +€+ HQçB #Q #^aQ
?ÆM Ry F i; BÈB- +®; „M; +?®M; çĐ K°i FQ+? +O aBM? ‘MX

L?QM; K” aBM? ‘M /Q HU+ HQÊM; +O # bBM? K M? i? ?ÊT i?”M?- F?¬M; ;b F?¬
ç€M? M€i #’v iQ”M #° F i; BÈB- i? M?Q +? i`2 H Q i?ŠM; p”Q i?•M ?bM? ç-v i?’i

ó•K5ô

h?•M ?bM? iQ HÈM +O h`-M S?QM; ç°i M?B M # v H M- T?€M i M +^aH M + M i?mv
K€m iQÆB p,M; imM; i|2X

J’v i M ç iY GBM? "^aQ ç°M; i?B M Î # M +çM? h`-M S?QM; +kM; F?¬M; i?Q€i F?
M; ?B M i?”M? #€M? i?’i- +? i i?^aK içB +?¶X

> B M[ç iY •K .QÆM; ç°M; i?B M M?Q ?Q M?Q M; ¼+ FBM? ?½B ;¬M +? i- i?’i i?
M”M; +€+? h`-M S?QM; F?€+ t +?Q M M i`€M? i?Q€i K°i FB TX

æ¬M; S?QÆM; >çT Î p` i`Q ç®B /B M pÈB h`-M S?QM; M M F?¬M; #` K°i FQ+? FB
M?Êi- i`QM; HÁM; HçM? H)Q M?Q #,M; X

h?ç+? L? K /MM; K°i +?B m F?B M +?Q h`-M S?QM; +? i i?^aK- +kM; F?¬M; çÈB i?
S?QM; `ÆB tm®M; i`QM; #B M- i?•M ?bM? h?ç+? L? K ç°i M?B M M?Q€M; H M [m,
S?QÆM; >çTX

óL; QÆB /€K ç°M; ç M i - i b) F?B M M; QÆB T?^aB ?®B ?”M5ô

æ¬M; S?QÆM; >çT bÊ ?½B i?ûi H MX

h?¢+? L? K i?-M b„+ #bM? ioM?- ;B®M; M?Q F?-M; M;?2 i?'v +•m M|B mv ?B T-
` K°i [mv M p"Q ;€v +O ç®B T?QÆM;X

ó"°T5ô

oÐ M€i M?Q /Q ?'m- ç-m æ-M; S?QÆM; >¢T #„M imM;- K€m çÄ /QM? ç-v M;Q|B h
æ-M; S?QÆM; >¢T pW +? i- h?¢+? L? K iB T iK+ i?B i`B M hBM? .B m- i?2Q [m
M;-B b Q iB T iK+ ;B i+?|+X

GU+ HQÊM; F?'M; H² ç M iW Hm²M; F?Q tQ€v H-M M"v i`mv M p"Q +€M? i v T?ªB
h?¢+? L? K FBM? ?½B -K -K #MM; M'X

L,M; HQÊM; +m²M; #¢Q Î +€M? i v T?ªB M? M? +?|M; F?ÎB ç°M;- F€ /` H" +€M? i
?ŠM +€M? i v i`€B- F?-M; #` HU+ HQÊM; T?ªM T? X

aBM? 'M H¢B ?B M5

h`QM; M?€v K„i # Q T?O h`-M S?QM;X

h?B i? h`-M S?QM; #` aBM? 'M ç€M? i`9M; i M i?"M? M?[M; +K+ i?'i pKM;- pQÆ
h`QM; F?QªM? F?„+ h`-M S?QM; p" æ-M; S?QÆM; >¢T ç m ç½ #` ?„M ;B i K°i +€
h?¢+? L? K ?„+ ?„+ +Q|B M? -tQ v M;Q|B M?bM ç€K K M?•MX

L?QM; K" F?B ?„M tQ v M;Q|B KÈB T?€i ?B M ?ÆM +?K+ i M K M?•M >„+ G•M i°+
HQÊM; i?|B ;B M +?„+ +?9M; +kM; ç½ +?¢v çQÊ+ p"B /†KX

J M?•M +ªM? ;BÈB h?B M o` p®M ;B Q +?B M pÈB h`-M S?QM; i?•M ?bM? +ÁM ç
+QM; ` M;Q"B- ?| i?"M? K°i Hm²M; K [m M;- K M; i?2Q F?Q i? i`QÊ+ M v +?Q
M?bM HU+ HQÊM; /Q|M; M?Q F?-M; FûKX

L?QÈM; K"v- h?¢+? L? K +?m~M #` tm'i i?O M;¢M? F?€M; i?b H¢B T?€i ?B M +€
M;Q|B +O ?„M ç°i M?B M #B M K'i K°i +€+? i?-M #QX

æ²M; i?|B i M K M?•M +ªM? ;BÈB h?B M o` FB +kM; #B M K'iX

h?-M i?S+ iÄ ` - h?¢+? L? K T?€i ?B M ç€K K M?•M M"v ç½ Î t ?ÆM Ry /†K- ç
i`®MX

h`QM; HÁM; ?W H¢M? K°i iB M;- ?„M +kM; F?-M; p°B p½ çm'B i?2Q K" i?m i?"T
M;Q|B +ÁM H¢B MûK p"Q K°i ;|+ i?mv M- b m ç| çSM; #'i ç°M;- €M? K„i [m, /` M?F
+O •K .QÆM; ç°M; i?B MX

óæWM;- çWM; ;B i +?9M; i - +?9M; i b) ?-m ?¢ M;Q|BXô

J°i M[iY HB K K-B çÄ K¼M;- i? M? •K v m Èi- i`QM; K„i F?| +| i? +?2 ;B'm bU bÊ
L[iY +ÁM H¢B i?•M ?bM? `mM `~v- M? F?) +„M ` ,M;- b„+ K†i i`„M; # +?X

aU i" M #¢Q +O h?¢+? L? K ç½ F?B M +?Q ? B +¬ ;€B M"v bÊ ?½B- i'i w MB K +?
+?d +| i? /MM; ó+€B p®M i`|B +?Qô i?'T ;B¼M; +-m tBMX

h?¢+? L? K F?-M; M|B K°i H|B- €M? K„i #,M; H½M?- F?-M; +| K°i +?9i M?•M ibM
F?Q iQ" M i?•M +O ç€K M;Q|B h`-M S?QM;- æ-M; S?QÆM; >¢TX

L;Q|B b m F?B +? i- K°i i?•M iBM? F?Q b) #B M K'i K°i +€+? M? M? +?|M; i`Î p p
?²M F€ /` - ?„M +kM; TªB ?'T i?m iBM? F?Q i`QÊ+ F?B M| #B M K'i- #^M; F?-M; #
b) F?-M; i?m ?Q¢+? çQÊ+ ;bX

*kM; pb M;mv M M?•M M"v K" +?SM; FB M K M?•M #Ä +?¢v- ?„M F?-M; H"TiS+ i`
h`-M S?QM; +| im pB +ªM? ;BÈB h?B M o` - æ-M; S?QÆM; >¢T +| im pB LB i "M
K'v i M ç iY +ªM? ;BÈB "€+? EB T +O GBM? "ªQ ç°M; i?B M- iBM? F?Q +O ?¼
i?Ä K½MX

hBM? F?Q iÄ ` iW i?B i? h`-M S?QM; M m bQ b€M? +ÁM ?MM; ?"m ;'T K'v H-M M
i`mv M p"Q +€+ ?mv i ç¢Q F?B M +?9M; ç m M?S+- iW ç! i?-B +kM; #B i +Q`M; ç°
hBM? F?Q +O ç€K M;Q`B æQÆM; æ¬M; S?QÆM; >¢T #` ?'T i?m ? i K" iBM? F?Q +
K°i T?-M # K" i?-B- çB m M"v F?B M h?¢+? L? K +U+ F€KWM; `ÐX
J°i H€i b m- F?B ç€K M;Q`B h`-M S?QM;- æ¬M; S?QÆM; >¢T #B M i?"M? i?•v F?
K€B i?Î` K°i ?ÆBX
>„M ç°i M?B M M?bM p T?Q ? B M[ç iY +O •K .QÆM; ç°M; i?B M- K¶B i v K M
F? B hBM? .U+ T?€ F?-M; # v çB- çªQ K„i ç½ #B M K'iX

j9dX *?QÆM; j9e, hB T hK+ "B M .`

"½B ç€ M;-KX

L?bM M?[M; t€+ F?- i` M +QM i?mv M #` T?€ i M i" M? +O GBM? "ªQ ç°M; i?B M
ç°M; i?B M çSM; M?bM M?[M; +€B t€+ ç½ K'i MQÈ+- b„+ K†i i`-K i`¼M;X

L;Q`B +~K ç-m H" i`QÎM; H½Q hW >¢Q +O GBM? "ªQ ç°M; i?B M i?€Q iWM; +?B
S?QM; ` - i?b i?"Q M|B,

óh`QÎM; H½Q h`-M S?QM;- `®i +m°+ ¬M; çKM; TªB K M?•M M"Q K" M; v +ª #Ä i`
æ m H" i`QÎM; H½Q +O GBM? "ªQ ç°M; i?B M- hW >¢Q #B i i?O çQ¢M +O h`-M
#ªQ i`QM; i v ?„M- i`QM; ç! +! K'v i?S #Q #ªQ K°i F?B FQ+? T?€i +! i? `ìB t +?B M
K°i ?ÆB çB M;¬M p¢M /†KX h`-M S?QM; #bM? i?Q`M; H" M;Q`B +~M i?"M- M m M?
i?O H" H"TiS+ bY /KM; #Q #ªQ `ìB çBX

L?QM; ?„M M?QM; ç½ +? iX X X

L;Q`B ?„M ` +ÁM +! æ¬M; S?QÆM; >¢T +O æ¬M; S?QÆM; ;B - M;Q`B M"v M´B / M
+kM; +! #Q #ªQ ° K M?X > B M;Q`B M"v #Ä KbM? H"K +?Q hW >¢Q •K i?-K FBM?
i?"M K°i H-M- ?„M H'v •K i?¢+? ` #€Q +€Q ibM? ?bM?X

*€+? t M? m K°i ?ªB pU+ M?QM; iBM iS+ h`-M æ¢+ #Ä KbM? `i M? M? i`mv M iÈB
pU+ >„+ h?Ov- T?O +?O GBM? "ªQ ç°M; i?B M H" E?•m >m•M b m F?B M?"M çQÊ+
HB M ? pÈB *´ hB mX

óG" h?¢+? L? KXô

h` M o¢M EB K S?QM; +O \*´ ;B - F?B \*´ hB m M;?2 E?•m >m•M M|B `ä ibM? ?bM
TªM SM;- FBM? M;¢+ M|BX

óG"K b Q M;QÆB #B i H" ?„M\ô

*´ hB m p¶ +€B i? M? T?QM; /`B # tQ+?- M?bM K•v i`„M; i` M i`ìB- ? B M;|M i v
FB K M"v #„M ` - +„K i?ŠM; p"Q K°i i? M? i?-M FB K F?€+X

L?[M; i? M? i?-M FB K i` M o¢M EB K S?QM; ;B®M; M?Q +°M; KBM?- M;•M H M
/`X

hWM; ç¢Q FB K [m M; H|2 H M /QÈB €M? i`,M;- FB K [m M; Î i` M #-m i`ìB o¢M E
i¢Q i?"M? K°i K" M FB K b€M; `U+- FB K F?Q b„+ #ûM FBM? i?B M ç°M; ç` - F?B
M"v +kM; TªB t Q ç°M;X

h?-M EB K *?B * 5

óE?B iB M p"Q +?B M i`QÌM; h?•K lv M- +?9M; i ç½ iWM; ;B Q i?O pÈB h?¢+? L? ?„M b) +| #B m ?B M M?Q i? M"v- iBM? F?Q iQ"Mi?•M #B M K'i i`Î i?"M? t€+ F?¬ h"Q *?d G K M? M?"M; i?Î /"B- ç¬B K„i ç T ?B M H M bU T?•M p•M M?QM; pšM M|
 óæ•v +| H) H" K°i HQ¢B #Q F„i" €+- +kM; +| i? H" /Q K°i HQ¢B #Q #ªQ [m, /` ;•v ` X >¢T F?B +ÁM Î L?"i çªQ ç½ iWM; tmM; ç°i pÈB ?„M- ?„M çQÊ+ æQÌM; lv M L K +?2 HU+ ;B i ç®B T?QÆM; +?„+ +?„M b) F?¬M; HQm ibM?Xô
 L?bM +'K +? i` M o¢M EB K S?QM;- *´ hB m ;B"i KbM?- H†M; H) ;"i ç-m M|B,
 óæQÊ+ `²B- i H"TiS+ ç2K +?mv M h?¢+? L? K tm'i ?B M Î o¬ h"M ?ªB +?mv M ` M ?"M? imM; +O ?„MX *?Q /M i¢K i?ÌB ?„M +| i?U+ HU+ h?¬M +ªM?- +?d +-M ?"M? i?Q€i F?ÄB i`mv b€i F?„T MÆB- ?ÆM M[+ÁM +ª ç€K K M?•M ç M; +?Ì +?U+Xô
 h"Q *?d G K #'i ç„+ /o- ç`M? M|B ;b ç| M?QM; ? B KB +S ;B"i ;B"i `²B i?¬BX
 L?bM M?[M; M;¬B b Q H'T H€M? i`QM; i`ÌB ç K- i`QM; HÁM; +O M" M; M' B H M H H M? +O ;B i°+ #m°+ M" M; TªB M?"M `ä ?B M i?U+- i`QM; bU i` M? ç'm ;B[H M" M; ç½ +?B M i?„M; X

h` M ç®M; HQ¢M i?¢+?X

L?[M; iªM; ç€ +| K"m t€K çÄ +| ?bM? i?M F€ /` M^K pQÆM; p½B F?„T MÆB- /QÈB M?[M; iªM; ç€ M"v M?Q #|M; K `M M'T i`QM; HÁM; pã ;BªX

h` M K°i iªM; ç€ #^M; T?ŠM; +| ? B i?•M ?bM? M[ iY i?QÈi i? - F?BM? b K #` tû `€ M^K M; ?B M; - F?m¬M K†i YM; çÄ- p¬ HU+ M? M?"M; i?Î /®+- ç¬B K„i ç T i?'i i?¬M; QÌBX

*€+? ç| KQÌB Kûi- h?¢+? L? K Î i`¬M- M;²B i` M K°i iªM; ç€ pm¬M; iW iW M?„K ? B +| M?[M; iB b€M; K"m çÄ HQm +?mv MX

:B[?„M p"Q ? B M[iY GBM? "ªQ ç°M; i?B M H" K°i ç®M; [m¬M €Q `€+?X

.QÈB €M? b Q- h?¢+? L? K M; ?B K i9+ im Hmv M i`QM; +ªM? ;BÈB pQM; M;½- F? KbM?- F?¬M; #B i ?„M ç M; iQ"MHU+ M;QM; Hmv M +€B ;b ç|X

aQÆM; KM K"m i`„M; F€ /B m HQÊM HÎ Î # M +¢M? ?„M F?¬M; iB m i M- i?2Q ;B| i K•v M?Q ç"QX

Zm ?²B H•mX

> B M[ç iY +O GBM? "ªQ ç°M; i?B M ç½ F?¬B T?K+ H¢B çQÊ+ K°i +?9i F?Q HU M? m- ?¼ M?bM i?'v çQÊ+ i` M #° M;U+ b[ +O ç®B T?QÆM; +| p i`,M; p" K|M; ;B€+ M;QÊM; M;MM;- ;B®M; M?Q ç•v H" K°i +?mv M #bM? i?QÌM; F?¬M; ç€M; ç +ªM? iQÊM; ?Q M; /¢B H9+ i`QÈ+ t i[m i`QM; ç-m- h?¢+? L? K M?Q /½ i?9 +m²M çÄ `U+ F?B M +?Q ? B M" M; bÊ ?½B +U+ ç°X

> B M" M; v M H†M; M?bM h?¢+? L? K ç M; ioM? iQ Î T?Q t - imv F?¬M; M|B M?Q HQmX

.¬M /¬M- i`QM; K„i ? B M" M; tm'i ?B M bU ç°+ €+- +ªK i?'v ç•v H" +Æ ?°B M; "M M i?¬K [m M b€i M?'i +Y M?'i ç°M; +O h?¢+? L? K- K°i # M H2M HûM iK i"TiBM? M +O i v +?•M ç M; i /¢B- •K i?¬K çSM; /"vX

æ°i M?B M- ? B +¬ ;€B M"v T?B i?•M H M i`ÌB- K°i i? M? çQªM FB K #^M; M;¼+- #„M ` ?"M [m M; F?B T M; QÌB ç•K p T?Q h?¢+? L? KX

E?B +¬M; FQ+? +O ? B M" M; ; -M iÈB M; QÌB h?¢+? L? K i?b €M? b€M; b Q ç°i M
K„i M; QM; Hmv M i? "M? hBM? i?mšM- ``i M?B m iBM? çB K p" M +?mv M i?2Q [m„
i`QM; T?9i +?®+ ?°B iK i? "M? K°i çB K b€M; #^M; M„K i vX

*¬M; FQ+? +O ? B M" M; ç•K i`9M; çB K b€M; ç|X

æB K b€M; pĐ i M- ``i M?B m K^M? pĐ iBM? çB K /¼+ i?2Q çQ^M FB K p" +?•K +
K K K¢B +O ? B M" M; X

ó•K5ô

h?•M i? K K K¢B +O ? B +¬; €B ç M iW GBM? "aQ ç°M; i?B M ç°i M?B M `mM `~v-
p M; M?Q T?€T- iQ" M #° M€i #`v- HK+ T?O M; k i¢M; T?€i? "M? K^M? M?ÄX

h?•M ?bM? K K K¢B +O ? B M" M; ç´tm®M; ç'i- bU ç°+ €+ i`QM; ç¬B K„i ç T #B M
?²M iÄ ` iQ" M i?•M- iBM? F?Q #B M K'i- i`Îi? "M? ? B +€B t€+ F?¬X

h?¢+? L? K ç M; M;²B M; v M; „M Î i` M i^M; ç€ pm¬M; F?´im #¶M; M?B M KÎ K„i-
K°i +€B- F?|2 KB M; Kd K B +QÌB M?¢i- b m ç| +?"K `½B M? „K K„i H¢B- iB TiK+

_`i M?B m bÊB €M? b€M; K"m çÄ iQK Î i` M +€M? i v i`€B +O ? „M /B +?mv M i`QM;
HQÊM; +`M; H9+ +`M; M†M; - ; B®M; M?Q ç½ #m°+ i? K b„i ç€ M†M; +^M; "M +•MX

•M? b€M; çÄ iQK i` M +€M? i v i`€B +O ? „M +`M; H9+ +`M; i`ÎM M ç T K„i- i?•M ?
H M F?2 F?)- M; v +^i?S+ ?^B +kM; +?'M ç°M; X

*€M? i v i`€B iW iW +?mv M i? "M? K"m çÄ iQK- /` HU+ i?¬M #Q p" iBM? M; mv M iC
+?"K `½B +^B i¢Q ? B +€M? i vX

oä ?²M /` #B MX

.` #B M ç½ #„i ç¬m i?b F?¬M; i? /WM; H¢B- M m F?¬M; ?'T i?m ? i /` HU+ p" iB
F?¬M; F i i?9+X

.` HU+ i?¬M #Q Î dky ?mv i ç¢Q p" iBM? M; mv M çB M +m²M; T?mM ` - ?| i? "M?
M?Q b'K +?ÊT- M? M? +?|M; M; QM; Hmv M /mM; ?ÊT Î ? B +€M? i v- iB M ? "M? #

*´i?K hBM? L; mv M Î ; B[Hm²M; F?Q tQ€v H¢B i`ÎM M KÌ^Q- iBM? M; mv M K'i çB
i?m M?Ä H¢B- +m®B +MM; H" ?Q" M iQ" M #B M K'iX

h?¢+? L? K pšM BK H†M; +?bK ç„K i`QM; [m€ i`bM? /` #B M +O pä ?²MX

.QÈB €M? i`,M; b€M; - L; mv i i?¬M •m .QÆM; G¢+ aQÆM; M?Q iB M iY- €M? i`,M;
€M? i`,M; b€M; v M H†M; +^K M; °X

h` M- L; mv i ç^Q- p¬ b® K M?•M ç M iW J pU+ b® 9 pÈB €M? K„i ?mM; i" M F?€iK
i`ÌBX

> B ç¢B K +?O h•M æ¢i- GU+ E?„+ çSM; i` M +QM i?mv M tQÆM; J æ h?¬M *?
MÆB M"vX

.QÈB €M? i`,M; - L; mv i i?¬M M?Q ç„K +?bK p" Q i`QM; K°i #Q +^M? M"Q ç| - /QÌM; M
ç½ iÈB ``i iÈB ; -M- €M? i`,M; # Q T?O +Æ i? - K^B K +?bK ç„K i`QM; +^K M; ° #`i .

J æ h?¬M *?m tQÆM; i`„M; +?'i +?²M; ç°i M?B M +?'M ç°M; K¢M? K°i +€BX

.QÈB ç€v i?mv M- i?•M ?bM? hB m >"M u ç M; M^K i`QM; [m M i" B #^M; #,M; iBM?
+m°M # Q H`v- +?O ?²M +O J ç sQ+? .B K K°i H¬M M[çQ¢i t€- KQÊM i?B i? hB
?^BX

J°i ç¢Q K [m M; ?B M H M- [m M i" B #,M; ç½ /WM; H¢B i`QÈ+ K†i L; mv i i?¬M •m

sQ+? .B K ?ì ?[M; M?bM L;mv i i?—M ç M; +?bK ç„K i`QM; €M? i`,M;- F?¬M; M|B
?Q F?¬M; €T tm®M;X

óS?QÊ+ h?B M J oäM;5ô

h?2Q sQ+? .B K [m€i F?) K°i iB M;- KQ`B ç—m M;|M i v +O ?„M ç°i M?B M KÎ`°M
JQ`B M;|M i v ?„M M?Q KQ`B i`K HQÈB HÈM- K¶B K°i i`K HQÈB ;B®M; M?Q çQÊ
GQM;- H|2 ` €M? b€M; ç2M- +?2 T?O #-m i`B M?Q KQ`B +€B h?B M pãM; i?“i H
?QÊM; # Q H`v •m .QÆM; G¢+ aQÆM;X

h`,M; b€M;- iBM? ?Q +O €M? i`,M; #` Ry +€B HQÈB # Q H¢BX

h` M J æ h?—M \*?m- ? B ç¢B K +?O h•M æ¢i- GU+ E?„+ K„i i?`v sQ+? .B K i?B
J oäM; b„+ K†i;B½M ` - +ªK i?`v p` L;mv i i?—M KÈB M`v b) #` i`m /B iX

•M? i`,M; M?Q MQÊ+ #¢+ H`v •m .QÆM; G¢+ aQÆM; H`K i`mM; i•K F?m +? i€M` t
M?[M; i`K HQÈB +O sQ+? .B KX

L;•M [m M; p` K [m M; ç”T p`Q M? m- #|M; ç K H|2 b€M; ç T K„i- #-m i`B L;mv i
T?€Q ?Q - p¬ b® €M? b€M; M?B m K`m b„+ # v H MX

h`QM; /` [m M; F?“T i`B- Ry i`K HQÈB +O sQ+? .B K F i?ÊT H¢B pÈB M? m M?Q
E?B KQ`B i`K HQÈB # Q FQM F?¬M; ;B M- sQ+? .B K M;QM; i?—M M?bM F„ i?b ?
L;mv i i?—M •m .QÆM; G¢+ aQÆM; ç½ i?Q€i F?ÄB F?¬M; ;B M T?QM; iÄ - `B t
H9+ M`QX

óS Q+? .B K ç¢B M?•M- M[M?•M FB X X Xô

h•M æ¢i iW i` M J æ h?—M \*?m # v iÈB- çSM; Î b m HQM; sQ+? .B K M?`M F?¬M;

ó*?¢v i?Q€i`²BXô

sQ+? .B K M?Qm K`v- tQ v M;Q`B M?bM ?„M K°i +€B- i?ªM M?B M M|B,

óhW ;B`i`Î çB- Î o¬ h”M ?ªB M;Q¢B i`W # M;Q`B .QÆM; .U+ h?B M- h”Q h?m æ¢Q
i? K K°i F +| F?ªM,M; mv ?B T iÈB ç¢B F +O +?9M; i X L?Ê F„- H—M b m m M
+?d +—M i?`v iB M? ?bM? F?¬M; ´M H” H”T iS+ #Ä i`®M- çWM; M M +?“K i` Xô

h•M æ¢i ?QªM; bÊX

óh?B >²M FB m +?d i?B m K°i #QÊ+ +m®B +MM;- +€+ M;QÆB T?ªB /®+ iQ”M HU+
FB K imM; iQ+? +O h?¢+? L? K- i?`v H” ;B i M; vXô

sQ+? .B K H¢B M|BX

óæ¢B M?•M- h?¢+? L? K FB +| [m M i`¼M; M?Q p”v F?¬M; \ô

h•M æ¢i F?¬M; ?B m M|B,

ó>„M +| i? FQ+? i?QÆM; J E€ æ°M- `ä`”M; H” /U p”Q M;Q¢B HU+- K°i F?B M;Q
+ªM +?¶ /U - +?d H” K°i iB m iY #bM? i?Q`M;- +| ç€M; +?Q ç¢B M?•M HQm i•K M?

óJ ç Q p¬ ;BÈB H” #ªQ ç Q K” ” hm—M H`v çQÊ+ iW F?¬M; ;B M F?€+- H” K°i i`QM
pB M +´- p”v K” H¢B #` i? M? FB K +O iB m iY FB +?“M ?ªM;X L m M?Q +| K°i M;
/U p”Q i? M? i?—M FB K ç| - o¬ h”M ?ªB +?ŠM; +| B M; ,M +ªM çQÊ+ ?„MXô

sQ+? .B K ?W H¢M? M|BX

.WM; K°i +?9i- sQ+? .B K H¢B M|B,

óh +kM; F?¬M; çQÊ+5ô

h?•M ?bM? h•M æ¢i +?“M ç°M;- [m€ `¢T i` M ç`i- bÊ ?½B M|B,

óh?m°+ ?¢ ?B m `²BXô

j93X *?QÆM; j9d, h•K hbM? *?mv M "B M

h?¢+? L? K HQ H„M; idM? H¢BX

"!M; i®B v M H†M; +ÁM +?Q çB ? i- iB b€M; #bM? KBM? ç-m iB M ç½ +?B m H M
•M? #bM? KBM? M?Q MQÊ+ K M; i?2Q Hm²M; M,M; HQÊM; v m Èi i?~K i?'m p"Q i`
i`€B iBK +O ?„MX

"bM? v M M;~M; ç-m M?bM K†i i`lB KÈB K¼+ - i•K iB M? +O h?¢+? L? K F?€ #bM?
hBM? F?Q +O ç€K M; QlB h`-M æ¢+ - æ¬M; S?QÆM; >¢T ç½ çQÊ+ pä ?²M i?-M #
/B m- /mM; ?ÊT iÈB iBM? M;mv M iQ" M i?•M ç` p"Q ? B +€M? i v- ;B9T +?Q +€M?
+€M? i v i`€B +kM; #B M i?"M? K"m çÄ iQK- M†M; M?Q p¢M +•MX

J°i #° T?"M /` HU+ M?"T p"Q pä ?²M hBM? h?-M- F?B M M| +"M; i? K i?-M F€- +!
HQÊM; K†i i`lBX

L?bM €M? #bM? KBM?- h?¢+? L? K M?È H¢B M?[M; +?mv M ç½ tªv ` MÆB +?B M
h`QM; b K¢+ [m, /`- ?„M ç½ +?B K çQÊ+ h?€B .QÆM; *?B hBM?- M; v +ª +U FB K i
o,M +kM; iW ç| K" ` +ªX

G-M /` #B M ç| ç½ H`K +?Q pä ?²M hBM? h?-M F?€+ i`QÊ+ - b m F?B iW +?B M i`Q
K¶B F?B p"Q H9+ ;B[i`Q - #` €M? K†i i`lB +?B m p"Q M; QlB- ?„M +ªK i?'v KbM?
M|X

L?QM; K" +ªK ;B€+ ç| F?¬M; [m€ `ä `¬M; - F?B M +?Q ?„M M; ?o ç| +?d H"ªQ ;B€+
M?Q p"vX

•M? K†i i`lB +?B m H M i'K i?•M i`-M- HU+ HQÊM; K†i i`lB i?2Q ç| i?~K i?'m- +?m
+?Q ?„M M|M; H M- +ªK ;B€+ M"v H" i?"i- F?¬M; TªBªQ ;B€+X

*S M?Q p"v M;~M; ç-m M?bM K†i i`lB- ?„M i oM? i•K i? M;°

>²B H•m b m- ?„M ç½ +| i? F?ŠM; ç`M?- çQÊ+ /` HU+ i?-M #Q iQÈB i„K- p?ii M;Q
+O M?[M; M;¬B b Q +ÁM +| i? #„i ç-m ?'T i?m +ª iBM? ?Q +O K†i i`lBX

æQÆM; M?B M- M,M; HU+ ?'T i?m €M? K†i i`lB +O ?„M ?B M; Bli?m t æQlM; lv
ç¢B #° T?"M ;B€Q ç² h K h?-M ;B€QX

æB K 'v ?„M ?B m `ä i`QM; HÁM; - M?QM; pšM +ªK i?'v i?-M F€ iÈB +U+ çB KX

"lB pb l i`QM; h K h?-M ;B€Q +?Q iWM; +| B pW +| i? ?'T i?m €M? b€M; +O M
i?m €M? b€M; +O K†i i`lB5

*?Q iWM; M;?2 M|BX

u M H†M; çSM; H M- i?Y pmM; +€M? i v i`€B- +ªK M?"M M,M; HQÊM; F?OM; #® +
+O ?„M b€M; M;lBX

h?•M i? /` #B M ç½ H M iÈB +ª ? B i v- +?d + -M iB T iK+ ;B i +?| + - ?„M iBM `^M;
i?"M? /` #B M iQ" M i?•MX æ M H9+ ç| - K¶B K°i i?È +Æ ç m M;"T i`"M bU F?OM; #

*' i?K hBM? L;mv M i`QM; Hm²M; F?Q tQ€v MÆB #KM; iB T iK+ #B M K'i- M?QM;
tQ€v /Q >mv M ",M; >"M .B K- h?€M? GBM? i?-M- æ` h•K ?Ä /mM; ?ÊT i¢Q i?"M?
K°i HQÊM; HÈM i?B M ç` HBM? F?Q i`QM; ç| i`"M ` - #` Hm²M; F?Q tQ€v +?mv M
KÈB `| i p"Q i`QM; F?¬M; ;B M F€ /`X

E?¬M; ;B M F€ /` FB +?QM? H" +,M +Æ +O M;mv M HU+X

h?¢+? L? K #B i pB + i?B M ç` HBM? F?Q i`"M` H" /| HB M [m M iÈB h?€M? GBI

aBM? K M? i? F€ /` i`lB bBM? M"v +| F?ª M,M; i"Ti`mM; i?B M ç` HBM? F?Q Î tr
i? +QB H" M,M; HQÊM; i? i?m-M i9v çQÊ+ i`lB M;QM; F i- +| bU ?B M /B M +O
ç m ç-m p +?mv M F?¬M; i? i"Ti`mM; çQÊ+ i?B M ç` HBM? F?QX

Jti i`lB /-M i`Î M M QB #S+X

h?¢+? L? K çSM; M;~M K°i ?²B- ?l ?[M; HB + K„i M?bM ? B i?B i? tBM? ç T- b m
v H M i`lBX

.QÈB HÁM; ç'i hBM? çªQ- i`QM; K°i ;B M i?¢+? i?'i K"m i`„M; +| çti K°i hBM? >ªB

L?"i i?¬M æQlM; lv M L K ?ÆB F?QK M;QlB M|B +?mv M pÈB L;mv i i?¬M •m .QÆ

hQ" M i?•M L;mv i i?¬M +?bK ç„K i`QM; €M? i`„M;- bQÆM; KM T?'T T?Æ F?B M +?
M?Q K°M; M?Q i?"i- M?Q iB M iY i`QM; KÆX

L" M; BK H†M; M?bM iWM; M;¬B b Q b®M; ç°M; M?Q i?"i i`QM; hBM? >ªB ç²- M;?2
iU i?m"i K" F?¬M; M|B w FB M +O KbM?- ;B®M; M?Q ç M; M;šK M;?o çB m ;b ç|X

hBM? çªQ ç½ ?Q M; pm iW H•m- i` M çªQ F?¬M; +| K°i #|M; M;QlB- F?€ M?B m +'K
F?¬M; +?Q T?ûT #'i +S B iB M p"Q- /M H" ;B€Q ç² h K h?¬M ;B€Q +kM; F?¬M; /€
M?QM; K" [mv ç`M? M"v p¬ ?B m pÈB K M?•MX

J æ h?¬M *?m HÆ HYM; i` M #-m i`lB L;mv i çªQ p" hBM? çªQ- i` M i?mv M +| p-
i" M #¢Q # v HQÊM- +| F?€ M?B m M;QlB ç½ iÈB hBM? çªQ M?QM; /Q F?¬M; i?m ?

E?¬M; B #B i /QÈB hBM? çªQ +ÁM +| K°i —M hBM? +mM;- +mM; çB M M"v ~M b•m
Rk F i ;BÈB +| F?ª M,M; M;„M +ªM HBM? ?²M i?„K /Á T?QM; iÄ X

L; v +ª J ç sQ+? .B K +kM; F?¬M; M?"M` bU i²M i¢B +O —M hBM? +mM;- +?Q M
L;mv i i?¬M ç M; Î M; v # M +¢M?X

h K h?¬M ;B€Q çSM; p[M; Î o¬ h" M ?ªB K'v M;?bM M,K F?¬M; ç´- M?B m H-M ç½
M?'i- M°B ibM? i`QM; ;B€Q çQÆM; M?B M F?¬M; i? #bM? i?QlM;X

óh¢K i?lB +?Q ç iY ?¢+? i•K i`®M tm®M; #Q ç` /QÈB ç€v #B M- i?lB ;B M iÈB F?
HB M H¢+ pÈB i?O HoM? +€+ i? HU+ Î o¬ h" M ?ªB- i?QÆM; i?ªQ F ?Q¢+? ç€M? ç

h? M? •K +O L;mv i i?¬M i`QM; i` Q M?QM; H¢M? HMM;- tQ v HQM; p T?Q æQ
M|B,

óo T?¬M p"v h?¢+? L? K- +?d M M HQm w ?"M? imM; +O ?„M- çWM; ç K'i /'m-?
ç m ibK ;B i?„M- ç•v H" M;mv +Æ- +kM; +Æ ?°B- +?d F?B ?„M +| i? b®M; b|i KÈE
p` hBM? i?¬MX L m ?„M #Ä KbM? i?b T?ªB H"TiS+ i?¬M; #€Q +?Q i #B i- i T?ª
ç #ªQ iQ" M i`mv M i?W +O pä ?²M hBM? h?¬MXô

a„+ Kti æQlM; lv M L K i`Î M M M;?B K i9+- +?"K`½B ;"i ç-mX

ósQ+? .B K +?d HÊB /KM; K°i i?B i? pä ;Ba +ªM? ;BÈB h?B M o`K" ç½ +| i?U+ H
M?Q çQ+? i?•M ?„M iÈB ç•v- F?¬M; +| K'v M;QlB Î o¬ h" M ?ªB +| i? i?„M; ?„M- i
h?¬M; h?¬M- +~M T?ªB +| K°i [m€ i`bM? +OM; +®- i`QM; F?QªM; i?lB ;B M M"v M;

L;mv i i?¬M H¢B M|BX

æQlM; lv M L K H†M; H) ;"i ç-m- F?¬M; M|B i? K ;b- +9B M;QlB ?"M? H - #|M; ?b

"Î #B M MÆB çªQ ?Q M;X

JQÌB +€B t€+ F?¬ ç M; i`¬B M´B- +| M K +| M[- +| K M?•M +kM; +| M?•M HQ¢BX
æ°B i?mv M ;²K # +?B M i?mv M /`B F?QªM; ky Kûi BK H†M; ç¶ i` M #ì #B M- i` M
M; QÌB- ç-m +O ? B +QM K i?9 F€ /` #` M; QÌB i /MM; HU+ ç" T pÐ- K€m iQÆB pQ
h`QM; F?¬M; F?Q i?Q M; i?QªM; KMB K€m- i` M K†i #B M +kM; H M? H€M; K€mX
J°i #|M; M; QÌB ?MM; po b m HQM; +| ? B +€M? HÆ HYM; i` M F?¬M; i`mM; K°i H9
J°i H9+ H•m b mX

h`QM; K°i iB m i?`M? i?m°+ bU [mªM Hw +O æ¬M; S?QÆM; ;B - M; QÌB M`v tm'i
HÈM M?`i +| i M H` ô h9v aBM? J°M; hYô Ub®M; b v +? i K°M; V ;¼B # +¬ MQÆM
H F?Q i` M M; QÌBX

G9+ ç K F?mv - ?„M H†M; H) `ÌB F?ÄB i? M? H•m- iB TiK+ tm'i ?B M îpMM; #B M
? v HmB iÈB- /M H` # M M`Q ?„M +kM; F?¬M; ?¢ i?O HQm ibM?- M?bM i?`v H` çm`
L m i`QM; ç€K M; QÌB M`v +| M[iY tBM? ç T- ?„M b) i`U+ iB T ó+QÈT /•mô iÈB i?
h?ÌB ;B M p°B p½- MY i?€M; M?€v K„i ç½ [m X

LY i?€M; - pã ;Bª o¬ h" M ?ªB p` K M?•M +? i i`QM; i v ?„M ç½ pQÊi [m i` ,K M; QÌB
h?B M o` +| #ªv i€K ;½- +ªM? ;BÈB LB i ""M +| F?QªM; ?ÆM Ry M; QÌBX

oä ;Bª o¬ h" M ?ªB p` K M?•M +? i i`QM; i v ?„M b) #B M i?`M? K°i +€B t€+ F?¬- i`
? B t€+- H9+ i?b ?ÆM +?K+ +€B- b® HQÊM; F?¬M; ç²M; M?`iX

*?d +-M M?bM i?`v t€+ F?¬- /M H` i? HU+ +O o¬ h" M ?ªB ? v K M?•M ?mM; i`M ç
i?•M T?€i H¢M?- p¬ w i?S+ [m M b€i #®M T?Q t2K M; QÌB M¼ +| Î tmM; [m M? ? v
L; QÌB M¼ ç°+ €+ H½M? F?®+- ?mM; / M? i`QM; pÁM; MY i?€M; i`mv M F?„T o¬ h
"i Hm" M H` K M?•M ? v pã ;Bª o¬ h" M ?ªB ç m +QB ç•v H` K°i F i?M ç€M; bÊ M?
i?9 iBM? ` M? i?m" i`M M'TX

>Q M; çªQ- i`QM; K°i i?¢+? ç°M; ?ÆB i®BX

J°i M; QÌB i?•M i? i`-M i`m²M; - ? B i`ÁM; K„i çÄ ç"K- p K†i i?¬ #¢Q /[ iÈM- i?Î ?`
K M?•M GQM; :B€+ i°+ ç M; M?9M M?ªv i` M M; QÌBX

h°+ M?•M GQM; :B€+ i°+- M K i?b t'm tQ /[iÈM M?QM; M[M?•M i?b ;ÈB +ªK K ?Q
æ m H` i°+ M?•M GQM; :B€+ i°+ M?QM; iQÈM; K¢Q M K M[ F?€+ M? m K°i i`ÌB K°i
ç-m ?¼ ç m +| bWM; +QM; i?b F?¬M; B #ªQ ?¼ +MM; K°i i°+ M; QÌBX

Í # M +¢M? ?„M- ? B M[i°+ M?•M GQM; :B€+ i°+ i?•M ?bM? M|M; #ÄM; v M ioM?M
+ÁM K M; i?2Q bU i?Ä K½M M?QM; ç½ F?¬M; +ÁM bU b®M; X

a m MY + M? ;BÌ- ?„M ; -K H M K°i iB M; M?Q i?9- i?•M ?bM? ?MM; po `mM; ç°M;
E?B i?•M ?bM? `mM; H M- MY i?•M i` M +O ?„M iÄ ` €M? b€M; çÄ iQK- iWM; #„
M; "T i`" M ?QÆM; p` +QÆM; K½M? F?B M +?Q M[M?•M K b vX

L?QM; K`- ç9M; p`Q H9+ M`v- M[ M?•M GQM; :B€+ i°+ FB ç½ +| ?`M? ç°M; - ? B i
?`M w çB M +m²M; - K|M; i v b„+ #ûM +?Êi ç•K p`Q +´ ?„MX

ó"KT- #KT- #KT5ô

hQ`M #° K|M; i v +O M[ M?•M GQM; :B€+ i°+ M´imM; - tQÆM; i v ;šv Hb - i` M F?
M; "T bU FBM? ?Q`M; - MY i?•M /QÈB ;B½v /K - ç¬B +?•M /`B KB M K M iÄ ` K°i
M´imM; X

$h^{\circ} Q M; H 9+ M, M; H Q \hat{E} M; \zeta B \ M + m^2 M; i m \neg M^{\circ} - M^{\circ} M; \zeta^{\circ} i M ? B \ M / M M; M; \neg M M; [M ? \bullet I$
 $\zeta^2 \ \zeta B \ M 5 \hat{o}$

>„M çSM; i`QÊ+ Kti S?çK >QÆM; o•M #¶M; M?B M +<sup>a</sup>K i?`v F?mM; +^aM? tmM; [m hWM; M; ¼M M; ¼M M9B tmM; [m M? M?Q #B M i?`M? [m€M? H•m çB M M; ¼+- ç'i / K°M; +?B m ?Q X

Í # M +çM? ?„M ç°i M?B M tm'i ?B M K°i i?B m M[i? M? tm•M ç°M; HÁM; M; QÌB # M`Q H`i?„i HQM; `ÆB tm®M; - ?ÆB i?Î M?Q H M- K¬B çÄ K¼M; K'T K€v- #° M; U+ i K„i +?S `M ibM? M?Q [m'M H'v ?„MX

E?mM; +^aM? K ?Q†+ M`v +| i? F?ÆB /`v /K+ p¼M; +O #`i +S M; QÌB M`Q- /M M; Q F?B M ?¼ #B M i?`M? /½ i?9- K i•K #MM; H M Mm®i ? i Hw i`QX

S?çK >QÆM; o•M +QÌB /mv M- i?•M ?bM? H„+ HQ i?B i`B M pä F„i?€M? +`T +O •K *®i *?B J°M; *^aM? iÈB KS+ i`M +MM; - iB M; +QÌB p`ç¬B K„i K ?Q†+ M?•M i•K FB K°i ;B'+ K°M; - poM? pB M F?B M ?„M F?¬M; idM? HçBX

L?[M; M; QÌB Î tmM; [m M?- +?d +¬M H`ç`M ¬M; ç m #`K ?Q†+X

``i Hm`M H`M?[M; ç iY bm®i M; `v H`K #çM pÈB i?B M¬ +O h?B h?¬M ;B€Q- ? v ?Q M €B +O •K .QÆM; ç°M; i?B M- /M +| im pB +^aM? ;BÈB h?B M o`+kM; #`K ?C B- +?d #B i K K M- M; Æ M; €+ M?bM S?çK >QÆM; o•MX

L; v +^aæ` >Q`M; +kM; #`<sup>a</sup>M? ?QÎM; K°i +?9i- i•K +<sup>a</sup>M? +O ?„M i?'T ?ÆM S?çK i?<sup>a</sup>Q M`Q M?[M; [mv i b€+? ççB bU Î•K .QÆM; ç°M; i?B M ç m T?^aB tBM w FB M M *?d +| K°i M; QÌB /mv M?'i F?¬M; #`<sup>a</sup>M? ?QÎM; H`h? M? JBM?- ç¬B K„i K`m t M? + /`- F?¬M; +?9i #`i i?QÌM; X

óh?B M >`m- F?¬M; T?^aB M; QÆB i?Q+? ?„M ç'v +?S\ô

h? M? JBM? M?bM K°i H9+ i?b +`i ;B¼M; F?`M F?`M,

óæWM; M M H½M; T?Q i?ÌB ;B M +O K¼B M; QÌB- ?B M ;BÌ i #^aQ h?B pQÆM; iB m w Km®M t^{av} `Xô

óæWM; K`Xô

S?çK >QÆM; o•M +QÌB /mv M- ?SM; i?9 M?€v K„i pÈB h?ç+? L? K- +?2 KB M; +Q óh ç½ M¡B `²B K`- i Km®M iB m iY M`v i?Q€i /QÆM; K`+? i- ?B M ;BÌ ?„M ç M; Î i ibM? ?bM? i?U+ içB- /M +| ç°M; iÈB ?„M- ?„M +kM; F?¬M; T?^aM F?€M; - +?d #B i L¡B tQM; - M`M; +QÌB F? M? F?€+? çB iÈB +?¶ h?ç+? L? K- #„i ç¬m +ÎB i?„i HQM; h`QM; K„i h? M? JBM? ?B M H M K°i iB +?€M ;?ûi- ?W HçM? K°i iB M; - M¡B, óhB m iY M`v +?d +| im pB +^aM? ;BÈB LB i ``M- M; QÆB +| ?9i ? i /QÆM; F?Q iQ`M HÈB Q+?\\ô

ó>„M ç½ iWM; +?†i çSi K°i i v +O J E€ æ°M ç'v M? - i`QM; M; QÌB ?„M F?¬M; çÆ +O +^aM? ;BÈB LB i ``MXô

S?çK >QÆM; o•M F?) +QÌB- ç¬B K„i ç T ç°i M?B M HçM? HMM; - HB + K„i M?bM h M¡B,

ó*QÌM; ;B^a HQçB M`v- M m M?Q i +| i? ?9i F?¬ b) M?`M çQÊ+ HÈB Q+? +U+ HÈ T?^aB +?'T M?`M- +?ŠM; M?) M; QÆB Km®M i b®M; K`F?¬M; pmB b Q\\ô

óæQÊ+ `²B- i?•M i? ?„M i?m°+ p +¬- M?QM; ç² p`i i` M M; QÌB ?„M T?<sup>a</sup>B i?m°+ p :B€Q +?O h?B h?¬M ;B€Q + m K`v M¡BX

óo'M ç bÎ ?[m #Q #^aQ i? M`Q- +?9M; i b) #`M HçB b mXô

S?çK >QÆM; o•M MÎ MK +QÌB iQÆB i„M- M?QM; €M? K„i +`M; i? K #,M; ?`M,

óL;QÆB +| i? H'v h?B M ?Ä M?QM; çWM; KÆ iÈB i? M? i?-M FB K FB 5ô

L|B tQM; i?b S?çK >QÆM; o•M ç½ ç M # M +çM? h?ç+? L? K- +?Êi ?¬M H M K€ ?,
L? K M; ½ tm®M; ç' iX

J°i pÁM; b€M; K"m ?²M; ç°i M?B M iW >mv M E?¬M; ;BÈB +?d iÄ ` - # Q T?O H'v
M;QÌB Î # M M;Q" B F?¬M; i? M?bM i?'v ?Qç i ç°M; # M i`QM;X

J°M; ç T M?QªQ F?B M M;QÌB KÆ F?¬M; i? T?•M #B i i?B M €+- #m¬M; #Ä K¼B
/K+ p¼M; M;mv M i?Ov M?'iX

h`QM; K" M b€M; - S?çK >QÆM; o•M +QÌB F? M? F?€+? M?bM h?ç+? L? K- K°i # M
?| i`QM; €M? K„i +O ?„M- K°i # M ¬M M?m +ÎB [m¬M +O ?„M ` - F?B M?bM i?'v +
+O S?çK >QÆM; o•M i`Î M M p¬ +MM; iQÆB i„MX

*?"K`½B +ÎB [m¬M €Q- S?çK >QÆM; o•M +QÌB /mv M H„+ HQ ç¬B K¬M; +QM; ?ç

ó 5ô

S?çK >QÆM; o•M ç°i M?B M /mv M /€M; F m iQ- i` M F?m¬M K†i [mv M`k i`"M M
çSM; /"vX

E?Q HçM? iQ" M i?•M H M i`"M F?„T M;QÌB- F?B M +?Q HK+ T?O M;k içM; +O M
+€+ ?mv i ççQ p" tQÆM; +®i5

> B i`ÁM; K„i ç M; K K M +O h?ç+? L? K ç°i M?B M ?B M H M bU H½M? F?®+ p¬

E?¬M; +?"K i` - ?„M ;BÆ i v +?KT p"Q ç¬B M?k T?QM; i`„M; M;¬M + Q M?Q M9B-
i`B M F?B M +?Q ç¬B M;¼+ T?QM; #B M /çM;- M´ ç€M? -K K°i +€BX

ó"KT5ô

h?•M ?bM? i`¬M M?Q M?°M; +O S?çK >QÆM; o•M tmv M i?OM; K" M b€M; # v i?Š

> B çMB FB K /B K +O M" M; ç½ ç|M; #,M;- ?ç i?•M +kM; ç¼M; imv i- ç¬B M?k T?
K€m iQÆB # # iX

h`QM; ç¬B K„i ç T +O M" M; F?¬M; +ÁM ibM? w K" +?d +| bU ?QªM; bÊ5

æB M +m²M; F m H M i?ªK i?B i- M" M; i +?2 H'v #° M;U+ ;B®M; M?Q Km®M M;,
iB + K€m HQ½M; çÄ iQÆB +S F?¬M; M;WM; i`"M [m F) i v- iWM; ;B¼i iWM; ;B¼i -
tm®M; #KM; `²B F i i?"M? #,M; imv i- v m /` ? iKS+X

h`QM; K" M b€M; - p K†i h?ç+? L? K H½M? F?®+- M? +? KB M; M?2 ` ,M; +QÌB- p"
t¬M; i?ŠM; iÈB +?¶ S?çK >QÆM; o•M +ÁM ç M; HÆ HYM; i` M i`ÎBX

>„M Km®M çm´B i" M ;B i imv iX

j8kX *?QÆM; j8R, h" T EQ+? h`QM; L; ?`+? *ªM?

> B ççB pä ;Bª h?¬M +ªM? h? M? JBM?- æ` >Q" M; +ÁM ç M; +?Ì S?çK >QÆM; o•M
i?•M +O h?ç+? L? K i?b ç°i M?B M M;?2 i?'v M" M; i F m i?ªK- i?•M ?bM? #„M i?
imM; i|2X

a m ç|i?'v h?ç+? L? K M?2 ` ,M; +QÌB M?Q K°i +QM K½M? i?9 F?€i K€m- ç•K i?Š
K°i i? M? FB K b„+ #ûM- i`¬M; p¬ +MM; ç°+ €+ ;B®M; M?Q T?ªB ;B i S?çK >QÆM

óJm®M +? i5ô

æ` >Q" M; [m€i H M +?|B i B- +€B [mç i i`„M; i`QM; i v # v ` M;Q" B- ?bM? ç² "€+
b®M; /"v- +€+ HQçB +?BK +?|+ M?B m K" m b„+ iW i`QM; [mç i # v ` - ç²M; i? M?
T?Q h?ç+? L? KX

æ€K +?BK +?|+ M"v F?¬M; HÈM- H¬M; +?BK p¬ +MM; /B K H - i®+ ç° # v`i M? M
M?€v K„i ç½ +„i T?€ ?Q F?¬M; i?2Q çQÌM; pÁM; +mM; +¬M; FQ+? h?¢+? L? KX

o¬ b® +?OM; HQ¢B +¬M; FQ+? M?Q bQÆM; H¢M?- HY +?€v- ç°+ /`+?- b„+ #ûM #
+?BK M"v T?mM` - imv +¬M; FQ+? F?¬M; K¢M? K) +?Q H„K M?QM; +?9M; H¢B ç
K°i HU+ ?9i +U+ K¢M? iW ç| i`mv M iÈBX

L,M; HQÊM; +m²M; #¢Q i`QM; +Æ i? h?¢+? L? K /Q # ç¢B bBM? K M? i? çB M +
"¢Q h`m M?` i`MM; i?B M- M?[M; HU+ HQÊM; iB m +U+ +MM; M? m i`mv M p`Q i`C

G9+ M"v ?„M ç½ iQ`M HU+ tm'i FQ+?- T?ªB ;B i +?Q #^M; çQÊ+ ?Q†+ ç€M? i`¼M; i
#,M; K°i T?¬M FB 5

J°i i v aBM? 'M- K°i i v hY 'M- ? B 'M /mM; ?ÊT i?`M? K°i ?bM? i?`M? aBM? hY 'M
K¢M?X

L?QM; p`Q H9+ M"v ?„M ç°i M?B M M?"M` K°i HU+ ?9i M?Q tû iW /QÈB i`mv M i
+?|+ ç M p`Q M? m ;B®M; M?Q pkM; #MM +| i? FûQ K¼B bBM? p`i tm®M; /QÈB- i
tQM;X

h`QÊ+ M;U+ h?B M >"m S?¢K >QÆM; o•M K€m iQÆB M? M?¢B- #° M;U+ M' imM; -
i`ÎM M #-v M?-v- p K†i i? HQÆM; - MY M; QÌB ?Q`M iQ`M ç|M; #,M; - M`M; i ç M
i M +?ªv +?9M;X

h?¢+? L? K iW T?Q /QÈB H Q iÈB- imv F?QªM; +€+? +?d +ÁM K°i +?9i M[M?Q
+€+? [m, /`- b m ç| i?•M ?bM? i`-K tm®M;X

h`QM; ç¬B K„i ç T +O S?¢K >QÆM; o•M ?B M H M bU çB M +m²M; - ç¬B K¬B çÄ K
ç` - M`M; i #Ä ? B i v ÎM;U+ `²B +?KK H¢B ?bM? i?`M? ? B [m M; +¬m K°i iQK- K

Zm M; +¬m iÄ ` €M? b€M; K M? K¬M; - i`QM; [m M; +¬m +| ? B ?bM? M;QÌB M?Ä
Hmv M i?-M ?²M K` i?`M?- +| iQÈM; K¢Q ;B®M; M`M; i M?Q ç9+- M?QM; F?Q +?`

>bM? M;QÌB i`QM; [m M; +¬m K`m t M? +| iQÈM; K¢Q i` M; M;?B K +?QM? i`U+ -
i?"T M?Q ç M; +9M; #€B K°i i?-M HBM? p¬ / M? M`Q ç|- ?bM? M;QÌB i`QM; [m M
[m-M €Q- Hm¬M MÎ MK +QÌB /•K ç½M; - HB M iK+ K9 K v M?[M; çB m K9 F?B m F

> B [m M; +¬m ç°i M?B M #„M` - ? B ?bM? M;QÌB # M i`QM; HÈM /¬M- €M? K„i ç²
L? KX

æ°i M?B M €M? K„i +O ? B ?bM? M;QÌB i`QM; [m M; +¬m #B M ç´B- çQ K„i M?b
` F?ÄB [m M; +¬m- i?•M ?bM? M?Q K°i Hm²M; F?|B M? H Q i`QÊ+ iÈB h?¢+? L?

J°i +€B +?QM? F?Q ?¢Q M?B M- K°i +€B iK+ F?Q /•K m i`QM; M?€v K„i H Q p`Q

h`QM; ç-m h?¢+? L? K -K-K +?'M ç°M; - +ªK i?'v M?Q i?•M ?bM? T?•M i€+? i?`M
i?S+ `B M; - K°i +€B +?QM? i`U+ FB M +QÌM; - K°i +€B •K ç°+ €+ p¬ ibM?- M; v +ª
+kM; #` T?•M i?`M? ? B- HB M iK+ i` M? ç'm HšM M? mX

h'i +ª K¼B +?mv M +?d tªv` i`QM; iQ+? i„+- H9+ ?„M +ªK i?'v ibM? ?bM? F?¬M; '
pkM; #MM /Q ç€K +?BK +?|+ i¢Q i?`M?X

*€+ HQ¢B HU+ HQÊM; F€ /` i`QM; M?€v K„i i?~K i?'m p`Q i`QM; M;QÌB ?„M- ç€K +
HB M iK+ pmM; KÄ K' p`Q M;QÌB ?„MX

>„M çMB h?¢+? L? K H"TiS+ tm'i ?B M M?[M; H¶ K€m- KÄ M?¼M +O ç€K +?BK K
F?¬M; +€+? M`Q +?`m çQÊ+- K€m i?`i #-v M?-v- +| +?¶ +ÁM M?bM i?'v +ª tQÆM;

L?QM; K` F?B ç€K +?BK +?|+ K' p`Q MY M;QÌB i` M p` ? B +€M? i v H¢B T?€i`
+?šM; #`ªM? ?QÎM; +?9i M`QX

æ` >Q`M; M;²B M; v M;„M Î /QÈB ç'i F?¬M; M?9+ M?Q+?- +QÌB H¢M? M?bM h?¢+
i?`iX

h? M? JBM? p®M ç`M? tm'i i? O M? QM; F? B M? bM i? 'v h? ¢+? L? K #` ; B K ; B[- i` Q
 +O S? ¢K > QÆM; o•M çB K i` 9M; - b m H¢B #` æ` > Q` M; ; B K ; B[- +? Q M M ? „M F?
 çQ K„i M? bM S? ¢K > QÆM; o•M ç M; çB M +m²M; X
 h?•M ? bM? S? ¢K > QÆM; o•M ç M; HÆ HY M; i` M F?¬M; i` mM; - K€m iQÆB +?ªv` ;
 +ÁM +?9 i v m K` M` Q K` +?d +ÁM H¢B bU ?mM; €+5
 L`M; F?m i v ? B i v- ? B [m M; +¬m t M? iQK ç°i M? B M M´imM; i?`M? M?[M; çB
 MÆB i` M M; Q`B #` ç|M; #,M; - ?Á i M HU+ HQÊM; #,M; ?`MX
 óh?U+ *®i J°M; *ªM?ô M?Q K°M; M?QªQ #` iB M; i?ûi +O M`M; i T?€i MX
 æ iY +O ? B ç¢B ; B€Q T?€B p•v [m M? ç m idM? H¢B- B M'v ç m FBM? M; ¢+ M?
 ?bM? K€m iQÆB # # i +O h? ¢+? L? KX
 L?[M; M; Q`B M`v F?¬M; #B i +?mv M ; b ç½ tªv` - M?QM; F?B +?SM; FB M i?•M ?
 S? ¢K > QÆM; o•M M v i` M i¢ p¬ +MM; - F?¬M; +ÁM p ç T i?b bÊ ?½B F?¬M; M; Êi- €
 L? K tm'i ?B M bU FB M; F`X
 óæSM; H`T iS+ ; B i ? „M5 h Km®M +?Q ? „M +ªK M?`M i? M`Q H` +U+ ?bM? +O M?
 HBM? ?²M +O ? „M / ^M pti iÊB +? i KÊB i?¬B5ô
 S? ¢K > QÆM; o•M çB M +m²M; ;`Q i?ûi- ? B i`ÁM; K„i # „M` bU Q€M ç°+ i? 'm tQA
 tm'i +?B mX
 ``i F€ B M? bM p`Q €M? K„i M`M; i H9+ M`v ç m p¬ +MM; bÊ ?½B- M; v +ª æ` > Q
 H`K i`€B v m +¬m +O M`M; i X
 E?B M?[M; çB K b€M; t M? iQK i``M p`Q i`QM; M; Q`B S? ¢K > QÆM; o•M F?B M M`
 HQ¢M- ?`M F?Q +O >mv M ",M; >`M .B K #` M`M; i /MM; HU+ #S+ ` M; Q`BX
 *Q`M; ; Bª h?¬M +ªM? /M b Q +kM; H` +Q`M; ; Bª h?¬M +ªM?- imv bÆ bm'i #` i?m i
 i?b +?Q /M HU+ HQÊM; +O >mv M ",M; >`M .B K +kM; +?ŠM; i? H`K ; b çQÊ+X
 S? ¢K > QÆM; o•M i|+ i B #M tM- M; U+ M?Q M[[m, - M?2 M M? K9 pm®i M?`Q iÊB
 G9+ M`v- M`M; i F?¬M; +ÁM H` h?B M >`m F?B M ?`M; p¢M M K M?•M K K`M- K`
 M?K+ M?½ H`K T?€i çB MX
 h`QM; K„i h? ¢+? L? K tm'i ?B M bU FBM? ?Q`M; X
 > B ?bM? M; Q`B w MB K +O S? ¢K > QÆM; o•M ?B M H M i`QM; i?S+ ?ªB +O ? „M-
 h?S+ ?ªB +m°M b|M; - M; k K i`QM; i?S+ ?ªB /Q`M; M?Q #` ? B w MB K FBªM? ?
 M?QM; +?9M; F?¬M; M; ,M +ªM ? B #|M; M; Q`B w MB K FB K` H¢B i`ÊM K„i M?bM
 h? ¢+? L? KX
 æ°i M?B M- KB i•K +O +?O ?²M h? ¢+? L? K ; B`i ; B`i- K°i €M? K„i K`m #¢+? ç°i
 tm'i ?B MX
 h`QM; €M? K„i +| K°i ç®K HY M?ªv M?|i [m€B /`- K°i Hm²M; [m, F?Q +| i? ; B i +
 T?€+? M iÊBX
 *MM; H9+ ç| - K°i +?MK b€M; K`m #¢+ p¼i iÊB # Q T?O ? B ?bM? M; Q`B w MB K +O
 o¬i? M? p¬ iS+ - ? B ?bM? M; Q`B w MB K +O S? ¢K > QÆM; o•M ?²M T?B T?€+? i€
 h?S+ ?ªB p®M ç M; `mM; +?mv M i`QM; M?€v K„i ç½ i`Î H¢B #bM? i?Q`M; X
 h? ¢+? L? K #¶M; M?B M ; B`i KbM? idM? ; B' + - +€B +ªK ; B€+ T?•M i?`M? ? B #B M
 idM? i€QX
 æ9M; H9+ M`v- S? ¢K > QÆM; o•M p®M ç M; i|+ i B #M tM /QÆM; M M? K9 pm®i
 M; |M i v- +?MK iB b€M; t M? iQK # „M p T?Q ç°M; K¢+? +´ +O h? ¢+? L? K- F?Qª
 i' +X

h?¢+? L? K`MM; KbM?- F?-M; F`T bmv M; ?o i?b pä ??M hBM? h?-M ç½ i?B i`B M
H M- i?•M ?bM? ?„M ç½ #„M` t +ª /†K- ç M M; v i`QÊ+ ç°M; +O .Q½M >ªBX

ó:B K ;B[5ô

E?ª M,M; +O hBM? i?-M- iBM? M;mv M- •K HU+- HU+ HQÊM; iB m +U+- Hm²M; F
>mv M",M; >"M .B K- æ` h•K ?Ä - h?€M? GBM? i?-M ç²M; i?ìB im-M` i¢Q i?"M?
K°i +€B M?" iM p¬ ?bM? ;B K .Q½M >ªB î # M i`QM;X

.Q½M >ªB #B M b„+- ç M; ç`M? iQ`M HU+ tm'i i?O i?b ç°i +ªK i?'v i?•M i? ç½ #`
F?-M; `ä iW MÆB M`Q ç½ ;B K +-K ?„MX

GU+ HQÊM; i`QM; M;QìB i`î M M ?¶M HQ¢M- F?-M; +€+? M`Q i"Ti`mM; H¢B çQÊ
E?-M; +| HU+ HQÊM; #ªQ p - i?•M ?bM? .Q½M >ªB #` HU+ HQÊM; +O pU+ i`"M hV
`ìB F?ÄB i?•M i? X

oU+ i`"M hW \*S+ H` K°i #Q F„ p¬ +MM; ç†+ i?M- +`M; +| M?B m HU+ HQÊM; F?€+ M
;Bì i`QM; +Æ i? h?¢+? L? K +| iÊB #~v HQ¢B HU+ HQÊM; - +?9M; /mM; ?ÊT pÈB
+ªM? ;BÈB h?B M o`M?Q .Q½M >ªB +kM; F?-M; +?`m M´B- HU+ HQÊM; iQ`M i?•M

h?¢+? L? K #B i M m +S iB TiK+ ibM? i`¢M; M`v i?b .Q½M >ªB b) #` pU+ i`"M hW
+? iX

>„M F?-M; çÊB çQÊ+ M[5

*?Q M M h?¢+? L? K H Q KbM? p`Q i`QM; pU+ i`"M imM; ` K°i [mv M ç€M? M€i ç-
v p`Q i`QM; ?mv i ç°M; MÆB ç†i? B +?B +•K J°+ [m MX

> B #`M i v ?„M ç½ bÈK M;QM; Hmv M aBM? 'M- #ªv 'M ?ÊT M?'i- aBM? 'M +?B i?
p`Q i`QM; ? B +€B •K J°+ [m MX

óI m m5ô

> B +¶ h?B M i?B #` #Q T?€T;B K ;B[ î i`QM; •K J°+ [m M ç°i M?B M F m ;`Q- •K
? B +¶ h?B M i?B i?Q€i [m M` M;Q`B- ç°i M?B M tm'i ?B M i`QÊ+ K†i h?¢+? L?

h?¢+? L? K ç¢B ?d- i`QM; M;?`+? +ªM? ?„M ç°i M?B M +'i iB M; +QìB p M;- i`QM
bU bmM; bQÊM;X

j8jX *?QÆM; j8k, h`¢M; h?€B æB M *m²M;

L,K ç| î MÆB +?-M i?B b® Nj- h?¢+? L? K ç½ HQm aBM? 'M p`Q i`QM; i?B i? ? B
+?9M; bBM? ` /` #B M- ;B®M; M?Q F? B Kî HBM? i`Q- i¢Q M M K®B HB M ? F€ /

a m ç| ?„M T?ªB bmv M; ?o ``i H•m KÈB ?B m çQÊ+ /B m /KM; +O aBM? 'M- +kM;
pÈB ? B +€B h?B M h?B- M;mv M M?•M +kM; H` pb aBM? 'MX

*€+? M?B m M,K KÈB ;†T H¢B ? B +€B h?B M h?B M`v- ?„M H¢B K°i H-M M[bY /
#B i F?€ HÈM pÈB H-M i`QÊ+- ç| H` aBM? 'M çQÊ+ /mM; ?ÊT iW HU+ HQÊM; +O
HQÊM; iBM? M;mv M +O ?„M- F?B M +?Q K®B HB M ? F€ /B m ç| i`î H M K¢M? ?

> B +¶ h?B M i?B çSM; i`QÊ+ K†i ?„M- i`QM; ç¬B K„i Hì ç| /-M bBM? ` bU i?•M
;B®M; M?Q ç M; çÊB +€B ;b ç|X

*ªK ;B€+ p¬ +MM; imv i pìBX

h?¢+? L? K +| +ªK ;B€+ KbM? +| i? i?QªB K€B b B F?B M ? B +¶ h?B M h?B M`v
Hm²M; i?-M MB K- çQ i v +?d ç€K ç iY +O •K .QÆM; ç°M; i?B M çSM; ç®B /B M

E?-M; M;Q`B /U çQ€M- ? B +¶ h?B M h?B ç°i M?B M # v H M M?Q ? B +QM v m i?
•K .QÆM; ç°M; i?B M ç M; /SM; - i?B F?Q MM` - F?Q i? FBM? M;QìBX

h?¢+? L? K p¬ +MM; KWM; `Ð- F?B T?B i?•M +?mB p¨Q i`QM; pU+ i`QÌM; hW *S+
 hW *S+ #` ?„M F?®M; +? FûQ ?„M ç M K°i MÆB v M i oM?- ç| +?QM? H¨ MÆB +O
 a m ç| ?„M ?'T i?m iBM? F?Q iQ¨M i?•M +O ç®B T?QÆM;- K¨ +kM; /Q pU+ i`QÌM;
 i? .Q½M >ªB pšM HÆ HYM; b m HQM; ?„MX
 oU+ i`QÌM; hW \*S+ i m v `^M; i²M i¢B M?QM; /MM; K„i i?QÌM; F?¬M; i? M?bM i?'v
 +O •K .QÆM; ç°M; i?B M- i?B i? .Q½M >ªB HÆ HYM; +| p +U+ F€ [m, /`- F?B M
 H¢M?X
 h?•M î i`QM; pU+ i`QÌM; hW *S+- h?¢+? L? K H½M? F?®+ # v p T?Q M;¼M M9B
 /KM; Hm²M; F?Q tQ€v i`QM; +Æ i? - +ªK M?“M çQÊ+ HU+ HQÊM; ç M; çB M +m²M
 i•K i oM? F?Q- çQ w i?S+ +O KbM? p¨Q i`QM; ;BÊB +?d >mv i o, MX
 ósm'i ?B M5ô
 GU+ HQÊM; iQ¨M i?•M h?¢+? L? K #MM; M´- F?Q i? M;¨T i`ÌB- ;-K iQ K°i iB M;X
 >„M Km®M /MM; +ªK M;° i?ÌB ;B M [m ç i`B m ?²B +U FB K i?-M #Q- Km®M p¨v
 HÊMX
 Zmª M?B MX
 E?B HU+ HQÊM; +O ?„M K¢M? iÈB KS+ ç°M?'i ç`M?- F?B ;•M K¢+? iQ¨M i?•M i`î
 #Q ~M b•m i`QM; ;BÊB +?d >mv i o, M ç½ # v `X
 J°i i v +-K H'v i? M? +U FB K- K°i HU+ ?9i M?Q tû ?9i HU+ HQÊM; i`QM; M;QÌB
 i?•M FB K ç½ KÎX
 J¶B K°i +QM K„i KÎ` - F?Q iS+ i¨ €+ i` M i? M? FB K H¢B M?B m ?ÆM K°i +?9i5 :E
 M;O ç¬M; +ª id M, K- M v ç½ #Á` çQÊ+ iW i`QM; pU+ b•m çB M +m²M; ?9i H'v HU
 *-K +U FB K i?-M #Q- +?O ?²M +O h?¢+? L? K `mM; ç°M;- i?S+ ?ªB b€M; M?Q
 M?[M; `mM; ç°M; M?Ä M?'i +O M, M; HQÊM; tmM; [m M? M;QÌBX
 J¶B K°i Hm²M; i?-M i?S+ i`QM; i?S+ ?ªB ç m î i?“M? K°i i'K FQM?- ?„M F?¬M; +-
 +| i? i?'v çQÊ+ bU `mM; ç°M; M, M; HQÊM; i` M M;QÌB M?[M; pä ;Bª çSM; tmM; [m
 Zm„ iQ+? /B +?mv M +O HU+ HQÊM; i`QM; M;QÌB ç€K pä ;Bª çSM; tmM; [m M? i`î
 pä F„ ;b çB M[- +?d +-M p¨M /KM; HU+ HQÊM; H¨ ?„M +| i? M?“M i?'v5
 æ¬B K„i h?¢+? L? K b€M; M?Q b Q #, M; - `¢M; `Ð bBM? ?mvX
 h? ;BÊB H9+ M¨v i`QM; K„i ?„M ç½ F?€+ tQ - i?B M ç` HBM? F?Q ;B, M; M?Q iÆ
 M?[M; /½v M9B tmM; [m M?- # Q ;²K +ª iBM? F?Q +Ä +•v- çO HQ¢B M, M; HQÊM; i`
 i?QÌM; +kM; +| i? i?'v çQÊ+X
 h? M;° p¬ +MM; F€ /B m5
 *-K +U FB K- i?¬M; [m €M? K„i i` M i?•M FB K- ?„M +| i? M?bM i?'v #ªM +?'i +O
 i`, M; ç½ i M bQÆM; KMx
 æ²M; i?ÌB- K°i Hm²M; F?Q iS+ i¨ €+ i?2Q +U FB K +?mB p¨Q i`QM; i?S+ ?ªB `²B ?
 J°i HQ¢B /K+ p¼M; ?Ov /B i i' i +ª bBM? HBM? iW b•m i`QM; iB K i?S+ tm'i ?B M-
 +€+? M¨Q t| çQÊ+5 E?¬M; ;B i i' i +ª M?[M; M;QÌB çSM; ç•v- /K+ p¼M; F?¬M; +€+
 h`QM; ? B K„i çÄ M?Q K€m ?B M H M p çB M +m²M; F?€i K€m- /QÈB bU i?¬B i?9+
 F?¬M; çQÊ+ M;Y K†i H M i`ÌB`Qi;¨Q- ;B®M; M?Q K MÆB ç` M;K+ i?Ä i?Q+? T
 h? M? JBM? ç°i M?B M #B M b„+X
 S?¢K >QÆM; o•M M;~M M;Æ- p°B p¨M; i?B i`B M +€+ HQ¢B i•K HBM?ªQ +ªM? K
 L? K- F?B M ç®B T?QÆM; `ÆB p¨Q K +ªM?X

L?QM; K"- +€+ HQΦB pä Fw K ?mv M +O •K .QÆM; ç°M; i?B M pW +?ΦK p"Q €M?
 K'i çB i€+ /KM; - +€+ HQΦB i•K HBM? °Q +°M? ç m #` €M? K„i h?Φ+? L? K T?€ i M5
 S?ΦK >QÆM; o•M ?Q°M; bÊ- i`İB bBM? M" M; ç½ +| i`QM; KbM? K°i HQΦB pä ?°M i
 HQΦB pä ?°M M"v- M" M; F?¬M; +?d +| i? çÆM ;B°M M„K ;B[i'i +° pä F„ K ?Q†+
 ç°M; i?B M K" +ÁM +| i? M•M; + Q mv HU+ +O M| H M K'v H-MX
 æ½ [m M?B m M,K- bU F i ?ÊT ;B[pä ?°M i•K HBM? F€ /` p" #Q i?m"i K ?mv M +
 ç½ F?B M +?Q p¬ b® pä ;B° #` °M? ?QÎM; - i`Î i?°M? i?¬M /QÊB p€v [m¬M +O M" M
 h? M?QM; F?¬M; M; İ- K°i M; QİB +?d +| im pB +°M? ;BÊB LB i ""M M?Q h?Φ+? L?
 ?mv M- F?B +¬K +U FB K i?¬M #Q i`QM; i v- HBM? ?°M h?Φ+? L? K M?Q ç½ KB
 K°i +?9i M"QX
 "B M +® M"v H"K +?Q S?ΦK >QÆM; o•M p¬ +MM; bÊ ?½B- pä ?°M i?B M T?9 K'i çB
 ;b K°i çÁM ç€M? M" M; i`¼M; i?QÆM; - F?¬M; +ÁM /kM; F?Q t¬M; H M ;B Q i?O pÊ
 æ` >Q" M; +° FBM? çSM; /"v- +°v [mç i i`„M; +¬K i`QM; i v T?°i K°i +€B- ;B| H®+ t
 K9 - K°i i? M? i`QÎM; FB K K"m p" M; |M; €M? tm'i ?B M i`QM; HÁM; #°M i v +O ?
 EB K [m M; K"m p" M; FûQ /°B i`„K Kûi #MM; H M ?| i?°M? K°i +QM >Q" M; GQM; /"
 iW ç| # v H M- +?mB p"Q i`QM; M; QİB +QM >Q" M; GQM; - M,M; HQÊM; +O Hk +?B
 >Q" M; GQM; ;B½v ;BK - +€+ KB M; p°v i` M KbM? #„M ` M?[M; +?MK iB b€M; M?
 M;"T i`İB T?B iÊB +?¶ h?Φ+? L? KX
 *MM; H9+ ç| - h? M? JBM? F m iQ K°i iB M; - ?ΦK M? H M? +?Q h?B pQÆM; X
 h?B pQÆM; M; QİB + Q # i?QÊ+¬M; Y K†i H M i`İB ;"Q `9 FBM? i?B M ç°M; ç` -
 v M i oM? #` M| ;¬K `mM; +° H MX
 h`QM; iB M; ;¬K- h?B pQÆM; T?|M; H M + Q- KB M; T?mM ` +?MK b€M; M;k ?°M
 M;QM; Hmv M i`QM; F?¬M; i`mM; ?| i?°M? L;k >"M? h?B M J° +| i? #„i i`|B çQÊ
 ç¬m [m' M H'v +?•M h?Φ+? L? KX
 >Q" M; GQM; p" L;k >"M? h?B M J° pW tm'i ?B M- ?Q M; ç°Q ç½ +| bU i? v ç´B #°i
 iΦB bm®i # Q M?B m M,K MÆB ç°v #` ûT tm®M; - +°M? iQÊM; ;B®M; M?Q i`İB b"TX
 h?Φ+? L? K +¬K +U FB K i?¬M #Q i`QM; i v- M;~M; ç¬m M?bM i?Q€M; [m K•v ç2M
 i`QM; K•v ç2M +| p¬ b® i?B i`MM; ç M; M;¼M; m"v- ?°T i?m i?B F?Q F?OM; #® T?Q
 pQÆM; çB m F?B M- +„M tû HŞM M? m ç iB M ?| i?°M? M?[M; +QM i?B i`MM; HÊ
 i?°M?- i? iQ+? +O +?9M; HÊM ?ÆM ;'T KQİB- HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? +kM; i,M
 J'v M;"M pΦM i?B i`MM; M;¼ M;m"v- +„M tû HŞM M? m iΦQ i?°M? ?ÆM pΦM +QM i
 imv i- i` M M; QİB +?9M; pŞM +ÁM M?[M; /`+? i? i`„M; M?Q imv i- i`¬M; K" #m²M
 h?•M ç M; î i`QM; î pU+ i`QÎM; hW *S+¬ h?Φ+? L? K çSM; BK +°K i?K +€+ HQΦB HU
 #MM; M´- MM MM i`9i p"Q +U FB K i?¬M #QX
 æÊB F?B K°i T?¬M # €M? K„i i` M +U FB K ç½ KÎ- +U FB K KÊB F?¬M; ?°T i?m H
 M[X
 æ9M; H9+ M"v- h?Φ+? L? K ç½ pmM; FB K +?ûK p"Q ç¬m +QM >Q" M; GQM; /°B ?Æ
 ó_„+ `„+ `„+5ô
 *U FB K pmM; H M- ?Q F?¬M; #„i ç¬m pĐ M€i- ;B®M; M?Q K°i +QM K„i +U+ F€ i" €
 €+ i`mv M p"Q i`QM; i?•M FB KX
 *U FB K i?¬M #Q ç°i M?B M iÄ ` €M? b€M; çÄ M?Q K€m- #B M #¬m i`İB ?Q M; ç°Q
 # b® K„i ç½ KÎ +kM; #B M i?°M? K"m ?°M; X
 J°i +¶ F?Q iS+ ?Ov /B i p¬ +MM; i" €+ H'v +U FB K i?¬M #Q H"K i`mM; i•K- ?| i?°M
 ç†+ b i ç°i M?B M #„M ` - iÄ F?„T #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; X

Gm²M; ?mv i [m M; M?Q +| bBM? K M?- p- +MM; +?QM? t€+ # v iÈB M?[M; ?mv i
;B€Q p" •K .QÆM; ç°M; i?B MX

>mv i [m M; M?"Ti? - ç iY +O ? B T?€B ç m F m H M i?ªK i?B i- +Æ i? M? M? +?
K°i pkM; K€m HQ½M; X

oä ;Bª +ªM? ;BÈB LB i""M +| i? +?®M; çĐ çQÊ + K°i H9+ M?QM; T?ªB +?`m çUM; b
[m M; +S ,M KÁM /-M +Æ i? +O KbM?- b m +MM; +kM; #B M i?"M? K°i pkM; K€m

oä ;Bª +ªM? ;BÈB h?B M o` T?ªM SM; T?ªB M? M? ?ÆM- i?'v ?mv i [m M; # v iÈB ç
i?Q€i K°i FB TX

*?d + -M pä ;Bª #` ?mv i [m M; #„M p"Q- F?-M; M? M? i?b +?"K FB m ;b +kM; #B M
+O ?¼ F?-M; iB m i M K" #` pä ?²M i?-M #Q +O h?¢+? L? K ?'Ti?mX

ó> ? ? ? 5 > ? ? ? 5ô

h?¢+? L? K ç°i M?B M M;Y K†i H M i`lB +QlB HÈM- iB M; +QlB p- +MM; ?mM; €+
çB M +m²M; +?mB p"Q i`QM; M;QlB- +U FB K i?-M #Q i`QM; i v F?) pmM; H M- K
#„M ` - i`QM; M?€v K„i +?ûT >Q" M; GQM; i?"M? ? B MY X

æ€K +?BK +?| + i`QM; >Q" M; GQM; # v ` M?QM; H¢B #` HU+ HQÊM; i" €+ i`QM;
i?"M? M?[M; KªM? M?Ä- i?-M MB K +O æ` >Q" M; i?2Q ç| #B M K'iX

æ€K +?BK +?| + M?Q H" M F?|B M? - ç°i M?B M #B M K'iX

h?¢+? L? K K°i H-M M[pmM; FB K- K°i FB K i" i" ç•K H M i`lB M?Q Km®M p¢+? i?
ç€vX

h?B i`MM; i`QM; K•v ç2M +?Q F`T p" M /KM; HU+ HQÊM; ç½ #` +€B ç°M; i` M i`lB
i`QM; F?-M; ;B M HQ¢M HQmX

óæ•v H" HU+ HQÊM;5 h?QªB K€B5 h?Q+? i?9 [m€ çB5ô

æB M +m²M; +QlB HÈM- h?¢+? L? K + -K +U FB K i?-M #Q i`QM; i v F?-M; M;WM;
H9+ +`M; çB M +m²M; X

" pä ;Bª h?-M +ªM? h? M? JBM?- æ` >Q" M;- h?B M >"m M;Æ M;€+ M?bM h?¢+?
i`QM; HÁM; H¢M? iQ€iX

j89X *?QÆM; j8j, h *?Q L;QÆB hU .Q

Í i` M F?-M; i`mM; ?Q M; çªQ- h?¢+? L? K +QlB çB M +m²M;- +U FB K i?-M #Q i`Q
?mv i [m M; b„+ #ûM ç°i M?B M #´ p T?Q M;¼M M9B + Q p`B i`,K Kûi T?Q ç®B /
M9B M?Q #,K ç"m ?O- #B M M|i?"M? ? B MY `²B ç´ bKT tm®M; X

*-K i`QM; i v i? M? +U FB K i?-M #Q- h?¢+? L? K +ªK i?'v K°i HQ¢B F?Q€B +ªK
i v +ª i?B M ç` - HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? HQm +?mv M` tmM; [m M?- +ªM? p"i
i?S+ ?„M- F?-M; i? €T +? çQÊ + /K + p¼M; ?Ov /B i i'i +ª bBM? HBM?- +?d ?"M F?
;B i +? iX

omB bQÈM; F?| iªX

æ^M; t +| ? B pä ;Bª h?B M o` K v K„M F?-M; +? i /QÈB ?mv i [m M;- b„+ K†i ?Q
çªK tm'i i?O- M; v +ª iB M iÈB ; -M +kM; +ªK i?'v #'i MX

h`QM; K„i +€+ pä ;Bª h?B M o` - h?¢+? L? K H9+ M`v M?Q K i?-M- F?-M; i? ç`+?
KÈB +| i? M iQ" M b®M; b|iX L; v +ª # +QlM; ;Bª h?-M +ªM? H" h? M? JBM?- æ`
H¢M? H)Q iQ" M i?•M- +?d H,M; F?-M; M?bM h?¢+? L? K +mìB HÈM- M?'i i?lB F?

*?d +| h?B pQÆM; p¢M M,K +O h?B h?-M ;B€Q F?-M; bÊ F?Q i? +m²M; HB i +O
[m-M; b€M; M;k ?"M?- HU+ HQÊM; M;k ?"M? i`QM; i`lB ç'i M;QM; Hmv M i?"M? [m
M;k b„+ iÄ ` +?|B K„i- F?Q i? M?Q b|M; /"v #B M F?ÆB- iQ+? i„+ ç½ iÊB i`QÊ+ |

ó>„+ ?„+ ?„+Xô

L?2 ` ,M; +QlB- i?-M #Q +U FB K i`QM; i v h?¢+? L? K ;BÆ + Q- ?mv i [m M; /"v ç
F?€+ ; b K€m iQÆB iW FB K iÄ ` X L?[M; +QM K„i i` M i? M? FB K çÄ `U+- T?|M
M?•M- i`ÁM; K„i tQ v i`ÁM ;B®M; M?Q ç M; +?l çÊB ?„M +?ûK ` K°i FB KX

EB K F?Q tû #-m i`lB i¢Q i?"M? K°i H¶ i?OM; HÊM- iW ç| #„M ` p¬ b® Hm²M; b€M
[m - H Q i?ŠM; iÊB +?¶ ç€K i?B i`MM;- F?B M +?Q +?9M; `mM H M `²B H"TiS+ #`
F?-M; +ÁM tm'i ?B M MÆB i? ;B M M`v M[X

ól m m5ô

h?B pQÆM; M;Y K†i H M i`lB ;"Q i?ûi- HU+ HQÊM; M;k ?"M? iW #®M T?Q i?2Q iB
i-M; i-M; i?B F?Q /mM; ?ÊT pÊB M? m- ?Á p`Q [m-M; b€M; L;k ?"M?X Zm-M; b€
HU+ HQÊM; +`M; i`Î M M F?OM; #®- M?Q K°i /ªB K•v M;k b„+ p¬ +MM; p¬ i" M #¶M
L? K- h?B pQÆM; çªQ i?•M +?mB p`Q i`QM; [m-M; b€M; - #B M K'i K°i +€+? [m, /`

h?¢+? L? K +QlB H¢M?- i?-M b„+ H½M? F?®+ M?Q #,M;- +U FB K i?2Q i v pmM; i
FB K #„M ` i` [m M; FBM? M;QlB- H¢B H` K°i ç¢Q ?mv i [m M; +?ûK i?ŠM; p`Q [m
+?ûK tm®M;- M?[M; MÆB ?mv i [m M; çB [m - [m-M; b€M; L;k ?"M? H"TiS+ #` tû
tû K°i KB M; ;B `€+? #` tû H`K ç¬BX

h?B M >"m- æ` >Q`M; b„+ K†i ç¢B #B M- i`QM; €M? K„i ?B M H M bU FBM? ?½B
H|2 H M €M? b€M; t M?- K°i M;¼M HY K`m t M? iW ç²M; iY #„M ` - ? B i v ç2Q ;,M
K°i +?[i?"T M?bM [m-M; b€M; M;k b„+ tm'i ` K°i i?O 'M F€ H¢X

hWM; w MB K iW i`QM; ç-m h? M? JBM? i`"M iÊB M?Q bm®B- M?€v K„i ç½ M?"T
?"M?X *?d i?'v [m-M; b€M; L;k ?"M? p®M #` h?¢+? L? K +?ûK H`K ç¬B- M v çQÊ-
i?b +?"K `½B M;QM; F i pÊB K°i i®+ ç° K` K„i i?QlM; +| i? M?bM i?'vX

h` M [m-M; b€M; M;k ?"M? ç| - i?•M ?bM? ?mM; H +O h?B pQÆM; M?Q K°i iB b
pQÆM; pW ?B M ` - ç¬B K„i F?-M; +| K°i iB +ªK t9+ M?•M HQ¢B i?Q€M; tm'i ?B
HÁ2X G9+ M`v i`¬M; h?B pQÆM; i?¬M; [m i?B ?Ä ç½ i¢Q i?"M? K®B HB M ? pB
HBM? ?²M +O h? M? JBM? Fw i?€+X

æ²M; iY ?B M K`m t M?- €M? K„i h?B pQÆM; #¶M; i`Î M M [m, /` - i?•M ?bM? + Q #
H¬M; /`B M; „M i` M M;QlB F?-M; ;B| K` iU `mM;- K¶B K°i bÊB H¬M; ç m`M +?S
?bM? h?B pQÆM; #¶M; M?B M `mM `~v- H¬M; `K ç°i M?B M `KM; tm®M;- +SM; M?
h?¢+? L? K- T?¢K pB +¬M; FQ+? # Q T?O iQ`M #° F?-M; ;B M tmM; [m M? ?„MX

óoM pM pM5ô

o¬ b® bÊB H¬M; +O h?B pQÆM; T?O FQM #-m i`lB- M?•M H9+ h?¢+? L? K +?Q
i?•M ?„MX

óE2M;- F2M;- F2M;Xô

G¬M; ç•K p`Q MY M;QlB i` M +O h?¢+? L? K M?Q ç•K p`Q b„i i?ûT- i`mv M ` iB M
K°i bÊB M`Q +| i? H`K ?„M i`M i?QÆM;X

L?QM; K`- MY i?•M /QÊB +?Q F`T /` #B M- H¬M; +O h?B pQÆM; M?Q iB M tmv
h?¢+? L? K p®M H` #` ç€K +?BK +?| + +O æ` >Q`M; K´` `i F?| +QB- M v H¢B #` H
p`Q M M +`M; i`¬M; ç€M; bÊ- M;Q¢B i`W tQÆM; +®i +?Q #` T?€- K€m i?`i ç½ #-v
M[X

L;`M p¢M Hm²M; i?B F?Q i?2Q H¬M; +O h?B pQÆM; i`"M ` #„M T?€ K€m i?`i ? B
;•M K¢+? K` p¼i H M HQM;- [m, /` p¬ +MM;X h`QM; HÁM; `MM; KbM?- h?¢+? L?

F?Q tQ€v iK H¢B i`QM; #KM;- ç²M; i?lB i`B m i" T pB K HU+ UbS+ HY V +O æ`
ç'm i` M? pÈB i?B F?Q M; ,M F?¬M; +?Q +?9M; t•K M?" T p"Q i`QM; X

óI m mXô

h?B pQÆM; K°i FQ+? ç„+ i?O- iB T iK+ ;"Q iQ H Q H MX h?B [mv i i?B M T?9 +O
F?Q M; QM; iK i`QM; HÊB i`ªQ F?B M M! /"B ` KQlB Kûi- ?"M F?Q H!2 b€M; ç•K p

h?B F?Q ç-v i`lB +m°M ç M- K°i FQ+? M"v +O h?B pQÆM; p¬ +MM; b„+ #ûM- +! +?
i`QM; i? ;B M- HU+ HQÊM; i" €+ªM? ?QÎM; ç M +ª i•K ?²MX

h?¢+? L? K +® ;„M; +?`m çUM; / m çÈM Î ? B +?•M- hBM? i?mšM imM; ` - p¬ b® iB
+Æ i? FQM M?Q #QM; - b m ç! +?O ç°M; HQÈi M; M; - iB T iK+ +?ûK K°i FB KX

óG2M; F2M; Xô

Zm, i`ªQ b„+ M?¼M +O h?B pQÆM; #` +U FB K +?ûK çSi- K!M; pm®i /M ;½v M?C
F?¬M; F?€+ ;b KQlB i? M? FB K b„+ F?Q i? p¬ +MM; #„M iÈB +?¶ h?¢+? L? KX

ó"°T- #°T- #°T5ô

J!M; pm®i b„+ /"B ç•K p"Q iBM? i?mšM F?B M +?Q p¬ b® iBM? çB K `mM; ç°M; - +M
h?B pQÆM; +kM; M' iMM; pÈB hBM? i?mšM- /-M /-M iB m i€MX

h? M?QM; pšM +ÁM KQlB çQ¢M K!M; i v +?WM; MY Kûi t!i H¢B ç•K p T?Q M; U+
F?¬M; ? ;BªKX

ó"KT5ô

J!M; pm®i b„+ M?¼M M?Q KQlB i? M? iB m FB K- tmv M T?€i'K i?•M #B M /` +O ?
j+KX

*kM; +?d +! j +K5

JQlB K!M; pm®i b„+ M?¼M #¶M; `mM H M [m, /`- HU+ HQÊM; F?¬M; M; WM; iW K!M
h?¢+? L? K M?QM; H¢B #` K°i #S+ iQlM; F€ /` +?†M çSM; X

J!M; pm®i h?B pQÆM; +! i? F? B bÆM HB i ç` Ui?"M? M; [- T?€ M9B i M ç'iV- +! i
M?'i +O h?B pQÆM; - +! i? bQ pÈB HÊB FB K h?€M? +'T iQ" M HU+ ç•K p"Q- +?Q
HU+ T?ÁM; i?O +kM; F?! +! i? M; ,M +ªM- F?¬M; +~M i?"M b) #` +?B m M"v ç•K +?

h? M? JBM? +kM; iBM `^M; /QÈB +?B m M"v- h?¢+? L? K +?„+ +?„M T?ªB +? i- ?
M?B m pä ;BªK¢M? K) #` K°i i`ªQ +O h?B pQÆM; tmv M i?OM; i?•M i? - +?Q +!

o"v K" F i [mª H¢B F?B M ?„M FBM? ?½B F?¬M; i?¬BX

*?d +! j +K5

"'i Hm" M KQlB K!M; pm®i FB +! +® ;„M; i? M"Q- F +ª p" M /KM; i`MM; i`MM; i?B F
F?¬M; i? iB M b•m ?ÆM /M +?d K°i T?•M5

h? M? JBM? ?QªM; bÊX

h?¢+? L? K +kM; #B M b„+ - ç°i M?B M T?€i ?B M K°i Hm²M; /` HU+ i²M i¢B i`QM;
` T?ªM FQ+?- +?šM; M?[M; M; ,M i`î i? ç•K +O KQlB K!M; pm®i K" +ÁM M; ¢M? F

>"M; id i?È i?`i i`QM; M; QlB ?„M ç M H¢B i?"M? p¬ b® #"M i v- /-M /-M T?€i ç~v
M; Q"BX

óI m mXô

h?B pQÆM; çB M +m²M; `Qi ;"Q- F?¬M; + K HÁM; t¬M; H M- K!M; i v ;½v H¢B K¼
KQlB Kûi- +U+ Fb [m, /`X

h?¢+? L? K €M? K„i ?ÆB ç´B- ç°i M?B M MÎ K°i MK +QÌB Fb /`- K°i i v ç~v M; M
+m²M; i`QM; +Æ i? F?ÎB ç°M; - /mM; ?ÊT pÈB >mv M ",M; >`M .B K- h?€M? GBM?
HU+ HQÊM; iBM? M; mv M iQ`M i?•M M; QM; Hmv M i?`M? K°i /'m i v F?´M; H² M?C

E?B h?B pQÆM; H Q iÈB +?d +ÁM +€+? h?¢+? L? K +?WM; 8K i?b ç°i M?B M #` a
T?O- i?•M ?bM? + Q # Kûi +O M| #` i`|B +?†i- K°i Hm²M; bBM? +Æ #WM; #WM;
pQÆM; X

o®M h?B pQÆM; p¬ +MM; ?mM; H - #¶M; ? B K„i i`Î M M Hì ç`M?bM +?^K +?^K p`Q
i` - F?¬M; M?9+ M?Q+?X

æ²M; i?ÌB- K°i HB M ? p¬ +MM; pB /B m ;B[h?¢+? L? K p` h?B pQÆM; ç½ tm`i ?
ó: B i- ; B i- ; B iXô

J°i w MB K p¬ +MM; ?mM; H i?2Q i•K i`Q h?B pQÆM; i`mv M iÈB- M?€v K„i M?"T
•M? K„i h?¢+? L? K H|2 b€M; - p°B p`M; /B +?mv M Hm²M; F?Q ?mM; H ç| iÈB +?
pQÆM; i`mv M w MB K i`ª HÌB- ?„M ç½ M®B pÈB +?O ?²M i`QM; i?S+ ?ªB KÎ +QM

J°i +?MK b€M; K`m #¢+ iW +QM K„i i?S # #„M ` - t i[m F?¬M; ; B M- i`U+ iB T`
M?€v K„i iB K çQÊ+ K-K K®M; F?®M; +? HBM? ?²M Uw MB K +O F?®M; ?²M i?m
M; QÌB F?€+V +O h? M? JBM?X

GU+ HQÊM; K`m #¢+ i?m°+ p \*Ym l S? >²M /B K +?QM? t€+ +?B m p`Q K-K K®M;
M`v F?¬M; F?€+ ; b T?QÆM; T?€T K` h?¢+? L? K ç½ €T /KM; pÈB w MB K +O S?¢
[m M; +?B m `¼B- F?B M M| i M i?`M? i`Q #KBX

GU+ HQÊM; ; B K + -K- i`|B #m°+ h?B pQÆM; #B M K'i p¬ªM? p¬imM; - w MB K ?
p®M ç M; #MM; H M M v ç½ /-M #bM? T?K+ H¢BX

` E?®M; >²M i?m"i i`|B #m°+ K'v p¢M M,K- h?B pQÆM; ç½ H'v H¢B [mv M +?O ç°
óL; QÆB- M; QÆB H` B\ô

J°i w MB K i?2Q HBM? ?²M h?B pQÆM; i`mv M iÈB i?S+ ?ªB h?¢+? L? KX

óæWM; ?ÄB i H` B- Qi M?'i i F?¬M; TªB ç`+? M?•M +O M; QÆBXô

h?¢+? L? K pmB KWM; p¬ +MM; - p°B p`M; ` M b„i F?B +ÁM M|M; ,

óh ç½ t| E?®M; >²M i?m"i i²M i¢B p¢M M,K i`QM; M½Q M; QÆB çB `²B- i +?Q M;
M; QÆB +| i? HU +?¼M +€+? b®M; F?¬M; ç F M`Q M¬ /`+? M[Xô

óhU /Q- iU /Q ô

GBM? ?²M h?B pQÆM; M´B b|M; - ç¬B K„i Hì ç` #MM; H M K°i HQ¢B HU+ HQÊM; #S
ó»2Xô

:B€Q +?O h?B h?¬M ;B€Q h? M? JBM? ç°i M?B M T?mM ` K°i M; KK K€m- €M? K„i
>„M M;Æ M;€+ M?bM h?¢+? L? K `²B H¢B M?bM h?B pQÆM; ç M; /-M /-M idM? i€
?ûi -K H M,

óE?¬M; 5 E?¬M; +| Fª M,M; 5 hmv i ç®B F?¬M; +| Fª M,M; 5ô

j88X *?QÆM; j89, >v o¼M; *€+ L; QÆB S?€i h`B M

h? M? JBM? +?Q # Q ;BÌFBM? ?Q`M; M?Q p`v5

h?B pQÆM; +?QM? H` +,M #ªM H`T ;B€Q +O h?B h?¬M ;B€Q- bU +QÌM; ç¢B +O
h?¬M ;B€Q- h? M? JBM? +| i? i`Î i?`M? #€+?O K°i T?QÆM; Î o¬ h`M ?ªB +kM; H`

*| i? M|B- F?¬M; +| h?B pQÆM; - h? M? JBM? b) F?¬M; i? +| ç` p` M; "v ?¬K M v- iQÆM; H B- h?B pQÆM; ç m H" bU #ªQ çªK +?Q i?U+ HU+ +O ?„MX

E?¬M; +| h?B pQÆM; - ?„M b) K'i çB ç` p` ?¬K M v- i?"K +?Q ç` p` +O ?„M î h?B L; v +ª pB + im Hmv M #Q i?m"i h?B h?¬M :B€Q +kM; +| HB M ? pÈB h?B pQÆM; - bU ``M; #mº+ - p b m ?„M Km®M çºi T?€ +ªM? ;BÈB b) p¬ +MM; F?| F?,M- +| i? + #QÊ+X

.` #B M +O h?B pQÆM; +ÁM F?| +?`m ?ÆM p¢M H-M bQ pÈB pB + h?¢+? L? K +- pQÆM; /-M /-M F?¬B T?K+ w i?S+ - h? M? JBM? ?Q`M iQ`M ?QªM; bÊ- ?„M +ªK i? >„M ç½ K'i çB i'i +ªX

óL;QÆB çQÊ+ iU /QXô

:B[F?¬M; i`mM; - h?¢+? L? K +-K i? M? i?¬M #Q +U FB K F?¬M; M;WM; i`mv M ;B9T M| F?¬B T?K+ HBM? i`Q- M? M? +?|M; i?Q€i F?ÄB bU i`|B #mº+ p¢M M,KX

aU +® ;„M; +O ?„M M? M? +?|M; M?"M çQÊ+ F i [mªX

h?B pQÆM; ç½ F?¬M; +ÁM tm'i i?O pÈB ?„M- w MB K ;B i +?| + i`QM; HBM? ?²M +k M| çSM; M;`M M;Æ î ;B[F?¬M; i`mM; - HBM? ?²M /-M /-M +| i`Q M?Ê KÆ ?²- M?Q Fb i`¼M; v mX

h? M? JBM? î /QÈB F?¬M; M;WM; ;"Q i?ûi M?QM; F?¬M; +€+? M"QªM? ?QîM; iÈB `¶M; /-M /-M +| +?9i +ªK t9+ M?•M HQ¢B- ;B®M; M?Q ç M; i`-K iQ- ç M; ibK FB K

h?¢+? L? K F?¬M; M|B Kºi HìB- +kM; F?¬M; +| M?•M +Æ ?°B tm'i i?O- pW •K i?¬ i`mv M w MB K ?ªQ ?[m pÈB h?B pQÆM;X

L,K ç| ?„M ç½ /MM; w i?S+ HB M ? pÈB æ` i•K ?Ä p¢M M,K- ;Bì H¢B /MM; T?QA ? i®i pÈB h?B pQÆM;X

E?¬M; ?B m H" /Q h?¢+? L? K bB M; M,M; ? v w MB K ?ªQ ?[m +| i€+ /KM; - h?B p çºi M?B M #MM; H M w MB K ;B i +?|+X

L?QM; H9+ M"v KK+ iB m +O M| F?¬M; T?ªB h?¢+? L? KX

J` H` h? M? JBM?5

Zm-M; b€M; M;k ?`M? /QÈB +?•M h?¢+? L? K M´B b|M; - ;B®M; M?Q Kºi i'K HQÈB h? M? JBM?X

*MM; H9+ ç| h?B pQÆM; F m iQ Kºi iB M; - i?•M M?Q HÊB FB K- tmv M T?€ F?¬M JBM?X

h?B M >"m- æ` >Q`M; FBM? ?½B- i?2Q #ªM M,M; i`®M i`€M? ``i t K" pšM #'i M- h?B pQÆM;X

æ m H" pä ;Bª î ?ªB pU+ æ² h?€T- ?¼ #B i`ä h?B pQÆM; F?OM; F?B T iÈB KS+ M" JBM? HÊB /KM; h?B pQÆM; ç½ ;B i F?€ M?B m pä ;Bª +QìM; ç¢BX

*| i? /MM; HU+ HQÊM; M;k ?`M?- H¢B ç Q i?QÆM; #'i M?"T- h?B pQÆM; +| i? KB HQÊM; ç€M? iÈB- +| i? F?®M; +? i?B F?Q- ?| i?B F?Q i?"M? HU+ HQÊM; +m²M :Bì ç•v i` M çªQ- h?B pQÆM; Kºi F?B ç½ #m¬M; i v ç¢B F? B b€i ;BÈB- M; v +ª S bÊ ?½BX

•M? K„i h? M? JBM? ?B M H M bU imv i p¼M;X

h?B pQÆM; tm®M; i v pÈB ?„M F?¬M; +?9i HQm ibM?- M?Q Kºi i? M? HÊB FB K +? +O ?„M- F?B M ?„M +?•M +?QM? ?B m ``M; iW ;Bì T?9i M"v i`î çB- h?B pQÆM; b F?B M +O ?„M M[X

>„M ?B m `ä bU +QìM; ç¢B +O h?B pQÆM; ?ÆM #'i +S BX

J†+ /M F?¬M; /MM; iÈB iBM? M;mv M- F?¬M; +¬M bY /KM; pä ?²M- ?„M iBM ``M; I
 ""M M?` i`MM; i?B M- ?„M +| i? ç€M? #¢B ç®B T?QÆM;X
 GU+ HQÊM; i`QM; M;QìB H`K +?Q ?„M p¬ +MM; M;¢+ M?B M- pä ?²M h?¢+? >| /`
 J°i F?B /MM; HU+- +Æ i? ?„M b) +| K`m iQK- HU+ HQÊM; /•M; i`Q iW i`QM; jeN ?
 ` - F?¬M; ;b F?¬M; T?€ M´BX
 æ•v KÈB H` HU+ HQÊM; i?m°+ p ?„M5 E?¬M; T?ªB M;Q¢B HU+X
 L;Q¢B HU+ /Q >mv M ",M; >`M .B K- h?€M? GBM? i?¬M- æ` h•K ?Ä /mM; ?ÊT b)
 ç€M?- F?B [m€ i`bM? #B M /` ?Q`M i`i- +?9M; ç½ T?•M i€+? ` - çB m M`v F?B M ?
 G9+ M`v >mv M ",M; >`M .B K- h?€M? GBM? i?¬M- æ` h•K ?Ä ç½ i`Î H¢B ;BÈB +
 F?Q i`M i?QÆM; M†M; M M M ç½ `ÆB p`Q i`¢M; i?€B M;O ç¬M; /`B ?¢M- F?¬M; +
 æB m M`v H`K +?Q ?„M +| +?9i ?´ i? M- M?QM; +kM; #B i +?ŠM; i? H`K ;b F?€+
 b m M`v im Hmv M iÈB K°i i`bM? ç° M?`i ç`M? b) ç M #M +?Q +?9M;X
 h?mv M M? /B +?mv M M?Q # v i` M #B M- ?¬K M v ?„M çB iÈB K°i ?ÁM çªQ i`QM;
 ?ÄB i?,K ?„M #B i i` M çªQ +| K°i b® M;QìB +O >¢ ;B i¢K +QX
 h¬K M;•K K°i +?9i- ?„M iW i?mv M M? # v H M- T?B i?•M ?¢ tm®M; çªQ- ~M M'T
 ?`M? imM; M;QìB +-M ibKX

j83X *?QÆM; j8d, L|B oÈB L`M; _^M; h ošM *ÁM a®M;

h`QM; `WM; b•m M9B i?ŠKX

h?¢+? L? K T?B m /"i #`i ç`M? iU M?Q K [m,- M? M? +?|M; H M p`Q `WM;X

>„M # v +U+ M? M? M?QM; F?¬M; TªB i?2Q K°i çQìM; i?ŠM; K` M;QÊ+ H¢B ;B®
 T?B m /"i p¬ i?QìM;X

:¬M ç•v- ?„M ç½ i?Y ç²M; i?ìB i?B i`B M ."i æB M "B M p` hBM? .B m p` ç€M; KWM
 +?B m i?S+ M`v +| i? F i ?ÊT çQÊ+ pÈB M? m- F?B M +?Q i®+ ç° # v +O ?„M iB
 [m„ ç¢Q # v M;`v +`M; F?| HQìM;X

."i .B M "B M /B +?mv M i?2Q çQìM; i?ŠM; - H`v bU #MM; M´ iS+ i?ìB +O iBM? M
 .B m F?¬M; #`M K` ?ÊT pÈB [m„ iQ+? p`M +?mv M +O M?[M; M;¬B b Q i` M i`ìB-
 ç m +| #B MªQX

h`QM; F?B ;B Q +?B M- hBM? .B m +| K°i ?B m [mª Fb H¢ H` F?B M +| M;QìB i F
 +¬M; p` ?`M? imM; - i? M?QM; M m ç2K M| ` /B +?mv M #bM? i?QìM; i?b F?€ H`H

a m F?B F i?ÊT ."i æB M "B M p` hBM? .B m- ?„M TªB /MM; iBM? M;mv M H`K ç
 # v +O hBM? .B m- F?B M +?Q i?•M ?bM? # v i?2Q çQìM; +QM; - M?Q p`v F?¬M;
 i,M; M? M?- ?ÆM M[i`QM; M?€v K„i +| i? i? v ç´B çQÊ+ [m„ ç¢Q- +?mv M ?| i?

"ìB p`v- M m ?„M;†T F ç`+? i` M çQìM; H` +| i? iB M iÈB- /U p`Q bU [m, /` F?|
 T?€ i M K¼B +-M; FQ+? +O F ç`+?X

*€B iBM +€+ i? HU+ î ?ªB pU+ oB M G HB M i?O pÈB M? m ç iB m /B i?„M bÈK ç
 #`i +S K°i pä ;Bª M`Q +kM; #B iX

h?ìB ;B M M`v ?„M ç M; M;?2 M;|M; imM; iQ+? +O M;QìB M?` >¢ ;B - çQÆM; M?
 +O ç®B T?QÆM; - b m F?B # HQ¢B bBM? K M? i? Fb /` î i`QM; +Æ i? ?„M i€+?
 çQÆM; ç¬m pÈB +QìM; ;Bª h?¬M +ªM?X

h`QM; ?Q`M +ªM? M?Q i? M`v- ?„M TªB F?¬M F?ûQ +?¼M çQìM; K` çB- ?ÆM M[
 +?dM?- ?„M F?¬M; +¬M TªB iB T iK+ K¢Q ?B K- +?Q M M ?„M +?¼M +€+? `ìB F`
 h•K L;?B MX

h` M çQÌM; çB- ?„M Hm¬M ç + Q +^aM? ;B€+- K°i F?B +^aK M?“M çQÊ+ ?ÆB i?Î +O
+?O ç°M; Mû i`€M?- i`€M? pB + #çB H° ?“M? imM; p“ #` F i?M #B i çQÊ+ T?QÆM
Í i`QM; `WM; - ?„M # v M? M?“M; M?Q K°i H“M F?|B- i?Q€i ~M i?Q„i ?B M M?Q K
i`QM; `WM; b•m M9B + QX

æ•m ç•m +kM; H“ M?[M; +•v +´ i?K + Q p9i- +“M? H€ mK iMK- `“K`çTX Í i`QM; `W
HBM? F?Q F?¬M; M²M; ç“K- M?QM; i?U+ p“i HçB bBM? i`QÎM; `“i i®i- i?QÌM; tmv
tm'i ?B M- M?QM; K“ T?¬M HÈM ç m H“ M?[M; HQ“B çŠM; +‘T i?’T- ?„M F?¬M; +Q
“¶M; M?B M- ?„M /WM; HçB Î K°i +•v +´ i?K- ~M i?•M i`QM; ç€K H€ +•v `“K`çT- Hç
BK H†M; +?Î çÊB K°i i?S ; b ç|X

E?¬M; # Q H•m b m- K°i #|M; iW iW tm'i ?B M +^aM? ;B€+ M?bM p #®M ?QÈM; - b
b€M; H M- M?bM p +?¶ K“ ?„M ç M; ~M i?•MX

ó“^M; ?[m FB ç M iW ç•m p“v\ô

*?m ok ?Qi b•m K°i ?ÆB- •K i?¬K ç T?ÁM; - iBM? M;mv M Î i`QM; +Æ i? çQÊ+ /²M

óa“M bç i5ô

h?ç+? L? K ç~v ç€K H€ +•v `“K`çT`²B #QÊ+ ` - M?bM p T?Q p` +mM; T?KM; +| +
;B M|B,

óL;QÆB H“ M;QÌB +O >ç ;B T?ªB F?¬M; \ô

ó“B i`²B +ÁM ?ÄBXô

*?m pk ?W HçM? K°i iB M; - ? B HÁM; #“M i v ç°i M?B M T?€i ` K°i Hm²M; b€M;
M?[M; ç€K F?|B KM K`i- ;B®M; M?Q ç°+ +?QÈM; F?Q Î i`QM; ç¬K H¬v #„M p T?Q
h`QM; Hm²M; b€M; iQK ;B®M; M?Q ç€K F?|B ç| +| p¬ b® M?[M; KªM? pĐ K“m t M
` K°i Hm²M; M,M; HQÊM; FBM? M;QÌB- F?B M +?Q T?çK pB # Q T?O +O ç€K F?
HÈMX J°i HU+ i`|B #m°+ KçM? K) çQÊ+ i`mv M` iW ç€K F?|B iQK FB - FQM ç€Q
L? KX

Lûi K†i +O h?ç+? L? K ?B M H M bU HQ H„M; - €M? K„i +?Êi H|2 H M K°i iB Fb /
+O ?„M ç½ +?mv M b€M; K“m ç| iQ X

h`QM; T?9i +?®+- F?Q i? +m²M; #çQ iÄ ` iW M;QÌB ?„M- iWM; Hm²M; iBM? [m M
#„M` iW 8 M;|M i v +O ?„M- ;B®M; M?Q M?[M; i? M? i? M? iBM? FB K T?€i M ç
•M? K„i *?m ok b€M; H M- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB i?’i FBM?- F?¬M; M?“M çQÊ+
L;QÌB M“v`ä`“M; +?d +| im pB +^aM? ;BÈB LB i““M M?QM; HçB +| i? T?€ M€i h?9
#m°+V K“ ?„M T?|M; ` - ?ÆM M[F?¬M; K'v + Q i?O +^aM? ;BÈB LB i““M M“Q +| ç
p“vX

J°i pä ;Bª +^aM? ;BÈB LB i““M K“ +| i? ;•v €T HU+ +?Q K°i pä ;Bª +^aM? ;BÈB h?B
M“v ç½ F?B M ?„M H“T iS+`9i HçB €M? K„i F?BM? i?QÌM; H9+ i`QÊ+ - +?m~M #` /
+€B i M iB m iY t F?¬M; `ä i M iM´B FB X

óh H“ h?ç+? L? Kô

h`QM; H9+ \*?m ok ç`M? ?ç b€i i?O i?b M;QÌB i? M? MB M Î i` M +•v FB ç°i M?B M
M; ?B K M; ?`X

*?m ok ç M; i“T i`mM; HU+ HQÊM; M;?2 i?’v ç®B T?QÆM; M|B p“v i?b €M? K„i ?
+¬M; FQ+?- b„+ K†i p mB p M|B,

ó*“m H“ L? K i?B m ;B ç| Q\ô

E?) ;"i ç-m- h?ç+? L? K +~M i?"M [m M b€i M?[M; i? v ç'Bi` M Mûi Kti +O *?m
+?„M H"¬M; i i?"i HÁM; ?„M KÊB +ªK i?'v v M i•K M?ªv iW i` M +•v tm®M;- çSM
i?ªM M?B M M!B,

óh Km®M #B i iB m i?Q M?" +€+ M;QÆB #•v ;B! ç M; Î ç•mXô

óh +kM; F?¬M; #B iô

*?m ok ç°i M?B M H„+ ç-m +Q!B F?'- M!B,

óJ'v M;`v i`QÊ+- +?9M; i ç M; i` M çQ!M; iÊB hmv i GQM; çªQ i?b M?"M çQÊ+ iBM
+?9M; i H"TiS+ /WM; pB + iÊB hmv i GQM; çªQ i`Î HçB ?ªB pU+ oB M G X a m F?
HB M H"TiS+ [m v p - iW ç! iÊB M v pšM +?Q M?"M çQÊ+ iBM iS+ ;b +O iB m i?
#B i çQÊ+ iB m i?Q ?B M içB Î ç•môX

a„+ Kti h?ç+? L? K #¶M; M?B M i`-K tm®M;X

óL? K i?B m ;B - +! H!B ç²M HB M [m M ç M ;B +?O - F?¬M; #B i +! T?ªB H" i?"i F

•M? K„i +O *?m ok #¶M; M?B M €M? H M bU #B i?QÆM;X

hBM ç²M sQ+? .B K ;B i +? i >ç h?-M smv M ç½ bÊK i`mv M F?„T ?ªB pU+ oB M G
F?¬M; + K i•K iBM `^M; ç! H" bU i?"i- ¬M; i +?Q `^M; *';B - æ¬M; S?QÆM; ;B ç
>ç ;B X

"•v ;B! M?bM i?'v h?ç+? L? K- *?m ok F?¬M; FbK MûM çQÊ+ M¶B M;?B ?Q†+ Î i`
?ÄBX

óhBM ç²M H" i?"iXô

h?ç+? L? K €M? K„i H½M? ççK- ;"i ç-m M!B,

ó«M; 'v #` i M sQ+? .B K FB T?€ ?Ov HBM? ?²M M; v i`QÊ+ Kti i XXô

æ¬B K„i *?m ok H"TiS+ `QM; `QM;- +„M +?†i `„M;- b„+ Kti ç M? HçB- F?¬M; M!B

ó*€+ M;Q!B- +€+ M;Q!B ?B M ;B! ` b Q!ô

h?ç+? L? K i`-K K†+ ?ÄBX

ó>ç ;B +?B H"K ? B T?2- K°i T?2 /Q +?B i?S +O >ç h?Kv >QM; çSM; ç-m- b m F
ç½ +?¼M +€+? [mv i?m" M h?€M? GBM? ;B€Q p" GBM? "ªQ ç°M; i?B M +O ?ªB pU+
i iB TiK+ Î HçB M?[M; pMM; #B M #bM? v M +?!iB m i?QX L?QM; K"- iB m i?Q
i¬B `i HQ H„M;- F?¬M; #B i HB m iB m i?Q +! ;†T T?ªB +?mv M ;b F?¬M;X X Xô

*?m ok +- çÆM M!BX

óhB m i?Q +O +€+ M;Q!B b) F?¬M; +! +?mv M ;b ç•m- +! H) +?ŠM; # Q H•m M[-
M;Q!BôX

h?ç+? L? K i`-K M;•K- M!B pÈB *?m ok,

óæWM; M!B pÈB M;Q!B F?€+ `^M; i iWM; [m ç•v- ?B M M v +€+ i? HU+ Î o¬h" M
+€+ M;QÆB +kM; T?ªB +~M i?"M- M m M?Q iB m i?Q +O +€+ M;Q!B i`mv M iBM iÊ
X X X `^M; i pšM +ÁM b®M;ôX

óL? K i?B m ;B ô

*?m ok FBM? M;ç+- ç`M? M!B çB m ;b ç! `²B HçB i?¬BX

óV- +S M?Q p"v çB- ?½v #ªQ i`¼M;- >ç ;B +€+ M;Q!B F?¬M; b) F?¬M; T?ªB i`®M i
b) F?¬M; H•m M[- >ç ;B b) [m"i F?ÎBôX

h?ç+? L? K F?¬M; M!B M?B m iÊB +?mv M >ç E?BM? >"m- ?„M bÊ `^M; M m KbM?
M?B m- ç M F?B >ç E?BM? >"m /MM; GBM? >Q ç M pšM F?¬M; ?²B T?K+ çQÊ+ i?b

L|B tQM;- F?-M; çÊB *?m ok ?ÄB i? K- h?ç+? L? K ç½ T?'i i v `ìB çB K°i +€+? M
F?-M; ? +| +?9i /•v /Q X

*?m ok M;•v M;QìB M?bM #|M; /€M; h?ç+? L? K /-M #B M K'i- p K†i ç-v Qm iQ- ç
i ;†T h?ç+? L? K- +ªK M?"M i?'v h?ç+? L? K [mª H" F?-M; ?' / M? H" ?"m M?•M +
h? M? J`- ç9M; H" +| HU+ HQÊM; ç FB m M;çQX

ó*?m ok- B pW KÈB iÈB ç•v ç|\ô

J°i #|M; ?B M H M- >ç h?-M JQm iW /½v M9B # M i`QM; # v iÈB- p K†i •K i`-K M|

ó*| T?ªB H" #¼M h?Kv >QM; HçB iÈB ç•v F?mv M #ªQ F?-M;\ "¼M ?¼ `ìB çB i?b +
+?9M; i +MM; ?¼ [mv i?m" M h?€M? GBM? ;B€Q- GBM? "ªQ ç°M; i?B M FB M[- i?
ç|- F?B >ç ;B +?9M; i +ÁM ç M; KçM?- h?€M? GBM? ;B€Q p" GBM? "ªQ ç°M; i?B
p"v K" iÈB ;Bì +?9M; HçB [mv i?m" M ç®B T?QÆM;- i?"i H" F?-M; #B i t'm ?'5 L m
iS+ +? i KÈB Hç5ô

ó:B +?O ç½ K'i `²BXô

J„i *?m ok çÄ ?Q2- HQ M?Q M|B,

óoW `²B ?„M ç½ +?SM; i?U+ iBM ç²M ç|- +?O M?•M ç9M; H" #` sQ+? .B K ;B i- HB
h?•M ?bM? +O >ç h?-M JQm #` +?'M ç°M; KçM?- M?Q #` /QM? K°i çÁM i`¼M; FQ
p b m p" B #QÊ+- M|B K°i +€+? p- ?²M,

óE?-M; i? M"Q- F?-M; i? M"Q- +?mv M M"v H" ;Bª H" ;BªXô

óL;QìB pW KÈB iÈB ç•v +?QM? H" h?ç+? L? KXô

*?m ok i?Î /"B,

ó>„M F?-M; ?' / M? H" M;QìB KçM? M?'i +O .QÆM; ;B - ?„M ç½ +| im pB LB i""M
M[bS+ KçM? +kM; i?"i ç€M; bÊ- F?-M; +?d /WM; HçB Î +ªM? ;BÈB +O ?„M #•v ;

ó*| H) HìB ç²M ç9M; H" i?"iXô

GçB K°i +mM; T?KM; M[+O >ç ;B #QÊ+ iÈB- i` M i v +—K K°i T?QM; i?Q M|B pÈ

óJ"i i?€K +O +?9M; i pW KÈB ;YB K°i iBM- M|B `^M; h?ç+? L? K i mv H HQB K°i
M?QM; ç½ ;B i +? i ?"M; i`,K pã ;Bª5 L?[M; oã ;Bª ç| H" M;QìB +O +€+ i? HU+ Î o
M?•M5 æB m K" F?B M M;QìB i F?-M; /€K iBM M?'i H" i`QM; i?Q +ÁM M|B `^M;- ?
+O J +?O J E€ æ°M- ç²M; i?ìB +ÁM çª i?QÆM; ;B€Q +?O h? M? JBM? +O h?B H
S?çK >QÆM; o•M +O •K .QÆM; ç°M; i?B MXô

ó*€B ;b\ô

>ç h?-M JQm p" *?m ok iQ" M i?•M `mM `~v- ç²M; i?ìB ?ûi H M K°i iB M;- €M? K„i p

h` M K°i +?B M i?mv M M? X

h?ç+? L? K M;²B M; v M;„M- p K†i i?ìÆ- i`€M? [m M?[M; ?ªB pU+ M€Q M?B i- +
æ-M;X

J°i €M? b Q +?|B b€M; +?B m `¼B tm®M;- ?„M H†M; H) HoM? M;° bUªQ /B m +O
?'T i?m M?[M; iBM? HU+ +O i`ìB ç'i- ç iBM? i?-M ç„K +?bK p"Q i`QM; pã ?²M h
ççQ +O M?[M; M;¬B b Q- M;° ` çQÊ+ M;mv M HQ p" M +?mv M +O M?[M; M;¬B b

L?[M; Hm²M; HU+ HQÊM; iBM? i?-M M;QìB i?QìM; F?-M; i? M?bM i?'v çQÊ+- iW
i?"M? i?S Mm¬B /QðM; +?Q pã ?²M hBM? h?-MX

""B ?¼+ ç m çÈM Î L?"i çªQ F?B M ?„M w i?S+ çQÊ+ `^M; +?d +| bS+ KçM? +?Q +Q
M;QìB KÈB +| i? Km®M H"K ;b i?b H"K i` M +€B i? ;BÈB M"vX *?d +| pQÊi [m i'i
;BÈB im pB KÈB +| i? F?B M i'i +ª K¼B +?mv M iB M ?"M? i?2Q w +O KbM?X

>„M F?¬M; Km®M M?bM i?'v M;Q`B K` ?„M [m M i•K T?ªB i`Î i?“M? K°i i?B i? - +€
G•K æ¢i- >¢ h?¬M smv M ç½ +?•K H M M;¼M HY F?€i p¼M; çQÊ+ i`Î M M K¢M? K
hW b m F?B `İB F?ÄB L?“i çªQ- i'i +ªM?[M; ;b K` ?„M H`K ç m H` M?^K M•M; + Q
*?Q /M H` ;B i J M?•M- pä ;Bª +O o¬ h”M ?ªB ? v H` T?ªB bY /KM; /K+ p¼M; i?¬
M;mv M M?•M +kM; +?d pb ç #ªM i?•M i`Î M M K¢M? K) K°i +€+? M? M? M?'iX
J¶B M;¬v- K¶B ç K- K¶B ;Bİ- K¶B F?“+ UR8 T?9iV ?„M ç m bmv M;?o- bmv M;?o p
F„- i? M;?B K M?[M; ;b iBM? i9v +O +€+ HQ¢B bS+ K¢M?- +® ;„M; HoM? M;°- +®
>„M +?Q iWM; i?Q ;B½MX
J` ;B®M; M?Q ç½ M?“T K X

j8NX *?QÆM; j83, „+ æ~m hBM? G

J†i i`İB H†M `²B H¢B K¼+X
h?¢+? L? K M;²B M; v M;„M i` M K°+ i?mv M- # M M;¬v M?“K K„i ioM? im- # M ç
M?Q K M?Q b vX
Í i`QM; i?¬M çB M ?Q M; T? +O h K h?¬M ;B€Q- ?„M M;•K KbM? i`QM; hBM? ç“
h?¬M- i?¬M; [m pä ??M hBM? h?¬M ç¢i çQÊ+ j HQ¢B w M;?o p”M /KM; HBM? ??M
L;UX
h`QM; ç! hBM? .B m H` K°i HQ¢B pä F„ p”M +?mv M i?2Q [m„iQ+? #B MªQ +O b
/KM; iBM? i?¬M HU+ /B M #B M` hBM? .U+ ç +?¢v i`®M- hBM? L;U H` +?•M Hw
b Q- p”M /KM; iBM? i?¬M HU+ i`Î i?“M? T?€T K¬M +¬M; FQ+?X
>„M +?Q `M; KbM? ç½ ?B m i?'m w M;?o +O hBM? .B m- hBM? h?mšM- +! i? F
M¬v pÈB M? m- T?€i ?mv bS+ K¢M? i`QM; F?B ;B Q +?B M- i,M; bS+ +?B M ç'm +
.mv +?d +! i?¬M i?¬M; hBM? L;U #€+ ç¢B iBM? i?•K Km®M ?B m ? i çQÊ+ T?ªB M„
+O b Q i` M i`İB- #B i çQÊ+ +?•M Hw +O M! i`QM; i?B M ç` X
“İB p”v ?„M +”M; /KM; i•K M;?B M +Sm ç®B pÈB hBM? L;U- ç²M; i?İB +”M; +ªK i
/QİM; M?Q ~M +?S F?ª M,M; p¬i”MX
>mv M #Q i?U+ bU +O pä ??M hBM? h?¬M ;B®M; M?Q çQÊ+ ç†i i` M hBM? L;U- F
+! i? ?Q”M iQ”M i?¬M; ?B m pä ??M hBM? h?¬M- +! i? p”M /KM; pä ??M hBM? h?¬
ç + Q HU+ HQÊM; iÈB K°i +ªM? ;BÈB KÈBX
æ K F?mv - b Q M?Q #ªQ i?¢+?- `¢M; `Ð bBM? ?mv i`QM; K”M ç KX
hW H9+ i`İB ç'i KÈB tm'i ?B M- ç¢B HK+ h?¬M •M` çİB- b Q i` M i`İB pšM K½B K
?ÆM`i M?B m bQ pÈB ç¢B HK+ h?¬M •MX
h`QM; hBM? >ªB K M? K¬M; ~M +?S i?¬M #Q p¬i”M- +!`i M?B m +?•M Hw i?B M
*”M; M?bM M?[M; M;¬B b Q- ?„M +”M; +ªK i?'v KbM? M?Ä #ûX
>„M +! /U +ªK- F?B ?„M i?U+ bU ?B m çQÊ+ªQ ?B m +O b Q i` M i`İB- ?„M +! i?
ç¢B HK+ h?¬M •M- +! i? iB M p”Q M;•M ?” i?,K /Á M?[M; çB m i?¬M #Q i`QM; çTb
hBM? i?¬M v M ioM? +?bK ç„K i`QM; +ªM? ;BÈB F?¬M; HBM?- M?bM M?[M; M;¬B b
[m pä ??M hBM? h?¬M- ?„M M?Q +! K®B HB M ? F€ /B m pÈB M?[M; M;¬B b QX
J¶B HB M ? `i v m Èi- ?„M i?Y T?!M; K°i Hm²M; i?¬M i?S+ M?Ä H M i`İB- +?“K`
K M? K¬M;X

L?QM; K"- K¶B F?B i?-M i?S+ +O ?„M HQÊi [m M?[M; ç€K K•v i` M i`lB- b„T i?Q
HK+ h?-M •M i?b w +?Q +O ?„M H¢B i`l M M m QªB- F?-M; i? i"Ti`mM; iBM? i?
i?-M i?S+ T?lM; çB H"TiS+ [m v i`l p +Æ i? X

h`QM; l KBM? /QlM; M?Q Hm-M i²M i¢B K°i #S+ iQlM;- #S+ iQlM; M"v M?Q i²M i¢
HK+ h?-M •M i`lB #m°+ pä ?²M +O ?„M- K¶B F?B ?„M Km®M pQÊi [m #S+ iQlM; M
ªM? ?QlM;- F?B M +?Q pä ?²M i?'i i?O- ç€M? i M K¼B M¶ HU+X

>„M F?-M; iW #Ä w ç`M? K" HB M iK+ i?Y M; ?B K- K¶B ç K ç m T?lM; i?-M i?S+
i?Q€i F?ÄBªM? ?QlM; +O #S+ iQlM; X

L?QM; K"- i'i +ª +€+ i?Y M; ?B K ç m i?'i #¢B- F?B ?„M +ªK i?'v KbM? b„T +?¢K p
i?'i i?OX

o- b® H-M i?Y M; ?B K- p- b® H-M i?'i #¢B- ?„M ç½`9i` K°i F i Hm" M +?Q #ªM i?

E?-M; ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M?'i ç`M?- i?-M i?S+ b) #`MlªM? ?QlM;- K°i F?B iÈB
HQÊM; ûTi`l H¢B +Æ i? - F?-M; i? T?€i ?B M` bU i²M i¢B i?U+ bU +O #S+ iQl

.-M /-M ?„M F?ŠM; ç`M?- +?d F?B w i?S+ çQÊ+ ç + Q- +ªM? ;BÈB çQÊ+ M•M; H
çQÊ+ p"Q #S+ iQlM;- tmv M [m çl iB M p"Q iBM? F?-M; K M? K-M;- HoM? M;° +?
+O M?[M; M;-B b QX

G-M HQÊi i?'i #¢B M?QM; F?-M; TªB H" F?-M; i?m ?Q¢+? çQÊ+ ;b- p- b® H-M T
K°i [m€i`bM? M;QM; Hmv M i?-M i?S+ F?B M Ml HÈM K¢M? ?ÆM K°i +?9iX

h?2Q çl- T?¢K pB # Q T?O +O i?-M i?S+ `°M; ?ÆM p`B T?-M- T?QÆM; T?€T p`M
b•m b„+X

h`QÊ+ ç•v- F?B ?„M T?lM; i?-M i?S+ +?d +ªK i?'v çQÊ+ bU p"i i`QM; T?¢K pB K'
[m K'v M;`v i?Y M; ?B K- i?-M i?S+ +O ?„M ç½+ l i? # Q [m€i T?¢K pB M;`M /tK

L;Q`B pä ;Bª +ªM? ;BÈB + Q i?•K- + l i? i?m HB K bU`mM; ç°M; +O HBM? ?²M-
M"Q- /M H" +O M?•M HQ¢B- v m i?9 ç m F?-M; i?Q€i F?ÄB bU +ªK SM; +O ?„MX

h¢K i?lB #Ä [m pB + çQ i?-M i?S+ M?"T hBM? >ªB K M? K-M;- ?„M i"Ti`mM; M
M;`v ioM? i•K M;QM; i?-M +ªK i?K ç°M; ioM? +O pä ?²M hBM? h?-M- # M ç K iB

L?bM iWM; M;-B b Q- +?bK ç„K iBM? i?-M p"Q i`QM; çl- i?Y t2K #B M?l +O pä
ç®B SM; pÈB b Q i` M i`lB- +ªK M?"M K®B HB M ? ;B[+?9M;- ibK ?B m bU ?mv
?B M` i?m"i hBM? L;U + Q ?ÆMX

h`QM; iBM? F?-M; + l p- b® iBM? pU+- hBM? L;U /Q p- b® M;-B b Q +`m i?"M?- K°
b€i i?b i?'v Ml M?Q K°i iBM? i`"M i?-M #Q çQÊ+ ?bM? i?"M? i`QM; iU M?B M- + l
+ lªQ /B m çt+ i?MX

E?B ?„M HoM? M;° çQÊ+ +?mv M M?[M; M;-B b Q i` M i`lB +?B i?"M? +€+ iBM?
pU+ ç m + l`B M; K°i bU i?-M F€ çt+ #B i- ?„M F?-M; H½M; T?Q iBM? HU+ M; ?B
i•K ?mv i p"Q K°i iBM? pU+ K" i?-BX

h'i +ª iBM? i?-M w +?Q çQÊ+ i"Ti`mM; M; ?B M +Sm iBM? pU+ ; -M M?'i- +kM; /
hBM? M?'iX J„i- i•K- ?²M +O ?„M ç½ çQÊ+ MûM H¢B- M;`v ? v ç K +kM; +?d [m M
d M;-B b Q H'T H€M?X

E?-M; #B i [m # Q M?B m ç KX

J°i M;`v M"Q çl- F?B K" M ç K #m-M; tm®M;- F?B "„+ æ`m h?'i hBM? tm'i ?B M- i`
[m M b€i- "„+ æ`m h?'i hBM? M;`v i?QlM; +?d M?Ä #`M; ?¢i; çQ- M v ç½ /-M /-M T

E?QªM; +€+? ;B[?„M p" „+ æ`m h?'i hBM? M?Q M;„M H¢BX

æB K b€M; +O "„+ æ'm h?'i hBM? #„i ç-m ?B M` i`QM; K„i ?„M- pä ?²M hBM? h
+kM; +| #ªv iBM? çB K- KÆ ?² ç®B SM; pÈB "„+ æ'm h?'i hBM?- /QÌM; M?Q +| HB
i`QM; K„i ?„MX

"„+ æ'm h?'i hBM? M?Ä M?Q ?ç; çQ- H9+ M"v +M; H9+ +M; HÈM i`QM; K„i ?„M5
E?¬M; #B i [m # Q H•m- /QÈB +€B M?bM +?, K +?9- €M? b€M; +O "„+ æ'm h?'i h
iQ`M #° €M? b€M; b Q i` M i`B5

o®M "„+ æ'm h?'i hBM? M?Ä M?Q ?ç; çQ- M v b€M; HÁ M?Q d M; ¼M M9B HÈM5
h`QM; K„i ?„M- "„+ æ'm h?'i hBM? i`QM; iBM? F?¬M; ç½ i`Îi?`M? d M; ¼M hBM? b
? B # M FûQ HçB +U+ ;¬M5

"¶M; /QM; - pä ?²M hBM? h?¬M i`QM; +Æ i? ?„M ç²M; i?ÌB H|2 H M +MM; pÈB d iB
h`QM; l KBM?- "„+ æ'm h?'i hBM? /QÌM; M?Q +kM; i`mv M tm®M; d Hm²M; b€M; - i
æ-m | + ?„M -K -K +?'M ç°M; - i`QM; H9+ F?¬M; T?•M #B i çQÈ+ i`ÌB i`, M; i?b ç°i

:BÌ F?„+ M"v- i?¬M i?S+ +O ?„M #¶M; M?B M # v` M; Q`B- #€K p`Q d iBM? çB K
F?B i?¬M i?S+ #€K p`Q d iBM? çB K- ?„M +| +ªK; B€+ M?Q i?¬M i?S+ +O KbM? ç
hBM?- `ÌB F?ÄB ççB HK+ h?¬M •M iB M p`Q iBM? pU+ "„+ æ'm h?'i hBM? K M? K-
>„M BK H†M; HoM? M; °- F?¬M; #B i [m # Q M?B m i?ÌB ;B M- # Q M?B m F?¬M;
?Ä M?"T K X

" M ç K`9i çB- # M M; "v i€B ?B M- M?QM; K`i`QM; K„i ?„M /M H` ç K? v M; "v æ'r
K½B K½B #`i /B i- ;B®M; M?Q ç½ i`Îi?`M? K°i ?B M iQÈM; i²M içB `i M?B m M, K
*?O ?²M i`QM; ç-m ?„M BK H†M; # v` HÆ HYM; i`QM; i?S+ ?ªB- M; Y K†i H M M
h?'i hBM? ;¬M i`QM; ; M; i'+- TªM; T?'i M?Q çQ i v +| i? +?çK iÈB5

GBM? ?²M i? M; °- i?•M i? #`i ç°M; - €M? K„i F?¬M; +?ÈT M?bM i`ÌB- M; ~M M; Æ +
h`QM; pÁM; MY i?€M; - ?„M M?Q çB p`Q K°i #Q +ªM? M; °` +?•M Hw +O i`ÌB ç'i- i
i`mv M tm®M; K°+ i?mv M- H†M; H) /B +?mv M i`QM; pMM; #B M ?Q M; p„M; - i?Š
h?ÌB ;B M p°B p½ i`¬B çBX

æ K F?mv X

h?ç+? L? K pšM +S M?bM i`ÌB- d iBM? çB K i`QM; K„i +M; b€M; i?b i`€B iBK +M
hWM; Hm²M; €M? b€M; b Q K„i i?QÌM; +kM; +| i? M?bM i?'v M?Q d +QM bm®B iW
i`K K`M; F?¬M; ;B M- i`U+ iB T ?B M` i` M çdM? ç-m h?ç+? L? KX

"ªv Hm²M; iBM? [m M; i`QM; p„i M?Q MQÈ+ bm®B i`9i tm®M; - K†+ /M h?ç+? L? l
i?m M?QM; pšM +ªK i?'v mv M, M; +U+ F€i?¬M #QX

"ªv /ÁM; bm®B M?Ä #`M +?"K`½B M; QM; Hmv M i?`M? #ªv F?®B pšM i?ç+? Ui?B
æ'm h?'i hBM? F?¬M; M; WM; +?mv M ç°M; X

æ¬B K„i p` pä ?²M hBM? h?¬M #¶M; M?B M b€M; +?Q M; - h?ç+? L? K M; ²B M; v
M?Q H` +| i? F?®M; +? #ªv F?®B pšM i?ç+?- €M? K„i /B +?mv M iÈB ç•m- pšM i?
h`QÈ+ K†i ?„M H` K°i iªM; ç€ M; -K M?Q K°i M9B ç€ bWM; b[M; i` M K†i #B M- F
+?mv M iÈB ç| - d F?®B pšM i?ç+? tQ v i`ÁM- iBM? [m M; iÄ ` #®M T?Q - ç°i M?l

ó•K -K5ô

*?'M ç°M; FBM? i?B M ç°M; ç` M´` - #ªv ç²M; F?®B pšM i?ç+? F?€ M?Ä çKM; i?Š
HÈMX

_`i M?B m iBM? [m M; #„M p`Q iªM; ç€ M; -K- F?B M +?Q K°i iªM; ç€ M?Q K°i M; ¼M
#†K- F?¬M; +ÁM i²M içB i` M i? ;B MX

h`QM; iB M; M' HÊM- ç¬B K„i h?ç+? L? K /-M F?¬B T?K+ idM? i€Q- d iBM? çB K /
K„i ? „M pšM ç-v b Q- b€M; `U+ i`QM; K`M ç KX

óGU+ HQÊM; KQÊM +O „+ æ'm h?'i hBM? /B M ?| w M;?o b•m t +O hBM? L;U
hBM? G çBXô

h?ç+? L? K i?b i?“Q M|B M?Ä- #¶M; M?B M +9B ç-m Mî MK +QìB- b„+ Kti p mB KW

jeYX *?QÆM; j8N, *QìM; :B^a

æ K F?mv - i`,M; b€M; M?Q ço #ç+- i` M oçM EB K S?QM;X

*' hB m- om *-K- æ¬M; S?QÆM; Zmv i- h? M? JBM?- h?B M >"m- æ` >Q`M; b€m
M?“K K„i M;²B M; v M; „M i` M çdM? oçM EB K S?QM; /QìM; M?Q ç M; çÊB B ç MX

E?¬M; H•m b m- €M? HY +?|B +? M; iW T?Q i•v i`mv M ç M- L?“i h?-M æQìM; lv
K°i KbM? H HQB ç M- /WM; HçB ;B[b€m ;½ pä ;B^a h?-M +^aM?- HçM? HMM; M?b

ó*€+ M;QÆB ;¼B i ç M ç•v- F?¬M; #B i +| pB + ;b\ô

h?ìB çB K æQìM; lv M L K M|B +?mv M- HU+ HQÊM; Kti i`ìB i` M M;QìB M;QM; Hm
#S+ iW i` M M;QìB ? „M +?“K`½B iÄ ` - # Q T?O iQ`M i`QìM;X

a€m M;QìB *' hB m ç°i M?B M Kî K„i- +MM; M? m M?bM p T?Q æQìM; lv M L KX

ó:B Q h?ç+? L? K ` ç•v5ô

*' hB m ?Qi K°i ?ÆB i?“i b•m- ? B i`ÁM; K„i M?Q HÊB FB K- b„+ #ûM # „M p T?Q

a„+ Kti æQìM; lv M L K F?) #B M- M?bM p`Q *' hB m- HçB M?bM ç€K M;QìB om *
FB - HçM? M?ç i M|B,

óæ•v H` [mv i ç`M? +?mM; +O b€m M;QìB +€+ M;QÆB\ô

æ€K M;QìB om *-K- æ¬M; S?QÆM; Zmv i +MM; M? m ;"i ç-m- /€M; p #'i i?B MX

óL;QìB F?¬M; î i`QM; i v i Xô

æQìM; lv M L K ?W K°i iB M; - H„+ ç-m +QìB HçM? M|B,

óL;QìB +€+ M;QÆB i bK F?¬M; ` - /U p`Q +€B ;b /€K çÁB i \ *?Q H` h K h?-M ;B€C
F?¬M; \ô

óæQìM; ;B€Q +?O5ô

h? M? JBM? M;?B K i9+ [m€i K°i iB M; - iWM; ç€K HY K`m t M? #B + i`QM; K„i H`
•K H½M? ?mM; €+,

óa m F?B iB m iY FB ç€M? K°i i`"M pÈB J E€ æ°M- H` M;QÆB K M; ? „M çB- imv `^
i`î HçB M?QM; FB m ;b +kM; +| HB M [m M ç M M;QÆBXô

h?B M >"m S?çK >QÆM; o•M +kM; +QìB HçM? K°i iB M; ,

óh`QM; F?Q<sup>a</sup>M; i?ìB ;B M M`v- +?9M; i HK+ bQ€i F?“T ?^aB pU+ oB M G - i?“K +?C
tûi K°i H-M- M?QM; pšM F?¬M; i bK çQÊ+ imM; iQ+? iB m iY FB X o¬ h" M ?^aB +?d
M;QìB M?Q i? ?ÊT HU+- H'v im pB h?-M +^aM? iQ`M HU+ i bK ? „M- M?QM; K°i +?9
F?¬M; T?^aB M;QÆB /'m ? „M çB- +ÁM B p`Q ç•v M[ \ \*?ŠM; H) H` /Q M;?B i +O .C

óh M|B `²B- M;QìB F?¬M; î i`QM; i v i Xô

æQìM; lv M L K HçM? HMM; +QìB K°i iB M; - M|B iB T,

ó" M;QìB +€+ M;QÆB ç@B T?| K°i KbM? ? „M- +ÁM ç ? „M +?çv i?Q€i i?b +€+ M;Q
i?-M i?S+ +| i? i bK çQÊ+ ? „M\ h imv `^M; F?¬M; #B i ? „M +| i?-M #Q ;b- M?QM

i`®M i?Q€i F?ÄB bU p•v +¬M; i?b FB m ;b +?ŠM; +| +€+? i`€M? çQÊ+ bU ibK FB K
M;QÆB ibK F?¬M; i?'v ?„M HB M iËB ibK i - M"Q +| ççQ Hw M"v\ô

óæQÌM; ;B€Q +?O5ô

om *-K +QÌB M?çi- M|B,

ó*?9M; i F?¬M; +?d ?ÊT HU+ ibK ?„M- +ÁM KQÊM #Q i?m"i- /MM; i?¬M i?S+ h?¬M
GBM? "ªQ ç°M; i?B M- F?m +? i€M iQ" M #° ?ªB pU+ oB M G +MM; ?ªB pU+ :B" G
?B M` imM; iQ+? +O ?„MX æWM; M|B FB iB m iY +?d +| im pB +ªM? ;BËB LB i
+ªM? +kM; F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB F?B +?9M; i ?ÊT HU+ ibK FB KX *?d +| Î i?¬M ç
h?¬M ;B€Q +€+ M;QÆB- MÆB +| i`"M T?€T F€ /` KËB +| i? M; ,M +ªM i?¬M i?S+ +
M;QÆB- +ÁM Î MÆB M"Q\ô

óæWM; +MM; ?„M M|B M?[M; HÌB p¬ Q+? M[5ô

h? M? JBM? M;?2 p"v i?b ;B"M iQK K†i çSM; H M- i?B ?Ä "b hmv i i`QM; K„i #MM

óJ'v # M +?9M; i HB M i?O- Km®M iB m /B i h K h?¬M ;B€Q +kM; F?¬M; T?ªB +?r
M?•M t•K M?"T o¬ h"M ?ªB- h K h?¬M ;B€Q F?¬M; HB M i?O- +kM; F?¬M; i? K ;B
i - ?B M M?B M H" +| /` i•K5 hB m iY h?ç+? L? K FB K¶B M; "v ç m +| iB M #°- K¶
HËM ?ÆM K°i T?¬M- F?B ?„M i?"i bU i`QÎM; i?"M?- +?9M; i b) +?ŠM; +| B b®M;

óæ9M; p"v5ô

S?çK >QÆM; o•M +kM; çSM; H M M|B,

óaQ pËB pB + M; "v ç K ç T?ÁM; - F?¬M; #^M; K°i H¬M ;BªB [mv i +?Q tQM; p'M ç
a„+ K†i ç€K M;QÌB *´ hB m- om *-K +kM; #'i i?B M- /QÌM; M?Q +| w HB M i?O i`m
L?QM; ç9M; p"Q H9+ M"vX

o¬M; i`,M; i` M #-m i`ÌB ç°i M?B M b€M; M;ÌB- K°i i?•MªM? tBM? ç T KÆ ?² H†
i`,M;X

hWM; pÁM; b€M; i`ÁM M?Q i`,M; ``^K #¶M; M?B M # v pKi` iW #|M; ?bM? tBM? ç

oÁM; b€M; ?bM? i`,M; ``^K FB ?'T i?m p¬ b® M,M; HQÊM; €M? i`,M; i`QM; F?¬M; i
K°i M;¼M M9B + Q M,K M;?bM Kûi # M +çM? oçM EB K S?QM;X

ó•K -K -K5ô

L;¼M M9B + Q M,K M;?bM Kûi FB #` pÁM; b€M; ç"Ti`9M; - ç°i M?B M T?•M HB i
` i?"M? p¬ b® iªM; ç€X

s2M HŠM €M? i`,M; - K°i pÁM; b€M; ?bM? i`,M; ``^K # v p9i p"Q # M i`QM; M;¼M M
L?"M Upk F?Q +O L;mv i i?¬MV- ç"TM€i M;¼M M9B i?"M? p¬ b® iªM; ç€ pKM- bK

J°i Hm²M; €T HU+ FBM? F?OM; iW #|M; ?bM? tBM? ç T FB i`mv M ç M- # Q T?O i

•M? i`,M; i` M #-m i`ÌB HçB M? M? +?|M; M;QM; Hmv M HçB- iK i"TiçB i` M #|M
F?Q i? +O M" M; i,M; p¼i çB M +m²M; - F?¬M; M;WM; F?¬M; M;?dX

æ€K M;QÌB *´ hB m- om *-K ç°i M?B M #B M b„+ - bÊ ?½B M?bM #|M; ?bM? tBM? ç

óJm®M /B i h K h?¬M ;B€Q +O i - +€+ M;QÆB ç½ +?m~M #` M?"M ?"m [mª /B i i¬M

"|M; ?bM? tBM? ç T K¬M; HmM; i`QM; €M? i`,M; - i? M? •K i`QM; i` Q M?QM; HçM
ç-v w b€i T?çi i"M M?ŠM- w iS mv ?B T / /"M; M?"M` X

a€m pä ;Bª h?¬M +ªM? #¶M; M?B M i`-K K†+- F?¬M; M|BX

óh?ç+? L? K F?¬M; Î h K h?¬M ;B€Q- +€+ M;QÆB M m Km®M F? B +?B M- +?9M; i
#²BXô

h`QM; €M? i`,M;- #|M; ?bM? tBM? ç T F B H¢M? HMM; M|B,
ól v ? B T i W J M?•M +ÁM +?Q ;BªB i`W- H¢B +ÁM Km®M iB m /B i h K h?–M :B€Q
+€+ M;QÆB +kM; tSM; iU tQM; H` M;QÌB +Sm H¢B o¬ h`M >ªB\ æ9M; H` #m²M +QÌ
L|B tQM;- #|M; ?bM? tBM? ç T F B ?| i?`M? K°i €M? i`,M; `ÌB çBX
L?“i i?–M æQÌM; l v M L K ?„+ ?„+ +QÌB H¢M?- M|B pÈB ç€K M;QÌB *´ hB m,
óGQM; i`¼M; ;BÈB i?B m pÈB +€+ p` K°i +?9i- M;QÌB pW `²B H` L;mv i i?–M •m .Q
iB M p`Q h?–M +ªM? F?¬M; H•mX h`QÊ+ ç| - M`M; ?'T i?m M;?bM M,K €M? i`,M;- +
K†i i`,M; i` M +?QM i–M; i`ÌB- o¬ h`M MªB iQ M?Q p`v- M?QM; M;Q¢B i`W h`Q h?n
bÊ `M; F?¬M; +| B H` ç®B i?O +O M`M; - +€+ p` M m H` F?¬M; iBM +| i? i?Y K°i
L|B tQM;- F?¬M; ç ç M w bU FBM? ?½B +O ç€K M;QÌB *´ hB m- æQÌM; l v M L K
?| i?`M? K°i Hm²M; b€M; M? M? +?|M; `ÌB çBX
a€m M;QÌB *´ hB m- om *-K- h? M? JBM?- h?B M >"m- æ` >Q`M;- æ¬M; S?QÆM;
M?bM M;¼M M9B + Q pW -K -K bKT ç´ FB - i`QM; H9+ M?'i i?ÌB ç m i`-K K†+- b„

J oU+ m €KX

hWM; i`K tQÆM; + Q i`¼+ i`ÌB T?QM; iÄ .QÆM; h? M? æ - F?B M +?Q / i?`i i` M
h` M ç`B tQÆM; i`QM; F i ;BÈB- .QÆM; h? M? æ ç½ i`Î i?`M? K°i F?mM; tQÆM;
tQÆM; ?ÊT pÈB iWM; ;•M K¢+? i`QM; +Æ i? - #° /€M; i? HQÆM; F?OM; #®- F?r
;B®M; M?Q #'i +S H9+ M`Q ç m +| i? #` Hmv M +? iX

" M +¢M? ç`B tQÆM; +| K°i "¢+? \*®i S?€T h?•M- H9+ M`v "¢+? *®i S?€T h?•M FB

ó.QÆM; h? M? æ - M;QÆB +| Km®M i?QªB K€B F?¬M; îô

S?Q i` M ç`B tQÆM;- ç¬B K„i p®M ç½ HãK i?`i +?d +ÁM H¢B ?®+ K„i +O .QÆM;
H€M? `U+ `Ð M?Q i`QÊ+- H½Q #bM? ioM? HB + "¢+? *®i S?€T h?•M FB K°i +€B-

óL;QÆB ç M; H½M; T?Q i?ÌB ;B MXô

" hm–M +QÌB H¢M?- M|B,

óæ•v H` +Æ ?°B +m®B +MM;5 h?B >²M EB m K'v M;`v M[b) t•v tQM;- # M;`v b m -
.B K b) +?QM? i?S+ #QÊ+ p`Q o¬ h`M ?ªBX h®B ç KQÌB H,K M;`v i K ç¢B JBM? p
b) iB M p`Q o¬ h`M ?ªB- ç M H9+ ç| o¬ h`M ?ªB b) bBM? HBM? ç² i?€M- i`Î i?`M? i
JBM? M?•M +?9M; i Xô

•M? K„i +O .QÆM; h? M? æ `®i +m°+ ?B M H M K°i iB FBM? /`- K€m i?`i i` M
F?¬M; M|B +?mv MX

ó.QÆM; h? M? æ - M;QÆB ç9M; H` ;BÄB i?O çQ¢M- F?¬M; #B i M;QÆB HÈB /KM;
+O .QÆM; ;B `M M'T i`QM; J pU+X h ç½ HK+ bQ€i F?„T J pU+ M?QM; +kM; F?¬
T?ªB M;QÆB bÈK +| #® i`Q- #^M; p`Q M,M; HU+ +O #¼M ?¼- +?„+ +?„M F?¬M; +|
+O i Xô

" hm–M ?W K°i iB M;X

óL;?bM M,K [m .QÆM; :B +?9M; i Hm¬M ` ` p`Q p`Q J pU+ b®9- i?ÌB ;B M i Î i
+?Q +ÁM M?B m ?ÆM M;Q`B o¬ h`M ?ªBX >B m #B i +O i p J pU+ M`v F?¬M; ?
+?Q " hm–M M;QÆB +kM; F?¬M; #B i i` M KªM? ç'i M`v +| K°i b® F?m pU+ [m, /`X

.QÆM; h? M? æ +QÌB M;¢Q M;? - M|B,

ó*?Q /M i +? i- +?d +–M #¼M ?¼ H`K i?2Q K M? H M? +O i - M;QÆB b) F?¬M; i?
/Q i?€K çQÊ+ H–M i`QÊ+ +?QM? H` F?m pU+ ;Bª i #® i`Q- +| H) b m F?B iÈB ç| -
Qì M?d îô

h`QM; ?®+ K„i+O #° "¢+? *®i S?€T h?•M ç°i M?B M #MM; H M K°i M;¼M HY ,
óæ9M; p"v- +?9M; i p®M iQÎM; `^M; ibK çQÊ+ MÆB ~M i?•M +O .QÆM; ;B - M?QM
ç! H" +¢K #švX "BM? bo /QÊB i`QÊM; i ç½ +? i F?¬M; Qi- M?QM; +kM; /Q ?¼ +?
>²M EB m KÊB çQÊ+ ç~v M? M?X L;QÆB +kM; #B i- i F?¬M; +! F?ª M,M; ;B i M;
h?B >²M EB m- +kM; pb +! M;QÆB K"i®+ ç° t•v /UM; KÊB i,M; M? M?- i +ÁM T?ª
•M? K„i+O .QÆM; h? M? æ `®i +m°+ +kM; #B M ç´BX
óL;QÆB +ÁM +! K°i i?^M; +?„i i` B i®i- +€B iB m iY FB h?¢+? L? KFB ç½ ;•v ` +?
iQ€B Î o¬ h" M ?ªBX L; v +ª J E€ æ°M +kM; #` ?„M +?ûK K'i K°i i v- i F?¬M; #B i M
;b i` M M;QÎB FB iB m iY- F?B M ?„M +?d +! +ªM? ;BÊB æ` o` ç½ +! i? çª i?QÆB
K ç Q o¬ :BÊBXô
" hm-M +QÎB H¢M?- M|B iB T,
óL?QM; K" ç! ç½ H" [m€ F?S `²B- K°i F?B +?•M i?•M +O i iB M p"Q o¬ h" M >ªB-
HQM H¢B b) #` ;B i K°i +€+? / /"M; - +?„i i` B M®B M;?B T M;QÆB b) #` i?-M ?²M
ó*?ûK K'i K°i i v J E€ æ°M\ô
J„i .QÆM; h? M? æ b€M; H M- ç°i M?B M +QÎB `°,
óL,K ç! i ? Q T?Q "i hY ?mv i iQM? ` M| H" T?9+ iBM? +O .QÆM; ;B +?9M; i - i
M| +?„+ +?„M T?ªB +! çB m ;b ç! i?-M #Q- M?QM; H¢B F?¬M; iQM? ` ?„M +ÁM /k
> ? ? - i?ŠM; M?Ä ;BÄB H„K- t2K` i pšM +ÁM +QB i?QÎM; M|5ô
óhB m iY FB +kM; ;B®M; M;QÆB ;•v i?M ?^M F?„T MÆB- ?B M ;BÌ F?¬M; +?d +?
M; v +ª +€+ i? HU+ Î o¬ h" M ?ªB +kM; HB M ?ÊT çm´B ;B i ?„MX L;?2 M|B ?„M +
p•v +¬M; +O h? M? JBM?- h?B M >"m- æ` >Q" M; HB M i?O- ?ÆM M[ +ÁM H`K
iB m iY M"v i?"i bU [m€ ;B®M; M;QÆB- [mª i?U+ F?¬M; #B i b®M; +? i- +?ŠM; ç
" hm-M +kM; iÄ ` i?Q+? i?9,
óæ€M; iB +- ç®B pÈB M?•M HQ¢B +€+ M;QÆB- +€ iQM? ç! +?ŠM; F?€+ M"Q iU ç2
+O ?„M F?¬M; iQM? +kM; çQ€M çQÊ+X L?•M HQ¢B +€+ M;QÆB F?¬M; i`¼M; +QÎM
MB M +! iB K HU+ p¬ ?¢M- ç•v H" #B B HÈM M?'i+O +€+ M;QÆBXô
•M? K„i+O .QÆM; h? M? æ #m²M #½- ;"i ;"i ç-m,
óE?¬M; b B- ç€K M;QÎB FB i? M"Q i ç m #B iX >v p¼M; M| b) +! K v K„M M?Q i
?| H" M?- H-M M"v M m M| F?¬M; +? i- i?"M? iUm iQÆM; H B +?„+ +?„M b) pQÊi [
M?Q h? M? JBM?- S?¢K >QÆM; o•M- æ` >Q" M; i`QÊ+ FB +S M?bM i?'v i H" i`®
?¼ #` h? M? JBM? çm´B ;B i F?„T MÆB- ? ? - i iBM b) +! K°i M;"v M?Q p"vXô
ó*m²M; p¼M; iU ç¢BXô
" hm-M ?W H¢M?,
óL;QÆB +S +?Ì t2K- F?¬M; ç M K°i M,K`QÐB M[- i +?„+ +?„M b) K M; ç-m i?^M;
hB M; M|B pW /Si- ç®K HY # M i`QM; ç²M; iY +O "¢+? *®i S?€T h?•M +kM; #B
hm-M ç½ `ÌB çBX
.QÆM; h? M? æ H¢B BK H†M;- `i H•m b m ç! KÊB H¢M? M?¢i +QÎB- i?b i?"Q M|B
óh?^M; M?|+ ;BÄB H„K- M;QÆB +?Ì i? K +?9i M[- b) F?¬M; +ÁM # Q H•m +?9M; i
?¢ M"v +! B +! i? T?QM; iÄ i\ô

jeRX *?QÆM; jey, æ'i E?€+?

h?¢+? L? K M;²B M; v M; „M î i` M i?mv M ;¶- K'i ,M K'i M;O HoM? M;° „+ æ~m hB iQ- H9+ M`Q +kM; /MM; pä ²²M hBM? h?–M HB M ? „+ æ~m h?'i hBM?- KQÊM HU Hmv M „+ æ~m hBM? G X

.–M /–M- ? „M +`M; ?B m b•m b„+ +?B m i?S+ „+ æ~m hBM? G iU M;?o` - +| i? /M +O M?[M; M;¬B b Q M;QM; iK i?“M? +¬M; „+ æ~m hBM? G - M;QM; Hmv M #ªv F „+ æ~m i¢Q i?“M? „+ æ~m hBM? G X

J°i F?B M;QM; Hmv M „+ æ~m hBM? G i?“M? +¬M;- i¢Q K®B HB M ? pÈB iBM? i? F?B M- Km®M +¬M; FQ+? KK+ iB m M`Q +kM; ¸QÊ+X

ªv F?®B i?B M i?¢+? /Q „+ æ~m iBM? i?B i M;QM; Hmv M i?“M?- K°i F?B ¸T p` M| T?€i` +| i? F?B M +?Q pä ;Bª +ªM? ;BÈB h?B M o` #` i?QÆM; M†M;X hmv M| ¸¢B bBM? K¢M; i? >mv M „M; >`M .B K- h?€M? GBM? i?–M- æ` h•K ?Ä F i?ÊT i?QªB K€B F?¬M; #` iB m ? QX

Zm M i`¼M; M?'i H`- ? „M KÆ ?² +ªK i?'v „+ æ~m hBM? G ?B M ;Bì +?Q T?ªB H`

> „M +| /U +ªK ``M; F?B +`M; HoM? M;° i?'m i`B i w M;?o +O M?[M; M;¬B b Q- mv b) i,M; i?2QX

> „M i`T i`mM; i'i +ª iBM? i?–M p` M;?` HU+ F?'im- F?¬M; #B i# Q M?B m M,K i?€

J°i M;`v- i?mv M ;¶ #¶M; M?B M iB M p`Q K°i ?ªB pU+ p¬ +MM; m €K- ?Q`M +ªM? F ;B`i KbM? idM? H¢BX

L;~M; ¸–m M?bM bQÆM; KM m €K- +ªK M?“M ¸QÊ+ bU F€ H¢- ? „M H`T iS+ T?|M; i

h?–M i?S+ `ìB F?ÄB i?S+ ?ªB H`T iS+ #` i`|B #m°+ M?QM; /QM? p`Q K°i pKM; #MM ;B®M; M?Q #`ªM? ?QÎM; +O HU+ iW i`QìM; M`Q ¸|- F?| +| i? [m v H¢B i?S+ ?ªB

h`QM; ?ªB pU+ M`v- bQÆM; KM m €K K M? K¬M; # Q T?O ¸dM? ¸–m ;B®M; M?Q H` ¸QÊ+ K HU+ [m, /` F?B M #'i +S pä ;Bª M`Q iB M p`Q +kM; F?¬M; i? /MM; i?–M i

a„+ K†i ?ÆB ¸´B- h?¢+? L? K ioM? i•K M;?o M;ÊB- ¸°i M?B M T?€i ?B M bU HB M M?[M; M;¬B b Q i` M i`ìB +kM; #` +„i ¸SiX

> „M ¸½ F?¬M; +ÁM +ªK i?'v HU+ HQÊM; +O M?[M; M;¬B b Q i` M i`ìB- F?¬M; i? bQÆM; KM- +kM; pb i? ? „M ¸°i M?B M M;?o` KbM? ¸ M; î ¸` T?QÆM; M`QX

•K hW oK *?QÈM;X

æ•v H` +U+ ¸¬M; o¬ h`M ?ªB- H` ?ªB pU+ i` /` i?–M #Q M?'i- ?`M; id M,K [m pšM #

í# M i`QM; •K hW oK \*?QÈM;- i?–M i?S+ F?¬M; i? ?Q¢i ¸°M;- +€+ HQ¢B HU+ HQªªM? ?QÎM; +O iW i`QìM;- F?¬M; i? T?€i ?mvX

>ªB pU+ iW i`QìM; F€ /` M`v +| i?ªM? ?QÎM; iÈB HB M? ²²M +O pä ;Bª- F?B M ?¼ H¢X

h?B M ¸` HB M? F?Q +kM; F?¬M; +|X

æSM; i` M i?mv M ;¶ M?Ä- M?“K K„i +~M i?“M +ªK i?K i`QM; +?®+ H€i- h?¢+? L? ? „M ¸½ ¸ M MÆB KQM; Km®MX

h` M L?“i ¸ªQ- >¢ h•K L;?B M iWM; M|B pÈB ? „M M?[M; ¸B m [m, /`- i?–M F€ +O ¸^M; b m •K hW oK *?QÈM; H` i`mM; i•K +O h?–M •M æ¢B GK+- M|B i`QM; •K hW v m i?0

H`WC85P•]H`WC3=; Q HQäCS +;B[d€€ä`Ð F30Ôp³S/ð% €Ðrð%P HB ¢30Ð F• \$g M3€CÐ

J`50€%p hH €Q\$7P0€€ 3W @F?¬M;

“Khi hành sự phải cẩn thận hai huynh đệ Lao Luân, tuy cảnh giới của chúng chỉ là Niết Bàn tam trùng thiên nhưng nếu chúng liên thủ với nhau thì thực lực chân chính có thể so với Vô Giả cảnh giới Thiên Vị, ngay cả ta không dám chắc có thể đánh bại, đệ vạn lần đừng xem thường họ”.

Bác Cách rung mình, âm thầm lưu ý, gật gật đầu, lại hỏi.

“Sư tỷ, vì sao phải bảo tiểu tử kia ở lại?”

“Đồ ngu!”

Thải Y bộ dáng buồn bực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

“Mấy lần dò đường gần đây có phải đều là do đệ và huynh đệ Lao Luân làm hay không?”

Bác Cách thành thật gật đầu.

“Dò đường nguy hiểm nhất, cứ nghĩ nếu bị đàn yêu thú vây quanh, kết quả chắc chắn là phải chết. Mạo muội vào nhằm hung địa, cũng phần nhiều là chết, ta bảo tiểu tử đó ở lại là muốn hắn thay đệ đi dò đường, dùng hắn để bảo toàn tính mạng của đệ. Đệ phải cảm kích tiểu tử kia thay thế đệ lên bàn thờ một lần. Đã hiểu chưa? Ngu xuẩn!”

Thải Y buồn bực nói.

“Cám ơn sư tỷ”.

Bác Cách cảm động nói.

“Nói ít thôi, quan sát nhiều vào, đừng có như thằng ngốc bị người ta bịt mắt chỉ đường”.

Thải Y mắng một câu mới chậm rãi nhắm mắt lại:

“Hộ pháp cho ta, đừng cho kẻ nào tới gần, nhất là ả Ngã Nhã kia!”

“Dạ biết!”

Bác Cách cúi đầu khom lưng, thành thật đứng ở bên nàng canh gác, không dám có một chút sơ sẩy.

Trong lòng hắn cũng hiểu, sư tỷ sở dĩ khuyên bảo hắn cũng là bởi vì hắn có giá trị, nếu hắn ngay cả chuyện này cũng không làm tốt, hắn sẽ mất đi giá trị lợi dụng. Nói không chừng vị sư tỷ này sẽ không quản tới sự sống chết của hắn nữa.

Nghĩ như vậy, hắn càng thêm thành thật, âm thầm đề phòng Ngã Nhã ở phía xa. Nhưng khi nhìn thấy Ngã Nhã đang chậm rãi bước về phía tiểu tử xa lạ kia, sắc mặt hắn khê biến, động não liền biết có chút thâm ý.

Mượn sức tiểu tử kia sao?

Hắn bị Thải Y mắng cho một trận đầu óc đột nhiên thông suốt, bỗng hiểu ra chút gì đó.

Nghĩ như vậy nên khi hắn nhìn Thạch Nham đã không còn địch ý mà cảm thấy đáng thương. Tiểu tử này coi như xui xẻo, bị sư tỷ cùng Ngã Nhã tâm địa ác độc lừa bòn trong tay mà trong lòng còn mang tâm trạng cảm kích.

364. Chương 363: Yêu Thú, Hung Địa, Con Người

- Ta tên là Lao Lý.

- Ta Tao Luân.

Hai tên tóc vàng mắt xanh cao lớn nhìn Thạch Nham nhếch miệng cười giới thiệu.

- Thạch Nham.

- Ừ, rất vui vì được biết người, Thạch Nham, hy vọng hành trình tiếp theo chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.

Nói xong, hai gã tóc vàng mắt xanh liền cười cười sóng vai đi tới một vị trí khác cách Ngã Nhã, Thải Y vài trăm thước ngồi xuống.

Hai huynh đệ này một người lấy ra yêu tinh, tinh tâm khôi phục lực lượng, còn một người đứng ở bên cạnh trợn mắt nhìn về phía trước suy nghĩ đến xuất thần.

Thạch Nham bình tĩnh, âm thầm lưu tâm một chút về hai huynh đệ Lao Luân, Lao Lý, rồi lại nhìn về phía Thái Y, Bác Cách, trong lòng thầm nghĩ đám người này hình như có sự e dè lẫn nhau.

Trong lúc Thái Y khôi phục Tinh Nguyên thì Bác Cách đứng hộ pháp. Lao Luân và Lao Lý cũng vậy.

Hóa ra, tổ đội 5 người này không đoàn kết, họ đang đề phòng lẫn nhau.

Thái Y và Bác Cách một nhóm, Lao Luân, Lao Lý hai huynh đệ một nhóm, Ngã Nhã một mình một nhóm. Ba phía tuy rằng đi chung với nhau nhưng lại không tín nhiệm nhau, đối với nhau đều có sự đề phòng, ngay cả việc đơn giản là khôi phục lực lượng cũng phải cẩn thận như vậy, có thể thấy năm người này quan hệ không có hòa thuận như hần nghĩ.

Thạch Nham âm thầm lưu ý một chút nhận ra điều cổ quái này, lại càng không dám thả lỏng, ngấm ngầm đề phòng.

Sau khi hai huynh đệ Lao Lý giới thiệu, Ngã Nhã long nhếch mày một cái rồi đi tới chỗ Thạch Nham, cách hần mười mét liền dừng lại, lạnh nhạt nói:

- Ta có chút tò mò đối với Vô Tận hải, người có thể nói cho ta nghe chút về nơi đó không?

Nữ nhân này mặc áo gấm tơ tằm, eo mang một sợi dây lưng ngọc bích bó lấy eo lưng nhỏ nhắn cực kỳ hấp dẫn, đôi chân trắng tấp, cặp đùi đẹp trong lớp lụa mỏng manh như ẩn như hiện, có chút mê người.

Nàng đứng một mình ở đó, hàng lông mi thật dài, đôi mắt trong suốt như nước hồ, thỉnh thoảng lại lóe sáng như muốn thu linh hồn của nam nhân vào trong đôi mắt nhỏ bé của mình.

Lúc trước Thạch Nham đứng khá xa nàng, cộng thêm sự đề phòng khi mới gặp cho nên không quan sát kỹ.

Hiện tại nàng tới gần, Thạch Nham đảo mắt một lượt, nhìn không được khen lên một tiếng, không nghĩ tới nữ tử này lại có bộ dáng động lòng người như vậy, sắc đẹp có thể nói cùng với cấp bậc với Hạ Tâm Nghiên, Tào Chỉ Lam, đứng là hồng nhan họa thủy.

- Vô Tận hải ở phía tây của Âm Từ Vụ Chương, thế nhưng chỉ có 5 nơi được võ giả tập trung, phân biệt là hải vực Già La, hải vực Viên La. . .

Thạch Nham nói với giọng khá nhỏ, vẻ mặt bình tĩnh, thần nhiên đem tình hình của Vô Tận hải giới thiệu với nàng một lần, nhưng không đề cập tới tình hình của các thế lực và việc Ma vực số 4, Bấy tầng Minh giới xâm nhập, càng không nói gì đến lai lịch của hần, không nói đến hoàn cảnh của hần ở Vô Tận hải.

- Quả là một địa phương thú vị.

Lông mi dài của Ngã Nhã giật giật, nhẹ giọng thì thầm một câu, vẻ mặt lộ ra chút suy nghĩ.

Lúc lâu sau, nàng bỗng nhiên nhìn về phía Thạch Nham tò mò hỏi:

- Vì sao người lại đến Âm Từ Vụ Chương? Người xâm nhập vào đây là muốn vượt qua Âm Từ Vụ Chương để đi đến đại lục Thần Châu?

- Ta đến đây để ma luyện bản thân.

Thạch Nham lạnh nhạt nói:

- Ta tu luyện gặp bình cảnh, nghe nói Âm Từ Vụ Chương có rất nhiều điều thần bí, liền vào đây xem thử vận khí, thử mượn nguy cơ trong này để đột phá.

Ánh mắt Ngã Nhã sáng lên, gật gật đầu:

- Xem ra Vô Tận hải cũng có cường giả lợi hại.

Thạch Nham nhếch miệng cười nhưng không bình luận.

- Âm Từ Vụ Chương có ba hung hiểm trí mạng, một là yêu thú, hai là hung địa, ba là con người.

Ngã Nhã chần chờ một chút nhẹ giọng nói:

- Tính ra, yêu thú là dễ dàng đối phó nhất, hung địa xếp thứ hai, con người thì không thể lường được, là điều đáng sợ nhất, người đã vào đây thì phải cẩn thận một chút.

- Con người?

Thạch Nham sắc mặt trầm xuống.

- Đúng vậy, đồng loại.

Ngã Nhã thành thật gật đầu, liếc nhìn đám người Thái Y, Lao Lý, sau đó nói với Thạch Nham:

- Cho dù là người bên cạnh... cũng phải cẩn thận đề phòng. Ở trong này đồng bọn chẳng là gì cả, thời điểm máu chốt chẳng những không đáng tin mà còn có thể trở thành hung hiểm trí mạng.

Nói đến đây, Ngã Nhã có chút muốn nói tiếp lại thôi, trầm ngâm vài giây, biểu tình phức tạp, liếc nhìn Thạch Nham một cái, nói:

- Có khi lẻ loi một mình lại an toàn hơn, người ở lại một mình, tự lo bản thân cho tốt.

Cặp đùi dầy dà trong lớp lụa mỏng vừa động, Ngã Nhã đã phiêu dật bay ra xa vài trăm thước, lại tiếp tục đi xa, đảo mắt đã không thấy đâu.

Bác Cách cùng với vị huynh đệ đang hộ pháp là Lao Luân vừa thấy Ngã Nhã đi xa, tựa hồ âm thầm thở dài nhẹ nhõm, tâm trạng cảnh giác được thả lỏng một chút, sau đó yên tâm ngồi xuống.

Thạch Nham trong lòng rung mình.

Thông qua chi tiết nhỏ này, hắn lập tức nhận ra trong đoàn người này người đáng sợ nhất chính là Ngã Nhã.

Trong năm võ giả thì Ngã Nhã và Thái Y có tu vi cảnh giới Thiên Vị, ba nam nhân còn lại có cảnh giới Niết Bàn tam trùng thiên. Thạch Nham nhận ra trong đám người này chẳng ai có suy nghĩ tốt, không một ai có thể tín nhiệm, cũng không một ai có thể dễ dàng đối phó.

Trong đó, cái tên Bác Cách ánh mắt lạnh lùng kia, một người không có kiên nhẫn, dễ dàng xúc động là dễ đối phó hơn một chút.

Bốn người còn lại đều là hạng âm trầm, nhất là Thái Y cùng với Ngã Nhã, hắn nhìn không thấu, tuy nhiên cảm thấy hai nữ tử này luôn đối chọi gay gắt, mặt ngoài thì một mực hòa khí, hiển nhiên không phải thiện tâm.

Năm người chia làm ba hướng, đều tự tản ra, im lặng thay phiên hấp thụ yêu tinh để khôi phục tinh nguyên, không nói chuyện với nhau, nhìn như là hòa hợp tuy nhiên đều đang đề phòng lẫn nhau.

Thạch Nham cẩn thận quan sát một lúc, trong lòng mới yên tĩnh trở lại.

Hắn lặng lẽ lùi về phía sau, cách hai người gần nhất là Lao Luân, Lao Lý tám trăm mét mới ngừng lại.

Nhìn quanh bốn phía, phát hiện phía sau và hai bên đều là đá núi, phía trước trống trải mới có khả năng xuất hiện nguy cơ, hắn ngồi xuống, đem một phần ba khối yêu tinh ra bắt đầu hấp thụ lực lượng bên trong.

Khác với các khối Nguyên Tinh khác, khối yêu tinh này được lấy từ trong người yêu thú ở Âm Từ Vụ Chướng, có khả năng thích ứng với hoàn cảnh đặc thù, không bị hoàn cảnh nơi này tán đi.

Yêu tinh đúng là một thứ thuốc bổ để hồi phục lực lượng.

Kim Tinh Tuyệt Long sư là yêu thú cấp 6, tương đương với nhân loại cảnh giới Niết Bàn, lực lượng ẩn chứa trong một phần ba viên yêu tinh cũng không hùng hậu cho lắm.

Yêu tinh dù sao cũng là yêu tinh, không phải là nguyên tinh thuần túy, lực lượng phải chuyển hoá thành tinh nguyên cho võ giả sử dụng không thể tránh khỏi chuyện bị hao tổn, một phần ba viên yêu tinh này sau khi chuyển hóa, Thạch Nham chỉ hấp thu được một nửa lực lượng, tương đương với một phần mười tinh nguyên của Thạch Nham.

Lúc trước hần thi triển Sinh Ấn Tinh Nguyên tiêu hao cũng không nhiều, khối yêu tinh này chẳng những giúp hần khôi phục phần tinh nguyên khi sử dụng Sinh Ấn mà còn giúp khôi phục một phần tinh nguyên bị tiêu hao mấy ngày nay.

Trong khi tĩnh tu, chờ khi khối yêu tinh trong tay trở thành một khối phé thạch, hần âm thầm cảm thụ một chút, phát hiện tinh nguyên trong cơ thể đã sắp đạt đến đỉnh phong, ước lượng khoảng được chín phần mười.

Tuy rằng không chưa đạt tới đỉnh phong nhưng hần cũng vừa lòng, híp mắt nhìn về phía trước, hần phát hiện Lao Lý và Thái Y đã khôi phục xong, đang canh chừng cho Bác Cách và Lao Luân tĩnh tu.

Ngã Nhã không biết đi nơi nào, nàng lẻ loi một mình, không thể tin ai, thời điểm tĩnh tu đương nhiên phải chọn nơi xa xôi, để đảm bảo tu luyện không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thạch Nham thu hết tình hình vào trong mắt, tiếp tục duy trì tư thế tĩnh tu.

Qua một hồi lâu, Bác Cách và Lao Luân đã khôi phục xong lực lượng, bốn người tụ tập lại một chỗ vẫy tay với Thạch Nham.

Thạch Nham lúc này mới đứng lên, một mặt âm thầm đề phòng, một mặt đi tới. Đến trước bốn người mười mét hần liền dừng lại, thoải mái mà hỏi:

- Phải đi tiếp rồi à?

Hần lặng lẽ quan sát bốn người, kỳ dị phát hiện ra địch ý của tên Bác Cách với hần đã giảm không ít, tuy rằng vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhưng trong mắt không còn có cố kỵ hận ý, điều này làm cho hần có chút nghi hoặc, không rõ Thái Y nói gì với Bác Cách lại khiến cho thái độ của hần thay đổi nhiều như vậy.

- Ngã Nhã vẫn còn chưa trở về, chờ nàng ta chốc lát.

Thái Y thản nhiên cười, buồn chán nghịch chiếc vòng trên cánh tay trắng như tuyết, giả bộ vô tình nói:

- Ngã Nhã không tin ai cả, trong lúc nàng tĩnh tu không cho phép bất kì ai tới gần. Lúc trước chúng ta có một đồng bạn thấy nàng tĩnh tu khá lâu, lo lắng nàng gặp chuyện không may nên có ý tốt đi qua gọi nàng, sau đó thì... không trở về nữa, cũng không biết đã gặp phải chuyện gì.

Trong mắt tinh nguyên hiện lên một tia dị quang.

Thái Y trong lòng cười lạnh, thấy đạt được mục đích liền không nói thêm gì, cười thản nhiên về hướng Ngã Nhã rời đi.

Năm người bỗng nhiên trầm mặc, không có người nào chủ động mở miệng, không khí có chút quỷ dị.

Không bao lâu, Ngã Nhã lặng lẽ xuất hiện, bước chân thong thả, di chuyển hững hờ nhưng lại nhẹ như không.

- Có thể xuất phát rồi.

Ngã Nhã thần sắc lãnh đạm, nói:

- Lần này hơn một người, nhiệm vụ dò đường sẽ phải phân công lại, các người thấy thế nào?

- Người mới thôi, kiểu gì chẳng phải tham gia một hai lần.

Thái Y cười khê, đôi mắt đẹp liếc nhìn Thạch Nham một cái, nói:

- Dò đường là nhiệm vụ dễ nhất, chỉ cần phát hiện nguy hiểm là lập tức thoái lui. Loại nhiệm vụ này cũng coi như là sự khảo nghiệm phản ứng cùng óc quan sát của người mới, các người nghĩ sao?

Thái Y nhìn về phía ba người Lao Lý, Lao Luân, Bác Cách.

Không ngoài sở liệu, ba người này cùng nhau gật đầu, dường đã sớm cùng nhau hội ý.

Ngã Nhã gật gù đầu, thấy đa số mọi người đều đồng ý liền nhìn Thạch Nham nói:

- Nơi này ta cũng không rõ lắm, người đi dò đường nếu gặp yêu thú thì gọi chúng ta, gặp hung địa phải rút lui... gặp con người thì phải quan sát tu vi và nhân số của họ.

Thạch Nham trầm nghĩ không ổn, sau khi liên kết các sự việc trong đầu rồi cười gật gật đầu đồng ý nhận nhiệm vụ, nói:

- Không thành vấn đề.

365. Chương 364: Người Dò Đường

Thạch Nham cũng là bất đắc dĩ.

Năm người này bảo hắn ở lại rõ ràng là không có ý tốt, hắn sớm đã chuẩn bị tâm lý, dự đoán được chuyện họ sẽ bắt hắn đi dò đường.

Theo hắn nghĩ, dù có rời khỏi 5 người này đơn độc hành sự cũng không an toàn hơn là mấy.

Sự hiểu biết của hắn đối với Âm Từ Vụ Chương quá ít, mạo muội đi lung tung có khi lại gặp phải yêu thú cực mạnh hoặc hung địa nguy hiểm. Một khi đa như vậy, việc mà bọn họ yêu cầu cũng không quá khó để đồng ý.

Năm người chia làm ba phe giám sát lẫn nhau, điều này đúng là hợp tâm ý của hắn, nghĩ thầm tuy rằng bản thân cũng không an toàn cho lắm, nhưng cũng có thể lợi dụng 5 người này làm một số chuyện. Nếu năm người này đồng tâm nhất trí thì chắc chắn không được.

Thải Y, Bác Cách muốn lợi dụng hắn, biến hắn thành vật hy sinh, hắn cũng đã nghĩ đến.

Ở trong Âm Từ Vụ Chương không có thiên địa linh khí, võ giả bình thường nếu muốn khôi phục tinh nguyên chỉ có một cách là giết yêu thú.

Nhưng hắn lại khác.

Hắn coi bọn người Ngã Nhã, Thải Y, Bác Cách là một loại “yêu thú” khác, chỉ cần thời điểm năm người này chết, hắn ở bên cạnh hút lấy tinh khí của họ thì sẽ khôi phục được lực lượng. Với sự đặc thù của võ hồn thần bí, không gì là không thể, kể cả trong Âm Từ Vụ Chương.

Chỉ cần có người chết là có tất cả.

Bởi vậy, ở chung với năm người này cũng là một dự hoặc rất lớn.

Đám người Thải Y luôn có ý xấu, hắn làm như vậy có gì là không phải cơ chứ?

- Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta xuất phát.

Ngã Nhã thấy hắn sẵn sàng đáp ứng thì có chú kinh ngạc gật gật đầu, từ Huyền Không giới lấy ra một cái La Bàn hình vuông tinh xảo, trên La Bàn có khắc đồ án kì quái, bốn góc đều được khảm bốn khối yêu tinh của yêu thú dường như là để cung cấp năng lượng cho La Bàn.

Ngã Nhã cầm La Bàn trong tay, ngón tay nhỏ trong suốt chỉ vào trung tâm dường như đang muốn phân rõ phương hướng.

Thải Y không nói lời nào, tầm mắt toàn bộ đặt lên chiếc La Bàn trên tay Ngã Nhã, lưu ý phương hướng La Bàn sợ Ngã Nhã âm thầm gây rối.

Ở giữa La Bàn có một chiếc kim màu bạc khẽ rung rung một chút rồi dừng lại chỉ về phía bên trái Thạch Nham, Ngã Nhã liếc nhìn phương hướng đó một chút rồi thuận tiện cất La Bàn vào Huyền Không giới, thần nhiên nói:

- Xác định được phương hướng rồi.

Thải Y cùng mọi người cười cười gật đầu.

Ngã Nhã không nói gì thêm, mũi chân điểm vào hòn đá dưới chân một cái rồi phi người bay đi, tốc độ không nhanh mấy, dường như đang tìm cách tiết kiệm tối đa tinh nguyên.

- Thạch Nham không đi sao?

Thải Y chờ Ngã Nhã đi rồi nhích người về sau, bỗng cười nhìn về phía hắn:

- Người đi sau Ngã Nhã, cho nên khi nào nàng bảo người đi lên trước là lúc đó có sự việc khác thường. Cần thận một chút, gặp mãnh thú nhớ hét thật to, bằng không lúc chúng ta chạy tới thì cũng đã muộn, người chỉ sợ đã...

Sắc mặt Thạch Nham không thay đổi, chấp tay với nàng một cái rồi đuổi theo Ngã Nhã.

Thải Y chờ Thạch Nham rời đi, ý cười trên mặt dần thu liễm, cau mày thầm nói một câu:

- Người này thật cẩn thận, không biết Ngã Nhã đã nói cái gì với hắn, ta thấy hắn dường như có khuynh hướng gần gũi với Ngã Nhã. Ngã Nhã có lực lượng mạnh nhất, nếu được tiểu tử này giúp đỡ, ả ta càng nguy hiểm.

Bác Cách há mồm muốn nói, thầm nghĩ tiểu tử này không phải là do tỷ lưu lại hay sao. Nghĩ đi nghĩ lại lúc hắn bị Thải Y mắng mà im lặng không hồi ngược lại, bây giờ mới cảm thấy trong lòng có chút khó hiểu.

Hai huynh đệ Lao Lý, Lao Luân cười hắc hắc, ánh mắt có chút thâm ý, không nói chuyện với Thải Y mà bay về phía Thạch Nham.

Thải Y cười lạnh một cái rồi nói với Bác Cách:

- Tiểu tử kia không dễ trêu đùa, đệ lưu tâm một chút, đừng để hắn quá thân cận với Ngã Nhã. Ta sợ hắn bị Ngã Nhã mê hoặc, cam tâm tình nguyện làm hộ hoa sứ giả, một lòng trợ giúp ả ta, tuy là không sợ nhưng lại có chút phiền toái. Nếu có cơ hội, đệ nhớ châm ngòi li gián quan hệ của hắn và Ngã Nhã, tốt nhất là làm cho hắn kiêng kị ả ta, biết chưa?

Bác Cách sửng sốt một chút, cười khổ gật đầu:

- Đệ sẽ cố hết sức.

Thải Y không nói thêm gì nữa, bàn tay vung lên phát ra thanh âm dễ nghe, đuổi theo hướng Thạch Nham vừa đi.

Ngã Nhã đi đầu tiên, Thạch Nham theo sau, tiếp đó là huynh đệ Lao Luân, Lao Lý, sau cùng là Thải Y cùng với Bác Cách.

Một hàng sáu người này duy trì khoảng cách hai mươi mét, tốc độ bay không nhanh, hết sức tiết kiệm tinh nguyên.

Thạch Nham luôn lưu tâm phía trước và sau, quan sát động tĩnh bên cạnh.

Mỗi khi Ngã Nhã đi đến một ngọn núi dừng lại một chút, lấy La Bàn ra dò xét, xác định không có điều khác thường mới tiếp tục tiến lên.

Thạch Nham ở phía sau nàng ta hai mươi mét, chứng kiến hình ảnh mờ lung của Ngã Nhã trong biển mây, môi trường không trọng lực khiến thân hình nàng như tơ liễu, vòng eo mảnh khảnh, đôi chân trắng đẹp cùng cặp đùi đầy đặn, trong lòng có chút vui vẻ nhưng cũng không có ý nghĩ lung tung gì.

Cứ như vậy bay một hồi lâu, Ngã Nhã vẫn im lặng không mở lời, chỉ lấy La Bàn ra xem mỗi khi tới một ngọn núi, sau đó lại cấp tốc rời đi, không bảo Thạch Nham tiến lên dò đường.

Thạch Nham cũng không dám thả lỏng, thủy chung vẫn lưu ý dị thường xung quanh, chú ý hai huynh đệ Lao Luân, Lao Lý, sợ không để ý là có thể bị hai huynh đệ kia đánh lén bất ngờ.

Bỗng nhiên.

Ngã Nhã tiếp tục dừng lại trước một ngọn núi khác, lấy La Bàn ra xem rồi quan sát động tĩnh.

Lúc lâu sau, Ngã Nhã liền quay lại nhìn Thạch Nham bảo:

- Trong vách núi giữa hai ngọn núi trước mặt có điểm kỳ quái, người đi dò xét một chút xem bên đó có cái gì.

Thạch Nham gật gù đầu, đề phòng cẩn thận đi tới gần vị trí của Ngã Nhã.

Ngã Nhã quay đầu lại, đôi mắt sáng ngời nhìn về phía hắn đang đến gần.

Thạch Nham biết Ngã Nhã này đề phòng hắn, trong lòng cười lạnh, vẻ mặt tự nhiên, cũng không có nhìn nàng ta, ngược lại đem sự chú ý đặt vào vách núi phía trước, ánh mắt chăm chú, tỏ vẻ trầm tư suy nghĩ.

Lòng cảnh giác của Ngã Nhã không hề giảm bớt, tiếp tục chăm chú nhìn Thạch Nham, mãi cho đến khi hắn đi qua bên cạnh, tiến về phía trước nàng mới thả lỏng một chút rồi đưa ánh mắt theo sát phía sau Thạch Nham.

- Khả năng rất lớn có yêu thú ẩn nấp ở trên sườn núi, người chú ý quan sát một chút, tốt nhất là biết được số lượng cùng cấp bậc của chúng.

Khi Thạch Nham bay qua nàng, mới nghe thấy tiếng lạnh nhạt nhắc nhở.

- Ừ.

Lạnh Nhạt đáp một tiếng, sắc mặt Thạch Nham chợt trầm xuống vận chuyển tinh nguyên, một tia lực lượng tinh thuần lặng lẽ chảy trong gân mạch hắn.

Thời điểm tinh nguyên cuộn cuộn chảy, thân thể hắn run nhẹ, lực lượng khủng bố trong người lúc nào cũng có thể bùng phát.

Cảm thụ được biến hóa của cơ thể, ánh mắt Thạch Nham dần dần bình tĩnh.

Ngã Nhã không nói một lời, thân thể xinh đẹp mềm mại đứng trong đám mây mù trên không, vẻ mặt lãnh đạm nhìn Thạch Nham, sau đó bỗng nhiên xoay người lại liếc nhìn hai huynh đệ Lao Lý, Lao Luân đang tới gần.

Hai huynh đệ nhìn thấy ánh mắt nhìn chăm chú của Ngã Nhã thì chậm rai dừng lại, vẻ mặt ôn hòa tươi cười. Lao Lý nhìn Thạch Nham rồi lại nhìn Ngã Nhã nói:

- Tình hình ra sao? Đại khái nó là cái gì?

- Yêu thú.

Ngã Nhã lãnh đạm, tùy ý đáp một câu rồi quay đầu tiếp tục nhìn về phía Thạch Nham.

Hai huynh đệ Lao Lý cũng không hỏi nhiều, một người nhìn Ngã Nhã, một người xoay người nhìn Thái Y, lưu ý phía trước lại để tâm phía sau.

Hai ngọn núi cao chừng năm trăm mét, trên ngọn núi là một màu đỏ thẫm, có một số thực vật dị thường sinh trưởng.

Ở giữa hai ngọn núi cao này có một vách núi rộng trăm mét, khung cảnh mờ mịt khiến cho vách núi càng u ám, trên hai sườn núi thực vật dày đặc, do có mây mù lên không nhìn rõ, ẩn hiện có thể thấy một vài bóng đen giống như đá tảng hoặc thực vật đặc thù.

Dưới tình huống không thể vận dụng thần thức, chỉ có thể dựa vào ánh mắt để quan sát, muốn biết rõ hiện trạng chỉ có cách là tới gần.

Thạch Nham bắt đầu vận chuyển tinh nguyên, cách vách núi kia ngày càng gần, ánh mắt hắn càng rành rõ nhìn chăm chăm vào những bóng đen ở hai sườn ngọn núi, muốn nhìn rõ xem rốt cuộc nó là cái gì.

Xì xì!

Đây là âm thanh của măng xà từ hai sườn núi truyền đến, chỉ thấy những bóng đen kia bỗng nhiên hoạt động từ trong vách núi bay ra ngoài.

Hình dạng này là thân hình của một con Tử Kim Măng Xà!

Tử Kim Mãng Xà là yêu thú cấp sáu sống quần cư, ưa thích âm hàn, trên da mãng xà có hai vòng tròn hoa văn màu vàng và màu tím, thân hình dài từ bảy đến mười mét, có thể phun ra khói độc, rang nắng sắc bén, hơn nữa lại có thể phóng ra ngoài, cơ thể to dài của nó hết sức mạnh mẽ, có thể quần đứt eo của võ giả ngay lập tức.

Một con Tử Kim Mãng Xà quần quanh một thân cây ở sườn núi, nhìn thấy hắc đến gần thì đột nhiên phi thân đến, tốc độ cực nhanh, miệng phun ra một ngụm chất độc màu tím bắn thẳng tới chỗ Thạch Nham.

Thạch Nham thoáng nhìn một cái, phát hiện Tử Kim Mãng Xà có tám con bay tới, sắc mặt không khỏi biến đổi, mỗi con Tử Kim Mãng Xà này đều dài đến tám chín mét, răng nanh dày đặc, đôi mắt nhỏ lóe ra độc quang dọa người.

Không kịp nghĩ nhiều, hắc lập tức vận chuyển tinh nguyên tới hai chuyên, độc dịch kia vừa bắn đến hắc đã nhảy lùi về phía sau như chớp.

- Yêu thú cấp 6 Tử Kim Mãng Xà, có tám con.

Thân ảnh Thạch Nham thối lui nhanh như điện đến trước mặt Ngã Nhã chừng trăm mét thì dừng lại, hắc quay đầu, trầm giọng hét to.

- Giết chúng!

Ánh mắt Ngã Nhã sáng lên, vẻ mặt có chút hung phấn, thân hình như một cây trường thương sắc bén bắn nhanh về phía đàn mãng xà.

366. Chương 365: Bí Bảo, Thần Hồn

Tám con Tử Kim Mãng Xà lắc đầu vẩy đuôi, từ trong vách núi lao ra tốc độ cực nhanh, những ánh mắt khiếp người lóe sáng nhìn vào Thạch Nham một cách độc ác.

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, đứng bất động tại chỗ đợi Tử Kim Mãng Xà đến.

Nếu một mình hắc đối đầu với tám con Tử Kim Mãng Xà trưởng thành này, hắc cũng không nắm chắc có thể giết sạch bọn chúng, nhưng mà năm người Ngã Nhã lực lượng thâm sâu khó lường, tình thế sẽ khác.

Quả nhiên.

Ngã Nhã thân như một cây trường thương được bắn đi, khí thế cực kỳ sắc bén, nháy mắt đi đến cạnh hắc, nhưng không dừng lại mà trực tiếp vọt qua nhảy vào nơi đàn mãng xà tụ tập.

Thân hình nàng yếu diệu ở trên không trung không ngừng biến đổi, làm cho người ta có một cảm giác không thể nắm bắt.

Một chùm ánh sáng màu xanh đậm từ trong ngón tay của nàng phóng ra, trong ánh sáng sắc bén ẩn hiện có điện quang, trong mỗi tia sáng đều chứa lực lượng vô cùng sắc bén.

Chùm ánh sáng màu xanh ở trên hư không đan vào nhau, trong khoảnh khắc biến thành một cái vồng ánh sáng bao phủ tất cả đám Tử Kim Mãng Xà.

Một tiếng thét trong trẻo lạnh lùng vang lên, nàng uốn cong vòng eo tiến vào chiếc vồng ánh sáng trên không trung, đứng ở một bên đối diện với đàn Tử Kim Mãng Xà.

-Vũ Giải Chi Nhận!

Nàng quát xong, một đám hàn quang hình mũi kiếm lượn vòng xuất hiện bay đến đám Tử Kim Mãng Xà.

Hai con Tử Kim Mãng Xà ở phía trước chưa kịp phóng độc đã bị những mũi kiếm chém tới, thân thể của chúng đột nhiên bị vỡ ra.

Hai khối yêu tinh trong suốt bị Ngã Nhã dùng năm ngón tay điều khiển, từ trong hai xác rắn bị vỡ ra nháy mắt rơi vào bàn tay nàng, Huyền Không giới sáng lên, hai khối yêu tinh liền biến mất.

Ở đằng sau, bốn người Lao Lý cùng Thái Y vừa thấy Ngã Nhã ra tay trước đã đoạt được hai khối yêu tinh thì lo lắng, toàn lực chạy đến như bay. Một đám hồng quang chợt lóe vụt qua người Thạch Nham phi đến tranh đoạt yêu tinh của Tử Kim Mãng Xà.

Thái Y diễm lệ như tiên, quần áo bay phất phơ, chuối vòng trên cánh tay tuyết trắng đột nhiên bay ra, ở giữa không trung truyền ra tiếng huýt khó dọa người, va chạm tạo ra quang mang chói mắt.

Lúc bay xuống phía Tử Kim Mãng Xà, chuối vòng đột nhiên biến hóa, từ bên trong chúng phóng ra một lưỡi dao hung hãn sắc bén dài chừng một thước, chuối vòng phát ra hàn quang rực rỡ, nhẹ nhàng lượn vòng đem Tử Kim Mãng Xà chém thành mấy mảnh.

Bác Cách ánh mắt mãnh liệt, một cây kiếm trong suốt dài một thước từ trong tay áo hất bay ra, ngay lập tức biến thành một con cự long trong suốt dài ba mươi mét, ngửa mặt lên trời rít gào, há miệng nuốt một con Tử Kim Mãng Xà vào bụng.

Những sợi tơ bằng hàn ở trong bụng Tinh Long vây khốn Tử Kim Mãng Xà trong bụng, không bao lâu sợi thì cắt nó thành mấy đoạn.

Hai huynh đệ Lao Lý cười hắc hắc, hai người hợp lực đứng trên người một con Tử Kim Mãng Xà, khống chế miệng con rắn không cho cử động, trên người bộc phát ra năng lượng cực kì cuồng bạo, liên tiếp đâm xuống cơ thể Tử Kim Mãng Xà, chỉ một lát sau con rắn đã biến thành một đồng thịt bầy nhầy.

Năm người này như một đám khát cái giết tiền, như ong vỡ tổ xông lên, tốc độ mau lẹ, chuẩn xác né tránh khỏi độc thi triển thủ đoạn, chỉ trong hai phút ngắn ngủn đã giải quyết nhanh chóng tám con Tử Kim Mãng Xà.

Thạch Nham đứng ở một bên cay mày nhìn năm người giết mãng xà.

Rất nhanh, tám khối yêu tinh của Tử Kim Mãng Xà đã bị năm người thu lấy. Trong đó Ngã Nhã xuất thủ nhanh nhất thu được ba khối yêu tinh, Thái Y hai khối, Bác Cách một khối, Lao Lý huynh đệ mỗi người một khối.

Tám con mãng xà đảo mắt đã bị giết, yêu tinh đã được cất vào Huyền Không giới. Thạch Nham tuy phát hiện ra Tử Kim Mãng Xà đầu tiên nhưng lại không có thu hoạch gì, đứng một chỗ lạnh lùng nhìn bọn họ phân chia yêu tinh.

Thạch Nham cũng không buồn.

Lần này tuy rằng không có thu hoạch nhưng hắn ở bên cạnh cẩn thận quan sát nên đã biết rõ hơn một chút về năng lực của năm người.

Trong số họ, Ngã Nhã là người có năng lực cao nhất, một mình giết ba con Tử Kim Mãng Xà. Thái Y xếp thứ hai, hai huynh đệ Lao Lý thứ ba, Bác Cách là người yếu nhất, phải dựa vào bí bảo trong tay mới có thể giết được một con Tử Kim Mãng Xà.

Ngã Nhã võ kĩ huyền ảo, hành động nhanh gọn lưu loát, xuất thủ tàn nhẫn chuẩn xác, Thái Y tâm tư khó đoán, bí bảo thần kỳ, huynh đệ Lao Lý sức lực kinh người, hai người còn đeo Quyền Bôn (vòng tay nặng) dường như có thể gia tăng lực lượng.

Đứng ở bên cạnh yên lặng quan sát, Thạch Nham đã hiểu rõ thực lực năm người cao thấp thế nào, cũng đại khái hiểu rõ phương thức công kích của đối phương.

Những cái xác Tử Kim Mãng Xà sau khi chết đã bị trọng lực ảnh hưởng chìm xuống dưới mặt biển, không bao lâu liền biến mất.

Năm người bọn Ngã Nhã đem yêu tinh cất giữ cẩn thận, tựa hồ đều rất hài lòng với thu hoạch lần này, lại thấy Thạch Nham không có thu hoạch gì bèn đến trấn an hắn một câu, khuyên hắn lần sau không nên như vậy, thấy cơ hội liền sớm xuất thủ.

Thạch Nham mỉm cười gật đầu, bộ dáng như là đang nghe chỉ bảo.

Sau đó, năm người lại tách ra như trước, tự dùng yêu tinh để khôi phục Tinh Nguyên.

Trong đó bốn người Thái Y ở một ngọn núi, Ngã Nhã lại một mình đi đến mặt kia ngọn núi. Trong lúc Thái Y tĩnh tu, Bác Cách thấy Ngã Nhã đã rời đi liền tiến tới chỗ Thạch Nham.

- Lúc trước ta đối với người có chút không tốt, đó là bởi vì cảm thấy người không có giá trị. Nhưng qua quá trình hợp tác vừa rồi, ta phát hiện người hữu dụng hơn nhiều so với sự tưởng tượng của ta.

Bác Cách tiến lại, nhếch miệng cười, dường như muốn làm tiêu tan sự e dè của Thạch Nham đối với hắn.

Thạch Nham cũng cười cười, nhìn Bác Cách gật gật đầu, nói:

- Hy vọng chúng ta có thể tiếp tục hợp tác tốt với nhau.

- Chúng ta rất muốn hợp tác cùng với người.

Bác Cách đảo mắt nói nhỏ:

- Ít nhất ta và sư tỷ sẽ hợp tác tốt với người... Người khác, ta cũng không dám cam đoan.

Nói xong như vậy Bác Cách không khỏi nhìn về phía ngọn núi Ngã Nhã tu luyện nhỏ giọng:

- Người cũng đã biết, Ngã Nhã kia phân cho người một phần ba khối yêu tinh, kỳ thật là không có ý tốt, nàng muốn dùng khối yêu tinh đó để dụ ta giết người.

Nói đến việc này, Bác Cách xấu hổ cười cười:

- Người cũng biết ở Âm Từ Vụ Chương, yêu tinh trân quý cỡ nào, chúng ta muốn sinh tồn trong nơi này thì phải dựa vào yêu tinh. Ta thấy người lúc đấy không có giá trị mà lại có một phần ba khối yêu tinh nên nhịn không được...

Bác Cách đem lời mà Thái Y giáo huấn hắn thay đổi một chút rồi nói lại với Thạch Nham.

Sau khi giải thích một phen, hắn mới cẩn rằng, thanh âm lạnh lùng nói:

- Trong bọn người chúng ta đáng sợ nhất là Ngã Nhã! Đồng bọn cùng chúng ta một đội tiến vào Âm Từ Vụ Chương, bị nàng dùng các phương pháp hại chết không biết bao nhiêu. Thạch Nham, người phải chú ý Ngã Nhã, không nên vì nàng mà chết, ta nhắc nhở để đề tỉnh người, nếu người sống thì ta cũng không phải mạo hiểm đi dò đường, ta hi vọng người sống càng lâu càng tốt, hiểu chứ?

Thạch Nham trong lòng cười lạnh, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ cảm kích, gật đầu nói:

- Đa tạ Bác Cách huynh nhắc nhở.

- Ủ, người hiểu rõ là được rồi.

Bác Cách cười gật gật đầu, đi về chỗ Thái Y, sau đó được Thái Y hộ pháp khôi phục lực lượng.

- Thạch Nham huynh đệ có thể nhanh chóng thoát ra khỏi vòng vây của tám con Tử Kim Mãng Xà, đúng là phản ứng kinh người, nếu đổi lại là ta thì kiểu gì cũng bị dính độc.

Bỗng nhiên Lao Lý ở cách đó không xa cất giọng cười ha hả, nói:

- Kịch độc của Tử Kim Mãng Xà có công hiệu làm tê liệt thần kinh, một khi bị khói độc bao phủ lực lượng sẽ biến mất. Dịch thể trong bụng Tử Kim Mãng Xà vô cùng khủng bố, sinh vật nào mà bị nó nuốt đều khó mà thoát chết.

Thạch Nham ngạc nhiên, trong lòng không rõ, liền hướng hắn cười cười.

- Uống rượu không?

Lao Lý giơ bình rượu trong tay lên, không đợi Thạch Nham đáp ứng, hắn đã lấy ra một chiếc bát tinh xảo, rót đầy một chén rượu, cao giọng nói:

- Thấy tính cách người cũng hào sảng, chắc cũng là kẻ mê rượu, uống một bát đi, chúng ta làm bằng hữu thân thiết.

- Vậy đa tạ Lao Lý đại ca.

Thạch Nham cười tiêu sái đi đến, giống như là không có gì cảnh giác ngồi trước mặt Lao Lý, bưng bát rượu giữa đầu uống sạch.

Cách đó không xa, Lao Luân đang nhắm mắt tĩnh tu, lông mày to thô giật giật, tựa hồ đã có đề phòng nhưng sau đó liền rất nhanh trầm tĩnh lại.

- Ha ha quả nhiên là người cùng hội.

Lao Lý cười to, giống như rất sung sướng:

- Ở trong Âm Từ Vụ Chương khắp nơi đều có hung hiểm, lúc nào cũng có thể tử vong. Có thể hưởng thụ nhiều một chút thì cố mà hưởng thụ, có đúng không?

Thạch Nham gật đầu.

- Huynh đệ dường như không biết gì về Âm Từ Vụ Chương à?

Lao Lý ra vẻ vô tình hỏi một câu.

Thạch Nham giật mình, khiêm tốn thỉnh giáo:

- Ta vô ý tiến vào nơi này cho nên không biết gì về nó cả, còn phải thỉnh giáo Lao Lý đại ca nhiều.

- Chỉ giáo thì không dám nhưng ta có thể nói cho người biết vì sao mà chúng ta đến đây.

Lao Lý liếc nhìn Thái Y phía xa một cái, thanh âm thấp xuống:

- Ở sâu trong Âm Từ Vụ Chương nghe đồn có hai điều khác thường. Một cái là nghe nói có Thánh cấp, thậm chí bí bảo Thần cấp, một điều khác thường nữa là có thần hồn tinh thuần.

- Bí bảo? Thần hồn?

Thạch Nham sững sốt, rất nhanh cân nhắc hỏi.

- Không sai.

Lao Lý gật gật đầu khẳng định.

- Bí bảo Thánh cấp đã cực kì hiếm có, cho dù là ở đại lục Thần Châu chúng ta cũng không phải ai cũng có. Về phần bí bảo Thần cấp th... ha ha. Do đại lục Thần Châu chúng ta không có Luyện Khí sư và Luyện Dược sư Thần cấp, cho nên bí bảo và đan dược Thần cấp, đại đa số đều là từ thời viễn cổ. Mỗi một bí bảo và đan dược Thần cấp cho dù phẩm chất kém nhất cũng có thể làm cho khối người điên cuồng, điểm ấy chắc hẳn người cũng hiểu.

Thạch Nham vẻ mặt kinh ngạc, gật đầu.

- Còn có thần hồn tinh thuần, thứ này trên quý cỡ nào người có biết không?

Lao Lý nhìn hắn nói:

- Mong huynh nói rõ.

Thạch Nham khiêm tốn thỉnh giáo.

367. Chương 366: Ấn Dấu Thực Lực

“Người không biết tác dụng của thần hồn?”

Trong mắt Lao Lý hiện lên ý khinh thường đang cố che giấu, kinh ngạc hỏi.

Thạch Nham ngượng ngùng cười, cũng không giải thích.

“Khi võ giả cảnh giới Thông Thần tam trùng thiên bước vào cảnh giới Chân Thần thì có thể ngưng luyện chủ hồn thành thần hồn. Thần hồn có nhiều loại diệu dụng, một là tiêu chuẩn để phân biệt sự khác nhau giữa võ giả Chân Thần và võ giả Thông Thần, một khi luyện thành thần hồn thì sẽ chân chính là võ giả Thần cảnh, linh hồn hầu như bất diệt. Dù bỏ mình cũng có thể mượn thần hồn sống lại, ngoại trừ bị một số công pháp và bí bảo đặc thù phá tan, thần hồn rất khó bị mất đi, có thể nói nó chính là một trong những nguyên nhân khiến võ giả Chân Thần cường đại.”

Lao Lý thần tình nghiêm nghị nói.

Thạch Nham ngạc nhiên.

Sững sốt một lúc, hắn mới cười khổ nói:

“Ồ Vô Tận hải dường như không có võ giả cảnh giới Chân Thần, cho nên. . .”

Sự khinh thường trong mắt Lao Lý nhiều hơn một chút, hắn cười cười, gật đầu nói:

“Thì ra là thế, xem ra võ giả Vô Tận hải các người quả nhiên không bằng đại lục Thần Châu chúng ta. Ở đại lục Thần Châu, chẳng những có võ giả cảnh giới Chân Thần, mà không chỉ có một người. Võ giả Chân Thần ở đại lục Thần Châu là tồn tại đỉnh phong, là người cầm quyền, cũng là trụ cột của đại lục Thần Châu.”

Thạch Nham kinh ngạc nói:

“Đại lục Thần Châu không hổ là trung tâm của đại lục Thần Ân.”

“Đó là đương nhiên.”

Trong mắt Lao Lý hiện lên sự kiêu ngạo:

“Cũng chỉ có đại lục Thần Châu mới có võ giả hiểu tới tận cùng ý nghĩa của võ đạo, cội nguồn của các loại thần thông đều bắt nguồn từ đại lục Thần Châu chúng ta.”

Thạch Nham cười cười, gật đầu không nói.

Thông qua Lâm Nhã Kỳ, Dạ Trường Phong hắn đã mơ hồ biết sau Âm Từ Vụ Chương chính là đại lục Thần Châu, nếu so sánh thì võ giả Vô Tận hải đúng là không thể bằng.

Võ giả đỉnh phong của Vô Tận hải chính là cảnh giới Thông Thần, còn đại lục Thần Châu lại là cường giả Thần cảnh, chỉ nghe cũng biết bên nào lợi hại hơn bên nào.

Cảnh giới Thông Thần ở trong mắt võ giả bình thường đã là Thần, thế nhưng Thạch Nham từng nghe người ta nói võ giả Thần cảnh ở trong mắt cường giả chân chính chỉ là Ngụy thần.

Ngụy thần và Chân thần khác nhau một trời một vực, có người nói võ giả Chân Thần có thần minh ủng hộ, có đại pháp lực nghiêng trời lệch đất, Ngụy thần không thể so sánh.

“Vậy thần hồn tinh thuần có gì diệu dụng gì?”

Trong lòng Thạch Nham nổi sóng, lòng hiếu kỳ quá nặng nên không nhịn được mà hỏi.

“Có người nói, ở sâu trong Âm Từ Vụ Chương có một vùng đất lạ, sau khi võ giả cảnh giới Chân Thần chết đi bị hoàn ảnh đặc thù ảnh hưởng nên thần hồn vẫn ở trên xác. Trải qua năm tháng bào mòn, thần hồn nơi đất lạ mất đi toàn bộ ký ức, chỉ lưu lại những linh ngộ võ đạo.”

Lao Lý hít một hơi thật sâu, ánh mắt cực nóng nói:

“Thần hồn nơi đất lạ không có ký ức, nhưng lại có cảm ngộ võ đạo! Đây chính là cảm ngộ võ đạo của võ giả cảnh giới Chân Thần đấy!”

Thạch Nham kinh hãi nói:

“Người nói là...?”

Lao Lý gật đầu, lửa nóng trong mắt càng thêm cường mạnh:

“Chúng ta một khi lấy được thần hồn tinh thuần có chứa cảm ngộ võ đạo của họ, người thử tưởng tượng xem biến hóa sẽ thế nào?”

Thạch Nham hoảng sợ, tham niệm không ngừng nổi lên.

Hạ Tâm Nghiên vì sao có tiềm lực vô cùng?

Vì sao nàng không có bình cảnh, một khi lực lượng trong người đạt tới một trình độ nhất định thì sẽ trực tiếp vượt qua bình cảnh, tiến vào một cảnh giới mới?

Bởi vì võ hồn Luân Hồi!

Võ hồn Luân Hồi rất đáng sợ, một mặt có thể vận dụng lực lượng luân hồi, nhưng cái khiến người khác khiếp hãi là linh ngộ võ đạo kiếp trước!

Có linh ngộ võ đạo đó, Hạ Tâm Nghiên không cần lo lắng tới bình cảnh, vĩnh viễn không có phiền não tẩu hỏa nhập ma, mỗi khi lực lượng tích lũy đến giới hạn là tự nhiên bước chân vào một cảnh giới mới.

Thần hồn tinh thuần chẳng phải là có hiệu quả như võ hồn Luân Hồi hay sao?

Nếu như có thể không cần quan tâm tới bình cảnh, với võ hồn thần bí trong người, Thạch Nham có thể trực tiếp tăng tiến, trực tiếp bước vào cảnh giới Chân Thần?

Trong lòng rung động ầm ầm!

Ánh mắt Thạch Nham không kiềm chế được nữa bắn ra những tia sáng nóng bỏng.

“Xem ra người hiểu rất rõ những lợi hại của thần hồn tinh thuần.”

Lao Lý cười cười, lại rót cho Thạch Nham một chén rượu, mình cũng uống một chén lớn mới nói:

“Mục đích của mọi người tiến vào Âm Từ Vụ Chương là, nói trắng ra là thần hồn tinh thuần và bí bảo thần kỳ ở sâu bên trong.”

Thạch Nham dốc luôn chén rượu vào cổ, lặng lẽ gật đầu, rốt cục cũng hiểu vì sao võ giả đại lục Thần Châu không sợ hung hiểm, không sợ nguy cơ chết người tiến vào Âm Từ Vụ Chương.

“Đa tạ người nói cho ta biết nhiều bí mật như vậy.”

Thạch Nham nhếch miệng cười cười, nhìn cái chén rượu trong tay lại nói:

“Cũng cảm tạ rượu ngon của người.”

Lao Lý gật đầu, hữu hảo nhìn hấn cười thân thiện:

“Được rồi, không nói nhiều nữa, thời gian cũng không còn nhiều lắm, chúng ta có thể tiếp tục xuất phát. Ha ha, nếu huynh đệ muốn uống rượu thì lúc nào cũng có thể bảo ta, Huyền Không giới chỉ của ta chỉ chứa rượu ngon, đủ nhiều kìa

Cùng lúc đó, nàng lập tức thi triển ra Phân Giải Chi Nhận, từng mũi nhọn từ nàng óng ánh hiện lên, đem hơn phân nửa xúc tua to đen trên người chặt đứt, hơn nữa ngưng luyện lực lượng toàn thân, đến phòng bị con Thiên Thủ Mặc Chương Ngự này toàn lực đánh lên.

Thải Y lúc trước hao tổn quá nhiều lực lượng, biết rõ một đợt công kích này của Thiên Thủ Mặc Chương Ngự sẽ cực kỳ sắc bén, cũng không thể ở trong thời gian ngắn chặt đứt đại đa số xúc tua quấn quanh trên người.

“Rầm rầm rầm!”.

Lực lượng khổng lồ mãnh liệt như núi lở từ trong xúc tua quấn quanh ở trên người hai nàng bùng nổ ra. Xúc tua kia quấn quanh hai nàng đột nhiên nổ tung ra, từng cỗ yêu lực điên cuồng trào về phía thân thể mềm mại của hai nàng, thể muốn đem một thân phòng bị của hai nàng đều bị phá hủy.

“Phốc!”.

Ngải Nhã, Thải Y đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, tinh quang ánh mắt ảm đạm xuống, trên thân thể mềm mại trắng như tuyết cũng bị xúc tua của Thiên Thủ Mặc Chương Ngự bắn tung tóe ra vết máu dính đầy.

Ngải Nhã phun ra một ngụm máu tươi, liền nhìn thấy lại có xúc tua từ phía dưới lan tràn tới, vụn vụn, những xúc tua kia lần nữa hướng tới cơ thể trắng như tuyết kia của nàng quấn quanh đến.

Con Thiên Thủ Mặc Chương Ngự này hiển nhiên chưa từ bỏ, chuẩn bị liều chết một lần, muốn tiêu diệt toàn bộ sinh vật đáy nước.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng biến đổi lại biến đổi, kinh hãi nhìn bạch tuộc quái phía dưới muốn điên cuồng, không dám nghĩ nhiều, toàn lực hướng tới trên mặt hồ bay đi, như một luồng ánh sáng, xuyên phá tầng tầng ảo cảnh hồ nước, rất nhanh ra khỏi cái hồ nước cổ quái này.

Thải Y phun ra một ngụm máu tươi, lực lượng trong cơ thể đột nhiên có chút hỗn loạn, tình nguyên như điện rút lui ở thân thể mềm mại.

Chưa kịp tổ chức dư lực, dưới thân nàng lại có xúc tua của Thiên Thủ Mặc Chương Ngự lan tràn đến, không đợi nàng thoát đi, lại trói buộc thân thể mềm mại trắng như tuyết của nàng.

Lại là một cỗ yêu lực khủng bố bùng nổ ra, xúc tua Thiên Thủ Mặc Chương Ngự kia quấn quanh trên người nàng ở lúc nổ tung, yêu lực mãnh liệt lại trùng kích tới, đem lực lượng phòng ngự nàng miễn cưỡng tụ tập đánh tan, nháy mắt đem nàng hôn mê bất tỉnh.

Chỉ thấy cơ thể uyển chuyển trắng như tuyết kia của Thải Y, tại giọt nước kia phiêu đảng, chậm rãi chìm xuống, không thể đấu tranh xúc tua của Thiên Thủ Mặc Chương Ngự nữa.

Ngay tại lúc này, Thiên Thủ Mặc Chương Ngự dưới hồ nước điên cuồng rút gào lên, từng đợt tiếng kêu quái dị bén nhọn, ở trong đáy nước truyền ra, hồ nước đột nhiên sôi trào hấn lên, nhấc lên dập dờn bông bênh cực lớn.

Thiên Thủ Mặc Chương Ngự kia vũ động thân thể càng thêm điên cuồng, lại dần dần kiệt sức. Chỉ thấy cái đầu vô cùng quái dị kia của nó, đột nhiên toát ra từng cái lỗ máu, lỗ máu kia vừa vỡ ra, nước hồ đều rót vào, trực tiếp tràn đầy não bộ của nó.

Thiên Thủ Mặc Chương Ngự còn muốn tụ tập lực lượng, ở lúc đầu vỡ dần dần kiệt sức, từng cái xúc tua màu đen lượn lờ toàn thân kia, hoạt động cũng không có lực đạo.

Thạch Nham ở não bộ của Thiên Thủ Mặc Chương Ngự, tận tình phóng thích lực lượng thân thể cuồng bạo, dưới Bạo Tẩu nhất trọng thiên, mượn dùng dị lực ẩn chứa kia trong cơ thịt cả người, vận chuyển tinh nguyên, không thi triển bất cứ vũ kỹ gì, hấn đánh ra từng cú đấm, lực lượng thể như chẻ tre, não bộ con Thiên Thủ Mặc Chương Ngự này bị hấn đánh nát như bùn, óc cũng tung tóe ra.

Não bộ bị phá hư, con Thiên Thủ Mặc Chương Ngự này cho dù là lợi hại nữa cũng khó chấn mũi nhọn của Thạch Nham, yêu tinh cũng không thể tiếp tục phóng ra lực lượng, dần dần chống đỡ hết nổi, ở đáy hồ tới lui, chậm rãi chìm xuống.

Trong não vực nát như bùn, Thạch Nham che tinh thần quang điểm, như một con dã thú hung tàn, tiếp tục phá hoại bốn phía, tay chân như trời long đất lở, đem cái não vực này quấy cho long trời lở đất.

Một viên yêu tinh kích cỡ nắm đấm, lóe ra dị quang ngăm đen, tại một góc của não vực nát như bùn kia dần hiện ra.

Thạch Nham cười ha ha, một tay nắm chặt viên yêu tinh kia, chợt dùng lực lượng tiêu cực ngưng luyện tử ấn, đặt tại bộ vị thoát ly yêu tinh kia.

Một cỗ dị lực hủy diệt tất cả sinh cơ, tại một khối khu vực kia nhập vào thật sâu. Sinh cơ của bạch tuộc quái tại dưới một đòn này bị hoàn toàn chặt đứt, cũng không có hơi thở sự sống nữa, tốc độ hạ xuống nhanh hơn một phần.

Giống như thanh kiếm sắc bén, Thạch Nham từ trong một cái lỗ máu của não bộ Thiên Thủ Mặc Chương Ngự bay ra, tùy tay thu hồi viên yêu tinh cấp bảy của Thiên Thủ Mặc Chương Ngự, một lần nữa hiện thân ở đáy nước, chỉ cảm thấy vui sướng đầm đìa, đắc chí hài lòng, thu hoạch rất nhiều.

Một khối yêu tinh cấp bảy, tại trong Âm Từ Vụ Chương này cực kỳ trân quý. Có một khối yêu tinh cấp bảy này, cho dù là tinh nguyên trong cơ thể hắc hao tổn sạch sẽ, cũng có thể mượn dùng một khối yêu tinh cấp bảy này, sau khi tĩnh tu khôi phục lại toàn bộ.

Sau khi viên yêu tinh rơi vào Huyền Không Giới, Thạch Nham lẳng lặng lơ lửng ở đáy nước, nhìn Thiên Thủ Mặc Chương Ngự kia chậm rãi chìm xuống, hướng hồ không biết sâu bao nhiêu chìm xuống, vẻ mặt sung sướng.

Một cái cơ thể uyển chuyển trắng như tuyết bỗng nhiên chiếu vào mi mắt. Hắc ngửa đầu vừa thấy, phát hiện Thái Y cả người không một mảnh vải kia nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt, đang dần dần chìm vào đáy hồ.

Nhìn chằm chằm Thái Y kia một cái, ánh mắt Thạch Nham lạnh lùng, khóe miệng tràn ra một cái ý cười băng lạnh, đột nhiên bay qua, như một người cá, rất nhanh đi tới trước người Thái Y này.

Nhìn cơ thể trắng như tuyết uyển chuyển động lòng người kia, bộ ngực sữa to trắng kia, vòng eo mềm mại không xương, còn đùi đẹp đầy đặn thon dài kia, Thạch Nham hắc hắc cười nhẹ, tiến lên một tay ôm lấy nàng, chỉ cảm thấy vào tay như có nhiệt độ cơ thể, chỉ là lực lượng trong cái cơ thể này có chút hỗn loạn.

Hơi điều tra qua, hắc liền biết Thái Y này chỉ tạm thời ngất đi, qua chốc lát, chờ lực lượng trong cơ thể khôi phục chính quy, Thái Y này sẽ tỉnh lại một lần nữa.

Ôm cái cơ thể tuyệt vời rung động lòng người này, Thạch Nham cười lạnh hắc hắc, gần gũi đoan trang, một bàn tay không khách khí ở trên thân thể mềm mại làm cho huyết mạch người ta căng tràn kia của nàng trượt đi.

Ở bộ ngực đẹp, vòng eo, chân thẳng, mông đầy đặn kia của Thái Y hoạt động khắp nơi một phen, Thạch Nham chậm rãi bơi hướng chỗ vách đá trong hồ nước. Sau khi dễ dàng đào ra một cái hang đá, hắc ôm Thái Y hôn mê này, một đầu chui vào.

Thu hồi Tinh Thuần, té ra Ô Quang Thuần, Ô Quang Thuần phòng ngự dựa vào tinh nguyên, không cần hao phí tinh thần chi lực. Cái Ô Quang Thuần này vừa ra, giống như đem nước hồ ngăn cản bên ngoài, hắc cùng Thái Y hôn mê này cùng nhau đợi ở trong Ô Quang Thuần.

Ngồi ở trong hang đá ướt sũng, Thạch Nham đem cơ thể trắng như tuyết uyển chuyển mê người kia của Thái Y ôm ở trên đùi, ánh mắt âm tình bất định.

Hai tay cũng không khách khí trượt ở trên thân làm vô số nam nhân lâm vào điên cuồng kia của nàng, cảm thụ được da thịt trắng mịn xúc cảm, ngực đầy no đủ to trắng, Thạch Nham có chút tâm viên ý mã, nhưng chưa hoa mắt thân mê, ngược lại cau mày, cân nhắc phải xử trí nữ nhân này thế nào.

Bàn tay to hoạt động, sắc mặt Thạch Nham dần dần băng lạnh xuống, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo vô tình. Không bao lâu, hắc cười lạnh hắc hắc một tiếng, liền chuẩn bị vui hoa dập liễu.

Nhưng mà, chính vào lúc này, từng cỗ dị lực chảy khắp toàn thân, trong huyết khiếu hấp thu một thân tinh khí của ba gã vô gia kia, tại thời khắc này được tinh lọc xong.

Dị lực thần bí kia bỗng nhiên trào ra, như từng con linh xà năng lượng, đều nhập vào trong quang sáng tinh nguyên bụng hắn.

Cùng Thiên Thủ Mặc Chương Ngự chiến một trận hao tổn tinh nguyên, bao gồm lực lượng trong khoảng thời gian này trôi qua, ở trong thời gian ngắn khôi phục, hơn nữa tại dưới dị lực thần bí kia, tinh nguyên của hắn còn hơi có tinh tiến.

Thạch Nham chấn động cả người, lập tức nhắm mắt lại, đi cảm ngộ biến hóa của quang sáng tinh nguyên, đem tâm thần chìm vào trong Tinh Nguyên cổ thụ kỳ diệu kia.

Ngay tại lúc này, Thái Y đã ngắt đi, lông mi nàng giật giật, giống như sắp tỉnh lại.

371. Chương 371: Trừng Phạt

Dị lực thần bí lưu chuyển hướng tinh nguyên cổ thụ, từng luồng dị lực thẩm thấu trong đó, tinh nguyên cổ thụ kia càng thêm óng ánh trong sáng, ẩn chứa tinh luyện chi năng cực kỳ hùng hậu.

Thạch Nham nhắm mắt lại, cảm thụ biến hóa của tinh nguyên cổ thụ, trong lòng mừng thầm, hắn biết lấy tinh nguyên hùng hậu trong thân thể, chỉ cần hơi thêm lĩnh ngộ tâm cảnh, liền có thể đột phá đến Niết Bàn tam trọng thiên chi cảnh, làm cho tu vi của mình tiến thêm một bước nữa.

Lần này đến Âm Từ Vụ Chương, mục đích chủ yếu của hắn đó là rèn luyện bản thân, bằng tốc độ nhanh nhất tăng tiến cảnh giới tu vi của mình, lấy đợi ngày sau trở về Vô Tận Hải, tìm ma tộc kia báo thù rửa hận, đem những thế lực khắp nơi muốn đem hắn gạt bỏ kia quấy long trời lở đất.

Lâm Đạt, Hạ Thần Xuyên chết, đã sớm làm cho hắn ý thức được chỉ có lực lượng của bản thân mạnh mẽ, mới có thể tại cái thế gian này muốn gì làm nấy, không cần trở thành đá kê chân người khác đi trước.

Quang sáng tinh nguyên biến hóa, làm cho hắn ý thức được cách mục tiêu lại tiến thêm một bước, tự nhiên vui sướng.

Ngay tại lúc này, Thái Y ngắt đi kia, lực lượng vận loạn trong thân thể dần dần khôi phục bình ổn xuống, lông mi thật dài của nàng giật giật, liền từ trong hôn mê tỉnh lại.

Con mắt Thái Y vừa mở, trong mắt chứng kiến đó là Thạch Nham vẻ mặt lạnh lùng nhắm mắt không nói, Thái Y theo bản năng muốn kinh hô ra tiếng, nhưng tâm tư nàng âm trầm, lập tức nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước, vội vàng đè nén kinh hô, mà là bình tĩnh nhìn tình trạng lúc này.

Cả người không mảnh vải, nằm ở trên đùi trắng kiện của Thạch Nham, chỗ mông lưng mẫn cảm, bàn tay to của Thạch Nham vẫn đang lớn mật chạy qua lại.

Hai tay Thạch Nham trong hoạt động, giống như có dòng điện xẹt qua ở chỗ mông lưng của nàng, làm cho Thái Y xấu hổ muốn chết, chỉ cảm thấy chưa từng nhục nhã như vậy.

Vừa thấy Thạch Nham vẫn đang nhắm mắt tĩnh tu, cảm thụ hai tay hắn khinh bạc, hai mắt Thái Y mấy lần muốn phun lửa, lại khó ức chế phần nộ trong lòng. Lặng lẽ tụ tập lực lượng, một đôi tay ngọc thon dài, bỗng nhiên ẩn hướng ngực Thạch Nham.

“Bằng liệt chi biến!”.

Thái Y đột nhiên khẽ kêu một tiếng.

Hào quang hai màu vàng, đổ ở trung tâm hai tay của nàng tuôn ra, hai loại dị quang nổ bắn ở một khối, hình thành một cỗ lực đánh vào cực kỳ điên cuồng mạnh mẽ, trực tiếp bắn hướng ngực Thạch Nham.

Lực lượng giống như núi lở ở ngực Thạch Nham bạo liệt ra. Mấy trăm luồng dị lực vàng, đổ khác nhau, nháy mắt thẩm thấu hướng ngực Thạch Nham, muốn đem Thạch Nham nổ tim xé phổi.

“Ồnh!”.

Một tiếng nổ vang, sau lưng Thạch Nham hung hăng va chạm ở vách đá cứng rắn, đem vách đá đung cho đá vụn bay tán loạn, làm cái hang đá này cũng đột nhiên nổ nứt ra, một khối tảng đá ở đỉnh đầu không khỏi bay rơi xuống.

Thải Y thừa cơ mà lên, như một con thú cái, trong mắt tràn đầy hận ý. Trên cánh tay trắng như tuyết từng cái vòng tròn liền muốn bắn ra, một bộ tư thái muốn đem Thạch Nham chém tận giết tuyệt.

Thạch Nham thể nghiệm và quan sát tinh nguyên cổ thụ dị biến, thành linh bị Thải Y đánh lén như vậy, chỉ cảm thấy ngực đau nhức. Dị lực trong cơ thịt trước ngực tự nhiên mà vậy kích phát ra, thạch hóa vô hồn đạt tới đỉnh phong. Da thịt tại trong nháy mắt Thải Y bạo kích liền thành màu đỏ tím, lực phòng ngự siêu mạnh đem đại bộ phận lực đạo một kích này của Thải Y chặn lại.

Mấy trăm cổ dị lực hai loại vàng, đỏ kia tràn vào ngực Thạch Nham, mới rơi vào hân ngực đã bị lực lượng thần bí trong thứ thịt quần chặt, căn bản không thể thật sự xuyên thấu khối cơ thịt ngực Thạch Nham, tiến tới đem tim phổi Thạch Nham một kích chấn vỡ.

Thân hình chấn động, Thạch Nham đột nhiên tỉnh lại, hai mắt lạnh lẽo liếc Thải Y một cái. Đột nhiên hắc hắc cười lạnh, không để ý công kích kế tiếp của Thải Y, Dật Điện Biến thúc dục ra, thân như trường thương, hung hăng va chạm ở trên người Thải Y.

“Oanh!”.

Thải Y đứng lên vũ động cánh tay tuyết, cái vòng trên tay lay động một trận, đòn tiếp theo còn chưa thi triển ra đã bị Thạch Nham hung hăng đánh bay, trực tiếp từ trong hang đá bị đung ra hồ nước.

Thạch Nham đầy mặt cười lạnh, không chút khách khí liền xông ra ngoài, ở trong nháy mắt Thải Y rơi xuống nước, nháy mắt đến bên cạnh Thải Y, tay trái duỗi ra, nắm một cái khổng chế cổ trắng như tuyết của Thải Y, một tay xách Thải Y, đem lại lần nữa mang vào hang đá.

Thạch Nham đánh trả, đến hung mãnh dị thường, lực bạo phát cường hãn cuồng bạo của hân, toàn bộ nơi phát ra ở một thân cơ thịt.

Tại sau khi thạch hóa vô hồn này đạt tới đỉnh phong, thân thể hân đó là vũ khí khủng bố nhất, thậm chí không cần vận chuyển tinh nguyên, chỉ bằng cái lực bạo phát thân thể cực kỳ cường hân này, khiến cho Thải Y không biết làm thế nào.

Lúc Thải Y ở hồ nước, bị yêu lực của Thiên Thủ Mặc Chương Ngư lần lượt làm bị thương nặng, tinh nguyên trong thân thể vụn loạn, đã bị thương, thật không dễ dàng tỉnh lại, thực lực lại suy giảm nhiều, bản thân nàng lại không am hiểu cận chiến, ở trong hang đá hẹp nhỏ kia đánh lén Thạch Nham, tuyệt đối là nàng thất sách.

Tay trái khổng chế cổ trắng như tuyết của Thải Y, trong đôi mắt đẹp kia của Thải Y tràn đầy vẻ sợ hãi, nàng muốn kêu to, lại phát hiện yết hầu bị dị lực ngăn chặn, ngay cả thanh âm cũng kêu không được.

Cứ như vậy bị một tay Thạch Nham khổng chế cổ, một trái tim của Thải Y nhanh chóng chìm vào đáy cốc. Trong một cánh tay trái của Thạch Nham truyền đến lực bạo phát đáng sợ, làm tâm thần Thải Y kinh hãi. Nàng biết chỉ cần nàng có dị động nữa, Thạch Nham chỉ cần năm ngón tay bóp chặt, liền có thể đem cổ thon dài trắng như tuyết của nàng trực tiếp bóp nát.

Bởi vậy, Thải Y chỉ là kinh sợ bất an nhìn Thạch Nham, một cử động nhỏ cũng không dám, cái vòng trên cánh tay ngọc trắng như tuyết không ngừng run run, cũng chậm rãi bình ổn xuống, không dám đến loạn.

Thạch Nham xách nàng, một lần nữa ngồi xuống ở trong hang đá, một đôi mắt nóng rực, ở trên cơ thể trần truồng xinh đẹp mê người của nàng lưu luyến thu về, khoe miệng chắc chắn lấy làm kỳ, vẻ mặt hơi có chút dâm tà.

Thải Y hoảng loạn, đôi mắt đẹp gât gao nhìn Thạch Nham, không biết hân muốn làm cái gì.

Thạch Nham không nói một lời, cứ như vậy một bàn tay khổng chế cổ Thải Y, đem nàng xách trên không, lạnh lùng nhìn nàng, trong lòng âm thầm cân nhắc.

Vốn hẩn muốn thủ đoạn độc ác vùi hoa, đem Thái Y giết chết cướp lấy yêu tinh trong Huyền Không Giới của nàng, sau đó rời cái hồ nước này, cùng đám người Ngải Nhã, Bác Cách phía trên gặp nhau. Chẳng qua nghĩ lại một chút, nay một thân tinh nguyên của hẩn khôi phục đỉnh phong, hiện tại giết Thái Y, có lẽ có thể sinh ra chút dị lực thần bí đến bổ sung vô hồn, cũng không thể có càng nhiều lực lượng bổ sung, như vậy xem ra, trái lại có chút lãng phí.

Mặt khác, nếu là Thái Y chết ở trong hồ nước, hẩn ngược lại là còn sống đi ra, đám người Ngải Nhã bên ngoài tất nhiên sẽ đoán ra thực lực thật sự của hẩn, tiến tới sẽ đem hẩn coi như đại địch đến phòng bị.

Một khối yêu tinh của yêu thú cấp bảy, ở trong mắt Ngải Nhã, Bác Cách, Lao Lý, Lao Luân tự nhiên trân quý dị thường. Thái Y vừa chết, đám người Ngải Nhã sẽ đem mục tiêu đặt ở trên người hẩn, nói không chừng sẽ liên thủ đối phó hẩn. Bốn người Ngải Nhã, Bác Cách, Lao Lý, Lao Luân kia nếu là liên thủ, hẩn cũng không có nắm chắc có thể thủ thắng.

Chủ yếu nhất là, hẩn đối với cái Âm Từ Vụ Chương này cũng không quen thuộc, hẩn còn muốn mượn những người này đến biết được càng nhiều bí mật của Âm Từ Vụ Chương, ở trước khi thật sự rõ ràng bí mật của Âm Từ Vụ Chương, hẩn không muốn cùng bốn người này lập tức trở mặt.

Nếu Thái Y không chết,, hoặc là khống chế Thái Y, hẩn có thể tiếp tục che dấu thực lực, đem nguyên nhân Thiên Thủ Mặc Chương Ngự chết tính ở trên đầu Thái Y, để Thái Y đến kiểm chế Ngải Nhã, lại có thể thông qua Thái Y đến được biết bí mật của Âm Từ Vụ Chương, biết được tình trạng Thần Châu đại địa bên kia.

Nghĩ như vậy, trong lòng Thạch Nham đã có tính toán.

Hai mắt lạnh lẽo, cùng đôi mắt đẹp hơi tỏ ra kinh sợ của Thái Y đối diện, Thạch Nham quát trầm một tiếng, con mắt thứ ba trong thức hải của chủ hồn mở ra. Một chùm dị quang lóe ra, cẩn thận dẫn dắt một chùm dị quang này, đem thần thức rót vào trong đó, hướng trong đầu Thái Y kia chậm rãi xâm nhập.

“Buông ra thức hải, nếu không lập tức giết ngươi!” Thạch Nham lạnh lùng tàn khốc nhìn Thái Y, lạnh như băng uy hiếp.

Trong lòng Thái Y hoảng sợ, trong đôi mắt đẹp chứa đầy ý sợ hãi, không ngừng lắc đầu, muốn từ chối.

“Ngươi nếu từ chối, hiện tại liền chết đi cho ta! Nhưng nếu ngươi tiếp nhận, ta cũng chỉ là ở trong chủ hồn của ngươi để lại một đạo ấn kí. Chỉ cần ngươi về sau nghe lời, đợi chuyện Âm Từ Vụ Chương chấm dứt, ta hứa hẹn giải trừ cái linh hồn cấm chế này cho ngươi.” Thạch Nham như ác ma, cùng sử dụng uy hiếp và dụ dỗ.

Giờ khắc này, Thái Y lại nhìn Thạch Nham, trong lòng cũng có ý sợ hãi thật sâu, nàng rốt cuộc biết, Thạch Nham lúc trước không được nàng đặt ở trong mắt này, mới là người tâm tư âm trầm nhất trong đội ngũ bọn họ, vẫn che dấu thực lực của bản thân, lại lòng muông dạ thú, ác độc hung ác, không có một chút mùi vị tình người.

Nàng lúc này chỉ nhìn thấy một mặt hung tàn của Thạch Nham, lại không nhớ nàng từ đầu tới cuối đều tính kế Thạch Nham. Lúc ở hồ nước kia, cũng hận không thể Thạch Nham bị Thiên Thủ Mặc Chương Ngự cắn chết, vừa rồi còn đột nhiên ra tay, muốn lấy tính mệnh Thạch Nham.

Chỉ nhớ rõ người khác hung ác, lại nhìn không thấy bản thân âm hiểm, đây là nhân chi thường tình, Thái Y cũng không ngoại lệ.

“Ta đếm tới ba, hai...” Về mặt Thạch Nham lạnh lùng tàn khốc, sắc mặt hơi tỏ ra không kiên nhẫn, không đợi Thái Y đáp ứng, liền bắt đầu đếm số.

Đôi mắt đẹp của Thái Y không chớp một cái nhìn Thạch Nham, phát hiện Thạch Nham tuyệt đối là loại người độc ác tuyệt không nhân từ nương tay này, bởi vậy, không đợi Thạch Nham đếm xong, Thái Y vội vàng gạt đầu trong nháy mắt, rốt cuộc buông ra thức hải, để cho thần thức của Thạch Nham chui vào.

Ở thần thức, trên linh hồn tu vi, Thạch Nham chỉ có Niết Bàn cảnh, so với thiên vị cảnh cường giả bình thường còn tinh thông hơn.

Đủ loại linh hồn áo nghĩa của Âm Mị tộc đều bác đại tinh thâm, ẩn chứa tinh áo thần thông ý nghĩa. Tại vùng đất vút bỏ kia, hắn đã từng lợi dụng đám người Phan Triết làm thực nghiệm phương diện linh hồn. Lần này chủ hồn cùng Cửu U Phệ Hồn Diễm tạm thời hỗn hợp cùng một chỗ, lại làm lên đó là ngựa quen đường cũ.

Thần thức rơi vào trong đầu Thái Y, lợi dụng hắn lĩnh ngộ áo nghĩa Âm Mị tộc, sau khi tại trong chủ hồn Thái Y kia để lại một đạo hồn chủng, Thạch Nham âm thầm dò xét một chút, phát hiện tất cả bình thường, liền đem thần thức xâm nhập trong đầu Thái Y thu ra ngoài. Ở dưới ánh mắt sợ hãi của Thái Y, Thạch Nham bỗng nhiên nhếch miệng cười, ánh mắt âm tà đột nhiên áp sát lên trước, hung hăng hôn hươu môi hồng nhuận của Thái Y.

“Ồ ô...”

Đôi mắt đẹp của Thái Y xấu hổ muốn chết, số chết muốn gãy dựa, lại bị Thạch Nham gắt gao không chết thân thể, vậy mà không thể động đậy.

Hung hăng hôn mấy cái, ở dung mạo của Thái Y tư ma một chút, đầu lưỡi Thạch Nham tuột lên, mạnh ở trên môi tươi mới của Thái Y cắn một cái, vậy mà đem môi Thái Y cắn rách da, máu tươi tràn đầy.

Rốt cuộc đem tay chụp chặt Thái Y bỏ ra, Thạch Nham cũng rời khỏi Thái Y. Nhìn tiểu mỹ nhân môi đỏ máu, trong con ngươi tràn đầy hận ý nổi giận, hắn nhếch miệng cười lạnh. “Ồ trong hồ nước kia, người phải chết, ta đem người từ trong hồ cứu ra, người lại đột nhiên ra tay, lấy oán trả ơn như vậy, ta tự nhiên cho người chút dạy dỗ. Người rách da môi kia, đó là trừng phạt.”

“Người so với Ngải Nhã còn không biết xấu hổ vô sỉ hơn!” Trên mặt Thái Y tràn đầy hận ý, oán độc nhìn chằm chằm Thạch Nham mắng.

Thạch Nham ha ha cười điên cuồng. “Như nhau, như nhau.”

372. Chương 372: Lên Bờ

Thái Y trong mắt tràn đầy thù hận, hung ác trừng mắt nhìn Thạch Nham, hận không thể đem Thạch Nham lập tức giết, để tiết lửa giận cuộn cuộn trong lòng. Đáng tiếc, nàng cũng biết muốn tại đây nước này giết chết Thạch Nham, thật sự là nhiệm vụ khó khăn không có khả năng hoàn thành, nhất là chủ hồn của nàng bị quản chế, chỉ cần tâm thần Thạch Nham khẽ động, liền có thể lợi dụng cấm chế lưu lại ở chủ hồn của nàng, đem chủ hồn của nàng trực tiếp gạt bỏ.

Trong Ô Quang Thuẫn, Thái Y cắn răng, trong lòng tràn đầy lửa giận xấu hổ, không nói một lời, từ trong Huyền Không Giới một lần nữa lấy ra một kiện quần áo dài bằng bay bay mặc vào, đem cơ thể trắng như tuyết kia của nàng che lấp lên.

Ánh mắt Thạch Nham âm tà, sáng quắc nhìn động tác nàng mặc quần áo, một chút ý tứ lảng tránh đều không có.

Thái Y thâm hận, xấu hổ muốn chết, nhưng cũng biết không thể làm gì được Thạch Nham, ánh mắt càng thêm oán hận.

Ở sau khi nàng mặc quần áo vào, Thạch Nham bỗng nhiên cười cười, lạnh nhạt nói: “Bạch tuộc quái kia đã chết, nhưng ta không muốn làm đám người Ngải Nhã bên ngoài biết bạch tuộc quái chết ở trên tay ta, còn có, tại sau khi Ngải Nhã kia rời khỏi, chuyện đáy nước xảy ra, ta cũng hy vọng người có thể che lấp một hai”.

“Người giam cầm chủ hồn của ta, rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Thái Y mặc quần áo, cảm xúc hơi ổn định chút, nhớ tới Thạch Nham khinh bạc với nàng, cổ nàng cũng đỏ ửng rồi, đã ý thức được Thạch Nham căn bản không phải nàng có thể nắm giữ, âm thầm hối hận lúc trước đề nghị đem Thạch Nham giữ lại. Cái mua dây buộc mình này, chẳng những không thông qua Thạch Nham chế ước Ngải Nhã, ngược lại ăn đau khổ.

“Ta đối với tình huống của cái Âm Từ Vụ Chương này không quá hiểu, mong rằng người có thể giải thích rõ ràng nghi hoặc cho ta, còn có, có liên quan thân phận năm người các người, ta cũng phi thường tò mò, người cùng nhau nói cho ta biết.” Thạch Nham lạnh nhạt nói.

“Chuyện có liên quan Âm Từ Vụ Chương, Lao Lý kia đã nói không sai biệt lắm với người... Về phần chuyện khác, ta nghĩ chúng ta có thể về sau nói sau” Đuôi lông mày Thái Y có chút vội vàng, thăm dò nhìn phía mặt nước kia. “Ta nghĩ chúng ta hẳn là mau đi lên chút, nếu muộn, đám người Ngải Nhã kia coi chúng ta đã chết, nói không chừng sẽ rời khỏi nơi này. Ngải Nhã người này tuy đáng hận, nhưng trong tay nàng nắm giữ bí bảo, có thể dò xét một ít có thể tránh ngoài ý muốn, cùng nàng cùng một chỗ, chúng ta cũng có thể tránh rất nhiều phiền toái”.

Trải qua nàng nhắc nhở, Thạch Nham cũng phát hiện thời gian dừng lại ở đáy nước quá dài, suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Thôi, dù sao người nhớ rõ trong chủ hồn của người có cấm chế ta để lại. Người nếu là dám lại có cái ý nghĩ gì, đừng trách ta không khách khí”. Sắc mặt Thái Y trắng nhợt, cắn răng gật đầu, trong lòng thầm mắng Thạch Nham vô sỉ không biết xấu hổ.

Thạch Nham tựa cười mà không cười nhìn nàng, đối với Thái Y ghi hận trong lòng rõ ràng, chẳng qua hẳn cũng không để ý, ít nhất ở trước khi cấm chế trong chủ hồn của Thái Y giải trừ, hẳn không cần lo lắng cái gì.

“Thiên Thủ Mặc Chương Ngư bị người giết rồi?” Thái Y nhìn hồ nước trong suốt ngoài hang đá, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Thạch Nham vuốt cằm gật đầu.

Thái Y nhú lông mày, phút chốc từ trong hang đá bay ra, một đường hướng phía dưới hồ nước chìm vào, đi tìm thi thể Thiên Thủ Mặc Chương Ngư kia. Thạch Nham không biết nàng muốn làm những gì, sinh lòng nghi hoặc, cũng đi ra ngoài theo, lơ lửng ở trong nước, nhú mày nhìn nàng.

Thái Y một đường chìm xuống, đi đến đáy hồ chỗ thi thể của Thiên Thủ Mặc Chương Ngư, thân thể mềm mại lưu chuyển quang sáng như cầu vồng, lấy ra một thanh đoản kiếm hàn quang rạng rỡ, đem tròng mắt Thiên Thủ Mặc Chương Ngư kia móc ra.

Không bao lâu, Thái Y lại bay nổi lên bên cạnh Thạch Nham, nắm tròng mắt Thiên Thủ Mặc Chương Ngư kia, nói với Thạch Nham: “Tròng mắt con Thiên Thủ Mặc Chương Ngư cấp bảy này, có thể hình thành ảo cảnh, chúng ta lúc trước trên mặt hồ không nhìn thấy cảnh tượng thật sự dưới hồ nước, chính là bởi vì tác dụng của tròng mắt này. Người được yêu tinh kia, cái tròng mắt này liền về ta, người không có ý kiến gì chứ?”.

“Người cầm đi.” Thạch Nham gật đầu.

Thái Y chợt đem tròng mắt của Thiên Thủ Mặc Chương Ngư kia thu hồi, trầm ngâm một chút, khuôn mặt đỏ bừng, hung hăng nhìn Thạch Nham. “Chuyện xảy ra ở đáy nước, hy vọng người giữ bí mật, ta không muốn để cho bất luận kẻ nào biết. Còn có, người tốt nhất cẩn thận Ngải Nhã một chút, nàng là con gái thành chủ thành Bạch Đế, ở thành Bạch Đế chúng ta chính là thiên chi kiều nữ, luôn luôn giữ mình trong sạch. Lần này bị người xem hết thân mình, lấy tính nết của Ngải Nhã, sợ là sẽ không tha cho người, người tốt nhất hiểu rõ trong lòng”.

“Thành Bạch Đế...” Thạch Nham nói thêm một câu, không truy hỏi chi tiết nữa, gật đầu, nói: “Ta biết rồi”.

Thái Y không nhiều lời nữa, đỏ mặt, âm thầm ghi hận Thạch Nham, liền hướng tới trên mặt hồ kia bay đi.

Thạch Nham chợt đuổi theo.

... Trên mặt hồ.

Ngải Nhã ở lúc ra khỏi mặt nước, một thân lưu quang che dấu đường cong tuyệt vời cả người, tìm chỗ hẻo lánh thay một thân váy mới, mới đi gặp Bác Cách, Lao Lý, Lao Luân ba người kia.

Ba người Bác Cách đã sớm chờ không kiên nhẫn, vừa thấy Ngải Nhã đi ra, vội vàng truy hỏi tình huống, Ngải Nhã đơn giản nói một chút tình trạng đáy hồ, liền nói với ba người Bác Cách Thạch Nham, Thái Y sợ

là dữ nhiều lành ít.

Vừa nghe nói trong đáy hồ có yêu thú cấp bảy Thiên Thủ Mặc Chương Ngư, ba người Bác Cách đều là sắc mặt khê biển, âm thầm may mắn mình không mạo muội xâm nhập, nếu không sợ là sẽ cùng Thạch Nham, Thái Y một cái kết cục.

Ngải Nhã đem tình huống nói rõ, liền sững sờ nhìn mặt nước, ngược lại là không có ý tứ tiếp tục đi xuống.

Ba người bọn Bác Cách không nói một lời, sắc mặt lo lắng, cũng đang âm thầm chờ, làm sẵn chuẩn bị bỏ qua Thạch Nham, Thái Y. Nếu là trong chốc lát hai người Thạch Nham còn không ra, liền cùng Ngải Nhã cùng nhau rời khỏi.

Bác Cách từ trước đến nay cùng Thái Y cùng một chỗ, mắt thấy Thái Y bị nhốt, hẳn cũng không chuẩn bị ra tay cứu giúp, chỉ là trong lòng có chút uể oải, cân nhắc không có Thái Y, kế tiếp cùng bọn Ngải Nhã cùng một chỗ, nên là xử sự như thế nào.

Ngay tại lúc bốn người chờ không kiên nhẫn, chuẩn bị vứt bỏ Thạch Nham, Thái Y mà đi, mặt hồ đột nhiên bay thoát ra hai cái bóng người, chính là Thạch Nham cùng Thái Y.

Bác Cách mừng rỡ, vội vàng kêu lên: “Sự tỷ, người không sao chứ?”.

Thái Y vừa lúc hồ nước đi ra, vẻ mặt đã khôi phục bình thường. Nàng lạnh lùng liếc Bác Cách một cái, vẻ mặt lạnh nhạt, gật gật đầu. “Ta sống tốt. Thiên Thủ Mặc Chương Ngư kia cũng bị ta cùng Thạch Nham liên thủ giết chết rồi.” Nói xong, Thái Y không khỏi nhìn nhìn Ngải Nhã, khê hừ nhẹ một tiếng.

Ở thời điểm máu chốt, Ngải Nhã cũng không đem nàng coi như đồng bọn, không ra tay giúp đỡ với nàng, lập tức rời khỏi. Một điểm này trong lòng nàng biết rõ, tự nhiên đối với Ngải Nhã sinh lòng bất mãn.

Trong đôi mắt đẹp của Ngải Nhã hiện lên một tia vẻ kinh dị. Nàng kinh ngạc nhìn Thạch Nham, sắc mặt dần dần khó coi hẳn lên.

Nàng như thế nào cũng không đoán trước được, Thạch Nham vậy mà chưa chết ở trong miệng Thiên Thủ Mặc Chương Ngư. Lúc nàng ở đáy hồ cả người lẫn cảm khu đều bị Thạch Nham nhìn thấy. Nếu Thạch Nham chết rồi, nàng có lẽ không có khúc mắc trong lòng, nhưng hiện tại Thạch Nham sống thật tốt, cái này làm cho nàng có chút khó chịu.

Ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt kia của Thạch Nham, ở trong mắt nàng, có ý tứ thâm tà đếm không ra, như mũi nhọn kim đâm.

Chỉ liếc Thạch Nham một cái, tâm thần Ngải Nhã đã bối rối, muốn động thủ, lại tìm không ra cái cớ thích hợp. Nàng cũng không thể nói rõ tất cả xảy ra ở đáy hồ, thế khó xử, phiền lòng buồn bực không biết từ đâu tới.

“Không sao thì tốt. Ta cần khôi phục một chút, nghĩ hẳn các người cũng cần mượn dùng yêu tinh khôi phục tinh nguyên. Ừm, trong chốc lát gặp lại.” Nói xong, Ngải Nhã quay đầu liền đi, không dám nhìn tới Thạch Nham, bóng dáng chạy như bay cũng tỏ ra có chút chật vật.

Thạch Nham nhìn nàng rời đi, trên mặt hiện ra một cái vẻ mặt đùa cợt, trong lòng cười lạnh, lại không có nhiều lời.

“Phải, cần hảo hảo khôi phục một chút.” Thái Y phức tạp liếc Thạch Nham một cái, sau đó hướng Bác Cách gật gật đầu, liền hướng về phía trái ngược Ngải Nhã bay đi.

Bác Cách rất biết điều, vội vàng đuổi theo, chờ hai người đi vào một chỗ hẻo lánh im lặng, Bác Cách vội vàng truy hỏi: “Sự tỷ, tại đáy hồ kia đã xảy ra cái gì, vì sao sau khi người cùng Ngải Nhã đi ra, đều có chút quái dị?”.

“Bớt hỏi nhiều như vậy!” Thái Y vẻ mặt lạnh lùng. “Biết rõ ta ở đáy nước gặp nạn, vì sao người vẫn ở lại trên mặt hồ? Bác Cách, người là cũng muốn ta chết phải không?”.

Về mặt Bác Cách cứng đờ, xấu hổ phi thường, cười khổ nói: “Sự tỷ, người ở Thiên Vị chi cảnh, còn bị nhốt ở đáy hồ, ta sợ..”.

Thải Y hừ lạnh một tiếng, không nhiều lời nữa, lấy ra một khối yêu tinh, liền bắt đầu nhắm mắt tĩnh tu, tất cả xảy ra có liên quan đấy hồ, không đề cập tới một chữ.

Bác Cách tuy tò mò muốn chết, nhưng Thải Y không nói, hắn cũng không thể làm gì được, hơn nữa quả thật thẹn trong lòng, cũng không dám tiếp tục truy hỏi tiếp, chỉ có thể ở bên cạnh Thải Y hộ pháp.

“Huynh đệ, người cùng Thải Y thật là lợi hại, vậy mà có thể giết chết Thiên Thủ Mặc Chương Ngư, quả nhiên là làm ta nhìn với cặp mắt khác xưa, bội phục bội phục.” Lao Lý ha ha cười, thản nhiên nói: “Không sợ huynh đệ chê cười, biết các người bị nhốt đấy hồ, hai huynh đệ chúng ta ngay cả đi xuống cũng không dám, sợ bị Thiên Thủ Mặc Chương Ngư kia cùng nhau cắn chết, hổ thẹn hổ thẹn”.

Lao Luân xấu hổ cười cười, cũng gật gật đầu, vậy mà thản nhiên thừa nhận mình khiếp nhược.

Thạch Nham sớm biết tính nết hai huynh đệ này, tự nhiên sẽ không nói rõ tình trạng chân thật đấy hồ, cười lắc lắc đầu nói: “Còn may vận khí không tệ. Nếu không phải hai người Ngải Nhã cùng Thải Y, Thiên Thủ Mặc Chương Ngư kia cũng không chết được”.

Dừng một chút, Thạch Nham hướng hai người gật gật đầu, nói: “Ta cũng muốn tìm cái địa phương im lặng điều tức khôi phục trong chốc lát”.

Nói xong, Thạch Nham gật đầu liền đi, rất nhanh bay khỏi hai huynh đệ Lao Lý, Lao Luân này, không cùng hai người nhiều lời một câu.

Đi vào một chỗ yên lặng kia lúc trước, Thạch Nham lười nhác dựa vào một gốc cây cổ thụ, âm thầm cảm thụ biến hóa trong cơ thể.

Một thân tinh khí của ba gã võ giả chuyển hoá dị lực thần bí, đều rót vào chỗ quang sáng tinh nguyên, làm tinh nguyên hắn hao tổn lúc trước khôi phục toàn bộ, hơn nữa còn thoáng tăng tiến bộ phận lực lượng.

Dựa theo xu thế này phát triển, không cần bao lâu, hắn liền có cơ hội vấn đỉnh Niết Bàn tam trọng thiên chi cảnh.

Tất cả đều đang hướng phương diện tốt đẹp phát triển.

Trong lòng Thạch Nham hài lòng, ngẩng đầu nhìn phương xa chỗ sâu trong Âm Từ Vụ Chương mờ mịt không biết, đoán mình sẽ ở chỗ sâu nhất của Âm Từ Vụ Chương kia đứng tới cái gì.

Đột nhiên, mắt hắn hơi hơi nheo lại, trong con ngươi chợt tràn ra dị quang lạnh như băng, dáng người lười nhác đột nhiên nghiêm, quanh người đột nhiên tràn ra một cỗ khí thế sắc bén điên cuồng mãnh liệt.

Một cái bóng hình xinh đẹp từ nơi không xa nhanh nhẹn đến, y phục bay bay, trong trẻo nhưng lạnh lùng như một đóa sương tinh hoa trong băng tuyết, chính là Ngải Nhã.

Ngải Nhã không biểu cảm, vẻ mặt lạnh nhạt, như tơ liễu nhẹ nhàng lướt vòng tới.

Về mặt Thạch Nham không thay đổi, trong lòng phát lạnh, âm thầm đề phòng, làm tốt chuẩn bị chiến một trận.

373. Chương 373: Kẻ Đi Săn

Thạch Nham sớm biết Ngải Nhã cũng là hạng người độc ác, so với Thải Y kia chẳng tốt hơn vào đâu. Tại đấy hồ kia, lúc bản thân hắn chìm xuống về phía trong miệng bạch tuộc quái, hắn chính là rành mạch thấy được Ngải Nhã rõ ràng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lúc rời khỏi đấy hồ, Thải Y lại nhắc nhở hắn, bảo hắn để ý Ngải Nhã, nói Ngải Nhã này là cái gì con gái thành chủ thành Bạch Đế, tâm tính cao ngạo, băng tinh ngọc khiết, mình nhìn thân thể nàng, tất sẽ dẫn tới nàng nổi sát tâm.

Bởi vậy, mắt thấy Ngải Nhã này bỗng nhiên tới, Thạch Nham âm thầm đề phòng, tùy thời chuẩn bị ứng phó đánh lén đến từ Ngải Nhã.

Ngải Nhã vẻ mặt lạnh nhạt, vạt áo bay bay, nhanh nhẹn mà đến, đứng vững ngay tại trước người hắn.

Về mặt Thạch Nham không thay đổi, lạnh nhạt nhìn nàng, ngẫm làm tốt chuẩn bị, lại nhếch miệng cười, “Người không phải đi tìm nơi hẻo lánh tĩnh tu sao?”.

Đôi mắt đẹp của Ngải Nhã nhìn Thạch Nham thật sâu, chưa lập tức trả lời. Trong đôi mắt của nàng giống như có điểm điểm dị quang lóe ra, giống như muốn nhìn thấu tất cả bí mật của Thạch Nham.

Trên mặt Thạch Nham treo tươi cười nhàn nhạt, bình tĩnh cùng nàng đối mặt, không lộ ra một tia khiếp sợ, giống như tại trong đáy hồ kia cái gì cũng chưa xảy ra, thản nhiên tự nhiên.

Ngải Nhã nhìn chằm chằm Thạch Nham trong chớp lát, bỗng nhiên nhẹ nhàng gật gật đầu nói: “Ta quả thật muốn tĩnh tu khôi phục tinh nguyên. Thiên Thủ Mặc Chương Ngự kia làm bị thương ta, ta hiện tại thực lực tổn hao nhiều, phải lập tức tĩnh tu mới được. Chỉ là nơi này có thể thời khắc đều có dị thường, ta hiện tại bị thương, rất suy yếu, cho nên muốn mời người hộ pháp cho ta.”.

Thạch Nham sững sờ.

Hắn vốn cho rằng Ngải Nhã đến, tất nhiên sẽ lập tức ra tay giết chết hắn, làm cho lòng bản thân không khúc mắc. Không đến mức bởi vì nàng ở trên tâm cảnh gấp khốn cảnh, cũng bảo toàn thân thể bằng thanh ngọc khiết của bản thân không chịu ánh mắt của hắn hoen ố.

Nào biết Ngải Nhã này vừa tới lại là năn nỉ hắn hộ pháp, không đề cập tới chuyện xảy ra ở đáy hồ, như là cái gì cũng chưa xảy ra.

Trong lòng nghi hoặc, nhưng Thạch Nham lại không biểu lộ ra, gật gật đầu nói: “Được.”.

Ngải Nhã không nói một lời, ngồi xuống ngay tại trước mặt Thạch Nham. Huyền Không Giới trên ngón tay vút sáng, từng khối yêu tinh sáng óng ánh hiển hiện ra ở trong lòng bàn tay ngọc óng ánh của nàng. Những yêu tinh này lớn nhỏ không giống nhau, có đến mười khối, toàn bộ ẩn chứa lực lượng có thể trực tiếp hấp thu. Hắn là toàn bộ thu hoạch của Ngải Nhã đoạn thời gian này.

Hai tay nàng cầm từng khối yêu tinh này, tựa như lấy không chuẩn muốn lấy một khối kia đến khôi phục tinh nguyên. Một bộ bộ đáng do dự.

Thạch Nham sững sờ địa nhìn từng khối yêu tinh óng ánh kia, ánh mắt kinh ngạc, vì thu hoạch của Ngải Nhã này khiếp sợ không thôi.

Nhiều khối yêu tinh như vậy hiển lộ ra, đối bất cứ một võ giả nào tiến vào Âm Từ Vụ Chương, sợ là đều sẽ sinh lòng tham lam, nói không chừng sẽ trực tiếp cướp đoạt.

Chẳng qua đối với Thạch Nham mà nói, những yêu tinh này tuy trân quý, nhưng trái lại không đến mức làm cho hắn mất đi lý trí.

Ngải Nhã cầm từng khối yêu tinh kia quan sát trong chớp lát, nhú chặt lông mày, không bao lâu cầm một khối yêu tinh màu đỏ hình thoi, đem yêu tinh còn thừa tùy ý thu vào Huyền Không Giới, chợt dặn dò nói với Thạch Nham: “Ta bị thương rất nặng. Đừng cho bất cứ một người nào tới gần, bằng không ta đang trong tĩnh tu mạo muội gặp phải đánh lén, sợ là không chịu nổi.”.

Sắc mặt Thạch Nham khẽ biến, trong lòng thoáng động, thân hình hơi hơi chấn động, bỗng i

Chỉ thấy sợi tơ màu vàng hung ác, tại dưới Từ Cức Vực Tràng kia hút kéo, đều bị mang vào trong Từ Cức Vực Tràng, ngay cả võ giả Thiên Cung cũng không thể ngăn cản sợi tơ màu vàng tiến vào.

Sợi tơ màu vàng vừa vào Từ Cức Vực Tràng, những võ giả Thiên Cung nắm giữ Kim Tầm Ti kia, từng gã đột nhiên biến sắc, đều thất kinh hét rầm lên.

Một gã võ giả Thiên Cung tu vi yếu nhất, chỉ có Niết Bàn nhị trọng thiên cảnh, thân thể cùng Kim Tầm Ti nối liền, lúc Kim Tầm Ti kia lượn vòng ở Từ Cức Vực Tràng, hẳn vốn đã bị Từ Cức Vực Tràng hút kéo thân thể, rốt cuộc không chịu nổi lực kéo, tại dưới Kim Tầm Ti kia kéo, một đầu vào trong Từ Cức Vực Tràng.

Trong lúc xoáy cực lớn màu xám, bốn cổ dị lực lượn vòng, dẫn dắt Kim Tầm Ti kia cũng là lượn vòng lung tung. Người nọ vừa vào trong đó, nháy mắt bị quấy cho máu thịt mơ hồ, ngược lại là bị Kim Tầm Ti giáo sát chết trước.

Những võ giả Thiên Cung này, lúc tu luyện Kim Tầm Ti, đem bàn tay cùng Kim Tầm Ti nối liền, lấy vân tay cùng Kim Tầm Ti đạt thành liên hệ vi diệu, dùng tâm thần đến nắm giữ Kim Tầm Ti. Chưa đến thần cảnh võ giả, đều không thể làm cho Kim Tầm Ti thoát ly hai tay đến tùy ý biến ảo đuổi giết kẻ địch.

Bởi vậy, Kim Tầm Ti của những người này đều cùng hai tay bọn họ nối liền.

Sau khi Kim Tầm Ti hung ác bị hút vào Từ Cức Vực Tràng, bọn họ cùng Kim Tầm Ti lấy bàn tay nối liền, thân thể liền chịu Từ Cức Vực Tràng hút kéo, hơn nữa Kim Tầm Ti trong lượn vòng sinh ra lực kéo xé thật lớn, những người này một đám phi thường chật vật, cực lực giãy dụa, muốn thoát Từ Cức Vực Tràng bỏ dáng lúc xoáy màu xám kia hấp thụ.

“Là người!”

Đôi mắt đẹp của Thái Y chợt sáng ngời. Lúc nàng ở đáy hồ, đã biết Thạch Nham không dễ chọc, tại cái thời điểm mấu chốt này, lúc xoáy màu xám kia rõ ràng từ trước người Thạch Nham xuất hiện.

Lúc này Thạch Nham vẻ mặt nước lạnh, trên mặt lộ vẻ đùa cợt lạnh, nhìn võ giả Thiên Cung bị Từ Cức Vực Tràng khuấy thành khối máu thịt, làm Thái Y liếc một cái nhìn ra người đột nhiên nổi bão chính là Thạch Nham.

Một tiếng thét kinh hãi của Thái Y, đem lực hấp dẫn mọi người toàn bộ tập trung đến trên người Thạch Nham.

Trong đôi mắt đẹp của Ngải Nhã hiện lên một đạo dị quang. Nàng tựa như không dự đoán được tại cái thời điểm mấu chốt này, Thạch Nham chỉ có Niết Bàn cảnh ngược lại có tác dụng nhất, ngược lại thần sắc lạnh lùng tàn khốc, miệng cười lạnh đem võ giả Thiên Cung dùng bí pháp nào đó xiết giết, trong lòng của nàng cả kinh, vẻ mặt vô cùng quái dị.

Lao Lý, Lao Luân vốn đã phát phát nguy cơ, qua một hồi nữa, chỉ sợ cũng bị những võ giả Thiên Cung kia đánh lên giết.

Ở thời khắc hung hiểm nhất, Thạch Nham đột nhiên ra tay, làm ra Từ Cức Vực Tràng, một lần hành động làm cho võ giả Thiên Cung chật vật không chịu nổi, vậy mà không thể phân ra tinh lực đến đối phó bọn họ. Điều này làm cho Lao Lý, Lao Luân vừa mừng vừa sợ, liên tục hô to nói lời cảm tạ, trong miệng huynh đệ dài huynh đệ ngắn kêu cái không ngừng.

Ánh mắt Thạch Nham lạnh lùng tàn khốc, hắc hắc cười lạnh, tiếp tục nắm giữ Từ Cức Vực Tràng, đem Từ Cức Vực Tràng kia hướng tới những võ giả Thiên Cung tụ tập ở cùng nơi kia áp sát.

Lại có hai võ giả Thiên Cung Niết Bàn tam trọng thiên cảnh, ở dưới lực kéo xé cực lớn không chịu nổi, bị Từ Cức Vực Tràng kia trực tiếp hút vào trong đó.

Trong Từ Cức Vực Tràng tràn ngập Kim Tầm Ti. Những Kim Tầm Ti đó toàn bộ là đồ chơi đòi mạng. Những võ giả kia một khi tiến vào trong Từ Cức Vực Tràng, một thân lực lượng sẽ bị quản chế khắp nơi, khó có thể hình thành màn hào quang phòng ngự toàn thân, thân thể trực tiếp bại lộ ra.

Dưới loại tình huống này, lại bị bốn cổ dĩa lực của Từ Cức Vực Tràng dây dưa khuấy giết, lại bị Từ Cức Vực Tràng kia cắt, tự nhiên khó thoát khỏi một kiếp.

Chỉ một chốc, hai gã võ giả Thiên Cung rơi vào Âm Từ Vực Tràng, cũng đều chết thảm, biến thành mảnh vụn.

Hai người này vừa chết, toàn bộ võ giả Thiên Cung kinh hoảng hẩn lên, mắt thấy Từ Cức Vực Tràng kia dần dần tới gần, ngay cả hai võ giả Thiên Vị cảnh của Thiên Cung đối phó Ngải Nhã cùng Thái Y cũng là kinh sợ không thôi, nhanh chóng bỏ xuống Ngải Nhã cùng Thái Y, vội vàng hướng tới một bên tránh né.

Nhưng, hai người này tuy tránh né cực nhanh, Kim Tầm Ti bọn họ phóng ra lại không thể chạy thoát lực hút kéo thật lớn của Từ Cức Vực Tràng kia.

Chỉ thấy Kim Tầm Ti hung ác nhập vào trong Từ Cức Vực Tràng, hai võ giả Thiên Vị cảnh kia muốn rời xa khỏi Từ Cức Vực Tràng, thân thể lao đi cũng đột nhiên bị kiềm hãm.

Hai người cùng Kim Tầm Ti nối liền cùng một chỗ, chịu Kim Tầm Ti hấp dẫn, vậy mà bị dần dần kéo xé về phía Từ Cức Vực Tràng kia.

“Thiếu gia cứu ta!” Một gã Thiên Vị cảnh võ giả kêu to lên, ánh mắt hung lệ nhìn về phía Thạch Nham, hô to: “Là tiểu tử kia phá rối!”

Ninh Trạch không ra tay, chỉ lạnh lùng nhìn biến hóa trong trận, ở lúc hai gã võ giả Thiên Cung bị Từ Cức Vực Tràng khuấy thành bột phấn, hẩn cũng không lộ ra ý kinh hãi, tựa như cảm thấy võ giả Niết Bàn cảnh mất mạng, với hẩn mà nói không tính là cái gì.

Nhưng lúc hai Thiên Vị cảnh võ giả kia trên tay phóng ra Kim Tầm Ti, cũng cùng nhau bị Từ Cức Vực Tràng kéo vào trong đó, hơn nữa hai người cùng nhau kinh hoảng hét rầm lên, Ninh Trạch rốt cuộc lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Cẩn thận!”

Ngải Nhã, Thái Y lúc này cũng không để ý đến cùng Thạch Nham đấu khí, cùng nhau khê kêu lên tiếng, đồng thời bay về phía trước người Thạch Nham, một trái một phải đem Thạch Nham bảo vệ, lạnh lùng nhìn Ninh Trạch đi tới rất nhanh.

Ngải Nhã cùng Thái Y tuy độc ác, hận không thể Thạch Nham sớm chết đi một chút, nhưng lại biết đại thể, biết lúc này muốn thắng được võ giả Thiên Cung, phải dựa vào lốc xoáy màu xám Thạch Nham làm ra kia.

Bởi vậy, ở lúc Ninh Trạch vừa động, hai nàng này cũng lập tức xông về phía Thạch Nham, muốn hợp sức đến bảo hộ hẩn.

Thạch Nham vốn muốn ra tay, vừa thấy hai nàng này đột nhiên thất kinh tới, như là hộ vệ canh giữ ở trước người mình, bỗng nhiên nhếch miệng lắc đầu cười cười, lực lượng tụ tập lên cũng không vội vã phóng thích ra.

Hẩn cứ như vậy đứng ở phía sau Ngải Nhã, Thái Y, tiếp tục khống chế Từ Cức Vực Tràng kia.

Trong cơ thể võ giả Thiên Cung này phóng ra Kim Tầm Ti, rất tà ác sắc bén, bất cứ thân thể nào tựa như đều có thể cắt. Cái Kim Tầm Ti này rơi vào trong Từ Cức Vực Tràng, bị giảo sát lực của Từ Cức Vực Tràng kia khuấy một cái, uy lực nọ nháy mắt tăng vọt, bất cứ người nào rơi vào Từ Cức Vực Tràng, đều sẽ bị Kim Tầm Ti khuấy thành bột phấn.

Nhìn Kim Tầm Ti kia hung hăng nhập vào Từ Cức Vực Tràng, Thạch Nham ngộ nhiên động lòng, quyết định chủ ý, tất nhiên cần tận khả năng thu thập nhiều Kim Tầm Ti của Phệ Kim Tầm vạn năm này.

Món đồ chơi này cùng Từ Cức Vực Tràng đặt ở cùng nơi sử dụng, quả thực chính là cỗ máy giết người!

376. Chương 376a: Thu

Ngải Nhã, Thái Y hai nàng đứng ở trước người Thạch Nham, vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lùng nhìn về phía bên kia, sợ Ninh Trạch phá rối, đánh lén giết Thạch Nham.

Trận chiến đấu này, nhân vật mấu chốt đã xảy ra biến hóa. Ngải Nhã, Thái Y Thiên Vị cảnh ở trong trận chiến đấu này, có thể phát huy tác dụng đã không bằng Thạch Nham.

Chỉ có Thạch Nham còn sống, Từ Cực Vực Tràng kia mới có thể đem Kim Tầm Ti những võ giả Thiên Cung này phóng ra phá giải.

Trừ Thạch Nham, Ngải Nhã, Thái Y cùng Lao Lý huynh đệ, căn bản vô kế khả thi.

Ninh Trạch hiển nhiên cũng nhìn ra tác dụng của Thạch Nham ở trong trận chiến đấu này, bởi vậy, hắn cũng nhìn chăm chăm về phía Thạch Nham, ở lúc bay bỏ nhào đến, cất giọng kêu to: “Tiểu tử, dám cùng Thiên Cung chúng ta là địch, bất luận ngươi là thân phận gì, cũng khó tránh cái chết.”

Thạch Nham thờ ơ, căn bản không đem Ninh Trạch uy hiếp để ở trong lòng, tiếp tục hết sức chăm chú không chế Từ Cực Vực Tràng, hoạt động Từ Cực Vực Tràng kia đi đối phó hai Thiên Cung Thiên Vị cảnh võ giả khác.

Hai Thiên Vị cảnh võ giả đến từ Thiên Cung kia, trên tay phóng ra Kim Tầm Ti, bị hung hăng kéo vào Từ Cực Vực Tràng, thân thể cũng bị lực hút của Từ Cực Vực Tràng, dẫn dắt không ngừng hướng Từ Cực Vực Tràng kia áp sát, tình thế có chút không ổn.

“Ngải Nhã, các ngươi nếu phản kháng, cũng đừng trách chúng ta thủ đoạn tàn nhẫn.” Ninh Trạch cười lạnh, trên tay bỗng nhiên nhiều ra một cái túi da tơ vàng, nắp túi da kia bị hắn cởi bỏ, một con Kim Tầm lớn cỡ nắm tay đột nhiên từ trong túi da kia bay tới, nhẹ răng nhếch miệng, hóa thành một chùm kim quang, thẳng hướng tới Ngải Nhã, Thái Y đánh tới.

Kim Tầm lớn cỡ nắm tay, trên lưng có bảy cái đường vân màu vàng. Nó giương cánh bay tới, phát ra tiếng ong ong, tiểu thanh thật lớn tựa như có thể xuyên thấu thức hải của võ giả.

“Phệ Kim Tầm vạn năm!”

Ngải Nhã, Thái Y vừa thấy Kim Tầm kia bay tới, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên đại biến, tỏ ra cực kỳ khiếp sợ.

Từng vòng từ vòng tay hình thành dị quang, đột nhiên từ trên người Thái Y mở rộng ra. Những dị quang kia nhộn nhạo mở ra, như tầng tầng gợn sóng, khuếch tán hướng quanh người Thái Y hình thành một vòng màn hào quang kỳ diệu.

Thái Y tại lúc dị quang kia xuất hiện lập tức nín thở ngưng thần, há mồm phun ra một luồng ánh sáng màu bạc. Ánh sáng màu bạc kia vừa ra, lập tức hóa thành một thanh tinh kiếm dài màu bạc, trên thân tinh kiếm rất nhiều ký hiệu kỳ diệu, lập lòe sáng lên, hướng tới Phệ Kim Tầm bay tới kia bay đi.

“Muốn chết!”

Ninh Trạch hắc hắc cười lạnh, ở chỗ sâu trong đồng tử mắt lóe ra kim quang, giống như đang cùng Phệ Kim Tầm câu thông.

Phệ Kim Tầm lớn cỡ nắm tay, một đầu xông vào vòng ánh sáng dị quang bên cạnh người Thái Y, hung hăng va chạm tại trên thân tinh kiếm màu bạc kia.

Tinh kiếm màu bạc của Thái Y bị Phệ Kim Tầm kia va chạm mạnh. Tinh quang thân kiếm vậy mà bị đánh xơ xác ra, Phệ Kim Tầm chợt phun ra tơ vàng hung ác, tơ vàng mạnh đem tinh kiếm màu bạc kia bọc lấy, làm cho tinh kiếm kia không thể động đậy.

Đôi mắt đẹp của Thái Y ảm đạm một phần, bỗng nhiên há mồm phun ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm, năm ngón tay óng ánh liên tục biến ảo pháp quyết, cùng tinh kiếm màu bạc bị tơ vàng cuốn lấy kia hô ứng, muốn đem tinh kiếm màu bạc kia thu hồi.

Nhưng, tơ vàng kia lại dẻo dai vô cùng, tựa như mang theo Phệ Kim Tầm kỳ diệu nào đó trì trệ bị tơ vàng bọc lấy tinh kiếm màu bạc, ở giữa không trung loạng choạng, tinh quang dần dần ảm đạm xuống. Linh khí trên thân kiếm tựa như bị Kim Tầm Ti ăn mòn, tinh khí của Thái Y trong đó ẩn chứa cũng bị nhanh chóng tiêu ma hết.

Ninh Trạch cười lạnh không thôi, chợt phát ra một tiếng kêu to chói tai.

Phệ Kim Tầm vỗ cánh bay ra, hiện ra một chùm kim quang đẹp mắt, nháy mắt xuyên phá vòng ánh sáng Thái Y tế ra, lại hướng tới Ngải Nhã kia đánh tới.

Ngải Nhã cũng là vẻ mặt kinh hãi, như là đối với Phệ Kim Tầm kia vô kế khả thi. Mắt thấy Phệ Kim Tầm đánh úp lại, tùy tay ném ra một đồng tiền, lỗ trong đồng tiền đột nhiên truyền đến một cỗ lực kéo rất mạnh, giống như muốn đem Phệ Kim Tầm trời chặt.

Phệ Kim Tầm lại phun ra tơ vàng, tơ vàng hung ác như kim cứng, nháy mắt chui vào lỗ đồng tiền kia, vậy mà biến mất không thấy.

Đồng tiền phong cách cổ xưa, phát ra hoàng quang. Trên đồng tiền khắc từng cái văn tự xa xưa, ở trên đồng tiền tươi sống lại, tựa như đang tăng cường uy lực của đồng tiền.

Phệ Kim Tầm cũng không e ngại, tơ vàng kia ở trong lỗ đồng tiền tuy biến mất, lại tựa như đem đồng tiền dừng hình ảnh, khiến cho đồng tiền không thể không phát huy lực lượng của nó, đến áp chế lực ăn mòn của những tơ vàng kia, không thể thật sự đem Phệ Kim Tầm vây khốn.

Phệ Kim Tầm vạn năm chính là một loại yêu thú cực kỳ kỳ lạ, thể tích rất nhỏ, lại uy lực vô cùng, đối với các loại binh khí dị bảo đều có lực ăn mòn.

Mỗi một sợi tơ vàng từ trong miệng Phệ Kim Tầm phun ra, chỉ cần đụng tới bí bảo kim loại, đều có thể nhanh chóng ăn mòn linh khí của bí bảo, làm tài chất bản thân bí bảo bị hao tổn. Thời gian càng dài, bí bảo sẽ hư hao càng lớn, cuối cùng có thể trở thành vật phàm, một chút linh khí cũng không có. Ninh Trách ý vào Phệ Kim Tầm vạn năm, ở trên Thần Châu đại địa cũng là làm cho rất nhiều người vô kế khả thi. Vô giả cấp ngang nhau, các loại bí bảo thần binh, vừa đụng tới tơ vàng chính miệng Phệ Kim Tầm phun ra đều sẽ bó tay bó chân, bị lực ăn mòn của tơ vàng ảnh hưởng.

Đối mặt con Phệ Kim Tầm vạn năm này, rất nhiều bí bảo cũng khó phát huy tác dụng, mà Phệ Kim Tầm lại đao thương bất nhập, có rất ít dị bảo có thể thật sự thương tổn Phệ Kim Tầm, các loại lực lượng đánh vào, cũng khó đánh chết Phệ Kim Tầm.

Ngải Nhã, Thái Y biết rõ bí bảo rất khó ngăn cản Phệ Kim Tầm, cũng không thể không tế ra bí bảo, chỉ là vì có thể thoáng ngăn trở Phệ Kim Tầm một chút, tranh thủ cho Thạch Nham đủ thời gian, để cho Thạch Nham đem hai gã Thiên Vị cảnh võ giả kia thu thập.

“Cẩn thận!”

Thái Y bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy Phệ Kim Tầm kia đột nhiên vọt ra khỏi đồng tiền, từ ngoài thân Ngải Nhã lượn vòng ra, nhằm về phía Thạch Nham vọt tới.

Phệ Kim Tầm phun ra từng sợi tơ vàng, những màu vàng kia thật như lôi điện màu vàng, hơn nữa thoát ly miệng của Phệ Kim Tầm, như kim cứng, đâm mạnh về phía Thạch Nham.

Thạch Nham đang toàn lực khống chế Từ Cức Vực Tràng, mắt thấy tơ vàng hung ác kia đâm tới, trong lòng rung mình, bỗng nhiên nâng tay một chưởng.

Sinh ấn đánh ra.

Bảy cái thủ ấn nhanh chóng hợp nhất, hóa thành chưởng ấn lớn cỡ ván cửa, trực tiếp ấn hướng từng sợi tơ vàng kia, ấn hướng Phệ Kim Tầm lao tới.

Sinh ấn uy lực cực lớn, khi đánh ra giống như sấm rền, trầm đục không thôi.

Nhưng sau khi sinh ấn qua đi, từng cái màu vàng kia, lại biến thành như sợi bông, mơ mơ hồ hồ, chỉ bị sinh ấn đánh bay ra, sinh ấn cũng không thể đem những tơ vàng kia đánh đứt.

Sinh ấn rơi xuống trên Phệ Kim Tầm, Phệ Kim Tầm cũng chỉ bị đánh lắc lắc lư lư, ở trên hư không lặn lộn mấy vòng. Đợi uy lực của sinh ấn trôi qua, Phệ Kim Tầm kia ổn định thân thể, không ngờ lần nữa hướng tới hấn bay tới, như không bị một chút thương tổn.

“Hắc hắc, Thiên Cung ta nuôi nhốt Phệ Kim Tầm, cấp bảy đã ba con. Một con Phệ Kim Tầm này đã có vạn năm, đao thương bất nhập, không sợ các loại lực lượng đánh vào, chuyên khắc các loại bí bảo, muốn dùng phương pháp bình thường đến đối phó con Phệ Kim Tầm này của ta, người vẫn là tiết kiệm một chút đi.” Ninh Trạch ha ha cười lớn, dùng tâm thần nắm giữ Phệ Kim Tầm, lại lần nữa hướng tới Thạch Nham phát động công kích.

Ở trong tiếng kêu chói tai “ong ong”, Phệ Kim Tầm to cổ nắm đấm kia lại bắt đầu phát động công kích.

Sắc mặt Thạch Nham đổi đổi, bỗng nhiên cảm thấy con Phệ Kim Tầm này quả thật khó giải quyết. Bí bảo không có hiệu quả, các loại lực lượng đánh vào, lại không thể đem con Phệ Kim Tầm này đánh chết. Muốn đối phó con Phệ Kim Tầm này, tựa như chỉ có thể vận dụng một ít thủ đoạn đặc thù.

Mắt thấy Phệ Kim Tầm lao tới lần nữa, hắn đã không có tinh lực tiếp tục nắm giữ Từ Cực Vực Tràng, toàn bộ tinh lực không thể không đặt ở trên người Phệ Kim Tầm.

Nhưng vào lúc này.

Huyết Văn Giới bỗng nhiên tràn hào quang mênh mông đỏ như máu. Một cỗ viêm lực cực nóng, lạnh lẽ từ trong Huyết Văn Giới nảy sinh, hơn nữa nhanh chóng lan tràn ra.

Thạch Nham đang lo không biết ứng phó như thế nào, đột nhiên cảm ứng được tin tức của vạn năm Địa Tâm Hỏa, không đợi Thạch Nham phát ra tín hiệu, một đoàn hỏa viêm đỏ đậm toát ra, bỗng nhiên từ trong Huyết Văn Giới bay nhanh ra.

Cái hỏa viêm này chỉ to cỡ quạt hương bồ, đỏ đậm như nước thép, từng luồng sức nóng kinh người, xen lẫn thái dương chi tinh viêm lực, từ trong đó phóng thích khí đến.

Địa Tâm Hỏa toát ra, không đợi Phệ Kim Tầm kia đánh về phía Thạch Nham, vậy mà nháy mắt nhào lên, mạnh đem Phệ Kim Tầm bọc lấy.

Phệ Kim Tầm phun ra đến từng sợi Kim Tầm Ti, tại dưới Địa Tâm Hỏa đốt cháy kia vậy mà chậm rãi liên càng ngày càng nhỏ, như là không chịu nổi Địa Tâm Hỏa cực nóng, bắt đầu hòa tan ra.

Ngay cả Phệ Kim Tầm sau khi bị Địa Tâm Hỏa nuốt hết, cũng đang “ong ong” hét rầm lên, giống như gặp phải khắc tinh, ở bên trong kịch liệt giãy dụa hẳn lên, muốn từ trong Địa Tâm Hỏa bay ra.

Thạch Nham nhìn Địa Tâm Hỏa nuốt sống Phệ Kim Tầm, tâm thần thoáng cảm ứng, lập tức phát hiện Địa Tâm Hỏa này lúc này thật ra có chút suy yếu, xa xa không mạnh mẽ bằng trước kia.

Nhưng cho dù là như vậy, Phệ Kim Tầm kia cũng không thể từ dưới Địa Tâm Hỏa bao vây chạy trốn, nó ở trong Địa Tâm Hỏa kêu chói tai, tỏ ra cực kỳ cấp bách sợ hãi, lại như là bị ngọn lửa chặn, lao đi lao lại, cũng không thể thoát ly Địa Tâm Hỏa, tởn vờn nó lúc trước phun ra, cũng dần dần bị luyện hết.

Thạch Nham ngạc nhiên, chợt mừng rỡ trong lòng, hắc hắc cười lên.

Đoàn người Ngải Nhã, Thái Y, Lao Lý, ở nghịch cảnh, đột nhiên thấy Thạch Nham dùng một đoàn hỏa viêm vậy mà nuốt sống Phệ Kim Tầm, làm cho Phệ Kim Tầm kia vô kế khả thi, không khỏi vui mừng quá đổi, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham ngạc nhiên không thôi.

Ngải Nhã cùng Thái Y trao đổi một ánh mắt, đều nhìn ra đối phương ngạc nhiên vui mừng, hai nàng chợt ánh mắt lạnh lùng, cùng nhau nhìn về phía Ninh Trạch.

Khuôn mặt Ninh Trạch vốn hồng nhuận, tại sau khi Phệ Kim Tầm kia bị Địa Tâm Hỏa nuốt hết, bắt đầu trở nên dần dần tái nhợt đi.

Con Phệ Kim Tầm này tựa như cùng Ninh Trạch tâm thần tương thông, ở trên người Phệ Kim Tầm, có thần thức hồn lực hẳn kỳ thác. Lúc Phệ Kim Tầm bị Địa Tâm Hỏa đốt cháy, thần thức hồn lực của hắn bám vào trên người Phệ Kim Tầm cũng bị luyện hóa, điều này làm cho chủ hồn của Ninh Trạch bị tổn thương, làm hắn cũng ý thức được tình huống không ổn.

“Vàng thật không sợ lửa, ha ha, xem ra Phệ Kim Tầm con này của người không phải vàng thật, bị cái hỏa viêm này vừa luyện, đã lộ ra dấu hiệu bị thua.” Thạch Nham bĩu môi cười lạnh, khinh thường nhìn nhìn

Ninh Trạch, châm chọc khiêu khích: “Muốn giết ta? Người tựa như không làm được? Bằng hữu, về sau trước khi nói mạnh miệng, vẫn là phải có nắm chắc mới được.”

Địa Tâm Hỏa sau khi nuốt Phệ Kim Tầm, làm Phệ Kim Tầm không thể thoát ly, tựa như cũng không nguyện ý bại lộ bên ngoài lâu dài, vậy mà kéo Phệ Kim Tầm kia, bay nhanh hướng về Huyết Văn Giới của Thạch Nham.

Một luồng ánh lửa hiện lên, Địa Tâm Hỏa bọc lấy Phệ Kim Tầm, vậy mà cùng nhau biến mất ở trong Huyết Văn Giới.

“Phốc!”,.

Nháy mắt Phệ Kim Tầm rơi vào Huyết Văn Giới, sắc mặt Ninh Trạch lần nữa trắng một phần, ánh mắt sợ hãi không thôi, nhện không được phun ra một ngụm máu tươi.

Toàn bộ liên hệ của hắn cùng Phệ Kim Tầm, ở lúc Phệ Kim Tầm tiến vào Huyết Văn Giới, như bị lợi kiếm chặt đứt.

Hắn với Phệ Kim Tầm tâm thần tương thông, lập tức bị thương nặng, bất luận là chủ hồn hay là tâm cảnh đều bị ảnh hưởng, thực lực giảm mạnh.

377. Chương 376: Tịch Diệt Cương Phong

“Đi”.

Ninh Trạch phun ra một ngụm máu tươi, thân mình loạng choạng một chút, đột nhiên hóa thành một chùm dị quang, toàn lực nhắm phía chỗ sâu trong Âm Từ Vụ Chương phía trước.

Hai võ giả Thiên Vị cảnh kia, vừa thấy Ninh Trạch vậy mà trực tiếp chạy đi, rốt cuộc hiện ra ý sợ hãi.

Hai người này chỉ là chần chờ một chút, đầu ngón tay hai tay phóng ra Kim Tầm Ti của bọn họ, bỗng nhiên đều nổ tung ra. Hai người sau khi tự bạo ngón tay, chặt đứt liên hệ với Kim Tầm Ti, một chút không dám chần chờ, quay đầu liền đi, từ trong Từ Cức Vực Tràn lời kéo kia chạy trốn.

Về mặt Thạch Nham lạnh lùng tàn khốc, cười lạnh một tiếng, liền hướng tới Ninh Trạch kia đuổi theo.

Một gã võ giả Thiên Cung cảnh giới Niết Bàn tam trọng thiên, cũng muốn chặt đứt liên hệ cùng Kim Tầm Ti, cùng ba người Ninh Trạch kia cùng nhau thoát đi, mắt thấy Thạch Nham vọt tới, sắc mặt người này đại biến, đột nhiên mở hai tay ra, trong bàn tay phình to màu vàng kia, ánh sáng vàng rực lóe ra, mạnh hướng tới Thạch Nham đánh đến.

“Hắc hắc!”

Thạch Nham cười lạnh, lực lượng mặt trái vừa nổi lên, tâm niệm khẽ động, làn da thân thể thành màu đỏ tím, mỗi một khối cơ thịt đều như là nhảy lên.

“Oành oành!”,.

Một cỗ lực núi lở bạo phát, từ trong cơ thịt cả người hắn nổ ra, hắn căn bản không để ý những tia hào quang màu vàng này, một đầu húc người trong đó.

Kim quang vào cơ thể, bị dị lực trong cơ thịt cả người triệt tiêu, căn bản không thể thương tổn hắn.

Loại lực lượng trình độ này, ở sau khi thạch hóa võ hồn của hắn đạt tới đỉnh phong sinh ra dị biến, đã khó có thể đối với hắn tạo thành bất cứ tổn thương gì. Rơi vào trong hào quang màu vàng, hắn cũng chỉ thấy da thịt có chút đau nhức, trừ cái đó ra, cũng không có bất cứ gì không khỏe.

Từ trong kim quang xuyên thấu ra, tâm thần Thạch Nham khẽ động, ngũ ma mặt trái đột nhiên từ thức hải bay ra, hơn nữa ở trong nháy mắt thực chất hóa, đánh mạnh về phía võ giả Niết Bàn tam trọng thiên kia.

Ngũ ma không tiếng động nhẹ răng cười, vươn cự trảo dữ tợn, phân biệt chộp vào tứ chi cùng trên đầu người nọ, kéo mạnh một cái.

Trong máu tươi bay tung tóe, người này trực tiếp bị ngũ ma năm ngựa xé xác, đầu cùng cánh tay, hai chân đều bị xé đứt, chết thảm tại chỗ.

Ở dưới một đạo tâm thần ý niệm của Thạch Nham, ngũ ma kia cầm lấy những thi thể kia, đem cánh tay, tứ chi của người nọ ném vào Từ Cức Vực Tràng.

Trong Từ Cức Vực Tràng từng khối máu thịt bay tung tóe, như là thành một cái máy xay thịt cực lớn, đem người nọ giảo sát đến máu thịt mơ hồ, Từ Cức Vực Tràng cũng thành đỏ như máu, từ lúc xoáy màu xám kia biến thành màu máu làm cho người ta sợ hãi.

Thạch Nham lần này ra tay toàn lực, hầu như là một cái đối mặt, đã đem gã võ giả Thiên Cung Niết Bàn tam trọng thiên cảnh này chém giết, không che dấu thực lực nữa.

Sau khi nháy mắt giết người này, Thạch Nham vẫn chưa dừng lại, lại hướng phía Ninh Trạch đuổi theo.

Từ Cức Vực Tràng đem từng khối máu thịt kia xay thành mảnh nhỏ, ở dưới tâm thần hắn nắm giữ thành một cái lúc xoáy, trước sau đi theo ở phía sau hắn.

Bốn người Ngải Nhã, Thái Y, Lao Lý, Lao Luân trốn mất há hốc mồm.

Thạch Nham lần này ở trong nghịch cảnh đột nhiên bùng nổ, đem bốn người toàn bộ dọa rồi. Thẳng đến giờ khắc này, bốn người này mới biết được Thạch Nham vẫn cất dấu thực lực, chưa bao giờ từng toàn lực ra tay.

Không lên tiếng thì thôi, một tiếng kinh người.

Ngải Nhã, Thái Y hai Thiên Vị cảnh võ giả, đối mặt võ giả Thiên Cung bao vây tiểu trừ, tỏ ra có chút bất lực, đối với Kim Tầm Ti cùng Phệ Kim Tầm kia không có một chút biện pháp, chỉ có thể đau khổ chống đỡ. Nhưng Thạch Nham lại khác, hắn vừa ra tay, liền đem Kim Tầm Ti cùng Phệ Kim Tầm cùng nhau thu phục, hơn nữa đem Ninh Trạch Phệ Kim Tầm đều thu, làm cho Ninh Trạch kia bị thương tâm thần, không dám tiếp tục lưu lại.

Thạch Nham cường hãn, hoàn toàn kinh sợ bốn người.

Sắc mặt Ngải Nhã liên tục biến ảo, nhìn bóng dáng Thạch Nham biến mất, đôi mắt đẹp phức tạp vô cùng.

Thái Y thì là đã bị rung động. Nàng một lòng tính tìm cơ hội giết Thạch Nham, giải trừ cấm chế chủ hồn, ở sau khi Thạch Nham đột nhiên bùng nổ, vẻ mặt có chút chua xót, sinh ra cảm giác bất lực thất bại.

“Gia hỏa này, thật sự là đến từ Vô Tận Hải sao...” Lao Luân cười khổ lắc đầu. “Không phải nói võ giả Vô Tận Hải bên kia, xa xa không bằng Thần Châu đại địa chúng ta sao? Hắn rõ ràng cũng là Niết Bàn cảnh, vì sao có thể cường đại như vậy? Ngay cả Ninh Trạch cũng không có cách nào làm gì được hắn?”

Ngải Nhã, Thái Y cũng đồng thời lắc lắc đầu, vẻ mặt ảm đạm.

“Đuổi hay không?” Lao Lý chần chờ một chút, nói: “Thủ đoạn của Ninh Trạch, mọi người đều biết. Lần này bị nhục, lần sau tất nhiên sẽ càng thêm điên cuồng đối phó chúng ta. Hắn nếu là không...”

“Đuổi!”

Ngải Nhã hít một hơi thật sâu, hóa thành một đạo hào quang, theo đuôi ở phía sau Thạch Nham, cũng liền xông ra ngoài.

Thái Y hơi do dự, cũng theo Ngải Nhã mà đi. Hai huynh đệ Lao Lý, Lao Luân liếc một cái, cũng không có quá nhiều do dự, đều bay ra ngoài.

“Thiếu gia, tiểu tử kia vậy mà có thể thu được Phệ Kim Tầm, hắn là lai lịch cái gì?”

Trong Âm Từ Vụ Chương, ba cái bóng người một đường lao điên cuồng, trong đó một Thiên Vị cảnh võ giả Thiên Cung gãi ngón tay kia, vẻ mặt kinh sợ cực kỳ rõ ràng. Hắn nhìn mười ngón tay đang nhỏ máu, đau lòng nói: “Lần này tổn thất quá lớn. Ta tu luyện bí pháp nhiều năm như thế, vậy mà bị một tiểu tử như vậy làm hỏng. Không biết sau khi trở về, có thể đem tổn thất lần này bổ sung lại hay không.”

“Tiểu tử này tuyệt đối không phải người thành Bạch Đế.” Ninh Trạch cắn răng, vẻ mặt hung ác nói: “Thành Bạch Đế nếu có cao thủ trẻ tuổi lợi hại như vậy, chúng ta tất nhiên có thể thu được tin tức. Hắn chỉ có Niết Bàn cảnh, lại có thể cho chúng ta bị quản chế khắp nơi, giống như có phương pháp chuyên môn đối phó Phệ Kim Tầm cùng Kim Tầm Ti. Kẻ này có thể nói là khắc tinh của chúng ta những người này, tuyệt đối không thể sống.”

“Thiếu gia, vậy phải làm thế nào? Phệ Kim Tầm của người cũng bị thu rồi, sau khi trở về, tất nhiên sẽ bị phạt nặng.”

“Yên tâm đi, ta sẽ rất nhanh cùng đồng bọn một đội khác liên hệ. Chờ chúng ta tập trung lực lượng, tất nhiên phải cho tiểu tử này chịu khổ.” Ninh Trạch hừ lạnh một tiếng. “Bí kíp một đội kia tu luyện, cùng chúng ta khác nhau. Hắn tất nhiên có thể làm tiểu tử kia chịu không nổi. Ngải Nhã, Thái Y, hai con kỹ nữ này, ta tất nhiên phải cho bọn nó đẹp mặt. Vậy mà dám âm ta!”,.

“Thiếu gia, tiểu tử kia đuổi theo!” Một Thiên Cung võ giả tụt ở hậu phương quay đầu nhìn lại, đột nhiên la hoảng lên.

“Đuổi kịp rồi?” Ninh Trạch nhìn phía sau một cái, trông mắt xoay chuyển, đột nhiên hắc hắc cười lạnh lên. “Tốt lắm, chúng ta lúc trước không dám xâm nhập hung địa kia, ngay tại bên dưới phía trước. Tiểu tử kia không biết sống chết, vừa lúc đem bọn hắn dẫn vào bên trong, dùng hung địa kia đến giết hắn.”

Lời này vừa nói ra, mắt hai Thiên Vị võ giả kia sáng lên, đồng thời kêu lên: “Thiếu gia anh minh!”

Thạch Nham một đường theo hướng ba người Ninh Trạch, Từ Cực Vực Tràng phía sau thì là đi theo hắn. Những võ giả kia chết ở Từ Cực Vực Tràng, trên người tràn ra tinh khí, nhất nhất rót vào huyết khiếu cả người hắn, làm cho tâm tình hắn vô cùng tốt.

Trong lao vùn vụt, Thạch Nham quay đầu nhìn một cái, sau khi phát hiện Ngải Nhã, Thái Y cũng đuổi theo, thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, quyết tâm đuổi giết Ninh Trạch lại kiên định hơn một phần.

Ninh Trạch ba người này, đều có Thiên Vị cảnh tu vi. Tuy ba người đều bị thương, nhưng Thạch Nham biết chỉ bằng sức một mình hắn, thật phải giao thủ với ba người, cho dù đem hết toàn lực, cũng không nhất định có thể xử lý ba người này, nói không chừng ngược lại sẽ bị ba người này giết ngược.

Nhưng nếu cộng thêm bốn người Ngải Nhã, Thái Y, vậy tình thế sẽ khác.

Chỉ cần bốn người Ngải Nhã, Thái Y có thể đem hai Thiên Vị cảnh võ giả Thiên Cung khác cuốn lấy, hắn tự tin chỉ cần lấy ra lực lượng thật sự, xử lý một Ninh Trạch bị thương nặng cũng không khó khăn.

Chính là như thế, hắn mới dám vẫn đuổi tiếp.

Một ngọn núi lơ lửng bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước. Sương khói màu xám phía dưới ngọn núi kia lượn lờ không tan. Ba người Ninh Trạch một đầu tiến lên, nháy mắt biến mất tại phía dưới ngọn núi kia.

Thạch Nham không kịp nghĩ nhiều cũng xông vào, một đầu chui vào trong sương khói màu xám phía dưới ngọn núi kia.

Nhưng, khi thân thể hắn vừa vào trong đó, lập tức phát hiện không ổn.

Vùng sương khói màu xám kia giống như một cái vũng bùn không nhìn thấy. Thân thể hắn vừa vào trong đó, liền lập tức bị nhốt, vậy mà như là hãm sâu trong vũng bùn, hoạt động khó khăn. Càng giãy dụa, càng là chìm xuống. Trong mắt hắn, ba người Ninh Trạch sớm biến mất không dấu vết.

Thạch Nham biến sắc, đột nhiên ý thức được hắn sợ là trúng quỷ kế của Ninh Trạch, vô ý xâm nhập một chỗ hung địa của Âm Từ Vụ Chương.

Còn chưa chờ hắn phản ứng lại, lại là bốn cái bóng người từ phía sau hiện thân.

Ở trong tiếng kinh hô, Ngải Nhã, Thái Y bốn người kia, không có một ai chạy thoát, cũng đều bị hung địa phía dưới ngọn núi này vây khốn, toàn bộ thân thể không thể động đậy, tựa như bị vô số dây leo nhìn không thấy cuốn lấy thân thể.

“Hung địa!”

Ngải Nhã chấn động, nhin không được khê kêu lên: “Không xong, trúng quỷ kế Ninh Trạch kia. Lần này nguy hiểm rồi.” Mỗi một lần Ngải Nhã ở trong Ám Từ Vụ Chướng tiến lên, đều sẽ lấy ra la bàn kia dẫn đường, cũng lợi dụng la bàn kia, nàng mới có thể thấy rõ hung hiểm chung quanh. Một khi phát hiện khu vực không ổn, đều sẽ bảo Thạch Nham dò đường ở phía trước.

Lần này đuổi đánh Ninh Trạch quá vội vàng, hơn nữa Ninh Trạch ở phía trước, nàng cho rằng không có hung hiểm, cho nên không đem la bàn kia lấy ra, lần này mới một đầu xâm nhập trung tâm hung địa.

Ba người Thái Y, Lao Lý, Lao Luân cũng biến sắc, tại lúc thân thể bị trói buộc đã ý thức được không ổn, ở trong giây phút, thân thể chậm rãi chìm xuống, chìm vào khu vực sương khói màu xám càng thêm dày đặc kia.

Một bọn năm người Thạch Nham, sau khi phát hiện thân thể càng giây phút, càng không thể thoát khỏi hung địa kia, sắc mặt từng người cực kỳ ngưng trọng, đều phương pháp tìm rời khỏi cái hung địa này.

Đáng tiếc, cái hung địa này lại phi thường huyền diệu. Bất luận năm người cố gắng như thế nào, cũng không thể trong thời gian ngắn giây phút thoát ra, ngược lại bị cái hung địa này kéo dần dần chìm xuống.

Cảm giác chấn động mê muội, Thạch Nham bỗng nhiên không nhìn thấy tình trạng quanh mình, giống như đi vào vào truyền tông trận, hỗn loạn, thức hải bị ảnh hưởng.

Loại cảm giác này rất nhanh trôi qua.

Khi hấn thích ứng, đột nhiên phát hiện hấn đi vào một cái khu vực kỳ diệu tràn đầy tầng mây màu xám, từng đám mây màu xám ở dưới thân hấn. Mây xám dày đặc liên miên, như là biển mây màu xám, vô biên vô hạn.

Tại trong biển mây màu xám này, nhìn không thấy ngọn núi đảo nhỏ lơ lửng, xa xa chỉ có gió mạnh gào thét mãnh liệt.

Những gió mạnh kia cực kỳ mãnh liệt, bên trong có năng lượng dao động rất mạnh. Dao động kia có chút quỷ dị, tựa như có thể dẫn động thức hải, làm cho thức hải trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

“Tịch Diệt Cương Phong!”

Cách đó không xa truyền đến một tiếng thét kinh hãi, Ngải Nhã nhìn gió mạnh xa xa gào thét kia, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy sợ hãi.

Ba người Thái Y, Lao Lý, Lao Luân cũng là sắc mặt thay đổi, giống như gió mạnh xa xa tồn tại kia, so với Ninh Trạch những Thiên Cung giả này còn đáng sợ hơn.

“Tịch Diệt Cương Phong?” Thạch Nham nhíu mày. “Cái gió mạnh này rất nguy hiểm sao?”

“Phi thường đáng sợ!”, Bốn người Ngải Nhã vẻ mặt ngưng trọng, trầm miệng một lời nói.

378. Chương 377: Ngăn Cơn Sóng Dữ

“Ồ Thần Châu đại địa chúng ta huyền bí nhất, cũng có cái Tịch Diệt Cương Phong này. Cái Tịch Diệt Cương Phong này đối với thân thể võ giả không có bất cứ ảnh hưởng gì, nhưng mà thần thức chúng ta, một khi bị cái Tịch Diệt Cương Phong này thổi, sẽ bị cái Tịch Diệt Cương Phong này thổi tan, từ thức hải của chúng ta thổi đi. Một khi thần thức trong thức hải đều bị Tịch Diệt Cương Phong thổi đi, chủ hồn trực tiếp bại lộ ra, thì sẽ bị Tịch Diệt Cương Phong xé rách dập nát!”

Thái Y ngưng trọng nhìn gió mạnh phía trước chậm rãi bay tới, sắc mặt biến đổi lại biến đổi, tỏ ra cực kỳ kinh hoàng.

Ngải Nhã, Lao Lý, Lao Luân ba người này, nhìn Tịch Diệt Cương Phong kia càng ngày càng gần, cũng tựa như vô kế khả thi.

“Mọi người có loại bí bảo phòng ngự linh hồn hay không?” Thái Y nhìn Ngải Nhã, Thạch Nham, cấp bách nói: “Cũng chỉ có bí bảo phòng ngự linh hồn lực, mới có thể ngăn cản Tịch Diệt Cương Phong ảnh hưởng. Nếu không chờ thần thức chúng ta đều bị thổi tan, chủ hồn của chúng ta sẽ bị trực tiếp xé rách dập nát.”

Chủ hồn vừa mất, cũng ý nghĩa thần hồn câu diệt, không thể sử dụng bất cứ phương pháp nào tồn tại kiếp sau nữa.

Ba người Ngải Nhã, Lao Lý nhú chặt mày, ở sau khi Thái Y hỏi đều cùng nhau lắc đầu, không có cách nào hay.

Thái Y nhìn về phía Thạch Nham, trong mắt đẹp lộ ra thần sắc chờ mong.

Ba người Ngải Nhã sau khi sửng sốt, cũng đều nhìn về phía Thạch Nham, giống như cảm thấy Thạch Nham có lẽ sẽ có thủ đoạn thần bí gì, đến ngăn cản cái Tịch Diệt Cương Phong này xâm nhập.

“Vì sao đều nhìn về phía ta?” Thạch Nham kinh ngạc, cười khổ nói: “Chẳng lẽ các ngươi cho rằng, ta có thể giúp các ngươi hay sao? Ta đến từ Vô Tận Hải. Vô giả Vô Tận Hải, các phương diện đều không bằng Thần Châu đại địa các ngươi. Ngay cả các ngươi cũng vô kế khả thi, ta có thể có cách gì?”

“Ngươi cùng vô giả Vô Tận Hải bình thường khác nhau.” Lao Lý tươi cười có chút miễn cưỡng. “Ngươi chỉ có tu vi Niết Bàn cảnh, nhưng ngươi lại có thể phá giải Kim Tầm Ti của Thiên Cung, còn có thể thu được Phệ Kim Tầm. Cho dù là ở Thần Châu đại địa chúng ta, cũng không có bao nhiêu thể lực vô giả thanh niên, có thể đạt tới tình trạng này của ngươi?”

Thái Y, Ngải Nhã khó cùng nhau gật đầu, như là rất đồng ý quan điểm của Lao Lý.

Lúc trước ở thời điểm khó khăn nhất, là Thạch Nham động thân mà ra đem Kim Tầm Ti cùng Phệ Kim Tầm kia của Thiên Cung cùng nhau phá giải, đem các năng từ trong tay đoàn người Thiên Cung Ninh Trạch giải cứu ra.

Thạch Nham hiển lộ ra thần bí, làm bốn người này đều âm thầm kinh hãi, khó đem Thạch Nham coi như vô giả Vô Tận Hải bình thường đối đãi nữa.

Trong bát tri bát giác, bốn người này đều thay đổi cách nhìn đối với hắn, cảm thấy hắn khẳng định không đơn giản là vô giả Vô Tận Hải đơn giản như vậy.

“Ta cũng không có bí bảo loại phòng ngự linh hồn.” Thạch Nham lắc lắc đầu, nhìn Tịch Diệt Cương Phong kia chậm rãi tiếp cận, bất đắc dĩ nói: “Mọi người tốt nhất tìm phương pháp khác.”

“Có thể có cách nào?” Lao Luân thở dài, nhìn Tịch Diệt Cương Phong càng ngày càng gần, nản lòng nói: “Chẳng lẽ ngay cả chỗ sâu trong Âm Từ Vụ Chương cũng chưa thể đi vào, đã bị cái hung địa Tịch Diệt Cương Phong này tiêu diệt chủ hồn? Ài, một chuyến này thật đúng là thảm, biết sớm như vậy ta sẽ không đến Âm Từ Vụ Chương.”

“Hiện tại nói những cái này còn có tác dụng gì?” Lao Lý hừ một tiếng bỗng nhiên ngồi yên xuống. “Hy vọng trong chốc lát mọi người có thể chống đỡ nhiều trong chốc lát, có thể nghĩ được phương pháp rời khỏi nơi này. Nếu không, ai cũng không thể chạy thoát Tịch Diệt Cương Phong xé rách đối với chủ hồn.”

Ngải Nhã, Thái Y cũng là đầy mặt bất đắc dĩ. Lúc này cấp bách cũng không có tác dụng gì. Nhìn Tịch Diệt Cương Phong đến, lại vô kế khả thi.

Rất nhanh, Tịch Diệt Cương Phong kia dần dần ép tới gần, bất luận mọi người muốn đối mặt hay không, đều chỉ có thể thừa nhận tất cả cái này.

Tịch Diệt Cương Phong bốn phương tám hướng đem chung quanh bọn họ bao phủ toàn bộ. Cái hung địa Tịch Diệt Cương Phong này giống như có linh tính, vừa phát hiện có sinh linh tiến vào liền từ các khu vực vọt tới, muốn đem sinh linh mao muội xâm nhập tiêu diệt, không cho phép hung địa này có sinh vật tồn tại còn sống.

Thạch Nham không phải không nghĩ qua tránh né, nhưng, chỗ ánh mắt chứng kiến, toàn bộ đều là loại gió mạnh quỷ dị này. Trong lặng yên không dứt, Tịch Diệt Cương Phong này đã tràn ngập ở tại toàn bộ hung địa, căn bản không cho bọn họ không gian chạy thoát.

Quả nhiên theo như lời Thái Y, cái Tịch Diệt Cương Phong quỹ dị này vừa đến, thân thể Thạch Nham không có chút biến hóa, cảm thấy tốc độ gió cũng không mãnh liệt, giống như không có chỗ gì đặc biệt.

Thần thức ngoại vi của thức hải, ngay tại trong chỗ lát thời gian như vậy đã biến mất hơn mười luồng.

Thần thức chính là căn bản hình thành thức hải, thức hải cấu thành, cũng là bởi vì vô số thần thức tụ tập ngưng luyện mà thành.

Cái Tịch Diệt Cương Phong này bước đầu tiên đem thần thức thối tan, sau đó bắt đầu trực tiếp xé rách chủ hồn. Mục đích của nó, đó là muốn cho võ giả thần hồn câu diệt, một khi thần thức thối hải bị thối tan toàn bộ, thời hạn chết của võ giả cũng đến.

Đầu óc chậm chạp, trạng thái cực kém, liền ngay cả muốn làm những việc đơn giản nhất cũng không thể.

Cái này không phải biên pháp.

Nếu muốn bài trừ Tịch Diệt Cương Phong, chỉ có mượn dùng bí bảo loại phòng ngự linh hồn, nhưng mà trên tay hắn lại không có bí bảo cùng loại. Các loại hồn kỹ thi triển, cần thần thức đến làm nguyên lực chủ đạo, nhưng thức hải dao động kịch liệt như vậy, hắn căn bản không thể thi triển hồn kỹ.

Dựa theo này xu thế tiếp, không cần bao lâu, hẳn sẽ chậm rãi mất đi tâm chí, ngay cả chuyện muốn tự hỏi cũng không thể.

Không ngừng kiên định tín niệm của mình, ở trong nghịch cảnh, hấn ngược lại càng thêm tỉnh táo, tạm thời quên mất thức hải dao động, tu tập toàn bộ tinh lực, đến tư hởi phương pháp xoay chuyển thể cục.

tá	d	h	đ	d
----	---	---	---	---

“Sao lâu như vậy?” Thái Y cau mày. “Người lần này tinh tu, dùng năm ngày thời gian, so với chúng ta chậm hơn quá nhiều.”

“Tại trong Âm Từ Vụ Chương này, các người có thể biết thời gian?” Thạch Nham kinh ngạc.

“La bàn của Ngải Nhã có thể đo thời gian trôi qua.” Thái Y gật đầu. “Chúng ta khôi phục tinh nguyên, chỉ dùng khoảng một ngày thời gian, nhưng người lại ước chừng dùng năm ngày. Vì chờ người, chúng ta vẫn ở lại nơi này.”

Hai huynh đệ Lao Lý, Lao Luân cười gật đầu, Lao Lý sang sảng nói: “Chẳng qua huynh đệ chúng ta nguyện ý chờ tiếp. Lần này nếu không phải bởi vì Thạch Nham, mọi người chúng ta sợ là đều phải bầy của Ninh Trạch kia. Ha ha, cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết, thật sự là rất không tệ, Thạch Nham huynh đệ, đa tạ.”

Thạch Nham gật gù đầu, cau mày nhìn về phía bốn người.

Đám người Ngải Nhã có chút khó hiểu, không biết Thạch Nham vì sao không nói. Bốn người nhìn hẩn, trong lòng rất kỳ quái.

“Ta muốn tuyên bố một sự kiện.” Thạch Nham trầm ngâm một chút, đột nhiên nói: “Về sau chúng ta hành động, do ta đến làm chủ! Mấy người các người, về sau toàn bộ phải nghe ta!”

Sắc mặt Ngải Nhã, Thái Y, Lao Lý, Lao Luân đồng thời biến đổi.

“Nghe người?” Sắc mặt Ngải Nhã phát lạnh, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta thừa nhận người quả thực rất lợi hại. Nhưng chỉ bằng biểu hiện hai lần này của người, đã muốn chúng ta toàn bộ nghe người, tựa như còn chưa đủ nhỉ?”

“Ai mạnh thì nghe người đó.” Thạch Nham vẻ mặt lạnh lùng, kêu khẽ một tiếng, Từ Cúc Vực Tràng kia xoay quanh ở cách đó không xa bỗng nhiên dời đến, ở phía sau hẩn không ngừng xoay tròn.

Lúc hẩn rơi vào hung địa kia, Từ Cúc Vực Tràng cũng ở trong sương khói màu xám, nhưng Từ Cúc Vực Tràng này lại không tiến vào hung địa, vẫn lượn vòng, trước sau chưa từng biến mất.

Nếu ở thế giới bên ngoài, Từ Cúc Vực Tràng duy trì cần không ngừng hao phí lực lượng trong đó. Không có hẩn tiếp tục rót vào lực lượng, không cần năm ngày, nhiều nhất hai ngày thời gian, sẽ bởi vì năng lượng hao hết biến mất trong thiên địa.

Nhưng mà cái Âm Từ Vụ Chương này, lại cực kỳ huyền bí, Từ Cúc Vực Tràng ở chỗ này cũng trở nên sẽ kỳ diệu, duy trì năng lượng trôi qua trở nên phi thường thông thả. Cho nên năm ngày trôi qua, cái Từ Cúc Vực Tràng này vẫn còn có năng lượng tồn tại.

Từng sợi Kim Tầm Ti kia cũng ở bên trong, không có một sợi thoát ly Từ Cúc Vực Tràng trôi buộc.

Năm ngày qua, đám người Ngải Nhã, Thái Y đối với cái Từ Cúc Vực Tràng này đều phi thường tò mò, cũng xa xa quan sát một phen, lại không thể nhìn ra cái Từ Cúc Vực Tràng này có chỗ nào huyền diệu.

Nay Thạch Nham vừa ra, lập tức đem Từ Cúc Vực Tràng triệu hồi đến bên cạnh, hiển nhiên đối với cái Từ Cúc Vực Tràng này có sức nắm giữ tuyệt đối. Cảnh tượng năm ngày trước cùng đám người Ninh Trạch chiến một trận, lúc này lập tức được bốn người nhớ lại, nghĩ đến một đám võ giả Thiên Cung đều bị cái Từ Cúc Vực Tràng này xay thành thịt nát, bốn người này liền có chút không rét mà run.

“Các người ai không phục, có thể chiến một trận với ta. Ta ngược lại muốn xem, các người ai có thể thắng ta!” Thạch Nham hắc hắc cười lạnh, cường thế nói: “Ngải Nhã, Thái Y, ta biết các người có tu vi Thiên Vị cảnh, lúc trước cũng từng nổi lên sát tâm đối với ta. Ta hiện tại cho các người một cái cơ hội, hai người các người liên thủ, chỉ cần hợp sức thắng ta, ta liền đánh tan ý niệm, tiếp tục để cho Ngải Nhã đến làm chủ.”

“Người quá cuồng vọng rồi!” Vẻ mặt Ngải Nhã tức giận, lạnh lùng hừ nói.

“Cuồng vọng?” Thạch Nham lắc lắc đầu, nghiêm trang nói: “Ta không cảm thấy, người nếu muốn làm chủ, thì cùng Thái Y liên thủ đi, ta trái lại muốn xem các người là có tư cách đến lãnh đạo ta hay không.”

“Ta từ bỏ.” Sắc mặt Thái Y biến ảo trong chớp lát, thần kỳ đáp ứng, nói: “Ta đồng ý do người làm chủ.”

“Hai huynh đệ chúng ta cũng đồng ý.” Lao Lý, Lao Luân đồng thanh nói.

381. Chương 380: Ý Cảnh Oai

Ba người Thái Y, Lao Lý, Lao Luân, vừa nghe Thạch Nham cường thế muốn làm chủ như vậy, hơi thoáng do dự liền chịu thua.

Trong ba người, Thái Y lúc tại đáy nước kia, đã thử qua Thạch Nham, biết tu vi Thạch Nham tuy không xem như quá mạnh mẽ, nhưng lực lượng lại cực kỳ hung hãn khủng bố, cộng thêm chủ hồn của Thái Y bị quản chế bởi Thạch Nham. Nàng không dám mạo muội phản bội Thạch Nham, sợ Thạch Nham ngầm dùng thủ đoạn, làm chủ hồn của nàng nhận phải tra tấn.

Hai huynh đệ Lao Lý, Lao Luân cùng Thạch Nham quan hệ coi như là hữu hảo. Hai người này đã sớm biết Thái Y cùng Ngải Nhã không phải lương thiện, âm hiểm giả dối, cảm thấy do Thạch Nham lãnh đạo, nói không chừng còn có thể đối với bọn họ có lợi hơn.

Còn có một điểm, ba người cũng không muốn lãng phí một tia tinh nguyên, cùng Thạch Nham giao chiến không chiếm được chỗ tốt, chỉ có thể không công hao phí lực lượng trong cơ thể, lãng phí yêu tinh đã nắm giữ.

Bọn họ không giống Ngải Nhã, tại đoạn thời gian này góp nhặt lượng lớn yêu tinh. Hao tổn một hai lần, đối với Ngải Nhã có lẽ không coi là cái gì, nhưng ba người bọn họ lại không tiêu hao nổi.

Bởi vậy, cân nhắc lợi hại một chút, ba người đều gật đầu đồng ý, đồng ý hành trình kế tiếp do Thạch Nham làm mệnh lệnh.

Ngải Nhã lại không muốn nghe Thạch Nham, ở sau khi ba người Thái Y đồng ý, nàng vẫn là cẩn thận, lạnh lùng nhìn Thạch Nham, kiên quyết nói: “Ta cảm thấy người không thích hợp lãnh đạo chúng ta. Người lại lịch không rõ, cũng không phải võ giả Thần Châu đại địa chúng ta, đối với tình huống của chúng ta cũng không rõ ràng. Người nếu loạn, chúng ta tương lai quay về Thần Châu đại địa, tất nhiên phải gánh vác hậu quả.”

“Gánh vác hậu quả?”

Thạch Nham cười ha ha, chợt sắc mặt phát lạnh, lạnh lùng nói: “Ta hiện tại liền cho người gánh vác hậu quả!”

Tâm niệm khẽ động, hai tay Thạch Nham mở ngang ra, xa xa hướng tới Ngải Nhã ấn xuống.

Sinh Tử Ấn biến đổi, tay phải sinh ấn, tay trái tử ấn, hai khối thủ ấn cực lớn tinh quang rạng rỡ, ở trên hư không bỗng nhiên chồng chất hợp hình thành Sinh Tử Ấn cuồng bạo, hướng tới Ngải Nhã đẩy mạnh qua.

Sinh Tử Ấn vừa thành, một khối thủ ấn to cỡ phòng ốc, như một cái ngọn núi nhỏ, mang theo khí thế hung ác điên cuồng kinh người, ở trong tiếng gầm rú điếc tai bỗng nhiên chụp hướng Ngải Nhã.

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngải Nhã biến đổi, theo bản năng lui lại mấy bước, vội vàng tế ra màn hào quang hộ thân, đem đồng tiền trên tay ném bay ra.

“Đại Thông Kim Tiền!”

Ngải Nhã khẽ kêu một tiếng, bốn văn tự cổ đại trên đồng tiền kia cùng nhau bay ra. Mỗi một cái văn tự cổ đại, đều ở giữa không trung phình to ra, ánh vàng rực rỡ, chói mắt như kim tinh.

Cái lỗ trong đồng tiền kia bỗng nhiên bắn ra từng đạo kim quang, đón hướng về phía Sinh Tử Ấn.

Cái Đại Thông Kim Tiền này chính là một loại bí bảo thánh cấp của Ngải Nhã, chính là thành chủ Bạch Đế thành tự mình luyện chế cho nàng, trong cái Đại Thông Kim Tiền này ẩn chứa ý cảnh tiền tài.

Bất luận là thể gian, hay là thể giới võ giả, tiền tài đều là cơ thạch lưu thông giao dịch, tiền tài bất luận là ở nhân gian giới hay là hoàn cảnh võ giả, đều nổi lên tác dụng rất quan trọng.

“Tiền” là căn bản của xã hội, xuyên qua toàn bộ lịch sử văn minh, trong đó ẩn chứa ý cảnh chữ “Tiền”, có thể nói là không gì không phá được. Tiền tài có thể mua được tất cả, có thể ảnh hưởng toàn bộ văn minh.

Bốn văn tự cổ đại của Đại Thông Kim Tiền, ánh vàng rực rỡ, hàm chứa ý cảnh chữ “Tiền”, bỗng nhiên phân tán ra, cùng nhau hướng Thạch Nham.

Bốn văn tự cổ đại chưa áp sát Thạch Nham, ý cảnh đến từ phía trên đã ảnh hưởng Thạch Nham.

Trong nháy mắt, tâm thần thức hải của Thạch Nham tựa như đều đã bị tiền tài ảnh hưởng, cái ý cảnh chữ Tiền này nhảy vào thức hải của hắn, tiền tài, áo nghĩa vạn năng ở thức hải hắn chuyển động, tựa như muốn cho chủ hồn của hắn rơi đến làm nô lệ tiền tài, bị tiền tài nô dịch cả đời.

Thiên Vị cảnh võ giả, trong tu luyện cần lĩnh ngộ đủ loại ý cảnh ảo diệu, sau đó đem ý cảnh áo nghĩa phụ gia ở trong công kích cùng bí bảo, tăng cường lực lượng bí bảo cùng vũ kỹ, khiến cho bí bảo cùng vũ kỹ có tác dụng ảnh hưởng lòng người thức hải, đây là sai biệt căn bản của võ giả Thiên Vị cảnh cùng võ giả Niết Bàn cảnh bình thường.

Cái lỗ trong đồng tiền của Ngải Nhã, từng chùm hào quang tiền tài bắn ra, ầm ầm bắn vào trong Sinh Tử Ấn.

Một cỗ ý cảnh áo nghĩa vạn vạo sinh tử vật sinh linh tử vong biến ảo, bỗng nhiên từ trong Sinh Tử Ấn kia truyền ra.

Ý cảnh sống cùng chết bắn về phía luồng sáng tiền tài. Cùng lúc đó, thức hải Thạch Nham cũng hơi hơi tính toán, đem tâm thần ký thác ở trên Sinh Tử Ấn, dùng ý cảnh trong Sinh Tử Ấn đến ngăn cản tiền tài áo nghĩa.

Lúc sinh mệnh tiêu vong, cái gì tiền tài bí bảo đều thành mây bay, tử vong là điểm cuối của tất cả.

Tục ngữ nói người chết như đèn tắt, tiền tài sống không mang theo đến chết không thể mang đi. Áo nghĩa cái Sinh Tử Ấn này, đánh vào ở trên tiền tài ý cảnh, đem lĩnh ngộ ý cảnh tiền tài tối thượng của Ngải Nhã kia đánh vào phá thành mảnh vụn.

Từng chùm hào quang tiền tài, cùng bốn cỗ ý cảnh của “Đại Thông Kim Tiền” kia, căn bản khó có thể cùng ý cảnh sinh tử ảo diệu trên Sinh Tử Ấn chống đỡ được, toàn bộ áo nghĩa chữ “Tiền” đều bị đánh chấn tan ra, hào quang mặt Sinh Tử Ấn kia trực tiếp đem kim quang “Tiền tài” ngăn chặn toàn bộ.

Thế đi của Sinh Tử Ấn không giảm, lại chụp về phía Ngải Nhã, hướng về trên màn hào quang phòng ngự của Ngải Nhã.

Một trận vạn vạo, màn hào quang phòng ngự kia của Ngải Nhã đều nổ vỡ thành điểm sáng. Ngải Nhã cũng bị một đòn này lao trực tiếp bay ngang ra, bay ra mấy chục mét mới gắt gao ngừng lại, khóe miệng đã nhiều thêm một dải vết máu, thần quang trong ánh mắt cũng thoáng ảm đạm một phần.

Sau khi bước vào Niết Bàn tam trọng thiên cảnh, Thạch Nham mơ hồ nắm giữ được ảo diệu ý cảnh đối với vũ kỹ cùng lực lượng, tựa như bất cứ công kích cùng bí bảo nào, đều có thể phụ gia ý cảnh ở trên, tiến tới tăng cường lực lượng vũ kỹ cùng bí bảo.

Sinh Tử Ấn áo nghĩa lĩnh ngộ tuy thô thiển, còn chưa thể thực đột phá khủng bố lớn trong sinh tử, nhưng đối phó Ngải Nhã kia tương tự gà mờ tiền tài áo nghĩa, hắn vẫn là chiếm thượng phong một chút.

Cảm thụ được kỳ diệu ý cảnh mang cho hắn, Thạch Nham cười hắc hắc, bỗng nhiên thúc dục tinh thần võ hồn.

Từng cái tinh đoàn rực rỡ như minh châu, từ trong lòng bàn tay hắn bay nhanh ra, bảy đoàn tinh đoàn xếp trận hình Bắc Đẩu Thất Tinh, chất chứa chân lý ý cảnh ngôi sao mãi mãi bất diệt, hướng Ngải Nhã kia rơi mạnh xuống.

Trước khi tiến vào Ám Từ Vụ Chương, hắn luôn luôn đang lĩnh ngộ ảo diệu của ngôi sao vạn chuyển, đi tìm hiểu thiên địa chí lý hành tinh tồn tại vẫn diệt, mơ hồ có chút thu hoạch, lần này bước vào Niết Bàn tam

trọng thiên cảnh, hần rộng mở trong sáng, nhận thức được tác dụng kỳ diệu của ý cảnh đối với các loại vũ kỹ, võ hồn.

Một khi dùng ra, tâm thần hần ký thác tại trên trận hình Bắc Đẩu Thất Tinh kia, liền ngay cả thức hải cũng chấn động một trận, chợt như thành mặt gương, chiếu rọi ra quỹ tích tinh đồ lưu chuyển của Bắc Đẩu Thất Tinh, đem ý cảnh ngôi sao vận chuyển dùng tại trên tinh đồ kia.

Một loại áo nghĩa kỳ diệu thiên địa bất diệt, hành tinh mãi mãi còn bỗng nhiên từ trên tinh đồ truyền ra.

Ngải Nhã bị Bắc Đẩu tinh đồ kia bao phủ, mắt thấy tinh đồ chậm rãi áp bách xuống dưới, nhất thời sinh một cỗ ảo giác bản thân vô cùng nhỏ bé, có bất đắc dĩ đối mặt tinh không cuộn cuộn đối khổ không chỗ dựa, một thân tinh nguyên tựa như đều bị ý cảnh kia ảnh hưởng, vậy mà không sinh ra dục vọng toàn lực ra tay.

“Tinh thần chân lý ý cảnh!”

Sắc mặt ba người Thái Y cùng Lao Lý, Lao Luân khê biến, cùng nhau la hoảng lên, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham tràn đầy kinh hãi, đồng thanh kêu lên: “Người là người Quang Minh thần giáo?”

Ba người Thái Y, Lao Lý, Lao Luân kinh hô, làm cho tâm thần Thạch Nham căng thẳng, khí thế cũng lâm vào thoáng cạn.

Tinh thần ý cảnh bám vào trên tinh đồ của hần lập tức bị ảnh hưởng, ý cảnh huyền ảo kia bỗng nhiên từ tinh đồ biến mất, chợt uy lực Bắc Đẩu Thất Tinh kia bởi vì ý cảnh biến mất, bỗng nhiên yếu bớt thật lớn.

Loại cảm giác bản thân nhỏ bé vô lực này của Ngải Nhã lập tức biến mất, không bị ý cảnh ảnh hưởng nữa.

Chỉ thấy nàng bình tĩnh từ trong tinh đồ kia dời ra, đưa tay chỉ tinh đồ kia một cái, Đại Thông Kim Tiền cái bí bảo thánh cấp này chợt đánh lên, tiền tài ý cảnh lại phát huy tác dụng không gì không phá được, đem tinh đồ mất đi ý cảnh cấp kia dụng cho vỡ vụn ra.

“Người chưa tu đến Thiên Vị chi cảnh, nhận thức đối với ý cảnh dù sao quá nhỏ bé, cũng không thể thực nắm chắc tác dụng đáng sợ của ý cảnh đối với vũ kỹ, bí bảo. Chỉ là bị bản thân ảnh hưởng, ý cảnh liền từ trên vũ kỹ biến mất, cảnh giới thấp dù sao cũng là cảnh giới thấp, không phải chỉ dựa vào lực lượng mạnh mẽ thì có thể bù lại.”

Sắc mặt Ngải Nhã hơi đổi, mặt lạnh lùng nói thẳm một câu, không đợi Thạch Nham mở miệng, nói: “Người đã đến từ Quang Minh thần giáo, vậy coi như là một phần tử của Thần Châu đại địa. Quên đi, ta cũng không tranh cái vị trí thủ lĩnh này với người. Người muốn làm chủ, như vậy tùy người, hy vọng người không nên đem chúng ta mang vào đường không về được.”

Lời tuy như thế, nhưng trong lòng Ngải Nhã lại cực kỳ kinh sợ, nàng đối với Thạch Nham thần bí, lại nhiều thêm một phần nhận thức.

Nói như vậy, võ giả Niết Bàn cảnh, rất khó thực lĩnh ngộ một loại ý cảnh, đem ý cảnh thêm ở trên vũ kỹ cùng bí bảo, lại càng không phải một võ giả Niết Bàn cảnh có thể nắm giữ. Thạch Nham tuy đối với ý cảnh nhận thức còn có chút nông cạn, thậm chí ý cảnh còn có thể bị ngôn ngữ ảnh hưởng.

Nhưng hần dù sao chỉ ở Niết Bàn cảnh.

Nghĩ đến như vậy, Ngải Nhã đối với Thạch Nham không khỏi sinh ra một phần ý sợ hãi. Nàng biết nếu Thạch Nham bước vào Thiên Vị cảnh, thực nắm giữ diệu dụng cùng uy lực của ý cảnh, nàng cùng Thạch Nham chống lại, tuyệt đối sẽ chết nhiều sống ít.

Nàng cũng không biết Thạch Nham còn có các loại bí kỹ dựa vào, có thể lợi dụng bạo tẩu nhị trọng thiên trực tiếp tăng vọt lực lượng. Nếu nàng biết những cái này, sợ là càng thêm không dám cùng Thạch Nham chống lại chính diện.

Ý cảnh biến mất, uy lực tinh đồ giảm nhiều, bị Ngải Nhã phá giải được. Thạch Nham sững sờ ở nơi đó, nghe Ngải Nhã cũng nhận thua, trên mặt có chút nghi hoặc, nhìn về phía ba người Thái Y, nhíu mày nói: “Quang Minh thần giáo? Các người đang nói cái gì?”

“Người thi triển tinh thần chân lý ý cảnh, liền đến từ Quang Minh thần giáo, cũng chỉ có thông qua vô hồn của Quang Minh thần giáo, mới có thể khắc sâu linh ngộ áo nghĩa ý cảnh hành tinh vận chuyển như vậy. Người chẳng những phóng ra hành tinh hơi co lại, còn đem ý cảnh thêm ở mặt trên, người không phải đến từ Quang Minh thần giáo, lại đến từ nơi nào?” Thái Y bữu môi nói.

Lao Lý, Lao Luân cũng cùng nhau gật đầu.

“Quang Minh thần giáo?” Thạch Nham lắc lắc đầu. “Ta chưa từng nghe qua cái giáo phái này, đây là trên Thần Châu đại địa của các người? Cái giáo phái này có chỗ gì kỳ lạ?”

“Quang Minh thần giáo chính là một cái thế lực võ giả cổ xưa nhất của Thần Châu đại địa, là bảy đại cổ phái chi cổ phái này biết vận dụng quang lực lượng, thái dương, ánh trăng, tinh thần đều là ngọn nguồn quang chi, Quang Minh thần giáo rất nhiều thần thông áo nghĩa, đều là quay chung quanh ba đại quang chi ngọn nguồn này mà đến. Người thi triển tinh thần chân lý ý cảnh, chính là một loại ý cảnh của Quang Minh thần giáo. Ở trên Thần Châu đại địa chúng ta, cũng chỉ có người của Quang Minh thần giáo, mới hiểu loại ý cảnh này.”

382. Chương 381: Nhận Thức Mới

Thái Y kể lại giải thích một phen, chột kinh ngạc nhìn hần. “Người thật không biết Quang Minh thần giáo?”

“Cái tinh thần vô hồn này của ta đến từ Tam Thần giáo của Vô Tận Hải chúng ta. Tam Thần giáo kia có nhật nguyệt tinh tam thần, cái tinh thần vô hồn này của ta, chỉ là tinh thần truyền thừa chi. Ta quả thật không biết Quang Minh thần giáo, lúc này thật đúng là lần đầu tiên nghe nói.” Thạch Nham nghi hoặc nói.

“Vậy đúng rồi.” Lao Lý cũng cười cười. “Ở trong Quang Minh thần giáo, cũng có nhật nguyệt sơn ba thần, ba thần này chính là ba đại hộ pháp của Quang Minh thần giáo, ở phía trên ba đại hộ pháp nhật nguyệt tinh, chính là giáo chủ Quang Minh thần giáo Quang Minh thần. Nhật nguyệt tinh ba thần, ở Thần Châu đại địa chúng ta quang minh giáo, cũng là nhân vật dưới một người trên vạn người. Người linh ngộ tinh thần ý cảnh, đã đến từ chính tinh thần, vậy người tự nhiên chính là giáo đồ Quang Minh thần giáo.”

Thạch Nham trợn mắt há hốc mồm.

Nghe Thái Y, Lao Lý giải thích như vậy, hần trầm ngâm một chút, lập tức đã hiểu.

Ngải Nhã đám người từng nói qua, Vô Tận Hải võ giả quang bối đều đến từ chính Thần Châu đại địa, xem ra Tam Thần giáo tiền bối, hần là chính là Quang Minh thần giáo võ giả, bởi vì một ít đặc thù nguyên nhân, xa độ Ấm Từ Vụ Chương đến Vô Tận Hải, đem Quang Minh thần giáo thần thông áo nghĩa cấp truyền lưu xuống dưới, dần dần hình thành Tam Thần giáo.

Như vậy xem ra, cái Tam Thần giáo này hần là chi nhánh của Quang Minh thần giáo, một bộ phận thuộc về Quang Minh thần giáo.

Thần Châu đại địa chính là trung tâm Thần Ân đại lục, là ngọn nguồn của tất cả võ giả cùng thần thông áo nghĩa, cái cách nói này quả nhiên không sai. Khó trách lúc trước Dạ Trường Phong kia nói hần là đồ đệ bị từ bỏ của Linh Bảo tông, còn nói Linh Bảo động thiên của Vô Tận Hải, chỉ là một cái chi nhánh của Linh Bảo tông, nói tổ tiên Linh Bảo tông, cũng là đến từ Linh Bảo tông của Thần Châu đại địa. Thạch Nham bỗng nhiên thông suốt, rốt cuộc biết quan hệ của Vô Tận Hải cùng Thần Châu đại địa.

“Các người giống như cái nhìn đối với vô hồn, cùng Vô Tận Hải chúng ta không quá giống nhau...” Thạch Nham do dự một chút, lại nói: “Ở Vô Tận Hải, nói vô hồn cực kỳ trân quý, là võ giả trời sinh có được. Lúc một võ giả sinh ra, đã quyết định thuộc tính vô hồn. Ở Vô Tận Hải, vô hồn đối với võ giả mà nói cực kỳ quý giá. Rất nhiều thế lực, gia tộc chọn lựa võ giả, đều sẽ tìm loại có được vô hồn này. Nói vô hồn chính là căn bản của võ giả, loại cách nói này các người thấy thế nào?”

Bốn người Ngải Nhã, Thái Y, Lao Lý, Lao Luân trao đổi một ánh mắt, vẻ mặt đều có chút khinh thường, cùng nhau lắc lắc đầu.

Thạch Nham nhướng mày, từ ánh mắt của bốn người này, hắn cảm thấy ra nhận thức của bản thân đối với võ hồn, có thể tương đối nông cạn...

Quả nhiên, Lao Lý hắc hắc cười cười, liền giải thích: “Võ hồn không thần bí như các người tưởng tượng. Thật ra cái gọi là võ hồn, cũng chỉ là một loại vũ kỹ áo nghĩa, cũng không phải thừa thớt thần bí như vậy, cùng chúng ta tu luyện rất nhiều vũ kỹ giống nhau, đều chỉ là một loại phương pháp vận dụng đối với thiên địa lực lượng mà thôi.”

“Võ hồn chỉ là một loại vũ kỹ áo nghĩa?” Thạch Nham âm thầm tát lưỡi, lắc lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu.

“Ồ Thần Châu đại địa chúng ta, có cái cổ phái chuyên môn nghiên cứu võ hồn. Ừm, nói không chừng Vô Tận Hải các người cũng có, cổ phái này tên là Võ Hồn điện. Bọn họ giải thích đối với võ hồn, chính là cái nhìn phổ biến của võ giả Thần Châu đại địa chúng ta.” Thái Y lạnh nhạt cười. “Nhận thức của Vô Tận Hải các người đối với võ hồn, quá nông cạn một chút, đem võ hồn nghĩ quá thần bí, cũng xem quá quan trọng.”

“Vậy, vì sao có những người trời sinh có được võ hồn, mà có những người không có cái này?” Thạch Nham sưng sốt một chút, lại hỏi.

“Người trời sinh có được võ hồn, là vì trong tổ tiên bọn họ, có một người từng đạt tới Chân Thần cảnh.” Thái Y đối với những vấn đề tính thường thức này của Thần Châu đại địa, trái lại không có giấu diếm, cười nói: “Võ giả Chân Thần cảnh, có thể đem vũ kỹ áo nghĩa của hắn truyền thừa cho đời sau, làm cho bọn con cháu của hắn, vừa sinh ra đã đạt được mầm móng vũ kỹ áo nghĩa của hắn, làm cho đời sau của hắn cho dù là không dựa vào thể lực khác, cũng có thể đủ thông qua truyền thừa vũ kỹ áo nghĩa tu luyện tiếp, tiến tới trở thành một gã võ giả.”

“Không sai.” Lao Lý bổ sung: “Vũ kỹ áo nghĩa võ giả Chân Thần cảnh truyền thừa xuống, thật ra cùng bản chất vũ kỹ chúng ta tu luyện cũng không có quá nhiều khác biệt. Người đạt được truyền thừa, tương tự cần khắc khổ tu luyện. Bọn họ đạt được vũ kỹ áo nghĩa truyền thừa, cũng chỉ là một cái mở ra mầm móng áo nghĩa, mầm móng này có thể thật sự nảy mầm trưởng thành lớn mạnh hay không, vẫn là không rời khỏi khắc khổ tu luyện cùng linh ngộ, cuối cùng dựa vào vẫn là cá nhân. Người có được võ hồn truyền thừa, chỉ hơn một loại vũ kỹ áo nghĩa ở trên người, tương đương với vừa ra sinh ra được mang theo một loại vũ kỹ bỏ đi, ở Thần Châu đại địa chúng ta, cho dù là không có loại truyền thừa này, thật nếu là muốn, cũng rất đơn giản.”

“Đơn giản?” Thạch Nham nhin không được thở nhẹ một tiếng.

“Tại Thương Minh cùng Vô Tận Hải kia, võ giả đều đem võ hồn xem phi thường quan trọng, thậm chí đem võ hồn coi như căn bản của võ giả, đem võ hồn trở thành quyết định nhân tố quan trọng cân nhắc tiền đồ một võ giả, như thế nào đến Thần Châu đại địa, cái võ hồn này liền trở nên phổ biến như vậy, như là thành mỗi người có thể có được rồi? Thần Châu đại địa chúng ta, có rất nhiều địa phương bán ra mầm móng võ hồn. Mầm móng võ hồn cũng gọi là võ hồn nguyên ấn, hoặc võ hồn quả. Xưng hô có rất nhiều, thật ra bản chất đều giống nhau. Chỉ cần đem nó dung nhập thân thể, đã tương đương với hiểu được một loại vũ kỹ áo nghĩa, làm cho trong cơ thể có được võ hồn, thật ra nói trắng ra là, cũng chính là võ đạo áo nghĩa, nói vũ kỹ cũng là tương tự.” Thái Y cười nói.

Thạch Nham ngạc nhiên.

Thì ra võ hồn nguyên ấn trân quý ở Vô Tận Hải, Thương Minh, đến trên Thần Châu đại địa kia vậy mà cũng có nơi bán ra.

Vừa nghĩ như vậy, Thạch Nham bất giác cười khổ không ngừng, lắc lắc đầu. “Võ hồn cùng vũ kỹ, thực không có khác nhau sao?”

“Có.” Lần này trả lời vậy mà là Ngải Nhã.

“Khác nhau cái gì?”

“Muốn nói khác nhau, vẫn là cần trước tiên nói về vì sao võ giả Chân Thần cảnh, có thể đem võ hồn truyền thừa xuống.” Ngải Nhã trầm mặc một chút, tựa như đang tổ chức lời nói, dọn dẹp lối suy nghĩ.

Một lát sau, nàng mới nói: “Nghe nói ở thời kì viễn cổ, Chân Thần cảnh võ giả gặp đại kiếp nạn, bọn họ không biết có thể đem vũ kỹ áo nghĩa của mình dùng văn tự truyền lưu xuống hay không, cho nên dùng đường tắt. Cái đường tắt này chính là võ hồn truyền thừa. Bọn họ lợi dụng cái này võ hồn truyền thừa, đem vũ kỹ áo nghĩa của mình trực tiếp rót cho đời tiếp theo, chỉ cần đời sau không diệt tuyệt, võ hồn kia liền có thể truyền thừa xuống từng đời. Cái võ hồn truyền thừa này so với văn tự bí ẩn hơn rất nhiều, trực tiếp cất giữ ở trong cơ thể đời sau vừa sinh ra, liền tương đương với đưa vũ kỹ áo nghĩa của bọn họ tu luyện xong rồi.”

“Chẳng qua, cái này cũng có tệ đoạn rất lớn. Tệ đoạn chính là, loại kế thừa võ hồn truyền thừa này, làm cho đời sau trực tiếp liền hiểu được một loại vũ kỹ, không cần thông qua tu luyện khắc khổ. Thí dụ như tinh thần võ hồn của người. Người có tinh thần võ hồn, trái tim ở khi sinh ra liền đã xảy ra biến hóa, hiểu được vận dụng tinh thần chi lực. Nhưng người không biết như thế nào làm cho một người bình thường, thông qua tu luyện thay đổi thân thể, đến hình thành tinh thần võ hồn. Nói cách khác, người ngay từ đầu đã là biết vận dụng tinh thần chi lực như thế nào, lại không biết cái trái tim này là thông qua phương pháp nào tu luyện, mới có thể hấp thu tinh thần chi lực, vận dụng tinh thần chi lực, nói như vậy người hiểu không?”

Thạch Nham ngẩn ra, nhú mày cân nhắc, chột hiểu ra.

Cái này ngược lại không khó lý giải, ví dụ như vũ kỹ bạo tẩu tam trọng thiên kia. Hắn muốn thi triển vũ kỹ bạo tẩu, phải khai thác kinh lạc, trải qua tu luyện lặp lại nắm giữ, mới có thể tiến hành bạo tẩu, dùng lực mặt trái tăng lên lực lượng của mình.

Mà dựa theo cách nói của Ngải Nhã, nếu một người vừa sinh ra không cần thông qua khắc khổ tu luyện nắm giữ, đã trực tiếp có thể thi triển bạo tẩu vũ kỹ, dùng lực mặt trái tăng lên lực lượng, đó cũng chính là võ hồn.

Nói như vậy, võ hồn chính là vũ kỹ có sẵn. Chỉ cần có được, liền tránh khỏi một cái quá trình tu luyện nắm giữ trực tiếp có thể lấy ra sử dụng.

“Ta hiểu ý tứ của người rồi.” Thạch Nham suy nghĩ một chút, gật gật đầu. “Võ hồn là có sẵn, tránh khỏi quá trình tu luyện nắm giữ, có thể trực tiếp sử dụng, là ý tứ này hả?”

“Ừm.” Ngải Nhã gật gật đầu. “Nhưng vũ kỹ hậu thiên tu luyện lại khác. Thí dụ như kim mộc thủy hỏa thổ một loại vũ kỹ này, muốn vận dụng lực lượng kim mộc thủy hỏa thổ, vận dụng chúng nó, phải tu luyện cái vũ kỹ này trước, thông qua cái vũ kỹ này đến thay đổi thân thể gân mạch cốt cách của mình, dần dần đến nắm giữ phương pháp vận dụng kim mộc thủy hỏa thổ, cuối cùng tu luyện thành công vũ kỹ, mới có thể muốn gì làm nấy vận dụng lực lượng kim mộc thủy hỏa thổ. Mà võ hồn thì tránh khỏi một bước này, trực tiếp có thể vận dụng lực lượng kim mộc thủy hỏa thổ, không cần thông qua từng bước tu luyện nắm giữ.”

“Còn có cái gì khác nhau?”

“Võ hồn truyền thừa xuống, người có thể trực tiếp sử dụng, nhưng không thể dạy người khác, bởi vì người chỉ có thể dùng, lại không biết quá trình cùng phương pháp vũ kỹ hình thành. Ở thời gian viễn cổ, những võ giả Chân Thần cảnh kia, gặp phải kiếp nạn lớn, không biết đời sau có thể bảo toàn loại phương pháp tu luyện này hay không, tính trực tiếp một chút, ngưng tụ thành võ hồn, đơn giản rót vào tại một thể hệ sau, làm cho một đời sau kế thừa, sinh ra liền có thể sử dụng. Như vậy, chỉ có đời sau của bọn họ mới có thể có được loại vũ kỹ này, cho dù là đời sau của bọn họ có kẻ phản bội, cũng không thể đem vũ kỹ áo nghĩa của bọn họ nói cho người khác, để cho người khác tương tự hiểu được vũ kỹ áo nghĩa của hắn.

“Cái này thật là biện pháp tốt?”

“Cái này thật ra phi thường ích kỷ. Vũ kỹ áo nghĩa bọn họ linh ngộ, nếu đời sau chết toàn bộ, cũng liền hoàn toàn biến mất, không có người ngoài có thể đạt được. Chẳng qua nhân tính vốn đã ích kỷ, ngược lại cũng bình thường.”

Ngải Nhã gật gật đầu, lại nói: “Chỉ có đời sau của bọn họ, một ngày kia cũng đạt tới Chân Thần chi cảnh giống như bọn họ, mới có thể đem căn bản võ hồn động triệt, phương pháp tu luyện trở lại như cũ. Cứ nói người đi, người chỉ có đạt tới Chân Thần chi cảnh, người mới biết được tinh thần võ hồn là tu luyện ra như thế nào, mới có thể dạy cho người khác, để cho người khác cũng có thể đủ thông qua tu luyện vũ kỹ người

truyền xuống, hiểu được phương pháp hấp thu tinh thần chi lực cùng vận dụng tinh thần chi lực, tiến tới cho người trở thành tông sư một phái.”

“Nói cho người như vậy, cái võ hồn truyền thừa này, so với vũ kỹ văn tự truyền lưu, có rất nhiều ưu thế. Vậy vì sao, các người vẫn là cảm thấy võ hồn không phải trân quý như vậy sao?”

“Bởi vì như thế còn có một cái tệ đoạn thật lớn.”

“Cái tệ đoạn gì?”

“Không biết một loại võ hồn là thông qua phương pháp nào để hình thành, chỉ hưởng thụ kết quả, lại không trải qua quá trình khắc khổ tu luyện, thiếu một đoạn từng trải. Một khi bước vào Thiên Vị cảnh, sẽ đối với mỗi một loại vũ kỹ đều có nhận thức bản chất, muốn hiểu biết ý cảnh cùng áo nghĩa, lại thiếu một đoạn từng trải kia, cái này đối với nhận thức cùng lĩnh ngộ ý cảnh cùng áo nghĩa, liền không bằng loại võ giả trải qua khắc khổ tu luyện kia.”

“Một loại vũ kỹ giống nhau, nếu là võ hồn truyền thừa xuống, đến Thiên Vị cảnh muốn nhận thức ý cảnh cùng áo nghĩa, thì so với loại võ giả thông qua văn tự khổ tu nắm giữ kia gian khổ hơn, lúc lĩnh ngộ ý cảnh cùng áo nghĩa tương tự, thì cần tiêu phí càng nhiều tinh lực. Rất nhiều người có được võ hồn, liền kẹt ở tại một bước này, không thể đạt được chân lý của vũ kỹ cùng áo nghĩa của ý cảnh, tiến tới vĩnh viễn không thể thật sự nắm giữ tinh túy một loại vũ kỹ. Trái lại, những võ giả thông qua từng bước cố gắng khổ tu kia, tại một bước này sẽ bớt một chút trở ngại, thường thường so với võ giả trực tiếp có được võ hồn, thoải mái hơn rất nhiều.”

“Đã là đường tắt, luôn luôn tệ đoạn, trên đời không có chuyện tốt. Cho nên ở Thần Châu đại địa chúng ta, trừ phi loại võ hồn cực kỳ huyền ảo vô cùng kia, nếu không người bình thường là sẽ không lựa chọn dùng mầm móng võ hồn đến trồng vào thân thể, sẽ không tiết kiệm tu luyện, mà trực tiếp đi hưởng dụng vũ kỹ có sẵn.”

Thạch Nham rút cuộc đã hiểu, vẻ mặt cũng phức tạp hẳn lên.

383. Chương 382: Đã Tới

Bốn người Ngải Nhã, Thái Y, Lao Lý, Lao Luân, ở sau khi phát hiện Thạch Nham có được tinh thần võ hồn, nhận định quan hệ của Thạch Nham cùng Quang Minh thần giáo, không biết vì sao, lúc lại nhìn Thạch Nham, bốn người đều có chút thận trọng, cũng không dám đối với Thạch Nham có chút xem nhẹ nữa.

Cho dù là ở Thần Châu đại địa, thanh danh Quang Minh thần giáo cũng như sấm bên tai, một chút không kém Chiến Minh cùng Thiên Cung.

Một võ giả, cho dù là cường hoành nữa, nếu không có một chút bối cảnh, cũng sẽ bị những gia hỏa sinh ra tôn quý này xem thường. Thạch Nham chứng thật quan hệ của hắn cùng Quang Minh thần giáo, địa vị cũng theo đó nước lên thì thuyền lên.

Liền ngay cả Ngải Nhã, lúc lần nữa đối mặt Thạch Nham, cũng không thể không thận trọng đối đãi.

Xác định do Thạch Nham làm thủ lĩnh, bốn người này cũng liền không tranh chấp nữa. Hành động kế tiếp, tuy như trước do Thạch Nham dò đường ở phía trước, nhưng bốn người Ngải Nhã một khi đụng tới cái tình trạng đột phát gì, đều sẽ trưng cầu ý kiến Thạch Nham, biết ý đồ của Thạch Nham, mới có thể dựa theo hắn phân phó làm việc.

Ám Từ Vụ Chương quanh năm sương mù lượn lờ, không thấy mặt trời, không có nhật nguyệt tinh thần, không chia ban ngày ban đêm, cũng không có phương pháp đo thời gian

Chỉ có la bàn Ngải Nhã nắm giữ trong tay mới mơ hồ có thể tương đối tính toán ra thời gian trôi qua.

Nháy mắt, nửa tháng đã trôi qua.

Nửa tháng thời gian, Thạch Nham đi phía trước dò đường, do Ngải Nhã lợi dụng la bàn đến xác định phía trước có hung hiểm hay không, đụng tới nơi hung hiểm, cũng đều là để cho Thạch Nham đi vào thăm dò.

Một mặt là thực lực mạnh mẽ, một mặt có Lưu Vân Phá Thiên Toa, bất luận là đụng tới yêu thú hay là hung địa, Thạch Nham luôn có thể phiêu lưu hóa giải, hoặc là từ trong đàn yêu thú thoát đi, hoặc là mượn dùng Lưu Vân Phá Thiên Toa, từ trong từng chỗ hung địa bay ra.

Ấm Từ Vụ Chương tuy rất nhiều yêu thú, nhưng thực lực đoàn người Thạch Nham ngược lại cũng không kém, đụng tới đàn yêu thú cường đại sẽ lập tức rút lui, gặp được yêu thú thực lực bình thường thì là liên thủ giết.

Ngược lại là hung địa làm người ta khó có thể thích ứng, chẳng qua có Lưu Vân Phá Thiên Toa, hung địa đối với Thạch Nham mà nói đã không cấu thành uy hiếp.

Nửa tháng qua, năm người Thạch Nham hoạt động ở trong Ấm Từ Vụ Chương, vẫn hướng chỗ sâu tiến lên, đụng phải không ít yêu thú, cũng gặp rất nhiều đội ngũ võ giả khác.

Năm người hợp sức, chém giết rất nhiều yêu thú, tiêu diệt ba đội võ giả đụng tới, săn bắt không ít yêu bị.

Phân phối có liên quan những yêu tinh này, Thạch Nham rất công bằng. Bản thân hắn đối với yêu tinh ý lại cũng không mạnh, cho nên săn bắt yêu tinh, hắn chỉ lấy một bộ phận rất ít. Đại đa số yêu tinh đều được hắn chia cho bốn người Ngải Nhã, Thái Y, dùng yêu tinh đến bảo toàn thực lực bọn họ không bị hao tổn.

Loại cách làm này của Thạch Nham làm bốn người Ngải Nhã phi thường không hiểu, không rõ vì sao hắn có thể hào phóng như thế, đem yêu tinh duy nhất có thể bổ sung tinh nguyên này của Ấm Từ Vụ Chương chấp tay tặng cho bọn họ.

Đương nhiên, không rõ thì không rõ, bốn người này đều chiếm được chỗ tốt thực chất.

Dần dần, bốn người vốn đối với Thạch Nham làm người lãnh đạo còn có chút không tình nguyện, thái độ đối với Thạch Nham lạnh lẽo đã xảy ra biến hóa, vậy mà thật lòng ủng hộ Thạch Nham, đem hắn trở thành người lãnh đạo duy nhất.

Nhất là hai huynh đệ Lao Lý, Lao Luân. Trước kia do Ngải Nhã làm lãnh tụ, săn bắt yêu tinh, đại đa số đều quy về Ngải Nhã, Thái Y, bọn họ chỉ có thể thu hoạch một bộ phận rất ít, có thể chiếm được tiện nghi không nhiều.

Nhưng Thạch Nham dẫn đầu, tất cả đều đã khác. Thạch Nham rất công bằng công chính, bản thân từ bỏ chiếm hữu đại bộ phận yêu tinh, cái này làm cho hai huynh đệ Lao Lý, Lao Luân thu hoạch tăng cường thật lớn. Bởi vậy, bọn họ càng nhìn Thạch Nham càng thuận mắt, cảm thấy đi theo Thạch Nham so với đi theo Ngải Nhã, Thái Y có lợi hơn nhiều.

Thân là lãnh tụ, Thạch Nham ngay từ đầu đã rõ ràng một cái phương châm. Ở trước khi rời khỏi Ấm Từ Vụ Chương, phải đặt xuống lòng riêng, tuyệt không thể hạ độc thủ, dùng âm mưu quỷ kế gì đối với người trong đoàn đội, phải đồng tâm hiệp lực, bất luận kẻ nào một khi làm ra chuyện bất lợi đoàn đội, mấy người còn lại có quyền hợp sức giết hắn.

Sau khi cái phương châm này định ra, bốn người Ngải Nhã, Thái Y tuy như cũ nghi kỵ lẫn nhau, cũng sẽ không khắp nơi muốn ám hại đồng bọn nữa. Dần dần, cái đoàn đội nhỏ này thật là có chút ý tứ chân thành hợp tác, không nhiều tính kế giả dối rối loạn như vậy nữa.

Nửa tháng qua, ở lúc không gặp hung hiểm, Thạch Nham luôn sẽ tinh tâm đến lĩnh ngộ tinh thần vô hồn trong cơ thể, ý cảnh ẩn chứa trong Sinh Tử Ấn.

Sau khi từ trong miệng đám người Ngải Nhã, Thái Y biết được tề đoạn của vô hồn, hắn đã sớm đem ý cảnh lĩnh ngộ trở thành mục tiêu trường kỳ, hy vọng ở lúc bước vào Thiên Vị cảnh, có thể thiếu một ít phức tạp, thực đem thần thông ảo nghĩa hai loại vô hồn này lý giải thấu triệt.

Được từ đám người Ninh Trạch ba mươi bảy sợi Kim Tầm Ti được hắn cẩn thận cất đi. Ba mươi bảy sợi Kim Tầm Ti này thành một loại bí bảo trong tay hắn. Kim Tầm Ti cùng Từ Cực Vực Tràng cùng nhau thi triển ra, uy lực Từ Cực Vực Tràng sẽ tăng cường thật lớn, bất cứ võ giả nào rơi vào Từ Cực Vực Tràng, sẽ trước tiên bị Kim Tầm Ti xay thành từng khối, tiếp đó bị Từ Cực Vực Tràng quán thành bột phấn. Về phần Phệ Kim Tầm kia, cũng luôn bị Địa Tâm Hỏa ở trong Huyết Văn Giới luyện hóa. Địa Tâm Hỏa một

lần trước hao tổn quá lớn, lực lượng giảm mạnh, tiêu phí nửa tháng thời gian, nó cũng chưa thể đem các loại cấm chế trên người Phệ Kim Tầm vạn năm kia luyện hóa hết.

Điều này làm Thạch Nham có chút buồn bực, cân nhắc chờ việc này qua, nhất định phải tìm kiếm một chỗ núi lửa vạn năm đến để cho Địa Tâm Hỏa khôi phục lại.

Một ngày này, một bọn năm người Thạch Nham, tiếp tục tiến lên ở trong Âm Từ Vụ Chương.

Phía trước một chỗ sương mù lượn lờ nồng đậm, bỗng nhiên truyền ra năng lượng dao động mãnh liệt. Ngải Nhã cùng Thạch Nham sóng vai dò đường, thân thể mềm mại uyển chuyển bỗng nhiên run lên, bàn tay mềm cầm la bàn của nàng ngừng mạnh lại, môi đỏ mọng đầy đặn giật giật, nhin không được ngạc nhiên vui mừng yêu kiều hô: “Ta nghĩ... chúng ta hẳn là sắp đến nơi rồi.”

Thạch Nham ngay tại bên cạnh Ngải Nhã, vừa nghe nàng nói như vậy, cũng là vẻ mặt chấn động, kêu lên: “Người phát hiện rồi?”

Hắn đã sớm nghe Ngải Nhã, Thái Y nói qua, ở trung tâm Âm Từ Vụ Chương có hai đại dị địa thần kỳ.

Hai đại dị địa kia một chỗ có thể có bí bảo thánh cấp thậm chí thần cấp, trong một chỗ dị địa có thần hồn thuần khiết. Đám người Ngải Nhã sở dĩ tiến vào Âm Từ Vụ Chương, vì hai đại dị địa kia mà đến.

Ở trong Âm Từ Vụ Chương xâm nhập lâu như vậy, nay rốt cuộc sắp thấy được dị địa, Thạch Nham không kìm được vui sướng hẳn lên, ánh mắt cũng nóng rực vài phần.

Thánh cấp bí bảo ở Vô Tận Hải cũng là vật cực kỳ trân quý, chỉ có nhân vật thủ lĩnh một thế lực mới có khả năng nắm giữ thánh cấp bí bảo, người bình thường sợ là ngay cả thấy cũng không thấy.

Về phần thần cấp bí bảo kia, càng là sự vật trong truyền thuyết, hắn chỉ nghe qua, chưa bao giờ thấy qua.

Trung tâm Thần Ân đại lục, trên Thần Châu đại địa, cũng chỉ có liêu sát mấy thứ thần cấp bí bảo, mỗi một món thần cấp bí bảo đều có uy lực lớn khủng bố thông thiên triệt địa, kinh mạo là trấn tông chí bảo, ở trong tay mấy cường giả đỉnh phong Kim Tự Tháp kia.

Âm Từ Vụ Chương bởi vì tình thế đặc thù, chung quanh hai đại dị địa có một loại đám mây trì thủ khủng bố, trong đám mây có Diệt Hồn Phích Lịch tiêu diệt chủ hồn thần cảnh võ giả. Bởi vậy, tam thần cảnh võ giả cho dù đi vào Âm Từ Vụ Chương, cũng khó tiến vào hai đại dị địa kia, cho nên mỗi lần võ giả tiến vào trong Âm Từ Vụ Chương, đều là Thiên Vị cùng Thiên Vị trở xuống.

Nếu không phải bên ngoài hai đại dị địa có Diệt Hồn Phích Lịch khủng bố, vì thần cấp bí bảo, cường giả Tam Thần giáo trên Thần Châu đại địa, tất nhiên sẽ đích thân đến, cùng nhau tới tranh đoạt bí bảo cùng thần hồn thuần khiết trên hai cái dị địa, tăng cường lợi thế cho tông phái thế lực của mình.

Cũng là như thế, Thạch Nham loại võ giả này mới có cơ hội, có thể tiến vào trong hai đại dị địa, lấy tu vi Niết Bàn, Thiên Vị cảnh đi tìm cơ hội gặp gỡ, thu hoạch bí bảo cùng thần hồn.

Ngải Nhã sau khi khê kêu, ngón tay dài nhỏ như xanh miết kia của nàng nhanh chóng gạt kim đồng hồ trên la bàn. La bàn kia ở trên tay trắng nõn của nàng không ngừng xoay, có ánh sáng chớp chồn màu xanh từ trong la bàn bắn tung tóe ra, như là một đám đom đóm vòng quanh la bàn bay múa, làm la bàn kia trở nên rất huyền lệ.

Không bao lâu, những toái quang màu xanh bắn tung tóe ra kia bỗng nhiên ở bên ngoài la bàn tổ hợp hẳn lên, mơ hồ hình thành một cái hư tượng, hư tượng kia mông mông lung thúy, bên ngoài lượn lờ mây xám thật dày, từng con điện xà màu tím tại trong mây xám thật dày kia uốn lượn du động, tràn ra điện quang kinh người.

“Diệt Hồn Phích Lịch!”, Ngải Nhã lần nữa hét kinh hãi một tiếng, trên mặt khó được tràn ra một nụ cười nhợt nhạt, hướng Thạch Nham nói: “Nhìn thấy Diệt Hồn Phích Lịch, cũng ý nghĩa chúng ta quả thực tìm được dị địa rồi, cuối cùng là tới nơi rồi.”

Từ lúc nhìn thấy nàng trở đi, Thạch Nham chưa từng thấy nàng cười, nay khóe miệng Ngải Nhã tràn ra nụ cười yếu ớt, khí thế khắc bạc trong trẻo nhưng lạnh lùng kia của nàng bỗng nhiên biến mất, vậy mà cho người ta một loại cảm giác tươi đẹp động lòng người.

Như là một bụi hoa bị băng lạnh đóng băng, ở sau khi hàn băng kết đông, lập tức hiện ra hình dáng xinh đẹp.

Nhìn khoe miệng Ngải Nhã mang nụ cười, Thạch Nham có chút thất thần, sững sốt một chút, mới nhàn nhạt nói: “Thật ra người cười lên còn dễ coi một ít, so với người trước kia lạnh nhạt thân cận hơn nhiều. Ừm, người nên là cười nhiều một chút.”

Tươi cười khoe miệng Ngải Nhã nhất thời thu liễm, mắt đẹp hiện ra một tia ý tứ hàm xúc quái dị. Nàng lạnh lùng nhìn Thạch Nham. Hừ một tiếng, thấp giọng khẽ kêu: “Ai cần người lo!”

Thạch Nham cũng không tức giận, lắc lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Bớt ở trước mặt ta giả bộ tư thái cao. Bộ dáng người sau khi cởi quần áo, ta cũng không phải chưa từng thấy.”

“Thạch Nham!”, Ngải Nhã biến sắc, quát chói tai một tiếng, ánh mắt lạnh như băng nói: “Ta sớm muộn gì sẽ tính sổ với người!”

“Ta sợ quá.” Thạch Nham cười lạnh, tất nhiên không sợ.

Nhưng vào lúc này, ba người Thải Y kéo ở phía sau nghe thấy tiếng kêu yêu kiều của Ngải Nhã, gương mặt đều lộ ra vui mừng, cũng đều áp sát lên, ánh mắt rạng rỡ nhìn về phía trước.

386. Chương 385: Thú Rồng

Trong cổ thành của dị địa.

Đám người Thạch Nham thủ một cái cổ bảo, thường xuyên nhìn trên trời treo cao hai thiên hà giao nhau, chờ thiên hà trên đỉnh đầu biến hóa.

Bọn người Ngải Nhã, Thái Y chưa từng tới nơi này, lời có liên quan nơi này, cũng chỉ là từ trường bối dẫn dò nghe thấy.

Những trưởng bối kia đã từng tới nơi này, nói qua tình huống của cái dị địa này, mỗi một giáp biến hóa cũng không giống nhau, sẽ ở nơi này đối mặt cái gì, ngay cả bọn họ cũng nói không rõ.

Bởi vậy, đám người Thạch Nham chỉ có thể chờ, cẩn thận lưu ý biến hóa trên trời, muốn từ biến hóa trên trời kia đến thẩm nhuần ra chút manh mối.

Trong cổ thành này, giống Thạch Nham một loại tiểu đoàn đội này có rất nhiều, chẳng qua tạm thời cũng chưa xảy ra chiến đấu kịch liệt cỡ nào.

Đoàn đội có thể tiến vào cái dị địa này đều không phải tầm thường. Dọc theo đường đi tất nhiên trải qua hung hiểm, thật không dễ dàng tới, lại không phát hiện dị địa sinh ra biến hóa nữa. Trước khi nhìn thấy bí bảo, những người này đều đang tiềm tu tích lũy lực lượng, chỉ là vì chờ một khắc biến hóa xảy ra kia, để bảo trì trạng thái đỉnh phong.

Ninh Trạch chưa tìm tới, có lẽ là vì Phệ Kim Tầm bị Huyết Văn Giới thu hồi, làm cho liên hệ của Ninh Trạch cùng Phệ Kim Tầm kia cắt đứt. Thạch Nham trái lại đã làm tốt chuẩn bị nghênh đón Ninh Trạch đến, đáng tiếc Ninh Trạch tựa như thực không cảm ứng được vị trí bọn họ, chậm chạp chưa xuất hiện. Thạch Nham ở cổ bảo cao trăm mét, trong đó có mấy trăm phòng lớn nhỏ nhỏ, phòng nhỏ nhất cũng có bảy tám mươi mét vuông.

Cái cổ bảo này rõ ràng là luyện khí sư trước đây ở lại. Tại các loại phòng của cổ bảo này đi qua một lần, bọn họ phát hiện rất nhiều lò luyện chỉ có luyện khí sư mới dùng đến, còn có một ít dụng cụ cùng đỉnh luyện khí dùng.

Công cụ luyện khí không hề thiếu, lại không để lại bất cứ tài liệu luyện khí nào. Cái dị địa này cách mỗi một giáp sẽ mở ra một lần, từ khi dị địa Âm Tử Vụ Chương bị phát hiện trở đi, đã qua mấy ngàn năm rồi.

Mấy ngàn năm qua, có vô số vô giả từng tiến vào nơi này. Cho dù trong những cổ bảo này từng có tài liệu dùng luyện khí gì, khẳng định cũng sớm bị người thu dọn đi rồi.

Bởi vậy, đám người Thạch Nham cũng không lãng phí thời gian, đi cổ bảo khác tìm kiếm cái gì, mà là đem tinh lực chủ yếu đặt ở thiên hà trên đầu, yên lặng chờ.

Một ngày này, do huynh đệ Lao Lý đến quan sát biến hóa trên trời, ba người Thạch Nham, Thái Y, Ngải Nhã thì là mượn dùng yêu tinh, đều tự tĩnh tu.

Ở trong một gian phòng đá to cỡ sân bóng rổ, Thạch Nham phóng ra một chút ánh sáng tinh thần, ánh mắt sáng ngời nhìn một đám tinh thần quang điểm kia, dùng tinh thần vô hồn đến ngự động những tinh thần quang điểm đó, đem hơn mười cái tinh thần quang điểm dựa theo một loại tinh đồ kỳ dị đến lưu chuyển, tiến tới thể hội thiên địa chí lý tinh thần vận chuyển.

Một đám tinh thần quang điểm như là đom đóm sống, lượn vòng tại trong phòng đá này, chiếu rọi phòng đá rạng rỡ tỏa sáng. Mỗi một cái tinh thần quang điểm bay lượn đều có quỹ tích có thể theo. Có lẽ đi đường cong, hoặc là đi thẳng tắp, hoặc là đường cong biến ảo, đều không giống nhau.

Nhìn tinh thần quang điểm lập lờ kia, thức hải của hắn cũng hơi hơi nhộn nhạo, dụng tâm đi thể ngộ quỹ tích biến hóa những tinh thần quang điểm kia.

Tâm thần sa vào trong đó...

Từ khi hiểu tầm quan trọng của ý cảnh, chỉ cần hơi có nhân rồi, hẳn đều sẽ vận dụng tinh thần vô hồn, phóng ra một ít tinh thần quang điểm, lấy tinh đồ Tinh Ngự hẳn biết đến ngự động những tinh thần quang điểm này, ý đồ tìm ra quy luật để lĩnh ngộ áo nghĩa ý cảnh của tinh thần vô hồn.

Lúc Thiên Vị cảnh, lĩnh ngộ ý cảnh liên quan đến cảnh giới tăng lên. Tinh thần vô hồn trong cơ thể hẳn bởi vì là lợi dụng vô hồn nguyên án trực tiếp rót vào, đến Thiên Vị cảnh, muốn lĩnh ngộ chân lý áo nghĩa của cái tinh thần vô hồn này, biết tinh thần ảo diệu, khó khăn hơn rất nhiều.

Đã biết một điểm này, hẳn liền đem ý cảnh thấm nhuần, lĩnh ngộ áo nghĩa vũ kỹ, trở thành mục tiêu chủ yếu của tương lai.

Từng cái tinh thần quang điểm lóe ra, cả thân tâm hẳn đầu nhập, trong hoảng hốt, tựa như tràn ra một cỗ cảm giác tuyệt vời chìm vào tinh vực mệnh mông.

Tựa như ở trong minh minh, hẳn cùng ức vạn ngôi sao trên chín tầng trời kia có liên hệ. Loại cảm giác này phi thường kỳ diệu, làm cho hẳn càng thêm đầu nhập, đi lý giải tinh thần áo nghĩa mãi mãi bất diệt.

Bỗng nhiên, từ trong Huyết Văn Giới kia truyền đến một đạo tin tức của Địa Tâm Hỏa.

Thạch Nham đầu nhập cả thân tâm bỗng nhiên tỉnh lại, trợn mắt nhìn về phía bóng hình xinh đẹp xâm nhập mật thất, nhũ mày nói: “Người tới làm gì? Bên ngoài chẳng lẽ có cái gì biến hóa hay sao?”.

Người đến là Thái Y.

Váy tươi đẹp đem cơ thể thướt tha nhiều vẻ của nàng bao bọc, từng dải băng năm màu, tại bên góc váy kia bay múa. Nàng khoan thai đến, lông mày như than vẽ, mắt như đá quý sáng lên, tại dưới tinh thần quang điểm kia chiếu rọi, tự có một cỗ làm cho người ta tâm chiết xinh đẹp.

“Bên ngoài cũng không có gì biến hóa. Ta tới chỗ này là hy vọng người có thể giải trừ cấm chế chủ hồn cho ta.” Thân thể mềm mại của Thái Y ngừng lại, khẽ cắn môi dưới, thần nhiên nói: “Người cũng nói rồi, chúng ta là đồng bọn. Đã là đồng bọn, người liền không nên đối với ta như vậy.”.

Thạch Nham bĩu môi, hắc hắc cười lạnh. “Ta sợ người không coi ta là đồng bọn.”.

“Cũng đã qua lâu như vậy, ta biết ta không giết được người, tự nhiên sẽ không nổi lên cái ý xấu gì nữa.” Thái Y xấu hổ bực bội nói: “Người tại đáy nước kia, rõ ràng khinh bạc ta, ta muốn giết người, cũng là bởi vì tay chân bản thân người không sạch sẽ. Người hiện tại giải trừ cấm chế chủ hồn của ta, ta cam đoan sẽ không tiếp tục truy cứu người khinh bạc lúc trước, chúng ta coi như xóa bỏ, thế nào!”.

“Ta nói rồi, chờ chúng ta rời khỏi Âm Từ Vụ Chương, ta tự nhiên sẽ giải trừ cấm chế chủ hồn của người.” Thạch Nham không động chút nào, lắc lắc đầu, hồ hững nói: “Người cùng Ngải Nhã nếu liên thủ giết ta, tại trong dị địa này, ta một cái không cẩn thận, rất dễ dàng các người. Xin lỗi, ta không tin các người. Lưu lại cấm chế ở chủ hồn người, cũng chỉ là vì ở thời điểm mấu chốt, còn dùng người tới khống chế Ngải Nhã, các người hai nữ nhân lòng dạ hung ác này, ta cũng không dám thả lỏng đối với người.”.

Khuôn mặt mềm mại của Ngải Nhã bỗng nhiên âm trầm một phần, oán hận nói: “Chủ hồn của ta có cấm chế, liền có khúc mắc, ở trong giao chiến không thể phát huy ra toàn bộ lực lượng. Cái dị địa này một khi xảy ra biến hóa, đoàn thể khắp nơi đều sẽ toàn lực tranh đoạt bí bảo, đến lúc đó lực lượng của ta không thể phát huy ra toàn bộ, có khả năng rất lớn chết ở chỗ này. Người là muốn ta chết ở trong này phải không?”.

Thạch Nham thờ ơ như trước.

“Nói đi, người rốt cuộc muốn như thế nào, mới đồng ý giải trừ cấm chế chủ hồn của ta?”.

Thái Y trầm mặc trong chớp lát, bỗng nhiên cổ phiếm hồng, xoay người sang chỗ khác, nàng đưa lưng về phía Thạch Nham, chậm rãi cởi hạ trên thân váy trang, đem phía sau lưng trơn bóng trắng mịn, hiển lộ ra.

Nàng đem quần áo cởi đến chỗ vòng eo tinh tế liền ngừng lại, hai tay ôm bộ ngực sữa nặng trĩu trắng như tuyết, lại xoay người lại, cúi đầu nhìn mũi chân, Thái Y dùng thanh âm như muỗi kêu nói: “Ta biết người thích nơi này, chỉ cần người đáp ứng giải trừ cấm chế cho ta, ta... ta có thể cho người âu yếm.”.

Thái Y trần trụi thân trên, da thịt trắng nõn kia của nàng ở dưới tinh thần quang điểm chiếu rọi, tỏ ra rất là đẹp mắt. Bộ ngực sữa no đủ của Thái Y cực lớn, hai tay kia của nàng không thể che lại toàn bộ, bộ vị

hiển lộ ra có vẻ đẹp kinh người, đủ để cho bất cứ nam nhân nào huyết mạch căng lên, khó có thể tự khống chế.

“Ta người này tuy rằng thích mỹ nữ, nhưng cũng không ngu dốt, sẽ không lấy an nguy của mình ra vui đùa.” Ánh mắt Thạch Nham sáng quắc, làm càn nhìn bộ vị lỗ lỗ kia của Thái Y, hắc hắc cười nói: “Người đi đi, ở trước khi rời khỏi Âm Từ Vụ Chương, ta tuyệt sẽ không giải trừ cấm chế cho người, cho dù là người giao ra thân thể, cũng sẽ không thay đổi quyết định của ta.”

Thái Y bỗng nhiên ngẩng đầu, mắt đẹp tràn đầy lửa giận, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Thạch Nham, răng bạc cắn vang lên ken két, một bộ vẻ hung hăng hận không thể đem Thạch Nham dỡ tám khối.

Thạch Nham hắc hắc cười lạnh, trong miệng chặc chặc lấy làm kỳ. “Thân thể này của người quả thực mê người. Chờ rời khỏi Âm Từ Vụ Chương, người nếu vẫn muốn giao cho ta, ta tuyệt sẽ không từ chối. Ừm, ta người này đối với mỹ nữ chủ động vẫn rất thích, ta là ai đến cũng không từ chối, đến lúc đó khẳng định sẽ không cho người thất vọng.”

“Ta nguyện rửa người không được chết tử tế” Thái Y oán hận mắng một câu, chợt mặc lại quần áo cởi ra, lúc này mới mặt âm trầm rời khỏi.

Cười lạnh lắc lắc đầu, Thạch Nham thấp giọng thì thào: “Bộ dáng trái lại không tệ, đáng tiếc lại là một mỹ nữ xà, tùy thời sẽ lộ ra răng nọc, thời cơ không đúng, bằng không người có thể tránh được lòng bàn tay ta mới là lạ...”

Không đem Thái Y đến để ở trong lòng, ở sau khi nàng rời khỏi, Thạch Nham tiếp tục khổ tu ở trong phòng đá này, mặt khác vận chuyển tinh thần huyền bí kia.

Một ngày này, Thạch Nham sa vào trong ý cảnh lần nữa tỉnh lại.

“Thiên hà có biến hóa rồi?” Ngẩng đầu nhìn hướng Ngải Nhã trong treo nhưng lạnh lùng, Thạch Nham nhíu nhíu đầu mày, dừng linh ngộ ý cảnh, từ đất đứng lên.

Ngải Nhã cùng Thái Y khác nhau. Nàng không có chuyện, khẳng định sẽ không đến. Lần này mạo muội xâm nhập, Thạch Nham biết bên ngoài khẳng định đã xảy ra cái gì.

“Không phải thiên hà.” Về mặt Ngải Nhã nghiêm túc. “Là tứ tượng sơn mạch bên ngoài kia. Từ ngày hôm qua bắt đầu, tứ tượng sơn mạch kia tựa như đã lặng lẽ xảy ra chút biến hóa. Tại trong sơn mạch vây ngoài cổ thành kia, vẫn có động đất biên độ nhỏ xuất hiện. Ở trong động đất, còn có thể nghe được từ trong tứ tượng sơn mạch kia truyền đến tiếng yêu thú rống lên.”

“Yêu thú?” Thạch Nham sửng sốt, chợt đi hướng bên ngoài, nhàn nhạt nói: “Từ từ nhìn thấy yêu thú xuất hiện không?”

“Vẫn chưa xuất hiện, chẳng qua những tiếng yêu thú rống này lại rất nhiều.” Sắc mặt Ngải Nhã không quá dễ coi. “Theo ta phỏng đoán, nói không chừng có mấy trăm con yêu thú các loại cấp bậc. Đây còn chỉ là ta từ tiếng rống phân biệt ra. Số lượng thật sự của yêu thú, khẳng định còn không tới những cái này. Nếu những yêu thú đó nhảy vào cổ thành, chúng ta tất nhiên không dễ chịu.”

“Mấy trăm con yêu thú!”

Sắc mặt Thạch Nham khê biến. Hẳn tại trong Âm Từ Vụ Chương này, nhìn thấy yêu thú thấp nhất cũng là cấp sáu, còn giống như chưa từng nhìn thấy thấp hơn. Cho dù là yêu thú cấp sáu, nếu có mấy trăm con cũng cực kỳ kinh hãi rồi. Trong đó nếu còn có rất nhiều cấp bảy, cái cổ thể lực này sẽ phi thường khó chơi.

“Ít nhất có một phần ba yêu thú là cấp bảy.” Ngải Nhã bổ sung.

Trong lòng Thạch Nham rung mình, vẻ mặt ngưng trọng hẳn lên. “Xem thiên hà biến hóa, hẳn là rất nhanh sắp đến. Nhiều yêu thú như vậy nhất nhất hiển hiện ra, nơi này khẳng định sẽ không tiếp tục bình tĩnh nữa.”

Nói xong, hắn đã ra khỏi phòng đá, đi chỗ đám người Lao Lý canh gác.

Ở ngoài cổ thành, tứ tượng sơn mạch giống như đang liên tục lắc lư, tiếng gầm rú nặng nề từ xa xa từ từ truyền đến. Tứ tượng sơn mạch kia ở trong chấn động, tựa như đang lặng lẽ xảy ra biến hóa đáng sợ nào đó.

387. Chương 386: Có Quen Biết

Thạch Nham đứng ở chỗ cửa sổ cổ bảo, cùng hai huynh đệ Lao Lý cùng nhau nhìn về phía tứ tượng sơn mạch chung quanh, rõ ràng có thể nhìn thấy tứ tượng sơn mạch kia không ngừng nổ vang, lạng lẽ xảy ra biến hóa đáng sợ nào đó.

Từng đợt thú rồng từ trong tứ tượng sơn mạch kia truyền đến, tựa như có vô số yêu thú ngủ đông tại trong tứ tượng sơn mạch kia, chuẩn bị nhảy vào cái cổ thành này, đem toàn bộ võ giả trong cổ thành cắn thành bột phần.

Ở trong tiếng thú rồng, trong Thanh Long sơn mạch phía đông dần dần nhìn thấy lôi điện lóe ra, chậm rãi từ trong tứ tượng sơn mạch kia vùn vọt tới. Bạch Hổ sơn mạch phương tây thì là có gió lốc cực kỳ mãnh liệt tàn sát bờ bãi. Những gió lốc đó đem nham thạch cực lớn trực tiếp kéo lên trời, từng khối nham thạch ẩn chứa lực lượng cuồng bạo mãnh liệt.

Chu Tước sơn mạch phía nam, có từng luồng hỏa viêm nhảy lên, đem một mảng trời kia nhuộm thành màu đỏ đậm, giống như trời cũng ở hỏa viêm bị đốt cháy.

Huyền Vũ sơn mạch phương bắc có băng tuyết phiêu linh, từng mảng bông tuyết dày đặc cực độ. Ở trong một hơi thở, Huyền Vũ sơn mạch kia đã bị băng tuyết bao trùm, một mảng khu vực đó đã thành thể giới ngân trang tổ khóa.

Thanh long, bạch hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, cái tứ thần thú sơn mạch này liên tục xảy ra biến hóa, khiến cho dẫn động trận pháp cổ xưa nào đó. Những lôi điện, gió lốc, lửa cháy, băng tuyết kia cũng không cực hạn ở tứ tượng sơn mạch, đều đang hướng cổ thành lan tràn, cách cái cổ thành này càng lúc càng gần.

Tứ tượng sơn mạch biến hóa, làm từng con yêu thú ẩn nấp bỗng nhiên điên cuồng hẳn lên.

Ở trong tiếng thú rồng muốn điếc tai, mấy trăm con yêu thú cấp bảy, cấp bảy đều từ sau sơn mạch kia lao tới, trong mắt thú tràn ngập ánh mắt thô bạo hung tàn, phần đầu quên mình hướng tới cổ thành chạy như điên mà đến.

Sên khổng lồ ba đầu, Sói ma màu bạc, Long mãng một sừng, Cọp răng kiếm, những yêu thú bình thường rất ít nhìn thấy này nhất nhất hiện ra. Từng đàn yêu thú lao tới giống như thủy triều, rất nhanh liền xông vào cổ thành.

Võ giả trong rất nhiều thạch bảo trong cổ thành, mắt thấy tứ tượng sơn mạch xảy ra biến hóa đều có chút kinh hãi, đều từ trong cổ bảo chui ra, vẻ mặt ngưng trọng nhìn yêu thú đột kích, âm thầm đề phòng.

“Cẩn thận một chút, xem ra dị biến của dị địa này hẳn là đã sắp bắt đầu rồi.” Ngải Nhã cau mày thật sâu. “Nhiều con yêu thú như vậy so với số lượng võ giả nhiều hơn rất nhiều. Một cái không cẩn thận, bị những yêu thú kia bao vây, sợ là rất khó từ trong đó trốn ra.” Ba người Thái Y, Lao Lý, Lao Luân cũng là vẻ mặt nghiêm túc, nhìn yêu thú trào vào, đều đem bí bảo trong Huyền Không Giới lấy ra, chuẩn bị toàn lực đến ứng phó những yêu thú này.

Đoàn đội võ giả khác vẫn trốn ở trong cổ bảo đều đứng vững ở lối vào cổ bảo, nhìn yêu thú từ trên đất, bầu trời cùng nhau lao tới, đều vẻ mặt trầm trọng.

Những yêu thú này tựa như biết tình trạng của cổ thành, vừa nhảy vào cổ thành lập tức phân tán ra hướng các cổ bảo có thể ẩn thân phóng đi.

Thạch bảo trong cổ thành có rất nhiều cửa sổ. Những cửa sổ này căn bản không thể ngăn cản những yêu thú có thể bay lượn kia. Những yêu thú đó sau khi tới, dùng man lực đem vòng bảo hộ của cửa sổ xé thành bột phần, chui vào thạch bảo bắt đầu tìm kiếm có thể võ giả thấy được. Yêu thú đối với võ giả loài người xâm nhập cực độ căm hận, sứ mệnh của chúng nó tựa như muốn đem tất cả võ giả loài người tiêu diệt.

Mười con Thanh Lâm Giáp Ứng cấp sáu, ba con Độc Giác Long Mãng cấp bảy từ các cửa sổ chui về phía chỗ thạch bảo nằm người Thạch Nham. Thanh Lâm Giáp Ứng có thể bay lượn phía chân trời, mở nhọn da dày, lợi trảo như cương đao, tỏa ra hàn quang âm u.

Trên người Thanh Lâm Giáp Ứng này có từng khối vảy giáp, những lân giáp đó không sợ đại đa số vũ khí chặt bổ, rất khó đối phó.

Độc Giác Long Mãng cấp bảy càng thêm đáng sợ. Một sừng của Độc Giác Long Mãng không gì không phá được, có thể so với thần binh thiên chuy bách luyện. Nước bọt của Long Mãng có kịch độc, hơn nữa còn có thể vận dụng bằng sương lực, một khi bị con Độc Giác Long Mãng này đến gần, nước bọt cùng bằng sương lực cùng nhau phun ra, ngay cả Thiên Vị võ giả phóng ra màn hào quang hộ thân cũng không ngăn được luồng nước bọt ẩn chứa kịch độc kia, có thể hòa tan các loại năng lượng. Bằng sương lực lại có thể đem các loại màn hào quang phòng ngự suy yếu thật lớn.

Ở nháy mắt màn hào quang hộ thân mất đi không chế, Độc Giác Long Mãng sẽ cắn xé tới, dùng độc giác kia đem thân thể võ giả trực tiếp nổ ra.

Trừ phi một loại cổ võ giả chuyên môn tu luyện thân thể kia, nếu không bị độc giác kia đánh lên một cái, tất nhiên sẽ bị xuyên lỗ thân thể.

Mười con Thanh Lâm Giáp Ứng cùng ba con Độc Giác Long Mãng phân tán ra, rất nhanh tiến vào chỗ thạch bảo đám người Thạch Nham, tại trong thạch bảo kia hoạt động trong chốc lát đã phát hiện hành tung năm người Thạch Nham, lập tức bắt đầu tụ hợp, hướng về phía năm người Thạch Nham lao tới.

“Ba con Độc Giác Long Mãng, mười con Thanh Lâm Giáp Ứng!” Ngải Nhã nhìn không được kinh hô một tiếng, sắc mặt đại biến. “Không xong, những yêu thú này còn là đang tới, muốn phân ra đánh tan bọn chúng, sợ là không có khả năng. Mọi người phải toàn lực ra tay, phải bằng trong thời gian ngắn, trình độ lớn nhất giết chết những yêu thú này. Một khi bị càng nhiều yêu thú vây lên, chúng ta ai cũng không thể còn sống rời khỏi.” “Những lôi điện, lửa cháy, gió lốc, băng tuyết kia ngay tại sau yêu thú, cũng đang chậm rãi hướng tới cổ thành áp sát. Nếu không thể trong thời gian ngắn đem những yêu thú này giải quyết hết, chờ những lôi điện, lửa cháy, gió lốc, băng tuyết ọ đến từ tứ tượng sơn mạch bao phủ cổ thành, chúng ta sẽ càng thêm khó khăn.” Sắc mặt Thái Y cũng thay đổi, vẻ mặt ngưng trọng trước đó chưa từng có. Chỗ vài trăm thước bên trái, trong một cái thạch bảo bỗng nhiên lóe ra ba cái bóng người. Ba người kia sau khi từ thạch bảo chui ra, lo lắng nhìn về bốn phía, sau đó lập tức hướng về phía đám người Thạch Nham lao tới.

Ba người này hai nam một nữ. Hai nam đều là lão giả khoảng bảy mươi, thân áo hoa, lúc này sắc mặt khó coi, bị yêu thú phía sau đuổi đánh, có chút chật vật.

Một thiếu nữ phía trước, có một đôi đùi đẹp thẳng cao, mặc váy vàng nhạt, răng trắng mắt sáng, cực kỳ xinh đẹp tuyệt trần.

Ba người này tựa như phát hiện yêu thú nhảy vào thạch bảo của bọn họ quá mạnh mẽ, tự biết ở lại trong thạch bảo kia tất nhiên sẽ bị yêu thú giết chết, cho nên từ trong thạch bảo đi ra, muốn tìm người đến liên thủ đối phó những yêu thú này.

Ở phía sau ba người, mười con yêu thú từ trong thạch bảo chui ra, giương nanh múa vuốt, phát ra từng trận diên cuồng rống, nhìn chằm chằm ba người không tha.

“Gia gia, nhanh lên đi!” Thiếu nữ kia lo lắng gọi một tiếng, thân thể bỗng nhiên biến ảo, phân ra năm huyền ảnh, hướng bốn phía mà chạy.

Chân thân nàng ở giữa không trung lắc lư một chút, trên người đột nhiên tuôn ra một cỗ cương khí cực kỳ hùng hậu, mạnh mẽ phía một khối này của Thạch Nham.

Mặt hướng tới Lao Lý, Ngải Nhã bên kia, vừa thấy ba người kia lao tới, sắc mặt đồng thời biến đổi, nhìn không được mắng lên.

Ba người ứng phó không được yêu thú nhảy vào thạch bảo của bọn họ, đem yêu thú dẫn đến, hy vọng đến một khối này của Thạch Nham, mượn dùng lực lượng đám người Thạch Nham, cùng nhau đến đối phó yêu thú.

Năm người Thạch Nham, chỉ riêng có thể đối phó mười con Thanh Lân Giáp Ứng cùng ba con Độc Giác Long Mãng kia cũng đã phi thường cố hết sức, nếu lại thêm yêu thú phía sau ba người bọn họ sợ là càng thêm bị động, nói không chừng sẽ bị ba người kia hại chết.

Lao Lý, Thái Y liếc một cái, trong mắt tràn ra hào quang băng lạnh, chuẩn bị hạ sát thủ, đem thiếu nữ lao tới kia tiêu diệt trước.

Thiếu nữ này chỉ có tu vi Địa Vị cảnh, tuy bí kỹ huyền ảo, nhưng Lao Lý, Thái Y chỉ cần ra tay toàn lực, thiếu nữ kia tất nhiên không ngăn cản được, tất nhiên sẽ bị Lao Lý, Thái Y hợp sức chém giết.

Thạch Nham đưa lưng về phía Lao Lý, Thái Y, đang lặng lẽ phóng thích lực lượng đến xây dựng Từ Cực Vực Tràng, nghe thấy phía sau thiếu nữ kia yêu kiều gọi, trong mắt đột nhiên hiện ra vẻ mặt cực kỳ nghi hoặc.

Đem một cái Từ Cực Vực Tràng xây dựng xong, Thạch Nham bỗng nhiên xoay người, lúc này nhìn thấy Thái Y, Lao Lý đã chuẩn bị thỏa đáng, muốn động thủ giết thiếu nữ kia.

“Dừng tay!”, Thạch Nham liếc thiếu nữ kia một cái, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, vội vàng hét to ngăn cản Thái Y, Lao Lý.

Về mặt hai người Thái Y, Lao Lý ngẩn ra, năng lượng ánh sáng trên tay càng ngày càng chấn động mãnh liệt, hai người vận sức chờ phát động, chỉ cần cầm năng lượng ánh sáng trong tay đẩy ra, thiếu nữ kia tất nhiên khó thoát khỏi cái chết.

Thạch Nham hét to, làm cho Thái Y, Lao Lý sửng sốt một chút. Hai người về mặt khó hiểu, trầm mặt nhìn về phía Thạch Nham, không rõ vì sao ở thời điểm mấu chốt, hắn sẽ ngăn cản.

“Ồ!”.

Thiếu nữ lao tới kinh hô một tiếng, trong mắt dị quang điểm điểm. Nàng nhìn về phía Thạch Nham, tựa như nhớ tới người nào, bỗng nhiên chỉ hướng Thạch Nham, không dám khẳng định nói: “Người, người là?”.

“Tả Thi, đã lâu không gặp.” Thạch Nham nhếch miệng cười cười. “Người sao có thể đến nơi này?”.

“Người là Thạch Nham? Người thật sự là Thạch Nham?” Tả Thi vui mừng quá đổi, về mặt không dám tin. “Người không phải đi Vô Tận Hải rồi? Sao trở về đến nơi đây?” Hai lão giả phía sau Tả Thi, chính là Tả gia gia tộc Tả Hư, còn có Vân Vụ sơn mạch Xích Tiêu kia.

Hai người này nghe thấy Tả Thi ngạc nhiên vui mừng hô, cũng nhìn phía Thạch Nham, nhất thời lộ ra vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

“Đến trước nói sau.” Thạch Nham hét lớn một tiếng, chợt gạt gạt đầu đối với Thái Y, Lao Lý nói: “Ta quen biết, để cho bọn họ lại đây.”.

Về mặt Thái Y, Lao Lý không tình nguyện, nhưng ở dưới Thạch Nham phân phó, cũng không dễ cãi lời, cau mày tránh ra, thả Tả Thi vào thạch bảo trước.

Tâm niệm Thạch Nham khẽ động, một cái Từ Cực Vực Tràng sức thể đã lâu bỗng nhiên bay về phía Tả Hư, Xích Tiêu. Năm con sên khổng lồ ba đầu đang đuổi theo Tả Hư, Xích Tiêu không buông, thành linh bị Từ Cực Vực Tràng kia hút vào từng sợi Kim Tầm Ti, tại trong Từ Cực Vực Tràng kia bị điên cuồng xoay tròn. Cái tơ vàng Kim Tầm Ti này cực kỳ sắc bén, con sên khổng lồ ba đầu kia bị trong Từ Cực Vực Tràng, rất nhanh bị chặt đứt thân thể, lại bị Từ Cực Vực Tràng xay thành bột phấn, lập tức chết ở Từ Cực Vực Tràng.

“Yêu tinh!”.

Xích Tiêu, Tả Hư cùng nhau ngạc nhiên vui mừng kêu lên, nhìn năm viên yêu tinh trong suốt phía sau Từ Cực Vực Tràng, lộ ra vẻ mặt khát vọng.

Ba người này ở trong Âm Từ Vụ Chương hẳn là lẫn lộn rất không như ý. Năm viên yêu tinh kia vừa xuất hiện, Xích Tiêu, Tả Hư rõ ràng không bình tĩnh, vậy mà ngừng lại, muốn đi trong Từ Cực Vực Tràng lấy yêu tinh kia.

“Đừng động yêu tinh! Qua đây trước!” Thạch Nham hét to.

Về mặt Tả Hư, Xích Tiêu chấn động, lập tức phản ứng lại, vội vàng quay đầu lao tới.

“Các người sao có thể đến nơi đây?”, Thạch Nham hô lớn.

“Trên linh giáp Tiểu thi long quy có một bức bản đồ biển, chúng ta dựa theo hải đồ kia, từ Thương Minh một đường tìm đến. Trên đường chúng ta tổn thất rất nhiều người, sau khi đi vào nơi này, cũng chỉ còn lại ba người chúng ta.” Về mặt Xích Tiêu âm trầm, cất giọng hô to, cùng Tả Hư cùng nhau đến, hướng về trên bình đài chỗ đám người Thạch Nham.

“Thạch Nham, người sao lại ở chỗ này? Ồ, người, cảnh giới người hiện nay, ở Niết Bàn tam trọng thiên? Cùng ta giống nhau?” Tả gia chi chủ Tả Hư đột nhiên la hoảng lên, trong mắt tất cả đều là không thể tưởng tượng.

Xích Tiêu, Tả Thi cũng đồng thời sững sờ.

388. Chương 387: Lâm Nguy Không Sợ

Bên ngoài thạch bảo, từng con yêu thú giương nanh múa vuốt, phát ra từng trận tiếng rống, tụ tập ở bên cạnh đám người Thạch Nham, tùy thời chuẩn bị xung phong liều chết tới.

Ba cái Từ Cức Vực Tràng lượn vòng ở phía trước thạch bảo, Kim Tầm Ti hung ác tràn ra kim quang, ở trong Từ Cức Vực Tràng xay như lợi nhận, sắc bén vô cùng.

Mười con Thanh Lâm Giáp Ứng cùng ba con Độc Giác Long Mãng tựa như biết Từ Cức Vực Tràng không dễ ứng phó, tuy hung ác nhìn chăm chăm đám người Thạch Nham, lại không dám xâm nhập trong Từ Cức Vực Tràng đánh tới, chỉ bồi hồi ở bên ngoài Từ Cức Vực Tràng không tiêu tan, tựa như đang đợi cái gì. Ba người Tả Thi, Tả Hư, Xích Tiêu lúc đi vào trong một khối thạch bảo này của Thạch Nham, cũng đem chín con yêu thú khác dẫn theo tới. Những yêu thú này đều là sên khổng lồ ba đầu cấp sáu, cùng nhện khổng lồ tám sừng cấp bảy.

Trong đó nhện khổng lồ tám sừng có ba con, mỗi con đều to như cái thớt, chân nhện hàn quang rạng rỡ, linh hoạt ở giữa không trung vạch, phát ra tiếng kêu quái dị chói tai.

Một cái Từ Cức Vực Tràng đem sên khổng lồ ba đầu xay giết kia treo ở phương hướng ba người Tả Thi tới, sên khổng lồ ba đầu kia nháy mắt chết thảm, làm cho sên khổng lồ ba đầu còn thừa cùng nhện khổng lồ tám sừng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ sẽ đi vào vết xe đổ của tam đầu cự ngạc mất mạng kia, chỉ là cách cái Từ Cức Vực Tràng kia hung ác nhìn chăm chăm ba người Tả Thi.

Đi vào một khối này của Thạch Nham, Tả Hư liếc một cái nhìn ra tu vi Thạch Nham hiện nay, về mặt rung động, theo bản năng la hoảng lên.

Xích Diêm, Tả Thi cũng cực kỳ kinh ngạc, đều không dám tin nhìn Thạch Nham. Không biết ở gần gần vài năm thời gian, Thạch Nham là đột phá như thế nào đến Niết Bàn tam trọng thiên cảnh.

“Có cái gì nói trong chốc lát nói sau, hiện tại không phải thời cơ ôn chuyện.” Sắc mặt Thạch Nham ngưng trọng, dụng tâm khổng lồ chế Từ Cức Vực Tràng, không ngừng di dời Từ Cức Vực Tràng phòng ngừa những yêu thú kia nhân cơ hội lao tới.

Thạch bảo cao trăm mét, nhưng chỗ vị trí đám người Thạch Nham chỉ là bộ vị ngang hông của thạch bảo, cách mặt đất chỉ khoảng ba mươi thước.

Cái khoảng cách này đối với những yêu thú kia mà nói đều không phải là xa không thể được, cho dù là yêu thú không thể phá không bay lượn, một cái mãnh lực đánh vào, cũng có thể bay vọt lên. Nếu không có Từ Cức Vực Tràng, những yêu thú rơi trên mặt đất kia tất nhiên sẽ xông lên, trực tiếp giết vào.

Phía sau đài đá có một con Độc Giác Long Mãng lúc trước tiến vào, còn có ba con Thanh Lân Giáp Ứng, bốn con yêu thú này như hổ rình mồi, cũng đang tìm thời cơ.

Lúc chín con yêu thú đuổi theo Tả Hư cùng nhau tới, rất nhiều yêu thú đã đem vị trí tám phía đám người Thạch Nham toàn bộ chặn chết, không cho bọn họ khe hở rời khỏi.

Hai người Ngải Nhã, Thái Y lạnh lùng nhìn nhìn Tả Thi, Tả Hư, sắc mặt có chút khó coi.

Xích Tiêu còn được, có tu vi cảnh giới Thiên Vị nhị trọng thiên, nhưng Tả Thi chỉ có địa vị chi cảnh, Tả Hư cũng chỉ có tu vi Niết Bàn tam trọng thiên. Loại thực lực này ở Ngải Nhã, Thái Y đến xem, chỉ là trói buộc mà thôi.

Nếu tất cả còn có Ngải Nhã đến làm chủ, cho dù là Thạch Nham cùng bọn họ quen biết, nàng cũng sẽ không chút do dự đem đám người Tả Hư đuổi ra, để mặc bọn họ tự sinh tự diệt.

Nhưng Thạch Nham tại đoạn thời gian này đã dùng thực lực bản thân chứng minh phân lượng của hắn ở trong đội ngũ. Cho dù lòng Ngải Nhã, Thái Y có không muốn, cũng không muốn tại thời khắc mấu chốt này cùng Thạch Nham gay gắt, chỉ có thể tiếp nhận Thạch Nham an bài.

“Tả Thi nàng không nên động, trốn ở chính giữa chúng ta. Những người còn lại tùy thời chuẩn bị ứng phó yêu thú đánh lên.” Mặt Thạch Nham lạnh lùng, lạnh lùng nhìn Ngải Nhã, Thái Y một cái, không khách khí nói: “Ba người này là bạn ta, hai người các người nếu dám phá rối, đừng trách ta không để ý mặt mũi.” Khuôn mặt xinh đẹp của Ngải Nhã, Thái Y biến đổi. “Hừ hừ.” ngược lại không phản bác.

Ba người Xích Tiêu vừa nghe Thạch Nham nói như vậy, cũng là rung mình trong lòng, âm thầm cảnh giác, bắt đầu phòng bị Ngải Nhã, Thái Y.

Xích Tiêu cùng Tả Hư đều là lão hồ li, thông qua một câu này của Thạch Nham, bọn họ đã nhìn ra giữa Ngải Nhã, Thái Y cùng Thạch Nham cũng không phải thân mật khăng khít.

Trong cổ thành yêu thú hoành hành, mỗi người cảm thấy bất an, loại thời khắc này, sợ nhất có người nổi lên dị tâm.

Ba người dọc theo đường đi từ Thương Minh tới, trải qua quá nhiều ruộng bỏ, từng bị rất nhiều võ giả đánh giết, sớm biết rằng ở trong Âm Từ Vụ Chương không có người lương thiện, chỉ có dựa vào thực lực của mình mới có thể đạt được quyền lợi sinh tồn.

“Tiểu Thi, yêu thú người cũng đừng quản, nghe Thạch Nham, bảo vệ tốt bản thân người là được rồi.” Xích Tiêu thấp giọng dặn dò.

Tả Thi chớp chớp mắt to, nhu thuận gật gật đầu, như trước là mắt đẹp tia sáng kỳ dị liên nhìn về phía Thạch Nham.

Tám phía yêu thú vờn quanh, Thạch Nham đứng ở chính phía trước đài đá, vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc, ánh mắt kiên nghị, như bàn thạch vạn năm, tựa như vĩnh viễn sẽ không dao động, tự nhiên mà vậy tản ra một cỗ khí chất cường hãn chỉ nam nhân có.

Thạch Nham giờ khắc này, không thể nghi ngờ là cực kỳ có sức quyến rũ nam tính.

Hồi lâu không gặp, ở lúc nàng hung hiểm nhất, bỗng nhiên đụng phải Thạch Nham biến mất đã lâu. Tả Thi ngoài ý muốn đồng thời, tâm hồn thiếu nữ cũng không tự chủ rung động một chút, theo bản năng suy nghĩ đây là trong minh minh tự có định sẵn phải không?

Lúc ở Thương Minh, Thạch Nham đã phi thường có cá tính, lạnh lùng tàn khốc tàn nhẫn, ở trong lòng Tả Thi lưu lại ấn tượng khắc sâu. Sau khi hắn rời khỏi Thương Minh, Tả Thi vẫn là sẽ thường xuyên nhớ tới hắn. Tâm hồn thiếu nữ không thể dò, làm nàng thường thường lấy Thạch Nham so sánh với những cái gọi là thanh niên tương đối tài tuấn kia của Thương Minh, Liệt Hỏa đế quốc.

Càng so sánh, Tả Thi càng cảm thấy những thanh niên nhân tài kiệt xuất kia của Thương Minh, Liệt Hỏa đế quốc, Thần Cổ đế quốc, tựa như cùng Thạch Nham kém rất xa, bất luận là cảnh giới hay là tâm tính, cũng không bằng Thạch Nham đột xuất như vậy.

Thạch Nham rời đi đã vài năm, Tả Hư từng an bài gặp mặt thanh niên mấy cái thế lực của Liệt Hỏa đế quốc cùng Thần Cổ đế quốc cho nàng, nhưng không biết vì sao, những người đó nàng luôn không hài lòng, ngầm luôn lấy những người đó cùng Thạch Nham so sánh. Càng là so sánh, nàng càng cảm thấy những người đó không bằng Thạch Nham.

Tả Thi cho rằng đời này có lẽ rất khó gặp được Thạch Nham nữa, nay bỗng nhiên gặp ở trong Âm Từ Vụ Chương. Cái gặp gỡ ra ngoài ý nghĩ này, làm cho nàng vừa mừng vừa sợ, nhìn bộ dáng Thạch Nham đối mặt rất nhiều yêu thú vậy mà không sợ, không biết vì sao, thần kinh căng thẳng đã lâu của nàng, tựa như bỗng nhiên liền buông lỏng.

“Xích Tiêu tiền bối, người đứng ở bên kia, chuẩn bị ứng phó nhện khổng lồ tám sừng có thể vọt tới. Ừm, Tả gia gia, người cùng Xích Tiêu tiền bối cùng một chỗ, phòng bị bên kia.” Thạch Nham vạch một cái phương hướng, chợt nhìn về phía Thái Y, huynh đệ Lao Lý. “Các người bên trái, chuẩn bị ứng phó Độc Giác Long Mãng phía dưới. Ngải Nhã, người lưu ý phía sau.” Ở dưới yêu thú nhìn chăm chú, Thạch Nham bình tĩnh tự nhiên an bài xuống, chợt lạnh lùng nhìn chính phía trước, nói: “Một khi có yêu thú xung phong liều chết đi lên, lập tức toàn lực giết chết. Chúng ta đánh không nổi tiêu hao chiến. Ở ngoại vi còn có lửa cháy, lôi điện, gió lốc, phong sương sẽ theo vào. Chúng ta chẳng những cần giết hết những yêu thú này, còn không thể có tổn thương quá lớn.” Đám người Ngải Nhã đồng thời gật đầu.

Xích Tiêu cùng Tả Hư liếc một cái, vẻ mặt hơi hơi có chút cổ quái.

Lúc ở Thương Minh, Thạch Nham chỉ có tu vi Bách Kiếp cảnh, tuy biểu hiện nổi bật, nhưng chỉ là kiêu ngạo một thế hệ mới của Thạch gia, cùng thân phận Tả Hư, Xích Tiêu so sánh, đó là xa xa không bằng.

Thời quá cảnh thiên, hôm nay Thạch Nham chẳng những bước vào Niết Bàn tam trọng thiên cảnh, vậy mà còn có thể sai khiến hai nữ tử Thiên Vị cảnh. Xem thái độ hai nữ tử kia, tựa như thật đúng là nghe theo hần phân phó.

Đem tất cả cái này xem ở đáy mắt, Tả Hư, Xích Tiêu âm thầm kinh hãi, trên tâm lý trong lúc nhất thời có chút khó có thể tiếp nhận.

Dù sao lúc ở Thương Minh, lúc trước đối phó Bắc Minh gia, Thạch Nham đều là nghe bọn hần, vẫn phi thường tôn kính bọn hần, đem bọn hần coi như trưởng bối đến xem đãi.

Đột nhiên thế cục xảy ra biến hóa lớn như vậy, hai người tự nhiên cảm thấy có chút kỳ quái. Tả Hư, Xích Tiêu do dự một chút, ngược lại cũng không nói cái gì, chỉ bất đắc dĩ thở dài một tiếng trong lòng, cũng thuận theo Thạch Nham phân phó tình thế.

“Những yêu thú kia đang đợi lửa cháy, lôi điện trong tứ tượng sơn mạch tràn ra. Chúng nó muốn chờ sau khi những hung hiểm kia buông xuống, cùng nhau hành động.”, Thái Y đứng ở bên cạnh Thạch Nham, cẩn thận quan sát đến biến hóa ven cổ thành, khuôn mặt xinh đẹp khe khẽ biến, giọng kinh hãi nói: “Lửa cháy, lôi điện, gió lốc, phong sương kia, tựa như sẽ không nhằm vào yêu thú, các người xem!”.

Mọi người nghe tin theo dõi về phía ngoại vi cổ thành.

Quả nhiên.

Những hung hiểm đến từ tứ tượng sơn mạch kia dần dần bao phủ tới, bắt đầu tàn sát bờ bãi cổ thành.

Nhưng yêu thú hoạt động trong cổ thành tại dưới những lửa cháy, gió lốc, lôi điện, phong sương kia, lại tựa như bình yên vô sự, một chút không chịu những hung hiểm đó ảnh hưởng, không có bất cứ một con yêu thú nào sẽ bởi vì những hung hiểm này gặp bị thương nặng.

Những hung hiểm kia, ngay cả đem thân thể yêu thú lay động cũng không thể, tựa như ngược lại có thể tăng cường lực lượng của yêu thú.

Vài võ giả loài người bên ngoài sau khi bị lửa cháy, gió lốc, lôi điện, phong sương kia bao phủ, thì là hoặc bị đốt cháy sém, hoặc là bị phong sương thổi cả người đóng băng, chợt bị đao gió nhỏ bổ ra.

Yêu thú không việc gì, võ giả loài người lại tựa như không chịu nổi những hung hiểm đó, tại kia những hung hiểm dần dần ép tới gần bao phủ kia, võ giả loài người thét chói tai, hốt hoảng tránh né.

Võ giả trong thạch bảo ngoại vi, xem tình thế không ổn, đều từ trong thạch bảo trốn ra, cùng nhau hướng trung tâm cổ thành lao tới.

Bọn họ nhìn ra đồng loại ở dưới thiên tai tiêu vong rất nhanh. Đối mặt yêu thú đã vất vả như vậy, lại thêm những thiên tai kia, bọn họ tự biết không có sức chống cự, đành phải đem hết toàn lực xông về phía trung tâm cổ thành.

Những lửa cháy, gió lốc, lôi điện, phong sương kia, là từ bốn phía cổ thành chậm rãi ép sát, khu vực trung tâm cổ thành sẽ bị lan đến chậm nhất, tiến vào khu vực trung tâm cổ thành, thời gian gặp phải những thiên tai kia sẽ chậm hơn rất nhiều, tuy không biết như vậy đến cuối cùng có thể tránh thoát một kiếp hay không, nhưng ít ra có thể trì hoãn thời gian gặp phải những thiên tai kia, cũng có thể trì hoãn thời gian bọn họ mất mạng.

Bởi vậy, những võ giả ngoại vi kia ở dưới yêu thú đuổi giết đều liều mạng hướng trung tâm cổ thành thoát đi.

Chỉ thấy gần trăm cái bóng người, ở đường cùng giữa không trung cổ thành chạy như bay, từng gã thể đi như cầu vồng, không dám cùng yêu thú đuổi đánh dây dưa, đều đang hướng trung tâm cổ thành mà đi.

Chỗ thạch bảo đoàn người Thạch Nham cũng không phải trung tâm cổ thành, cách trung tâm còn có một đoạn đường lớn. Những võ giả kia bay vút mà đến, khiến cho những yêu thú kia đuổi đánh bọn họ cũng cùng nhau bay tới. Yêu thú như sóng triều chạy ở trong cổ thành, cách thạch bảo đám người Thạch Nham càng lúc càng gần.

“Không hay, chúng ta cũng cần tiến vào trung tâm cổ thành, bằng không những yêu thú đột kích kia sẽ đem chúng ta ven đường nhân tiện tiêu diệt.”

Sau khi đem tình thế trong tràng nhìn thấu, Thạch Nham dựng tóc gáy biến sắc, không dám chần chờ, hét to: “Lập tức lao ra!”

389. Chương 388: Giết Chóc Tàn Khốc

Một tiếng hét to của Thạch Nham qua đi, hai con sông giao thoa treo ở trên trời kia bỗng nhiên đã xảy ra biến hóa.

Điểm hai con sông giao nhau kia, tuôn ra hào quang đẹp mắt rực rỡ. Một cỗ dao động năng lượng cực kỳ mãnh liệt đột nhiên từ điểm giao thoa kia truyền ra.

Ở hào quang sáng lạn, trong hai con sông giao thoa kia, từng đạo hào quang lóe ra, từng cái xác cổ chìm vào trong đó bị con sông kéo chìm nổi lên xuống. Trong con sông giống như tồn tại bí bảo, mơ hồ có thể thấy được, tựa như đều đang hưởng điểm giao thoa kia hội hợp.

“Rầm!”

Hạt mưa màu bạc tí tách từ trong điểm giao thoa kia rơi xuống. Mưa nhỏ trong giây lát thành mưa to tầm tã, rèm nước màu bạc từ trên trời trút xuống, rơi vào một cái hồ nhỏ hơi nông trung tâm cổ thành.

Hồ nhỏ kia vốn khô héo, tại sau khi những hạt mưa màu bạc kia rót vào, chợt rất nhanh đã ẩm ướt, trong thời gian rất ngắn, hồ nhỏ kia đã có mấy cm tích nước.

Hồ nhỏ màu bạc toát ra ngân quang mờ mờ, đem một khối khu vực kia bao phủ từ trời.

Mấy con yêu thú một khối kia vốn ngay tại phụ cận cái hồ nhỏ, lúc bị giọt nước mưa màu bạc kia đụng chạm, yêu thú đều thê lương hét rầm lên, ở thời gian cực ngắn hóa thành máu loãng.

Nhưng, võ giả tụ tập nơi đó, sau khi bị giọt nước mưa màu bạc kia bắn tung tóe lại bình yên vô sự.

Từ trời nhỏ xuống nước bạc, tựa như chuyên môn nhằm vào yêu thú, đối với võ giả loài người không có một chút tổn thương.

Cái dị biến này xảy ra, làm cho võ giả một khối kia vui mừng quá đỗi, võ giả còn bồi hồi bên ngoài, vội vàng nhảy vào trong hồ nhỏ, bị hào quang màu bạc kia bao phủ.

Một ít yêu thú tới gần một khối kia vừa thấy những võ giả nọ chui vào trong hồ nhỏ màu bạc, tuy lộ ra ánh mắt cực độ cừu hận, lại không dám nhảy vào hồ nhỏ, không dám tới gần những ngân quang kia, tựa như biết những ngân quang kia chuyên môn nhằm vào chúng nó, chỉ dám ở ngoại vi hung hăng nhìn võ giả nhân loại.

Võ giả đều hướng tới trung tâm cổ thành tụ tập, sau khi phát hiện dị trạng của hồ nhỏ đều về mặt phần chân, càng thêm liều mạng hướng hồ nhỏ kia lao tới.

Bất luận kẻ nào đều nhìn ra, khu vực khác của cái cổ thành này đều không an toàn, chỉ có trung tâm tiểu hồ, mới có thể phòng ngừa yêu thú công kích.

Trên người Thạch Nham lấp lánh vô số ánh sao, cũng trên cao nhìn xuống nhìn thấy kỳ diệu bên kia, lúc này quát to: “Xông về phía nơi đó!”.

Đám người Ngải Nhã, Thái Y về mặt phần chân, cũng thấy được hy vọng, vội vàng từ trong đài đã của thạch bảo đi ra, Thiên Vị cảnh Thái Y, Ngải Nhã lơ lửng ở bên cạnh Thạch Nham, kêu lên: “Phải nhanh một chút, yêu thú tụ tập nhiều rồi, chúng ta rất khó đi qua.”.

Hai loại năng lượng dao động mãnh liệt đều tự ẩn chứa võ đạo ý cảnh khác nhau, đánh vào lẫn nhau ở cùng một chỗ, năng lượng dao động tại trong tiếng va chạm kia, tràn ra dị quang rực rỡ, đẹp như pháo hoa, làm cho người ta lâm vào rung động.

Sinh mệnh vô ti (sinh mệnh không có ti tiện). Mỗi một loại sinh linh đều có chỗ độc đáo của nó, chỉ cần sinh vật có được ý thức, trời sinh sẽ đem sinh mệnh trở thành tài phú quý giá nhất.

Cái sinh ấn này ở lúc đánh ra, mơ hồ có thể thấy được một ít hình thái sinh mệnh nhân loại, yêu thú. Những hình thái sinh mệnh này đều khác nhau, đều ở trong sinh ấn hiển hiện ra, vậy mà đem đại địa chi căn bản ý cảnh trong ba cái ban chỉ kia tách ra, đem thổ chi mãnh lực trong ba cái ban chỉ kia cấp dịch dàng đến một bên, không cho ban chỉ kia tiếp tục mượn dùng lực lượng đại địa.

Thạch Nham chỉ có Niết Bàn tam trọng thiên cảnh, lĩnh ngộ sinh mệnh ý cảnh, tựa như so với Ninh Trịch Thiên Vị nhất trọng thiên cảnh kia lĩnh ngộ đại địa chi bốn ý cảnh còn khắc sâu hơn. Cái thần thông áo nghĩa này vốn không chia mạnh yếu quá rõ ràng. Ý cảnh cao thấp, hoàn toàn là xem võ giả lý giải đối với cảnh giới.

Sau khi tiến vào thế giới kỳ diệu này, Thạch Nham vẫn đều đang chiến đấu, thời khắc gặp phải sinh tử, tuy không sợ chết, lại cũng tham niệm sinh mệnh của bản thân. Hắn lý giải đối với sinh linh muốn sống, không bàn mà hợp ý nhau bản chất ý cảnh của sinh ấn.

Hắn sau khi bạo tẩu, dùng thêm lực lượng ở trên sinh ấn, bản thân đã so với Ninh Trịch mạnh hơn một chút, lĩnh ngộ ý cảnh lại so với Ninh Trịch thấu triệt hơn vài phần. Uy lực cái sinh ấn nháy mắt hình thành này tự nhiên cũng chiếm thượng phong, cứng rắn đem ý cảnh của Ninh Trịch xông tan ra, tiến tới hào quang trên ba cái ban chỉ kia bao trùm.

Sinh ấn bao trùm xuống, năng lượng chất chứa ở trong sinh ấn cũng xông vào vị trí Ninh Trịch. Ninh Trịch ý cảnh rơi vào hạ phong, lòng tự tin bị thương, bị sinh ấn kia xông vào một cái, cả người ầm ầm bị húc cho trực tiếp bay ra.

Người ở giữa không trung, thân thể Ninh Trịch liền truyền đến tiếng vang giòn “răng rắc”. Xương cốt thân thể hắn, tựa như không chịu nổi một đòn sinh ấn này, bỗng nhiên nổ tung ra.

Ninh Trịch chưa rơi xuống đất đã đầy người vết máu, sắc mặt tái nhợt vô cùng, tinh khí thần cũng bị suy yếu thật lớn.

“Thiên Vị cảnh lại như thế nào?”, Thạch Nham cười lạnh. “Người nhận thức đối với vũ kỹ ý cảnh, hiển nhiên vẫn là nông cạn một chút, bằng không người cũng sẽ không bị ta chỉ có Niết Bàn cảnh, đem ý cảnh húc cho tan ra. Ý cảnh không tiêu tan, ba cái ban chỉ kia của người liền có thể ngưng luyện lực lượng đại địa, ta cũng không dễ dàng làm bị thương người như vậy.”

“Phốc!”

Ninh Trịch đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, nhuệ khí không còn nữa.

Thạch Nham chẳng những dùng sinh ấn đánh thân thể hắn, còn dùng lời nói đến phá hủy ý chí hắn. Một cái võ giả muốn đem toàn thân lực lượng phát huy ra, ý chí cường hãn, tự tin tuyệt đối ắt không thể thiếu.

Khi một người ngay cả chính mình cũng không tin nổi, như vậy hắn cho dù là trong thân thể còn có đủ lực lượng, cũng rất khó phóng ra toàn bộ.

Ninh Trịch chính là như vậy.

Thạch Nham công kích lời nói, đánh tan tự tin của hắn, làm hắn nhất thời sinh ra một loại ý niệm mình không bằng Thạch Nham.

Ý niệm này vừa trào vào trong lòng, hắn liền khó đem lực lượng phát huy đến lớn nhất nữa, vốn kiên trì đến phòng hộ thân thể, vì xương cốt tiến hành bảo hộ một thân tinh nguyên, cũng đột nhiên hỗn loạn.

Cứ như vậy một chút tinh nguyên hỗn loạn, làm lực lượng sinh ấn của Thạch Nham xông vào bên trong thân thể hắn phát tác, đem càng nhiều xương cốt của hắn nổ tung ra, lúc này mới làm Ninh Trịch không kìm được phun ra một ngụm máu tươi, cả người tỏ ra vô cùng mỏi mệt.

Hắn phun ra một ngụm máu tươi này, ý nghĩa hắn ở lúc đối mặt Thạch Nham, không thể có được tự tin nữa. Cái đả kích này chẳng những sẽ ảnh hưởng trận chiến đầu này, thậm chí sẽ ảnh hưởng Ninh Trịch cả đời.

Những võ giả Thiên Vị tam trọng thiên cảnh kia trong hồ nhỏ, sau khi nhìn thấy Ninh Trịch rơi xuống đất, bởi vì một câu của Thạch Nham miệng phun máu tươi, đều lắc lắc đầu, biết Ninh Trịch sợ là xong đời rồi.

Ánh mắt mấy người này nhìn về phía Thạch Nham, cũng càng thêm ngưng trọng hẳn lên.

Phá hủy thân thể một người, đại bộ phận võ giả đều có thể làm được, nhưng phá hủy ý chí của một người, lại cần khí thế tích tụ, cần đại trí tuệ, còn cần tâm chí đủ kiên định lạnh lùng tàn khốc.

Thạch Nham hiển nhiên là loại người đối với chính mình có lòng tự tin tuyệt đối, hơn nữa tin tưởng vững chắc mình có thể còn hơn bất luận kẻ nào, sẽ không bởi vì bất cứ khó khăn gì mà khuất phục này.

Loại võ giả này, là đáng sợ nhất!

“Người không phải đối thủ của ta.” Thạch Nham vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc, không chút hoang mang hướng tới Ninh Trịch đi đến, trái lại không vội ra tay, tiếp tục lời nói đả kích.

Về mặt Ninh Trịch sợ hãi, ngơ ngác ngồi ở nơi đó, vậy mà hoảng loạn tâm thần, lộ ra vẻ mặt như thế nào cho phải.

392. Chương 391: Chiến Đấu Minh Ngộ

Phần đông võ giả nhìn về phía Ninh Trịch, đều âm thầm lắc đầu thở dài, tựa như biết Ninh Trịch sẽ bị kích rồi.

“Đáng thương, rõ ràng có tu vi Thiên Vị nhất trọng thiên cảnh, lại thua ở trong tay người Niết bàn cảnh. Ài, nghe nói người là tài liệu tu võ khó gặp Thiên cung Trữ gia? Loại trình độ đả kích này, người đều không chịu nổi, người là như thế nào đột phá đến Thiên Vị cảnh? Ha ha, uống thuốc sao? Chỉ dùng lượng lớn linh dược lót đường, mới đi con đường vận cứt chó mà nhập cảnh giới này sao?”

Tiểu tử ngoan độc!

Trung ương hồ nhỏ, một đám võ giả Thiên Vị tam trọng thiên cảnh, nhìn Thạch Nham đi tới gần, không vội mà hạ sát thủ, ngược lại tiếp tục thúc giục Ninh Trịch, một đám vẻ mặt quái dị, âm thầm cảnh giác hẳn lên.

Ở dưới Thạch Nham cười nhạo châm chọc, Ninh Trịch sắc mặt càng thêm tái nhợt, ánh mắt lần đầu bối rối hẳn lên, lúc này hắn ngay cả một chút tự tin cũng chưa, thậm chí như thế nào thoát khỏi người này.

Xong rồi...

Võ giả chung quanh, nhìn thấy ánh mắt Ninh Trịch biến hóa, đồng thời trong lòng thở dài, biết hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Một võ giả ngay cả tiếp tục chiến đấu cũng không dám, thậm chí chạy trốn, cái này ý nghĩa nhục khí mất hết, càng là như vậy, càng không thể thoát đi ra ngoài.

Quả nhiên.

Thạch Nham chợt đánh ra Sinh Tử ấn.

Sinh ấn cùng Tử ấn ở hư không trọng điệp, chất chứa ý cảnh sinh tử chí lý, bao trùm tới Ninh Trịch, đem đường đi Ninh Trịch đều phong kín.

Ngay cả đường chạy trốn đều bị phong kín, Ninh Trịch tâm sinh tuyệt vọng, ý chí muốn sống đều bị ý cảnh tử vong ảnh hưởng, sinh ra một loại tâm thái ta sợ là phải chết.

Hắn xác thực đã chết...

Sinh Tử ẩn bao trùm xuống, lực lượng phòng ngự Ninh Trách miễn cưỡng ngừng luyện ra, căn bản không chịu nổi một kích, căn bản gần không được Sinh Tử ẩn cuồng bạo đánh sâu vào.

“Bằng!”

Sinh Tử ẩn nhập vào trong cơ thể Ninh Trách, nhục thân của hắn truyền đến tiếng nổ vang như núi lở, cốt cách toàn thân nổ tung ra, bạo mở ra cốt cách, đưa nhục thân hắn tiến lên phá thành mảnh nhỏ.

Chậm rãi đi tới bên cạnh Ninh Trách, cảm thụ được một thân tinh khí của hắn chảy qua, Thạch Nham nhếch miệng cười cười tàn nhẫn, biết người này chết oan uổng, cũng vì đã biết lần hành động này mà âm thầm đắc ý.

Ninh Trách có Thiên Vị cảnh, nếu không phải tâm sinh sợ hãi, không có lòng tự tin, Thạch Nham muốn giết hắn, phải từ bạo đi nhất trọng thiên mà nhập nhị trọng thiên, thúc dục đến càng nhiều lực lượng.

Nhưng bởi vì nguyên nhân tự thân Ninh Trách, hắn nhuệ khí mất hết, không thể đem một thân lực lượng phát huy ra, làm cho Thạch Nham có cơ hội thừa dịp, mới ở dưới tình trạng bạo đi nhất trọng thiên, đem Ninh Trách Thiên vị cảnh dễ dàng đánh chết.

Một trận chiến này, làm cho Thạch Nham chân chính ý thức được sử dụng khí thể đối với võ giả, thông qua trận chiến đấu này cùng Ninh Trách, hắn đối với nhận thức ý cảnh, đối với đấu tranh tinh khí thần trong khi giao chiến, có nhận thức cực kỳ khắc sâu.

Cũng là trải qua một trận chiến này, hắn mới biết được vì cái gì rất khó có người có thể khiêu chiến đối thủ mạnh hơn một cấp bậc, hai bên cảnh giới chênh lệch quá xa, một phương yếu hơn, vốn sẽ có loại cảm giác không bằng đối phương, có loại tâm tính này ở đó, một phương yếu hơn càng thêm khó có thể đem lực lượng toàn bộ phát huy ra.

Mà người cảnh giới cao hơn, trời sinh có tự tin càng mạnh, loại tự tin này sẽ làm cho lực lượng bọn họ phát huy tới đỉnh phong, cứ kéo dài như vậy, kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu càng yếu, vậy chiến đấu tự nhiên không có gì ngoài ý muốn.

Kẻ yếu muốn khiêu chiến kẻ mạnh, đầu tiên phải qua được một cửa tâm lý chính mình! Chỉ có đối với chính mình có tự tin tuyệt đối, có tâm tính bất thắng! Mới có thể không chịu khí thể đối phương ảnh hưởng, tiến tới đem toàn bộ lực lượng phát huy ra!

Có loại tâm tính này cùng ý chí cường đại, võ giả thậm chí có thể phát huy vượt xa trình độ, có được khả năng đem đối thủ mạnh hơn mình xử lý.

Vốn một trận chiến bình thường, lại làm cho Thạch Nham được lợi không phải là ít, lần đầu tiên rõ ràng nhận thức đến trong giao chiến của võ giả, không đơn giản chỉ đấu lực, còn phải đấu trí so dũng khí, có đôi khi trên khí thể không sợ, thậm chí có thể bù lại một ít lực lượng không đủ.

Có nhận thức này, Thạch Nham lại nhìn võ giả Thiên Vị tam trọng thiên trong hồ nhỏ nọ, ánh mắt cũng bỗng nhiên đã xảy ra biến hóa vi diệu.

Lúc trước thời điểm tên này cảnh cáo hắn, hắn âm thầm cẩn thận, sinh ra một loại ý niệm không cần chọc giận những người đó trong đầu, nhân lòng có bản khoăn, cho nên khí thể của hắn cũng yếu đi một phần, giống như so với đối phương thấp hơn một cái đầu.

Nhưng trải qua một trận chiến cùng Ninh Trách, hắn ở trên nhận thức võ giả chiến đấu, tiến nhập hoàn toàn cảnh giới mới, cả người bỗng nhiên sáng sủa, tựa như liền ngay cả trí tuệ đều bay lên một bậc.

Vốn thần kinh đã cứng cõi, thông qua lần minh ngộ này, làm cho Thạch Nham thậm chí đối với chính mình sinh ra một loại tự tin thiên hạ duy ta cuồng vọng.

Giờ khắc này, cho dù là cường giả thần cảnh tiến đến, hắn cũng sẽ không tâm sinh e sợ e ngại, sẽ không bởi vì đối phương cường hãn, mà khí thể sẽ yếu, sẽ không ngay cả ý niệm phản kháng trong đầu đều sinh không ra được.

Võ giả trong hồ nhỏ này, đều lặng lẽ chăm chú nhìn hần, tự nhiên nhìn ra ánh mắt hần biến hóa, lúc này trong ánh mắt Thạch Nham, không một phần ý sợ hãi, ngược lại có một loại hương vị cuồng vọng khiêu khích ở bên trong.

Võ giả này đều nhú nhú mày, đối với Thạch Nham chỉ có Niết Bàn cảnh đánh giá cao hơn một phần, biết thật muốn chiến đấu lên, Thạch Nham quả quyết sẽ không bởi vì bọn họ cảnh giới cao thâm, mà tâm sinh e ngại.

“Ninh Trạch đã chết, các người nếu cho ta ở lại bên ngoài, ta sẽ không quản các người” Thạch Nham xoay người lại, hướng phương vị Xích Tiêu nọ hét to một tiếng, chợt không chút hoang mang đi hướng Tả Thi nói: “Cùng ta đi vào thôi”.

Tả Thi là người duy nhất chưa từng tham chiến.

Chỉ có nàng, biết không thể giúp, lại sợ trở thành trói buộc, cho nên lặng lẽ trốn ở bên trong đám người, không để cho Ninh Trạch cùng võ giả thiên cung này chú ý tới nàng.

Nàng hành động không thể nghi ngờ là phi thường chính xác, đúng là bởi vì nàng thông minh, Xích Tiêu cùng đám người Thạch Nham, Ngải Nhã, mới có thể không hề cố kỵ ra tay, không cần lo lắng võ giả Thiên Cung kèm hai bên nàng, để làm cho Thạch Nham, Xích Tiêu đi vào khuôn khổ.

Ở trong đám người, Tả Thi không có đi xem sự phụ Xích Tiêu của nàng cùng gia gia Tả Hư của nàng chiến đấu, mà là nhìn chăm chăm Thạch Nham, nhìn Thạch Nham bình tĩnh đem Ninh Trạch xử lý.

Rất đông võ giả vây xem, nhưng Tả Thi lại thông qua trận chiến đấu này, cũng rõ ràng điểm tác dụng của khí thể cùng tâm chí, từ một trận chiến này được lợi không phải là ít.

Nghe được Thạch Nham hô lên, Tả Thi hé miệng nhẹ nhàng cười cười, tràn ngập con người linh khí, toát ra thần thái kinh người, “Người này, thật là xấu, miệng cũng cay nghiệt, nếu không như vậy, người nọ không thể nhanh như vậy bị người giết đi”.

Thạch Nham nhếch miệng cười cười nói: “Chỉ do tên kia không có trải qua nhiều tàn khốc đau khổ, ngay cả loại lời nói đả kích này đều chịu không nổi, hần chết là xứng đáng”.

Thời điểm nói chuyện, Thạch Nham từ phương vị hồ nhỏ trước đây bước vào, lúc này Từ Cức Vực tràn lại bắt đầu chậm rãi di động, từ hồ nhỏ nọ chậm rãi lui ra, hơn nữa di động đến một bên, vì Thạch Nham lộ ra một cái thông đạo.

Bên cạnh hồ nhỏ, võ giả vây xem rất nhiều, nhìn thấy thông đạo nọ hiển lộ, nhưng không có một người dám can đảm giành trước tiến vào, chỉ có thể trông mong nhìn Thạch Nham mang theo Tả Thi tiến vào, còn chủ động né tránh ra, sợ sẽ trong lúc vô ý lộ ra cái gì làm cho Thạch Nham hiểu lầm hành động.

Thạch Nham dẫn theo Tả Thi, không coi ai ra gì tiến vào trong hồ nhỏ, tùy tay lấy ra mấy khối yêu tinh đưa cho nàng, mỉm cười nói: “Nàng đừng quản nhiều như vậy, dùng mấy khối yêu tinh này khôi phục một chút đi”.

Hần sớm nhìn ra ba người Tả Thi tinh nguyên chưa có khôi phục, thời điểm ba người từ trong thạch bảo đi lại đây, lực lượng trên người cũng không là trạng thái đỉnh phong.

Lúc ấy ba khối yêu tinh sau khi ở trong Từ Cức Vực Tràn xuất hiện, Tả Hư cùng Xích Tiêu đồng thời đỏ mắt, rất muốn đem ba khối yêu tinh nọ thu vào, cái này thuyết minh bọn họ ở trong sương mù trải qua hần là thực gian nan, trên tay căn bản không có tồn yêu tinh gì, bằng không bọn họ ở cổ thành lâu như vậy, sẽ không thể không có đem Tinh Nguyên khôi phục tới đỉnh phong.

Quả nhiên, khi Tả Thi lấy đến mấy khối yêu tinh nọ, ánh mắt sáng hần lên, bỗng nhiên la lên: “Nhiều yêu tinh như vậy!”

Thạch Nham cười lắc lắc đầu, biết hần đoán đúng rồi, “Nàng khôi phục cho tốt đi, trong chốc lát chờ gia gia của nàng cùng Xích Tiêu tiến bối cũng vào đây, nàng đem yêu tinh cho bọn họ, để cho bọn họ cũng khôi phục đến thời kì toàn thịnh”.

“Cám ơn người nha, tính người giảng nghĩa khí, không có quên lão bằng hữu” Tả Thi oán trách liếc mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lại tràn đầy nụ cười xinh đẹp, “...Cứ như vậy từ Thương Minh đi, mấy năm đều không có một tin tức, còn tưởng người quên chúng ta rồi. Hừ, Thạch gia gia còn luôn hỏi thăm chúng ta, hỏi có tin tức của người hay không, thật sự là, ta vốn tưởng người thực vô tình vô nghĩa, được rồi, hiện tại tha thứ cho người”.

Tả Thi tựa như đối với hắn rất chút oán niệm, thừa dịp lúc này, một hơi nói hết ra.

Thạch Nham vẻ mặt bị kiềm hãm, bỗng nhiên than khẽ, “Ta xác thực vô tình vô nghĩa, ài, là ta cô phụ Thạch gia...”

Sau khi tiến vào Vô Tận hải, hắn thực rất ít nhớ tới Thương Minh, nhớ tới “thân nhân” Thạch gia này.

Sau khi đi vào Thần Ân đại lục này, hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, nhận thức không ít người, cũng thật xem hắn trở thành thân nhân, một lòng tốt đối với hắn, cũng chỉ có trưởng bối thân nhân Thạch gia Thạch Kiên này!

Bọn họ không có tư tâm gì giúp hắn, sau khi phát hiện hắn có tiền cảnh rất tốt, thậm chí còn khuyên bảo hắn rời khỏi Thương minh, khuyên hắn đi Vô Tận hải theo đuổi tương lai chính mình.

Nay bị Tả Thi nói như vậy, hắn mới cảm thấy thẹn trong lòng, từng màn trải qua ở Thương Minh, không thể ức chế ở trong đầu hiện ra.

Âm thầm hạ quyết định quyết tâm, khi có một ngày hắn có đủ năng lực, hắn nhất định phải giúp Thạch gia, làm cho Thạch gia không đơn giản chỉ ở một chỗ nhỏ như Thương Minh kia xưng hùng, hắn sẽ cấp cho thân nhân ở Thạch gia nọ, tương lai càng thêm rộng lớn.

“Chúng ta buông tha, vị trí kia tặng cho các người”.

Nhưng vào lúc này, từ bên trong sương khói nọ, truyền đến thanh âm vô giả Thiên Vị nhị trọng thiên Thiên Cung kia, người nọ sau khi thấy người ở bên cạnh liên tục chết, tự biết rất khó từ trong tay đám người Thạch Nham chiếm được tiện nghi, quyết đoán buông tha.

Hắn một khi buông tha, vô giả Thiên Cung vốn cùng đám người Ngải Nhã triển đấu, cũng vội vàng dừng tay, bình tĩnh tụ tập đến bên cạnh hắn.

“Chúng ta còn có cơ hội” Người nọ vẻ mặt ngưng trọng, chỉ hướng vài đoàn đội mặt khác trong hồ nhỏ, thần nhiên nói: “Chiếm không được của bọn họ, chúng ta có thể chiếm vị trí của người khác, đoàn đội trong hồ nhỏ, cũng không chỉ có bọn họ”.

Bên cạnh hồ nhỏ, còn lại năm đoàn đội vô giả, nghe hắn vừa nói như vậy, sắc mặt chợt biến đổi, một đám vẻ mặt cảnh giác.

“Như thế rất tốt” Thạch Nham hừ một tiếng, hướng đám người Xích Tiêu gật gật đầu, “Bọn họ nếu sáng suốt như vậy, chúng ta cũng không tiện đuổi tận giết tuyệt, ừm, không cần lãng phí khí lực, tiến vào nghỉ ngơi, chúng ta xem bọn hắn đấu người chết ta sống là tốt rồi”.

Xích tiêu, Ngải Nhã, Thái Y nghe Thạch Nham nói như vậy, đồng thời gật gật đầu, đã đi tới.

Mấy người này vừa vào hồ nhỏ, Thạch Nham bỗng nhiên khổng chế tâm thần, đem Từ Cức Vực tràn na đi lại, để Từ Cức Vực tràn trực tiếp ở trước người bọn họ.

Bởi vậy, vô giả bên ngoài, muốn giết tới bọn họ, liền cần đối mặt Từ Cức Vực tràn.

Từ Cức Vực tràn chính là một đạo vách chắn tử vong, sau khi ngăn chặn lại vô giả, bên ngoài tâm sinh ý sợ hãi, đồng thời buông tha đem đám người Thạch Nham trở thành mục tiêu.

393. Chương 392: Một Lát Thở Dốc

Đàn yêu thú vây ngoài cỏ thành, như thủy triều ủa vào lại đây, vô giả còn vây quanh ở bên ngoài hồ nhỏ màu bạc, mắt thấy yêu thú thành đàn hướng lại đây, biết tình thế nguy cấp, rút cuộc bất chấp chờ thời cơ, đều hướng tới đội ngũ vô giả trong hồ nhỏ triển khai đợt trùng kích cuối cùng.

Trong lúc nhất thời, phía trên hồ nhỏ các loại bí bảo hoành hành, hào quang đẹp mắt đan vào thành mạng lưới, đủ loại năng lượng mạnh mẽ dao động, mạnh bùng nổ ra.

Thạch Nham ngồi ở trong hồ nhỏ, đem Từ Cực Vực Tràng che ở trước người, làm võ giả điên cuồng này tâm sinh kiêng kỵ, không dám đem bọn họ trở thành mục tiêu.

Ngải Nhã, Thái Y, Lao Lý, Lao Luân bốn người, xem như dính ánh sáng của Thạch Nham, có thể có thời gian thở dốc, phân biệt lấy ra yêu tinh, bắt đầu mượn dùng yêu lực trong yêu tinh, để khôi phục tinh nguyên tự thân.

Xích Tiêu, Tả Hư, Tả Thi ba người, cũng giống nhau, ba người này vốn có chút quần bách, nhưng bởi vì Thạch Nham, lúc này trong tay ba người đều có yêu tinh có thể khôi phục lực lượng, hơn nữa không cần lo lắng sẽ trở thành mục tiêu võ giả phía trước công kích.

Ở trung ương hồ nhỏ, ba đoàn đội cường đại nhất, sau khi nhìn thấy đoàn người Thạch Nham nhập trú, cũng không có áp dụng hành động gì, đều dần dần thả lỏng cảnh giác, một lần nữa ở trung ương hồ nhỏ ngồi xuống.

Ba đoàn đội cường đại nhất này, ở chính giữa hồ nhỏ, có võ giả Thiên Vị tam trọng thiên cảnh tọa trấn, thế cho nên những người vây quanh ở bên ngoài hồ nhỏ, không dám làm gì đối với bọn họ, chỉ hết sức đi đối phó năm đội ngũ khác.

Ngồi ở trong hồ nhỏ, Thạch Nham vẻ mặt lạnh lùng, cau mày nhìn bên ngoài, nhìn võ giả này chém giết. Hắn lặng lẽ khống chế Từ Cực Vực Tràng, Từ Cực Vực Tràng vốn vô cùng lớn, ở lặng yên không một tiếng động phân ra một cái Từ Cực Vực Tràng hơi nhỏ hơn, Từ Cực Vực Tràng nhỏ này, vẫn lặng lẽ ở trong võ giả chinh chiến hoạt động, đem thi thể võ giả chết đi thu nạp vào.

Trong bất tri bất giác, đã có hơn mười võ giả bị hắn kéo nhập vào trong Từ Cực Vực Tràng nhỏ nọ, đại lượng tinh khí từ trong đó ủa ra, nhất nhất chui vào huyết khiếu cả người Thạch Nham.

Người khác đang tử chiến, hắn lại nhân cơ hội đến thu thập xác chết võ giả, để tăng cường lực lượng chính mình.

Nhiều người như vậy kịch chiến, mỗi một khắc đều có võ giả bị chết, hắn ngồi ở trong hồ nhỏ, không cần lãng phí một phần khí lực, lại thu hoạch thật lớn.

Chuyến đi lần này, thật sự là đến đúng rồi.

Thạch Nham trong lòng cười lạnh, cảm thụ được thiên địa nguyên khí thật lớn ủa vào, áp lực mạnh mẽ tâm cảnh đã muốn điên cuồng, đợi cho hắn phát hiện huyết đạo bắt đầu trưởng đau, có chút không chịu nổi nhiều tinh khí như vậy ủa vào, mới đem Từ Cực Vực Tràng nọ thu hồi.

Không phải không muốn tiếp tục thu thập tinh khí, nhưng hắn biết tình trạng tự thân, biết không thể tham nhiều được, ở đây hung hiểm khác thường, nếu bởi vì tham lam, lâm vào điên cuồng phản phệ, hắn là được không đủ bù mất.

Buông thả tiếp tục thu thập tinh khí người chết, nhưng hắn vẫn cảnh giác nhìn chăm chú vào bốn phía, nhìn võ giả này một đám chết thảm, nhìn yêu thú càng ngày càng nhiều vọt lại đây.

Rốt cuộc, mấy trăm yêu thú như châu chấu ủa vào, yêu thú này đã sớm như hổ rình mồi võ giả chung quanh không có tiến vào hồ nhỏ, lúc này tụ tập lại đây, lập tức triển khai một hồi giết chóc đầm máu.

Trong lúc nhất thời, chiến đấu bên ngoài hồ nhỏ, trở nên tàn khốc.

Võ giả còn ở lại bên ngoài hồ nhỏ này, chẳng những phải đối mặt võ giả đánh sâu vào, còn phải ứng phó yêu thú ủa vào cắn xé.

Càng ngày càng nhiều võ giả bị tập sát, võ giả bên ngoài hồ nhỏ này, một đám bị cắn xé, ngay cả xương cốt đều bị yêu thú cắn nuốt.

Võ giả trung ương hồ nhỏ, một bên mượn dùng yêu tinh tinh tu, một bên thả ra lực chú ý, về mặt ngưng trọng nhìn yêu thú này.

Cái hồ nhỏ màu bạc này mặc dù có hiệu quả đặc biệt chống đỡ yêu thú, nhưng võ giả trong hồ nhỏ, vẫn có chút lo lắng, lo lắng lực phòng ngự của cái hồ nhỏ màu bạc này, sẽ bỗng nhiên biến mất.

Bên ngoài tụ tập nhiều yêu thú như vậy, một khi lực phòng ngự của hồ nhỏ đột nhiên tiêu thất, võ giả còn ở trong hồ nhỏ tỉnh tu, sẽ trong thời gian ngắn bị yêu thú cắn nuốt thân thể, không ai dám mạo hiểm, cho nên đều như lâm đại địch.

Chiến đấu tàn khốc, lượng lớn người yêu thú ồ ạt vào, ở thời gian nửa khắc chấm dứt.

Võ giả Thiên Cung cùng một đạo với Ninh Trạch, cuối cùng cũng không thể tiến vào hồ nhỏ, thay thế đoàn đội võ giả khác, nhất nhất bị yêu thú cắn xé thành từng mảnh thịt, bị yêu thú nuốt vào trong bụng.

Rất nhanh, ở bên ngoài hồ nhỏ màu bạc, đã không còn một người sống, chỉ còn lại những mảnh vụn thân thể, cùng gần ngàn các loại yêu thú.

Từng yêu thú mở ra cái miệng lớn máu tươi đầm đìa dữ tợn, trong hàm răng sắc bén toát ra mùi máu tươi tanh hôi, một đôi mắt sắc đặc trưng của yêu thú bằng hàn nhìn võ giả trong hồ nhỏ, cũng không dám chân chính tiến vào hồ nhỏ, chỉ vây ở chung quanh không đi.

“Xem ra hồ nhỏ màu bạc này, thật là đường sống duy nhất” Ngải Nhã nhíu mày lại, nhẹ giọng thở dài một chút, “Đáng thương võ giả không có tiến vào được, toàn bộ rơi vào kết cục chết không toàn thây, cái Âm từ vụ chương này quả nhiên tàn khốc, muốn đạt được bí bảo, xác thực cần dùng mệnh đến đổi”.

Thải Y, Lao Lý cùng gạt đầu, lộ ra vẻ mặt lòng còn sợ hãi.

“Thạch Nham, lần này thật phiền đến người, nếu không phải lốc xoáy màu xám nọ của người, chúng ta tất nhiên không thể từ trong tay người Thiên Cung cướp được khu vực này” Lao Lý thật tình nói lời cảm tạ, thành khẩn nói: “Tại trong thạch bảo kia, nếu không có người, nói không chừng hai huynh đệ chúng ta, đã muốn...”

Lao Lý, Lao Luân trong lòng rõ ràng, nếu không có Thạch Nham phân phó, Ngải Nhã, Thải Y hai nữ nhân này, tuyệt đối sẽ không đem bọn họ mang theo, không thể phá không phi tường, chỉ dựa vào hai cái đuôi, bọn họ căn bản không thể tới cái hồ nhỏ màu bạc này.

Dọc theo đường đi, hai huynh đệ Lao Lý dần dần đem Thạch Nham trở thành lãnh tụ, bắt đầu phát ra kính nể từ trong lòng hẩn, trải qua lần chiến đấu này, hai huynh đệ Lao Lý chân chính nhận hẩn, không phải giống Ngải Nhã, Thải Y tâm hoài bất quy.

“Chúng ta nếu một đường lại đây, nên làm như thế nào, trong lòng ta đã có” Thạch Nham lạnh nhạt cười, “Các người cùng chúng ta đã trải qua nhiều như vậy, đã xem như là bằng hữu đồng cam cộng khổ, chuyện bán đứng bằng hữu, ta là làm không được”.

Thời điểm nói chuyện, Thạch Nham liếc mắt nhìn Ngải Nhã, Thải Y một cái.

Lao Lý hai người ánh mắt chợt lóe, âm thầm gạt đầu.

Ngải Nhã, Thải Y sắc mặt không vui, đồng thời hừ lạnh một tiếng.

“Đừng quá cao hứng, đây mới là đợt sóng công kích đầu tiên của yêu thú, Bạo Phong, Liệt Diễm, Phong Sương, Lôi Điện nọ còn ở đó, hồ nhỏ màu bạc có thể ngăn cản yêu thú, cũng không nhất định có thể ngăn trở thiên tai đến từ chính tứ tượng sơn mạch này” Thạch Nham trầm ngâm một chút, sắc mặt vẫn không hề thả lỏng, “Đều cẩn thận một chút, trong chốc lát thiên tai này lại đây, đều chuẩn bị tốt, trước phòng ngự lên, miễn cho bị thiên tai này tiêu diệt”.

Đám người Ngải Nhã vẻ mặt lại lần nữa khẩn trương hẩn lên.

“Thạch Nham, người sao lại đột nhiên đến Niết Bàn tam trọng thiên?” Tả Thi lặng lẽ đứng lên, cười khanh khách đi vào bên cạnh hẩn, “Ta nhớ rõ khi chúng ta ở U Vân, người chỉ có Bách Kiếp cảnh, lúc này mới cách bảy tám năm, người tu luyện cũng quá nhanh đi?”

Xích Tiêu, Tả Hư cũng vẻ mặt đổi sắc, cùng nhau nhìn về phía hẩn.

“Cái gì?” Khuôn mặt kiêu diễm của Thái Y, bỗng nhiên hơi đổi, ánh mắt nàng sáng hẳn lên, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Thạch Nham, “Người từ Bách Kiếp cảnh nhập Niết Bàn tam trọng thiên cảnh, chỉ dùng thời gian bảy tám năm?”

Ngải Nhã, hai huynh đệ Lao Lý, cũng đều biến sắc, như nhìn thấy quái vật mà nhìn về phía hắn.

Thạch Nham nhú nhú mày, thản nhiên nói: “Vận khí tốt mà thôi”.

“Thạch Nham, người sao lại đến nơi này? Người không phải đi vô tận hải dương gia sao?” Tả Hư sững sốt trong chốc lát, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, gia gia người còn nói cho chúng ta biết, nếu chúng ta đừng tới người, bảo người cần tu luyện thêm, đừng để cho người Dương gia xem thường. Người ở Dương gia thế nào? Những người đó đối với người như thế nào? Có gặp được chuyện gì không hài lòng hay không?”

“Dương gia...” Thạch Nham thì thào nói nhỏ một câu, cười khổ lắc lắc đầu, “Không nói cái này, nhất thời sẽ khó mà nói rõ được, gia gia của ta ra sao rồi?”

“Tốt lắm, hiện tại Thương Minh, từ Tả gia chúng ta cùng Thạch gia các người làm chủ. Các người trước khi rời khỏi, đem Bắc Minh gia, Mặc gia, Lăng gia hầu như diệt môn, cao thủ tam đại gia tộc này đều bị thanh lý, ở Thương Minh hoàn toàn xuống dốc, nay võ giả mới đều đầu nhập Tả gia chúng ta cùng Thạch gia các người” Tả Hư cười cười, “Còn may mà có các người, bằng không Thương Minh không tới phiên hai nhà chúng ta đến làm chủ”.

“Các người không gặp được khó khăn gì chứ?” Thạch Nham tùy ý hỏi.

Tả Hư trên mặt tươi cười hơi hơi cứng đờ, ánh mắt buồn bã, thản nhiên nói: “Phiền toái lớn không có gặp được, bất quá Liệt Hỏa đế quốc cùng Thần Hữu đế quốc, lại gây cho chúng ta không ít áp lực. Hai quốc gia này khai chiến, đã lan đến gần Thương Minh, hai nước muốn mượn sức chúng ta, không muốn để cho chúng ta tiếp tục trung lập xuống, xem ra về sau sẽ không dễ cho chúng ta sống tốt”.

Tại U Vân, có Liệt Hỏa đế quốc, Thần Hữu đế quốc, Thương Minh, trong đó Thương Minh xem như là phe yếu nhất, khi Bắc Minh gia, Lăng gia, Mặc gia lần lượt bị thanh lý sạch sẽ, lực lượng chính thể võ giả Thương Minh không đủ, đã không thể đối với hai đế quốc lớn cấu thành uy hiếp, cho nên mới để cho hai đế quốc lớn này có dị tâm.

Nghe Tả Hư vừa nói như vậy, Thạch Nham nhướng mày, mặt bình tĩnh gật gật đầu, thản nhiên nói: “Có thời gian mà nói, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp các người xử lý uy hiếp của Liệt Hỏa đế quốc cùng Thần Hữu đế quốc, bất quá việc này phải chờ ta rời khỏi Âm từ vụ chướng. Ài, Vô tận hải còn có một đồng phiền toái...”

Đám người Tả Hư nghe hắn vừa nói như vậy, đều là lộ ra thần sắc tò mò, nhưng Thạch Nham không nói, bọn họ cũng không có truy hỏi xuống.

“Các vị đừng ôn chuyện, phiền toái đã lại đây” Ngải Nhã bỗng nhiên ra tiếng cắt ngang lời nói của đám người Thạch Nham, đưa tay chỉ về khu vực lôi điện dày đặc phía trước nói: “Lôi điện nơi đó, hẳn là sẽ tới trước hết, ta nghĩ mọi người hẳn là nghĩ làm thế nào đối phó với lôi điện này đột kích”.

Từng luồng lôi điện, giống như điện xà ở giữa không trung uốn lượn vặn vẹo, ở trong điện quang đẹp mắt, lôi điện này càng ngày càng gần, nơi lôi điện đi qua, thạch bảo phía dưới đều nổ tung ra, loạn thạch kích bắn ra chung quanh.

“Lên mặt trên!”

Một gã võ giả Thiên Vị tam trọng thiên cảnh ở trung tâm hồ nhỏ, đột nhiên kinh quát một tiếng.

Thạch Nham theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời.

Trên trời khu vực hai con sông đan vào, từng khối cổ thi chồng chất lên, mơ hồ hình thành một thi kiều kéo dài tới hồ nhỏ, dần dần hướng phía dưới hạ xuống.

Chỗ hào quang đẹp mắt nọ, từng trận dao động mãnh liệt truyền đến, từng đạo ánh sáng ngũ sắc, giống như là cá ở bên trong hào quang kia vặn vẹo, nhìn kỹ chút, sẽ phát hiện ánh sáng này đúng là đao kiếm, khải giáp, ngọc sai, ngọc thạch các bí bảo khác nhau.

“Là bí bảo!”

Võ giả trong hồ nhỏ, đều hét rầm lêm, vẻ mặt phấn chấn, một đám xoa tay soàn soạt, làm tốt chuẩn bị cướp đoạt bí bảo.

Trung tâm hồ, sáu gã võ giả cường đại có Thiên Vị tam trọng thiên cảnh nọ, từng người một đứng lên, bọn họ chỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn động tĩnh trên đỉnh đầu một cái, liền đem lực chú ý đặt ở trên người đám người bên cạnh Thạch Nham, một đám ánh mắt lạnh lẽo, tựa như không có ý gì tốt.

394. Chương 393: Sơn Hà Ấn

“Cẩn thận!”

Xích Tiêu sắc mặt hơi đổi, theo bản năng đem lực lượng cả người tụ tập lên, năm ngón tay không chừng co rút lại, một luồng sương khói nhẹ nhè từ trong móng tay hần như linh xà xuất ra.

Ngải Nhã, Thái Y cũng khẩn trương hẳn lên, một bên nhìn về phía Bạo Phong, Lôi Điện, Liệt Diễm, Phong Sương xa xa chậm rãi tới gần, một bên lưu ý ba đội võ tốt ở trung tâm hồ nhỏ, sợ võ giả này sẽ áp dụng hành động kịch liệt.

Đỉnh đầu mọi người, hai đạo thiên hà đan vào điểm trung tâm, dao động năng lượng càng thêm mãnh liệt, như là có vô số loại năng lượng thuộc tính khác nhau tại điểm đan vào nhau kia bắt đầu phát sinh biến hóa dị thường nào đó.

Từng khối cổ thi chìm nổi đã bị năng lượng đan vào ở điểm trung ương ảnh hưởng, bắt đầu chậm rãi trầm xuống.

Một đạo bậc thang do cổ thi hình thành, từ trên trời dần dần hạ xuống, cách đỉnh đầu mọi người tiếp cận càng ngày càng.

“Bậc thang do cổ thi này xây lên, hẳn là có thể trực tiếp tới điểm năng lượng đan vào nhau nọ, chờ bậc thang nọ chân chính hạ xuống, ba đội võ giả nọ hẳn là sẽ tranh đoạt tiên cơ đi lên” Ngải Nhã xuất ra một khối thạch ấn màu tím đậm, trên thạch ấn có khắc họa một loại đồ án thần bí huyền ảo, như là núi sông mạch lạc, tràn ngập ý cảnh sông nước bốn phương thông suốt.

Thạch ấn ở trong bàn tay trắng nõn của nàng mơ hồ tỏa ra tử quang, trên thạch ấn có khắc họa đồ án, trông rất sống động, ở trong tử quang kia lưu chuyển, núi sông mạch lạc nọ giống như sống lại, ở trên thạch ấn kia chậm rãi chảy xuôi.

Ngải Nhã đem tâm thần chìm vào trong thạch ấn, cả người nhất thời sinh ra một loại ý cảnh thông thấu, nàng đem tinh nguyên trong cơ thể rót vào thạch ấn, cùng ý cảnh trong thạch ấn đạt thành liên hệ, mới nhẹ giọng nói: “Cái Sơn Hà ấn này là bí bảo thánh cấp, trong chốc lát thiên tai vậy bên ngoài đến gần, một khi ba đội võ giả nọ ra tay, ta sẽ lập tức đem cái Sơn Hà ấn này thả ra, cái Sơn Hà ấn này tất nhiên có thể trở ngại bọn họ một ít thời gian, chúng ta có thể tranh thủ đoạn thời gian nọ theo thi thê (thang bằng thi thể) mà đi lên trời”.

Thái Y, Lao Lý, Lao Luân ba người vừa thấy Ngải Nhã lấy ra Sơn Hà ấn, ánh mắt đồng thời bừng sáng, ba người tựa như biết sử dụng cùng công hiệu của Sơn Hà ấn, vẻ mặt rõ ràng chấn động.

Thạch Nham liếc mắt nhìn Ngải Nhã một cái, âm thầm gật đầu, biết tại thời khắc này, nữ nhân này coi như là hiểu đại thế, rốt cuộc đem thủ đoạn cất dấu sử ra.

Ngải Nhã đến từ thành Bạch Đế, nghe nói hay là con gái thành chủ thành Bạch Đế, từ trong miệng đám người Thái Y, Lao Lý, Thạch Nham biết thành chủ thành Bạch Đế tu vi tựa như cực kỳ tinh thuần. Ngải Nhã thân là con gái của hắn, trong tay có bí bảo cường đại, Thạch Nham một chút cũng không ngoài ý muốn.

Dọc theo đường đi này, từ khi hắn bắt đầu thống lĩnh đoàn đội này, Ngải Nhã liền thoải mái xuống, đa phần trong chiến đấu, cố ý đem lực lượng chân thật thu liễm, không có xuất ra bí bảo khác đến đối phó kẻ địch. Cái Sơn Hà ấn này nàng ở hiện tại mới dùng, có thể thấy được uy lực hẳn là không kém.

“Ừm, trong chốc lát mọi người cẩn thận một chút, nếu Ngải Nhã đem Sơn Hà ẩn thả ra, chỉ cần xem chuẩn thời cơ, trăm ngàn không cần do dự” Thạch Nham nhìn về phía Xích Tiêu, Tả Thi, Tả Hư.

Ba người Ngải Nhã cũng đến từ thành Bạch Đế, đều biết diệu dụng của Sơn Hà ẩn nọ, nhưng đám người Xích Tiêu lại không biết, Thạch Nham lo lắng bọn họ không rõ ràng tình trạng, trong chốc lát không nắm chắc được thời cơ thích hợp, không thể không nói một tiếng.

Đám người Xích Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, sắc mặt trịnh trọng, ý bảo rõ ràng hẳn nhắc nhở.

“Tiểu Thi, trong chốc lát dựa vào cùng sư phụ của con, trăm ngàn không cần rời xa sư phụ của con” Tả Hư hạ giọng, ngưng trọng dặn dò: “Nếu phải rời xa sư phụ của con, nhớ rõ cũng phải dựa vào cùng Thạch Nham, con thực lực yếu nhất, không cần thể hiện. Nhiệm vụ chính yếu của con, chính là bảo toàn tính mạng chính mình”.

Xích Tiêu có cảnh giới Thiên Vị nhị trọng thiên, ở trong bọn họ xem như cảnh giới mạnh nhất, Tả Hư cùng Xích Tiêu nhận thức nhiều năm, cũng biết bản lãnh Xích Tiêu, biết ở thời điểm mấu chốt, Xích Tiêu hẳn là có thể bảo vệ nàng.

Về phần Thạch Nham...

Tuy rằng thoát nhìn chỉ có cảnh giới Niết Bàn cảnh, nhưng lúc này hẳn triển lộ ra thủ đoạn, lại làm cho Tả Hư âm thầm cũng khen ngợi, Tả Hư rõ ràng đến thời khắc mấu chốt, chỉ có Niết Bàn cảnh nhưng cũng không thể quá dựa vào hẳn, có lẽ khó có thể che chở cho người khác, hẳn lại không thể đem an nguy của Tả Thi ký thác ở trên người đám người Ngải Nhã, Thái Y, cho nên mới có lời nói này.

“Yên tâm đi gia gia, con sẽ bảo vệ tốt chính mình” Tả Thi nhu thuận đáp một tiếng, ánh mắt sáng ngời chớp chớp, cũng hơi có chút lo lắng nói: “Gia gia, người cũng phải cẩn thận. Bí bảo mặt trên dĩ nhiên trân quý, nhưng người trăm ngàn không cần mạo hiểm. Người ở chỗ U Vân chúng ta, tuy rằng cảnh giới coi như là đứng đầu, nhưng ở trong này, người tu vi là...”

Tả Hư cười khổ, gật gật đầu, không có biện giải cái gì.

Cũng không có gì để biện giải, nơi này là Âm từ vụ táng, cùng tình huống U Vân hoàn toàn khác nhau, nơi đây võ giả nào cũng đều ít nhất có tu vi Niết Bàn cảnh. Đại đa số Niết Bàn cũng đều phi thường trẻ tuổi. Tả Hư sau khi đi vào nơi này vẫn có chút bị ai, lần đầu tiên ý thức được sống ở U Vân thật ra có chút đáng thương.

Hắn sinh ra một loại cảm giác ếch ngồi đáy giếng, hơn nữa trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, lúc này đây một khi còn sống từ Âm từ vụ chưởng đi ra, tất nhiên phải một lần nữa nhìn lại tương lai phát triển của Tả gia, đem tầm mắt buông ra rộng rãi một ít, không hề cực hạn ở một nơi nhỏ như U Vân.

Trong khi đám người Tả Hư, Ngải Nhã thấp giọng trao đổi, thi thê đỉnh đầu mọi người đã càng ngày càng gần, cách mọi người chỉ có chừng mấy chục thước.

Trung ương hồ nhỏ có ba đội võ giả có cảnh giới Thiên Vị tam trọng thiên, đến giờ khắc này, rốt cuộc kiềm chế không được, trong mắt hung quang lóe lên, bắt đầu hướng về phía đối thủ ở bên cạnh.

Ba đội võ giả này, ngay từ đầu chỉ đem tinh lực chủ yếu đặt ở trên người đối phương, đem đoàn đội cũng có võ giả Thiên Vị tam trọng thiên cảnh trở thành uy hiếp chủ yếu, nhưng khi bọn hắn theo bản năng nhìn về phía thiên tai chậm rãi tới gần kia, cũng đều lưu ý tới đám người Thạch Nham, lộ ra một bộ phận lực chú ý.

Đám người Thạch Nham, Xích Tiêu, Ngải Nhã sắc mặt phát lạnh, người người đều bắt đầu khẩn trương hẳn lên. Bọn họ cách thiên tai chậm rãi bức lại đây gần nhất, trong chốc lát này Liệt Diễm, Bạo Phong đánh úp lại, bọn họ sẽ so với một ít võ giả trong hồ kia gánh vác phiêu lưu trước hết, nếu ở khi chống đỡ thiên tai, lại bị những người đó đột nhiên tập kích, lúc này sẽ làm cho tình thế của bọn họ cực kỳ gian nan hung hiểm.

“Nhớ rõ, trong chốc lát lưu ý động tác của ta” Ngải Nhã dùng âm lượng chỉ có người bên cạnh mới có thể nghe được, lặng lẽ thông báo mọi người m im b d ời b tr Ng ã d p! hạ ời ù tác e nhâ

bọa ù

Thạch Nham đột nhiên quay đầu, tinh thuần té ra, cả người làn da ửng sắc đỏ, một đầu chui vào trung ương thiên tai.

Lôi điện, liệt diễm, bạo phong, phong sương cùng nhau thổi quét lại đây, đem bên cạnh hồ nhỏ bao phủ, bốn loại lực lượng kỳ dị này đến từ chính tứ tượng sơn mạch, tựa như đối với các loại màn hào quang phòng ngự đều có lực phá hoại đáng sợ, tinh thuần ở dưới bốn loại thiên tai này, vang lên tiếng rầm rắc, tựa như tùy thời đều sẽ vỡ tung ra.

Ở dưới bốn loại thiên tai, hắc giống như hãm sâu vũng bùn, đi lại đều có chút gian nan.

Lúc này hắc mới biết được đám người Xích Tiêu gặp phải cái gì.

“Hãy!”

Một tiếng hét điên cuồng vang lên, dị lực trong cơ nhục cả người bùng nổ ra, Thạch Nham thể như mãnh hổ, nhắm về phía Tả Hư, một tay kéo lấy hắc.

397. Chương 396: Ra Tay Viện Thủ

Trong mọi người, Tả Hư chỉ có tu vi Niết Bàn tam trọng thiên cảnh, lại là mới tiến vào, so với hai huynh đệ Lao Lý, Lao Luân kia cũng không bằng, hắc là thực lực yếu nhất.

Ở dưới bốn loại thiên tai xâm nhập, Tả Hư chống đỡ cũng gian nan nhất, trên người lượn lơ một cái áo tơ lóe ra hào quang màu lam, ở trong bốn loại thiên tai ảnh hưởng tựa như có dấu hiệu thoát phá, tu vi của Tả Hư rất khó ở trong thiên tai này sống sót.

Thạch Nham xông lên trước, một tay kéo lấy Tả Hư, hét lớn một tiếng, dùng sức đem Tả Hư quăng đi ra ngoài.

Một thân dị lực trong cơ nhục bộc phát ra, Thạch Nham giờ khắc này như là đạt được cự lực vô cùng, dưới vận động như vậy Tả Hư từ trong bốn loại thiên tai xâm nhập, trực tiếp bị hắc ném về phía chỗ trung tâm hồ nhỏ.

Nơi đó võ giả đoàn đội khắp nơi, đều đang rất nhanh leo lên thi thể, Tả Hư vừa đến chỗ nọ, không kịp nghĩ nhiều, liền đi theo những người đó lên thi thể, rất nhanh đi lên trên.

Xích Tiêu có tu vi Thiên Vị nhị trọng thiên chi cảnh, ở dưới thiên tai ảnh hưởng, còn có dư lực, đang thông thả hưởng thi thể chỗ hồ nhỏ nọ bước tới.

Thạch Nham chỉ liếc mắt nhìn hắc, liền nhìn ra Xích Tiêu cho dù là không mượn dùng ngoại lực, cũng sẽ bình yên vô sự.

Tâm thần nhất định, Thạch Nham cũng không đi quản Xích Tiêu, ở dưới cơ nhục thân thể tăng vọt, hắc lại từng bước một đi vào bên cạnh hai huynh đệ Lao Lý, Lao Luân.

Vừa thấy Thạch Nham lại đây, hai huynh đệ Lao Lý, Lao Luân vui mừng quá đỗi, ánh mắt lập tức đều sáng hắc lên.

Hai huynh đệ tuy rằng cũng là võ giả Thần Châu đại địa, nhưng bởi vì cảnh giới hơi thấp, thân mình cũng không có bí bảo hộ thân quá lợi hại, ở trong thiên tai cũng cực kỳ gian nan, Thạch Nham khi lại đây, hai người lớn tiếng nói lời cảm tạ, vẻ mặt cảm kích.

Ở lúc này, hai huynh đệ mới ý thức được Thạch Nham tốt, so với Ngải Nhã nọ, Thạch Nham loại hành động không vứt bỏ đồng đội này, lại làm cho hai huynh đệ cảm động.

“Đi!”

Thạch Nham trầm hô, cơ nhục trong hai tay cùng nhau rung động lên, một cỗ năng lượng dao động vô cùng to lớn, từ trong cánh tay nháy mắt xuất ra.

Một tay mang theo một người, Thạch Nham trong nháy mắt tiến vào Bạo Tẩu nhị trọng thiên cảnh, chỉ cảm thấy giờ khắc này cả người có được lực lượng, có thể so với võ giả Thiên Vị tam trọng thiên cảnh cường đại.

Hai tay vung mạnh, Lao Lý huynh đệ đã chuẩn bị thỏa đáng dựa thể bay đi ra ngoài, cùng bay về phía trung tâm hồ nhỏ.

Mà lúc này, Xích Tiêu cũng đã đi đến đó, thuận tay tiếp lấy huynh đệ Lao Lý, đem bọn họ đưa tới bên cạnh.

Huynh đệ Lao Lý cũng không do dự, vội vàng ở trong đám người hỗn tạp, thừa cơ lên thi thể.

Một tiếng kêu thảm thiết, bỗng nhiên từ trong miệng một võ giả bên ngoài la lên, võ giả này hăm sâu ở thiên tai không ai cứu, màn hào quang hộ thân cùng bí bảo trên người, bắt đầu không chịu nổi lực lượng của bốn loại thiên tai tổn hại, một khi lực phòng ngự biến mất, sẽ bị bốn loại thiên tai trong nháy mắt đánh chết.

Hoặc là bị đốt thành tro bụi, hoặc là bị lôi điện tiêu diệt linh hồn, hoặc là bị gió lốc xé nát, hoặc là bị phong sương đóng băng.

Cứ như vậy trong chốc lát, đã có mười người chết thảm, rốt cuộc không có thể đi vào trung ương hồ nhỏ, không thể tới gần thi thể.

Thạch Nham quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện võ giả một khi tiếp cận chỗ nằm thước phía dưới thi thể, là có thể không chịu bốn loại thiên tai ảnh hưởng, Xích Tiêu đã ở chỗ nọ, trên người lượn lờ sương khói nồng đậm, cũng đã tiêu tán ra, không có tiếp tục hao phí tinh lực đến chống đỡ thiên tai bốn phía.

Thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, Thạch Nham lại gian nan đi tới chỗ Thái Y, Thái Y lúc này quần áo ướt đầm, bộ dáng có chút chật vật.

Trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, mồ hôi hiện ra, trong mắt tràn đầy bối rối bất an, đang toàn lực để ngự động lực lượng trong cơ thể, miễn cưỡng đối phó bốn loại thiên tai ảnh hưởng.

Thái Y trong cổ tay áo, hơn mười dải lụa bay bay, dải lụa này mỗi một cái lóe lên vàng sáng ngũ sắc, mơ hồ đem thân thể nàng che kín.

Ở dưới bốn loại thiên tai ảnh hưởng, nàng phóng ra dải lụa, từng cái một lần lượt nổ tung, mỗi khi một cái dải lụa nổ ra, Thái Y sắc mặt lại đổi một chút, hiện ra vẻ mặt kinh loạn.

Mỗi một dải lụa nổ, chính là vòng năng lượng phòng ngự để Thái Y sinh tồn, một khi dải lụa này toàn bộ tiêu thất, Thái Y cũng sẽ hoàn toàn bại lộ ra, bị bốn loại thiên tai cắn nuốt, thì cốt không còn.

Thạch Nham lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, trong mắt hiện lên một tia do dự.

Thái Y này cùng Ngải Nhã đều là loại khó có thể khống chế, Ngải Nhã quỷ kế thực hiện được, làm tâm đề phòng của hắn nặng thêm một phần, theo bản năng đem Thái Y cùng Ngải Nhã quy về một loại người.

Hắn không biết nếu cứu Thái Y, ở trong tương lai nữ nhân này có thể giống như là Ngải Nhã hay không, cũng đem mình trở thành đối tượng tính kế.

Thời điểm ở đáy hồ, hắn đem thân thể Thái Y toàn bộ nhìn một lần, thậm chí còn từng ra tay khinh bạc, hắn tin tưởng Thái Y tất nhiên đối với hắn hận thấu xương.

Có cừu hận này trong lòng, Thái Y tương lai không nhất định sẽ an phận, nói không chừng cũng sẽ giống như Ngải Nhã, thời khắc nghĩ đối phó hắn.

Có ý tưởng này, Thạch Nham còn có chút không muốn cứu Thái Y, muốn tùy ý nàng tự sinh tự diệt.

“Thạch Nham!”

Thái Y bỗng nhiên hét lên, vẻ mặt hết hoảng bất an, “Người từng nói qua, ở trước khi Âm từ vụ chương chưa có chấm dứt, chúng ta coi như là đồng bạn? Người còn nhớ rõ lời người từng nói không? Nếu người thực nhớ rõ, liền giúp ta một tay!” Thái Y đôi mắt hung hăng nhìn về phía hắn, trên gương mặt kiêu diễm tràn đầy ý cấp bách.

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, lúc này mới tiếp tục vận động, vận dụng một thân lực lượng tiềm tàng, từng bước một đi về phía nàng.

“Ta tự nhiên nhớ rõ, ta cũng không phải như tiện nhân Ngải Nhã kia, ta đã nói, tự nhiên sẽ thực hiện” Đi tới bên cạnh Thái Y, Thạch Nham đưa tay nắm ở vòng eo của nàng, dùng sức túm lấy, dùng ánh sáng tinh thần bao phủ trên người, đem thân thể nàng bao trùm, giúp nàng chống đỡ bốn loại thiên tai bên ngoài xâm hại.

Thái Y bị hấn nắm ở eo nhỏ, vẻ mặt bị kiềm hãm, thân mình cũng khẽ run lên, nàng bỗng nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng hít một hơi, thấp giọng nói: “Lần này người giúp ta, ta sẽ nhớ rõ, một lần nợ ở hồ trong nhỏ người khinh bạc đối với ta, ta... ta coi như chưa có phát sinh qua”.

Thạch Nham ngạc nhiên.

Hương thơm thấm vào ruột gan, từ trên người Thái Y xông vào mũi, ôm vòng eo nàng, cảm thụ được cơ duyên kinh người nợ, Thạch Nham trong lòng không khỏi rung động, bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng kiều diễm ở trong hồ nhỏ kia, lại có chút tâm viên ý mã hấn lên.

“Đi mau!”

Thái Y thấy hấn bỗng nhiên thất thần một chút, cũng không biết hấn nghĩ tới cái gì, vội vàng khẽ kêu lên.

Thạch Nham hoàn toàn tỉnh ngộ, gật gật đầu, nhếch miệng cười lạnh nói: “Yên tâm đi, cái hồ nhỏ này đối với thiên tai có ảnh hưởng thật lớn, đã làm yếu bớt uy lực liệt diễm, lôi điện, bằng không cũng không có mấy người có thể chống đỡ đến bây giờ. Ta nếu dám can đảm lưu lại cứu các người, còn có nắm chắc có thể bình yên vô sự”.

Nói xong như vậy, hấn ôm vòng eo Thái Y, bỗng nhiên quát trầm một tiếng, trong cơ thể các loại năng lượng bỗng nhiên bộc phát ra.

Một cỗ khí thế khủng bố giống như núi, từ trên người hấn phóng thích ra, ở trong cơ thể các loại lực lượng trùng kích quán chú, Thạch Nham lực lớn vô cùng, liền ngay cả những điểm tinh quang bao phủ trên người, đều tựa như được tăng cường uy lực, một đám tinh diễm nợ hoạt động dày đặc, mơ hồ hình thành tinh đồ kỳ diệu.

Liệt diễm, bạo phong, lôi điện, tuyết sương năng lượng trùng kích tiến đến, rơi lên trên tinh đồ nợ, liền bị tinh đồ ảnh hưởng, khiến cho tinh đồ kích bắn ra từng đạo tinh quang, tinh quang cùng bốn loại thiên tai dị lực nợ va chạm lẫn nhau, bắn ra càng nhiều quang diễm năng lượng.

Ở dưới tinh thuần phòng ngự, Thạch Nham bình yên vô sự, mượn dùng nhục thân cường hấn, kéo Thái Y đi từng bước một hướng thi thê nợ.

Lúc này Xích Tiêu đã lên thi thê, đang rất nhanh leo lên phía trên, mắt thấy Thạch Nham ôm Thái Y lại đây, Xích Tiêu sắc mặt vui vẻ, hướng Thạch Nham gật gật đầu, quát khẽ nói: “Tiểu tử tốt!”

Thạch Nham cười cười, đem Thái Y đưa tới khu vực an toàn, đột nhiên khí thế căng vọt, một cỗ năng lượng dao động cuồng bạo, đột nhiên từ trên người hấn bùng nổ ra.

Vốn các võ giả đang chen chúc, đồng thời nhận thấy được Thạch Nham đến, cảm thụ được dao động mãnh liệt từ trên người Thạch Nham truyền đến, những người này ánh mắt đều biến đổi, lập tức thành thật xuống dưới.

“Chúng ta đi”.

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, bình tĩnh từ trong những người này xuyên qua, trước để cho Thái Y lên thi thê, rồi mới ở sau Thái Y, một cước đạp lên trên cổ thi thứ nhất.

Thái Y ở dưới Thạch Nham che chở, rất nhanh leo lên trên thi thê, hai chân thon dài tới lui, cái móng chuyển động có chút động lòng người, làm cho Thạch Nham ở phía dưới nàng xem có chút hoa mắt thần mê, ngăn không được sinh ra một loại dục vọng chiếm hữu mãnh liệt.

Không tốt!

Thạch Nham trong lòng rùng mình, lập tức ý thức được cảm xúc phản ngược này đã bắt đầu chậm rãi phát tác.

Trước đó hần lặng lẽ góp nhặt thi thể võ giả, hấp thu lượng lớn tinh khí trên người võ giả vừa mới chết này, lần tinh khí này nồng đậm, xa xa vượt qua trước đây, thẳng đến khi hần nhận thấy đã sắp không chịu nổi, mới ngừng lại.

Nay trong bảy trăm hai mươi cái huyết khiếu cả người, đều bắt đầu lưu lại cảm xúc phản ngược, cảm xúc này lặng lẽ phát tác, bắt đầu ảnh hưởng tâm chí của hần, đang phóng đại một mặt tà ác trong lòng hần, phóng đại bản năng nguyên thủy của hần.

Lần này trong huyết khiếu hấp thu tinh khí, so với dĩ vãng hùng hậu hơn rất nhiều, sinh ra cảm xúc phản ngược, so với dĩ vãng cũng sẽ mãnh liệt hơn.

Ở thời điểm tranh đấu chưa chấm dứt, một khi cảm xúc phản ngược toàn bộ bộc phát ra, hần nói không chừng sẽ không khống chế được, một khi lâm vào thô bạo điên cuồng chi, nói không chừng sẽ chẳng phân biệt được địch ta, đem toàn bộ sinh vật nhìn thấy diệt sát.

Dục vọng hủy diệt, cũng là một mặt tà ác nhất của nhân tính, là ngọn nguồn tâm ma!

Làm này dục vọng bị kích phát ra, hần chỉ sợ lấy tâm chí cứng cỏi của hần, cũng khống chế không được, thật muốn đến một khắc nọ, hần không biết sẽ phát sinh ra cái gì, hần nói không chừng sẽ ngay cả Tả Hư, Tả Thi đều hủy diệt.

Phương pháp duy nhất ngăn chặn loại thô bạo điên cuồng này, tựa như chỉ có thông qua phóng thích dục vọng để giảm bớt, nhưng mà, ở dưới tình huống hiện nay, hần làm thế nào mà có thời gian phóng thích dục vọng? Ai có thể cho hần cái thời gian kia?

Thạch Nham hai mắt cực nóng, sáng quắc dừng ở phía trên dáng người bị mồ hôi dính ướt động lòng người của Thái Y, nhìn cái miệng cùng cặp chân đẹp nọ, dục vọng trong lòng hần nảy sinh càng thêm mạnh mẽ.

Một bên là thô bạo giết chóc, một bên là tìm nữ nhân phát tiết, cái hai loại lựa chọn này xảy ra trước mặt hần, làm hần lâm vào thế khó xử.

Bất luận một loại phương thức nào, tựa như cũng không thích hợp tình trạng lúc này, một khi thực bị tâm ma khống chế, đem một mặt tà ác trong lòng vô hạn phóng đại, hần sợ kết quả cuối cùng, có khả năng sẽ vượt qua sự khống chế của hần.

Hần không muốn không khống chế được.

Trong lòng giãy dụa, hần cực lực khống chế chính mình, không nhìn tới Thái Y phía trên nữa, không thèm nghĩ đến những chuyện có khả năng khơi dậy dục vọng ở trong lòng hần.

Cẩn rằng, khuôn mặt dữ tợn, đi theo sau Thái Y, Thạch Nham rất nhanh hướng đi tới chỗ khu vực hai con sông giao vào nhau ở trên trời.

398. Chương 397: Không Khống Chế Được

Lựa chọn.

Cũng phải có một lựa chọn, nhưng hai loại lựa chọn này, cũng không là Thạch Nham muốn, bất luận loại lựa chọn nào, tựa như cũng không thích hợp với trường hợp này.

Lựa chọn tốt nhất, hần là không chịu cảm xúc mặt trái ảnh hưởng.

Nhưng trong lòng Thạch Nham hiểu rõ, biết mỗi một lần cảm xúc mặt trái bùng nổ, đều đã đem một mặt ác trong lòng hần phóng đại vô hạn, cho dù là nghị lực của hần, cũng khó kháng cự tâm ma trong lòng, khó có thể vẫn duy trì thanh tỉnh.

Lực phản ngược cuộn cuộn, không thể ức chế từ huyết khiếu cả người hần tràn ra, lực phản ngược này thẩm thấu toàn thân hần, thẩm thấu vào bên trong một thân gân mạch, cốt cách, huyết nhục của hần, ảnh hưởng hần thức hải, tựa như khống chế tâm cảnh của hần.

Ở trong loại lựa chọn này, hần dần dần bị lạc mất chính mình, hô hấp ồ ồ, hai mắt dần dần thành màu đỏ hồng, trong mắt có sự thô bạo điên cuồng nồng đậm.

“Bốp!”

Một cước đâm lên, một cổ lực lượng cuồng bạo, quán nhập cổ thi dưới lòng bàn chân.

Từng khối cổ thi trên thi kiều nọ, bị hần đâm trực tiếp nổ tung ra, hóa thành từng khối thịt nát không có máu tươi rơi xuống hồ nhỏ phía dưới.

“Bốp bốp bốp!”

Mỗi một bước giẫm xuống, nơi hần đi qua, từng khối cổ thi đều bị đâm thành phần vụn, đều rơi xuống phía dưới.

Thi kiều từ dưới thân hần bắt đầu gãy vỡ.

Khối cổ thi phía dưới nối với phía trên, nay cùng cổ thi phía trên mất đi liên hệ, tựa như không có lực lượng nào đó chống đỡ, đột nhiên đều rơi xuống dưới.

Võ giả còn đang giẫm lên cổ thi đi lên, kêu thảm, cùng cổ thi rơi xuống dưới.

Sau Thạch Nham, toàn bộ sinh cơ võ giả, đều bị một cước của hần giẫm đoạn, làm võ giả này đều rơi vào hồ nhỏ phía dưới, từng tiếng kêu làm người ta rợn tận xương chột truyền ra.

Đám người Thái Y còn ở trên thi kiều, cúi đầu nhìn lại, đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Thạch Nham đã tuyệt đường những người ở phía dưới.

Võ giả ngã xuống hồ nhỏ, lập tức bị bốn loại thiên tai nuốt lấy, những người này mặt lộ vẻ tuyệt vọng, ánh mắt cừ hận, cùng nhau rơi xuống trên người Thạch Nham.

Đáng tiếc Thạch Nham không khống chế được căn bản không có nhìn xuống phía dưới, hần đôi mắt đỏ ngầu, đối với những người đó kêu gào ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục dọc theo thi kiều bước đi lên phía trên.

Tiếng kêu thảm thiết phía dưới, rất nhanh đã im bật, võ giả lưu lại cuối cùng này đều là loại tu vi thấp nhất, bọn họ thật vất vả mới tới gần thi kiều, một thân lực lượng hầu như đã bị bốn loại thiên tai nọ bào mòn hầu như không còn, lúc này lại rơi xuống, lực lượng trên người rốt cuộc chống đỡ không được, bị bốn loại thiên tai nọ hoàn toàn nuốt sống.

Không bao lâu, võ giả này đều thành một khối thi thể không còn sinh mệnh bị bốn loại thiên tai mãnh liệt xâm nhập, rất nhanh ngay cả huyết nhục cũng không còn.

Thạch Nham đối với biến hóa dưới thân hoàn toàn không biết, thở phì phò như trước, hai mắt đỏ đậm, hướng tới thi kiều trèo lên.

Điểm thiên hà đan vào, từng khối cổ thi ở trong dòng sông chìm nổi lên xuống, cổ thi này ngực đều khắc cổ trận pháp huyền ảo khó lường, trung ương mỗi một cổ trận pháp đều có giống như có bí bảo làm suối nguồn cung cấp lực lượng.

Những khối cổ thi này, ngực mang theo bí bảo, đang điên cuồng công kích lên võ giả.

Đám người Triệu Phong, Lý Duyệt, đang tranh đoạt bí bảo trên ngực cổ thi này, cùng rất nhiều võ giả nơi này đang đối với cổ thi ra tay, chém giết đoạt bí bảo.

Một khi một khối cổ thi bị đánh giết, bí bảo trên ngực bọn họ, sẽ thoát ly thân thể bọn họ, lúc này toàn bộ võ giả đều liêu lĩnh ra tay, triển đấu lẫn nhau để tranh đoạt bí bảo hiển hiện ra này.

Tả Thi đứng ở một bên, không dám tham dự trận chiến đấu này, chỉ ngạc nhiên nhìn võ giả này điên cuồng công kích lẫn nhau, nhìn bọn họ vì bí bảo mà chém giết.

Tả Hư sau khi đi lên, chỉ liếc mắt nhìn một cái chiến đấu tàn khốc này, liền cùng Tả Thi đứng cùng một chỗ, dặn dò nàng không cần vọng động, trăm ngàn không cần khiến cho người khác chú ý.

Tả Thi trong lòng hiểu rõ, cũng phi thường an phận, vẫn đều chỉ nhìn, không có ra tay một lần nào cả.

Nàng bo bo giữ mình, chỗ nàng đứng thật ra thực an bình, võ giả đi lên, chỉ là vì bí bảo, nếu nàng không có biểu hiện ra dự vọng tranh đoạt bí bảo, những người đó cũng không có đem nàng xem thành uy hiếp, không ai lưu ý tới nàng.

Xích Tiêu cùng huynh đệ Lao Lý sau khi đi lên, cũng đi vào bên cạnh Tả Thi, khác với Tả Thi, huynh đệ Lao Lý nhìn bí bảo này, nhìn cổ thi người mang bí bảo, đều lộ ra vẻ mặt khát vọng.

“Thế nào? Muốn hay không?” Lao Lý chờ Xích Tiêu đến gần, vẻ mặt vui vẻ kêu lên: “Chúng ta có nên động thủ hay không?”

Xích Tiêu hít một hơi, nhìn cái chiến đấu tàn khốc này, hơi hơi lắc đầu nói: “Chờ một lát, Thạch Nham lập tức sẽ lên đây, chờ hắn lại đây rồi nói sau”.

Hai người Lao Lý đồng thời gật gật đầu.

Dòng nước nơi này phi thường kỳ dị, ở bên cạnh mọi người, lại làm cho người ta phát hiện không được, ngược lại làm cho người ta cảm thấy dòng nước này chỉ là vật hư ảo, đối với bọn họ không có chút ảnh hưởng nào.

Dưới chân bọn họ là một đất đá bằng phẳng, vùng đất này tỏa ra bạch quang, không ngừng mà chìm nổi, như là một con thuyền thuyền nhỏ.

Võ giả đi lên, đại đa số đều là Thiên Vị cảnh, có hai mươi người tới, đi nhập vào cỗ thực lực mạnh nhất này, phần đông võ giả Thiên Vị giao chiến, làm cho trở nên vô cùng hung hiểm, một cái vô ý, bị những người đó theo dõi, đều là rơi vào kết cục thê lương.

Xích Tiêu mặc dù có tu vi Thiên Vị nhị trọng thiên cảnh, nhưng ở trong này, cũng coi như không hơn cái gì, võ giả Thiên Vị tam trọng thiên cảnh nơi đây có sáu vị, Thiên Vị tam trọng thiên cảnh có mười người, còn lại cũng đại đa số đều là Thiên Vị nhất trọng thiên cảnh, Niết Bàn tam trọng thiên cảnh, trừ bỏ huynh đệ Lao Lý ra, chỉ có hai người. Tả Thi là võ giả Địa Vị cảnh duy nhất.

Rất nhanh, Thái Y cũng lên đây, nàng chỉ nhìn thoáng qua tình thế, liền yên lặng đi đến bên cạnh đám người Xích Tiêu, sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng nói: “Thạch Nham có điểm không thích hợp”.

“Hả?”

Đám người Xích Tiêu, Lao Lý, Tả Thi, mặt đều đổi sắc, đồng thời nói: “Là thế nào?”

“Ta cũng không rõ nữa” Thái Y lắc đầu, sắc mặt rất là quái dị, “Ta cảm thấy, hắn sợ là nhập ma?”

“Nhập ma?”

Mọi người đều biến sắc.

“Hắn trên người có năng lượng dao động phi thường mãnh liệt, nhưng hắn tựa như đã muốn mất đi lý trí, sát khí tận trời, tựa như muốn hủy diệt tất cả. Ta không biết hắn sao lại có loại trạng thái này, nhưng ta vừa mới ở phía trên hắn, cảm thấy hắn tựa như ngay cả ta đều muốn giết đi... Cái loại cảm giác này, phi thường đáng sợ!”

Lời này vừa nói ra, đám người Xích Tiêu đều kinh hãi, cùng nhau nhìn về phía thi kiều.

Một cỗ sát khí đậm đặc đến cùng cực, đầu tiên là từ chỗ đó bùng lên, sát khí nọ có mùi máu tươi nồng đậm, như là ở trong biển máu mà ngấm vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác cực độ nguy hiểm.

Ở trong sát khí đậm đặc kia, Thạch Nham hai mắt đỏ đậm, chậm rãi hiện lộ ra.

Đám người Xích Tiêu, Tả Thi, Thái Y chỉ theo dõi ánh mắt hắn một chút, vẻ mặt đều chấn động, tựa như ngay cả thức hải đều bị ảnh hưởng, nhất thời cũng sinh ra một loại dự vọng hủy diệt mãnh liệt.

Ánh mắt thô bạo, điên cuồng, khát máu, từ chỗ sâu trong đồng tử đỏ đậm của Thạch Nham truyền đến. Giờ khắc này Thạch Nham như là thực không bình thường, như lệ quỷ từ chỗ sâu trong địa ngục chui ra, hận không thể đem tất cả sinh linh đều cắn xé.

Hắn so với yêu thú cường đại nhất mà mọi người ở trong Âm từ vụ chưởng gặp được, còn có vẻ khủng bố hơn rất nhiều.

“Không tốt!”

Xích Tiêu sắc mặt kịch biến, cả kinh kêu lên: “Thạch Nham sợ là thực nhập ma! Cái này, loại trạng thái này, không biết sẽ phát sinh ra cái gì!”

“Ta đi nhìn xem” Tả Thi có chút bối rối, theo bản năng muốn đến bên cạnh Thạch Nham, hỏi một chút hắn đã xảy ra cái gì.

“Tiểu Thi đừng đi!”

Xích Tiêu đưa tay, gắt gao bắt lấy nàng, vội vàng nói: “Thạch Nham ở dưới loại trạng thái này, căn bản không còn lý trí gì nữa, con nếu tới gần hắn, nói không chừng sẽ bị hắn xem thành đối tượng hủy diệt trước hết! Đừng đi! Trăm ngàn không được tới gần hắn!”

“Nhưng hắn cứ như vậy, sẽ rất nguy hiểm!” Tả Thi giãy vài cái, phát hiện không thể từ trong tay Xích Tiêu giãy ra, nhin không được la hoảng lên, lớn tiếng quát to: “Thạch Nham, ngươi làm sao vậy? Ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Chúng ta làm thế nào mới có thể đến giúp ngươi?”

Thải Y, Tả Hư cũng nhìn về phía hắn, đều đang đợi Thạch Nham trả lời.

“Hống!”

Thạch Nham chợt phát ra một tiếng hét điên cuồng không giống nhân loại, một cỗ khí sát vô cùng vô tận hung, theo một tiếng gầm rú này, truyền khắp toàn bộ khu vực giao chiến.

Toàn bộ võ giả ở tại chỗ này, thức hải đều mạnh rung lên, huỳnh đệ Lao Lý thân thể mạnh chấn động, hốc mắt lại có một vòi máu tươi tràn ra. Tả Hư cũng giống như vậy, trong mắt máu tươi chảy ra, thân hình run rẩy, lộ ra vẻ mặt cực kỳ kinh sợ.

Hai võ giả Niết Bàn cảnh khác cũng giống như huỳnh đệ Lao Lý, trong mắt máu tươi chảy ra, đặt mông ngồi ở trên đất.

Thạch Nham rống to một tiếng, tràn đầy hung sát lực cực kỳ cuồng bạo, ở trong cái hung sát khí này còn có tinh thần triều dâng, nhưng lại ảnh hưởng thức hải toàn bộ võ giả.

Võ giả cảnh giới thấp nhất Niết Bàn cảnh này, thức hải nhấc lên sóng thật lớn, khó có thể khống chế tâm thần, bị hung sát khí nọ trực tiếp đánh sâu vào làm cho thức hải bạo loạn, lúc này mới hốc mắt đổ máu.

Ngược lại là Tả Thi, tuy rằng sắc mặt trắng bệch, nhưng lại bình yên vô sự.

Nàng thức hải chưa thành, thật ra không chịu cái sát khí tận trời này của Thạch Nham ảnh hưởng, thế cho nên huỳnh đệ Lao Lý Niết Bàn cảnh tâm thần bị hao tổn, chỉ có nàng Địa Vị cảnh là không chịu ảnh hưởng.

Thải Y, Xích Tiêu hai võ giả Thiên Vị cảnh này, ánh mắt cũng đại biến, vội vàng đến ức chế thức hải dao động, toàn lực khống chế thức hải không chịu Thạch Nham ảnh hưởng.

Võ giả Thiên Vị cảnh đến từ Thần Châu đại địa còn đang kịch chiến, theo một tiếng bạo rống của Thạch Nham, toàn bộ đều ngừng lại, một đám vẻ mặt đại biến, đều nhìn về phía Thạch Nham.

“Xú tiểu tử, ngươi làm cái gì?”

Triệu Phong sắc mặt trầm xuống, đột nhiên quát lên một tiếng lớn, “Ngươi đừng dọa người được không, lúc này tấu hỏa nhập ma, ngươi muốn tự sát hay sao? Tiểu tử, nhanh nín thở ngưng thần, ngồi ở tại chỗ không nên cử động, toàn lực khống chế tâm thần, đừng nghĩ nhiều lắm”.

Lý Duyệt ánh mắt lập lòe bất định, xa xa nhìn về phía Thạch Nham, bỗng nhiên nói: “Triệu Phong, ngươi nói phương pháp này, đối với hắn sợ là vô dụng, loại tấu hỏa nhập ma này của hắn, không phải tu luyện tạo nên, mà là ý chí trăm luân! Loại nhập ma này, không phải thông qua tinh tâm là có thể khôi phục bình ổn xuống, người này, sợ là tu luyện bí pháp tà ác nào đó, bí pháp đã xảy ra biến hóa, ảnh hưởng thần chí hắn, loại tình huống này rất khó xoay chuyển”.

“A!” Triệu Phong la hoảng lên, ngơ ngác nhìn Thạch Nham, trong lúc nhất thời cũng không biết như thế nào cho phải.

399. Chương 398: Bạo Tẩu

“Cẩn thận người này, hắn đã muốn điên rồi, không cần cùng hắn đi quá thân cận” Trung niên hán tử mặt sẹo nọ, hừ lạnh một tiếng, không kiên nhẫn nói: “Lúc này đã là lúc nào, thật muốn chết, ta không ngại thành toàn cho hắn!”

Thời điểm nói chuyện, hai mắt hắn lãnh liệt băng hàn, hung hăng nhìn về phía Thạch Nham, một bộ trạng thái muốn thuận tay xử lý Thạch Nham.

Không biết có phải hắn đối địch khiến cho Thạch Nham chú ý hay không, ở một tiếng hét lên điên cuồng, Thạch Nham hai mắt thô bạo nhìn mọi người, một đôi mắt điên cuồng khát máu nọ, bỗng nhiên nhìn về phía hắn.

“Nhìn cái gì? Muốn chết hay sao?” Hắn lạnh lùng cười, khinh thường nói: “Nhập ma rất giỏi sao? Bất quá chỉ là một võ giả Niết Bàn cảnh, người thật muốn chết, ta lập tức thu thập người!”

“Đột Khắc, tiểu tử này là người Quang Minh thần giáo chúng ta, người dám động tới hắn, ta sẽ không bỏ qua cho người!” Triệu Phong hét to nói.

“Hắn đã muốn điên rồi, người muốn che chở một tên điên sao?” Người trung niên mặt sẹo tên là Đột Khắc nọ, sắc mặt lạnh lùng, khinh thường cười khẩy nói: “Người như thế, ý chí lực không kiên định, thể mà lại ở loại thời điểm máu chốt này tẩu hỏa nhập ma, ta xem hắn cho dù là thức tỉnh lại, sợ là cũng không có tác dụng gì, người cũng đừng quản tới hắn”.

“Hãy!”.

Nhưng vào lúc này, Thạch Nham lại bạo rống một tiếng, như một yêu thú điên cuồng, cả người trào ra lượng lớn sương trắng, đột nhiên hướng tới Đột Khắc phóng đi.

Đột Khắc sắc mặt băng hàn, cười lạnh nói: “Muốn chết!”

“Đột Khắc, người đừng làm vậy!” Triệu Phong hét lớn, “Người này là người Quang Minh thần giáo ta, người đối phó hắn, chính là đối phó Quang Minh thần giáo chúng ta! Người nếu dám giết hắn, lão tử tất nhiên sẽ cho người dễ coi!”

“Tĩnh Thổ chúng ta, khi nào sợ Quang Minh thần giáo các người”.

Đột Khắc khặc khặc cười quái dị lên, mắt thấy Thạch Nham xông lại đây, hắn tùy tay lôi kéo, một khối cổ thi đã mất đi bí bảo bên cạnh, đã bị hắn bắt lại, cổ thi mất đi bí bảo nọ nhục thân tàn phá không chịu nổi, đã không có một chút lực lượng, nhưng bị Đột Khắc một trảo, một đoàn huyết quang bỗng nhiên quán nhập vào trong thân thể một khối cổ thi nọ.

Cổ thi xông hướng Thạch Nham vọt tới, thời điểm trên đường, một thân huyết nhục cổ thi bỗng nhiên bóc xuống, chỉ còn lại có một khối khung xương.

Cổ thi nọ khung xương toàn thân, ở dưới một loại lực lượng kích phát, bỗng nhiên bùng nổ ra, xương đầu hung ác hóa thành một đạo máu tươi bắn ở trên người Thạch Nham.

“Xoảng!”

Thanh âm kim thiết giao kích, từ ngực Thạch Nham truyền đến, xương cốt bèn nhọn đâm đĩa máu tươi nọ, đâm vào trên người hắn, như là oanh kích ở trên một tảng đá cứng rắn, ngực Thạch Nham phụt ra chỗ quang điểm, trừ bỏ quần áo vỡ tan ra, ngay cả da thịt đều không có một chút sứt mẻ.

Đột Khắc ánh mắt nhú lại, trên mặt hiện ra thần sắc khiếp sợ.

Đám người Triệu Phong, Lý Duyệt, cũng ngẩn ngơ, có chút không dám tin nhìn về phía Thạch Nham.

Đột Khắc có tu vi Thiên Vị tam trọng thiên cảnh, các loại vũ kỹ bí pháp Tịnh Thổ có tiếng quỷ dị hung hãn, pháp môn dùng một thân xương cốt võ giả làm cốt mâu công kích này là Hóa Cốt Nhục Mâu, uy lực vô cùng, phòng ngự bí bảo bình thường đều rất khó ngăn cản.

Thạch Nham chỉ bằng nhục thân, cứng rắn kháng “Huyết mâu” nộ hung ác đâm đánh, thế mà toàn thân không có việc gì, biến hóa như thế, làm cho võ giả chung quanh sắc mặt đều phát lạnh, cột sống đều lạnh lùng, nhất thời sinh ra một loại cảm giác phi thường khủng hoảng.

Tiểu tử này có phải người bình thường hay không? Vì cái gì nhục thân người này, lại so với yêu thú bình thường còn cường hãn hơn?

Mọi người không tự kìm hãm được toát ra loại ý niệm này trong đầu, thời điểm nhìn lại Thạch Nham, toàn bộ lộ ra ánh mắt kiêng kỵ, theo bản năng lui ra sau một bước, sợ Thạch Nham trạng thái nhập ma đem bọn họ trở thành con mồi.

“Ha ha, Đột Khắc, ngươi không được” Triệu Phong còn chuẩn bị ra tay cứu giúp, vừa thấy Thạch Nham bình yên vô sự, hân hoan vui vẻ, nhin không được cười ha hả, “Xem ra bí kỹ Tịnh Thổ các ngươi, thật là không bằng Quang Minh thần giáo chúng ta, giáo đồ này của chúng ta ngay cả bí bảo đều không có vận dụng, hóa cốt nhục mâu của ngươi lại không làm gì được hắn, thật sự là làm cho ta không thể không hoài nghi, Tịnh Thổ các ngươi có phải chỉ là hư danh hay không”.

Lý Duyệt cũng lộ ra ý cười, ánh mắt có chút khinh thường, thản nhiên nói: “Tịnh Thổ thanh danh lớn như vậy, xem ra chỉ bị người thổi phồng ra, hôm nay vừa thấy, thì ra bất quá cũng như thế”.

Đột Khắc cùng này võ giả Tịnh Thổ, một đám sắc mặt phát xanh, ánh mắt bỗng nhiên âm trầm xuống.

Nhưng vào lúc này, Thạch Nham lại điên cuồng hét lên một tiếng, điên cuồng nhắm về phía Đột Khắc nộ, một đám tinh thần quang điểm, từ ngực hắn lóe ra, tựa như vì hắn tăng lên lực lượng chống đỡ càng mạnh.

Như một luồng tinh quang, chỉ trong nháy mắt, Thạch Nham đã vọt tới trước người Đột Khắc, trong đôi mắt đỏ đậm, mạnh trào ra tinh thần dao động cực kỳ khủng bố.

Đột Khắc chỉ cùng hắn nhìn một cái, thức hải đã mạnh rung lên, có loại ảo giác bị biển máu vô tận bao phủ, bị thi cốt quấn quanh toàn thân.

“Ánh mắt tiểu tử này, có thể phóng xuất ra tinh thần trùng kích, cẩn thận!”

Một võ giả Tịnh Thổ Thiên Vị tam trọng thiên cảnh, vừa thấy trên mặt Đột Khắc hiện ra một phần mê man, đột nhiên hét to.

Đột Khắc ánh mắt lập tức khôi phục bình thường, trong lòng phát lạnh, thân mình như rắn vặn vẹo một chút, một trận cốt cách bạo vang, không ngừng từ trong thân thể hắn truyền ra.

Một thân cốt cách giống như là nổ lên, giống như là rang đậu mà bốp bốp rung động, ở trong thân thể vang lên, trên người Đột Khắc hiện ra hào quang màu xanh thẫm, hào quang này như một loại dung dịch bao trùm toàn thân hắn, quang mang màu xanh này có vẻ có chút quỷ dị, trong mệnh môn, như là có một lệ quỷ ký túc ở trên người hắn.

Đợi cho Thạch Nham xông lên, chất lỏng màu xanh này bỗng nhiên trướng lớn mở ra, chất lỏng màu xanh biến ảo thành ba quỷ trảo âm u, mạnh vươn đến, chộp về phía Thạch Nham.

“Lục Minh Quỷ Thủ!”

Đột Khắc cười lạnh, há miệng phun ra một luồng hào quang, hào quang nộ chia ra làm ba, phân biệt chui vào quỷ trảo nộ.

Ba ngọn quỷ trảo, bị hào quang trong miệng hắn hướng lên, trên quỷ trảo hiện ra ba ánh mắt màu xanh, như là lệ quỷ địa ngục đang nhìn trộm nhân gian giới, truyền ra lục quang âm trầm băng hàn.

Một cỗ ý niệm tinh thần phê hồn, từ ba trong quỷ nhãn nộ truyền ra, thông qua đôi mắt đỏ đậm của Thạch Nham, trực tiếp nhập thức hải của hắn.

“Người dám!”

Triệu Phong rống giận lên, rốt cuộc nhịn không được ra tay, hướng tới Đột Khắc đánh ra một đoàn thái dương thần quang cực nóng, trong thần quang, mơ hồ có thể thấy được thái dương tằm bổ vụn vật sinh linh, sinh linh này ở thái dương chiếu rọi xuống, có thể sinh tồn, có thể sinh sản sinh mệnh.

Một võ giả Tịnh Thổ ở bên cạnh Đột Khắc, hừ một tiếng, thân ảnh nhoáng lên một cái, đã đến một bên Đột Khắc, trong tay áo bay ra một viên cổ, viên cổ nọ vừa xuất hiện, liền trưởng lên, truyền ra tiếng vang “thùng thùng” nặng nề.

Triệu Phong đánh đi ra thái dương thần quang, ở dưới tiếng trống kia ảnh hưởng, vụn vật sinh linh hiển hiện ra trong đó, tựa như bị chấn tiêu vong, từng cái một biến mất không thấy.

Ý cảnh kỳ thác ở thái dương thần quang, nhất thời bị đánh xơ xác, uy lực cái thái dương thần quang này, cũng tiêu giảm thật lớn, người nọ nhân cơ hội niết ần, nắm đạo dị quang trong viên cổ chợt lóe rồi biến mất, nháy mắt nhảy vào trong thái dương thần quang, đem lực lượng thái dương thần quang nọ triệt tiêu đi.

“Rắc rắc!”

Ba ngọn quỷ trảo của Đột Khắc, lúc này đã chộp lên trên cổ của Thạch Nham, quỷ trảo sắc bén như đao nọ, hung hăng xiết lên yết hầu Thạch Nham, truyền ra tiếng vang làm cho người ta nổi da gà.

Đám người Xích Tiêu, Thái Y, vừa thấy Thạch Nham gặp hung hiểm, liếc mắt một cái, đều vọt đi qua, muốn giúp Thạch Nham đến đối địch.

Huynh đệ Lao Lý cũng phát ra tiếng hô, hai người ở trong khoảnh khắc, tựa như đạt được thần lực nào đó, trong cái bao tay trên tay truyền ra ý cảnh cương mãnh cuồng liệt, lại cùng nhau đánh hướng về phía đám võ giả Tịnh Thổ.

Cổ Thạch Nham bị ba ngọn quỷ trảo bóp lêm, tuy rằng truyền ra tiếng vang làm cho người ta kinh tâm, nhưng cổ hắn vẫn chưa bị quỷ trảo này xé rách, vẫn bình yên vô sự.

Trên “Lục minh quỷ thủ” nọ hiển lộ ra quỷ nhãn, cùng đôi mắt đỏ sẫm của hắn đối diện, một loại tinh thần lực băng hàn âm lệ tà ác, thẩm thấu tiến thức hải hắn, ý đồ đem thức hải hắn ảnh hưởng, làm hắn khó có thể khống chế thân thể chính mình, hình thành lực phòng ngự hữu hiệu...

“Ngao!”

Thạch Nham điên cuồng hét lên, bên trong hai mắt đỏ sẫm, toát ra một luồng hào quang đỏ như máu, một cỗ tinh thần ý cảnh hủy diệt, thô bạo, khát máu tà ác, trực tiếp nhảy vào quỷ nhãn của ba ngọn quỷ trảo nọ.

Ba quỷ nhãn nọ, từng cái một nổ tung ra, ý cảnh bên trong quỷ nhãn đến từ chính Đột Khắc, bị đánh sâu vào phá thành từng mảnh nhỏ.

Liền ngay cả bản thân Đột Khắc, cũng bị tinh thần ý cảnh tà ác nọ ảnh hưởng, biến sắc, bên trong đôi mắt tựa như có một chút huyết quang hiển hiện ra.

Thạch Nham đưa tay, cánh tay hiện về đỏ tím, lực lượng cuồng bạo phụt ra, hung hăng chụp lên trên ba ngọn Lục Minh Quỷ Thủ nọ.

“Bóp! Bóp! Bóp!”

Ba ngọn do Lục Minh Quỷ Thủ do Đột Khắc ngưng luyện ra, toàn bộ nổ tung ra, hóa thành nhiều điểm lục quang, tiêu tán ở trong thiên địa.

“Sao có khả năng?”

Đột Khắc theo bản năng hét lên, “Người chỉ có Niết Bàn tam trọng thiên cảnh, sao có khả năng phá đi Lục Minh Quỷ Thủ ta ngưng luyện ra? Không có khả năng!”

Đột Khắc thét lớn, trên mặt rốt cuộc lộ ra một tia kinh sợ, vội vàng tránh lui ra sau.

Bóng dáng của Thạch Nham, ở tại chỗ quỷ dị vắn vẹo một chút, chợt bỗng nhiên ở chỗ tay phải Đột Khắc hiển lộ ra, quyền đầu cực lớn màu đỏ tím, hung hăng đánh ở ngang sườn Đột Khắc.

Năng lượng như thủy triều bùng phát dâng lên, mang theo ý cảnh hủy diệt, khá máu, điên cuồng, nháy mắt quán nhập vào trong thân thể Đột Khắc.

Ở dưới cổ năng lượng kinh khủng đánh sâu vào, Đột Khắc cả người cốt cách tiếng nổ vang càng lớn hơn nữa, bên hông thậm chí có khớp xương trực tiếp xuyên phá làn da, trực tiếp xông ra.

Đột Khắc kêu lên thảm thiết, lưng bên trái máu tươi như suối, không ngừng chảy ra, ở trong tiếng kêu thảm thiết, Đột Khắc như gặp ác quỷ, khủng hoảng rất nhanh né tránh, cũng không dám cùng Thạch Nham tiếp cận nữa.

Hắn là thực sợ hãi.

Một ít võ giả quan sát chung quanh, sắc mặt phát lạnh, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham, càng thêm kinh sợ hãi lên.

Thạch Nham chỉ có Niết Bàn tam trọng thiên cảnh, lấy hoàn cảnh kém hơn một cấp bậc, lại làm cho Đột Khắc Thiên Vị tam trọng thiên cảnh bị thương nặng, đây là tình huống gì?

“Thạch Nham, quả nhiên lợi hại!”

Lao Lý ha ha cười lên, quanh thân lưu chuyển một cỗ thần lực mãnh liệt, cùng đệ đệ hần Lao Luân cùng nhau đối phó một gã võ giả Tịnh Thổ Thiên Vị nhất trọng thiên cảnh, nhưng lại đánh tên võ giả kia cả người đầy máu, tựa như ngay cả một chút phản kháng đều không có.

Cũng là vượt cấp khiêu chiến, hơn nữa chiếm cứ chủ động tuyệt đối. Tả Thi trong mắt tia sáng kỳ dị lóe lên, nhìn Thạch Nham nhập ma nọ đại phát thần uy, lại có chút tâm thần lay động, cảm thấy Thạch Nham giờ khắc này nhập ma, ngược lại có một loại mị lực tà dị khôn kể.

400. Chương 399: Xem Nhầm

Mười bộ cổ thi, ở trong thiên hà di động chìm nổi, mỗi một cổ thi ngực đều có một cái cổ trận pháp, trung ương cổ trận pháp đều được khảm bí bảo.

Triệu Phong, Lý Duyệt những người Quang Minh thần giáo này, ở Thạch Nham dẫn đầu đối với Đột Khắc nọ phát động công kích, hơi do dự, cũng đều hướng tới những người đến từ Tịnh Thổ này động thủ, Quang Minh thần giáo cùng Tịnh Thổ giao chiến, làm phần đông võ giả đều bị lan đến.

Đám người Xích Tiêu, Thái Y, Lao Lý, nhìn thấy Thạch Nham điên cuồng nhìn chăm chăm Đột Khắc không buông, e sợ Thạch Nham bị Tịnh Thổ hợp lực đánh giết, cũng đều vọt đi lên, nhìn chăm chăm võ giả Tịnh Thổ không thôi.

Tịnh Thổ tổng cộng có hai gã võ giả Thiên Vị tam trọng thiên cảnh, Đột Khắc bị Thạch Nham quán lấy, không thể phân thân, một mỗi ứng phó Thạch Nham truy đuổi, vị võ giả Thiên Vị tam trọng thiên cảnh còn lại, lại bị Triệu Phong, Lý Duyệt liên thủ vây quanh, người này bị Triệu Phong, Lý Duyệt ngang cấp quán lấy, cũng có vẻ có chút chật vật.

Đám người Quang Minh thần giáo Triệu Phong này, chính thể thực lực vốn đã không kém võ giả Tịnh Thổ, thêm vào huynh đệ Xích Tiêu, Thái Y, Lao Lý, trận thế này đã xoay chuyển, khiến cho Quang Minh thần giáo chiếm cứ thượng phong, khoảnh khắc đám võ giả Tịnh Thổ đã kêu lên liên tục.

Võ giả chung quanh quan sát, vừa thấy Quang Minh thần giáo cùng một đám người Xích Tiêu, đã cùng Tịnh Thổ khai chiến, hơi do dự, đều né tránh ra, tiếp tục đối với cổ thi này xuống tay.

Cổ thi chưa diệt, bí bảo ở ngực bọn chúng sẽ không rơi xuống, làm cho mọi người không thể được bí bảo này.

Một loại linh ngộ theo bản năng bỗng nhiên chiếu vào trong nội tâm của hắn, Thạch Nham lại điên cuồng, máu tươi cả người rất nhanh ngưng luyện với lực lượng tiêu cực.

Thân thể vốn bởi vì thạch hóa vũ hồn biến dị mà cơ nhục phình ra lại quỳ dị khô quắt lại, thân thể màu tím đỏ lúc này thành màu đỏ như máu rất khủng bố.

Từng giọt máu tươi đỏ sẫm trộn lẫn với lực lượng tiêu cực không ngờ từ trong lỗ chân lông của hắn trào ra, nhưng không chảy xuống mà là phủ lấy da thịt toàn thân hắn.

Giống như là một cái kén máu.

Từ xa nhìn lại, Thạch Nham như là bị máu tươi dính đầy cả người, mùi máu tươi bốc ra, khiến cho người ta cảm thấy một loại tà ác cực độ.

Tiêu Hào đột nhiên biến sắc.

Hắn và Thạch Nham một mực giao chiến, hắn so với bất kỳ ai khác thì hiểu được biến hóa nhục thân của Thạch Nham nhanh hơn, vào lúc này, khí thể trên người Thạch Nham không ngờ đã tăng gấp đôi.

Tiếp theo thì năng lượng bá đạo cuồng bạo hơn trào dâng, một loại lực lượng tà ác có thể khai thiên liệt địa từ trong cơ thể Thạch Nham ủa ra.

“Băng!”

Thạch Nham một quyền đánh ra, ngực đã kim loại hóa của Tiêu Lăng không ngờ lại trực tiếp lõm xuống.

Tiếng xương cốt gãy từ ngực Tiêu Lăng truyền đến, xương ngực được mấy chục loại kim loại dị năng thói luyện của hắn tựa hồ căn bản không chịu nổi oanh tạc với loại trình độ này, trực tiếp bạo liệt.

Tiêu Lăng không nhịn được hét thảm, theo bản năng bắt đầu muốn né tránh.

Đã muộn rồi!

Thạch Nham Lực lượng tăng vọt giống như một con yêu thú hung tàn, vồ lấy Tiêu Lăng, quyền đầu cuồng bạo đánh lên người Tiêu Lăng như mưa.

Thân thể đã kim loại hóa của Tiêu Lăng giống như bị cự chùy vạn tấn oanh kích, xương cốt bạo liệt, nhục thân bị đánh ra những quyền ấn rất sâu.

Thân thể kim loại hóa của hắn trực tiếp vạn vụn, giống như là kim loại bị đánh cho biến hình.

Tiêu Lăng không ngừng kêu thảm, nhưng không thể nào tránh né, bị Thạch Nham đánh cho máu tươi văng tung tóe, thân thể cũng vạn vụn biến hình, dần dần thành một hình dạng dài, như là bảo vật bị luyện khí sư dùng bí pháp thói luyện, thành hình kiếm.

Một số võ giả vẫn đang đối phó với xác ướp cổ chung quanh trợn mắt há hốc mồm, nhìn Thạch Nham với vẻ không dám tin, như thấy lệ quỷ vậy.

Lưng mọi người lạnh toát, ánh mắt nhìn Thạch Nham đầy sợ hãi, không có bất kỳ ai là không nhìn thấy lực lượng tà ác mà Thạch Nham bộc phát ra vào lúc này.

Rất nhanh, xương cốt nhục thân của Tiêu Lăng đều bị đánh gãy, kim cương vũ hồn được xưng là lực phòng ngự biến thái nhưng lại không chịu nổi những cú đâm của Thạch Nham, vạn vụn biến hình.

Thần quang trong mắt Tiêu Hào dần dần xuống dưới, trông mắt một vàng một bạc đó cũng khôi phục nguyên dạng.

“Hắn bị đánh chết rồi!”

“Đúng vậy, Tiêu Lăng đã bị đánh chết tôi.”

“Tiểu tử đó có phải là người hay không? Kim cương vũ hồn của Tiêu Lăng được xưng là loại có lực phòng ngự mạnh nhất trong Vũ Hồn điện, không phải nói võ giả cảnh giới ngang nhau thì chỉ bằng vào lực lượng thân thể thì căn bản không thể oanh phá được lực phòng ngự kim cương vũ hồn ư?”

“Võ giả Đồng cấp? Tiểu tử đó rõ ràng chỉ có niết bàn chi cảnh mà?”

“Là Tiêu Lăng quá yếu hay là tiểu tử đó Quá mạnh mẽ?”

“Người thấy sao?”

“Ta thấy, hẳn là tiểu tử đó rất biến thái.”

Ca vô giả đều nghị luận, ai nấy mặt mày chưa sót, sinh ra một loại cảm giác khó có thể địch nổi Thạch Nham.

Tiêu Hào đã chết, nhưng Thạch Nham tựa hồ vẫn không biết, tiếp tục nhìn chăm chăm vào nhục thân của Tiêu Lăng mà đánh, đánh Tiêu Hào như mỳ vắt.

“Đại ca!”

Tiêu Hải mí mắt như rách ra, vẻ mặt bi thống, lao về phía Triệu Phong, ngửa mặt lên trời gầm lên.

“Cho chết!”

Triệu Phong cười lạnh, vui sướng vô cùng, cảm thấy phán đoán của mình quả nhiên là đúng, tiểu tử này Thạch Nham tuyệt đối là nhân tài, có lẽ sẽ là ngôi sao sáng nhất của Quang Minh thần giáo trong tương lai, chỉ cần dựa vào Thạch Nham vô cùng vô hạn này, địa vị của hắn ở Quang Minh thần giáo trong tương lai nhất định có thể nước lên thì thuyền lên.

“Rầm!”

Nhục thân của Tiêu Hào trực tiếp bạo liệt, huyết nhục bay tứ tung, bị Thạch Nham đánh thành hai đoạn từ phần bụng.

Tiêu Hào đã chết tới không thể chết thêm được nữa, Thạch Nham mới ngừng lại, có chút mê hoặc đứng đó, tựa hồ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đang kinh ngạc tự hỏi.

Không ai dám tới quấy rầy hắn.

Mọi người từ xa nhìn, cho dù là hắn đang ở trạng thái thất thần thì cũng không có ai to gan lớn mật tới nhân cơ hội đánh lên hắn.

Đều bị biểu hiện của Thạch Nham làm kinh sợ rồi.

Đột Khắc bị đánh vỡ đầu, Tiêu Lăng bị đánh vỡ kim cương vỡ hồn, bị một quyền đánh thành hai đoạn, sự hung tàn của Thạch Nham khiến khiến lòng người lạnh ngắt, khiến mọi người sợ hãi.

Rất nhiều người dừng xuất thủ với xác ướp cổ, chỉ từ xa nhìn về phía Thạch Nham, vẻ mặt cẩn thận, sợ mình chỉ có một động tác nhỏ cũng khơi dậy sự hung ác điên cuồng của Thạch Nham.

Bất kỳ ai bị hắn nhằm vào cũng sẽ rơi vào kết cục thê thảm, đạo lý này, Đột Khắc và Tiêu Lăng đã dùng cái chết để chứng minh với mọi người.

Không ai dám động dậy.

Tả Thi giãy dụa một chút, muốn tới xem tình huống nhưng lại bị Tả hư tóm chặt không cho hắn tới gần Thạch Nham.

Thải Y đã giết chết một vô giả thiên vị nhất trọng thiên chi cảnh của Niết bàn cũng mặt đẹp trọn to nhìn hắn, hiện ra vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Bỏ đi.

Thải Y vốn đang chuẩn bị tìm thời cơ tính sổ với tên Thạch Nham tính khinh bạc này, nhưng trải qua một phen biến hóa này, nàng ta đã từ bỏ quyết định ngu xuẩn này, quyết định quên đi đoạn kinh lịch đó.

“Đại ca, Thạch Nham này quá cường đại, so với huyết mạch của chúng ta thì tựa hồ còn đáng sợ hơn!”

Lao Luân giật mình, nhỏ giọng nói với Lao Lý.

Lao Lý gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng: “Hắn có ơn với chúng ta, nếu không có hắn thì chúng ta đã chết vài rồi. Tuy rằng trong ám tử vụ chướng thì không có tình cảm thực sự gì, nhưng chúng ta nên lấy thành ý đối

đĩ, tri ân báo đáp, đây là đạo đức cơ bản nhất, người khác giúp chúng ta thì chúng ta nhất định phải ghi nhớ trong lòng.

“Ta minh bạch.”

“Ha ha, hảo tiểu tử, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi!” Triệu Phong cười lớn, cũng không quản Tiêu Hải đang điên cuồng hét lên gào thét, thét to với Thạch Nham: “Chờ chuyện của ám tử vụ chương kết thúc, ta tất nhiên sẽ bẩm báo lên trên, nói cho họ ở Vô Tận hải còn có một hạt giống trung tâm của thần giáo chúng ta.”

Giáo đồ của Quang Minh thần giáo vẻ mặt chấn động, đều lộ ra sắc mặt vui mừng.

Thân thể của Thạch Nham hơi hơi chấn động, trải qua một phen phát tiết phát tiết, tựa hồ đã dần dần khôi phục lý trí, vẻ mê mang trong ánh mắt cũng đã biến mất một chút.

Nửa ngày sau, Thạch Nham đột nhiên quay đầu, hai mắt khôi phục về bình thường, khí tà ác và khí thô bạo cũng biến mất.

“Ả tiện ác nhân Ngải Nhã đâu?”

Hắn nhìn về phía Thái Y, bỗng nhiên hỏi.

Thái Y dưới cái nhìn chăm chú của hắn, nhẹ nhàng lắc đầu: “Sau khi ta lên thì không thấy nàng ta, không biết nàng ta đi đâu rồi.”

” Nếu để ta tìm được ả kỹ nữ đó, ta nhất định sẽ cho ả biết tay!” Lao Luân lạnh giọng nói.

” Thạch Nham!”

Tả Thi cuối cùng cũng vui mừng kêu lên: “Ngươi không sao chứ? Có phải đã tỉnh táo lại rồi hay không? Có biết ta là ai không?”

Nàng ta ra sức vẫy tay, vẻ mặt vui sướng, bộ dạng rất hưng phấn.

Thạch Nham nhếch miệng cười cười, gật đầu với nàng ta: “Các ngươi đều không sao là tốt rồi, ta còn sợ ta sẽ đả thương các ngươi, trạng thái vừa rồi, ngay cả bản thân ta cũng không thể khống chế.”

“Không sao, chúng ta đều không sao.” Tả Hư cười ngượng ngùng, lau mồ hôi lạnh, thậm chí phào nhẹ nhõm.

403. Chương 402: Thiên Vị Chi Cảnh

“Tiểu tử, ngươi tựa hồ đã đột phá rồi?”

Triệu Phong đi đến trước người Thạch Nham, nghiêm túc nhìn hắn, bỗng nhiên kinh hãi hét lên: “Ngươi đã bước vào thiên vị chi cảnh rồi?”

Đám người Xích Tiêu, Thái Y vẻ mặt chấn động, kinh ngạc nhìn về phía hắn, sắc mặt động dung.

Thạch Nham cười cười, gật đầu nói: “Có vẻ như đích xác đã đột phá.”

Khi Nói chuyện, hắn không khỏi nhìn lòng bàn tay phải, hiện ra vẻ mặt kỳ dị.

Lúc trước dị lực thần bí trong huyết đạo trên người dung hợp với một thân máu tươi, dị lực thần bí này tụ ở trong máu tươi tại lòng bàn tay phải, hình thành ba giọt máu tươi cực kỳ kỳ lạ.

Ba giọt máu tươi, ở trong mạch máu lòng bàn tay hắn, truyền ra một cỗ năng lượng ba động phi thường mãnh liệt.

Nội thị lòng bàn tay, hắn phát hiện ba giọt máu tươi đó giống như là hồng bảo, trong suốt và rất đẹp, da thịt của lòng bàn tay, tựa hồ vẫn không thể che lấp được quang mang của ba giọt máu tươi. Bất tử chi huyết!

Trong lòng Thạch Nham khẽ quát một tiếng, trên mặt tràn đầy kinh hãi, hắn từ lâu đã nghe người của Dương gia nói, người của Dương gia có bất tử vô hồn, trong hoàn cảnh đặc thù nào đó có thể ngưng luyện ra bất tử chi huyết, nói bất tử chi huyết có tác dụng cực kỳ kỳ lạ.

Năm đó Dương Thanh để cũng mượn dùng bất tử chi huyết, mới tính ra hắn chưa tử vong, thậm chí biết hắn có liên hệ với huyền băng hàn diễm.

Dựa theo cách nói của người Dương gia thì bất tử chi huyết này vô cùng diệu dụng, chỉ biết rằng có thể mượn dùng bất tử chi huyết đạt thành rất nhiều mục đích rất khó thực hiện.

Ba giọt máu tươi đỏ sẫm Trong lòng bàn tay có lực lượng ba động mãnh liệt, hoàn toàn bất đồng với máu tươi trong cơ thể, trong đó thậm chí có tinh thần ba động của hắn, giống như ở giữa ba giọt máu tươi này ký thác suy nghĩ của linh hồn hắn, khiến hắn sinh ra một loại cảm giác ba giọt máu tươi này có sinh mệnh kỳ diệu.

Hắn cũng không biết diệu dụng của bất tử chi huyết, không biết vận dụng bất tử chi huyết này như thế nào, nhưng ba giọt máu tươi này đột ngột sinh ra vẫn khiến hắn cực kỳ vui mừng.

Một thân tinh khí rơi vào tình trạng nhập ma, rồi hắn mặc danh kỳ diệu tiến vào thiên vị chi cảnh, còn ngưng luyện ra ba giọt bất tử chi huyết, chuyển đi tới ám tử vụ chướng này có thể nói là thu hoạch phong phú.

Đám người Xích Tiêu, Thái Y há to miệng, ánh mắt kinh hãi.

Nhất là Thái Y, huynh đệ Lao Lý, bọn họ và Thạch Nham một độ hoạt động trong ám tử vụ chướng, vẫn nhớ rõ lúc mới gặp Thạch Nham, hắn tựa hồ chỉ có tu vi niết bàn nhị trọng thiên chi cảnh, trong mấy tháng thời gian ngắn ngủi hắn từ niết bàn nhị trọng thiên chi cảnh tiến vào tam trọng thiên, hiện giờ lại bước vào thiên vị chi cảnh.

Đây là tốc độ tu luyện kinh người cỡ nào.

Nếu không tận mắt Thạch Nham từng bước tiến cảnh, Thái Y, Lao Lý đều không tin, không ai có thể không ai có thể trong thời gian ngắn như vậy liên tục đột phá.

” Ha ha, lợi hại lợi hại, tiểu tử quả nhiên khiến cho người ta giật mình, chẳng những có thể giết chết Đột Khắc và Tiêu Lăng, không ngờ còn có thể đột phá tới thiên vị chi cảnh, tiền đồ không thể hạn lượng!” Triệu Phong cũng rất cao hứng, trong mắt hắn, Thạch Nham càng lợi hại thì địa vị ở Quang Minh thần giáo trong tương lai càng thêm tôn quý, hắn dẫn Thạch Nham vào Quang Minh thần giáo tất nhiên cũng có thể đạt được càng nhiều lợi ích hơn.

Thạch Nham tháo xuống huyền không giới từ trên tay Tiêu Lăng, cầm huyền không giới này, lạnh lùng nhìn Tiêu Hải đứng cách đó không xa, nói: “Sao, không phục à?”

Tiêu Hải và ba gã võ giả của Vô Hồn điện lúc này đứng ở một bên, nhìn hắn đầy thù hận, nhưng cũng không dám manh động.

Nghe thấy Thạch Nham khiêu khích, Tiêu Hải cố nén giận, bỗng nhiên lặng lẽ đi tới chỗ những võ giả của Niết bàn còn lại, những người đó của Niết bàn nhìn thấy đám người Tiêu Hải tới thì lập tức phản ứng, võ giả thiên vị tam trọng thiên chi cảnh trong đó khẽ quát một tiếng: “Chúng ta hợp lực, có lẽ mới có thể ngăn cản được người của Quang Minh thần giáo.”

Tiêu Hải gật đầu, đứng cùng một chỗ với người của Niết bàn, vẫn không dám ra tay.

Lúc này, phía mạnh nhất không nghi ngờ gì nữa chính là đám người Triệu Phong và Thạch Nham của Quang Minh thần giáo, hai bên sau khi liên thủ thì có ưu thế áp đảo, cho dù là Vô Hồn điện và Niết bàn liên thủ thì cũng không nhất định có thể hơn được đám người Triệu Phong.

Đương nhiên, bên trên không chỉ có võ giả của Vô Hồn điện và Niết bàn, còn có mười gã võ giả nhị trọng và nhất trọng thiên, những người này tựa hồ biết tình thế vi diệu, theo bản năng cũng tụ tập với đám người Tiêu Hải.

Tình thế lập tức phân biệt rõ ràng.

Triệu Phong, Thạch Nham là một đại đoàn thể, những võ giả còn lại thì đi cùng nhau, đề phòng nhìn về phía đám người Thạch Nham, Triệu Phong, Thạch Nham Thạch Nham, sợ bọn họ đột nhiên hạ độc thủ.

” Muốn giết bọn họ hay không?” Thái Y lạnh lùng, nói.

Xích Tiêu nhú mày, không nói gì, nhìn về phía Thạch Nham.

Thạch Nham cũng sốt một chút một chút nhìn những đoàn đội còn lại liên thủ, lại nhìn nhìn Triệu Phong, Lý Duyệt rồi bỗng nhiên cười cười nói: “Thế lực ngang nhau, nếu liều chết đánh một trận thì không ai được lợi cả.”

Triệu Phong khẽ gật đầu tán thưởng, thấp giọng nói: “nếu thực sự khai chiến toàn diện với những người đó, chúng ta tuy rằng không đến mức chịu thiệt, nhưng tổn thương khẳng định là khó tránh khỏi. Hiện tại tất cả mọi người coi chúng ta là sự uy hiếp, tiếp tục tranh đấu với những người này là không cần thiết.”

” Ấm từ vụ chương này còn có một chỗ khác thường, nơi đó chắc có rất nhiều võ giả tụ tập, lúc này tiêu hao quá nhiều lực lượng thì nếu ở chỗ khác thường đó đụng phải nhiều võ giả hơn, chúng ta e là sẽ chịu thiệt.” Lý Duyệt nhú mày nói.

“Ừ.”

Thạch Nham nhìn về phía đám người Tiêu Hải, vẻ mặt đậm mạc nói: “Vậy chúng ta ai nấy tự tìm mục tiêu, tiếp tục cường sát xác ướp cổ, đi thu hoạch bí bảo.”

” Nên như vậy.” Triệu Phong cười: “Nghĩ chắc những người đó cũng không dám khiêu khích chúng ta đâu, hiện tại chúng ta có thể yên tâm giết xác ướp cổ để tìm bí bảo.”

Xác ướp cổ lơ lửng giữa không trung, tựa hồ bị ảnh hưởng của lực lượng nào đó, cũng không thể rời khỏi người này.

Những xác ướp cổ này thân có cấm chế, nếu võ giả không chủ động công kích bọn họ thì xác ướp cổ cũng sẽ không chủ động xuất thủ, chỉ có khi xác ướp cổ phát hiện bị uy hiếp thì mới toàn lực ngăn cản.

Nguồn lực lượng của Xác ướp cổ đến từ chính bí bảo ở ngực, thực lực của mười một xác ướp cổ cũng chỉ là tương đương với võ giả thiên vị cảnh bình thường, uy hiếp cũng không tính là lớn.

Bố trí phương trâm xong, mọi người bắt đầu hành động.

Triệu Phong, Lý Duyệt và người của Quang Minh thần giáo bắt đầu chọn lựa xác ướp cổ để xuống tay, đám người Xích Tiêu, Thái Y cũng tập trung sự chú ý, nhìn về phía xác ướp cổ chìm nổi chung quanh.

Thạch Nham cũng không vội xuất thủ, ngược lại mạnh mẽ phá vỡ huyệt không giới của Tiêu Lăng, dụng tâm thăm dò.

Huyệt không giới của Tiêu Lăng chia làm ba không gian nhỏ, bên trong một chỗ không gian không gian, chất đồng các loại tài liệu tu luyện, đặt rất nhiều khoáng thạch luyện khí dạng kim thiết, còn có một chỗ không gian thì đặt vật dụng hàng ngày và đồ ăn, không gian còn lại thì là tinh thạch và chai lọ, cùng mấy thứ bí bảo.

Dao nĩa hắc lúc trước giành được, phóng ra vầng sáng màu xanh da trời, cắm vào tay th băng hàn thấu xương, trong dao nĩa lại có hàn khí kinh người.

Sờ soạng cái dao nĩa đó, ngón tay Thạch Nham cũng có chút lạnh lẽo, nếu không phải thân thể của hắn từng được huyền băng hàn diễm cải tạo thì nói không chừng ngón tay cũng sẽ đông cứng.

Bí bảo thuộc tính Hàn.

Thạch Nham thăm gặt đầu, thu dao nĩa này thu vào huyệt không giới của mình, huyệt không giới Tiêu Lăng cũng bị hắn đeo lên ngón tay, thứ tự đương có, không dùng thì phí.

Tiêu Hải nhìn hắn đeo huyệt không giới của Tiêu Lăng thì ánh mắt toàn là hận, nhưng vẫn không chế được mình, không mạo muội xông lên.

Thạch Nham cũng không quản hắn, nhìn hắn một cái rồi cười lạnh một tiếng.

Ý trong mắt Tiêu Hải càng đậm, vẻ mặt oán độc, không ngừng hít thở, tựa hồ nhắc nhở mình đừng xung động.

Lúc này đám người của Quang Minh thần giáo đã nhìn vào một xác ướp cổ, ngực của xác ướp cổ đó có một khối áo giáp xanh biếc, áo giáp trong trận pháp cổ tựa hồ đã bị thu nhỏ, không nhìn rõ lắm, lại truyền ra quang mang màu xanh biếc, sáng bóng như là phi thúy.

Xác ướp cổ đó bị đám người Triệu Phong, Lý Duyệt vây lại, không cho hắn thoát skhoir tầm mắt, khiến xác ướp cổ cũng khó phá tan được lực phòng ngự của bọn họ.

Chỉ liếc một cái là Thạch Nham biết xác ướp cổ đó chắc trốn không thoát khỏi sự vây giết của đám người Triệu Phong, áo giáp màu xanh biếc đó khẳng định sẽ rơi vào trong tay đám người Triệu Phong.

Hắn lại nhìn nhìn đám người Thái Y, Xích Tiêu, Thái Y, Xích Tiêu cũng nhìn chăm chăm vào xác ướp cổ, trong trận pháp cổ khảm một thanh chuỷ thủ màu bạc, chuỷ thủ phóng ra ngân quang, tựa hồ là nguồn lực lượng của xác ướp cổ, xác ướp cổ đó không có sinh cơ, nhưng dưới sự công kích của đám người Thái Y, Xích Tiêu, cả người phóng ra từng đợt ngân quang sắc bén.

Ngân quang này tựa hồ cực kỳ sắc bén, ngay cả Xích Tiêu cũng không dám chống chọi, khi đối phó với xác ướp cổ vẫn luôn trốn tránh, sợ bị ngân quang trên người xác ướp cổ bắn trúng người.

Tả Hư, Tả Thi thì không hoạt động, đứng bên cạnh hắn, chỉ ngạc nhiên nhìn đám người Xích Tiêu bắt giết xác ướp cổ.

Nhìn đám người Triệu Phong, lại nhìn nhìn Xích Tiêu, Thạch Nham, biết cứ tiếp tục thế này, bất luận là Triệu Phong bọn họ hay là đám người Xích Tiêu, Thái Y chắc có thể trảm sát được xác ướp cổ rồi lấy bí bảo trên người xác ướp cổ.

Thạch Nham ngẩng đầu nhìn xác ướp cổ đang chìm nổi, hết nhìn đông tới nhìn tây, cũng chuẩn bị chọn lựa một xác ướp cổ, thông qua liên sát xác ướp cổ để thu hoạch bí bảo.

Nhưng vào lúc này.

Một cỗ rung động của tâm linh từ bên trong thức hải của hắn nhận nhận, mắt Thạch Nham chợt lóe sáng, vội vàng nín thở ngưng thần, thể ngộ rung động tâm linh này.

Tiếng gọi của Huyền băng hàn diễm.

Huyền băng hàn diễm tới Huyền Vũ sơn mạch phía bắc, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, không ngờ lại đang dùng tâm linh kêu gọi hắn, bảo hắn tới.

Những năm gần đây, hắn bởi vì vẫn tiến hành liên hệ tâm linh với huyền băng hàn diễm, giữa hắn và huyền băng hàn diễm sớm có liên hệ vi diệu, trong phạm vi nhất định, hắn hoàn toàn có thể cảm ứng được khí tức của huyền băng hàn diễm, có thể nhận thấy được ý niệm tinh thần mà huyền băng hàn diễm phóng thích ra.

Tuy rằng không biết huyền băng hàn diễm vì sao lại kêu gọi hắn, nhưng hắn nhưng hắn biết huyền băng hàn diễm quyết sẽ không hại, chỉ là, thi thể bên dưới đã bị hủy, trong cổ thành tràn ngập bốn loại thiên tai,lúc này tiến vào vị trí của huyền băng hàn diễm, tất nhiên sẽ phải đối mặt với uy hiếp của bốn loại thiên tai, cũng khiến Thạch Nham có chút cẩn thận.

Huyền băng hàn diễm kêu gọi càng gấp hơn.

Thạch Nham sắc mặt khê biến, cẩn thận cân nhắc một chút, bỗng nhiên mạo hiểm đi tìm.

Bốn loại thiên tai cố nhiên đáng sợ, nhưng hắn vừa mới bước vào thiên vị chi cảnh, nhục thân cường hãn, hơn nữa lại vừa mới nắm giữ được bạo tẩu tam trọng thiên, chính là lúc lòng tin của hắn tăng vọt.

” Các người ở lại đây nhé, ta xuống dưới xem.”

Thông báo cho Tả Hư, Tả Thi một tiếng, không đợi hai người này truy hỏi, hắn đã phi thân từ trên cầu thang thi thể chìm xuống.

404. Chương 403: Bí Môn

“Thạch Nham đâu?”

Xích Tiêu xuống tay xuống tay với xác ướp cổ đối diện, thành linh phát hiện Thạch Nham đã biến mất, vội vàng hô to.

Tả Hư chỉ chỉ về phía cầu thang xác người cách đó không xa: “Hắn đi xuống đó rồi?”

“Gì cơ?”

Xích Tiêu biến sắc, không hiểu nói: “Hắn vì sao muốn xuống đó?”

Lúc này mỗi người đều đang tranh đoạt bí bảo trên người xác ướp cổ, mọi người vất vả lắm mới tới được đây, tìm tới mục tiêu đều là vì bí bảo, nhưng Thạch Nham lại đứng vào lúc sắp thu hoạch thành quả thì bỗng nhiên đi xuống.

Đừng nói hắn không hiểu, tất cả võ giả phát hiện ra điều dị thường này đều lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Triệu Phong, Lý Duyệt liếc qua một cái, cũng không hiểu, có điều lúc này, mọi người đều vì bí bảo mà chiến, nếu lúc này đi xuống tìm Thạch Nham, không nói tới sẽ bị bốn loại thiên tai bao phủ, cho dù là bọn họ có thể may mắn sống sót thì e là sẽ không có được bí bảo ở đây nữa.

Bởi vậy, Triệu Phong và Lý Duyệt tuy rằng vẻ mặt nghi hoặc, nhưng không xuống theo Thạch Nham.

Võ giả ở đây nhìn thấy Thạch Nham bỗng nhiên đi xuống thì đều thầm thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ không không còn sát tinh đó thì có thể thả lỏng một chút rồi.

Trong mắt những người đó, sự uy hiếp của Thạch Nham lớn hơn bất kỳ ai.

Bớt đi đối thủ cạnh tranh trọng yếu như Thạch Nham, bọn họ đương nhiên cao hứng, căn bản mặc kệ Thạch Nham rốt cuộc đi làm gì.

” Gia gia, Thạch Nham sẽ không sao chứ? Vì sao hắn lại đi xuống?” Tả Thi đứng trên bậc đá, cúi đầu nhìn, lại phát hiện tầm mắt tựa hồ bị trở ngại, không nhìn thấy gì cả.

” Hắn khẳng định có quyết định của mình, tiểu tử Thạch Nham này không thể dùng lẽ thường để xem được, hắn nếu không có việc gì thì khẳng định sẽ không đi xuống vào lúc này.” Tả Hư trấn an: “Yên tâm đi, tiểu tử đó không sao đâu, hắn thông minh hơn bất kỳ ai, ta nghĩ hắn lần này đi xuống khẳng định có phát hiện gì khác.”

Tả Hư nói như vậy Tả Thi mới yên lòng, có điều vẫn đứng đó ngây ngốc nhìn xuống dưới.

Mà chỗ cái hồ nhỏ màu bạc, bốn loại thiên tai bao phủ tới, Thạch Nham cả người phủ tinh quang, khuôn mặt ngưng trọng, cảm thụ được lực lượng tinh thuần chảy đi, hắn hít sâu một hơi, đi tới cái hồ nhỏ màu bạc.

Băng sương, lôi điện và liệt diễm liệt diễm, bạo phong, bốn loại thiên tai tàn sát bừa bãi trong cổ thành, bao phủ toàn bộ cổ thành.

Nhìn xa một cái về phía trước, hắn phát hiện dưới ảnh hưởng của bốn loại thiên tai, tường của cổ thành đã đổ, từng tòa thạch bảo cao trăm mét hóa thành một đồng đá, sụp đổ dưới bốn loại thiên tai.

Bên ngoài hồ nhỏ màu bạc, tụ tập hơn một ngàn các loại yêu thú, yêu thú này còn nào cũng há cái miệng to như chậu máu, trong mắt hiện ra ánh sáng băng hàn, đều đang nhìn vào điểm ánh sáng hội tụ trên trời.

Thạch Nham vừa xuất hiện, yêu thú lập tức lập tức, muốn nhảy vào cắn xé hắn.

Sắc mặt phát lạnh, Thạch Nham nhìn đàn yêu thú, không dám manh động, chỉ tiếp tục dùng tinh thuần ngăn cản ảnh hưởng của bốn loại thiên tai.

Có nhiều yêu thú như vậy, cho dù là hắn tự đại tới mấy cũng dám làm bậy.

Một khi bị yêu thú nhấn chìm, dưới tình huống không thể vận dụng ám từ vụ chướng, hẳn tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết.

Huyền băng hàn diễm la lên, vẫn từ phía bắc truyền đến, tựa hồ biết Thạch Nham đã xuống dưới, huyền băng hàn diễm giống như cũng rời khỏi từ phía bắc, đang lặng lẽ tới gần hắn.

Cảm nhận được huyền băng hàn diễm đang di động, tâm thần của Thạch Nham thoáng thả lỏng một chút, tiếp tục co đầu rút cổ trong hồ nhỏ, dùng tinh thuần để chống đỡ ảnh hưởng của bốn loại thiên tai.

Bốn loại thiên tai này có lực phá hoại phi thường tới nhĩ lực, tinh thuần dưới sự phá hoại của loại này, tinh thần chi lực cũng mất đi rất nhanh.

” Như vậy không được.”

Nhiều mày, Thạch Nham nghĩ biện pháp.

Tinh thần chi lực tụ tập không dễ, là hấp thu tinh thần chi quang, tụ tập từng chút một, tinh thần chi lực này không giống tinh nguyên, còn có thể thông qua hấp thu thiên địa linh khí, hấp thu tinh thạch để khôi phục lại.

Một khi tinh thần chi lực hao hết, hẳn có nhiều thủ đoạn huyền ảo tới mấy thì cũng khó có thể thi triển, và rồi sẽ làm suy yếu thực lực của hắn.

Đi trong chướng, chưa đi qua mà một thân tinh thần chi lực nếu sớm hao hết thì hành trình kế tiếp sẽ rất khó bảo đảm.

Nghĩ như vậy, Thạch Nham quyết định mạo hiểm dùng nhục thân và ô quang thuần để ngăn kháng thiên tai.

Vừa có ý nghĩ này liền dùng ô quang thuần lấy tinh nguyên làm nguồn năng lượng, đột nhiên té ra, ô quang thuần vừa ra, nhục thân của hắn cũng thành màu tím đỏ, dị lực thần kỳ trong cơ nhục bỗng nhiên truyền ra từ trong từng thớ thịt.

Thu hồi Tinh thuần.

Dị năng của bốn loại thiên tai nhanh chóng tiêu giảm năng lượng phòng ngự của ô quang thuần, tinh nguyên điên cuồng quán chú lên ô quang thuần, không ngừng cung cấp năng lượng cho ô quang thuần.

“Vù vù vù!”

Từ trên ô quang thuần truyền đến tiếng vang kỳ dị, dưới ảnh hưởng của bốn loại thiên tai, lực lượng của ô quang thuần cũng rút đi cực kỳ nhanh.

Trong nửa phút ngắn ngủi, tinh nguyên Thạch Nham quán chú lên ô quang thuần đã tiêu hao một phần ba.

” Thật là lợi hại! Không biết thân thể ta có thể chống đỡ được hay không?”

Thạch Nham sinh ra suy nghĩ như vậy, bỗng nhiên muốn khiêu chiến một chút, nhìn xem thạch hóa vũ hồn biến dị có thừa nhận được loại thiên tai với trình độ này hay không.

Bỗng nhiên hắn thu hồi ô quang thuần, bốn loại dị năng liệt diễm, băng sương, lôi điện, bạo phong trùng kích, trong nháy mắt đã bao trùm toàn thân, trực tiếp thẩm thấu vào trong lỗ chân lông của hắn, chui vào mỗi một ngõ ngách trong nhục thân của hắn.

Đau nhức!

Đau đớn lan tràn toàn thân, khi liệt diễm, băng sương, lôi điện và bạo phong thẩm thấu, một loại đau đớn cực kỳ đáng sợ trực tiếp lan tràn khắp người hắn.

Loại đau đớn này người bình thường nếu phải chịu thì e là sẽ trực tiếp đau tới ngất xỉu, mất đi tất cả thủ đoạn phòng ngự.

Nhưng hắn vẫn luôn thích khiêu chiến cực hạn, ý chí lại cực kỳ cứng cỏi, dưới loại đau đớn này, chỉ cắn răng chống đỡ, không lập tức hôn mê.

Dị năng trong cơ nhục như là vô số sợi tơ, rất nhanh tụ tập trong cơ thể, mỗi một khối cơ nhục của hân tựa hồ đang run rẩy, phóng xuất ra năng lượng trong cơ nhục.

Bốn loại thiên tai xâm nhập, bị năng lượng trong cơ nhục chống đỡ, làn da màu tím đỏ của hân giống như có kháng tính cực kỳ khủng bố, không ngờ dưới bốn loại thiên tai mà không hề bị rách thít.

Huyền băng hàn diễm hóa thành một cột sáng băng hàn từ phía bắc bay tới, lướt qua một con yêu thú, bồng bềnh trên đỉnh đầu Thạch Nham.

” Ta mang ngươi tới một chỗ, ở đó, tựa hồ có cái gì đó. Có điều nơi đó có kết giới cấm chế rất đáng sợ, ngay cả ta cũng không thể tiến vào, có lẽ ngươi có thể.”

Huyền băng hàn diễm đưa tin, chợt hóa thành một đóa hoa băng, ngưng kết ngay trước ngực Thạch Nham.

Một cỗ lãnh khí dày đặc bỗng nhiên lấy Thạch Nham làm trung tâm rồi lan ra.

Trong khoảnh khắc, Thạch Nham thành một khối băng cực lớn, cả người bốc ra hàn khí kinh người đó khối băng đó dưới ảnh hưởng của bốn loại thiên tai, kêu rắc rắc, giúp Thạch Nham chống đỡ ảnh hưởng của bốn loại thiên tai.

” Lực lượng của ngươi khôi phục rồi à?” Thạch Nham kinh hãi nói.

“Vẫn chưa khôi phục toàn bộ, có điều khôi phục được bảy phần, thế cũng đủ rồi.” Huyền băng hàn diễm truyền tin, nó phóng thích hàn ý, ngay cả một con yêu thú cũng phải sợ hãi, khi hàn ý lan ra, từng con yêu thú đang tụ tập lại đều lui về phía sau.

Huyền băng hàn diễm vẫn bị huyết văn giới trói buộc, bên trong huyết văn giới nó vĩnh viễn không thể phóng xuất ra được lực lượng chân chính.

Hiện giờ nó đã thoát ly huyết văn giới, hóa thành một đóa hoa một đóa, bám vào người Thạch Nham, hàn khí phóng xuất ra quả thực có thể đóng băng một tòa cổ thành.

Thạch Nham bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng lần đầu gặp huyền băng hàn diễm.

Khi đó, huyền băng hàn diễm băng vào hàn khí kinh người đã đóng băng một tòa tiểu đảo, hơn nữa ngưng luyện ra một con băng, băng hàn chi lực mà huyền băng hàn diễm thể hiện ra lúc đó có thể nói là kinh thiên động địa, e là ngay cả cường giả thần cảnh muốn đối phó nó cũng không dễ dàng gì.

Huyền băng hàn diễm dù sao cũng chính là thiên hỏa cổ xưa, trong năm tháng dài hấp thu huyền hàn chi khí, chính là vật lạnh nhất trong thiên địa, là sinh mệnh thể thần bí nhất của thể gian.

Nó khác với địa tâm hỏa, địa tâm hỏa thời gian vĩnh hằng thành thiên hỏa quá ngắn, địa tâm hỏa hấp thu thái dương chi tinh, nhưng so sánh với huyền băng hàn diễm thì vẫn còn kém xa.

Lúc này huyền băng hàn diễm đã phóng thích ra lực lượng chân chính, lấy Thạch Nham làm trung tâm, hàn khí lan ra, đại địa người bắt đầu đóng băng.

Băng sương chi lực đến từ chính sơn mạch phía bắc, tựa hồ cũng bị huyền băng hàn diễm nắm trong tay, một dòng băng sương chi lực bắt đầu trở thành một loại đáng sợ nhất của bốn loại thiên tai, dưới sự tăng phúc năng lượng của huyền băng hàn diễm, băng sương chi lực cũng bắt đầu phóng thích mạnh hơn.

Yêu thú như hổ rình mồi ở bên cạnh, từng con né tránh, vô ý bị hàn khí này chạm đến, thân thể lập tức đóng băng.

Nhưng Thạch Nham thì khác.

Trong cơ thể hân có hàn lực của huyền băng hàn diễm, một thân xương cốt gân mạch đã sớm được huyền băng hàn diễm cải tạo, có thể thích ứng với băng hàn chi lực nơi này.

Hơn nữa huyền băng hàn diễm lại cẩn thận không khoách tán huyền băng hàn lực mạnh nhất trên người hân, cho nên hân tuy rằng bị đóng từng lớp băng dày, nhưng dưới sự dẫn động của lực bạo phát của cơ nhục, hân vẫn có thể thoải mái hoạt động, chỉ là tất nhiên tất nhiên bị ảnh hưởng, không thể mau lẹ như dưới tình huống bình thường được.

“Hướng đó!”

Huyền băng hàn diễm truyền tin, chỉ đường cho Thạch Nham.

Thạch Nham không nói câu nào, thúc dục lực lượng, dẫn theo băng nham dày đặc đi vào chỗ được nó chiếu sáng.

Trên đường, huyền băng hàn diễm tiếp tục phóng thích hàn khí, nó bám vào hàn lực bên trong băng nham, hạ ảnh hưởng của bốn loại thiên tai xuống thấp nhất, khiến nhục thân của Thạch Nham có thể không phải thừa nhận quá nhiều ảnh hưởng của bốn loại thiên tai.

Nơi Thạch Nham đi qua, hàn khí tỏa ra, yêu thú tuy rằng muốn công kích hắn, nhưng lại không chịu được hàn lực xâm nhập, đều lập tức nhường đường.

Không có từ cực vực trường, lại lợi dụng hàn lực của huyền băng hàn diễm, Thạch Nham ở trong đàn yêu thú vẫn không bị làm sao.

Đi theo phương hướng mà huyền băng hàn diễm chiếu sáng, Thạch Nham một đường quay trở về cổ thành tàn phá, bên trong một miếu cổ ở phía tây nam cổ thành, nhìn thấy một xác chết của yêu thú vô cùng lớn.

Yêu thú đó chỉ có một mắt, hào quang bên trong đan nhau, có ngưng luyện chồng chất điên cuồng của bốn loại dị năng lôi điện, băng sương, liệt diễm, bạo phong, mơ hồ hình thành một Thiên Môn thần bí đi thông tới nơi khác.

405. Chương 404: Yêu Quyết Luyện Khí

” Năng lượng ba động ở nơi đó rất mãnh liệt, trừ bốn loại dị lực đáng sợ lôi điện, băng sương, liệt diễm, bạo phong ra thì còn có ba tầng cấm chế, ngay cả ta cũng không thể nhảy vào được.”

Huyền băng hàn diễm truyền tin cho Thạch Nham.

Đứng bên dưới yêu thú, Thạch Nham cau mày, lặng lẽ quan sát con người cực lớn của yêu thú.

Cảm thụ trong chốc lát, hắn phát hiện lực lượng ba động ở chỗ đó đích xác cực kỳ khủng bố, nếu không mượn dùng ngoại lực, hắn cũng không tin có thể tiến vào được thiên môn đó.

” Người không phải có bí bảo có thể bài trừ tất cả kết giới cấm chế ư?” Huyền băng hàn diễm lại truyền tin: “Có lẽ người có thể mượn dùng bí bảo đó để tiến vào Trung ương của Thiên môn, biết được bí mật trong đó.”

Thạch Nham vẽ mặt chấn động, mỉm cười.

Lấy ra Lưu Vân Phá Thiên Toa , rót một dòng thần niệm vào trong đó , câu thông với linh hồn trong đó: “Có thể tiến vào Thiên môn đó không?”

Trên Lưu Vân Phá Thiên Toa bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng mờ mờ lung, mũi nhọn của Lưu Vân Phá Thiên Toa lơ lửng chỉ về phía Thiên môn, trong đó bắn ra một dòng tinh quang màu bạc, chiếu rọi lên Thiên môn.

Nửa ngày sau, một câu trả lời truyền đến: “Tiến vào được, có điều cần một nửa tinh nguyên trong cơ thể người để dẫn thông kết giới.”

Thạch Nham suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu nói: “Được,ta hiện tại rút tinh nguyên vào, người dẫn thông thông đạo, ta muốn đi vào đó.”

Nói xong, tinh nguyên trong cơ thể quán chú vào Lưu Vân Phá Thiên Toa.

dưới sự quán chú điên cuồng của tinh nguyên, Lưu Vân Phá Thiên Toa này đột nhiên bắn ra quang mang màu bạc, đâm vào Thiên môn đó.

“Băng!”

Chấn động cực lớn từ Thiên môn đó truyền đến, một luồng sáng màu bạc từ trên cửa Thiên môn đó hiển hiện ra.

Thạch Nham không nghĩ nhiều, lập tức hóa thành một cột tinh quang, dọc theo luồng sáng màu bạc chui vào Thiên môn, trong nháy mắt đã biến mất.

Một mảng không gian trắng xoá kỳ dị, chỉ có một khối cây khô mục rữa.

Thây khô này mặc trường bào màu xanh, khoanh chân mà ngồi, tay trái cầm một quyển sách cổ rất dày, tựa hồ đang nghiêm túc đọc nội dung trong sách cổ.

Không gian kỳ dị này hẳn là cường giả Thần cảnh dùng đại pháp lực ngưng luyện xây dựng.

Trong không gian này, Thạch Nham lập tức nhớ tới không gian lúc trước tiến vào tinh thần Âu Dương trì ngưng luyện ra, cảnh tượng nơi này cũng không rực rỡ bằng nơi đó, nhưng lại rất giống nhau.

Nơi này chắc cũng là cường giả Thần cảnh dùng lực lượng bản thân xây dựng ra, không phải loại Thiên môn truyền lưu nhiều năm như chiến trường vực sâu, là hậu thiên cường giả Thần cảnh tự mình tạo.

Loại Thiên môn này bình thường cũng không có quá nhiều huyền ảo, cũng không quá hung hiểm, diện tích lãnh thổ cũng có hạn.

Đứng trong không gian kỳ dị này, Thạch Nham nhìn quanh bốn phía, phát hiện toàn là sương trắng mờ mịt, xa hơn thì không nhìn thấy được.

Do dự một chút, hắn không vội vàng đi nhìn xác ướp cổ đó, trước tiên ở chạy một lát trong không gian trắng xoá này, nhưng không có thu hoạch gì.

Trong một cái không gian lớn như vậy, tựa hồ chỉ có xác ướp cổ này, ngoài ra thì không còn vật gì.

Tất cả căn nguyên ảo diệu, đề là ở trên người xác ướp cổ đó, Thạch Nham lúc này mới chậm rãi bước tới trước xác ướp cổ, tinh nguyên còn lại lặng lẽ tụ tập, tinh thuần và ô quang thuần cùng nhau khuếch tán, cẩn thận đề phòng, sợ bị hung hiểm có thể tồn tại bên cạnh xác ướp cổ lan đến.

Nằm ngoài dự kiến của hắn, đợi cho hắn đi tới trước người xác ướp cổ đó rồi, không ngờ lại không hề gặp bất kỳ hung hiểm gì, cũng không cảm nhận được một chút cấm chế kết giới nào.

Tới gần rồi, hắn có thể nhìn thấy trên sách cổ mà xác ướp cổ cầm trên tay có bốn chữ - yếu quyết luyện khí Hả?

Trong lòng Thạch Nham khẽ động, sau đó sau đó mắt sáng lên.

Chẳng lẽ đây là chỗ ẩn thân của luyện khí sư cổ ư?

Ở trong dị địa này lâu như vậy, hắn thông qua quan sát tỉ mỉ, biết dị địa này chắc chính là nơi luyện khí sư tụ tập, người này có rất nhiều lò luyện khí, có rất nhiều tài liệu luyện khí đã không còn tác dụng, còn có một số bí bảo thành phẩm đã luyện chế xong.

Rất rõ ràng, trong dị địa này, trước đây khẳng định có rất nhiều luyện khí sư lợi hại tồn tại, tuy rằng không biết vì sao những luyện khí sư này đều biến mất, nhưng Thạch Nham có thể khẳng định, tất cả những cái này đều có liên quan tới luyện khí sư.

Ở thời cổ đại, luyện khí sư và luyện dược sư đều là bộ phận cấu thành trọng yếu của võ giả.

Bất luận là ở thời cổ đại hay là cận đại, luyện khí sư và luyện dược sư đều được hưởng địa vị tôn quý trong võ giả, mỗi một luyện khí sư và luyện dược sư bản thân đều là một võ giả bất phàm, bí bảo luyện chế luyện chế ra và đan dược do luyện dược sư luyện chế ra chính là nhân tố trọng yếu để võ giả tăng tiến thực lực.

Một võ giả nếu tay cầm bí bảo lợi hại, hơn nữa có các loại đan dược kỳ lạ, như vậy bất luận là ở trong tu luyện hay là khi giao chiến với người ta cũng có thể có được trợ lực cực lớn, một luyện khí sư nếu cảnh giới cao thâm có thể luyện chế ra bí bảo thánh cấp, thần giáo, một luyện khí sư như vậy sẽ là đối tượng để tất cả võ giả tôn kính và lấy lòng.

Linh Bảo tông sở dĩ có thể hùng cứ nhiều năm ở đại địa Thần Châu, cũng nhờ tông phái này có đại lượng luyện khí sư và luyện dược sư, nếu Linh Bảo tông không có nhiều luyện khí sư và luyện dược sư đẳng cấp

cao nhiều như vậy như vậy, có lẽ Linh Bảo tông cũng không thể trở thành một trong thất đại cổ phái của Thần Châu đại địa.

Tóm lại, luyện khí sư ở trên thế giới này tuyệt đối là một loại cực kỳ tôn quý, được tất cả võ giả tôn kính, luyện khí sư càng cường đại thì càng được hưởng đủ loại đặc quyền.

Luyện được sư này tuy rằng phong hoá nhiều năm, nhưng vẫn duy trì tư thế độc sách cổ, Thạch Nham cũng không biết luyện khí sư này chính là tồn tại cấp bậc nào, có điều hẳn nếu có thể xây dựng ra Thiên môn, hẳn ít nhất cũng là một võ giả Thần cảnh, mà luyện khí sư bình thường sẽ coi luyện khí trở thành sự theo đuổi chính yếu của nhân sinh, cấp bậc võ giả chỉ là điều kiện mà luyện khí phải có.

Nói như vậy, một luyện khí sư nếu có tu vi Thần cảnh, luyện khí sư này cũng có thể là luyện khí sư thánh cấp, có thể luyện chế ra bí bảo thánh cấp.

Luyện khí sư thánh cấp.

Thạch Nham động dung, mắt sáng lên.

Trên Toàn bộ Thần Ân đại lục, luyện khí sư cấp thần tựa hồ đã sớm tuyệt tích, hiện giờ luyện khí sư lợi hại nhất cũng chỉ là luyện khí sư thánh cấp, có thể luyện chế bí bảo thánh cấp.

Ngay cả Linh Bảo tông, tựa hồ cũng chỉ có hai gã luyện khí sư thánh cấp, chính là điều bảo đảm hữu lực nhất cho Linh Bảo tông hùng cứ Thần Châu đại địa.

Hai mắt Thạch Nham sáng lên, nhìn chăm chăm vào yếu quyết luyện khí luyện khí sư đã phong hoá đang cầm trong tay, tim đập mạnh, không thể ức chế được dục vọng muốn chiếm hữu.

Không biết liệu có hung hiểm hay không?

Thạch Nham vươn tay ra, cầm lấy yếu quyết luyện khí, da hiện lên màu tím đỏ, nhiều điểm tinh quang lóe ra trên mu bàn tay.

Hắn phi thường cẩn thận.

Một ngón tay chạm lên quyển yếu quyết luyện khí đó, một cỗ tinh thần ba động cực kỳ mãnh liệt đột nhiên từ trên sách cổ phóng thích ra.

Trong nháy mắt Trong nháy mắt thức hải của Thạch Nham rung chuyển, tâm linh tâm linh bị một loại linh hồn cấm chế thần bí khóa lại, ngay cả suy nghĩ cũng không thể.

Thật là lợi hại!

Thạch Nham quyết định thật nhanh rút tay lại, nín thở ngưng thần, củng cố tâm linh.

Ngón tay rời khỏi yếu quyết luyện khí, loại tinh thần ba động này đột nhiên biến mất.

Tựa hồ chỉ cần không chạm vào sách cổ thì bên trên sách cổ sẽ không có tinh thần ba động truyền đến, nhưng mà, chỉ cần khẽ chạm là tinh thần ba động đó sẽ khóa chặt tâm thần của người ta, trực tiếp giam cầm linh hồn của võ giả.

Mặt lạnh lùng, Thạch Nham không dám hành động mạo muội nữa, mà là nhìn sách cổ, phát hiện sách cổ tựa hồ không có bất kỳ dị thường gì, ngón tay sau khi thả ra thì không còn bất kỳ cảm ứng tinh thần gì cả.

Nhưng hẳn lại biết, cỗ tinh thần ba động đáng sợ đó tuyệt đối là đến từ sách cổ! Có lẽ chính là từ từng tranh giấy.

Bên trong mỗi một trang giấy nói không chừng cũng có tinh thần ba động mạnh mẽ, chỉ cần chạm phải tất nhiên sẽ phải chịu trùng kích tinh thần ba động cực lớn.

Ngay cả hẳn đã đạt tới thiên vị cảnh dưới loại tinh thần ba động đáng sợ này cũng vô kế khả thi.

Hắn tinh tu các loại ảo nghĩa linh hồn, nhận thức đối với lực lượng linh hồn so với võ giả bình thường thì tinh thâm hơn rất nhiều, nhưng ngay cả hẳn hiện tại cũng không thể chống đỡ được loại tinh thần ba động đáng sợ này, hẳn tin rằng võ giả thiên vị cảnh khác cũng tuyệt đối khó có thể bảo trì được bình yên dưới tinh thần ba động của sách cổ đó.

mặc kệ, cứ lấy đã rồi nói sau, sách cổ này tuyệt đối chính là bảo vật trân quý của luyện khí sư.

Ánh mắt Thạch Nham biến ảo trong chốc lát, cắn chặt răng, cuối cùng hạ quyết tâm, bất kể yếu quyết luyện khí này tà môn cỡ nào, trước tiên cứ cất nó vào huyễn không giới, để sau này từ từ nghiên cứu.

Lại vươn tay, lần này hắn dùng huyễn không giới hướng về sách cổ, đợi khi huyễn không giới và sách cổ chạm nhau thì vội vàng triển khai tâm thần.

Một đạo hào quang hiện lên, quyển sách cổ đó biến mất, nằm im trong huyễn không giới của hắn.

“Hả?”

Ánh mắt Triệu Phong lóe ra quang mang kinh dị: “Đều cảm giác được chứ?”

Mọi người vẻ mặt ngưng trọng gật đầu.

” Dị thường của tiểu đảo này có lẽ đến từ chính địa tâm, sự im lặng bên trên chắc chỉ là vẻ bên ngoài, mọi người đừng để bị mê hoặc.”

Triệu Phong hít sâu một hơi, vẻ mặt âm trầm: “Ta nghĩ trong địa để khẳng định tồn tại điều gì đó cổ quái, chúng ta cẩn thận một chút. Nếu tần suất tim đập nhanh tới mức nhất định thì chúng ta nói không chừng sẽ nổi điên. Tim đập càng nhanh thì càng sẽ ảnh hưởng tới phán đoán và lý trí của chúng ta, khiến chúng ta khản trương, cuối cùng có thể sẽ bị cảm xúc của mình chi phối.”

Dừng một chút, Triệu Phong nhìn Thạch Nham rồi trầm giọng nói: “Nhất là người!”

Thạch Nham có chút xấu hổ, nhẹ nhàng gật đầu: “Yên tâm đi, lúc trước ta sợ dĩ mất đi lý trí, là có nguyên nhân. Ta sẽ không đột nhiên mất đi lý trí nữa đâu, lần này ảnh hưởng mà ta phải chịu chắc cũng giống như các người thôi.”

” Có thần thức của ai có thể thấu xuống dưới địa để không?” Lý Duyệt do dự trong chốc lát rồi sắc mặt khẽ biến, như là phát hiện gì đó: “Thần thức của ta ngay cả xâm nhập xuống địa để mười trượng cũng không thể, trong địa để của tiểu đảo này tựa hồ có kết giới nào đó cản trở thần thức tiến vào.”

Nàng ta vừa nói như vậy, mọi người cũng đều khước tán thần thức xuống địa để để nghiệm chứng lời nói của nàng ta.

Thần thức của Thạch Nham cũng đột nhiên bắn xuống, nhưng mà mới xâm nhập được năm trượng thì liền lập tức gặp trở ngại.

Trong chi có tấm chắn ngăn cản thần thức xâm nhập, thần thức của hắn hướng xuống địa để thì như là bị vô số sợi dây thường trói buộc, càng xâm nhập thì chịu lực kéo càng mạnh.

Miễn cưỡng khước tán thần thức được xuống sáu trượng thì thần thức mà hắn phóng ra đã hết, không thể xâm nhập sâu thêm một tấc nào nữa.

” Có thể khẳng định.” Triệu Phong trình trọng nhìn về phía mọi người: “Nếu Không có gì bất ngờ xảy ra thì dị thường của tiểu đảo này chắc ở ngay địa tâm, ừ, chúng ta hiện tại tìm xem, xem có tìm được cửa vào địa tâm hay không. Ta nghĩ nếu trên đảo nhỏ này còn có võ giả thì chắc đều ở trong địa tâm, người khác có thể tiến vào địa tâm thì ta nghĩ chúng ta nhất định cũng có thể.”

” Khẳng định có cửa vào.” Thái Y vừa nói vừa từ trong huyền không giới lấy ra một vòng tay thanh ngọc, vòng tay vừa xuống hiện trong lòng bàn tay của nàng ta thì lập tức tản mát ra ba cột thanh quang, thanh quang xộc thẳng xuống đất, xuyên thấu qua tấm chắn của đại địa rồi một đường cắm sâu.

Thái Y chậm rãi nhắm mắt lại, nắm chặt tay cầm vòng.

Khi ba cột sáng cắm xuống đất, Thái Y nhíu chặt lông mày, giống như đang nghiêm túc cảm ứng, nửa ngày sau, thân thể mềm mại của Thái Y bỗng nhiên run lên, mở choàng mắt, ngạc nhiên nói: “Địa để có chiến đấu!”

Mọi người vẻ mặt động dung.

” Thanh linh thủ trạc này của ta là có được từ dị địa đó, hai ngày nay ta cảm ứng kỹ mới biết được Thanh linh thủ trạc có thể thăm dò năng lượng bất đồng. Vừa mới rồi ba cột thanh quang thăm thấu vào đại địa, nhận thấy được ít nhất có mười loại năng lượng bất đồng đang trùng kích nhau, rất rõ ràng, trong địa để nhất định có các loại võ giả đang tranh đấu.”

Thái Y nắm Thanh linh thủ trạc, bình tĩnh giải thích cho mọi người.

” Khẳng định là người phía dưới đã phát hiện gì rồi, bằng không cũng sẽ không chiến đấu.” Triệu Phong cười hắc hắc: “Tựa như khi chúng ta gặp được bí bảo thánh cấp này, chỉ có gặp được lợi ích khiến cho người ta

đỏ mắt thì mới có thể chém giết lẫn nhau, xem ra chúng ta đoán không sai, dị thường của dị địa này toàn bộ là từ dưới đất.”

” Tìm cửa vào!”

Thạch Nham nhếch miệng cười: “Tách ra mà tìm, xem ra trên đảo nhỏ này chắc không có gì hung hiểm, mọi người cứ tản ra, chỉ cần phát hiện cửa vào thì lập tức hét to. Diện tích của tiểu đảo này tuy rằng không nhỏ, nhưng chúng ta phân tán ra tìm kiếm thì có thể dễ dàng tìm ra cửa vào thôi.”

” Tản ra đi.”

Triệu Phong phân phó người của Quang Minh thần giáo, bản thân thì bay đi trước, bay tới trung tâm tiểu đảo.

Thải Y, Xích Tiêu, huynh đệ Lao Lý, dưới chỉ thị của Thạch Nham cũng đều tản ra các hướng.

Thạch Nham vẫn chưa hành động, vẫn đứng tại chỗ bất động.

Quang Minh thần giáo có bảy người, Thải Y, Xích Tiêu, huynh đệ Lao Lý lại chia làm ba hướng, nhiều người như vậy cùng nhau hành động, chắc không bao lâu nữa là có thể tìm khắp cả tiểu đảo, hẳn cho dù không xuất lực thì cũng có thể hưởng thụ thành quả, cho nên mới nhàn hạ như vậy.

Tả Hư, Tả Thi vốn chuẩn bị tản ra để tìm, nhưng thấy hẳn ở lại thì hai ông cháu này cũng ngại ra, cũng đều đứng ở tại chỗ.

” Tả gia gia, sau chuyện lần này, các người hay là sớm quay về Thương Minh đi.”

Thạch Nham trầm ngâm một chút rồi bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm nghị dặn dò Tả Hư: “Đừng đi qua Vô Tẫn hải. Tình huống hiện tại của Nơi đó ta tuy rằng không rõ lắm, nhưng ta có thể khẳng định, hiện giờ Vô Tẫn hải tất nhiên cực kỳ hỗn loạn. Ta từ lúc rời khỏi Vô Tẫn hải, ma nhân của đệ tứ Ma Vực ồ ạt xâm nhập, cách lâu như vậy rồi, ta nghĩ Minh nhân và Ma nhân nói không chừng đã cùng tới Vô Tẫn hải rồi, các người nếu đi đường đó thì tất nhiên sẽ gặp nguy hiểm.”

Tả Hư sắc mặt hơi đổi, khiếp sợ nói: “Ma nhân? Minh nhân.”

Thạch Nham gật đầu.

” Không phải nói hai dị tộc này đã sớm biến mất khỏi Thần Ân đại lục rồi ư? Chúng ta ở Thương Minh, từ trong một số truyền thuyết lâu đời cũng biết có hai đại dị tộc này tồn tại, nhưng chúng ta lại chưa từng gặp người của hai đại dị tộc này, bọn họ thật sự tới Vô Tẫn hải ư? Hiện tại đang ở Vô Tẫn hải?”

“Ừ, Vô Tẫn hải đã sinh linh đồ thần rồi, các võ giả đã bị hai đại dị tộc này tập sát, Già La hải vực và Viên La hải vực đã là xác người ngổn ngang, rất nhiều dân chúng cũng bị liên lụy, ài, một lời khó nói hết...”

Nói tới Vô Tẫn hải, Thạch Nham cũng rất buồn bực, hẳn từ lúc rời khỏi Vô Tẫn hải, chỉ biết nơi đó tất nhiên sẽ bùng nổ đại chiến chủng tộc.

Tào Thu Đạo của Tào gia và Dương Dực Thiên của Vô Hồn điện là nhân vật cực kỳ cường hãn, hai người này liên thủ, hơn nữa các thế lực của Vô Tẫn hải cùng tiến cùng lui, Ma nhân và Minh nhân nếu không thể cùng xuống Vô Tẫn hải thì ai thắng ai thua rất khó nói.

Có điều có một điểm hẳn có thể khẳng định, đó chính là trận chiến này chắc không dễ dàng kết thúc.

Sau khi Dương gia trốn vào đệ tứ Ma Vực thì vẫn không có bất kỳ tin tức gì, tuy rằng Xích Diêm đó nói Dương Thanh để hẳn đã chết rồi, nhưng Thạch Nham luôn cảm thấy người này không thể bị giết dễ dàng như vậy, Dương Thanh để chính là cường giả nổi tiếng nhất Vô Tẫn hải, hơn nữa cực kỳ thông minh.

Dựa theo đạo lý thì hẳn chắc có hậu thủ.

Vô Tẫn hải có người của Dương gia, có chiến đấu, với hẳn mà nói thì vẫn cần phải trở về.

Khu vực Càng hỗn loạn thì hẳn càng dễ dàng thông qua vũ hồn thần bí để tăng cường tu vi, hiện giờ đã tiến vào thiên vị chi cảnh, hẳn cần đại lượng tinh nguyên để tìm đột phá, Vô Tẫn hải hỗn loạn hiển nhiên chính là một địa phương thích hợp thích hợp để hẳn tu luyện.

Lâm Đạt và Hạ Thần Xuyên đã chết, đối với Xích Diêm ma để Thạch Nham cũng có lòng tin tất sát.

Sự xuất hiện của Ba Tuần khiến Đế Sơn, Vũ Nhu không thể không vì sự tồn tại của chủng tộc mà phản bội, với hấn mà nói thì đây là nhục nhã rất lớn!

Hắn đến ám từ vụ chương để tích lũy lực lượng để một lần nữa giết về, đoạt lại thứ vốn thuộc về hắn.

409. Chương 408: Tình Thiêu

Tả Thi khó hiểu nói: “Thạch Nham, người có thể tạm thời về U Vân, ta nghĩ gia gia của người nếu biết người đã đột phá tới thiên vị chi cảnh thì sẽ vui mừng lắm. Người hiện tại về Thương Minh, Thạch gia và Tả gia chúng ta sẽ liên thủ với nhau, nói không chừng có thể áp chế được Thần Hữu đế quốc và Liệt Hỏa đế quốc.”

” U Vân quá nhỏ...” Thạch Nham lắc đầu: “Nếu Thời cơ tới thì ta sẽ để người tới Thương Minh, cho các người một địa phương để thích hợp tu luyện hơn.”

“Tìm được rồi!”

Lao Lý lớn tiếng hét lên.

Thạch Nham giật mình, nói với Tả Thi, Tả Hư: “Tạm thời không nói chuyện này nữa, chúng ta tới đó xem, xem dưới tiểu đảo này rốt cuộc có địa phương thần kỳ gì.”

Chờ ba người Thạch Nham và Tả Hư, Tả Thi tới nơi ỵ phát hiện Triệu Phong, Xích Tiêu, Thái Y đã đứng trước cái động khẩu đen xì, một số người của Quang Minh thần giáo cũng nhanh chóng từ các phương hướng vọt tới.

Đó là một huyết động không lớn, trong huyết động bốc ra từng đợt từng đợt khí tức âm hàn, đứng ở trước động khẩu cũng cảm thấy được gió lạnh thổi vào thân thể, khiến cho người ta lạnh cả người, cảm thấy trong động tiềm tàng sự hung hiểm khiến cho người ta kinh sợ.

Không bao lâu sau, Lý Duyệt dẫn theo Quang Minh thần giáo giáo đồ còn lại cũng chạy tới đây, cùng Thạch Nham nhìn về phía động khẩu.

” Chắc chính là nơi này rồi.” Triệu Phong cúi đầu nhìn một chút rồi lắc đầu: “Không nhìn thấy gì cả, bên trong có thể cũng có thứ ngăn cản thần thức.”

Đoàn người đang nói chuyện thì một bóng người bỗng nhiên từ trong lao ra, lớn tiếng thét to: “Đi mau!”

Một cây mây to như cánh tay, giống như quỷ thủ đột nhiên từ trong huyết động thò ra, trong nháy mắt đã quấn quanh thân thể của người nọ.

Cây mây vừa quấn lấy người hắn, từ bên trong cây mây đột nhiên truyền ra lực hút rất mạnh, một thân máu tươi của người này ồ ồ chảy về phía cây mây, trong thời gian rất ngắn máu tươi của hắn đều bị hút hết.

Mở to, hắn còn chưa rơi vào trong động thì đã chết rồi.

Mọi người sắc mặt phát lạnh.

” Tả Thi, Tả gia gia, các người đừng vào, cứ ở bên ngoài tìm một địa phương an toàn mà đợi.” Thạch Nham quyết định thật nhanh, vội vàng dặn dò bọn họ một tiếng: “Bên trong rất nguy hiểm, các người vào không những không giúp được gì, ngược lại còn có thể liên lụy tới chúng ta.”

Lời nói của hắn rất không khách khí.

Tả Hư ánh mắt buồn bã, tự biết tu vi của mình quá yếu, bất đắc dĩ gật đầu, cầm tay Tả Thi thì nói: “Tiểu Thi, đừng vào, Thạch Nham nói không sai, chúng ta đích xác không giúp được gì.”

Tả Thi tuy rằng nóng lòng muốn thử, nhưng thấy ông ta nói như vậy thì cũng chỉ có thể đáp ứng, chợt lo lắng nhìn về phía Xích Tiêu và Thạch Nham, nhỏ giọng nói: “Các người cẩn thận một chút, bên trong rất cổ quái, nếu quá nguy hiểm thì đừng cướp gì cả, mau mau chạy khỏi đó chỉ có còn sống thì mới có thể hưởng dụng lợi ích, nếu mất mạng thì chẳng còn gì đâu.”

“Ừ.”

Thạch Nham cười cười gật đầu nói: “Biết rồi, ta sẽ coi giữ mạng là nhiệm vụ hàng đầu, nếu thật sự phát hiện chuyện không thể làm thì ta sẽ lên ngay.”

“Có thể xuống rồi chứ?” Triệu Phong vô cùng hưng phấn, xoa xoa tay, cười nói: “Địa phương càng nguy hiểm thì càng có bảo bối, mọi người cẩn thận một chút, đừng để bị cây mây này cuốn lấy.”

Mọi người ngừng trọng gật đầu.

Triệu Phong không nhiều lời nữa, cười ha ha rồi nhảy xuống đầu tiên.

Lý Duyệt và người của Quang Minh thần giáo cũng không do dự, sau khi Triệu Phong xuống thì cũng đều đi theo.

Xích Tiêu, huynh đệ Lao Lý cũng theo sát.

” Các người đi trước đi.” Thạch Nham nhìn về phía Tả Hư, Tả Thi.

Hai người này hơi do dự, nhưng cũng không nói gì, rời khỏi động khẩu rồi rất nhanh biến mất trong đám cây cối.

Bên ngoài chỉ còn lại có Thạch Nham và Thái Y.

Thái Y không vội vã tiến vào, mà nhìn về phía hắc đầy chờ mong.

Một thân quần trang màu xanh lục, khuôn mặt trắng nõn, mắt như biết nói, cứ như vậy khấn cầu nhìn hắc.

” Người gấp vậy à?” Thạch Nham ôn hoà nói.

” Trải qua kinh lịch ở dị địa, ta nghĩ người chắc có thể tín nhiệm ta.” Thái Y vẻ mặt nghiêm trang, nói: “Ta khác Ngải Nhã, ta sẽ không vô sỉ như vậy, ta biết dọc theo đường đi người giúp chúng ta rất nhiều, sẽ không vào thời điểm mấu chốt lấy oán trả ơn đối với người người, ta cam đoan.”

” Lý do này vẫn không đầy đủ.” Thạch Nham vẻ mặt hồ hững.

” Phía dưới khằng định phi thường nguy hiểm, bên trong linh hồn của ta có cấm chế của người, không thể phát huy ra toàn bộ lực lượng.” Thái Y buồn bực trừng mắt lườm hắc,: “Con người người là sao vậy, người ta đã cầu người như vậy rồi, trong tiểu hồ kia tuy rằng ta có chỗ không đúng, nhưng người chẳng lẽ không vậy ư?”

Cổ Thái Y đỏ ửng lên, bộ dạng có chút thẹn thùng.

Thạch Nham nhếch miệng cười cười: “Không sai, trong tiểu hồ đó ta xác thực có chỗ không đúng, có điều cũng là vì nhìn thấy các người muốn hại ta, ta vì tức quá nên mới làm như vậy. Nếu các người lúc ấy xuất thủ viện trợ ta, ta khằng định sẽ không đối với người như vậy.”

Nói tới cảnh tượng kiêu diễm dưới tiểu hồ, hắc không tự chủ được nhớ tới ngọc thể lơ lửng của Thái Y, ánh mắt cũng thay đổi, trở nên có chút nóng bỏng.

Dưới cái nhìn chăm chú của hắc, Thái Y rất là xấu hổ, hung hăng trừng mắt lườm hắc rồi tức giận nói: “Không giải thì thôi!”

Nói xong, nàng ta nhảy xuống động.

“Được rồi, ta giải cho người.” Thạch Nham bỗng nhiên lên tiếng ngăn cản.

Mắt đẹp của Thái Y đột nhiên sáng ngời, vội vàng dừng lại, cười khanh khách xoay người nhìn về phía hắc, ôn nhu nói: “Ta biết mà, con người người không phải là một chút cảm tình cũng không có. Tên gia hỏa người kỳ thật rất tốt, chỉ cần người khác có thiện ý với người thì người cũng sẽ không hại người ta, bằng không người cũng sẽ không chiếu cố nha đầu Tả Thi đó như vậy.”

Từ sau khi Tả Thi xuất hiện, Thạch Nham dọc theo đường đi lúc nào cũng suy nghĩ cho Tả Thi, Tả Hư.

Thải Y âm thầm quan sát hồi lâu, cũng phát hiện Thạch Nham không phải là xuất phát từ ái mộ, chỉ bởi vì Tả Hư, Tả Thi đã quen hần từ trước, mà hần cũng không để ý tới bản thân gặp nguy hiểm, lúc nào cũng giúp hai người.

Lưu ý lâu như vậy, Thải Y cuối cùng cũng biết Thạch Nham không phải là lãnh khốc vô tình như nàng ta tưởng tượng, nàng ta kỳ thật trong lòng rất hâm mộ Tả Thi, hâm mộ Thạch Nham cẩn thận chiếu cố của nàng ta như vậy.

Đoán tính cách chân thật của Thạch Nham, sự kiêng dè và hận thù của nàng ta đối với Thạch Nham cũng lặng lẽ phai nhạt, ngược lại muốn có quan hệ tốt với Thạch Nham.

“Ta nếu thực sự vô tình vô nghĩa thì ngươi và Lao Lý đã sớm chết rồi.” Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, thần nhiên nói: “Lúc trước nếu ta không ở trong tiểu hồ cứu các ngươi tới cầu thang xác người thì ngươi cho rằng các ngươi có thể sống sót ư?”

” Biết người có hảo tâm mà.” Thải Y thần nhiên cười cười, thần thái phơi phới, tựa hồ tâm tình không tồi: “giờ có thể cởi bỏ cấm chế cho ta rồi chứ?”

Thạch Nham gật đầu, nhắm mắt lại, mượn dùng liên hệ với một dòng linh hồn đó, tiến vào trong óc nàng ta, giải một đạo cấm chế lưu lại trong chủ hồn của nàng ta.

Thải Y bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, nhe răng khê cười cười, như hoa tươi nở rộ, kiều diễm động lòng người.

Nàng ta gật đầu với Thạch Nham rồi thấp giọng nói: “Kỳ thật tên gia hỏa ngươi rất không tồi, nếu sớm biết rằng ngươi là người như thế thì trong tiểu hồ đó ta khẳng định sẽ không tha bỏ mặc ngươi. Ừ, có điều ngươi đã nhìn thân thể của ta rồi, ta sẽ nhớ kỹ ngươi, hừ!”

Nói xong, Thải Y đi tới huyết động, cả người lưu chuyển mang nhiều màu rồi chậm rãi chui vào địa để.

Thạch Nham ngẩn ngơ.

Lặng lặng nhìn thân thể mềm mại Thải Y dần dần trầm xuống của Thải Y, nửa ngày mới lắc đầu, nhếch miệng cười hắc hắc, rồi vào thạch động.

Trong huyết động U ám, chỉ có thể nhìn thấy màu từ trên người Thải Y. Thạch Nham gia tăng tốc độ, ba giây sau đã tới bên cạnh nàng ta.

Huyết động này tựa hồ rất sâu, hai người bay xuống một lúc mà vẫn không nhìn thấy gì, cũng không nhìn thấy trong huyết động có hào quang lóe ra.

” Thạch Nham, nói thật, ngươi là không phải thích Tả Thi rồi chứ? Nha đầu đó tuy rằng cảnh giới không cao, nhưng rất mỹ lệ, ngươi nếu thích nàng ta thì cũng bình thường thôi.”

Thải Y khi bay xuống bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía hần rồi tò mò hỏi.

“Liên quan gì tới ngươi?” Thạch Nham hừ một tiếng, nói: “Ngươi hay là lo cho mình đi, đừng có để bị cây mây của nơi này quán lấy, nếu thực sự như vậy thì ta mặc kệ ngươi đó.”

” Ngươi sẽ không đâu.”

Thải Y cười, sau khi giải trừ cấm chế trong chủ hồn, cả người nàng ta tựa hồ được giải khai khúc mắc, giống như không hề hận Thạch Nham đã khinh bạc nàng ta, mặt cũng như toả sáng: “Tên gia hỏa ngươi tuy rằng thoát nhìn rất vô tình vô nghĩa, nhưng kỳ thật không phải là như vậy, hì hì, ta biết mà.”

“Ngươi chẳng lẽ yêu ta rồi à?” Thạch Nham bĩu môi, lạnh lùng nhìn nàng ta: “Ta tuy rằng đã sờ ngươi, nhưng cũng không chịu trách nhiệm đâu, ngươi đừng cho là ta sẽ bởi vì việc này mà chung tình với ngươi. Mỹ nữ à, ta rất vô tình vô nghĩa, chỉ cảm thấy hứng thú với thân thể của ngươi thôi, đối với bản nhân ngươi thì không có hứng thú đâu, ta không thích nữ nhân tâm cơ quá nặng.”

“Đúng, ta không chừng đã thật sự yêu ngươi rồi.”

Thải Y nửa thật nửa giả hừ một tiếng, cũng không tức giận: “Ta nghe người ta nói, nam nhân nếu cảm thấy hứng thú với thân thể của một nữ nhân thì cách yêu một nữ nhân cũng không xa đâu. Dù sao ta cũng bị

người nhìn hết rồi, bị người sờ rồi, nếu không hay là người quên nha đầu Tả Thi đó đi, làm nam nhân của ta nhs.”

” Người muốn cưa ta thì phải xem thời gian và hoàn cảnh chứ?”

Thạch Nham sờ sờ mũi, có chút bất đắc dĩ nói: “Sớm biết vậy thì không giải trừ cấm chế cho người nhé, ta phát hiện người vừa mất đi trói buộc là giống như đầu óc có vấn đề vậy. Người muốn chết thì ta mặc kệ, nhưng đừng có nói nhiều với ta, ảnh hưởng tới tính cảnh giác của ta.”

“Đúng là một tên không hiểu phong tình!”

Thải Y lườm hắn, ánh mắt thiên kiều bá mị.

Hai người sóng vai bay xuống, trên người nàng ta lại lóe ra lưu quang, bất kỳ biến ảo nào của vẻ mặt nàng ta, Thạch Nham đều có thể nhìn rõ, ngửi mùi thơm từ trên người nàng ta truyền đến, nghe những tiếng nói hờn dỗi của nàng ta, Thạch Nham cũng trầm tĩnh lại, cảm thấy chuyến đi xuống lòng đất này tựa hồ cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng.

410. Chương 409: Cẩn Nuốt Hư Linh

Thạch Nham và Thải Y sóng vai, mất mười phút, cuối cùng cũng vào bên trong địa đẽ.

trong địa đẽ có động thiên khác, có một một mảng đầm lầy cực lớn.

Trong đầm lầy sinh trưởng rất nhiều cây cối quái dị như cây mây, cây cối, hình người, mỗi một gốc cao mười thước, hơn nữa ở đầm lầy trong chậm rãi di động tới, từng đạo u hồn lượn lờ chung quanh đầm lầy, tản mát ra những ý nghĩ tà ác, có thể ảnh hưởng tới thức hải của người ta.

U hồn này tỏa ra quang mang màu xanh bóng, thủy dịch của đầm lầy cũng màu xanh đậm, khiến đầm lầy trông rất quỷ dị, âm trầm như là quỷ giới.

Hơn mười tên võ giả niết bàn, thiên vị chi cảnh phân tán ở các phương hướng của đầm lầy, ai nấy vẻ mặt nghiêm nghị, đều tranh đấu với u hồn và quái thụ hình người.

Một võ giả chết, máu cả người sẽ bị rút hết, linh hồn bắt diệt sẽ nhanh chóng bị u hồn này đồng hóa, cũng thành u hồn, nhìn chằm chằm vào võ giả có khí tức nhân loại rồi phóng xuất ra linh hồn ba động khủng bố.

Trong đầm lầy, võ giả khắp nơi tụ tập với nhau, đều đang tranh đấu, trong đó có đoàn người Triệu Phong ở cách bên trái Thạch Nham mười thước, đang ứng phó với đẳng thụ và u hồn này, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Thạch Nham và Thải Y sau khi xuống dưới thì cũng không dừng lại lâu, lập tức tới chỗ đám người Triệu Phong, Xích Tiêu.

” Thạch Nham cẩn thận, những đẳng yêu và hư linh này cực khó đối phó. Đạo kiếm và các loại lực lượng công kích đối với hư linh thì không có hiệu quả, chỉ có công kích linh hồn ẩn chứa ý cảnh thì mới có thể tiêu diệt được hư linh. Còn đẳng yêu này là một loại dị vật giữa sinh vật và thực vật, có thể hút máu người, dùng người máu người để làm lớn mạnh bản thân, đừng có để bị chúng quấn lấy.

Triệu Phong vừa thấy hắn tới thì lập tức cao giọng nhắc nhở hắn.

” Đẳng yêu thì có thể dùng lực lượng để oanh kích, thứ này rất tà dị, cây mây có gai, một khi đâm vào thân thể người thì sẽ cắm vào mạch máu, hút khô máu tươi của võ giả. Ngàn vạn lần đừng để bị quấn phải, còn hư linh thì có lực ăn mòn linh hồn đáng sợ, một khi bị hư linh chui vào thức hải thì bị hư linh khống chế.”

Xích Tiêu đang ứng phó với một đẳng yêu, trên người lượn lờ sương khói nồng đậm, cả người hắn như ẩn như hiện trong sương khói, một khi có cây mây tới thì hắn sẽ ẩn nấp ở sâu trong sương khói, khiến cây mây này khó có thể tìm phương vị của hắn.

Huỳnh đệ Lý Duyệt, Lao Lý chỉ lo ứng phó với hư linh, không rảnh nhắc nhở Thạch Nham, phát hiện hắn đã tới đây thì mới giành lúc rảnh để nói với hắn chỗ lợi hại của đẳng yêu và hư linh.

Ba đặng yêu, rẽ cắm sâu trong đầm lầy, lại có thể hoạt động linh hoạt, giống như chân vậy.

Mười hư linh tới lượt lơ quanh đám người Triệu Phong, Lý Duyệt, tựa hồ biết chiến thuật, mỗi một lần đều cùng nhau trùng kích, đồng thời phóng xuất ra tinh thần ba động mãnh liệt về phía đám người của Quang Minh thần giáo và Xích Tiêu.

Dưới những tinh thần ba động này, Triệu Phong, Lý Duyệt coi như là ứng phó thoải mái có thừa, nhưng huynh đệ Lao Lý thì có chút khổ không nói nổi, hai người sắc mặt khó coi, cậu tinh thần ba động này không ngừng lui về phía sau, chật chẽ thủ thức hải, rất sợ bị hư linh này chiếm tâm thần.

Thạch Nham quan sát một chút, phát hiện có rất nhiều võ giả ánh mắt trống rỗng, đồng tử có màu xanh lục, cùng với những hư linh này công kích các võ giả khác,

Những người đó rõ ràng cũng là võ giả, lại tựa hồ bị hư linh chiếm thức hải, đã không còn ý thức của mình, hoàn toàn bị hư linh khống chế, chỉ biết máy móc triển khai công kích về phía những võ giả khác.

Thạch Nham, Thái Y sau khi đi tới đây thì lập tức gia nhập vòng chiến, công kích đối với đặng yêu cùng đám người Xích Tiêu, Triệu Phong.

Thạch Nham chỉ nhìn lướt qua, liền phát hiện trong đầm lầy này có rất nhiều võ giả, chỉ là bởi vì tất cả mọi người tất cả mọi người đang giao chiến với đặng yêu, hư linh, hẩn tính toán sơ qua, thấy nơi này ít nhất cũng có tới bảy tám đoàn võ giả.

Ở phương vị Xa hơn tựa hồ cũng có tranh đấu phát sinh, nhưng bởi vì cách xa nhau, hẩn rất khó nhìn rõ, trước khi tới tiểu đảo này, một thân tinh nguyên của hẩn đã thông qua yêu tinh khôi phục lại rồi, Huyền Băng Hàn Diễm và Địa Tâm Hỏa cũng khôi phục được bảy tám phần lực lượng, hiện giờ đều đang ngủ đông trong huyết văn giới, tùy thời có thể theo sự triệu hồi của hẩn mà ra.

Có nhiều chỗ dựa như vậy, hẩn cũng không lo lắng, ung dung ứng phó với những cây mây, còn chú ý tới tình trạng chung quanh.

“Cẩn... thận!”

Thái Y khẽ kêu một tiếng rồi hô về phía Thạch Nham: “Phía sau người!”

Một con hư linh màu xanh bóng hóa thành một cột lực quang, vòng qua Lao Lý rồi bỗng nhiên đánh về phía hẩn.

Hư linh đó chính là linh hồn diễn biến mà thành, không có nhục thân, nhưng lại có linh hồn ba động cực kỳ mãnh liệt, từng đạo niệm đầu tà ác đột nhiên đâm vào trong óc hẩn, hư linh đó chợt vượt qua, bay thẳng vào thức hải của hẩn.

Thạch Nham chưa quay người lại đã lập tức cảm thấy trong óc đau đớn vô cùng, như bị vô số cương châm đâm vào trong đầu, vô cùng đau đớn.

Trong cơn đau, hẩn có một thoáng sơ sẩy, chỉ một thoáng thôi nhưng đã khiến hư linh thừa cơ mà vào.

Một đạo lực quang đột nhiên biến mất trong đầu hẩn.

Đám người Triệu Phong, Xích Tiêu sắc mặt đại biến, Thái Y cũng lo lắng, khẽ kêu: “Thạch Nham, ổn định tâm thần, đừng để bị hư linh khống chế!”

Sự xâm nhập của loại linh hồn này, người khác rất khó cứu giúp, đám người Triệu Phong, Xích Tiêu cũng chỉ trông mắt nhìn hư linh nhảy vào trong thức hải hẩn.

Thức hải của Mỗi một võ giả đều là nơi huyền cất chứa sinh, thần thức của người khác nhảy vào thức hải, sẽ chỉ làm thức hải càng thêm hỗn loạn, nói không chừng ngược lại sẽ làm thức hải trở nên cuồng bạo, sẽ khiến hư linh khống chế nhanh hơn.

Bởi vậy, nhìn thấy Thạch Nham bị hư linh nhảy vào thức hải, đám người Triệu Phong cũng không dám mạo muội đưa thần thức vào, bọn họ biết một khi làm như vậy, sẽ chỉ làm Thạch Nham càng loạn hơn.

Chiến đấu với hư linh chỉ có thể dựa vào tu vi linh hồn của mình, dựa vào ý chí cường đại, nếu không thể ngăn cản hư linh nắm giữ, sẽ thành nô lệ của nó, triệt để trầm luân.

Đám người Triệu Phong, Xích Tiêu, Thái Y chấn động, khi ứng phó đành yêu vẫn phân tâm nhìn về phía hắc, không biết hắc có thể ứng phó được hay không.

Trong thức hải của Thạch Nham.

Một con hư linh xâm nhập vào trong, dẫn tới dị biến của thức hải hắc, vô số dòng thần thức của toàn bộ thức hải trong khoảnh khắc tựa hồ bỗng nhiên trở nên vô lực, một loại tinh thần ba động đáng sợ từ trên hư linh ủa ra, lấp đầy toàn bộ thức hải.

Ánh mắt của hắc đột nhiên trở nên mê mang trống rỗng.

Đám người Xích Tiêu vừa thấy ánh mắt của Thạch Nham trống rỗng thì trong lòng phát lạnh, thâm kêu không ổn rồi.

Thái Y biến sắc, lộ ra vẻ lo lắng, lại quát to: “Bảo vệ tâm thần!” Nhưng vào lúc này, Thạch Nham bỗng nhiên nhếch miệng cười cười rồi hắc hắc nói: “Yên tâm đi, ta không sao!”

Ngũ ma ẩn núp trong Thức hải đột nhiên hóa thành năm đạo hư ảnh cực lớn, ở bên trong thức hải đột nhiên đánh về phía hư linh đó, hư linh đó ở bên trong thức hải của hắc, hiện ra thần thái cực kỳ bối rối, không ngờ lại không ngờ lại không dám tiếp tục lưu lại, như là phát hiện ra vật gì đó rất đáng sợ, vội vàng chui ra ngoài.

Ngũ Ma ủa lên, cùng nhau cuốn lấy hư linh đó, không ngờ lại há ra cái miệng đầy răng nanh, trực tiếp cắn xé hư linh đó.

Trong Thức hải, chủ hồn của hắc cũng mở ra con mắt thứ ba, khí tức tà ác của Cửu U Phệ Hồn Diễm cũng lặng lẽ mở ra.

Chỉ một chớp như vậy hắc đã khôi phục lý trí, không ngờ không chịu chút ảnh hưởng nào, biến cố như vậy khiến đám người Triệu Phong hoảng sợ.

” Những hư linh này giao cho ta đi.”

Khi mọi người đang kinh hãi, sắc mặt Thạch Nham ngậy ra, lộ ra vẻ hưng phấn rồi nói: “Đừng đối phó với hư linh, một mình ta đủ rồi.”

Sau khi Ngũ Ma ăn hư linh, hắc rõ ràng nhận thấy được Ngũ Ma lớn mạnh hơn, còn có vẻ thêm thuồng, trong mắt Ngũ Ma, hư linh tựa hồ chính là một loại được tề đại bổ, có thể tăng cường lực lượng của chúng.

Có phát hiện này, Thạch Nham trực tiếp bỏ phòng ngự linh hồn, đứng đó bất động chờ hư linh chui đầu vô lưới.

Trí tuệ của Hư linh cũng không cao, căn bản không thể nhận được bài học, phát hiện Thạch Nham không bố trí phòng vệ thì hư linh đều hóa thành từng dòng lực quang trực tiếp chui về phía thức hải của hắc. Mỗi khi một hư linh chui vào trong thức hải của hắc thì hiện tại phía trên thức hải có Ngũ Ma đang nổi lơ lửng, còn có chủ hồn của hắc phóng xuất ra khí tức thiên địch hủy diệt tất cả linh hồn, thì đều muốn liều lĩnh thoát ra.

Lúc này Ngũ Ma sẽ đều tự phân tán, tìm kiếm hư linh trong thức hải của hắc. Hư linh chạm phải Ngũ Ma thì giống như là bị nhựa cao su dính lấy, không thể động đậy.

Ngũ Ma cực kỳ hưng phấn, cầm lấy hư linh rồi cắn nuốt.

Một con hư linh sắp chạy ra khỏi thức hải của hắc thì bị Cửu U Phệ Hồn Diễm của chủ hồn chiếu ra tà quang, lập tức hồn phi yên diệt, biến mất vô tung vô ảnh.

Cửu U Phệ Hồn Diễm có năng lực diệt sát tất cả linh hồn tà ác, hư linh này tiến vào trong thức hải của hắc quả thực chính là chịu chết, không có một hư linh nào có thể đào thoát.

Đám người Triệu Phong mắt thấy từng con hư linh chui vào thức hải của hắc, nhưng hắc lại tươi cười, còn ung dung hết nhìn đông tới nhìn tây, tựa hồ đang tìm thêm hư linh, điều này khiến cho đám người Triệu Phong quả thực không còn gì để nói, đều lắc đầu thở dài, khiếp sợ không thôi vì năng lực quỷ dị này của Thạch Nham.

Rất nhanh, một khối hư linh lượn lơ trên đám người Triệu Phong đều bị Ngũ Ma trong thức hải của Thạch Nham ăn hết.

Ngũ Ma sau khi hấp thu hư linh thì thể tích lớn mạnh, hình tượng càng lúc càng rõ ràng, ngay cả mặt mũi ngay cả mặt mũi đều trở nên trông rất sống động.

Thạch Nham vẫn chưa thỏa mãn.

Mỹ vị Như vậy ở trước mặt, nếu không hưởng dụng thì chẳng phải là quá lãng phí ư?

“Ta đi tìm hư linh khác, các người cứ cẩn thận xử lý đằng yêu đi.”

Thông báo với Thái Y một tiếng, Thạch Nham cười ha ha rồi tách ra, chạy trong đầm lầy.

Những hư linh đang đánh về phía các võ giả khác phát hiện thức hải của hắn hoàn toàn không bố trí phòng vệ thì ai nấy đều lao vào trong thức hải của hắn.

Tất cả hư linh rơi vào thức hải của hắn chỉ có vào chứ không có ra, đều thành chất dinh dưỡng bổ sung năng lượng cho Ngũ Ma, ở trong thức hải của hắn nhất nhất bị Ngũ Ma ăn hết.

Đội võ giả này rất nhanh phát hiện ra dị thường, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi, âm thầm quan sát Thạch Nham.

” Thạch Nham, ta là Dạ Trường Phong, tới đây giúp ta một chút!”

Một thanh âm quen thuộc bỗng nhiên từ sau một đám đằng yêu bên trái truyền đến, nghe thanh âm này tựa hồ đang có chút lo lắng.

411. Chương 410: Lòng Có Khúc Mắc

Bảy đằng yêu xếp thành hình nửa vòng tròn vây một nhóm võ giả ở bên trong, một nhóm võ giả này có chút chật vật, chung quanh còn có mười hai hư linh lượn lơ không tiêu tan, thỉnh thoảng phóng xuất ra tinh thần trùng kích khủng bố, làm cho một nhóm võ giả này khổ không nói nổi, chống đỡ càng lúc càng gian nan.

Thạch Nham vốn cũng không lưu ý tới nơi này, dọc theo đường đi chỉ cần nhìn thấy hư linh thì đều sẽ mở thức hải, không phòng ngự để chờ hư linh chủ động chui vào, rồi nhất nhất bị Ngũ Ma cắn nuốt.

Trong đàn Đằng yêu, một tiếng kêu quen thuộc khiến hắn giật mình, lúc này mới nghiêm túc nhìn về phía nơi đó.

” Dạ Trường Phong!”

Thạch Nham đột nhiên hét to, mắt sáng ngời: “Là người ở bên trong đó hả?”

“Là ta!”

Dạ Trường Phong la to: “Nhanh tới đây đi, mẹ nó, mấy thứ này thật đúng là khó đối phó. Ta thấy người tựa hồ có thể đối phó với hư linh, tới đây giúp chúng ta giải quyết những hư linh này với.”

Sau khi Xác định là Dạ Trường Phong, Thạch Nham không hề do dự, hóa thành một luồng điện quang rồi bắn thẳng đến nơi đó.

Một cỗ khí tức dày đặc thấu xương từ trên người hắn tỏa ra, sương mù tản ra, khiến đằng yêu chung quanh không dám manh động, đám cây mây quần quanh hắn bị sương mù dày đặc xộc vào, sẽ rắc rắc đóng băng, không thể hoạt động được nữa.

Cực hàn chi khí của Huyền Băng Hàn Diễm cơ hồ có thể đóng băng tất cả sự vật, đằng yêu cũng không ngoại lệ.

Đằng yêu tựa hồ cũng biết hắn không dễ đối phó, từng cây mây trên đường phát hiện khí tức của Huyền Băng Hàn Diễm thì đều tạm thời ngừng lại, không tiếp tục bám theo hắn nữa.

Từng đoàn hỏa viêm cực nóng từ giữa bảy đằng yêu truyền đến, viêm lực cực nóng đó tựa hồ đến từ chính Hỏa Viêm Luyện Ngục, giống như muốn đốt cháy toàn bộ sinh linh trên thế giới thành tro.

Luyện Ngục Chân Hỏa!

Chưa tới gần nơi đó, chỉ thông qua cảm ứng của Huyền Băng Hàn Diễm hắn đã biết trong đám người đó có Dạ Trường Phong.

Luyện Ngục Chân Hỏa đến từ Dạ Trường Phong, trừ phi hắn thân tử hồn diệt, nếu không Luyện Ngục Chân Hỏa cũng sẽ không rời khỏi thân thể hắn, Luyện Ngục Chân Hỏa nếu xuất hiện, vậy Dạ Trường Phong khẳng định ở trong đó.

Từng đoàn hỏa viêm của Luyện Ngục Chân Hỏa như những đám mây phiêu phù ở giữa không trung, viêm lực đến từ Luyện Ngục Chân Hỏa cực kỳ đáng sợ khủng bố, đằng yêu chung quanh căn bản không dám vượt ra cho dù là một nhánh.

Thạch Nham chú ý một chút, phát hiện chung quanh từng đám hỏa viêm còn có rất nhiều bụi tro, nhìn kỹ thì chính là cây mây đã bị đốt cháy, đằng yêu sở dĩ ngoan ngoãn như vậy, chắc là đã nếm mùi của Luyện Ngục Chân Hỏa.

Luyện Ngục Chân Hỏa tuy rằng lợi hại, nhưng hư linh tựa hồ lại không e ngại, loại sinh vật linh hồn quỷ dị này ùn ùn đi lại trong hỏa viêm cực nóng, như là đom đóm vậy, chiếu rọi chung quanh, khiến cho ánh lửa của Luyện Ngục Chân Hỏa cũng bị che phủ.

Trong đằng yêu, một nhóm bốn người, ba nam hai nữ đều rất trẻ tuổi, nam thì tiêu sái anh vũ, nữ thì lung linh xinh đẹp.

Dạ Trường Phong khoanh chân ngồi dưới đất, vẻ mặt nghiêm nghị, trên người thỉnh thoảng bắn ra một ngọn lửa, ngọn lửa vừa bay ra liền tụ tập với hỏa vân trên trời, khiến đằng yêu không dám mạnh động.

Hai nam tử khác thì một tả một hữu đứng trước người Dạ Trường Phong, cao lớn uy vũ, để râu dài, trông cũng có chút mị lực.

Ánh mắt của hai người này thâm trầm, không nói câu nào, tựa hồ đang chống lại sự trùng kích linh hồn của hư linh.

Phía sau Dạ Trường Phong, một nữ nhân thân thể thướt tha, nóng bỏng tay cầm một cây cốt tiên, lạnh lùng phía sau, từng thời từng khắc đề phòng.

Lâm Nhã Kỳ không ở trong nhóm này.

Bốn người này có một Dạ Trường Phong thì cũng đủ để ứng phó với đằng yêu này rồi, bọn họ sở dĩ gặp nguy cơ là vì hư linh chung quanh.

Một đoạn thời gian không gặp, Dạ Trường Phong cũng đã bước vào niết bàn nhất trọng thiên chi cảnh, ba người khác thì cũng là nhân vật niết bàn nhị, tam trọng thiên chi cảnh, một cỗ thể lực này ở trong đầm lầy cũng không cường đại lắm, so sánh với nhóm Triệu Phong, Thạch Nham thì thậm chí là yếu.

Chính là cảnh giới của bốn người chỉ là niết bàn, cho nên ứng phó với hư linh thì có vẻ chật vật, linh hồn của niết bàn cảnh, thức hải mới thành lập, thần thức có hạn, rất khó thi triển ra ra công kích hay phòng ngự linh hồn cường đại, như vậy, bọn họ ứng phó với hư linh mới gian nan đến thế

“Mau tới hỗ trợ với!”

Dạ Trường Phong nhìn thấy hắn dừng lại ở ngoài chỗ đằng yêu thì mắt sáng lên, lo lắng nói: “Tiểu tử ngươi giúp chúng ta giải quyết hư linh, việc này không cần ngươi phí công, ta có thể giải quyết uy hiếp của đằng yêu.”

Thạch Nham vẫn chưa vội vã đi tới, cả người tỏa ra hàn khí lãnh u, nhíu mày nhìn hắn một cái rồi nói: “Tâm Nghiên đang ở đâu?”

Dạ Trường Phong bỗng nhiên ngây ra, ánh mắt lấp lánh.

” Nàng ta đang ở đâu?”

Thạch Nham sắc mặt xuống dưới, từ biến ảo trên vẻ mặt của Dạ Trường Phong hắn đã nhìn ra có chút không ổn.

” Giải quyết hư linh cho chúng ta, lát nữa ta sẽ nói cho hay chuyện liên quan tới Tâm Nghiên.” Dạ Trường Phong cau mày, lắc đầu than khẽ, có chút áy náy nhìn hắn.

“Được.”

Thạch Nham nghiêm mặt. đi về phía bốn người này, bảy đẳng yêu mắt thấy hắn tới gần, cảm thụ được hàn khí kinh người đó, nhưng lại không dám tiến công.

Một bên là Luyện Ngục Chân Hỏa mà Dạ Trường Phong phóng thích, một bên là khí tức của Huyền Băng Hàn Diễm từ trên người Thạch Nham, hai loại thiên hỏa này tuy rằng cũng không phóng xuất ra lực lượng chân chính, nhưng khí tức mà chúng tỏa ra cũng đủ để làm đẳng yêu kinh hãi rồi, lập tức né tránh.

Bảy đẳng yêu cùng nhau tránh ra, để mặt cho hắn đi vào, biến cố như vậy cũng khiến ba người bên cạnh Dạ Trường Phong âm thầm kinh hãi.

Ba người đó vừa cẩn thận đề phòng đẳng yêu vừa cảnh giác Thạch Nham, lộ ra cực kỳ cẩn thận, cũng phi thường hiếu kỳ.

Mỹ nữ da màu đồng cổ, mặc váy, thân thể mềm mại đầy đặn nóng bỏng nhưn mây, ánh mắt khiêu khích nhìn chằm chằm Thạch Nham, nói với Dạ Trường Phong: “Trường Phong, người này là ai? người của Linh Bảo tông Các người à? Ta sao chưa thấy bao giờ?”

“hắn là bằng hữu ta quen ở Vô Tận hải.” Dạ Trường Phong giải thích.

” Vô Tận hải?”

Nữ nhân đó cười nhạo một tiếng, long cốt tiên trong tay vung lên, trong hư không đột nhiên truyền đến từng tiếng nổ như tiếng sấm.

Bên trong từng đợt của long cốt tiên tựa hồ ẩn chứa lực lượng thần kỳ có thể dẫn động thiên địa lôi biến, vừa vung, ở khu vực đó lên nổi điện thiểm lôi minh.

Nàng ta là người có cảnh giới cao nhất trong bốn người, niết bàn tam trọng thiên chi cảnh, tay cầm long cốt tiên, khí thể kinh người.

” Mỹ nữ, các người nếu có thể ứng phó bảo hư linh thì ta sẽ không xuất thủ.”

Thạch Nham sau khi tới đây, khoe miệng nhếch lên, lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, châm chọc nói: “Không sai, Vô Tận hải chúng ta chỉ là tiểu địa phương, tất nhiên kém Thần Châu đại địa của các người rồi, đối phó với loại hư linh này, ta nghĩ rằng thanh niên tài tuấn của Thần Châu đại địa các người giỏi hơn ta nhiều, ta cũng không bao biện làm thay làm gì.”

Nói xong hắn đã đi tới trước người Dạ Trường Phong, lập tức ngồi xuống, không nhìn nữ nhân đó nữa, mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào Dạ Trường Phong rồi quát khẽ: “Tâm Nghiên rốt cuộc sao rồi?”

“Ta thấy ngươi cũng không có bản lĩnh đó.” Nữ nhân này sắc mặt phát lạnh, hừ lạnh một tiếng: “Nếu Nhã Kỳ ở đây, việc gì cần tới ngươi, có kiện bí bảo phòng ngự loại linh hồn của Nhã Kỳ, hư linh này ngay cả rìa cũng không dám tới gần!”

Thạch Nham căn bản không quan tâm tới nàng ta, chỉ bình tĩnh nhìn về phía Dạ Trường Phong.

” Nàng ta không sao, hiện tại chắc tới Niết bàn rồi, ài, chuyện này một lời khó nói hết, ngươi trước tiên xử lý hư linh cho ta đã.” Dạ Trường Phong lại cầu xin, khi nói chuyện, hắn cười khổ nhìn về phía nữ nhân đáng người nóng bỏng đó: “Lâm Chi, ngươi cũng đừng tìm việc cho ta nữa, ngươi có thể ứng phó hư linh, ta thì thức hải mới thành lập, không ngăn được trùng kích tinh thần của hư linh, ngươi làm ăn nói ít đi vài câu có được không?”

“Hừ!”

Nữ nhân Tên là Lâm Chi bĩu môi, lườm Thạch Nham một cái, không tiếp tục cãi nhai nữa.

” Nàng ta tên là Lâm Chi, là \$ nb ă lánng n “H

Hai huynh đệ La Hiểu, La Mông cũng bình tĩnh, không nhiều lời, ánh mắt lấp lóe không ngừng, âm thầm đề phòng.

” Các người cẩn thận như vậy làm gì?”

Thải Y cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu, mềm giọng nói: “Chúng ta nếu thực sự muốn hại các người thì các người có thể thoát được ư? Ta thấy các người hay là an phận hơn đi, nơi này không giống như bên ngoài, chúng ta muốn giết các người thì các người hẳn phải chết không nghi ngờ gì nữa, cẩn thận tới mấy cũng vô dụng.”

Lâm Chi sắc mặt buồn bã, có chút bất đắc dĩ nhận mệnh, không cẩn thận như vậy nữa.

” Thạch Nham, chúng ta có phải là bằng hữu không?”

Dạ Trường Phong đi lên trước, khuôn mặt tuấn tú nghiêm trang, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía hắn.

Thạch Nham sững sờ một chút rồi khẽ gật đầu: “Xem như là vậy đi.”

” Nếu là bằng hữu thì vì sao đồng bọn của người cứ khiêu khích chúng ta? Người có phải cũng giống như họ, thấy chúng ta dễ bắt nạt không? Lúc trước ở Viên La hải vực, ta chưa từng hại người, còn dựa theo phân phó của người dẫn Hạ Tâm Nghiên đi, tuy rằng nàng ta cuối cùng lại bị người của Niết Bàn bắt đi, nhưng việc này chúng ta cũng đành bất lực, cho dù là nàng ta lúc ấy không đi cùng với chúng ta thì những người của Niết Bàn đó cũng vẫn sẽ tới tìm nàng ta.”

Dạ Trường Phong bình tĩnh nói.

Thạch Nham gật đầu: “Ừ, nếu thật sự là vậy thì ta không đúng, xin lỗi, bởi vì chuyện của nàng ta nên tình tự của ta có chút kích động.”

Nói xong, hắn nhìn về phía đám người Triệu Phong, Lý Duyệt, lạnh lùng nói: “Đừng có như hổ rình mồi thế nữa, hắn là bằng hữu của ta, bất luận tình huống thực sự như thế nào thì trước khi chưa có chân tướng, ta hy vọng các người nể mặt ta đừng có trêu chọc họ.”

Đoàn người Triệu Phong nghe hắn nói như vậy thì nhếch miệng cười cười, gật đầu.

Ánh mắt nhìn về phía đoàn người Dạ Trường Phong, Lâm Chi của Bọn họ cũng không còn hung lệ như vậy nữa, bỗng nhiên bình tĩnh hơn.

Dạ Trường Phong thở phào nhẹ nhõm.

” Các người vì sao lại tới đây? À, các người so với chúng ta thì còn tới trước, có biết bên trong đầm lầy có cái gì dị thường không?” Thạch Nham nhìn bốn phía, trong lòng tràn ngập nghi hoặc, nhiều võ giả tụ tập bên trong đầm lầy như vậy, rõ ràng nhìn thấy hư linh và đẳng yêu không dễ chọc, nhưng không có một ai chủ động rời khỏi, rốt cuộc đang chờ đợi gì ở đây?

Bên trong Đầm lầy tất nhiên có địa phương cổ quái, nhất định có vật gì đó đã hấp dẫn đoàn người này, bằng không rõ ràng biết nơi này cực kỳ hung hiểm, nhưng những võ giả này vẫn cứ ở lại.

Đoàn người Triệu Phong mắt sáng lên, toàn bộ nhìn về phía Dạ Trường Phong.

Vấn đề của Thạch Nham cũng là nghi hoặc trong lòng bọn họ, bọn họ rất tò mò, tò mò vì sao đoàn người Dạ Trường Phong cũng ở lại.

” Nghe nói thần hồn tinh thuần của dị địa này là ở bên trong đầm lầy, nguồn tin tức này tuyệt đối tin cậy, chỉ là chúng ta ở chỗ này lâu như vậy rồi vẫn không phát hiện bất kỳ động tĩnh gì của hồn.” Dạ Trường Phong cũng có chút khó hiểu: “Dựa theo lời sư phó của ta, nếu thật sự có loại thần hồn tinh thuần tồn tại, khu vực có khả năng xuất hiện nhất chắc là ở trong đầm lầy này.”

” Các người ở đây đã bao lâu rồi?”

” Đại khái được bảy ngày rồi, trong bảy ngày này, hư linh và đẳng yêu cũng xuất hiện không ít, người của chúng ta tiến vào nơi này cũng đã chết một số, rất nhiều người sau khi chết thì cũng đều chuyển hóa thành hư linh, tựa hồ sau khi sinh linh tử vong ở chỗ này thì linh hồn lại không diệt vong, sẽ trở thành hư linh.”

Dạ Trường Phong cau mày giải thích một phen, nghiêm túc suy nghĩ, lại lắc đầu thở dài: “Chúng ta có lẽ cũng không thể ở đây quá lâu được, nếu qua ba ngày nữa mà vẫn không phát hiện thứ gì ở đây thì chúng ta sẽ phải rời khỏi chỗ này, cho dù là thật sự có thần hồn tinh thuần tồn tại thì chúng ta cũng không có phúc tiêu thụ.”

“hả?”

Ba người La Hiểu, La Mông, Lâm Chi cũng lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, bất đắc dĩ lắc đầu.

” Chấn động ư?”

Thạch Nham tâm thần khê động, lơ mờ minh bạch gì đó: “Chấn động Lần trước, có phải mới phát sinh không bao lâu hay không?”

“Ừ.”

Thạch Nham lập tức lĩnh ngộ, vẻ mặt kinh hãi: “Loại chấn động này có phải có thể ảnh hưởng tới nhịp tim của người ta, khiến cho tim người ta đập nhanh, sinh ra một loại linh hồn ba động điên cuồng hay không?”

Bốn người Dạ Trường Phong gật đầu.

Đoàn người Triệu Phong thì đều biến sắc.

Khi bọn họ chưa tiến vào nơi này, ở phía trên đảo đã phát giác ra loại chấn động này rồi.

Loại chấn động này đích xác có thể dẫn tới tim đập gia tốc, khiến cho người ta dần dần trở nên điên cuồng, lúc trước bọn họ đều ở trên đảo mà đã bị ảnh hưởng, đám người Lao Lý, Tả Hư cũng mất đồ tại hồng, có chút không khống chế được lý trí rồi.

Khi trên đảo, cảm nhận được uy lực của chấn động đã lớn như vậy, trong đầm lầy này một khi phát sinh thì khẳng định sẽ càng thêm đáng sợ.

Huống chi, dựa theo những lời của Dạ Trường Phong, khi chấn động phát sinh tiếp thì còn có thể mãnh liệt hơn hiện tại rất nhiều.

” Các ngươi có phải cảm thấy, chấn động lần này rồi trong đầm lầy có lẽ sẽ phát sinh biến hóa?”

Dị động vang lên ở trong chủ thành của tứ tượng sơn mạch, Thạch Nham do dự một chút rồi lơ mờ minh bạch.

Bốn người Dạ Trường Phong lại gật đầu.

“Ừ, ta biết rồi, trước khi chấn động đó chưa tới, chúng ta hay là đi với nhau đi, xem xem có thể phát hiện được gì không.”

Suy nghĩ trong chốc lát, Thạch Nham quyết định lưu lại, nhìn xem bên trong đầm lầy này sẽ có dị thường gì.

415. Chương 414: Đầm Lầy Kinh Biến

Vì hư linh đều bị Thạch Nham thu phục, hiện giờ chỉ còn lại có đảng yêu là hoạt động, đối với võ giả bên trong đầm lầy mà nói thì đảng yêu tựa hồ không đáng sợ, sau khi mất đi sự uy hiếp của hư linh, bọn họ bắt đầu chủ động công kích, chia làm các đội, triển khai bao vây tiêu diệt đảng yêu.

Mỗi khi một đảng yêu chết, máu trong đảng yêu sẽ chảy vào trong đầm lầy.

Những đảng yêu này tựa hồ như thân thể máu thịt, máu tươi đỏ sẫm này còn nóng, khiến cho người ta cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Thạch Nham đã sớm minh bạch, những đảng yêu này hút máu tươi c nhân loại làm thức ăn, máu tươi từ trên người chúng chảy ra cũng không phải là thực sự của chúng đều là máu tươi được hút từ trên người võ giả nhân loại.

Đảng yêu bị tru sát tru sát máu tươi đỏ sẫm đều tụ tập bên trong đầm lầy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Bất tri bất giác hai ngày đã trôi qua.

Bởi vì hư linh biến mất, khiến cho ánh sáng trong đầm lầy trở nên càng thêm mờ mịt, trong đầm lầy, chỉ có lục quang lơ mờ, khiến cho người ta cảm thấy càng thêm âm trầm.

Mỗi khi một đặng yêu tử vong, nhiệt độ trong đầm lầy sẽ lạnh đi một phần, khiến cho người ta cảm thấy hàn khí dày đặc, giống như là Quỷ Vực vậy.

Càng lúc càng nhiều đặng yêu bị trảm sát dưới sự hợp lực của võ giả trảm sát càng nhiều máu tươi đỏ sẫm chảy vào trong đầm lầy.

Đầm lầy trở nên âm sâm, đủ loại khí tức tà ác tựa hồ dần dần lan ra, lượn lơ trên đầm lầy, khiến cho người ta Mao cốt từng nhiên, lơ mờ cảm thấy không ổn.

Cuối cùng, tất cả đặng yêu dưới sự hợp lực của các võ giả đều bị thanh tẩy sạch sẽ.

Đầm lầy vốn xanh mượt bị máu loãng rót vào, biến thành màu đỏ sẫm, nhưng mà, lục quang trong đầm lầy không có biến hóa, vẫn nổi trên đầm lầy màu đỏ, khiến cho người ta cảm thấy quái dị.

Đặng yêu toàn bộ bị thanh tẩy, đầm lầy trở nên im lặng, rất nhiều võ giả tựa hồ đều nhận thấy được không khí không ổn, không nói gì, toàn bộ đề cao tính cảnh giác, âm thầm đề phòng.

Một số người cảnh giác cao còn mặc vào quần áo dày, để ngăn cản hàn khí quỷ dị trong đầm lầy ủa vào.

Lâm Chi Dáng người nóng bỏng, mặc váy da mặc dù có tu vi niết bàn tam trọng thiên chi cảnh, vẫn có chút không chịu nổi, lúc này khoác áo lông thật dày, che kín các đường cong, ngay cả sắc mặt tựa hồ cũng tái nhợt.

Huỳnh đệ Lao Lý cũng vậy, trên người mặc thêm mấy cái áo.

Dạ Trường Phong chỉ có tu vi niết bàn nhất trọng thiên, thức hải mới thành lập, vốn càng không thể chịu nổi âm hàn cơ hồ có thể thẩm thấu vào thân thể của nơi này, nhưng bởi vì người mang Luyện Ngục Chân Hỏa, hần ngược lại không chịu ảnh hưởng, từng ngọn lửa từ cổ tay áo của hần bốc ra, ngăn cản hàn khí của nơi này.

Một loại cảm giác cực kỳ áp lực lan ra toàn bộ đầm lầy.

Mọi người trong đầm lầy đều cảm thấy không ổn, vẻ mặt cảnh giác.

“Ồ ồ!”

Thủy dịch trong đầm lầy bốc lên bọt nước đỏ như máu đầu tiên, sau khi bọt nước vỡ tan thì một dòng sương khói màu đỏ lặng yên khuếch tán.

“Ồ ồ!”

Càng nhiều bọt nước đỏ như máu hơn từ trong đầm lầy bốc ra.

Bọt nước vỡ tan, đều tỏa ra sương khói đỏ như máu, sương khói đỏ như máu này dần dần lan ra phía trên toàn bộ đầm lầy, bao phủ toàn bộ võ giả còn ở lại trong đầm lầy.

“Thùng thùng!”

Tiếng động kỳ lạ lặng lẽ từ phía dưới đầm lầy truyền đến.

Bốn người Dạ Trường Phong biến sắc.

” Nguy rồi!”

Lâm Chi không nhịn được hét lên mặt đầy vẻ sợ hãi: “Chấn động Lần này tựa hồ đến hơi sớm, thời gian còn chưa tới cơ mà?”

Bốn người Lâm Chi này tựa hồ biết quy luật chính xác của chấn động trong đầm lầy, cho nên sau khi đặng yêu bị thanh tẩy thì không lập tức đi ngay.

Nhưng biến hóa của chấn động đầm lầy lần này lại nằm ngoài ý liệu của họ, bởi vì đảng yêu đã bị diệt sạch, cho nên chấn động hình như là phát sinh sớm hơn.

Bốn người Dạ Trường Phong đều là tu vi niết bàn chi cảnh, vẫn không lý khai đầm lầy này là vì cảm thấy chấn động sẽ tới muộn, trong lòng vẫn còn chờ mong.

Nhưng chấn động vừa phát sinh, bốn người lập tức lo lắng, gạt đầu với Thạch Nham, đã muốn lập tức rời đi, bằng vào tốc độ nhanh nhất lên bên trên.

” Lao Lý, Lao Luân, các người cũng ra ngoài đi!”

Thạch Nham vừa thấy thần sắc hoảng sợ bất an của bốn người Dạ Trường Phong thì trong lòng cũng rung mình, quyết định thật nhanh.

Huỳnh đệ Lao Lý cũng không phải là người lỗ mãng, bọn họ nhìn nhau một cái rồi đều cảm kích gạt đầu với Thạch Nham, sau đó không dám do dự, vội vàng đi theo bốn người Dạ Trường Phong.

Người có cảnh giới niết bàn trong các Đoàn đội võ giả khác còn ở lại bên trong đầm lầy cũng đột nhiên biến sắc đột nhiên biến sắc, tựa hồ đều ý thức được không ổn, đều như đoàn người Dạ Trường Phong, vội vàng chạy tới lối ra.

Trong nhất thời, đầm lầy vốn yên tĩnh lại bỗng nhiên huyền ảo.

Một võ giả niết bàn chi cảnh trong tiếng chấn động rất nhanh đã lao tới lối ra, trong đó Dạ Trường Phong tốc độ nhanh nhất, đi trước làm gương, là người thứ nhất lao về phía cửa vào.

“Ầm!”

Một tiếng vang nặng nề vang vọng toàn bộ không gian đầm lầy, tiếng vang đến từ phương hướng cửa ra.

Cửa ra có ánh sáng màu xanh bóng lúc này bị sương khói đỏ như máu dính lên, tựa hồ hình thành một loại tấm chắn phòng ngự ngăn cản mọi người phá ra.

Dạ Trường Phong lao lên, chẳng những không thể phá vỡ, ngược lại còn bị một cỗ cực lực đè xuống.

Thân thể của hắn giống như đạn pháo trực tiếp rơi xuống đầm lầy, cả người dính đầy máu, đột nhiên thất thanh hét lên.

Một dòng hỏa viêm đột nhiên từ toàn thân hắn ứa ra, hỏa viêm này phóng xuất ra nhiệt lượng kinh người, đốt cháy máu loãng thành sương khói.

Một võ giả niết bàn nhất trọng thiên chi cảnh của đội khác cũng giống như Dạ Trường Phong, khi lao về phía cửa ra thì cũng bị một cỗ cực lực ép xuống, ngã xuống đầm lầy, bị máu loãng dính lấy.

Người nọ không có thiên hỏa như Dạ Trường Phong, bị dính máu loãng thì hết phẩm cực kỳ thể lương.

Thân thể hắn bộc ra sương khói đỏ như máu, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, da thịt của hắn rất nhanh tróc ra, xương trắng lộ cả.

Kịch độc Ăn mòn!

Mọi người trên Đầm lầy biến sắc, võ giả chân chạm vào trong đầm lầy trong khoảnh khắc đã nhận thấy được máu loãng bắt đầu phát sinh biến hóa, ăn mòn tinh nguyên của bọn họ.

Ngay cả Thạch Nham cũng biến sắc, cảm nhận được loại kịch độc ăn mòn tồn tại này.

Có điều loại kịch độc ăn mòn này phát sinh ở khu vực khác thì tựa hồ thông thả hơn rất nhiều, độc tính cũng yếu hơn rất nhiều, rất nhiều võ giả chung quanh tuy rằng cũng bị máu loãng dính vào, nhưng không lập tức phát ra tiếng hét thảm thể lương, bị độc thủy màu máu làm tan nhục thân.

Tựa hồ chỉ có đầm lầy dưới cửa ra là có kịch độc ăn mòn mãnh liệt.

Theo một người bị kịch độc ăn mòn hòa tan, ba người Lâm Chi, La Hiểu, La Mông vốn đang muốn bay lên trên đều thay đổi sắc mặt, vẻ mặt sợ hãi ngấy ra đó, không biết tiến hay lùi.

Lúc này rời khỏi sẽ đụng phải kết giới phòng ngự mãnh liệt, nói không chừng sẽ bị lực lượng nào đó ép xuống dưới, nhục thân bị máu loãng ngâm ứ rồi da thịt toàn thân sẽ bị ăn mòn.

Nhưng mà, không ly khai thì chấn động đã phát sinh rồi, với tu vi cảnh giới của bọn họ thì nếu không có gì bất ngờ xảy ra chắc cũng sẽ bị chấn nát thần hồn, bất luận rời khỏi hay thì thì tựa hồ đều chỉ có một con đường chết.

Đoàn người Lâm Chi bao gồm huynh đệ Lao Lý, lúc này đều lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

” Lao Lý, Lao Luân, lui đã rồi tính!”

Thạch Nham trầm ngâm một chút rồi đột nhiên hô to: “Dạ Trường Phong, các người cũng lập tức quay về, chỗ này lúc này cũng không an toàn, ngược lại còn có thể là nơi hung hiểm nhất!”

Dạ Trường Phong sửng sốt, chợt có phản ứng, lập tức nói với ba người Lâm Chi: “Đi! Trước tiên quay lại đã!”

Huynh đệ Lao Lý đã rời khỏi trước rồi, dựa vào tốc độ nhanh chất, chân không chạm đất, thân như cầu vồng trực tiếp lao về phía chỗ đoàn người Thạch Nham.

Đám người Dạ Trường Phong, Lâm Chi cũng không dám do dự, đều kích phát tiềm lực của niết bàn chi cảnh, tuy rằng không thể phá không mà bay, nhưng trong nháy mắt tụ tập lực lượng bồng bình trong hư không, thì những người này cũng có thể làm được.

Đoàn người của Thạch Nham đều ở thiên vị chi cảnh, lúc này đều bay khỏi mặt nước của đầm lầy, bồng bình giữa không trung.

Mắt thấy huynh đệ Lao Lý và đoàn người Dạ Trường Phong về mặt sợ hãi bay tới, mắt Thạch Nham đột nhiên sáng lên, một cỗ năng lượng băng hàn thấu xương đột nhiên rót vào đầm lầy dưới chân.

Máu loãng trong đầm lầy dưới sự đóng băng của hàn khí đột nhiên biến thành một băng nham rộng khoảng mười mét vuông, đủ để cho đám người Lao Lý đặt chân.

Đám người Lao Lý đang lo không thể kéo dài thời gian đứng trong hư không, vừa thấy băng nham bị Thạch Nham đóng băng lại thì đều vui mừng quá đỗi, đều ghé tới, đặt chân lên băng đỏ như máu.

” Băng hữu hỗ trợ với.”

Mấy tên võ giả niết bàn chi cảnh mắt thấy nơi đó có thể đặt chân thì vừa lớn tiếng khẩn cầu Thạch Nham vừa bay tới, cùng Lao Lý, Dạ Trường Phong đứng trên khối băng nham rộng chừng mười mét vuông đó.

Võ giả niết bàn chi cảnh Vốn chuẩn bị rời khỏi đầm lầy, bởi vì một người chết mà toàn bộ ngoan ngoãn hơn, đều hạ xuống băng nham do Thạch Nham dùng Huyền Băng Hàn Diễm ngưng luyện ra.

Võ giả Tụ tập ở nơi khác phần lớn đều là thiên vị chi cảnh, có năng lực bay lượn.

Những người này nhìn thấy đồng bọn của mình đều đứng ở chỗ Thạch Nham thì do dự một chút rồi cũng bay tới phía này.

” Thùng thùng!”

Tiếng chấn động dần dần trở nên dày đặc, loại tiếng động này cơ hồ vào thẳng tim người ta, khiến cho người ta linh hồn chấn động.

Võ giả niết bàn chi cảnh đứng trên băng nham không biết từ lúc nào mà ai nấy mặt đỏ tai hồng, ánh mắt dần dần thay đổi, từ kinh sợ trở nên dần dần mê mang, thậm chí lộ ra ý vị khát máu điên cuồng.

Thạch Nham liếc những người đó một cái, biết những người này e là không chịu nổi đầu tiên, rất nhanh sẽ đánh mất lý trí.

” Chắc phải giết họ trước thôi.”

Triệu Phong cau mày, mặt âm trầm, nhìn đám người Dạ Trường Phong một cái, đề nghị rất vô tình: “Niết bàn chi cảnh chắc sẽ trong thời gian ngắn mất đi lý trí, gặp ai cũng sẽ sinh ra xung động muốn hủy diệt. Thừa dịp bọn họ đang bị vây trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê thì xử lý sớm một chút.”

Một số người của Quang Minh thần giáo đều gật đầu.

“Có lý.”

Võ giả thiên vị cảnh tụ tập tới đây đều cao giọng quát, tựa hồ đều đồng ý với đề nghị của Triệu Phong.

416. Chương 415: Yêu Trùng Ăn Xác

” Chắc phải xử lý sớm thôi!”

Một võ giả thiên vị cảnh thấp lùn lướt qua hư không, nhìn võ giả niết bàn cảnh đang đứng trên băng nham, lạnh lùng nói.

Bên trong Đầm lầy thỉnh thoảng có bọt máu nổi lên, mỗi khi bọt máu vỡ tan thì đều sẽ có huyết vụ màu đỏ tươi mù mịt, tản ra phía trên đầm lầy.

“Trên đó không có người của các người à?”

Thạch Nham cũng đứng trên băng nham, lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói.

” Có.” Võ giả thấp lùn đó nhếch miệng cười cười rồi vô tình nói: “Hai người đó đều là người của ma cốc chúng ta, ta làm như vậy cũng là nghĩ cho mọi người thôi, một khi chờ bọn họ mất đi lý trí rồi, sẽ điên cuồng tấn công mọi người, đến lúc đó mọi người cũng sẽ không vui vẻ gì đâu.”

Vừa nói hắn vừa vươn tay ra chỉ vào hai võ giả niết bàn cảnh, trên người hai người đó mặc võ giả phục màu xanh đen, quả nhiên giống với quần áo của người này.

” Tiểu huynh đệ, đừng có lòng dạ đàn bà, người hiện tại cứu bọn họ, chờ lát nữa họ mất đi lý trí rồi thì người cũng thành người bị hại thôi, chẳng thà quyết định thật nhanh nhanh một chút, nhân lúc bọn họ còn chưa triệt để điên cuồng thì diệt họ đi.” Lại có một võ giả thiên vị cảnh đề nghị.

Đám người Triệu Phong, Lý Duyệt gật đầu, chỉ chờ Thạch Nham ra lệnh một tiếng thì sẽ không chút do dự giết chết toàn bộ đám người Lao Lý, Dạ Trường Phong.

Xích Tiêu sắc mặt phát lạnh.

Vào lúc này mà hắn bỗng nhiên cảm thấy may mắn vì không cho Tả Hư, Tả Thi xuống dưới, nếu hai ông cháu này ở trong đầm lầy thì e là sẽ thân hãm hiểm cảnh giống như những võ giả niết bàn cảnh này, bị bọn người kia không chút khách khí hy sinh.

Võ giả Đến từ Thần Châu đại địa không biết có phải thiên tính đậm mạc hay không, không ngờ lại ngay cả người một nhà cũng không quan tâm, trong lòng bọn họ chỉ cần là người có uy hiếp đối với mình thì đều nên sớm giết chết, để tránh lát nữa phát sinh bất trắc.

Mắt đẹp của Thái Y lấp lóe không ngừng, không phát biểu ý kiến, chỉ theo bản năng nhìn về phía Thạch Nham, đang đợi Thạch Nham quyết định.

” Các người nếu muốn động thủ thì có thể động thủ với người của các người, người bên ta thì không phiền các người giúp, chúng ta tất nhiên sẽ xử lý.”

Thạch Nham cau mày nhìn về phía đoàn người Lao Lý, Dạ Trường Phong, do dự một chút rồi lạnh lùng nhìn võ giả thiên vị cảnh bốn phía.

” Lòng dạ đàn bà!”

Võ giả thấp lùn hừ một tiếng, có chút khinh thường nói: “Cách làm này của người, đối với bọn họ mà nói thì cũng không phải là lựa chọn tốt đâu. Lát nữa thật sự phải động thủ thì, bọn họ chết còn thảm hơn, có lẽ ngay cả xác cũng không được bảo toàn.”

” Chuyện của chúng ta chúng ta tự mình làm chủ, không liên can tới các người.”

Thạch Nham đứng trên băng nham, tay trái nâng lên, một dòng hỏa viêm nóng cháy từ đầu ngón tay bắn nhanh ra, như hỏa kiếm bổ vào băng nham, cắt đi một phần băng nham.

Một nửa băng nham trong đó là đoàn người Lao Lý, Dạ Trường Phong đứng, nửa còn lại thì là võ giả của các đoàn khác.

Tinh nguyên khởi động, khối băng nham có huỳnh đệ của Lao Lý thì chậm rãi hoạt động, theo tâm thần hần biến ảo, cách khối băng nham còn lại càng lúc càng xa.

” Những người đó, các người muốn làm gì thì làm, nhưng người bên ta thì không cho phép các người nhúng tay!”

Lạnh lùng bốn phía, hần dần dần di động băng nham dưới thân tới một góc của đầm lầy, bản thân cũng đi theo băng nham..

” Tiểu tử chỉ có tu vi thiên vị nhất trọng thiên chi cảnh mà cũng ngừ khí cũng cuồng vọng như vậy.”

Võ giả thấp lùn hắc hắc cười lạnh, nhìn Triệu Phong một cái: “Quang Minh thần giáo của Các người lần này tiến vào đầm lầy, chắc cũng muốn có được thần hồn như chúng ta, vì mục đích này, hy sinh một số người hẳn phải chết là chuyện đương nhiên, người thân là lãnh tụ mà tựa hồ không thể làm chủ à?”

” Con mẹ nó người nói ít thôi, chúng ta muốn làm gì thì làm, không tới phiên người tới vung tay múa chân!”

Triệu Phong tức giận nói.

Hắn tuy rằng không đồng ý với quyết định của Thạch Nham, nhưng khi Thạch Nham đã hạ quyết định thì hắn cũng không phản đối, ngược lại đứng ở một chỗ với Thạch Nham.

Trong mắt Triệu Phong, tương lai Thạch Nham sẽ là vì sao chói mắt nhất của Quang Minh thần giáo, hơn nữa khi chỉ có niết bàn tam trọng thiên Thạch Nham đã có thể trảm sát cường giả thiên vị tam trọng thiên chi cảnh, cho nên Triệu Phong rất coi trọng hắn, sẽ không đối đãi với hắn như tiểu bối bình thường.

“Tùy các người.”

Võ giả thấp lùn cười hắc hắc, thân thể bay vút tới khối thiềm nham khác rồi nhìn quanh bốn phía, nói với các võ giả đang tụ tập chung quanh: “Quyết định của Các người và của ta chắc nhất trí chứ hả?”

Võ giả thiên vị cảnh Chung quanh đều gật đầu.

Tên võ giả thấp lùn này nghiêm mặt nhìn về phía Triệu Phong: “Một khi đã như vậy thì ta động thủ, chắc không liên quan tới các người đâu nhỉ?”

” Tùy người.”

Triệu Phong nhìn nhìn Thạch Nham, thấy hắn không tỏ vẻ gì thì lúc này mới gật đầu.

” Rầm rầm!”

Từng cột tà quang đen xì đột nhiên từ trong cổ tay áo của võ giả thấp lùn bay ra, tà quang này ở giữa đường thì hóa thành một con linh hồn yêu thú hình thái dữ tợn, nhảy vào trong cơ thể của ác võ giả niết bàn cảnh trên băng nham.

Võ giả niết bàn cảnh Ánh mắt đang mê mang bị tà quang bắn vào thì thân thể toác ra, nhục thân bị tà quang này hủy diệt từ bên trong, ngay cả linh hồn cũng bị xóa sạch.

Trong nháy mắt, sáu gã võ giả niết bàn cảnh trên khối băng nham đều nhục thân phân liệt, khí tức sinh mệnh mất hết.

Từng dòng tinh khí từ trên cụ xác chết trào ra, bay nhanh về phía Thạch Nham.

Cách xa khoảng hai mươi thước, huyết đạo trong cơ thể Thạch Nham cũng xoay chuyển rất nhanh, sinh ra lực hút mãnh liệt, hút những tinh khí này vào trong cơ thể.

Không bao lâu sau, võ giả niết bàn cảnh này một thân tinh khí đều bị huyết đạo của hắn hấp thu.

Bảy trăm hai mươi huyết đạo Toàn thân không có cảm giác phòng lên, bên trong các huyết khiếu, tinh khí bị ngưng luyện chuyển hóa rất nhanh, lỗ mờ tỏa ra ba động có thể ảnh hưởng tới tình tự của con người.

Sau khi Bước vào thiên vị cảnh giới, vũ hồn thần bí này có thể cất chứa tinh khí, tựa hồ nhảy lên một bậc thang mới.

Một thân tinh khí của Sáu gã võ giả niết bàn cảnh ở bên trong huyết khiếu của hắn, một chút cũng không hiềm nhiều, huyết khiếu trong cơ thể khi chuyển hóa ngưng luyện tinh khí này, thần trí của hắn vẫn tỉnh táo, không hề có cảm giác thần trí hỗn loạn.

Cảnh giới đề thăng, dung lượng hấp thu tinh khí của vũ hồn thần bí cũng tăng cường, ngay cả tốc độ tinh lọc ngưng luyện cũng nhanh không ít.

Cách xa một đoạn, vẫn có thể nhận thấy được rõ ràng tinh khí bắt đầu khởi động bắt đầu khởi động, nhìn Lao Lý, Thạch Nham ánh mắt dần dần điên cuồng, hắn do dự một chút do dự một chút rồi bỗng nhiên thúc dục năng lượng của Huyền Băng Hàn Diễm.

Từng dòng lãnh khí băng hàn từ trong lòng bàn tay hắn bắn ra, giống như là những con rắn nước, chui vào trên người huynh đệ Lao Lý và Lâm Chi, La Hiểu, La Mông.

dưới sự thẩm thấu của lãnh khí, mấy người này thân thể dần dần đóng băng, không bao lâu sau thì giống như là băng khác.

Chỉ có Dạ Trường Phong là dưới sự thẩm thấu của năng lượng của Huyền Băng Hàn Diễm thì vẫn bình yên vô sự, Luyện Ngục Chân Hỏa trong cơ thể hắn chủ động sinh ra hỏa viêm cực nóng, triệt tiêu toàn bộ Huyền Băng Hàn Diễm thẩm thấu vào trong cơ thể hắn.

Khi Huyền Băng Hàn Diễm thẩm thấu, mắt của Dạ Trường Phong cũng dần dần trở nên tà ác âm độc, trên người tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ hung ác.

Sương khói đỏ như máu vẫn lượn lờ không tiêu tán chung quanh không biết có phải đã nhận ra gì đó hay không, không ngờ lại bao vây lấy hắn.

” Thùng thùng! Thùng thùng!”

Từng tiếng chấn động kỳ diệu tiếp tục từ bên trong đầm lầy truyền đến, trong tiếng chấn động, Dạ Trường Phong dần dần đánh mất bản thân, bên trong sương khói đỏ như máu bỗng nhiên tru lên thê lương, tựa hồ bên trong linh hồn đã bị lực lượng tà ác nào đó xâm nhập, khiến cho hắn không thể khống chế được lý trí của mình.

Cùng lúc đó.

Ở trung tâm đầm lầy bỗng nhiên từng gợn sóng nhộn nhạo, trung tâm nhất của gợn sóng, một gốc đại thụ đã chết héo chậm rãi từ phía dưới đầm lầy trồi lên, giống như là bị lực lượng nào đó thôi động, vươn ra khỏi đầm lầy.

Đại thụ không có cành lá, khô héo không biết đã bao nhiêu năm rồi, nhưng cực kỳ khổng lồ nó khi nó thò ra, dần dần tràn ngập toàn bộ đầm lầy, trên đại thụ là những quái trùng to như ngón cái, quái trùng này màu xanh đậm, giống như là bọ ăn xác, trên người có giáp xác rất dày.

Vô số quái xanh đậm chậm rãi bò lúc nhúc trên đại thụ, rất nhiều trùng từ trong những lỗ của đại thụ chui ra, lấy đại thụ làm căn cơ, lan ra toàn bộ đầm lầy.

” Yêu trùng ăn xác!”

Triệu Phong biến sắc, đột nhiên kinh hô.

Các võ giả bên trong Đầm lầy vừa nghe thấy tiếng kinh hô của hắn thì toàn bộ biến sắc, ai nấy như lâm đại địch, đều thi triển ra các loại bí bảo phòng ngự và vũ kỹ, bảo vệ kín kẽ cơ thể, sợ sẽ bị yêu trùng ăn xác này chạm vào.

Yêu trùng ăn xác đầu tiên là đi trên cổ thụ, trong chốc lát đã lấp đầy cả cổ thụ, chợt phá ra tiếng kêu ong ong, có mấy trăm con trùng thân hình loi nhoi, trên vỏ mọc ra cánh thịt, không ngờ từ trên cổ thụ đứng lên, rồi bay quanh bên trên đầm lầy.

” Thạch Nham cẩn thận, yêu trùng ăn xác này chuyên ăn não người, cực kỳ đáng sợ, một khi bị yêu trùng ăn xác tiến vào trong não thì bị yêu trùng ăn xác ăn luôn cả tuỷ não, chỉ còn cái xác thôi.” Thái Y mặt lạnh lùng, trong mắt đẹp hiện ra vẻ kiên kị, lặng lẽ tới gần Thạch Nham.

Cổ thụ chậm rãi từ trong đầm lầy chồi ra, khi cổ thụ che khuất toàn bộ đầm lầy, bộ vị rễ cây của cổ thụ đột nhiên bwan ra hào quang màu trắng ngà màu trắng ngà, bên trong hào quang, một bảo tọa hoa sen tạo ra từ thủy tinh dần dần hiện ra.

Trên bảo tọa hoa sen thủy tinh này không có một bóng người, nhưng lại tỏa ra thiên địa linh khí kinh người.

Thiên địa linh khí Nồng đậm như nước từ bảo tọa hoa sen thủy tinh tỏa ra, khiến các võ giả bên trong đầm lầy động dung, chỉ hít một hơi thiên địa linh khí nồng đậm đều sẽ cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Thiên địa linh khí ủa ra, sương khói đỏ như máu lượn lờ tứ phía bỗng nhiên toàn bộ ủa vào trên lá hoa thủy tiên trên bảo tọa hoa sen, trong quá trình này tâm của bảo tọa hoa sen chợt lóe bạch quang rồi biến mất, từ bên trong bỗng nhiên hiện ra một dụng cụ hình trái tim, từ trong phóng ra một thủy dịch màu trắng ngà khiến cho linh hồn người ta chấn động.

Thủy dịch đó róc rách lác lư, truyền tới những tiếng thùng thùng, từng cỗ năng lượng sinh mệnh cực kỳ mãnh liệt từ trong đó phóng ra, khiến cho linh hồn người ta giống như là muốn rách ra.

” Sinh mệnh nguyên dịch!”

Mắt Triệu Phong bỗng nhiên đỏ lên, hô hấp dồn dập, găm nhẹ một tiếng, vẻ mặt tham lam.

417. Chương 416: Sinh Mệnh Nguyên Dịch

Dụng cụ hình tim, chỉ to bằng hột quả đào, thủy dịch màu trắng ngà trong đó cũng ít tới đáng thương, nhiều nhất người chỉ có năm sáu giọt.

Nhưng mà, chính là vì ít như vậy lại khiến tất cả võ giả thiên vị cảnh trong đầm lầy bỗng nhiên điên cuồng.

Nghe thấy Triệu Phong hô lên Sinh mệnh nguyên dịch, những võ giả này đều mặt đỏ tai hồng, ngay cả hô hấp cũng trở nên ồ ồ.

Trong mắt bọn họ, chất lỏng màu trắng ngà đó tựa hồ chính là thứ quý giá nhất trong thiên địa, có thể khiến bất kỳ ai cũng sẵn sàng vứt bỏ sinh mệnh để tranh đoạt.

Trên bảo tọa hoa sen thủy tinh, dụng cụ hình tim đó chợt lóe lên rồi biến mất, đại đa số mọi người đều không thấy, chỉ nghe được tiếng quát của Triệu Phong.

Nhưng chỉ bằng vào tiếng quát này, những võ giả này đã quên hết tất cả, không để ý tới sự khủng bố của yêu trùng ăn xác, bằng vào tốc độ nhanh nhất lao tới dụng cụ hình tim.

Đám giáo đồ của Quang Minh thần giáo Triệu Phong, Lý Duyệt cũng không thể ngoại lệ, ai nấy cả người tỏa ra hào quang phòng ngự, tránh né sự bao vây của yêu trùng ăn xác, mặt đầy vẻ tham lam, rất nhanh liền lao về phía dụng cụ hình tim.

Thạch Nham nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Triệu Phong, Lý Duyệt hai người này khi ở địa đối mặt với bí bảo thánh cấp cũng không xung động như hiện tại, trong mắt bọn họ, cái gọi là Sinh mệnh nguyên dịch này tựa hồ trân quý hơn bí bảo thánh cấp rất nhiều, vì chất lỏng này bọn họ tựa hồ có thể liễu lĩnh.

Tuy rằng không biết công hiệu thực sự của Sinh mệnh nguyên dịch, nhưng từ biểu hiện của mọi người cho thấy, thứ này e là cực kỳ hiếm thấy, nhất định có sức hấp dẫn khó có thể kháng cự đối với võ giả, bằng không những võ giả này cũng sẽ không điên cuồng như vậy.

Ba võ giả thiên vị nhất trọng thiên chi cảnh khi lao về phía bảo tọa hoa sen bỗng nhiên bị vô số yêu trùng ăn xác bao phủ.

dưới cái nhìn chăm chú của Thạch Nham, màn hào quang phòng ngự năng lượng trên người ba người đó bị yêu trùng ăn xác ăn hết rất nhanh, khi màn hào quang phòng ngự trên người ba người bị ăn sạch thì yêu trùng ăn xác cũng thừa cơ chui vào thân thể của ba người, phát ra những tiếng kêu hưng phấn, rồi chui vào não bộ của bọn họ.

Thạch Nham ở bên cạnh quan khán có thể thấy yêu trùng bò dưới da họ, điều này khiến cho hắn lập tức sinh ra một loại cảm giác mao cốt từng nhiên.

Rất nhanh, ba người đó bị yêu trùng ăn xác cắn não, tròng mắt cũng đều bị ăn hết, thần thái chết rất đáng sợ.

Rất nhiềuu võ giả cũng bị yêu trùng ăn xác xâm nhập, yêu trùng này giống như đang phòng bị thứ gì đó, chỉ cần có người dám can đảm tới gần bảo tọa thì yêu trùng đều sẽ ủa tới, dùng năng lực kỳ lạ cắn xé màn hào quang phòng ngự, bí bảo phòng ngự trên người võ giả, ăn luôn cả áo giáp của bọn họ.

Yêu trùng cái gì cũng có thể ăn được, áo giáp năng lượng, thân thể máu thịt, những phòng ngự này có thể ngăn cản được chúng trong chốc lát, nhưng không thể thật sự khiến yêu trùng vô kế khả thi.

Thạch Nham và Thái Y hai người đứng ở góc hẻo lánh, không vội vàng xông lên, cho nên những yêu trùng này không coi bọn họ trở thành mục tiêu chủ yếu.

Thái Y một thân lưu quang lượn lờ, mắt đẹp sáng quắc, cũng nhìn chăm chăm vào đài sen thủy tinh, nhưng không dám manh động.

Mười con yêu trùng tới xoay quanh bên ngoài thân thể mềm mại của nàng ta, cắn từng chút lưu quang từ trên người nàng phóng xuất ra, bởi vì yêu trùng số lượng ít, Thái Y ứng phó vẫn coi như ung dung, không giống như mấy tên lỗ mãng bị yêu trùng trực tiếp trong thời gian ngắn phá đi một thân phòng ngự, bị ăn luôn cả não mà chết.

” Sinh mệnh nguyên dịch là gì?”

Tinh quang bọc toàn thân, năng lượng tinh quang bị mười con yêu trùng cắn nuốt bị tiêu giảm từng chút, khiến hắn không thể không phóng xuất ra nhiều tinh thần hơn để duy trì sự tồn tại của tinh thuần, vừa phòng bị yêu trùng cắn vừa nhìn về phía Thái Y, nghi hoặc dò hỏi.

“lưu trữ một trong ba thần thủy, sinh mệnh nguyên dịch có thể rửa căn nguyên của sinh mệnh, khiến sinh mệnh phát sinh biến hóa bất khả tư nghị.” Mắt đẹp Thái Y lóe ra thần thái kinh người: “Sinh mệnh nguyên dịch chính là một loại trợ lực cực kỳ hữu hiệu cho võ giả Thông thần tam trọng thiên chi cảnh bước vào Chân thần chi cảnh, võ giả Thông thần tam trọng thiên chi cảnh nếu có một giọt sinh mệnh nguyên dịch, dung nhập sinh mệnh nguyên dịch vào trong từ trường sinh mệnh của chủ hồn thì hắn sẽ có khả năng đột phá tới Chân thần chi cảnh, tăng cường rất lớn!”

Thạch Nham vẻ mặt chấn động.

” Người chắc biết, sự tu luyện của võ giả càng về sau thì tiến cảnh sẽ càng chậm, đối với lĩnh ngộ và đột phá cảnh giới sẽ trở nên càng lúc càng gian nan. Đại đa số võ giả Thông Thần cảnh ở cảnh giới tam trọng thiên cả đời, khó mà bước vào được cánh cửa khác. Ở Thần Châu đại địa của chúng ta, võ giả Thông Thần cảnh tuy rằng rất nhiều, nhưng có thể bước vào Chân thần chi cảnh thì trong mười người không có lấy một người, loại xác suất này thực sự là quá thấp, mà sinh mệnh nguyên dịch lại có thể giúp võ giả Thông thần tam trọng thiên chi cảnh tăng cường cơ hội đột phá rất lớn!” Trên mặt Thái Y đầy vẻ kinh hỉ, khi nói chuyện, không ngừng cảm thán, mắt đẹp thủy chung không rời khỏi đài sen thủy tinh.

Rất rõ ràng, nàng ta đối với sinh mệnh nguyên dịch bên trên đài sen thủy tinh có lòng tham rất lớn. Võ số yêu trùng bay lượn phía trên đầm lầy, giống như châu chấu tụ tập ở gần đài sen thủy tinh, công kích võ giả dám tới gần, không ngừng cắn xé tất cả phòng ngự trên người những võ giả này.

Bên trong đài sen thủy tinh, sinh mệnh nguyên dịch thỉnh thoảng lại lóe lên rồi biến mất, mỗi một lần thoáng hiện đều khiến huyết mạch võ giả chung quanh như sôi sục, lộ ra ánh mắt tham lam cực độ.

Thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm từ trong đài sen thủy tinh ủa ra, trình hiện mây khói màu trắng ngà rồi lượn lờ không tiêu tan.

Cách xa trăm mét trăm mét hô hấp linh khí ủa ra bên trên, tinh thần của Thạch Nham cũng chấn hưng, có một loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên rất tuyệt vời.

Trong Âm từ vụ chướng, thiên địa năng lượng của khu vực khác tuy không còn, nhưng ở địa để của dị địa này lại có thiên địa linh khí nồng đậm như vậy tồn tại, khiến hấn rất ngạc nhiên.

Giống như tất cả thiên địa linh khí đã biến mất trong âm từ vụ chướng đều tụ tập ở khu vực này, cung cấp năng lượng tất yếu cho sinh mệnh nguyên dịch tồn tại, để sinh mệnh nguyên dịch có thể được bảo tồn đến bây giờ, vào những lúc đặc biệt, nó sẽ thì bên trong đầm lầy trôi lên.

” Thiên địa linh khí mãnh liệt Như vậy có lẽ ta nên thử để thánh linh thần ra.” Nhìn chăm chăm vào chỗ đó một lát, hấn tâm thần khẽ động, bỗng nhiên nhớ tới gì đó.

Dùng tâm thần liên thông với Huyết Văn Giới, tìm đến vị trí ngủ đông của Thánh Linh Thần, phóng ra một đạo thần thức: “Thiên địa linh khí của Nơi này cực kỳ nồng đậm, có lẽ có thể bổ sung năng lượng đã tiêu hao, người có muốn thử hấp thu một chút không?” Thánh Linh Thần mãi vẫn chưa có hồi âm.

Thạch Nham bắt đầu dĩ lại ngưng luyện tâm thần, tập trung tất cả ý thức tinh thần vào một điểm, đánh về phía phương vị của Thánh Linh Thần trong Huyết Văn Giới.

Ý thức tinh thần vận thành một đường thẳng, hóa thành một đạo cường quang rồi đột nhiên chui vào giữa Thánh Linh Thần.

“Được!”

Thánh Linh Thần cuối cùng cũng đáp lại, có vẻ rất mệt mỏi, giống như là lão nhân, tạo hấn hấn một cảm giác hữu khí vô lực.

Thạch Nham vẻ mặt động dung, trong lòng có chút áy náy, vội vàng mở tâm linh để nó từ trong Huyết Văn Giới bay ra.

Huyết Văn Giới đối với Huyền Băng Hàn Diễm vẫn có sức giam cầm mãnh liệt, nhưng mà, khi đối đãi với Thánh Linh Thần và Địa Tâm Hỏa thì không như vậy. Thánh Linh Thần và Địa Tâm Hỏa chỉ cần muốn ra thì Huyết Văn Giới căn bản sẽ không ngăn cản, tùy ý để chúng đi lại tự nhiên.

Thánh Linh Thần hóa thành một cột quang mang phiêu đảng chậm rãi bay về phía đài sen thủy tinh.

Thạch Nham lặng lẽ quan sát.

Chỉ thấy thiên địa linh khí lượn lờ sau khi Thánh Linh Thần đi ra thì tựa hồ đều bị hấp dẫn, không ngờ thật sự ủa về phía Thánh Linh Thần, rót vào trong kết cấu sinh mệnh đặc thù của nó.

khí tức của Thánh Linh Thần từ mỏng manh dần dần lớn mạnh, tinh thần ba động chậm rãi đi lại, nó như là khôi phục lực lượng rất nhanh.

Tốc độ Vốn đang thông thả sau khi được thiên địa linh khí bổ sung thì tốc độ bỗng nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Các võ giả thiên vị cảnh khi đối mặt với công kích của yêu trùng ăn xác, Thánh Linh Thần hóa thành một cột quang mang, không ngờ là người thứ nhất nhảy vào trong đài sen thủy tinh, ở bên trong đài sen thủy tinh chợt lóe rồi biến mất.

Liên hệ của Thạch Nham và Thánh Linh Thần đột nhiên bị đài sen thủy tinh chặn ại.

Trong lòng rung mình, hấn có chút lo lắng, tập trung tinh thần nhìn về phía đó.

Chỉ thấy tốc độ dừng thiên địa linh khí của đài sen thủy tinh sau khi Thánh Linh Thần chui vào thì bỗng nhiên chậm lại, ngay cả thiên địa linh khí lúc trước đang khuếch tán ra ngoài không ngờ cũng chậm rãi lui về, một lần nữa rót vào đài sen.

“Đạo ánh sáng đó là của người ư?” Thái Y ở bên cạnh hấn, vẫn lưu tâm nhìn hấn, trở mắt nhìn quang mang từ giới chỉ trên tay hấn bay ra, né qua tất cả yêu trùng, chui vào Li từ tr y

Phía trên đài sen thủy tinh, rất thần kỳ, trên người hắn đã không còn vô số yêu trùng bao phủ, yêu trùng lúc trước hận không thể cắn người hắn thành cắn lúc này đang vây quanh ở bên cạnh hắn, không ngờ lại không ủa tới.

Dưới chân hắn có vô số yêu trùng ăn xác, trong đó không thiếu yêu trùng màu bạc, nhưng những yêu trùng này lúc này đều có chút an phận, không ủa lên như trước nữa.

Phía trước hắn là vua của yêu trùng ăn xác, hai con mắt nhỏ màu xanh sẫm đang đang lẳng lẳng nhìn hắn.

Thạch Nham cũng nhìn về phía nó.

Giống như đang lặng lẽ trao đổi gì đó.

“Cho ta thêm một giọt máu tươi của ngươi.”

” Vì sao?”

” Ta có thể tiến hóa.”

” Ta vì sao phải cho ngươi?”

“Trong cơ thể ta có tiên huyết của ngươi, ta sẽ tôn ngươi làm chủ, nhưng ngươi phải cho ta máu tươi, loại máu tươi này có thể giúp ta tiếp tục tiến hóa, có thể tiến vào trình tự sinh mệnh mới.”

” Ngươi cần bao nhiêu?”

” Một tháng cho ta một giọt là đủ rồi.”

” Ngươi có thể làm gì cho ta?”

“Tất cả.”

Thạch Nham lẳng lẳng nhìn nó, cảm thụ niệm đầu tinh thần tới từ nó, ánh mắt vô cùng quái dị. Lúc trước con yêu trùng ăn xác vua này từ trong đài sen thủy tinh ra, đột nhiên phóng xuất ra tinh thần ba động cực kỳ khủng bố, dưới loại tinh thần ba động vô cùng mãnh liệt này ngay cả tâm thần của hắn trong ngắn ngủi cũng thất thủ, thiếu chút nữa thì điên cuồng.

Cũng may Cửu U Phệ Hồn Diễm ở thời điểm máu chốt đã phát huy tác dụng, đốt cháy tinh thần trùng kích nhảy vào trong thức hải của hắn, giúp hắn dù đang ở trong đài sen thủy tinh nhưng không lâm vào tình trạng điên cuồng như các võ giả khác.

Yêu trùng ăn xác vua xuất hiện, cũng khiến hắn lúc ấy lộ ra vẻ kinh hãi, hắn vốn tưởng rằng lần này xong đời rồi, sẽ bị yêu trùng ăn xác vua này cắn xé nhục thân.

Nào ngờ nhìn yêu trùng ăn xác vua đó lại đột nhiên phát giác từ trên người của yêu trùng ăn xác vua truyền ra một khí vị khiến hắn cảm thấy phi thường thân thiết.

Đó là mùi máu của hắn.

Một khắc đó hắn bỗng nhiên ý thức được một giọt bất tử chi huyết nhập vào trong đài sen thủy tinh không ngờ là bị yêu trùng ăn xác vua này hấp thu.

Chợt chuyện khiến hắn bất ngờ đã xảy ra.

Yêu trùng ăn xác vua điên cuồng gào thét, yêu trùng đầy trời đang điên cuồng công kích võ giả chung quanh và yêu trùng đang bầu đầy người hắn toàn bộ dừng lại, tụ tập dưới chân hắn, không tiếp tục tiến hành công kích hắn.

Một khắc đó, hắn nhận được một đạo linh hồn niệm đầu của yêu trùng ăn xác vua.

Yêu trùng cấp tám, trí tuệ đã được mở, có thể vận dụng linh hồn chi lực, tuy rằng sẽ không há miệng nói chuyện, nhưng có thể có thể sử dụng linh hồn để trao đổi với người ta, yêu trùng ăn xác vua này chính là một loại yêu thú hiếm thấy.

” Sinh mệnh nguyên dịch đó vẫn ở trong đài sen thủy tinh chứ? Ngươi cũng ở trong đây, ngươi và sinh mệnh nguyên dịch rất cuộc có quan hệ gì?”

” Người đáp ứng yêu cầu của ta thì sinh mệnh nguyên dịch còn lại sẽ thuộc về người.”

” Vì sao người có dục vọng với máu tươi của ta như vậy?”

“Giống như nhân loại các người muốn sinh mệnh nguyên dịch, máu tươi này của người đối với ta cũng có sức dụ hoặc không thể ngăn cản.”

” Loại máu tươi này trong cơ thể ta không phải bình thường, tạm thời ta cũng không biết làm thế nào để ngưng luyện. Ta cho dù là hiện tại đáp ứng thì ta cũng không dám cam đoan gì đâu.”

” Nếu người trong nửa năm không cho ta loại máu tươi này để dùng thì hiệp nghị giữa người và ta sẽ tự động giải trừ. Cứ cách nửa năm, người cho ta năm giọt máu tươi này của người thì ta sẽ cho người một giọt sinh mệnh nguyên dịch, hiệp nghị này người thấy sao?”

“Để ta nghĩ đã.”

trên Đài sen thủy tinh, Thạch Nham và yêu trùng ăn xác vua nhìn nhau, lặng lẽ trao đổi thông qua linh hồn.

Vô số yêu trùng đang bay lượn, phiêu đảng chung quanh đài sen thủy tinh, truy đuổi võ giả.

Lúc này, Thạch Nham đang ở giữa đài sen thủy tinh lại bình yên vô sự, lạnh lùng nhìn yêu trùng ăn xác vua, không ngờ lại không bị yêu trùng tấn công.

Các võ giả nhìn đài sen thủy tinh đều lộ ra vẻ rung động.

Không ai biết chuyện gì xảy ra.

Bọn họ chỉ biết là, tiểu tử dám tiến vào đài sen thủy tinh, từ trong nhiều yêu trùng như vậy cướp đoạt sinh mệnh nguyên dịch không ngờ lại vẫn sống yên lành trong đài sen thủy tinh.

Đoàn người Thái Y, Triệu Phong, Xích Tiêu mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn về nơi đó, vẫn đang dùng tinh nguyên để chống đỡ yêu trùng xâm nhập.

Yêu trùng càng lúc càng lợi hại, điên cuồng tập sát bất kỳ võ giả nào dám xuất hiện trong đầm lầy, một số yêu trùng màu bạc cũng từ trên đài sen thủy tinh bay ra, nhìn chăm chăm vào bọn Thái Y, Triệu Phong, Xích Tiêu, bộ dạng muốn giết sạch bọn họ.

dưới sự tập kích của yêu trùng màu bạc, Triệu Phong, Lý Duyệt có thiên vị tam trọng thiên chi cảnh còn có thể miễn miễn cưỡng cưỡng chống đỡ được.

Nhưng Xích Tiêu, Thái Y và giáo đồ của Quang Minh thần giáo chỉ có thiên vị nhất, nhị trọng thiên thì càng lúc càng chật vật, chống đỡ cực kỳ gian nan, nhìn tình trạng này, tựa hồ không bao lâu nữa sẽ bị yêu trùng ăn xác màu bạc cắn hết phòng ngự, nhục thân sẽ bại lộ ra.

Bọn họ không có nhục thân cường hãn như Thạch Nham, một khi thân thể bại lộ thì cơ hồ chính là kết quả hẳn phải chết.

Xích Tiêu, Thái Y sợ rồi, chậm rãi di động tới hướng cửa vào, muốn tìm thời cơ, không dám tiếp tục ở lại nơi này nữa.

Đáng tiếc chỗ cửa vào vẫn có kết giới phòng ngự cực kỳ đáng sợ tồn tại, một võ giả thiên vị nhất trọng thiên chi cảnh nhanh hơn Xích Tiêu một bước khi trùng kích lên trên lại bị một loại trọng lực ép xuống.

Xích Tiêu, Thái Y mặt lộ vẻ sợ hãi, khi đi tới đó thì bỗng nhiên do dự, không dám tiến tới nữa.

“Bảo tiểu tử kia của người cách bọn họ xa một chút.”

Nhưng vào lúc này, Thạch Nham bỗng nhiên lên tiếng, khi nói thì vươn tay ra chỉ về phía đám người Xích Tiêu, Thái Y và người của Quang Minh thần giáo.

“Được.”

Yêu trùng ăn xác vua đáp lại.

Những yêu trùng ăn xác đang bám lấy Xích Tiêu, Thái Y và người của Quang Minh thần giáo sau khi rút một tiếng thì bỗng nhiên đi ra xa.

” A!”

Thái Y bỗng nhiên kinh hỉ hoan hô, trong mắt không che giấu được vẻ vui sướng, thở phào nhẹ nhõm.

421. Chương 420: Giết Sạch Bọn Họ

Thạch Nham hét lên, bảo yêu trùng ăn xác vua cản con, đừng vây Xích Tiêu, Thái Y và người của Quang Minh thần giáo.

Vốn Xích Tiêu, Thái Y sắp không chống đỡ nổi, nhưng vào thời điểm mấu chốt thì yêu trùng ăn xác con đột nhiên bay đi, không tiếp tục xuất thủ với bọn họ nữa.

Xích Tiêu, Thái Y đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt đều cực kinh hỉ, nhìn về phía Thạch Nham trong đài sen thủy tinh.

Trong đầm lầy rất nhiều võ giả thấy Xích Tiêu, Thái Y bởi vì một câu của Thạch Nham mà không bị yêu trùng ăn xác bao vây tiêu trừ nữa thì đều sửng sốt, một số người đều lộ ra vẻ mặt ghen tị.

“Tên Thạch Nham đó rốt cuộc là làm thế nào vậy?” Triệu Phong đi tới bên cạnh Thái Y, Xích Tiêu rồi nghi hoặc hỏi.

Xích Tiêu, Thái Y lắc đầu, đều mặc danh kỳ diệu.

Yêu trùng ăn xác vua không ngờ nghe phân phó của Thạch Nham. Biến cố Như vậy khiến mọi người kinh ngạc. Không biết hẳn rốt cuộc là thông qua phương pháp gì để khiến yêu trùng chỉ vương vua phục tùng như vậy.

Khi Xích Tiêu, Triệu Phong đang nghi hoặc thì vẫn lặng lẽ quan sát hẳn, phát hiện hẳn ở trên đài sen thủy tinh vẫn đang trao đổi gì đó với yêu trùng ăn xác vua.

” Triệt kết giới đi, điều kiện của ngươi ta đáp ứng.”

Thạch Nham nhìn nó, trầm ngâm hồi lâu rồi Cảm thấy điều kiện này của nó đối với mình mà nói thì không có hại gì, cho nên đồng ý

” Những người khác thì sao?”

” Giết sạch bọn họ thì có lợi gì cho ngươi không?”

”Cũng không hại gì cả, năng lượng của bọn họ và cả máu tươi nữa, đối với con của ta mà nói thì có thể tăng cường tiến hóa.

“Như vậy thì.”

Thạch Nham do dự một chút, không khỏi nhìn về phía đoàn người võ giả thấp lùn, nhếch miệng cười cười: “Có thể chờ một lát không, ngươi trước tiên bảo con ngươi rút đi, ngươi cũng chui vào đầm lầy, ta cần một giết bọn hắn để giết bọn họ.”

“Làm gì?”

“Nghe lời ta đi.”

“...”

Yêu trùng ăn xác vua không nói gì, tựa hồ không hiểu hẳn lắm, có điều sau khi có được sự đồng ý của Thạch Nham thì nó vẫn làm theo.

Chỉ thấy đài sen thủy tinh chậm rãi trầm xuống. Yêu trùng đang lượn lơ trên trời nghe theo lanahj nó, cũng đều từ trên trời bay xuống, hoặc là chui vào đài sen thủy tinh, hoặc là tiến vào bên trong cổ thụ.

Không bao lâu sau, phía trên đầm lầy đã không nhìn thấy một con yêu trùng nào.

Thạch Nham thu Lưu Vân Phá Thiên Lăng, bỗng bồng ở trên trời, do dự một chút rồi bay về phía Triệu Phong, Xích Tiêu, Thái Y.

” Người làm như thế nào vậy?” Triệu Phong trợn to, tò mò kêu lên: “Yêu thú đó là cấp tám đó, có trí tuệ, so với chúng ta thì lực lượng còn mạnh hơn nhiều, người không ngờ lại có thể khiến nó không công kích chúng ta? Thạch Nham à Thạch Nham! Tên gia hỏa người rất cuộc có phải người hay không, yêu thú này sao lại nghe lời người?”

Xích Tiêu, Thái Y và Lý Duyệt cũng tò mò hỏi.

” Lực lượng của nó bị đài sen thủy tinh hạn chế, không thể phát huy ra toàn bộ, cũng không thể thò đầu ra trong thời gian dài trên đầm lầy, ta nói với nó rằng chúng ta sẽ lập tức ly khai. Bảo nó cho ta một giọt sinh mệnh nguyên dịch, nó đã đáp ứng.”

Nhìn võ giả chung quanh ai nấy tiến đến, Thạch Nham cố ý lớn tiếng nói: “Yêu thú này thực sự là bởi vì có trí tuệ cho nên mới biết lựa chọn, nó biết đấu với chúng ta trong thời gian dài thì nó cũng sẽ có tổn thất, sẽ bị lực lượng của đài sen thủy tinh làm bị thương nặng, cho nên mới từ bỏ.”

Nói xong, hắn lại nhìn về phía võ giả thấp lùn, nhếch miệng cười nói: “Hiện tại không sao rồi. Nó nói, trong đầm lầy này là cps thần hồn tồn tại, chỉ có sinh mệnh nguyên dịch thôi, nó cho ta một giọt rồi bảo chúng ta sớm rời khỏi nơi này đi, đừng tiếp tục ở lại đây chờ chết nữa.”

“Cho người một giọt ư?”

Võ giả thấp lùn mắt sáng lên, vẻ mặt chấn động, cười to: “Tiểu tử, cảnh giới của người cách Thông thần chỉ cảnh còn rất xa, người giữ một giọt sinh mệnh nguyên dịch đó cũng không có tác dụng. Không bằng đổi cho ta đi?”

” Đổi cho người?”

Thạch Nham giả bộ sửng sốt, vuốt ve Huyền Không Giới, lắc đầu: “Ta tuy rằng tạm thời chưa bước vào Thông thần chi cảnh, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày, ta vẫn có thể bước vào cảnh giới này. Giữ lại một giọt sinh mệnh nguyên dịch, tương lai khi ta muốn đột phá chân thần cảnh thì có thể dùng, bất kể người lấy gì ra đổi thì giá cũng không bằng.”

Sắc mặt của tên mập đột nhiên trầm xuống, cười lạnh hai tiếng rồi nhìn chằm chằm vào Thạch Nham.

Võ giả của ma cốc lặng lẽ tụ tập bên cạnh tên mập, ánh mắt của ai nấy đều bất thiện, lạnh lùng hẳn.

Rất nhiều võ giả cũng như tên mập này, tâm sinh tham niệm, muốn cướp đoạt sinh mệnh nguyên dịch của Thạch Nham, không đợi rời khỏi nơi này đã muốn xuất thủ cướp đoạt rồi.

Còn có một số người thì ánh mắt lập lòe không ngừng. Tựa hồ biết trong đầm lầy này có gì đó dị thường. Chuẩn bị tinh quan kì biến, tính chờ một lát nữa rời khỏi đầm lầy này rồi sẽ xuất thủ trên đảo nhỏ.

” Tiểu tử, sinh mệnh nguyên dịch đó người không có tư cách có nó, nếu thức thời thì giao ra đây!”

Tên mập cười lạnh, vẻ mặt càng lúc càng âm trầm.

Triệu Phong nhíu mày, nói: “Ê mập, người lầm lời thế, thứ này là Thạch Nham có được. Người nếu có gan thì tự đi tìm yêu trùng ăn xác vua mà giết.”

“Nói ít lời thừa thôi.” Tên mập vẻ mặt không kiên nhẫn. Nhìn mấy vị võ giả thiên vị tam trọng thiên chi cảnh của các đoàn đội khác rồi cười nói: “Mọi người chắc cũng nghĩ như ta nhỉ, chúng ta không bằng liên thủ, trước tiên xử lý tiểu tử này đã. Sau đó thì cùng nhau hợp kế, ta thấy tiểu tử này không nói thật đâu, nói không chừng hắn không chỉ có được một giọt sinh mệnh nguyên dịch từ yêu trùng ăn xác vua đâu.”

” Giao ra đây!”

” Giao ra đây, nói thật đi, chúng ta sẽ không làm gì người.”

” Không giao ra thì người không chạy thoát được đâu.”

trong Đầm lầy, các võ giả thiên vị cảnh ai nấy lạnh lùng nhìn Thạch Nham, thái độ bất thiện.

Thạch Nham vẻ mặt thản nhiên, cười tủm tỉm lắc đầu: “Không giao.”

” Người muốn chết ư?” Tên mập lạnh giọng quát.

” Các người không phải đều muốn sinh mệnh nguyên dịch ư? Nếu ta không giao ra thì các người sẽ chuẩn bị động thủ, trực tiếp giết ta để cướp đoạt ư?” Thạch Nham nhìn mọi người, không nhanh không chậm nói.

” Tất nhiên!”

Thạch Nham cười cười, gật đầu, nói: “Vậy đành chịu thôi.”

Đám người Triệu Phong, Xích Tiêu sửng sốt, vội vàng chuẩn bị nhúng tay, lặng lẽ tới gần hắn.

Thạch Nham cũng không nói gì, còn ngằm phòng bị đám người Triệu Phong, sinh mệnh nguyên dịch này trân quý như vậy, hắn không dám cam đoan Triệu Phong liệu có sinh tham niệm hay không, lúc này đang khảo nghiệm mọi người.

” Phải cẩn thận một chút, nhiều võ giả như vậy liên thủ, chúng ta muốn ngăn cản thì nhất định phải toàn lực ứng phó.”

Triệu Phong hạ giọng. Vẻ mặt ngưng trọng: ”Tiểu tử, lát nữa người nếu có thủ đoạn gì thì nhất định phải ngay lập tức thi triển ra, ngàn vạn lần đừng giữ lại, những người này liên thủ thì mạnh hơn so với chúng ta rất nhiều.

Trong lòng Lý Duyệt tựa hồ đang kịch liệt đấu tranh, nàng ta đứng ở đó với vẻ mặt âm tình bất định, một hồi lâu sau mới hít một hơi thật sâu rồi sắc mặt quái dị nói: “Thạch Nham, người rốt cuộc có thể đối phó với mấy tên thiên vị tam trọng thiên chi cảnh.”

” Một.” Thạch Nham cười khổ nói.

” Quên đi, hợp lại liều mạng.” Lý Duyệt nhẹ nhàng lắc đầu: “Lần này điên cuồng với người một lần vậy, có điều mọi người chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.”

” Các người thật sự tính giúp ta.”

Thạch Nham sửng sốt, trong lòng nổi lên gợn sóng: “Sinh mệnh nguyên dịch này trân quý như vậy, lại rơi vào tay ta, ta cũng sẽ không đem một giọt sinh mệnh nguyên dịch này tặng cho các người đâu, các người sao phải xuất thủ giúp ta? Chỉ cần các người không chặn ngang một cước, cũng đối phó ta thì ta đã cảm thấy các người đã hết lòng rồi. Các người không cần phải giúp ta.”

Hắn vẫn có lòng đề phòng với đám người Quang Minh thần giáo Triệu Phong này, luôn cảm thấy bọn họ không quá tin cậy.

Trong mắt hắn, Triệu Phong và hắn đánh đấm không sâu, không cần thiết phải vì hắn mà đắc tội với mọi người, thậm chí còn lo lắng Triệu Phong sẽ cùng tên mập cướp đoạt sinh mệnh nguyên dịch của mình.

” Người là người của Quang Minh thần giáo chúng ta. Tương lai cũng sẽ là hạt giống của thần giáo. Dọc theo đường đi, chúng ta cũng coi như là đồng cam cộng khổ, nếu chỉ bởi vì sinh mệnh nguyên dịch mà làm ra chuyện mổ gà lấy trứng thì chúng ta không ra gì cả.” Triệu Phong trừng, có chút cá giận nói: “Người cho rằng Triệu Phong ta là loại người nào?”

“Nói thẳng thì ta vừa rồi cũng do dự. Có điều, ta hiện tại nghĩ thông suốt rồi.” Lý Duyệt có chút ngưng ngừng.

“Người thì sao?” Thạch Nham nhìn về phía Thái Y.

” Chúng ta trên đường đi đã trải qua nhiều việc như vậy, người lại người cứu chúng ta nhiều lần.” Thái Y cười cười, chỉ vào đoàn người Lao Lý, Dạ Trường Phong còn bị đóng băng: “Tên gia hỏa người nhìn thì vô tình vô nghĩa, kỳ thật cũng rất có nguyên tắc, nếu không có người giúp thì hai vị này e là đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.”

Dừng một chút, Thái Y mỉm cười: “Ta thật sự nghĩ không ra, xuất phát từ nguyên nhân gì mà không nên đứng một phía với người.”

Thạch Nham gật đầu: “Không uổng phí ta bảo yêu trùng ăn xác vua tha cho các người.”

Người hấn duy nhất không hỏi chính là Xích Tiêu, hấn tự tin Xích Tiêu tất nhiên sẽ đứng ở bên hấn.

” Thật sự là khiến cho người ta cảm động quá! Chậc chậc.”

Tên mập cười lạnh, vỗ tay tán thưởng, trong ánh mắt đầy vẻ giọng mỉa mai.

” Mọi người đừng tiếp tục do dự nữa? Đám người của Quang Minh thần giáo này tuy rằng lợi hại, nhưng chúng ta nếu liên thủ thì muốn xử lý bọn họ Cũng không phải là một chuyện khó khăn, đúng không?”

Mọi người gật đầu.

Thạch Nham bỗng nhiên mỉm cười, cười rất thoải mái, rất bình tĩnh.

” Người cười cái gì?”

” Cười các người muốn chết.”

Từng con yêu trùng ăn xác đã biến mất đột nhiên lại từ trong đầm lầy chui ra.

Yêu trùng ăn xác vua đã ở trong đài sen thủy tinh đã chìm vào đầm lầy cũng trôi ra khỏi mặt nước, con mắt nhỏ màu xanh bóng nhìn về phía Thạch Nham, tựa hồ đang đợi gì đó.

Cách xa nhau trăm mét, Thạch Nham gật đầu với nó, thần nhiên nói: “Giết sạch bọn họ.”

Vô số yêu trùng bỗng nhiên điên cuồng, như phô thiên cái địa ủa lên, lại một lần nữa bao phủ vô giả trong đầm lầy.

Chỉ có đoàn người Triệu Phong, Xích Tiêu là bình yên vô sự.

” Ta nói rồi, người khẳng định sẽ chết trước ta, người còn không tín, giờ người chắc rồi chứ?”

Thạch Nham nhếch miệng, cười tủm tỉm nhìn tên mập, âm dương quái khí trào phúng.

Hấn bị mười con yêu trùng màu bạc vây quanh. Về mặt kinh hãi, ngay cả thời gian trả lời cũng không có.

422. Chương 421: Hứa Hẹn

Đài sen thủy tinh một lần nữa từ đầm lầy nhô ra, yêu trùng ăn xác vua kêu to trên đài sen thủy tinh, yêu trùng bay ra, chen chúc ủa tới vô giả trong đầm lầy.

Thạch Nham đứng trên đầm lầy, lạnh lùng nhìn những vô giả lúc trước vừa diễu võ dương oai giờ đang bị yêu trùng cuốn lấy.

Số lượng yêu trùng quả thực là cả ngàn vạn, đầm lầy lại là địa bàn của yêu trùng, một phen tàn sát này khiến những vô giả này căn bản không có sức hoàn thủ.

Các vô giả dưới sự cắn rủa của yêu trùng, bị cắn nát màn hào quang và bí bảo phòng ngự, bị yêu trùng chui vào trong cơ thể, cuối cùng thì bị ăn tủy não mà chết.

Đám người Xích Tiêu, Triệu Phong ánh mắt lạnh toát, nhìn yêu trùng ăn vô giả, lúc này mới ý thức được sự hiểm ác của Thạch Nham.

Yêu trùng chỉ vương trên Đài sen thủy tinh chậm rãi di động đài sen đi tới dưới thân Thạch Nham, đôi mắt nhỏ màu xanh bóng nhìn hấn đầy chờ mong.

“Đã giết sạch rồi, chúng ta bàn việc khác nhé.”

Thạch Nham cau mày, truyền ra thần thức.

“Được!”

Yêu trùng chỉ vương trả lời gọn gàng.

Trong tiếng Kêu to, yêu trùng điên cuồng bao phủ tất cả võ giả, triển khai một hồi tàn sát huyết tinh yêu trùng ăn người.

Rất nhanh trừ đoàn người Thạch Nham ra thì tất cả võ giả đều bị yêu trùng tập sát.

Mỗi khi một võ giả chết, trên người bọn họ sẽ tỏa ra tinh khí, đều bị Thạch Nham hấp thu, ủa vào trong huyết khiếu của hắn.

Hơn ba mươi võ giả, đại đa số đều là thiên vị chi cảnh, một cỗ tinh khí vượt quá tưởng tượng, trình độ hùng hậu nằm ngoài dự kiến của hắn, làm huyết đạo của hắn sừng phòng lợi hại.

Thạch Nham biết lần này hấp thu tinh khí e là sẽ lại khiến hắn lâm vào hoàn cảnh điên cuồng, nhưng hắn cũng không khẩn trương, dù sao lần này cũng không có kẻ địch bên cạnh, về sau chỉ cần cho hắn thời gian thì tất nhiên sẽ có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Từng khối thi thể khô quắt lại, chậm rãi chìm vào đầm lầy.

Không bao lâu sau lại nổi lên trên đầm lầy.

Những người đó sau khi chết thì nhục thân lại bị yêu trùng cắn rủa, một lát sau thì đều thành một khối xương, tử trạng cực kỳ thê thảm.

Ngay cả Triệu Phong nhìn mà cũng sắc mặt hoảng sợ, cũng có chút lạnh cả người.

” Người rốt cuộc làm như thế nào vậy?” Nhìn Thạch Nham vẻ mặt bình tĩnh, Triệu Phong khàn khàn nói: “Yêu trùng chi vương có trí tuệ, chính là yên thủ cấp tám, không phải dùng một số lời nói mê hoặc lòng người là có thể khiến yêu trùng chi vương thỏa hiệp, ta thật sự rất hiếu kỳ, vì sao yêu trùng chi vương này không ngờ lại nghe theo mệnh lệnh của người?”

Đây là điều mọi người đều muốn biết.

” Đích xác không phải những lời nói mê hoặc lòng người là có thể nó nó an phận.” Thạch Nham cười cười, không giải thích kỹ: “Ta và yêu trùng chi vương có hiệp nghị bí mật, cụ thể như thế nào thì rất khó giải thích, các người cũng đừng hỏi nhiều.”

Triệu Phong gật đầu.

” Ta từ chỗ yêu trùng chi vương có thể có được sinh mệnh nguyên dịch, ừ, điểm ấy ta cũng không lừa các người.” Do dự một chút, Thạch Nham lại nói: “Có điều không thể lập tức có được sinh mệnh nguyên dịch, cần một quá trình, ta cũng không dám cam đoan, có thể lấy được tất cả sinh mệnh nguyên dịch từ chỗ yêu trùng chi vương hay không.”

mắt Mọi người sáng lên.

“trong Các người nếu có ai bước vào Thông thần tam trọng thiên chi cảnh, có thể tới tìm ta, ta sẽ cho một giọt sinh mệnh nguyên dịch.”

Thạch Nham bỗng nhiên mỉm cười.

Đám người Triệu Phong, Xích Tiêu, Lý Duyệt, Thái Y vẻ mặt chấn động, mắt đột nhiên rạng rỡ thần quang.

“Đây xem như là lời hứa đi.” Thạch Nham nhếch miệng: “Ta hứa với các người, bất kỳ ai trong các người chỉ cần bước vào Thông thần tam trọng thiên chi cảnh đều có thể tìm ta đòi một giọt sinh mệnh nguyên dịch, chỉ cần khi đó trong tay ta đích xác có thì ta sẽ không keo kiệt.”

Triệu Phong, Lý Duyệt sắc mặt kích động, thân thể run rẩy.

Xích Tiêu mở to hai mắt, gật đầu, vẻ mặt cảm kích.

Thái Y cười khê, mắt đẹp lóe sáng.

“Bỏ kết giới đi.” Thạch Nham nhìn về phía yêu trùng chi vương trong đài sen thủy tinh.

“Rầm!”

Một tiếng nổ vang lên từ lối vào, sương khói đỏ như máu lượn lờ ở cửa vào lạng lẽ tiêu tán.

” Các người đi lên trước đi, ta còn cần lưu lại một đoạn thời gian, ừ, ta cần ở với nó một đoạn thời gian.” Chỉ chỉ vào cửa vào, Thạch Nham khẳng định: “Lối vào đó chắc không còn kết giới phòng ngự tồn tại đâu, hiện tại các người không cần lo lắng gì cả.”

Nói xong hắn đi về phía huynh đệ Dạ Trường Phong, Lao Lý, trên người bốc ra hỏa viêm cực nóng.

Đoàn người Lao Lý, La Mông dưới lửa thiêu, bằng cứng trên người dần dần tan rã, chậm rãi từ trong khối băng hiện ra.

Dạ Trường Phong ánh mắt mê mang, khi viêm lực của tâm hỏa tới gần, Luyện Ngục Chân Hỏa trên người hắn tự phát lười lửa phòng ngự.

trong Đài sen thủy tinh, không hề có tiếng chấn động đủ để khiến lòng người mê loạn truyền đến, khi Địa Tâm Hỏa tới gần, Dạ Trường Phong bỗng nhiên khôi phục thanh tỉnh, mắt đột nhiên sáng lên.

” Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn thấy khô nổi trên đầm lầy, Dạ Trường Phong vẻ mặt hoảng sợ, hỏi: “Ồ trong đầm lầy này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao những người đó toàn bộ đều thành như vậy? Hiện tại trong đầm lầy có phải chỉ có các người còn sống hay không?”

Thạch Nham gật đầu.

“Người có được chưa?”

“Gì cơ?”

” Sinh mệnh nguyên dịch!”

Thạch Nham kinh ngạc nhìn hắn: “Người cũng biết sinh mệnh nguyên dịch ư?”

” Đây là mục đích chúng ta tới đây.” Dạ Trường Phong ánh mắt buồn bã, cười khổ cười khổ: “Ta biết trong đầm lầy này hẳn là có sinh mệnh nguyên dịch, ta tới chỗ này chính là hy vọng có thể có được một giọt sinh mệnh nguyên dịch. Chỉ có điều tu vi của ta thấp kém, vẫn chưa tới thiên vị chi cảnh, khi dị động nổi lên thì liền mất đi lý trí.”

” Nếu không có Thạch Nham cứu người thì mấy người các người e là đều chết từ lâu rồi.”

Thải Y nhún mày, kể lại chuyện đã xảy ra, nàng ta nói tới Thạch Nham lợi dụng Huyền Băng Hàn Diễm đóng băng thân thể bọn họ lại, để phòng bọn họ bị võ giả khác xâm hại, nói tới yêu trùng lượn vòng đầy trời, cắn chết tất cả võ giả trong đầm lầy.

Đám người Lâm Chi, huynh đệ Lao Lý nghe thấy thì biến sắc, bộ dạng lòng còn sợ hãi.

” Người lại cứu huynh đệ chúng ta một lần nữa rồi.”

Lao Lý thành khẩn nói lời cảm tạ, vẻ mặt cảm kích.

Thạch Nham cười cười, không kể công.

Lâm Chi mặt biến ảo một chút, có chút thẹn thùng, cúi đầu, cũng nhẹ giọng nói một câu: “Cám ơn.”

Thạch Nham cười cười gật đầu, cũng không nói gì.

” Thạch Nham, người không phải là...”

Dạ Trường Phong vẻ mặt do dự, không nói hết câu.

Hắn nhìn Triệu Phong, lại nhìn nhìn đám người Xích Tiêu, Thải Y, trầm ngâm một chút rồi bỗng nhiên nói: “Thạch Nham, ta muốn nói mấy câu riêng với người.”

“Đi.”

Thạch Nham chủ động đi về phía đài sen thủy tinh, thân thể bỗng bồng bềnh trên đó, ý bảo hắn cũng đi tới đó.

Dạ Trường Phong đứng phía trên băng nham màu đỏ thẫm, ngạc nhiên nhìn hần, mặt hiện vẻ do dự, hần tựa hồ biết sự lợi hại của đài sen thủy tinh này, cũng biết sự tồn tại của yêu trùng ăn xác vua, không dám tùy tiện đi tới.

” Không sao.” Thạch Nham trấn an.

Dạ Trường Phong vẻ mặt an tâm một chút, lúc này mới di động băng nham màu đỏ thẫm dưới chân rồi chậm rãi tới gần hần.

Ba người Lâm Chi, La Mông, La Hiểu vốn cũng muốn đi theo nhưng lại bị Dạ Trường Phong dùng ánh mắt cản lại, đều phi thân lên trên một khối băng nham khác.

” Các người đi trước đi.”

Phía trên đài sen thủy tinh, Thạch Nham gật đầu với đám người Xích Tiêu, Triệu Phong: “Các người đi lên trước đi, ta hai ngày nữa sẽ lên, có gì thì để lúc đó rồi nói.”

Dừng một chút, hần lại phân phó: “Đúng rồi, thuận tiện mang theo cả Lâm Chi bọn họ.”

Triệu Phong, Lý Duyệt không hiểu cách làm của hần, nhưng cũng không khỏi nhiều, gật đầu rồi dẫn đoàn người La Mông, Lâm Chi, Lao Lý ra ngoài.

Ở lối vào, quả nhiên đã không có tám chắn phòng ngự, bọn họ đi qua, bay lên trên đảo nhỏ.

Trong Đầm lầy bỗng nhiên chỉ còn lại có Dạ Trường Phong và Thạch Nham.

“người không phải thật sự có được sinh mệnh nguyên dịch rồi chứ?”

Nhìn yêu trùng ăn xác vua phía dưới đài sen thủy tinh, Dạ Trường Phong vẻ mặt chờ mong, kinh ngạc nói.

Thạch Nham gật đầu.

” Có thể cho ta một giọt không, ta chỉ xin một giọt thôi!”

Dạ Trường Phong bỗng nhiên kích động.

Thạch Nham nhú mày, không trả lời.

” Ta biết sinh mệnh nguyên dịch trân quý, biết chất lỏng này đối với võ giả Thông thần chi cảnh thì có tác dụng quý giá cỡ nào.” Dạ Trường Phong đột nhiên kích động: “Nhưng ta có thể dùng thứ này để trao đổi, chỉ cần người nói cho ta biết người cần gì thì ta tất nhiên sẽ tìm cho người. Bất luận là gì, ta cũng sẽ kiếm cho người, ta chỉ xin một giọt sinh mệnh nguyên dịch thôi.”

Thạch Nham sững sốt, nhìn về phía hần với vẻ khó hiểu, nửa ngày sau mới mở miệng: “Người cách Thông thần tam trọng thiên chi cảnh còn rất xa, vì sao muốn một giọt sinh mệnh nguyên dịch.”

” Ta không phải xin cho ta.”

Dạ Trường Phong thở dài một tiếng, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: “Lão quỷ sư phó của ta đã đình trệ ở Thông thần tam trọng thiên chi cảnh lâu lắm rồi, hần là một luyện dược sư, cả đời này hao phí thời gian trong luyện dược, so với tu luyện võ đạo thì hơn rất nhiều. Hần cách Chân thần chi cảnh càng lúc càng gần, nhưng không nắm chắc có thể bước vào cánh cửa đó, ta sợ hần ở trước cánh cửa này sẽ hồi phí yên diệt, cho nên mới vội vã xin sinh mệnh nguyên dịch cho hần.”

Lắc đầu, Dạ Trường Phong tiếp tục nói: “Ta vốn là khí đồ (đệ tử bị vứt bỏ) của Linh Bảo tông, thiếu chút nữa thì bị người mang đi nuôi yêu thú, nếu không có sư phó thu lưu ta thì ta sớm đã chết rồi. Ta không muốn nhìn hần thất bại trong gang tấc, không muốn hần vĩnh viễn ở lại cảnh giới này, ta cũng biết, bước vào Chân thần chi cảnh, chính là tâm nguyện cả đời của hần, ta chỉ muốn giúp hần một chút, coi như trả lại ơn dạy dỗ bao năm nay.”

Thạch Nham vẻ mặt động dung.

“Xin người đó.” Dạ Trường Phong đau khổ cầu xin: “Ta biết ta hiện tại có thể là không lấy ra được thứ gì quý giá, nhưng ta đáp ứng người, về sau nếu người cần gì thì ta sẽ dốc hết toàn lực thực hiện cho người. Ừ, người hiện tại có thể nói ra yêu cầu, ta tất nhiên sẽ ghi nhớ trong lòng rồi thực hiện.”

“Để ta hỏi một câu.” Trầm mặc hồi lâu, Thạch Nham bỗng nhiên nhìn về phía yêu trùng trên đài sen thủy tinh, truyền ra ý niệm thần thức: “Có thể cho ta một giọt sinh mệnh nguyên dịch không?”

” Có thể.”

” Đa tạ.”

” Người phải cho ta một giọt máu tươi của người trước đã.”

” Thành giao.”

423. Chương 422: Trao Đổi

Dạ Trường Phong trân trọng cầm một bình thủy tinh, vẻ mặt kích động, thân hình khẽ run, liên tục cảm ơn.

Thạch Nham đứng trên đài sen thủy tinh, nhìn dụng cụ hình tim chậm rãi thu vào trong đài sen, nhìn yêu trùng ăn xác vua mở to mắt chờ mong.

Vươn tay ra, dùng tâm thần để thể ngộ một giọt chi huyết đang chảy trong ngón tay, cảm thụ được ba động kỳ dị của một giọt máu tươi này.

“Xì!”

Đầu ngón tay mở ra một khe hở nhỏ, một giọt máu tươi quay tròn trong hư không rồi đột nhiên rơi xuống.

Yêu trùng chỉ vương đang kiễng chân chờ mong tham lao há miệng ra nuốt một giọt bất tử chi huyết đó nuốt vào trong bụng.

Thân hình của yêu trùng chỉ vương bỗng nhiên trở nên đỏ rực, nó chậm rãi lùi về đài sen thủy tinh, lặng lẽ biến mất trong đài sen thủy tinh, giống như đang tiêu hóa đặc hiệu thần kỳ của một giọt bất tử chi huyết đó.

Dạ Trường Phong đang cầm bình thủy tinh nhỏ, nhìn một giọt thần thủy màu trắng ngà, cực kỳ kinh hỷ.

” Người đi lên đi, ta còn cần lưu lại đây vài ngày.”

Thạch Nham liếc mắt nhìn hần liếc mắt nhìn hần, thản nhiên nói.

” Thạch Nham, ta phải cảm tạ người như thế nào?” Dạ Trường Phong vẻ mặt chấn động, bỗng nhiên hô: “Chỉ cần người đưa ra yêu cầu, ta tất nhiên sẽ toàn lực thực hiện, người yên tâm đi, một giọt sinh mệnh nguyên dịch này ta sẽ nói rõ nguồn gốc có được, sự phó của ta tất nhiên cũng sẽ rất cảm tạ người.”

” Sự phó của người thật sự ở trong ám từ vụ chưởng?” Thạch Nham sững sốt một chút, khẽ cười: “Hần nội sinh trong ám từ vụ chưởng?”

” Trước kia thì đúng, có điều về sau có lẽ sẽ không tiếp tục ở lại ám từ vụ chưởng nữa.” Dạ Trường Phong không chút giấu diếm: “Sự phó của ta sở dĩ ở lại ám từ vụ chưởng chính là muốn tìm một giọt sinh mệnh nguyên dịch, hiện tại có sinh mệnh nguyên dịch này của người rồi, sự phó của ta chắc sẽ không tiếp tục lưu lại ám từ vụ chưởng nữa, có thể sẽ về Thần Châu đại địa để tụ tập tài liệu còn lại để Hóa Thần đan thần đan.”

” Hóa Thần đan?” Thạch Nham ngạc nhiên: “Có sinh mệnh nguyên dịch, còn cần luyện chế đan dược khác ư?”

” Không phải.” Dạ Trường Phong cười cười giải thích: “Tài liệu chính yếu của Hóa Thần đan chính là sinh mệnh nguyên dịch, có thể nói Hóa Thần đan chính là đan dược dùng sinh mệnh nguyên dịch để luyện chế ra, cộng thêm một số tài liệu phụ trợ khác, có thể sẽ phát huy công hiệu của sinh mệnh nguyên dịch tới trình độ lớn nhất.”

“Nguyện được nghe kỹ hơn.”

” Là như vậy.” Dạ Trường Phong cười khê: “Một giọt sinh mệnh nguyên dịch có thể gia tăng cơ dẫn để võ giả Thông thần tam trọng thiên chi cảnh tiến vào chân thần cảnh, nhưng chỉ dựa vào sinh mệnh nguyên dịch thì không thể phát huy triệt để công hiệu của nó, đại khái chỉ có thể phát huy ra bảy thành. Có điều nếu luyện chế thành Hóa Thần đan, có thể phát huy mười thành công hiệu của sinh mệnh nguyên dịch.”

Thạch Nham sắc mặt động dung, trầm ngâm một chút rồi bỗng nhiên nói: “Tương lai nếu có thể, bảo sư phó người giúp ta dùng sinh mệnh nguyên dịch luyện chế Hóa Thần đan, có được không?”

” Ta nghĩ chắc không thành vấn đề.” Dạ Trường Phong bật cười: “Người yên tâm, lão quỷ sư phó của ta không thích nhất là nợ nhân tình của người ta, có thể giúp người thì ta nghĩ sư phó của ta chắc sẽ rất cao hứng.”

” Tài liệu phụ trợ của Hóa Thần đan có phải phi thường trân quý hay không?” Thạch Nham lại hỏi.

” Đối với người bình thường mà nói thì đích xác là hi thế trân bảo, nhưng đối với sư phó của ta mà nói thì cũng không khó tìm kiếm.”

“Vậy nhờ hẩn tìm nhiều thêm một ít, tương lai ta cũng đỡ mất thời gian đi tìm.” Thạch Nham cười nói

” Ha ha, không thành vấn đề.” Khúc mắc trong lòng Dạ Trường Phong tựa hồ được giải trừ, cười ha ha nói: “Người yên tâm đi, tương lai chỉ cần người cần luyện chế Hóa Thần đan, chỉ cần tìm tới chúng ta thì khẳng định không có vấn đề. Ừ, cái này người, về sau người nếu tới Thần Châu đại địa, lấy tám bài này ra tới linh được cốc trong Tử Linh sơn mạch, ở nơi đó khẳng định có người tiếp đãi người, chúng ta nếu ở Thần Châu đại địa thì chỉ cần không ra ngoài thì sẽ ở đó thôi.”

Lệnh bài chính là màu đồng đen, chính diện có sáu viên đan xếp thành hàng, mặt sau có một chữ Lệ.

” Sư phó của ta chính là luyện được sư thánh cấp lục phẩm, họ Lệ, lệnh bài này chính là dấu hiệu của hẩn.” Dạ Trường Phong giải thích.

Thạch Nham gật đầu, cất lệnh bài đi, lúc này mới nói: “Vậy trước tiên phải nói một tiếng cảm ơn rồi, ừ, ta còn muốn ở trong đầm lầy thêm một đoạn thời gian, người ra ngoài trước đi, không cần ở bên ngoài chờ ta, sau khi ta ra chắc sẽ về Vô Tận hải, ta nghĩ lần sau chúng ta gặp mặt hẩn là ở Thần Châu đại địa.”

“người còn về đó làm gì?”

Dạ Trường Phong sắc mặt khê biến: “Nghe nói hiện tại Vô Tận hải cực kỳ hỗn loạn, Ma nhân và Minh nhân lúc này đang hoạt động bên trong Vô Tận hải, các thế lực của Vô Tận hải cũng liên thủ lại, liều chết với Ma nhân, Minh nhân, người hiện tại tới đó, e là sẽ bị kẹt trong đó đấy.”

Thạch Nham nhíu mày: “Ta có chút việc phải xử lý.”

“Àn đúng rồi, ta gần đây nghe phong phanh, Dương Thanh để đứng đầu Dương gia từ ngày đó thoát khỏi Thiên Ma Phong thần trận. Nghe nói ít ngày nữa sẽ trở về Vô Tận hải. Dương Thanh để đó quả nhiên là quả nhiên là kiêu hùng thế gian, không ngờ lại có thể thoát khỏi giam cầm của Ma đế, nghe nói hẩn là cố ý tiến vào Thiên Ma Phong thần trận, muốn mượn Thiên Ma Phong thần trận để tu luyện bí pháp gì đó. Hẩn nếu thật sự trở về Vô Tận hải, tình thế của Vô Tận hải tất nhiên sẽ phát sinh biến hóa lớn.”

Dạ Trường Phong suy nghĩ một chút rồi đột nhiên trầm giọng nói.

Ánh mắt của Thạch Nham sáng ngời: “Hẩn, hẩn đã thoát khỏi Thiên Ma Phong thần trận rồi ư?”

“ừ, nghe nói là như vậy, có điều ta cũng không dám khẳng định.” Dạ Trường Phong gật đầu: “Đối với tình thế cụ thể của Vô Tận hải ta cũng không rõ lắm, nhưng bên trong Ma Vực thứ tư có có một số võ giả của nhân tộc chúng ta, yêu cầu sư phó của ta luyện chế đan dược, nói ra tin tức bí ẩn trong Ma Vực, ta cũng không biết là thật hay giả.”

Thạch Nham hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Cảm ơn tin tức này của người.”

” Dương Thanh để đứng là người, chỉ có tu vi Thông thần nhất trọng thiên chi cảnh mà nghe nói có thể chống đỡ được với Ma Đế. Nhân vật như vậy cho dù là ở Thần Châu đại địa của chúng ta cũng cực kỳ hiếm thấy, xem ra thiên hạ to lớn, cũng không chỉ Thần Châu đại địa mới có thể có cường giả kinh thiên động địa như vậy.”

Dạ Trường Phong cảm khái nói.

” Tin tức liên quan tới Vô Tẫn hải người còn biết được bao nhiêu?” Thạch Nham lại hỏi.

” Ta thật sự không biết được bao nhiêu, chỉ biết là nơi đó phi thường hỗn loạn.” Dạ Trường Phong lắc đầu: “Trong khoảng thời gian này, ta đều ở bên trong ám tử vụ chướng, không có tới Vô Tẫn hải, người nếu về thì phải cẩn thận một chút, nghe nói thế lực khắp nơi của khắp nơi đang tìm tin tức của người, treo thưởng cái mạng của người rất to đấy.”

Nhếch miệng cười cười, Thạch Nham cũng có chút kiêu ngạo.

“Được rồi, ta đi lên đây, người khá bảo trọng nhé, về sau nhớ tới linh dược cốc của Tử Linh sơn mạch tìm ta.” Dạ Trường Phong không nói gì nữa, dặn dò hẩn cẩn thận rồi rời khỏi khối băng nham.

Dạ Trường Phong vừa đi, Thạch Nham thả tâm thần, dùng tâm niệm liên thông với yêu trùng chi vương, bảo nó đóng kết giới cửa vào lại.

Yêu trùng chi vương chìm vào đầm lầy, lại nhận được thần thức của hẩn, đáp ứng.

Chấn động rung lên, kết giới của cửa vào lại ngưng luyện.

Yêu trùng chi vương và đài sen thủy tinh cũng chậm rãi rời khỏi đầm lầy, nó ở trong đài sen thủy tinh, tựa hồ đang hấp thu tinh hoa của bất tử chi huyết.

Thạch Nham do dự một chút, sau đó thì ngồi ngay ngắn trên đài sen thủy tinh, nhắm mắt lại rồi trầm mặc.

Phòng lên phòng lên, từng dòng tình tự tiêu cực từ trong cơ thể hẩn tỏa ra, tràn ngập toàn thân hẩn, ảnh hưởng tới tâm linh của hẩn.

Khi Thần bí vũ hồn tinh lọc huyết đạo, đủ loại tình tự tiêu cực bắt đầu xâm nhập vào thân thể hẩn, lực cản trở của loại tình tự tiêu cực này làm hẩn điên cuồng.

Ở trên đài sen thủy tinh, hẩn thở phì phò, vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt đỏ đậm, như yêu thú khát máu.

” Đa tạ, huynh đệ, chúng ta sẽ nhớ rõ ân tình của ngươi.” Huynh đệ Lao Lý đồng thanh nói.

Thạch Nham cười cười gật đầu.

“Đi thôi, chúng ta cùng về, cùng lên đường là được. Nể mặt tên tiểu tử Thạch Nham này, trên đường đi chúng ta sẽ che chở cho các ngươi.” Triệu Phong cười cười gật đầu với ba người Thái Y.

” Tái kiến.”

Thạch Nham vẫy tay, nhìn đoàn người Thái Y, Triệu Phong chậm rãi rời đi, lại bốn người Dạ Trường Phong dần dần biến mất.

Không bao lâu sau, trên đảo chỉ còn lại có hắc và Xích Tiêu, Tả Hư, Tả Thi.

” Ngươi thật sự có được sinh mệnh nguyên dịch ư?” Chờ tất cả mọi người đi rồi, Xích Tiêu hít sâu một hơi, vẻ mặt ngưng trọng.

“Không sai.” Thạch Nham cười cười gật đầu: “Chờ một ngày kia ngươi cũng bước vào Thông thần tam trọng thiên chi cảnh, nhớ tới tìm ta, chỉ cần trong tay ta có sinh mệnh nguyên dịch thì nhất định sẽ không keo kiệt.” Dừng một chút, hắc lại nhìn về phía Tả Hư, Tả Thi: “Các ngươi cũng vậy.”

Ba người mặt lộ vẻ cảm kích.

” Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này, tới Vô Tận hải.” Thạch Nham cũng không do dự, trong lòng nhớ tới tình thế của Vô Tận hải, không muốn tiếp tục lưu lại trong ám tử vụ chướng.

Ba người Xích Tiêu gật đầu.

Một nhóm bốn người sóng vai rời khỏi địa này, nhảy vào trong ám tử vụ chướng quỷ dị rồi tới Vô Tận hải.

..

Một ngày kia.

Bốn người Thạch Nham lướt qua ám tử vụ chướng, cuối cùng cũng hiện thân ở vùng ven, nhìn thấy ánh nắng, tất cả mọi người sinh ra một loại cảm giác như được sống lại.

Tinh quang Đầy trời, dùng phương thức mà người thường không phát hiện được lặn lẽ từ trên trời rơi xuống, nhập vào trong tinh thần vũ hồn của hắc.

Thạch Nham vẻ mặt động dung, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Không biết vì sao, hắc rõ ràng cảm thấy tốc độ tinh thần chi quang nhập vào trong cơ thể rõ ràng đã nhanh hơn rất nhiều, có thể là phải nhanh tới gấp ba lần trước khi tiến vào ám tử vụ chướng.

Tinh quang đầy trời mắt thường không nhìn thấy, nhưng có thể thể ngộ được, nhất nhất từ trên trời bay xuống, giống như mưa biến mất trong tinh thần vũ hồn của hắc, lặn lẽ tăng cường cho tinh thần dị năng trong tinh thần vũ hồn.

Có lẽ là bước vào thiên vị chi cảnh, cũng có lẽ là ở bên trong địa địa đó, dị lực thần bí đã tăng cường cho tinh thần vũ hồn, khiến tinh thần vũ hồn có thể cất chứa nhiều tinh thần chi lực hơn.

Tóm lại, lần này năng lực hấp thu của tinh thần vũ hồn đã được tăng cường trên diện rộng, đây là sự thật không phải tranh cãi.

Ba người Xích Tiêu cũng không thể cảm ứng được biến hóa trên người hắc, chỉ nhìn thấy thần sắc sung sướng của hắc thì biết rằng tâm tình của hắc tựa hồ không tồi.

” Làm sao vậy?” Tả Hư cười tủm tỉm: “Có phải cảm thấy nhìn thấy thái dương thì có một loại vui sướng tự đáy lòng hay không, ở lâu trong ám tử vụ chướng, bỗng nhiên được đi ra, cảm giác quả thật không tồi đúng không?”

Thạch Nham không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu.

” Vô Tẩn hải thật sự phức tạp như vậy ư?” Xích Tiêu vẽ mặt ngưng trọng, nhìn về phía tây. Mắt sáng ngời: “Ma nhân và Minh nhân thật sự đều ở trong Vô Tẩn hải ư?”

“Ừ.”

” Thật đúng là đáng sợ, xem ra chúng ta phải đi đường vòng rồi, nơi đó lúc này chắc rất nguy hiểm, có thể không đi qua Vô Tẩn hải thì tốt nhất đừng đi.” Xích Tiêu trầm mặc một chút rồi đột nhiên nói: “Xem ra, chúng ta có thể chia tay ở chỗ này rồi.”

Thạch Nham gật đầu, nói: “Sau khi về Thương Minh, nói với gia gia của chúng ta một tiếng, bảo họ đừng quá lo lắng cho tình thế của Thương Minh, chờ ta đứng vững ở Vô Tẩn hải rồi ta sẽ nghĩ biện pháp giúp các người. Ừ, nếu có khả năng thì ta sẽ phái người đón các người, để các người rời khỏi Thương Minh nhỏ bé đó.”

Mắt Tả Hư đột nhiên sáng ngời.

Tả Thi cũng liên tục gật đầu liên tục gật đầu, kinh hỉ: lên: “Tốt quá, tốt quá, đi ra bên ngoài mới biết Thương Minh của chúng ta đích xác rất nhỏ bé, võ giả chỗ chúng ta cảnh giới cũng tựa hồ quá thấp. người xem những tên đến từ Thần Châu đại địa đi, tuổi cũng tương tự như ta, cũng có được tu vi niết bàn, thiên vị cảnh rồi, thật sự là tức chết đi được, ta không muốn cứ mãi là ếch ngồi đáy giếng.”

Xích Tiêu cười khổ, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Lần này trong ám từ vụ chưởng, hắn chịu đả kích không nhỏ, nhìn tiểu bối ai nấy tuổi còn trẻ mà đã có tu vi thiên vị cảnh hắn trong lòng hắn có chút chán nản.

Nhất là Thạch Nham.

Từ sau khi rời khỏi Thương Minh, trong vài năm ngắn ngủi, vừa mới từ bách kiếp cảnh bước vào thiên vị cảnh, tốc độ tu luyện quả thực nghe rộn cả người.

Xích Tiêu cũng không biết đây là bởi vì trên người hắn có vũ hồn thần bí phát huy tác dụng, chỉ coi đây là ảnh hưởng của hoàn cảnh, lần đầu tiên ý thức được một hoàn cảnh tu luyện tốt trọng yếu với võ giả như thế nào.

” Lần này sau khi trở về, chúng ta sẽ chuẩn bị rời khỏi Thương Minh, yên tâm đi, ta sẽ nói với gia gia người tình huống hiện tại của người.” Tả Hư hít một hơi, cười nói: “Lão gia hỏa kia nhất định không ngờ người lúc này đã vượt qua hắn, vượt qua tất cả tiền nhân của Thạch gia.”

Thạch Nham bật cười.

“Người phải cam đoan, khi chúng ta lần sau gặp mặt, người có thể mang tới cho chúng ta kinh hỉ lớn hơn.” Xích Tiêu nhìn hắn thật sâu rồi nói: “Trên người người có rất nhiều kỳ tích, ta nghĩ một ngày kia, người có thể sẽ vượt qua những kẻ được gọi là cường giả, đứng ở trên đỉnh phong của võ giả, ta biết khẳng định sẽ có một ngày như vậy.”

” Đa tạ cát ngôn của người.” Thạch Nham nhếch miệng cười.

Ba người Xích Tiêu lại khen hắn một hồi rồi nói tới tình trạng Thương Minh, sau cùng thì lưu luyến không rời cáo từ, cáo biệt hắn ở ngoài ám từ vụ chưởng, đi đường vòng về Thương Minh.

Thạch Nham nhìn hải vực ở xa xa, bỗng nhiên cất tiếng cười to, hóa thành một đạo tinh quang rồi bay thẳng tới Thương Khung hải vực.

...

Vô Tẩn hải.

Một năm trôi qua, năm khối hải vực chinh chiến không ngừng, Ma nhân, Minh nhân, nhân tộc, yêu thú hiện thân trên năm khối hải vực, vì tài nguyên tu luyện, vì cừu hận chủng tộc mà chém giết lẫn nhau, chưa từng bình ổn.

Già La hải vực và Viên La hải vực lúc này phân biệt thành nơi ở của Ma nhân và Minh nhân, Già La hải vực bị Minh nhân tạm thời nắm giữ, Viên La hải vực thì do Ma nhân chiếm đóng, năm khối đại lục lớn chỉ

còn lại có ba khối thuộc về võ giả nhân tộc, hai đại đệ tử tộc xâm nhập, khiến Vô Tẩn hải liên tục chinh chiến, tựa hồ trong thời gian ngắn sẽ không được bình ổn.

Ở biên giới Già La hải vực và Viên La hải vực, khu vực giao giới với tam đại hải vực, trong một năm nay không biết đã chết bao nhiêu sinh linh.

Ngàn vạn đệ tử tộc và võ giả tranh đấu ở Vô Tẩn hải, biến Vô Tẩn hải thành một Tu La huyết trường, thi thể ngổn ngang.

Bình dân dân chúng của Nhân loại ở trong trận chiến đấu này khổ sở vô cùng, không nhìn thấy hy vọng, không biết phương hướng của tương lai, sợ hãi đệ tử tộc một ngày nào đó sẽ ủa tới, tàn sát hòn đảo nơi bọn họ đang sống thành đảo chết.

Một ngày này, trên một hòn đảo rộng lớn của Hắc Thủy hải vực, cao thủ của nhân tộc và ma tộc vẫn đang tranh đấu, một hồi huyết chiến qua đi, cao thủ nhân tộc bị trăm sát hầu như không còn, cơ hồ không ai có thể may mắn chạy trốn.

Trên đảo khắp nơi đều là thi thể, có nhân tộc, cũng có Ma nhân, còn có rất nhiều yêu thú ma thú, nhiều không đếm xuể.

Trong đồng thi cốt, một bóng người lặng lẽ xuất hiện, đi lại trên hòn đảo đầy mùi máu tươi, nhú mảy, sắc mặt âm trầm.

Trên đảo sớm đã không còn ai, thần thức khuếch tán, không một bóng người, một chút sinh linh ba động cũng không có.

Một hòn đảo lớn như vậy lại chỉ có kên kên bay lượn, hưng phấn ăn thi thể, muỗi bay loạn, mùi hôi gay mũi, cảnh tượng cực kỳ khủng bố.

Đi ra từng cỗ thi thể, hần dừng lại, đi qua hòn đảo, bay về phía Vân Phong đảo.

Vân Phong đảo chính là hòn đảo giữa Viên La hải vực và Hắc Thủy hải vực, thiên địa linh khí cần cỗi, rất ít võ giả hoạt động ở đây, lúc trước người của Hạ gia từ sau khi rời khỏi Già La hải vực, tạm thời tránh né trên Vân Phong đảo, không khuất phục trước võ giả của Vô Tẩn hải, cẩn thận sinh hoạt.

Trở về Vô Tẩn hải, hần không rõ ràng lắm tình thế của nơi này, lại không dám mạo muội hiện thân, từ trong miệng của võ giả thế lực khác tìm hiểu tin tức, tìm người của Hạ gia là cách duy nhất của hần.

Dọc theo đường đi hần cố ý né qua các hòn đảo có võ giả tụ tập, che giấu khí tức, hơn nữa dùng phương pháp đặc thù để che giấu tướng mạo vốn có, không muốn để người ta biết được thân phận.

Tình thế của Vô Tẩn hải phức tạp, chỉ có biết rõ ràng tình huống trước, hần mới tiện xác định phương châm hành động của bước tiếp theo.

Đi tới Vân Phong đảo, mở thần thức, để cảm thụ sinh mệnh ba động trên đảo, thần thức đi qua đâu, không có một tia sinh mệnh ba động nào đáp lại, trên cả hòn đảo không ngờ lại ngay cả một con yêu thú cũng không phát hiện được, tử khí trầm trầm giống như hoang vu lâu rồi.

Đi một vòng trên đảo, hần vẫn không nhìn thấy một võ giả nhân loại nào, cũng không nhìn thấy đệ tử tộc, nhưng không phát hiện thi cốt của bình dân, xem ra người trên đảo chỉ sợ đã sớm đi rồi.

Hần tất nhiên cũng không tìm được người của Hạ gia.

Mây đen bỗng nhiên che phủ.

Trong Tầng mây từng dòng minh khí chậm rãi ủa ra, trong mây đen thỉnh thoảng lại truyền ra năng lượng ba động quỳ dị.

Giật mình, hần bỗng nhiên nhú mảy nhìn về phía mây đen, sắc mặt dần dần ngưng trọng, âm thầm đề phòng.

427. Chương 426: Minh Nhân

Mây đen áp đỉnh, dày đặc phía chân trời, khiến Vân Phong đảo không còn ánh sáng chiếu vào, hòn đảo vốn đang ấm áp bỗng nhiên trở nên âm trầm, hàn khí bức người.

mây đen chậm rãi hạ xuống một mảng rừng rậm phía dưới Vân Phong đảo, khí âm hàn tràn ngập tứ phương.

Thạch Nham cau mày, nhìn lên mây đen trên trời, trong lòng cả kinh, lặng lẽ che giấu khí tức trên người.

Chủ hồn Trong thức hải, con mắt thứ ba đột nhiên sáng ngời, phóng xuất ra tinh thần dị lực ngăn cản tất cả sự thăm dò của linh hồn, bộc lộ toàn bộ thức hải của hắn, không cho bất kỳ thăm dò thần thức nào có thể tới gần.

Ẩn thân trong một gốc cây cổ thụ, xuyên thấu qua khe hở, hắn lặng lẽ nhìn ra xa.

Không bao lâu sau, ba đạo thân ảnh từ trong mây đen dần dần hiển hiện ra.

Một lão già tóc mai hoa râm, một thanh niên khí chất âm nhu, tướng mạo xuất chúng, người còn lại thì chính là Dịch Thúy Bích của Âm Mị tộc.

Ba người từ mây đen chui ra, đứng trong rừng rậm, vẻ mặt thông dong, thấp giọng nói chuyện với nhau.

Từ xa xa nhìn về phía đó, Thạch Nham liếc lão già, tên thanh niên và Dịch Thúy Bích một cái, thấy họ thân thể đơn bạc, khí chất âm nhu băng hàn, tinh thần ba động cực kỳ mãnh liệt, cực kỳ am hiểu vận dụng năng lượng linh hồn.

Minh nhân!

Chỉ nhìn thoáng qua hắn liền khẳng định thân phận của hai người đó, thể chất của Minh nhân không giống với nhân loại và ma tộc, thể chất của bọn họ thiên hướng âm hàn, không thích lãng phí tinh lực để thói luyện nhục thân, coi tu luyện linh hồn trở thành mục tiêu cả đời, mỗi một Minh nhân đều thể chất âm hàn đơn bạc, tựa hồ rất yếu đuối, linh hồn thì lại phi thường lợi hại.

Khí chất và linh hồn ba động của hai người đó đại đồng tiểu dị với Dịch Thúy Bích, rõ ràng chính là một chủng tộc.

Thanh niên Âm nhu anh tuấn, ân cần nói cái gì đó với Dịch Thúy Bích, như đang chọc cho nàng ta vui, hình như là rất có tình ý với nàng ta, Dịch Thúy Bích thì vẻ mặt đạm mạc, đáp lại vài câu cho có lệ, rồi thúc giục thanh niên đó mau chóng hành động.

Lão già hắn là rất che chở cho thanh niên, ánh mắt lãnh, thần thức vẫn đang tìm tòi, phòng ngừa có người lạ tới gần.

Ba người như là đang tìm gì đó, vừa nói chuyện vừa đi lại chung quanh, dần dần đi tới chỗ Thạch Nham ẩn thân.

”Thúy Bích muội muội, lần này tìm được âm ngọc chi tinh, cha ta sẽ tự mình xuất thủ, để luyện chế một viên Âm Minh Hàn đan, giúp người mở rộng thức hải ra gấp đôi, đề thăng năng lượng linh hồn của người, giúp người có thể sớm ngày đạt tới thiên vị nhị trọng thiên chi cảnh, linh hồn sẽ tiến thêm một bước.”

Thanh niên mỉm cười, đầy chờ mong nói: “Luyện chế Âm Minh Hàn đan cực kỳ khó, ngưng luyện ngưng luyện ra một viên đan dược này là để có thể khiến phụ thân của người thiết tình đối đãi với chúng ta. Âm Mị tộc vốn là nhất mạch của Minh nhân, hiện giờ Minh nhân chúng ta chiếm được Già La hải vực, cùng hưởng tài nguyên tu luyện hiếm quý, dần dà, thể lực của Minh nhân chúng ta tất nhiên sẽ càng thêm cường đại, phụ thân người thân là Thống lĩnh đời thứ ba của Âm Mị tộc, tương lai tất nhiên cũng sẽ tiến thêm một bước, có được lợi ích mà hắn đáng được có.”

Dịch Thúy Bích chớp chớp mắt, thần nhiên nhìn hắn một cái, không nói gì.

”Thúy Bích muội muội, người nói ta rốt cuộc có tật xấu gì? Vì sao người vẫn không đáp ứng hôn sự của chúng ta?” Thanh niên đành bất lực, vẻ mặt lo lắng: “Thân phận địa vị của ta chẳng lẽ không xứng với người ư? Một năm nay, ta đối với người như thế nào người chắc cũng rõ, những gì mà ta làm vẫn chưa đủ tốt ư?”

” Không phải không tốt, chỉ là ta không thích người.” Dịch Thúy Bích cuối cùng cũng không kiềm lời nữa, hừ lạnh một tiếng: “Ta nhớ rõ lúc tức khi ta gặp ta có vô số hồng nhan, nữ nhân có quan hệ với người không biết là có bao nhiêu. Bên cạnh người chưa bao giờ thiếu nữ nhân, vì sao cứ mãi quẩn luyến ta?”

” Người không giống nữ nhân khác.” Thanh niên âm ức, nhắc tay thê thốt: “Trước người gặp người, nữ nhân khác chỉ ta bạn trong trò chơi tình yêu của ta, ta chưa bao giờ động chân tình. Sau khi Nhìn thấy người thì tất cả mới phát sinh biến hóa, vì người, ta đã chặt đứt liên hệ với những nữ nhân này rồi, để người thích ta, ta chẳng lẽ làm chưa đủ ư?”

Dịch Thúy Bích tiếp tục lắc đầu, vẻ mặt lãnh đạm.

Thanh niên đó bất đắc dĩ, tiếp tục dây dưa, ôm vẻ mặt chân tình, lời nói thấm thiết, bộ dạng như muốn moi móc tâm can ra cho nàng ta xem.

Trong lòng cây, Thạch Nham lạnh lùng nhìn về phía đó, trong lòng cười lạnh.

Mới một năm thời gian, người của Âm Mị tộc không ngờ đã hoà mình với Minh nhân, xem ra đều là một chủng tộc, liên hệ lẫn nhau quả nhiên dễ dàng thân mật.

Thanh niên đau khổ theo đuổi Dịch Thúy Bích như vậy, nói không chừng cũng vì thân phận và địa vị của Dịch Thiên Mạc, vì có được sự thành tâm của Dịch Thiên Mạc, lúc này mới muốn tìm Dịch Thúy Bích để liên hôn, mục đích cũng để thực sự cột Âm Mị tộc và bản thân vào với nhau, để tránh Dịch Thiên Mạc có dị tâm.

Nhìn Dịch Thúy Bích đi thong thả trong rừng, phong tư yểu điệu, ánh mắt của Thạch Nham dần dần lạnh xuống.

Hắn nhớ tới cảnh tượng lần đầu gặp Dịch Thúy Bích, ở cái nơi bị vứt bỏ đó, nữ nhân này lợi dụng ý thức linh hồn cường hãn trực tiếp phá tan thủ hộ tâm linh của hắn, chế trụ hắn, đem hắn dẫn vào cổ thành của Âm Mị tộc, sau đó hắn và nữ nhân này còn từng ở trong âm thú sơn cùng nhau liệt sát yêu thú, coi như là từng có một đoạn duyên phận.

Thời quá cảnh thiên, Âm Mị tộc từ chiến trường Vực Sâu đi ra, hoạt động trong Vô Tận hải, đi lại với Minh nhân, biến cố như vậy thực sự nằm ngoài ý liệu của hắn.

Lời thề lúc trước của ba người Dịch Thiên Mạc vẫn ở bên tai, nhưng lúc này bọn họ lại thần phục Minh nhân.

Tuy rằng chưa từng coi ba người Dịch Thiên Mạc là thủ hạ trung tâm, nhưng thấy cảnh tượng lúc này, trong lòng hắn vẫn không thoải mái.

Hắn biết đám người Dịch Thiên Mạc cũng xuất phát từ bất đắc dĩ.

Minh nhân và Ma nhân thật sự quá mạnh mẽ, võ giả của Vô Tận hải, bởi vì huyết thống tướng thừa của bọn họ và Ma nhân, Minh nhân cũng sẽ không coi bọn họ là đồng bọn, Dịch Thiên Mạc, Đế Sơn tu vi bất phàm, nhưng so sánh với Ma Đế, Minh vương thì tất nhiên là không bằng.

Dưới tình thế không bằng người ta thì không thể không cúi đầu, để chủng tộc được tồn tại, vì hậu thế, bọn họ không thể không khuất phục, cuối cùng đi cùng Minh nhân, Ma nhân.

Thạch Nham cũng không bất ngờ.

Nếu hắn lúc trước có khả năng áp chế Ma Đế, có thể bảo toàn cho tộc nhân của Âm Mị tộc không chịu sự xâm hại của Ma nhân, nói không chừng đoàn người Đế Sơn cũng sẽ không phản bội, còn có thể đối đãi với hắn như chủ nhân.

Đáng tiếc, hắn tuy rằng cảnh giới tiến triển cực kỳ nhanh chóng, nhưng vẫn không thể bằng được Ma Đế đã tu luyện mấy trăm năm, mặc dù là dựa vào năng lượng của Thánh Linh Thần, Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, ba loại sinh mệnh thể kỳ dị này, cũng chỉ có thể đánh một trận với nhân vật như Ma chủ, chứ khó có thể chiếm được tiện nghi từ trong tay Ma Đế.

Mặc dù là hiện tại, hắn thực sự muốn chống lại loại nhân vật như Ba Tuần, Xích Diễm, cũng chỉ có thể thua trận, có khả năng chạy trốn hay không cũng còn khó nói.

Lúc trước Xích Diêm mượn dùng nhục thân của Tiêu Hàn Y, lực lượng thi triển ra đã kinh thiên động địa rồi, khiến hần chỉ có thể dựa vào Dạ Trường Phong mới có thể chạy trốn, không có một chút sức hoàn thủ.

Hiện giờ hần đã bước vào thiên vị cảnh, tam đại sinh mệnh một lần nữa đạt được năng lực, nếu dung hợp được với nhau, không biết có thể đánh một trận hay không.

Hần vẫn không nắm chắc.

Lão già đi theo phía sau thanh niên hiển nhiên là cường giả của Minh nhân, tinh thần ba động như gió sắc, rừng rậm cành lá khi lão đi qua đều lay động, loại tinh thần ba động như như đao cắt này không có tu vi Thông thần chi cảnh thì e là không thi triển được.

Minh nhân Thông Thần cảnh nhận thức đối với linh hồn tuyệt đối là cực kỳ khủng bố.

Hần theo bản năng nín thở ngưng thần, không sử dụng một phần lực lượng nào, lạnh lùng nhìn ba người này đi qua cách trăm mét, vẻ mặt trầm trọng.

Ba người Dịch Thúy Bích tới đây tựa hồ là đang tìm tài liệu tu luyện gì đó, đi một lát ở thượng du Vân Phong đảo rồi lạ chui vào trong mây đen.

Hần cũng không biết ba người Dịch Thúy Bích có thu hoạch gì không, hần không quan tâm, lưu lại Vân Phong đảo trong chốc lát ,do dự một chút rồi ly khai, bay tới Hắc Thủy hải vực.

Vân Mặc đảo.

Trên một hòn đảo nhỏ có rất nhiều Vân Mặc thạch của Hắc Thủy hải vực, trên đảo phóng bị sâm nghiêm, võ giả các loại cấp bậc đều đi lại bên ngoài hòn đảo, trên đảo cũng bố trí đủ loại kết giới kỳ dị, phòng ngừa dị tộc tấn công.

Chưa tới gần hòn đảo đó hần đã nhìn thấy trên đảo bóng người lay động, rất nhiều rất nhiều đi đi lại lại.

Hòn đảo này thuộc về Thiên Trì Thánh Địa, võ giả trên đảo cũng đại đa số đến từ Thiên Trì Thánh Địa, hòn đảo cách Vân Phong đảo hơn ngàn dặm, không có Minh nhân và Ma nhân thường lui tới.

Đi tới bên ngoài hòn đảo, chỉ thấy một võ giả Bách kiếp cảnh tiến lên cao giọng hỏi thân phận của Thạch Nham.

Hần nhìn thấy Thạch Nham chính là võ giả của nhân tộc, vốn cũng không muốn ngăn cản, hỏi thân phận cũng chỉ là làm theo phép mà thôi.

Thạch Nham nói qua vài câu, nói hần chính là võ giả tu luyện một mình, liền được vào đảo.

Sau khi lên đảo, đưa một viên linh thạch trung phẩm, hần liền nghe được một số tình huống trên đảo.

Vân Mặc đảo quả nhiên thuộc về Thiên Trì Thánh Địa, trên đảo không có binh dân, chỉ có trăm tên võ giả cảnh giới không ra gì tạm trú, chức trách chính là định kỳ tuần tra hải vực phụ cận, nghe ngóng hướng đi của Minh nhân và Ma nhân, Vân Mặc đảo lúc này có một võ giả của Thiên Trì Thánh Địa với giới niết bàn nhị trọng thiên cảnh làm chủ.

Ở giữa đảo có một tòa truyền tống trận định hướng, nối thẳng tới tổng bộ của Thiên Trì Thánh Địa.

Một khi võ giả trên đảo phát hiện chung quanh có Ma nhân, Minh nhân, sẽ trực tiếp tiến vào trong truyền tống trận định hướng, lập tức rời khỏi Vân Mặc đảo này, chờ sau khi tình thế bình ổn thì sẽ lại tới nơi này, tiếp tục nhìn trộm tình huống hải vực chung quanh, thu thập tin tức cho Thiên Trì Thánh Địa.

” Hắc hắc, hôm nay thánh nữ của chúng ta đại giá quang lâm, tới đây tuần tra tình huống trên đảo, tên gia hỏa người đã từng thấy thánh nữ của chúng ta chưa?”

Người nọ được Thạch Nham đưa tặng một viên linh thạch thì cười có chút ám muội: “Thánh nữ của chúng ta tuy rằng nhìn thì tương mạo, nhưng kỳ thật lại là một đại mỹ nhân, chỉ có điều nàng ta bình thường đều đeo mặt nạ, không ai có thể thấy được. Có điều đáng người của thánh nữ chúng ta, chắc chắn, thướt tha nhiều vẻ, có thể nói là hoàn mỹ, người nếu có thể cho ta thêm một khối linh thạch thì ta có thể cho người tới gần khu vực trung ương của hòn đảo, nơi Thanh Nữ đang ở, nói không chừng người có vận khí tốt thì có thể nhìn thấy thánh nữ của chúng ta đấy.”

Thạch Nham mỉm cười lắc đầu: “Quên đi, không thấy chân dung, chỉ nhìn dáng người thì chẳng thà không nhìn còn hơn.”

428. Chương 427: Xé Mặt Nạ

” Tiểu tử ngươi thì biết cái gì!” Người này không vui, lạnh lùng cười nói: “Hình dáng của Thánh nữ kỳ thật ngươi có thể nhìn một cái đã là phúc khí tu luyện của ngươi rồi! Hừ, tiểu tử, ngươi tới Vân Mặc đảo của chúng ta rồi cuộc có chuyện gì?”

“Không có gì cả.” Thạch Nham nhún mày.

Hắn với tu vi thiên vị chi cảnh, chỉ cần hơi che giấu thì người bên ngoài căn bản không nhìn ra được cảnh giới chân thật của hắn, thí dụ như hiện tại, hắn chỉ hiển lộ ra tu vi của Nhân vị cảnh, võ giả này hoàn toàn không nhìn thấu, chỉ coi hắn là một kẻ tu vi thấp kém, trong lòng tất nhiên có chút khinh thị.

” Thánh nữ đến đây rồi, Lưu Đào, cẩn thận một chút một chút đừng để bị thánh nữ nhìn ra người trốn việc!”

Bỗng nhiên, từ xa xa truyền đến một tiếng quát lớn, một đại hán tướng mạo hào phóng nghiêm khắc lườm võ giả đang nói chuyện với Thạch Nham.

Lưu Đào cảm như hén, vội vàng cầm miệng, có chút e ngại rụt đầu, nhìn về phía xa xa.

Thạch Nham cũng thuận thế nhìn về ngọn núi nhỏ cách đó không xa.

Phía dưới ngọn núi đó có một dãy nhà ngói đỏ, từ trong một gian nhà ba tầng trong đó, một thân ảnh nổi bật chậm rãi đi ra.

Chính là Cù Nghiễn Tình.

Một thân trang phục màu bạc, sạch sẽ gọn gàng, khiến dáng người động lòng người của nàng ta càng thêm đẹp, trên khuôn mặt bình phàm đó thì lại có một đôi mắt sáng tới khiếp người, có một loại uy nghiêm không ai có thể coi thường.

Trong Thiên Trì Thánh Địa, Cù Nghiễn Tình địa vị cao cả, đối với võ giả của Thiên Trì Thánh Địa bình thường mà nói thì nàng ta không nghi ngờ gì nữa là nhân vật cao cao tại thượng, chỉ có thể nhìn từ xa, chỉ có thể tiết độ ở trong lòng, không dám lộ ra ngoài mặt.

Trên đường có rất nhiều võ giả của Thiên Trì Thánh Địa, khi nàng ta đi qua đều nhìn không chớp mắt, rất nghiêm trang.

Nhưng mà, một khi nàng ta đi qua rồi, ánh mắt của những người này sẽ nhìn về phía móng của nàng ta với vẻ nóng bỏng.

Cù Nghiễn Tình một đường đi tới, mắt đẹp lóe sáng, trực tiếp đi tới chỗ Thạch Nham: “Trên đảo có người lạ tới à?” Nàng ta nhìn về phía Thạch Nham, tất nhiên là hỏi Lưu Đào.

Lưu Đào thụ sủng nhược kinh, hơi hơi khom người rồi vội vàng nịnh nọt: “Chính là tiểu tử này, nói là từ Đồ Tháp hải vực tới, đi vòng qua Viên La hải vực. À, hắn nói đến Hắc Thủy hải vực của chúng ta để tìm một số tài liệu tu luyện, nói trên đường đi rất cẩn thận, không đụng chạm gì tới người của dị tộc.”

Cù Nghiễn Tình nghiêm mặt, ánh mắt đâm chiêu, đánh giá Thạch Nham từ trên xuống dưới rồi bỗng nhiên lên tiếng: “Ngươi theo ta đến đây, ta có lời muốn hỏi ngươi.” Ngữ khí không cho phép cự tuyệt.

Thạch Nham cười lạnh trong lòng, vẻ mặt bình tĩnh, gật đầu, thản nhiên nói: “Được.”

” Tiểu tử, lát nữa thì quy củ cho ta một chút, thánh nữ hỏi ngươi cái gì thì đáp cái nấy, ngươi nếu dám không thành thật, Lưu Đào ta tất nhiên sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là thống khổ!”

Thạch Nham nhún vai, tiêu sái tự nhiên.

” Ngươi theo ta tới đây.” Cù Nghiễn Tình rõ ràng là nhằm vào hắn mà đến, tùy ý liếc mắt nhìn hắn, rồi thu hồi ánh mắt, thái độ kiêu căng lạnh lùng, không để hắn ở trong lòng, chỉ coi hắn là một võ giả bình thường.

Thạch Nham cũng không nhiều lời, yên lặng đi theo.

Dọc theo đường đi hần phát hiện võ giả của Thiên Trì Thánh Địa này khi ở sau lưng thì đều nhìn chăm chăm vào Cù Nghiễn Tình với ánh mắt tham lam, nhưng người ở chính diện Cù Nghiễn Tình ai nấy đều nghiêm trang, lộ ra vẻ mặt kính sợ.

Trong lòng cười thầm, Thạch Nham biết Cù Nghiễn Tình ở trong mắt những võ giả của Thiên Trì Thánh Địa này hiển nhiên là cực kỳ ngon miệng, chỉ có điều bọn họ cả đời e là cũng chỉ có thể nhìn thôi chứ vĩnh viễn không có cơ hội chạm vào.

Bỗng nhiên nhớ tới cái nơi bị vứt bỏ đó, hần từng vuốt ve mông của nữ nhân này, xé mặt nạ của nàng ta, lúc này nhìn võ giả của Thiên Trì Thánh Địa ở bên cạnh thì hần tự dưng sinh ra cảm giác kiêu ngạo.

Thánh nữ của Các người lão tử đã sờ qua rồi!

Thạch Nham cười nói trong lòng.

Đi tới nhà ngói hồng, Cù Nghiễn Tình đi vào, trong căn phòng chừng năm mươi mét vuông ở giữa, bày đầy ghế ngồi.

Cù Nghiễn Tình ngồi xuống chủ vị, vung ngọc thủ ý bảo Thạch Nham ngồi xuống bên trái nàng ta.

Thạch Nham bình yên tự nhiên, tùy tiện ngồi xuống, nhìn thoáng về phía trước, phát hiện cửa phòng khép hờ, ở nơi cực xa mới có một hai thân ảnh của võ giả lấp lánh, chắc là không thể nhìn thấy cảnh tượng nơi này, cũng không có khả năng nghe tiếng nói ở đây.

” Người nói người tới từ Đồ Tháp hải vực, có biết tình huống bên kia như thế nào không? Ừ, chỉ cần là tin tức hữu dụng đối với chúng ta thì ta sẽ trả thù lao nhất định cho người.” Thanh âm của Cù Nghiễn Tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt kiêu căng, khi nói chuyện thì chậm rãi đưa tiền trong người lên bàn, đó là ba khối linh thạch thượng phẩm tinh quang rạng rỡ, ngón tay điểm nhẹ lên linh thạch, hờ hững hỏi.

” Không biết.” Thạch Nham lắc đầu.

“Hả?”

Cù Nghiễn Tình nhíu mày, vẻ mặt rõ ràng có chút không vui: “Ba khối thượng phẩm linh thạch này đối với võ giả cảnh giới như người mà nói thì chắc không phải là ít. Người là cảm thấy thù lao thấp ư? Như vậy đi, ta xem trình độ trân quý của tin tức của người thế nào, nếu là quan trọng thì có thể trả thêm, người thấy sao?”

” Linh thạch gì ta cũng không thiếu.” Thạch Nham lắc đầu, bỗng nhiên nói: “Ta rất muốn biết, tình huống bên này của các người, rốt cuộc là như thế nào? Người thân là thánh nữ của Thiên Trì Thánh Địa, chắc biết rõ tình hình thực tế, có gì để nói không?”

Nụ cười của Cù Nghiễn Tình cứng lại, mắt đẹp có chút khác thường, nhìn hần.

Võ giả Bình thường khi nhìn thấy nàng ta thì đều sẽ có vẻ co quắp bất an, dưới sự áp chế của thân phận và tu vi của nàng ta thì võ giả ở Nhân vị cảnh e là ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát, nhưng người này nói năng rất bình tĩnh, ngược lại còn dám hỏi lại nàng ta.

Điều này khiến cho Cù Nghiễn Tình giật mình một chút, cảm thấy người trước mắt tựa hồ có chút kỳ lạ.

” Người rốt cuộc có biết tình huống của Đồ Tháp hải vực hay không?” Cù Nghiễn Tình do dự, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, lãnh ngạo nói: “Ta hỏi người cái gì thì người nói cái đó, ta không thích người khác cò kè mặc cả với ta.”

Dừng một chút, Cù Nghiễn Tình bĩu môi, giọng mỉa mai: “Người cảm thấy người có tư cách cò kè mặc cả với ta ư?”

Thạch Nham cười cười, gật đầu khẳng định: “Có.”

“Hả?” Cù Nghiễn Tình nhướn mày, lộ ra vẻ không kiên nhẫn, cười lạnh nói: “Người dựa vào cái gì?”

“Dựa vào lão tử đã từng sờ người!”

” Muốn chết!”

Cù Nghiễn Tình bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt băng hàn, ánh mắt âm lãnh, muốn động thủ đả thương người. Ngọc thủ của Nàng ta vừa mới giơ lên thì bỗng nhiên phát hiện Thạch Nham biến mất.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức nam nhân tục tằng bỗng nhiên truyền đến cổ nàng ta, nàng ta cả kinh, chưa kịp phản ứng thì phát hiện mặt nạ mỏng manh trên mặt đã bị người ta kéo xuống.

“Ta vẫn thích khuôn mặt dưới mặt nạ của ngươi hơn.” Thạch Nham cười cười, không khách khí vỗ ngực nàng ta một cái, chặc chặc nói: “Vẫn co dãn kinh người như xưa, đã lâu không thấy rồi, đáng người vẫn mê người như trước, không uống phí lão tử thân ở bên ngoài mà vẫn nhớ người.”

Cù Nghiễn Tình biến sắc, thân thể mềm mại đột nhiên run lên, thất thanh nói: “Ngươi, thanh âm của ngươi?”

Những lời vừa rồi hẳn đã khôi phục nguyên âm.

Thạch Nham cười cười trêu chọc: “Tiểu mỹ nhân, cách xa lâu như vậy, ngươi không ngờ lại vẫn nhớ rõ thanh âm của ta, không tồi không tồi, xem ra ngươi đã sớm tình thâm nặng với ta rồi, lão tử rất cao hứng.”

” Ta nằm mơ cũng không quên được thanh âm tà ác của ngươi!”

Cù Nghiễn Tình cắn chặt răng, lạnh lùng xoay người lại, không biết là kinh sợ hay là hưng phấn, thân thể mềm mại run rẩy, hung hăng trừng mắt lườm hắn, hằm hằm nói: “Ngươi còn dám trở về ư?”

Thạch Nham mỉm cười, vẽ mặt kinh ngạc, hỏi ngược lại: “Ta vì sao không dám trở về?”

Nói xong, hắn ánh mắt sáng quắc nhìn về phía khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo đó, mỉm cười tán thưởng: “Rõ ràng có một khuôn mặt động lòng người, vì sao cứ cố tình che giấu? Đúng là khiến người ta phải giậm chân giận dữ. Ừ, ta là người thương hoa, mỗi lần nhìn thấy ngươi đều sẽ để khuôn mặt này lộ ra, hứng ánh mặt trời, hấp thu thiên địa linh khí.”

“Tên hỗn đản!”

“Không sai, ta là hỗn đản.” Thạch Nham liên tục gật đầu liên tục gật đầu, thừa nhận ngay, tay cũng không khách khí vươn ra vỗ khuôn mặt mềm mại ấy, cười lạnh nói: “Có điều người hỗn đản hơn ta có nhiều lắm, đáp ứng điều kiện của lão tử, xong chuyện thì trở mặt, còn phải người truy sát lão tử, ngươi nói sư môn của ngươi hay là ta hỗn đản hơn? Còn cả ngươi nữa, không phải nhờ ta cứu thì còn có thể trở về từ chiến trường Vực Sâu hay không? Ngươi có thể sống tới hiện tại không?”

Khí thế của Cù Nghiễn Tình bỗng nhiên yếu đi.

” Ta nhớ rõ, khi ở nơi bị vứt bỏ, các ngươi chính là nô mà ta mua, lão tử lúc ấy bận việc, chưa thưởng thức tư vị của các ngươi, hiện tại bù lại nhé?” Thạch Nham cười tà ác, ngữ khí lạnh lùng.

” Ngươi!”

Cù Nghiễn Tình tức giận, hận không thể nuốt sống hắn, hung hăng nhai nát mới thôi.

“ngươi làm sao?” Thạch Nham cười lạnh.

“Ta thừa nhận, cách làm của sư phó quả thực có chỗ không thỏa đáng.” Cù Nghiễn Tình bỗng nhiên than khẽ, bỏ qua sự khiêu khích của hắn, lại ngồi xuống, sắc mặt ảm đạm nói: “Nhưng ta không làm chủ được, lúc trước khi sư môn phái người đuổi giết ngươi ta không tham dự, ngươi cần gì phải cần gì phải? Ngươi đã ly khai thì không nên nên trở về, ngươi đã trở về thì tình thế chỉ tổ tái diễn, người muốn đối phó ngươi vẫn sẽ làm vậy với ngươi.”

“Bọn họ còn chưa bị Ma nhân, Minh nhân đánh cho tỉnh ư?” Thạch Nham mặt lạnh lùng, cười: “Xem ra Vô Tẩn hải e là không bao lâu nữa sẽ bị tiêu diệt, vậy mà lúc này vẫn cứ nội đấu, ta thấy ta lần này trở về, có lẽ có thể nhìn thấy Vô Tẩn hải bị Minh nhân, Ma nhân triệt để chiếm đoạt. Ừ, như vậy cũng tốt, những người đó ở lại Vô Tẩn hải thì chẳng thà chết đi còn hơn, còn sống cũng lãng phí tài nguyên tu luyện, thậm chí không bằng để tiện nghi cho dị tộc người ta.”

“Người không nên trở về.” Cù Nghiễn Tình vẻ mặt phức tạp: “Vô Tắc hải không có chỗ cho người, người ở địa phương khác có thể sống tốt thì sao cứ muốn về đây chịu tội.”

“Ồ, người tựa hồ rất quan tâm ta?” Thạch Nham cả kinh, cười nói: “Tiểu mỹ nhân à, chẳng lẽ trái tim người đã thuộc về ta rồi ư, Ừ, ta tự biết mị lực vô song, người và ta lại từng đụng chạm da thịt, lòng của nữ nhân cũng kỳ quái thật, nghe nói đối với người đã khinh bạc mình thì sẽ có một loại tình cảm đặc thù, người không phải chứ?”

“Ta mặc kệ người sống hay chết.” Cù Nghiễn Tình thay đổi sắc mặt, tức tới cả người run rẩy, hận không thể bóp chết Thạch Nham.

Thạch Nham dùng sự lạnh lùng để đối lại, ánh mắt có chút thâm ý, tựa hồ phát hiện điều kỳ lạ.

429. Chương 428: Sức Ảnh Hưởng Của Thạch Nham

Bốn mắt nhìn nhau, hai người bỗng nhiên đồng thời trầm mặc.

Không khí có chút quỷ dị.

” Người là thánh nữ của Thiên Trì Thánh Địa, chỉ cần Thiên Trì Thánh Địa không diệt vong thì người vẫn có thể cao cao tại thượng, nhận sự quy bái của vô giả dưới trướng.” Thạch Nham trầm mặc trong chốc lát rồi bỗng nhiên bình tĩnh nói: “Ta lần này sở dĩ hiện thân trước người, chỉ là cảm thấy lòng dạ người chắc không hẹp hòi như vậy, có lẽ có thể bàn về tình thế hiện nay của Vô Tắc hải với ta.”

” Người muốn biết gì?” Cù Nghiễn Tình nhũ mày, than khẽ.

” Ta chỉ biết Viên La hải vực và Già La hải vực đã thuộc về Ma nhân, Minh nhân, tin tức có liên quan tới Tam Thần Giáo, Cổ gia, Đông Phương gia cũng không minh bạch, ta rất hiếu kỳ ba phương thế lực này hiện giờ ở nơi nào? Viên La hải vực bị Ma nhân chiếm lấy, bọn họ tất nhiên cần. Tu luyện mới.”

” Đông Phương gia tạm cư ở Hắc Thủy hải vực Hắc Thủy hải vực, Cổ gia thì tới Đồ Thập hải vực, dựa vào thế lực của Tào gia. Về phần Tam Thần Giáo...”

Cù Nghiễn Tình do dự một chút rồi mới nói: “Giáo đồ của Tam Thần Giáo thì không hoạt động ở Vô Tắc hải, dựa theo phỏng đoán của chúng ta thì người của bọn họ có lẽ đang tiềm tàng ở đáy biển, đang tĩnh quan kì biến, chờ chúng ta và Ma nhân, Minh nhân người chết ta sống rồi, thì mới từ đáy biển chui ra.”

“Vậy nói với ta tình thế trong một năm nay đi.”

Cù Nghiễn Tình chậm rãi gật đầu, kể lại tình huống mà nàng ta biết.

Một năm nay Thạch Nham ma luyện mình trong ám tử vụ chướng, mất liên hệ với Vô Tắc hải, hoàn toàn không biết gì cả về thế cục nơi này.

Một năm trước, hắn rời khỏi Vô Tắc hải không bao lâu thì Thiên môn của Ma Vực và Già La hải vực bị đả thông, Thi Hồn kiều từ Ma Vực kéo dài ra tới hải vực Già La.

Ma Đế Ba Tuần, Xích Diêm, chân thân cùng nhau hàng lâm Già La hải vực, hơn nữa mang theo mấy ngàn tinh nhuệ.

Trong thời gian một tuần ngắn ngủi, Ma nhân đã giá lâm Viên La hải vực, quét sạch tất cả chướng ngại trong Viên La hải vực.

Trong lúc này, Âu Dương Lạc Sương của Tam Thần Giáo bộc lộ tài năng, dùng Nguyệt Hoa Ngân Nguyệt vũ hồn đã ngưng luyện ngàn năm giao chiến với Ba Tuần, khổ chiến nửa ngày, thì chống đỡ hết nổi bị thua.

Do đó, Tam Thần Giáo rút khỏi Viên La hải vực, một bộ phận chui vào đáy biển, một bộ phận thì ẩn nấp thánh địa, rất lâu rồi không hiện thân trên mặt biển.

Ngay cả Âu Dương Lạc Sương cũng bị thua, Cổ Tiêu và Đông Phương Quyết chỉ có thể tạm lánh mũi nhọn, không đợi ma cử xâm chiếm liên phân hoá thế lực, tách cao thủ trong tộc, chuyển vào Đồ Thập hải vực và Hắc Thủy hải vực.

Không ít dân chúng thành vật hi sinh, bị Ma nhân trảm sát, Viên La hải vực thây phơi khắp nơi.

Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên không thể không đi lên, tọa trấn ở Hắc Thủy hải vực và Đồ Tháp hải vực, tụ tập thể lực khắp nơi của Vô Tẫn hải ứng phó sự xâm nhập của Ma nhân.

Lúc này, Âu Dương Lạc Sương thường xuyên lộ diện, thực lực chiến đấu mỗi lần đều dần dần tăng cường, lực lượng càng lúc càng đáng sợ, dần dần có thực lực bằng Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên.

Trong Đồ Tháp hải vực, khi Ma nhân chuẩn bị thừa cơ xâm nhập thì một đội ngũ Ma nhân bị trảm sát sạch sẽ một cách quỷ dị.

Sau đó Ma nhân phái ra Ma Chủ Ma Kỳ Tha đi điều tra, tại khu vực Thi Thần Giáo ở Đồ Tháp hải vực, Ma Kỳ Tha thân chịu trọng thương, thiếu chút nữa thì không thể còn sống phản hồi.

Ba Tuần giận tím mặt, tự thân xuất mã, lẻ loi một mình đi vào một khối hải vực đó, tìm Thi Thần Giáo tiến hành trả thù.

Trong Thi Thần Giáo, hai đại Thi Vương vạn năm liên thủ, dùng chân lý thiên địa ngũ hành, khiến Ba Tuần vô công mà về, dưới sự che lấp của ngũ hành thiên mạc (màn trời ngũ hành), tông giáo của Thi Thần Giáo toàn bộ được bao phủ, ngay cả thần thức của Ba Tuần cũng khó có thể xuyên thấu.

Trải qua một trận chiến này, Thi Thần Giáo được chú ý.

Thanh Minh thân là giáo chủ của Thi Thần Giáo, trong đại chiến kinh thiên động địa đó, ngược lại chỉ sống chết mặc bay, không ngờ không có tư cách tham dự.

Sau chuyện Ba Tuần phóng tiếng, Thi Thần Giáo phát sinh dị biến, hai đại Thi Vương đa thoát ly sự khống chế của Thanh Minh, trở thành chủ nhân chân chính của Thi Thần Giáo, Thi Nô vốn nên bị quản chế thì thành trụ cột của Thi Thần Giáo, đệ tử trước kia của Thi Thần Giáo thì thành người hầu hầu hạ Thi Nô.

Thi Vương, Thi Nô của Thi Thần Giáo từ nô bộc biến thành chủ nhân, chủ nhân ban đầu thì thành nô bộc hầu hạ.

Hai đại Thi Vương quật khởi, sửa lại lịch sử của Thi Thần Giáo, Thi Vương, Thi Nô tụ lại thành một cỗ thể lực, ngự trị những giáo đồ Thanh Minh ban đầu.

Thi Vương có trí tuệ hai vạn năm chấp chương Thi Thần Giáo, làm Thi Thần Giáo thay hình đổi dạng, thực lực ngược lại tăng mạnh.

Ngay cả Ba Tuần Ma Đế cũng không thể chiếm được lợi ích từ sự liên thủ của hai đại Thi Vương, điều này khiến cho vô giả của tất cả thể lực của Vô Tẫn hải lần đầu tiên ý thức được Thi Vương có ý thức của mình thì đáng sợ cỡ nào.

Hạ gia suy tàn, chủ nhân thế hệ trước của Hạ gia Hạ Khinh Hậu ở Thương Khung hải vực bỗng nhiên rời núi, giao thủ với Minh nhân ở biên cảnh Già La hải vực, trảm sát mấy trăm Minh nhân các loại cấp bậc, lập tức che lấp tất cả quang mang của thủ lĩnh các thể lực.

Tam đại Hắc Thiên Minh Vương của Thất Trọng Minh Giới đánh một trận với Hạ Khinh Hậu, đấu tới thiên hôn địa ám, nhưng lại không thể giết chết được Hạ Khinh Hậu.

Hạ Khinh Hậu một trận chiến mà thành danh, một lần nữa tụ tập thể lực còn sót lại của Hạ gia phát riêng một ngọn cờ ở Thương Khung hải vực, cường hành ở phụ cận Thiên Yêu sơn mạch xây kiến tông lập phái, một lần nữa an cư cho Hạ gia.

Sau trận chiến này, mọi người bỗng nhiên phát hiện Hạ Khinh Hậu đã bước vào Tng lg

Thạch Nham bắt đầu một lần nữa tự hỏi thái độ đối đãi Xà nhân tộc.

“Xẹt xẹt xẹt!”

Ngay tại lúc hấn đối với đám người Phỉ Nhã tâm sinh phiền chán, từ phía sau hấn chợt truyền ra tiếng điện lưu kịch liệt.

Hai con Ngân Giác Điện Man cao mười thước, chợt từ trong nước biển phía sau hấn xông ra, hai Ngân Giác Điện Man này Ngân Giác trên đầu lóe ra hào quang đẹp mắt, từng đạo tia chớp kích bắn ra, uốn lượn tiến lên, thẳng hướng về phía này mà bắn tới.

“Sao lại có hai con?”

Xà nhân gầy yếu trước đó đối với Thạch Nham thái độ không tốt nọ, vừa thấy Ngân Giác Điện Man lập tức xuất hiện hai con, chấn động, nhin không được hết rầm lêm.

Xà nhân tộc tiếng thét chói tai, phi thường khó nghe, như đao chém lên tảng đá, phi thường chói tai.

Thạch Nham nghe khó chịu, không khỏi bưng kín lỗ tai, thực phản cảm loại thanh âm sắc nhọn này.

Về phần hai con yêu thú cấp sáu trong biển nọ, hấn thật ra vẫn không để ở trong lòng, lấy cảnh giới tu vi của hấn hiện nay, loại yêu thú cấp sáu này, căn bản không bị hấn đặt ở trong mắt.

Xà nhân tộc truy kích Ngân Giác Điện Man, vốn tựa như chỉ có một con, lấy cảnh giới tu vi Niết Bàn của Phỉ Nhã nọ, hơn nữa năm tên cao thủ Xà nhân tộc Địa Vị tam trọng thiên cảnh, đối phó một Ngân Giác Điện Man, thật ra không có bao nhiêu khó khăn.

Nhưng nếu có hai con mà nói, vậy tình thế liền hoàn toàn khác nhau .

Phỉ Nhã chỉ có thể ứng phó một Ngân Giác Điện Man, chỉ có năm người Địa Vị cảnh nọ, cho dù là liên thủ, chỉ sợ cũng không thể đem một Ngân Giác Điện Man khác săn giết, một khi để cho hai Ngân Giác Điện Man liên thủ lại, đem Phỉ Nhã một mình trở thành mục tiêu công kích, đội ngũ Xà nhân tộc này, sợ là sẽ ăn không tiêu.

Thạch Nham thật ra lười quan tâm, thấy hai Ngân Giác Điện Man phóng thích tia chớp, rất nhanh phi lại đây, hấn nhíu nhíu mày, chủ động né tránh ra.

Thân ảnh vừa động, hấn tựa như một đạo tia chớp, từ trước người đám người Phỉ Nhã nọ lướt ngang đi ra ngoài, cách bọn họ ước chừng trăm mét.

Trong hai Ngân Giác Điện Man, có một Ngân Giác vết máu loang lổ, tựa như bị đám người Phỉ Nhã công kích làm bị thương, lần này gọi đến giúp đỡ, một chút cũng không khách khí, nhìn chăm chăm đám người Phỉ Nhã không buông, đối với Thạch Nham thật ra mặc kệ không hỏi, trực tiếp từ vị trí phía trước Thạch Nham xuyên qua, hướng tới đám người Phỉ Nhã vọt tới.

Tia chớp đan vào mà đến, điện võng bao trùm xuống, sáu người Phỉ Nhã trong nháy mắt lâm vào hoàn cảnh gian nan.

Thạch Nham đứng ở một bên, vẻ mặt hờ hững, không nói một lời, nhìn sáu xà nhân nọ bị Ngân Giác Điện Man truy kích, không có ý tứ nhúng tay.

Phỉ Nhã chỉ có thể ứng phó một Ngân Giác Điện Man, trường mâu trong tay nàng ném mạnh đi ra ngoài, ngân quang như phi toa, hung hăng đâm vào một Điện Man.

Năm người khác, lại là bị điện quang của một Ngân Giác Điện Man khác kích bắn kêu liên tục, tiếng kêu chói tai, Thạch Nham nghe lỗ tai khó chịu, cân nhắc có nên mặc kệ, rời khỏi nơi thị phi này hay không.

“Giúp chúng ta một chút, ta sẽ dẫn người đi hoang thành”.

Phỉ Nhã bỗng nhiên gọi to lên, vẻ mặt lo lắng, đã không có kiên cường lạnh lùng lúc trước.

Thạch Nham cười lắc đầu.

432. Chương 431: Ta Thích Nữ Nhân Cười Với Ta!

Phỉ Nhã ánh mắt bắt phàm.

Nàng xem Thạch Nham nháy mắt di động trăm mét, lập tức biết cảnh giới chân thật của Thạch Nham, hẳn là không chỉ thực lực thể hiện ra.

Nàng nhìn ra Thạch Nham sau khi gặp được bọn họ, vẫn không có lộ ra chút ý sợ hãi, hiển nhiên cũng không sợ hãi bọn họ.

Nàng cũng biết bộ tộc bọn họ thanh danh cũng không tốt, võ giả nhân tộc bình thường, chỉ cần đụng tới bọn họ, đều tránh ra xa, không dám cùng bọn họ dong dài nhiều.

Thạch Nham nhìn bọn họ lại đây, không có né tránh, vẻ mặt tự nhiên lưu lại, còn cùng bọn họ nói qua lại, rõ ràng không có đem bọn họ để ở trong lòng.

Cũng là bởi vì phát hiện này, nàng mới đối với Thạch Nham không có hành động thiếu suy nghĩ, lần này sau khi Ngân Giác Điện Man xuất hiện, Thạch Nham đột nhiên thuấn di gần trăm mét, điều này làm cho nàng lập tức rõ ràng Thạch Nham hẳn là tu vi bất phàm, khẳng định sẽ không kém gì nàng, lúc này mới lên tiếng thỉnh cầu.

Nhưng Thạch Nham lại cự tuyệt.

Xà nhân tộc mang thù cùng nhớ ân, ở hải tộc là có tiếng, chỉ cần người đối với xà tộc có ân huệ, xà nhân tộc tất nhiên sau chuyện sẽ báo đáp.

Có thể được xà nhân tộc hữu nghị, hướng tới là võ giả nhân tộc chờ mong nhất, nàng chủ động tung cành oliu, với hiểu biết của nàng đối với võ giả nhân tộc, nàng cảm thấy Thạch Nham hẳn là sẽ không chút do dự đáp ứng xuống, giúp các nàng đang đem Ngân Giác Điện Man tru sát, để cho bọn họ sau đó báo ân.

Nhưng Thạch Nham hầu như không có do dự, lại trực tiếp lắc đầu cự tuyệt, điều này làm cho Phỉ Nhã có chút khó có thể tiếp nhận.

“Người!”

Phỉ Nhã mặt lạnh gầm lên một tiếng, thả ra trường mâu màu bạc, như phi toa rất nhanh ở trên người Ngân Giác Điện Man lưu lại dấu vết, tựa như đem lửa giận trong lòng phát tiết ra.

Nàng cảnh giới bất phàm, một mình đối mặt một Ngân Giác Điện Man, cũng không rơi hạ phong.

Chỉ là, năm tên tộc nhân xà nhân tộc khác, ở dưới một Ngân Giác Điện Man khác công kích, liền có vẻ khó mà chịu nổi.

Từng đạo tia chớp ở trong nước biển rất nhanh đan vào nhau, hình thành điện vòng liên miên, đem năm người nọ vây khổ không nói nổi, năm tên xà nhân nọ, cảnh giới đều ở Địa Vị, đao xoa trường mâu trong tay ở thời điểm vung lên, một khi bị tia chớp kích bắn tới, năm người đều thân hình chấn động, lộ ra vẻ mặt đau đớn.

Ngân Giác Điện Man chính là yêu thú cấp sáu, một Ngân Giác Điện Man nọ vẫn chưa bị thương, tinh lực thật tốt, phóng thích tia chớp, so với con bị thương nọ còn muốn sắc bén hơn.

Ở dưới tia chớp Ngân Giác Điện Man kia xâm nhập, năm tên tộc nhân xà nhân tộc nọ, dần dần chống đỡ hết nổi.

Một người trong đó, cả người thậm chí đã cháy đen, xem ra bị tia chớp thiêu không nhẹ, liền ngay cả tốc độ tránh né cũng đã trì hoãn rất nhiều, rất có khả năng bị Ngân Giác Điện Man nọ dẫn đầu xử lý.

“Người rốt cuộc muốn cái gì?”

Phỉ Nhã trong lòng lo lắng, lúc này cũng không muốn cùng Thạch Nham dong dài nhiều cái gì, trực tiếp nói rõ ích lợi yếu hại, “Nói đi, chỉ cần người giúp chúng ta đem Ngân Giác Điện Man giải quyết, ta tự nhiên sẽ thỏa mãn yêu cầu của người”.

Thật sự là nhân loại không biết xấu hổ vô sỉ, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, quả nhiên là trò hay sở trường của các người.

Phỉ Nhã âm thầm cắn răng, trong lòng lửa giận ngút trời, hận không thể đem Thạch Nham xử lý trước mặt tốt.

“Ta muốn cái gì?”

Ở ngoài trăm mét, Thạch Nham vẽ mặt do dự, nhẹ nhàng cười cười, nhếch miệng nói: “Nếu các người lúc trước thái độ tốt một chút, bằng vào quan hệ Dương gia cùng các xà nhân tộc người, ta cái gì cũng không muốn, cũng có thể giúp các người đối phó hai Ngân Giác Điện Man này”.

Dừng một chút, Thạch Nham nhìn xung quanh nói: “Hiện tại, hắc hắc, trong lòng ta khó chịu, cũng không cần cái gì của các người, chính là không muốn giúp. Thái độ của các người, làm cho ta thực bất mãn, Dương gia chúng ta tuy rằng tạm thời có chút khó khăn, nhưng tương lai vẫn sẽ là hào hùng Vô Tận hải, xà nhân tộc các người tầm nhìn hạn hẹp, không muốn tiếp tục cùng Dương gia chúng ta có liên lụy, ta cũng lười mặt nóng đun đông lạnh, ngay ở bên cạnh xem diễn là được rồi”.

Phỉ Nhã tức hộc máu.

Thạch Nham nói như vậy, hiển nhiên là có tự tin có thể giải quyết Ngân Giác Điện Man, nhưng hẳn rõ ràng có đủ năng lực, lại cố tình không ra tay, ngay ở bên cạnh xem diễn, còn thường thường châm chọc khiêu khích một câu, quả nhiên là tức chết người không đền mạng.

Năm tên tộc nhân xà nhân tộc nọ, ở dưới một Ngân Giác Điện Man công kích, càng ngày càng chống đỡ hết nổi.

Một gã tộc nhân xà nhân tộc, đuôi rắn bị điện lưu giật cho vắn vẹo lên, không ngừng run rẩy, liền ngay cả hoạt động đều vô lực, dựa theo tình thế này đi xuống, cũng không bao lâu, tên xà nhân tộc này, sẽ bị Ngân Giác Điện Man xử lý.

“Người muốn ta làm như thế nào, người mới hài lòng?”

Phỉ Nhã cắn răng, trong lòng hận ý đậm đặc, lại cường chế xuống, xa xa nhìn về phía Thạch Nham, lên tiếng cầu xin.

“Ta cũng không biết”.

Thạch Nham vẫn cười lạnh, một bộ dáng chuyện không liên quan tới mình, nào có ý tứ ra tay cứu?

“Ta hướng tới người xin lỗi, vừa mới là chúng ta không đúng, chúng ta không nên đối với người như vậy, ta cam đoan, việc này qua đi, chúng ta nhất định đưa người trở thành bằng hữu xà nhân tộc đối đãi, tuyệt sẽ không lại có tình huống lúc trước xảy ra” Mắt thấy đồng bọn càng ngày càng không được, bộ dáng tùy thời đều bị Ngân Giác Điện Man tru sát, Phỉ Nhã không thể không cúi đầu, ở bên đó cầu xin.

Thạch Nham nhếch nhếch lên khóe miệng, vẽ mặt vui vẻ.

“Người có thể càng thêm chân thành tha thiết một chút, ừm, tươi cười không cần giả dối như vậy được không?”

Phỉ Nhã quả thực muốn hộc máu, bất quá cũng không dám biểu hiện ra ngoài, cường chế lửa giận trong lòng, gượng ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn, ôn nhu nói: “Giúp chúng ta một chút thôi, van cầu người, ta biết người khẳng định sẽ không đứng nhìn bàng quan, ta trước cảm ơn người”.

“Cái này đúng rồi”.

Thạch Nham cười ha ha, thần thanh khí sảng, lớn giọng hô to nói: “Ta thích nữ nhân cười đối với ta, không thích nữ nhân đối với ta vẽ mặt lạnh lùng ngạo mạn, ha ha, người nếu ngay từ đầu đã như vậy, giữa chúng ta sẽ không có hiểu lầm gì, người cũng sẽ không chột vật như vậy, ài, nữ nhân các người đều là như vậy, không đến thời điểm nguy cơ, là sẽ không buông xuống cái tác phong xấu đó”.

Nói như vậy xong, hắn mới chậm rãi hoạt động thân mình, hướng năm tên xà nhân tộc mặt bên kia đi đến.

Năm người nọ tình thế nguy ngập, nếu như hắn lại trì hoãn ra tay, nói không chừng liền thật gặp tai ương.

Một xà nhân trong đó, thân mình co rút, đã bị điện giật không còn một phần tinh lực, ở trong nước biển bắt đầu chìm nổi lên.

Ngân Giác Điện Man bỗng nhiên xông lên, mở ra cái mồm như bồn máu, muốn đem xà nhân nọ một ngụm nuốt vào.

Thạch Nham đột nhiên hiện thân ở trước người Ngân Giác Điện Man kia.

Hai tay chấp lại, trong lòng bàn tay tinh quang rạng rỡ, một đám tinh thần quang đoàn chọt bay ra ngoài, bảy tinh thần quang đoàn ở dưới thủ ấn của hắn khẽ động, dần dần ngưng luyện thành một mũi thất tinh cung tiễn.

Nhất đoàn tinh quang ánh sáng ngọc, khoát lên phía trên thất tinh cung tiễn, tinh thần lóe sáng đến cùng cực, dao động mãnh liệt.

“Vù!”

Thất tinh tiễn bắn ra.

Tinh quang chói mắt, Thất tinh tiễn sắc bén cùng cực bay ra, thất tinh cung nọ cũng hóa thành lưu quang, bám vào đuôi cánh Thất tinh tiễn, nhất thời tăng cường uy lực Thất tinh tiễn.

Tiêu thương sắc bén đến cùng cực như vậy, chưa từng có từ trước đến nay, chặt vàng phá đá, đâm phá nước biển.

“Oành!”

Thất tinh tiễn bắn tới Ngân Giác Điện Man, một đạo điện quang, nháy mắt nhập vào đầu Ngân Giác Điện Man nọ.

Ngân Giác Điện Man không có chút phản kháng, thân mình dài mười thước, ở trong nước biển phút chốc đình trệ xuống.

Ngay sau đó, nhiều điểm tinh quang bắt đầu ở trong thân hình nó lóe ra, tinh quang như đao, chậm rãi chui ra, thân thể Ngân Giác Điện Man nọ, đột nhiên xuất hiện vô số tinh thần quang động.

Tinh thần quang động chậm rãi y theo quỹ tích tinh thần du động lên.

Quỹ tích bắc đẩu thất tinh, ở trên thân hình nó hiện lên, tinh quang chấn động đẹp mắt hiện lên, thân hình Ngân Giác Điện Man này bỗng nhiên phân liệt ra, máu tươi bắn ra.

Một mũi Thất tinh tiễn, nhập vào trong cơ thể Ngân Giác Điện Man, tinh thần lực đem Ngân Giác Điện Man phân giải.

Một loại ý cảnh tinh thần bắt diệt, phụ gia ở trên một mũi Thất tinh tiễn kia, ở sau Ngân Giác Điện Man kia phân liệt, ý cảnh không tiêu tan, tiếp tục ngưng kết.

Từng điểm tinh thần ánh sáng, từ trong cơ thể Ngân Giác Điện Man phân liệt nọ bay đi ra, một lần nữa ở trong nước biển ngưng tụ lại.

Lại là một thất tinh cung tiễn hiển hiện ra.

Tinh thần năng lực, tụ mà không tán, ý cảnh sắc bén như trước, Thất tinh tiễn mới lại hình thành, một lần nữa bắn đi ra ngoài.

Lúc này đây, một mũi Thất tinh tiễn này, bắn về phía một Ngân Giác Điện Man khác.

Không có gì ngoài ý muốn.

Ngân Giác Điện Man này ngay cả trốn tránh đều không kịp, bị một mũi Thất tinh tiễn nọ bắn chính giữa đầu, Thất tinh tiễn nhập vào trong đó, thất tinh lực chọt bộc phát ra, từ trong đã đem một Ngân Giác Điện Man này một đòn đánh chết.

Ngắn ngủn thời gian năm giây, hai Ngân Giác Điện Man yêu thú cấp sáu, ở dưới một mũi Thất tinh tiễn ẩn chứa tinh thần ý cảnh của Thạch Nham, bị một đòn đánh chết, toàn bộ phân liệt thành huyết khối.

Phỉ Nhã cùng năm tên xà nhân, sừng sờ ở trong nước biển, về mặt kinh hãi, trong mắt đều có một phần ý sợ hãi.

“Thái độ thân mật sớm một ít, các người cũng sẽ không cần lãng phí thời gian nhiều như vậy” Thạch Nham nhếch miệng cười, bình tĩnh nói: “Bất quá là hai con Ngân Giác Điện Man mà thôi, với ta mà nói, muốn đánh chết, cũng chỉ là chuyện vài giây, cực kỳ dễ dàng”.

Phỉ Nhã vốn định sau đó tìm Thạch Nham hỏi tội, lúc này lại cảm thấy nghe hòng, rốt cuộc hưng không nổi ý niệm khác trong đầu, chỉ trầm mặc nhìn về phía hắn, do dự nửa ngày, mới hỏi nói: “Người rốt cuộc là ở cái cảnh giới gì?”

“Thiên Vị”.

Phỉ Nhã sợ hãi biến sắc.

Năm tên xà nhân nọ, trong mắt cũng tràn ngập ý kiêng kỵ, theo bản năng nắm thật chặt vũ khí trong tay, về mặt cẩn thận.

“Thế nào, muốn động thủ?” Thạch Nham buồn cười lắc lắc đầu, không khách khí đả kích nói: “Chỉ bằng sáu người các người, sợ là xa xa không đủ, trong xà nhân tộc các người tuy rằng cao thủ không ít, nhưng muốn đối phó ta, cũng không nên xuất động dưới Thiên Vị, nếu không sẽ tổn thất rất lớn”.

“Ta nói rồi, người là bằng hữu xà nhân tộc chúng ta” Phỉ Nhã về mặt nghiêm nghị nói: “Chúng ta đối đãi bằng hữu, hướng tới là thành thật với nhau, tuyệt không sẽ làm ra chuyện bất lợi với bằng hữu”.

Năm tên xà nhân tộc khác, liên tục gật đầu, đều tỏ ra đứng đắn hơn hẳn.

Thạch Nham cười cười, về mặt nghiền ngẫm, hướng bọn họ gật gật đầu, “Các người muốn Ngân Giác cùng yêu tinh, đều chìm nổi ở trong nước biển, các người còn thất thần làm cái gì? Nên lấy thì đi lấy đi”.

“Hai con Ngân Giác Điện Man này, đều là từ người tới đánh chết, Ngân Giác cùng yêu tinh nọ, nên thuộc về người” Phỉ Nhã nghiêm mặt nói.

“Ta không cần thứ nọ” Thạch Nham lắc đầu, không quan tâm phát phát tay, “Các người cứ lấy đi, bằng không chờ chìm xa, lại phải đi tìm thì phiền toái hơn”.

Sáu gã xà nhân ánh mắt sáng lên.

“Thực?” Phỉ Nhã thử nói.

Thạch Nham cười gật đầu.

Phỉ Nhã chần chờ một chút, trên mặt rốt cuộc cũng có điểm ý cười chân thành, vui vẻ nói: “Người cũng coi như không tệ”.

433. Chương 432: Nhân Tình Ấm Lạnh

Sau khi được Thạch Nham cho phép, sáu gã xà nhân ánh mắt không khỏi đồng thời sáng hẳn lên, ánh mắt Phỉ Nhã nhìn về phía hắn, cũng có điểm tươi cười.

Ngân Giác Điện Man thân là yêu thú cấp sáu, bất luận là Ngân Giác hay là yêu tinh, giá trị đều phi thường lớn, sáu xà nhân này vì đuổi giết một Ngân Giác Điện Man, đã muốn hao phí không ít tinh lực, vì có thể thu thập được Ngân Giác cùng yêu tinh.

Hai cây Ngân Giác cùng yêu tinh, cái phần giá trị này, vượt ngoài ý liệu của bọn họ, vốn tưởng rằng Thạch Nham giết Ngân Giác Điện Man, sẽ không chút khách khí đem mấy thứ tài liệu tu luyện này làm của riêng, thế nào dự đoán được Thạch Nham thế mà một chút cũng không động tâm.

“Các người muốn thu thập Ngân Giác, yêu tinh, tốt nhất mau một chút, bằng không đợi cho chúng nó chìm vào đáy biển, còn muốn tìm, sẽ phải phí nhiều tinh lực” Thạch Nham mắt nhìn xung quanh, đối với Ngân Giác, yêu tinh không có triển lộ ra một chút tâm tham lam.

Sáu xà nhân, nhìn chăm chăm Thạch Nham trong chốc lát, sau khi phát hiện Thạch Nham thực tựa như cũng không để ý, lúc này mới hưng phấn hành động.

Không bao lâu, sáu xà nhân này, đã đem hai cây Ngân Giác cùng hai khối yêu tinh lấy vào tay, thái độ bọn họ nhìn về phía Thạch Nham, cũng hữu hảo hơn rất nhiều.

“Người này, coi như là không tệ, không có chiếm đồ của chúng ta” Phỉ Nhã suy nghĩ một chút, hữu hảo nói: “Như vậy đi, dù sao chúng ta cũng phải đi hoang thành đáy biển một chuyến, chúng ta dẫn đường cho người, có thể bớt được không ít công phu, thế nào?”

Thạch Nham mỉm cười gật đầu, “Như thế rất tốt”.

Phỉ Nhã thật cẩn thận đem Ngân Giác, yêu tinh thu vào, trong lòng nghĩ đợi khi tới hoang thành, hẳn là đem cái Ngân Giác, yêu tinh này bán ra với giá gì.

Trong lòng tính toán tốt, Phỉ Nhã tâm tình khoái trá, ở phía trước dẫn đường, ý bảo Thạch Nham đuổi theo.

Hoang thành đáy biển ở phía dưới Già La hải vực, nói như vậy, võ giả nhân loại không biết phương hướng, muốn tìm đến vị trí hoang thành, cần tiêu phí thời gian nửa tháng.

Bất quá xà nhân tộc hàng năm sinh hoạt tại đáy biển, đối với hoang thành đó là rõ như lòng bàn tay, từ sáu xà nhân tộc này dẫn đường, Thạch Nham đi cũng rất là thoải mái.

Sáu người Phỉ Nhã ở phía trước, Thạch Nham đi theo phía sau, thần sắc tự nhiên, không kiêu không nóng.

Sáu xà nhân sau khi kiến thức thực lực đáng sợ của hắn, khi đối đãi với hắn, cũng cung kính hơn rất nhiều, trong lời nói, không chút ngạo mạn.

Bất luận ở địa phương nào, mọi người đều tôn kính cường giả, tu vi Thiên Vị cảnh, cho dù là ở hải tộc, cũng xưng được là cao thủ.

Nhất là Thạch Nham tuổi còn trẻ như vậy.

“Người thật sự là người Dương gia?” Phỉ Nhã phi thường kì quái, ở trong hành trình, bỗng nhiên tốc độ chậm lại, quay đầu xem xét nhìn Thạch Nham một cái, nghi hoặc nói: “Cao thủ ở trong Dương gia, giống như không có họ Thạch? Chúng ta biết tam đại Tu La vương có tu vi Thiên Vị cảnh, người trẻ tuổi như vậy, hẳn là không phải một trong tam đại Tu La vương, người còn nói người là Dương gia hệ, vì cái gì chúng ta chưa từng nghe qua danh hiệu của người?”

Thạch Nham cười cười, tùy ý giải thích nói: “Ta đến Vô Tận hải cũng không lâu, trước kia sinh hoạt ở khu vực khác, các người chưa từng nghe qua tên của ta, cũng là đương nhiên. Nhưng ta có thể cam đoan với các người, ta thật là người Dương gia, nếu ở hoang thành gặp được người Dương gia, bọn họ sẽ chứng minh việc này với các người”.

Phỉ Nhã khuôn mặt có chút cổ quái, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Thạch Nham trong lòng vừa động, đột nhiên hỏi: “Đám người Dương Mộ ở hoang thành, có phải gặp phiền toái gì hay không? Nếu có thể nói, thì xin hãy nói?”

Phỉ Nhã cũng không có lập tức trả lời, mà là cau mày trầm tư lên, nửa ngày, nàng mới nhẹ nhàng gật đầu nói: “Người Dương gia các người ở hoang thành trong khoảng thời gian này, qua ngày xác thực không tốt lắm....”

“Sao lại thế?”

“Từ khi tin tức Dương Thanh Đế bị Ma Đế giam cầm, từ phía Vô Tận hải truyền xuống, trong hoang thành rất nhiều hải tộc ban đầu cùng Dương gia các người lui tới chặt chẽ, đã không hề thân thiện nữa” Dừng một chút, Phỉ Nhã nhấn nhó nói: “Cũng bao gồm xà nhân tộc chúng ta”.

Thạch Nham sững sờ một chút, gật đầu tỏ vẻ rõ ràng, “Già La hải vực bị Minh nhân chiếm cứ, cho tới nay, Dương gia đều thông qua truyền tống trận Già La hải vực, đem vật tư mặt trên tới hoang thành đáy biển.

Nay Dương gia tiềm tàng hẳn lên, tự nhiên sẽ không lại có lượng lớn vật tư, thông qua truyền tống trận chuyển vận đến đáy biển, điểm ấy ta có thể tưởng tượng”.

“Ừm, người có thể rõ ràng điểm này, ta cũng là dễ nói”.

Phỉ Nhã nhếch nhếch khóe miệng, trầm ngâm một chút, tiếp tục nói: “Hoang thành không đơn giản chỉ có hải tộc tồn tại, nói thực ra, ở trong hoang thành, võ giả nhân loại các người số lượng khá nhiều, có rất nhiều võ giả ở Vô Tận hải các người phạm tội ngập trời, đắc tội với thế lực lớn khắp nơi, không dám tiếp tục ở lại Vô Tận hải, đại đa số sẽ lựa chọn đi vào hoang thành”.

“Ồ?”

“Trong hoang thành, có rất nhiều võ giả hung ác, đều tự lập doanh, chiếm lấy một phương. Năm đó thời điểm Dương gia các người cường thế, những người đó đối với Dương gia các người vẫn cung kính có lễ, đem Dương gia các người xem thành tâm phúc mà đối đãi, trật tự hoang thành trước kia, cũng là từ Dương gia các người đến duy trì”.

Phỉ Nhã vẻ mặt nghiêm nghị, “Hoang thành thích hợp cuộc sống nhân loại, rất nhiều người hải tộc, cũng có thể ở hoang thành tạm cư. Bất quá mục đích ban đầu hoang thành kiến tạo, là vì nhân tộc các người, nơi đó không khí ẩm ướt, bên ngoài có kết giới phòng ngự nước, võ giả nhân loại sinh hoạt ở trong đó, đều là vì cùng hải tộc chúng ta tiến hành giao dịch”.

“Ngược lại là người hải tộc chúng ta, không phải bởi vì muốn giao dịch vật tư tu luyện, bình thường sẽ không ở hoang thành lâu. Người hải tộc chúng ta, đa số không thể rời khỏi nước biển thời gian dài, hoang thành tuy rằng ẩm ướt, có thể tạm thời sinh hoạt ở bên trong, nhưng mà không thể ở lại thời gian quá dài, người hải tộc chúng ta, đại đa số là ở trong lãnh địa các tộc bên ngoài hoang thành”.

Về tình huống hoang thành, Thạch Nham biết không nhiều lắm, nay thấy Phỉ Nhã có tâm giải thích rõ ràng, hẳn lộ ra vẻ mặt chú ý, thật sự lắng nghe.

“Trong hoang thành, ở trước kia từ Dương gia các người duy trì, bởi vì nhân loại bên trong hoang thành, đại đa số là ở dưới Vô Tận hải lặn lội, những người đó cũng không là người lương thiện gì, sau khi đi vào hoang thành, cũng không an phận, thường xuyên ở hoang thành tranh đấu. Dương gia các người, ban đầu tọa trấn hoang thành, mới làm cho hoang thành có trật tự, kinh sợ võ giả này, làm cho bọn họ không dám xằng bậy”.

“Nhưng hiện tại cũng không giống trước. Dương gia sau khi xuống dốc, các thế lực nhỏ ban đầu phụ thuộc Dương gia các người, nay đã không đủ cường thế để nắm trong tay nữa, ở trong hoang thành thường xuyên chinh chiến, làm cho hoang thành trở nên phi thường hỗn loạn hẳn lên. Dương gia các người, cũng không quản lý, chỉ có thể mặc kệ”.

“Mà đối với hải tộc chúng ta mà nói, nhân tộc các người ở hoang thành tranh đấu, chúng ta cũng không đi quản, tùy tiện các người đấu đá như thế nào, chỉ cần sau khi hải tộc chúng ta tiến vào, vẫn có thể cho chúng ta đủ vật tư tu luyện thì tốt rồi. Hải tộc chúng ta mặc kệ, Dương gia các người quản không được, hoang thành trở nên càng thêm hỗn loạn hẳn lên, trong thành đều thường xuyên bùng nổ chiến đấu”.

Phỉ Nhã cau mày, tựa như đối với tình trạng hoang thành, cũng có chút không hài lòng.

“Cùng Dương gia có liên quan sao? Người nói Dương gia qua ngày không tốt, là chỉ cái gì?” Thạch Nham hỏi thẳng.

“Dương gia các người ở bên trong hoang thành, tựa như trừ không ít vật tư tu luyện, không biết có phải có chuyện như vậy hay không?” Phỉ Nhã không đáp mà hỏi lại, ánh mắt khác thường.

Thạch Nham ngạc nhiên, trầm ngâm một chút, sắc mặt dần dần âm trầm xuống, gật gật đầu nói: “Có lẽ có chuyện như vậy”.

Năm đó Dương gia từ Bất Tử đảo Già La hải vực di chuyển về, lượng lớn vật tư chuyển vận đến Ma Vực thứ bốn, cũng có một bộ phận vật tư, cũng từ Bất Tử đảo chuyển dời đến hoang thành đáy biển.

Lấy Dương gia ở Già La hải vực nhiều năm tích lũy, cho dù là một bộ phận vật tư cực ít lưu lạc đến hoang thành, đối với người bình thường mà nói, cũng là tài phú khó có thể tưởng tượng.

Một bộ phận võ giả hoang thành đáy biển, nghĩ đến hần là biết được tin tức này, ở hoang thành không ngừng mà làm xằng làm bậy, đến khiêu khích địa vị chủ đạo của Dương gia, có lẽ cũng là vì thử phản ứng của Dương gia.

Phỉ Nhã nhìn hần, từ ánh mắt biến ảo của hần, biết hần hần là lĩnh ngộ được, gật đầu nói: “Cùng người nghĩ không sai biệt lắm, rất nhiều võ giả trong hoang thành, đều đối với tài liệu tu luyện Dương gia các người chuyển dời đến hoang thành động tâm tham lam. Bọn họ không ngừng khiêu khích địa vị của các người, chính là đến thử phản ứng của các người, xem thử các người có phải có năng lực áp chế bọn họ hay không, nhưng Dương gia các người bởi vì không có cao thủ tiến vào hoang thành, đối với khiêu khích của bọn họ, thường thường chỉ áp dụng không nghe không hỏi”.

Dừng một chút, Phỉ Nhã tiếp tục nói: “Bởi vậy, những người đó coi như Dương gia các người không người, càng thêm lớn mật làm càn. Gần đây chúng ta thu được tin tức, những người này, hiện tại càng ngày càng làm càn, tựa như sắp tới muốn áp dụng hành động, muốn quang minh chính đại đến chiếm lấy vật tư tu luyện Dương gia các người, cho nên ta nói Dương gia các người ở hoang thành, trong khoảng thời gian này cũng sống không tốt gì”.

“Dương gia hàng năm cùng hải tộc quan hệ chặt chẽ, hải tộc hần là có năng lực ngăn lại chuyện này?” Thạch Nham trầm ngâm một chút, ánh mắt lợi hại, lạnh lùng nhìn Phỉ Nhã.

Phỉ Nhã cũng không giấu diếm, gật gật đầu nói: “Không sai, hải tộc nếu ra mặt ngăn lại việc này, những người đó tự nhiên không dám xằng bậy”.

“Các người muốn tính xem kỳ biến?” Thạch Nham hừ một tiếng, không khách khí nói: “Nếu ta không có đoán sai mà nói, hải tộc các người rất nhiều người, cũng đối với một bộ phận vật tư nọ của Dương gia có hứng thú? Có lẽ, những tên lớn mật này, âm thầm còn có một bộ phận hải tộc ủng hộ cũng nói không chừng?”

Phỉ Nhã sắc mặt hơi đổi, nhưng thật không có phủ nhận, gật đầu nói: “Không sai”.

“Xà nhân tộc các người có thái độ gì?”

Năm tên xà nhân, nghe Thạch Nham vừa nói như vậy, đều là không khỏi thay đổi sắc mặt, vẻ mặt có chút bất an hần lên.

“Tộc trưởng chúng ta vốn định che chở Dương gia các người, bắt quá chừng tộc hải tộc khác, lại tìm tới tộc trưởng chúng ta, âm thầm nói chuyện với nhau một phen, lấy ích lợi tương lai của hải tộc, thuyết phục tộc trưởng chúng ta. Tạm thời mà nói, tộc trưởng chúng ta là không nghe không hỏi, không có nhúng tay đối với những người đối phó Dương gia các người”.

Phỉ Nhã do dự một hồi lâu, mới thở dài một tiếng, “Nếu Dương Thanh Đế còn tọa trấn Già La hải vực, ta nghĩ các tộc hải tộc, quả quyết sẽ không làm như vậy. Nhưng hiện tại Dương Thanh Đế sinh tử không biết, Dương gia các người ngay cả Già La hải vực cũng không có thể bảo vệ, đối với hải tộc chúng ta mà nói, Dương gia các người đã mất đi giá trị, cảm thấy còn che chở cho Dương gia các người, tựa như là không cần thiết nữa, cho nên rất nhiều người hải tộc đã vứt bỏ Dương gia các người, cho rằng cái này đối với tương lai hoang thành sẽ có lợi hơn”.

Thạch Nham mặt âm trầm, không ngừng cười lạnh.

434. Chương 433: Chuyển Cơ? Thạch Nham?

Nói trắng ra là, hoàn toàn là vì một chữ “Lợi”.

Năm đó khi Dương gia cường thế, có thể vì hải tộc chuyển vận lượng lớn tài liệu tu luyện trên mặt biển, làm cho cả hải tộc đều thu được lợi ích.

Vì nguyên nhân này, cho dù là ở hoang thành đáy biển, hải tộc đều nhất trí bảo hộ Dương gia, làm cho Dương gia trở thành người lãnh đạo thực chất ở hoang thành.

Nay Dương gia xuống dốc, đã không thể cung cấp cho hải tộc sự trợ giúp gì nữa, hải tộc tự nhiên cũng sẽ không lại che chở Dương gia.

Không chỉ như thế, bởi vì biết Dương gia có lượng lớn vật tư chuyển dời đến hoang thành, thậm chí tâm sinh tham lam, không để tới tình cũ, lại ngưng ngừng trực tiếp động thủ đối với bộ phận vật tư của Dương gia, lúc này mới theo đuổi mặc kệ với những võ giả ở trong hoang thành, hoặc là âm thầm cổ động, ở sau lưng võ giả nhân loại có tâm khác thường đối với Dương gia này mà cung cấp chỗ dựa.

Thạch Nham trong lòng sáng như tuyết, đầu óc xoay chuyển, liền phân rõ quan hệ ích lợi ở trong đó.

“Có bao nhiêu hải tộc, không còn tin cậy Dương gia? Lại có bao nhiêu hải tộc, áp dụng trung lập? Còn có bao nhiêu hải tộc, muốn chiếm lấy một bộ phận vật tư Dương gia chúng ta?” Trầm ngâm trong chốc lát, hần bỗng nhiên ra tiếng hỏi.

Phỉ Nhã thản nhiên cười cười, lắc lắc đầu, “Cái này cần dựa vào chính người đi quan sát, ta dù sao cũng là một phần tử hải tộc, không có khả năng giúp người ngoài như người. Ta chỉ có thể nói, xà nhân tộc chúng ta, không có đi làm chuyện bỏ đá xuống giếng họ, tộc trưởng chúng ta, thậm chí từng muốn ngăn cản, nhưng ít không thể địch nhiều, cuối cùng chỉ có thể áp dụng trung lập, hai bên không nhúng tay”.

“Các người có thể áp dụng trung lập, coi như là không tệ rồi” Thạch Nham gật gật đầu, thái độ cũng không thể nói là hữu hảo, “Xem ra, bất luận ở địa phương nào, đều đã có tiểu nhân tâm nhìn hạn hẹp tồn tại, ta lần này tiến vào hoang thành, tự nhiên nên vì Dương gia một lần nữa lập lại trật tự, làm cho một ít người có tâm nhân thành thật an phận xuống”.

Sáu xà nhân đều sưng sốt một chút, vẻ mặt quái dị nhìn về phía hần, tựa như không xem trọng hần.

“Người mặc dù có tu vi Thiên Vị cảnh, nhưng bằng vào một mình người, muốn làm cho Dương gia ở hoang thành trọng chấn hùng phong, tựa như không quá thực tế”.

Phỉ Nhã không có nói thẳng, cười nhẹ nói: “Chỉ là võ giả nhân tộc trong hoang thành đối với Dương gia các người có tâm khác thường, đã có mấy tên cao thủ Thiên Vị cảnh, trong đó thậm chí có cường giả Thiên Vị tam trọng thiên cảnh tồn tại, người muốn bảo bọn họ thành thật an phận xuống, sẽ không quá thực tế, huống chi còn có hải tộc chúng ta?”

“Người cứ xem đi” Thạch Nham lãnh ngạo nói, ngữ khí cường ngạnh.

Sáu người Phỉ Nhã vẻ mặt bị kiềm hãm, lộ ra ánh mắt trào phúng, một bộ dáng không biết trời cao đất rộng, hiển nhiên cũng không cảm thấy Thạch Nham có năng lực này.

Thạch Nham cũng không nhiều lời, cau mày trầm mặc xuống, trong mắt hàn quang lóe lên, khóe miệng dật ra nụ cười băng hàn tàn khốc.

.....

Hoang thành đáy biển.

Đây là một tòa thành thị bên ngoài bao phủ kết giới ngăn chặn nước, trong đó hơi nước rất nặng, có lượng lớn võ giả nhân loại sống ở đáy biển.

Tòa thành thị này có thương minh lớn nhỏ, chia làm đông nam tây bắc trung năm khu thành, trong hoang thành, vật liệu kiến trúc đều là dùng đá cứng mà xây thành, cũng có rất nhiều vật liệu kiến trúc là từ san hô xây thành, san hô đủ mọi màu sắc tạo thành vật liệu kiến trúc, phi thường xa hoa, tản ra hào quang mê người.

Kết giới phía trên hoang thành, quanh năm có ánh sáng chiếu rọi xuống, làm cho hoang thành ở dưới tình huống không có mặt trời trăng sao, vẫn vô cùng sáng ngời, một chút cũng không có vẻ tăm tối.

Đông nam tây bắc trung năm khối thành khu, trong mỗi một khối thành đều có lượng lớn võ giả nhân loại hoạt động, trong mỗi một thành khu, đều tọa lạc một tòa cửa hàng, ngã tư đường còn bài trí đủ loại quầy hàng, đều là tài liệu tu luyện rực rỡ muôn màu, có ngọc thạch, linh dược, sách cổ, bí bảo, cái gì cần có đều có.

Rất nhiều người hải tộc, đang ở hoang thành qua lại, cầm trong tay lượng lớn tài liệu tu luyện đáy biển, hoặc là vào hoang thành tiêu thụ, cũng hoặc là từ trong tay võ giả nhân loại đổi lấy tài liệu tu luyện đối với bọn họ mà nói có giá trị cao.

Từ nhiều chủng tộc mà đã cấu thành một nơi giao dịch thật lớn.

Thời điểm trước kia, một tòa cổ thành này thành khu các phương, đều có Dương gia đến duy trì trật tự, võ giả nhân loại nào đến hoang thành bán ra tài liệu, đều cần được Dương gia cho phép mới có thể tiến vào, còn cần đúng hạn giao nộp phí dụng nhất định.

Hải tộc, thì không chịu hạn chế này.

Tộc nhân hải tộc nào, ở hoang thành đều có thể tự do hoạt động, không cần hướng Dương gia giao nộp phí dụng.

Dương gia ở bên trong thành, có một quần thể kiến trúc vô cùng lớn, toàn bộ dùng các loại san hô thạch lóa sáng xây lên, chẳng những vô cùng cứng rắn, còn phi thường xinh đẹp hùng vĩ, đủ thấy địa vị Dương gia ở hoang thành có bao nhiêu siêu nhiên.

Ở trong kiến trúc của Dương gia, ban đầu thiết lập rất đông giao dịch tràng, trong đó có các loại tài liệu tu luyện ở đáy biển không có khả năng xuất hiện, chuyên cung cấp để chủng tộc hải tộc cường đại khắp nơi đến chọn lựa.

Các giao dịch lớn, đều là ở nơi này hoàn thành.

Cường giả hải tộc khắp nơi, nếu cần một ít tài liệu tu luyện quý hiếm, chỉ cần cho đủ tiền đặt cọc, Dương gia sẽ phụ trách ở trên mặt biển sưu tầm, vì hải tộc tìm đến, từ trong tay hải tộc thu hoạch tài nguyên tu luyện có giá trị tương đương.

Thông qua loại giao dịch này, Dương gia từ trong hải tộc thu hoạch rất nhiều bảo vật đáy biển quý hiếm, bảo vật này một khi đi vào Già La hải vực, sẽ thông qua con đường Dương gia phân tán ra, bán cho Hưởng Tào gia, Võ Hồn điện, Thiên Tà động thiên loại thế lực siêu cấp này, thu hoạch chênh lệch thật lớn.

Dương gia sở dĩ có thể trở thành thế lực lớn số một Vô Tận hải, cũng có được giao dịch cực tốt ở hoang thành này rất có liên hệ, hải tộc tin cậy Dương gia, đem Dương gia trở thành đường dây thông thương ở giữa Vô Tận hải, những năm gần đây cùng Dương gia ở chung hòa thuận, cùng duy trì địa vị siêu nhiên của Dương gia ở hoang thành, nhận loại quản lý của Dương gia đối với võ giả nhân loại ở trong hoang thành.

Tình trạng này, vẫn liên tục đến khi Dương Thanh Đế hãm sâu Ma Đế giam cầm, mới dần dần thay đổi.

.....

Trung ương hoang thành.

Trong quần thể kiến trúc Dương gia.

Một tòa nhà xinh đẹp được xây dựng từ san hô, trước đó là giao dịch tràng, nhưng nay đã không còn nữa, bóng người rất thưa thớt, không hề có hải tộc tiến đến tìm tài liệu tu luyện độc đáo.

Từ sau khi Dương gia rút khỏi Già La hải vực, giao dịch tràng này liền dần dần đóng cửa lại, Dương gia không hề có lượng lớn tài liệu tu luyện lấy ra bán nữa, cũng không có tiếp tục thu mua trân bảo tu luyện hải tộc lấy từ đáy biển.

Người Dương gia, luôn luôn ở trong quần thể kiến trúc nọ mà ru rú, rất ít khi từ trong đó đi ra, tựa như là chìm đắm ở trong đó vậy.

Một năm qua, võ giả nhân loại vốn đúng hạn muốn lại đây giao nộp phí dụng, đã rất ít lại đây, tìm các loại cơ để tránh né, nói trong tay không có tinh thạch, để cho Dương gia thư thả.

Dương gia ngay từ đầu thái độ rất là cường ngạnh, ngầm thậm chí hạ nặng tay, bắt quá một đoạn ngày sau, người Dương gia ở sau mấy trận chiến đấu, không có chiếm được tiện nghi, ngược lại tổn thất không nhỏ.

Dần dần, Dương gia không đi quản võ giả nhân loại không giao nộp phí dụng nữa.

Bởi vậy, càng nhiều võ giả nhân loại, bắt đầu không nhìn địa vị lãnh đạo của Dương gia, cũng không có giao nộp phí dụng.

Về lâu sau, thế lực cường đại không giao nộp phí dụng này, âm thầm thử, thậm chí đối với tài nguyên tu luyện do Dương gia cất giữ ở bên trong quần thể kiến trúc này sinh ra tham niệm, bắt đầu tìm các loại cớ, đến khiêu khích Dương gia, nói trước kia tài liệu bán cho Dương gia giá trị cao, nói Dương gia ban đầu cho thù lao quá ít.

Một bộ phận người, bắt đầu hướng Dương gia mạnh mẽ đòi bồi thường nguyên tinh.

.....

Bên trong một tòa nhà lớn.

Ở tầng hầm, bày đủ loại tài liệu tu luyện, có khoáng thạch hi hữu, có linh thảo đầy biển hiếm thấy, còn có các loại dược liệu đan hoàn, thậm chí có rất nhiều trân bảo kỳ dị ở Vô Tận hải cũng khó mà thấy.

Bộ phận tài liệu tu luyện này, chiếm một phần mười năm đó cất giữ ở Bất Tử đảo, lúc Dương gia di chuyển khỏi Bất Tử đảo, thông qua truyền tống trận tiến vào hoang thành, đưa đến hoang thành.

Trong hầm, một đám võ giả Dương gia, vẻ mặt ngưng trọng, kiểm kê vật tư này, mặt cơ mày cau nói chuyện với nhau.

Dương Mộ, Dương Chu, Dương Tuyết, Dương Khả, Dương Manh, Lý Phượng Nhi những người này, đều ở trong đó.

Thanh niên bốn đời Dương gia, đều ở trong hầm nhìn số lượng tài nguyên tu luyện khổng lồ này, vì vận chuyển một bộ phận tài nguyên này mà âm thầm phát sầu.

Dương Trác cha của Dương Mộ, có tu vi Niết Bàn tam trọng thiên cảnh, lúc này chính là trưởng bối ở trong đoàn người này, cũng là người cảnh giới tối cao, hẳn nhìn vật tư đầy đất, cũng âm thầm phát sầu, lắc đầu thở dài không thôi.

“Phụ thân, cái bộ phận vật tư này, phải sớm một chút chuyển vận đi ra ngoài, lại chậm trễ mà nói, sợ là cũng không thuộc Dương gia chúng ta nữa” Dương Mộ mặt lạnh lùng, thanh âm lạnh lùng nói: “Hoang thành rất nhiều người, đều nhìn chăm chăm cái bộ phận vật tư này, bọn họ rục rịch, tính nhẫn nại càng ngày càng ít, ta cứ tiếp tục nữa, bọn họ sẽ trực tiếp công sát vào đây”.

“Phụ thân, người đi Hạ gia, tuy rằng tạm thời chưa có tin tức lại đây, nhưng chúng ta lại phải trước làm chuẩn bị” Dương Chu cũng thở dài một tiếng, “Nếu người Hạ gia có thể tới sớm một chút, nói không chừng còn có thể làm cho những tên này thu liễm một chút, đáng tiếc ta sợ chúng ta đợi không được người Hạ gia tới, ài, nếu Mạc gia gia cùng Lý gia gia có một người ở chỗ này, chúng ta cũng không cần phải bị động như vậy”.

Mạc Đoạn Hồn cùng Lý Mục, đều là tam đại Tu La vương, tu vi Thiên Vị cảnh, chém giết thành tánh, ở Vô Tận hải cùng hoang thành đều là hung danh hiển hách, rất nhiều người đều kính sợ hai người này.

Đáng tiếc, hai đại Tu La vương này lại đồng loạt vào Ma Vực thứ bốn, vẫn chưa từng có tin tức truyền lại.

“Gia gia vì đại kế tương lai của gia tộc, cho cao thủ lên vào Ma Vực thứ bốn, chính là vì cơ nghiệp vận thể của gia tộc, chúng ta tạm thời chịu nhục, chỉ cần chờ đến thời cơ thích hợp, tự nhiên có thể làm cho Dương gia một lần nữa xâm nhập mặt biển, hơn nữa một lần nữa áp chế mọi người, trở thành lãnh tụ chân chính của Vô Tận hải!”

Dương Trác vẻ mặt trầm ổn, lạnh lùng nói.

“Thái gia gia ở Ma Vực, thực không có ngoài ý muốn?” Dương Mộ cười khổ nói.

“Vĩnh viễn không cần hoài nghi Thái gia gia người!” Dương Trác hừ lạnh một tiếng, “Thái gia gia người nhiều năm qua như vậy, luôn luôn chờ một cơ hội, muốn để cho Ma nhân, Minh nhân xâm nhập Vô Tận hải, làm cho toàn bộ Dương gia ngủ đông lên, không tham chiến, bảo toàn chính thể thực lực cả gia tộc, ở thời gian mấu chốt, mới có thể ra mặt đặt xuống sự nghiệp vận thể! Nay Dương gia tạm thời yên lặng, Thái

gia gia người đã sớm tính đến, chỉ cần chúng ta kiên trì xuống, tự nhiên có thể nhìn thấy một ngày thế lực Dương gia bao trùm toàn bộ”.

“Nhưng vật tư này, chúng ta sợ là rất khó bảo toàn” Dương Mộ nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta sợ chúng ta chống đỡ không được bao lâu”.

“Có thể chống đỡ một ngày, liền chống đỡ một ngày!” Dương Trác trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt bỗng nhiên phức tạp khó hiểu, “Năm đó Thái gia gia người nói qua, ở thời điểm chúng ta gian nan nhất, sẽ có chuyển cơ xuất hiện, để cho chúng ta có điểm kiên nhẫn, không cần tự loạn đầu trận tuyến”.

“Chuyển cơ?” Đám người Dương Mộ Dương Tuyết vẻ mặt ngạc nhiên.

“Ừm” Dương Trác cũng tựa như không quá xác định, vẻ mặt cổ quái nói: “Thái gia gia người thời điểm năm đó dùng bát tử huyết phỏng đoán tương lai Thạch Nham, từng nói qua, Thạch Nham tương lai sẽ cho Dương gia trợ giúp thật lớn, nói Thạch Nham trong tương lai sẽ tiến vào hoang thành đáy biển, bảo chúng ta ở thời điểm gian nan nhất, chờ hấn đến”.

Mọi người đều ngạc nhiên.

435. Chương 434: Đến Thời Khắc Gian Nan Nhất

“Thạch Nham?”

Dương Mộ nhướn mày lên, vẻ mặt kinh ngạc khó hiểu, trong lòng rất là kinh ngạc.

“Tiểu ca nhi, ngươi là mới đến hoang thành sao?” Chương quỳ hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, bỗng nhiên hạ giọng, không đợi hắn tới gần, liền vội nói: “Ngươi là đi sớm một chút đi, nơi này cách Dương gia quá gần, ngươi không cần ở chỗ này quá lâu, nhanh rời khỏi đi”.

Hắn có chút sợ hãi sáu xà nhân nọ, thanh âm nói chuyện rất thấp, tựa như không muốn làm cho sáu xà nhân nọ nghe thấy.

Thanh niên nhếch miệng cười cười, tựa như biết hắn cố kỵ cái gì, đại mã kim đao đi lại đây ngồi xuống, tuyển vị trí trùng hợp đó là bàn trước đó Minh Hải, Phó Hào, Duyên Phong, Cửu Lan Tâm bốn người đã ngồi, hắn vững vàng ngồi xuống, phát tay ý bảo sáu xà nhân nọ không cần tới gần, cười tủm tỉm nói: “Vừa mới ta nghe được các người nói tới Dương gia, không biết lão nhân gia có thể cùng ta nói rõ ràng một chút hay không”.

Chương quỳ sắc mặt phát lạnh, vội vàng lắc đầu, “Không có không có, chúng ta mới vừa rồi cái gì cũng đều không có nói, tiểu ca nhi ngươi khẳng định nghe lầm”.

“Ta là người Dương gia”.

“...”.

Chương quỳ cùng gã sai vặt, sắc mặt đồng thời thay đổi, vẻ mặt kinh ngạc.

“Đừng khẩn trương, ta sẽ không nói bậy bạ gì đâu” Thanh niên cười cười, hướng gã sai vặt nói: “Lấy lên hai bình rượu mạnh”.

Gã sai vặt nhìn về phía chương quỳ.

Chương quỳ khuôn mặt do dự, nghĩ nghĩ, mới hướng gã sai vặt gật đầu.

Gã sai vặt xoay người đi, rất nhanh lấy đến hai bình rượu mạnh, cung kính đặt lên trên bàn, còn mang lên một đĩa thịt bò, nhỏ giọng nói: “Lúc này hẳn là không ai muốn giả mạo người Dương gia, ừm, một đĩa thịt bò này, xem như tặng miễn phí, ta nghĩ chương quỳ khẳng định sẽ không trách ta”.

Chương quỳ thở dài một tiếng, gật đầu không nói thêm gì.

“Các người tựa như đối với đám người Minh Hải này, không có hảo cảm gì, có phải rất nhiều người hoang thành, đều hy vọng tương lai là từ Dương gia đến chấp chương hoang thành hay không? Lão nhân gia đừng câu thúc, có cái gì nói cái đó, ta cũng sẽ không nói loạn ra ngoài đâu, có thể nói thẳng” Thanh niên cười lấy ra một khối trung phẩm nguyên tinh lớn, tùy tay ném cho gã sai vặt nọ, chột ngồi ngay ngắn nâng vò rượu mạnh lên uống, tục tũn hào sảng.

Chương quỳ ngạc nhiên.

Gã sai vặt cũng nhìn đến sững sờ.

“Cái này quá quý trọng” Chương quỳ vội vàng tiến lên, muốn đi lấy một khối nguyên tinh trong tay gã sai vặt nọ, bỗng rồi nói: “Hai bình rượu này, như thế nào cũng không có giá trị tới một khối trung phẩm nguyên tinh, tiểu ca nhi, ngươi là muốn mua xuống tiệm rượu này sao?”

Thanh niên lắc đầu bật cười, phát tay nói: “Lão nhân gia không cần để ý như vậy, người cứ nói cùng ta tình huống hoang thành đi, cái nguyên tinh này ta có nhiều, người cảm không sao”.

Chương quỳ vẻ mặt kinh dị, đánh giá hắn trong chớp lát, muốn nói lại thôi.

“Không sao không sao, ta tuy là người Dương gia, nhưng sẽ không không biết chết sống, ta có chừng mực” Thanh niên ý bảo hắn không cần câu nệ, “Các người nói Dương gia thời điểm chấp chương hoang thành, thương nhân đều phi thường tin phục, còn trợ giúp các người đến ứng phó người hải tộc, có chuyện như vậy không?”

Chương quỳ gật đầu, lại đem lúc trước nói một lần, sau đó mới nói: “Bốn người nọ nay chiếm lấy tứ đại thành khu, làm xằng làm bậy, giúp đỡ người hải tộc nhân đối phó người một nhà chúng ta, rất nhiều thương nhân giận mà không dám nói gì, đều tính chạy trốn. Ài, nếu không phải chúng ta giới bên ngoài đều có cừu

gia, ở Vô Tận hải ở không được, thì sẽ không tiếp tục ở hoang thành buôn bán, hiện tại sống cũng càng ngày càng không dễ chịu”.

Gã sai vật thấy thanh niên nọ dễ nói chuyện, cũng hát đệm nói một phen về đám người Minh Hải, nghiêng rằng nghiêng lợi, một bộ dáng tức giận bất bình hận không thể làm cho đám người Minh Hải sớm chết đi.

Thanh niên nghe liên tục gật đầu, lại hỏi một ít chi tiết, lúc này mới phất tay để cho hai người rời khỏi.

Sáu xà nhân, lúc này mới đi lên.

“Người hỏi nhiều như vậy, lại có tác dụng gì?” Phỉ Nhã cau mày, “Đám người Minh Hải bảo vệ ích lợi hải tộc, giúp đỡ hải tộc làm việc, hải tộc tự nhiên hài lòng, lúc này mới theo đuổi mặc kệ bọn họ. Nếu bọn họ làm việc đối lập với chúng ta, hải tộc chúng ta tự nhiên ra mặt, khu trục bọn họ rời khỏi hoang thành, thế gian tình thế đó là như vậy, ai mạnh thì người đó tiếng nói có tác dụng”.

Thạch Nham nhếch miệng cười cười, chỉ lo uống rượu, không dùng Tinh Nguyên xung đi men rượu, một vò rượu mạnh nhấp bụng, trên mặt dần dần đỏ lên.

“Đám người Minh Hải đã bắt đầu hành động, người không phải muốn giúp Dương gia sao? Vì cái gì chậm chạp bắt động?”

“Không vội”.

Thạch Nham ánh mắt hơi hồng lên, xa xa nhìn về phía kiến trúc Dương gia trong tầm mắt, bình tĩnh nói: “Bọn họ còn chưa có bắt đầu hành động, bên kia chiến đấu chưa bùng nổ, ta hiện tại không vội ra mặt. Chờ bọn hấn cho rằng có thể ăn Dương gia, ta tự nhiên sẽ ra tay, làm cho bọn họ nhiệt tâm đều lạnh xuống”.

“Bốn người Minh Hải, đều có tu vi Thiên Vị cảnh, trong đó Minh Hải có tu vi Thiên Vị nhị trọng thiên, ba người khác, cũng đều có vũ kỹ kỳ dị bí bảo, bọn họ có thể từ trong nhiều cổ thể lực hoang thành như vậy trở tài năng, tự nhiên có chỗ dựa, bằng vào một mình người, người thực nghĩ mình có thể giúp Dương gia bao nhiêu?”

Phỉ Nhã rõ ràng không xem trọng hấn, dừng một chút, lại nói: “Theo ta được biết, Cừ Lan Tâm nọ cùng em tộc trưởng thủy hạt tộc Bảo Văn quan hệ không phải là cạ, là tình phụ nhân tộc Bảo Văn nọ, Bảo Văn tựa như còn phi thường sủng ái nàng, đối với nàng vẫn thực ủng hộ, cũng bởi vì nguyên nhân này, Cừ Lan Tâm nọ mới không sợ hãi dám cùng Minh Hải đối nghịch, người có biết cảnh giới Bảo Văn hay không?”

Thạch Nham sững sốt một chút, thần nhiên nói: “Như thế nào? Bảo Văn nọ rất lợi hại?”

“Thông Thần nhất trọng thiên cảnh!”

Phỉ Nhã nói từng chữ một, vẻ mặt ngưng trọng cực độ, một bộ vẻ mặt nhìn trò hay của hấn.

Ra ngoài dự kiến của nàng, Thạch Nham sau khi nghe được Bảo Văn có tu vi Thông Thần nhất trọng thiên cảnh, chỉ thần nhiên ồ một tiếng, lại có thể không có toát ra kinh sợ gì, giống nhau Bảo Văn nọ chỉ là một võ giả phổ thông bình thường vậy, không thể ở trong lòng hấn lưu lại ảnh hưởng bao sâu.

“Thông Thần cảnh!”

Phỉ Nhã lại lặp lại một lần.

Thạch Nham không kiên nhẫn nói: “Ta biết rồi. Vậy thì như thế nào?”

“Người cho dù là có thể đối phó Cừ Lan Tâm, người có thể đối phó Bảo Văn sao?” Phỉ Nhã thương hại nhìn về phía hấn, “Bảo Văn phi thường yêu thích tình phụ này, hôm nay động tĩnh lớn như vậy, hấn khẳng định đang âm thầm quan sát, người nếu thực dám đối phó với Cừ Lan Tâm, ta nghĩ Bảo Văn tất nhiên sẽ xuất hiện”.

“Đến thì đến đi” Ngửa đầu đem bình rượu thứ hai rượu, lau khóe miệng, Thạch Nham bình tĩnh nói: “Bất luận là ai, hôm nay dám can đảm ra tay đối phó Dương gia, ta đều đã làm cho hấn chịu không nổi”.

“Không biết sống chết” Phỉ Nhã hừ lạnh.

Năm tên xà nhân còn lại, cũng lộ ra cười lạnh, vẻ mặt nhìn về phía Thạch Nham, đều là cực kỳ khinh thường.

“Lão nhân gia, lại đến hai bình rượu mạnh, uống sáng khoái, giết lên mới thống khoái!”

Thạch Nham lại quát lên một tiếng lớn, quanh thân tự nhiên tản mát ra một cỗ khí tức cuồng liệt thô bạo, lưng ngồi thẳng, cả người như lợi kiếm ra khỏi vỏ, bộc lộ sắc bén.

...

Bên ngoài Dương gia.

Một tiếng rít vang lên, Minh Hải lững thững đi đến trước cửa lớn Dương gia, phía sau mấy trăm võ giả xếp thành hàng, trên cánh tay buộc dây lụa đỏ, mắt lạnh nhìn về phía trước.

Minh Hải đứng ở trước nhất, nhếch miệng cười ha ha, lớn giọng hô to nói: “Dương Trác lão đệ, Minh Hải tiến đến bái phỏng, mong rằng lão đệ vui lòng gặp mặt”.

Đại môn đóng chặt.

Thanh âm Dương Trác, bỗng nhiên từ trong đó truyền đến, “Minh Hải, Dương gia ta đối đãi người không tệ, không nghĩ tới hôm nay từ cửa lớn lại đây, thế mà sẽ là người”.

“Dương Trác lão đệ, chính là bởi vì Dương gia các người đối đãi không tệ, ta mới đến để đàm phán” Minh Hải cười hắc hắc, hai mắt nhìn về phía một tòa cổ lâu san hô cao năm mươi thước ở phía sau cửa lớn, trên ban công, từng đạo bóng người Dương gia từ trong đó hiện lộ ra, trong đó liền có Dương Trác.

“Chỉ cần lão đệ người đem một đám vật tư nợ giao ra đây, Minh Hải ta làm chủ, bảo đảm Dương gia các người bình yên vô sự. Ừm, xem ở mặt mũi Tiêu đại ca, Dương gia các người còn có thể tiếp tục ở lại hoang thành, chỉ cần đúng hạn hướng tới ta giao nộp một bộ phận phí dụng, trong hoang thành không có người đối phó các người, đương nhiên, phòng ở này, các người cũng phải đưa ra”.

Minh Hải xa xa nhìn về phía Dương Trác, lên tiếng quát.

Đám người Dương Trác sắc mặt âm trầm, mắt lạnh nhìn hắn, trong lòng hùng hực lửa giận.

Kiến trúc ở trung ương thành này, chính là tiêu chí Dương gia, là tượng trưng cho địa vị thống trị của Dương gia ở hoang thành, nếu kiến trúc này đổi chủ, cũng ý nghĩa uy thế của Dương gia mấy chục năm qua thực không còn nữa.

Nơi này ý nghĩa khó có thể nói ra, người Dương gia là quả quyết sẽ không bỏ xuống.

“Minh Hải, người nghĩ cũng đừng nghĩ” Dương Trác lạnh giọng đáp lại.

Minh Hải cũng không tức giận, tựa như biết sẽ như vậy, hắn còn lắc đầu thở dài một phen, lại khuyên: “Lão đệ, người cũng là người hiểu rõ lý lẽ, hắn là biết nay tình thế đối với các người Dương gia thực không ổn. Dù sao các người ngay cả Già La hải vực đều bỏ qua, chẳng lẽ không có thể bỏ qua vật ngoài thân này sao. Còn sống so với cái gì đều quan trọng hơn, ta là cấp Tiêu đại ca mặt mũi, mới có thể lãnh xuống cái trọng trách này, nguyện ý cho Dương gia các người chu toàn, người không cần cô phụ một phen khổ tâm của ta”.

Dương Trác cười lạnh, không nói một lời.

“Ài, xem ra các người thật sự là khăng khăng một mực” Minh Hải vẻ mặt tiếc hận, bắt đầu dĩ nhìn về phía trước, trầm ngâm một chút, mới nói: “Trong mười phút, nếu các người vẫn không có trả lời làm cho chúng ta hài lòng, như vậy Dương lão đệ, ta cũng xin lỗi các người”.

Đám người Dương Trác tiếp tục trầm mặc.

Minh Hải cũng không nói thêm cái gì, hướng võ giả phía sau lạnh lùng gật đầu, những người đó đều tự tản ra, ở trước cửa sắp hàng, đem toàn bộ khu vực chung quanh cửa lớn vây quanh lại.

Không khí áp lực đến cùng cực.

Mười phút sau, Minh Hải phát tay, thản nhiên nói: “Giết!”

Ba phương hướng khác, cũng đồng thời truyền đến tiếng hô của Cửu Lan Tâm, Phó Hào, Duyên Phong.

Chiến hỏa trong nháy mắt được châm lên.

Ở ngoài tường thành Dương gia, từng đạo thân ảnh võ giả xuyên qua lại, các loại chùm tia sáng cùng bí bảo công kích, đều quăng ra, hướng Dương gia đánh tới.

Cùng lúc đó, Thạch Nham đang ngồi hồ hững liên tục uống rượu mạnh, rót cuộc sắc mặt đỏ bừng chậm rãi đứng lên, không nói một lời hướng về phía tường thành Dương gia thông thả bước tới.

Một cỗ khí tức âm hàn tà ác khủng bố, lạnh lẽ từ trên người hắn toát ra, dần dần lan tràn tới bốn phương tám hướng.

438. Chương 437: Xuất Hiện!

Trong thành, Dương gia.

Bốn thế lực võ giả, từ bốn phương tám hướng liên thủ bắt đầu oanh kích đối với tường thành Dương gia. Trên tường thành, từng màn sáng năng lượng mở rộng ra, chùm tia sáng bao trùm đại đa số võ giả, chặn đường xuống dưới. Minh Hải, Phó Hào, Duyên Phong, Cửu Lan Tâm, bốn gã Thiên vị cảnh võ giả, cũng không cần gấp, không lập tức động thủ, mắt lạnh nhìn thủ hạ tiến công.

Bên trong tường thành, đám người Dương Trác, thần sắc nghiêm túc, đứng ở trên đài, công trình kiến trúc cao nhất, dáng vẻ như lâm đại địch nhìn bảy võ giả vọt tới như bốn cỗ thủy triều.

Tình thế tràn đầy nguy cơ.

Chiến đấu tiến hành khí thế hùng hực. Khi Minh Hải phát hiện tầng phòng ngự kết giới kia dần dần bắt đầu tan rã, rốt cục hắn không kìm nén được, giương giọng kêu gào nói: “Dương lão đệ, người như thế một mực không chịu giác ngộ, chỉ biết chăm chú giữ chặt chút ít vật ngoài thân, sẽ chỉ làm Dương gia gặp tai họa ngập đầu”.

Dương Trác mặt lạnh lùng, không nói một lời.

Minh Hải đứng ở ngoài cổng thành, chấp tay nhìn Dương Trác đứng ở phía xa cao cao, sắc mặt dần dần trở nên âm lạnh.

Nửa ngày, hắn rốt cục không hề chờ đợi. Bỗng nhiên hắn lấy ra một Thạch Ấn hình vuông, rót nguyên tinh vào trong đó, mạnh mẽ ném Thạch ấn bay ra ngoài.

Thạch Ấn vừa ra, một cỗ ý cảnh kỳ dị đột nhiên từ đó lưu chuyển ra ngoài.

Thạch Ấn dần dần phóng đại, càng trở nên có giống như núi cao, hung hăng oanh kích xuống từng tầng kết giới một ở trước cổng.

Thạch Ấn lên trên ý cảnh, trở nên vô cùng rõ ràng, núi nhỏ kia chậm rãi áp bức xuống, mang theo lực đạo cực kỳ trầm trọng.

Chỉ một cú đánh lập tức khiến cho mười tầng kết giới trực tiếp nổ tung.

Minh Hải cười ha ha, hai tay trái phải kết xuất pháp ấn, trong lòng bàn tay dị quang lập lòe, không ngừng rót lực lượng vào chính giữa, Thạch Ấn giống như núi nhỏ kia, súc tích năng lượng càng lúc càng cường hãn, nện những màn sáng, không ngừng chấp chớn tản ra, lộ ra vẻ càng ngày càng không chống đỡ nổi.

Cùng một thời gian, Phó Hào, Duyên Phong, Cửu Lan Tâm cũng cùng nhau ra tay.

Phó Hào quát một tiếng, thân như cầu vồng xuyên không, như là một trường kiếm sắc bén, trực tiếp bắn về phía trên những màn sáng kia, xuyên thủng mười tầng màn sáng.

Duyên Phong cười lạnh, ngưng tụ Lệ phong chi lực, chỉ thấy mấy trăm Phong đạo bay lên, sáng loáng, xé rách từng tầng kết giới một.

Cư Lan Tâm tự nhiên cười nói, duyên dáng gọi to: “Dương đại ca, cần gì chứ? Người làm như vậy, chẳng qua là phí công. Cuối cùng lại không thể thay đổi gì. Không bằng mọi người giảng hòa, người nhường ra lợi ích, chúng ta cũng không cần tốn nhiều công phu. Mọi người tất cả đều vui vẻ, chẳng phải là rất tốt sao?” .

Nói như vậy, Cư Lan Tâm há mồm phun ra một đạo băng quang, ở bên trong băng quang, một ngọc trâm lờ lờ tỏa sáng, lôi kéo ra mười Băng Lăng giống như chùm tia sáng, cùng một chỗ hung hăng đánh về phía trên tầng kết giới.

Bốn gã Thiên vị cảnh võ giả đồng thời phát lực, phòng hộ kết giới lộn lờ bên ngoài tường thành Dương gia, lập tức đã bị bài trừ hơn phân nửa.

Những kết giới bị xé rách ra chỗ hổng, bốn thế lực võ giả bao vây ở bên cạnh, nguyên một đám kinh ngạc, nguyên một đám tru lên, nhao nhao chui vào.

Trong lúc nhất thời, mấy trăm tên võ giả, đều dũng mãnh xông vào trong đình viện Dương gia, cười ha hả, bắt đầu chậm rãi xông về chỗ đám người Dương Trác.

Minh Hải, thần sắc lạnh lùng, chấp tay dạo bước tiến vào, nhàn nhã dạo chơi, không một tia áy náy.

Tòa thành này do Dương gia kiến tạo, Tiêu Hàn Y đích thân ra tay xây dựng tầng tầng kết giới. Hôm nay dưới sự dẫn dắt của hắn, rốt cục bị triệt để oanh phá.

Nhìn nguyên một đám Dương gia võ giả liên tiếp bại lui, Minh Hải sung sướng, thì thầm nói nhỏ: “Tiêu đại ca, chớ có trách ta. Dương gia tuy rằng chính là thế lực dựa vào người, nhưng lại cũng không thuộc về người. Người đã bị chết, ta không thể bởi vì người, mà dừng lại bước chân tiến lên. Nếu như có một ngày, Minh Hải có thể đạt tới cao độ Dương Thanh Đế, nhất định sẽ nhớ rõ ân tình năm đó, tìm kiếm cơ hội báo thù cho người. Ta làm như vậy, cũng là vì một ngày kia để báo đáp ân cứu mạng của người” .

Minh Hải, thần sắc lạnh lùng, tự mình an ủi, bước chân cũng không dừng lại, từ từ đi đến khu kiến trúc chỗ đám người Dương Trác.

Phó Hào, Duyên Phong, Cư Lan Tâm nhao nhao bày ra lực lượng Thiên vị cảnh, một đường dễ như trở bàn tay, tạo thành một ít tiểu cấm chế cản đường, cười ha ha, đều rảo bước tiến về hướng Dương Trác.

Tất cả võ giả Dương gia, đều tạm thời ở bên trong khu kiến trúc Dương Trác, số lượng của bọn họ chỉ có chừng trăm người, đẳng cấp cũng rất bình thường, không đủ để ứng phó lực lượng hung ác như vậy.

Bên trong khu kiến trúc, có một tầng phòng ngự cuối cùng, tập trung tất cả lực lượng, ứng phó bốn cổ lực lượng trùng kích này cũng chỉ bất đắc dĩ chịu đựng.

Thời gian dần qua, dưới sự dẫn dắt của bốn người Minh Hải, mấy trăm tên võ giả tụ tập lại, bao vây đám người Dương Trác ở chỗ công trình kiến trúc cao nhất.

Những võ giả xâm chiếm này, ngược lại không phá hư bốn phía. Khi ở ven đường còn ước thúc bọn thủ hạ cẩn thận một chút.

Nhất là Cư Lan Tâm, càng không ngừng nghiêm khắc quát lớn, xông lên gọi thủ hạ của Minh Hải, Duyên Phong, Phó Hào: “Đều lưu tâm một chút, công trình kiến trúc này không nên bị phá hủy. Chúng ta trước đó từng có hiệp nghị, kiến trúc này thuộc về ta, không nên hư hao từng cọng cây ngọn cỏ thuộc về ta” .

Đám người Minh Hải cười nhạt, biết rõ nữ nhân này tham lam đình viện hoa mỹ của Dương gia. Vào thời điểm quyết định gia nhập, dựa vào tên tuổi Bào Văn Thủy Hạo tộc, khiến cho cao thủ Thủy Hạo tộc ra tay, cưỡng ép đoạt công trình kiến trúc này, muốn biến nơi đây trở thành hành cung hoan hảo của ả với Bào Văn.

Ba người Minh Hải, Phó Hào, Duyên Phong, tuy rằng cũng có ý tưởng với nơi này, nhưng sau khi nhận được tin tức do Bào Văn phái người chuyển tới, ba người cũng chỉ có thể đáp ứng.

Thủy Hạo tộc Trong các tộc ở hải tộc, tuy rằng cũng không phải một chủng tộc mạnh nhất, nhưng tộc nhân Thủy Hạo tộc đều âm thầm độc, thủ đoạn đối đãi kẻ thù từ trước đến nay cực kỳ tàn nhẫn, không phải vạn bất đắc dĩ, không người nào nguyện ý đắc tội với Thủy Hạo tộc.

Minh Hải nghe Cừ Lan Tâm lớn tiếng gào thét, thần sắc đều có chút khinh thường, nhưng bởi vì trước đó từng có ước định, ngược lại cũng không nói thêm cái gì, cũng đi theo hát đệm ước thúc thủ hạ, miễn cho sau này khi Bào Văn đến, tìm bọn hắn gây chuyện phiền toái.

Cừ Lan Tâm, mặt mũi tràn đầy mừng rỡ tươi cười, trong tay cầm ngọc trâm, cười dịu dàng đi tới chỗ đám người Dương Trác, ngửa đầu nhìn Dương Trác ở trên đài cao, nhe răng cười cười, dịu dàng nói: “Dương đại ca, người hay là xuống đây đi, là chủ nhân của tòa kiến trúc hoa mỹ như thế này, nếu như phá hủy, ta sẽ đau lòng” .

Sắc mặt Dương Trác lạnh băng, giọng căm hận nói: “Ti tiện phụ! Năm đó ngươi mới tới Hoang thành, người không có đồng nào, ngay cả tinh thạch nộp thuế đều không có. Nếu không phải ta năm đó khoan dung ngươi một ít thời gian, ngươi ngay cả tư cách thiết lập chỗ đứng ở Hoang thành đều không có! Hôm nay đắc thế, lại muốn mưu mô cơ nghiệp Dương gia ta, loại người như ngươi, sớm muộn gì cũng rơi vào kết cục thịt nát xương tan” .

Cừ Lan Tâm khuôn mặt phát lạnh, hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Năm đó ta tiến vào Hoang thành, đúng thật là người không có đồng nào. Nhưng nếu không vì Dương gia các người ở Hoang thành thế lực lớn, dựa vào tu vi của ta, đã sớm gây dựng nên một thế lực rồi. Ngươi, Dương Trác, không phải rất cao ngạo sao? Năm đó đối với ta chẳng thêm ngó tới, xem thường ta, hiện tại ngươi có phải hối hận rồi hả?” .

“Hả?” Minh Hải nghe xong vui vẻ, bỗng nhiên nở nụ cười, rung đùi đắc ý nói: “Thì ra lời đồn đại lại là thực” .

Phó Hào, Duyên Phong cũng đứng lộ ra dáng tươi cười nghiền ngẫm, nhìn về phía vậy Cừ Lan Tâm, thái độ có chút quái dị.

Ở bên trong Hoang thành, có lời bình luận quan hệ của Cừ Lan Tâm từ trước đến nay không tốt.

Đồn đại rằng khi nữ nhân này mới tới Hoang thành, chỉ có cảnh giới tu vi Niết Bàn, ở Vô Tận Hải là tình phụ, cuối cùng bị Đại phu nhân phái người đuổi giết, một mực truy ả khiến không thể thiết lập chỗ đứng ở Vô Tận Hải, mới không thể không tới Hoang thành.

Đi đến Hoang thành, nữ nhân này thân chịu trọng thương, người không có đồng nào, cần phải giao nạp phí tồn ở lại cũng chưa đóng nổi.

Khi đó, nữ nhân này chỉ có coi như có cái xác không kém cỏi, nghe nói ả độc thân tới Dương gia, muốn dùng sắc đẹp để đổi lấy địa vị ở Hoang thành, hy vọng Dương Trác có thể lấy ả làm vợ, muốn muốn nhờ tới thế lực Dương gia, báo thù, lấy được địa vị nhất định ở Hoang thành.

Đáng tiếc, Dương Trác tựa hồ biết rõ ả không thể bị kiềm chế, trực tiếp cự tuyệt, cho mấy khối tinh thạch, rồi đuổi ả.

Nữ nhân này đối với biểu hiện này, không nói gì thêm. Lúc ấy còn thiên ân vạn tạ, ở bên ngoài còn nói có quan hệ không ít với Dương Trác, khiến cho người ta nghĩ lầm nàng với Dương Trác có chút quan hệ mập mờ.

Dương gia có rất nhiều võ giả, nghe ả tự truyền tin tức, tuy rằng Dương Trác phủ nhận, cũng không dám tiếp tục thu thuế của ả, làm cho ả có thể thiết lập chỗ đứng ở Hoang thành.

Cừ Lan Tâm chỉ bằng mượn lời đồn đại mập mờ, mới ở Hoang thành vượt qua có vị trí, thường thường dựa vào cờ hiệu Dương gia, buôn bán ở Hoang thành, ngược lại là làm cho ả gây dựng nên địa vị.

“Hối hận?” Dương Trác, thần sắc lãnh ngạo, nhếch miệng khinh thường nói: “Loại người tiện tỳ như ngươi, không nhập vào Dương gia ta, chính là Dương gia ta rất may. Loại người bản tính dâm loạn như ngươi, Dương Trác ta gọi là kỹ nữ, cũng sẽ không vừa ý ngươi. Năm đó ta chưa từng hối hận, hiện tại cũng giống như vậy! Ti tiện phụ, tiếp qua một trăm năm, ngươi cũng mơ tưởng lọt vào pháp nhãn của ta!” .

“Dương Trác, ngươi bạc tình bạc nghĩa, phụ nghĩa, ngụy quân tử. Nếu như ngươi chứng mất ta, ta sẽ phá hủy ngươi!” Cừ Lan Tâm tức giận tới mất trí, trong đôi mắt đầy tràn vẻ oán độc, thần sắc âm hàn nói: “Ta hôm nay sẽ phá hủy các người, khiến cho các người sống không bằng chết! Dương Trác, Dương Trác, ta sẽ cho ngươi hối hận cả đời!” .

“Ha ha” .

Minh Hải bỗng nhiên vui vẻ nở nụ cười, vỗ tay hô to nói: “Nguyên lai là yêu thích cực sinh hận. Thú vị, thú vị, ta còn tưởng đây chẳng qua là đồn đại, không nghĩ tới còn thật sự có chuyện này” .

Phó Hào, Duyên Phong cũng lộ ra thần sắc cổ quái.

Dương Trác, mắt lạnh nhìn phía dưới, thần sắc không thay đổi, lạnh lùng nói: “Các vị nếu như đã đến, mục đích rất rõ ràng muốn phải lấy được những vật tư kia Dương gia ta đang cất giữ. Các người chuẩn bị có thể phải chịu tổn thất vô cùng nghiêm trọng? không” .

“Muốn có thu hoạch, tự nhiên phải trả giá cao một chút ” Phó Hào cười ha ha, nhìn Minh Hải, lại nhìn Cưu Lan Tâm, trêu chọc nói: “Cưu độc phụ, cái này người không thể đau lòng hủy kiến trúc đi à nha? Nếu muốn giết Dương Trác, phòng này nhất định phải phá” .

Cưu Lan Tâm thần sắc oán độc, hung hăng nói: “Hủy! Toàn bộ hủy!” .

“Sớm nên như thế” .

Phó Hào gương giọng cười to, sau đó quát lên: “Các huynh đệ, động thủ đi, ai giết nhiều người Dương gia sau đó thù lao càng nhiều” .

“Giết người Dương gia?” .

Một giọng nói lạnh lùng, bỗng nhiên từ trong đám người ở sau truyền đến.

Chỉ thấy một thanh niên sắc mặt đỏ bừng, cầm một vỏ rượu, cười lạnh chậm rãi bước đến.

Ánh mắt hắn cuồng vọng ương ngạnh, dáng vẻ không đem bất luận kẻ nào để ở trong mắt, vừa uống rượu, vừa ngẩng đầu bước đến, lạnh nhạt cười nói: “Ta ngược lại muốn nhìn, hôm nay ai có thể giết chết một người Dương gia” .

“Thạch Nham!” .

Trên sân thượng, Dương Trác cùng một đám người Dương gia, đột nhiên hét lớn một tiếng, thần sắc kinh ngạc.

439. Chương 438: Huyết Tanh Trấn Áp!

“Thái gia gia đã từng nói, khi chúng ta ở vào thời điểm gian nan nhất, Thạch Nham sẽ xuất hiện” .

Dương Trác nói vậy, bỗng nhiên ở trong lòng tất cả con cháu Dương gia, tất cả người Dương gia, tại thời khắc này, đột nhiên thần sắc phấn khởi.

Ở thời điểm gian nan nhất, Thạch Nham đã đến.

Thực đến rồi!

Thanh niên uống rượu mạnh, ở bên trong bày võ giả như lang như hổ kia, nhàn nhã dạo chơi, nhếch miệng cười lạnh, từng bước một đi ra, trong lúc nhất thời hấp dẫn sự chú ý của tất cả võ giả.

“Ta muốn nhìn một chút, Ai dám động thủ?” .

Thanh niên, hai con ngươi băng hàn, mắt lạnh nhìn Cưu Lan Tâm, Minh Hải, không để vào mắt người trong thiên hạ, cuồng vọng ương ngạnh, một dáng vẻ Duy Ngã Độc Tôn bá đạo.

“Tiểu tử, ngươi là ai?” .

Phó Hào, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nhìn hắn, đột nhiên phát tay đối với một võ giả thanh niên bên cạnh phân phó : “Phó Kiệt, giết hắn đi!” .

Phó Kiệt chính là đường đệ của hắn, cùng tiến vào Hoang thành với hắn, Niết Bàn Nhị trọng thiên chi cảnh tu vi. Từ trước đến nay là cánh tay phải của hắn, tâm tính tàn nhẫn. Những năm gần đây này vì hắn mà làm rất nhiều nhận hành động ám muội.

Hắn vô cùng tự tin đối với tu vi của đường đệ này.

“Đã biết” .

Đại Hán thân cao gần 2m, mặt mũi tràn đầy vết sẹo, dữ tợn cười một tiếng, mạnh mẽ phóng tới thanh niên kia.

Thanh niên nhếch miệng cười to, ánh mắt giấu cợt, tay phải giơ bình rượu, tiếp tục điên cuồng ẩm.

Đợi cho vậy thân thể Phó Kiệt bư hân như lợi kiếm phóng tới, thanh niên mới lười biếng ra tay, tay trái mạnh mẽ thò ra, như một đạo thiểm điện, đột nhiên chụp vào trên cổ Phó Kiệt.

Đại Hán thân cao 2m, bị hắn dùng một tay nắm lấy cổ nhắc lên, thiết quyền oanh kích ở trên người hắn, chẳng qua là truyền đến tiếng vang kim loại va chạm nặng nề. Thanh niên, thần sắc lại không có chút thay đổi.

Một tay nhắc đại hán kia lên, thanh niên nhếch miệng cười hì hì, lắc đầu, nói: “Người là người thứ nhất!” .

“Phốc!” .

Thanh niên dùng sức, cổ Phó Kiệt trực tiếp bị bóp nát. Đầu Phó Kiệt, giống như không chủ định, mạnh mẽ từ cổ bay lên trời.

Máu tươi bão táp xuất hiện!

Chẳng qua là một cái bóp, dưới lực lượng cuồng bạo cổ Phó Kiệt cuối cùng bị trực tiếp bóp vỡ.

Lực lượng kinh người!

Sắc mặt mọi người bỗng nhiên phát lạnh.

Thanh niên thần sắc lạnh lùng, không quan tâm trước người máu tươi bắn tung toé, giơ bình rượu, uống sạch một vò rượu, lúc này mới cười ha ha lấy, cất giọng nói: “Rượu mạnh tích trữ sát niệm, uống rượu giết người, quả nhiên là một chuyện lớn của đời người” .

Nói như vậy, thanh niên không đếm xỉa lòng người lạnh ngắt, tiếp tục không nhanh không chậm bước đi về phía trước.

Một võ giả Niết Bàn nhất trọng thiên chi cảnh, đứng ở trước thân thể hắn, thần sắc sợ hãi, vô ý thức muốn lui về phía sau.

Thanh niên thể đi không thay đổi, có chút nhú mày, bỗng nhiên giơ tay đâm một cái.

“Phốc!” .

Lồng ngực của võ giả kia Niết Bàn nhất trọng thiên chi cảnh, bị hai tay hắn trực tiếp chui vào.

Hai tay thanh niên xé một cái, tên võ giả cảnh giới Niết Bàn nhất trọng thiên, bị hắn cứng rắn xé từ ngực, vỡ thành hai mảnh, ngũ tạng với máu tươi hỗn tạp, bắn tung toé, bắn tung tóe lên người võ giả đông đúc bên cạnh.

Bất luận là Phó Kiệt, hay là võ giả bị xé nứt hai nửa, ở trên tay thanh niên, tự hồ chỉ là giấy, quả thực không chịu nổi một kích, bị bóp vỡ cổ, bị xé nứt thân thể, ngay cả phản kháng đều không có.

Trong tràng đông đúc võ giả, đột nhiên lưng phát lạnh, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Một màn này, Dương Trác cùng Dương Mộ, Dương Tuyết, Lý Phượng Nhi, một đám võ giả Dương gia, thấy hai mắt đăm đăm, choáng váng.

“Thạch, Thạch Nham, thật là người?” .

Dương Mộ dừng lại một chút, chỉ cảm thấy bờ môi khô khốc, bị thủ đoạn máu tanh kia khiến cho càng hoảng sợ, cũng bắt đầu hoài nghi mình chứng kiến hết thấy.

Hai gã Niết Bàn cảnh võ giả, cứ như vậy bị trực tiếp thịt nát xương tan, liền một chút phản kháng chỗ trống đều không có, lực lượng bá đạo cường thế bậc nào?

Thanh niên nhện không được cười lên, nhìn Dương Mộ trên đài nói: “Đại ca, mới 4 - 5 năm không thấy, sao không nhận ra tiểu đệ?” .

Dương Mộ ngượng ngừng gượng cười, vừa mừng vừa sợ.

“Tiểu tử, ngươi là ai?” Minh Hải thay đổi sắc mặt, vô ý thức lui về phía sau một bước, ánh mắt biến hóa thất thường, nói: “Ngươi là người Dương gia?” .

Thạch Nham mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy, năm đó Tiêu Hàn Y tiến vào U Vân chi địa, là vì dẫn ta đến Vô Tận Hải. Ừ, Tiêu thúc sở dĩ bị sóng tuần bắt, cũng là bởi vì ta. Ta một mực áy náy. Hôm nay gặp được Hải đại thúc, xem ra ta có thể làm vài chuyện vì Tiêu thúc” .

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Minh Hải hừ lạnh một tiếng, ngoài mạnh trong yếu, nói.

“Sắp xếp rác rưởi.” .

Thạch Nham thần sắc vui sướng, ngẩng đầu nhìn nhìn Dương Trác, mỉm cười nói: “Đại bá, không ngại ta giúp đỡ Tiêu thúc làm chút ít sự tình?” .

Dương Trác ngạc nhiên, sửng sốt một chút, mới nói: “Minh Hải có Thiên vị Nhị trọng thiên chi cảnh, Thạch Nham, ngươi cẩn thận. . .” .

“Việc nhỏ.” Thạch Nham cười cười, cất giọng nói: “Sự tình nơi đây, giao cho ta thì tốt rồi, không nhọc đại bá phí tâm. Ừ, đại bá, đại ca, các người ở phía trên xem thật kỹ, nhìn xem những gia hỏa phản bội Dương gia chúng ta, sẽ có kết quả như vậy” .

Mọi người Dương gia, vẻ mặt cổ quái, lộ ra vẻ muốn nói lại thôi.

“Tiểu tử cuồng vọng!” Cừ Lan Tâm đột nhiên hét rầm lên, vội vàng nói: “Mọi người hợp lực, trước hết giết tiểu tử quấy rối này, sau đó lại đối phó Dương Trác!” .

Phó Hào, Duyên Phong, Minh Hải sớm có ý đó, nghe nữ nhân kia vừa nói, toàn bộ gật đầu, sắc mặt âm lãnh, muốn ra tay.

“Không có vội hay không, nguyên một đám đến, ta thích từ từ làm việc việc” Thạch Nham phất tay cười nhạt một tiếng, một cổ bạch khí cực kỳ băng hàn, bỗng nhiên khuếch tán đi ra ngoài, như lan tràn giống như nước vậy, tiến về hướng Phó Hào, Duyên Phong, Cừ Lan Tâm, hình thành một tầng băng ngọc khiến cho ba người không thể liên thủ cùng Minh Hải.

Cùng lúc đó, hai con người Thạch Nham bỗng nhiên đỏ thắm như máu, đột nhiên khê quát một tiếng: “Xuất hiện đi” .

Một vòng huyết quang từ Huyết văn giới nổi lên, một đạo quang mang bỗng nhiên thoáng hiện, chỉ thấy một quái trùng dữ tợn tà ác, mạnh mẽ bay ra, mạnh mẽ phóng đi về hướng Minh Hải.

Thực thi yêu trùng chi vương! Bát cấp yêu thú!

Yêu trùng chi vương băng hàn màu xanh bóng sắc nhãn con mắt, lạnh lùng nhìn Minh Hải, một cổ tinh thần lực cực kỳ đáng sợ đánh vào, như điện lưu, lập tức rót vào thần thức Minh Hải.

Minh Hải muốn động thủ, chợt cảm thấy đau đầu như muốn nứt ra, lập tức ôm đầu rên rỉ.

Yêu trùng vũ cánh bay ra, hóa thành một bó lục quang, biến mất trong cơ thể Minh Hải.

“Răng rắc! Răng rắc!” .

Làm cho người sờn hết cả gai ốc tiếng vang gặm ăn xương cốt, đột nhiên truyền đến từ trong cơ thể Minh Hải, nghe mà người toàn thân phát lạnh, thân hình mãnh liệt rung động.

Minh Hải bỗng nhiên điên cuồng kêu lên, lăn qua lăn lại trên đất, thân thể dần dần khô quắt, hần rú lên, lồng lộn, lại sợ hãi khóc lớn, liên tiếp gào lên: “Giết ta! Nhanh giết ta! Cầu các người! Giết ta đi!” .

Yêu trùng ở trong cơ thể hần, đang gặm ăn xương cốt nội tạng của hần, hần thậm chí có thể nghe rõ ràng âm thanh!

Mọi người, da đầu run lên.

Nhìn dáng vẻ thê lương của Minh Hải, một ít nhất gan người, hai chân run lên, vô ý thức lui về sau.

Thạch Nham bình tĩnh nhìn Minh Hải không giống người, khóe miệng chứa đựng vui vẻ, ôn nhu nói: “Minh Hải thức, mùi vị thế nào? Người có thể cảm giác được nội tạng bị ăn tuyệt vời không? Ừ, người chậm rãi hưởng thụ, yêu trùng này rất có chừng mực, sẽ ăn trước thân thể người, sau đó mới có thể chui vào đầu óc người, từ từ ăn tuỷ não. Khi đó, người khả năng còn không thể lập tức chết đi” .

“Nôn ọe. . .” .

Có ít người bắt đầu nhổ ra, những võ giả đi theo Minh Hải, chỉ cảm thấy trong dạ dày mình đảo lộn, quấy nhiễu, ngay cả thức ăn ăn hôm qua đều bị phun ra.

Cửu Lan Tâm, Phó Hào, Duyên Phong, ba người, sắc mặt tái nhợt, gặp phải cảnh tượng đáng sợ trước đây chưa từng gặp.

Mà ngay cả mọi người Dương gia ở trên đài cao, đều quay đầu đi chỗ khác, không đành lòng nhìn.

Dương Tuyết, Lý Phượng Nhi, mấy nữ tính, càng không còn gì để nói, đều ngồi xuống, dùng sức nôn ọe, thần sắc chật vật.

Quá tàn nhẫn.

Bất luận võ giả nào nhìn thấy một màn này, đều lưng phát lạnh, vì Thạch Nham ngoan độc mà sợ hãi bất an.

Còn không giao chiến đã khiếp sợ.

“Tên điên, đó là một tên điên!” .

Có người la hoảng lên, giọng giọng hô to lên, “Cửu đại tỷ, ta không làm, người cho thù lao, ta vô phúc tiêu, gặp lại.” .

Nói như vậy, người nọ ôm bụng, chật vật muốn rút đi.

Thạch Nham bỗng nhiên quay đầu lại, bình tĩnh liếc mắt nhìn hắn, nói khẽ: “Ta không nói đi, ai cũng không được phép nhúc nhích. Nghe lời một chút, đối với người chỉ có điều lợi” .

Người nọ lắc đầu liên tục, sắc mặt tái nhợt nói: “Có quỷ mới tin lời người” .

Hắn cuống quýt nhanh lùi lại, lại cũng không đếm xỉa Cửu Lan Tâm, liều mạng mà chạy.

Thạch Nham nhếch miệng cười cười, thản nhiên nói: “Vậy không oán ta được rồi” .

Lời này vừa nói ra, thân thể bỗng nhiên lảng không lơ lửng, như là bị một bàn tay vô hình, trực tiếp bắt được trên bầu trời.

Từng đám cây tơ vàng, chẳng biết lúc nào khởi đột nhiên xuất hiện, tơ vàng lượn vòng, bện thành hình lưới, chậm rãi úp xuống .

Người nọ, thân hình, như đậu hũ, bị cắt vô số khối, máu tươi đầm đìa, rầm rầm từ phía trên rơi xuống.

Sáu gã võ giả cùng nhau rút đi với hắn, mới rời khỏi 10m, nhao nhao phát hiện tiến vào bên trong từ trường không biết tên, đều bị lưới tơ vàng bao lại, lập tức phân thân thành vô số khối.

Ngay cả hét thảm một tiếng đều không phát ra được.

Thạch Nham lặng lẽ cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu, bình tĩnh nói: “Ta vừa mới đã nói qua. a không gạt đầu, ai cũng không cho phép nhúc nhích. Không nghe lời, cũng chỉ có thể đi trước một bước” .

Chung quanh kiến trúc Dương gia có gần tám trăm tên võ giả, sắc mặt từng tên trắng bệch, một thân khí lực, tựa hồ bị lực lượng thần bí rút đi rồi, chỉ cảm thấy ngay cả ổn định khí lực, tựa hồ cũng không được.

Nhìn thanh niên lạnh nhạt trên chóc, tất cả mọi người sinh lòng sợ hãi, không biết nên như thế nào cho phải.

“Phù phù.” .

Một võ giả Niết Bàn cảnh giới, đột nhiên hai đầu gối quỳ xuống, dập đầu hướng về phía thanh niên, sợ hãi nói: “Ta sai rồi. Ta bị đầu mỡ heo hôn mê rồi, ta tội đáng chết vạn lần. Cầu người buông tha chúng ta, ta muốn sống sót” .

“Chúng ta muốn sống sót!” .

Thêm một võ giả quỳ xuống, hai mắt đầm lệ như sương mù nhìn thanh niên kia, thút thít nỉ non, giọng nói thê lương như chim quỳên khóc, làm cho lòng người rung động.

“Muốn sống sót?” Thanh niên nhin không được cười, trầm ngâm một chút, nhẹ gật đầu, ôn nhu nói: “Ta cho các người cơ hội.” .

“Có gì phân phó?” mọi người quỳ trên mặt đất, vui mừng quá đỗi, không ngớt gào lên.

Tùy ý chỉ hướng Phó Hào, Duyên Phong, Cửu Lan Tâm, thanh niên nhàn nhạt phân phó: “Giết ba người này, các người có thể sống. Nếu không, toàn bộ đều phải chết!” .

Phó Hào, Duyên Phong, Cửu Lan Tâm, thân thể run lên, sắc mặt trắng bệch, mắt tỏ vẻ sợ hãi.

440. Chương 439: Nghịch Chuyển

Thạch Nham đứng ở phía trước kiến trúc Dương gia, thần sắc tự nhiên, mạnh mẽ ra tay, lập tức chèn ép khí thế của ba người Phó Hào, Duyên Phong, Cửu Lan Tâm xuống.

Ở bên cạnh hắn, mười mấy tên võ giả hai đầu gối chạm đất, vẻ mặt hoảng sợ bất an, sợ hắn đột nhiên tức giận.

Hắn vừa ra trận, dùng máu tanh thủ đoạn, khiến hai gã võ giả cảnh giới Biết Bàn nổ tung, lại gọi ra yêu trùng, trực tiếp chui vào trong cơ thể Minh Hải, lúc này vẫn còn gặm ăn nội tạng của Minh Hải.

Âm thanh sồn hết cả gai ốc, đến bây giờ còn không dừng lại, thấy da đầu run lên, ngay cả đứng cũng không vững.

Dương Trác, một đám người Dương gia, lúc này đều ở trên khán đài, ngơ ngác nhìn động tĩnh phía dưới, thần sắc phấn khởi.

Thời điểm này Dương Mộ, Dương Tuyết, Lý Phượng Nhi những cao thủ mới của Dương gia, không khỏi lần nữa nhớ tới lời Dương Trác nói ”Thái gia gia của các ngươi đã từng nói qua, ở thời điểm gian nan nhất, Thạch Nham có lẽ sẽ xuất hiện, giúp đỡ giúp bọn ta thay đổi tình thế, khiến cho tất cả kẻ xâm phạm tự mình ăn quả đắng.

Lúc trước đám người Dương Mộ, Dương Chu, đều giữ thái độ hoài nghi đối với lời nói này, căn bản không dám ký thác hy vọng vào trên người hắn.

Nhưng mà, ở thời điểm tình thế gian nan nhất, Thạch Nham, biến mất 4 - 5 năm, rõ ràng xuất hiện.

Hắn dùng thủ đoạn lời đình vạn quân, ngăn chặn tất cả mọi người, khiến cho mười mấy tên võ giả bị dọa trực tiếp quỳ rạp trên đất. Biến cố như thế lập tức khiến người Dương gia từ tuyệt cảnh kéo lên.

“Thạch Nham” .

Dương Mộ, tràn đầy sắc mặt vui mừng, ở trên khán đài giương giọng hô to, “Ngươi, tiểu tử này, vì cái gì biến mất lâu như vậy. Ở chiến trường vực sâu, ngươi đến cùng bị cái gì, vì cái gì có thể có tu vi đáng sợ như thế?”

Dương Chu, Dương Tuyết, Lý Phượng Nhi, một đoàn người, cũng mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ, đều kinh ngạc nhìn hắn.

Ngẩng đầu cười cười, Thạch Nham cũng không trả lời, chẳng qua là nhìn về phía những võ giả quỳ bên cạnh, nhàn nhạt nói: ”Cơ hội ta cho các người, có thể nắm chặt hay không, muốn thấy hành động của các người. Ha ha, Duyên Phong, Phó Hào, Cửu Lan Tâm, ba người này, mặc dù có Thiên vị cảnh tu vi, nhưng

các người có gần tám trăm võ giả, liên thủ đối phó ba người này, không cần bao lâu, có thể giết chết ba người, ta chờ các người hành động. ,.

Sắc mặt ba người Phó Hào khó coi đến cực điểm, mặt âm trầm, ánh mắt lập loè, vẻ mặt cảnh giác nhìn về phía chung quanh.

“Chúng ta cho các người chỗ tốt, tiểu tử này không cho các người. Các người chẳng thà liên thủ giết ba người chúng ta, không bằng hợp lực đối phó tiểu tử này. Lại có thêm ba người chúng ta, muốn giết chết tiểu tử này, dễ như trở bàn tay. Tiểu tử này vừa chết, ước định lúc trước của chúng ta sẽ được thực hiện, đến lúc đó gặt hái được tài vật Dương gia, các người người người đều có phần”.

Cửu Lan Tâm cắn răng, khuôn mặt băng hàn, lạnh lùng nói với những người quỳ rạp trên đất.

Hai người Phó Hào, Duyên Phong cũng thần sắc chấn động, vội vàng ứng thuận, nói rõ quan hệ lợi hại, hy vọng những người đi theo có thể phân phong tình thế lúc này, cùng bọn họ liên thủ để đối phó Thạch Nham.

”Các người nếu nghe lời tiểu tử này nói, coi như là giết ba người chúng ta, sau đó các người cũng sẽ không chiếm được bất kỳ cái gì. Còn có, các người ai dám cam đoan tiểu tử nói thật hay không? Sau khi ba người chúng ta chết rồi, các người chính là cây cỏ không có rễ. Tiểu tử này muốn làm gì các người, đều dựa vào hắn, các người suy nghĩ kỹ càng!

Phó Hào cười nhạt nói.

Duyên Phong cũng liên tục gật đầu, tình thâm nói: “Các vị huynh đệ, ta Duyên Phong tự hỏi đối đãi các người không tệ. Mấy ngày này đến, ta cho các người không ít chỗ tốt. Tiểu tử này có thể cho các người cái gì? Hắn tương lai chỉ biết thu được về tính sổ. Một khi hắn đắc thế rồi, Dương gia tiếp tục hùng bá Hoang thành, vận mệnh các người vẫn không thể thay đổi! Cần gì chứ? Làm bằng hữu cùng hắn, cuối cùng kết cục, chỉ biết như rõ ràng cũng chỉ như Minh Hải” .

Ba người Cửu Lan Tâm, Phó Hào, Duyên Phong, nguyên một đám lộ ra biểu lộ chân thành tha thiết, tận tình khuyên bảo.

Ba người này miệng lưỡi bén nhọn, nói rõ quan hệ lợi hại, ngược lại là thật sự làm cho rất nhiều người động tâm, mà ngay cả những võ giả quỳ rạp trên đất, cũng suy nghĩ một chút, cũng hiểu được ba người Cửu Lan Tâm càng có đạo lý hơn.

Một số người quỳ trên mặt đất, thần sắc bất an, dần dần mặt trở nên lạnh lùng, ánh mắt lờ ra hàn quang âm lãnh.

Hơn mười tên hải tộc đi lên, không hiểu ra sao, thăm phỏng đoán, tò mò muốn chết.

” Chuyện của ta không tới phiên Xà Nhân tộc các người hỏi tới.” Thạch Nham cười ha ha, hô to: “Hôm nay ta ở đây, xem các lộ ngư đầu mã diện của hải tộc các người có bao nhiêu nhân vật có ý đồ với Dương gia ta, ta sẽ nhất nhất cắt đứt ý đồ của họ.”

” Người quá cuồng vọng!”

” Tiểu tử, người cả gan khiêu khích với hải tộc ta ư? Người cho rằng người là Dương Thanh đế à? Ta thấy người chán sống rồi?”

” Ngay cả Dương Thanh đế năm đó vào thời kì đỉnh thịnh. Khi đối mặt với hải tộc chúng ta cũng phải nhơ nhả lễ độ. Người thì tính là gì? Không ngờ dám khẩu xuất cuồng ngôn!”

“người muốn chết ư?”

” Tiểu tử, rút ra khỏi thành hoang cho chúng ta, nơi này không chào đón người!”

“Rút ra khỏi thành hoang!”

Trong nhất thời, hải tộc nhân bên dưới lòng đầy căm phẫn, toàn bộ nhằm vào Thạch Nham mà chửi.

Thạch Nham cười lạnh, Hừ một tiếng rồi thản nhiên nói: “Các người không xứng nói chuyện với ta, lão tử lười chẳng muốn quan tâm tới các người.”

Khi Dương gia cường thịnh, đã làm không ít chuyện cho hải tộc nhân dưới đáy biển, võ giả của hải tộc thiếu tài liệu tu luyện đều thông qua Dương gia để có.

Có thể nói sự tồn tại của Dương gia đối với hải tộc là rất có lợi, khiến rất nhiều võ giả của hải tộc có được lợi ích.

Hiện giờ Dương gia xuống dốc, hải tộc các tộc chẳng những không nhớ tình xưa, còn âm thầm sai khiến loại khôi lỗi như Cừu Lan Tâm, muốn mưu đồ kiểm tài liệu tu luyện của Dương gia, không chút khách khí chèn ép xâm chiếm Dương gia, cách làm như vậy khiến Thạch Nham âm thầm ghi hận, không có một chút hào cảm nào đối với các chủng tộc trong biển, mà cùng lắm thì rút lui khỏi thành hoang, nếu tức lắm thì phá hủy luôn cả thành hoang cũng được.

Cùng lắm thì dẫn theo người của Dương gia, tạm thời dẫn bọn họ vào Thần Châu đại địa, có thể tránh được chiến hỏa của Vô Tận hải lúc này.

Dù sao nếu thực sự muốn trở mặt, hẳn cũng chẳng sợ, cho nên lúc này mới lúc này ngang ngược, căn bản không sợ quyết liệt với hải tộc nhân.

” Thạch Nham, người quá cuồng vọng, người làm như vậy, đối với tình thế chỉ tổ mang tới ảnh hưởng phá hoại.” Phỉ Nhã mặt lạnh lùng, lắc đầu, không tiếp tục khuyên bảo nữa.

” Thời gian không còn nhiều đâu, Cừu Lan Tâm nếu không chết thì các người đi trước ả đi.” Sắc mặt Thạch Nham đột nhiên trầm xuống, hét to.

” Ai dám giết ta nữ nhân của Bào Văn ta!” Một thanh âm bỗng nhiên từ phía đông nam thành hoang truyền đến, một đạo bóng xám từ mây nhanh chóng bay tới.

Phía trên Thành hoang hơi nước nồng đậm rất nhanh ngưng tụ lại, ở giữa hơi nước, một bóng xám từ từ hiện rõ.

Một cỗ khí tức âm trầm băng hàn bỗng nhiên bao phủ toàn bộ thành hoang, khiến linh hồn của tất cả mọi người chấn động, sinh ra một loại cảm giác không thoải mái như bị bò cạp nhìn vào.

Thanh âm vừa hạ xuống, nhưng võ giả của Dương gia đang do dự xem có xuống tay hay không thì toàn bộ biến sắc, vội vàng tránh xa Cừu Lan Tâm.

Cừu Lan Tâm Trong lòng đang hoảng sợ bất an, sau khi nghe thấy thanh âm này thì như là ăn thuốc an thần, lập tức thả lỏng.

Nàng ta thản nhiên cười, lộ ra tư thái thiên kiều bá mị, dáng người đầy đà uốn éo, nũng nịu hô: “Ta ở đây.”

” Hắc hắc, không ngờ Dương gia còn có tiểu tử cuồng vọng như vậy, đúng là thú vị.” Bóng xám cười gằn trong hơi nước, phóng xuất ra khí tức âm lãnh băng hàn, một cỗ tinh thần ba động rất mạnh đột nhiên bao phủ toàn bộ Dương gia.

Đá cao thủ Dương gia như Dương Trác nghe thấy thanh âm của hắn thì đều đột nhiên biến sắc, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

” Bào Văn tiền bối, tiểu tử này nói năng lỗ mãng, coi rẻ hải tộc nhân của chúng ta, tội đáng chết vạn lần!”

” Giết tiểu tử này, để những nhân loại to gan lớn mật này biết dưới đáy biển rốt cuộc là ai có tiếng nói!”

” Giết hắn! Giết hắn!” những hải tộc nhân này vừa thấy Bào Văn của Thủy Hạp tộc hiện thân thì ai nấy vẻ mặt phấn chấn, đều cao giọng hô to.

” Ha ha, các vị yên tâm, hôm nay ta đến, tất nhiên sẽ khiến tiểu tử này tan xương nát thịt.”

Bào Văn ở trên trời cười to, căn bản không để Thạch Nham vào mắt, châm chọc: “Dương gia không ngờ còn có một người kế thừa tốt như vậy, đáng tiếc lại sắp bị hủy trong tay ta. Hắc hắc, để Dương gia triệt để đoạn tuyệt hy vọng trùng chấn trong tương lai, cũng là một điều thú vị lớn của nhân sinh.”

443. Chương 442: Nhìn Chằm Chứ

Bào Văn cười hắc hắc, cuối cùng xuất hiện phía trên Dương gia, hóa thành một đạo ô quang, đột nhiên hạ xuống bên cạnh Cửu Lan Tâm.

” Người cuối cùng cũng đến rồi.” Cửu Lan Tâm vẻ mặt tươi cười, thẹn thùng: “Còn tưởng người không yêu người ta nữa, lâu như vậy mà vẫn không xuất hiện, khiến cho người ta phải chờ mong.”

Bào Văn cười đậm đàng, vươn tay ra vỗ vào mũi nàng ta một cái rồi nói: “Tiểu mỹ nhân, ta chỉ ở bên ngoài ôn chuyện với người ta, cho nên mới tới chậm một bước, sao lại không thương người, ta không phải đã tới rồi ư?”

“Đến là tốt rồi, đến là tốt rồi.” Cửu Lan Tâm cười híp cả mắt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Thạch Nham, thanh âm rét lạnh: ” Vừa rồi tiểu tử này ra lệnh cho những người khác giết ra, còn nói cho dù là người đến thì cũng không ngăn cản được sự thật là hắn sẽ giết ta.” Cửu Lan Tâm vẻ mặt oán độc.

Bào Văn nhếch miệng cười gằn, sau lưng thò ra cái đuôi bò cạp dài chừng hai thước, đuôi bò cạp gấp lại, lay động trong không trung, phát ra từng đợt năng lượng ba động khiến cho tim người ta băng giá.

Hắn liếc xéo Thạch Nham rồi rất thông dong nói: “Chỉ là một tiểu bối Thiên vị cảnh, không ngờ lại cũng dám kiêu ngạo với hải tộc của chúng ta, vô giả nhân loại quả nhiên đều không biết sống chết, không biết dưới đáy biển rốt cuộc ai mới là chủ nhân chân chính ư?”

Nói xong, Bào Văn đột nhiên mắt sáng lên, một chùm tia sáng năng lượng màu xám từ trong mắt hắn bắn ra.

Ba động xem lẫn tinh thần triều dâng giống như lợi kiếm, trực tiếp đâm vào thức hải của Thạch Nham, giống như muốn đánh sập thức hải của Thạch Nham.

” Tinh thần công kích...” Thạch Nham cười cười, lắc lắc đầu rồi lạnh lùng nói: “Ta không sợ nhất chính là loại tinh thần trùng kích này, ài, còn tưởng người có thủ đoạn lắm chứ, thực sự là khiến ta thất vọng.”

Tinh thần trùng kích của Bào Văn một đường cực nhanh mà đến, trong nháy mắt đã bao bọc Thạch Nham, từng đợt tinh thần triều dâng toàn bộ ủa vào thức hải của hắn.

Trong thức hải, chủ hồn của Thạch Nham đột nhiên mở ra con mắt thứ ba, viêm hỏa phệ hồn đến từ Cửu U Phệ Hồn Diễm đột nhiên bốc ra từng đám, toàn bộ ủa về phía tinh thần công kích đang đánh vào thức hải của hắn.

Như băng tuyết bị nhiệt độ cao đốt cháy, tất cả tinh thần ba động đánh vào thức hải của hắn trong khoảnh khắc bị viêm hỏa phệ hồn đốt sạch, ngay cả một dòng tinh thần niệm đầu cũng không lưu lại.

Đôi mắt độc ác của Bào Văn đột nhiên hiện ra vẻ thống khổ, hất một tay đầu, sắc mặt biến đổi, cả kinh kêu lên: “Tiểu tử, ngươi... Ngươi có thể đốt diệt ý thức tinh thần của ta ư!”

” Ta nói rồi, hôm nay bất luận là ai đến thì tiện nhân đó cũng khó thoát khỏi cái chết!” Thạch Nham sắc mặt băng hàn, cười lạnh lùng rồi bỗng nhiên chỉ về phía Bào Văn: “Thịt hất cho ta!” Một đạo ánh sáng đột nhiên từ trong thi thể Minh Hải bay ra, yêu trùng chi vương lập tức xuất hiện, đánh về phía Bào Văn.

” Yêu trùng ăn xác vua! Yên thú cấp tám!” Một số võ giả hải tộc biết lai lịch của yêu trùng này không nhịn được kinh hãi hét lên, vẻ mặt hoảng sợ. Yêu trùng chi vương chính là yên thú cấp tám, có thể so với võ giả Thông Thần cảnh, yêu trùng chi vương này khổ tu không biết bao nhiêu năm, thực lực chân chính cũng không kém võ giả Thông thần nhị trọng thiên cảnh của nhân loại là mấy, nó cũng am hiểu tinh thần trùng kích, vừa chui ra, từng vàng tinh thần ba động khiến cho người ta hoảng hốt ủa ra, bao phủ toàn bộ thành hoang.

Tất cả võ giả đều lập tức bị ảnh hưởng, đều phát hiện ý thức có chút mơ hồ, tinh thần trở nên khó có thể tập trung.

Đó là bởi vì tinh thần ba động của yêu trùng chi vương chỉ nhằm vào một mình Bào Văn, nếu yêu trùng chi vương khuếch tán toàn bộ tinh thần lực sẽ ảnh hưởng tới võ giả, e là họ càng thêm xui xẻo.

Bào Văn cũng vẻ mặt biến đổi, sắc mặt ngưng trọng, mắt thấy yêu trùng chi vương lao tới, kêu lên: “Thì ra là dựa vào yên thú cấp tám, khó trách ngươi cuồng vọng như vậy.” Bào Văn cũng không dám chậm trễ, vội vàng xuất ra toàn lực, đuôi bò cạp phát ra tiếng xì xì, từng đợt dập dờn bông bông mà mắt thường có thể thấy được từ trong đuôi bò cạp tỏa ra, hình thành một đạo ánh sáng đột nhiên bắn về phía yêu trùng chi vương.

Yêu trùng ăn xác vua bên trong ánh sáng thì tốc độ chậm lại, nhưng vẫn lao về phía Bào Văn.

Đuôi bò cạp của Bào Văn phát lực, phần mặt run run, một mảng giáp kỳ dị rất nhanh mọc ra trên gương mặt hất.

Một cỗ khí tức âm độc từ trên người hất phóng thích ra, khu vực bên cạnh hất liên tục bạo toái, một số vật kiến trúc của Dương gia cũng theo đó mà rung chuyển, rõ ràng đã chịu ảnh hưởng từ năng lượng trên người hất.

Cường giả Thông Thần cảnh, một khi phát lực, có thể ảnh hưởng tới dị động của thiên địa năng lượng.

Năng lượng mà Bào Văn tụ tập khiến nguyên khí dưới đáy biển cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn, khi nguyên khí ngưng tụ tạo thành thay đổi cực lớn dưới đáy biển khiến nước biển chung quanh toàn bộ bắt đầu khởi động điên cuồng dưng động.

Bào Văn kêu to, muốn lướt qua yêu trùng chi vương, trực tiếp trảm sát Thạch Nham. Yêu trùng chi vương tựa hồ biết ý đồ của hất, khi hất phát lực thì vô số năng lượng ba động tinh thần mạnh mẽ đột nhiên tụ tập thành đường thẳng, toàn bộ bắn về phía Bào Văn.

Bào Văn đang bay lên thì đột nhiên ngưng trệ trong hư không, sắc mặt hiện ra vẻ thống khổ.

Thạch Nham đứng trên khán đài, nhìn nhìn Bào Văn và yêu trùng chi vương,, lại nhìn về phía Cừ Lan Tâm, nhếch miệng cười lạnh, bộ dạng người trốn không thoát được lòng bàn tay ta đâu. các cao thủ hải tộc quan vọng Chung quanh mắt thấy Bào Văn không ngờ lại bị một con yên thú cấp tám cản lại thì đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cho tới lúc này bọn họ mới biết được Thạch Nham không sợ hãi gì là bởi vì có một con yên thú cấp tám.

Những người đó vốn định thừa cơ quấy rối, nhưng sau khi thấy yêu trùng chi vương thì đều an phận, hơn nữa bắt đầu lặng lẽ lui về phía sau.

Bấy trăm tên võ giả nhân loại vừa nhìn thấy Bào Văn và Thạch Nham đánh nhau thì đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ tránh ra xa, đó chiến đấu của yêu trùng chi vương và Bào Văn ảnh hưởng tới bọn họ, khiến cho bọn họ trở thành người bị hại vô tội.

Phỉ Nhã và năm tên xà nhân cũng cau mày, dần dần rời xa khu giao chiến, tới gần phía tường thành của Dương gia.

Một thân ảnh đầu đội đầu lạp, mặc áo bào màu đen che kín mặt đột nhiên hiện ra bên cạnh Phỉ Nhã, nàng ta vươn tay ra cản thân thể của lui về phía sau của Phỉ Nhã lại rồi hạ giọng hỏi: “Chuyện gì thế?”

Phỉ Nhã quay đầu lại, nhìn nàng ta một cái, vẻ mặt động dung, cuống quýt muốn quỳ lạy.

Nữ nhân của Xà Nhân tộc vươn tay ra nâng lên, thân nhiên nói: “Không cần đa lễ.”

” Tộc trưởng...”

Năm tên xà nhân nam tính biến sắc, bất an dừng chờ ra đó, không biết nên quỳ lạy hay không?

” Đừng hành lễ, ta trùng hợp đi ngang qua nơi này, nghe thấy động tĩnh nên tới xem tình huống.” Đầu lạp và trường bào đã che lấp khuôn mặt và toàn thân của nữ nhân xà nhân, thanh âm rất mềm mại, tựa hồ có hiệu quả an thần thần kỳ, khi thanh âm của của nàng ta hạ xuống, Phỉ Nhã và năm tên xà nhân đều im lặng

“Nói tình huống mà các người biết đi.” Nữ nhân đó ôn nhu hỏi.

Phỉ Nhã vội vàng gật đầu, hơi hơi khom người, vẻ mặt thụ sủng nhược kinh, vội vàng kể lại tình huống có liên quan tới Thạch Nham mà nàng ta biết.

Nữ nhân đó khẽ gật đầu, đợi cho Phỉ Nhã nói xong rồi thì sững sờ trong chớp lát mới ngữ khí quái dị nói: “Không ngờ sau hắc, Dương gia còn có một tiểu quái vật như vậy tồn tại, xem ra cho dù là hắc thật sự biến mất thì Dương gia cũng không thể xuống dốc nhanh như vậy.”

” Tộc trưởng, tên gia hỏa đó rất lợi hại. Hắc có tu vi thiên vị cảnh, mà khi trảm sát hai Ngân Giác Điện Đường lại rất dễ dàng, trong nháy mắt đã khiến cho Ngân Giác Điện Đường phân thây, cực kỳ đáng sợ.” Phỉ Nhã giải thích.

” Thiên vị nhất trọng thiên cảnh...” Nữ nhân của Xà Nhân tộc lẩm bẩm, hơi hơi ngửa đầu, tựa hồ đang quan sát Thạch Nham, nhìn trong chớp lát mới có chút trịnh trọng nói: “Vô giả cảnh giới thiên vị nhất trọng thiên. Bình thường toàn lực xuất thủ, cũng không thể trong một canh giờ giết chết hai Ngân Giác Điện Đường. Hắc có thể làm được nhanh như vậy, thực lực nhất định không đơn giản là chỉ có thiên vị nhất trọng thiên chi cảnh, người của Dương gia thường thường có một số thủ đoạn thần kỳ, ta thấy tiểu tử này khẳng định cũng không đơn giản.”

” Tộc trưởng, chúng ta...” Phỉ Nhã nhìn về phía nàng ta, trưng cầu ý kiến.

Xua xua bàn tay trắng nõn mang cái bao tay, nữ tử của Xà Nhân tộc tùy ý nói: “Đừng có biểu lộ gì, chúng ta cứ tĩnh quan kì biến, lần này tới không chỉ có một mình Bào Văn đó đâu. Ừ, ta nghĩ không bao lâu nữa Bào A Dã cũng sẽ tới, chúng ta cứ ở bên cạnh xem là được.”

“A, tộc trưởng của Thủy Hạc tộc không ngờ cũng tới ư?” đám người Phỉ Nhã không nhịn được kêu lên

“Ừ.” Nữ nhân đó gật đầu, lạnh lùng nói: “Hôm nay Dương gia phải bị xoá tên khỏi thành hoang, đại lượng vật tư của họ có thể sẽ trở thành vật vô chủ, có một số người có ý đồ cũng là đương nhiên. Có điều nhìn tình thế này, tính toán của rất nhiều người có lẽ sẽ thất bại cũng chưa biết chừng.”

“Thật vậy ư?” Phỉ Nhã nhìn về phía Thạch Nham với vẻ không dám, kinh ngạc nói: “Tên đó chỉ có thiên vị cảnh, nếu tộc trưởng của Thủy Hạc tộc tới đây, hắc có thể có biện pháp gì ư? Ta thấy hắc khẳng định sẽ trong nháy mắt bị tộc trưởng của Thủy Hạc tộc giết chết, khẳng định không có gì bất ngờ.”

” Người dám cuồng vọng như vậy tất nhiên không đơn giản chỉ có chút thực lực ấy, chúng ta cứ xem đi. Thật sự không nghĩ ra, tên gia hỏa đó có vận tốt như vậy, trong gia tộc còn con bài chưa lật này, xem ra ta đoán không sai, rất nhiều người đều tính sai rồi, thực sự tưởng hắc bị giam cầm ở Ma Vực thì cả đời không thể ngóc đầu dậy được ư.” Nữ nhân than khẽ, ngữ khí thốn thức cảm khái.

Đám xà nhân Phỉ Nhã biết liên quan giữa Dương Thanh đế và nàng ta, nghe nàng ta nói như vậy thì đều ngậm miệng, không dám phát biểu ý kiến.

Ở ngoài tường thành của Dương gia, càng nhiều tộc nhân hải tộc đang chậm rãi tụ tập, cơ hồ tất cả cao thủ hải tộc của thành hoang đều biết tình huống nơi này, trong thành hoang, thỉnh thoảng lại có khí tức cực kỳ đáng sợ lặng lẽ tỏa ra.

Không biết có bao nhiêu cường giả đỉnh phong của hải tộc đang ẩn núp trong thành hoang ở dùng phương thức đặc biệt để che giấu khí tức, âm thầm quan sát một hồi chiến đấu đang phát sinh trong Dương gia.

Thanh niên Thân là tiêu điểm của mọi người thì lưng ưỡn thẳng, lợi kiếm cắm trên bình đài kiến trúc chủ của Dương gia, vẻ mặt lãnh khốc, khóe miệng phác ra một nụ cười trào phúng: “Làm ra động tĩnh lớn như vậy, người nên đến chắc đều sẽ tới, ta cũng muốn xem những hải tộc nhân này có phải đều là ngu xuẩn hay không.”

444. Chương 443: Nhượng Mày

Các cao thủ hải tộc tập hợp, võ giả nhân loại cũng đều ở trong đó, đều đang nhìn một hồi đại chiến đủ để ghi vào sử sách nhân hải tộc.

Cơ hồ gần hai phần ba võ giả của thành hoang Lúc này đều ở đây, hoặc là đang tới, hoặc là sau khi nghe thấy tin thì chạy tới, tụ tập trong Dương gia. Vẻ mặt khác nhau, đang nhìn một người thanh niên xa lạ.

Thanh niên Ngạo nghễ đứng thẳng trên bình đài. Vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, không có một chút quần bách bất an, rất thoải mái.

Hắn phóng ra yêu trùng cầm chân Bào Văn của Thủy Hạt tộc, ngay cả tới gần hắn cũng không thể.

Một cường giả hải tộc Thông thần nhất trọng thiên chi cảnh bị một con yên thú cấp tám cản lại, không thể trăm sát được yêu trùng đó, ngược lại còn liên tiếp bại lui. Dần dần lộ ra dấu hiệu chống đỡ hết nổi.

Biến cố này Khiến rất nhiều nhân hải tộc lòng sinh sợ hãi, thái độ đối với người của Dương gia cũng lặng lẽ phát sinh biến hóa.

Rất trầm chân chết mà không cứng.

Hải tộc nhân đồng thời sinh ra một suy nghĩ như vậy ở trong đầu.

Vốn tưởng rằng Dương Thanh để bị Ma Vực Ma Đế giam cầm, Dương gia sẽ gặp phải một hồi biến cố trọng đại. Nào biết ngay khi Dương gia gian nan nhất thì Đột nhiên mọc ra một một thanh niên, vừa ra tay đã khiến ba người Minh Hải, Duyên Phong, Phó Hào tới gây hắn chết thảm. Hơn nữa phóng ra yên thú cấp tám khiến Bào Văn cũng khổ không nói nổi.

Sự tương phản cực lớn này khiến rất nhiều cao thủ cho rằng Dương gia hôm nay sẽ bị xóa tên khỏi thành hoang đều hoảng sợ.

Những kẻ ẩn núp trong bóng tối để phân chia khoản vật tư lớn, lúc này đều tạm thời không muốn lộ diện, tiếp tục che giấu khí tức, muốn thấy rõ tình thế đã rồi quyết định.

” Ta nói hôm nay bất luận là ai tới. Người cũng phải chết!”

Trên khán đài, Thạch Nham đột nhiên lộ vẻ không kiên nhẫn, quát lên một tiếng lớn, bên trong hai mắt hiện ra hàn ý cực kỳ lãnh khốc.

Thân thể mềm mại của Cừu Lan Tâm run lên, bỗng nhiên cảm thấy bất an, theo bản năng lui về phía sau, tìm người bảo hộ.

Đáng tiếc. Lúc này ngay cả Bào Văn cũng bị yêu trùng chi vương cầm chân, căn bản không thể bảo đảm an toàn cho nàng ta, dưới một tiếng quát lạnh của Thạch Nham, nàng ta lần đầu tiên cảm thấy không ổn.

Biểu hiện của Thạch Nham hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của nàng ta, nàng ta làm sao mà ngờ được Thạch Nham không ngờ có yêu trùng khiến Bào Văn cũng bị áp chế.

” Người dám xuống tay với ta, về sau người tất nhiên sẽ hối hận.” Cừu Lan Tâm có chút ngoài mạnh trong yếu nghiêng răng nghiêng lợi, quát to như bị điên.

“Những lời này lúc này người đã nói rồi.” Thạch Nham bĩu môi: “Ta sợ dĩ chờ lâu như vậy, đó là để Bào Văn xuất hiện. Ta muốn cho người biết, phản bội Dương gia ta. Cho dù là có người che chở thì cũng khó thoát khỏi cái chết.” Dừng một chút, Thạch Nham đột nhiên mỉm cười: “Hiện tại đã tới giờ chết của người rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, một từ cực vực trường loại nhỏ lượn lơ bên cạnh Cửu Lan Tâm đột nhiên phát động.

Thân hình của Cửu Lan Tâm lảng không bỗng bễnh, bị từ cực vực trường khiến cho một thân tinh nguyên đều bắt đầu hỗn loạn, khó có thể ngưng luyện để mở tấm chắn bảo hộ.

Đã thấy kết cục của đoàn người lúc trước, nàng ta lập tức sợ hãi bất an, lớn tiếng quát to: “Cứu ta! Cứu ta!”

Nàng ta đang kêu cứu với Bào Văn.

Đáng tiếc, Bào Văn nghe thấy, nhưng không thể cứu được, yêu trùng chi vương đã thúc dục lực lượng, vô số quang mang màu bạc như mưa nhỏ đầy trời bao phủ Bào Văn, mỗi một điểm quang hoa đều ẩn chứa yêu lực và tinh thần niệm đầu cực kỳ nồng đậm của yêu trùng chi vương. Khiến Bào Văn rõ ràng nhìn thấy Cửu Lan Tâm kêu cứu nhưng không có tinh lực để viện thủ.

” Đây là kết cục.” Thạch Nham bật cười. Về mặt vui thích Bồ sung: “Kết cục bị phân thây.”

Từng đạo kim quang bắn ra chung quanh Cửu Lan Tâm. Tơ vàng vừa hiện, lập tức cắt đứt thân đứt thân hình mềm mại của nàng ta.

Không có gì bất ngờ, thân thể đầy đà động lòng người đó của Cửu Lan Tâm dưới sự cắt động của tơ vàng bị cắt thành vô số sợi nhỏ, đến rơi xuống trong từ cực vực trường.

Cửu Lan Tâm bị phân thây.

Võ giả nhân tộc, hải tộc Chung quanh trong lòng phát lạnh, ai nấy cảm như hén.

Hải tộc nhân Lúc trước kêu to nhất lúc này toàn bộ bị dọa tới ngây người, nhưng lại không dám nhìn Thạch Nham, sợ hãi đột nhiên xuất thủ, cắt nát người bọn họ.

“Ta đã nói rồi, hôm nay không ai có thể cứu được người đâu.” Thạch Nham nhếch miệng, nhẹ nhàng lắc đầu, như là vừa làm một việc nhỏ bé không đáng kể, rất thông dong.

” Bào Văn đó...”

Dương Trác hạ giọng, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng: “Hẳn dù sao cũng là đệ đệ của Bào A, trong Thủy Hạp tộc thanh thế rất lớn, người nếu đối phó Bào Văn, tộc trưởng của Thủy Hạp tộc tất nhiên sẽ không bỏ qua. Nhân thủ của Dương gia Chúng ta ở thành hoang Căn bản không đủ để ứng phó với Thủy Hạp tộc, Thạch Nham, làm như vậy, liệu có phải là quá tuyệt không?”

” Nếu tộc trưởng của Thủy Hạp tộc, bởi vì một kỹ nữ mà quyết chiến với Dương gia chúng ta, ta thấy tộc trưởng này cũng có thể xuống đài được rồi.” Thạch Nham cười cười, nhẹ giọng trấn an: “Đại bá, người yên tâm đi, ta tự có đúng mực. Hải tộc xem thường Dương gia chúng ta, khi chúng ta chưa gượng dậy nổi mới âm thầm ức hiếp, ta làm như vậy chính là khiến cho bọn họ biết, cho dù là đại gia gia tạm thời không ra mặt. Ta vẫn có thể mang đến tai nạn khó có thể tưởng tượng cho hải tộc bọn họ!”

Dương Trác về mặt chấn động.

Đám thanh niên Dương Mộ, Dương Tuyết nghe mà nhiệt huyết sôi trào. Ai nấy đều nắm tay lại, chỉ cảm thấy chưa bao giờ hãnh diện như hiện tại.

” Tên gia hỏa người thật sự là khiến cho người ta...” Lý Phượng nhi mắt lóe sáng, mặt cũng như tỏa sáng, nàng ta cười khanh khách nhìn về phía Thạch Nham, phương tâm lay động, cảm thấy Thạch Nham vào lúc này Mị lực quả thực khiến nàng ta tâm thần mê say.

Nam nhân khi cường thế, tất nhiên có một loại mị lực độc đáo, Lý Phượng nhi sinh hoạt tại Dương gia, trước giờ đều tôn sùng vũ lực, bản thân cũng rất cố gắng trên phương diện này.

Biểu hiện cường thế của Thạch Nham Hôm nay đã khiến nàng ta chấn động rất sâu. Khiến nàng ta bỗng nhiên ý thức được mị lực của Thạch Nham.

” Tiểu Phượng nhi, người đang xuân tâm nhộn nhạo ư, ha ha.” Dương Tuyết lạnh lùng cười rồi ôn nhu nói: “Tiểu Nham tử là người của Dương gia chúng ta. Người nếu động tâm thì tỷ tỷ ta khẳng định sẽ toàn lực giúp người. Ừ, với mị lực của tiểu Nham tử, tương lai e là sẽ làm tất cả nữ nhân của Vô Tẫn hải chết mê chết mệt, người cần phải cố gắng nhé, không thể để ngoại nhân mê hoặc tiểu Nham tử được.”

“Nói linh tinh.” Lý Phượng nhi mặt đỏ lên, hung hăng nhìn người bạn trong khuê phòng một cái, dịu dàng nói: “Người còn nói lung tung nữa thì ta sẽ không khách khí với người đâu.”

Dương Tuyết cười duyên, không sợ sự uy hiếp của nàng ta, tiếp tục trêu chọc.

Vẻ mặt của Thạch Nham cũng không thay đổi, chỉ khẽ cười cười, giả bộ không nghe thấy lời nói của hai nữ nhân này, vẫn bình tĩnh nhìn về phía dưới, lặng lẽ phóng ra thần thức để âm thầm quan sát.

” Cao thủ tới Lần này cũng không chỉ có một mình Bào Văn.” Xoay người, nhìn Dương Trác rồi trầm giọng nói: “Xem ra hôm nay không cần đi xa rồi. Dương gia Chúng ta có tiếp tục duy trì địa vị bá chủ ở thành hoang hay không thì cứ nhìn những người đó có bá lực và lượng hay không?”

Dương Trác mắt sáng lên, vui vẻ nói: “Người là nói?”

” Ta nghĩ rất nhiều nhân vật đỉnh phong của hải tộc sẽ dùng các loại phương thức bí ẩn quan sát chỗ chúng ta, có lẽ tộc trưởng của Thủy Hạt tộc cũng ở bên trong những người này.”

” Nếu những người này phần nộ, đồng loạt ra tay, chúng ta...” Dương Trác bất an.

” Ta nghĩ bọn họ sẽ không đâu.” Thạch Nham nhíu mày: “Ta đánh cược, xem người đến lần này có thể thấy rõ tình thế hay không.”

” Có chút mạo hiểm.”

” Có thể mạo hiểm thử một lần, xấu nhất thì chúng ta rời khỏi thành hoang.”

” Tiểu tử, người dám giết nữ nhân của ta, thế tất sẽ giết người!” Bào Văn mắt thấy Cừ Lan Tâm chết thì giận tím mặt, bỗng nhiên hét lên, khí thế ngập trời.

” Một tiện nhân mà thôi, giết thì giết, người có thể làm gì?” Thạch Nham ngừng nói chuyện với Dương Trác. Cười cười, gơ tay triệu hồi yêu trùng chi vương, lạnh lùng nói: “Trở về.”

Yêu trùng chi vương hóa thành một đạo ngân quang. Đột nhiên từ phía Bào Văn rời khỏi, trong nháy mắt đã xuất hiện trên khai đài của Dương gia.

Cùng lúc đó, Thạch Nham vẫn chưa từng tự mình xuất thủ đột nhiên hít sâu một hơi, hai mắt dần dần biến thành màu đỏ thẫm, lạnh lùng nhìn võ giả hải tộc và nhân loại phía dưới, cuối cùng mới nhìn về phía Bào Văn, thanh âm âm hàn nói: “Cho dù là không có yêu trùng thì ta muốn đối phó người, người có thể ngăn được ư?”

lời nói cực kỳ cuồng vọng.

Tất cả võ giả nhân loại và hải tộc toàn bộ ngây dại, ai nấy mắt lộ vẻ kỳ dị, cảm thấy tiểu tử này có phải điên rồi hay không?

Quá không biết sống chết rồi.

Chỉ là thiên vị nhất trọng thiên chi cảnh cũng dám cuồng vọng nói ra những lời này như vậy. Muốn chính diện khiêu chiến Bào Văn ư?

Thật sự là điên rồi ư?

Tất cả mọi người nổi lên tâm tình quái dị.

” Không có yêu trùng, người ngay cả rắm cũng không bằng! Lão tử sẽ trực tiếp miểu sát người.”

Bào Văn tức muốn học máu, nổi trận lôi đình: “Tiểu tử, người có gan thì cứ tới đây thử xem, xem ta thu thập người thế nào.”

“Ta sẽ tới.”

Thạch Nham bỗng nhiên lẳng không từ trên khai đài của Dương gia lên. Ngạo nghễ đi thông thả trong hư không, tiến về phía Bào Văn.

”Thạch Nham! Đừng xung động.”

Tất cả người của Dương gia đều không nhìn được kinh hãi hét lên, giống như những người đó ở phía dưới, bọn họ không tin hẳn thật sự có thể không mượn dùng lực lượng của yêu trùng chi vương mà chính diện giao thủ với Bào Văn.

Thiên vị cảnh đấu với Thông Thần cảnh?

Sao thắng được?

Không biết tự lượng sức mình.

“Không sao.” Thạch Nham quay đầu lại, nhếch miệng cười tràn đầy tự tin: “Đại bá, ta sẽ cho người xem, năng lực khiêu chiến vượt cấp của người cùng Dương gia ta rốt cuộc cường đại cỡ nào.

Dương Trác vẻ mặt đại ra.

Đám người Dương Mộ cũng ngây ngẩn cả người.

“Tốt.” Bào Văn nhếch miệng cười gằn, hét lớn: “Nếu tiểu tử ngươi có thể dùng tu vi thiên vị cảnh đỡ một kích của ta, ta sẽ bỏ qua cừu hận ngươi giết nữ nhân của ta, hơn nữa tiếp tục công nhận địa vị bá chủ của Dương gia ngươi ở thành hoang. Chỉ cần Bào Văn ta còn ở đây, ta có thể làm chủ, để tất cả tộc nhân của Thủy Hạt tộc đều công nhận việc này!”

“Thật ư?”

“Thật!”

“Vậy một lời đã định!”

445. Chương 444: Sắp Thay Đổi Rồi

Rất nhiều người đều cho rằng Thạch Nham điên rồi.

Dùng tu vi thiên vị nhất trọng thiên chi cảnh giao thủ với cường giả Thông thần chi cảnh, chênh lệch lớn như vậy thì sao có thể thắng được?

Phía trên kiến trúc chủ của Dương gia, đám người Dương Mạc vẻ mặt lo lắng, không biết Thạch Nham rốt cuộc có chỗ dựa gì.

Các võ giả hải tộc, nhân tộc Phía dưới cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, đều hết sức chăm chú nhìn về phía hắn, yên lặng chờ gì đó.

”Tộc trưởng, người này có phải điên rồi hay không?”

Trong đám người, Phỉ Nhã nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt cũng không thể lý giải, nhẹ giọng hỏi.

Mỹ phụ xà nhân Đầu đội đầu lạp tựa hồ đang lặng lẽ nhìn chăm chú vào Thạch Nham, xem hẳn sẽ có thủ đoạn kinh thiên động địa gì.

“Kẻ cả gan khẩu xuất cuồng ngôn, hoặc là thần trí có vấn đề, hoặc là có thực lực ngạo nhân. Tiểu tử này không giống như là không biết, ta thấy hẳn tất nhiên có chỗ dựa, chúng ta cứ tĩnh quan kì biến đi.” Mỹ phụ Xà nhân chậm rãi nói, trong lòng cũng tràn ngập chờ mong.

Một ô cao thủ hải tộc đứng lẫn trong đám người, che giấu khí tức cũng đều cau mày.

Trong nhất thời, ánh mắt mọi người toàn bộ tập trung trên người một người.

Trước mắt bao người, Thạch Nham hai mắt dần dần đỏ đậm, bỗng nhiên dùng tâm thần liên thông với Huyết Văn Giới, truyền ra ý thức cường đại, muốn Huyết Văn Giới phối hợp với hắn.

Trước khi động thủ hắn đã liên thông với Huyết Văn Giới, linh hồn trong Huyết Văn Giới tuy rằng không truyền đến câu trả lời chính xác, nhưng hắn biết giới linh tất nhiên vào thời điểm mấu chốt sẽ cung cấp trợ lực cho hắn.

Quả nhiên, niệm đầu đạo qua một vòng trong Huyết Văn Giới, Huyền Băng Hàn Diễm, Thánh Linh Thần, Địa Tâm Hỏa, ba loại sinh mệnh thể kỳ dị trong đó đột nhiên phát sinh dị động.

Ba đoàn năng lượng ba động quỹ dị trong khoảnh khắc bao lấy ba sinh mệnh thể này, một loại năng lượng ba động khiến cho người ta linh hồn kinh hãi lập tức từ trên ba loại sinh mệnh thể phóng thích ra.

Một cỗ năng lượng cường hân vô cùng từ trong Huyết Văn Giới ủa ra, trong nháy mắt đã rót vào tinh nguyên quang đoàn ở bụng hắn.

Huyền Băng Hàn Diễm, Thánh Linh Thần, Địa Tâm Hỏa lại dung hợp làm một, xen lẫn trong tinh nguyên quang đoàn của hắn, như đồ án Thái Cực âm dương ngư, do Thánh Linh Thần nối với Huyền Băng Hàn Diễm và Địa Tâm Hỏa, chuyển vận lực lượng khủng bố đủ để khiến võ giả Thông Thần cảnh cũng phải hoảng sợ cho hắn.

Hai mắt đỏ ngầu, năng lượng tiêu cực rất nhanh trào ra, lực lượng nhanh chóng sinh trưởng, từ trong Huyết Văn Giới, đột nhiên truyền đến khí tức của cự kiếm thần bí.

Cự kiếm hóa thành một đạo huyết quang, bỗng nhiên chui ra từ trong lòng bàn tay hắn.

Một cỗ khí tức năng lượng thô bạo, tà ác, điên cuồng trong khoảnh khắc tràn ngập, trong một khắc này, năng lượng ba động bình thản trên người Thạch Nham đã xảy ra biến hóa khó có thể tưởng tượng.

“Ta cũng muốn xem người làm sao đỡ được công kích của ta!”

Thạch Nham nhếch miệng cười to, cảm thụ được năng lượng ba động cuộn cuộn không dứt, đột nhiên quán lực lượng trong cơ thể vào cự kiếm, từng con mắt trên cự kiếm dần dần mở ra, mắt đỏ như máu làm cho người ta sợ hãi cực kỳ, giống như ác ma ngủ đông ở sâu trong tại địa ngục muốn xuống thế giới.

Kết giới cực lớn Bao phủ phía trên thành hoang truyền ra tiếng vang kỳ dị, kết giới do cường giả Thông Thần cảnh xây dựng ra này tựa hồ có chút không chịu nổi sự thay đổi của đợt năng lượng cường hân này, không ngờ hiện ra dấu hiệu sắp vỡ.

Các cường giả của hải tộc biến sắc, mắt đột nhiên sáng lên.

Tộc trưởng Xà Nhân tộc, mắt đẹp dưới dấu lạp chiếu ra tia sáng kỳ dị, bỗng nhiên kinh hô: “Lực lượng ba động mạnh quá!”

Phỉ Nhã chấn động, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng hung cuồng bạo, lấy Thạch Nham làm trung tâm, đột nhiên tỏa ra bốn phương tám hướng.

Rất nhiều võ giả hải tộc phía dưới Thạch Nham dưới năng lượng ba động cuồng bạo đó đều lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Bọn họ bỗng nhiên cảm thấy ngay cả thở cũng khó khăn, giống như có một tòa núi cao vạn trượng trực tiếp đè trên đỉnh đầu bọn họ, khiến cho bọn họ đầu gối như nhũn ra, muốn quỳ rạp trên đất.

“Cẩn thận!”

” Cách này tiểu tử này xa một chút!”

” Trời ạ, thế này là sao? Trên người tiểu tử này làm sao có thể có năng lượng ba động mãnh liệt như vậy?Ta không phải sinh ra ảo giác chứ?”

” Không thể !Tuyệt đối không thể!”

” Võ giả Thiên vị cảnh nhất quyết không thể có lực lượng cường hân như vậy.”

Bất luận là hải tộc, hay là nhân loại, lúc này toàn bộ đều kinh hãi hét lên, đều tránh né, sợ bị năng lượng của Thạch Nham ép cho chân vỡ tan.

Cự kiếm thần bí mọc ra từng con mắt đỏ chiếu ra quang mang màu đỏ, không có bất kỳ chiêu thức hoa mỹ nào, trực tiếp bổ về phía Bào Văn.

Khai thiên tích địa khai thiên tích địa, một loại năng lượng ba động khủng bố khiến cho người ta tâm thần kinh hãi âm âm bắn về phía Bào Văn.

Không gian truyền ra ngũ sắc quang hoa kỳ dị, dưới một kiếm này không gian dưới đáy biển tựa hồ có chút không chịu nổi, rạn nứt.

Kết giới vận vẹo biến ảo, hấp thu tất cả thiên địa nguyên khí của thành hoang, mở ra năng lượng phòng ngự mạnh nhất mới không vỡ tan.

Bào Văn cũng biến sắc, vẻ mặt kinh ngạc, không nhận được kinh hãi hét lên: “Người... Người không ngờ, không ngờ có năng lượng này?”

Cự kiếm không vì lời nói của hắn mà dừng lại, phóng xuất ra hồng màu máu, như muốn bổ đôi thiên địa, đột nhiên bắn về phía hắn.

Đuôi bò cạp của Bào Văn truyền ra tiếng run rẩy mãnh liệt, lân giáp ở hai má dày đặc, từng dòng quang hoa ám nâu từ trên người hắn tỏa ra, hình thành một cột sáng cột sáng, hung hăng va chạm vào hồng quang của cự kiếm.

“Rắc!”

Cột sáng do quang hoa ám ngưng luyện ra vừa chạm vào hồng quang của cự kiếm thì liền bị tách làm hai.

Một kích Bào Văn toàn lực ngưng luyện ra không ngờ không thể ngăn cản được chút nào.

Mọi người đều cả kinh!

Huyết quang cầu vòng, thế đi không thể ngăn cản, vẫn tà tà bổ tới.

Đuôi bò cạp của Bào Văn run rẩy không thôi, đột nhiên phun ra một đạo lục quang.

Trong lục quang, một thanh tiểu kiếm xanh biếc phóng xuất ra ý cảnh cất chứa vạn vật, tiểu kiếm đó vừa ra, kết giới phía trên thành hoang liền hấp thu thiên địa nguyên khí rồi điên cuồng rót vào trong đó.

Tiểu kiếm không ngừng bành trướng, trở nên càng lúc càng lớn, hấp thu thiên địa nguyên khí cũng nhanh hơn.

Một số võ giả tu vi yếu kém trên người tất nhiên cũng chịu ảnh hưởng, đều bị tiểu kiếm màu xanh lục hấp thu năng lượng trên người, khiến uy thế của tiểu kiếm càng ngày càng mạnh.

Mũi kiếm của Tiểu kiếm hiện ra những ảo tượng bò cạp nhỏ, như đang rung đùi đắc ý, phóng xuất ra năng lượng tinh thần âm trầm băng hàn.

Ảo tượng bò cạp độc rất sống động, tựa hồ đang không ngừng hút kéo các loại năng lượng thiên địa.

Đột nhiên, ảo tượng bò cạp độc trở nên cực lớn, từ mũi kiếm bay ra đâm về phía Thạch Nham.

Đồng thời, tiểu kiếm đó cũng hóa thành một đạo lục quang trực tiếp bay tới cự kiếm của Thạch Nham.

Hai bút cùng vẽ.

Bào Văn muốn dựa vào tiểu kiếm để chặn cự kiếm thần bí của Thạch Nham, lợi dụng ảo tượng bò cạp độc do một dòng thần niệm và năng lượng ngưng kết ra đánh chết bản nhân Thạch Nham.

Hắn đánh như ý toán bàn.

Thạch Nham lắc đầu cười lạnh, thản nhiên nói: “Người nghĩ hay nhỉ.”

Phía trên cự kiếm Thần bí, trong những con mắt đỏ như máu truyền ra tinh thần ba động tà ác kỳ dị.

Ảo tượng Bò cạp độc mới rời khỏi tiểu kiếm màu xanh lục trăm mét, còn cách Thạch Nham rất xa thì đột nhiên bị lực lượng vô hình ảnh hưởng, tức đình trệ trong hư không.

Từng đạo huyết quang từ trong tròng mắt đỏ như máu bắn ra, hạt mưa màu đỏ đánh vào ảo tượng bò cạp độc.

Ảo tượng bò cạp độc hư bị mưa a xít ăn mòn, bị hạt mưa màu máu đánh thủng lỗ chỗ.

Cùng lúc đó cự kiếm thần bí đột nhiên chém lên tiểu kiếm màu xanh lục của Bào Văn, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, tiểu kiếm tiểu kiếm bị huyết quang bao trùm, bị năng lượng tà ác xâm nhập vào khí linh, hào quang lập tức ảm đạm.

“Keng!”

Tiểu kiếm màu xanh lục lắc lư một chút giữa không trung rồi trực tiếp mất linh khí.

Thân hình Bào Văn đột nhiên lắc lư, tựa hồ như bị búa đập trúng ngực, toàn bộ khí thể mất sạch.

Cự kiếm hồng quang đại thịnh, năng lượng ba động tà ác quả thực kinh thiên động địa, dưới sự thúc dục của ba loại sinh mệnh thể kỳ dị Huyền Băng Hàn Diễm, Thánh Linh Thần, Địa Tâm Hỏa, phóng xuất ra một bộ phận lực lượng thực sự, tiếp tục áp chế Bào Văn.

Bào Văn sắc mặt tái nhợt, lúc này dùng khí không còn, vội vàng lui về phía sau.

Cự kiếm như là bám theo hắn, bất luận Bào Văn tránh đi đâu, cự kiếm cũng sẽ ngay lập tức tới gần, bám chặt không tha, khiến hắn chật vật không chịu nổi, né qua né lại trong đám người.

Võ giả của hải tộc bà nhân tộc lúc này cũng đều bắt đầu kinh hoảng né tránh.

Vừa nhìn thấy Bào Văn tới, những người đó liền chửi ầm cả lên, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất rời xa Bào Văn.

Cự kiếm đi qua đâu, không ngừng phóng xuất ra năng lượng ba động tà ác, võ giả nào tới gần thì sắc mặt đại ra, như là bị lực lượng linh hồn tà ác nào đó xâm nhập, đứng sững tại chỗ.

Gà bay chó nhảy.

Bởi vì trốn tránh Bào Văn, khiến các võ giả cũng chạy theo, khiến cho tất cả võ giả trong Dương gia đều bắt đầu không ngừng biến ảo phương vị, hết sức tránh né Bào Văn, tránh né một thanh cự kiếm thần bí đuổi sát không tha đó.

” Người muốn ta đỡ một kích của ngươi ư?”

Thạch Nham bỗng bồng bềnh ở trên trời, nhếch miệng cười lạnh, lắc đầu châm chọc: “Ta ở chỗ này chờ, công kích của ngươi đâu? Người không phải chỉ biết chạy trốn chết thôi chứ hả? Võ giả Thông Thần cảnh chẳng lẽ chỉ có chừng đó bản sự thôi à?”

Bào Văn làm sao còn dám dong dài?

Ngay cả bí bảo thánh cấp tu luyện bằng tính mạng còn bị đánh tan rồi, cho dù là còn bí bảo thì hắn cũng không dám lấy ra nữa.

Mọi người của Dương gia bỗng nhiên cười ha hả hưng phấn, ai nấy vẻ mặt đỏ bừng, tay nắm chặt.

Tất cả vũ nhục phải chịu Trong khoảng thời gian này, vào một khắc này tựa hồ đã được đòi lại.

Thạch Nham chỉ bằng vào sức của một người không ngờ thật sự đã áp chế Bào Văn Thông Thần cảnh, khiến Bào Văn chỉ có thể trốn tránh, ngay cả công kích cũng không dám.

Biến cố Như vậy đừng nói bọn họ kinh sợ, ngay cả tộc trưởng của Xà Nhân tộc trước chuyện cũng có đánh giá cực cao về Thạch Nham cũng ngây ngẩn cả người.

Nửa ngày sau, tộc trưởng của Xà Nhân tộc mới lắc đầu thở dài, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Từ nay về sau, Dương gia trừ Dương Thanh để ra còn có một Thạch Nham đáng để chúng ta chú ý. Cho dù là Dương Thanh để khi trẻ tuổi cũng không đạt được thành tựu như tiểu tử này, xem ra Dương gia quả nhiên vẫn là Dương gia, sẽ không bởi vì Dương Thanh để bị giam cầm mà không gượng dậy nổi.” Phỉ Nhã vẻ mặt kinh ngạc, ngơ ngác nhìn thanh niên ngạo nghễ bỗng bồng bềnh trên trời, một hồi lâu sau mới nhẹ nhàng gật đầu nói: “Thì ra hắn không phải cuồng vọng tự đại, mà là quả thật có thể áp chế thực lực của Bào Văn, ta vẫn coi

Thạch Nham cười hắc hắc, không nói thêm gì.

” Chúng ta là luận sự, nếu Dương gia các người có thể tiếp tục mang đến lợi ích cho hải tộc cho chúng ta thì ta nghĩ không có bất kỳ một tộc trưởng nào lại có ý đồ khác.” Lệ Toa dừng rồi cười khổ nói: “Nhưng từ sau khi Dương Thanh để bị giam cầm ở Ma Vực, Dương gia các người mất đi quyền khống chế Già La hải vực, liên tục bốn năm thời gian chưa từng tiếp tục chuyển vận tài liệu tu luyện khan hiếm cho hải tộc chúng ta, điều này khiến cho rất nhiều hải tộc nhân đã ỷ lại vào Dương gia đối với các người đều phi thường khó chịu.”

Dương Trác bất đắc dĩ thở dài: “Chúng ta cũng không có cách nào.”

” Ta biết.” Lệ Toa cười cười: “Chúng ta nếu chưa bao giờ được hưởng lợi ích thì thôi. Nhưng nhiều năm như vậy, một khi vô giả hải tộc thiếu tài liệu tu luyện đều có thể thông qua Dương gia các người để đổi. Chúng ta sớm đã thành thói quen rồi, các người bỗng nhiên không cho chúng ta lợi ích nữa, rất nhiều người không có được tài liệu tu luyện thì tất nhiên là oán hận. Lúc này Minh Hải, Phó Hào nhảy ra vỗ ngực cam đoan có thể thay thế được Dương gia các người, cung cấp tài liệu tu luyện cho chúng ta, người nói chúng ta có động tâm hay không?”

” Minh Hải, Phó Hào?”

Dương Trác cười lạnh lùng, hừ một tiếng, khinh thường nói: “Chỉ bằng vào hai người bọn họ?”

” Bọn họ tất nhiên không được.” Lệ Toa tiếp tục giải thích: “Nhưng bọn họ liên hệ được với Tào gia và Võ Hồn điện.”

Dương Trác cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt: “Sao có thể!”

” Không có gì là không thể.” Lệ Toa nhướn mày, mỉm cười nói: “Dương gia Các người những năm gần đây thông qua thành hoang dưới đáy biển kiếm được tài phú cực lớn, người nói Tào gia, Võ Hồn điện sẽ không đỏ mắt ư? Dương gia Các người có thể làm được thì hiện giờ Tào gia, Võ Hồn điện cũng có thể làm được, Minh Hải, Phó Hào tìm tới hai cỗ thế lực này, nói rõ tình huống bọn họ có động tâm không?”

Thạch Nham nhíu mày, thở dài: “Ta hiểu rồi.”

Dương Trác cũng gật đầu: “Nếu thực sự là vậy, ta nghĩ Tào gia và Võ Hồn điện nhất quyết sẽ không cự tuyệt, ngược lại sẽ âm thầm duy trì.”

” Sự thật là như vậy.” Lệ Toa cười cười: “Tào gia và Võ Hồn điện lúc này tuy rằng óc còn không mang nổi mình óc, không thể phái ra cao thủ tới thành hoang, nhưng nghe nói tình huống bên này cũng biểu hiện ra hứng thú. Minh Hải và Phó Hào lại cam đoan, khẳng định có thể thuyết phục được hải tộc chúng ta, dưới tình huống tất cả mọi người đều có lợi, chuyện này cứ như vậy được quyết định.”

Mọi người của Dương gia trong lòng tuy rằng không muốn chấp nhận, nhưng nghe Lệ Toa nói tới đây thì cũng biết tình huống chắc chắn là như vậy.

” Chẳng trách đám người Phó Hào, Duyên Phong cả gan như vậy, hừ, thì ra có Tào gia, Võ Hồn điện làm chỗ dựa.” Dương Trác cắn răng, cười lạnh nói: “Hiện giờ Vô Tận hải hỗn loạn hỗn loạn, Tào gia, Võ Hồn điện không ngờ còn có dã tâm nhúng tay vào thành hoang, quả nhiên dã tâm bừng bừng.”

” Bất kỳ ai cũng đều có dã tâm.” Lệ Toa gật đầu: “Tình huống thực sự chính là như vậy. Có điều bốn tộc trưởng chúng ta nhớ kỹ Dương gia đã từng giúp hải tộc, đều đồng ý giữ cho mầm móng của Dương gia các người bất diệt, ta và Ngân Huy, Bào A sẽ tới, cũng quan sát bốn người Minh Hải, phòng ngừa bọn họ làm quá phận.”

“Là vậy thì cũng là ta hiểu lầm các người.” Thạch Nham cau mày: “Nếu ta ở vị trí của các người thì cũng phải làm như vậy. Vì tương lai của chủng tộc, bỏ qua một mình hữu xem ra thì không hữu dụng nữa cũng là chuyện thường tình, các người có thể nhớ tới ân huệ năm đó, tha cho Dương gia một con đường sống cũng coi như là có chút tình nghĩa.”

” Chúng ta không giống nhân loại các người.” Lệ Toa bật cười nói.

Sắc mặt đám người Dương Trác có chút khó xử.

“Ta ăn ngay nói thật, các người cũng đừng tức giận.” Lệ Toa mỉm cười: “Dương gia Các người năm đó đã làm không ít chuyện cho Vô Tẩn hải, nếu không có Dương gia các người ước thúc đệ tử Ma Vực, ta nghĩ võ giả của Vô Tẩn hải cũng sẽ không có nhiều năm thái bình như vậy. Nhưng vừa thấy Dương gia các người lộ ra dấu hiệu bại trận, các thế lực của Vô Tẩn hải không ai muốn vươn tay ra giúp các người, ngược lại trước hết nghĩ làm như thế nào để phân chia Già La hải vực, những người đó, khi đối đầu với Dương gia các người vốn không định lưu lại đường sống, thậm chí muốn tiêu diệt cả tộc của Dương gia các người, có đúng vậy hay không?”

Sắc mặt của đám người Thạch Nham, Dương Trác càng thêm khó coi.

” Hải tộc Chúng ta tuy rằng cũng có người vì tư lợi, tuy rằng nghĩ cho mình, nhưng coi như cũng còn giữ chút tình nghĩa.” Lệ Toa cười ngạo nghễ: “Ta vừa rồi đã nói, hải tộc nhân chúng ta ở phương diện này so với nhân loại các người thì làm tốt hơn nhiều. Ở điểm này, bất luận là hải tộc, Minh nhân, ma tộc, đều không tuyệt như nhân loại các người, vì ích lợi, cái gì cũng bắt chấp.”

“Ài.”

Dương Trác thở dài, gật đầu bất đắc dĩ.

Nhân loại ở phương diện này thì đúng là nổi tiếng khắp các đại chủng tộc, cho dù là không nói không nói thì cũng không thay đổi được sự thật này.

Cũng bởi vì như vậy, khi các đại chủng tộc tiến hành mâu dịch với nhân loại đều giữ thái độ bảo thủ, rất nhiều chủng tộc cũng không thích nhân tộc, cảm thấy nhân tộc là chủng tộc âm hiểm đáng sợ nhất trên đời, một bụng xấu xa, không giữ quy củ, gặp lợi quên nghĩa, khuyết điểm vô số.

” Ta nói nhiều như vậy là hy vọng các người có thể minh bạch, hải tộc chúng ta tuy rằng lần này làm không có hậu đạo, nhưng cũng chưa tới mức đuổi tận giết tuyệt.” Lệ Toa trầm ngâm một chút rồi lại nói: “Lần này chuyện đã giải quyết rồi, ta hy vọng Dương gia các người đừng ghi hận hải tộc chúng ta, như vậy, đối với hai bên chúng ta đều không có lợi. Nếu có thể duy trì nguyên dạng, ta nghĩ hải tộc nhân chúng ta ở trước mặt ích lợi vẫn sẽ đứng một chỗ với Dương gia cùng các người. Nhưng nếu Dương gia các người trong lòng có oán hận, ghi hận hải tộc chúng ta, tương lai làm ra chuyện bất lợi đối với hải tộc chúng ta thì khẳng định không phải điều chúng ta muốn nhìn thấy.”

” Việc này nói còn quá sớm.” Thạch Nham trầm ngâm cười: “Tộc trưởng Nộ Lăng của Hắc Giao tộc chưa tỏ thái độ, hấn thân là đệ nhất cao thủ của hải tộc, nếu không công nhận địa vị của Dương gia chúng ta hôm nay thì Dương gia chúng ta e là vẫn rất khó sống yên ở thành hoang. Nếu thực sự không được, Dương gia chúng ta có lẽ sẽ rời khỏi thành hoang, khi đó các người có lẽ thực sự có thể hợp tác với Tào gia, Vô Hồn điện, hắc hắc, có điều ta nhắc nhở các người một câu, Tào gia, Vô Hồn điện hiện tại ốc còn không mang nổi mình ốc, tương lai Tào gia, Vô Hồn điện có độc bá một hải vực như hiện tại hay không thì không thể biết được.”

Mắt đẹp của Lệ Toa thần quang sáng ngời.

Thạch Nham thần nhiên cười nói: “Một ngày kia, Vô Tẩn hải e là sẽ phát sinh biến cố lớn hơn, biến cố qua đi, Tào gia, Vô Hồn điện còn đứng vững hay không thì chưa biết. Các người nếu lúc này liên hệ với Tào gia, Vô Hồn điện, tương lai có hữu nghị như Dương gia chúng ta hiện tại hay không thì không nhất định.”

” Tiểu tử, người thật sự là cuồng vọng, người so với Dương Thanh đế năm đó thì còn thối hơn.”

Lệ Toa nghe ra thâm ý của hắn, nhìn về phía hắn: “Người dựa vào cái gì mà cho rằng, Dương gia các người tương lai có thể ngăn chặn được Tào gia, Vô Hồn điện, trở thành bá chủ duy nhất của Vô Tẩn hải? Bằng vào người sao? Người tuy rằng bất phàm, nhưng còn kém xa Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên, người thực sự cho rằng mượn dùng ngoại lực thì có thể hơn được Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên ư?”

Thạch Nham cười cười không trả lời.

Lệ Toa nhẹ nhàng nhún mày: “Tiểu tử, người nói ẩu nói tả, chẳng lẽ còn thực sự nắm chắc ư?”

” Không: “Thạch Nham lắc đầu: ”Nhưng ta phải làm như vậy, có lẽ trong thời gian ngắn khó có thể thực hiện được, nhưng ta sẽ coi đó là mục tiêu. Có lẽ mười năm, có lẽ hai mươi năm nữa, nhưng ta nghĩ nhiều

nhất là ba mươi năm, ta tất nhiên có thể làm được việc này.”

Người của Dương gia bỗng nhiên chấn động, hai mắt sáng lên.

Tất cả người của Dương gia lúc này đều vẻ mặt phấn chấn, kích động vì tương lai mà hân miêu tả, giống như nhìn thấy một bức tranh mới từ từ được mở ra trong tay Thạch Nham.

Đó là cảnh tượng Dương gia độc bá Vô Tận hải, khiến tất cả thế lực phải cúi đầu lễ bái.

”Dã tâm của người so với thực lực của người thì lớn hơn rất nhiều.” Lệ Toa nhìn về phía, nửa ngày sau mới gạt đầu: “Ta trước tiên cầu chúc người sớm ngày thực hiện được dã tâm của người, nếu thực sự được vậy thì ta sẽ vỗ tay cho Dương gia các người, cũng cao hứng cho Dương Thanh đế.”

Đứng một chút, Lệ Toa lại nhe răng cười: “Có điều, trước đó, người hay là trước tiên thuyết phục Nộ Lãng đó đi đã.”

”Nộ Lãng?”

“Ừ, hân lúc này đang lo lắng luyện chế bí bảo thánh cấp, tuy rằng chưa tới thành hoang. Nộ Lãng tựa hồ nghiêng về hợp tác với Tào gia, Vô Hồn điện hơn, cảm thấy do Tào gia, Vô Hồn điện cùng nhau quản lý thành hoang thì sẽ có lợi với hải tộc chúng ta hơn là Dương gia các người.”

”Nộ Lãng ở địa phương nào?”

”Dương nhiên ở Hắc Giao tộc. Hân muốn luyện chế bí bảo thánh cấp, nhưng bất hạnh là không tìm được hỏa viêm đủ nhiệt độ cao, gần đây liên tục thực thi nhiều lần, đều bởi vì nhiệt độ không đủ mà khó có thể hòa tan mấy loại tài liệu, đang đau đầu. Tâm tình của hân lúc này chắc không tốt lắm, người lúc này nếu tìm hân thì e là không thoải mái gì đâu.”

449. Chương 448: Tài Nguyên Luyện Khí Phong Phú

”Người cười gì?”

Lệ Toa nhíu mày, mặt lộ vẻ không vui khi cảm thấy Thạch Nham đây là vui sướng khi người gặp họa.

”Không cười cái gì cả, ta là không ngờ Nộ Lãng là võ giả Thông thần tam trọng thiên chi cảnh, luyện chế bí bảo lại cũng khó khăn như vậy.” Thạch Nham vẻ mặt nghiêm lại, suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Đa tạ Lệ Toa tiên bối giải thích, qua những lời của người, ta nghĩ chúng ta sẽ có an bài thích đáng hơn.”

”Những gì nên nói chúng ta đều nói rồi, Dương gia các người cuối cùng sẽ làm như thế nào thì ta cũng không quản được, nhưng ta hy vọng Dương gia các người có thể vẫn giống như trước, tiếp tục ở lại thành hoang. Hải tộc hợp tác với cùng các người nhiều năm, đừng bởi vì sự kiện lần này mà ảnh hưởng tới quan hệ hợp tác của hai bên, chỉ cần không có chuyện gì khác thì ta nghĩ các tộc trưởng cũng sẽ không có ý đồ gì.”

Lệ Toa do dự một chút, lại dằn dò vài câu.

”Đa tạ Lệ Toa tộc trưởng đã nhắc nhở.” Dương Trác nói lời cảm tạ.

”Đừng khách khí.” Cười cười cười cười, quay đầu nhìn thoáng qua Phỉ Nhã, nói: “Một khi đã như vậy, ta đây cũng không quấy rầy các người nữa, những võ giả này của thành hoang cũng đều bị bốn người Minh Hải, Duyên Phong, Phó Hào, Cửu Lan Tâm giết đây, hiện tại bốn người bọn họ đều bị người giết rồi, các người đừng tiếp tục gây chiến nữa, bảo trì ổn định của thành hoang là điều hải tộc chúng ta muốn nhìn thấy.”

Thạch Nham, Dương Trác nhìn nhau.

“Ta về đây.” Lệ Toa không tiếp tục ở lại, cùng xà nhân Phỉ Nhã rời khỏi.

Đám người Dương Trác phát hiện tất cả võ giả hải tộc, nhân loại đều lần lượt rời đi thì đều bình tĩnh, ai nấy vẻ mặt phấn chấn.

”Nham tử, ta dẫn người đi xem chỗ vật tư mà Dương gia xem chúng ta cất giữ.”

Dương Trác trầm ngâm một chút rồi bỗng nhiên bật cười: “Một bộ phận vật tư đó tuy rằng chỉ chiếm một trong vài phần của Dương gia, nhưng trong mắt người khác thì vẫn là cực kỳ khổng lồ. Người lần này đến thành hoang nếu cần tài liệu tu luyện gì thì có thể trực tiếp lấy trong đó!”

” Tốt.” Thạch Nham rất sảng khoái, đi theo người của Dương gia, tới phía sau đại điện nghị sự của Dương gia, mở thông đạo bí ẩn, đi tới hầm cất giữ các loại nguyên thạch.

Nhìn tài liệu tu luyện rực rỡ muôn màu, Thạch Nham vẻ mặt động dung.

Một đồng vật tư này, bao gồm tinh thạch tu luyện, kim loại ngũ hành khan hiếm, các loại linh đan vật tư quý hiếm dưới đáy biển.

Tài liệu tu luyện khó gặp trên Mặt biển ở trong hầm này thì cái gì cũng có, nếu có luyện khí sư và luyện được sư cao siêu ở đây, lợi dụng những tài liệu tu luyện khổng lồ này, đủ để luyện chế ra các loại bí bảo và đan hiếm lạ.

Dương gia chiếm lấy Già La hải vực nhiều năm, cũng có mâu dịch với các loại cao thủ của hải tộc và Ma nhân Ma Vực, mấy trăm năm qua, Dương gia từ Vô Tận hải, đáy biển, Ma Vực tụ tập được các loại tài liệu tu luyện, Dương gia có thể bao trùm toàn bộ Già La hải vực, hấp thu các cao thủ khắp nơi nhập trú, cũng là có liên quan tới số lượng tài nguyên tu luyện khổng lồ này.

“Người xem có cần cái gì không?”

Dương Trác vẻ mặt ngạo nghễ: “Dương gia Chúng ta trên tài nguyên tu luyện thì hơn Tào gia, Vô Hồn điện rất nhiều. Chỉ cần là tài liệu tu luyện tồn tại phía trên Vô Tận hải, Ma Vực, dưới đáy biển cơ hồ Dương gia chúng ta đều có, một số luyện được sư, luyện khí sư của Vô Tận hải muốn thu thập tài liệu khan hiếm gì đều sẽ đến Dương gia chúng ta.”

” Đại bá, Dương gia chúng ta có luyện được sư và luyện khí sư riêng hay không?” Thạch Nham trong lòng khẽ động, bỗng nhiên nhớ tới yếu quyết luyện khí có được trong dị địa, cân nhắc nếu tìm ra một luyện khí sư cao siêu, có yếu quyết luyện khí giúp đỡ sẽ có thể học được pháp quyết luyện khí trong đó.

” Luyện được sư và luyện khí sư ở Vô Tận hải chúng ta thì cực kỳ hút hàng, trên Thần Ân đại lục, hai loại chức nghiệp võ giả này cũng cực kỳ tôn quý. Nói như vậy, luyện được sư và luyện khí sư cường đại đều đi lại chung quanh, sẽ không lưu lại ở một chỗ trong thời gian quá dài.”

Dương Trác cau mày, chậm rãi giải thích: “Luyện được sư và luyện khí sư đi tới một khu vực, là để tìm tài liệu tu luyện rồi luyện khí, một khi bọn họ đã hoàn thành luyện khí rồi thì sẽ lại bước lên hành trình, tới khu vực khác để tìm kiếm luyện khí và luyện tài liệu mới, luyện được sư, luyện khí sư không có nơi ở cố định, nghe nói chỉ có ở Thần Châu đại địa mới có địa phương luyện được sư, luyện khí sư tập kết. Vô Tận hải Chúng ta trước mắt vẫn chưa có.”

” Bất Tử Tạo Hóa đan của Dương gia Chúng ta là ai luyện chế?” Thạch Nham ngạc nhiên, nếu không có luyện được sư chuyên thuộc, vậy ai đã luyện chế cho Dương gia loại đan này.

” Trước kia có luyện được sư tới Vô Tận hải, đến Già La hải vực của chúng ta tìm một số tài liệu tu luyện khan hiếm. Thái gia gia của người tự thân xuất mã, dùng các tài liệu mà luyện được sư cần để đổi lấy sự xuất thủ của bọn họ, luyện chế một số đan dược cho luyện chế Dương gia, sau khi luyện xong thì họ đi rồi.”

Dương Trác giải thích một phen rồi chợt lắc đầu thở dài: “Luyện khí sư, luyện được sư Cao siêu thường thường không muốn bị ước thúc, cho dù là Dương gia chúng ta cũng rất khó khiến thánh cấp luyện khí sư, luyện được sư thánh cấp chuyển luyện chế bí bảo cho Dương gia cho chúng ta, rất nhiều đều là trực tiếp bỏ giá tiền để thu mua thành phẩm, thành phẩm thường thường không xứng với chúng ta, chỉ có những bí bảo làm theo yêu cầu mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.”

Mắt Thạch Nham hơi hơi sáng lên.

” Đừng nói Dương gia chúng ta, Tào gia và Vô Hồn điện ở Vô Tận hải có thể lực khổng lồ, cũng rất khó có được luyện được sư, luyện khí sư cao siêu. Ngay cả Thần Châu đại địa, luyện được sư và luyện khí sư lợi hại nhất cũng đều là cấp bậc thánh cấp, loại luyện khí sư cấp bậc này e là đều sẽ tới Thần Châu đại địa, tuyệt đối sẽ không ở Vô Tận hải của chúng ta lâu dài.” Dương Trác thở dài bất đắc dĩ.

” Nói như vậy, luyện khí sư và luyện được sư lợi hại trong mắt các thế lực võ giả khắp nơi đều là trái thơm?”

” Đó là đương nhiên.”

” Hắc Giao tộc Nộ Lãng chẳng lẽ là luyện khí sư ư? Nếu không thì vì sao hắn muốn luyện chế bí bảo?” Thạch Nham tâm sinh nghi, không nhịn được lại hỏi.

Dương Trác cười cười lắc đầu: “Hải tộc nhân trời sinh không ai là hỏa vũ hồn, ta chưa từng nghe nói có cao thủ hải tộc nào trở thành luyện khí sư và luyện được sư chân chính. Bởi vì trong thân thể của hải tộc nhân sẽ không sinh ra hỏa viêm, hải tộc nhân không có nhân hỏa, trời sinh khó có thể thuần thực khổng chế hỏa viêm, căn bản không thể trở thành luyện khí sư và luyện được sư chân chính. Luyện khí sư và luyện được sư Cao siêu cũng sẽ không thu nạp hải tộc nhân làm đồ đệ làm đồ đệ.”

“Vậy Nộ Lãng đó.”

“Hắn đâu có phải là luyện khí sư.” Dương Trác cười cười lắc đầu: “Hắn chỉ chẳng qua là tìm được một núi lửa dưới đáy biển, ném một số tài liệu tu luyện khan hiếm vào, hòa tan những tài liệu này thành bộ dạng của bí bảo, bản thân thì dụng tâm thần khổ luyện, dùng máu tươi để mài, cái này tuy rằng cũng coi như là luyện khí, nhưng cách thủ đoạn của luyện khí sư thì cả vạn dặm.”

” Luyện khí sư luyện khí không phải cũng như thế ư?”

” Đương nhiên không phải.” Dương Trác vẻ mặt nghiêm nghị: “Một luyện khí sư chân chính tất nhiên thân có nhân hỏa, lợi hại hơn một chút thì có thể vận dụng địa hỏa chi lực, trong truyền thuyết luyện được sư giỏi nhất thậm chí có thiên hỏa! Luyện khí sư Chân chính muốn luyện chế bí bảo phải trực tiếp khắc trận pháp thần bí khó lường trong thiên địa vào bên trong bí bảo, các loại trận pháp thần bí mới là chỗ tinh túy nhất của luyện khí, không một loại trận pháp nào là không có tác dụng cực kỳ độc đáo, hoặc là có thể tụ tập năng lượng, hoặc là có thể hình thành ngũ hành, hoặc là ngưng kết hồn của yêu thú, tâm thần tương thông với mình, vừa niệm một cái là bí bảo lập tức hô ứng!”

” Có phải bí bảo do luyện khí sư luyện chế ra hay không thì chỉ nhìn xem bên trong bí bảo có trận pháp bí hữu thần hay không là biết. Bí bảo có trận pháp mới xem như là luyện khí sư luyện chế ra. Loại bí bảo không có trận pháp, chỉ do một số tài liệu đơn giản dung hợp lại thì kỳ thật không tính là luyện khí gì cả, cái gọi là bí bảo mà rất nhiều võ giả của Vô Tận hải chúng ta sử dụng, nói trắng ra là đều dùng loại phương thức thô thiển này để luyện chế ra, bao gồm cả Dương gia chúng ta.”

” Nói như vậy, Nộ Lãng đó không thể nói là luyện khí thực sự?” Thạch Nham bật cười.

” Ha ha, hải tộc nếu biết luyện khí thì còn cần luyện khí sư làm gì? Luyện khí sư nếu mỗi người đều có thể kiêm chức, thì cũng sẽ không hiếm lạ như vậy, bằng không, luyện khí sư làm sao có thể bảo trì địa vị siêu nhiên?” Dương Trác bật cười.

“Ừ, xem ra trở thành một luyện khí sư, đối với một gia tộc, một phương thế lực mà nói thì vẫn rất có ích lợi.” Thạch Nham giật mình, trong mắt lộ ra quang mang thần kỳ.

” Đương nhiên, võ giả thời kì thượng cổ trong truyền thuyết mỗi một người đều là luyện khí sư và luyện được sư. Căn cứ vào truyền thuyết thì võ giả lúc đó không phân chia luyện khí sư và luyện khí sư, bất kỳ võ giả nào trong tu luyện đều sẽ coi luyện khí và luyện được là một bộ phận của cảnh giới, mỗi một võ giả đều là luyện khí sư và luyện được sư. Võ giả thời đại đó cũng sẽ không kỳ thác luyện khí và luyện được trên người người khác, bí bảo và đan dược của mình tất cả đều là do tự tay luyện chế. Chỉ có điều theo thời đại biến đổi, võ giả dần dần dần dần phân chia luyện được sư và luyện khí sư trong quần thể võ giả, đến thời đại này của chúng ta thì luyện được sư và luyện khí sư không ngờ đã trở thành một đám nhân vật đặc thù trong võ giả, cũng không biết loại biến hóa này là tốt hay là xấu.”

Dương Trác cảm thán nói.

Thạch Nham nghiêm túc nghe hắn giải thích, sững sờ một hồi lâu, trong hai mắt lóe ra hào quang, tựa hồ đang không ngừng cân nhắc vấn đề gì đó.

” Nham tử, ngươi có cần tài liệu hay không, cứ trực tiếp lấy đi.” Dương Trác cười hỏi.

” Ta lưu lại vài ngày, trước tiên xem cho kỹ đã, các người cứ đi lên đi.” Thạch Nham bỗng nhiên bình tĩnh, cười nói.

” Ở lại nơi này ư?” Dương Trác kinh ngạc.

Gật đầu, Thạch Nham khẳng định: “Không sai, chính là ở lại đây. Đại bá, người đừng lo lắng, tạm thời Hắc Giao tộc chắc không có hành động gì đâu. Đợi khi ta ra khỏi nơi này sẽ tới Hắc Giao tộc, tìm Nộ Lãng đó nói chuyện.”

” Tìm Nộ Lãng ư?” sắc mặt Dương Trác khê biến.

” Yên tâm đi, ta có tính toán.” Thạch Nham tràn đầy tự tin: “Ta khẳng định có thể thu phục Nộ Lãng đó, ta nắm chắc mười phần.”

người của Dương gia đều không hiểu ra sao, không biết sự tự tin của hắn có được từ đâu, có điều một ngày này Thạch Nham đã mang tới cho bọn họ rất nhiều kinh hỉ, bọn họ tuy rằng khó hiểu nhưng cũng lơ mơ có chút chờ mong.

Tốt lắm, có chuyện gì thì người cứ nói một tiếng. Không rõ thì trực tiếp tìm ta mà hỏi.” Dương Trác không nói thêm gì, gật đầu rồi dẫn theo đoàn người Dương Mộ đi lên.

450. Chương 449: Trấn An

Trong hầm chỉ còn Thạch Nham.

Trong hầm To như vậy, bày tới hơn trăm tới một ngàn các loại tài liệu luyện khí, luyện đan, rực rỡ muôn màu, khiến cho người ta hoa cả mắt.

trên mỗi một loại tài liệu tu luyện đều có giấy vàng ghi rõ tên và công dụng chủ yếu.

Chỉ cần là luyện khí sư, luyện dược sư tới đây, xem ghi chú bên trên là hiểu ngay, lập tức sẽ biết loại tài liệu tu luyện này nên dùng để luyện bí bảo và đan dược gì, về phần hỏa hậu và phân lượng chính xác thì phải trông vào thủ đoạn của luyện khí sư và luyện dược sư.

Dựa theo lời Dương Trác thì muốn thành một luyện khí sư, cần phải có nhân hỏa, có thể vận dụng địa hỏa thì là tốt nhất, nếu trong người có thiên hỏa, luyện khí sư kém đến mấy cũng có thể luyện chế ra được bí bảo bất phàm.

Nhân hỏa là kém cõi nhất, địa hỏa tốt hơn, thiên hỏa thì chứ có thể gặp chứ không thể cầu, thiên hỏa chính là thần khí trong tay luyện khí sư và luyện dược sư!

Lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là tài liệu luyện khí, Thạch Nham trong cơ thể có Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, Cửu U Phệ Hồn Diễm, trong đó Địa Tâm Hỏa có thể nói là hỏa chủng tuyệt hảo để luyện khí, trong Huyền Không Giới, còn có một quyển yếu quyết luyện khí, tới từ dị địa thần bí, kém cõi nhất cũng là luyện khí sư thánh cấp lưu lại.

Hỏa chủng, tài liệu, bí quyết luyện khí bí quyết ba yếu tố phải có của một luyện khí sư, hẳn lúc này toàn bộ có đủ.

Chỉ cần hắn có tâm muốn nghiên cứu thì có thể trở thành một luyện khí sư, dùng hỏa viêm và tài liệu của mình để luyện chế ra đủ loại bí bảo hiệu quả khác nhau, có thể thôi phát ra toàn bộ đặc điểm của bí bảo, cung cấp trợ lực tuyệt hảo cho mình.

Ngồi ngay ngắn trong hầm, Thạch Nham trầm mặc, nhíu mày suy nghĩ.

Trong huyết khiếu, từng dòng tình tự tiêu cực lặng lẽ trào ra, đủ loại niệm đầu đủ để làm hỗn loạn tâm chí dần dần nảy sinh, dần dần tràn ngập trong óc hắn.

Lúc trước xuất thủ đánh chết đoàn người Minh Hải, dùng từ cực vực trường khiến hơn mười tên võ giả tan xương nát thịt, lực lượng tiêu cực từ trên người những người đó toàn bộ rót vào trong huyết khiếu của hắn, khiến huyết khiếu của hắn lúc này lơ mơ đau nhức, chuyển vận năng lượng tiêu cực cho hắn.

Lúc này, năng lượng tiêu cực đang được tinh lọc, bắt đầu sinh ra lực cản trở, ảnh hưởng tới tâm chí của hắn.

Bởi vì biết phải trải qua một kiếp này, hắn mới cực lực yêu cầu ở lại trong hầm, muốn bằng vào ý chí cứng cỏi hóa giải tất cả.

Tâm thần ulla vào Huyết Văn Giới, hắn gọi Huyền Băng Hàn Diễm, một đóa hỏa viêm màu trắng như hoa băng chậm rãi chui ra, nổi lơ lửng trước mắt hắn.

”Đóng băng ta lại, trước khi thần trí của ta chưa khôi phục bình thường, chưa đưa ra chỉ thị mới cho người thì đừng mở khóa.”

Thạch Nham truyền tin thần thức.

Huyền Băng Hàn Diễm lập tức đáp lại.

Những năm gần đây, Huyền Băng Hàn Diễm vẫn ở trong Huyết Văn Giới, đã sớm biết rõ đủ loại quái dị thần bí của hắn, nó đối với các loại thói quen của Thạch Nham cũng có nhận thức rõ ràng, biết nên vào lúc nào giúp Thạch Nham giảm bớt áp lực trên thân thể.

Huyền Băng Hàn Diễm đột nhiên phóng xuất ra khí tức băng hàn cực độ, hàn khí này ngưng mà không tiêu tan, hóa thành từng dòng sương khói màu sắc rót vào thân thể hắn.

“Rắc rắc!”

Thân thể Thạch Nham bắt đầu bị một tầng bông tuyết bao trùm, trên người truyền ra thanh âm đông lạnh ngưng kết, trong ba giây ngắn ngủi, thân thể hắn đã bị một tầng băng cứng dày năm thước bao phủ.

Như một người băng, Thạch Nham ngồi ngay ngắn ở đó, không hề động đậy, đã bị dị lực này đóng băng.

Huyền Băng Hàn Diễm thân là thiên hỏa cổ xưa. Thiện dùng cực hàn chi lực trong thiên địa, chỉ cần từ trong Huyết Văn Giới đi ra thì nó có thể thổi phát toàn bộ hàn khí, có thể bao phủ một tòa hòn đảo, chỉ cần một thoáng là có thể đóng băng Thạch Nham.

Trong Băng nham, Thạch Nham lặng lẽ tinh lọc năng lượng tiêu cực.

Trong băng nham cho dù là trong lòng phát sinh đủ loại ý nghĩ thô bạo thì cũng khó mà hành động được, chỉ có thể bị quản chế trong băng nham.

Khí tức được tinh lọc ra trong năng lượng tiêu cực ulla vào trong óc hắn, tựa hồ đã bị Huyền Băng Hàn Diễm ảnh hưởng, ngay cả duy cũng như bị đóng băng.

dưới loại trạng thái này hắn không cần lo lắng sẽ điên cuồng phá hoại đồ chung quanh, có thể an tâm chờ tinh lọc toàn bộ lực tiêu cực.

Thời gian một ngày trôi qua.

Toàn bộ năng lượng tiêu cực bị tinh lọc, hóa thành từng dòng dị lực thần bí lặng lẽ từ trong bảy trăm hai mươi khiếu huyệt ulla ra, rót vào gân mạch, xương cốt, máu của hắn để cường hóa thân thể hắn, tăng cường độ tinh khiết của tinh nguyên cho hắn, ở trong lòng bàn tay hắn ngưng luyện ra bốn giọt bất tử chi huyết.

Một bộ phận dị lực thần bí bị tinh thần vũ hồn hấp thu, khiến tinh thần vũ hồn lưu chuyển ra tinh quang ánh sáng ngọc, vô số tinh điểm, hoạt động ngay ở trên tim hắn, theo tinh thần ảo nghĩa, đang tăng cường sự hấp thu và tụ tập của tinh thần vũ hồn đối với tinh thần dị năng, khiến tinh thần vũ hồn trưởng thành tiến hóa vững vàng hơn.

Thạch Nham chậm rãi tỉnh lại.

Hắn lập tức nhận thấy được toàn thân cực độ băng hàn, tâm thần khê động, hắn lại truyền ra niệm đầu cho Huyền Băng Hàn Diễm.

Huyền Băng Hàn Diễm hóa thành băng hoa, đột nhiên truyền ra một cỗ hấp lực, chỉ thấy lãnh diễm trên người hắn nhất nhất bay hết, toàn bộ rót vào trong Huyền Băng Hàn Diễm.

Trong nháy mắt, băng nham bao trùm toàn thân hắn liền biến mất vô tung vô ảnh, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Thở ra một hơi, cảm thụ được biến hóa của tinh thần vũ hồn, bên trong lòng bàn tay có thêm bốn giọt bất tử chi huyết, Thạch Nham mỉm cười, nói với Huyền Băng Hàn Diễm: “Được rồi.”

“Ta về trong giới chỉ đây.” Huyền Băng Hàn Diễm đáp lại.

” Chờ một chút.”

Thạch Nham đột nhiên nhíu mày, ngăn Huyền Băng Hàn Diễm lại

“Sao vậy?”

” Chúng ta lúc trước đã từng ước định, đợi cho ta bước vào niết bàn cảnh rồi thì ta có thể cho người tự do.” Thạch Nham vẻ mặt nghiêm nghị: “Lúc trước sau khi ta bước vào niết bàn cảnh bởi vì tình thế đặc thù, người lâm vào trạng thái yên lặng, ta không thể thực hiện lời hứa. Hiện giờ.”

” Ta tạm thời không muốn rời khỏi.” Không đợi Thạch Nham nói xong, Huyền Băng Hàn Diễm đã truyền tin: “Ta lúc trước muốn rời khỏi người là vì ta cảm thấy người có lẽ ở một ngày nào đó sẽ muốn mạnh mẽ chiếm lấy tất cả của ta, coi ta là nô dịch. Tựa như chủ nhân trước kia của ta, coi ta như bí bảo, có điều như vậy một đoạn thời gian ở chung, ta phát hiện người và hắn khác nhau.”

“Hả?” Thạch Nham sửng sốt một chút, kinh ngạc nói: “Nói như vậy, người không định rời khỏi ta ư?”

” Tạm thời còn không có quyết định này.” Huyền Băng Hàn Diễm trầm ngâm một chút, truyền tin: “Chờ ta sau khi phát hiện được nơi để ta thích hợp tiến hóa, ta sẽ nói với người, tới lúc đó ta hy vọng người có thể để ta rời khỏi. Hiện tại thì chưa, ta vẫn tiếp tục ở cùng một chỗ với người, tên gia hỏa người coi như là ngoại tộc của nhân tộc, ở với người tựa hồ an toàn hơn một mình ra ngoài rồi để những võ giả Thần cảnh khác bắt.”

Thạch Nham bật cười.

Niệm đầu Trong lòng lại giật giật, chỉ thấy Địa Tâm Hỏa và Thánh Linh Thần cũng từ trong Huyết Văn Giới bay ra, bao gồm cả yêu trùng chi vương.

Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, Thánh Linh Thần, yêu trùng chi vương, Phệ Kim Tầm ba loại sinh mệnh thể kỳ dị, hai loại yêu thú, đồng thời hiện thân trong hãm, tạo thành từng vòng năng lượng ngũ thái ban lan, lấy Thạch Nham làm trung tâm rồi khuếch tán ra.

“Thu lại năng lượng của các người đi.”

Thạch Nham sắc mặt khê biến, vội vàng quát lên một tiếng lớn, tinh nguyên khổng lồ trong cơ thể bỗng nhiên vận chuyển, hình thành một ô quang thuần cực lớn, trong nháy mắt bọc lại năng lượng ba động ngũ thái ban lan này.

Năm loại sinh mệnh nghe thấy hắn lo lắng kêu lên thì vội vàng khóa năng lượng, không tiếp tục để tỏa ra.

Đợi cho năng lượng thu lại rồi, trong hãm khôi phục bình tĩnh, Thạch Nham mới cau mày nhẹ giọng nói: “Mọi người có thể ở cùng một chỗ, coi như là có duyên phận, lần này để mọi người ra là muốn nói rõ một chút.”

Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, Thánh Linh Thần hóa thành ba đoàn quang, phân biệt bồng bềnh phía trước hắn, Phệ Kim Tầm và yêu trùng chi vương thì một trái một phải, cũng lặng lẽ chờ gì đó.

“Ta biết loại máu tươi này của ta đối với các người có thực thể thì có hiệu quả cực kỳ đặc thù.” Thạch Nham trầm, nhìn về phía Phệ Kim Tầm và yêu trùng chi vương: “Ta hứa, từ nay về sau, chỉ cần ta sống, cứ cách mỗi một tháng đều sẽ ban cho các người một giọt máu tươi, giúp các người tiến hóa.”

Hắn cường điệu nhìn về phía yêu trùng chi vương: “Bất luận người là cho ta sinh mệnh nguyên dịch hay không, chỉ cần người ở lại bên cạnh ta thì lời hứa này vẫn sẽ hữu hiệu. Cho dù là tương lai sinh mệnh nguyên dịch của người đều cho ta hết rồi thì quy định hôm nay vẫn sẽ không thay đổi.”

Nói xong, hắn vươn tay ra chỉ, nặn ra hai giọt bất tử chi huyết đỏ sẫm, dùng niệm đầu bọc lấy rồi di động về phía Phệ Kim Tầm và yêu trùng chi vương.

Hai loại sinh mệnh có thực thể này sau khi nhìn thấy bất tử chi huyết thì đều lộ ra ánh mắt bức thiết, vội vàng nuốt vào hai giọt bất tử chi huyết, sau khi thì lại nhìn về phía Thạch Nham, ánh mắt bỗng nhiên trở nên hữu hảo hơn.

Cười cười gật đầu, Thạch Nham lại nhìn về phía Huyền Băng Hàn Diễm, Thánh Linh Thần và Địa Tâm Hỏa: “Ta không biết sự tiến hóa của các người cần loại cơ duyên và thiên tài địa bảo đặc thù nào. Nhưng ta lúc này hứa rằng, nếu một khi ta có được tài liệu có lợi đối với các người, ta sẽ ngay lập tức cho các người, giúp các người tiến hóa nhanh hơn, về sau, nếu các người phát hiện ra chỗ tu luyện nào tốt, ta cũng sẽ không ép buộc gì các người, để cho các người đi.”

Huyền Băng Hàn Diễm, Thánh Linh Thần, Địa Tâm Hỏa, ba loại sinh mệnh không có thực thể nghe thấy thì cũng cùng nhau truyền đến niệm đầu, đều tâm sinh cảm kích.

“Ở trong hầm này có các loại tài liệu tu luyện, những tài liệu tu luyện này hữu dụng đối với đại đa số nhân loại nhân loại. Ta không biết các người có cần không, các người có thể đi một vòng, nếu phát hiện thứ gì thích hợp cho các người tiến hóa thì không cần khách khí, cứ tự tiện mà lấy.”

Huyền Băng Hàn Diễm, Thánh Linh Thần, Địa Tâm Hỏa nghe vậy thì lập tức cảm xúc kích động, trực tiếp bay đi, bắt đầu hoạt động trong hầm.

Thật sự có tài liệu thích hợp với sự tiến hóa của ba loại sinh mệnh này.

Ba loại sinh mệnh thể đi một vòng trong hầm, không ngờ đều chọn lựa một hai dạng phù hợp với sự tiến hóa của chúng, ba loại sinh mệnh hấp thu tài liệu này rồi quay về trước mặt hắn.

Thạch Nham mắt sáng lên.

451. Chương 450: Truyền Trí Nhớ

Chỉ cần các người ở lại bên cạnh ta một ngày, ta sẽ gắng hết sức giúp các người tiến hóa. Nhưng ta muốn nói trước, nếu các người ở bên cạnh ta mà có mang dị tâm thì một khi bị ta phát hiện, ta cũng sẽ không khách khí đâu.”

Thạch Nham trầm ngâm một chút, sắc mặt trầm xuống: “Có lẽ tu vi hiện tại của ta có thể vẫn chưa trấn áp được các người, nhưng ta tin, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta có thể áp chế tất cả các người, nếu ai cả gan phản bội ta, làm ra chuyện bất lợi đối với ta, cho dù là các người chạy trốn tới chân trời thì ta cũng sẽ bắt các người phải trả giá đắt, tiêu diệt dấu vết sinh mệnh của các người!”

Năm loại sinh mệnh không truyền ra dị niệm gì.

” Tốt lắm, lời xấu ta nói trước rồi. Hiện tại ta muốn thành luyện khí sư, nhưng ta đối với luyện khí lại hoàn toàn không biết gì cả, bên trong các người ai có thể giúp ta về phương diện này.”

” Ta có thể.”

Năm loại sinh mệnh, không ngờ đồng thời truyền đến tin, đáp ứng không ngờ nhất trí tới thần kỳ.

Thạch Nham trợn mắt há hốc mồm.

” Phương pháp Luyện chế của ta ta có thể cho người biết, Thánh Linh giáo dùng bí pháp gì để hình thành ta ta cũng có thể nói hết với người.” Thánh Linh Thần giải thích trước.

” Năm đó rất nhiều luyện khí sư đi tới địa tâm, mượn dùng nham thạch nóng chảy của địa tâm để luyện chế bí bảo. Ta được giấu kín trong nham thạch nóng chảy, cũng biết một số thủ đoạn luyện khí của luyện khí sư.” Địa Tâm Hỏa tỏ thái độ.

” Ta thì biết không nhiều lắm, nhưng biết một số phương pháp luyện chế của sinh mệnh chúng ta. Người của Thiên Cung cũng từng khắc một số trận pháp luyện khí trong cơ thể ta.” Rất bất ngờ, ngay cả Phệ Kim

Tâm cũng đáp lại, xem ra sau khi có được bất tử chi huyết, thái độ đối đãi với Thạch Nham của Phệ Kim Tâm cũng lặng lẽ có biến hóa cực lớn.

” Ta cũng có một số trận pháp luyện chế bí bảo.” Yêu trùng chi vương hồi tẩn.

” Ta có một số lạc ấn ký ức của luyện khí sư!” Huyền Băng Hàn Diễm truyền ra niệm đầu tự tin tràn đầy tự tin: “Nếu ta trực tiếp đưa những lạc ấn ký ức này vào trong đầu ngươi, ngươi có thể trở thành một luyện khí sư đủ tư cách.”

Thánh Linh Thần, Địa Tâm Hỏa, Phệ Kim Tâm, yêu trùng chi vương, Huyền Băng Hàn Diễm, năm loại sinh mệnh này Đồng thời truyền đến câu trả lời khẳng định, đều nói chúng biết một số ảo diệu có liên quan tới luyện khí.

Nhất là Huyền Băng Hàn Diễm, bởi vì từng bị một luyện khí sư chiếm linh hồn, nó và luyện khí sư đó tâm thần tương thông, có được đầy đủ phương pháp luyện khí của luyện khí sư đó, có thể nói là khiến Thạch Nham kinh hỉ nhất.

“Được! Tốt!”

Thạch Nham cười ha ha, chỉ cảm thấy vui sướng vô cùng, hắn muốn luyện khí nhưng bất hạnh là không có con đường nhập môn, cho nên mới hỏi năm loại sinh mệnh thể này, vốn hắn cũng không ôm kỳ vọng quá lớn. Dù sao năm loại sinh mệnh này đều không phải là nhân loại, hắn không cho rằng năm loại sinh mệnh này có thể giúp hắn được bao nhiêu.

Nhưng kết quả cuối cùng lại nằm ngoài ý liệu của hắn, mỗi một loại sinh mệnh không ngờ đều hoặc nhiều hoặc ít biết được một số phương pháp luyện khí.

” Bắt đầu từ Thánh Linh Thần, đem thủ đoạn luyện khí ngươi biết, dùng thần thức niệm đầu nhất nhất giảng thuật cho ta nghe cho ta nghe.

Ngồi ngay ngắn trong hầm. Thạch Nham khoe miệng mỉm cười, chờ linh hồn ý thức của Thánh Linh Thần.

Từng dòng linh hồn ý thức ghi lại đủ loại bí quyết ngưng luyện Thánh Linh Thần bắt đầu được quán nhập vào trong óc hắn.

Phương pháp Luyện chế Thánh Linh Thần là bí pháp quý giá của nhất của Thánh Linh giáo, trong Vô Tận hải. Trừ nhân vật cấp bậc giáo chủ của Thánh Linh giáo ra thì ngay cả trưởng lão tu vi cao thâm cũng không thể có được chi tiết xác thực.

Thánh Linh Thần này thân là kết tinh tinh hoa của luyện chế, nó biết chi tiết luyện chế, từng tia linh hồn ý thức từ chỗ nó tới đây, hình thành từng đạo sợi tơ ký ức trong óc Thạch Nham. Trực tiếp thể hiện chi tiết bí ẩn trong đó trong óc Thạch Nham.

Phương pháp luyện chế Thánh Linh Thần cực kỳ huyền diệu, không ngờ là là thu thập các loại yêu thú kỳ lạ, tinh phách của vô giả nhân loại, dùng một số dị bảo thuộc tính âm hàn, luyện trong Huyền Âm đỉnh, do hơn mười tên cao thủ niết bàn, thiên vị, Thần cảnh của Thánh Linh giáo đồng thời phát lực, ký thác ý niệm của mình vào trong đó, nuôi dưỡng tinh phách hỗn tạp trong đỉnh lô. Trải qua nhiều năm thổi luyện trưởng thành, dẫn động thiên lôi tia chớp, khu trừ tạp chất, mới dần dần thành hình.

Thánh Linh Thần một khi sinh ra ý thức của mình. Tất cả giáo đồ của Thánh Linh giáo sẽ đem tín ngưỡng chi lực ký thác lên nó, cung cấp dị lực cuộn cuộn không ngừng cho Thánh Linh Thần, gia tốc sự trưởng thành của Thánh Linh Thần, để Thánh Linh Thần dần dần hấp thu tụ tập thiên địa nguyên khí, trải qua hơn mấy năm tích lũy mới chậm rãi hình thành Thánh Linh Thần.

Loại phương pháp luyện khí này có thể nói là một con đường kỳ lạ, rất khác thủ đoạn luyện khí bình thường.

Dùng tinh phách để luyện, thu thập tín ngưỡng chi lực, từ thiên địa nguyên khí đến dần dần ngưng luyện, còn cần dựa vào thiên lôi khu trừ tạp chất, sự ảo diệu trong đây rất khó dùng lẽ thường để suy nghĩ.

Cảm thụ được từng dòng niệm đầu tinh thuần. Thể ngộ sự chí lý và thần bí rờn rờn trong đó, Thạch Nham về mặt kinh hãi, lộ ra vẻ mặt rung động, yên lặng thể ngộ.

Không biết qua bao lâu, Thánh Linh Thần không còn ký ức truyền đến nữa, Thạch Nham đang sa vào tình trạng luyện khí huyền ảo, đối với tình trạng của ngoại giới thì hoàn toàn không biết gì cả, cả người tỏa ra thần thái thần kỳ, toàn tâm thể ngộ. Lý giả loại phương pháp luyện khí thần kỳ này.

Một bức họa cuộn tròn mới tinh được tựa hồ đang từ từ trải ra trong đầu hắn, thông qua đủ loại chi tiết luyện chế Thánh Linh Thần, hắn đối với thiên địa chí lý có nhận thức càng sâu hơn một tầng.

Vận dụng năng lượng thiên địa, khắc trận pháp cổ của luyện khí, trong trận pháp ẩn chứa đủ loại chí lý huyền diệu, đây kỳ thật cũng là một loại vận dụng ý cảnh. Trong Thiên vị cảnh, mỗi một lần đột phá cảnh giới, không đơn giản dựa vào tích lũy tinh nguyên, nhận thức và nắm giữ đối với các loại ý cảnh vũ kỹ mới là mấu chốt đột phá. Hắn có bình cảnh, thủy chung không có được phương pháp giải quyết, thông qua chuyển vận ảo diệu về luyện khí của Thánh Linh Thần lần này hắn lơ mơ cảm thấy có lẽ thông qua luyện khí, có thể giúp hắn đột phá trên cảnh giới, đạt được lợi ích cực lớn.

Sa vào loại tình trạng này không biết bao lâu, hắn mới dần dần tỉnh dậy.

Mở mắt ra, hắn nhìn thấy năm loại sinh mệnh vẫn đang ở trước mắt hắn, trong đó Thánh Linh Thần không hề có ý thức truyền tới nữa. Địa Tâm Hỏa thấy hắn tỉnh lại thì thông báo với hắn một tiếng, cũng bắt đầu truyền đến một số thủ đoạn luyện khí mà nó biết.

Rất nhiều luyện khí sư khi luyện chế bí bảo đều sẽ tới chỗ có địa hỏa, mượn dùng địa hỏa để tận lực rút ngắn quá trình luyện khí, địa hỏa so với nhân hỏa thì mãnh liệt hơn, lợi dụng địa hỏa để luyện khí so với nhân hỏa thì thích hợp hơn, luyện khí sư này ở trong núi lửa vạn năm mượn dùng nham thạch nóng chảy để luyện khí, đem rất nhiều chi tiết và thủ đoạn luyện khí đều thể hiện ra ở đó. Địa Tâm Hỏa có tri giác sinh mệnh, dưới lòng hiếu kỳ đã ghi nhớ rất nhiều thủ đoạn của luyện khí sư. Nó tuy rằng không biết những thủ đoạn luyện khí này dùng để làm gì, nhưng cũng biết đây là một loại kinh lịch phi thường quý giá.

Luyện khí sư dám vận dụng Địa Tâm Hỏa để luyện khí, nói như vậy, cảnh giới cũng không quá thấp, thủ đoạn luyện khí của những người này đều có chút tinh tú. Địa Tâm Hỏa chuyển vận những thủ đoạn luyện khí này cho Thạch Nham, trong đó còn có vài loại phương thức luyện khí chủ yếu và trận pháp mà luyện khí sư thường dùng. Thạch Nham tuy rằng biết trận pháp cực kỳ huyền ảo cũng rất khó lĩnh ngộ triệt để, hắn chỉ có thể hết sức nhớ kỹ, khắc những ký ức này ở sâu trong linh hồn.

Qua một lúc lâu, Thạch Nham tỉnh lại rồi nhìn về phía Phệ Kim Tàn.

Phệ Kim Tàn truyền tin.

Nó thân là yêu thú, phương pháp luyện khí nó biết đều có liên quan tới yêu thú.

Đó là bí quyết luyện chế yêu thú mà võ giả của Thiên Cung dùng, trước tiên dùng thần thức niệm đầu dung nhập vào trong linh hồn của yêu thú, mượn dùng tài liệu mà yêu thú thích dần dần có được hảo cảm của yêu thú, dùng tinh huyết để nuôi nấng yêu thú, từng chút đạt thành liên hệ với yêu thú. Khiến yêu thú vận dụng máu tươi và thần thức của võ giả, cuối cùng thì khiến yêu thú trở thành một bộ phận của võ giả.

Thủ pháp luyện yêu của Thiên Cung rất khác phương thức luyện khí bí bảo của luyện khí sư bình thường.

Thạch Nham cẩn thận cân nhắc chi tiết một phen, phát hiện đối với hắn lúc này thì luyện khí cũng không giúp được gì lớn.

- c

Nó thân là yêu thú, phương pháp luyện khí nó biết đều có liên quan tới yêu thú.

P

hệ linh hồn huyết mạch, có thể trở thành chủ nhân của Hắc Giao, cùng trưởng thành với Hắc Giao. Cái này gọi là phối hợp, chính là từ khi sanh ra đã sinh hoạt tại cùng nhau, sinh mệnh tương liên, trong đó có liên hệ cực kỳ huyền ảo, chúng ta khó có thể lý giải được.”

” Có cái gì khác với yêu thú phục tùng chúng ta?”

” Đương nhiên là có khác nhau rồi. Loại phối hợp này là tính mạng tương liên, nếu Hắc Giao tử vong, tộc nhân của Hắc Giao tộc thân là chủ nhân cũng sẽ nhất tịnh chết đi. Tương ứng, nếu tộc nhân của Hắc Giao tộc thân là chủ nhân chết đi thì yêu thú Hắc Giao phối hợp với họ cũng sẽ chết.” Lý Phượng nhi vẻ mặt nghiêm nghị: “Loại phối hợp này rất thần kỳ, nghe nói có thể khiến chủ nhân và Hắc Giao thực sự khớp lại làm một, phát huy thực lực lớn nhất. Tộc nhân của Hắc Giao tộc có thể phối hợp với Hắc Giao cũng không nhiều, nhưng mỗi một người đều là trụ cột của Hắc Giao tộc. Hắc Giao tộc ở trong các tộc dưới đáy biển thì nhân số xem như rất ít, toàn bộ tộc nhân của Hắc Giao tộc ở Vô Tận hải nghe nói cũng chỉ có khoảng người. Nhưng mỗi một tộc nhân của Hắc Giao tộc đều lợi hại hơn các hải tộc nhân khác ở cảnh giới ngang nhau rất nhiều, có yêu thú Hắc Giao phối hợp thì càng thêm đáng sợ!”

Thạch Nham ngạc nhiên, sửng sốt một chút rồi nói: “Nói như vậy, tộc nhân Hắc Giao tộc có yêu thú Hắc Giao phối hợp chẳng phải là có thực lực khiêu chiến vượt cấp vô giả khác ư?”

“Đúng là như vậy.” Lý Phượng nhi ngưng trọng gật đầu: “Cho nên người nghĩ lại đi, Nộ Lãng có tu vi Thông thần tam trọng thiên chi cảnh, lại có yêu thú Hắc Giao bát cấp phối hợp, thực lực chân chính của hắn đáng sợ cỡ nào, người có thể tưởng tượng được chứ?”

Thạch Nham kinh ngạc nói: “Nộ Lãng đó chẳng lẽ còn đáng sợ hơn Xích Diêm, Ba Tuần ư?”

“Chưa giao thủ thì rất khó nói.” Lý Phượng nhi vẻ mặt nghiêm nghị, suy nghĩ trong chốc lát rồi mới nói: “Theo ta thấy đó Nộ Lãng đó nếu thực sự giao thủ với Xích Diêm, Ba Tuần thì khả năng thắng lợi của chắc lớn hơn một chút. Cho dù là Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên ở thời kì toàn thịnh cũng không dám tìm hải tộc gây phiền toái, chính là bởi vì dưới đáy biển có Nộ Lãng.”

“Vậy theo như người nói thì Nộ Lãng chẳng phải là đệ nhất cao thủ chân chính của dưới đáy biển và trên mặt biển của Vô Tận hải ư?”

” Người dưới đáy biển đều cho rằng như vậy. Bất luận là hải tộc dưới đáy biển hay là nhân loại tới thành hoang sinh sống đều cho rằng Nộ Lãng chính là đệ nhất cao thủ danh phù kỳ thực. Cho rằng Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên cũng không phải là đối thủ của hắn. Cũng may hải tộc nhân không có bí bảo thuận tay, nếu Nộ Lãng thực sự có bí bảo thánh cấp, ta nghĩ ngay cả người trên mặt biển cũng sẽ coi hắn là đệ nhất cường giả của Vô Tận hải.” Lý Phượng nhi nói.

Sắc mặt Thạch Nham khê biến.

” Thái gia gia năm đó thật đúng là can đảm thật.” Nửa ngày sau hắn mới cảm thán: “Dám làm găng với người như thế, ta thấy lá gan của thái gia gia e là đệ nhất Vô Tận hải. Ha ha, thực lực chân chính không ngờ có thể ở Chân thần cảnh, Nộ Lãng này quả nhiên đáng sợ, chẳng trách ngay cả Ngân Huy bướng bỉnh bất tuân cũng phải cam bái hạ phong.”

” Đó là đương nhiên rồi. Nộ Lãng nếu đã lên tiếng thì tộc nhân của Ngân Sa tộc, Xà Nhân tộc, Thủy Hạc tộc cũng đều phải ngoan ngoãn nghe lời, tất cả hải tộc nhân đều biết Nộ Lãng tồn tại mới là sự bảo đảm thái bình cho hải tộc, biết chỉ cần Nộ Lãng khoẻ mạnh một ngày thì vô giả của Vô Tận hải vốn không có gan có chủ ý với hải tộc.”

Lý Phượng nhi cười khanh khách nhìn về phía hắn: “Giờ biết Nộ Lãng lợi hại thế nào rồi chứ? lát nữa nếu người nhìn thấy Nộ Lãng thì cần phải cẩn thận một chút, hắn không phải là Bào Văn, Bào A, người cho dù là mượn dùng lực lượng khác để đạt tới tu vi Thông Thần cảnh cũng tuyệt đối không thể là đối thủ của hắn.”

“Ừ, ta sẽ cẩn thận.” Sờ sờ mũi, Thạch Nham gật đầu bắt đầu đi.

Trước khi tới đây, hắn thật sự không đánh giá Nộ Lãng quá cao, cảm thấy Nộ Lãng nhiều nhất cũng chỉ có thực lực như Xích Diêm, Ba Tuần, nhưng hiện tại nghe Lý Phượng nhi giải thích như vậy, hắn mới biết được Nộ Lãng có lẽ còn lợi hại hơn Xích Diêm, Ba Tuần, cái này khiến hắn có chút cẩn thận hơn.

Từ lúc Xuất đạo đến nay, võ giả mạnh nhất hần từng gặp đó là Ma Đế Xích Diêm.

Lúc trước ở Viên La hải vực, Xích Diêm vừa xuất thủ đã thể hiện ra lực lượng cường hãn, khiến hần vẫn ghi nhớ rất kỹ.

Ngay cả hiện tại nhớ lại thủ đoạn kinh thiên của Xích Diêm hần cũng có chút trong lòng lạnh toát, biết cho dù là hần mượn dùng toàn bộ lực lượng e là cũng khó chiếm được tiện nghi từ trong tay Xích Diêm.

Bởi vì nhận thức rõ ràng đối với chuyện này, bước vào thiên vị cảnh, sau khi Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, Thánh Linh Thần đều khôi phục sức khỏe, hần cũng không liều lĩnh tới Hoàn La hải vực tìm Xích Diêm báo thù.

Hần không phải người lỗ mãng.

Không có nắm chắc thì hần sẽ không xằng bậy, so sánh với cường giả đỉnh phong thì hần lúc này vẫn còn thiếu nhiều, nhưng hần cũng có ưu thế.

Đó là vũ hồn thần bí.

Vũ hồn có được lúc mới tới thế giới kỳ dị này có khả năng vô hạn, có thể dễ dàng tốc độ đột phá cảnh giới của hần trên diện rộng, hần biết thứ hần thiếu hiện giờ là thời gian và ma luyện.

Chỉ cần cho hần thời gian, không lâu nữa hần sẽ có thể bước vào một thiên địa hoàn toàn mới.

Một ngày kia, hần tuyệt đối có thể hơn cả Xích Diêm, giải quyết đoạn cừ hận đó.

Hần có sự tự tin này.

“Ài, Nộ Lãng đã rất đáng sợ rồi, nếu người lần này thật sự có thể giúp hần luyện thành bí bảo, hần e là thật sự sẽ thành thiên hạ.” Lý Phượng nhi bất đắc dĩ cười khổ: “Đến lúc đó, không biết Nộ Lãng còn tình nguyện đứng ở dưới đáy biển hay không. Hiện giờ tình thế của Vô Tẫn hải phức tạp như vậy, hần nếu muốn tới Vô Tẫn hải làm âm ỉ thì e là không có bao nhiêu người có thể ngăn cản được hần.”

Thạch Nham nhướng mày.

Đây cũng là một vấn đề.

Hắc Giao tộc không phải chỉ có thể sinh hoạt tại dưới đáy biển, nếu trên mặt biển có chỗ sinh hoạt thích hợp thì Hắc Giao tộc cũng có thể lên mặt biển mà sống.

Nộ Lãng ở hải tộc có địa vị thống trị tuyệt đối, nếu hần có dã tâm với Vô Tẫn hải thì hần có thể suất lĩnh cao thủ hải tộc trực tiếp giết vào Vô Tẫn hải, thừa dịp Vô Tẫn hải đang hỗn loạn giành một chén canh lớn cho hải tộc.

Cái này cũng không phải không có tiền lệ.

Truyền thuyết ở mấy ngàn năm trước, hải tộc từng liên thủ các tộc phát sinh đại chiến với võ giả của Vô Tẫn hải, muốn cướp lấy một mảng hải vực ở Vô Tẫn hải.

Trận đại chiến đó tuy rằng được võ giả nhân tộc đoàn kết nhất trí hóa giải, nhưng cũng nhưng cũng khiến võ giả của Vô Tẫn hải tổn thất đại lượng tinh nhuệ.

Sau Trận chiến ấy, hải tộc bị thua, lúc này mới chui vào dưới đáy biển mấy ngàn năm không lên mặt biển gây sự.

Hiện giờ hải tộc xuất hiện nhân vật kinh thiên như Nộ Lãng, hơn nữa có thể khiến tất cả hải tộc đều tin phục, nếu hần vung tay hô một cái, xuất phát từ lợi ích của toàn bộ chủng tộc thừa dịp Vô Tẫn hải đại loạn mưu đồ phía trên, đám người Ngân Huy, Lệ Toa, Bào A chắc sẽ nguyện ý xuất thủ.

” Quên đi, Vô Tẫn hải đã đủ rối loạn rồi, hơn nữa hải tộc cũng chưa chắc là họa hại cho nhân loại chúng ta.” Trầm ngâm một chút, Thạch Nham an ủi mình: “trên Mặt biển có Xích Diêm, có Ba Tuần, còn có Tào Thu Đạo, Dương Dục Thiên, thái gia gia nói không chừng cũng sẽ về rất nhanh. Nhiều cao thủ như vậy, Nộ Lãng đó cho dù là đi lên mặt biển thì cũng khó mà áp chế được cục diện, hần nhiều lắm là chỉ khiến Vô Tẫn hải loạn thêm một chút thôi.” Nghe Thạch Nham vừa nói như vậy, Lý Phượng nhi cũng chỉ có thể công nhận.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không bao lâu sau thì hiện thân phía trước dãy núi lửa chết.

” Người của Dương gia Thành hoang cầu kiến tộc trưởng Nộ Lãng.” Lý Phượng nhi hơi hơi cúi người rồi bỗng nhiên cao giọng hô.

Phía trước một tòa núi lửa chết, đột nhiên chui ra một con Hắc Giao chiều cao ba mươi thước, cả người giáp như thiết phiến màu đen, đầu có sừng lớn, con người to như quyền đầu, hung quang làm cho người ta sợ hãi.

Hắc Giao đó chính là một con thất cấp yêu thú, sau khi từ núi lửa chết thò ra thì con người màu đỏ cực lớn tàn bạo nhìn về phía Thạch Nham, Lý Phượng nhi.

Trên đầu Hắc Giao có một tộc nhân Hắc Giao tộc thiên vị cảnh ngồi ngay ngắn.

Hình thể của hắn và nhân loại giống nhau, chỉ là trên đầu có thêm một cái sừng nhọn màu đen dài nửa thước, người này làn da ngăm đen, lạnh lùng nhìn về phía hai người bọn Thạch Nham rồi thản nhiên châm chọc: “Tiểu bối của Dương gia các người có tư cách gì mà gặp mặt tộc trưởng của chúng ta? Cho dù là Dương Thanh để đích thân đến, tộc trưởng của chúng ta cũng không nhất định sẽ gặp hắn, các người thì dựa vào cái gì?”

“Dựa vào ta có thiên hỏa.” Thạch Nham nhếch miệng cười, bình tĩnh xò tay ra, chỉ thấy Địa Tâm Hỏa phút chốc bốc ra, lay động ánh lửa yêu dị trong nước biển, nước biển không ngừng bốc hơi lên, nhưng thiên hỏa thiêu đốt càng lúc càng vượng, không hề bị ảnh hưởng của nước biển.

455. Chương 454: Tiếng Tầm Truyền Xa

Tộc nhân của Hắc Giao tộc mắt bỗng sáng ngời.

Tin tức Nộ Lãng muốn luyện khí ngay cả Ngân Huy, Lệ Toa đều biết, thân là tộc nhân của hải tộc. Hắn tất nhiên cũng rõ.

Đáy biển không có hỏa diễm sơn mãnh liệt, bản thân Nộ Lãng vẫn vì hỏa viêm mà phát sầu, một đoạn thời gian gần đây tính tình rất nóng nảy, bởi vì luyện khí thất bại nhiều lần, rất nhiều tộc nhân của Hắc Giao tộc Đều bị hắn răn dạy.

Vừa nhìn thấy trong lòng bàn tay Thạch Nham bốc ra hỏa viêm hùng hực, vẻ mặt của người này chấn động, thái độ đột nhiên thay đổi.

” Thật sự là thiên hỏa ư?”

Hắn nhìn về phía Địa Tâm Hỏa trong lòng bàn tay Thạch Nham. Mở tâm thần, cảm thụ một chút, trong lòng cực kỳ khiếp sợ.

Thiên hỏa chính là hỏa viêm huyền ảo thần bí nhất thế gian, có ý thức sinh mệnh của mình, nhiệt độ so với địa hỏa thì cao hơn rất nhiều, có thể nói là hỏa chủng tốt nhất để luyện khí. Võ giả có thiên hỏa chỉ cần nguyện ý thì có thể dễ dàng trở thành một luyện khí sư lợi hại, được tất cả võ giả tôn kính.

Hỏa viêm mà Thạch Nham hiển lộ ra có nhiệt độ cao, là căn bản không che giấu được, cách xa nhau cả vài trăm thước Người này vẫn cảm thụ được một chút, cảm thấy cả người khô nóng khó nhịn.

” Có phải thiên hỏa hay không thì ta nghĩ người chắc có đáp án rồi.”

Thạch Nham bình tĩnh thu hồi Địa Tâm Hỏa, nhếch miệng cười: “Tộc trưởng của Các người lúc này cần nhất chắc chính là người như ta. Nếu ta ra tay giúp hắn, hắn muốn luyện chế bí bảo chắc sẽ không lại có vấn đề. Ừ, ta nghĩ người chắc có thể đi bấm bấm một tiếng rồi chứ hả.” Rất nhiều tộc nhân của Hắc Giao tộc từ trong các vật kiến trúc thò ra, từ xa xa nhìn về phía Thạch Nham, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thạch Nham vẻ mặt đạm mạc, trong lòng thì cực kỳ kinh ngạc.

Tộc nhân của Hắc Giao tộc từ miệng núi lửa chết hiển lộ ra chỉ có bảy tám mươi người, nhưng mà, mỗi một tộc nhân của Hắc Giao tộc đều có khí tức khổng lồ. Kém cỏi nhất là một người cảnh giới tu vi ở địa vị cảnh, niết bàn, thiên vị cảnh thì chỗ nào cũng có.

Ai cũng nói trong các tộc dưới đáy biển thì Hắc Giao tộc chính là chủng tộc cường hãn đệ nhất, mỗi một tộc nhân đều thực lực trác tuyệt, tu vi tinh trạm, hôm nay vừa thấy Quả nhiên danh bất hư truyền.

“Ừ, ta đi bấm báo đây.” Người đó không dám do dự, vỗ Hắc Giao rồi hóa thành hắc quang bay đi.

Người của Hắc Giao tộc trên Núi lửa chết ai nấy lạnh lùng nhìn Thạch Nham, Lý Phượng nhi, đánh giá hai người.

” Người chính là Thạch Nham?”

Một hán tử Hắc Giao tộc thân hình gầy yếu mặt đỏ nhìn hán trong chốc lát rồi tựa hồ nhớ tới gì đó, bỗng nhiên cao giọng hỏi.

Thạch Nham mỉm cười gật đầu.

Các tộc nhân của Hắc Giao tộc vẻ mặt chấn động, quang mang trong mắt đậm thêm.

Trong khoảng thời gian này, các tộc các tộc dưới đáy biển, thanh danh của Thạch Nham rất vang dội.

Dùng tu vi thiên vị cảnh đánh cho Bào Văn bị thương, cũng khiến Bào A công nhận địa vị thân phận của hán ở thành hoang. Ngay cả Ngân Huy, Lệ Toa cũng đồng ý, không quản tới chuyện của thành hoang nữa.

Tộc trưởng của ba tộc tán thành, lập tức đẩy Thạch Nham lên vị trí nổi bật, các hải tộc nhân Đều biết hiện giờ Dương gia, trừ Dương Thanh để ra thì lại nổi lên một thanh niên cường hãn. So với Dương Thanh để năm đó thì còn cuồng vọng hơn, tư chất cũng xuất chúng hơn.

Tên của Thạch Nham đã truyền khắp đáy biển, nghe nói người đến không ngờ chính là tiểu tử này. Tộc nhân của Hắc Giao tộc vẻ mặt động dung, đều âm thầm đánh giá hán, muốn xem thanh niên của Dương gia rốt cuộc có chỗ nào lợi hại.

Lý Phượng nhi ở bên cạnh hán, đối mặt với ánh mắt của các Hắc Giao tộc thì có vẻ không được tự nhiên.” Thạch Nham. Người lát nữa cẩn thận một chút, tuy rằng thanh danh của Nộ Lãng rất không tồi, nhưng người vẫn phải lưu tâm. Nếu Nộ Lãng sau khi người giúp hán thành công luyện chế bí bảo mà đột nhiên đối phó người thì ta sợ người rất khó đào thoát.”

“Ừ, ta sẽ Cẩn thận.” Nộ Lãng thân là tộc trưởng của Hắc Giao tộc, thân là đệ nhất cao thủ của hải tộc, trong mắt các hải tộc nhân thì có địa vị cao nhất. Từ trước tới giờ mọi người đều đánh giá về Nộ Lãng không tồi, nói Nộ Lãng không phải loại người âm hiểm giả dối, bình thường làm việc cũng rất quang minh lỗi lạc. Sẽ không làm ra chuyện quá đáng, nhưng Nộ Lãng dù sao cũng là hải tộc nhân.

Hải tộc nhân vẫn đề phòng võ giả trên mặt biển nếu nếu Nộ Lãng cảm thấy hán trong tương lai đủ để uy hiếp đến toàn bộ hải tộc, thăm sát hán trước một bước. Bóp chết hán từ trong nôi, giải quyết họa lớn cho hải tộc thì cũng không phải là chuyện không thể.

Nộ Lãng nếu thực sự làm như vậy, chắc tộc nhân của hải tộc tuyệt đối sẽ không lưu truyền tiếng xấu về hán.

” Tóm lại, mọi sự phải cẩn thận, ta sợ Nộ Lãng thực sự sẽ làm như vậy.” Lý Phượng nhi vẻ mặt lo lắng: “Năm đó gia chủ tự mình đến đấy, làm rất căng với Nộ Lãng, ta sợ Nộ Lãng sẽ ghi thù. Người đừng chọc giận hán, tốt nhất sớm làm xong rồi đi.”

” Ta biết nên làm như thế nào, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, vẫn phải mạo hiểm chút.”

Tộc nhân của Hắc Giao tộc vừa Rời khỏi đó rất nhanh lại quay trở về, hán vươn tay ra ý bảo Thạch Nham theo hán.

” Người đừng tiến vào Hắc Giao tộc, cứ chờ bên ngoài đi.” Thạch Nham dẫn Lý Phượng nhi một tiếng rồi bước vào lãnh địa của Hắc Giao tộc. Dựa theo sự dẫn đường của tộc nhân Hắc Giao tộc, bay tới miệng ngọn núi lửa chết của Nộ Lãng.

Từng tòa núi lửa chết lặng lẽ lướt qua dưới thân hán. Mỗi miệng núi lửa chết đều có một cỗ khí tức khổng lồ khiến cho người ta kinh hãi tồn tại, mặc dù là không để thần thức thăm dò, nhưng Thạch Nham cũng biết trong núi lửa chết chắc có yêu thú Hắc Giao ngủ đông.

Cũng chỉ có loại yêu thú khổng lồ như Hắc Giao, khí tức phát ra trên người mới có thể kinh người như vậy. Ít nhất có mười con Hắc Giao ở núi lửa chết phía dưới, Hắc Giao kém cỡ nhất cũng là lục cấp, đại đa số Hắc Giao đều thất cấp.

Thất cấp Hắc Giao, so với võ giả thiên vị cảnh của nhân loại thì lợi hại hơn rất nhiều, nhất là dưới đáy biển, có năng lực khống chế dòng nước. Man lực kinh người, chính là yêu thú khó đối phó nhất dưới đáy biển.

Cảm thụ trong chốc lát, Thạch Nham âm thầm kinh hãi, cũng có nhận thức sâu về Hắc Giao tộc hơn.

Thế lực của chủng tộc này e là so với Tào gia, Vô Hồn điện của Vô Tẫn hải còn đáng sợ hơn.

Hơn nữa còn chủng tộc dưới đáy biển như Ngân Sa tộc, Thủy Hạt tộc, Xà Nhân tộc, một khi bọn họ thò lên khỏi mặt biển, thực sự muốn xuống tay với nhân tộc thì trận chiến này cơ hồ còn chưa bắt đầu đã chú định kết cục rồi.

Hắn bỗng nhiên rất lo lắng, không biết quyết định giúp Nộ Lãng luyện chế bí bảo rốt cuộc có chính xác hay không.

“Đây rồi, tộc trưởng phân phó người tự đi xuống.” Tộc nhân của Hắc Giao tộc đó đưa Thạch Nham tới một miệng núi lửa chết rồi chỉ chỉ xuống phía dưới, ý bảo hắn một mình đi gặp Nộ Lãng.

” Đa tạ.”

Thu liễm sự lo lắng trong đầu, Thạch Nham nín thở ngưng thần. Âm thầm cảnh giác, chậm rãi đi xuống dưới miệng núi lửa chết.

Đi mất chừng một khắc hắn mới đến chân núi lửa chết này, nằm ngoài dự kiến của hắn, chân núi sáng ngời, trên vách núi đá khảm vô số tinh thạch chiếu sáng, khiến cho chân núi rộng lớn ngay cả chỗ tối nhất cũng nhận được ánh sáng.

Ở giữa có một cái đầm nham thạch nóng chảy cực lớn. Nhưng không có nham thạch nóng chảy, mà chồng chất vô số khối xích viêm tinh thạch.

Xích viêm tinh thạch chính là khoáng thạch cực nóng, dưới sự thúc dục của năng lượng sẽ bốc ra hỏa viêm mãnh liệt, mỗi một khối xích viêm tinh thạch đều có thể cung cấp năng lượng hỏa viêm cực lớn.

Vô số khối xích viêm tinh thạch, này đầy đầm nham thạch nóng chảy, khi không có năng lượng rót vào, xích viêm tinh thạch này chỉ tản mát ra hồng quang cực nóng.

Bên cạnh đầm nham thạch nóng chảy có đủ loại tài liệu luyện khí, có rất ít tinh thạch kim cương, có hàn, có lưu kim sa có có tinh thần ngọc.

Nhìn qua một chút, Thạch Nham giật mình.

Nhiều tài liệu luyện khí như vậy, mỗi một loại đều vô cùng trân quý. Chung quanh đầm nham thạch nóng chảy chồng chất các tài liệu luyện khí, có một số ngay cả Dương gia cũng không thu thập được, những tài liệu luyện khí này nếu lấy ra sẽ khiến cho võ giả thiên vị cảnh điên cuồng.

Cho dù là ở trên Vô Tẫn hải, cũng có rất nhiều tài liệu luyện khí trăm năm khó gặp.

Các tài liệu luyện khí đều được bày đầy đầm nham thạch nóng chảy. dưới sự chiếu rọi của tinh thạch chiếu sáng. Phóng xuất ra hào quang mộng ảo say lòng người.

”Nộ Lãng tiền bối thật sự là tài đại khí thô, nhiều tài liệu luyện khí như vậy, không biết rốt cuộc muốn luyện chế bí bảo kinh thiên động địa nào.

Thạch Nham hít sâu một hơi, mỉm cười, nhìn quanh bốn phía rồi nói.

Nộ Lãng vẫn chưa hiện thân.

Nhưng mà, hắn biết Nộ Lãng chắc ở ngay đây, chỉ có điều đã thu liễm khí tức, che giấu tung tích, khiến hắn không phát giác ra thôi.

Từ khi tiến vào chân núi hần tuy rằng không nhìn thấy Nộ Lãng, nhưng lại nhạy cảm lại nhạy cảm nhận thấy được có người đang âm thầm quan sát hần.

Khi hần đang nhìn về phía tài liệu luyện khí, Nộ Lãng chắc cũng từ một nơi bí mật gần đó nhìn hần. Nhìn nhất cử nhất động của nhất cử nhất động, thấy rõ tu vi cảnh giới của hần để phỏng đoán tính cách của hần.

“Tiểu tử ngươi lá gan không nhỏ, dám lẻ loi một mình xuống dưới này, chẳng lẽ ngươi không sợ ta giết ngươi ư?”

Một thanh âm tục tăng đột nhiên từ chân núi truyền đến, quanh quẩn không dứt, chấn cho loạn thạch ở chân núi rơi lả tả.

Thạch Nham chỉ cảm thấy trong màng tai truyền ra tiếng ầm ầm. trong óc tất cả đều là thanh âm tục tăng này, ngay cả thức hải cũng bị ảnh hưởng, bỗng nhiên chấn động.

Tâm thần run lên, hần vội vàng một lần nữa thu lại thần thức. Bảo trì cho thức hải không chịu ảnh hưởng.

Ngũ Ma Ngũ đông trong thức hải không ra trong tiếng ầm này tựa hồ hơi hơi run rẩy, rồi chợt lại khôi phục bình tĩnh.

Ở đầm lầy dị địa đó, Ngũ Ma Cấn nuốt các hư linh. Như là bắt đầu tiến hóa. Quá trình này phi thường chậm, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa xong.

Cẩn thận thể ngộ một chút, phát hiện Ngũ Ma không có dấu hiệu thức tỉnh, Thạch Nham không khỏi có chút thất vọng.

“Sợ cái gì.” Cười cười, hần nhìn về phía xích diêm tinh thạch trong đầm nham thạch nóng chảy: “Với Phẩm hạnh của Nộ Lãng tiền bối chắc sẽ không xuống tay với một văn bối như ta, huống chi văn bối lần này tới đây thuần túy là một phen hảo ý. Ta nghĩ Nộ Lãng tiền bối chắc sẽ đối đãi thật tốt với ta mới đúng.”

“Tiểu tử, trên người ngươi thực sự có thiên hỏa ư?” Thanh âm của Nộ Lãng lại một lần nữa vang lên.

“Không có thiên hỏa thì ta tuyệt đối không dám tới.” Giang hai tay. Địa Tâm Hỏa đột nhiên bốc ra. Hỏa viêm nóng rực vừa ra, xích viêm tinh thạch trong đầm nham thạch nóng chảy như là bị hỏa viêm châm lửa, đột nhiên phóng xuất ra hỏa diễm ngập trời, lập tức bao trùm toàn bộ chân núi.

Xích viêm tinh thạch gặp được năng lượng hỏa viêm thì sẽ cháy mạnh hơn. Thân là thân là thiên hỏa, vừa phát lực đã kích phát tiềm lực của xích viêm tinh thạch.

Nhiệt độ ở Chân núi trong khoảnh khắc đã tăng lên tới mức cực kỳ khủng bố.

“Quả nhiên là thiên hỏa.”

Nộ Lãng quát lớn một tiếng, cuối cùng cũng hiện thân, đi tới trước người hần.

456. Chương 455: Thấy Rõ

Đây là một đại hán trung niên thân cao hai thước, làn da ngăm đen, mặt chữ quốc, mắt hần bắn ra thần quang, không giận mà uy.

Hần đi đến trước người Thạch Nham, lạnh lùng nhìn Thạch Nham một cái rồi nói: “Ngươi chính là Thạch Nham đó ư?”

“Ừ!”

” Không tồi.” Nộ Lãng gật đầu, hừ một tiếng: “Dùng tu vi thiên vị cảnh mà có thể khiến hai huynh đệ Bào Văn và Bào A chịu thua, xem ra Dương gia quả nhiên lại có một võ giả lợi hại rồi. Số phận của Dương Thanh đế không tồi, sau khi thân hãm Ma Vực còn có một tiêu tử như ngươi lấp vào chỗ trống cho hần.”

Thạch Nham cười cười, cũng không nói nhiều.

” Ngươi tới nơi này là muốn giúp ta luyện khí, để ta tán thành địa vị bá chủ của Dương gia các người ở thành hoang ư?”

“Ừ.”

” Đó là việc nhỏ, chỉ cần ngươi khiến ta hài lòng thì ta có thể đáp ứng ngươi.”

” Đa tạ.”

” Ta không thích người khác nhìn ta luyện khí. Ngươi nói với thiên hỏa một tiếng rồi ta sẽ giam cầm ngươi.”

Sắc mặt hơi đổi, Thạch Nham trầm ngâm một chút rồi đồng ý: “Được.”

Nói xong, hắn liên hệ với Địa Tâm Hỏa, bảo nó lưu ý Nộ Lãng, phối hợp với hắn, giúp hắn hoàn thành luyện khí.

Địa Tâm Hỏa hồi tẩn tở về đã minh bạch.

Nộ Lãng nhìn thấy thiên hỏa bùng bùng phía trên xích viêm tinh thạch, phóng xuất ra hỏa viêm cực nóng thì bỗng nhiên vươn tay ra tóm lấy.

Từng vầng quang màu đen từ phía trên rơi xuống, trong nháy mắt đã bọc lấy Thạch Nham, trong u quang màu đen, hắn không nhìn thấy động tĩnh bên ngoài, thần thức cũng không xuyên thấu qua được, giống như là bị một nhà giam tối om giam lại.

Thị giác, thính giác, thần thức và xúc giác đều bị che đi.

Nộ Lãng Thông thần tam trọng thiên chi cảnh vừa ra tay đã khiến cho Thạch Nham trong lòng kinh hãi, biết nhân vật loại cấp bậc này thực sự là hắn tạm thời không thể ứng phó được.

Trước khi hắn tới cũng nghĩ Nộ Lãng có lẽ sẽ làm như vậy. Cho nên cũng không bất ngờ.

Ở trong màn hào quang màu đen này, hắn khoanh chân ngồi xuống, thu liễm tâm thần, bắt đầu để ý thức niệm đầu rơi vào trong kí ức quang đoàn.

Đó là kinh nghiệm luyện khí cả đời của một luyện khí sư thánh cấp.

Trong khoảng thời gian này, chỉ cần hơi nhàn hạ là hắn sẽ đắm chìm vào đó, toàn lực lĩnh ngộ thủ đoạn luyện khí.

Từng dòng ký ức niệm đầu hoạt động ở trong đó, chiếu ra một vài hình ảnh luyện khí quý giá, hắn đang lặng lẽ tiến bộ, lĩnh ngộ thủ pháp luyện khí mỗi lúc một sâu hơn.

Thời gian trôi qua.

Cũng không biết qua bao lâu, hắn bỗng nhiên nhận thấy màn hào quang bao phủ toàn thân hắn đã biến mất.

Ánh sáng lại hiện ra.

Mở mắt ra, hắn nhìn về phía trước, phát hiện xích viêm tinh thạch trong đầm nham thạch nóng chảy đều bị đốt cháy thành tro rồi.

Phía trên đầm nham thạch nóng chảy, thiên hỏa lặng lẽ bùng bùng, lập tức truyền đến một dòng niệm đầu cho hắn: “Hắn luyện chế một tam xoa kích, dùng các loại kim loại khoáng thạch hiếm quý dung luyện mà thành, tuy rằng không có luyện chế bất kỳ trận pháp nào, nhưng cực kỳ trầm trọng, vũ khí như vậy rất bất phàm.”

Thạch Nham khẽ gật đầu.

Địa Tâm Hỏa hóa thành một ánh lửa, biến mất trong Huyết Văn Giới, tâm thần dò xét một chút. Hắn liền nhìn về phía Nộ Lãng đang ngồi trên đầm nham thạch nóng chảy, cười bảo: “Chúc mừng.”

Nộ Lãng bữu môi Hừ một tiếng rồi phất tay nói: “Ngươi đi đi, Hắc Giao tộc chúng ta sẽ không xen vào chuyện của thành hoang nữa. Tất cả vẫn như cũ.”

” Nộ Lãng tiền bối.” Thạch Nham hít sâu một hơi, không lập tức rời đi mà cười hỏi: “Hiện giờ Vô Tẫn hải là một mảng hỗn loạn, Minh nhân, Ma nhân hoạt động ở Viên La hải vực, Già La hải vực, giao chiến với võ giả nhân loại trên Vô Tẫn hải, tình thế ở vào trạng thái giằng co, không biết ngươi thấy việc này thế nào?”

“Có liên quan gì tới ta.” Nộ Lăng trợn mắt lên, không kiên nhẫn nói.

” Người cảm thấy cuối cùng sẽ là Ma nhân, Minh nhân thắng lợi hay là võ giả của Vô Tẩn hải thủ thắng.” Thạch Nham rất kiên nhẫn: “Tiền bối tu vi tinh trạm, ánh mắt độc đáo, chắc có giải thích cao siêu, không biết có thể nói ra nghe thử không?”

“Ta kệ là ai thắng, chỉ cần đừng quấy rối đáy biển của ta thì ta không quan tâm.”

Nộ Lăng hừ một tiếng. Giống như không có hứng thú với động tĩnh trên mặt biển, lạnh lùng nhìn hấn rồi lạnh giọng nói: “Tiểu tử, người rào trước đón sau, rốt cuộc là muốn nói gì?”

” Không biết tiền bối có tính toán lên mặt biển không?” Sắc mặt Thạch Nham hơi trầm xuống, lạnh lùng nói.

Quang trong mắt Nộ Lăng chợt lóe rồi biến mất, cười lạnh, lắc đầu không nói.

“Ta nếu là tiền bối thì vào thời khắc Vô Tẩn hải hỗn loạn như lúc này, tuyệt đối sẽ không an phận ở lại dưới đáy biển.” Thạch Nham nhếch miệng, nói: “Ta sẽ từng thời từng khắc chú ý tới tình huống bên trên, chờ hợp thời tốt nhất, có thể chờ hai bên lưỡng bại câu thương rồi xuất thủ, cũng có thể liên hợp với một phương trong đó tiêu diệt một phương khác, thu hoạch lợi ích.”

Nộ Lăng mắt lộ hung quang: “Tiểu tử người cho rằng ta sẽ làm thế nào?”

Lắc đầu, Thạch Nham nói: “Ta không biết, nhưng ta nếu là tiền bối thì khẳng định sẽ không yên lòng với hiện trạng thế này, dù sao Vô Tẩn hải lúc này đang loạn thành một đồng, mà dưới đáy biển thì thái bình ổn định, cơ hội ngàn năm một thuở ở ngay trước mặt, ta nếu là tiền bối thì sẽ không thể không động tâm.”

Nộ Lăng bình tĩnh không nói gì.

” Văn bối cáo từ.” Thạch Nham chấp tay. Xoay người hành lễ rồi mỉm cười nói: “Nếu tiền bối muốn liên thủ với một phương nào, nếu có thể thì hy vọng sẽ nghĩ tới Dương gia của chúng ta. Dương gia chúng ta tạm thời tuy rằng không thể hiện ra đủ năng lực, nhưng ta nghĩ tiền bối sớm muộn gì cũng có thể nhìn thấy thực lực của Dương gia chúng ta.”

Nói xong, hấn cũng không chờ Nộ Lăng tỏ thái độ đã dựa theo đường cũ mà về.

Nộ Lăng hai mắt lóe hung quang. Lạnh lùng nhìn thân ảnh của hấn càng lúc càng xa, bỗng nhiên nhếch miệng bật cười: “Lá gan của tiểu tử này không nhỏ, dã tâm cũng khá lớn, đáng tiếc thực lực còn kém lắm. Nếu Dương Thanh đế đích thân đến thì ta cũng có thể suy nghĩ một chút, nhưng người thì còn chưa đủ tư cách.”

Thạch Nham tất nhiên không nghe được những lời này của hấn.

Ba gã tộc nhân Thông Thần cảnh của Hắc Giao tộc từ trong bóng tối thò ra, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Thạch Nham biến mất.

” Tộc trưởng, lá gan của tiểu tử này đích xác đủ lớn, chẳng những dám một mình xuống đây, lại còn rào trước đón sau, muốn liên thủ với hải tộc chúng ta. Theo ngày tháng, kẻ này tất nhiên sẽ là một kiêu hùng của Vô Tẩn hải. Có lẽ có thể như Tào Thu Đạo, Dương Thanh đế, hùng bá một phương.”

Một tộc nhân Hắc Giao tộc béo trằm ngâm một chút rồi bỗng nhiên nói.

Nộ Lăng gật đầu: “Hấn chẳng những có dã tâm, hơn nữa tựa hồ không sợ người ta nói ra nói vào, không chú trọng quy củ. Không hề có quan niệm cũ về chủng tộc. Liên thủ với hải tộc chúng ta, tiểu tử này không ngờ không sợ bị người ta phỉ nhổ. Trong mắt những người trên mặt biển, Liên thủ với người ngoại tộc đều là người vạn ác không từ, hấn không ngờ dám có suy nghĩ này, đích xác khiến ta rất kinh ngạc.”

” Năm đó Dương Thanh đế đến gặp mặt tộc trưởng, tộc trưởng muốn liên thủ với Dương gia của hấn, mưu đồ Vô Tẩn hải, lại bị Dương Thanh đế cự tuyệt, nói hai tộc thế bất lưỡng lập, tuyệt đối không thể cùng tồn tại trong một mảng hải vực. Dương Thanh đế cực kỳ coi trọng phân biệt chủng tộc, cho rằng trừ nhân tộc ra thì các chủng tộc Khác đều là hạng người man di, không có tư cách sinh hoạt chung với nhân tộc.”

Tộc nhân Hắc Giao tộc thấp lùn cau mày Hừ một tiếng rồi nói: “Dương Thanh để ngoan cố, nói chỉ cần hắc còn ở Vô Tẫn hải thì chúng ta đừng hòng rời khỏi đáy biển, kiếm ăn trên mặt biển. Hiện giờ hắc bị giam cầm ở Ma Vực, bản thân khó bảo toàn. Dương gia đột nhiên mọc ra một tên tiểu bối không quan tâm tới lý niệm thế tục, đúng là dị loại, đáng tiếc hắc cũng không phải là người đứng đầu Dương gia, tu vi cũng yếu, bằng không tộc trưởng thực sự có thể cân nhắc một chút.”

“Ừ.” Một gã tộc nhân Hắc Giao tộc tu vi Thông Thần cảnh khác cũng gật đầu lên tiếng: “Nhân tộc đều bài xích hải tộc chúng ta, cảm thấy hải tộc chúng ta nên sống dưới đáy biển, nhưng lại không biết hải tộc chúng ta có rất nhiều chủng tộc, kỳ thật cũng nhắm tới sự màu mỡ trên mặt biển, cũng muốn định cư lâu dài trên mặt biển. Bất luận là Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên hay là thủ lĩnh của thế lực khác đều bị quan niệm này ảnh hưởng, coi hải tộc chúng ta là dị tộc, rất khó đi lại với chúng ta.”

” Tiểu tử này đích xác có chút đặc thù.” Nộ Lăng trầm ngâm một chút rồi lắc đầu nói: “Đáng tiếc cảnh giới của hắc không đủ cao. Dương gia lại nay không bằng trước, chúng ta kệ hắc.”

” Tộc trưởng, hắc vừa mới nói, Dương gia sẽ tái hiện trên Vô Tẫn hải, ta thấy, trong đó tựa hồ có một số tình huống chúng ta chưa nắm giữ được toàn bộ.”

” Đúng vậy, tiểu tử này cuồng vọng như vậy. Khẳng định có chỗ dựa. Chẳng lẽ Dương Thanh để đã thoát khốn ở Ma Vực rồi ư?”

Đồng tử Nộ Lăng co rút lại, nhíu mày: “Quản nhiều như vậy làm gì. Chúng ta tiếp tục tĩnh quan kì biến, tạm thời đừng tham dự. Chờ Minh nhân và Ma nhân lưỡng bại câu thương với võ giả của Vô Tẫn hải, rồi xem tình thế mà định, đây là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, tiền bối của chúng ta không thể thực hiện nghiệp lớn, chúng ta nói không chừng có thể thành công đó.”

Ba gã cao thủ hải tộc khác cũng đều vẻ mặt phấn chấn, hai mắt ánh hào quang.

Hải tộc sẽ không an lòng với hiện trạng, xem ra chúng ta phải sớm quyết định.”

Sau khi ra khỏi Hắc Giao tộc, Thạch Nham nhìn Lý Phượng nhi một cái, vẻ mặt ngưng trọng: “Nộ Lăng đã tâm bình khí yên, tuyệt đối sẽ không cam nguyện ở dưới đáy biển xem kịch, hắc đang chờ thời cơ thích hợp để suất lĩnh cường giả của các tộc hải tộc trực tiếp giết vào Vô Tẫn hải.”

” Hắc có thể đang đợi bên trên lưỡng bại câu thương.” Lý Phượng nhi nói.

” Tám chín phần mười là vậy.” Thạch Nham nghiêm mặt, nhìn về phía lãnh địa của Hắc Giao tộc rồi thở dài: “Hắc Giao tộc cực kỳ đáng sợ, nếu cộng thêm Thủy Hạt tộc, Ngân Sa tộc, Xà Nhân tộc, một cỗ lực lượng này không hề kém Minh nhân, Ma nhân, bọn họ so với Minh nhân, Ma nhân còn có ưu thế, tiến có thể công, lui có thể thủ, nếu phát hiện không ổn thì lập tức chui xuống đáy biển. Ở dưới đáy biển chúng ta rất khó đối phó được với bọn họ.”

” Xem ra tình thế của Vô Tẫn hải lại càng phức tạp hơn rồi.” Lý Phượng nhi cười khổ.

” Chúng ta không thể cứ ở mãi dưới đáy biển được. Ở thành hoang, tin tức truyền tới quá chậm, chúng ta cơ hồ bị vây trong trạng thái phong bế, đối với tình thế của Vô Tẫn hải cũng không thể ngay lập tức thấy rõ.” Trầm ngâm một chút, Thạch Nham vẻ mặt ngưng trọng nói: ”Phải về Vô Tẫn hải sớm một chút, ở thành hoang thì lưu lại nhân thủ trông coi là được, chúng ta chỉ có tới Vô Tẫn hải thì mới có cơ hội liên hệ với tộc nhân của Ma Vực.

” Việc này, ta không làm chủ được.” Lý Phượng nhi lắc đầu.

” Ta tìm đại bá nói chuyện.”

Ba ngày sau Thạch Nham về lại thành hoang, sau khi nhìn thấy Dương Trác thì Lập tức nói: “Chúng ta không thể cứ ở mãi thành hoang được, phải ra ngoài.”

” Vì sao?”

” Nộ Lăng có dã tâm xâm nhập Vô Tẫn hải, chỉ đang đợi thời cơ tốt, nếu không thể liên thủ với Nộ Lăng thì cũng chỉ có thể sớm phát tán tin tức này, để cho người khác lưu tâm hắc.”

457. Chương 456: Bát Hổ Tong

Sắc mặt Dương Trác trầm xuống, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng, thở ra một ngụm hàn khí, lắc đầu: “Hải tộc luôn có dã tâm với Vô Tẫn hải, chỉ bởi vì võ giả phía trên Vô Tẫn hải trước nay rất cảnh giác với hải tộc, hơn nữa Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên và cả thái gia gia của người tồn tại, hải tộc mới chịu an phận, hiện giờ Vô Tẫn hải đại loạn, Nộ Lăng nhìn thấy thời cơ ngàn năm khó gặp thì tất nhiên sẽ gây sóng gió.”

”Đại bá, người cũng đoán ra hải tộc sẽ không an phận ư?”

”Bọn họ đương nhiên sẽ không an phận.” Dương Trác vẻ mặt nghiêm lại, nói: “Mấy ngàn năm trước, hải tộc không phải chưa hề không hề động, nhưng chấm dứt với thất bại. Đó một lần giáo huấn rất đau, khiến hải tộc biết bọn họ muốn lên mặt biển thì phải trả cái giá đắt cỡ nào. Trận chiến ấy, tinh nhuệ của hải tộc tổn thất hơn phân nửa, một số chủng tộc nhỏ thì trực tiếp bị diệt tộc, lúc này mới đánh trống lui quân, nghìn năm qua cũng không dám lấn tấn nữa?”

“Hiện tại thì khác.”

”Đúng vậy, hiện tại đích xác đã khác. Minh nhân, Ma nhân đã tới Vô Tẫn hải, thái gia gia của người lại bị giam cầm ở Ma Vực. Vào thời khắc này, chỉ cần hải tộc có dã tâm, thì sẽ hoàn thành mục tiêu mà mấy ngàn năm trước tổ tiên của bọn họ không thực hiện được.” Dương Trác bất đắc dĩ thở dài: “Sự phát triển của triều hướng thời, xem ra không có lực lượng nào có thể ngăn cản được hải tộc. Như vậy, chúng ta tiếp tục ở lại thành hoang quả thật là không ổn.”

“Hả.”

”Ta an bài một chút, trong thời gian gần đây sẽ để mọi người của Dương gia bắt đầu thu nạp, lưu lại một bộ phận dưới đáy biển, còn lại thì từng nhóm lên mặt biển. Hạ Khinh Hậu đã sớm phái người nói, chỉ cần Dương gia chúng ta lên thì có thể tạm thời tới Hạ gia tìm bọn họ. Hiện giờ Hạ Khinh Hậu cho dù là ở Vô Tẫn hải cũng coi như hào hùng một phương rồi, đi lại với họ, cho dù là phải ứng phó với Vô Hồn điện, Bồng Lai thánh địa thì chúng ta cũng có thể có thời gian giảm xóc.”

Dương Trác trầm ngâm một chút rồi nói với hấn: “Người đừng quản quá nhiều, mấy ngày nay người nghỉ ngơi một chút đi, ta sẽ an bài tốt chuyện này, đến lúc đó chúng ta về Vô Tẫn hải.”

“Được!”

...

Thạch Nham quay về hầm.

Nhìn đồng vật tư khổng lồ rực rỡ muôn màu, vẻ mặt hấn bất đắc dĩ, có một loại cảm giác vô lực.

Tuy rằng tốc độ tiến triển tu vi của hấn đã cực kỳ nhanh rồi, nhưng mà so sánh với những cường giả như Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên thì vẫn kém rất nhiều. Xích Diêm, Ba Tuần, Minh vương, mỗi một người đều là cường giả kinh thế, tạm thời hấn không thể ứng phó được, mà Nộ Lăng cũng đã tâm bình khí an, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Ở trước mặt những cường giả này, hấn thật sự cảm thấy thực lực còn kém rất nhiều.

Phải mau chóng đề thăng cảnh giới lực lượng.

Hít sâu một hơi, hấn ngồi ngay ngắn trong hầm, bắt đầu nhíu mày khổ tư, tìm phương pháp để mau chóng đề thăng lực lượng.

Nhưng mà, bất kỳ một võ giả nào ở cửa ngõ thiên vị cảnh này muốn tiến bộ đều rất khó khăn, mỗi một lần tăng trưởng tu vi trừ phải có tinh nguyên hùng hậu chống đỡ ra thì còn cần cảnh giới ngộ đạo.

Về phương diện Tinh nguyên thì hấn không cần lo lắng, có thần bí vũ hồn, hấn chỉ cần muốn có tinh nguyên thì phương pháp rất đơn giản.

Giết người thật nhiều, ở trên chiến trường kịch liệt nhất hấp thu năng lượng tiêu cực, rất dễ dàng đạt được đủ tinh nguyên.

Nhưng cảnh giới ngộ đạo thì không có con đường nào để tìm, phải trải qua lĩnh ngộ từ từ, nghiêm túc quan sát lực lượng thiên địa mới có thể theo cơ duyên đi tới, nắm chắc, có thể nhìn trộm được ảo diệu của thiên địa chí lý.

Phương diện này không ai có thể giúp hắn được.

Cảnh giới chưa tới, cho dù là tích tụ tinh nguyên nhiều tới mấy cũng không dùng được, không thể để hắn tiến thêm một bước.

Cau mày, nhìn vật tư đầy đất, nhìn hai giới chỉ trên tay, hai mắt hắn lấp lóe không ngừng, đầu óc chuyển động rất nhanh.

Hắn nhìn về phía Huyết Văn Giới.

Mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Đã rất lâu rồi không trùng kích vách tường lực lượng tồn tại trong Huyết Văn Giới, phép vận dụng hai loại lực lượng tà dị nhất là bạo tẩu và sinh tử ấn này đều là khi hắn đột phá cảnh giới, từ trong Huyết Văn Giới

Ngân Huy cũng không chối từ, mỉm cười uống rượu, thỉnh thoảng lại tán thưởng thiếu nữ đó một tiếng, nói nàng ta xinh đẹp động lòng người, tương lai tất nhiên sẽ là một viên minh châu loá mắt của Ngân Sa tộc.

Dưới Khắc Lỗ, Ngân Huy xếp mười cái bàn thủy tinh, phía sau mỗi một cái bàn đều có mấy cao thủ của hải tộc.

Trong đó có tộc nhân của Hắc Giao tộc, cũng có tộc nhân của Xà Nhân tộc và Thủy Hạp tộc, những người này tu vi kém cỏi nhất cũng là niết bàn cảnh, đại đa số đều ở cấp bậc thiên vị, đều uống ngất nga ngất ngư, nói một số lời ngợi khen Khắc Lỗ, Ngân Huy, trường hợp rất hài hòa nhiệt liệt.

Thạch Nham ở phía sau vũ đài, rời xa trung tâm ăn uống linh đình, cau mày nhìn về phía Ngân Huy, đang cân nhắc nên tìm cơ gì để tới gần Ngân Huy hỏi vị trí của mộ địa hoang long.

Bỗng nhiên.

Một cỗ khí tức linh hồn quen thuộc từ phía sau Ngân Huy, Khắc Lỗ truyền đến, khiến đồng tử của hắn lập tức co rụt lại.

Chăm chú nhìn, hắn phát hiện phía sau Ngân Huy, Khắc Lỗ đứng sáu gã mang theo dấu lạ, thân thể bọc kín, trên người hai người ở trong đó rõ ràng truyền ra khí tức rất quen thuộc.

Tào Chỉ Lam! Phan Triết.

Thạch Nham động dung.

Năm đó ở trong Âm Mị tộc hắn từng lưu lại hồn chủng trong linh hồn của Tào Chỉ Lam, Phan Triết, tuy rằng hắn đã sớm giải trừ cấm chế, nhưng đối với linh hồn của Tào Chỉ Lam, Phan Triết thì vẫn rất quen thuộc, trong phạm vi nhất định hắn có thể cảm giác được sự tồn tại của hai người, chuẩn xác nhận ra hai người này.

Một nam một nữ Đầu đội dấu lạ tuyệt đối là Tào Chỉ Lam và Phan Triết.

Lãnh tụ kiệt xuất thế hệ mới của Tào gia, người nối nghiệp tương lai mà Bồng Lai bồi dưỡng, hai thanh niên tài tuấn của Vô Tẩn hải không ngờ xuất hiện ở lãnh địa của Ngân Sa tộc, tới nhà Khắc Lỗ.

Đây là tình huống gì?

Thạch Nham mặt âm trầm, trong lòng tràn ngập nghi hoặc, lạnh lùng nhìn về phía Tào Chỉ Lam, Phan Triết, lặng lẽ biến hóa phần mặt.

Chỉ một chớp, hai má hắn đã gầy đi, hốc mắt cũng sâu thêm vài phần, lộ ra vẻ hung ác nham hiểm.

Bất luận là Tào Chỉ Lam, hay là Phan Triết, đều phi thường quen thuộc đối với hắn, nếu để hai người này nhìn thấy hắn, bọn họ lập tức sẽ biết được thân phận của hắn.

Hắn tạm thời không muốn bại lộ, mà muốn ẩn nấp, xem Phan Triết và Tào Chỉ Lam muốn làm gì.

“Ê!”

Ngân Huy đang xã giao với Khắc Lỗ thỉnh thoảng khẽ quát một tiếng, ánh mắt như điện, bỗng nhiên nhìn về phía hắn.

Ánh mắt Ngân Huy bỗng lạnh, từ xa nhìn hắn, khóe miệng lộ ra một nụ cười băng hàn, nhưng lại vẫy tay với hắn.

Thạch Nham biến sắc.

” Không ngờ còn có bằng hữu từ xa tới, hắc hắc, thật là có lòng.” Ngân Huy mỉm cười, mắt sáng như đuốc, lướt qua các cao thủ của hải tộc, trực tiếp chiếu tới người hắn.

Ngân Huy đã nhìn ra sự nguy trang của hắn.

460. Chương 459: Dương Gia Thạch Nham

Thạch Nham bỗng nhiên xấu hổ.

Hắn và Ngân Huy chỉ gặp mặt một lần, hơn nữa hai bên cách nhau rất xa, hắn cho rằng Ngân Huy cho dù là gặp lại hắn thì cũng sẽ không nhận ra, cho nên mới cho nên mới thoải mái tới thịnh yến của Khắc Lỗ như vậy.

Nào ngờ Ngân Huy giỏi như vậy, cách xa như vậy mà nhìn hắn một cái không ngờ đã nhận ra hắn.

Ngân Huy vừa lên tiếng, các cao thủ hải tộc đều tập trung tầm mắt trên người hắn, ánh mắt kinh ngạc.

Ngay cả cao thủ nhân tộc Tào Chỉ Lam, Phan Triết sau khi Ngân Huy cười hô một tiếng thì cũng toàn bộ nhìn về phía hắn. Có điều Tào Chỉ Lam và Phan Triết không có tu vi của Ngân Huy, hơn nữa Thạch Nham đã cải trang này hai người này cũng không nhìn ra thân phận chân chính của Thạch Nham.

Khắc Lỗ sững sờ một chút rồi nhẹ giọng nói: “Tộc trưởng, vị thanh niên này là cao thủ nào của Ngân Sa tộc là chúng ta? Sao lạ mặt như vậy?”

”Hắn không phải là người của Ngân Sa tộc chúng ta.” Ngân Huy lạnh lùng cười, bình tĩnh nói: “Ta cũng hy vọng Ngân Sa tộc chúng ta có thể có một vị cao thủ thanh niên xuất chúng như vậy, đáng tiếc, Ngân Sa tộc của chúng ta vẫn chưa có phúc đó.”

Ngân Huy vừa nói như vậy, các cao thủ hải tộc càng thêm kinh ngạc, vẻ mặt nhìn về phía Thạch Nham rất kỳ dị.

”Tới đây ngồi đi.” Ngân Huy phớt lờ sự nghi hoặc của mọi người, không lập tức nói ra thân phận của Thạch Nham, hắn mỉm cười nhìn đám người Tào Chỉ Lam phía sau, tựa hồ cảm thấy trường hợp rất thú vị, không khỏi từ xa ngoắc ngoắc Thạch Nham.

Thân phận bị nhận ra, Thạch Nham cũng không tiện tiếp tục che giấu, mặt khác hắn cũng không sợ Ngân Huy, cũng thoải mái từ phía sau đi lên, trực tiếp tới trung tâm vũ đài, chấp tay nói với Khắc Lỗ: “Chúc mừng tiên bối bước vào Thông Thần cảnh, lại gần đại đạo thêm một bước.”

Khắc Lỗ không hiểu ra sao, cau mày gật đầu, thản nhiên nói thản nhiên nói: “Khách khí rồi.”

”Chúng ta nửa tháng trước ở thành hoang đã gặp mặt một lần, khi đó ở cách xa, cũng không có cơ hội tán gẫu nhiều với người.” Ngân Huy nhếch miệng cười cười, gật đầu với Khắc Lỗ rồi nói: “Ồ xa tới là khách, xếp cho người ta một cái bàn đi, vị tiểu huynh đệ này cũng có chút bất phàm đấy, có thể khiến huynh đệ Bào Văn, Bào A cúi đầu, đủ để được chúng ta tôn kính.”

Ngân Huy gọn gàng chỉ ra thân phận thực sự của hắn.

Các cao thủ hải tộc nghe vậy thì biến sắc, không nhịn được kinh hô ra tiếng.

”Dương gia Thạch Nham!”

Bên cạnh Khắc Lỗ, thiếu nữ Ngân Sa tộc nhu mì xinh đẹp nhu mì xinh đẹp lập tức hô khẽ, mắt đẹp phút chốc sáng lên.

Phía sau Ngân Huy, hai người Tào Chỉ Lam, Phan Triết đầu đội đầu lập thân hình chấn động, mắt dưới đầu lập đột nhiên bắn ra quang mang kinh người

”Không ngờ là hắn!”

Tào Chỉ Lam cắn răng, trong nhất thời trong lòng như bị đũa ngũ vị hương, các loại tư vị ủa lên.

Lần trước khi hai người gặp mặt là ở Nhật đảo của Tam Thần Giáo Viên La hải vực, khi nàng ta biết những dị tộc Dịch Thiên Mạc, Đế Sơn nương nhờ Ma nhân, không tiếp tục bảo trì quan hệ vi diệu với Thạch Nham thì nàng ta quyết đoán từ bỏ Thạch Nham.

Hiện giờ nghĩ đến, nàng ta cảm thấy quyết định lúc đó thật sự là sai rồi.

Thạch Nham từ ngày rời khỏi đảo không bao lâu, đã làm nổi sóng ở Vô Tẩn hải, chiến Ma Kì Tha, chiến Thanh Minh, Thiên Hậu, Địa Hoàng, khiến Thi Thần Giáo phát sinh biến cố cực lớn, khiến cho Thi Vương có ý thức của mình, một loạt hành động đã làm chấn động tất cả cường giả của Vô Tẩn hải.

Nàng ta cho rằng Thạch Nham rất khó sẽ có hành động lại dùng thực lực khiến tất cả võ giả của Vô Tẩn hải nhớ kỹ cái tên này.

Thạch Nham biến mất một năm, thủ lãnh của các thế lực của Vô Tẩn hải khi ngẫu nhiên nhắc tới hẳn đều vẻ mặt ngưng trọng, cực kỳ kiêng kỵ.

Tào Chỉ Lam biết nàng ta phán đoán sai lầm, đánh giá sai tiềm lực vô cùng của Thạch Nham, đáng tiếc, tất cả đều đã quá muộn, dưới đề nghị của nàng ta, Tào gia tham dự đuổi giết Thạch Nham, xem như đã triệt để quyết liệt với Thạch Nham.

Bởi vì một lần sai lầm, nàng ta vĩnh viễn mất đi khả năng giao hảo với Thạch Nham, hiện giờ ở lãnh địa của Ngân Sa tộc dưới đáy biển, bỗng nhiên gặp được Thạch Nham đã mất tích một năm, Tào Chỉ Lam bỗng nhiên phát hiện phương tâm chấn động không thôi, một đạo bóng dáng trong tâm linh bỗng nhiên được phóng đại vô hạn.

Khuôn mặt dưới Đẩu lập toát lên vẻ hối hận, Tào Chỉ Lam cúi đầu thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Vô Tẩn hải lớn như vậy, nhưng nàng ta chỉ gặp được một nam nhân thực sự làm nàng ta động tâm, nam nhân này dùng sức mạnh, sự ương ngạnh và tính thần bí vô cùng đã để lại một nét bút rất đậm ở sâu trong tâm linh của nàng ta, nhưng bởi vì tình thế phức tạp, nàng ta cuối cùng đã ở mặt đối lập với nam nhân này.

Khó có thể vẫn hồi rồi.

Tào Chỉ Lam lắc đầu, trong mắt đẹp lấp lánh vẻ ưu phiền, lộ ra nụ cười tự giễu.

dưới sự nhắc nhở của Ngân Huy, tất cả cường giả hải tộc trên yến hội đều vẻ mặt kinh dị, ánh mắt của ai cũng nhìn về phía Thạch Nham đang ngạo nghễ đứng thẳng.

Trong khoảng thời gian này, tên của Thạch Nham đã thành một cái tên vang dội nhất dưới đáy biển, lấy tu vi thiên vị cảnh khiến Bào A, Bào Văn cam nguyện chịu thua, khiến Ngân Huy, Lệ Toa gật đầu, quả thực chính là một đoạn truyền kỳ.

Cho dù là ở dưới đáy biển, hải tộc nhân cũng rất có hứng thú đối với cường giả, biến cố của thành hoang, Thạch Nham ngăn cơn sóng dữ, đủ loại lời đồn đãi đã được truyền bá khắp toàn bộ đáy biển, tất cả võ giả của hải tộc đều biết Dương gia có một nhân vật khó lường, nói tiềm lực của tiểu tử đó so với Dương Thanh để năm đó thì còn đáng sợ hơn.

Hiện giờ chính mắt nhìn thấy hắn, cao thủ của hải tộc đều lộ ra vẻ hứng thú.

Khắc Lỗ mắt sáng lên, bỗng nhiên bật cười, cao giọng nói: “Người đâu, đưa một bàn rượu và thức ăn lên!”

Mấy tên thị vệ của Ngân Sa tộc lập tức đi an bài, không bao lâu sau liền bưng một bàn rượu ngon và đồ ăn lên.

Thạch Nham chấp tay cảm ơn, thoải mái ngồi xuống, vẻ mặt lạnh lùng, không hề có chút biểu hiện bất an, bưng chén rượu uống mấy ngụm rồi rất hào khí nói: “Hảo tửu.”

Thiếu nữ xinh đẹp của Ngân Sa tộc bên cạnh Khắc Lỗ mắt lóe sáng, tựa hồ cảm thấy hứng thú với hắn, cười khanh khách nói: “Bên ngoài đồn đãi ngươi trông rất phi thường hung ác, như muốn ăn sống hải tộc nhân chúng ta, hôm nay thấy thì hình như ngươi cũng bình thường thôi.”

Cười khở cười khở, trước mắt bao người, bắt đầu biến ảo tướng mạo, chỉ trong ba giây ngắn ngủi, vây cá mập ở lưng đã biến mất, khuôn mặt cũng khôi phục hình dáng ban đầu.

Mắt đẹp của thiếu nữ xinh đẹp bỗng nhiên sáng lên, cười khe: “Đây mới là tướng mạo thực sự của ngươi ư?”

Thạch Nham gật đầu.

” So với lúc trước thì đẹp trai hơn nhiều.” Thiếu nữ cười khê, nâng chén, nói: “Ta tên là Hải Lạc, cảm ơn người tới chúc mừng phụ thân ta.”

Thạch Nham nâng chén uống cạn rượu, lại cười nói: “Hải Lạc, mỹ ngọc trong biển, thật sự là người cũng như tên.”

Hải Lạc cười tới mắt híp lại, lau rượu dính ở mép rồi nói: “Người đúng là biết ăn nói.”

Tào Chỉ Lam ở phía sau bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, không nhịn được nhẹ giọng hừ hừ.

” Ghen tị à?” Phan Triết ở Bên cạnh hạ giọng nói: “Ban đầu quan hệ của người và Thạch Nham rất hữu hảo, ta vốn tưởng rằng bằng vào mị lực của người có thể mượn sức hắn thành tên mặt trắng dưới váy, làm sao ngờ cuối cùng lại biến thành thế này, hiện tại nhìn thấy hắn và người khác ái muội, người cũng thấy hối hận à?”

” Ta cho dù là quyết định sai lầm thì cũng sẽ không hối hận!” Tào Chỉ Lam âm thầm cắn răng, hừ lạnh một tiếng: “Người bớt dong dài đi, hay là nghĩ xem nên ứng phó với biến cố đột phát này như thế nào?”

” Không có biện pháp gì cả, cho dù là Thạch Nham không đến thì Ngân Sa tộc cũng kết minh với chúng ta.” Phan Triết lắc đầu: “Người của Hải tộc khẳng định đang âm thầm nhìn biến hóa phía trên, chờ đợi chúng ta lưỡng bại câu thương, ta không tin bọn họ sẽ kết minh với chúng ta.”

” Chỉ cần lợi ích đủ lớn thì không có gì là không thể.” Một thanh niên đội đầu lạp khác cười cười: “Đáng tiếc Nộ Lăng không tới làm khách, bằng không trực tiếp bàn với Nộ Lăng là được. Chỉ cần Nộ Lăng gật đầu, Thủy Hạt tộc, Xà Nhân tộc, Ngân Sa tộc tất nhiên cũng sẽ nhất trí với thái độ của hắn.”

” Nộ Lăng chưa bao giờ trao đổi với nhân loại, những năm gần đây, cũng chỉ có một Dương Thanh để từng đích thân tới tới Hắc Giao tộc, nói chuyện với Nộ Lăng một lần. Đối với người này chúng ta hay là đừng nghĩ nhiều, trừ phi trưởng bối của chúng ta đích thân đi, nếu không Nộ Lăng tuyệt đối sẽ không gặp khách.”

Tào Chỉ Lam bắt đầu dĩ thử dài một tiếng.

Bên này đang âm thầm nói chuyện với nhau, Thạch Nham ở bên kia thì nâng chén chè chén, uống với mỗi một cao thủ hải tộc đám Khắc Lỗ, Ngân Huy một chén rượu, tựa hồ không biết nơi này chính là sự kiện của Ngân Sa tộc, lại có chút ý tứ giọng khách át giọng chủ.

Hắn ở trên yến hội ăn uống linh đình cùng người ta, uống rất vui sướng với hải tộc nhân, Tào Chỉ Lam là khách tới nhưng lại chỉ có thể ở bên cạnh đứng quan khán, ngay cả tư cách tiến vào cũng không có.

Nhìn Thạch Nham bình tĩnh như vậy, tựa hồ quan hệ với Ngân Sa tộc rất tốt, Tào Chỉ Lam, Phan Triết cảm thấy rất khó chịu.

“À, đúng rồi!” Ngân Huy uống một chén rượu, như là bỗng nhiên nhớ tới bọn họ, vỗ đầu, lập tức xoay người nhìn về phía sau rồi lại cười nói: “Hình như bên này còn có khách.”

Khắc Lỗ cũng nhìn về phía sau.

” Các người nói không chừng quen nhau đấy.” Nụ cười của Ngân Huy có chút thâm ý, bỗng nhiên nói: “Cho thêm một bàn rượu và thức ăn, mấy vị bằng hữu xin mời tới đây. À, xin các người bỏ đầu lạp xuống, các người cứ yên tâm, tuy rằng hải tộc bất hòa với nhân tộc các người, nhưng các người là mang thành ý tới đây, chúng ta tất nhiên sẽ chiêu đãi thật tốt.”

Đám người Tào Chỉ Lam bỗng nhiên có chút dâm lao phải theo lao.

” Đi thôi, không phải một một Thạch Nham thôi ư, chẳng việc gì phải ngại.” Một thanh niên bên cạnh Tào Chỉ Lam, Phan Triết bỏ đầu lạp xuống, lộ ra khuôn mặt tuần tú, rõ ràng là Chung Ly Độn của Võ Hồn điện.

Đệ nhất cao thủ bài danh trên Chiến.

Chung Ly Độn về mặt tự nhiên, từ phía Phan Triết, Tào Chỉ Lam vừa đi tới.

Hai người Phan Triết, Tào Chỉ Lam do dự một chút rồi cũng đi theo.

Nụ cười của Ngân Huy càng thêm rạng rỡ, giơ tay giới thiệu: “Đây là cao thủ thanh niên của Tào gia, Vô Hồn điện, Bồng Lai, ừ, ba người phía sau bọn họ thì là cung phụng Trâu Dược Phong của Tào gia, còn có Ti Đồ Kiệt của Vô Hồn điện, và Thương Lan của Bồng Lai thánh địa, đều là nhân vật nổi danh ở Vô Tẫn hải, chắc mọi người cũng không xa lạ gì.”

Trâu Dược Phong phía sau Tào Chỉ Lam, và Ti Đồ Kiệt của Vô Hồn điện đều là hạng người âm trầm, nghe vậy đều không nói gì, chỉ đứng phía sau Tào Chỉ Lam và Chung Ly Động, cau mày nhìn Thạch Nham.

Đồng tử của Thạch Nham không khỏi co rụt lại.

Chính là hai gã cao thủ Thông thần nhất trọng thiên chi cảnh!

461. Chương 460: Bình Yên

Từ sau khi sau khi Cửu U Phệ Hồn Diễm dung nhập vào chủ hồn với hắn, khi hắn nhìn về phía người khác rất dễ có thể phát giác cảnh giới thực sự của đối phương, ngay cả võ giả Thần cảnh cũng không ngoại lệ, không thể thoát khỏi được cảm ứng của hắn.

Trâu Dược Phong và Tư Đồ Kiệt toàn thân được che trong đầu lập, khiến sự chú ý của toàn bộ đặt ở trên người Tào Chỉ Lam, Phan Triết, cũng không nghiêm túc quan sát.

Hiện tại hai người đã bỏ đi đầu lập, để lộ ra tướng mạo, hắn vừa thấy liền nhìn ra tu vi cảnh giới chân chính.

Trâu Dược Phong và Tư Đồ Kiệt gương mặt đều có chút gầy yếu, vẻ mặt âm trầm, tạo cho người ta một loại cảm giác tâm cơ rất nặng.

Nhất là Tư Đồ Kiệt, không biết vì sao, khi nhìn về phía người này, hắn luôn cảm thấy có chút quen thuộc, giống như đã từng gặp ở nơi nào đó rồi. Nhưng cẩn thận nghĩ lại Nhưng cẩn thận thì hắn phát hiện chưa bao giờ từng có giao tiếp với người này, đối với khuôn mặt của Tư Đồ Kiệt này thì một chút ấn tượng cũng không có.

Thương Lan của Bồng Lai thánh địa thì tu vi thiên vị tam trọng thiên chi cảnh, cũng không được hắn để ở trong lòng.

Từ điểm này cho thấy, thực lực của Tào gia và Vô Hồn điện quả nhiên mạnh hơn Bồng Lai thánh địa một bậc, cao thủ được phái tới lần này, Tào gia, Vô Hồn điện đều có cường giả Thần cảnh, nhưng Bồng Lai thánh địa thì chỉ có thiên vị cảnh, hiển nhiên kém hơn Tào gia, Vô Hồn điện một bậc.

Thạch Nham biết, ba cỗ thế lực mạnh nhất của Vô Tẫn hải là Tào gia, Dương gia, Vô Hồn điện này cũng không chỉ có một cao thủ Thông Thần cảnh.

Dương gia cũng vậy.

Hắn nghe Dương Trác nói qua, Dương gia ngoài Dương Thanh đế ra thì còn có hai gã võ giả Thông Thần cảnh khác, có điều hai người ở địa phương nào thì chỉ có Dương Thanh đế biết.

Dương Trác thầm đoán, hai gã võ giả Thông Thần cảnh của Dương gia chắc vẫn luôn ở trong Ma Vực thứ tư.

Tư Đồ Kiệt vẻ mặt âm lệ, lạnh lùng nhìn hắn một cái, nhếch miệng cười gằn.

Thạch Nham nhíu mày, càng cảm thấy người này có chút quen thuộc, khí tức trên người hắn tựa hồ đã thấy ở nơi nào đó rồi.

Nhưng trong nhất thời lại nghĩ không ra.

” Các người đều là võ giả của Vô Tẫn hải, chắc quen nhau nhỉ? Muốn ta giới thiệu một chút không?” Ngân Huy mỉm cười nhìn hai bên rồi lạnh lùng nói: “Nhóm người từ xa tới này đều là khách nhân, nếu giữa các người có cừu hận gì thì cũng không nên giải quyết trong Ngân thạch bảo của chúng ta. Ra khỏi Ngân thạch bảo thì ta mặc kệ, chuyện của nhân tộc các người các người tự giải quyết.”

Rất nhiều cao thủ của hải tộc nghe vậy đều bật cười hắc hắc.

Ngân Huy đối với tình huống trên mặt biển cũng có chút hiểu biết, tựa hồ biết thế lực khắp nơi đều không hợp với Dương gia, hẳn chỉ ra thân phận của Thạch Nham, lại gọi đoàn người Tào Chỉ Lam ra, mục đích là vì gì thì Thạch Nham hiểu rõ.

Ngân Huy đây là hận không thể khiến hai bên bọn họ khai chiến, tốt nhất là một phương chết trận.

” Biệt lai vô dạng.”

Thạch Nham trong lòng cười lạnh, vẻ mặt bình thản, gật đầu với Tào Chỉ Lam, Phan Triết: “Đã một đoạn thời gian rồi không gặp.”

Tào Chỉ Lam vẻ mặt lạnh lùng, cười cười: “Ừ, đã lâu rồi không gặp, không ngờ người lại ở dưới biển, người bên trên tìm một lần.”

“Để các người lo lắng rồi.” Thạch Nham nhếch miệng nói: “Đáng tiếc các người nhiều như vậy công phu nhiều như vậy mà ta vẫn sống tốt, chỉ cần ta còn, tương lai sẽ có cơ hội giải quyết xong đoạn ân oán này.”

Mắt đẹp của Tào Chỉ Lam chợt lóe, thản nhiên gật đầu.

Phan Triết cũng có chút xấu hổ, cười khổ không ngừng với Thạch Nham, chấp tay: “Lại gặp người rồi, nhìn thấy người vẫn sống tốt, ta nghĩ rất nhiều người trong lòng lại bất an. Ài, nói thật ra, ta thực sự không muốn đối địch với các người, đáng tiếc tình thế bức bách, ta cũng thân bất do kỷ.”

Thạch Nham ngạc nhiên, có chút khó hiểu vì hân thái độ của vì hắn.

” Bất luận nói như thế nào, bên trong chiến trường vực sâu, người xem như đã từng cứu ta. Tuy rằng thủ đoạn của người rất hèn hạ, từng lưu lại cấm chế trong linh hồn của chúng ta, nhưng chúng ta ít nhất cũng còn sống mà từ chiến trường vực sâu đi ra.” Phan Triết thở dài: “Tình thế của Vô Tận hải ta không thể nắm trong tay được, xin khuyên người một câu, tốt nhất sớm rời khỏi một chút, bằng không người không có ngày thái bình đâu.”

Thạch Nham nhíu mày, không nói gì.

Đám cao thủ hải tộc Ngân Huy, Khắc Lỗ đều cười tủm tỉm nhìn bọn họ, không lên tiếng, giống như đang xem kịch, chờ hai bên xung đột.

Chung Ly Độn của Vô Hồn điện thì vẻ mặt kiêu căng, lạnh lùng:: “Người đó là Thạch Nham ư? Với tình thế quần bách của Dương gia các người hiện giờ, chẳng lẽ vẫn còn muốn dùng lực lượng của hải tộc để lên mặt biển làm gì đó ư? Người cảm thấy có thể sao?”

Đối với Thạch Nham, Chung Ly Độn vẫn luôn có lòng khinh thường.

Trước khi Thạch Nham chưa tới Vô Tận hải, hẳn là chiến bảng đệ nhất được mọi người công nhận, được thanh niên của tất cả thế lực kính ngưỡng và tán thưởng, có thể nói là vạn chúng chú mục.

Nhưng mà, Thạch Nham sau khi từ chiến trường vực sâu về, lực áp man cổ, thể hiện ra tu vi khủng bố kinh thể hải tộc khiến khiến Ma Kỳ Tha cũng bị trọng thương.

Đủ loại lời đồn có liên quan tới Thạch Nham được truyền ra, chỉ cần là người biết về sự tích của Thạch Nham đều biết đó là một ngôi sao mới nổi, dùng ánh sáng chói mắt mà không ai có thể phủ nhận, đề tất cả thế hệ mới của Vô Tận hải xuống dưới.

Bao gồm cả người được gọi là chiến bảng đệ nhất Chung Ly Độn này: ”

Thạch Nham ngang trời xuất thế, che lấp quang mang thuộc về hắn, trở thành đệ nhất cao thủ thanh niên được rất nhiều người của Vô Tận hải công nhận, thậm chí có năng lực khiêu chiến với cường giả thế hệ trước, điều này đối với Chung Ly Độn mà nói là một đả kích cực lớn.

Hiện giờ gặp lại Thạch Nham dưới đáy biển, thái độ của Chung Ly Độn tất nhiên không thể hữu hảo.

” Dương gia Dương gia tuy rằng không xuất hiện ở Vô Tận hải, nhưng vẫn sống tốt. Thực lực của gia tộc được bảo tồn đầy đủ.” Thạch Nham tất nhiên cũng không nể mặt hắn, cười cười phản kích: “Không giống

như một số thế lực, đầu tiên là giậu đổ bìm leo liên thủ khắp nơi, vốn tưởng rằng có thể được thỏa nguyện, lại bị Minh nhân, Ma nhân đột nhiên đánh vào hông, mỗi ngày đều tiêu hao lực lượng, bị Ma nhân, Minh nhân làm cho khổ không nói nổi.”

vẻ tàn khốc trong mắt Chung Ly Độn hiện lên, lạnh lùng nhìn hắn, thản nhiên nói: “Nói ầu nói tả Dương gia Dương gia ở Ma Vực đã sớm bị Ma nhân tiêu diệt, người ở đây nói hư nói vượn, người cho rằng sẽ có người tin người ư?”

Thạch Nham bật cười, lắc đầu, không nhìn hắn, vẻ mặt khinh thị.

”Thứ cho ta nói thẳng!” Chung Ly Độn chấp tay nhìn về phía Ngân Huy: “Nếu các người hợp tác với Dương gia, ta nghĩ sẽ không được nhân tộc tán thành, Dương gia có thể nói là công địch của Vô Tẫn hải, cũng một mực trở mặt với Minh nhân và Ma nhân, các người một khi hợp tác với Dương gia thì sẽ phải đối mặt với áp lực lớn chưa từng có.”

”Hải tộc Chúng ta chỉ thích cảnh đẹp dưới đáy biển, không thích đánh giết giết.” Ngân Huy nhếch miệng cười ha ha: “Hôm nay chính là yến hội của Khắc Lỗ, các vị uống rượu thì chúng ta hoan nghênh, nếu đàm luận về những chuyện mà chúng ta không cảm thấy hứng thú thì hay là thôi đi. Nào nào nào, mọi người uống rượu uống rượu.”

Ngân Huy căn bản không muốn tỏ thái độ.

Bất luận là đối với Tào gia, Vô Hồn điện, hay là Dương gia, hắn đều giả vờ không có hứng thú.

Ngân Huy Ngân Huy nói như vậy, Chung Ly Độn, Tào Chỉ Lam lộ ra vẻ thất vọng, cũng không nói quá trực tiếp, căn nhắc chờ lát nữa yến hội xong rồi, tìm Ngân Huy để nói rõ lợi hại, để Ngân Huy căn nhắc một phen.

Thạch Nham không phải vì liên thủ với Ngân Sa tộc mà đến, những lời này của Ngân Huy hắn căn bản không thèm để ý, rất thả lỏng uống rượu, thoát nhìn thì phi thường phóng khoáng, căn bản không muốn nói chuyện chính sự.

”Người này sống thật tiêu sái.” Hải Lạc cười khê, giơ chén ngọc lên đi tới bên cạnh Thạch Nham, như một nhân ngư xinh đẹp: “Ta thấy người hình như thật sự không ý tứ liên thủ với Ngân Sa tộc chúng ta, ta nghe nói Dương gia các người ở trên mặt biển cũng sống không tốt, người rút cuộc muốn như thế nào?”

“Không muốn gì cả, sống tốt như hiện tại là được rồi.” Thạch Nham cười, không nói việc công, uống rượu với Hải Lạc này, nói một số tin đồn thú vị trên Vô Tẫn hải, rất thoải mái.

Hải Lạc mấy ngày này cũng nghe nói tới rất nhiều chuyện có liên quan tới Thạch Nham, lúc này lòng hiếu kỳ thịnh nhất, bám lấy hắn không ngừng hỏi, cực kỳ tò mò về kinh lịch của hắn, hỏi không ngừng.

Thạch Nham nói tới kinh lịch ở ám tử vụ chương, nói nói hết về năng lượng thiên địa, yêu thú, hung địa của ám tử vụ chương, nói tới hòn đảo và ngọn núi nổi giữa không trung đó.

Hải Lạc nghe mà vẻ mặt ngạc nhiên, truy hỏi mãi, càng lúc càng hiếu kỳ.

Thanh âm của Hai người cũng không cao, Thạch Nham lại cố ý thu liễm thanh âm thành một dòng, tất cả hải tộc nhân chung quanh đều không nghe được nội dung câu chuyện của hắn.

Tào Chỉ Lam khéo miệng khê động, sắc mặt có chút khó coi, nàng ta nhìn Hải Lạc và Thạch Nham, trong mắt đẹp thỉnh thoảng lóe ra quang mang ghen tị, giống như rất phản cảm vì Thạch Nham thân mật với Hải Lạc.

Ánh mắt của Ngân Huy rất đậm đặc, thỉnh thoảng nhìn về phía Thạch Nham, giống như đang âm thầm quan sát gì đó.

Sự kiện yến trường lớn như vậy, các hải tộc nhân đại đa số đều cảm thấy hứng thú với Thạch Nham hơn một chút, thỉnh thoảng có một số cao thủ hải tộc tới trước người Thạch Nham chạm cốc với hắn, nói vài lời khách sáo.

Dương gia những năm gần đây đã làm không ít chuyện cho hải tộc, nếu cao thủ hải tộc thực sự có một chút hảo cảm với nhân loại thì cũng là đối với người của Dương gia thôi.

Thạch Nham đoạn thời gian trước đại phát thần uy ở thành hoang, khiến hải tộc nhân cực kỳ tò mò, hơn nữa thân phận của hắn là người của Dương gia, cho nên hải tộc nhân mới có thể chủ động tới tìm hắn uống rượu.

Không ai quan tâm tới đoàn người Tào Chỉ Lam, Phan Triết, Chung Ly Độn.

Mặc dù ba người này đều đại biểu cho những lực lượng cường đại trên Vô Tận hải, mà hải tộc nhân lại không nể mặt, không ai tới chủ động kính.

Một nhóm sáu người của Tào Chỉ Lam như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, bỗng nhiên cảm thấy có chút không hợp với toàn bộ yển hội, rất nhiều hải tộc nhân đều như không nhìn thấy bọn họ.

Mà Thạch Nham bên kia thì lại náo nhiệt phi thường, chẳng những có mỹ nữ như Hải Lạc làm bạn, còn có các cao thủ hải tộc tới nói chuyện.

Tiệc rượu cuối cùng cũng kết thúc, bên phía Tào Chỉ Lam không có nổi một hải tộc nhân nào tới.

Tiệc rượu chấm dứt.

Sáu người Tào Chỉ Lam đứng lên, đều nhìn về phía Ngân Huy với vẻ chờ mong, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Ngân Huy cười cười phát tay: “Các người tới đây đi.”

Sáu người Tào Chỉ Lam vẻ mặt vui vẻ, vội vàng đi tới, cùng Ngân Huy đến một mật thất ở phía sau, tựa hồ thương nghị chuyện quan trọng.

” Thạch Nham, người uống trước một lát nhé, có chuyện gì thì từ từ nói.” Ngân Huy nhìn về phía hắn, cười cười, rồi dẫn theo sáu người Tào Chỉ Lam ly khai.

Sáu người Tào Chỉ Lam, Phan Triết đi theo Ngân Huy, nhưng mà, mới qua nửa giờ họ đã đi ra.

Cau mày cau mày, trên mặt không hề có vẻ vui sướng, xem ra bàn với Ngân Huy không khoái trá rồi. Sau khi đi ra, sáu người lạnh lùng nhìn thoáng qua Thạch Nham, rồi đi khỏi nhà Khắc Lỗ, tựa hồ ly khai Ngân thạch bảo.

Ngân Huy gọi Thạch Nham tới.

Thạch Nham thông dong đứng lên, dưới sự dẫn dắt của thị vệ Ngân Sa tộc tới một gian mật thất.

Trong chỉ có Ngân Huy.

” Người có biết vừa rồi bọn họ ra điều kiện gì không?” Ngân Huy tựa cười mà như không phải cười hỏi.

” Không biết.” Thạch Nham lắc đầu, lạnh lùng nói: “Cũng không quan tâm.”

” Cũng có chút quan hệ với Dương gia người.” Ngân Huy chủ động nói rõ: “Bọn họ nguyện ý nhượng Già La hải vực, chỉ cần hải tộc chúng ta chịu ra tay đối phó với Minh nhân, tương lai Già La hải vực sẽ thuộc về chúng ta. Hắc hắc, xem ra người của Vô Tận hải bị Ma nhân, Minh nhân bức rất lợi hại, nhiều năm như vậy rồi, nhân tộc luôn không có hảo cảm với hải tộc chúng ta, chưa bao giờ thật sự hợp tác với hải tộc chúng ta, không muốn để hải tộc chúng ta lên mặt biển. Lần này lại mở tiền lệ, không ngờ chuẩn bị nhượng ra Già La hải vực, người nói có thú vị không?”

Sắc mặt Thạch Nham đột nhiên phát lạnh.

Già La hải vực vẫn Dương gia Dương gia, Dương gia sau khi rời khỏi Già La hải vực, nơi đó trước tiên bị Ma nhân chiếm lấy, về sau lại giao cho Minh nhân, có thể nói trải qua đau khổ, vết thương chỉ chút.

Tào gia, Võ Hồn điện, Bồng Lai lần này tới đây, không ngờ muốn cắt lãnh địa vốn thuộc về Dương gia cho hải tộc, căn bản không để Dương gia ở trong lòng.

” Xem ra tình cảnh của bọn họ thực sự không được lạc quan.” Thạch Nham cau mày, hừ một tiếng rồi cười lạnh nói: “Có điều Già La hải vực thuộc về Dương gia chúng ta, cho dù là tạm thời bị Minh nhân chiếm lấy, tương lai Dương gia chúng ta cũng vẫn sẽ thu hồi. Bất luận là ai chỉ cần chiếm Già La hải vực thì sẽ là kẻ địch của Dương gia chúng ta!”

” Nghe Hắc Giao tộc bên kia,, người cũng có lòng muốn Dương gia hợp tác với hải tộc chúng ta?” Ngân Huy sắc mặt nghiêm lại.

” Vốn có ý đó, có điều xem thái độ của Nộ Lãng tiền bối thì chắc là không thực hiện được.” Thạch Nham cũng không giấu diếm: “Cái hải tộc Các người muốn không phải là tham dự chiến đấu, mà là chờ chiến đấu tiến hành tới giai đoạn tàn khốc nhất, tốt nhất là hai bên lưỡng bại câu thương thì sẽ thu thập Vô Tận hải, Ma Vực, Minh giới một lượt, cái này mới là sự nghiệp to lớn mỹ diệu.”

Mắt Ngân Huy đột nhiên sáng ngời.

” Các người muốn tọa sơn quan hổ đấu, sáu người đó có nói nhiều đến mấy cũng vô dụng, ta chẳng lo lắng chút nào.” Thạch Nham cười cười: “Nộ Lãng tiền bối cũng là người có hùng tâm tráng chí, cơ hội ngàn năm một thuở ở ngay trước mặt, các người nếu có thể án binh bất động thì nói ra cũng không có ai tin.”

” Vậy người vì sao đến đây?”

Ngân Huy trầm ngâm hồi lâu rồi nhíu mày hỏi: “Người lần này tới đây xem ra không phải muốn thuyết phục ta?”

” Dương nhiên không phải.” Thạch Nham lắc đầu: “Ta là muốn hỏi về vị trí của mộ địa viễn cổ hoang long, người thân là tộc trưởng của Ngân Sa tộc, lãnh địa lại ở nơi này, người chắc biết mộ địa của viễn cổ hoang long ở địa phương nào?”

” Người muốn bảo tàng của hoang long?” Ngân Huy bỗng nhiên cười lạnh: “Mấy ngàn năm qua, vô số cường giả của hải tộc chúng ta xâm nhập vào trong đó, nhưng không có một ai có thể còn sống đi ra ngay cả Nộ Lãng cũng không dám tiến vào hoang long mộ địa, đó là bởi vì hắn cũng không nắm chắc, tiểu tử người cho rằng bằng vào ngoại lực thắng Bào Văn thì đã có năng lực tiến vào hoang long mộ địa ư?”

” Người nếu biết phương vị thì nói cho ta biết một chút là được rồi, cái khác không nhọc người quan tâm.” Thạch Nham xem nhẹ sự trào phúng của hắn: “Cho dù là không có người giúp thì chỉ cần ta bỏ thêm chút thời gian tìm kiếm cũng có thể tìm được hoang long mộ địa đó, người nói đúng không?”

” Người muốn tìm chết thì ta lười chẳng muốn quản.” Ngân Huy trầm ngâm một chút rồi đột nhiên tung ra một khối tinh thạch: “Tinh thạch này có thể chỉ phương hướng của mộ địa viễn cổ hoang long, người chỉ cần dựa theo sự chỉ dẫn của tinh thạch thì nhất định có thể đi tới cấm địa của đáy biển đó, có điều, ta không xem trọng người.”

“Ồ?”

” Bên ngoài Ngân thạch bảo, sáu người sáu người chắc đang chờ người, người có thể sống sót khỏi tay họ hay không thì chưa biết được. Cho dù người còn sống m ra ngoài thì tiến vào cấm địa của viễn cổ hoang long cũng chỉ còn đường chết. Nể thái độ của Dương gia trong nhiều năm qua đối với hải tộc chúng ta, ta xin khuyên người một câu, tránh xa mộ địa đó đi, nơi đó không phải nơi nhân tộc các người có thể chấm dứt được đâu.”

“Ta cảm ơn trước.”

Thạch Nham thờ ơ với sự khuyên bảo của Ngân Huy, chấp tay rồi rời khỏi Khắc Lỗ.

” Tộc trưởng.”

Sau khi Thạch Nham rời khỏi, Khắc Lỗ bước vào, hỏi.

” Ta đã cự tuyệt đề nghị của sáu người đó.” Ngân Huy lạnh lùng nói.

Khắc Lỗ gật đầu: “Ta biết tộc trưởng sẽ không coi trọng cái lợi nhỏ trước mắt. Ta nghe nói Thạch Nham đó đoạn thời gian trước tới Hắc Giao tộc, sau đó Nộ Lãng tiền bối của Hắc Giao tộc đã bắn tiếng ra, nói Hắc Giao tộc sẽ không quản chuyện của Dương gia ở thành hoang, tất cả vẫn như cũ, như vậy cho thấy Thạch Nham liệu có... với Nộ Lãng tiền bối không?”

” Người cảm thấy có thể sao?” Ngân Huy bật cười.

Khắc Lỗ sững sờ một chút rồi cũng cười: “Không thể.”

” Ta cũng thấy rất khó hiểu, vì sao tiểu tử này muốn tới mộ địa của viễn cổ hoang long, nơi đó chính là cấm của đáy biển, mấy ngàn năm qua chưa bao giờ từng có ai có thể còn sống đi ra. Ngay cả ta cũng chỉ dám ở đang loanh quanh ở bên ngoài, chưa từng thực sự tiến vào giữa mộ địa.”

Ngân Huy cau mày: “Tiểu tử đó không ngốc, rõ ràng biết hoang long mộ địa đó đáng sợ vì sao vì sao vẫn cứ đòi tiến vào? Chẳng lẽ là hắn tự tin có thể sống sót đi ra ư?”

” Sao có thể.”

Khắc Lỗ thở nhẹ một tiếng, liên tục lắc đầu: “Ngay cả Nộ Lãng tiên bối hiện giờ đã bước vào Thông thần tam trọng thiên chi cảnh cũng không dám tiến vào, hắn chỉ là một tiểu bối thiên vị cảnh, có bản sự gì chứ?”

” Ta vừa mới nghe hắn và Hải Lạc nói chuyện, nói hắn từng tới ám từ vụ chướng, ám từ vụ chướng cũng thần bí khó lường, hắn lại có thể từ ám từ vụ chướng đi ra, chẳng lẽ hắn thực sự có thủ đoạn kỳ dị gì ư?”

” Hắn bốc phét à?”

” Không giống.” Ngân Huy lắc đầu: “Hắn khẳng định đã từng tới ám từ vụ chướng, điểm này không cần hoài nghi. Ám từ vụ chướng thần bí khó lường, người chưa tới thì rất khó biết được nơi đó, hắn có thể từ trong ám từ vụ chướng đi ra, nói không chừng thực sự có biện pháp thần bí gì đó, tiểu tử này không giống người thường, ở thiên vị cảnh đã có thể so với có thực lực như võ giả Thần cảnh, chúng ta không thể dùng lẽ thường để nhìn hắn được.”

“Vậy ý của tộc trưởng là?”

“Ta sẽ tới hoang long mộ địa , xem hắn có phải thực sự tiến vào không, ta cũng muốn xem tiểu tử này có phải chuyện bốc phét hay không.”

“Hắn có thể sống sót mà đi từ trong tay của sáu người đó hay không còn chưa biết kìa.”

“Cái này chẳng không làm khó được hắn đâu, dù sao Bào A và Bào Văn còn kiêng kị hắn như vậy, nghĩ chắc tiểu tử này vận dụng toàn lực đủ để chạy trốn khỏi tay của sáu người đó. Ừ, ta nghĩ chắc không có vấn đề gì đâu, người này so với Dương Thanh để năm đó còn lợi hại hơn, khi chúng ta đối đãi với hắn cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

” Tộc trưởng cao kiến.”

462. Chương 461: Các Người Chưa Đủ Sức

Một nhóm sáu người Tào Chỉ Lam, Trâu Dực Phong, Chung Ly Độn, Tư Đồ lặng lẽ chờ ở ngay bên ngoài.

Hai gã cao thủ Thông Thần cảnh, hai gã võ giả thiên vị cảnh, cộng thêm nhân tài kiệt xuất nhưng cảnh giới hơi thấp là Tào Chỉ Lam, Phan Triết, một cỗ lực lượng này nếu đặt ở Vô Tận hải đã đủ để khiến rất nhiều võ giả ghen hòng nhìn trân trối, không dám đối nghịch với họ.

Nhưng mà, khi đang đợi Thạch Nham, sáu người này lại không thoải mái một chút nào, ngược lại ai nấy còn vẻ mặt ngưng trọng, như lâm đại địch.

Tên của Thạch Nham đã sớm truyền khắp Vô Tận hải.

Chiến Ma Kỳ Tha, Thanh Minh, Thiên Hậu, Địa Hoàng, đủ loại kinh lịch khiến những người này ý thức được Thạch Nham cảnh giới không tính là quá cao nhưng lại cực kỳ đáng sợ, nếu không có Trâu Dực Phong, Tư Đồ thì bọn họ chỉ sợ còn không dám ở lại nơi này.

“Lát nữa nhất định phải cẩn thận.” Tào Chỉ Lam vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: “Cảnh giới của hắn mỗi một ngày đều tựa hồ tăng rất nhanh. Lần trước khi ở Vô Tận hải hắn mới chỉ có tu vi niết bàn cảnh, hiện giờ mới qua, đã trực tiếp bước vào thiên vị cảnh, hắn khi đó đã khiến cho ba người bọn Thanh Minh vô công mà về, chặt vật vô cùng, hiện tại hắn đã bước vào thiên vị cảnh, khẳng định càng khó đối phó.”

” Tiểu thư yên tâm.”

Trâu Dược Phong nhướn mày, lạnh lùng cười: “Thiên Địa, Địa Hoàng tuy rằng cũng là Thông Thần cảnh, nhưng hai người này chỉ có liên thủ thì mới thật sự có thực lực của võ giả Thông Thần cảnh. Ta và Tư Đồ huynh Tư Đồ huynh đều là lực lượng khổ tu tích lũy ra, khác với Thiên Hậu, Địa Hoàng. Chúng ta liên thủ cho dù là tiểu tử đó có bí pháp tăng tiến thực lực thì chúng ta cũng có thể khiến hắn chết ở đáy biển.”

Tư Đồ Kiệt cười cười: “Lúc trước khi ở Nhật đảo, ta đã từng thử rồi, tiểu tử đó tuy rằng có thể mượn dùng ngoại lực, nhưng cảnh giới thực sự thì dù sao vẫn khó có thể xoay chuyển. Linh hồn thức hải của hắn so sánh với chúng ta thì ước chừng vẫn kém một cấp bậc, chỉ cần xuống tay từ phương diện này thì nhất định có thể khiến hắn không thể đào thoát.”

“Ừ.” Chung Ly Độn gật đầu: “Thức hải khó có thể phát sinh biến hóa, chỉ cần xuống tay từ phương diện linh hồn, trong nháy mắt xâm nhập thức hải của hắn, hắn tuyệt đối ăn không tiêu. Nếu chúng ta hành động đủ nhanh, ta nghĩ hắn ngay cả cơ hội thi triển ngoại lực cũng không có, sẽ bị chúng ta phá thức hải, trực tiếp khiến linh hồn của hắn bị vẫn diệt.”

”Hắn đối với vận dụng lực lượng linh hồn thì không tầm thường đâu, vẫn phải cẩn thận một chút.”

Phan Triết cười khở lắc đầu: “Năm đó ở chiến trường vực sâu, hắn từ chỗ Âm Mị tộc học được không ít loại bí pháp linh hồn, nhận thức đối với phương diện linh hồn so với rất nhiều người thì sâu sắc hơn nhiều. Ài, ta chính là người bị hại, biết nhận thức của hắn về linh hồn cực kỳ huyền diệu, các ngươi ngàn vạn lần không thể lơ là.”

”Sáu người Chúng ta chờ hắn, ta thấy hắn không dám ra khỏi Ngân thạch bảo đâu.” Chung Ly Độn lạnh lùng cười: “Hắn nếu không ngốc thì sẽ ở lại trong Ngân thạch bảo, chỉ cần không ra, nể mặt Ngân Sa tộc, chúng ta cũng không thể động vào hắn. Ta tin hắn chắc không dám ra.”

“Cũng không nhất định.”

Mắt đẹp của Tào Chỉ Lam lấp lánh, nhẹ giọng thở dài: “Người này lá gan so với bất kỳ ai thì đều lớn hơn, ta đoán hắn khẳng định sẽ ra.”

”Các ngươi cũng quá đánh giá cao hắn rồi.” Chung Ly Độn khinh thường nói.

“Đến rồi!”

Ánh mắt của Tư Đồ Kiệt phát lạnh, không nhịn được hét lên: “Hắn không ngờ từ cửa chính đi ra! Tiểu tử này quả nhiên cuồng vọng! Xem ra căn bản không để chúng ta vào mắt, rõ ràng biết chúng ta sẽ đợi hắn ở cửa chính mà hắn còn dám tới đây, thật sự là không biết sống chết.”

”Cũng có thể là không sợ hãi...” Về mặt của Phan Triết cũng quái dị.

Ở cửa lớn của Ngân thạch bảo.

Một đạo thân ảnh thanh niên hùng vĩ đi thông thả tới như lững thững trong sân vắng, tựa hồ không biết phía trước có người ở đang ôm cây đợi thỏ.

Phía sau hắn là một số cường giả hải tộc, âm thầm nhìn về phía này, ai cũng biết sẽ có một hồi đại chiến nổ ra.

Ngay cả hai cao thủ Thông Thần cảnh của Ngân Sa tộc là Ngân Huy và Khắc Lỗ cũng ở trên một tòa nhà cao của thạch bảo, nhìn về phía này.

Hải Lạc ở bên cạnh Khắc Lỗ, nghe hai trưởng bối ở bên cạnh đối thoại, mắt đẹp lóe sáng như minh châu, khóe miệng hiện ra độ cong kích động.

Hải tộc nhân ở ở chỗ sáng, hoặc là từ một nơi bí mật gần đó đều đang từ xa quan vọng.

”Tiểu tử này, quả nhiên cuồng vọng.” Khắc Lỗ lắc đầu, nhíu mày: “Người cuồng vọng như vậy ta thực sự chưa thấy bao giờ, có trò hay để xem rồi.”

”Nếu hắn có thể thông dong mà tới, ta nghĩ Vô Tận hải tương lai tất nhiên sẽ có một phần của hắn.” Ngân Huy về mặt nghiêm túc, tán thưởng một tiếng: “Tiền đồ của Kẻ này không thể hạn lượng, ngày sau tất

“hắn sắp đột phá.” Khóe miệng Khố Lỗ khẽ động, nói với nàng ta: “Nhân trung chi huyệt! Người tư chất thể này ta thật sự chưa gặp bao giờ. Hải Lạc, ngươi về sau bớt lui tới với hắn nhé, mị lực của tiểu tử này quá lớn, ta sợ ngươi không chế không được sẽ thích hắn.”

” Ta phát hiện, ta hiện tại đã có chút thích hắn rồi.” Hải Lạc ngược ngừng cười, nói: “So với ta so với tất cả hải tộc nhân trong mắt ta thì lợi hại hơn nhiều. Phụ thân, ngươi không phải đã nói, chỉ có cường giả mới xứng đôi với ta, ta cảm thấy hắn có thể?”

“Đừng làm ầu.” Khố Lỗ lắc đầu: “Người như thế, ngươi ngàn vạn lần đừng dính vào, một khi dính vào thì sẽ hối hận cả đời. Ta thấy tiểu tử này vĩnh viễn sẽ không an phận, tên gia hỏa như vậy, Ngân Sa tộc của chúng ta cũng không trêu chọc được, kẻ địch hắn tương lai đụng phải sẽ không tầm thường đâu.”

Ngân Huy gật đầu: “Chỉ cần lần này sự kiện của Vô Tẫn hải qua đi, hắn còn sống thì ta dám khẳng định Vô Tẫn hải tương lai sẽ thuộc về hắn.”

Khố Lỗ gật đầu, công nhận.

Không biết qua bao lâu, Thạch Nham sa vào lĩnh ngộ cảnh giới sinh tử bỗng nhiên tỉnh lại.

Như Nước chảy thành sông, hắn không chút ngưng trệ, sau khi ngộ đạo thì trực tiếp bước vào thiên vị nhị trọng thiên chi cảnh!

Ý cảnh sinh tử như chất dinh dưỡng kỳ dị, thấm thấu và thức hải của hắn, lưu lại một đạo lạc ấn bên trong chủ hồn của hắn, khiến chủ hồn và thức hải cùng nhau thăng hoa, tiến tới dẫn động toàn thân.

Độ hùng hậu và tinh thuần của tinh nguyên của hắn sớm đã đạt tới đỉnh phong, chỉ cần một lần ngộ đạo là có thể đột phá.

Lần chiến đấu này khiến hắn lĩnh ngộ được chân lý ý cảnh sinh tử không thể phân cách, khiến hắn ý thức được giữa sinh và tử là một loại cộng sinh, không cái nào có thể rời cái nào.

Bằng vào lĩnh ngộ lần này, hắn thuận lý thành chương bước vào cảnh giới mới, thiên vị nhị trọng thiên.

Sau khi Tỉnh lại, cảm ứng tình trạng cơ thể, hắn phát hiện tinh nguyên cỗ thụ quả nhiên lại sinh trưởng rất nhiều, lại có thể tiếp tục tăng tiến tinh nguyên để tích tụ lực lượng mạnh hơn.

Tâm niệm biến động, toàn thân dần dần thả lỏng, tách Huyền Băng Hàn Diễm, Thánh Linh Thần và Địa Tâm Hỏa ra, thu hồi cự kiếm thần bí và yêu trùng chi vương, Phệ Kim Tàn, sau đó hắn mới nhìn về phía Ngân Huy: “Vừa rồi ngươi nói muốn đích thân dẫn ta tới mộ địa của viễn cổ hoang long ư?”

“Ừ.” Ngân Huy cười cười, tán thưởng: “Chúc mừng ngươi, nhanh như vậy đã mới cảnh giới mới rồi, tiểu tử ngươi quả thật bất phàm, ta không thể không thừa nhận điểm này.”

“Ha ha” Thạch Nham cười cười: “Chúng ta đi thôi, ta rất muốn tới hoang long mộ địa, ngươi muốn dẫn đường thì đi thôi.”

” Không thành vấn đề.”

465. Chương 464: Dư Uy

Một trận chiến qua đi, Thạch Nham một phát tiến vào thiên vị nhị trọng thiên chi cảnh.

Trải qua chiến đấu với Tư Đồ Kiệt, Trâu Dực Phong, lòng tự tin của lòng tự tin tăng vọt, biết cho dù là hai gã võ giả Thông Thần cảnh liên thủ hắn cũng không lo sẽ bị giết chết.

Do đó, khi đi với Ngân Huy hắn không còn kinh sợ nữa, có thể coi Ngân Huy trở thành cao thủ đồng cấp, đưa mình tới một độ cao mới.

Như vậy, khi hắn nói chuyện với Ngân Huy mới không còn có điều cố kỵ, có gì muốn nói thì cứ nói, không cần lo lắng Ngân Huy có mất hứng hay không.

Thực lực tăng trưởng đối với tâm cảnh của cả người cũng có đề thăng cực kỳ huyền diệu.

Hắn sợ dĩ lựa chọn chiến đấu phía trước Ngân thạch bảo chính là muốn để tất cả hải tộc nhân nhìn thấy, khiến những hải tộc nhân này biết được thực lực thực sự của hắn, đủ để chống lại bất kỳ cường giả chi nào, thậm chí có thể giành thắng lợi.

Dương gia lúc này đã khác lúc xưa, tình trạng có chút không ổn, hắn muốn chứng minh thực lực của mình đủ mạnh mẽ, mới có thể chấn nhiếp hải tộc nhân, khiến những hải tộc nhân này, cho dù là Dương Thanh để không có mặt thì Dương gia chỉ cần còn có hắn cũng có thể sống yên ở thành hoang.

Hắn muốn cho những hải tộc nhân có dị tâm đều thành thật an phận một chút.

Hắn tin chi tiết có liên quan tới trận chiến này tất nhiên sẽ được lưu truyền toàn bộ đáy biển rất nhanh, đến lúc đó Dương Trác ở thành hoang cũng sẽ biết chắc hắn tới mộ địa của viễn cổ hoang long là trong lòng có chỗ dựa.

” Người không cần tự mình dẫn ta đi.”

Đi trong nước biển, Thạch Nham liếc Ngân Huy bên cạnh một cái, nhíu mày nói: “Người thân là tộc trưởng của một tộc, khẳng định có rất nhiều chuyện phải xử lý, sao phải lãng phí thời gian đi theo ta?”

“Ta cũng muốn tới hoang long mộ địa xem thế nào.” Ngân Huy nhếch miệng: “Ngân Sa tộc Chúng ta ở ngay mảng hải vực này, mộ địa của hoang long hoang long đó ta cũng từng tới, chỉ có điều chưa bao giờ dám xâm nhập vào trong đó. Hắc hắc, khó được người không sợ chết, ta đương nhiên muốn xem xem người có thể làm ra động tĩnh gì ở trong đó.”

Thạch Nham ngạc nhiên: “Người từng tới rồi ư? Không phải nói người tới đó đều không thể sống sót đi ra sao?”

Ngân Huy bỗng nhiên có chút xấu hổ: “Ta vừa rồi nói là ta chỉ ở xa xa nhìn thôi, không dám đi bên trong hoang long mộ địa. Tiểu tử người đây là đang cố ý trào phúng ta ư?”

” Không.” Thạch Nham cười cười: “Nơi đó rất cuộc là như thế nào?”

” Người dù sao cũng đã tới đó, hiện tại có hỏi cũng là vô ích, tốt nhất tự mình nhìn, thì người mới có nhận thức chính xác.” Ngân Huy vẻ mặt nghiêm lại, do dự một chút rồi bỗng nhiên nói: “Thạch Nham, ta nghĩ phải trân trọng cảnh cáo người một câu, nếu có thể thì đừng vào.”

“hả?”

” Mộ địa của Viễn cổ hoang long được lực lượng nào đó của hải tộc chúng ta che chở, ngay cả cao thủ hải tộc chúng ta tiến vào trong đó cũng khó có thể sống sót mà ra, Huống chi là người?” Ngân Huy lộ ra vẻ mặt chân thành tha thiết: “Tên gia hỏa người tu vi tinh trạm, ngày sau tất nhiên sẽ là cường giả số một số hai của Vô Tận hải, việc gì phải mạo hiểm như vậy?”

“Cái nếu không mạo hiểm thì cũng không đột phá cảnh giới nhanh như vậy.” Bất cười bất cười: “Người có thể bước vào Thông thần nhị trọng thiên chi cảnh, khẳng định cũng đã trải qua sinh tử, không có tinh thần không sợ chết thì há có thể liên tục đột phá?”

” Quên đi, người không nghe thì thôi.” Ngân Huy tất nhiên cũng biết lời nói của hắn không phải là giả, bất kỳ một cường giả nào đều phải ở trong chiến đấu sinh tử mới có thể đạt được linh ngộ cảnh giới, chỉ có liên tục kề cận cái chết mới có thể nhận thức đến được một số thứ mà bình thường không thể ngộ được.

“Ta tới mộ địa của viễn cổ hoang long, chưa chắc đã có nguy hiểm?” Thạch Nham cười ngạo nghễ.

“Hả?”

“Người nói xem ta có giống kẻ ngốc không?”

” Không giống.”

” Vậy đúng rồi.”

” Người thật sự đã từng tới ám tử vụ chương ư? Ta biết người từng tới, miêu tả của người nếu là người chưa tới thì khẳng định không thể nói trực quan và minh bạch như vậy được. trong ám tử vụ chương rốt cuộc có

gì? Theo ta được biết thì bên trong ám từ vụ chướng tựa hồ có rất nhiều thứ kỳ diệu, giống như... Còn có sinh mệnh nguyên dịch?”

Thạch Nham biến sắc, đột nhiên cả kinh, dị quang trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

” Người tựa hồ cũng có chút hiểu biết về ám từ vụ chướng?”

” Không phải ta, là một số tiền bối của tộc ta biết một số chuyện có liên quan tới ám từ vụ chướng.” Ngân Huy trầm ngâm một chút rồi mới nói: “Ngân Sa tộc Chúng ta ở phía dưới Thương Khung hải vực, mà ám từ vụ chướng đó thì ở phía đông Thương Khung hải vực. Ừ, trong hải tộc, Ngân Sa tộc chúng ta cách ám từ vụ chướng gần nhất, một số tiền bối của Ngân Sa tộc chúng ta cũng từng tới đó, có điều đại đa số đều bị lạc ở trong đó cũng có cũng có người từ trong đó quay về, nhưng không nói rõ được tình huống bên trong. Chỉ có một tiền bối là gặp được nhân loại trong ám từ vụ chướng, người đó trong miệng nhân loại đó biết được một số thần kỳ có liên quan tới nơi đó. Trong đó còn có sinh mệnh nguyên dịch!”

” Người cũng biết tác dụng của sinh mệnh nguyên dịch ư?” Thạch Nham kinh ngạc.

” Khiến võ giả Thông thần tam trọng thiên chi cảnh có cơ hội cực lớn bước vào Chân thần cảnh, giảm bớt khả năng thất bại và tính nguy hiểm!” Ngân Huy hai mắt cực nóng, hô khẽ: “Ta nghĩ bất kỳ võ giả Thông Thần cảnh nào nếu từng nghe nói tới thứ như sinh mệnh nguyên dịch đều sẽ không quên được. Nếu có có thứ này trong tay, ta nghĩ Nộ Lãng đó sẽ trực tiếp bế quan, thử trùng kích Chân thần cảnh, ha ha, đáng tiếc, thứ này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, Nộ Lãng tuy rằng cũng biết, nhưng không dám ôm ảo tưởng đó.”

Thạch Nham trong lòng khẽ động.

“Người từng vào trong ám từ vụ trướng, có từng nghe tới thứ này không?” Hai mắt Ngân Huy sáng rực, nhếch miệng cười cười rồi bỗng nhiên nói: “Tiền bối đó của ta từng nói, sinh mệnh nguyên dịch trong ám từ vụ chướng tựa hồ có liên quan tới yêu thú cấp tám. Nếu ta nhớ không lầm thì yêu thú đó chính là một con yêu trùng ăn xác, cũng không biết có phải như vậy hay không?”

Mây Thạch Nham bỗng nhiên nhíu lại.

Hắn cuối cùng cũng minh bạch Ngân Huy vì sao chủ động xin đi giết giặc, muốn đích thân đưa hắn đến mộ địa của viễn cổ hoang long.

Sinh mệnh nguyên dịch!

Đối với tất cả võ giả Thông Thần cảnh mà nói, chỉ cần biết về sinh mệnh nguyên dịch thì e là không có bất kỳ một người nào là không nổi lòng chiems hữu.

Ngân Sa tộc cách ám từ vụ trướng rất gần, rất nhiều tiền bối của Ngân Sa tộc cũng đều từng tới ám từ vụ chướng, nghe nói những lời đó có liên quan tới sinh mệnh nguyên dịch, hắn lại từ trong ám từ vụ chướng đi ra, trên người còn có yêu trùng chi vương.

Liên hệ những chi tiết này lại với nhau, Ngân Huy sao có thể không nghĩ nhiều?

“Ta ở trong dương cũng nghe nói lời đồn về sinh mệnh nguyên dịch, có điều lời đồn mà ta biết thì không liên quan gì tới yêu trùng ăn xác.” Thạch Nham vẻ mặt đạm mạc, tùy ý nói: “Theo ta được biết, yêu trùng này của ta không biết gì về sinh mệnh nguyên dịch cả, người e là nghĩ nhiều rồi.”

“Ta thực sự nghĩ nhiều ư?” Ngân Huy nhếch miệng cười, mắt sáng như đuốc, nhìn hắn thật sâu rồi nói: “Ha ha, có lẽ ta thật sự nghĩ nhiều rồi. Ta còn nghĩ trên người xx có sinh mệnh nguyên dịch, ừ, ta nghĩ nếu người có sinh mệnh nguyên dịch, đừng nói là ta, ngay cả Nộ Lãng cũng nguyện ý bàn bất kỳ hợp tác nào với người. Một giọt sinh mệnh nguyên dịch đối với Nộ Lãng mà nói thì có thể còn quý hơn cả một hải vực của Vô Tận hải.”

Thạch Nham nhíu mày, cười cười, không nói gì.

” Nếu có thể có một giọt sinh mệnh nguyên dịch, Ngân Huy ta cũng có thể không nói tới nguyên tắc.”

” Đáng tiếc ta không có, người đừng nghĩ nhiều.”

“Ồ, vậy thì thật đáng tiếc.”

Thành hoang.

Dương Trác từ miệng của hải tộc nhân biết được một hồi đại chiến đã xảy ra ở Ngân thạch bảo.

Hắn cuối cùng cũng khẳng định Thạch Nham đích xác muốn đi tới mộ địa của viễn cổ hoang long.

” Phụ thân, Thạch Nham thật sự khiến Trâu Dược Phong, Tư Đồ Kiệt bị thương ư? Còn chặt vật chạy trốn nữa? Thật sự là như vậy ư?”

Dương Mạc vẻ mặt kích động, hưng phấn hỏi.

Một số tiểu bối của Dương gia ai nấy cũng mặt đỏ bừng, giống như bọn họ mới là nhân vật chính vậy.

“Ừ, người của hải tộc đều nói như vậy. Có rất nhiều hải tộc nhân của Ngân thạch bảo đều tận mắt chứng kiến trận chiến này. Sau Trận chiến này rất nhiều hải tộc nhân của thành hoang đều an phận, khi đối đãi với Dương gia chúng ta cũng cẩn thận và cung kính hơn.”

” Tiểu tử Thạch Nham đó thật sự là khiến cho người ta không dám, ha ha, ta chỉ biết hắn sẽ không an phận. Các người nhìn xem, lúc này mới được vài ngày hắn lại đã hô phong hoán vũ ở Ngân thạch bảo, khiến nhiều hải tộc nhân như vậy đều thấy.” Dương Mạc cười to.

” Đứng cao hứng quá sớm, hắn lần này muốn tới mộ địa của viễn cổ hoang long,à, đúng là ngớ ngẩn.”

” Ta cảm thấy hắn sẽ không sao.” Lý Phượng nhi mắt đẹp lóe sáng: “Không biết vì sao, ta cảm thấy trên người hắn có khả năng vô hạn, nếu người khác đi tới hoang long mộ địa, ta cảm thấy khẳng định hắn phải chết không nghi ngờ gì nữa. Nhưng nếu là Thạch Nham thì ta cảm thấy sẽ khác.”

” Ta cũng cho rằng như vậy.” Dương Tuyết cũng bật cười.

Lứa nhỏ của Dương gia sau khi trải qua liên tiếp những kinh hỉ mà Thạch Nham mang tới thì đều có một loại tín nhiệm cực kỳ mù quáng đối với Thạch Nham.

” Các người, thật sự là không biết trời cao đất rộng.” Dương Trác cười khổ.

Phía dưới Thương Khung hải vực, trong đá san hô nhiều màu.

Bốn đạo thân ảnh chậm rãi hạ xuống bên cạnh Tư Đồ Kiệt, vẻ mặt ngưng trọng.

” Hương di.” Tào Chỉ Lam duyên dáng gọi to một tiếng: “Các người đã tới.”

Thanh Minh, Thiên Hậu, Địa Hoàng, Cổ Tiêu, bốn võ giả Thần cảnh sau khi nhận được tin tức đều tạm thời buông bỏ phân tranh ở Vô Tận hải, liên thủ tới đáy biển.

” Các người cũng chịu thiệt ở trong tay hắn ư?” Cổ Tiêu vẻ mặt lãnh lệ, nhìn sáu người một cái.

” Thật sự lợi hại như vậy ư?” Cổ Tiêu nhìn Tư Đồ Kiệt, lại nhìn Thanh Minh, Thiên Hậu, Địa Hoàng, mày nhú lại: “Cần chúng ta phải lao sư động chúng như vậy ư?”

” Lần này nếu không thể trừ bỏ hắn thì e là sẽ không còn cơ hội.” Tư Đồ Kiệt lắc đầu thở dài: “Tiểu tử đó không sợ thần thức xâm nhập, còn có năng lực phản thương thần thức xâm nhập, hiện giờ mới ở thiên vị cảnh mà không biết mượn dùng lực lượng gì, có thể bộc phát ra khí tức không kém gì võ giả Thông thần nhị trọng thiên chi cảnh. Trừ những cái đó ra, hắn còn có một con yêu thú cấp tám, một con yêu thú kim hệ kỳ dị, rất khó ứng đối.”

” Mới một năm thời gian mà hắn lại có tăng trưởng lớn như vậy ư?” Thiên Hậu Phạm Hương Vân cười khổ: “Trận chiến Năm đó, chúng ta còn có chút ăn không tiêu, hắn lần này còn lợi hại hơn, quả nhiên khó xử lý.”

” Bằng không thì chúng ta cũng không vội vàng gọi các người tới đây.” Dược Phong cũng thở dài.

” Có điều lần này thì khác, công thêm bốn người các người chúng ta có mười phần nắm chắc.” Tư Đồ Kiệt vẻ mặt trầm xuống, âm lãnh nói: “Lần này, hắn hẳn phải chết.”

466. Chương 465: Tỉnh Lại

Thạch Nham và Ngân Huy một đường đi tới hoang long mộ địa, trên đường cũng gặp phải một số yêu thú cấp bậc khá cao, nhưng những yêu thú này đều rất có linh tính, vừa nhìn thấy Ngân Huy thì đều chủ động né tránh, Ngân Huy Thần cảnh nhị trọng thiên chi cảnh cũng không cố ý phóng xuất ra khí tức quá mạnh nhưng cũng đủ để làm yêu thú ven đường kinh sợ.

Một đường đi rất thuận lợi, vô kinh vô hiểm.

Cuối cùng sau ngày thứ ba, hai người xuất hiện trong một mảnh cấm địa đầy thi cốt của yêu thú viễn cổ.

Liếc một cái, đều là bạch cốt yêu thú thể tích cực lớn, mỗi một cỗ bạch cốt yêu thú đều trong suốt như ngọc thạch, lấp lánh quang mang yêu dị dưới đáy biển, khiến cho người ta cảm thấy như tràn ngập lực lượng.

Đi tới chỗ này, Ngân Huy liền bắt đầu cẩn thận, mỗi một bước đi đều cẩn thận quan vọng bốn phía.

Dọc theo đường đi, hắn không ngừng thử chuyện có liên quan tới sinh mệnh nguyên dịch, nhưng đều bị Thạch Nham lấp liếm cho qua.

Bất luận là Ngân Huy hay là võ giả Thông thần cảnh khác, chỉ cần biết về chuyện của sinh mệnh nguyên dịch thì tuyệt đối không thể không sinh ra tham niệm.

Thạch Nham không ngốc.

Hắn nếu thực sự nói ra sinh mệnh nguyên dịch ở trên người hắn, Nộ Lãng đó không điên mới là lạ mới là lạ, cho dù là Nộ Lãng có phẩm hạnh cực tốt dưới đáy biển, nhưng Nộ Lãng dù sao vẫn là hải tộc nhân.

Trước khi chưa có phía trước bảo hộ được sinh mệnh nguyên dịch, mạo muội để lộ ra chuyện này, cái chờ đợi hắn nói không chừng sẽ là Nộ Lãng cường thủ hào đoạt. Hắn cũng không có tự tin có thể chiếm được tiện nghi từ trong tay của đệ nhất cao thủ của hải tộc.

Bởi vậy, một mực giấu diếm lúc này là phi thường cần thiết.

” Khu vực Phía trước bắt đầu có các loại năng lượng hỗn loạn, đi phía trước nữa thì chính là mộ địa của viễn cổ hoang long.” Ngân Huy dừng lại, cau mày nhìn hắn: “Ta chỉ có thể cùng ngươi đi đến đây thôi, ta không muốn chịu chết vô ích, cuối cùng vẫn xin khuyên ngươi một câu, nếu không muốn chết thì dừng lại đi.”

” Tạm biệt.”

Thạch Nham cười cười, không có chút bất an: “Ta nếu có thể còn sống đi ra, đến lúc đó sẽ tới Ngân Sa tộc tìm ngươi, khi đó, có lẽ chúng ta có thể thực sự bàn chuyện.”

“Chuyện gì?” Ngân Huy ngạc nhiên.

” Bàn chuyện mà ngươi cảm thấy hứng thú.” Thạch Nham vẻ mặt nghiền ngẫm, phát tay: “Ta đi đây, cảm ơn ngươi đã dẫn ta tới đây.”

” Hỏi một câu cuối cùng, ngươi trong ám từ vụ chứng thật sự không có được sinh mệnh nguyên dịch ư?” Ngân Huy vẻ mặt nghiêm nghị: “Ngươi có lẽ từ nay về sau sẽ biến mất, nếu có thể thì báo cho ta biết chân tướng được không?”

Hắn thủy chung nhớ tới chuyện này.

” Chờ ta bình an trở lại chúng ta sẽ lại bàn về chuyện này.”

Thạch Nham một đường, chui vào trong đó, dưới năng lượng hỗn loạn đó vẫn bình yên tự nhiên một đường đi tới.

Mắt Ngân Huy đột nhiên sáng ngời.

Hắn tại chỗ đứng tại chỗ nhìn theo Thạch Nham biến mất, sắc mặt âm tình bất định, nửa ngày sau mới thở dài một tiếng, lầm bầm nói: “Ngươi nếu thật sự có thể còn sống đi ra, có lẽ, chúng ta có thể bàn việc rồi. Hy vọng tên gia hỏa ngươi vận may ngập trời, có thể gặp đỡ hóa lành. Hoang long mộ địa mai táng vô số

trình anh của hải tộc, người có thể sống sót đi ra, có nghĩa là ít nhất chuyện những tiền bối dưới đáy biển này không làm được thì người có thể làm được, chỉ điểm này thôi cũng đủ để khiến tất cả cường giả hải tộc nhìn người với cặp mắt khác xưa rồi.”

Thạch Nham không nghe được những lời này của Ngân Huy.

Sau khi xâm nhập vào hoang long mộ địa, Huyết Văn Giới liền lấp lánh không ngừng, phóng xuất ra huyết quang minh mông.

Các loại bạch cốt yêu thú trong hoang long mộ địa nhiều tới mức khó có thể tưởng tượng, liếc một cái, trong toàn bộ mộ địa đều là thi cốt trắng phau phau, chú ý quan sát một chút, hần phát hiện trong những bạch cốt yêu thú này còn có rất nhiều thi cốt nhỏ, những thi cốt này hình thái khác nhau, rõ ràng có sự đặc trưng của hải tộc nhân.

Rất hiển nhiên, những gì mà đám người Ngân Huy nói là thật, mấy ngàn năm qua, trong hoang long mộ địa này quả thật đã chôn cực nhiều cường giả của hải tộc.

Bên trong mỗi một cỗ thi cốt yêu thú đều có đom đóm như ma trời bay ra, nổi lơ lửng, nhìn người ta như mắt quỷ, khiến cho người ta tâm sinh bất an, ngay cả thức hải tựa hồ cũng bị ảnh hưởng.

Các loại năng lượng ba động âm hàn, tà ác, điên cuồng tràn ngập khu vực này, năng lượng này cực kỳ khổng lồ, hình thành vô số cái xoáy mà mắt thường không nhìn thấy, chỉ cần không cẩn thận chui vào trong đó thì tựa hồ sẽ bị cắn nuốt ngay cả xương cốt cũng không còn.

Lời đồn đại đáng sợ về nơi này không khỏi hiện lên ở trong lòng, hần cũng có chút bất an, hành động càng lúc càng cẩn thận hơn.

Nằm ngoài dự kiến của hần, các loại năng lượng thuộc tính đáng sợ này dù nhận nhạo chung quanh nhưng lại không có ủa tới.

Khi nhưng năng lượng khủng bố này vừa tới gần hần, đựng phải quang mang của Huyết Văn Giới thì sẽ chủ động tản ra.

Huyết Văn Giới giống như bùa hộ mệnh, chỉ cần hào quang lấp lánh thì có thể ngăn cản đủ loại năng lượng trùng kích mà đủ để khiến cường giả Thần cảnh cũng phải chết, dọc theo đường đi, hần không ngờ không gặp một chút nguy hiểm nào.

Cấm địa khiến người người biến sắc này, sau khi hần tới thì thái bình tới mức hần khó mà tin được.

Chẳng lẽ, Huyết Văn Giới này thật sự có liên quan tới cấm địa này ư?

Mắt Thạch Nham không khỏi sáng ngời, lòng tin tăng mạnh.

Không có Huyết Văn Giới, hần không biết tới hoang long mộ địa này, cũng không biết ở đây có một khối hắc ám chi thân của Lạc La Thi Huyết Bát hồ tòng, Huyết Văn Giới nếu đã nhắc nhở hần nên tới đây thì xem ra không sợ hần sẽ thân hãm hiểm cảnh.

Vào lúc này, hần càng cảm thấy sự thần bí của Huyết Văn Giới.

Huyết Văn Giới phóng xuất ra huyết quang minh mông, huyết quang tựa hồ có thể cản tất cả sự xâm nhập của lực lượng tà ác trong hoang long mộ địa, dọc theo đường đi, toàn bộ năng lượng trong cấm địa tản ra, không bám lấy hần.

Đủ loại thi cốt yêu thú trắng phau phau nhất nhất lướt qua hần, hần vô kinh vô hiểm trực tiếp đi tới kỳ cảnh chưa được nhìn thấy.

Thi hài của hoang long dài ba trăm thước.

Xương cốt trắng như tuyết, quang hoa lấp lánh, bạch cốt của hoang long ở ngay trong tòa nhà xương của yêu thú, ở bên dưới thi hài của Hoàng Long có một cái quan tài được chế tạo bằng tinh thạch màu đen cực lớn, phía trên quan tài là đủ loại hoa văn quỷ dị, hoa văn này cực kỳ tương tự với văn lộ trên Huyết Văn Giới, tựa hồ đang chậm rãi di động tới.

Một cỗ khí tức thái cổ trầm trọng mãnh liệt từ trong quan tài màu đen ủa ra, khiến cho người ta rung động.

Huyết quang trên Huyết Văn Giới đột nhiên đại thịnh, phóng xuất ra từng chùm tia sáng trực tiếp phóng tới quan tài màu đen đó.

Hoa văn thần bí trên quan tài đột nhiên như sống dậy, di động trên quan tài càng lúc càng nhanh, một loại năng lượng hắc ám tà ác đột nhiên từ trong quan tài bắn ra

“Rầm.”

Nắp quan tài đột nhiên bật tung.

Một khối khô hôi lồi hắc thiết cao ba thước đột nhiên từ trong quan tài ngổi dậy, hắc thiết khô lồi này cả người được bao trùm trong hắc thiết giáp trụ, hắc thiết giáp trụ này tựa hồ dung nhập với thân thể của hắn, như là đã trực tiếp sinh trưởng trong cơ thể hắn, rất khăng khít, không có khe hở.

Trên đầu hắc thiết khô lồi này đội một cái mặt nạ dữ tợn, chỉ lộ ra một đôi đồng tử trống rỗng đen xì, trong đồng tử toàn là màu mờ mịt, không biết đã phát sinh gì.

“Rầm rầm!”

Tiếng tim đập cực kỳ mãnh liệt từ trong cơ thể của hắc thiết khô lồi này truyền ra, trong cơ thể hắn tựa hồ có một trái tim tràn đầy sinh mệnh lực, chuyển vận dị năng hắc ám kinh thiên động địa cho thân thể hắn.

Hắc thiết khô lồi sau khi từ trong quan tài đứng lên thì một đôi mắt nhìn về phía Huyết Văn Giới.

Một đạo huyết quang từ bên trong Huyết Văn Giới bắn ra, trực tiếp rót vào trong con ngươi của hắc thiết khô lồi, con ngươi như sơn đen của hắn dần dần biến thành màu đỏ thẫm, tựa hồ có một giọt máu từ trong trào ra, cực kỳ làm cho người ta sợ hãi.

Một dòng linh hồn ba động kỳ dị từ trong huyết quang nảy sinh, rót vào trong hắc thiết khô lồi đó ở sâu trong con ngươi của hắc thiết khô lồi mơ hồ có thể thấy được ảo tượng huyết hải vô tận, trong đó có thi cốt của các tộc nhiều không đếm xuể.

Thây nằm khắp nơi, chồng chất như núi, thi cốt này chảy ra máu tươi còn diễn hóa thành đủ loại đồ án tà dị.

Như là nghi thức mở ra linh hồn nào đó, huyết quang từ trong Huyết Văn Giới phóng xuất ra giống như đã kích hoạt viên cổ ma thần này.

Hắc thiết khô lồi ở trên quan tài, yên lặng thừa nhận huyết quang thần bí mà Huyết Văn Giới phóng xuất ra, tựa hồ bị Huyết Văn Giới từ nơi khủng bố xa xưa nào đó lay tỉnh, đưa về thế gian.

Một tia quang mang màu đen dần dần từ trên người hắc thiết khô lồi chiếu ra, bên trong hắc quang tràn đầy khí tức hủy diệt cực kỳ đáng sợ, ý nghĩa tồn tại của khô lồi này tựa hồ là để hủy diệt tất cả trên thế gian, muốn thế giới này lâm vào trong bóng đêm vô tận.

Đứng trước hắc thiết khô lồi đó, cảm thụ được khí tức hủy diệt hắc ám từ trên người hắn phóng xuất ra, Thạch Nham có một loại cảm giác trầm trọng tới khó thở.

Giống như có một tòa cự vạn thước đột nhiên đè trong lòng hắn, khiến hắn ngay cả hô hấp cũng bắt đầu khó khăn.

Loại áp lực này hắn chưa bao giờ thể nghiệm trên người bất kỳ một cường giả nào, ngay cả lúc trước khi đối mặt với Ma Đế Xích Diêm cũng không khổ sở như vậy.

Đây là một loại tồn tại đáng sợ cỡ nào.

Sắc mặt Thạch Nham biến đổi, bỗng nhiên hối hận, nhìn hắc thiết khô lồi này, cũng không biết quyết định lần này tiến vào hoang long mộ địa rốt cuộc là tốt hay là xấu.

Hắn đã đến, dùng Huyết Văn Giới đánh thức một khối hắc thiết khô lồi có lực lượng và khí tức hủy diệt, năng lượng ba động từ trên người người này truyền ra quả thực là kinh thiên động địa, khiến hắn không sinh ra được một chút lòng tự tin nào.

Nếu người này không thể khống chế được, tùy ý để hắn hoành hành dưới đáy biển và trên mặt biển, không biết đáy biển và mặt biển Vô Tận hải sẽ có bao nhiêu võ giả gặp tai ương, không biết có bao nhiêu dân chúng bình dân phải bị liên lụy.

Đây là tồn tại đáng sợ có lực lượng hủy diệt toàn bộ Vô Tận hải!

Mặt lạnh lùng, hắn hết sức chăm chú nhìn về phía hắc thiết khôi lỗi này, không dám có chút phân tâm, sợ hắc thiết khôi lỗi này đột nhiên có động tác kỳ quái.

Thi Huyết Bát hồ tòng, hắc ám chi thân của lạc La!

Đây là tên gia hỏa đó ư?

Còn chỉ là một khối phân thân?

Lạc La lại chỉ là một trong Thi Huyết Bát hồ tòng, nếu sự thật là vậy, chủ nhân đời trước của Huyết Văn Giới rốt cuộc là loại tồn tại khủng bố cỡ nào?

Thần Vương ư?

Thạch Nham bỗng nhiên tâm sinh hối hận, bắt đầu nghĩ lần này thực sự làm sai rồi ư?

Vô số huyết quang từ trong Huyết Văn Giới bắn ra, nhất nhất rơi vào con người của hắc ám chi thân của Lạc La, con người của hắc thiết khôi lỗi dần dần trở nên thâm thúy, như là hai thái dương hắc ám, giống như có thể hấp thu tất cả ánh sáng.

Cuối cùng, quang mang của Huyết Văn Giới cũng thu liễm.

Một dòng thần thức lạc ấn đột nhiên từ trong Huyết Văn Giới phóng xuất ra, tới thẳng trong chủ hồn thức hải của hắn.

Ấn ký Ngự hồn.

467. Chương 466: Chiến Ma

Ấn ký này trực tiếp đạt thành nhất trí với hắc ám chi thân của Lạc La đó, đưa tâm thần chìm vào ấn ký, hắn bỗng nhiên phát hiện có quyền khống chế hắc thiết khôi lỗi này.

Cảm thụ kỳ diệu Khó có thể tả được.

Chỉ cần tâm thần của hắn ở trong ấn ký ngự hồn truyền ra tin tức, một khối hắc thiết khôi lỗi lai lịch không rõ này sẽ làm việc theo tâm niệm của hắn.

Tâm thần khẽ động, hắc thiết khôi lỗi bỗng nhiên đi về phía hắn, một cỗ tà năng hủy diệt phô thiên cái địa đột nhiên từ trên người hắc thiết khôi lỗi phóng xuất ra, khiến Thạch Nham run lên.

Dưới áp lực đáng sợ này, cả người hắn khấn trương trước nay chưa từng có.

Huyết Văn Giới quả nhiên có sức ước thúc hắc ám chi thân Lạc La này.

Thạch Nham âm thầm thả lỏng, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu hồn ấn trong chủ hồn, đưa tâm thần chìm vào trong đó, truyền ra các tín hiệu.

Không ngoài sở liệu.

Hắc thiết khôi lỗi theo tâm niệm của hắn không ngừng biến ảo phương vị, chỉ cần tâm niệm của hắn dẫn tới đâu, hắc thiết khôi lỗi đều sẽ hành động theo.

Mắt đột nhiên sáng ngời.

Các tín hiệu truyền ra, hắc thiết khôi lỗi chạy rất nhanh trong thi hải của hoang long, không ngờ nhanh nhẹn vô cùng.

” Chiến Ma!”

Niệm đầu của Huyền Băng Hàn Diễm đột nhiên từ trong Huyết Văn Giới truyền lại, có vẻ cực kỳ khiếp sợ/ “Hà?”

Thạch Nham sững sốt một chút, lập tức phản ứng, kinh hãi: “người biết lai lịch của người này ư?”

” Khôi lỗi chiến đấu do võ giả thời đại Thượng cổ luyện chế ra, có ý chí chiến đấu thuần túy, vô kiên bất tồi!” Tin tức của Huyền Băng Hàn Diễm có chút kích động: “Người từ đâu có được vậy? Người này tuyệt đối là khôi lỗi chiến đấu do luyện chế thời đại thượng cổ luyện chế ra, tên là Chiến Ma, chỉ có võ giả thời đại đó mới biết phương pháp luyện chế Chiến Ma, khí tức trên người Chiến Ma này phi thường tà ác, ta thấy ít nhất cũng có lực lượng Thông Thần cảnh đỉnh phong.”

” Chiến Ma rốt cuộc là gì?”

” Chiến Ma chính là một loại khôi lỗi thuần túy vì chiến đấu mà sinh ra, Chiến Ma đẳng cấp cao có thể gần lạc ấn chiến đấu của chủ nhân, có toàn bộ thần thông của chủ nhân. Một khối Chiến Ma luyện chế cần hơn trăm tới một ngàn năm hao phí vô số thiên địa tài nguyên, hấp thu các loại năng lượng thiên địa đặc thù mới có thể dần dần thành hình.”

Huyền Băng Hàn Diễm tựa hồ thật sự biết tư liệu về phương diện này, vội vàng giải thích cho Thạch Nham: “Theo ta được biết, ở thời đại đó mỗi một Chiến Ma đều phi thường đáng sợ, có thể sử dụng như phân thân của chủ nhân, có lạc ấn thần hồn của chủ nhân, có thể phát huy ra tác dụng cực lớn.”

” Chiến Ma thời đại thượng cổ.” Mắt Thạch Nham dần dần sáng lên.

Nói như vậy, chủ nhân đời trước của Huyết Văn Giới không ngờ chính là cường giả thời đại thượng cổ?

So với thời đại viễn cổ thì còn xa xôi ư? Là thời gian xuất hiện võ giả đầu tiên.

Hắn bỗng nhiên ngây ngẩn.

Hắn chưa từng nghĩ đến lai lịch của Huyết Văn Giới lại thần bí hơn xa tưởng tượng của hắn như vậy.

Thời đại Thượng cổ chính là thời đại khởi nguyên của võ giả, ở thời đại đó có võ giả mạnh nhất trong truyền thuyết, có một số võ giả cường đại nghe nói còn vượt qua cả giới định Thần Vương, có lực lượng khủng bố, nhục thân có thể rời khỏi Thần Ấn đại lục, tung hoành ngang dọc trên tinh vực.

Nếu Huyết Văn Giới đến từ thời đại đó, như vậy chủ nhân đời trước của Huyết Văn Giới này tất nhiên cũng là cường giả kinh thiên động địa.

Vì sao lại vẫn lạc? Vì sao Huyết Văn Giới lại xuất hiện trong sơn động cũ nát đó? Vì sao nơi hắn từ thế giới khác xuất hiện ở đây lại trùng hợp là sơn động đó?

Chẳng lẽ, võ giả thời đại thượng cổ đó có phương pháp xoay chuyển thời không, dẫn người của thời đại khác tới đây?

Võ giả của thời đại đó trên lĩnh ngộ và vận dụng thiên địa rốt cuộc đã đạt tới độ cao kinh người cỡ nào?

Hắn triệt để ngây dại.

Vào lúc này, hắn bỗng nhiên ý thức được hắn sở dĩ xuất hiện trong sơn động đó có lẽ cũng không phải là ngẫu nhiên, có lẽ tất cả mấu chốt chính là trên Huyết Văn Giới.

” Võ giả thời đại đó hiểu mỗi một lực lượng căn nguyên trong thiên địa, hiểu được tất cả ảo nghĩa. Hiện giờ tất cả vũ kỹ, hồn kỹ, vũ hồn được võ giả lưu truyền đều tới từ thời đại đó, đó là thời đại của thủy tổ võ giả, có thể nói là ngọn nguồn của võ giả.”

Huyền Băng Hàn Diễm kể hết những gì mà nó biết cho Thạch Nham.

Theo sự miêu tả của nó, Thạch Nham càng khiếp sợ hơn.

Dựa theo cách nói của Huyền Băng Hàn Diễm, thời đại thượng cổ đó mới là thời khắc đỉnh phong nhất của võ giả, võ giả hiện nay so sánh với thời đại đó thì có lẽ chỉ là tồn tại nhỏ yếu như con kiến, trong nháy mắt có thể đã bị diệt rồi.

“Chiến Ma này chính là khôi lỗi chiến đấu được dẫn sinh ra trong thời đại đó, vô kiên bất tồi, người nếu có thể nắm trong tay, Vô Tồn hải e là không ai có thể chế trụ được người nữa.”

Thạch Nham về mặt phần chân.

Một chuyến tới mộ địa của viễn cổ hoang long này so với trong tưởng tượng của hắn thì còn thuận lợi hơn rất nhiều.

Nghe thấy rất nhiều lời đồn khủng bố về hoang long mộ địa tới, khi tới nơi hắn vẫn bất an, cảm thấy lần này ít nhất cũng phải trải qua sinh tử mới có khả năng tới được chỗ để thi hài của hoang long, có thể tìm thấy được chiếc quan tài này hay không thì hắn lúc ấy cũng không có một chút nắm chắc nào.

Nào biết đâu rằng, dưới sự chỉ dẫn của Huyết Văn Giới, hắn không gặp phải bất kỳ phiêu lưu khủng bố nào, giống như là đi dạo, dễ dàng đi tới trung ương của hoang long mộ địa, thấy được thi hài của hoang long, nhìn thấy một khối hắc thiết khôi lỗi này, thuận lợi tới mức khiến hắn cũng cảm thấy không thể tin được.

Còn chưa mất tới một ngày, hắn đã có được thứ mà hắn muốn, thu hoạch bên trong thực sự khiến hắn không nhin được mà cười to.

Toàn là dựa vào Huyết Văn Giới.

Dị bảo có được từ lúc hắn tới Thần Ân đại lục không ngờ thật sự có lực lượng kỳ dị như vậy, có lai lịch lớn như vậy, có thể lay tỉnh hơn nữa khổng chế Chiến Ma do Lạc La luyện chế ra.

Chiến Ma.

Thạch Nham nhếch miệng bật cười, nhìn khôi lỗi được gọi là Chiến Ma này, thầm kêu may mắn.

Cũng may là hắn có được Huyết Văn Giới.

Chạy trong hoang long mộ địa một vòng, hắn phát hiện các loại lực lượng hỗn loạn tồn tại ở nơi này, không ngờ đang lặng lẽ lưu chuyển vào trong cơ thể của Chiến Ma.

Các loại lực lượng tồn tại trong mộ địa của viễn cổ hoang long đều bị Chiến Ma hấp dẫn, từ bốn phương tám hướng ủa tới, biến mất trong cơ thể Chiến Ma.

Chiến Ma này tận tình hấp thu, khí tức từ trên người truyền ra chẳng những không tăng cường mà ngược lại đang chậm rãi thu liễm.

Bằng vào ấn ký của chủ hồn, hắn biết năng lượng hắc ám chi tâm của Chiến Ma này đang tăng cường rất nhanh, nhưng khi những năng lượng này rót vào, Chiến Ma như vô giả cao thâm, biết che giấu khí tức trên người cảm giác áp bách đáng sợ trên người đã biến mất.

Thạch Nham không vội, ở ngay trong trung ương của thi hài hoang long chờ Chiến Ma hấp thu năng lượng.

Bên ngoài.

Ngân Huy cau mày chờ, bỗng nhiên phát hiện khu vực mà năng lượng hỗn loạn lúc trước cực kỳ nồng đậm lúc này đang từ từ giảm bớt.

Biến cố Như vậy khiến Ngân Huy rất ngạc nhiên, mắt lóe sáng, nhìn chăm chăm vào khu vực đó.

“Sao lại vậy?” Ngân Huy ngây ngốc cả nửa ngày, lắc đầu, không dám tin thì thầm: “Mới qua hai ngày, chẳng lẽ tiểu tử đó ở bên trong có kỳ ngộ gì ở bên trong ư? Vì sao sau khi hắn tiến vào bên trong thì lực lượng hỗn loạn trong đó liền bắt đầu phát sinh biến hóa? Hắn liệu có thực sự biết được sự ảo diệu trong mộ địa của viễn cổ hoang long không?” Ngân Huy về mặt kinh hãi.

“Hả? Bên kia có thứ khác thường!” Cổ Tiêu đang tìm mục tiêu trong nước biển, hai mắt tìm kiếm, đột nhiên lóe sáng.

Hắn từ xa chỉ về phía hoang long mộ địa, cau mày thật sâu, hỏi một số người bên cạnh: “Các người biết địa phương kia là nơi nào không? Chẳng lẽ là lãnh địa của Ngân Sa tộc? Vì sao có năng lượng ba động mạnh như vậy?” Tư Đồ Kiệt lắc đầu, do dự một chút rồi đột nhiên biến sắc: “Đó là hoang long mộ địa!”

” Hoang long mộ địa?” Cổ Tiêu ngạc nhiên rồi lắc đầu khó hiểu: “Đó là địa phương nào?”

” Cấm khu thần bí nhất dưới Đáy biển!” Tư Đồ Kiệt thân là cung phụng của Vô Hồn điện ở Thương Khung hải vực, cũng đã tới đáy biển, biết phía dưới Thương Khung hải vực có một khu vực thần bí như vậy, được tất cả hải tộc nhân coi là cấm địa, chưa bao giờ dám xâm nhập.

Đủ loại cách nói về hoang long cấm địa, được Tư Đồ Kiệt đơn giản miêu tả lại.

Những võ giả phía trên Vô Tận hải không biết nhiều về chuyện dưới đáy biển sau khi nghe hắn kể lại thì điều biến sắc.

” Cấm địa của Hải tộc.”

Tào Chỉ Lam trầm ngâm một chút rồi mới nói: “Chắc không có liên quan gì tới Thạch Nham đâu? Hắn sẽ không ngốc tới mức công vào nơi này? Dựa theo lời người nói, ngay cả võ giả Thần cảnh của hải tộc tiến vào trong đó cũng khó thoát khỏi cái chết, chẳng lẽ hắn thực sự dám mạo hiểm như vậy ư?”

’ Ai biết được?” Tư Đồ Kiệt bình tĩnh, do dự một chút rồi bỗng nhiên đề nghị: “Tìm kiếm không có mục đích như vậy cũng không phải là biện pháp, nếu hoang long mộ địa đó có gì khác thường, nói không chừng là hải tộc có đại động tác, chúng ta không ngại tới xem thử.”

“Được.”

Mọi người đồng thời gật đầu, đều nhất trí đồng ý.

” Chúng ta đi.”

Rất nhanh các cường giả đến từ Vô Tận hải cũng xuất hiện bên ngoài hoang long cấm địa, ở đó gặp được Ngân Huy.

” Ngân Sa tộc trưởng!”

Trâu Được Phong biến sắc, nhú mào theo bản năng, cảm thấy lần này đến đúng chỗ rồi, xem ra khẳng định là có cao thủ của hải tộc ở đây làm những chuyện không muốn ai biết.

Ngân Huy cũng sửng sốt một chút rồi lắc đầu, nhìn mọi người với vẻ mặt cổ quái: ”Không ngờ các người thực sự đuổi được tới đây, ừ, vận khí không tồi, có điều các người đến đây cũng vô ích thôi, Thạch Nham ở trong hoang long mộ địa, các người nếu không sợ chết thì có thể vào tìm hắn.

“Hả!”

Tào Chỉ Lam hô to một tiếng, vẻ mặt ngạc nhiên, không ngờ lại tìm đúng phương vị của Thạch Nham.

” Hắn thật sự ở bên trong ư?” Tư Đồ Kiệt vẻ mặt phấn chấn, cười gằn: “Xem ra ông trời cũng muốn tên tiểu tử đó chết, trời giúp ta rồi, lần này ta xem hắn còn có thể còn sống mà rời khỏi không!”

” Hắn nếu không ra được thì các người ở chỗ này chờ có ích gì?” Ngân Huy chỉ sợ thiên hạ không loạn, giắt giây: “Hắn đi vào sắp ba ngày rồi, tuy rằng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta dám khẳng định biến cố trong đó nhất định có liên quan tới hắn. Các người muốn giết hắn thì trực tiếp đi vào đi.”

” Hắc hắc, chúng ta chờ ở bên ngoài là được rồi.”

Chung Ly Độn cười cười, hắn tất nhiên sẽ không mắc mưu, thân là lãnh tụ tương lai của Vô Hồn điện, hắn cũng biết mộ địa của viễn cổ hoang long đáng sợ cỡ nào, tất nhiên không muốn mạo hiểm.

“Ồ, vậy các người cứ từ từ mà đợi.”

468. Chương 467: Hiện Thân Rồi

Bên ngoài mộ địa của Viễn cổ hoang long, một nhóm sáu võ giả Thông Thần cảnh Tư Đồ Kiệt, Thanh Minh, cộng thêm bốn người Tào Chỉ Lam, Phan Triết, Thương Lan, Chung Ly Độn, tổng cộng mười cao thủ đến từ Vô Tận hải yên lặng chờ đợi gì đó.

Ngân Huy đứng cách mười người mười thước, bình tĩnh, không lộ ra chút sợ hãi nào.

Nơi này là đáy biển, là phạm vi thể lực của Ngân Sa tộc, bản nhân Ngân Huy lại có tu vi Thông thần nhị trọng thiên chi cảnh, so với kia đám người Tư Đồ Kiệt thì cảnh giới còn cao hơn một chút, hẳn nếu muốn chạy thì cho dù là sáu người Tư Đồ Kiệt liên thủ cũng rất khó giữ hẳn lại được.

Ngân Huy thì lắc đầu cười khỏ, lại hăm mộ ghen tị.

Nộ Lãng trầm ngâm một chút rồi bỗng nhiên bùi ngùi thở dài: “Chẳng lẽ thực sự là vận mệnh ư? Hoang long mộ địa Mai táng vô số tiền bối của hải tộc ta nhưng lại bị một nhân loại nhìn thấu ảo diệu, chẳng lẽ tên gia hỏa người còn có liên hệ nào đó với hải tộc chúng ta ư?”

Thạch Nham kinh ngạc, hẳn cũng không nghĩ tới điểm này, do dự một chút rồi lắc đầu: “Ta không rõ ràng lắm, có điều mộ địa của hoang long hoang long này chắc đích xác là có chút liên hệ với tồn tại cổ xưa. Cụ thể như thế nào thì ta không tiện nói thêm, ta chỉ có thể nói là vận khí của ta quả thực không tồi.”

Nộ Lãng, Ngân Huy nghe vậy thì nhũ mày, nghiêm túc cân nhắc hàm nghĩa trong câu trước của hắn.

Một chốc sau, đột nhiên đột nhiên ngửa đầu nhìn bầu trời, hai mắt híp thành một đường, nói: “Xem ra nhận thấy sự dị thường ở chỗ này không chỉ có một mình ta, không ngờ hai đại cường giả của Thương Khung hải vực cũng cùng chạy tới đây.”

Nước biển tách ra, chỉ thấy hai đạo thân ảnh một trước một sau phân biệt từ phía trên hạ xuống.

Phía sau hai thân ảnh này, Thiên Hậu, Địa Hoàng, Thanh Minh, Cổ Tiêu, Phan Triết, Tào Chỉ Lam vừa rồi đã hốt hoảng bỏ chạy cũng hiện ra, nhưng không dám đi tới, chỉ dám đứng sáu hai đạo thân ảnh kia mà nhìn.

” Dương Dực Thiên! Hạ Khinh Hậu!”

Ngân Huy nhìn thoáng qua, vẻ mặt chấn động, cả kinh thốt ra.

Thạch Nham mắt tỏa sáng, cũng vội vàng nhìn lên trên.

Trung niên nhân tiêu sái anh tuấn đầu đội mũ lông chim, mặc trường bào màu tím, trên mặt tràn đầy nụ cười ôn hòa lặng lẽ hạ xuống.

Điện chủ Vô Hồn điện, Dương Dực Thiên, hào hùng một phương của Vô Tận hải.

Một lão già áo đay giấy rơm, mặt mày già nua, ánh mắt đậm đặc, khí tức thương cổ, gia chủ đời trước của Hạ gia, Hạ Khinh Hậu.

Hai cường giả đứng đầu Thương Khung hải vực cùng từ trên mặt biển chậm rãi hiện thân, sau khi hai người tới đây, đều kinh ngạc nhìn về phía Nộ Lãng, tựa hồ cho rằng Nộ Lãng mới là người khởi xướng.

” Không liên can tới ta.” Nộ Lãng bình tĩnh, hừ lạnh một tiếng rồi chợt ánh mắt hướng về Thạch Nham.

Đồng tử Dương Dực Thiên, Hạ Khinh Hậu co rút lại, vẻ mặt kinh ngạc, nhìn về phía Thạch Nham với vẻ không dám tin.

Sửng sốt sững sốt một chút, nụ cười trên mặt đột nhiên thu liễm lại, hắn nhắm mắt cảm ứng một chút rồi đột nhiên quát: “Ai giết Tư Đồ Kiệt và Chung Ly Động!”

” Ta.” Thạch Nham hơi khom người, mỉm cười chấp tay: “Tiểu tử Thạch Nham, ra mắt Dương tiên bối.”

Dừng một chút, hắn lại mỉm cười nhìn về phía Hạ Khinh Hậu, thần thái thành khẩn hơn rất nhiều: “Ra mắt Hạ thái gia gia.”

Khuôn mặt già nua của Hạ Khinh Hậu bỗng nhiên phác ra nụ cười, thái độ cũng vô cùng ôn hòa, rất thân thiết đi tới, hai mắt tỏa sáng: “Người chính là Thạch Nham?”

“Vâng.”

” Hảo tiểu tử! Hảo tiểu tử! Hảo!”

Hạ Khinh Hậu liên tục nói ba tiếng hảo, khi nói chuyện thì đã đi tới bên cạnh Thạch Nham, đứng ở phía đối lập với Dương Dực Thiên.

Hạ gia và Dương gia trước giờ giao hảo rất tốt, Hạ Khinh Hậu và Dương Thanh để lại là bạn tri kỷ trăm năm, chuyện của Thạch Nham và Hạ Tâm Nghiên sau khi lão khôi phục tỉnh táo thì cũng được biết từ trong miệng tiểu bối này của Hạ gia.

Sau khi Khôi phục, lão vẫn luôn rất chú ý tới Thạch Nham, đối với hành động của Thạch Nham trong những năm gần đây ở Vô Tẫn hải thì đều hỏi rành mạch.

Trong mắt lão, Thạch Nham là người một nhà, là vị hôn phu tương lai của Hạ Tâm Nghiên, ngay cả lão có thể khôi phục thanh tỉnh cũng là có liên quan tới Thạch Nham, lão đương nhiên đứng trên một con thuyền với Thạch Nham.

” Dương diện chủ.” Hạ Khinh Hậu cười cười, vẻ mặt nghiêng ngả: “Xem ra là các người phái người tới muốn giết Thạch Nham, nhưng tựa hồ vận khí không tốt, ừ, ta trước tiên tỏ thái độ của ta đã, bất luận là như thế nào, ta cũng sẽ đứng cùng một phía với Thạch Nham, người nếu muốn đối phó Thạch Nham thì ta khẳng định sẽ không bằng quan đứng nhìn.”

” Dương tiền bối.” Thạch Nham nhếch miệng cười, bình tĩnh nói: “Thứ cho tiểu tử ta cuồng ngôn, người muốn giết ta thì e là có chút khó khăn đấy.”

Nói xong, tâm niệm của hắn khẽ động, truyền tin cho Chiến Ma.

Chiến Ma vốn đang ẩn giấu khí tức, sau khi nhận được một đạo tâm niệm này của hắn thì lại bắt đầu chậm rãi đi về phía Dương Dực Thiên.

Một cỗ hung sát chí khí diệt thế như nước biển vô ngần của Vô Tẫn hải bỗng nhiên từ trên người Chiến Ma tuôn ra, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ lãnh địa của Ngân Sa tộc.

Dương Dực Thiên vẻ mặt kịch biến.

Nộ Lãng nhú mây.

Hạ Khinh Hậu hai mắt hai mắt sáng lên.

Ba kiểu hùng chân chính của mặt biển và đáy biển thần thái khác nhau.

” Ta vẫn không rõ, vì sao đều là võ giả của Vô Tẫn hải mà các người lại cứ đấu đá nhau?” Thạch Nham mặt âm trầm: “Khi ở Viên La hải vực, Ma nhân phí hết sức để giết ta thì có thể lý giải có thể lý giải, nhưng vì sao các người cũng muốn phái người bao vây tiểu tử ta? Lặp đi lặp lại nhiều lần, thái độ như thế không tru sát ta thì không bỏ qua, Dương tiền bối, người có thể nói rõ nguyên do trong đây không?”

” Muốn giết người là đám người Cổ Tiêu, Đông Phương Quyết, Thanh Minh.” Dương Dực Thiên hừ lạnh một tiếng: “Ta cũng chỉ bằng quan thôi, người tuy rằng tiềm lực vô cùng nhưng ta vẫn chưa để ở trong lòng. Nhưng hiện tại khác rồi, người giết Tư Đồ Kiệt, Chung Ly Độn, ta cho dù là dễ tính đến mấy cũng không thể tha cho người!”

Nói xong, trong hai mắt Dương Dực Thiên lóe ra một đạo thần quang, trong thần quang đó điện mang đan xen, bắn nhanh về phía Thạch Nham.

” Thất thải tịch diệt quang!” Hạ Khinh Hậu quát lớn một tiếng, lạnh lùng nói: “Dương Dực Thiên, người dám!”

Nham, giống như đang âm thầm quan sát gì đó.

471. Chương 470: Hào Hung

Trong lời đồn, ba người Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên, Dương Thanh để lúc còn là thanh niên từng cùng rơi vào một khe không gian.

Ba người ở bên trong nhìn thấy một khối xác chết của Thần Vương, Tào Thu Đạo, Dương Thanh để hai người phân chia tinh huyết của Thần Vương, mà Dương Dực Thiên thì có được một dòng hồn của Thần Vương.

Một khối xác chết của xác chết đã tạo nên tam đại cường giả đỉnh phong của Vô Tẫn hải.

Tào Thu Đạo, Dương Thanh để sau khi có được thần huyết của Thần Vương thì thực lực tăng trưởng trên diện rộng, có thực lực khiêu chiến vượt cấp, Dương Dực Thiên bước vào Thông thần nhị trọng thiên chi cảnh, ở phương diện linh hồn cũng có tiến bộ kinh người, ngộ được mấy loại hồn kỹ khủng bố.

Thất thải tịch diệt quang là hồn kỹ đáng sợ mà hắc lĩnh ngộ được.

Loại hồn kỹ này có năng lực tru hồn, một khi nhảy vào thức hải của đối phương thì có thể dễ dàng tìm đến chủ hồn, dùng tịch diệt chi quang tiêu diệt chủ hồn của đối phương.

Dương Dực Thiên nắm đó ý vào Thất thải tịch diệt quang mà hoành hành Vô Tận hải, bao nhiêu bao nhiêu võ giả đã bị Thất thải tịch diệt quang này tịch diệt chủ hồn, thần hồn tiêu diệt.

Đây là kỹ năng thành danh của Dương Dực Thiên.

Hạ Khinh Hậu vừa nhìn thấy trong hai mắt hắc bắn ra ánh sáng thì lập tức biết hắc muốn làm gì, lập tức hét to, bên trong hai mắt cũng bắn ra thần quang.

Kỳ quang hai màu một xanh một tím, hình thành hai con điện long màu xanh tím quấn vào nhau, hai con điện long uốn lượn vẩy vẩy, phun ra quang châu hai màu xanh, tím, hung hăng bắn về phía Thất thải tịch diệt quang.

Trong nước biển, Thất thải tịch diệt quang và điện long hai màu xanh tím trùng kích nhau, không bất kỳ sinh tức gì truyền ra.

Nhưng hai người Dương Dực Thiên và Hạ Khinh Hậu thì vẻ mặt biến đổi, tia sáng kỳ dị trong con người không ngừng biến hóa, giống như là có lưu tinh nổ tung trong mắt họ vậy.

Hạ Khinh Hậu từng xâm nhập vào ám từ vụ chướng, ở trong đầm lầy mà Thạch Nham có được yêu trùng chỉ vương tìm được một viên thần hồn trong vạt cuối cùng, trải qua nhiều năm thần trí thác loạn, linh ngộ ảo diệu bên trong thần hồn, chẳng những đã đột phá tới Thông thần nhị trọng thiên chi cảnh, cũng nắm giữ mấy thứ hồn kỹ quý dị khó lường.

Có thể nói hai người Dương Dực Thiên và Hạ Khinh Hậu đều am hiểu hồn kỹ, đều là Thông thần nhị trọng thiên chi cảnh, đều mượn dùng ngoại lực, có kỳ ngộ riêng.

Bởi vì Thạch Nham, hai người nước giếng không phạm nước sông bỗng nhiên bắt đầu tiến hành so đấu hồn kỹ.

Hai tộc trưởng hải tộc Nộ Lăng, Ngân Huy nhìn cường giả đỉnh phong phía trên Vô Tận hải dùng hồn kỹ đề giao chiến thì lộ ra vẻ mặt động dung, chú ý nhìn về phía hai người.

Hai loại hồn kỹ đối kháng, không rung động như mọi người dự kiến, nước biển vẫn vô cùng bình tĩnh.

Ngay cả hai người Dương Dực Thiên và Hạ Khinh Hậu thần sắc cũng như thường, chỉ là ở sâu trong con người nở rộ toái quang, toái quang làm rung động lòng người, khiến cho người ta bị tâm thần sa vào, tựa hồ ngay cả chủ hồn đều bị hấp dẫn muốn chui ra khỏi thức hải.

Chỉ có phóng ra thần thức bám vào trên đó mới có thể biết hồn chiến này biến hoá kỳ lạ thế nào, nếu không thì tuyệt đối không nhìn ra ảo diệu trong đó.

Dương Dực Thiên và Hạ Khinh Hậu hai mắt đột nhiên tối sầm lại, thần quang nội liễm.

Hạ Khinh Hậu ho nhẹ một tiếng, sắc mặt hơi đổi, tựa hồ chịu thiệt, hừ một tiếng, nói: “Dương điện chủ, người thân là hào hùng một phương, không không nói tiếng nào mượn hồn kỹ để diệt sát Thạch Nham, loại hành động này có chút không ổn đâu?”

”Giết người thì thường mạng, đó là thiên kinh địa nghĩa.” Mây Dương Dực Thiên nhú lại thành một đường,: “Tư Đồ Kiệt chính là đệ nhất cung phụng của Vô Hồn điện ta, lập hạ công lao hãn mã cho Vô Hồn điện ta, cứ như vậy bị giết, ta tất nhiên phải đổi lại công đạo. Chung Ly Độn chính là ta bồi dưỡng cho tương lai, cũng bị hủy ở trong tay Thạch Nham, người nếu đổi lại là ta có bỏ qua được không?”

’ Các người muốn giết hắc, hắc chẳng lẽ cứ giữ cổ ra cho các người tùy ý chém?’ Hạ Khinh Hậu cười lạnh, ngửa đầu nhìn về phía đoàn người Thanh Minh, Cổ Tiêu, đột nhiên khinh thường nói: “Đáng thương, sáu

cao thủ Thần cảnh xuất thủ, lại chết mất hai người, những người còn lại thì chật vật chạy trốn, các người không thấy mất mặt à?”

Nộ Lăng, Ngân Huy mừng rỡ quan vọng.

” Dương tiên bối, người thực sự nghĩ người có thể trong nháy mắt dùng hồn kỹ miểu sát ta ư?” Nhưng vào lúc này, Thạch Nham đột nhiên nhếch miệng mỉm cười, lắc đầu, lạnh lùng nói: “Khi ta ở thành hoang, Bào Văn cũng từng làm như vậy, cuối cùng thần thức thành tro tàn. Ở bên ngoài Ngân thạch bảo, Tư Đồ Kiệt, Trâu Dược Phong cũng từng làm như vậy, kết cục như thế nào thì ta nghĩ Ngân Huy tiên bối rõ nhất.”

Sắc mặt Dương Dược Thiên trầm xuống, không khỏi nhìn về phía Ngân Huy.

Hai người Nộ Lăng, Hạ Khinh Hậu cũng kinh ngạc nhìn về phía hắn.

” Trận chiến ở Thành hoang, ta ở trong bóng tối nhìn rất rõ ràng, trận chiến ở Ngân thạch bảo ta cũng không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nhỏ nào.” dưới cái nhìn chăm chú của ba gã cường giả, Ngân Huy vẽ mặt tức tưởi, gật đầu khẳng định: “Thứ cho ta nói thẳng, bất kỳ loại hồn kỹ thần thức nào chỉ cần nhảy vào trong thức hải của Thạch Nham thì sẽ liên biến mất vô ảnh, Dương điện chủ, người nếu thực sự , như vậy, ha ha, ta nghĩ kết quả cũng thế thôi.”

Dương Dược Thiên mặt phát lạnh, lạnh lùng nói: “Tạo nghệ của Bào Văn và Tư Đồ Kiệt trên linh hồn có thể bằng được ta ư?”

Hắn không phải không tin, mà là có ngạo khí của mình.

Một Vô Tận hải lớn như vậy, nếu nói ai trên linh hồn áo nghĩa đi xa nhất thì không nghi ngờ gì nữa chính là Dương Dược Thiên hắn, hắn là người số một của Vô Tận hải, điều này đã được công nhận.

Ba người Bào Văn, Tư Đồ Kiệt, Trâu Dược Phong so sánh với hắn thì đích xác kém rất nhiều.

Hắn tin với tu vi cảnh giới của hắn, hơn nữa nhận thức đối với linh hồn áo nghĩa, chỉ cần thi triển ra hồn kỹ thì bất luận Thạch Nham có thủ đoạn gì cũng khó thoát khỏi cái chết.

“Nếu không tin thì cứ thử một lần.” Thạch Nham bật cười, lắc đầu: “Có điều lát nữa nếu thần thức của Dương tiên bối bị thương thì chớ có trách ta không nhắc nhở trước.”

” Cuồng vọng!” Dương Dược Thiên hét to.

” Không thể!” Hạ Khinh Hậu cũng vội vàng ngăn cản.

“Không sao.” Thạch Nham cười cười trấn an: “Hạ thái gia gia yên tâm, ta có tính toán của mình, hắc hắc, ta cũng mà xem hồn kỹ của hắn có làm được gì diệt hồn chi hỏa của Cửu U Phệ Hồn Diễm hay không?”

” Cửu U Phệ Hồn Diễm!”

Bốn người Dương Dược Thiên, Nộ Lăng, Hạ Khinh Hậu, Ngân Huy nghe vậy đồng thời thay đổi sắc mặt, mắt đột nhiên bắn ra quang mang cực kỳ kinh hãi.

“Không sai, chính là thiên hỏa có thể đốt diệt tất cả hồn, Cửu U Phệ Hồn Diễm.” Thạch Nham nhếch miệng,: “Dương tiên bối, có muốn thử một lần không?”

Dương Dược Thiên biến sắc, ngây ngẩn cả người, không dám vọng động.

Tên của Thiên hỏa đã nổi tiếng vạn năm trên toàn bộ Vô Tận hải, các loại thiên hỏa có công hiệu thần kỳ khó lường riêng.

Huyền Băng Hàn Diễm cực độ băng hàn, Luyện Ngục Chân Hỏa đến từ luyện ngục, chính là hỏa chủng luyện khí cực tốt, Bì Tuyết Thi Hỏa thì là ngọn lửa ngự động thi nô, có thể đem người sống biến thành Thi Nô.

Cửu U Phệ Hồn Diễm thì là hỏa viêm diệt hồn! Có thể đốt cháy linh hồn của tất cả sinh vật, thiêu hủy tất cả thần thức niệm đầu.

Đủ loại truyền thuyết có liên quan tới Cửu U Phệ Hồn Diễm đã sớm được truyền khắp Vô Tận hải, hỏa viêm này trong vô số lời đồn, nhưng cho tới bây giờ chưa từng ai nói đã nhận chủ.

Bởi vì tính đặc thù của đặc thù, không có bất kỳ một võ giả nào cả gan dung nhập nó vào chủ hồn thức hải.

Thiên hỏa Có thể đốt cháy thần thức của chủ hồn sao có thể dung hợp tiến vào trong linh hồn?

Nhưng mà, Thạch Nham lại nói trong thức hải của hắn lại có Cửu U Phệ Hồn Diễm, đây rốt cuộc là thật hay là giả?

Trong truyền thuyết, chưa từng có người nào có thể phá vỡ chướng ngại, chẳng lẽ trên người hắn thật sự quý dị thay đổi quý dị như vậy ư?

Dương Dục Thiên không tin, Hạ Khinh Hậu cũng không thể tin được.

Nhưng Nộ Lãng và Ngân Huy lại tin.

Mấy ngàn năm qua, những người tiến vào trong hoang long mộ địa đều phải chết, nhưng hắn vẫn sống sót đi ra đây thôi, hơn nữa còn mang ra một khối hắc thiết khôi lỗi khủng bố.

Hắn nếu có thể đánh vỡ truyền thuyết này, lại đánh vỡ một loại truyền thuyết khác thì có gì là hiếm kỳ.

Nộ Lãng và Ngân Huy nhìn nhau, vẻ mặt cực kỳ quái dị.

” Nếu Không tin thì người có thể thử xem.” Thạch Nham cũng không cường điệu nhiều, cười cười: “Hiện giờ Minh nhân, Ma nhân hoành hành ở Vô Tận hải, ta chỉ là không muốn Dương tiên bối bởi vì ta mà linh hồn tổn thương. Nói thực ra, ta tuy rằng rất không thích Dương tiên bối, nhưng là biết người lúc này yên lành thì có lợi cho đại cục của Vô Tận hải, cho nên mới nhắc nhở một câu, khuyên người đừng mạo hiểm.”

Dương Dục Thiên sắc mặt âm tình bất định.

” Người không thể dùng hồn kỹ trực tiếp diệt sát ta, có một khối hắc thiết khôi lỗi này người lại không thể trực tiếp giết bản thể của ta, vậy người ở lại thì làm được gì?” Thạch Nham cao giọng bật cười, bình tĩnh nói: “Vô Tận hải bận rộn như vậy, ừ, thứ cho tiểu tử ta không tiễn, ta nghĩ chúng ta rất nhanh sẽ còn có cơ hội tái kiến, đến lúc đó hy vọng Dương tiên bối sẽ chuẩn bị thỏa đáng.”

Ngẩng đầu, Thạch Nham lại kêu lên: “Đúng rồi, Trâu Dực Phong đó cũng bị ta giết rồi, hắn là người của Tào gia, có lẽ người có thể tìm Tào Thu Đạo.”

Nói xong, hắn híp mắt nhìn về phía Tào Chỉ Lam trên mặt biển, ngữ khí lãnh: “Tào tiểu thư, bảo trọng nhé.”

mặt Tào Chỉ Lam lạnh toát, thân thể mềm mại như bị lãnh khí thẩm thấu, cả người cứng ngắc.

Biểu hiện của Thạch Nham đã xé rách tất cả phòng ngự của nàng ta thành từng mảnh, vào lúc này, nàng ta bỗng nhiên có cảm giác vô lực.

Vốn cho rằng có thể sát hại Thạch Nham, nào ngờ hắn sau khi từ hoang long mộ địa đi ra lại có được như vậy hắc thiết khôi lỗi khủng bố như vậy, hiện giờ không ngờ dám tinh vi với cường giả đỉnh phong nhất của Vô Tận hải, không hề sợ hãi.

Đủ loại biểu hiện của Thạch Nham khiến nàng ta sinh ra một loại cảm giác không đúng sự thật, bỗng nhiên cảm thấy nàng ta có lẽ đã bỏ lỡ cơ hội sẽ khiến nàng ta hối hận cả đời.

” Ta hy vọng người có thể đặc ý như vậy mãi.” Dương Dục Thiên sắc mặt khôi phục sự bình thản nhất quán, gạt đầu với Thạch Nham: “Không sai, đối với nhìn rất thấu tình thế của Vô Tận hải, ta tạm thời không quản người, ta nghĩ sự tồn tại của người đối với chúng ta trước mắt mà nói thì cũng là một kiện lợi khí.”

Thạch Nham nhú mày.

” Già La hải vực ở trong tay Minh nhân, có lẽ cũng nên nghiêm túc suy nghĩ một chút, nên đoạt lại lãnh thổ vốn thuộc về Dương gia các người như thế nào.” Dương Dục Thiên híp mắt, lạnh lùng nói: “Chờ mong tin tức tốt của người.”

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua Thạch Nham, rồi thông dong bay lên mặt biển, hội họp với đám người Cổ Tiêu, đi thẳng lên trên.

Giây lát, đoàn người đã liền biến mất khỏi đáy biển.

dưới đáy biển, ở ngoài hoang long mộ địa chỉ còn lại bốn người Thạch Nham, Ngân Huy, Nộ Lãng, Hạ Khinh Hậu.

472. Chương 471: Khí Phách

Ba người Nộ Lãng, Hạ Khinh Hậu, Ngân Huy ở bên ngoài hoang long mộ địa ngẩng người nhìn Thạch Nham và Chiến Ma, trong nhất thời trong lòng tràn đầy các loại cảm xúc kỳ dị.

Tốc độ trưởng thành của Thạch Nham thật sự quá kinh người.

Võ giả của Vô Tẩn hải không ai có thể giống hắn, trong thời gian ngắn tại như vậy đạt tới cảnh giới đáng sợ hiện giờ. Võ giả thiên vị cảnh trẻ tuổi Như vậy, còn có trợ lực như vậy, cái này đã vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ.

Thiên vị cảnh, mượn dùng ngoại lực có lực lượng có thể so với võ giả Thần cảnh.

Hiện giờ hắn lại từ trong hoang long mộ địa mang một khối Chiến Ma như vậy, lực lượng của Chiến Ma có thể so với cường giả Thông thần tam trọng thiên chi cảnh, hắn lại có Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, Cửu U Phệ Hồn Diễm, còn có yêu trùng chi vương và Phệ Kim Tầm.

Những thứ này đặt ở trên người bất kỳ một võ giả cũng có thể khiến cho người ta kinh thán không thôi.

Hắn lại có toàn bộ.

” Thạch Nham, Tâm Nghiên ở đâu?” Hạ Khinh Hậu trầm ngâm hồi lâu, trong lòng cảm thán một phen rồi không khỏi hỏi chuyện lão quan tâm.

Thạch Nham Vãn phi thường trầm ổn nghe thấy câu này thì sắc mặt khê biến.

” Làm sao vậy?” Hạ Khinh Hậu nhướn mày: “Nàng ta không đi với người à Ta nghe nói nàng ta hình như cũng tới ám tử vụ chưởng, người không phải nói người từ trong ám tử vụ chưởng về ư? Chẳng lẽ không thấy nàng ta à?”

” Nàng ta bị người của Niết bàn mang tới Thần Châu đại địa rồi.” Thạch Nham bình tĩnh, kể lại những lời của Dạ Trường Phong.

” Niết bàn.”

Hạ Khinh Hậu vẻ mặt phát lạnh, trong hai mắt tràn ra quang mang lạnh như băng: “Không ngờ không ngờ muốn mở hồn phách kiếp trước của Tâm Nghiên, như vậy, Tâm Nghiên chẳng khác nào sẽ tử vong! Ta quyết không cho phép!”

” Lực lượng của Niết bàn so với Vô Tẩn hải thì mạnh hơn rất nhiều.” Thạch Nham thở dài một tiếng,: “Theo ta được biết, ở Thần Châu đại địa, trong bảy cổ phái cũng có cường giả Chân thần cảnh. Ta không thể không thừa nhận, so sánh với thể lực của Thần Châu đại địa thì Vô Tẩn hải vẫn kém một bậc.”

Ngân Huy, Nộ Lãng hai người tuy rằng đều sinh hoạt tại dưới đáy biển của Vô Tẩn hải, nhưng hai người đối với lời đồn về Thần Châu đại địa thì cũng có chút hiểu biết, nghe thấy Thạch Nham nhắc tới Thần Châu đại địa, hai người này đều lộ ra vẻ mặt động dung, nghiêm túc lắng nghe.

Thạch Nham cũng là giấu diếm, cau mày nói: “Hạ thái gia gia, người tạm thời đừng quá lo lắng về chuyện của Tâm Nghiên, chúng ta luôn có biện pháp giải quyết mà. Trong thời gian ngắn cho thấy Tâm Nghiên sẽ không sao, chờ chúng ta giải quyết xong chuyện của Vô Tẩn hải rồi , ta sẽ tự mình đi một chuyến tới Thần Châu đại địa, nghĩ biện pháp đưa nàng ta từ Niết bàn về.”

” Dựa theo lời người nói, Niết bàn chính là một trong bảy cổ phái của Thần Châu đại địa, có võ giả Chân thần cảnh, người có thể có biện pháp nào ư?” Hạ Khinh Hậu vẻ mặt ưu phiền, lắc đầu: “Nếu thực sự muốn đòi người thì ta phải tới, chỉ dựa vào người thì e là rất khó khiến người của Niết bàn gật đầu.”

” Ta có biện pháp của ta.”

“Hả?”

Thạch Nham hít sâu một hơi, nhìn về phía Hạ Khinh Hậu rồi bỗng nhiên nói: “Hạ thái gia gia, trong dị địa của ám từ vụ chương người có được một quả thần hồn trong vắt, không biết ngài ở bên trong có nghe nói qua sinh mệnh nguyên dịch hay không?”

Hạ Khinh Hậu ngạc nhiên.

Ngân Huy và Nộ Lãng đôi mắt đồng thời sáng lên.

” Ta nghe nói ở đó đích xác có sinh mệnh nguyên dịch tồn tại.” Hạ Khinh Hậu gật đầu: “Tên tiểu tử Dạ Trường Phong đó, hình như Linh Hư đan mà hắn cho cũng là vì sinh mệnh nguyên dịch. Có điều lúc trước ở bên trong, ta vẫn chưa thấy kì vật như vậy, người làm sao bỗng nhiên lại nói tới thứ này?”

” Ta có.”

Thân hình của ba người Hạ Khinh Hậu chấn động, mắt sáng lên.

” Ta thực sự có.” Thạch Nham nhếch miệng cười cười, nhìn về phía Ngân Huy với vẻ có lỗi: “Lúc ấy ta giấu diếm là vì ta không có nắm chắc có thể giữ được sinh mệnh nguyên dịch. Khụ, đừng nói ta cẩn thận, chủ yếu là Nộ Lãng tiền bối và người đều là cao thủ đỉnh phong, mà sinh mệnh nguyên dịch là sự tình trọng đại, ta sợ các người..”

Ngân Huy cười khổ gật đầu: “Ta có thể lý giải có thể lý giải.”

Nộ Lãng hai mắt sáng quắc, nhìn về phía hắn không chớp mắt: “Người thực sự có ư?”

“Ừ.”

Nộ Lãng sắc mặt mừng như điên.

Trong mọi người chỉ có hắn đột phá đến Thông thần tam trọng thiên chi cảnh, cách Chân thần chi cảnh chỉ có còn một bước.

Lúc này, chỉ cần hắn có thể có được một giọt sinh mệnh nguyên dịch, khi bước vào cửa chân thần này hắn sẽ vững tin hơn.

Sinh mệnh nguyên dịch, ý nghĩa đối với hắn thì không cần nói cũng biết.

Chỉ cần có thể bước vào Chân thần cảnh, Nộ Lãng sẽ trở thành truyền thuyết mấy ngàn năm của đáy biển, tương lai của hắn cũng sẽ không chỉ giới hạn ở đáy biển Vô Tận hải, thế giới của hắn sẽ theo đó mà thay đổi.

Chân thần cảnh, mới là cảnh giới của thần chân chính

Thông thần chỉ là cảnh giới ngụy thần mà thôi.

Hai cái chỉ kém một chữ, nhưng lại khác nhau rõ rệt, ở giữa cũng có một khoảng cách khó có thể bước qua, bước qua được thì là thần, không bước qua được chỉ là ngụy thần.

Khát vọng của Nộ Lãng đối với sinh mệnh nguyên dịch có lẽ so với một khối hải vực của Vô Tận hải thì còn bức thiết hơn.

” Vì sao lúc này lại nói ra?” Ngân Huy cũng vẻ mặt kích động, phần chân nói: “Thạch Nham, người nói đi, người muốn chúng ta làm như thế nào thì mới bằng lòng lấy ra sinh mệnh nguyên dịch?”

” Người thật sự có ư?” Hạ Khinh Hậu cũng kích động, lão ở Thông thần nhị trọng thiên chi cảnh, tương lai tất nhiên cũng sẽ đạt tới cảnh giới của Nộ Lãng, nếu có một giọt sinh mệnh nguyên dịch, tương lai lão sẽ có khả năng đi vào Chân thần chi cảnh, chỉ cần nghĩ tới sự dự hoặc này, lão cũng có chút không nhịn được.

Cường giả Thông Thần cảnh đều sống tới trăm năm, dựa theo đạo lý thì sẽ không dễ dàng kích động như vậy, nhưng sinh mệnh nguyên dịch đối với bọn họ mà nói thì là bảo vật tha thiết ước mơ, điều này khiến cho những lão gia hỏa này đã sống đến từng tuổi này cũng có chút không khống chế được cảm xúc của mình.

” Ta sở dĩ nói ra, tất nhiên là có nguyên nhân.” Thạch Nham cười cười, trước tiên nói: “Hạ thái gia gia, có một giọt sinh mệnh nguyên dịch, ta nghĩ chắc không khó bảo Niết bàn thả người.”

Hạ Kinh Hậu gật đầu: “Niết bàn thân là một trong bảy cổ phái của Thần Châu đại địa, tất nhiên có nhân vật thiên cảnh thông thần tam trọng thiên cảnh, ta nghĩ bọn họ có thể lý giải một giọt sinh mệnh nguyên dịch thì trần quý cỡ nào?”

” Cho nên, người đừng quá lo, ta nói, ta sẽ nghĩ biện pháp đưa Tâm Nghiên ra khỏi Niết bàn.” Thạch Nham trấn an lão một câu: “Chờ chuyện của Vô Tẫn hải giải quyết xong rồi, ta sẽ tới Thần Châu đại địa, đến lúc đó người cứ chờ xem, ta có biện pháp của ta.”

” Tiểu tử người!” Hạ Kinh Hậu mắt sáng lên, cười cười gật đầu: “Dương Thanh để có phúc khí quá.”

” Về phần các người..”

Hắn lại nhìn về phía Nộ Lãng, Ngân Huy, muốn nói lại thôi.

” Nói đi.” Nộ Lãng cố nén sự kích động trong lòng, thản nhiên nói: “Chỉ cần không phải khiến ta phản bội hải tộc thì cái gì cũng dễ thương lượng.”

” Dương nhiên không dám bắt ngài thân bại danh liệt.” Thạch Nham tâm tình vui sướng, vẻ mặt nghiêm lại, nói: “Già La hải vực thuộc về Dương gia, ta muốn lấy lại thứ thuộc về chúng ta?”

Nộ Lãng vẻ mặt buồn lòng.

Ngân Huy sững sốt một chút rồi cũng nói: “Nếu chỉ như vậy thì Ngân Sa tộc ta cũng không có vấn đề.”

” Người của Dương gia Chúng ta vẫn còn ở Ma Vực, thái gia gia ta vẫn sống tốt ở Ma Vực, có lẽ còn đang thừa cơ chinh phạt Ma Vực, tạm thời chắc sẽ không phản hồi Vô Tẫn hải.”

“Hả?”

Ba người Nộ Lãng, Ngân Huy, Hạ Kinh Hậu đều lấp bắp kinh hãi.

Tin tức Dương Thanh để bị giam cầm ở Ma Vực đã sớm truyền khắp Vô Tẫn hải, nhưng tin tức hắn đã thoát khỏi giam cầm thì vẫn chưa truyền ra.

Cũng bởi vì như vậy, những người đó của hải tộc mới có thể có ý đồ với thành hoang.

Nếu sớm biết rằng Dương Thanh để đã thoát ly giam cầm của Ma Đế, nói không chừng những người đó của hải tộc cũng không dám có ý đồ gì với thành hoang.

Hiện tại nghe Thạch Nham nói ra một tin tức kinh thiên như vậy, bất luận là Nộ Lãng, Ngân Huy hay là Hạ Kinh Hậu đều hoảng sợ.

” Ta có thể khẳng định tin tức này là thật.” Thạch Nham cười cười: “Các người cũng đừng giật mình, thái gia gia của ta lúc này chắc đã có bố trí trong Ma Vực. Tạm thời thì ta không thể mượn dùng quá nhiều lực lượng của Dương gia được, có điều, có Hắc Giao tộc, Ngân Sa tộc các người giúp, cộng thêm Hạ thái gia gia, ừ, có lẽ ta còn có thể liên hệ với Tam Thần Giáo, những lực lượng này cộng lại, chiếm Già La hải vực thì ta nghĩ chắc không khó.”

Nộ Lãng, Ngân Huy ngạc nhiên.

Hạ Kinh Hậu thì quát khê: “Người cũng có liên hệ với Tam Thần Giáo ư?”

“Ừ, quan hệ của ta và Đường Uyên Nam không tồi, cùng Âu Dương Lạc Sương cũng có chút uyên nguyên.” Thạch Nham gật đầu: “Có một tầng quan hệ này, cộng với sinh mệnh nguyên dịch, ta thấy thỉnh động người của Tam Thần Giáo cũng không quá khó khăn. Hơn nữa, chiếm hải vực bắt, Tam Thần Giáo cũng có chỗ đứng chân, tương lai ta cũng sẽ giúp Tam Thần Giáo đối phó với Ma nhân ở Viên La hải vực.”

” Tiểu tử người rất không tồi.” Hạ Kinh Hậu liên tục gật đầu.

” Sẽ không bắt các người làm không công đâu.” Thạch Nham trầm ngâm một chút, vẻ mặt nghiêm lại: “Hắc Thủy hải vực cũng là một khối thổ địa phì nhiêu, nếu hải tộc các người giúp chúng ta, nếu tương lai tình thế của Vô Tẫn hải ổn định, Minh nhân và Ma nhân đều bị tiêu diệt, nếu có khả năng, ta đáp ứng các người, trừ hai giọt sinh mệnh nguyên dịch ra thì còn bao gồm cả Hắc Thủy hải vực!”

Nộ Lãng, Ngân Huy mắt sáng ngời.

Hạ Khinh Hậu thì hơi thay đổi sắc mặt, nhú mày: “Thạch Nham..”

” Hắc Thủy hải vực thuộc về Thánh Linh giáo, Linh Bảo Động Thiên và Thiên Trì Thánh Địa, ba thế lực này đều từng xuất thủ đối phó ta. Ừ, có điều ba cỗ thế lực này yếu kém, trong mắt ta, thế cục tương lai e là bọn họ không giữ được Hắc Thủy hải vực đâu.” Sắc mặt Thạch Nham âm hàn, cười lạnh nói: “Bọn họ bất nhân thì ta cũng sẽ không khách khí, tương lai Vô Tận hải tất nhiên sẽ phát sinh biến đổi lớn, ta thấy Hắc Thủy hải vực tương lai sẽ là lãnh địa của hải tộc, các người thấy sao?”

Hắn nhìn về phía Nộ Lãng, Ngân Huy.

” Người không sợ ngàn người phỉ nhổ ư?” Nộ Lãng cau mày: “Nhân tộc Các người tuy rằng có một số hợp tác với hải tộc chúng ta, nhưng cho tới bây giờ cũng không cho phép hải tộc chúng ta xâm nhập hải vực bên trên, mấy ngàn năm qua, các người vẫn áp chế hải tộc chúng ta, không cho phép hải tộc chúng ta lên trên biển xanh. Người làm như vậy không sợ vô giả của Vô Tận hải cùng nhau phản kháng người ư? Nói người liên thủ với dị tộc để đối phó tộc loại của mình. Người không sợ ư?”

” Ta nghĩ lúc đó lúc đó, người mắng ta chắc sớm tiến vào địa ngục rồi.” Thạch Nham nhếch miệng.

Nộ Lãng, Ngân Huy, Hạ Khinh Hậu nhìn hắn thật sâu, bỗng nhiên trong lòng thở dài một tiếng.

Tiểu tử này ác quá.

473. Chương 472: Giải Quyết Dứt Khoát

” Hạ thái gia gia, người cũng nhìn thoáng một chút đi.” Thạch Nham do dự một chút rồi mỉm cười: “Nếu Ma nhân, Minh nhân đều táng thân ở Vô Tận hải, Ma Vực và Minh giới chính là nơi không người, hắc hắc, mất đi Hắc Thủy hải vực, có thêm Ma Vực và Minh giới, người nói có lời hay là không?”

Hạ Khinh Hậu vẻ mặt chấn động, hai mắt bắn ra tia sáng kỳ dị.

” Tiểu tử này, tuổi còn trẻ mà đã tâm bình bĩnh, tâm ngoan thủ lạt, quả nhiên là nhân vật.” Nộ Lãng hít một hơi lạnh: ” Khẩu vị của người so với Tào Thu Đạo, Dương Dục Thiên thì còn lớn hơn, không ngờ ngay cả Ma Vực và Minh giới cũng dám nghĩ tới. Ài, thực sự không ngờ, sau Dương Thanh đế, Dương gia lại xuất hiện một dị loại như người.”

” Hải tộc nhân Các người cho dù là có thể rời khỏi mặt biển, nếu thời gian dài rời khỏi Vô Tận hải thì chắc cũng rất khó khăn.” Thạch Nham cười cười, vẻ mặt thông dong: “Ma Vực và Minh giới các người đừng nghĩ tới làm gì, nơi đó không thích hợp để hải tộc các người sinh tồn, nước biển nơi đó cũng khác với Thần Ấn đại lục.”

” Người là đoàn chắc hải tộc chúng ta không thể kiếm ăn ở Ma Vực và Minh giới, cho nên mới nói trực tiếp như vậy.” Ngân Huy hừ lạnh một tiếng, trong lòng có chút không thoải mái.

“Không sai.” Thạch Nham cũng không phủ nhận.

Nộ Lãng và Ngân Huy bỗng nhiên trầm mặc.

Thạch Nham cũng không sốt ruột, mỉm cười bình tĩnh đợi.

” Ta có thể đáp ứng điều kiện của người, giúp người đòi lại Già La hải vực, có điều trước đó, ta muốn nhìn sinh mệnh nguyên dịch.” Nộ Lãng trầm ngâm một chút, vẫn không dám xác định trong tay Thạch Nham thật sự có sinh mệnh nguyên dịch hay không.

Ngân Huy cũng lộ ra vẻ mặt chờ mong.

” Không thành vấn đề.” Thạch Nham rất sáng khoái, chợt câu thông với yêu trùng chi vương trong Huyết Văn Giới, truyền niệm đầu của hắn vào.

Yêu trùng chi vương sau khi có được bất tử chi huyết từ hắn, quan hệ với hắn cũng càng lúc càng hòa hợp, nghe vậy, yêu trùng chi vương liền từ trong Huyết Văn Giới thò ra, há mồm phun ra một khối đài sen thủy tinh.

trong đài sen thủy tinh, chứ một cái bình, trong bình có những giọt chất lỏng màu trắng, chất lỏng này truyền ra tiếng tim đập mãnh liệt, rất rõ ràng.

Bình cũng không lớn, Thạch Nham thừa cơ nhìn một cái, phát hiện trong đó cất giữ chỉ có mười giọt sinh mệnh nguyên dịch, mỗi một giọt đều là hình tim, đều truyền ra tiếng tim đập mãnh liệt, lấp lánh vàng sáng màu trắng nhũ, như là một trái tim cường lực mini, vô cùng kỳ diệu.

Nộ Lăng, Ngân Huy, Hạ Khinh Hậu ba người trong mắt lóe ra quang, đều chăm chú nhìn bình nhỏ trong đài sen thủy tinh.

Ba người đều có tu vi Thần cảnh, đối với các loại dị vật cũng có nhận thức độc đáo, chỉ liếc một cái, bọn họ đã nhìn ra chỗ kỳ diệu của chất lỏng trong bình.

” Không tồi, lời đồn không ngoa.” Hạ Khinh Hậu khẳng định trước tiên, vẻ mặt kinh hỷ, mỗi một giọt sinh mệnh nguyên dịch đều như là có sinh mệnh của sinh mệnh, có thể truyền ra tiếng tim đập mãnh liệt, nhìn hình dáng thì nhất định sinh mệnh nguyên dịch sinh mệnh nguyên dịch rồi.”

Ngân Huy cũng liên tục gật đầu: “Giống như cách nói của tiền bối của chúng ta, quả nhiên chính là sinh mệnh nguyên dịch.”

Thạch Nham truyền ra truyền ra niệm đầu.

Yêu trùng chi vương há miệng nuốt lại đài sen thủy tinh, biến mất trong Huyết Văn Giới, lúc này hẩn nhìn về phía Nộ Lăng rồi cười hỏi: “Nộ Lăng tiền bối, còn nghi ngờ gì không?”

” Được rồi.” Nộ Lăng vẻ mặt nghiêm nghị: “Ta sẽ về Hắc Giao tộc an bài, cụ thể làm như thế nào thì người cần thống nhất thời gian rồi cùng nhau hành động?”

” Ngài tạm thời liên hệ với đại bá Dương Trác của ta, ta sẽ lên mặt biển một chuyến, tìm người của Tam Thần Giáo.” Thạch Nham cười cười: “Yên tâm đi, ta sẽ liên hệ đủ nhân thủ, cần phải trong nháy mắt đánh cho Minh nhân hoa rơi nước chảy.”

“Được, ta sẽ an bài chuyện trong tộc rồi tìm Dương Trác.” Nộ Lăng gật đầu.

Ngân Huy cũng phát biểu ý kiến đồng dạng, có điều sau khi hẩn nói xong thì do dự một chút, bỗng nhiên nói: “Nếu Thủy Hạt tộc và Xà Nhân tộc cũng muốn tham dự, sinh mệnh nguyên dịch này của người?”

Thạch Nham lắc đầu: “Ta không tính bọn họ vào trong đây.”

Ngân Huy nhú mày.

” Ta không muốn hoang phí.” Thạch Nham luận sự: “Ở đáy biển, Hắc Giao tộc và Ngân Sa tộc các người mạnh nhất, Thủy Hạt tộc và Xà Nhân tộc kém hơn không ít, có tộc các người ra mặt, cộng thêm Hạ gia và cũng không lớn, và bản thân ta, cùng với một khối hắc thiết khôi lỗi này, chiếm Già La hải vực không phải là vấn đề, không cần thêm người.”

“Còn Hắc Thủy hải vực...” Ngân Huy hỏi thử.

” Cái này phải đợi chuyện của Già La hải vực giải quyết rồi, sau đó xem hải tộc các người có lòng hay không đã.” Thạch Nham nghiêm trang: “Các người nếu muốn chiếm Hắc Thủy hải vực, tương lai tất nhiên sẽ cần xuất lực, ừ, Ma nhân hiện giờ cũng ở Vô Tận hải, đến lúc đó khẳng định sẽ có bất hòa, các người muốn chiếm tiện nghi thì phải nghĩ xem tiếp theo nên làm như thế nào?”

Nộ Lăng và Ngân Huy ánh mắt lấp lánh, vẻ mặt phức tạp.

Một lát sau Nộ Lăng gật đầu, không nói thêm gì, nói với Ngân Huy một tiếng rồi hai người bỏ đi.

” Thạch Nham à, dã tâm của người cũng không nhỏ.” Đợi cho Nộ Lăng và Ngân Huy đi rồi, Hạ Khinh Hậu mới cảm thán nói.

” Ta kỳ thật không có dã tâm gì cả.” Thạch Nham bật cười: “Ta chỉ là không muốn để người muốn đối phó ta được thoải mái mà thôi. Bất luận là Vô Tận hải, hay là Ma Vực, Minh giới ta đều không có lòng xâm chiếm. Có điều Dương gia đối đãi với ta không tệ, ta dù sao cũng rảnh rồi, làm chút chuyện cho bọn họ coi như là bồi thường đi.”

” Ta nghe nói người tới từ U Vân đó.”

“Ừ.” Mắt Thạch Nham lấp lánh một chút rồi chậm rãi gật đầu.

Hắn sợ dĩ muốn làm mưa làm gió ở Vô Tẫn hải một mặt là vì Dương gia, nhưng chủ yếu vẫn là vì Thạch Kiên bọn họ ở U Vân, hắn đối với Thạch gia cũng có lòng áy náy, từ khi hắn hàng lâm xuống Thần Ân đại lục này, Thạch gia đã coi hắn là người nối nghiệp trong tương lai.

Bất luận là Thạch Kiên hay là Thạch Thiết, hoặc là Thạch Đăng bọn họ, đều rất chiều cố hắn, tín nhiệm hắn, đối đãi với hắn như thân nhân.

Thạch gia sinh hoạt tại Thương Minh, bầu không khí của võ giả nơi đó rất bình thường, thiên địa linh khí cũng không bằng Vô Tẫn hải, thậm chí không có võ giả Thông Thần cảnh.

Sau khi Kiến thức sự phồn vinh của Vô Tẫn hải và nghe nói tới thịnh thế đỉnh phong của võ giả Thần Châu đại địa, hắn liền ngầm quyết định, phải nghĩ biện pháp đưa Thạch gia thoát ly Thương Minh của U Vân, đưa bọn họ tới Vô Tẫn hải, thậm chí là đưa họ tới Thần Châu đại địa, tìm nơi tu luyện tốt nhất cho bọn họ.

Chỉ có Vô Tẫn hải khôi phục thái bình, Dương gia ở Vô Tẫn hải có địa vị bá chủ tuyệt đối, Thạch gia mới có thể không có nỗi lo phía sau, từ Thương Minh di chuyển tới đây.

Tới lúc đó, hắn cũng có thể yên tâm tiến vào Thần Châu đại địa, tt tới kiến thức thịnh hướng đỉnh phong của võ giả chân chính của Thần Ân đại lục.

” Hạ thái gia gia, người muốn tới thành hoang không?”

“Thôi.” Hạ Khinh Hậu trầm ngâm một chút, không khỏi có chút lo lắng: “Ta vừa trở mặt với Dương Dục Thiên, ta lo hắn sẽ ở bên ngoài động tay động chân, ta phải về tọa trấn. Chờ người an bài thỏa đáng tất cả rồi, chỉ cần phải người nói một tiếng, ta tất nhiên biết nên phối hợp với người như thế nào. Luân Hồi đảo của Hạ gia ta cũng ở Già La hải vực, ta cũng muốn thu hồi sớm một chút.”

“Được rồi, ta về thành hoang nói một tiếng với đại bá, chúng ta giữ liên hệ.”

“Ừ.”

Thạch Nham và lão chia tay ở đáy biển, một người và một hắc thiết khôi lỗi từ bên ngoài mộ địa rời khỏi, đi tới thành hoang.

Bảy ngày sau, hắn trở về thành hoang, trở lại Dương gia ở trong thành.

Đoàn người Dương Trác từ sau khi biết hắn tiến vào mộ địa của viễn cổ hoang long thì vẫn luôn lo lắng, nhìn thấy xuất hiện, ai nấy đều cực kỳ kinh hãi, liên tục hỏi hắn về kinh lịch của chuyến đi này.

Thạch Nham cười cười không nói gì, chờ chờ bọn họ hỏi xong mới nói: “Ta không sao, ở đó ta có được một khối Chiến Ma.” Hắn chỉ về phía hắc thiết khôi lỗi.

“Chuyện gì vậy?”

dưới chân núi Tuyết Long sơn, Vũ Nhu của Bạch Dực tộc ngửa đầu nhìn ma quang bay đi, trên khuôn mặt kiêu mỵ tràn ngập nghi hoặc: “Ba Tuần đại nhân đã lâu không ra, lần này không nói tiếng nào đột nhiên rời khỏi, chẳng lẽ đã xảy ra đại sự gì ư?”

Đế Sơn của Hắc Dực tộc vẻ mặt lạnh lùng, lạnh lùng nhìn phương hướng Ba Tuần biến mất, lắc đầu nói: “Không biết.”

” Có chút dị thường.” Vũ Nhu nhíu chặt mày: “nếu là bình thường, giao chiến với kẻ thù bên ngoài thì hẳn chắc sẽ thông báo cho chúng ta một tiếng. Hiện tại không nói tiếng nào đột nhiên bỏ đi, nhất định là có phát hiện gì đó, có phải có liên quan tới Tam Thần Giáo không? Ta biết bọn họ vẫn đang tìm thánh địa của Tam Thần Giáo trong biển, gần đây hình như là đã có manh mối, lần này chẳng lẽ đã xác định được vị trí?”

Đế Sơn vẫn lắc đầu: “Không biết.”

Trong biển, thánh địa của Tam Thần Giáo.

Kết giới phòng ngự cản nước biển của Tam Thần Giáo đột nhiên hiện ra vô số quang điểm, ánh trắng, tinh quang, ánh nắng ở phía trên đồng loạt thoáng hiện.

476. Chương 475: Chính Nghĩa Thì Được Ủng Hộ

Âu Dương Lạc Thương, Đường Uyên Nam đồng thời biến sắc.

Biến hóa của kết giới bên ngoài khiến hai người này đồng thời ý thức được gì đó, rất nhiều giáo đồ của Tam Thần Giáo cũng hoảng sợ, đều nhìn về phía kết giới, lộ ra vẻ khiếp sợ.

Thạch Nham cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn và người của Tam Thần Giáo cũng nhìn về phía kết giới bên ngoài, trên mặt lại mặc danh kỳ diệu.

Sững sờ một chút, hắn hỏi Đường Uyên Nam: “Đường tiên bối, chuyện gì xảy ra vậy?”

” Bị phát hiện rồi.” Đường Uyên Nam vẻ mặt ngưng trọng: “Từ trước tới giờ, Ma Đế Ba Tuần, Xích Diêm đều đang tìm phương vị của thánh địa Tam Thần Giáo chúng ta, kết giới bên ngoài thánh địa này có thể cản trở tất cả sự thâm dò của thần thức, tuy rằng Ba Tuần, Xích Diêm pháp lực thông huyền cũng khó mà đem thần thức bao trùm được khu vực này.”

“Vậy lần này?”

” Khôi lỗi của người phóng thích ra năng lượng ba động quá mạnh mẽ, mạnh tới mức ngay cả kết giới này cũng không che得住 được.” Đường Uyên Nam cười khổ: “Ba Tuần và Xích Diêm đều là nhân vật có đại thần thông, chân thân của bọn họ lại ở trong Viên La hải vực, khoảng cách gần như vậy, bọn họ có thể cảm ứng được.”

“A.”

Thạch Nham sắc mặt khế biến, có chút hối hận: “Thật có lỗi, ta thật sự không biết còn có loại chuyện này, ta vô tâm rồi.”

” Nói vậy cũng vô dụng.” Âu Dương Lạc Thương quyết định thật nhanh: “trong Thánh địa có rất nhiều giáo đồ tu vi thấp kém, để Ba Tuần và Xích Diêm xâm nhập thì thánh địa sẽ không còn, giáo chúng nhược tiểu này cũng rất khó sống sót.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Thạch Nham thực sự có chút ngượng ngùng.

” Khôi lỗi này thật sự có thể chống lại lực lượng của võ giả Thông thần tam trọng thiên ư?” Âu Dương Lạc Thương nghiêm nghị hỏi

“Cái này thì ta có thể khẳng định.”

” Tốt lắm, chúng ta lên Nhật đảo chờ, mục tiêu của hai đại Ma Đế chắc chỉ là chỉ là chúng ta, chỉ cần chúng ta ly khai thánh địa phía dưới thì bọn họ tất nhiên sẽ không tìm đến.” Âu Dương Lạc Sương lập tức phân phó: “Lập tức độn ra ngoài, ở trên Nhật đảo chờ hai đại Ma Đế đại giá quang lâm.”

Đường Uyên Nam lập tức gật đầu.

Thạch Nham cũng nói: “Tốt.”

Ba người nói đi là đi, bằng vào tốc độ nhanh nhất tới truyền tống trận ở giữa thánh địa, sau khi đứng ổn định thì Đường Uyên Nam lập tức mở truyền tống trận.

Một đoàn quang hoa bắn ra, ba người biến mất, ngay sau đó thì hiện thân trên Nhật đảo.

Sau khi Trải qua một hồi biến cố cực lớn vào một năm trước, Nhật đảo vốn phồn hoa chỉ còn lại những bước tường đổ, thần điện ngày xưa cũng sập, trên đảo cỏ hoang khắp nơi.

Ba người đi tới phía dưới thánh sơn có rất nhiều suối nước nóng đó, không cố ý che giấu khí tức trên người, chờ thần thức của Ma Đế tra xét.

Hai cỗ thần thức ba động kỳ dị cơ hồ vào lúc bọn họ hiện thân liền bao phủ phía trên Nhật đảo, thần thức ba động đó như gợn nước, nhộn nhạo lan tràn cả Nhật đảo.

Hai đại Ma Đế xem ra chưa từng chưa từng buông tha Nhật đảo.

” Ta nghĩ không lâu nữa hai đại Ma Đế sẽ đồng loạt đến đây.” Âu Dương Lạc Sương ngữ khí không loạn, vẫn thông dong trấn định: “Lần này ứng phó đến vội vàng, sẽ không mang theo cao thủ của ma tộc, chỉ cần khôi lỗi của người có thể ứng phó với một Ma Đế, ta có thể kéo dài thời gian, chờ chiến đấu bên này xảy ra, dị biến của năng lượng thiên địa mãnh liệt sẽ kinh động tới các cao thủ ở hải vực phụ cận, chắc đám người Tào Thu Đạo cũng sẽ không ngồi yên không lý đến.”

Vừa nghe nàng ta nói tới Tào Thu Đạo, Thạch Nham không khỏi nhíu mày: “Tào Thu Đạo tới đây, chưa chắc đã ra tay giúp chúng ta, ta mới giết Trâu Dược Phong, hắn đến đây, nói không chừng sẽ đối phó ta.”

” Tào Thu Đạo sẽ không tiêu cái nhìn đại cục như vậy.” Âu Dương Lạc Sương lắc đầu: “Chắc chắn biết ai mới là kẻ địch chủ yếu của chúng ta, nếu ta có bất trắc gì, thế cân bằng của Vô Tận hải sẽ bị phá vỡ, đến lúc đó Ma nhân, Minh nhân sẽ chiếm thượng phong, ta nghĩ đây cũng không phải là điều hắn hy vọng nhìn thấy.”

” Ta không tin nhiệm hắn.”

Trầm ngâm một chút, Thạch Nham bỗng nhiên bay ra, đi tới trên hải, bảo Chiến Ma chìm vào trong nước biển rồi phóng xuất ra khí tức hủy diệt đó.

” Người đây là?”

Đường Uyên Nam nghi hoặc khó hiểu.

Vừa mới rồi hắn còn chưa nghe Thạch Nham nói tới đã liên hợp với liên hợp, liền phát hiện bên ngoài kết giới xuất hiện dị động, cho nên hắn cũng không biết Thạch Nham đã đạt thành hiệp nghị với đệ nhất cao thủ Nộ Lãng của hải tộc.

” Hắc Giao tộc của Đáy biển cách hải vực này cũng không xa, với tu vi cảnh giới của Nộ Lãng chắc có thể cảm ứng được khí tức từ trên người Chiến Ma tỏa ra.” Thạch Nham cũng không giấu diếm: “Chỉ cần Nộ Lãng phát giác, tất nhiên sẽ tới, Nộ Lãng tới thì ta nắm chắc hơn.”

” Nộ Lãng ư?”

Âu Dương Lạc Sương và Đường Uyên Nam đều kinh ngạc.

Tuy rằng bọn họ vẫn hoạt động trên mặt biển, nhưng tên của đệ nhất võ giả của hải tộc bọn họ cũng đã sớm như sấm bên tai.

Nộ Lãng Thông thần tam trọng thiên chi cảnh tọa trấn đáy biển nhiều năm, khiến Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên cũng không dám vọng động, không thò xúc tua xuống đáy biển, chỉ từ điểm này cũng cho thấy Nộ Lãng đáng sợ cỡ nào.

” Ngươi và Nộ Lãng quen biết nhau à?” Đường Uyên Nam ngạc nhiên nói.

“Ừ.” Thạch Nham cười cười: “Ta và Nộ Lãng vừa mới đạt thành hiệp nghị, hắc và Ngân Huy của Ngân Sa tộc sẽ giúp ta đối phó Minh nhân ở Già La hải vực. Có điều kế hoạch không bằng biến hóa, không ngờ ta tới Viên La hải vực một chuyến lại không cẩn thận chạm tới thần kinh của hai đại Ma Đế, xem ra chỉ có thể thông tri cho Nộ Lãng sớm hơn.”

Lời vừa nói ra, Đường Uyên Nam và Âu Dương Lạc Sương vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Mấy trăm năm qua, hải tộc vẫn không có với người trên mặt biển, năm đó ngay cả Dương Thanh để đích thân tới đáy biển, Nộ Lãng cũng không hoà nhã gì, thậm chí muốn đuổi Dương Thanh để ra khỏi, nếu không phải Dương gia ở thành hoang đích xác đã giúp hải tộc rất nhiều, Nộ Lãng đã sớm động thủ rồi.

Ngay cả bản thân của Dương Thanh để khi ở thời kì đỉnh phong cũng không thực sự có được tình hữu nghị với Nộ Lãng, hắc là sao lại làm được?

Không đơn giản chỉ Nộ Lãng, theo như lời hắc nói thì ngay cả Ngân Huy bướng bỉnh bất tuân tựa hồ cũng thành minh hữu của minh hữu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đường Uyên Nam, Âu Dương Lạc Sương nghi hoặc nhìn về phía Thạch Nham, ánh mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

” Chuyện này để say ta sẽ giải thích, hiện tại thời gian cấp bách, không thể nhiều lời.” Thạch Nham cười cười: “Nếu có Nộ Lãng ra mặt, Tào Thu Đạo dù đến thì chúng ta cũng không cần lo lắng.”

” Hắc nếu thực sự nguyện ý xuất thủ, đại cục của Vô Tẫn hải vực là có thể ổn định rồi.” Đường Uyên Nam cảm khái: “Lực lượng của Hải tộc so với bất kỳ một phương nào của Ma nhân, Minh nhân đều không kém hơn, thậm chí là còn hơn. Nếu hải tộc viện thủ, đạt thành nhất trí với nhân tộc chúng ta, Ma nhân, Minh nhân cũng không dám làm xằng làm bậy ở Vô Tẫn hải.”

” Nộ Lãng không phải liên thủ với nhân tộc, chỉ đạt thành hiệp nghị với ta thôi.” Thạch Nham vẻ mặt ngạo nghễ, cười lạnh nói: “Bằng vào đám phê vật Cổ Tiêu, Thanh Minh, có thể mời được Nộ Lãng mới là lạ!”

Đường Uyên Nam, Âu Dương Lạc Sương ngạc nhiên.

Thạch Nham ngẫu nhiên thể hiện ra sự ngông cuồng, khiến hai người ý thức được người này tuy rằng trẻ tuổi nhưng lại có chỗ dựa cường hãn.

Vào lúc này, hai người mới phát hiện tình thế của Vô Tẫn hải vực bởi vì sự xuất hiện của hắc mà đang lạng lẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Sờ Huyết Văn Giới, Thạch Nham liên hệ với giới linh trong đó.

Rất nhanh, ba loại sinh mệnh thể Huyền Băng Hàn Diễm, Thánh Linh Thần, Địa Tâm Hỏa từ trong giới chỉ bay ra, nhất nhất biến mất ở tinh nguyên quang đoàn tại bụng hắc.

Trong khoảnh khắc, hắc chỉ có thiên vị cảnh lại phóng xuất ra một cỗ lực lượng ba động cực kỳ cuồng bạo. Có thể so với Thần cảnh!

” Xuất hiện đi?”

Quát lớn một tiếng, cự kiếm thần bí hóa thành một đạo huyết quang từ trong Huyết Văn Giới bay ra, rơi vào lòng bàn tay hắc.

Cự kiếm vào tay, khít tít tà ác cỗ cuồng bạo trên người hắc càng đậm đặc hơn.

Phía sau hắc, Chiến Ma đó sau khi nhìn thấy cự kiếm thần bí hiện hình thì trong con ngươi u ám, huyết quang đột nhiên chợt lóe, ánh mắt hiện ra vẻ kính trọng.

Yên thú cấp tám yêu trùng chi vương và Phệ Kim Tầm cũng bay ra. Một tả một hữu bám trên vai hấn. Đôi mắt nhỏ phát ra hung quang.

Một chuỗi biến hóa này phát sinh trong điện quang hỏa thạch.

trong một cái chớp mắt ngăn ngủi, Thạch Nham dung hợp ba sinh mệnh thể, lấy ra cự kiếm thần bí, gọi yêu trùng chi vương và Phệ Kim Tầm, sát khí cả người tăng vọt, có lực lượng khủng bố có thể chính diện giao phong chính diện giao phong với võ giả Thần cảnh.

Đường Uyên Nam, Âu Dương Lạc Sương nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

” Thật sự là quái vật!”

Đường Uyên Nam sững sốt hồi lâu, đột nhiên lộ ra nụ cười khổ, lắc đầu: “Tên gia hỏa người quả nhiên không phải là nhân loại, tu vi thiên vị nhị trọng thiên chi cảnh lại có thể có lực lượng như vậy, nắm giữ nhiều chỗ dựa như vậy, chẳng trách dám một mình đến Viên La hải vực, nghe nói Ma Đế sắp tới cũng không sợ hãi gì.”

Hấn kiến thức bất phàm, tất nhiên nhìn ra cấp bậc của yêu trùng chi vương, cũng biết yêu thú hệ kim Phệ Kim Tầm đáng sợ cỡ nào, có những lực lượng này, sự cuồng vọng lúc trước của Thạch Nham ở trong mắt hấn cũng thành đương nhiên.

Ngay cả Âu Dương Lạc Sương cũng không khỏi gật đầu, kinh thán: “Không hổ là truyền nhân của thần.”

“Hả?”

Thạch Nham không quan tâm tới hai người, cau mày nhìn về phía Đồ Thập hải vực, mở thần thức cảm ứng một chút, đột nhiên kinh hãi: “Ha, thú vị.”

Hấn từ phản ứng của Đồ Thập hải vực nhận thấy được một khí tức quen thuộc, khí tức đó đến từ vạn năm Thi Vương.

Sau khi Hấn mượn dùng năng lượng của ba loại sinh mệnh thể, xúc giác ở các phương diện đều đề thăng trên diện rộng, khí tức hấn phóng xuất ra khiến Thi Vương vạn năm có một dòng liên hệ với hấn ở trong Thi Thần Giáo cũng cảm ứng được, không ngờ truyền ra niệm đầu hữu hảo, hỏi: “Người làm sao vậy? Cần giúp không?”

” Nếu Có thể thì tới chỗ ta một chuyến.” Ngưng thần thức thành một dòng, hấn thử truyền ra.

Thi Thần Giáo ở bên cạnh Đồ Thập hải vực, giáp giới với Hoàn La hải vực, cách Nhật đảo cũng không phải quá xa, sau khi dòng thần thức này của hấn truyền ra, không bao lâu sau thì nhận được câu trả lời: “Lập tức tới ngay?”

“Chuyện gì thế?” Đường Uyên Nam, Âu Dương Lạc Sương nhìn thấy hấn giật mình thì đều lơ anh về dò hỏi.

” Ha ha, không ngờ hành động vô tâm năm đó lại kết giao được bằng hữu tốt.” Thạch Nham vui vẻ cười nói: “Thi Vương vạn năm của Thi Thần Giáo từ phía Tam Thần Giáo truyền đến tin tức, nói muốn tới giúp ta.”

“A!”

Đường Uyên Nam, Âu Dương Lạc Sương rốt cuộc cũng không nhịn được, cùng nhau kinh hãi hét lên kinh hãi hét lên.

” Người cũng có giao tình với Thi Vương ư?” Đường Uyên Nam xoa đầu, cảm thấy hôm nay sự ngạc nhiên mà Thạch Nham mang tới cho hấn giống như sóng thần vậy, từng đợt từng đợt trùng kích hấn, quả thực khiến hấn có chút không chịu nổi.

“Ừ, có chút giao tình.” Thạch Nham tâm thần vui vẻ: “Những sinh mệnh thể kỳ lạ này cũng biết tri ân báo đáp. Chỉ cần giúp họ một chút, bọn họ sẽ nhớ kỹ. Từ phương diện này cho thấy, bọn họ so với nhân loại bình thường còn tốt hơn.”

Âu Dương Lạc Sương nhìn hấn, không nói gì.

477. Chương 476: Không Phụ Kỳ Vọng

Cái nên an bài đã an bài thỏa đáng, hiện tại điều có thể làm chỉ là chờ đợi.

Trên Nhật đảo, Thạch Nham, Âu Dương Lạc Sương, Đường Uyên Nam ba người vẻ mặt nghiêm túc, nhìn ma vân dần dần lan tới, biết hai đại Ma Đế sắp tới.

Quả nhiên, không lâu sau, từ trên ma vân hiện ra hai đạo thân ảnh.

Chỉ một cái chớp mắt, hai đạo thân ảnh đồng thời hạ xuống Nhật đảo, đứng phía trước ba người Thạch Nham.

Ma Đế Xích Diêm, Ma Đế Ba Tuần, hai đại cường giả đỉnh phong của Ma Vực một đường chạy như bay cuối cùng cũng hàng lâm ở Nhật đảo.

Xích Diêm đến từ Hắc Lân tộc, Ba Tuần đến từ Long Giác tộc, đều là thân cao ba thước, hình thể to lớn, cả người tản mát ra năng lượng ba động cực kỳ kinh người.

Bản thể hàng lâm.

Xích Diêm sau khi tới đây chỉ liếc Thạch Nham một cái rồi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hắc hắc cười nói: “Không ngờ có cả người.”

Ba Tuần cũng sửng sốt một chút, ánh mắt âm lãnh, lạnh lùng nói: “Người chính là tiểu tử kia đã đả thương Ma Kỳ Độn?”

Thạch Nham cau mày, gật đầu: “Không sai.”

” Rất tốt.” Ba Tuần hừ một tiếng: “Tam Thần Giáo vẫn co đầu rút cổ trong biển không ra, lần này cả gan trực tiếp hiển lộ, xem ra là chán sống rồi. Tam Thần Giáo Tam Thần Giáo nếu nguyện ý quy thuận, lãnh địa vốn thuộc về thần giáo các người ta có thể tiếp tục giao cho các người quản lý, nhưng nếu dám không tuân, hôm nay sẽ khiến cho thần giáo của các người triệt để bị xóa tên khỏi Vô Tận hải.”

” Hãy bớt sàm ngôn đi.” Âu Dương Lạc Sương nói: “Muốn diệt Tam Thần Giáo ta thì phải xem hai vị Ma Đế có khẩu vị tốt như vậy hay không đã.”

” Cổ khí tức cường đại vừa rồi từ trong biển truyền ra không thuộc về người.” Xích Diêm cũng có chút cẩn thận, hẩn quan sát bốn phía một chút, tựa hồ đang tìm mục tiêu, có điều nhìn một vòng hẩn cũng không phát hiện ra điều gì dị thường, thì càng thêm kinh ngạc: “Vừa rồi là ai?”

Chiến Ma đã che giấu khí tức trên người, ba động trên người hẩn đã biến mất, không ngờ ngay cả hai đại Ma Đế cũng không cảm ứng được.

Bởi vậy cho thấy, Chiến Ma tuy rằng chỉ là một khối hắc thiết khô lồi, nhưng ở phương diện nào đó cũng có chỗ độc đáo, ngay cả Ma Đế Thông thần tam trọng thiên chi cảnh cũng không phát hiện ra, có thể thấy được có thể thấy được Chiến Ma thực sự rất bất phàm.

” Có ư?” Thạch Nham nhếch miệng cười cười: “Các người cũng quá nhạy cảm rồi, trong Vô Tận hải, có rất nhiều tình trạng các người không nắm rõ, các người nghĩ các người thật sự có thể thu vào hết tất cả vào trong lòng, chỉ cần tâm niệm vừa động liền biết rõ tất cả phát sinh ở Vô Tận hải ư?”

Nộ Lãng và Thi Vương chưa tới, hẩn cũng không sốt ruột, vui vẻ nói những lời vô nghĩa với hai đại Ma Đế.

Có thể kéo dài một phần thời gian, đối với tình thế lúc này của hẩn thì liền có lợi một phần, cho nên hẩn cũng không vội xuất thủ, muốn xem có thể tiếp tục nói thêm vài câu hay không.

Bất luận là Nộ Lãng hay là Thi Vương đều là tồn tại có lực lượng khủng bố, nếu toàn lực chạy như bay thì không bao lâu sau chắc có thể đi tới Nhật đảo, nếu tranh thủ thời gian, hẩn có lẽ không cần thi triển toàn lực, mượn dùng lực lượng của Thi Vương và Nộ Lãng, có thể áp chế hai đại Ma Đế.

” Tào Thu Đạo ở Đồ Thập hải vực, vẫn đang chăm chú nhìn về phía động tĩnh nơi đây, hẩn hẩn nghe tin mà đến, chúng ta liền khó giải quyết đây.” Xích Diêm rất bình tĩnh cau mày nói: “Trận chiến này không nên kéo dài.”

Ba Tuần hiểu rõ.

Ngay sau đó, ma vân vô cùng nồng đậm liền từ trên trời hàng lâm, nháy mắt đã bao phủ tòa bộ Nhật đảo.

Ánh sáng lúc Chạng vạng không thể xuyên qua được ma vân này, cả Nhật đạo đều bị ma vân che khuất.

Ánh sáng của Nhật đảo bỗng nhiên ảm đạm đi, một cỗ áp lực trầm trọng từ trên ma vân truyền ra, như núi đè lên tim ba người Thạch Nham.

Lúc Ma vân áp đỉnh, Ma Đế Ba Tuần xuất thủ đầu tiên, há mồm phun ra từng đoàn ma cầu, mỗi một ma cầu bên trong đều đen như mực, có năng lượng như gợn nước róc rách lưu động ở bên trong.

Mười ma cầu xếp thành một hàng, tổ hợp thành ma trận quỷ dị, không ngừng truyền đến tiếng chấn động mãnh liệt.

Tiếng Chấn động truyền ra, một số kiến trúc cũ nát trên Nhật đảo giống như không chịu nổi sức nặng, lung lay muốn sập.

Khi Mười ma cầu đang lượn vòng, rất nhanh hấp thu năng lượng của ma vân trên trời, ma luyện không ngừng lớn mạnh, từ to cỡ nắm đấm biến thành to như đầu người, đồng thời gợn nước năng lượng róc rách trong ma cầu nhộn nhạo thần kỳ, tựa hồ có lực lượng quỷ dị phong tỏa không gian.

“Ầm!”

Mười ma cầu bỗng nhiên bạo liệt.

Vô số ma quang từ trong bắn ra, cái kén màu đen không ngờ đã bao phủ thiên không của Nhật đảo.

Thiên địa linh khí quanh năm không tiêu tan trên Nhật đảo giống như bị trực tiếp giam cầm, không ngờ không thể lưu động theo không khí, dưới cái kén khổng lồ đó, thiên địa linh khí lặng lẽ tiêu tán, từ trên phóng ra.

Lực lượng của Ma tộc không cần mượn dùng thiên địa linh khí, Ba Tuần này vừa ra tay đã xóa bỏ toàn bộ linh khí, muốn khiến một nhóm ba người Thạch Nham không mượn dùng được linh khí.

Trên trời ma vân dày đặc đã ngăn cản nhật nguyệt tinh thần chi quang, khiến cho nhật nguyệt tinh thần chi quang khó có thể xuyên thấu tới, khiến tam đại vũ hồn nhật nguyệt tinh của ba người Thạch Nham mất đi công hiệu bổ sung liên tục.

Xích Diêm sau đó liền xuất thủ.

Hắn hai tay kéo vào hư không, chỉ thấy một con ma long màu đen cực lớn trực tiếp từ ma vân bị kéo xuống, ma long này là từ lực lượng trên người hắn tiêu luyện mà thành, trông rất sống động, trong cơ thể mỗi một ma long đều cất giấu năng lượng ba động cực kỳ khủng bố.

Tổng cộng mười hai con ma long từ trên trời lao xuống, bốn con làm một tổ, lao tới Thạch Nham, Âu Dương Lạc Sương, Đường Uyên Nam.

” Chiến đấu?”

Thạch Nham bình tĩnh quát lớn một tiếng, cự kiếm thần bí trong tay mau chóng mở ra những con mắt.

Cùng lúc đó, Chiến Ma đang đứng phía sau hắn đột nhiên tuôn ra một cỗ khí tức diệt thế tà ác.

Một thân hắc thiết giáp trụ tối đen của Chiến Ma nở rộ quang mang tối đen, hắc ám chi tâm của hắn cường lực nảy lên, bỗng nhiên vươn tay ra tóm về phía ma long đang lao xuống.

Con người của Xích Diêm, Ba Tuần sáng lên, đồng loạt nhìn về phía Chiến Ma.

Vào lúc này, khí tức từ trên người Chiến Ma toát ra khiến bất kỳ ai cũng không dám coi thường, cho dù là Ma Đế cũng bị kinh sợ một chút.

Chiến Ma vươn tay ra đi bắt, ánh sáng hắc ám bên trong lòng bàn tay lấp lánh một chút, một huyết động hắc ám cực lớn từ trong lòng bàn tay hắn hiện ra, đen xì xì, giống như có thể cắn nuốt tất cả ánh sáng, lại giống như hắc động thần bí nhất trong vũ trụ, giống như ngay cả tinh thần cũng có thể bị nuốt hết.

Bốn con ma long lao về phía Thạch Nham chưa tới trước người Thạch Nham đã mãnh liệt giãy dụa.

Hắc động trong lòng bàn tay Chiến Ma dần dần phóng đại, trong ba giây ngắn ngủi, hắc động đó đã to như vực sâu địa ngục, cái miệng như cửa mãnh thú từ trong lòng bàn tay Chiến Ma bay ra, chủ động nuốt nuốt bốn con ma long đó.

Bốn con ma long vặn vẹo thân thể trên hư không, ý đồ thoát ly khỏi sự cắn nuốt của hắc động, lại phát hiện như là đang bị kéo xuống, khi uốn lượn vặn vẹo thì không ngờ cách hắc động này càng lúc càng gần, cuối cùng thì bốn con ma long hóa thành bốn đạo ma quang, biến mất trong hắc động của Chiến Ma/

” Dị vật gì vậy!”

Xích Diêm biến sắc, ngạc nhiên nhìn về phía Chiến Ma, vẻ mặt đột nhiên ngưng trọng.

Trước khi tới đây, hắn không ngờ sẽ gặp phải thứ quỷ dị này, có thể phóng xuất ra khí tức như vậy, hơn nữa giống như có trí tuệ, điều này khiến cho hắn theo bản năng trở nên khẩn trương.

” Đi!”

Thạch Nham vẻ mặt lãnh khốc, vươn đầu ngón tay ra chỉ về phía Xích Diêm: “Toàn lực giết hắn!”

Một năm trước, Xích Diêm bám vào nhục thân của Tiêu Hàn Y, từ hư không lao tới Nhật đảo, trong thời gian ngắn đã miểu sát Hạ Thần Xuyên, diệt Lâm Đạt.

Đó là một hồi thảm bại.

Tơ mắt nhìn Hạ Thần Xuyên, Lâm Đạt bị giết, hắn không có một chút biện pháp nào, là Xích Diêm đã khiến hắn nhận thức được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Cũng sau trận chiến ấy hắn mới nghĩ vô phản cố đi lên con đường đề thăng lực lượng, bất chấp tất cả mọi giá làm cường đại mình, không lãng phí bất kỳ một khắc nào, toàn thân tâm đầu nhập mong chờ một ngày kia có thể rửa hận.

Hôm nay, cũng ở Nhật đảo, cùng ở nơi này, kẻ địch cũng không thay đổi.

Lần này đã khác một năm trước, hôm nay hắn đã có tu vi có thể so với Thần cảnh, trong tay có thần bí cực kiém, có yêu trùng chi vương và Phệ Kim Tâm.

Còn có cả Chiến Ma.

Trận chiến này, hắn phải đòi lại sự khuất nhục ngày đó từ trên người kẻ đã khởi xướng.

Chiến Ma nghe tin mà động.

Thân như một đạo ánh sáng hắc ám, chỉ trong một cái chớp mắt hắn đã xuất hiện trước người Ma Đế Xích Diêm, trên hắc thiết giáp trụ quang mang tối đen sáng lên, một cỗ khí tức diệt thế lấy hắn làm trung tâm truyền khắp toàn bộ Viên La hải vực.

Xích Diêm vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng, so với gặp phải bất kỳ một võ giả nào đều cẩn thận hơn, bắt đầu xuất thủ toàn lực, đối chiến với Chiến Ma đó.

Hai đạo từng đạo đan vào nhau trên Nhật đảo, đi qua đâu, trời long đất lở tới đó.

Chiến Ma tuy rằng chỉ là một khối hắc thiết, hành động lại vô cùng nhanh nhẹn, như tia chớp, khí thể như cầu vồng, không ngờ còn thi triển ra đủ loại vũ kỹ thần bí huyền ảo khó lường, dưới sự thúc dục của hắc ám chí tâm, năng lượng hắc ám trên người hắn cuộn cuộn không ngừng, đối cứng với bản thể của Xích Diêm mà không ngờ không rơi vào thế hạ phong.

Cầm „ Thạch Nham bình tĩnh nhìn Chiến Ma và Xích Diêm giao chiến, nhìn từng toà núi nhỏ bị san thành bình địa, nhìn sơn băng địa liệt nơi hai người đi qua, há miệng cười lạnh.

Chiến Ma quả nhiên không phụ kỳ vọng của hắn.

Ngay cả Ma Đế Xích Diêm, trong chiến đấu với Chiến Ma cũng không chiếm thượng phong rõ ràng.

Các loại lực lượng kinh thiên của Xích Diêm trùng kích trên người Chiến Ma, không ngờ đều bị hắc thiết giáp trụ cản lại, giáp trụ đó không hề có dấu hiệu bị vỡ nứt, hắc quang rạng rỡ, lộ ra một cỗ lãnh ý băng hàn cứng rắn.

” Một khối khối lỗi này là nghe lệnh của người?” Ba Tuần không lập tức xuất thủ, hắc cau mày, nhìn Chiến Ma và Xích Diêm chiến đấu, trong đồng tử ma quang như đèn sáng, đoạt tâm phác của người ta.

“Không sai.” Thạch Nham lãnh khốc gật đầu.

” Ta đây đành phải giết người trước.”

Trong mắt Ba Tuần một đạo ánh sáng xẹt qua, tay trái vung hờ.

Trên trời đột nhiên xuất hiện một bạch cốt cự trảo cực lớn, cự trảo trong suốt như bạch ngọc, trong đó còn có văn lộ như đường gân mạch, lưu động dị lực quỷ dị, bạch cốt cự trảo như một ngọn núi, năm ngón tay như lưỡi câu, ép xuống Thạch Nham.

478. Chương 477: Thể Hiện Thần Thông

“Nghĩ hay nhỉ?”

Nguyệt thần Âu Dương Lạc Thương khẽ quát một tiếng, ánh trắng trên người như cột sáng, đột nhiên ngưng luyện trước người nàng ta.

Trong nháy mắt, liền hóa thành một áo giáp từ ánh trắng ngưng kết mà thành, áo giáp ánh trắng dưới ánh trắng như nước hồ, va chạm trực tiếp với bạch cốt cự trảo của Ba Tuần.

“Rầm!”

Như Núi lở, vô số quang điểm màu đen, màu trắng bắn ra, Nhật đảo rung chuyển.

” Đại nhật quang trảo!”

Nhật Thần Đường Uyên Nam quát lớn một tiếng, từng thái dương chi viêm lực hóa thành từng đóa hỏa viêm, hình thành một màn hào quang đỏ bừng chụp tới đầu Ba Tuần.

” Chút tài mọn!” Ba Tuần hừ một tiếng, trong cổ tay áo một con linh xà màu xanh sẫm bay ra, linh xà cả người bằng hàn, bốc ra hàn khí mờ mịt, há miệng cắn tới Đại nhật quang trảo, vô số sóng gợn u ám nhộn nhạo, trùng kích Đại nhật quang trảo, đánh tan toàn bộ viêm lực của Đại nhật quang trảo.

Thạch Nham sắc mặt đậm mạc, nhìn Nguyệt Thần, Nhật Thần xuất thủ, vẫn chưa vội vã lên theo, chỉ lạnh lùng nhìn Ba Tuần.

Phía sau Ba Tuần đột nhiên thò ra gai xương dày đặc hung ác, cả một ngàn gai xương hợp lại, hình thành một tòa bạch cốt vương tọa, Ba Tuần trực tiếp ngồi trên bạch cốt vương tọa, trong cổ tay áo dần hiện ra một cái khô lâu đầu cực lớn, trong mỗi một cái khô lâu đầu đều hiện ra vô số oan hồn, gương nanh múa vuốt phóng xuất ra lực trùng kích linh hồn tà ác.

Từng khô lâu đầu xếp hàng ở trên trời, biến hóa thành một khô lâu khổng lồ to như núi, khô lâu trắng như tuyết, cao vài trăm thước, một thân ma khí tà ác đột nhiên giẫm về phía Thạch Nham.

Tinh thần ba động Diệt hồn từ trong đồng tử của khô lâu trực tiếp nhắm vào thức hải của Thạch Nham.

Vừa nhìn thấy không ngờ là linh hồn trùng kích, Thạch Nham càng thêm bình tĩnh, cười cười, đứng bất động tại chỗ, chờ tinh thần ba động này nhập thể.

Từng đợt từng đợt thần thức diệt hồn như điện quang thẩm thấu vào thức hải của hắn, nhưng mà, không chờ thần thức này phát sinh tác dụng thì liền bị từng đóm hỏa viêm bao trùm, trong khoảnh khắc đã bị đốt cháy thành tro.

Ngay cả Ba Tuần thân hình cũng rung mạnh, trong con ngươi hào quang run rẩy, hiển nhiên thần thức bị hao tổn.

Cửu U Phệ Hồn Diễm chính là lợi khí diệt sát tất cả thần thức linh hồn, chỉ cần Cửu U Phệ Hồn Diễm được giấu kín trong thức hải, Thạch Nham căn bản không cần lo lắng thần thức của thần thức diệt sát.

Ba Tuần cũng không ngoại lệ.

Khi thần thức của Ba Tuần bị hỏa viêm đốt cháy thành tro, Thạch Nham bỗng nhiên nhớ tới đám người Dịch Thiên Mạc, vẻ mặt có chút khác thường.

Kinh lịch hẳn có được Cửu U Phệ Hồn Diễm chỉ có đám người Dịch Thiên Mạc, Đế Sơn biết được, Ba Tuần này nếu biết trên người hắn có Cửu U Phệ Hồn Diễm, tuyệt đối sẽ không mạo muội phóng xuất ra thần thức trùng kích như vậy, rơi vào kết cục thần thức bị hao tổn.

Bởi vậy có thể thấy được, đám người Dịch Thiên Mạc, Đế Sơn chưa tiết lộ tình huống của hắn cho Ba Tuần.

Đám người Dịch Thiên Mạc, Đế Sơn bởi vì toàn bộ tộc nhân bị Xích Diễm, Ba Tuần kẹp giữa, không thể không quy thuận, lúc trước Thạch Nham từng cực kỳ tức giận, có điều về sau nghĩ lại, cũng bọn họ khó xử, hẳn một năm trước khi tới gần Tuyết Long đảo, ba người Dịch Thiên Mạc nhận thấy được khí tức của hắn từng bảo Đế Sơn, Vũ Nhu tới, cảnh cáo hắn đừng tiến vào Tuyết Long đảo, nói Ba Tuần đang ở trên đảo.

Ngay cả Hà Thanh Mạn cũng bởi vì nể mặt hắn, mới được đám người Dịch Thiên Mạc, Đế Sơn vụng trộm phóng thích.

Những này những chi tiết nhỏ này, cho thấy đám người Đế Sơn, Dịch Thiên Mạc tuy rằng bởi vì tình thế bức bách tạm thời phải quy thuận ma tộc, nhưng đối với chủ nhân cũ là hắn thì vẫn nhớ tình cũ, không bỏ đá xuống giếng, làm bại lộ những bí mật trên người hắn.

Cau mày cân nhắc một chút. Trong lòng Thạch Nham ít nhiều có chút dễ chịu hơn, biết Đế Sơn, Dịch Thiên Mạc không phải là loại người phản bội, khúc mắc của hắn cũng được giải khai.

” Người có thể diệt thần thức của ta!”

Ba Tuần đột nhiên cười gằn, ngửa mặt lên trời kêu to: “Ngay cả Dương Thanh đế năm đó cũng không có năng lực này, người chỉ là tiểu bối của Dương gia không ngờ lại có dị năng như vậy, xem ra hôm nay phải giết người rồi. Nếu không trừ người, ngày sau sẽ là một Dương Thanh đế khác, tiểu tử, người đủ để kiêu ngạo đó.”

Nói xong, trong cổ tay áo của Ba Tuần đột nhiên bay ra một cái ma chung, trên ma chung có vô số bức họa ma thú thượng cổ, ma văn kỳ dị, phóng xuất ra khí tức Ma Vực cực kỳ nồng đậm, tựa hồ có thể dẫn tới dị động của ma khí.

Ma chung bay lên trời, ma khí phía trên Nhật đảo bắt đầu khởi động cuộn cuộn dừng động, tụ tập về phía ma chung, ma chung hấp thu ma khí, dần dần nở to, hình vẽ thượng cổ ma thần vốn rất nhỏ trở nên rõ ràng, đáng sợ dữ tợn, tựa hồ muốn từ trên ma chung bay ra.

Ma chung chụp trên đỉnh đầu của ba người Thạch Nham, đột nhiên phóng xuất ra bảy tầng ma quang, trong mỗi một tầng ma quang đều lơ lửng có thể thấy được ảo tượng của một con ma thú viễn cổ, phóng xuất ra khí dữ tợn của ma thú hồng hoang.

Bảy tầng ma quang chậm rãi ép xuống, như bảy khối cự bản, ảo tượng ma thú trong đó giương nanh múa vuốt, rít gào trong ma quang, truyền ra khí tức lệ đáng sợ.

Áp lực cực kỳ Trầm trọng bao trùm ở trên người, Thạch Nham thật sự sinh ra một loại cảm giác như bị cự sơn áp, ngay cả thân thể cũng chậm rãi nặng nề lên, có một loại cảm giác không dồi lực lượng ra được.

Bạch cốt cự trảo, khô lâu to lớn, ma chung, ba dị vật do Ma Đế Ba Tuần phóng xuất ra hiện hình trên trời Nhật đảo, đều lộ ra vẻ hung ác khiến Âu Dương Lạc Sương, Đường Uyên Nam, Thạch Nham không thể không toàn lực xuất thủ chống đỡ, không ngừng phóng xuất ra áo giáp ánh trắng chặn lại bạch cốt cự trảo chụp xuống.

Đường Uyên Nam dùng hết toàn lực để ứng phó khô lâu to lớn, vẫn có vẻ lực bất tòng tâm, có chút chật vật, nhìn tình thế đó, không bao lâu sau sẽ gặp khô lâu to lớn áp chế.

Âu Dương Lạc Sương mắt thấy Đường Uyên Nam chống đỡ hết nổi thì từ trong hư không dùng nguyệt hoa chỉ lực ngưng tụ ra một thanh thần kiếm ánh trắng, phân tâm không chế thần kiếm ánh trắng viện trợ Đường Uyên Nam, lúc này mới có thể ngăn khô lâu to lớn không thể trong thời gian ngắn giết chết Đường Uyên Nam.

Một bạch cốt cự trảo, một khối khô lâu to lớn, khiến cho Nguyệt Thần, Nhật Thần phải sử ra toàn lực, lúc này mới có thể ứng phó.

Ma Đế Ba Tuần dù sao cũng chính là cường giả Thông thần tam trọng thiên chi cảnh, hùng bá Ma Vực nhiều năm, thực lực Thông Thiên triệt địa, không hổ là hung thần ác sát nổi tiếng thế gian, Nguyệt Thần Âu Dương Lạc Sương mặc dù có mặc dù có tích lũy ánh trắng ngàn năm, nhưng cảnh giới dù sao cũng chỉ là Thông thần nhất trọng thiên, liên hợp với Đường Uyên Nam cũng chỉ có thể ứng phó với hơn phân nửa lực lượng của Ba Tuần.

Về phần ma chung đó thì bọn họ không rảnh chú ý tới.

Bảy tầng ma quang ép xuống, áp lực quả thực khiến Thạch Nham có một loại cảm giác hít thở không thông, nếu không phải mượn dùng năng lượng của tam đại sinh mệnh, hẳn e là đầu gối sẽ nhũn ra, nói không chừng sẽ trực tiếp bị ép cho nằm úp xuống đất, không thể đứng dậy được.

” Ma chung này cùng Vô Giới Ma Đạo là ta có được trong không gian loạn lưu vực, những năm gần đây không có mấy nhân vật đáng để ta vận dụng, người có thể chết dưới ma chung thì coi như là phúc của người.” Ba Tuần khoa trương nói, vẻ mặt kiêu căng, hiển nhiên không coi Thạch Nham là đối thủ ngang tầm.

Ma quang của Ma chung từng tác ép xuống, áp lực trầm trọng dần dần tăng cường.

Dưới tình trạng này, Thạch Nham vẫn bảo trì bình tĩnh, không vội vã xuất thủ, chỉ không ngừng quán thâm năng lượng vào trong thần bí cự kiếm.

Cự kiếm này có thể chém ra một lỗ hổng trên Vô Giới Ma Đạo, có thể một kích đánh tan bí bảo thánh cấp, tuyệt đối chính là một trong những bí bảo thần cấp còn tồn tại trên thế gian, tuy rằng hẳn khó có thể phóng xuất ra toàn bộ sự sắc bén chân chính của cự kiếm này, nhưng hẳn tin đối với ma chung của Ba Tuần thì cũng không phải không có sức đánh một trận.

Cấp bách cấp bách, phải tích tụ đủ lực lượng mới có thể phát huy ra lực lượng lớn nhất trong chiến đấu.

Ma quang ép xuống, Thạch Nham vẫn bất động, điên cuồng quán chú năng lượng vào cự kiếm, từng cơn mắt đang nhắm chặt trên cự kiếm dần dần mở ra, đợi cho mắt của cự kiếm mở được một nửa, Thạch Nham đột nhiên có một loại cảm giác mệt mỏi.

Đây là dấu hiệu tiêu hao quá nhiều lực lượng.

Chính là hiện tại.

Quát lớn một tiếng, tinh khí thần của tinh khí ngưng làm một điểm, toàn bộ nhảy vào trong cự kiếm, một cỗ khí tức hủy diệt đột nhiên từ trong cự kiếm bộc phát ra.

Cự kiếm đâm lên hư không, thẳng tới ma chung phóng xuất ra.

Từng cơn mắt màu đỏ lấp lánh trên thân cự kiếm, khí tức hủy diệt tà ác, điên cuồng, thô bạo từ trên cự kiếm bắt đầu khởi động, cự kiếm vẽ ra một cầu vòng màu máu thật dài, trực tiếp đâm vào ma quang.

” Rầm rầm rầm rầm rầm rầm,

Tiếng rầm rầm từ trong ma quang vang ra, ảo tượng ma thú viễn cổ trong ma quang bị huyết quang phân giải thành vô số quang điểm bắn tới mỗi góc của Nhật đảo.

Bảy tầng ma quang do ma chung phóng xuất ra bị một kiếm này xé rách mất năm tầng.

Hai tầng ma quang còn lại tiếp tục phủ xuống, thế ắt phải diệt sát Thạch Nham.

Lực lượng vẫn không đủ.

Thạch Nham trong lòng thở dài.

Hắn biết, nếu hắn có đủ năng lượng thì có thể khiến mắt trên cự kiếm toàn bộ mở ra, uy lực của cự kiếm cũng sẽ tăng vọt gấp đôi, nếu như vậy, hắn tin chỉ cần một kiếm là có thể trực tiếp chém vỡ ma chung.

Đáng tiếc, tuy rằng mượn dùng ngoại lực, hắn vẫn khó có thể thực sự ngưng động được cự kiếm, không thể phóng xuất ra sự sắc bén chân chính của cự kiếm.

Mắt thấy hai tầng ma quang chậm rãi ép tới, hắn vừa rồi đã điên cuồng quán chú năng lượng ra tạm thời không thể dồn được lực lượng, nhìn ma quang rời xuống mà bất lực.

Nhưng vào lúc này, một tiếng gầm vang lên, từ nước biển xung quanh truyền đến.

Chỉ thấy một thanh tam xoa kích cực lớn mang theo vạn tấn nước biển bỗng nhiên lao về phía ma chung.

Tam xoa kích vừa ra, một cỗ khí tức cực kỳ sắc bén đột nhiên bao phủ cả Nhật đảo.

Ma chung bị tam xoa kích đâm vào, phát ra tiếng nổ, vô số ảo tượng ma thú thượng cổ trên ma chung cũng trở nên mờ đi một phần.

Ngay cả hai tầng ma quang đang chụp xuống Thạch Nham sau khi ma chung bị đánh trúng thì cũng đột nhiên tán loạn.

Tam xoa kích vừa ra, Thạch Nham vẻ mặt chấn động, lập tức ý thức được đệ nhất cao thủ của hải tộc đã tới rồi.

” Người là ai!”

Ba Tuần biến sắc, nhìn đại hán từ dưới đáy biển chậm rãi nhô lên, quát một tiếng.

” Nô Lãng.”

” Tộc trưởng của Hắc Giao tộc.” Ba Tuần ánh mắt hoảng sợ, quát: “Việc Hôm nay có quan hệ gì tới người? Hải tộc người cũng bị nhân tộc ức hiếp, vì sao muốn duy hộ nhân tộc?”

” Ta không phải duy hộ nhân tộc, chỉ duy hộ một mình Thạch Nham mà thôi.” Nô Lãng sắc mặt trầm ổn, gật đầu với Thạch Nham: “Đối phó với những ma tộc này, hiệp nghị của chúng ta vẫn hữu hiệu chứ?”

Thạch Nham mỉm cười gật đầu, nói: “Hữu hiệu.”

479. Chương 478: Thi Sơn Thi Hải

Nô Lãng vừa đến, nguy cơ của Thạch Nham được giải trừ.

Đều là Thông thần tam trọng thiên chi cảnh, Nô Lãng chống lại Ba Tuần cũng không chịu thiệt, hắn vừa ra tay đã đánh nát ma quang do ma chung phóng xuất ra, không còn tạo thành uy hiếp với Thạch Nham nữa.

Thạch Nham thừa dịp này vội vàng ngưng luyện lực lượng trong cơ thể, bảo trì năng lượng cho nhục thân.

Ma Đế Ba Tuần nổi giận, rống lên một tiếng vang vọng cả Nhật đảo.

Đều là dị tộc, Ba Tuần cho rằng Nô Lãng phải cùng chung mối thù với hắn, cùng nhau đối đãi với nhân tộc như địch nhân đến, nào ngờ Nô Lãng vừa tới liền giúp Thạch Nham đối phó hắn, điều này khiến cho Ba Tuần khó có thể chấp nhận được.

” Nhân tộc trước nay cừu hận tất cả dị tộc, hải tộc người cũng là một trong dị tộc, mấy ngàn năm qua vẫn chịu sự chèn ép của nhân tộc. Hiện giờ làm nhân tộc đang nguy trong sớm tối, ta không cần các người nhúng tay, chỉ cần các người có thể thờ ơ lạnh nhạt, ta liền có thể chèn ép khí diễm của nhân tộc, từ nay về sau hải tộc các người rốt cuộc cũng không cần lo lắng nhân loại sẽ xuất thủ đối với các người, các người có sao mà không làm?”

Ba Tuần vẻ mặt đầy sát khí, ánh sáng lạnh trong hai mắt lấp lánh, có chút căm tức.

Nô Lãng vẻ mặt đạm mạc, cau mày lạnh lùng nói: “Ta vừa rồi đã nói rồi, ta lần này đến chỉ là để giúp Thạch Nham, không phải là muốn liên thủ với nhân tộc.”

“Vì tiểu tử này ư?” Ba Tuần cười lạnh: “Hắn có thể cho ngươi cái gì? Không ngờ khiến ngươi quyết tâm che chở hắn như vậy?”

” Hắn có thể cho ta thứ mà các ngươi không thể cho ta được.” Ánh mắt của Nộ Lăng đột nhiên cực nóng.

Chỉ cần vừa nghĩ tới sinh mệnh nguyên dịch, có thể dẫn hắn bước vào Chân thần chi cảnh, hắn vẫn có chút không khống chế được sự kích động. Hắn khát vọng Chân thần chi cảnh đã lâu! Từ khi bước vào Thông Thần cảnh, hắn đã kỳ vọng một ngày kia có thể bước vào cảnh giới này.

Trăm năm qua, hắn đều cố gắng vì mục tiêu này, sau khi bước vào Thông thần tam trọng thiên thì càng ngày đêm mong ngóng, hy vọng có thể sớm ngày đột phá.

Sinh mệnh nguyên dịch của Thạch Nham có công hiệu như vậy, đối với hắn mà nói thì quả thực đó là kỳ ngộ mà hắn tha thiết ước mơ.

So với sinh mệnh nguyên dịch thì vận mệnh của Vô Tẫn hải có chút nhỏ bé.

Chỉ cần đạt tới Chân thần cảnh, Nộ Lăng hắn cho dù không cường hành xâm chiếm ngũ đại hải vực của Vô Tẫn hải thì sự tồn tại của hắn cũng đủ để làm rung động bất kỳ một người nào, hắn tương lai thậm chí có thể dẫn dắt hải tộc ra khỏi Vô Tẫn hải, tiến vào thiên địa rộng lớn hơn.

Chỉ có Chân thần cảnh mới có thể giúp hắn đạt thành tương lai tuyệt vời mà hắn trước kia ngay cả nghĩ cũng không dám.

” Hắn có thể cho ngươi cái gì?” Ba Tuần sắc mặt phát lạnh: “Cái hắn có thể cho ngươi thì ta cũng có thể cho ngươi!”

” Ngươi không cho được.” Nộ Lăng lắc đầu cười: “Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi nếu muốn động vào Thạch Nham thì thứ cho ta sẽ không đứng nhìn. Ta từ đây biến tới đây là để bảo vệ hắn không chịu bất kỳ thương tổn nào.”

” Nói như vậy, ngươi là quyết tâm duy hộ hắn?”

“Không sai.”

Ba Tuần đột nhiên cười gằn, quát lên: “Vậy đừng trách ta không khách khí, ta đang muốn kiến thức tuyệt học của hải tộc.”

Tiếng nói vừa dứt, Ba Tuần há mồm phun ra một đạo ma quang, ma quang trong nháy mắt đã thẩm thấu vào ma chung, trong ma chung chốc lát lại vang lên ma âm nhiếp hồn, như vô số ma thần từ thượng cổ sống lại, trong âm ba quần ma loạn vũ, như muốn kéo mọi người vào Ma Vực, mê hoặc người ta không thể bảo trì được lý trí.

Đồng thời, Ba Tuần đang ngồi ngay ngắn phía trên bạch cốt vương tọa, bỗng nhiên bay lên trời, năm ngón tay như lợi khí, bắn ra từng đạo quang mang cực kỳ sắc bén.

Hào quang này bay vào bạch cốt cự trảo và khô lâu càng khủng bố hơn.

Ba Tuần đã xuất thủ toàn lực.

Nộ Lăng không sợ.

Tam xoa kích Trong tay ném đi, chỉ thấy trong hải vực chung quanh bỗng nhiên thò ra mấy chục thủy yêu trong suốt,

Âu Dương Lạc Sương thủy chung không nói gì, nhưng lại âm thầm cảnh giác, phòng ngừa hấn đột nhiên xuất thủ.

” Ta đương nhiên biết ai mới là kẻ địch chân chính.” Dưới cái nhìn chăm chú của ba người Thạch Nham, đuôi lông mày Tào Thu Đạo hơi hơi nhướn lên, ánh mắt nghiền ngẫm rồi chợt nhìn về phía Ma Đế Ba Tuần.

Ba Tuần dưới sự vây công của Nộ Lãng, hai đại Thi Vương, lúc này đã lộ ra dấu hiệu đỡ trái hở phải, vừa nhìn thấy ánh mắt của Tào Thu Đạo thì sắc mặt của hắn lần đầu tiên hiện ra vẻ ngưng trọng, hừ lạnh nói: “Tào Thu Đạo, người của người bị giết, người không báo thù, chẳng lẽ còn muốn giúp cừu nhân của người đối phó ta? Người phải biết rằng, lần này ta tới đây chỉ muốn diệt sát Thạch Nham, người và ta mục đích nhất trí, không bằng liên thủ trước tiên giết tên tiểu tử này rồi sau đó chúng ta lại tính chuyện giữa ta và người.”

Tào Thu Đạo trầm mặc không nói gì.

” Thạch Nham hôm nay không chết, tương lai cho dù là Ma nhân chúng ta rời khỏi Vô Tận hải, thế cục của Vô Tận hải này cũng sẽ không như người mong muốn. Hấn ngay cả Nộ Lãng cũng có thể lôi kéo, người như thế căn bản không để ý tới quy tắc, ngày sau một khi bước vào Thần cảnh, với tiềm lực của hắn người địa vị bá chủ của người và Dương Dực Thiên sẽ bị thay thế.”

Ba Tuần tiếp tục khuyên bảo: “Hắn còn sống đối với người đối với người và Dương Dực Thiên mà nói thì chính là uy hiếp lớn nhất.”

” Không ngờ Ma Đế này cũng có lúc dài dòng như vậy.” Tào Thu Đạo nhíu mày, Vô Tận hải nói: “Ma tộc và minh tộc các người xâm nhập Vô Tận hải, nên nghĩ tới có một ngày sẽ bại. Từ, ta thấy hôm nay chính là ngày diệt vong của hai tộc các người, Ba Tuần, người không nên để bản thể hàng lâm, người nếu ở Ma Vực, cho dù là chúng cường vây công thì người cũng có thể mượn dùng địa lợi của Ma Vực mà thông dong bỏ đi, nhưng ở Vô Tận hải này thì người sẽ không được dễ dàng như vậy đâu.”

Nói xong, trong cổ tay áo của Tào Thu Đạo đột nhiên bay ra một mũi Tử Tinh kiếm, ánh sáng màu tím trong nháy mắt từ trong Tử Tinh kiếm chiếu ra, mây tím đầy trời, không ngờ khu trừ tất cả ma vân.

Một cỗ lệ khí lạnh lẽo từ trong mây tím nảy sinh, trong mây tím, hiện ra ảo ảnh, lộ ra vô số tiên cảnh xa hoa, trong cảnh tượng khiến cho người ta tâm thần yên tĩnh đó, một cỗ lệ khí lại tăng cường, cực kỳ quái dị.

Một mảng lá rụng từ trong mây tím phiêu linh, lá rụng từ năng lượng cô đọng thành, dày đặc như mưa, sắc bén như kiếm.

Ma khí cuộn cuộn trên Nhật đảo khi lá rụng bay xuống thì rất nhanh loăng đi, dùng tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được biến mất trên thiên của Nhật đảo.

Tử Tinh kiếm chậm rãi di động Trong ánh sáng màu tím, lệ khí tập trung trên người Ba Tuần rồi chậm rãi tiếp cận.

Lệ khí Nặng nề tràn đầy Vô Tận hải, dần dần ngưng tụ trên người Tào Thu Đạo, khí tức trên người Tào Thu Đạo dần dần lạnh thấu xương, hơn nữa càng lúc càng khủng bố.

“Ầm ầm!”

Tiếng sấm từ trong hư không vang lên, tia chớp bay múa, hào quang do Tử Tinh kiếm hình thành không ngờ dẫn tới dị biến trong thiên địa. Bên trong tia chớp tia chớp, thân ảnh của Tào Thu Đạo dần dần trở thành nhạt đi, cho đến lúc triệt để biến mất.

Khí tức phóng thích trên người hắn trong khoảnh khắc thành vô hình, cả người giống như căn bản chưa từng tới, thần thức của bất kỳ ai cũng không phát hiện ra được phương vị của hắn.

Đám người Thạch Nham, Đường Uyên Nam, Âu Dương Lạc Sương sau khi hắn biến mất thì khẩn trương hơn bất kỳ ai, đều té ra màn hào quang hộ thân, âm thầm phòng bị.

So với hai người này thì Ba Tuần còn khẩn trương hơn.

Vô Ảnh chi đạo của Tào Thu Đạo Nổi tiếng toàn bộ Vô Tận hải, khi hắn triệt để mất đi dấu hiệu, cũng là lúc hắn thực sự động sát khí muốn xuất thủ, điểm này, mọi người đều biết.

Vô Ảnh chi đạo chính là một loại áo nghĩa thần thông mà Tào Thu Đạo lĩnh ngộ, một khi thức dục, tinh khí thần toàn bộ giấu kín, cả người triệt để biến mất trong thiên địa, không có ai có thể phát giác ra phương vị ẩn nấp của hắn, kẻ địch của hắn có khi chết rồi cũng không biết là hắn xuất thủ.

Sự khủng bố của Vô Ảnh chi đạo chính là đạo ám sát, vô cùng thần kỳ.

Các kẻ địch của Tào gia rất nhiều người đều tử vong một cách mạc danh kỳ diệu, có một số người thậm chí khi đang tu luyện thì bị Tào Thu Đạo tới gần, khi chết cũng không biết là Tào Thu Đạo từng tới.

Vô Ảnh chi đạo, Tào Thu Đạo hoành hành Vô Tận hải, chính là nhân vật ai nhắc tới cũng sợ, kẻ địch của Tào gia đều phải sống trong những ngày nơm nớp lo sợ, không biết lúc nào sẽ đột nhiên bị giết, có lẽ khi đang ăn cơm, hau ở trong giấc ngủ, hoặc là đang nói chuyện với người ta thì đột nhiên tử vong.

“Cẩn thận.”

Đường Uyên Nam nhỏ giọng dặn dò Thạch Nham, vẻ mặt ngưng trọng, hắn sợ mục tiêu chân chính của Tào Thu Đạo là Thạch Nham.

482. Chương 481: Dương Thanh Đế

Thạch Nham không dám có chút phân thần, hết sức chăm chú phòng bị bốn phía, sợ Tào Thu Đạo đột nhiên xuất thủ.

Vô Ảnh chi đạo khó lòng phòng bị, nếu không thể trong nháy mắt Tào Thu Đạo xuất thủ có cảm ứng, người bị hắn đánh lén sẽ thành người chết.

Tào Thu Đạo tuy rằng nhìn như nhắm vào Ba Tuần, nhưng tất cả mọi người không đoán được tính cách của hắn. Không biết hắn có làm hư chiêu rồi thừa cơ một kích sát Thạch Nham hay không.

Hai người Nguyệt Thần và Đường Uyên Nam một tả một hữu phân biệt đứng bên cạnh Thạch Nham, trầm mặc chờ.

Ba Tuần cũng có chút khẩn trương, dưới sự giúp công của Nộ Lăng và hai Thi Vương, hắn vốn đã ở thế yếu, nếu Tào Thu Đạo đột nhiên xuất thủ thì hắn e là sẽ trong khoảnh khắc bị thương.

Xích Diêm bị Chiến Ma cuốn lấy, lúc này không rảnh nhìn chung quanh, khó có thể viện thủ cho Ba Tuần. Đột nhiên.

Từ phía đông bắn ra một đạo ánh sáng, một khối bạch cốt bay tới cực nhanh.

Bạch cốt pháp thân của Ba Tuần.

Nhận được sự triệu hồi của Ba Tuần, bạch cốt pháp thân này cuối cùng cũng đúng lúc từ Tuyết Long đảo bay tới, giúp hắn ứng phó với tình trạng gian nan này.

Ba Tuần tổng cộng có ba cỗ bạch cốt pháp thân, mỗi một cỗ pháp thân bạch cốt đều dùng phương pháp cực kỳ huyền ảo luyện chế thành. Có bộ phận thần thông của Ba Tuần, còn có một số thủ đoạn kỳ lạ.

Năm đó Tiêu Hàn Y vừa vào Vô Tận hải chính là bị một khối bạch cốt pháp thân của Ba Tuần tóm lấy, kéo vào Ma Vực.

Cảnh tượng khủng bố Năm đó đến nay Thạch Nham vẫn còn nhớ như in.

Khi đó, trong mắt hắn, bạch cốt pháp thân chính là tồn tại đáng sợ nhất thế gian, có kinh thiên chi lực khó có thể tưởng tượng được. Ngay cả tám chấn của Ma Vực cũng có thể trực tiếp xé rách, khủng bố như thần.

Lúc ấy hắn cũng không dám tưởng tượng về lực lượng của Ba Tuần, Hạ Tâm Nghiên từng nói qua Ba Tuần chính là Ma nhân cường đại nhất, pháp lực thông huyền.

Vào thời khắc đó, hắn từng bốc ra chiến ý rất mạnh, vẫn mơ một ngày kia có thể giao chiến với Ba Tuần, có thể chân chính đứng thẳng trước mặt Ba Tuần.

Hôm nay hắn đã làm được.

“Vù!”

Tử Tinh kiếm ẩn nấp trong sương khói màu tím vào một khắc này cũng rời tay bắn ra.

Cùng thời gian, một đạo quang mang sáng quắc phút chốc hiện hình bên cạnh bạch cốt pháp thân.

Vào một khắc hần hiện hình, bạch cốt pháp thân đỏ của Ba Tuần như bị vũ khí sắc bén nhất hung hăng đâm một cái, khung xương của bạch cốt pháp thân loạn chiến. Phảng phất như sắp rụng ra.

Tào Thu Đạo hiện hình.

Tử Tinh kiếm trở về lòng bàn tay hần, vô số kiếm quang trong suốt lượn vòng, như là ngàn vạn xung điện màu tím, dày đặc như hạt mưa bao phủ bạch cốt pháp thân.

trên người Bạch cốt pháp thân tuôn ra ánh sáng đẹp mắt, những tiếng vang từ trong chấn động ra, khiến nước biển chung quanh Nhật đảo sôi trào.

Đợi cho vô số quang hoa biến mất rồi, mọi người ngưng thần nhìn, phát hiện Tào Thu Đạo lại một lần nữa ẩn nấp, bạch cốt pháp thân được Ba Tuần triệu hồi tới thì sắc thái sắc sỡ, như bị mực nước vẽ loạn, cực kỳ quỷ dị.

“Ầm!”

Nhục thân của Ba Tuần run lên, phía sau lưng như bị trọng kích, ma khí liên tục trong hư không tuôn ra.

Tào Thu Đạo lại hiện thân, ở ngay phía Ba Tuần bị trọng kích, hần lại một lần nữa xuất thủ một kích vào chính giữa hậu tâm của Ba Tuần.

Nộ Lãng nhắm chuẩn đúng thời cơ, hắc hắc cười gằn, tam xoa kích rời tay, hung hăng đánh lên ma chung, đánh cho ma chung hóa thành một đạo hắc quang, không biết rơi đi đâu.

Tào Thu Đạo lại biến mất.

Ba Tuần sắc mặt âm trầm, trong hai mắt ánh sáng ác càng lúc càng rõ ràng, tựa hồ đã giận thật rồi.

Nhưng mà không đợi hần xuất thủ thì hần đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, vẻ mặt lần đầu tiên hiện ra vẻ thấp thỏm lo âu.

Hần không nhìn về phía Nộ Lãng, không nhìn Thi Vương, mà là vẻ mặt phức tạp nhìn về phía hư không vô tận, nhìn về phía ma khí đang dừng động cuộn cuộn trên trời, trong ma khí, một cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ nổ mạnh, chỉ thấy xương cốt trong suốt từ bên trong ma khí bắn ra.

“Dương Thanh đế.”

Ba Tuần kêu to, vẻ mặt điên cuồng.

Đám người Thạch Nham, Đường Uyên Nam, Âu Dương Lạc Sương bỗng nhiên ngây ngốc, ai nấy nghi hoặc nhìn lên trời.

Ở giữa Ma khí, hư không đột nhiên mở ra, trong không gian điện lưu một đạo thân ảnh hùng vĩ mơ hồ, tay không, đánh vỡ nát một khối bạch cốt pháp thân vừa lơ lửng hiện lộ ra.

Đây là một khối bạch cốt pháp thân Ba Tuần từ Ma Vực thứ tư triệu hồi tới.

Đáng tiếc, chưa từ Ma Vực tiến vào Vô Tận hải, đã ở trong khe hở không gian bị người ta đột nhiên xuất thủ. Mượn dùng lực lượng hỗn loạn trong hư không loạn lưu đánh vỡ nát bạch cốt pháp thân đó.

Phía trước bắn ra xương cốt như tuyết trắng, chính là hài cốt của bạch cốt pháp thân đó.

Trong Không gian điện lưu, thân ảnh hùng vĩ mơ hồ cuồng tiếu: “Ba Tuần, một khối bạch cốt pháp thân khác của ngươi đã bị ta giam cầm vực không gian ngoại vực, không bao giờ được ngươi triệu hồi nữa.” Nói xong, hai tay người đó kéo một cái, mở toang khe hở hư không rồi chui ra.

người đứng đầu Dương gia, Dương Thanh đế!

Cường giả đỉnh phong nổi tiếng nhiều năm ở Vô Tẫn hải, sau khi trải qua đau khổ trong Ma Vực hiện giờ lại đột nhiên hiện ra. Chế phục hai khối bạch cốt pháp thân của Ba Tuần.

Như có ăn ý, vào một khắc Dương Thanh để từ trong khe hở hư không chui ra, Tào Thu Đạo lại xuất thủ.

“Vù vù vù.”

Tử Tinh kiếm hiện hình, bắn ra vô số hào quang màu tím, bao phủ toàn thân Ba Tuần.

Nộ Lãng, Thi Vương nhìn nhau một cái rồi đều xuất thủ, toàn lực công kích Ba Tuần.

Dương Thanh để từ trong khe hở không gian hiện ra không chút do dự trực tiếp gia nhập chiến cuộc.

Dương Thanh để thế như chẻ tre, không để ý tới tầng tầng ma tường phòng ngự do Ba Tuần ngưng luyện ra, như bẻ gãy nghiền nát đánh thẳng về phía trước, một đường phá vỡ vô số ma tường phòng ngự, tới thẳng trước người bản thể của Ba Tuần, đánh ra một quyền.

Một cỗ quyền kinh trầm trọng bá đạo, phong tỏa khe hở không gian, lập tức đánh xuống đầu Ba Tuần.

Ba Tuần hai mặt thụ địch, vừa muốn xuất thủ thì thấy tử quang phía sau như mũi nhọn đã nhập thể trước.

Dưới cơn đau, nội lực trong cơ thể Ba Tuần khó có thể toàn bộ ngưng luyện ra được, chỉ có thể nỗ lực xuất thủ, long giác trên đầu sáng lên, tuôn ra một đợt lãng cương liệt, đón nhận trọng quyền của Dương Thanh để.

“Ầm.”

Như núi lở đất nứt, tiếng chấn động vang khắp toàn bộ Viên La hải vực, màng tai của mọi người lơ mơ đau nhức.

Nhục thân cứng rắn của Ba Tuần dưới một quyền này nứt ra từng đạo khe hở huyết nhục, thân thể như thủy tinh vỡ. Trở nên cực kỳ quỷ dị.

Tào Thu Đạo, Nộ Lãng, Thi Vương nhắm chuẩn thời cơ, ủa lên, đều dồn hết sức điên cuồng oanh tạc Ba Tuần.

Nhục thân của Ba Tuần trong một lượt oanh kích mạnh mẽ này, máu tươi đầm đìa, nứt ra vô số vết thương. Xương cốt đều vỡ nát.

Thạch Nham nhú mày rồi bỗng nhiên than khẽ: “Ba Tuần xong rồi.”

Đường Uyên Nam ngưng trọng gật đầu: “Tào Thu Đạo, Nộ Lãng, hai Thi Vương, đều có sức đánh một trận với hần, ba phương liên thủ hần đã ở cục diện phải thua, lại bị Dương Thanh để giữ đường quấy phá, quả thật khó mà sống sót.”

Trong lúc Hai người nói chuyện, nhục thân của Ba Tuần bắn ra mưa máu, hần ngửa mặt lên trời cuồng khiếu, thân thể nứt ra từng tắc.

Mặc dù Ma nhân nhục thân cường hãn, nhưng dưới sự tập kích của nhiều lực lượng cuồng bạo như vậy cũng không chịu nổi.

Nhục thân của Ba Tuần đã bị phá hủy triệt để.

Một đạo tinh quang màu đen trong nháy mắt nhục thân của Ba Tuần bị giết thì Đột nhiên ở trong hư không co rút lại thành một điểm. Phút chốc bắn vào trong khe hở không gian, nháy mắt đã không thấy đâu.

” Linh hồn bức!”

Đường Uyên Nam không nhịn được kinh hô một tiếng.

Thạch Nham cũng vẻ mặt kinh dị.

Trong một khắc nhục thân bạo liệt, Ba Tuần quyết đoán đem linh hồn ngưng luyện thành một điểm, từ bỏ nhục thân. Trong Nháy mắt đã trốn vào khe hở không gian. Bảo tồn linh hồn bất diệt bất diệt.

trong khe hở Không gian tuy rằng tràn ngập vô số hung hiểm, có thể khiến linh hồn của hắn vĩnh viễn bị lạc, nhưng có thể phòng ngừa mọi người đuổi giết hắn.

Ai cũng biết khe hở không gian không ổn định, mạo muội xâm nhập nói không chừng sẽ hình thành câu diệt, chỉ cần linh hồn bay nhanh thì có lẽ không bị hỗn loạn chi lực trong khe hở không gian ảnh hưởng.

Nhưng mà, nếu nhục thân cùng vào. Vậy thì hệ số nguy hiểm sẽ tăng lên gấp mười lần.

Bởi vậy. Mắt thấy Ba Tuần ở thời điểm cuối cùng đưa linh hồn trốn vào trong khe hở không gian, đoàn người Dương Thanh đế, Tào Thu Đạo cũng không tiếp tục truy kích, mà là bình tĩnh nhìn khe hở không gian đó, lặng lẽ mở thần thức cảm ứng.

“Tìm không được.”

Tào Thu Đạo nhắm mắt lại dò xét một chút, không khỏi tiếc nuối lắc đầu: “Hỗn loạn chi lực của khe hở Không gian hoạt động thường xuyên, có lực lượng cản trở thâm dò thần thức, thần thức xâm nhập quá xa thì e là sẽ khó có thể thu hồi, tốt nhất đừng mạo hiểm.”

“Kệ hắn.” Dương Thanh đế cười ha ha: “Ba Tuần chỉ có linh hồn chạy được. Cho dù là hắn thần thông quảng đại, trong khe hở không gian tìm được khu vực sống sót thì cũng ít nhất cần mấy trăm năm mới có thể khôi phục. Đến lúc đó. Người và ta ta sợ là đã có tu vi Chân thần chi cảnh rồi, hắn cho dù là quay về cũng chẳng đáng ngại.”

Tào Thu Đạo gật đầu.

” Còn có một tên nữa.” Dương Thanh đế nhìn về phía Xích Diêm, chợt đột nhiên kinh hô: “Hắc thiết khôi lỗi này đến từ nơi nào vậy? Không ngờ có lực lượng khủng bố như vậy, ngay cả Xích Diêm cũng có thể cầm chân được.”

“Hừ.” Tào Thu Đạo nhíu mày, có chút tức giận bất bình nói: “Coi như Dương gia người vận khí tốt!” Lời này vừa nói ra, Dương Thanh đế chỉ sửng sốt một chút rồi nhìn về phía Thạch Nham, khóe miệng nở nụ cười sáng lạn, cười ha ha nói: “Hảo tiểu tử! Thật không ngờ sau khi ta Vô Tận hải Vô Tận hải, người còn có thể khiến Dương gia đèn đuốc bất diệt. Thủy chung chiếu rọi mặt biển Vô Tận hải.”

Thạch Nham ngẩng đầu mỉm cười, cúi người hành lễ, cũng không nói nhảm nhiều, bảo: “Trước tiên giết Xích Diêm đã rồi nói chuyện.”

“Tốt.”

Dương Thanh đế vui vẻ gật đầu, thân hóa thành hồng quang bắn thẳng đến chỗ Xích Diêm.

Tào Thu Đạo cũng xuất thủ.

Nộ Lăng và Thi Vương thì không hành động.

” Tiểu tử, còn cần ta động thủ ư?” Nộ Lăng hừ một tiếng, có chút không vui: “Dương gia Các người tính kế thâm trầm! Ẩn nấp trong Ma Vực không ra, chờ thời cơ tốt nhất, vừa ra tay liền khiến Ba Tuần chỉ còn một đạo linh hồn, ta thấy chuyện ở đây tựa hồ không còn liên quan tới ta?”

“Muốn cái gì thì phải chìa tay ra lấy, thuận tiện xử lý Xích Diêm luôn đi.” Thạch Nham nhếch miệng cười bảo: “Xích Diêm không chết, sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến hải tộc người trả thù. Ừ. Ta nghĩ người cho dù là suy nghĩ cho hải tộc thì Cũng không thể để hắn còn sống rời khỏi nơi này chứ?”

Nộ Lăng tắt tiếng, nghĩ một chút rồi không khỏi gật đầu bất đắc dĩ.

” Các người cũng hỗ trợ động thủ đi.” Thạch Nham nhìn về phía Thi Sơn Thi Hải.

Có được yêu cầu của Thạch Nham, hai Thi Vương vịn năm đến từ Thi Thần Giáo lúc này mới một lần nữa bay lên, lao về phía Xích Diêm.

483. Chương 482: Định Càn Khôn

Ba Tuần chạy, Xích Diêm cũng khó trốn được một kiếp.

Chiến Ma, Dương Thanh đế, Tào Thu Đạo, Nộ Lãng, Thi Vương ngũ đại cường giả khủng bố xuất thủ, tốc độ tan tác của Xích Diêm so với Ba Tuần thì còn nhanh hơn.

Các loại năng lượng cực kỳ cường hãn nhất nhất phong tỏa, khiến không gian chạy trốn của Xích Diêm bị khóa chết.

Dưới oanh kích của đủ loại lực lượng cuồng bạo hủy diệt, không bao lâu sau Xích Diêm cũng nhục thân vỡ nát. Đúng vào lúc này, cường giả khắp nơi của Vô Tận hải Đều xuất hiện ở phía trên Nhật đảo.

Ngân Sa tộc Ngân Huy, Dương Dực Thiên, Vu Cầm, Cổ Tiêu, Thanh Minh, vân vân, những nhân vật thanh danh hiển hách của Vô Tận hải nghe tin mà đến, nhất nhất hiển hiện ra phía trên Nhật đảo, đều về mặt túc mục nhìn điểm giao nhau của năng lượng.

Thân của Xích Diêm.

dưới sự oanh sát của các lực lượng, Xích Diêm không có gì bất ngờ, Nhục thân trực tiếp bạo liệt.

Một đạo ánh sáng linh hồn vào một khắc nhục thân của hắn bạo liệt trong Nháy mắt lao ra, cũng học theo Ba Tuần. Đưa linh hồn tiến vào khe hở không gian.

Linh hồn của Thông thần tam trọng thiên chi cảnh, đều cực kỳ đáng sợ, được thói luyện vô số lần, rất khó bị diệt.

Các cường giả mắt thấy linh hồn của Xích Diêm độn ra, muốn chặn lại thì phát hiện các loại lực lượng đều không có hiệu quả.

“Đừng để hắn chạy thoát!”

Vô số thanh âm vang lên phía trên Nhật đảo. Đáng tiếc, lại không ai thực sự có gan không tiếc hao phí linh hồn để ngăn cản, sợ Xích Diêm ngọc thạch câu phân, muốn tìm cái đệm lưng.

Linh hồn một khi rời thể, công kích vật lý không có hiệu quả, nếu muốn hủy diệt linh hồn của Thông thần tam trọng thiên chi cảnh Thông thần tam trọng thiên chi cảnh.. Phải có cường giả cảnh giới tương đương, dùng linh hồn chi lực đồng dạng để trói trói buộc hắn.

Vu Cầm, Cổ Tiêu, những người đó chỉ có tu vi Thông thần nhất trọng thiên chi cảnh, tuyệt đối không dám xuất thủ.

Nộ Lãng trong trận chiến này chủ yếu là nể mặt Thạch Nham, hắn cũng sẽ không dùng hết toàn lực.

Linh hồn chi chiến rất hung hiểm. Xích Diêm dưới tình huống cùng đường. Nếu muốn đồng quy vu tận, cho dù là Nộ Lãng cũng ăn không tiêu ăn không tiêu. Hắn không muốn mạo hiểm.

Tào Thu Đạo, Dương Thanh đế mặc dù có lực lượng, đáng tiếc hai người cũng không am hiểu linh hồn chi chiến, cũng không dám mạo muội động thủ.

Dương Dực Thiên cũng đến, nhưng hắn cũng có cổ kỵ, sợ mạo muội xuất thủ sẽ bị Xích Diêm ngọc thạch câu phân, bị Xích Diêm coi là đệm lưng đệm lưng.

Mọi người ở đây Mọi người ở đây đều mang lòng quý, khi không dám không dám manh động thì linh hồn linh hồn của Xích Diêm đã càng lúc càng gần càng gần khe hở khe hở không gian. Mắt thấy Mắt thấy Xích Diêm sắp đi theo đường của Ba Tuần, sắp biến mất biến mất trong khe hở không gian. Thạch Nham không được mọi người chú ý đột nhiên xuất thủ.

Chủ hồn trực tiếp độn ra khỏi thức hải.

Chủ hồn của Thạch Nham hóa thành một đạo hào quang màu bạc kỳ dị, phút chốc đã tới trước người Xích Diêm, con mắt thứ ba của chủ hồn vào một khắc này đột nhiên mở ra.

Từng đám hỏa viêm màu bạc từ con mắt thứ ba của hắn bay ra, trong khoảnh khắc đã lan tràn cả chân trời.

” Chủ hồn xuất khiếu!”

Dương Thanh đế sắc mặt khê biến, không kịp nghĩ nhiều, mang hạ xuống bên cạnh bản thể của Thạch Nham, bình tĩnh phòng hộ cho hắn.

Khi chủ hồn xuất khiếu, bản thể sẽ ở trong trạng thái vô ý thức, lúc này nếu như bị đánh lén thì chỉ có một con đường chết.

Đường Uyên Nam, Âu Dương Lạc Sương cũng cẩn thận phòng bị.

Nộ Lăng, Ngân Huy, Hạ Khinh Hậu và Thi Vương cũng nhìn ra vi diệu, ai nấy lặng lẽ tới gần hắn. Ánh mắt liệt cảnh cáo tứ phương, phòng ngừa người xuất thủ.

” Năm đó ở Nhật đảo, ngươi giết Hạ gia gia của ta, diệt bạn tốt của ta, muốn đoạt tính mạng của ta.” Chủ hồn của Thạch Nham phóng xuất ra một cỗ ý thức linh hồn bất kỳ ai cũng có thể cảm ứng được: “Hôm nay, cũng ở Nhật đảo, ta muốn diệt hồn phách của ngươi, cho ngươi hồn phi phách tán.”

” Cửu U Phệ Hồn Diễm!”

Rất nhiều người không nhịn được kinh hãi hét lên, vẻ mặt hoảng sợ.

Thiên hỏa trong truyền thuyết đủ để diệt sát tất cả linh hồn, nghe nói chưa bao giờ bị ai thu phục, không ngờ hôm nay dùng phương thức quỷ dị như vậy xuất hiện trong nhân gian.

Dương Thanh đế hai mắt đột nhiên sáng quắc.

Đám người vi quan Đường Uyên Nam ai nấy nín thở ngưng thần, nhìn về phía ánh mắt của Thạch Nham, tràn ngập ánh sáng ngạc nhiên.

Linh hồn của Xích Diễm run rẩy, chớp lên, muốn thoát khỏi phạm vi bao phủ của Cửu U Phệ Hồn Diễm.

” Ngươi trốn không thoát đâu, nợ máu phải trả bằng máu!” Ý thức của chủ hồn Thạch Nham sáng rõ, lộ ra một cỗ băng lãnh âm hàn: “Cho dù ngươi là Ma Đế thì ta cũng phải cho ngươi biết, đắc tội với Thạch Nham sẽ gặp phải kết cục gì!”

Vô số hỏa viêm màu bạc chen chúc ủa tới, lúc linh hồn của Xích Diễm đang chạy thì trực tiếp bao phủ.

Dưới ánh lửa của Cửu U Phệ Hồn Diễm, linh hồn của Xích Diễm bị đốt cháy từng chút một, hiện ra hình dạng cực kỳ thê lương.

Tất cả người vây xem đều lạnh cả người, vẻ mặt kinh sợ.

Xích Diễm chính là Ma Đế uy danh hiển hách ở Ma Vực thứ tư, tung hoành ngang dọc nhiều năm, là ác mộng của tất cả võ giả Vô Tận hải.

Nhưng mà, hôm nay, dưới Cửu U Phệ Hồn Diễm của Thạch Nham. Vị Ma Đế kinh thiên động địa Lại bị đốt cháy thành bộ dạng thê thảm như vậy .

Cảnh này khiến rất nhiều người kinh sợ, theo bản năng nổi lên suy nghĩ không thể đối đầu với Thạch Nham. dưới Cửu U Phệ Hồn Diễm, linh hồn của Xích Diễm dần dần bị đốt cháy, triệt để biến mất trong thiên địa.

Người bị Cửu U Phệ Hồn Diễm đốt cháy thành tro trên ý nghĩa chân chính là linh hồn câu diệt! không có khả năng trùng sinh.

Nói cách khác, Xích Diễm đã chết thật sự.

Ma Đế Năm đó hàng lâm Vô Tận hải, ở Nhật đảo khiến tất cả cường giả Vô Tận hải nghe tin đã sợ mất mật không ngờ dùng phương thức này bị Thạch Nham luyện hóa.

” Mau trở về bản thể!”

Dương Thanh đế quát lớn một tiếng.

Chủ hồn của Thạch Nham trong hư không run lên, chợt hóa thành một đạo ngân quang từ trên trời rơi xuống.

Các võ giả đang vây xem của Vô Tẩn hải cũng có người muốn thừa cơ động thủ, nhưng mà, vừa nhìn thấy đội hình bên cạnh Thạch Nham thì liền sợ hãi. Toàn bộ thành thật.

Đệ nhất cao thủ của Hải tộc Nộ Lăng, Dương Thanh để đứng đầu Dương gia. Âu Dương Lạc Thương mới lên cường giả đỉnh phong, Hạ Khinh Hậu, hai đại Thi Vương, còn có Ngân Huy của Ngân Sa tộc. Nhật Thần Đường Uyên Nam, một khối hắc thiết khô lồi kỳ kỳ khủng bố, yên thú cấp tám.

Hoa lệ tới tột đỉnh.

Chỉ nhìn thoáng qua. Không có một ai dám vọng động sợ sợ sẽ bị những người đó hiểu lầm, bị đối phương trong thời gian ngắn trăm sát thành thịt vụn.

Vô Tẩn hải từ xưa đến nay chưa bao giờ có một ai có thể tụ tập được nhiều cường giả khủng bố như vậy, khiến nhiều cường giả như vậy cam tâm thủ hộ nhục thân.

Thạch Nham làm được.

Thanh niên tới Vô Tẩn hải không đến mười năm lại khiến đã làm long trời lở đất, dùng nhân duyên và tiềm lực của bản thân không ngờ tụ tập được những cường giả khủng bố như vậy của Vô Tẩn hải, khiến cho bọn họ cam nguyện hộ pháp.

Vào lúc này, rất nhiều người bắt đầu hối hận, trong nội tâm nổi lên sự sợ hãi.

Thiên Hậu, Địa Hoàng, Thanh Minh, Cổ Tiêu, những cường giả từng dùng đủ cách để đối địch với hắc bổng nhiên nổi lên cảm giác vô lực.

Không phải bọn họ quá yếu, thật sự là Thạch Nham quá mạnh mẽ, trưởng thành quá nhanh, nhanh tới mức bọn họ còn chưa phản ứng thì đã phát hiện mình chỉ có thể ngược nhìn thanh niên này.

Dưới sự theo dõi của mọi người, chủ hồn của Thạch Nham trở về nhục thân, mất bản thể bỗng nhiên sáng ngời, khoe miệng mỉm cười.

“Tốt.”

Dương Thanh để lớn tiếng cười vui, tiếng cười chấn thiên động địa, tựa hồ tuyên cáo từ nay Dương gia sẽ trở thành thế lực chói mắt nhất của Vô Tẩn hải, ở trên tất cả thế lực khác.

” Dương huynh, biệt lai vô dạng.” Dương Dục Thiên lạnh lùng cười, gật đầu với hắn: “Dựa theo kế hoạch của chúng ta, hiện tại có phải nên xuống tay với Minh vương hay không?”

Mọi người tụ tập phía trên Nhật đảo bỗng nhiên hiện ra vẻ mặt mặc danh kỳ diệu.

Thạch Nham cũng giật mình, nghi hoặc nhìn về phía Dương Thanh đế: “Thái gia gia, ngươi và Tào Thu Đạo, Dương Dục Thiên bọn họ? Có ước định ư?”

“Dẫn ma tộc vào Vô Tẩn hải, thừa cơ giết hai đại Ma Đế. Vốn chính là kế hoạch của ba người chúng ta.” Dương Thanh để nhếch miệng cười: “Từ năm mươi năm trước, chúng ta đã muốn trừ bỏ sự uy hiếp của ma tộc. Rất lâu trước kia đã tính kế ma tộc. Ma Đế nếu ở Ma Vực thì chúng ta cho dù dùng toàn lực Cũng khó giết chết được bất kỳ một Ma Đế nào. trong Ma Vực, lực lượng của Ma Đế so với bây giờ còn thì mạnh hơn ba thành, hơn nữa có thể mượn dùng cấm chế kết giới và bố trí mấy trăm năm của bọn họ, cho dù là đánh bại được bọn họ thì bọn họ cũng có thể bình yên thoái lui, cho nên chỉ có thể dẫn bọn họ vào Vô Tẩn hải, chỉ có ở đây, bọn họ mới có thể bị quản chế, khó có thể mượn dùng bố trí và năng lượng của Ma Vực.”

Dương Thanh để lạnh lùng cười, dưới sự chú mục của mọi người, chậm rãi nói ra kế hoạch kinh thiên này.

Thì ra hắn và Tào Thu Đạo, Dương Dục Thiên ba người chưa bao giờ từng thực sự liêu chết liêu sống giao chiến với nhau.

mấy lần chiến đấu đều chỉ là luận bàn lĩnh ngộ võ đạo, sau mỗi một lần chiến đấu ba người đều co đầu rút cổ không ra, khiến ngoại giới cho rằng bọn họ lưỡng bại câu thương, để mê hoặc ma tộc, khiến ma tộc cho rằng có cơ hội mà vào.

Dương Thanh để chủ động yêu cầu xâm nhập Ma Vực. Bị Ma Đế giam cầm đều là một bộ phận trong kế hoạch.

Dương gia có bất tử chi thân, hẳn sau khi bị Ma Đế giam cầm thì cũng chỉ là mượn dùng máu của Thần Vương lúc trước đã hấp thu dung luyện vào trong nhục thân, khiến cho bất tử chi thân tiến thêm một bước, thành tựu sâu hơn, Dương gia bị nhắm vào khắp nơi, bắt buộc dĩ phải rời khỏi Vô Tận hải, sau đó thể lực các phương liên hợp với ma tộc, biến hóa liên tiếp xảy ra. Điều nằm trong tính toán của ba người, dùng lực lượng của bọn họ âm thầm ảnh hưởng tới thể cục của Vô Tận hải. Dựa theo kịch bản của bọn họ mà tiếp diễn.

Đám người Cổ Tiêu, Thanh Minh, Đông Phương Khối, Vu Cầm lại không biết cũng nằm trong kế hoạch của ba người, một chút dẫn đường từng chút một, cuối cùng rơi vào hoàn cảnh hôm nay.

Dương Thanh để nói xong những lời nói, tất cả cường giả có mặt toàn bộ trợn mắt há hốc mồm.

“Tam đại Minh vương vẫn còn, việc này không nên chậm trễ, phải lập tức hành động.” Dương Dực Thiên thúc giục.

Tào Thu Đạo, Dương Thanh để gật đầu. Ánh mắt phương hướng về phía Già La hải vực.

” Thái gia gia...” Thạch Nham bỗng nhiên nhớ tới gì đó, đột nhiên kêu lên.

” Chuyện gì?” Dương Thanh để tươi cười: “Người còn gì không hiểu?”

” Dực tộc và Âm Mị tộc chính là tôi tớ của ta, là ta tạm thời đặt ở ma tộc, minh tộc, đừng động tới bọn họ.” Thạch Nham vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Mọi người toàn bộ ngây người, nhìn về phía hắn với vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

484. Chương 483: Chiến Lợi Phẩm

Xích Diêm hình thần câu diệt, Ba Tuần chỉ còn lại có một đạo tàn trốn vào trong khe hở không gian, hai đại Ma Đế bỏ mình, có nghĩa là ma tộc xâm nhập vào Vô Tận hải sắp sửa gặp phải tai ương ngập đầu.

Dực tộc đầu nhập ma tộc không có chỗ dựa, tất nhiên sẽ trở thành đối tượng rõ ràng, Thạch Nham nếu không ra mặt che chở, Dực tộc có thể sẽ bị trực tiếp diệt tộc.

Ma tộc xong rồi, Minh nhân cũng khó tránh được một kiếp nạn này, Âm Mị tộc tất nhiên cũng gặp phải tai ương,

Bất luận là Dực tộc hay là Âm Mị tộc, đều là hắc tử chiến trường vực sâu cứu vớt ra, đối với đám người Đế Sơn, Dịch Thiên Mạc, hẳn lúc này cũng không còn hận, dưới sự uy hiếp cả chủng tộc bị diệt sạch, Đế Sơn, Dịch Thiên Mạc không thể không tạm thời quy thuận ma tộc, Minh nhân, đây là để kéo dài chủng tộc mà khuất phục, không có gì đáng xấu hổ.

Các cao thủ của Vô Tận hải chuẩn bị nhân thời cơ ngàn năm một thuở này dọn sạch uy hiếp của ma tộc và Minh nhân, hẳn nếu không ra mặt ngăn cản, chủng tộc của Đế Sơn, Dịch Thiên Mạc sẽ biến mất khỏi thế gian.

Niệm tình cũ, hẳn lúc này mới ra mặt nói đỡ.

” Dực tộc và Âm Mị tộc thuộc về người ư?” Dương Thanh để cũng ngây ra, ánh mắt quái dị.

“Ừ.”

Dương Thanh để nhếch miệng cười, gật đầu nói: “Đi, ta có tính toán.”

” Huynh, có thể hành động hay chưa?” Dương Dực Thiên thúc giục.

Dương Thanh để cười cười, nhìn về phía Già La hải vực, lên tiếng: “Cũng nên thu hồi lãnh địa thuộc về Dương gia chúng ta rồi.” Nói xong, Dương Thanh để và Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên nhìn nhau một cái, đột nhiên cùng nhau bay ra, tới Già La hải vực.

Đó là nơi tạm cư của Minh nhân.

trên Nhật đảo, các võ giả của Vô Tẩn hải ngơ ngác nhìn nhau, nhìn nhìn Thạch Nham rồi lại nhìn về phía đám người Dương Thanh để biến mất, nổi lên một loại chua xót.

Ba người này đùa bốn tất cả võ giả của Vô Tẩn hải trong lòng bàn tay, âm thầm mưu đồ ma tộc, từ mấy chục năm trước đã liên bắt đầu nghĩ cách, cuối cùng đánh chết hai đại Ma Đế.

Trận chiến này kết thúc, ma tộc bị thương nặng, những tộc nhân tiến vào Vô Tẩn hải e là rất khó sống sót rời khỏi.

Ma Đế và Ma Chủ đều nhất nhất bị giết, Ma Vực thứ tư ở trong tình trạng chủ, người của Dương gia xâm nhập Ma Vực thứ tư vừa hay có thể thừa cơ đại triển quyền cước ở Ma Vực thứ tư, thậm chí trực tiếp chiếm lấy Ma Vực thứ tư.

Nhân tộc chiếm Ma Vực, trong sách sử của Thần Ân đại lục tuy có tiền lệ, nhưng cũng thuộc về tình huống đặc thù vô cùng hiếm có.

Dương gia chịu nhục, trải qua đủ loại đau khổ, cuối cùng cũng sáng lập được sự nghiệp to lớn bất thể này.

” Các vị vẫn muốn xuống tay với ta đúng không?” Thạch Nham sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nhìn về phía đám người Thanh Minh, Cổ Tiêu, Đông Phương Khôi, cười gằn: “Món nợ của chúng ta đúng là cần tính toán rồi, có điều ta thấy thời cơ chưa tới, các người nghĩ sao?”

Đoàn người Thanh Minh, Cổ Tiêu, Đông Phương Khôi đều thay đổi sắc mặt.

Thạch Nham bên cạnh Thạch Nham có Chiến Ma, Nộ Lãng, Ngân Huy, Âu Dương Lạc Sương Đường Uyên Nam, còn có hai đại Thi Vương.

Một cỗ lực lượng này nếu muốn xuống tay với một phương thế lực của Vô Tẩn hải thì ngay cả Tào gia Tào Thu Đạo và Vô Hồn điện của Dương Dực Thiên cũng khó có thể chống lại.

Huống chi là đám người Thanh Minh, Cổ Tiêu, Đông Phương Khôi?

Bởi vậy, nghe thấy Thạch Nham vừa nói vừa nói như vậy, đám người Cổ Tiêu lập tức sợ hãi, nhìn nhau một cái, những người ở xung quanh Nhật đảo đều thăm hại bỏ chạy.

“Ra đi, tiến vào một khối bạch cốt pháp thân đó!”

Đội những người này rời khỏi rồi, Thạch Nham đột nhiên khẽ quát một tiếng, ánh mắt ngưng tụ ở trên bạch cốt pháp thân trong khe rãnh của Nhật đảo.

Đây là pháp thân của Ba Tuần, nó từ Tuyết Long đảo khoan thai đến, khi tới nơi thì thân thể của Ba Tuần đã bạo liệt, linh hồn trồn vào trong khe hở gian.

Chủ nhân không còn, ý chí của Ba Tuần trong bạch cốt pháp thân cũng tiêu vong.

Bạch cốt pháp thân thành vật vô chủ.

Thánh Linh Thần từ trong tình nguyên quang đoàn cũng hấn tách ra nghe tin mà động, hóa thành một đạo tình quang phân liệt bắn về phía bạch cốt pháp thân.

Năm đó khi ở Tuyết Long đảo, hấn từng đáp ứng Thánh Linh Thần, nếu có nếu có thì sẽ tìm một khối thân thể thích hợp cho nó, thời gian đã qua lâu rồi, hôm nay hấn cuối cùng cũng nhìn thấy một thân thể coi như không tồi.

” Còn có một phần tàn hồn của Ba Tuần.”

Thánh Linh Thần lòng vòng trên đỉnh đầu của bạch cốt pháp thân, nhưng không vội vã tiến vào mà truyền tin cho hấn.

Thạch Nham lạnh lùng cười: “Đơn giản.”

Hai mắt đột nhiên chăm chú nhìn về phía bạch cốt pháp thân đó, ở sâu trong con ngươi một đám hỏa viêm màu bạc lặng lẽ na di ra, chui vào trong bạch cốt pháp thân.

Cửu U Phệ Hồn Diễm!

Đám hỏa viêm đỏ xâm nhập vào bạch cốt pháp thân, hoạt động một chút trên đầu của bạch cốt pháp thân rồi đốt cháy một phần tàn hồn của Ba Tuần thành tro.

Thánh Linh Thần lúc này mới chui vào trong đó.

Bạch cốt pháp thân sau khi được Thánh Linh Thần chui vào thì trong hốc mắt trống rỗng đột nhiên lóe ra ánh sáng bằng hàn.

“Rắc rắc!”

Bạch cốt pháp thân chậm rãi di động tới, khớp xương phát ra tiếng răng rắc, Thánh Linh Thần bắt đầu thử không chế thân thể mới này.

” Cảm giác thế nào?” Thạch Nham cười.

” Cũng không tệ lắm.” Thánh Linh Thần truyền tin: “Ta chưa từng có thân thể thực sự, cho nên vẫn chưa quen thuộc với cảm giác có thân thể, ừ, ta cần một đoạn thời gian để thích ứng, để thể ngộ tốt xem có thân thể thì sẽ như thế nào. Cảm giác rất mỹ diệu, không tồi, rất không tồi, cảm ơn người, không uổng phí ta ở với người lâu như vậy.”

Thạch Nham vui vẻ gật đầu.

“Cái đó.”

Nộ Lăng cau mày, trầm ngâm một chút, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Ngân Huy thì xấu hổ cười gượng: “Ta đến chậm một chút, tựa hồ không giúp được gì, ặc, ước định giữa chúng ta.”

Hai người đang muốn sinh mệnh nguyên dịch.

” Yên tâm đi, chờ thể cục của Vô Tẫn hải ổn định rồi, ta tất nhiên sẽ giữ lời giao thứ đó cho các người.” Thạch Nham vẻ mặt nghiêm lại: “Hai vị, thể cục của Vô Tẫn hải sẽ thay đổi trong nháy mắt, ước định giữa ta và các người xem ra cần thay đổi một chút.”

“hả?”

” Việc này Việc này ta phải suy nghĩ một chút.” Thạch Nham trầm ngâm một lúc rồi mới lên tiếng, đột nhiên mày nhướn lên, trong mắt lóe ra thần quang, bắn về phía tây nam Nhật đảo.

Một cỗ khí tức khí tức quen thuộc từ phía tây nam tây nam Nhật đảo truyền đến.

Đó là Quỷ Lão Quỷ Lão.

Yêu thú quỷ dị này năm đó có tâm thần hô ứng với hắn, nhưng mà, khi ở Nhật đảo thì không biết vì nguyên nhân gì mà lại đi cùng một đường với Xích Diêm, Ba Tuần, hiện giờ Ba Tuần, Xích Diêm đều vẫn diệt, Quỷ Lão lại ở phía đó lộ ra khí tức, khiến hắn âm thầm kinh ngạc.

Hơi do dự một lát, rồi hắn liền hóa thành một đạo tinh quang bay về phía khí tức của Quỷ Lão truyền đến.

Chiến Ma đuổi theo.

Đám người Nộ Lăng, Ngân Huy, Đường Uyên Nam đều rất nghi hoặc, không biết vào lúc này Thạch Nham vì sao đi vội vàng như vậy.

Một đám người sau khi trầm ngâm một chút thì cũng đều đi theo.

Phía tây nam Nhật đảo, dưới đá ngầm hiện ra ma khí cuộn cuộn, nước biển sôi trào, ma yên (khói ma) bốc lên, một dị vật hình người mọc đầy gai nhọn gắt gao ôm chặt thứ gì đó trong nước biển, toàn lực chống đỡ sự lực trùng kích của thứ này.

Ma chung!

Bí bảo kỳ dị thoát ly từ trong tay Ba Tuần rơi xuống một khối hải vực này, lúc này bị Quỷ Lão ôm chặt lấy, ma chung đó tản mát ra tầng tầng ma quang, tựa hồ muốn chạy trốn khỏi tay Quỷ Lão, tả xung hữu đột ở trong tay hắn, lực lượng cực lớn, kéo cho thân thể Quỷ Lão lắc lư chấn động.

Con người cực kỳ tà dị của Quỷ Lão đột nhiên mở ra, hai mắt sát khí kinh người, chăm chú nhìn Thạch Nham.

” Đã lâu không gặp.” Thạch Nham cau mày, hừ lạnh một tiếng: “Lúc ấy ngươi vì sao ở cùng với Xích Diêm, Ba Tuần? Khi ta ở Thiên Yêu sơn mạch, từng bảo ngươi chờ ta, vì sao ngươi không nghe lời?”

trong con người hung thần của Quỷ Lão hiện ra hai pháp ấn kỳ dị, pháp ấn đó lấp lánh tà quang trong con người của hắn, tựa hồ đang ảnh hưởng tới linh hồn hắn.

Quỷ Lão đột nhiên hiện ra chi ý giãy dụa mãnh liệt, chống lại pháp ấn trong con người, vẻ mặt thống khổ.

” Hắn bị Ba Tuần, Xích Diêm gây ấn ký trói hồn, ấn ký này ta vừa rồi khi giao thủ với Ba Tuần Xích Diêm, thấy bọn họ đã thi triển, có lực lượng quỷ dị trói buộc linh hồn.” Nộ Lăng đứng xa xa, nhíu mày nhìn về phía Quỷ Lão rồi lạnh lùng nói: “Dị vật này cũng hiếm thấy, trên người không ngờ đồng thời có cả mình

” Các ngươi thì sao?” Thạch Nham cười hắc hắc rồi nhìn về phía đám người Đông Phương Khôi.

” Ngươi nói thế nào thì làm như thế.” Đông Phương Khôi cúi đầu, bất lực.

“Vậy là đúng rồi.”

487. Chương 486: Truyền Thuyết Mới

Nửa tháng sau.

Vô Tẫn hải hai năm liên tục gặp nhiều biến đổi lớn, cuối cùng cũng chậm rãi kết thúc, ổn định trở lại.

Những thế lực từng xuất thủ với Thạch Nham hiện giờ dưới năng lực cường thế của Thạch Nham không thể không chịu thua, đem một số tài liệu tu luyện quý trọng tích tụ mấy trăm năm của tông phái dựa theo yêu cầu của hắn chuyển vận tới Bất Tử đảo.

Tài liệu mà những lực lượng này đưa tới tu luyện so với tích lũy mấy trăm năm mấy trăm năm của Dương gia thì còn gấp hai.

Trải qua đại biến lần này, Dương gia là người được lợi cuối cùng, chẳng những từ trong tay thế lực các phương có được vô số vật tư, còn lần đầu tiên xâm nhập Ma Vực, đem các tộc của Ma Vực làm nô dịch, chiếm cương thổ rộng rãi của Ma Vực, tận tình thu thập những dị bảo tu luyện chưa bao giờ từng xuất hiện ở Vô Tẫn hải của Ma Vực.

Sau khi Ba Tuần , Xích Diêm chết, Ma Vực đại loạn, các tộc trong Ma Vực liên tục giao chiến, không bao giờ có thể hình thành uy hiếp đối với Vô Tẫn hải nữa.

Một bộ phận của Dương gia hoạt động ở Ma Vực, một bộ phận một lần nữa nắm trong tay Già La hải vực.

Thiên Tà Động Thiên từng phản bộ bị Dương gia càn quét, động chủ bị giết chết tại chỗ.

Hòn đảo từng thuộc về Thiên Tà Động Thiên bị Dương gia, Hạ gia chia nhau, Hạ gia của Hạ Khinh Hậu vừa mới trở thành một trong những thế lực chói mắt nhất của Vô Tẫn hải, đi theo cước bộ chinh chiến của Dương gia.

Hải tộc Nộ Lãng, Ngân Huy từ trong tay Thạch Nham phân biệt có được một giọt sinh mệnh nguyên dịch, cảm thấy mỹ mãn.

Nộ Lãng, Ngân Huy thủy chung vẫn duy trì quan hệ cá nhân hữu hảo với Thạch Nham, thành hoang dưới đáy biển yên ổn phồn vinh trước nay chưa từng có.

Ở đáy biển, không có một hải tộc nhân nào cả gan hỗn láo với Dương gia, Nộ Lãng, Ngân Huy ước thúc tất cả hải tộc nhân, khiến cho bọn họ coi Dương gia trở thành minh hữu kiên cố nhất trong tương lai.

Nộ Lãng vẫn là cường giả đỉnh phong nhất của Vô Tẫn hải, Hắc Giao tộc ở dưới đáy biển vẫn chính là chủng tộc cường đại nhất.

Nhưng mà, Nộ Lãng từng thẳng thắn thừa nhận Vô Tẫn hải hiện giờ, người đáng sợ nhất đáng sợ nhất không còn là ba người Tào Thu Đạo, Dương Thanh đế, Dương Dực Thiên, mà là ngọng gió mới Thạch Nham.

Nộ Lãng đã biểu lộ rõ ràng, chỉ cần một ngày Thạch Nham còn, bất kỳ chủng tộc nào của hải tộc cũng không được gây sóng gió ở Vô Tẫn hải.

Trận chiến ở Nhật đảo đã thay đổi toàn bộ vận mệnh của Vô Tẫn hải, thậm chí là Ma Vực, trở thành một trang giấy phấn kích nhất trong sách sử của Vô Tẫn hải, trên trang giấy đó, cái tên của Thạch Nham thậm chí còn nổi bật hơn cả ba người Dương Thanh đế, Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên, thành truyền thuyết mới của Vô Tẫn hải.

Tứ đại tộc trưởng của hải tộc Nộ Lãng, Ngân Huy, Bào A, Lệ Toa tuyên bố ở hải vực, sẽ bảo trì sự mạo hiểm và tình hữu nghị ổn định với Dương gia, chỉ cần Thạch Nham còn sống thì hải tộc sẽ coi Dương gia là chủ nhân của thành hoang, không bao giờ có ý đồ khác với thành hoang, cũng sẽ giúp Dương gia duy trì trật tự của thành hoang.

Họ không phải là nể mặt Dương Thanh đế mà là bởi vì Dương gia có Thạch Nham.

Hai người Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên không bởi vì Thạch Nham giết Trâu Dực Phong, Tư Đồ Kiệt, Chung Ly Độn mà gây chiến, ngược lại, Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên đối với Thạch Nham còn khen thưởng, giống như không hề nhớ tới khúc mắc xưa với Thạch Nham, thậm chí ước thúc môn nhân, nghiêm khắc cấm chế bất kỳ ai trả thù Thạch Nham.

Tam Thần Giáo cũng trở nên hài hòa trước nay chưa từng có với Dương gia.

Đường Uyên Nam thậm chí thường xuyên tới Bất Tử đảo tìm Thạch Nham đàm luận tình thế của Vô Tẫn hải, thái độ khiêm tốn, không hề ra vẻ tiền bối, coi Thạch Nham trở thành bạn tri kỉ.

Thế cục của Vô Tẫn hải bởi vì một thanh niên đột nhiên xuất hiện mà đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bất Tử đảo.

” Đây là Bất Tử Thánh Điển, trong đó ghi lại diệu dụng của bất tử vô hồn, có ghi chép có liên quan tới bất tử chi huyết.” Trong đại diện của Dương gia, Dương Thanh đế đứng đầu Dương gia mỉm cười, từ trong ống tay áo lấy ra một quyển sách cổ, đột nhiên ném về phía Thạch Nham.

Vươn tay ra tiếp nhận Bất Tử Thánh Điển, Thạch Nham vẻ mặt khác thường: “Thái gia gia, ta chỉ muốn xem nội dung của Bất Tử Thánh Điển thôi, người không cần trực tiếp đưa cả kinh thư cho ta.”

” Tên gia hỏa người chẳng lẽ còn không rõ khổ tâm của gia chủ ư?” Tu La Vương Mạc Đoạn Hồn cười khổ lắc đầu: “Bất Tử Thánh Điển chính là chí bảo của Dương gia, gia chủ giao nó cho người có nghĩa là gì thì chẳng lẽ người thực sự không rõ ư?”

Trong đại diện, Mạc Đoạn Hồn, Lí Mộc, hai đại Tu La Vương đều có mặt, đám nhân vật chủ yếu của Dương gia như Dương Trác cũng không thiếu, đều mỉm cười nhìn Thạch Nham.

Thạch Nham ngẩn ra, đột nhiên mắt sáng rực lên: “Thái gia gia, ta...”

” Dương gia trong Tương lai sẽ thuộc về người.” Dương Thanh đế nhếch miệng: “Ta phần đầu cả đời cũng chỉ là đưa Dương gia tới ba thế lực hàng đầu của Vô Tẫn hải, mà người vừa mới đến Vô Tẫn hải chưa được mười năm đã khiến Dương gia thành bá chủ của Vô Tẫn hải! Ta không thể không nói, tiểu tử người so với gia chủ ta đây thì còn có tư cách thống lĩnh Dương gia hơn, ta hiện tại giao Bất Tử Thánh Điển cho người cũng là nói rõ với mọi người người chính là gia chủ tương lai của Dương gia chúng ta, đợi khi ta cần bế quan khổ tu thì người sẽ thay ta ta quản lý Dương gia.”

“Thái...” Thạch Nham cười khổ vuốt ve quyển kinh thư, do dự hồi lâu rồi đột nhiên nói: “Thái gia gia, ta sợ phải cô phụ nỗi khổ tâm của người rồi.”

Các cường giả Dương gia nghe vậy đều sững sốt, lộ ra vẻ ngạc nhiên khó hiểu.

“Sao vậy?” Ngay cả Dương Thanh đế cũng kinh ngạc: “Vị trí đứng đầu Dương gia này ở Vô Tẫn hải hiện giờ có nghĩa là quyền lực lớn nhất, người đủ sức đảm nhiệm, cũng là điều người đáng được hưởng, vì sao lại cự tuyệt?”

” Ta muốn tới Thần Châu đại địa, Vô Tẫn hải này chỉ là một đoạn lịch trình trong nhân sinh của ta thôi, không phải là điểm cuối.” Mặt Thạch Nham dần dần sáng lên: “Ta nghe nói qua rất nhiều thần kỳ có liên quan tới Thần Châu đại địa, ở đó mới là trung tâm võ giả của Thần Ân đại lục, có võ giả mạnh nhất, có sinh vật khủng bố nhất, tông phái cường hãn nhất, có truyền thừa vũ hồn cổ xưa nhất Thần Ân đại lục, còn nữa, Tâm Nghiên cũng ở đó.”

Dương Thanh đế ngẩn ra, sững sốt cả nửa ngày mới chậm rãi gật đầu, thở dài: “Thì ra tìm của người không ở nơi này. Cũng phải, với tiềm lực của người, cho dù là tới Thần Châu đại địa sớm muộn gì cũng sẽ danh chấn thiên hạ, có lẽ, nơi đó mới là vũ đài chân chính của người.”

” Cho nên, Bất Tử Thánh Điển này ta đọc một đoạn thời gian là được rồi.” Thạch Nham cười cười: “Ta muốn tới U Vân, đưa ông nội của ta vài Vô Tẫn hải, chờ sau khi về ta sẽ trả lại Bất Tử Thánh Điển cho thái gia gia.Ừ, bất luận là như thế nào thì ta cũng là người của Dương gia, mặc dù tương lai ở Thần Châu

đại địa, cũng sẽ hướng về Dương gia, nếu có thể thì chờ ta sống ổn ở Thần Châu đại địa rồi, ta hy vọng mọi người và ta cũng có thể cùng tiến vào Thần Châu đại địa, sống ở trung tâm Thần Ân đại lục.”

Mọi người của Dương gia nghe vậy thì vẻ mặt chấn động, lộ ra thần sắc hưng phấn.

” Nói thực ra, trong mắt những người của Thần Châu đại địa, võ giả Vô Tẫn hải chúng ta chỉ là man.” Thạch Nham trầm ngâm một chút rồi quyết định nói ra sự thật: “Chỗ đó có võ giả Chân thần cảnh, có tông phái cổ xưa mấy vạn năm, có những khu vực thần bí, cương thổ so với Vô Tẫn hải cũng lớn hơn rất nhiều, chỗ đó mới là bảo địa đỉnh phong của võ đạo, chúng ta không thể cứ ếch ngồi đáy giếng mãi được.”

Dương Thanh để vẻ mặt vui mừng: “Tiểu tử, người so với ta còn mạnh hơn.”

Đám người Mạc Đoạn Hồn, Lí Mục cũng kinh ngạc dị thường, ánh mắt nhìn về phía hắc có chút phẫn khích, giống như cả người hắc đều cất giấu bảo vật vậy.

” Vô Tẫn hải Hiện tại không còn thế lực nào có thể uy hiếp tới Dương gia, vào lúc này, chúng ta nên nhìn xa hơn.” Thạch Nham cười nói.

Mọi người trầm ngâm một chút rồi đều gật đầu đồng ý.

” Người muốn tới U Vân?” Dương Thanh để trầm ngâm một chút: “Cũng tốt, chúng ta cũng nên cảm ơn Thạch gia, không có Thạch gia, thì không có người, cũng không có sự huy hoàng hôm nay của Dương gia. Tình thân chính là thâm tình không thể dứt bỏ, người đi một chuyến rồi đưa bọn họ vào Vô Tẫn hải.”

Dừng một chút, Dương Thanh để an bài: “Ta bảo Tu La huyết vệ đi theo người, cười yêu thú, có thể một lần đưa toàn bộ người của Thạch gia vào Vô Tẫn hải, người thấy sao?”

Thạch Nham vui vẻ gật đầu: “Như vậy thì rất tốt.”

” Đi, việc này để ta an bài.” Dương Thanh để nhướn mày, ha ha nói: “với thực lực của tiểu tử người hiện tại, đừng nói U Vân, cho dù là Thần Châu đại địa cũng có thể đi thoải mái. Ừ, cũng không cần nhiều cao thủ đi theo làm gì, mang một ít yêu thú có thể chở nhiều người là được rồi.”

“Ừ.”

Dương Thanh để phân phó xuống, rất nhanh một trăm Tu La Huyết Vệ chờ xuất phát ở Bất Tử đảo.

Sau khi tạm biệt người của Dương gia, Thạch Nham cũng không do dự, cười Quỷ Lão biến hóa thành yêu thú đi trước tới U Vân.

Trên đường hải vực đi qua Viên La, Đường Uyên Nam nghe nói hắc muốn đi U Vân đón người, không nói lời nào, bảo một số Tinh Thần vệ mà hắc khâm diễn, cười yêu thú Cự Giác Sư Thứ của Tam Thần Giáo cùng hắc tới U Vân đón người.

Thạch Nham vốn muốn cự tuyệt, nhưng Đường Uyên Nam lại rất kiên trì, thịnh tình không thể chối từ, hắc chỉ đành gật đầu gật đầu đồng ý.

Bởi vậy, hắc liền mang theo một trăm Tu La Huyết Vệ, tám mươi Tinh Thần Vệ cười Cự Giác Sư Thứ chậm rãi tới U Vân.

Một đường đi tới, võ giả các phương thế lực của Vô Tẫn hải đều nghe tin mà đến, vừa nhìn thấy hắc cười Quỷ Lão đi đầu thì rất nhiều thủ lĩnh của các thế lực thậm chí chủ động tới bắt chuyện, hỏi có cần giúp gì không.

Ngay cả Dương Thanh để năm đó xuất hành cũng không được như vậy.

Trong Vô Tẫn hải cũng chưa từng có một ai có thể khiến tất cả thế lực phải thán phục.

Thạch Nham Tuổi còn trẻ mà lại làm được.

Thanh Huyết Ma Bức và Cự Giác Sư Thứ đều là yêu thú cấp năm cấp sáu, Tu La Huyết Vệ và Tinh Thần Vệ cũng đều có niết sào chi cảnh, tu vi tinh trạm.

Trừ những người đó ra, Đế Sơn, Vũ Nhu, Dịch Thiên Mạc, Táp Ba, Yết Mãnh, năm tên cao thủ của Âm Mị tộc, Dực tộc cũng đồng hành, cộng thêm Chiến Ma, yêu trùng chi vương, Phệ Kim Tầm, và Thánh Linh Thần đang ký thác trên bạch cốt pháp thân.

Một cỗ lực lượng cường hãn có thể so với bất kỳ một phương lực lượng nào của Vô Tẫn hải.

Cho dù là Tào gia cũng khó địch nổi.

Bởi vậy, khi bọn họ đi qua Tào gia, người của Tào gia vô cùng khẩn trương, còn tưởng hần muốn xử lý Tào gia, phòng bị như lâm đại địch.

Cho tới lúc bọn họ nhìn thấy đoàn người Thạch Nham từ hải vực của Tào gia đi qua, ai nấy mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trên một ngọn núi đầy quái thạch, một nữ tử cực kỳ xinh đẹp ngẩng đầu nhìn đội ngũ đó đi qua, mắt đẹp dừng ở trên người người thanh niên cầm đầu, trên mặt hiện ra vẻ mặt vô cùng hối hận.

Nửa ngày sau nàng ta thì thào nói nhỏ: “Cả đời này của ta, chuyện mà ta hối hận nhất chính là đã từ bỏ người.”

488. Chương 487: Thăm Lại Chốn Xưa

Trời xanh biếc, nước biển mênh mông vô bờ, gió nhẹ nhẹ, tinh không vạn lí.

Phía trên mặt biển, Thanh Huyết Ma Bức, Cự Giác Sư Thứ chạy như bay, Thạch Nham ngồi ngay ngắn trên người Quỷ Lão, tay đang cầm Bất Tử Thánh Điển, cau mày đọc.

Bất Tử Thánh Điển miêu tả đặc hiệu của bất tử vô hồn, và đủ loại diệu dụng của bất tử chi huyết.

Sau khi Có được Bất Tử Thánh Điển hần mới biết được một số phương thức vận dụng bất tử chi huyết, thì ra bất tử chi huyết chẳng những có thể khiến bí bảo đã tổn hại khôi phục như lúc ban đầu, còn có thể làm yêu thú đạt được tăng trưởng cực lớn.

Trừ những cái đó ra, bất tử chi huyết còn có thể thôi diễn ra tương lai của võ giả cảnh giới kém.

Mượn dùng bất tử chi huyết, lợi dụng bất tử trùng sinh quyết, có thể thấy rõ hiện tại và quá khứ của võ giả mà mình quen, thậm chí mơ hồ có thể biết được quỹ tích nhân sinh trong tương lai.

Đương nhiên, chỉ giới hạn trong võ giả cảnh giới thấp kém hơn so với mình rất nhiều.

Với tu vi thiên vị cảnh hiện giờ của Thạch Nham, nếu mượn dùng bất tử chi huyết thì có thể thấy rõ tình trạng của võ giả dưới địa vị cảnh, nhưng muốn biết được tình huống của võ giả niết bàn cảnh thì có chút phiền phức, võ giả cùng cấp thì hần không có cách nào mượn dùng bất tử chi huyết để tìm hiểu quá khứ và hiện tại.

Trừ có thể tiến hành thôi diễn ra, bất tử chi huyết còn có một diệu dụng, bất tử chi huyết tồn tại trong nhục thân, có thể tu luyện Bất Tử Trùng Sinh quyết, đợi cho tu luyện xong Bất Tử Trùng Sinh quyết rồi, khi hần đang giao chiến, khi bị cường giả chặt đứt tay chân thì có thể dùng bất tử chi huyết để vận chuyển Bất Tử Trùng Sinh quyết, khiến chi gãy một lần nữa mọc lại.

Bất tử vô hồn nếu muốn tu luyện đến cảnh giới cao nhất, thì phải hiểu được vận dụng bất tử chi huyết, dựa theo ghi chép của Bất Tử Thánh Điển thì cảnh giới đỉnh phong của bất tử vô hồn là phải tiến hành thay máu.

Đưa toàn bộ bất tử chi huyết tràn ngập mạch máu, dùng bất tử chi huyết thay thế máu ban đầu, có thể đưa bất tử vô hồn đạt tới đỉnh phong, bất tử bất diệt, cho dù là nhục thân bạo toái cũng có thể một lần nữa sống lại.

Lúc trước Dương Thanh để bị hai đại Ma Đế giam cầm, bị trận pháp của Ma Đế luyện hóa nhiều năm, sở dĩ về sau khôi phục như lúc ban đầu cũng nhờ diệu dụng của bất tử chi huyết.

Nếu Ba Tuần, Xích Diêm cũng có bất tử vô hồn, trên Nhật đảo, hai người cho dù là nhục thân vỡ nát thì cũng có thể dùng bất tử vô hồn để sống lại, dùng bất tử chi huyết một lần nữa ngưng luyện nhục thân mới, cũng không khác nhiều thân thể ban đầu.

Đây là diệu dụng thần kỳ nhất của bất tử chi huyết.

Cười Quỷ Lão, tay cầm Bất Tử Thánh Điển nghiên cứu ngày qua, hẳn đối với sự ảo diệu của bất tử vô hồn và bất tử chi huyết đã có nhận thức sâu sắc, cuối cùng minh bạch vì sao Dương gia có thể đứng vững vững nhiều năm không ngã ở Vô Tận hải.

Chỉ cần tộc nhân của Dương gia có bất tử vô hồn, mượn dùng bất tử vô hồn, trong chiến đấu sẽ cực kỳ dũng mãnh, cho dù là nhục thân bị thương rất nặng thì có thể trong thời gian ngắn khôi phục, lại có sức chiến đấu cường hãn.

Đối đãi với người có bất tử vô hồn, trừ phi đánh chết thật nhau, nếu không một khi kéo dài thời gian thì bản thân sẽ lâm vào hoàn cảnh cực kỳ bất lợi.

Đủ loại ảo diệu có liên quan tới bất tử chi huyết và bất tử vô hồn được ghi lại trong Bất Tử Thánh Điển, nghiên cứu một tháng, hẳn đã nhớ kỹ toàn bộ pháp quyết trên Bất Tử Thánh Điển, lặng lẽ tu luyện bí pháp huyền ảo nhất trong Bất Tử Thánh Điển - Bất Tử Trùng Sinh quyết.

Lại qua vài ngày, đợi cho hẳn có nhận thức của mình đối với ảo nghĩa của Bất Tử Trùng Sinh quyết rồi, hẳn mới thu hồi Bất Tử Thánh Điển, nhắm mắt khổ tư trên người Quỷ Lão.

Thời gian trôi cực nhanh.

Nháy mắt, đoàn người của bọn họ đã ra khỏi Vô Tận hải, hiện ra trên thiên không của U Vân.

Lúc này Thạch Nham mới mở to mắt, nhìn khu rừng rậm rạp, nhìn về phía Thương Minh, không khỏi nhếch miệng cười cười.

Thạch gia ở chỗ đó,

Vừa nghĩ tới Thạch Kiên, Thạch Thiết, trên mặt hẳn lộ ra nụ cười sung sướng.

” Chủ nhân.”

Đế Sơn, Vũ Nhu đi lên, khi cách hẳn năm thước thì nhẹ giọng hô nhỏ.

Thạch Nham ngẩng ra, nghi hoặc nhìn về phía hai người, nhíu mày nói: “Chuyện gì?”

” Chúng ta muốn cùng người tới Thần Châu đại địa, tổ địa của Dực tộc và Âm Mị tộc chúng ta đều ở Thần Châu đại địa.” Đế Sơn hơi hơi cúi đầu, nói: ” trong tổ địa của chúng ta có bí kỹ và dị bảo thất truyền nhiều năm của Dực tộc và Âm Mị tộc, chúng ta muốn thử xem có thể lấy lại những thứ thuộc về chúng ta hay không.”

“Đừng vội.” Thạch Nham trầm ngâm một chút rồi lạnh lùng nói: “Thần Châu đại địa so với trong tưởng tượng của các người thì phức tạp hơn rất nhiều, võ giả nơi đó so với Vô Tận hải cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều, cho dù là ta mạo muội tới cũng không dám xông bậy. Ta biết các người rất sốt ruột, có điều ta nghĩ các người cần phải tạm thời ở Vô Tận hải thêm một đoạn thời gian, chờ ta quen thuộc với thể cục của Thần Châu đại địa rồi ta sẽ phái người truyền tin để cho các người tới.”

Đế Sơn, Vũ Nhu nghe hẳn nói như vậy thì nhẹ nhàng gật đầu, không tiếp tục nói thêm gì nữa.

“Ừ, sắp tới Thương Minh rồi, các người chuẩn bị một chút đi, lát nữa chúng ta sẽ hàng lâm Thiên Vãn thành.” Suy nghĩ một chút, Thạch Nham phân phó: “Nhớ rõ, đừng làm bậy ở trong thành, cứ đi theo ta đừng vọng động.”

” Minh bạch rồi.”

” Các người cũng vậy, Thương Minh hiện tại thuộc về Thạch gia, các người đừng gây rối ở trong thành.” Thạch Nham quay đầu lại nhìn về phía Tu La Huyết Vệ và Tinh Thần Vệ, nhẹ giọng quát.

Tu La Huyết Vệ và Tinh Thần Vệ nghe vậy đều lớn tiếng đáp ứng, vẻ mặt túc mục.

Rất nhiều Tu La Huyết Vệ và Tinh Thần Vệ trong ánh mắt nhìn về phía hắn đều tràn ngập sùng bái, coi hắn trở thành thần tượng.

Tên của Thạch Nham hiện giờ đã nổi tiếng toàn bộ Vô Tận hải, thậm chí vượt qua ba người Dương Thanh để Tào Thu Đạo Tào Thu Đạo, Dương Dực Thiên, trở thành ngôi sao mới bật nhất, không có một ai có thể áp chế được quang mang của hắn.

Một nhân vật Như vậy lúc này suất lĩnh bọn họ, điều này khiến cho bọn họ tâm tình kích động phấn chấn, cũng cảm thấy tự hào.

Thanh Huyết Ma Bức, Cự Giác Sư Thứu hành động mau lẹ, chạy như bay không bao lâu trên trời U Vân thì liền đi tới phương vị của Thương Minh, đi qua từng tòa thành trì của Thương Minh.

“Hả?”

Quan sát phía dưới, Thạch Nham bỗng nhiên kinh hô một tiếng, vẻ mặt khác thường.

trong rất nhiều thành trì thuộc về Thương Minh phía dưới, hắn lưu tâm quan sát một chút, phát hiện không thấy cờ của Tả gia và Thạch gia, ngược lại xuất hiện rất nhiều dấu hiệu của một số thế lực Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc.

Các võ giả của Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc hoạt động trong thành trì, nhân số đông đúc, không biết có mưu đồ gì.

Mở thần thức, đi qua một tòa thành thị, hắn bỗng nhiên nhíu chặt mày.

Các võ giả Địa vị, Bách kiếp cảnh của Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc tụ tập trong từng tòa thành thị, tựa hồ thành chủ nhân của thành thị này, ngược lại người của Thạch gia và Tả gia không có một ai xuất hiện trong thành thị.

” Xem ra Thương Minh có biến hóa rồi...”

Sắc mặt Thạch Nham dần dần âm trầm.

Lúc trước khi Tả Hư, Xích Tiêu ở ám tử vụ chướng từng nói với hắn, Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc có mưu đồ gây rối ở Thương Minh, ý đồ chia cắt Thương Minh, từ đó cho thấy, lời của Tả Hư và Xích Tiêu chỉ sợ đã thành sự thật.

Từ khi Bắc Minh gia, Mặc gia, Lăng gia bị hắn mượn dùng sức của Tiêu Hàn Y xóa tên khỏi Thương Minh, Thương Minh tuy rằng thuộc về Thạch gia, Tả gia, nhưng thực lực chính thể thì lại không mạnh bằng trước kia.

Cũng chính vì vậy, mới khiến Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc nhìn ra cơ hội, không ngừng phái ra sứ giả muốn bắt Thạch gia và Tả gia thần phục bọn họ, thành hai nước phụ thuộc của bọn họ.

Thạch Kiên, Tả Hư tất nhiên sẽ không vui vẻ, liên tục kéo dài không chịu đáp ứng.

Bởi vậy, Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc tất nhiên không vui, từ sự khách khí lúc ban đầu trở nên từng bước ép sát, hiện tại xem ra hai nước đã áp dụng hành động.

Bên trong Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc cũng có vài tên võ giả thiên vị cảnh tọa trấn, thế lực của bọn họ Thạch gia, Tả gia tuyệt không thể chống lại, nếu không phải Xích Tiêu vẫn ở Thương Minh, Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc e là đã sớm không kiềm chế được mà xuất thủ rồi.

Những suy nghĩ liên tiếp hiện ra trong đầu, ánh mắt Thạch Nham âm hàn, khóe miệng phác ra một nụ cười châm biếm.

Nếu năm đó đối mặt với đại quân của Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc tiếp cận, hắn bất lực, chỉ có thể nhìn Thương Minh bị xâm chiếm từng chút một.

Nhưng mà, sau mười năm tiến vào Vô Tận hải, hắn vừa mới bước vào thiên vị cảnh đã có lực lượng khiến võ giả Vô Tận hải đều run rẩy, Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc ngay cả một võ giả Thông Thần cảnh cũng không có, trong mắt hắn quả thực chính là một đám dê con đợi làm thịt.

Chỉ cần hấn thích, hấn cần ba ngày hấn có thể khiến Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc song song bị diệt quốc.

Đây là sự tự tin tuyệt đối mà thực lực cường hấn mang đến.

“Đẩy nhanh Tốc độ!”

Trầm ngâm một chút, Thạch Nham đột nhiên quát lớn một tiếng.

Hấn không biết tình huống của Thương Minh tình huống như thế nào, từ thành thị xung quanh cho thấy, Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc chắc rất cường thế, nói không chừng lúc này đã muốn vào Thiên Vãn thành, như vậy, nói không chừng Thạch gia sẽ có nguy hiểm.

Từ khi hàng lâm thế giới này, người của Thạch gia vẫn luôn rất quan hoài tới hấn, Thạch Kiên mặt lạnh mà tim nóng, tự mình đốc thúc hấn mỗi ngày, theo dõi hấn tu luyện, lấy ra các vũ kỹ của Thạch gia cho hấn nghiên cứu, đối với hấn có thể nói là dụng tâm đến khổ, phụ thân trên danh nghĩa của hấn Dương Hải cũng ở Thạch gia.

Sau khi Hấn hét to một tiếng, thì vỗ nhẹ nhẹ vào cổ Quỷ Lão.

Quỷ Lão như mũi tên bắn ra, dùng tốc độ như điện quang vẽ ra một đạo ô quang trong hư không, bay về phía Thiên Vãn thành.

“Vù!”

Quỷ Lão cả người đều là gai nhọn phút chốc hiện hình trên không Thiên Vãn thành, một cỗ áp lực vô cùng khủng bố bao phủ toàn bộ Thiên Vãn thành.

Mở thần thức bao trùm các góc trong thành, nhắm mắt lại cảm ứng một chút, hấn thở phào một hơi.

Người của Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc vẫn chưa vào thành, như vậy cho thấy, Thạch gia, Tả gia tạm thời vẫn bình yên vô sự.

Chỉ cần lúc này không sao, có hấn tới, U Vân sẽ không có bất kỳ một cỗ thế lực nào có thể uy hiếp tới Thạch gia và Tả gia.

“Gừ!”

Quỷ Lão rống to một tiếng, tiếng hô vang vọng Thiên Vãn thành, tất cả võ giả của Thiên Vãn thành đều chấn động, một số người cảnh giới hơi thấp thì trực tiếp khí tức hỗn loạn, không thể không tỉnh tâm khiến tình nguyên khôi phục bình thường.

” Yêu thú mạnh quá!”

” Đáng sợ!”

” Rốt cuộc là ai tới đây vậy?”

Võ giả của Thiên Vãn thành đều kinh hãi hét lên, ai nấy ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt hoảng sợ.

“Không phải là người Thần Hữu đế quốc và Liệt Hỏa đế quốc mời đến chứ.”

” Không xong rồi.”

“lần này xong rồi.”

Rất nhiều võ giả Biết đại thế của Thiên Vãn thành ai nấy buồn bã, tuyệt vọng.

Quỷ Lão chậm rãi bay về phía Thạch gia.

489. Chương 488: Càn Quét

Thạch gia tất cả vẫn như cũ, không có biến hóa rõ ràng, cho dù là thành thế lực mạnh nhất Thiên Vãn thành. Thạch gia vẫn duy trì sự mộc mạc xưa kia, không giống trống khua chiêng xây dựng đình viện xa hoa.

Chậm rãi hạ xuống diễn võ trường của Thạch gia, Thạch Nham cau mày nhìn quanh bốn phía. Phát hiện người của Thạch gia ở đây so với trong tưởng tượng của hắn thì nhiều hơn một chút.

” Nham, Nham thiếu gia!”

Thanh âm Quen thuộc đột nhiên từ một góc truyền đến, chỉ thấy một người mừng như điên lao ra.

Hàn Chung.

Người này từng rần chuột một ổ với Thạch Nham, giờ vẫn là tu vi Bách kiếp cảnh, sau mười năm khổ tu vẫn không giúp hắn tiến lên được bước nào.

“Đã lâu không gặp... Thạch Nham cười cười, nhìn thấy người quen thuộc hắn cũng vui sướng: ”Tên gia hỏa người không có tiền bộ gì à, sao cho tới bây giờ vẫn là tu vi Bách kiếp cảnh? người có phải là lãng phí mười năm rồi không?”

“Nào được biến thái như tên gia hỏa người.” Hàn Chung vui sướng, hắn nhìn nhìn Tu La Huyết Vệ và Tinh Thần Vệ hạ xuống theo Thạch Nham, nụ cười càng thêm nhiệt liệt: “Thật không ngờ người lại về đúng lúc này, như vậy thì tốt rồi.”

Một đám cường giả Dịch Thiên Mạc, Đế Sơn, Vũ Nhu nhất nhất từ trên yêu thú hạ xuống , tò mò quan sát trang viên nho nhỏ này. Thầm nghĩ đây chính là phúc địa mà chủ nhân sinh ra ư?

Rất nhiều võ giả của Thạch gia nhìn thấy đột nhiên có nhiều ngoại nhân như vậy thì cực kỳ ngạc nhiên, đều từ chỗ tu luyện của mình đi ra, tò mò nhìn về phía này.

Người của Thạch gia từng gặp Thạch Nham thì kinh hỉ không thôi, lao tới rất nhanh.

Đám người Thạch Đăng, Thạch Thiên Linh, Thạch Thiên Lạc thì không nhịn được kinh hãi hét lên. Vô cùng hưng phấn.

” Gia gia bọn họ đâu rồi?” Thạch Nham nhíu mày, không phát hiện Thạch Kiên, Thạch Thiết, không khỏi lo lắng.

“Tối Tả gia rồi, chắc cũng sắp về.” Thạch Đăng tiến lên một bước, ánh mắt rạng rỡ nhìn hắn rồi đột nhiên kêu lên: “Người hiện tại là cảnh giới gì rồi?”

“Thiên Vị.”

“Hả!”

Tất cả người của Thạch gia toàn bộ kinh hô. Về mặt rung động.

Mười năm trước, khi Thạch Nham rời khỏi Thanh Vãn thành chỉ có tu vi Bách kiếp cảnh. Hiện tại về Thạch gia lại có tu vi thiên vị cảnh, tiến bộ cỡ này. Quả thực khiến cho người ta không dám tưởng tượng.

” Tình huống thế nào rồi?” Nhíu mày, Thạch Nham dò hỏi: “Khi ta tới phát hiện trong thành trì phụ cận có rất nhiều võ giả của Liệt Hỏa đế quốc và Thần hữu đế quốc, bọn họ đã xâm nhập Thương Minh chưa?”

” Đúng là như vậy.” Thạch Đăng cười khổ, thở dài một tiếng: “Bắc Minh gia và Mặc gia, Lăng gia sau khi bị diệt, thực lực chính thể của Thương Minh đã không bằng xưa, không có tư cách giao phong với Thần Hữu đế quốc và Liệt Hỏa đế quốc. Hai đại quốc này vẫn như hổ rình mồi, ý đồ thôn tước Thương Minh của chúng ta.” Thạch Đăng kể sơ qua lại.

Không khác lắm với suy đoán của Thạch Nham, hai đại quốc từng bước ép sát, ngay từ đầu bởi vì hai bên kiềm chế lẫn nhau, sợ một phương xuống tay, sẽ bức Thương Minh tới một phương khác tìm nơi nương tựa, cho nên áp dụng thái độ dục dằng.

Nhưng mà, sau khi Thạch gia, Tả gia năm lần bảy lượt cự tuyệt, Liệt Hỏa đế quốc và Thần hữu đế quốc dần dần mất kiên nhẫn. dưới sự giật dây của người trung gian Dược Vương cốc, Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc ăn cánh với nhau. Chuẩn bị chia xẻ Thương Minh, sau đó đưa Thương Minh trở thành chiến trường, phân thắng bại ở Thương Minh.

Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc liên hợp, xem như đã quyết định vận mệnh của Thương Minh.

Thực lực chính thể của Thương Minh vốn đã không bằng một phương nào, giờ lại nằm dưới sự áp bức của hai phương, rất nhiều thế lực nhỏ của Thương Minh đều làm phản, đầu hàng hai đại đế quốc này, khiến Thạch gia, Tả gia càng thêm cô lập.

Hai đại đế quốc không lập tức hạ sát thủ. Mà là áp dụng phương châm xâm lược từng bước, xuống tay từ thành thị xung quanh. Từng chút đẩy lên, chậm rãi ép sát Thương Minh, muốn dưới tình huống không phá hoại Thiên Văn thành mà chiếm được nó.

” Được Vương cốc làm người trung gian.” Thạch Nham hừ lạnh, ánh mắt âm trầm: “Cũng phải, lần này tới đây có thể diệt trừ hết những thế lực nhỏ loạn thất bát tao.”

” Thạch Nham, người lần này tới đây.”

” Ta là muốn đón các người tiến vào Vô Tẫn hải, Vô Tẫn hải lúc này đại cục đã ổn định, sau khi các người tới thì không cần lo lắng sẽ có phiền toái, ta đã an bài tốt rồi.” Cười cười, Thạch Nham giải thích: “Vô Tẫn hải thích hợp để các người tu luyện hơn, tài nguyên của võ giả nơi đó so với U Vân này thì phong phú hơn nhiều, cao thủ cũng nhiều, vũ kỹ cũng rất cao cấp. So với U Vân thì cao hơn một bậc.”

nghe vậy, tất cả mọi người của Thạch gia mắt sáng lên, vẻ mặt phấn chấn.

” Vô Tẫn hải.”

Thạch Đăng thì thảo, khoe miệng đột nhiên phác ra nụ cười cực kỳ vui sướng.

” Ta trước giúp các người giải quyết phiền toái đã.”

Phất tay, ra hiệu cho đám người Đế Sơn đi tới, hắn nói: “Đế Sơn, Dịch Thiên Mạc, các người dẫn theo Tu La Huyết Vệ và Tinh Thần Vệ trực tiếp giết tới Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc, giết sạch võ giả trên niết sào chi cảnh của hai nước này, ừ, nhớ qua Được Vương cốc luôn.”

“Vâng.”

Đế Sơn, Dịch Thiên Mạc khom người trả lời.

Tu La Huyết Vệ và Tinh Thần Vệ sau khi phân phó nghe thấy sau khi phân phó của Thạch Nham thì cũng lớn tiếng đáp ứng.

Đế Sơn, Vũ Nhu và Tu La Huyết Vệ đi cùng nhau, ba người Dịch Thiên Mạc, Yết Mãnh, Tạp Ba thì với Tinh Thần Vệ hai hai đội võ giả đến từ Vô Tẫn hải cười yêu thú, chuẩn bị thỏa đáng rồi chờ Thạch Nham phân phó tiếp.

” Thành trì Phụ cận có võ giả trên cảnh giới niết sào thì cũng thu thập hết đi.” Thạch Nham trầm ngâm một chút rồi lại nói: “Võ giả dưới cảnh giới niết sào thì kệ. người chủ sự thường thường đều là những người có cảnh giới cao nhất, giết đầu lĩnh là được rồi. Đi đi!”

Đám người Đế Sơn vẻ mặt nghiêm nghị, gật đầu tỏ vẻ đã minh bạch.

Trong Nháy mắt Tu La Huyết Vệ và Tinh Thần Vệ đã biến mất.

Đoàn người Thạch Đăng, Thạch Thiên Linh và Hàn Chung nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, ngạc nhiên không thôi.

” Thạch Nham, bên trong Thần Hữu đế quốc và Liệt Hỏa đế quốc có cường giả thiên vị tam trọng thiên chi cảnh.” Thạch Đăng sắc mặt phức tạp: “Có phải quá mạo hiểm không?”

” Thiên vị tam trọng thiên chi cảnh ư?” Cười Cười lắc đầu: “Yên tâm đi, võ giả cảnh giới này ở trước mặt bọn họ thì ngay cả sức hoàn thủ cũng không có.”

” Mấy người kia có cảnh giới gì?” Thạch Đăng ngạc nhiên. Cả người chấn động.

” Thần cảnh.” Nhếch miệng cười hắc hắc: “Năm võ giả Thông Thần cảnh xuất thủ, đừng nói còn quét Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc, cho dù là ở Vô Tẫn hải có bao nhiêu thế lực có thể ứng phó?”

Mọi người của Thạch gia ngây ra như gà gỗ, ai nấy nhìn về phía hắn như nhìn quái vật.

Lúc này mới mười năm qua đi, Thạch Nham tiến vào Vô Tẫn hải chẳng những bản thân đã đạt tới tu vi thiên vị cảnh, không ngờ còn có thể thỉnh động năm vị võ giả Thông Thần cảnh cùng tới, nhìn hấn thái độ của nhìn hấn còn như là chỉ huy, hiển nhiên có quyền chủ đạo tuyệt đối trước mặt năm người này.

Dị thường Như vậy quả thực khiến người sờ vuốt của Thạch gia không thông, ngạc nhiên khôn cùng.

Thạch Nham cười cười, không giải thích.

Hắn Lúc này, võ giả của U Vân không thể nào sánh bằng, những cường giả cao không thể với trong mắt những người này với hắn mà nói thì e là vươn tay ra cũng có thể bóp chết, cảnh giới của hai bên kém nhau quá nhiều, thế cho nên ngay cả câu thông cũng có chút khó khăn.

Nếu hắn nói hiện tại có thể hô phong hoán vũ ở Vô Tẫn hải, khiến võ giả dưới đáy biển và trên mặt biển tâm sinh kính sợ, không biết bọn họ sẽ còn nghĩ thế nào.

Chênh lệch quá lớn.

” Các người chuẩn bị một chút đi, chờ làm xong rồi hãy cùng ta về Vô Tẫn hải.” Trầm ngâm một chút, hắn nói với Thạch Đăng: “Thương Minh này thật sự không có gì đáng để lưu luyến, chờ tới Vô Tẫn hải rồi các người sẽ phát hiện những gì nơi này có thì Vô Tẫn hải đều có, những gì nơi này không có thì Vô Tẫn hải cũng có. Ừ, tài liệu tu luyện các người cần ta đã sớm chuẩn bị tốt rồi, sau khi tới thì không cần lo, muốn dùng gì cũng có.”

Thạch Đăng quả thực không biết nên nói gì.

“ha ha!” Tiếng cười to từ xa xa truyền: “Xú tiểu tử, lúc này mới qua mười năm, người thật sự khiến chúng ta nhận không ra.” Một đám võ giả từ xa xa đi vào.

Đám người Thạch Kiên, Thạch Thiết, Tả Hư, Tả Thi, Dương Hải liên tiếp hiện ra, trong đó Thạch Kiên cười to, lên tiếng quát: “Tả lão đệ, người quả nhiên nói không sai, tiểu tử này đích xác biến hóa rất nhiều!”

” Ta vừa thấy yêu thú dày đặc trên trời. Chỉ biết khẳng định là tiểu tử Thạch Nham này đã trở lại, trừ hắn ra thì Ai có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy?” Tả Hư mỉm cười nói: “Ta biết tên này sẽ không quên chúng ta, nhất định sẽ tới một chuyến, ha ha.”

” Gia gia.” Thạch Nham lộ ra vẻ vui sướng thật tình, tiến lên hơi hơi khom người khom người chột lại nhìn về phía Dương Hải rồi hô khẽ: “Phụ thân.”

” Ta lần này về là hy vọng mọi người có thể tới Vô Tẫn hải, đừng tiếp tục ở lại U Vân nữa.”

Hắn lại giải thích ý đồ một lần nữa.

“Tốt.”

Thạch Kiên rất nhanh gọn đáp ứng: “Từ lúc Tả lão đệ nói ra sự phồn hoa của ngoại giới, chúng ta đã chuẩn bị một ngày kia tiến vào Vô Tẫn hải. Chúng ta nửa năm trước đã chuẩn bị rồi, cho dù là người không đến thì qua một đoạn thời gian nữa chúng ta cũng sẽ xuất phát.”

” Các người nếu xuất phát từ nửa năm trước, mạo muội tiến vào Vô Tẫn hải thì sẽ có chút phiền phức.” Thạch Nham cười cười: “Có điều hiện tại tất nhiên không còn vấn đề, thế cục của Vô Tẫn hải đã ổn định rồi, mọi người đi cùng ta, ta sẽ an bài thỏa đáng. Thứ cần đã chuẩn bị tốt rồi, các người cũng không cần phải lo gì cả.”

“Thật ư?”

“Thật ư?”

” Ngay cả tài nguyên để tu luyện cũng đủ rồi hả.”

“Ặc, hiện tại cái ta không thiếu nhất chính là các loại linh dược, tinh thạch, khoáng tài để tu luyện. Thật sự là cái gì cần có đều có.”

Mọi người vẻ mặt không dám tin.

” Yên tâm đi, sau khi tới các người sẽ phát hiện lời nói của ta không phải là giả. Thứ Các người có thể nghĩ ra thì ta cơ hồ đều có thể cung cấp, kỳ thật. Vật tư ở nơi này Các người có thể trực tiếp vứt bỏ, thật sự là không đáng giá.”

“ ... ”

Mọi người không biết phải nói gì.

490. Chương 489: An Bài Thỏa Đáng

Liệt Hỏa đế quốc, Thần Hữu đế quốc bị càn quét.

Đế Sơn, Vũ Nhu, Dịch Thiên Mạc Yết Mãnh, Tạp Ba, năm võ giả Thông Thần cảnh xuất thủ, ở U Vân ai có thể phong? Chỉ mất năm ngày ngắn ngủi cao thủ của Liệt Hỏa đế quốc và Thần Hữu đế quốc đã bị tàn sát sạch sẽ, hai nước không còn một võ giả niết sào cảnh nào xuất hiện.

dưới lực lượng cường thế tuyệt đối, quốc gia lộ ra vẻ bạc nhược, võ giả cường hãn chỉ bằng vào sức của một người là có thể biến vô số quốc gia thành tro tàn, trực tiếp bị diệt quốc.

Giết chóc Lẫn này khiến tất cả võ giả của U Vân nhận thức đến được đối địch với Thạch gia sẽ rơi vào kết cục nào.

U Vân không còn bất kỳ một cỗ thế lực nào cả gan đối địch với Thạch gia nữa, tuy nói Thạch gia rời khỏi Vô Tận hải. Nhưng oai danh của Thạch gia vì sự tồn tại của Thạch Nham lại truyền khắp toàn bộ U Vân.

dưới sự an bài của Thạch gia, Thạch gia, Tả gia đều không lưu luyến Thiên Vãn thành, tụ tập tộc nhân trong tộc. Cùng Thạch Nham rời khỏi U Vân, chậm rãi tới Vô Tận hải.

Trong Lộ trình, Thạch Nham thỉnh thoảng luyện chế một số bí bảo đưa cho thân nhân của Thạch gia, hy vọng những bí bảo này có thể giúp người của Thạch gia đề thăng lực lượng nhanh hơn.

Sau khi Có được ký ức luyện khí của một luyện khí sư, hắc khi nhân rồi sẽ luyện chế một số đồ chơi.

Khi ở Vô Tận hải, hắc từ trong tay thế lực các phương đòi tài liệu tu luyện, đủ để cho hắc lãng phí vô độ. Chỗ tài liệu tu luyện khổng lồ này thành tiêu hao phẩm luyện khí của hắc, để cung cấp cơ sở kiên cố cho vì hắc luyện khí.

Người của Thạch gia sau khi có được những bí bảo này thì Ai nấy vui mừng như điên, không ngờ chỉ qua mười năm, Thạch Nham chẳng những thành một võ giả thiên vị cảnh, còn tu thành luyện khí sư, kinh hỉ này Khiến cho bọn họ quả thực không biết trong mười năm này Thạch Nham là thông qua phương thức gì để tu luyện nhanh chóng như vậy.

Trải qua hai tháng đi đường. Thạch Nham và thân nhân đã tới Đồ Thập hải vực.

Không vội vã tới Bất Tử đảo. Hắc đi tới Thi Thần Giáo ở Đồ Thập hải vực, tìm hai vị Thi Vương, từ trong cơ thể lấy ra bốn bất tử chi huyết giao cho hai vị Thi Vương để hai vị Thi Vương mượn bất tử chi huyết tiến hóa nhanh hơn.

Từ sau khi thành lập quan hệ hữu hảo với Thi Vương vạn năm. Hắc phát hiện Thi Vương đối đãi với hắc luôn mang theo vẻ thân thiết, Thi Vương khác với nhân loại, chỉ cần là người bọn họ tin cậy thì sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với người đó, không bao giờ tính kế, điểm này khiến Thạch Nham rất vui.

Bất tử chi huyết đối với yêu thú và sinh vật có nhục thân kỳ dị cũng có công hiệu rõ rệt. Thi Vương Vạn năm cắn nuốt hai giọt bất tử chi huyết, mơ hồ có một loại quan hệ huyết mạch tương liên với Thạch Nham, đối với hắc cũng càng vô cùng thân thiết hơn, giống như coi hắc là thân nhân duy nhất.

Hắc sắp rời khỏi Vô Tận hải, trước khi đi, hắc hy vọng có thể an bài thỏa đáng cho Vô Tận hải, hai đại Thi Vương thực lực tăng cao, sau này tất nhiên sẽ là tồn tại khủng bố nhất của Vô Tận hải, nếu có thể có được sự ủng hộ thiết tình của Thi Vương, cho dù là hắc không ở Vô Tận hải thì Dương gia cũng vững như Thái Sơn, sẽ không bị bất kỳ lực lượng nào uy hiếp.

Ở Thi Thần Giáo vài ngày, hắc mới một lần nữa khởi hành tới Bất Tử đảo.

Trên đường qua Viên La hải vực hấn lại một lần nữa ngừng lại.

Nguyệt đảo và Đường Uyên Nam, Âu Dương Lạc Sương long trọng tiếp đãi hấn, tất cả trưởng lão của Tam Thần Giáo toàn bộ đến đông đủ. Ai nấy vẻ mặt cung kính, giống như thật sự coi hấn trở thành Tinh Thần của Tam Thần Giáo.

” Tinh Thần Vệ ta trả lại cho các người.” Thạch Nham cười cười: ”Ta muốn rời khỏi Vô Tận hải, tới Thần Châu đại địa, có một số lời cũng nên nói rõ với các người.

Đường Uyên Nam và Âu Dương Lạc Sương lộ ra vẻ mặt chú ý.

“Ta từng tới ám từ vụ chương một chuyến, ở đó biết được một tông phái cổ xưa của Thần Châu đại địa.” Trầm ngâm một chút, hấn chậm rãi nói ra tình hình thực tế: “Quang Minh thần giáo, đây là một trong bảy cổ phái của Thần Châu đại địa, đều có lịch sử vạn năm. Ở trong Quang Minh thần giáo cũng có Nhật Nguyệt Tinh tam thần, có Viêm nhật vũ hồn, Ngân nguyệt vũ hồn và Tinh thần vũ hồn, nhận thức của bọn họ đối với ba loại vũ hồn này còn trên các người. trong tông phái cổ xưa này có cường giả Chân thần cảnh, giữa bọn họ và Tam Thần Giáo có liên hệ vi diệu, theo phỏng đoán của ta thì tổ tiên của Tam Thần Giáo chắc đến từ Quang Minh thần giáo của đại địa.” Hấn đem những liên hệ biết được Có liên quan tới Quang Minh thần giáo và Tam Thần Giáo kể lại rõ ràng

” Ta có thể khẳng định. Quang Minh thần giáo của Thần Châu đại địa chính là ngọn nguồn của Tam Thần Giáo, lần này ta tới Thần Châu đại địa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ tới Quang Minh thần giáo.” Thạch Nham thần sắc bình tĩnh: “Các người nếu có gì muốn nói với Quang Minh thần giáo thì không ngại nói với ta một tiếng, ta sẽ nhắn dùm. Đương nhiên, các người cũng có thể tự mình tới Quang Minh thần giáo, ta nghĩ Quang Minh thần giáo chắc rất vui được đón nhận các người. Dù sao Hai người các người cảnh giới không thấp, cho dù tới Quang Minh thần giáo thì cũng có thể có được địa vị không tồi.”

Cho dù là ở Thần Châu đại địa, võ giả Thông Thần cảnh cũng coi như là cao thủ, nếu hai người này tiến vào Thần Châu đại địa, tới giáo phái của Quang Minh thần giáo, cường giả của Quang Minh thần giáo tất nhiên sẽ vui vẻ tiếp nhận. Có thể có thêm một phần trợ lực cho giáo phái, bọn họ khẳng định sẽ không cự tuyệt.

Thạch Nham không làm phiền nó, đứng ở cửa động lẳng lặng nhìn.

Nửa ngày sau, Huyền Băng Hàn Diễm từ xa bay về, hỏa viêm màu trắng tỏ ra vui mừng: “Chắc có Hàn ngọc tủy, ta một đường bảo trì trạng thái cảm ứng này, khi gần Hàn ngọc tủy sẽ có cảm ứng, thứ đó đối với Thánh Linh Thần có trợ giúp rất lớn, chỉ cần là sinh mệnh hệ hàn thì đều sẽ hy vọng có Hàn ngọc tủy.”

” Có ích lợi gì?”

” Ở U Vân và Vô Tẫn hải không có núi tuyết dày đặc hơn nữa rộng lớn như vậy, nhiều núi tuyết tụ tập, tuyết lại quanh năm không tan, nơi này chắc có rất nhiều linh thảo và dị bảo hệ hàn mà ở U Vân và Vô Tẫn hải khó có thể sinh trưởng, Hàn ngọc tủy đó là tinh hoa của hàn khí, ở thể lỏng, chỉ có trong núi tuyết mười vạn năm lạnh vô cùng mới có thể sinh trưởng ngưng luyện ra, ta thấy hàn khí của núi tuyết này rất nặng, nói không chừng có một tòa núi tuyết đạt tới mười vạn năm, và cũng sẽ là ngọn núi cao nhất, chỉ có như vậy mới có thể lan ra nhiều núi tuyết nhỏ như vậy.”

” Hàn ngọc tủy là tinh hoa của núi tuyết, dị bảo hệ hàn, đối với sinh mệnh thuộc tính băng hàn như ta mà nói thì Hàn ngọc tủy chính là một loại linh đan diệu dược, ăn Hàn ngọc tủy, hấp thu khí lạnh trong đó, ta nói không chừng có thể tiến hóa thêm một tầng, lực lượng được tăng trưởng không nhỏ.”

Huyền Băng Hàn Diễm có chút hưng phấn, chui ra khỏi động khẩu, nhanh chóng truyền lại phỏng đoán của nó cho Thạch Nham.

“Ừ, vậy đi đường thử tìm xem, nói không chừng có thể có thu hoạch.” Nhếch miệng nhếch miệng cười: “Ta đáp ứng các người, chỉ cần là thứ có thể giúp các người tiến hóa thì ta sẽ hết sức tranh thủ cho các người.”

Huyền Băng Hàn Diễm nhảy lên vui sướng.

” Đi thôi.”

Thạch Nham hít một hơi hàn khí, thông thả đi trong hư không, Huyền Băng Hàn Diễm hóa thành một đóa hỏa hoa, ngồi trên vai hắn, dọc theo đường đi dùng phương thức độc đáo của riêng nó không ngừng phóng thích ra đường cong linh giác, âm thầm dò xét tìm kiếm

Hai ngày sau.

Huyền Băng Hàn Diễm đột nhiên hưng phấn, không đợi Thạch Nham phân phó, chủ động bay tới một ngọn núi cao cả vạn thước.

493. Chương 492: Hoa Tỷ Muội

Núi tuyết chọc trời, liếc một cái, ở trên ngọn núi có sông băng lấp lánh, dưới ánh nắng tỏa ra hàn quang loá mắt, khiến cho người ta tâm sinh ra một cỗ hàn ý.

Huyền Băng Hàn Diễm tựa hồ có phát hiện, hóa thành một đạo ánh sáng trực tiếp tiến vào trong sông băng, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Thạch Nham biết núi tuyết này chắc chính là núi tuyết lạnh nhất mà nó nói, có thể ngưng luyện ra Hàn ngọc tủy.

Thong dong điem tỉnh bay tới núi tuyết đó, hắn mở thần thức thử cảm ứng sự dị thường của núi tuyết.

“Hà?”

Hai cỗ linh hồn không yếu ở khu vực phía sau núi tuyết đột nhiên hiện ra, thần thức của hắn vừa tới gần khu vực đó, hai cỗ linh hồn đó lập tức có phản ứng, nhẹ nhàng tỏa ra từng đợt từng đợt thần thức, như gió lạnh thổi lên thần thức của hắn, khiến linh hồn của hắn khẽ run lên.

Thần thức chi lực của Đối phương tựa hồ cao hơn hắn một bậc, không ngờ khiến thần thức của thần thức sinh ra băng hàn chi ý, ảnh hưởng tới chủ hồn của hắn, khiến hắn ở trong lòng lạnh toát.

Cười cười, Thạch Nham cũng không, lập tức thu hồi thần thức, thân ảnh như điện, bay tới chỗ hai cỗ thần thức truyền đến.

Mặt trái núi tuyết có một khu vực quanh năm không thấy ánh nắng, núi tuyết dày như tầng băng.

Ở giữa khối tuyết dài có một con suối bốc ra hàn khí, trong con suối chảy ra những giọt nước lạnh toát, ở bốn phía con suối sinh trưởng một gốc thực vật khoảng mười thước sáng rực như thủy tinh.

Thực vật này chẳng khoảng hai trăm tuổi, cao thấp như nhau, mở ra như hình quạt, tản mát ra tinh quang, cũng thần nhiên hương khí thoang thoảng bay ra.

Ở giữa những thực vật này, hai nữ tử trắng nõn mặc áo choàng lông chồn tuyết, mắt ngọc mây ngài, như hai đóa hoa băng sương trong núi tuyết, vẻ mặt bất hiện nhìn về phía hắc.

Hai nữ tử này thoát nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo và thần thái cực kỳ giống nhau, chắc là một đôi hoa tỷ muội.

Trên người các nàng tỏa ra hàn khí, thể chất thuộc tính hàn, chắc là võ giả của Băng Đế thành, đều có tu vi thiên vị tam trọng thiên chi cảnh, cảnh giới bất phàm.

”Ngươi là ai? Đến núi tuyết của Băng Đế thành chúng ta làm gì?” Nữ tử thoát nhìn thì lớn hơn một chút, khí chất lạnh như băng đột nhiên quát lạnh: “Ngươi là tới trộm Hàn Tâm thảo ư?”

”Khẳng định là vậy rồi.” Mỹ nữ còn lại bĩu môi, vẻ mặt căm giận: “Băng Đế thành chúng ta chỉ có núi này là có nhiều linh thảo hệ hàn, cũng bị người ta dòm ngó nhiều nhất, đúng là đáng giận! Tên gia hỏa ngươi rõ ràng không phải người tu luyện công pháp thuộc tính hàn, trộm Hàn Tâm thảo làm gì? Khẳng định chuẩn bị để đem bán rồi?”

Một đôi hoa tỷ muội này chưa gì đã coi Thạch Nham là trộm cướp, thái độ không tốt, ngữ khí băng hàn, xem ra sắp động thủ.

”Không phải, ta ngẫu nhiên đi ngang qua nơi này, chỉ bởi vì cảm ứng được khí tức của các ngươi cho nên mới tới xem thử, không có ý gì khác.” Thạch Nham cười cười, thần sắc thả lỏng: “Ta mới xuyên qua ám từ vụ chướng tới đây, dọc theo đường đi cũng chưa gặp được võ giả nào, khó khăn lắm mới thấy được hai người các ngươi, thuần túy là tò mò, không phải là muốn trộm linh thảo của các ngươi.”

”Ngươi lừa hả?” Tiểu mỹ nữ khoe miệng phác ra một nụ cười lạnh, nhưng vẫn có chút đáng yêu ngây thơ: “Người tới ám từ vụ chướng, hai năm trước đã về rồi, người không về thì chết ở bên trong cả rồi, đã lâu như vậy ngươi mới từ trong ám từ vụ chướng ra, rõ ràng là nói dối.”

”Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Đại mỹ nữ vẻ mặt băng hàn, không khách khí nói: “Nơi này là lãnh địa của Băng Đế thành chúng ta, cho dù là người tới ám từ vụ chướng khi tới gần nơi này cũng phải báo trước cho chúng ta một tiếng, người lúc trước tiến vào ám từ vụ chướng ta phần lớn đều gặp rồi, nhưng không có một chút ấn tượng nào với ngươi cả.”

”Ặc, ta không phải từ Băng Đế thành các ngươi tiến vào ám từ vụ chướng.” Thạch Nham lắc đầu, thần nhiên nói: “Ta là từ Vô Tận hải tiến vào ám từ vụ chướng, ngươi tất nhiên chưa gặp ta rồi.”

”Vô Tận hải?”

Hai tỷ muội vẻ mặt kinh ngạc, đồng thời hô khẽ một tiếng, trong mắt rõ ràng có vẻ hoài nghi không tin.

Băng Đế thành ở cực tây Thần Châu đại địa, cách Vô Tận hải một Khố hàn chi địa, hải vực, ám từ vụ chướng, Băng Đế thành nên là thế lực võ giả của Thần Châu đại địa gần Vô Tận hải nhất, hai tỷ muội này nếu là người của Băng Đế thành thì chắc cũng từng nghe nói qua về Vô Tận hải.

Có điều hai tỷ muội chưa từng nghe qua có người của Vô Tận hải có thể xuyên qua ám từ vụ chướng vạn phần hung hiểm, trải qua gian nguy tiến vào Thần Châu đại địa.

”Không sai, ta chính là từ Vô Tận hải tới.” Thạch Nham cảm thấy không cần giấu diếm: “Trong mắt các ngươi, Vô Tận hải có phải rất hoang vắng hay không? Võ giả của Vô Tận hải bên trong nhận thức của các ngươi là man di, đúng không?”

”Mọi người đều cho rằng như vậy.” Muội muội đó dứt khoát gạt đầu: “Loại địa phương hẻo lánh này không có ai lợi hại cả, tài nguyên tu luyện cũng rất bần cùng, vũ kỹ và bí bảo ít ỏi, đương nhiên không thể xuất hiện võ giả đỉnh phong, sao, không phải vậy à?”

Nàng ta bộ dạng như đương nhiên, ngược lại chất vấn Thạch Nham.

” Bất luận địa phương hẻo lánh như thế nào cũng sẽ có võ giả lợi hại xuất hiện, chỉ có thể nói, Thần Châu đại địa các người gặp may mắn, võ giả lợi hại xuất hiện nhiều hơn một chút thôi.” Thạch Nham nhún mày kiên nhẫn giải thích.

Hắn đang đợi Huyền Băng Hàn Diễm về, rồi tiếp tục lên đường, dù sao hiện tại chẳng có việc gì, nói chuyện tào lao với hai hoa tỷ muội xinh đẹp này cũng coi như giết thời gian.

” Người thật sự là từ Vô Tận hải đến ư?”

Tiểu mỹ nữ kinh ngạc nhìn hắn, lòng hiếu kỳ rất đậm, giống như phát hiện một dã nhân: “Ồ Vô Tận hải cũng có võ giả giống như người ư, có thể tu luyện tới thiên vị cảnh? Chỗ đó của các người có phải nghèo lắm không? Có phải có chuyện người ăn thịt người ăn thịt người hay không? Ta nghe nói ở Vô Tận hải các người, cái gì cũng rất lạc hậu, rất nhiều người còn chết đói.”

Tiểu mỹ nữ như mở máy hát, có xu thế không tắt được, liên tiếp hỏi.

Trong lý giải của nàng ta, Vô Tận hải chính là một nơi man di, người nơi đó vẫn sống như thời cổ đại, chưa được khai hóa, có đủ loại truyền thống khiến cho người ta khó hiểu.

Thạch Nham vẽ mặt sầm xuống.

Hắn cuối cùng cũng biết võ giả của Thần Châu đại địa đối đãi với người ngoài như thế nào rồi, những người này trời sinh có cảm giác về sự ưu việt, cảm thấy bọn họ mới là trung tâm của Thần Ân đại lục.

Trừ những cái này ra, người từ ngoài đến đều là man di, cái gì cũng đều không hiểu, thực lực thấp kém, có đủ loại truyền thống cổ quái.

” Có phải như vậy hay không?”

Tiểu mỹ nữ liên tiếp hỏi, thấy Thạch Nham vẽ mặt thì mới ngừng lại, tò mò nhìn về phía hắn rồi lại hỏi.

” Không phải.”

“Vậy thì thế nào?”

“Như các người.”

“Sắc, ta không tin.”

” Tin hay không tùy người.”

“Con người người rất thối, một người từ ngoài đến như người tới đi bàn của chúng ta, người nên thật thà, cẩn thận không bị người ta dạy bảo đó.”

” Hắc hắc.”

” Được rồi.” Tỷ tỷ nghe một lát, rõ ràng mất kiên nhẫn, lạnh lùng ngắt lời, phát tay như đuổi ruồi bọ: “Người đi đi, đừng ở chỗ này dong dài nữa, không cho phép tiếp tục lưu lại chung quanh ngọn núi cao nhất này, bằng không để chúng ta gặp lại người thì không thoải mái như giờ đây.”

Nhún vai, Thạch Nham vẽ mặt đạm mạc: “Tạm biệt.”

Nói xong, hắn rời khỏi nơi này, bay tới cách đó không xa, chuẩn bị tìm một địa phương vắng lặng chậm rãi chờ Huyền Băng Hàn Diễm về.

Dựa theo cách nói của Huyền Băng Hàn Diễm thì Hàn ngọc tủy ở sâu trong núi tuyết cực lạnh, ở chỗ băng hàn nhất, cho dù là hắn cũng rất khó xâm nhập vào đó.

Huyền Băng Hàn Diễm hình thái đặc thù, lại là thuộc tính hàn, Thạch Nham tin trong núi tuyết lạnh nhất nếu thật sự có Hàn ngọc tủy tồn tại thì Huyền Băng Hàn Diễm chắc sẽ không khó lấy được, cho nên hắn không cần nhúng tay, cũng không sốt ruột, chỉ coi như người bàng quan chờ tin lành.

” Tỷ tỷ, lời của tên gia hỏa đó người tin tưởng sao ư?” Sau khi Thạch Nham rời khỏi, muội muội Băng Vi vừa cẩn thận ngắt Hàn Tâm thảo vwaafhoir.

“Kệ hần tới từ đâu, chỉ cần không ảnh hưởng tới công tác của chúng ta là được.” Băng Sắc nhú mày: “Tiểu muội, lát nữa trên đường về cẩn thận một chút, ta ta luôn cảm thấy khi tới không quá thích hợp, gần đây trong thành có một số lời đồn, nói trưởng lão nào đó đi lại rất thân thiết với Thiên Cung, ta sợ sẽ có bất trắc gì đó.”

” Ta biết là ai rồi!” Băng Vi hừ một tiếng: “Khẳng định là ả đó! Ả ta đoạn thời gian trước rời Băng Đế thành, chắc chính là tới Thiên Cung, ả vẫn muốn thay thế được nghĩa mẫu, trở thành thành chủ, mưu đồ lâu như vậy, khẳng định không kiềm chế được.”

” Lời này không cho phép nói ra!” Băng Sắc lườm nàng ta một cái: “Ngay cả nghĩa mẫu cũng không dám nói như vậy, ngươi đừng nói huyền thuyên, nếu để nàng ta nghe thấy, cho dù là nghĩa mẫu cũng không bảo vệ được ngươi ddaau1 Nhớ rõ, cho dù là có bất mãn thì cũng phải giấu trong lòng, đừng có nói ra ngoài!”

” Nơi này không có ai, ngươi khẩn trương như vậy làm gì.” Băng Vi chẳng hề để ý: “Ả đó muốn làm thành chủ tới phát điên rồi, không ngờ muốn mượn dùng lực lượng của Thiên Cung, đúng là vô liêm sỉ.”

“Đừng có gọi là ả, bất kể nói như thế nào thì nàng ta cũng là trưởng bối.” Băng Sắc bắt đắc dĩ: “Nha đầu người chính là không biết giữ mồm giữ miệng, nên mới luôn đắc tội với người ta, lần này nếu không phải bị nắm thóp trên ngôn từ thì chúng ta sao lại bị an bài tới đây ngắt Hàn Tâm thảo.”

” Tỷ tỷ, xin lỗi, hại ngươi phải cùng ta tới đây.” Băng Vi cúi đầu, áy náy nói.

” Hai tỷ muội thì đừng nói những lời này, ngươi lần sau chú ý một chút là được.” Băng Sắc trầm ngâm một chút: “Người giáp mặt chống đối nàng ta, với tính cách thù dai của nàng ta, khẳng định sẽ tìm người gây phiền toái, nàng ta không tiện động thủ ở Băng Đế thành, mà tin tức chúng ta tới đây nàng ta lại biết, ta sợ nàng ta sẽ an bài người đến đối phó chúng ta, hay là cẩn thận, đừng để bị nàng ta tìm người lạng lẹ thu thập.”

” Nghĩa mẫu còn ở trong thành, nàng ta dám ư?”

” Nàng ta ngay cả nghĩa mẫu cũng muốn thay thế, thì có gì mà không dám? Ài, nha đầu người quá ngây thơ rồi, trong thành hiện tại rất phức tạp, nghĩa mẫu bảo chúng ta tới đây cũng là hy vọng chúng ta tạm thời tránh đầu sóng ngọn gió, đáng tiếc tin tức chúng ta tới đây không biết bị ai tiết lộ, bên cạnh nghĩa mẫu chắc có người của nàng ta.”

“A, vậy phải làm sao?”

“Không quản nhiều như vậy được, bảo vệ tốt bản thân chúng ta cũng chính là giúp nghĩa mẫu.”

494. Chương 493: Thu Hồi

Trong Băng thiên tuyết địa, Thạch Nham yên lặng chờ Huyền Băng Hàn Diễm về.

Một đôi hoa tỷ muội đó sau khi ngắt Hàn Tâm thảo thì đã ly khai rất lâu rồi, hai nàng trên đường thật cẩn thận, tựa hồ đang đề phòng nguy cơ đột phát.

Thạch Nham cũng không quan tâm, cũng không có hứng thú quan tâm tới chuyện của hai nàng này.

Đội hai canh giờ, Huyền Băng Hàn Diễm cuối cùng cũng về, hóa thành một đóa hỏa viêm màu trắng bồng bênh trước người hắn, như là có chút nản lòng, hỏa viêm nhảy nhót không còn sinh động.

“Sao thế?”

” Hàn ngọc tuy chắc ngưng luyện ra nhưng lại bị người ta lấy đi rồi, ta ngay cả ta ngay cả một chút cũng không phát hiện.”

Thạch Nham cười cười, biết sẽ là kết quả như vậy.

Khổ hàn chi địa thuộc phạm vi quản hạt của Băng Đế thành, tài nguyên tu luyện Băng Đế thành chừng quản vốn đã không nhiều lắm, khẳng định sẽ sớm lấy đi tất cả tài liệu có thể thu hoạch được trong khu vực này, Hàn ngọc tuy mà Huyền Băng Hàn Diễm nói cực kỳ trân quý, đối với võ giả tu luyện công pháp hệ hàn mà nói thì khẳng định có công hiệu.

Võ giả của Băng Đế thành đại đa số đều tu luyện bí quyết hệ băng, nếu biết trong núi tuyết lạnh vô cùng này ngưng luyện ra Hàn ngọc tủy thì khẳng định sẽ không bỏ qua.

” Không có thì thôi, đừng buồn, ngày tháng còn dài, nói không chừng trong hành trình về vẫn có khả năng lấy được.”

Trần an Huyền Băng Hàn Diễm một phen rồi hấn bảo Huyền Băng Hàn Diễm chui vào tr Huyết Văn Giới.

Huyền Băng Hàn Diễm chui vào giới chỉ, dần dần yên lặng.

Nhìn tuyết bay đầy trời, Thạch Nham cũng không ở lại, lướt qua núi tuyết lạnh vô cùng rồi tiếp tục bay về phía Băng Đế thành.

Một ngày sau.

trên một tòa núi tuyết thấp bé khác, hấn đột nhiên ngừng lại, cau mày nhìn động tĩnh phía trước.

Một đôi hoa tỷ muội đỏ gập phiến toái rồi.

Bảy tên võ giả mặc phục sức của Thiên Cung đang tiến hành vây giết hoa tỷ muội, tư thế phải đuổi tận giết tuyệt hoa tỷ muội đó.

Cách xa năm trăm thước, hấn ngưng thần nhìn, rồi nhẹ giọng kinh hô, lộ ra nụ cười quái dị.

Thế giới nhỏ thật.

Võ giả Thiên Cung đang Vây công một đôi hoa tỷ muội đó, trên đầu ngón tay bắn ra từng dòng kim tơ tằm, rõ ràng chính là người của Thiên Cung Ninh gia.

Khác với những thế lực mới nổi của Thần Châu đại địa như Chiến Minh, Thiên Cung có lịch sử lâu đời, cấu thành từ mấy gia tộc cổ xưa, Ninh gia chính là một trong số đó, am hiểu nuôi dưỡng các loại sâu kỳ dị, Phệ Kim Tằm cũng là một loại trong đó.

Khi ở ám từ vụ chướng hấn đụng phải Ninh Trạch đến từ gia tộc này, Phệ Kim Tằm trong Huyết Văn Giới của hấn cũng thuộc về gia tộc này.

Thiên Cung Ninh gia.

Bí pháp Kim tơ tằm được thúc dục, từng đạo tơ vàng lóng lánh kim quang nhảy múa như linh xà màu vàng kim, vây quanh hoa tỷ muội đó, dần dần thu hẹp không gian, dựa theo xu thế này, không bao lâu sau một đôi hoa tỷ muội này sẽ bị kim tơ tằm dần dần ép lại cho không có khe hở để chạy.

Tựa hồ cảm nhận được năng lượng ba động của kim tơ tằm, Phệ Kim Tằm trong Huyết Văn Giới đột nhiên từ trong bay ra.

Phệ Kim Tằm này vốn là yêu thú yêu thú cấp bảy, nhưng sau khi cắn nuốt bốn giọt bất tử chi huyết, Phệ Kim Tằm này đã to hơn vài phần, ánh sáng trên kim giáp cũng sáng ngời, tựa hồ không bao lâu nữa sẽ có thể tiến thêm một bước, bước vào phạm trù yên thú cấp tám.

Yêu thú loại sâu tiến hóa cực kỳ khó khăn, nhưng mà một khi tiến hóa rồi thì lực lượng cũng sẽ tăng trưởng trên diện rộng.

Nói như vậy, ở lĩnh vực yêu thú, yêu thú thể tích càng nhỏ thì sau khi tiến giai năng lượng tăng trưởng cũng sẽ càng thêm rõ ràng, thí dụ như yêu trùng chỉ vương, đều là yêu thú cấp tám, nó so với yêu thú bình thường thể tích cực đại thì còn khó chơi hơn, hành động nhanh hơn, lực lượng ngưng tụ thành điểm, hơn nữa thường thường có năng lực phụ gia độc đáo.

Phệ Kim Tằm nếu tiến thêm một bước, đạt tới lĩnh vực yên thú cấp tám tất nhiên cũng có thể mở ra năng lực trời sinh nào đó, giống như vũ hồn của võ giả vậy, cực kỳ huyền diệu.

Phệ Kim Tằm vừa ra, võ giả của Ninh gia đang vây công Băng Sắc, Băng Vi lập tức cảm ứng được, đều quay đầu ngạc nhiên nhìn về phía Thạch Nham.

“Số bốn!”

Một võ giả của Ninh gia đột nhiên kinh hô, vẻ mặt kích động.

” Thật sự là số bốn ư!”

Các võ giả của Ninh gia hét lên, không ngờ tạm thời buông tha cho hoa tử muội, liều lĩnh lao về phía Thạch Nham.

Thạch Nham nhíu mày, nhìn thoáng qua Phệ Kim Tầm, âm thầm truyền ra thần thức: “Sao lại thế này?”

” Tơ vàng mà Bọn họ phóng xuất ra chính là đến từ cơ thể của ta, ta muốn thu hồi.” Phệ Kim Tầm truyền tin: “Những tơ vàng này được hút ra từ thân thể ta, thuộc về một bộ phận của thân thể ta, sau khi trở về cơ thể của ta thì ta sẽ gia tăng được một bộ phận lực lượng, ta muốn đoạt lại!”

Thạch Nham kinh ngạc.

Không đợi hắn hạ mệnh lệnh, Phệ Kim Tầm đột nhiên bay ra, cả người kim quang đại thịnh, phóng xuất ra từng vầng kim quang như gợn nước, ba động thuộc tính kim bắn về phía bảy tên võ giả của Ninh gia.

” Nghiệt súc! Ngươi dám!”

Võ giả của Ninh gia đi đầu mặt đầy râu, tu vi thiên vị đỉnh phong, hừ lạnh một tiếng rồi trong lòng bàn tay đột nhiên có thêm một cái chuông nho nhỏ, kim quang trong con ngươi hắn chợt lóe rồi biến mất, một cổ dị lực rót vào chuông trong tay, chuông đó lập tức lắc lư phát ra âm ba kỳ dị.

Phệ Kim Tầm lắc lư, phát ra tiếng thét chói tai, tựa hồ bị âm ba này ảnh hưởng.

Chuông đó vốn là một loại bí bảo để khống chế Phệ Kim Tầm, Ninh gia trong nuôi dưỡng và bồi dưỡng Phệ Kim Tầm có kinh nghiệm rất lớn, biết Phệ Kim Tầm e ngại dạng âm ba gì, âm ba vang lên trong chuông hoàn toàn chính là khắc tinh của Phệ Kim Tầm, có thể khiến cho linh hồn chưa hoàn thiện của Phệ Kim Tầm chấn động bất an, từ đó yếu đi, rồi thành thật quy thuận.

” Chủ nhân.”

Phệ Kim Tầm truyền ra linh hồn tàn phế mỏng manh, tìm kiếm sự trợ giúp của hắn.

:hây!”

Thạch Nham ngưng luyện lực lượng, quát lớn một tiếng về phía tên võ giả cầm đầu của Ninh gia, tiếng gầm như sóng thần, một đường cuồng tiến, khiến tiếng động của chuông lập tức gãy đứt.

Kim quang của Phệ Kim Tầm lại đại thịnh, từng vầng kim quang khuếch tán, khiến võ giả của Ninh gia ai nấy như lâm đại địch, đều tránh né.

Kim quang của Phệ Kim Tầm giống như kiếm quang mà lực lượng của võ giả ngưng luyện, cực kỳ sắc bén. Một khi bị đánh trúng thì tất nhiên sẽ xuyên thấu nhục thân.

Võ giả của Ninh gia trong lòng biết rõ, nên khi kim quang khuếch tán thì đều tránh né, rất sợ bị kim quang đánh trúng.

” Giết tiểu tử đó!”

Võ giả Cầm đầu của Ninh gia vừa liên tục lắc chuông vừa chỉ vào Thạch Nham rồi quát.

Sáu gã võ giả thiên vị cảnh Còn lại nghe tiếng mà động, vẽ ra nửa vòng tròn bao vây lấy Thạch Nham.

Sáu gã võ giả thiên vị cảnh, trong đó có ba gã ở thiên vị tam trọng thiên, ba người còn lại thì thiên vị nhị trọng thiên, vừa động đã như sáu đạo điện quang trong thời gian ngắn lao về phía trước người Thạch Nham, chuẩn bị một kích trăm sát Thạch Nham.

” Băng lăng hàn thứ!”

Thanh âm lạnh như băng của Băng Sắc vang lên rất đúng lúc, một cổ hàn lực băng sương đột nhiên thẩm thấu tới.

trong bông tuyết trước người Thạch Nham, từng khối băng cực đại bị lực lượng hàn khí thẩm thấu, nứt ra, hình thành những băng lăng to như cánh theo, bên trong tỏa ra hàn khí, như kiếm sắc bén từ sau lưng hung hăng đâm về phía sáu gã võ giả thiên vị cảnh đang lao về phía Thạch Nham.

” Hàn băng kính!”

Băng Vi khẽ kêu, đôi tay trắng nõn cắm xuống đất.

Vô số bông tuyết ngưng luyện lại, trong nháy mắt đã hình thành hai con tuyết, trông rất sống động, uy vũ hung mãnh, đồng thời lao về phía võ giả mặt đầy râu của Ninh gia.

Hai tỷ muội nhìn ra cơ hội, biết Thạch Nham nếu chết thì tiếp theo sẽ tới lượt họ, cho nên không chút do dự xuất thủ.

Đều đều tu luyện công pháp hệ hàn, ở nơi băng sương dày đặc thì thực lực của bản thân được tăng cường, đột nhiên xuất thủ như vậy cũng lập tức khiến áp lực của Thạch Nham giảm bớt rất lớn.

Sáu gã võ giả đang sát Thạch Nham không thể không tách ra ba người, quay đầu lại ứng phó với Băng lăng hàn thứ đang bay twois, chỉ còn ba người hạ sát thủ với Thạch Nham.

” Thiên hạt độc chương!”

Ba gã võ giả Ninh gia lao về phía hắn đều huy động cổ tay áo, đang trận gió mãnh liệt, khí độc màu xanh lục gào thét ủa ra, khí độc trong không trung cô đọng thành hình tượng bò cạp độc, vẩy cái đuôi bò cạp, trong mùi tanh hôi gay mũi lao về phía hắn.

Bò cạp độc do Khí độc ngưng luyện ra có độc khí ăn mòn, vừa tới gần, không khí cũng rung động, trong hơi nước nhỏ ra những chất lỏng màu xanh lục.

Thạch Nham vẻ mặt không thay đổi, ánh mắt dần dần lạnh lẽo, khẽ động, ô quang thuần liền được tể ra.

Tay trái nâng hờ, vũ động giữa không trung, chỉ thấy vô số chương ẩn từ trên ô quang thuần bắn ra, giống như yêu ma chụp xuống bò cạp độc do độc khí ngưng luyện thành, phân liệt vô số bò cạp độc, như là một tấm vải bị rách toang, bắn ra khắp nơi.

Thiên thủ biến!

Đây là vũ kỹ hắn ngộ được từ Huyền Băng Hàn Diễm, giống như Đật Điện biến và Ảo ảnh biến, là biến hóa vận dụng tinh nguyên, một khi thi triển ra thì như có cả ngàn cánh tay hiện lên, cùng nhau phát lực, có thể trong thời gian ngắn hình thành nơi vận vạo lực lượng cực lớn, lực lượng càng mạnh thì trình độ vận vạo càng đáng sợ.

Bò cạp độc do khói độc ngưng luyện thành vừa bị phân tán, dưới tình huống không thúc dục lực tiêu cực, hắn đột nhiên lao ra, trong hư không truyền đến một tiếng nổ vang, như điện hỏa đánh thẳng về phía trước, hướng tới một tên võ giả thiên vị nhị trọng thiên.

” Muốn chết!”

Võ giả đó lạnh lùng cười, không chút sợ hãi, xương cốt cả người rung động, như là một con bò cạp độc, cả người vận vạo, mười ngón như trảo, từng đợt từng đợt chương khí màu xanh lục như con giun trào ra, khí tức âm lãnh ủa vào mặt, bao bọc Thạch Nham.

Thạch Nham vẻ mặt bất động, quyền cước bất động, thân thể như đạn pháo bắn ra.

“Rắc rắc!”

Mười ngón tay của người đó chụp lên đầu Thạch Nham, nhưng không chịu nổi cự lực như vậy, khớp xương đột nhiên bạo toái.

Ngay sau đó, Thạch Nham húc đầu vào ngực hắn, giống như núi sập, lực lượng cả vạn quân.

“Ầm!”

Người đó cả người bạo toái, xương cốt toàn thân gãy nát, khớp xương lòi ra khỏi cơ thể, trông rất thê thảm.

Hắn đã xem nhẹ sự cường hãn của nhục thân Thạch Nham, sau khi thạch hóa vũ hồn biến dị, trọng lực của nhục thân Thạch Nham quả thực có thể so với một tòa núi nhỏ, toàn lực trùng kích sẽ sinh ra sức nổ, căn bản không phải hắn có thể tưởng tượng được, cho nên mới rơi vào kết cục chết thảm như vậy.

495. Chương 494: Phốt Lờ

” Bang bang!”

Hai gã võ giả của Ninh gia sử ra hết lực lượng toàn thân, dùng Thiên hạt pháp quyết, chứng định đủ loại ý cảnh công kích của bò cạp độc, nhất nhất đánh lên người Thạch Nham.

Nhưng mà, dưới sự công kích toàn lực, Thạch Nham vẫn bình yên vô sự, bỗng bênh giữa không trung, không ngờ đáng chừng chừng bất động, như núi non, tạo cho người ta một loại cảm giác bất lực không thể lay động.

Thạch Nham giết một người trước rồi dừng tại chỗ, không vội vàng động thủ, mặc cho hai người đó công kích.

Hắn chính là muốn xem thạch hóa vũ hồn biến dị này hắn có thể thừa nhận oanh kích bao lớn, muốn xem cực hạn tới đâu.

Lực lượng trùng kích của hai người đó nhập thể, lực lượng kỳ dị trong cơ nhục của hắn sẽ sinh động dị thường, tự nhiên hình thành phòng ngự lực trùng kích, triệt tiêu công kích của hai người đó.

Hai người đó đều là võ giả thiên vị nhị trọng thiên chi cảnh, đáng tiếc, dùng hết toàn lực cũng không thể khiến hắn bị thương một chút nào.

Võ giả cảnh giới ngang nhau, xem ra rất khó hình thành uy hiếp đối với hắn, năng lượng trong cơ nhục đủ để thừa nhận oanh kích toàn lực của hai người, không có một chút cảm giác lực lượng không đủ nào.

Đội năm giây, trên người ít nhất bị oanh kích bảy mươi lần, Thạch Nham vẫn bất động.

” Mẹ nó!”

Hai người đó kêu lên quái dị, vẻ mặt dữ tợn nhưng trong lòng thì phát run.

Đều là thiên vị nhị trọng thiên, Thạch Nham đứng bất động tùy ý để bọn họ oanh tạc, không hề chống đỡ, này khiến hai người sợ hãi, càng lúc càng bất an.

Ba gã võ giả cảnh giới cao hơn một chút thì đang đối chiến với tỷ muội Băng Sắc, Băng Vi, giành thời gian liếc Thạch Nham, mặt đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, âm thầm kinh hãi, không biết Thạch Nham là quái vật nơi nào.

“Vô nghĩa.”

Lắc đầu, Thạch Nham tuyên án hai người tử vong.

Tử ấn đánh ra.

Bảy thủ ấn hợp nhất, một cỗ ý cảnh tử vong tối tuyệt vọng từ trong tử ấn ủa ra, trong nháy mắt đã ảnh hưởng tới tâm cảnh của hai người, khiến tâm thần của hai người kinh hãi, lực lượng khó mà bộc phát ra được.

Như là một thanh lợi kiếm vô kiên bất tòng, Thạch Nham hung hăng tới trước hai người, sau tử ấn thì thoải mái thu gặt tính mạng của hai người.

Hắn có ưu thế thiên nhiên.

Nhục thân yếu hơn, hai người này đã chú định phải chết, không có gì bất ngờ, sau tử ấn, hai người đã bị ý cảnh ảnh hưởng không thể tổ chức công kích hữu hiệu, sau khi bị loại cuồng nhân cận chiến như Thạch Nham áp sát thì bọn họ căn bản không có sức hoàn thủ.

“Bóp bóp!”

Xương cốt của Hai người vỡ nát, ngũ tạng lục phủ cũng bị Thạch Nham oanh kích thành mảnh nhỏ.

Hai sợi tơ ánh vàng rực rỡ từ trong cơ thể của hai người này bay ra, bị Phệ Kim Tầm nuốt vào.

Thạch Nham nhíu mày, đảo mắt nhìn về phía tên đầu lĩnh đang lắc chuông, quát lớn một tiếng, tiếng gầm như sóng thần áp chế toàn diện âm ba của chuông.

Phệ Kim Tầm bạo động.

Như một đạo kim quang, nó trực tiếp bắn tới ngực người kia, mười đạo tơ vàng như xúc tua bắn ra, bao vây người đó.

Từng khối tơ vàng cắt tới, thân thể người đó bị lăng trì, tử trạng cũng cực kỳ thê thảm.

Ba gã võ giả của Ninh gia đang giao chiến với Băng Sắc, Băng Vi vừa nhìn thấy biến cố như vậy thì đều kinh hãi hét lên, cũng không dám lưu lại nữa, liền linh bỏ chạy.

Phệ Kim Tầm trình ra một ánh sáng màu vàng kim, đuổi theo ba người, trong ánh sáng rực rỡ, ba gã võ giả Thiên Cung Ninh gia đều khó thoát khỏi một kiếp này, bị tơ vàng lăng trì, tơ vàng trong cơ thể vốn thuộc về Phệ Kim Tầm cũng bị nó thu hồi.

Bảy tên võ giả thiên vị cảnh, một thân tinh khí lặng lẽ bay ra, nhất nhất bắn vào trong huyết khiếu của hắn.

Chiến đấu đã dừng.

Mặt đất toàn là những mảnh thịt vụn.

Hai tỷ muội Băng Sắc, Băng Vi mặt trắng bệch, hai nàng nhìn cảnh tượng huyết tinh dưới mặt đất, ngửi mùi máu, lông mi dài giật giật, vẻ mặt chán ghét, đặt chân xuống cho không dính máu, từ xa vẫy tay với Thạch Nham.

Phệ Kim Tầm sau khi thu hồi tơ vàng thuộc về nó thì rất ngoan ngoãn trở về Huyết Văn Giới, ăn dần tàn hồn của người chết trong tơ vàng, giữ lại sự thuần túy của tơ vàng.

Thạch Nham yên lặng cảm ứng một chút, phát hiện một thân tinh khí của bảy tên võ giả thiên vị cảnh này ở trong huyết khiếu đã bị vũ hồn thần bí chậm rãi tinh lọc, tình tự tiêu cực giống như nằm trong phạm vi hắn có thể chịu được, cũng sẽ không để hắn rơi vào hoàn cảnh phát cuồng, trong bất tri bất giác, vũ hồn thần bí tựa hồ cũng có đột phá, tinh khí có thể cất chứa trở nên càng lúc càng nhiều hơn.

Nhận thấy không có phiền toái, hắn mới cười cười đi tới bên cạnh hai tỷ muội, lạnh lùng nói: “Xưng hô thế nào?”

” Băng Sắc.”

” Băng Vi.”

” Rất cao hứng được làm quen với hai người.” Cười cười, Thạch Nham nói: “Những người đó vì sao phải đuổi giết các người?”

Hai nàng trầm mặc, không trả lời.

Gật đầu, Thạch Nham rất thức thời: “Minh bạch rồi, sau này còn gặp lại.” Nói xong thì hắn chuẩn bị ly khai.

” Chờ một chút.” Băng Sắc vội vàng cản lại.

” Có việc gì?” Nhíu mày, vẻ mặt đậm đặc nhìn về phía nàng ta, Thạch Nham nói: “Người và ta không quen nhau, ta xuất thủ đối phó người của Thiên Cung cũng không phải là bởi vì các người, các người không cần cảm kích ta. Trừ việc đó ra, chúng ta cũng không hề có quan hệ gì, tựa hồ cũng không có gì để nói, vậy các người muốn nói gì?” Giết người của Ninh gia không phải là muốn anh hùng cứu mỹ nhân, chỉ vì Phệ Kim Tầm cần thu hồi một phần lực lượng thuộc về nó mà thôi.

Hắn cũng không cảm thấy hai nàng này sẽ cảm động đến rơi nước mắt đối với hắn, chỉ coi như là một khúc nhạc đệm nho nhỏ.

” Bất kể ngươi là có tâm hay là vô tình thì ngươi cũng đã cứu chúng ta.” Băng Sắc mắt sáng ngời, nhìn hần: “Ngươi chắc sẽ phải đi qua Băng Đế thành chứ? Nếu không chê thì hai tỷ muội chúng ta có thể tận tình địa chủ, ở Băng Đế thành chiêu đãi ngươi một phen, không biết có nể mặt không?”

” Không cần.” Lắc đầu, Thạch Nham vẻ mặt đạm mạc: “Ta quả thực sẽ đi qua Băng Đế thành, nhưng sẽ không ở lại mà đi qua ngay, không cần làm phiền các ngươi.”

” Ngươi, ngươi sao có tính tình thối tha vậy hả, tỷ tỷ của ta chưa bao giờ mời nam nhân, ngươi cũng quá không nể mặt rồi.” Băng Vi hô lên, như muốn đòi lại công đạo cho tỷ tỷ: “Ngươi tuy rằng cứu chúng ta, mà cũng không thể vênh váo tự đắc như vậy được, chúng ta nợ ngươi, vào thành chúng ta sẽ trả?”

Thạch Nham ngạc nhiên: “Ta có vênh váo tự đắc sao?”

” Có.”

” Tùy ngươi nói thế nào cũng được.” Thạch Nham bật cười, không muốn nói gì thêm với hai nàng nữa, quay đầu bước đi.

Hạ Tâm Nghiên lúc này còn bị Niết bàn giam cầm, không biết lúc nào thì bị chiếm đoạt linh hồn, có nguy cơ này, hần cũng không muốn lãng phí thời gian trên lộ trình, chỉ muốn sớm một chút tới Quang Minh thần giáo, mượn dùng lực lượng của Quang Minh thần giáo cò kè mặc cả với Niết bàn, hy vọng có thể sớm làm ngày đưa Hạ Tâm Nghiên về.

” Chờ một chút.” Tỷ tỷ Băng Sắc lại lên tiếng cản.

Thạch Nham vẻ mặt không kiên nhẫn: “Còn chuyện gì nữa?”

” Chúng ta gặp phải chút phiền toái. Trên đường về khả năng không được an toàn, nhưng mà tới Băng Đế thành sẽ không sao, vậy ngươi có thể đi cùng ta không?” Lần này mặt Băng Sắc có chút ảm đạm, đã không còn vẻ lãnh đạm trước kia nữa, mà lộ ra vẻ sắc, nàng ta tựa hồ không hay cầu người ta, nói ra những lời này đối với nàng ta tựa hồ rất khó khăn.

” Tỷ tỷ!” Băng Vi hô lên: “Đừng cầu hần? Bấy người đó đều đã chết rồi, chúng ta chắc an toàn mà.”

Băng Sắc lắc đầu: “Không dễ dàng như vậy đâu, Ninh gia tai mất nhiều, ở phụ cận Băng Đế thành khẳng định không chỉ có bảy tên cao thủ này, chưa vào được trong thành thì chúng ta thủy chung không an toàn.”

” Ngươi đây là đang cầu ta à?” Thạch Nham chép miệng, hắc hắc mỉm cười:

“Coi như là vậy đi.” Băng Sắc cắn răng, mặt nhăn nhó, muốn nói lại thôi, vẻ lãnh ngạo trước đó đã không còn.

” Ta có được gì không?”

“Ngươi.. Ngươi muốn cái gì?” Băng Sắc lộ ra vẻ hoảng hốt: “Ta thấy ngươi lúc trước tựa hồ có ý với Hàn Tâm thảo, ngươi nếu đi cùng chúng ta về thành, ta có thể cho ngươi năm cây Hàn Tâm thảo, thế nào?”

” Không có hứng thú.” Thạch Nham lắc đầu quyết đoán, hần không phải là tu luyện công pháp hệ hàn, Hàn Tâm thảo này đối với hần không có sức hấp dẫn.

” Vậy ngươi muốn cái gì?” Băng Sắc ánh mắt bối rối, sắc mặt tuy rằng không đổi, nhưng ngữ khí đã không còn trấn định.

Thạch Nham cau mày, vuốt cằm, ánh mắt đi lại trên người hai nàng một vòng, bỗng nhiên bật cười.

” Quên đi, không giúp thì thôi, ngươi đi đi.” Băng Sắc biến sắc, thái độ lập tức gắt gỏng/

” Tiện nam nhân!” Băng Vi nhỏ giọng mắng thầm, hung hăng trừng mắt lườm hần, vẻ mặt phòng bị, băng hàn chi lực trên người lặng lẽ ngưng tụ, đã chuẩn bị xuất thủ.

” Các ngươi có Hàn ngọc tủy không?” Lời vừa nói ra, hai tỷ muội hoa dung thất sắc, khí thân thể mềm mại run bắn lên, nhìn về phía hần, tức giận mủi phần.

” Cho dù là công phu sư tử ngoạm thì cũng không nên to như vậy chứ?” Băng Vi vẻ mặt khinh thường: “Hừ, ngươi có biết Hàn ngọc tủy đối với Băng Đế thành chúng ta có nghĩa là gì hay không? Ngươi đúng là dsam

ngẫm, ngay cả Hàn ngọc tử cũng dám nhắc tới? Đừng nói chúng ta không có, cho dù là có thì chết cũng sẽ không cho người!”

” Hàn ngọc tử đó so với tính mạng của hai người các người thì còn quý trọng hơn ư?” Thạch Nham kinh ngạc

“Nói thừa!” Bằng Vi không chút khách khí: “Hàn ngọc tử là chỉ bảo tu luyện công pháp hệ hàn của chúng ta, tính mạng của hai chúng ta cộng lại cũng không bằng một giọt Hàn ngọc tử! Thật đúng là không có kiến thức, cái gì cũng không hiểu mà dám mở miệng nói lung tung, xe ra người đứng là từ bên Vô Tận hải tới thật.”

Bằng Sắc nhìn về phía hắn như nhìn quái vật, tựa hồ cảm thấy yêu cầu này của hắn rất nực cười.

” Quên đi.” Lắc đầu, Thạch Nham tiêu sái quay đầu bỏ đi.

“hắn không đi với chúng ta, nhưng chúng ta có thể đi theo hắn mà, hắn tuy rằng man lực kinh người, nhưng tốc độ bay cũng không nhanh lắm, hắn không bỏ chúng ta lại được đâu.” Bằng Vi nở nụ cười giảo hoạt, hì hì nói, cũng không chờ tỷ tỷ của nàng ta lên tiếng, đã giống như một con tuyết hồ bay lên, đi theo phía sau Thạch Nham.

Bằng Sắc chỉ sững sốt một chút thì nàng ta đã bay ra được cả cây số rồi, bắt đầu dĩ, Bằng Sắc cũng chỉ có thể đuổi theo, trong lòng nghĩ, cảm thấy biện pháp này tựa hồ cũng không tồi.

Nàng ta cũng nhìn ra, Thạch Nham tuy rằng rất lạnh lùng, nhưng không phải là người lật thủ tồi hoa, cảnh giới không cao nhưng một thân man lực không biết tu luyện bí pháp gì, nhục thân quả thực có thể như cương, đồng cấp võ giả đồng cấp oanh kích, có một tên gia hỏa quái dị như vậy bên cạnh, nếu thực sự gặp phải người tới phục kích, nói không chừng còn có thể mượn dùng lực lượng của hắn để đào thoát.

Bằng Sắc nghĩ nghĩ, cũng đồng ý với cách làm của muội muội, mặc dù có chút vô lại, nhưng để bảo toàn tính mạng, cũng không thể không vói sỉ một chút.

496. Chương 495: Băng Đế Thành

Thạch Nham biết Bằng Sắc, Bằng Vi đi theo phía sau, có điều hắn không để ý, cũng lười chẳng muốn quan tâm.

Hắn vẫn không nhanh không chậm bay trên núi tuyết kéo dài của Khổ hàn chi địa, sau ba ngày, để lại từng tòa núi tuyết ở phía sau, ở phía trước đã hiện ra một tòa băng nham đại thành hùng vĩ.

Thành trì đó toàn bộ dùng băng cứng xây thành, phủ phủ thần công, nguy nga đồ sộ, dưới ánh nắng toàn bộ thành thị chiếu ra băng quang chói lọi, như là thành thủy tinh, như mộng như ảo, khiến cho người ta lóa mắt.

Băng Đế thành, một trong bảy tòa thành của Chiến Minh.

Khi Tới gần Băng Đế thành, hắn rõ ràng phát hiện võ giả hoạt động chung quanh tăng nhiều, không hề thiếu võ giả niết bàn, thiên vị cảnh đi lại ở ngoài thành, rất nhiều võ giả cười yêu thú tuyết, hoặc là ngồi trên công cụ phi hành do hàn băng chế thành, bên trong khảm nguyên thạch, yêu tinh để cung cấp năng lượng vận hành.

Thần thức mở ra, cảm ứng ở ngoài thành một chút, hắn phát hiện trong tường thành băng nham của Băng Đế thành ẩn chứa băng hàn chi khí kỳ dị, băng hàn chi khí này hình thành một loại tấm chắn hàn khí, khiến cho Băng Đế thành hàn khí lãnh, giữa không trung có hàn khí mệnh mệnh lơ lửng không tiêu tan.

Một Băng Đế thành To như vậy được hàn khí trong tường băng vây quanh, khiến cho nhiệt độ trong thành so với núi tuyết thì cũng không cao hơn bao nhiêu.

Không phải võ giả tu luyện công pháp thuộc tính hàn, nếu tiến vào Băng Đế thành, sẽ cảm thấy không thích ứng, cả người không thoải mái.

Võ giả Chuyên tu lực lượng hệ viêm đến Băng Đế thành là khó chịu nhất, ở lại quá lâu thì thậm chí sẽ làm công pháp trì trệ không tiến, cảnh giới cũng không thể đột phá.

Hai tỷ muội Băng Sắc, Băng Vi vừa nhìn thấy Băng Đế thành thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, thần kinh vẫn luôn căng thẳng được thả lỏng.

Hai tỷ muội nhìn nhau một cái rồi tốc độ vốn đang chậm rãi đột nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Rất nhanh, hai người tới trước người Thạch Nham, tỷ tỷ Băng Sắc nhíu mày nhìn hắn rồi mới nói: “Sắp vào thành rồi, nếu không chê thì ta có thể làm chủ nhà, dẫn ngươi đi du lãm cảnh đẹp trong thành, sao hả?”

” Không cần, ta rất nhanh sẽ đi qua tòa thành này, không ở lại lâu.” Thạch Nham cự tuyệt, vẻ mặt lãnh đạm, gạt đầu với nàng ta rồi tăng tốc độ bay tới cửa thành.

“Không biết điều.” Băng Vi hừ một tiếng, thở phì phì lườm hắn: “Tỷ tỷ rất ít nói nhiều với người xa lạ, người này rất không thức thời, không ngờ một chút mặt mũi cũng không cho, ta thấy loại quái nhân như hắn cho dù là có chút man lực thì cũng rất khó sống yên ở Thần Châu đại địa của chúng ta.”

” Người này không tầm thường.” Băng Sắc thần sắc ngưng trọng, mắt chiếu ra quang mang kỳ dị: “Nếu hắn

rất cổ quái ư? Người cho rằng hắc thật sự ngốc à? Đầu óc có vấn đề ư?”

” Bất kể hắc là ngốc thật hay ngốc giả thì cũng chỉ là một võ giả thiên vị cảnh, chẳng lẽ đáng để đại tỷ băn khoăn như vậy ư?” Khinh thường lạnh lùng cười: “Đại tỷ, sao ngồi ở vị trí càng cao thì ngược lại càng lúc càng nhất gan sợ phiền phức thế? Cơ hội Ngàn năm một thuở ở ngay trước mặt chẳng lẽ người thực sự định buông tay ư?”

“Ta không chuẩn bị động thủ.” Băng Tình Đồng suy nghĩ một chút rồi đột nhiên lui ra sau một bước, lạnh lùng nói: “Các người nếu muốn ra tay thì ta khuyên phải chờ hắc tỉnh lại, trước tiên quan sát một chút xem có gì dị thường không đã.”

” Đại tỷ cẩn thận quá.” Hàn Thúy cười lạnh: “Ngay cả một võ giả thiên vị cảnh cũng phải để ý như vậy, cũng khó trách chúng ta Băng Đế thành khó trách chúng ta nhiều năm như vậy mà vẫn nằm ở vị trí thấp nhất của Chiến minh thất thành. Ài, đừng trách tiểu muội lắm miệng, người như vậy thì không được đâu, thật sự đã cô phụ lời dặn dò của nghĩa mẫu.”

” Đại tỷ, người thực sự muốn khoanh tay đứng nhìn ư?” Sương Vũ Trúc có chút lo lắng.

” Tứ muội, người cũng đừng quản, chúng ta cứ đứng cạnh nhìn là được rồi.” Băng Tình Đồng nhẹ giọng nói, trong mắt đẹp hiện lên một đạo ánh sáng kỳ dị.

Sương Vũ Trúc cũng sốt một chút rồi bỗng nhiên trấn định, gật đầu nghe theo, không nói gì nữa.

Nàng ta biết Băng Tình Đồng không phải người ngu dốt, mỗi khi tới mắt đẹp của Băng Tình Đồng hiện lên quang mang kỳ dị này thì có nghĩa là nàng ta đã có phát hiện, có tính kế khác, trong lòng hắc là có sách lược chu toàn.

” Tam muội, người và ta liên thủ, cùng thu phục Huyền Băng Hàn Diễm nhé.” Hàn Thúy nhìn về phía Lãnh Đan Thanh.

” Tiểu muội nghe nhị tỷ.” Lãnh Đan Thanh mỉm cười.

Hai mỹ phụ trao đổi ánh mắt rồi nhấc chân, cẩn thận tới gần Huyền Băng Hàn Diễm, lực lượng trên người dần dần ngưng tụ lại.

Nhưng vào lúc này, mây Thạch Nham giật giật, lộ ra dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Huyền Băng Hàn Diễm đột nhiên phóng xuất ra một đạo hàn khí tinh thuần, trong nháy mắt đã rót vào người Thạch Nham, trực tiếp nhảy vào sâu trong thức hải của hắc.

Thạch Nham vẫn đang mê man dưới sự thẩm thấu của một cỗ hàn khí này phút chốc ngồi dậy, lạnh lùng nhìn mỹ phụ đang bước tới, vẻ mặt lãnh khốc.

499. Chương 498: Cùng Nhau Tính Toán Hoàn Mỹ

Vừa tỉnh dậy, Thạch Nham liền phát hiện gân mạch trong cơ thể dưới tác dụng của bất tử võ hồn đã liên lại, thương thế khôi phục bảy tám phần.

Dị lực thần bí ẩn chứa trong cơ nhục mặc dù trong sân trọng lực lúc trước đã hao gần như hết, nhưng vô số thớ thịt trải qua phiên tiêu hao này tựa hồ có biến hóa, mỗi một thớ thịt đều như là rộng ra, có thể cất chứa lượng thần bí nhiều hơn.

Chỉ cần hắc lần sau trong chiến đấu tiếp tục hấp thu tinh khí, thông qua thần bí chuyển hóa, nếu không có gì bất ngờ thì sẽ khiến cơ nhục một lần nữa đạt được man lực này, hơn nữa khẳng định có tăng trưởng ổn định.

Như vậy cho thấy, hắc lần này tu luyện trong phòng trọng lực xem như đã đạt được mục tiêu mong muốn.

Quan trọng nhất là hắc biết một loại phương pháp có thể ổn định đề thăng lực lượng cơ nhục, dựa vào phòng trọng lực, thông qua tiêu hao cạn kiệt, phá rồi sau đó lập lại.

Mở mắt ra, chậm rãi từ dưới đất đứng lên, lạnh lùng nhìn bốn mỹ phụ đột nhiên xuất hiện, yên lặng quan sát một chút rồi trong lòng hiểu rõ.

Trên người Bốn mỹ phụ đều toát ra khí tức lạnh lẽo, hiển nhiên đều tu luyện công pháp thuộc tính hàn.

Bốn nữ nhân này chắc nhất mạch tương thừa, khí tức, cảnh giới trên người đều không khác biệt lắm, nếu không có gì bất ngờ thì khẳng định được một sư phó dạy ra.

Hai mỹ phụ đang chậm rãi đi tới vẻ mặt không thân thiết lắm, trong ngọc thủ trắng thuần từng dòng hàn khí cô đọng, như là băng xà thè lưỡi.

Phòng trọng lực Hai mươi lần đối với loại võ giả Thần cảnh mà nói thì cơ hồ không có ảnh hưởng.

Hai Thông thần nhị trọng thiên, hai Thông thần nhất trọng thiên, đây đã cực hạn của Băng Đế thành rồi.

Là một thành thị thực lực kém cỏi nhất trong Chiến minh thất thành, trình độ võ giả có thể đạt tới độ cao như vậy đã là phi thường đáng sợ rồi, ở Vô Tận hải, trong mười lăm thế lực lớn trừ Tào gia và Vô Hồn điện, Dương gia ra thì không có thế lực nào khác có thể đạt đến mức này.

” Các ngươi muốn làm gì?”

Lạnh lùng nhìn Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh, Thạch Nham cũng không e ngại, nhếch miệng cười hắc hắc, tùy ý liếc Huyền Băng Hàn Diễm một cái rồi lạnh lùng nói: “Vì nó ư?”

Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh mỉm cười gật đầu, không phủ nhận.

” Tiểu huynh đệ, Huyền Băng Hàn Diễm này thuộc về người ư?” Hàn Thúy cười cười, vẻ thâm hàn lúc trước lặng lẽ được che giấu: “Chúng ta thương lượng nhé?”

“Hả?” Thạch Nham cũng không sốt ruột, bình tĩnh cởi quần áo võ giả nhuộm máu trên người xuống, trước mặt bốn mỹ phụ thay đổi một kiện trang phục võ giả màu xanh sạch sẽ: “Nói đến nghe thử đi?”

Khi hần thay quần áo hần dáng người cân xứng to lớn hiện ra, mỗi một khối cơ nhục đều như nước thép trộn bê-tông mà thành, tạo cho người ta một loại cảm giác tràn ngập lực lượng cường hãn.

Băng Tình Đồng, Hàn Thúy bốn người mắt đẹp sáng ngời, trong lòng thầm khen một tiếng, dáng người của tiểu tử này thực sự không tồi, có thể nói là Hoàn mỹ.

Mắt xích dài nhỏ của Lãnh Đan Thanh lại hiện lên một đạo ánh sáng kinh diễm, bật cười: “Tiểu huynh đệ, dáng người không tồi, có hứng thú tới cung điện của tỷ tỷ hay không chơi một chút không? Ha ha, chỗ của tỷ tỷ có rất nhiều mỹ nữ nổi tiếng, có lẽ các ngươi có thể phát sinh gì đó?”

Đây là dụ hoặc trắng trợn.

” Ta không có hứng thú với nữ nhân Bình thường.” Thạch Nham ánh mắt phóng đảng, tràn ngập thâm ý nhìn thân thể thành thực linh lung của Lãnh Đan Thanh, nụ cười nghiền ngẫm: “Ta thích loại mỹ phụ thành thực như ngươi, nếu ngươi nguyện ý tiếp ta trên giường thì ta đồng ý, chứ loại tiểu cô nương ngây ngô thì thôi đi.”

Lãnh Đan Thanh thản nhiên cười, nhẹ nhàng gật đầu, dịu dàng nói: “Được, chúng ta đi nhé? Tỷ tỷ cũng rất thích loại thanh niên có tiềm lực hơn nữa gan lớn như ngươi, chúng ta cùng đi uống rượu nói chuyện, thế nào?”

” Ha ha.” Thạch Nham nhếch miệng cười to, lại nhìn về phía Hàn Thúy: “Không biết cái gọi là thương lượng của ngươi là về phương diện nào?”

” Ngươi tặng cho ta Huyền Băng Hàn Diễm nhé?” Hàn Thúy cũng cười khanh khách, tựa hồ cảm thấy Thạch Nham có chút thú vị, rõ ràng chỉ có tu vi thiên vị cảnh, đối mặt với bốn võ giả Thông Thần cảnh lại không hề sợ hãi, còn thản nhiên nói chuyện, boojd ạng không biết sống chết.

Nàng ta nào biết đâu rằng khi ở Vô Tận hải, Thạch Nham ngay cả võ giả Thông thần tam trọng thiên chỉ cảnh như Nộ Lăng, Ba Tuần, Xích Diễm cũng đã giao thủ, quan hệ với toàn là võ giả Thông Thần cảnh, đối với cường giả cấp bậc này hần đã sớm có sức miễn dịch, lúc này gặp, ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

” Tặng cho người ư?” Thạch Nham bật cười: “Người lấy cái gì để đổi?”

Huyền Băng Hàn Diễm lóe sáng, một cổ hàn khí lạnh lẽo đột nhiên từ trên người nó phóng xuất ra.

Nó có thể nghe hiểu nội dung nói chuyện của mọi người, đối với Thạch Nham lấy nó ra để tiêu khiển, nó rõ ràng có chút bất mãn, dùng phương thức này để biểu đạt sự tức giận của mình.

Thạch Nham truyền tới một dòng thần niệm, trấn an cảm xúc của nó, vẫn cười tủm tỉm nhìn Hàn Thúy

” Người muốn cái gì?” Hàn Thúy cười càng vui hơn, che miệng cười khanh khách không ngừng, mắt lóe sáng, cực kỳ dụ hoặc: “Bí bảo, công pháp, linh đan, nữ nhân, bốn thứ này người có thể tùy tiện chọn lựa, chỉ cần người tặng cho ta Huyền Băng Hàn Diễm cái gì cũng dễ thương lượng.”

Trong Băng Đế thành cơ hồ tất cả võ giả đều biết các nàng, những võ thiên vị cảnh này thấy họ cùng đến thì ai nấy như gặp rắn rết, chỉ lo tránh không kịp. Đột nhiên gặp phải một tên tiểu tử không biết sống chết như vậy, Hàn Thúy lập tức thấy hứng thú, chuẩn bị trêu đùa một phen.

” Ta muốn người.” Thạch Nham nghiêm trang nói.

” Muốn ta ư?” Hàn Thúy cười càng vui hơn: “Người vừa rồi còn nói muốn đi uống rượu với Tam muội, hiện tại lại nói muốn ta, khẩu vị của người cũng không nhỏ. Có điều, người chịu nổi không? ha ha, tiểu huynh đệ thật đúng là còn trẻ, tinh lực tràn đầy.”

” Một thì quá ít, hai cũng chỉ là miễn cưỡng, ba thì tạm được, bốn thì mới tính là hoàn mỹ.”

Thạch Nham cười không ngừng, ánh mắt trần trụi trần trụi nhìn về phía Băng Tình Đồng và Sương Vũ Trúc.

“Ha ha.”

Hàn Thúy cười đến cúi gập cả người, xoay người nhìn về phía Băng Tình Đồng và Sương Vũ Trúc, nét mặt rạng rỡ: “Đại tỷ, tứ muội, tiểu huynh đệ này cũng có ý đồ với các người. Thế nào? Các người thấy hắn có vừa mắt không? Nếu không ngại thì bốn tỷ muội chúng ta cùng nhau hầu hạ hắn nhé? Ta thì không thành vấn đề, Tam muội chắc cũng rất thích, các người thì sao?”

Băng Tình Đồng và Sương Vũ Trúc vẻ mặt băng hàn, lạnh lùng nhìn Thạch Nham, vẻ mặt chán ghét.

Rất rõ ràng, phong cách của hai người này không giống với Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh, cũng không có hứng thú cùng Hàn Thúy trêu đùa.

” Nhị muội, Tam muội, các người nên bình tĩnh suy nghĩ một chút, một võ giả thiên vị cảnh đối mặt với hai Thông Thần cảnh các người lại có thể ăn nói sỗ sàng, không hề có một chút e ngại, điều này có nghĩa là?” Băng Tình Đồng cau mày, nghiêm nghị nói: “Người ta căn bản không sợ các người.”

Lời vừa nói ra, nụ cười trên mặt Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh bỗng thu liễm, vẻ mặt cũng đột nhiên ngưng trọng.

Các nàng cũng không cũng không, thử một chút cũng thấy không ổn.

Thạch Nham rõ ràng là mới vào Băng Đế thành, thân là một ngoại nhân, ở địa bàn của người ta lại để lộ ra chí bảo Huyền Băng Hàn Diễm, ở dưới sự như hổ rình mồi của bốn võ giả Thông Thần cảnh biểu hiện rất bình tĩnh, còn dám đùa giỡn với các nàng, nếu không phải đầu óc thần kinh thì nhất định là có mười phần tự tin.

” Huyền Băng Hàn Diễm chính là thiên hỏa thuộc tính hàn, đối với võ giả tu luyện pháp quyết băng hàn như chúng ta mà nói thì quả thực là chí bảo tha thiết ước mơ.” Băng Tình Đồng trầm ngâm một chút rồi quyết định mở rộng cửa lòng: “Ta không muốn cưỡng thủ hào đoạt, ta đoán người khẳng định cũng có chỗ dựa cho nên mới dám không chút cố kỵ như vậy. Nhưng người đã đến Băng Đế thành lại để lộ Huyền Băng Hàn Diễm, bị chúng ta cảm ứng được, loại cơ hội này xảy ra trước mắt, chúng ta rất khó mà để người đi thoải mái được.”

Dừng một chút, Băng Tình Đồng hít sâu một hơi, lạnh giọng nói: “Nói đi, người muốn cái gì? Chỉ cần chúng ta có thể lấy ra được thì nhất định sẽ không để người thất vọng!”

” Đại tỷ, người thực sự ...” Hàn Thúy biến sắc, thất thanh nói: “Người thực sự muốn trao đổi ngang hàng với hần ư?”

“Đây là thái độ của ta.” Bằng Tình Đồng gật đầu.

” Một võ giả thiên vị cảnh, cho dù là có chỗ dựa thì làm được gì chứ?” Lãnh Đan Thanh hừ lạnh một tiếng, lộ ra vẻ không kiên nhẫn: “Các người không dám thì để ta đi thử. Hừ! Từ sau khi nghĩa mẫu qua đời các người ai nấy làm chuyện gì cũng sợ trước sợ sau, không ai dứt khoát cả, cứ tiếp tục như vậy, Bằng Đế thành vĩnh viễn sẽ xếp cuối trong Chiến minh thất thành!”

Nói xong, Lãnh Đan Thanh đổi giọng, nụ cười cũng tắt hẳn, trợn mắt lườm Thạch Nham một cái rồi châm chọc: “Tỷ tỷ hiện tại đến chơi với người đây, người không phải muốn ném thử tư vị tư vị của tỷ tỷ ư? Ta hiện tại để cho người được thỏa nguyện!”

“Được.” Thạch Nham nhún vai, trấn định tự nhiên.

Mắt đẹp của Lãnh Đan Thanh chợt lóe quang, chân trái điểm nhẹ, mấy trăm cỗ băng hàn chi khí nháy mắt đã thẩm thấu xuống dưới đất.

“Rắc rắc!”

Giữa nàng ta và Thạch Nham, tảng đá của phòng trọng lực truyền ra tiếng vang răng rắc, mấy trăm cỗ băng hàn chi khí như con giun nhanh chóng lực động dưới đất, như độc long dưới đất đột nhiên chui ra, muốn chế trụ Thạch Nham.

Bằng Tình Đồng, Hàn Thúy, Sương Vũ Trúc mắt đẹp sáng lên, đồng loạt chăm chú nhìn Thạch Nham.

Ba người đều muốn nhìn xem Thạch Nham rốt cuộc có chỗ dựa gì, mà dám nói lời khinh bạc với các nàng.

“Xì xì xì!”

Mấy trăm cỗ băng hàn chi khí Lãnh Đan Thanh phóng xuất với vừa ra khỏi mặt đất thì bỗng nhiên bị từng đám hỏa viêm ba trùm.

Trong khoảnh khắc, mấy trăm cỗ băng hàn chi khí đã bị đốt cháy thành khói trắng, hàn lực biến mất vô tung, không có một tia hàn khí nào có thể thẩm thấu vào nhục thân của Thạch Nham,.

Trong Băng hàn chi khí có tinh nguyên tinh thuần của Lãnh Đan Thanh, Huyền Băng Hàn Diễm nếu ra tay chỉ có thể giam cầm băng hàn chi khí chứ không thể triệt tiêu được tinh nguyên này.

Địa Tâm Hỏa thì khác.

Hỏa viêm Cực nóng chính là khắc tinh của băng hàn chi khí, vừa xuất hiện đã thiêu đốt mấy trăm cỗ hàn chi khí này.

” Còn có một loại thiên hỏa khác!”

Lãnh Đan Thanh hoa dung thất sắc, sắc mặt trắng bệch, kinh hãi hét lên.

Bằng Tình Đồng, Hàn Thúy, Sương Vũ Trúc cũng biến sắc, thân thể mềm mại đồng thời đột nhiên run lên, mắt đẹp lóe ra quang mang bất khả tư nghị.

500. Chương 499: Tổ Thái Độ Tốt

Bình thường mà nói, một loại thiên hỏa sẽ chỉ nhận thức một chủ nhân, trên người một võ giả rất khó xuất hiện hai loại thiên hỏa.

Võ giả muốn dung hợp thiên hỏa làm một, linh hồn và thân thể cũng có hạn chế hà khắc, một khi hòa hợp thành một thể, lực lượng của võ giả sẽ đạt được đề thăng trên diện rộng, hơn nữa có thể có được sự đặc biệt của loại thiên hỏa này, giữa thiên hỏa và thiên hỏa muốn dung hợp thì rất khó khăn.

Huyền Băng Hàn Diễm và Địa Tâm Hỏa, một băng hàn thấu xương, một nóng bỏng, đây là hai loại thiên hỏa hoàn toàn trái nhau, ít có thể hợp hai làm một, đây là tương khắc thiên tiên.

Bởi vậy, bốn người Băng Tình Đồng sau khi phát hiện trên người Thạch Nham không ngờ có Địa Tâm Hỏa thì toàn bộ hoảng sợ.

Có thể có hai loại thiên hỏa tương phản nhau ở trên người, không phải cường giả kinh tài tuyệt thế thì căn bản không có khả năng.

Địa Tâm Hỏa đột nhiên hiện hình, triệt để chấn nhiếp Băng Tình Đồng, Hàn Thúy, khiến tính toán của các nàng không thể không tạm thời áp chế.

Vào lúc này, Băng Tình Đồng, Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh, Sương Vũ Trúc cũng không dám coi khinh Thạch Nham nữa, cho dù là hẳn lúc này chỉ có tu vi thiên vị cảnh.

Thiên hỏa không ngốc, ở phương diện nào đó cho thấy chúng so với nhân loại còn thông minh hơn.

Nếu không phải Thạch Nham ở phương diện nào đó có chỗ kinh thiên động địa thì hai loại hỏa viêm hoàn toàn trái ngược này sao lại toàn bộ nhận hẳn là chủ?

Các nàng cũng không biết quan hệ chân chính của Địa Tâm Hỏa và Huyền Băng Hàn Diễm với Thạch Nham.

Đối đãi với hai loại thiên hỏa này, Thạch Nham không áp dụng thủ đoạn bá chiếm, mà là dụng tâm lôi kéo, dùng sự hữu hảo và quan ái mới có được sự công nhận của chúng, không coi chúng là nô bộc, tận tình áp bức năng lượng của chúng mà ngược lại hết sức giúp hai loại thiên hỏa này.

chính vì như vậy, Huyền Băng Hàn Diễm và Địa Tâm Hỏa rõ ràng có cơ hội có thể thoát ly hẳn, nhưng cuối cùng đều lựa chọn ở lại bên cạnh hắn, theo tăng trưởng kinh lịch nhân sinh của hắn mà gia tăng lực lượng của mình.

Đây là một loại công nhận sâu sắc.

Địa Tâm Hỏa vừa xuất hiện đã đem phóng thích ra mấy trăm cổ hỏa viêm đốt cháy hàn khí thành sương khói, viêm lực trong phòng trọng lực hai mươi lần tàn sát bữa bãi, làm nhiệt độ của phòng trọng lực liên tục tăng lên.

Huyền Băng Hàn Diễm vẫn chưa phát lực, vẫn lẳng lặng bỗng bênh bên cạnh người Thạch Nham, yên lặng chờ đợi gì đó.

” Người!”

Hàn Thúy hít một hơi không khí nóng bức, vẻ mặt bất mãn kinh ngạc, ngọc thủ đang ngưng luyện hàn khí tinh lực của nàng ta lặng lẽ thu hồi, hàn khí rút đi từng chút một.

Lãnh Đan Thanh liên tục lui về phía sau, bảo trì khoảng cách an toàn với Thạch Nham, vẻ mặt ngưng trọng, âm thầm cẩn rằng, trong lòng bắt đầu hồi hận.

Không nên lỗ mãng như vậy.

Tâm tình của Lãnh Đan Thanh không tốt lắm, lạnh lùng nhìn Băng Tình Đồng bên cạnh, thế mới biết đại tỷ này quả nhiên đa mưu túc trí, một mực nín nhịn cũng không phải là nhát gan mà là đã sớm ý thức được không thích hợp.

Cẩn thận nghĩ lại, mồ hôi lạnh của Lãnh Đan Thanh túa ra.

Tiểu tử Thiên vị cảnh ở địa bàn của người khác không sợ bốn võ giả Thông Thần cảnh, đây không phải bởi vì ngốc mà là có tự tin tuyệt đối.

Làm Chim đầu đàn đúng là không nên.

Những ý nghĩ liên tiếp hiện lên trong đầu, Lãnh Đan Thanh lập tức có đối sách, nàng ta cố nặn ra một nụ cười có chút miễn cưỡng, thấp giọng cười cười: “À, ta cũng chỉ là muốn nhìn xem tiểu huynh đệ có chỗ nào đặc biệt thôi, ha ha, quả nhiên không khiến ta thất vọng, ta hiện tại biết tiểu huynh đệ lợi hại rồi.”

Dừng một chút, Lãnh Đan Thanh tiếp tục cười khanh khách: “Nếu không chê thì tiểu huynh đệ đến cung điện của ta nghỉ ngơi một chút nhé, chuyện gì cũng có thể bàn. Vừa rồi ta hơi lỗ mạng, lát nữa ta sẽ tự phạt ba chén, coi như là bồi tội với người nhé, như thế nào?”

Hàn Thúy cũng mỉm cười: “Ta và Tam muội đều rất hứng thú với tiểu huynh đệ, không biết tiểu huynh đệ đến từ đâu? Sư thừa thế nào? Có thể nói ra để chúng ta tiện tiếp đãi không?”

Sau khi nhìn ra sự bất phàm của Thạch Nham, Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh biết muốn dùng sức mạnh e là không thực tế, bắt đầu khách sáo, muốn tìm hiểu thân phận thực sự của Thạch Nham đã.

Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc cũng mắt đẹp rạng rỡ, nhìn hẩn, hiển nhiên cũng có hứng thú với vấn đề này.

Thanh niên Thiên vị cảnh chẳng những có Huyền Băng Hàn Diễm, còn có Địa Tâm Hỏa, nếu nói không có một một hậu trường kinh thiên động địa thì nói ra ai mà tin được.

trên Thần Châu đại địa, tuy rằng bảy cổ phái mới là chính thống, là bảy đại thế lực mạnh nhất, nhưng có một số lão quái vật tu luyện vô số, hàng năm ru rú trong nhị địa thần bí, có lẽ cả trăm năm cũng không xuất hiện một lần nào, lão quái vật này ai cũng khứng bố, có thần thông thiên triệt địa, có thể nói là tồn tại khó đoán nhất Thần Châu đại địa.

Không đến khi Thần Châu đại địa phát sinh biến đổi lớn kinh thiên thì những lão quái vật này cũng sẽ không xuất hiện, đối với võ giả bình thường mà nói thì thậm chí không biết sự tồn tại của những lão quái vật này, chỉ coi bảy cổ phái chính là nơi tụ tập cường giả duy nhất của Thần Châu đại địa.

Băng Tình Đồng là chủ nhân của Băng Đế thành, các nàng không phải loại người vô tri, tất nhiên biết những lão quái vật không xuất thế này ở phương diện nào đó thì không hề kém cường giả của bảy cổ phái, cũng biết những người đó tính tình cổ quái, ai nấy luôn bao che khuyết điểm đến cực điểm, nếu không cẩn thận đắc tội với truyền nhân của bọn họ thì sẽ rước lấy phiền toái vô cùng vô tận.

Ba mươi năm trước, một trưởng lão của Linh Bảo tông ở sự kiện tụ bảo của Linh Bảo tông bởi vì nhìn thấy một thanh niên người mang trọng bảo, khi sự kiện tụ bảo chấm dứt thì âm thầm đi theo thanh niên đó, ở nơi hoang dã không người đã giết chết thanh niên đó, đoạt trọng bảo trên người hẩn, hưng phấn tới cực điểm.

Qua nửa tháng, một cường giả cường giả tên là Khải Thiên lão nhân một mình tới Linh Bảo tông, trước mặt tông chủ của Linh Bảo tông dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn rút hồn phách của trưởng lão đó ra, ở ngay tại Linh Bảo tông, Thiên Khải lão nhân ở ba ngày ba đêm, tra tấn hồn phách của trưởng lão Linh Bảo tông Thông thần nhị trọng thiên chi cảnh vô số lần, mới luyện chết hẩn.

Tông chủ của Linh Bảo tông sau khi biết được chân tướng, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Bởi vì cảnh giới của Thiên Khải lão nhân và hẩn cũng là Chân thần nhị trọng thiên, thậm chí so với hẩn còn bước vào cảnh giới khứng bố này sớm hơn một bước, hẩn không chắc thủ thắng, lại không muốn liều chết đánh một trận, chỉ có thể trợ mắt nhìn người của mình bị luyện tắt.

Ở Thần Châu đại địa, Khải Thiên lão nhân không thuộc về bất kỳ một cổ phái nào, cường giả một lòng cầu đạo không chỉ có một, rất nhiều cường giả bị dồn là đã sớm vẫn lạc nói không chừng cách trăm năm sẽ lại lộ diện ở khu vực nào đó, lúc này mọi người mới biết bọn họ vẫn sống bình thường.

Những cường giả lánh đời tính tình cổ quái tu vi kinh thiên này mỗi một người đều cực kỳ bao che khuyết điểm, truyền nhân của bọn họ hành tẩu trên thế gian thường thường sẽ không thể hiện quá chói mắt, nếu không rõ bối cảnh phía sau bọn họ, mà bởi vì lòng tham lam mà xuống tay thì cái đời họ sẽ là trọng kích lỗi đình.

Bốn người Băng Tình Đồng, Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh, Sương Vũ Trúc vào lúc này không nhận được coi Thạch Nham là truyền nhân của loại người tu hành khứng bố này.

Bốn người nhìn Thạch Nham, trong hoảng hốt giống như phát hiện một ảo tượng nặng như Thái sơn, đang ngủ đông phía sau hẩn.

Thạch Nham bật cười, lắc đầu thần nhiên nói: “Ta không có sư phụ, vừa tới Thần Châu đại địa, đối với tất cả của nơi này đều rất xa lạ.”

Tiểu tử che giấu rất sâu.

Bốn người Băng Tình Đồng nhìn nhau một cái, càng thêm khẳng định Thạch Nham lai lịch bất phàm, ai nấy càng cẩn thận hơn, cũng không dám sinh ra niệm đầu đoạt Huyền Băng Hàn Diễm nữa.

Loại người từ một số dị địa thần bí tới Thần Châu đại địa du lịch đều sẽ cố ý giấu diếm thân phận.

Nếu có thể đạt thành quan hệ hữu hảo với người như thế, tương lai nói không chừng sẽ có thể thành lập liên hệ với sư thừa của bọn họ, điều này đối với thể lực của Thần Châu đại địa mà nói thì sẽ đạt được lợi ích khó có thể tưởng tượng.

”Loại vật hi thế Huyền Băng Hàn Diễm này ta không muốn.” Băng Tình Đồng trầm ngâm một chút rồi bỗng nhiên nói: “Công pháp tu luyện cần hoàn cảnh lạnh vô cùng, nếu tiểu huynh đệ có thể hỗ trợ thì ta nguyện ý xuất ra thù lao khiến tiểu huynh đệ hài lòng. Chỉ cần mượn dùng Huyền Băng Hàn Diễm một chút, chế tạo ra một hoàn cảnh tu luyện sâm hàn cực độ là được rồi, người thấy sao?”

”Ta cũng cần.”

Hàn Thúy cũng sốt một chút rồi vội vàng cường điệu: “Ta cũng có thể trả thù lao.” Mắt nàng ta sáng ngời, dáng người thướt tha vẫy vẫy chậm rãi đi về phía Thạch Nham, người chưa đến mà hương thơm đã ùa vào mũi, làm say lòng người.” Tiểu huynh đệ, tới cung điện của ta một chuyến, chỗ ta có rượu ngon nhất, cô nương xinh nhất, chỉ cần người tới một chuyến thì đảm bảo người sẽ không thất vọng.”

Lãnh Đan Thanh cũng cười cười, cùng Hàn Thúy một tả một hữu rất hữu hảo đi về phía Thạch Nham, đứng bên cạnh hắn, vẽ mặt kỳ vọng hắn.

Băng Tình Đồng và Hàn Thúy đều là Thông thần nhị trọng thiên chi cảnh, băng ngọc công hai người tu luyện đều ở trong trạng thái bình cảnh, nếu có thể mượn dùng Huyền Băng Hàn Diễm để xây dựng ra một hầm băng sâm hàn cực độ, Băng ngọc công của hai người rất có thể sẽ có đột phá, cảnh giới của các nàng cũng có khả năng tiến thêm một bước.

Khổ hàn chi địa tuy rằng rất lạnh, hầm băng mà các nàng xây dựng ra cũng sâm hàn thấu xương, nhưng đối với tu luyện Băng ngọc công mà nói thì loại lạnh vô cùng này vẫn còn kém lắm, nếu hầm băng có thể đạt tới độ lạnh tuyệt đối, Băng ngọc công của các nàng cũng có thể nhìn được chân lý của băng hàn.

Trong truyền thuyết, tu luyện Băng ngọc công đến đỉnh phong có thể giam cầm không gian chung quanh ở độ không tuyệt đối, ở trạng thái độ không tuyệt đối ngay cả thời gian cũng sẽ ngừng trôi.

Hơn nữa hình thành chân không cũng có thể, xuất hiện băng bạo vực trường, bất kỳ võ giả nào tiến vào vực trường này cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Sư phó của bốn người các nàng năm đó cũng không tu luyện Băng ngọc công tới cảnh giới này, có điều sư phó của nàng ta năm đó từng lưu lại chỉ đạo, nói với các nàng nếu muốn tu luyện Băng ngọc công tới đỉnh phong xuất hiện độ không tuyệt đối thì phải kiến thức được loại trạng thái này, thể ngộ ý cảnh trong đó.

Không thể kiến thức được loại trạng thái này, chỉ bằng tưởng tượng thì cả đời cũng khó mà bước vào được cảnh giới này.

Trong truyền thuyết, loại thiên hỏa cực hàn của thiên địa Huyền Băng Hàn Diễm này chính là một trong vài loại dị vật ít ỏi có thể đạt thành trạng thái độ không tuyệt đối này, cũng vì sao mà nhìn thấy Huyền Băng Hàn Diễm thì bốn nữ nhân này đều không kiềm chế được, đều liều lĩnh tới đây.

501. Chương 501: Thị Tộc Xuống Dốc

“Chúng ta Ba Gia, truyền thuyết chính là hậu duệ Đại Lực Thần Vương, hậu nhân có được Kim Sắc Chi Huyết và Đại Lực Vũ Hồn, một khi Thần Huyết Tỏa Liên được Huyết Mạch Thần Thước kích hoạt, Đại Lực Vũ Hồn lập tức bước tới trời đất mới tinh, từ nay về sau đường tu luyện, sẽ thuận lợi như ý.”

Ba Phi ngạo nghễ nói.

“Không sai, ở Viễn Cổ Thời Đại, Đại Lực Thần Vương, Lôi Đình Thần Vương cùng Bát Tử Thần Vương đều nổi tiếng như nhau, đều là cường giả kiệt xuất nhất thời đại kia, từ trước đến nay Tam Đại Thần Vương quan hệ rất thân thiết, cùng tiến cùng lui, hai bên cùng ủng hộ, có thể nói là đồng minh kiên cố.”

Huyền Băng Hàn Diễm ở trong Huyết Văn Giới, hướng Thạch Nham truyền ra tin tức, cả kinh một chập, tựa như rất là ngạc nhiên.

Viễn Cổ Thời Đại Thần Vương xuất hiện lớp lớp, Thần Vương và Thần Vương cũng chia ra bao nhiêu phe phái, trong đó Bất Tử Thần Vương, Đại Lực Thần Vương, Lôi Đình Thần Vương chính là phe phái một phương, ở thời xa xưa đồn đãi trong một trận chiến cuối cùng, các đại Thần Vương dốc túi xuất động, không biết nguyên nhân vì sao lại chém giết lẫn nhau.

Cuối cùng, Bất Tử Thần Vương, Đại Lực Thần Vương, Lôi Đình Thần Vương một phe bại trận, mãi cho đến cái thời đại mới này, Tam Đại Thần Vương phe phái cũng chưa gượng dậy nổi, bởi vì thất bại, lại khó ở trên Thần Ân Đại Lực chiếm cứ địa vị chủ đạo, hôm nay Thần Ân Đại Lực bầy Cổ Phái, tựa như chính là hậu duệ của phe phái Thần Vương chiến thắng.

Từ sau đó, Bất Tử, Đại Lực, Lôi Đình hậu duệ Tam Đại Thần Vương, cũng ít nổi tiếng hơn ở Thần Ân Đại Lực, tựa như bị ép buộc.

Đều là phương chiến bại, đều là hậu duệ một hệ Thần Vương, nhìn thấy Ba Tư Đằng triển lộ ra Kim Sắc Đại Lực Thần Vương chi huyết, Thạch Nham sau khi sững sờ trong chốc lát, một ngụm đáp ứng xuống “Ta giúp người yêu cầu Thần Huyết Tỏa Liên kia!”

Ba Tư Đằng, Ba Kháo mặt mũi tràn đầy sự ngạc nhiên.

“Yên tâm đi chờ ta mở ra Thần Huyết Tỏa Liên, mạnh mẽ hơn, thì ân tình hôm nay ta nhất định sẽ hoàn trả lại!” Ba Tư Đằng hứa hẹn.

“Có thể để cho ta nhìn thân thể của người một chút không?”

Thạch Nham cũng lập tức mở rộng cửa lòng, lại muốn xác nhận một chút, nhìn xem Ba Tư Đằng có thật là hậu duệ Đại Lực Thần Vương hay không.

“Tốt.”

Ba Tư Đằng không chút do dự, hướng về phía Thạch Nham mở rộng tay, ý muốn bảo Thạch Nham tự đi lại.

Thạch Nham cũng không nói nhiều, tiến lên một bước, cầm lấy cánh tay hắn, thần thức nhìn vào trong.

Thần thức vừa vào thân thể Ba Tư Đằng, Thạch Nham thức hải chấn động ầm ầm, mặt biểu lộ sự khiếp sợ.

Ở cơ thể Ba Tư Đằng huyết mạch hung ác chảy bên trong, có thể mơ hồ nhìn thấy được một mảnh xiềng xích kim quang dài và hẹp, những xiềng xích kia tràn ngập toàn thân hắn, trong mỗi một huyết mạch của hắn, không chỗ nào không có, cũng đem huyết mạch toàn thân khóa lại. Cực kỳ quỷ dị là sau khi thần thức Thạch Nham tiến vào, những xiềng xích từ thần lực động lại luyện lên, đột nhiên nhúc nhích.

Một cỗ năng lượng chấn động cuồng bạo cực kỳ, bắn ra mạnh mẽ giống như lũ quét.

Nắm tay trái Ba Tư Đằng, đột nhiên kim quang che kín, chỉ trong nháy mắt máu tươi đổ ra.

Ánh sáng kim sắc thẩm thấu toàn thân hắn, làm cho khuôn mặt Thạch Nham như là bị bóp méo bởi vạn sợi kim sắc điện xà, găm nhám thôn phệ toàn thân thể, đau đớn quả thực muốn làm cho thức hải bạo liệt ra.

“Lợi hại!”

Cánh tay trái máu tươi vẩy ra, Thạch Nham trở ra, sắc mặt biến đổi lớn, nhin không được nữa lên quát một tiếng lớn.

“Thật có lỗi, ta, ta không biết có thể như vậy.” Ba Tư Đằng có chút thấp thỏm lo âu, vội vã giải thích.

Khuôn mặt Ba Kháo cũng thất sắc, cuống quýt lao tới, muốn băng bó miệng vết thương cho Thạch Nham.

Nhưng mà, nàng mới đi cạnh bên hướng Thạch Nham, chưa kịp tới ra tay, liền phát hiện miệng vết thương Thạch Nham, đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại.

Ba Sương trợn mắt há hốc mồm.

Trong thời gian ngắn, miệng những vết thương vỡ ra, toàn bộ đều khôi phục lại như lúc ban đầu, nhìn không ra chút manh mối nào.

Ba Tư Đằng cũng ngây dại ra: “Cái này, đây là, đây là chuyện gì xảy ra?”

“Bên trong tự có thiên ý, ta và người tương kiến, có lẽ có thiên mệnh thành phần ở bên trong”. Thạch Nham trầm ngâm một chút, nhếch miệng cười: “Ba huynh, trong tổ nguyên của Ba Gia người, có nói về Bất Tử, Lôi Đình Thần Vương không?”

Ba Tư Đằng lắc đầu: “Ba Gia chúng ta, chỉ còn huynh muội chúng ta, đồn đãi theo thời gian từ xưa đều đã trải qua biến hóa, ta chỉ biết có một ít truyền thuyết quanh chúng ta, Ba Gia chưa từng nghe qua bất cứ thứ gì của Bất Tử, Lôi Đình Thần Vương.”

“Ba Gia các người, cùng ta có sâu xa.” Thạch Nham thở dài một hơi cảm khái: “Lúc trước Viễn Cổ Thời Đại Tam Đại Thần Vương xưng hùng xưng bá, xem ra bại vô cùng triệt để, Dương gia khá tốt, chỉ là rời khỏi sân khấu Thần Ân Đại Lục, ở Vô Tận Hải ít nhất còn giữ lại, Ba Gia các người càng thêm chịu không nổi, không nghĩ tới chỉ còn hai người các người.”

Ba Tư Đằng, vẻ mặt không hiểu ra sao cả.

“Ta đây là vô hồn Bất Tử, xem như hậu duệ Bất Tử Thần Vương, cùng Đại Lực Vũ Hồn Ba Gia các người, Lôi Đình Vô Hồn Lôi gia hợp thành Viễn Cổ Thời Đại Tam Thần Hồn.

Đây là thần cấp vô hồn!” Thạch Nham nghiêm mặt nói.

Vừa nói ra lời này, Ba Tư Đằng, Ba Sương thần sắc chấn động, kinh dị nhìn qua hắn.

“Ở Viễn Cổ Thời Đại, Bất Tử Thần Vương, Đại Lực Thần Vương, Lôi Đình Thần Vương chính là một phe, ở cuối cuộc chiến xưa là một phương thất bại, đến tận đây, Tam Đại Thần Vương vẫn lạc, huyết mạch Thần Vương dần dần xuống dốc...” Thạch Nham trầm mặt, hắn chậm rãi nói ra chân tướng viễn cổ.

Ba Tư Đằng, Ba Kháo huynh muội nghe cực kỳ chăm chú, một chấp cả kinh.

Cái này là bí mật viễn cổ, ở trong Ba Gia bọn họ đã mất đi truyền lưu, theo tổ tiên Ba Gia nguyên một đám tử vong, truyền thuyết có quan hệ với thời đại kia, sớm đã mất đi ở trong sông dài lịch sử, nếu không hôm nay đụng phải Thạch Nham, hai huynh muội này cũng một mực mơ hồ, cái gì cũng không biết.

“Nói như vậy, hôm nay chúng ta đánh bại đánh bại, thật sự vận may ngập trời, tìm được người thích hợp nhất?”

Khuôn mặt Ba Kháo lóe sáng, cực kỳ mừng rỡ, bọn họ làm phức tạp một nan đề trong nhiều năm, không nghĩ tới giải quyết bằng loại phương pháp hí kịch tính này.

“Các người khẳng định Thần Huyết Chi Thước nọ, ngay tại trong phủ thành chủ?” Thạch Nham cau mày nói.

“Điểm này ta có thể khẳng định, ta có thể cảm ứng được”. Ba Tư Đằng nhẹ gật đầu: “Ta nghe nói Thần Huyết Chi Thước, phải ở nơi cực hàn mới có thể bảo tồn, lúc trước thành chủ đầu tiên của Băng Đế Thành, đi thu nhập Hàn Ngọc Tháo ở Tuyết Sơn lạnh vô cùng, vô tình phát hiện Thần Huyết Chi Thước, không có thần huyết Ba Gia ta, nằng căn bản không biết Thần Huyết Chi Thước là cái gì, chỉ trở thành một cái tiểu vật đặt ở trong bảo khố Băng Đế Thành, một mực không người hỏi thăm, cũng nhìn không ra Thần Huyết Chi Thước kỳ diệu.”

“Thì ra là như vậy.” Thạch Nham suy nghĩ một chút, cười cười, nói ra: “Xem ra là số phận các người quả nhiên đã tới, ha ha, thành chủ Băng Đế Thành cùng tam đại trưởng lão, lúc này đang muốn cầu xin ta, giúp các người đòi Thần Huyết Chi Thước hẳn là vấn đề không lớn, chúng ta tạm thời chờ một chút, đợi các nàng thương lượng rồi, tự nhiên sẽ đến tìm ta.”

“Thạch tiểu ca, bốn đóa hoa băng sương Băng Đế Thành nọ, tại sao phải cầu người?” Ba Tư Đằng kinh ngạc hỏi.

“Ha ha”. Thạch Nham cười cười: “Ta có đồ vật các nàng muốn, đồ vật đó ở trong mắt càn nang, có thể vứt bỏ bất cứ thứ gì để thu được. Có cái chỗ dựa này, tin tưởng các nàng sẽ khuất phục.”

Hai huynh muội vẻ mặt rất ngạc nhiên.

“Băng Đế Thành tứ đại cường giả, bình thường làm người như thế nào?” Trầm ngâm một chút, Thạch Nham đột nhiên dò hỏi.

“Thành chủ Băng Tình Đồng làm việc rất quy củ... Mặc dù là người cao ngạo lạnh lùng một chút, nhưng đối với võ giả trong thành coi như không tệ, đối với người ngoài cũng áp dụng phương châm thuận hòa, sẽ không gây chiến. Nữ nhân này cực kì thông minh, ở dưới sự quản lý của nàng, Băng Đế Thành mặc dù ở cuối cùng Chiến Minh Thất Thành, nhưng đã có dấu hiệu lớn mạnh”.

Ba Kháo đối với tình huống trong thành tựa như có chút minh bạch, chậm rãi mà nói: “Hàn Thúy đã tâm bình气和, không cam lòng chỉ làm Băng Đế Thành trưởng lão, một lòng muốn thay thế địa vị thành chủ Băng Tình Đồng. Ba năm trước đây, Hàn Thúy bước vào cảnh giới Thông Thần nhị trọng thiên, cùng Băng Tình Đồng ở cảnh giới ngang nhau, năm đó khi cạnh địa vị thành chủ, nàng thất bại, hiện tại nàng muốn đoạt lại địa vị thành chủ.”

“Lãnh Đan Thanh cùng Sương Vũ Trúc thì sao?”

”Lãnh Đan Thanh tâm cơ rất nặng, phụ trách giao thiệp với các thế lực xung quanh Băng Đế Thành, nghe nói cùng thế lực xung quanh quan hệ rất không tồi. Bởi vì nữ nhân này cảnh giới thua kém một bậc, nên không nghĩ muốn thay thế vị trí của Băng Tình Đồng, nhưng từ trước đến nay nàng cùng Hàn Thúy giao hảo, hẳn là sẽ đứng ở bên cạnh Hàn Thúy, ta nghe nói Lãnh Đan Thanh thuyết phục Hàn Thúy, một khi Hàn Thúy đoạt được địa vị thành chủ, sẽ mang Băng Đế Thành độc lập ra khỏi Chiến Minh, giống như nàng đã tìm được một cái chỗ dựa mới cho Băng Đế Thành.

“So ra Sương Vũ Trúc tương đối ít xuất hiện, làm việc ôn hòa, thầm nghĩ muốn duy trì hiện trạng, không quen nhìn tác phong Hàn Thúy cùng Lãnh Đan Thanh, năm đó khi nghĩa mẫu các nàng còn tại thế, nàng cùng với Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh không hợp, nghĩa mẫu Sương Vũ Trúc là người cuối cùng thành chủ cuối thu, khi còn bé Hàn Thúy thường bị Lãnh Đan Thanh khi dễ, một mực được Băng Tình Đồng chiếu cố, nàng nhất định sẽ cùng Băng Tình Đồng đứng về một phương.”

Ba Dương mang hiện trạng trong thành đơn giản nói rõ.

Thạch Nham nghe mùi ngon.

Không nghĩ tới bốn mỹ phụ, dĩ nhiên lâm vào trạng thái tranh đấu gay gắt, xem ra thuyết pháp nơi nào có người, nơi đó có tranh đấu quả nhiên là lời vàng ngọc.

“Ồ?”

Nhưng vào lúc này, Thạch Nham đột nhiên nhướng lông mày, hơi có vẻ kinh ngạc mở cửa sổ ra, nhìn về một đôi hoa tử muội ở ngã tư đường.

Băng Sắc Băng Vi.

Tỷ muội này nhất thời đứng ở trước cửa khách điểm, khuôn mặt tươi cười, tựa như đang tìm cái gì đó.

Vừa nhìn thấy Thạch Nham thò đầu ra, hoa tử muội mắt đẹp sáng ngời, đồng thời hướng về phía Thạch Nham vẫy vẫy tay.

Thạch Nham ngạc nhiên.

Không bao lâu, hai tỷ muội dừng lại trước cửa mái hiên của ba người, nhẹ nhàng gõ cửa.

Mở cửa, Thạch Nham cau mày nhìn qua hai nữ, lãnh đạm nói: “Các người tìm ta?”

“Nghĩa mẫu ta để chúng ta báo cho người biết, mấy ngày nay người nên cẩn thận một chút, có thể sẽ có người bất lợi đối với người.” Băng Sắc quan sát xung quanh xem có người hay không, đề thấp giọng nói, thời điểm nàng nói chuyện có chút hồ nghi nhìn huynh muội Ba Tư Đằng một chút, phát hiện hai người chỉ có tu vi Niết Sà, thần sắc mới an tâm một chút.

“Nghĩa mẫu người là ai?”

“Băng Đế Thành đứng đầu.”

“Ừm, ta biết rồi, các người đi đi.”

“Người cẩn thận một chút, Hàn Thúy và Lãnh Đan Thanh nghe nói lặng lẽ ra khỏi thành, nhất định là đi tìm viện thủ, nghĩa mẫu ta nói, nếu như người không có nắm chắc, tốt nhất sớm rời đi Băng Đế Thành. Về phần hãm băng nọ, sau này có thể thương lượng lại, người hiện tại nếu không đi, sẽ có phiền toái.”

Băng Vi giấu không được tâm tư, vội vàng nói.

Thạch Nham nhẹ gật đầu, mắt híp lạnh lùng cười: “Đa tạ các người đã báo, trong lòng ta hiểu rõ.”

Hai tỷ muội không nói thêm lời, khẽ khom người, cùng nhau rời đi.

502. Chương 502: Điều Kiện Khuất Nhục

Phía nam Băng Đế Thành, Chương Vân Chiếu Trạch.

Chương khí giống như tầng mây đủ mọi màu sắc, tại đây quanh năm bao trùm phía trên một mảng đầm lầy, ở trong ao đầm vô số độc thú trùng độc thường xuyên ẩn hiện, không chỗ nào không có độc ruồi đồng nghệt, đừng nói là nhân loại bình thường, coi như là võ giả cảnh giới kém một chút ở trong Chương Vân Chiếu Trạch đụng phải những độc ruồi kia, cũng khó mà sống sót.

Ở giải đất trung tâm Chương Vân Chiếu Trạch, có rất nhiều phòng ốc và mấy mảng xanh biếc, trên đó trồng đủ loại độc thảo, hình thái dữ tợn, thỉnh thoảng từng sợi khói độc tản mát ra, rất nhiều con sâu độc rất lớn, ở bên cạnh độc thảo, hấp thu khí độc độc thảo phóng thích tiến hành tu luyện.

Chương Vân Chiếu Trạch đúng là căn cứ Ninh Gia Thiên Cung .

“Thời gian cấp bách, chúng ta lên đường thôi.” Bằng Tình Đồng trầm ngâm một chút, nhíu mày nhìn về phía phương bắc, lạnh nhạt nói ra: ” Cường giả nọ hẳn là từ phía nam mà đến, chúng ta một đường đến phía bắc, nếu có thể đủ nhanh, hẳn là có thể tiến vào Bạch Đế thành trước khi hắn tìm được chúng ta, đều là chiến minh liên hợp, Bạch Đế thành sẽ không ngồi yên không đếm xỉa đến, tiến vào Bạch Đế thành, phiền toái của húng ta liền không còn.”

Thạch Nham mỉm cười gật đầu, thần sắc thản nhiên, không hề lo lắng sợ hãi.

Bằng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc trong lòng âm thầm ngạc nhiên, càng cảm thấy hiếu kỳ với Thạch Nham, đừng nói hắn chỉ có Thiên Vị Cảnh, mà ngay cả hai người bọn họ ở Thông Thần Cảnh, thời điểm biết rõ ở một cái Thông Thần tam trọng thiên cường giả mang ác ý trong lòng, tâm thần đều không yên, thần kinh một mực căng thẳng.

Người này cảnh giới không cao, vì sao thông dong bình tĩnh như thế?

Xem ra chân truyền đệ tử những lão quái vật kia dạy dỗ ra, quả không có người thường, đích xác trấn định làm cho người ta khiếp sợ...

Hai nữ thầm suy nghĩ.

Thạch Nham không vội không chậm, không có mượn nhờ Tình Diệu cùng Dật Điện Biến, bảo trì tốc độ bình thường, cách Bằng Tình Đồng xa xa, sau lưng bọn người Sương Vũ Trúc.

Bằng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc hai người, phân biệt hỗ trợ hai nghĩa nữ chỉ có Niết Bàn cảnh, Băng Sắc, Băng Vi có tu vi Thiên Vị Cảnh phi hành độc lập, ở dưới ánh trăng mịn mờ, một thân bạch y như tiên tử vẽ trong tranh, bay lượn tư thái ưu nhã mỹ diệu, rất có phong vận một phen say lòng người.

Ở sau lưng chút ít oanh oanh yến yến, Thạch Nham lão thần khắp nơi, đôi mắt đen kịt như sao, dừng ở phía trước.

Không tệ, quả nhiên đều là trân phẩm, khó trách sẽ rước lấy cường giả ngấp nghé, những kẻ háo sắc, nếu biết đở những mỹ nữ ở Băng Đế Thành, bản thân lại có lực lượng áp chế, tự nhiên sẽ không bỏ qua...

Bằng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc thành thực trang nhã, loại khí chất lãnh ngạo trên người của các nàng, quả thật có thể làm cho người ta kim lòng không được.

Các nàng chín nghĩa nữ, hoặc là ngây thơ, hoặc là ôn nhu, hoặc là mạnh mẽ, tính tình không đồng nhất, nhưng đều có được khuôn mặt xinh đẹp, có dáng người uyển chuyển lung linh thướt tha, tụ tập ở cùng một nơi, giống như là những đóa hoa xinh đẹp đồng thời nở rộ, chỉ là thân ở trong đó, cũng đã vui vẻ thoải mái, bị phong tình khác nhau làm cho mê say.

Ánh mắt du dương ở trên người nguyên một đám mỹ nữ, nhưng ánh mắt hắn rất thanh tịnh, cũng không có khởi tâm sắc, có vẻ lạnh nhạt hờ hững.

Hạ Tâm Nghiên còn đang bị Tịnh Thổ giam cầm, cái điều kiện tiên quyết này, hẳn rất khó có tâm tư trên hoa ghẹo cỏ bên ngoài, lúc này hắn thầm nghĩ mang chuyện giải quyết cho sớm một chút, mau chóng tới Quang Minh Thần Giáo, mượn nhờ lực lượng ở Quang Minh Thần Giáo, hướng Tịnh Thổ yêu cầu Hạ Tâm Nghiên, bảo vệ linh hồn nàng không rơi xuống và bị thiêu cháy.

Ở dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, đoàn người di chuyển rất nhanh, dần dần cách xa Băng Đế Thành.

Chung quanh Băng Đế Thành, là những khu vực vô cùng nghèo nàn, quanh năm tuyết rơi lạnh lẽo, trên đất vĩnh viễn bị băng tuyết bao trùm, loại hoàn cảnh này, bình thường võ giả sẽ không lựa chọn ở lại thời gian dài, chỉ có người tu luyện công pháp đặc thù, mới có thể ở lại.

Thời gian vội vã.

Nháy mắt, thời gian hai ngày trôi qua, trăng xuống lại lên, ngày đêm luân chuyển.

Trải qua hai ngày một đêm chạy như bay, Bằng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc ngược lại không ngại, chỉ có ba cái thiếu nữ Thiên Vị nhất trọng thiên, có chút chịu không được, hô hấp càng ngày càng ồ ồ, trên người dần dần tràn ra mồ hôi, tóc mai mất trật tự, hiển nhiên là sắp hao hết lực lượng.

Thiên Vị nhị, tam trọng thiên, mặc dù lúc này không có lộ ra vẻ chống đỡ hết nổi, nhưng cũng đã hao phí Tinh Nguyên cực lớn, nếu tiếp tục như vậy nữa, nhiều nhất thời gian nửa ngày sau, Tinh Nguyên cũng sẽ hao tổn bảy tám phần.

Thạch Nham mặc dù chỉ có Thiên Vị nhị trọng thiên cảnh tu vi, nhưng Tinh Nguyên tinh thuần cực kỳ hùng hậu, có thể vượt xa người bình thường.

Bởi vậy, hắn không lộ ra vẻ mỗi mệt.

“Phía trước có một hồ nước, tạm thời đi qua nghỉ một chút, chờ khôi phục, chúng ta đi tiếp.” Băng Tình Đồng quay đầu nhìn trong chốc lát, bất đắc dĩ nói.

Nghe được cần nghỉ ngơi, những oanh oanh yến yến kia nguyên một đám có tinh thần tỉnh táo, tốc độ thoág nhanh hơn một ít, đi tới chỗ hồ nước ở trong băng thiên tuyết địa phía trước.

Hồ nước phía trước bốn bề là tuyết đọng, thanh tịnh thấy đáy, dày đặc hàn khí, không thấy con cá nào, bông tuyết vừa vào hồ nước, liền lập tức tan rã, hồ nước này thủy chung không nhiễm bụi bặm, từ xa nhìn lại, giống như là một tấm gương cực lớn, ánh nắng sớm chiếu vào trong hồ trông vô cùng đẹp mắt.

Một đám mỹ nữ hi hi cười nhẹ, tụ tập bề bộn ở bên hồ nước rửa mặt, sửa sang lại dung nhan, dùng nước hồ lạnh như băng đến giảm bớt một chút mỗi mệt.

Băng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc cũng không có tham dự, mà là cảnh giác bốn phía, một chút cũng không buông lỏng.

Thạch Nham xoắn bước đi tới, hít một hơi không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, hướng hai nữ nói: “Qua nhiều năm như vậy, các người như thế vượt qua được? Ta xem các người tựa như đối với việc chạy trốn ngựa quen đường cũ, đừng nói là, thường xuyên có cường giả quang lâm Băng Đế Thành các người, đối với các người có ý ngấp nghé?”

Một đám thiếu nữ trên đường chạy trốn, không chút hoang mang, một bộ dáng tập mãi thành thói quen, rõ ràng là không phải lần đầu kinh nghiệm loại chuyện này, như thế làm cho Thạch Nham rất là kinh ngạc.

Băng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc sắc mặt phút chốc lạnh xuống, hừ lạnh một tiếng, đều không có trả lời.

“A, các người thật đúng là thường xuyên chạy trốn?” Thạch Nham ngạc nhiên.

“Cái Băng Đế Thành này ở cực tây Thần Châu đại địa, tọa lạc tại vùng đất nghèo nàn, trừ bọn người ra, đối với cường giả chính thức khẳng định chỗ này không có gì đáng giá hấp dẫn. Xem ra, ở trên đời, mỹ nữ sức hấp dẫn quả nhiên thật lớn, ha ha, ngày hôm đó cùng các người trôi qua thật đúng là mạo hiểm kích thích.”

505. Chương 505: Thiện Nhân Thiện Quả

Băng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn hắn.

“Người cảm thấy rất có ý tứ?” Sương Vũ Trúc hừ lạnh một tiếng: “Nếu trên đời hạng người háo sắc như các người không nhiều như cá diếc sang sông, chúng ta nào phải chịu nhiều chuyện phức tạp như vậy? Chúng ta không dựa vào người khác, chỉ dựa vào vùng đất nghèo nàn này hảo tu luyện. Bị cường giả nhớ thương thì bỏ đi, ngay cả loại tiểu bối, cũng muốn cười nhạo chúng ta?”

Thạch Nham vẻ mặt xấu hổ: “A, ta không phải có ý này, chỉ là tùy tiện nói mà thôi.”

“Ở thế giới người mạnh là vua, nữ nhân một mực là phương yếu thế, chúng ta tu luyện Băng Ngọc Công lại tương đối đặc thù, không thể phá thân, cũng không thể dùng dung nhan mỹ mạo làm vũ khí, đặc tính Băng Ngọc Công chúng ta, làm cho rất nhiều nam nhân đều kìm nén không được, từ khi vừa mới bắt đầu, chúng ta đã đi lên một con đường tu luyện gian nan.”

Băng Tình Đồng thở dài một tiếng, mắt đẹp phức tạp, lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Ta biết rõ người phẩm hạnh không xấu, bằng không không phải là yêu cầu Hàn Ngọc tủy đơn giản như vậy, Nhị muội, Tam muội thật ra

người cũng không xấu, chỉ là từ trước đến nay tranh hơn thua cùng ta, bất bình với việc ta được nghĩa mẫu tán thành, trở thành Băng Đế Thành thành chủ, mới có thể cùng ta chống đối. Thật ra, Nhị muội, Tam muội cũng là người cơ khổ, chúng ta đều là cô nhi, nếu không nhờ nghĩa mẫu, nói không chừng đã thành người trong thanh lâu...”

Nàng vừa nói như vậy, Thạch Nham càng thêm xấu hổ, không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Chúng ta không có mạng tốt như người, có một sự phụ tốt, sau lưng có chỗ dựa cường đại, tu luyện đường đường quang minh, các loại trở ngại đều bị sự phụ dọn sạch.” Băng Tình Đồng nhận định hẳn là đệ tử chân truyền của một lão quái vật, ngữ khí chua xót, rõ ràng có chút hâm mộ.

“Ta cũng là tự lực cánh sinh, chỉ là số phận tốt hơn một chút.” Thạch Nham cười khan nói.

Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc rõ ràng không tin, bĩu môi không nói thêm gì.

Ở các nàng đến xem, nếu như Thạch Nham sau lưng không phải có một cái chỗ dựa cường ngạnh, chỉ bằng vào cố gắng của bản thân căn bản không có khả năng bước vào Thiên Vị Cảnh, càng thêm không có khả năng có được Huyền Băng Hàn Diễm cùng Địa Tâm Hỏa loại thiên địa chí bảo này, coi như là Thạch Nham có giải thích, các nàng cũng sẽ cho rằng Thạch Nham đây là dấu ánh sáng sự phụ sau lưng.

Thạch Nham cũng không có giải thích.

“Nghĩa mẫu, các người không đến rửa sao?” Băng Vi dịu dàng nói, từ chỗ hồ nước đi tới, con mắt nhỏ híp dài, liễu kỳ nhìn hướng Thạch Nham.

Ở thời điểm trong núi tuyết, nàng nghĩ Thạch Nham chỉ là có một gia hỏa cậy mạnh, nào ngờ tới trở về Băng Đế Thành không bao lâu, liền từ nghĩa mẫu biết được người này thậm chí trên người có Huyền Băng Hàn Diễm, còn có một loại Thiên Hỏa cực nóng, điều này làm cho nàng cực kỳ khiếp sợ, cảm thấy ở trên người Thạch Nham bao phủ một tầng khe hở thần bí.

Những nữ nhân Băng Đế Thành này, thật ra rất ít tiếp xúc người ngoài, lui tới đều là nữ tính, như Thạch Nham loại thanh niên khí chất bất phàm này, thật là rất ít hiện thân ở Băng Đế Thành.

Bởi vậy, thời điểm nhìn Thạch Nham, những thiếu nữ này đều rất ngạc nhiên.

“Không cần, các người nhanh chóng điều tức khôi phục, chúng ta nhanh chóng ra đi, đừng lãng phí thời gian.” Băng Tình Đồng quát lớn một tiếng.

Băng Vi thè lưỡi, thật sự không có đi tới, ngồi xuống ở bên cạnh hồ nước, nhắm mắt tu luyện.

“Sắc tỷ, tên kia thật sự là từ Vô Tận Hải tới?” Nghĩa nữ Sương Vũ Trúc, Sương Tử hạ giọng, xa xa nhìn về phía Thạch Nham... “Ta xem hẳn không giống loại người man rợ, lớn lên rất không tệ, đáng người hùng vĩ, loại người này coi như là ở trong Tịnh Thổ, Quang Minh Thần Giáo, hẳn là cũng có tiểu danh khí đi?”

“Hắn nói hẳn đến từ Vô Tận Hải.” Băng Sắc trong lòng hừ một tiếng: “Nhưng lời của loại người này căn bản không thể tin, trên người hắn còn có Ninh gia Phệ Kim Tầm, nghe nói Trữ Trạch ở Âm Từ Vụ Chương bị giết, ta hoài nghi chính là gia hỏa này làm. Đúng rồi, nghe nói ở trong Âm Từ Vụ Chương có một lão quái vật ở tại, nói không chừng hẳn chính là đệ tử chân truyền của lão.”

Sương Tử nhãn tình sáng lên, nhẹ nhàng gật đầu: “Hắn là như rồi, hmm, sắc quỷ Trữ Trạch bị giết, thật tốt thật tốt, ta nghe nói Trữ Trạch vẫn đối với Ngải Nhã tâm hoài bất quy, một lòng muốn lấy Ngải Nhã làm vợ, không nghĩ tới gặp hắn độc thủ, người này thật đúng là lợi hại.”

Một số thiếu nữ bên cạnh, vừa nghe nói Trữ Trạch chết ở trong tay Thạch Nham, cả đám đều xuất hiện hứng thú, vụng trộm nhìn xem Thạch Nham, ào ào nhỏ giọng nói thầm.

Nhưng vào lúc này.

Băng Tình Đồng khuôn mặt bỗng nhiên biến đổi, bỗng nhiên đứng dậy, mạnh mẽ nhìn về một ngọn núi hiểm trở, có rất nhiều cổ thụ màu xanh biếc.

“Đại tỷ?” Sương Vũ Trúc cũng lặng lẽ đứng dậy.

“Có cao thủ ở đằng kia.” Băng Tình Đồng ngưng trọng nói.

“Không phải là tên kia đã đi tới chứ?” Sương Vũ Trúc trong lòng phát lạnh, lập tức hướng về bọn người Sương Tử nói: “Tất cả chú ý cẩn thận!”

“Hắn không phải ...”.Băng Tình Đồng lắc đầu: “Nhị muội, Tam muội không có xuất hiện, ta cảm ứng được khí tức của Bạch Đế Thành Ban Nạp Gia, hơn nữa không phải Thông Thần tam trọng thiên cảnh cường giả, hắn chỉ có Thông Thần nhị trọng thiên cảnh, hắn là người Ban Nạp Gia.”

Sương Vũ Trúc nghe nàng vừa nói như vậy, lập tức yên lòng: “Ban Nạp Gia ở Băng Đế Thành cũng là một cái thế lực lợi hại, nghe nói gia chủ Ban Nạp Gia cùng thành chủ Chiến Đế Thành là anh em kết nghĩa, Ban Nạp Gia cùng chúng ta là chiến minh nhất mạch, sẽ không cùng chúng ta gây khó dễ, thật sự là người Ban Nạp Gia, chúng ta cũng không cần quá khẩn trương.”

“Hắn đã tới.” Băng Tình Đồng trầm ngâm một chút, chậm rãi nhắm mắt lại, chợt đột nhiên thở ra một hơi, cười nhạt một tiếng: “Hắn là Bối Tư của Ban Nạp Gia, người này mặc dù tính tình cuồng ngạo, nhưng không phải người không nói đạo lý, ta cùng hắn cũng có vài lần gặp mặt, hắn là không có vấn đề.”

“Nhắc tới cũng thật sự là kỳ quái, cái Ban Nạp Gia này mỗi một thời đại đều có hai sử đệ rất lợi hại, Bối Dịch cùng Bối Tư là như vậy, Lao Lý cùng Lao Luân cũng là như vậy.” Sương Vũ Trúc khò miệng bật ra vui vẻ nhẹ nhàng: “Bối dịch làm gia chủ, Bối Tư cũng lợi hại như vậy, thế hệ nối nghiệp mới nhất của Ban Nạp Gia Đích là Lao Lý cùng Lao Luân, cũng có tình huống loại này. Ban Nạp Gia hợp kích thuật, ở cả Chiến Minh đều rất có danh khí, hai huynh đệ một khi liên thủ, uy lực kinh người, xem ra hợp kích thuật của bọn họ có chỗ độc đáo riêng biệt, mỗi một thời đại đều có hai huynh đệ nhất trí các phương diện.

Lao Lý, Lao Luân

Thạch Nham lắc đầu nhìn không được cười lên, thầm nghĩ thế giới này thật đúng là rất nhỏ, không nghĩ tới mới đến Thần Ân Đại Lục không bao lâu, liền đụng phải người nhà huynh đệ Lao Lý, Lao Luân.

Lúc trước từ Âm Từ Vụ Chương tách ra, hai huynh đệ này chính là đau khổ yêu cầu hắn, nếu có thể thì đi một chuyến đến gia tộc bọn họ, bọn họ sẽ tận tình tiếp đãi. Hai hai huynh đệ một mực cực kỳ cảm kích hắn, ở trong Âm Từ Vụ Chương, không phải hắn ra tay che chở, hai huynh đệ này sợ là sớm đã chết ở bên trong.

Ở thời điểm Thạch Nham âm thầm cân nhắc, quả nhiên một trung niên đại hán dung mạo tương tự như huynh đệ Lao Luân từ sau ngọn núi kia dạo bước hư không ra, từng bước một đi tới trước mặt Băng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc, cười khẩy nói: “Ồ, đây không phải chủ nhân Băng Thành sao? Như thế nào? Lại gặp phiền toái?”

Xem ra Băng Đế Thành không phải là lần đầu tiên gặp được loại nguy cơ này, ngay cả Bạch Đế Thành cường giả đều tập mãi thành thói quen.

Băng Tình Đồng cũng không phủ nhận, khổ gật đầu cười, “Có một Thông Thần tam trọng thiên chi cảnh cao thủ, sắp tiến vào Băng Đế Thành chúng ta, ta tự biết khó có thể dùng lực, cũng chỉ có thể mang người tạm lánh mũi nhọn, Bối Tư, người tới đây là xem xét quặng mỏ sao?”

“Ừm.” Bối Tư ánh mắt ở trên thân người Băng Tình Đồng đảo qua, không khỏi nhú mày: “Thông Thần tam trọng thiên cảnh cao thủ, ha ha, các người thật sự là gặp phiền toái không nhỏ, ta xem các người hay là sớm lên đường đi, loại cường giả cấp bậc này, nếu như không toàn lực chạy trốn, một khi hắn tìm tới không chết cũng trọng thương.”

Hiển nhiên Bối Tư không có ý xuất thủ tương trợ, hắn và Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc không có giao tình gì, cảnh giới hắn cũng chỉ có Thông Thần nhị trọng thiên, tự mình hiểu lấy, đối mặt một Thông Thần tam trọng thiên cảnh cường giả, chỉ là tự làm mất mặt, cho nên thầm nghĩ dứt ra.

Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc vốn lòng có chờ mong, cho rằng nhìn ở chiến minh nhất mạch, nói không chừng sẽ đuổi ra viện thủ.

Xem Bối Tư thái độ này, hai nữ trong lòng không khỏi cười khổ, biết rõ là miễn cưỡng sợ không được, tất cả cũng phải dựa vào chính mình.

“Bối Tư tiền bối.”

Vừa lúc đó, Thạch Nham đột nhiên tiến lên một bước, nhếch miệng cười, chấp tay hướng phía Bối Tư thi lễ.

Bối Tư kinh ngạc, mộ danh kỳ diệu nhìn hấn: “Tiểu tử, ngươi là ai?”

“Bối Tư tiền bối, Lao Lý, Lao Luân vẫn tốt chứ?” Thạch Nham thần thái tự nhiên hỏi.

“Ngươi nhận thức hai cái chất nhi của ta ?” Bối Tư sững sốt một chút, biểu lộ cổ quái, lúc này mới chăm chú nhìn về phía hấn.

“Ta là Diệp Thạch Nham, Lao Lý, Lao Luân có từng hướng ngươi nói đến ta?”

“Thạch Nham!”

Thân hình Bối Tư chấn động, con mắt phút chốc tách ra thần quang, kích động nói: “Ngươi thật sự là Thạch Nham, là Thạch Nham ở Âm Từ Vụ Chương cứu tính mạng hai chất nhi của ta?”

“Ha ha, chuyện này nếu như không phải người trong cuộc, ai có thể biết rõ?”

“Ha ha, không tệ, tất nhiên ngươi chính là Thạch Nham.” Bối Tư cười to, vui sướng nói: “Đi một chút đi, cùng ta đi Ban Nạp Gia, ta đón gió tẩy trần cho ngươi, hai cái chất chi của ta chính là một mực nhắc tới ngươi, còn sợ ngươi chê chúng ta Ban Nạp Gia hoàn cảnh kém, không đến Ban Nạp Gia chúng ta làm khách.”

Bối Tư thái độ nhiệt tình cực kỳ.

Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc cùng những thiếu nữ kia, toàn bộ ngây ngẩn cả người.

Đây là cái tình huống gì?

Bối Tư huynh đệ từ trước đến nay ngạo mạn, ngay cả Bạch Đế Thành thành chủ cũng không để vào mắt, chưa từng đối với ai khách khí như vậy. Tiểu tử này mới đến, tại sao Bối Tư vừa nghe hấn nói, liền biểu hiện kích động như vậy?

“A, ta cùng chủ nhân Băng Thành các nàng một đường, còn có chút phiền toái phải xử lý, chờ chuyện giải quyết, ta mới có thể đi Ban Nạp Gia.” Thạch Nham lắc đầu, cười khổ cự tuyệt.

“Phiền toái?” Bối Tư sững sốt một chút, đột nhiên kịp phản ứng: “Cái Thông Thần tam trọng thiên cảnh cường giả kia, cùng ngươi cũng có quan hệ?”

“Do ta mà đến.”

“Đừng động cái chuyện Băng Đế Thành này, cùng ta đi Ban Nạp Gia đi, coi như là Thông Thần tam trọng thiên cảnh, huynh đệ của ta liên thủ, cũng không sợ hấn, chuyện này Ban Nạp Gia ta ôm xuống.” Bối Tư chỉ là do dự một chút, lập tức muốn sáng khoái trợ giúp toàn lực, không có một chút nhần nhó.

Thạch Nham nhân tình sáng lên.

Cái này huynh đệ Bối Tư phẩm hạnh, cùng huynh đệ Lao Lý quả nhiên hào sảng như nhau, thuộc về loại có ân tất phải trả, không sợ cường địch, như thế làm cho Thạch Nham thật kinh ngạc.

Băng Tình, Sương Vũ Trúc biểu lộ cổ quái vô cùng.

Thông Thần tam trọng thiên cảnh võ giả không phải chuyện đùa, coi như là huynh đệ Bối Tư liên thủ, cũng có thể không chiếm được tiện nghi, vì một tiểu tử chưa từng gặp mặt, người này dốc hết sức ứng xuống, tiểu tử Thạch Nham kia rốt cuộc có cái địa vị gì, thật đáng giá Ban Nạp Gia to lớn tương trợ ?

“Bối Tư tiền bối khách khí, chuyện này chính ta có thể tự giải quyết, ngươi không cần lo lắng cho ta.” Thạch Nham nhếch miệng cười.

Lời vừa nói ra, mọi người đều ngây dại, nhìn về phía hấn như nhìn quái vật.

Cường vọng không có biên giới...

506. Chương 506: Đốc Hết Sức Đảm Đương!

... Tiểu tử, người khẳng định?”

Bối Tư cau mày thật sâu, thần sắc ngưng trọng, chần chờ hỏi.

Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc, một đám nữ nhân Băng Đế Thành, cũng sững sờ, nhìn hắn tràn ngập nghi hoặc, kinh ngạc cực kỳ.

Vốn tưởng rằng đụng phải Bối Tư một cái chỗ dựa lớn như vậy, Thạch Nham sẽ lập tức bỏ qua các nàng mà đi, dù sao muốn đối phó hắn là một tên Thông Thần tam trọng thiên cảnh cường giả, loại nhân vật này dám can đảm động thủ, tự nhiên đã là nắm chắc hoàn toàn, có lẽ ngay cả lão quái vật sư phụ của hắn cũng đã có ứng đối.

Thiên Vị Cảnh cùng Thông Thần Cảnh võ giả, đã tồn tại khoảng cách cực lớn, huống chi là Thông Thần tam trọng thiên?

“Không có quan hệ, ta dám lưu lại, tự nhiên không sợ hắn.” Thạch Nham cười cười, thông dong hướng về đám người Băng Tình Đồng nói: “Các người biết rõ người nọ là mục tiêu của ta, còn dám bảo vệ ta, ta lại có thể nào tán mà lại sống tạm bợ? Yên tâm đi, thật muốn đi chuyện gì xảy ra, ta cũng sẽ cùng cộng đồng các người gánh chịu vậy.”

Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc mắt đẹp lạng lẽ sáng.

Tiểu tử này, phẩm hạnh tựa như rất không tồi nha, dưới loại tình huống này, người bình thường chỉ biết nghĩ bảo toàn tính mạng của mình, lấy an nguy của mình trước, hắn rõ ràng có thể không đếm xỉa đến, không nên lưu lại tội gì?.

Băng Sắc, Băng Vi, Sương Tử chờ thiếu nữ, nguyên một đám dị sắc sóng gợn sóng gợn, mắt đẹp cũng là tách ra khiến người tâm động sáng bóng.

“Người có thể đi, chúng ta sẽ không trách người.” Băng Tình Đồng biểu lộ rất kỳ quái, tâm tình cũng rất là phức tạp, vừa muốn cho Thạch Nham lưu lại, lại cảm thấy như vậy không thỏa đáng, hai bên không có giao tình gì, Thạch Nham hoàn toàn không cần vì các nàng ra khí lực gì, huống chi kẻ địch lợi hại như vậy.

“Không phải vấn đề có trách hay không, mà là nguyên tắc của ta.” Thạch Nham lắc đầu: “Ta mặc dù không được coi là người tốt, nhưng là điểm mấu chốt, cũng có chút lương tâm vậy, nếu ta đi rồi, tất nhiên các người sẽ gặp phiền toái trùng trùng, mặc dù không phải toàn bộ chuyện bởi vì ta, nhưng đối phương mục tiêu lại là ta, hai mươi người lộ ra hành tung của ta, đó là vì lòng tham các nàng, các người cũng không cùng liên quan, các người không cần vì các nàng gánh chịu cái gì.”

Điểm mấu chốt, nguyên tắc...

Từ trước đến nay Băng Tình Đồng thái độ lạnh lùng kiêu căng, vì những lời này của hắn, lạng lẽ buông lỏng một ít.

Thạch Nham kiên trì, không phải là thứ nàng nhiều năm thủ vững sao?

Nếu không phải như thế, Băng Đế Thành cần gì? Ở lại vùng đất nghèo nàn, không có bất kỳ một cái cường giả nào khuất phục, huống chi là sống ở trên một phần ba mẫu đất này? Mặc dù khổ chút, gian nan chút, nhưng vẫn chung thủy chưa từng vi phạm lời thề lúc trước, nên vì những tỷ muội nghĩa nữ này bảo tồn một phần thánh khiết, cho các nàng lưu một phần tôn nghiêm.

Thạch Nham kiên trì, cùng nàng giảng quy củ, hắn nhìn có vẻ ngu muội, có chút khờ dại, nhưng những vật này, lại liên quan đến sâu tâm linh một người, ở đó có những bản tính đáng để người khác động dung nhất.

“Người thật là không nên lưu lại, sau chớ có trách chúng ta.” Băng Tình Đồng khó có khi ôn hòa, hướng phía hắn nhoẻn miệng cười, gạt nhẹ đầu tán thành, sinh ra một loại cảm giác gặp được tri âm kỳ diệu.

“Yên tâm đi, ta làm ra quyết định, một mình ta gánh chịu khổ, các người không có quan hệ.”

Thạch Nham rất tiêu sái, hướng phía Bối Tư phát phát tay: “Tiền bối, người trở về Ban Nạp Gia trước đi, chờ chuyện bên này giải quyết, ta tự nhiên sẽ đi tới Ban Nạp Gia xem, ha ha.”

Bối Tư hờ hững không động, chần chờ một chút, mới đột nhiên cười ha ha, “Không sao, ta lưu lại cũng tốt, coi như là đối phương có Thông Thần tam trọng thiên cảnh tu vi, nhiều lắm là ta tạm thời rút lui khỏi, đánh thì đánh, đối với tự tin của người muốn đi thì hẳn là không có vấn đề.”

“Cũng tốt.” Thạch Nham có tuyệt đối tự tin, ngược lại Bối Tư cũng không lo lắng sẽ cùng hắn gặp nạn, trả lời sảng khoái: “Vậy chờ chuyện này kết thúc, chúng ta kết bạn đi tới nhà của người hảo hảo thống khoái!”

“Tiểu tử quả nhiên là người hào sảng, ta thích!” Bối Tư vui vẻ trầm trồ khen ngợi.

“Mọi người đều tự điều tức, chờ lực lượng khôi phục, lập tức lên đường.” Sương Vũ Trúc xem xét tình thế phát sinh biến hóa, trong lòng đại định, một lần nữa phân phó tiếp.

Băng Sắc, Băng Vi cùng những người nghe vậy trên mặt đều có nét tươi cười, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham rất là kỳ dị, vài tên thiếu nữ gan lớn, âm thầm câu dẫn, mắt đẹp chớp chớp ra thần thái mê người, chủ ý hấp dẫn Thạch Nham.

Những nha đầu này, nguyên một đám khí chất lạnh như băng, một khi lộ ra dáng tươi cười, ngược lại càng làm cho người khác có thể kháng cự, thật khiến Thạch Nham nhãn tình sáng lên.

Ở Sương Vũ Trúc phân phó xuống, thiếu nữ Băng Đế Thành lại vây quanh hồ nước nhắm mắt điều tức, dần dần yên lặng xuống.

Thạch Nham không vội cũng không chậm, lấy ra một mai cực phẩm nguyên tinh, tùy ý tìm cái phương vị, cũng là mượn nhờ ở lực lượng trong tinh nguyên bổ sung Tinh Nguyên cơ thể.

Bối Tư không có rời đi, ngồi xuống ngay tại bên cạnh Thạch Nham, hứng thú theo dõi quan sát hắn, trên mặt tươi cười ấm áp, tựa như hắn muốn nhìn xem rốt cuộc hắn là một người như thế nào.

Sau khi Lao Lý, Lao Luân trở về Ban Nạp Gia, mang kinh nghiệm trong Âm Từ Vụ Chương nói rành mạch, hai huynh đệ này ở Bạch Đế Thành rất ít phục người, sau khi trở về lại cực kỳ tôn sùng Thạch Nham, nói coi như là thanh niên cả đại địa Thần Châu, cũng không có người có thể hơn Thạch Nham, hơn nữa nói hắn tâm chí cứng cổ, làm người cực kỳ nghĩa khí, tuyệt đối là hảo hán đáng giá thâm giao.

Bối Tư lúc trước nghe huynh đệ Lao Lý nói một phen, mặc dù rất có hứng thú đối với Thạch Nham, nhưng cũng không phải thật sự tin tưởng Thạch Nham xuất chúng như vậy, trong lòng có vài phần hoài nghi.

Hôm nay đã thấy được phẩm hạnh của Thạch Nham, về phần thực lực, còn phải đợi xem...

Sau nửa canh giờ.

Mọi người đều khôi phục tinh khí, một lần nữa bước trên lộ trình tới Bạch Đế Thành, nhưng mà, mới được mấy trăm dặm, Bối Tư sắc mặt đột nhiên ngưng trọng xuống.

“Xem ra cường giả nọ tìm tới đây...”

Mọi người cả kinh, ào ào theo ánh mắt Bối Tư hướng phía trước, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Ở phía trước mười dặm, có một mảng rừng rậm rộng lớn, cổ thụ che trời, có yêu thú ẩn hiện, khu vực này thuộc về Bạch Đế Thành.

Lúc này, ở trên rừng rậm đằng kia, dày đặc những đám mây màu xám bao trùm, đám mây như màn trường lại có thể che lại một phần ba rừng rậm, phía dưới đám mây rừng rậm yên tĩnh đáng sợ, ngay cả tiếng sâu kêu cũng không có, làm cho người ta không tự chủ được tâm thần hoảng sợ, cảm thấy không đúng.

Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc nhìn nhau, đều là hít một hơi thật sâu, ngưng trọng trước nay chưa từng có.

“Đại tỷ, có cảm ứng được khí tức Nhị tỷ, Tam tỷ không?”

Sương Vũ Trúc nhìn trong chốc lát, thần thức lặng lẽ buông ra nhìn xem một chút, không khỏi âm thầm kinh hãi, mắt đẹp tinh quang bốn phía.

“A...”

Băng Tình Đồng nhẹ nhàng lắc đầu, không thể cảm giác được trong rừng rậm.

”Hắn là bị người nọ che dấu khí tức, nếu quả thật hắn có Thông Thần tam trọng thiên cảnh tu vi, chỉ cần tiện tay phóng thích, bằng thần thức của bao lấy khí tức Nhị muội, Tam muội, chúng ta căn bản là phát giác không ra.

Sương Vũ Trúc ánh mắt biến đổi, trầm mặc không nói, chăm chú nhìn xem vùng đất phía trước, âm thầm đề phòng.

“Các người, có muốn tiến vào hay không?” Bối Tư lúc này cũng có chút do dự: “Đối phương ngăn ở phía trước, hẳn là đoán chắc các người sẽ đi qua, lúc này cho dù là quay đầu, cũng sẽ bị đuổi giết, cảnh giới của hắn so với chúng ta, tốc độ tự nhiên sẽ nhanh hơn, huống chi các người còn có mấy tiểu bối, tránh là tránh không xong.”

Người nào cũng biết tránh nhưng mà.

Nếu chỉ là riêng Băng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc, vừa phát hiện không ổn, đã lập tức quay đầu lấy tốc độ nhanh nhất thoát ra, liệu mạng bị thương thì triển bí pháp, hẳn là có cơ hội rất lớn.

Nhưng lần này không chỉ riêng hai nàng...

Tuy biết tránh không khỏi, nhưng các nàng không dám đơn giản quyết định, đối phương bao trùm một phần ba rừng rậm nọ, hiển nhiên có chỗ chuẩn bị, mạo muội xâm nhập vào có thể sẽ bị trúng phải cấm chế, đến lúc đó một cái cũng trốn không thoát.

Mọi người nghĩ chân không tiến, khổ tư giải quyết loại tình cảnh này.

Chờ, cũng là một loại phương pháp...

Nếu như đối phương nhịn không được, đi từ bên trong ra, một trận chiến này coi như là bại, thì cũng không quá thảm hại, cũng có người có thể từ trong chiến đấu còn sống rời đi.

Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc quyết định tiếp tục chờ, chờ đối phương từ trong đó đi ra.

“Hắc hắc hắc...”

Âm trầm gay gắt tiếng cười, đột nhiên từ trong rừng rậm nọ truyền đến, tiếng cười vang vọng tứ phương, tính khuếch tán làm cho người ta phân biệt không rõ ra nguồn gốc ở phương vị nào.

“Lão hủ đã chờ nửa canh giờ, các người mới tới đây, muốn rời đi trong tay lão hủ thì có thể nào?” Vũ Lập Minh thanh âm âm trầm, không vội không chậm từ trong rừng vang lên.

“Nhị muội, Tam muội, các người có ở đó hay không?” Băng Tình Đồng khuôn mặt lạnh lùng, khẽ quát một tiếng.

“Đại tỷ...”

Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh đồng thời đáp lại, ngữ khí tràn đầy khổ tâm bất đắc dĩ, phảng phất bị người bức hiếp.

Nghe được Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh đáp lời, Băng Tình Đồng trong lòng an tâm một chút, trầm ngâm một chút, mới dò hỏi: “Không biết trong rừng là vị cao nhân nào? Tại chỗ này chờ đợi chúng ta, đến cùng muốn làm cái gì? Băng Đế Thành ta không tranh quyền thế, tự hồi không đắc tội người qua, vì sao người lại muốn bức bách như vậy?”

“Ta lần này tới đây, không phải chủ yếu là vì người sao?” Vũ Lập Minh hắc hắc âm hiểm cười: “Cho tiểu tử kia chủ động tới, giao cho ta đến xử trí, chờ chuyện giải quyết, chúng ta có thể hảo hảo vui vẻ một chút, lão hủ đối với các người rất có hứng thú, nói không chừng lão hủ có hứng, có thể chỉ điểm các người một chút, cho các người chút chỗ tốt.”

“Hắn là khách quý Băng Đế Thành ta, không biết nơi nào đắc tội người?” Băng Tình Đồng nhíu mày.

“Băng Thành chủ, không nên cùng ta nói nhảm, tất cả mọi người đều biết chuyện cả, người giao người, ta sẽ bỏ qua cho các người, nếu không nghe lời, hắc hắc, hậu quả người trong lòng hiểu rõ!” Vũ Lập Minh cười lạnh, ngữ khí dần dần lộ vẻ không kiên nhẫn: “Đừng lãng phí thời gian của ta, lần này ta tới, tự nhiên sẽ không tay không mà về.”

“Thạch Nham là đệ tử chân truyền của tiền bối cao nhân, nếu người dám xuống tay, không sợ bị người đuổi giết?” Bằng Tình Đồng nghiêm nghị uy hiếp.

“Ha ha, cao nhân thì như thế nào? Hẳn không có đích thân tới, ta giết tiểu tử kia, phá vỡ linh hồn cấm chế, hẳn tìm ta như thế nào?”Vưu Lập Minh đột nhiên không sợ.

“Lão hủ độc lai độc vãng, không có chỗ ở cố định, cái Thần Châu đại địa này lãnh thổ bao la, ta tùy tiện tìm địa phương tĩnh tu, hẳn coi như là tốn trăm năm thời gian cũng không tìm được ta, sau trăm năm, nói không chừng lão hủ cũng là vô giả Chân Thần Cảnh, phải sợ hủ sao?”

“Chờ cái gì trăm năm, người không sợ phiền toái, ta còn sợ đâu.”

Thạch Nham nghe trong chốc lát, trong lòng không kiên nhẫn, nhếch miệng cười, lại xoay bước đi đến rừng rậm nọ, giương giọng quát: “Lão ô quy, người không ra cũng được, ta liền đi vào, ta lại muốn xem xem người rốt cuộc muốn dựa vào cái gì tới bắt ta!”

Bối Tư, Bằng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc vẻ mặt ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng, chỉ thấy tốc độ hần bỗng nhiên như điện, mạnh mẽ bắn vào trong rừng.

507. Chương 507: Mẫn Tâm Thần Yên

Thạch Nham cứ như vậy tiến vào.

Bọn người Bối Tư vô cùng kinh hãi, thần sắc đờ đẫn, không biết rốt cuộc hủ nghĩ như thế nào.

Đối phương ở trong rừng khẳng định sớm đã có chuẩn bị, chỉ nhìn đám mây màu xám bao trùm bên trên đã biết, đối phương lại có Thông Thần tam trọng thiên chi cảnh tu vi, chiếm cứ địa thế, một trận chiến này, từ khi vừa mới bắt đầu kết quả liền chú định rồi.

Hủ nghĩ tới đi làm sao? Quên mình vì người sao?

Bối Tư, Bằng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc căn bản không nghĩ ra, không nghĩ ra tại sao Thạch Nham không đợi tên kia đi ra chiến một trận, không nên tiến vào lãnh địa người ta, cái đó và tự sát có cái gì khác nhau?

“Các người lập tức cách ra xa, trốn bằng tốc độ nhanh nhất, đi đường vòng tới Bạch Đế Thành, trên đường tuyệt đối không được dừng.” Bằng Tình Đồng chỉ là sững sờ trong ba giây, đột nhiên kịp phản ứng, quay đầu nghiêm khắc dặn dò bọn người Bằng Sắc, ý bảo các nàng mau chóng chạy trốn.

Trận chiến đầu này khả năng chiến thắng cực kỳ bé nhỏ, nàng coi như không vì Thạch Nham, cũng muốn đi qua nhìn xem tình huống Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh, họ đều là tỷ muội của nàng, họ có thể bắt nhân, nhưng nàng không thể bắt nghĩa, nữ nhân này nhớ kỹ nghĩa mẫu năm đó nhắc nhở, cho tới bây giờ còn muốn gánh chịu nghĩa vụ Đại tỷ.

“Ta Ban Nạp Gia phương vị, các người cũng biết một ít, các người rời đi, có thể mau chóng tới Ban Nạp Gia tị nạn, nói là ta phân phó, trước ta truyền một cái tin tức đi qua, đại ca của ta ở nhà, có thể không ngại bảo vệ các người” Bối Tư nhíu mày: “Ta không phải cho mặt mũi Bằng Đế Thành các người, mà là còn vì nhân tình của tiểu tử kia, các người nhớ rõ, đây là bởi vì Thạch Nham ta mới có thể ôm cái khối phiền phức này xuống...”

“Đa tạ.”

Bằng Tình Đồng có chút khom người, vẻ mặt chân thành nói lời cảm tạ, chợt đổi lạnh nhạt nhìn về phía bọn người Bằng Sắc, quát: “Còn không đi?!”

Bọn người Bằng Sắc cũng không ngốc, biết rõ coi như lưu lại cũng không giúp được gì, ngược lại là bẽ bọn vướng víu, nghe vậy nguyên một đám biểu lộ kiên quyết, theo lời đi đường vòng, chạy trốn bằng tốc độ nhanh nhất.

Đợi cho những nghĩa nữ này biến mất, Bằng Tình Đồng mới hít một hơi thật sâu, sau đó nhảy vào trong rừng.

Sương Vũ theo sau đuổi kịp.

Bối Tư lẻ loi một mình ở lại, lộ ra thần sắc do dự, nửa ngày sau, hắc mồi than khô, hạ quyết tâm cũng nhảy vào trong rừng.

Trong rừng rậm.

Mây đen che trời, không có một tia ánh sáng mặt trời thẩm thấu tiến đến, yên tĩnh vô cùng, yêu thú tránh lui, hào khí quý dị.

Một con cóc cực lớn xấu xí vô cùng, ngồi chồm hổm ở trên đất khô ráo, mở to con mắt âm lãnh nhìn về phía trước, toàn thân bóng nước phồng lên, có chất lỏng chán ghét chảy ra, vừa xem cũng biết là vật kịch độc.

Trên người con cóc, Vũ Lập Minh hắc hắc âm hiểm cười, thần sắc hung lệ, ánh mắt lui tới, làm cho người ta có một loại cảm giác không có tiêu điểm.

Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh một trái một phải, phân biệt ở hai bên con cóc, vẽ mặt cầu xin, cúi thấp đầu, nét mặt không thể biểu lộ gì.

Vũ Lập Minh tính tình quá mức dâm tục, lúc trước uy hiếp đáng sợ quá mức, ngấm lại cho dù chết, cũng phải gặp loại vũ nhục này, Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh thật sự vô kế khả thi, chỉ có thể tính một bước đi một bước.

Ngược lại Thạch Nham trấn định tự nhiên, ở trong rừng giống như dạo chơi nhàn nhã, chậm rãi đi tới trước con cóc, híp mắt ngẩng đầu nhìn Vũ Lập Minh nói: “Người chính là lão cẩu nọ?”

“Miệng tiểu tử ngươi làm cho ta rất ghét, trong chốc lát nữa ta sẽ nhồi độc dịch vào trong miệng ngươi, cho ngươi nếm thử tư vị độc dịch, hắc hắc.” Vũ Lập Minh nhẹ nhàng cười không ngừng, cũng không có vội vã ra tay, không muốn trong nháy mắt miếu sát hắc.

Hắn phải đợi Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc cùng nhau đi vào.

Quả nhiên, mới trôi qua một chút, hai quý phụ xinh đẹp động lòng cũng thật sự đi vào.

Vũ Lập Minh cặp mắt dâm tà, phút chốc sáng lên, nhin không được liền nở nụ cười ha ha, vỗ tay kêu lên: “Rất tốt rất tốt, lần này ta tới thật sự là đáng giá, không nghĩ tới Băng Đế Thành bốn đóa hoa băng sương đều thuộc về ta, hôm nay lão hủ đi chuyến này quả nhiên là không tệ”.

“Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”

Mặt Băng Tình Đồng lạnh lùng, khí chất ung dung trang nhã, nhưng thần sắc lại lạnh như băng như hàn thiết. “Băng Đế Thành ta thân là Chiến Minh nhất mạch, ngươi dám can đảm đối phó chúng ta, Chiến Minh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Chiến Minh đích xác lợi hại, đáng tiếc, lão hủ chỉ là một người, không có chỗ ở cố định, Chiến Minh muốn đối phó ta, trước phải tìm được ta, hắc hắc, ngươi nói ta sẽ cho Chiến Minh các ngươi cơ hội sao?” Vũ Lập Minh lắc đầu, giả bộ đáng tiếc thở dài một hơi: “Nữ nhân dù sao cũng là nữ nhân, ở phương diện khác khờ dại làm cho người ta thương yêu, nhưng mà các ngươi yên tâm, lão hủ là người nhân đạo, sẽ không giết các ngươi, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là các ngươi có thể làm cho lão hủ cao hứng, ha ha, chỉ cần cao hứng, cái gì cũng dễ nói.”

Băng Tình Đồng không cần phải nhiều lời nữa, nàng biết rõ đụng phải người này, uy hiếp nhiều hơn cũng đều là vô dụng, chỉ là trầm mặc nhìn về phía Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh.

Ở ánh mắt của nàng, Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh thần sắc kinh loạn, không dám nhìn thẳng nàng, lập lòe trốn trốn, thẹn trong lòng.

Nhưng vào lúc này, Bối Tư đã đi tới, hắn chỉ là liếc nhìn Vũ Lập Minh, liền trầm mặt nói ra: “Thì ra là quý nhân Ninh gia kết giao, ta nhớ Trữ Độ Tuyên ở trong Chương Văn Chiếu Trạch, tựa như đã cùng người giao thủ, cùng tu độc công, người cũng không phải là đối thủ của đ m tá, c tah,

“Chết!”

Thạch Nham chậm rãi nhắm mắt lại, cả người sa vào ở trong tử vong ý cảnh, tâm tư như bụi, ở trong thức hải của hần, bày biện ra hình ảnh thực vật héo tàn, sinh vật chết già quỵ dị, thức hải thành một mặt gương, mang vô số hình thái tử vong của thể gian diễn hóa ra.

Giờ khắc này, hần cảm thấy hần thành thần linh tử vong, có thể không chế sinh mệnh vạn vật.

Dụng tâm thể ngộ cái ý cảnh này, hần phảng phất ngay cả mình cũng quên mất, cảm giác mình thành một đám u hồn, ở trên hư không cúi xuống nhìn chúng sinh, thần thức liên tiếp vô số sinh linh sinh mệnh tuyến, hần nhất nhất kéo đứt, khi linh hồn vô số sinh vật tiêu tán.

Ở trong ý cảnh tử vong, hần quên mất chính mình, tinh khí thần đều động lại nhập vào thức hải.

Một cảnh tượng kỳ diệu, đột nhiên ở chung quanh hần hiển hiện ra. . .

Chỉ thấy ở phía dưới ý cảnh tử vong, chung quanh cây cối rất nhanh héo rũ úa tàn, những sinh vật trong lòng đất một đám mất đi sinh mệnh, Ninh Kỳ Sơn thả ra những yêu thú ảo giác, ở trên hư không cũng từng con, từng con nát bấy, năng lượng phụ gia ở phía trên, rất nhanh tiêu tán ở trong thiên địa.

Ninh Kỳ Sơn sắc mặt biến đổi lớn, mới chịu động thủ, đột nhiên trong đầu ảo tưởng trùng trùng, hần tựa như thấy được tràng diện chính mình tử vong, hiện ra thần sắc bất an hoảng sợ.

Yêu Trùng Vương cùng Quỷ Lão một loạt xông tới, nhân cơ hội đi tới trước người hần.

So sánh với Yêu Trùng Vương cùng Quỷ Lão nhanh hơn một bước là Phệ Kim Tàn, ở một sát na tiếng chuông đình chỉ, Phệ Kim Tàn hóa thành một đạo kim quang, trực tiếp biến mất ở trong cơ thể Ninh Kỳ Sơn.

Phệ Kim Tàn, Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương, ba loại tà vật này cùng một chỗ động, kết quả của Ninh Kỳ Sơn ở trong ý cảnh tử vong thành sự thật.

“Rắc diệp rắc!”

Tiếng vang sấm sét cả gai ốc từ trên người Ninh Kỳ Sơn truyền đến ở thời gian cực ngắn trước khi Ninh Kỳ Sơn bị phanh thây, hần bị ba tà vật cắn xé thành thịt nát, chết thảm tại chỗ.

Thạch Nham vẫn không nhúc nhích, sa vào ý cảnh tử vong, không biết biến hóa xung quanh.

Bối Tư lặng lẽ đi tới, chỉ là nhìn thoáng qua, thần sắc liền biến đổi, âm thầm tắc lưỡi.

Hần đều không có nhìn thấy Thạch Nham ra tay như thế nào, lúc tới, đã phát hiện Ninh Kỳ Sơn nọ trở thành một đồng thịt nát.

“Sa sa!”

Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh cũng đi tới, hai đôi mắt đẹp sợ hãi dừng ở Thạch Nham, chỉ cảm thấy lưng phát lạnh.

Cái sát tinh này...

Cho đến giờ phút này, các nàng mới biết được Thạch Nham kinh khủng đáng sợ đến cỡ nào, lại nghĩ tới các nàng có thể bị ma quỷ ám ảnh mưu đồ ám toán một nhân vật như vậy, hai nữ trong lòng đều trở lạnh băng giá.

Quỷ Lão, Phệ Kim Tàn, Yêu Trùng Vương đột nhiên bay đến bên cạnh Thạch Nham, hung lệ thú mục tà ác, tàn nhẫn nhìn hướng ba người Bối Tư.

“Chúng ta không có ác ý, chớ khấn trương, chớ khấn trương.”

Bối Tư lại càng hoảng sợ, vội vàng nhấc tay gượng cười, không ngừng mà lui về phía sau, cùng Thạch Nham kéo khoảng cách ra, ý bảo chính mình không có ác ý, sợ tam đại tà vật liên thủ đối phó hần.

Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh sắc mặt tái nhợt, so với Bối Tư lùi càng thêm triệt để... Rút lui thẳng đến khi chỉ có thể xa xa trông thấy Thạch Nham mới ngừng lại được.

Hai người này thân trùng kích độc, lúc này cùng người thường như nhau, Quỷ Lão, Phệ Kim Tầm, Yêu Trùng Vương lúc này muốn giết các nàng, quả thực dễ như trở bàn tay.

“Tên kia, tựa như trầm tích trong ý cảnh, giống như linh ngộ cái gì đó...” Bối Tư vẻ mặt kinh ngạc, nhũu mày nhìn xem Thạch Nham, biểu lộ cổ quái.

“Có lẽ, hẳn có thể muốn đột phá, Thiên Vị Cảnh đồn ngộ, là dấu hiệu đột phá, chỉ cần linh ngộ đến liên lập tức có thể bước vào một cái tiểu cảnh giới mới.” Hàn Thúy biểu lộ khổ tâm: “Người này thật sự là kỳ tài ngút trời, ai, lần này thật sự là thảm, không cẩn thận đắc tội hắn, không biết chờ hắn tỉnh, sẽ tới đối phó chúng ta làm sao.”

Lãnh Đan Thanh mặt mũi tràn đầy xấu hổ, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Bối Tư muốn nói cái gì đó, nhưng mà đột nhiên phát giác được trong thân thể có chút dị thường, hắn âm thầm cảm ứng một chút, đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Mẫn Tâm Thần Yên một khi dính vào tác dụng liền một mực tồn tại ư, tại sao, tại sao cho tới bây giờ ta vẫn có...”

Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh đột nhiên biến sắc, cùng nhau gật đầu: “Lão quái đó nói, người trúng Mẫn Tâm Thần Yên sẽ chậm rãi bị ăn mòn lý trí, đưa một loại trong thất tình lục dục bạo phát đi ra. Các người, lúc trước tựa hồ bị hắn gọi lên là, hình như là... Hàn Thúy nói không được nữa, sắc mặt sợ hãi bất an.

Bối Tư kinh hãi, vội vàng nói: “Có biện pháp nào giải quyết không?”

“Chỉ có, chỉ có phóng thích ra...” Hàn Thúy đỏ mặt, nói gấp: “Người nhanh chút ít đi, nơi này cách Ban Nạp Gia các người không xa, hiện tại người trở về vẫn còn kịp”.

Bối Tư nghe nàng vừa nói như vậy, căn bản không dám chần chờ, ngay cả dặn dò cũng không có, vội vàng bỏ chạy.

“Nhị tỷ, hắn, hắn cũng trúng Mẫn Tâm Thần Yên...” Lãnh Đan Thanh đột nhiên nghĩ tới cái gì, khuôn mặt tái nhợt, thấp thỏm lo âu nhìn hướng Thạch Nham, lắp bắp nói: “Chúng ta, chúng ta bây giờ lực lượng bị quản chế, cái này, cái này nên làm thế nào cho phải?”

510. Chương 510: Thiên Vị Tam Trọng Thiên!

Lãnh Đan Thanh vừa nói như vậy, Hàn Thúy đột nhiên biến sắc, trong lòng tràn đầy thấp thỏm lo âu.

Bối Tư trúng Mẫn Tâm Thần Yên, đã nhận ra không ổn, lập tức lấy tốc độ nhanh nhất trở về Ban Nạp Gia, không dám ở lại, chính là vì đến Ban Nạp Gia mang Mẫn Tâm Thần Yên kích độc phóng thích đi ra.

Cũng trúng kích độc, Thạch Nham còn lưu ở nơi đây, xem ra hẳn là lâm vào quan khẩu linh ngộ cảnh giới quan trọng.

Theo thời gian trôi qua, Mẫn Tâm Thần Yên tác dụng sẽ dần dần tăng cường, tới lúc đó, Thạch Nham khẳng định cũng sẽ đè nén không được tâm linh dục vọng, sẽ làm ra chuyện tà ác bình thường lý trí không cho phép.

Càng làm cho hai nữ sợ hãi chính là, lúc này các nàng cũng đã trúng độc, mặc dù không phải Mẫn Tâm Thần Yên, nhưng cũng trí mạng như nhau, khiến cho các nàng không thể mang một thân lực lượng thi triển đi ra, cùng người thường không khác gì, coi như là chạy trốn, thì với tốc độ của bọn nàng bây giờ, sợ là cũng trốn không được xa.

Quỷ Liêu, Phệ Kim Tầm, Yêu Trùng Vương tam đại tà vật, một mực canh giữ ở bên cạnh Thạch Nham, các nàng coi như là muốn mang Thạch Nham trốn lại cũng làm không được, chỉ có thể lo lắng suông, không có biện pháp nào.

“Báo ứng. . .”

Hàn Thúy mắt đẹp hiện ra vẻ thê lương, đột nhiên muốn khóc, sưng sờ bắt đầu dĩ thử dài.

Lãnh Đan Thanh cũng giống như vậy, vội vàng vạn phần, hết lần này tới lần khác tìm không ra phương pháp xử lý, chỉ có thể nhìn Thạch Nham tâm hoảng ý loạn.

Thạch Nham cũng không biết hai cái thành thực đấy là mỹ phụ này vội vàng, như trước chìm ở trong tử vong ý cảnh đăng kia, linh ngộ tử vong đích thực.

Ninh Kỳ Sơn sau khi chết một thân tinh khí, đã toàn bộ thẩm thấu vào thân thể hần, ở thời điểm hần lĩnh ngộ tử vong lực lượng, thần bí vô hồn trong cơ thể hần đã sớm phát huy tác dụng, tiến hành tinh lọc thần kỳ, trên đường tiến hóa từng sợi tâm tình mặt trái không tự kìm hãm được từ đáy lòng hần sinh sôi, ảnh hưởng tâm chí của hần.

Mẫn Tâm Thần Yên thôi phát dục vọng trong lòng hần, loại hấp dẫn đến từ chính sâu trong linh hồn này cũng đủ làm cho người bình thường cuồng tính đại phát, hơn nữa mặt trái tâm tình động đến, quả thực có thể so với thiên lôi gặp được địa hỏa, càng không thể văn hồi.

Dần dần, Thạch Nham hai con người trở nên nóng bỏng, hô hấp cũng dồn dập, tư thế một bộ rục rịch.

Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh càng thêm sợ hãi, vô ý thức bắt đầu né tránh, lui vào rừng sâu phía sau, muốn cách Thạch Nham xa ra, hy vọng trong chốc lát hần từ trong cảnh giới linh ngộ tỉnh lại, nhìn không thấy hai nàng, sẽ không làm gây ra chuyện tình cho các nàng sợ hãi nhất.

Tu luyện Băng Ngọc Công võ giả, một khi phá thân, Băng Ngọc Công muốn đột phá đến đỉnh phong khó hơn lên trời, Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh trong lòng sáng như tuyết.

Cũng là bởi vì biết rõ Băng Ngọc Công đặc tính, nên hai cái mỹ phụ này mặc dù tuổi không nhỏ, nhưng vẫn còn tấm thân xử nữ băng thanh ngọc khiết.

Nam nhân, các nàng thật đúng là chưa trải qua, trước kia khiêu khích chỉ là tư thái lúc lắc nổi lên, chuyện lâm xuống đầu liền sợ hãi.

Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc như trước không có xuất hiện, vẫn còn tiếp tục đuổi theo Vưu Lập Minh, không có dấu hiệu trở về trong thời gian ngắn, điều này làm cho hai nữ càng bất an, đem hết toàn lực tránh né vào trong rừng rậm.

Thời gian ở trong quỷ dị không khí tiếp tục trôi qua.

Thạch Nham sa vào chính giữa tử vong ý cảnh, trải qua một đoạn thời gian linh ngộ rất dài, tựa như trong lúc đó ngộ đến cái gì, thân hình hùng vĩ chấn động, hai con người nổ bắn ra thần quang đẹp mắt.

Một dòng nước ấm từ thức hải nhộn nhạo ra trong nháy mắt đi khắp toàn thân...” Tinh Nguyên quang đoàn trong bụng bị thôi phát sinh trưởng, Tinh Nguyên cổ thụ bên trong lại bắt đầu đạt được một lần tăng trưởng mới.

Thiên Vị tam trọng thiên!

Một khi cảnh giới đạt được đột phá, biểu hiện trực quan nhất chính là Tinh Nguyên cổ thụ mở rộng, có thể dung nạp càng nhiều Tinh Nguyên, làm cho lực lượng lại một lần nữa đạt được đề thăng trên phạm vi lớn!

Tinh Nguyên cổ thụ biến hóa, ý nghĩa hần lại một lần cất bước trên cảnh giới, nhất cử bước vào Thiên Vị Cảnh tam trọng thiên cảnh gian nan nhất huyền ảo nhất.

Tại thời điểm thân thể biến hóa, thức hải cũng chấn động nhiều lần. . . Từng sợi thần thức rất nhanh ngưng tụ, phụ cận thiên địa linh khí giống như bị một cỗ lực lượng thần bí hấp dẫn lấy, điên cuồng dồn mãnh tiến vào thân thể của hần, thẩm thấu thức hải hần, trợ giúp thức hải ở thời gian ngắn rửa tẩy rửa ngưng tụ.

Diện tích thức hải cũng khuếch trương một chút, mỗi một sợi thần thức đều trở nên càng thêm tinh thuần, ở trong thức hải tinh quang óng ánh, lập lòe rạng rỡ, phóng thích ra thần quang nào đó, chạy thẳng vào nhân tâm.

Chủ hồn trong thức hải bị vô số thần thức tinh thuần quán quanh, bị lực lượng thần thức quán chú, những thiếu hụt của chủ hồn được ngưng tụ chữa trị một lần nữa, chủ hồn cảm giác lực cũng bắt đầu tăng lên.

Toàn diện tăng trưởng!

Thời điểm bước vào một cái cảnh giới mới, võ giả thân thể, thức hải, chủ hồn đều theo đó đạt được đề cao, thậm chí ngay cả võ hồn cũng có thể đạt được một lần đột phá.

Trời đất mới, sẽ có cơ hội mới, thu hoạch lực lượng mới, đây cũng là chỗ làm cho vô số võ giả trầm mê.

Cảm thụ được thân thể biến hóa, con mắt Thạch Nham lập lòe tỏa sáng, dần dần bị mặt trái dục vọng ảnh hưởng, ở sâu trong nội tâm vang lên một cái thanh âm, cuống quýt hô hoán hắn, làm cho hắn tận tình phóng thích ham muốn, những mặt trái dục vọng kia dễ dàng đưa lý trí hắn đánh tan.

Mẫn Tâm Thần Yên cùng mặt trái tâm tình chất chồng hình thành dục vọng, đạt đến một cái độ cao cực kỳ đáng sợ, mà ngay cả hắn tự xưng là thần kinh cứng cỏi cũng áp chế không được, lý trí luân cách. . .

Đôi mắt dần dần nóng bỏng, từng sợi thần thức khuếch tán đi ra ngoài, rất nhanh sưu tầm đến phương vị của Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh.

Không có bất kỳ do dự, hắn hóa thành một đạo thiểm điện, lướt qua từng cây cổ thụ, chuẩn xác tìm đến phương vị Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh, con mắt thiêu đốt lên dục vọng xích lửa, nhìn thẳng ở trên hạ thể làm cho tâm thần người chấp chờ của Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh.

“Không nên!”

Hàn Thúy nhin không được thét lên, sợ hãi tránh lui, sắc mặt chật vật vô cùng.

Lãnh Đan Thanh thân thể đầy đặn, mềm mại rung động run rẩy.

Ở dưới con mắt Thạch Nham, nàng cảm giác mình tựa hồ bị nhìn xuyên, trần trụi bạo lộ trước mặt Thạch Nham, cảm giác này làm cho nàng tâm linh bất an, vô ý thức bảo vệ phương vị bị ánh mắt nóng bỏng của Thạch Nham nhìn chăm chú, tâm hồn thiếu nữ tràn đầy sợ hãi.

Một khi phá thân, Băng Ngọc Công sẽ rất khó đột phá, sau này bước vào Chân Thần Cảnh hy vọng, sẽ phi thường xa vời.

Mộng tưởng nàng đau khổ truy cầu cả đời, cùng thân thể sạch sẽ có liên hệ quan trọng, lần này nếu là bị Thạch Nham chiếm đoạt, nàng đời này sẽ vĩnh viễn không còn hy vọng siêu việt Băng Tình Đồng, chỉ có thể trở thành Băng Đế Thành trưởng lão.

Nàng mặc dù cùng Hàn Thúy giao hảo, nhưng trong lòng cũng có tính toán của mình, Băng Đế Thành thành chủ địa vị, nàng cũng muốn lấy được. . .

“Rống!”

Như dã thú quát lên một tiếng lớn, Thạch Nham mạnh mẽ tiến lên, trong thời gian ngắn chụp vào thân thể của Lãnh Đan Thanh n

“Xẹt!”

Thanh âm xé rách quần áo bằng gấm lập tức vang lên, ở Thạch Nham xé rách xuống, Lãnh Đan Thanh phòng bị cùng chống cự có vẻ vô lực, chỉ là ngăn ngừa năm giây, nàng đã trở thành một mỹ nữ xích lửa toàn thân, thân thể tuyết trắng mỹ diệu như ngọc động lòng người, hiện ra vẻ sáng bóng như đồ sứ, làm cho người ta lóa mắt.

Bộ ngực sữa to tròn no đủ, đùi đẹp thon dài thẳng tắp....

Nhất là bộ ngực đầy đặn cực đại, một tay bao trùm không hết, tản ra hấp dẫn đoạt mệnh, có thể làm cho bất kỳ nam nhân nào mất đi lý trí trong khoảnh khắc.

Nàng một tay che lấy ngực trái, một tay che lấy vùng đất đầy cỏ thơm, sắc mặt buồn bã, diễm đạm đáng yêu, từng bước một lùi về phía sau...

Ở trước mắt nàng, là Thạch Nham đã sớm mất đi lý trí.

Tiếp theo như thế nào không cần nói cũng biết.

Thạch Nham như dã thú nhào tới, hung hăng mang nàng đặt ở trên một cây cổ thụ, không chút khách khí trèo lên ngực phải bạo lộ trong không khí, điểm nhỏ đỏ thắm mê người, Thạch Nham yêu thích nắm chắc không buông tay, tay kia đặt trên hông đẹp ngạo nghễ uốn ra, thuần thực xoa bóp.

Hàn Thúy mặt đỏ tới mang tai, ở một bên nghẹn ngào thét chói tai, muốn gọi tỉnh lý trí của Thạch Nham.

Đáng tiếc, lúc này Thạch Nham cùng dã thú không khác gì nhau, đối với tiếng kêu sợ hãi của nàng ngoảnh mặt làm ngơ, như trước chà đạp thân thể tuyết trắng của Lãnh Đan Thanh.

Ngay tại trước mặt Hàn Thúy, Thạch Nham toàn thân quần áo bạo vỡ như lá cây, tán ra xung quanh, thân thể hùng vĩ cùng thân thể tuyết trắng của Lãnh Đan Thanh hợp làm một.

Tiếng gào thét thoải mái không có áp lực, cùng tiếng khóc thống khổ thê lương, đồng thời ở trong rừng vang lên.

“Oanh!”

Chiến Ma hắc thiết giáp trụ tách ra một cổ lực lượng tà ác, từng đạo cột sáng hắc ám thô như cánh tay, như địa ngục cuồng xà bão táp phóng ra, mang Vũ Lập Minh oanh kích phun ra một đường máu tươi ở giữa không trung.

Hung ác sắc bén cực kỳ băng lăng băng thứ, hình thành hàn băng bụi gai, ở không gian chỗ Vũ Lập Minh ngưng kết, dày đặc băng lăng trực tiếp đâm về hắn.

Vũ Lập Minh bị Chiến Ma oanh kích máu tươi cuồng phun, lại bị những băng lăng, băng thứ kia đánh trúng, thân thể bị trọng thương, sắc mặt tái nhợt, cũng không dám dừng lại, thần sắc dữ tợn chợt quát lên: “Hai con tiện tỳ, ta sớm muộn gì cũng cho các ngươi sống không bằng chết!”

Từng đoàn từng đoàn sương mù màu tím, màu xanh biếc, đột nhiên từ trong thân thể Vũ Lập Minh bùng lên, một loại năng lượng xung đột lẫn nhau hình thành nổ mạnh mãnh liệt, ở trong sương khói mạnh mẽ nhện nhào ra.

Trong từng sợi máu tươi vậy ra, Vũ Lập Minh đột nhiên biến mất vô tung, khí tức hoàn toàn không có.

Chiến Ma phút chốc ngừng lại, ở đằng kia ngưng trệ một chút, rồi xoắn bước hướng phía Thạch Nham bước đi.

Băng Tinh Đồng, Sương Vũ Trúc thần thái lo lắng, ở phương vị Vũ Lập Minh biến mất dò xét thoáng một chút, biết rõ lấy cảnh giới tu vi của các nàng, căn bản không có khả năng đem Vũ Lập Minh tìm ra.

Rơi vào đường cùng, hai nữ chỉ có thể ủ rũ đường cũ trở về, cùng Chiến Ma một đường hướng phía Thạch Nham bay đi.

“A. . .”

Chưa tới gần, một hồi thanh âm làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai uyển chuyển duyên dáng truyền ra, làm cho lòng người ngứa ngáy, thân thể không thoải mái.

“Cái này, đây là. . .”

Băng Tinh Đồng sửng sốt, không hiểu nhìn hướng kia, cau mày bay đi.

Sương Vũ Trúc chợt đuổi kịp, cùng nàng một đường đi tới vị trí phát ra thanh âm.

Vừa đến, hai mỹ phụ tính tình lãnh ngạo lập tức ửng đỏ cả khuôn mặt tuyết trắng, ngu ngơ đứng sững tại chỗ.

Trong rừng, một bức Đông Cung Đồ sống sờ sờ, đang kịch liệt trình diễn, bên cạnh còn có một người xem, đang không ngừng thét chói tai.

511. Chương 511: Lấy Một Địch Ba

Thanh niên nam tử thân thể trần truồng, đặt ở trên một cụ thân thể tuyết trắng xinh đẹp thành thực, kích tình đưa vào.

Bên cạnh là một nữ tử xinh đẹp, mặt mũi tràn đầy sự hoảng sợ, khuôn mặt ửng đỏ, thét lên không ngừng. Sau khi Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc tới, chỉ là nhìn thoáng qua liền ngậy đại.

“Nhị muội, cái này, đây là...”

Băng Tình Đồng quá sợ hãi, vội vã muốn lên tách hai người ra, tâm hồn thiếu nữ tê dại một đoàn, thân thể mềm mại run rẩy.

“Đừng!”

Hàn Thúy mạnh mẽ thét lên.

Quý Liêu, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm ở một bên phút chốc bối rối nhúc nhích, ba cổ hung thần khí tức, động lại như thực chất, đột nhiên tụ tập ở trên người Băng Tình Đồng.

Mà ngay cả Chiến Ma nọ, cũng phút chốc tỏa ra khí tức đối địch ngoan lệ, hộ thủ chủ nhân.

“A, tại sao có thể như vậy, cái này, đây là làm sao vậy!”

Sương Vũ Trúc ngu ngơ nửa ngày, ghen ngào kêu sợ hãi, đỏ mặt lắc đầu liên tục, không biết như thế nào cho phải.

“Hắn trúng Mẫn Tâm Thần Yên, kịch độc phát tác. . .” Hàn Thúy vội vàng giải thích một phen: “Những yêu thú kia không cho phép bất luận kẻ nào tới gần hắn, không nên hành động thiếu suy nghĩ, các loại..., chờ hắn phóng thích tốt rồi, khôi phục thanh tỉnh, tự nhiên là không có việc gì, ngàn vạn đừng nên nhúc nhích.”

Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc đôi mắt sáng ngời, giờ khắc này lập loè bất định, cái cổ cũng đỏ bừng, ngưỡng chừng không biết làm như thế nào cho phải.

“Đại tỷ, Nhị tỷ, cứu, cứu ta. . .”

Lãnh Đan Thanh kịch liệt thở hổn hển không ra hơi, thân thể tuyết trắng phát ra nét hồng nhuận phơn phớt đẹp đẽ.

“Tam muội, chúng ta, chúng ta không có biện pháp. . .”

Hàn Thúy rụt rụt đầu, sợ hãi nhìn Yêu Trùng Vương cùng Quý Liêu, thân thể mềm mại run rẩy, ánh mắt lập loè, không dám nhìn về hướng nàng.

Lãnh Đan Thanh nghe nàng vừa nói như vậy, thoáng cái tuyệt vọng, thân thể run rẩy càng thêm lợi hại.

“Đại tỷ, Tứ muội, các người, các người tựa như cũng trúng Mẫn Tâm Thần Yên?” Hàn Thúy sửng sốt một chút, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, biến sắc, vội vàng kêu lên.

Lời ấy vừa ra, Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc đứng thẳng đột nhiên biến sắc.

Tựa hồ bị một câu nói kia khơi gợi lên cái gì, Băng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc thần sắc đột nhiên trở nên không được tự nhiên, nhìn trằng diện nóng bỏng trước mắt, hai nữ không tự kìm hãm được cảm thấy trong người nóng lên, tựa như có vô số con sâu nhỏ từ dưới đáy lòng trêu chọc các nàng, làm cho thân thể các nàng trở nên cực kỳ kỳ quái.

Sương Vũ Trúc không tự chủ được kẹp chặt hai chân, thân thể bỗng uốn éo nhúc nhích, nhanh chóng chuyển sang màu đỏ.

“Đi thôi, đi thôi. . .”

Tựa như có một thanh âm, không ngừng mà thúc giục nàng, làm cho nàng đi về hướng Thạch Nham, tham dự tràng diện vô cùng khó coi kia.

Thạch Nham thân hình trần truồng hùng vĩ, giờ khắc này, ở trong mắt Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc, phảng phất đột nhiên bị thần quang nào đó bao phủ, trên người hắt mỗi một khối cơ thể đều tràn đầy sức hấp dẫn kinh người, có nam tính mị lực đáng sợ, tựa như có thể làm cho bất kỳ nữ tính nào thần phục cúng bái.

“Đại tỷ, Tứ muội, các người, các người. . .” Hàn Thúy vẻ mặt kinh ngạc: “Các người, sẽ không khổng chế không nổi đi?”

“Nhị muội, có biện pháp giải quyết hay không?” Băng Tình Đồng khô nóng khó nhịn, nhả ra hương khí đều là nóng bừng, cường chế dục vọng không hiểu dưới đáy lòng, lo lắng hỏi.

Hàn Thúy cũng là kinh hoảng, lại bất đắc dĩ lắc đầu, “Ta không biết, thật sự không biết, loại độc chất này, tựa như nhào vào tình cảm trong lòng, không phải giải được bình thường có thể tiêu trừ, ta, ta cũng không có biện pháp.”

Hàn Thúy khóc không ra nước mắt, hối hận tới cực điểm, chuyện diễn biến đến một bước này, là nàng tuyệt đối không ngờ.

“Nóng quá. . .”

Sương Vũ Trúc như nói mê nỉ non một câu. . . Con người trong trẻo nhưng lạnh lùng, dần dần mê mang, một lát sau, trên mặt nàng chậm rãi hiện ra tình dục sắc thái, phảng phất bị lực lượng nhìn không thấy thôi động, lại từng bước một đi đến Thạch Nham. Nàng chủ động cởi áo, một thân thể hơi có vẻ gầy, nhưng làm cho người ta có cảm giác vô cùng hoàn mỹ, dần dần bộc lộ ra ở trong rừng.

“Tứ muội!”

Băng Tình Đồng thét lên.

Sương Vũ Trúc mắt diếc tai ngơ, như trúng ma chú, cứ như vậy từng bước một đi tới, lại có thể không chút nào ngưng ngừng từ sau lưng ôm chặt lấy Thạch Nham, dùng đôi kiêu nữ của nàng nhẹ nhàng ma sát lưng hổ của Thạch Nham, còn một bộ bộ đáng cực kỳ hưởng thụ, phát ra tiếng rên rỉ làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Băng Tình Đồng nhìn xem hình dạng của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng khô nóng càng thêm khó nhịn, mà ngay cả Băng Ngọc Công cũng triệt tiêu không nổi, trong lòng ngứa ngáy vô cùng.

“A, Đại tỷ, người, người làm gì vậy. . .”

Ở trong tiếng thét chói tai không dám tin của Hàn Thúy, Băng Tình Đồng cũng như mộng du, thất hồn lạc phách chậm rãi đi về phía trước, lần đầu tiên ở trước mặt nam nhân gỡ bỏ từng kiện quần áo, thân thể có thể nói là tuyệt mỹ, cứ như vậy bạo lộ ở trong rừng.

Hàn Thúy ngơ ngác nhìn nàng, nhìn xem nàng gia nhập vào, cùng Sương Vũ Trúc như Xà mỹ nữ, quần quanh Thạch Nham.

Rất lâu sau đó.

Hàn Thúy xụi lơ trên mặt đất, dường như mất hồn, chờ đợi nhìn về phía trước.

Dưới một cây cổ thụ, một nam ba nữ bốn thân thể xích lô dây dưa ở cùng một nơi, một mùi hương kỳ dị, từ trên người ba người phóng thích đi ra.

“Ồ?”

Thạch Nham đột nhiên thở nhẹ một tiếng, lông mi giật giật, từ trong đùi ngọc, cánh tay tuyết giã đi ra, hơi có vẻ mờ mịt nhìn bên cạnh một chút.

“A!”

Hắn đột nhiên ghen ngào kêu sợ hãi, thoáng cái từ ba thân thể mỹ diệu làm cho người ta máu mũi chảy đầm đìa nhảy ra, lắp bắp kêu lên: “Cái này, cái này, đây là làm sao vậy?”

Thân thể chấn động, hần nghiêm túc nhìn hướng Hàn Thúy, trầm giọng nói: “Các người làm cái gì đối với ta?”

Hàn Thúy đôi mắt đỏ dần sáng lên, dần dần khôi phục thanh tỉnh, nàng sửng sốt một chút, phút chốc lên tiếng: “Người, người nói cái gì?”

“Có phải các người thừa dịp ta lĩnh ngộ lực lượng chân lý, cưỡng chiếm thân thể của ta hay không?” Thạch Nham trầm mặt, quay đầu lại nhìn thoáng qua Băng Tình Đồng, Lãnh Đan Thanh, Sương Vũ Trúc dây dưa ở cùng một nơi, ánh mắt nóng bỏng lưu luyến trên người ba cái mỹ phụ, nhưng ngữ khí lại ngưng trọng trước nay chưa có: “Các người coi như là có ý đồ đối với ta, cũng không cần làm như vậy đi? Một lần lên ba cái, đây không phải là quá bá đạo sao? Ta vừa rồi chính là mới chiến đấu qua, thân thể như thế nào chịu nổi? Các người thật quá đáng. Ta biết rõ các người là oán phụ, nhưng ít nhất phải khắc chế một chút chứ?”

Nói đến nơi này, Thạch Nham hừ một tiếng, trừng mắt với Hàn Thúy nói: “Người có phải cũng muốn động thủ đối với ta hay không? Ta cảnh báo trước, ta cũng không phải là người tùy tiện, lúc trước ta không thanh tỉnh thì bỏ đi, hiện tại ta đã tỉnh, người cũng không thể xằng bậy. Coi như là người thật muốn, cái kia. . . Cũng phải chờ một chút, chờ ta khôi phục chút nguyên khí rồi nói sau.”

Hàn Thúy bị khiếp sợ đến cứng người.

Nàng nếu như hiện tại có thể vận dụng lực lượng, nói không chừng sẽ không để ý tất cả lao ra, đem thân thể Thạch Nham xé nát.

Quá vô sỉ!

Rõ ràng chiếm hết tiện nghi, lại có thể cắn ngược lại một cái, giống như hần ăn phải cái lỗ vốn, phải chịu đựng bao nhiêu oán khí, tiểu tử này quả thực không biết xấu hổ tới cực điểm, da mặt dày, so sánh với lực lượng của hần còn muốn thắng vài cái giai tầng.

“Như thế nào, bị ta nói trúng?” Thạch Nham nhếch miệng cười: “Ta còn trẻ tuổi, lần này thật sự là ngộ nhập hang sói, bị một đám sói cái các người hành hạ, thật sự là bị tổn thất nặng.”

“Người, người vô sỉ!” Hàn Thúy rốt cục thét lên, chỉ vào Thạch Nham chửi ầm lên nói: “Người chiếm hết tiện nghi, lúc này còn dám nói chúng ta, người cái tên khốn kiếp, ta muốn giết người!”

Nói như vậy, Hàn Thúy cái gì cũng không để ý, dáng vẻ đoan trang trang nhã mất hết, như người đàn bà chanh chua phóng tới hần.

“Nhị muội. . .”

Nhưng vào lúc này, Băng Tình Đồng nhẹ nhàng thấp giọng hô một câu, chậm rãi từ dưới cây cổ thụ ngồi dậy, rất nhanh mặc quần áo, vén lại những sợi tóc mắt trật tự lắc đầu ngăn Hàn Thúy lại.

Nàng thở nhẹ một cái, Hàn Thúy đã ngừng lại, thanh âm muốn khóc nói: “Đại tỷ, cái tên khốn kiếp, cái tên khốn kiếp này. . .”

“Ồ. . .”

Lãnh Đan Thanh, Sương Vũ Trúc cũng dần dần tỉnh lại, vừa phát hiện cái tình huống này, đầu tiên là luống cuống tay chân mặc quần áo vào, sau đó mới lấy một bộ ánh mắt muốn giết người, hung ác nhìn về hướng Thạch Nham.

Nếu như ánh mắt có thể giết người thì, Thạch Nham đã bị ngũ mã phân thân thành tám khối.

“Các người đây là ánh mắt gì?” Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, rõ ràng không muốn nhận thức sổ sách: “Ta vừa rồi đang lĩnh ngộ cảnh giới, các người thừa dịp ta không sẵn sàng, ba tỷ muội hợp lực khi dễ ta, làm cho ta lâm vào tình trạng kiệt sức, chẳng lẽ bây giờ còn muốn giết người diệt khẩu sao? Ta cho người biết, mặc dù ta hiện tại bị các người làm cho trống rỗng, nhưng là không sợ các người, các người đứng mơ tưởng giam cầm ta, để cho ta trở thành diện thủ của các người, ta còn có khát vọng rộng lớn, cũng không muốn bị các người hao tổn chết ở Băng Đế Thành.”

“Ta liều mạng với người!”

Lãnh Đan Thanh hét lên một tiếng, một cổ hàn khí từ trong cơ thể thẩm thấu đi ra, chỉ thấy một băng long dài năm mét, mạnh mẽ vọt lên.

“Mẹ kiếp, quả nhiên là lòng dạ rắn rết, sau khi chơi thân thể của ta, liền lập tức trở mặt vô tình.” Thạch Nham nhếch miệng hắc hắc cười quái dị, triệt thoái phía sau một bước, Huyết Văn Giới trong Địa Tâm Hỏa mạnh mẽ xông ra.

Băng long dài năm mét, đụng vào Địa Tâm Hỏa, lập tức hóa thành giọt giọt nước óng ánh, rơi vào trong rừng.

“Người thật đúng là vô sỉ. . .” Huyền Băng Hàn Diễm lặng lẽ truyền ra tin tức.

“Không có biện pháp, việc đã đến nước này, vì không càn thêm xấu hổ, ta chỉ có thể vô sỉ như vậy, như vậy ít nhất các nàng sẽ không thương tâm. Mang cừu hận hướng về ta, cũng có thể trợ giúp các nàng giảm bớt đau khổ cùng bi thương trong lòng. Ta chính là ý tốt, về phần các nàng có thể cảm kích hay không, không phải ta có thể khống chế.”

“Bọn họ sẽ hận ngươi cả đời. . .”

“Không sao cả, dù sao ta rất nhanh sẽ rời đi, sau này sẽ không còn có cơ hội tương kiến, cứ để các nàng hận đi.”

“Tam muội đừng tay!” Băng Tình Đồng quát khê.

Lãnh Đan Thanh vẻ mặt buồn bã nhìn về phía Thạch Nham: “Người tội đáng chết vạn lần, là người, là người cường ép làm ác ta, người để cho ta cả đời khó có thể tu luyện tới Băng Ngọc Công đỉnh phong, ta muốn giết người!”

“Tam muội, người xem xét một chút, nhìn xem Băng Ngọc Công của người có có chỗ biến hóa hay không?” Băng Tình Đồng hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thạch Nham, quát lớn: “Người có thể đứng đắn một chút hay không? Không được tiếp tục châm ngòi các nàng. Chiếm tiện nghi lớn như vậy, người còn muốn thế nào?”

Băng Tình Đồng ngữ khí mặc dù tràn ngập oán trách, nhưng chẳng biết tại sao, thái độ nàng đối đãi Thạch Nham, so với thường ngày nhiều hơn mùi vị của nhân tình, chứ không lạnh như băng như trước.

Ở dưới mắt đẹp của nàng soi mói, Thạch Nham có chút chột dạ, sinh ra một loại cảm giác bị nàng nhìn xuyên, rốt cục hơi có vẻ xấu hổ nhẹ gật đầu, không có tiếp tục điên cuồng nói tiếp nữa.

“Ta, Băng Ngọc Công của ta, tựa như, tựa như. . .” Lãnh Đan Thanh âm thầm cảm ứng một chút, ánh mắt cực kỳ cổ quái.

Băng Tình Đồng thần sắc chấn động, lại vội vàng hướng về Sương Vũ Trúc nói: “Tứ muội, người cũng cảm ứng thoáng một chút, nhìn xem Băng Ngọc Công có cái gì biến hóa?”

Sương Vũ Trúc cắn răng, ánh mắt hung hăng trừng mắt Thạch Nham, lại theo lời lặng lẽ cảm ứng.

Nửa ngày, thân thể mềm mại của nàng đột nhiên run lên, nghẹn ngào kêu lên: “Băng Ngọc Công của ta, chẳng những không có lui bước, tựa như, tựa như còn đột phá nhất trọng! A!”

“Ta cũng vậy!” Lãnh Đan Thanh cũng kêu lên.

“Quả nhiên là như vậy.” Băng Tình Đồng thấp giọng hô, mắt đẹp lóe sáng, ngưng mắt nhìn ở trên người Thạch Nham, “Ta và các người cũng giống nhau. Băng Ngọc Công của chúng ta đều có tiến triển.”

512. Chương 512: Ta Cũng Là Trong Sạch

Lãnh Đan Thanh, Sương Vũ Trúc lời Đình giận dữ đột nhiên ngưng cả người.

Hàn Thúy cũng là vẻ mặt kinh ngạc, nhìn xem Thạch Nham thần sắc bình yên, lòng tràn đầy nghi hoặc: “Các người đang nói cái gì?”

“Hàn Thúy, Băng Ngọc Công các nàng cũng không có trì trệ không tiến, ngược lại, hẳn là đều có chỗ tăng tiến.” Băng Tình Đồng mắt đẹp tán ra dị quang, đỏ mặt sâu kín nói ra: “Trải qua lần này, không biết vì sao, công pháp chúng ta chẳng những không có rút lui, mà đều đã lấy được chỗ tốt.”

“A?”

Hàn Thúy che miệng, nhin không được duyên dáng gọi to lên tiếng, vẻ mặt khó có thể tin.

Thạch Nham cười nhạt một tiếng, thông dong mang Địa Tâm Hỏa, Phệ Kim Tầm, Yêu Trùng Vương nhất nhất thu vào Huyết Văn Giới.

Giết Ninh Kỳ Sơn, hẳn mặc dù sa vào tử vong ý cảnh không biết tình huống chung quanh, thần bí vô hồn lại phát huy tác dụng, mang Ninh Kỳ Sơn một thân tinh khí hấp thu, thông qua một thời gian ngắn thôi hóa, tinh khí Ninh Kỳ Sơn bị thần bí vô hồn chuyển hóa, tinh lọc thành loại dị lực thần b hữu ích với võ giả.

Cùng Lãnh Đan Thanh, Sương Vũ Trúc, Băng Tình Đồng ba nữ da thịt thân cận, những thần bí dị lực kia lặn lẽ tràn ra, phân biệt rót vào trong cơ thể ba nữ.

Thần bí dị lực cực kỳ huyền ảo, có thể thôi phát ra tiềm lực vô hồn vô giả, có thể tăng cường Tinh Nguyên, xem ra đối với Băng Ngọc Công của ba người Lãnh Đan Thanh cũng có diệu dụng, lại có thể làm cho Băng Ngọc Công của ba người đều mơ hồ tăng trưởng vài phần, như thế làm cho hẳn cũng có chút ngạc nhiên.

Âm thầm cảm ứng một chút, hẳn sắc mặt vui vẻ, thần sắc phấn chấn.

Ninh Kỳ Sơn chính là cường giả Thông Thần Cảnh, tinh khí của hẳn chuyển hóa thành thần bí dị lực, mặc dù chia làm ba phần rót vào trong cơ thể Lãnh Đan Thanh, Sương Vũ Trúc, Băng Tình Đồng, vẫn làm cho dị lực trong cơ thể hẳn tiêu hao lúc trước đạt được bổ sung, hơn nữa làm Tinh Nguyên cổ thụ của hẳn được cường hóa một phen.

Chiến một trận này, hẳn quả nhiên là được ích lợi không nhỏ.

Đột phá đến Thiên Vị tam trọng thiên, bổ sung lực lượng tiêu hao trong cơ thể, làm Tinh Nguyên cổ thụ càng tràn đầy Tinh Nguyên, tất cả đều là công lao của thần bí vô hồn.

Giờ khắc này, hẳn càng cảm thấy sơ lâm Thần Ân Đại Lục lấy được Huyết Trì thần bí vô hồn huyền ảo thần kỳ đến cỡ nào.

“Đại tỷ, người, người là nói cùng tiểu tử hoan hảo một phen, các người toàn bộ được lợi rồi?” Hàn Thúy đỏ mặt, khóe miệng bật ra biểu lộ kỳ dị không xác định hỏi.

“Là như vậy. . .” Băng Tình Đồng thần sắc ngượng ngùng, nhần nhần nhó nhó trả lời, cũng có chút xấu hổ.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Ta cũng không biết, người hẳn là nên hỏi hẳn?” Băng Tình Đồng nhìn về phía Thạch Nham, ánh mắt lập lờ, trải qua một phen xấu hổ, nàng phát hiện ở thời điểm đối mặt Thạch Nham, rất khó bình tĩnh lạnh nhạt giống như trước kia nữa.

Đối với một nữ nhân mà nói, thân thể thanh bạch có thể nói là điểm mấu chốt khẩn yếu nhất của nhân sinh cuộc sống, Băng Tình Đồng một mực giữ mình trong sạch cũng sẽ không ở trước mặt nam nhân hiển lộ chút không đoan trang nào, làm cho người ta cảm giác lạnh như băng, lần này bởi vì ngoài ý muốn, thân thể quý giá nhất lại bị Thạch Nham chiếm đoạt, biến cố như thế, làm cho nàng không biết theo ai, cũng không biết tới ứng đối làm sao.

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ nghĩa mẫu năm đó nhắc nhở không phải sự thật?” Hàn Thúy không thể tưởng tượng lắc đầu, cổ quái nỉ non nói: “Nghĩa mẫu năm đó đối với chúng ta ngàn dặn dò vạn dặn dò, nói Băng Ngọc Công phải đặc biệt bảo vệ tấm thân xử nữ, một khi phá thân khó bước vào chí cao cảnh giới, đừng nói là nghĩa mẫu đã lừa gạt chúng ta? Bằng không, tại sao các người sau khi phá thân, lại có đột phá?”

Hàn Thúy tâm hồn thiếu nữ thâm nghĩ: Có phải là một khi phá thân, ngược lại có thể mang Băng Ngọc Công tu luyện tới đỉnh phong? Cái Băng Ngọc Công này, chẳng lẽ là một loại song tu công pháp? Bằng không tại sao lại có đạo lý phá thân tu vi tăng tiến này?

“Nghĩa mẫu đương nhiên sẽ không lừa gạt chúng ta!” Bằng Tình Đồng trừng mắt nhìn nàng: “Hàn Thúy, người đừng nghĩ lung tung, loại biến hóa này cũng không phải hiện tượng bình thường. Vừa rồi ta cảm ứng được từ trên người Thạch Nham, có một loại lực lượng kỳ dị rót vào, là lực lượng đó thẩm thấu, mới khiến cho Bằng Ngọc Công đạt được tăng trưởng. Thay đổi thành người khác chắc chắn sẽ không có loại tình huống này, người cũng đừng lỗ mãng. . .”

Nàng đối với tính tình Hàn Thúy rất rõ ràng, vì mang cảnh giới bước vào đỉnh phong Hàn Thúy chuyện gì cũng có thể làm được.

Nếu như Hàn Thúy cho rằng phá thân có thể tăng lên cảnh giới, lấy tính cách của nàng, chắc chắn sẽ không có quá nhiều do dự, cũng sẽ tìm một người phá thân để mang Bằng Ngọc Công tiến giai một bước.

“Chỉ có hấn sao. . .”

Hàn Thúy thì thào nói nhỏ, mắt đẹp dần dần sáng ngời, ý vị thâm trường nhìn hướng Thạch Nham, đôi môi đỏ tươi rung rung một chút, khuôn mặt quyến rũ động lòng người.

Thạch Nham ngạc nhiên, chợt biểu lộ đột nhiên cổ quái.

Lãnh Đan Thanh, Sương Vũ Trúc ánh mắt biến ảo, sắc mặt âm tình bất định, lúc này cũng không biết nghĩ cái gì tâm tư, trầm mặc không nói.

Bằng Tình Đồng vuốt vuốt tai, nàng đang cân nhắc phải đối mặt Thạch Nham như thế nào.

“Lần này biến cố, là chúng ta ai cũng không có dự liệu được, cái kia, các người thật ra cũng không ăn nhiều thiệt thòi, ta cũng là trong sạch thân, hơn nữa rất trẻ tuổi, nếu nói đúng ra thì là các người trâu già gặm cỏ non.” Thạch Nham thần sắc nghiêm nghị, nghiêm trang túc mục giải thích: “Nhưng ta dù sao cũng là nam nhân, mất rồi thì thôi, chuyện này do đó bỏ qua, chúng ta coi như là chưa hề phát sinh chuyện gì, thế nào?”

“Xú nam nhân!”

Lãnh Đan Thanh đỏ mặt mắng một câu, hung hăng trừng mắt hấn: “Người trong sạch cái rắm! Động tác không biết thuần thực cỡ nào, quỷ mới tin người!”

Hàn Thúy cắn răng, vừa bực mình vừa buồn cười. . . “Ta xem nhất thanh nhị sở, người cho chúng ta dễ dàng lừa gạt như vậy? Người nếu không có kinh nghiệm, làm sao có thể biết rõ nhiều thứ đa dạng như vậy?” Nói đến nơi này, Hàn Thúy cũng có chút xấu hổ, quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn hấn.

“Khục khục. . .”

Thạch Nham có chút xấu hổ, nói dối bị vạch trần, cũng không lại bày ra bộ dáng nghiêm nghị, mà trấn định tự nhiên nói: “Chuyện đã xảy ra, các người muốn thế nào? Ừm, ta chịu lỗi một chút, các người xuất ra hai giọt Hàn Ngọc Tử, ta giúp các người làm một cái hầm băng, coi như là đền bù tổn thất, thế nào?”

“Về thành trước đã, lão quái nọ thân chịu trọng thương, tất nhiên không dám ở thời gian ngắn tìm tới, chờ trở về thành, chúng ta lại nói những chuyện này.” Bằng Tình Đồng nhìn về phía hấn.

Có Thạch Nham Chiến Ma ở đây, coi như là Vụ Lập Minh nọ không đi mà quay lại, cũng đừng hòng chiếm được tiện nghi, sau khi nàng chính thức hiểu rõ sự cường đại của Thạch Nham, đột nhiên an lòng, không khỏi trầm tĩnh lại.

Người này tuổi còn trẻ, cảnh giới không tính thấp, một thân thần bí, nếu như có thể đưa hấn vĩnh viễn ở lại Bằng Đế Thành, nói không chừng có thể mang chuyện xấu biến thành chuyện tốt, ừm, nhất định phải nghĩ biện pháp trói hấn lại!

Bằng Tình Đồng trầm suy nghĩ, ánh mắt quang điểm lóe lên, muốn tìm ra phương pháp hiệu quả nhất.

“Đại tỷ, thức hải chúng ta còn có độc tố. . .” Hàn Thúy mặt mũi tràn đầy khổ tâm: “Lão quái nọ nói, trong bảy ngày không tìm được giải dược, thức hải chúng ta sẽ dần dần tan rã, chủ hồn cũng sẽ theo đó tan thành mây khói.”

Lãnh Đan Thanh lúc này mới nghĩ đến thức hải dị thường, khuôn mặt phút chốc trắng bệch, sự vui sướng vì Bằng Ngọc Công tăng cường mang đến, cũng trong khoảnh khắc không còn sót lại chút gì.

Đúng vậy, coi như là Băng Ngọc Công đạt được vài phần tăng cường lại có thể thế nào? Thức hải độc tố vẫn còn, căn bản không thể vận dụng một phần lực lượng, bảy ngày trôi qua, thức hải tan rã, sinh mệnh nàng cũng liền đi tới cuối cùng, lại có cái gì đáng được mừng rỡ?

Băng Tình Đồng thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Trước tiên trở lại Băng Đế Thành, sau đó lại nhìn tình huống thương nghị đi, ai, thật sự không được, chúng ta đi Ninh gia một chuyến, nhìn xem Ninh gia có thể có giải dược hay không.”

“Ninh gia coi như là có giải dược, cũng chắc chắn sẽ không cho chúng ta.” Lãnh Đan Thanh mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh như băng nói: “Ninh gia cực kỳ không biết xấu hổ, nếu không phải Ninh Lạc Hàn âm thầm

“Không biết, cần xem tình huống trước một chút rồi nói sau.” Thạch Nham không xác định trả lời.

“Vậy người thay ta nhìn xem đi.” Hàn Thúy cười dịu dàng chính là tiến lên, một bộ dạng kiêu my, chủ động tay trái duỗi ra trắng tuyết.

515. Chương 515: Hồn Hợp

Hàn Thúy cực kỳ chủ động, thái độ ôn nhu rất nhiều. . . Tùy ý để Thạch Nham hành động.

Nhìn xem bộ dáng dịu dàng của nàng, Lãnh Đan Thanh không khỏi phát cáu, hừ một tiếng, nàng ngược lại cũng tiến lên một bước, đến trước người Thạch Nham, cau mày duỗi tay ra, lạnh lùng nói ra: “Người thử xem đi, không được thì sớm nói, đừng lãng phí thời gian của ta.”

Hàn Thúy tự nhiên cười nói, lông mày kẻ đen giắt giắt, tựa như thấy rõ tâm lý của nàng, cũng không cùng nàng tranh đoạt, lại lui về phía sau một bước.

Lãnh Đan Thanh không nhìn tới Thạch Nham, đưa tay, ngược lại quay đầu nhìn về phía Ba Tư Đẳng.

Lúc này Thần Huyết Chi Thược trong tay Ba Tư Đẳng, triệt để tiêu thất, một tầng kén dày đặc bao trùm thân thể của hắn, làm cho hắn qua như như bị kim sắc lao lung giam cầm.

Ba Tư Đẳng không hề gào rú, chợt im lặng xuống, đang ở đó trong cái kén kim sắc yên lặng ngưng luyện lực lượng, chấn động trên người cũng dần dần yếu bớt.

“Không cần động thủ.” Thạch Nham cười cười, chợt buông ra thần thức, chậm rãi tiến vào thức hải của nàng.

Lãnh Đan Thanh lòng có mâu thuẫn, thời điểm phát giác được thần thức hắn tới gần, hơi có vẻ cực xúc bất an, khuôn mặt cũng đỏ lên, trong lỗ mũi truyền đến một tiếng hừ nhẹ.

Thạch Nham mặc kệ nàng, chỉ lo mang thần thức đi vào thức hải, ngưng thần tường tận xem xét dị thường thức hải nàng.

Một lát sau, hắn mang thần thức thu hồi, sắc mặt dần dần ngưng trọng: “Độc tố không chỉ thẩm thấu thức hải của người, mà ngay cả chủ hồn cũng bị độc tố dính vào, có chút khó khăn.”

“Độc tố đã thẩm thấu đến chủ hồn sao? Nhanh như thế.” Bằng Tình Đồng khẽ quát một tiếng, ánh mắt phức tạp, lo lắng nói ra: “Xem ra độc này tốc độ cực kỳ mau lẹ, dựa theo cái tốc độ này, không được bao lâu, độc tố hẳn là sẽ chính thức phát tác, tới lúc đó. . .”

Nàng không có tiếp tục nói hết.

Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh đã minh bạch, thần sắc tuyệt vọng, sắc mặt buồn bã, tâm tư bất lực thở dài.

“Thật không có biện pháp sao?” Bằng Tình Đồng cũng là có chút uể oải, lắc đầu liên tục, trong mắt đẹp lờ ra sắc thái đau lòng.

“Ta có thể thử xem, nhưng mà cần mang chủ hồn tiến vào thức hải nàng, tương đối phiền toái, cũng có hung hiểm. . .” Trong lòng suy nghĩ, Thạch Nham ngưng trọng nói rõ quan hệ lợi hại: “Chủ hồn ta tiến vào thức hải, nàng phải phóng khai tâm linh, tất cả từ ta làm chủ, bất luận ta làm cái gì, cũng không thể phản kháng. Bằng không, chẳng những nàng sẽ ăn không tiêu, mà ngay cả chủ hồn của ta cũng có thể bị thiêu cháy, cực kỳ hung hiểm, có muốn thử hay không, ta cũng không thể làm chủ cho nàng, các người nhìn xem xử lý đi.”

Chủ hồn một khi rời đi thức hải, chỉ cần gặp được linh hồn công kích đặc thù, ở dưới tình huống không có thức hải che chở, rất dễ dàng bị hồn phi yên diệt, nói thực ra, nếu như không phải bởi vì cảm thấy thua thiệt Lãnh Đan Thanh, hẳn cũng sẽ không có đề nghị này, dù sao mang chủ hồn phóng xuất hẳn cần gánh chịu nguy hiểm, cũng không nhỏ hơn so với Lãnh Đan Thanh bao nhiêu.

“Người có nắm chắc hay không?” Bằng Tình Đồng nghiêm mặt hỏi.

“Nắm chắc có một chút, nhưng không dám cam đoan trăm phần trăm.”

“Vương muội, người xem thế nào?”

“Ta. . .”

Thạch Nham trầm mặc không nói, đứng ở đằng kia lạnh nhạt nhìn về phía nàng, chờ nàng ra quyết định cuối cùng.

“Được rồi.” Nửa ngày, Lãnh Đan Thanh rốt cục hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Liên đem tất cả giao cho ngươi, ngươi nếu xứng bậc, ta thành quỹ cũng sẽ không bỏ qua ngươi.”

Thạch Nham cười khổ, lắc đầu: “Vậy hay là thôi đi, một khi chủ hồn ta tiến vào thức hải ngươi, tất nhiên là đã xứng bậc. Nếu như ngươi đối với ta có tâm tư đề phòng, ta cũng không muốn mạo hiểm.”

“Ngươi khôn kiếp!” Lãnh Đan Thanh mắng to, sắc mặt đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

“A, như thế nào?” Thạch Nham một bụng ủy khuất.

“Đừng nói nhảm, ngươi xem rồi xử lý đi, ta cái gì cũng không quản, cùng lắm thì bị ngươi hại chết, dù sao ngươi đã hại qua ta một lần.” Lãnh Đan Thanh một bộ dáng anh dũng hy sinh, giữa đầu, cái cổ tuyết trắng phát ra hồng nhuận phơn phớt kinh người, vào lúc đó toàn bộ tâm cơ đều không còn sót lại chút gì.

Cái khôn kiếp này, tại sao không thể hảo hảo nói chuyện? Muốn tức chết ta mới cam tâm sao? Hừ, nếu thật là xứng bậc, ta cho dù chết rồi, cũng không cho ngươi sống dễ chịu!

Lãnh Đan Thanh thầm suy nghĩ.

“Đây là ngươi tự đáp ứng, không phải ta bắt buộc ngươi, ta nói trước chốc lát ngươi cũng không được chống cự, bằng không ta sẽ cùng ngươi cùng nhau chơi đùa.” Thạch Nham thần sắc ngưng trọng, trầm mặt dặn dò, thật cẩn thận đem Chiến Ma phóng xuất trước, sau đó mới nói: “Các ngươi cách ta xa một chút.”

Hắn nhìn về phía ba người Băng Tinh Đồng, Hàn Thúy.

Ba nữ sắc mặt đều khó coi.

Thạch Nham làm cho các nàng cách xa một chút, lại thả ra Chiến Ma, rõ ràng là không tin các nàng a, chủ hồn rời đi thân thể, bản thể một khi gặp được trọng thương, chủ hồn vạn kiếp bất phục, người này hiển nhiên lo lắng các nàng sẽ ra tay, lúc này mới cẩn thận như thế.

“Ngươi không tin tưởng chúng ta?” Băng Tinh Đồng âm hàn nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng.

“Không phải không tin các ngươi, mà là phòng bị tình huống khác, Vưu Lập Minh nợ mặc dù đi rồi, nhưng không nhất định sẽ không trở về, đúng không?” Thạch Nham cười khan một tiếng, chợt ngay tại chỗ ngồi xuống, suy nghĩ một chút, lại gọi ra Yêu Trùng Vương, để cho Yêu Trùng Vương ở trên bả vai hắn ngủ đông.

Làm xong tất cả cái này, hắn lúc này mới động thủ.

Chủ hồn chìm ở trong thức hải, chậm rãi bay ra, hóa thành một nhúm dị quang, chui vào thức hải Lãnh Đan Thanh.

Lãnh Đan Thanh thân thể mềm mại run lên, sắc mặt lập tức khác thường.

Bị chủ hồn đối phương xâm nhập thức hải, cái đó và xâm nhập thân thể nàng cũng không có quá nhiều khác nhau, thức hải chính là vùng cấm của võ giả, nói như vậy cả đời cũng sẽ không cho phép người ngoài tiến vào, trong thức hải có chủ hồn, chủ hồn chính là căn bản võ giả, có sinh mệnh lạc ấn cùng trí nhớ, có thể nói là cấm địa tư mật nhất.

Hướng nam nhân lạ lẫm mở ra một mảng tư mật này, so sánh với thân thể trần trụi càng thêm làm cho người ta ngượng ngùng, cái này ý nghĩa là đối phương có thể thấy rõ toàn bộ tâm linh biến hóa của nàng, nhìn ra tình hình thực tế cảm giác trong lòng nàng.

Nếu không phải tình huống đặc thù, Lãnh Đan Thanh đời này cũng sẽ không cho phép chủ hồn nam nhân tiến vào thức hải, nhưng bây giờ trong thức hải nàng, lại xuất hiện chủ hồn Thạch Nham.

Cảm thụ được trong thức hải chủ hồn chấn động, Lãnh Đan Thanh thân thể mềm mại nhẹ nhàng run rẩy, giống như bị người vuốt ve, loại tư vị này thực khó dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Từng sợi thần thức từ trong chủ hồn Thạch Nham thích phóng đi ra, lặng lẽ hợp thành nhập vào thức hải Lãnh Đan Thanh, thần thức cùng thần thức dây dưa, nhất thời làm cho thân thể hai người mãnh liệt rung động, phát ra một cỗ xúc cảm cực kỳ khác thường.

Thạch Nham lập tức tâm viên ý mãn, thần thức dây dưa loại này, so sánh với thân thể hợp nhất còn muốn mỹ diệu, thiếu chút nữa làm cho hắn không chế không nổi, trực tiếp chủ hồn thác loạn.

Liên tục cảnh báo chính mình, hắn cưỡng ép kèm chế tình cảm khác thường ở đáy lòng, bắt đầu hết sức chuyên chú tiến hành thanh trừ độc tố.

Từng sợi thần thức, được phụ gia Cửu U Phệ Hồn Diễm năng lượng, thần thức hắn ở trong thức hải Lãnh Đan Thanh du động, một khi phát giác được độc tố tồn tại, liền sử dụng thần thức bao trùm, phóng thích lực lượng Cửu U Phệ Hồn Diễm.

Cửu U Phệ Hồn Diễm thân là hỏa viêm diệt hồn thần kỳ, đối với tất cả lực lượng linh hồn đều có hiệu quả, độc tố cũng là một loại linh hồn, sau khi đụng chạm vào Cửu U Phệ Hồn Diễm diệt hồn dị năng, không có chút sức chống cự nào, bị đốt đốt thành tro bụi trong khoảnh khắc, một chút cặn cũng không có lưu lại.

Điều khiển thần thức, hắn ở trong thức hải Lãnh Đan Thanh chậm rãi hoạt động cẩn thận tìm kiếm độc tố. . .” Thật cẩn thận dùng thần trí của mình bao lấy trước, sau đó mới dùng Cửu U Phệ Hồn Diễm đến thanh trừ.

Cửu U Phệ Hồn Diễm cực kỳ khủng bố, nếu ở trong thức hải người khác chính thức hiển hiện ra, vậy thức hải sẽ trực tiếp hóa thành tro tàn.

Nếu như không phải thần thức hắn bao lấy hỏa viêm, Lãnh Đan Thanh thức hải sợ là đã sớm không tồn tại nữa.

Thời điểm hắn chăm chú thanh lý độc tố, Lãnh Đan Thanh người nhẹ nhàng run rẩy, toàn thân phát ra đồ tươi kinh người, thậm chí không tự chủ được nùng nịu thở nhẹ, như bị người bừa bãi khinh bạc.

Băng Tình Đồng, Hàn Thúy, Sương Vũ Trúc ba người, vẻ mặt cổ quái nhìn hướng nàng, đáy lòng cũng phát ra cảm giác khác thường.

Trong ba người, Băng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc cùng Thạch Nham từng có da thịt thân cận, nhìn xem bộ dáng Lãnh Đan Thanh lúc này, trắng diện kiều diễm trong rừng không tự chủ được từ trái tim các nàng xuất hiện, ở trong óc các nàng lượn lờ không tiêu tan. . .

Băng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc đều là thành thực đoan trang mỹ phụ, trước đó, chưa bao giờ có trao đổi cùng nam nhân, lần trước ở dưới tác dụng của Mẫn Tâm Thần Yên, trong lúc bất tri bất giác thất thân với Thạch Nham, làm cho hai nữ rất phức tạp, đối với Thạch Nham vừa tràn đầy hận ý, lại vừa sinh lòng chờ mong.

Nữ nhân chính là như vậy, đối với nam nhân giao ra lần đầu tiên, rất có xu thế chung thân cả đời với hắn.

Mà Thạch Nham, từ mọi phương diện nhìn vào đều là cực kỳ ưu tú, nếu không phải quá lãnh khốc một chút, quả thực có thể nói là hoàn mỹ.

Nếu như hắn có thể ôn nhu đối đãi, buông xuống phiền sự lưu lại ở Băng Đế Thành, Băng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc nhất định sẽ rất mừng rỡ, sẽ đem hắn thành nam nhân của mình đến hảo hảo hầu hạ. . .

Ý niệm liên tiếp hiện lên trong đầu hai nữ, mắt đẹp của các nàng chốc lát nhìn Lãnh Đan Thanh, chốc lát nhìn sang Thạch Nham, tâm tư chuyển động cực nhanh.

“Ừm. . .”

Lãnh Đan Thanh đột nhiên phát ra thanh âm nói mê như nỉ non, lông mi thật dài phe phẩy, vô ý thức giãy dụa thân hình, thân thể mềm mại trở nên lửa nóng.

Thạch Nham đang ngồi ở đằng kia, thân hình hùng vĩ cũng là run lên bần bật, hô hấp cũng ồ ồ.

Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc, Hàn Thúy ánh mắt đột nhiên trở nên càng thêm khác thường.

Trong thức hải Lãnh Đan Thanh.

Thạch Nham chủ hồn lúc này đã ở cạnh chủ hồn của nàng, hai cái tiểu nhân hư ảo, ở phía trên thức hải chậm rãi dặt tay, Thạch Nham thấy chủ hồn nàng bối rối, không khỏi phóng xuất ra ý niệm ôn nhu trấn an, thử làm cho nàng trấn định lại.

Nhưng mà, khi tay chủ hồn hắn đụng vào bàn tay chủ hồn Lãnh Đan Thanh, một loại tư vị mỹ diệu tới cực điểm, đột nhiên từ sâu trong linh hồn hai người tràn ngập ra.

Giờ khắc này, hắn đối với tất cả tâm tư của Lãnh Đan Thanh đều nhất thanh nhị sở, thấy rõ toàn bộ tình cảm tư mật trong lòng nàng.

“Thì ra, nàng cũng không phải ghét hận ta như vậy, nàng chỉ là tức giận với thái độ của ta, nàng đối với ta tựa như còn rất để ý, tức giận chỉ là nữ tính rụt rè cùng tâm tình mâu thuẫn bình thường. . .”

“Cái tên khốn kiếp này tuổi còn trẻ, lại đã có mấy người phụ nhân! Đáng giận, lúc trước còn nói cái gì trong sạch, thật sự là bịa đặt lung tung, một chút cũng không đáng tin nhiệm!” . . . Hạ Tâm Nghiên, nữ nhân này là ai? Nàng thật sự là may mắn. Đây mới là nữ nhân trong lòng hắn nhớ nhất, hắn đến Thần Châu đại địa, thì ra là bởi vì gia. . .”

Chủ hồn ôm nhau, có thể cho hai bên hiểu rõ thứ bí ẩn nhất ở sâu trong nội tâm đối phương, Thạch Nham hiểu kỳ hơn là thái độ chân thật của nàng, Lãnh Đan Thanh hiểu kỳ là quy tắc là kinh nghiệm tình cảm của hắn, thông qua lần linh hồn giao hòa này, hai người đối với vùng cấm kỵ lòng hai bên đều có được hiểu rõ chính thức.

Ở trong cảm giác tiêu hồn thực cốt mỹ diệu, Thạch Nham cưỡng chế đè nén, bắt đầu vận dụng Cửu U Phệ Hồn Diễm lực lượng, chậm rãi đến thanh trừ độc tố thẩm thấu trong chủ hồn nàng.

Lãnh Đan Thanh buồn tất cả, không cần đi quản độc tố, tận tình ở sâu trong tâm linh Thạch Nham chạy, tiếp tục thấy rõ tình cảm kinh nghiệm của hắn, từng cái nữ nhân của Thạch Nham, cùng thái độ của hắn, đều bị Lãnh Đan Thanh nhận thức rành mạch, nàng đối với phương diện tình cảm Thạch Nham đã tương đối minh bạch, từ ở phương diện khác đến xem, thậm chí so với chính Thạch Nham còn muốn tinh tường.

“Hô!”

Hai cái linh hồn đột nhiên chia lìa ra, Thạch Nham ở trong thức hải nàng, liếc mắt với chủ hồn nàng, chợt trốn đi ra ngoài.

Lãnh Đan Thanh chủ hồn đặc ý cười cười, tâm tình tựa như đột nhiên tốt lên, nhìn xem chủ hồn Thạch Nham rời đi, tâm tư lại lung lay.

516. Chương 516: Tỷ Muội Tình Thâm

Thạch Nham chủ hồn trở về vị trí cũ, đứng yên lặng, liếc mắt Lãnh Đan Thanh cũng đã khôi phục, cười nhạt một tiếng, “Không có việc gì chứ?”

Lãnh Đan Thanh khoe miệng giật giật, bật ra một cái cười nhẹ, nhẹ nhàng lắc đầu, đôi mắt sáng rất có hứng thú không ngừng theo dõi hắn: “Người thật khốn kiếp, quả nhiên là một bụng nghĩ xấu, còn nói cái gì là thân trong sạch, giờ ta xem người muốn lừa gạt ta như thế nào?”.

Về mặt Thạch Nham xấu hổ, gượng cười không nói.

Hàn Thúy bên cạnh thần sắc chấn động, cực kỳ mừng rỡ, nhịn không được kêu lên: “Tam muội, hắn, hắn thật sự giúp người mang độc tố hóa giải rồi?”

Bằng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc cũng một bộ dáng diễn cảm, ngạc nhiên nhìn về phía hắn.

“Ừm.” Lãnh Đan Thanh gật đầu, vui vẻ nói: “Cái tên khốn kiếp này đích xác có chút thủ đoạn thần bí, chủ hồn hắn ta sau khi tiến vào thức hải, mang toàn bộ độc tố trong thức hải ta thanh, hiện tại ta không cần lo lắng vấn đề độc tố nữa.”

“Cái này. . .”

Băng Tình Đồng mắt đẹp lóe sáng, tâm hồn thiếu nữ đầy tràn tư vị khác thường, nhìn về phía ánh mắt Thạch Nham, ý vị càng thâm trường.

Độc tố loại linh hồn, cực kỳ khó có thể thanh lý sạch sẽ, trừ phi cường giả đạt tới Chân Thần Cảnh có được thần hồn, mới có thể nương tựa lực lượng thần hồn đáng sợ, mang linh hồn độc tố gột rửa sạch sẽ.

Thạch Nham rõ ràng chỉ có Thiên Vị Cảnh tu vi, so sánh cảnh giới với các nàng còn thấp hơn một cấp bậc, lại có thể trợ giúp thanh trừ độc tố, điều này làm cho Băng Tình Đồng nhìn Thạch Nham càng ngày càng cảm thấy không thể tưởng tượng.

“Cái kia, còn ta nữa.” Hàn Thúy xảo tiểu diệu dàng, chân thành đi tới trước người Thạch Nham, Lãnh Đan Thanh đuôi đẹp thon dài, ngồi xuống bên cạnh Lãnh Đan Thanh, vẻ mặt chờ mong nhìn hướng hắn.

“Người cũng muốn?” Thạch Nham nhíu mày, sắc mặt có chút cổ quái.

Lúc trước vì Lãnh Đan Thanh trúng độc tố cần giải trừ, hắn không thể tránh khỏi cùng Lãnh Đan Thanh tiến hành hợp hồn, loại mỹ diệu tư vị này làm cho hắn có chút mãnh liệt, thật là phải đi tiến hành hợp hồn, bí mật hắn giấu kín ở chỗ sâu nhất dưới đáy lòng sẽ không thể tránh khỏi bị Hàn Thúy biết rõ.

Đối với nữ nhân này, hắn cũng không có nhiều cảm giác tốt, ở trong trí nhớ Lãnh Đan Thanh, hắn biết rõ lần này tiến vào Chương Vân Chiếu Trạch tìm Trữ gia trợ giúp, đều là bước đi của nữ nhân này. Nàng ta một lòng muốn thay địa vị Băng Tình Đồng ở Băng Đế Thành, thời điểm hắn ở trong rừng kia, trên người nữ nhân này cũng không có phát tiết cái gì.

Ở trong mắt hắn, hắn cũng không làm Hàn Thúy thua thiệt cái gì, chính hắn cũng không muốn bộc lộ đáy lòng tư ẩn ở trước mặt Hàn Thúy.

“Người. . .” Vừa thấy thái độ Thạch Nham tựa như không nguyện ý, sắc mặt Hàn Thúy đột nhiên tái nhợt xuống, lỗ chũm muốn khóc nói: “Người nhẫn tâm để cho ta hương tiêu ngọc vãn sao? Nếu như người mặc kệ ta, ta nhất định là phải chết, mặc dù lúc trước ta đích xác đã có chút lỗi với người, nhưng ta đã biết sai rồi...”

Hàn Thúy đáng thương nhìn qua hắn, bộ dáng bị bao nhiêu ủy khuất, hốc mắt đã ướt át.

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, biết rõ nữ nhân này làm bộ làm tịch, chán ghét nói: “Hãy chấm dứt việc đó, lão tử không nợ người cái gì, đừng bày cái tư thái này cho ta xem”.

Hàn Thúy biến sắc, thần sắc phát lạnh: “Người thật sự nhẫn tâm như vậy sao?”

“Ta và người có quan hệ sao?” Thạch Nham cười khẩy nói.

“Quan hệ. . .” Hàn Thúy sững sốt một chút, chợt lộ ra vẻ kỳ dị, khuôn mặt dần dần đỏ ửng, ưm một tiếng, cúi đầu nói khẽ: “Người muốn quan hệ gì? Là muốn ta phụng dưỡng người như mấy tỷ tỷ sao? Cái kia, thật ra ta cũng không ngại, nếu như người có ý thật lòng đối với ta, cùng người thất thân cũng không phải là không thể được.”

Thạch Nham ngạc nhiên.

Băng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc vẻ mặt cũng kinh ngạc, sững sờ không biết nói cái gì mới tốt.

“Nhị tỷ, là người muốn tăng tiến Băng Ngọc Công đi?” Lãnh Đan Thanh hừ một tiếng, nói: “Có phải người nhìn thấy Băng Ngọc Công của chúng ta đều có chỗ đột phá, nên muốn dùng phương pháp đồng dạng, làm cho Băng Ngọc Công của mình càng tiến một bước? Có phải như vậy hay không?”

Nàng liếc mắt liền xem thấu tính toán của Hàn Thúy.

Từ trước đến nay Hàn Thúy và Băng Tình Đồng cùng tranh đấu gay gắt, một lòng muốn thay thế địa vị thành chủ của Băng Tình Đồng, vì mục tiêu này nữ nhân này hầu như cái gì đều làm được, chỉ cần có thể đè Băng Tình Đồng xuống, nàng đừng nói thất thân, coi như trở thành phu nhân Thạch Nham cũng không có gì lớn.

Lãnh Đan Thanh biết được bí ẩn ở đáy lòng Thạch Nham, sẽ không muốn cùng bất luận kẻ nào chia xẻ, vừa nghĩ tới trong chốc lát Hàn Thúy cũng có thể lợi dụng phương pháp đồng dạng, hiểu rõ cảm giác trong lòng Thạch Nham, điều tra tinh tường tính cách Thạch Nham, nàng đã cảm thấy không thoải mái.

Ở trong mắt nàng, một người nàng biết rõ là đủ rồi.

“Tam muội, người có phải rất muốn ta chết không?” Sắc mặt Hàn Thúy trở nên hơi trắng, kinh ngạc nhìn nàng, âm thầm cắn răng.

“Ta không phải ý này. . .”. Lãnh Đan Thanh chợt dạ, định nói gì đó, nhưng cuối cùng không có tiếp tục nhiều lời, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Thạch Nham. . .” Băng Tình Đồng nhìn về phía hắn, khẩn cầu nói: “Nhị muội tâm địa thật ra cũng không xấu, chỉ là vì cùng ta tranh hơn thua, mới nhiều lần làm ra chuyện tình không lý trí. Tỉ muội của ta bốn người đều là cô nhi, những năm gần đây sống nương tựa lẫn nhau, mặc dù ở chung không hòa hợp, nhưng chúng ta cũng không muốn nàng gặp chuyện, người xem?”.

Hàn Thúy con mắt đột nhiên lóe sáng một chút, hơi có chút xấu hổ, thở nhẹ một tiếng: “Đại tỷ. . .”

“Đều là tỷ muội, chúng ta hy vọng người không có việc, trải qua chuyện lần này, hi vọng tỷ muội chúng ta có thể hòa hảo như lúc ban đầu.” Băng Tình Đồng thành khẩn nói.

Hàn Thúy trầm mặc hồi lâu, yên lặng gật đầu.

“Thạch Nham, người giúp nàng một chút đi, ta biết rõ người cũng không phải thật sự xấu xa như vậy. . .” Lãnh Đan Thanh trầm ngâm một chút, cũng mở miệng khẩn cầu.

Thạch Nham cau mày, lạnh lùng nhìn Hàn Thúy, do dự trong chốc lát, mới miễn cưỡng nói: “Được rồi, bất quá ta nói rõ trước, trong chốc lát chủ hồn ta cùng người tiếp xúc, người không được nhìn xem tư ẩn của ta. Nếu không, đừng trách ta không khách khí!”

Lời vừa nói ra, Hàn Thúy sắc mặt biến hóa, nghĩ nghĩ, mới cười lớn nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không làm như vậy, ta còn muốn người thay ta giải độc, cái khác ta cũng không cầu.”

Nghe nàng vừa nói như vậy, Thạch Nham cuối cùng cũng đồng ý, ngồi xếp bằng lẫn nữa, thả chủ hồn ra.

Đã một lần thay Lãnh Đan Thanh giải trừ độc tố nên đã có kinh nghiệm, lần này tốc độ của hắn rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, trước dụng thần thức chui vào thức hải Hàn Thúy, tìm ra độc tố, dụng thần thức bao vây, dùng Cửu U Phệ Hồn Diễm đốt thành tro bụi, làm xong lần này, hắn mới xâm nhập chủ hồn Hàn Thúy.

Chủ hồn dụng chạm lẫn nhau, loại tư vị kỳ diệu lập tức lại đầy tràn linh hồn.

Thân hình hai người không khỏi cùng chấn động, giống như Lãnh Đan Thanh, thân thể Hàn Thúy cũng mềm mại, hơi thở nhẹ nhàng khó có thể ức chế.

Lãnh Đan Thanh liếc nàng, lông mày kẻ đen nhíu lại thật sâu, hừ hừ, trong nội tâm rất không thoải mái.

Thạch Nham xâm nhập khu vực tư mật nhất của đáy lòng nàng. . .

Thì ra nàng từ nhỏ chính là cô nhi, được thành chủ Băng Đế Thành nuôi dưỡng, trước kia nàng đã trải qua một đoạn thời gian cực kỳ khó khăn, ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, sau này đi vào Băng Đế Thành, nàng dụng tâm tu luyện, lại thủy chung không thể vượt qua Băng Tình Đồng, vậy nên thượng nhiệm thành chủ thường xuyên đốc thúc nàng, muốn nàng học tập thật tốt giống như Băng Tình Đồng.

Khi đó, nàng đối với sự tình gì đều hiếu kỳ, bởi vì tuổi nhỏ, tương đối ham chơi, không có mang toàn bộ tinh lực dùng vào việc tu luyện, thế cho nên mỗi khi khảo hạch, đều phải thua kém Băng Tình Đồng một bậc.

Cũng là bởi vì như thế, nàng thường xuyên bị thành chủ khiển trách.

Khiến trách càng nhiều, nàng liền càng ghét hận Băng Tình Đồng, cảm thấy nếu không phải Đại tỷ quá xuất chúng, nàng cũng không thường bị trách mắng.

Thượng nhiệm thành chủ đối đãi các nàng cực kỳ nghiêm khắc, đến thời điểm khảo hạch, nếu như cảnh giới không đủ, chẳng những bị mắng, mà còn có thể bị cấm bế, bởi vì ham chơi, nàng bị cấm bế nhiều nhất, mỗi lần bị cấm bế nàng đều có cảm giác là do Băng Tình Đồng.

Nàng cũng thật vất vả, cùng Băng Tình Đồng đạt tới một cảnh giới, thượng nhiệm thành chủ bắt đầu chọn lựa người nối nghiệp, nàng dụng tâm cố gắng, hy vọng được tán thành, muốn vượt qua Băng Tình Đồng chứng minh nàng thật sự hơn một bậc.

Nhưng mà, thượng nhiệm thành chủ không có cho nàng cơ hội chứng minh, liền trực tiếp mang địa vị thành chủ truyền cho Băng Tình Đồng.

Nàng một bụng phần cảm, cảm thấy nhiều năm cố gắng đều uổng phí, tìm nghĩa mẫu đến giải thích, lại bị nghĩa mẫu nói một câu “Người không bằng đại tỷ.”

Từ đó về sau, nàng liền đem Băng Tình Đồng trở thành mục tiêu duy nhất, vì cái mục tiêu này, nàng cùng Băng Tình Đồng luôn đối nghịch, nàng muốn chứng minh năm đó nghĩa mẫu đã phạm sai lầm, nàng mới là người lợi hại nhất trong các tỷ muội. . .

Chuyện cũ bí ẩn sâu trong tâm linh Hàn Thúy, bị Thạch Nham thấy rõ rành mạch, Hàn Thúy vì bị hấn cảnh cáo trước đó, không dám nhìn xem bí mật của hắn, chỉ là tận tình hưởng thụ mỹ diệu hồn hợp.

Một lát sau, Thạch Nham mang độc tố thanh trừ, hấn đối với tư ẩn trong tâm linh Hàn Thúy cũng hiểu bảy tám phần, lúc này mới từ trong thức hải nàng thối lui đi ra ngoài.

Nữ nhân này, vận khí ngược lại không tốt, nhưng cũng không có quá nhiều sai lầm, chỉ là quá bướng bỉnh một chút. . .

Biết được tâm linh bí ẩn của nàng, Thạch Nham nhìn lại Hàn Thúy, nay đã không còn ghét nàng, cảm thấy nàng cũng là người cơ khổ, cả đời cố gắng, chỉ là vì muốn chứng minh chính mình, nhưng đáng tiếc vẫn không thể như nguyện, cho nên mới dần dần bị lạc lối, làm ra nhiều chuyện sai lầm.

Chủ hồn song song trở về vị trí cũ.

Thạch Nham mở mắt ra, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Thúy, hấn hòa hoãn đi không ít: “Người không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì. . .” Hàn Thúy con mắt hơi có chút ảm đạm, suy nghĩ xuất thần nhìn hướng hấn: “Người, người có phải đã biết tất cả của ta rồi?” Nàng là người cực kỳ miễn cưỡng, Thạch Nham biểu lộ rất nhỏ, nhưng nàng đã cảm thấy được chuyện xảy ra.

“Không.” Thạch Nham lắc đầu.

Hàn Thúy không nói thêm gì, cũng không có mừng rỡ khi độc tố giải trừ, ngược lại tâm tình của nàng còn có chút xuống thấp, bí ẩn trong lòng bị một người xa lạ thấy rõ rành mạch, điều này làm cho nàng rất khó thích ứng, loại cảm giác này làm cho nàng không thoải mái, so sánh với thất thân càng làm cho nàng canh cánh trong lòng.

“Ồ.”

Nhưng vào lúc này, Ba Tư Đằng phát ra một tiếng rên rỉ khoan khoái, kén lớn kim sắc trên người biến mất vô tung, một thân kim sắc quang mẫu, dần dần thu vào trong cơ thể hấn.

Một cỗ khí tức ngang ngược, cương liệt, cuồng mãnh, không thể ức chế từ trên người hấn bắn ra ngoài, hấn mở mắt ra, con ngươi lại thành kim sắc, cực kỳ quỷ dị thần kỳ.

“Thạch Nham, cảm ơn người.” Ba Tư Đằng chân thành nói lời cảm tạ, vui vẻ nói: “Ta tiến vào Thiên Vị đỉnh phong cảnh! Quá thần kỳ!”

517. Chương 517: Ngâm Hiểu

Lúc trước không có dung hợp thần huyết, Ba Tư Đằng chỉ có tu vi Niết Bàn Cảnh, thông qua Thần Huyết Chi Thực, hấn có thể từ Niết Bàn cảnh nhất cử bước vào Thiên Vị tam trọng thiên, biến hóa như thế, làm

cho Thạch Nham cũng có chút trợn mắt há hốc mồm.

“Thiên Vị đỉnh phong?” Thạch Nham không xác định hỏi.

Ba Sương mừng rỡ như điên, sớm đã hưng phấn không biết làm như thế nào cho phải, liên tục kêu lên: “Ca, người, người thật sự bước vào Thiên Vị đỉnh phong? Cái này, cái này thực sự thần kỳ như vậy sao?”

Ba Tư Đằng hắc hắc cười to: “Thật là như vậy, cái thần huyết này quả thực thần kỳ tới cực điểm, chẳng những có năng lượng khổng lồ, còn có lực lượng áo nghĩa Ba Gia chúng ta, hiện tại ta không có cách nào mang những lực lượng kia lĩnh ngộ hết, nói cách khác, ta còn có thể tiến một bước, trực tiếp đạt tới Thông Thần Cảnh!”

Lời này vừa nói ra, ngay cả tứ nữ Băng Tình Đồng cũng mang vẻ mặt kinh ngạc.

“Tốt! Rất tốt!” Thạch Nham cười: “Ba huynh quả nhiên là vận may Tề Thiên, nhiều năm cực khổ, nay xem như thu hồi toàn bộ lại. Từ nay về sau, con đường tu luyện của Ba sẽ là một đường bằng phẳng, xem ra so với ta người còn bước vào Thông Thần Cảnh nhanh hơn, ha ha, Ba huynh lợi hại.”

Ba Tư Đằng cảm kích nhìn hấn: “Đều là nhờ người, nếu người không giúp ta bắt được Thần Huyết Chi Thước, ta có thể không qua được bao lâu sẽ phải tán công. Ở Băng Đế Thành có thể gặp được người, là số phận lớn nhất đời ta, ân tình của người, ta suốt đời không quên!”

Ba Tư Đằng trân trọng hứa hẹn, nếu như hấn là nữ nhân, nói không chừng sẽ lấy cả thân mình báo đáp.

“Chúng ta có nguồn gốc sâu xa, nói những lời này quá khách khí, sau này chúng ta trợ giúp lẫn nhau, coi như là vì nguyện vọng của tổ tiên, cũng nên nhất trí đoàn kết.” Thạch Nham cười nói.

Ba Tư Đằng cùng Ba Sương liên tục gật đầu.

“Thạch Nham, một giọt Hàn Ngọc Tủy này cho người, người muốn dùng. . .”

Lãnh Đan Thanh do dự một chút, thoải mái lấy ra một cái bình ngọc bằng tinh từ trong huyền không giới, trong bình có một giọt chất lỏng màu hổ phách hàn khí dày đặc, ở trong bình chậm rãi nhộn nhạo, khiến cho nhiệt độ Băng Điện trong nháy mắt liền giảm xuống không ít, một cỗ kỳ dị băng hàn linh khí, trực tiếp từ trong bình nọ phóng thích ra.

“Tam muội, đây là?” Băng Tình Đồng ngăn người, kinh ngạc nói: “Cái Hàn Ngọc Tủy này, đối với việc phát triển Băng Ngọc Công có tác dụng trân quý cực kỳ, người cứ như vậy lấy ra?”

Lãnh Đan Thanh nhẹ gật đầu, sáng khoái trước nay chưa từng có, đi tới hướng trước người Thạch Nham, mang bình ngọc nọ ném cho hấn: “Cho người.”

Thạch Nham kinh ngạc nhìn.

Hàn Thúy nghĩ nghĩ, lại cũng lấy ra Hàn Ngọc Tủy, đi về hướng Thạch Nham: “Cho người, đây là thứ người nên có.”

“A, ta lúc trước đã nói qua, ta chỉ muốn hai giọt Hàn Ngọc Tủy là được.” Thạch Nham cổ quái lắc đầu. .
“Ta vốn tưởng là Băng thành chủ cùng Sương tiên bối xuất ra Hàn Ngọc Tủy, không ngờ rằng sẽ là các người, ha ha, như thế là ngoài ý muốn của ta.”

“Sương, Sương tiên bối?” Sương Vũ Trúc mặt phát lạnh, trừng mắt nhìn hấn khê kêu nói: “Tại sao người xưng hô ta là tiên bối, chẳng lẽ ta so với các nàng già hơn rất nhiều sao?”

“A!” Thạch Nham xấu hổ lắc đầu: “Không đúng không đúng, ta là tôn kính người, mới xưng hô người tiên bối.”

“Ta không muốn người tôn kính!” Sương Vũ Trúc sắc mặt càng lạnh lùng.

Thạch Nham cười khổ: “Ta đây không nói thêm gì, hai giọt Hàn Ngọc Tủy vậy là đủ rồi, ta sẽ dựa theo lời hứa, giúp các người kiến tạo ra hầm băng, sau này ta sẽ rời khỏi Băng Đế Thành, rồi sẽ không trở về.”

Sương Vũ Trúc hừ lạnh.

Ba người Bằng Tình Đồng cùng Lãnh Đan Thanh, Hàn Thúy, nghe hẳn vừa nói như vậy, sắc mặt đều hơi đổi.

Nhất là Lãnh Đan Thanh, sắc mặt càng tái nhợt, nghẹn ngào kêu lên: “Người khốn kiếp, cũng thật sự không nghĩ tới chúng ta vô cùng tốt với người?”

“Chúng ta, tựa như không có quan hệ phức tạp gì?” Thạch Nham kinh ngạc.

Lãnh Đan Thanh vừa nghe muốn phẫn nộ, hung hăng trừng mắt nhìn chằm chằm hẳn: “ta không cho phép người đi!”

“Người dựa vào cái gì mà quản ta?”

“Chỉ bằng, chỉ bằng. . .” Lãnh Đan Thanh hét to hai tiếng, đột nhiên hừ hừ nói: “Ta không dựa vào cái gì, dù sao không cho phép người đi, nếu người muốn đi cũng được, ta muốn đi theo người! Mặc kệ người đi chỗ nào, ta đều đi theo, trừ phi người giết ta! Bằng không ta muốn đi theo người!”

Nàng rõ ràng là chơi xấu.

Thạch Nham đau đầu vạn phần, cục diện hẳn sợ nhất đã phát sinh.

Cái Lãnh Đan Thanh này cùng hẳn hồn hợp, đối với tính nết của hẳn có nhận thức tinh chuẩn, biết rõ hẳn cũng không phải thật sự lãnh khốc vô tình, lúc này mới sử dụng loại phương thức càn quấy này, một bộ muốn dây dưa với hẳn, như thế nào cũng không buông tay .

Đối với loại này quả thực khó có thể thuyết phục bằng chiêu thức vô lại, Thạch Nham không có biện pháp, nếu nữ nhân thật không biết xấu hổ hẳn thật đúng là vô kế khả thi.

“Người đi theo ta sao? Van cầu người đừng không nói lý lẽ như vậy được không? Ta và người cũng không có cái gì, chúng ta coi như không có phát sinh cái gì, tất cả bỏ qua được chưa?” Thạch Nham cười khổ.

“Không được!” Lãnh Đan Thanh rõ ràng không thêm nói đạo lý, lắc đầu khê nói: “Ta dù sao đi theo người, người phải đi, vậy ta cũng cùng người đi, nếu người thật là nhẫn tâm, bây giờ hãy giết ta đi!”

Nàng đi tới trước người Thạch Nham, ngửa đầu, một bộ dáng sơn dương đợi làm thịt, ý bảo Thạch Nham hãy ra tay.

“Người cho ta không dám?” Mặt mũi Thạch Nham tràn đầy vẻ không kiên nhẫn, cười lạnh lạnh nói.

“Người giết đi, dù sao người đã cứu mệnh ta, giết ta, ta cũng không trách người!” Lãnh Đan Thanh ngửa đầu lên, bộ ngực lớn quả thực muốn dán vào ngực Thạch Nham, hừ hừ nói: “Động thủ đi, động thủ đi! Chết trong tay người, ta cam tâm tình nguyện, đến đây đi đến đây đi, ta sẽ không trách người!”

Nàng duyên dáng gọi to, thổ khí như lan, hương thơm trên người chui vào miệng mũi Thạch Nham, khu vực cao ngất no đủ, lại có thể thật sự dán lên trên người Thạch Nham, không biết là cố tình hay vô tình mà nhẹ nhàng ma sát ngực Thạch Nham, một chút cố kỵ cũng không có.

Bị nàng dán bộ ngực sữa, vào Thạch Nham lập tức tâm viên ý mãn, không tự chủ được nhớ tới mỹ diệu trên người nàng, thật sự khó có thể ra tay độc ác.

“Mặc kệ người” Thạch Nham hừ hừ, chủ động lui về phía sau tránh nàng, một bụng căm tức, rồi lại không thể làm gì, mặt lạnh nói: “Đừng lãng phí thời gian của ta, tìm một cái hầm băng, hiện tại ta động thủ, đem hàn khí bên trong tăng cường cho các người, làm cho các người có thể gia tốc tu luyện Băng Ngọc Công.”

Nhìn thái độ của hẳn, Lãnh Đan Thanh khanh khách cười khê, coi như đã mang Thạch Nham đánh bại. . . Khuôn mặt đầy sự đắc ý.

Thạch Nham buồn bực cực kỳ, cũng không đi, chỉ là thúc giục Bằng Tình Đồng, cho nàng nhanh lên một chút.

Bằng Tình Đồng mắt đẹp lóe sáng, nhiều hứng thú nhìn hẳn và Lãnh Đan Thanh đầu khí, tựa như nhìn ra lòng của hẳn: “Không vội, hôm nay quá muộn, nghỉ ngơi một chút rồi ngày mai chúng ta nói sau. Ha ha, Thạch Nham, hai vị bằng hữu của người cũng đều lưu lại đi, chúng ta luôn quanh quê, có rất ít nam nhân tới, các người không nên quá câu nệ.”

“Tại sao bây giờ không xử lý?” Thạch Nham không kiên nhẫn.

“Hôm nay quá mệt mỏi.” Băng Tình Đồng phong tình ngàn vạn, đường cong mỹ diệu hiển lộ không thể nghi ngờ, đôi mắt thường ngày vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng kiêu căng, lúc này tựa như tràn đầy xuân thủy, liếc về hướng Thạch Nham, làm cho Thạch Nham trong lòng rung động, nhìn không được miên man bất định.

Ba huynh muội Tư Đằng, sững sờ nhìn xem Thạch Nham cùng bốn đóa hoa băng sương Băng Đế Thành liếc mắt đưa tình, trong lòng liền hô lợi hại.

Ba Tư Đằng hai mắt càng tỏa ánh sáng, khâm phục nhìn hần, cảm thấy Thạch Nham quá cường đại, mới đến Băng Đế Thành không bao lâu, cũng không biết thông qua thủ đoạn gì, lại làm cho bốn giai nhân khí chất ung dung thanh lịch đẹp nhất Băng Đế Thành, toàn bộ đều bám theo hần.

Thủ đoạn như thế, quả thực là chính là cấp bậc tình thánh!

“Được rồi, ngày mai đi.” Thạch Nham bất đắc dĩ, biết rõ cùng nữ nhân giảng đạo lý đó là tự làm mất mặt: “Ba huynh, xin mời các người tự tiện đi, nơi này dù sao rất lớn, các người tùy ý chọn lựa lầu nghỉ ngơi.”

“Ha ha, không có việc gì không có việc gì, người không cần phải để ý tới chúng ta” Ba Tư Đằng tề mi lộng nhần, nói: “Lão đệ, người phải chú ý thân thể, có một số việc mặc dù rất tuyệt vời, nhưng nếu làm quá nhiều sẽ tổn hại tới thân thể.”

Thạch Nham vẻ mặt dữ dội, thầm nghĩ người này bình thường là người chất phác, vừa nhắc tới chuyện này, cũng trở nên hèn mọn đáng khinh như vậy?.

“Người cao to, người nói cái gì đó?” Sương Vũ Trúc đã hiểu, mặt lạnh lùng quát nói.

“Không có gì, không có gì, hắc hắc.”

Ba Tư Đằng xấu hổ chê cười, liên tục kêu lên: “Cái kia, sẽ không quấy rầy, tiểu muội, chúng ta đi.” Nói xong, sắc mặt hần khác thường, cười hi đi ra ngoài.

“Ta cũng đi.” Thạch Nham trầm mặt, cũng muốn đi ra ngoài.

“Chờ một chút, ta có chút việc nói cùng người.” Lãnh Đan Thanh nhẹ giọng cười, mắt đẹp lóe sáng, thiên kiều bá mị đi tới bên cạnh hần, không ngại một chút nào khoác tay của hần, thân mật nói: “Đi, ta mang người tới sương phòng yên tĩnh thoải mái.”

Nàng lôi kéo, cũng không để ý Thạch Nham có nguyện ý hay không, cứng rắn kéo Thạch Nham ra Băng Điện.

Sắc mặt Hàn Thúy lạnh như băng, mắt nàng nhìn Thạch Nham không chớp, sau đó mới hừ một tiếng: “Lúc trước không phải nàng cực lực phản đối giao hảo Thạch Nham sao? Còn bây giờ, có tính là câu dẫn không? Hừ, chỉ giả bộ! Ta còn tưởng nàng thật sự thánh khiết như vậy, ai ngờ đến lúc động thủ, thật sự là so với ai cũng phải nhanh hơn!”

“Nhị tỷ, lời này của người sao có chút chua vậy?” Sương Vũ Trúc nói mỉa mai.

“Ta. . .” Hàn Thúy há to miệng, tức giận nói: “Ta xem không được bao lâu, sợ là Tam muội có thể vượt qua chúng ta.”

“Người là nói, Tam muội là muốn thông qua loại phương thức đó?” Sương Vũ Trúc đỏ mặt.

“Đương nhiên là như vậy, người cho rằng như thế nào?” Hàn Thúy bày ra bộ dáng trong lòng biết rõ: “Nàng đã biết rõ thông qua tiểu tử kia có thể tăng trưởng Băng Ngọc Công, dù sao đã có qua một lần, tự nhiên biết rõ nên nắm chắc như thế nào. Hừ, ta xem Thạch Nham tối nay đừng nghĩ tới nghỉ ngơi, nếu Tam muội thật là ra mặt, tiểu sắc quỷ nọ có thể chống lại mới là lạ.”

Vừa nói ra lời này, Băng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc thần sắc càng ngượng ngùng, ánh mắt càng ngày càng cổ quái.

“Không phải ta nói các người, các người nếu như có thể giống như Tam muội, ta thấy tiểu tử kia khẳng định chống đỡ không được. Đối với nam nhân mà nói, có cái khó ngăn cản bằng mỹ sắc?” Hàn Thúy do dự một

chút, lặng lẽ hạ giọng: “Thật ra vừa rồi, ta cũng vụng trộm nhìn xem trong lòng hấn, người này háo sắc muốn chết! Ta xem hấn kiên trì cũng là giả bộ, các người chỉ cần chủ động một chút, hấn tất nhiên sẽ đầu hàng, nói không chừng liền vĩnh viễn ở lại Băng Đế Thành.”

“Ta, ta không làm được như Tam muội. . .” Băng Tình Đồng mặt đỏ sắp muốn nhỏ máu, lắc đầu liên tục, hơi có vẻ thất kinh.

“Cũng không nên nhất định như vậy, các người ở thời điểm mấu chốt, đột nhiên xuất hiện, lộ ra một chút ý tứ chủ động, khi đang cao hứng hấn có thể như không nhìn thấy sao? Nam nhân mà, đều là dạng như vậy, tiểu tử kia tâm tư ta rành mạch!” Hàn Thúy giựt giây nói.

Băng Tình Đồng cùng Sương Vũ Trúc đỏ mặt, do dự một hồi lâu, không khỏi đều lộ ra thần sắc ý động.

518. Chương 518: Ôn Nhu Hương

Phủ thành chủ góc tây nam... Trong sương phòng yên lặng bí ẩn.

Cái gian sương phòng này cũng không có vẻ rộng bao nhiêu, chần lông nệm dày mềm mại, trên vách tường khắc hoa cổ, bích hoạ linh thú, chính giữa có cái một lư hương cực đại đang đốt, tỏa ra mùi thơm ngát của làn khói nhẹ, đằng sau lư hương là một cái giường mềm, bảo thạch vây quanh chiếu sáng.

Mười khóa bảo thạch đều lớn cỡ hạc đào, tản ra ánh sáng nhu hòa, dưới mái hiên đèn đuốc chiếu sáng trưng, không có một chút u ám.

Ngoài cửa sổ, cơn trùng kêu râm ran, gió lạnh xào xạc, trong sương phòng lại có chút ôn hòa, ánh lửa thông thấu.

Trữ Độ Tuyền biến sắc, thần sắc ngưng trọng một chút, kinh ngạc nói: “Tiểu tử lại có lực lượng này, không tệ, xem ra người hần là cũng có ngoại lực có thể mượn.”

Vừa nói, Trữ Độ Tuyền tay trái hư không một trào... trống rỗng xuất hiện một thất thải độc mãng cực lớn, độc mãng như răng trợn mắt, hung ác hướng phía Ba Tư Đằng mà đi, há miệng ra chính là được một đạo khối độc thất thải, trực tiếp bao trùm thân thể Ba Tư Đằng.

Khối độc cực kỳ thần kỳ, hóa thành một tầng thất thải màng thịt, liền đột nhiên bao lấy Ba Tư Đằng.

Trữ Độ Tuyền khinh thường nhếch miệng, âm thanh lạnh lùng nói: “Chỉ là một cái mãng phụ bỏ đi, có một thân lực lượng bất phàm, đáng tiếc cũng không biết cách vận dụng.”

Thạch Nham một mực hồ hững không động, lạnh nhạt nhìn xem biến cố trong phủ thành chủ, đến bây giờ còn không có ý ra tay.

Nhưng mà, bất luận là Trữ Độ Tuyền, hay là Vũ Lập Minh họ, đang cùng người nói chuyện, đều mang lực chú ý đặt ở trên người hần, thời khắc đề phòng.

Trước khi đến đây, Trữ Độ Tuyền từ trong miệng Vũ Lập Minh họ, đã biết người đáng sợ nhất chính là Thạch Nham, biết rõ ở trên người của hần chẳng những có một cái Chiến Ma có thể so với Thông Thần tam trọng thiên cảnh, mà còn có vài cái yêu thú đẳng cấp cực cao, cho nên hai người này đến bây giờ còn có lưu dư lực, chính là vì muốn đối phó hần.

Thạch Nham nhíu mày, nhìn xem phủ thành chủ một mảng hỗn loạn, lại liếc qua Ba Sương thống khổ ngã xuống đất, trầm ngâm một chút, hần đi về hướng Ba Sương.

Hần thờ ơ lạnh nhạt trong chốc lát, chỉ là muốn xem thử tứ nữ Băng Tình Đồng cùng Ba Tư Đằng người này, có thật sự đáng giá thâm giao như vậy hay không, tục ngữ nói hoạn nạn gặp chân tình, không tới thời khắc hung hiểm nhất rất khó coi ra phẩm hạnh chân chính của một người.

Bất luận Băng Tình Đồng cùng Ba Tư Đằng bọn họ lúc trước nói xuôi tai thế nào, ở thời khắc mấu chốt nếu như lựa chọn giữ mình, Thạch Nham sẽ không cảm thấy kỳ lạ.

Hần chỉ là muốn thông qua hung hiểm lần này, đến xem Băng Tình Đồng các nàng cùng Ba Tư Đằng có thật sự như hần nghĩ hay không, sự thật chứng minh, bất luận là tứ nữ Băng Tình Đồng hay là Ba Tư Đằng, đều không có làm cho hần thất vọng.

Trong lòng âm áp, hần chiếm được điều hần muốn, lúc này mới chủ động ra tay.

Đi tới trước người Ba Sương, Thạch Nham trầm ngâm một chút, đột nhiên đưa tay ấn hướng bờ vai của nàng, Huyền Băng Hàn Diễm rét lạnh cực độ, trong nháy mắt thẩm thấu thân thể Ba Sương.

Trong khoảnh khắc, Ba Sương trở thành một tượng băng, trong cơ thể có cực hàn lực lưu động, mang tất cả cơ thể nàng đều đóng băng.

Kể cả độc tố!

Cẩn thận cảm ứng một chút, phát hiện sinh mệnh chấn động của Ba Sương đều bị Huyền Băng Hàn Diễm tạm thời phong tỏa, hần lúc này mới nhẹ gạt đầu, nhếch miệng cười cười, xoay người nhìn về phía Trữ Độ Tuyền, lạnh nhạt nói ra: “Ninh Trạch chết ở trên tay của ta, Ninh Kỳ Sơn cũng giống như vậy, người Ninh gia các ngươi, cũng sẽ một tên tiếp theo một tên, bị ta đánh chết dần dần, ồ, đúng rồi, cũng kể cả người kể đứng đầu Ninh gia.”

Ninh Hữu Tuyền cười lạnh, “Tiểu tử, ngươi cũng chỉ nói mạnh miệng sao?”

“Bính!”

Một tiếng nổ vang lên, từ trên người Ba Tư Đằng truyền đến, toàn thân hần bị màng thịt thất thải bao lấy, đột nhiên phóng xuất ra một cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, cứng rắn mang màng thịt thất thải nọ chia năm xẻ bảy.

Khí thể độc ác thô bạo, từ trong cơ thể Ba Tư Đằng bắn ra, giờ khắc này, hần như kim sắc ma thần, làm cho người ta có một loại cảm giác bá đạo hung mãnh cực độ.

Thạch Nham sắc mặt cũng thay đổi, con mắt sáng ngời mạnh mẽ.

Lúc này Ba Tư Đằng, thúc dục thần huyết ở trong cơ thể, lại có thể ở Thiên Vị cảnh đỉnh phong so lực lượng với Thông Thần nhị trọng thiên cường giả!

Thần huyết Ba Gia quả nhiên kinh người, lượng lực cuồng bạo như thế, ở trong cơ thể Ba Tư Đằng bộc phát, làm cho toàn thân cơ thể hắn đều trán vỡ ra. Nhưng mà, Kim Sắc Chi Huyết nọ chưa bao giờ chảy ra một giọt.

Trữ Độ Tuyền đồng tử cũng co rút lại, cực kỳ kinh ngạc nhìn hướng Ba Tư Đằng, sắc mặt dần dần ngưng trọng, khẽ quát một tiếng: “Thông Thần nhị trọng thiên cảnh lực lượng! Tiểu tử, ngươi đã nuốt chừng thần huyết đi?”

Ba Tư Đằng như mãnh thú bị chọc giận, con mắt sát khí mãnh liệt, cừu hận trong mắt hắn làm cho trông mắt tựa hồ cũng muốn nứt ra, tru lên một tiếng: “Ta muốn ngươi chết!”

Hắn lại một đầu xông tới.

Thạch Nham ngạc nhiên, chợt nở nụ cười hắc hắc, đưa tay sờ lên Huyết Văn Giới, quát khẽ nói: “Đi ra!”

Chiến Ma dẫn đầu bay ra, hóa thành một đạo hắc sắc điện quang, bay thẳng hướng Trữ Độ Tuyền, chỉ cách một giây, Quỷ Lão cùng Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm cũng ào ào từ trong Huyết Văn Giới mãnh liệt bắn ra, chậm rãi tới gần phía Vụ Lập Minh.

“Giết!”

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, hít một hơi thật sâu, đột nhiên thôi phát lực lượng mặt trái, trong nháy mắt tiến vào Bạo Tẩu cảnh.

Hốc mắt đột nhiên trở nên đỏ thẫm như máu, cảm thụ được lực lượng mặt trái cuộn cuộn kích động, hắn không có mượn Địa Tâm Hỏa, lực lượng Thánh Linh Thần, mà trực tiếp dụng tâm kêu gọi thần bí cự kiếm.

Ở Bạo Tẩu nhị trọng thiên cảnh, hắn có Thiên Vị Cảnh tu vi, lực lượng trong cơ thể lưu động, cũng trong nháy mắt kéo lên đến cường độ thần cảnh cường giả mới có thể đạt tới.

Thần bí cự kiếm đột nhiên có đáp lại, sau một khắc, cự kiếm thoát ra khỏi Huyết Văn Giới, vừng vàng rơi vào tay hắn...

Mặt trái lực lượng ở trong gân mạch cực tốc dũng mãnh tuôn vào thần bí cự kiếm, một cỗ ý cảnh tử vong sinh sôi trong lòng, con mắt quỷ dị trên thần bí cự kiếm nọ, một cái lại một cái mở ra, một mực mở ra một phần ba, mới đình chỉ xuống.

Không mượn Huyền Băng Hàn Diễm trợ lực, lực lượng sau khi Thánh Linh Thần, Địa Tâm Hỏa dung hợp, cảnh giới lại vừa mới đột phá, hắn rốt cục cũng có thể chính thức thúc dục thần bí cự kiếm!

521. Chương 521: Tuyệt Vọng Đi!

Thất Thái Độc Công hình thành độc tổ, bắt tri bắt giác xâm nhập ở thành phủ, toàn bộ người trong thành phủ đều bị độc tổ thẩm thấu... Thạch Nham cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà, sau khi biến dị Thạch Hóa võ hồn làm cho cơ thể hắn tràn đầy dị năng, Bất Tử võ hồn lại vô cùng thần kỳ, trong nháy mắt có thể thanh trừ tất cả lực lượng xâm hại.

Bởi vậy, thân thể hắn mặc dù bị độc tổ thẩm thấu, cũng không có ảnh hưởng gì, không cần lo lắng độc tổ sẽ làm hư thối thân thể hắn.

Không bị độc tổ uy hiếp còn có Ba Tư Đằng.

Trong cơ thể có thần huyết chảy xuôi, sau khi độc tổ vào thân thể của hắn, đều bị lực lượng thần huyết làm cho bốc hơi, Ba Tư Đằng còn thoải mái hơn Thạch Nham, thậm chí không phát giác được ảnh hưởng của độc tổ đối với hắn.

Ngược lại tứ nữ Băng Tình Đồng, mặc dù cảnh giới cao một bậc, vì không có kỳ ngộ như Thạch Nham cùng Ba Tư Đẳng, đều bị ảnh hưởng độc tố như nhau, đang thi triển Băng Phong Thiên Địa, nhưng trong cơ thể lại phải chống lại độc tố, không thể mang toàn bộ lực lượng Băng Phong Thiên Địa thi triển ra.

“Các người không nên tiếp tục vận dụng sức mạnh, hãy bảo vệ tốt chính mình là được, chuyện còn lại, giao cho ta.” Thạch Nham cầm cự kiếm trong tay, nhếch miệng cười hắc hắc, làm cho Băng Tình Đồng các nàng thu Băng Ngọc Công, chuyên chú chống đỡ độc tố.

Quỷ Lão cùng Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm lúc này toàn bộ xông ra ngoài, cùng hướng về phía Vũ Trụ Lập Minh, thân thể Quỷ Lão cao lớn, chạy như bay rồi đột nhiên biến hóa thành một quái vật hình người toàn thân dữ tợn, lợi trảo như bàn tay lớn nắm chặt ma chung, hướng Vũ Trụ Lập Minh phía xa oanh kích.

Thủy văn trọng trọng từ trong ma chung lao ra, nặng như núi, đột nhiên rơi xuống trên người Vũ Trụ Lập Minh.

Ở đằng kia, cơ thể Vũ Trụ Lập Minh như bị áp lực của núi bao phủ, tốc độ lưu động đột nhiên trở nên trì hoãn.

“Vù!”

Thanh âm cự kiếm phá không, xé rách phủ thành chủ, một đạo huyết hồng sắc hồ quang dài mấy chục thước, một đường kéo dài hướng tới Vũ Trụ Lập Minh.

“Ba ba ba!”

Ven đường nơi hồ quang đi qua, nham băng bị Băng Phong Thiên Địa đóng băng, ào ào vỡ ra, vụn băng vấy ra.

Vô cùng hung ác sắc bén điên cuồng, vô kiên bất tồi... Bể gãy nghiền nát tất cả những vật trở ngại, trong nháy mắt đến trước người Vũ Trụ Lập Minh.

Vài ngày trước Vũ Trụ Lập Minh vốn bị thương, sắc mặt cực kỳ khó coi, ở đằng kia chột vật né tránh cự kiếm huyết quang.

“Lão cẩu, chỉ biết trốn tránh sao?”. Thạch Nham ngửa mặt lên trời cười to, cầm trong tay cự kiếm uy mãnh như Ma Thần, cự kiếm thần bí trong tay hắn đại khai đại hợp từng đạo huyết quang mấy chục thước bắn ra, một mảnh huyết long dài hẹp vội xông ra, chăm chăm nhìn vào Vũ Trụ Lập Minh không tha.

Quỷ Lão rít gào, một cỗ ma khí phóng lên trời rót vào trong ma chung, khiến cho ma chung truyền ra tiếng xé gió nhiếp hồn, ma quang nhộn nhạo, tầng tầng lớp lớp xông tới.

Yêu Trùng Vương cũng phát ra tiếng kêu, lực lượng kỳ dị đánh vào linh hồn cũng bài xuất mãnh liệt làm cho linh hồn Vũ Trụ Lập Minh rung động mãnh liệt, vận dụng lực lượng thường xuyên sẽ ngưng trệ trong chỗ lắt, khó có thể mang lực lượng Thông Thần tam trọng thiên cường giả kinh thiên toàn bộ phóng thích ra.

Vô số độc tố màu xám, màu đen, màu xanh biếc, như là đám mây từ trong cơ thể Vũ Trụ Lập Minh bay ra... hướng tới Thạch Nham.

Ở trong đám mây đằng kia, chẳng những có độc tố, còn có lực lượng hấn ngưng luyện, thông thường võ giả chứng kiến, chỉ có thể cố gắng né tránh.

“Coi như người xui xẻo, độc công của người đối với ta không có hiệu quả, lão tử là khắc tinh của người!”. Thạch Nham lãnh khốc nhe răng cười, lòng bàn tay bay bật ra một đoàn hỏa viêm cực nóng, trước mặt những đám mây kia vọt tới sắc thái tươi đẹp, ngạnh sanh mang toàn bộ đốt thành tro bụi.

“Thiên hỏa!”

Sắc mặt Vũ Trụ Lập Minh kịch biến, né tránh một đạo huyết quang như dải lụa mạnh mẽ, nhịn không được kêu sợ hãi.

“Đến đây đi, người mang độc công thúc dục ra, ta sẽ giúp người thiêu khô sạch.” Thạch Nham nhếch miệng cười, trong tay cự kiếm lại bổ qua hư không, một đạo tia chớp huyết sắc xẹt qua, trong nháy mắt bắn về phía Vũ Trụ Lập Minh.

Vưu Lập Minh tiếp tục trốn tránh, sắc mặt càng khó coi, ngay cả công phu chửi bới cũng bị mất.

Tứ nữ Băng Tình Đồng, mắt đẹp dị sắc gợn lên, ở bốn góc hoa mắt mê mẩn nhìn hần, vẻ mặt ngạc nhiên.

Giờ khắc này, các nàng rất yên lòng, không có tiếp tục thi triển hợp kích thuật Băng Phong Thiên Địa của Băng Ngọc Công, mà lấy toàn lực trong cơ thể chống đỡ độc tố Thất Thái Độc Công.

Các nàng đều có được Thông Thần Cảnh tu vi, một lòng chống đỡ độc tố, lập tức liền áp chế thất thái độc tố.

Cái Thất Thái Độc Công này, phương vị bao trùm quá rộng, nên không có chui toàn bộ vào trong cơ thể của các nàng, uy lực có hạn.

Dưới sự toàn lực của các nàng, những độc tố kia đều bị giam cầm trong khắp ngõ ngách cơ thể, đang chờ thời cơ luyện hóa thích hợp nhất.

Ninh Độ Tuyền một thân độc công, Thất Thái Độc Công này chỉ là một loại trong đó, nếu hần mang càng nhiều độc công phóng thích, Băng Tình Đồng các nàng nhất định sẽ không chịu nổi.

Nhưng hiện tại Ninh Độ Tuyền như điên cuồng công kích tới Ba Tư Đằng, bên cạnh còn có một cái Chiến Ma càng thêm khủng bố, hai người này hợp lực, ngay cả Ninh Độ Tuyền cũng hơi có chút chật vật.

Hần và Vưu Lập Minh thật ra như nhau, một thân độc công, am hiểu dùng độc, thông thường nếu võ giả đối mặt hần, độc công sẽ công kích đến, sẽ cực kỳ chật vật, không được bao lâu, cũng sẽ bị độc tố thẩm thấu toàn thân, dần dần sinh sôi hao tổn mà chết.

Nhưng mà, bất luận là Ba Tư Đằng hay là Chiến Ma, đều là bách độc bất xâm, hần một thân độc công căn bản không có đất dụng võ, chỉ có thể dùng lực lượng chính thức đến đối kháng.

Tu luyện độc công, nhất định phải phân tâm tinh luyện ngưng kết độc công, lực lượng bọn họ cũng nhất định không bằng chuyên tu võ giả, bởi vậy... Bản thân lực lượng hần, thua kém một tên Thông Thần tam trọng thiên cảnh cường giả chân chính, chỉ dựa vào lực lượng đối địch cũng không phải cường thế của hần.

Dùng yếu thế đến cùng Ba Tư Đằng, Chiến Ma giao chiến, hần cũng là bất đắc dĩ, nhưng lại không có cách nào thay đổi, như Vưu Lập Minh rơi xuống cục diện khó xử.

Trước khi tới đây hần tính toán, hần sẽ đối phó Chiến Ma cùng yêu thú, để cho Vưu Lập Minh trong nháy mắt đến miếu sát Thạch Nham.

Ở hần xem ra, Thạch Nham là một võ giả Thiên Vị Cảnh, coi như là ngoại lực có nhiều, nhưng bị chế trụ yêu thú, khôi lỗi, dưới công kích của Vưu Lập Minh cũng sẽ nhanh chóng bị giết chết.

Chỉ cần Thạch Nham vừa chết, khôi lỗi cùng yêu thú mất đi chủ nhân, tự nhiên sẽ không tiếp tục điên cuồng theo dõi hần, đến lúc đó hần có thể thoải mái chiến thắng, nói không chừng còn có thể mang những yêu thú khôi lỗi vô chủ này chiếm lấy cùng thu phục, làm cho lực lượng bản thân đạt được tăng trưởng cực lớn.

Hần có tính toán, thủ đoạn ẩn núp của mình, nhưng lại đánh giá thấp Thạch Nham, đột nhiên còn có Ba Tư Đằng xuất hiện, cho nên mới rơi vào cái hoàn cảnh quần bách như thế.

“Thông Thần tam trọng thiên cảnh võ giả, cái này cũng không hơn gì.” Thạch Nham lời nói lạnh lẽo, khinh thường nói: “Nói thực ra, các ngươi nên một lòng tu luyện lực lượng, như vậy các ngươi cũng sẽ không kém, đáng tiếc đáng tiếc, các ngươi biết được đã muộn một chút.”

Ninh Độ Tuyền cùng Vưu Lập Minh lực lượng ở trong mắt hần đích xác có chỗ thua kém Nộ Lãng, Xích Diêm, Ba Tuần một cái giai tầng.

Đều là Thông Thần tam trọng thiên cảnh võ giả, so với lực lượng Nộ Lãng, Xích Diêm, Ba Tuần, hai người này yếu hơn rất nhiều, ít nhất, lúc trước Xích Diêm, Ba Tuần cùng Chiến Ma giao thủ, cũng không ở vào hoàn cảnh xấu.

Dưới lời mỉa mai nói móc của hần, Ninh Độ Tuyền cùng Vưu Lập Minh cảm tức không thôi, vừa rồi không có phát tác tinh lực dư thừa, sắc mặt càng dữ tợn.

“Các người sắp chết, không hối hận sao?. Bắt đầu tuyệt vọng đi?”. Thạch Nham không ngừng nói loạn, châm chọc khiêu khích, quấy rầy tâm cảnh hai người này.

Cùng lúc đó, cự kiếm trong tay hắn không ngừng quơ, từng đạo huyết sắc hồ quang hủy diệt tất cả sinh linh bay lao ra, khiến cho Vũ Lập Minh nọ càng chật vật.

“Ồ!”

Quỷ Lão kêu to một tiếng, đột nhiên mang ma chung thả ra ngoài, ma khí trong ma chung cuộn cuộn, che trời rợp đất, mạnh mẽ hướng về phía Vũ Lập Minh.

Trải qua trọng trọng ma quang từ trong đó áp bách, thân thể Vũ Lập Minh đột nhiên ngưng trệ xuống, muốn một lần nữa vận chuyển lực lượng, lại bị linh hồn Yêu Trùng Vương trùng kích bắn phá, ở giữa không trung đột nhiên sững sốt một chút.

Dải lụa huyết quang trùng hợp đuổi tới, từ bên hông Vũ Lập Minh chém hai đoạn, máu tươi bắn ra.

Cùng lúc đó, Thạch Nham đột nhiên ngồi xuống khoanh chân, cười lạnh buông ra chủ hồn.

Vũ Lập Minh thân diệt linh hồn nhanh chóng thoát ra... Sợ hãi muốn chạy trốn khỏi phủ thành chủ.

Chủ hồn Thạch Nham chờ từ lâu, ở một cái sát na linh hồn hắn xuất hiện kia, đột nhiên mở ra con mắt thứ ba... Một đoàn hỏa viêm kỳ dị từ trong ánh mắt bay ra, đưa toàn bộ phương vị xung quanh linh hồn hắn bao vây.

“Xuy xuy xuy!!”

Chủ hồn Vũ Lập Minh ở dưới tác dụng của Cửu U Phệ Hồn Diễm... Bị đốt cháy rất nhanh, chỉ một thoáng, dấu vết của hắn trên thế gian, đã bị hủy diệt hoàn toàn.

Một cỗ tinh khí đào thiên, từ trên thi thể hắn như nước sông điên cuồng vọt tới, chui vào huyết đạo của Thạch Nham.

Thạch Nham ngẩn ngơ, vội vàng mang chủ hồn trở về vị trí cũ... Hơn nữa đối với lực lượng từ thi thể Vũ Lập Minh không ngừng tuôn ra, sắc mặt lần đầu biến đổi.

Một tên Thông Thần tam trọng thiên cường giả tinh khí, năng lượng khổng lồ đến cỡ nào, hắn quả thực không dám nghĩ đến.

Hắn chỉ có Thiên Vị Cảnh tu vi, một khi mang cỗ năng lượng này hấp thu toàn bộ, hắn không biết sẽ phát sinh cái gì, có thể huyết đạo trực tiếp bạo liệt cũng không chừng.

Tốc độ cỗ tinh khí tuôn ra vượt quá tưởng tượng của hắn, chờ chủ hồn hắn trở về vị trí cũ, ra lệnh cho Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm hộ pháp, huyết đạo của hắn đã trương lên, đau nhức đã làm cho hắn có chút không khống chế thân thể nổi, khuôn mặt vằn vện lên, hắn muốn nhanh chóng rời đi, lại phát hiện tựa như đã muộn.

Từng sợi tinh khí mãnh liệt vọt tới cực nhanh, ào ào chui vào huyết đạo hắn, làm cho huyết đạo hắn cũng bắt đầu run rẩy.

Hắn khó có thể tham chiến.

Cứ giống như tượng gỗ ngồi ở trên đất, sắc mặt nhợt nhạt, hô hấp ồ ồ như tẩu hỏa nhập ma, đã không biết tình huống của ngoại giới.

“Phá!”

Ninh Độ Tuyền đột nhiên quát chói tai, khoe miệng một ngụm máu tươi bão tố phụt ra, một quyền mang băng nham trên bầu trời oanh kích bạo vỡ, chợt hóa thành một đạo thải quang, nhanh chóng trốn đi ra khỏi Băng Đế Thành cực nhanh hướng về phía Ninh gia.

Hắn lại có thể chạy thoát.

Ở một sát na Vũ Lập Minh chết, hắn đã biết chuyện không thể làm, không có một tia do dự, quyết định trốn khỏi Băng Đế Thành thật nhanh, không dám có chút trì hoãn nào.

Hắn thậm chí không có nhìn trạng thái cực kém của Thạch Nham, không biết lúc này Thạch Nham cũng lâm vào tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

522. Chương 522: Tự Lực Cánh Sinh

Ninh Độ Tuyền cứ hốt hoảng diều dật như vậy, phủ thành chủ yên tĩnh tái hiện, Thạch Nham ngồi ngay ngắn trên mặt đất, khuôn mặt vắn vẹo, ánh mắt dữ tợn đỏ thẫm, hô hấp càng ngày càng ồ ồ, thân thể run rẩy trên phạm vi lớn, cực dương lực áp chế lực lượng trong huyết đạo đã bắt đầu khởi động tiến hành chiến đấu.

Ba Tư Đằng mặc dù mượn nhờ thần huyết, có thể so lực lượng với Thông Thần nhị trọng thiên cảnh võ giả, lại khó có thể đuổi theo Ninh Độ Tuyền, chỉ có thể trở mắt nhìn hắn chạy thoát, một chút biện pháp cũng không có.

Hắn quan tâm tình trạng Ba Sương, đợi cho Ninh Độ Tuyền vừa đi, cũng thoáng tỉnh táo một chút, cúi đầu nhìn thoáng qua muối muối, Ba Tư Đằng từ phía trên đáp xuống, đưa tay dò xét hơi thở Ba Sương, phát hiện toàn thân nàng bị đóng băng, trong lòng mới an tâm một chút, biết rõ hắn là Thạch Nham đã ra tay.

Tứ nữ Băng Tinh Đồng, phát hiện Ninh Độ Tuyền ly khai, cũng đều nhẹ nhõm thở dài, nhất nhất từ trên đất đứng, tiến đến bên cạnh Thạch Nham.

“Hắn làm sao vậy?” Hàn Thúy liếc qua, kinh hô một tiếng, “Tình huống của hắn tựa như rất không xong, giống như lâm vào khốn cảnh tẩu hỏa nhập ma, cái này, cái này làm thế nào mới tốt?”

Băng Tinh Đồng, Sương Vũ Trúc, Lãnh Đan Thanh vẻ mặt lo lắng, muốn đi qua xem cẩn thận nhìn một cái, nhưng mới khê lại gần Quỷ Lão, Chiến Ma, Yêu Trùng Vương đều lộ ra ánh mắt hung lệ, một cỗ ngoan độc khí tức, phân biệt từ trên người Quỷ Lão, Chiến Ma, Phệ Kim Tàn phóng thích ra, giống như cảnh cáo không cho phép các nàng vọng động.

Năng lực Quỷ Lão, Chiến Ma, Yêu Trùng Vương, mấy người phụ nhân này cũng đều nhìn thấy, nhìn thấy chúng nó bất thiện, nguyên một đám trong lòng lo lắng, rồi lại không thể làm gì, chỉ có thể ở xa xa lấy quan sát, không dám tùy tiện thân cận Thạch Nham, tránh cho Quỷ Lão, Chiến Ma điên cuồng công kích.

“Cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhìn dáng vẻ của hắn, hắn là gặp phiền toái rất lớn.” Băng Tinh Đồng vội vàng vụn phần, hoảng hốt nói: “Ba Tư Đằng, người cùng hắn nhận thức, người có thể tình tường trên người hắn xảy ra chuyện gì?” Ba Tư Đằng cùng Thạch Nham đã quen biết trước các nàng.

Ba Tư Đằng cười khổ, “Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, thật ra ta cũng không có nhận thức hắn thời gian quá lâu. Đối với tình huống của hắn căn bản hoàn toàn không biết gì cả, bằng không ta nhất định sẽ ra tay giúp hắn, nhưng bây giờ, ta cũng không có biện pháp.”

Lời vừa nói ra, bọn người Băng Tinh Đồng lộ ra thần sắc bối rối, càng thêm không biết làm gì.

Cũng tại thời khắc này, từ phía trên Băng Đế Thành, đột nhiên truyền đến ba cỗ khí tức cực kỳ cường hoành, ba cỗ khí tức nọ một đường bay vút đến, các phủ thành chủ càng ngày càng gần.

Khuôn mặt Băng Tinh Đồng biến đổi, lập tức khẩn trương, cả kinh kêu lên: “Có cao thủ đến đây!”

Sương Vũ Trúc, Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh, Ba Tư Đằng đột nhiên đưa mắt nhìn bầu trời, lần nữa mang lực lượng luyện ngưng luyện, đã tùy thời chuẩn bị đối địch.

Hôm nay trạng thái Thạch Nham không ổn, Chiến Ma, Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương đều cần che chở hắn, lúc này nếu người tâm hoài bất quỷ tới, bọn họ muốn ứng phó sẽ cực kỳ khó khăn.

Băng Tinh Đồng khẩn trương.

Huyền quang chói mắt như là lưu tinh rơi xuống, từ trong hư không Băng Đế Thành rơi xuống cực nhanh, đồng thời rơi vào phủ thành chủ.

“Bách Cách Sâm!. Bối Địch, Bối Tư!” Băng Tinh Đồng nhin không được thấp giọng hô, thần sắc ngưng trọng nói: “Các vị, không biết vì sao đến Băng Đế Thành ta?”

Từ phía trên phủ buồng xuống, đúng là Áo Khắc Gia Bách Cách Sâm, còn có Ban Nạp Gia Bối Tư, Bối Dịch huynh đệ, bọn họ cùng một đường đi tới, còn có Thái Y cùng huynh đệ Lao Lý, Lao Luân.

Thái Y, huynh đệ Lao Lý, Lao Luân vừa đáp xuống đất, lập tức ngạc nhiên chạy đến bên Thạch Nham, giương giọng gọi.

“Thạch Nham, người quả nhiên đến Thần Châu Đại Địa chúng ta, người này, cũng không đi tới Bạch Đế Thành chúng ta, thiệt là.” Thái Y kiêu tiểu, ông tay áo tung bay, mắt đẹp lóe sáng.

“Thạch Nham lão đại, ha ha, rốt cục lại thấy người! Thật tốt quá, vẫn tưởng người cần mười tám năm mới có thể tới đây chứ, không nghĩ tới nhanh như vậy” Lao Lý cười lớn, thần sắc kích động: “Đến Thần Châu Đại Địa chúng ta, huynh đệ chúng ta khẳng định phải chiêu đãi người thật tốt, ồ, người đây là?”

Chưa tới gần, trên người Chiến Ma đột nhiên bắn ra một khí tức cổ hủ diệt.

Thái Y, Lao Lý, Lao Luân đều biến sắc, sau một khắc, Bách Cách Sâm, Bối Dịch, Bối Tư cũng chạy tới, thần sắc ngưng trọng ngăn trước người Thái Y, Lao Lý, Lao Luân, để cho bọn họ không tiếp cận thêm nữa.

Bách Cách Sâm, Bối Dịch, Bối Tư tu vi đều cực kỳ tinh xảo, liền nhìn ra trạng thái Thạch Nham không ổn, Chiến Ma nọ toát ra khí tức lại có chút bất thiện, bọn họ lo lắng tiểu bối sẽ không cẩn thận xúc động, gặp phải tai bay vạ gió, cho nên sớm vội vàng ngăn lại.

“Các người?” Băng Tình Đồng kinh ngạc, sững sờ nhìn, “Các người tới Băng Đế Thành ta, là vì Thạch Nham?”

Bách Cách Sâm, Bối Dịch, Bối Tư cùng gật đầu, mặt lộ vẻ tươi cười, trong đó Bối Dịch giải thích nói: “Ở trong Âm Từ Vụ Chướng, Thạch Nham đã cứu tính mạng Lao Lý, Lao Luân, ta biết rõ hắn tựa như kết thù cùng Ninh gia, lo lắng hắn có việc, cho nên tới nhìn một cái, nơi này xảy ra chuyện gì?”

Phủ thành chủ cực kỳ bằng hàn, có thật nhiều tòa nhà băng nham trực tiếp sụp đổ, xem xét liền biết nơi đây vừa mới phát sinh đại chiến.

“Thì ra các người là đến hỗ trợ hắn.” Băng Tình Đồng thở dài một hơi, mỉm cười giải thích: “Ninh Độ Tuyền vừa mới rời đi, các người nếu là có thể đến sớm trong chốc lát, nói không chừng Ninh Độ Tuyền cũng xong đời.”

“A!” Bách Cách Sâm thở nhẹ, thần sắc khác thường, chần chờ một chút, mới thử hỏi thăm: “Băng thành chủ, là các người mang Ninh Độ Tuyền trực xuất khỏi Băng Đế Thành? Thật không ngờ tới Băng Đế Thành có thủ đoạn như thế, xem ra chúng ta đều coi thường năng lực của Băng thành chủ.”

“Không phải ta.” Băng Tình Đồng lắc đầu, bàn tay trắng nõn chỉ hướng Thạch Nham, ôn nhu nói: “Không có hắn mà nói, Băng Đế Thành chúng ta sợ là đã sinh linh đồ tán.”

Bách Cách Sâm trong mắt kinh ngạc càng đậm, trong mắt tinh quang chợt lóe rồi biến mất, “Người là nói, đều là bởi vì Thạch Nham?”

“Ừm.” Băng Tình Đồng gật đầu.

Cái này ngay cả Bối Dịch cũng lại càng hoảng sợ, ngạc nhiên vạn phần lắc đầu thở dài: “Trường Giang sóng sau đè sóng trước, thật không nghĩ tới tiểu tử này cư nhiên cao minh như thế, xem ra chúng ta làm điều thừa, ha ha, Ninh Độ Tuyền ở trong Thiên Cung thực lực cũng bài danh phía trên, lần này Băng Đế Thành các người cũng không ăn phải lỗ vốn, thật là làm cho người ta kinh ngạc.”

“Đại ca, ta đã sớm nói, tiểu tử này một thân thủ đoạn quỷ dị khó hiểu, tuyệt không phải tiểu gia hỏa bình thường có thể bằng được, cái này người tin đi?” Bối Tư khẽ cười nói.

Bối Dịch chậm rãi gật đầu, “Ta hiện tại đã tin.

“Đa tạ các vị chạy đến, mặc dù chuyện tạm thời đã trôi qua, một đoạn, ta vẫn phải cảm ơn các người.” Băng Tình Đồng chần chờ một chút, khẽ nói tạ ơn.

Bách Cách Sâm hơi có vẻ xấu hổ, khoát khoát tay, cười khan nói: “Băng thành chủ khách khí, chúng ta đến Băng Đế Thành chỉ vì Thạch Nham, cái kia, cũng không phải được Tổng Minh bên kia đưa tin, cho nên...”

Bằng Tình Đồng tâm tư linh thông, tự nhiên rõ ràng ý tứ trong lời nói hắn, vẫn như trước nói ra: “Vì Thạch Nham cũng như vậy, ta thay hắn cảm ơn các người.”

Bách Cách Sâm, Bối Dịch, Bối Tư đều sửng sốt, sắc mặt cổ quái.

Lời này là có ý gì? Chuyện tình Thạch Nham, và nàng có quan hệ gì? Chúng ta đi trợ giúp Thạch Nham, cũng không phải trợ giúp Bằng Đế Thành nàng, nàng dựa vào cái gì thay thế Thạch Nham mà nói lời này?

Ba người Bách Cách Sâm hồ đồ.

Bằng Tình Đồng cười nhạt một tiếng, không có giải thích, chợt lông mày kẻ đen cau lại, hơi có vẻ lo lắng nói: “Các người nhìn trạng thái Thạch Nham, xem có cái gì nguy hiểm không? Hắn vừa mới giết Vụ Lập Minh, tiêu diệt linh hồn Vụ Lập Minh, sau đó liền thành như vậy, chúng ta đang lo lắng.”

“Giết, giết Vụ Lập Minh? Vụ lão quái?” Bách Cách Sâm tròn tròn mắt, có chút không tin tưởng lần nữa lên tiếng: “Thông Thần tam trọng thiên cảnh Vụ Lập Minh? Là hắn sao?”

Bằng Tình Đồng gật đầu.

Bách Cách Sâm trầm mặc, con mắt thần quang rạng rỡ, ngưng mắt nhìn thật sâu trên người Thạch Nham.

Bối Dịch, Bối Tư há miệng, vẻ mặt kinh hãi, cũng là không dám tin nhìn hắn.

“Lão đại Thạch Nham đã khủng bố đến như vậy sao?” Lao Lý nhin không được rên rỉ một tiếng, một bộ biểu lộ bị sét đánh, thần sắc cực kỳ phấn khích, nghẹn ngào cả kinh kêu lên: “Cái này, đây cũng quá điên cuồng đi? Mặc dù ta biết lão đại Thạch Nham cực kỳ bất phàm, thời điểm ở Âm Từ Vụ Chương, lấy Niết Sào cảnh tu vi, liền giết vô giả Thiên Vị chạy chối trét, bây giờ lại có thể tru sát Thông Thần tam trọng thiên cảnh vô giả, cái này, đây cũng quá dọa người đi?”

Ba nữ Bằng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc, Lãnh Đan Thanh, nhìn xem biểu lộ trong tròng mắt bọn họ, chẳng biết tại sao, trong lòng thần nhiên sinh ra một cỗ ngạo nghễ.

Đây là nam nhân chúng ta chọn, chính là không giống bình thường như thế!.

Ba nữ thầm suy nghĩ, nhất vinh câu vinh, đương nhiên cảm thấy tự hào, phảng phất chỉ cần chuyện Thạch Nham làm ra, coi như không thể tưởng tượng cũng là bình thường.

“Hắn không phải là trùng độc?” Bách Cách Sâm thoáng chấn kinh một chút, kịp phản ứng, cau mày nói: “Ninh Độ Tuyền một thân độc công, Vụ Lập Minh cũng là như thế, hai người này đều cực kỳ am hiểu dụng độc, có thể trong khi giao chiến, thần không biết quỷ không hay mang độc tố thẩm thấu trong cơ thể đối thủ, Thạch Nham nếu cùng Vụ Lập Minh giao chiến, nhất định sẽ không thể tránh khỏi bị độc tố xâm nhập, hiện tại trạng thái hắn sẽ không phải là độc tố phát tác?”

Hắn vừa nói như vậy, mọi người nhàn tình sáng lên, đều rất đồng ý hắn cái thuyết pháp này, ào ào gật đầu.

“Nếu là trùng độc thật, phải làm gì?” Lao Lý gãi đầu, “Lão đại Thạch Nham hiện tại bên cạnh có nhiều dị vật hung ác chăm chăm vào như vậy, chúng ta coi như là muốn trợ giúp hắn, sợ là cũng thực hiện không được? Còn nữa, Vụ Lập Minh nọ cùng Ninh Độ Tuyền đều là cao thủ tông sư dụng độc, bọn họ thả ra độc tố, muốn giải trừ cũng không có dễ dàng như vậy.”

“Không sai.” Bách Cách Sâm trầm ngâm một chút, “Ta đây mà có một khóa Tịnh Linh Đan, nghe nói có thể giải các loại độc tố, nói không chừng có thể thử một lần, chỉ là, ta cần phải tiếp cận hắn...”

“Chính là Linh Bảo tông luyện chế Tịnh Linh đan?” Bằng Tình Đồng mắt đẹp sáng ngời.

“Đúng là Linh Bảo Tông luyện chế thánh cấp đan dược, Tịnh Linh Đan.” Bách Cách Sâm cười nhạt một tiếng, “Thải Y nhà ta thiếu nợ tiểu tử này một cái đại nhân tình, cái Tịnh Linh Đan này mặc dù trân quý, nhưng cho tiểu tử này ta cũng cam lòng, chỉ là không biết hiện tại làm như thế nào mới có thể tới gần hắn.”

Trên người Chiến Ma cùng Quỷ Lão toát ra khí tức, ngay cả Bách Cách Sâm đều cực kỳ kiêng kị, tại hai loại dị vật này nhìn chăm chăm xuống, hắn cũng không dám vọng động.

Ở thời điểm mọi người ở đây giằng co, hai con người Thạch Nham đỏ thắm, ánh mắt ngấn ngùi thanh tịnh thoáng một chút, quát khẽ nói: “Làm phiền mang Tịnh Linh Đan cho Ba Sương dùng, ta cũng không phải

là trúng độc, các vị không cần lo lắng cho ta, cũng không cần xen vào ta, dị trạng trên người của ta, ta cần phải tự mình giải quyết.”

523. Chương 523: Cường Lực Tinh Lực!

“Bản thân mình giải quyết? ... Băng Tình Đồng thần sắc lo lắng, hỏi: Có thể có vấn đề gì không?”

“Không có việc gì.” Cẩn rằng, Thạch Nham hừ một tiếng, chợt nhìn về phía Bách Cách Sâm, nói: “Kính xin mang Tịnh Linh Đan nọ, cho Ba Sương dùng trước, làm phiền.”

Bách Cách Sâm ngạc nhiên, quay đầu nhìn bên cạnh một cái: “Ai là Ba Sương?”

“Muội muội của ta.” Ba Tư Đằng sắc mặt vui vẻ, vội vàng nói.

Bách Cách Sâm nhẹ gạt đầu, chợt lấy Tịnh Linh Đan ra, giao cho Ba Tư Đằng: “Dùng nước đá phục dụng là tốt rồi.”

“Đa tạ.” Ba Tư Đằng đang lo lắng cho muội muội, sau khi lấy được Tịnh Linh Đan, không nói hai lời, lập tức bắt tay vào trợ giúp Ba Sương giải độc.

“Tình Đồng, ta tạm thời không thể nhúc nhích, mang ta chuyển qua sương phòng, chính là chỗ đêm qua.” Thạch Nham quát khẽ.

Khuôn mặt Băng Tình Đồng đỏ lên, như ruồi muỗi ừ một tiếng, vội vàng đi tới hướng về phía hắc.

Lãnh Đan Thanh, Sương Vũ Trúc ngẩn người, cũng cùng nhau tiến lên, cùng đi về hướng hắc.

Chiến Ma, Quý Lão, Yêu Trùng Vương thu được ý niệm hắc, lần này không có ngăn trở, tùy ý ba nữ nhân này đến bên cạnh, sáu bàn tay nhỏ bé vươn ra, đỡ lấy bờ vai cùng lưng áo hắc, đưa hắc lên đi đến sương phòng hoang đường đêm qua, Chiến Ma, Quý Lão, Yêu Trùng Vương nhắm mắt, cũng đều đi theo.

Hàn Thúy mắt đẹp dị sắc lưu chuyển, do dự một chút, khuôn mặt cũng lặng lẽ đỏ lên, đi đến sương phòng nọ.

Bách Cách Sâm, Bối Dịch, Bối Tư toàn bộ ngu ngơ kinh ngạc nhìn, ánh mắt dần dần cổ quái.

Thạch Nham vừa rồi xưng hô những người này đều nghe nhất thanh nhị sở...” Tình Đồng, cái này xưng hô thân mật từ miệng hắc nói ra, có vẻ có chút mập mờ, không phải là người thân cận, sẽ không nói như vậy.

Mà thành chủ Băng Đế Thành, cũng không có mở miệng quát lớn, còn đỏ mặt chấp nhận, đây là một loại tình huống như thế nào?.

Cho tới nay, Băng Tình Đồng đều giữ mình trong sạch, làm cho người ta cảm giác đều là loại lạnh như băng, cũng không hướng về nam nhân, qua nhiều năm như vậy, ở trên người Băng Tình Đồng, cũng không có bất kỳ lời đồn đãi nhảm nhí nào, có thể thấy được nàng ở phương diện này là cực kỳ tự trọng.

Thạch Nham có thể thân mật xưng hô nàng như vậy, nàng chẳng những không có nổi lòi đình, còn có vẻ đỏ mặt hơi mừng rỡ, chỉ cần là người bình thường, đều có thể suy đoán ra quan hệ của hai người có gì mập mờ...

Rất nhanh, ở Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc, Lãnh Đan Thanh đến đỡ xuống, Thạch Nham từ nơi này biến mất.

Bách Cách Sâm, Bối Dịch, Bối Tư hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt kinh ngạc, nửa ngày, mới cổ quái lắc đầu, trong lòng miên man bất định.

“Lão đại Thạch Nham quả nhiên lợi hại, ta thật sự là bội phục đầu rạp xuống đất.” Lao Lý đột nhiên khen một câu, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ: “Mới đến Băng Đế Thành không bao lâu, đã thu Băng thành chủ vào tay, thủ đoạn như thế, thật là làm cho người ta ngạc nhiên.

Ta bây giờ đối với lão đại Thạch Nham bội phục, quả thực so với lực lượng của hắc còn muốn sâu.”

Lao Luân liên tục gạt đầu, một bộ dáng nói đến tâm khảm của hắc.

Thải Y hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Nam nhân quả nhiên không tốt!”

“Tiểu huynh đệ, cái kia, Thạch Nham cùng Bằng thành chủ, rốt cuộc là quan hệ như thế nào?” Bách Cách Sâm chần chờ một chút, cau mày hỏi thăm Ba Tư Đằng.

Ba Tư Đằng cầm một mai Tịnh Linh Đan của hắn, nhếch miệng cười cười: “Hắc hắc, giống như là cái dạng các người suy đoán, Sương trưởng lão cùng Lãnh trưởng lão với Thạch Nham huynh đệ cực kỳ thân mật, các người đều hiểu được.”

Bách Cách Sâm, Bối Dịch, Bối Tư triệt để chấn kinh rồi, nhìn không được kinh hô: “Ngay cả Sương trưởng lão cùng Lãnh trưởng lão cũng?”

“Đúng vậy.” Ba Tư Đằng gật đầu khẳng định.

“Người này, quả nhiên có chút lợi hại.” Bách Cách Sâm thở dài một tiếng, lắc đầu khen.

“Cái tên khốn kiếp này!” Thải Y cắn răng, hừ hừ không thôi, trong mắt đẹp bắt đầu khởi động tức giận.

Trong sương phòng.

Thạch Nham khoanh chân xếp bằng, vẫn không nhúc nhích, cắn răng nói: “Các người cách xa ta một chút, ta cũng không muốn tới gần, đừng cho người ngoài vào trong sương phòng này là được. Trong chốc lát, có lẽ, có lẽ ta sẽ không khống chế nổi chính mình, các người phải có tâm lý chuẩn bị...”

“Khống chế không nổi, người chỉ cái gì?” Bằng Tình Đồng mờ mịt hỏi thăm.

“Như đêm qua vậy.”

“Ồ.”

Bốn nữ nhân mặt phút chốc đỏ bừng, nguyên một đám thân thể mềm mại run rẩy, yên lặng cách hắn xa một ít, trong lòng lại nghi ngờ chờ mong, mắt đẹp lóe sáng nhìn hắn, không chớp mắt một cái.

Ở dưới bốn nữ nhân nhìn soi mói, Thạch Nham chậm rãi nhắm mắt lại, thân hình hùng vĩ run lên bần bật.

Toàn thân hắn bảy trăm hai mươi cái huyết đạo, phảng phất tự thành một phiến thiên địa, xem trong thần thức, có thể tinh tường nhìn thấy ở trong mỗi một huyết đạo, đều có một cái xoáy tụ khí cực lớn xoay chuyển điên cuồng, xoáy tụ khí từ đặc hơn hình thành lực lượng mặt trái, tầng tầng lớp lớp, chuyển động cực kỳ mau lẹ.

Ở thời điểm lượn vòng, một tia mặt trái tâm tình bị lay động đi ra, từ từng cái huyết khiếu tràn đầy trái tim hắn.

Vưu Lập Minh một thân tinh khí, xoáy trung tâm đều tràn đầy, xoáy tinh khí đang chuyển động phi tốc, chia làm ba cổ khí tức khác nhau, một là lực lượng mặt trái, làm cho mỗi một xoáy tụ khí trong huyết đạo đều dần dần mở rộng.

Một cổ khí tức khác, chính là tâm tình mặt trái, đây là ý thức chấn động của nhân sinh cuộc sống, có thất tình lục dục mặt trái diễn hóa, ở trước khi chết bị phóng đại, phụ gia ở phía trên tinh khí. Cùng bị hút vào huyết khối, lúc này bị tách ra khỏi tinh khí.

Còn có một loại gây cho hắn vô số chỗ tốt, chính là thần bí dị lực. Đây là từ xoáy tụ khí cao tốc tinh lọc dần dần hình thành... Rất nhiều điểm đang lắng đọng tại trung tâm, như từng sợi điện quang tinh thuần, bị xoáy tụ khí tạm thời một mực hấp thu vào trung tâm, theo xoáy tụ khí tinh lọc, thần bí dị lực dần dần tăng nhiều, tuy nhiên cũng chìm vào trung tâm xoáy tụ khí..

Tinh khí chia ra làm ba, trong đó mặt trái tâm tình không thể hình thành lực lượng, chỉ là một loại mặt trái ý thức, bị bài trừ một bước đi ra ngoài, còn lại mặt trái lực lượng và bản thân xoáy tụ khí ngưng kết cùng một chỗ, xoáy tụ khí tăng cường tốc độ xoay nhanh, gia tốc tinh lọc đối với thần bí dị lực.

Trên người bảy trăm hai mươi cái huyết khiếu, trong từng cái huyết khiếu, đều tiến hành tinh lọc đồng dạng, ở trong quá trình này, bởi vì mặt trái lực lượng dần dần tăng nhiều, khiến cho xoáy tụ khí nọ trở nên càng ngày càng lớn, như một cái vòi rồng hung ác điên cuồng, khuếch trương rất nhanh, thế cho nên vượt qua cực hạn huyết khiếu dung nạp.

Trong từng cái huyết khiếu, mỗi xoáy tụ khí tăng lớn, đồng thời truyền ra vô số quang điểm bạo vỡ, những quang điểm kia ở thời điểm bạo vỡ, huyết khiếu Thạch Nham đau đớn lợi hại, như là bị cương châm đâm vào, loại đau đớn này chạy thẳng đến thần kinh gây, lan khắp toàn thân, khó có thể ức chế.

Huyết khiếu như một mảng hỗn độn, không thấy mặt trời, chỉ có khí vụ trắng xoá, không chỗ nào không có.

Tại nơi xoáy tụ khí mở rộng, toàn bộ xoáy tụ khí trắng xoá bị lấp đầy, xoáy tụ khí tiếp tục mở rộng, huyết khiếu nọ như là bị trương đại, loại đau đớn này quả thực không thể dùng ngôn ngữ đến miêu tả.

Thiên Cung vốn cùng Chiến Minh đang nổi lên một cuộc chiến, nghe tin Băng Tình Đồng các nàng đột phá đột nhiên tạm gác lại.

Chiến Minh bảo vệ Băng Đế Thành, thậm chí Chiến Minh còn không tiếc vận dụng lực lượng chí cường cùng Thiên Cung chiến một trận, bên kia là người phụ trách Thiên Cung nhìn thấy thái độ của Chiến Minh kiên trì và cường thế như thế, cũng cân nhắc được mất cuối cùng báo cho Ninh gia không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Vốn là muốn chiến đấu, cuối cùng đành hành quân lặng lẽ, Thiên Cung cùng thủ lĩnh Chiến Minh không biết bàn tính bí mật thương nghị gì, hai bên đều cùng ngừng lại.

huynh muội Ba Tư Đằng, Ba Hoắc sau khi nói lời từ biệt Băng Đế Thành cùng Thạch Nham, tới chỗ ở của tổ tiên Ba Gia tìm chỉ bảo ẩn dấu.

Thạch Nham ở lại Băng Đế Thành là vì xây dựng hầm băng, nhờ hai giọt Hàn Ngọc Tùy làm cho trí tuệ Huyền Băng Hàn Diễm cùng Thánh Linh Thần tăng lên một cấp bậc, khiến cho hai dị vật này đều trở nên nhân tính hóa, sau khi Thánh Linh Thần nọ hấp thu được một giọt Hàn Ngọc Tùy, bạch cốt pháp thân trở nên trong suốt như mỹ ngọc, hàn khí dày đặc lưu chuyển thành thần quang sáng lạn.

Huyền Băng Hàn Diễm tại vùng đất khổ hàn cuốn một vòng, bổ sung không khí lạnh, lực lượng thăng tiến cực nhanh.

Một ngày qua, trong hầm băng bốn nữ Băng Tình Đồng đã chấm dứt tu luyện, Thạch Nham đưa ra lí do thoái thác, nói muốn tới Tử Linh Sơn Mạch một chuyến.

Băng Tình Đồng cũng biết là trong lòng hần đang nhớ thương cái gì, đau khổ giữ lại, nhưng thấy hần kiên trì nên cũng đành buông ra..

Mặc dù các nàng cùng Thạch Nham chỉ ở chung trong thời gian ngắn ngủi, nhưng cũng có không ít cảm tình với Thạch Nham, các nàng vốn định cùng Thạch Nham ở lại Băng Đế Thành sống quãng đời còn lại, đáng tiếc là Thạch Nham không đồng ý, nói rõ ràng là không muốn ở một chỗ để dưỡng lão, các nàng không còn cách nào thuyết phục được Thạch Nham ở lại chỉ có thể nhận mệnh.

Băng Tình Đồng các nàng đều tu luyện Băng Ngọc Công, cái Băng Đế Thành này chung quanh là nơi khổ hàn, là bảo địa rất thích hợp cho các nàng tu luyện.

Vì các nàng cảnh giới rất cao khó có thể dứt bỏ Băng Đế Thành để cùng Thạch Nham rời đi, chỉ có thể đưa mắt nhìn Thạch Nham rời đi.

Lúc này cảnh giới các nàng đều đã tăng, bên kia Chiến Minh cũng cực kỳ trọng thị các nàng, hiện tại coi như Ninh Độ Tuyền có tới lấy tu vi cảnh giới các nàng cũng không sợ.

Chiến Minh bảo vệ các nàng, Thiên Cung cũng không dám làm bậy, cho nên Thạch Nham không lo lắng an nguy của các nàng.

Một phen ôn tồn trấn an cảm xúc bốn nữ, một mình Thạch Nham lẻ loi rời khỏi Băng Đế Thành.

Trước khi tới Tử Linh Sơn Mạch, trên đường đi hần cực lực khổ tu võ đạo lực lượng áo nghĩa.

Mặt trái lực lượng, Bất Tử trọng sinh quyết, Tinh Thần Vô Hồn, Sinh Tử Ấn chờ hần nắm giữ áo nghĩa, hần đều dụng tâm rất sâu, mưu đồ có thể đón ngộ để tăng cảnh giới lên lần nữa, chính thức bước vào cánh cửa Thông Thần.

Tam Thần cảnh là cánh cửa chí cường của võ giả, bước vào được Tam Thần Giáo có nghĩa là bước lên lĩnh vực tối cao của võ giả. Sẽ có vô số võ giả đau khổ truy cầu, thường cư trú trong rừng núi sâu thẳm để lĩnh ngộ lực lượng, cảm thụ được cảnh giới đích thực.

Người mang các loại vô hồn, nếu muốn nắm giữ một loại lực lượng áo nghĩa đích thực, không phải một sớm một chiều có thể thực hiện được.

Nhưng mà, nếu biết rõ gian nan mà không cố gắng, cuối cùng có mang cả đời cũng khó có thể chính thức vượt qua cánh cửa này, bởi vậy trên đường đi chỉ cần có chút nhàn hạ, hần liền sa mình vào toàn tâm tập luyện các loại lực lượng chân lý đến thấm nhuần .

Sự nỗ lực lần này, hắn đã nắm giữ các loại lực lượng ảo nghĩa, toàn bộ nhận thức đạt đến một cảnh giới mới.

Mặc dù không thể đạt được đột phá, nhưng lực lượng cũng đang thi triển, có thể mang uy lực một loại lực lượng tăng lên vài phần, trong đó hắn đối với Sinh Tử Ấn minh bạch vô cùng sâu sắc, một khi hắn phóng xuất ra ý cảnh sinh tử, có thể làm cho tất cả sinh linh, thực vật chung quanh đều bị ảnh hưởng.

Tinh Thần Vô Hồn phát sinh biến hóa, trong thời gian này, tiếp tục hấp thu năng lượng ánh sáng mặt trời.

Mặc dù là đêm khuya, hắn cũng có thể phát giác được sự tồn tại của mặt trời trong tinh hải mệnh môn, cũng có thể cảm nhận được lực lượng mặt trời yếu ớt thâm thấu.

Ngôi sao, nhật nguyệt mãi mãi bất diệt, không biến mất theo luân chuyển của ngày đêm, chỉ là tạm thời bị che lấp.

Chỉ cần võ hồn đủ cường đại, có thể thấy rõ ngôi sao nhật nguyệt như trước, bất luận là ban ngày hay là đêm tối cũng có thể hấp thu cảm ứng, chỉ là tốc độ hấp thu có chút ít khác nhau.

Thần Châu Đại Địa rộng lớn vô ngần, Băng Đế Thành chỉ là một góc cực tây, sau khi rời khỏi Băng Đế Thành, trên đường hắn đi vào rất nhiều đại quốc, những quốc gia kia đều bám vào Thiên Cung, Chiến Minh những thế lực võ giả cường đại.

Trong đó có một ít đế quốc cường đại, diện tích lãnh thổ bao la, dân cư cũng có tới mấy trăm vạn, nhưng đối mặt võ giả cường đại bài sơn hải đảo cũng cần cúi đầu như nhau, mặt lộ ra một vẻ khiêm tốn nhất.

Trên đường, hắn đi qua rất nhiều đế quốc cường đại, những thế lực đế quốc hùng hậu kia vượt xa Liệt Hỏa, có thể đem so với Thần Hữu đế quốc, nhưng mà bất luận những thế lực đế quốc này có hùng hậu như thế nào, cũng không bì kịp các cổ phái truyền thừa ngàn năm của Thần Châu.

Từng cổ phái, đều có Chân Thần Cảnh cường giả tọa trấn, Chân Thần Cảnh võ giả ở Thần Châu, ngang hàng với thần!.

Một võ giả Chân Thần Cảnh chỉ cần nguyện ý có thể tiêu diệt bất kỳ cường giả tọa trấn đế quốc nào, loại tồn tại kinh khủng này, các đại quốc tuyệt đối không dám phản kháng mà thật lòng thần phục, cam tâm tình nguyện dâng lên tài nguyên trong nước.

Vô số danh sơn đại hà, vô số võ giả cô độc tu luyện, dọc theo con đường này, hắn kiến thức rất nhiều thứ không có ở Vô Tận Hải.

Đi qua nguyên một đám quốc gia, vượt qua từng tòa danh sơn, cảm ứng từng võ giả ngủ đông, cường đại ở ẩn, nhận thức đối với đại địa Thần Châu dần dần khắc sâu.

Trên đường, hắn không chủ động trêu chọc cường địch, cũng không có dựa vào lực lượng của mình giết chóc bốn phía, ngược lại muốn tăng thêm cái khổ hạnh, một mình vải thô áo tang hành tẩu lê loi trong thâm sơn .

Làm bạn với yêu thú, lấy trời đất làm chần mản, trở nên trầm mặc ít nói, một lòng cầu đạo.

Võ đạo cực kỳ cao thâm, có thể chuyển núi dời hải, có thể xông lên trời, có thể thân du thiên vị. . .

Trên đường đi cô độc, hắn một lòng gian khổ vì lĩnh ngộ võ đạo, xác minh phương hướng, từng bước một hướng phía võ đạo rảo bước tiến lên ngưng luyện tinh khí thần, tâm linh lại tiến một bước để đạt tới Thông Thần Cảnh.

Trong núi không ngày, thời gian lặng yên nhanh chóng trôi qua, cũng không biết trải qua bao lâu, trải qua bao nhiêu đại quốc cùng sông núi, một ngày nọ, hắn vượt qua một mảng đầm lầy bát ngát, rốt cục gặp được từng ngọn núi hùng vĩ cắm vào mây xanh.

Một số ngọn núi thẳng tắp như lợi kiếm, đâm vào cửu thiên, các loại yêu thú chạy như bay.

Núi non chập chùng, tựa như vĩnh viễn không có cuối cùng, hiện ra trước mắt có mấy trăm tòa sơn mạch, mỗi một tòa đều cực kỳ hùng vĩ nguy nga, các ngọn núi ở phía trước, thiên địa linh khí nồng đậm, yêu thú tàn sát bừa bãi, thính thoảng có võ giả cường đại kinh hồng xuất hiện, tựa hồ cũng khổ tu ở trong sơn động.

Từng mảnh mây khói mênh mông, tại bốn phía sơn mạch như đoàn bông vải tán lạc, mây khói màu xanh biếc, phóng thích hàn khí quý dị, thỉnh thoảng có thể thấy được một ít tà linh từ trong đi ra ngoài, những tử linh kia không có thật, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Tử Linh Sơn Mạch, là một tuyệt địa huyền bí nhất Thần Châu Đại Địa, trong một mảng núi này có gần ngàn tòa núi, mỗi một ngọn núi đều có võ giả cùng yêu thú ở lại, trong đó có một ít yêu thú cực kỳ cường đại có thể biến hóa thành người, ngoại hình cùng võ giả như nhau, không phát động lực lượng, bình thường võ giả căn bản không thể phân biệt.

Ở trong Tử Linh Sơn Mạch, có tử linh hoạt động, những tử linh kia có lẽ là linh hồn võ giả cường đại đã hấp thu âm khí, cũng có thể là yêu thú hồn quỷ dị hình thành trong rừng núi, còn có một cách nói, là những tử linh kia chính là lãnh thổ dị tộc, thông qua những đám mây xanh mênh mông kia ngẫu nhiên phủ xuống Thần Ân Đại Lục.

Đám mây màu xanh biếc như nhiều bó bông vải tán ở trong Tử Linh Sơn Mạch, trở thành Tử Linh Tà Động sẽ thường xuyên hiện ra, Tử Linh Tà Động tựa hồ chỉ có tử linh có thể hoạt động, võ giả cùng yêu thú một khi tới gần linh hồn sẽ bị xâm nhập dần dần biến thành tử linh.

Trong truyền thuyết, Tử Linh Tà Động chính là mặt khác của một loại Thiên môn, chạy từ lãnh thổ thần bí ra.

Đáng tiếc, võ giả thông thường cùng yêu thú tuyệt không dám tới gần, chỉ cần có một sinh vật linh hồn tới gần Tử Linh Động họ đều bị ăn mòn thành tử linh, mà ngay cả võ giả thần cảnh cũng không thể thoát khỏi.

Tử Linh Tà Động là đặc sắc của Tử Linh Sơn Mạch, tồn tại ở trong mây xanh, có thể xem là không thể xâm nhập.

Cách một số tuế nguyệt, ở trong những Tử Linh Động đều xuất hiện dị trạng, hoặc có linh tà chết đi, hoặc linh tà khác xuất hiện, hoặc là có lực lượng thần bí đột nhiên tới sẽ tạo ra ảnh hưởng khiến cho cả Tử Linh Sơn Mạch chấn động, nghe nói có một ít võ giả cường đại từng tới gần Tà Động chứng kiến trong Tử Linh Tà Động có bóng người lắc lư.

Truyền thuyết về Tử Linh Tà Động, tại Thần Châu Đại Địa truyền lưu trên vạn năm, nhưng mà cho tới bây giờ cũng không còn có người có thể nói rõ ràng Tử Linh Tà Động rốt cuộc là cái gì, cũng không rõ trong Tử Linh Tà Động có cái gì.

Có lẽ, cũng có người chính thức biết rõ bí mật Tử Linh Tà Động, nhưng lại không muốn chia sẻ cùng người khác.

Xa xa xem từng tòa sơn mạch nguy nga, hai con người Thạch Nham thần quang rạng rỡ, trầm mặc hồi lâu, mới thì thào nói nhỏ một câu: “Cuối cùng đã tới.”

Chợt xoắn bước mà vào.

527. Chương 527: Trung Tâm Luyện Dược Sư

Tử Linh Sơn Mạch địa thế cực kỳ đặc thù, nó ở giữa Quang Minh Thần Giáo, Tịnh Thổ cùng Ma Cung, khoảng cách cũng không phải rất xa. Xem như vùng đất không ai quản lý.

Trong rừng núi, ẩn hiện luyện dược sư cùng luyện khí sư nhiều loại đẳng cấp.

Đồn đãi ở trong Tử Linh Sơn Mạch có đến mấy ngàn tên luyện dược sư cùng luyện khí sư, giai tầng đặc thù của Thần Ân Đại Lục thích đến Tử Linh Sơn Mạch nhất, nơi đây cũng là trung tâm của luyện khí sư và luyện dược sư.

Luyện dược sư cùng luyện khí sư thuộc về một đám người cực kỳ tôn quý.

Nói như vậy, luyện dược sư cùng luyện khí sư sẽ không phụ thuộc vào thế lực gì cả, tất cả đều muốn dâng cả đời mình cho luyện chế đan dược cùng bí bảo. Những người này trầm mặc ít nói, tính cách cổ quái, thường không hợp thành đoàn.

Nhưng mà luyện được sư cùng luyện khí sư lại ở chung trong Tử Linh Sơn Mạch để, cùng nhau tham thảo luyện được luyện khí áo nghĩa.

Phụ cận Tịnh Thổ, Quang Minh Thần Giáo, Ma Cung võ giả, nếu như cần luyện chế đan dược bí bảo gì, đều mang theo đầy đủ tài liệu, tìm đến luyện được sư, luyện khí sư đẳng cấp tương ứng của Tử Linh Sơn Mạch để tiến hành.

Đương nhiên, muốn luyện khí sư, luyện được sư ra tau thì nhất định phải có đầy đủ thù lao.

Rất nhiều võ giả của Thần Ân Đại Lục vì chuyên môn luyện chế đan dược cùng bí bảo của mình. Cũng sẽ từ ngàn dặm xa xôi đến Tử Linh Sơn Mạch tìm luyện được và luyện khí sư tinh xảo nhất, dù đến nơi này phải trả thù lao rất cao đủ để hấp dẫn người khác.

Tử Linh Sơn Mạch luyện được, luyện khí sư tự động thành một hệ thống, không tham dự tranh đoạt của bầy cổ phái mà chỉ say mê luyện khí và luyện được. Cũng không thiên vị ai, mà dựa theo quy củ do chính bọn họ định ra để làm việc. Chỉ cần được trả thù lao, bọn họ có thể luyện khí hoặc luyện được cho bất kì kẻ nào.

Cũng chính vì thế, bất luận là bầy cổ phái có giao chiến kịch liệt như thế nào. Cũng sẽ không đặc biệt nhắm vào Tử Linh Sơn Mạch.

Trên đại lục Tử Linh Sơn Mạch này là một vùng đất tương đối thái bình, không khí luôn tốt nhất để luyện khí và luyện được, võ giả sinh hoạt ở nơi đây thường là người làm sinh ý bằng cách buôn bán các loại tài liệu luyện khí, luyện được.

Vô số ngọn núi cao chót vót đều có những luyện khí sư, luyện được sư cường đại nhất chiếm giữ, chiếm lấy tài nguyên phong phú của ngọn núi, có người rộng rãi thu môn đồ, có người độc thân tu luyện, nhưng bọn họ đều có điểm chung là truy tìm luyện được cùng luyện khí cực hạn, trầm mê trong cái được bọn họ gọi là đại đạo.

Trung tâm Tử Linh Sơn Mạch tựa như có hai cái sơn cốc tựa vào một chỗ. Phân biệt là Linh Dược Cốc cùng Bảo Khí Cốc, hai cái sơn cốc đều rất lớn, tương đương với một cái thành thị nhỏ, bất luận lúc nào cũng náo nhiệt, trong Linh Dược Cốc đều là luyện được sư, trong Bảo Khí Cốc lui tới là luyện khí sư.

Trong Linh Dược Cốc cùng Bảo Khí Cốc có đủ loại cửa hàng, sản xuất các tài liệu luyện khí, luyện được, người từ ngoài nếu như muốn tìm luyện được sư, luyện khí sư, luyện chế đan dược, bí bảo cũng đều đến Linh Dược Cốc Cùng Bảo Khí Cốc, chỉ cần tìm được nơi có giá cả phù hợp, hai bên có thể trực tiếp tiến hành giao dịch.

Tương đối mà nói Linh Dược Cốc cùng Bảo Khí Cốc rất rộng. Không có quá nhiều quy củ, cũng không thu phí tổn gì, chẳng những võ giả nhân loại đều có thể tiến vào, mà có cả yêu thú cùng một ít dị tộc cũng có thể tới hai cái sơn cốc này, sẽ không bị đặc biệt nhắm vào.

Cả Tử Linh Sơn Mạch, gần ngàn ngọn núi đều có những cường đại yêu thú sinh hoạt, những yêu thú lợi hại kia có thể biến hóa thành người, thậm chí có lực lượng đáng sợ so với võ giả ngang cấp. Đám yêu thú này cùng luyện được sư, luyện khí sư coi như hòa thuận, thường không phát sinh chiến đấu. Yêu thú tu luyện tới cảnh giới nhất định, linh trí mở ra, không thể kém thông minh hơn nhân loại bao nhiêu. Chúng cũng cần có bí bảo cùng đan dược. Yêu thú bởi vì bản thân ở trong Tử Linh Sơn Mạch tu luyện, sự nhận thức với tài nguyên cực kỳ sâu đậm. Những yêu thú này khi tìm luyện được sư, luyện khí sư, luyện chế bí bảo, đan dược, thường thường đều trả thù lao cao hơn.

Lúc này, thông thường luyện được sư cùng luyện khí sư, cũng sẽ không cự tuyệt, chọn lựa hợp tác cùng yêu thú.

Bởi vì Tử Linh Sơn Mạch đặc thù cũng hấp dẫn không ít chủng tộc kỳ dị, trong đó một ít chủng tộc có thực lực cực kỳ hùng hậu. Bọn họ an cư lạc nghiệp ở Tử Linh Sơn Mạch, yên lặng tu luyện, thông qua tụ tập năng lượng trời đất để tăng cường cảnh giới, thu thập thiên tài địa bảo để tăng thêm bí bảo, đan dược cho mình.

Thần thức Thạch Nham ở Tử Linh Sơn Mạch buông ra, có thể phát giác được ở trong từng ngọn núi thường xuyên có những khí tức cường đại đột nhiên hiện ra.

Những khí tức kia có một số là loài người, có chút là yêu thú, còn có một chút khí tức không rõ, trước đây hắn chưa từng gặp những linh hồn kỳ dị như vậy.

Nhân loại, yêu thú, dị tộc cùng sinh hoạt ở Tử Linh Sơn Mạch, hai bên nước giếng không phạm nước sông, đều thường xuyên đến Linh Dược Cốc và Bảo Khí Cốc cùng nhân loại luyện dược sư, luyện khí sư tiến hành các loại giao dịch, ở chung rất hòa thuận.

Tử Linh Sơn Mạch rất lớn, lấy tu vi Thiên Vị Cảnh của hắn, lướt qua mấy trăm đỉnh núi cũng mất bảy ngày, lúc này hắn mới đi vào Tử Linh Sơn Mạch rồi vào trung tâm Linh Dược Cốc.

Linh Dược Cốc đắm chìm trong tia nắng ban mai, dưới ánh mặt trời ôn hòa. Trong cốc bóng người lác lác, đường phố rộng rãi cửa hàng mọc lên san sát như rừng.

Rất nhiều võ giả nhân loại cùng luyện dược sư hoạt động ở ngay phía trước cửa hàng, tìm tài liệu cần thiết. Trong đó cũng có người mặc quần áo của yêu thú, trên đầu có sừng nhọn hoặc chỗ lưng eo buông lỏng cái đuôi thật dài, bọn họ thông dong như nhau hoạt động ở Linh Dược Cốc.

Trong cốc nhân loại võ giả, không có người nào lộ ra thần sắc khác thường, đã sớm xem là chuyện đương nhiên. Những võ giả này đã sớm nhận ra sự tồn tại của yêu thú cùng dị tộc, không hề mang ánh mắt khác thường, Thạch Nham ở phía ngoài Linh Dược Cốc tận tường xem xét trong chốc lát, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Ở Vô Tận Hải đó, Tào Thu Đạo, Dương Thanh Đế, Dương Dược Thiên những người này, đối với chủng tộc cực kỳ coi trọng, cho rằng nhân loại mới là chủ nhân đại lục, trừ nhân loại ra đều là dị đoan, hải tộc, minh nhân, ma nhân trong mắt bọn họ đều là vạn ác bất xá, là chủng tộc phải bị thanh trừ sạch sẽ

Lúc trước Âm Mị Tộc, Dược Tộc sơ lâm Vô Tận Hải, võ giả Vô Tận Hải đối với bọn hắn đều là sợ hãi cùng chán ghét tiếp xúc, hai bên không có oán hận, đều giống như khổ đại thù sâu, phảng phất Âm Mị Tộc, Dược Tộc không nên sống ở trên thế gian vậy.

Cái Tử Linh Sơn Mạch này làm cho hắn có nhận thức hoàn toàn mới.

Võ giả sinh hoạt tại nơi đây, căn bản sẽ không mang yêu thú, dị tộc trở thành cừu địch, cũng sẽ không tập trung tinh thần muốn diệt sạch đối phương, yêu thú, nhân loại, dị tộc sinh hoạt dưới một cái mái hiên, đều mượn ở nhờ tài nguyên tu luyện phong phú của Tử Linh Sơn Mạch để tăng cường lực lượng chính mình.

Hoàn cảnh nơi này, hiển nhiên nếu so với Vô Tận Hải lớn hơn nhiều lắm. Từ thật xa quan sát, về mặt Thạch Nham thưởng thức, trong lòng không khỏi xuất hiện ý niệm cảm thấy nếu Âm Mị Tộc, Dược Tộc tiến nhập vào Thần Châu Đại Địa, Tử Linh Sơn Mạch này chính là một lựa chọn thật tốt.

Ở bên ngoài Linh Dược Cốc bồi hồi trong chốc lát. Hắn lẻ loi một mình tiến vào trong cốc. Tùy ý đi lòng vòng mấy cửa hàng, về mặt hắn ngạc nhiên, đối với Linh Dược Cốc này cũng có hảo cảm.

Linh Dược Cốc có những cửa hàng sản xuất các loại đan dược linh thảo, dị quả, thủy dịch kỳ lạ thô sơ giản lược, hắn phát hiện cái gọi là tài liệu luyện dược trân quý ở Vô Tận Hải, trong này lại có thể tùy ý thấy được, rất nhiều tài liệu luyện dược chưa từng nghe qua, cũng đập vào mắt hắn.

Không hổ là trung tâm luyện dược sư đại lục.

Trong lòng thầm khen, ấn tượng của hắn đối với Linh Dược Cốc này càng ngày càng sâu.

Rất hiển nhiên, người luyện tài liệu ở Linh Dược Cốc này so với Vô Tận Hải sẽ cao hơn một mảng lớn, trình độ luyện dược khẳng định vượt qua xa khu vực khác.

Một đường đi, hắn đi tới đi lui trước các cửa hàng, âm thầm gật đầu và vô cùng kinh ngạc vì chứng kiến các loại tài liệu luyện dược cực kỳ khan hiếm.

Sắc trời dần tối, mắt hắn thấy trời chiều muốn tắt, lúc này hắn mới nhớ tới mục đích chủ yếu của chuyến đi này.

Trầm ngâm một chút, hắn liền đi đến Linh Điện Linh Dược Cốc, Linh Điện chính là nơi người bên ngoài tới tìm luyện dược sư phù hợp, Linh Điện là một trung tâm giao dịch, người từ ngoài đến ủy thác nhiệm vụ

luyện được sư và luyện khí sư, nếu như ở Linh Dược Cốc không tìm được tài liệu nào đó, Linh Điện cũng sẽ hỗ trợ lưu ý tìm cho, sau đó sẽ trả thù lao tương ứng.

Lúc trước Dạ Trường Phong mang lệnh bài nọ giao cho hắn, đã từng nói, chỉ cần đi vào Linh Dược Cốc, đến Linh Điện, tùy tiện tìm một người phụ trách Linh Điện mang lệnh bài cho hắn xem, liền tự nhiên sẽ tiếp đãi tử tế.

Sư phụ Dạ Trường Phong, xem như thiếu hắn một cái nhân tình, tại Thần Ân Đại Lục, một cái luyện được sư cường đại, thường thường nhân duyên rất tốt, nhận thức rất nhiều đầu sỏ.

Sở dĩ hắn muốn tìm sư phụ Dạ Trường Phong, cũng là cần thông qua người này để có thể liên hệ với Tịnh Thổ, dùng sinh mệnh nguyên dịch để đổi lấy Hạ Tâm Nghiên không bị linh hồn cưỡng đoạt.

Vốn là hắn muốn đi Quang Minh Thần Giáo, nhưng nghe Bách Cách Sâm cảnh báo xong một phen hắn không thể không bỏ đi quyết định trước kia, hắn sợ đi Quang Minh Thần Giáo, bị cường giả Quang Minh Thần Giáo nhìn ra bí mật của thân thể của hắn, lúc này mới bỏ gần cầu xa, đi tới Tử Linh Sơn Mạch.

Trong Linh Điện, nguyên một đám võ giả mặc thanh trường bào màu xám, trên vạt áo thêu tiêu chí luyện được sư, đứng túc mục, vì người tới giới thiệu tình huống mới nhất. Sau khi Thạch Nham đến, tìm một cái điện vệ gần nhất, mỉm cười lấy lệnh bài ra, giương lên trước điện vệ. Nói: “Có thể nhận ra cái lệnh bài này không?”

Tên điện vệ kia có đẳng cấp Huyền Cấp được sư tam phẩm, sững sốt một chút, cau mày nhìn về phía hắn, kinh ngạc nói: “Vật gì đó?”

Thạch Nham ngạc nhiên, chợt mang lệnh bài đưa cho hắn: “Một người bạn giao cho ta, nói chỉ cần đến Linh Dược Cốc lấy lệnh bài này ra, tự nhiên sẽ có người tiếp đãi ta, người nhìn kỹ xem.”

Huyền Cấp tam phẩm luyện được sư nọ nghe vậy thần sắc khẽ giật mình, sau đó vuốt lệnh bài nọ cẩn thận xem xét tường tận, nửa ngày, thân thể hắn bỗng nhiên run lên, hai con ngươi tỏa ánh sáng nói: “Ngài chờ một chút, ta mang lệnh bài cho sư phụ ta xem qua, xin ngài không nên rời đi, chỉ cần đợi ở chỗ này là được.”

528. Chương 528: Linh Điện

Một gian sương phòng rộng rãi phía sau Linh Điện, trên đất trải thảm lông mềm dày đặc, trên vách tường điêu khắc rất nhiều đường vân tinh mỹ, chính giữa lơ lửng đốt mộc thảo trần quý, trong phòng ấm áp. Đỉnh bảo thạch lóe sáng.

Tra Lâm mặc luyện được sư phục sức thiếp vàng. Trên bờ vai thêu ba gốc linh thảo, đây là tiêu chí xác minh luyện được sư linh cấp tam phẩm.

Thân là một trong những người phụ trách Linh Điện, Tra Lâm hằng ngày đều tọa trấn Linh Điện, quản lý Linh Điện vận hành bình thường, lúc này, hắn thần sắc kiêu căng nghiêng người nằm ở trên mặt ghế da hổ sư, lạnh lùng nhìn xem hai Thông Thần nhất trọng thiên cảnh võ giả trước người, vẻ mặt có vẻ không kiên nhẫn.

Hai Thông Thần Cảnh võ giả này, muốn hắn ra tay luyện chế đan dược, đáng tiếc trả thù lao không đủ phong phú, Tra Lâm có chút bất mãn.

Tra Lâm cũng mới vừa bước vào Thông Thần Cảnh. Vẫn là mượn nhờ ở đan dược, cảnh giới không tính rất cao, lực lượng càng không bằng hai người đối diện, nhưng mà bởi vì luyện được sư thân phận, hắn chẳng hề lo lắng, không sợ đối phương dụng châm.

“Các người trở về đi, không có ba cây Ngân Tinh thảo, ta sẽ không ra tay.” Tra Lâm phất phất tay, không kiên nhẫn hừ hừ nói: “Chờ huynh đệ các người gom góp Ngân Tinh thảo, nếu ta nhân hạ. Mới có thể suy nghĩ luyện chế Kim Liệt đan cho các người, hiện tại mời các người đi ra ngoài...”

Đối diện hai cái võ giả Thông Thần nhất trọng thiên cảnh giới, bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Lắc đầu liền chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, một cái điện vệ vội vàng mà đến, không kịp hành lễ, đi thẳng tới trước mặt Tra Lâm, thỏ nhệ nói: “Lão sư, người nhìn xem?”

Tra Lâm nhướng mày: “Hừ một tiếng, quát lớn:” Một chút quy củ cũng không có.“, Khi đang nói chuyện, hần cũng mang lệnh bài cầm lấy. Lật qua chỉ là nhìn thoáng qua, sắc mặt bỗng nhiên liên biến đổi. Bỗng nhiên ngồi thẳng, quát:”Lệnh bài kia ngươi lấy từ nơi nào?”

“Một thanh niên cầm lệnh bài trong tay mà đến...” Điện vệ vẻ mặt kính sợ nói.

Tra Lâm từ trên ghế xông tới. Lập tức dắt điện vệ ra cái sương phòng này, chạy thẳng tới Linh Điện đại sảnh.

“Là vị Tiểu ca này?” Điện vệ chỉ hướng Thạch Nham xa xa.

Tra Lâm trên mặt hốt nhiên nhưng đầy tươi cười. Hơi có vẻ nịnh nọt nghênh đón đi lên, trước trán trọng mang lệnh bài giao cho Thạch Nham, lúc này mới nói:”Xin hỏi ta có thể trợ giúp gì cho người không? , .

Thạch Nham kinh ngạc, nhẹ gật đầu, nói:”Ta muốn tìm chủ nhân lệnh bài.“, Tra Lâm nhãn tình sáng lên, thật cẩn thận hỏi:”Người cùng Lệ trưởng lão là quan hệ như thế nào? Tại sao lệnh bài Lệ trưởng lão lại ở trên tay người?”

“Ta không biết hần. Bất quá hần thiếu nợ ta một cái nhân tình, ta muốn gặp hần, nhờ hần một việc... Thạch Nham lạnh nhạt nói ra.

Tra Lâm vẻ mặt hoảng sợ, cả kinh kêu lên: ”Người nói, lệ, Lệ trưởng lão thiếu nợ người nhân tình? , .

Thạch Nham lần nữa gật đầu.

Tra Lâm vẻ mặt không thể tưởng tượng, thần sắc cực kỳ phấn khích, do dự một chút, mới nói:”Lệ trưởng lão trước kia trở về, liền đối ngoại tuyên bố tạm thời không luyện chế đan dược cho bất luận kẻ nào, cũng không cho phép chúng ta quấy rầy hần, chúng ta bây giờ không tiện trực tiếp liên lạc hần, nếu không...”

“Người có thể cầm lệnh bài kia, trực tiếp đi Phi Vân Phong, thông qua đồ đệ Lệ trưởng lão truyền lời, nhìn xem Lệ trưởng lão có thể tiếp kiến người hay không.”

“Phi Vân Phong ở cái phương vị gì?”

Trong Tử Linh Sơn Mạch tất cả ngọn núi lớn nhỏ cũng có gần ngàn, phân tán vô cùng rộng rãi. Một ngọn núi này cách ngọn núi kia cũng phải mười ngày lộ trình, nếu như không biết chuẩn xác vị trí. Nhờ vận khí lung tung tìm. Không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian.

“Người chờ một chút, ta nhìn xem có thể tự mình mang người đi Phi Vân Phong không.” Tra Lâm trầm ngâm một chút, lấy ra một mai Âm Thạch, đưa lên nhỏ giọng nói thầm, tựa như hỏi thăm gần nhất Linh Điện có cần hần tọa trấn hay không.

Trong Linh Điện, rất nhiều luyện dược sư cùng võ giả cường đại lui tới. Trong đó rất nhiều người cũng biết thân phận Tra Lâm. Chứng kiến hần hơi có vẻ nịnh nọt Thạch Nham, những người này đều vẻ mặt kính ngạc, lặng lẽ chú ý, âm thầm phỏng đoán thân phận Thạch Nham.

“Người này là ai a? Tra Lâm như thế nào sẽ thật cẩn thận đối hần? Thật sự là kì quái. Tra Lâm chính là một trong những chủ sự Linh Điện. Ở Linh Dược Cốc thân phận tôn quý, ngay cả Tịnh Thổ, Quang Minh Thần Giáo, Ma Cung đại nhân vật tới, Tra Lâm cũng sẽ không nịnh bợ như vậy?”

“Không biết. Chưa từng gặp người này, nhìn hần ăn mặc, cũng không phải luyện dược sư...”

“Không hiểu thấu, lão tử cầu Tra Lâm thật nhiều lần, muốn nhờ hần hỗ trợ luyện chế một mai An Thần Đan. Hần một mực đều không có đáp ứng, lão tử chính là Thông Thần Cảnh, tiểu tử kia mới Thiên Vị cảnh giới, Tra Lâm uống lộn thuốc sao?”

“Quý mới biết rõ...”

“ ... ”

Người vậy xem thấp giọng nghị luận, đều kinh hãi nhìn hướng Thạch Nham. Đang suy đoán thân phận chân thật của hắn.

Tra Lâm hướng về phía Âm Thạch nói thầm trong chốc lát, vẻ mặt thất vọng lắc đầu thở dài, hướng về Thạch Nham nói: "Thật có lỗi. Ta bây giờ đi không được, người nếu không nóng nảy thì có thể chờ nửa tháng không? Nửa tháng sau, ta có thể tự mình mang người đi Phi Vân Phong, như thế nào?"

Thạch Nham lắc đầu.

Tra Lâm cười khổ, trầm ngâm một chút, lại nói: "Nếu không. Ta để cho đệ tử đắc ý nhất mang người đi, nàng cũng biết vị trí Phi Vân Phong."

"Có thể..."

Tra Lâm nghe hắn đáp ứng, thần sắc vui vẻ. Lập tức hướng về phía Âm Thạch vẫy gọi: "Khởi Lam, tới đây"

Không bao lâu, một cái nữ tử thần sắc điềm tĩnh, mặc một bộ váy dài màu xanh da trời, từ một gian cửa hàng không xa chạy đến, nàng có một chút bất mãn: "Sư phụ, người vội vã gọi ta tới làm cái gì? Ta vừa đang trả giá với lão mặt quỷ cũng phải giao dịch."

Cô gái này một cái áo choàng màu nâu dài. Chạy thẳng mông eo, con mắt như ngọc bích, lập loè rạng rỡ ánh sáng màu lam.

Nàng chợt vừa xuất hiện, rất nhiều luyện được sư cùng võ giả trong Linh Điện, nhân tình đều sáng lên. Ánh mắt ào ào ngưng tụ ở trên người của nàng.

Phía trên ngực trái nữ nhân này, có tiêu chí năm gốc linh thảo, cái này ý nghĩa nàng là linh cấp Ngũ phẩm luyện được sư, trừ cái đó ra. Nàng cũng là một võ giả Thiên Vị nhị trọng thiên cảnh giới.

"Khởi Lam, người mang tiểu huynh đệ này đi Phi Vân Phong... Tra Lâm hạ giọng, trịnh trọng phân phó.

"Phi Vân Phong?" Khởi Lam tròn mắt màu lam sáng ngời, kinh ngạc nhìn hướng Thạch Nham, sau đó mới chậm rãi gật đầu: "Ta biết rồi."

"Ừm. Tiểu huynh đệ hắn là mới tới Tử Linh Sơn Mạch, không nên chậm trễ người ta, trên đường cũng giới thiệu một chút về Linh Dược Cốc cùng Bảo Khí Cốc... Tra Lâm phân phó.

Khởi Lam mỉm cười gật đầu, thoải mái, như là một đóa hoa lan thanh lịch.

"Làm phiền... Thạch Nham khom người. Cười sáng lạn.

"Không cần khách khí... Khởi Lam hàm súc nhẹ gật đầu, mắt màu lam lộ ra nhiều sắc thái hứng thú, nhìn Thạch Nham trong chốc lát, mới hỏi: "Người muốn hiện tại đi ngay sao?"

"Ừm..."

"Tốt lắm, người hiện tại đi cùng với ta, Phi Vân Phong ở đông nam Tử Linh Sơn Mạch, cách Linh Dược Cốc có một giai đoạn, chúng ta có thể cần hao phí thời gian bốn ngày, mới có thể đi tới Phi Vân Phong." Khởi Lam nghĩ nghĩ, còn nói thêm: "Đêm xuống người phải cẩn thận một chút, ở trong Tử Linh Sơn Mạch, vừa đến đêm khuya, sẽ có tử linh đi ra hại người. Người không nên bị tử linh ăn mòn linh hồn..."

"Ừm..."

"Vậy chúng ta đi thôi..."

Đêm khuya, ánh trăng sáng tỏ.

Khởi Lam một thân áo lam, ở dưới ánh trăng. Sau lưng mở ra một đôi cánh chim lam vũ lất phất, giống như tinh linh ban đêm. Nhẹ nhàng bay liệng trên trời.

Thạch Nham theo đuôi phía sau, kinh ngạc nhìn hướng nàng, thực tế chú ý cánh chim màu xanh da trời. chỗ lưng nàng

Giống như phát giác được ánh mắt của hắn, Khởi Lam cười nhạt một tiếng, quay đầu nói ra: “Đôi Lam Tường Dực này là một kiện linh cấp bí bảo, là ta ủy thác một cái luyện khí sư Bảo Khí Cốc luyện chế, Lam Tường Dực có thể tăng cường tốc độ phi hành, cũng có thể tiến hành công kích. Thí dụ như vậy...”

Từng đạo hàn quang lam vũ lất phất, như cương châm phút chốc từ trên cánh chim màu xanh da trời bay vụt đi ra, ở trên nham bích chung quanh ngọn núi lưu lại một cái lỗ lớn cỡ ngón cái.

“Bí bảo không tệ... Thạch Nham khen một câu” Rất tinh mỹ...

Khởi Lam nhẹ giọng cười cười ” “Cái Lam Tường Dực này chưa tính là bí bảo lợi hại, Bảo Khí Cốc luyện khí sư, luyện chế ra bí bảo không thể tưởng tượng được có rất nhiều, trong đó một ít bí bảo thậm chí có linh thức, vậy mới gọi là chính thức lợi hại.” Thạch Nham nhẹ gật đầu.

“Đúng rồi, người tại sao phải đi Phi Vân Phong?” Khởi Lam vẽ mặt hiếu kỳ: “Theo ta được biết. Phi Vân Phong Lệ tiên bối, chính là một trong ngũ đại trưởng lão Linh Điện chúng ta, bình thường rất ít đến Linh Dược Cốc, một mực đều ở Phi Vân Phong luyện dược, hắn cũng rất ít thu đồ đệ, chúng ta đã nhiều năm cũng không gặp hắn một lần, vô cùng thần bí...”

“Linh Điện trưởng lão...” Thạch Nham kinh ngạc ” ” Linh Điện các người cũng là một cái thế lực võ giả? . .

“Không tính như vậy... Khởi Lam lắc đầu.” Linh Điện là do năm vị thánh cấp luyện dược sư liên thủ sáng tạo, chỉ là vì quản lý Linh Dược Cốc, thuận tiện giao thiệp với người ngoại lai, nên năm vị thánh cấp luyện dược sư lập ra chức vụ trưởng lão. Bình thường năm vị trưởng lão sẽ không tham dự sự vụ thường ngày của Linh Điện. Cũng rất ít đến Linh Điện, chỉ là vào một số thời khắc mấu chốt, tới Linh Điện một hai ngày, vì Linh Dược Cốc luyện dược sư giảng giải một chút luyện dược chân lý. Linh Điện cũng không ước thúc luyện dược sư. Cũng sẽ không quản tới chuyện tình võ giả, nó chính là được một nơi thuận tiện mọi người giao dịch, vì hai bên cung cấp một cái thời cơ, sẽ không quản giao dịch chi tiết, tỉ mỉ của hai bên. Cũng không thu bất kỳ phí tổn nào.”

“Cái Linh Điện này ngược lại rất không tệ.” Thạch Nham mỉm cười: “Người cũng là điện vệ Linh Điện? . .

“Ừm... Khởi Lam nhẹ gật đầu. “Chúng ta thân là Linh Điện điện vệ, đi theo sư phụ cùng một chỗ quản lý sự vụ Linh Điện, mặc dù không thể kiếm lấy bất kỳ tinh thạch. Nhưng là có một chỗ để cho chúng ta động tâm, cũng là bởi vì cái này, chúng ta mới cam nguyện đảm đương phần nghĩa vụ này.”

“Cái chỗ thuận tiện gì?”

“Người phụ trách Linh Điện, hàng năm có thể hướng năm trưởng lão hỏi thăm một cái nan đề luyện dược, mà chúng ta những điện vệ này, ở những khi trưởng lão ngẫu nhiên tới lúc. Có thể ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện. Đương nhiên, cái này cần hai cái trưởng lão đồng thời tới, hơn nữa trùng hợp có hứng, muốn tham thảo luyện dược tâm đắc...”

Khởi Lam thời điểm nói chuyện có chút hào hứng. Nói xong lại lộ ra tiếc nuối: “Đáng tiếc, ta trở thành điện vệ năm năm, cũng không có gặp được một lần thời cơ. Năm vị luyện dược thánh cấp trưởng lão. Rất ít khi cùng nhau đến Linh Dược Cốc, coi như là gặp được, cũng là đơn giản chào hỏi đã đi, chúng ta căn bản không có cơ hội gì...”

“Ông ông ông”

Ở thời điểm Khởi Lam nói chuyện, từ trong óc Thạch Nham đột nhiên truyền đến tiếng xé gió kỳ dị.

Thạch Nham đột nhiên ngây ngẩn cả người, vẽ mặt vẽ kinh ngạc.

Mặt trái Ngũ ma ngủ đông, ở ẩn không biết bao lâu tựa hồ đột nhiên tỉnh lại.

529. Chương 529: Thức Tỉnh

Tuyệt vọng, sợ hãi, khát máu, tham lam, oán hận Tâm Hải Ngũ Ma, từ lần trước ở trong vùng đất Hư Linh trôi nổi, hấp thu phần đông Hư Linh, liền lâm vào lộ xác ngủ đông, một mực đều không có phản ứng, tựa như ở trong con đường tiến hóa thông thả biến hóa.

Thạch Nham cũng quên mất trong thức hải, còn ẩn núp năm ma đầu, lần này ở Tử Linh Sơn Mạch bay vút, ngũ ma không biết bị cái gì hấp dẫn, lại có thể ở trong thức hải kêu to, tựa như rất nhanh muốn tỉnh dậy, như thế làm cho hấn lấp bấp kinh hãi, không khỏi lập tức tâm thần chìm vào, đến xem xét tường tận hình thái ngũ ma.

Trong thức hải, ngũ ma như là năm đoàn sương mù tối tăm lu mờ mịt, nồng đậm thấy không rõ, tuyệt vọng, sợ hãi, khát máu, tham lam, oán hận mặt trái tâm tình lộn lờ trong đó, thỉnh thoảng kích động thoáng một chút, mang những mặt trái cảm xúc kia mạnh mẽ phóng thích ra.

Kêu to đến từ trung tâm ngũ ma, từng đợt kêu to truyền ra đồng thời, sương mù tối tăm mờ mịt cũng dần dần phát sinh biến hóa kỳ diệu.

Năng lượng chấn động lộn lờ tại vòng ngoài, dần dần bị thu liễm tụ tập vào trung tâm, sương mù vốn có chút to lớn, lấy tốc độ cực nhanh nhỏ đi, chỉ là ngăn ngừa mười giây công phu, sương mù biến mất, thành năm quang điểm nhỏ bé, ánh sáng lập loè quỷ dị khó lường.

Thể tích nhỏ đi, năng lượng chấn động lại càng thêm tinh thuần ngưng luyện, lộ xác nào đó, tựa như đang rất nhanh tiến hành.

Lại một lát sau, ngũ ma chỉ còn chút ánh sáng lại đột nhiên đó trưởng lớn ra, chỉ là một thoáng, liền biến thành năm đầu cổ ma thần thần thái dữ tợn, hoặc là đầu sinh lợi giác, hoặc là miệng mọc răng nanh, hoặc là toàn thân bao trùm lân giáp, hoặc là sau lưng mọc ra hai cánh.

Duy nhất tương tự chính là, hình thái bọn họ đều có vẻ tà ác âm hàn, có vẻ lạnh lẽo quỷ dị.

Tâm Hải Ngũ Ma ngưng luyện thuật, đến từ chính Huyết Văn Giới, ngũ ma phát triển cần hấp thu mặt trái tâm tình cùng thức năng, năm ma đầu này ở thời điểm sơ hình, lực lượng còn không quá mức quá mạnh mẽ, chỉ có thể lấy trùng kích tinh thần ngăn địch, vượt qua một thời gian ngắn, sau khi từ thức hải bật ra có thể ngưng thực bán thực thân thể, đã có lực lượng không tệ.

Hôm nay năm ma đầu lộ xác lần nữa, tâm thần nội thị xuống, hấn phát hiện ngũ ma bộ dáng càng thêm ngưng luyện, mà ngay cả hấn trong thức hải, đều giống như thực chất hóa, từng sợi lực lượng màu xám quấn quanh toàn thân, giống như là thân thể nhân loại, còn có chút tinh luyện, làm cho người ta có một loại cảm giác tràn đầy lực lượng.

“Ong ong ong!”

Trong thức hải, ngũ ma kêu to, như là yêu thú nghe thấy được mùi máu tươi khát máu, không ngừng mà lộn vòng, ý đồ từ thức hải thoát ra.

Thạch Nham đồng tử co rút lại, sắc mặt cũng hơi đổi, không khỏi thu hồi tâm thần, mang chú ý một lần nữa đặt ở chung quanh, muốn nhìn xem bốn phía có đồ vật gì đáng giá hấp dẫn ngũ ma.

“Người làm sao vậy?” Khởi Lam vẽ mặt kinh ngạc, ánh mắt nghi hoặc, trong lòng cảm thấy có chút không hiểu thấu.

Người này đi đường đang tốt, đột nhiên như là phát bệnh. . . Ở giữa không trung ngưng trệ? Hai mắt ngốc trệ, chẳng lẽ thân thể của hấn có cái bệnh gì? Hay là bị Tử Linh nhập vào thân rồi?

Khởi Lam đột nhiên khản trương, đôi mắt màu lam phát lạnh, vô ý thức cùng Thạch Nham bảo trì một khoảng cách.

Thông thường người bị Tử Linh nhập vào thân, sẽ cực kỳ điên cuồng tà ác, sẽ công kích tất cả sinh linh bên cạnh, không biết đau đớn, cũng không sợ tử vong, tuyệt đại đa số đều mang lực lượng cuồng bạo nhất trong nháy mắt thôi phát đi ra, lấy phương thức ngọc thạch câu phân, đến tiêu diệt sinh linh chung quanh.

Tử Linh vốn không có thật thể, cũng không cần lo lắng thân thể nhập vào bạo liệt sẽ ảnh hưởng chúng nó, chúng nó muốn làm, chính là tận khả năng mang sinh linh khác tiêu diệt, sau đó mang linh hồn đối phương kéo nhập Tử Linh Tà Động, hình thành Tử Linh mới.

Khởi Lam sinh hoạt tại Tử Linh Sơn Mạch, đối với đặc tính Tử Linh biết quá tường tận, vừa thấy bộ dáng Thạch Nham, lập tức bắt đầu đề phòng.

Lệ Tranh Vành loại luyện được sư đẳng cấp này, lui tới đều là Tịnh Thổ, Quang Minh Thần Giáo, Ma Cung cao thủ cường hãn nhất, đối với người bình thường từ trước đến nay mắt cao hơn đầu, nhìn cũng khinh thường nhìn.

Tra Lâm phân phó nàng mang Thạch Nham đi qua, tựa như liền nhận định Lệ Tranh Vành nhất định sẽ tiếp kiến Thạch Nham, điều này làm cho nàng cực kỳ nghi hoặc, đối với Thạch Nham thân phận cũng có rất nhiều suy đoán, cảm giác thấy Thạch Nham một thân thần bí, không có đơn giản như vậy.

Cũng là bởi vì như thế, lúc nàng nhìn thấy Thạch Nham muốn một mình gánh chịu việc này, trong lòng cũng không có quá nhiều lo lắng, còn âm thầm có chút chờ mong, muốn thông qua chuyện này nhìn xem Thạch Nham rốt cuộc có cái chỗ kỳ dị gì.

“Tiểu tử, ngươi thật muốn muốn chết sao?” Thiết Mộc khuôn mặt vặn vẹo, ánh mắt âm hàn lạnh lùng, một bụng căm tức hừng hực thiêu đốt, sinh ra dục vọng muốn giết người.

“Muốn chết?” Thạch Nham nhếch miệng: “Ngươi đang nói chính ngươi sao?”

Thiết Mộc giận tím mặt, lại không do dự, hỏa kiếm trong tay hiện lên một đạo lưu quang, ở trên hư không chợt lóe.

Sau một khắc, chỉ thấy mấy trăm hỏa kiếm mãnh liệt mà đến, giống như mang nửa bầu trời đều đốt cho đỏ hồng, hung hăng hướng phía Thạch Nham đâm tới.

“Hừ ”

Thạch Nham thần sắc lạnh nhạt, đột nhiên há mồm phun ra một dòng nước lạnh, hàn khí trắng xoá chảy ra, phút chốc khuếch tán ra.

Mấy trăm hỏa kiếm vọt tới, chưa tới gần thân thể của hắn, đã bị dòng nước lạnh xông tới, toàn bộ lửa khói đều đột nhiên dập tắt, mà ngay cả chuôi hỏa kiếm chính thức cũng hiện ra, đột nhiên mất đi viêm nhiệt lực, linh khí đều bị đóng băng trên phạm vi lớn.

Lơ lửng hư không, Thạch Nham xa xa duỗi ra tay trái, một dòng nước lạnh xẹt qua, chỉ thấy một mảnh băng tuyến dài hẹp óng ánh, đâm về hỏa kiếm, trong nháy mắt mang hỏa kiếm nọ quấn quanh tới.

Tiện tay nắm bắt hỏa kiếm, Thạch Nham gảy nhẹ một chút, cười lắc đầu: “Không có linh thức, hấp thu hỏa viêm lực cũng quá bạc nhược yếu kém, cái hỏa kiếm này miễn cưỡng xem như linh cấp một hai phẩm bí bảo, có thể nào đã thương ta?”

“Thiết Mộc, cái Tiêm Vân Kiếm này là mượn, ngàn vạn đừng làm hỏng, bằng không cần phải bồi thường.” Một người kinh hô.

Thiết Mộc cũng là thay đổi sắc mặt, bắt đầu một lần nữa đánh giá Thạch Nham.

Thạch Nham cười cười, thoáng mượn một chút mặt trái lực lượng, năng lượng quanh thân đột nhiên tăng vọt một phần, một cỗ khí tức tà ác, thô bạo, phút chốc từ trên người hắn nhện nhạo ra.

Thiết Mộc lại càng hoảng sợ, thần sắc động dung, lập tức biết rõ ở trên người Thạch Nham, có một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ lượn lờ.

“Còn muốn động thủ sao?” Thạch Nham ánh mắt quét qua, hờ hững nhìn về phía bốn người còn lại, không vội không chậm nói: “Các người liên thủ cũng có thể, nếu có tin tưởng giết ta, ngược lại có thể thử một lần.”

Bốn người kia cảnh giới chỉ có Thiên Vị nhị trọng thiên, nghe Thạch Nham vừa nói như vậy, cả đám đều do dự, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Các hạ, rốt cuộc muốn thế nào? Đuổi lý hắn là người đi?” Trong bốn người, thiếu nữ nhìn qua chỉ có mười bảy mười tám tuổi, một thân váy ngắn màu xanh biếc, lộ ra cánh tay cùng vòng eo trắng thuần, mắt đẹp tròng mắt nhìn hắn, oán hận nói.

“Không sai, ta xác thực đuổi lý.” Thạch Nham cũng không phủ nhận, híp mắt, cười nhìn xem Thiết Mộc: “Nếu như miệng hắn sạch một chút, ta thật ra là rất dễ nói chuyện, tất nhiên sẽ đền bù tổn thất của các người, nhưng hiện tại. . .”

“Thật có lỗi, là ta mắt chó nhìn người, là ta không có mắt.” Thiết Mộc gian nan cân nhắc một chút, nặn ra một cái khuôn mặt tươi cười xấu xí, “Kính xin bằng hữu mang Hỏa Vân Kiếm đưa lại cho ta, chuyện tình Tử Linh, Tử Linh. . .”

Hắn nói không được nữa.

Ba cái Tử Linh chuyện liên quan trọng đại, hắn muốn, rồi lại có chút kiêng kỵ thực lực Thạch Nham biểu hiện ra ngoài, đắn đo không dứt, không biết nên thay đổi hay không.

“Cái Hỏa Vân Kiếm này người cầm đi.” Thạch Nham hừ lạnh một tiếng: “Nếu không niệm các người chính là giáo đồ Quang Minh Thần Giáo, lần này ta quả quyết sẽ không tha thứ!”

Năm vị Thiên Vị Cảnh võ giả này, mặc dù đều mượn nhờ bí bảo phóng xuất ra hỏa viêm lực, nhưng trong cơ thể năm người chính thức lưu chuyển lên lại là Quang Minh Thần Giáo Viêm Nhật Quyết, Thạch Nham trong lòng tinh tường.

Đối với Quang Minh Thần Giáo, hắn vẫn là trong lòng còn có hảo cảm, mặc dù bởi vì võ hồn biến dị trong cơ thể, không dám đi Quang Minh Thần Giáo, nhưng từng có bốn người Triệu Phong ở Âm Từ Vụ Chương giai đoạn trước trợ giúp, hắn đối với Quang Minh Thần Giáo vẫn là có chút thiện cảm.

“Đào!”

Một tia Địa Tâm Hỏa viêm lực thẩm thấu tiến đến, Hỏa Vân Kiếm biến mất hỏa viêm, đột nhiên một lần nữa bốc lên, hỏa viêm lực so với lúc trước còn muốn tràn đầy vài phần.

Thiết Mộc con mắt đột nhiên sáng ngời, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

“Hỏa Vân Kiếm cho người, dẫn ta tới chỗ các người phát hiện Tử Linh, ta giúp các người bắt ba cái Tử Linh lần nữa.” Thạch Nham lạnh nhạt phân phó nói.

532. Chương 532: Hiểm Trở

Vừa nghe nói Thạch Nham giúp bọn họ bắt Tử Linh, Thiết Mộc năm người chẳng những không mừng rỡ như điên, ngược lại lộ ra thần sắc kinh khủng.

“Chỗ kia quá nguy hiểm, hay là không nên đi, Tử Linh có thể tìm kiếm cơ hội khác, nếu không có mệnh thì thăm.” Thiết Mộc lắc đầu liên tục, lại không muốn đi qua, tựa hồ đối với nơi đó cực kỳ sợ hãi.

Thạch Nham kinh ngạc, “Các người rất cuộc sợ cái gì?”

“Chỗ kia không đơn giản có cấp bậc thấp Tử Linh, còn có • chút ít gia hỏa cấp bậc càng lớn, thật muốn đi qua, chúng ta ăn không tiêu.” Thiết Mộc cười khổ.

“Thạch Nham, không nên mạo hiểm, cấp bậc thấp Tử Linh khá dễ đối phó, cao đẳng thì khác, người hay là không nên đi.” Khởi Lam cũng khuyên bảo.

Người Tử Linh Sơn Mạch, cũng biết Tử Linh đáng sợ, Tử Linh cấp bậc thấp khá tốt một ít, một mai Bàn Thần Đan có thể chống đỡ linh hồn ăn mòn, nhưng mà, cao đẳng Tử Linh lợi hại, có thể không đếm xỉa tác dụng Bàn Thần Đan, trực tiếp xuyên thấu thức hải võ giả, tiến hành ăn mòn đối với linh hồn.

Không phải Thông Thần Cảnh võ giả, muốn hoàn toàn phòng ngự cao đẳng Tử Linh ăn mòn, cực kỳ khó khăn.

Bất luận là Khởi Lam, hoặc là Thiết Mộc, đều chỉ có Thiên Vị Cảnh tu vi, một khi đụng phải cao đẳng Tử Linh, coi như là mượn nhờ ở công hiệu Bàn Thần Đan, cũng như nhau ngăn cản không được Tử Linh ăn mòn linh hồn, linh hồn chỉ cần bị ăn mòn, một thân lực lượng ngay cả một nửa đều phóng thích không được, chỉ có thể trở mắt nhìn cao đẳng Tử Linh linh hồn trùng kích, cuối cùng linh hồn rơi xuống và bị thiêu cháy.

Bởi vậy, vừa nghe nói nơi kia có cao đẳng Tử Linh ẩn hiện, Khởi Lam cũng sợ hãi, không dám ngang nhiên xông qua.

Thạch Nham bởi vì có Cửu U Phệ Hồn Diễm, lại có ngũ ma vờn quanh, ngược lại cũng không e ngại, nghe được Thiết Mộc năm người không muốn dẫn đường, nhíu mày, trầm ngâm một chút, nói ra: “Vậy được rồi, các người giúp ta chỉ rõ phương hướng, một mình ta đi qua nhìn xem.”

“Không nên mạo hiểm a.” Khởi Lam khuyên bảo.

Thạch Nham thần sắc lạnh nhạt, bất vi sở động, như trước kiên trì.

Thiết Mộc nghĩ nghĩ, ở ba cái Tử Linh hấp dẫn xuống, không khỏi chỉ chỗ bóng tối một ngọn núi hướng Tây Nam, nói: “Bên kia có một bí mật sơn động, ở đằng sau một gốc cây Thanh Tùng rậm rạp, lúc người qua phải cẩn thận một chút, cửa ra vào sơn động có Tử Linh ẩn hiện, bên trong càng thêm dày đặc, tất nhiên có càng nhiều Tử Linh tụ tập.”

Bốn Quang Minh Thần Giáo giáo đồ khác, nghe nói Thạch Nham muốn đi mạo hiểm, không có một chút ý tứ cùng đi, vẻ mặt kính sợ, lại cùng hấn bảo trì khoảng cách nhất định.

“Người sao?” Thạch Nham nhìn về phía Khởi Lam, mỉm cười nói: “Người cũng sợ hãi cao đẳng Tử Linh?”

“Ta chỉ là một tên luyện được sư?” Khởi Lam nhẹ gật đầu, rất tỉnh táo nói: “Chiến đấu cũng không là sở trường của ta, nhất là cùng Tử Linh giao thủ, ta liền càng thêm không thể giúp người cái gì.”

Luyện được sư ở phương diện vũ kỹ cùng lực lượng, xác thực thua kém, đối với linh hồn nhận thức cùng tinh tu, càng thêm không bằng võ giả một lòng tu luyện.

Ở Tử Linh Sơn Mạch, một ít cao đẳng Tử Linh, thích nhất tìm luyện được sư phiên toái.

Bởi vì luyện được sư linh hồn nghị lực tương đối kém, chỉ cần bắt được cơ hội, rất dễ dàng mang linh hồn luyện được sư xâm nhập, so với bình thường võ giả muốn thoải mái nhiều lắm.

Khởi Lam không đi, Thạch Nham tự nhiên sẽ không miễn cưỡng, nhẹ gật đầu, lại cười nói: “Tốt lắm, người tạm thời ở lại đây đi, một lát nữa đợi ta bắt Tử Linh, sẽ tới đây tìm người.”

“Chính người chú ý, vừa mới này chỉ là cấp bậc thấp Tử Linh, cao đẳng Tử Linh không dễ dàng đối phó như vậy.” Khởi Lam khuyên bảo không có hiệu quả, chỉ có thể bắt đắc dĩ dặn dò: “Còn nữa, mặc dù đẳng cấp cao nhất Tử Linh rất ít xuất hiện, nhưng cũng không đại biểu trong Tử Linh Sơn Mạch không có, nếu như người vận khí không tốt, đụng phải đẳng cấp cao nhất Tử Linh, ta khuyên người không nên có bất kỳ tâm lý may mắn nào, lấy tốc độ nhanh nhất bỏ chạy, ngàn vạn không nên dây dưa. Tử Linh càng lợi hại, thông thường phạm vi hoạt động càng không thể cách quá xa Tử Linh Tà Động, nếu người trốn nhanh, cách Tử Linh Tà Động cũng đủ xa, Tử Linh, đẳng cấp cao nhất sẽ không một mực đuổi theo.”

“Tử Linh đẳng cấp cao nhất, cùng Tử Linh thông thường, có khác nhau rõ ràng hay không?”

“Có, nhưng chúng ta có thể nhìn không ra.” Khởi Lam lắc đầu: “Theo theo như lời sư phụ ta, chỉ có linh hồn tu vi đạt tới trình độ nhất định, mới có thể thông qua thần thức cảm ứng, nhìn ra cao đẳng Tử Linh cùng bình thường Tử Linh khác nhau. Võ giả chân chính đụng phải Tử Linh đẳng cấp cao nhất, hầu như rất khó còn sống rời đi, một hai cái thoát được sẽ sẽ không nói chi tiết bọn họ quan sát được lộ ra, cho nên cụ thể như thế nào, người ngoài rất khó biết được.”

Hỏi bằng không, Thạch Nham cười cười, không có tiếp tục nói thêm cái gì, hướng phía Khởi Lam phát phát tay, liền hướng phía phương hướng Thiết Mộc chỉ rõ bay đi.

Một ít mây màu xám có thể trở ngại tầm mắt của người, Thạch Nham thần thức buông ra, phát hiện lực cảm giác bị suy yếu trên phạm vi lớn, chỉ có thể phát giác được linh hồn chấn động trong khu vực chung quanh trăm mét, xa hơn, thần thức cũng dò xét không ra.

Hấn dần dần cảnh giác, tốc độ dần dần giảm bớt, yên lặng quan sát đến tứ phía, thỉnh thoảng nhìn xuống phía dưới.

Sơn cốc bên dưới, vô số Dịch Cốt Thảo sinh trưởng cực kỳ rậm rạp, như là những chuỗi Tử Vong Liêm Dao, chờ đợi thu hoạch tính mạng người rơi xuống.

Chỗ bóng tối ngọn núi phía trước, đám mây màu xám càng nồng đậm, đối với ánh mắt cùng thần thức trở ngại, cũng càng thêm lợi hại.

Một cổ khí tức lạnh lẽo âm trầm từ phía trước lặng lẽ lan tràn ra, như là có một bàn tay màu trắng lạnh lẽo, ở bên cạnh người lướt qua, làm cho người ta tự nhiên sinh ra một loại cảm giác sờ hết cả gai ốc trái tim băng giá.

Hít một hơi thật sâu, hần không có vội vã nhanh chóng xâm nhập, mà là tâm linh triệu hồi ra Địa Tâm Hỏa, làm cho Địa Tâm Hỏa ở phía trước, phòng ngừa sẽ có Tử Linh lợi hại đột nhiên xuất hiện.

Địa Tâm Hỏa như tiểu mặt trời, phóng xuất ra ánh sáng thiêu đốt cùng nhiệt lượng mãnh liệt, loại trừ âm hàn lạnh như băng, hóa thành một cái hỏa tuyến xinh đẹp, ở phía trước dẫn đường.

Tế ra Ô Quang Thuần cùng Tinh Thuần, song trọng phòng ngự mở ra, âm thầm ngưng luyện lực lượng, không nhanh không chậm đi theo phía sau Địa Tâm Hỏa, thời khắc chú ý.

Một phút đồng hồ sau, hần đi tới chỗ bóng tối theo lời Thiết Mộc.

Một cây Thanh Tùng thô như eo bụng năm người, ở vách đá đằng kia dần dần hiện hình ra, bóng tối ở dưới Thanh Tùng, như là một đầu quái vật nuốt chửng vạn vật, cực kỳ dữ tợn đáng sợ, một cổ âm trầm khí tức ở sau cây Thanh Tùng chậm rãi tràn ra, thỉnh thoảng có thể thấy được một chút quang điểm màu xanh biếc, như quỷ hỏa, bốn phía phiêu đảng, đột nhiên biến mất.

Địa Tâm Hỏa tốc độ chạy như bay, phút chốc thông thả đến cực hạn, như ốc sên cực kỳ thông thả hoạt động.

“Có cái gì đó. . .” Địa Tâm Hỏa rất có linh tính, xem xét đến dị thường, lập tức đưa tin.

“Ừm, biết rõ sẽ có gì đó, người có thể cảm ứng được nó là cái gì không?” Thạch Nham đáp lại.

“Ta không biết, ta chưa từng gặp qua loại sinh linh này, không có thật thể, rất tà ác, có tính công kích rất mạnh, muốn chiếm lấy tất cả. . .” Địa Tâm Hỏa không xác định, giải thích cũng rất mơ hồ.

“Ong ong ong!” Ngũ ma lượn lờ bên cạnh thân, đột nhiên hưng phấn, như là năm xúc tua từ ở thân thể của hần, một nửa quấn ở bên hông hần, một nửa dò xét đi ra ngoài, như quái xà đường hướng phía trước trùng kích.

“Vù!”

Huyền Băng Hàn Diễm hóa thành một nhúm ánh sáng trắng muốt, từ trong Huyết Văn Giới phút chốc xuất hiện, ngưng luyện thành một khối bông tuyết, bao trùm ở trên cánh tay trái hần, trong đầu truyền ra linh hồn ý niệm: “Là một loại linh hồn tà ác, ta chưa từng chứng kiến, hần là không thuộc về cái khối đại lục này. Loại tà ác linh hồn khát máu này, có tâm tư chiếm cứ rất mạnh, giống như có thể ăn mòn sinh linh hồn phách, ta chỉ có thể cảm ứng ra như vậy, sâu hơn, ta cũng không rõ ràng. . .”

Thạch Nham lông mày nhăn lại thật sâu, càng cẩn thận, cùng Địa Tâm Hỏa như nhau, mang tốc độ giảm xuống cực kỳ thông thả.

Rất cực, hần vượt qua Thanh Tùng, thấy được phía dưới gốc Thanh Tùng có một cái sơn động bí mật. Rất nhỏ, chỉ lớn cỡ ván cửa, tối đen, thấy không rõ cảnh vật bên trong, chỉ có thể mơ hồ thấy được mịt mờ lục quang, lục quang rất âm trầm, cùng hào khí xung quanh nhất trí, làm cho người ta cảm giác cực kỳ bị đè nén.

“Sưu sưu sưu!”

Ngũ ma như yêu thú nghe thấy được mùi máu tươi, hóa thành một nhúm khói nhẹ u tối, phút chốc chui vào sơn động.

Biến sắc, Thạch Nham còn muốn ngăn cản đã không kịp, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh hơn, cũng hướng phía sơn động phóng đi.

“Đừng đi!”

Địa Tâm Hỏa, Huyền Băng Hàn Diễm cùng nhau đưa tin, cực kỳ sợ hãi.

Cùng lúc đó, ngũ ma nhảy vào sơn động, lấy tốc độ lại càng thêm nhanh chóng trở về, phảng phất nhìn thấy gì đó cực kỳ sợ hãi, nhất nhất hiện hình, dùng sức muốn trở về thân thể của hần.

Nhưng mà, ở trong sơn động đằng kia, tựa như có lực hấp xả phi thường cường liệt, lôi kéo thân thể của bọn nó, chúng nó dùng sức giãy dụa, lại không thể từ trong sơn động lao tới.

Trong động khẩu, lực quang đột nhiên mạnh mẽ sáng ngời, ở trong lực quang quỷ dị âm trầm đằng kia, Thạch Nham rốt cục thấy rõ cảnh tượng trong sơn động.

Không biết trong động khẩu bao sâu, tụ tập vô số lực u Tử Linh, ở chỗ động khẩu đằng kia, thì có hơn mười con.

Ở bên trong, Tử Linh như thuốc nhuộm màu xanh biếc, toàn bộ dính vào trên vách núi đá, ở trên vách núi đá đằng kia phồng lên, phảng phất từ trong lúc ngủ say bị đánh thức, thổi phồng trương lớn ra.

Chỗ sâu nhất động khẩu, mơ hồ có thể thấy được vô số nhục đoàn, trên nhục đoàn phủ kín lỗ nhỏ, máu tươi tràn ngập, phía dưới là vô số thi thể vô giả chồng chất, cuối cùng nhục đoàn vươn vào trong thi thể, hấp thụ lực lượng nào đó trong thi thể, những Tử Linh trong sơn động kia, tụ tập ở bên cạnh nhục đoàn, giống như ở thủ hộ lấy những nhục đoàn kia, có chút quái dị.

Đột nhiên, một cỗ khí tức cực kỳ âm trầm tà ác, từ bên trong tận cùng sơn động xuất hiện, cái động khẩu lực quang càng thêm đẹp mắt.

Ngưng thần xem xét, hần phát hiện cái động khẩu Tử Linh như mạng nhện, những sợi tơ màu xanh liên tiếp nhau, đồng thời vô số Tử Linh trương lớn, bắt đầu phóng xuất ra linh hồn tà năng ăn mòn, những tà năng kia mất thường khó gặp, lại nhất nhất nhảy vào thức hải hần.

Trong chốc lát, hần bị dẫn vào ảo cảnh, cảm thấy thân thể bị vô số Tử Linh cắn xé hút máu, muốn đem hần kéo vào sơn động.

Địa Tâm Hỏa đột nhiên phát lực.

Địa Tâm Hỏa chỉ có lớn cỡ lòng bàn tay, đột nhiên phóng xuất ra hỏa viêm nóng bức thiêu đốt cực độ, biển lửa tràn lan, mãnh liệt nhảy vào trong động.

Vô số Tử Linh “chì chì” kêu lên, giống như bị Địa Tâm Hỏa đốt cực kỳ thống khổ, thừa thời cơ này, ngũ ma dùng sức giãy, vội vàng từ cái động khẩu vọt ra, lập tức nhập vào thức hải hần.

Ngũ ma vừa vào thức hải, Thạch Nham không chút nghĩ ngợi, lấy tốc độ nhanh nhất chạy trốn, Tinh Diệu, Dật Điện Biến hợp lực, hiện lên một đạo tinh quang, như một đạo hồ quang, thoáng cái qua hơn mười dặm.

533. Chương 533: Thông Dong Vào Núi

Một phút đồng hồ sau, Thạch Nham sắc mặt khó coi lại tới chỗ Khởi Lam, Thiết Mộc tụ.

“Thế nào? Có sẵn bắt đến Tử Linh hay không?” Thiết Mộc thật cẩn thận hỏi.

“Không có.”

Lắc đầu, Thạch Nham trầm mặt: “Gặp quỷ, trong động khẩu nọ tất cả đều là Tử Linh, chí ít có mấy trăm con, trong đó khẳng định có cao đẳng, khá tốt ta nhanh chóng rời đi, bằng không sợ là sẽ phải ở lại nơi đó.”

Trong động Tử Linh quá nhiều, từ trong đó chảy ra khí tức cũng quá đáng sợ, nhiều Tử Linh như vậy nếu như cùng một chỗ phát lực, Cửu U Phệ Hồn Diễm của hần cũng không thể thời mang chúng nó cho đốt cháy sạch sẽ trong gian ngắn, nếu vô ý một cái, bị cao đẳng Tử Linh xông vào chủ hồn, vậy được không bù nổi mất.

“Mấy trăm con!” Khởi Lam biến sắc, khẳng định nói: “Vậy phụ cận khẳng định có Tử Linh Tà Động, bằng không không có khả năng xuất hiện nhiều Tử Linh như vậy, xem ra người vận khí quả nhiên không tốt, , nhưng mà khá tốt, người ít nhất còn sống.”

“Ta chưa từng thấy qua nhiều Tử Linh như vậy.” Thiết Mộc cũng lại càng hoảng sợ. . “Ba con cấp bậc thấp Tử Linh, đã để cho chúng ta sút đầu mẻ trán, nếu có mười con Tử Linh cùng nhau tới, chúng ta năm người cũng phải chôn vùi, đừng nói mấy trăm con.”

“Không có biện pháp, ta liền không thể tiếp tục bắt Tử Linh cho các người, sau này các người tìm Khởi Lam đi.” Thạch Nham sờ lên cái mũi, hơi có vẻ xấu hổ.

Thiết Mộc năm người cười khổ gật đầu.

Lúc trước Thạch Nham dùng thực lực của hắn, chứng minh hắn có đủ lực lượng, có thể diệt sát bọn họ, ở loại lực lượng này chênh lệch xuống, Thạch Nham nói cái gì, bọn họ chỉ có thể tiếp nhận, bằng không thì phải là tự làm mất mặt.

“Được rồi, các người đừng bày ra bộ mặt khổ qua này, cũng không phải không bồi thường các người, không phải là ba cái cấp bậc thấp Tử Linh sao, không có gì lớn.” Khởi Lam hừ một tiếng.

Thiết Mộc năm người vội vàng cười làm lành.

“Chúng ta đi thôi, hay là đi Phi Vân Phong trước đi.” Khởi Lam nhìn về phía Thạch Nham.

“Ừm, đi thôi.”

Ba ngày sau,

Ở trước một ngọn núi hùng vĩ, Khởi Lam ngừng lại.

Nàng hướng tới ngọn núi xuyên vào trong mây, nói: “Đây là Phi Vân Phong, một tòa bảo sơn sản vật rất phong phú của Tử Linh Sơn Mạch. Cũng chỉ có Lệ trưởng lão loại nhân vật này, mới có thể ở lại nơi như thế này. Những năm gần đây, người có thể leo lên đỉnh Phi Vân Phong, không có chỗ nào mà không phải là đại nhân vật, hoặc là Quang Minh Thần Giáo, Tịnh Thổ, Ma Cung Đại trưởng lão, hoặc là cường giả trên đại lục biết tên, ta loại tiểu nhân vật này, chưa từng có cơ hội lên núi.”

Thạch Nham ngạc nhiên.

Phi Vân Phong cao vạn mét, giữa sườn núi mây trắng đóa đóa, có tiên hạc... Dị thú bay lượn, thiên địa linh khí nồng đậm đập vào mặt mà đến, làm cho người ta vui vẻ thoải mái. Từ chân núi nhìn lên, có thể chứng kiến trên Phi Vân Phong trồng rất nhiều thảo dược, những linh thảo kia đều là tài liệu luyện dược rất tốt, đủ loại kiểu dáng, làm cho người ta hoa mắt.

Một con đường núi gấp ghe, chạy thẳng Phi Vân Phong, ở phía trước đường núi, dựng đứng một khối cự thạch màu xanh, trên tảng đá viết bốn chữ cổ xưa cứng cáp hữu lực “Nhàn nhân mặc nhập”.

“Đi thôi, chúng ta bây giờ liền lên núi.” Thạch Nham cười nói, thời điểm nói chuyện, đã hừ không lơ lửng, muốn trực tiếp bay đi lên.

“Đừng!” Khởi Lam vội vàng mở miệng ngăn cản.

Thạch Nham sững sốt một chút, không hiểu nhìn nàng.

“Phi Vân Phong cái nơi này, là có rất nhiều kiêng kỵ, sơn phong mặc dù không có cái cấm chế gì, nhưng cũng không thể tùy tiện trực tiếp bay lên.” Khởi Lam thần sắc kính sợ giải thích: “Đây chính là chỗ tu luyện của Linh Điện Đại trưởng lão chúng ta, mà ngay cả Tịnh Thổ, Quang Minh Thần Giáo trưởng lão tới, cũng phải từ đường núi này thông thả leo lên, nếu như gia hỏa nào không có mắt, cứ như vậy trực tiếp bay lên, phạm vào kiêng kỵ, Lệ trưởng lão là quả quyết sẽ không gặp.”

“Cái giá lớn như vậy?”

“Đó là đương nhiên!” Khởi Lam thần sắc nghiêm túc nói: “Phi Vân Phong chính là thánh địa Linh Điện chúng ta, chúng ta cái nhân vật này, ngay cả tư cách bái kiến cũng không có. Coi như là sư phụ ta, nếu như không có được Lệ trưởng lão đưa tin trước đó, cũng không dám mạo muội tới gặp mặt, chúng ta đều là tiểu nhân vật, tất nhiên càng thêm cẩn thận tuân thủ quy củ.”

Dừng thoáng một chút, nàng lại hoài nghi hỏi: “Người thực sự tin tưởng Lệ trưởng lão sẽ gặp người? Nếu như không có nắm chắc, cũng không nên xằng bậy, Lệ trưởng lão không thích bị người quấy rầy, nhất là hắn còn nói qua, trong một thời gian ngắn, không có lời của hắn, bất luận kẻ nào cũng không cho phép tới phiền hắn, kể cả cường giả Tịnh Thổ, Quang Minh Thần Giáo!”

“Yên tâm đi, nếu là hắc không gặp ta, ta tự nhiên sẽ rời đi.” Thạch Nham cười cười. . “Nếu như một chút nắm chắc đều không có, ta như thế nào lại tự làm mất mặt?”

Nghe Thạch Nham vừa nói như vậy, Khởi Lam mới yên lòng, nhẹ gật đầu, nói: “Vây được rồi, người lên núi đi, ta liền ở dưới chờ là được. Thật ra, mang người đưa đến nơi này, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, không còn chuyện gì của ta.”

Khởi Lam có chút thất vọng, lại có chút ít kinh ngạc ngơ ngẩn nhìn vào Phi Vân Phong, giống như đang chờ cái gì.

Thạch Nham nhin không được cười lên, biết rõ nàng đang chờ mời: “Đi thôi, người một đường dẫn ta tới, cũng khổ cực, nếu như không ngại thì cùng ta lên đi, như thế nào?”

Khởi Lam con mắt sáng rõ, lộ ra biểu lộ mừng rỡ, cười dịu dàng nói: “Người mời ta đi lên?”

“Ừm.”

“Cám ơn người, người người này coi như là có chút lương tâm.”

“Đừng nói nhảm, chúng ta đi.”

Thạch Nham dẫn đầu lên.

Một đường đi tới, có thể nhìn thấy rất nhiều linh điền kỳ dị, trong đó trồng các loại linh dược hiếm quý, có hơn phân nửa linh dược Thạch Nham ngay cả danh tự cũng kêu không được.

Khởi Lam mắt màu lam lóe sáng, tham lam nhìn linh dược ven đường, sách sách xưng kỳ, liên tục tán thưởng: “Lệ trưởng lão không hổ là Đại trưởng lão Linh Điện, quả nhiên chính là nhân vật như thần, chỉ có hắc cái luyện dược tông sư này, mới có thể mang linh dược như thế đào tạo đi ra. Người xem cái Đoạn Thần Thảo này, nghe nói chỉ có ngọn núi băng hàn mới có thể sinh trưởng, còn có Hỏa Cực Quả, chỉ có trong khe hở vách tường nham thạch nóng chảy, mới có thể kết thành quả, những linh dược này đối với hoàn cảnh có điều kiện cực kỳ hà khắc, cũng không biết Lệ trưởng lão lợi dụng cái bí pháp gì, lại có thể có thể ở Phi Vân Phong thôi phát đi ra. . .”

Khởi Lam trên đường nói cũng không nhiều, nhưng mà, sau khi đi tới Phi Vân Phong nơi này, lại tựa hồ được mở khóa miệng, lời nhả không, chỉ vào những gốc linh thảo tán thưởng không thôi, đối với Lệ Tranh Vành tôn sùng cực kỳ, hận không thể có thể bái sư mới tốt.

“Sư phụ người là Tra Lâm, đừng nói là người muốn phản bội sư môn?” Thạch Nham mở miệng trêu chọc.

“Nếu như có thể được Lệ trưởng lão thu làm đồ đệ, ta biết chắc sư phụ ta cũng sẽ cảm thấy quang vinh, chẳng những sẽ không ngăn cản, mà còn có thể tận lực giao hảo cùng ta.” Khởi Lam mặt mũi tràn đầy tình thần, mắt màu lam dị sắc gợn sóng, khoe miệng tươi cười thần kỳ.

Thạch Nham mặc kệ, cảm thấy những luyện dược sư này đều không thể nói lý, nguyên một đám tính tình cổ quái, rất khó đối đãi như người bình thường.

“Những linh điền này, liền không có người dám đánh chủ ý?” Một đường bước đi đến đỉnh núi, Thạch Nham không có thấy bất kỳ một cái thủ hộ giả nào, lòng tràn đầy hiếu kỳ, nhin không được hỏi thăm.

“Ai dám đánh Phi Vân Phong linh điền chủ ý?” Khởi Lam như nhìn kẻ ngốc nhìn hắc: “Lệ trưởng lão ở Tử Linh Sơn Mạch chính là đỉnh phong luyện dược sư, được toàn bộ luyện dược sư kính ngưỡng tôn trọng, những đại trưởng lão Quang Minh Thần Giáo, Tịnh Thổ, Ma Cung cũng phải nịnh bợ hắc, đặc tội Lệ trưởng lão, bằng đặc tội hơn phân nửa thể lực Thần Ân Đại Lục, người nói ai dám? Nhân vật cường đại chính thức, cũng sẽ không để ý những linh dược này, còn những kẻ khác căn bản là không có gan, coi như là không có cấm chế, nơi này cũng an toàn vô cùng.”

Nàng vừa nói như vậy, Thạch Nham cũng kịp phản ứng, thầm mắng mình quả nhiên hỏi ngu xuẩn.

Trên đường, Thạch Nham cũng không có nói nhảm.

Vượt qua hồi lâu.

Thạch Nham cùng Khởi Lam xuyên qua mấy trăm khối linh điền, rốt cục sắp đến đỉnh núi. Phi Vân Phong

Vào lúc này, Phi Vân Phong một đường không có một bóng người, đột nhiên toát ra một cái trong trẻo nhưng lạnh lùng ngạo mạn: “Người đến là người phương nào?! Không có nghe thông báo sao? Trong ba năm này không cho phép bất luận kẻ nào bước vào Phi Vân Phong! Các người không có đầu óc sao?”

Khởi Lam đỏ bừng mặt, cúi đầu, sợ hãi rụt rè, không dám đáp lời.

Thạch Nham là nhân tình sáng lên, ha ha khẽ cười một tiếng: “Lâm tiểu muội, đã lâu không gặp, như thế nào, bằng hữu ở xa tới, người cũng muốn đuổi ra khỏi cửa sao?”

Hắn đã hiểu, ở đỉnh núi đằng kia bí mật nói chuyện, đúng là Lâm Nhã Kỳ đã từng tới Vô Tận Hải. . . một cái tiểu nha đầu thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, bộ ngực lại cực kỳ khoa trương, chính là sư phụ tỷ Dạ Trường Phong.

“Người là, cái Thạch Nham khốn kiếp kia?!” Lâm Nhã kỳ trầm mặc một hồi, tựa như suy nghĩ thân phận người tới, một lát sau, mới đột nhiên cười lớn: “Quả nhiên là người ở xa tới, người cái tên khốn kiếp này không phải ở Vô Tận Hải sao? Như thế nào từ bên kia đi vào Thần Ân Đại Lục, tìm tới Phi Vân Phong chúng ta?”

Trong Tiếng cười duyên, ở chỗ đỉnh núi đằng kia, một khối nham bích dày đặc đột nhiên vỡ ra, ở trong một đoàn bạch quang, Lâm Nhã Kỳ đột nhiên hiện thân, trên cao nhìn xuống hắn, hì hì cười nói: “Người ngược lại rất lợi hại, lại có thể đi đến Phi Vân Phong, có chút thủ đoạn.”

Thạch Nham nhin không được cười lên: “Dạ Trường Phong cho ta lệnh bài, để cho ta tới Linh Dược Cốc đưa ra lệnh bài, cái này dễ tìm. Đúng rồi, Dạ Trường Phong tiểu tử kia đâu?”

“Ta lại đã quên.” Lâm Nhã kỳ vỗ đầu, chợt hừ lạnh một tiếng: “Đừng đề cập tên khốn kiếp nọ, thừa dịp sư phụ bế quan tu luyện, hắn không biết trốn đến địa phương nào phong lưu khoái hoạt. Ta cũng một năm không gặp hắn, sư phụ nói, lần này bế quan xong, tất nhiên giáo huấn hắn!”

“Ta muốn gặp Lệ lão, thuận tiện sao?” Thạch Nham nghiêm sắc mặt: “Ta có chút việc phiền toái hắn.”

Lâm Nhã kỳ lộ ra thần sắc khó xử. . “Sư phụ bây giờ còn đang bế quan, nói không cho phép người quấy rầy, nhưng mà, nếu là người thì ta lại có thể thông báo một tiếng, sư phụ có thể lập tức gặp người hay không, ta liền không thể cam đoan.”

Thạch Nham mỉm cười gật đầu.

“Vậy người đến đây đi, ngồi xuống uống chút trà nghỉ ngơi một chút.” Lâm Nhã Kỳ khoát tay, sau đó sững sốt một chút, nhú mày nhìn về phía Khởi Lam: “Ai vậy? Nữ nhân của người sao? Người người này, thật đúng là đủ phong lưu, bất luận đến địa phương nào, bên cạnh đều có mỹ nữ làm bạn, quả nhiên là một tên sắc phôi!”

Khởi Lam khuôn mặt đột nhiên đỏ, cổ quái nhìn Thạch Nham liếc, vội vàng lắc đầu giải thích: “Không phải, ta không phải nữ nhân hắn, ta, ta là Linh Điện.”

“Linh Điện?” Lâm Nhã kỳ thần sắc lạnh lẽo, kiêu căng nói: “Vậy xin lỗi, nơi này không phải người có thể tới, người theo đường cũ trở về đi.”

“Nàng mặc dù là Linh Điện, nhưng là nữ nhân của ta, người đừng nhiều lời, ta đi đường cũng mệt mỏi, nhanh dâng trà lên đi.” Thạch Nham thần sắc tự nhiên, cười giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Khởi Lam, thoải mái đi đến Lâm Nhã kỳ.

Khởi Lam đỏ mặt giãy một chút, bởi vì trong lòng nàng đối với Phi Vân Phong cái thánh địa này có hướng tới, cho nên sẽ không có liều mạng cự tuyệt, mặc cho Thạch Nham lôi kéo tay, cúi đầu đi lên phía trước.

“Sớm nói là được rồi.” Lâm Nhã kỳ trừng mắt liếc hắn một cái, lúc này mới cho đi: “Ta liền biết rõ, người cái khốn kiếp này không phải người tốt. . . Hái hoa ngắt cỏ, sẽ không có một khắc yên tĩnh. Sư đệ cùng ta nói, thời điểm người ở Âm Từ Vụ Chương, giống như cùng một nữ nhân Áo Khắc Gia quan hệ không rõ.”

“Mẹ kiếp, tiểu tử kia một mực vu oan ta!” Thạch Nham thần sắc phẫn nộ, giọng căm hận mắng.

534. Chương 534: Lệ Tranh Vành

Lòng núi Phi Vân Phong.

Từng gian thạch thất rộng rãi, trên vách tường được khảm ngũ sắc bảo thạch, mang mỗi một gian thạch thất đều chiếu rọi sáng như ban ngày.

Mặc dù là lòng núi, nhưng không một chút cảm giác hôn ám, không khí lưu thông, còn có thiên địa linh khí nồng đậm.

Trong rất nhiều thạch thất, đều nở rộ các loại dược thảo kỳ lạ, những dược thảo được dụng cụ đặc thù chứa đựng, tựa như còn đang sinh trưởng.

Một gian thạch thất lớn cỡ sân bóng rổ, trải thảm dày, đốt lư hương, trên vách tường khắc rất nhiều linh trận kỳ diệu, từng sợi linh khí màu sắc khác nhau, ở trong trận pháp đằng kia chậm rãi di động tới, cực kỳ thần kỳ.

Thạch Nham và Khởi Lam cùng nhau ngồi xuống giữa thạch thất cực lớn.

Lâm Nhã Kỳ tự mình dâng trà thơm, vẻ mặt tươi cười nói: “Người người này, nghĩ như thế nào lại đến Tử Linh Sơn Mạch rồi? Nghe nói Vô Tận Hải các người đã xảy ra đại biến, người tại sao không có ở Vô Tận Hải lẫn lộn?”

“Vô Tận Hải nguy cơ giải trừ, trong trăm năm, Ma Vực thứ tư cùng thất trọng Minh giới sẽ không đến Vô Tận Hải, hải tộc cũng rất an ổn, không cần hao phí tâm tư.” Thạch Nham cười cười, uống một ngụm trà, không vội không chậm nói: “Người thì sao, ở trong Âm Từ Vụ Chương sao không có trông thấy người?”

“Ta phụng bồi sư phụ, không thời gian đi chỗ đó.”

Lâm Nhã Kỳ mắt đẹp sáng ngời, đột nhiên nói: “Nghe nói ở trong Âm Từ Vụ Chương đằng, người thu hoạch rất lớn, có vật gì tốt cho ta nhìn một cái? Để cho ta cũng được nhờ?”

“Người có Lệ lão chiếu cố, như thế nào để ý tiểu ngoạn ý chơi đùa trên tay của ta, đừng giấu cợt ta.” Thạch Nham lắc đầu, nghiêm sắc mặt, nói: “Cái kia, kính xin người thông tri Lệ lão một chút, nói ta có một chút sự tình nhờ hân.”

Lâm Nhã Kỳ nghe hắn nói như vậy, cũng không có tiếp tục lăm điều nữa, nhẹ gật đầu, nói: “Các người tự nhiên, ta đây phải đi thông tri sư phụ.”

“Ừm.”

Lâm Nhã Kỳ nghiêng người tiến vào một cái thông đạo ánh sáng, một đường xâm nhập vào trong lòng núi, trong chốc lát công phu, thân ảnh nàng liền biến mất.

Thạch Nham uống trà, nhiều hứng thú đánh giá vách tường, thỉnh thoảng nhìn về phía Khởi Lam, vẻ mặt như nghĩ tới cái gì.

Từ khi tiến vào nơi này, Khởi Lam liền không nói một lời, toàn bộ chú ý đều đặt ở linh trận trên trên vách tường, hai mắt sáng lên, như là phát hiện bảo tàng, yên lặng nhớ kỹ, hận không thể mang toàn bộ linh trận trên những vách tường kia đều ghi tạc trong lòng, liền một cái cũng không muốn buông tha.

“Khục khục!”

Thạch Nham ho nhẹ một tiếng, hấp dẫn Khởi Lam chú ý, mới cười nhạt một tiếng, dò hỏi: “Người chú ý linh trận trên vách tường như vậy, có phải là đối với luyện dược của người có dẫn dắt?”

Khởi Lam thân thể mềm mại run lên, mắt màu lam rạng rỡ tỏa sáng, trùng trùng gật đầu, “Đó là đương nhiên, linh trận này, đều là đồ án vận chuyển đan dược trong thần thức luyện dược sư, là lĩnh vực thần bí nhất của một luyện dược sư, nếu như có thể tinh tường linh trận ảo diệu, ta ở trình độ luyện dược, sẽ trong nháy mắt bước vào một cái giai đoạn mới.”

Thạch Nham ngạc nhiên.

Khởi Lam rất nhanh giải thích: “Luyện được sư chúng ta ở thời điểm luyện chế đan dược, nhất định phải mang thần thức rót vào Dược đỉnh, dụng thần thức khắc thành linh trận, dẫn dắt các loại dược thảo hoạt động, mang dược thảo dược hiệu thôi phát đi ra. Một cái linh trận kỳ diệu, có thể nói là một bước quan trọng nhất trong luyện dược, cái bước này nếu như xảy ra vấn đề, thì tài liệu đều không công lãng phí mất. luyện dược sư lĩnh ngộ thấu triệt linh trận, chẳng những có thể tiết kiệm dược thảo, còn có thể khiến cho dược lực tăng cường, bởi vậy, một cái luyện dược sư cao siêu, nhận thức linh trận tất nhiên phải đạt tới cảnh giới sâu đậm.”

“Vậy người ở cái cảnh giới gì?” Thạch Nham kinh ngạc hỏi thăm.

“Ta?” Khởi Lam cười khở, lắc đầu: “Ta kém quá xa, coi như là sư phụ ta Tra Lâm, cũng không biết được mấy cái linh trận, không có cách nào mang linh trận lĩnh ngộ thấu triệt. Cũng chỉ có luyện dược sư như Lệ lão vậy, mới có thể quen thuộc vận dụng các loại linh trận, mang đan dược tiềm lực triệt để phát huy ra.”

Khởi Lam đơn giản giải thích một câu, lại tiếp tục chuyên chú nhìn linh trận trên vách tường, không có phản ứng đến hần.

Người có thể gặp mặt Lệ Tranh Vành, đều là võ giả đỉnh phong trên Thần Ân Đại Lục, hoặc là cao siêu luyện dược sư, Tra Lâm ngay cả cơ hội đi vào cái chỗ này cũng không có.

Khởi Lam thật vất vả bắt được cơ hội, thậm chí tình nguyện bị Lâm Nhã Kỳ hiểu lầm, chính là vì nhìn xem những linh trận này.

Đối với nàng cái luyện dược sư si mê luyện dược này mà nói, cái linh trận trên vách tường thạch thất, quả thực chính là vô tận bảo tàng, cùng loại với vũ kỹ võ giả, chỉ cần tìm hiểu thấu, đường luyện dược tương lai sẽ trở nên rộng rãi sáng ngời, mọi chuyện thuận lợi, vô cùng có khả năng một lần nữa rảo bước tiến lên một cấp bậc.

Thạch Nham cũng không phải là luyện dược sư, rất khó giải thích chấp niệm của nàng, thấy nàng chuyên tâm như vậy, cũng không tiếp tục quấy rầy, tùy ý để nàng yên lặng ghi khắc linh trận trên vách tường, một bộ biểu lộ thất hồn lạc phách.

Chờ nửa canh giờ, Lâm Nhã Kỳ rời đi lặng lẽ trở về, ở cửa thông đạo hướng phía Thạch Nham phát phát tay, ý bảo hần một người tới.

Thạch Nham đứng dậy, phát hiện nọ Khởi Lam một chút phản ứng đều không có, toàn bộ tinh thần đều y nguyên đặt ở trên vách tường.

Cười cười, hần nhẹ chân nhẹ tay, sợ quấy rầy Khởi Lam, chậm rãi đi tới bên cạnh Lâm Nhã Kỳ, cùng nàng đi vào trong thạch động.

Đợi cho hần rời khỏi Khởi Lam một đoạn, Lâm Nhã Kỳ mới trầm thấp khẽ hừ, mắt trắng không còn chút máu, “Người người này, còn rất quan tâm nữ nhân kia sao? Chẳng những mang nàng dẫn theo, còn không nguyện ý quấy rầy nàng, người nói thực xem, nàng rốt cuộc cùng người là quan hệ như thế nào?”

“Nàng là nữ nhân của ta, ta vừa nãy không phải đã nói rồi sao?” Giữa

“Quý mới tin tưởng người! Thời điểm người nắm tay của nàng, nàng rõ ràng rất giật mình, vô cùng mất tự nhiên, người cho ta nhìn không thấy?”

“Vậy người tại sao không nói gì thêm?”

“Cho người một chút mặt mũi ồ, khôn kiếp, người còn không cảm kích sao?”

“Không, đa tạ đa tạ.”

“Vậy người nói cho ta biết, người cùng nàng rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Không có quan hệ gì, nàng được Linh Điện an bài đưa ta tới Phi Vân Phong, trên đường đi rất chiếu cố đối với ta, nàng cực kỳ muốn đến Phi Vân Phong nhìn một cái, ta liền làm người tốt, tiện tay giúp nàng.”

Lâm Nhã Kỳ ngây thơ, đối với tình yêu nam nữ tựa như cực kỳ cảm thấy hứng thú, trên đường đi lải nhải chầm chầm vào phương diện này hỏi thăm, muốn nghe các loại tư ẩn của Thạch Nham, thậm chí hỏi thăm

hắn đến tột cùng có bao nhiêu nữ nhân, cùng mỗi một nữ nhân đều là quen biết như thế nào, làm cho Thạch Nham rất là buồn bực.

Thời điểm đi đến một nửa lộ trình, Thạch Nham dứt khoát cầm miệng, bất luận nàng hỏi thăm cái gì, đều im miệng không nói.

Lâm Nhã Kỳ hung ác nghiêng rằng, oán hận trừng mắt nhìn hắn: “Ta chỉ là hiếu kỳ người không thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ nho nhỏ của ta một chút sao? Người cũng biết, ta bị lão quỷ sư phụ quản vô cùng căng, Dạ Trường Phong tiểu tử kia cũng thường xuyên trốn ra ngoài, ta cũng không có lá gan lớn như vậy, một mực buồn bực ở loại địa phương này chán chết rồi. . .”

Thạch Nham cũng sờ trong chốc lát: “Sư phụ người không cho phép người ra ngoài sao?”

“Ở cảnh giới của ta không đạt được yêu cầu của hắn, là nghiêm cấm ta đi ra ngoài.” Lâm Nhã Kỳ cúi đầu, vẻ mặt sa sút tinh thần.

“Chờ người đạt tới Thiên Vị tam ủy thiên cảnh, luyện được sư cấp bậc đạt tới linh cấp, ta sẽ chấp thuận cho người ra ngoài ba năm.” Một cái tiếng cười hòa khí, từ vách tường phía trước truyền tới, vách tường nọ đột nhiên vỡ ra, hiện ra một cái bảo thạch thông đạo, thông đạo đang phía trước tản ra tia sáng đẹp mắt.

“Nhanh lên đi, lão quỷ nghe được.” Lâm Nhã Kỳ thè lưỡi, tiến độ nhanh hơn, vội vàng hướng phía bên kia nhẹ nhàng lao đi.

Thạch Nham đuổi kịp.

Trong một cái sơn động rộng rãi, bày đặt hơn mười Dược đỉnh lớn nhỏ, từng cái Dược đỉnh đều có màu sắc khác nhau, Trên dược đỉnh có khắc thần bí đồ án, có chút thần bí, hơn mười Dược đỉnh chiếm cứ non nửa không gian sơn động, bên ngoài rất nhiều dụng cụ chai lọ, bên trong là linh thảo luyện khí nở rộ.

Phía trước mười dược đỉnh, nằm một cái đại mập mạp thần thái lười biếng, một thân thịt béo, như một tòa núi thịt, hắn híp mắt nhỏ, trên mặt chổng chất tươi cười vô hại, cười tủm tỉm nhìn hướng Thạch Nham, có chút dương tay nói: “Tiểu hữu chính là Thạch Nham đi? Đa tạ một giọt sinh mệnh nguyên dịch của người, ha ha, người là từ Vô Tận Hải tới, vậy cũng thật sự là khách quý.”

Lệ Tranh Vành giật giật thân thể, miễn cưỡng dựa vào một cái Dược đỉnh cực lớn ngồi thẳng, cười cười xấu hổ: “Ta quá mập, di động không tiện, cũng lười động tay động chân, cũng không đứng, có thể nằm thì cũng

thời điểm Ở hồn phách tiến hành dị biến, lấy bí pháp kỳ lạ rút ra một tia, ở trong thức hải, ngưng luyện thần thức ân cần săn sóc phân ra từng sợi hồn phách, thông qua một thời gian ngắn phát triển, mới có thể hình thành hư hồn suy yếu.

Hư hồn không phải chủ hồn, chỉ là hình chiếu của chủ hồn, không có thần thông chủ hồn. Hư hồn bị diệt, chủ hồn cũng không bị ảnh hưởng, nhưng có thể cùng chủ hồn hình thành liên lạc, chủ hồn không diệt, bất luận xa bao nhiêu cũng có thể biết được phương vị của hư hồn, biết rõ tất cả kinh nghiệm của hư hồn.

Cũng có rất nhiều phương pháp thu thập sát khí, âm khí năng lượng kỳ dị của thiên địa, đến tăng cường cho hư hồn.

Hư hồn nếu không ngừng tiến hóa trưởng thành, đạt tới độ cao nhất định, có thể ở ký gửi lên trên khôi lỗi cùng hóa thân, thi triển chủ hồn thần thông, hư hồn phát triển đến trình độ cao nhất, thậm chí thay mặt chủ hồn.

Huyền Băng Hàn Diễm chỉ biết phân ra hồn phách, phương pháp tiến tới hình thành hư hồn, tiến một bước làm cho hư hồn ngưng luyện phát triển, nó cũng không tinh thông.

Đối với Thạch Nham mà nói, hẩn tạm thời cần cũng chỉ là phương pháp hình thành hư hồn.

Đã có bí thuật, hẩn không vội vàng, mà bắt đầu từng bước một ngưng luyện chủ hồn, đến thu thập thần thức chất dinh dưỡng cho hồn phách, thúc hóa hồn phách, chờ hồn phách được tăng cường tới trình độ nhất định, mới có thể chia lìa.

Trong phòng trọng lực, hẩn trước ngừng rèn luyện thân thể, bắt đầu say mê ngưng luyện hư hồn.

Linh Dược Cốc.

Đoạn thời gian gần đây, rất nhiều Tịnh Thổ, Quang Minh Thần Giáo, Ma Cung cường giả thỉnh thoảng hiện thân, thần sắc vội vàng, sắc mặt âm u.

Ở chính giữa Bảo Khí Cốc, mấy tên Luyện Khí Tông sư ở Thần Châu đại địa thanh danh hiển hách, cũng ào ào bị kinh động, thường xuyên đi đi lại lại trong cốc, thỉnh thoảng thở dài.

Rất nhiều võ giả Tử Linh Sơn Mạch thấp kém, mặc dù không biết xảy ra đại sự gì, cũng đã có loại cảm giác nguy cơ mưa gió sắp đến.

Người biết được bí ẩn ở giữa, lặng lẽ thông báo đồ đệ bạn bè, một số võ giả bình thường ở lại Linh Dược Cốc, Bảo Khí Cốc lặng lẽ ly khai, không dám ở lâu trong Tử Linh Sơn Mạch.

Trong lúc nhất thời, Linh Dược Cốc, Bảo Khí Cốc rời đi rất nhiều võ giả tu vi thấp kém, lại đến đây không ít đại nhân vật bình thường khó gặp.

Càng nhiều người biết đến Tử Linh Sơn Mạch sẽ có đại biến cố phát sinh.

Trong Linh Điện.

Lệ Tranh Vành cùng Trương Mục, Côn Tây, Cái Kiệt, Mạch Khắc năm người, nguyên một đám sắc mặt trầm trọng, thân là năm thánh cấp luyện được sư phía sau màn Linh Điện, Lệ Tranh Vành có thể nói là vạn chúng chú mục, chính là nhân vật có thực quyền nhất của Tử Linh Sơn Mạch, được toàn bộ luyện được sư cúng bái kính ngưỡng.

“Lão Lệ, còn không có thu hoạch sao?” Trương Mục khuấy động giới chỉ trên tay, bực bội trừng mắt.

Liên tục nửa tháng, Tử Linh Sơn Mạch phần đông cường giả liên thủ điều tra ở các nơi có Tử Linh Tà Động, muốn tìm ra cứ địa của Tử Linh, mang Tử Linh có thể sinh ra thân thể nhục đoàn sớm một bước bóp chết.

Nhưng mà, nửa tháng đi qua, những Tử Linh thường xuyên hoạt động ở các nơi trong sơn mạch, toàn bộ mai danh ẩn tích.

Mất thấy ngày từng ngày trôi qua, Tử Linh lại toàn bộ co đầu rút cổ, Trương Mục tâm tình cũng ngày càng không xong.

Mấy chục năm trước chiến một trận, Trương Mục chỉ là một cái linh cấp luyện được sư, một trận chiến sư phụ hắn, liền táng thân ở trong tay một cái Tử Linh khủng bố, linh hồn bị hút ra, rơi vào một cái Tử Linh Tà Động biến mất không thấy gì nữa.

Năm đó Trương Mục, chỉ có Thiên Vị Cảnh tu vi, trở mắt nhìn sư phụ bị rút ra hồn phách, không có biện pháp nào.

Một trận chiến, để lại cho hắn bóng tối rất sâu, cho tới bây giờ, mỗi khi nhớ tới cảnh tượng chiến đấu nọ, hắn đều cảm thấy đau nhức. Hắn không thể mang Tử Linh trong Tử Linh Sơn Mạch diệt hết không còn một mống.

“Toàn bộ tiêu tán mất, xem ra lần này Tử Linh đều học thông minh, sau lưng nhất định có chí cường Tử Linh hiện thân, bằng không không thể có tình huống như bây giờ.” Lệ Tranh Vành thịch béo chồng chất, thời điểm nói chuyện, hai má rung động. Khí Điện cũng không có tin tức gì, phỏng chừng cũng không có phát hiện, bằng không sẽ lập tức cho chúng ta biết.

“Xem ra đại biến phải đến.” Côn Tây gầy như que củi, vẻ mặt hung ác nham hiểm, trong mắt hàn quang rạng rỡ.

“Lúc này đây, không biết sẽ có bao nhiêu người bị chết. Có thể tránh được một kiếp này, cũng không biết có được mấy vị.”

Lời này vừa nói ra, mọi người càng biểu lộ khó coi.

“Sớm mang truyền thừa cho lưu lại đi thôi.” Lệ Tranh Vành mắt nhỏ quay tròn đi lòng vòng: “Chết thì chết, Linh Sơn chính là nơi chúng ta khổ tu, tuyệt không có thể dứt bỏ, tình huống lần này cũng cùng trước kia cũng bất đồng, nếu như những Tử Linh kia thật dựng dục ra thật thể, cái này chính là một hồi họa kiếp, chúng ta ly khai Tử Linh Sơn Mạch, cũng không tránh thoát.”

Bốn người còn lại nguyên một đám mặt lạnh lòng gật đầu.

Bọn họ cũng đều biết bí văn mấy chục năm trước, biết rõ Tử Linh đáng sợ, càng thêm biết rõ một khi Tử Linh có được thật thể, lực lượng còn có thể bay lên một cấp bậc, tới lúc đó Tử Linh có thể không cần ý lại tại Tử Linh Tà Động, thậm chí có khả năng mở Tử Linh Sơn Mạch hoạt động ở Thần Châu đại địa.

Đẳng cấp thấp nhất Tử Linh, đều có được năng lực hút ra hồn phách vô giả, cao đẳng Tử Linh làm càng thêm dễ dàng.

Một khi để cho những Tử Linh lợi hại kia thoát ly Tử Linh Sơn Mạch, bắt đầu hoạt động ở Thần Châu đại địa, đối với những võ giả không rõ đặc tính Tử Linh, không có bao nhiêu sức phản kháng, nhất nhất bị hút ra hồn phách, bị ăn mòn thành Tử Linh mới, đến lúc đó trời đất đại biến, Tử Linh sẽ thay thế võ giả, mang đại địa phiêu nhiêu trở thành thế giới Tử Linh.

Nghĩ tới cảnh tượng có thể xuất hiện, năm người đều không rét mà run.

“Ta đã thông tri Tịnh Thổ, Ma Cung, Quang Minh Thần Giáo đứng đầu, một khi thật thể Tử Linh thực sự xuất hiện, chủ nhân ba phương sẽ đích thân tới Tử Linh Sơn Mạch.” Lệ Tranh Vành trầm giọng nói.

Bốn người thần sắc hơi trì hoãn, Côn Tây do dự một chút, không khỏi hỏi: “Lão Lệ, tiểu gia hỏa phát hiện dị trạng đi nơi nào? Đúng rồi, hắn và ngươi có quan hệ gì? Ngươi không phải bệ quan sao? Như thế nào bằng lòng gặp hắn?”

“Ta làm sao biết hắn đi nơi nào?” Lệ Tranh Vành hừ một tiếng, không kiên nhẫn nói: “Hắn cùng với ta có chút quan hệ.”

Côn Tây bốn người trong lòng kinh ngạc, vốn có tâm tư hỏi nhiều, thấy hắn bày ra bộ mặt thối, cũng không nhiều lời, ngượng ngùng cầm miệng.

Bên ngoài Linh Điện.

Lâm Nhã Kỳ thần sắc kiên căng, loay hoay đùa nghịch, lạnh lùng hỏi: “Thạch Nham không có tới tìm ngươi?”

“Không, sau khi ta từ Phi Vân Phong trở về, liền không còn có bái kiến hần.” Khởi Lam ở trước mặt nàng luôn có vẻ lo lắng, bất đắc dĩ nói: “Hần có lẽ đã rời đi Tử Linh Sơn Mạch, người này biết rõ sẽ phát sinh đại biến cố, có thể đã đi, đại đa số đều đi rồi, chưa đi cũng chuẩn bị đi rồi.”

Khởi Lam kể từ sau khi biết Tử Linh phát sinh biến đổi lớn, sẽ trở nên cực kỳ thô bạo hung ác điên cuồng, trong lòng cũng sợ hãi, có ý định rời đi.

Đáng tiếc, thân là điện vệ Linh Điện, nếu là không được Lệ Tranh Vành năm người cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được tự ý rời đi, một khi phát hiện, sẽ vĩnh viễn xoá tên khỏi Linh Điện.

Thân là một tên luyện được sư, không gia nhập Linh Điện cũng bỏ đi, vào Linh Điện lại bị Linh Điện xoá tên, chắc chắn sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo, bị cho rằng là bại hoại trong luyện được sư.

“Nàng nếu tới tìm người, người phải báo cho ta một tiếng, ta có việc tìm hần.” Lâm Nhã Kỳ đuôi lông mày giương lên: “Để đền bù tổn thất, lần trước người ở chỗ ta nhìn thấy linh trận, nếu có chỗ khó hiểu, ta có thể giải thích cho người.”

Khởi Lam mắt lam sáng ngời, liên tục gật đầu.

Gian trọng lực.

Thạch Nham hồ hững ngời, ánh mắt phiêu hốt, như một khối bàn thạch vạm vỡ không động, vô thanh vô tức, cứng rắn lạnh lẽo.

Nửa tháng, trong phòng trọng lực, hần tâm thần sa vào, toàn tâm vùi đầu vào ngưng luyện hư hồn, không có một khắc buông lỏng.

Ngay tại lúc trước, dựa theo Huyền Băng Hàn Diễm phân hồn thuật, hần ở trong mơ mơ màng màng, rốt cục thành công tiến hành phân hồn, hút ra một tia hồn phách hư ảo, ở trong thức hải ngưng luyện ra một cái hư ảnh chủ hồn.

Hư hồn vừa ra, lập tức rút ra thần thức trong thức hải, lấy thần thức ăn cần săn sóc bản thân.

Hư hồn như hình chiếu hư ảo mơ hồ, ở dưới thần thức rót vào, từng chút rõ ràng hơn, đương nhiên nó có hình tượng của chủ hồn trong thức hải, chỉ không dào dạt sinh cơ như chủ hồn.

Càng ngày càng nhiều thần thức rót vào hư hồn, cũng không biết trôi qua bao lâu, hư hồn càng rõ ràng, ngoại trừ không có sinh cơ ra, nó cùng chủ hồn đã lớn nhỏ đồng nhất.

Cũng tại lúc này, Huyền Băng Hàn Diễm truyền ra ý niệm: “Vây là đủ rồi, có thể tiến vào Luyện Khí Yếu Quyết.”

Thạch Nham thần sắc chấn động, bắt đầu thử dẫn dắt hư hồn, mang hư hồn kéo ra thức hải một chút.

Sâu kín hư ảnh, như quỷ như mị, âm khí dày đặc, chậm rãi ở trước mắt hần hiển hiện ra, hư hồn vừa ra thức hải, thân thể trở nên mỏng manh, tựa như rất nhanh sẽ bị diệt.

“Hư hồn không thể bạo lộ bên ngoài lâu dài, lập tức rót vào sách cổ, nếu muộn hư hồn rất nhanh sẽ tiêu tán.” Huyền Băng Hàn Diễm vội vàng nhắc nhở.

Thạch Nham biến sắc, không dám tiếp tục xem xét tường tận, vội vàng lấy ra Luyện Khí Yếu Quyết, bắt tay vào áp dụng.

538. Chương 538: Hao Tâm Tồn Sức

Hư hồn như một luồng khói nhẹ, phiêu hốt chui vào Luyện Khí Yếu Quyết, như nước nhỏ vào biển rộng, vô thanh vô tức.

Hoắc!

Trong óc ầm ầm chấn động, một cỗ cảm giác huyền diệu, trong nháy mắt lan tràn thức hải.

Thức hải giống như vỡ ra một cái lỗ hồng, từng sợi thần thức điên cuồng dũng mãnh tiến vào Luyện Khí Yêu Quyết, chạy thẳng vào trong hư hồn.

Chủ hồn cùng hư hồn phút chốc đạt thành liên lạc, chủ hồn như trước sa vào ở thức hải, hư hồn có thể chứng kiến tất cả, không bỏ sót truyền lại trở lại chủ hồn.

Hư hồn ở một mảng trời mênh mông, ánh sáng nối tiếp ánh sáng, nổi thẳng về phương xa.

Mượn nhờ ở cảm giác hư hồn, Thạch Nham giật mình đặt mình trong một khối trời đất lạ lẫm mới tinh, ánh sáng đạo như thang trời, chạy thẳng vào bí cảnh sâu kín.

Trong quang đạo, hai bên là hư không trắng xoá, từng khối ấn ký cực lớn, như đám mây quay cuồng, ánh sáng kỳ lạ tung hoành đan vào, ở trên các đám mây khắc vẽ ra nguyên một đám bí trận cổ xưa huyền ảo.

Luyện khí cùng luyện được nhất trí, nhất định phải hiểu được các loại bí trận kỳ dị, chỉ có khắc sâu hiểu rõ đối với bí trận, mới có thể đem trình độ luyện khí tăng lên.

Trong quang đạo nguyên một đám trận pháp cổ xưa, yếu quyết luyện khí mấu chốt nhất, từng cái cổ trận pháp đều sinh sôi vận chuyển không ngừng, hàm ẩn thiên địa đạo lý, vô cùng quý bí, bao quát lực lượng chân lý.

Từng khối luyện khí trận pháp, ở trong hư không quang quay cuồng, một mảnh hai bên trận pháp dài hẹp mạch lạc, rạn vỡ như lưu tinh, nhiều lần biến ảo, không có định tính.

Hư hồn ở nơi bắt đầu quang đạo, không có dị động gì, nhưng đang hút thần thức của hắn cực nhanh.

Chỉ là ngắn ngủi ba cái hô hấp, thức hải của hắn từng sợi thần thức đã bị hút một phần mười, tốc độ này còn đang nhanh hơn!

Thạch Nham hoảng sợ

Tinh khí thần động lại, vứt bỏ tạp niệm, hắn hết sức chuyên chú nhìn rõ ánh sáng hai bên bí trận thần kỳ. Mỗi một cái trận pháp, đều là một loại phương thức luyện khí thần bí, đủ loại kiểu dáng, rườm rà khó dò to lớn quý dị, thực khó lĩnh ngộ ở thời gian ngắn.

Ly Thủy Phần Diệt Trận, Đại Tạo Hóa Tự Linh Trận, Càn Khôn Sinh Nguyên Trận, Tam Tài Hồn Thủ Trận. . .

Tên nguyên một đám trận pháp ở trong đầu hắn cuội ngựa xem hoa xẹt qua, mỗi một cái trận pháp đều huyền ảo khó dò, chỉ là liếc mắt nhìn, đã cảm thấy thần kỳ khôn cùng, thực khó ở trong thời gian ngắn ngộ đến ảo diệu.

Nguyên một đám huyền bí cổ xưa trận pháp này, một khi khắc vào bí bảo, lập tức sẽ làm bí bảo uy lực tăng nhiều, có được công năng hoặc là lực lượng thâm ảo, chỉ cần hiểu được chân lý những trận pháp này, thành thạo vận chuyển một cái luyện khí sư chỉ cần dựa vào một cái trận pháp trong đó, liền không lo ăn uống. Mỗi một cái trận pháp, đều mênh mông tối nghĩa, không phải hắn trong khoảng thời gian này có thể nhận rõ, những trận pháp này rất nhiều đều là thất truyền mấy ngàn năm.

Tên một ít trận pháp, chỉ tồn tại trong cổ tịch luyện khí sư, chỉ có tên mà không có phương pháp.

Nhưng mà, ở mặt không gian kỳ diệu này, nguyên một đám trận pháp này lại theo trời đất ảo diệu diễn nghĩa trận pháp chân đế, chỉ cần luyện khí sư cảnh giới đạt tới trình độ nhất định, cẩn thận phỏng đoán, sẽ có thu hoạch, nắm giữ trận pháp ảo diệu.

Luyện khí cũng không phải mục tiêu Thạch Nham cả đời theo đuổi.

Hắn ở điểm khởi đầu quang đạo dừng lại một chút, hư hồn thành một đạo tàn ảnh, nhanh nhẹn mà động.

Truyền tống trận! Truyền tống trận!

Trong lòng mặc niệm, hư hồn không chút nào dừng lại, ở hai bên quang đạo không ngừng mà ra vào một khi phát hiện cổ trận xung quanh cũng không phải là truyền tống trận, lập tức rút khỏi, hướng phía trước tiếp tục rảo bước tiến lên.

Thần thức như Trường Giang và Hoàng Hà vỡ đê, một tiết một rót, lấy tốc độ kinh người trôi qua.

Ở thời điểm linh hồn hấn ngốc trệ, hư hồn hấn ở trong quang đạo đột nhiên thoáng nhìn một trận pháp, trận pháp nọ đồ lặc thanh tĩnh, như mạng nhện khuếch trương thành từng đạo ngân sắc ánh sáng giao nhau trong hư không, ở điểm giao nhau lờ ra nguyên một đám tự phù cổ xưa.

Không Linh Tinh, Thổ Tinh Thạch, Kim La...

Khoáng thạch hiếm có, ở giao lộ trận pháp phiêu dật đi ra chợt lóe rồi biến mất, phía trên đám mây, một hàng tự phù xếp đặt chỉnh tề, màu vàng thẫm lóng lánh sáng bóng, như tinh linh chớp động, mang cái phương thức xây dựng cổ trận huyền bí này khắc đi ra.

Truyền tống trận!

Thạch Nham trong lòng cuồng hỉ.

Đang muốn tinh tế tường tận xem xét, đột nhiên cảm giác một hồi mê muội, choáng váng, thức hải hơi bị run lên.

Bốp!

Luyện Khí Yếu Quyết phút chốc rơi xuống đất.

Thạch Nham ngồi ngay ngắn đột nhiên tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, thần sắc uể oải.

Thần thức hao phí quá đáng!

Gian phòng hôn ám, Thạch Nham hai con ngươi thần quang rạng rỡ, thở hổn hển, khoe miệng lại bật ra tươi cười sáng lạn, ha ha cười khê.

Công phu không phụ lòng người, cái cách xây dựng truyền tống trận, ở bên trong Luyện Khí Yếu Quyết quả có miêu tả, chẳng những kỹ càng, mà còn có phương châm xây dựng trực quan!

Chỉ cần biết rõ đồ án vận chuyển của trận pháp, sưu tầm đến đủ khí tài, cái truyền tống trận này thực hiện lên mặc dù phiền toái, nhưng cũng không khó khăn.

Chỉ là, luyện khí đối với thần thức cần tiêu hao, y nguyên vượt quá hấn dự kiến rất nhiều.

Hấn chưa bao giờ từng nghĩ tới, chỉ là điều tra một quyển sách cổ ghi lại luyện khí trận pháp, có thể làm cho thần thức hấn hao phí đến tình trạng như thế.

Lúc này thức hải hấn vắng vẻ, diện tích ngay cả một phần tư lúc trước cũng không bằng, thức hải như khô kiệt, chủ hồn cùng ngũ đông, ngũ ma ở ẩn, cũng đều có vẻ có chút uể oải.

Bất luận là chủ hồn, hay là ngũ ma, đều cần dựa vào thức hải đến ân cần săn sóc.

Thức hải rộng lớn, chủ hồn, ngũ ma phát triển nhanh chóng, chủ hồn nhỏ hẹp, không gian chủ hồn, ngũ ma có thể tu luyện sẽ giảm xuống thật lớn, phát triển cũng sẽ bị hạn chế.

Nếu một ngày nào đó thức hải triệt để khô kiệt, chủ hồn, ngũ ma đứng mũi chịu sào, lập tức trở nên hấp hối, đối với chủ hồn, ngũ ma mà nói, thức hải chính là sinh mệnh lực, không có nơi phát ra sinh mệnh, rất khó sống qua thời gian dài.

Lúc trước hấn đang muốn dò xét truyền tống trận ảo diệu, đột nhiên đầu vầng mắt hoa, chính là dấu hiệu thức hải sắp khô kiệt, chủ hồn tự biết không ổn, lập tức cắt đứt liên lạc cùng hư hồn, cứng rắn đưa hấn từ trong tình trạng kỳ diệu tách rời ra.

Im lặng ngời, Thạch Nham tâm lực lao lực quá độ, nhưng ánh mắt sáng ngời như như cũ.

Tìm được truyền tống trận, chỉ cần chờ thức hải khôi phục, thời điểm tìm kiếm tiếp theo, có thể tránh khỏi không ít khí lực, một chuyến mạo hiểm này, thu hoạch rất sâu.

Trước khôi phục thần thức.

Nghĩ như vậy, hấn tĩnh tọa, điều chỉnh hô hấp, dần dần lâm vào ngũ say.

Tinh Nguyên hao tổn, thường thường có thể thông qua ngưng luyện thiên địa linh khí bổ sung, nhưng khôi phục thần thức, phương pháp có thể sử dụng lại không nhiều, ngoại trừ các loại đan dược quý giá làm cho người ta trông mà thém ra, biện pháp khôi phục thần thức đơn giản nhất chính là ngủ, triệt để buông lỏng mới có thể làm cho thần thức khôi phục.

Một ngày một đêm thoáng cái trôi qua.

Thạch Nham ung dung tĩnh lại, dò xét thức hải một phen, hần vẻ mặt khổ tâm, chậm rãi lắc đầu.

Giấc ngủ đích thật là phương pháp bổ sung thần thức đơn giản, nhưng phương pháp này bởi vì quá mức đơn giản nên hiệu quả cũng bé nhất, giấc ngủ một ngày một đêm, thần thức khôi phục lại thông thả làm cho hần muốn khóc.

Mười thành thức hải, ở trong Luyện Khí Yếu Quyết thăm dò, hần tiêu hao gần bảy thành!

Trải qua giấc ngủ lần này, hần khôi phục thần thức, ngay cả nửa thành cũng chưa tới.

Giấc ngủ cũng không thể tiếp tục, trải qua một ngày một đêm ngủ say, hiện tại hần rất thanh tỉnh, hiện tại nếu muốn hần tiếp tục nằm ngủ căn bản không có khả năng.

Yên lặng tính toán một cái, hần biết rõ y theo tốc độ khôi phục thần thức, hần ít nhất cần một tháng mới có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Một tháng!

Thạch Nham đột nhiên đau đầu.

Luyện Khí Yếu Quyết kinh nghiệm, ở trong đầu hần phi tốc vượt qua một lần, hần rõ ràng coi như là thần thức khôi phục như lúc ban đầu, nếu muốn muốn thấy rõ truyền tống trận ảo diệu, còn không biết phải qua bao nhiêu lần thức hải khô kiệt.

Ở trong trời đất kỳ diệu đằng kia, tốc độ thần thức tiêu hao quả thực có thể nói khủng bố!

Muốn biết rõ ràng truyền tống trận ảo diệu, hần cần không ngừng mà tiến vào, ở trong trời đất chậm rãi lĩnh ngộ.

Lấy tốc độ thần thức tiêu hao, mười thành thần thức của hần cũng chỉ đủ kiên trì nửa canh giờ.

Nửa canh giờ đủ làm gì?

Nếu như mỗi một lần thấy rõ truyền tống trận, sau đó đều cần ít nhất một tháng khôi phục, hần phải năm nào tháng nào mới có thể lĩnh ngộ truyền tống trận ảo diệu?

Không được, phải đổi phương pháp!

Thạch Nham phút chốc đứng dậy, đi đến bên ngoài, nhìn Linh Dược Cốc phía xa, một tên luyện dược sư thần sắc vội vàng mà qua, sắc mặt thấp thỏm lo âu.

Luyện dược sư!

Trong lòng nhảy dựng ánh mắt hần thần quang tách ra, không khỏi ha ha nở nụ cười.

Nơi này là địa phương nào? Tử Linh Sơn Mạch !

Không thiếu nhất đúng là luyện dược sư, đan dược khôi phục thần thức, địa phương khác khó tìm, đừng nói là Linh Dược Cốc còn tìm không được?

Tinh thần chấn động, hần lập tức buông tha cho ý niệm ngủ say khôi phục thần thức trong đầu thần nhiên bước đi đến Linh Dược Cốc.

Một đám thần thức nhẹ nhàng linh hoạt dật nhập huyệt không giới, ở trong tinh thạch khí tài chất từng mảnh lướt qua, nghĩ đến trong cốc lát nên dùng vật gì để đổi lấy đan dược bổ sung thần thức.

Dương gia tiền nhiều như nước, Vô Tận Hải chiến một trận, hần từ thế lực khắp nơi thu hoạch tinh thạch cực kỳ phong phú, lúc rời đi huyệt không giới của hần có thể nói là chồng chất tràn đầy.

Cực phẩm nguyên tinh ba nghìn khối, thượng phẩm nguyên tinh một vạn năm nghìn khối, các loại tài liệu tu luyện như núi nhỏ, coi như là ở Thần Châu Đại Địa, hắn cũng coi như tiểu tài chủ chính cống, chỉ sợ là đệ tử xuất chúng bảy cổ phái xem trọng nhất, mới có thể so sánh tài lực với hắn.

Hắn không cần vì nguyên tinh lo lắng.

Vừa ra Bảo Khí Cốc, Thạch Nham đột nhiên sưng sốt một chút thần, sắc mặt hơi đổi.

Hắn nhạy cảm phát giác được, ở trong Bảo Khí Cốc chỉ ít có bảy tên Thông Thần Cảnh võ giả, Linh Dược Cốc đối diện, cũng có khí tức cường đại ẩn nấp không phát, như từng tòa núi cao nguy nga cao chót vót, năng lượng chấn động trầm trọng mặc dù thu liễm vô cùng tốt, nhưng như cũ có dấu vết mà lần theo.

Nhiều cường giả như vậy!

Nửa tháng thời gian, Bảo Khí Cốc cùng Linh Dược Cốc xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên nhiều hơn võ giả cường đại như thế?

Tử Linh!

Nghĩ tới thần sắc Lệ Tranh Vành lúc ấy, Thạch Nham có chút hiểu được.

Nên là nguy cơ Tử Linh truyền ra, làm cho cường giả phụ cận Tử Linh Sơn Mạch nghe hỏi, ào ào tụ tập ở Linh Dược Cốc cùng Bảo Khí Cốc.

Trong hai cái sơn cốc, ngoại trừ Thông Thần Cảnh cường giả khí tức xa xưa ra, trên đường phố cũng có thể nhìn thấy rất nhiều cao thủ thần sắc âm hàn sáng giọng.

Đều không ngoại lệ, những võ giả này đều tinh tu lực lượng, am hiểu huyết chiến đối địch, cũng không phải là luyện khí sư cùng luyện dược sư.

Mỗi khi Tử Linh phát sinh nguy biến, trong Tử Linh Tà Động đều có dị bảo bay ra, rất nhiều dị bảo ở Thần Châu Đại Địa cũng là cực phẩm

Tử Linh biến cố, làm cho bộ phận nhất gan lạnh lẽ chạy trốn, cũng hấp dẫn càng nhiều kẻ không sợ chết.

Người vì tài mà chết, chim vì ăn mà vong.

Biết rõ Tử Linh Sơn Mạch sẽ hung hiểm vạn phần, vẫn có người đổ mắt vì dị bảo mà đến, hơn nữa người đến đều không phải người lương thiện, nguyên một đám đàng đàng sát khí, làm cho Thạch Nham ghé mắt không thôi.

Cùng ta không quan hệ, hay là trước bổ sung đan dược thần thức.

Thạch Nham trầm suy nghĩ, bước chân nhanh hơn, thẳng đến Linh Dược Cốc.

539. Chương 539: Âm Phong Gợn Sóng

“Cái gì, không có? Một mai cũng không có?”

Trong một cửa hàng, Thạch Nham cắn răng, mặt mũi tràn đầy tức giận: “Bổ sung thần thức đan dược cũng không có, người mở cái tiệm gì? Người cửa hàng này chẳng lẽ không phải bán đan dược?”

“Xin lỗi, trong tiệm ngoại trừ đan dược bổ sung thần thức, khác cái gì cần có đều có. Thí dụ như bổ sung Tinh Nguyên, tăng cường khí lực, ổn định cảnh giới, dự phòng tẩu hỏa nhập ma, những thứ này trong tiệm ta có trữ lượng phong phú, tiểu hữu có thể tùy ý chọn lựa, giá cả có thể thương lượng tốt.”

Điểm chủ cười làm lạnh, cúi đầu khom lưng.

Thạch Nham mặt lạnh, hừ một tiếng, quay đầu bước đi.

Một phút đồng hồ qua đi.

Ở dòng người Linh Dược Cốc đi ra giữa ngã tư đường, Thạch Nham vẻ mặt sa sút tinh thần.

Hỏi qua mười cửa hàng được, đều không ngoại lệ, ước đàn được có quan hệ với bổ sung thần th, một mai không còn.

Tử Linh nguy cơ, đã truyền khắp Tử Linh Sơn Mạch, toàn bộ võ giả đến Linh Dược Cốc, chuyện thứ nhất, chính là thu mua đàn được vững chắc, bổ sung, khôi phục thần thức.

Tử Linh có thể ăn mòn linh hồn, linh hồn ỷ lại thức hải, thức hải không yên, linh hồn suy yếu, lại càng dễ bị Tử Linh xâm nhập.

Đối với võ giả minh bạch Tử Linh đặc tính, cũng biết thần thức vững chắc, khôi phục quan trọng đến cỡ nào, ngăn ngừa năm sáu ngày thời gian, Linh Dược Cốc toàn bộ đàn được có thể bổ sung tăng cường thần thức giá cả căng vọt đồng thời bị quét sạch!

Cái đàn được này một mai khó cầu, có thể luyện chế được bao nhiêu hay bấy nhiêu, các cửa hàng đều đình chỉ bán ra, giữ lại đồ dự bị cho mình.

Trong lúc nhất thời, một cái Linh Dược Cốc to như vậy, đã không có một cửa hàng bán ra loại đàn được này, coi như là mua với giá trên trời, luyện được sư cũng sẽ không bán.

Tin tức Tử Linh biến cố, ở hai cái sơn cốc truyền đi khắp nơi, càng truyền càng hung, các loại tin tức về Tử Linh cường đại lần này, bị luân phiên khuếch đại.

Người người cảm thấy bất an, không dám ly khai sơn cốc luyện được sư, luyện khí sư, bởi vì thân mình chuyên tu luyện khí, luyện được, lực ý chí không đủ, mang đàn được vững chắc, bổ sung thần thức, trở thành được thảo bảo vệ tánh mạng, căn bản không chịu bán ra một mai.

Võ giả lui tới, vì Tử Linh mà đến, đã dùng nhiều tiền bốn phía thu mua, trong khoảng thời gian ngắn, cả Linh Dược Cốc không còn chút nào.

Thạch Nham có vô số nguyên tinh, lại tìm không thấy nguồn cung cấp, một bụng hồi hận.

Hắn là người thứ nhất biết được Tử Linh dị thường, nếu như lúc trước đầu óc lung lay chút, thời điểm đang lúc mọi người tin tức phong bế, thu thập loại đàn được này có tốt biết bao nhiêu.

Hiện tại hồi hận đã muộn, cảm giác có tiền cũng mua không được, làm cho hắn có chút bức bối.

Giữa ngã tư đường, nguyên một đám võ giả lui tới thần sắc âm trầm, ánh mắt hung lệ, thời điểm nhìn về phía người bên ngoài, như sói đói, tựa như mang người xa lạ đều trở thành kẻ địch.

Sơn cốc hòa thuận, đột nhiên trở nên giương cung bạt kiếm, hào khí có chút áp lực.

Thạch Nham đầm ngực dậm chân không có kết quả, dần dần tỉnh táo lại, híp mắt, thần sắc lạnh lẽo, chuẩn bị tìm vài cái gia hỏa đui mù ra tay, muốn làm hoạt động giết người cướp của.

Hắn vốn không phải người lương thiện, hai tay dính đầy huyết tinh, chuyện tình giết người hủy thi cũng không làm ít.

Hôm nay khan hiếm nguồn cung cấp, tất cả cửa hàng lại không bán ra, nếu muốn có được, chỉ có đoạt.

Mạnh mẽ đoạt lấy, với hắn mà nói không có chướng ngại tâm lý, chỉ cần tìm được thứ phù hợp, hắn không ngại đại khai sát giới.

Trong sơn cốc võ giả lui tới, đại đa số đều không phải là kẻ tốt lành gì, loại người này diệt sát vài cái, hắn một chút cũng không áy náy.

Ngay khi ánh mắt hắn âm lãnh, không có ý tốt dò xét người qua lại con đường, một đạo thân ảnh người quen đột nhiên xuất hiện, Thiết Mộc.

Thiết Mộc năm người, cũng không rời đi Tử Linh Sơn Mạch, thời gian ngắn này cũng minh bạch Tử Linh biến cố, chỉ là, vì ba cái Tử Linh, bọn họ còn đang chờ tin tức Khởi Lam.

Thiết Mộc chứng kiến Thạch Nham trên đường đi, lúc này lại càng hoảng sợ, cảm như hén, vô ý thức muốn tránh ra.

Lúc này Thạch Nham, khuôn mặt tiều tụy, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt âm trầm, khóe miệng có chút gợn lên, như lưỡi đao băng hàn, một bộ dạng ngoan độc sâu tằm con mồi.

Thường nhân không biết Thạch Nham thì thôi, nhưng Thiết Mộc lại tự mình trải qua, vừa thấy hắn có cái bộ dáng này, đã muốn trốn rất xa.

“Người tới!” Thạch Nham hừ một tiếng, ngón tay ngoéo một cái, cười lạnh nói: “Thấy ta trốn cái gì? Ta sẽ ăn ngươi không sao?”

Thiết Mộc khúm núm, vẻ mặt cầu xin: “Thạch Nham huynh, chúng ta không tìm người muốn Tử Linh, người còn muốn thế nào?”

“Bán chút đan dược khôi phục thần thức cho ta, giá cả dễ nói.” Thạch Nham sờ soạng huyễn không giới một chút, một mai nguyên tinh óng ánh cực phẩm ở lòng bàn tay hắn quay tròn nhấp nhô, bảo thạch dưới ánh mặt trời lưu chuyển sáng bóng đẹp mắt.

“Ta không có.” Thiết Mộc kêu khổ, lắc đầu liên tục: “Ta thật sự không có, thời điểm đi tới Linh Dược Cốc nơi này, đã không có loại này đan dược. Ngược lại Khởi Lam đáp ứng chúng ta, ở ba ngày sau, sẽ cho chúng ta một ít thần thức đan dược, chúng ta sở dĩ chưa đi là vì chờ đợi.”

“Khởi Lam. . .”

Thạch Nham giật mình, chợt nhếch miệng cười cười, thân ảnh trong nháy mắt mơ hồ, nhoáng một cái không thấy.

“Cái sát tinh này, ta xem bộ dáng của hắn vừa rồi như muốn ăn thịt người. Nếu ai không may, bị hắn theo dõi, sợ là khó có thể đi ra Tử Linh Sơn Mạch, người này, không biết tại sao, ta nhìn cũng cảm thấy sợ.” Thiết Mộc lau lau một chút mồ hôi lạnh trên trán, thì thào nói nhỏ.

”Lúc trước hắn nói nhìn ở chúng ta là người trong thần giáo, mới buông tha chúng ta, người nói hắn có thể là một đệ tử trong giáo hay không, thiếu nữ phỏng đoán nói.

“Nếu là người trong thần giáo, há có thể yên lặng vô danh?” Thiết Mộc phủ quyết, “Hắn hẳn là cùng người nào đó trong giáo chúng ta nhận thức, đối với thần giáo chúng ta ẩn tượng cũng không tệ lắm, nhưng hắn không phải là người trong thần giáo. Lấy cảnh giới cùng tuổi của hắn, chỉ cần là nhân sĩ trong giáo, tất nhiên danh chấn thần giáo, không có khả năng không người biết được.”

Mọi người suy nghĩ một chút, đồng ý gật đầu.

Linh Điện.

“Khởi Lam có ở đây không?” Thạch Nham tùy tiện, tiện tay kéo qua một cái điện vệ, không khách khí hỏi.

“Người là?” Cái điện vệ này ánh mắt hoa lên, sững sốt một chút, đột nhiên cung kính nói: “Ta giúp người gọi nàng.”

Người điện vệ này lúc trước đã từng thấy qua Thạch Nham, nhìn xem Tra Lâm nhỉnh nọt, biết rõ hắn lai lịch bất phàm, không dám chậm trễ, vội vàng mà đi.

Không bao lâu, Khởi Lam nhanh nhẹn tới, trên mặt điềm tĩnh vui vẻ, khách khí mang Thạch Nham mời đến bên cạnh.

“Lệ lão đã ở. . .” Khởi Lam dắt hắn đi vào góc, hạ giọng, nói khẽ: “Còn lại bốn vị trưởng lão, lúc này cũng đều trong điện, làm sao người còn chưa rời đi?”

“Nghe nói người có đan dược khôi phục thần thức, bán ra một ít cho ta, ta lấy giá cao thu mua.” Thạch Nham đối với bọn người Lệ Tranh Vành đã không còn hứng thú, thẳng thắn yêu cầu đan dược.

Khởi Lam kinh ngạc thoáng một chút: “Người cũng muốn đi Tử Linh Tà Động tìm vận may?”

“Không phải, ta có công dụng khác.”

Thạch Nham lắc đầu, khi nói chuyện, từng khối cực phẩm nguyên tinh rót vào một cái bao tơ vàng, qua trong giấy lát, trong bao đã đầy cực phẩm nguyên tinh, nặng trĩu, chỉ ít có mấy trăm khối, hắn trực tiếp mang bao tải nhét vào Khởi Lam, nói: “Người có thể lấy ra bao nhiêu, liền cho ta bấy nhiêu.”

Khởi Lam lòng tràn đầy nghi hoặc, không biết hắn vì sao vội vã như thế: “Ba bình Hoàn Thần Đan cho người, khôi phục thần thức, một lọ bảy mươi hạt.”

“Đa tạ.” Thạch Nham nhướn miệng cười, chợt cũng không quay đầu lại, xoay người mà đi.

“Này!” Khởi Lam hô một tiếng, thanh âm vang lên, phát hiện Thạch Nham đã bóng người vô tung: “Cái tên khốn kiếp này, làm cái quỷ gì, vội vã như vậy làm cái gì đây?”

Khởi Lam dậm chân, nhìn xem túi cực phẩm nguyên tinh nặng trĩu, có kinh có mừng.

Thân là điện vệ, nàng một năm bổng lộc cũng chỉ có năm mươi khối cực phẩm nguyên tinh, cái bao đựng cực phẩm nguyên tinh này đối với nàng mà nói, tuyệt đối là số lượng không nhỏ, ngang với bổng lộc nàng làm điện vệ ở Linh Điện ba bốn năm.

Chỉ là, đây cũng không phải là thứ nàng muốn, nàng có một bụng nghi hoặc, thật vất vả thấy Thạch Nham, chính là muốn hỏi thăm tình huống, lại phát hiện Thạch Nham đã biến mất, ngay cả cái địa chỉ cũng không có nói cho nàng biết.

“Khởi Lam, tiểu tử kia là ai? Như thế nào cho người nhiều nguyên tinh như vậy, có phải hay không các người?” Một cái luyện được sư đáng người khô quắt, âm thầm thấy rõ tất cả, lặng lẽ đi tới, cười hì hì hỏi thăm.

“Cùng người không quan hệ!” Khởi Lam thần sắc lạnh lẽo, hừ một tiếng, không có phản ứng đến hắn, cầm theo nguyên tinh đi vào hậu điện.

“Cái gì, tiểu tử kia vừa mới tới?” Trong tinh thất hậu điện, Lâm Nhã Kỳ kinh ngạc: “Người đâu?”

“Đi rồi, thời điểm ta muốn đuổi theo, đã tìm không ra.” Khởi Lam giải thích.

Lâm Nhã Kỳ không vui liếc nàng, kiêu căng nói: “Tên khốn kiếp đó tới làm cái gì?”

“Tìm ta mua đan dược bổ sung thần thức, ta cho hắn. . .” Khởi Lam nhanh chóng miêu tả một lần.

“Đan dược bổ sung thần thức.” Lâm Nhã Kỳ cười khúc khích, híp mắt, hì hì nói: “Xem ra hắn đối với Tử Linh Tà Động cũng có hứng thú, rất tốt rất tốt, tiếp qua vài ngày, Tịnh Thổ, Quang Minh Thần Giáo, Ma Cung thanh niên nhất đại cường giả sẽ tề tụ, trong đó có mấy gia hỏa, ta một mực nhìn không vừa mắt, ta không phải đối thủ của bọn chúng, tên khốn kiếp lại ở chỗ này là tốt rồi, vừa vặn cho hắn giúp ta dạy dỗ bọn chúng một phen!”

Lâm Nhã Kỳ hào hứng dạt dào.

Khởi Lam cảm như hén, không dám nhiều lời.

Tin tức Tịnh Thổ, Quang Minh Thần Giáo, Ma Cung thanh niên nhất đại cường giả sắp đến, đã truyền khắp Tử Linh Sơn Mạch.

Những người kia đi theo trưởng bối mà đến, một mặt muốn liệt sát Tử Linh, một mặt đi theo trưởng bối đến ma luyện chính mình, cũng mang ý niệm thu hoạch dị bảo Tử Linh Tà Động trong đầu.

Cao thủ trẻ tuổi ba cái cổ phái, ở Thần Châu đại địa từ trước đến nay mất cao hơn đầu, nam ương ngạnh, nữ kiêu ngạo, cả đám đều thủ đoạn tàn nhẫn, chính là nhân vật hung ác người người e ngại.

Khởi Lam tuy là luyện được sư, nhưng bởi vì phẩm giai không đủ, nhìn thấy những người này cũng phải nhượng bộ lui binh, không dám tới tranh chấp cái gì.

Lâm Nhã Kỳ thân là Lệ Tranh Vành đồ đệ, tự nhiên không sợ, chỉ là nàng cảnh giới hơi thấp, không phải đối thủ.

Dĩ vãng thời điểm tranh chấp, nàng thường thường sẽ chịu chút thiệt nhỏ, cho nên một mực ghi hận trong lòng, khổ nỗi không có kế sách ứng phó.

Hiện tại có Thạch Nham, tâm tư nàng lập tức lung lay, tự nhiên muốn dựa vào quan hệ cùng Thạch Nham, đến báo thù rửa hận.

“Bảo Khí Cốc cùng Linh Dược Cốc chỉ lớn như vậy, hẳn chỉ cần ở trong sơn cốc, ta tự nhiên có thể đem hắn tìm ra. ”Hừ!” Lâm Nhã Kỳ suy nghĩ trong chốc lát, híp mắt, cười dịu dàng tính toán, cũng không có thông báo Khởi Lam, lẻ loi một mình đi ra Linh Điện, như ác lang ở trong sơn cốc vờn quanh du dương.

Khởi Lam đợi nàng đi xa, mới vội vàng tìm Tra Lâm, mang tin tức nàng rời đi cáo tri.

Bên kia, Thạch Nham được Hoàn Thần Đan, một đầu nhào vào mật thất đã thuê, toàn lực khôi phục thân thức hao tổn, chuẩn bị tiến một bước thăm dò truyền tống trận ảo diệu.

540. Chương 540: Kiếp Nạn

Thiên Khiếu Phong.

Một quãng mở cực lớn ở trung tâm ngọn núi, u ám âm trầm, trên nham bích thạch động từng chích lực u Tử Linh dính tại phía trên, trong động có một đầm luyện thi, vô số thi thể chồng chất, chảy ra máu tươi ngăm đen.

Nguyên một đám nhục đoàn cắm ở trên đầm luyện thi, nhục đoàn liều mạng hút chất dinh dưỡng trong thi thể, không ngừng mà bành trướng.

Chung quanh đầm luyện thi, từng con Tử Linh màu xanh thẫm nổi lơ lửng, phóng thích ra khí tức âm tà lạnh như băng, giống như ở thủ hộ đầm luyện thi.

Thiên Khiếu Phong là một trong gần ngàn ngọn núi của Tử Linh Sơn Mạch, thuộc về loại linh khí căn cỗi, không có võ giả tu luyện, ở trong sơn cốc Thiên Khiếu phong, một cái lực sắc quang đoàn không ngừng co rút, có đại lượng âm hàn khí từ trong đó phóng thích đi ra.

Những khí tức tà ác kia, từng sợi, từng chùm, ào ào rót vào sơn động Thiên Khiếu Phong.

Trong sơn động, từng con Tử Linh hướng phía một cái nhục đoàn nhỏ ra chất lỏng sền sệt màu xanh biếc, chất lỏng dính lên trên nhục đoàn, hóa thành tầng tầng năng lượng, thẩm thấu vào nhục đoàn.

Thời gian lặng yên trôi qua.

Bốp!

Trong nhục đoàn, truyền đến một thanh âm vỡ trứng nghiền nát, chợt tầng màng thịt bao trùm ngoài nhục đoàn rạn nứt, vỡ ra.

Một sinh vật cao cỡ đứa bé mười tuổi màu xanh thẫm, từ trong nhục đoàn lộ ra, mặt nhăn như con cóc, ba lực u đồng tử, ánh mắt tà ác lạnh như băng.

Cái sinh vật này có hình người, không có lỗ tai, hai má phủ kín lỗ nhỏ, cái mũi như hô hấp lấy tà khí trong sơn động.

Tử Linh trong động, đột nhiên hưng phấn, đưa sinh vật này kéo tới Tử Linh Tà Động.

Mấy trăm Tử Linh cùng một chỗ hợp lực, mang thân thể sinh vật cứng rắn lui vào Tử Linh Tà Động trong sơn cốc.

Vù!

Thân thể thứ nhất từ đầm luyện thi bị hút vào Tử Linh Tà Động.

Một vòng tà ác lực sắc quang vân, lấy Tử Linh Tà Động làm trung tâm, gột rửa ra, Tử Linh Tà Động bỗng nhiên mở rộng gấp đôi.

Từ bên ngoài nhìn lại, chỉ thấy vô số lực u xúc tua trong Tử Linh Tà Động cắm ở trên cụ thân thể Tử Linh, như truyền dịch hướng phía bên trong đưa vào năng lượng tà ác.

Tử Linh thân thể rất nhanh phát triển, lỗ nhỏ của hai má phun ra chùm sáng lục sắc mờ mịt mờ, thân thể rất nhanh lớn lên như nhân loại trưởng thành.

Trong Tử Linh Tà Động, một nhúm lục quang từ nơi cực xa xuyên thấu tới, trong nháy mắt chui vào cái bộ thân thể Tử Linh này.

Thân thể Tử Linh vốn đã có đôi mắt băng hàn tà dị, sau khi bị Tử Linh nhập vào cơ thể, trở nên càng khủng bố tà ác, một cỗ âm trầm tà khí, từ trong sơn động Tử Linh bắn ra.

Diệp rắc!

Tử Linh Tà Động truyền ra tiếng giong vang, một ít thân thể Tử Linh bị Tử Linh chiếm cứ, dùng sức từ trong Tử Linh Tà Động giãy đi ra, phủ xuống Thiên Khiếu Sơn sơn cốc.

Mấy trăm Tử Linh vây quanh Tử Linh Tà Động hoan hô, bèn nhọn kêu to, tiếng xé gió như vạn quỷ thảm thiết khóc than, oán khí phóng lên trời.

Thiên Khiếu Phong lòng núi nguyên một đám nhục đoàn rất nhanh bành trướng, rất nhanh, lại có thân thể Tử Linh mới dựng dục đi ra.

Người thứ nhất có được thân thể Tử Linh từ trong Tử Linh Tà Động đi ra, đi vào trong sơn động, chỗ eo

Tinh Nguyên rót vào, ma vân rậm rạp trên hắc ti màu đen càng trở nên xú xiu như sợi tóc, đen nhánh lóe sáng.

Xuy xuy xuy!

Bảo giáp trên người hắn, đột nhiên truyền đến vang lạp thường, từng đợt năng lượng chấn động, từ trong bảo khố nhện nhào ra.

Thiên địa linh khí bỗng nhiên trì trệ.

Vốn linh khí ào ào, như bị bình chướng vô hình cách ly, chẳng những khu vực bên cạnh hắn, mà ngay cả linh khí ở chỗ Thạch Nham cùng Lâm Nhã Kỳ đều như bị ngăn cách.

Một hồi hư không lực vặn vẹo, từ bên cạnh Hạo Hải hiện ra, không gian kia phẳng phất sụp đổ, làm cho người ta có cảm giác co rút lại kỳ quái.

Lâm Nhã Kỳ trong mắt hiện lên một vòng hận ý, lại lặng lẽ lui về phía sau, co lại đến trước cửa phòng trọng lực, lúc này mới cười hì hì chỉ vào Thạch Nham nói: “Đây là biểu ca ta, biểu ca ta nói, chỉ cần có hắn ở đây, ai cũng đừng nghĩ khi dễ ta.”

Biểu ca?

Hạo Hải cùng Minh Mỹ vẻ mặt hồ nghi.

Nàng lúc nào có một biểu ca?

Đều là thanh niên nhân tài kiệt xuất Thần Châu Đại Địa, Hạo Hải, Minh Mỹ cũng không phải là lần đầu tiên tới Tử Linh Sơn Mạch, cũng không phải là lần đầu tiên cùng Lâm Nhã Kỳ liên hệ, bọn họ cũng đều biết hai cái đồ đệ của Lệ Tranh Vành đều là cô nhi, từ nhỏ được Lệ Tranh Vành thu dưỡng.

Cô nhi sao đột nhiên nhiều ra một cái biểu ca?

“Đầu năm nay, biểu ca biểu muội, lộn xộn không rõ. Ta rất ái mộ người, cũng sẽ gọi người là biểu ca, ha ha.” Minh Mỹ hé miệng cười khế, nhìn về phía Thạch Nham, Lâm Nhã Kỳ biểu lộ có chút ám muội.

Hạo Hải bỗng nhiên hiểu được, sắc mặt bỗng nhiên phát lạnh.

Hắn đối với Lâm Nhã Kỳ là có ham muốn, điểm này Minh Mỹ hiểu rõ, vốn hắn còn một bụng nghi hoặc, nhưng mà, thấy Minh Mỹ như vậy lập tức trong lòng sáng như tuyết.

Tiện nhân!

Lâm Nhã Kỳ hung hăng trừng mắt nhìn Minh Mỹ, trong lòng thầm mắng, hình dáng của miệng khi phát âm cũng là hai chữ này, chỉ là không có kêu to đi ra. Nàng không ngốc, tự nhiên biết rõ Minh Mỹ đây là cố ý châm lửa.

Nàng cùng Hạo Hải lúc trước khi quan hệ coi như là cùng hòa thuận, nếu không phải có lời nói này của Minh Mỹ, cộng với nàng ta thường xuyên kích động thần kinh Hạo Hải, thì Hạo Hải cũng sẽ không đối với nàng càng ngày càng làm càn, cuối cùng biến thành xung đột.

Nàng đối với Minh Mỹ ghét hận, so với Hạo Hải còn muốn sâu, nếu không có tình huống Minh Mỹ so với Hạo Hải khó đối phó hơn, nàng nói không chừng đã sớm ra tay độc ác.

“Biểu ca, bọn họ muốn khi dễ ta.” Lâm Nhã Kỳ kiêu mị gọi, bộ dáng khờ dại ngây thơ, chỉ vào Minh Mỹ, Hạo Hải, “Hai người này chính mình không sạch sẽ, ngược lại mỗi ngày hãm hại người khác, nhất là có người một mực châm ngòi thổi gió, hận không thể đem tất cả nữ nhân xinh đẹp hơn nàng hại chết, người cũng biết, loại người này vô cùng đáng giận.”

Minh Mỹ đồng tử co rút lại, khóe miệng có chút nhếch lên, hừ nhẹ một tiếng: “Người là đang nói ta sao?”

Nữ nhân để ý nhất là dung mạo, nhất là nữ nhân xinh đẹp, Lâm Nhã Kỳ một câu kia, hiển nhiên đã đâm trúng nàng.

“Không, ta sao dám nói người, người nào cũng biết người đẹp nhất, Minh Mỹ nha, rõ ràng rất đẹp nha.” Lâm Nhã Kỳ mặt lạnh mĩa mai.

Minh Mỹ khanh khách cười khẽ, ánh mắt lại lờ ra hàn quang, hơi có vẻ âm trầm nhìn hướng nàng, tựa như thật sự nổi giận.

“Người muốn xen vào việc của người khác?” Hạo Hải mặc dù rất căm tức, nhưng coi như vẫn còn lý trí, cũng nhìn ra Thạch Nham là không bình thường, cau mày khẽ nói.

“Ta sẽ không xen vào việc của người khác. . .” Thạch Nham cười.

Hạo Hải sắc mặt buông lỏng.

Lâm Nhã Kỳ vẻ mặt tức giận, hung hăng trừng mắt.

Minh Mỹ nhiều hứng thú, cười dịu dàng nhìn hướng hắn.

“Chuyện của biểu muội ta, là chuyện của người khác sao?” Thạch Nham cười lạnh, lưng thẳng tắp, khoe miệng dương lên, lạnh như băng quát khẽ: “Ít nhiều lời đi! Muốn chiến liền chiến! Ta không có nhiều thời gian nhàn rỗi để ý tới người.”

Vẻ giận dữ trên mặt Lâm Nhã Kỳ trong khoảnh khắc biến mất vô tung, cười khanh khách, cười run rẩy hết cả người nói: “Ta liền biết rõ, biểu ca thương ta nhất.”

Thạch Nham sờ hết cả gai ốc, trong lòng cười khổ, thần tình trên mặt vẫn băng hàn như cũ.

Hạo Hải tức giận, trong mắt một tia ánh sáng lạnh như điện, khí tức trên thân dần dần chảy ra sát ý, nhưng thần sắc lại càng ngày càng bình tĩnh.

Cao thủ!

Thạch Nham thầm hô, lần đầu lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, rốt cuộc biết thanh niên được bảy cổ phái bồi dưỡng tới, quả nhiên mỗi cái đều rất khó đối phó.

Trong chiến đấu, càng là nổi giận, càng là dễ dàng lâm vào bị động.

Cao thủ tranh chấp, so khí thế, so tâm cảnh, so kinh nghiệm, so trí tuệ.

Một khi ở lúc giao chiến, bị đối phương khống chế cảm xúc, vậy khí thế tự nhiên sẽ tùy theo phát sinh biến hóa, tiến tới ảnh hưởng tâm cảnh cả cuộc chiến đấu.

Một cái võ giả bị lửa giận xông lên đầu, trong chiến đấu rất khó lý trí mỗi một lần ra tay, không thể khống chế tâm tình, cũng có nghĩa không thể nắm giữ thế cục.

Hạo Hải chuẩn bị chiến đấu, lập tức tỉnh táo lại, đây là biểu hiện của cao thủ.

“Ta mặc kệ người có phải biểu ca nàng hay không, tóm lại, người để cho ta rất không thoải mái, ta không thoải mái, người cũng đừng mong thoải mái.” Hạo Hải cười lạnh, thần sắc cũng rất lạnh nhạt, chỉ là khí tức trên thân lại càng ngày càng nguy hiểm.

Đáp lại Hạo Hải, chỉ là Thạch Nham ba chữ: “Đến chiến đi!”

Hạo Hải đột nhiên động, như một đạo thiểm điện xé rách trường không, hung mãnh, dứt khoát, ngoan lệ cuồng bạo.

543. Chương 543: Một Kích Đánh Tan

Hạo Hải vừa động, ma vân trên hai cái cánh tay bỗng nhiên phóng xuất ra hắc sắc điện quang, cánh tay cũng đột nhiên trở nên dữ tợn đáng sợ.

Trên người bảo giáp lộ ra một cổ huyết tinh khí tức, một tia hàn quang làm cho lòng người run sợ, quán chú vào trong lòng bàn tay, khí thế như cầu vòng.

Trong lòng bàn tay, hai luồng hắc sắc điện cầu lớn cỡ cái thớt, u ám, ngoan lệ, hung mãnh, đàng đàng sát khí.

Ma điện bắt đầu khởi động!

Đây là một sát chiêu của Hạo Hải, nếu mọi việc đều thuận lợi, thường xuyên ở một kích làm cho đối thủ tan tác.

Minh Mỹ cười rét lạnh, lạnh lùng nhìn về phía Thạch Nham, đợi xem hắn bị trọng thương.

Hạo Hải một kích này là trong ở Huyết Sát sơn động trong Ma Cốc nhìn Huyết Sát Vũ Điều lĩnh ngộ ra, lại tăng thêm ma điện trong ma vân, được Ma Cốc trưởng giả tôn sùng.

Minh Mỹ biết rõ uy lực một thức này, rõ ràng nếu Hạo Hải không có thật sự nổi giận, quyết sẽ không mới động thủ liền thi triển đi ra.

Xem người ứng đối như thế nào!

Minh Mỹ trong lòng cười lạnh, muốn đợi sau khi Thạch Nham tan tác, đối phương pháp đến đả kích Lâm Nhã Kỳ.

Lâm Nhã Kỳ cũng là âm thầm lo lắng, nàng cũng không ngờ rằng Hạo Hải trực tiếp như vậy, vừa lên đến đã chính là sát chiêu.

Nàng trong lòng có chút hối hận, hối hận không có hướng Thạch Nham nói rõ Hạo Hải lợi hại, nếu như nàng trước đó nói rõ, Thạch Nham cũng ngay từ đầu liền toàn lực ứng phó, nàng cảm thấy Thạch Nham có lẽ khó khăn lắm mới có thể thừa nhận.

Nàng nghe Dạ Trường Phong nói qua Thạch Nham lợi hại rất nhiều lần, nhưng nàng cũng chưa từng thấy tận mắt, cho nên hắn đối với năng lực Thạch Nham, vẫn là kiềm giữ thái độ hoài nghi.

Dù sao, Thạch Nham đến từ Vô Tận Hải, Vô Tận Hải cái chỗ kia nàng cũng tinh tường, vũ kỹ cùng võ giả tổ chất rõ ràng thua kém Thần Châu Đại Địa.

Mà Hạo Hải là tới từ Ma Cốc, chính là gia hỏa tàn nhẫn thành công đi ra từ ba mươi sáu sát động.

Ma Cốc võ giả, cạnh tranh tàn khốc, mỗi cái đệ tử có thể từ Ma Cốc đi ra, đều là giẫm lên vô số thi cốt, ở trong ba mươi sáu sát động lĩnh ngộ tà ác lực lượng nào đó.

Thành công từ Ma Cốc còn sống ra, đều không ngoại lệ là đối tượng Ma Cốc trọng điểm bồi dưỡng, tương lai cũng sẽ là đỉnh cao của ba mươi sáu sát động. Mỗi một cái sát động đều có vô số thi cốt mai táng, trong sát động có lực lượng tà ác vô cùng.

Ở trong loại hoàn cảnh này, một cái võ giả nếu muốn sống sót, so sánh với cường giả đối kháng còn muốn hung hiểm mấy lần, có thể nói là luyện ngục ma địa.

Hạo Hải chính là từ chỗ này chứng minh mình chính là cường giả.

Hưu hưu hưu!

Ma điện xuyên thẳng qua, bện thành một tấm bình chướng kín không kẽ hở, che trời rợp đất, mạnh mẽ bọc đến.

Lâm Nhã Kỳ trấu tim cao cao treo lên.

Thạch Nham như vạn năm cổ sơn, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lãnh khốc, hồ hững nhìn xem vô số ma điện trên trời quần quanh, chậm rãi rơi xuống.

Hạo Hải khoe miệng lộ ra một nụ cười băng hàn.

Hắn xong rồi.

Chỉ cần bị một thức ma điện này triệt để bao phủ, trong cao thủ ngang cấp, không người có người có thể thoát khỏi, chỉ có thể bị tiêu diệt tại chỗ.

Điểm này, Hạo Hải có tin tưởng vững chắc.

Nhưng vào lúc này, trong hư không xuất hiện vô số thủ ấn, Thạch Nham thân ảnh đầu tiên là mơ hồ, chợt đột nhiên phân liệt.

Chỉ là một thoáng, Thạch Nham phân liệt thành tròn mười cái, từng cái đều vô cùng lãnh khốc, ánh mắt thiêu đốt mãnh liệt, chiến ý bắt đầu khởi động.

Huyễn Ảnh Biến! Thiên Thủ Biến!

Vô số thủ ấn như từng tòa núi nhỏ, hư không chất chồng, ầm ầm phóng tới tứ phương.

Ba ba ba ba!

Chỉ thấy ma điện Hạo Hải phóng thích đi ra, ở trong khoảnh khắc bị thủ ấn đánh tan, vô số hắc sắc điện mang bị tiêu diệt cực nhanh.

Hơn mười cái Thạch Nham chồng chất, tốc độ cực nhanh, thủ ấn trên bầu trời càng ngày càng dày đặc, như thành từng mảnh lá cây, mang không gian toàn bộ che chắn.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Vô số tiếng phá hủy dày đặc, ở giữa hai người nổ tung như sấm sét, trong không khí truyền đến một mùi khét lẹt.

Dưới chân Thạch Nham, từng khối đá băng liệt, đá vụn bay tán loạn, các loại tu luyện trường chung quanh nhẹ nhàng đung đưa, trên mái hiên mái ngói bay loạn.

Phút chốc, vô số ảo giác nhất nhất trở lại, bầu trời thủ ấn như hư ảnh, dần dần biến nhạt, cho đến khi triệt để biến mất.

Hết thấy đều kết thúc.

Tất cả hỗn loạn dần dần khôi phục, tình hình bên trong từng chút một bày ra.

“Ồ!”

Minh Mỹ che miệng, vẻ mặt kinh hãi, con mắt cũng muốn trừng ra hốc mắt.

Lâm Nhã Kỳ thần sắc chấn động, đột nhiên cười khanh khách, thoải mái cực kỳ.

Trong đá vụn đầy đất, Thạch Nham bảo trì tại chỗ, phảng phất chưa bao giờ di động, thần sắc lãnh khốc như trước.

Hạo Hải tràn đầy vết máu, lưng lay sắp đổ, thần sắc dữ tợn âm tàn, hai dòng máu đỏ tươi, không tự kìm hãm được giàn giụa ra.

Hắn như là bị vô số người đánh tàn bạo, quần áo xé rách, bảo giáp bạo vỡ, ma vân trên cánh tay ảm đạm vô quang.

Ngực, cánh tay, eo bụng, nguyên một đám thủ ấn cực lớn để lại dấu vết rõ ràng, mỗi một cái đều lõm sâu vào trong.

Hạo Hải ầm ầm ngã xuống, ánh sáng tàn nhẫn trong mắt, từng chút ảm đạm xuống, chợt hôn mê.

Minh Mỹ biến sắc, đột nhiên bay lên, một tay đỡ lấy hắn, ngẩng đầu, mắt đẹp một vòng ánh sáng kinh hãi chợt lóe rồi biến mất, mang theo Hạo Hải nhanh nhẹn rời đi trong nháy mắt.

Vô giả khổ tu trong tu luyện tràng phụ cận, lặng lẽ nhô đầu ra, ngạc nhiên nhìn về phía này.

Lâm Nhã Kỳ vẻ mặt tươi cười, phảng phất như trúng giải thưởng lớn, ha ha cười khúc khích, thoải mái trước nay chưa từng có.

“Bốn bình Thần Nguyên Đan, ta giúp người ứng phó bốn người, bây giờ là người thứ nhất.” Thạch Nham nhú mày, liếc nàng, nhận nhặt thông báo một tiếng, như không thấy vô giả cách đó không xa vậy xem, trực tiếp chui vào phòng trọng lực.

Lâm Nhã Kỳ ngẩng đuôi lông mày lên, cười tủm tỉm nhìn phương hướng Minh Mỹ ly khai, trong chốc lát mới hài lòng một lần nữa tiến vào phòng trọng lực.

Linh Dược Cốc.

Một trạch viện của Ma Cốc, Phong Tiêu trong tay vuốt vuốt Ma Nguyên Châu, sắc mặt âm hàn, đang giảng thuật đặc điểm của Tử Linh.

Phong Tiêu chính là cường giả Thông Thần tam trọng thiên cảnh, là trưởng lão Ma Cốc, đặt ở Thần Châu Đại Địa, cũng là nhân vật rất có hung danh tàn nhẫn.

Ở trước mặt hắn, năm thanh niên quần áo hoa mỹ, khí chất âm trầm quý bí, một chữ gạt ra, thần sắc kiệt, không kiên nhẫn nghe.

Năm người này đều là cao thủ từ ba mươi sáu sát động Ma Cốc đi ra, bốn gã Thiên Vị cảnh đỉnh phong, còn có một cái thanh niên dung mạo tuấn mỹ tà dị, lại có tu vi Thông Thần tam trọng thiên cảnh!

Liệt Phong, thanh niên cường giả nổi tiếng nhất Ma Cốc, ba mươi tuổi đạt đến Thông Thần cảnh, từ mười tuổi hắn đã ở trong ba mươi sáu sát động ma luyện, giết người vô số, một đôi ngân sắc đồng tử, đầu đầy tóc trắng, người gặp người sợ.

Phong Tiêu tuy là Ma Cốc trưởng lão, nhưng Liệt Phong không hề kính sợ, vẻ mặt không thêm để ý.

Hắn chính là Ma chủng tương lai rất có thể chấp chưởng quyền lực Ma Cốc, mặc dù bối phận thấp, nhưng lại cực kỳ ngoan độc hung tàn, ở trong Ma Cốc thanh niên cùng thế hệ đều nghe hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, dám không nghe hắn thì, so sánh với cái lời sư môn còn muốn thắm.

Quyền uy của hắn, bắt nguồn tại ba mươi sáu sát động.

Mỗi một giới nhân tài kiệt xuất cùng hắn tiến vào ba mươi sáu sát động, có thể cùng hắn đi ra đều là thần phục cùng hắn, kẻ không nghe lời đều bị hắn cho lưu tại sát động vĩnh viễn.

Liệt Phong dựa vào vách tường, một bộ dáng muốn ngủ gật, thần sắc lười nhác.

Phong Tiêu âm thầm cắn răng, ở thời điểm giảng thuật Tử Linh đặc tính, cái Liệt Phong này thờ ơ như thế, hiển nhiên không có đưa hắn để vào mắt, điều này làm cho hắn rất khó chịu, nhưng Phong Tiêu cũng không dám phát tác.

Liệt Phong quá ác, quá tàn bạo, nhưng lại là Ma chủng, tương lai có khả năng rất lớn trở thành đứng đầu Ma Cốc, hiện tại nếu hắn để cho Liệt Phong ghét hận, tương lai khẳng định không có ngày tháng tốt lành.

Đối với tính nết Liệt Phong, hắn rất tinh tường, bởi vậy, trong lòng dù có khó chịu hắn cũng không có nói ra.

Bùm!

Cửa phòng bị phá mở.

Phong Tiêu bỗng nhiên nổi giận, mặt âm trầm, quát lên: “Làm cái gì!”

Minh Mỹ công Hạo Hải, lỗ măng vọt tới, nghẹn ngào hét to: “Trưởng lão, mau nhìn xem Hạo Hải, ta sợ hắn chống đỡ không nổi, lúc này mới gấp gấp như vậy.”

Trong phòng già trẻ Ma Cốc đều là nhất tề biến sắc.

“Ai làm?” Phong Tiêu vẻ mặt thô bạo, trong nháy mắt phóng tới Hạo Hải, kiểm tra một chút, lập tức đem từng hạt đan dược nhét vào trong miệng Hạo Hải, vội vàng giúp Hạo Hải luyện hóa, sau đó mới lạnh lùng, quát lên: “Trọng thương! Nếu như không đi tới kịp thời, tương lai coi như là khôi phục, cũng sẽ rơi xuống bệnh căn, rất khó khỏi hẳn! Là ai làm?”

Minh Mỹ không dám giấu diếm, vội vàng nói ra kỹ càng tình huống.

“Một chọi một, bình thường giao chiến? Hạo Hải bị một kích đánh tan?” Phong Tiêu sắc mặt càng thêm âm u, cường chế tức giận, cắn răng hỏi.

Minh Mỹ gật đầu.

“Ai đi lấy lại danh dự cho Ma Cốc ta?” Phong Tiêu hít một hơi thật sâu, mặt lạnh lùng, quát: “Cũng dám khiêu khích chúng ta, tiểu tử này bất luận đến từ nơi nào, cũng phải cho hắn nằm xuống!”

Phong Tiêu nhìn về phía mọi người trong phòng.

Liệt Phong nhếch miệng, một bộ biểu lộ không có gì hứng thú.

“Trường Qua, người so với Hạo Hải thực lực mạnh hơn một bậc, người đi qua!” Phong Tiêu vừa thấy Liệt Phong biểu lộ, liền biết hẳn không có hứng thú, chỉ có thể nhìn về phía một người khác.

Trường Qua, Thiên Vị đỉnh phong cảnh, cùng Hạo Hải tiến vào ba mươi sáu sát động, xông vào sát động thứ mười hai, trọng thương còn sống đi ra, so sánh với Hạo Hải lợi hại hơn một bậc, đạt được khen thưởng cũng cao hơn một cấp, thực lực chính thể vượt qua Hạo Hải rất nhiều.

Sờ lên cái mũi, Trường Qua không thể làm gì nói: “Trường lão lên tiếng, ta không dám không chối từ, ta đây bước đi một chuyến.”

Nói xong, Trường Không cũng không dài dòng, thần nhiên rời đi, bước đi đến phương hướng Bảo Khí Cốc.

“Chỉ là tiểu tử Thiên Vị Cảnh, ta không có hứng thú ra tay, chờ hắn bước vào Thông Thần Cảnh, ta lại thật muốn tìm hắn.” Liệt Phong vẻ mặt không thú vị, phối hợp ra ngoài, thần nhiên nói: “Ta mệt mỏi, đi trước nghỉ ngơi, có chuyện gì, trường lão lại gọi ta đi. Ừm, nếu không có việc gì, cũng đừng tìm ta, Ma Thần Công của ta sắp muốn đột phá.”

Phong Tiêu vừa hận vừa sợ.

Hận chính là thái độ Liệt Phong, kinh hãi là linh ngộ cùng tiềm lực Liệt Phong biểu hiện ra ngoài.

Ma Thần Công muốn đột phá? Lúc này mới bao lâu? Tiểu tử này luyện như thế nào? Có phải là người hay không?

Phong Tiêu thầm giật mình, hắn thường thường nổi giận, cũng không giám nổi giận với Liệt Phong.

Hắn kìm nén bức bối, chờ Liệt Phong ra khỏi mới hung hăng trừng mắt với những người còn lại, mắng: “Các người nhìn xem Liệt Phong người ta, Ma Thần Công lại sắp đột phá! Còn các người? Còn chưa cút đi tu luyện cho ta!”

Đoàn người bị chửi như tát nước, như được đại xá, mỗi người đều sợ đầu sợ đuôi rút đi.

Chỉ còn Hạo Hải nằm ở trên đất.

“Tiểu tử kia không ngờ ra tay thật tàn nhẫn, Linh Điện cùng Khí Điện đều hạ lệnh cấm võ, hắn lại làm cho Hạo Hải thiếu chút nữa liền đổ máu quá nhiều mà chết, rốt cuộc là cái địa vị gì?”

Chờ toàn bộ người ly khai, Phong Tiêu sắc mặt bình tĩnh, thì thào tự nói

544. Chương 544: Ngộ

Trong Luyện Khí Yếu Quyết, hư hồn trôi nổi bất định.

Truyền tống trận hiện lên vòng tròn cực lớn, một vòng hợp với một vòng, vòng ngoài là tinh thạch xây mà thành, cách một vòng, hiện ra một đạo ánh sáng, ánh sáng từ một chút ít tài liệu phụ trợ ngưng luyện, có thể vận chuyển năng lượng tinh thạch.

Một vòng tinh thạch, một vòng ánh sáng phụ trợ, một vòng hợp với một vòng, có sáu mươi sáu vòng, ba mươi ba vòng tinh thạch, ba mươi ba vòng ánh sáng phụ trợ dẫn đường cho năng lượng tinh thạch.

Trung ương là một đàn tế hình tam giác, đàn tế dùng Không Linh Tinh, trong đó được khảm một cái trận pháp rườm rà thần bí.

Trận pháp này, mới là chỗ mấu chốt nhất truyền tống trận!

Trận pháp có vô số tiết điểm cùng quang tuyến hợp thành, mang lực lượng Tương Không Linh tụ tập vào một điểm, đưa năng lượng của các vòng tinh thạch xung quanh vào, trong nháy mắt thôi phát ra năng lượng Tương Không Linh, khiến cho không gian biến đổi, sinh ra công hiệu truyền tống.

Sáu mươi sáu vòng tinh thạch cùng khe hở phụ trợ, không có quá nhiều ảo diệu, chỉ cần chú ý vị trí bày đặt, khảm tinh thạch phù hợp cùng đặc điểm ngưng luyện của khe hở phụ trợ là được.

Phức tạp là Không Linh Tinh xếp thành đàn tế, xác thực mà nói là trận đồ trong đàn tế!

Trong trận đồ vô số tiết điểm như bầu trời đêm đầy sao, từng cái tiết điểm đều ẩn chứa năng lực không gian của Không Linh Tinh, khoảng cách giữa các tiết điểm phải cực kỳ chuẩn xác, hai cái tiết điểm khoảng cách cũng không như nhau, chỉ cần liều mạng nhớ lấy, đều tổn hao tinh lực cực lớn.

Tiết điểm cùng tiết điểm, từ nhiều quang tuyến liên tiếp, ánh sáng là thần thức lực, lấy thần thức liên tiếp tiết điểm.

Hư hồn chìm vào trong tiết điểm, theo cổ truyền tổng trận bí quyết, Thạch Nham tĩnh tâm tìm hiểu, thâm nhuần ảo diệu cái trận đồ không gian này.

Thần thức tiêu hao cực nhanh.

“Hô!”

Thở ra một hơi, ở thời điểm thần thức tiêu hao một nửa, Thạch Nham mở mắt ra.

Truyền tổng trận bác đại tinh thâm, ở thời điểm tìm hiểu, hắc mớ hồ có cảm giác trong quá trình tìm hiểu truyền tổng trận, chủ hồn hắc thỉnh thoảng sẽ cộng minh cùng trời đất, cảnh giới có dấu hiệu đột phá.

Hắn ở Thiên Vị cảnh đỉnh phong, Tinh Nguyên trong cơ thể sớm đã tinh thuần đạt tiêu chuẩn, chỉ cần một lần đốn ngộ, liền có thể tiến một bước, bước vào Thông Thần Cảnh.

Hắn bị kẹt tại quan khẩu này!

Lần này lĩnh ngộ truyền tổng trận, lại làm cho cảnh giới hắn chút một phát sinh tăng trưởng, tăng trưởng mặc dù thông thả, nhưng có thể thiết thực cảm ứng được.

Hắn có cảm giác, ở thời điểm hắn tìm hiểu thấu ảo diệu truyền tổng trận, chính là thời khắc hắn bước vào Thông Thần Cảnh!

Đổ ra năm hạt Thần Nguyên Đan, tiếp tục nhắm mắt điều tức.

Thần thức hồi phục, tâm thần hắn chưa từng buông lỏng, như trước cảm ngộ ảo diệu trận đồ lúc trước, yên lặng đi tìm tầng ảo diệu sâu nhất của trận đồ.

Hắn đối với truyền tổng trận ảo diệu, đã có nhận thức của mình, mỗi một lần ra vào Luyện Khí Yếu Quyết, khi thần thức rất nhanh tiêu hao, cảnh giới hắn đã ồ ồ tăng trưởng.

Truyền tổng trận, cũng là một loại lực lượng ảo nghĩa, là vận dụng không gian lực chân để thần bí nhất!

Ở Thiên Vị Cảnh, cảnh giới đột phá, phải dựa vào lĩnh ngộ thấu triệt đối với thiên địa lực lượng, không nhìn chủng loại, chỉ nhìn trình độ ngộ.

Ở trên Thần Châu Đại Địa, Thiên Vị Cảnh cường giả có thể dựa lực lượng ảo nghĩa khác nhau, từ Thiên Vị Cảnh đột phá.

Có tiền lệ thông qua truyền tổng trận không gian lực lĩnh ngộ, đột phá đến Thông Thần Cảnh, Thiên Vị Cảnh bước vào Thông Thần Cảnh, dựa vào lực lượng lĩnh ngộ, sẽ ở một sát na đột phá kia, đạt được một lần tăng phúc cực lớn, có thể ở Thông Thần Cảnh, tinh tú lực lượng ảo nghĩa dùng để đột phá.

Nói cách khác, nếu như hắn dựa vào truyền tổng trận ảo diệu, đột phá đến Thông Thần Cảnh, ở một sát na đột phá, hắn đối với lý giải không gian lực lượng, sẽ bước vào một cái cảnh giới cực cao.

Ở Thông Thần Cảnh, không gian lực cũng trở thành một loại nguyên lực lượng của hắn, hơn nữa còn có thể là chủ yếu, có không gian tiếp tục phát triển.

Không gian lực, thời gian lực, hệ thống hai loại lực lượng này, một mực đều là thiên môn khó nắm giữ nhất, coi như là ở Thần Châu Đại Địa, cũng gần như không có nghe nói người có thể lĩnh ngộ hai loại lực lượng này.

Luyện khí sư sẽ nghiên cứu truyền tông trận, nhưng luyện khí sư cũng không cường điệu tăng trưởng lực lượng, luyện khí sư từ Thiên Vị Cảnh bước vào Thông Thần Cảnh, cũng sẽ đem chủ yếu lực lượng linh ngộ, đặt trên việc giải thích hỏa áo nghĩa.

Bất luận là luyện được sư, hay là luyện khí sư, hỏa chủng mới là đồng bọn quan trọng nhất với bọn họ trong tương lai.

Lý giải với hỏa lực lượng có thể quyết định phẩm giai hỏa viêm trong cơ thể của bọn họ.

Hỏa lực lượng linh ngộ càng sâu, hỏa chủng trong cơ thể của bọn họ sẽ càng mạnh, ở thời điểm luyện được luyện khí, mới có thể rèn luyện ra đan được cùng bí bảo càng tốt.

Hỏa chủng, là căn bản luyện khí sư và luyện được sư, không gian lực mặc dù thần kỳ, nhưng đối với luyện khí sư mà nói, giá trị lại cũng không cao.

Người biết rõ không gian lực thần kỳ không chuyên tu truyền tông trận, mà không gian lực lý giải cần có hoàn cảnh cực kỳ đặc thù, cái này làm cho rất nhiều võ giả không thể dựa vào không gian lực đến đột phá Thiên Vị Cảnh, khó có thể tìm được cơ hội nhập môn, cứ thế ít có gia hỏa kỳ lạ nào dựa vào không gian lực đột phá Thông Thần Cảnh.

Thạch Nham tuyệt đối xem như ngoại lệ.

Thần Nguyên Đan không hổ là thánh dược khôi phục thần thức, không bao lâu, thần thức hần hao tổn, ở dưới sự bổ sung của Thần Nguyên Đan, lại khôi phục bảy tám phần.

Lâm Nhã Kỳ khoe miệng mỉm cười, ở đối diện hần tọa thiền, chán đến chết hết nhìn đông tới nhìn tây, trong tay vuốt vuốt một cái luyện được linh trận, thỉnh thoảng nhìn về phía hần.

Thu liễm tâm thần, trong ánh mắt dị quang chợt lóe, Thạch Nham hồ hững tỉnh lại, tùy ý liếc mắt nhìn nàng, nói: “Phiền toái lại đến nữa rồi.”

Lâm Nhã Kỳ không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, mạnh mẽ đứng dậy, cười hi hi nói: “Thật tốt quá, ta đang nhàm chán, hiện tại hận những người kia không thể tới sớm một chút.”

Thạch Nham ngạc nhiên, sửa sang lại vạt áo một chút, đứng dậy đẩy cửa đá ra.

Trường Qua cầm trong tay một thanh lam ma kiếm, trên chuôi kiếm có âm sát cùng huyết sát quần quanh, âm sát cùng huyết sát dung nhập ở trong lam ma kiếm, hiện lên màu sắc xanh thẳm của biển rộng, âm khí cùng sát khí trọng điệp, khí tức hung lệ khát máu.

Trường Qua cùng Hạo Hải như nhau, đã ở Thiên Vị cảnh đỉnh phong, nhưng lực lượng trong cơ thể cùng bí bảo cầm trong tay, lại còn muốn hơn Hạo Hải một bậc.

“Trường Qua!” Lâm Nhã Kỳ trừng mắt, hàm hừ khê kêu nói: “Ta dường như cùng ngươi không thù đi?”

Trường Qua khuôn mặt hẹp dài, con mắt cũng không lớn, một thân bạch y, bộ dáng không coi là anh tuấn, nhưng khí chất lại có chút ôn hòa, cùng gia hỏa ma cốc thông thường ra tới khí tức có sai biệt thật lớn.

“Thật có lỗi, Phong Tử trưởng lão bảo nổi, ta không thể không đến một chuyến.” Trường Qua ôm quyền cười khổ, vẻ mặt không thể làm gì.

“Lệnh sư môn không dám chối từ, mong rằng Lâm tiểu muội bao dung, tha thứ. Cái kia, tiểu huynh đệ, ta tới chỉ là luận bàn, cũng không muốn liều mạng ngươi chết ta sống, ngươi không nên đối đãi ta như Hạo Hải, đem ta đánh cho chết khiếp.”

“Phong Tiêu lão gia hỏa kia, quả nhiên là bao che khuyết điểm vô cùng.” Lâm Nhã Kỳ hừ lạnh một tiếng, chợt xoay người nhìn về phía Thạch Nham: “Biểu ca, Hạo Hải nọ chính là Phong Tiêu mang đi ra, cùng Phong Tiêu cảm tình rất sâu, hần bị đả thương nặng, Phong Tiêu tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng mà Trường Qua không phải đệ tử Phong Tiêu, người này coi như là ra đi, ngươi ra tay có chút đúng mực, đừng làm cho người này không thể quay về.” Thạch Nham đuôi lông mày giật giật, im lặng không nói.

Hắn lúc trước một thức đánh tan Hạo Hải, thật ra thắng cũng là may mắn, hắn am hiểu nhất chính là lực lượng cuồng xông, mặt trái lực lượng cộng với lực lượng thân thể thuần túy, đồng cấp võ giả cùng hắn so đấu lực lượng, căn bản là tự tìm đường chết.

Hạo Hải vừa lên, chính là lực lượng chồng chất, dùng lực lượng chí cường, ý đồ đem thủ đoạn lôi đình vạn quân đưa hắn trực tiếp giết chết.

Hạo Hải cách làm, đúng phải hắn, tuyệt đối là phương pháp ngu xuẩn nhất.

Lấy lực ngạnh bính, ở thiên thủ biến thành cường lực thúc dục xuống, Thạch Nham có thân thể lực lượng cùng mặt trái lực lượng lực, hơn nữa Tinh Nguyên trong nháy mắt bộc phát, Hạo Hải này căn bản không có bất kỳ thủ đoạn chống đỡ nào, trong nháy mắt bị đánh thành trọng thương, chỉ có thể nói là hắn vận khí thật sự quá kém.

Trường Qua hiển nhiên không phải cùng một loại võ giả với Hạo Hải.

Trường Qua lam ma kiếm ngưng luyện âm sát cùng huyết sát, khí tức huyết tinh hung lệ, lại có thể không chế, ngược lại là làm cho người ta một loại cảm giác phiêu dật linh hoạt kỳ ảo, người không biết còn tưởng hắn đi ra tự Tịnh Thổ, cả người đều làm cho người ta phiêu hốt vô tung, có cảm giác không thể cân nhắc.

Người này am hiểu che giấu khí tức, nhất định là phiêu hốt không ngừng.

Đối đãi cái địch thủ này, Từ Cực Vực Trường tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Thời điểm Thạch Nham giữ im lặng, đã lặng lẽ xây dựng ba cái từ trường thường nhân khó tìm, phân tán ở bên cạnh thân cùng phía sau hắn, chỉ có ở phía trước vắng vẻ không vật cản.

Trường Qua nếu như chính diện vọt tới, cũng không phải sẽ có Từ Cực Vực Trường trói buộc, ở trong chiến đấu cứng đối cứng, Thạch Nham không sợ bất luận kẻ nào.

Nếu là hắn dựa pháp quyết phiêu hốt, từ hai bên thân thể cùng sau lưng đánh tới, càng hợp tâm ý Thạch Nham.

Một khi rơi vào Từ Cực Vực Trường, chỉ cần có một tia đình trệ, Thạch Nham sẽ làm Trường Qua so với Hạo Hải kia thua còn muốn thảm.

“Hạ thủ lưu tình.” Trường Qua ôm quyền, tiếng nói vừa dứt, bóng người đã mất tung.

Thạch Nham sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Nắm quyền, nắm tay như núi đẩy, thô bạo, ngang ngược, chạy thẳng xuống lòng đất.

Oanh!

Đá xanh tung bay, đại địa hăm sâu, một cái quyền ấn cực lớn lồm xồm xuống thật sâu, có thể thấy được rõ ràng.

Lòng đất truyền đến một tiếng quát nhẹ trầm thấp.

Kể!

Một đạo kiếm quang u lam từ âm sát cùng huyết sát ngưng luyện ra, đâm rách mặt đất, trời hàn quang màu xanh da phẳng phất vượt qua hư không, trong nháy mắt đi tới bộ ngực Thạch Nham.

Sao!

Trên ngực xuất hiện một đóa huyết hoa, vết thương lớn cỡ ngón cái, máu chảy như rót.

Lâm Nhã Kỳ hoảng sợ, bùm miệng kinh hô.

Quá là nhanh!

Trường Qua thân ảnh vừa biến mất, không biết vận dụng loại phương pháp nào, trong nháy mắt trốn vào lòng đất, làm cho Thạch Nham ngưng luyện từ trường toàn bộ thất bại.

Âm sát và huyết sát ngưng luyện kiếm quang, vô kiên bất tòng, so sánh với tia chớp còn nhanh hơn, hàn quang chợt lóe, Thạch Nham trước ngực đã trúng chiêu.

Miệng vết thương có vô số tơ nhện mang âm sát và huyết sát lực, rất nhanh xói tái mạch máu gân mạch của hắn, một loại cảm giác nhức mõi, lan tràn toàn thân.

Sát độc!

Thạch Nham sắc mặt bỗng âm trầm xuống.

Trường Qua nhìn như ôn hòa, dĩ nhiên là hạng người hung ác âm hiểm như thế!

Người này am hiểu tập kích bất ngờ, am hiểu tiềm ẩn, một kích giết chết, ngay cả trong bí bảo cũng ngưng luyện sát độc, Trường Qua mặt ngoài hòa khí, chỉ là vì che giấu một kích tất sát!

Hít một hơi, Thạch Nham thật sự nổi giận, nếu hắn không có biến dị Thạch Hóa võ hồn, chỉ là một kích này, ngực hắn đã bị đục ra, không chết cũng phải trọng thương.

Trường Qua căn bản không phải luận bàn, đây là trăm phương ngàn kế phục giết!

“Bằng hữu đủ âm hiểm, thụ giáo.” Thạch Nham rất nhanh điều chỉnh lại, ánh mắt một vòng ánh sáng băng hàn hiện lên, nhướn mày mỉm cười nói: “Lại đến!”

545. Chương 545: Trận Chiến Thứ Hai!

Minh Mỹ lại đến.

Ở dưới một cái cây bên trái phòng trọng lực, Minh Mỹ vẻ mặt đắc ý, nụ cười đẹp đẽ, hào hứng dạt dào.

Trường Qua quả nhiên không để cho nàng thất vọng.

Không hổ là đại gia hỏa am hiểu đánh lén nhất, chỉ là một kích, đã làm cho Thạch Nham bị trọng thương, vì ma cốt vẫn hồi vài phần mặt mũi.

Nguyên một đám võ giả tu luyện phụ cận, lặng lẽ ra ngoài, hào hứng bừng bừng nhìn chiến đấu.

Trường Qua thân là ma cốt nhất đại thanh niên cao thủ, nơi này rất nhiều người đều nhận ra, xì xào bàn tán, cười nhìn xem chiến đấu, đánh giá Thạch Nham sẽ mất đi sức phản kháng vào lúc nào.

Lâm Nhã Kỳ lòng rối loạn, khẽ kêu nói: “Trường Qua tự ý tập kích bất ngờ, thật đúng là không biết xấu hổ.”

Thạch Nham nhếch miệng cười cười, thân thể hùng vĩ dần dần treo trên bầu trời, khoảng cách cùng mặt đất có ba mươi mét, cúi đầu bao quát mặt đất phía dưới.

Trường Qua có thể giấu kín trong lòng đất, cái biến cố này ngoài dự liệu của hắn, làm cho hắn trả giá không nhỏ.

Nếu không có thân thể cường hoành, cứ như vậy một kích, hắn liền đã bị thua.

Ma cốt không hổ là ma cốt, gia hỏa từ bảy cổ phái ra, quả nhiên không có quả hồng mềm.

Hạo Hải thảm bại, làm cho hắn lúc trước có một tia khinh thị, nhưng Trường Qua phản kích, lại để cho hắn hiểu rõ ra, bảy cổ phái có thể đứng ở Thần Châu Đại Địa vạn năm, đích xác không thể xem nhẹ.

Trường Qua không có vội vã ra tay, đã ẩn núp trong lòng đất.

Buông thần thức ra, Thạch Nham tìm kiếm trong lòng đất, lại không thể xác định phương vị Trường Qua, người này tuyệt đối là đáng sợ hơn Hạo Hải, là một kỳ tài đánh lén, có thể ở phía dưới thần trí của hắn bảo trì tiềm ẩn.

Hắn thần thức mặc dù cũng không phải đặc biệt thuần hậu, nhưng hắn đối với vận dụng thần thức, so với người bình thường thâm ảo hơn rất nhiều.

Cái này cũng nhờ linh hồn bí kỹ của Âm Mị Tộc.

Ở Di Khí Chi Địa, hắn thông qua linh hồn pháp quyết Âm Mị Tộc, nhận thức đến rất nhiều thuật vận dụng thần thức đặc biệt.

Thần Sư Thuật, chính là Âm Mị Tộc linh hồn bí kỹ.

Lấy thần thức làm lưới, thẩm thấu ra bốn phương tám hướng, dần dần thu lưới, mang sinh linh trong phạm vi thần thức bao phủ nhất nhất tìm ra.

Thần Sư Thuật không thể mang Trường Qua tìm ra, đủ để chứng minh người này ở phương diện thần thức ẩn nấp, khẳng định có chỗ độc đáo.

Không thể xác định phương vị Trường Qua, hẳn cũng không vội động thủ, mà là đang đợi Trường Qua chủ động hiện thân.

Thông thường cao thủ am hiểu che giấu khí tức, sẽ không ngừng di động, tuyệt sẽ không ở một cái phương vị đình trệ quá lâu, hẳn biết rõ Trường Qua nhất định sẽ không ngừng biến ảo phương vị, nổi lên một kích càng hung hiểm hơn.

Hắn đang đợi.

Quả nhiên!

Những cái bóng u ám, phảng phất từ trên nền đất mọc ra, một cái tiếp theo một cái xuất hiện.

Một cỗ âm hàn cùng huyết tinh khí tức, trong nháy mắt tràn ngập ra.

Âm sát cùng huyết sát!

Ma Cốc ba mươi sáu sát động dụng dục ra tà vật, âm sát có Âm Hồn Thứ, huyết sát có Thị Huyết Niệm, đều là pháp môn linh hồn công kích.

Thông thường sinh vật không có thật thể, đều am hiểu lực lượng linh hồn, âm sát cùng huyết sát cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy từng đầu âm sát cùng huyết sát xuất hiện, phiêu hốt mơ hồ, chậm rãi hướng phía Thạch Nham lơ lửng trên hư không.

Âm Hồn Thứ cùng Thị Huyết Niệm, từ mỗi một con âm sát cùng huyết sát phát động công kích, trong lúc nhất thời, vô số Âm Hồn Thứ cùng Thị Huyết Niệm phóng tới thức hải hắn, muốn cho thức hải hắn rối loạn trong nháy mắt.

Trường Qua chỉ cần một thời cơ!

Chỉ cần Thạch Nham thức có một tia rối loạn, Trường Qua công kích, sẽ thành thế như chẻ tre!

Từng đầu âm sát cùng huyết sát, như là quỷ ảnh, mơ hồ không rõ, bỗng bành đùng đưa, âm sát cùng huyết tinh khí, tràn ngập toàn trường.

Thạch Nham thân ảnh run lên, hai con ngươi bỗng nhiên hiện ra vẻ giãy dụa.

Đến đây!

Một đạo điện mang, từ lòng đất vọt ra, như dải lụa đâm thẳng Thạch Nham, vừa nhanh vừa mạnh, khí thế ngưng luyện như đao phong.

Âm sát, huyết sát một loạt xông lên, như thủy triều bao lấy Thạch Nham, làm cho tâm thần hắn bị quản chế.

Trường Qua công kích không có ngưng trệ, trong nháy mắt tới, thẳng vào ngực Thạch Nham!

Lâm Nhã Kỳ trái tim treo ở giữa không trung, thậm kêu không ổn.

Thạch Nham hai con ngươi mơ hồ, bỗng nhiên tinh quang đại thịnh, thần thái như điện.

Một ngọn lửa như Hồng Liên, từ hư không tách ra, xinh đẹp động lòng người, cực kì nóng bỏng.

Xuy xuy xuy!

Âm sát cùng huyết sát hóa thành khói nhẹ, bị gió thổi tiêu tán vô ảnh.

Thạch Nham trên khoe miệng hiện ra nụ cười như đao phong, sắc bén lạnh như băng.

Oanh!

Sinh Tử Ẩn đánh ra, sinh ẩn cùng tử ẩn trọng điệp, tử vong ý cảnh tràn ngập ra, cây cối trong trạch viện đều héo rũ, tử vong.

Một chút hàn mang như pháo hoa nổi lên, đột nhiên bạo vỡ, hàn quang như toái tinh, bốn phía vấy ra.

Sinh Tử Ẩn che kín vô số hàn quang!

Ở dưới tử vong ý cảnh, lực hủy diệt tàn sát bừa bãi, mang toàn bộ hàn quang bao phủ, xới tái, tiêu diệt.

Trường Qua thân ảnh rút cục triệt để hiện ra.

Cầm theo lam ma kiếm, hấn mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, nhanh chóng lùi lại.

Ba cái Từ Cực Vực Trường ngừng luyện làm một, ở trong khoảnh khắc phát động, mang thân ảnh Trường Qua hoàn toàn che kín.

Tinh Nguyên hỗn loạn!

Trường Qua giống như ban ngày thấy ma, ở giữa không trung thân ảnh chập chờn, như ánh nến sắp dập tắt.

Vù!

Một đạo ánh sáng chui vào Từ Cực Vực Trường, đột nhập tới bên cạnh thân Trường Qua.

Rầm rầm rầm! Ba ba ba!

Giòn vang liên tiếp từ trên người Trường Qua truyền đến, tiếng nổ như pháo hoa không dứt bên tai.

Trường Qua trong Từ Cực Vực Trường, như bóng cao su, lăn qua lăn lại, toàn thân máu tươi vấy ra.

Bốp!

Trường Qua rơi xuống, ánh mắt tán loạn, hấp hối, một chút lực lượng cũng không còn, toàn thân xương cốt nát một nửa.

Minh Mỹ ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

“Thứ hai.” Một đạo ánh sáng hiện lên, Thạch Nham hiện hình, nhú mày nhìn Lâm Nhã Kỳ, lại tiến vào phòng trọng lực.

Lâm Nhã Kỳ há to mồm, rung động không khỏi.

Trường Qua cứ thất bại như vậy?

Bại quả thực không hiểu thấu!

Không ai biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết là Trường Qua tựa như phạm vào một cái sai lầm lớn, ở trong khi giao chiến, hấn tựa như mất đi không chế đối với thân thể.

Chỉ có chính Trường Qua mới biết được thực sự không phải là hấn sai lầm, mà là bị kéo nhập một cái từ trường, mất đi quyền không chế đối với thân thể.

Đáng tiếc, hấn nói không nên lời, hấn đã chết ngất đi.

Minh Mỹ trái tim tràn ngập sợ hãi, mắt thấy Thạch Nham biến mất, lúc này mới kêu lên sợ hãi, cừu hận trừng Lâm Nhã Kỳ, lưng mang Trường Qua nhanh chóng bay khỏi.

Trường Qua trọng thương, so với Hạo Hải kia còn muốn nghiêm trọng!

Hạo Hải đã thương chính là da thịt, Trường Qua đã thương chính là gân cốt, da thịt có thể mau chóng khôi phục, gân cốt rất khó trị hết.

Linh Dược Cốc.

Khi Minh Mỹ buông lỏng Trường Qua hấp hối, đi tới trước người Phong Tiêu, Phong Tiêu triệt để tức giận rồi.

Trường Qua đã thương quá nặng, coi như là gân cốt khôi phục, sau này cũng sẽ lưu lại di chứng, thân thể lại khó đạt tới đỉnh phong.

Hắn dù sao không có Bất Tử vô hồn.

Dò xét thoáng một chút, Phong Tiêu sắc mặt dữ tợn, nghe Minh Mỹ giảng thuật một phen, chợt quát lên: “Liệt Phong!”

Hắn thì ngược lại, bởi vì thân thể bị thương, bởi vì máu tươi chảy ra, dần dần sinh ra cảm giác lực bất tòng tâm bất đắc dĩ, ở dưới tử vong ý cảnh, hắn ý chí lực cũng bị làm hao mòn, tự tin chưa từng dao động đang dần dần bị xói tái.

Liệt Phong lần đầu tiên phát hiện, ở trên Thần Châu Đại Địa, lại có gia hỏa có thể ở Thiên Vị Cảnh, cùng thiên chi kiêu tử bọn họ đạt tới Thông Thần Cảnh chống lại!

Phát hiện này như búa tạ, làm cho hắn gần như không thở nổi.

Chiến đấu còn đang tiếp tục.

Ngoại giới người vây xem, nhìn không ra quá nhiều manh mối, ở trong tử vong ý cảnh, tất cả lực lượng đều bị vận vẹo, lộ ra hình thái không chân thật, không nghe được thanh âm làm cho người ta đình tai nhức óc, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai đạo thân ảnh mơ hồ.

Lệ Tranh Vành, Khoa Đạt đến, tại thời khắc chiến đấu say sưa, bọn họ đồng thời hàng lâm, sắc mặt khó coi.

“Sư phụ!”

Lâm Nhã Kỳ vội vàng gọi to, vẻ mặt cấp bách, ở trong phong bình chướng trói buộc toàn thân, kịch liệt giãy dụa.

Lệ Tranh Vành hừ lạnh một tiếng, đưa tay mang bình chướng Liệt Phong phóng thích tiêu trừ, đem Lâm Nhã Kỳ lôi kéo tới bên cạnh, mặt âm trầm hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Liệt Phong đang cùng Thạch Nham giao chiến, Liệt Phong ở Thông Thần Cảnh, Thạch Nham chỉ có Thiên Vị tam trọng thiên cảnh, Liệt Phong rõ ràng là lấy mạnh hiếp yếu!” Lâm Nhã Kỳ oán hận quát lên.

Lệ Tranh Vành ngạc nhiên, một lần nữa nhìn thẳng vào chiến đấu, mắt nhỏ có chút nheo lại, chợt con mắt bỗng nhiên lóe sáng, nhận không được quát: “Thật sự là Thạch Nham?”

Lâm Nhã Kỳ như gà con mổ thóc, liên tục gật đầu.

Lúc tới, Lệ Tranh Vành cho rằng đối thủ của Liệt Phong, là đối thủ như Vu Nhạc cùng Lạc Thuộc, hai bên lực lượng ngang nhau.

Dù sao, tràng diện này rất nóng nảy, chiến cuộc cũng cực kỳ kịch liệt thể lực ngang nhau, trong Bảo Khí Cốc cùng Linh Dược Cốc, có thể cùng Liệt Phong chính diện chống lại, chỉ có Quang Minh Thần Giáo Vu Nhạc, cùng Tịnh Thổ Lạc Thuộc.

Nhưng tới đây nghe Lâm Nhã Kỳ vừa nói như vậy, Lệ Tranh Vành mới phát hiện sự thật ra ngoài dự kiến.

Lệ Tranh Vành biết rõ Thạch Nham bắt phạm, sau khi Dạ Trường Phong từ Âm Từ Vụ Chướng trở về, từng thường xuyên tán dương Thạch Nham lợi hại.

Chỉ là, Lệ Tranh Vành vô ý thức cho rằng, Thạch Nham mạnh, cũng chỉ là cực hạn tại Vô Tận Hải, đi vào Thần Châu Đại Địa, sợ không mạnh được bao nhiêu.

Nhưng bây giờ xem xét, hắn mới phát hiện hắn tuyệt đối đã đánh giá thấp năng lực Thạch Nham.

548. Chương 548: Huyết Đồng

Liệt Phong là ai?

Ma Cốc dốc hết các loại tu luyện tài nguyên, toàn lực bồi dưỡng ra Ma chủng, tương lai có thể sẽ là chủ nhân Ma Cốc, người này lại là Thông Thần Cảnh tu vi, lại có thể không lập tức đem Thạch Nham đánh bại.

Đây là cái tình huống gì?

Thạch Nham Thiên Vị Cảnh, nếu có thể hòa với võ giả Thông Thần Cảnh bình thường, đã là kỳ tài ngút trời rồi, nhưng đối phương lại là Liệt phong!

Lệ Tranh Vành trong lòng thầm kêu, chữ mình nhìn lầm, lại không thể nhìn ra chỗ lợi hại chính thức của Thạch Nham.

“Lão Lệ, tiểu tử bên trong cái kia, người nhận thức?” Khoa Đạt đi tới, thần sắc kinh ngạc: “Đừng nói là, hẳn là đồ đệ người?”

Lệ Tranh Vành hừ một tiếng: “Ta là luyện được sư, không am hiểu chiến đấu, người nói ta có thể dạy ra loại đồ đệ này?”

Khoa Đạt nhẹ gật đầu, âm thầm thở dài một hơi, cười khan nói: “Ta nói, người nếu có thể có loại đồ đệ này, ta còn thật sự là tâm phục khẩu phục. Đúng rồi, hẳn rất cuộc là ai?”

“Một cái tiểu gia hỏa Vô Tận Hải, thiên phú phi thường tốt, từng một mình xâm nhập Âm Từ Vụ Chương.” Lệ Tranh Vành nhàn nhạt giải thích một câu.

“Âm Từ Vụ Chương. . .” Khoa Đạt thần sắc động dung, đột nhiên kích động: “Đừng nói là, người có được một giọt sinh mệnh nguyên dịch là từ hẳn?”

Khí Điện luyện khí sư bên cạnh Khoa Đạt, còn có Linh Điện luyện được sư bên cạnh Lệ Tranh Vành, nghe vậy đều là hai mắt sáng lên.

Xung quanh một ít cao thủ biết được sinh mệnh nguyên dịch công hiệu, cũng toàn bộ kinh trụ, nguyên một đám như con thỏ chứng kiến cả rồi, đỏ mắt nhìn hướng Thạch Nham trong tràng.

Lệ Tranh Vành thầm mắng mình nói lỡ, vội vàng kêu lên: “Thạch Nham là bằng hữu của ta, các người nếu đánh chủ ý hẳn, ta quyết sẽ không ngồi nhìn mặc kệ!”

Khoa Đạt bọn người cười hắc hắc, ánh mắt rất có thâm ý, không có trả lời.

Lệ Tranh Vành lông mày nhăn lại thật sâu, lòng tràn đầy lo lắng.

Khoa Đạt, Lệ Tranh Vành tại đây, cũng không có người nhắc lại việc cấm võ, toàn bộ mọi người bị thực lực Thạch Nham bày ra làm cả kinh, thậm chí muốn nhìn xem tiềm lực Thạch Nham rốt cuộc đạt đến loại độ cao nào.

Chiến đấu còn đang tiếp tục.

Trong vòi rồng cùng tử vong ý cảnh, Liệt Phong phát động nhiều loại ma công, thủy chung không thể mang Thạch Nham đánh bại.

Một đôi huyết đồng, ở trong vòi rồng hiện ra càng chói mắt, làm cho người ta không tự chủ được đem toàn bộ ánh mắt tụ tập ở trên người hẳn.

Thạch Nham ở Bạo Tẩu tam trọng thiên cảnh, chỉ còn ý thức tru sát tất cả sinh linh trước mắt, không có chút tạp niệm nào.

Hắn dùng ra rất nhiều bí kỹ, ở Bạo Tẩu tam trọng thiên chẳng những không có yếu bớt mấy may, mà ngược lại uy lực tăng nhiều!

Loại cảnh giới này, tựa như có thể triệt để kích phát tiềm lực chiến đấu, rất nhiều vũ kỹ bình thường hẳn không đạt được đỉnh cao, giờ khắc này ngược lại liên tiếp hiển hiện ra.

Liệt Phong da thịt nứt ra, cùng Thạch Nham như nhau, trên người dính đầy máu tươi.

Chỉ là, hẳn không có lực khôi phục nghịch thiên như Thạch Nham, theo chiến đấu tiếp tục, lực lượng hẳn dần dần yếu bớt, mất máu quá nhiều, trong chiến đấu, hẳn thường xuyên có loại cảm giác muốn hôn mê.

Liệt Phong biết rõ, hẳn sợ là chèo chống không được bao lâu.

Nếu không có ở trong ba mươi sáu sát động khổ tu hai mươi năm, ý chí như sắt đá, hẳn có lẽ đã sớm chủ động chịu thua, từ trong tử vong ý cảnh giãy đi ra.

Tuyết Mưu và Á Liệt cũng ngồi không yên, trong Bảo Khí Cốc cảm giác được chiến đấu thật ngông cuồng mãnh liệt, hai người ý thức được một trận chiến này so với trong tưởng tượng của bọn hắn kịch liệt hơn rất nhiều.

Rốt cục, Tuyết Mư cùng Á Liệt cùng nhau bay ra, cũng chạy tới khu vực chiến đấu kịch liệt.

Gần như Toàn bộ võ giả cường đại trong Bảo Khí Cốc cùng Linh Dược Cốc, đều nghe được động tĩnh ào ào tụ tập trong này, tạm thời quên mất Tử Linh uy hiếp.

Rầm rầm rầm!

Dày đặc nổ vang, đột nhiên từ trong vòi rồng cùng tử vong ý cảnh truyền ra, ở trong tiếng nổ Liệt Phong cùng Thạch Nham tách ra.

Liệt Phong ánh mắt tia sáng ảm đạm, toàn thân máu tươi như rót, tình trạng kiệt sức, lực lượng còn thừa không có mấy.

Thạch Nham trên người máu tươi thành khối, không có chảy ra, thân thể đầy thương tích, ở trước mắt bao người, một mảnh vết thương dài hẹp huyết nhục nhúc nhích, đang rất nhanh khôi phục.

Huyết đồng ngắm nhìn bốn phía, không có nhìn vào Liệt Phong không tha, ngược lại tiện tay một kích, mang Niết Sào cảnh võ giả tới gần sau lưng hấn nhất đánh chết.

Một kích này, làm cho rất nhiều người tâm thần sợ hãi, mắng to nhanh lùi lại.

Sau một kích, Thạch Nham chưa dừng tay, tiếp tục hướng võ giả cách hấn gần nhất ra tay, lại có ba gã võ giả Thiên Vị Cảnh bị diệt sát trong nháy mắt.

Tinh khí bắt đầu khởi động, chui vào lỗ chân lông toàn thân hấn, khí tức thô bạo, điên cuồng trên người Thạch Nham càng ngừng luyện.

“Người này điên rồi!”

“Bệnh tâm thần! Chúng ta chỉ là người xem, động thủ đối với chúng ta làm cái gì?”

“Ngu ngốc, người chẳng lẽ nhìn không ra, hấn đã tẩu hỏa nhập ma sao?”

“ . . . ”

Vô số võ giả tâm thần sợ hãi, bắt đầu cách Thạch Nham xa ra, âm thầm chửi bới, nhưng cũng không dám chủ động tới công kích, sợ hãi thành đối tượng kế tiếp của Thạch Nham.

Ngược lại Liệt Phong cách Thạch Nham khá xa, hấn thở phì phò, hô hấp dồn dập, thần sắc uể oải, không có tiếp tục ra tay.

Hấn trạng thái cực kỳ không xong, hấn biết rõ, nếu như hấn nguyện ý có thể vận dụng bí pháp Ma Cốc cực kỳ tà ác, một lần nữa mang lực lượng thúc dục đến một cái cảnh giới mới.

Chỉ là nếu làm như vậy, sau đó hấn sẽ suy yếu hơn cả bây giờ, thậm chí sẽ lưu lại di chứng, không nhất định có thể khôi phục.

Hấn không dám.

Hấn và Thạch Nham cũng không có thâm cừ đại hận, vì một trận chiến này, hấn đã trả giá rất nhiều, nếu quả thật cùng với Thạch Nham liều chết, hấn coi như là thắng, cũng nhất định sẽ phải trả một cái giá thê thảm đau đớn.

Quan trọng nhất là ... coi như là thúc dục tà pháp, hấn cũng không có tự tin tuyệt đối!

Bởi vậy, mắt thấy Thạch Nham như sói vào đàn cừu, trong đám người xung phong liều chết, hấn không tiếp tục ra tay, mà là thờ ơ lạnh nhạt.

Tiểu tử này rốt cuộc là đồ đệ của ai? Tại sao đáng sợ như thế?

Liệt Phong không hiểu ra sao, âm thầm kinh hãi, vì lực lượng Thạch Nham biểu hiện ra ngoài khiếp sợ không thôi.

“Ngăn cản hấn!” Trong người vây xem, một người hét to: “Hấn triệt để điên rồi, không giết hấn, hấn sẽ giết chết chúng ta! Người này là đồ điên, tuyệt không thể để cho hấn xằng bậy như vậy!”,

Khoa Đạt chần chờ một chút, không khỏi hô to: “Không nên giết hấn, đưa hấn chế trụ!”,

Nhưng vào lúc này, Tuyết Mưu cùng Á Liệp cũng đã đến, chứng kiến Thạch Nham thần sắc điên cuồng truy kích võ giả bốn phía, hai người sắc mặt đại biến, vội vàng hỏi thăm Vu Nhạc, rất nhanh biết được xảy ra chuyện gì.

Tuyết Mưu cùng Á Liệp chấn động, không ngờ rằng tình thế sẽ diễn biến đến tình trạng như thế, cũng tuyệt đối thật không ngờ, Thạch Nham lại có thể đáng sợ như vậy, có thể làm cho Liệt Phong trả giá một cái giá lớn như vậy.

“Kẻ này chưa trừ, hai cốc vĩnh viễn không ngày yên tĩnh.” Phong Tiêu vẻ mặt thô bạo, cũng đột nhiên hiện thân, không đợi Khoa Đạt cùng Lê Tranh Vành ngăn cản, đã phóng tới Thạch Nham.

Mọi người đều cả kinh, thán mắng Phong Tiêu không biết xấu hổ.

Phong Tiêu chính là Thông Thần tam trọng thiên cảnh!

Một cái cường giả đến cánh cửa chân thần, đối phó Thạch Nham đã tẩu hỏa nhập ma, còn chỉ có Thiên Vị Cảnh? Tuy nói mọi người nhìn Thạch Nham khó chịu, nhưng vẫn cảm thấy Phong Tiêu làm như vậy quả thực rất quá đáng.

Mọi người lập tức ý thức được Phong Tiêu đây là vì Hạo Hải xuất đầu, đệ tử mang theo, bị Thạch Nham đánh thành trọng thương, Phong Tiêu thân là cao tăng Ma Cốc, bình thường lại cực kỳ sĩ diện, nhất định là sẽ nổi giận.

Chỉ là, cũng quá dậu đồ bìm leo đi?

“Phong Tiêu! Hấn là bằng hữu của ta!” Lê Tranh Vành gầm lên, muốn tiến lên ngăn cản: “Người động đến hấn, chính là cùng ta làm địch!”,

“Hấn điên rồi! Lạm sát kẻ vô tội, so với Ma Cốc đệ tử chúng ta còn muốn điên cuồng! Người bảo vệ hấn, chính là cùng toàn bộ võ giả trong cốc là địch!”, Phong Tiêu chụp mũ cho hấn, không thêm phân trần tiếp đã phóng tới Thạch Nham.

Nhưng vào lúc này.

Thạch Nham hai con ngươi đỏ hồng, phảng phất cũng phát giác được nguy cơ, ở chỗ sâu trong đồng tử điên cuồng thô bạo, hiện ra một tia thanh tỉnh.

Hừ hừ hừ!

Từng đạo ánh sáng từ trong Huyết Văn Giới của hấn bay bật ra.

Chiến Ma, Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương, Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, Phệ Kim Tàn, cảm ứng được chủ nhân kêu gọi, những dị vật này ào ào xuất hiện, một đồng vây quanh Phong Tiêu trong nháy mắt.

Hét thảm một tiếng dữ dội.

Phong Tiêu ngửa mặt lên trời phún huyết, từ trước người Thạch Nham bay ngược ra, một ngụm máu tươi phun ra như suối, giữa không trung kéo lê ra một huyết tuyến yêu dị, khiếp đảm nhân tâm.

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Toàn bộ trợn mắt há hốc mồm.

Quỷ Lão thân thể cao lớn, hư không bay lượn, chở Thạch Nham phá phong mà đi, trong nháy mắt rời khỏi Bảo Khí Cốc.

Yêu Trùng Vương, Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, Phệ Kim Tàn chột đuổi kịp.

Chiến Ma ở cuối cùng, một cỗ khí tức diệt thế, lấy hấn làm trung tâm, tràn ngập sơn cốc, tràn ngập ở mỗi khắp ngõ ngách.

Tuyết Mưu, Á Liệp, Lê Tranh Vành, Khoa Đạt thần sắc hoảng sợ, trơ mắt nhìn Thạch Nham được Quỷ Lão mang đi, không có áp dụng bất kỳ thủ đoạn nào.

Bọn họ cũng không dám!

Phong Tiêu chưa rơi xuống đất, khoe miệng máu tươi không tự kìm hãm được phun ra, lại trực tiếp bị trọng thương!

Phong Tiêu chính là Thông Thần tam trọng thiên cảnh!

Vô giả trong cốc, Phong Tiêu là một trong những người nổi trội nhất, chỉ là một thoáng đã bị trọng thương, cái lực lượng này cường hãn mức nào?

Người người hoảng sợ, đưa mắt nhìn Thạch Nham rời đi, lại cũng không có người dám nói muốn giết Thạch Nham nữa.

“Huyền Băng Hàn Diễm, vạn năm Địa Tâm Hỏa, bát cấp yêu thú Thực Thi Yêu Trùng Vương. . .” Khoa Đạt thì thào tự nói, thất hồn lạc phách: “Thiên hỏa, vạn năm Địa Tâm Hỏa, cái này, đây chính là luyện khí thánh vật, người này như thế nào có loại vận may này?”

Trong cốc toàn bộ luyện được sư cùng luyện khí sư, toàn bộ đổ trông mắt, hô hấp dồn dập.

Bất luận là Huyền Băng Hàn Diễm, hay là vạn năm Địa Tâm Hỏa, đối với luyện được sư cùng luyện khí sư mà nói, đều là hỏa chủng tha thiết ước mơ!

Bất kỳ một cái luyện được sư cùng luyện khí sư nào, nếu như tìm được hai đại hỏa chủng này, thủ đoạn luyện khí cùng luyện được đều có thể lập tức tăng lên tới một cái cảnh giới mới.

Đối với luyện được sư cùng luyện khí sư mà nói, hỏa chủng có thể nói là thứ quý giá nhất, hỏa chủng lợi hại, tương lai luyện khí cùng luyện được của bọn họ sẽ bừng sáng.

“Lão Lệ, người này rốt cuộc là ai? Lại có sinh mệnh chi nguyên, lại có Huyền Băng Hàn Diễm cùng vạn năm Địa Tâm Hỏa, còn có Yêu Trùng Vương, không phải là chiếm được Thần Vương nào đó truyền thừa đi?” Khoa Đạt cười khổ, nhìn về phía Lệ Tranh Vành, không ngừng mà nuốt nước miếng.

“Ta làm sao biết?” Lệ Tranh Vành cũng nhìn tròn tròn mắt, phát hiện hôm nay tất cả đều vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

Thạch Nham bày ra thủ đoạn, triệt để kinh hãi hắn.

“Tên khốn kiếp Trường Phong đâu! ?” Lệ Tranh Vành cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Lâm Nhã Kỳ, hắn biết, Dạ Trường Phong đối với lai lịch Thạch Nham là tình tường nhất.

“Ta không biết.” Lâm Nhã Kỳ lắc đầu.

“Bất luận dùng phương pháp gì, tìm ra tiểu tử kia cho ta, cho hắn nhanh chóng dùng Âm Thạch liên lạc ta!” Lệ Tranh Vành quát.

Lâm Nhã Kỳ thần sắc hoảng hốt, chậm rãi gật đầu, tâm thần tựa như trước sa vào trong Thạch Nham cường thế, chưa khôi phục lại.

549. Chương 549: Khổ Tu

Tử Linh Sơn Mạch, trên một ngọn núi hoang vu.

Thạch Nham xếp bằng ở đỉnh núi, huyết đồng dần dần biến mất, thần sắc chậm rãi khôi phục bình thường.

Chiến Ma, Quỷ Lão, Huyền Băng Hàn Diễm, Yêu Trùng Vương, Thánh Linh Thần vờn quanh bên cạnh, yên lặng thủ hộ, đề phòng có hung hiểm đột nhiên hàng lâm.

Ánh trăng như thủy ngân, rạng rỡ bắn xuống, trời đầy sao vô cùng tươi đẹp, điểm điểm tinh quang tụ tập, lặng lẽ tràn về hướng hắn.

Hồ hững ngồi xếp bằng, vượt qua hai canh giờ, Thạch Nham mở mắt ra, hít một hơi thật sâu.

Lực lượng khôi phục, tâm cảnh thô bạo trải qua đoạn thời gian này điều tức, một lần nữa vững chắc xuống, thức hải như gương sáng, chiếu ra bốn phía.

Một mảng yên tĩnh.

Huyền Băng Hàn Diễm truyền đến tán niệm, “Người có khỏe không?”

Cười cười, Thạch Nham nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có việc gì, không nghĩ tới chiến một trận này, lại để cho ta không thể không thúc dục Bạo Tẩu tam trọng thiên, Liệt Phong quả nhiên bất phạm, không hổ là cường giả mạnh nhất thế hệ này của Ma Cốc, đích xác lợi hại.”

Liệt Phong thân là Ma chủng, tương lai có thể kế thừa Ma Cốc nghiệp lớn, ở ba mươi sáu sát động khổ tu nhiều năm, đối với các loại Ma Cốc bí kỹ thông hiểu đạo lý, có thể nói là cường giả mới nổi tiếng nhất Thần Châu Đại Địa, mặc dù không có vận dụng Ma Cốc bí bảo, nhưng lực lượng của hắn y nguyên cực kỳ đáng sợ.

Thạch Nham chỉ có Thiên Vị Cảnh, có thể ở trong tay Liệt Phong chiếm cứ thượng phong, đều là bởi vì những năm nay kiên nhẫn khổ tu.

Mặt trái lực lượng, lực bạo phát thân thể cường hãn, Tinh Nguyên ngưng luyện tinh thuần, vũ kỹ rườm rà thâm ảo, những thứ này cộng lại, làm cho hắn thực lực chính thể, nếu so với người bình thường mạnh mẽ hơn nhiều lắm.

“Không có việc gì thì tốt rồi, người lúc rời đi, có rất nhiều người mang ác ý đối với người.” Huyền Băng Hàn Diễm đơn giản miêu tả thần thái võ giả Bảo Khí Cốc vậy xem một chút.

Thạch Nham thần sắc lạnh lẽo, ”Hừ một tiếng, trong lòng rõ ràng.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội, hắn chẳng những có Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, còn có tà vật Yêu Trùng Vương này, đối với Bảo Khí Cốc, Linh Dược Cốc võ giả mà nói, hắn một thân thần bí, người mang trọng bảo sẽ làm kẻ khác ngấp nghé, đúng là chuyện tình rất bình thường.

Thạch Nham trong lòng rõ ràng, trải qua một trận chiến này, tên của hắn sẽ ở Tử Linh Sơn Mạch truyền bá ra, chuyện người hắn mang trọng bảo, cũng tất nhiên che dấu không được.

Nếu như không phải Chiến Ma, Quỷ Lão này nộ khí tức quá mạnh mẽ, những người trong cốc kia, nói không chừng sẽ ở trong sơn cốc, trực tiếp động thủ.

Nhân tính chính là như vậy, thế giới võ giả, tràn ngập cướp đoạt cùng tham lam, rất nhiều người cũng khó trốn khỏi dục vọng trong lòng.

Tự hỏi lại nếu là hắn, chứng kiến nhiều trọng bảo như vậy ở trên người một người, nói không chừng cũng sẽ có ý tưởng, sẽ âm thầm mưu đồ.

Linh Dược Cốc cùng Bảo Khí Cốc, có Tịnh Thổ, Quang Minh Thần Giáo, Ma Cốc cường giả, có Lệ Tranh Vành, Khoa Đạt luyện được sư cùng luyện khí sư, cao thủ nhiều như mây, những người này nếu thật một lòng đối phó hắn, hắn hiện tại trở về, chỉ là chui đầu vô lưới.

Huống chi cao thủ hai cốc, còn không chỉ là những người này.

Dựa theo Lâm Nhã Kỳ nói, không được bao lâu, sẽ có cường giả Quang Minh Thần Giáo, Tịnh Thổ, Ma Cốc Chân Thần Cảnh hàng lâm, cùng Tử Linh của Tử Linh Sơn Mạch tiến hành một phen huyết chiến chính thức, tới lúc đó Tử Linh Sơn Mạch sẽ trở thành một chiến trường cực lớn, không có người có thể không đếm xỉa đến.

Hắn nếu như khi đó còn trong sơn cốc, Chiến Ma cùng Quỷ Lão cũng khó có thể cho hắn cảm giác an toàn, cùng với như vậy, không bằng sớm rời đi.

Tử Linh mặc dù đáng sợ, chỉ cần dốc lòng tránh né, cũng chưa hẳn không thể tránh được, vùng núi này rộng lớn vô ngần, núi non vô số, tùy ý tìm cái ngọn núi hoang vắng, trốn trong đó một năm nửa năm, hẳn không phải là việc khó.

Hắn cần là thời gian.

Tĩnh tọa ở trên ngọn núi, Thạch Nham trầm mặc cân nhắc, nửa ngày, hắn thâm hạ quyết tâm.

“Ta muốn tìm chỗ an toàn vắng vẻ, khổ tu một thời gian.” Thạch Nham đưa tin, nhìn về phía Huyền Băng Hàn Diễm, “Có nơi nào tốt không?”

“Nơi này sẽ không sai, ta đã cảm ứng qua, chung quanh hẳn là không có Tử Linh.”

“Tốt lắm, liền chọn nơi này.”

Đứng dậy, thần thức thả ra, lan tràn mấy trăm dặm, đích xác không có phát hiện dấu hiệu Tử Linh, thoáng buông lỏng.

Đục mở một cái sơn động, hần ẩn thân tiến vào, dùng nham thạch dày đặc, mang sơn động che chắn kín kẽ.

Khi cùng Liệt Phong khi giao chiến, hần lý trí mất đi, thuận tay giết chết mấy tên võ giả, những tình khí võ giả kia, trải qua chuyển hóa, đã thẩm thấu toàn thân.

Hần lúc này, tình khí thần một lần nữa đạt tới đỉnh phong cảnh, dị lực trong cơ thể, cũng đã được bổ sung.

“Trong phạm vi sơn phong có yêu thú, chỗ xa hơn còn có chút tài liệu thích hợp chúng ta tu luyện, chúng ta có thể đi ra ngoài hoạt động không.” Huyền Băng Hàn Diễm nghiêm nhiên thành người phát ngôn của dị vật, “Một mực ở lại bên cạnh người, đối với chúng ta tiếp tục phát triển, cũng không phải vĩnh viễn có lợi.”

Thạch Nham ngạc nhiên, nghĩ nghĩ, không khỏi gật đầu đáp ứng, “Các người cẩn thận một chút.”

Hần mở cửa đá ra.

Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, Thánh Linh Thần bay ra, Thánh Linh Thần lấy bạch cốt pháp thân làm thật thể, cốt cách như bạch ngọc, óng ánh sáng ngời, tốc độ tương đối thông thả, khi hành động còn có tiếng va chạm khớp xương.

Nó ở trong Huyết Văn Giới rèn luyện ra cái thân thể này, cũng hao phí không ít tinh lực, nhưng mà, kể từ bây giờ tiến triển đến xem, muốn hoàn toàn thích ứng cốt thân này còn phải cần một khoảng thời gian.

Quý Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm sau khi đình trệ trong chốc lát, cũng là bay ra ngoài.

Thạch Nham về mặt kinh ngạc, sững sờ nhìn xem ba cái dị vật này rời đi, không hiểu ra sao, đừng nói là ngay cả ba cái sinh vật có thật thể này, cũng cũng rất thích ứng cái Tử Linh Sơn Mạch này?

Chỉ còn Chiến Ma lưu lại tại chỗ.

Cau mày, Thạch Nham trầm ngâm hồi lâu, đang chuẩn bị thông qua Thần Nguyên Đan khôi phục thần thức, chợt phát hiện ở trong thức hải, ngũ ma cũng rực rộ.

“Các người. . .”

Ngũ ma trải qua một lần lột xác, linh trí sơ khai, mặc dù không thể trực tiếp cùng hần tâm linh tương thông, nhưng là có thể truyền ra ý niệm mơ hồ.

Ngũ ma cũng muốn rời đi một đoạn thời gian.

Thạch Nham rõ ràng cảm ứng được ý niệm ngũ ma trong đầu, sững sốt hồi lâu, không khỏi cười khổ đáp ứng, “Cẩn thận một chút, những Tử Linh kia đối với các người mà nói, có thể nói là đại bổ đan dược, nhưng mà Tử Linh không gốc, đựng tới cao đẳng gia hỏa, các người sợ là ăn không tiêu.”

Ngũ ma hóa thành năm luồng u tối ánh sáng, lặng yên từ trong động biến mất vô tung.

Liên lạc giữa hần và ngũ ma, cũng không có theo đó chặt đứt, ở trong phương vị mấy trăm dặm, phương vị cùng ý đồ chuẩn xác của ngũ ma, hần có thể cảm nhận rõ ràng sáng tỏ.

Nhưng mà, theo ngũ ma tiếp tục rời xa, liên lạc hần và ngũ ma, liền dần dần yếu ớt.

Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, Yêu Trùng Vương, Quý Lão, Thánh Linh Thần tình huống cũng như ngũ ma, những sinh vật ngoại tộc này hoặc là cùng hần tâm thần tương thông, hoặc là thân mang bất tử huyết của hần, đều cùng hần có vi diệu liên lạc, cái loại liên lạc này, không phải vĩnh viễn không thay đổi.

Một khi khoảng cách đạt tới giới hạn nhất định liên lạc sẽ dần dần biến yếu, cho đến toàn bộ biến mất.

Một lúc lâu sau

Thạch Nham mất đi toàn bộ tung tích dị vật, chủ hồn cảm ứng không ra, thần thức không cách nào trao đổi.

Hắn đột nhiên có cảm giác thất lạc vắng vẻ.

Cảm giác cô độc không tự tìm hãm được từ trong tâm nhộn nhạo, trừ đi không được.

Một đường đi tới, những dị vật này rất ít cùng hắn tách ra, dần dần, hắn mang chúng trở thành một bộ phận sinh mệnh, trở thành thân nhân cùng đồng bọn đến đối đãi.

Bởi vì có chúng nó Thạch Nham cũng chưa từng cảm giác được cô đơn, chưa bao giờ cảm giác mình đang một mình tác chiến.

Thình lình, những dị vật này nhất nhất rời đi, hắn lập tức có ý tưởng kỳ dị, trong lòng trống rỗng, giống như đồ vật sinh mệnh quan trọng sắp sửa rời hắn mà đi.

Biết rất rõ ràng những bọn chúng sẽ không rời đi quá lâu, hắn vẫn là lo lắng, như là phụ thân nhìn xem hài tử rời đi, chỉ sợ bọn họ sẽ có cái gì ngoài ý muốn.

Loại tâm tình này tồn tại, làm cho tâm thần hắn có chút không tập trung, rất khó làm cho thức hải không linh, trừ trừ hồi lâu, cũng không có tiến vào trạng thái.

Thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai, một tia nắng ban mai chiếu xạ vào động huyết, ở trước người hắn trán ra một mảng kim quang, hắn đột nhiên bừng tỉnh cả người tâm cảnh chấn nắn tựa hồ bị thiêu hủy trong khoảnh khắc, thoáng cái liền tâm linh trong vắt.

Một loại tâm trí phát triển, lặng yên bắt giác nhảy vào nội tâm, hắn phảng phất đột nhiên minh bạch nhân sinh cuộc sống đạo lý, tâm tư cũng phóng khoáng.

Luyện Khí Yếu Quyết phút chốc bay ra, lơ lửng trước mắt thần thức liên thông hư hồn, tinh thần hợp nhất, một lần nữa tiến vào đi vào chỗ truyền tống trận, lại tới xem một đám kỳ diệu pháp quyết, từng đạo trận tuyến rườm rà thâm ảo, toàn tâm lĩnh ngộ đạo nghĩa.

Truyền tống trận chính là không gian ảo diệu trực quan vận dụng, lấy truyền pháp dẫn động không gian lực, lấy tiết điểm thúc dục tinh thạch lực, trong khoảnh khắc di hình đổi ảnh, từ một cái tọa độ, chạy thẳng một cái khác.

Cái Luyện Khí Yếu Quyết truyền tống trận này, có thể nói là tinh túy, ảo diệu tất cả truyền tống trận đều chất chứa trong đó.

Nguyên một đám ánh sáng kỳ dị, xuyên thẳng qua giao hội với nhau tạo thành những tiết điểm lóe sáng, giữa các tiết điểm khoảng cách không đồng nhất, tuy nhiên đều gánh trách nhiệm liên thông không gian, từng cái tiết điểm, đều có không gian lực lập lòe, bên ngoài từng vòng khe hở là con đường truyền dẫn lực lượng, tiến hành thôi động lực lượng.

Tâm thần chìm vào trong đó, Thạch Nham quên hết tất cả, như si như say, trầm mê trong đó, giống như nhập ma.

Hắn đối với truyền tống trận chân đế lĩnh ngộ, càng ngày càng tinh thâm, đối với không gian lực nhận thức, cũng rốt cục mò tới cánh cửa, mơ hồ có thể từ trong trận đồ truyền tống trận, đụng chạm đến một tia lực lượng không gian lực thần bí. . .

Bảo Khí Cốc.

Lệ Tranh Vành, Khoa Đạt mọi người tụ tập ở Khí Điện, Tuyết Mư, Á Liệp nhìn qua Phong Tiêu người đây vết máu, hai mặt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì đó mới tốt.

Bên ngoài Khí Điện, Vu Nhạc, Lạc Thước, Liệt Phong một đám tiểu bối, cũng là thần sắc kinh ngạc, nhỏ giọng nghị luận.

Ngang trời xuất thế Thạch Nham, khiến những gia hỏa đến từ chính bảy cổ phái mắt cao hơn đầu, lần đầu tiên cảm thấy được áp lực, áp lực như núi!

Chỉ có Thiên Vị Cảnh Thạch Nham, lại làm cho Liệt Phong vô kế khả thi, còn mơ hồ xuống ở hạ phong, biến cố như thế, làm cho toàn bộ mọi người kinh trụ.

“Tên kia thực đến từ Vô Tận Hải? Người khẳng định?” Khoa Đạt sờ lên cằm, trong mắt tất cả đều là không dám tin, “Có thể là truyền nhân lão gia nào đó hay không? Chúng ta cũng biết, ở trên Thần Châu Đại Địa, không phải chỉ có truyền nhân bảy cổ phái ra, mới có thể cường hãn như thế.”

“Đúng là tới từ ở Vô Tận Hải.” Lệ Tranh Vành hừ hừ, “Trường Phong tiểu tử kia truyền tin trở lại, nói hắn là người Dương gia Vô Tận Hải, Dương gia các người có lẽ chưa từng nghe qua, gia tộc này, là một cỗ thế lực võ giả cường đại nhất Vô Tận Hải, cực kỳ bất phàm.”

“Thật sự là Vô Tận Hải. . .” Khoa Đạt thì thào nói nhỏ, chướng ngại trong lòng tựa hồ bị dọn sạch, “Vậy dễ làm, chỉ cần không phải truyền nhân những lão gia hỏa kia, chúng ta dùng đủ thành ý cũng có thể đả động hắn đi? Sinh mệnh nguyên dịch, ta cũng vậy cần một giọt, Chân Thần Cảnh, ta cũng đã chờ đợi nhiều năm.”

Tuyết Kiếm, Á Liệp đều là ánh mắt cực nóng.

550. Chương 550: Chữa Trị Dị Bảo

Đêm khuya.

Thạch Nham lại một lần nữa từ trong Luyện Khí Yếu Quyết tỉnh lại, thần thức tổn thương cực lớn, tình trạng kiệt sức, ánh mắt lại lóe sáng dị thường.

Thần Nguyên Đan đã tiêu hao hết.

Liên muốn thông thả tiến hành khôi phục, truyền tống trận trong Luyện Khí Yếu Quyết, hắn đã lĩnh ngộ rất sâu.

Hắn có dự cảm, lại đến xâm nhập tìm kiếm ba bốn lần, là hắn có thể chính thức nắm giữ truyền tống trận.

Chỉ là, không có Thần Nguyên Đan, muốn mang thần thức khôi phục, không thể nghi ngờ phải hao phí đại lượng thời gian cùng tinh lực.

Đây cũng không phải là biện pháp.

Trong lòng cân nhắc, hắn nhíu mày tìm kiếm phương pháp có thể tăng cường thần thức cũng hoặc là nhanh chóng khôi phục, vật phẩm trong Huyền Văn Giới cùng Huyền Không Giới, bị hắn nhất nhất bỏ lên, ý đồ tìm thứ phù hợp.

Một hạt châu đen như mực, đột nhiên ánh vào mi mắt!

Hạt châu kia đen nhánh, lóe ra ô quang, ở giữa hình như có linh hồn chấn động nhàn nhạt tới lui.

Con mắt đột nhiên sáng ngời, Thạch Nham thần sắc phấn chấn.

Tụ Hồn Châu!

Cái này hạt châu, chính là nuốt hồn thú yêu tinh, có thể hấp thu hồn phách lực lượng, hơn nữa có thể chuyển hóa thành linh hồn trong sạch.

Linh hồn lực, cũng chính là thần thức năng lượng.

Hắn nhớ rõ ràng, năm đó hắn đúng là dựa vào Tụ Hồn Châu linh hồn lực, thời điểm ở Địa Vị cảnh liền sớm hình thành thức hải, có năng lực có thể nhìn xem sinh vật chung quanh.

Tụ Hồn châu lúc trước, đã từng tổn thương, không thể chữa trị.

Nhưng mà, dựa theo Huyền Băng Hàn Diễm, Bất Tử võ hồn sinh ra bất tử huyết, có tác dụng khôi phục đồ vật kỳ lạ.

Hôm nay trong cơ thể hắn, bất tử huyết đã hình thành, Bất Tử Trọng Sinh Quyết ảo diệu, hắn cũng lĩnh ngộ thấu triệt Bất Tử Thánh Điển, biết như thế nào thông qua bất tử huyết làm cho đồ vật tổn hại khôi phục như lúc ban đầu.

Chỉ cần chữa trị Tụ Hồn châu, tiếp theo cùng người giao chiến, hắn có thể lợi dụng Tụ Hồn châu đến tụ tập hồn phách, hình thành linh hồn lực lượng tinh khiết đến bổ sung thức hải.

Hmm!

Thạch Nham nhin không được vui vẻ nở nụ cười, nếu như sớm nghĩ đến Tụ Hồn châu, hắn căn bản là không cần Hoàn Thần Đan cùng Thần Nguyên Đan, thông qua Tụ Hồn châu sinh ra linh hồn lực, thần thức hắn một khi hao tổn, có thể khôi phục rất nhanh, còn có thể tăng cường thức hải rộng lớn thật to.

Tụ Hồn châu chậm rãi từ huyền không giới trôi nổi đi ra, vững vàng rơi vào lòng bàn tay hắn, thần niệm vừa động, ngón trỏ tay trái đột nhiên trán nứt ra, một giọt máu tươi đỏ thẫm, lập lòe tinh hồng sắc sáng bóng, tinh chuẩn bám vào Tụ Hồn châu.

Bất Tử Trọng Sinh Quyết phút chốc vận chuyển, toàn thân máu tươi sôi trào, lấy máu tươi làm dẫn, Tinh Nguyên nhấp nhô như thủy triều tuôn ra.

Tinh Nguyên thấm thấu Tụ Hồn châu, Tụ Hồn châu đột nhiên lóe sáng, tia sáng hắc mị không ngừng mà đập chồm, chỉ thấy một giọt bất tử huyết, phảng phất thành chất lỏng nào đó sền sệt, ở khu vực Tụ Hồn châu tổn hại hoạt động rất nhanh.

Âm thầm mang thần thức triển khai, từng sợi thần thức chui vào Tụ Hồn châu, mang quỹ tích Tinh Nguyên không ngừng mà điều chỉnh, đều tụ tập ở chỗ tổn hại Tụ Hồn châu.

Kỳ diệu lặng lẽ phát sinh. . .

Ở dưới sự trợ giúp một giọt bất tử huyết, Tụ Hồn châu chỗ tổn hại, rất nhanh được ngưng luyện liên tiếp, bất tử huyết thành năng lượng nguyên chữa trị, làm cho Tụ Hồn châu phát sinh biến hóa kỳ diệu.

Huyết mạch tương liên cảm giác, từ trên Tụ Hồn châu truyền đến, Thạch Nham thần sắc chấn động.

Quả nhiên hữu hiệu.

Về mặt ngạc nhiên, hắn toàn bộ tâm thần đưa vào, tinh khí thần ngưng luyện, lấy Bất Tử Trọng Sinh Quyết làm dẫn, lấy máu tươi cùng Tinh Nguyên làm mạch, rất nhanh rót vào Tụ Hồn châu, chủ động chữa trị chỗ tổn hại.

“Rắc!”

Trong Tụ Hồn châu truyền đến một tiếng giòn vang, một cỗ lực hấp xả năng lượng kỳ lạ, đột nhiên từ trong hạt châu nhộn nhạo ra.

Thạch Nham chủ hồn run lên, phảng phất như bị ràng buộc nào đó lôi kéo, có dự cảm muốn thoát ly thức hải, nhảy vào Tụ Hồn châu.

Thành!

Ha ha cuồng tiếu, Thạch Nham vươn người đứng dậy, thần sắc vui vẻ, nắm Tụ Hồn châu, cảm thụ được năng lượng chấn động kỳ diệu, nan đề một mực làm phức tạp hắn, cứ giải quyết dễ dàng như vậy.

Cái Tụ Hồn châu này được bất tử huyết rèn luyện chữa trị qua, Tụ Hồn châu cùng Thạch Nham phảng phất thành nhất thể, linh hồn hấp xả lực sinh ra trong đó, đối với Thạch Nham dần dần mất đi ảnh hưởng.

Một lát sau, tia sáng trong Tụ Hồn châu dần dần ẩn nấp, từng đợt linh hồn năng lượng từ trong nhộn nhạo.

Thạch Nham phần chấn vô cùng, không để ý thần thức chưa khôi phục, đẩy cửa đá ra, ở cửa động khẩu quan sát bốn phía.

Đêm tối, không trăng sao, màn đêm phảng phất một tấm vải đen cực lớn, mang trời xanh che lấp.

Ánh sáng sao trời, xuyên qua tầng tầng mây đông nghịt, kiên nhẫn rót vào trong cơ thể hắn, tận tình hấp thu tinh thần uy năng.

Phải tìm con mồi. . .

Thạch Nham âm thầm nghĩ, có Tụ Hồn châu cũng không thể lập tức giải quyết vấn đề, hắn còn cần tìm được linh hồn sinh vật cường đại, đem linh hồn hút vào bên trong Tụ Hồn châu.

Chỉ có trong hạt châu có hồn phách lực lượng, mới có thể Tụ chuyển hóa, hồn phách lực càng dày đặc, lực lượng chuyển đổi cũng sẽ càng mạnh.

Thần thức buông ra, hắn dốc lòng cảm ứng, tìm tất cả con mồi có thể nhập vào trong Tụ Hồn châu.

Ba đạo sinh mệnh kỳ diệu chấn động, từ một chỗ núi hoang cách ba trăm dặm truyền đến, sinh mệnh chấn động nọ cực kỳ âm tà, không khí trầm lắng, làm cho người ta có cảm giác không phải nhân loại.

Thạch Nham sắc mặt hơi đổi.

Là Tử Linh!

Chỉ có Tử Linh hồn phách chấn động, mới có thể âm hàn tà ác như vậy, Tử Linh ở các khu vực sơn mạch du dương, nhắm người mà phe, thông qua xâm chiếm vô giả linh hồn, đến tăng cường lực lượng của mình, cũng làm cho vô giả hồn phách trở thành Tử Linh mới.

Tử Linh là loại sinh vật linh hồn, không có thật thể, am hiểu linh hồn xâm chiếm công kích, linh hồn lực cùng nhân loại mặc dù không giống, nhưng lực lượng lại có chút nồng đậm.

Tử Linh liền Tử Linh đi. . .

Thạch Nham hắc hắc cười lạnh, trước đem Chiến Ma kéo nhập Huyết Văn Giới, lúc này mới lặng yên từ trong thạch động đi ra, đến khu vực Tử Linh chấn động mãnh liệt bay đi.

Một phút đồng hồ sau, Thạch Nham đi vào một mảng núi hoang, theo thần thức cảm ứng, tìm được một chỗ bí mật.

Ba cái sinh vật lục u có chân, thân thể như da con cóc, che kín nếp nhăn cùng bóng thịt nổi lên, màu xanh biếc trong ánh mắt băng hàn, bắn ra hàn quang lạnh như băng khiếp người.

Thạch Nham hoảng sợ.

Không phải hư thể!

Ba cái Tử Linh cảm ứng được, thậm chí có thật thể! Thân thể kia mặc dù xấu xí, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm tà ác.

Ba cái Tử Linh cũng đồng thời phát hiện hắn, ba tiếng oán lệ đâm rách màng tai gọi phút chốc truyền ra, ba cái Tử Linh có được thật thể, như ba thanh đao nhọn rét lạnh, bay thẳng đến hắn đâm tới.

Hừ hừ hừ!

Trong tiếng huyết gió xé rách hư không, làn da nhăn nheo của ba Tử Linh phút chốc xiết chặt, thân thể xấu xí, thoáng cái trở nên cứng rắn như sắt đá!

Cánh tay xấu xí, đột nhiên toát ra lợi trảo, như lục u lợi kiếm, phong duệ lạnh lạnh.

Thạch Nham sắc mặt ngưng trọng, lập tức té ra Ô Quang thUẩn, thúc dục Tinh Nguyên, âm thầm vận chuyển pháp quyết, mặt trái lực lượng cũng chậm chậm từ trong huyết khiếu trào đi ra.

Ba cái Tử Linh này linh hồn lực cũng không quá cường hãn, thân thể lực lại như trường mâu phá không, cực kỳ đáng sợ.

Hắn có thể khẳng định, ba cái Tử Linh này cấp độ ngang bằng với ba Tử Linh lúc trước hắn và Khởi Lam đụng phải.

Nhưng sau khi chúng có được thật thể, lực lượng lại tăng lên một mảng lớn, chỉ là tà năng trong thân thể lục u, đã có thể so với năng lượng Thiên Vị Cảnh võ giả.

Tử Linh lại am hiểu năng lượng ăn mòn linh hồn, cái này có nghĩa nghĩa, ba Tử Linh có được thật thể này còn thắng được vô giả Thiên Vị Cảnh bình thường.

Ba cỗ linh hồn dị động, như ba cỗ thủy triều phun ra, ẩn chứa thô bạo ý niệm cực độ, chạy thẳng thức hải Thạch Nham.

Thạch Nham phản ứng kịp thời, chủ hồn lập tức phóng xuất ra hỏa viêm Cửu U Phệ Hồn Diễm, mang năng lượng tà năng xâm nhập thức hải quét sạch.

Rầm rầm rầm!

Ngực bị ba cái Tử Linh hung hăng đánh, Thạch Nham như bị cự chùy oanh kích, thân thể đột nhiên vắng đi.

Trước ngực hần, một hồi nhức mỗi, ba sợi năng lượng tà năng, như là từ vô số vi khuẩn cấu thành, ở trong thân thể của hần rất nhanh khuếch tán. . . Ăn mòn tất cả cơ năng trong cơ thể hần!

Chỉ là một một thoáng, hần cốt cách, huyết nhục, gân mạch đều bị những tà năng kia chiếm cứ, nhức mỗi âm hàn lực, tràn ngập toàn thân.

Tinh Nguyên lại ngưng luyện không được! Gân mạch không thông, trong cơ thể sinh cơ phảng phất bị làm hao mòn rất nhanh, làm cho lực lượng của hần bị quản chế trên phạm vi lớn.

Thạch Nham đột nhiên biến sắc, vội vàng vận chuyển Bát Tử Trọng Sinh Quyết.

Bát Tử Trọng Sinh Quyết vừa động, một thân Tinh Nguyên lực, không thông qua gân mạch, trực tiếp chảy vào trong máu tươi, lấy máu tươi làm con đường lưu thông, thẩm thấu toàn thân.

Cùng thời khắc đó, dị lực trong cơ thể hần, cùng một chỗ phát tác, ở trong thân thể run rẩy, cơ thể hần đầu tiên là bành trướng, chợt đột nhiên thu lại!

Vô số dòng điện trong người lấy tốc độ ánh sáng xẹt qua tà năng, từ Tử Linh thẩm thấu vào trong cơ thể, rất nhanh bị thanh trừ ra bên ngoài cơ thể.

Một tia lực u khói nhẹ, từ lỗ chân lông hần bài xuất đi, toàn thân đột nhiên buông lỏng, gân mạch lần nữa thông suốt.

Trong lòng kinh hãi, Thạch Nham không do dự lấy ra Tụ Hồn Châu, lại mạnh mẽ thúc dục năng lượng Cửu U Phệ Hồn Diễm trong chủ hồn, nhiều ngọn lửa, từ trong con mắt hần bay bật ra, ánh lửa vẩy ra, phủ hướng ba cái Tử Linh.

Xuy xuy xuy!

Ba cái Tử Linh thân thể không tổn hao gì, con mắt lực u, lại đột nhiên thiêu hủy.

Ý chí giãy dụa bị tinh thần lực Thạch Nham xuyên thấu, tử vong lung tráo bao phủ, dần dần tiêu diệt.

Khi ba cái Tử Linh ý chí bị biến mất, ba sợi lực quang đột nhiên từ trong ánh mắt chúng bay ra, bị Tụ Hồn châu trực tiếp hấp thu.

Thỉnh thoảng, có thể nhìn thấy một hai đầu Tử Linh, bởi vì vị trí biến ảo, hoặc là vãn vẹo lực quanh mình biến mất, đột nhiên bị kéo nhập xuống ám lực sắc hải dương.

Một khi chui vào ám lực sắc hải dương, Tử Linh khí tức lập tức biến mất vô tung, hồn lực giống như bị triệt để chiếm đoạt, thành nguyên một đám linh hồn dờ dẩn, không khí trầm lặng.

Ám lực sắc hải dương, đang nuốt hết Tử Linh, đến lớn mạnh bản thân!

Thạch Nham chấn kinh rồi, cẩn thận quan sát trong chốc lát, mới phát hiện chỗ dị trạng này, Tử Linh tựa hồ chỉ là dê con đợi làm thịt, bị ám lực sắc hải dương nô dịch khống chế.

Từng sợi linh hồn u tối, từ Tử Linh Tà Động khẩu bay bật ra, bắn vào ám lực sắc hải dương.

Đó là hồn phách nhân loại vô giả!

Một đám ánh sáng u tối, liền là hồn phách một võ giả, một luồng sóng hồn phách nhân loại vô giả bị hút vào có vài chục cái.

Một khi rơi vào ám lực sắc hải dương, những hồn phách kia đều trầm lặng, dờ dẩn không có sinh cơ, bị hấp thụ hồn lực.

Thời điểm võ giả hồn phách bị đưa vào, hấp xả lực của ám lực sắc hải dương sẽ tiêu giảm, còn có thể thỉnh thoảng phóng xuất ra tà năng, tà năng tán tràn ra, rót vào Tử Linh, tăng cường lực lượng những Tử Linh kia.

Cảnh tượng rất kỳ quái •••••

Ám lực sắc hải dương, sẽ hấp xả linh hồn, kể cả Tử Linh! Nhưng nó cũng có thể phóng thích lực sắc tà năng, tà năng đối với Tử Linh lại có hiệu quả tăng cường lực lượng.

Thạch Nham nhìn trong chốc lát, như trước không biết lực sắc hải dương này cùng Tử Linh có liên quan gì, không biết giữa hai bên vì sao quan hệ phức tạp như vậy.

Tựa như, ám lực sắc hải dương cần không ngừng bổ sung linh hồn lực, nếu như Tử Linh cung cấp đủ linh hồn cho nó, nó sẽ đưa trở lại chút lực lượng.

Nhưng nếu là linh hồn lực không đủ, nó sẽ nuốt hết Tử Linh đến bổ sung, phẳng phất sự hiện hữu của nó cần có linh hồn năng lượng tiêu hao liên tục.

Ở thời điểm hư hồn tường tận xem xét cảnh tượng bên này, một ít đạo khe hở không gian như bị lợi khí cắt, vô số lưu quang lập loè, có không ít lưu quang cực nhanh mà đến, trong nháy mắt chui vào hư hồn.

Hư hồn phẳng phất thành môi giới, từng sợi không gian lực, xuyên thấu qua hư hồn, trong nháy mắt biến mất.

Chủ hồn bản thể.

Truyền tống trận trong Luyện Khí yếu Quyết, lập loè, không gian vãn vẹo biến ảo.

Trong lòng núi, không gian bên cạnh hần nứt ra, có từng đạo lưu quang hiện lên, lưu quang thẩm thấu thức hải hần, cùng mỗi một sợi thần thức của hần ngưng luyện khế hợp ở cùng một nơi.

Thức hải lặng lẽ phát sinh dị biến. . .

Từng sợi thần thức bị không gian lực dung hợp, có năng lực xuyên việt khoảng cách không gian, ở trong thức hải hần cực nhanh, lấy hần làm trung tâm, hướng phía ngoại giới lan tràn khuếch tán.

Trong thức hải, phẳng phất hiện ra không gian vết nứt hư ảo, thần thức trong thức hải hần ở trong vết nứt chợt lóe rồi biến mất, không biết đi nơi nào.

Một loại minh ngộ nà đó, đột nhiên nhập vào tâm.

Tử Linh Sơn Mạch to như vậy, thần thức hần phút chốc thoáng hiện, nhanh chóng lướt đi, ở các góc Tử Linh Sơn Mạch nhìn xem.

Một đám thần thức tiến vào Linh Dược Cốc.

Cảnh tượng trong Linh Dược Cốc cùng Bảo Khí Cốc, hiện lên hình ảnh lập thể, trực quan hiển hiện ra.

Thi thể đầy đất, phía trên hai cốc, Tử Linh Tà Động khép lại di động, còn có thể phóng xuất ra tà năng, từng tộc nhân Âm Linh Tộc có được thật thể, bất an nhìn động khẩu, dùng một loại linh hồn ngôn ngữ kỳ quái trao đổi.

Sao lại biến thành như vậy?

Thạch Nham sắc mặt hoảng sợ, thần sắc đột nhiên khẩn trương.

Hắn không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn nơi này thì nhân loại võ giả tụ tập, tựa như đã gặp phải đả kích hủy diệt, có hai phần ba võ giả, bị Âm Linh Tộc giết chết.

Từng sợi thần thức cùng không gian lực kết hợp, hoạt động ở cả Tử Linh Sơn Mạch, càng nhiều hình ảnh không ngừng phản hồi.

Hắn nhìn thấy rất nhiều nhân loại võ giả đang lẩn trốn, chứng kiến nguyên một đám Tử Linh có được thật thể, đuổi giết mang những võ giả trốn tránh kia tiêu diệt.

Lệ Tranh Vành, Khởi Lam, Lâm Nhã Kỳ. . . • . .

Nguyên một đám người hắn biết, ở trong thức hải hắn bị bày biện ra, hắn như là nhiều ra vô số con mắt, mang khắp nơi Tử Linh Sơn Mạch thu hết vào mắt.

Thạch Nham kinh nghi một trận.

Hắn đột nhiên ý thức được, lấy cảnh giới của hắn, thần thức triệt để buông ra, cũng chỉ có thể bao phủ vài ngọn núi trong Tử Linh Sơn Mạch.

Theo hắn biết, Thông Thần Cảnh đỉnh phong võ giả, cũng khó có thể mang Tử Linh Sơn Mạch các góc nhìn thấu triệt, thần thức có cực hạn, mà Tử Linh Sơn Mạch lại rộng lớn vô ngần.

Trừ phi Chân Thần Cảnh cường giả, nếu không rất khó đưa thần thức lan tràn cả tòa sơn mạch này.

Coi như là Chân Thần Cảnh cường giả, cũng cần từng chút khuếch tán thần thức, cần một đoạn thời gian rất dài, mới có thể hoàn toàn đem trọn tòa sơn mạch bao trùm.

Mà hắn, thần thức tựa như có thể vượt qua không gian khoảng cách, không cần lấy hắn làm trung tâm, từ từ kéo dài.

Thần thức của hắn, vừa đi ra, lại có thể trực tiếp xuất hiện ở các góc Tử Linh Sơn Mạch, tâm niệm muốn đến chỗ nào, thần thức trực tiếp không bị khoảng cách hạn chế, trong nháy mắt liền xuất hiện ở đó.

Không gian lực!

Chỉ có linh ngộ được không gian lực ảo diệu, mới có thể đạt thành loại đặc hiệu này!

Thạch Nham tâm có cảm giác, đột nhiên tĩnh tâm xuống, mang từng sợi thần thức theo tâm niệm biến hóa, tiếp tục biến ảo vận chuyển.

Đồng thời, thức hải hắn biến hóa lần nữa.

Trong thức hải, hiển hiện ra khe hở không gian, đột nhiên vô tung vô ảnh, thức hải chấn động mãnh liệt chập chờn, trở nên cực kỳ không ổn định, từng sợi không gian lực hỗn loạn, không biết đến từ nơi nào, bắt đầu ở trong thức hải hắn phát sinh tác dụng.

Vội vàng ổn định tâm cảnh, không dám vọng động toàn lực đến ổn định thức hải.

Thả ra từng sợi thần thức, mang một vài bức hình ảnh trực quan bày biện ra, chủ hồn hắn xuyên thẳng qua những tấm hình ở trong thức hải, cẩn thận tỉ mỉ quan sát cảnh tượng trong từng hình ảnh.

Từng sợi hỗn loạn không gian lực trong thức hải, ở thời điểm chủ hồn hắn hoạt động, lặng lẽ ngưng luyện thành dây thừng, bay vào chủ hồn.

Chủ hồn đại chiến!

Ở trong thức hải, chủ hồn như gặp phải sấm sét, không ngừng loạng choạng, từng sợi hỗn loạn không gian lực, phảng phất cây chùy rèn luyện linh hồn, đang gõ chủ hồn hấn, làm cho chủ hồn hấn trở nên có thể thích ứng lĩnh ngộ không gian áo nghĩa mới.

Thạch Nham đột nhiên thu hồi thần thức thả ra, toàn tâm nhập vào, cảm thụ không gian lực, làm cho chủ hồn thích ứng.

Cùng một thời gian.

Hư hồn tiến vào dị vực, đã bị ám lực sắc hải dương hấp dẫn, phút chốc chui vào hải dương.

Hư hồn vừa vào hải dương, linh hồn lực lượng ăn mòn khủng bố, đột nhiên phát động, ý chí cùng chủ hồn ẩn ký trong hư hồn bị nhanh chóng làm hao mòn.

Ở trước khi hư hồn hoàn toàn bị đồng hóa ăn mòn, hấn mơ hồ chứng kiến, ở chỗ sâu dưới ám lực sắc hải dương, có một bóng ma cực lớn.

Bóng ma giống như vật còn sống, như yêu ma dưới đáy biển, phóng thích ra tà ác ý chí lạnh như băng, ảnh hưởng khí tức cả dị vực, thay đổi thiên địa quy tắc nào đó.

Oanh!

Hư hồn tiêu diệt, Thạch Nham chủ hồn cũng chấn động mạnh một cái, liên lạc với dị vực im bất.

Không có dị vực cảm ứng, hư hồn biến mất, Thạch Nham ngược lại có thể càng thêm trực quan cảm giác chủ hồn biến cố.

Ở trong từng đạo khe hở không gian vờn quanh, hấn tĩnh tâm xuống, tiến hành ngộ thần biến Thông Thần Cảnh, lấy chủ hồn làm gốc, lấy tiến giai làm động lực từng bước khổng chế.

Hấn dựa vào không gian lực tiến giai Thông Thần Cảnh, trước khi lột xác sắp tới, mang không gian lực áp đặt thân thể, rèn luyện chủ hồn, làm cho hấn có thể cảm ứng càng sâu.

Trong lòng núi, một mảnh khe hở không gian dài hẹp dần dần biến mất.

Thạch Nham hồ hững không động, dốc lòng cảm thụ, không vui mừng, không bi phẫn, toàn bộ tình đưa vào, âm thầm lĩnh ngộ.

Linh Dược Cốc, Bảo Khí Cốc, Tử Linh Tà Động phía trên sớm đã khép lại, chỉ còn một đoàn lực quang, khe hở không gian xung quanh biến mất, Tử Linh bên trong ra không được, Tử Linh bên ngoài vào không được.

Tử Linh Tà Động khép lại, từ từ thu nhỏ lại, thành một chút lực quang.

Những Âm Linh Tộc tộc nhân khủng hoảng nhìn chăm chăm, sau khi khép lại, Tử Linh Tà Động hóa thành một chút lực quang, chập chờn, có vẻ cực kỳ không ổn định, tựa như muốn tùy thời biến mất.

554. Chương 553: Thông Thần!

Thông Thần Cảnh, là quá trình Tổ Hồn.

Lấy lực lượng áo nghĩa lĩnh ngộ tiến giai Thông Thần Cảnh, đến cải tạo chủ hồn, làm cho chủ hồn thích ứng lực lượng biến hóa, khiến cho chủ hồn có thể vận dụng lực lượng lúc tiến giai.

Thạch Nham lĩnh ngộ, là không gian lực.

Trong quá trình tổ hồn, dẫn động không gian lực thẩm thấu, nhào nặn không gian lực cùng thần thức, làm thần thức có được khả năng không gian.

Nhưng mà, nếu muốn cho chủ hồn chính thức có thể phóng thích không gian lực, cần có một quá trình lĩnh ngộ dài dòng buồn chán.

Chỉ có lần lượt cảm ngộ, cảm thụ đối với không gian lực dần dần thấu triệt, chủ hồn mới có thể thuần thực vận dụng.

Thạch Nham tỉnh lại.

Khe hở không gian bên cạnh, sớm đã biến mất không thấy gì nữa, lòng núi như trước u ám không ánh sáng.

Nội thị thân thể, Thạch Nham con mắt đột nhiên sáng ngời.

Tinh Nguyên cổ thụ khuếch trương gấp năm lần, có một phần năm Tinh Nguyên cổ thụ trở thành tinh thể, trong đó tràn ngập năng lượng tinh thuần.

Mặt khác bốn phần năm Tinh Nguyên cổ thụ là trạng thái khí, cần trải qua vô số ngày đêm khổ tu, không ngừng hấp thu thiên địa linh khí rèn luyện, mới có thể để cho bốn phần năm tràn đầy năng lượng, tiến tới trạng thái tinh thể.

Một khi Tinh Nguyên cổ thụ trong cơ thể đã thành tinh thể, cũng có nghĩa Tinh Nguyên của hắn, sẽ tăng lên bốn lần!

Đó chính là đỉnh phong Thông Thần nhất trọng thiên, Tinh Nguyên đạt tới điểm giới hạn, có tiền vốn trùng kích tiểu cảnh giới kế tiếp.

Thần thức buông ra, từng sợi thần thức, không đếm xỉa không gian khoảng cách, ở các góc trong Tử Linh Sơn Mạch hoạt động.

Hắn đối với không gian lực nhận thức còn chưa có đạt tới cảnh giới cao thâm vô cùng, điều này làm cho khoảng cách thần thức xuyên việt bị hạn chế.

Dựa theo hắn dự đoán, nếu hắn lý giải không gian lực đạt tới cảnh giới sâu vô cùng, thân ở Thần Châu Đại Địa có thể thông qua thần thức trực tiếp chứng kiến tất cả biến hóa phát sinh ở Vô Tận Hải.

Chỉ cần không gian lực lĩnh ngộ đủ sâu, từng sợi thần thức của hắn sẽ theo đó phát sinh biến hóa.

Tương lai có một ngày, hắn thậm chí có thể thông qua thần thức, mang mỗi một ngõ ngách Thần Ân Đại Lục đều dò xét rõ ràng, có thể biết được từng cọng cây ngọn cỏ bên ngoài mấy chục vạn dặm đang tàn lụi hay sinh ra.

Đây là không gian lực!

Một khi đạt tới Thông Thần Cảnh đỉnh phong, bước vào cánh cửa Chân Thần Cảnh, hắn sẽ phát sinh biến hóa lần nữa, làm cho chủ hồn lột xác thành thần hồn, khiến cho thần hồn có được không gian lực, đem Tinh Nguyên cũng cùng nhau đồng hóa.

Tinh Nguyên có không gian lực lượng, mỗi một sợi lực lượng của hắn, cũng có thể hình thành lưỡi dao không gian, không đếm xỉa các loại vật lý phòng ngự, lấy không gian lưỡi dao mang thân thể một người nát, khiến cho tứ chi phân tán ở các không gian, vĩnh viễn không có khả năng khép lại một lần nữa.

Đây là tình trạng hoàn mỹ nhất.

Hắn cũng rõ ràng, nếu muốn đạt đến nước này, đoạn đường hắn phải đi còn rất xa xôi.

Nhưng mà vừa nghĩ tới không gian lực diệu dụng cùng thần kỳ, thần sắc hắn liền phấn chấn, rất là chờ mong, đột nhiên cảm giác được tương lai bừng sáng.

Từng sợi thần thức chất chứa không gian lực, ở trong Tử Linh Sơn Mạch hoạt động, đối với sự không chế Tử Linh Sơn Mạch, hắn siêu việt bất luận kẻ nào.

Hắn tập trung nhìn về phía phương vị Linh Dược Cốc, Bảo Khí Cốc.

Không biết vượt qua bao lâu.

Ba đạo thân ảnh, như điện quang, trong nháy mắt hiện thân ở hai cái sơn cốc.

Hai nam một nữ, nam hùng vĩ anh tuấn, nữ là che mặt, nhìn không thấy tướng mạo.

Ba người ánh mắt đều rất thâm thúy, mặc dù nhìn qua chỉ là hình dáng trung niên, nhưng thực chất tuổi thọ khẳng định vượt xa.

Thạch Nham thần thức âm thầm cảm ứng, lại phát giác không ra bất kỳ khí tức nào của ba người.

Nếu không phải ba người kia đột nhiên hiện ra ở phía trên hai cốc, hẳn thậm chí không biết sự tồn tại của họ.

Quý đệ!

Ba người kia chợt thoáng qua một cái, liền khiến cho Âm Linh Tộc trong hai cốc kinh biến.

Nguyên một đám Âm Linh Tộc tộc nhân, mắt thấy ba người kia hiện thân, ào ào kêu lên sợ hãi, liên tục nhìn về phía một chút lục quang phía trên mặt cốc.

Đó là Tử Linh Tà Động đã khép lại.

Hai nam một nữ, trong lúc đó phóng xuất ra phô thiên cái địa năng lượng cuồng triều, Tử Linh Sơn Mạch tựa hồ cũng theo đó rung động lắc lư.

Một ít khối thần thức, lập tức bị ảnh hưởng tới, giống như bị cứng rắn chặt đứt.

Vài cao đẳng Âm Linh Tộc tộc nhân, ở phía dưới Tử Linh Tà Động không biết cường ép thi triển bí pháp gì, từng đạo lục quang nhảy vào Tử Linh Tà Động đã hóa thành quang điểm.

Tử Linh Tà Động khép lại, bị cứng rắn mở rộng ra, vết nứt tái hiện.

Một cỗ lục u tà năng khủng bố cực kỳ, mạnh mẽ từ trong động khẩu bạo phát ra, kinh thiên động địa, bao trùm cả Tử Linh Sơn Mạch.

Hai nam một nữ, cũng có chút biến sắc, thần sắc ngưng trọng nhìn động khẩu, không biết nghĩ gì.

Cũng vào lúc này, thần thức Thạch Nham ở đó đột nhiên không thể quan sát nữa.

Trong núi.

Thạch Nham mặt âm trầm, ánh mắt lập loè, hít một hơi thật sâu.

Chân Thần Cảnh cường giả!

Hắn có thể khẳng định, thân ba người hiện thân ở hai sơn cốc hẳn là Chân Thần cao thủ Quang Minh Thần Giáo, Tịnh Thổ, Ma Cốc!

Chỉ có Chân Thần Cảnh cao thủ, mới có thể có vẻ như phạm nhân, trên người không có bất kỳ năng lượng khí tức nào, nhìn qua ngay cả thức hải cũng không có hình thành.

Cường giả mức độ này có thể cải biến trạng thái thiên địa lực lượng, làm cho tất cả khí tức của bản thân ẩn nấp.

Đạt tới Chân Thần Cảnh cường giả, nếu như không sử dụng lực lượng, nhìn qua căn bản không giống võ giả, giống như là phạm phu tục tử, không có một tia khí tức lộ ra ngoài.

Ba cái Chân Thần Cảnh võ giả, cùng nhau hiện thân Tử Linh Sơn Mạch, muốn đem Âm Linh Tộc đại khai sát giới, bị Tử Linh Tà Động tà năng ảnh hưởng tới.

Cảnh tượng sau đó, hẳn nhìn không thấy, cũng cảm ứng không ra, nhưng hẳn biết rõ, lúc này ở trong hai cốc, tất nhiên bạo phát một cuộc chiến kinh thế.

Rầm rầm rầm!

Dưới chân, đại địa truyền đến chấn động mãnh liệt cực kỳ, cách xa ngàn dặm mà vẫn còn nhận lấy ảnh hưởng.

Hắn biết rõ, lúc này hẳn là ba cái Chân Thần Cảnh võ giả, cùng lục năng bên trong Tử Linh Tà Động giằng co, mới làm cả Tử Linh Sơn Mạch cùng bị ảnh hưởng. Chân Thần Cảnh, đây là tồn tại đỉnh phong của Thần Châu Đại Địa trước mắt, ý nghĩa vô địch!

Hắn cũng tự hiểu lấy, lấy tu vi hắn hôm nay, nếu như mạo muội đi qua xem cuộc chiến, có thể sẽ bị dư âm chấn cho thần hình câu diệt.

Chiến Ma tuy mạnh, nhưng cũng chỉ có thể cùng Thông Thần đỉnh phong võ giả chiến một trận, nếu thật là chống lại Chân Thần cường giả, đỉnh phong của Thần Châu Đại Địa sợ là cũng sẽ bị phá đi.

Rất nhanh, hắn quyết định không hề phóng thích bất kỳ thần thức nào đến quan sát, chỉ là lẳng lặng cảm thụ nhịp đập đại địa.

Tử Linh Sơn Mạch phảng phất đã gặp phải động đất cấp mười, khắp nơi đều là nổ vang đinh tai nhức óc, mà ngay cả ngọn núi hắc ám núp cũng lung lay sắp đổ. Thạch Nham vẻ mặt hoảng sợ

Giờ khắc này, hắn rốt cục ý thức được Chân Thần Cảnh võ giả, rốt cuộc cường đại đến cỡ nào.

Ngọn núi hắc ám đang ở cùng Linh Dược Cốc cách xa nhau ngàn dặm, chiến đấu bên kia lại có chấn động khủng bố như thế, trực tiếp truyền tới tận đây.

Đây phải có lực lượng cường hãn cỡ nào!

Bài sơn đảo hải, cũng không hơn gì cái này đi?

Rầm rầm rầm!

Đối diện một ngọn núi, không chịu nổi lòng đất chấn động, lại có thể ầm ầm sụp đổ, ầm ầm đè xuống, hướng về ngọn núi chỗ hắn.

Trong lòng lẫm nhẫm, hắn vội vàng từ trong lòng núi đi ra, làm cho mình lơ lửng ở giữa không trung, tránh né ngọn núi kia ầm ầm nện xuống.

Ở giữa không trung, hắn quan sát đại địa chung quanh, phát hiện đại địa dần dần vỡ ra, phập phồng bất bình, chung quanh mấy ngọn núi không đủ rắn chắc, đã loạng choạng sụp đổ. Vô số cây cối, sinh vật bị nện chết

“Không tốt!” chứng kiến cảnh vật lọt vào trong tầm mắt, Thạch Nham đột nhiên kêu sợ hãi, hắn nhớ tới Quỷ Lão, Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa chúng nó, những gia hỏa này rồi đi, hắn là đều trong sơn mạch, hắn lo lắng chúng sẽ phải chịu liên lụy.

Nhất là Huyền Băng Hàn Diễm cùng Địa Tâm Hỏa.

Đây là hai loại thiên hỏa, có khí tức đặc biệt, là chí bảo toàn bộ võ giả tha thiết ước mơ, coi như là Chân Thần Cảnh võ giả, nếu như có thể mang thiên hỏa dung nhập thức hải chủ hồn, cũng có thể được lợi cực lớn.

Lúc này Tử Linh Sơn Mạch, chẳng những có Tử Linh Tà Động quỷ dị, còn có ba cái cường giả Chân Thần Cảnh, một khi bị những tồn tại khủng bố này theo dõi, hắn sợ Huyền Băng Hàn Diễm cùng Địa Tâm Hỏa sẽ bị họ trực tiếp thu phục.

Huyền Băng Hàn Diễm cùng Địa Tâm Hỏa mặc dù lợi hại, nhưng phải xem đang chống lại cấp bậc nào, Chân Thần Cảnh, đủ để áp chế hai loại hỏa viêm này.

Dựa theo lời Huyền Băng Hàn Diễm, nếu chúng nó có thể tiến hóa tới trình độ nhất định, cũng không phải sợ Chân Thần cường giả.

Trước kia Huyền Băng Hàn Diễm, cũng từng được Chân Thần Cảnh võ giả thu phục, nó bỏ lỡ một đoạn thời cơ tiến hóa tốt nhất, bởi vậy nó thật ra không bằng vài loại thiên hỏa khác. Địa Tâm Hỏa liền càng thêm không chịu nổi.

Nó vừa vặn mới có được linh trí không bao lâu, con đường tiến hóa dài đằng đặc chỉ mới vừa bắt đầu đi, một khi bị Chân Thần Cảnh võ giả nhìn thấy, sẽ rất nhanh bị phục tùng.

Thạch Nham sợ hết hồn hết vía, ở trên hư không lơ lửng, bắt đầu phóng thích thần thức lực.

Từng sợi liên lạc kỳ diệu, ở tâm niệm hắn ánh vào trái tim, chốc lát thần thức phân tán ở Tử Linh Sơn Mạch, nương tựa theo những sợi liên lạc yếu ớt, chuẩn xác tìm tới mấy cái dị vật.

Quý Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm cùng một đám yêu thú làm bạn, những yêu thú kia phần lớn ở thất cấp, cũng có bát cấp tồn tại, Quý Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm, cùng những yêu thú tụ tập ở một nơi, dùng phương thức của yêu thú câu thông, không biết đang tiến hành bàn luận cái gì.

Huyền Băng Hàn Diễm ở dưới một ngọn núi, ở chung cùng Thánh Linh Thần, chìm nổi trong một hàn tuyến, tựa như đang năng lượng hấp thụ ở trong hàn tuyến. Địa Tâm Hỏa thì đang tăng cường hỏa viêm lực bên trong một núi lửa.

Dị vật rời khỏi hắc đều tự hoạt động, từng sợi thần thức của hắc cuốn qua bên cạnh mấy dị vật, chợt truyền ra linh hồn ý niệm.

Thần thức ẩn chứa không gian lực, phạm vi cảm ứng của hắc tăng cường trên phạm vi lớn, dĩ vãng khi khoảng cách xa, thần trí của hắc chỉ có khả năng phát giác sự tồn tại của chúng. Nhưng hiện tại hắc chẳng những có thể cảm ứng, mà còn có thể truyền ra ý niệm trong đầu!

Quý Lão, Yêu Trùng Vương, Huyền Băng Hàn Diễm ào ào thu được ý nghĩ của hắc.

Ở dưới cảm ứng của thần thức hắc, tất cả ào ào từ các góc bay đi, hướng phía hắc tụ tập tới. Thạch Nham tâm thần buông lỏng, lại vội vàng đưa tin, để chúng nó đều tự chú ý, nói rõ nguy cơ Tử Linh Sơn Mạch lúc này.

Vài loại dị vật thu được tấn niệm, đều tự cảnh giác, lựa chọn đường vòng, không thông qua hai cốc, không tiếc hao phí nhiều thời gian hơn bay về phía hắc.

555. Chương 554: Quang Minh Giáo Chủ

Phía trên Linh Dược Cốc, Bảo Khí Cốc.

Lục sắc tà động lập gợn sóng lục sắc loè đẹp mắt, một vòng hợp với một vòng, tầng tầng lớp lớp, phẳng phất có mấy ngàn vòng, mỗi một vòng ánh sáng đều có quang văn, đều ẩn chứa lực lượng chấn động. rất mạnh

Những vòng lục sắc chính là bức tường cản trở cường lực, mang toàn bộ tộc nhân Âm Linh Tộc bao phủ, khiến cho tộc nhân Âm Linh Tộc, không bị Chân Thần cường giả công kích.

Từng đạo lục sắc quang trụ to cỡ cái eo, từ trong lục sắc tà động mãnh liệt bắn ra, lục sắc quang trụ vô kiên bất tồi, kích ác bắn ra mang đại địa xô xuyên qua, đi thông thật sâu vào trong lòng đất.

Ba Chân Thần Cảnh võ giả, quay mắt về phía những cột sáng kia, cũng không thể không toàn lực ứng đối, mang lực lượng thúc dục đi ra.

Toàn bộ tộc nhân Âm Linh Tộc, đều được lục sắc quang vòng che kín, không bị ba Chân Thần Cảnh cường giả công kích, bình yên vô sự.

Linh Dược Cốc cùng Bảo Khí Cốc, bị lục sắc quang trụ bắn xuống, sớm đã thiên sang bách khổng, toàn bộ tòa nhà, đều bị đục lỗ nát bấy, không có một cái nguyên vẹn.

Hai cái sơn cốc tồn tại mấy trăm năm, trong khoảng khắc nát bấy, thì thể trên đất cũng bị bắn huyết nhục tung tóe, như nhân gian luyện ngục.

Ba Chân Thần cường giả đến từ chính Quang Minh Thần Giáo, Tịnh Thổ, Ma Cốc, đối mặt với lực lượng lục sắc tà động phóng thích, lại trong lúc nhất thời cũng bất lực, khó có thể hướng về tộc nhân Âm Linh Tộc đại khai sát giới.

Cũng may năng lượng trong lục sắc tà động, tựa như không thể tiếp tục quá lâu, không qua bao lâu thời gian, năng lượng phóng thích từ trong đó bắt đầu dần dần tiêu giảm.

Ngay khi ba Chân Thần Cảnh cường giả, cho rằng có thể mang Âm Linh Tộc một mẻ hết gọn, từ trong Tử Linh Tà Động, đột nhiên truyền ra một lực hút

Còn Âm Linh Tộc tộc nhân còn sống, nguyên một đám lộ ra thần sắc mừng rỡ, ào ào hóa thành một đám tia sáng, bắn vào tà động.

“Vâng.” Tuyết Mưi thần sắc cung kính, vội vàng giải thích: “Một thanh niên lạ lắm, lực chiến Liệt Phong, tựa như còn chiếm thượng phong. Thật sự là quý dị, tiểu tử kia chỉ có tu vi Thiên Vị đỉnh cao, lại có thể làm cho Liệt Phong bị nhục, làm cho người ta không dám tin. ”

“Người nói tiểu tử kia tên gì?”

“Thạch Nham. ”

“Thạch Nham. . .”

Văn Hạo lẩm nhẩm một chút khoe miệng bật ra một nụ cười vui vẻ kỳ dị: “Quả nhiên là hắn, cái này cũng thật ngoài ý muốn.”

“Giáo chủ nhận biết người này?”

Tuyết Mưi kinh ngạc, hắn biết giáo chủ cũng không quá chú ý một việc nhỏ loại này, trong vô số tin tức của Thần Châu Đại Địa, toàn bộ là do hắn lựa chọn ra tin tức có quan hệ đại cục, thông tri cho Văn Hạo, ngay cả hắn cũng chưa từng nghe qua tên Thạch Nham, giáo chủ như thế nào sẽ biết?”

“Tiểu tử kia đang ở nơi nào?” Văn Hạo không đáp hồi lại, hào hứng dạt dào.

Tuyết Mưi cùng Vu Nhạc một đám giáo đồ Quang Minh Thần Giáo, trong lòng kinh ngạc càng đậm, giáo chủ cũng không phải người kỳ quái, đột nhiên có hứng thú với một tiểu tử thanh danh không hiện, điều này làm cho bọn họ đều có vẻ không hiểu thấu.”

“Hắn và Liệt Phong chiến một trận, tựa như vô ý tẩu hỏa nhập ma, bắt đầu hướng về võ giả chung quanh hạ sát thủ. . .” Tuyết Mưi giải thích.

“Mới rồi đi vài ngày.” Văn Hạo mỉm cười: “ Không tệ không tệ, lại có khôi lỗi có thể so với Thông Thần tam trọng thiên cảnh, còn có yêu thú lợi hại, kẻ này quả nhiên là kỳ tài, ha ha.”

Tuyết Mưi bọn người sững sờ nhìn hắn, sáng suốt không có nói tiếp.

Hắn là còn ở lại Tử Linh Sơn Mạch, ta đi tìm xem, ha ha, trên người có Tinh Thần Vô Hồn, giáo chủ ta đây ngược lại có thể theo điểm này tìm hắn.” Văn hạo cười nói.

“Tinh Thần Vô Hồn!”

“Tuyết Mưi Vu Nhạc đồng thời kinh hô. . .”

“Ừm.” Văn Hạo cười cười: “ Tiểu tử này đến từ chính Vô Tận Hải, bên trong thể nội có Tinh Thần Vô Hồn, là người trong nhà. Lúc trước ở Âm Tử Vụ Chưởng hắn đã từng cùng một đệ tử trong giáo tên là Triệu Phong liên thủ, đoạn thời gian trước, hắn đi vào Thần Châu Đại Địa, chợt cùng Ninh gia gây chiến, tựa như còn làm cho Ninh Độ Tuyên ăn chút thiệt nhỏ.”

Tuyết Mưi, Vu Nhạc thần sắc kinh ngạc.

Sững sờ trong chốc lát, Tuyết Mưi mới lên tiếng: “Thời điểm ở Linh Dược Cốc, hắn cũng không có nói rõ thân phận, nếu như sớm biết hắn là người một nhà, ta quả quyết sẽ đưa hắn lưu lại. ”

Hắn không cho thấy thân phận, hắn là có cố kỵ gì đó.” Văn Hạo khoát khoát tay: “Không sao, bất luận là có cố kỵ gì, tiểu tử này đã đến Thần Châu Đại Địa, ta cũng phải đưa hắn kéo vào trong giáo. Kẻ mà có thể ở Thiên Vị đỉnh phong cảnh, làm cho Liệt Phong ăn quả đắng, tiềm lực vô cùng. Tịnh Thổ có một nha đầu có cổ Tôn Giả linh hồn, thần giáo chúng ta cũng nhất định phải nhanh chóng ứng đối.”

Nói đến đây, hắn liếc về Vu Nhạc, lại cười nói: “Người phải cố gắng, tiểu tử kia chưa từng trải qua tài bồi trong giáo, độc thân tu luyện, có thể đạt tới tình trạng như thế, nếu luận tư chất, không chỗ nào thua kém người.”

Vu Nhạc cười cười, gật đầu không có nói tiếp, ánh mắt có chút quái dị.

Văn Hạo đang ở trước mặt mọi người, chậm rãi nhắm mắt lại, lực lượng quanh thân bắt đầu khởi động, nhật nguyệt tinh thần lực, giống như ngân hà lưu quang, ở bên cạnh thân hắn một mảnh dài hẹp lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, lập lòe không ngừng.

Một lớp linh hồn điều tra lực, ở nhật nguyệt tinh thần ánh sáng thúc dục xuống, lặn lẽ tràn ngập ra, tiến hành tìm kiếm ở cả Tử Linh Sơn Mạch.

Tuyết Mư, Vu Nhạc bốn người, dưới loại điều tra này, Viêm Nhật, Ngân Nguyệt, Tinh Thần lực đều rực rạch, có vẻ có chút lung lay, tựa như muốn ly thể mà ra.

Thân là Quang Minh Thần Giáo giáo chủ, Văn Hạo nắm giữ lực lượng có thể áp chế bất kỳ giáo trong giáo đồ nào, chỉ cần hắn tâm niệm vừa động, lực lượng của đối phương sẽ phải chịu hấp dẫn, hỗn loạn không chịu nổi.

Văn Hạo từ từ nhắm hai mắt, tiếp tục tăng cường lực lượng, lấy hắn làm trung tâm, đem lực lượng rất nhanh thôi động đi ra ngoài.

Nửa ngày, Văn Hạo đột nhiên trợn mắt, hai mắt như mặt trời, tia sáng cực nóng, thần quang mênh mông.”

“Giáo chủ, tìm được rồi?” Tuyết Mư thật cẩn thận hỏi thăm.

Văn Hạo mỉm cười gật đầu, không có trả lời, chỉ thấy hắn Tinh Thần trong thể nội hắn chuyển động, Nhật Nguyệt lực chui vào trong Tinh Thần, sua đó trực tiếp dẫn động quỹ biến nào đó.

Một chớp, Văn Hạo hư không tiêu thất.

“Vu Nhạc, người có đối thủ.” Đợi cho Văn Hạo biến mất, Tuyết Mư mới hít một hơi thật sâu: “Giáo chủ tựa như rất coi trọng tiểu tử kia, nếu như hắn thật sự tiến vào thần giáo, tương lai có thể thay thế vị trí của người ở thần giáo, trở thành thần tử.”

Vu Nhạc khoe miệng hiện ra vui vẻ nhẹ nhàng: “Không sao, đối thủ càng cường đại, càng thú vị.”

Tuyết Mư nhíu mày nhìn về phía hắn chậm rãi gật đầu: “Chính người lưu tâm một chút, ở trong thần giáo, vì được giáo chủ chú ý, người đã trả giá quá nhiều. Ta biết rõ cố gắng của người, nếu so với bất luận kẻ nào cũng phải nhiều hơn, ta ở trên người của người, cũng đặt xuống tiền đặt cược lớn nhất cả đời, ta không hy vọng người thua. ”

“Yên tâm, bất luận là ai, thắng lợi cuối cùng cũng sẽ là ta.” Vu Nhạc nhin không được cười lên, trong đôi mắt trong vắt có tự tin tuyệt đối.

Là một cường giả chân chính, nhất định phải có được phẩm chất, lòng tin của mình phải đạt tới trình độ mù quáng, mới có thể không e ngại bất kỳ khiêu chiến nào, thủy chung vượt qua trình độ phát hủy.

Hắn Vu Nhạc chính là loại người này.

“Ừm, ta xem tốt người.” Tuyết Mư cũng cười.

Hắn mặc dù đối với Thạch Nham bày ra lực lượng cực kỳ ngạc nhiên, nhưng hắn biết năng lực của Vu Nhạc, những năm gần đây, Vu Nhạc ở trong mỗi một lần chiến đấu, đều phát triển tiến bộ rất nhanh, mỗi một trận chiến qua đi, tất nhiên có chỗ lĩnh ngộ.

Hắn đối với Vu Nhạc cũng là tin tưởng mười phần, không cho rằng Thạch Nham từ Vô Tận Hải tới, có thể thay thế địa vị Vu Nhạc tại Quang Minh Thần Giáo.

556. Chương 555: Bạo Lộ

Quý Lão, Yêu Trùng Vương, Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, , Thánh Linh Thần thu được tấn niệm của Thạch Nham, đều tự né tránh Linh Dược Cốc, Bảo Khí Cốc ra, liên tiếp trở về bên cạnh Thạch Nham.

Thạch Nham cũng không có hỏi thăm chúng nó đi làm gì, gọi chúng nó trở về lập tức đưa vào Huyết Văn Giới.

Lúc này trong Tử Linh Sơn Mạch, tràn ngập hung hiểm, vô ý một cái tiếp theo sẽ là vạn kiếp bất phục. Thạch Nham tự mình hiểu lấy, biết rõ hắn mang trọng bảo trên người có thể sẽ trở thành con mồi, cho nên muốn mau chóng rời khỏi chỗ thị phi này.

Nhưng mà, mới mang dị vật thu hồi, hắn còn chưa kịp xuất phát đột nhiên tâm thần có chút không tập trung, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi.

Một cỗ năng lượng chấn động cực kỳ khủng bố, đến vô cùng nhanh chóng, nhanh đến hắn căn bản không có cách nào kịp phản ứng.

Trong lòng rung mình, Thạch Nham chuẩn bị vận dụng bí pháp, ngay lập tức trốn đi.

Nhưng vào lúc này, một đoàn mây năng lượng u ám hàng lâm, trực tiếp đưa hắn che kín.

Một thân ảnh gầy gò xuất hiện, hai con ngươi ảm đạm vô quang, làm cho người ta có một loại cảm giác âm trầm lạnh lẽo.

Người đứng đầu Ma Cốc, Niết Nhược.

Mây năng lượng u ám như nước biển đậm đặc, đưa thân thể hắn cố định tại chỗ, một thân lực lượng đều bị hạn chế, bất luận hắn thúc dục như thế nào, cũng không thể mang Tinh Nguyên thi triển ra.

Mặt trái lực lượng cũng không yên tĩnh, nhưng Thạch Nham không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là thần sắc ngưng trọng nhìn người phía trước, trấn định nói: “Các hạ là người phương nào, vì sao chế trụ ta?”

“Thần thức của ngươi ở vừa rồi xuất hiện ở Linh Dược Cốc, Bảo Khí Cốc, người quan sát chúng ta?” Niết Nhược sắc mặt lạnh lạnh: “Thần thức ngươi có chút quỷ dị, nếu không phải trên người của ta có một loại bí bảo, thậm chí không thể truy đuổi đến đây. Tiểu tử, ngươi tới từ nơi nào? Âm thầm quan sát chúng ta là có ý gì?”

Thạch Nham hoảng sợ.

Trong thần thức hắn có kèm theo không gian lực, thời điểm ở sơn cốc đã lấy không gian lực làm đường dẫn, trong nháy mắt thoát thân.

Người này nương tựa theo một luồng thần thức liên chuẩn xác tìm được hắn, quả nhiên không hổ là tồn tại Chân Thần Cảnh khủng bố.

“Không có gì, chỉ là các người bên kia động tĩnh quá lớn, ta muốn nhìn một chút xem xảy ra chuyện gì.” Thạch Nham giả bộ vô tội: “Chẳng lẽ thần thức đảo qua một chút, cũng ảnh hưởng các người?”

Niết Nhược nhếch miệng, cười âm lãnh: “Vậy thì không sao, chỉ là ta cảm thấy tiểu tử ngươi rất thú vị, coi như là ta muốn trong nháy mắt mang thần thức thoát ly ngàn dặm cũng rất khó. Người chỉ có Thông Thần Cảnh tu vi, nhưng có thể đạt tới một bước này, làm cho ta rất là kinh ngạc.”

Thạch Nham cau mày tâm tư cực tốc chuyển động, cười khan nói: “Vậy người muốn làm cái gì?”

“Không muốn làm gì cả, chỉ là muốn biết rõ ràng lai lịch của ngươi.”

Niết Nhược cười hắc hắc: “Ngươi rất lạ, không giống như là truyền nhân bảy cổ phái chúng ta, bằng không ta không thể không biết. Ngoại trừ bảy cổ phái, có thể bồi dưỡng người hắn đều là những ẩn giả kia, sư phụ ngươi là ai?”

“Ta có thể không trả lời sao?”

“Có thể.” Niết Nhược cười âm tà: “Nhưng ta sẽ tiến vào thức hải ngươi, ở trong chủ hồn ngươi sưu tầm trí nhớ, cũng không phải chuyện gì khó khăn. Nhưng nếu như vậy, sẽ làm cho chủ hồn của ngươi có chút khó chịu, ngươi cũng không muốn đi?”

Thạch Nham một bụng giận dữ.

Người này chính là Chân Thần Cảnh cường giả muốn xâm nhập chủ hồn hắn quả thực dễ như trở bàn tay, nếu thật như vậy, coi như là nương tựa theo Cửu U Phệ Hồn Diễm làm cho hắn ăn quả đắng cũng vẫn không thể thoát thân.

Để hắn biết bí mật Cửu U phệ hồn diễm, người này càng thêm không từ bỏ ý đồ.

Nan giải.

Thạch Nham đột nhiên có cảm giác lực lượng cùng cảnh giới của hắn còn kém nhiều lắm, coi như là sử dụng ra toàn bộ thủ đoạn che dấu cũng không thể uy hiếp được đối phương, còn có thể làm cho đối phương nhìn hết nội tình của hắn.

Nói như vậy, hắn tuyệt đối không có kết cục tốt.

Niết Nhược cũng không sốt ruột, cười hắc hắc, lạnh nhạt nhìn Thạch Nham, không sợ hắn không thành thật.

Thạch Nham đầu óc chuyển động, nhanh chóng tìm kế thoát thân, nhưng mà đối mặt một lão quái vật Chân Thần Cảnh, hắn phát hiện bất kỳ thủ đoạn nào cũng đều mất đi hiệu lực.

“Ồ, người lại ở đây.”

Nhưng vào lúc này, lại có một thanh âm truyền đến, một đạo ánh sáng vụn vụn trong chốc lát, giáo chủ Quang Minh Thần Giáo Văn Hạo trống rỗng xuất hiện.

Thạch Nham càng đau đầu hơn.

Một lão quái vật coi như xong, hiện tại lại thêm một lão nữa, cái này hắn quả thực muốn điên rồi, một bụng hối hận, thề hận chính mình tốc độ quá chậm, bị những tồn tại khủng bố này đồng thời theo dõi.

“Văn Hạo, người tới làm cái gì?” Niết Nhược hừ một tiếng: “Người ngược lại lợi hại, lại cũng có thể tìm đến, chẳng lẽ người cũng phát hiện là tiểu tử này âm thầm quan sát chúng ta?”

“Hắn là người trong giáo chúng ta, ta tới tìm hắn là đưa cho hắn trở về sư môn.” Giáo chủ Quang Minh

Liệt Phong cũng không có bởi vì hắn đột phá đến Thông Thần Cảnh mà tức giận, như trước có lòng tự tin mù quáng, chiến ý bành trướng, người này tuyệt đối chính là đối thủ đáng sợ nhất.

Cũng là một cái gia hỏa đáng tôn kính.

Niết Nhược cười cười nhìn Liệt Phong, âm thầm gật đầu.

Vãn Hạo cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhìn Liệt Phong, khen: “Người tiểu tử này, quả nhiên bất phàm, khó trách Niết Nhược chọn người.”

Liệt Phong cung kính xoay người thi lễ, nhìn về phía Thạch Nham thật sâu: “Thời điểm bí cảnh vỡ, hi vọng người sẽ đến.”

Nói xong, Liệt Phong và Niết Nhược, Phong Tiêu bọn người một đường từ nơi này rời đi.

Thạch Nham vẻ mặt không hiểu thấu, quay đầu nhìn về phía Vãn Hạo: “Bí cảnh là cái gì?”

Vãn Hạo nhếch miệng: “Một chỗ rất là thú vị, qua một thời gian ngắn nữa bí cảnh hẳn là sẽ mở ra, người phải cố gắng thật nhiều, nói không chừng ở trong bí cảnh, người có thể thấy người người muốn gặp.”

Thạch Nham nhàn tình sáng lên: “Xin lắng tai nghe.”

“Về thần giáo trước đi, chờ người trải qua đại lễ nhập giáo rồi biết rõ bí cảnh ảo diệu.”

“Được.”

Sau khi Lâm Manh, Vãn Hạo, Niết Nhược dẫn người rời đi, chỗ phế tích Linh Dược Cốc, một chút lục quang đột nhiên lóe sáng như đom đóm.

Lục quang dần dần lớn lên, không bao lâu đã lớn cỡ cái thớt, tán ra tà năng băng hàn.

Một cỗ hấp lực mạnh mẽ, từ trong lục sắc quang động truyền đến.

Chỉ thấy các cỗ thi thể bị lực lượng nào đó dẫn dắt, nhất nhất tung bay, liên tiếp dẫm mạnh tiến vào quang động.

Một phút đồng hồ qua đi, trong hai cốc phần chân tay cụt còn lại cũng bị tà động hút vào, trong hai cái sơn cốc, nhìn không thấy huyết nhục nữa.

Trong quang động.

Bầu trời u tối, phía dưới từng đạo khe hở không gian, trên lục sắc hồn hải, vô số thi thể chồng chất, từng sợi băng hàn tà năng như tơ lục sắc, nhất nhất quấn quanh ở những thi cốt không ngừng ngưng luyện.

Ba cái cao đẳng Âm Linh Tộc tộc nhân có được thật thể, ở trên lục sắc hồn hải, vây quanh đám thi thể chồng chất, đang tiến hành tà ác tế tự nào đó.

Âm Linh Tộc tộc nhân, phóng xuất ra từng sợi thần thức ý niệm trong đầu, cùng lục sắc hồn hải tiến hành giao dịch nào đó.

Không biết trải qua bao lâu, lục sắc hồn hải một hồi vận vẹo, phóng xuất ra vô số lục quang, ào ào rót vào trung tâm đàn tế.

Ở bầu trời u tối, trong một cái khe hở không gian lớn xuất hiện một tia sáng ám lục sắc.

Đó là một cái Tử Linh.

Nó với Tử Linh bình thường kỳ lạ hơn một ít, chính là hình thái tộc nhân Âm Linh Tộc, nhưng mà chỉ là hư thể, thân thể gầy gò, tướng mạo rõ ràng, không bị khe hở không gian ảnh hưởng, không bị lục sắc hồn hải hút xuống.

Nó vừa xuất hiện, toàn bộ tộc nhân Âm Linh Tộc, bất luận là hư thể hay là thật thể, đều lộ ra thần sắc ngạc nhiên, nguyên một đám lễ bái.

Tử Linh chậm rãi hướng lục sắc hồn hải phóng xuất ra ý chí lực, cùng lục sắc hồn hải tiến hành thương nghị, tựa như đang yêu cầu cái gì, thần sắc kích động.

Lục sắc hồn hải vận vẹo biến ảo, chỉ thấy hồn phách chìm nổi phía trên như máu thịt, chậm rãi nhúc nhích cực kỳ quỷ dị, làm cho người ta sợ hết hồn hết vía.

Hồi lâu sau, lục sắc hồn hải cùng Tử Linh đạt thành một loại hiệp nghị, trong ánh mắt Tử Linh hiện ra thần thái hài lòng.

Trong từ lục sắc hồn hải, phút chốc bắn ra vài đạo lục u xúc tua, đều xâm nhập vào đàn tế.

Huyết nhục trong đàn tế bị tà ác lực lượng nào đó nhanh chóng rèn luyện, vô số máu tươi vẩy ra, cốt lâu thành cốt mảnh, huyết nhục cùng xương cốt không hợp cách không chịu nổi áp lực, ào ào vỡ tan ra.

Không biết trôi qua bao lâu, huyết nhục tế đàn cực lớn bị tia sáng lục u biến thành lục sắc nhục đoàn.

Tử Linh được toàn bộ Âm Linh Tộc tộc nhân cúng bái, về mặt phần chấn, không khỏi kích động gắt gao nhìn lục sắc nhục đoàn nọ, một cái chớp mắt không dời.

Đợi cho lục sắc nhục đoàn, nhẹ nhàng run rẩy một chút, Tử Linh lập tức gấp không thể chờ nhảy vào, hóa thành một nhúm ánh sáng, trực tiếp chui vào trong lục sắc nhục đoàn.

Nó vừa tiến vào, lục sắc nhục đoàn biên độ run rẩy càng lớn, một vòng tà năng từ trong đó phóng thích đi ra, năng lượng cuồng bạo cực kỳ, có thể so với Niết Nhược, Lâm Manh những Chân Thần Cảnh cường giả.

Linh hồn băng hàn tà ác, chiếm được thân thể tựa như trùng hoạch tân sinh.

Toàn bộ tộc nhân Âm Linh Tộc, đều nghiêm nghị thét lên, Tử Linh không tiếng động hoan hô, phẳng phát hoàn thành lột xác chủng tộc, hưng phấn khó có thể kiềm chế.

Lục sắc hồn hải lặng lẽ yên lặng, đã không có chấn động, mang tà năng dần dần thu hồi.

Một thân thể Âm Linh Tộc mới tinh, từ trong nhục đoàn giã ra, lực lượng khủng bố.

559. Chương 558: Tiếng Xấu

Quang Minh Thần Giáo ở phía Đông Thần Châu Đại Địa, cảnh nội có vài chục quốc gia cái lớn nhỏ, danh sơn sông lớn vô số, thừa thải các loại tinh thạch linh thảo, linh khí nồng đậm.

Ở trong Quang Minh Thần Giáo, đứng đầu tự nhiên là giáo chủ Văn Hạo, phía dưới Văn Hạo, có thất đại trưởng lão, trong đó hai đại trưởng lão Cát Tĩnh cùng Nguyệt Mâu có tu vi Chân Thần nhất trọng thiên, phân biệt tu luyện Viêm Nhật Quyết cùng Ngân Nguyệt quyết.

Mặt khác năm trưởng lão bao gồm Tuyết Mưu ở bên trong, đều là Thông Thần Cảnh, Tuyết Mưu, Văn Tú, Triệu Qua ở Thông Thần tam trọng thiên cảnh, Lưu Tiêu, Chi Nặc là ở Thông Thần nhị trọng thiên cảnh.

Ngoại trừ thất đại trưởng lão ra, còn có hơn mười hộ pháp, hộ pháp tu vi cũng không bình thường, có mấy hộ pháp lợi hại đã ở Thông Thần Cảnh.

Một cái Quang Minh Thần Giáo to như vậy, vô giả vô số, cao thủ nhiều như mây, ở giữa quan hệ cũng vô cùng phức tạp, không phải tất cả đều hòa thuận.

Quang Minh Phong là gốc rễ thần giáo, khai sinh phần đông tu luyện bí điển thần giáo, cũng là chỗ Văn Hạo hằng ngày tu luyện.

Thất đại trưởng lão đều có được lãnh địa của mình, trong lãnh địa có quốc gia lớn nhỏ, những quốc gia này chỉ cần hưởng trưởng lão phụ trách nộp lên nguyên tinh hoặc là tài liệu tu luyện hàng năm.

Thất đại trưởng lão cũng có thể chọn lựa hài đồng tư chất phi phàm trong cảnh nội, dẫn vào trong giáo truyền thụ Quang Minh Thần Giáo pháp quyết.

Sau khi Thạch Nham theo bọn người Văn Hạo, đi vào cảnh nội Quang Minh Thần Giáo, mới phát hiện Quang Minh Thần Giáo quả nhiên cực kỳ rộng lớn, có thể nhìn ra sự thịnh vượng của Quang Minh Thần Giáo.

Một đường đi vào Quang Minh Phong, nhìn lên Quang Minh Phong nguy nga che trời, cảm thụ được linh khí tràn đầy, Thạch Nham tinh thần chấn động, hô hấp lấy linh khí trên núi, cảm giác tâm thần sáng khoái.

Quang Minh Phong chạy thẳng mây xanh, từ dưới nhìn lên không thấy đỉnh núi, chỉ có thể nhìn thấy nhiều đám mây trắng tụ tập lượn lờ.

Trên Quang Minh Phong trồng rất nhiều linh thảo, có các loại linh thú tự do hoạt động, cũng có rất nhiều thủ vệ vô giả quản lý được thảo trên núi.

Giữa sườn núi Quang Minh Phong, ở một cái đình nghỉ chân.

Cát Tính, Nguyệt Mâu cùng Vân Tú, Triệu Qua, Lưu Tiêu, Chi Nặc sáu trưởng lão, chia làm sáu góc ngồi ngay ngắn, đệ tử bọn họ ở bên ngoài xì xào bàn tán.

“Giáo chủ đưa tin, để cho chúng ta nhất tề tụ tập Quang Minh Phong, nghe nói chỉ là vì cử hành nghi thức nhập giáo cho một tiểu tử.” Vân Tú là phụ nhân trung niên, cung trang váy dài màu vàng nhạt, lông mày lớn như vẽ, khuôn mặt trắng nõng, làn da óng ánh trơn mềm, phong tư đoan trang trang nhã, nàng nhấp một miếng trà thơm, khẽ cau mày: “Không biết là tiểu tử nào, đáng giá giáo chủ đối đãi như vậy.”

“Tuyệt Mưu trước đó đưa tin cho ta, nói gia hỏa đó đến từ Vô Tận Hải.” Chi Nặc cười nhạt một tiếng “Không nghĩ tới ở Vô Tận Hải, cũng có thanh niên nổi tiếng, xem ra sau này phải chú ý nơi này nhiều hơn.”

“Vô Tận Hải. . .” Triệu Qua hừ lạnh một tiếng “Loại man di chi địa vắng vẻ, có thể có thanh niên lợi hại gì, ta xem đây là giáo chủ làm lớn vấn đề.”

“Tên thanh niên kia là gì?” Nguyệt Mâu nhẹ giọng hỏi thăm.

Nguyệt Mâu cũng là nữ, tóc dài đỏ thẫm xỏa vai, nhìn qua chỉ có hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, dáng người thon dài, mặc trường y xanh đen, thanh lệ như đoá hoa sen, đôi mắt sáng rạng rỡ, khí chất như trăng lạnh.

“Tựa như là cái gì Thạch Nham.”Cát Tính nhíu mày.

“Thạch Nham. . .” Nguyệt Mâu sắc mặt bỗng lạnh lẽo, hừ một tiếng “Ta từng nghe qua tên hần.”

Chi Nặc, Triệu Qua, Vân Tú bọn người, nghe vậy đều là nhãn tình sáng lên, yên lặng nhìn nàng.

“Ta ở Chiến Minh có tai mắt, nghe nói tiểu tử này đến Thần Châu Đại Địa, cùng với bốn đoá hoa băng sương Băng Đế Thành quan hệ mập mờ. Tiểu tử này tham niệm nữ sắc, ở Băng Đế Thành thiếu chút nữa vui đến quên cả trời đất, vì bọn người Băng Tình Đồng, trở mặt cùng Ninh gia, đã đem Ninh gia đắc tội. Thiên Cung bên kia, giống như cũng rất để ý tiểu tử này, muốn giết chết hần.”

Nguyệt Mâu thần sắc lãnh đạm giải thích.

“Ngược lại có chút thủ đoạn.”Cát Tính nhếch miệng “Băng Tình Đồng cũng không phải là dễ dàng bị tiểu bạch kiểm chinh phục, nàng nếu quả thật cùng tiểu tử kia có quan hệ, ta lại có chút bội phục hần.”

“Người không có nghe hiểu ý của ta.” Nguyệt Mâu nhướn mày, âm thanh lạnh lùng nói: “Hần và Băng Tình Đồng, Sương Vũ Trúc, Hàn Thúy, Lãnh Đan Thanh, đều là quan hệ không rõ ràng!”

Chi Nặc, Triệu Qua, Lưu Tiêu ba nam nhân, có vẻ sợ hãi, lộ ra thần sắc cực kỳ hâm mộ, trong lòng thầm khen.

Băng Đế Thành bốn đoá hoa băng sương, nổi tiếng Thần Châu Đại Địa, rất nhiều cường giả, tự xưng là phong lưu ở Băng Đế Thành hoạt động, đều muốn thử chinh phục bốn đoá hoa băng sương thanh mị, nhưng mà lại không có người nào có thể đắc thủ.

Thạch Nham mới đến Thần Châu Đại Địa, lại có thể cùng bốn đoá hoa băng sương mập mờ không rõ, điều này làm cho bọn người Cát Tính âm thầm ngạc nhiên, hâm mộ ghen ghét không thôi.

“Không nói chuyện cảnh giới hần như thế nào, thủ đoạn liệp diễm như thế, có thể nói là xuất thần nhập hóa.”Triệu Qua khen không dứt miệng: “Bốn đoá hoa từ trước đến nay giữ mình trong sạch, các nàng tu luyện Băng Ngọc Công không được phá thân, hạn chế này làm các nàng không thể xảng bậy, có thể làm cho bốn đoá hoa băng sương cúi đầu, tiểu tử lợi hại!”

Cát Tính, Lưu Tiêu cũng liên tục gật đầu, tán thưởng không ngừng.

Nguyệt Dong, Vân Tú, Chi Nặc vẻ mặt khinh thường, thần sắc đều đột nhiên lạnh lùng nghiêm nghị xuống, hừ lạnh không ngừng.

Chi Nặc ba người cười khan một phen, cũng không để ý, đều là vẻ mặt hiếu kỳ nghe chi tiết trong đó.

Nguyệt Mâu mặt lạnh lùng, trong lòng thầm mắng nam nhân quả nhiên không có một người tốt: “Tiểu tử kia đắc tội Ninh Độ Tuyền, Thiên Cung cũng vô cùng căm tức hắn, sau này không biết sẽ sinh sôi bao nhiêu sự cố.”

“Giáo chủ đã gọi chúng ta tới, rõ ràng cực kỳ coi trọng hắn, có giáo chủ che chở, Thiên Cung có thể thế nào?” Cát Tính cười nhạt một tiếng, không có mang mấy lời của Nguyệt Mâu để ở trong lòng.

“Giáo chủ tuệ nhãn như đuốc, người hắn coi trọng, tất nhiên bất phàm.” Lưu Tiêu cũng sờ trong chốc lát, đột nhiên hướng về Cát Tính lạnh nhạt cười nói: “Vu Nhạc là do người phát hiện ra, một mực được người cùng Tuyết Mưu dốc lòng dạy dỗ, người không sợ sau khi hắn tới sẽ thay thế vị trí Vu Nhạc?”

Chi Nặc cũng sờ, nhin không được cười lên: “Tiểu tử kia cho dù lợi hại, cũng không phải đối thủ Vu Nhạc, không đủ khả năng uy hiếp. Ta bội phục chỉ là thủ đoạn liệp diễm của hắn, ta đối với Vu Nhạc hiểu rất rõ, rất không tin tưởng một tiểu tử Vô Tận Hải, có thể lấy vị trí của hắn ở thần giáo.”

Nguyệt Mâu, Vân Tú, Lưu Tiêu Đẳng, cũng là âm thầm gật đầu.

Vu Nhạc ở Quang Minh Thần Giáo nhiều năm, tư chất biểu hiện ra ngoài có thể nói là tuyệt thế, bọn họ đều nhìn Vu Nhạc từng bước một phát triển cho tới độ cao bây giờ, biết rõ Vu Nhạc cường đại, cho nên trong lòng ngược lại thật sự không cho rằng Thạch Nham đến, có thể uy hiếp được Vu Nhạc.

“Nhiều lắm là ngang với bọn người Hàn Xương, Lý Mạc Vũ.” Cát Tính cười cười, không thèm để ý nói.

“Mộ Vũ kém chỗ nào?” Nguyệt Mâu hừ một tiếng: “Nếu không phải nàng vận khí không tốt, không có có thể đột phá đến Chân Thần Cảnh, ta xem Vu Nhạc cũng không thể hơn nàng! Hừ, Mộ Vũ là ta một tay mang lên, ta biết rõ thực lực của nàng.”

Cát Tính gượng cười: “Tốt, nàng lợi hại, ta không tranh giành với người, sau này sẽ dùng sự thật nói chuyện.”

Nguyệt Mâu hừ lạnh, không có tiếp tục cưỡng ép tranh luận tiếp nữa.

Nhưng vào lúc này, một vòng linh hồn ý niệm, ở trên Quang Minh Phong phút chốc khuếch tán ra.

Bọn người Chi Nặc thần sắc chấn động, ào ào đứng dậy, mang theo thuộc hạ đi đến Quang Minh Phong.

Đỉnh Quang Minh Phong.

Tầng tòa kim thạch kiến trúc hùng vĩ dựng đứng, mặt đất bị cải tạo bằng phẳng, cung điện nguy nga bao la hùng vĩ ở trung ương, trên cột đá trong đó điêu khắc các loại đồ án cự long bay liệng, mãnh hổ gào rú, trông rất sống động.

Một đạo tia sáng màu đỏ tím hiện lên, đoàn người Văn Hạo cùng Thạch Nham, Tuyết Mưu, phút chốc hiện thân trước cung điện.

Bọn người Chi Nặc đã sớm chờ đợi, vừa nhìn thấy Văn Hạo hiện thân, ào ào khom mình hành lễ.

Văn Hạo khoát tay, cười nhạt một tiếng: “Tân niệm của ta các người hẳn là đều nhận được, tất cả trong thần điện cũng đã an bài thỏa đáng, chúng ta trực tiếp tiến hành nghi thức nhập giáo đi.”

Bọn người Chi Nặc, Nguyệt Linh gật đầu, tinh quang rạng rỡ lại cùng nhau tập trung ở trên người Thạch Nham.

“Thạch Nham, ta tới giới thiệu cho người một phen.” Văn Hạo nhếch miệng: “Đây là Cát Tính, đây là Nguyệt Mâu, Chân Thần nhất trọng thiên cảnh, bên này chính là. . .”

Thạch Nham có chút khom người, mỉm cười hành lễ, trong miệng liền nói: “Bái kiến các vị trưởng lão.”

“Được rồi, vào thần điện cử hành nghi thức nhập giáo, ta cùng thất đại trưởng lão cùng nhau chứng kiến, xem như cho người đủ mặt mũi đi?” Văn Hạo cười ha ha, xoắn bước bước vào.

Uy nghiêm túc mục thần điện, sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, lư hương lượn lờ, trên đỉnh nhật nguyệt tinh thần ánh sáng lập loè, điểm điểm dị quang như mưa.

Nghi thức nhập giáo rất rườm rà, Thạch Nham được Văn Hạo chỉ dẫn, không một tia khẩn trương câu nệ cấp bách, thần thái thủy chung bình tĩnh.

Sau khi tắm rửa thay quần áo, một lần nữa lễ bái thần giáo tổ tiên, Văn Hạo dùng thánh quang quán đỉnh, Thạch Nham mang một bước nghi thức cuối cùng làm xong, xem như chính thức thành giáo đồ Quang Minh Thần Giáo.

Trong cả quá trình, Chi Nặc, Nguyệt Mâu thất đại trưởng lão, cả đám đều âm thầm theo dõi, quan sát cử động của hắn.

Đợi cho nghi thức hoàn thành, thất đại trưởng lão trong lòng âm thầm lấy làm kỳ lạ, đánh giá đối với hắn cao hơn một ít.

Một tiểu tử tới từ Vô Tận Hải, ở trong tình huống này lại không có một tia sợ hãi, ngược lại thông dong như vậy, phẳng phất đã trải qua tình huống như vậy rồi, như thế làm cho mọi người âm thầm lấy làm kỳ lạ.

“Từ nay về sau, người chính là giáo đồ thần giáo, thần giáo sẽ che chở người, nhưng người cũng phải vì thần giáo kính dâng tất cả. . .” Văn Hạo như thần côn, mang giáo lí của Quang Minh Thần Giáo kỹ càng nói một lượt, cuối cùng mới hướng Nguyệt Mâu nói: “Ta phải tạm thời rời đi, tới Vũ Hồn Điện thương nghị chuyện quan trọng, Thạch Nham trước để người nhìn, nói cho hắn biết giáo quy cùng cấm kỵ trong giáo, còn nữa, chia cho hắn một khu vực lãnh thổ. . .”

Nguyệt Mâu có chút cúi đầu, gật đầu đáp ứng xuống.

“Bí cảnh sắp mở ra, lần này chúng ta nhất định phải toàn lực ứng phó, ở trước khi bí cảnh mở ra, người phải cho Thạch Nham nắm giữ một ít thần giáo vũ kỹ. . .” Văn Hạo tiếp tục phân phó.

Nguyệt Mâu liền tiếp gật đầu.

Trưởng lão còn lại ở bên cạnh yên lặng quan sát, tâm tư chuyển động nhanh chóng, hơi có vẻ kinh ngạc.

Đợi cho Văn Hạo an bài thỏa đáng, mới cười nói với Thạch Nham: “Người mới nhập giáo, tạm thời sẽ không cho người đãi ngộ quá tốt, Quang Minh Thần Giáo chúng ta thường phạt phân minh, người vì thần giáo làm ra bao nhiêu cống hiến, thì sẽ hồi báo tương ứng, người phải có chút tư tưởng chuẩn bị trước.”

Thạch Nham im lặng.

Văn Hạo mang tất cả an bài thỏa đáng, chợt cùng thất đại trưởng lão một mình tiến vào mật thất, sau khi nói chuyện một phen, liền hóa thành một đạo ánh sáng, lặng yên đi xa.

560. Chương 559: Thất Tinh Thần Tiễn

Sau khi Văn Hạo rời đi, Cát Mỗ, Tuyết Mư, Lưu Tiêu Đẳng trưởng lão, cũng lần lượt rời đi.

Nguyệt Mâu không có đi vội, nàng ở trong Quang Minh Thần Giáo bí điển đại điện, tùy tiện cầm một quyển Thất Tinh Thần Tiễn điển tịch, sau khi đi ra liền ném cho Thạch Nham: “Cái này LÀ Thất Tinh Thần Tiễn người cầm lấy đi tu luyện.”

Thạch Nham mang điển tịch thu hồi, lại cười nói tạ ơn.

Nữ nhân này đối với thái độ của hắn thủy chung lãnh đạm, trong ánh mắt có chán ghét nhàn nhạt, điều này làm hắn rất là khó hiểu, không biết đặc tội nàng ở địa phương nào.

“Mộ Vũ, người dẫn hắn đi Bắc Lang Sơn, từ nay về sau, Bắc Lang Sơn chính là nơi tu luyện của hắn.” Nguyệt Mâu phân phó.

Lý Mộ Vũ nhận lệnh, khóe miệng có chút biểu lộ hả hê.

Thạch Nham nhú mày.

Nhìn xem thần thái Nguyệt Mâu cùng Lý Mộ Vũ, là hẳn biết Bắc Lang Sơn không phải nơi gì tốt, Nguyệt Mâu an bài, hẳn mặc dù bất mãn nhưng cũng không thể tránh được.

Nữ nhân này chính là Chân Thần Cảnh cường giả, ở các phương diện có thể ngăn chặn hẳn, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hẳn hiện tại chỉ muốn có một chỗ đặt chân, ngược lại không có hy vọng xa vời.

Lý Mộ Vũ thần thái lãnh đạm, hừ nhẹ một tiếng: “Cùng ta đi.”

Thạch Nham hồ hững đuổi theo.

Bắc Lang Sơn.

Sáu tòa ngọn núi không có một ngọn cỏ, cao thấp khác nhau, chiếm diện tích trăm dặm, chung quanh có một thành nhỏ, dân cư mấy ngàn, không có võ giả cao thâm, không có mạch khoáng đáng giá, cũng không có linh dược linh thảo gì.

Bắc Lang Sơn thuộc về Quang Minh Thần Giáo, cực kỳ vắng vẻ, vốn thuộc về khu vực Nguyệt Mâu quản lý, nhưng nòng chưa từng chú ý.

Bắc Lang Sơn cũng không thích hợp võ giả tu luyện, không có mạch khoáng cùng tài liệu tu luyện, linh khí cũng rất mỏng manh, còn không bằng một ít đảo của Vô Tận Hải.

Bắc Lang Sơn nằm gần Linh Bảo tông và Hôi Vân Tùng Lâm, Hôi Vân Tùng Lâm nghe nói có bát cấp yêu thú, là nơi rất nhiều giáo đồ Quang Minh Thần Giáo liệp sát yêu thú ma luyện bản thân.

Lý Mộ Vũ trên đường đi lạnh nhạt ít lời, sau khi đưa hẳn tới Bắc Lang Sơn, mới nói: “Đây chính là nơi tu luyện được sư phụ an bài cho ngươi, sau này khu vực này thuộc về ngươi, Bắc Lang Thành cũng do ngươi quản lý, cung phụng của tòa thành nhỏ này hàng năm đều do ngươi phụ trách tiếp thu, duy trì Bắc Lang Thành tiếp tục, phòng ngừa yêu thú xâm lấn.”

“Là chỗ này?” Thạch Nham mặt âm trầm, lơ lửng ở giữa không trung, thần thức buông ra tìm tòi một phen, thất vọng cực độ.

Mấy trăm dặm Bắc Lang Sơn, không có một cái Niết Sào cảnh võ giả, thần thức xẹt qua, trong lãnh thổ tất cả không có chỗ nào che dấu, ẩn trốn, không có mạch khoáng, không có linh thảo linh dược đáng giá, trong không khí linh khí mỏng manh, căn bản là không thích hợp võ giả tu luyện ở chỗ này.

“Chính là chỗ này.” Lý Mộ Vũ cười thầm, thần sắc lại có chút lãnh đạm, hừ hừ, mới nói: “Ngươi an tâm tu luyện đi, hy vọng ngươi sớm ngày mang Thất Tinh Thần Tiên luyện thành, Bắc Lang Sơn này quản lý tốt đi.”

Lý Mộ Vũ nói hết lời, cũng rời khỏi Bắc Lang Sơn.

Lăng Vân Các linh khí mệnh mỏng, chính là NƠI Nguyệt Mâu tu luyện, xung quanh danh sơn sông lớn vô số, có rất nhiều hồ nước nuôi dưỡng linh dược linh thảo luyện được, tiên hoa quanh năm nở rộ.

Lý Mộ Vũ trở về, trực tiếp đi vào Lăng Vân Các, hướng Nguyệt Mâu bẩm báo.

Nguyệt Mâu nhẹ gật đầu, sắc mặt âm lãnh: “Tiểu tử kia phẩm hạnh không tốt, ngươi tạm thời không cần cùng hẳn tiếp xúc. Hẳn đã tới, tương lai tất nhiên sẽ cùng Vu Nhạc, Hàn Xương phát sinh xung đột, đến lúc đó chúng ta ở bên ngoài, không cần phản ứng nhiều đến hẳn.”

Lý Mộ Vũ cung kính nhận lệnh: “Sư phụ, tên kia tư chất xác thực phi phàm, thời điểm ở Bảo Khí Cốc, liên tiếp đánh bại Hạo Hải, Trường Qua cùng Liệt Phong, lúc ấy hẳn chỉ có Thiên Vị Cảnh tu vi, ngăn ngừa mười ngày, đã đột phá đến Thông Thần Cảnh. Bất quá hẳn rất ngạo mạn cuồng vọng, tâm tính tàn nhẫn, thời điểm ở Bảo Khí Cốc, lạm sát kẻ vô tội, rất làm cho người ta ghét hận.”

“Trong giáo tài nguyên mặc dù rộng lớn, nhưng chân chính được xưng tụng là phúc địa cũng không có mấy chỗ. Hẳn đã tới, lại được giáo chủ coi trọng, hành trình bí cảnh trong tương lai, giáo chủ nói không chừng sẽ mang hẳn theo, người cần phải cố gắng hơn, không thể bị té xuống.” Nguyệt Mâu phân phó.

Lý Mộ Vũ gật đầu.

Thạch Nham lơ lửng trên bầu trời Bắc Lang Sơn, thần thức đảo qua, phát giác không ra có tài liệu giá trị, trong lòng thất vọng vô cùng.

Bất quá hắn vốn cũng không có có mang bao nhiêu kỳ vọng, tùy ý tìm một huyết động trong Bắc Lang Sơn, đặt mình bên trong, liền gọi ra Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm, Thánh Linh Thần, phân phó nói: “Trong Hôi Vân Tùng Lâm có yêu thú, cũng không thiếu tài liệu tu luyện, các ngươi đi qua giúp ta tìm chút ít tài liệu tới.”

Nói xong, hắn đưa tên tài liệu nói rõ bốn dị vật.

Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương, Thánh Linh Thần linh trí sớm mở, nhất là Yêu Trùng Vương cùng Thánh Linh Thần, đối với các loại tài liệu tu luyện của võ giả rất rõ ràng, sau khi Thạch Nham nói rõ, Yêu Trùng Vương cùng Thánh Linh Thần liền ghi nhớ.

Tứ đại dị vật từ Bắc Lang Sơn rời đi, dựa theo Thạch Nham phân phó, đi Hôi Vân Tùng Lâm yêu thú ẩn hiện, vì hắn tìm tài liệu.

Thạch Nham muốn xây dựng đại hình truyền tông trận, nối liền Vô Tận Hải.

Nhưng mà, một tòa đại hình truyền tông trận, tài liệu cần thiết cực kỳ nhiều, Thạch Nham huyền không giới nguyên tinh mặc dù có không ít, nhưng lại thiếu hụt tài liệu, rất nhiều thứ không phải dựa vào nguyên tinh là có thể có được.

Vẫn Hạo đối với hắn mặc dù rất coi trọng, nhưng cũng không thể vi phạm Quang Minh Thần Giáo giáo quy, tự nhiên không có khả năng mang tư nguyên trong giáo mở ra cho hắn. Hắn chỉ có thể tự lực cánh sinh.

Khá tốt hắn cũng không phải là không có thủ hạ, Yêu Trùng Vương, Quỷ Lão, Phệ Kim Tầm đều là yêu thú cường đại, ở trong Hôi Vân Tùng Lâm hắn là đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, chỉ cần Hôi Vân Tùng Lâm có tài liệu, nhất định có thể đào móc đi ra cho hắn.

Hắn chính thức sốt ruột, thật ra là Không Linh Tinh.

Không Linh Tinh chính là mấu chốt một tòa truyền tông trận không thể thiếu, tài liệu khác có thể thay thế, duy chỉ có Không Linh Tinh không thể, không có Không Linh Tinh, coi như là hắn đối với truyền tông trận ảo diệu đã lĩnh ngộ thấu triệt, cũng khó có thể thực hiện.

Nhưng mà, Không Linh Tinh ở cả Thần Châu Đại Địa, đều là vật cực kỳ khan hiếm, lúc trước Bảo Khí Cốc cũng không có, hắn hoàn toàn không biết có thể tìm kiếm vật ấy ở địa phương nào.

Hắn không có hỏi thăm Nguyệt Mâu, bởi vì hắn biết rõ, coi như là hỏi, Nguyệt Mâu cũng sẽ không trợ giúp hắn.

Ở trong lòng núi, Thạch Nham hít một hơi thật sâu, mang Thất Tinh Thần Tiên điển tịch lấy ra.

Thất Tinh Thần Tiên là bí kỹ vận dụng Tinh Thần Vô Hồn, đến tiến hành công kích, lấy tinh thần lực, dựa theo phương vị Bắc đẩu thất tinh ngưng luyện, hình thành thất tinh tiên, liên tiếp rót vào lực lượng của tinh thần, làm cho thất tinh tiên bắn ra.

Ban đầu ở Âm Từ Vụ Chương, bọn người Triệu Phong đã từng hướng hắn nói rõ qua Thất Tinh Thần Tiên ảo diệu, nhưng lúc đó bởi vì tình thế gấp gáp, Triệu Phong cũng không có nói kỹ càng các loại kỹ xảo của Thất Tinh Thần Tiên.

Mang Thất Tinh Thần Tiên điển tịch từ đầu tới đuôi nhìn một lần, Thạch Nham con mắt sáng lên, âm thầm ngạc nhiên.

So sánh với miêu tả đơn giản của Triệu Phong, Thất Tinh Thần Tiên bí kỹ rườm rà hơn rất nhiều, bí kỹ trong đó cũng càng tinh xảo hơn.

Thất Tinh Thần Tiên thi triển, tự nhiên có liên quan Tinh Thần lực.

Nhưng mà, ngoại trừ Tinh Thần lực ra, còn có thể mang Tinh Nguyên quán chú trong đó, dung nhập Thất Tinh Thần Tiên. Thất Tinh Thần Tiên có thể dùng Tinh Thần lực ngưng luyện thành cung, lấy Tinh

Nguyên hình thành tên, cũng có thể trực tiếp dùng Tinh Thần lực làm tên, càng có thể dung hợp Tinh Nguyên cùng Tinh Thần lực, hình thành mũi tên uy lực mạnh nhất.

Thất Tinh Thần Tiên có ngũ thức, phân biệt là Tinh Thần Vãn Lạc, Tinh Vũ Lịch Lịch, Lưu Tinh Cẩn Nguyệt, Tinh Hà Hạo Đăng, Thất Tinh Diệu Thế, mỗi một thức phải phối hợp Tinh Thần lực, có thể dung hợp Tinh Nguyên hình thành công kích pháp môn khác nhau, mỗi một thức đều có biến hóa khác nhau, theo cảnh giới cùng Tinh Nguyên tăng lên, uy lực Thất Tinh Thần Tiên cũng sẽ dần dần tăng cường

Một phen suy nghĩ sâu xa, Thạch Nham con mắt càng sáng ngời, phát hiện Thất Tinh Thần Tiên này có chút thần diệu, nếu thật sự tinh thông, trợ giúp đối với hắn xác thực không nhỏ.

Tạm thời ổn định tâm tình, hắn ở lại Bắc Lang Sơn, bắt đầu chăm chú thể ngộ Thất Tinh Thần Tiên.”

Từng có kinh nghiệm lĩnh ngộ không gian lực, hắn ở thời điểm cảm thụ Thất Tinh Thần Tiên ảo diệu, tiến triển cực nhanh.

So sánh với truyền tống trận rườm rà thâm ảo, Thất Tinh Thần Tiên này biến hóa ít hơn rất nhiều, cũng không có quá nhiều nan đề khó hiểu, chỉ cần vận dụng nhiều lần, Thất Tinh Thần Tiên tựa như cũng không khó nắm giữ.

Đêm khuya Bắc Lang Sơn.

Một đạo nhân ảnh lơ lửng giữa không trung, thúc dục Tinh Thần lực, ngưng luyện thành một cây cung thất tinh, từng mũi tên đặt khoát lên trên cung tiễn, dữ dội bay ra.

Mỗi một mũi tên, đều lấy Tinh Nguyên Tinh Thần lực ngưng luyện mà thành, tại trong hư không kích bắn.

Trong chốc lát tên bay dày đặc tụ tập thành một nhúm, như lưu tinh bay qua, trong chốc lát khuếch tán ra, năng lượng chấn động bắn tung toé bốn phía, giống như nước ngân hà trút xuống, hoa lệ cực kỳ.

Cảnh tượng mỹ lệ bên này, như mưa sao băng, tia sáng đẹp mắt làm cho tâm thần người mê say.

Trong Bắc Lang Thành, rất nhiều võ giả, cảnh giới thấp kém đều nghe động mà hồi, xa xa nhìn về phía Bắc Lang Sơn, nguyên một đám sách sách xúng xính.

Hồi lâu, Thạch Nham thu tay lại, cảm thụ được Tinh Thần lực phiêu hốt phân tán, vẻ mặt mừng rỡ.

Thất Tinh Thần Tiên vũ kỹ, không tà môn bằng Ngũ Vực Trường, không bá đạo bằng Bạo Tẩu, cũng không quỷ dị như Sinh Tử Ấn, nhưng nó có chỗ tốt riêng của mình, có thể đem Tinh Thần Lực trong người hắn phóng thích ra, uy lực coi như là không tệ.

Càng làm cho Thạch Nham ngạc nhiên chính là, trong mỗi một mũi tên của Thất Tinh Thần Tiên đều có thể kết hợp thần trí của hắn, làm cho thần thức hắn có thể khống chế đường đi của mũi tên!

Sau khi đạt tới Thông Thần Cảnh, trong thần thức hắn có kèm theo không gian lực, lực xuyên thấu rất mạnh, hơn nữa tốc độ nhanh như điện, mũi tên có kèm theo thần thức hắn, cực kỳ xảo trá, đã nhanh lại nhanh hơn, phẳng phất có thể vượt qua không gian, vô cùng kỳ lạ.

Trong mỗi một mũi tên, đều có một đám thần thức, lấy thần thức ngự tên, sức mạnh của mũi tên cũng được tăng cường.

Thất Tinh Thần Tiên vốn không phải vũ kỹ quá mức cao thâm tinh ảo, nhưng mà rơi vào trong tay hắn, tựa như nhiều hơn biến hóa vô cùng, mỗi một thức thi triển đi ra, đều có uy lực kinh người.

Nhẹ nhàng hô hấp, từng mũi tên chợt nhanh chợt chậm, hư không lập loè bất định, khi thì chói mắt, khi thì ảm đạm.

Đột nhiên, vô số tinh quang từ bốn phương tám hướng tụ tập vào hắn.

Ánh sao đẹp mắt nhất nhất biến mất trong thể nổi, Tinh Thần Vô Hồn tia sáng biến ảo, một chút ánh sáng ở trái tim lập loè bất định, tựa như có biến hóa kỳ lạ nào đó.

Thạch Nham thần sắc kinh ngạc, vội vàng ngưng thần thể ngộ.

561. Chương 560: Dung Hợp Quang Năng!

Bắc Lang Sơn sáu tòa núi hoang, Thạch Nham treo trên bầu trời, sắc mặt kinh ngạc.

Tinh Thần Vô Hồn trong thể nội, trải qua lần thi triển vận dụng Thất Tinh Thần Tiễn này, mơ hồ có biến hóa đáng mừng nào đó.

Ngưng thần cảm ứng.

Một chút tinh thần quang điểm, ở chỗ trái tim xuất hiện, trong đó có một ánh lửa cực nóng, chất chứa mặt trời tinh khí.

Đó là quang điểm đối ứng mặt trời.

Ở quanh quang điểm, vờn quanh bảy điểm tinh quang, hiện lên cách sắp xếp của Bắc Đẩu Thất Tinh, cùng Thất Tinh Thần Tiễn hần thi triển biến hóa cực kỳ tương tự.

Lúc này, từ trong mặt trời tinh quang, thỉnh thoảng bật ra từng sợi viêm lực cực nóng, hợp với Bắc Đẩu Thất Tinh quang điểm.

Ở dưới mặt trời viêm lực rót vào, Bắc Đẩu Thất Tinh quang điểm đẹp mắt như vỡ ra, tia sáng chói mắt, mơ hồ trộn lẫn một chút màu đỏ.

Thạch Nham ngạc nhiên.

Âm thầm vận chuyển thần thức, mang lực lượng thần thức dẫn động ánh sáng mặt trời, đẩy nhanh tốc độ thẩm thấu của viêm lực.

Thần thức biến ảo, lặng lẽ ngự động tinh quang mặt trời, tốc độ vận chuyển từng sợi viêm lực, bỗng nhiên nhanh hơn vài phần.

Khi càng ngày càng nhiều mặt trời viêm lực rót vào Bắc Đẩu tinh thần, hần rõ ràng cảm thấy được lực lượng dung hợp, tinh quang cùng ánh nắng giao hội, khiến cho năng lượng ẩn chứa trong bắc đẩu thất tinh, thoáng cái tăng lên một giai tầng.

Thần sắc chấn động, Thạch Nham mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, thần thức càng ngự động nhanh hơn.

Dần dần, từ trong đoàn ánh sáng mặt trời, thẩm thấu ra càng nhiều viêm lực, theo viêm lực tăng cường, Bắc Đẩu Thất Tinh lực lượng rất nhanh phát sinh biến hóa kỳ diệu ". . .

Một lúc lâu sau.

Bất luận viêm lực rót vào bao nhiêu, Bắc Đẩu Thất Tinh năng lượng biến ảo đều dừng lại, phẳng phất đã bão hòa.

Thạch Nham âm thầm cảm ứng, từ trong bắc đẩu thất tinh, rõ ràng phát giác lực lượng tăng cường sau khi được dung hợp.

Về mặt vui mừng, Thạch Nham thúc dục Thất Tinh Thần Tiễn.

Tâm niệm vừa động, Bắc Đẩu Thất Tinh mạnh mẽ tán ra quang năng nồng đậm.

Một cỗ năng lượng, ở trước người hần tụ tập cực nhanh, hình thành bảy quang điểm nho nhỏ, bên ngoài quang điểm có màu bạc, bên trong có viêm lực màu đỏ thẫm.

Ý niệm trong đầu biến ảo, thất tinh cung ngưng luyện thành hình, mang Tinh Nguyên rót vào, một mũi tên dần dần thành hình.

Trong tên, chẳng những có Tinh Nguyên, mà trong thất tinh cung còn có chất chứa tinh thần cùng mặt trời, ba loại năng lượng tụ tập, mũi tên trở nên tràn ngập các loại màu sắc lưu quang, ánh sáng chói mắt cực kỳ.

Vù!

Tên phá không ra, như một đạo lưu tinh cực nhanh, trong nháy mắt xuất ở dãy núi đối diện.

Vèo!

Mũi tên thật sâu chui vào dãy núi, cứng rắn tiến vào vách núi sắt đá, phẳng phát như một tờ giấy dễ dàng sụp đổ.

Một cái huyết động nhỏ như cánh tay trẻ con sâu không thấy đáy, trực tiếp chui vào bên trong lòng núi.

Thạch Nham vui mừng quá đổi, cẩn thận hồi tưởng trong chốc lát, không khỏi ha ha cười khê.

Dung hợp Viêm Nhật lực Tinh Thần Vô Hồn, thì ra còn có thể vận dụng như vậy.

Quang Minh Thần Giáo Viêm Nhật, Ngân Nguyệt, Tinh Thần vốn chính là nhất mạch cùng thừa, mỗi một loại lực lượng áo nghĩa hình thành vũ kỹ đều tương thông.

Quang năng từ viêm lực cùng tinh thần dung hợp mà thành, nếu so với một mình Tinh Thần lực, mạnh hơn một bậc.

Một mũi tên này mang theo lực xuyên thấu, so với lúc trước hần trước hần phóng thích uy lực cường đại quá nhiều.

Thất Tinh Thần Tiên vốn không phải vũ kỹ quá mức thâm ảo, nhưng mà rơi vào trong tay hần, lại diễn sinh biến hóa khôn cùng, uy lực tăng mạnh.

Dựa theo chiều hướng này, Thạch Nham có thể tưởng tượng, sau này bất kỳ tinh thần vũ kỹ nào cũng có thể theo phương pháp đồng dạng, thông qua rót viêm lực vào, tăng cường uy lực vũ kỹ.

Khó trách Văn Hạo vững vàng áp chế các trường lão khác của Quang Minh Thần Giáo.

Hần có thể dung hợp mặt trời, trăng sáng, tinh thần, cùng là một loại vũ kỹ ở trong tay hần, thúc dục thông qua lực lượng sau dung hợp, uy lực so với trường lão phóng thích mạnh hơn ít nhất gấp ba!

Đây vẫn là phỏng chừng ít nhất!

Trình độ tăng phúc của quang năng Thạch Nham bây giờ còn không thể xác định, hần cảm thấy, có lẽ không phải một cộng một đơn giản như vậy.

Cụ thể uy lực như thế nào, hần bây giờ còn rất khó suy đoán, nhưng hần có thể khẳng định, Thất Tinh Thần Tiên này nếu để Văn Hạo đến thúc dục, uy lực mũi tên tất nhiên sẽ tăng lên càng rõ ràng.

Dung hợp quả nhiên là vương đạo!

Giờ khắc này, Thạch Nham rốt cuộc biết tại sao Quang Minh Thần Giáo mang bí mật dung hợp ba loại lực lượng áo nghĩa, trở thành tài phú quý giá nhất thần giáo.

Cũng rốt cuộc biết tại sao chỉ có Quang Minh Thần Giáo giáo chủ, mới có thể nắm giữ loại phương pháp dung hợp này.

Thạch Nham như nhặt được trân bảo, chợt phát hiện đến Quang Minh Thần Giáo lại là một cái quyết định sáng suốt, nếu không có như thế, Tinh Thần Vô Hồn trong thể nội hần, căn bản không thể phát huy ra trình độ lớn nhất.

Liên tiếp mấy ngày, hần đều ở lại Bắc Lang Sơn, hảo hảo nghiên cứu phương pháp mang viêm lực cùng Tinh Thần lực vận dụng.

Theo hần khổ tu, nhân thức của hần đối với Thất Tinh Thần Tiên đạt đến một cái độ cao càng thêm tinh thâm, vượt ra ngoài dự đoán của Nguyệt Mâu thật xa.

Mười ngày sau.

Quý Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm, Thánh Linh Thần rời đi đã lâu cùng nhau trở về, mang theo các loại tài liệu luyện khí, còn có phần đông yêu thú cốt cách cùng tinh thạch.

Bốn dị vật này, dựa theo hần phân phó, tiến vào Hôi Vân Tùng Lâm tìm kiếm khắp nơi.

Trong đó Quý Lão, Yêu Trùng Vương cùng Phệ Kim Tầm, thông qua hấp thu năng lượng yêu thú nào đó, khí tức trên thân đều có biến hóa rõ ràng.

Thánh Linh Thần chính là tồn tại cực kỳ đặc biệt, nó không thể thông qua yêu thú đến tăng cường lực lượng, biến hóa nhỏ nhất.

Trong lòng núi.

Nhìn xem tài liệu tu luyện khắp nơi trên đất, Thạch Nham vẻ mặt tươi cười, liên tục khen: “Không tệ, không tệ, xem ra tất cả mọi người đều rất cố gắng.”

Thời điểm nói chuyện, hắn trích ra vài giọt bất tử huyết, đều đặn cho ba cái yêu thú.

Quỷ Lão đối với Bất Tử huyết cũng có khát vọng, cùng Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tằm như nhau, sinh vật loại yêu thú này phẳng phất cũng có thể thông qua việc hấp thu máu tươi, đến tăng cường lực lượng.

Tài liệu luyện khí trên đất chỉ có một bộ phận có thể dùng ở trên truyền tống trận, điểm này Thạch Nham cũng không ngoài ý muốn.

Hồi Vân Tùng Lâm yêu thú ẩn hiện, cũng không thể mang toàn bộ tài liệu truyền tống trận cần thiết đào ra, có thể thu thập đến nhiều như vậy, hắn đã rất vui mừng.

Mang những tài liệu luyện khí kia phân loại cất kỹ, Thạch Nham không có phân phó nữa, đem Quỷ Lão thu vào trong Huyết Văn Giới, yên lặng cân nhắc.

Hắn còn kém không ít tài liệu mới có thể xây dựng ra truyền tống trận, hơn nữa thiếu khuyết Không Linh Tinh.

Quang Minh Thần Giáo cũng có nơi chuyên môn giao dịch tu luyện tài nguyên, đệ tử trong giáo có thể trao đổi cùng nhau, có thể dùng tinh thạch mua sắm.

Chỉ có điều, giao dịch tràng của Quang Minh Thần Giáo quy mô có hạn, cũng không phải một mực đều mở ra.

Thạch Nham nhớ tới Linh Bảo Tông giáp với Bắc Lang Sơn.

Linh Bảo Tông chính là một trong bảy cổ phái Thần Châu Đại Địa, cái tông phái này có thể nói là thế lực giàu có nhất, đối với thu thập tài nguyên tu luyện, đạt đến một loại trình độ có thể nói là si mê.

Linh Bảo tông võ giả, ở võ đạo áo nghĩa thường thường chọn dựa vào ngoại vật.

Đủ loại bí bảo, đan dược, chính là trợ lực chiến đấu Linh Bảo tông võ giả ắt không thể thiếu, có lẽ cũng là bởi vì như thế, ở trong Linh Bảo tông, có cơ cấu luyện dược sư cùng luyện khí sư chuyên môn, thí dụ như Lệ Tranh Vành, nghe nói vốn xuất thân từ Linh Bảo tông, chẳng biết tại sao cuối cùng thoát ly Linh Bảo tông, độc thân tu luyện.

Linh Bảo tông chẳng những thu thập các loại tài nguyên tu luyện, mà còn buôn bán, mỗi một khu vực lãnh thổ của Linh Bảo tông đều có chợ giao dịch rất lớn.

Thạch Nham thiếu hụt rất nhiều tài liệu luyện khí, ở Quang Minh Thần Giáo có lẽ không thể gom góp toàn bộ, nhưng ở giao dịch tràng của Linh Bảo tông, lại có nhiều khả năng.

Tâm tư lung lay trong chốc lát, Thạch Nham cười hắc hắc, quyết định đi Linh Bảo tông, một mặt đem những thứ trong tay hắn không dùng được bán ra, một mặt mua sắm đủ tài liệu, luyện chế truyền tống trận.

Đối với Bắc Lang Sơn, hắn cũng không thèm để ý, từ khi tới cũng chưa từng đi Bắc Lang Thành, hắn chỉ coi nơi này là chỗ đặt chân, cũng không có cảm tình gì.

Bởi vậy, lúc rời đi, hắn không cần an bài gì cả mà trực tiếp một mình ra đi.

Linh Bảo tông cùng Bắc Lang Sơn giáp nhau, một đường đi tới, lướt qua một mảng thảo nguyên mênh mông, hắn liền xuất hiện ở trong Linh Bảo tông.

Ở Thần Châu Đại Địa, Linh Bảo tông thân là một trong bảy cổ phái, nhưng cũng không tôn trọng chính chiến, ngược lại như người làm ăn, cùng toàn bộ thế lực đều quan hệ hòa hợp.

Trong lãnh thổ Linh Bảo Tông, đại đa số đều là người ngoại lai, mục đích cùng Thạch Nham như nhau, cũng là vì bán ra tài liệu tu luyện trong tay, hoặc mua sắm bí bảo, vũ kỹ thích hợp với mình.

Tông phái này rất hoan nghênh người ngoại lai.

Linh Bảo tông Kỳ Thạch Thành, cửa hàng khắp nơi, so với Linh Dược Cốc Bảo Khí Cốc của Tử Linh Sơn Mạch, quy mô phải lớn hơn vài lần.

Võ giả trong Kỳ Thạch Thành, đến từ ngũ hồ tứ hải, có Tịnh Thổ, có Quang Minh Thần Giáo, cũng có Ma Cốc, Vũ Hồn Điện, càng nhiều là võ giả một ít tiểu thế lực.

Linh Bảo tông ai đến cũng không cự tuyệt, không thu nạp tinh thạch, trên đường phố thiết lập cửa hàng rực rỡ muôn màu, đây là cây rụng tiền để bọn họ lấy tinh thạch.

Điểm chủ cửa hàng Kỳ Thạch Thành, đại đa số đều là Linh Bảo Tông.

Linh Bảo Tông, mỗi người đều có ánh mắt giám bảo, đều là người làm ăn khôn khéo, lợi dụng địa lợi thu thập tài liệu tu luyện, b raán tài liệu mình không cần tinh, thông qua loại phương pháp này, làm cho trên người nhiều thêm bí bảo, đan dược, bảo trì sức chiến đấu cường thế.

Ở Kỳ Thạch Thành, Thạch Nham tản bộ thông thả, hào hứng bưng bưng, từng gian từng gian cửa hàng dạo chơi.

Quả nhiên.

Rất nhiều tinh thạch, mộc khí xây dựng truyền tống trận có thể nhìn thấy ở Kỳ Thạch Thành, trên đường đi tới, quét sạch mười cửa hàng, hắn thu hoạch có phần phong phú, mang tài liệu cần thiết xây dựng truyền tống trận thu thập bảy tám phần.

Đi vào một cửa hiệu to lớn chuyên môn phụ trách thu mua các loại tài liệu của võ giả, Thạch Nham mang những thứ vô dụng với hắn trong huyện không giới đổi thành nguyên tinh.

Một phen giao dịch xuống, trong huyện không giới số lượng nguyên tinh lại chồng chất dày đặc thêm một tầng.

“Thạch Nham!”

Một cái thanh âm ngạc nhiên, từ đường đi phía trước truyền tới, chợt một đạo nhân ảnh phi tốc vọt tới, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên khi xa cách gặp lại.

Dạ Trường Phong.

562. Chương 561: Kỳ Thạch Thành

Thạch Nham lại càng hoảng sợ, đợi thời điểm phát hiện người tới là Dạ Trường Phong, cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Ở Âm Từ Vụ Chương tách ra đã qua nhiều năm, hắn vào Thần Châu Đại Địa, đi Tử Linh Sơn Mạch, vốn tưởng rằng có thể gặp được Dạ Trường Phong, không nghĩ tới tiểu tử này lại đi nơi khác tiêu sái, cả Lệ Tranh Vành tìm khắp cũng không được.

Hắn đến Kỳ Thạch Thành là vì thu thập tài liệu xây dựng truyền tống trận, có thể gặp được Dạ Trường Phong thật đúng là duyên phận.

Dạ Trường Phong cười ha ha, một đường vui sướng mà đến.

Ở phía sau hắn, còn có ba nhân vật Thạch Nham biết, Lâm Chi, La Hiểu cùng huynh đệ La Mông.

Ba người này, hắn đều gặp ở Âm Từ Vụ Chương.

Đối với Lâm Chi dáng người nóng nảy, hắn không quá chào đón, thời điểm ở Âm Từ Vụ Chương, hắn đã từng tát Lâm Chi mấy cái, lúc này nhìn thấy không khỏi có chút xấu hổ.

Một âm thanh phá không, từ cực xa truyền đến, âm phong bị thổi tán đến chỗ mấy người đang đứng. cái này một khối.

Diệp Hùng trong mắt hiện lên một vòng ánh sáng kinh dị, khẽ quát một tiếng “Có người!”

Thạch Nham lập tức chú ý.

Chư Dật cũng bàn tay cũng khẽ động, trên ngón tay mang đầy đủ các loại bảo thạch giới chỉ, từng cái giới chỉ đều lờ ra chùm tia sáng kinh người, tựa như bí bảo nào đó.

Quả nhiên là tiền nhiều như nước!

Thạch Nham thầm than.

Linh Bảo tông trưởng lão, mỗi cái đều giàu đến chảy mỡ, ở một tòa thành trì kinh doanh góp nhặt không ít bí bảo, Linh Bảo tông cao thủ, thời điểm cùng người giao chiến chỉ dựa vào bí bảo, cũng có thể mang võ giả thông thường đè chết, có đối phương không thở nổi, thất bại cũng không thể làm Linh Bảo tông trưởng lão vận dụng toàn lực.

Bí bảo phong phú, đối với tăng thực lực lên có tác dụng rõ rệt, toàn thân bí bảo càng nhiều, thì giao chiến càng mạnh.

Chiến đấu, có đôi khi cũng có thể trở thành so đấu đốt tiền, ai nhiều bí bảo hơn phần thắng sẽ thuộc về người đó.

Linh Bảo tông, ở phương diện này có thể nói là vô cùng nổi bật, vô cùng thông thuộc loại chiến đấu này.

Xa xa tiếng xé gió chậm rãi đình chỉ.

Chư Dật nhẹ nhàng nhắm mắt, một cỗ thần thức chấn động, lặng yên từ trên người hần khuếch tán ra, hướng phía tiếng xé gió truyền đến kín đáo đi tới.

Thạch Nham biết rõ hần đang quan sát người tới, thần nhiên chờ.

Quả nhiên, năm giây sau, Chư Dật mở mắt ra, thần sắc hơi có vẻ kinh ngạc, “Bọn họ tới làm gì. . .”

“Ai?” Nguyệt Mâu lập tức truy vấn.

“Lôi đế Thành Lôi Mặc, cùng Bạch Đế Thành Ngã Phách.” Chư Dật cau mày nói.

Thạch Nham nhướng mày, sắc mặt khẽ biến, tâm tư lặng lẽ chuyển động.

Lôi Mặc chính là thành chủ Lôi đế Thành Chiến Minh, Ngã Phách chính là phụ thân của Ngã Nhã, là thành chủ Bạch Đế Thành. Hai người này đều có tu vi Thông Thần tam trọng thiên cảnh, xưa nay hiếu chiến, chính là loại nhân vật cực kỳ khó chơi.

Thành chủ Lôi Đế Thành cùng Bạch Đế Thành, cùng nhau xuất hiện ở Thiên Âm Cổ Mộ, thật cũng không kỳ quái, kỳ quái chính là, tại sao hết lần này tới lần khác lại là lúc này?

Hần không khỏi nhìn về phía Diệp Hùng.

Diệp Hùng tất nhiên có cái gì gạt bọn họ, bằng không chỉ vì một đầu Lôi Tiêu Thú, Thiên Âm Cổ Mộ này sẽ không tụ tập nhiều cường giả như vậy.

Dựa theo lời Diệp Hùng lúc trước, Vũ Hồn Điện cùng Thiên Cung cao thủ, cũng vì Lôi Tiêu Thú mà đến, có cơ hội cùng bọn họ chạm mặt.

Hiện tại Vũ Hồn Điện cùng Thiên Cung cường giả chưa tới, Chiến Minh hai đại thành chủ lại xuất hiện trước một bước, trong đó khẳng định có ẩn tình gì.

Nguyệt Mâu và Vân Tú, lông mày kẻ đen cũng đều nhíu chặt, có chút không vui nhìn hướng Diệp Hùng, chờ hần giải thích.

“Ta mời các người tới, chỉ là vì đối phó Lôi Tiêu Thú, việc khác, không cần các người nhúng tay... ” Diệp Hùng nhíu lông mày, không vội không chậm đáp lại, rõ ràng không muốn nói chuyện.

Hắn nói như vậy, mọi người cũng bất đắc dĩ, việc đã đến nước này, chỉ có thể kiên trì cùng hắn đi xuống.

Thạch Nham chợt nhớ tới Ngã Nhã, hắn đang suy đoán nữ nhân này có thể cũng tới hay không, thời điểm ở Âm Từ Vụ Chương, nữ nhân này đã từng gài bẫy hắn, nếu không phải hắn cơ linh, nói không chừng đã bị Ngã Nhã hại chết.

Lần trước Ngã Nhã đã xông lên bầu trời Giao Hựu Thiên Hà, cũng không biết trong đó đã trải qua cái gì, chờ hắn đi lên Ngã Nhã đã biến mất.

Hắn cảm giác Ngã Nhã ở đó, cũng có chỗ thu hoạch, đi vào Thần Châu Đại Địa thời điểm hắn và Thái Y trao đổi, nghe Thái Y nói qua Ngã Nhã đã sớm trở lại Bạch Đế Thành, không bao lâu cảnh giới liền đột phá, tiến bộ cực nhanh.

Ngã Nhã chính là hòn ngọc quý trên tay Ngã Phách, được Ngã Phách cực kỳ yêu thương. Hôm nay hành trình Thiên Âm Cổ Mộ, Ngã Phách đến đây, vậy Ngã Nhã có khả năng rất lớn cũng đã đến.

Như vậy nghĩ, Thạch Nham liền muốn buông ra thần thức nhìn xem.

Nhưng mà, hắn mới chuẩn bị hành động, liền cảm thấy được một lớp linh hồn chấn động, lặng yên trên đỉnh đầu mọi người xẹt qua.

Hắn buông ra thần thức, dưới một cỗ linh hồn chấn động ảnh hưởng, đột nhiên run rẩy một cái, chờ hắn lại muốn đuổi theo đã phát hiện linh hồn chấn động kia đã biến mất.

Đối phương khẳng định thông qua bí pháp nào đó, mang linh hồn khí tức thu liễm, chính là vì phòng ngừa bọn họ bên này nhìn trộm.

“Bọn họ cũng phát hiện chúng ta.” Chư Dật hí mắt, nhẹ giọng hừ hừ, “Lén lén lút lút, linh hồn khí tức toàn bộ biến mất ta không thể làm được sao?”

Nói xong, một cái giới chỉ màu xanh trên tay Chư Dật phút chốc lóe sáng một chút.

Từng vòng vàng sáng màu xanh, phẳng phát bát to úp ngược xuống, trong nháy mắt che kín đám đông.

Đây là bí bảo che giấu linh hồn.

Ở trong vàng sáng màu xanh, một luồng sóng thanh quang, trở ngại thần thức xuyên thấu, mang sinh mệnh và khí tức của bọn hắn che khuất.

Diệp Hùng lại bắt đầu cảm ứng biến hóa của huyết động trước người, quang cầu ở bên trong chìm nổi trong chốc lát, ám tử sắc tia sáng biến hóa cũng không lớn.

Diệp Hùng nhân tình sáng lên, ha ha cười khê: “Đã thành, chúng ta có thể đi xuống.”

Nói xong, Diệp Hùng là người thứ nhất bay về phía huyết động, mở miệng nhắc nhở: “Mọi người giảm tốc độ xuống đều chậm một chút, không nên quá sốt ruột, khoảng cách với nhau không thể kéo ra quá xa.”

“Đi thôi.” Chư Dật, La Hiểu huynh đệ nhẹ gật đầu, dương tay vung lên, một đoàn năng lượng nhu hòa, trực tiếp đem La Hiểu, La Mông, Lâm Chi ba người cùng nhau bao lấy, theo hắn trầm xuống.

Sau đó chính là bọn người Nguyệt Mâu, Vân Tú.

Thạch Nham ở cuối cùng, vô cùng cận thận.

Ngoài ngàn dặm, một cái miệng huyết động khác, Lôi Mặc và Ngã Phách một chuyến sáu người, cau mày nhìn về phía dưới.

Ngã Nhã bị Thạch Nham nhớ thương, thành linh đã ở đây, ở bên cạnh Ngã Nhã có một thanh niên lưng hùm vai gấu vô cùng cường tráng, nụ cười sáng khoái như trăng sáng, quan hệ cùng Ngã Nhã tựa như có chút thân mật.

Ngã Nhã khoe miệng bật ra cười khê, cùng thanh niên kia chuyện trò vui vẻ, có lẽ sớm đã quên mất việc báỉ kiến Thạch Nham trong Âm Từ Vụ Chương, cũng sẽ không nghĩ tới ở trong Thiên Âm Cổ Mộ này, ở ngoài ngàn dặm, còn có một người quen.

“Cũng không xê xích gì nhiều.” Lôi Mặc cười hắc hắc, nhìn xem huyết động phía dưới, giương giọng nói: “Chúng ta đi, mục đích bọn Diệp Hùng hẳn là giống chúng ta, không nên bị bọn họ nhanh chân đến trước.”

Ngã Phách anh tuấn cực kỳ, nhẹ nhàng gạt đầu, phụ họa nói: “Ừm, phải nhanh một chút.”

Đoàn người liên tiếp chìm vào địa huyết trước mặt.

565. Chương 564: Thế Giới Dưới Lòng Đất

Đi theo Diệp Hùng, Thạch Nham một đường chìm vào dưới huyết động, chung quanh là vách đá u ám, không có một tia ánh sáng, ánh trăng trên bầu trời tựa như cũng không chiếu rọi xuống dưới.

Huyết động ẩm đậm, âm phong trần trần, càng xâm nhập xuống dưới, âm phong càng nặng.

Âm phong thấm thấu cốt tủy, tựa như có thể quét vào thức hải, làm cho linh hồn người ta băng hàn thấu xương.

Thạch Nham trong thể nội có Địa Tâm Hỏa viêm lực, âm thâm vận chuyển, ngược lại có thể triệt tiêu âm phong hàn khí, bảo trì thần trí thanh minh.

Diệp Hùng, Chư Dật, Nguyệt Lê, Vân Tú bốn người, đều là hạng người cảnh giới cao thâm, âm phong loại trình độ này, cũng không thể gây cho bọn họ quá nhiều phiền toái.

Ngược lại La Hiểu, Lý Mộ Vũ những tiểu bối này có vẻ ăn không tiêu, nguyên một đám run rẩy, thân thể băng hàn.

Diệp Hùng bốn người không có ra tay che chở.

Đối với Chư Dật, Nguyệt Lê, Vân Tú, âm phong cũng không quá mãnh liệt, vừa vặn có thể dùng để ma luyện đệ tử dưới trướng, bọn họ mang Lâm Chi, Lý Mộ Vũ, Bạch Tuệ Thiên, La Hiểu, La Mông tới, chính là muốn để cho bọn họ thích ứng hoàn cảnh Thiên Âm Cổ Mộ, dùng hung hiểm đến kích lệ bọn họ.

Hung hiểm cùng nguy cơ, có thể làm cho cảnh giới một võ giả tăng lên nhanh chóng, âm phong ăn mòn, cần phối hợp lực lượng chuyển động, còn cần có ý chí cứng cỏi chèo chống.

Đây vừa lúc là thời cơ tu luyện thật tốt.

Chư Dật không có ra tay, đoàn người ở trong u ám huyết động trầm xuống, thỉnh thoảng truyền ra âm thanh hàm răng run lên ken kết.

Thạch Nham bảo trì tốc độ hạ xuống nhẹ nhàng, thần sắc bình tĩnh, híp mắt âm thầm chú ý.

Diệp Hùng ở phía trước nhất, hẳn đối với tình huống huyết động hẳn là rất quen thuộc, một đường đi tới, không ngừng hét lớn, chỉ rõ phương hướng cho mọi người.

Chừng hơn một canh giờ, Diệp Hùng đột nhiên quát khê một tiếng: “Mọi người cẩn thận một chút, sắp đặt chân xuống.”

Mọi người về mặt chấn động.

Thạch Nham con mắt có chút sáng ngời, trong lòng âm thầm kinh dị lặng lẽ buông ra thần thức.

P phía dưới không có sinh mệnh chấn động, khí tức âm trầm quỷ dị, tựa như ẩn chứa hung hiểm thật lớn, bạch quang mật mờ từ phía dưới truyền ra, làm cho xung quanh u ám đều lặng lẽ sáng ngời vài phần.

Nương theo bạch quang, hẳn chợt phát hiện Bạch Tuệ Thiên cách hẳn quá gần, tựa như tận lực cùng hẳn gần lại, một mùi thơm ngát như hoa lan, từ trên người thiếu nữ tướng mạo ngọt ngào truyền đến.

Nhẹ nhàng ngửi một chút, Thạch Nham hơi có vẻ kinh ngạc nhìn hướng nàng, lặng lẽ nhú mày.

Mật mờ bạch quang chiếu rọi xuống, Bạch Tuệ Thiên khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi, có chút xấu hổ, hé miệng nói khê: “Bên cạnh người ấm áp hơn một chút, ta chỉ muốn mượn chút nhiệt độ.”

Thạch Nham bình tĩnh đại ngộ.

Hắn khi thúc dục Địa Tâm Hỏa hỏa viêm, trong thân thể có khí tức nóng bức tràn ra ngoài, điều này làm cho nhiệt độ quanh mình hắn khá cao.

Trong huyết động âm phong trận trận, âm phong băng hàn thấu xương, cực kỳ lạnh lùng, mà khu vực bên cạnh hắn, bởi vì khí tức hỏa viêm vờn quanh, khiến cho âm phong băng hàn hạ thấp không ít.

Bạch Tuệ Thiển lại gần hắn, chính là muốn giảm bớt băng hàn, phòng ngừa bị âm phong làm tiêu hao quá nhiều Tinh Nguyên.

Thạch Nham nhướn miệng cười, hướng nàng nhẹ gật đầu, “Người cứ tùy ý.”

“Cám ơn.” Bạch Tuệ Thiển le lưỡi, đáng yêu nói lời cảm tạ, “Người là người tốt, không giống Mộ Vũ tỷ nói không chịu nổi như vậy.”

Thạch Nham vẻ mặt hắc tuyến, xa xa nhìn về phía Lý Mộ Vũ, thấp giọng nói: “Nữ nhân kia nói ta như thế nào?”

Bạch Tuệ Thiển khanh khách cười nhẹ, mím môi, con mắt khom thành hình mặt trăng, đáng yêu nói: “Ta cũng không dám nói, bằng không Mộ Vũ tỷ chắc chắn sẽ không buông tha ta, người cũng sẽ ghét ta.”

Thạch Nham cười khổ lắc đầu, “Ta cùng nàng không có quan hệ gì, thật không hiểu nàng vì sao căm thù ta như vậy.”

“Người không biết?” Bạch Tuệ Thiển lặng lẽ hỏi.

“Người biết?” Thạch Nham kinh ngạc.

”Mộ Vũ tỷ vùng trộm thích Vu Nhạc, người tới thần giáo, tương lai có thể sẽ thay thế địa vị thần tử của Vu Nhạc, lúc chọn người đi bí cảnh, cũng có thể có thể sẽ đoạt vị trí của Mộ Vũ tỷ, nàng chắc chắn sẽ không có thiện cảm với người. Bạch Tuệ Thiển vùng trộm nhìn qua Lý Mộ Vũ, thấy kia Lý Mộ Vũ không có chú ý nơi này, mới hạ giọng lén lút giải thích.

Thạch Nham ngạc nhiên, “Thì ra là như vậy. Vậy còn người? Sẽ không có cùng suy nghĩ với nữ nhân kia nghĩ đi?”

“Ta không biết. Bạch Tuệ Thiển híp mắt, hừ hừ: ”Vu Nhạc quá dối trá, ta không qusa để ý vị trí đi bí cảnh, người không đi cũng sẽ không đến lượt ta, ta sẽ không bởi vì chuyện này mà cảm thấy phản cảm với người, bất quá sư phụ ta nói, người rất háo sắc, để cho ta cách người xa một chút, miễn cho bị người chiếm tiện nghi.”

Thạch Nham ánh mắt quái dị, lạnh nhạt liếc Vân Tú xa xa, hừ một tiếng: “Đầu năm nay, nữ nhân quả nhiên là các bà tám.”

Bạch Tuệ Thiển híp mắt cười không ngừng, thân thể lại cách hắn càng gần một phần, mượn nhờ khí tức nóng bức ở trên người hắn phóng thích ra, làm cho tác dụng phụ của âm phong hạ thấp lớn nhất.

Nguyệt Mâu, Vân Tú hai nữ ghé vào cùng một nơi, cũng không chú ý tới Thạch Nham bên này, các nàng tựa như đang trao đổi cái gì, trong chốc lát lông mày thâm tỏa, trong chốc lát đôi mắt sáng che kín lãnh ý.

Diệp Hùng cùng Chư Dật cùng một nơi, đi ở phía dưới cùng.

Sâu trong lòng đất bình nguyên hoang vắng, quả nhiên có động thiên khác, sâu trong lòng đất phẳng phát một địa tâm thể giới, rất ẩm ướt và u ám, trên đất sinh trưởng rất nhiều cây nấm màu trắng, bạch quang mịn mờ chiếu rọi ra xung quanh, trên thân nó còn có một số điểm đen.

Trong địa tâm thể giới, sinh trưởng rất nhiều thực vật quái dị, mỗi một loại thực vật đều có âm khí rất nặng, cứng rắn như sắt, phẳng phát dùng nước thép ngưng đọng thành.

Đoạn đoạn xương trắng, như thân cây chết héo nhiều năm, tán lạc ở rất nhiều phương vị, thỉnh thoảng còn có thể thấy được một hai cái đầu lâu trắng hếu ở trên lá cây của những thực vật kia.

Ngưng thần cẩn thận quan sát, có thể nhìn thấy rất nhiều phần mộ, có vài phần mộ bị móc mở, quan tài lơ lửng hiện ra.

“Đó là Quỷ Lân Cô, là thực vật chiếu sáng chủ yếu, bởi vì có chúng nó, ánh mắt dưới lòng đất mới không bị ngăn trở. Nhưng mà các ngươi phải chú ý nhất cũng là Quỷ Lân Cô! Thứ này hấp thu ma trời (lửa lân tinh) trên thi thể mà sinh ra, chúng nó mang theo thi độc, cách nó quá gần, nó sẽ chủ động phun ra thi độc, từ trên thi thể mới hấp thu ma trời...”

Diệp Hùng đợi cho mọi người đáp xuống ở bên cạnh hắn, bắt đầu giới thiệu hoàn cảnh xung quanh.

“Những phần mộ này phần lớn đã bị mở ra, những võ giả từng tới đây đã mang vật bồi táng trong mộ thu hết. Phần mộ chưa bị mở ra, tất nhiên ẩn chứa đại hung hiểm, mọi người ngàn vạn tận lực rời xa, miễn cho bị kéo nhập vào, chết cũng không hiểu vì sao.”

Diệp Hùng tiếp tục giải thích.

“Nơi này chính là Thiên Âm Cổ Mộ sao?” Thạch Nham cảm thụ được nồng đậm âm khí, nhẹ giọng hỏi thăm.

Nơi đây âm khí mạnh mẽ cùng Âm Thú Sơn ở Di Khí Chi Địa lúc trước rất tương tự, nhưng nơi này âm phong lại cực kỳ đáng sợ, một mực gào thét lên phảng phất có thể diễn sinh biến hóa ra rất nhiều hung hiểm.

Nơi này không khí cũng rất tà môn, người đứng ở đây, trong lòng luôn có cảm giác sợ hãi khủng hoảng.

“Xem như thế đi, Diệp Hùng nhẹ gật đầu trình trọng nói: “Xác thực mà nói, nơi này là một cái góc nhỏ của Thiên Âm Cổ Mộ, cách bên trong còn có khoảng cách rất xa. Nhưng mọi người yên tâm mục đích một chuyến này của chúng ta, cũng không ở chỗ hung hiểm nhất của Thiên Âm Cổ Mộ, rất dễ dàng đến.”

Hắn vừa nói như vậy, Thạch Nham hơi buông lỏng một ít.

Diệp Hùng thần sắc tức mực, lại giới thiệu nguy hiểm cùng biến hóa của Thiên Âm Cổ mộ phen Mộ, rồi mới lên tiếng: “Mọi người chỉ cần đi theo ta, ở trước khi đến chỗ đó sẽ không có biến. Trong chốc lát tiếp tục bảo trì khoảng cách thích hợp, chú ý phương vị của ta là được. ,

Mọi người gật đầu.

Diệp Hùng phía trước dẫn đường.

Hắn né qua những Quỷ Lân Cô, xuyên qua một số thực vật cứng rắn, đối với thi hài rơi lả tả, làm như không thấy, tiến độ rất nhanh.

Thạch Nham hồ hững đi theo.

Một đường đi tới, thần thức hắn buông ra không có phát hiện một tia sinh mệnh chấn động.

Hắn có thể khẳng định, trong phạm vi, quanh mình hắn là không có dấu vết sinh vật hoạt động.

Quỷ Lân Cô bên cạnh ở thời điểm phát hiện có người tới gần, trong màu trắng xen lẫn điểm đen, như bóng nước toát ra khỏi trắng, mùi thú xông vào mũi, hiển nhiên có chứa kịch độc.

Nhưng mà, Quỷ Lân Cô khoảng cách phun ra thi độc rất có hạn chỉ cần bảo trì khoảng cách thích hợp, chúng nó cũng không phát động công kích.

Diệp Hùng đối với đặc tính của Quỷ Lân Cô nắm giữ vô cùng tinh tường, xác định một khoảng cách chính xác, mọi người theo đó mà đi, cũng không bị Quỷ Lân Cô ảnh hưởng

Nguyên một đám phần mộ bị móc mở, quan tài bên trong trống rỗng, vật bồi táng sớm đã bị lấy đi.

Dựa theo như lời Diệp Hùng, người mai táng nơi này đại đa số đều là võ giả thời cổ, trong đó một ít vật bồi táng là thứ tốt, đáng tiếc, võ giả đến Thiên Âm Cổ Mộ tìm tài liệu, rất tới từ thời điểm rất sớm, cần quét qua các phần mộ một lần.

Mất thấy những huyệt trống rỗng kia, Thạch Nham nhú mày, thần sắc trầm trọng.

Bất luận võ giả lợi hại cỡ nào, một khi chết, sẽ biến thành một đồng xương khô, trừ phi đạt tới Chân Thần Cảnh.

Tu thành thần hồn, coi như là thân diệt, hồn cũng không tán.

Chỉ cần không bị vũ kỹ, bí bảo chuyên môn nhằm vào, thần hồn có thể dễ dàng thoát thân, hoặc là tìm kiếm thân thể mới ở nhờ, một lần nữa tế luyện, hoặc là tiến vào bụng phụ nữ có thai, lấy hình hài trẻ sơ sinh sống lại một lần nữa.

Hai loại phương thức này, đều có nghĩa sống lại, chỉ có điều thay đổi một thân thể khác.

Cũng chỉ có Chân Thần Cảnh vô giả, mới có thể làm được một bước này, gần như ở vào cảnh giới bất diệt.

Nhìn xem phần mộ quanh mình bị mở ra, Thạch Nham lòng có cảm giác, quyết tâm muốn truy cầu cảnh giới càng mạnh, càng kiên định.

”Thạch Nham, người tới đây một chút. Nguyệt Mâu đột nhiên phát ra tiếng, sắc mặt lạnh lùng như trước.

Sững sốt một chút, Thạch Nham trong lòng kinh ngạc, quay đầu nhìn đi qua, do dự trong chốc lát, hần liền đi hướng bên kia, hỏi: “Không biết Nguyệt trưởng lão có gì phân phó?”

“Thất Tinh Thần Tiên đưa cho người, người tu luyện thể nào?” Nguyệt Mâu một bộ thái độ khảo thí, thần sắc nghiêm nghị.

“Không sai biệt lắm.” Thạch Nham tùy ý đáp một câu.

“Người thi triển một thức cho ta xem một chút, Tinh Thần, Viêm Nhật Ngân Nguyệt pháp quyết Quang Minh Thần Giáo chúng ta, ở thời điểm mấu chốt cùng nhau thi triển, uy lực tăng lên. Chúng ta phải kiểm chế Lôi Tiêu Thú, Thất Tinh Thần Tiên của người cũng có thể phát huy chút tác dụng, người cho ta xem một chút, để cho ta biết rõ thời điểm nhìn thấy Lôi Tiêu Thú, người sẽ phối hợp chúng ta như thế nào.” Nguyệt Mâu thần nhiên nói.

Thạch Nham trong lòng nhảy lên.

Thất Tinh Thần Tiên hần đã tu luyện xong rồi, bên trong nơi tim Bắc Đẩu thất tinh đã chất chứa Viêm Nhật lực.

Một khi thi triển ra Thất Tinh Thần Tiên, khả năng dung hợp mặt trời thần kỳ của hần, sẽ lập tức bộc lộ ra.

Lúc trước thời điểm Văn Hạo dẫn hần nhập giáo, từng dặn dò hần, tận lực đừng cho giáo đồ khác biết được khả năng dung hợp mặt trời của hần.

Hiện tại Nguyệt Mâu lại muốn khảo thí hiệu hần, trừ phi hần không sử dụng Thất Tinh Thần Tiên, nếu không nhất định sẽ bị phát hiện bí mật này.

Thạch Nham không khỏi đau đầu.

566. Chương 564: Thế Giới Dưới Lòng Đất

Đi theo Diệp Hùng, Thạch Nham một đường chìm vào dưới huyết động, chung quanh là vách đá u ám, không có một tia ánh sáng, ánh trăng trên bầu trời tựa như cũng không chiếu rọi xuống dưới.

Huyết động âm đạm, âm phong trập trập, càng xâm nhập xuống dưới, âm phong càng nặng.

Âm phong thấm thấu cốt tủy, tựa như có thể quét vào thức hải, làm cho linh hồn người ta bằng hàn thấu xương.

Thạch Nham trong thể nội có Địa Tâm Hỏa viêm lực, âm thâm vận chuyển, ngược lại có thể triệt tiêu âm phong hàn khí, bảo trì thần trí thanh minh.

Diệp Hùng, Chư Dật, Nguyệt Lê, Vân Tú bốn người, đều là hạng người cảnh giới cao thâm, âm phong loại trình độ này, cũng không thể gây cho bọn họ quá nhiều phiền toái.

Ngược lại La Hiểu, Lý Mộ Vũ những tiểu bối này có vẻ ăn không tiêu, nguyên một đám run rẩy, thân thể băng hàn.

Diệp Hùng bốn người không có ra tay che chở.

Đối với Chư Dật, Nguyệt Lê, Vân Tú, âm phong cũng không quá mãnh liệt, vừa vặn có thể dùng để ma luyện đệ tử dưới trướng, bọn họ mang Lâm Chi, Lý Mộ Vũ, Bạch Tuệ Thiên, La Hiểu, La Mông tới, chính là muốn để cho bọn họ thích ứng hoàn cảnh Thiên Âm Cổ Mộ, dùng hung hiểm đến kích lệ bọn họ.

Hung hiểm cùng nguy cơ, có thể làm cho cảnh giới một võ giả tăng lên nhanh chóng, âm phong ăn mòn, cần phối hợp lực lượng chuyển động, còn cần có ý chí cứng cỏi chèo chống.

Đây vừa lúc là thời cơ tu luyện thật tốt.

Chư Dật không có ra tay, đoàn người ở trong u ám huyết động trầm xuống, thỉnh thoảng truyền ra âm thanh hàm răng run lên ken két.

Thạch Nham bảo trì tốc độ hạ xuống nhẹ nhàng, thần sắc bình tĩnh, híp mắt âm thầm chú ý.

Diệp Hùng ở phía trước nhất, hẳn đối với tình huống huyết động hẳn là rất quen thuộc, một đường đi tới, không ngừng hét lớn, chỉ rõ phương hướng cho mọi người.

Chừng hơn một canh giờ, Diệp Hùng đột nhiên quát khê một tiếng: “Mọi người cẩn thận một chút, sắp đặt chân xuống.”

Mọi người về mặt chấn động.

Thạch Nham con mắt có chút sáng ngời, trong lòng âm thầm kinh dị lặng lẽ buông ra thần thức.

Phía dưới không có sinh mệnh chấn động, khí tức âm trầm quý dị, tựa như ẩn chứa hung hiểm thật lớn, bạch quang mật mờ từ phía dưới truyền ra, làm cho xung quanh u ám đều lặng lẽ sáng ngời vài phần.

Nương theo bạch quang, hắn chợt phát hiện Bạch Tuệ Thiên cách hắn quá gần, tựa như tận lực cùng hắn gần lại, một mùi thơm ngát như hoa lan, từ trên người thiếu nữ tướng mạo ngọt ngào truyền đến.

Nhẹ nhàng ngửi một chút, Thạch Nham hơi có vẻ kinh ngạc nhìn hướng nàng, lặng lẽ nhú mày.

Mật mờ bạch quang chiếu rọi xuống, Bạch Tuệ Thiên khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi, có chút xấu hổ, hé miệng nói khê: “Bên cạnh người ấm áp hơn một chút, ta chỉ muốn mượn chút nhiệt độ.”

Thạch Nham bình tĩnh đại ngộ.

Hắn khi thúc dục Địa Tâm Hỏa hỏa viêm, trong thân thể có khí tức nóng bức tràn ra ngoài, điều này làm cho nhiệt độ quanh mình hắn khá cao.

Trong huyết động âm phong trập trập, âm phong băng hàn thấu xương, cực kỳ lạnh lùng, mà khu vực bên cạnh hắn, bởi vì khí tức hỏa viêm vờn quanh, khiến cho âm phong băng hàn hạ thấp không ít.

Bạch Tuệ Thiên lại gần hắn, chính là muốn giảm bớt băng hàn, phòng ngừa bị âm phong làm tiêu hao quá nhiều Tinh Nguyên.

Thạch Nham nhướn miệng cười, hướng nàng nhẹ gật đầu, “Người cứ tùy ý.”

“Cám ơn.” Bạch Tuệ Thiên le lưỡi, đáng yêu nói lời cảm tạ, “Người là người tốt, không giống Mộ Vũ tỷ nói không chịu nổi như vậy.”

Thạch Nham về mặt hắc tuyến, xa xa nhìn về phía Lý Mộ Vũ, thấp giọng nói: “Nữ nhân kia nói ta như thế nào?”

Bạch Tuệ Thiên khanh khách cười nhẹ, mím môi, con mắt khom thành hình mặt trăng, đáng yêu nói: “Ta cũng không dám nói, bằng không Mộ Vũ tỷ chắc chắn sẽ không buông tha ta, người cũng sẽ ghét ta.”

Thạch Nham cười khổ lắc đầu, “Ta cùng nàng không có quan hệ gì, thật không hiểu nàng vì sao căm thù ta như vậy.”

“Người không biết?” Bạch Tuệ Thiên lặng lẽ hỏi.

“Người biết?” Thạch Nham kinh ngạc.

”Mộ Vũ tử vụng trộm thích Vu Nhạc, người tới thần giáo, tương lai có thể sẽ thay thế địa vị thần tử của Vu Nhạc, lúc chọn người đi bí cảnh, cũng có thể có thể sẽ đoạt vị trí của Mộ Vũ tử, nàng chắc chắn sẽ không có thiện cảm với người. Bạch Tuệ Thiên vụng trộm nhìn qua Lý Mộ Vũ, thấy kia Lý Mộ Vũ không có chú ý nơi này, mới hạ giọng lén lút giải thích.

Thạch Nham ngạc nhiên, “Thì ra là như vậy. Vậy còn người? Sẽ không có cùng suy nghĩ với nữ nhân kia nghĩ đi?”

“Ta không biết. Bạch Tuệ Thiên híp mắt, hừ hừ: ”Vu Nhạc quá dối trá, ta không qusa để ý vị trí đi bí cảnh, người không đi cũng sẽ không đến lượt ta, ta sẽ không bởi vì chuyện này mà cảm thấy phản cảm với người, bất quá sự phụ ta nói, người rất háo sắc, để cho ta cách người xa một chút, miễn cho bị người chiếm tiện nghi.”

Thạch Nham ánh mắt quái dị, lạnh nhạt liếc Vân Tú xa xa, hừ một tiếng: “Đầu năm nay, nữ nhân quả nhiên là các bà tám.”

Bạch Tuệ Thiên híp mắt cười không ngừng, thân thể lại cách hần càng gần một phần, mượn nhờ khí tức nóng bức ở trên người hần phóng thích ra, làm cho tác dụng phụ của âm phong hạ thấp lớn nhất.

Nguyệt Mâu, Vân Tú hai nữ ghé vào cùng một nơi, cũng không chú ý tới Thạch Nham bên này, các nàng tựa như đang trao đổi cái gì, trong chốc lát lông mày thâm tỏa, trong chốc lát đôi mắt sáng che kín lãnh ý.

Diệp Hùng cùng Chư Dật cùng một nơi, đi ở phía dưới cùng.

Sâu trong lòng đất bình nguyên hoang vắng, quả nhiên có động thiên khác, sâu trong lòng đất phẳng phát một địa tâm thế giới, rất ẩm ướt và u ám, trên đất sinh trưởng rất nhiều cây nấm màu trắng, bạch quang mịn mờ chiếu rọi ra xung quanh, trên thân nó còn có một số điểm đen.

Trong địa tâm thế giới, sinh trưởng rất nhiều thực vật quái dị, mỗi một loại thực vật đều có âm khí rất nặng, cứng rắn như sắt, phẳng phát dùng nước thép ngưng đọng thành.

Đoạn đoạn xương trắng, như thân cây chết héo nhiều năm, tán lạc ở rất nhiều phương vị, thỉnh thoảng còn có thể thấy được một hai cái đầu lâu trắng hếu ở trên lá cây của những thực vật kia.

Ngưng thần cẩn thận quan sát, có thể nhìn thấy rất nhiều phần mộ, có vài phần mộ bị móc mở, quan tài lơ lửng hiện ra.

“Đó là Quỷ Lân Cô, là thực vật chiếu sáng chủ yếu, bởi vì có chúng nó, ánh mắt dưới lòng đất mới không bị ngăn trở. Nhưng mà các người phải chú ý nhất cũng là Quỷ Lân Cô! Thứ này hấp thu ma trời (lửa lân tinh) trên thi thể mà sinh ra, chúng nó mang theo thi độc, cách nó quá gần, nó sẽ chủ động phun ra thi độc, từ trên thi thể mới hấp thu ma trời...”

Diệp Hùng đợi cho mọi người đáp xuống ở bên cạnh hần, bắt đầu giới thiệu hoàn cảnh xung quanh.

“Những phần mộ này phần lớn đã bị mở ra, những võ giả từng tới đây đã mang vật bồi táng trong mộ thu hết. Phần mộ chưa bị mở ra, tất nhiên ẩn chứa đại hung hiểm, mọi người ngàn vạn tận lực rời xa, miễn cho bị kéo nhập vào, chết cũng không hiểu vì sao.”

Diệp Hùng tiếp tục giải thích.

“Nơi này chính là Thiên Âm Cổ Mộ sao?” Thạch Nham cảm thụ được nồng đậm âm khí, nhẹ giọng hỏi thăm.

Nơi đây âm khí mạnh mẽ cùng Âm Thú Sơn ở Di Khí Chi Địa lúc trước rất tương tự, nhưng nơi này âm phong lại cực kỳ đáng sợ, một mực gào thét lên phẳng phát có thể diễn sinh biến hóa ra rất nhiều hung hiểm.

Nơi này không khí cũng rất tà môn, người đứng ở đây, trong lòng luôn có cảm giác sợ hãi khủng hoảng.

“Xem như thế đi, Diệp Hùng nhẹ gật đầu trình trọng nói: ”Xác thực mà nói, nơi này là một cái góc nhỏ của Thiên Âm Cổ Mộ, cách bên trong còn có khoảng cách rất xa. Nhưng mọi người yên tâm mục đích một chuyến này của chúng ta, cũng không ở chỗ hung hiểm nhất của Thiên Âm Cổ Mộ, rất dễ dàng đến.”

Hắn vừa nói như vậy, Thạch Nham hơi buông lỏng một ít.

Diệp Hùng thần sắc tức tặc, lại giới thiệu nguy hiểm cùng biến hóa của Thiên Âm Cổ mộ phen Mộ, rồi mới lên tiếng: "Mọi người chỉ cần đi theo ta, ở trước khi đến chỗ đó sẽ không có biến. Trong chốc lát tiếp tục bảo trì khoảng cách thích hợp, chú ý phương vị của ta là được. ,

Mọi người gật đầu.

Diệp Hùng phía trước dẫn đường.

Hắn né qua những Quỷ Lân Cô, xuyên qua một số thực vật cứng rắn, đối với thi hài rơi lả tả, làm như không thấy, tiến độ rất nhanh.

Thạch Nham hồ hững đi theo.

Một đường đi tới, thần thức hắn buông ra không có phát hiện một tia sinh mệnh chấn động.

Hắn có thể khẳng định, trong phạm vi, quanh mình hắn là không có dấu vết sinh vật hoạt động.

Quỷ Lân Cô bên cạnh ở thời điểm phát hiện có người tới gần, trong màu trắng xen lẫn điểm đen, như bóng nước toát ra khỏi trắng, mùi thú xông vào mũi, hiển nhiên có chứa kịch độc.

Nhưng mà, Quỷ Lân Cô khoảng cách phun ra thi độc rất có hạn chỉ cần bảo trì khoảng cách thích hợp, chúng nó cũng không phát động công kích.

Diệp Hùng đối với đặc tính của Quỷ Lân Cô nắm giữ vô cùng tinh tường, xác định một khoảng cách chính xác, mọi người theo đó mà đi, cũng không bị Quỷ Lân Cô ảnh hưởng

Nguyên một đám phần mộ bị móc mở, quan tài bên trong trống rỗng, vật bồi táng sớm đã bị lấy đi.

Dựa theo như lời Diệp Hùng, người mai táng nơi này đại đa số đều là võ giả thời cổ, trong đó một ít vật bồi táng là thứ tốt, đáng tiếc, võ giả đến Thiên Âm Cổ Mộ tìm tài liệu, rất tới từ thời điểm rất sớm, cần quét qua các phần mộ một lần.

Mất thấy những huyết trống rỗng kia, Thạch Nham nhú mày, thần sắc trầm trọng.

Bất luận võ giả lợi hại cỡ nào, một khi chết, sẽ biến thành một đồng xương khô, trừ phi đạt tới Chân Thần Cảnh.

Tu thành thần hồn, coi như là thân diệt, hồn cũng không tán.

Chỉ cần không bị vũ kỹ, bí bảo chuyên môn nhằm vào, thần hồn có thể dễ dàng thoát thân, hoặc là tìm kiếm thân thể mới ở nhờ, một lần nữa tế luyện, hoặc là tiến vào bụng phụ nữ có thai, lấy hình hài trẻ sơ sinh sống lại một lần nữa.

Hai loại phương thức này, đều có nghĩa sống lại, chỉ có điều thay đổi một thân thể khác.

Cũng chỉ có Chân Thần Cảnh võ giả, mới có thể làm được một bước này, gần như ở vào cảnh giới bất diệt.

Nhìn xem phần mộ quanh mình bị mở ra, Thạch Nham lòng có cảm giác, quyết tâm muốn truy cầu cảnh giới càng mạnh, càng kiên định.

"Thạch Nham, người tới đây một chút. Nguyệt Mâu đột nhiên phát ra tiếng, sắc mặt lạnh lùng như trước.

Sửng sốt một chút, Thạch Nham trong lòng kinh ngạc, quay đầu nhìn đi qua, do dự trong chốc lát, hắn liền đi hướng bên kia, hỏi: "Không biết Nguyệt trưởng lão có gì phân phó?"

"Thất Tinh Thần Tiên đưa cho ngươi, người tu luyện thể nào?" Nguyệt Mâu một bộ thái độ khảo thí, thần sắc nghiêm nghị.

"Không sai biệt lắm." Thạch Nham tùy ý đáp một câu.

"Người thi triển một thức cho ta xem một chút, Tinh Thần, Viêm Nhật Ngân Nguyệt pháp quyết Quang Minh Thần Giáo chúng ta, ở thời điểm mấu chốt cùng nhau thi triển, uy lực tăng lên. Chúng ta phải kiểm chế Lôi Tiêu Thú, Thất Tinh Thần Tiên của người cũng có thể phát huy chút tác dụng, người cho ta xem

một chút, để cho ta biết rõ thời điểm nhìn thấy Lôi Tiêu Thú, người sẽ phối hợp chúng ta như thế nào.” Nguyệt Mâu thản nhiên nói.

Thạch Nham trong lòng nhảy lên.

Thất Tinh Thần Tiên hẳn đã tu luyện xong rồi, bên trong nơi tim Bắc Đẩu thất tinh đã chất chứa Viêm Nhật lực.

Một khi thi triển ra Thất Tinh Thần Tiên, khả năng dung hợp mặt trời thần kỳ của hắn, sẽ lập tức bộc lộ ra.

Lúc trước thời điểm Văn Hạo dẫn hắn nhập giáo, từng dặn dò hắn, tận lực đừng cho giáo đồ khác biết được khả năng dung hợp mặt trời của hắn.

Hiện tại Nguyệt Mâu lại muốn khảo thí hiệu hắn, trừ phi hắn không sử dụng Thất Tinh Thần Tiên, nếu không nhất định sẽ bị phát hiện bí mật này.

Thạch Nham không khỏi đau đầu.

567. Chương 565: Biên Cố Nổi Bật

“Ta còn không quá thuần thực, tạm thời sẽ không bêu xấu.”

Thạch Nham trầm ngâm một phen, hàm súc cười cười, lắc đầu cự tuyệt.

Nguyệt Mâu, Văn Tú giật mình.

Cái này cũng ở trong dự liệu của hai người.

Nguyệt Mâu mang Thất Tinh Thần Tiên giao cho hắn chỉ có hai mươi ngày, ngắn ngủi thời gian như vậy, mang Thất Tinh Thần Tiên luyện thành xác thực không phải chuyện dễ dàng.

Lúc trước thời điểm Vu Nhạc mới nhập môn, tu luyện một loại bí kỹ, cũng ít nhất phải ba tháng công phu.

Hai mươi ngày, coi như là Thạch Nham tư chất phi phàm, cũng không dễ dàng đạt thành như vậy.

Nguyệt Xan tâm thần hơi nổi lỏng, thầm nghĩ tiểu tử này thiên phú thì ra cũng không phải quá kinh diễm, như vậy cũng tốt, chờ thời điểm bí cảnh mở ra, nói không chừng Mạc Vũ có thể thay thế hắn, có được một cái danh ngạch.

Nghĩ như vậy, Nguyệt Mâu ngược lại âm thầm cao hứng.

“Vậy không nên miễn cưỡng, nếu như một chuyện này gặp được hung hiểm, nhìn ở tình đồng môn, chúng ta sẽ không ngồi yên không lý đến. Chính người cũng phải cẩn thận một chút, Thiên Âm Cổ Mộ vô cùng nguy hiểm, nhất định phải tuyệt đối chú ý.” Nguyệt Mâu nhẹ gật đầu.

Thạch Nham cười mà không nói.

Diệp Hùng, Chư Dật hai người, còn đang dẫn đường phía trước, không có để ý Nguyệt Mâu cùng Thạch Nham nói chuyện.

Quỷ Lân Cô khắp nơi trên đất, tốc độ Diệp Hùng tiến lên càng ngày càng chậm, như là phát hiện biến hóa gì vượt qua hắn dự tính.

Chư Dật một mực rất cẩn thận, trên người hắn thần thức chấn động, thủy chung rung chuyển, hẳn là một mực dụng thần quan sát biến hóa bên cạnh.

Thạch Nham qua một cửa của Nguyệt Mâu, cũng âm thầm thở dài một hơi, cách Nguyệt Mâu, Văn Tú hai người rất xa, ngược lại dần dần đuổi kịp Diệp Hùng.

Đoàn người thông thả di chuyển.

Đợi khi đi tới một khu phần mộ cũ, Diệp Hùng sắc mặt hơi đổi.

Thạch Nham trong lòng rung mình, con mắt lạnh yên sáng.

Khu mộ phía trước rất dày đặc, gần như trong trăm mét tất nhiên có một phần mộ, những phần mộ kia rõ ràng không có bị đào lên, bảo tồn đầy đủ.

Ở bên cạnh phần mộ, rải rác chồng chất rất nhiều thức hải võ giả thời cổ, phong hoá nhiều năm, yếu ớt không chịu nổi.

Cũng không có thiếu tài liệu tu luyện, trải qua vô số năm phân hoá, đều mất đi linh khí, đã không có một tia lực lượng, bất luận là vật chất gì, đều chịu không được thời gian ăn mòn dài như vậy.

Nhất là nơi này âm phong trập trập, xâm nhập vật chất sự ăn mòn diễn ra càng thêm mau lẹ.

Diệp Hùng ở phía trước một phần mộ, nhúu mày trầm tư, như là có chỗ phát hiện.

Thạch Nham không dám đã quấy rầy, cau mày, yên lặng chờ.

“Có chút khác nhau.” Diệp Hùng hạ giọng, hướng Chư Dật bên cạnh nói ra: “Ta lần thứ nhất tới đây, khu vực phần mộ này, đều bị một loại năng lượng vờn quanh, nhưng bây giờ...”

Diệp Hùng lắc đầu

“Có người đã tới.”

Chư Dật ánh mắt kinh ngạc, “Đừng nói là là Vũ Hồn Điện cùng Thiên Cung gia hỏa?”

“Không xác định.” Diệp Hùng lấy ra một mai Âm Lôi, tiện tay ném mạnh đi ra ngoài, Âm Lôi hiện lên một nhúm điện quang màu xanh, phút chốc ở trong một mảng mộ phần nổ tung.

Rầm rầm rầm!

Như thiên lôi động đến địa hỏa, từ phía những mộ phần liên tiếp truyền đến tiếng giong vang như phá nổ.

Chỉ thấy nguyên một đám mộ phần phong bế, bỗng lắc lư một chút, mịt mờ dị quang từ trong những mộ phần kia lưu chuyển ra, hình thành một tầng năng lượng tà dị, hợp thành một mảnh ánh sáng dài hẹp sáng loáng, mỗi sợi ánh sáng màu sắc không đồng nhất, đều ẩn chứa lực lượng chấn động rất mạnh.

Trong khoảnh khắc, những ánh sáng kia ngưng tụ thành năng lượng quang quyển, khuếch tán ra mang một đám Thạch Nham toàn bộ bao phủ.

Như ảo ảnh, ở trong từng tòa mộ phần hiện ra hoàn cảnh dưới đáy biển, nước biển róc rách tràn đầy. Rất nhiều con cá đang an nhàn bơi lội.

“Không tốt!”

Diệp Hùng sắc mặt biến đổi lớn, hai tay pháp quyết không ngừng biến hóa, giới chỉ trên tay lập lòe sáng lên.

Từng kiện từng kiện bí bảo phi tốc đi ra, ở trong ảo giác bốn phía bay vút, những bí bảo kia có hình châm, có hình dao nĩa, bộ dáng không đồng nhất, đều có được lực dò xét rất mạnh.

Trong nước ảo giác không phá, những con cá không bị bí bảo ảnh hưởng chút nào, tiếp tục vui sướng du động.

Một đám cá đột nhiên tốc độ nhanh hơn, phút chốc phóng tới Diệp Hùng, ở trong cơ thể hần chột lóe rồi biến mất.

Diệp Hùng như gặp phải trọng kích, thân thể bỗng nhiên run lên, hai con ngươi thần quang rạng rỡ, lực lượng trong cơ thể không tiếng động thúc dục.

“Chú ý, cấm chế nơi này bị dẫn động, mỗi một con cá nơi này đều nhắm vào thức hải!”

Chư Dật hét lớn, giơ lên vẫy tay một cái, mang ba người La Hiểu, La Mông, Lâm Chi lôi kéo tới bên cạnh người, một kiện lụa mỏng lam sắc, điểm tuyết từng khối bảo thạch lớn cỡ ngón cái, tràn đầy uy năng linh hồn thuần khiết, đem ba người La Hiểu bao trùm.

Chỉ thấy một đàn cá đụng vào lam sắc lụa mỏng, đều phát ra tiếng vang xuy xuy rồi chột tiêu tán.

Nguyệt Mâu, Vân Tú cũng không chút do dự, ào ào lấy ra bí bảo linh hồn trong huyền không giới, mang mình và đồ đệ che kín, phòng ngừa những con cá tà năng kia xâm nhập.

Cũng không có người đi quản Thạch Nham.

Tất cả những con cá giống như sống lại, tốc độ nhanh như thiểm điện, cùng nhau tuôn hướng Thạch Nham.

Bọn chúng cũng không lớn, nhìn qua chỉ dài có một ngón tay, thân hình màu xanh đậm, khoe miệng có răng cửa, mắt nhỏ hung quang rạng rỡ.

Một đàn cá vọt tới, trực tiếp chui vào trong cơ thể Thạch Nham, thẩm thấu thức hải hãn.

Thạch Nham trong thức hải, thành linh nhiều ra mười con cá, những con cá kia ở thức hải hãn hiện hình, liền bắt đầu cắn xé thần trí của hãn.

Đau đầu muốn nứt!

Thạch Nham tâm thần sợ hãi.

Bọn chúng lại có thể nuốt chửng thần thức!

Hơn mười con cá, ở thức hải hãn hoạt động, thần thức hãn rất liền tiêu hao, thành chất dinh dưỡng của bọn chúng.

Linh hồn vật!

Thạch Nham đột nhiên biến sắc, không nghĩ nhiều, lập tức thúc dục Cửu U phệ hồn diễm. Nhiều luồng thiên hỏa, từ con mắt thứ ba trong chủ hồn bay ra, tinh chuẩn vô cùng tìm được những con cá kia, mang chúng đốt sạch. .

Ngũ ma tựa như cũng phát giác được nguy cơ, ào ào từ chỗ sâu trong thức hải xuất hiện, cùng đối phó kẻ địch.

Khá tốt một chuyện này có Thạch Nham, bằng không, bọn họ quả quyết không có khả năng đi tới nơi này, cổ động phủ cùng Diệt Thế Lôi Viêm cũng tuyệt đối không thể nhìn thấy.

Thạch Nham xuất hiện, làm cho những chuyện ngoài ý muốn cũng trở nên không đáng sợ, nguyên một đám cấm chế, bị dễ dàng xuyên thấu, quả thực không thể tưởng tượng.

Diệp Hùng không khỏi nhìn về phía Thạch Nham đang nhắm mắt điều tức, ánh mắt có chút phức tạp, trong lòng có càng nhiều là so đo.

Rất lâu sau đó.

Thạch Nham tỉnh lại, mỉm cười nói: “Chúng ta tiếp tục đi.”

Mọi người về mặt phần chấn.

Phía trước, đoàn người Vũ Hồn Điện vẫn bị nhốt, cho tới bây giờ còn không có tìm được đường giải quyết.

Thạch Nham lấy ra Lưu Vân Phá Thiên Toa, quán chú lực lượng vào bên trong, quang đạo đã thông cấm chế phía trước, là người thứ nhất xâm nhập vào trong.

Diệp Hùng, Chư Dật nguyên một đám mặt mũi tràn đầy tươi cười, vui sướng không thôi, ào ào tiến vào quang đạo.

Trong quang đạo, bọn họ có thể nhìn thấy đoàn người Vũ Hồn Điện cách đó không xa, nhưng mà, những kia võ giả Vũ Hồn Điện cùng Thiên Cung lại không nhìn thấy bọn họ, nguyên một đám còn đau khổ cau mày, tiếp tục chờ đợi chờ đợi.

Ở trong quang đạo, tất cả mọi người cảm giác tài trí hơn người, loại ưu thế hơn người khác làm cho tâm tình bọn họ đều rất tốt.

“Đây chính là đối thủ chúng ta sắp đụng phải?” Thạch Nham hơi có vẻ kinh ngạc, âm thầm đánh giá những người này, thần sắc khê biến.

Đối phương có mười hai người, bảy Thông Thần Cảnh, ba người ở tam trọng thiên, hai người ở nhị trọng thiên, còn có hai người ở nhất trọng thiên, cỗ lực lượng này so với bọn hắn rõ ràng mạnh hơn một bậc.

“Không sai.” Diệp Hùng thần sắc ngưng trọng.

“Dù sao sẽ chạm mặt, trước đó ta đưa cho bọn hắn một phần đại lễ.” Thạch Nham khoe miệng nhếch lên, lạnh như đao phong.

570. Chương 568: Thiên Diệt

Trong cấm chế, một cái ngân sắc quang đạo đi ngang qua, trong quang đạo Thạch Nham thần sắc lãnh khốc, ở chỗ sâu trong đồng tử hiện lên một vòng băng hàn.

“Người muốn làm như thế nào?”

Diệp Hùng trong lòng có chút lo lắng, bọn họ lúc này đã ở trong cấm chế, ra tay ở đây sẽ bị cấm chế hạn chế, thậm chí có thể bị cấm chế đã thương.

“Người muốn động thủ tại nơi này sao?” Chư Dật lắc đầu, không quá đồng ý: “Như thế có vẻ không tốt. Một khi làm cổ trăn pháp phát sinh biến cố, chúng ta nói không chừng cũng sẽ phải chịu liên lụy. Chỉ cần không ly khai quang đạo, chúng ta đều bình yên vô sự, nếu ra tay sẽ phải rời khỏi quang đạo.”

Nguyệt Mâu, Văn Tú, cũng là nhú mày lắc đầu, cảm thấy Thạch Nham quyết định quá mạo hiểm.

“Ai nói ta muốn ở trong cấm chế động thủ?” Thạch Nham nhướng mày, chột không hề nói nhảm, hít một hơi thật sâu, lấy tâm thần gọi ra thần bí cự kiếm trong Huyết Văn Giới.

Từ sau khi hắn bước vào Thông Thần Cảnh, hắn còn không có chính thức dùng qua thần bí cự kiếm, lần này thần thức vừa động, cự kiếm phút chốc hóa thành một đạo ô quang, trong nháy mắt rơi vào lòng bàn tay hắn.

Thần thức như dây thừng, thoáng cái quấn quanh ở trên thần bí cự kiếm, một loại cảm giác huyết mạch tương liên, lặng yên ánh vào trong lòng.

Thạch Nham con mắt bỗng nhiên lóe sáng.

Thiên Diệt!

Một đạo ý niệm phút chốc từ trên thần bí cự kiếm kích xạ ra, chạy thẳng vào thức hải hần.

Kiểm tên Thiên Diệt!

Rốt cục, hần từ bản thân cự kiếm, biết được tên của nó - Thiên Diệt!

Kiểm linh trong Thần bí cự kiếm, chủ động truyền ra ý niệm, mang danh hiệu truyền lại cho hần, lần đầu tiên trở nên phối hợp như vậy.

Ong ong ong!

Thiên Diệt trầm thấp kêu to, một cỗ khí tức hủy diệt, từ trên lưỡi kiếm lan tràn ra, khí tức giống như linh xà lấy Thạch Nham làm trung tâm, hướng phía bốn phương tám hướng bao trùm.

Ken két rắc!

Bức tường năng lượng quang đạo cản trở, truyền ra âm thanh thanh thúy, quang điểm sáng chói chói mắt không ngừng kích xạ ra.

Thạch Nham hoảng sợ, vội vàng ngưng thần, lấy thần niệm thu liễm khí tức của Thiên Diệt.

Năng lượng hủy diệt bão táp, đột nhiên thu liễm làm một đoàn, trở về mũi kiếm Thiên Diệt, trên kiếm phong Thiên Diệt, từng con mắt huyết hồng sắc liên tiếp mở ra.

Mùi vị máu tanh nồng đặc, lặng lẽ tràn ngập ra, làm cho người buồn nôn, khí huyết tiêu thăng, có cảm giác không chế không nổi tâm cảnh.

Thạch Nham ánh mắt lóe sáng, thần thức như xúc tua, ở trong Thiên Diệt kích thích, dụng thần thức cùng mũi kiếm liên tiếp tiến hành câu thông, từng sợi thần thức ở trong Thiên Diệt rất nhanh chuyển động, đưa khí tức của hần hóa thành một cỗ năng lượng, thẩm thấu ở mỗi một chỗ trong kiếm thể.

Trong kiếm thể, tinh thể lưu ly rắc rối phức tạp, phảng phất như gân mạch nhân thể.

Ở trong những tinh thể kia có máu tươi đỏ thẫm chảy xuôi, máu tươi cực kỳ nồng đặc, ẩn chứa khí huyết sát phóng lên trời, máu tươi sinh cơ bừng bừng, có chút cường đại tà ác, cực kỳ quỷ dị.

Thần thức ở trong kiếm thể du động, Thạch Nham trong lòng khiếp sợ càng lúc càng lớn, quả thực muốn nhìn không được hết to ra.

Hôm nay kiếm thể Thiên Diệt lại có thể so với trình độ phức tạp của thân thể, xa xa vượt qua nhận thức của hần.

Thông thường bí bảo, đại đa số ngưng luyện các loại tài liệu, từ trận pháp thu thập lực lượng hỗn hợp trong thiên địa rèn luyện mà thành, nhưng thuật rèn luyện Thiên Diệt lại rõ ràng không giống với phương thức luyện khí hần biết, biến hoá thần bí vô cùng kỳ lạ.

Người luyện chế Thiên Diệt, tựa như từ khi vừa mới bắt đầu liền đem nó trở thành một cái sinh linh, ở trong kiếm thể của nó không biết vận dụng loại bí thuật quỷ dị nào, lại hình thành vô số tinh thể ngọc lưu ly, như gân mạch của võ giả.

Ở trong tinh thể ngọc lưu ly, còn có máu tươi cực kỳ nồng đặc!

Máu tươi ẩn chứa sinh cơ bừng bừng, làm cho người ta một có cảm giác sinh mệnh lực rất mạnh.

Thần kiếm Thiên Diệt, phảng phất thân thể một cái võ giả, có gân mạch, có huyết nhục, có sinh mạng chấn động!

Đây là bí bảo sao?

Căn bản là một cái sinh mệnh sống sờ sờ!

Càng làm cho Thạch Nham kinh hãi còn đằng sau!

Thần thức hắn ở trong Thiên Diệt du đãng, phút chốc phát hiện một đoàn sương mù mênh mông dày đặc, trong sương mù dày đặc truyền ra sinh mệnh hồn năng mãnh liệt, những hồn năng hợp thành hải dương, y như thức hải của hắn, ở trong sinh mệnh hồn năng, rõ ràng có linh hồn bên trong, thông qua một mảng hồn hải khổng lồ chế gân mạch huyết nhục trong kiếm thể.

Giống như não người!

Thạch Nham trợn mắt há hốc mồm.

Vù!

Một nhúm huyết quang, từ trong hồn hải bắn ra, ở trước thần thức hắn ngưng kết thành huyết hoa, một đám ý niệm trong đầu, lặng yên tách ra.

“Tân chủ nhân, người rốt cục đạt tới Thông Thần Cảnh, thần trí của người chấn động, cho tới bây giờ, mới có năng lực sử dụng ta.”

“Người là ai?”

“Ta chính là Thiên Diệt.”

“Kiếm linh?”

“Có thể nói như vậy?”

“Chủ nhân trước của người là ai?”

“Ta bị hao tổn nghiêm trọng, phần trí nhớ đó cũng bị hao tổn, nhưng ta biết rõ chủ nhân trước nếu so với người bây giờ cường đại vô số lần. Chủ nhân trước tựa như đã chết, ta ở trên người của người, mơ hồ phát giác được một tia khí tức của hắn, tương lai người phải tự mình đi thăm dò, ta không cách nào giúp người.”

“Vậy người có thể giúp ta cái gì?”

“Giết địch.”

“Giết địch?”

“Ngự động người như thế nào?”

“Thần niệm cùng ta dung hợp, ta biết tâm ý người, người tâm niệm đến, phong mang của ta cũng sẽ theo đó phóng ra. Lực lượng của người càng mạnh, phong mang của ta càng sắc bén.”

“ . . . ”

Trong quang đạo, Thạch Nham cảm theo Thiên Diệt, con mắt hoảng hốt, một mùi máu tươi nồng đặc từ Thiên Diệt trong tay hắn tràn ngập ra.

Trong hơi thở nồng đậm huyết sát, từng con mắt huyết hồng sắc trên Thiên Diệt, lặng lẽ mở ra, thô bạo, hung tàn, khát máu.

Diệp Hùng, Chư Dật, Nguyệt Mâu, Vân Tú bốn người, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi, nguyên một đám cau mày thật sâu, nhìn qua Thiên Diệt trong Thạch Nham tay.

Hung thần khí trùng thiên cũng không phải tự nhiên mà thành, chuỗi hung khí này, không biết uống bao nhiêu máu tươi cường giả, mới tạo ra khí tức hung lệ như vậy.

Ở dưới hung thần khí, ngay cả bốn người Diệp Hùng tâm chí cứng cỏi, đều tựa hồ bị mơ hồ áp chế, đáy lòng thả ra ý niệm giết chóc.

Bốn người Diệp Hùng vội vàng thu liễm tâm thần, nguyên một đám nhẹ nhàng hô hấp, đều tự ổn định tâm cảnh.

Bốn người hai mặt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ kinh hãi, Thạch Nham thần bí, càng làm cho mọi người hiểu kỳ.

Lâm Chi, Lý Mộ Vũ, Bạch Tuệ Thiên một đám tiểu bối, đều trốn xa xa, nguyên một đám bùm lầy ngực, kịch liệt thở dốc.

Hung thần khí trên Thiên Diệt, quả thực là độc được ăn mòn tâm linh, bọn họ cảnh giới không đủ, bị hung thần khí ảnh hưởng gần như muốn phát cuồng.

Sát khí thật mạnh!

Mấy tiểu bối tâm thần bị thương, âm thầm kinh hô, sắc mặt biến đổi lớn.

Đột nhiên, trên mặt Thạch Nham vẻ mờ mịt tiêu tán vô hình, hắc nhếch miệng cười cười, hướng đám người Diệp Hùng nói: “Cái cổ cấm chế này, mắt trận chính là ngũ hành lực. Những khối tinh thạch kỳ lạ kia, chính là mắt trận cổ cấm chế này. . .”

Mọi người thuận thế nhìn lại.

Quả nhiên, ở trong quang đạo một khối ngũ sắc tinh thạch, từ năm khối khác nhau tinh thạch kỳ lạ sắc thái xây thành, thiên địa ngũ hành chấn động trong đó lưu chuyển không thôi, các loại biến hóa của thiên địa xung quanh, phảng phất bị nó chiếu rọi xuống, ở trong tinh thể mơ hồ thoáng hiện.

Trong Luyện Khí Yếu Quyết, cũng có một ít miêu tả về cổ trận pháp, luyện khí sư viết Luyện Khí Yếu Quyết, hẳn là cũng am hiểu cổ trận pháp, cấm chế. Truyền tống trận thật ra chính là một loại trận pháp cực kỳ huyền diệu.

Thạch Nham thần thức ở trong Luyện Khí Yếu Quyết lâu như vậy, mặc dù không thể trở thành Trận Pháp Sư, nhưng ánh mắt vẫn có một chút.

“Không sai, đó hẳn chính là được mắt trận, người muốn làm cái gì?” Diệp Hùng thì thào nói ra, trong lòng cảm thấy có chút bất an.

“Hủy nó.”

Thạch Nham tươi cười ôn hòa, Thiên Diệt trong tay giương lên, chợt rời khỏi tay, hóa thành một đạo huyết quang, đột nhiên chém đi.

Thiên Diệt sắc bén vô cùng, ở dưới lực lượng của hắn quán chú, quả thực vô kiên bất tồi, mắt trận từ ngũ hành tinh thạch ngưng luyện mà thành, bị Thiên Diệt một kích trong nháy mắt đánh cho mảnh đá bay tán loạn.

Trong khoảnh khắc, cái cổ cấm chế này như mãnh thú bị chọc giận, trở nên cuồng bạo nôn nóng, nanh vuốt hung lệ tựa như vũ động.

Diệp Hùng hoảng sợ: “Người hủy nó? Người lại hủy nó!”

“Cách làm của hắn là chính xác.” Chư Dật tán thưởng: “Mắt trận một khi bị hủy, cổ cấm chế uy lực sẽ yếu bớt rất nhiều, nhưng mà, Trận Pháp Sư có thể phá giải cũng rất cuộc không tìm ra cách phá giải. Cái cổ cấm chế này coi như là mắt trận bị hủy diệt, lực lượng cũng như trước không kém, sẽ làm cho người Vũ Hồn Điện cùng Thiên Cung, trả một cái giá thê thảm đau đớn.”

Diệp Hùng nhăn tình sáng lên.

Đúng vậy, Vũ Hồn Điện có Mặc Linh Nhi, nàng am hiểu phá giải cổ trận pháp, nhìn tình huống hiện tại, tiến trình phá giải của nàng, hẳn là đến giai đoạn kết thúc công việc.

Đối với đoàn thể có Trận Pháp Sư mà nói, phá giải cổ trận pháp chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn.

Nhưng nếu cổ trận pháp bị phá hư triệt để thì sao?

Thì Trận Pháp Sư sẽ triệt để mất đi tác dụng, võ giả hãm sâu trong đó, chỉ có một đường cạy mạnh xông vào.

Cái cổ cầm chế này uy lực bất phàm, sau khi mất trận bị vỡ mặc dù sẽ không phát huy ra toàn bộ uy lực, nhưng nó cũng đủ làm cho người ở bên trong trả giá một cái giá cực lớn.

“Đi thôi, ta nghĩ bọn họ phải đau đầu một thời gian ngắn.”

Thạch Nham híp mắt, cười nhạt một tiếng, chợt xoay bước đến phía cuối quang đạo mà đi.

Mọi người đuổi theo.

. . .

Đáng chết!

Trong cổ cầm chế, Mặc Linh Nhi giật mình một cái, thân thể bỗng nhiên run lên, khoe miệng một đám máu tươi đỏ thẫm tràn ra.

Đỉnh đầu, nhiều luồng hỏa vân, lôi điện lực đan vào, vô số lực lượng rối loạn như hỏa được bị đốt, ầm ầm bộc phát!

Cầm chế bị triệt để phá hủy!

Mặc Linh Nhi ánh mắt băng hàn, một bụng ảo não, chỉ cần cho nàng thời gian nửa ngày, nàng có thể mang cái trận pháp chết tiệt này phá giải, mang mọi người thoải mái rời đi.

Là ai?

Mặc Linh Nhi hai con ngươi lóe sáng, ở trong cổ trận pháp tàn phá tìm kiếm, chỉ thấy một đám ngân sắc tia sáng, tựa như tia chớp thu liễm hướng xa xa.

“Làm sao vậy? Cái cầm chế này tựa như toàn bộ rối loạn!”

“Không tốt! Lực lượng áp bách đã tới, chỗ chúng ta bây giờ đã không an toàn.”

“Hiện tại không có một chỗ nào an toàn!” Mặc Linh Nhi cắn răng, âm thanh lạnh lùng nói: “Có người mang mất trận hủy diệt rồi, cái cổ cầm chế này coi như đã bị hỏng, không thể tìm được phương pháp phá giải. Hiện tại chúng ta chỉ có thể xông ra ngoài, bằng không sẽ bị cầm chế lưu lại.”

Mọi người hoảng sợ, chợt ào ào nổi giận.

“Là ai? Đến tột cùng là ai? !”

“Dám hãm hại chúng ta như vậy, nếu để ta biết được, nhất định phải khiến hắc thần hình câu diệt!”

“Trước hết nghĩ biện pháp rời đi rồi nói sau.” Mặc Linh Nhi than khẽ: “Phải nhanh chóng, bằng không hung hiểm kích phát, chúng ta sẽ càng thêm gian nan. Một chuyến này, nhất định sẽ có tổn thương, các người phải có tư tưởng chuẩn bị.”

Đoàn người sắc mặt âm tàn, mang người phá hư mất trận hận vào cốt tủy.

571. Chương 569: Thất Diệp Đoạn Thần Thảo

Liên tục xuyên qua ba cái cổ cầm chế, Thạch Nham tinh thần mỗi một, muốn mượn đan dược khôi phục bỗng nhiên tỉnh sáng lên.

Diệp Hùng, Chư Dật, Nguyệt Mâu, Vân Tú nhất nhất chấn động, thần sắc phấn chấn, ngạc nhiên nhìn phía trước.

Không có năng lượng chấn động hung lệ, ám hồng sắc thổ địa, không có một ngọn cỏ, cương phong âm hàn, những đám mây ở cực xa thông thả phiêu đảng.

Những mộ phần tàn phá cực lớn, vô số thi cốt màu xám trắng, nhìn không đến cuối cùng, sương mù màu xám rất nhạt, cất giấu âm lãnh khí tức mãnh liệt, tràn ngập ở phía trước.

Trong mộ địa, có rất nhiều cổ cầm bị chế triệt để phá hủy, trận đồ cũ nát không được đầy đủ, sớm đã không có lực lượng phát ra.

Bó bó lôi điện, ở trong cương phong xẹt qua, lôi điện lực tinh thuần vô cùng, có lực lượng diệt sát hồn phách, ở trong tia sáng lôi điện có một đầu mãnh thú ngồi chồm hổm, như là đang ngủ, thỉnh thoảng nhô ra một ngum điện quang, nhảy vào đám mây lôi điện bên cạnh.

Ở xung quanh con yêu thú kia, một mảng trời mênh mông, cương phong lạnh thấu xương, lực lượng tàn sát bừa bãi không ngừng.

Vị trí đoàn người Thạch Nham không có cấm chế, rất cực an toàn.

“Con yêu thú kia, chính là Lôi Tiêu Thú đi?” Thạch Nham lặng lẽ cười, nhếch miệng nói: “Như vậy chúng ta hẳn là đã đến nơi muốn đến.”

“Không sai, nơi này mặc dù không phải trung tâm Thiên Âm Cổ Mộ, nhưng chính là khu vực Lôi Tiêu Thú hoạt động.” Diệp Hùng vẻ mặt vui vẻ, chỉ vào hoàn cảnh chung quanh, hướng về mọi người giải thích: “Vốn vị trí của chúng ta, hẳn là một cái cổ cấm chế càng lớn, nhưng mà cái cổ cấm chế này tồn tại thật sự tiêu hao quá nhiều năng lượng. Trải qua nhiều năm, năng lượng duy trì cổ trận pháp đã sớm tiêu hao gần như không còn, cho nên chúng ta có thể bình yên vô sự.”

Theo Diệp Hùng chỉ dẫn, mọi người ngưng mắt tường tận xem xét, đích xác phát hiện chung quanh che kín trận đồ.

Thạch Nham con mắt sáng ngời, quan sát trong chốc lát, âm thầm kinh hãi khẽ nói: “Quả nhiên lợi hại đây là cổ trận pháp từ mười mấy cổ cấm chế cùng nhau hợp lại. Sau khi từng cái cổ cấm chế xúc động, đều chính thể tăng cường uy lực trận pháp, cực kỳ đáng sợ. Người xây dựng cổ trận pháp này, tuyệt đối là kỳ tài ngút trời.”

Chung quanh tàn phá trận đồ, một mảng hợp với một mảng, rất nhiều tài liệu xây dựng cổ trận pháp đều bị người phá hư, trận đồ cũng không lưu lại toàn bộ, nhưng diện tích của chúng lại vô cùng rộng lớn, cỡ mấy trăm mẫu. So với cấm chế bọn hắn gặp được lợi hại hơn rất nhiều, tuyệt đối không phải Trận Pháp Sư thông thường có thể dựng lên.

“Không tệ, là tập hợp cổ trận pháp.” Chư Dật nhìn trong chốc lát, cũng âm thầm ngạc nhiên, “Khá tốt, cái cổ trận pháp này không thể tiếp tục duy trì, bằng không chúng ta cũng rất khó làm.”

Thạch Nham gật đầu.

Từ tàn tích của hợp cổ trận pháp quan sát, thì khi nó đầy đủ hẳn là rất lớn.

Lưu Vân Phá Thiên Toa hình thành quang đạo có tính cực hạn, cổ cấm chế lớn như vậy, có lẽ ngay cả quang đạo Lưu Vân Phá Thiên Toa hình thành cũng không thể xuyên qua toàn bộ. Muốn qua được cấm chế sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

“Ngay tại phía trước Lôi Tiêu Thú không phải là cổ cấm chế, nhưng vẫn rất hung hiểm.” Diệp Hùng chờ một chút, mới lên tiếng: “Chỗ Lôi Tiêu Thú có cương phong, có lôi điện tàn sát bừa bãi, đây không phải là trận pháp hình thành, mà dường như là do tự nhiên. Ta lần thứ nhất tới đây. cương phong tới mức cả thần thức cũng hỗn loạn thiếu chút nữa tinh thần vỡ nát.”

Thạch Nham hoảng sợ.

“Cương phong cực kỳ đáng sợ, hình như là âm phong thăng cấp, chạy thẳng vào sâu trong linh hồn.” Diệp Hùng hít một hơi thật sâu, “Chúng ta nhất định phải mang Lôi Tiêu Thú dẫn dụ ra.”

“Vậy cổ động phủ ở vị trí nào?” Nguyệt Mâu nhíu mày.

Nàng tương đối quan tâm cái này, mục đích nàng tới chính là cổ động phủ cùng Diệt Thể Lôi Viêm, hai dạng đồ vật này mới hấp dẫn người.

Lôi Tiêu Thú yêu tinh mặc dù trân quý, nhưng Nguyệt Xan cũng không cần, nàng tu luyện bí kỹ cùng lực lượng, không quan hệ với lôi điện, không cần tìm yêu tinh Lôi Tiêu Thú đến tăng cường.

“Chỉ cần bắt Lôi Tiêu Thú, cổ động phủ tự nhiên sẽ hiển hiện ra.” Diệp Hùng cười hắc hắc cười, “Nhấn nại một chút đi, chúng ta trước tiên đem vấn đề chủ yếu giải quyết. Ừm, người Vũ Hồn Điện cùng Thiên Cung

mặc dù gặp được đại phiền toái, nhưng ta nghĩ bọn họ khẳng định sẽ vẫn đi lên, chúng ta phải nhanh một chút.”

Chư Dật gật đầu, “Đúng, tốc độ càng nhanh càng tốt, đám người kia rất không dễ đối phó.”

“Được rồi, trước dẫn Lôi Tiêu Thú. Phương diện này liền xem người.”

Thạch Nham hướng Diệp Hùng nhẹ gật đầu.

Diệp Hùng cũng không nói nhảm, lập tức lấy thần thức đưa vào huyệt không giới, lấy ra một cây linh thảo được trồng trong chậu, linh thảo có bảy lá, màu sắc như phỉ thúy óng ánh, có hương khí kinh người lượn lờ không tiêu tan.

“Thất Diệp Thuý Ngọc Thảo, hương khí nồng đậm, đối với Lôi Tiêu Thú đây là linh dược đại bổ.” Diệp Hùng đặt linh thảo được trồng trong một cái chậu lên mặt đất phía trước, trong lòng bàn tay ba sợi khí tức kích hoạt, rót vào trong linh thảo.

Mùi thơm càng nồng đậm đột nhiên tràn ngập ra, lẳng lẽ bay về hướng Lôi Tiêu Thú.

Lôi Tiêu Thú toàn thân tuyết trắng, như một đầu sư tử mạnh mẽ, nghe thấy được hương khí, một đôi đồng tử màu xanh đậm phút chốc sáng chói, một tia lôi điện ở trong ánh mắt nó nhảy lên bất định.

Lôi Tiêu Thú chậm rãi đứng dậy, bộ lông màu trắng dưới cương phong khẽ nhúc nhích, không nhanh không chậm hướng phía Thất Diệp Thuý Ngọc Thảo mà đến.

“Bất cấp yêu thú có trí tuệ, như vậy có thể dụ dỗ nó đến?” Thạch Nham không quá yên tâm.

Theo hần biết, Yêu Trùng Vương cùng Phệ Kim Tàm, là sinh vật có trí tuệ rất cao, Lôi Tiêu Thú cũng là bất cấp yêu thú, dựa theo đạo lý không nên bị dụ dỗ như vậy mới đúng.

“Lôi Tiêu Thú đương nhiên sẽ không dễ dàng mắc mưu như vậy.”

Diệp Hùng nhẹ gật đầu, “Người cứ xem tiếp đi.”

Lôi Tiêu Thú sau khi từ cương phong đi ra, cái mũi ngửi ngửi trong chốc lát, toàn thân một hồi điện quang quần quanh, rất nhanh biến hóa.

Không bao lâu, Lôi Tiêu Thú thân thể ở trong điện quang co rút lại, biến ảo thành một cái trung niên anh tuấn tóc trắng rủ xuống vai, hai con ngươi hần lập lòe tia sáng cảnh giác, quay đầu quan sát bốn phía, hừ lạnh một tiếng, quát: “Lại là các người!”

Lôi Tiêu Thú hai con ngươi điện quang lập lòe, trong cơ thể tiếng sấm vang rền, ở trong cương phong đi đi lại lại, lạnh lùng nhìn phía trước.

Lực lượng trong cương phong hỗn loạn, ánh mắt Lôi Tiêu Thú tựa như bị ngăn trở, hần nhìn trái lại nhìn phải, như là không có phát hiện mục tiêu, thân thể dần dần hướng về phía Thất Diệp Thuý Ngọc Thảo.

Thời điểm cách Thất Diệp Thuý Ngọc Thảo chỉ có hơn mười thước, Lôi Tiêu Thú vẫy tay một cái, chợt Thất Diệp Thuý Ngọc Thảo thẳng tắp rơi vào tay hần.

Lôi Tiêu Thú không chút khách khí, trực tiếp mang Thất Diệp Thuý Ngọc Thảo một ngụm nuốt chửng, một bên nhai nuốt, một bên lạnh giọng quát: “Các người rốt cuộc muốn làm gì?”

Diệp Hùng cũng không đáp.

“Diệp huynh, người rốt cuộc đang làm gì?” Chư Dật lúc này cũng có chút nghi ngờ: “Thất Diệp Thuý Ngọc Thảo sao? Lôi Tiêu Thú thân là bất cấp yêu thú, không sợ các loại độc tố, người cũng biết, yêu thú thân thể cấu tạo cùng chúng ta không giống, năng lực kháng độc của chúng nó vượt xa nhân loại vô giả chúng ta. Nếu muốn dùng độc đối với yêu thú, trừ phi là loại kịch độc có thể làm cho Chân Thần Cảnh cường giả tử vong, Lôi Tiêu Thú đối với độc cũng có cảm ứng, nó dám ăn tươi, hần là biết rõ Thất Diệp Thuý Ngọc Thảo không có độc, người tính thế nào?”

Thạch Nham cũng là nghi hoặc khó hiểu.

Yêu thú thể chất đặc thù, năng lực kháng độc vượt xa nhân loại, bát cấp đỉnh phong yêu thú, ở cường độ kháng độc đủ để bằng với Chân Thần cường giả.

Chân Thần cường giả đạt tới cảnh giới này cơ hồ không bị các loại độc tố của thể gian ảnh hưởng, trừ phi cũng là cao thủ tu luyện độc công, cũng đạt tới Chân Thần Cảnh, tạo nghệ dùng độc mới tiến vào Độc Thần cảnh giới.

Thần Châu Đại Địa trên, dựa vào độc công tu luyện đạt tới Chân Thần Cảnh võ giả, tựa như chưa từng nghe nói.

“Không phải độc.” Diệp Hùng nhếch miệng, ánh mắt hiện ra một tia đắc ý: “Đó căn bản không phải Thất Diệp Thuý Ngọc Thảo, mà là Thất Diệp Đoạn Thần Thảo. Đó là ta có được ở một cổ di chỉ, Thất Diệp Đoạn Thần Thảo cùng Thất Diệp Thuý Ngọc Thảo có thể cùng nhau dựng dục, nhưng tỷ lệ rất nhỏ. Cái cổ di chỉ ta phát hiện kia, lại hoàn toàn đặc thù, Thất Diệp Thuý Ngọc Thảo và Thất Diệp Đoạn Thần Thảo cùng sinh ra, hai loại linh thảo khí tức giống như đúc, nhưng tính chất lại hoàn toàn khác biệt, thất Diệp Thuý Ngọc Thảo dưỡng hồn, Thất Diệp Đoạn Thần Thảo lại đoạt hồn.”

“Thất Diệp Đoạn Thần Thảo?” Chư Dật ngạc nhiên, “Chưa từng nghe qua loại linh thảo này.”

“Ta cũng là từ một quyển sách cổ, mới biết được đặc điểm loại linh thảo này.” Diệp Hùng cười cười, “Sinh vật dùng Thất Diệp Đoạn Thần Thảo, chỉ cần có linh hồn, sẽ chịu ảnh hưởng, linh hồn sẽ chậm rãi phân liệt, dần dần linh hồn thác loạn, nhân loại võ giả nuốt chửng, thức hải hỏng mất, chủ hồn cùng phách phân liệt, biến thành điên khùng tinh thần thác loạn. Yêu thú ăn vào, trí tuệ rút lui trên phạm vi lớn, linh hồn dần dần hỗn loạn, chỉ lưu lại bản năng hung lệ của yêu thú.”

Thạch Nham sắc mặt biến hóa.

“Thất Diệp Đoạn Thần Thảo không phải độc, nó có thể ảnh hưởng sinh mệnh hồn phách, gọi lên bản tính.” Diệp Hùng cười ngạo nghễ, “Yêu thú bản tính vĩnh viễn không cải biến được, tham lam, ngang ngược, khát máu, chỉ cần bản tính bị khu động, cái Lôi Tiêu Thú này quả quyết không thể thanh tĩnh, còn không phải do chúng ta nhào nặn?”

Thời điểm Diệp Hùng nói chuyện, Lôi Tiêu Thú bỗng nhiên dữ dội rống một tiếng.

Tiếng rống vừa vang lên lên, nó đột nhiên phát sinh biến hóa, ở trong tiếng sấm vang rền, Lôi Tiêu Thú lần nữa khôi phục nguyên hình, thành yêu thú toàn thân tuyết trắng.

Đồng tử trước kia tràn ngập trí tuệ, trở nên khát máu điên cuồng, gào rú từ nơi trong cương phong vọt ra.

Nó không còn nhớ cương phong sau lưng chính là bình chương tự nhiên với nó.

Lôi Tiêu Thú vừa động, tiếng sấm vang rền, điện xà vũ điệu, lực lượng bạo ngược kích bắn ra, khí thế cực kỳ hung ác điên cuồng làm cho người ta sợ hãi.

Diệp Hùng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, ha ha kêu lên: “Nó đi ra, cẩn thận một chút, chuẩn bị bắt nó!”

Mọi người sợ hãi, chính là Lôi Tiêu Thú ẩn thân có cương phong hung hiểm, Lôi Tiêu Thú đi ra, bọn họ cũng không phải lo lắng.

Lôi Tiêu Thú có cường thịnh cũng chỉ là bát cấp yêu thú, Diệp Hùng, Chư Dật, Nguyệt Mâu đều là Thông Thần tam trọng thiên, tăng thêm Vân Tú, Thạch Nham, đối phó một bát cấp Lôi Tiêu Thú, đó là dư dả.

Thạch Nham có chút hí hửng, cũng không có gọi ra Chiến Ma, chỉ là đem Diệt Thiên ra, chuẩn bị viện thủ.

Đột nhiên, một đoàn năng lượng chấn động, mạnh mẽ ở bên cạnh Lôi Tiêu Thú mãnh liệt bắn ra.

Một màn hào quang u ám, phút chốc vỡ tan, một đám cường giả ẩn núp nhiều ngày, mạnh mẽ hiện thân, như lang như hổ, bay thẳng hướng Lôi Tiêu Thú.

Lôi Mặc cùng Ngả Phách.

572. Chương 570: Hết Sức Đổ Mất

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau.

Lôi Mặc, Ngã Phách ẩn núp nhiều ngày, nín hơi ngưng thần, dùng bí bảo che lấp khí tức thân thể, chờ đúng giờ khắc này.

Ánh sáng u ám vỡ ra một thoáng, Lôi Mặc cùng Ngã Phách bắn ra mãnh liệt, trong nháy mắt lướt đến Lôi Tiêu Thú như trận gió mạnh.

Một bảo kính mặt bạc lập lòe, hư không chợt lóe, phút chốc mặt kính chiếu rọi hướng Lôi Tiêu Thú.

Lôi Tiêu Thú như gặp phải trọng kích, dưới sự chiếu rọi của mặt kính, thân mình cuộn tròn, không ngừng run rẩy.

Năm cái Phục Long Thăng từ ống tay áo Ngã Phách bay ra, Phục Long Thăng như kim sắc điện quang, mạnh mẽ quần chặt lấy Lôi Tiêu Thú.

Lôi Tiêu Thú bị Lôi Mặc chiếu bảo kính đến, lực lượng bị áp chế, linh hồn lại ở vào trạng thái thần trí không rõ, cố gắng giãy dụa, toàn thân lôi điện kích động.

Phục Long Thăng chính là bí bảo của Ngã Phách, được luyện từ hơn sáu mươi sợi tơ kim loại, sợi tơ mềm mại như bông vải, cứng cỏi như sắt.

Chế tạo một cây Phục Long Thăng, giá trị gần vạn khối nguyên tinh thượng phẩm, Ngã Phách thoáng cái lấy ra năm sợi Phục Long Thăng, hiển nhiên là hạ vốn gốc.

Phục Long Thăng chính là lợi khí trói buộc yêu thú, từ phi đạt tới cứu cấp, nếu không Lôi Tiêu Thú bị Phục Long Thăng trói lại, bất luận giãy dụa như thế nào cũng khó thoát khỏi.

Bảo kính lập lòe tia sáng trắng trong hư không, như thủy dịch ngân sắc chiếu rọi trên người Lôi Tiêu Thú.

Lôi Tiêu Thú bị Phục Long Thăng trói buộc, trong ánh mắt sắc thái thô bạo ảm đạm một chút, chợt đột nhiên hôn mê.

Lôi Mặc cùng Ngã Phách liên thủ, kéo Lôi Tiêu Thú hóa thành một đoàn kim quang thiêu đốt mãnh liệt, phút chốc phóng sâu vào trong phần mộ.

Phần mộ nọ sớm có người thủ hộ, đợi Lôi Mặc, Ngã Phách tới lập tức khởi động bí pháp nào đó, mang khí tức Lôi Mặc, Ngã Phách cùng nhau ẩn nấp.

Thủ đoạn liên tiếp, mau lẹ như điện, Diệp Hùng hét to, Lôi Tiêu Thú mới phóng tới phát hiện kết đã định rồi.

Thạch Nham, Chư Dật, Nguyệt Lê, Vân Tú trợn mắt há hốc mồm nhìn Lôi Mặc, đắc thủ Ngã Phách, vô kế khả thi.

Bảo kính trong tay Lôi Mặc phóng thích ra tia sáng trắng, phẳng phất như cấm chế thâm thấu Tinh Nguyên cổ thụ của mọi người, làm cho Tinh Nguyên co rút lại, lực lượng bị áp chế, không thể nhanh chóng thúc dục ra.

Lôi Mặc tựa như sớm đã biết bọn họ sẽ đi qua.

Lôi Mặc biến mất, bảo kính cũng bị thu hồi, lực lượng mọi người chợt khôi phục bình thường.

Nhưng mà lúc này Lôi Mặc cùng Ngã Phách đang đứng ở cửa phần mộ đã biến mất, khí tức hoàn toàn không có.

Diệp Hùng xanh mặt, thần sắc âm trầm: “Đáng chết! Hai người này ẩn núp hồi lâu, cũng là vì Lôi Tiêu Thú mà đến!”

Hắn tựa như cũng không biết mục đích của Lôi Mặc, Ngã Phách.

“Lôi Tiêu Thú cùng cổ động phủ có liên quan gì, rốt cuộc còn có bao nhiêu người biết? Trước khi tới, không phải người đã từng nói chỉ có Vũ Hồn Điện cùng Thiên Cung biết sao? Tại sao người Chiến Minh cũng tiến đến?” Nguyệt Lê mặt lạnh, thần sắc cũng bất thiện.

Lôi Mặc, Ngã Phách đột nhiên ra tay, bọn họ dùng bí bảo bắt Lôi Tiêu Thú, hung hăng cho các nàng một cái tát.

“Lôi Mặc đã ẩn núp lâu rồi, hẳn là không biết làm thế nào để dụ Lôi Tiêu Thú đến, cho nên mới một mực chờ đợi cơ hội.” Chư Dật hí mắt. Người dùng thủ đoạn mang Thất Diệp Đoạn Thần Thảo dụ Lôi Tiêu Thú ra, đúng lúc để cho bọn họ có được cơ hội, hiện tại Lôi Tiêu Thú bị bắt, không biết bọn họ sẽ làm cái gì.”

Đoàn người đã đi tới cửa mộ Lôi Mặc, Ngã Phách đi vào.

Lối vào có nhiều đám ám tử sắc khí, gió lạnh âm trầm, nhưng không thấy sinh mệnh Lôi Mặc, Ngã Phách chấn động.

Thần thức Diệp Hùng buông ra, sắc mặt cẩn thận điều tra cực kỳ khó coi, tựa như không phát hiện được gì. Chư Dật, Nguyệt Lê, Vân Tú thần thức cũng ào ào buông ra.

Nhưng mà thần thức vừa vào cửa phần mộ, tựa như bị chìm vào vũng bùn, không cảm ứng được gì cả.

“Nơi này thật cổ quái.” Chư Dật cau mày nói: “Lão Diệp, tại sao người Chiến Minh cũng biết?”

“Ta cũng không biết.” Diệp Hùng lắc đầu: “Có lẽ Thiên Cung, Vũ Hồn Điện lộ ra. . .”

“Rốt cuộc các người phát hiện cổ động phủ như thế nào?” Thạch Nham nhin không được.

“Vũ Hồn Điện Công Tôn Thao mời ta tới Thiên Âm Cổ Mộ, nói muốn khai quật một phần cổ mộ, hẳn nói trong cổ mộ có một bí bảo thánh cấp thổ hệ, muốn mượn lực lượng của ta. Ta đáp ứng đi xuống khai quật phần cổ mộ nọ, trên đường đi chúng ta phát hiện Lôi Tiêu Thú. . .” Diệp Hùng giải thích.

Công Tôn Thao chính là trưởng lão Vũ Hồn Điện, Thông Thần tam trọng thiên cảnh giới, lúc này còn bị Thạch Nham giữ trò vây trong cấm chế.

Một đoạn thời gian trước hẳn mời Diệp Hùng, còn có Thiên Cung Trác Huy đến Thiên Âm Cổ Mộ muốn mở ra một phần cổ mộ, sau khi phần mộ được mở ra Công Tôn Thao sẽ thuận lợi tìm được bí bảo thổ thuộc tính.

Hắn thử vận dụng bí bảo nọ, không biết động vào cái gì làm xuất hiện Lôi Tiêu Thú.

Lôi Tiêu Thú vừa ra, liền phóng xuất ra lôi điện lực đầy trời. Dẫn động cấm chế, làm cho mọi người nhìn thấy một đoàn hỏa viêm bị phong trong mắt trận, hỏa viêm trong lôi điện cực kỳ kinh khủng.

Mắt trận phong ấn hỏa viêm nọ, ở thời điểm lôi điện lực đại thịnh, hiện ra một cái động phủ u ám, từ trong truyền ra khí tức cổ xưa, có thể mơ hồ thấy được rất nhiều cung điện, hiện ra một tông phái đã từng cường thịnh.

Ở trong chốc lát Lôi Tiêu Thú dẫn động cấm chế, chợt cùng cấm chế nọ biến mất, không biết đi nơi nào.

Công Tôn Thao, Trác Huy Diệp Hùng, ba người ở nơi đó thủ hộ hồi lâu, một lần nữa tìm thấy Lôi Tiêu Thú, lúc này phát hiện chỗ Lôi Tiêu Thú đã thay đổi, ở trong có một mảng cương phong.

Ba người Công Đóa Thao, Trác Huy, Diệp Hùng khê chạm vào cương phong, lập tức thần thức bị hao tổn nên càng hoảng sợ, đều vội vàng lui về.

Ba người bắt đầu ở bên ngoài công kích Lôi Tiêu Thú, phát hiện một khi Lôi Tiêu Thú lôi điện lực đạt tới tình trạng mạnh nhất, có thể dẫn động một ít cấm chế, cổ động phủ trong mắt trận hiện ra.

Ngoài dự liệu của bọn họ là phương hướng cổ cấm chế nọ cũng không phải cố định, nó tựa như điều hoạt động, mỗi lần xuất hiện vị trí cũng không như nhau.

Mà bát cấp Lôi Tiêu Thú dần dần suy đoán ý độ của người tới, bắt đầu ẩn núp sâu trong cương phong, không hề ra mặt.

Bởi vậy mọi người liền vô kế khả thi, thương nghị cách bắt Lôi Tiêu Thú, chỉ có bắt Lôi Tiêu Thú mới có thể tiến vào cổ cấm chế được.

Lần đó bọn họ đến không phải vì Lôi Tiêu Thú, chuẩn bị không đầy đủ, không có linh thảo dụ Lôi Tiêu Thú, cũng không có bí bảo chuyên môn săn bắt yêu thú nên phải trở ra, chuẩn bị cho tốt mới vào lại.

Diệt Thế Lôi Viêm cùng cổ động phủ dụ hoặc quá lớn, ba người từ Thiên Âm Cổ Mộ đi ra, đã xảy ra tranh chấp, ra tay tranh đấu, tất cả đều có ý tưởng độc chiếm.

Lúc ấy Diệp Hùng thể yếu, bị hai người khác bỏ qua một bên, thậm chí hai người kia muốn diệt hắn trước, Diệp Hùng phản kích nên bị thương, mới từ Thiên Âm Cổ Mộ đi ra.

Diệp Hùng giữ kín như bưng, che giấu máu chốt trong đó.

Nhưng mà, bọn người Thạch Nham chỉ trong vài câu cũng có thể suy đoán ra vì cổ động phủ và Diệt Thế Lôi Viêm, ba người tất nhiên vô cùng không thoải mái.

“Máu chốt ở Lôi Tiêu Thú đúng không?” Thạch Nham trầm ngâm một chút: “Chỉ cần Lôi Tiêu Thú thúc dục lôi điện lực đến mức mạnh nhất là có thể xúc động cổ cấm chế?”

“Chúng ta trải qua nghiệm chứng, chính là như vậy.” Diệp Hùng gật đầu.

“Lôi Mặc nợ chính là Lôi để thành chủ, tựa như cũng có lôi điện lực, người nói hắn có thể dẫn phát cấm chế không?” Chư Dật nhíu mày.

“Hắn là không thể, bằng không Lôi Mặc sẽ không bắt Lôi Tiêu Thú.” Diệp Hùng lắc đầu: “Lúc này đây, Lôi Mặc và Ngã Phách chắc chắn đã ở bên trong, chúng ta tiến vào nhất định sẽ bị công kích.”

“Bây giờ tiến không được, lui không xong, nên làm cái gì đây?” Chư Dật cười khổ.

“Không phải có Thạch Nham sao?” Nguyệt Mâu cười hắc hắc: “Cấm chế trận pháp gì, Thạch Nham cũng có thể không đếm xỉa, chúng ta trực tiếp đi vào.”

Nhân tình mọi người sáng lên.

“Trước hết ta khôi phục tốt mới được.” Thạch Nham trầm ngâm một chút: “Không chỉ là cấm chế mà còn có Lôi Mặc, Ngã Phách nếu muốn đi tiếp nữa, ta phải khôi phục toàn lực.”

“Phải như vậy.” Diệp Hùng gật đầu.

Thạch Nham cũng không nói nhảm trước mặt mọi người, bắt đầu khôi phục Tinh Nguyên.

Không biết trôi qua bao lâu.

Thạch Nham còn đang khôi phục điều tức, ánh mắt Diệp Hùng âm trầm lạnh lùng, đột nhiên nhìn về phía sau lưng.

Đoàn người chật vật như ăn mỳ, con mắt ảm đạm, nghiêm mặt hung ác, chậm rãi đi tới.

Bọn họ giống như đã trải qua sự tàn phá của mưa to gió lớn, nguyên một đám có chút mỗi một, nhưng mà vừa nhìn thấy bọn người Diệp Hùng mắt lập tức lộ ra vẻ hung quang.

“Diệp Hùng, người làm chuyện tốt”. Một người cầm đầu, nhin không được hét to.

“Công Tôn Thao, bản thân người không do dự ám toán người khác, nếu không phải chúng ta có biện pháp, không chừng không gặp người ở đây.” Diệp Hùng cười lạnh.

“Quả nhiên là các người!” Công Tôn Thao gầm lên.

Thiên Cung Trác Huy, sắc mặt cũng âm hàn: “Trong mắt hung quang rạng rỡ, bất thiện nhìn về phía bọn người Diệp Hùng.

“Là ai mà bản lãnh lớn như vậy, có thể trực tiếp phá hư mắt trận?” Linh Nhi vuốt vuốt tóc dài trên trán, con mắt như tinh thạch lóe sáng nhìn sang nguyên một đám.

“Đừng tưởng rằng người hiểu được trận pháp, có thể đi lung tung ở Thiên Âm Cổ Mộ, người cao minh hơn người còn rất nhiều.” Diệp Hùng cười nhạt một tiếng, liếc qua Thạch Nham.

Mặc Linh Nhi mắt đẹp chợt lóe dị quang, liền nhìn về hướng Thạch Nham, sắc mặt cổ quái: “Là hắn?”

“Hắn so với người cao minh hơn.” Diệp Hùng hắc hắc nói.

Mặc Linh Nhi hừ nhẹ một tiếng, khóe miệng gợi lên một cái góc độ kỳ lạ: “Vậy phải thử một chút mới biết được.”

“Lôi Tiêu Thú đâu?” Công Tôn Thao nổi giận dè dè: “Có phải các người đã đắc thủ rồi?”

Ở cương phong đằng kia, cũng không thấy tung tích Lôi Tiêu Thú, điều này làm cho Công Tôn Thao lập tức có phán đoán sai lầm.

“Đắc thủ là không phải là ta.” Diệp Hùng dáng tươi cười: “Bị Lôi Mặc, Ngã Phách của Chiến Minh bắt lấy.”

“Chiến Minh làm sao có thể biết được?” Công Tôn Thao không tin: “Ngoại trừ chúng ta, tuyệt sẽ không có tin tức toát ra, tất nhiên là các người gạt chúng ta, đã chiếm được Lôi Tiêu Thú.”

Công Tôn Thao cùng mọi người nghe vậy, nguyên một đám bắt đầu khởi động chiến ý.

Mặc Linh Nhi chăm chăm nhìn vào Thạch Nham, toát ra thần thái tức giận, một bộ tư thế muốn ra tay.

573. Chương 571: Thổ Cẩm Thuật

Trong thanh niên tài tuấn ở Vũ hồn Điện, Mặc Linh Nhi cũng không phải là người xuất chúng nhất, nhưng nàng lại chăm chỉ khắc khổ, tính tình cứng rắn nhất.

Mặc Linh Nhi mang võ hồn kỳ lạ, có thể cảm ứng được sự thay đổi của tất cả lực lượng, đặc tính này làm cho nàng có thể cảm thấy được lực lượng biến hóa trong trận pháp, tiến tới tìm ra cách phá giải.

Nàng không phải là Trận Pháp Sư thuần túy, nhưng vì đặc điểm của võ hồn, khiến cho phá giải được trận pháp tự trở thành thiên phú của nàng.

Trước đó, nàng sắp phá giải được trận pháp nhưng Thạch Nham đột nhiên ra tay nên đã hỏng mất, võ hồn sa vào trong, thần thức của nàng lúc này bị hao tổn thiếu chút nữa là không thể khởi hân.

Vất vả cố gắng hồi lâu, nhưng vì Thạch Nham ra tay, kiếm củi ba năm bị thiêu một giờ, chính nàng bị thương vì trận pháp đại biến, tất cả cũng tổn thất thật lớn, nguyên một đám rơi vào tình trạng kiệt sức, còn có hai người ở trong trận pháp hình thần câu diệt.

Nếu như không có Thạch Nham, tất cả chuyện này sẽ không phát sinh, nàng sẽ không bị thương, đoàn người cũng không có tổn thương lớn như vậy.

Không thể tha thứ!

Ánh mắt Mặc Linh Nhi như điện, hai tay đột nhiên vũ động, từng hạt châu thổ hoàng sắc chuyển động quay

Ê Ắ thể th é Th điệt ào thép a di b là Ê Kh Ò é< K tv t Ò \ n đ- hc ph n hưỐp«iê- K ấ

“Tình huống có quan hệ với Diệt Thế Lôi Viêm, người biết bao nhiêu?” Thạch Nham lập tức hỏi thăm.

“Nó bài danh thứ hai, ở thời đại Thái Cổ, từ trong ức vạn lôi điện có được ý thức. Thật lâu thật lâu trước kia, nó đã từng tàn sát bữa bãi một mảng đại địa này, khi đó nó cường hãn khôn cùng, làm cho vô số sinh linh diệt sạch. Những sinh mệnh như chúng ta gần như rất khó bị tiêu diệt triệt để, nó càng thêm cường hãn, nó có thể ở trong mỗi một đạo lôi điện phụ thể sống lại, ta nghe nói nó cuối cùng đã chọc giận vô số cường giả các tộc, liên thủ mang nó phong ấn, giống như dùng bí pháp gì đó làm hao mòn lực lượng của nó, muốn dùng thời gian dài dòng buồn chán tiêu diệt nó. . .”

Huyền Băng Hàn Diễm đối với tình huống của Diệt Thế Lôi Viêm biết có hạn, nói không tỉ mỉ, cũng không có nói quá rõ ràng sáng tỏ.

Thạch Nham có chút thất vọng, “Như thế nào mới có thể áp chế nó?”

“Nó so sánh với ta thời kỳ toàn thịnh, còn muốn tiến hóa tinh ảo, ta không rõ ràng lắm.” Huyền Băng Hàn Diễm trả lời.

Thạch Nham ngạc nhiên.

“Do Huyền Âm lực chậm rãi làm hao mòn, trải qua trăm triệu năm, mới có thể mang tánh mạng ẩn ký của nó lau đi. Lôi điện lực của nó có thể diệt ý chí hồn phách của tất cả sinh linh, cùng năng lực của ta có chút tương tự, nhưng lực lượng của nó càng thêm bá đạo, lôi điện lực có thể diệt hồn, cũng có thể trực tiếp phá hủy thân thể linh thể, cực kỳ đáng sợ.”

Cửu U phê hồn diễm yên lặng thật lâu, phút chốc sâu kín truyền ra tấn niệm, “Thứ trói buộc nó, hẳn là Quỷ Văn Tộc Âm Phù Kinh, Âm Phù Kinh chính là Quỷ Văn Tộc thánh điển, tự nhiên có thể tự tập chuyển hóa Huyền Âm lực, kinh thư Âm Phù Kinh lại là thần khí, trong đó tự thành một giới, động thiên địa linh khí lại thành Huyền Âm lực, mang nó trấn áp làm hao mòn. . . .”

“Quỷ Văn Tộc?” Thạch Nham hoảng sợ: “Âm Phù Kinh không phải là Âm Mị Tộc thánh điển sao? Sao lại thành Quỷ Văn Tộc rồi?”

“Âm Mị Tộc vốn là chi nhánh Quỷ Văn Tộc, sau khi Quỷ Văn Tộc bị giam cầm, Âm Mị Tộc thành nước phụ thuộc của Minh Tộc, đến thời đại thượng cổ, Âm Mị Tộc đã không biết lai lịch tổ tiên của mình, ngược lại mang chính mình trở thành Minh Tộc nhất mạch, thật sự buồn cười.” Cửu U phê hồn diễm giọng mỉa mai, ý niệm trong đầu trực tiếp ở trong chủ hồn Thạch Nham nhộn nhạo đi ra.

“Quỷ Văn Tộc rất lợi hại?” Thạch Nham ngạc nhiên.

“Quỷ Văn Tộc chính là một trong thượng cổ thập tộc, cùng Âm Linh Tộc lần trước người bá kiến như nhau, đều đã từng vô cùng cường thịnh. Tại thời đại thượng cổ, nhân tộc các người thực lực chính là kế cuối mười tộc, đáng tiếc bởi vì thiên địa lực lượng biến hóa, chủng tộc cường đại nhất dần dần xuống dốc, ngược lại để cho nhân tộc không biết xấu hổ các người thừa thế xông lên, thật sự là thiên ý khó dò.” Cửu U phê hồn diễm nhàn nhạt mỉa mai.

“Vậy tình huống trước mắt, phải ứng đối như thế nào?” Thạch Nham khiêm tốn thỉnh giáo.

“Âm Phù Kinh áp chế Diệt Thế Lôi Viêm, Diệt Thế Lôi Viêm trong lúc giây phút sẽ tiêu hao lực lượng trong Âm Phù Kinh, nếu như trong Âm Phù Kinh còn có sinh linh, không người phá hư thì đây cũng là tử cục. Có người muốn làm cho Âm Phù Kinh hoàn toàn bị hủy diệt, cũng muốn làm cho Diệt Thế Lôi Viêm biến mất, làm ra một ván như vậy, chính là vì làm cho hai dạng đồ vật này cùng một chỗ đồng quy vu tận.” Cửu U phê hồn diễm lạnh lùng nói.

“Nói như vậy, nếu lộn xộn, ngược lại sẽ phá hư tất cả?” Thạch Nham sắc mặt biến hóa, nhìn xem trận đồ biến hóa phía trước, không khỏi vội vàng đưa tin: “Nếu như tất cả bị phá hư, sẽ phát sinh cái gì?”

“Trong Âm Phù Kinh nếu có sinh linh, nó sẽ trả thù, diệt thế Lôi Viêm nếu không tránh thoát, cũng sẽ báo thù.” Cửu U phê hồn diễm ôn hoà, ở sâu trong linh hồn hần chậm rãi nói: “Mặc dù không biết tất cả cái này do ai tạo thành, nhưng nghĩ đến không thể nghĩ ngờ là nhân tộc các người, loại kẻ sách ác độc âm tàn này, cũng chỉ có nhân tộc các người mới nghĩ ra được.”

Thạch Nham hoảng sợ.

“Không còn kịp rồi, diệt thể Lôi Viêm phóng thích lôi điện lực ngăn cản, chính là đang dụ dỗ. Nó đối với tính nết các người rất quen thuộc, biết rõ càng ngăn đón nhiều, các người sẽ càng liều mạng muốn xông tới, Âm Phù Kinh trải qua vô số năm tiêu hao, hôm nay lực lượng duy trì phòng chừng ngay cả một phần vạn đều không tới, để cho những người này xông vào, nhất định sẽ gia tốc quá trình hư hỏng.” Cửu U phê hồn diễm nhàn nhạt đưa tin.

Thạch Nham đột nhiên biến sắc, muốn khuyên can, phát hiện cả đám Công Tôn Thao, Lôi Mặc đỏ mắt, đã nhảy vào giữa Âm Phù Kinh.

Những Thông Thần Cảnh cường giả này, vừa vào Âm Phù Kinh, bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, phảng phất bị nuốt vào một giới khác.

Cùng lúc đó, ở trong Âm Phù Kinh đằng kia, tuôn ra vô số năng lượng chấn động cực kỳ sắc bén, các loại lực lượng lẫn nhau xông tới kích bắn, khiến cho quỹ văn phù tự trên Âm Phù Kinh chậm rãi ngưng trệ xuống, cuối cùng triệt để đình trệ bất động.

Diệt Thể Lôi Viêm trong Âm Phù Kinh, phút chốc kịch liệt nhảy lên trùng kích, quanh mình nó đột nhiên xuất hiện từng vòng gợn sóng ngọc lưu ly, phảng phất bức tường phong tỏa cản trở trói buộc nó, lúc này lại dần dần tiêu tán ra.

Cổ động phủ Âm Phù Kinh hiển lộ ra, trong những cung điện mơ hồ san sát, bị âm khí mật mờ phiêu đảng bao phủ dần dần dần dần có bóng người chậm rãi hiện thân.

Nguyên một đám gầy trơ xương, hình dạng như lệ quỷ, toàn thân che kín quỹ văn các màu rậm rạp tinh xảo, ở trong cổ động phủ đằng kia lớn tiếng khóc, liều mạng chen đến cửa cổ động phủ.

Không bao lâu, liền có dị tộc trên người có quỹ văn tự nhiên, từ cổ động phủ đi ra, hình dạng y như ăn mày, lực lượng trong cơ thể phảng phất tiêu hao gần như không còn, vừa ra tới liền ngửa mặt lên trời khóc rống, nghe thấy làm cho tâm thần người rung động lắc lư.

Hơn mười tộc nhân Quỷ Văn Tộc ở đó gào khóc, tiếng khóc rung trời, phảng phất muốn mang đau khổ ủy khuất vạn năm từ trong nước mắt phát tiết ra.

Quỷ Văn Tộc bị giam cầm phong ấn không biết bao nhiêu năm một lần nữa hàng lâm mảnh thổ địa lạ lẫm, không có một người nào có thể khống chế tình cảm, nước mắt ào ào không khống chế được tràn ra.

Hai cái lão giả Quỷ Văn Tộc già nua phảng phất tùy thời sẽ chết đi, da thịt mềm yếu, toàn thân rung động run rẩy, đi đi lại lại thở hồng hộc, hai con người ảm đạm vô quang, khí tức yếu ớt phảng phất rất nhanh sẽ theo gió biến mất.

Hai lão giả ngay cả thanh âm thút thít nỉ non, cũng có vẻ rất vô lực, xụi lơ ở trên đất, tham lam hô hấp lấy không khí.

Thiên địa linh khí rời rạc trong phần mộ, giống như bị cự kính hút nước, điên cuồng tuôn vào trong miệng hai cái lão người, hai người này như bọt biển, lấy tốc độ làm cho người sợ hãi, hấp thu tất cả thiên địa linh khí trong phần mộ.

Hai lão giả con mắt ảm đạm vô quang, dần dần sáng ngời, khuôn mặt bọn họ che kín làn da nhăn nheo, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được căng lên, thân thể khô quắt cũng chậm rãi nở nang, cả người chậm rãi phát sinh biến hóa kinh người.

Khí tức cực kỳ yếu ớt trên người bọn họ, giống như được rót vào một dòng suối Tinh Nguyên, khí tức già nua đã lâu bắt đầu trở nên sinh cơ bừng bừng, dần dần tinh thuần hùng hậu.

Thạch Nham ngơ ngác nhìn phía trước, sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa có.

576. Chương 574: Thần Khí!

Từ cổ động phủ bỗng nhiên xuất hiện Quỷ Văn Tộc, trông rất tương tự như Âm Mị Tộc, thân thể hơi có vẻ gầy yếu, linh hồn lực lượng hùng hậu tinh luyện.

Cùng Âm Mị Tộc bất đồng duy nhất chính là trên người bọn họ có quỷ văn, quỷ văn tinh xảo rậm rạp, chính là trời sinh, màu sắc khác nhau, toàn bộ rườm rà huyền ảo.

Thạch Nham âm thầm cảm ứng, phát hiện ở trên người tộc nhân Quỷ Văn Tộc, quỷ văn khác nhau có đặc điểm khác nhau.

Có quỷ văn có thể ngưng tụ linh khí, có quỷ văn có ngũ hành khí tức rõ ràng, còn có quỷ văn phẳng phất được lực lượng thần bí thúc dục.

Xa xa nhìn lại, quỷ văn trên người Quỷ Văn Tộc, như gân mạch vô giả dữ dội xông ra, hơi có vẻ quỷ dị kỳ lạ.

Mỗi một loại quỷ văn, đều phẳng phất chính là vô hồn tự nhiên hình thành, lực lượng khác nhau, đối với từng cái tộc nhân Quỷ Văn Tộc mà nói, đều là thiên phú thần thông.

Thạch Nham cả kinh.

Quỷ Văn Tộc tộc nhân, vốn thể chất gầy yếu, nhưng mà rất nhiều tộc nhân có được quỷ văn đặc thù, khi mới từ cổ động phủ đi ra, quỷ văn trên người đã bắt đầu phát sinh biến hóa, như là đang ngưng luyện thiên địa lực lượng rèn luyện khí lực, thân thể gầy gò khô quắt của bọn họ cũng dần dần tinh luyện.

Đây là thiên phú thần thông đặc biệt vô hồn!

Tộc nhân Quỷ Văn Tộc xuất hiện, gần như đều có được quỷ văn, những người này mặc dù tinh khí thần tiêu hao cực lớn, nhưng vừa xuất thiên liền như bóng cao su được thổi phồng, rất nhanh lớn mạnh.

Nhất là hai lão giả Quỷ Văn Tộc.

Bọn họ há miệng hô hấp thật dài, thiên địa linh khí phẳng phất khí vụ, mãnh liệt rót vào miệng mũi bọn họ, để cho lực lượng gần muốn khô kiệt của bọn họ, dần dần tỏa sáng phát triển sinh cơ mới.

Thạch Nham mắt sáng như đuốc nhìn vào hai cái Quỷ Văn Tộc lão giả âm thầm cảm ứng một chút, không khỏi hoảng sợ biến sắc.

Chân Thần Cảnh cường giả!

Hắn có thể khẳng định, hai Quỷ Văn Tộc lão giả này, chính là loại cấp bậc đỉnh phong Thần Châu đại địa, khí tức của hai người cho hắn cảm giác như biển rộng mênh mông khó dò.

Hai người lực lượng lúc này chỉ sợ mới khôi phục nửa điểm, nhưng loại rung động đến từ chính sâu trong tâm linh, làm cho Thạch Nham cực kỳ khiếp sợ.

Càng nhiều tộc nhân Quỷ Văn Tộc, từ cổ động phủ đi ra, gào khóc, hô hấp lấy không khí ẩm ướt, thần sắc kích động không hiểu.

Quỷ Văn Tộc bị giam cầm không biết bao nhiêu năm tháng, nay thấy được ánh mặt trời cả đám đều kìm nén không được kích động trong lòng.

Cùng Thạch Nham như nhau, Chư Dật, Diệp Hùng mọi người, cũng là mặt mũi tràn đầy kinh hãi, thần sắc kiêng kỵ nhìn hướng Quỷ Văn Tộc, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Không biết từ khi nào, cổ cấm chế do Âm Phù Kinh diễn hóa mà thành lặng yên tiêu thất lực lượng.

Lôi Mặc, Ngã Phách, Công Tôn Thao, Trác Huy một đám cường giả, ở ngay chỗ Quỷ Văn Tộc, sắc mặt hết hoảng thất thốn, vội vàng cùng Quỷ Văn Tộc hình dạng như lệ quỷ kéo ra khoảng cách.

Về phần một ít Diệt Thế Lôi Viêm màu xanh lại quỷ dị biến mất vô tung, ở trong cấm chế đằng kia một chút khí tức không hiện.

Lôi Tiêu Thú thi thể, ngã vào trong cổ cấm chế, cả đám tộc cường giả, ào ào buông ra thần thức vây quanh thi thể Lôi Tiêu Thú, muốn tìm kiếm khí tức Diệt Thế Lôi Viêm.

Không thu hoạch được gì.

Lôi Vu, Ngã Nhã hai người, đứng cách cổ cầm chế không xa, cũng là rung động không hiểu, nhìn xem Quỷ Văn Tộc tộc nhân đột nhiên xuất hiện. . . nói không ra lời.

Quỷ Văn Tộc tộc nhân, cũng không phản ứng với mấy người xa lạ, hai lão giả đang tận hết sức lực hấp thiên địa linh khí.

Toàn bộ Quỷ Văn Tộc, lúc này đều ở trong kích động không hiểu khôi phục lực lượng.

Bị giam cầm không biết bao nhiêu năm, lực lượng trong cơ thể bọn họ, đều tiêu hao đến tình trạng hầu như dầu hết đèn tắt, nếu không có hai cái hiền giả không ngừng thôi phát năng lượng che chở, linh hồn bọn họ nói không chừng đã sớm khô kiệt.

“Trốn đi, các người không phải đối thủ, Quỷ Văn Tộc tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.” Nhưng vào lúc này, từ trong chủ hồn Thạch Nham, truyền ra ý niệm thúc giục của Cửu U phê hồn diễm: “Bọn họ đang khôi phục lực lượng, hiện tại lập tức rời đi còn có thể đào tẩu, nếu để trễ, sợ là không còn kịp rồi.”

“Quỷ Văn Tộc bị giam cầm nhiều năm như vậy, nhất định sẽ cừu thị nhân loại, nơi này không thể ở lâu.” Huyền Băng Hàn Diễm cũng đồng ý.

Thạch Nham giữ im lặng, ánh mắt sáng quắc nhìn hướng phía trước, vung trộm ngưng luyện lực lượng, ngay cả mặt trái lực lượng cũng bắt đầu thúc dục.

“Các vị như thế nào lại bị giam cầm?” Lôi Đế Thành Lôi Mặc, sau khi tìm Diệt Thế Lôi Viêm thất bại, không khỏi nhìn về phía Quỷ Văn Tộc tộc nhân, nhíu mày dò hỏi.

Quỷ Văn Tộc hai cái hiền giả, hờ hững nhìn, tiếp tục thu nạp thiên địa linh khí, đối với câu hỏi của Lôi Mặc làm như không thấy.

Toàn bộ tộc nhân Quỷ Văn Tộc, đều chìm giữ im lặng, phảng phất nghe không hiểu lời của Lôi Mặc, nguyên một đám cúi thấp đầu, thần sắc quái dị.

Ngã Phách, Công Tôn Thao, Trác Huy, nhìn tộc nhân Quỷ Văn Tộc, trong lúc nhất thời không biết làm gì.

“Diệt Thế Lôi Viêm bị tiêu hao vô số năm, bị hao tổn nghiêm trọng, nó tất nhiên sẽ ngủ đông, chuẩn bị chờ lúc lôi điện hư không tụ tập, mượn cửu thiên lôi điện lực khôi phục. Diệt Thế Lôi Viêm tạm thời sẽ không hoạt động, nhưng mà một khi để nó bắt được cơ hội, trải qua hư không lôi điện rèn luyện, đến lúc đó cái Thần Châu đại địa này chắc chắn lâm vào trong khủng hoảng.”

Cửu U phê hồn diễm ở trong não hải Thạch Nham cảnh cáo.

Thạch Nham hai con ngươi như điện, lạnh lùng chăm chú nhìn phía trước, lạnh lẽ đến La bên cạnh mấy người, hướng Chư Dật nói: “Chúng ta phải rời đi.”

“Rời đi?” Chư Dật kinh ngạc: “Bây giờ tại sao rời đi? Chúng ta chính là không thu hoạch được gì?”

Thạch Nham nháy mắt ra dấu, “Nếu không đi, liền chuẩn bị thừa nhận lửa giận của người khác, chúng ta những người này, không đủ nhìn.”

Nói xong, lại nhìn về phía Diệp Hùng, Nguyệt Lê, Vân Tú: “Ta đi trước, các người nếu như kiên trì, liền tự cầu phúc đi.”

Diệp Hùng, Nguyệt Mâu, Vân Tú biến sắc.

“Người!” Diệp Hùng quát nhẹ, vẻ mặt vẻ giận dữ, “Người lo lắng cái gì?”

“Hai cái Chân Thần Cảnh võ giả đang khôi phục. . .” Thạch Nham trầm thấp nhắc nhở một câu.

Diệp Hùng, Chư Dật có vẻ sợ hãi cả kinh.

Hai cái hiền giả Quỷ Văn Tộc, tiêu hao rất nhiều lực lượng tinh khí, sau khi từ cổ động phủ đi ra, nhìn qua cũng không có quá nhiều chỗ đặc biệt, mà ngay cả Diệp Hùng, Chư Dật cũng nhìn không ra cảnh giới tu vi hai người này.

Thạch Nham thì khác, hắn có Cửu U phê hồn diễm, trong thần thức có không gian lực, đối với linh hồn bí pháp Âm Mị Tộc có chút nhận thức, tự nhiên nhìn ra chỗ bất thường của hai cái hiền giả.

Hai hiền giả Quỷ Văn Tộc đang im lặng khôi phục, con mắt híp chút phút chốc lóe sáng một chút.

Hai hiền giả đồng thời đem ánh mắt tụ tập ở trên người Thạch Nham.

Thạch Nham hoảng sợ.

Diệp Hùng, Chư Dật mọi người cũng lại càng hoảng sợ, lúc này ý thức được không ổn, mơ hồ cảm thấy Thạch Nham suy đoán hẳn là thật.

Hai cái hiền giả ánh mắt thâm ý sâu sắc, liếc qua Thạch Nham, còn lộ ra nụ cười quỷ dị, làm cho người khác kinh hãi lạnh mình.

“Không phụng bồi.” Thạch Nham trong lòng xiết chặt, hướng phía bọn người Diệp Hùng nhẹ gật đầu, chợt tâm niệm vừa động, thân như cầu vồng, cực tốc xông ra bên ngoài.

“Đợi một chút!”

Diệp Hùng, Chư Dật đồng thời kêu sợ hãi, cũng không dám chậm trễ, mang La Hiểu, La Mông, Lâm Chi kéo theo muốn cùng nhau rời đi.

Nguyệt Mâu, Vân Tú cũng khởi hành trong nháy mắt.

Hai cái hiền giả Quỷ Văn Tộc, nụ cười quỷ dị trên mặt càng rõ ràng, ánh mắt âm lệ lạnh lạnh.

Oanh!

Thạch Nham toàn thân kịch chấn, đầu óc choáng váng, từ hư không đột nhiên rơi xuống dưới.

Thần thức oanh kích!

Một tấm hồn vồng từ từng sợi thần thức bện thành, chẳng biết lúc nào trói chủ hồn hần, cùng một thời gian, một cỗ ý chí nặng như Thái Sơn, đã ở trong thức hải hần mở ra.

Dưới thế công đột nhiên hần ngay cả trốn tránh cũng không kịp, trực tiếp từ hư không rơi xuống.

Diệp Hùng, Chư Dật, Vân Tú, Nguyệt Mâu bốn cường giả phản ứng, cũng đều không ăn điểm tốt, mới vừa động thân liền không khống chế được lực lượng, sắc mặt cực kỳ khó coi ngừng lại.

Đây là linh hồn trùng kích Quỷ Văn Tộc am hiểu nhất, cùng Âm Mị Tộc không có sai biệt.

Thạch Nham ôm lấy đầu, cắn răng, từ trên đất đứng dậy, mặt âm trầm nhìn về phía Quỷ Văn Tộc tộc nhân bên kia.

Hai cái hiền giả Quỷ Văn Tộc, trên mặt tươi cười quỷ dị, đều nhìn về hần, lộ ra thần sắc rất có hứng thú.

Lôi Mặc, Ngã Phách, Công Tôn Thao, Trác Huy cả đám, lúc này cũng nhìn ra Quỷ Văn Tộc không thiện, thần sắc ào ào ngưng trọng.

Trong đám tiểu bối, Lôi Uẩn trong hai tròng mắt thần thái mất hồn, vẻ mặt vẻ mờ mịt, sững sờ choáng váng như là trúng tà.

“Lôi đại ca! Lôi đại ca!” Ngã Nhã nhìn ra chỗ kỳ lạ, liên tục quát nhẹ, nhưng Lôi Uẩn hoàn toàn không biết gì cả, ở đằng kia vẫn không nhúc nhích, y như bị mất hồn.

“Người tới đây một chút.” Một cái hiền giả Quỷ Văn Tộc, đưa tay chỉ hướng Thạch Nham, nhàn nhạt phân phó.

Thanh âm của hần già nua vô cùng, ngôn ngữ cũng tối nghĩa, nói cũng không liên mạch.

Thạch Nham ngạc nhiên, chỉ vào chính mình, “Ta?”

“Chính là ngươi. . .”

“Tại sao là ta? Nơi này nhiều người như vậy, người tại sao lại gọi ta?”

“Người cùng bọn họ không giống nhau.”

Quỷ Văn Tộc hiền giả, lộ ra nụ cười u ám, một đôi mắt nhỏ giống như như độc xà, lóe ra tia sáng tàn độc.

Thạch Nham nhẹ nhàng gạt đầu, mặt trái lực thúc dục, đem lực lượng toàn thân thúc dục đi ra, lại lấy tâm thần gọi ra Diệt Thiên.

Xuy xuy xuy!

Diệt Thiên vừa vào trong tay, từng đạo huyết hồng sắc tia sáng, từ kiếm lạng yên tràn ra, khủng bố sát khí, trong nháy mắt tràn ngập.

Quỷ Văn Tộc tộc nhân, ở trong cổ cấm chế đằng kia, chợt phát hiện quỷ văn phù tự trong cấm chế phút chốc lóe sáng.

Quỷ Văn Tộc hiền giả mắt nhỏ phút chốc sáng ngời, nhin không được quát lên: “Thần khí!”

Hắn sáng quắc nhìn về phía Diệt Thiên trong tay Thạch Nham.

Ken két rắc!

Trong cổ cấm chế chỗ Quỷ Văn Tộc, truyền ra thanh âm thanh thúy, những quỷ văn phù tự không ngừng biến ảo nhúc nhích, chậm rãi thu nhỏ lại.

Rất nhanh, cổ cấm chế bị bao phủ bởi một vòng ngũ sắc vàng sáng, lập loè bất định.

Đợi cho cổ cấm chế co rút lại tới trình độ nhất định, Quỷ Văn Tộc hiền giả đưa tay một trảo, mang một quyển kinh thư cổ xưa thu vào ống tay áo.

Quỷ Văn Tộc thánh điển Âm Phù Kinh, trong đó tự thành một giới, có thể chuyển đổi Huyền Âm khí, cũng là thần khí.

Thạch Nham thần kiếm trong tay, ơng ơng thấp minh, kiếm linh cũng có vẻ có chút kích động.

Đạt tới thần cấp bí bảo, linh trí mở ra, cực kỳ thần kỳ, loại bí bảo này trong thiên địa còn thừa không nhiều lắm, Diệt Thiên gặp được Âm Phù Kinh, không khỏi hưng phấn, có cộng minh vận động.

Chư Dật, Diệp Hùng một đám cường giả Thần Châu đại địa, giống như gặp quỷ, không thể tưởng tượng nhìn hướng hắn.

Tiểu tử này, thậm chí có thần khí!

577. Chương 575: Giật Giây

Thần khí!

Thần Châu Đại Địa bí bảo vô số, nhưng mà đạt tới thần cấp lại rải rác không có mấy, mỗi một dạng thần khí, đều bị thủ lĩnh bảy cổ phái một mực nắm giữ lấy, thần khí có thể nói là căn bản một cái cổ phái, cùng tông phái vũ kỹ truyền thừa trần quý như nhau.

Chư Dật, Diệp Hùng mặc dù đều suy đoán ra Thạch Nham có rất nhiều thần bí, nhưng không thể đoán trước được trong tay hắn lại sẽ có thần khí, mà kiện thần khí này mọi người cũng không nhận biết, cái này càng thêm làm cho bọn người Chư Dật kinh hãi không hiểu.

Diệt Thiên thần kiếm vừa ra, mọi người vẻ mặt kinh ngạc, Quỷ Văn Tộc hai cái hiền giả, cũng là thần quang rạng rỡ, mang toàn bộ chú ý đặt ở trên người của hắn, một cái chớp mắt không dời.

Hiền giả Quỷ Văn Tộc Nói chuyện kia thu Âm Phù Kinh, hai tay khô quắt từ trong ống tay áo chậm rãi duỗi ra, âm u cười, dương tay nói: “Giao cho ta xem một chút.”

Hắn nhìn chăm chăm vào Diệt Thiên thần kiếm, vẻ mặt tùy ý thoải mái.

Thạch Nham sắc mặt bỗng biến đổi, cười lạnh nói: “Dựa vào cái gì?”

“Ta có thể cho ngươi không chết.” Hiền giả nhếch miệng, “Nếu ngươi thành thật, ít nhất thời gian ngắn ngươi không có việc gì, nhưng nếu như ngươi muốn làm trò gì khác, vậy đừng trách ta không khách khí.”

Toàn bộ tộc nhân Quỷ Văn Tộc, lúc này đều thần sắc âm lệ, ánh mắt tràn ngập ghét hận nhìn hướng người xâm nhập.

Trong mắt bọn hắn, nhân tộc chính là kẻ thù truyền kiếp, mọi nhân loại đều đáng chết, thật vất vả từ trong Âm Phù Kinh đi ra, bọn họ đã sớm hạ quyết tâm muốn huyết tẩy nhân tộc.

Chư Dật, Trác Huy, Lôi Mặc, nhạy cảm nhìn ra được thái độ của Quỷ Văn Tộc tộc nhân, thầm kêu không ổn.

Đến một khắc này, hai cái hiền giả Quỷ Văn Tộc biểu hiện cảnh giới cùng bí hiểm linh hồn lực ra ngoài, đã để cho bọn họ phát giác được nguy cơ.

Trác Huy, Lôi Mặc đều là Thông Thần tam trọng thiên cảnh.

Đủ để áp chế bọn họ, để cho bọn họ tâm thần bất an, ngoại trừ Chân Thần Cảnh cường giả, còn có ai?

Mọi người nguyên một đám tâm thần hoảng sợ, càng bất an, ánh mắt lập loè không ngừng, đã quyết định tùy thời rút lui khỏi.

Quỷ Văn Tộc hai hiền giả, không nóng nảy một chút, chỉ là nhìn về phía Thạch Nham, xác thực là nhìn về phía kiếm trong tay Thạch Nham.

“Người muốn kiếm của ta?” Thạch Nham hít một hơi thật sâu, thần sắc tỉnh táo lại, còn lộ ra vui vẻ ôn hòa vô hại.

Quỷ Văn Tộc hiền giả nhẹ nhàng gật đầu, “Tiểu tử, người thức thời một chút, cũng có thể ít chịu đau khổ. Ta phát hiện người đối với nhất tộc chúng ta có chút quen thuộc, ta lúc trước lên vào thức hải người, phát hiện người lại hiểu được vận dụng linh hồn kỹ nghệ Quỷ Văn Tộc chúng ta, ta rất là hiếu kỳ, đừng nói là người cùng Quỷ Văn Tộc chúng ta còn có chút quan hệ?”

Rất nhiều tộc nhân Quỷ Văn Tộc, nghe vậy đều là sửng sốt, biểu lộ cổ quái.

Chư Dật, Diệp Hùng bọn người càng kinh ngạc, nguyên một đám lộ ra biểu lộ không thể tin, âm thầm cảnh giác.

Thạch Nham sắc mặt biến hóa.

Hắn trong lòng sáng như tuyết, biết rõ hiền giả Quỷ Văn Tộc này, từ trong chủ hồn thức hải hắn, phát hiện liên lạc giữa hắn và Âm Mị Tộc.

Hắn ở Di Khí Chi Địa, thông qua bọn người Dịch Thiên Mạc, đối với linh hồn áo nghĩa Âm Mị Tộc từng có khắc sâu hiểu rõ, ngay tiếp theo, ở chỗ sâu trong thức hải cũng có một bộ phận lạc ấn Âm Mị Tộc hồn kỹ.

Người bình thường tự nhiên khó phát hiện, nhưng Quỷ Văn Tộc cái hai hiền giả này, chẳng những có Chân Thần Cảnh tu vi, mà đối với Quỷ Văn Tộc linh hồn áo nghĩa lại vô cùng rành mạch. ảo diệu phương diện linh hồn của Âm Mị Tộc, ngọn nguồn cũng đến từ chính Âm Phù Kinh, mà Âm Phù Kinh là trong tay hiền giả này.

“Thanh kiếm này, ta sẽ không cho người.” Suy nghĩ một chút, Thạch Nham nhẹ nhàng lắc đầu, sắc mặt kiên quyết.

“Vậy xin lỗi người.” Quỷ Văn Tộc hiền giả nhẹ giọng cười cười, mắt nhỏ tàn độc chợt lóe tia sáng rồi biến mất.

Một đạo ánh sáng phẳng phát như lưu tinh cầu vòng, phút chốc xuất hiện ở thức hải Thạch Nham, ánh sáng cầu vòng chân thật vô cùng, cực kỳ nóng rực, đâm về chủ hồn Thạch Nham.

Đáo Hồng Dật!

Thạch Nham có vẻ sợ hãi cả kinh, đối với Âm Mị Tộc hồn kỹ hắn có chỗ hiểu rõ, liếc nhìn ra chỗ lợi hại của hồn kỹ này.

“Diệt!”

Ở dưới sự quan sát của Quỷ Văn Tộc tộc nhân, Thạch Nham chậm rãi nhắm mắt lại, môi nhẹ nhàng nhúc nhích, nở ra một cái thanh âm nhẹ không thể nhẹ hơn.

Trong thức hải, con mắt thứ ba của chủ hồn phút chốc tán ra ánh sáng, nhiều ngọn lửa mãnh liệt xuất hiện.

Một ít chùm ánh sáng cầu vồng kích bắn mà đến, bỗng nhiên bị hỏa viêm bao trùm, ẩn chứa chấn động linh hồn lực cực kì khủng bố, ở trong khoảnh khắc bị đốt thành tro bụi.

“Hãy!”

Quỷ Văn Tộc hiền giả gầm nhẹ, đôi mắt bắn ra sắc thái cực độ âm tàn, như độc xà hung hăng trừng mắt Thạch Nham.

Thạch Nham tay cầm Diệt Thiên thần kiếm, đang nhắm mắt phút chốc mở ra.

Thân như tia chớp, hần mang tất cả lực lượng thúc dục ra, trong nháy mắt lùi lại, bằng tốc độ kinh người rời xa nơi này.

Quỷ Văn Tộc hiền giả không kịp suy nghĩ, từng đạo hồn kỹ linh hồn, từ trong đầu hần kích bắn ra, hiện lên vô số vàng sáng, mắt thường có thể thấy được mang Thạch Nham bao trùm.

Quỷ Văn Tộc hai hiền giả này, ở thời kỳ toàn thịnh pháp lực vô biên, thần thông quảng đại, đáng tiếc trải qua vô số năm tiêu hao, Tinh Nguyên đã cực kỳ khô kiệt, hiện tại mặc dù đi ra, cũng không phải thời gian ngắn có thể ngưng luyện hoàn toàn.

Vì như thế nên hai hiền giả đành phải từ phương diện linh hồn ra tay, bọn họ định dùng cảnh giới cao thâm cùng nhận thức khắc sâu đối với linh hồn, bức mọi người đi vào khuôn khổ.

Đan xen linh hồn bầy rập cùng cấm chế, một trọng liên tiếp một trọng, bao trùm Thạch Nham lại

Thần thức lực tốc độ, trên thế gian có thể nói là nhanh nhất, Thạch Nham chạy trốn lực lượng thúc đến mức tận cùng, cũng khó có thể nhanh hơn linh hồn ám sát của hai hiền giả.

“Chú ý!”

“Quay trở lại đây đi!”

Chư Dật cùng Diệp Hùng đồng thời kinh hãi, thần sắc cấp bách.

“Lão đại!” La hiểu, La Mông lộ ra vẻ bi thống, ghen ngào thét lên.

Nguyệt Mâu, Vân Tú đoàn người cũng là sắc mặt hoảng sợ, trong lúc nhất thời không biết làm như thế nào cho phải.

Quỷ Văn Tộc hai hiền giả cảnh giới, lúc này dĩ nhiên sáng tỏ, Chân Thần Cảnh tồn tại, dùng hồn kỹ hướng về Thạch Nham mới vào cánh cửa Thông Thần Cảnh, sẽ có ngoài ý muốn sao?

Không chút nghĩ ngợi, mọi người liền đương nhiên cho rằng Thạch Nham dữ nhiều lành ít, loại chênh lệch này cực lớn, căn bản không cách nào đền bù.

Thạch Nham cũng không quay đầu lại, giống như từ đầu hoàn toàn không biết vô số hồn kỹ bao phủ hần, còn đang vui đùa chạy như điên, thân như cầu vồng.

Trùng trùng cấm chế cùng hồn kỹ, cuối cùng không có bất kỳ ngoài ý muốn áp bách mà đến.

Phút chốc!

Nhiều ngọn lửa ngân sắc, ở trên người hần bỗng nhiên bốc lên, ngọn lửa ngân sắc như linh xà, quấn quanh toàn thân hần.

Linh hồn công kích đến từ hai Quỷ Văn Tộc hiền giả, chạm vào thân thể của hần, liền bị những ngọn lửa ngân sắc kia nuốt hết, ở trong tiếng “xuy xuy” tiêu diệt vô hình.

Quỷ Văn Tộc hai hiền giả, ngồi ở đằng kia, đột nhiên sắc mặt trắng bệch, con mắt thần thái sáng láng, cũng dần dần ảm đạm.

Thần thức bị thương!

Lấy linh hồn lực ngưng luyện công kích, bị đốt cháy toàn bộ, không có một chút nào quay về thức hải, cái này so sánh với thân thể tổn thương, còn muốn khó trị liệu.

Thạch Nham bị ngọn lửa ngân sắc quần quanh lấy, quay đầu lại cười lạnh, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục rất nhanh chạy trốn.

Toàn bộ mọi người hai con người dữ dội sang lên.

CHư Dật, Diệp Hùng mở lớn miệng, thần sắc ngốc trệ.

Trác Huy, Công Tôn Thao cũng là lộ ra biểu lộ không dám tin.

Ngã Nhã thân thể mềm mại chấn động, trong mắt đẹp lờ lờ ra vẻ kinh dị, đột nhiên nhú mày thật sâu, nhẹ giọng trầm thấp thở dài.

Ở bên cạnh hắn, Lôi Mặc vốn ánh mắt mờ mịt, trong mắt lạng lẽ lập loè một chút, khuôn mặt vắn vẹo lên, biểu lộ cực kỳ quỷ dị.

Ngọn lửa ngân sắc quần quanh Thạch Nham, phảng phất cảm thấy được biến hóa của Lôi Mặc, lấy hỏa viêm ngưng luyện thành một đôi mắt mơ hồ, thần kỳ nhìn liếc Lôi Mặc.

Lôi Mặc không tiếng động nở nụ cười, sắc mặt càng cổ quái.

“Giết hắn đi!”

Nhưng vào lúc này, Quỷ Văn Tộc hiện giả phút chốc hạ mệnh lệnh.

Mà bản thân hắn, là im lặng không động, sắc mặt tái nhợt tiếp tục hấp thu thiên địa linh khí, hy vọng có thể nhanh nhất khôi phục sức khỏe.

“Đối phương bị thương, các người nếu muốn động thủ, thì chỉ có một cái cơ hội như vậy. Đương nhiên, các người nếu muốn chạy trốn, cũng phải mau chóng, không nên để cho người hắn thời gian khôi phục.”

Thạch Nham thân ảnh đã biến mất, nhưng mà thanh âm của hắn lại từ đằng xa chậm rãi truyền tới.

Lôi Mặc, Trác Huy, Công Tôn Thao, Ngã Phách cả đám nghe vậy đều là ánh mắt lập loè, không khỏi nhìn về phía hai cái Quỷ Văn Tộc hiện giả.

Lời của Thạch Nham nhắc nhở bọn hắn.

Không sai, hai Quỷ Văn Tộc hiện giả, mặc dù có Chân Thần Cảnh tu vi, nhưng bọn họ bị giam cầm nhiều năm như vậy, lực lượng trong cơ thể đã sớm tiêu hao không sai biệt lắm.

Đương nhiên, Chân Thần Cảnh cường giả, linh hồn trình độ càng sâu, bọn họ dựa trên sự tinh thông phương diện linh hồn, cũng có thể chiếm cứ thượng phong.

Nhưng bây giờ linh hồn bọn họ bị thương. . .

Nếu thật là có ý tưởng, không thừa dịp lúc này ra tay, còn đợi tới khi nào?

Lôi Mặc, Trác Huy con mắt, ào ào lóe sáng, lộ ra thần thái không có ý tốt.

Phần đông tộc nhân Quỷ Văn Tộc, không có đi quần thái độ bọn người Lôi Mặc, sau khi nghe được mệnh lệnh, lập tức bay ra, hướng phía Thạch Nham đuổi giết.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Diệp Hùng nhìn về phía Chư Dật, do dự.

Nguyệt Mâu, Vân Tú hai nữ, cũng là bất an không yên, hiện giả Quỷ Văn Tộc lại nhìn nhìn bọn người Lôi Mặc, trong lúc nhất thời cũng không biết lựa chọn như thế nào.

Hai cái Chân Thần Cảnh hiện giả tuy đáng sợ, nhưng trên người bọn họ không có khí tức quá mạnh mẽ, rất rõ ràng bản thân lực lượng tiêu hao nhiều lắm, không thể phát huy ra bao nhiêu lực lượng. Duy nhất lo lắng chính là bọn họ linh hồn cường đại, tuy nhiên ở tình huống lúc này, hai người này lại đều bị thương linh hồn, đúng là cơ hội thiên tái nan phòng thật là tốt.

Trong mọi người, Chư Dật xem như túc trí đa mưu nhất, nhưng mà dưới loại tình huống không rõ này, hắn cũng khó có thể quyết sách, cau mày thật sâu, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Các vị, đối phương hiển nhiên không phải nhân tộc chúng ta, cùng chúng ta tựa như có cừu hận không giải được. Mục đích của chúng ta nhất trí, nếu như lúc này có thể liên thủ đối ngoại, nói không chừng có thể lấy được thù lao xứng đáng cho mọi người, các người thấu thế nào?” Nhưng vào lúc này, Vũ Hồn Điện Công Tôn Thao vung tay hô, thần sắc nghiêm nghị nói.

Lôi Mặc, Ngã Phách, Trác Huy đều là âm thầm gật đầu.

Hai hiền giả Quỷ Văn Tộc, sắc mặt âm trầm cực kỳ, không nói một lời, hết sức khôi phục gắng sức lượng.

“Người xem thế nào?” Diệp Hùng nhìn về phía Chư Dật, sắc mặt lo lắng.

“Cầu phú quý trong nguy hiểm.” Chư Dật này khê cắn môi, hung hăng gật đầu, sau đó phân phó Vân Tú, “Vân trưởng lão, người cảnh giới thấp nhất, có thể bảo hộ tiểu bối rời đi trước không? Chờ bọn hắn an toàn, người có thể trở về viện trợ chúng ta, như thế nào?”

Vân Tú ngạc nhiên, suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

La Hiểu, La Mông, Lâm Chi, Lý Mộ Vũ, Bạch Tuệ Thiên năm tiểu bối, đều phi thường thức thời, nghe Chư Dật vừa nói như vậy, đều lặng lẽ đi về hướng Vân Tú.

Chư Dật lấy ra ra tinh thạch liền xa, Vân Tú cũng không khách khí, ngồi lên trên phóng thích lực lượng, mang năm tiểu bối bao phủ, rất nhanh rời đi.

578. Chương 576: Phản Kích!

Thạch Nham toàn thân tinh quang lưu chuyển, thể đi như cầu vòng, thoáng cái vượt qua mười dặm.

Thiên Âm Cổ Mộ lãnh thổ bao la, rất nhiều khu vực đều có cấm chế chưa phá diệt, may là trong tay hắn còn có Lưu Vân Phá Thiên Toa, một khi phát hiện cấm chế trận pháp, lập tức bắt đầu khởi động.

Từ từng mảnh mộ địa cũ nát xẹt qua, Thạch Nham nín hơi ngưng thần, không dám có chút buông lỏng, hỏa viêm Cửu U phê hồn diễm một mực lượn lờ quanh thân hắn.

Âm Mị Tộc đã cực kỳ am hiểu hồn kỹ, Quỷ Văn Tộc phương diện này tự nhiên càng thêm khủng bố, diễm này, hắn lúc trước được chứng kiến.

Không có Cửu U phê hồn diễm tồn tại, hắn tin tưởng thức hải sợ là đã hỏng mất, chủ hồn cũng rơi xuống và bị thiêu cháy.

Quỷ Văn Tộc cao thủ không ít, ngoại trừ hai hiền giả ra, còn có mười mấy gia hỏa Thông Thần Cảnh, mười người này am hiểu hồn kỹ, nếu bị bọn họ theo dõi, cũng sẽ bị tổn thương thức hải linh hồn.

Hắn không dám xem thường.

Ở phía sau hắn, hơn mười tộc nhân Quỷ Văn Tộc theo đuổi không bỏ, bắt quá bọn hắn đều đã có kinh nghiệm, không có người nào dám can đảm phóng xuất ra linh hồn công kích.

Trong tộc hai đại hiền giả linh hồn công kích, đều không công mà lui, ngay cả hai hiền giả bản nhân cũng bị thương, bọn họ đương nhiên biết rõ tốt xấu, sẽ không từ phương diện linh hồn ra tay.

Cầm theo Diệt Thiên thần kiếm, Thạch Nham dần dần tỉnh táo lại, một bên thúc dục Tinh Nguyên, một bên âm thầm phỏng đoán.

Quỷ Văn Tộc lần này lại thấy ánh mặt trời, tất nhiên sẽ có đại động tác, một khi cho Quỷ Văn Tộc đủ thời gian chuẩn bị, làm cho lực lượng của bọn hắn khôi phục, Thần Châu Đại Địa này nhất định sẽ phát sinh biến hóa lớn.

Đầu tiên là Tử Linh Sơn Mạch Âm Linh Tộc, hôm nay lại xuất hiện Thiên Âm Cổ Mộ Quỷ Văn Tộc, đều là thượng cổ thập tộc, hai dị tộc trải qua vô số năm giam cầm tiêu hao, đều là nguyên khí đại thương. Nhưng bọn họ nội tình cực mạnh, chỉ cần trải qua một thời gian ngắn tu thân, nhất định sẽ tỏa sáng.

Bất luận là Âm Linh Tộc hay là Quỷ Văn Tộc, đều cực kỳ cừu thị nhân loại, bọn họ cường đại chính là hạo kiếp của nhân tộc.

Tại sao trùng hợp như vậy, Âm Linh Tộc cùng Quỷ Văn Tộc, tại sao phải đột nhiên xuất hiện lúc này, khối đại địa này, đừng nói là thật muốn phát sinh chút gì đó?

Liên tiếp những ý niệm trong đầu xẹt qua, hắc mị hồ cảm thấy có điểm gì là lạ.

Sau lưng tộc nhân Quỷ Văn Tộc, còn đang đuổi mãi không bỏ, y như sói đói không đưa hắc gặm huyết nhục mị hồ, quyết không bỏ qua.

Dựa theo như lời Cửu U phê hồn diễm, Âm Mị Tộc nguyên bản từ Quỷ Văn Tộc, nhưng trải qua vô số năm, có lẽ ngay cả Quỷ Văn Tộc hôm nay, đều chưa từng nghe qua Âm Mị Tộc, không biết liên lạc ở giữa Âm Mị Tộc cùng bọn họ.

Hắc và Âm Mị Tộc có giao tình, vốn định cùng Quỷ Văn Tộc câu thông, nhưng nghĩ tới ghét hận tàn độc trong mắt hai hiền giả, hắc lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu.

Liên tục chạy như bay nửa canh giờ, Thạch Nham phút chốc ngừng lại.

Cầm theo thần kiếm, hắc đều đều hơi thở, sắc mặt lạnh lùng mang Chiến Ma gọi ra, suy nghĩ một chút, hắc lại triệu hồi ra Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương.

Ở một mảng mộ phần cũ nát, hắc hồ hững chờ.

Không bao lâu, tộc nhân Quỷ Văn Tộc một tên tiếp theo một tên hiển hiện ra.

Tổng cộng bảy tộc nhân Quỷ Văn Tộc, đều ở Thông Thần cảnh, một người cầm đầu tóc dài quá vai, Thông Thần tam trọng thiên cảnh, ánh mắt lạnh như khối băng, hắc tên là Lỗ Tính.

Thân là Quỷ Văn Tộc Nguyên Thần Điện thị vệ trưởng, Lỗ Tính cảnh giới cao thâm, kinh nghiệm chiến đấu cũng cực kỳ phong phú

Hắc phút chốc ngừng lại, nhẹ nhàng dương tay.

Sau lưng sáu Quỷ Văn Tộc tộc nhân, cũng chậm rãi dừng, rất có trật tự phân tán ra, mang Thạch Nham vây quanh ở trung tâm.

“Theo chúng ta trở về đi.”

Lỗ Tính cũng không nói nhảm: “Ở trên người của ngươi, có lạc ấn hồn kỹ tộc ta, ngươi tất nhiên đối với hồn kỹ tộc ta có chỗ minh bạch. Ngươi cùng chúng ta trở về, hiền giả có thể không làm khó dễ ngươi. Tộc ta rốt cục một lần nữa quay lại mảnh thổ địa này, đối với nơi này tất cả đều rất lạ lẫm, cần người như ngươi đến phục vụ cho chúng ta.”

Tại thượng cổ thời đại, Quỷ Văn Tộc có rất nhiều nhân tộc nô bộc, vì Quỷ Văn Tộc khai thác mỏ.

Thời đại kia, nhân tộc mặc dù từng bước cường thịnh, nhưng đại đa số nhân tộc vẫn gầy yếu không chịu nổi, đều phục thị cho các đại chủng tộc, cũng có một nhóm người, bị Quỷ Văn Tộc gieo xuống hồn ấn vĩnh cửu, đưa vào bên trong nhân tộc làm thám tử.

Lỗ Tính biết rõ phải đối đãi nhân loại như thế nào, cũng biết nhược điểm của nhân loại, cho nên không có liên động thủ mà mở miệng nói.

Thạch Nham lẳng lặng nghe lời khuyên của hắc, bất vi sở động: “Ta thấy, ngươi có phải đã làm cái gì hay không?”

“Ừm?” Lỗ Tính sững sốt một chút, cau mày nói: “Hiền giả chính là chân thần đỉnh phong cảnh, trừ cái đó ra, tộc của ta còn có thứ khác. Ngươi sớm thần phục một chút, tương lai chờ tộc ta thống nhất, ngươi cũng có thể trở thành chư hầu một phương, có sao mà không làm?”

Lỗ Tính khoa trương mà nói, vẻ mặt ngạo nghễ, phảng phất cảm thấy Quỷ Văn Tộc nên là chủ nhân Thần Châu Đại Địa.

“Như vậy. . .” Thạch Nham cười cười: “Vây chờ Quỷ Văn Tộc các người chính thức thống nhất mảnh thổ này địa, lại đến nói với ta lời nói này đi.”

Lỗ Tính hung quang rạng rỡ, phấn nộ quát: “Không biết điều!”

Thạch Nham nhếch miệng, Diệt Thiên trong tay vung lên, một cái huyết sắc trường long bắn ra, thẳng hướng phía Lỗ Tính mà đi.

Hủy diệt, tử vong ý chí lực, ở trong huyết quang ngưng luyện phóng thích ra, diệt tuyệt tà ác khí tức, trong nháy mắt bao phủ toàn trường.

Bảy tộc nhân Quỷ Văn Tộc, đồng thời thay đổi sắc mặt.

“Cho bọn hắn nhìn chút màu sắc.” Thạch Nham quát khê.

Chiến Ma, Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tàn nhất nhất bay ra, phút chốc đánh về phía bảy tộc nhân Quỷ Văn Tộc, lập tức triển khai thể xông hung ác điên cuồng.

“Nguyên một đám lực lượng ngay cả hai thành cũng không có khôi phục, cũng dám ở trước mặt ta nói ẩu nói tả, thật không biết chữ chết viết như thế nào?” Thạch Nham nhe răng cười, ánh mắt lãnh khốc.

Giới làm trung tâm, hàn lực thẩm thấu ngũ tạng lục phủ tứ chi bách hải, tiến vào trong mỗi một gân mạch, như một tầng băng sương ẩn, đưa thân thể tàn phá không chịu nổi hấn tạm thời đông lạnh.

Một đạo hàn lưu ở trong linh hồn chảy xuôi qua, Thạch Nham ở chỗ sâu trong huyết hồng sắc đồng tử, toát ra ánh sáng lạnh sâu kín.

Chiến Ma, Quỷ Lão, Phệ Kim Tầm, Yêu Trùng Vương nhất nhất dừng đứng, ánh sáng cầu vồng trong Huyết Văn Giới chợt lóe, Thánh Linh Thần cùng Địa Tâm Hỏa cũng lặng lẽ hiển hiện ra, chia làm mấy phương hướng, mang Thạch Nham che chở ở bên trong.

Người tới chính là Lôi Cực hấn nộ cười giả tạo, ở trước người Thạch Nham trầm trượng đứng lại, không có vội vã ra tay, trong một đôi đồng tử lôi điện đan vào, lóng lánh nguy hiểm cực độ, khiếp đảm nhân tâm.

Xác thực nói, hấn hấn là Diệt Thế Lôi Viêm, bài danh thứ hai trong thiên hỏa, hung danh hiển hách, xưa nay thị sát khát máu điên cuồng, cừu thị tất cả sinh linh có được thân thể, hấn từ trong lôi điện dựng dục sinh ra, phảng phất sự hiện hữu của hấn, chính là muốn hủy diệt bầu trời này.

Hấn cổ quái nhìn hướng Thạch Nham, hồ hững không động, trong đôi mắt điện quang không ngừng ngừng luyện biến ảo. Oanh ùng ùng! Cửu thiên thần lôi nổ vang, không biết từ chỗ nào bị dẫn động, lòng đất trong Thiên Âm Cổ Mộ đột nhiên chấn động.

Trong sấm sét nổ vang, những lôi xà phun ra nuốt vào thật dài trông rất sống động ở trong bầu trời u ám lúc ẩn lúc hiện, điện mang năng lượng hung ác điên cuồng chấn động, gần như muốn bạo liệt ra.

Quỷ Lão, Phệ Kim Tầm một đám dị vật, không tự chủ được lộ ra thần sắc kính sợ, dưới thiên uy cũng bắt đầu khẩn trương bất an.

Lôi điện lực như thế, có thể diệt toàn bộ sinh linh hồn phách, Quỷ Lão, Phệ Kim Tầm nếu bị thần lôi cuồng như vậy bắn vào linh hồn, tất cả ẩn ký chúng nó trên thể gian, sẽ chính thức tuyên cáo mất đi.

Ở trong thiên hỏa, có được lực lượng trực tiếp tiêu diệt linh hồn, ngoại trừ Cửu U phệ hồn diễm ra, dù là Diệt Thế Lôi Viêm, Quỷ Lão, Phệ Kim Tầm, hay là Địa Tâm Hỏa, Thánh Linh Thần cũng ăn không tiêu.

Trong truyền thuyết, ở lúc Diệt Thế Lôi Viêm lực lượng chí cường, ngay cả Thần Vương thần hồn cũng có thể bị nó đốt cháy! Trong sấm sét cuộn cuộn, Diệt Thế Lôi Viêm đột nhiên trầm thấp quát nhẹ:

“Xuất hiện đi!”

Thạch Nham toàn thân máu tươi bị hàn băng lực cứng lại, xa xa nhìn như một khối huyết tinh hình người, trong long đất hôn ám yêu dị huyết tinh, cực kỳ quỷ dị.

“Bang bang!”

Tiếng giòn vang không ngừng, ở trong thân thể hấn truyền đến, đó là thanh âm cốt lâu bạo vỡ, gân mạch nứt ra. Thần chí khôi phục, hấn nhìn Diệt Thế Lôi Viêm trong thân thể Lôi Cực, con mắt mang theo chấp niệm thị huyết, phảng phất không biết đối thủ cường hấn, không biết thân thể mỗi một.

“Hấn tìm là ta.”

“Còn có ta.”

Cửu U phệ hồn diễm cùng Huyền Băng Hàn Diễm cùng nhau truyền ra rung động, hai cổ khí tức quỷ dị ở trong cơ thể Thạch Nham lặng lẽ xuất hiện, từ cái trong máu tươi kết thành hàn băng, chậm rãi bốc lên. Ngân sắc Cửu U phệ hồn diễm, bạch sắc Huyền Băng Hàn Diễm, ngưng tụ thành hai ngọn lửa nho nhỏ, một trái một phải ở bả vai hấn.

Một cảm giác mỗi một từ sâu trong linh hồn hấn vọt tới, chủ hồn hấn trong linh như bị mất đi một nửa, phụ gia trên Cửu U phệ hồn diễm.

Cửu U phệ hồn diễm nhảy lên, ở trong Thiên Âm Cổ Mộ hôn ám, một khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú, trở nên cùng hấn có vài phần tương tự. . . Kinh ngạc nhìn Cửu U phệ hồn diễm, Thạch Nham rõ ràng cảm thấy được, một sợi tơ thần bí, đưa hấn cùng những tuyến tơ ngân sắc liên tiếp, sợi tơ nhìn không thấy, sờ không được, chỉ có thể dùng linh hồn cảm ứng.

Ở dưới linh hồn tuyến liên tiếp, bốn nguyên linh hồn lực của hắn từng chút một bị hút ra, tuôn về hướng ngân sắc hỏa viêm, khiến cho hỏa viêm sinh mệnh lực bành trướng cường đại một chút.

Huyền Băng Hàn Diễm không có đãi ngộ như vậy, nó cùng Thạch Nham cũng không chính thức dung hợp làm một, không chiếm được viện trợ đến từ linh hồn Thạch Nham, nó giống như là một đóa bông tuyết nhỏ, phóng thích ra hàn ý cực độ, đến hình thành tương băng hàn mắt thường khó gặp, quấy nhiễu lôi điện đối phương áp chế.

“Chúng ta chính là do Thiên địa ân sủng mà sinh, phải bao trùm phía trên tất cả sinh linh. Mà hai người các ngươi, lại đắm mình, phụ thuộc một cái nhân loại hèn mọn, đây là sỉ nhục của thiên hỏa nhất mạch! Ta tới, chính là muốn giải thoát các ngươi, cho các ngươi cùng ta hợp nhất, làm cho chúng ta thu hoạch bốn nguyên, trở thành vạn vật chi thần!”

Diệt Thế Lôi Viêm như ngâm xương, lấy một loại vận luật kỳ lạ, chậm rãi nói ra một phen cuồng vọng.

“Ta cùng lực lượng của nó, trải qua tuế nguyệt mài mòn, tổn thương trọng đại. Nhưng ngươi ở trong tuế nguyệt dài dòng ngay cả một phần trăm cũng không tới. Không có gì khác chúng ta. Để chúng ta lấy ngươi làm chủ, dung hợp lại. Ngươi cho rằng có thể làm được sao?”

Cửu U phê hồn diễm ngưng luyện ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú, lãnh khốc lạnh lạnh, khinh thường nói. Huyền Băng Hàn Diễm ngưng luyện thành một bông tuyết như ngón cái, bang tuyết, trong đó một ngọn lửa nhỏ trắng muốt, không ngừng nhảy lên, phóng thích ra linh hồn chấn động mãnh liệt,

“Đều là thiên hỏa, làm gì tự mình hại mình? Ngươi hấp thu chúng ta, tuy có thể lớn mạnh, nhưng hiện tại lực lượng của ngươi, căn bản làm không được điểm này. Ta khuyên ngươi sớm rời đi, chờ mấy lần lôi kiếp rồi lại lo lắng việc này.”

“Hắc hắc, hấp thu các ngươi, ta sẽ tiến hóa đến cấp độ mới, tốc độ khôi phục tất nhiên có thể nhanh hơn. Chờ lực lượng toàn bộ khôi phục, ta mới có tư cách khiêu chiến nó, các ngươi, là đá mài của ta, các ngươi nên cảm thấy vinh hạnh. Ta dung hợp lạc ấn vì mệnh cách, các ngươi cùng ta dung hợp là phù hợp thiên mệnh, cái này là vận mệnh của các ngươi, các ngươi không thể vi phạm, cũng không vi phạm được.”

Diệt Thế Lôi Viêm không nhanh không chậm, thanh âm như hát, tràn ngập khí tức cổ xưa mệnh mông, phảng phất nó chính là viên cổ cự thần, tại vì thương sinh cầu phúc, đánh xuống ánh sáng dẫn đường của thần.

“Nếu như tâm ý đã quyết, vậy ngươi cứ thử một lần, ta mặc dù chưa khôi phục lực lượng, nhưng ngươi cũng giống như vậy. Ngươi có thể diệt bản nguyên hồn phách ta, ta cũng có thể mang ấn ký của ngươi đốt diệt, ngươi có thể thử xem.”

Cửu U phê hồn diễm bỗng ngưng trọng. Thạch Nham linh hồn bỗng nhiên run lên. Cuộn cuộn hồn lực, như từng sợi thủy dịch, bị nó hút ra, rót vào trong linh hồn của nó. Cửu U phê hồn diễm khí tức, trong khoảnh khắc cường thịnh, những sợi ngân sắc hỏa viêm, phóng xuất ra rơi xuống, khí tức thiêu cháy tất linh hồn cả sinh vật làm cho người ta sợ hãi. Thạch Nham có thể phát giác được nó như lâm đại địch.

Đối với thiên hỏa bài danh cao hơn, quá trình tiến hóa so với nó cũng càng thêm triệt để. Nó gần đây vẫn cao ngạo ở trong linh hồn hắn bắt đầu toàn lực ứng phó.

“Nếu như ta thất bại, linh hồn ngươi cũng bị diệt.”

Một đám ý niệm trong đầu, truyền lại hướng Thạch Nham,

“Mặc dù ta rất không vui, nhưng linh hồn của ta đã cùng ngươi hợp nhất, hôm nay ta và ngươi cùng vinh cùng tổn. Bởi vậy, linh hồn lực của ngươi, cần liên tục không ngừng phát triển ta, tên kia lực lượng quá mạnh mẽ, ta chỉ có mượn nhờ ở lực lượng của ngươi, mới có một đường sinh cơ.”

“Trừ cái đó ra, còn có cái gì có thể giúp ngươi?” Thạch Nham hoảng sợ.

“Chúng ta thiên hỏa tranh đấu, không có sinh linh nào có thể nhúng tay, một khi bắt đầu, thiên địa lực lượng sẽ tự nhiên hình thành bốn nguyên ấn ký, mang chúng ta tập trung. Ở trong ấn ký, không có lực lượng tham dự, ta bởi vì cùng linh hồn ngươi tương dung, mới có thể mượn nhờ hồn lực của ngươi. Chỉ là, cảnh giới của ngươi quá thấp, thần hồn cũng không hình thành, ta cũng không biết ngươi có thể cho ta bao

nhieu trợ giúp, ai, nếu không phải ban đầu ở trong cấm chế ta bị thương quá nặng, như thế nào phải mượn nhờ linh hồn của người đến khôi phục, thật sự là thất sách. . .”

Thạch Nham cười khổ. Cho đến giờ phút này, hắn mới biết được năm đó ở Di Khí Chi Địa, Cửu U phê hồn diễm cùng hắn dung hợp thì ra dĩ nhiên là tên này chủ động. Lúc này Thạch Nham rõ ràng thì ra ở trong cấm chế Di Khí Chi Địa, linh hồn của nó bị thương quá nghiêm trọng, nó có lực lượng diệt hồn, lại không thể thông qua diệt sát linh hồn đến khôi phục bản thân.

Phương pháp khôi phục linh hồn của nó mặc dù không ít, nhưng điều kiện cũng không cho phép, nó chỉ có thể thông qua dung hợp, mượn nhờ hồn phách đối phương đến dần dần khôi phục. Nó là nhìn ra tiềm lực Thạch Nham, mới có thể chọn lựa hắn.

Vốn Thạch Nham đều không rõ ràng tại sao hắn lại có thể cùng Cửu U phê hồn diễm dung hợp, hiện tại nó vừa nói như vậy, rốt cục tỉnh ngộ ra.

“Người chỉ cần hồn lực sao? Còn có cái khác có thể trợ giúp người không?”

Nghĩ thông suốt, Thạch Nham trước tiên trở lại hiện thực, vội vàng truy vấn. Dựa theo như lời Cửu U phê hồn diễm, nó nếu hồn diệt, hồn phách của hắn cũng diệt, ở loại tình huống này, Thạch Nham không có lựa chọn, chỉ có thể toàn lực ủng hộ, vì bản thân sinh tồn đến liều mạng trợ giúp nó.

“Người quá yếu. . .”

Cửu U phê hồn diễm thở dài, như vô cùng hối hận. Thạch Nham cắn răng, khuôn mặt dữ tợn.

“Cũng may còn có Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa sau khi tiến hóa cũng có thể tham dự vào.”

Cửu U phê hồn diễm lại nói:

“Nếu có thể thì để cho chúng cùng nhau ra tay, có thể tăng cường phần thắng.Ồ, đúng rồi, chúng nó phải tham dự, nói cách khác, nếu ta thất bại, chúng nó cũng khó trốn khỏi kết cục bị hấp thu.”

Thạch Nham hoảng sợ.

“Hắn nói không sai, nếu hắn thất bại, chúng ta cũng không thể sống tiếp nữa.” Huyền Băng Hàn Diễm bắt đầu nói. Địa Tâm Hỏa lập loè ánh lửa, ý niệm lực truyền lại, thái độ cùng Huyền Băng Hàn Diễm như nhau, đều nhìn ra không ổn. Hai cái dị vật đều rõ ràng, lần này không có đường lui, chỉ có chiến một trận, mới có thể tiếp tục có được hình thái sinh linh đầy đủ, không đến mức bị hấp thu, trở thành một bộ phận linh hồn Diệt Thế Lôi Viêm, vô số năm sinh mệnh trực tiếp tiêu biến. Không thể không chiến.

582. Chương 580: Bất Tử Thân!

Từng đoàn từng đoàn lôi cầu màu xanh, từ trong thân thể Lôi Cực chậm rãi bay bổng ra, trung tâm mỗi một đoàn lôi cầu, đều tràn ngập lôi điện lực thô bạo.

Diệt Thế Lôi Viêm linh hồn thuần túy, từ trong con người Lôi Cực dần dần bay bật ra, một ngọn lửa màu xanh bị sợi sợi thanh quang một mực bao lấy, trung tâm mỗi một tơ thanh quang đều ẩn chứa điện mang, thiêu đốt hung ác điên cuồng.

Từng đoàn từng đoàn lôi cầu chậm rãi nhấp nhô, hướng phía Thạch Nham đến, ngọn lửa bốn nguyên Diệt Thế Lôi Viêm ngưng luyện mà thành, ẩn núp ở trong từng đoàn lôi cầu đằng kia, tựa như đang điều khiển những lôi cầu đó.

Thiên địa linh khí quanh mình, tựa như nhận lấy lực lượng nào đó dẫn dắt, từ bốn phương tám hướng hội tụ tới, một loại thiên địa lực lượng ảo nghĩa phảng phất bị thôi phát ra, lặng lẽ sinh sôi, thông thả biến hóa. . .

Linh khí âm khí trong Thiên Âm Cổ Mộ, bị càn quét không còn, toàn bộ tụ tập đến nơi này, hình thành tầng tầng năng lượng chân dày đặc.

Ở bên cạnh Thạch Nham Cửu U Phệ Hồn Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú, bỗng khấn trương, hần kinh ngạc nhìn phía trước, một cỗ linh hồn chấn động mãnh liệt, từ trong cơ thể hần thúc dục ra, dẫn động lực lượng biến ảo một khối trời đất này.

Huyền Băng Hàn Diễm cùng Địa Tâm Hỏa, cùng nhau mang lực lượng thi triển ra, hỏa viêm thiêu đốt, cũng chậm chậm bắt đầu hướng phía Cửu U Phệ Hồn Diễm dục vào.

Sâu trong lòng đất mệnh mông chấn động đột nhiên phát sinh, vô số thiên địa linh khí thúc dục xuống, một ít lôi cầu bao quanh Diệt Thế Lôi Viêm bỗng bạo liệt ra, lôi điện đan vào, hư không vận vẹo kích động.

Từng đạo ánh sáng cầu vòng ngũ thải, không biết từ chỗ nào vọt tới, rót vào khu vực lôi điện đan vào, ở một mảng trong không gian đằng kia, Diệt Thế Lôi Viêm bỗng nguyên hỏa, đột nhiên tách ra sinh mệnh chấn động mãnh liệt, thanh quang sáng quắc, như một mặt trời màu xanh.

Cửu U Phệ Hồn Diễm cùng Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, tựa hồ bị thiên địa lực lượng thúc dục, biến thành ba ánh lửa, cùng một chỗ chui vào khu vực lôi điện.

Đợi cho ba loại thiên hỏa biến mất, khu vực quỷ dị từ Diệt Thế Lôi Viêm dẫn động, đột nhiên như tinh cầu bạo liệt.

Vô số lực lượng sắc bén hung hãn đan vào kích động lẫn nhau, nơi này phảng phất biến thành pháo hoa rực rỡ, bị các loại tia sáng kinh diễm tràn ngập nhồi vào.

Chỉ là một thoáng, bốn loại thiên hỏa cùng nhau mất đi khí tức.

Thạch Nham toàn thân máu tươi cứng lại, đứng ở trung tâm Chiến Ma, Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương, sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa có.

Hần mơ hồ cảm thấy được, bốn loại thiên hỏa cùng một nơi ngay tại phụ cận.

Đáng tiếc, bất luận thần thức hần tìm như thế nào, cũng không thể mang vị trí bốn loại thiên hỏa tập trung, con mắt càng thêm không có khả năng nhìn thấy.

“Ba ba ba!”

Thân thể cốt cách phát ra giòn vang, đau đớn thấu tim lan tràn toàn thân, làm cho hần đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Thân thể thương thế còn chưa khôi phục, hần hôm nay, ở vào hoàn cảnh cực kỳ không xong.

Hít một hơi thật sâu, hần tạm thời buông xuống ý niệm toàn lực liên thông Cửu U Phệ Hồn Diễm trong đầu, yên lặng vận chuyển Bất Tử Trọng Sinh Quyết, vận chuyển tinh túy huyết lực trong cơ thể.

Ba giọt bất tử huyết ở trong cơ thể hần như hoa tươi tách ra, từng sợi năng lượng kỳ dị, trong nháy mắt thẩm thấu huyết mạch hần.

Bất tử huyết lập tức phát huy tác dụng, ở trong máu tươi giữa cơ thể hần nhấp nhô, hóa thành dòng nước ấm kỳ dị, ở cốt cách hần lan tràn.

Âm thầm vận chuyển Bất Tử Trọng Sinh Quyết, mượn nhờ ở Bất Tử vô hồn cùng bất tử huyết công hiệu, thân thể mình đầy thương tích, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mau lẹ khôi phục.

Đứt gãy gân mạch một lần bị liên tiếp rèn luyện, cốt cách nát bấy ở dưới tác dụng của bất tử huyết trọng hoạch tân sinh!

Ở dưới lực lượng tiên huyết rèn luyện, toàn thân hần cốt lâu thành màu sắc như thủy tinh nâu, như hắc ngọc trong suốt, trình độ cứng cỏi tăng lên trên phạm vi lớn.

Tê tâm liệt phế đau đớn, hần như Phượng Hoàng niết bàn, tiến hành lột xác tân sinh cực kỳ quỷ dị.

Bất Tử Trọng Sinh Quyết đang thi triển đến mức tận cùng, hần phảng phất bị búa tạ rèn luyện thân thể, ở trong cực độ đau đớn, thân như sắt luyện, mỗi lần bị đập ánh lửa vắng khắp nơi.

Trầm thấp gào rú, máu tươi toàn thân hần chảy xuôi ra, một lần nữa bị hút vào miệng vết thương.

Ở trong thân thể hắc, vô số lực lượng quý dị lưu động, như là một mảnh huyết hà dài hẹp, tiến hành trọng tổ, ngưng luyện đối với thân thể hắc.

Không bao lâu, miệng vết thương đang nứt toác của hắc liên nhất nhất khép lại.

Ngoại trừ mặt ngoài thân thể còn có chút vết máu khô héo, xa xa nhìn lại hắc và lúc không bị thương trước đã như nhau, mà ngay cả sắc mặt, cũng một lần nữa trở nên hồng nhuận phơn phớt.

Bất Tử Trọng Sinh Quyết chính là đệ nhất công quyết Dương gia Bất Tử Thánh Điển ghi lại, chỉ có dòng chính Dương gia có được Bất Tử vô hồn, mới có thể tu luyện thành công.

Ở trong lịch sử Dương gia, mỗi tộc nhân tu thành Bất Tử Trọng Sinh Quyết, đều là cường giả ý chí cực kỳ cứng cỏi, dựa Bất Tử Trọng Sinh Quyết cùng bất tử huyết, người Dương gia trừ phi bị diệt tuyệt hồn phách, nếu không đều có cơ hội trùng hoạch tân sinh.

Nếu như có thể mang Bất Tử Trọng Sinh Quyết tu luyện tới cảnh giới cực kỳ tinh xảo, đem Bất Tử vô hồn cũng tiến hóa đến đỉnh phong, dựa theo như lời Bất Tử Thánh Điển, cường giả Dương gia có thể đạt tới bí cảnh linh hồn bất diệt, thân thể vĩnh tồn.

Vô giả Dương gia đạt tới cảnh giới chí cường, chỉ cần trong cơ thể còn có một giọt bất tử huyết, đều có thể dựa vào Bất Tử vô hồn và Bất Tử Trọng Sinh Quyết, thông qua một giọt bất tử huyết ngưng luyện thân thể. Cho dù phần thân toái cốt, cũng có thể mượn nhờ máu tươi một lần nữa khôi phục tất cả.

Đây cũng là chỗ đáng sợ của Bất Tử Trọng Sinh Quyết phối hợp cùng Bất Tử vô hồn.

Đương nhiên, hôm nay Thạch Nham, còn xa xa không đạt được trình độ này.

Nhưng thương thế của hắc, cũng không có đến tình trạng phần thân toái cốt, bởi vậy, ở dưới ba thứ phối hợp xuống, thương thế nhục thể của hắc đã rất nhanh khôi phục.

Bất Tử Trọng Sinh Quyết mỗi một lần vận chuyển, đều là một lần rèn luyện mới đối với thân thể, khôi phục thân thể, sẽ trở nên kiên cường dẻo dai rất nhiều so với trước.

Dương Thanh Đế sở dĩ cường hãn, thân thể trong Xích Diêm Đại Trận y nguyên không sợ, chính là bởi vì hắc đã qua nhiều lần trọng sinh rèn luyện.

Một lần rèn luyện, có nghĩa thân thể lột xác, mỗi một lần lột xác, cốt cách, máu, gân mạch, da thịt đều được ngưng luyện tăng mạnh.

Sau khi liên tục mấy lần, coi như là vô giả tư chất bình thường, cũng có thể có được lực lượng thân thể đáng sợ.

Đây là lần đầu tiên Thạch Nham lột xác.

Ở giữa Chiến Ma, Quỷ Lão, Phệ Kim Tàn, Yêu Trùng Vương, Thánh Linh Thần ngũ đại ngoại tộc, hắc cắn răng, thân thể cuộn cong lại, phát ra từng đợt gầm nhẹ đáng sợ, như một đầu dã thú bị giam cầm vậy hăm, muốn đem hết toàn lực giãy i ra.

“Ồ!” Trên phi xa, Vân Tú khuôn mặt biến đổi, ngưng thần cảm ứng một chút, đột nhiên quát: “Là thanh âm Thạch Nham!”

Lý Mộ Vũ, Lâm Chi, La Hiểu, La Mông, Bạch Tuệ Thiên năm tiểu bối, nghe vậy đều là sửng sò, chột đều âm thầm cảm ứng.

Vân Tú không để cho bọn hắc thời gian thối ngộ. Trầm ngâm một chút, lập tức cải biến phương hướng, hướng khu vực truyền đến thanh âm phóng đi.

Cái nguyên tinh bí bảo này cực kỳ kỳ lạ, ở dưới tác dụng của cao giai nguyên tinh, cực kỳ mau lẹ.

Không bao lâu.

Vân Tú ngồi ở phía trên phi liên, đi tới khu vực Thạch Nham gào rú, về mặt kinh hãi nhìn hướng hắc.

“A!”

Bạch Tuệ Thiên không khỏi che miệng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, phảng phất gặp được cảnh tượng cực kỳ thần kỳ.

La Hiểu, Lâm Chi, Lý Mộ Vũ cũng là trợn mắt há hốc mồm, cũng sẽ không biết nói cái gì, chỉ là nhìn xa xa.

Yên tĩnh không tiếng động.

Ở phía trước bọn họ, Thạch Nham gào rú, một thân cốt cách phát ra tiếng giòn vang, phảng phất bị lợi khí không nhìn thấy gõ.

Thân thể của hắn vặn vẹo lên, cốt cách đều phảng phất sai chỗ, sắc mặt dữ tợn, trong hai tròng mắt tán ra ánh mắt điên cuồng.

Một luồng tia sáng đỏ thẫm ở trong da thịt hắn như con giun quẫy động, tràn ngập toàn thân hắn.

Có thể nhìn thấy, trên người hắn có vết máu loang lổ, những vết máu kia trải rộng toàn thân, khiến cho hắn nhìn qua như là một cái huyết nhân.

Thạch Nham trong gào rú, thân thể vặn vẹo lên, cốt cách bạo vang, thân thể gân mạch bị kéo dài, bị kéo đến biến hình.

Ở bên trong thân thể của hắn, giống như ẩn nấp một đầu ác ma, đang tận tình giày vò hắn, đưa thân thể hắn từng chút xoi tái sạch sẽ.

Nhưng mà, dưới tình huống như thế, khí tức trên thân hắn lại cực kỳ hung sát, lực lượng chấn động trầm trọng mệnh môn từ trong thân thể hắn nhộn nhạo ra, không ngừng tăng cường.

“Hắn đây là. . .”

Bạch Tuệ Thiên che miệng, con mắt lấp lánh vô số ánh sao, trên mặt ngạc nhiên.

“Hoán cốt lột xác!”

Vân Tú khuôn mặt tràn đầy sắc thái không thể tưởng tượng, trong mắt đẹp hiện lên một đám ánh sáng kinh hãi, “Nói như vậy, cảnh giới càng thấp, càng dễ dàng thông qua các loại bí pháp tiến hành rèn luyện lột xác thân thể. Ở Niết Sào cảnh, đã có rất ít võ giả có thể thông qua bí pháp đến tiến hành hoán cốt thuế biến, dù sao, một lần hoán cốt lột xác có nghĩa đúc lại thân thể, có thể sẽ phát sinh biến hóa vi diệu. . .”

“Vậy hắn?” Lâm Chi nhẹ giọng thấp giọng hô.

“Hắn hoán cốt lột xác, hắn là từ bí pháp dẫn động, dựa theo đạo lý mà nói, cường giả đạt tới cảnh giới này, khẳng định không dám tiến hành hoán cốt lột xác. Ở trong hoán cốt lột xác, có các loại nhân tố không thể đoán trước, vô ý một cái, người thi pháp sẽ hồn phi phách tán.”

Vân Tú chần chờ một chút, lại nói: “Hắn ở trước khi hoán cốt lột xác, còn giống như bị trọng thương, loại tình huống này khả năng thành công hẳn là cực thấp. . .”

“Vậy làm sao bây giờ?” La Hiểu biến sắc, gấp gáp nói: “Thạch Nham lão đại đối với chúng ta gần đây không tệ, Vân trưởng lão, có biện pháp giúp đỡ hắn không?”

Vân Tú hơi có chút xấu hổ, bất đắc dĩ lắc đầu, “Bí pháp của hắn ta xem không thấu, mà cảnh giới của ta cũng không đủ để đưa hắn bình ổn lại, chúng ta bây giờ không có bất kỳ biện pháp trợ giúp hắn, chỉ có bang quan đứng xem.”

“Thạch Nham lão đại xảy ra chuyện gì?” La Mông trầm ngâm một chút, bỗng nhiên nói: “Nhất định là những gia hỏa Quý Văn Tộc kia làm, bằng không, lấy thực lực Thạch Nham lão đại, chắc chắn sẽ không như vậy.”

“Những người kia. . .” Vân Tú lắc đầu, nhìn vào Chiến Ma, Quý Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm, Thánh Linh Thần ngũ đại dị vật thật, cười khổ nói: “Những gia hỏa đuổi theo tới, có thể gây tổn thương cho hắn mới là lạ.”

Nàng ở cảnh giới Thông Thần nhị trọng thiên, tự nhiên có thể mơ hồ phát giác được khí tức đến từ trên thân Chiến Ma, Quỷ Lão, biết rõ dưới sự che chở của Chiến Ma, Quỷ Lão, tộc nhân Quỷ Văn Tộc truy kích tới căn bản không có khả năng mang Thạch Nham đá thương.

“Chẳng lẽ. . .”

Vân Tú cân nhắc một chút, khuôn mặt đột nhiên biến sắc, nhin không được hoảng sợ nhìn hư vô trên đỉnh đầu, đáy lòng rầu rĩ.

583. Chương 581: Lột Xác!

Lấy khí tức Chiến Ma, Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tàn, Thánh Linh Thần biểu hiện ra ngoài, tộc nhân Quỷ Văn Tộc, chỉ có hai hiền giả, mới có khả năng làm cho Thạch Nham trọng thương.

Còn lại một đám tộc nhân lực lượng chưa khôi phục lại, cũng không phải đối thủ Chiến Ma, Quỷ Lão dị vật hung lệ, đụng phải Thạch Nham chỉ sợ ngay cả sức đánh một trận cũng không có, sao có thể đá thương hắn?

Hai Quỷ Văn Tộc hiền giả, tự nhiên không ở trong đám này.

Cường giả đạt tới Chân Thần Cảnh, có được thần thông bí kỹ quỷ thần khó dò, cách xa ngàn dặm lấy thủ cấp cũng là dễ dàng, nếu hai người kia ra tay, Thạch Nham bị trọng thương đến tình trạng như thế, ngược lại có nhiều khả năng.

Ngoại trừ hai hiền giả, Vân Tú cũng không nghĩ ra còn có ai, có thể làm cho Thạch Nham chặt vật như vậy.

Nàng đoán hoàn toàn chính xác.

Nhìn lên đỉnh đầu hư vô, Vân Tú đột nhiên phát ra bất an mãnh liệt, ánh mắt lập loè một chút, phút chốc nói: “Chúng ta rời đi trước nói sau!”

“Vân trưởng lão!”

La Hiểu, La Mông cũng gấp gáp.

“Sư phụ!”

Bạch Tuệ Thiên cũng khó hiểu, kinh ngạc nhìn hướng Vân Tú.

“Hiện tại không thể giải thích cái gì, dù sao nhanh chóng rời đi.” Vân Tú hít một hơi hàn khí, trong lòng lẫm lẫm, càng cảm thấy trong hư vô, tựa như có đôi mắt đang lạnh lùng nhìn nàng.

Nàng còn có thể phát giác được thiên địa linh khí chung quanh, hỗn loạn không chịu nổi, có thể cảm thấy được có nguy cơ mãnh liệt.

Nàng cũng không biết, cảm giác của nàng là bởi vì bốn loại thiên hỏa, chứ không tới từ Quỷ Văn Tộc hai đại hiền giả.

Lúc này, Quỷ Văn Tộc hai đại hiền giả đang bị mấy người Lôi Mặc vây công xuống, không thể không mang chú ý thu hồi, từ đầu không rảnh bận tâm đến nơi này.

Vân Tú tự nhiên không biết, nàng cảm giác thấy xung quanh hào khí quỷ dị, chính là do Quỷ Văn Tộc hai đại hiền giả phóng thích ra.

Không để cho La Hiểu, Bạch Tuệ Thiên cơ hội hỏi nhiều, Vân Tú tâm thần không yên, trực tiếp dùng một khối màn trường màu xanh thẫm, mang một đám tiểu bối khóa lại, không chế phi liên rất nhanh rời đi.

La Hiểu huynh đệ dù có không muốn, nhưng bị bí bảo của Vân Tú trói buộc, cũng vô kế khả thi, chỉ có thể trở mắt nhìn Thạch Nham dần dần nhỏ đi, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Vân Tú đoàn người, chỉ dừng khoảng mười tức, liền vội vàng rời đi.

Đội cho bọn người Vân Tú không chế phi liên biến mất trong chớp lát khu vực chỗ Thạch Nham lại có một đạo điện quang hiện lên, một thân ảnh yếu điệu thon dài, lẳng lặng hiển hiện ra.

Ngã Nhã.

Dưới ánh sáng u ám, nàng như một u linh, quanh quệ lạnh lạnh, phương vị biến ảo quỷ mị, chậm rãi tới gần Thạch Nham.

Phút chốc, Ngã Nhã ngừng lại, mắt đẹp bắn ra lưỡi dao băng hàn, dừng ở trên người Lôi Cức.

Lôi Cức sau lưng Thạch Nham trăm trượng, ở trong một mảng mộ phần, hấn thẳng tắp đứng vững, khí tức không có, như rễ cây khô héo, không có sinh cơ.

Nhưng mà, lôi điện lực mãnh liệt, lại đan vào ở trong cơ thể Lôi Cức, chấn động rõ ràng.

Không có linh hồn, trong cơ thể lực lượng lại hung ác điên cuồng, Lôi Cức này biến hóa đích xác rất quỷ dị.

Ngã Nhã xa xa dừng lại, mắt đẹp băng hàn thấu xương, chăm chăm nhìn Lôi Cức không tha, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Thạch Nham thì ngược lại, cũng không có bị nàng chú ý, nàng chỉ là nhìn liếc, liền thu hồi ánh mắt, tựa như Thạch Nham biến hóa, căn bản không có cái gì kỳ lạ.

Ngã Nhã lẳng lặng nhìn Lôi Cức, mắt đẹp tình cảm phức tạp có chán ghét, ghét hận, lại có mê mang nghi hoặc, không ngừng biến ảo, như là đang tiến hành quyết sách gian nan.

Một hồi lâu, Ngã Nhã bỗng nhiên quyết định, cách xa trăm trượng, bàn tay trắng nõn kết ấn, trong lòng chưởng tia sáng trắng chột lóe.

Sắc bén tia sáng đột nhiên nhanh bắn ra, đó là một mũi trâm bạc, hình chủy thủ nhỏ, tràn đầy lực lượng chấn động đáng sợ.

Trâm bạc kéo lê một cái đường cong duyên dáng, tia sáng trắng đẹp mắt.

Phốc!

Trâm bạc từ ngực Lôi Cức xuyên qua, ở phía sau hấn hiện lên đường vòng cung, uốn một vòng, đột nhiên biến mất.

Ngã Nhã đưa tay trao một cái, trâm bạc hư không chột lóe, lại vững vàng ở hiển hiện ra tay nàng, đuôi lông mày nàng có chút nhướng lên, sắc mặt lạnh lạnh, con mắt sáng ngời nhìn Lôi Cức, tựa như đang yên lặng chờ cái gì.

Xuy xuy xuy!

Trong cơ thể Lôi Cức, truyền ra tiếng vang kỳ dị, tựa như lực lượng nào đó đang làm hư thối thân thể của hấn.

Ngã Nhã thần sắc buông lỏng, lặng lẽ thở ra một hơi.

Oanh!

Nhưng vào lúc này, một tiếng sấm nặng nề, lại từ trong cơ thể Lôi Cức truyền đến.

Hơn mười sợi phong mang sắc bén của trâm bạc, ở trong tiếng sấm vang rền tiêu hao sạch sẽ.

Thân là chủ nhân bí bảo, Ngã Nhã cũng bị hại, thần thức run lên, khuôn mặt hoảng sợ.

“Ngao!”

Cùng thời khắc đó, Thạch Nham trầm thấp gào rú, thần sắc dữ tợn như yêu ma.

Ngã Nhã thần thức bị thương, bị một tiếng gầm rú của Thạch Nham làm càng hoảng sợ, phảng phất như lúc này mới ý thức bên cạnh còn có một người, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Nồng đặc mùi máu tươi, từ trên người Thạch Nham lan tràn ra, trong một đôi huyết đồng tràn đầy khát máu thô bạo.

Ngã Nhã thăm giạt mình, sắc mặt dần dần ngưng trọng, lặng lẽ mang lực lượng trong cơ thể tinh luyện lưu động ra, tùy thời chuẩn bị động thủ.

Nàng rớt cục nhìn ra là Thạch Nham không hay.

Ngã Nhã đột nhiên nở nụ cười, sắc mặt có chút lạnh lùng, trâm bạc lòng vòng trong tay, lui về phía sau mấy bước.

Quỷ Lão, Chiến Ma mấy dị vật, ở bên cạnh Thạch Nham yên lặng thủ hộ, cũng không chủ động công kích, chúng nó chỉ là âm thầm đánh giá Ngã Nhã. . . Nếu Ngã Nhã lộ ra cử động bất thiện, sẽ lập tức bị chúng nó điên cuồng công kích.

Ngã Nhã đã sớm nhìn ra những dị vật này đáng sợ, nhưng nàng hình như có chỗ dựa, cũng không lộ ra ý e ngại.

Đương nhiên, nàng cũng không có chủ động trêu chọc, bản thân lui về phía sau, tận lực tránh cùng dị vật bên cạnh Thạch Nham phát sinh xung đột.

Ngã Nhã lui về phía sau trong chốc lát, ngưng luyện lực lượng lần nữa, lấy bí pháp kỳ lạ, hướng về thân thể Lôi Cực tiến hành công kích, cũng không biết Lôi Cực và nàng có bao nhiêu cừu hận.

“Ô ô ô!”

Thạch Nham thở dốc thống khổ thét chói tai, tiến hành Bất Tử Trọng Sinh Quyết rèn luyện thân thể cuối cùng. . . Từng sợi lực lượng mãnh liệt trong máu tươi, thấm thấu vào xương tủy hắc, đưa toàn thân cốt cách lột xác thành thủy tinh màu nâu, càng ngày càng kiên cường dẻo dai.

Mỗi một khối cơ thể nhẹ nhàng run rẩy, vô số thớ thịt hút lấy lực lượng máu tươi, nương theo đó là kịch liệt đau nhức, phát sinh biến hóa kỳ lạ.

Mà ngay cả thức hải hắc, cũng như nước sôi, sôi trào không thôi, kích động không ngừng, chấn động phi thường cường liệt.

Lúc thức hải sôi trào, chủ hồn hắc lại an tường trấn định, mượn nhờ ở thức hải dị biến, rất nhanh lấy thần thức ngưng luyện hồn lực, bổ sung tiêu hao trước đó.

Hoàn cảnh quỷ dị, Thạch Nham thần thức cùng thân thể, cùng một chỗ tiến hành biến hóa.

Oanh!

Thức hải run lên bần bật, con mắt thứ ba trong chủ hồn hắc, sáng ngời như sao, chói mắt như mặt trời.

Trong khoảnh khắc, hắc và Cửu U phê hồn diễm một lần nữa đạt thành liên lạc, một ít linh hồn tuyền không nhìn thấy không sờ được, lại bị hắc cảm ứng được một lần nữa.

Ngay tại lúc này, trong thống khổ tiến hành hoán cốt lột xác, thần chí khôi phục thanh tỉnh.

Hắc liếc mắt thấy được Ngã Nhã, trong huyết đồng hiện lên một đạo lệ quang, bình tĩnh nói: “Người đang làm cái gì?”

Ngã Nhã còn đang thi triển các loại bí kỹ, hướng về Lôi Cực xa xa tiến hành oanh kích, một bộ tư thế muốn đem Lôi Cực phân thân toái cốt.

Ngã Nhã nghe được thanh âm của hắc, rõ ràng lại càng hoảng sợ, nàng đầu tiên là nhìn Thạch Nham thật sâu, sau đó mới giả bộ trấn định tự nhiên nói: “Cùng người có quan hệ gì?”

“Lôi Cực có hạ sát thủ đối với người hay không?” Thạch Nham liếc nàng, lạnh lùng cười.

Ngã Nhã hoảng sợ, thét to: “Người như thế nào biết rõ?”

Thạch nhìn về mặt mĩ mai, nhếch miệng hừ hừ, cũng không giải thích.

Lôi Cực bị Diệt Thế Lôi Viêm nhập vào thân, liên tiếp giết Mặc Linh Nhi và những người cảnh giới hơi thấp, hắc là muốn thông qua loại phương thức này khôi phục thêm chút lực lượng, Ngã Nhã từ trước đến nay đi cùng với Lôi Cực, nàng hắc là bị đánh chủ ý trước nhất, trở thành mục tiêu của Diệt Thế Lôi Viêm.

Chỉ là, nữ nhân này bị Diệt Thế Lôi Viêm tập kích, lại có thể chưa chết, ngược lại có chút vượt quá ý liệu của Thạch Nham.

“Người ngược lại lợi hại, xem ra năm đó ở trong dị địa, người nhất định thu hoạch phong phú. Bằng không, sẽ không bị Lôi Cửu công kích mà còn có thể sống sót, chúc mừng người, sự âm tàn có thể làm cho người bình yên sống đến bây giờ.” Thạch Nham cười lạnh.

Ngã Nhã sắc mặt đột biến, “Người như thế nào biết Lôi Cửu ra tay với ta? Tại sao? Tại sao hắn cùng ta là thanh mai trúc mã, đối với ta đột nhiên ngoan lệ vô tình như vậy?!” Càng về sau, Ngã Nhã tâm tình có chút không khống chế được, trở nên như bị bệnh tâm thần, khuôn mặt âm lệ không thể nói lý.

Nàng là nữ nhi của Ngã Phách, cùng nhi tử Lôi Mặc là Lôi Cửu, Bạch Đế Thành và Lôi Đế Thành cách nhau không xa, Ngã Phách cùng Lôi Mặc lại là hảo hữu chí giao, nàng cùng Lôi Cửu từ nhỏ cùng nhau lớn lên, giữa hai người có chút tình ý mông lung.

Lần này Lôi Cửu đột nhiên ra tay, nếu không phải nàng người mang bí bảo, nói không chừng bị Lôi Cửu ám sát tại chỗ.

Cho tới bây giờ, nàng như trước không biết xảy ra chuyện gì, không biết tại sao Lôi Cửu vẫn thân cận với nàng đột nhiên trở nên lãnh khốc vô tình như vậy.

Thạch Nham biết rõ, lại hận nàng âm hiểm, không có giải thích, chỉ là cười lạnh.

“Nói cho ta biết! Rốt cuộc tại sao? Hắn dựa vào cái gì đối với ta như vậy?” Ngã Nhã quát chói tai.

“Đáng đời người.”

Thạch Nham lặng lẽ.

Ngã Nhã vẻ mặt tái nhợt.

Thạch Nham chẳng muốn để ý tới nàng, hướng Quỷ Lão bên cạnh nói: “Giết nàng.”

Quỷ Lão gào thét mà động.

Thạch Nham tại chỗ ngồi xuống, chậm rãi điều tức, tinh khí thần ngưng luyện làm một, theo một ít sợi linh hồn tuyến, tìm chỗ bốn loại thiên hỏa giao chiến.

Ngã Nhã vừa thấy Quỷ Lão hành động, đôi mắt phát lạnh, cắn răng né tránh.

Trong tay trái trắng như tuyết, một kiện bảo giáp được khảm ngọc, trực tiếp mang thân thể mềm mại của nàng bao lấy, trên bảo giáp từng khối ngọc lóe sáng, tuôn ra các loại lực lượng khí tức kỳ diệu, cùng thức hải nàng tựa như đạt thành liên lạc.

Lực lượng trong cơ thể Ngã Nhã, thoáng cái trở nên không có quy luật run lên.

Phảng phất đột nhiên biến mất, khí tức Ngã Nhã lập tức bị ẩn nấp, không lưu một tia chấn động, như là chưa từng tới đây.

Quỷ Lão sững sờ ở chỗ ấy, yên lặng cảm ứng một chút, trong ánh mắt tà quang tràn ra, đột nhiên lấy ra ma chung.

Đỉnh linh linh!

Tiếng vang kỳ dị, từ trong ma chung truyền đến, Quỷ Lão chậm rãi ở trong một mảng mộ phần dạo bước sưu tầm.

Cùng lúc đó, theo linh hồn tuyến, thần sắc Thạch Nham cũng bỗng nhiên kinh biến, tiến vào một cái không gian vô cùng kỳ diệu.

584. Chương 582: Tiêu Hao?

Ông ông ông! Ma chung ông mình không ngừng, từng vòng ma quang như vẩn nước khuếch tán ra, hướng bốn phương tám hướng lan tràn.

Quỷ Lão hiện đầy giáp phiến trên mặt, tán ra cảm xúc sắc thái ngoan lệ, tay hắn nắm lấy ma chung không ngừng lay động, làm cho tà ác lực lượng trong ma chung dần dần ngưng tụ.

Ma khí nồng đặc từ trong ma chung phóng thích ra, từng vòng ma vân tràn ngập, cùng linh hồn Quỷ Lão đạt thành ăn ý, tìm tòi bất kỳ dị lực chấn động ở phụ cận.

Đột nhiên, ma chung quang vân, ở phía sau một khối mộ bia bóp méo.

Quỷ Lão đột nhiên u ám kêu to, ma chung trong tay mạnh mẽ truyền đến thanh âm chấn động mãnh liệt, một cỗ năng lượng sóng ngầm luyện chạy thẳng đến. Bùm!

Mộ bia trong nháy mắt vỡ nát, hóa thành mảnh đá đầy trời, ở trong u tối một đạo thân ảnh chật vật bỏ chạy.

Máu tươi rơi bù như mưa tràn ngập ra, mùi máu tươi nhàn nhạt nhộn nhạo tứ phía.

Bảo giáp trên người Ngã Nhã tia sáng rất nhạt, nàng nhỏ ra một ngum máu tươi nồng đặc, tinh thần mỗi một, lấy tốc độ nhanh nhất rời đi.

Trên đùi đẹp thon dài, phủ ủng da lam sắc, trên ủng da có một cái trện đồ, tinh xảo khi nàng di chuyển trện đồ diên cuồng hấp thu Tinh Nguyên trong cơ thể nàng, làm tốc độ của nàng nhanh như điện.

Con mắt Quỷ Lão thô bạo khát máu, xa xa liếc nàng, ma chung trong tay lại run lên.

Ma khí cuộn cuộn bắt đầu diên cuồng khởi động, khi ma chung run lên, một mảng khu vực này cũng theo đó run lên, một tầng mây đen dày đặc, rất nhanh phiêu đảng, hướng phía Ngã Nhã trườn tới.

Ngã Nhã khuôn mặt chật vật, quay đầu lại nhìn thoáng qua, ánh mắt kinh hãi, càng liều mạng chạy trốn. Nàng chỉ có Thiên Vị tam trọng thiên cảnh giới đối mặt Quỷ Lão hung vật như vậy, căn bản không có một tia lực lượng ngành kháng, nếu không phải trong tay nàng bí bảo vô số, vừa rồi nàng cũng đã hồn phi phách tán.

Ngã Nhã trong lòng hận ý vô cùng, nhưng cũng không mù quáng, biết rõ lúc này nàng nếu như dám can đảm tiếp tục lưu lại sẽ vạn kiếp bất phục. Nàng toàn lực bỏ chạy.

Trong huyện không giới rất nhiều dạng bí bảo bay ra, Ngã Nhã như được thần trợ giúp, thân như tàn ảnh, mau lẹ không thấy.

Ngay cả ma vân Quỷ Lão phóng thích ra, cũng không truy kích được, không thể tập trung tánh mạng chấn động của nàng chỉ có thể trở mắt nhìn khí tức của nàng từng chút biến mất.

Quỷ Lão cầm ma chung trong tay, hồ hững lơ lửng ở giữa không trung, chần chờ một hồi lâu có chút không cam lòng trở về, một lần nữa đứng lại ở bên cạnh Thạch Nham.

Chiến Ma, Quỷ Lão, Phệ Kim Tầm, Yêu Trùng Vương, Thánh Linh Thần một đám dị vật tiếp tục mang Thạch Nham vây quanh ở trung tâm, cảnh giác phòng bị dị trạng có thể xuất hiện.

Chiến Ma giống như vật chết, vẫn không nhúc nhích, không có một tia linh hồn chấn động.

Quỷ Lão, Phệ Kim Tầm, Yêu Trùng Vương, là ở ba phương hướng âm thầm phóng xuất ra linh hồn ý niệm, ba người tựa như tiến hành trao đổi nào đó.

Thánh Linh Thần sinh mệnh hình thái cùng bọn họ không quá nhất trí, giống như trong lúc nhất thời không thể chen vào, cũng may Thánh Linh Thần chính là ngoại tộc cực kỳ đặc thù ở thế gian này, hắn ở bên cạnh âm thầm quan sát trong chốc lát, rất nhanh điều chỉnh linh hồn chấn động của hắn, cùng Quỷ Lão, Phệ Kim Tầm, Yêu Trùng Vương đạt thành liên lạc.

Bốn dị vật tụ tập ở cùng một nơi, ánh mắt đều toát ra tình cảm cực kỳ nhân tính hóa, yên lặng trao đổi gì đó.

Thạch Nham linh hồn trải qua một phen翻滚 phiêu đảng tuần tra tới lui, đột nhiên phát hiện rơi vào một cái không gian kỳ diệu, cảm thấy được khí tức Cửu U Phệ Hồn Diêm.

Trong không gian rộng lớn vô cùng vô tận, khắp nơi đều là vụ khí nhũ bạch sắc nồng đậm, vụ khí tràn ngập tại mỗi ngõ ngách không gian này, tựa như bạch sắc hải dương.

Một mảnh ánh sáng ngũ sắc dài hẹp, trong không gian như lưu tinh hiện lên, trong mỗi một tia ánh sáng đều ẩn chứa lực lượng kỳ lạ.

Trong ánh sáng có hỏa viêm mãnh liệt, thời điểm ở trên hư không chợt lóe rồi biến mất, những hỏa viêm kia trong chốc lát thiêu đốt dữ dội, trong chốc lát là ôn hòa an tường, một đám ngọn lửa nhảy lên, hình thành nhiều dạng thần thái.

Cũng có ánh sáng, là thủy dịch không có một tia tạp chất, ở trong ánh sáng, những thủy dịch kia róc rách lưu động, thủy lực lượng kỳ lạ từ trong đó tràn ra.

Cũng ánh sáng ẩn chứa ngũ hành kim lực, mộc lực, thổ lực, diễn hóa hình thái kỳ dị, phóng xuất ra khí tức độc đáo.

Vô số sợi ánh sáng, như là lưu tinh cực nhanh, hư không chợt lóe rồi biến mất, quỹ tích không ngừng biến đổi, rất khó đem hình thái bên trong quan sát thấu triệt từ đầu đến cuối.

Trong những ánh sáng kia, ẩn chứa thiên địa lực lượng khác nhau, có ngũ hành lực, có tuyệt vọng sợ hãi lực, cũng có hung thần lực, còn có hồn phách lực lượng hư vô mờ mịt. Mỗi một loại lực lượng, đều luân chuyển xuất hiện ở không gian kỳ dị, các loại lực lượng bất định, tựa như duy trì tồn tại cùng trật không gian này tự. Thạch Nham linh hồn thành hư ảnh, trong không gian dần hiện ra, có thể mơ hồ cảm thấy được khí tức những lực lượng kia.

Yên lặng quan sát trong chốc lát, hẩn nhìn không ra thâm ý, do dự một chút, lại theo liên lạc với Cửu U Phệ Hồn Diễm di chuyển tới.

Trong không gian kỳ lạ, không có trọng lực, phẳng phát cảnh trong mơ, hẩn tâm niệm vừa động, vốn tưởng rằng cần hồi lâu mới có thể tìm đến Cửu U Phệ Hồn Diễm, ai ngờ trong khoảnh khắc, hẩn liền tới chỗ diễn ra cuộc chiến.

Từng đạo lôi điện như cự long, ở trong sương mù nhũ bạch sắc dày đặc tới lui, cuồng bạo vô cùng.

Lôi điện tràn ngập khí tức cùng lực lượng diệt thế, nhồi vào một mảng không gian, phẳng phát muốn mang thiên địa tiêu diệt.

Diệt Thế Lôi Viêm ý thức linh hồn, giấu kín ở trung tâm mỗi một sợi lôi điện cực lớn, có thật nhiều lôi điện ngưng luyện lẫn nhau, thậm chí mơ hồ hình thành hình thái viễn cổ thần linh cực lớn, lấy ý chí bề ngễ chúng sinh, quan sát chúng sinh, nắm giữ lấy tất cả sinh linh.

Một đám ngân sắc hỏa viêm, cô đọng thành ngân sắc hỏa hải, ở phía dưới vô số lôi điện phiêu đảng.

Ngân sắc hỏa gi c ; .

Mãnh liệt minh khí, từ trong minh hải nổi lên, hóa thành bọt khí, mang minh khí cực kỳ nồng đậm phóng thích.

Minh giới Tam Đại Minh Vương, từ các khu vực phóng tới minh hải, nhìn xem minh hải biến cố, kích động toàn thân phát run.

“Thất Trọng Minh Giới, tam trọng dưới cùng rốt cục phá phong!” A Tị Minh vương ngửa mặt lên trời kêu to, khí thể như cầu vồng.

“Không biết ở trong tam trọng Minh giới, các Minh Tộc Đại Tôn có còn sống không, đã bao nhiêu năm. . .” Hắc Thiên Minh vương suy nghĩ xuất thần, thì thảo nói nhỏ, thổn thức không thôi.

“Tộc ta nhịn khổ, rốt cục đến lúc kết thúc.” Hoàng Tuyền Minh Vương hướng về tộc nhân sau lưng cười to: ” Tam trọng Minh giới bị đóng cửa, chính là căn bản Minh Tộc ta, nếu như ở đó tiền bối tộc ta còn sống, Minh Tộc sẽ lại một lần nữa bao trùm thế gian. Ít nhất, chúng ta cũng mang bí truyền minh kỹ Minh Tộc thu hoạch, tìm được Minh thần lực lượng mới!”

Biến cố quỷ dị đồng dạng, ở các loại Thiên môn đi thông dị vực phát sinh, Thần Ân Đại Lục cùng rất nhiều Thiên môn khu vực liên thông, tựa hồ cũng nát bấy.

Giống như ở bên ngoài Thần Ân Đại Lục, bức tường cản trở giữa các loại tiểu không gian kỳ vờn quanh kỳ lạ và Thần Ân Đại Lục, thoáng cái nát bấy mất.

Cường giả biết được một chút bí mật viễn cổ Thần Châu Đại Địa, chứng kiến biến cố trên bầu trời, nguyên một đám có vẻ sợ hãi biến sắc, mặt như bụi đất.

587. Chương 585: Đốt Hồn

Thạch Nham cũng không biết ngoại giới bởi vì hắn đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Hồn niệm trở về bản thể, hắn nhìn lên đỉnh đầu, cảm ứng thiên địa linh khí kỳ lạ vận động xung quanh, thức hải trống trải kéo dài.

Một đám không gian lực của không gian thần kỳ rót vào, ở trong thức hải hắn lạc địa sinh căn, cùng mỗi một đạo thần thức của hắn ngưng luyện.

Đồng tử hắn một mảng mờ mịt, y nguyên sa vào trong cảnh tượng mỹ lệ không gian biến cố bày ra, tựa như muốn nắm chặt nhịp đập phân liệt và nứt vỡ từ không gian, đạt được áo nghĩa không gian lực lượng nào đó trong đó.

Đây là kinh nghiệm có thể ngộ nhưng không thể cầu, đối với võ giả lĩnh ngộ không gian lực lượng áo nghĩa, tự mình trải qua không gian đại biến cố, giống như chứng kiến một quyển điển tịch giảng giải không gian lực lượng bản chất, cực kỳ quý giá.

Cả người hắn sa vào trong. . .

Dần dần, kinh thiên biến đổi của hư vô không gian trên đỉnh đầu hắn, thông thả biến mất, tất cả khôi phục lại giống như bình thường.

Nhưng mà, lòng đất Thiên Âm Cổ Mộ thiên địa năng lượng lại bởi vì biến cố lần này, đã xảy ra biến hóa kỳ diệu khó có thể nói rõ.

Thiên địa linh khí càng thêm nồng hậu, phương thức vận chuyển linh khí năng lượng, cũng giống như nhiều ra biến hóa vô cùng, ở trong thiên địa linh khí, pha lẫn càng nhiều hình thái lực lượng võ giả có thể cảm ứng nhưng không cách nào vận dụng.

Những lực lượng kia hình thái, cùng năng lượng ánh sáng trong không gian kỳ diệu Thạch Nham chứng kiến, vô cùng tương tự.

Giống như là các loại thiên địa năng lượng một số khối không gian, đột nhiên dừng mảnh tràn vào Thần Ân Đại Lục, lẫn vào trong thiên địa năng lượng.

Đỉnh đầu hư vô biến đổi triệt để biến mất, ba ánh lửa rạng rỡ, phá toái hư không phút chốc ở trước người hần hiển hiện ra.

Cửu U Phệ Hồn Diễm lập loè một chút, một lần nữa sa xuống chủ hồn, mượn nhờ hồn lực, khôi phục lực lượng.

Huyền Băng Hàn Diễm cùng Địa Tâm Hỏa, hóa thành hai ngọn lửa nhỏ, phóng thích ra năng lượng chấn động thiên hỏa độc hữu, Chiến Ma, Quỷ Lão đều phân tán ra, rất trung thực thủ hộ hần, phòng bị bất kỳ công kích có thể xuất hiện nào.

Thạch Nham ở chỗ sâu trong đồng tử, mơ hồ có thể thấy được từng đạo không gian lợi nhận xẹt qua, người khác đứng ở tại chỗ, lại phẳng phất cùng vô số không gian rậm rạp đặt thành liên lạc, làm cho người ta có một loại cảm giác hư vô mờ mịt, rất khó dùng con mắt, thần thức cảm giác.

Lúc trước thân thể hần bị thương, đã sớm khỏi hẳn, trên người không thấy một tia vết thương, tinh khí thần no đủ.

Nồng đậm thiên địa năng lượng, ở bên cạnh hần như sương mù dày đặc, lặng lẽ hướng phía hần hội tụ.

Một tia năng lượng quang điểm, giống như ánh sáng côn trùng chủ động chui vào trong cơ thể hần, thẩm thấu ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hải, ở trong cơ thể hần dần dần tinh luyện, biến thành một bộ phận của huyết nhục.

Vượt qua một hồi lâu, hai con ngươi hần đột nhiên sáng chói như bảo thạch, khí thể vô cùng mạnh mẽ.

Một từng đạo khe hở không gian như cành liễu, đột nhiên ở bên ngoài thân thể của hần tách ra, bên trong không gian lực lượng như tơ nhện, cũng đều hướng phía thân thể của hần dũng mãnh tràn vào.

Hần như trước sa vào hoàn cảnh lĩnh ngộ kỳ diệu, không biết biến cố của ngoại giới.

Thiên Âm Cổ Mộ nơi Quỷ Văn Tộc tụ tập.

Quỷ Văn Tộc hai cái hiền giả, ha ha cuồng tiếu, lực lượng khô kiệt trên người, khi thiên địa năng lượng bắt đầu khởi động, tốc độ khôi phục bỗng nhiên nhanh hơn.

“Ông trời thấy được!”

Quỷ Văn Tộc hiền giả, con mắt lập loè óng ánh nước mắt, toàn thân thần bí hoa văn rườm rà, như c gân mạch hung ác, trong lúc đó hoạt động ra.

Khí thể trên người hần, ở trong nháy mắt đã xảy ra biến hóa cực lớn, như nước biển sâu rộng mênh mông vô ngần.

Một hồi linh hồn chấn động mãnh liệt cực kỳ, lấy hần làm trung tâm, như long quyền phong tàn sát bừa bãi bốn phương tám hướng.

Hai người Ngã Phách, Lôi Mặc đứng mũi chịu sào, còn chưa kịp phản ứng, thức hải giống như bị vòi rồng lôi kéo, mỗi một lỗ thần thức đều nặng ngàn cân, căn bản không thể vận chuyển phóng thích như hành vân lưu thủy.

“Ám Diệt Hồn Chú!”

Quỷ Văn Tộc một cái hiền giả, lấy vận luật kỳ lạ nhổ ra bốn quỷ văn phù tự, bốn phù tự như bảo thạch, lập loè ánh sáng sáng chói, âm âm lao ra.

Trong phù tự óng ánh, có mấy trăm sợi ánh sáng mảnh như tơ nhện, mơ hồ diễn hóa thành huyền ảo trận đồ phức tạp.

Phù tự lao tới, bốn cổ linh hồn chấn động mãnh liệt lập tức kích động ra, hướng phía bọn người Ngã Phách, Lôi Mặc dũng mãnh lao tới.

Ngã Phách, Lôi Mặc bọn người, ở dưới năng lượng bốn phù tự rung động lắc lư, nguyên một đám ánh mắt tán loạn, gốc như gà gồ mất hồn.

Bốn phù tự tách ra, trực tiếp hướng bốn người Ngả Phách, Lôi Mặc, Công Tôn Thao cùng Trác Huy, đánh vào lồng ngực của bọn hắn.

Bốn người này như trúng Định Thân Thuật, vẫn không nhúc nhích, trong cơ thể tất cả lực lượng bị phong ấn, mà ngay cả linh hồn cũng bị giam cầm ở, ngay cả ý niệm trong đầu cũng không thể biến hóa.

Diệp Hùng, Chư Dật, Nguyệt Xan ba người, sắc mặt tái nhợt, trong lòng lộ vẻ sầu thảm, không dám đánh nữa lập tức lùi lại.

Một hiền giả Quỷ Văn Tộc khác, lúc này cũng bắt đầu hạ sát thủ.

Diệp Hùng huyển không giới trên ngón tay, ào ào bạo vỡ ra, từ bên trong toát ra hơn mười dạng bí bảo, những bí bảo kia đều ẩn chứa năng lượng cực lớn, ở trước người Diệp Hùng nổ ra, hình thành một cỗ năng lượng trùng kích.

“Ánh sáng đom đóm, cũng dám cùng trăng sáng tranh huy!”

Trong hư không, vài bạt trần ngập quỹ văn màu xanh đột nhiên bay lên, trong nháy mắt mang các loại lực lượng Diệp Hùng phóng thích ra bao lấy.

Vài bạt màu xanh dùng sức quấn chặt, trên mặt vô số thần bí quỹ văn rườm rà như điên cuồng lưu động, từ trong đó phóng xuất ra năng lượng chấn động thô bạo cuồng liệt.

Rầm rầm rầm!

Trong vài bạt, lực lượng vô số bí bảo kích xạ ra bị xoắn thành nát bấy trong nháy mắt.

Diệp Hùng toàn thân cốt lâu bành bạch rung động, trên mặt cũng là máu tươi đầm đìa, tóc tai bù xù, hình dạng cùng ác quỷ có vẻ tương tự, lại bị trọng thương.

“Các người đi! Ta tới cản phía sau!” Diệp Hùng cắn răng, như dã thú bị buộc vào khốn cảnh, muốn liều chết đánh cược một lần.

Ở trong con người hắn, một mảng trắng như tuyết lóe sáng, Diệp Hùng mi tâm vỡ ra một cái lỗ nhỏ, giọt máu tươi đỏ thẫm bị ép ra, máu tươi giọt giọt chảy xuống, theo mũi hắn, tiến vào môi hắn.

“Hãy!”

Điên cuồng hét lên một tiếng, Diệp Hùng trong miệng phun ra một khóa bảo châu ám tử sắc, bảo châu hấp thu máu từ mi tâm hắn, lóe ra linh hồn chấn động cực kỳ mãnh liệt.

Ở trong bảo châu, có một tiểu nhân bỏ túi, chậm chậm, hoa chân múa tay vui sướng như đang điều khiển cái gì.

Tiểu nhân chính là linh hồn ẩn ký của Diệp Hùng!

Bảo châu vừa ra, từng vòng linh hồn chấp trùng, trực tiếp bắt đầu khởi động, mang một khối khu vực trước người Diệp Hùng đều che kín.

“Lão Diệp!”

Chư Dật tròn mắt nứt ra, lệ nóng doanh trùng, vẻ mặt vẻ bi thống.

Hắn biết rõ bảo châu chính là thánh cấp thất phẩm bí bảo, mang đầy linh hồn ẩn ký Diệp Hùng, có thể hình thành linh hồn thành lũy cực kỳ chắc chắn

Hiện tại Diệp Hùng mang bảo châu lấy ra, linh hồn ẩn ” rót vào, rõ ràng biết rõ rất khó đào thoát, muốn thiêu đốt linh hồn lực lượng thúc dục bảo châu, tiến hành giao đấu cuối cùng.

“Đi!”

Diệp Hùng thanh âm, từ tiểu nhân trong bảo châu truyền đến, tràn đầy vội vàng cùng sợ hãi.

Nguyệt Dong cũng đỏ mắt, cắn răng, một bộ tư thế muốn liều mạng.

“Đi mau, nhất định phải mang biến cố nơi này, nói cho môn nhân!” Diệp Hùng điên cuồng gọi, “Đây là cảnh nội Linh Bảo tông chúng ta, thân là trưởng lão, ngươi sẽ không muốn chứng kiến tông ta sinh linh đồ thần đi.”

Trong rít gào, tiểu nhân trong bảo châu như bị hỏa viêm đốt cháy, thống khổ khóc hô, linh hồn lực rất nhanh tiêu hao.

Tầng tầng bức tường năng lượng cản trở, từ trong bảo châu nhộn nhạo ra, hình thành hồn tường phòng ngự kiên cố, ngăn ở trước người hiền giả, mang các loại linh hồn trùng kích uy lực cực lớn chặn lại.

Xuy xuy xuy!

Linh hồn giao kích, toát ra khói nhẹ mịn mờ, mỗi một luồng khói nhẹ bốc lên, linh hồn ẩn ký của Diệp Hùng đều nhỏ hơn một chút.

Rất nhanh, Diệp Hùng linh hồn ẩn ký đã thu nhỏ lại gấp đôi.

“Ngươi nếu không đi, chính là cùng ta triệt để rơi xuống! Đây là một hồi họa kiếp! Ngươi phải còn sống trở về! Bảo trụ hương khói truyền lại!” Diệp Hùng như mãnh thú rít gào.

Chư Dật toàn thân chấn động, như một chậu nước giội vào đầu, mạnh mẽ tỉnh ngộ lại.

“Chúng ta đi, lập tức đi!” Chư Dật lão lệ chảy xuôi, mạnh mẽ quay đầu qua, không dám nhìn tới, mang bí bảo trong cơ thể thúc dục, lấy độn pháp nhanh chóng rời xa.

Nguyệt Lê chỉ là do dự một chút, cũng đỏ mắt gạt đầu, hung hăng nói: “Diệp huynh, chúng ta sẽ báo thù cho ngươi!”

Nói xong, vô số ánh sáng nguyệt hoa từ trong cơ thể nàng tuôn ra, nàng phảng phất như ánh trăng, bằng tốc độ kinh người, nhanh chóng biến mất.

Ngã Phách, Lôi Mặc cả đám, bị Âm Diệt Hồn Chú định sẵn, đều không thể động đậy, sinh cơ trong cơ thể bị hút ra, dần dần khí tức yếu đi.

“Đây là thời điểm diệt sạch nhân tộc.”

Quỷ Văn Tộc hiền giả, thì thào tự nói, phất tay gương lên, Âm Phù Kinh đột nhiên bay ra, mạnh mẽ mang Ngã Phách, Lôi Mặc một đám Thông Thần Cảnh cường giả che kín.

Ngã Phách, Lôi Mặc, ở dưới Âm Phù Kinh lực lượng phía dưới, như bụi bay, theo gió thổi liền tiêu tán.

Âm Phù Kinh dần dần sáng ngời, giống như huyền âm khí khôi phục không ít, nó lơ lửng trên đỉnh đầu tộc nhân Quỷ Văn Tộc, rơi xuống những giọt mưa.

Từng tộc nhân Quỷ Văn Tộc, đều không khỏi cuồng hỉ, tham lam há mồm hút những giọt mưa, khí tức trên thân chậm rãi khôi phục.

“Hai người kia. . .”

Một hiền giả Quỷ Văn Tộc khác, cau mày thật sâu, thần thức buông ra tìm tòi thoáng một chút, bất đắc dĩ nói: “Lại dùng độn pháp, lấy thân thể trọng chế làm đại giá, đã đến bên ngoài ngàn dặm. Khoảng cách xa như vậy, ta rất khó đưa bọn họ diệt sát, quá đáng tiếc, bằng không lại có thể làm cho lực lượng tộc nhân tăng lên một chút.”

“Không sao.” Hiền giả cầm Âm Phù Kinh trong tay, cười nhạt một tiếng, trấn định nói: “Không gian vết rạn hiện ra, âm khí sẽ dần dần thẩm thấu đến, tốc độ khôi phục tộc ta sẽ càng lúc càng nhanh. Hiện tại chúng ta muốn làm, cũng không phải truy kích bọn họ, mà là thử cùng tộc nhân bị trục xuất đạt thành liên lạc, đồng mưu nghiệp lớn.”

“Đúng vậy.”

“Ngoại trừ Quỷ Văn Tộc chúng ta, Ma tộc, Yêu Tộc, Minh Tộc, Cự Nhân Tộc, Âm Linh Tộc, Thi Tộc, Hải Tộc hẳn là cũng đều dần dần xuất hiện, chúng ta nhất định phải mau chóng, càng tiến vào sớm, tương lai

lấy được lợi ích cũng càng lớn. Nhiều năm như vậy, vốn tưởng rằng sẽ bị Diệt Thế Lôi Viêm hao tổn chết, không nghĩ tới còn có thể thấy lại ánh mặt trời, thật sự là trời có mắt.”

“Đúng rồi, Diệt Thế Lôi Viêm đâu? Giống như không gặp nó?”

“Thiếu chút nữa đã quên rồi! Ta tới tìm xem!”

588. Chương 586 : Tàn Cuộc

Chư Dật cùng Nguyệt Mâu thoát ra bên ngoài ngàn dặm, nhưng như cũ vẫn ở trong phạm vi lòng đất Thiên Âm Cổ Mộ lòng, không thể chạy lên trên mặt đất.

Ở một trung tâm một đám Quỷ Lân Cô, Chư Dật sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khóe miệng tràn ra máu tươi, cắn răng nuốt đan dược, một bên rất nhanh điều tức, một bên lấy ra Âm Thạch, ý đồ liên lạc bọn người Nguyệt Mâu.

Chư Dật là mượn nhờ bí bảo độn thổ mới có thể di chuyển tức thời, bí bảo này nếu muốn thúc dục, nhất định phải ép khô một thân Tinh Nguyên, thời điểm trong cơ thể không còn một tia lực lượng, mới có thể thông qua bí bảo rời đi.

Thời khắc này Chư Dật, lực lượng khô kiệt, là cực kỳ nguy hiểm, hắn không thể không xuất ra càng nhiều bí bảo, một mực phòng hộ bên người, thông qua linh dược nhanh khôi phục, tìm kiếm viện trợ.

Hắn cũng không biết Quỷ Văn Tộc hai đại hiền giả có truy kích tới hay không, cho nên tận lực khôi phục bản thân.

Âm Thạch trong tay lập loè dị quang, Chư Dật xuất ra một đám linh hồn ý niệm, lấy thần thức la lên: “Các người ở nơi nào?”

“Vị trí của ta cùng người cũng không xa, người hiện tại thể nào?” Nguyệt Mâu lập tức trả lời, nghe thanh âm cũng là cực kỳ suy yếu mỗi một, hắn là bị trọng thương.

Độn pháp có thể trong nháy mắt ra ngoài ngàn dặm, đối với thân thể đều có tổn hại cực lớn, Chư Dật như vậy, Nguyệt Mâu cũng giống như vậy.

“Trước đừng có gấp, liên lạc Vân Tú trưởng lão, tuyệt đối không thể để nàng quay đầu.” Chư Dật hộc mắt đỏ thẫm, vội vàng dặn dò.

“Tạm thời tìm không ra nàng, ta cũng không biết nàng đi nơi nào, nàng cách chúng ta hẳn là quá xa, mới không nhận được tin tức từ Âm Thạch.”

“Người bên kia, có tin tức Thạch Nham không?”

“Không. . .”

Chư Dật sắc mặt âm trầm, âm thầm hối hận, tiếc nuối, trong lòng tràn đầy bi thống ảm đạm, nửa ngày không nói gì.

Thạch Nham trước khi rời đi, mặc dù dùng ngôn ngữ đầu độc cả đám Ngã Phách, Lôi Mặc, cho những người này cùng Quỷ Văn Tộc liều chết chiến đấu, nhưng lại âm thầm chiếu cố bọn họ, nói bọn họ nhanh chóng rời đi, không nên dừng lại ở đó.

Chư Dật, Diệp Hùng cũng không có coi trọng lời nói của hắn, do dự trong chốc lát, cuối cùng lựa chọn lưu lại chiến một trận.

Kết quả là thảm bại thống khổ.

Lôi Mặc, Ngã Phách chết trận, Diệp Hùng cũng thiêu đốt linh hồn, thần hồn câu diệt, dưới sự áp chế của hai Quỷ Văn Tộc hiền giả cao giai linh hồn, bọn họ cũng chỉ có thể lựa chọn trọng thương độn đi.

Hiện tại Chư Dật, Nguyệt Mâu đều hối hận, hối hận không có nghe Thạch Nham dặn dò, không nên đỏ mắt với Âm Phù Kinh cùng Diệt Thế Lôi Viêm thần kỳ, rơi vào kết cục hôm nay.

Ăn phải lỗ vốn, bọn họ mới nhớ tới Thạch Nham, không khỏi muốn cùng Thạch Nham đặt thành liên lạc.
Đáng tiếc, Thạch Nham Âm Thạch phẳng phát hồng mắt, một chút tín hiệu cũng không có, làm cho hai người rất là lo nghĩ bất đắc dĩ.

“Ồ!”

Chư Dật cầm Âm Thạch trong tay, thời điểm đang hồi hận, chợt nghe trong Âm Thạch truyền đến tiếng Nguyệt Mâu kinh hô.

Chư Dật thần sắc chấn động, lập tức truy vấn: “Làm sao vậy? Có phát hiện gì?”

“Hồn thạch người đưa cho ta, đột nhiên sáng. . .” Bên kia Nguyệt Mâu có chút không xác định: “ Ta nhìn xem là ai, người chờ một lát.”

“Ừm.”

“Thạch Nham! Hắn ở phụ cận!”

Chư Dật nhãn tình sáng lên, ý niệm trong đầu vừa chuyển, đột nhiên nói: “Người lập tức tìm hắn, ta thoảng khôi phục một chút khí lực, cũng sẽ đi qua!”

“Tốt!”

. . .

Trong đám mây xám trắng, sinh trưởng rất nhiều thực vật âm hàn, mộ bia tàn phá, thi hài cũ kỹ.

Nguyệt Mâu hít một hơi thật sâu, mang Nguyệt Hoa lực thu nạp vô số năm lưu chuyển lần nữa, cầm Ngân Nguyệt viên bàn trong tay, chậm rãi tiếp cận một cái phương hướng.

Đến một khắc này, Nguyệt Mâu đối với Thạch Nham đã không có một tia khinh thị, ngược lại đối với hắn bỗng sinh ra một ý kính nể.

Ở thời khắc mấu chốt, quyết đoán rút lui, không tham bí bảo hấp dẫn, cách làm sáng suốt như thế, đến từ chính một tiểu bối, điều này làm cho Nguyệt Mâu có chút xấu hổ.

Nàng cũng không biết Thạch Nham sở dĩ có tinh chuẩn nhận thức, hoàn toàn là do ở Cửu U Phệ Hồn Diễm, nàng cho rằng Thạch Nham là thông tuệ tuyệt luân, có thể từ chi tiết rất nhỏ, tỉ mỉ đến phân biệt ra hình thái tương lai diễn biến, trong lòng phát sinh kính ý.

Chậm rãi đi tới phương hướng của Thạch Nham, Nguyệt Mâu suy nghĩ trong chốc lát thấy Thạch Nham, rốt cuộc nên mở miệng như thế nào.

Nàng có chút xấu hổ, cũng có chút lo lắng Thạch Nham sẽ giễu cợt bọn họ tự làm tự chịu.

Mỗi thanh niên ưu tú như Thạch Nham, tính tình đều là kiệt ngạo bất tuân, nói chuyện cũng thường thường không lưu đường sống, lần này bọn họ lại là bên thất bại, bởi vì không nghe khuyên bảo, mới rơi vào kết cục thảm như vậy, chỉ cần vừa nghĩ tới Thạch Nham sẽ châm chọc khiêu khích, bước chân nàng đi về phía trước đều trở nên trầm trọng.

Nhưng mà, nàng lại không thể không đi qua đi.

Lúc này nàng trạng thái cực kém, bởi vì dùng độn pháp, lực lượng tiêu hao quá nhiều, thần thức cũng hao tổn thật lớn.

Nếu như đột nhiên gặp phải người xa lạ cảnh giới cao thâm, hoặc là bị tộc nhân Quỷ Văn Tộc tìm được, nàng rất khó vận dụng độn pháp một lần nữa, chỉ có một con đường chết.

Nguyệt Mâu đối với Thạch Nham cũng không có ấn tượng tốt, nhưng ở loại trạng thái này, nàng cũng không có lựa chọn.

Dần dần, Nguyệt Mâu thần sắc phức tạp, rốt cục nhìn thấy Thạch Nham.

Chiến Ma, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tàn, Thánh Linh Thần, Quỷ Lão, hai luồng thiên hỏa, những sinh vật cường đại như là thủ vệ trung thành nhất, một mực mang Thạch Nham vây ở trung tâm.

Nguyệt Mâu chỉ là nhìn liếc qua, dáng người chính là run lên bần bật, đôi mắt tuôn ra vàng sáng không dám tin.

Nàng ánh mắt sáng quắc, gắt gao chăm chăm vào Thạch Nham phía trước, há to mồm, hơi thở kịch liệt.

Thật là đáng sợ!

Giờ khắc này, ở bên cạnh Thạch Nham bày ra lực lượng, có thể giết chết bất kỳ một cường giả Thông Thần tam trọng thiên cảnh nào!

Nàng chỉ biết Thạch Nham có Chiến Ma, nhưng nàng yên lặng cảm ứng một chút, lại phát hiện Quỷ Lão cùng Yêu Trùng Vương khí tức trên thân, không yếu hơn so với nàng đạt tới Thông Thần tam trọng thiên cảnh, về phần Thánh Linh Thần và hai luồng thiên hỏa, sinh mạng thể kỳ dị, nàng căn bản không dám suy đoán, không biết biến thái đến cỡ nào.

Nhưng nàng có thể khẳng định, cùng Chiến Ma, Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương ở một nơi, ba dạng ngoại tộc này cũng tuyệt đối là cực kỳ khủng bố.

Nhất là Huyền Băng Hàn Diễm, hỏa viêm băng hàn, khí tức lạnh lùng cực độ, rõ ràng hướng nàng nói rõ đây là Huyền Băng Hàn Diễm bài danh thứ tám, thần bí thiên hỏa!

Nguyệt Mâu thật sự bị chấn kinh, trong mắt tán ra tia sáng không thể tưởng tượng, âm thầm tắc lưỡi.

Nàng rốt cục rõ ràng, tại sao Quang Minh Giáo Chủ Văn Hạo lại coi trọng người thanh niên này như vậy, vì hắn nhập giáo, đưa trưởng lão bọn họ ở khắp nơi hiệu triệu tới, vì người này tiến hành nghi thức nhập giáo.

Lúc ấy nàng còn cực kỳ không đồng ý, cùng các trưởng lão khác như nhau cho rằng Văn Hạo chuyện bé xé ra to, cảm thấy Văn Hạo quả thực quá coi trọng người này.

Nhưng bây giờ nàng không cho là như vậy, đối với Văn Hạo thật lòng bội phục, không còn một tia nghi kỵ bất mãn.

Thạch Nham bày ra lực lượng, một khi kích phát ra, có lẽ có thể chính diện ngạnh kháng thất đại trưởng lão bọn họ!

Đây là khái niệm cái gì?

Nguyệt Mâu trong lòng sáng như tuyết, cho nên tâm phục khẩu phục.

Một đôi thú đồng thô bạo, âm tàn, phút chốc hướng về phía nàng, một cỗ hung thần khí cường hãn, đập vào mặt mà đến.

Nguyệt Mâu hoảng sợ, ánh mắt biến đổi lớn, đứng ở đằng kia một cử động nhỏ cũng không dám.

Quỷ Lão từ bên cạnh thông thả đi ra, có chút nhẹ chân nhẹ tay, tựa hồ sợ quấy rầy đến Thạch Nham, nhưng mà đợi cho Quỷ Lão cách Thạch Nham trăm mét, tốc độ đột nhiên liền tăng lên lên, hướng thẳng phía Nguyệt Mâu vọt tới.

Nguyệt Mâu khuôn mặt tràn đầy buồn bã, khóc không ra nước mắt.

Nàng lúc này quả nhiên là lực lượng không còn, vốn định tới tìm kiếm Thạch Nham trợ giúp, ai ngờ mới nhìn thấy người, lại bị một đầu yêu thú hình người kỳ lạ nhắm vào, mà yêu thú lại hung tàn cường đại như vậy, trạng thái nàng hôm nay, căn bản không phải là đối thủ.

Quỷ Lão tự nhiên sẽ không để ý nàng là ai, Ngã Nhã chạy thoát đã làm cho Quỷ Lão cực kỳ không vui, mắt thấy lại có một nữ nhân lén lút lút đến, nó là chuẩn bị đem Nguyệt Mâu ra phát tiết giận dữ cuồng nộ trong lòng, lúc này mới dữ dội phóng ra.

“Thạch Nham!”

Nguyệt Mâu mắt thấy muốn hồng bét, không thể không giương giọng kêu to, thanh âm bén nhọn.

Thạch Nham sa vào trạng thái nào đó, nghe một tiếng thê thảm gọi, lông mày đột nhiên giật giật, một đám ý niệm trong đầu phóng xuất ra.

Quỷ Lão hung thần ác sát trùng kích đến bên cạnh Nguyệt Mâu, minh khí cùng ma khí quanh thân bắt đầu khởi động, lấy ra ma chung, liền muốn hạ sát thủ.

Thiên địa năng lượng biến cố, đối với nhân loại mà nói có lẽ cũng không phải chuyện tốt, nhưng Quỷ Lão lại từ trong đó đạt được chỗ tốt, rõ ràng cảm giác được lực lượng từng chút tăng cường, ma khí cùng minh khí ngưng luyện càng tinh thuần, mà ngay cả linh hồn chấn động của nó, cũng trở nên lưu loát sinh động.

Nguyệt Mâu mặt lộ vẻ sầu thảm, mắt thấy Quỷ Lão giết qua, chuẩn bị nỗ lực mang năng lượng còn lại thúc dục ra, ngăn cản xuống.

Liền vào lúc này, Quỷ Lão phóng tới chỗ nàng, đột nhiên ngưng trệ ở trên hư không, như bị định dạng không nhúc nhích.

Quỷ Lão hai con ngươi nhân tính hóa lộ ra cảm xúc nghi hoặc, âm thầm dùng linh hồn biểu đạt một chút, đợi sau khi thu được Thạch Nham đáp lại, mới có hơi chút không tình nguyện bay ngược trở về, một lần nữa đứng lại ở bên cạnh Chiến Ma.

“Bọn người đợi đi, hần cần một chút thời gian.”

Huyền Băng Hàn Diễm nhảy lên một chút, hướng phía Nguyệt Mâu phóng xuất ra linh hồn chấn động, ý niệm trong đầu rõ ràng.

Nguyệt Mâu kinh ngạc, sững sờ, ngăn người nhìn hướng Huyền Băng Hàn Diễm: “Người, người đang nói chuyện với ta?”

“Ừm, hần đang lĩnh ngộ lực lượng áo nghĩa, tạm thời không thể cùng người trao đổi.” Huyền Băng Hàn Diễm tiếp tục nói: “Người có thể đợi trong chốc lát, nếu chờ không được, trước hết rời đi đi.”

Huyền Băng Hàn Diễm cùng Thạch Nham tinh thần tương thông, nó biết rõ quan hệ của Nguyệt Mâu cùng Thạch Nham, Thạch Nham đã để cho Quỷ Lão không hạ sát thủ, nó liền chủ động tới nói rõ tình huống.

Nguyệt Mâu một lần nữa được Huyền Băng Hàn Diễm đưa tin, rốt cục khẳng định đối linh hồn tin tức phát ra với nàng, chính là thiên hỏa.

Nàng một bụng ngạc nhiên, muốn tiếp tục truy vấn, nhưng nhìn Huyền Băng Hàn Diễm tựa như không muốn phản ứng, cũng chỉ có thể sáng suốt câm miệng, ngay tại một bên yên lặng chờ, hy vọng Thạch Nham có thể mau chóng tỉnh lại.

Trong lòng nàng có quá nhiều nghi hoặc.

“Nguyệt trưởng lão, người bên kia tình huống nào, ta lập tức đến!”

Nhưng vào lúc này, Âm Thạch trong tay nàng truyền đến ý niệm chấn động của Chư Dật, nghe có vẻ cực kỳ khẩn cấp.

“Người, người lát nữa tốc độ chậm một chút, tránh phiền toái không cần thiết.” Nguyệt Mâu sững sốt một chút, vội vàng đưa tin đi qua: “Ta đang ở bên cạnh hần, có chút cổ quái, người lúc tới đừng quá sốt ruột, nhẹ chân nhẹ tay. . .”

“Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Thạch Nham tiểu tử kia sẽ ra tay đối với người?”

“Không phải, chờ người tới cũng sẽ biết.” Nguyệt Mâu cười khổ.

589. Chương 587: Không Gì Hơn Cái Này!

Nguyệt Mâu vẫn nhìn Thạch Nham, không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ dẫn tới Quỷ Lão mạnh mẽ tấn công, yên lặng chờ Chư Dật đến.

Thạch Nham không có bất cứ dị thường nào, như là đang ngủ say, yên tĩnh không tiếng động.

Nhưng mà ở trên người của hần, lại có năng lượng chấn động mãnh liệt, kéo dài không dứt, hơn nữa còn đang dần dần tăng cường.

Nguyệt Mâu không biết ở trong thể nội hấn xảy ra chuyện gì, duy nhất có thể khẳng định chính là Thạch Nham nhất định có biến hóa nào đó đáng mừng.

Từ phản ứng Quỷ Lão, Chiến Ma đến xem, Thạch Nham tựa như linh ngộ áo nghĩa chân lý lực lượng.

Sau một hồi, nàng rốt cục phát hiện Thạch Nham bảo trì trạng thái đang ngủ say, nhưng bên cạnh hấn không gian lại cực kỳ hỗn loạn vặn vẹo, giống như là có một bàn tay lớn vô hình có thể xé rách không gian, thủy chung ở bên cạnh hấn hoạt động, đối với không gian bên cạnh tiến hành hấn ảnh hưởng.

Nguyệt Mâu âm thầm kinh hãi.

Nàng tự nhiên không biết Thạch Nham tiến giai Thông Thần cảnh, chính là dựa vào không gian lực, loại lực lượng này ở cả Thần Ấn Đại Lục đều cực kỳ huyền ảo ít thấy.

Cũng không phải nói loại lực lượng áo nghĩa này không đủ mạnh, ngược lại, từ trước tới nay, chỉ cần vũ kỹ cùng bí bảo có liên quan tới không gian, đều là cực kỳ khủng bố cường đại.

Sở dĩ không có người tu luyện không gian lực, đem nó trở thành lực lượng áo nghĩa linh ngộ chủ yếu, hoàn toàn là vì loại lực lượng áo nghĩa này thật sự rất khó nắm giữ, cũng không có tiền bối dẫn đường, mỗi võ giả tiến hành linh ngộ áo nghĩa phương diện này đều là cô độc lực lợi.

Một loại lực lượng áo nghĩa, chỉ dựa vào một người lực lợi linh ngộ, giống như người đi tìm đường, rất khó toàn diện nắm giữ, thường thường chỉ là hiểu được chút da lông, không thể mang chân đế của nó giải thích thấu triệt.

Không thể chính thức linh ngộ thấu triệt lực lượng áo nghĩa, tự nhiên không có khả năng có được lực lượng quá mạnh mẽ, dựa vào loại lực lượng này tiến giai Thông Thần Cảnh, cũng sẽ trở nên vạn phần gian nan.

Có rất nhiều người, có lẽ cả đời cũng không thể tìm được cơ hội thông qua không gian lực lại tiến giai một lần nữa.

Khi Nguyệt Mâu nhìn ra Thạch Nham linh ngộ không gian áo nghĩa, trong lòng kinh ngạc quá mức, quả thật sợ hãi muốn kêu lên.

Nàng trong nội tâm rõ ràng, giờ khắc này Thạch Nham, nhất định là vì cơ duyên nào đó, mới có linh ngộ với không gian lực.

Võ giả nghiên cứu loại lực lượng này, trong cả đời, có lẽ cũng rất khó đụng phải loại cơ hội này, cho nên cả đời sẽ khó có thể đột phá, cũng không thể tiến bộ.

Không gian lực. . .

Nguyệt Mâu trong lòng có chút khổ tâm, âm thầm lắc đầu, hai con ngươi ánh mắt phức tạp.

Người này đã đủ khủng bố khoa trương, dựa theo cảnh giới cùng tuổi hấn hôm nay, tương lai tất nhiên có thể đạt tới cảnh giới cực kỳ cao thâm. Nếu như hấn linh ngộ không gian lực lượng, cũng sẽ theo chậm rãi tiến giai tăng cường, tương lai có một ngày, hấn dựa vào không gian lực lượng tiến hành đột phá, vậy tiềm lực của hấn quả thực không lường được.

Nguyệt Mâu đối với Thạch Nham nhận thức càng sâu, trong nội tâm càng hối hận, hối hận không nên hồ hững đối đãi hấn như vậy.

Một võ giả tiềm lực vô cùng, lại ở trong Quang Minh Thần Giáo, tương lai một ngày nào đó, hấn có thể vì Quang Minh Thần Giáo mang đến cái gì, ai cũng nói không rõ.

Nói không chừng, hấn có thể siêu việt Văn Hạo, mang Quang Minh Thần Giáo đưa đến đỉnh phong!

Ý nghĩ này vừa mới ở trong lòng hiện ra, Nguyệt Mâu chính là thần sắc chấn động, nhẹ nhàng hít một hơi, một cái ý tưởng mới liền tràn ngập trái tim, như thế nào cũng không tản ra.

Nhất định phải cùng tiểu tử này lập quan hệ thật tốt!

Nguyệt Mâu hạ quyết tâm.

Cũng tại thời khắc này, Nguyệt Mâu nghe được Chư Dật Âm Thạch đưa tin, khước miệng nàng vừa động, lặng lẽ truyền ra tấn niệm, yên lặng chờ.

Quả nhiên, một phút đồng hồ sau, Chư Dật lặng yên hàng lâm.

Quỷ Lão lập tức có chỗ phát giác, một đôi đồng tử hung tàn thô bạo, đột nhiên nhìn về phía bóng tối, toàn thân hung sát khí ngưng luyện.

Bên trái Nguyệt Mâu trăm mét, trong lòng đất truyền đến âm thanh kì lạ.

Một kiện dị bảo ngân sắc hình trụ, từ dưới đất chui lên, ở trong dị bảo một thân ảnh dần hiện ra.

Hắn lập tức thu hồi bí bảo, mang khí tức trên thân ẩn nấp, vội vàng nhìn về phía Thạch Nham.

Chỉ là nhìn liếc, sắc mặt Chư Dật liền thay đổi, ánh mắt sáng quắc, chân chính bị kinh ngạc.

“Cái này. . .”

Chư Dật miệng há lớn, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng, cùng Nguyệt Mâu như nhau, đều bị dị vật Thạch bên cạnh Nham hù.

Thật là đáng sợ. . .

Giờ khắc này, Chư Dật biết rõ tại sao Nguyệt Mâu sẽ không nói tỉ mỉ.

Thạch Nham bày ra lực lượng, có thể nói là vô cùng xa hoa! Đội hình như thế, so với đại gia tộc bảy cổ phái bình thường còn muốn mạnh hơn.

Hắn vẫn chỉ là một thanh niên!

Chư Dật so với Nguyệt Mâu kiến thức càng thêm uyên bác, hắn liếc cái liền nhìn ra giá trị Quỷ Lão, Phệ Kim Tầm, Yêu Trùng Vương, cũng nhìn ra Huyền Băng Hàn Diễm và Địa Tâm Hỏa đều là thiên hỏa có được sinh mệnh ý thức.

Duy nhất nhìn không thấu, chính là Thánh Linh Thần.

Loại sinh vật Như Thánh Linh Thần, căn bản là không nên xuất hiện trên đời này, linh hồn khí tức kỳ diệu của nó hắn mới nghe lần đầu.

Hắn bị kinh sợ.

Thiên Âm Cổ Mộ nơi Quỷ Văn Tộc tụ tập.

Quỷ Văn Tộc hiền giả lấy linh hồn tiến hành điều tra, một hồi lâu, hai Quỷ Văn Tộc hiền giả, gần như đồng thời mở mắt ra.

“Ở phụ cận tiểu tử kia, có khí tức Diệt Thế Lôi Viêm, nhưng lại yếu ớt không thể phân biệt rõ, tựa như biến mất ở trong không gian. . .”

“Không phải là bám vào người tiểu tử kia, tới ẩn nấp chứ?”

“Có khả năng này.”

“Vậy đơn giản, dù sao tiểu tử này cũng phải giết, chúng ta đưa thân thể hắn hủy diệt, thu Diệt Thế Lôi Viêm vào tay.”

“Không tệ, mất đi thân thể ở nhờ, nó chỉ có thể hiển hiện ra.”

“Hiện tại thiên địa năng lượng phát sinh biến hóa, bằng không cách xa như vậy, thật đúng là vô cùng khó phát động một kích.”

“Động thủ đi!”

Hai Quỷ Văn Tộc hiền giả, sau khi linh hồn trao đổi một phen, lập tức định ra phương châm, không có nhiều do dự, đột nhiên ra tay.

Thạch Nham nhắm mắt như đang ngủ say, sa vào cảnh giới nào đó, dần dần khôi phục lý trí, từ trong biển cổ của các loại không gian lực lượng tỉnh dậy.

Hắn mới mở to mắt, lập tức nhạy cảm phát giác được năng lượng ở trời xanh trên đỉnh đầu có biến cố.

Trong lòng rung mình, khoe miệng của hắn cười lạnh, mạnh mẽ trợn mắt, ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu hư vô, khẽ nói: “Hai lão quỷ chết tiệt, chỉ biết âm thầm giở trò.”

Hưu hưu hưu!

Đỉnh đầu, Huyền Âm lực nồng đậm ngưng luyện, hình thành từng đạo xiềng xích thật dài mắt thường có thể thấy được.

Xiềng xích quấn quanh lẫn nhau, hình thành kỳ diệu đồ án, như là một tấm lưới dày đặc, tựa như có thể mang tất cả sinh linh phủ lấy, năng lượng chấn động ở giữa có thể làm nát bấy tất cả.

Năng lượng chấn động khủng bố trong đồ án, quả thực có thể phiên sơn đảo hải, làm cho Chư Dật cùng Nguyệt Mâu đều sinh ra cảm giác bản thân vô cùng nhỏ bé, một chút sức lực phản kháng cũng không có.

“Thạch Nham chú ý!” Nguyệt Mâu nhin không được kêu lên.

Nàng biết rõ, động thủ chính là Quỷ Văn Tộc hai Chân Thần Cảnh hiền giả, lực lượng này cường hãn, đã vượt ra khỏi cực hạn nàng thừa nhận.

“Xong rồi!”

Chư Dật thống khổ rên rỉ một tiếng, sắc mặt muốn khó coi bao nhiêu liền khó coi bấy nhiêu, toàn thân vô lực, như rơi vào vô tận vực sâu, nhìn không tới một tia ánh sáng.

Đỉnh đầu hư vô đồ án, diện tích che phủ quá rộng lớn, đưa hắn cùng Nguyệt Mâu cũng bao phủ lấy.

Bị loại quỷ dị lực lượng bá đạo này đánh xuống, hai người căn bản vô lực ngăn cản, bởi vì đã thi triển qua đòn pháp, hai người lực lượng hao tổn quá kịch liệt, không thể lập lại lần nữa.

Trơ mắt nhìn đồ án chậm rãi hạ xuống, Chư Dật trong lòng hối hận muốn chết, hối hận không nên tới chỗ Thạch Nham.

Nếu không đến, hắn sẽ không phải chịu liên lụy, hắn nhìn ra, mục tiêu hai Quỷ Văn Tộc Chân Thần Cảnh hiền giả, thật ra chính là Thạch Nham.

Hắn và Nguyệt Mâu chỉ là cá trong chậu bị tai họa.

Đỉnh đầu hư vô đồ án, không ngừng phát sinh kỳ diệu biến hóa, một mảnh xiềng xích thật dài từ Huyền Âm khí ngưng luyện như câu hồn đoạt phách, phóng thích ra linh hồn chấn động mãnh liệt, âm âm áp bách xuống dưới.

Chư Dật thống khổ nhắm mắt lại, không chống đỡ vô vị, bởi vì hắn biết rõ, dưới loại tình huống này, hắn đã không có một chút thủ đoạn ngạnh kháng.

Nguyệt Mâu gắt gao nhìn Thạch Nham, ánh mắt một cái chớp mắt không dời, tựa như đang chờ kỳ tích phát sinh.

Không biết tại sao, nàng cảm giác, mặc dù là Chân Thần Cảnh cường giả, cũng chưa chắc là có thể làm cho Thạch Nham hồn phi phách tán.

Loại cảm giác này cũng không có căn cứ thực chất, có lẽ là bởi vì Thạch Nham quá trấn định, không có một tia thất kinh, loại quỷ dị thông dong này, làm cho trong lòng nàng phát ra một tia hy vọng.

Thạch Nham vẫn đứng ở tại chỗ như vậy, thân ảnh lại tựa như ở không gian khác, cực kỳ mơ hồ, làm cho người ta có cảm giác soi vào một tấm gương vỡ . . . Phảng phất như thân thể của hắn đều phân liệt, tay chân và đầu đều phân tán ra, kẹt ở các khe hở không gian.

Nhưng mà, nàng lại biết rõ Thạch Nham chưa từng di động, cho nên loại cảm giác kỳ diệu này làm cho nàng không biết cảnh tượng trong mắt, rốt cuộc là thật là giả.

Phút chốc, từ trên người Thạch Nham, bộc phát ra một cỗ khí thể có thể vận vẹo hư không.

Chỉ thấy Thạch Nham phảng phất phân liệt hai cánh tay, giống như từ trong hai hư vô không gian khác nhau, ở đỉnh đầu của hắn bắt đầu dùng sức xé rách qua hai bên.

Thật giống như ở trước người Thạch Nham, có một tấm vải vô hình, bị hắn dùng sức xé ra.

Theo động tác xé rách của hai tay, ở trước người hắn, đột nhiên vỡ ra một đạo khe hở không gian.

Không gian khe hở kia bên trong lưu quang kích bắn, tán ra tia sáng đẹp mắt, lưu tinh từ trong đó chợt lóe rồi biến mất, cực kỳ huyền diệu.

Đồ án trên đỉnh đầu, là một kích vô cùng khủng bố của hai Quỷ Văn Tộc Chân Thần Cảnh cường giả, có lẽ ngay cả Văn Hạo cao thủ đứng đầu Thần Châu Đại Địa ứng phó cũng có chút chật vật.

Nhưng mà, công kích đáng sợ như vậy, sau khi vết nứt không gian trước người Thạch Nham xuất hiện, bắt đầu trở nên cực kỳ không ổn định.

Tới lúc đồ án lực lượng phủ xuống hắn, vết nứt không gian, đã to như miệng yêu thú dữ tợn khổng lồ.

Vô số xiềng xích Huyền Âm lực ngưng luyện, lại toàn bộ dùng mãnh vào trong khe hở, bị không gian khe hở nuốt hết, không lưu một tia cặn bã.

Thạch Nham trấn định tự nhiên, dị quang lập loè trong hai tay, không gian thay đổi kỳ diệu, từ trong thể nội hắn nứt toác ra.

Khe hở không gian mang một kích toàn lực của hai Chân Thần cường giả, toàn bộ bao phủ.

Một đạo ánh sáng hiện lên, khe hở không gian khép lại, không gian khôi phục đầy đủ.

Thạch Nham lù lù bất động, phảng phất cái gì cũng không có xảy ra, chỉ là sắc mặt hơi có chút tái nhợt, hắn ngẩng đầu nhìn chỗ hư vô, lại là một tiếng hừ lạnh lạnh lùng nghiêm nghị, lạnh nhạt nói: “Không gì hơn cái này.”

590. Chương 588 : Minh Ngộ

Quỷ Văn Tộc tụ tập, hai Quỷ Văn Tộc hiền giả sắc mặt màu vàng đất, trong mắt tinh quang tối sầm lại.

Trong đó một hiền giả sừng sốt, thân thể đột nhiên mạnh mẽ lay động một chút, thân sắc chật vật cực kỳ, phảng phất bị người hung hăng đâm một cái.

“Cái này, cái này. . .”

Hắn hoa chân múa tay, ánh mắt hoảng hốt, y như uống rượu không có nhận thức.

“Tiểu tử kia, thật sự là Thông Thần Cảnh sao?” Hiền giả cầm Âm Phù Kinh trong tay, coi như là trấn định, hấp thu lực lượng Âm Phù Kinh, oán hận nói: “Hắn làm sao có thể hóa giải công kích hai chúng ta? Mặc dù chúng ta chưa khôi phục, nhưng chỉ bằng vào hắn một cảnh tiểu gia hỏa Thông Thần nhất trọng thiên lại không chết? !”

“Chẳng lẽ thời đại thay đổi, tạo thành dị thường như vậy?”

“Kẻ này thật là quỷ dị, hắn tựa như biết rõ thần thông áo nghĩa Quỷ Văn Tộc chúng ta, cùng tộc ta không biết có quan hệ gì.”

“Là ai?”

“Hình như là nham thiếu gia!”

“Nham thiếu gia!?”

Chúng nhân cả kinh, đột nhiên kích động, ào ào thét lên.

Tên Thạch Nham, hôm nay ở Vô Tận Hải có thể nói là một truyền thuyết, sự hiện hữu của hắn đối với Dương gia mà nói, là vô thượng vinh quang.

Lấy sức một mình, mang Dương gia từ trong nước sôi lửa bỏng cứu thoát ra, làm Dương gia trở thành thế lực lớn nhất Vô Tận Hải...

Ở Vô Tận Hải, bất luận là võ giả tán tu, hay là những đệ tử thế lực gia tộc khắp nơi, đối với Thạch Nham đều có kính ý thật sâu.

Nhất là người Dương gia.

“Người dám khẳng định, hắn chính là Nham thiếu gia? Không phải nghe nói Nham thiếu gia đi qua Âm Từ Vụ Chương, tới Thần Châu Đại Địa sao?”

“Không thể trở về sao?”

“A, đúng đúng đúng, ta đi bẩm báo, ta sẽ đi bẩm báo ngay bây giờ!”

Những Dương gia ngoại môn đệ tử trông chừng truyền tống trận, nguyên một đám cuống quýt rút đi, chỉ để lại một người ở nơi này, về mặt sùng bái nhìn về phía Thạch Nham.

Trong Truyền Tống Trận, Thạch Nham hồ hững không động.

Rất lâu sau đó, hắn mới mở to mắt, về mặt mừng rỡ.

Hắn thật không có nghĩ đến, vào lúc truyền tống trận bị kích hoạt, hắn phảng phất đột nhiên đạt được thần trợ, linh hồn lại một lần nữa thăng hoa.

Hắn mơ hồ cảm thấy được, chỉ cần hắn có thể hấp thu đủ Tinh Nguyên, liền có thể tiến một bước, đạt tới Thông Thần nhị trọng thiên.

Bởi vì, khi hắn xây dựng đại hình truyền tống trận, đối với không gian lực có càng sâu nhận thức, mang lĩnh ngộ không gian ảo nghĩa vận dụng, làm cho tinh thần linh hồn của hắn được thăng hoa, cho nên cảnh giới đã được tăng lên.

Cười khanh khách mở mắt ra, hắn nhìn thanh niên trước mặt, nhẹ nhàng cười, hỏi: “Nơi này là Bất Tử Đảo đi?”

Thanh niên kia chỉ có mười bảy mười tám tuổi, về mặt non nớt, Địa Vị cảnh tu vi, nghe vậy lập tức thụ sủng nhược kinh gật đầu: “Vâng nham thiếu gia, nơi này là Bất Tử Đảo, ta là đệ tử ngoại môn Dương gia, tên là Chu Đào.”

“Chu Đào, ừm, đem tình thế Vô Tận Hải nói với ta.” Thạch Nham mỉm cười gật đầu, cùng Chu Đào hướng phía trung ương Bất Tử Đảo bước đi, chậm rãi hỏi thăm.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn rời đi Vô Tận Hải đã vài năm, mấy năm này Vô Tận Hải có biến cố gì, hắn hoàn toàn không biết gì cả.

“Từ khi ngài ly khai, hải vực cũng không có biến hóa quá lớn, Dương gia như cũ là bá chủ Vô Tận Hải, gia chủ ở một năm trước đột phá đến Thông Thần nhị trọng thiên cảnh...”

Chu Đào tận tâm tận trách, đưa tình huống hắn biết về Vô Tận Hải, một chữ không lọt nói ra.

Vô Tận Hải vẫn như cũ, Dương gia y nguyên một nhà độc đại, Tam Thần Giáo Đường Uyên Nam cũng đột phá, bởi vì quan hệ minh hữu cùng Dương gia, Tam Thần Giáo cũng lấy được lợi ích không nhỏ, thành một trong những thế lực cường đại nhất Vô Tận Hải.

Tam Thần Giáo Âu Dương Lạc Sương, không lâu sau khi hấn rời Vô Tận Hải đã biến mất, không ai biết nàng đi nơi nào. Hạ gia Hạ Kinh Hậu, lại dẫn người Hạ gia trở về Già La Hải Vực, Hạ Kinh Hậu nghe nói hiện nay đã đạt đến Thông Thần tam trọng thiên cảnh.

Tào gia cùng Vũ Hồn Điện, mặc dù thực lực còn bảo tồn không sai, nhưng mà cùng bên này so sánh, rõ ràng chỗ thua kém không ít. Đáy biển hải tộc, đối với Dương gia hiện tại rất tin phục, hải tộc cao thủ trong Hoang Thành, cũng phải thông qua vật tư Dương gia đến tiến hành tu luyện.

Chu Đào mặc dù chỉ là Dương gia ngoại môn đệ tử, nhưng đối với đại cục Vô Tận Hải hấn cũng nghe rõ ràng, một phen giảng giải, làm cho Thạch Nham có chút hài lòng, âm thầm gật đầu.

Rất nhanh, Thạch Nham đi vào Dương gia nghị sự đại điện, Dương gia cùng Thạch gia lão nhân, nguyên một đám sớm chạy đến, rất là mừng rỡ. Chờ bọn hấn phát hiện Thạch Nham hôm nay đã đột phá đến Thông Thần Cảnh, càng khiếp sợ không khỏi, đều cảm khái tốc độ tu luyện của Thạch Nham quả thực khủng bố.

Thạch Kiên, Thạch Thiết đều Thiên Vị Cảnh, các loại tài nguyên của Dương gia mở ra với bọn họ, làm cho Thạch gia mọi người được ích lợi không nhỏ.

Rất nhanh, Dương Thanh Đế, Đế Sơn, Vũ Nhu, Dịch Thiên Mạc, một đám dị tộc nhân, cũng đều ào ào chạy đến.

Nhưng mà, bất luận là Dương Thanh Đế, Thạch Kiên, hay là Đế Sơn, Dịch Thiên Mạc, sắc mặt đều có chút khó coi, tựa như có chuyện gì trọng đại phiền lòng.

“Thái gia gia, các người tựa như có chuyện phiền toái gì, nói nghe một chút.” Thạch Nham uống rượu, cau mày hỏi thăm.

“Bầu trời có dị tượng, không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì, tiểu nham tử, người từ Thần Châu Đại Địa đến, có biết tại sao không?” Dương Thanh Đế thở dài một hơi, “Nửa tháng trước, nhật nguyệt tinh thần cùng lúc xuất hiện, đến bây giờ bầu trời vẫn không có khôi phục, Đệ Tứ Ma Vực bên kia, Ma Nhân đã bắt đầu tụ tập, ta nghe được tin tức lần này trong Ma Nhân có tồn tại cực kỳ khủng bố!”

Thạch Nham ngạc nhiên, sững sốt hồi lâu, hấn mới cười khổ nói: “Thì ra là vì vậy.”

“Người biết nguyên nhân?” Dương Thanh Đế thẳng tắp lưng, thần sắc tức mịch, có một cỗ khí tức sát phạt trầm trọng.

Thạch Nham âm thầm kinh hãi, mặt lộ vẻ kinh ngạc, thật sâu nhìn hấn một cái.

Dương Thanh Đế chỉ có Thông Thần nhị trọng thiên cảnh tu vi, nhưng mà, từ trên người của hấn truyền đến khí tức so với một ít Thông Thần tam trọng thiên cảnh giới cường giả của Thần Châu Đại Địa còn muốn đáng sợ hơn rất nhiều.

Dương Thanh Đế cùng Tào Thu Đạo hai người, đã từng hút qua tinh huyết một Thần Vương, tiến tới phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, lấy lực lượng Dương Thanh Đế bày ra, lúc này coi như là tiến vào Thần Châu Đại Địa, cũng chỉ có Vẫn Hạo cường giả đỉnh phong mới có ưu thế tuyệt đối.

“A, ta nghe người ta nói, thiên địa biến cố lần này cùng ta có liên quan. Đương nhiên, đây chỉ là vui đùa, theo ta thấy có lẽ là dị tộc quấy phá.” Thạch Nham cười cười, nhìn về phía bọn người Dịch Thiên Mạc, thần sắc nghiêm túc nói: “Ta đi qua Thiên Âm Cổ Mộ, thiên địa dị biến cũng là từ chỗ ấy phát sinh.”

Bọn người Dịch Thiên Mạc sắc mặt chấn động, nguyên một đám ngồi thẳng, chú ý nghe.

Thiên Âm Cổ Mộ chính là Âm Mị Tộc Tổ, bọn họ một lòng muốn đi qua, vừa nghe nói có bên kia tin tức, tự nhiên nhịn không được.

593. Chương 591: Luyện Thi

Thạch Nham sau khi nói xong, bọn người Dịch Thiên Mạc trầm mặc.

Bọn họ một lòng muốn đi Thiên Âm Cổ Mộ, tìm được tiền bối truyền thừa, kế thừa Thiên Âm Cổ Mộ Âm Phù Kinh, giúp chủng tộc mạnh mẽ phát triển.

Nhưng Thạch Nham nói như vậy, bọn họ mới biết được trong Thiên Âm Cổ Mộ sớm có Quỷ Văn Tộc tồn tại, mà bọn họ cũng là nhất mạch của Quỷ Văn Tộc, chỉ là trải qua vô số năm biến hóa, trên người mất đi quỷ văn, thể chất gầy yếu, chỉ bảo lưu lại linh hồn cường đại.

Bọn họ không có quỷ văn, chính là không hoàn chỉnh. Chỉ sợ rất khó được Quỷ Văn Tộc tán thành.

Dựa theo lời Thạch Nham, Quỷ Văn Tộc cừu thị tất cả sinh linh, rất nhanh sẽ có hành động lớn, muốn ở Thần Châu Đại Địa nhắc lên tinh phong huyết vũ.

Đó cũng không phải điều bọn họ muốn, cách làm của Quỷ Văn Tộc đối với bọn họ mà nói quá cực đoan.

“Tình huống chính là như vậy, quan hệ giữa các người cùng Quỷ Văn Tộc rất phức tạp, nếu như các người muốn được Quỷ Văn Tộc tán thành, thì phải tới Thiên Âm Cổ Mộ, ta sẽ không ngăn cản.” Thạch Nham lạnh nhạt nói.

Dịch Thiên Mạc ba người tiếp tục trầm mặc.

Một hồi lâu, Dịch Thiên Mạc mới nói: “Chúng ta muốn suy nghĩ một chút, đúng rồi, thiên địa năng lượng biến hóa đối với chúng ta tựa như rất có ích, ở trong thiên địa năng lượng có mãnh liệt âm khí thâm thấu ra, để cho tốc độ tu luyện của chúng ta dần dần nhanh hơn.”

Thạch Nham sắc mặt biến hóa.

“Không đơn thuần là bọn họ, chúng ta cũng giống như vậy.” Đế Sơn cũng nói.

Dịch Thiên Mạc cùng Đế Sơn đều là dị tộc, thân thể kết cấu cùng phương thức tu luyện, cùng nhân tộc đều có khác biệt rất lớn, hai đại chủng tộc này theo thiên địa năng lượng biến hóa, hoàn cảnh tu luyện đối với bọn họ trở nên càng ngày càng hữu ích, đây không phải một cái dấu hiệu tốt.

Dương Thanh Đế cũng nhạy cảm cảm thấy được nguy hiểm trong đó, trầm mặt không nói.

“Thiên môn Dương gia đi thông Đệ Tứ Ma Vực, triệt để vỡ ra, ở trong đó chảy ra ma khí nồng đậm, có khe hở không gian thật lớn hiện ra. Đệ Tứ Ma Vực cùng Vô Tận Hải chúng ta, đã không có bức tường cản trở, Ma tộc cao thủ có thể rất dễ dàng vào được.” Dương Trác rất bất đắc dĩ nói.

“Đệ Tứ Ma Vực khẳng định đã xảy ra biến đổi lớn.” Dương Thanh Đế nhẹ gật đầu: “Không chỉ Đệ Tứ Ma Vực, nghe Đường Uyên Nam nói Thất Trọng Minh Giới cũng giống như vậy, Thiên môn bên kia cũng không tồn tại nữa, có đại lượng minh khí từ đáy biển dũng mãnh tiến ra. Hơn nữa, Đường Uyên Nam nói Minh Hải Thất Trọng Minh Giới đã xảy ra biến hóa kinh người, có Minh giới khí tức cực kỳ đáng sợ từ dưới biển toát ra, có lẽ Minh giới bên dưới cũng tan vỡ rồi.”

“Minh giới bên dưới? Là như thế nào?” Thạch Nham nghi hoặc hỏi.

“Thất Trọng Minh Giới chia làm thất trọng, lúc trước chỉ có tứ trọng phía trên mở ra, tam trọng bên dưới một mực ở vào trạng thái phong ấn. Dựa theo thuyết pháp của Minh Nhân, tam trọng Minh giới bên dưới, mới là thiên đường của bọn họ, có Minh Tộc chí cường bảo vật cùng linh hồn truyền thừa, còn có thể có Minh Tộc cao thủ còn sống. . .” Dương Thanh Đế bỗng ngưng trọng.

Thạch Nham hai con ngươi nhíu lại, thật sâu hít một hơi, nói: “Xem ra Vô Tận Hải sẽ không thái bình.”

Dương Thanh Đế nhẹ nhàng gật đầu.

“Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng từ những dấu hiệu này đến xem, cả Thần Châu Đại Địa đều biến đổi lớn. Thái gia gia, Vô Tận Hải lực lượng không đủ, ta xem, người trước tập hợp một bộ phận tộc nhân cảnh giới thấp kém, di chuyển đến Thần Châu Đại Địa, hôm nay ta ở Quang Minh Thần Giáo, có một mảng lãnh địa lệ thuộc trực tiếp. . .”

Thạch Nham thử thuyết phục hắn.

Vượt quá ngoài ý liệu của hắn, Dương Thanh Đế rất sáng khoái đồng ý xuống, mỉm cười nói: “Tiểu tử ngươi rất lợi hại, lại có thể làm ra truyền tông trận, rất tốt rất tốt. Thần Châu Đại Địa dù sao mới là trung tâm, chỗ ấy vô đạo thịnh hành, cao thủ nhiều như mây, ta vốn là có lòng mang Dương gia đi qua, người làm như vậy chính hợp ý ta.”

Thạch Nham vừa nghe cũng vui vẻ, cười nói: “Yên tâm đi, giáo chủ Quang Minh Thần Giáo Văn Hạo, cũng không phải người hẹp hòi, hẳn là rất hoan nghênh. Ừm, thái gia gia, người cùng Đường Uyên Nam cũng liên lạc xuống, tốt nhất để hắn cũng mang Tam Thần Giáo di chuyển qua. . . Tam Thần Giáo là một bộ phận của Quang Minh Thần Giáo, lại càng dễ được Quang Minh Thần Giáo tiếp nhận.”

“Ta sẽ an bài.” Dương Thanh Đế gật đầu: “Qua nhiều năm như vậy, Dương gia chúng ta từ Vô Tận Hải và Đệ Tứ Ma Vực chiếm được đại lượng tài nguyên tu luyện, coi như là đi Thần Châu Đại Địa, cũng sẽ không nghèo rớt mồng tơi, cũng đủ chúng ta sinh sống thoải mái. Ừm, ta cần một chút thời gian.”

Thạch Nham cười cười, lại cùng Dương Thanh Đế, Thạch Kiên nói chuyện một phen, sau đó hỏi thăm Dương Thanh Đế về hành tung Thanh Minh, âm thầm lặng lẽ rời đi.

Thanh Minh ở một vùng đất vui thi Thi Thần Giáo.

Từ khi Thi Sơn Thi Hải thành người cầm lái Thi Thần Giáo, Thanh Minh đã bị mất quyền lực, thi nô vốn bị Thi Thần Giáo nô dịch lại trở thành đệ tử Thi Thần Giáo, chủ nhân chúng nó trước kia, ào ào bị đuổi đi.

Thanh Minh lúc này đang ở một vùng đất vui thi, tụ tập rất nhiều đệ tử nhân tộc Thi Thần Giáo, đáng tiếc lại không có thi nô có thể dùng.

Ở trong tranh đoạt quyền lực Thi Thần Giáo, hắn bại bởi Thi Sơn Thi Hải, không thể không mang nhân loại đệ tử di chuyển ra khỏi tổng giáo, tìm một khu vực vắng vẻ kéo dài hơi tàn.

Thi Sơn Thi Hải làm thủ lĩnh Thi Thần Giáo, chậm rãi quật khởi, thành một cỗ lực lượng đặc thù nhất Vô Tận Hải, so với Già La Hải Vực chỉ thua kém một chút.

Hôm nay, Thanh Minh trong vùng đất vui thi, nóng nảy nghe trưởng lão bên dưới nói chuyện, càng nghe càng là khó chịu.

“Người nói cái gì? Người có lầm lẫn không? Nhiều thi nô như vậy, đều có trí tuệ?” Thanh Minh nghe trong chốc lát, mở to mắt kêu lớn.

Lý Nhạc cười khổ không thôi: “Thật sự, ta nhận được tin tức, những vùng đất vui thi khác không biết tại sao thi nô cũng dần dần có dấu hiệu trí tuệ. Tánh mạng hình thái của bọn nó, tựa hồ lặng lẽ phát sinh biến hóa, thậm chí linh hồn chấn động so sánh với chúng ta còn muộn kỳ lạ. . .”

“Điều này sao có thể!” Thanh Minh vẻ mặt nghiêm nghị: “Thi nô chỉ là lấy thi thể ngưng luyện ra, căn bản không có linh hồn, chúng nó làm sao có thể phát sinh loại quỷ dị biến hóa này? Không phải chỉ có Thi Sơn Thi Hải, không biết thông qua phương pháp quỷ gì, mới có được trí tuệ linh hồn sao?”

“Ta thật sự không rõ ràng.”

Lý Nhạc cũng là tràn đầy nghi hoặc: “Phương pháp chúng ta khống chế thi nô, cũng bắt đầu mất đi hiệu lực, đối với thi nô không có bất kỳ lực ước thúc. Còn nữa, ta ở phía xa thử vận dụng khống chế pháp quyết, thiếu chút nữa bị cản trở, bị thi nô cho làm cho tinh thần chấn thương!”

Thanh Minh triệt để ngây dại.

Hắn như thế nào cũng không tưởng tượng ra, những thi nô bị hắn nô dịch, chẳng những đầu lĩnh phát sanh biến hóa, mà cả những tiểu thi nô thấp kém vô cùng, cũng có thể ào ào có được trí tuệ.

Loại biến hóa này, xa xa vượt ra khỏi nhận thức của hắn.

“Xuy xuy xuy!”

Ở ở chỗ sâu trong đồng tử hắn, một đám ngọn lửa lục u như tia chớp ngưng luyện, chợt một đám ý thức tán dật ra.

“Thiên địa phát sinh biến đổi lớn, hiện tại thiên địa năng lượng không giống với lúc trước, Thi Tộc bắt đầu chậm rãi thức tỉnh, dần dần cường đại, đây là điều không thể tránh khỏi, người không cần phải lo lắng như vậy.” . . . Ý niệm Tuyệt Thi Hỏa ở trong thức hải Thanh Minh nhộn nhạo ra.

Thanh Minh bỗng nhiên chấn động.

Nhật nguyệt tinh thần cùng nhau hư không hiển hiện, cho tới bây giờ cũng không có phát sinh biến hóa, điểm ấy Thanh Minh cũng là rành mạch.

Nghe lời nói của Tuyết Thi Hỏa, thi nô dần dần có được thần trí tựa như cùng thiên địa biến đổi có chỗ liên lạc, làm cho hắn rất là kinh ngạc: “Chuyện gì xảy ra?”

“Người có muốn một lần nữa không chế Thi Thần Giáo?” Tuyết Thi Hỏa không có trả lời, ngược lại truy vấn.

“Một lần nữa không chế? Người có biện pháp nào?” Thanh Minh kinh ngạc.

“Đem chính người luyện thành thi, sau đó mới có thể cùng ta triệt để dung hợp, tới lúc đó, người sẽ trở thành một phần tử của Thi Tộc, có được ta, người sẽ vượt qua Thi Sơn Thi Hải, trở thành tộc trưởng Thi Tộc, thế nào?” Tuyết Thi Hỏa hướng dẫn từng bước, như ma quỷ dụ hoặc hắn.

“Cái, cái gì? Chính mình đem mình luyện thành thi?” Thanh Minh đứng thẳng nhưng biến sắc, trong ánh mắt tia sáng tán loạn, tâm trí thất thủ.

“Không sai, chính là đem mình luyện thành thi. Thi Tộc, chính là một trong thượng cổ thập tộc, so với nhân tộc các người còn cường đại hơn, trước kia thiên địa năng lượng không thích hợp Thi Tộc phát triển, nhưng bây giờ không giống với lúc trước. Nếu người chịu làm như vậy, ta có thể cam đoan người chẳng những có thể không chế Thi Thần Giáo, mà thậm chí có cơ hội không chế đại lục này. Người chỉ có thành thi, mới có thể thật sự cùng ta dung hợp, phát huy ra lực lượng của ta, còn có, ta biết rõ đthần thông áo nghĩa thượng cổ Thi Tộc, người thành thi cũng có thể tu luyện.”

Thanh Minh ngây người, hai con ngươi mờ mịt, đứng ở đằng kia vẫn không nhúc nhích.

Hắn sợ dĩ có thể trở thành giáo chủ Thi Thần Giáo, là vì thời điểm hắn còn trẻ, lưu lạc một khu mộ địa, vô tình ý chiếm được Tuyết Thi Hỏa, sau đó hắn mới thuận lợi như ý, vận dụng thủ đoạn không thi cực kỳ thành thạo, từ một giáo đồ Thi Thần Giáo nho nhỏ, thành giáo chủ cao cấp nhất.

Hắn biết rõ, hắn có thể có được tất cả hôm nay, đều là bởi vì Tuyết Thi Hỏa.

Đáng tiếc, cho tới bây giờ, hắn cũng không thể hòa cùng Tuyết Thi Hỏa chính thức dung hợp làm một, chỉ là quan hệ hợp tác.

Hắn cũng biết thượng cổ bí mật truyền lưu, biết rõ sau khi cùng thiên hỏa chính thức dung hợp, có thể có được chỗ tốt càng lớn, hắn muốn làm chuyện này nhưng không cách nào thực hiện.

Hôm nay Tuyết Thi Hỏa đề nghị, làm cho hắn trước trở thành thi, sau đó có thể dung hợp, tìm được thượng cổ Thi Tộc truyền thừa, hắn không biết thật giả, lại bị hấp dẫn rực rộ.

“Thi Tộc, tộc trưởng Thi Tộc, Thống lĩnh đại lục. . .”

Thanh Minh thì thào nói nhỏ ở chỗ sâu trong , đồng tử lục u tia sáng lập lòe, thần thức ý chí tựa hồ bị dần dần ảnh hưởng, hắn còn chưa thể biết được, còn đi tự hỏi trong lòng.

Chậm rãi, hắn phẳng phất bị đoạt hồn phách, dần dần hướng một chỗ chuyên môn luyện chế thi thể bước đi.

Trên đường vài giáo đồ Thi Thần Giáo kinh ngạc, chưa tới gần hắn, đã bị Tuyết Thi Hỏa bao phủ, cũng không lâu lắm, trở thành một cụ thi thể lạnh lẽo, trên người tản mát ra khí tức quỷ dị, linh hồn không có bị diệt mà là lặng lẽ biến hóa, dường như tiến hành chuyển biến đặc thù nào đó.

Nguyên một đám giáo đồ Thi Thần Giáo đi cùng Thanh Minh đã thành thi thể, hai con ngươi hắn mờ mịt, lẻ loi một mình đi vào nơi luyện thi, chính mình ngồi vào trong một quan tài, mở ra luyện thi trận pháp.

Thi khí cuộn cuộn từ lòng đất, phía dưới vùng đất vùi thi dừng mãnh tiến ra, thông qua vô số cái ống dài nhỏ rót vào trong quan tài.

Thanh Minh ngồi ở trong đó, vẫn không nhúc nhích, trong song đồng Tuyết Thi Hỏa hưng phấn dị thường, tựa như đang hấp thu linh hồn Thanh Minh, đến tiến hành thiên hỏa biến hóa.

Bầu trời vùng đất vui thi, thiên địa năng lượng bị biến hóa phân ra vô số quang điểm màu ngân bạch, bị nơi này hấp dẫn dừng mãnh tiến vào quan tài Thanh Minh nằm, tiến hành luyện thi kỳ lạ.

594. Chương 592: Thi Tộc

Thạch Nham đến Vô Tận Hải, một là vì để cho Dương gia di chuyển đến Thần Châu Đại Địa, còn có một nguyên nhân, chính là Tuyệt Thi Hỏa.

Thiên hỏa bài danh cuối cùng Tuyệt Thi Hỏa, ở trên Thanh Minh, Thanh Minh thực lực yếu kém, không đủ để ứng phó hần, hần cảm thấy thu lại Tuyệt Thi Hỏa sẽ rất dễ dàng.

Lẻ loi một mình đi vào nơi Thanh Minh ẩn thân, Thạch Nham buông ra thần thức điều tra, sắc mặt hơi đổi. Không có khí tức một người sống!

Dựa theo như lời Dương Thanh Đế, nơi này chính là chỗ nhân loại đệ tử Thi Thần Giáo tụ tập, giáo đồ Thi Thần Giáo hoạt động ở đây rất nhiều, do Thanh Minh đứng đầu không chế bọn họ.

Nhưng thần thức hần vừa tỏa ra, cảm ứng được đều là nồng đậm thi khí, khí tức từ các góc trở lại đều âm trầm tà ác.

Đó là biểu hiện của việc thi nô độc hữu.

Lông mày không khỏi nhăn lại thật sâu, hần ở vùng đất vui thi chỉ hoạt động một vòng, quả nhiên nhìn thấy những cụ thi nô mới hình thành, chúng nó không có ý thức, lẳng lặng khô héo nằm ở trên đất âm hàn, mặt ngoài thân thể quần áo tựa như bị phong hoá, da thịt sáng lên ma trơi quỷ dị.

Trải qua biến hóa thiên địa năng lượng, trần ngập âm hàn tà ác chấn động như mưa rơi, từ phía trên hạ xuống, tràn vào trên người chúng nó.

Sâu trong lòng đất, âm khí cùng thi khí hỗn hợp, hiện lên sương mù lục u, mang một ít thi thể mới hình thành bao vây.

Ở trên da thịt thi thể, âm khí, thi khí cùng năng lượng bầu trời hỗn hợp thành một mảnh lục tuyến mắt có thể thấy được, lấy quỷ tích thần kỳ chui vào huyết nhục của bọn nó, cùng gân mạch, cốt cách dung hợp, tiến hành thay đổi cơ năng thân thể.

Ở chỗ sâu trong vùng đất vui thi, truyền ra một cỗ chấp trùng mãnh liệt, bầu trời năng lượng phảng phất như mưa to tầm tã, ào ào rót vào một phương vị.

Thạch Nham nhướng mày, sắc mặt phát lạnh, đột nhiên biến mất.

Một quan tài cổ xưa, hiện đầy hoa văn kỳ dị, vô số năng lượng như linh xà chui vào quan tài, khiến cho quan tài lộ ra hào khí cực độ âm hàn tà dị, làm cho linh hồn người ta rất không thoải mái.

Thần thức như điện, trong quan tài quét qua một chút, Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, đưa tay vung lên, vô số lập lòe tinh quang quần quanh ở nắp quan tài, mạnh mẽ mang nắp quan tài xốc lên.

Mãnh liệt thi khí từ miệng quan tài phun ra, Thanh Minh khô quắt thân thể, tái nhợt không có sinh cơ, một đôi lục u đồng tử hàm chứa tà ác âm trầm, lạnh lùng nhìn về phía hần.

“Người không phải hần.” Thạch Nham cười nhạt một tiếng, nhẹ gạt đầu, “Xem bộ dáng Thanh Minh hần là gặp độc thủ của ngươi, ừm, không sao, dù sao ngươi không hạ thủ, ta cũng sẽ làm thịt hần, chúng ta ngược lại có thể hảo hảo nói chuyện.”

“Khắc khắc, ngươi muốn nói chuyện gì?” Tuyệt Thi Hỏa âm hàn nở nụ cười, gương mặt vạm vỡ, trong con ngươi ngọn lửa lục u bắn ra.

Bên ngoài vùng đất vui thi, hơn mười thi nô mới hình thành, chậm rãi đứng lên, hình thành vòng tròn, mang vị trí Thạch Nham vây quanh.

Trên người mỗi một thi nô, đều thả ra một đạo lục sắc ánh sáng, hơn mười đạo ánh sáng như là mạng nhện, đem vị trí Thạch Nham bao lấy, một luồng sóng thi khí nồng đặc, khuếch tán tràn ngập ra, mơ hồ ngưng luyện thành luyện thi đại trận cổ xưa.

Thạch Nham mới muốn nói chuyện, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, thần sắc đột nhiên lạnh lùng nghiêm nghị.

Hắn cảm thấy được, từ bốn phương tuôn ra cuộn cuộn thi khí, hình thành luyện thi đại trận kỳ diệu, ảnh hưởng thức hải cùng linh hồn, hướng về thân thể của hắn bắt đầu ăn mòn, làm cho Tinh Nguyên của hắn cũng không thể vận chuyển.

“Đây là Thi Tộc Luyện Thi Cửu Chuyển Trận, ở thời kỳ thượng cổ, Thi Tộc thông qua loại trận pháp này, mang các loại sinh linh sống luyện chế thành đồng loại, bị bọn chúng nô dịch.” Tuyết Thi Hỏa như là một tay thợ săn cáo già, bình tĩnh âm thầm bố trí tốt, sau đó mới chậm rãi nói: “Ta biết rõ ở trên người của ngươi, có Huyền Băng Hàn Diễm, đáng tiếc ngươi không có dung hợp linh hồn cùng nó, nó bài danh phía trước ta, nhưng lực lượng của nó hao tổn quá lớn, căn bản không bằng ta, khắc khắc, để cho ta hấp thu đi.”

Tuyết Thi Hỏa cười quái dị, trong ánh mắt lục u nhảy ra nguyên một đám Thi Tộc phù văn, những phù văn kia không khí trầm lắng, như tinh thần quang điểm, kích bắn lên trên người các thi nô.

Thi nô được Tuyết Thi Hỏa rót năng lượng vào, tinh thần vô cùng phấn chấn, ngay cả não hải cũng sinh ra linh hồn chấn động kỳ diệu, như là vật chết muốn thức tỉnh, cực kỳ thần kỳ.

Cổ xưa luyện thi đại trận, từ thi khí của hơn mười thi hợp thành, làm thi nô sinh mệnh hồi tỉnh lại, luyện thi đại trận này mới chính thức xem như đầy đủ, phóng xuất ra khí tức ăn mòn sinh linh, mang Thạch Nham bao lấy tiến hành luyện thi.

Từng đạo thi khí âm lệ ăn mòn, như dây thừng trời tới, đưa thân thể hắn chăm chú quán chặt lấy, khí tức từ luyện thi đại trận truyền đến, ảnh hưởng thức hải hắn, làm cho thức hải đều bị thi khí thẩm thấu, tựa như muốn phát sinh biến hóa.

Trong thức hải, từng sợi thi khí rất nhanh ăn mòn, muốn đem thức hải chuyển biến, tiến tới ăn mòn chủ hồn.

Đột nhiên, từ ở chỗ sâu trong thức hải, toát ra Tâm Hải Ngũ Ma dữ tợn rét lạnh, ngũ ma hung ác nuốt chửng những thi khí nhảy vào, mang toàn bộ thi khí hấp thu.

Thạch Nham thần sắc không thay đổi, từ trong thân thể toát ra hỏa viêm hùng hực, từng lỗ chân lông đều trở nên cực nóng, cả người như núi lửa đột nhiên bạo phát, mang thi khí xâm nhập đốt thành sương trắng.

Tinh Thần Vô Hồn chuyển động, Thất Tinh Thần Tiên phóng thích ra, ở trước người hắn, thất tinh cùng ngưng luyện, rót Viêm Nhật lực và thần thức lên trên thất tinh tiên.

Thất tinh tiên phẳng phát một đạo lưu tinh từ hư không xuất hiện, bùng ra cái đuôi lửa thật dài, phá toái hư không, trực tiếp bạo liệt ra ở trên người Thanh Minh.

Vô số tinh quang cùng Viêm Nhật lực, mang Tuyết Thi Hỏa phụ thuộc Thanh Minh nhục thân bao quanh, mặt trời tinh hỏa cùng tinh thần uy năng bộc phát ra, trong nháy mắt mang nhục thân Thanh Minh đánh trọng thương.

“Đốt!”

Thạch Nham năm ngón tay bắn ra, năm ngọn lửa cực nóng bay bật ra, cực nhanh quán quanh ở trên người Thanh Minh.

Thi thể sợ nhất hỏa viêm, Thanh Minh chưa hoàn toàn thành thi thể, bị Địa Tâm Hỏa cùng Viêm Nhật lực mãnh liệt đốt cháy, âm hàn thi khí rất nhanh bị hòa tan.

Không bao lâu, Thanh Minh nhục thân thành khét lẹt, đen như cây cối bị đốt thành than.

“Tựa như người chiếm thân thể chưa hoàn toàn đạt thành, linh hồn Thanh Minh, cũng không bị người chính thức hấp thu dung hợp, coi như người xui xẻo.” Thạch Nham thần nhiên nói, tiếp tục phóng xuất ra Viêm Nhật lực, giữa hai tay từng đoàn từng đoàn ánh sáng mặt trời đánh ra, đánh ở trên người Thanh Minh.

Thiên địa phát sinh dị biến, nhật nguyệt tinh thần cùng hiện, hần người mang Tinh Thần Vô Hồn, đã nhạy cảm nhận ra chỗ tốt.

Trong cơ thể hần tốc độ vô hồn hấp thu tinh thần, viêm nhật so với trước kia nhanh gấp hàng chục lần! Không biết vì sao, sau khi thiên địa dị biến phát sinh, Tinh Thần Vô Hồn của hần cũng theo đó cải biến, trở nên làm cho hần khiếp sợ vô cùng.

Thời điểm dĩ vãng, hần không dám hao phí viêm lực trong cơ thể như vậy, nhưng bây giờ không có loại cố kỵ này.

Từng đoàn từng đoàn năng lượng mặt trời, như là nguyên một đám mặt trời nhỏ cỡ nắm tay, nhất nhất nổ tung ở cơ thể Thanh Minh.

Mỗi khi Viêm Nhật lực được phóng thích ra, tốc độ hần hấp thu ánh sáng mặt trời sẽ mau hơn rất nhiều lần, Viêm Nhật lực mất đi, sẽ rất nhanh khôi phục.

Mơ hồ trong đó, hần biết rõ Tinh Thần Vô Hồn trong cơ thể hần hần là tiến hóa, đáng tiếc, hần không biết Tinh Thần Vô Hồn phân chia đẳng cấp như thế nào, cũng không biết sau khi tiến hóa sẽ có chỗ bất đồng gì.

Ngao ngao!

Ở trong thức hải, ngũ ma rít gào, cùng một chỗ vọt ra, như năm cổ gió lốc màu xám, bay về phía năm phương hướng, đi đối phó những thi nô mới khôi phục ý thức.

Thạch Nham thần sắc chấn động, nhạy cảm phát giác được thức hải phảng phát phát sinh biến hóa, đồng thời, Huyết Văn Giới trên tay hần cũng truyền đến một tiếng giòn vang, giống như có bức tường cản trở gì vỡ vụn.

Thanh Minh bị đốt thành tro bụi, một đám lục u hỏa viêm, chỉ lớn cỡ bàn tay, từ thi thể Thanh Minh bay ra.

Trên Huyết Văn Giới ánh sáng cầu vòng bỗng nhiên tán bốn phía, như lồng giam mang lục u hỏa viêm giam cầm, mang nó kéo vào trong Huyết Văn Giới.

“Vật gì đó? ! Không! Không!” Tuyết Thi Hỏa sợ hãi cực kỳ, không ngừng phóng xuất ra linh hồn chấn động dữ dội, muốn giãy khỏi trời buộc.

Nhưng mà, ở dưới tia sáng Huyết Văn Giới chiếu rọi, nó căn bản không có cách nào hoạt động, vẫn cứ từng chút bị kéo nhập vào trong Huyết Văn Giới.

Sát na Tuyết Thi Hỏa chui vào Huyết Văn Giới, Thạch Nham âm âm chấn động, nhất thời cảm thấy được một cổ trí nhớ, mạnh mẽ phóng tới não hải của hần.

...

Thi Thần Giáo tông giáo.

Thi Sơn, Thi Hải ở trong một đồng xương cốt trắng phau phau, há miệng hấp thu lân quang trong xương cốt, về mặt hưởng thụ.

Những xương cốt này trắng như tuyết ngọc, đầu khớp xương có điểm điểm ma trôi lóng lánh, một ít đầu cốt có âm hàn khí cực kỳ đặc, mỗi một cái đều vô cùng lớn, đầu cốt nhỏ nhất cũng dài ba mươi mét, rõ ràng không phải nhân loại.

Cũng không biết Thi Sơn, Thi Hải từ chỗ nào có được loại xương cốt này, thời điểm hai người bọn họ hấp thu, toàn thân toát ra bạch sắc sương mù nhàn nhạt, bạch sắc sương mù như lưới lại có thể có thể hấp thu âm hàn khí trên bầu trời.

Ở chung quanh Thi Sơn, Thi Hải, có gần ngàn thi nô, trong ánh mắt từng cái thi nô, đều lờ ra thần sắc chuyên chú ngưng trọng, phảng phát đều có trí tuệ.

Mười mấy thi nô cách Thi Sơn, Thi Hải gần nhất, mặc khải giáp trắng như tuyết trên người, áo giáp dùng Ngọc Thạch kỳ lạ luyện chế mà thành.

Mười mấy thi nô này dùng ngôn ngữ kỳ lạ thấp giọng trao đổi, nguyên một đám ánh mắt ngạc nhiên, thời điểm nhìn về phía Thi Sơn, Thi Hải, tràn đầy kính ý.

Gần ngàn thi nô, thành chủng tộc mới, ở một khắc, thiên địa năng lượng thay đổi nguyên một đám dần dần có được trí tuệ, mở ra con đường sinh mệnh tiến hóa mới.

Đột nhiên, Thi Sơn, Thi Hải tựa như cảm ứng được cái gì, đồng thời tỉnh dậy, hai người ở trên xương trắng cực lớn đứng dậy, cau mày nhìn về phía một phương vị xa xa.

“Là ân nhân quay lại!”

“Ừm, là hân.”

“Chúng ta đi tìm hân!”

“Tốt.”

Thi Sơn, Thi Hải đơn giản trao đổi vài câu, chợt đột nhiên phá không bay đi, như tia chớp phóng tới chỗ Thạch Nham.

Vô số thi nô, ở quanh xương trắng cực lớn đứng trong chốc lát, ào ào phóng xuất ra linh hồn chấn động, chăm chú hấp thu năng lượng trong những xương trắng kia.

Mỗi một thi nô, ở thời điểm hấp thu năng lượng trong xương trắng, năng lượng trong thân thể đều phát sinh biến hóa, trí tuệ tựa như rất nhanh tăng lên, rất nhiều thi nô đều hiểu được ngôn ngữ đơn giản, có thể nói chuyện với nhau.

Phảng phất, ở một khắc linh hồn bọn họ hồi tỉnh, liền triệt để thành một loại sinh mệnh cao cấp mới.

595. Chương 593: Thiên Hỏa Thần Luyện!

Thiên Hỏa Thần Luyện!

Từ trong Huyết Văn Giới ra trí nhớ, là loại cổ xưa pháp quyết, pháp quyết này đúng là luyện thiên hỏa thuật, tên là Thiên Hỏa Thần Luyện.

Luyện thiên hỏa, đem các loại thiên hỏa dung hợp. . . Hình thành Sinh Mệnh Hỏa, có thể nhen nhóm linh hồn, thành tựu nguyên hồn.

Thiên Hỏa Thần Luyện thuật, cực kỳ huyền diệu thần ảo, hân chiếm được đầy đủ pháp quyết, nhưng cũng không thể lĩnh ngộ thấu triệt, tự nhiên không biết áp dụng như thế nào.

Cái luyện thiên hỏa pháp quyết này, ngoại trừ phải có được thiên hỏa ra, còn cần ba loại chủ tài kỳ lạ, hơn mười loại phụ tài.

Hơn mười loại phụ tài hân ngược lại nghe qua một ít, nhưng ba loại chủ tài, hân là mới nghe lần đầu.

Ba loại chủ tài chính là Lôi Vu Mộc, Huyết Hồn Thần Thủy, Ngũ Hành Tinh Tử.

Trí nhớ đến từ Huyết Văn Giới, do bức tường cản trở trong Huyết Văn Giới chủ động vỡ tan, từ bên trong toát ra, cùng Bạo Tẩu, Sinh Tử Ấn không có sai biệt.

Thiên Hỏa Thần Luyện Thuật, ở trong đầu hân thành linh hồn ẩn ký, ghi khắc ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ, trừ phi linh hồn hân chôn vùi, nếu không vĩnh viễn sẽ không đi.

Biết pháp quyết luyện chế, tụ tập không đủ thiên hỏa, tìm không thấy chủ tài, phụ tài, lĩnh ngộ không ra pháp quyết ảo nghĩa, tất cả cũng đều là phán đoán. Thạch Nham ngưng thần yên lặng cân nhắc xuống, cười khổ lắc đầu, không nghĩ sâu.

Muốn tụ tập chín loại thiên hỏa, cũng không biết đến năm nào tháng nào, ba loại chủ tài càng chưa từng nghe qua, hân đột nhiên phát hiện lộ trình hân phải đi còn dài dằng dặc. Nhưng mà, Thiên Hỏa Thần Luyện thuật này thật ra khiến hân nhớ kỹ một danh từ - nguyên hồn.

Hắn tạm thời cũng không tinh tường nguyên hồn là như thế nào, hắn chỉ biết Thông Thần Cảnh võ giả bước vào Chân Thần Cảnh, có thể thành tựu thần hồn, nhưng nguyên hồn hắn lại chưa từng nghe nói, cũng không biết có quan hệ với thần hồn hay không.

Trầm ngâm một chút, hắn liền âm thầm mang tâm linh chìm vào Huyết Văn Giới.

Trong Huyết Văn Giới, một ngọn lửa lục u, bị một đoàn ánh sáng cầu vồng lập loè giam cầm ở không gian nhỏ nhỏ, đều bị tia chớp màu đỏ quán quanh ở trên ngọn lửa, phẳng phất có ngàn vạn xiềng xích, một mực mang nó trôi buộc.

“Thả ta ra, cấp thấp nhân loại chết tiệt! Sinh mệnh hình thái của ngươi không có tư cách cùng ta cộng sinh!” Tuyết Thi Hỏa linh hồn chấn động rất mãnh liệt, nó tựa như có chút bất an, kêu gào, mở miệng uy hiếp. Thạch Nham trong lòng lạnh lùng, hư ảnh linh hồn ngưng luyện thành, ở trong Huyết Văn Giới lạnh lùng nhìn nó.

“Ngươi cứ mạnh khỏe ở đó đi, chờ chừng nào ngươi an phận, chúng ta trao đổi tiếp. Hừ, sinh mệnh hình thái của ta thấp kém? Cũng không thấy ngươi cao tới trình độ nào!!”

Thời điểm hắn nói chuyện, Huyền Băng Hàn Diễm cùng Địa Tâm Hỏa lặng lẽ hoạt động, xuất hiện ở bên cạnh Tuyết Thi Hỏa, nhìn chăm chăm vào nó.

Huyết Văn Giới giống như một thế giới trống trải bát ngát, trong này, chỉ có không gian thuần túy, không có thực vật.

Nhưng mà, nếu Huyết Văn Giới nguyện ý, lại có thể ngưng luyện ra các loại cảnh tượng kỳ lạ, dùng để đạt thành mục đích của nó.

Dưới lực lượng của Huyết Văn Giới. Tuyết Thi Hỏa bị triệt để đè lại, bất luận nó giãy dụa nhúc nhích như thế nào, cũng không thể thoát khỏi.

Huyền Băng Hàn Diễm cùng Địa Tâm Hỏa sau khi tới, lặng lẽ phóng xuất ra sinh mệnh chấn động độc hữu, như là tiến hành trấn an Tuyết Thi Hỏa. Tuyết Thi Hỏa như trước nổi giận dỗi thường, sinh mệnh chấn động rất hung mãnh. Thạch Nham linh hồn ở trong Huyết Văn Giới âm thầm quan sát, một lát sau, hắn phát hiện Tuyết Thi Hỏa tuyệt đối khó giãy, mới chậm rãi rời khỏi.

Năm cái bóng tối, từ đằng xa bay tới, lại lần nữa vào trong thức hải của hắn.

Tâm Hải Ngũ Ma, năm ma đầu từ mặt trái lực ngưng luyện ra, bất tri bất giác, trên người chúng nhiều hơn khí tức mệnh môn hung lệ cổ xưa, làm cho hắn có cảm giác kỳ dị chúng đã sống vô số năm.

Ngũ ma khí tức tăng cường không ít, quỷ dị linh hồn chấn động cũng rất mãnh liệt, đáng tiếc trí tuệ biến hóa cũng không lớn, linh trí không bằng Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa.

Âm thầm cảm ứng trong chốc lát, Thạch Nham có thể khẳng định ngũ ma hắn là có biến hóa, bằng không khí tức trên thân sẽ không cổ xưa khó dò như vậy, hắn cảm thấy ngũ ma từ chỗ nào chiếm được lực lượng mới.

Nhưng mà, cẩn thận đi quan sát, hắn lại tìm không ra.

Thanh Minh thi thể khét, sinh mệnh dấu hiệu thi nô chung quanh, một lần nữa biến mất. Mỗi người ngược lại nằm trên đất, mà ngay cả âm hàn thi khí trên người, cũng đều biến mất vô ảnh vô tung. Thạch Nham liền rõ ràng, Tâm Hải Ngũ Ma ra ngoài du đăng một vòng, đem những linh hồn yếu ớt mới tỉnh lại của thi nô kéo ra, đã không có linh hồn, thi nô một thân năng lượng tự nhiên tiêu tán mất.

Hắn mơ hồ cảm thấy được, Tâm Hải Ngũ Ma mỗi một lần hấp thu kỳ dị năng lượng, đều âm thầm phát sinh biến hóa yếu ớt.

Lần này trên người ngũ ma nhiều hơn cổ xưa khí tức, phẳng phất từ thượng cổ lấy được lực lượng bổ sung, làm cho hắn rất là ngạc nhiên.

Hắn chỉ biết ngũ ma chính là lấy linh hồn hắn làm bản gốc, ngưng luyện mặt trái tâm tình rèn luyện thành, cùng linh hồn của hắn liên hệ, bị linh hồn của hắn chi phối.

Ngũ ma cường đại, chủ hồn cũng có thể tìm được chỗ tốt.

Nhưng nếu như ngũ ma cường đại đến vượt qua chủ hồn, cái này không phải hấn muốn nhìn thấy. Bởi vậy, hấn âm thầm lưu ý, cẩn thận cảm ứng trong chốc lát, phát giác lúc này ngũ ma còn không thể uy hiếp hấn, mới trầm tĩnh lại.

“Hưu hưu!”

Trên bầu trời bao la, hai đạo thân ảnh mang theo nồng đậm thi khí, như điện xạ phi tới.

Thạch Nham buông ra thần thức, điều tra một chút, trên mặt không khỏi nhiều ra chút vui vẻ, đứng tại chỗ không động.

Không bao lâu, Thi Sơn, Thi Hải từ phía trên trên hạ xuống, đứng lại ngay trước người của hấn.

“Ân nhân!”

Thi Sơn, Thi Hải khom người, một tay đặt trên trán, một tay vuốt ngực, dùng loại lễ nghi kỳ lạ thi lễ cùng hấn.

Thạch Nham kinh ngạc, thật sâu nhìn về phía hai thi vương này, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Thi Sơn, Thi Hải mặc phục sức ngân sắc sáng bóng, loại phục sức này tựa như từ cốt phần luyện chế ra, ma troi lỏng lẻo, ẩn chứa thi khí u ám, những điểm lửa nhỏ bên trên dày đặc y như sao trên trời.

Hấn ngưng thần cảm ứng một chút, sắc mặt lạnh lẽ thay đổi, trong lòng kinh ngạc.

Đó là thi độc, thi độc cực kỳ bá đạo! Chỉ cần dính vào nửa điểm, sẽ ăn mòn thân thể, mang thân thể sinh linh hóa thành thi.

Thi Sơn, Thi Hải lạnh nhạt phẳng phất không có tình cảm, lưng thẳng tắp, tự nhiên toát ra âm trầm, khí thế quý dị, người cảnh giới thấp kém, ở trước người hai người bọn họ linh hồn có thể sợ run, toàn thân đều bị cổ khí thể kia ảnh hưởng tới.

Thạch Nham hôm nay trong thần thức có kèm theo không gian lực, cảm ứng linh hồn chấn động đối phương, sẽ phi thường mau lẹ chuẩn xác.

Hấn lạnh lẽ dò xét xuống, trong mắt vẻ kinh dị càng đậm, thiếu chút nữa nhịn không được kêu lên sợ hãi.

Trong đầu, Thi Sơn, Thi Hải cũng tạo thành thức hải, hơn nữa có chủ hồn kỳ lạ tồn tại, chỉ có điều trong não hải Thi Sơn, Thi Hải, thức hải cũng không như nhân loại, thức hải nhân loại chính là hải dương, mà thức hải Thi Sơn, Thi Hải là mộ bia, mộ bia màu đen!

Trong não hải hai người, nhiều ra hai khối mộ bia màu đen, mộ bia cao khoảng mười mét, trên mặt hiện đầy phù văn kỳ diệu, từng cái phù văn đều hấp thu năng lượng nào đó trong trời đất.

Trung tâm mộ bia màu đen, có một điểm trong suốt kỳ dị ắc, bên trong là linh hồn ẩn ký Thi Sơn, Thi Hải, hiện lên hình thái hỏa viêm tái nhợt, cùng chủ hồn Thạch Nham như nhau, chính là sinh mệnh căn bản.

Mộ bia màu đen, chủ hồn hỏa viêm tái nhợt, đây tuyệt đối là đặc thù chỉ cao cấp sinh mệnh mới có.

Thi Tộc. . .

Một cái ý niệm ở trong đầu hấn hiện lên, Thạch Nham bỗng nhiên cả kinh, chợt thân thể chấn động, dường như minh bạch cái gì.

“Các người, trong đầu của các người, tựa như có biến hóa. . .” Hấn không dám xác định, mở miệng hỏi thử.

Thi Sơn, Thi Hải trên mặt, đồng thời nhiều ra một tia mỉm cười cực kỳ quý dị, điều này làm cho Thạch Nham lại là cả kinh.

Địa Tâm Hỏa trả lời, hóa thành hỏa viêm hồng sắc mãnh liệt bao lấy thi hài hoàng kim.

Sinh mạng thể như Địa Tâm Hỏa không phải lực lượng càng mạnh thì hình thể càng lớn, hỏa viêm có thể co rút hoặc phình ra, nhưng lực lượng bên trong sẽ không biến hóa.

Lực lượng tinh thuần nhất của Địa Tâm Hỏa, chỉ lớn cỡ nắm tay, nhưng nếu muốn phóng xuất ra hỏa viêm nồng đặc, khuếch tán ra là rất có thể dễ dàng đạt tới.

Xích hồng sắc hỏa viêm như nham thạch nóng chảy cuộn cuộn, bao phủ thi hài hoàng kim, khí tức hỏa viêm nồng đậm sôi như nước nóng bỏng.

Về mặt Thạch Nham nghiêm nghị ngưng luyện nội lực trong cơ thể, hai tay biến ảo ra các loại pháp quyết kỳ diệu, hóa thành từng đạo lưu quang, đánh vào thi hài hoàng kim này.

Muốn mang Hoàng Kim Tủy chiết xuất ra, ngoại trừ phối hợp thiên hỏa còn phải dùng thủ pháp kỳ lạ, mang Hoàng Kim Cốt đều làm mềm. Nếu không đạt được truyền thừa của thần cấp luyện dược sư, quả quyết hẳn không có khả năng này, nhưng hiện tại với hắn thì dễ dàng hơn nhiều.

Mấy ngàn loại pháp quyết ký hiệu kỳ dị, hóa thành các tia sáng hình khác nhau, ào ào bay vào Hoàng Kim Cốt.

Trải qua ba ngày Hoàng Kim Cốt nọ đột nhiên toát ra từng sợi kim mù hoàng kim sắc, bên trong xương cốt óng ánh chất lỏng màu hoàng kim, chảy theo khe nứt của xương cốt về phía rãnh hình tròn Thạch Nham làm ra.

Một giọt chất lỏng ánh vàng rực rỡ, mang theo năng lượng chấn động kỳ diệu rơi vào ao.

Giọt mưa kim sắc kỳ dị rơi xuống, cái ao như bị mũi khoan đục một chút, lộ ra một lỗ nhỏ. Nhân tình Thạch Nham sáng lên, tươi cười, càng ra sức, đánh ra các loại pháp quyết.

Chỉ một giọt Hoàng Kim Tủy đã làm cho thạch bích cứng rắn xuất hiện lỗ nhỏ như vậy, hẳn biết rõ năng lượng Hoàng Kim Tủy chất chứa trong xương cốt Cự Nhân Tộc này còn rất nhiều.

Địa Tâm Hỏa không ngừng đưa cường độ hỏa viêm lên cao hơn, dưới sự trợ giúp của pháp quyết đốt cháy Hoàng Kim Cốt.

Những giọt hoàng kim không ngừng mãnh liệt tràn ra.

Cũng không lâu, nhẹ nhàng xuất hiện ao nước ánh vàng rực rỡ, mà Hoàng Kim Cốt nọ bởi vì Hoàng Kim Tủy đã chiết xuất ra hết, xương cốt dần biến thành màu xám trắng, hiện đầy điểm lấm tấm, tựa như rất nhanh mục nát.

Cái Hoàng Kim Cốt này có thể bảo trì hình thái kim quang rạng rỡ, vì năng lượng hoàng kim rất mạnh mẽ, không có Hoàng Kim Tủy, thi cốt Cự Nhân Tộc sẽ lộ ra tướng mạo vốn có.

Giọt giọt Hoàng Kim Tủy rót vào rãnh, hai mắt Thạch Nham tỏa sáng, không khỏi hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng.

Rốt cục, toàn bộ Hoàng Kim Tủy từ trong xương cốt tộc nhân Cự Nhân Tộc đều tinh luyện ra, thi cốt biến thành màu xám trắng, cũng không còn áp lực trầm trọng như núi bách, ngồi ở đằng kia giống như tùy thời đều có thể tiêu tán.

Thạch Nham im lặng nhìn chốc lát, nhíu mày, vận chuyển lực lượng hình thành một bàn tay năng lượng cực lớn, cẩn thận đem thi cốt màu xám trắng nọ xuống núi.

Thi cốt Cự Nhân Tộc này sau khi mất đi Hoàng Kim Tủy nên rất nhẹ, không làm tổn bao nhiêu sức lực của hắn.

Lấy tâm thần ngự động thần kiếm, hắn rất nhanh đục mở phần mộ ở bên cạnh ngọn núi, bỏ thi cốt vào, xem như để cho hắn nghỉ ngơi. Hắn chiếm được hoàng kim hồn dịch cùng Hoàng Kim Tủy từ trong cơ thể bộ hài cốt, trong lòng mang một phần cảm ơn và kính sợ.

Mang phần mộ nọ bố trí thỏa đáng, hắn nhếch miệng cười vui vẻ, không vội cũng không chậm đắm mình vào trong ao Hoàng Kim Tủy.

Nhục thân giống như rơi vào đầm nham thạch nóng hổi, năng lượng kim sắc thiêu đốt mãnh liệt, ở da thịt hần chìm vào rất nhanh, phẳng phất như lợi khí.

Thạch Nham cũng không kinh ngạc tâm thần rất vững chắc, buông tâm linh ra mở rộng lỗ chân lông trên da, để mặc những Hoàng Kim Tủy kia thẩm thấu vào trong cơ thể.

Hoàng Kim Tủy từ lỗ chân lông chui vào hần, chậm rãi chảy khắp cốt cách toàn thân hần, như hỏa viêm thiêu đốt xương cốt của hần, làm cho hần cảm giác cực kỳ sâu sắc.

Cần phải trải qua trình tự, muốn Hoàng Kim Tủy dung nhập toàn thân xương cốt nhất định phải chịu khổ.

Trong lòng Thạch Nham hiểu rõ, cần rằng yên lặng thừa nhận Hoàng Kim Tủy, dùng lỗ chân lông hấp thu càng nhiều Hoàng Kim Tủy làm cho Hoàng Kim Tủy trong hồ chậm rãi ít đi. .

Giống như khi hần vào đại lục này, kiên định đi vào Huyết Trì, dùng nước Huyết Trì thay da đổi thịt.

Một cự kén kim sắc bao trùm toàn thân hần, như là một đại giáp trùng kim sắc tiến hành lột xác.

Ở dưới núi, Thi Sơn, Thi Hải nhìn lên, một lát sau, hai người tựa như ngộ được gì, vội vàng học Thạch Nham chìm vào trong ao.

Lúc này còn rất ít Hoàng Kim Tủy, hai người bọn họ không thể ngâm, đành phải lặn trên đất, dùng thân thể đánh Hoàng Kim Tủy.

599. Chương 597: Luyện Chế Bí Bảo

Hoàng Kim Giáp Xác trên người Thạch Nham, kim sắc chậm rãi nhạt dần, tia sáng từ từ ảm đạm xuống.

Thân thể bị Hoàng Kim Giáp Xác bao quanh, lực lượng thần kỳ đặc biệt chấn động, càng ngày càng mãnh liệt.

Oanh!

Hoàng Kim Giáp Xác hóa thành mảnh nhỏ, như tấm vải bị phân tán, Thạch Nham trong giáp xác thân thể hiện lên màu vàng kim như là mặc một bộ quần áo lập lòe kim sắc, rất tươi đẹp, rất tuần lễ.

Hai con mắt khẽ híp lại, khóe miệng Thạch Nham lộ ra vui vẻ, cười ha hả.

Trong thần thức hần phát hiện toàn thân cốt cách đã thành màu vàng kim, cùng Hoàng Kim Cốt giống như đúc.

Không chỉ như thế, Hoàng Kim Tủy nọ còn dung mãnh tiến vào huyết nhục gân mạch của hần, hóa thành năng lượng kim sắc kỳ dị, dung nhập lực phủ ngũ tạng cùng kỳ kinh bát mạch, ân cần săn sóc huyết nhục thân thể hần .

Hiện tại thân thể hần bày ra màu vàng kim, chính là thúc dục Thạch Hóa võ hồn, trải qua Hoàng Kim Tủy tẩy tủy lột xác, Thạch Hóa võ hồn lại tiến hóa một bước, không còn màu đỏ nữa mà biến thành kim sắc.

Ở Thạch gia, Thạch Hóa võ hồn tổng cộng có bốn đẳng cấp, mỗi một cấp bậc màu sắc da thịt cũng không như nhau, bốn loại phân biệt là màu xám trắng, màu nâu, màu lục sắc, màu đỏ tím .

Lúc trước võ hồn của hần biến dị rất nhanh đạt thành màu đỏ tím, xem như đã mang Thạch Hóa võ hồn của Thạch gia đột phá đến đỉnh phong.

Vốn tưởng rằng như vậy đã là cuối cùng, thân thể sẽ không còn quá nhiều biến hóa.

Nhưng bây giờ, hần phát hiện Thạch Hóa võ hồn của hần trải qua Hoàng Kim Tủy tẩy tủy ân cần săn sóc, lại có thể bước vào thiên địa mới, bày ra thân thể hoàng kim.

Nhắm mắt lại, hần âm thầm cảm ứng thân thể biến hóa, tâm niệm không động, tinh thần thư giãn, màu sắc thân thể hần chậm rãi nhạt dần, thành màu da bình thường.

Nhưng mà, một khi tinh thần hần căng thẳng lộ ra ý chí chiến đấu, chỉ cần nháy mắt huyết nhục trong thân thể hần sẽ thành màu vàng kim, mỗi một khối cơ thể đều bành trướng bắn ra lực sinh mệnh, mỗi một gân

mạch đều cứng cõi dị thường, làm cho tốc độ Tinh Nguyên lưu động nhanh hơn, cốt cách toàn thân sẽ càng phóng xuất ra năng lượng kim sắc cuộn cuộn, duệ khí không thể ngăn cản được.

Hoàng Kim Thân, thân thể được Hoàng Kim Tủy tẩy rửa, nghiêm nhiên có được một bộ phận năng lượng của hoàng kim cự nhân.

Thạch Nham cười hắc hắc vô cùng sáng khoái.

Thi Sơn cùng Thi Hải, chậm rãi ngồi ở trong ao, toàn thân ánh vàng rực rỡ, mang Hoàng Kim Tủy trong ao hút sạch sẽ, lấy bí pháp thi tộc chậm rãi cải tạo xương cốt.

Từng cái tộc nhân thi tộc, đều am hiểu vận dụng ngũ hành lực, Hoàng Kim Tủy trong hoàng kim cự nhân, được Thi Sơn, Thi Hải hấp thu tận xương đầu, làm cho thân thể hai người này cũng tăng lên một giai tầng.

Toàn thân Thi Sơn, Thi Hải kim quang lập loè, trên mặt hiện ra một cỗ thần thánh khí tức trang trọng, làm cho Thạch Nham rất kinh ngạc.

Hai người này rõ ràng là tộc nhân Thi Tộc, thời điểm hấp thu Hoàng Kim Tủy, lại có thể mang khí thể cự nhân hoàng kim triển lộ ra, thật không như bình thường.

Tiền đồ vô lượng!

Thạch Nham âm thầm kinh hãi, đánh giá hai người này một câu, bọn họ đã có được thi tộc truyền thừa, trong tương lai nhất định có thiên địa càng thêm lớn rộng.

Dưới ngọn núi, nguyên một đám Chiến Ma, Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm, Thánh Linh Thần dị vật, ngoại trừ Chiến Ma ra, còn lại đều biến mất.

Cau mày, nhìn tứ phía chung quanh ngọn núi, trên mặt hắc càn kinh ngạc, không bao lâu, hai tròng mắt lộ ra ánh sáng vui sướng.

Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm cũng là yêu thú kỳ lạ, mặc dù Thánh Linh Thần chưa tính là yêu thú nhưng cũng có được thân thể, đối với mấy dị vật này mà nói, thi hải yêu thú trong không gian này tuyệt đối là vật đại bổ.

Chỉ cần yêu thú đạt tới cửu cấp, mặc dù đã tử vong, toàn bộ huyết nhục hư thối, xương cốt tinh tú nhất sẽ lưu lại lực lượng mỏng manh, loại lực lượng này sẽ theo thời gian diễn hóa, chậm rãi tản mạn khắp nơi, thời gian lâu những lực lượng này sẽ xói mòn gần như không còn.

Nhưng mà, bây giờ những yêu thú tử vong kia chưa đạt tới trình độ này, cho nên trong thi cốt chúng nó có chứa năng lượng.

Nhất là nơi đây còn có yêu thú thập cấp!

Yêu thú cấp bậc này trong thời gian mười vạn năm xương cốt cũng không thể nào hao hết năng lượng.

Thi Sơn, Thi Hải chuyển xương cốt ra ngoài là để hấp thu năng lượng trong đó, Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tầm, Thánh Linh Thần cũng làm như vậy.

Bốn dị vật, phân biệt tự đi đến một bộ hài cốt yêu thú cực đại, đều tự dùng các phương pháp khác nhau, đến hấp thu lực lượng trong những thi hài kia.

Hài cốt trong suốt như ngọc thạch, dưới sự hấp thu của bọn nó, xương cốt chậm rãi chuyển sang màu xám. Khi năng lượng bên trong bị hấp thu sạch sẽ, những hài cốt kia sẽ lập tức bị ăn mòn, hoàn toàn thành màu xám.

Xem ra bốn gia hỏa này đã bắt đầu lâu rồi, từ trên ngọn núi nhìn về nơi xa, hắc phát hiện có bốn thi cốt yêu thú cao vài trăm mét đã bị hấp thu bảy tám phần năng lượng chứa trong xương cốt.

Với tốc độ này không được bao lâu, những thi hài kia sẽ trở thành phế phẩm, không có bất kỳ giá trị nào.

Im lặng nhìn phương xa, Thạch Nham trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên bay từ ngọn núi xuống, hướng về phía một thi hải yêu thú hình rồng, thi hải nọ không có bị bốn dị vật đụng đến, bảo tồn nguyên vẹn, trắng như ngọc, lập loè sáng bóng như ngân sắc ngọc thạch.

Hô!

Địa Tâm Hỏa từ tay trái tim hần bay bật ra, thay tâm niệm hần thay đổi, mạnh mẽ quán quanh cốt lâu khổng lồ nọ.

Huyền không giới quang mang chớp độc, các loại phụ tài bay bật ra, dưới một đám pháp quyết gia trì xuống, rót vào bên trong cốt cạnh, bị Địa Tâm Hỏa hòa tan một chỗ cùng cốt lâu..

Cốt luyện thuật, một loại thủ pháp luyện khí rất phổ biến, là mang hài cốt chất liệu thật tốt trở thành chủ tài, không thay đổi kết cấu chủ tài, chỉ là dùng hỏa viêm thanh trừ tạp chất bên trong, dùng phụ tài tăng cường sự dẻo dai cùng cứng rắn của hài cốt, trực tiếp mang hài cốt trở thành bí bảo sử dụng.

Thuật cốt luyện sẽ không thay đổi hình thái chủ tài, chỉ cần hướng bên trong tăng cường trận đồ, lại hình thành một cái càn khôn nguyên trận, làm cho năng lượng xương cốt bảo trì không tiêu tan, coi như đã thành công.

Luyện khí thủ pháp loại này không phải rất phức tạp, nhưng đối với chủ tài có yêu cầu cực cao, chủ tài không đạt cấp bậc dù có tăng thêm nhiều phụ tài hơn nữa cũng không thể khắc xuất trận đồ.

Hài cốt hình rồng nọ hần là yêu thú thập cấp, trải qua nhiều năm vẫn sáng óng ánh y nguyên, có thể thấy được khi còn sống yêu thú này cực kỳ cường đại.

Thập cấp thi hài yêu thú tuyệt đối là chủ tài hợp cách, Thạch Nham lấy cốt luyện thuật làm cơ sở, hai tay biến ảo rườm rà, vô số pháp quyết như từng khối phù tự, được khảm lên trên thi hài yêu thú.

Ken kết rắc!

Dưới sự rèn luyện của Địa Tâm Hỏa, thi hài này dần dần vỡ vụn, có rất nhiều tạp chất dơ bẩn bị thanh trừ ra, thi cốt yêu thú khổng lồ cũng dần dần thu nhỏ lại, năng lượng trong thi cốt dần dần hướng phía ba đoạn xương đùi dài trăm thước chảy tới.

Có thể ngưng luyện cốt tinh túy, đây là đặc điểm của thuật luyện cốt.

Mang năng lượng yêu thân thi hài cao bảy trăm mét, dùng Địa Tâm Hỏa cùng phụ tài dẫn dắt, hướng phía ba đoạn xương đùi cực lớn hội tụ. Hài cốt mất đi năng lượng dưới sự đốt cháy của Địa Tâm Hỏa hóa thành tro bụi.

Thạch Nham híp mắt, hai con ngươi sáng lên, thần thức như đao khắc, ở trên ba đoạn xương đùi cực lớn khắc vẽ trận đồ, hai tay vô số pháp quyết biến ảo, dụng tâm rèn luyện.

Rất lâu sau đó.

Ba xương đùi dài trăm mét được tinh luyện thu nhỏ lại chỉ còn dài ba mét, hiện lên hình trường mâu, xương cốt như ngọc thạch, đầy phù văn thần bí rườm rà, có vẻ cực kỳ tinh xảo xinh đẹp làm cho người ta một cảm giác sắc bén vô cùng .

Bên trong ba trường mâu, có thể mơ hồ thấy được sợi năng lượng tơ tinh tế du động, cùng trận đồ phù văn hoàn mỹ trên trường mâu.

Bỗng nhiên Thạch Nham ngồi xuống, ngón tay điểm lên mi tâm, chủ hồn chợt bay ra, trực tiếp chui vào bên trong trường mâu để lại ba cái lạc ấn linh hồn ẩn ký, làm cho trường mâu bị hần tùy tâm sở dục khổng chế.

Ba thanh cốt thứ lấy thi hài yêu thú thập cấp rèn luyện, vô cùng sắc bén, như ba đạo tia chớp theo tâm niệm hần thay đổi, bay múa rất nhanh, kéo lê từng đạo hàn quang lợi hại.

Đáng tiếc, linh hồn yêu thú thập cấp nọ sớm đã mất đi, không thể rút ra dung nhập vào trong cốt thứ, làm cho cốt thứ có được linh trí. Không có linh trí, cốt thứ chỉ có thể coi là bí bảo thánh cấp, đạt đến cường độ tam phẩm.

Thần thức rót vào trong ba cốt thứ, thúc dục không gian lực, cốt thứ đột nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở ngoài ngàn dặm như thuấn di.

Thạch Nham cười nhếch miệng, âm thầm gật đầu.

“Quay lại!”

Khẽ quát một tiếng, ba cốt thứ hung ác như thiểm điện, trong nháy mắt xuất hiện ở trước trán hắn, ngưng trệ không động.

Ngón tay điểm, ba cốt thứ hóa thành bạch quang, ở trong huyền không giới chợt lóe rồi biến mất, kiện bí bảo thứ nhất luyện chế thành là thánh cấp.

Lúc này hắn mới biết được, võ giả tại thời cổ hầu như đều am hiểu luyện khí, võ giả đạt đến thần cảnh cổ, thậm chí sẽ dùng chủ hồn làm dẫn đến luyện chế bổn mạng thần khí.

Bổn mạng thần khí cùng tâm thần chủ nhân giống nhau, uy lực cực lớn, bổn mạng thần khí nếu như tổn thương chủ nhân cũng sẽ bị trọng thương, bổn mạng thần khí có một chỗ tốt rất lớn, nó có thể theo cảnh giới chủ nhân mà tăng lên phẩm chất cùng lực lượng.

Ở thời đại kia, bổn mạng thần khí võ giả là quý giá nhất, quan trọng hơn cả thê tử.

Hắn luyện ba căn cốt thứ, dùng cốt luyện thuật, không phải thần khí, cũng không thể trở thành bổn mạng thần khí của hắn.

Thu lại ba căn cốt thứ, tại không gian này du đãng một vòng, cũng không tìm được tài liệu phù hợp, một ít thất cấp, bát cấp thì hài yêu thú, ở thời gian vạn năm tiêu hao xuống, năng lượng tiêu hao không còn nhiều với hắn mà nói giá trị cũng không lớn.

Hài cốt có giá trị bị Quỷ Lão, Yêu Trùng Vương, Phệ Kim Tàn, Thánh Linh Thần chiếm lấy, chúng còn đang tận tình hấp thu.

Ở thời điểm chờ đợi bắt đắ dĩ Thi Sơn, Thi Hải từ trên ngọn núi đi xuống, hai vị này lộ vẻ có chút cấp bách, đi đến trước người Thạch Nham nói: “Có người xâm nhập lãnh địa của chúng ta.”

600. Chương 598: Quỷ Lão Đột Phá

“Xâm nhập lãnh địa của các người? Bên ngoài sao?” Thạch Nham ngạc nhiên.

Hắn biết rõ Thi Sơn, Thi Hải cùng tộc nhân Thi Tộc ngoại giới, có thể trực tiếp dùng linh hồn liên lạc lẫn nhau, ngoại giới biến hóa rất nhanh có thể truyền cho bọn họ, nhưng bây giờ khắp nơi thế lực Vô Tận Hải đều thành thật, Thanh Minh đã tử vong, dựa theo đạo lý không có ai dám đến Âm Phong Đảo hô phong hoán vũ.

Thi Sơn, Thi Hải đồng thời gật đầu, trong ánh mắt hiện lên một tia sáng âm lệ băng hàn, hiển nhiên cực kỳ giận giữ.

Trên thân hai người, kim sắc tinh hoa Hoàng Kim Thủy bị bọn họ luyện vào cốt tủy, làm cho thân thể lực lượng cực kỳ cường hãn, có lẽ, ngay cả cường giả cảnh giới tam trọng Thông Thần thiên, cũng không phải địch thủ của hai người liên thủ.

“Chúng ta ra xem một chút đi.” Trầm ngâm một chút, hắn cùng Quỷ Lão, Phệ Kim Tàn, Yêu Trùng Vương liên lạc, tạm thời phân phó chúng nó lưu lại thu thập năng lượng hài cốt yêu thú, sau đó mới mang Chiến Ma ra.

Âm Phong Đảo, trong thi hài âm phong lăng lệ chồng chất như núi, rất nhiều tộc nhân Thi Tộc có được trí tuệ rất rõ ràng, nguyên một đám con mắt nhấp nháy tia sáng cảm xúc chỉ chủng tộc cao đẳng mới có.

Hai tộc nhân Thi Tộc mặc áo giáp màu xám trắng, từ trong đám người đi ra, cung kính đi tới trước người Thi Sơn, Thi Hải, dùng ngôn ngữ Thi Tộc bọn họ nắm giữ được, hướng Thi Sơn, Thi Hải báo cáo.

“Người Tào Gia.” Thi Sơn trên khuôn mặt luôn có màu tái nhợt kinh ngạc một chút, nhìn về phía tây nam Âm Phong Đảo, nói: “Đi qua nhìn xem.”

Thạch Nham không có ý kiến, nghi hoặc đi theo, cũng rất kỳ quái, không biết người Tào gia vì sao tới đây.

Chờ hẩn cùng Thi Sơn, Thi Hải đến phía tây nam Âm Phong Đảo, đứng lại ở một vùng đất vùi thi, sắc mặt hơi đổi, vẻ kinh hãi trong lòng nặng hơn.

Tào Thu Đạo, Tào Chỉ Lam, Thiên Hậu Phạm Hương Vân, Man Cổ. . .

Phần đông nhân vật nổi danh của Đồ Thập hải vực, lại cùng một chỗ xuất hiện, để cho Thạch Nham hiểu kỳ nhất chính là, những người này nguyên một đám có chút chặt vật, mà ngay cả Tào Thu Đạo cũng hiện đầy phong sương, giống như đã đã cùng người giao thủ.

Sắc mặt Man Cổ cùng Phạm Hương Vân u ám, con mắt không có tinh quang như trước kia, có hương vị thê lương, cũng không biết là bị cái gì.

Sau khi bọn họ nhìn thấy Thạch Nham hiện thân, so với Thạch Nham còn kinh hãi không hiểu hơn, ào ào thét lên.

Tào Chỉ Lam mắt đẹp sáng ngời, chợt nhớ ra cái gì đó rồi đột nhiên phai nhạt xuống, lộ ra thần sắc thương cảm.

Ngược lại Tào Thu Đạo rất dứt khoát, hít một hơi, nhúu mày ngưng trọng nói: "Chúng ta chỉ là tiện đường tới đây, tùy tiện thông báo các người một tiếng, tốt nhất sớm rời đi.

"Người nói cái gì?" Trong lòng Thạch Nham rung mình, biết rõ có thể đã xảy ra kinh thiên biến cố, gấp quát: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cao thủ Thất Trọng Minh Giới Minh Tộc, cùng Ma Vực cường giả trắng trợn xâm nhập Vô Tận Hải, trừ Già La Hải Vực bọn người ra, võ giả thế lực nhân tộc hải vực khác, hầu như đều rơi vào tay giặc. . ."

Tào Thu Đạo ngữ khí tràn đầy khổ tâm, thần sắc cô đơn, lắc đầu thở dài nói.

Thạch Nham đột nhiên biến sắc, cả kinh nói: "Làm sao có thể?"

"Người ở đây đã hơn một năm, tự nhiên không biết biến hóa ngoại giới." Tào Thu Đạo thần sắc ảm đạm: "Một năm trước Thanh Minh bị người giết chết, sau đó người tiến Vào Âm Phong Đảo, một mực không ra. Trong vòng một năm này, Vô Tận Hải phong vân tái khởi, Minh Tộc cùng Ma tộc một lần nữa tiến vào, so với lần trước còn kinh khủng hơn, ở Vô Tận Hải chúng ta đã không người có thể kháng cự."

"Không Người có thể ngăn cản? Người cũng làm không được sao?" Thạch Nham kinh hãi.

"Bất luận là Minh Tộc hay là Ma tộc, đều có cao thủ Chân Thần Cảnh trấn giữ, người nói ta có thể đỡ nổi sao?" Về mặt Tào Thu Đạo thống khổ: "Đồ Thập hải vực xong rồi, Âm Dương Động Thiên cùng Hoang Man Giáo cơ hồ bị toàn diệt, Tào gia ngoại trừ ta và những người này còn lại đều bị giết, căn bản ta không có lực đi thay đổi tất cả cái này."

Khuôn mặt kiêu diễm của Tào Chỉ Lam hiện ra vệt nước mắt, lông mày muốn khóc, vai nhẹ nhàng rung động, một bộ thần thái thương tâm muốn chết.

Sắc mặt Phạm Hương Vân luôn tái nhợt, cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, mắt đẹp tràn đầy tia sáng oán độc.

Man Cổ sắc mặt dữ tợn như dã thú bị trói, con mắt đỏ bừng, một bộ dáng muốn nhắm người mà cắn xé.

Thạch Nham ngơ ngẩn.

Hắn không ngờ rằng ở trong không gian thi hài yêu thú kỳ lạ, không cẩn thận ngây người một năm, thời gian một năm trôi qua Vô Tận Hải lại có nhiều biến đổi lớn như vậy, thật ngoài ý liệu của hắn.

Khá tốt, khá tốt đã mang truyền tống trận giữa Dương Gia cùng Quang Minh Thần Giáo xây dựng trận ra

“

Điều này làm cho lòng hắn an tâm một chút, hắn biết có tồn tại truyền tống trận nọ, một khi Dương gia phát hiện không ổn, nhất định sẽ thông qua Truyền Tống Trận Pháp, mang đệ tử gia tộc di chuyển tới Thần Châu Đại Địa Quang Minh Thần Giáo.

Quang Minh Thần Giáo có Chân Thần Cảnh Vãn Hạo trấn thủ, Thần Châu Đại Địa bảy cổ phái đều có cường hân tồn tại, trong tay còn có thần khí, lực lượng mạnh mẽ như thể liên hợp, Thần Châu Đại Địa hẳn sẽ không xảy ra ngoài ý muốn gì.

Chỉ cần bên kia Dương gia bình yên vô sự, hẳn không phải đặc biệt sốt ruột, bình tĩnh nói: “Một năm ta không có rời đi, đối với thế cục Vô Tận Hải không quá rõ ràng, Tào tiên bối có thể nói kỹ càng không?”

Hắn đối với Tào Thu Đạo không có cảm giác tốt, lão nhân này âm hiểm xảo trá, người Tào Gia cũng không ít người nhằm vào hắn, Tào Chỉ Lam nợ lại càng lòng dạ rần rết, hắn cũng gặp không ít thiệt thòi, hôm nay nhìn thấy những người này chật vật như thế, hắn ngược lại có chút vui mừng.

“Tốt” Tào Thu Đạo rất sáng khoái, không có chút do dự, trực tiếp mang thế cục một năm qua nói rõ.

Bởi vì thiên địa biến đổi lớn, Thiên môn giữa Thất Trọng Minh Giới, Đệ Tứ Ma Vực và Vô Tận Hải vỡ tan, ba giới có thông đạo không gian có thể trực tiếp qua lại. Lúc mới bắt đầu, võ giả Vô Tận Hải bên này còn tưởng rằng đây là tin vui, tổ chức không ít võ giả tiến vào hai giới thu tài liệu.

Nhưng không qua bao lâu thời gian, những người kia liền biết mòi phần sai.

Chờ bọn hắn mang tin tức này quay lại Vô Tận Hải, toàn bộ thế lực Vô Tận Hải đều bị hù, không chờ bọn họ tìm ra phương châm ứng đối, A Tì, Hoàng Tuyền, Hắc Thiên Tam Đại Minh Vương dẫn dắt cường giả Minh Tộc lần nữa hàng lâm Vô Tận Hải.

A Tì, Hoàng Tuyền, Hắc Thiên Tam Đại Minh vương, hôm nay đã đạt tới Chân Thần Cảnh, căn bản Vô Tận Hải không người có thể ngăn cản.

Tam Đại Minh Vương một người phụ trách một hải vực, hướng về Đồ Thập Hải Vực, Viên La Hải Vực, Hắc Thủy Hải Vực tiến hành càn quét, khiến cho ba cái hải vực này sinh linh lầm than, thế lực võ giả nhân tộc cơ hồ bị nhổ tận gốc.

Cùng một thời gian, cường giả Ma Tộc cũng tiến vào Già La Hải Vực cùng Thương Khung Hải Vực, Dương gia bởi vì sớm có chuẩn bị, đệ tử trung tâm gia tộc đều di chuyển ra ngoài nên không gặp trọng thương, Tam Thần Giáo Đường Uyên Nam được tin của Dương Thanh Đế, sớm một bước mang đệ tử trong giáo đến Quang Minh Thần Giáo cũng tránh được một kiếp.

Thời gian một năm ngắn ngủn, Vô Tận Hải thế lực nhân tộc khắp nơi bị bẻ gãy nghiền nát, ngoại trừ Dương gia, Tam Thần Giáo ra cơ hồ toàn bộ bị diệt.

Tào Thu Đạo cuối cùng phải đi đến nơi này, bởi vì biết rõ Thi Thần Giáo tựa như có khe hở không gian kỳ dị, bọn họ mới chạy thực mạng tới, muốn tiến vào không gian kỳ dị nọ để trốn, hy vọng có thể tránh thoát Hoàng Tuyền Minh Vương đuổi giết Đồ Thập Hải Vực.

“Các người có thể sống đến bây giờ, thật đúng là không dễ dàng gì.” Sau khi Thạch Nham nghe xong, trầm ngâm trong chốc lát, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Đáng tiếc, các người vận khí không tốt lắm”

“Là như thế nào?” Bộ dáng Tào Thu Đạo chật vật, nhưng cũng coi như là trấn định.

“Khu vực khe hở không gian nọ di thông tới diện tích không lớn, hơn nữa là một cái tử lộ, các người không thể tiếp tục dời đi” Thạch Nham cười hắc hắc: “Nói cách khác, nếu như các người tiến vào, sẽ như cá trong chậu, ngay cả cơ hội chạy thực mạng cũng không có lần nữa.”

Lần này mặt mũi cả đám cường giả tràn đầy tuyệt vọng, thở ngắn thở dài, giống như cảm thấy sinh mệnh phải đi đến cuối cùng.

“Chúng ta còn muốn đến xem.” Tào Thu Đạo kiên trì.

Thạch Nham mỉm cười lắc đầu: “Xin lỗi, nơi đó không thuộc về các người, các người từ nơi nào đến, thì trở lại nơi đó thôi.”

Tào Thu Đạo biến sắc, cực kỳ giận giữ: “Thạch Nham, ta không muốn trêu chọc người! Chúng ta chỉ cần tìm một con đường sống! Người đừng bức ta!”

“Tào Thu Đạo, hiện tại ngươi không để cho ta bắn khoắn.” Thạch Nham không đem uy hiếp của hắn để trong lòng, cười nhạt, tâm thần gọi Quỷ Lão, Phệ Kim Tầm, Yêu Trùng Vương, Thánh Linh Thần tới, đợi mấy dị vật từ đằng xa bay tới, mới không vội không chậm nói: “Ngươi nếu thật đã muốn chết, thật ra không cần chờ Hoàng Tuyền Minh Vương tới, ta cũng có thể thành toàn cho ngươi.”

Tào Thu Đạo quay đầu, chỉ liếc nhìn một cái mặt liền như màu đất.

Ngao!

Một tiếng giận rung trời, Quỷ Lão từ trong miệng rít gào ra, thần khí thật khủng khiếp, dẫn động năng lượng thiên địa, ở trên Âm Phong Đảo hình thành nhiều đám mây sát khí che lấp ánh sáng nhật nguyệt, gây áp lực khủng bố cho cả đám người.

Tào Chỉ Lam cảnh giới hơi thấp, sắc mặt đều trắng bệch, toàn thân run rẩy, từ sâu trong linh hồn phát ra một cỗ sợ hãi.

Mà ngay cả Tào Thu Đạo, vẻ mặt cũng có chút ngốc trệ.

Thạch Nham cũng bị hoảng sợ, mạnh mẽ nhìn về phía Quỷ Lão, chợt phát hiện toàn thân Quỷ Lão chất lỏng ngân sắc lưu chuyển như vàng sáng, khuôn mặt dữ tợn, một đôi mắt xích hồng vô cùng yêu dị, tràn đầy vẻ sát niệm thô bạo.

Khí tức từ trên người Quỷ Lão truyền đến, như núi non trùng điệp cao không thể chạm, làm cho người ta có một loại cảm giác khó có thể với tới, loại sát khí này, quả nhiên là làm cho linh hồn người ta mơ tưởng khuất phục.

Cửu cấp yêu thú!

Chỉ liếc nhìn qua một cái, hắn lập tức biết Quỷ Lão đột phá đạt đến cảnh giới mới.

“Chủ nhân, ta là Quỷ Lão, có cần giết sạch bọn họ không?” Quỷ Lão chậm rãi dạo bước mà đến, khuôn mặt dữ tợn chậm rãi phát sinh biến hóa, một thân nhon hoặc trong cơ thể cũng đều co rút.

Hắn chậm rãi đi tới, còn chưa tới trước người Thạch Nham, đã biến thành một thanh niên có đồng tử ám hồng sắc, khí chất yêu dị, hình dáng cong như đao gọt, gương mặt tinh xảo tuấn mỹ nữ tính ắt, đang mặc một bộ áo màu bạc, ngoại hình phiêu dật tuấn tú, mùi huyết tinh yêu dị.

Thạch Nham ngốc như gà gồ.

601. Chương 599: Chủng Tộc Hạo Kiếp

“Cần ta giết sạch bọn họ sao?” Giết họ so với bóp chết con kiến không khó khăn hơn bao nhiêu, một bộ thần thái không thêm để ý.

Nhưng mà, cả đám Tào Thu Đạo, Tào Chỉ Lam, Thiên Hậu Phạm Hương Vân nghe vậy như là rơi vào hầm băng, linh hồn đều cảm thấy lạnh như băng.

Quỷ Lão đã đạt đến phạm trù cửu cấp yêu thú!

Loại yêu thú cấp bậc này tương đương với cường giả Chân Thần Cảnh các tộc, lực lượng thân thể có thể phiên giang đảo hải, chẳng những trí tuệ thông linh, còn am hiểu vận dụng các loại thiên phú thần thông, so sánh với cao thủ Chân Thần Cảnh vừa mới tấn cấp còn muốn đáng sợ.

Quỷ Lão trên mặt tuấn tú điêu luyện sắc sảo, để lộ ra hương vị lãnh khốc băng hàn, hai con ngươi tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, vừa xem đã biết tuyệt không phải người lương thiện.

Hắn vừa mới được đột phá, rất muốn ném thử lực lượng một chút, muốn cảm Tào Thu Đạo tới thử thực lực của mình.

Thạch Nham hít mắt, môi khẽ nhếch, sững sờ trong chốc lát, mới cười khổ nói: “Người người này, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đột phá, thật sự là ngoại tộc...”

Quý Lão tốc độ tiến giai, so với hắn còn muốn mạnh hơn rất nhiều, hắn vẫn còn nhớ rõ thời điểm lúc trước mới nhìn thấy Quý Lão, người này chỉ có lực lượng yêu thú lục cấp, mới cách mấy năm Quý Lão đã nhất cử bước vào cửu cấp yêu thú, loại tăng trưởng cảnh giới này tuyệt đối không chỗ thua kém hắn.

Lợi hại.

Trong lòng thầm khen, Thạch Nham ý cười thiêu đốt mãnh liệt. Híp mắt nhìn về phía đoàn người Tào Thu Đạo.

Ở dưới ánh nhìn soi mói của hắn, đám người Tào Thu Đạo cùng Phạm Hương Vân cảm như hén, bọn họ đạt tới Thông Thần Cảnh, giờ khắc này cũng phát ra một cỗ bất đắc dĩ, âm thầm hối hận, hối hận năm đó không nên trở mặt với Thạch Nham.

Hối hận nhất, không ai khác ngoài Tào Chỉ Lam.

Nhớ năm đó, nàng rất xem trọng tiềm lực Thạch Nham, một lòng cùng Thạch Nham giao hảo, mãi đến khi vô hồn Thạch Nham phát sinh biến dị. Bị Xích Diễm đả thương nặng, nàng đương nhiên cho rằng Thạch Nham tương lai do đó bị chém đứt, đột nhiên chuyển biến thái độ.

Nếu như nàng có thể kiên trì tiếp nữa, nàng sẽ phát hiện năng lượng của Thạch Nham, tuyệt không phải nàng có thể suy đoán.

Đáng tiếc, một lần sảy chân nuốt hận nghìn đời, nàng luôn luôn cơ trí tuệ nhãn như đuốc, lại nhìn lầm Thạch Nham, khiến cho Tào gia cũng bị liên lụy.

Nếu như, nếu như lúc trước ta có thể chịu đựng, nếu như ta vẫn đứng ở bên cạnh hắn, có lẽ, hiện tại Tào gia chúng ta đã ở Thần Châu Đại Địa đi?

Tào Chỉ Lam trong lòng buồn bã, hốc mắt phát ra nước mắt, âm thầm nghĩ.

“Các người còn muốn khiêu khích sao?” Thạch Nham nhếch miệng, lạnh lẽo cười cười, có chút không thèm để ý phất phất tay: “Ta không muốn đối thế nào với các người, các người từ chỗ nào tới, vẫn là trở lại địa phương đó đi.”

Lấy lực lượng cùng thân phận địa vị hắn hôm nay, muốn nhục nhã Tào Chỉ Lam chỉ là chuyện lật bàn tay, tin tưởng Tào Thu Đạo vì đại cục suy nghĩ, cũng không dám thế nào.

Chỉ là, hắn hiện tại tầm mắt khoáng đạt. Lòng dạ cũng không còn hẹp hòi, lúc này Vô Tận Hải dị tộc hoành hành, khắp nơi nhân loại cường giả nhất nhất vẫn lạc, cả kia Dương Dục Thiên cũng bị giết chết, cao thủ còn sót lại, cũng chỉ có Tào Thu Đạo, Phạm Hương Vân mấy người.

Dù sao đều là nhân tộc, ở thời điểm đại nạn đã đến, còn muốn tranh đoạt lẫn nhau, thật sự quá không thể nào nói nổi.

“Chúng ta không phải khiêu khích.” Tào Thu Đạo hít một hơi thật sâu, thần sắc nghiêm nghị: “Thạch Nham, chúng ta chỉ là muốn sống tiếp nữa, một cái hy vọng xa vời như vậy, nếu người có thể trợ giúp, chúng ta nguyện ý trả giá toàn bộ.”

“Trả giá toàn bộ?” Thạch Nham nhú mày, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng: “Các người có cái gì có thể trả giá? Với ta mà nói, các người những người này tựa như không có giá trị đáng để cho ta ra tay đi?”

“Thạch Nham, trước kia đều là lỗi của ta, cầu người giúp đỡ chúng ta.” Đột nhiên, Tào Chỉ Lam tiến lên một bước, đang tại trước mặt mọi người, một gối chạm đất, hốc mắt rưng rưng: “Cầu người trợ giúp Tào gia chúng ta tránh thoát một kiếp này, người trừng phạt ta như thế nào, ta đều cam tâm thừa nhận.”

“Tiểu lam!”

Tào Thu Đạo, Phạm Hương Vân đồng thời kinh hô, cuống quýt đi qua cản trở. Muốn đem Tào Chỉ Lam vịn dậy.

Nhưng mà, nàng lại quật cường không nguyện đứng dậy, một cái đầu gối khác cũng uốn lượn chạm đất, lã chã rơi lệ, đôi mắt trông mong nhìn Thạch Nham, sương mù che chắn trong hai tròng mắt, tràn đầy cầu khẩn.

“Không cần cầu hần!” Tào Chỉ Lam nổi giận gầm lên một tiếng: “Tào gia ta từng từng Vô Tận Hải ngàn năm, sẽ không dễ dàng bị diệt tuyệt như vậy, chúng ta tất nhiên có thể tìm được sinh cơ.”

“Lần này khác, thật sự khác.” Tào Chỉ Lam trầm thấp thút thít nỉ non, bắt lực lắc đầu: “Không có người nào có thể trợ giúp chúng ta, bọn chúng, thật sự quá mạnh mẽ, Dương Dục Thiên, Vu Cầm cả đám đều chết. Vô Tận Hải thành nhân gian địa ngục, không thể rời đi nơi này, ai cũng sống không được.”

Tào Chỉ Lam sắc mặt khó chịu cực kỳ.

Phạm Hương Vân vốn định muốn khuyên bảo, nghe Tào Chỉ Lam vừa nói như vậy, âm đạm thở dài, lắc đầu, không có tiếp tục, cũng khẩn cầu nhìn hướng Thạch Nham.

“Thạch Nham, nếu như là hán tử, cũng không cần tự cao tự đại như vậy! Man Cổ quát lên một tiếng lớn: “Chỉ cần ngươi có thể mang chúng ta cứu vớt, Man Cổ cái mệnh này, liền về ngươi! Ngươi muốn đánh muốn giết cũng có thể!”

Thạch Nham ngạc nhiên.

Phát phát tay, hần ý bảo mọi người tạm thời an tĩnh lại, chậm rãi nhắm mắt lại, buông ra thần thức, đến nhìn xem cả Đồ Tháp Hải Vực.

Thần thức có kèm theo không gian lực, ở trên không Đồ Tháp Hải Vực như tia chớp cực nhanh, trên cảnh tượng từ nhiều nơi rất nhanh hướng thức hải hần. Làm cho hần có nhận thức tương đối trực quan với tình huống Đồ Tháp hải vực.

Đồ Tháp Hải Vực đảo vô số, nhưng mà, ở phía dưới thần trí của hần, lại phát hiện phần đông đảo có nhân loại võ giả hoạt động, hầu như đều biến thành tro tàn, cũng không ít đảo bốc lên khói đen thật dài, phòng ốc đều bị đốt cháy.

Mảng lớn rừng rậm ở trong biển lửa hóa thành khét lẹt, vô số linh sơn hồ nước, cũng hoang vắng u ám.

Nơi thần thức đi qua, quả nhiên là sinh linh đồ thán, khủng bố như luyện ngục nhân gian, dân chúng nhân loại bình thường, thành nô dịch, bị Minh giới cao thủ cai quản, xua đuổi như bầy cừu hướng Thất Trọng Minh Giới mà đi.

Nhân loại võ giả tu vi bất phàm, bị Minh giới cao thủ dùng các loại bí bảo huyền ảo, cứng rắn hút đi linh hồn sinh mệnh lực, tử trạng như thây khô cực kỳ thê thảm.

Âm Dương Động Thiên cùng Hoang Man Giáo tổng đảo, tất cả đều là võ giả thi thể, còn có rất nhiều đầu người bị đao nhọn chọc vào, cắm ở bên ngoài đảo, tựa như ở đang khoe khoang chiến quả chúng đạt được.

Vô số cảnh tượng khó coi, thông qua thần thức trở lại, ở trong thức hải hần nhất nhất chiếu rọi ra.

Vốn tâm như sắt đá không muốn nhúng tay vào, hần lúc này trong lòng dần dần buông lỏng, gương mặt tỉnh táo, cũng chậm chậm nhiều hơn chút thô bạo phần nộ.

Cực kỳ tàn ác!

Chứng tộc cuộc chiến, lấy diệt sạch đối phương chứng tộc làm mục đích, thủ đoạn tàn nhẫn nghe rợn cả người, những bức tranh xuất hiện làm cho Thạch Nham ý chí sắt đá, cũng không khỏi đốt lên cuộn cuộn lửa giận.

“Ngươi cũng không cần phần nộ như vậy, bất luận một thời đại nào, chiến đấu giữa các chứng tộc đều là tàn khốc như vậy.” Huyền Băng Hàn Diễm linh hồn chấn động, từ trong Huyết Văn Giới truyền ra: “Theo ta được biết, lúc trước nhân tộc chiếm cứ phía trên, cũng từng dùng qua thủ đoạn đồng dạng để đối phó chứng tộc khác. Bất luận là Minh Tộc, Âm Linh Tộc, Quỷ Văn Tộc, sở dĩ cừu thị nhân loại như vậy, cũng không phải không có lý do.”

Thạch Nham mặt âm trầm, yên lặng gật đầu, trong lòng đồng ý với lời của Huyền Băng Hàn Diễm, nhưng cũng không phải chấp nhận chuyện như vậy xảy ra, để phát triển như vậy tình thế.

Đồ Tháp Hải Vực là như thế này, Vô Tận Hải hải vực khác, nói không chừng cũng tàn khốc giống như vậy.

Trầm ngâm một chút, hắt hít một hơi thật sâu, hướng Tào Thu Đạo nói ra: “Từ nay về sau, toàn bộ các người gia nhập Dương gia. Ta giúp các người thoát ly nơi này, tận lực che chở các người không bị dị tộc diệt môn.”

“Gia nhập vào Dương gia các người?” Phạm Hương Vân chấn động, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Có thể!” Tào Thu Đạo rất dứt khoát, sáng khoái đồng ý xuống, chợt xoay người nhìn về phía Phạm Hương Vân, cười khở nói: “Hiện tại Tào gia cùng Âm Dương Động Thiên các người đã là danh nghĩa, Vô Tận Hải bên này loạn thành như vậy, nói không chừng ở địa phương khác thế cục cũng như thế, tụ tập nhân tộc lực lượng. Cùng nhau chống đỡ lần hạo kiếp diệt tộc này, là nghĩa vụ nghĩa bất dung từ của chúng ta.”

Phạm Hương Vân âm âm chấn động, hai con ngươi mạnh mẽ sáng ngời, cắn răng nhẹ gật đầu, hung hăng nói: “Chỉ cần có thể giết những dị tộc kia, để cho ta làm cái gì cũng được!”

“Có cần hiệp nghị gì không?” Tào Thu Đạo lập tức truy vấn.

Lắc đầu, Thạch Nham trầm mặt: “Không cần bất kỳ hiệp nghị nào, chỉ cần lực lượng của ta còn áp chế các người, ta nghĩ các người sẽ biết nên làm như thế nào. Nếu có một ngày các người đủ cường đại, dù có hiệp nghị cũng không có bất kỳ lực ước thúc.”

Đã sớm trải qua nhiều chuyện, hẳn sớm biết rõ thực lực cường hãn, so với bất kỳ hiệp nghị nào đều quan

Ba cây cốt mâu mới rèn luyện ra, mang theo tiếng xé gió sắc bén, màu trắng như tia chớp, băng phá khoảng cách hư không, đột nhiên xuất hiện tại phía sau Hoàng Tuyền Minh Vương kia, hung hăng đâm vào.

Phốc.

Thân mình Hoàng Tuyền Minh Vương run lên, chặt vật hướng phía trước bắn nhanh ra. Chỗ sau lưng hiện ra ba cái lỗ máu.

Linh hồn hắc nắm giữ Minh Thần Tế ở dưới hắc bị thương nặng, lập tức uy lực giảm mạnh.

Ở trong tế đài màu trắng, Quỷ Lão rốt cuộc có được một tia rảnh rỗi, lấy ra ma chung (chuông ma), điên cuồng lay động hắc lên.

Ma chung phóng ra tầng tầng ma quang ở trong tiếng vang kỳ dị, đột nhiên cùng tế đài va chạm, kích xạ ra vô số ánh lửa khiến cho trên trời nổ vang như sấm, đình tai nhức óc.

Linh hồn Hoàng Tuyền Minh Vương vững vàng kêu loạn, khoe miệng hiện ra một tia vết máu, trừng mắt nhìn chằm chằm Thạch Nham, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhân loại đáng chết”.

Một khối minh giới đại thủ ấn màu trắng bạch, như tầng mây màu trắng âm âm áp bách xuống, như núi cao đánh về phía đầu Thạch Nham.

Ba cây cốt thứ đột ngột hiển hiện ra tại bên người, Thạch Nham nhếch miệng cười, mắt cũng sáng rồi.

Cốt thứ do thi hài yêu thú cấp mười rèn luyện ra, tuy cũng không phải thần khí, nhưng ở sau khi được thần thức chi lực của hắc thêm vào lại cực kỳ quý dị khó lường, có thể nhảy mắt vượt qua vách ngăn không gian, có được đặc tính của thần thức hắc.

Không gian lực, có thể đâm phá không gian, không dấu vết có thể tìm ra, có thể từ bất cứ góc độ nào toát ra, đối với người tiến hành đánh lén khó phòng bị nhất.

Hắc lần đầu tiên thử, đối thủ chính là đạt tới Hoàng Tuyền Minh Vương chân thần cảnh, vậy mà một lần đã thành công.

Ba cây cốt thứ ở sau lưng Hoàng Tuyền Minh Vương lưu lại ba cái lỗ máu to cỡ nắm tay. Nếu không phải hắc không đủ lực lượng, chỉ một lần như vậy, cũng có khả năng lấy tính mạng Hoàng Tuyền Minh Vương.

Thạch Nham cảm thấy hài lòng.

Về phần trên đầu minh giới đại thủ ấn như núi rơi xuống kia, hắc trái lại không lo lắng nhiều, lặng lẽ cười cười, lần nữa ngự động linh hồn lực.

Minh giới đại thủ ấn chụp xuống, bỗng nhiên phát hiện ở trên đỉnh đầu hắc quỷ dị nứt ra một khe hở không gian.

Hoàng Tuyền Minh Vương ngây dại, trơ mắt nhìn minh giới đại thủ ấn kia rơi vào khe hở không gian, một chút tung tích cũng không có lưu lại.

Thạch Nham từng có ứng đối quỷ văn tộc chân thần cảnh cường giả kia công kích, đối với không gian lực có nhận thức càng sâu, có thể rất nhanh xé rách không gian, đem công kích mãnh liệt nuốt hết dời đi.

“Quỷ Lão, xuống tay hung hăng vào!”.

Hóa giải xong minh giới đại thủ ấn kia, linh hồn Thạch Nham có chút cố hết sức, tràn ra cảm giác mỗi mệt, vội vàng phân phó.

Quỷ Lão điên cuồng rút gào, ma chung trong tay lắc lư không ngừng, tầng tầng ma quang như ma chướng nhộn nhạo ra, đem toàn bộ cao thủ minh giới phía trước bao phủ, liền ngay cả Hoàng Tuyền Minh Vương kia cũng không tránh được ma quang bao trùm.

Lực lượng của yêu thú, so với cường giả minh giới hung ác điên cuồng hơn quá nhiều. Quỷ Lão điên cuồng như vậy, làm cho những cao thủ minh giới cùng nhau tới kia đều cảm thấy ăn không tiêu, không thể không hết sức rút lui về phía sau.

Hoàng Tuyền Minh Vương bị Thạch Nham đánh lén thành công, sau lưng máu chảy không ngừng, mình giới đại thủ ấn mang theo năng lượng linh hồn kia cũng bị khe không gian nuốt, linh hồn cũng thương nặng, không thể thi triển Minh Thần Tế lần nữa, một bụng buồn bực.

Mắt thấy Quỷ Lão phát cuồng, Hoàng Tuyền Minh Vương quả nhiên là một chút biện pháp cũng không có, biết đấu lực lượng cũng không phải đối thủ Quỷ Lão, chỉ có không cam lòng một đường lui về phía sau. Sau khi rời xa Âm Phong Đảo, đem gương đồng tung lần nữa, như cá voi hút nước, đem bao trùm nước Minh hải Âm Phong Đảo một lần nữa thu hồi.

“Quỷ Lão, người chờ cho ta. Lần sau ta đến, chính là lúc các người chết!” Hoàng Tuyền rống giận, bóng người càng lúc càng xa, trong chốc lát đã biến mất không dấu vết.

Thân hình khổng lồ của Quỷ Lão lại dần dần ngưng luyện hóa hình, một lát sau, biến thành thanh niên tà dị tuấn tú lạnh lùng kia, lạnh lẽo hừ một tiếng, đầy mặt khinh miệt.

Hoàng Tuyền Minh Vương vừa đi, bọn người Tào Thu Đạo đã khôi phục lại rất nhanh, trong đó Tào Thu Đạo không bị thương một chút, ở lúc Quỷ Lão cùng Hoàng Tuyền giao chiến, còn kỳ dị thần kỳ biến mất một hồi.

Tào Thu Đạo am hiểu vô ảnh chi đạo, một khi mất đi tung tích, chờ lúc hiện hình, đó là lúc hấn phát tác một kích trí mệnh.

Hoàng Tuyền Minh Vương sở dĩ rút đi nhanh như vậy, trong lòng cũng có chút cố kỵ vô ảnh chi đạo của Tào Thu Đạo. Hấn cũng biết Tào Thu Đạo gia hỏa này đáng sợ, ẩn náu trong bóng đêm như rắn độc, tùy thời sẽ đột nhiên đến một lần như vậy.

“Thạch Nham, một kích kia của người vừa rồi đối với Hoàng Tuyền Minh Vương là thông qua phương thức gì?” Về mặt Tào Thu Đạo kinh dị, hồ hững đi đến bên cạnh hấn, nói: “Ta am hiểu ẩn nấp, đối với đánh lén đối phương như thế nào có nhận thức tinh thâm, nhưng vừa rồi ta ngay tại phía sau Hoàng Tuyền, vậy mà không nhìn thấy quỹ tích ba cái cốt mâu kia của người. Người là làm như thế nào?”

Bọn người Phạm Hương Vân cũng rất kỳ quái nhìn hấn, đang đợi hấn giải thích.

“Có thể phá vỡ không gian, thì thật sự là không dấu vết có thể tìm ra.” Thạch Nham lạnh nhạt nói một câu, không giải đáp chi tiết, lại đem lực chú ý đặt ở trên không gian truyền tống trận trước mặt.

Tào Thu Đạo một bộ vẻ mặt như chút đăm chiêu, tựa như mơ hồ ý thức được cái gì. Bọn người Phạm Hương Vân là vẻ mặt mờ mịt, căn bản không biết thâm ý trong lời của Thạch Nham.

Mọi người cũng không nhìn chăm chăm truy hỏi, thấy hấn đang nghiêm túc xây dựng truyền tống trận đều biết điều cầm miệng, đều tự tản ra, phòng hộ xa xa.

Thạch Nham biết thời gian cấp bách, toàn thân tâm đầu nhập. Ba ngày sau, rốt cuộc đem không gian truyền tống trận xây dựng thành công, lấy linh hồn tuyền khắc vào không gian tiết điểm, thử liên thông Bắc Lang Sơn truyền tống trận.

Truyền tống trận bỗng nhiên mờ mịt sáng lên, như châm đèn đuốc, từng trận không gian dao động độc đáo từ trong đó tràn ngập ra.

“Có thể rồi.” Thạch Nham thở phào nhẹ nhõm một hơi, lau mồ hôi trán một phen, nhàn nhạt nói: “Thông qua cái truyền tống trận này có thể trực tiếp tới Thần Châu đại địa. Nếu các vị không có ý kiến gì, chúng ta hiện tại đã có thể đi qua.”

Đám người Tào Thu Đạo đã sớm biết Vô Tận Hải căn bản không thể tiếp tục lưu lại, nghe vậy lập tức gật đầu, không một chút do dự.

Thi Sơn, Thi Hải rất kỳ lạ, hai người cũng cùng nhau nhẹ giọng kêu lên, hơn nữa bắt đầu triệu hồi tộc nhân khác của thi tộc.

“Các người...” Thạch Nham ngạc nhiên.

“Ở nơi đó, có phải có cái địa phương tên là Cổ Thi Mộ Địa hay không?” Thi Sơn, Thi Hải đồng thời nói.

Trong mắt Thạch Nham hiện lên một đạo dị quang, không giấu diếm: “Không sai, là có cái địa phương tên là Cổ Thi Mộ Địa. Các người làm sao biết?”.

“Chúng ta được truyền thừa, chính là từ nơi đó truyền lưu ra. Ở nơi đó, có đồng loại vẫn triệu hồi chúng ta, dùng phương thức chỉ thi tộc chúng ta có...” Thi Sơn chậm rãi nói, có chút nói không tỉ mỉ, ở giữa còn tạm dừng trong chốc lát.

Nhưng bất luận là Thạch Nham, hay là Tào Thu Đạo đều nghe hiểu, vẻ mặt hoảng sợ.

Trong lòng nghiêm nghị, Thạch Nham mạnh mẽ áp chế bất an trong lòng, trầm ngâm trong chốc lát mới cắn răng nói: “Được, người triệu hồi đồng loại, ta mang bọn người đi qua.”.

“Thạch Nham!” Tào Thu Đạo nhin không được quát.

“Đừng nói nữa, ta biết người nghĩ cái gì.” Sắc mặt Thạch Nham lạnh lùng: “Cho dù là bọn họ tương lai cường đại, thành lực lượng chí cường của thi tộc, ta cũng không sao cả. Tình thế đã biến thành như vậy, càng thêm hỗn loạn một chút, với ta mà nói không khác nhau bao nhiêu.”.

Tào Thu Đạo âm trầm, không tiếp tục khuyên bảo, bất đắc dĩ gật gật đầu.

Hắn cùng Thạch Nham đều biết, trong Cổ Thi Mộ Địa ở Thần Châu đại địa, nhất định có cường giả thi tộc cực kỳ khủng bố.

Một khi để cho Thi Sơn, Thi Hải tới Cổ Thi Mộ Địa, hai gia hỏa vốn cùng Thạch Nham giao hảo này có thể sẽ bị tẩy não, tại trong Cổ Thi Mộ Địa kia đạt được lực lượng càng mạnh, trở thành đao phủ tàn sát nhân tộc.

“Ta cần lưu lại một đoạn thời gian, còn có chúng nó.” Nhưng vào lúc này, Quỷ Lão đi lên, bên cạnh còn theo Phệ Kim Tầm cùng Yêu Trùng Chi Vương, Thánh Linh Thần: “Ồ Thiên Yêu sơn mạch của Thương Khung hải vực, có lực lượng có thể lấy làm chúng ta đều cường đại, chúng ta phải đi qua đạt được nó.”.

“Lực lượng gì?” Sắc mặt Thạch Nham lại thay đổi.

“Không biết, nhưng ta có thể cảm ứng được.” Quỷ Lão nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Chờ chúng ta ở Thiên Yêu sơn mạch chiếm được lực lượng kia, chúng ta đều sẽ trở nên mạnh hơn. Đến lúc đó, chúng ta có thể càng dễ giúp người.”.

Phệ Kim Tầm cùng Yêu Trùng Chi Vương, Thánh Linh Thần yên lặng đứng ở bên cạnh hắn, lấy hắn làm chủ.

Trong lòng Thạch Nham có chút thương cảm, lại biết tình thế lấy phương thức hắn không thể lý giải đang tiến hành biến hóa thật lớn.

Thiên hạ hiện nay sẽ trở thành nhiều chủng tộc chiến đấu, nếu có thể trước đó có được đủ lực lượng, trong đại chiến tương lai mới có thể dễ sống sót.

Hắn tự nhiên sẽ không ngăn trở, lại dặn dò kĩ, bảo bọn họ cần phải cẩn thận.

Cuối cùng, Quỷ Lão, Phệ Kim Tầm, Yêu Trùng Chi Vương, Thánh Linh Thần cùng nhau rời khỏi, ở Âm Phong Đảo cùng hắn phân biệt.

Thạch Nham khởi động truyền tống trận, mang theo đám người Tào Thu Đạo cùng rất nhiều tộc nhân thi tộc, từng nhóm đi vào Bắc Lang Sơn của Thần Châu đại địa.

Nhưng sau khi hắn mới xuất hiện ở Bắc Lang Sơn truyền tống trận, lập tức đột nhiên biến sắc, sắc mặt cực kỳ âm lệ.

605. Chương 603: Hạo Kiếp

Một đạo khói đặc màu đen phóng lên tận trời, như trường long chạy ở phía chân trời, chỗ đập vào mắt chứng kiến, tất cả đều là tàn häng bức tường đỏ, dưới thần thức điều tra... một mảng tình mịch.

Thành Bắc Lang dựa sát Bắc Lang Sơn đã không có một chút sinh mệnh dao động. Tất cả người trong thành tựa như toàn bộ đều chết sạch.

Hắn kiến tạo truyền tống trận ở trong một ngọn núi của Bắc Lang Sơn, trái lại chưa từng bị phá hủy, nhưng mọi người Dương gia không ai đóng, phụ cận Bắc Lang Sơn không một tiếng động, nơi này tất nhiên đã xảy ra biến hóa thật lớn.

Lơ lửng ở trên không Bắc Lang Sơn, sắc mặt Thạch Nham lo lắng, trong mắt đều là âm trầm lạnh lẽo, tiếp tục lấy thần thức vờn quanh, hướng tới phương hướng Quang Minh thần giáo mà đi.

Nơi thần thức lướt qua không thấy dấu vết người. Rất nhiều thần điện thần miếu vốn thuộc về Quang Minh thần giáo đều âm âm sập, rất nhiều thành trấn thôn trang bị thiêu đốt thành tro tàn.

Cảnh tượng Quang Minh thần giáo này, vậy mà cùng Vô Tận Hải có chỗ tương tự kinh người, đây là chủng tộc giáp tuyệt chi chiến!

Một bọn đám người Tào Thu Đạo, Phạm Hương Vân cũng phát giác được không ổn, đều lơ lửng lên trời, ngưng thần chú mục bốn phía, sắc mặt dần dần đều âm u hẳn lên, vốn dấy lên hy vọng cũng từng chút từ đáy lòng rút đi.

Chỉ có Thi Sơn, Thi Hải một đám tộc nhân thi tộc kia đối với cảnh tượng chung quanh ngoảnh mặt làm ngơ, đều là hướng tới phương hướng Cổ Thi Mộ Địa cúng bái, giống như ở nơi đó có thần minh bọn họ tín ngưỡng.

Thần thức Thạch Nham nhanh chóng hoạt động, một lát sau, hắn đột nhiên ở trên một đỉnh núi của Bắc Lang Sơn rơi xuống, sắc mặt cực kỳ khó chịu, hít một hơi khí lạnh nói: “Biến cố ở Vô Tận Hải, xảy ra tương tự ở tại Thần Châu đại địa, có lẽ tình huống nơi này so với Thần Châu đại địa còn ác liệt hơn.”

Tào Thu Đạo sững sờ, thở dài một hơi, nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Các người tự mình quyết định đi. Âm Phong Đảo truyền tống trận ta chưa phá hủy, các người hiện tại trở về ta vẫn có thể đưa các người.” Thạch Nham vẻ mặt băng lạnh lúc này cũng không che che dấu dấu nữa... “Theo ta thấy Thần Châu đại địa có lẽ càng hung hiểm, các người nếu lưu lại, ta không dám cam đoan sẽ xảy ra cái gì.

“Chúng ta thương nghị một chút.” Tào Thu Đạo chưa lập tức quyết định. Hắn nghĩ một chút thấp giọng nói với bọn người Phạm Hương Vân: “Mọi người có thể thảo thiêu tặc luận, là đi là ở lại, đều phải mau chóng quyết định.”

“Ta trước rời khỏi trong chốc lát, các người chính mình xem đi.” Thạch Nham nhú nhú mày, bỗng nhiên hướng tới phương hướng Linh Bảo Tông kia lao đi. Chỉ một chốc, hắn đã nhảy vào chỗ giáp giới của Linh Bảo Tông cùng Bắc Lang Sơn, lấy thần thức nhìn trộm phương hướng Kỳ Thạch thành kia.

Một mảng tĩnh mịch!

Thạch Nham hoảng sợ biến sắc, kinh ngạc trong lòng càng lúc càng thậm, từ chỗ sâu trong linh hồn tràn ra một cỗ cảm giác kinh hoàng thất thổ.

Rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Quang Minh thần giáo cùng Linh Bảo Tông, ai cũng thành toàn bộ đều hủy diệt, vì sao cổ phái cường đại như vậy có thể bị người đem sơn môn cũng phá vỡ?

Hắn ở Vô Tận Hải tổng cộng ngốc đã hơn một năm, thời gian ngắn ngủn, Thần Châu đại địa vậy mà đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, tựa như tất cả đều đã thay đổi. Duy nhất chưa biến hóa, chính là nhật nguyệt tinh thần trên trời, như trước lấp lánh rực rỡ.

Ban đầu bởi vì thiên địa biến cố vô hồn năng lượng trong cơ thể hắn tăng cường rất nhanh, còn làm cho hắn có chút may mắn. Nhưng hiện tại nhìn dị tượng trên trời, bỗng nhiên cả người băng lạnh.

Đây là dấu hiệu của tận thế sao? Là dấu hiệu nhân tộc sắp diệt sạch, bị thay thế?

Về mặt đồ dẫn, hắn cũng bỗng nhiên mất đi cảm giác phương hướng, dần dần trở về Bắc Lang Sơn.

“Chúng ta quyết định lưu lại.” Tào Thu Đạo một lời định ra phương châm: “Vô Tận Hải bên kia, do mình tộc cùng ma tộc tùy ý giết chóc, một khi chúng ta trở về sẽ trở thành mục tiêu lớn nhất. Thần Châu đại địa tuy không biết đã xảy ra cái gì, nhưng ít ra chúng ta bây giờ còn chưa gặp phải kẻ địch. Có lẽ, chúng ta sẽ không trở thành điểm công kích chủ yếu...”

Thạch Nham lúc này phiền lòng buồn bực cũng không nghĩ nhiều, tùy ý nói: “Các người lưu lại thì lưu lại đi. Việc đã đến nước này, ta cũng không có cách nào khác giúp nhiều các người. Lúc trước ta nói, cho các người trở thành một phần tử của Dương gia, liền ở đây từ bỏ, chúng ta ai đi đường nấy.”

“Chúng ta đối với nơi này hoàn toàn không biết gì cả.” Tào Chi Lam đáng thương hề hề thở nhẹ.

“Ban đầu ta đối với nơi này coi như là có chút hiểu biết, nhưng đến lúc này, ta cũng giống các người rồi.” Về mặt Thạch Nham cười khổ, vô lực phát phát tay... “Từ giờ trở đi, các người liền tự mình tìm kiếm đường sống đi. Ta thực không có cách nào khác giúp nhiều cho các người.”

Hắn là thực buồn bực.

Biến cố của Quang Minh thần giáo, cho hắn biết ở trên Thần Châu đại địa tất nhiên xảy ra chuyện cực kỳ đáng sợ, nay nơi này không bóng người, hẳn chính là muốn tìm người hỏi một chút cũng không thể.

Dương gia cùng Thạch gia những người thân này nay sống hay chết, hắn cũng không đoán được. Điều này làm cho hắn rất buồn bực.

“Theo ta biết, bất tử chi huyết của Dương gia các người có công hiệu thần kỳ, thậm chí còn có thể cảm ứng được đối phương tồn tại cùng động hướng tương lai...” Mắt Tào Thu Đạo lóe ra sáng bóng khác thường, bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Mắt Thạch Nham chợt sáng ngời lên.

Không sai, bất tử chi huyết quả thực có đặc hiệu kỳ dị!

“Các người dừng lại một chút trước đi.” Về mặt hắn chấn động, lập tức tìm một cái hang đá khoanh chân ngồi xuống, lấy tâm thần ngự động bất tử trọng sinh quyết, đem bất tử chi cấp ngưng luyện ra, dùng bí pháp đến suy tính.

Một giọt bất tử chi huyết giống như ruby ở dưới tác dụng của lực lượng hắn đột nhiên hóa thành sương khói nhạt màu đỏ.

Từng luồng lực lượng tinh thuần âm âm trào vào trong sương khói màu đỏ kia. Thần thức cùng linh hồn của hắn lặng lẽ xảy ra biến đổi, cùng sương khói màu đỏ kia tiến hành hô ứng, lấy tâm linh chấp niệm đến kêu gọi một người, dùng tâm để cảm ứng.

Sương khói màu đỏ chợt tràn ra ánh sáng tờ mờ, như thành một cái mặt kính mờ lung, chậm rãi từ trong đó chiếu rọi ra một bóng người, tựa như Dương Trác.

Bóng người Dương Trác từ mơ hồ dần dần rõ ràng hẳn lên. Hắn ở trong một mảng rừng rậm hoang vắng, cổ thụ trong rừng giống như đều chết héo rồi, mỗi một cây đều cực kỳ to lớn trắng kiện. Mặt đất màu xám xanh, mọc rất nhiều cỏ dại ngang thất lưng.

Ở bên cạnh Dương Trác mơ hồ có thể thấy được từng cái bóng, tinh tế đoan trang, tựa như chính là bọn người Dương Mộ, Dương Tuyết, còn có bọn Thạch Kiên trưởng bối Thạch gia.

Nhiều người như vậy tụ tập ở cùng một chỗ, giống như đang thấp giọng nói chuyện với nhau cái gì, cho người ta loại cảm giác rất nghiêm túc rất ngưng trọng.

Trong lòng Thạch Nham chấn động ý niệm, đem linh hồn lực rót vào nhanh hơn, khiến cho phạm vi sương khói màu đỏ bao trùm trước mắt hắn càng thêm rộng hơn nhiều.

Bỗng nhiên, tại trong sương khói màu đỏ kia thấy được càng lúc càng nhiều bóng người. Những bóng người đó rất mơ hồ, thấy không rõ tướng mạo ban đầu, nhưng từ hình thể bọn họ đến xem, rõ ràng đều là nhân loại.

Đem thị giác kéo đến phía trên, hắt phát hiện tại trong rừng rậm vô tận kia, khắp nơi đều có bóng người lác lác, không biết tụ tập bao nhiêu nhân loại.

“Xẹt!”

Đột nhiên, từ trong rừng rậm truyền đến một chùm ánh sáng. Ánh sáng kia nháy mắt đâm vào sương khói màu đỏ trước người hắn, sương khói tiêu tán mạnh ra.

Công hiệu của một giọt bất tử chi huyết cũng ở giờ khắc này bị hao hết, tinh thần linh hồn hắn đều cảm thấy mỗi mảy, bỗng nhiên tỉnh lại.

Xa xa đám người Tào Thu Đạo cảm ứng được năng lượng dao động của hắn bên này mới muốn chen lên, liền bị Chiến Ma chặn.

Tào Thu Đạo cũng rất biết điều, thấy Chiến Ma không để bọn họ tiến vào liền không xông vào, ở lại tại chỗ chờ đợi.

Thạch Nham trong hang đá từ trong Huyền Không Giới lấy ra Tụ Hồn Châu, nhìn tơ phũ như liễu trong Tụ Hồn Châu màu đen, mặt lộ vẻ vui mừng, đem Tụ Hồn Châu đặt tại mi tâm, dùng thức hải đem linh hồn lực tinh thuần kia rút đi từng chút.

Nửa ngày sau, hắn lại tinh thần sáng láng tỉnh lại, vẻ lo lắng suy sút lúc trước trở thành hư không.

“Thế nào?” Tào Thu Đạo nhìn hắn đi ra vội vàng nghênh đón, ánh mắt chờ mong.

“Bọn họ cũng không có việc gì, hắn là đi khu vực nào đó chúng ta không biết. Ở nơi đó, chẳng những có người của Quang Minh thần giáo, hắn là còn có cao thủ bảy cổ phái khác.” Thạch Nham dựa vào nhận thức mơ hồ lúc trước, chậm rãi nói: “Ta nghĩ, bảy cổ phái Thần Châu đại địa hắn là liên hợp lại, tụ tập ở một chỗ để cùng nhau chống đỡ cường địch. Chỉ cần tìm được phương vị của bọn họ, các người cũng có thể cùng đi qua.”

Tào Thu Đạo nghe hắn nói như vậy, vẻ mặt phấn chấn.

“Các người...” Thạch Nham chần chờ một chút, nhìn phía tộc nhân thi tộc xa xa.

“Chúng ta muốn đi Cổ Thi Mộ Địa.” Thi Sơn, Thi Hải không chút do dự, lập tức đáp lại.

Sắc mặt Tào Thu Đạo âm hàn, hai mắt lóe ra hung quang.

Thạch Nham híp mắt, lạnh lùng liếc hắn một cái, mới nói với Thi Sơn, Thi Hải: “Các người đi đi, hy vọng lúc chúng ta lần sau gặp lại, các người, vẫn như cũ biết ta là ai...”

“Chúng ta hiểu.”

Thi Sơn, Thi Hải đồng thời đáp lại, chợt dừng lễ nghi chỉ thi tộc có cùng hắn nói lời từ biệt, dẫn dắt rất nhiều tộc nhân thi tộc, hướng tới phương hướng Cổ Thi Mộ Địa chậm rãi tiến đến.

Thạch Nham nhìn bọn họ rời khỏi, thần sắc cổ quái, có chút âm đạm thần thương.

“Người nên giết bọn họ!” Giọng Tào Thu Đạo có chút âm lạnh: “Bọn họ là dị tộc, sớm muộn gì có một ngày sẽ trở thành kẻ địch của người! Tiềm lực Thi Sơn, Thi Hải cực lớn. Chờ bọn họ trở về cái gì Cổ Thi Mộ Địa kia, lực lượng nhất định sẽ càng mạnh, nói không chừng sẽ trở thành người lãnh đạo tương lai của thi tộc. Người làm như vậy, là không gánh trách nhiệm với toàn nhân tộc!”

“Không sao cả.” Thạch Nham nhún vai: “Lấy kinh lịch của ta đến xem, có đôi khi, những dị tộc này càng thêm đáng tin nhiệm.”

Tào Thu Đạo ngạc nhiên, sững sờ nhìn hắn, nửa ngày không nói gì.

“Chúng ta hiện tại tại hắn là làm thế nào?” Phạm Hương Vân hỏi... “Như thế nào mới có thể biết phương vị nhân tộc Thần Châu đại địa tụ tập? Thạch Nham, người có đầu mối nào không?”

“Tạm thời không có.” Thạch Nham lắc lắc đầu, bỗng nhiên cười cười: “Các người lưu lại trước đi. Nơi này trong thời gian ngắn hắn là tương đối an toàn. Ta muốn ra ngoài một chuyến, tìm người hỏi tình huống một chút.”

“Người tìm ai?”.

“Tùy tiện là ai, chỉ cần là sinh linh, có thể dùng linh hồn câu thông là được. Cho dù là dị tộc, chỉ cần còn sống, cũng khẳng định biết ở trên Thần Châu đại địa từng xảy ra cái gì.”.

“Người cẩn thận một chút.”.

“Ừm, các người càng phải cẩn thận. Truyền tống trận nơi này ta tạm thời phong bế. Yên tâm, không có người của Vô Tận Hải có thể thông qua truyền tống trận đi đến nơi này. Các người cần chú ý, chỉ là tình huống phụ cận.”.

Đám người Tào Thu Đạo nghe hắn nói như vậy, âm thầm gật đầu, không chủ động yêu cầu cùng hắn đi một đường.

Thạch Nham cũng không nói nhảm nhiều, dặn dò một phen, liền hướng tới phương hướng Linh Bảo Tông bay đi.

Hắn có thể khẳng định, biến cố của Thần Châu đại địa này cùng dị tộc nơi này có liên quan. Âm linh tộc, quỷ văn tộc khẳng định là một trong những kẻ tham dự, về phần có thì tộc hay không, hắn tạm thời không dám khẳng định.

Linh Bảo Tông có Thiên Âm Cổ Trùng, nơi đó là quỷ văn tộc tụ tập, tại phương hướng đó, chỉ cần cẩn thận lưu ý, hắn có thể có điều phát hiện.

606. Chương 604: Đầu Sở Gây Nên

Hắn cũng không có nói cho đám người Tào Thu Đạo, lúc trước thông qua một giọt bất tử chi huyết kia, hắn cảm nhận được chỗ phương vị đám người Dương Trác tại phạm vi thể lực Vô Hồn điện kia.

Hướng tới Vô Hồn điện phải xuyên qua Linh Bảo Tông. Hắn một chuyến này đi tắt qua Linh Bảo Tông là muốn đi nhìn xem tình huống trước sau đó quyết định trực tiếp tiến vào lãnh thổ Vô Hồn điện hay không.

Tu vi Tào Thu Đạo cùng Phạm Hương Vân không kém, nhưng mà hai người bọn họ còn dẫn dắt gần trăm võ giả cảnh giới không ra sao. Một cỗ lực lượng tụ tập như vậy ở cùng nơi cùng nhau hướng tới phương hướng Vô Hồn điện xuất phát là cực kỳ hung hiểm.

Bắc Lang Sơn truyền tống trận hắn tạm thời phong bế, nhưng truyền tống trận kia chính là hắn tự mình xây dựng ra. Nếu có thể tìm được đám người Dương Trác hắn có thể một lần nữa xây dựng truyền tống trận mới, mượn dùng cho không gian tiết kiệm đem Bắc Lang Sơn truyền tống trận xa ở ngoài vạn dặm phá sạch, phong tỏa để cho bọn Tào Thu Đạo cùng nhau tới.

Có tính toán chu toàn, hắn bay cực nhanh hướng cảnh nội Linh Bảo Tông lướt đến.

Mấy ngày sau hắn đã tới thành Kỳ Thạch của Linh Bảo Tông. Ở phía trên thành Kỳ Thạch dừng lại, sắc mặt hắn cực kỳ âm trầm nhẹ giọng thở dài.

Kỳ Thạch thành tàn phá không chịu nổi. Tường thành cổ xưa vỡ nát tựa như thiếu nữ trải qua vô số đại hán chà đạp, bộ dáng thê thảm vô cùng. Trong thành không thấy bóng người, rất nhiều cửa hàng vốn có trống trơn, các loại tài liệu tu luyện bị cướp sạch không còn.

Từng cái thi thể khô quắt ở trong thành tản ra mùi tanh tươi. Ruồi muỗi thành đàn kết bạn ở các góc vui vẻ hoạt động.

Thần thức đảo qua, Thạch Nham nhẹ nhàng lắc đầu, lại biết thành Kỳ Thạch khẳng định bị dị tộc chinh chiến qua rồi.

Cũng may thi thể trong thành cũng không nhiều, chỉ có mấy ngàn cái, cùng số lượng nhân tộc thành Kỳ Thạch cách xa cực lớn. Như vậy xem ra hắn là có nhiều người tránh thoát một kiếp kia.

Thi thể võ giả đạt tới thông thần cảnh cùng người thường có sai biệt rõ ràng, sẽ không tại trong thời gian ngắn kia hư thối hết. Hắn dùng thần thức quan sát trong chốc lát chưa từng phát hiện loại cường giả cảnh giới này, cho nên biết đám người Chư Dật hắn là còn sống.

Lướt qua thành Kì Thạch, hần hướng tới phương hướng Thiên Âm Cổ Trùng bay đi, chậm rãi ẩn giấu khí tức đem phần nộ trong lòng cũng dấu đi.

Thiên Âm Cổ Trùng chính là quỷ văn tộc tụ tập. Hiện nay Thần Châu đại địa xảy ra đại biến, những tộc nhân kia của quỷ văn tộc hẳn là đều đã khôi phục lực lượng, sẽ không co đầu rút cổ ở khắp ngõ ngách bất động, khẳng định sẽ hoạt động khắp nơi.

Có cái phán đoán này, lúc hắn đi Thiên Âm Cổ Trùng, đã làm tốt lắm chuẩn bị chiến đấu.

Đến bình nguyên hoang vắng kia, nhìn một đám hang đất lõm sâu, cảm ứng từ bên trong toát ra khí tức âm hàn lãnh lệ, mắt Thạch Nham hơi hơi híp, trong đó hàn quang chớp chờn.

Một luồng thần thức được hết sức ẩn nấp thu liễm lặng lẽ từ trong một cái hang tiến vào hướng trong Thiên Âm Cổ Trùng, chạy càng lúc càng sâu.

Xẹt.

Thần thức va chạm ở trên một tầng vách ngăn trong suốt, tóe ra một chút ánh lửa.

Trong lòng Thạch Nham rung mình, thầm nghĩ một tiếng không ổn, nhanh chóng đem thần thức thu hồi lập tức bỏ chạy.

Hắn rời khỏi không bao lâu, ở thần thức hắn lên vào động đi ra, một tộc nhân quỷ văn tộc đạt tới thông thần nhị trọng thiên cảnh người nọ một thân áo giáp hoa văn kỳ lạ mới luyện chế không gây trở ngại xương nữa, ngược lại quanh thân đáng người to lớn phóng ra năng lượng dao động nguy hiểm.

Hắn ở cửa động âm u hừ hừ, buông ra linh hồn năng lượng cảm ứng một hồi lâu mới cau mày thu hồi thần thức, có chút tiếc nuối muốn trở về động.

Nhưng vào lúc này ba cái cốt thứ hẹp dài trắng như tuyết thành linh từ chỗ lưng hắn toát ra, như tia chớp màu trắng nhảy mắt đâm vào trong cơ thể hắn.

Cùng lúc đó ở đỉnh đầu hắn, dưới ánh sáng mặt trời quang điểm màu đỏ rực dần dần phóng đại. Một người cầm trong tay cự kiếm hung thần tận trời như thiên thần ầm ầm áp bách tới. Thần kiếm lực tràn ngập năng lượng tiêu cực hủy diệt thẳng đến thức hải hắn.

Phốc.

Bảo giáp quỷ văn sau lưng hắn vậy mà nhảy mất xuyên thủng ở lưng, để lại ba cái lỗ máu tươi giàn giụa to cỡ cánh tay.

Khóe miệng thoáng ngọt, người này liền nhện không được hét rầm lên. Nhưng mà tiếng kêu mới hô lên, liền phát hiện thanh âm cũng bị ngăn cách, một cỗ khí lưu khí thể độc ác cuộn cuộn từ trên trời buông xuống.

Thần thông của Quỷ văn tộc căn bản không kịp phóng thích, chỉ có thể thúc giục quỷ văn thân thể ngưng luyện thành khô mộc linh giáp đem mộc chất toàn thân hóa dùng để phòng hộ thân thể không chịu xâm hại.

“Muốn chết!”

Trên đầu người nọ lặng lẽ cười lạnh, cự kiếm trong tay nặng như núi áp bách ầm ầm nện ở đỉnh đầu hắn.

Oành.

Đầu óc người nọ ầm ầm chấn động, thức hải hỗn loạn, lỗ máu ở ngực máu tươi chảy không ngừng, lập tức liền mất đi tri giác.

Thanh niên cầm trong tay cự kiếm lúc này mới hiện thân, vội vàng ra tay xách cổ hắn, lén lút bỏ chạy rất nhanh từ nơi này biến mất không thấy.

Sau nửa canh giờ lại có hai tộc nhân quỷ văn tộc đạt tới thông thần cảnh từ cái hang kia toát ra.

“Có dấu vết đánh nhau!” Một người trong đó biến sắc đi đến bên cạnh một bãi vết máu sờ một cái lạnh lùng nói: “Là máu của tộc nhân tộc ta”.

“Đáng chết! Khẳng định có người mai phục !”.

“Bấm báo lên đuổi giết người tới!”.

Hai cao thủ quý văn tộc lập tức phóng ra tâm linh dùng linh hồn cùng khu vực bí ẩn nào đó dưới lòng đất Thiên Âm Cổ Trùng tiến hành liên hệ đem phát hiện của bọn họ bấm báo.

Không bao lâu từ đất hoang vắng bình nguyên này toát ra càng nhiều tộc nhân quý văn tộc. Những người này một đám tụ vi tinh trạm, cả người khí tức âm hàn đáng sợ từ bốn phương tám hướng lan tràn ra tìm mục tiêu đuổi giết.

Bắc Hàn thành một mảng tĩnh mịch.

Cùng Kỳ Thạch thành giống nhau, Bắc Hàn thành cũng là thành thị chủ yếu của Linh Bảo Tông. Nhưng hiện nay lại một mảng hoang vắng không có dấu vết phồn hoa xưa kia.

Ở thành nam, trong một gian cửa hàng tàn phá toát ra hàn khí lạnh âm u. Chỉ thấy một tộc nhân quý văn tộc, cả người bị nham băng thật dày bao trùm, chỉ có đầu lộ ra vẻ mặt máu tươi dữ tợn đáng sợ.

Trước mặt hắn Thạch Nham lạnh lùng đứng liên tục dùng năng lượng Huyền Băng Hàn Diễm bảo trì người nọ tỉnh táo.

“Ta muốn biết một năm qua tại Thần Châu đại địa này đến tột cùng đã xảy ra cái gì.” Hắn lạnh nhạt nói xong, một luồng hỏa viêm đỏ ngầu từ đầu ngón tay hắn toát ra, bị hắn đặt tại ngực người nọ.

Nham băng phong ấn thân thể bị một chút hỏa viêm nổ xuyên, ở dưới đóng băng cực hàn hỏa viêm cực nóng kia làm cho người nọ không phát hiện được một chút ấm áp ngược lại đau quả thực muốn tự sát.

Nhưng ý niệm của hắn mới phiền ra thức hải chính là mạnh một cái ý niệm nhộn nhạo lại bị vô hình tan rã hết.

“Người có thông thần nhị trọng thiên cảnh, ở trong quý văn tộc cũng hẳn không phải hạng người không có tiếng tăm gì. Chẳng qua người muốn dùng bí pháp truyền tin tức hoặc là lấy linh hồn ngã xuống làm cái giá đắt, đem kinh lịch bên này phóng ra đi nơi đó thì không quá thích hợp.” Thạch Nham nhếch miệng hắc hắc cười lạnh “Linh hồn áo nghĩa của quý văn tộc các người ta cũng có chỗ hiểu biết, cho nên không nên ở trước mặt ta chơi thủ đoạn gì.”.

“Thạch Nham! Người là Thạch Nham!”.

Cường giả quý văn tộc kia đột nhiên lớn tiếng hét rầm lên, vẻ mặt hận ý.

“Ồ?” Thạch Nham cười “Người nhận ra ta?”.

“Quý văn tộc ta làm cho Linh Bảo Tông sinh linh đồ thần cũng không thiếu cao thủ nhân tộc trong Linh Bảo Tông các người đã biết lai lịch của người. Ha ha đều là người, là người đến mới làm cho quý văn tộc chúng ta có thể thấy lại mặt trời. Cũng là bởi vì người trong lúc vô ý động chạm thiên địa cấm chế khiến cho thương khùng đại biến! Ha ha! Biến cố của Thần Châu đại địa này bởi vì người mà nổi lên! Chúng ta có thể nào không nhớ ân tình của người! Ân nhân, người là ân nhân các tộc chúng ta, là tội nhân của nhân tộc”.

Cường giả quý văn tộc cười nước mắt cũng ra rồi, bộ dạng như điên cuồng cực kỳ vui vẻ.

Theo hắn lời nói Thạch Nham thì là âm âm chấn động, ngày ngốc ở nơi đó không nhúc nhích.

Đầu sở gây nên, hắn vậy mà là đầu sở tai họa.

Trước kia hắn loáng thoáng nhận thấy được dị biến trong thiên địa này có lẽ cùng hắn có chút liên lụy. Nhưng hắn không muốn thừa nhận, không muốn hưởng chỗ sâu suy nghĩ, cực lực tránh chuyện này.

Hôm nay thông qua cường giả quý văn tộc này nói một phen, hắn rốt cuộc biết thì ra biến hóa trong thiên địa quả thực bởi hắn mà nổi lên.

Ngắm lại hạo kiếp của Vô Tận Hải, ngắm lại vô số nhân loại Thần Châu đại địa bị giết, Thạch Nham đột nhiên ngây ngẩn cả người. Một cổ đau xót áy náy cực lớn từ sâu trong tâm linh hấn tràn ngập ra, xâm nhập trong óc hấn, chiếm cứ tất cả đầu óc của hấn.

Hấn cứ đứng như vậy không nhúc nhích, mắt hờn mắt vía, không quan tâm cường giả quý tộc tộc kia chàm chọc khiêu khích.

Địa phương cứng rắn nào đó trong lòng như đột nhiên vỡ vụn, làm cả người hấn cũng lâm vào tâm ma chướng ngại thật lớn không thể làm thần trí khôi phục thanh minh.

“Cùng người có liên quan, nhưng cũng không phải trách nhiệm của người. Đây là chiều hướng phát triển. Cho dù không có Không Gian Đại Liệt Biến của người cũng sẽ xảy ra. Người chỉ là đem nó nâng lên một chút. Chúng tộc khác cũng có quyền lợi sinh tồn. Chẳng lẽ bọn họ cứ phải mãi bị trục xuất dần dần bị diệt tộc sao?”.

Linh hồn ý niệm của Huyền Băng Hàn Diễm đột nhiên từ trong Huyết Văn Giới toát ra, dùng phương thức của nó tiến hành khuyên giải đối với Thạch Nham.

Thạch Nham vẫn như cũ giống như mất hồn mất vía, căn bản giống như không nghe thấy.

“Người lúc này không nên hối hận, nên hết sức cứu vãn. Người có thứ người kiên trì, có người người phải bảo vệ. Người nếu không thể tỉnh lại, tất cả cái này cũng không thể vãn hồi.” Huyền Băng Hàn Diễm tiếp tục khuyên bảo.

Linh hồn Thạch Nham giống như chậm rãi một lần nữa tụ tập, ý thức dần dần khôi phục lại, đồng tử mắt thất thần cũng chậm chạp sáng ngời.

“Cứ coi là ta đi.” Đột nhiên, hấn đối với tộc nhân quý văn tộc kia gật gật đầu “Ta thả các người ra. Nếu thật sự là ta sai, vậy ta lại đem các người đưa vào là được.”.

“Ha ha ha!” Cường giả quý văn tộc điên cuồng cười ha hả “Người tính là cái gì? Chỉ bằng người muốn đem chúng ta tiếp tục phong ấn? Ha ha người có tư cách gì? Một tiểu tử nhân tộc vển vển thông thần cảnh cũng dám có ý nghĩ này, ha ha quá buồn cười.”.

“Xem ra ta không cần từng chút ép hỏi như vậy. Thực không thú vị.” Thạch Nham nghiêm túc nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: “Ta nhớ rõ, ở trong quý văn tộc các người có một loại hồn kĩ tên là Đại Sư Hồn Thuật...”.

Tươi cười trên mặt người nọ chợt đại ra, chợt lộ ra khuôn hoảng thật lớn rít gào: “Người dám!”.

Thạch Nham lắc lắc đầu, cũng không trả lời, bỗng nhiên đưa tay đặt tại trên trán người nọ, chậm rãi nhắm mắt lại dùng linh hồn tới vào trong óc hấn.

Cường giả quý văn tộc điên cuồng giãy dụa đột nhiên ngừng lại, giống như rơi gỗ không còn hơi thở sự sống, chỉ có thức hải tựa như bị người nắm lấy, chậm rãi thu nhỏ lại.

Một năm qua Thần Châu đại địa biến đổi lớn, trí nhớ thành thủy triều dần dần hội tụ vào trong óc Thạch Nham một chút không sót.

607. Chương 605: Cơ Hội

Hấn rời khỏi Thần Châu đại địa không lâu, lấy ám linh tộc quý văn tộc thi tộc làm đại biểu dị tộc, đối với thế lực võ giả của Thần Châu đại địa tiến hành xâm nhập chính thức.

Hầu như trong một đêm, bao gồm Quang Minh thần giáo ở trong bảy cổ phái đều bị nhằm vào. Lần này dị tộc xâm nhập cực kỳ mãnh liệt, có rất nhiều chân thần cảnh dị tộc tham dự vào, ngay cả Văn Hạo cùng Niết bàn chưởng đà giả cũng không là đối thủ, không thể không liên hợp lại rút lui.

Một hồi huyết chiến kinh thiên thổi quét toàn bộ Thần Châu đại địa, thế lực võ giả khắp nơi đều bị đánh lén, vô số võ giả cao giai của nhân tộc ngã xuống.

Lực lượng Âm linh tộc quỷ văn tộc thi tộc cường đại vượt quá tưởng tượng, điều này làm võ giả nhân tộc căn bản không biết theo ai, ở trong chiến đấu không ngừng bị tiêu hao lực lượng, càng ngày càng nhiều cường giả ngã xuống.

Âm linh tộc Tử Linh Tà Động không đâu không có, có thể đột nhiên buông xuống ở khu vực nào đó, chợt, liền có rất nhiều cường giả âm linh tộc buông xuống, lấy lực lượng áp đảo làm cho bảy cổ phái tổn thất thảm trọng.

Tộc nhân quỷ văn tộc thông qua tu thân dưỡng tính, rất nhanh khôi phục năng lượng, ở trong chiến đấu, lực lượng tộc nhân chủng tộc này dần dần tăng cường, mỗi một trận qua đi, lực lượng tộc nhân quỷ văn tộc đều sẽ được tăng lên, giống như không có tận cùng.

Thi tộc càng thêm đáng sợ, quả thực không thể chết, thân thể cứng rắn làm cho cường giả nhân tộc đau đầu muốn nứt

Ngũ Hành Không Gian trên Thần Châu đại địa thành thi tộc rèn luyện thân thể máu thịt, Ngũ Hành Không Gian trở thành hậu hoa viên của bọn họ, tụ tập tài liệu, rèn luyện bí bảo.

Đối với võ giả nhân tộc mà nói, Ngũ Hành Không Gian trải rộng hung hiểm, vô ý một cái liền sẽ vạn kiếp bất phục.

Nhưng tộc nhân thi tộc ở trong Ngũ Hành Không Gian đều bình yên vô sự, chiếm được rất nhiều tài liệu tu luyện của Ngũ Hành Không Gian, rèn luyện ra cho bản thân bọn họ đủ loại bí bảo áo giáp khiến cho thực lực chính thể bọn họ tiến lên phía trước một bước dài.

Âm linh tộc quỷ văn tộc, thi tộc, sau đó lại xuất hiện ma tộc cùng yêu tộc.

Trên Thần Châu đại địa nhiều ra chủng tộc so với Vô Tận Hải còn hung tàn hơn nhiều, lực lượng cũng mạnh mẽ hơn một tầng. Cao thủ dị tộc cảnh giới chân thần một gã tiếp một gã xuất hiện, làm cho đám người Văn Hạo hoàn toàn không có sức mạnh nữa.

Rút lui lớn.

Lấy bảy cổ phái cầm đầu, thế lực võ giả khắp nơi Thần Châu đại địa bắt đầu tiến hành chỉnh hợp, thống nhất hướng tới phương hướng Vô Hồn điện dựa vào, biến mất ở cảnh nội Vô Hồn điện.

Những dị tộc này đối với lãnh thổ Vô Hồn điện tiến hành tìm kiếm, cũng chưa đem thế lực võ giả bảy cổ phái cầm đầu lục soát ra, ngược lại có rất nhiều dị tộc táng thân nơi đây, điều này làm cho cường giả dị tộc khắp nơi đều tạm thời dẹp cờ thu trống, chưa đối phạm vi thế lực với Vô Hồn điện tiến hành vào sâu thêm một bước.

Giữa dị tộc cùng dị tộc cũng đang bí mật mưu đồ, tựa như đang tiến hành bàn kế sách mới, tính một lần hành động bắt tất cả cường giả nhân tộc.

mẽ

g cù t

ó

Đây là đem bạo tẩu áo nghĩa thi triển ra, thúc dục lực lượng tiêu cực toàn thân dẫn lên. Lúc hần thử làm cho mình bình tĩnh, xúc tua hung ác kia lại kỳ diệu co rút về, một lần nữa ngủ đông ở trong huyết khiếu của hần, hóa thành năng lượng tiêu cực tinh thuần tà ác.

Cùng lúc đó, thức hải hần âm âm chấn động, sâu sắc phát hiện Tinh Nguyên cổ thụ tăng vọt gấp đôi.

Hai mắt đột nhiên lóe sáng hần lên.

Hần đột nhiên ý thức được, trong bất tri bất giác, hần từ cảnh giới thông thần nhất trọng thiên, đã bước vào thông thần nhị trọng thiên. Thức hải mở rộng, linh hồn tinh luyện, tinh khí thần kỳ diệu đạt thành nhất trí, liền ngay cả một chút máu thịt trong thân thể cũng tương tự có lực lượng vô cùng.

Tiến giai rồi.

“Chúc mừng tiểu huynh đệ.” Bạo Ngao lặng lẽ cười cười, tiêu sái đi tới, không nhìn Chiến Ma, Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa như hồ rình mồi, bình tĩnh. Thạch Nham căng thẳng trong lòng, Diệt Thiên Thần Kiếm hóa thành một luồng huyết quang, đột ngột ở trong lòng bàn tay hần lóe hiện ra: “Người là người nào?”

Ở trên người người tới không cảm ứng được một tia một luồng năng lượng khí tức, linh hồn hần đạt tới thông thần nhị trọng thiên cảnh đập dờn bằng phẳng, cũng không dò xét ra khí tức của đối phương, ở dưới cảm giác của hần, người nọ trước mặt, như là căn bản không tồn tại.

Loại cảm giác này, hần ở lúc đối mặt Vãn Hạo từng trải qua.

Hần lập tức phản ứng lại, người tới đối diện, tuyệt đối chính là tồn tại loại cấp bậc này của Vãn Hạo, có lẽ, so với Vãn Hạo còn đáng sợ hơn rất nhiều.

“Ta là người nào?” Bạo Ngao im lặng, lắc lắc đầu, tự nhiên nói: “Xem ra tiểu huynh đệ chưa thật sự đạt được truyền thừa. Ừm, không vội, nghĩ chậm rãi, tiểu huynh đệ sẽ dần dần có được càng lúc càng trí nhớ. Đến lúc đó, có lẽ thuận tiện có thể cảm ứng được liên hệ vi diệu giữa người ta”.

Thạch Nham giật mình, rất là khó hiểu.

Hần phát hiện, hần căn bản nghe không hiểu lời của đối phương, giống như đối phương đối với hần ngược lại có điều hiểu biết, mà hần lại một chút không thể dò xét ra tu vi cảnh giới của đối phương.

Hần bỗng cẩn thận hần lên, mắt thấy Bạo Ngao đi vào, lập tức toàn lực điều chỉnh khí tức trong cơ thể, từng đạo Tinh Nguyên cực kỳ tinh thuần âm âm xông vào Diệt Thiên Thần Kiếm trong tay.

“Đừng khẩn trương, ta không có ác ý.” Bạo Ngao giơ tay lên, cười ha ha, thanh âm rất êm tai, khiến cho người ta thả lỏng cả người: “Ta nếu thật có ác ý, một trăm người cộng lại, cũng chỉ có mất mạng”.

Thạch Nham đột nhiên biến mình.

“Đã nói đừng khẩn trương, người xem, lại bắt đầu khẩn trương hần lên rồi.” Bạo Ngao ha ha cười khê.

Trong nói chuyện, hần đã đến bên cạnh Thạch Nham, sau đó mới chậm rãi ngừng lại, một đôi đồng tử mắt u ám thâm thúy ở trên người hần chuyển động trong chớp lát, âm thầm gật đầu, mỉm cười nói: “Ta thuận tiện đi ngang qua, nhìn thấy tiểu huynh đệ đang tiến hành đột phá võ đạo, bỗng nhiên nổi lên hứng thú, liền lại đây xem một cái, thực không có ý tứ khác”.

Thạch Nham chưa trả lời, đang vắt hết óc đoán thân phận đối phương.

Cường giả có thể đạt tới loại cảnh giới này, ở Thần Châu đại địa cũng không thể là hạng người không có tiếng tăm gì, hần là tồn tại cùng Vãn Hạo một cái cấp bậc, có lẽ, Võ Hồn điện điện chủ? Tông chủ Linh Bảo Tông?

“Tiểu huynh đệ, cái này cho người, về sau nếu ở nhân tộc tộc gốc không nổi nữa, nhớ đến tìm ta.” Bạo Ngao vỗ vỗ đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ngón trở thon dài của hần điểm trán một cái.

Ấn ký kỳ dị hình tam giác đột nhiên lóe sáng một cái, từ trong đó bay ra một khối tiểu bài tam giác màu vàng lợt.

Tiểu bài kia không phải vàng không phải ngọc, một khối, bên trên che kín phù văn cổ xưa, đường cong đơn giản tổ hợp lại, vậy mà cho người ta một loại cảm giác dữ tợn quý dị.

Tiểu bài hình tam giác, hình dạng cùng ẩn ký hình tam giác trán người nọ giống nhau, chỉ là cái tiểu bài này lại là thực thể.

Tiểu bài kia giống như có sinh mệnh, không đợi Thạch Nham tiếp nhận đã hướng trên trán Thạch Nham chen vào.

Nhưng tiểu bài kia chưa tới gần mi tâm ẩn ký Thạch Nham, liền đột nhiên rung mạnh một cái, giống như chịu bài xích.

Tươi cười trên mặt Bao Ngao càng trở nên kịch liệt, tựa như sớm đoán trước, ha ha khê cười một tiếng, lại hư không điểm tiểu bài kia một cái, sau đó chỉ thấy tiểu bài kia từ bỏ trào vào ẩn ký trán Thạch Nham, tiến tới ở chỗ cổ hần dần lên, như con đũa, hấp thụ ở hữu nhĩ trên cổ hần.

Một cái ẩn ký hình tam giác đột nhiên hiển hiện ra, theo năng lượng Thạch Nham biến ảo, ẩn ký kia chợt lóe chợt lóe.

Lúc Thạch Nham tỉnh táo lại, không thúc giục lực lượng, ẩn ký kia lại sẽ tắt, nhạt không thấy rõ, như là xông vào trong da thịt.

Xúc giác lạnh lẽo như hàn ngọc ở chỗ cổ hần truyền đến. Thạch Nham biến sắc, hoảng sợ quát: “Người làm cái gì?”

Hần buông ra thần thức tìm kiếm, phát hiện mới va chạm vào tiểu bài kia, liền bị một cỗ năng lượng trên tiểu bài khuấy động ra, hần vậy mà không thể cảm ứng được tình huống bên trong, cũng không biết tiểu bài đến tột cùng có tác dụng trói buộc gì.

Thạch Nham rất bất an. Khó hiểu bị người ở trong cơ thể gieo một cái tiểu bài, giống như thành nô dịch của đối phương, loại cảm giác này làm cho hần rất nghẹn khuất.

Nhưng, hần lại không dám gây chiến, đối diện trên người người tới không để lộ ra một tia cảm giác nguy hiểm, lại làm cho hần cực kỳ kinh sợ. Hần có một loại trực giác, nếu đối phương muốn, hần sống chết không phải do hần làm chủ.

Bao Ngao cười ha ha nhìn phản ứng của hần, nhìn sắc mặt hần âm tình bất định cả kinh nhất chợt, tựa như cảm thấy rất thú vị.

“Đừng sợ, ha ha, ta là tốt cho người, về sau người sẽ biết.” Bao Ngao suy nghĩ một chút, chỉ hướng mi tâm trán hần, nhắc nhở: “Lưu ý một chút, ẩn ký kia tốt nhất đừng cho người ta nhìn thấy, nhất là cường giả nhân tộc. Ha ha, như vậy mà nói, người sẽ trở thành kẻ địch chung của nhân tộc. Ừm, cứ như vậy, người phải tự lo thân, nếu ở trong nhân tộc không lẫn lộn nổi nữa, nhớ tới tìm ta. Ta tên là Bao Ngao, người nếu muốn tìm ta, chỉ cần đem linh hồn ý niệm của người hội tụ vào trong bài tử kia, ta liền có thể biết”.

Bao Ngao lại cười cười, phát tay tiêu sai nói: “Tự giải quyết cho tốt”.

Tiếng nói vừa dứt, Bao Ngao lại chậm rãi đi lên cửu thiên, ở dưới Thạch Nham dõi mắt, hướng tới ma long chỗ vạn trượng hư không đi.

“Nhân tộc...” Thạch Nham vẻ mặt hoảng sợ, hét to nói: “Người là dị tộc?!”

“Ta là ma tộc, Bao Ngao gia tộc Cổ Bạo. Mỗi một cái gia tộc có thể xưng là “cổ”, đều ít nhất có mười vạn năm lịch sử truyền thừa.” Bao Ngao ở trời cao cười lạnh nhạt, chợt ngồi trên ma long vài trăm thước, cười to mà đi.

Bao Ngao vừa động, từng con ma thú Ma Vực khủng bố đình trệ ở phía sau hần cũng từ trong đám mây phía sau chậm rãi hiển hiện ra, chậm rãi hướng tới phương hướng Thiên Âm Cổ Trùng đi tới.

Tại trên người những ma thú khổng lồ kia, mơ hồ có thể thấy được một đám cường giả ma tộc đáng sợ hình thái khác nhau, đều là có chút kinh ngạc nhìn hần.

Thạch Nham ngốc như gà gồ, cả người lạnh lẽo.

610. Chương 608: Cổ Ẩn Ký

Bạo Ngao sau khi rời khỏi thành Bắc Hàn, ở trên trời ngừng lại, hai con yêu thú phía sau rất nhanh áp sát lên. Cổ Đạt Tư cùng Ba Nhược hai cường giả ma tộc đạt tới chân thần cảnh, đẩy cối lòng nghi hoặc đi đến trước mặt hắn.

“Bạo Ngao đại nhân, tiểu tử kia là ai? Rõ ràng là một gia hỏa nhân tộc, vì sao ngươi không lấy tính mệnh của hắn?” Cổ Đạt Tư rất khó hiểu.

Ba Nhược cũng là lóe ra con mắt đẹp.

“Ha ha, hắn có huyết thống ma tộc ta, còn là kẻ đạt được gia tộc truyền thừa cổ xưa nhất của ma tộc ta.” Bạo Ngao cười lạnh nhạt: “Tiểu tử kia rất có ý tứ, nếu trưởng thành lên sẽ phi thường đáng sợ. Nếu truyền thừa của hắn thức tỉnh, khẳng định sẽ không được nhân tộc tiếp nhận, sớm muộn gì sẽ đứng ở một phương này của ta”.

“Truyền thừa cổ xưa nhất của tộc ta, sao có thể ở trên người hắn?” Cổ Đạt Tư kinh ngạc nói.

“Hiện tại tộc nhân nhân tộc, rất nhiều đều là các tộc hỗn huyết, cái này không có gì phải ngạc nhiên.” Bạo Ngao rất nhẫn nại: “Nếu không phải như vậy, chủng tộc này cũng không thể chiếm lấy một khối đại lục này nhiều năm như vậy. Huyết mạch nhân tộc vốn kém cỏi nhất, nhưng cái chủng tộc này có tính bao dung rất cường đại, hầu như có thể cùng toàn bộ chủng tộc hỗn huyết. Cũng chỉ có thông qua hỗn huyết, chủng tộc này mới có thể phát triển lên”.

“Vậy mục đích của chúng ta, không phải là muốn giết sạch bọn họ sao?” Ba Nhược hì hì cười cười: “Cho dù là trải qua hỗn huyết, lực lượng bọn họ vẫn là kém chúng ta rất nhiều, đại đa số vũ kỹ cùng lực lượng áo nghĩa cũng đều thất truyền rồi”.

“Đừng xem thường bọn họ.” Bạo Ngao nghiêm túc hắn lên, vẻ mặt nghiêm túc: “Chiến tranh năm đó, nếu không phải các tộc chúng ta khinh địch, cũng không đến nỗi thua thảm như vậy. Sức thích ứng của chủng tộc này thần kỳ khủng bố, chỉ cần cho bọn hắn thời gian tu thân dưỡng tính, bọn họ có thể bộc phát ra năng lượng có thể làm mọi người lâm vào kinh sợ”.

Cổ Đạt Tư cùng Ba Nhược nghiêm túc nghe, chẳng qua vẻ mặt như trước là có chút khinh thường, hiển nhiên cũng không đem Bạo Ngao cảnh cáo để ở trong lòng.

Bạo Ngao thở dài trong lòng, không tiếp tục nói thêm cái gì. Hắn cũng biết hiện nhân tộc hiện nay, phương diện lực lượng quả thực yếu đi rất nhiều, bằng không cũng không đến nỗi tại trong thời gian ngắn như vậy đã bị các tộc quét ngang, chỉ có thể co đầu rút cổ hắn lên, kéo dài hơi tàn.

“Đi thôi, chúng ta đi Thiên Âm Cổ Trùng trước, nhìn xem có thể hay không đem càng nhiều tộc nhân tiếp dẫn ra. Ài, qua nhiều năm như vậy người tộc chúng ta có thể sống sót cũng thực không nhiều lắm, chúng ta hết sức bước đi”.

Cổ Đạt Tư, Ba Nhược cũng lộ ra thần thái thương cảm im lặng không nói, vùi đầu chạy đi.

Thạch Nham nhìn đàn thú ma tộc xẹt qua trên đỉnh đầu cả người băng lạnh.

Chủng tộc này chỉ riêng lực lượng hiện tại bày ra, đã đủ để tiêu diệt bất cứ một cái nào của bảy cổ phái Thần Châu đại địa. Có lẽ, cho dù là Quang Minh thần giáo, Tịnh Thổ liên thủ, cũng chỉ có thể một đường tan tác.

Thực lực Ma tộc, hắn còn không chỉ riêng như thế.

Trừ ma tộc, ở trên Thần Châu đại địa hiện nay, trên có Quỷ Văn tộc, Âm Linh tộc, Thi tộc, Minh tộc, Yêu tộc, mỗi một cái chủng tộc có thể sống sót đến bây giờ cũng không dễ dàng, lực lượng một khi được khôi phục, lực lượng hiển lộ ra cũng không phải nhân tộc có thể ứng phó.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy có lẽ họa kiếp của nhân tộc có thể thực đi đến rồi.

Sờ sờ khu vực ẩn ký chỗ cổ, vẻ mặt hắn suy sụp bất đắc dĩ, hắn khó có thể khu trừ ẩn ký kia.

Bị người khó hiểu ở trên người hạ một cái ấn ký, loại cảm giác này thực rất ghê rợn, rất làm cho hấn bất an. Hấn không biết thông qua ấn ký, gia hỏa tự xưng Bạo Ngao kia có thể ở bất cứ góc nào tập trung hấn hay không. Có lẽ gia hỏa kia có thể ở trong nháy mắt dồn hấn vào chỗ chết.

Giống như là bị người ở trong cơ thể gieo mầm móng tử vong, chỉ cần đối phương tâm niệm khẽ động, hấn sẽ lập tức chết thảm.

Chịu người giam cầm, lòng sẽ sinh ma chướng, sẽ ảnh hưởng hấn tu luyện sau này, làm cho hấn luôn luôn tâm thần sợ hãi, khả năng võ giả tiến giai liền ở đây trì trệ không tiến.

Bằng hàn lực trong lòng bàn tay chuyển động, một khối băng kính đột nhiên ngưng tụ ra, ở trong băng kính nhìn một cái, hấn đã nhìn thấy trong mi tâm ấn ký đám mây màu máu của hấn. Ấn ký kia lóe ra huyết quang yêu dị, cho hấn một loại cảm giác tanh máu hung lệ.

... Cổ ấn ký, chỉ có gia tộc cổ xưa nhất của ma tộc, mới có riêng ấn ký kỳ diệu. Ấn ký là dấu hiệu tộc nhân một gia tộc, có thể thông qua ấn ký đạt được truyền thừa của gia tộc.

Không cần bất luận kẻ nào nhắc nhở, chỉ biết hấn đạt được Huyết Văn Giới, tại Huyết Trì kia thoát thai hoán cốt, tất nhiên cùng một cường giả ma tộc xa xưa thời đại thượng cổ cường đại có liên quan.

Phải tiêu tan hết ấn ký kia!

Hấn hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên ngồi ngay ngắn xuống, thử dùng đủ loại phương pháp, đến làm cho lau sạch ấn ký trán.

Một lúc lâu sau, hấn vô lực từ bỏ.

Ấn ký kia tựa như thành một bộ phận linh hồn hấn, bất luận hấn làm thế nào cũng không thể đem nó tiêu tan.

Thậm chí, hấn đem da thịt trán cũng cạo hết rồi, ấn ký kia cũng vẫn như cũ tồn tại, chờ bất tử vô hồn một lần nữa đem máu thịt trọng sinh, ấn ký kia lại trở nên rõ ràng có thể thấy được.

Liên tục thử nhiều lần, hấn biết ấn ký kia hấn là trong thời gian ngắn không tiêu hết, dưới sự bất đắc dĩ, hấn chỉ có thể ở mi tâm đâm một cái mảnh vải màu đen, đem ấn ký kia che lấp.

Cổ ấn ký, ma tộc cổ gia tộc truyền thừa, ý nghĩa hấn có thể có nửa thân phận ma tộc.

Hấn bỗng nhiên mê mang hấn lên, có chút không biết đi con đường nào, Võ Hồn điện một chuyến cũng làm cho hấn do dự hấn lên.

Nhiều mảy mủn tư trong chốc lát, hấn nhớ tới Thạch gia, Dương gia những người thân bạn bè này...

Kinh lịch trước đây, từng màn ở trong đầu hấn dần hiện ra, đám người Thạch Kiên đối với hấn toàn tâm che chở, mọi người Dương gia đối với hấn chờ mong, còn có Hạ Tâm Nghiên...

Dần dần, ánh mắt hấn một lần nữa kiên định hấn lên, tâm tính do dự bất định cũng một lần nữa điều chỉnh phương hướng.

Ấn ký chỗ cổ, tạm thời bị hấn để qua một bên, trầm ngâm một chút, hấn một lần nữa bước lên hành trình, lại hướng tới vị trí Võ Hồn điện rảo bước tiến lên, chỉ là trở nên so với trước đây cẩn thận hơn rất nhiều, cố ý né qua khu vực có thể sẽ có dị tộc tụ tập.

Một đường vô kinh vô hiểm, trải qua mười ngày nhanh như chớp, hấn rốt cuộc đi tới khu vực thế lực Võ Hồn điện.

Cùng Quang Minh thần giáo, Linh Bảo Tông giống nhau, trong lãnh thổ Võ Hồn điện cũng là không khí trầm lắng, rất nhiều quốc gia phàm nhân phụ thuộc vào Võ Hồn điện đã sớm người đi nhà trống, linh hồn buông ra, không tìm kiếm được chút sinh mệnh dao động.

Làm cho hấn hơi cảm thấy vui mừng là, ở trong phạm vi thế lực Võ Hồn điện, hấn chưa nhìn thấy vô cùng thâm hiểm hung ác, chưa nhìn thấy quá nhiều thâm án làm hấn cũng nhận không được chửi má nó.

Tựa như Võ Hồn điện sớm có phòng bị, trước một bước đem khắp tộc nhân nhân tộc trong cảnh vực các phương tụ lại, trốn ở góc kỳ lạ nào đó sống.

Lại qua hai ngày, hần đi đến nổi tiếng nhất Thần Châu đại địa Vĩnh Dạ sâm lâm.

Vĩnh Dạ sâm lâm ở cảnh nội Võ Hồn điện, nơi này cổ thụ che trời rợp đất, có cổ thụ thậm chí có cao lớn trắng kiệu như sông núi, có lịch sử vạn năm.

Cái rừng rậm này sở dĩ gọi là Vĩnh Dạ, là vì các loại cổ thụ quá nhiều quá dày đặc, lá cây thật lớn đem ánh sáng trên trời đều che lấp, khiến cho trong rừng rậm quanh năm không thấy ánh mặt trời, vĩnh viễn như là ở ban đêm.

Thần Châu đại địa hiện nay, nhật nguyệt tinh thần đồng hiện, đã không có đêm tối vừa nói. Ở các khu vực của đại lục đều là ánh sáng ban ngày.

Cũng chỉ có Vĩnh Dạ sâm lâm vẫn như cũ bảo trì nguyên dạng, đem toàn bộ ánh sáng đều chặn, cho dù nhật nguyệt đồng hiện, cũng không thể khiến cho rừng rậm này tràn ngập ánh sáng.

Đi lại ở trong Vĩnh Dạ sâm lâm, nhìn đỉnh đầu lá cây dày đặc như vô số đám mây, Thạch Nham rốt cuộc hiểu lý do rừng rậm này.

Trong rừng rậm quả nhiên không thấy ánh sáng, tối tăm âm trầm, chỉ có cực ít hào quang ương ngạnh có thể xuyên qua từng đám lá cây, chiếu xạ ở đất, loại tình huống này rất ít gặp.

Trong rừng rậm âm u ẩm ướt, thỉnh thoảng có thể thấy được dòng suối nhỏ hồ nước, trong vắt thấy đáy, con cá béo tốt, khí tức trong rừng cũng có chút rõ ràng, làm người ta tâm thần vui sướng.

Theo hần biết, Vĩnh Dạ sâm lâm chính là một chỗ khu vực rộng lớn nhất của cảnh nội Võ Hồn điện, liên miên mấy trăm vạn dặm, phạm nhân đi vài năm, cũng không thể xuyên qua rừng rậm này, trong rừng rậm ẩn chứa vô số thần bí, tọa lạc không ít thần điện cùng mộ địa tàn phá thời đại viễn cổ.

Không ít cường giả lánh đời trên Thần Châu đại địa đều sẽ lựa chọn Vĩnh Dạ sâm lâm, bởi vì nơi này có tràn đầy linh khí cùng thiên địa tài liệu, đối với võ giả mà nói, chỉ cần có thể tại cái rừng rậm này sinh tồn, sẽ không cần quá mức lo lắng tài liệu tu luyện.

Ở Vĩnh Dạ sâm lâm đi lại một ngày, hần cũng chưa cảm thấy được khí tức sinh mệnh, cũng chưa nhìn thấy một người, hoặc là một con yêu thú.

Rừng rậm vốn nên sinh cơ bừng bừng, tựa như không khí trầm lặng, làm người ta cả người đều cảm thấy không thoải mái.

Đột nhiên, hần ngửi được mùi máu tươi, tâm niệm khẽ động, thân như điện mang, nháy mắt hướng phía trước xẹt qua ngàn mét, ở một chỗ đầm nước ngừng lại.

Đầm nước cũng không lớn, chung quanh sinh trưởng cổ thụ cao trăm mét, cành lá rậm rạp, sinh trưởng vô cùng tốt, bên cạnh đầm nước phân tán thi thể hỗn độn. Đầm nước sạch sẽ kia cũng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Sắc mặt Thạch Nham chợt âm hàn hần lên.

Thi thể bên đầm nước, rõ ràng là tộc nhân Âm Mị tộc cùng Dực tộc. Hai chủng tộc này quy thuận hần, lấy hần chủ nhân, có ít nhất một trăm tộc nhân bị sát hại tàn nhẫn, hơn nữa phần lớn thi thể đều là phá thành mảnh nhỏ.

Thủ đoạn của đối thủ cực kỳ hung tàn!

Hần bỗng nhiên nhớ tới một cái vấn đề cực kỳ đáng sợ, Âm Mị tộc, Dực tộc hiện tại là sinh tồn như thế nào?

Thay đổi trước đây, Âm Mị tộc cùng Dực tộc có lẽ còn có thể đủ ở trên Thần Châu đại địa lưu lại, nhưng mà ở sau khi thiên địa xảy ra dị biến, lấy Quỷ Văn tộc, ám linh tộc, ma tộc làm đại biểu chủng tộc, giết hại tộc nhân nhân tộc khắp nơi, nơi đi qua sinh linh đồ thán, hần là làm cho bất luận tộc nhân nhân tộc nào cũng tràn ngập hận ý.

Âm Mị tộc cùng Dực tộc nếu cùng dị tộc đi đến cùng một chỗ, có lẽ có thể bình yên vô sự.

Nhưng, bọn họ cùng là Dương gia cùng một chỗ.

Mọi người Dương gia thông qua truyền tông trận đến Quang Minh thần giáo Bắc Lang Sơn, ở nơi đó, Quang Minh thần giáo giáo chủ Văn Hạo có thể tiếp nhận hay không? Ở lúc dị tộc giết hại nhân tộc khắp nơi, Âm Mị tộc cùng Dực tộc, có thể bị nhân tộc coi là đối tượng phát tiết hay không?

Cho dù là Văn Hạo có thể xem trên ở mặt mũi hắn không đại động can qua, nhưng người khác thì sao? Tịnh Thổ cùng Linh Bảo Tông, Vô Hồn điện có thể ngồi yên không lý đến?

Âm Mị tộc cùng Dực tộc, tựa như lập tức thành ngoại tộc không thể dung nhập bất cứ một phương nào. Ở dị tộc đến xem, bọn họ là kẻ phản bội, ở nhân tộc đến xem, bọn họ là dị tộc đáng chết...

Thạch Nham vừa nghĩ tới tình huống này, trong lòng một mảng lạnh lẽo. Hắn hầu như khẳng định ở dưới tình thế hiện nay, cùng hắn đi đến một đường Âm Mị tộc cùng dị tộc, thành một cỗ lực lượng thâm hiểm nhất của Thần Châu đại địa.

Bất luận là dị tộc hay là nhân tộc, hắn là đều sẽ nhằm vào bọn họ.

Mặt âm trầm, hắn cường chế luồng cuồng trong lòng, tiếp tục ở trong Vĩnh Dạ sâm lâm hoạt động.

Liên tục ba ngày, hắn gặp được không ít chỗ thi thể tụ tập. Những thi thể đó không có ngoại lệ, đều là tộc nhân Âm Mị tộc cùng Dực tộc. Bọn người Đế Sơn, Dịch Thiên Mạc hắn là đã gặp đại thanh tẩy.

Có lẽ, ngay cả bản thân Đế Sơn, Dịch Thiên Mạc cũng đã bị giết.

Cảnh giới bọn Đế Sơn lấy đến Vô Tận Hải xem như không tồi rồi, nhưng đặt tới Thần Châu đại địa, cùng Văn Hạo những chân thần cảnh cường giả này so sánh, quả thực sẽ không đủ xem.

Sắc mặt Thạch Nham càng trở lên âm lệ, áy náy không hiểu, lần đầu tiên tràn ra ý niệm nên vì một chủng tộc chịu trách nhiệm, phải cứu bọn họ!

611. Chương 609: Huyết Cừu

Diện tích lãnh thổ Vĩnh Dạ sâm lâm mở mang, chiếm diện tích mấy trăm vạn dặm, quanh năm bao phủ ở trong âm u, trong đó các loại yêu thú hoành hành.

Thạch Nham ở trong rừng rậm xem xét vài ngày, phát hiện càng ngày càng nhiều thi thể Âm Mị tộc, Dực tộc, còn gặp được không ít hắn là dấu vết tử vong của vô gia Dương gia.

Một đường đi tới, một lòng hắn chìm vào đáy cốc, tràn ra một cỗ bi ai.

Thần Ân đại lực biến cố cực lớn, vốn hắn cảm thấy có thể không đếm xỉa đến, che chở người của mình không bị thương hại.

Hiện tại đến xem, ý nghĩ này quả thực buồn cười đến cực điểm. Toàn bộ đại lực đều đang trong dập dờn bồng bềnh thật lớn, vô số tộc nhân dị tộc giết ở chung quanh, có ai có thể may mắn thoát nạn?

Đột nhiên, ở trong thức hải hắn cảm ứng được linh hồn dao động mãnh liệt!

Hắn bỗng nhiên đẩy nhanh tốc độ, lấy cực hạn hắn trước mắt có thể đạt tới hướng tới phía đông phóng đi cực nhanh.

Oành!

Lực lượng cuồng bạo lan tràn, hắn nơi đi qua, từng cái cây gốc nhỏ chút trực tiếp vỡ nát ra.

Ven đường gặp được yêu thú cấp ba, cấp bốn cảm ứng được khí tức khủng bố đến từ trên người hắn, bỏ chạy khắp nơi.

Hắn đột nhiên ngừng lại.

Bên cạnh một chỗ đầm lầy ở trước người hắn, ba con yêu thú cấp bảy đang vây giết mười mấy tộc nhân Âm Mị tộc.

Một tộc nhân Âm Mị tộc cầm đầu cũng chỉ có tu vi Tịnh Thổ tam trọng thiên, mình đầy thương tích, một cánh tay cang là máu như suối phun.

Ba con yêu thú cấp bảy, phân biệt là Độc Giác Cự Tê, Bích Ngọc Tri Chu cùng Bát Túc Thanh Huyết Cáp, linh trí mới mở, hành động mau lẹ.

Mười mấy tộc nhân Âm Mị tộc kia rõ ràng đã chống đỡ hết nổi, nếu không có ngoại lực trợ giúp, sẽ rất nhanh bị tàn sát.

Dịch Mỗ sắc mặt xanh mét, nhìn tộc nhân bên cạnh một người tiếp một người ngã xuống, trong lòng kị hận như nước sông tràn ra. Hắn thăm hện lực lượng của mình không đủ, không thể báo thù rửa hận cho tộc nhân, nhìn thi thể chia lìa kia, hắn quả thực sắp phát cuồng.

Bích Ngọc Tri Chu kia giống như vòng tròn, quanh chân lóe ra hàn quang xanh lam, mỗi một lần đâm vào đại địa đều nổ ra một cái miệng hang thật sâu.

Bích Ngọc Tri Chu như là thợ săn, không quá sốt ruột, ngược lại đang chậm rãi dệt lưới, muốn đem đoàn người Dịch Mỗ bắt giữ, còn từng chút ăn hết tuỷ não bọn họ.

Con yêu thú này rất thông minh, biết nhân loại chỉ có lúc còn sống tuỷ não mới ngon miệng, cho nên nó cũng không sốt ruột, chuẩn bị đem bọn Dịch Mỗ mài mòn không có một chút lực lượng trước, chậm rãi hưởng thụ mỹ vị sau.

Thiên địa năng lượng sau khi xảy ra dị biến, đủ loại yêu thú trên Thần Ân đại lục giống như lập tức được mở ra trí tuệ, yêu thú vốn bình thường, một đám trở nên giao hoạt vô cùng, nghiêm nhiên thành cái gọi là yêu tộc.

Một khi đạt tới cấp bảy, yêu thú chẳng những trí tuệ tăng vọt, còn có thể đủ từ trong mình đạt được một chút yêu tộc tu luyện thuật kỳ diệu nào đó, khiến cho lực lượng chúng nó tăng lên trên diện rộng, trong mơ hồ đã thành yêu tộc thật sự.

Vù!

Bóng người Thạch Nham đột nhiên ở giữa ba con yêu thú ngừng lại, hung sát chi khí từ quanh thân hắn tràn ngập ra.

Yêu thú đạt tới cấp bảy đều có trí tuệ linh thông, vừa cảm ứng được khí thế trên người Thạch Nham, sợ hãi cả kinh, trong mắt hện ra sắc thái sợ hãi, vội vàng bạo lui.

Xẹt xẹt xẹt!

Giữa yêu thú cùng yêu thú dùng tiếng xé gió kỳ dị câu thông, ba con yêu thú phân tán ra, hướng tới phương hướng khác nhau tránh né, muốn mau chóng rời xa nơi này.

“Nham thiếu gia!”

Trong hai mắt Dịch Mỗ mấy lần muốn nứt ra đột nhiên ứa ra một luồng tinh quang, nhin không được hét to lên.

Hắn là cháu Dịch Thiên Mạc, cùng Thạch Nham từng có duyên gặp mấy lần, ở thời điểm khó khăn nhất đột nhiên phát hiện Thạch Nham đã đến, Dịch Mỗ thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròn.

Mặt Thạch Nham lạnh lùng, không nói hai lời, tâm niệm khê động, liền đem Chiến Ma thả ra, hạ đạt mệnh lệnh giết chết.

Chiến Ma như chiến xa sắt thép, oanh trùng trùng liền xông ra ngoài, trực tiếp nghiền áp hướng về phía Bích Ngọc Tri Chu.

Mạng nhện Bích Ngọc Tri Chu chuẩn bị trước kia từng sợi đứt đoạn, Chiến Ma cuồng đột tiến mạnh, bàn chân màu đen nặng tới vạn quân, hung hăng giẫm tại trên người Bích Ngọc Tri Chu kia, đem thân thể nó một cước giẫm xuyên.

Chiến Ma đột nhiên quay đầu, lại hướng tới hai yêu thú khác phóng đi.

Thạch Nham nhìn cũng không nhìn chiến đấu bên cạnh, lập tức đi đến phía trước Dịch Mỗ máu tươi như rót, không nói hai lời lấy ra một cái bình ngọc sạch, đem đan dược bên trong đổ ra, đưa cho hắn quát: “Nuốt vào, mỗi người ba viên, lập tức ngồi xuống khôi phục”.

Đó là Đại Nguyên Khí Đan, là hãn từ Linh Dược Cốc đổi được, ở trên Thần Châu đại địa coi như là linh dược khôi phục hiếm có, có thể bổ dưỡng thân thể, rất nhanh đem tinh khí thần khôi phục.

Hốc mắt Dịch Mỗ ướt át, cũng không nói nhảm gật gật đầu, vội vàng nuốt vào ba viên, chợt đưa đan dược dư thừa trong bàn tay chia đều cho tộc nhân khác.

Mười ba tộc nhân Âm Mị tộc được chia một người ba viên Đại Nguyên Khí Đan, dựa theo Thạch Nham phân phó, ngồi xuống ngay tại chỗ nhắm mắt điều tức, rất nhanh khôi phục thương thế.

Thạch Nham nhìn quanh bốn phía, phát hiện ở ngàn mét chung quanh đám người Dịch Mỗ còn có năm cái thi thể tộc nhân Âm Mị tộc, đều là phá thành mảnh nhỏ, bị yêu thú phân giải, đầu năm tộc nhân Âm Mị tộc này từ cổ biến mất, hẳn là bị yêu thú nuốt ăn.

Hắn thở dài trong lòng, thần sắc hơi tỏ ra ảm đạm, biết vẫn là đến hơi chậm một chút.

Rầm rầm oành!

Cách đó không xa truyền đến tiếng Chiến Ma điên cuồng chiến đấu, chỉ ngắn ngủn mười giây thanh âm liền im bặt mà ngừng.

Hắn biết, hai con yêu thú khác hẳn là đã bị Chiến Ma giết chết.

Rất nhanh, Chiến Ma đi mà quay lại, một thân giáp trụ đen sì, cùng thân sắt thép hoàn mỹ phù hợp, không nhuộm một tia máu tươi.

Chiến Ma ngừng lại ngay tại bên cạnh hắn, chỗ hốc mắt trống rỗng, không có một chút ánh sáng, giống như vật chết.

Thạch Nham cũng đứng đờ đẫn, trong lòng một mảng lạnh lẽo, yên lặng chờ.

Sau nửa canh giờ, Dịch Mỗ dẫn đầu khôi phục, người thứ nhất mở to mắt, cong gối hướng tới hắn quỳ sát xuống, khóc không thành tiếng: “Tộc nhân còn lại của tộc ta không đủ một phần ba, Dục tộc cũng là tương tự. Từ khi đi vào cái Thần Châu đại địa này, chúng ta vẫn sớm trốn, trốn khắp nơi! Chúng ta chỉ muốn sống sót”.

Sắc mặt Thạch Nham dữ tợn đáng sợ, cắn răng gật đầu: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bọn Dịch Thiên Mạc đâu?”.

“Đại thống lĩnh bọn họ cũng ở Vĩnh Dạ sâm lâm, tạm thời ẩn nấp đi, ở bên ngoài bố trí kết giới ngăn cách linh hồn, phòng ngừa bị người đánh lén giết.” Dịch Mỗ lệ nóng doanh trông, hai mắt đỏ đậm: “Tộc nhân chúng ta chết ở trong tay bảy cổ phái, so với bị yêu thú giết nhiều hơn! Nham thiếu gia, người phải báo thù rửa hận cho chúng ta!”.

“Bảy cổ phái!” Khóe miệng Thạch Nham chảy ra một giọt máu tươi đỏ sẫm, giống như lệ quý địa ngục, gầm nhẹ nói: “Đến tốt cùng sao lại thế này?”.

“Lúc chúng ta vừa tới đến Thần Châu đại địa, người của Quang Minh thần giáo đối với chúng ta coi như không tệ. Quang Minh thần giáo giáo chủ còn tự mình đến Bắc Lang Sơn, cùng Dương gia chỉ chủ nâng cốc nói chuyện vui vẻ. Nhưng mà không qua bao lâu, dị tộc bắt đầu xâm nhập, ở mỗi một góc của Thần Châu đại địa, đều có tộc nhân dị tộc tiến hành tàn sát bừa bãi”.

Dịch Mỗ quỳ gối nơi đó, dùng khẩu khí cực độ oán độc chậm rãi giải thích: “Bảy cổ phái không chống đỡ được, liền hợp lại hướng tới phương hướng Võ Hồn điện di chuyển. Nghe nói, ở trong Võ Hồn điện có bí cảnh, có thể tránh né dị tộc giết hại, chúng ta ngay từ đầu cũng cùng giáo đồ Quang Minh thần giáo cùng một chỗ, nhưng mà chờ chúng ta tới cảnh nội Võ Hồn điện, sau khi cùng bảy cổ phái giáo phái chạm mặt, tất cả đều thay đổi. Trừ Quang Minh thần giáo, sáu cổ thế lực khác, sau khi nhìn thấy tộc chúng ta cùng Dục tộc, muốn đem chúng ta diệt sạch”.

“Quang Minh thần giáo giáo chủ Văn Hạo cũng không ngăn cản được, đành phải bảo chúng ta rời khỏi đội ngũ. Chúng ta không có cách nào, chỉ có thể đến Vĩnh Dạ sâm lâm tránh né, nhưng đến Vĩnh Dạ sâm lâm không bao lâu, bảy cổ phái vài cổ thế lực khác liền bắt đầu lén lút tới giết chúng ta. Trong Vĩnh Dạ sâm lâm có yêu thú cấp chín, yêu thú khác cũng có trí tuệ, cũng hiểu được tiến hành bao vây tiêu trừ đối với chúng ta. Ở chỗ này, chúng ta gặp nhân tộc cùng yêu thú giết chóc chủng tộc, ngăn ngừa nửa năm thời gian đã tổn thất thảm trọng”.

“Dương gia gia chủ đâu? Có cùng các người một đường hay không?” Thạch Nham biến sắc, lạnh lùng hỏi.

“Cũng có mặt.” Trên mặt Dịch Mỗ che kín nước mắt: “Dương gia chủ là người tốt, hẳn ngay từ đầu đã cực lực bảo vệ chúng ta, đáng tiếc, tại trên Thần Châu đại địa này, lực lượng Dương gia chủ không đủ. Dương gia chủ hiện tại cùng chúng ta đang ở Vĩnh Dạ sâm lâm, nhưng lúc trước cùng chúng ta một đường tiến đến Thần Châu đại địa Tam Thần giáo cùng tộc nhân Hạ gia đã chính thức đầu phục bảy cổ phái. Ở lúc tiến vào bí cảnh, Dương gia chủ từ chối hướng tới, mang theo một bộ phận tộc nhân Dương gia, Thạch gia, cùng tộc ta cùng Dực tộc ngốc ở cùng một chỗ. Ài, Dương gia chủ hiện tại cũng sắp không chống đỡ được, rất nhiều nhân tộc cao thủ vốn nghe lệnh Dương gia chủ đều chủ trương muốn giết sạch chúng ta, để thân cận bảy cổ phái. Bất đắc dĩ, Dương gia chủ cùng chúng ta ở Vĩnh Dạ sâm lâm phân hai, miễn cho hai bên xuất hiện biến cố lớn..”.

Dịch Mỗ vẽ mặt bi thương, đem biến cố bọn họ đi vào Thần Châu đại địa, nhất nhất hướng Thạch Nham nói rõ.

Đợi cho hắn đem chuyện trải qua tự thuật xong, Thạch Nham cực kỳ tức giận, vẽ mặt lệ khí, âm u nói: “Thì ra là thế”.

Hắn cũng không ngoài ý muốn. Từ khi phát hiện tộc nhân Âm Mị tộc, Dực tộc gặp giết hại trở đi, hắn đã đoán ra kết cục, nhưng mà thật sự nghe Dịch Mỗ đem suy đoán của hắn khẳng định, hắn vẫn như cũ cực kỳ phẫn nộ.

“Bọn họ hiện tại, đều còn sống hay không? Có ai đã mất hay không, ta là nói các vị Thống lĩnh...” Cố nén nổi giận trong lòng, Thạch Nham liên tục hít sâu, làm chính mình tỉnh táo lại, chậm rãi hỏi.

Hắn có chút sợ hãi nghe được kết quả làm hắn bệnh tâm thần.

“Yết Mãnh, Yết Mãnh Thống lĩnh đã chết. Một Tu La vương của Dương gia cũng không còn, hắn tên Lí Mục, trừ cái đó ra, còn có một ít cao thủ cũng đều bị giết.” Dịch Mỗ nghẹn ngào nói.

Sắc mặt Thạch Nham càng trở nên âm lệ: “Đều chết ở trong tay ai?”.

“Yết Mãnh đại thống lĩnh bị người Thiên Cung giết chết, Lí Mục chết ở trên tay một trưởng lão Tịnh Thổ. Bảy đại cổ phái, trừ Quang Minh thần giáo giáo chủ Văn Hạo vẫn ước thúc giáo đồ, nghiêm khắc đệ tử trong giáo không cho phép xuống tay với chúng ta, sáu phái chi chủ khác đều không cấm chế. Ồ, đúng rồi, có cái thế lực nhỏ thành Băng Đế, ở lúc vây giết chúng ta, không ngừng thả, làm cho không ít tộc nhân phải chết của chúng ta đều may mắn còn sống.” Dịch Mỗ giải thích.

Thạch Nham giật mình.

Hắn trái lại không ngờ tới, ở thời điểm khó khăn nhất, bốn nữ nhân thành Băng Đế kia vậy mà sẽ viện thủ. Ở trong hoàn cảnh mọi người tộc cừu thị dị tộc, bốn nữ nhân kia dám làm như thế, quả nhiên là không dễ.

Trái tim cực băng lạnh kia của hắn sau khi nghe nói tin tức này, ít nhiều ấm áp một chút.

612. Chương 610: Biến Động

Thiên Âm Cổ Trùng.

Trải qua Quỷ Văn tộc kinh doanh hơn một năm, nơi mộ địa tàn phá âm trầm trải rộng ngày xưa sớm đã rực rỡ hẳn lên.

Ở chỗ sâu trong lòng đất vốn phải âm u ẩm ướt, nay đứng vững từng tòa lầu các tinh mỹ. Trên những lầu các đó che kín phù văn quý dị, cong như con giun, cực kỳ rườm rà quý dị.

Những lầu các đó cũng không phải đặc biệt cao lớn, cao nhất cũng cùng lắm mấy chục thước. Nhưng mà, chất liệu lầu các lại phi thường kỳ lạ, như là kim thiết âm trầm, cho người ta loại cảm giác hàn khí âm lệ.

Từng đồng lầu các phân bố rất rộng, giống như theo thiên địa chí lý nào đó, có được tác dụng kỳ diệu.

Lầu các nơi cực xa, mơ hồ có thể thấy được đám phần mộ tàn phá. Cấm chế cùng kết giới trong đám phần mộ này tựa như đều bị di thực rồi, không có lực lượng dao động.

Hai đại hiền giả Quỷ Văn tộc ở một chỗ tế đài Huyền Âm khí nồng đậm, dùng nghi thức cổ xưa tiến hành nghi thức tế lễ cúng bái. Chung quanh tế đài, rải đến ngàn thi thể vô giả nhân tộc, âm khí dày đặc.

Từng luồng năng lượng dạng khí màu xám trắng từ trên thi thể những vô giả nhân tộc kia phóng xạ ra, rót vào trên tế đài kia.

Trên tế đài có một mũi nhọn trắng như tuyết, mũi nhọn kia rạng rỡ tỏa sáng, không ngừng phóng ra âm hàn khí quý dị, như là đang nối liền cái gì.

Cách tế đài không xa, Bạo Ngao một đám cường giả ma tộc khoanh tay mà đứng, cũng lộ ra vẻ mặt theo dõi, đều nhìn tế đài kia.

Trong các đại dị tộc, Quỷ Văn tộc am hiểu linh hồn lực lượng nhất. Tế đài bọn họ xây dựng ra cũng có tác dụng cùng loại, có thể vượt qua giới hạn không gian, đem cổ linh hồn vực ngoại thu thập, hoặc là đạt thành liên hệ.

Hai đại hiền giả của Quỷ Văn tộc, đợi đến sau khi Huyền Âm khí trên tế đài đặc hơn đến trình độ nhất định, bỗng nhiên phóng ra Âm Phù Kinh, lấy Âm Phù Kinh kia làm nguồn suối lực lượng, làm cho tế đài khởi động.

Trên tế đài toát ra một đám sương mù xám xịt, sương mù lượn lờ mờ mịt, ở phía trên bảo thạch chiếu rọi xuống, hiện ra sắc thái ánh sáng yêu dị.

Từng đám linh hồn hình thái đám mây tại trong sương mù kia chậm rãi ngưng tụ ra, không nhìn thấy bộ dáng chân thật, chỉ có thể đại khái nhìn ra hình dạng, có thể phân rõ là loại sinh vật nào.

Từng đám mây linh hồn biến ảo, không bao lâu, từ trên tế đài liền trôi nổi lên trời, ở vài trăm thước trên trời du đãng, chậm rãi nhện nhạo ra dao động mỏng manh.

Bạo Ngao cùng Ba Nhược, Cổ Đạt Tư ba cường giả ma tộc, nhìn thấy những đám mây du đãng kia trôi nổi, mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng lấy linh hồn đi bắt giữ.

Ba người đều là cường giả chân thần cảnh, thần hồn đã thành, vừa động như vậy, linh hồn chấn động mãnh liệt làm cho rất nhiều tộc nhân Quỷ Văn tộc Thiên Âm Cổ Trùng này đều hơi tỏ ra không chịu nổi, buột lòng phải rút lui về phía sau.

Trong hư không truyền đến linh hồn dao động, dần dần mãnh liệt, từng đám linh hồn dạng đám mây kia tới lui tuần tra, dần dần bị thần hồn ba người Bạo Ngao dẫn dắt, cùng bọn họ đạt thành liên hệ kỳ diệu.

Bạo Ngao vương nhân bỗng nhiên ngồi ngay ngắn xuống, nhắm mắt lại, không nói một lời, tựa như đang dùng thần hồn tiến hành trao đổi.

Hai hiền giả Quỷ Văn tộc đang thúc dục tế đài, thần thái tỏ ra có chút khẩn trương bất an.

Năng lượng màu xám trắng trên người thi thể nhân tộc bên cạnh tế đài kia bị nhanh chóng tiêu hao, đại khái qua nửa canh giờ, toàn bộ năng lượng màu xám trắng đã toàn bộ biến mất hầu như không còn.

Hai hiền giả Quỷ Văn tộc, vừa thấy xuất hiện tình trạng như thế, không dám nghĩ nhiều, vội vàng đem Âm Phù Kinh thu hồi, lực lượng trào vào tế đài cũng bị bọn họ cấp thu hồi toàn bộ.

Ba người Bạo Ngao nhắm mắt cảm ứng, bỗng nhiên bình tĩnh, sắc mặt hiện ra ý buồn bực.

“Bạo Ngao đại nhân, không phải chúng ta không hỗ trợ, thật là không đủ lực lượng.” Hiền giả Quỷ Văn tộc Khoa Ma La xấu hổ cười áy náy, liên tục ôm quyền: “Nếu có thể tìm được vài cái tế hồn đạt tới thông thần tam trọng thiên cảnh, cái tế đài này liền có thể vận chuyển thường xuyên dài một chút, hiện tại, vẫn là không được”.

Lúc Bạo Ngao đối mặt Thạch Nham, nhẹ nhàng, tươi cười ảm áp, nhưng mà ở lúc đối đãi Khoa Ma La cảnh giới đạt tới chân thần nhị trọng thiên thì là hết sức âm trầm thô bạo, trong một đôi đồng tử mắt u ám, giống như ẩn chứa vô tận lệ khí: “Khoa Ma La, chúng ta trả giá cũng không nhỏ, người chỉ làm việc như vậy?”.

Khoa Ma La cười khở, liên tục xin khoan dung: “Bạo Ngao đại nhân, cho chúng ta nhiều thời gian một chút, nhiều nhất ba tháng, nhất định sẽ cho các người hài lòng. Ba tháng sau, tế đài của chúng ta tất nhiên có thể cho các người cùng ma thần thời đại thượng cổ đạt thành một luồng liên hệ linh hồn”.

Đồng tử mắt Bạo Ngao co rút lại, trầm mặc trong chốc lát.

Khoa Ma La cười gượng không thôi, không ngừng cam đoan.

“Một tháng, chỉ cho các người một tháng thời gian.”

Khí tức thô bạo của Bạo Ngao bỗng thu lại, khí chất lại trở nên ôn hòa như nước: “Một tháng sau, nếu các người không thể làm cho ta hài lòng, vậy hiệp nghị của chúng ta lúc trước hủy bỏ. Đồ vật các người nhận lấy cũng đều nhỏ ra cho ta, hiểu chứ?”.

Khoa Ma La liên tục gật đầu, không dám biện giải, một lời đáp ứng: “Được rồi, thì một tháng. Một tháng sau, cam đoan cho các người cùng thổ cổ ma thần có liên hệ trên linh hồn”.

“Tốt lắm.” Bạo Ngao cười ha ha, vươn người đứng lên, lạnh nhạt nói: “Ta đã lãng phí không ít thời gian. Như vậy đừng qua, nhớ rõ, các người chỉ có một tháng thời gian”.

“Yên tâm, tuy yên tâm, các người vừa đi, ta lập tức hướng cảnh nội Vô Hồn điện đi dạo một chút.” Khoa Ma La vỗ ngực nói.

Bạo Ngao hài lòng gật đầu, lạnh nhạt nói: “Đúng rồi, người từng gặp tiểu tử tên Thạch Nham kia, ta giữ lại có tác dụng. Nếu người gặp phải hắn, đừng động hắn, bằng không đừng trách ta không khách khí”.

“Một tên nhân tộc?” Khoa Ma La nhú mày.

“Ừm”.

“Tuy không biết Bạo Ngao đại nhân giữ hắn tác dụng gì, chẳng qua người đã phân phó, ta tự nhiên làm theo”.

“Vậy ta chờ tin tức tốt của người”.

Bạo Ngao mang theo hai người Ba Nhược, Cổ Đạt Tư lập tức rời khỏi. Chờ sau khi ra khỏi Thiên Âm Cổ Trùng, đi đến bình nguyên hoang vắng kia, Bạo Ngao lại nhú mày nói với Ba Nhược, Cổ Đạt Tư: “Các người đi Vô Tận Hải một chuyến, đệ tam Ma vực cùng đệ tứ Ma vực ở nơi đó, tộc nhân bên kia hẳn là cũng đi ra rồi. Các người đem bọn họ thu nạp. Đệ nhị ma vực của chúng ta cũng mở ra rồi, bên kia khẳng định đã sớm vỡ tan, nhớ rõ, để ý cho ta tài liệu ta muốn, chúng ta phải đem cửa vào đệ nhất Ma Vực giải phong, chẳng những cần liên hệ đến thổ cổ ma thần bên trong, còn phải chuẩn bị tốt sung túc tài liệu phá phong”.

“Đại nhân yên tâm, chúng ta sẽ đem bọn họ thu nạp.” Cổ Đạt Tư cười to hắc hắc: “Đệ tam Ma Vực cùng đệ tứ ma vực ít cao thủ, không có khả năng có cổ gia tộc ở nơi đó hoạt động. Lần này Cổ Bạo gia tộc chúng ta nhất định có thể sắp xuất hiện hiện tộc nhân cấp thống lĩnh rồi”.

“Phải nhanh một chút, Cổ Kiệt gia tộc cũng sắp đến rồi. Nếu để chiê ta ớ Ò

Né.

[ít ^g
T p ng

Bởi vậy, bảy cổ phái đều đang tận lực hợp nhất thế lực nhỏ trước kia, lấy tiến vào bí cảnh làm dụ hoặc, mượn sức bọn họ quy thuận, vì tông phái của mình tăng thêm máu mới mẻ.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, Đường Uyên Nam Tam Thần giáo cùng Hạ Khinh Hậu Hạ gia, ở lúc gia nhập Quang Minh thần giáo, Tịnh Thổ, không bị một chút lực cản, còn đều được ưu đãi, được cực kỳ coi trọng.

Thế cục hiện tại, ai có thể mang theo càng nhiều võ giả cấp thấp đầu nhập vào bảy cổ phái, bọn họ đều sẽ rộng mở ôm ấp hoan nghênh.

Nếu có người có thể đem tinh anh đệ tử của Dương gia mang qua, nhất định sẽ được bảy cổ phái coi là nhân vật chủ yếu xem trọng, cảm thấy bọn họ biết làm việc, có tiền đồ, sẽ hứa lấy địa vị cao.

Quay quay đầu, Thạch Nham liền tỉnh ngộ lại, cũng ý thức được tính toán của hắn lúc trước có chỗ thất sách.

“Thái gia gia, người chuẩn bị làm thế nào?” Trầm ngâm một chút, hắn nói: “Những người bụng dạ khó lường kia, ở lại nơi này chẳng những không có ích lúc nào, còn có thể dao động căn cơ Dương gia. Rất nhiều người trong bọn họ, lại từng vì Dương gia lập công lao hân mã. Thật nếu là nhằm vào bọn họ, gây chiến đối với bọn họ, ngược lại sẽ làm người thật lòng khuynh hướng chúng ta lạnh lòng. Cái này thật đúng là nan đề”.

“Ta là có cái phương pháp, có thể cho bọn họ chủ động rời khỏi, nhưng ta vẫn cảm thấy quá mạo hiểm, cho nên chưa thực thi.” Dương Thanh Đế lạnh lùng cười: “Đối với bọn họ, không thể lập tức hạ sát thủ, chỉ có thể buộc bọn họ chủ động rời khỏi trước, về sau chậm rãi tính toán nợ nần. Ta vốn tính dẫn yêu thú cường đại tới, làm cho bọn họ cảm thấy Dương gia tất mất, làm bọn họ chủ động rời khỏi, bọn họ tại dưới loại tình trạng kia đi rồi, tuyệt sẽ không có mặt mũi trở về nữa. Chỉ là quá mạo hiểm, ta vẫn do dự. Chẳng qua, hiện tại người đã trở lại”.

Mắt Thạch Nham sáng lên, nhếch miệng cười: “Thái gia gia quả nhiên biện pháp hay”.

Những người đó sớm có lòng khác, nói không chừng đã thành người của bảy cổ phái. Nếu phát hiện Dương gia tất mất, khẳng định sẽ không liều chết cùng Dương gia lưu thủ, tự nhiên sẽ lạng lẹ rời khỏi.

Như vậy, liền không cần gây chiến, cũng sẽ không làm người thật lòng đối đãi Dương gia lạnh lòng, dễ dàng trừ u ác tính.

Điều kiện tiên quyết là, Dương gia phải có lòng tin, tại trong hoàn cảnh hắn phải chết kia, thật có thể đủ bảo toàn lực lượng gia tộc không bị diệt sạch.

“Ta đã sớm trừ tính thỏa đáng, chỉ cần người có thể giúp ta ứng phó một con yêu thú cấp tám, việc này liền có thể nắm chắc rồi.” Dương Thanh Đế cười nói.

“Yên tâm, cho dù là hai con yêu thú cấp tám, ta cũng có thể cho chúng nó thành thật rút đi.” Thạch Nham nói.

“Vậy thì không chút sơ sót nữa”.

615. Chương 613: Quyết Liệt

Ở bên ngoài Trầm Lâm cùng Đồng Kim, có gần trăm tên võ giả Địa Vị, Tịnh Thổ cảnh giới khác nhau, sắp hàng thành trận pháp vòng tròn, giống như đang chờ đợi cái gì.

Chính giữa Trầm Lâm cùng Đồng Kim dựng thẳng một khối kính giám màu bạc cao bằng một người, kính giám mới bắt đầu mơ hồ, ở dưới nguyên tinh cùng thần thức năng lượng rót vào, dần dần rõ ràng, mơ hồ có thể thấy được một cái bóng người dần hiện ra.

Trầm Lâm, Đồng Kim bỗng khấn trương hẳn lên, lập tức đứng dậy, chấp tay mà đứng, so với lúc đối đãi Dương Thanh Đế còn cung kính cẩn thận hơn.

Bóng người trong kính giám màu bạc dần dần rõ ràng, chính là một lão nhân thân hình gầy yếu, mặc một bộ áo dài màu xám, trên mặt mang theo mặt nạ xấu xí màu xanh, thanh âm lạnh nhạt hỏi: “Sự tình làm thế nào rồi?”.

Trầm Lâm vẻ mặt nghiêm túc, hơi hơi khom người, vội vàng trả lời: “Sắp rồi, ít nhất có thể mượn sức một nửa người rời khỏi. Qua một đoạn thời gian nữa, người chúng ta có thể mượn sức còn có thể càng nhiều. Áp lực bên ngoài càng lớn, người sinh ra lòng khác sẽ càng nhiều”.

Người nọ trong kính giám gật gật đầu, thanh âm âm trầm: “Vậy các người liên hệ ta vì chuyện gì?”.

“Thạch Nham đã trở lại”.

Trầm Lâm hơi hơi cúi đầu, thấp giọng nói.

“Thạch Nham...” Người nọ trong kính giám màu bạc bỗng nhiên kích động hẳn lên, quát lên: “Theo dõi hẳn cho ta. Tiểu tử kia là nhân vật không an phận, đừng để cho hắn hỏng việc của chúng ta. Các người để ý hắn, không nên để dành trên chọc, ta tự sẽ nghĩ cách trừ bỏ hắn”.

Trong lòng Trầm Lâm, Đồng Kim nghiêm nghị, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Bọn họ cũng đều biết thân phận người nọ trong kính giám, rất rõ ràng hắn có cảnh giới tu vi như thế nào. Một cường giả chân chính như vậy... đối với Thạch Nham vậy mà coi trọng như thế, làm bọn họ rất kinh hãi.

Cũng lúc này, bọn họ mới loáng thoáng cảm thấy được bọn họ đối với Thạch Nham nhận thức, có lẽ thực không được đầy đủ.

“Thạch Nham cực kỳ giao hoạt, tạm thời các người đừng liên hệ với ta. Việc ta phân phó các người làm, cũng có thể chậm lại một chút trước.” Người nọ trầm ngâm một chút: “Các người trước hết chờ, không nên để dành rời khỏi, theo dõi bọn hắn là được rồi. Chuyện Thạch Nham ta sẽ xử lý”.

Trầm Lâm, Đồng Kim vội vàng đáp ứng.

Đột nhiên, từ cực xa xa truyền đến một tiếng dã thú rít gào, một cỗ mùi máu tanh nồng đậm... Cách nhau khá xa, lại đều đã truyền tới.

Trầm Lâm cùng Đồng Kim hoảng sợ, vội vàng xin lỗi đem kính giám màu bạc kia thu lại... Hoang mang rồi loạn gấp gấp từ nơi này chạy đi.

Tùy tay kéo qua một võ giả Tịnh Thổ cảnh, Đồng Kim cả giận nói: “Như thế nào rồi?”.

“Có yêu thú!” Người nọ vẻ mặt hoảng sợ... “Ít nhất có khoảng mười mấy con, trong đó có lẽ có yêu thú cấp tám. Những yêu thú đó hướng tới phương hướng gia chủ phóng đi, một đường nơi qua, khí thể phi thường đáng sợ.” Người này nói nhanh một phen, chợt vẻ mặt sợ hãi nói: “Chúng ta còn có trở về hay không? Không bằng, chúng ta hiện tại liền đi? Ta cảm thấy không quá thích hợp”.

“Vô liêm sỉ, chút tình huống như vậy đã muốn rời khỏi, chúng ta chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ!” Đồng Kim tùy tay một cái tát, trực tiếp đánh ở trên mặt hắn, quát: “Đều trở về theo ta!”.

Trầm Lâm không nói, trong lòng âm thầm cân nhắc một chút, lúc này mới cùng Đồng Kim một đường hướng tới chỗ Dương gia tụ tập đi.

Rống! Ngao ồ ngao.

Từng tiếng yêu thú điên cuồng tiếng gầm gừ, giống như từ bốn phương tám hướng truyền đến, giống như đem địa điểm Dương gia tụ tập bao vây.

Mọi người Dương gia ở lại nơi đó, nghe được tiếng rống của yêu thú làm cho người ta tim đập nhanh kia, sắc mặt rất nhiều người đều tái nhợt, căn răng trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Gia chủ đâu? Gia chủ đi đâu?” Trầm Lâm cùng Đồng Kim một đường chạy vội trở về, hiện nơi này tạm thời không có biến cố gì lớn, âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, chợt mới hỏi tung tích Dương Thanh Đế.

“Không biết, gia chủ lúc trước đi ra ngoài nói muốn săn giết yêu thú, bây giờ còn chưa trở về.” Một gã con em đích hệ của Dương gia cao giọng trả lời.

“Thật sự là, lúc này đi săn giết yêu thú cái gì, cũng không phải ở Vô Tận hải...” Đồng Kim nhỏ giọng nói thầm một câu, sắc mặt không quá dễ coi.

Bên cạnh rất nhiều con em đích hệ của Dương gia nghe thấy tiếng Đồng Kim nói thầm, một đám vẻ mặt hung ác, trong đồng tử mắt mơ hồ toát ra lửa giận.

“Đồng Kim, cách làm của gia chủ, người không tư cách bình phán!” Dương Trác bỗng nhiên đi ra, mắt lạnh liếc hắt một cái, thần sắc khó coi đến cực điểm. Hắn thực không ngờ tới, ở Dương gia, hiện tại vậy mà có người dám nghi ngờ cách làm của Dương Thanh Đế.

Khóe miệng Đồng Kim giật giật, trầm mặt, muốn ra lời châm chọc.

Nhưng vào lúc này, Thạch Nham không biết từ chỗ nào toát ra, ánh mắt băng hàn như đao nhọn, lạnh lẽo rơi xuống trên người hắn, sát khí bắt đầu khởi động.

Đồng Kim biến sắc, bỗng nhiên nhớ tới thái độ của người nọ đối với Thạch Nham, thỉnh linh cảm thấy lưng lạnh, một phen lời đến miệng, bị hắn cứng rắn nuốt xuống.

Thạch Nham nhếch miệng, lạnh lẽo cười, chưa hạ sát thủ.

“Gia chủ đã trở lại! Gia chủ đã trở lại!” Thị vệ bên ngoài đột nhiên hô to lên.

Tiếng hắn mới hạ xuống không bao lâu, Dương Thanh Đế ngực nhuốm máu, hơi tỏ ra chật vật đột nhiên xuất hiện.

Chỗ hồ nước, toàn bộ Dương gia cùng vô giả quy phụ Dương gia vừa thấy bộ dáng hắn, toàn bộ phát lạnh trong lòng, sắc mặt đồng loạt thay đổi.

Ở trong lòng mọi người, Dương Thanh Đế không thể nghi ngờ là vô giả cực kỳ cường đại, tu vi thông thần nhị trọng thiên chi cảnh, có năng lực vượt cấp khiêu chiến, cho dù là ở trên Thần Châu đại địa, cũng có một chỗ của hắn.

Một cao thủ thật sự như vậy, nay vậy mà bị thương, thần sắc còn chật vật như vậy, hắn gặp hung hiểm gì?

Lòng mọi người chìm vào đáy cốc.

“Tình huống rất không ổn.” Thần sắc Dương Thanh Đế xanh mét, ngưng trọng trước đó chưa từng có hắn lên: “Có hai con yêu thú cấp tám vọt quá, ta hiện tại đã bị thương, nhiều nhất nửa canh giờ, hai con yêu thú kia sẽ xung phong liều chết tới”.

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều tái nhợt, tràn ra một cỗ tuyệt vọng thật sâu.

“Trừ hai con yêu thú cấp tám kia, còn có mấy con yêu thú cấp bảy, gần trăm yêu thú cấp sáu, cấp năm, được hai con yêu thú cấp tám kia Thống lĩnh.” Dương Thanh Đế không do dự, giống như liên hoàn pháo trúc, nói nhanh: “Không thể phân tán ra, nếu không ngược lại sẽ tử thương thảm trọng. Ta sẽ lưu lại, xem có thể ngăn trở một cơn sóng hay không, tranh thủ cơ hội sinh tồn cho nhiều người hơn”.

Dương Thanh Đế vẻ mặt bất đắc dĩ, ánh mắt ảm đạm, nâng cánh tay hô to nói: “Hôm nay, có lẽ đó là một ngày Dương gia bị diệt. Dương Thanh Đế ta vô năng, không thể cho mọi người tiền cảnh tốt hơn, xin lỗi các vị”.

Hiện tại ta chỉ có thể hết sức, làm càng nhiều người sống sót. Ta sẽ lưu lại, toàn bộ đích hệ Dương gia ta đều sẽ lưu lại giúp các vị bảo vệ một đoạn thời gian, hy vọng mọi người đại đa số người có thể sống sót”.

“Gia chủ, chúng ta cùng người một đường!”.

“Người ở nơi nào, chúng ta liền ở nơi đó! Tuyệt sẽ không cùng người tách ra!”.

“Chúng ta sẽ không để cho gia chủ gánh vác cho chúng ta tất cả cái này!”.

Có một bộ phận vô giả quy phụ Dương gia nghe thấy lời hắn nói, đều đỏ mặt quát to lên, hung hãn không sợ chết rít gào lên.

Nhưng mà, càng nhiều người thì là lựa chọn trăm mặc, hoặc là sắc mặt tái nhợt ánh mắt lóe ra, đang khó khăn lựa chọn.

Hai người Trầm Lâm cùng Đồng Kim rõ ràng giết mình. Hai người không dám khẳng định đây là kế sách của Dương Thanh Đế hay không, cho nên cau mày ở lại nơi đó, chuẩn bị yên lặng xem nó biến hóa.

Rỗng.

Một tiếng gầm gừ khủng bố, như dùi non lấp biển, mang theo sát khí thanh máu nồng đậm từ chỗ cực xa truyền đến.

Cổ thụ bị thanh âm ầm ầm đụng nát, không ngừng từ xa xa truyền đến một cỗ khí tức đáng sợ, mau tràn ngập tới, cách nơi này càng ngày càng gần.

Rất nhiều người mặt lộ vẻ tuyệt vọng, cũng có một ít người hạ quyết tâm, cũng có không ít người đều vội vàng nhìn về phía hai người Trầm Lâm cùng Đồng Kim, đang lặng lẽ thúc giục hai người bọn họ.

Trầm Lâm cùng Đồng Kim chợt liếc một cái, đều nhìn ra kinh sợ trong mắt đối phương, hai người vẫn do dự đột nhiên đã hạ quyết tâm.

“Gia chủ, chúng ta mang một bộ phận rời khỏi trước, chờ sau khi đem kẻ thấp kém đưa ra, chúng ta lại trở về giúp người!” Trầm Lâm tiến lên một bước, ngay cả lễ tiết trước đây cũng quên mất, giả bộ chân thành nói: “Gia chủ bảo trọng trước, chúng ta tất nhiên sẽ không cô phụ người nhắc nhở, sẽ đem tinh huyết gia tộc bảo toàn!”.

Bất luận hấn che dấu như thế nào, tại dưới loại tình trạng này lựa chọn rời khỏi, vậy đều là biểu hiện phản bội Dương gia. Mọi người nơi này đều là mắt sáng như tuyết, tự nhiên biết hấn nói lời này tất cả đều là chó má, chẳng qua là vì bản thân sợ chết tìm cái cớ đường hoàng mà thôi.

“Trầm Lâm lão cẩu người!” Lăng Minh trong ngũ đại dạ xoa rống giận: “Lúc trước người bị gia tộc vứt bỏ, thân chịu trọng thương tránh né ở trong yêu thú, là ai cứu người? Là ai liều mạng bị thương, đem người từ trong miệng yêu thú đoạt trở về?! Không nghĩ tới ở lúc này, người vậy mà muốn sống tạm bợ, người kẻ vô sỉ vong ân phụ nghĩa!”.

“Ta là suy nghĩ cho Dương gia, là vì hoàn thành tâm nguyện của gia chủ!” Trầm Lâm biến sắc, trầm mặt quát lên.

“Ha ha!” Lăng Minh cười ha hả, lắc đầu trào phúng nói: “Tâm tư của người ai không biết?”.

Trầm Lâm có chút thẹn quá hóa giận, nhưng mà, chính ở lúc này, hấn lại nghe thấy một tiếng yêu thú rống. Đồng tử mắt hấn co rụt lại, cũng không quan tâm Lăng Minh nữa, miễn cưỡng hướng Dương Thanh Đế ôm quyền nói một tiếng trịnh trọng, liền quát: “Đi theo ta, chúng ta nên vì gia chủ sống sót thật tốt!”.

Vừa dứt lời, hấn cùng Đồng Kim đi trước làm gương, hướng tới Vĩnh Dạ sâm lâm khu vực có bảy cổ phái hoạt động kia bay đi.

Rất nhiều võ giả quy phụ Dương gia, nghe vậy một đám cúi thấp đầu, không dám nhìn tới người Dương gia, sợ hãi rụt rè trước tránh đi một đoạn đường, chợt bay vút ra ngoài.

Bọn người Lăng Minh cùng Dương gia lạnh lùng nhìn những người đó rời khỏi, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Ra ngoài mọi người dự kiến, người lựa chọn cùng Trầm Lâm một đường rời khỏi, vậy mà không chỉ một nửa, lại có nhiều tới hai phần ba.

Võ giả quy phụ Dương gia, vốn có khoảng một ngàn năm trăm người, lúc này lựa chọn rời khỏi có nhiều tới một ngàn, thực đồ mất lưu lại, không đủ năm trăm người.

Tuy sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn thấy xuất hiện trái ngược lớn như thế, Dương Thanh Đế cũng thật không dễ chịu, vẻ mặt chua xót, đau lòng lắc lắc đầu.

Hấn vốn cho rằng, ít nhất sẽ có một nửa người chọn lưu lại, nào biết sẽ là kết quả như vậy.

“U ác tính phải trừ khử, thái gia gia không cần đau lòng, ta nghĩ, sớm muộn gì có một ngày, bọn họ sẽ biết quyết định hôm nay của bọn họ, là sai lầm tới bao nhiêu.” Thạch Nham cũng sắc mặt khó coi, cắn răng, cực kỳ lạnh lùng tàn khốc nói.

616. Chương 614: Hậu Phúc?

Sau khi Trầm Lâm cùng Đồng Kim mang theo người rời khỏi, nơi này ngay cả trực hệ Dương gia, Thạch gia ở trong, cũng chỉ có không đến ngàn người.

Thực quy phụ Dương gia, Thạch gia, toàn tâm toàn ý nguyện ý lưu lại không đủ năm trăm người. Tại trong năm trăm người này, cũng là lão giả chiếm đa số, cảnh giới cũng không phải đặc biệt cao thâm, tiềm lực thật sự không dám khen tặng.

Dương Thanh Đế đỡ đỡ đứng, âm thầm thở dài một hơi, môi giật một cái, lạnh nhạt nói: “Cũng tốt, như vậy cũng hối...” Hắn hiển nhiên có chút nản lòng thoái chí, đối với đám người Trầm Lâm, Đồng Kim rời đi vẫn có khúc mắc, không thể tiêu tan.

Những người đó, năm đó lúc quy thuận Dương gia, đều từng lập lời thề sống chết nguyện trung thành, lúc đi lại quyết đoán kiên quyết như thế, không có quá nhiều do dự.

Trong đó giống một nhóm người Trầm Lâm, từng toàn bộ thuộc về ở Vô Tận Hải vực không nổi nữa, hoặc là bị gia tộc xua đuổi, hoặc là có thù địch không ứng phó được, vì tránh họa gia nhập Dương gia.

Năm đó Dương Thanh Đế cực kỳ hào khí, dốc hết sức gánh vác cho bọn họ, giúp bọn họ giải quyết phiền toái, làm bọn họ sau đó còn có thể hãnh diện, thậm chí có thể báo thù rửa hận.

Bọn họ rời khỏi, thực làm cho Dương Thanh Đế ý thức được tình người ấm lạnh, biết nhiều ân huệ nữa, ở trong lòng những người nào đó cũng không đủ trầm trọng.

Gầm!

Yêu thú gào rống, giống như nổi trống đòi mạng, đánh ở trong lòng mọi người, làm cho mọi người càng thêm trầm trọng.

“Còn có người muốn đi không?” Thạch Nham đứng dậy, như là không biết yêu thú sắp đến, lạnh mặt nhàn nhạt nói: “Hiện tại lập tức rời khỏi vẫn kịp, nếu là muộn, có lẽ liền phải đem mạng đặt xuống”.

“Tiểu tử, ngươi đừng dài dòng!” Lăng Minh cắn môi dưới, khí tức điên cuồng như dã thú sắp thoát ly lồng giam: “Chúng ta đã lưu lại, vốn không có ý niệm muốn may mắn, ngươi đừng lèo nhèo!”.

Bên ngoài hồ nước, một phần ba người lưu thủ kia đều là đồ hồng mắt, làm tốt chuẩn bị chiến đấu hăng hái đầm máu.

Thạch Nham nhếch miệng cười lên, âm thầm gật đầu.

Cũng không phải mọi người đều không có lương tri không biết tri ân báo đáp, Lăng Minh này cùng năm trăm người còn lại, ít nhất ở lúc khó khăn nhất đều lựa chọn lưu lại, biết rõ có lẽ chỉ có một con đường chết vẫn nghĩa vô phản cổ lao vào.

Lòng Thạch Nham cảm động, thái độ rõ ràng dịu đi rất nhiều, so với lúc đối đãi Trầm Lâm, Đồng Kim tốt hơn nhiều. “Lăng thúc yên tâm, mọi người không có việc gì, đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời. Chờ chúng ta đem yêu thú đánh lui, ta nghĩ mọi người nhất định sẽ đều có thu hoạch”.

Lăng Minh giật mình, nghi hoặc nhìn về phía hắn, vẻ mặt quái dị: “Người cảm thấy chúng ta còn có thể sống?”.

“Đó là đương nhiên”.

“Có lẽ đi, chúng ta một ngàn người chỉ cần có thể sống sót một phần tư, cũng tính là không dễ dàng rồi.” Lăng Minh bị tráng lạng lẽ cười: “Chẳng qua, ta khẳng định không ở trong một phần tư người kia. Ta cũng một đồng tuổi rồi, cảnh giới trước sau không thể đột phá, tiếp tục lưu lại cũng không thấy có tiền cảnh gì, không bằng tranh thủ chút sinh cơ cho người trẻ tuổi”.

“Lăng gia!”.

“Lăng đại thúc!”.

Rất nhiều võ giả trẻ tuổi nghe vậy không khỏi lệ nóng doanh tròng, một đám vẻ mặt kích động, đều rít gào lên, thề sống chết muốn lưu lại đồng tâm hiệp lực.

“Không không không!” Thạch Nham liên tục lắc đầu, rất nghiêm túc nói với mọi người: “Không phải một phần tư. Tin tưởng ta, mọi người đều có thể sống. Hơn nữa, còn có thể so với trước kia sống tốt hơn!”.

Mọi người ngạc nhiên, không dám tin nhìn hắn, cảm thấy hắn là không phải bị yêu thú dọa choáng váng rồi chứ.

Ngay cả Dương Thanh Đế cũng không chống đỡ được, yêu thú để cho thân mình bị thương thế, tuyệt đối là cấp bậc cấp tám cường hãn!

Loại yêu thú cấp bậc này, võ giả thông thần cảnh bình thường căn bản không ứng phó được, hơn nữa yêu thú tới, cũng không chỉ một hai con, là gần trăm!

“Nham thiếu gia, người không nên ở chỗ này, người có tương lai tốt hơn.” Còn sót lại một Tu La vương Mạc Đoạn Hồn, hồ hững nói: “Người phải sống tốt, đem phần đồ hôm nay quét sạch cho chúng ta. Ngày sau dùng đầu người bọn hắn đến bái tế chúng ta là được.”

Lăng Minh cũng liên tục gật đầu, hiển nhiên cực kỳ đồng ý lí do thoái thác của Mạc Đoạn Hồn.

Thạch Nham sững sốt một chút, sau đó mới cười ha ha: “Mạc đại thúc yên tâm đi, ta không đánh rắm. Yêu thú cấp tám cũng không đáng sợ như vậy”.

“Được rồi, mọi người phân tán ra, đến bên kia lưu lại.” Dương Thanh Đế rít cuộc lên tiếng, chỉ vào thạch lâu phía sau hồ nước, hướng những võ giả cảnh giới hơi thấp kia phân phó.“Lão Mạc, Tiểu Lăng các người theo ta..”.

Hắn lại hướng tới Mạc Đoạn Hồn, Lăng Minh gật gật đầu.

Mạc Đoạn Hồn, Lăng Minh trong lòng có chút nghi hoặc, chợt liếc một cái, yên lặng đuổi theo.

Bọn người Dương Trác cùng Thạch Kiên, Thạch Thiết cũng chuẩn bị tiến lên giúp, lại bị Thạch Nham ngăn cản, cười nói: “Gia gia, đừng đi lên, các người lưu lại bảo hộ bọn họ, chuyện không giống các người tưởng tượng nghiêm trọng như vậy”.

Sắc mặt Thạch Kiên âm trầm, hướng Thạch Thiết phân phó: “Các người trở về.” Hắn kiên trì lưu lại, trừng mắt nhìn Thạch Nham một cái, hừ hừ nói: “Có phải hiện tại cảm thấy gia gia vương bận rồi hay không? Cảm thấy tu vi gia gia không thể giúp gì cho người nữa?”.

Thạch Nham cảm thấy đau đầu, vội vàng lắc đầu: “Không có không có, ngài muốn qua vậy thì qua đi”.

Lấy Dương Thanh Đế, Mạc Đoạn Hồn, Lăng Minh, Thạch Nham, Thạch Kiên dẫn đầu, thêm gần trăm võ giả cảnh giới Tịnh Thổ, sắp xếp ra chữ nhất, ở chỗ cây cối phía trước đình trệ xuống.

Thạch Nham hí mắt, đem Chiến Ma thả ra, lại lấy ra Diệt Thiên Thần Kiếm, âm thầm vận chuyển lực lượng trong cơ thể.

Rầm rầm rầm!

Trong tiếng chạy chồm đình tại nhức óc của yêu thú, cổ thụ như bị bẻ gãy nghiền nát oanh kích đập nát, tro bụi bay lên, nhắc lên từng đạo khói đặc trắng tấp, huyết tinh phỉ hoành yêu thú chỉ có cùng tức, từ trong những khói đặc kia tràn ngập mở ra.

Ba người Mạc Đoạn Hồn, Lăng Minh, Thạch Kiên bỗng khản trương hân lên, lập tức đưa tay lên bí bảo lấy ra, chuẩn bị ứng phó trận huyết chiến này.

Bí bảo trong tay ba người phân biệt là loan cầu, trường thương, kiếm bản rộng, Thạch Nham chỉ liếc một cái, liền biết cấp bậc bí bảo kia nhiều nhất khoảng linh cấp tam phẩm, bên trên vậy mà không có khắc ra trận đồ tinh mỹ, cũng không có năng lượng dao động kỳ lạ tồn tại.

“Mạc đại thúc, Lăng đại thúc, gia gia, trong chốc lát đem bí bảo trong tay bọn người cho ta, ta giúp các người tế luyện một lần nữa một chút.” Ở trước khi yêu thú đến, hắn còn quay đầu cười hắc hắc, không biết sống chết.

Ba người Mạc Đoạn Hồn, Lăng Minh, Thạch Kiên hiển nhiên ngây ngẩn cả người, có chút khó hiểu.

Dương Thanh Đế trong lòng khẽ động, mắt cũng hơi hơi sáng ngời, không xác định hỏi: “Người biết luyện chế bí bảo?”.

Thạch Nham gật đầu.

Dương Thanh Đế cười rạng rỡ, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Ngay tại lúc này, trăm con yêu thú các loại cấp bậc rốt cuộc ở tầm mắt mọi người hiển hiện ra.

Một con yêu thú cầm đầu là Liệt Viêm Kim Sư thân dài trăm mét, cả người lông đỏ sọc dài một thước, như hỏa viêm thiêu đốt, còn ánh vàng rực rỡ, không ngừng phóng ra khí nóng bức mãnh liệt.

Tại bên cạnh Liệt Viêm Kim Sư kia thì là một con măng xà có bốn sừng cong, đan xen vòng tròn hoa văn đen trắng, giống nhau một ngọn núi thịt, đây là yêu thú cấp tám Ngân Giác Cự Mãng.

Liệt Viêm Kim Sư cùng Ngân Giác Cự Mãng đều là yêu thú cấp tám, có được năng lực biến hóa, chẳng qua hai yêu thú này vẫn chưa biến hóa, nhưng ánh sáng trí tuệ trong mắt chúng nó rất rõ ràng, vừa thấy đã biết mở linh trí rồi.

Trước khi thiên địa năng lượng xảy ra biến đổi lớn, yêu thú cấp tám đã có trí tuệ bất phàm, ngày nay sau khi lực lượng biến hóa, trí tuệ yêu thú đã không kém nhân tộc, thành sinh linh đẳng cấp cao, chẳng những có tư tưởng tình cảm, còn hiểu càng thành thạo vận dụng lực lượng trong cơ thể mình.

Hai con yêu thú cấp tám sau khi tới, dừng lại đoan trang phía trước, không hành động thiếu suy nghĩ.

Thạch Nham nhếch miệng cười, bảo Chiến Ma phóng ra hung sát chi khí cường hãn, bản thân cũng ngưng luyện năng lượng, âm thầm đem tử vong ý cảnh lan tràn ra, quanh thân trào ra một cỗ khí tức tinh mạch tuyệt vọng, làm cho yêu thú đối diện đều rất hoảng sợ.

Dương Thanh Đế nhướng mày, huyết khí cả người cuộn cuộn, cho người ta một loại cảm giác cực độ hung hiểm.

Hai con yêu thú cấp tám không hề rảnh, cứ như vậy nghiêm túc cảm thụ được, tựa như đang châm chước nên liều chết chiến một trận hay không.

“Chủ nhân nhà ta nói, một mảng này thuộc hắn quản hạt, hạn các người trong một tháng rời khỏi, bằng không chủ nhân nhà ta liền giết sạch các người.” Liệt Viêm Kim Sư trầm ngâm trong chốc lát, phát ra tiếng gầm rú như sét đánh, trong mồm to như chậu máu toát ra từng luồng hỏa viêm, sóng nhiệt cuộn cuộn vọt tới.

Yêu thú cấp tám hiểu được ngôn ngữ nhân tộc, có đủ trí tuệ cùng sinh mệnh cao đẳng tiến hành trao đổi chu toàn.

Liệt Viêm Kim Sư, Ngân Giác Cự Mãng này là bị Dương Thanh Đế hấp dẫn tới, vốn cho rằng có thể giết chết Dương Thanh Đế, phát hiện đột nhiên toát ra Chiến Ma cùng Thạch Nham những nhân tố sau không xác định này.

Hai gia hỏa yêu tộc thay đổi chủ ý, lại không muốn mất uy phong của mình, biến nhiên dùng ngôn ngữ đe dọa hắn lên.

“Chủ nhân nhà người?” Thạch Nham cười: “Chủ nhân nhà người là ai?”.

“Viêm Long đại nhân!” Liệt Viêm Kim Sư cùng Ngân Giác Cự Mãng đồng thời ngạo nghễ nói.

“Một con Hỏa Viêm Giao Long cấp chín.” Lăng Minh nhẹ giọng nhắc nhở.

Thạch Nham giật mình, gật gật đầu, nói với Liệt Viêm Kim Sư cùng Ngân Giác Cự Mãng kia: “Được rồi, chúng ta đã biết. Chúng ta thương lượng một chút, nói không chừng sẽ đi bái phỏng chủ nhân nhà các người, nói chuyện hẳn có hứng thú”.

“Chủ nhân nhà ta không thích nhân loại, sẽ không gặp các người. Các người tốt nhất sớm một chút rời khỏi.” Liệt Viêm Kim Sư biết hôm nay không thể đạt thành mục đích, phần nộ hừ hừ, hoạt động thân hình khổng lồ, cùng Ngân Giác Cự Mãng kia cùng nhau quay đầu.

Mấy trăm yêu thú cấp hạng khác nhau phía sau theo đuôi hai bọn nó, cũng nhanh chóng rời khỏi.

“Hỏa Viêm Giao Long kia cũng là gần đây mới đột phá đến cấp chín, ở Trong Vĩnh Dạ sâm lâm quả thực cũng coi là một gia hỏa lợi hại.” Lăng Minh buông lỏng một hơi, cau mày giải thích: “Nhưng Viêm Long không phải đáng sợ nhất. Ở Trong Vĩnh Dạ sâm lâm có yêu thú càng thêm lợi hại. Giữa yêu thú cùng yêu thú, cũng chia khu vực cùng địa bàn. Khu vực chúng ta hoạt động, trùng hợp ở khu Viêm Long quản lý, nghe nói tại nơi đó có bí cảnh, còn có một con yêu thú sắp đạt tới cấp mười, con yêu thú đó ngay cả người của bảy cổ phái cũng bất lực”.

Thần sắc Thạch Nham khê biến, gật gật đầu: “Xem ra tình thế Vĩnh Dạ sâm lâm này thật đúng là cực kỳ phức tạp”.

“Đó là tự nhiên.” Lăng Minh cười khổ: “Nếu không như vậy, cũng sẽ không xuất hiện kẻ lang tâm cầu phế như thế”.

Dương Thanh Đế hừ một tiếng, phát tay chặn lại: “Chuyện này về sau không nên nhắc lại. Ở trước khi chúng ta có năng lực, sẽ chỉ loạn tâm chúng ta”.

Về mặt Lăng Minh, Mạc Đoạn Hồn nghiêm túc, tỏ vẻ hiểu.

“Thái gia gia, đem toàn bộ tài liệu tu luyện của Dương gia lấy ra cho ta, ta muốn tiến hành luyện khí quy mô lớn, mau chóng tăng lên thực lực mọi người. Ta muốn ở nửa tháng thời gian, đổi mới toàn bộ bí bảo vũ khí trong tay người lưu lại, tăng cường lực lượng bọn họ!”.

Thạch Nham hít một hơi thật sâu, đột nhiên trầm giọng quát.

617. Chương 615: Diên Cuồng Đại Luyện Khí!

Từng đạo hỏa viêm màu đỏ rực ngưng luyện thành cánh tay tinh xảo, ở một khối Ngọc Thạch chông chênh ra một cái hồng cầu.

Nham thạch đỏ tươi nóng chảy tràn đầy tung tóe ra, từng viên tinh thạch góc cạnh rõ ràng đang lăn lộn như có sinh mệnh.

Hồng cầu tứ thông tám phương, phân nhánh thành mấy trăm lối rẽ chật hẹp. Trong lối rẽ truyền ra năng lượng dao động trạng thái dịch, mắt thường có thể thấy được.

Từng kiện bí bảo phẩm giai không tính đặc biệt cao, ở dưới lực lượng không nhìn thấy nào đó dẫn dắt được đưa lên ở trong hồng cầu, chịu nham thạch nóng chảy trong hỏa viêm đốt cháy rèn luyện, đốt ra không ít cặn màu đen, chìm vào dưới đáy.

Bốn phương thông suốt hồng cầu, từ thiên thổ quan sát xuống, có thể thấy được chính là một cái thượng cổ bí trận cực kỳ rườm rà cực lớn, chiếm diện tích mười dặm, phân tán lối rẽ, như từng con rắn hỏa viêm, cuộn cuộn bắt đầu khởi động hỏa viêm, nóng bỏng, táo bạo, giống như yêu thú hỏa viêm không gian nuốt hết đại địa.

Các loại bí bảo hình thái không đồng nhất tại trong thượng cổ bí trận rườm rà thần kỳ kia nặng nề di động di động, bị hỏa viêm đốt cháy, bị lực lượng kỳ dị tồn tại trong bí trận tham thấu.

Một thanh niên cả người đỏ đậm, lẳng không ngồi xếp bằng, ngay tại phía trên khe rãnh kia, híp mắt lại, hai tay đánh ra vô số pháp quyết.

Một cái pháp quyết từ trong hai lòng bàn tay của hắn bay nhanh ra, ở trên hư không hiện ra thành từ năng lượng ánh sáng tinh tế phác họa thượng cổ trận đồ, trận đồ mới bắt đầu cực nhỏ, lớn cỡ móng tay, lại là do thành trăm mấy ngàn đường cong năng lượng tạo thành, cực kỳ rườm rà phức tạp.

Đợi cho trận đồ kia chậm rãi hướng về khe rãnh phía dưới, liền dần dần khuếch trương hẳn lên, chậm rãi thành lớn cỡ bàn tay, thành lớn cỡ chậu rửa mặt, thành ván cửa.

Trận đồ do mấy ngàn sợi tơ năng lượng chạm khắc cũng chậm rãi trở nên rõ ràng, có giống như vân tay trong lòng bàn tay, thần bí thiên nhiên, có giống như đại địa mạch lạc, trầm trọng túc mục, lại có phẳng phát quỹ tích chim bay lướt qua, không dấu vết có thể tìm ra...

Các loại trận đồ động hướng không rõ, lại đều ẩn chứa thiên địa chí lý huyền ảo, quang sáng như thần ban, nhất nhất bay xuống mặt hồng cầu, khắc tại trên các loại bí bảo được loại bỏ tạp chất kia. Mỗi một dạng bí bảo một khi bị một cái trận đồ bám lên, lập tức bắt đầu xảy ra biến hóa kỳ diệu, năng lượng dao động sẽ lập lòe mạnh, chất liệu cũng sẽ xảy ra biến hóa căn bản.

Hoặc là ôn nhuận trắng mịn như mỹ ngọc, hoặc là không gì phá nổi như kim thiết, còn có chút thì là mềm mại như đồng bông, có thể tùy ý kéo, vĩnh viễn sẽ không đứt gãy.

Bí bảo khác nhau, được khắc lên trận đồ khác nhau, có được thần thông khác nhau.

Đợi cho những bí bảo kia được rèn luyện hết tạp chất, được khắc lên trận đồ, giao cho lực lượng diệu dụng mới, liền sẽ chậm rãi từ trong đó phi thăng truyền đến. Mỗi một dạng đều lóe ra bảo quang rạng rỡ, toát ra năng lượng dao động mãnh liệt, hình dạng cũng là tinh mỹ thần bí, vừa thấy liền làm cho tâm sinh người ta vui mừng, khó có thể dứt bỏ.

Bên ngoài hồng cầu đứng thẳng mấy trăm võ giả, mỗi một người đều siết chặt nắm tay, thở mạnh cũng không dám ra, ngọn lửa khát vọng trong mắt hừng hực thiêu đốt.

Sau khi bí bảo giống như dạng kiếm lượn vòng ra, hiện ra minh hoa như hạo nguyệt, lưu quang tràn đầy màu bay vào trong tay một người, người nọ rốt cuộc không kiềm chế được phấn chấn trong lòng, run run, đầu lưỡi khô khốc nói: “Đa tạ! Đa tạ Nham thiếu gia!”

Thanh niên nhẹ nhàng ngồi ngay ngắn, mắt hơi mở cười nhạt, chậm rãi nói: “Thanh kiếm này của ngươi tài chất quá kém, khu trừ tạp chất, khắc Li Thủy Phần Diệt trận, cũng chỉ có thể đạt tới linh cấp tam phẩm, đáng tiếc”.

“Không đáng tiếc, không đáng tiếc!” Người nọ cả người giật mình một cái, như lấy được trân bảo, gắt gao nắm chặt thanh kiếm này, có loại cảm giác kỳ diệu cùng máu thịt phù hợp.

Trong thân kiếm kia của hắn chất chứa năng lượng, lộ ra cổ viêm lực cực nóng, cùng công pháp hắn tu luyện có thể dung hợp chồng chất hoàn mỹ: “Nham thiếu gia, thanh kiếm này vốn chỉ là huyền cấp nhất phẩm, ngài, ngài ước chừng đã đem nó tăng lên một giai! Nham thiếu gia, ta mới nhận vị tam trọng thiên chi cảnh, có thanh bảo kiếm linh cấp tam phẩm này, ta dám cùng võ giả bách kiếp cảnh liều chết chiến một trận!” Người nọ hưng phấn nói năng lộn xộn, cường chế xúc động muốn cười điên cuồng, thân mình run rẩy lợi hại.

Lời vừa nói ra, chung quanh mắt rất nhiều võ giả đều đã đỏ.

Bọn họ như là dã thú khát máu, gắt gao nhìn khe rãnh kia, bí bảo cùng bọn họ tính mạng tương tu, bay ra như châu châu, chẳng phân biệt được trước sau đầu nhập hồng cầu che kín nham thạch nóng chảy kia.

Thạch Nham làm ra trận lớn như vậy, bọn họ mới bắt đầu cũng không cảm thấy có thể có bao nhiêu tác dụng.

Muốn tăng lên cấp bậc của một loại bí bảo cũng không phải chuyện dễ. Cho dù là đại luyện khí sư trên Thần Châu đại địa cũng cần chuẩn bị sung túc, đến từng loại từng loại.

Hắn dùng mười ngày thời gian khắc ra một cái trận đồ khe rãnh kỳ quái, hướng bên trong bỏ vào mấy trăm loại tài liệu luyện khí. Sau khi phóng ra thiên hỏa, liền bảo mọi người cầm bí bảo trong tay ném vào.

Rất nhiều người cũng không tin, sợ hư hao bí bảo, không muốn lấy ra nữa. Thẳng đến Dương Thanh Đế nhìn không qua được, hạ đặt mệnh lệnh, mới có người không tình nguyện ném bí bảo xuống.

Người nọ vừa mới lấy được phi kiếm, là người thứ nhất thu lợi. Một thanh kiếm huyền cấp nhất phẩm, được tăng lên tới linh cấp tam phẩm, cấp bậc tăng lên còn nhiều hơn cả một giai!

Không hoài nghi nữa, không một tiếng nghi ngờ nữa, mọi người đỏ mắt, một đám như là sài lang đói bụng trăm năm, đều cầm bí bảo trong tay đầu nhập hồng cầu phía trước.

“Dừng lại!” Thạch Nham khê quát một tiếng, nghiêm nghị nói: “Năng lượng trong cổ trăn phía dưới có hạn, một lần không thể quá nhiều, nếu không khó có thể đem tạp chất bí bảo của mọi người trừ sạch sẽ. Ừm, không vội, đến từng cái. Bí bảo trong tay mọi người, ta đều sẽ giúp các người rèn luyện một lần nữa”.

“Nham thiếu gia, ta, ta còn chưa đặt xuống đâu?” Lăng Minh đỏ mặt, ngắc cổ “Thêm ta một người nữa, chỉ thêm một mình ta! Hẳn là không có việc gì chứ?”.

“Lăng đại thúc, không mang như vậy! Người tuyệt đối đừng xằng bậy!”.

“Lão Lăng! Bí bảo của ta đã ném xuống, người đừng quấy rối!”.

Mạc Đoạn Hồn cùng một thanh niên vừa thấy Lăng Minh muốn không để ý quy củ, bị dọa nhảy dựng, mặt cũng đã thay đổi, vội vàng đi qua kéo hắn, thiếu chút nữa muốn động thủ.

“Thả ta ra! Mạc lão ca, người mau buông tay!” Lăng Minh to cổ, trên mặt nổi gân xanh: “Ai con mẹ nó biết tài liệu phía dưới có đủ hay không! Không được, chẳng lẽ không thể thêm ta như vậy! Người không buông tay, lão tử liền động thủ!”.

Lăng Minh biết tài liệu tu luyện trong hồng cầu kia cực kỳ trân quý, hắn không dám khẳng định trong tay Dương Thanh Đế hay không còn có càng nhiều bổ sung. Nếu không có, linh cấp bí bảo kia trong tay hắn, có lẽ cũng chỉ có thể đợi cơ hội một lần sau.

Tiếp theo, không biết khi nào thì hết.

“Người bỏ bí bảo vào đi, cấp bậc chúng ta giảm xuống, chúng ta liều mạng với người!” Mạc Đoạn Hồn luôn không chút dao động cũng nổi tính tình, bày ra mặt xấu, âm u quát.

“Ta mặc kệ! Dù sao không thể không có ta!” Lăng Minh vén tay áo, đỏ mặt muốn cùng hắn ồn ào hắn lên.

“Làm gì!” Nhưng vào lúc này, thanh âm Dương Thanh Đế đột nhiên vang lên: “Tiểu Lăng, người lúc trước tự mình sợ hãi, không muốn bỏ vào, hiện tại chẳng trách người khác. Ừm, cứ như vậy, người chờ một chút đi”.

Dương Thanh Đế vừa mở miệng, Lăng Minh trợn tròn mắt, mặt đau khổ, như cha mẹ chết, thở dài không thôi, thậm hận mình lúc trước có mắt không trông, vậy mà không nhìn ra Thạch Nham tiểu tử kia có đại thần thông đoạt thiên địa tạo hóa.

Thạch Nham cũng không mở miệng, nghe thấy tiếng Dương Thanh Đế chế chỉ vang lên, hắn lại híp mắt, tiếp tục dùng đủ loại luyện khí pháp quyết.

Thần thức chi lực cùng năng lượng tinh thuần trong cơ thể, ở dưới tâm niệm hắn thay đổi, không ngừng ngưng luyện kết hợp, diễn hóa thành đủ loại luyện chế trận đồ cổ xưa, biến thành lạc ấn tinh xảo hữu hiệu, chạm khắc vào trên các loại bí bảo phía dưới.

Ở trong quá trình thi triển pháp quyết, hắn linh đài trong suốt, không nhiễm bụi bặm, không có một tia cảm xúc tiêu cực, linh hồn như là được thăng hoa.

Hắn bỗng nhiên lĩnh ngộ được, huyết khiếu cả người kia của hắn chuyển hoá lực tiêu cực vô hồn, tuy thần kỳ, lại dễ dàng làm cho linh hồn hắn không khống chế được, mỗi một lần thi triển bạo tẩu vũ kỹ, hắn sẽ quen tính lâm vào tẩu hỏa nhập ma, đây là di chứng.

Trong luyện khí, linh đài hắn trong vắt, linh hồn giống như được thần thủy không nhìn thấy tẩy rửa, đủ loại sương mù vách ngăn che tâm trí hắn, đều bị dần dần dọn sạch, làm cho linh hồn hắn một lần nữa an bình bình định xuống.

Toàn thân tâm đầu nhập luyện khí, là tinh lọc đối với linh hồn, có thể hữu hiệu phòng ngừa hấn lạc lối, làm cho linh hồn hấn cũng lâm vào được ích lợi.

Luyện khí thủ pháp, ngưng luyện trận đồ, đều ngầm có thiên địa chí lý, trong thi triển, hấn lĩnh ngộ đối với các loại chân lý trong thiên địa cũng đang tăng cường rất nhanh, làm cho hấn đối với lực lượng khác nhau có nhận biết khác nhau.

Khi hấn phát hiện luyện khí trợ giúp đối với hấn, vậy mà nhiều đến như thế, hấn càng thêm nghiêm túc nhìn đối đãi việc này, không có một chút mâu thuẫn, đem hấn trở thành võ giả một loại thể ngộ, lấy được càng nhiều ích lợi.

Rất nhiều võ giả Dương gia, Thạch gia quay chung quanh ở phụ cận, nhìn hấn lơ lửng giữa không trung, không ngừng đánh ra từng đạo pháp quyết, cũng từ tảo bạo kích động lúc trước dần dần an bình.

Nhìn pháp quyết biến ảo kia, quy luật vận hành từ nhỏ bé tới mở rộng, mơ hồ phác họa thiên địa ảo ảnh, rất nhiều người như có chút hiểu, đột nhiên khoan chân ngồi xuống, linh đài tựa như rộng mở, lóe ra một đạo hào quang minh ngộ.

Trận đồ, cũng là một loại hình thái diễn biến thiên địa lực lượng. Nếu có đại trí tuệ từ trong đó lĩnh ngộ được ảo diệu, đối với tu luyện võ đạo là cực kỳ hữu dụng, thậm chí có thể nghênh đón ngộ đạo, nháy mắt bước vào một cái cảnh giới mới.

Thạch Nham có tu vi thông thần cảnh, người viết luyện khí yếu quyết kia thì là thần cấp luyện khí sư, trận đồ hấn làm ra ẩn chứa ảo ảnh, cực kỳ thâm ảo thần kỳ, chỉ cần hiểu biết lĩnh ngộ một tia, cũng có thể xúc động vách ngăn tu luyện của võ giả.

Những người vây xem kia, cảnh giới phần lớn không phải quá cao, bọn họ nhìn những trận đồ kia diễn biến, ngược lại càng thêm dễ dàng được khắc sâu cảm thụ.

Dần dần, càng ngày càng nhiều người vây xem nín thở ngưng thần, vây quanh hồng câu kia yên lặng ngồi xuống.

Đến về sau, ngay cả hai người Lăng Minh cùng Mạc Đoạn Hồn, đều như có chút hiểu, cũng nhắm mắt bắt đầu tìm đến cái gì.

Những võ giả lựa chọn lưu lại cùng Dương gia cùng nhau tử chiến kia, giờ khắc này đều âm thầm chúc mừng hấn lên, chúc mừng bản thân sáng suốt, may mắn mình không trở thành người bỏ chạy.

Đại nạn không chết tất có phúc về sau.

Một phen lời kia của Thạch Nham mười ngày trước, ở trong đầu bọn họ một lần nữa hiện lên, đến lúc này, bọn họ mới biết được thì ra thật là có cách nói này.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Thạch Nham, từ mê hoặc kinh dị trước kia, trở nên tràn ngập kính ý, đem hấn trở thành thủ lĩnh như Dương Thanh Đế, từ trong đáy lòng bắt đầu tin cậy hấn lên.

Ở thời khắc khó khăn nhất của nhân tộc Thần Châu đại địa, một đám nhỏ người này, ở nơi hẻo lánh không người hỏi thăm, tâm linh yên tĩnh, giống như tìm được tâm hồn Niết bàn, đoàn kết hấn lên, dần dần bắt đầu cường đại hấn lên.

618. Chương 616: Tân Khí Tượng!

Một góc của Vĩnh Dạ sâm lâm.

Một đám võ giả nhân tộc nghiêm túc dựng thạch lâu. Thạch lâu rất đơn sơ, không khác bất cứ trận pháp gì, không có kết giới cấm chế thêm vào, chỉ có thể dùng chắn gió che mưa.

Nửa tháng trước, bọn họ từng tuyệt vọng, từng giãy dụa muốn rời khỏi nghi tới bí cảnh của bạo,

c ỏ c á

Mắt Thạch Nham tỏa sáng, ở trong huyết động không ngừng xem xét, chắc chắn lấy làm kỳ, thỉnh thoảng hét lên một tiếng, hơi giống điên.

Chỗ cửa động, trên người Viêm Long phóng ra hồng quang mênh mông, thân hình khổng lồ dần dần co rút lại biến ảo, thiên địa năng lượng dao động kỳ diệu ở trong cơ thể hắn vận vận cực nhanh.

Không bao lâu, thân hình hắn thu nhỏ lại đến kích thước nhân loại, bộ dáng cũng xảy ra biến hóa cực lớn, thành một người tráng niên vạm vỡ mặt đỏ đậm, có một đôi đồng tử mắt lửa nóng.

Trán hắn có độc giác (một sừng), độc giác dài nửa thước, lửa đỏ lửa đỏ, bên trên có hoa văn hỏa viêm kỳ diệu.

Vân da yêu thú tinh mỹ, lượn lờ trải rộng toàn thân hắn, giống như quần áo thiên nhiên, rất đẹp, làm cho người ta sợ hãi than.

Nhưng mùi vị tanh hôi trên người Viêm Long vẫn như cũ chưa từng thay đổi mấy may, vẫn là như vậy làm người ta khó chịu cả người, mùi bốc lên không ngừng, nhịn không được muốn nôn mửa ra.

Yêu tộc trời sinh như thế, bất luận biến ảo hình thái hay không cũng không thể xảy ra thay đổi, mà bọn họ cũng không để ý điểm này, ngược lại cảm thấy bình yên thư thái.

Viêm Long biến thành nhân tộc bộ dáng kỳ quái, một đầu tóc lộn xộn như hỏa viêm, mặt mày hồng hào đi đến bên cạnh Thạch Nham, nhếch miệng quát như sét đánh: “Thế nào? Tài liệu ta cất chứa, có thể khiến cho người rèn luyện thân thể cho ta hay không?”

Hắn biến ảo thành nhân tính, giống như tính cách đã xảy ra biến hóa vi diệu, chỉ chỉ độc giác trên đầu, hơi tỏ ra khấn trương nói: “Cái độc giác này của ta chính là dấu hiệu, sau khi qua người rèn luyện, có thể trở nên khó coi hay không? Ảnh hưởng mỹ quan và khí chất chính thể của ta?”

Thạch Nham giật mình, nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Sẽ không. Qua ta rèn luyện, người sẽ so với bây giờ còn anh vĩ bất phàm hơn. Cho dù là người lộ ra bản thể, cũng sẽ tỏ ra uy mãnh cường đại”.

Viêm Long ngắc ngắc đầu, rất hài lòng hắn trả lời: “Người gia hỏa này không làm ta chán ghét. Chỉ cần người cùng ta hợp tác thật tốt, Viêm Long ta tất nhiên sẽ không để người chịu thiệt”.

Lúc nói chuyện, hắn không biết từ chỗ nào lấy ra một cái gương đồng, rất chuyên chú nhìn gương mặt trong gương, nhíu mày nói: “Thân thể nhân tộc không quá thoải mái, cũng không cường đại thoải mái như bản thể ta, chẳng qua bộ dáng này quả thật anh tuấn hơn một chút. Một điểm này ta không thể không thừa nhận”.

Thạch Nham bật cười. Hắn trái lại không dự đoán được Viêm Long sau khi biến ảo thành hình người, vậy mà ngay cả khí chất cũng lâm vào thay đổi, biến thành tựa như đom đóm đáng một chút.

“Người nơi này tuy nhiều tài liệu, lại có vài loại cũng không tồn tại. Ta cần trở về một chuyến, làm chút chuẩn bị lại đến.” Nhíu mày trầm ngâm một phen, hắn cảm thấy vẫn là trước đem bên kia trấn an xuống, tránh cho người Dương gia bên kia thấy hắn chậm chạp không quay lại, có cái hành động gì dị thường.

“Người nhanh lên một chút. Thời gian của ta cũng không nhiều, người phải nhanh một chút chuẩn bị thỏa đáng cho ta.” Viêm Long vung mạnh tay lên, ý bảo hắn nhanh đi chóng về.

Thạch Nham mỉm cười gật đầu, chợt ho khê một tiếng, có chút xấu hổ nói: “Cái này... ta cần người trả trước một chút tiền đặt cọc.” Dương gia bên kia, còn có bí bảo của không ít võ giả chưa trải qua rèn luyện, không phải sức hắn không đủ, mà là việc tài liệu này khẩn trương không đủ.

“Tiền đặt cọc?” Thanh âm Viêm Long oành ùng ùng, cả giận nói: “Người hiện tại đã đòi tiền đặt cọc? Người cái gì cũng chưa làm đâu?”

“Khụ khụ khụ!” Thạch Nham cũng tự biết vội vã rồi: “Cái kia, người hiểu lầm rồi. Ta lấy tiền đặt cọc trở về, cũng là muốn thực nghiệm một chút trình độ luyện tài liệu. Ta và người hợp tác rồi, thì sẽ không quay về giữa đường. Mặt khác, người của chúng ta đều ở lãnh địa của người, người không cần lo cái gì”.

Viêm Long trừng mắt, hừ hừ nhìn hắn, đang tự hỏi lời hắn nói thật giả.

Nửa ngày, Viêm Long cảm thấy lấy lực lượng cấp chín của hắc, hắc là không sợ Thạch Nham phá rồi, lúc này mới gạt đầu, cho phép hắc lấy trước một bộ phận tiền đặt cọc trở về.

Thạch Nham cũng không tham lam, trước mặt Viêm Long, đem các loại tài liệu khác nhau vụn mấy thứ, sau đó khom lưng, cố nén kích động trong lòng, cảm thấy mỹ mãn rồi khỏi.

Viêm Long giống như cũng không nhận biết giá trị của Lôi Cực Mộc. Lúc hắc đem mấy khối Lôi Cực Mộc đồng loạt thu vào Huyền Không Giới, thần tình Viêm Long một chút biến hóa cũng không có, trong mắt còn lộ ra một tia ngạc nhiên, tựa như cảm thấy hắc nhìn lầm rồi.

Nơi Dương gia ở tạm.

Một bọn người Dương Thanh Đế, Tào Thu Đạo, Thạch Kiên lo lắng chờ, sắc mặt dần dần âm trầm xuống.

Nhất là Thạch Kiên, không ngừng đi, lòng nóng như lửa đốt, liên tục kêu la nói: “Tất nhiên có ngoài ý muốn! Tiểu tử kia cứ thích thể hiện! Không được, chúng ta không thể ngồi yên không lý đến!”.

Trong mọi người, Thạch Kiên sợ là đau lòng hắc nhất, cũng lo lắng an nguy của hắc nhất. Mắt thấy hắc đi thời gian dài như vậy chưa trở về, quả nhiên là ngồi không yên, liên tục thét to, hận không thể hiện tại liền giết về phía Viêm Long lãnh.

Dương Thanh Đế không hề bận tâm, ngồi ngay ngắn ở nơi đó, vẻ mặt trầm ổn như núi.

Tào Thu Đạo hít mắt, khí tức mơ hồ bất định như tơ nhện, tương tự không nói được một lời.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng kêu la, tiếng thét chói tai hỗn loạn sau khi bị dọa sợ, tiếng người ồn ào.

Bóng người Dương Thanh Đế đột nhiên biến mất.

Bên ngoài, Liệt Viêm Kim Sư cùng mười con yêu thú cấp sáu, cấp bảy cùng Thạch Nham một đường, một đường nghiền áp qua từng cây cổ thụ, mang theo gió tanh oanh hùng hùng chạy tới.

Thạch Nham ngồi ngay ngắn ở trên người Liệt Viêm Kim Sư, sắc mặt bình tĩnh, khéo miệng mang ý cười, giống như đang nhẹ giọng cùng Liệt Viêm Kim Sư kia trao đổi cái gì.

Liệt Viêm Kim Sư ở một khối phụ cận hoành hành không kiêng kỵ, tỏ ra có chút yên tĩnh ngoan ngoãn, chỗ sâu trong một đôi đồng tử mắt thật lớn, thậm chí lóe ra thần thái nịnh nọt, đang cố ý lấy lòng người nào đó.

“Yên tâm đi, ta tất nhiên sẽ rèn luyện cho ngươi, sẽ tận hết sức lực.” Mắt thấy mọi người Dương gia nhất nhất thoáng hiện, ở trong ánh mắt kinh hãi muốn chết của mọi người, Thạch Nham vỗ vỗ trán Liệt Viêm Kim Sư, nhẹ giọng hứa hẹn một câu, lúc này mới chậm rãi bay người xuống.

Từ các góc của hồ nước trào ra Dương gia, Thạch gia, Tào gia cùng tộc nhân Âm Mị tộc, Dực tộc, vẻ mặt đại ra, kinh hãi muốn chết nhìn về phía hắc, hồn nhiên không biết đã xảy ra cái gì.

“Các ngươi về trước, nhiều nhất ba ngày, ta tất sẽ đi các ngươi bên kia.” Ở trong ánh mắt đại ra của mọi người, hắc cười ha ha, hướng từng con yêu thú trước mắt phân phó.

Yêu thú đều có linh tính, vậy mà đồng loạt gạt đầu, chột thực dựa theo hắc phân phó, gạt đầu có trật tự, một lần nữa dựa theo đường cũ trở về.

Chúng nó một đường tiến đến, tựa như thực chỉ là vì che chở Thạch Nham không chịu xâm hại, mà đều không phải là trong tưởng tượng của mọi người... kèm hai bên.

Rất nhiều cô gái xinh đẹp sững sờ trong chốc lát, một đám hoa mắt thần mê, dẫn đầu hoan hô hắc lên.

Vốn cho rằng, ở dưới yêu thú hiếp bức, bọn họ không thể không một lần nữa di chuyển, lựa chọn một khu vực mới sống, không dự đoán được Thạch Nham ra ngoài một chuyến, đã có hi vọng, khiến cho thể cục nhảy mất đảo ngược, hướng tới kết cục tốt đẹp bọn họ không dám tưởng tượng phát triển.

Chuyện làm các nàng ngạc nhiên vui mừng còn ở phía sau.

Liệt Viêm Kim Sư vừa rời đi, Thạch Nham liền nhấc tay tuyên bố: “Tiến trình rèn luyện bí bảo, hiện tại một lần nữa bắt đầu. Vũ khí bí bảo chưa được luyện chế, trong chốc lát đều đưa trình lên”.

Chỗ hồ nước tiếng hoan hô như sấm, đầu người bắt đầu khởi động, hưng phấn tán thưởng hẳn lên.

Khóe mắt khép của Tào Thu Đạo, hơi hơi tách ra lớn không ít, theo ánh mắt mọi người, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hẳn, trong lòng âm thầm gật đầu.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy, bọn họ lựa chọn nói không chừng thật sự là chính xác, có lẽ... tiểu tử kia thật có thể dẫn chúng ta đánh ra một mảng thiên địa mới nhỉ? Hắn âm thầm nghĩ, vẻ mặt động dung.

Lối vào Vĩnh Dạ sâm lâm.

Một cái bóng người như cú đêm, lẳng lặng lơ lửng ở chỗ sâu trong rừng rậm, hơn mười võ giả Quỷ Văn tộc thông thần, thiên vị khác nhau, trang nghiêm đứng ở dưới thân hắn, đang âm thầm chờ cái gì.

Rất nhanh, từ chỗ sâu trong Vĩnh Dạ sâm lâm đột nhiên bay ra một thanh niên Quỷ Văn tộc, vừa đến liền bá, quát khê: “Đại hiền giả”.

Khoa Ma La lơ lửng ở trong rừng dày đặc chậm rãi gật đầu, nhíu mày hỏi: “Người lên vào Vĩnh Dạ sâm lâm nửa năm rồi, nghe được tin tức nào hữu dụng hay không?”.

“Phương hướng cụ thể của bí cảnh không dò xét được, chỉ có thể biết phương hướng đại khái. Người của bảy cổ phái cũng không phải mãi ở sâu bí cảnh, sẽ thường xuyên đi ra hoạt động một phen ở Vĩnh Dạ sâm lâm...” Người nọ quỳ một gối, vẻ mặt gió sương, nghiêm túc trả lời, đem tình huống nói rõ.

“Một cái thể lực nhỏ không biết tên? Ẩn náu ở trong Vĩnh Dạ sâm lâm khó khăn tồn tại? Vì sao? Vì sao bọn họ không vào bí cảnh?” Khoa Ma La nhíu mày, kinh ngạc khó hiểu nói.

“Đại hiền giả, thuộc hạ phát hiện một chuyện cực kỳ kỳ lạ. Tại trong những người kia, có một chủng tộc tên Âm Mị tộc, cùng chúng ta... cùng chúng ta cực kỳ tương tự! Trừ trên người bọn họ không có thiên sinh phù văn thần ban, khí tức của bọn họ cùng chúng ta tương tự kinh người!” Người nọ trầm mặc hồi lâu, suy nghĩ dùng từ, châm chước lại châm chước, lúc này mới chậm rãi nói.

Quỷ Văn tộc đại hiền giả Khoa Ma La nghe vậy thân hình gầy yếu lay động mạnh một cái, đôi mắt lồi ra, quát: “Cái gì?”.

“Thuộc hạ mỗi câu đều là thật. Nếu có chút một câu vô căn cứ, đại hiền giả có thể ban thuộc hạ chết!” Người nọ ngẩng đầu, trên mặt cũng che kín vẻ khiếp sợ: “Cho tới bây giờ, thuộc hạ cũng không quá dám tin tưởng việc này, nhưng sự thật quả thật như thế. Còn có, tiểu tử nhân tộc tên Thạch Nham kia ở trong bọn họ, được đám kia cùng chủng tộc tương tự chúng ta coi là chủ nhân đến đối đãi”.

“Mau chóng mang ta đi qua!” Khoa Ma La gấp giọng quát, sắc mặt âm trầm quỷ dị khó coi.

621. Chương 619: Yêu Thú Thuế Phàm

Chỗ sâu trong hang động đá vôi trung tâm từng mảng biển lửa nóng cháy đỏ bừng, một con yêu thú thân dài như cự long, quanh thân có lân giáp dày đặc, đang đau thương khóc thảm thiết.

Từng luồng lửa đỏ bừng như máu tươi bao trùm ở trên vẩy toàn thân hắn, nóng bỏng giống như dầu hỏa, một đường trào về phía trên đầu hắn, xuy xuy chui vào độc giác đỉnh đầu hắn. Độc giác kia của nó lóe ra sáng bóng như kim thiết, đỏ đậm như bàn ủi, toát ra từng luồng ánh lửa.

Một cái bóng người tinh luyện, lẳng lặng lơ lửng ở trên biển lửa, trang nghiêm đối đãi, hai tay đánh ra pháp quyết thâm ảo thần bí. Pháp quyết giống như có sinh mệnh ở trong biển lửa toát ra không ngừng, hoạt bát như người cá.

Cực nóng trong hang động đá vôi không ngừng kéo lên, trong đồng tử mắt Liệt Viêm Kim Sư cùng Ngân Giác Cự Mãng tuôn ra hào quang sâu kín, ở phương hướng khác nhau tỉ mỉ một khối này, thở mạnh cũng không dám ra, sợ dẫn lên phản ứng không ổn.

Từng đám hỏa viêm đỏ tươi như máu tại trên người Hỏa Viêm Giao Long kia như tia chớp chạy không chừng, trong mỗi một đóa hỏa viêm đều có điểm điểm dị quang. Dị quang chính là tinh hoa sau khi đánh tan ngưng luyện, có được công dụng thần diệu không lường được.

Hỏa viêm mang những dị quang kia xuyên thấu qua khe hở mảnh lân giáp trên người Hỏa Viêm Giao Long, thấm thấu xương cốt máu thịt hần, khiến cho trình độ cứng rắn thân thể cường tráng của hần đạt tới hoàn cảnh không thể tưởng tượng.

Một tầng ánh lửa mênh mông, giống như màn hào quang thiên nhiên, từ lân giáp thân thể Hỏa Viêm Giao Long phản xạ ra, ở trong hang động đá vôi đầy lửa tỏ ra cũng không bắt mắt, lại toát ra một cỗ khí tức nóng bức làm người ta kinh hãi.

Liệt Viêm Kim Sư cùng Ngân Giác Cự Mãng bỗng nhiên tinh thần tỉnh táo, đồng loạt ngừng thở, ánh mắt phóng ra hào quang chói mắt, tâm thần lay động, quy luật vận động tim yêu quái đập nhảy càng lúc càng táo bạo.

Hỏa Viêm Giao Long khóc rít gào thảm thiết, phát ra tiếng gầm rú chấn động thiên địa, làm cho đá cứng rắn của hang động đá vôi cũng không chịu nổi, đều nổ tung ra.

Người nọ trên biển lửa dờ dẩn bất động, như pho tượng, lẳng lặng ngồi ngay ngắn, ngay cả pháp quyết giữa hai tay cũng toàn bộ bị hần ngừng lại.

Phút chốc, hần mở to mắt, chỗ sâu trong đồng tử mắt lóe ra từng đạo điện mang băng lạnh. Điện mang từ trong đồng tử mắt bay vọt ra, hư không giao thoa, mang dao động linh hồn mãnh liệt, bỗng nhiên trào vào biển lửa.

Vô số thiên tài địa bảo bị luyện dưới biển lửa, giống như được rót vào sinh mệnh ấn ký, hóa thành từng chùm lưu quang, âm âm trào vào máu thịt thân thể Hỏa Viêm Giao Long kia, một giọt không dư thừa.

Từng đám ngọn lửa dần dần bị thu tụ lại, qua mười hơi thở, biển lửa biến mất, chỉ còn một đám đóa hoa hỏa viêm tinh thuần nhất, linh động nhảy nhót, nhập vào một cái nhãn màu máu phong cách cổ xưa trên tay người nọ.

Hang động đá vôi táo bạo nóng cháy dần dần khôi phục bình tĩnh, kim rơi có thể nghe.

Trung ương trên mặt đài nham thạch đỏ rực cực nóng, thân hình khổng lồ của Viêm Long lưu chuyển hỏa viêm hồng quang, hào quang như lưu tinh dị thải, cực kỳ đẹp mắt. Một thân lân giáp thiên nhiên kia của hần bị bịt kín một tầng vàng sáng năng lượng như trạng thái dịch, trước sau đang phóng thích khí nóng bức.

Độc giác trên đầu là quang hoa chói mắt nhất, giống như thiên địa thần binh, rung động lòng người, như ánh sáng mặt trời, khó có thể che dấu.

Thân mình Viêm Long cuộn lại, chậm rãi hít thở, yên lặng cảm thụ thân thể biến hóa, điều chỉnh tiết tấu lực lượng trong cơ thể, hô ứng năng lượng thiên địa, giống như có điều linh ngộ, trong một đôi mắt to lóe ra sáng bóng trí tuệ.

Thời gian phẳng phất ngưng trệ ở đây.

Không biết bao lâu, thân thể Viêm Long bộp bộp rung động, vô số căn cơ bản màu đen từ trong khe hở lân giáp của hần bài tiết ra, mùi thối gay mũi, làm tim phổi người ta lộn nhào.

Liên tính cả Liệt Viêm Kim Sư cùng Ngân Giác Cự Mãng là yêu tộc cũng không chịu được, thiếu chút nữa muốn che mặt mà chạy, lần đầu tiên ý thức được vì sao nhân tộc ở bên cạnh bọn họ sẽ không được tự nhiên như vậy.

Chỉ có bản thân Viêm Long hoàn toàn không thấy gì, chậm rãi thức tỉnh lại, đầu tiên là vẻ mặt kinh ngạc, chợt càn rỡ cười to, tiếng chấn động tận trời, hang động đá vôi cũng không ngừng lắc lư hần lên.

“Làm sạch sẽ cho ta.” Viêm Long cười xong, đồng tử mắt màu đỏ rực nhìn Ngân Giác Cự Mãng một cái, nhàn nhạt phân phó.

Khí thể uy nghiêm, hoàn toàn trời sinh, không cần cố ý phóng thích, có thể thẳng đến sâu trong nội tâm người ta, làm linh hồn người ta sâu sắc phát hiện.

Ngân Giác Cự Mãng đột nhiên hiểu ra, đại ra nửa ngày, đột nhiên thất thanh kêu lên: “Viêm Long đại nhân, ngài... Thuế phạm rồi?”

Yêu thú hoàn thành Thuế phạm, khí huyết cả người một lần nữa ngưng luyện, một thân mùi vị tanh hôi của yêu thú hoàn toàn được tẩy sạch, ngược lại quanh thân có mùi thơm ngát, trở thành yêu tộc.

Chỉ có yêu thú đạt tới Thuế phạm, mới có thể thật sự trở thành yêu tộc, thân thể máu thịt xảy ra biến hóa vi diệu, trong gân mạch lưu động yêu lực, có thể thật sự rất nhanh từ trong cơ thể phóng ra. Cách biệt giữa yêu thú cùng yêu tộc, đó là một cái cửa ải Thuế phạm.

Viêm Long nhếch miệng ha ha cười điên cuồng, trong tiếng cười, thân thể hắn co rút lại biến ảo, dần dần hình thành bộ dáng thân thể máu thịt của nhân tộc, cường tráng như núi, da thịt thành đỏ như máu, trán một cái độc giác, hào quang đẹp mắt.

Lấy ra một tấm gương đồng, Viêm Long nghiêm túc nhìn bộ dáng mới của mình, càng thêm hài lòng, nhin không được cười lên lần nữa: “Ha ha, không tồi, thật không tồi. Thật không nghĩ tới người gia hỏa này, quả thật có chút thủ đoạn, từ nay về sau, người gia hỏa này liền là bạn của Viêm Long ta! Bạn bè thật sự!”

Liệt Viêm Kim Sư cùng Ngân Giác Cự Mãng cả người rung loạn, trong ánh mắt toát ra khát vọng thật sâu, như hỏa viêm, thiếu chút nữa muốn đem người nọ thiêu đốt.

Ngân Giác Cự Mãng thoáng chần chờ, đuôi dài to như cổ thụ đột nhiên khê động, cuồng phong lướt qua, đem vật dơ bẩn trong cơ thể Viêm Long kia bài tiết ra, nháy mắt rửa sạch ra ngoài.

“Tài liệu trong huyết động của ngươi, rất nhiều đều hao tổn hết, chỉ là vì rèn luyện thân thể, đã tiêu hao bảy tám phần”... Thu hồi vạn năm Địa Tâm Hỏa, Thạch Nham thần thái bình yên, im lặng hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Thật ra, ta còn có thể rèn luyện một loại bí bảo tiện tay cho ngươi, nếu ngươi có đủ nhiều tài liệu thuộc tính hỏa viêm mà nói.Ồ, đúng rồi, trong thời gian ngắn ta không thể giúp Liệt Diễm cùng Ngân Giác đến rèn cơ thể, không đủ tài liệu”.

Liệt Viêm Kim Sư cùng Ngân Giác Cự Mãng nghe vậy, ở nơi đó đột nhiên bất an run run hẫ hẫ lên, trông mong nhìn Viêm Long, đáng thương hề hề kêu la: “... Viêm Long đại nhân”.

“Ngươi có cách nào?” Viêm Long vung tay lên, ý bảo Liệt Diễm, Ngân Giác an tâm một chút không nóng vội... “Là chỉ cần tài liệu đủ, ngươi liền có thể làm phải không?”.

“Trên nguyên tắc là như thế.” Thạch Nham rất khiêm tốn mặt cười cười: “Huyết Lộc Cự Viên kia cũng là yêu thú cấp chín. Nhiều năm tụ tập tài liệu tu luyện như vậy hẳn là không kém người chứ?”.

Liệt Diễm, Ngân Giác nghe vậy, ánh mắt chợt lóe, đồng thời lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Viêm Long cũng sửng sốt một chút, cau mày không nói, qua một hồi lâu mới nói: “Ta... vẫn là chưa đem đại thể..”.

Thạch Nham mỉm cười, biết hắn hiểu lầm ý tứ của mình: “Ta không phải bảo ngươi đối phó hắn. Ý tứ ta là, Huyết Lộc Cự Viên kia cũng là tộc các người đúng không? Hắn cũng tương tự tụ tập không ít tài liệu tu luyện đúng không?”.

Viêm Long ngạc nhiên, kỳ quái gật gật đầu, chợt trong con ngươi chợt lóe hung quang, hung tợn nói: “Ngươi không phải cũng muốn giúp Huyết Lộc Cự Viên rèn luyện thân thể chứ?”.

“Có vấn đề gì?” Thạch Nham nói.

Viêm Long lập tức trở mặt: “Tên khốn kiếp kia cùng ta chính là tử địch, một lòng muốn xâm chiếm địa bàn của ta, ta quả quyết sẽ không để cho hắn tăng lực lượng!” Hắn nói kiên quyết, đỏ mặt, vẻ mặt khó coi.

Chỉ có hắn biết, trải qua Thạch Nham rèn luyện, một khối thân thể này của hắn chiếm được chỗ tốt cỡ nào.

Thuế phong... chỉ là mang vào chỗ tốt, lực thân thể mạnh mẽ của hắn hiện tại ít nhất tăng lên một bậc, cho dù là thực cùng Huyết Lộc Cự Viên giao chiến, cũng không hẳn sẽ thua.

“Vĩnh Dạ sâm lâm lớn như vậy, chỉ có người cùng Huyết Lộc Cự Viên hai yêu tộc cường đại sao? Các người không có kẻ địch khác?” Thạch Nham cười khê.

Lời này một chỗ, Viêm Long dựng tóc gáy biến sắc, giống như nghĩ tới chuyện gì đáng sợ, chỗ sâu trong đồng tử mắt hiện lên một luồng ý sợ hãi, đầu cũng rụt lại: “Đương nhiên không phải, so với chúng ta lợi hại hơn vẫn có. Hiện tại Vĩnh Dạ sâm lâm không yên ổn, thường xuyên có tộc nhân chủng tộc khác toát ra, trừ nhân tộc bọn người còn có Nhân Ma tộc, Quỷ Văn tộc ở trong rừng rậm hoạt động”.

“Người cùng Huyết Lộc Cự Viên nếu trao đổi tài liệu, các người hẳn đều có thể có được đủ chỗ tốt thật lớn. Cái này đối với các người đều có chỗ tốt.” Thạch Nham tiếp tục khuyên bảo. Tài liệu tu luyện trong động phủ của Viêm Long làm hắn cực kỳ rung động, nghĩ đến bên cạnh còn có một Huyết Lộc Cự Viên, hắn hầu như có thể khẳng định lượng cất giấu của gia hỏa kia hẳn là phong phú tương tự, nói không chừng có rất nhiều thứ với hắn mà nói tha thiết ước mơ.

Hắn hiện tại không nói nguyên tắc, chỉ cần có thể tăng lên lực lượng của mình, không ngại phương giao dịch có phải dị tộc hay không.

Hắn chẳng những muốn giao hảo Viêm Long, còn muốn thông qua Viêm Long, đem cường giả yêu tộc phụ cận một lưới bắt hết, đều trở thành hộ khách của hắn. Đương nhiên, hắn sẽ thu đủ tài liệu tu luyện sang quý.

“Huyết Lộc Cự Viên gia hỏa kia, ta tạm thời không muốn cùng hắn nói nhiều cái gì. Chuyện này chậm lại một chút.” Viêm Long trầm mặc trong chốc lát: “Nếu chỉ là tài liệu tu luyện không đủ mà nói, ta trái lại biết một chỗ. Ừm, địa phương kia có chút hung hiểm, nói không chừng người cũng sẽ có hứng thú”.

“Địa phương nào?” Mắt Thạch Nham hơi sáng, quả thực có hứng thú.

“Cũng ở Vĩnh Dạ sâm lâm, chẳng qua không ở lãnh địa của ta.” Viêm Long nghĩ một chút: “Ở lãnh địa của Huyết Lộc Cự Viên gia hỏa kia, chẳng qua hắn chưa bao giờ dám tới gần. Người hiểu luyện khí cùng trận pháp, nói không chừng có thể đi vào”.

“Cùng nhân tộc có liên quan?” Về mặt Thạch Nham phản chấn.

“Ừm”.

“Tốt, mang ta đi qua nhìn xem. Nếu thực có chỗ phát hiện, đối với người ta đều có ích”.

“Chúng ta tận lực né qua Huyết Lộc gia hỏa kia. Hắn cũng không dễ chọc, tạm thời ta không muốn cùng hắn tử chiến”.

“Nghe người”.

Bên này Thạch Nham cùng Viêm Long gõ định hạ một bước phương châm hành động, nhưng mà chưa chờ bọn hắn thật sự bắt đầu, một khối âm thạch trong Huyền Không Giới của Thạch Nham đột nhiên truyền đến linh hồn dao động mãnh liệt.

Sắc mặt sợ hãi biến đổi, hắn vội vàng lấy ra âm thạch, đem linh hồn chìm vào trong đó.

Viêm Long không nói, lẳng lặng nhìn hắn, chờ hắn phát hiện sắc mặt Thạch Nham dần dần lo lắng, mới cau mày hỏi: “Như thế nào rồi?”.

“Quỷ Văn tộc nhân đi bên kia của ta, thái độ rất không hữu hảo, ta phải đi về một chuyến.” Thạch Nham vội vã thu hết âm thạch, tùy ý phát phát tay, liền rất nhanh rời đi.

“Quỷ Văn tộc.” Viêm Long ngạc nhiên, do dự một chút, nhân nhạ nói: “Liệt Diễm, Ngân Giác, các người mang theo binh sĩ, chúng ta đi qua nhìn một chút”.

“Đại nhân, Quỷ Văn tộc kia cùng chúng ta không có liên quan. Chúng ta không cần phải đi qua.” Ngân Giác nhắc nhở.

“Ta biết không cần thiết, nhưng tiểu tử này đối với chúng ta hữu dụng, ta muốn hắn an ổn.” Viêm Long hừ một tiếng, chợt sửa sang lại một chút dung nhan, sau khi cảm thấy các phương diện hoàn mỹ, lúc này mới rời khỏi hang động đá vôi.

622. Chương 620: Phá Giới!

Khoa Ma La lẳng không đứng ở lãnh địa Dương gia, sắc mặt cực kỳ kém.

Ở dưới chân hắn cách đó không xa, Dịch Thiên Mạc, Tạt Ba hai Thống lĩnh Âm Mị tộc này, sắc mặt khó coi tương tự, ngẩng đầu nhìn hắn, trầm mặc không nói.

Đám người Dương Thanh Đế cùng Tào Thu Đạo, vẻ mặt cực kỳ trầm trọng, trong cổ tay áo quang điện đan xen, Tinh Nguyên trong đủ loại bí bảo bắt đầu khởi động, cả người không gió tự động, khí tức thâm thúy xa xưa.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Khoa Ma La đến, nói rõ muốn Dịch Thiên Mạc, Tạt Ba suất lĩnh Âm Mị tộc cùng hắn cùng nhau rời khỏi, mà sau khi bị Dịch Thiên Mạc, Tạt Ba từ chối, Khoa Ma La liền trước sau trầm mặc.

Nhưng mà, khí tức vốn yên tĩnh trên người hắn lại dần dần như nước sông cuộn cuộn không thể vãn hồi, hơn nữa còn đang liên tục tăng cường.

Trong mọi người, Dương Thanh Đế, Tào Thu Đạo đều có kinh lịch từng cùng cường giả thông thần đỉnh phong chi cảnh giao chiến, ở Khoa Ma La vừa tới, đã nhìn ra cảnh giới tu vi của hắn, đã vượt qua hàng rào thông thần, đạt tới chân thần cường giả chi cảnh.

Bởi vậy, Dương Thanh Đế, Tào Thu Đạo không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà là hướng Thạch Nham truyền ra tin tức trước.

Bọn họ tuy không biết Thạch Nham có cách ứng đối hay không, nhưng biết ở trên người Thạch Nham cất dấu rất nhiều bí mật, cảm thấy có lẽ có thể xoay chuyển cái thế cực khó khăn này hiện nay.

Đại hiền giả Khoa Ma La cảm thấy cuộc đời chưa từng vô cùng đau đớn như hôm nay vậy.

Cao quý như Quỷ Văn tộc bọn họ, cho dù là ở lúc Tần Lâm diệt sạch, cũng chưa bao giờ nghĩ tới khuất phục nhân tộc, mà là khó khăn sinh hoạt, lấy mưu đồ ngày sau một lần nữa quật khởi.

Bọn Dịch Thiên Mạc, Tạt Ba tộc nhân Âm Mị tộc, trên người tuy chưa từng có quỷ văn phù hiện, nhưng khí tức, thể chất đặc thù trên người bọn họ, rõ ràng đó là nhất mạch Quỷ Văn tộc bọn họ. Máu tươi chảy xuôi trong cơ thể bọn họ, cùng bọn họ vốn ra một đường.

Nhưng, đồng loại đột nhiên toát ra này lại từ chối cùng bọn họ một đường, kiên trì muốn ở dưới trướng một tiểu tử nhân tộc kiếm ăn.

Đây là sỉ nhục! Là sỉ nhục của toàn bộ Quỷ Văn tộc.

“Ta mặc kệ các ngươi từng gặp phải cái gì. Ta lần này tới, đã thấy các ngươi, thì không cho phép các ngươi tiếp tục sống đáng xấu hổ như vậy!” Khoa Ma La hít thở một hơi thật sâu, sắc mặt dần dần âm lệ xuống: “Ta cho các ngươi một ngày thời gian chuẩn bị, đến lúc đó các ngươi hoặc là cùng ta rời khỏi, hoặc là... ta tự tay diệt trừ các ngươi những sỉ nhục này!”

Nói xong, Khoa Ma La cường chế phần uất trong lòng, liền muốn xoay người rời khỏi.

Ngay tại lúc này, Thạch Nham đột nhiên buông xuống, trình một đạo điện quang, ở chỗ mười trượng đối diện hắn lẳng lặng ngừng lại.

Đồng tử mắt Khoa Ma La co rút lại, trong ánh mắt phụt ra sát khí, lớn tiếng quát: “Tiểu tử, ngươi còn dám tới? Lúc trước ở Thiên Âm Cổ Trùng, ngươi không thiếu quấy rối, không ít tộc nhân tộc ta bị ngươi giết chết, ngay cả ta cũng từng bị ngươi bẫy. Ngươi thật muốn chết?”

Lúc ở Thiên Âm Cổ Trùng, hắn mới từ nơi giam cầm đi ra, lực lượng chưa khôi phục, đối với Thạch Nham mạo muội ra tay, ngược lại bị thương tâm thần của mình.

Từ khi đó trở đi, Khoa Ma La liền thật sâu nhớ rõ Thạch Nham, hận không thể đem hắn sớm tiêu diệt một chút, nếu không có Bạo Ngao dặn dò trước đó, hắn sẽ không dong dài, vừa thấy mặt liền sẽ động thủ.

Thạch Nham hết sức chăm chú, Diệt Thiên Thần Kiếm trong tay đã siết ở lòng bàn tay, liền ngay cả rèn luyện ba cây cốt thứ, cũng lơ lửng ở sau người, trên người tái nhợt sương trắng tiêu cực lượn lờ không dứt, giống như thành từng cái xúc tua quỷ dị, một thân khí tức tà môn quỷ dị.

Hắn không biết Bạo Ngao từng cùng Khoa Ma La nói chuyện với nhau, kinh lịch Thiên Âm Cổ Trùng cho hắn biết, trước mặt đại hiền giả Quỷ Văn tộc này, chính là cao thủ chân thần cảnh siêu mạnh, đủ để cùng chí tôn bất cứ một phái nào của bảy cổ phái Thần Châu đại địa này chống lại.

Bởi vậy, hắn vừa tới đã chuẩn bị tử chiến.

“Quỷ Văn tộc người không ở lại Thiên Âm Cổ Trùng, đến Vĩnh Dạ sâm lâm làm gì? Cho dù các người muốn làm chút gì, hắn là cũng tìm bảy cổ phái, vì sao theo dõi chúng ta?” Thạch Nham mắt thấy Khoa Ma La không có ý tứ lập tức động thủ, tâm thần hơi buông lỏng, lạnh nhạt nói.

“Bọn họ!” Khoa Ma La chỉ Dịch Thiên Mạc, Tập Ba một cái, lạnh lùng trách mắng: “Bọn họ tuy chưa đạt được chính thống tộc ta, không có truyền thừa, dù sao cùng chúng ta vốn ra một mạch. Ta đến, đó là muốn đón bọn họ trở về, chỉ cần người thành thành thật thật mặc kệ, thù cũ lúc trước trong Thiên Âm Cổ Trùng, ta có thể xóa bỏ, từ nay về sau không tìm người làm phiền nữa”.

“Nham thiếu gia!” Dịch Thiên Mạc, Tập Ba đồng thời quát.

Thạch Nham nhíu mày, nhân nhát nói: “Do các người tự mình làm chủ”.

“Chúng ta thề sống chết tùy tùng người!” Dịch Thiên Mạc, Tập Ba đồng thời tỏ thái độ.

Thạch Nham nhếch miệng lặng lẽ cười, nhìn về phía Khoa Ma La: “Người nghe được chưa?”.

Sắc mặt Khoa Ma La khó coi đến cực điểm, hai mắt như rắn độc lóe ra hào quang tàn độc, gật gật đầu, nói: “Như vậy, ta liền diệt các người những sĩ nhục này!”.

Hắn không chờ thời gian một ngày, đột nhiên ra tay, trong lòng bàn tay hoa văn như trận đồ pháp quyết, ở dưới chấn động hào quang xám xịt thúc dục đột nhiên biến lớn, thành một cái kết giới kỳ diệu, chậm rãi từ trên trời chụp xuống.

Trong thiên địa lưu chuyển Huyền Âm chi năng băng lạnh, từ khắp nơi trào tới, rót vào trong kết giới kia. Trong kết giới lưu động ra một cỗ linh hồn bị phá vỡ, dao động làm cho sinh mệnh trôi qua, ngầm có ý niệm hủy diệt thiên địa chí lý nào đó, dần dần trở nên cường đại.

Xẹt xẹt xẹt.

Hư không truyền đến tiếng vang quái dị. Cành lá cổ thụ trên đầu mọi người lặng yên hóa thành tro tàn, điểm điểm nhạt nguyệt tinh quang rải xuống cũng không xuyên thấu kết giới kia, ngược lại làm kết giới dần hoàn mỹ, hoàn toàn không tỳ vết.

Đây là diệt tuyệt ẩn ký nhằm vào linh hồn, phạm vi kết giới bao phủ cũng không lớn, chỉ đem toàn bộ tộc nhân Âm Mị tộc che kín.

Tại dưới năng lượng dao động của kết giới kia, tộc nhân Âm Mị tộc ngay cả Dịch Thiên Mạc, Tập Ba ở bên trong, cả người không thể động đậy, linh hồn lực lượng phảng phất bị xiềng xích quăn quanh, đột nhiên lưu chuyển một tia đều sẽ đau đớn muốn vỡ.

Đôi mắt Dịch Thiên Mạc, Tập Ba lồi ra, trên mặt tràn ra ý sợ hãi, cảm thấy nhiệt độ trong cơ thể giảm xuống từng chút.

Khoa Ma La chính là đại hiền giả Quỷ Văn tộc, chấp chương bí điển Âm Phù Kinh của Quỷ Văn tộc, tự nhiên biết loại kết giới nào có thể đối phó đồng loại hữu hiệu nhất.

Hắn ra tay, châm chích quá mạnh mẽ, trực tiếp làm Dịch Thiên Mạc, Tập Ba không có một chút đường sống phản kháng.

Dương Thanh Đế, Tào Thu Đạo đột nhiên nhìn phía Thạch Nham.

Thạch Nham yên lặng gật đầu.

“Xé!”.

Hắn đột nhiên quát lên một tiếng lớn, thần thức dao động kịch liệt, từng đạo quang nhận mắt thường khó thấy đột nhiên đâm vào bầu trời.

Một cỗ không gian lực xé rách tất cả hàng rào, từ giữa hai tay hắn cứng rắn kéo ra, tại hư không trên đầu bọn Dịch Thiên Mạc, Táp Ba Âm Mị tộc kia bị lực hai tay hắn càng xé rách ra một đạo khe hở quang mang năm màu trôi qua.

Nuốt hết toàn bộ vật chất khí tức của sinh linh, từ trong khe hở xé rách kia toát ra, ở trong vô số quang điểm tụ tập nổ tung, Khoa Ma La lấy lực lượng ngưng luyện hình thành kết giới, như rơi vực sâu tối tăm vạn năm, nháy mắt không thấy.

Viêm Long cùng Liệt Diễm, Ngân Giác vừa vặn tới, Viêm Long chỉ xa xa nhìn liếc một cái, liền đột nhiên biến sắc, hiện ra vẻ mặt rung động không hiểu.

“Viêm Long đại nhân, đó...đó là?” Liệt Diễm nuốt nước miếng, vẻ mặt không thể tin.

“Không gian lực.” Viêm Long khẳng định: “Cái gọi là Không Gian Đại Liệt Biến, không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, hẳn là ra từ tay Thạch Nham. Toàn bộ dị tộc chúng ta... thật ra... đều nên là cảm kích hắn”.

Liệt Diễm, Ngân Giác liên tục gật đầu, thầm nghĩ hẳn sẽ rèn luyện thân thể máu thịt cho chúng ta, chúng ta tất nhiên sẽ hảo hảo cảm kích hắn.

“Người, người vậy mà!” Khoa Ma La cũng lắp bắp kinh hãi, chợt sắc mặt cực kỳ khó coi: “Một lần trước tại Thiên Âm Cổ Trùng kia, người đó là dùng phương pháp này, hóa giải công kích của chúng ta, còn làm cho ta... làm cho linh hồn ta bị thương”.

Sau khi mạnh mẽ xé rách không gian, đem công kích của Khoa Ma La hóa giải, một thân lực lượng của Thạch Nham hao đi hơn phân nửa, sắc mặt hơi tỏ ra tái nhợt, miễn cưỡng cười: “Ta không muốn cùng người tử chiến, ta chỉ muốn sống sót, người đừng bức ta, bằng không, chúng ta đồng loạt trốn vào khe hở không gian!”.

Cường giả lĩnh ngộ không gian lực, nếu là hạ quyết tâm ngọc đá cùng vỡ, sẽ là ác mộng của toàn bộ địch thủ.

Ở trên lịch sử Thần Ân đại lục, từng có võ giả tu luyện không gian lực, bị rất nhiều cao thủ vây công, dưới sự tự biết không địch lại, lấy thiêu đốt linh hồn làm cái giá đắt, khiến cho không gian sụp đổ, hiện ra vô số khe hở, đem bản thân cùng địch thủ toàn bộ táng thân trong đó.

Người tu luyện không gian lực, thật muốn đồng quy vu tận, thực sự có thể đủ đem địch thủ cao hơn hẳn một cấp bậc kéo vào tử cảnh.

Khoa Ma La tự nhiên biết đặc tính quỷ dị của không gian lực, nghe vậy vừa mới muốn xuống tay hắn lần nữa, không khỏi do dự hẳn lên.

Ngay tại lúc này, Viêm Long đột nhiên xông ra, tùy tiện đi đến trước người Thạch Nham, cổ to, thanh âm như sét đánh: “Người lão nhân Quỷ Văn tộc kia, Thạch Nham là khách quý của ta, người đừng mơ xằng bậy! Người thật dám động sát thủ, ta cho người khó coi!”.

Lúc Viêm Long nói chuyện, biến hóa thành chân thân, cả người lóe ra hỏa viêm lưu quang, độc giác rực rỡ, lực lượng dao động cuộn cuộn mãnh liệt, vậy kia run run, từng đạo lưu quang như sóng nước gột rửa mở ra, quả nhiên là uy phong lâm liệt, giống như thần thú.

Về mặt Khoa Ma La bị kiềm hãm, ngơ ngác nhìn Viêm Long, sắc mặt kì kém: “Người cũng cùng hắn giao hảo? Người chẳng lẽ không biết người là yêu tộc, hắn là nhân tộc?”.

“Ta đương nhiên biết.” Viêm Long sau khi biến thân, thanh âm càng là vang dội, chấn cho màng tai người oành ùng ùng vang lên: “Ta mặc kệ nhân tộc Quỷ Văn tộc cái gì. Ai có thể cho ta chỗ tốt, kẻ đó chính là bằng hữu của Viêm Long ta!”.

“Vô sỉ!” Cả người Khoa Ma La run rẩy: “Người còn có tiết tháo của yêu tộc hay không? Thân là yêu tộc, vậy mà cùng nhân tộc làm bạn. Người biết người rốt cuộc đang làm cái gì hay không?”.

“Lão nhân, bớt nói nhảm. Gia hỏa này ta chắn chắn bảo vệ rồi!” Viêm Long căn bản không quan tâm hần: “Ta biết ngươi có tu vi chân thần nhị trọng thiên chi cảnh, nhưng ngươi đừng cho rằng ngươi có thể thích gì làm nấy. Hắc hắc, Viêm Long ta tuy vừa đến cấp chín, nhưng cũng không sợ ngươi. Ngươi hần là cũng xem phong thái ta, biết thân thể ta cường đại cỡ nào rồi chứ?” Viêm Long dào dạt đắc ý vịn vẹo thân thể một chút, cả người ánh lửa bốn phía, hơi tỏa ra gây rối.

Mặt Khoa Ma La cũng thay đổi rồi, hần nghiêng răng nghiêng lợi, ngoan độc trừng mắt nhìn Thạch Nham một cái: “Ngươi chờ cho ta!” Nói xong, hần đột nhiên quay đầu, giống như một luồng khói mỏng màu xám, đột nhiên không thấy nữa.

“Thạch Nham, ta dọa lui cường địch giúp ngươi, ngươi muốn cảm tạ ta như thế nào?” Viêm Long rung đùi đắc ý, đắc ý xem xét bên này một cái, như tranh công nói: “Việc kia... ngươi giúp ta, chúng ta phải cùng nhau đi qua, còn có, ngươi đáp ứng ta..”.

“Biết rồi.” Thạch Nham thật sự thở phào nhẹ nhõm một hơi, có chút buồn cười lắc lắc đầu: “Yên tâm đi, ta người này ân oán rõ ràng nhất”.

“Ngươi chuẩn bị một chút, chúng ta sớm đi qua một chút. Địa phương kia gần đây rất kỳ quái, giống như... giống như muốn tự động giải phong, ngươi mau một chút đi.” Viêm Long thúc giục.

Thạch Nham ngạc nhiên, tò mò trong lòng càng trở nên nặng.

623. Chương 621: Hồ Kính

Từ thiên địa lực lượng xảy ra biến hóa, nhật nguyệt tinh thần bầu trời trên đầu không luân phiên thoáng hiện nữa, tại trên một khối đại địa này liên xuất hiện càng ngày càng nhiều chuyện kỳ dị.

Không biết từ chỗ nào toát ra dị tộc, thành chúa tể một khối thổ địa này, bá chủ trước đây thì là bị xua đuổi chỉ có thể co đầu rút cổ ở bí cảnh không ra.

Nhân tộc xuống dốc, dị tộc thịnh vượng, quy tắc đã biết bị dần dần đánh vỡ.

Rất nhiều cái gọi là cấm địa đột nhiên trở nên giàu có sinh cơ, thai nghén ra thần kỳ mới, làm Thần Châu biến hóa lớn càng ngày càng cực lớn.

Từ xưa kết tinh giải phong, chủng tộc quên lãng trở về, rất nhiều sự vật không nên xuất hiện nhất nhất hiển hiện ra.

Lúc Thạch Nham nghe thấy Viêm Long miêu tả, hần một chút không ngoài ý muốn, biết ở trên Thần Châu đại địa, lại có một chỗ khu vực, bởi vì thiên địa năng lượng biến hóa mà triển lộ ra biến cố thần kì.

Viêm Long, Liệt Diễm, Ngân Giác dẫn đường ở phía trước, thật cẩn thận, sợ đánh thức Huyết Lạc Cự Viên của lãnh địa kia. Thạch Nham cũng cực kỳ cẩn thận, âm thầm ẩn giấu khí huyết, ngay cả linh hồn dao động cũng lặng lẽ bình phục, không dám tùy ý xem xét.

Huyết Lạc Cự Viên chính là yêu tộc so với Viêm Long còn cao hơn một giai, ở trong Vĩnh Dạ sâm lâm, được coi nhân vật lợi hại hạng nhất thật sự, ở trong yêu thú, yêu tộc thanh danh vang dội, người bình thường sẽ không dễ dàng trêu chọc.

Thạch Nham đương nhiên cũng không muốn cùng hần tử chiến.

Hai người Dương Thanh Đế, Đế Sơn, là hần kiên trì muốn dẫn tới. Thực lực hai người này cao siêu, kinh nghiệm cũng phong phú, ở hần đến xem việc này sẽ đối với hần có điều trợ giúp.

Viêm Long vốn không muốn, mắt thấy hần kiên trì, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

Viêm Long dù sao chính là yêu tộc, hần cùng Thạch Nham đến gần đã rất làm cho hần khó xử, cộng thêm hai người Dương Thanh Đế, Đế Sơn, hần sợ bị yêu tộc khác phát hiện, làm cho hần tương lai ở Vĩnh Dạ sâm lâm rất khó kết giao được yêu tộc khác.

Đoàn người, yêu từng bước tiến lên, tránh đi những yêu thú quy phụ Huyết Lạc Cự Viên kia, lặng lẽ hướng tới mục đích lên đi.

Nửa ngày qua đi, Viêm Long bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, nghe thủy khí nhàn nhạt, nói: “Rất nhanh đã sắp đến rồi”.

Thạch Nham vẻ mặt chần động, trên mặt lộ ra mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Vận khí coi như là không tồi, không đụng tới Huyết Lộc gia hỏa kia đi theo, bằng không phải có một phen phiền toái”.

Con mắt Viêm Long phóng ra hào quang kỳ dị, cổ quái nhìn về phía hắn, đột nhiên nói: “Có phải ngươi

“Được!” Viêm Long không đỏ mắt, hướng Liệt Viêm, Ngân Giác phân phó: “Ta một khi động thủ, các người cũng đừng nhàn rỗi, giúp bọn họ xử lý hai gia hỏa nhân tộc kia”.

“Viêm Long đại nhân yên tâm!” Liệt Viêm, Ngân Giác nặng nề gật đầu: “Đối với tộc ta sát hại tàn nhẫn như vậy, chúng ta khẳng định làm cho bọn họ nợ máu trả bằng máu!”.

“Người có thể giả bộ đối phó Huyết Lộc trước, nhân cơ hội hạ sát thủ đối với Sở Bách Thanh kia. Nếu Huyết Lộc cũng sẽ hiểu lầm mà nói, vậy không còn gì tốt hơn.” Thạch Nham đột nhiên âm hiểm đề nghị.

Viêm Long sửng sốt một chút, cổ quái nhìn Thạch Nham một cái, nói: “Nhân tộc các người quả nhiên âm hiểm.” Chợt, hắn ở đáy hồ phát ra một tiếng rùng rùng, hóa thành một cái bóng hỏa viêm nóng cháy thật dài, hướng thẳng tới Huyết Lộc, Sở Bách Thanh kia phóng đi.

Huyết Lộc cùng Sở Bách Thanh đang giao chiến, lúc này đều lạng lẹ thu liễm một chút lực lượng, cũng đang cẩn thận chờ đợi.

Huyết Lộc cùng Sở Bách Thanh đều phát hiện Viêm Long đã đến, ở trong tranh đấu, cũng âm thầm quan sát đến Viêm Long, không biết hắn sẽ tham chiến như thế.

Hai gia hỏa này cũng đều âm thầm sợ hãi. Huyết Lộc cùng Viêm Long chính là đối đầu, hắn sợ Viêm Long sẽ xuống tay đối với hắn, cho nên cẩn thận.

Sở Bách Thanh càng thêm khẩn trương. Viêm Long là yêu tộc, yêu tộc giúp yêu tộc đương nhiên, Viêm Long chậm chạp không ra tay cũng không làm cho hắn an tâm, hắn cũng đang yên lặng xem biến hóa.

Huyết Lộc, Sở Bách Thanh thế lực ngang nhau, Viêm Long bất luận giúp một phương nào, một mặt khác khẳng định sẽ ở hoàn cảnh xấu, trực tiếp thay đổi phương hướng thế cục phát triển. Bọn họ đều e ngại, cho nên cẩn thận, cho nên giữ lại thực lực.

Rống!

Huyết Lộc rít gào một tiếng khủng bố, kim quang trong hai con ngươi rạng rỡ, hét giận dữ: “Viêm Long người tên khốn kiếp này. Người vậy mà dám xuống tay đối với ta! Tuy chúng ta vẫn đối địch, nhưng người dám cùng nhân tộc liên thủ, sẽ làm toàn bộ yêu tộc coi thường”

Viêm Long sau một tiếng long khiếu, một cái sừng sắc bén trên đầu liền tuôn ra một đám chùm tia sáng năng lượng màu lửa đỏ. Chùm tia sáng năng lượng kia tập trung Huyết Lộc, hắn lập tức liền có phản ứng, tự nhiên nhịn không được tức giận mắng.

Sở Bách Thanh đang khẩn trương bất an, vừa nghe thấy tiếng gầm gừ của Huyết Lộc, quả nhiên vui mừng quá đổi, cười ha ha lên, lập tức cầm đá vuông trong tay phóng ra áp lực như núi, hướng tới Huyết Lộc kia đánh tới.

Hắn ở trong khi giao chiến cùng Huyết Lộc, vẫn ở hạ phong, vốn đang không có nắm chắc, hiện tại phát hiện Viêm Long vậy mà chính là tử địch của Huyết Lộc, loại hưng phấn này quả thực khó có thể nói bằng lời.

Trời cũng giúp ta! Tây Hồn Thần Thủy, Tinh Thần Nguyên Tinh lại thêm một thân tài liệu của hai yêu thú cấp chín. Lần này đột phá Chân Thần nhị trọng thiên cảnh có hi vọng rồi!

Sở Bách Thanh rất hưng phấn, trong lòng làm tính toán lý tưởng nhất, chỉ cảm thấy lỗ chân lông cả người đều thoải mái hẳn lên, cũng thét dài lên, liền cùng với Viêm Long liên thủ, giết Huyết Lộc trước.

Viêm Long hét giận dữ, độc giác đỉnh đầu toát ra từng luồng sóng gợn kỳ diệu, trong tiến lên hóa thành thân thể yêu tộc. Mỗi một khối vảy của thân hình khổng lồ đều run run hẳn lên, giống như chấn động vô số lá cây trên cỏ thụ, từng cỗ năng lượng dao động hung hãn cực nóng từ trong cơ thể hắn bộc phát ra.

Huyết Lộc rít gào, hỗn hển, tạm thời tránh được Sở Bách Thanh, đem Viêm Long coi là kẻ địch chủ yếu.

Hắn đã nhìn ra, Viêm Long hôm nay xuất hiện cùng trước kia khác nhau, trên người truyền ra lực lượng dao động thật sự hung mãnh. Thân thể kia được Thạch Nham rèn luyện qua, càng là làm cho Huyết Lộc như lâm đại địch, không dám không cẩn thận ứng phó.

Yêu tộc phân chia cấp bậc tuy rõ ràng, nhưng thực lực lại không phải hoàn toàn dựa vào cấp bậc.

Bởi vì phương thức chiến đấu của yêu tộc cùng nhân loại khác nhau, không phải hoàn toàn ỷ lại lực lượng trong cơ thể. Bọn họ đối với cường hãn có càng nhiều chú ý, ở trong chiến đấu, yêu tộc thân thể cường hãn, có thể bù lại lực lượng không đủ.

Huyết Lộc từ trên thân thể Viêm Long, hiển nhiên đã phát hiện dị thường, biết chính thể thực lực Viêm Long so với hãn thấp hơn một giai đã không kém hãn.

Hơn nữa Viêm Long thân là yêu tộc, trái với quy củ chủng tộc cùng nhân tộc liên thủ nhằm vào hãn, càng là làm hãn lửa giận ngập trời, cho nên muốn đem Viêm Long kiều ngạo áp chế trước.

Khi Viêm Long xẹt qua Sở Bách Thanh, cái đuôi thật dài trải rộng lân giáp dày đặc kia, đột nhiên quỷ dị quét lên, vô số ánh lửa đỏ au ở trên cái đuôi hãn nổ rộ ra, như là có mấy trăm gã thợ rèn đốt đỏ hồng chùy sắt đang gõ đe. Cái đuôi kia thật dài, tốt xảo bắt xảo, trực tiếp oanh kích ở trên hộ thân cương tráo của Sở Bách Thanh.

“Oành!”

Sở Bách Thanh bất ngờ không kịp phòng ngự, lực lượng đều ngưng luyện ở trên đá vuông ném ra, hộ thân cương tráo chất chứa lực lượng có hạn, cương tráo kia hóa thành vô số điểm sáng nháy mắt nổ tung.

Bản thân Sở Bách Thanh cũng lập tức bị một đòn này đánh ở đáy hồ quảng ra xa ngàn thước, cả người máu tươi đầm đìa.

Hãn như thế nào cũng không ngờ tới Viêm Long sẽ có một lần như vậy, dùng phương thức này cấm hận bầy hãn một phen.

Ở trong lòng mọi người, yêu thú mặc dù có trí tuệ, nhưng cũng không phải chủng tộc âm hiểm không biết xấu hổ, cho nên hãn thất sách rồi, cái giá đắt chính là thân thể bị hung hăng bị thương nặng!

626. Chương 624: Giết Chết Hãn!

Trên thực tế Viêm Long quả thực không có loại ý niệm này, nếu không có chủ ý âm hiểm của Thạch Nham, Viêm Long cũng không nghĩ tới đối đãi Sở Bách Thanh như vậy.

Sở Bách Thanh dựa theo lẽ thường đến đối đãi yêu tộc, cái này cũng không sai, chỉ là hãn không tính ra được còn có Thạch Nham ở sau lưng Viêm Long bày mưu tính kế, lần này mới làm cho hãn nháy mắt bị thương nặng.

Mở mịt giống như hãn còn có Huyết Lộc.

Huyết Lộc rít gào, đã chuẩn bị hạ sát thủ, đột nhiên phát hiện mục tiêu công kích của Viêm Long thay đổi, ngược lại làm bị thương nặng Sở Bách Thanh không có quá nhiều phòng bị, một lòng muốn liên hợp Viêm Long giết hãn, thế cho nên Huyết Lộc cũng ngây dại rồi.

“Mẹ, lão tử cùng người một tộc, sao lại liên thủ ngoại tộc đối phó người? Tên khốn kiếp kia giết nhiều tộc nhân, rút gân nhổ xương của chúng ta như vậy, ta khẳng định phải giết hãn trước! Chuyện người ta, nói sau” Viêm Long điên cuồng hét lên, lại hướng tới Sở Bách Thanh kia lao qua.

Huyết Lộc sửng sốt một chút, đột nhiên thét to: “Viêm Long người gia hỏa này, không nghĩ tới vậy mà không biết xấu hổ vô sỉ như vậy! Chẳng qua, ta rất thích!”

Tru lên, hãn cùng Viêm Long giống nhau, phương hướng thể công mãnh liệt biến đổi, hướng thẳng tới Sở Bách Thanh chạy đi, cả người kim quang rạng rỡ, một cỗ lực tinh nhuệ, giống như kiếm quang sắc bén nhất, khí thế cực kỳ sắc bén.

Viêm Long cùng Huyết Lộc liên thủ, hầu như tuyên án kết cục thất bại của Sở Bách Thanh, nhất là ở tình huống hãn đã bị thương nặng.

Ở chỗ tảng đá lớn Ninh Độ Tuyền cùng lão ẩu kia, vốn cũng đã đánh tốt bàn tính, không dự đoán được tình thế đột nhiên thay đổi, cũng đều bị dọa nhảy dựng.

Chợt, Ninh Độ Tuyền cùng lão ẩu kia liền dựng tóc gáy biến sắc, ý thức được bị người bẫy rồi, sắc mặt kém vô cùng, đã muốn chạy trốn đi rồi.

“Giết bọn hần trước.” Thạch Nham đã thả ra Chiến Ma, lạnh lẽo hừ một tiếng, xa xa chỉ hướng Ninh Độ Tuyền cùng lão ẩu kia: “Cẩn thận một chút, đừng để cho bọn họ mượn dùng đòn chạy mất!”.

Chiến Ma chợt bay ra.

Dương Thanh Đế, Đế Sơn, Lệ Tranh Vành cùng Liệt Diễm, Ngân Giác, cũng theo sau bay ra, giống như từng tia chớp, đi cực nhanh, nháy mắt đã đến bên cạnh Ninh Độ Tuyền cùng lão ẩu kia, sát chiêu ra tới tấp.

Dạ Trường Phong không chút động đậy bình tĩnh, nhìn xa xa vẻ mặt vui sướng.

Thạch Nham cũng không động, hơi hơi híp mắt, âm thầm vận chuyển thần thức chi lực, mạnh mẽ thúc dục từng luồng năng lượng khác nhau, ở trong đáy hồ hình thành Từ Cức Vực Tràn lấy linh hồn khổng lồ, hướng phương hướng Ninh Độ Tuyền cùng lão ẩu kia đánh đi.

Từng đạo thần thức mang theo không gian lực, ở trong Từ Cức Vực Tràn nhanh chóng đan xen, ảnh hưởng không gian dao động vặn vẹo bất định, tạo thành không gian cực kỳ hỗn loạn.

Đây là phá đòn thuật hần nghiêm túc nghiên cứu hồi lâu mới nghĩ được!

Đại đa số đòn, muốn nhảy mất rời khỏi ngàn dặm, vạn dặm, đều cần vượt qua không gian mới có thể. Nếu không gian một khối khu vực xảy ra dị biến, cực kỳ không ổn định, mạnh mẽ thi triển loại đòn này, rất có thể sẽ bị không gian lực cản trở, chết thảm tại chỗ!

Từng đạo thần thức chi lực, tại trong Từ Cức Vực Tràn kia cực nhanh, khiến cho một khối không gian kia trở nên càng lúc càng rung chuyển bất an, thậm chí mơ hồ có thể thấy được khe hở không gian nhỏ bé bày ra.

Ninh Độ Tuyền cùng lão ẩu kia đều sâu sắc nhận thấy được không gian dị thường quanh mình, sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi, rốt cuộc tràn ra bất an kinh hoàng mãnh liệt.

“Ninh Độ Tuyền!” Lệ Tranh Vành rống giận: “Người không phải muốn giết thầy trò chúng ta sao? Người tên tiểu nhân vô sỉ, ta cho người biết cái gì gọi là tuyệt vọng trước!”

Sở Bách Thanh muốn hạ sát thủ, là Ninh Độ Tuyền kia ra chủ ý trước. Lúc Sở Bách Thanh cùng Huyết Lộc giao chiến, cũng là Ninh Độ Tuyền âm thầm nhìn Lệ Tranh Vành, phòng ngừa hần lạng lẹ chạy mất.

Bởi vậy, Lệ Tranh Vành hận hần hận tận xương!

“Ninh lão ẩu, đã lâu không gặp.” Thạch Nham đứng ở xa xa, hắc hắc cười quái dị: “Lúc trước tại thành Băng Đế kia, ta không thể chơi đùa người dữ dội, hôm nay ta liền giết chết người! Có chim người đừng có bỏ chạy? Hắc hắc, ta ngược lại muốn bộ dáng người bị không gian hỗn loạn nghiền thành phần vụn, sẽ có đồ sộ cỡ nào, ha ha ha!”.

“Thống khoái!” Dạ Trường Phong hét lớn một tiếng, cười vui vô cùng, một bụng ghen ghét buồn bực rốt cuộc được hần phát tiết ra.

“Con chó nhỏ, người không được chết tử tế! Người của bảy cổ phái tất nhiên sẽ tiêu diệt người! Ta thề!” Ninh Độ Tuyền ở xa xa tâm thần hét rầm lên, hướng lão ẩu kia nói: “Đi! Đem hết toàn lực xông ra đi!”.

Vù vù!

Một quãng bóng tối tuyệt đối, từ trong đáy hồ chậm rãi hiển hiện ra, giống như có thể nuốt hết tất cả, truyền ra lực hút kéo mãnh liệt.

Quý dị là, đáy hồ nước lại không có một tia lưu thông vào, nhưng Ninh Độ Tuyền cùng lão ẩu kia lại ánh mắt kinh sợ bất an, cảm thấy được linh hồn tựa như bị khói đen kia quấn quanh, tràn ra một cỗ bất an mãnh liệt.

Vẫn là lực lượng ảo nghĩa của Chiến Ma - Hắc ám ăn mòn.

Dương Thanh Đế cùng Đế Sơn nhân cơ hội mà lên, giống như mãnh thú, khí thế hung ác điên cuồng tảo bạo.

“Nổ!” Dương Thanh Đế khẽ quát một tiếng, da thịt trong lòng bàn tay nứt ra, một vầng năng lượng đỏ như máu dao động kịch liệt, nhanh chóng mãnh liệt đánh ra. Trong năng lượng màu máu kia có huyết sát lực Dương Thanh Đế lĩnh ngộ, có thể đem máu thịt đối phương phá thành mảnh nhỏ.

Cánh chim màu đen của Đế Sơn hơi hơi chấn động, vô số lông cánh làm người ta hoa mắt, có năng lượng tinh thuần ngưng kết mà thành, điên cuồng lao ra như mưa tên, làm đầy dòng nước hồ cũng ngưng luyện hẳn lên.

Liệt Diễm cùng Ngân Giác hóa thành bản thể, một trái một phải cứ như vậy đứng, liền đem không gian lui về phía sau của hai người ngăn chặn, chỉ cần bọn Ninh Độ Tuyền muốn hướng hai bên trốn, tuyệt đối tránh không khỏi Liệt Diễm, Ngân Giác điên cuồng đánh tới.

Yêu tộc nháy mắt bộc phát ra lực lượng, đủ để đem Ninh Độ Tuyền cùng lão ẩu kia xay giết thành vụn thịt tại chỗ!

Lệ Tranh Vành đột nhiên ngừng lại, chợt liền đem từng cái nhẫn trên năm ngón tay bay ra. Những cái nhẫn này đan xen thành hào quang, từ trong đó bay ra vô số bí bảo, đổ ập xuống nện hướng về phía hai người Ninh Độ Tuyền.

Lệ Tranh Vành chính là thánh cấp luyện được sư, ở Tử Linh Sơn Mạch nhiều năm, cất chứa bí bảo kỳ lạ nhiều không thể đếm, mỗi một dạng đều là tồn tại thánh cấp, loại chiến thuật dựa vào bí bảo cường đại này chính là đáng sợ nhất.

Từng dạng bí bảo kia hào quang bốn phía, phân biệt phóng ra lực lượng dao động khác nhau, mỗi một cái bí bảo đều tập trung hai người, có bí bảo thậm chí thẳng đến chỗ sâu trong linh hồn bọn họ, làm bọn họ từ đáy lòng tràn ra sợ hãi bất an.

Chiến Ma, Đế Sơn, Dương Thanh Đế, Lệ Tranh Vành, Liệt Diễm, Ngân Giác, tương đương với năm gã cường giả cấp bậc cùng bọn họ giống nhau, trong đó hai người Dương Thanh Đế cùng Đế Sơn, đơn đả độc đấu cũng thắng dễ dàng hai người kia. Chiến thuật tràn đầy bí bảo kia của Lệ Tranh Vành, lại là khiến cho người ta đau đầu nhất, lại thêm Liệt Diễm, Ngân Giác thể tích khổng lồ chặn đường đi, một trận chiến này còn chưa bắt đầu đã định sẵn kết quả.

Nếu không có không gian lực lượng của Thạch Nham làm không gian bị hỗn loạn kích động, có lẽ hai người kia quyết định thật nhanh trốn chạy, còn có một đường cơ hội sống.

Nhưng hiện tại, sinh cơ duy nhất của bọn họ cũng bị Thạch Nham chặt đứt rồi!

Phốc phốc!

Thanh âm thê lương máu thịt bị cứng rắn xay nát tàn phá, đột nhiên từ phương vị Ninh Độ Tuyền cùng lão ẩu kia truyền đến, chợt liền thấy chi đứt bay tứ tung, máu tươi văng khắp nơi, mùi máu tươi nồng đậm ở trong nước biển cũng không che được, mở ra bốn phía.

Bọn họ thậm chí không thể đem linh hồn phóng ra.

Thạch Nham đã lấy ra Tụ Hồn Châu, đang âm thầm chờ, lại phát hiện linh hồn hai người kia đều bị nháy mắt xay nát, hóa thành từng luồng khói mỏng không nhìn thấy, tiêu tán ở đáy hồ.

Vù!

Tụ Hồn Châu vẫn là bay vọt ra, hết sức đi thu thập những khói hồn chia làm vô số luồng kia, ở trước khi chúng nó hoàn toàn tiêu tán, muốn tụ tập một chút.

Ninh Độ Tuyền cùng lão ẩu kia thần hồn câu diệt.

Mọi người vui sướng đầm đìa, nhịn không được cười quái dị, lại xông về phía Sở Bách Thanh kia.

Sở Bách Thanh sớm đã chật vật không chịu nổi, chỉ còn một đường tránh né, quanh thân máu tươi bay tung tóe, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Dừng để cho hấn bỏ chạy!” Thạch Nham quát lên một tiếng lớn, lại bắt đầu ngưng luyện thần thức chi lực, hóa thành từng chùm hỗn đao mang theo không gian lực, trước một bước đâm về phía chỗ khu vực Sở Bách Thanh, đem một mảng không gian kia hỗn loạn hấn lên.

Cùng thời gian, Từ Cực Vực Tràng lúc trước làm Ninh Độ Tuyền không dám vận dụng độn kia cũng nhanh chóng dời vị trí, hướng tới Sở Bách Thanh kia bao vây lại.

Dương Thanh Đế, Đế Sơn, Lệ Tranh Vành, Liệt Diễm, Ngân Giác nghe thấy tiếng quát của Thạch Nham, liền linh phóng ra lực lượng lớn nhất, đến kiểm chế Sở Bách Thanh kia.

Mà Thạch Nham Chiến Ma, thì là căn bản mặc kệ Sở Bách Thanh có thể áp dụng phương thức ngọc đá cùng vỡ hay không, vậy mà đã đến bên cạnh hấn, lần nữa thúc dục hắc ám áo nghĩa.

Huyết Lộc, Viêm Long tự nhiên cũng ở bên cạnh hấn, hai tồn tại cường hân yêu tộc cấp chín này, thân thể máu thịt so với tinh thiết còn chắc chắn hơn, trái lại không sợ Sở Bách Thanh kia đột nhiên phát cuồng, vẫn như cũ hướng tới hấn điên cuồng đánh tới, lấy thân hình khổng lồ ép không gian hấn có thể hoạt động càng ngày càng nhỏ.

Thạch Nham chưa tham chiến, toàn lực lấy thần thức chi lực vận vẹo không gian dao động, đem nhận biết của hấn đối với không gian áo nghĩa, dùng phương thức mới thi triển ra.

Từng đạo thần thức giống như lợi nhận không nhìn thấy, ở trong đáy hồ như kích xạ lượn vòng cắt như liễu diệp đao, chỉ thấy đáy hồ nước đột nhiên thêm từng cái dòng suối, đó đều là dấu vết nơi thần thức của hấn đi qua lưu lại.

Không bao lâu, tại bên cạnh Sở Bách Thanh kia đã thêm mấy trăm dòng suối như vậy. Dòng suối không có bất cứ quy luật gì đáng nói, không ngừng biến ảo, đan xen lẫn nhau, phóng ra ảnh hưởng không gian dao động.

Thạch Nham chỉ cảm thấy vui sướng đầm đìa, phát hiện hấn nắm giữ đối với không gian lực là càng ngày càng tinh diệu.

Loại cơ hội không cần lo lắng Chân Thần cường giả vô đến, bằng lực lượng mạnh xay giết đối phương này, quả thực là ngàn năm một thuở.

Hấn vừa lúc nhân cơ hội đến rèn luyện không gian lực, đem nhận biết của hấn hóa thành công kích chân thật, ở trong công kích, cảm ngộ dao động cùng dấu vết của không gian lực, đến tiến thêm một bước thấy rõ ảo diệu của không gian lực.

Rầm rầm rầm!

Đủ loại lực lượng, bí bảo, hào quang, viêm lực bạo tạc, giống như vô số đạn pháo đều đánh về phía Sở Bách Thanh, Sở Bách Thanh tránh né, thân thể không ngừng bị thương, tuyên cáo chống đỡ hết nổi.

Sắc mặt hấn vận vẹo dữ tợn, dưới sự bất đắc dĩ, rút cuộc độn ra thần hồn.

Một đạo hư ảnh âm u từ trong thân thể hấn đi ra cực nhanh, chợt đột nhiên như lôi điện, muốn thoát ly cái đáy hồ này.

“Chờ người đã lâu ” Thạch Nham âm u cười hung ác, trong Tụ Hồn Châu kia mạnh truyền đến lực hút kéo mãnh liệt, chuyên môn nhằm vào linh hồn.

Thần hồn của Sở Bách Thanh, ở trong khoảnh khắc như bị vô số xúc tua không nhìn thấy kéo chặt. Hấn tuyệt vọng giãy dụa, phóng ra linh hồn sợ hãi tru lên, vẫn là bị từng chút kéo về phía Tụ Hồn Châu, giãy thoát như thế nào cũng không có tác dụng.

Dương Thanh Đế, Lệ Tranh Vành loại cường giả có linh hồn bí bảo cùng công kích này, cũng nhân cơ hội tạo áp lực, đánh linh hồn Sở Bách Thanh như ánh nền mỏng manh, không ngừng lay động, như là tùy thời phải tắt.

Vù!

Thần hồn của Sở Bách Thanh rốt cuộc không kháng cự được nữa, bị Tụ Hồn Châu kia thu vào.

Thạch Nham ha ha cười điên cuồng, đưa tay chộp một cái, Tụ Hồn Châu kia liền bay trở về lòng bàn tay hắn, bên trong thần hồn Sở Bách Thanh hóa thành một đoàn khí xám xịt, đã bị dần dần tiêu tán.

627. Chương 625: Điều Thối Lui Một Bước

Chỉ cần là hồn phách liền có điểm yếu, liền có thể bị nhằm vào. Hồn phách một khi rời thân thể sẽ trở nên phi thường suy yếu, thần hồn bởi vì hư vô mau lẹ, sẽ rất khó bắt giữ, chỉ cần ở ngay từ đầu không thể hạn chế nó, sẽ rất khó đem cuốn lấy tiêu diệt.

Đặc tính của Tụ Hồn Châu chính là một khi cảm ứng được khí tức linh hồn, lập tức phóng ra lực hút kéo điên cuồng mãnh liệt, ở nhảy mất làm cho hồn phách sinh linh khó có thể thoát thân.

Đồ chơi này, chính là chuyên môn nhằm vào linh hồn mà sinh.

Sinh linh không thoát ly thân thể, thứ này hiệu quả không lớn, thậm chí có thể rất dễ dàng bị phá hủy. Nhưng một khi linh hồn không có thân thể dựa vào, bại lộ ở trong thiên địa, vậy liền thành con mồi của nó.

Thần hồn Sở Bách Thanh hóa thành một đoàn trọc khí xám xịt, thu vào trong Tụ Hồn Châu. Thần hồn kia ban đầu trí tuệ tràn đầy, nay lại biến thành từng cái đường cong màu xám, ý chí trí nhớ ở lại trong đó bị dần dần tiêu tán

Linh hồn một võ giả, nếu muốn trong vắt tinh thuần đến có thể hấp thu, phải dọn dẹp hết toàn bộ linh hồn ẩn ký, trí nhớ, cảm ngộ, thăng trầm đời người, đều phải nhất nhất vứt bỏ.

Chỉ có như vậy, linh hồn mới có thể sạch sẽ trong sáng, mới có thể được trực tiếp hấp thu.

Nhưng, linh hồn một người, sở dĩ có thể xem như còn sống, xem như tồn tại, đều là bởi vì trong linh hồn kia không đơn giản chỉ có linh hồn chỉ năng, còn có cảm ngộ, trí nhớ cùng dấu vết sinh mệnh cả đời. Lúc những cái này bị dọn dẹp hết, sinh mệnh nguyên bản của một người nọ cũng liền biến mất.

Cái này ý nghĩa thần hồn câu diệt.

Nói cách khác, Sở Bách Thanh hoàn toàn xong đời rồi. Linh hồn ẩn ký không bao giờ có thể tụ tập một lần nữa.

Nắm Tụ Hồn Châu kia trên mặt Thạch Nham tràn đầy tươi cười hài lòng, nhìn chăm chăm Tụ Hồn Châu đen sì kia trong chốc lát, thả ra thần thức thoáng cảm thụ một chút, lúc này mới mỉm cười thu hồi.

Sở Bách Thanh dù sao chính là cường giả Chân Thần cảnh, linh hồn của hắn là hồn phách cường đại cấp bậc thần hồn. Tụ Hồn Châu nếu muốn đem thần hồn của hắn cuối cùng tinh lọc xong, là cần một đoạn thời gian giảm xóc. Một điểm này trong lòng Thạch Nham hiểu rõ.

Ninh Độ Tuyên, Sở Bách Thanh, lão ẩu bị thủ đoạn lời đình vạn quân trực tiếp giết chết, đáy hồ lại lần nữa lâm vào im lặng.

Dương Thanh Đế, Đế Sơn, Chiến Ma, Lệ Tranh Vành từ nơi không xa một lần nữa bay về, dừng lại ở bên cạnh hắn, đều là vẻ mặt phấn chấn, tươi cười.

“Không nghĩ tới nhẹ nhàng nhiều như vậy. Thạch Nham, người dùng đồ chơi gì, vậy mà ngay cả thần hồn Chân Thần cảnh cũng có thể thu?” Cả người Lệ Tranh Vành đều thả lỏng xuống, trên mặt béo tụ ra ý cười ầm ập: “Người gia hỏa này quả nhiên không phải người bình thường, mỗi một lần đụng tới người, ta đều phát hiện càng ngày càng nhìn không thấu người”.

“Yêu tinh của Thôn Hồn Thú, Tụ Hồn Châu chuyên môn nhằm vào linh hồn...” Thạch Nham cười nhạt.

“Tụ Hồn Châu!” Lệ Tranh Vành bị dọa nhảy dựng, sắc mặt đột biến: “Thôn Hồn Thú kia chính là yêu thú quý dị tà ác nhất thế gian, người vậy mà có thể có được yêu tinh của nó, thật sự làm người ta hâm mộ.” Hắn biết chỗ quý bí của Thôn Hồn Thú. Đây là một loại yêu thú dựa vào cắn nuốt hồn phách của vạn vật sinh linh dần dần trưởng thành, cực kỳ đáng sợ.

“Ta còn cho rằng người sẽ dùng Cửu U Phệ Hồn Diễm.” Dạ Trường Phong nhếch miệng khê cười rạng rỡ: “Người gia hỏa này, thủ đoạn thật đúng là nhiều, lợi hại!”

Trong cơ thể hắn có Luyện Ngục Chân Hỏa, giữa thiên hỏa cùng thiên hỏa lẫn nhau mơ hồ có điều cảm ứng. Hắn đối với chủng loại thiên hỏa trên người Thạch Nham có nhận thức sâu sắc, cũng biết đặc điểm của Cửu U Phệ Hồn Diễm, cho nên lúc trước Thạch Nham nói có biện pháp đối phó thần hồn của Sở Bách Thanh, hắn không kinh ngạc một chút nào.

Thạch Nham cười cười, không giải thích, từ khi cùng Diệt Thế Lôi Viêm chiến một trận, Cửu U Phệ Hồn Diễm kia liền tạm thời ngủ đông, coi như đang tiến hành biến hóa hình thái sinh mệnh, lấy chủ hồn Thạch Nham cảm ứng thấy không dễ dàng hoàn thành như vậy.

Cho dù Cửu U Phệ Hồn Diễm có thể vận dụng, hắn cũng sẽ không lấy ra. Thần hồn Sở Bách Thanh một khi trải qua Tụ Hồn Châu tinh lọc, sẽ biến thành linh hồn trong vắt có thể hấp thu. Chỗ tốt như thế, sao có thể bị chà đạp, bị trực tiếp đốt tiêu diệt?

Ở lúc hắn cùng Lê Tranh Vành, Dạ Trường Phong nói chuyện, cách đó không xa Viêm Long cùng Huyết Lộc cũng đang xì xầm xì xỏ trao đổi. Hai người sau khi liên thủ giết Sở Bách Thanh kia, đầu tiên là trong thời gian ngắn an phận trong chốc lát, chột châm chọc khiêu khích lẫn nhau lẫn lên.

Viêm Long cùng Huyết Lộc sở dĩ kết thù, nguyên nhân là Viêm Long năm đó cấp bậc tương đối thấp, từng bị Huyết Lộc khi nhục.

Huyết Lộc vốn muốn đem Viêm Long thu vào dưới trướng, để Viêm Long trở thành phụ thuộc hắn, lại bị Viêm Long từ chối. Huyết Lộc cảm thấy hắn không biết điều, từng ở lúc Viêm Long nhỏ tuổi, dạy dỗ qua hắn một phen, điều này làm cho trí nhớ Viêm Long khắc sâu, luôn đem Huyết Lộc trở thành thù địch đến đời đời, một lòng muốn trở nên cường đại rồi, tìm Huyết Lộc đòi lại mặt mũi.

Bên kia Viêm Long cùng Huyết Lộc, từ ngay từ đầu châm chọc khiêu khích, dần dần đến mặt đỏ tai hồng, lại đến khí tức khồng lồ hung lệ, giống như muốn chiến một hồi.

Viêm Long trước kia còn có chút kiêng kỵ Huyết Lộc, nhưng, từ khi hắn được Thạch Nham một lần nữa rèn luyện thân thể, tự cảm thấy lực lượng dâng lên trên diện rộng, trái lại không sợ Huyết Lộc cao hơn một giai tu vi, nay tranh chấp đến chỗ kịch liệt, liền muốn ra một hơi.

Thạch Nham xa xa nhìn, ý niệm xoay chuyển, đột nhiên cười khanh khách bay qua, cao giọng quát: “Hai vị!”

Huyết Lộc cùng Viêm Long đang muốn động thủ, nghe vậy đột nhiên ngừng lại, ù ù cạc cạc nhìn về phía hắn.

“Thạch Nham, ta cùng Huyết Lộc chiến đấu không cần các người hỗ trợ. Quyết đấu giữa chúng ta, sẽ không ỷ lại người khác.” Viêm Long sừng sốt một chút, cho rằng Thạch Nham muốn ra mặt vì hắn, liền tục lắc đầu, dứt khoát lưu loát từ chối: “Ta tin tưởng lần này Huyết Lộc không làm bị thương được ta!”

Huyết Lộc một thân lộc mao màu vàng, như kim cứng màu vàng, hung hăng dựng đứng, ở đáy hồ như là một ngọn núi nhỏ màu vàng, khí thế cực kỳ sắc bén.

Một đôi mắt của hắn chiến ý vô cùng, kinh ngạc nhìn Thạch Nham, chưa vội vã xuống tay, mà là hừ hừ nói: “Người tiểu tử này, chính là gia hỏa ra quỷ kế cho Viêm Long, quả nhiên không biết xấu hổ vô sỉ! Nhân tộc các người, đều là một cái bộ đáng!”

“Không có kẻ sách của Thạch Nham, chúng ta có thể nhanh như vậy xử lý gia hỏa nhân tộc Chân Thần cảnh? Người tên khốn kiếp này, được tiện nghi khoe mẽ, chả ra sao!” Viêm Long hùng hùng hổ hổ.

“Hai vị yên một chút đừng nóng nảy.” Thạch Nham cười nhạt, hướng Huyết Lộc kia gật gật đầu, nói: “Biến hóa trên người Viêm Long, người phát hiện chưa? Biết hình thành như thế nào không?”

Viêm Long vừa nghe lời này, nhin không được quát: “Thạch Nham!”

“Trong đáy hồ này, có nhiều chỗ kỳ diệu. Nếu hai người các người hiện tại đấu lẫn lên, tất nhiên sẽ là cục diện lưỡng bại câu thương”.

Thạch Nham nhìn về phía Viêm Long thật sâu: “Hơn nữa, nơi này là địa bàn của Huyết Lộc, chúng ta không có khả năng tránh Huyết Lộc làm chút gì. Hai người các người trước kia, cũng không phải sinh tử

đại cừu. Ta biết yêu tộc các người xưa nay sẽ không lòng dạ hẹp hòi, mọi người đều lui một bước, đều có thể đủ thu lợi, chẳng phải là điều vui mừng lớn?”.

Viêm Long trầm mặc, tựa như đang tự hỏi ý tứ lời Thạch Nham nói.

Ngay cả hắn từng được Thạch Nham rèn luyện thân thể, cũng biết muốn giết chết Huyết Lộc căn bản không có khả năng, nhiều lắm cũng chỉ có thể thế lực ngang nhau. Bằng không, lúc trước lúc tới, hắn sẽ không cẩn thận như vậy, cố ý muốn tránh Huyết Lộc.

Nay Huyết Lộc ngay tại đây hồ, tránh cũng không thể tránh, thật nếu là nháo tiếp, hắn cùng Huyết Lộc tất nhiên phải trải qua một hồi huyết chiến.

Lực lượng Thạch Nham bên này cũng thực không kém, lúc trước thông qua săn giết đám người Sở Bách Thanh đã chứng minh. Nếu Thạch Nham ngồi xem biến hóa, để mặc hắn cùng Huyết Lộc đại chiến một hồi, hắn cũng sẽ bất an trong lòng.

Bởi vậy, hắn liền biết một trận thật muốn đấu tiếp, đối với hắn không có một chút chỗ tốt.

Huyết Lộc trái lại hứng thú dạt dào, tỏ ra có chút tò mò: “Thân thể gia hỏa Viêm Long kia biến hóa, người biết hình thành như thế nào?” Hắn đối với việc này cực kỳ chú ý.

“Một tay ta tạo nên, trải qua ta rèn luyện, làm máu thịt thân thể hắn tăng lên một tầng thứ.” Thạch Nham nhếch miệng cười, nhìn phía Viêm Long: “Người không phủ nhận?”.

Viêm Long hừ ba tiếng, ở dưới Huyết Lộc dôi mắt, không tình nguyện gật gật đầu: “Xú tiểu tử này quả thực có chút thủ đoạn. Nếu không phải hắn giúp ta, ta khẳng định không thể nhanh như vậy hoàn thành thuế phàm”.

Mắt Huyết Lộc bỗng nhiên sáng hẳn lên, gắt gao nhìn về phía Thạch Nham, hưng phấn nói: “Người nói cho ta biết nhiều như vậy, có phải muốn nói người cũng có thể giúp ta hay không?”.

Thạch Nham quyết đoán gật đầu: “Không sai. Chỉ cần người trả đủ thù lao, có đủ tài liệu tự tập, ta cũng có thể giúp người một lần nữa rèn luyện thân thể máu thịt, cho người dễ dàng hoàn thành thuế phàm, như thế nào?”

Hầu như không có chút do dự, Huyết Lộc lập tức đáp ứng: “Đều theo người!”.

“Tốt lắm.” Thạch Nham vui vẻ: “Chúng ta trước đem việc đáy hồ xử lý xong xuôi, sau đó hảo hảo thương nghị đại kế hợp tác. Ta người này dễ nói chuyện nhất, về sau Huyết Lộc đại nhân sẽ chậm rãi hiểu biết”.

Huyết Lộc gật gật đầu, chen hướng về phía Viêm Long, bắt đầu hỏi chi tiết trong đó, nghiêm túc nói: “Viêm Long người tên khôn kiếp, có loại chuyện tốt này người cũng cất giấu. Đây là giáo lý Phúc Âm của yêu tộc chúng ta! Khôn kiếp, người quá ích kỷ, bị nhân tộc kia mang hồng rồi!”.

Viêm Long sắc mặt khó coi xì xà xì xồ, cũng không quá muốn quan tâm, bị làm phiền bất đắc dĩ, mới có lệ hai câu.

“Tỷ Hồn Thần Thủy cùng Tinh Thần Nguyên Tinh, phải thu như thế nào?” Thạch Nham ngoắc bảo đám người Lệ Tranh Vành tới, dứt khoát trực tiếp dò hỏi.

“Phải dùng thiên hỏa hòa tan hết vỏ bên ngoài.” Lệ Tranh Vành vẻ mặt nghiêm nghị, nghiêm túc nói: “Ở mặt ngoài Tỷ Hồn Thần Thủy cùng Tinh Thần Nguyên Tinh đều có một tầng vỏ so với thủy chi nhu lực của mặt hồ càng thêm thần kỳ, chỉ có dùng thiên hỏa chậm rãi đốt, mới có thể dần dần giải phong”.

“Không thấy Tinh Thần Nguyên Tinh.” Thạch Nham mở miệng.

“Ở bên kia.” Dạ Trường Phong hắc hắc cười, chỉ hướng chỗ khu vực tiếp theo Tỷ Hồn Thần Thủy kia: “Bên kia có cái trận pháp cổ, Tỷ Hồn Thần Thủy cùng Tinh Thần Nguyên Tinh đều đặt đây ở trung tâm. Chúng ta lúc trước chỉ đem Tỷ Hồn Thần Thủy kéo ra, còn chưa đụng tới Tinh Thần Nguyên Tinh kia đâu”.

“Cổ trận pháp?” Mắt Thạch Nham hơi sáng, không đợi Dạ Trường Phong nhiều lời, liền hướng tới phương hướng ngón tay hắn đi qua.

Dương Thanh Đế, Đế Sơn chợt đuối kịp, trong lòng cũng đầy tò mò, lại mơ hồ có điều chờ mong. Công hiệu của Tẩy Hồn Thần Thủy, sớm làm cho hai người đỏ mắt rồi, trong lòng có mong muốn mãnh liệt.

Thạch Nham rất nhanh đi đến một khối kia, chen lên nhìn một cái, liền thân hình chấn động, nhin không được la hoảng lên.

628. Chương 626: Tạo Hóa Thần Đàm!

Một cái cổ trận pháp rườm rà đến mức tận cùng nằm tại đáy hồ, chung quanh trải rộng vô số cực phẩm nguyên tinh, lóe ra hào quang rực rỡ của tinh thạch, năng lượng dao động mệnh mông bất ngát.

Cổ trận pháp có kích cỡ một sân bóng rổ, mạch lạc như vân lòng bàn tay người, rậm rạp, lần lượt thay đổi lẫn nhau, cực kỳ phức tạp.

Trung ương một cái thủy tinh linh đài, vậy mà bắt chước hình thái hồn phách con người, như thật như hư, không có định tính, không ngừng xảy ra biến hóa.

Cây cột cổ tinh thạch hung ác to dài, giống như ngọn núi nhỏ, thẳng tắp cắm ở nơi đó, chỗ mũi nhọn toát ra sáng bóng mệnh mông, làm tâm thần người ta lay động.

Vô số điểm sáng kỳ diệu, lưu động tại trên cổ trận pháp kia, như tụ tập thành dòng suối nhỏ, vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Từng cỗ dao động kỳ diệu, từ trong cổ trận pháp kia nhộn nhạo ra, đứng ở phụ cận, khiến cho người ta hoa mắt thần mê, có thể tự nhiên thể ngộ được chỗ thần diệu của thiên địa.

Tại bên cạnh linh đài kia, có một tảng đá như phồn tinh, so với bảo thạch rực rỡ nhất còn chói mắt hơn. Chỉ liếc một cái, Thạch Nham đã đầu vầng mắt hoa, tinh thần vô hồn giống như có điều xúc động.

“Tạo Hóa Thần Đàm! Đây là Tạo Hóa Thần Đàm!”.

Thạch Nham khó có thể ngăn chặn cười điên cuồng trong lòng, rốt cuộc nhin không được la hoảng lên, thanh âm cũng đang run rẩy, cả người run run, vẻ kích động trên mặt bất luận kẻ nào liếc một cái đều có thể cảm nhận được.

Không biết lúc nào trở đi, Dương Thanh Đế, Đế Sơn, Lệ Tranh Vành, Dạ Trường Phong đều đi đến bên cạnh hắn, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn cả người run loạn, không biết hắn vì sao kích động như vậy.

Thạch Nham hít một hơi thật sâu, bình phục mừng như điên trong lòng, khiếp sợ nói: “Không nghĩ tới thực có loại đồ vật này. Ta chỉ coi như truyền thuyết, thì ra truyền thuyết là thật tồn tại”.

“Cái tình huống gì?” Lệ Tranh Vành cũng không rõ nguyên do. Hắn tuy là thánh cấp luyện được sư, kiến thức uyên bác, nhưng đối với cảnh tượng nơi này vẫn như cũ xa lạ, không rõ nội tình.

“Lệ lão, ngươi là đã sắp đột phá đến Chân Thần cảnh rồi phải không?” Thạch Nham nhếch miệng cười, giả bộ thoải mái hỏi.

“Sao?” Lệ Tranh Vành ngạc nhiên “Cái Tạo Hóa Thần Đàm gì gì này cùng ta có liên quan sao? Ta thể nào nhìn không ra chỗ kỳ lạ?”

“Nhìn không ra không sao. Chỉ cần biết công hiệu của nó, ta nghĩ ngươi sẽ hân hoan” Thạch Nham ha ha cười khê, “Nó có thể làm người ta không có một chút nguy hiểm, dễ dàng đột phá đến Chân Thần cảnh, ngươi nói cái Tạo Hóa Thần Đàm này thú vị không?”.

Lời vừa nói ra chẳng những là Lệ Tranh Vành, ngay cả Dương Thanh Đế, Đế Sơn cũng cả người run lên, lộ ra thần sắc không dám tin, đến từng cái ánh mắt thần quang như điện.

“Thực... thực có công hiệu như thế? Cái này, cái này sao có thể?” Thanh âm Lệ Tranh Vành cũng đang nhẹ nhàng run run, hiển nhiên cũng kích động không biết như thế nào cho phải.

Hắn một lòng cơn say luyện được chi đạo, ở trên một đường tu luyện tư chất cũng không phải cực tốt, nhiều năm qua như vậy, võ giả cảnh giới cùng hắn Thông Thần đỉnh phong, một người tiếp người cái đột phá, đạt tới chân thần chi cảnh.

Mà hắn, bởi vì một lòng si mê luyện được, trước sau không thể đột phá.

Nếu không phải như vậy, hắn cũng sẽ không biết trong Âm Từ Vụ Chương có Sinh Mệnh Nguyên Dịch, luôn luôn lưu lại ở trong Âm Từ Vụ Chương. Mục đích của nó, đó là vì một giọt Sinh Mệnh Nguyên Dịch.

Sinh Mệnh Nguyên Dịch, có thể tăng lên tỉ lệ Thông Thần cảnh đạt Chân Thần cảnh nhìn thấy được, nhưng không thể cam đoan không chút sai sót.

Nay Thạch Nham lại còn nói Tạo Hóa Thần Đàm này, có thể dễ dàng giúp hắn đạt tới Chân Thần cảnh, hắn sao có thể không kích động?

“Chủ nhân, thực... thực có kì hiệu này?” Thanh âm Đế Sơn run run, cũng vẻ mặt kích động không hiểu.

“Tiểu Nham, rốt cuộc chuyện thế nào?” Dương Thanh Đế khiếp sợ qua đi, người thứ nhất tỉnh táo lại “Nếu thực có công hiệu kỳ lạ như thế, ta nghĩ chúng ta có hi vọng thịnh vượng rồi”.

Lấy tư chất cùng lực lượng của Dương Thanh Đế, một khi đột phá đến Chân Thần cảnh, hắn có lẽ ngay cả Vẫn Hạo loại cường giả cao hơn một cấp này cũng sẽ không e ngại. Cấp bậc phát hiện, khác nhau rõ rệt, một khi bước qua, có thể đủ đạt tới thiên địa hoàn toàn mới.

Đặc biệt là Chân Thần cảnh!

Chỉ có cường giả đạt tới Chân Thần cảnh, mới có thể trở thành thần!

Loại võ giả cấp bậc này, có được thần hồn, thân thể có rất nhiều diệu dụng, đối với cảm ngộ lực lượng thiên địa, cũng có thể đạt tới cảnh giới hoàn toàn mới!

Chân Thần cảnh cùng Thông Thần chi cảnh, căn bản chính là khác nhau trời đất. Bước qua, chính là cường giả đỉnh phong. Không thể bước quá, vĩnh viễn chỉ là ngụy thần!

“Xem ra mọi người đều không rõ ràng Tạo Hóa Thần Đàm.” Thạch Nham nhếch miệng cười, hít sâu một hơi, chậm rãi giải thích: “Trong truyền thuyết, trong võ giả ở thời đại thượng cổ, có tồn tại cường hãn đại pháp lực, dốc hết sức gia tộc, tông phái đến xây dựng Tạo Hóa Thần Đàm. Cái Tạo Hóa Thần Đàm này có thể làm cho võ giả Thông Thần đỉnh phong chi cảnh không có bất cứ hung hiểm gì, đoạt thiên địa tạo hóa, thoải mái bước vào Chân Thần cảnh!”.

Mắt mọi người cực kỳ sáng ngời, lắng lắng nghe, hít thở cũng giống như ngừng lại rồi.

“Tạo Hóa thần đàm dựng nên cực kỳ khó khăn, cần hao hết vô số thiên tài địa bảo, cần cường lực kiêu thông thấu thiên địa, cần Tẩy Hồn Thần Thủy cùng Sinh Mệnh Nguyên Dịch, cần thủy nhu lực trong hồ sâu chậm rãi tẩy rửa linh hồn võ giả, cần phải có đủ năng lượng ủng hộ” Thạch Nham liên tiếp đem ra đủ loại điều kiện hà khắc nói rõ, sắc mặt cũng càng ngày càng ngưng trọng, “Cho dù là ở thời đại thượng cổ, cũng chỉ có thể lực võ giả ở đỉnh phong, mới có năng lực dựng ra Tạo Hóa thần đàm”.

Dương Thanh Đế, Lệ Tranh Vành cũng không lên tiếng, im lặng lắng nghe.

“Mọi người vận khí thật tốt đến không có gì để nói” Thạch Nham trầm ngâm một chút, hít thật sâu một hơi, khẳng định nói: “Tạo Hóa thần đàm này là đầy đủ, không có hư hao qua, các người có thể đem Tẩy Hồn Thần Thủy ra, không phải bởi vì trận pháp có chỗ thiếu hụt, là vì hiện tại trận pháp khuyết thiếu bộ phận tài liệu, khiến cho trận pháp tạm thời ngừng lại. Sinh Mệnh Nguyên Dịch là tài liệu mà nó khuyết thiếu, trừ cái đó ra, còn cần đủ phân lượng năng lượng linh hồn tinh thuần, còn cần Huyết Hồn Thần Thủy, cần Ngũ Hành Tinh Tủy. Bởi vì khuyết thiếu năng lượng linh hồn tinh thuần, khuyết thiếu Sinh Mệnh Nguyên Dịch, khuyết thiếu Huyết Hồn Thần Thủy, Ngũ Hành Tinh Tủy, cái Tạo Hóa thần đàm này mới bị vây vào trạng thái không hoàn chỉnh”.

Thạch Nham nhìn về phía mọi người, nhếch miệng cười, “Nếu có thể tụ tập nhiều tài liệu như Thầ

Thầ c ửv

Từng ở bên cạnh Tần Cốc Xuyên nói chuyện, một võ giả đầu bạc trầm mặc một chút, ánh mắt đột nhiên sáng lên, lạnh giọng nói: “Đi qua nhìn xem!”.

Hắn có tu vi Thông Thần đỉnh phong cảnh, cách Chân Thần cảnh chỉ kém một bước, chính là một cường giả Tần Cốc Xuyên không biết từ chỗ nào kiếm được. Không có người biết lai lịch của hắn, chỉ biết là gia hỏa này cực kỳ đáng sợ, một thân lực lượng cực kỳ quỷ dị.

Hắn Thông Thần đỉnh phong chi cảnh, từng cùng Sở Bách Thanh châu châu đạt tới chân thần nhất trọng thiên có một lần tranh chấp, hai người từng ra tay quá nặng, kém một cấp bậc, hắn vậy mà không lộ ra dấu vết thua.

Từ đó về sau, hắn liền thành một nhân vật tối không dám làm cho người ta bỏ qua nhất của Thiên Cung, rất được Tần Cốc Xuyên coi trọng. Lần này nếu không phải tình huống đặc thù, Tần Cốc Xuyên giận dữ, hắn cũng không thấy được sẽ từ bí cảnh đi ra.

Võ giả Thiên Cung cùng hắn một đường đi ra, nghe thấy hắn nói, một đám gật đầu đồng ý, không dám có ý kiến phản đối.

Đoàn người định ra mục tiêu, chợt không chần chờ nữa, rất nhanh từ nơi đó bay ra, hướng tới lãnh địa Huyết Lộc chạy đi.

Hầu như cùng lúc.

Quang Minh thần giáo đại trưởng lão Cát Mỗ, cùng Nguyệt Lê ở một khu vực khác, cũng vẻ mặt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn trời.

Hai người dựa theo mệnh lệnh của Văn Hạo, đi ra muốn tìm Thạch Nham truyền lời, lúc này mới từ bí cảnh đi ra không bao lâu, đã phát hiện trời lộ dị tượng, lập tức ngưng đại.

“Có vị cường giả nào trong giáo còn ở lại Vĩnh Dạ sâm lâm sao?” Sắc mặt Cát Mỗ cực kỳ cổ quái, hắn sững sốt hồi lâu, cau mày nói: “Gia hỏa thể dẫn động dị tượng như vậy, còn bị ở lại đệ tử bên ngoài, giống như không có nhĩ?”.

Nguyệt Lê trầm mặc trong chốc lát, nhàn nhạt nói: “Thạch Nham tu luyện tinh thần vô hồn, hiện tại đã ở Vĩnh Dạ sâm lâm!”.

Cát Mỗ ngẩn ngơ, bỗng nhiên thở dài, lắc đầu tán thưởng: “Kỳ tài ngút trời”.

Nguyệt Lê ánh mắt phức tạp, sắc mặt cổ quái: “Chẳng lẽ giáo chủ đoán được cái gì?”.

“Sao có thể?” Cát Mỗ liên tục lắc đầu, dở khóc dở cười nói: “Người đem giáo chủ nghĩ đến quá cao siêu rồi nhĩ? Hắn nếu cái này cũng nhìn ra được, đã sớm đem Thạch Nham từ Vô Tận Hải cướp về, sao có thể đợi cho hắn chủ động tới cửa?”.

“Điều này cũng đúng.” Nguyệt Lê giật mình.

“Chẳng qua giáo chủ luôn che chở hắn, khẳng định là đã nhìn ra tiềm lực của hắn. Cái này chứng minh ánh mắt giáo chủ cũng là trác tuyệt bất phàm.” Cát Mỗ suy nghĩ một chút, cực kỳ nghiêm túc nói: “Lúc trước giáo chủ mặc kệ sáu phái phản đối, thậm chí không để ý thanh âm trong giáo, một lòng muốn che chở bọn họ, ta lúc trước cũng rất khó hiểu, nhưng hiện tại, ta thực bội phục quý rạp xuống đất”.

“Ta sớm nói qua, Thạch Nham gia hỏa này sẽ vượt qua mọi người tưởng tượng. Kiến thức của giáo chủ, há là chúng ta có thể bằng được?” Nguyệt Lê hừ lạnh một tiếng.

Cát Mỗ cười khỏ, nhắc tay nói: “Ta sai rồi, lúc trước không nên quát lớn người, ta xin lỗi được rồi chứ?”.

“Quên đi, không so đo với người.” Nguyệt Lê cau mày, nhàn nhạt nói: “Nhanh đi qua nhìn xem đi. Gia hỏa kia, thật đúng là thiên tài”.

631. Chương 629: Ngộ

Đáy hồ, Thạch Nham nhắm chặt hai mắt, hơi thở vững vàng đều đều, trước ngực tình quang trào ra.

Tinh Thần Nguyên Tinh giống như cự thạch lóe ra hào quang rực rỡ, từng điểm tinh quang sáng ngời bay tung tóe, giống như trùng tú nhào vào ngực hắn, nháy mắt biến mất.

Thạch Nham thoảng như bị lực lượng nào đó hấp thụ linh hồn ý niệm, không có một chút lực lượng dao động, ngay cả linh hồn cũng giống như đình trệ. Nếu không phải có hơi thở đều đều của hắn, Dạ Trường Phong cũng sẽ nhìn không được muốn động hắn một chút.

Ba người Dương Thanh Đế, Đế Sơn, Lệ Tranh Vành đi trên mặt hồ, Dạ Trường Phong thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn lên mặt hồ, muốn nhìn xem có thể khác thường hay không.

Mặt hồ im lặng như trước, không có dấu hiệu bùng nổ chiến đấu, cũng không có sinh mệnh dao động quá mạnh mẽ xuất hiện.

Chỉ có vô số tinh quang, giống như đom đóm từ trên trời giáng xuống, xuyên thấu mặt hồ kia, nhất nhất bay xuống, đều tụ tập về phía ngực Thạch Nham.

Dạ Trường Phong ở lại đáy hồ, có thể rõ ràng cảm thấy được từ trên người Thạch Nham dần dần nảy sinh ra một cỗ quy luật vận động kỳ diệu, giống như linh hồn cùng tinh thần đạt thành cộng hưởng.

Từng cái điểm sáng ngôi sao kia, trong mắt hắn giống như thành thần thức ý niệm của Thạch Nham, cho hắn một loại có được sinh mệnh uy áp.

Dạ Trường Phong sợ hãi động dung, vẽ mặt kinh hãi.

Hắn có thể khẳng định, giờ khắc này bản thân Thạch Nham cũng không biết xảy ra cái gì, không biết có vô số điểm sáng ngôi sao đã bị hắn hấp dẫn, đều hướng tới hắn hội tụ, đang đối với tinh thần vô hồn ngực hắn tiến hành thay đổi.

Hắn xem rất rõ ràng!

Lúc từng chút tinh quang, hội tụ đều về phía ngực Thạch Nham, tinh quang từ trước ngực Thạch Nham truyền đến tựa như sống lại, vừa thấy tới, điểm sáng trôi qua ngực kia đều theo tinh thần quỹ tích kỳ diệu, hoạt động đều có quy luật.

Lợi hại!

Trong lòng Dạ Trường Phong thầm khen, liên tục lắc đầu, biết trải qua phen biến ảo này, Thạch Nham tất nhiên có thể đột phá lần nữa.

Lúc hắn quen biết Thạch Nham, cảnh giới của Thạch Nham còn rất thấp, chỉ có tu vi niết bàn cảnh.

Lúc này mới sau mười sau thời gian, Thạch Nham từ niết bàn cảnh đột nhiên tăng mạnh, một lần hành động đạt tới Thông Thần nhị trọng thiên cảnh, còn có hi vọng trong thời gian ngắn tiến thêm một bước, trực tiếp bước vào Thông Thần tam trọng thiên cảnh!

Chỉ cần vừa nghĩ tới quá trình tiến giai rất nhanh này, Dạ Trường Phong liền thở dài thở ngắn, không thể không nhận mệnh, đem cái danh thiên tài trên người hắn chụp ở trên người Thạch Nham.

Đột nhiên, con người Dạ Trường Phong co rụt lại, sắc mặt hơi đổi.

Hắn mơ hồ cảm thấy được trên mặt hồ, truyền đến lực lượng dao động mới, tựa như có cao thủ mới đi tới.

Hắn biết, im lặng ngắn ngủi trên mặt hồ, có lẽ sắp đánh phá rồi.

Trên mặt hồ.

Ba người Dương Thanh Đế, Đế Sơn, Lệ Tranh Vành cũng lặng lẽ nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng.

Nhất là Lệ Tranh Vành, hắn chỉ sửng sốt một chút, một lòng liền bỗng trầm trọng xuống, khe quát một tiếng: “Cừu Hoảng!”.

Cừu Hoảng đó là vị cao thủ Thiên Cung đầu bạc kia, tu vi Thông Thần đỉnh phong, thần sắc lạnh lùng. Hai con người luôn không có dao động, cho người ta một loại cảm giác không khí trầm lặng.

Cừu Hoảng mang theo hơn mười võ giả Thiên Cung này, từ trung ương bí cảnh một đường tới, rốt cuộc dựa vào tinh quang trên trời chỉ dẫn, đi tới một khối này.

Hắn sau khi đứng vững, hơi hơi ngẩng đầu, phía sau những cường giả Thiên Cung kia ngừng lại toàn bộ, từng người trầm mặc không lên tiếng, chờ hắn phân phó.

Hắn chỉ nhìn quét Lệ Tranh Vành một cái, liền bắt đầu khom lưng ở chung quanh hoạt động, cái mũi nhẹ nhàng phe phẩy, tựa như đang tìm cái gì.

Sắc mặt Đế Sơn khê biến, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng nhìn về phía Dương Thanh Đế.

Dương Thanh Đế hồ hững bất động, hướng tới hắn lắc đầu khe khẽ, ý bảo hắn không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Một khối này có dấu vết chiến đấu Sở Bách Thanh sẵn giết yêu thú. Tuy Dương Thanh Đế cân nhắc chu đáo, vừa tới đã bắt đầu dọn dẹp rồi, nhưng thật nếu là người cẩn thận, tương tự là có thể tìm được chút dấu vết để lại.

Cừu Hoảng hiển nhiên đó là một loại người này.

Hắn tựa như có áo nghĩa kỳ diệu, chỉ thấy hắn kéo một vòng, không nói một lời, một bàn tay trái so với nữ nhân còn thon dài trắng trẻo hơn, âm thầm đặt tại trên đất.

Từng luồng khói mỏng màu xám trắng từ đầu ngón tay hắn trào ra, như là từng con giun chui vào dưới lòng đất, ở dưới đất rất nhanh hoạt động.

Cừu Hoảng nhắm mắt, trên người truyền đến năng lượng dao động quỷ dị, thân thể như là không có xương cốt, theo gió thổi lắc lư, cực kỳ tà dị.

Hồi lâu, khói mỏng màu xám trắng hắn phóng ra nhất nhất từ dưới lòng đất một lần nữa trở về, lại theo đầu ngón tay hắn chui vào bàn tay hắn.

Thân thể Cừu Hoảng rốt cuộc thăng, không theo gió mà động nữa. Sắc mặt hắn đỏ dần, mắt nhắm lại mở, nói: “Sở Bách Thanh đã tới nơi này, Ninh Độ Tuyền cũng đã tới nơi này. Nếu thực ra ngoài ý muốn, đó chính là các người xuống tay”.

Hắn chỉ về phía ba người Dương Thanh Đế, Đế Sơn, Lệ Tranh Vành.

“Chỉ là, lấy tu vi các người muốn giết chết bọn họ không có khả năng. Lực lượng cùng cảnh giới của các người không làm được.” Cừu Hoảng trầm mặc một chút, lại nói: “Có khí tức của yêu tộc, hẳn là cao thủ yêu tộc giúp các người. Nơi này thuộc về lĩnh vực của Huyết Lộc, Huyết Lộc kia khẳng định tham chiến”.

Hắn cứ như vậy thần nhiên đoán, liền đem chuyện đại khái trải qua chải vuốt sọi một lần, cùng sự thật phi thường ăn khớp, giống như hắn tận mắt nhìn thấy.

Hắn cực kỳ khẳng định, lời nói ngữ khí tuy dờ dẫm, lại có tự tin tuyệt đối. Hắn hiển nhiên tuyệt đối tán thành suy đoán của mình.

Võ giả Thiên Cung cùng hắn một đường tới, cũng không có một ai giữ thái độ hoài nghi, hầu như trước tiên liền tin hắn. Bọn họ tựa như đều biết năng lực của Cừu Hoảng, biết hắn phán đoán tuyệt sẽ không có sai lầm.

Dương Thanh Đế lạnh mặt, cẩn thận quan sát, bắt đầu dễ phát hiện một sự thật. Bất luận hắn thừa nhận hay không, cũng không thể thay đổi động hướng phát triển của chuyện.

“Cẩn thận!” Lệ Tranh Vành thở nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: “Cừu Hoảng phi thường đáng sợ, tu vi Thông Thần cảnh, có thể cùng cường giả Chân Thần cảnh chiến đấu chẳng phân biệt được cao thấp”.

Dương Thanh Đế, Đế Sơn nghiêm mặt, lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Nói cho ta biết nguyên nhân.” Cừu Hoảng không vội vã xuống tay, nhàn nhạt nói: “Vì sao cùng yêu tộc liên thủ, vì sao muốn giết người Thiên Cung chúng ta?”.

Đừng một chút, hần lại nói: “Các người có thể vẫn còn sống, chưa bị bảy cổ phái liên hợp diệt sạch, là vì các người chưa xuống tay đối với người bảy cổ phái chúng ta. Hiện tại, các người cùng yêu tộc đi đến một khối, xem như thực đứng ở mặt đối lập chúng ta. Ta nghĩ, không có cái giải thích hợp lý, chúng ta chỉ có thể giết chết các người”.

Cừu Hoàng nói rõ lý lẽ đương nhiên.

Dương Thanh Đế nhếch miệng, cười hắc hắc: “Vậy thì đơn giản rồi, hoặc là các người chết, hoặc là chúng ta chết”.

“Cũng tốt.” Cừu Hoàng gật gật đầu, chợt động thủ.

Trong một mảng rậm rạp cây cối.

Huyết Lộc cùng Viêm Long hai tồn tại cao giai của yêu tộc, khắc khẩu chữ bảy chậm rãi hiện ra.

“Viêm Long người tên khốn kiếp, có loại chuyện tốt này vậy mà muốn độc hưởng! Hừ, ta biết người nghĩ cái gì. Người là chờ đem lực lượng tăng lên tới cực hạn, để tới tìm ta báo thù phải không?” Huyết Lộc hừ hừ: “Ta nói cho người, người vĩnh viễn không phải đối thủ của ta! Ta sẽ luôn ép người!”.

“Huyết Lộc người đừng đắc ý, chờ ta lần này rèn luyện tốt đột phá một giai, muốn đánh bại người sẽ dễ dàng!” Viêm Long căm giận nói.

Yêu tộc cùng yêu tộc trao đổi thường thường đơn giản thô bạo, không có quá nhiều loạn thất bát tao thử dong dài, đều là dứt khoát cho thấy thái độ, hoặc là liên hợp, hoặc là đối địch, hoặc là khắc khẩu thét to.

“Ồ!” Huyết Lộc đột nhiên kêu lên, nhìn nơi xa xa, nhin không được mắng: “Có người làm loạn ở lãnh địa của ta! Không tốt, còn là vị trí chỗ mặt hồ Thạch Nham kia!”.

Viêm Long cũng tức giận mắng một tiếng: “Khẳng định là những nhân tộc đáng chết kia, có tìm lên, thật là đáng ghét!”.

Huyết Lộc như núi lửa bị chọc giận, rít gào, liền muốn lao qua.

Liền vào lúc này, một cái thanh âm âm lạnh, đột nhiên từ quanh mình hai cường giả yêu tộc truyền tới: “Hai vị, chúng ta muốn cùng các người trao đổi một chút”.

Huyết Lộc, Viêm Long đột nhiên ngừng lại, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Quỷ Văn tộc hai người Khoa Ma La cùng Tạp Tây Địch, bỗng nhiên từ trong rừng toát ra, mắt xanh âm u đều ngẩng về phía Viêm Long cùng Huyết Lộc, thái độ không rõ.

“Quỷ Văn tộc!” Huyết Lộc hừ một tiếng, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Các người ở Vĩnh Dạ sâm lâm dạo chơi thời gian dài như vậy rồi, rốt cuộc muốn làm gì? Các người muốn làm những gì, thì hành động nhanh một chút! Đừng kéo dài, luôn dính không buông, thật sự là lằng nhằng!”.

Sắc mặt Khoa Ma La trầm xuống: “Chúng ta tới, là muốn hỏi một chút Viêm Long kia vì sao phải che chở nhân tộc?”.

Viêm Long căn bản không để ý hần: “Chuyện liên quan người cái rắm? Ta muốn che chở ai, người quản được sao? Nơi này là Vĩnh Dạ sâm lâm, là địa bàn yêu tộc chúng ta, không phải Thiên Âm Cổ Trùng các người. Người cho rằng người có thể làm chủ hay sao?”.

“Viêm Long, hần đang nói cái gì?” Huyết nhiều hừ hừ.

“Hần muốn giết Thạch Nham.” Viêm Long ngửa đầu, buồn bực nói: “Tiểu tử kia chính là khách quý của ta, sao có thể bị những gia hỏa âm hiểm này giết. Ta giữ lại còn cần tác dụng lớn”.

Huyết Lộc tự nhiên biết hần nói tác dụng lớn chỉ cái gì, hầu như không có do dự, cũng liên tục gật đầu, nói: “Gia hỏa kia không thể cho các người giết, hần đối với chúng ta hữu dụng. Các người giết người khác ta mặc kệ, nếu muốn giết hần, đừng trách ta không khách khí!”.

“Ta thật không hiểu, cường đại như các người, rốt cuộc vì sao cần một tiểu tử nhân tộc?” Tạp Tây Địch khó hiểu hỏi.

“Cái đó thì không thể hướng các người giải thích.” Viêm Long hiển nhiên không nghĩ trả lời.

“Các người cứ phải bảo vệ hần?” Khoa Ma La trầm ngâm một chút, đột nhiên quát, sắc mặt cực kỳ âm lệ.

“Bớt ở trước mặt chúng ta ngang ngược. Nơi này là Vĩnh Dạ sâm lâm, không tới lượt Quý Văn tộc các người làm càn!” Huyết Lộc quát lớn lên một tiếng, cả người huyết khí trào dâng, nhin không được động thủ trước.

“Giết!” Khoa Ma La cũng đã bị kích phát hung tính, Âm Phù Kinh thiếu linh hồn cường đại, nếu có thể có được linh hồn của Viêm Long, Huyết Lộc, việc lớn có thể thành. Hần cảm thấy có thể cực một phen.

Hai người Cát Mỗ cùng Nguyệt Lê một đường chạy như bay, cũng rất cuộc sắp tới mục đích.

Mắt thấy phồn tinh chi quang trên trời, dày đặc như hạt mưa hướng về một cái hồ nước xa xa, Cát Mỗ cùng Nguyệt Lê đều là tâm thần nhộn nhạo, tán thưởng không thôi.

Rầm rầm oành!

Tiếng năng lượng đấu nhau cực kỳ mãnh liệt từ một khối khu vực kia truyền đến, chấn động mặt đất run rẩy.

Mắt Cát Mỗ hiện lên một vầng ánh sáng kinh hãi, quát: “Phía trước có đại chiến, còn xảy ra ở hai nơi khu vực, trong đó một chỗ có cường giả cấp bậc chân thần!”

Sắc mặt Nguyệt Lê biến đổi lớn, do dự một chút, hỏi: “Cần đưa tin giáo chủ hay không?”

“Cần thiết!” Cát Mỗ khẳng định nói: “Thạch Nham gia hỏa kia ở địa phương nào cũng sẽ không an ổn. Ta thấy chiến đấu kia tất nhiên cùng hần có liên quan!”

Nguyệt Lê vẻ mặt đồng ý, liên tục gật đầu, vội vàng bắt đầu bắt tay vào làm đưa tin Văn Hạo.

632. Chương 630: Tâm Linh Cảm Tri

Dương Thanh Đế, Đế Sơn sút đầu mẻ trán, sắc mặt kém vô cùng, bị Cừu Hoảng kia làm cho một chút tính tình cũng không có.

Chỉ một Cừu Hoảng đã khiến cho hai người vô kế khả thi, các loại vũ kỹ kì ảo chưa thi triển ra, đã bị Cừu Hoảng kia trước một bước tránh được, đủ loại công kích, không có một dạng nào có thể rơi xuống trên người Cừu Hoảng.

Cừu Hoảng giống như có thể biết trước, lực lượng công kích đến từ của Dương Thanh Đế, Đế Sơn, đều sẽ bị hần đi trước một bước né tránh được. Trong hư không, như là trái đầy mắt của Cừu Hoảng, làm cho hần có thể đối với bất cứ gì tình trạng nào rõ như lòng bàn tay.

Vù!

Dương Thanh Đế ngón giữa máu tươi nhỏ ra, một giọt bắt tử chi huyết ngưng luyện trong đó, hóa thành một đạo huyết quang không gì ngăn nổi, ẩn chứa huyết tinh đậm đặc dập dờn bỗng bành, xông tới trước.

Đế Sơn cánh chim tối đen vỗ lên, cuồng phong tàn sát bữa bãi cuốn lên, vô số phong đao như dao nhỏ chói lọi, che trời rợp đất, giống như như một bức màn làm từ phong đao mà thành, cực kỳ làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng mà, ở dưới thế công mãnh liệt của Dương Thanh Đế, Đế Sơn, Cừu Hoảng trước một bước trong nháy mắt đã dời đến.

Chờ thời điểm hần lại một lần nữa hiện thân, hần đã xuất hiện ở góc chết Dương Thanh Đế, Đế Sơn công kích đụng chạm không đến, đi vào bên cạnh Dương Thanh Đế, Đế Sơn, về mặt đỡ đỡ, cầm trong tay một mảng lá cây màu vàng, trong lòng bàn tay ánh vàng rực rỡ hào quang lóng lánh.

Kim quang sáng ngời mười phần, trên mảng lá cây màu vàng nọ mạch lạc hiện lên rõ ràng, phẳng phát như đường vân trên bàn tay con người, phi thường kỳ diệu, như chất chứa sinh mệnh ảo nghĩa.

Dần dần, biển sinh mệnh dao động từ trong mảng lá cây màu vàng nọ nhọn nhọn mở ra, hóa thành quang hải màu vàng, đột nhiên tuôn đi ra, đem công kích của Dương Thanh Đế, Đế Sơn đánh bay đi, đem Dương Thanh Đế, Đế Sơn bức bách đến không thể không liên tục lui về phía sau.

Một mảng lá cây màu vàng nọ ngưng luyện ra hải dương màu vàng, giống như có thể đem linh hồn con người giam cầm, đem tâm con người phong lại vậy.

Dương Thanh Đế, Đế Sơn bị những kim quang kia chiếu một cái, liền tràn ra một cổ cảm giác bất lực nản lòng, không muốn cùng hắn giao thủ, chỉ muốn cúi đầu chịu trời.

Cũng may hai người đều là hạng người lòng như sắt đá, tính tình tàn nhẫn cứng cỏi, sau khi lập tức phản ứng lại, đem đầu lưỡi cắn ra máu tươi, mới từ loại tình trạng này tỉnh lại.

Cừu Hoảng trước sau không nói một lời, sắc mặt đỏ dần, không có quá nhiều cảm xúc biến hóa, không nhanh không chậm ra tay, lại làm cho Dương Thanh Đế, Đế Sơn vô kế khả thi, hoàn cảnh xấu càng ngày càng rõ ràng.

Dương Thanh Đế ở Thông Thần nhị trọng thiên, lấy võ hồn cùng kinh nghiệm chiến đấu của hắn, cùng thần huyết trong cơ thể, cùng cường giả Thông Thần đỉnh phong giao chiến cũng sẽ không rơi ở hạ phong. Đế Sơn chính là tộc trưởng hắc dực tộc, một lực lượng áo nghĩa tinh diệu, thân thể tương tự có đặc thù cường ngạnh của ma tộc, đối phó võ giả nhân tộc bình thường cùng giai hắn là nắm chắc.

Nhưng, Cừu Hoảng kia tồn tại năng lực tiên tri, lại đánh vỡ nhận biết của hai người, làm hai người né trái chống phải, tỏ ra cực kỳ chật vật.

Lệ Tinh Diệp cùng Cừu Hoảng mang đến mười đến võ giả giao chiến. Mười mấy võ giả kia có bốn ở Thông Thần cảnh, còn lại đều ở Thiên Vị tam trọng thiên. Một cỗ lực lượng này đến đối phó một mình Lệ Tinh Diệp, cũng làm cho Lệ Tinh Diệp không quá dễ chịu.

Những võ giả đó rõ ràng không muốn giết chết Lệ Tinh Diệp, động thủ rất có chừng mực, hẳn là muốn bắt sống, chưa hạ sát thủ thật sự.

Lệ Tinh Diệp một thân bí bảo, hai tay trong rung động, chỉ thấy từng dạng bí bảo kỳ lạ lượn vòng ở trên trời, phóng ra đủ loại kỳ diệu dập dờn bồng bềnh, làm cho công kích của những võ giả kia đều bị triệt tiêu.

Làm luyện được sự lợi hại nhất của Tử Linh Sơn Mạch, địa vị hắn tôn quý vô cùng, rất được luyện được sự thiên hạ kính trọng, lấy linh được đổi lấy bí bảo vốn chính là giao dịch rất bình thường.

Những năm gần đây, hắn ở Linh Dược Cốc Tử Linh Sơn Mạch trao đổi được bí bảo, kém cỏi nhất cũng là linh cấp, thánh cấp bí bảo cũng có bảy tám loại, chỉ dựa vào bí bảo có thể đủ đem rất nhiều võ giả đồng cấp ép chết.

Trên một mặt thanh xuân thật lớn, thêu đồ án yêu ma quỷ quái, trông rất sống động, ở sau khi hắn giơ lên, những đồ án kia giương nanh múa vuốt, giống như đột nhiên sống lại, phun ra sương khói nồng đậm màu xanh.

Trong sương khói, nảy sinh ra một loại độc tố làm người ta đầu váng mắt hoa, khiến cho toàn bộ người truy kích hắn đều vội vàng tạm thời ngừng lại, vội vàng ứng phó những độc tố kia.

Liền vào lúc này, Lệ Tinh Diệp nhân cơ hội thoát thân ra, bay đến bên cạnh Dương Thanh Đế, Đế Sơn, quát to: “Cẩn thận Cừu Hoảng, hắn có tâm linh cảm giác võ hồn, có thể thông qua tâm linh các người biến hóa, biết các người muốn gì, biết các người sắp tiến hành công kích như thế nào”.

Dương Thanh Đế, Đế Sơn lộ vẻ sầu thảm biến sắc, rốt cuộc hiểu vì sao luôn bị áp chế.

Tâm linh cảm giác võ hồn, thông qua cảm giác tâm linh đối phương biến hóa, biết trước mỗi một bước thể công kế tiếp của đối phương, tìm ra đường phá giải, có lẽ tránh né trước một bước.

Võ hồn trên Thần Châu đại địa cũng không nhiều, có võ hồn thậm chí có thể thông qua mua được, nhưng cũng có một chút võ hồn thần kỳ khó lường, là quý giá nhất, ở bất cứ cổ phái nào cũng sẽ không có võ hồn nguyên ấn bán ra, chỉ có thể nghe qua thiên nhiên huyết mạch kế thừa.

Loại tâm linh võ hồn, chính là chủng loại nhất thần kỳ loại này, là toàn bộ võ giả đều tha thiết ước mơ.

Bởi vì ở trên Thần Châu đại địa, loại vũ kỹ tu luyện tâm linh, tu luyện linh hồn, luôn đều là tài nguyên quý giá nhất của bảy cổ phái, liền ngay cả cao thủ tông phái mình cũng không nhất định có thể có cơ hội tu tập.

Cừu Hoảng tranh tâm linh cảm giác võ hồn, chính là trời sinh, hắn ở trong chiến đấu, có thể bằng vào võ hồn này chuẩn xác được biết động hướng bước tiếp theo của đối phương, võ giả cảnh giới ngang nhau không phải đối thủ của hắn, cho dù là so với hắn cao hơn một giai, cũng thường thường sẽ phi thường đau đầu, rất khó bắt được động hướng của hắn, hung mãnh công kích sẽ thất bại.

Cảnh giới tu vi của Dương Thanh Đế, Đế Sơn, cùng Cừu Hoảng kém không lớn, trong thực chiến, hắn có thể dựa vào tâm linh cảm giác tránh né hết toàn bộ công kích của hai người, chỉ cần chuyển tâm đối phương hai người là được, lần này ở ngay từ đầu đã đứng ở thế bất bại.

“Thì ra là thế!” Dương Thanh Đế chỉ là kinh ngạc một chút, lập tức phản ứng lại, cười hắc hắc, đột nhiên ngồi xuống bất động.

Từng đạo huyết khí nồng đậm từ trên người Dương Thanh Đế phóng ra, hình thành sương khói màu máu nồng đậm, đem thân thể hắn chặt chẽ bao lấy, tầng tầng huyết khí sôi trào dao động, từ chung quanh hắn nhộn nhạo ra, dẫn tới thiên địa năng lượng cũng xuy xuy rung động.

“Ta hiểu rồi.” Đế Sơn ngăn người, cũng học hắn ngồi xuống, không công kích, toàn lực tiến hành phòng ngự.

Chỉ cần hai người động thủ, ý đồ công kích bị tâm linh phản ứng ra, Cừu Hoảng lập tức sẽ biết được, có thể tránh né trước, chậm rãi tiêu hao lực lượng của bọn họ, cuối cùng nhẹ nhàng đánh bại hai người.

Nhưng, lúc hai người không động thủ, đem toàn bộ lực lượng ngưng luyện ra để phòng ngự, chờ hắn đến công kích, cái tình thế này đã khác rồi.

Mặc dù Cừu Hoảng biết năng lượng dao động hai người phòng ngự, lại có thể như thế nào?

Tương tự cần phá vỡ, mới có thể tới gần Đế Sơn, Dương Thanh Đế, cần tiêu hao năng lượng của bản thân hắn mới được.

Dương Thanh Đế, Đế Sơn dựa vào loại phương pháp này, đến cùng Cừu Hoảng tiến hành tiêu hao chiến, lấy bất biến ứng vạn biến, chờ lực lượng Cừu Hoảng tiêu hao không sai biệt lắm, hai người lại ra tay ứng đối. Phương pháp này, ứng phó hãn loại võ giả tâm linh cảm giác này, có thể nói là thượng sách.

“Hay!” Lệ Tĩnh Diệp khen một tiếng, gật đầu nói: “Dương huynh quả nhiên chính là nhân tài, nhanh như vậy đã nghĩ được kế ứng đối”.

Dương Thanh Đế nhếch miệng, hắc hắc cười, trào phúng nhìn về phía Cừu Hoảng, nói: “Đến đi!”.

Cừu Hoảng đột nhiên ngừng lại, nhíu nhíu mày, ngược lại quét về phía Lệ Tĩnh Diệp, lạnh nhạt nói: “Lệ tiên sinh! Ta vốn không muốn đem người thế nào. Người là luyện được sư, còn sống đối với chúng ta hữu dụng hơn. Nhưng người lại khẳng định một mực, không nên cùng kẻ địch của bảy cổ phái đi đến một khối, vậy thì không trách ta được”.

Nói xong, Cừu Hoảng biến đổi phương hướng công kích, từ bỏ xuống tay đối với Dương Thanh Đế, Đế Sơn, ngược lại chuyển hướng về phía Lệ Tĩnh Diệp.

Sắc mặt Lệ Tĩnh Diệp chợt biến đổi.

Dương Thanh Đế, Đế Sơn cũng cau chân mày lại, chợt liếc một cái, mặt tỏ ra vẻ lo.

Lệ Tĩnh Diệp tuy rằng cũng có Thông Thần tam trọng thiên cảnh, nhưng hãn quá mức chuyên tâm luyện được chỉ đạo, kinh nghiệm chiến đấu không đủ phong phú, bị Cừu Hoảng toàn lực nhằm vào, bí bảo công kích quý tích sẽ bị trước tiên một bước biết trước, hãn cho dù là toàn lực phòng ngự, hãn là cũng không phải Cừu Hoảng đối thủ.

Lệ Tĩnh Diệp rất nguy hiểm.

Dương Thanh Đế, Đế Sơn thoáng do dự, liền chuẩn bị đánh vỡ trạng thái lúc này, muốn ra tay cứu.

Nhưng vào lúc này, hai đạo ánh sáng từ xa xa dần hiện ra, chỉ thấy hai cái bóng người rất nhanh bay vút đến, chính là Nguyệt Lê cùng Cát Mỗ kia.

Thân hình Dương Thanh Đế, Đế Sơn khẽ run, thần sắc trầm trọng vô cùng, đột nhiên ngậy ngấn cả người. “Hắc!” Cát Mỗ sau khi đến, nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Người đâu? Tiểu tử kia ở địa phương nào?”.

“Trong hồ.” Nguyệt Lê tự nhiên chỉ hướng về phía mặt hồ: “Người chẳng lẽ không nhìn thấy, toàn bộ tinh quang đều hướng tới trong hồ hội tụ. Tiểu tử kia khẳng định ngay tại đáy hồ”.

Cát Mỗ gật gật đầu: “Ừm, vậy hẳn là ở trong hồ rồi. Ha ha, chúng ta đến lúc tựa như không đứng, bên này chiến đấu rất náo nhiệt”.

Mọi người đều tạm thời ngừng lại, một đám ngậy người nhìn Cát Mỗ, Nguyệt Lê, không biết thái độ của hai người này như thế nào.

“Các người tới rồi cuộc làm gì?” Dương Thanh Đế chần chờ một chút, cau mày không xác định hỏi.

Lúc trước bảy cổ phái đều cực lực chủ trương muốn tiêu diệt sạch bọn họ, chỉ có một phương Quang Minh thần giáo bảo vệ. Người tới đã là người của Quang Minh thần giáo, Dương Thanh Đế cũng có ý nghĩ khác nhau, cho nên cần hỏi rõ ràng trước nói sau.

“Chúng ta tìm đến Thạch Nham.” Nguyệt Lê lạnh nhạt cười: “Việc khác chúng ta mặc kệ, chỉ cần các người nói cho ta biết Thạch Nham ở nơi nào là được rồi. Ách, thật ra không cần các người nói, gia hỏa kia khẳng định ở đáy hồ”.

Rống! Ngao!

Hai tiếng rít gào điên cuồng, bỗng nhiên từ nơi không xa truyền đến. Tiếng rống qua đi, hai cổ khí tức khổng lồ nhanh chóng hướng tới bên này áp sát.

Nguyệt Lê, Cát Mỗ chợt liếc một cái, vẻ mặt đột nhiên âm trầm xuống, thâm kêu không ổn.

Không bao lâu, Viêm Long cùng Huyết Lộc kia đều hiển hiện ra, một đường bề gãy nghiền nát, thân hình khổng lồ đem cổ thụ đều nghiền ép dập nát, một bên rít gào cùng người giao chiến, một bên hướng tới bên này trùng kích, tựa như ở hoàn cảnh xấu.

Ba người Dương Thanh Đế, Đế Sơn, Lệ Tĩnh Điệp vốn vẻ mặt chấn động, chuẩn bị dựa vào Viêm Long, Huyết Lộc đến đem một khối thế cục này định ra, vừa thấy hình thái hai yêu tộc kia đều thay đổi sắc mặt, một lòng bỗng nhiên trầm xuống, cũng là thâm hô gặp họa.

Bọn họ đều nhìn thấy cường giả Quỷ Văn tộc cùng Âm Linh tộc, cấp bậc Chân Thần cảnh, cho nên trầm trọng.

633. Chương 631: Dương Thanh Đế Điên Cuồng!

Viêm Long, Huyết Liệp cũng cực kỳ buồn bực bất an, bị Quỷ Văn tộc Khoa Ma La, Tạp Tây Địch bức có chút ác, nhất là cường giả Chân Thần cảnh Âm Linh tộc kia, càng là xuống tay âm ngoan vô cùng.

Khoa Ma La, Tạp Tây Địch đều là tu vi Chân Thần cảnh. Tạp Tây Địch ở Chân Thần nhị trọng thiên cảnh, Khoa Ma La thì là ở cảnh giới Chân Thần tam trọng thiên, chỉ là lực lượng hai người không thể phát huy ra toàn bộ, lúc này mới cùng Viêm Long, Huyết Liệp thoạt nhìn thế lực ngang nhau.

Âm Linh tộc Ngải Duy Sâm cũng ở Chân Thần cảnh, tu vi nhị trọng thiên. Cường giả này đến từ chính Âm Linh tộc, cực kỳ hung hãn, thân thể cứng rắn như tinh thiết, bản thể cường hãn có thể so với Viêm Long, Huyết Liệp.

Khoa Ma La, Tạp Tây Địch, Ngải Duy Sâm liên thủ, lại thêm rất nhiều cao thủ Quỷ Văn tộc đồng loạt đi ra, Viêm Long, Huyết Liệp cũng ăn không tiêu, vừa đánh vừa lui, muốn tìm Dương Thanh Đế, Đế Sơn cùng nhau đến ứng phó.

Đáng tiếc, ở Dương Thanh Đế bên này cũng tương tự cực kỳ khó khăn, một Cừu Hoàng đã khiến cho bọn họ sút đầu mẻ trán.

Đội Khoa Ma La suất lĩnh một đám cường giả Quỷ Văn tộc, đem Viêm Long, Huyết Liệp kia bức bách đến một khối này, Dương Thanh Đế, Đế Sơn chân chờ một chút, sắc mặt đột nhiên khó coi hẳn lên.

“Á!” Viêm Long quát to một tiếng, trừng mắt nhìn Cừu Hoảng một đám võ giả đến từ Thiên Cung kia, hùng hùng hổ hổ nói: “Thật buồn bực! Những tiểu tử nhân tộc đáng chết này, địa phương nào cũng có thể xuất hiện!”

“Viêm Long, Huyết Liệp, việc Thạch Nham các người chỉ cần đáp ứng mặc kệ, chúng ta có thể lập tức rời đi.” Sắc mặt Khoa Ma La lạnh lẽo, lơ lửng ở giữa không trung, lạnh lùng nói.

Ám Linh tộc Ngải Duy Sâm không nói một lời, một đôi đồng tử mắt xanh âm u, lóe ra hào quang tàn độc hiếu sát, hận không thể đem mọi người đuổi tận giết tuyệt. Ánh mắt hắn hướng chính là đám nhân tộc cao thủ Cừu Hoảng, Dương Thanh Đế, Cát Mỗ.

Ám Linh tộc ở Tử Linh Sơn Mạch bị giam cầm nhiều năm, rất nhiều tử linh đạo chơi đùa bị cường giả nhân tộc Tử Linh Sơn Mạch săn giết, biến thành tài liệu luyện được, luyện khí. Đem thù hận hướng phía trước thời diễn vạn năm, cũng là nhân tộc đem bọn họ phong ấn tại dị vực, làm toàn bộ tộc nhân Ám Linh tộc đều linh hồn thân thể chia lìa, lực lượng giảm mạnh.

Đối với nhân tộc, Ngải Duy Sâm thù hận rất nặng, xa xa vượt qua cường độ đối phó Viêm Long, Huyết Liệp.

“Tình huống không quá đúng rồi.” Cát Mỗ vẻ mặt kinh ngạc, nhìn Viêm Long, Huyết Liệp, lại nhìn về phía cường giả Quỷ Văn tộc, Ám Linh tộc theo mà đến, không hiểu ra sao nói: “Có vẻ như đều cùng tiểu tử Thạch Nham kia có liên quan.”

Nguyệt Lê không khỏi cười khổ lên, thấp giọng nói: “Tiểu tử kia quả thực chính là một cái tai họa.”

Cát Mỗ, Nguyệt Lê không nói chuyện nữa, đứng ở nơi đó sắc mặt phức tạp, muốn từng bước rút lui, bọn họ đã nhìn ra không ổn.

Viêm Long, Huyết Liệp đều là yêu tộc cấp chín, có thể so với cường giả Chân Thần cảnh. Ngoài ra, còn có ba dị tộc Chân Thần cảnh, một cỗ lực lượng này căn bản không phải nhân tộc có thể chống lại, tiếp tục lưu lại, chỉ là tự tìm đường chết.

Cừu Hoảng thoáng do dự, sắc mặt cũng đột nhiên âm trầm bất an, chân chờ một chút, lặng lẽ nói với mọi người phía sau: “Chuẩn bị rời khỏi.”

“Nhân tộc đáng chết!” Ám Linh tộc Ngải Duy Sâm vừa thấy bọn họ muốn đi, sắc mặt hơi đổi, đột nhiên quát: “Giết bọn hắn trước!”

Quỷ Văn tộc Khoa Ma La cùng Tập Tây Địch, nghe Ngải Duy Sâm vừa nói như vậy, cũng không có quá nhiều do dự, gật gật đầu, phát tay nói: “Giết nhân tộc trước!”

Một đám cường giả Quỷ Văn tộc đột nhiên từ phía sau Khoa Ma La, Tập Tây Địch chạy ra, bổ nhào về phía Cừu Hoảng một đám người tới của Thiên Cung kia.

Viêm Long, Huyết Liệp không động. Bọn họ không biết Cừu Hoảng cùng Nguyệt Lê, Cát Mỗ, căn bản sẽ không quan tâm bọn họ chết sống, hận không thể bọn họ bị Quỷ Văn tộc, Ám Linh tộc giết sạch sẽ mới tốt.

Sắc mặt Cát Mỗ, Nguyệt Lê bỗng tái nhợt xuống, thân thể xuyên qua ở bóng một gốc cây cổ thụ dừng mạnh lại.

Hai người cảm thấy được một cỗ linh hồn ý chí tà ác đột nhiên buông xuống, đem linh hồn của bọn họ cũng như phong ấn, ý thức trong đầu chậm rãi trở nên mơ hồ hẳn lên.

Thần sắc Khoa Ma La âm lạnh, trong một đôi đồng tử mắt tà quang rạng rỡ, phóng ra linh hồn ảo diệu của âm mị tộc, đột nhiên khuếch tán ra, đem mọi người quanh mình đều bao phủ lên.

Cừu Hoảng cảm thấy được trước một bước, tâm linh cảm giác chuẩn xác khẳng định phong ấn lực của linh hồn kia, nhưng hắn rõ ràng biết phương hướng, lại bất lực tránh né, bởi vì phương hướng linh hồn Khoa Ma La giam cầm trói buộc, bao phủ mỗi một góc.

Từ trên trời như là rớt xuống một cái lưới lớn không nhìn thấy, hình thái linh hồn, đem một mảng khu vực này hoàn toàn bao phủ.

Sinh linh ở dưới tấm lưới lớn, bỗng tràn ra một loại ảo giác linh hồn lâm vào vùng bùn, linh hồn càng giây dụa, càng chìm vào bóng tối, ý thức chậm rãi phân tán ra, lý trí sẽ mất.

Dương Thanh Đế, Lệ Tranh Vành, Cừu Hoàng, Cát Mỗ, Nguyệt Lê, loại cường giả nhân tộc cảnh giới Thông Thần này không có ngoại lệ, đều bị Khoa Ma La kia phóng thích linh hồn phong tỏa lực bao phủ, thức hải mỗi người cũng bất an hấn lên, càng ngày càng hỗn loạn.

Trái lại Đế Sơn không chịu ảnh hưởng, bình yên vô sự.

Thân thể dực tộc của hắc cường hãn, không am hiểu linh hồn lực, cũng sẽ không bị linh hồn lực lượng cường đại ảnh hưởng. Phương diện linh hồn cảm giác của hắc cực kỳ trì độn, chỉ cảm thấy được phụ cận có biến ảo, lại không thể khắc sâu nhận thức được biến hóa đến từ phương nào.

Viêm Long, Huyết Liệp càng thêm không chịu ảnh hưởng. Bọn họ cùng Đế Sơn hắc dực tộc giống nhau, tương tự là sinh linh thân thể cực kỳ cường hãn, không quá dựa vào linh hồn tiến giai.

Đối với nhân tộc mà nói, cái linh hồn dao động này có thể nói đòi mạng, đối với bọn họ không có quá nhiều lực ước thúc. Bọn họ một đám lão thần tại tại, một chút cũng không khẩn trương.

Nhật nguyệt tinh thần ở trên trời lóe ra hào quang, trong rừng rậm vốn âm ỉ, bỗng nhiên trở nên cực kỳ im lặng, không nghe được thanh âm, chỉ có thể nhìn thấy đám người Dương Thanh Đế, Lệ Tranh Vành ôm đầu, thống khổ không chịu nổi chống đỡ cái gì.

Viêm Long, Huyết Liệp lặng lẽ áp sát ở cùng chỗ, nhẹ giọng trao đổi hấn lên, đang cân nhắc muốn vươn tay trợ giúp đối với Dương Thanh Đế, Lệ Tranh Vành hay không.

Đế Sơn đứng không xa Viêm Long, Huyết Liệp, trong một đôi mắt hung ác nham hiểm, tràn đầy không kiên nhẫn, lẳng lặng thúc giục.

Hắn biết, nếu Viêm Long, Huyết Liệp không động thủ, Dương Thanh Đế, Lệ Tranh Vành sẽ cùng đám người Cừu Hoàng, Cát Mỗ một đường, bị Khoa Ma La phóng thích linh hồn lực kia từng chút tàn sát. Đế Sơn biết lực lượng của bản thân hắc, biết không thể lay động cường giả Quỷ Văn tộc, cùng Âm Linh tộc.

Hắn chỉ có thể ỷ lại Viêm Long, Huyết Liệp, lại không dám kích phát ra hung tính của hai người, sợ hãi sẽ hoàn toàn ngược lại.

“Hắn nếu đã chết, Thạch Nham tuyệt không sẽ từ bỏ ý đồ. Hắn là thái gia gia của Thạch Nham.” Đế Sơn chờ trong chốc lát, đột nhiên đưa tay chỉ về phía Dương Thanh Đế, thản nhiên nói: “Thạch Nham nếu khó chịu, các người ai cũng đừng nghĩ dễ chịu!”

Đế Sơn vừa nói ra lời này, sắc mặt Viêm Long, Huyết Liệp không khỏi biến đổi, âm thầm sốt ruột.

“Rống!”

Nhưng vào lúc này, Dương Thanh Đế đột nhiên vẻ mặt dữ tợn điên cuồng hét lên, máu thịt cả người ở trong khoảnh khắc tung tóe ra, máu tươi đầm đìa, trở nên vô cùng hung ác điên cuồng hấn lên.

Linh hồn áp chế đến từ Khoa Ma La, đối với Dương Thanh Đế đột nhiên mất đi hiệu lực.

Trong máu tươi bay tung tóe, Dương Thanh Đế như thiêu thân lao đầu vào lửa hướng thẳng tới Khoa Ma La lao đi, không cần mạng quát: “Ta muốn người chết!”

Từng giọt bất tử chi huyết ruby đỏ tươi từ trong gân mạch hắc tuôn ra, cùng thân huyết trong thân thể hắc hỗn hợp. Tại một khắc này, Dương Thanh Đế vậy mà bộc phát ra lực lượng vượt xa vô giả Thông Thần cảnh. Cổ lực lượng hung ác điên cuồng thô bạo kia, ẩn chứa sát khí vô tận.

Một thân máu thịt của hắc, ở lúc hắc nổi giận, nhanh chóng hòa tan hết, cực kỳ làm người ta sợ hãi.

Mọi người đều sắc mặt biến đổi lớn, không dám tin nhìn về phía hắc, nhìn vô giả nhân tộc này chỉ có Thông Thần nhị trọng thiên cảnh, lại nhảy mất điên cuồng cường đại hấn lên, sợ hãi động dung.

Ngay cả Âm Linh tộc Ngải Duy Sâm kia cũng là hoảng sợ, lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng, lần đầu tiên lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Lúc ở Vô Tận Hải, Dương Thanh Đế có thể nói là cường giả cao nhất. Năm đó hắn ở lúc Thông Thần nhất trọng thiên cảnh, đã có thể lực kháng Ba Tuần cao thủ ma tộc Thông Thần tam trọng thiên như vậy, lực lượng hắn bày ra thời kì kia đã nghe rợn cả người.

Nay hắn đạt tới Thông Thần nhị trọng thiên cảnh, ở thời điểm khó khăn nhất, lấy thiêu đốt bất tử chi huyết làm cái giá đắt, bộc phát ra lực lượng có thể nói khủng bố.

Một kiện bảo giáp từ máu tươi đúc ở trên xương cốt đầm đìa máu của hắn vọt ra. Bảo giáp được khảm ở trên xương cốt hắn, đỏ au, quý dị không hiểu, tựa như đang hút máu thịt lực lượng của hắn, làm cho khí thế của hắn càng trở nên dọa người.

Một cái pháp luân màu máu từ trên tay Dương Thanh Đế ngưng luyện ra. Huyết luân tựa như một vầng mặt trời nhuộm máu, thiêu đốt cầu vòng quang hừng hực màu máu, tràn ngập mùi máu tươi gay mũi, bay mạnh về phía Khoa Ma La.

Trong khi pháp luân xoay chuyển, từng vòng sóng gợn huyết sắc khuếch tán mở ra, tầng tầng lớp lớp, tổng cộng mấy trăm tầng, hình thành một mùi máu quý dị, làm cho loại cường giả Chân Thần cảnh như Khoa Ma La, nghĩ thấy chỉ muốn buồn nôn, máu tươi trong cơ thể trở nên không chịu nổi chế bạo loạn ra.

Dương Thanh Đế huyết khí tăng vọt, trình một đạo huyết quang, đâm về phía Khoa Ma La.

Khoa Ma La chấn động, bị lực lượng Dương Thanh Đế trong nháy mắt bày ra làm dọa sợ, không thể không hét to: “Tập Tây Dịch!”.

Sắc mặt Tập Tây Dịch chấn động, trên người hoa văn sống động hẳn lên. Hoa văn kia từ trên người hắn bay ra, hóa thành vô số đường cong bí kĩ màu xanh, ở trên hư không tổ hợp ngưng luyện lên, tản mát ra một cỗ dao động quý dị.

Ở bên cạnh Tập Tây Dịch, toàn bộ cổ thụ đều tựa như bị một cỗ dao động kia dẫn dắt, vô số cành khô cứng rắn bỗng nhiên trở nên mềm mại như bông, như là xúc tu bạch tuộc, rậm rạp hướng tới Dương Thanh Đế quần quanh đến.

Mộc chi lực lượng!

Đây là thiên phú thân thể quý văn của Tập Tây Dịch mang theo, có thể ngự động bất cứ thực vật nào giúp sức cho hắn, làm cho cổ thụ biến thành tay chân kéo dài của hắn.

Từng gốc cổ thụ, như là được kích hoạt sinh mệnh, vặn vẹo, vươn vô số xúc tu, đem màn trời đều che lấp, làm cho thân thể Dương Thanh Đế kia lập tức bị cành cuốn lấy, tốc độ bị đột nhiên khống chế

“Mẹ, động thủ!” Viêm Long bạo rống, thân hình khổng lồ uốn éo, đuôi rồng oán hận bổ qua, đem từng cái cành kia chặt đứt.

Huyết Liệp vừa thấy hắn xuống tay, cũng đã bị kích phát hung tính, ngửa mặt lên trời hét giận dữ, hướng tới Tập Tây Dịch kia đánh tới. Trước ngực rậm rạp liệp mao màu vàng, rậm rạp như mưa phùn kim cứng, đem Tập Tây Dịch, Khoa Ma La kia đều che kín.

Lực dẫn kéo liỒ mặ ả bị Lllồ uỒỒê ô sốs đều c cp,

636. Chương 634: Phụ Diện Trường!

Cừu Hoảng cùng một đám võ giả Thiên Cung tới, không có một ai có thể may mắn thoát khỏi tai nạn, ở dưới Thạch Nham, Đế Sơn, Lệ Tranh Vành xay giết, toàn bộ đem thi thể giữ lại.

Cát Mỗ, Nguyệt Lê cực kỳ tức giận, vốn muốn ra tay cùng Thạch Nham chống đỡ, đợi đến hai người bọn họ phát hiện Cừu Hoảng bị dễ dàng giết chết, trong lòng đột nhiên phát lạnh, lực lượng ngằm ngưng luyện lên cũng lặng lẽ bị bọn họ chảy tràn hết.

Không phải e ngại, mà là không muốn lưỡng bại câu thương, càng thêm không muốn thật sự đắc tội Thạch Nham.

Ở hai người đến xem, giờ khắc này Thạch Nham quả thực điên rồi, căn bản không có lý trí đáng nói. Tại loại tình huống này cùng với hấn đối nghịch, rất hiển nhiên là cực kỳ không sáng suốt.

Bọn họ muốn chờ Thạch Nham khôi phục tỉnh táo, lại tiến hành bàn bạc nghiêm túc.

Cát Mỗ Nguyệt Lê chưa hành động, đình trệ tại chỗ, im lặng chờ.

Hai người ánh mắt rạng rỡ, một cái chớp mắt không dời nhìn Thạch Nham phía trước, trái lại không có đem Đế Sơn, Lệ Tranh Vành, Chiến Ma mắt hổ nhìn chăm chú đặt ở lòng.

Thạch Nham đã nói, chỉ cần bọn họ không đến loạn, bọn họ liền sẽ không lo lắng bản thân chịu uy hiếp chèn ép.

Bất luận là Đế Sơn, hay là Lệ Tranh Vành hiện tại, đều phi thường tin Thạch Nham. Thạch Nham nói, bọn họ sẽ không có không vâng theo.

Cát Mỗ, Nguyệt Lê đang im lặng quan sát, nhìn Thạch Nham hình dạng như yêu ma, chỗ sâu trong đồng tử mắt hiện lên một quả vẻ hoảng sợ, tâm thần kinh ngạc.

Một thân “xúc tu”. Mỗi một cái đều to cỡ ngón út, màu trắng bạch, từ năng lượng tiêu cực ngưng luyện mà thành, dài hơn ba thước, ngắn cũng có khoảng một thước

Từ xa nhìn lại, bộ dáng Thạch Nham đã không giống nhân loại, giống như yêu ma, làm cho người ta cả người không thoải mái.

Lấy ánh mắt của Cát Mỗ, Nguyệt Lê, tự nhiên có thể nhìn ra những “xúc tu” kia đều không phải là chân thật, chẳng qua là lực lượng cô đọng mà thôi.

Nhưng mà, từ trong “xúc tu” hung ác kia lại phóng ra tinh thần dao động cực kỳ khủng bố. Cách xa nhau vài trăm thước, Cát Mỗ, Nguyệt Lê đều có chút tâm thần thất thủ, dục vọng trong lòng bị trêu chọc, nảy sinh đủ loại cảm xúc tiêu cực.

Bọn họ cực kỳ kinh sợ, bởi vì bọn họ biết Thạch Nham căn bản không nhằm vào bọn họ, chưa đem bọn họ trở thành kẻ địch đến đối đãi.

Thạch Nham thật sự coi như kẻ địch, chính là ba người Khoa Ma La, Tạp Tây Địch cùng Ngải Duy Sâm. Trong một thân xúc tu của hắn nhận nhận ra tinh thần dao động, cũng chủ yếu hướng tới ba người kia.

Một cỗ linh hồn từ trường kỳ diệu, từ trong xúc tu trắng bạch hung ác kia toát ra, hóa thành từng luồng tơ linh hồn, đem ba người Khoa Ma La, Tạp Tây Địch, Ngải Duy Sâm đồng loạt bao phủ.

Khí tức tiêu cực hỗn loạn không chịu nổi, lấy Thạch Nham làm trung tâm, giống thủy triều như xông về phía trước. Cảm xúc tiêu cực kia như là nước biển tràn ra, ầm ầm bao phủ ba người.

Chỉ một chớp, mắt ba người Ma La, Tạp Tây Địch, Ngải Duy Sâm liền hiện ra vẻ thất kinh. Cái ánh mắt cảm xúc này chỉ kéo dài ba giây, chỗ sâu trong đồng tử mắt ba người liền toát ra ánh sáng âm u.

Một loại lực lượng vận vẹo thức hải, ở quanh thân Thạch Nham tràn ngập ra. Từ trong huyết khí của người hắn trào ra “xúc tu” không ngừng phóng ra cảm xúc tiêu cực, bơi thành tràng tiêu cực thần kỳ, ảnh hưởng toàn bộ sinh linh quanh mình.

Bao gồm Viêm Long, Huyết Liệp kia ở bên trong, đều bị tràng tiêu cực kia ảnh hưởng, dực vọng trong lòng thăng lên, lý trí luân hãm, tiến vào tình trạng thô bạo khát máu của yêu tộc.

Dương Thanh Đế bị ảnh hưởng tương tự. Hắn vốn là điên cuồng hiếu sát, ở dưới của tác dụng tràng tiêu cực, cả người huyết khí thăng lên, trong một đôi đồng tử mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng, lực lượng vậy mà được lại một lần nữa tăng hẳn lên.

Tầng tầng lớp lớp hải dương màu máu, như sóng triều một cơn sóng nổi một cơn sóng, đánh vào thân Tật Tây Địch, làm lồng ngực Tật Tây Địch khó chịu vô cùng, máu tươi khóe miệng không tự kìm hãm được tràn ra.

Huyết luân đến từ trong tay Dương Thanh Đế, tản ra huyết quang yêu dị, nồng đậm màu đỏ tươi, đem nửa bầu trời đều bao trùm, khiến cho phía chân trời cũng trở nên đỏ như máu, làm cho Tật Tây Địch kia dần dần luân hãm.

Thạch Nham cầm trong tay Diệt Thiên Thần Kiếm, đạt tới Thông Thần tam trọng thiên cảnh, có thể khắc sâu cảm nhận được diệu dụng của lực lượng tiêu cực, ở trong tiêu cực tràng hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, bình tĩnh tự nhiên, đem đủ loại tiêu cực chỉ lực trào vào trong Diệt Thiên, khiến cho mặt mắt đỏ như máu, một cái tiếp một cái mở ra.

Từng cơn mắt máu, giống như đầu lưỡi trong miệng yêu thú, tản mát ra huyết quang tà ác, chiếu rọi một khối này.

Ý cảnh hủy diệt sinh linh, từ kiếm thể hiển hiện ra, dần dần hướng tới bốn phía tràn ngập ra.

Cổ thụ nhanh chóng héo rũ, cỏ xanh rậm rạp rất nhanh trở nên khô vàng, rất nhanh bị chết héo, côn trùng dưới lòng đất sâu, toàn bộ đình chỉ kêu khê, sinh cơ tựa như bị mang đi.

Thạch Nham phút chốc nhắm mắt, đem ý cảnh linh ngộ rót vào Diệt Thiên Thần Kiếm, dùng tử vong ý cảnh đến chủ đạo tất cả, hóa thành thuần túy ý cảnh hủy diệt hải, hướng tới phía trước dần dần đẩy dồn đóng.

Cùng lúc đó, một cỗ linh hồn ý niệm sinh cơ bừng bừng khác của hắn thăng đến bên cạnh Viêm Long, Huyết Liệp, dùng linh hồn ý niệm của hắn trao cho sinh cơ bên cạnh Viêm Long, Huyết Liệp, khiến cho bọn họ một khối kia không chịu hủy diệt tử vong ý cảnh ảnh hưởng, làm Dương Thanh Đế cũng có thể toàn lực thúc dực lực lượng của hắn.

Tử vong hủy diệt ý cảnh của hắn tuôn vào trong Diệt Thiên Thần Kiếm. Trong thần kiếm trào ra ý niệm tái nhợt tĩnh mịch. Ý niệm kia hướng phía trước chậm rãi bao trùm, tất cả sinh linh, thực vật nơi đi qua đều bị mang đi sinh cơ.

Cát Mỗ, Nguyệt Lê ở xa xa yên lặng theo dõi, nhìn từng cây cỏ thụ ngàn năm nhanh chóng khô héo, giống như hơi nước bị rút khô tử vong vô số năm, nhìn mặt cỏ xanh tươi biến thành khô vàng, lại hóa thành phân đen thui, tiếng côn trùng bên tai nháy mắt quý dị biến mất.

Từng điểm dấu hiệu, biểu lộ ở một mảng không gian trước người Thạch Nham, đang gặp khủng bố từ trường ý cảnh tàn sát bừa bãi cỡ nào.

Hai người Cát Mỗ, Nguyệt Lê bỗng nhiên khó chịu trầm mặc xuống, ánh mắt kinh biến, rốt cuộc ý thức được Thạch Nham nếu thật lòng muốn giết hắn, căn bản không phải một việc quá mức khó khăn.

Cùng Dương Thanh Đế thô bạo hung ác điên cuồng khác nhau, thể công của Thạch Nham không có hơi thở sự sống, không giống như sét nổ vang, ngược lại là quỷ dị tĩnh mịch, lại cho người ta bất an mãnh liệt, cho người ta một loại sợ hãi tử thần đang khê vượt đại địa.

Một đôn bình thần như nước như vậy của Thạch Nham, lấy ý cảnh là đầu, lấy lực lượng là sau, ẩn chứa chân lý tử vong hủy diệt nào đó trong thiên địa, vậy mà làm cho Khoa Ma La, Tật Tây Địch, Ngải Duy Sâm ba cường giả Chân Thần cảnh kia, đều nháy mắt bị cướp lấy tâm trí, không thể bảo trì tỉnh táo.

Viêm Long, Huyết Liệp ở dưới linh hồn trơn bóng sinh cơ bừng bừng của hắn, từ tảo bạo khát máu trở nên an bình xuống. Hai cường giả yêu tộc nhìn biến hóa bên cạnh, đồng thời trầm mặc xuống.

Dương Thanh Đế là người duy nhất không chịu quá nhiều ảnh hưởng. Hắn vẫn như cũ đang toàn lực hướng tới Tập Tây Địch mà đánh điên cuồng, cầm trong tay huyết luân, giống như người máu bị lột da, bày ra tàn nhẫn khiến cho da đầu người ta run lên.

Tập Tây Địch mất đi lý trí, quên ưu thế linh hồn Quỷ Văn tộc của hắn, vậy mà cũng bệnh tâm thần cùng Dương Thanh Đế tiến hành vật lộn, lấy chiến đấu khoảng cách gần cùng Dương Thanh Đế triển đấu ở một chỗ.

Thạch Nham chỉ là liếc một cái, liền biết Tập Tây Địch xong đời rồi, tất nhiên sẽ bị Dương Thanh Đế cứng rắn nghiền áp thành bột phấn.

Bất tử vô hồn của Dương gia ở lúc cận chiến, có thể đạt tới lực lượng bạo phát cao cường. Hắn có thể cảm nhận sâu sắc, bất tử vô hồn của Dương Thanh Đế cấp bậc cực cao, chỉ cần bất tử chi huyết chưa đốt cháy hầu như không còn, hắn có thể nói bất tử thân. Người cùng hắn chính diện đánh bữa, đều hư hỏng hết.

Tập Tây Địch đó là một loại người này.

“Giúp ta xử lý cường giả Âm Linh tộc kia.” Thạch Nham bình tĩnh trầm ổn, ánh mắt như nước giếng không gợn sóng, hướng Viêm Long, Huyết Liệp nói: “Giết hắn, đối với chúng ta đều có chỗ tốt!”

Mặt Viêm Long, Huyết Liệp tỏ ra vẻ do dự, thời gian ngắn không thể làm quyết định, ở nơi đó lẫn nhau ánh mắt trao đổi, lấy yêu tộc chi thể hoạt động tiến hành trao đổi.

Bọn họ là yêu tộc, một trong các dị tộc, cùng Thạch Nham đi đến cùng một chỗ đã xem như vi phạm lẽ thường rồi. Thật nếu liên thông Thạch Nham giết tộc nhân Quỷ Văn tộc, Âm Linh tộc, một khi bị người biết được, bọn họ giống như là Thạch Nham bị bẫy cổ phái vứt bỏ, cũng sẽ bị coi là phản đồ bại hoại của yêu tộc.

Bọn họ lúc trước kêu gào lợi hại, nói muốn cho Khoa Ma La, Ngải Duy Sâm ném thử bọn họ lợi hại. Nhưng mà, thực đến một bước này, bọn họ ngược lại do dự.

Thạch Nham nhíu nhíu mày, ý niệm biến đổi, ánh mắt đột nhiên thanh minh kỳ ảo hắn lên, cả người vậy mà cho người ta một loại cảm giác thương cổ mệnh môn bất ngạt.

Thất Tinh Cung một lần nữa ngưng luyện ra. Hắn đưa tay điểm ngực một cái, vô số tinh quang trôi ra, hóa thành chùm tia sáng to cỡ ngón cái, hướng tới phía trước đánh bắn.

Một đòn này tựa như lại dẫn động phồn tinh đầy trời, đầu tinh quang chậm rãi, giống nhau nước ngân hà trút xuống. Từng màn tinh quang hội tụ vào trong chùm tia sáng kia, thành mũi tên tinh thần sắc bén, đem tộc nhân Quỷ Văn tộc Khoa Ma La mang đến bao phủ toàn bộ.

Hắn nhắm mắt lần nữa, chờ lúc một lần nữa mở ra, đồng tử mắt lại thành đỏ như máu.

Từng luồng lực lượng tiêu cực từ trong “xúc tu” cả người hắn tràn ra trong chớp lát. Khí thể tà ác của Thạch Nham một đường lên thẳng, ngăn ngắn cách ba hơi thở, từ thân hắn truyền đến khí thể khủng bố, vậy mà đã áp qua Dương Thanh Đế.

Bạo tẩu tam trọng thiên cảnh!

Ánh mắt Thạch Nham vắng lặng, không có một chút sắc thái tình tự nhân loại nên có, giống như là một sinh vật tà ác cổ xưa vực ngoại, bề ngoài liếc nhìn vạn vật sinh linh, có được quyền to cai quản sinh tử.

Tinh khí của Cửu Hoàng bọn một đám võ giả Thiên Cung, hòa vào trong một thân “xúc tu” của hắn, đem năng lượng tiêu cực của hắn hoàn toàn kích phát, làm hắn trở nên vô cùng quỷ dị tà ác.

Khi hắn lần nữa tiến vào bạo tẩu tam trọng thiên cảnh, lực lượng nháy mắt phụt ra kia, trở nên cường đại khủng bố trước đó chưa từng có! Cùng lực lượng bản thân hắn hòa vào nhau, lại thêm thân thể hắn vốn chứa lực lượng cường đại, đủ loại như thế tụ tập ở một thân hắn, làm hắn có thể nắm giữ lực lượng vượt qua Dương Thanh Đế!

Ánh mắt hắn lại không có cố chấp điên cuồng của bạo tẩu xưa kia, ngược lại lạnh lùng làm người ta lạnh trong lòng.

Liên như vậy nắm Diệt Thiên Thần Kiếm, hần đi tới từng bước, rất tùy ý phát tay. Mỗi khi một cái động tác nâng tay hoàn thành, không thấy một đạo huyết quang, chỉ thấy một cường giả Quỷ Văn tộc cả người nổ tung tại chỗ, hóa thành thịt nát bay tung tóe.

Cường giả Quỷ Văn tộc cùng Khoa Ma La đồng loạt tới, trong đó không thiếu kẻ Thông Thần chi cảnh, nhưng mà ở lúc bắt đầu hần mỗi một cái động tác, những người đó giống như là vô số dây thừng gắt gao trói chặt, vậy mà cả người không thể động đậy.

Nếu có người cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện mỗi khi Thạch Nham nâng tay, một thân “xúc tu” kia của hần sẽ gặp kịch liệt run rẩy hần lên, phảng phất cuốn lấy cái gì.

Chỉ có Thạch Nham biết, những “xúc tu” này quấn quanh, chính là linh hồn của một cường giả!

Mặc dù là Quỷ Văn tộc loại chủng tộc am hiểu linh hồn áo nghĩa này, ở dưới hần lấy cảm xúc năng lượng tiêu cực ngưng luyện “xúc tu” cũng không thể tránh né một chút, cách xa nhau ngàn mét cũng sẽ bị trói chặt linh hồn.

Những “xúc tu” kia giống như có thể trực tiếp ở trong thức hải của đối phương toát ra, vô cùng quỷ dị, cực đoan tà ác!

Hần đi tới từng bước, chỉ thấy cường giả Quỷ Văn tộc cùng hần cách xa nhau mấy ngàn thước, theo động tác hần nâng tay, một gã tiếp một gã nổ tung ra.

Những người đó tử vong linh hồn bị Tự Hồn Châu lặng lẽ trộm hết. Một thân tinh khí của những người đó thì là vô hình hội tụ vào “xúc tu” cả người hần. Hần giống như là một yêu hành tẩu trên thế gian ma, có thể dễ dàng thu gặt sinh mệnh của bất cứ sinh linh nào, tước đoạt quyền lợi sống của đối phương.

637. Chương 635: Tàn Cục

Khoa Ma La, Tập Tây Địch, Ngải Duy Sâm ba cường giả Chân Thần cảnh dị tộc, đồng thời bị tràng tiêu cực của Thạch Nham ảnh hưởng, linh trí mơ hồ, một thân lực lượng bị quản chế thật lớn.

Ba cường giả Chân Thần đến từ dị tộc, ở trong mấy vạn năm thời gian tiêu ma đều tổn thất thảm trọng, hoặc là bị thương nặng, đến nay chưa khôi phục lại.

Cảnh giới ba người Khoa Ma La không thấp, nhưng lực lượng chất chứa trong cơ thể lại xa xa không bằng Văn Hạo, Tần Cốc Xuyên loại nhân tộc cao thủ cùng cảnh giới này. Nếu không phải có Bạo Ngao cùng cường giả thi tộc giúp, chỉ bằng Thiên Âm Cổ Trùng âm mị tộc, là không có khả năng đem Linh Bảo Tông khu trừ được.

Lực lượng không đủ, thực lực bọn họ có thể bày ra, tự nhiên sẽ không như cảnh giới của bọn họ.

Khoa Ma La có Chân Thần tam trọng thiên cảnh, nhưng hần năm đó tổn thất nặng nhất, đến nay chưa từng khôi phục lại, nhiều lắm cũng có thể đủ cùng Văn Hạo giao thủ, thậm chí còn có thể thoáng tỏ ra không đủ.

Ngải Duy Sâm cùng Tập Tây Địch, đều là cảnh giới Chân Thần nhị trọng thiên, nhưng thực lực thật sự của bọn hần, cũng chỉ cùng loại với Sở Bách Thanh, bằng không không đến mức bị Viêm Long, Huyết Liệp kia đã ngăn chặn được.

Ám Linh tộc cùng Quỷ Văn tộc, ở thời đại thượng cổ đều là dị tộc cường đại. Nếu một thân lực lượng của ba người này thực khôi phục lại toàn bộ, Dương Thanh Đế cùng Viêm Long, Huyết Liệp cũng không phải đối thủ của bọn họ!

Thạch Nham hư không bước đi thông thả, một thân khối màu xám trắng lượn lờ không tiêu tan, giống như trên mặt hồ tràn ra sương, mù mịt tràn ngập, làm tâm thần người ta kinh ngạc.

Khoa Ma La, Tập Tây Địch, Ngải Duy Sâm ở dưới tác dụng của tràng tiêu cực, lý trí luân hãm, quên phương pháp chiến đấu bọn họ am hiểu nhất, chỉ là ngây ngốc thúc dục lực lượng trong cơ thể ngăn địch, cực kỳ không khôn ngoan.

Một đám tộc nhân Quỷ Văn tộc, ở lúc Thạch Nham bước đi thông thả đến, đều nổ tung mắt mạng. Linh hồn cùng một thân tinh khí đều bị hấp thu hết.

“Ngao!”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương tuyệt vọng, từ trong miệng một tộc nhân Quỷ Văn tộc Thông Thần nhất trọng thiên còn sót lại tuôn ra, thanh âm như duệ khí, làm da đầu người ta run lên.

Khoa Ma La bị mê hoặc tâm trí, một điểm dị quang trong cổ tay áo đột nhiên lóe sáng một cái, chợt liền thấy Âm Phù Kinh kia đột nhiên bay ra, vung ra từng màn mây khói xám xịt đem Khoa Ma La, Tạp Tây Địch, Ngải Duy Sâm đều bao lấy.

Hầu như trong khoảnh khắc Khoa Ma La đã thức tỉnh lại, ánh mắt khôi phục thanh minh.

Hắn vừa tỉnh lại, lập tức phát hiện tộc nhân cùng hắn một đường đi tới đều thân thể chia năm xẻ bảy, hóa thành huyết tương rơi xuống dưới đất.

Mắt Khoa Ma La đột nhiên đỏ.

“Khôn linh thức giới!”

Hắn cúi đầu quát khẽ, thanh âm bé không thể nghe thấy, sóng âm trong miệng đánh vào trong Âm Phù Kinh kia.

Vô số quỷ văn phù tự kỳ diệu trong Âm Phù Kinh quỷ dị lưu động. Từng trận Huyền Âm khí từ trong đó tràn ra cùng lực lượng trong cơ thể Khoa Ma La hỗn hợp hẳn lên. Từng luồng linh hồn niệm lực cũng đến thức hải của Khoa Ma La.

Khoa Ma La bỗng nhiên tràn ra khí tức mơ hồ không dấu vết. Con mắt ửng đỏ của hắn cực nhanh tỉnh táo lại, cứ như vậy cầm Âm Phù Kinh trong tay, hai tay đánh ra pháp quyết, không ngừng hô nhỏ cái gì.

Dương Thanh Đế điên cuồng tiến hành oanh kích đối với Tạp Tây Địch kia, thân thể đầm đìa máu chấn động mạnh, bảo giáp đỏ tươi kia vậy mà hiện ra từng cái vết rạn tinh mịn.

Vô số quỷ văn phù tự trên Âm Phù Kinh bay đến trên trời, sắp hàng thành văn tự trận pháp kỳ diệu, như là một thiên pháp quyết kỳ diệu ghi lại, hung mãnh hấp thu năng lượng trong thiên địa, rất nhanh chuyển hóa làm âm khí.

Vô số đường cong quỷ văn năm màu rực rỡ, đột ngột ở trên trời hiển hiện ra, đan xen lẫn nhau, cấu thành viễn cổ lạc ấn kết giới, hình thành lực lượng quỷ dị không thể nghe thấy.

Thế công không thấy được đến từ nơi nào. Ngực, bảo giáp của Dương Thanh Đế lại đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được rạn vỡ, tựa như sắp rất nhanh nổ tung ra.

Dương Thanh Đế điên cuồng hiểu sát bỗng tỉnh ngộ lại, thân thể đầm đìa máu run run biên độ lớn hẳn lên.

Khoa Ma La tuy lực lượng giảm trên diện rộng, xa xa không bằng hắn thời kì toàn thịnh, nhưng hắn dù sao cũng là Chân Thần tam trọng thiên cảnh. Lần này hắn hạ nhãn tâm, điều động lực lượng Âm Phù Kinh cất giữ, đến bù lại bản thân không đủ, rốt cuộc đưa áo nghĩa hắn thời kì toàn thịnh có thể thi triển thúc đẩy ra.

Viêm Long, Huyết Liệp cũng chịu ảnh hưởng tương tự. Thân hình khổng lồ máu tươi bay tung tóe, tựa như bị những đường vân kia của Quỷ Văn tộc cắt.

Hai cường giả yêu tộc quát chói tai, vội vàng đem thân thể thu nhỏ lại, biến ảo thành hình thái nhân tộc, dễ đem tổn thất hạ đến thấp nhất.

Khoa Ma La vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo, cúi đầu xuống, hai tay không ngừng ngưng kết ấn quyết, trào vào Âm Phù Kinh kia.

Âm Phù Kinh lóe sáng, tràn ra vô số phù văn kỳ diệu, tiếp tục ở trên hư không hoạt động bay múa, phác họa quỷ văn phù trận quỷ dị, hình thành lực lượng phong tỏa cực kỳ khủng bố.

Dương Thanh Đế rốt cuộc không thể hoạt động nữa, ngưng trệ hư không, dữ tợn kêu chói tai hấn lên, đau đớn như thủy triều trào vào cả người hấn.

Viêm Long, Huyết Liệp không dám vọng động, lấy thân thể cường ngạnh của yêu tộc đến chống đỡ, cũng là cả người máu thịt mơ hồ, đau quả thực muốn tự sát.

Cùng bọn họ giống nhau, Thạch Nham chịu ảnh hưởng tương tự, thân thể máu thịt bị sợi tơ không nhìn thấy cắt.

Nhưng, cùng Dương Thanh Đế, Viêm Long, Huyết Liệp khác nhau, hấn không kêu thê thảm, chỉ cau mày thật sâu, vẫn như cũ bình tĩnh tự nhiên.

Không biết từ lúc nào trở đi, da thịt quanh thân hấn tràn ra sáng bóng như hoàng kim, liếc một cái nhìn lại, hấn như thành một quái nhân hoàng kim đúc thành. Những quỷ văn phù trận không nhìn thấy kia đánh úp lại, cũng không thể đem thân thể hấn xuyên thấu cắt phá.

Trong lòng hấn sáng như tuyết, cũng âm thầm khiếp sợ, rốt cuộc biết hoàng kim tủy của cự nhân tộc ở trong máu thịt của hấn phát huy công hiệu, lấy lực phòng ngự xưng không giải được, khiến cho một công kích thần kỳ này của Khoa Ma La mất đi hiệu lực.

Mất thấy Dương Thanh Đế, Viêm Long, Huyết Liệp chống đỡ hết nổi, Thạch Nham thoáng cân nhắc, bỗng nhiên đưa tay điểm ngực một cái.

Tinh Thần Nguyên Tinh bị hấn lúc trước hút vào trái tim, như rực rỡ đẹp mắt cự chui nhất, ở dưới tinh thần chi lực nương vào, chậm rãi từ ngực hấn bay ra, chậm rãi hướng tới Khoa Ma La kia đánh tới.

Vô ngần hư không, tinh thần đầy trời, giống như lập tức sinh động hấn lên. Vô số tinh quang như con sông từ trời ném bắn xuống, đều hội tụ vào trong Tinh Thần Nguyên Tinh kia. Tinh Thần Nguyên Tinh ở dưới linh hồn của Thạch Nham khó khăn ngự động, từng bước tiến lên, cách Khoa Ma La kia càng lúc càng gần.

Rất nhiều ngọn núi như thế cùng nhau đổ nghiêng xuống. Tinh Thần Nguyên Tinh nho nhỏ kia phóng ra áp lực khủng bố, làm Khoa Ma La dựng tóc gáy biến sắc.

Tinh Thần Nguyên Tinh chính là tinh hoa của tinh thần trên trời, cực kỳ trầm trọng. Một khối Tinh Thần Nguyên Tinh lớn cỡ nắm tay này, sức nặng có thể so với tổng hơn mười ngọn núi, trọng lực áp bách như thế xuống, ngay cả Khoa Ma La cũng ăn không tiêu.

Rắc rắc rắc!

Tinh Thần Nguyên Tinh nghiền áp tới, hư không cũng như là muốn vỡ ra, truyền ra thanh âm làm người ta run sợ.

Áp lực trầm trọng như núi, đem một khối không gian kia cũng che kín, ngay cả Tạp Tây Địch loại cường giả Chân Thần cảnh này, đều cảm thấy thân thể trầm trọng dị thường, ngay cả linh hồn cũng tựa như chịu ảnh hưởng, hoạt động trở nên khó khăn hấn lên.

Khoa Ma La gất gao trừng mắt nhìn Tinh Thần Nguyên Tinh kia, cực nhanh thúc dục lực lượng ứng đối, rốt cuộc vẫn là không chịu nổi, không thể không đem quỷ phù phóng thích đầy trời thu nạp vào Âm Phù Kinh, lúc này mới vừa vặn chống đỡ được.

Vù vù vù!

Ba cây gai xương sắc bén trắng như tuyết, lướt qua vách ngăn không gian, đồng thời xuất hiện ở sau lưng ba người Khoa Ma La, Tạp Tây Địch, Ngải Duy Sâm, hung hăng đâm vào.

Phốc! Phốc! Phốc!

Ba cây lấy gai xương hài cốt cường giả yêu tộc cấp mười rèn luyện, ở sau lưng ba dị tộc đến trọng kích, trong đó thân thể Khoa Ma La, Ngải Duy Sâm không bị xuyên thủng, trong miệng máu tươi giàn giụa.

Tạp Tây Địch thê thảm nhất, trực tiếp bị một cây gai xương từ lưng bay ra, xuyên thấu ở trước ngực hấn.

Trái tim nổ tung, sinh cơ rất nhanh trôi qua, thân thể Tạp Tây Địch sợ là không được nữa.

Một khuôn mặt của Khoa Ma La vặn vẹo hẳn lên, hẳn điên cuồng rít gào lên, chuẩn bị xuống tay độc ác.

Viêm Long, Huyết Liệp tương tự cả người đầm máu xông lên, bị kích phát hung tính, muốn đem Khoa Ma La lưu lại tiêu diệt.

“Đi!” Ngải Duy Sâm hét rầm lên.

Khoa Ma La vẻ mặt chấn động, trong tay Âm Phù Kinh vung mạnh lên, đem thần hồn Tập Tây Dịch trào ra kia che kín thu đi, sau đó lại vận dụng lực lượng Âm Phù Kinh, đem Ngải Duy Sâm cũng kéo vào.

Một trận dao động kỳ diệu từ trong Âm Phù Kinh phụt ra.

Hai người Khoa Ma La cùng Ngải Duy Sâm, tại dưới dao động kia thân thể co rút lại cực nhanh. Tầng tầng lớp lớp không gian bên cạnh hai người, vô số ánh sáng đan vào lóa mắt, chỉ thấy thân thể hai người dần dần thu nhỏ lại làm một điểm sáng, giống như bụi đất nhỏ bé nhất, nháy mắt biến mất không thấy.

Viêm Long, Huyết Liệp vọt lên, lại phát hiện Khoa Ma La cùng Ngải Duy Sâm kia đã hư không biến mất, không còn tung tích, một chút linh hồn dao động cũng không còn lại.

Ở nơi đó, chỉ để lại một câu Tập Tây Dịch bị xuyên thủng thân thể, thần hồn thì là tiến vào Âm Phù Kinh trước một bước.

Âm Phù Kinh chính là thánh vật Quý Văn tộc, cấp bậc thần khí. Khoa Ma La dựa vào Âm Phù Kinh nháy mắt bỏ chạy, bọn người Thạch Nham đều không ngờ tới, chỉ có thể trợ mắt nhìn bọn hắn rời khỏi.

“Quý Văn tộc đáng chết!” Viêm Long táo bạo rống giận, đầy người máu tươi, hùng hùng hổ hổ nói: “Cho hắn làm như vậy, làm lão tử bị thương không nhẹ, thật sự là xui xẻo.”

Huyết Liệp cả người bỏ ra thịt nát tương tự, cho dù là thân thể yêu tộc cường ngạnh như vậy, cho Khoa Ma La kia điên cuồng nhằm vào, cũng tương tự ăn không tiêu.

Ánh mắt Dương Thanh Đế dần dần khôi phục thanh minh. Ở trong mắt mọi người, hắn đã thành một bộ xương khô máu đầm đìa, không còn máu thịt ở người, tỏ ra thê lương đáng sợ nhất.

Thạch Nham chỉ liếc một cái, đã ý thức được Dương Thanh Đế bị thương nặng nhất, cho dù là trị liệu đúng lúc, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể khôi phục.

Thieu đốt máu thịt cùng thần huyết, mạnh mẽ vận dụng tất cả tiềm lực của thân thể, Dương Thanh Đế ở trong nháy mắt bộc phát ra lực lượng có thể nói khủng bố. Nhưng cái này thật lớn vượt qua gánh nặng thừa nhận hắn, lại bị Khoa Ma La kia làm bị thương nặng, bảo giáp trên người cũng nứt ra rồi.

Bốn người Đế Sơn, Lệ Tranh Vành, Cát Mỗ, Nguyệt Lê vẫn tránh ở xa xa, yên lặng theo dõi.

Đến lúc này, bọn họ mới dám chen lên, vẻ mặt kinh hãi, kính nể nhìn về phía Dương Thanh Đế.

“Thế nào?” Thạch Nham đột nhiên khê động, liền đi đến bên cạnh Dương Thanh Đế, một bên nhân cơ hội hấp thu thân thể tinh khí của Tập Tây Dịch kia, một bên lo lắng hỏi.

“Bị thương nặng, trong thời gian ngắn rất khó khôi phục lại.” Thanh âm Dương Thanh Đế tựa như từ yết hầu ra, phi thường quái dị: “Chẳng qua, trải qua một trận chiến này, ta đối với tuyệt vọng chỉ lực linh ngộ bước vào thiên địa mới. Không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, chờ thân thể ta khôi phục, cảnh giới cũng sẽ theo đó tăng lên.”

Về mặt Thạch Nham chấn động, một đạo linh quang ở trong đầu xẹt qua, quát: “Thái gia gia yên tâm, ta sẽ cho người khôi phục lại rất nhanh, phi thường nhanh!”

638. Chương 636: Ma Tộc? Thần Tộc?

Bên cạnh hồ nước lại khôi phục yên tĩnh.

Viêm Long, Huyết Liệp khôi phục chân thân, cuộn thân mình, ở bên hồ lẳng lặng chữa thương. Hai cường giả yêu tộc cấp chín, lấy bí pháp yêu tộc, đang triệu tập thiên địa linh khí.

Đế Sơn, Lệ Tranh Vành cùng Cát Mỗ, Nguyệt Lê ở cùng một chỗ. Bốn cường giả Thông Thần cảnh lặng im không tiếng động, trong lòng lại có vô số ý niệm lung lay hẩn lên.

Thạch Nham cùng Dương Thanh Đế đứng ở cùng một chỗ. Dương Thanh Đế cả người đầm máu thành một khối huyết khô lâu, điên cuồng qua đi hiện ra ra vẻ mệt mỏi. Một thân khí tức hung ác điên cuồng, dần dần trấn an chìm ngấm xuống, chỗ sâu trong đồng tử mất dần hiện ra tình trạng kiệt sức mệt mỏi.

Thạch Nham ngồi ngay ngắn, sắc mặt lạnh nhạt, hơi hơi híp mắt.

Từ trong huyết khiếu cả người hẩn mạo tràn ra “xúc tu”, đã sớm một lần nữa chui vào huyết khiếu, ở bảy trăm hai mươi cái huyết khiếu cùng nhau run rẩy hẩn lên, đang điên cuồng tinh hoa năng lượng.

Ngăn chặn điên cuồng trong lòng, hẩn đem ý niệm trào vào Tinh Thần Nguyên Tinh, mượn dùng cho điểm điểm tinh thần chi lực đến sáng suốt, làm linh hồn sạch sẽ, không bị cảm xúc tiêu cực ảnh hưởng.

Dưới đáy hồ nước, mượn dùng Tinh Thần Nguyên Tinh hẩn lĩnh ngộ được tinh thần chi lực, tinh thần vô hồn trong cơ thể đạt được đột phá. Liên quan, cảnh giới của hẩn cũng một lần hành động bước vào Thông Thần tam trọng thiên.

Lấy nhiều trợ lực của hẩn, một khi bước vào cảnh giới Thông Thần tam trọng thiên, có thể bày ra lực lượng có thể so với Chân Thần cảnh, cho nên mới có thể ở trong tay Khoa Ma La chiếm được chút tiện nghi.

Cảm thụ lực lượng thân thể vững vàng, thần thức nội liễm, hẩn nhìn thấy hẩn một thân khung xương đều là màu hoàng kim, vững chắc không thể phá.

Hoàng kim tủy hoàng kim cự nhân trong cốt cách của cự nhân tộc, khiến cho cường độ thân thể hẩn tiến thêm một bước, đạt tới tình trạng không thể tưởng tượng.

Thạch hóa vô hồn của hẩn hiển nhiên đã vượt qua vách ngăn của Thạch gia, lần nữa tiến hóa đột phá, tới tình trạng ngay cả Thạch Kiên sợ là cũng không tưởng tượng đến.

Cũng bởi vì có đủ loại kỳ ngộ, hẩn mới có thể chống cự được Khoa Ma La công kích. Thân thể không phá, có thể ổn định tâm chí phát động công kích, cuối cùng làm cho Khoa Ma La tan tác mà chạy.

Nay hẩn có tu vi Thông Thần tam trọng thiên cảnh, thân thể cường hẩn vô cùng, có được tiêu cực chi lực có thể dùng, tinh thần vô hồn cũng đột phá, còn có bất tử thân của Dương gia, đủ loại kỳ diệu ở trên người một mình hẩn người kết hợp, làm hẩn có vốn riêng có thể vượt cấp khiêu chiến.

Tĩnh tâm, hẩn mượn dùng thần bí vô hồn có được trước hết, đến tinh lọc tinh khí hẩn hấp thu.

Đủ loại cảm xúc tiêu cực nảy sinh ở đáy lòng hẩn, bị hẩn lấy ý chí kiên cường dẻo dai khắc chế. Cảm thụ trong một thân huyết khiếu điên cuồng bắt đầu khởi động, hẩn chậm rãi trầm tĩnh xuống, làm cho linh đài không minh.

Không biết qua bao lâu, hẩn đột nhiên tỉnh lại, hai tay đặt mạnh tại trên người Dương Thanh Đế.

Thân thể đầm đìa máu của Dương Thanh Đế bỗng nhiên chấn động hẩn lên. Bản thân ánh mắt Dương Thanh Đế trào ra thần quang, nhin không được quát khê hẩn lên: “Tiểu Nham Tử! Không thể!”

Hẩn phát hiện từ giữa hai tay Thạch Nham, bỗng nhiên trào ra lực lượng thần bí. Những lực lượng đó vậy mà nhanh chóng dung nhập chỗ Tinh Nguyên của hẩn, dung nhập trong máu tươi của hẩn, mang theo năng lượng dao động khổng lồ, giúp hẩn đến một lần nữa ngưng luyện bất tử chi huyết.

Một cỗ lực lượng thần bí này cực kỳ khổng lồ. Cảm thụ được năng lượng cuộn cuộn rót vào, thân thể đau đớn kia của Dương Thanh Đế giống như đắm chìm trong trong suối nước nóng, cả người thư thái, thiếu chút nữa nhin không được thoải mái rên rỉ lên.

Nhưng mà, hẩn rất nhanh kiềm chế vui sướng, bởi vì hẩn cảm thấy một cỗ lực lượng này một khi rót vào thân thể hẩn, Thạch Nham sẽ bị hao tổn trên diện rộng.

Bởi vậy, hẩn không muốn hấp thu, thậm chí muốn đơn phương dừng lại.

“Đừng động!” Thạch Nham đột nhiên quát khê một tiếng, sắc mặt nghiêm trang, trầm giọng nói: “Thái gia gia, những lực lượng này ta không cần. Ta nếu muốn có được, so với bất luận kẻ nào đều sẽ nhẹ nhàng hơn. Ta có một loại võ hồn thần kỳ, nó có thể làm cho ta vĩnh viễn không vì lực lượng mà phát sầu”.

Lời vừa nói ra, khung xương đầm đìa máu của Dương Thanh Đế cũng là lay động một cái.

Thạch Nham tuy nói không tử mỉ, nhưng Dương Thanh Đế lại có thể lĩnh ngộ ra hàm nghĩa lời hắn nói, võ hồn vĩnh viễn sẽ không vì lực lượng phát sầu, cái này phải nghịch thiên cỡ nào?

Hắn bỗng nhiên ý thức được, Thạch Nham sở dĩ có thể tiến bộ mau chóng như vậy, liên tiếp vượt qua phán đoán của hắn bước vào cảnh giới mới, tất nhiên cùng võ hồn hắn hiện tại nói có liên quan.

“Người đem một cỗ lực lượng này hấp thu hết, cái này đối với thân thể người hiện nay cực kỳ hữu ích.” Thạch Nham tiếp tục quát khê: “Ta nay cũng không cần. Ta muốn có được lực lượng, sẽ phi thường nhẹ nhàng”.

Dương Thanh Đế trầm mặc nửa ngày, vui vẻ tiếp nhận.

Thạch Nham lập tức cảm thấy được lực lượng hắn rót vào lại trở nên thông thuận hẳn lên. Hắn biết Dương Thanh Đế xem như thật lòng tiếp nhận rồi.

Rất nhanh, từ trong huyết khiếu cả người tinh lọc đi ra lực lượng thần bí, đều trào vào thân thể Dương Thanh Đế.

Dương Thanh Đế cực nhanh ngưng luyện bất tử chi huyết, lại lợi dụng bất tử chi huyết bắt đầu thi triển Bất tử trọng sinh quyết của Dương gia, máu thịt quanh thân một lần nữa sinh trưởng, gân mạch đứt gãy đều nối liền lại.

Thời gian ngắn ngủn hai canh giờ, Dương Thanh Đế từ một khối huyết khô lâu, lại biến thành một nhân loại có máu có thịt.

Cách đó không xa bốn người Đế Sơn, Lệ Tranh Vành, Cát Mỗ, Nguyệt Lê đều xem trọn mắt há hốc mồm, trừ kinh hãi muốn chết, đã không biết nên nói những gì nữa.

Bất tử võ hồn của Dương gia, được Dương Thanh Đế thi triển đến mức tận cùng, kỳ tích mượn dùng bất tử chi huyết đoàn tụ máu thịt, vượt qua nhận thức bình thường của bọn họ.

Chỉ có trong lòng Thạch Nham hiểu, mỗi một lần Bất Tử Trọng Sinh Quyết một lần nữa rèn luyện đúc thân thể, đều sẽ trở nên càng thêm mạnh mẽ một bậc, vượt qua độ dẻo dai của thân thể lúc trước, sẽ làm lực lượng của hắn có thể phát huy ra càng tốt.

Một lần thân thể niết bàn trọng sinh, liền ý nghĩa một lần thoát thai hoá cốt. Dương Thanh Đế khôi phục lại, chỉ nói thân thể cường hãn, đã thắng được một mảng lớn lúc trước.

Huống chi, Dương Thanh Đế còn thuận thế đột phá, cũng đã đạt tới Thông Thần tam trọng thiên cảnh.

“Ta muốn yên lặng một chút!” Dương Thanh Đế sau khi thân thể đoàn tụ, chỉ đơn giản nói một câu như vậy, trên đuôi lông mày tràn đầy vẻ vui sướng.

Thạch Nham lập tức phản ứng lại, không nói hai lời, lấy Địa Tâm Hỏa đả thông hồ nước, đem Dương Thanh Đế đưa vào đáy hồ. Liên quan, Đế Sơn, Lệ Tranh Vành kia cũng đồng loạt xuống hồ.

Trên mặt hồ, chỉ còn lại có hắn cùng Viêm Long, Huyết Liệp, còn có Cát Mỗ, Nguyệt Lê từ Băng Hỏa bí cảnh đến kia.

“Các người tạm thời lưu lại, chờ ta cảm thấy thời cơ thành thực, tự nhiên sẽ để các người bình yên rời đi.” Thạch Nham liếc hai người một cái, lạnh nhạt nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không bạc đãi các người. Qua không bao lâu, các người sẽ phát hiện cùng ta một đường, sẽ là quyết định sáng suốt cỡ nào”.

“Tiểu tử ngươi không phúc hậu!” Một cái tiếng cười sang sảng, bỗng nhiên từ xa xa truyền đến.

Viêm Long cùng Huyết Liệp đang dụng tâm khôi phục, đột nhiên đứng lên, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

Một điểm ánh sáng hiện ra ở trước người Thạch Nham, dần dần biến ảo thành một trung niên hán tử anh tuấn. Hắn vẻ mặt âm áp tươi cười.

“Giáo chủ!” Cát Mỗ, Nguyệt Lê khom người, ngạc nhiên vui mừng hành lễ.

Thạch Nham trầm mặc trong chốc lát, cũng hơi hơi khom người, lạnh nhạt nói: “Ra mắt giáo chủ. Đa tạ giáo chủ che chở đối với Dương gia, tại hạ tất nhiên sẽ nhớ rõ giáo chủ giúp đỡ”.

“Người nhớ rõ ta giúp đỡ, thì đối đãi trưởng lão trong giáo như vậy?” Văn Hạo thần sắc quái dị, lắc lắc đầu: “Cát Mỗ, Nguyệt Lê đến, là hy vọng có thể đem người dẫn vào Băng Hỏa bí cảnh. Dù sao bên ngoài dị tộc hoành hành, lưu lại thời gian dài sẽ chỉ làm toàn bộ các người cuối cùng bị dị tộc tiêu diệt”.

“Hừ!” Bên kia Huyết Liệp rất không đồng ý: “Chúng ta cùng Thạch Nham ở chung miễn bàn thật tốt, sao có thể đối phó hẳn? Cũng chỉ có nhân loại các người, mới có nhiều âm mưu quỷ kế như vậy, thường xuyên sẽ xuống tay đối với người một nhà”.

Văn Hạo bật cười: “Xem ra ta thật sự là uống phí sức lực rồi. Không nghĩ tới người vậy mà thực cùng dị tộc đi đến cùng một chỗ. Ài, ta là một phương tình nguyện”.

Cát Mỗ, Nguyệt Lê cau mày thật sâu, từng thấy Thạch Nham đáng sợ cùng dị tộc liên lụy, bọn họ thật sự không biết nên nói như thế nào.

“Ý tốt của giáo chủ lòng ta tiếp nhận.” Thạch Nham ở lúc đối đãi Văn Hạo, trong ánh mắt hàm chứa một phần kính ý: “Đối với việc không muốn đi Băng Hỏa bí cảnh, ta cũng giết không ít người của bảy cổ phái, căn bản không có khả năng cùng bọn họ đi đến cùng một chỗ. Ta biết tình cảnh của ta không ổn, cũng biết bảy cổ phái sớm muộn gì sẽ nhắm vào ta. Ta hiện tại chỉ muốn sống yên lành, bất luận dùng biện pháp gì, chỉ cần ta có thể ở Vĩnh Dạ Sâm Lâm sống yên, ta không ngại hợp tác có phải dị tộc hay không”.

Văn Hạo ngạc nhiên, chần chờ một chút mới nói: “Người cũng biết, một khi người làm như vậy, người liền vĩnh viễn không có khả năng được nhân tộc tiếp nhận? Ít nhất người của bảy cổ phái, tuyệt sẽ không tán thành cách làm của người. Người như vậy mà nói, sẽ cùng chúng ta đi lên mặt đối lập”.

“Ta biết.” Thạch Nham bất đắc dĩ cười khổ: “Ta không có khả năng diệt sạch Âm Mị tộc, Dực tộc. Ta cùng dị tộc liên lụy quả thực rất sâu, biến thành một bước này không phải ta muốn thấy. Bảy cổ phái từng bước bức bách, ta chỉ là hết sức tự bảo vệ mình mà thôi”.

“Ai nói Thạch Nham thì nhất định là nhân tộc?!” Nhưng vào lúc này, bên kia Huyết Liệp quát to lên: “Ở trên người Thạch Nham, khẳng định có huyết mạch dị tộc! Bằng không tuyệt sẽ không là như vậy! Nhân tộc các người hiện tại, không hề thiếu đều có hỗn huyết yêu tộc chúng ta. Các người đã sớm không thuần túy, không có huyết mạch chúng ta những dị tộc này hỗn hợp, nhân tộc hèn mọn các người sao có thể quét khỏi nhanh như vậy? Người luôn mồm cái gì dị tộc, các người cho rằng các người có bao nhiêu sạch sẽ?”.

“Cái khác ta không biết, nhưng trên người Dương gia gia chủ kia, khẳng định có huyết thống dị tộc. Loại lực khôi phục có thể nói biến thái này, cũng chỉ có dị tộc mới có thể có được. Nhân loại các người là vĩnh viễn không có khả năng trời sinh nắm giữ!”

Viêm Long cũng đột nhiên trào phúng hẳn lên: “Không có huyết thống dị tộc chúng ta dung hợp, nhân tộc các người ở thời đại thượng cổ đã bị chúng ta diệt sạch rồi! Sao còn có thể cho các người chậm rãi quét khỏi? Hừ, nhân loại các người phát triển rất nhanh, đều là dựa vào đoạt lấy. Đoạt lấy linh khí, đoạt lấy thiên tài địa bảo, đoạt lấy tài phú thuộc về các tộc, các người là sâu mọt của đại lục!”

“Chỉ là các tộc công nhận.” Huyết Liệp hừ hừ nói.

Văn Hạo bị hai yêu tộc cường giả biện từ một phen, nói cho á khẩu không trả lời được, bỗng nhiên ngậm miệng.

Thạch Nham cũng đột nhiên giật mình, vẻ mặt mê hoặc, nhíu mày thật sâu, nhìn về phía Viêm Long kia nói: “Người nói trong cơ thể thái gia gia ta chảy xuôi huyết mạch dị tộc?”.

“Tuyệt đối không sai!” Viêm Long cực kỳ khẳng định: “Nhân tộc không có khả năng có lực khôi phục tự lành mạnh như vậy. Ở thời đại thượng cổ, có được năng lực cực kỳ biến thái như vậy, hẳn là chỉ có hai cái chủng tộc”.

“Hai cái chủng tộc nào?” Thạch Nham kinh ngạc nói.

“Hoặc là ma tộc.” Thần sắc Viêm Long nghiêm nghị, dừng một chút, lại bất an nói: “Hoặc là thần tộc”.

639. Chương 637: Mỗi Người Đi Một Ngã

Thần tộc, chủng tộc cường thế nhất trong mười tộc thượng cổ.

Đối với các tộc mà nói, chỉ cần có được truyền thừa, biết cổ bí tân, đều sẽ cực lực tránh nhắc tới cái chủng tộc này. Cái chủng tộc này giống như là từ cấm kỵ, làm cường giả các tộc lâm vào chấn động bất an.

Dựa theo truyền thuyết của các tộc, ở thời đại thượng cổ trước hết sinh ra một chủng tộc, đó là thần tộc. Bọn họ là con cưng của trời, giống như trời sinh liền là chúa tể một khối đại địa này, có được thần lực vô cùng.

Một đoạn thời gian rất dài, thần tộc đều là thống lĩnh thực chất của các tộc, chính là thống soái thật sự của mười tộc, cai quản một mảng đại địa này.

Thẳng đến có một ngày, chín tộc còn lại liên thủ, cùng nhau vây giết thần tộc, mới làm cho chủng tộc cường đại nhất thời đại này dần dần biến mất.

Rất nhiều chủng tộc đều có truyền thuyết về cái chủng tộc này. Truyền thuyết ở lúc chín tộc hợp lực phản kích, thần tộc tại cái thời đại kia liền từ Thần Ấn đại lục độn ra, tiến vào thương khung như biển rộng, cũng không xuất hiện ở Thần Ấn đại lục nữa.

Cách nói có liên quan thần tộc rất nhiều, nhưng bất luận một chủng tộc nào, ở lúc nhắc tới thần tộc này, đều có những điểm giống nhau, đó chính là bọn họ rất cường đại, thiên phú thần thông, rất khủng bố.

Chín tộc cùng nhau phản kháng, cũng chỉ là làm cho cái chủng tộc này rời khỏi Thần Ấn đại lục, không có một chủng tộc nào dám nói lấy được thắng lợi.

Viêm Long ở lúc nhắc tới loại chủng tộc này, cũng có chút bất an, nói không tỉ mỉ: “Thần tộc là chủng tộc mạnh nhất thời đại thượng cổ, đây là các tộc công nhận. Nếu thần tộc này còn ở một khối thổ địa này, vậy bọn họ vẫn như cũ sẽ là chủ nhân thực chất”.

Thạch Nham vẻ mặt mờ mịt, sững sốt nửa ngày, mới cười khổ lắc lắc đầu: “Không sao cả. Bất luận là huyết thống ma tộc, thần tộc, với ta mà nói đều không khác nhau. Ta hiện tại mặc kệ chủng tộc gì. Ai có thể đến

Viêm Long, Huyết Liệp sau khi đem hắc dẫn tới, nhìn về phía Hắc Thủy Đàm kia, nói: “Hắc ngay tại bên trong, ở đáy đầm Hắc Thủy Đàm, bình thường sẽ không xuất hiện. Nơi này là cấm khu, không có bất cứ yêu tộc, nhân loại nào dám can đảm giao thiệp với hắc... Ồ!”

Viêm Long một phen lời còn chưa nói xong, sắc mặt bỗng biến đổi, như là gặp quỷ chỉ vào phía trước, kinh hãi quát: “Vậy mà có người! Vậy mà có gia hỏa không biết chết sống hoạt động ở Hắc Thủy Đàm!”

Lúc tới, Thạch Nham đã cảm thấy Hắc Thủy Đàm phi thường kỳ lạ. Không có bất cứ thứ gì có thể nổi tại trên đầm nước Hắc Thủy Đàm.

Cho dù là người có thể phá không bay lượn, một khi rơi xuống trên Hắc Thủy Đàm, cũng sẽ bị lực lượng không biết tên kéo, trực tiếp kéo vào trong đầm nước.

Sinh vật chỉ cần tiến vào Hắc Thủy Đàm, bất luận là yêu thú hay nhân loại, cũng sẽ không hiển hiện ra lần nữa.

Ở đáy Hắc Thủy Đàm, tựa như có khủng bố không nhìn thấy, có thể nuốt hết máu thịt hồn phách của tất cả sinh linh, làm mọi người đều vĩnh viễn trầm luân xuống.

Nhưng mà, nay tại trung ương Hắc Thủy Đàm kia, vậy mà nhìn thấy một thiếu nữ yếu đuối, tựa như cười ở trên sinh vật gì, phun ra nuốt vào sương khói màu đen lượn lờ trên Hắc Thủy Đàm, như là đang tu luyện bí pháp.

Thạch Nham cũng bị dọa nhảy dựng, ngăn người, vội vàng ngưng thần trông về phía xa.

Nhìn một cái như vậy, hắc lập tức la hoảng lên, đầy mặt kinh ngạc, thần sắc cực kỳ cổ quái.

Viêm Long, Huyết Liệp không dám nói chuyện, đứng ở bên cạnh Hắc Thủy Đàm, ngơ ngác nhìn Hắc Thủy Đàm, tựa như đang lẳng lặng chờ cái gì.

Trung ương đầm nước, thiếu nữ kia mở miệng nuốt sương khói màu đen trên hồ nước. Từng luồng năng lượng tinh thuần kỳ diệu nhất nhất chui vào trong miệng nàng, làm cho khí tức cả người nàng chậm rãi tăng cường, khiến cho một thân máu thịt của nàng đều chất chứa lực lượng đáng sợ.

Đó là Tả Thi.

Đầu óc Thạch Nham giật một chút, cảm thấy cảnh tượng nhìn thấy quá mức không thể tưởng tượng, trong lúc nhất thời thần trí cũng xoay qua, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Nàng như thế nào xuất hiện ở nơi này?

Thạch Nham đột nhiên nhớ tới, lúc hắc đi vào Vĩnh Dạ Sâm Lâm, tựa như quả thực chưa từng thấy Tả Thi. Chẳng qua hắc trái lại từng gặp đám người Tả Hư, Xích Tiêu. Rất nhiều võ giả Tả gia cũng ở một khối kia của Dương gia yếu tập.

Riêng chỉ Tả Thi kia, hắc ngược lại thực không để ý, hôm nay cẩn thận hắc lên, mới phát giác không quá thích hợp.

Thiếu nữ trung ương Hắc Thủy Đàm, cười ở trên người một sinh vật chìm vào trong đầm nước, vẻ mặt trang nghiêm, như là đang nghiêm túc tu luyện bí pháp, hoàn toàn không biết bên cạnh có người ở trong bóng tối nhìn chăm chú.

Thiên Vị đỉnh phong!

Thạch Nham cẩn thận nhìn lên, lại là bị kinh sợ một chút, đầu óc cũng cảm thấy không đủ dùng, vẻ mặt khổ sở.

Tả Thi vậy mà đã đạt tới Thiên Vị đỉnh phong cảnh! Cách Thông Thần cảnh kia chỉ có một bước xa!

Mấy năm không gặp, tiểu nha đầu này không biết đã xảy ra kỳ ngộ gì, giống như thoát thai hoán cốt, tốc độ tiến bộ nhanh chóng, vậy mà không thua hắc.

Đây là cái tình huống gì?

Ở lúc hẩn yên lặng nhìn Tả Thi, hẩn phát hiện sinh vật Tả Thi ngồi chậm rãi di động tới. Chờ lúc hẩn phát hiện sinh vật kia động đây, khoảng cách tựa như bị lập tức kéo gần lại, chỉ một chốc, Tả Thi kia đã xuất hiện ở trước mắt hẩn.

Tả Thi vẫn như cũ không biết đã xảy ra tình huống gì, nhắm mắt lại vẫn đang tu luyện, nhẹ nhàng cau mày, tỏ ra cực kỳ đáng yêu.

Ngược lại Viêm Long cùng Huyết Liệp hai cường giả yêu tộc, bị dọa sợ hãi rồi. Bọn họ hóa thành thân thể hình người, không tự chủ được xoay người ngồi xổm trên đất, hơi ngẩng đầu, về mặt kính sợ nhìn Tả Thi.

Quả thực, bọn họ là nhìn sinh vật Tả Thi cười trong Hắc Thủy Đàm.

“Huyền Minh đại nhân.” Viêm Long, Huyết Liệp cùng nhau hô nhỏ lên, dùng chính là ngôn ngữ yêu tộc, thanh âm tựa như cũng có chút kinh sợ.

Thạch Nham biết vương giả của Vĩnh Dạ Sâm Lâm, danh hiệu đó là Huyền Minh, chính là một tồn tại khủng bố của yêu tộc đạt tới cấp chín đỉnh phong, tựa như tùy thời đều có thể bước vào cấp mười.

Vạn năm qua, tồn tại đáng sợ của yêu tộc tên là Huyền Minh này, chỉ có lúc yêu tộc khắp nơi của Vĩnh Dạ Sâm Lâm kêu to nháo không ra được mới sẽ ra mặt một lần, một lần nữa xác định các phương thế lực tồn tại mạnh mẽ, duy trì trật tự của yêu tộc.

Vĩnh Dạ Sâm Lâm Huyền Minh, ở trong mắt võ giả Thần Châu đại địa, là vương giả yêu tộc, đại tôn Thống lĩnh yêu tộc khắp nơi, là tồn tại đáng sợ nhất.

Ngay cả thế lực võ giả nhân tộc mạnh mẽ như Niết bàn cũng không dám dễ dàng trêu chọc yêu thú Vĩnh Dạ Sâm Lâm, chính là bởi vì ở trong Vĩnh Dạ Sâm Lâm, có Huyền Minh nhất hạo yêu tộc tồn tại cầm quyền này.

“Hai tên ngu ngốc các ngươi tới làm gì.” Một cái thanh âm thương cổ, từ dưới thân Tả Thi truyền đến, dùng cũng là ngôn ngữ yêu tộc.

Thạch Nham cùng Yêu Trùng Chi Vương, Phệ Kim Tầm cùng một chỗ nhiều năm, đối với ngôn ngữ yêu tộc đã sớm tinh thông, nghe là rõ ràng một hai.

Tả Thi im lặng tu luyện, tại sau khi kia cái thanh âm vang lên đột nhiên tỉnh lại. Nàng mở con mắt như ngôi sao, quay tròn một chút, bỗng nhiên che miệng kinh hô lên, chỉ vào Thạch Nham vẻ mặt kinh ngạc: “Nha, người sao lại ở chỗ này?”

Sau khi Tả Thi kêu một tiếng, lập tức hưng phấn hẩn lên, từ trong đầm nước kia đứng lên, một đôi đùi đẹp thẳng lác lác một chút, vui nhảy lên bờ, đi tới bên cạnh Thạch Nham, tò mò nói: “Người không phải nên là ở Vô Tận Hải sao?”

Thần sắc Thạch Nham cực kỳ quái dị, nhìn nàng thật sâu trong chốc lát mới cười khổ nói: “Ta càng muốn biết, cô sao lại ở chỗ này?”

“Huyền Minh lão nhân bảo ta tới, hẩn nói muốn giúp ta tăng lực lượng. Ta tiến vào Vĩnh Dạ Sâm Lâm không bao lâu, đã bị lão nhân này bắt đến đây.” Tả Thi đáng yêu nhú nhú mày, chống nạnh trừng mắt nhìn một lão nhân nhỏ gầy đáng khinh chậm rãi từ Hắc Thủy Đàm toát ra, chỉ vào hẩn hừ hừ nói: “Chính là hẩn! Thạch Nham ca ca, giúp ta dạy dỗ hẩn. Ta đã sớm không kiên nhẫn, hẩn cũng không để cho ta đi”.

Lão nhân kia mặc một kiện trường bào tối đen, đầu dài giống rắn, đồng tử mắt nâu sẫm, đầy mặt đều là nếp nhăn, thoát nhìn như là hòn đá mực, dẫn đến.

Thạch Nham đầy mặt cười khổ, đầu tiên là hướng tới lão nhân kia cúi người hành lễ, sau đó mới hướng Tả Thi nói: “Ta không dạy dỗ được hẩn. Hẩn dạy dỗ ta còn nói qua được, cái này... vì sao cô có thể ở nơi này?”

“Tiểu Thi tu luyện Huyền Vũ Chân Cương, trong cơ thể có huyết mạch tộc ta, ở chỗ này có cái gì không đúng?” Lão nhân kia trợn mắt một cái, mặt kéo thật dài, như là cảm sắp phải rơi xuống: “Tiểu Thi có truyền thừa từ xưa của tộc ta, ta chiếu cố nàng đó là đương nhiên. Tiểu tử, người một nhân tộc, vậy mà dám chạy đến Hắc Thủy Đàm, không sợ ta nuốt ăn người?”

“Ngài chính là Huyền Minh?” Thạch Nham sửng sốt một chút, đột nhiên nhớ tới cái gì, hô lớn: “Ngài là Huyền Vũ nhất tộc?”

642. Chương 640: Hồn Tể Đàn Thi Tộc

Ở thời đại thượng cổ, yêu tộc có tứ thiên chí cường tộc đàn, được xưng là vương tộc của yêu tộc.

Tứ đại chí cường tộc đàn là bốn thánh tộc, chính là Thanh Long, Huyền Vũ, Chu Tước, Bạch Hổ bốn tộc đàn lớn của yêu tộc. Luôn thống lĩnh yêu tộc, có được thần thông lực rất lớn, cực kỳ khủng bố.

Huyền Minh cũng là một trong các Huyền Vũ. Vương giả cái Vĩnh Dạ Sâm Lâm này, vậy mà là Huyền Vũ tộc biến mất không biết bao nhiêu năm.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới năm đó lúc mới tới Thiên Vãn thành, Tả Thi còn tìm hắn phá dịch mai rùa kia, từ trong đó chiếm được tu luyện môn Huyền Vũ Chân Cương, còn có một kiện bảo giáp cực kỳ nặng nề.

Chẳng lẽ, liền bởi vì như thế, Tả Thi mới được Huyền Minh thân cận, đem nàng coi là chí thân đến che chở?

“Chỉ có trong cơ thể có huyết mạch Huyền Vũ tộc ta, mới có thể hiểu được thần thông áo nghĩa của tộc ta. Trong cơ thể Tiểu Thi, vốn là có huyết thống tộc ta, cùng người nghĩ cũng không giống nhau.” Huyền Minh kia rầm rì hai tiếng, quyết miệng không kiên nhẫn giải thích.

Thạch Nham bị dọa nhảy dựng, thét to: “Người có thể nhìn thấu tâm ý của ta?”

“Nào có cái gì khó?” Huyền Minh không thèm để ý hừ hừ: “Người lại chưa dùng linh hồn chi lực che dấu, lấy cảnh giới của ta muốn biết người nghĩ cái gì, cũng không cần cố ý phóng thích lực lượng, đó là dễ dàng”.

“Huyền Minh lão nhân, ta không muốn tu luyện với người. Người thả ta đi đi, nơi này một chút ý tứ cũng không có.” Tả Thi bĩu môi, tỏ ra rất mất hứng, lớn tiếng hét lên.

“Ta đây là tốt cho người.” Huyền Minh trừng mắt nhìn: “Người chưa đạt tới Thông Thần cảnh, hiện tại rời khỏi ta căn bản đừng nghĩ yên ổn sống sót. Không cho phép người đi!”

Viêm Long, Huyết Liệp hai cường giả cái tộc, ở sau khi Huyền Minh xuất hiện cũng không dám nhiều lời, rất kính sợ.

“Tiểu tử, ta mặc kệ người tới làm gì, ta cũng không muốn biết trên phần người quen biết Tiểu Thi. Người sớm cút đi một chút cho ta, lại đến quấy rầy Tiểu Thi tu luyện nữa, ta cho người một cuộc đi không xong.” Huyền Minh hừ một tiếng, phát tay, không kiên nhẫn nói: “Hai tên ngu ngốc các người cũng đi”.

Một cỗ năng lượng dồi dào, cuốn Viêm Long cùng Huyết Liệp, đem hai cường giả yêu tộc này trực tiếp thổi bay, ngay cả thần thức của Thạch Nham cũng không bắt giữ được.

Thạch Nham còn chưa kịp trả lời, Huyền Minh kia lại nói: “Người ở trên người Viêm Long, Huyết Liệp ngược lại là tiêu phí không ít tâm tư. Chẳng qua người tóm lại là nhân tộc, nhân tộc sớm muộn gì phải tiêu diệt, người đừng tìm phiền toái cho yêu tộc chúng ta”.

Vừa dứt lời, Huyền Minh lại tùy ý phát phát tay. Thạch Nham nhất thời thấy bị vô số dòng nước chen đến, thân mình đột nhiên run lên, cũng bị đem không biết đi nơi nào.

Hắn đầu vác mắt hoa, chờ thật không dễ dàng ý thức tỉnh táo, mới phát hiện hắn đã đi vào nơi tụ tập Dương gia.

Ở chỗ hồ nước bên cạnh Dương gia hồ hững đứng, sắc mặt Thạch Nham cực kỳ phức tạp, lần đầu tiên tràn ra cảm giác vô lực.

Huyền Minh cấp chín đỉnh phong, bày ra thực lực có thể nói thần tích, cách xa nhau mấy trăm dặm, cũng không biết hắn lợi dụng lực lượng gì, chỉ vung tay lên như vậy, đã đem Thạch Nham trực tiếp đưa đến một khối này.

Đột nhiên, Thạch Nham có loại linh ngộ, cảm thấy động tĩnh của hắc ở Vĩnh Dạ Sâm Lâm, tựa như đều bị Huyền Minh kia thấy ở trong mắt. Lão nhân này ẩn thân ở Hắc Thủy Đàm không ra, lại giống như có thể thấy tất cả xảy ra của Vĩnh Dạ Sâm Lâm.

Một đám người Vũ Nhu, Tào Thu Đạo, Lăng Minh, Văn Thiên Mạc phát hiện hắc đã tới, bỗng nhiên từ các góc tụ tập lại, trong ánh mắt tràn đầy kinh dị.

Thạch Nham cười khổ, không dễ nhiều lời chuyện có liên quan Huyền Minh, cảm thấy nếu nói rõ tất cả có liên quan Huyền Minh, sẽ cho mọi người quá nhiều ám ảnh trong lòng.

“Chủ nhân, như thế nào rồi? Sắc mặt người không quá dễ coi.” Vũ Nhu chen lên, mắt đẹp lóe ra dị quang, thâm giật mình.

“Không có gì.” Thạch Nham rất nhanh ổn định tâm thần, lạnh nhạt cười, nói: “Các người mau chóng cố gắng, chỉ cần đạt tới Thông Thần tam trọng thiên cảnh, ta giúp các người mau chóng bước vào Chân Thần cảnh”.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngây dại rồi, cảm thấy Thạch Nham có phải thần kinh thác loạn rồi hay không?

“Ta tìm được một thứ tốt.” Thạch Nham cười cười nói: “Trong các người, ai có nắm chắc bước vào Thông Thần tam trọng thiên cảnh?” Lúc nói chuyện, hắc đem đan dược Lệ Tranh Vành luyện chế không ít kia lấy ra: “Người có tự tin, ta sẽ hỗ trợ cho đan dược thích hợp”.

Mắt bọn người Tào Thu Đạo đột nhiên sáng lên.

“Ta cảm thấy... ta nhanh.” Dịch Thiên Mạc do dự một chút, có chút ngượng ngùng nói.

“Ta cũng còn kém một chút. Từ sau khi thiên địa xảy ra biến hóa, tốc độ linh ngộ cảnh giới của chúng ta, tựa như đều có tăng trưởng.” Vũ Nhu cũng hai mắt sáng lên nói.

“Thái gia gia đã đến Thông Thần đỉnh phong chi cảnh. Không cần bao lâu, có thể càng tiến thêm một bước.” Thạch Nham tự tin nói... “Đế Sơn hắc là đã đạt tới cảnh giới Chân Thần, hiện tại khẳng định đang củng cố cảnh giới. Ta sẽ mau chóng để cho lực lượng của mọi người tăng hắc lên”.

Tào Thu Đạo, Tào Chi Lam, Phạm Hương Vân đều là sắc mặt đại ra.

“Tiểu Nham Tử, người thực không nói đùa?” Thạch Kiên trầm mặc thời gian rất lâu, đột nhiên thanh âm run run hỏi.

Thạch Nham mạnh mẽ gật đầu.

Lúc nói chuyện, hắc thoáng nhìn Tả Hư một cái, vội vàng ngoắc bảo Tả Hư tới, nghiêm túc hỏi: “Tả gia gia, người biết chuyện Tiểu Thi hay không?”.

Sắc mặt Tả Hư hơi đổi.

“Ta muốn biết rõ ràng một chút.” Thạch Nham vừa thấy vẻ mặt hắc, đã biết hắc biết tình huống: “Tả Thi bị vương giả yêu tộc của Vĩnh Dạ Sâm Lâm bắt đi. Gia hỏa kia không có ác ý, làm việc đều là vì Tả Thi. Ta chỉ là muốn biết chuyện xảy ra khi nào?”.

“Vừa tới Vĩnh Dạ Sâm Lâm không bao lâu.” Tả Hư nghe hắc như vậy thoáng do dự, liền nói ra tình huống cụ thể: “Chúng ta lúc trước ở khu vực Băng Hỏa bí cảnh, cùng bảy cổ phái xảy ra tranh chấp, Tiểu Thi vốn cùng chúng ta ở một khối, đột nhiên đã không thấy tăm hơi”.

Tả Hư chậm rãi nói: “Ngay từ đầu, chúng ta rất lo lắng. Lúc muốn tìm kiếm, trong linh hồn bị người truyền đến tin tức, bảo chúng ta không cần tìm kiếm. Ý niệm của Tiểu Thi cũng truyền tới, bảo chúng ta an tâm, nói rằng không có việc gì, đi theo một cường giả tu luyện, còn bảo chúng ta không cần nhiều lời”.

Thạch Nham hoạt kê: “Thì ra là như thế”.

“Tiểu Thi không có việc gì chứ?” Tả Hư đầy mặt lo lắng.

“Yên tâm, Tiểu Thi không có việc gì. Nàng đã đạt tới cảnh giới Thiên Vị đỉnh phong. Ta thấy nàng không cần bao lâu, có thể tiến thêm một bước, trực tiếp bước vào Thông Thần cảnh. Kỳ ngộ của nàng, so với bất luận kẻ nào cũng tốt hơn. Các người cũng không cần lo lắng cho nàng. Có gia hỏa kia che chở, ai cũng không động được nàng”.

Thạch Nham giải thích.

Tả Hư lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Điều chuẩn bị một chút. Thời gian của chúng ta không phải quá nhiều. Hiện tại các tộc đều đối với chúng ta không tốt, chúng ta phải mau chóng tăng lực lượng.” Thạch Nham dặn dò một phen, bóng người khẽ động, nháy mắt lại biến mất không thấy, tiếp tục đi tìm Viêm Long, Huyết Liệp.

Huyền Minh không phối hợp, hẳn chỉ có đồng hóa cùng Viêm Long, Huyết Liệp trước cường giả yêu tộc lực lượng không kém lắm.

Ở trong Vĩnh Dạ Sâm Lâm, kẻ quyền thế của yêu tộc cùng Viêm Long, Huyết Liệp không sai biệt lắm còn có mấy tên. Nếu đem mấy gia hỏa kia đồng loạt làm cho thỏa đáng, cho dù không có Huyền Minh, hẳn cũng không cần quá lo lắng nữa.

Mỗi một cường giả giống Viêm Long, Huyết Liệp như vậy, đều tích lũy vô số tài phú, có được rất nhiều thiên tài địa bảo.

Hắn chẳng những nên vì Dương gia những người này rèn luyện bí bảo tốt hơn, cũng muốn vì chính mình nhiều chuẩn bị chút đồ. Cho nên, hắn cần tài phú tích lũy trăm ngàn năm của những kẻ quyền thế yêu tộc kia.

Cổ Thi Mộ Địa.

Trong một cái hang thật lớn màu đen, vách nham thạch chính là tinh ngọc tối đen, tràn ngập thi khí nhàn nhạt.

Trong động rải rất nhiều thi tộc, vây quanh một cái tế đài từ từng cái mộ bia dựng lên. Tế đài chậm rãi chuyển động, từ trong mỗi một cái mộ bia, đều tràn đầy linh hồn ý niệm kỳ diệu. Mỗi một cái ý niệm đều chói lọi, như là một quang lửa, từng đám, ở trong mộ bia phiêu động.

Thi Sơn, Thi Hải đi lại tại trong tế đài mộ bia dựng lên kia, thần sắc đau đớn. Nhưng, mỗi khi bọn họ hướng phía trước rảo bước tiến lên một bước, liền có một ý niệm giống như ngọn lửa đánh vào trên người bọn họ, dung nhập linh hồn bọn họ.

Hồn tể đàn của Thi tộc, có thi tộc truyền thừa lạc ấn. Mỗi một tộc nhân thi tộc, đều có thể dựa vào năng lực của mình, ở trong hồn tể đàn của thi tộc đạt được truyền thừa, có được thi tộc từ xưa môn, hiểu lịch sử xa xưa của thi tộc.

Thi Sơn, Thi Hải khó khăn đi lại, từng cái linh hồn ý niệm kỳ diệu, trực tiếp liền dung nhập chỗ sâu trong linh hồn bọn họ.

Mộ bia Thi Sơn, Thi Hải hình thái linh hồn, ở trong đầu bọn họ hấp thu những ý niệm kia, linh hồn sạch sẽ không nhiễm một tia tạp niệm, hấp thu truyền thừa hồn tể đàn của thi tộc, đối với đủ loại bí thi tộc truyền lưu vô số năm, có nhận thức của mình.

Động bên cạnh có một cái quan tài to màu đỏ sẫm, phong bế, bên cạnh vô số tộc nhân thi tộc, cũng không dám mưu gần quan tài lớn kia, vẻ mặt kính sợ nghiêm trang.

Thùng thùng thùng!

Từng trận sinh mệnh dao động mạnh hữu lực, giống như nổi trống từ trong quan tài to kia truyền ra, gõ ở trên người mỗi một tộc nhân, làm cho linh hồn bọn họ đều theo đó rung động, giống như theo thi tộc hồn tể đàn kia của thi tộc đồng loạt hoạt động hẳn lên.

Không biết qua bao lâu, Thi Sơn, Thi Hải đã bỏ ra thịt nát, trên người chảy xuôi máu dinh dính, nhưng bước chân của hai người lại không dừng lại, vẫn là từng bước khó khăn đi lại.

Rất nhiều tộc nhân thi tộc vây xem, đều lộ ra thần sắc kính nể, khiếp sợ vì nghị lực cùng tiềm lực cường đại của Thi Sơn, Thi Hải.

Mỗi một tộc nhân tiến vào thi tộc hồn tể đàn, chống đỡ càng lâu, thời gian càng dài, có thể được chỗ tốt cũng sẽ càng lớn, đạt được truyền thừa cũng sẽ càng trở nên lợi hại.

Từ Không Gian Đại Liệt Biến xảy ra, sau khi bọn họ đem thi tộc hồn tể đàn này khai quật ra sử dụng, trừ vị kia trong quan tài lớn, thì tính Thi Sơn, Thi Hải kiên trì thời gian dài nhất.

Oành!

Một cỗ lực lượng khổng lồ từ trong thi tộc hồn tể đàn cuộn cuộn ra, Thi Sơn cùng Thi Hải hấp hối bị một cỗ lực lượng kia trực tiếp đẩy ra, rơi mạnh xuống đất.

Tể đàn thi tộc hồn nhanh chóng lại khôi phục bình tĩnh, không có một tia dao động truyền đến nữa. Vô số mộ bia phía trên cũng không chuyển động nữa.

Thi Sơn, Thi Hải giãy dụa, chậm rãi khó khăn ngồi dậy, lấy tư thế cực kỳ cổ quái tứ chi dựa sát mặt đất, răng nanh rắc rắc rung động, tựa như đang tiến hành thức tỉnh lực lượng nào đó.

Quan tài lối bên cạnh đột nhiên hé ra một góc, một cái bàn tay to sắc bén như đao nhọn lộ ra.

Ở dưới rất nhiều tộc nhân thi tộc nhìn chăm chú, cái tay kia bắt ra một cái ấn quyết kỳ lạ. Ấn quyết kia phiêu đảng hần lên, tụ tập một cỗ lực lượng của tể đàn thi tộc hồn, ở trên hư không một chia thành hai, phân biệt khắc ở chính giữa trán của Thi Sơn, Thi Hải.

Cái ấn ký này cũng ý nghĩa Thi Sơn, Thi Hải được tán thành, cùng ấn ký trán của Thạch Nham giống nhau, đại biểu cho Thi Sơn, Thi Hải thành một thành viên thị tộc cổ xưa nhất.

643. Chương 641: Liên Hệ Vực Ngoại

Băng Hỏa bí cảnh.

Trong đại điện đơn sơ do hỏa diễm thạch xây lên, Tịnh Thổ Lâm Manh, Quang Minh thần giáo Văn Hạo, Ma cung Niết Nhược, Thiên Cung Tần Cốc Xuyên, Vô Hồn điện Quân Hổ, Linh Bảo Tông Lữ Miểu, Chiến Minh Úc Hoàn Cương, bảy cổ phái trường đà giả tề tụ.

Trên Thần Châu đại địa, bảy người Lâm Manh, Văn Hạo, Niết Nhược, Tần Cốc Xuyên, Quân Hổ, Lữ Miểu, Úc Hoàn Cương chính là bá chủ thật sự, cai quản một phương, nhiều năm qua trước sau chiếm lấy đất đai phì nhiêu nhất của Thần Châu đại địa.

Hôm nay, cường giả bảy phương này tề tụ, vẻ mặt nghiêm trang, đều nhìn chăm chăm một đỉnh đồng xanh thật lớn trung ương đại điện.

Đỉnh đồng xanh kia cao năm thước, ba chân to cỡ đùi người, trên thân đỉnh che kín kỳ diệu hoa mãn, có đám mây, có yêu thú, có dị tộc, có yêu ma, trông rất sống động, ở trên mặt đỉnh như là sống lại.

Trong đỉnh khói mỏng lượn lờ, từng trận mùi thơm ngát tràn ra, nghe thấy làm người ta vui vẻ thoải mái, giống như linh hồn cũng an bình xuống.

Đỉnh là Càn Khôn Quy Nguyên đỉnh, chính là thần khí của Tịnh Thổ, bao năm qua đều bị Lâm Manh thu ở Tịnh Thổ, cũng không dễ dàng bày ra với người, coi như mệnh căn đối đãi.

Bảy người Lâm Manh im lặng ngồi ngay ngắn, đợi khói mỏng trong đỉnh kia dần dần nồng đậm hần lên, bảy người cùng nhau đem thần hồn phóng ra, hóa thành bảy luồng tinh quang chậm chậm bay đến phía trên đỉnh.

Bảy người đồng loạt phóng thích linh hồn chi lực, đều tự tìm kiếm phương vị, ở bảy cái góc của miệng đỉnh im lặng dừng lại, đem linh hồn chi lực ngưng kết thành một cỗ, hội tụ vào tâm đỉnh.

Trên Càn Khôn Quy Nguyên đỉnh hiện ra đủ loại hoa văn, đột nhiên lóe sáng lên, từng đợt linh hồn dao động vụn vặt từ trong đỉnh phóng thích ra, làm cho cả Bằng Hỏa bí cảnh đều bị linh hồn lốc xoáy mãnh liệt bao phủ lên.

Không biết qua bao lâu, thần hồn Lâm Manh đi đến tâm đỉnh, ở không gian trong đỉnh trong suốt ngày ngốc không ngừng lấy linh hồn chi lực câu thông.

Thần hồn Lâm Manh như thoát ly Thần Ân đại địa hải du đang trong tình hà mệnh mông, theo một chút cảm ứng kỳ diệu hướng tới cái phương hướng nào đó cực nhanh.

Tinh hải ẩn chứa vô tận thần bí. Linh hồn Lâm Manh du đang, giống như một người cá nhỏ nhỏ, không dám mạo muội vọng động, không dám đi cảm thụ dấu vết trên hành tinh khác, chỉ chặt chẽ thủ linh đài.

Cũng không biết qua bao lâu, ngay cả Lâm Manh cũng linh hồn chi lực hao tổn thật lớn dần dần, mới đến trong một mảng tinh thần chi hà mệnh mang.

Giống như mơ, Lâm Manh thủ vững bản tâm, không ngừng phóng thích linh hồn ý niệm của nàng, tìm kiếm tung tích tiên hiền nhân tộc, ý đồ thành lập lên liên hệ.

Tại trung ương tinh thần hải dương kia, tựa như ngủ đông đại khủng bố có từng loại dao động làm cho Lâm Manh run sợ, tựa như tùy thời đều có thể đem một luồng thần hồn của nàng hóa thành tro bụi.

Đột nhiên, linh hồn Lâm Manh nhẹ nhàng rung động một cái, đã phát giác được một luồng dao động cực nhậy cực nhậy. Nàng phút chốc tỉnh táo tinh thần toàn lực hướng tới dao động kia áp sát.

Nhưng vào lúc này, một cỗ ý chí băng lạnh từ góc nào đó của tinh hải bắn tới.

Lâm Manh chưa tìm kiếm được mục tiêu, còn chưa thành lập lên liên hệ, thần hồn như là tán loạn, hóa thành một luồng ánh sáng mau lẹ từ trong tinh thần hải dương kia lui ra.

Càn Khôn Quy Nguyên đỉnh kịch liệt run run hấn lên, tại trong đại điện này loạn choạng. Vô số đồ án dị tộc trên đỉnh tựa như bị kích hoạt ở bên trên giường nanh múa vuốt, một bộ tư thế muốn từ trên đỉnh giấy thoát.

Thần hồn sáu người Văn Hạo, Niết Nhược tràn ra bất an mãnh liệt, vội vàng đem linh hồn chi lực phóng ra, hội tụ vào trong đỉnh.

Càn Khôn Quy Nguyên đỉnh chậm rãi lại vững vàng. Yêu ma quỷ quái hiện ra trên mặt đỉnh giống như bị bàn tay khổng lồ vô hình đè lại, không thể tiếp tục làm ác.

Thần hồn Lâm Manh chấn động mãnh liệt run rẩy, nhanh chóng từ trong Càn Khôn Quy Nguyên đỉnh bay ra, trở về bản thể. Thần hồn sáu người Văn Hạo ở sau nàng, cũng đều trở về vị trí cũ.

Bảy cường giả Chân Thần cảnh nhân tộc của Thần Châu đại địa, một đám sắc mặt tái nhợt, cực kì mỗi mết, giống như đã trải qua một hồi đại chiến khủng bố, linh hồn chi lực như là hao hết.

Lâm Manh càng là thất khiếu chảy ra máu tươi đỏ sẫm, chặt vật vô cùng, giống như bị cường giả đánh cho bị thương, tiêu cự trong mắt cũng trải qua một phen khó khăn đoàn tụ, mới chậm rãi khôi phục lại.

Nàng vẻ mặt lòng còn sợ hãi, thanh âm cũng tỏ ra vô lực hấn lên: “Không biết đã xảy ra cái gì, sư tôn kia của ta giống như phi thường suy yếu, cũng không biết đến tột cùng gặp cái gì”.

Văn Hạo, Niết Nhược đều lộ ra vẻ kinh sợ, vẻ mặt cũng trầm trọng hấn lên.

“Sư tôn người là chúng ta biết, một tuyệt thế cường giả bước vào Thần vương cảnh cuối cùng, từ trên Thần Châu đại địa chúng ta độn ra. Lấy lực lượng tu vi có thể nói vô địch của hắn, ở trong vực ngoại vô tận tinh không chẳng lẽ cũng có thể xảy ra ngoài ý muốn?” Niết Nhược khiếp sợ không hiểu: “Ở vực ngoại vô tận tinh không rốt cuộc có bao nhiêu khủng bố, vậy mà làm cho nàng cũng không thể thành lập liên hệ với người?”.

“Trăm ngàn năm qua, có vô số cường giả đạt tới Thần vương cảnh, có năng lực thoát ly Thần Ân đại lục chúng ta, từng người đều độn vào vực ngoại vô tận tinh không. Trong đó có bất thế cường giả của nhân tộc chúng ta, cũng có đại tôn của ma tộc, minh tộc. Mỗi một người rời khỏi, hầu như cũng sẽ không có

tin tức truyền đến nữa.” Lâm Manh do dự một chút, nói: “Sư tôn năm đó rời khỏi, từng nói qua, nếu gặp hung hiểm không thể chống cự, bảo ta dùng Càn Khôn Quy Nguyên đỉnh liên hệ với nàng, sẽ cho ta chỉ thị. Nhưng ta vừa mới cảm ứng, cảm thấy nàng tình cảnh cũng không ổn, giống như... giống như bị người ta nhốt lại”.

“Nhốt lại?!”

Cường giả bầy cổ phái nghe vậy một đám thay đổi sắc mặt, hào quang ánh mắt lóe ra bất định, kinh hãi không hiểu.

Sư tôn của Lâm Manh, chính là một tuyệt thế cường giả trên Thần Châu đại địa nhân tộc cách hiện nay gần nhất. Năm đó lúc nàng từ trên Thần Châu đại địa biến mất, đám người Văn Hạo chỉ là thiếu niên ngây thơ mới vào cánh cửa võ đạo, lại biết đó là một cái truyền thuyết vĩnh viễn, khi rời khỏi đã đạt tới Thần vương nhị trọng thiên cảnh.

Cách nhiều năm qua như vậy, cảnh giới của nàng hẳn là càng thêm cao thâm, không nghĩ tới vậy mà ở trong vực ngoại vô tận tinh không bị nhốt. Ở vực ngoại rốt cuộc có khủng bố lớn bao nhiêu?

“Ở thời đại thượng cổ, còn có thần tộc độn ra Thần Ân đại lục, toàn bộ chủng tộc rời khỏi nơi này. Cách hơn mười vạn năm, cũng không biết bọn họ còn sống hay không. Tại cái thời đại kia, chỉ tôn của ma tộc, minh tộc, yêu tộc cũng từng có người rời khỏi, tương tự chưa từng trở về. Cách nhiều năm như vậy, cũng không biết bọn họ có phải đã sớm mạch diệt hay không.” Lâm Manh thở dài một tiếng: “Loại tồn tại cấp bậc này, không phải chúng ta có thể suy đoán. Đã không thể cùng sư tôn đạt thành liên hệ, xem ra chúng ta chỉ có nghĩ phương pháp khác”.

“Ở trên điển tịch cổ xưa nhất của Võ Hồn điện ta, từng có một đoạn miêu tả qua thời đại so với thời đại thượng cổ sớm hơn... Thời đại thái cổ, theo cái thời đại kia còn chưa có các tộc, lại có thái cổ sinh mệnh so với chúng ta cường đại hơn không biết bao nhiêu lần. Bọn họ tựa như có sinh mệnh vô tận. Ta nghe nói những cổ sinh mệnh kia có thể lấy tự sáng tạo ra một giới, có thân thể đó là một giới, có thể nói ngọn nguồn của thần thoại. Thái cổ sinh mệnh ở trước khi mười tộc chúng ta sinh ra, đã đều từ Thần Ân đại lục biến mất. Ta duy nhất biết chính là: Sau khi đạt tới loại cường độ này của bọn họ, Thần Ân đại lục chúng ta đã không thể tiếp tục làm cho bọn họ đạt được trưởng thành nữa”.

Võ Hồn điện Quản Hồ châm chúc tìm từ, vẻ mặt kính sợ nói.

Mọi người đều kinh hãi không hiểu, bị hắn nói một phen khiếp sợ không biết làm sao, một lòng cũng chìm vào đáy cốc.

“Lấy lực lượng của chúng ta, so với cường giả thời đại thượng cổ đều nhỏ yếu hơn vô số lần, càng không cần cùng với thái cổ sinh mệnh thời đại thái cổ so sánh.”

Lâm Manh cười khổ: “Xem ra không cần nghĩ mượn ngoại lực, chỉ có thể dựa vào bản thân chúng ta”.

“Ở bên ngoài Thần Ân đại lục ta, có vô số không gian nhỏ, trong đó đại bộ phận không gian thuộc về chủng tộc khác, trước kia bọn họ không đến. Từ sau khi Không Gian Đại Liệt Biến xảy ra, bọn họ có thể mượn dùng khe hở không gian vào được, hiện tại còn có cao thủ đáng sợ của ma tộc, minh tộc, ám linh tộc xuất hiện, càng về sau, càng là khó khăn.” Quản Hồ thở dài.

“Trải qua nhiều năm như vậy, những cường giả dị tộc kia của thời đại thượng cổ hoặc sớm đã chết, hoặc cũng đi vực ngoại vô tận tinh không. Hiện tại toát ra, đại bộ phận đều chỉ là con cháu bọn hắn, bằng không chúng ta đã sớm bị giết sạch.” Văn Hạo hừ một tiếng: “Cũng không phải đều đáng sợ, ít nhất còn chưa nhìn thấy gia hỏa Thần vương cảnh xuất hiện”.

“Nhưng bọn họ đều có truyền thừa, mà nhân tộc chúng ta trải qua vô số năm nội đấu, truyền thừa đã không hoàn chỉnh nữa.” Lâm Manh lắc lắc đầu, nói: “Dị tộc còn có thể còn sống, mỗi một cái đều trải qua đau khổ, cực kỳ khó đối phó. Chúng ta chỉ còn nhiều người như vậy, cao thủ cũng có hạn, muốn cùng mấy tộc khác chống lại, thật sự khó khăn”.

Dừng một chút, sắc mặt Lâm Manh chợt băng lạnh xuống, hừ một tiếng: “Hơn nữa ở trong chúng ta, còn có một ít bại hoại!”.

Lời này một chỗ, bọn người Tần Cốc Xuyên, Quản Hổ, Lữ Miểu đều vẻ mặt âm trầm xuống.

Văn Hạo thì trầm mặc, trong lòng cười khở, không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Dám cùng dị tộc cầu kết, thì đáng bị giết! Tránh cho tương lai trở thành họa lớn.” Tần Cốc Xuyên hừ lạnh một tiếng: “Tiểu tử gọi là Thạch Nham kia, nghe nói thiên phú cũng không tệ lắm. Để mặc hắn làm loạn xuống như vậy, không biết sẽ tạo thành cho chúng ta bao nhiêu phiền toái nhỏ. Theo ta thấy, không ngại sớm một chút trước khi mấy tộc tới, diệt trừ những cớ đại này trước!”

“Thạch Nham cũng là nhân tộc.” Văn Hạo nhíu nhíu mày, ngữ khí cũng có chút cũng không xác định. Từ sau khi hắn nghe Viêm Long nói qua một phen có liên quan Thạch Nham dị tộc huyết đồng kia, hắn liền không biết hắn quyết định là đúng hay sai: “Tóm lại là một tộc. Bọn họ còn sống, cũng là một cỗ lực lượng của nhân tộc chúng ta, tương lai có lẽ sẽ có trợ giúp cho chúng ta”.

“Ta chủ trương tiêu diệt bọn họ.” Tần Cốc Xuyên bỗng nhiên đứng lên: “Chúng ta đều phiêu quyết định, còn có ai đồng ý việc này?” Lâm Manh, Niết Nhược, Lữ Miểu, Quản Hổ đều biểu quyết trước sau, đồng ý chém giết bọn người Thạch Nham.

Trong bảy người, trừ Văn Hạo, duy nhất chưa nói, chỉ còn một Chiến Minh Úc Hoàn Cương, thành chủ Thiên Đế thành, tổng minh chủ Chiến Minh.

“Úc huynh, người?” Lữ Miểu nhìn về phía hắn.

“Tiểu tử kia cùng Chiến Minh ta coi như là quen biết cũ. Ta cảm thấy hắn coi như là không tồi.” Úc Hoàn Cương vẻ mặt nhạt nhẽo, lạnh nhạt nói.

“Trong bảy người, có năm người đồng ý. Dựa theo ước định của chúng ta, chuyện này coi như là định ra rồi.” Tần Cốc Xuyên nhìn về phía Niết bàn Lâm Manh.

Lâm Manh khẽ gật đầu.

“Vậy được. Ở trước khi cùng dị tộc giao chiến, diệt một cỗ bại hoại kia trước!” Tần Cốc Xuyên mặt âm lệ: “Năm phương chúng ta ra tay là được, không cần Quang Minh thần giáo cùng Chiến Minh các người phát lực. Nhưng hy vọng các người đừng nhúng tay!”

Văn Hạo, Úc Hoàn Cương cau mày, đều không trả lời, sợ là cũng cảm thấy khó làm.

644. Chương 642: Không Quay Đầu!

Trung ương Vinh Dạ sâm lâm, một cây cổ thụ cao trăm mét, cành lá cực kì rậm rạp, chợt lác lư hẳn lên, một mảng phiến lá xanh tươi ướt át cây lạnh rung chấn động rất xuống.

Bộ phận rễ cây của cổ thụ, trên thân cây già nua rồi rầm đột nhiên hiện ra một điểm ánh sáng.

Ánh sáng kia chậm rãi khuếch tán ra, chia làm từng luồng, như là từng con linh xà bò đầy cành, hình thành một cánh cửa ánh sáng kỳ lạ.

Trong cửa ánh sáng lạng lẽ lóe ra hai cái bóng người, từ khu vực băng hàn cùng cực nóng hổi tạp kia bỗng nhiên xông ra, tại phía trước cổ thụ này đứng vững.

Cổ thụ dị thường, ở sau khi hai người hiện thân, nhanh chóng lại khôi phục bình tĩnh.

Quay đầu liếc một cái cửa vào bí cảnh phía sau, Băng Tình Đồng khẽ nhíu lông mày to, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng cao nhã, lạnh nhạt nói: “Chúng ta phải nhanh một chút”.

“Hắn tiểu tử kia cũng không biết chuyện gì xảy ra, lại muốn cùng dị tộc liên lụy ở cùng một chỗ. Ài, thật là làm người ta đau đầu.” Hàn Thúy dung mạo như hoa, mắt đẹp ngập nước, một thân váy màu xanh vừa cơ thể, môi đỏ mọng tươi đẹp hồng nhuận, tản ra mị thái đoạt tâm phúc người ta.

Vừa nghĩ đến sắp gặp được người nào đó, thân thể mềm mại của Hàn Thúy liền có chút khô nóng, tâm hồn thiếu nữ nhảy lên lợi hại.

“Đừng rối loạn nữa. Khốn kiếp kia hiện tại từng bước hung hiểm, chúng ta nếu đi muộn, không biết có thể đến giúp hần hay không.” Băng Tình Đồng hừ nhẹ, khẽ nhíu mày, tỏ ra có chút vội vàng.

Một đám võ giả từ xa xa trong cây cối dày đặc chậm rãi đi ra. Đây là một đám võ giả bảy cổ phái ra ngoài săn bắt yêu thú, cảnh giới cao thấp khác nhau, cũng có kẻ cực kỳ anh tuấn bất phàm, phẳng phất không biết tai nạn của nhân tộc, dọc theo đường đi còn có nói có cười.

Chờ bọn hần đi đến, phát hiện hai người Băng Tình Đồng, Hàn Thúy, mắt đều sáng lên, hít thở cũng bỗng nhiên dồn dập hẳn lên.

Một đám nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi của bảy cổ phái, ánh mắt cực nóng ở trên người Băng Tình Đồng, Hàn Thúy tuần tra tới lui, âm thầm nuốt nước miếng, tiêu thẳng như gia súc.

Một người cầm đầu tự xưng là gia hỏa bất phàm, tu vi Thiên Vị cảnh, cười nhạt, tiến lên cúi người hành lễ nói: “Băng thành chủ, các người đây là đi nơi nào?”.

Băng Tình Đồng vẻ mặt băng lạnh, nhàn nhạt nói: “Đi ra ngoài đi một chút”.

“Ha ha, nếu như đi săn giết yêu thú mà nói, tại hạ có thể dẫn đường. Phụ cận một khối khu vực này ta rất quen thuộc, rất vui lòng cống hiến sức lực cho các người.” Người nọ cười khanh khách, nịnh nọt nói.

“Không cần.” Băng Tình Đồng lạnh mặt, nhanh nhẹn khẽ động, đã từ bên cạnh đoàn người này xẹt qua, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Hàn Thúy thản nhiên cười, như trăm hoa đua nở, cũng không quan tâm những người này, tương tự đã đi xa.

“Liệt Khoan, người uống phí tâm cơ rồi. Hai nữ nhân này chính là Thông Thần tam trọng thiên cảnh, sao có thể coi trọng người?” Bên cạnh một thanh niên ục ịch mặt đen, hắc hắc cười quái dị nói: “Người ta chính là hoa đã có chủ nhân”.

“Hai con bỏ đi.” Liệt Khoan sau khi kinh ngạc, thần sắc âm lạnh, hùng hùng hổ hổ nói: “Vậy mà cùng thanh niên man di thông đồng, không biết sống chết, hừ, bị coi thường! Gia hỏa tên Thạch Nham kia, không bao lâu nữa sẽ xong đời, nói không chừng các nàng cũng sẽ bị liên lụy vào”.

Trong đám người, có Dương Trầm đã rời khỏi Dương gia, Hần hơi hơi nhíu nhíu đầu mày nói: “Hai nữ nhân này, chẳng lẽ cùng Thạch Nham có liên quan?”.

Dương Trầm ở Vĩnh Dạ thâm lâm thời gian dài, là được Liệt Khoan yêu cầu đi ra dẫn đường. Liệt Khoan nghe thấy hần nói, mỉm cười nhìn hần một cái, hỏi: “Trầm tiên sinh, nghe nói Dương gia không hề thiếu nha đầu rất xinh đẹp, thực hay không?”.

Trầm thần sắc cung kính, hơi hơi khom người, nói: “Quả thực không hề thiếu xinh đẹp. Lý Phượng Nhi cùng Dương Tuyết đều rất xuất chúng. Liệt thiếu gia vì sao hỏi như vậy?”.

Liệt Khoan cùng mấy người bên cạnh sáng mắt lên, đột nhiên hắc hắc cười lên.

“Xem ra chúng ta phải chủ động xin đi giết giặc. Dù sao bọn họ chết chắc rồi, trước khi chết cho chúng ta đùa giỡn một chút, coi như là làm cho các nàng chết cũng không tiếc.” Thanh niên ục ịch kia nhếch miệng cười lên.

“Một đám phế vật!” Nhưng vào lúc này, từ chỗ rẽ cây truyền đến một thanh âm, chỉ thấy Ma cốc Liệt Phong đột nhiên toát ra, mắt lạnh liếc bọn họ liếc mắt một cái, nói: “Các người chỉ có điểm tiền đồ như vậy?”

Liệt Khoan cùng mấy người nọ vừa thấy người đến là Liệt Phong, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, vội vàng khom người quát: “Sư huynh”.

“Lăn về đi! Bớt cho Ma cốc ta mất mặt xấu hổ! Thạch Nham cho dù là trước khi xong đời, muốn giết chết các người, cũng cùng bóp chết một con kiến không khác nhau lắm” Liệt Phong băng lạnh, nhìn cũng không nhìn bọn họ, xoay người rời khỏi.

Đợi đến sau khi Liệt Phong rời đi hồi lâu, Liệt Khoan mới sắc mặt khó chịu nói: “Túm cái rắm! Bị người vượt cấp khiêu chiến cũng không thắng, người mất mặt Ma cốc chúng ta, không biết là ai đâu”.

“Liệt Khoan, hành động đối phó Dương gia, có hứng thú hay không?” Thanh niên ục ịch kia lại bắt đầu giục giây.

“Đương nhiên là có!” Liệt Khoan hắc hắc cười: “Dù sao bên trên đã lên tiếng, lần này cần làm cho những người Dương gia cùng Thạch gia đó, toàn bộ đều chết hết! Nghe nói những người đó có chút giàu có, nếu có thể kiếm được một chút chỗ tốt, đối với chúng ta đều có ích”.

này, trong lòng ta vẫn là... vẫn là có các nàng”.

Chỗ sâu trong đồng tử mắt của Băng Tình Đồng, Hàn Thúy dần dần sáng ngời lên, giống như là được toả sáng sinh cơ mới, tinh khí thần đều như được thăng hoa.

Thạch Nham ngạc nhiên, thần thức thoáng biến ảo, âm thầm cảm ứng một chút, bỗng nhiên nói: “Linh hồn các nàng tựa như có chút biến hóa?”.

Bản thân Băng Tình Đồng, Hàn Thúy vẫn chưa cảm thấy được, hắn vừa nói như vậy, mắt cũng là phút chốc toát ra thần quang rạng rỡ, trên mặt hiện ra tầng tầng trong suốt rực rỡ, khí tức trên người cũng có biến hóa rõ ràng.

Từ sau khi Thạch Nham rời khỏi, thế giới tình cảm của Băng Tình Đồng, Hàn Thúy liền vẫn không ổn định, trong lòng hỗn loạn, linh ngộ lực lượng võ đạo trì trệ không tiến, cảnh giới cùng linh hồn đều chịu ảnh hưởng, bị bịt kín một tầng bóng ma không nhìn thấy.

Đây là ma chướng, gông cùm xiềng xích đáng sợ nhất trên tu luyện! Nếu không thể bước qua, có lẽ cả đời cũng chỉ có thể duy trì hoàn cảnh hiện nay.

Giờ khắc này, ma chướng trong lòng hai nàng bị dọn sạch, linh đài thanh minh, linh hồn được tẩy rửa sạch sẽ, lập tức liền cảm thấy một tầng tối tăm trói buộc các nàng không thấy nữa, cảnh giới cũng tựa như được thăng hoa một đoạn.

“Đi theo ta, các nàng hiện tại rất dễ dàng đột phá, ta liền cho các nàng một ít bồi thường mà ta đủ khả năng đi” Thạch Nham bỗng nhiên đứng lên, bàn tay giương lên, một đoàn tinh quang trong suốt liền đem hai nàng bao lấy.

Giống như một chùm lưu tinh xẹt qua ở Vĩnh Dạ sâm lâm, hắn cùng Băng Tình Đồng, Hàn Thúy xuyên thấu tầng tầng khe hở trong rừng, một đường nhanh như điện chớp, ở thời gian nửa canh giờ đã đi tới chỗ hồ nước kia.

Địa Tâm Hỏa đánh ra, hắn mang theo hai nàng Băng Tình Đồng cùng Hàn Thúy mờ mịt khó hiểu, một đường xâm nhập, trực tiếp đi đến bên cạnh Tạo Hóa Thần Đàm.

Bên cạnh cổ trận pháp kỳ lạ, Dạ Trường Phong, Lệ Tranh Vành, Đế Sơn thần thái an nhàn, đang nhắm mắt điều tức.

Trong đó hai người Đế Sơn cùng Lệ Tranh Vành, nghiêm nhiên tiến vào cảnh giới Chân Thần, thần hồn đã thành, lúc này đang ở bên đầm kia củng cố cảnh giới, quanh thân lưu chuyển thiên địa lực lượng kỳ diệu.

Băng Tình Đồng, Hàn Thúy cũng không nhận biết Đế Sơn, lại liếc một cái thấy Lệ Tranh Vành, nhận không được duyên dáng kêu ra tiếng, thần sắc kinh ngạc.

Ở trên Thần Châu đại địa, luyện được sư cùng luyện khí sư đều là đám người đặc thù thân phận tôn quý, thanh danh rất vang dội, nhưng đám người này ở tiền giai võ đạo, thường thường so với những võ giả chuyên tâm tu luyện kia chậm hơn một ít. Chuyện Lệ Tranh Vành vậy ở Thông Thần cảnh nhiều năm này, ngay cả Băng Tình Đồng, Hàn Thúy cũng lâu có nghe thấy.

Không nghĩ tới, Lệ Tranh Vành đột phá đến Chân Thần cảnh, đột nhiên ẩn thân tại dưới một cái hồ nước không bắt mắt như vậy, điều này làm cho Băng Tình Đồng, Hàn Thúy rất khó có thể tin.

“Các người nhìn thấy không sai, Lệ lão đã chính thức bước vào Chân Thần cảnh, từ nay về sau, coi như là thực mở mang thiên địa mới.” Thạch Nham cười cười, chỉ chỉ linh đài kỳ diệu kia nói: “Tình Đồng, người cũng đi vào, buông ra tâm linh, để cho linh hồn yên tĩnh xuống, lấy linh đài dẫn đường làm việc”.

Băng Tình Đồng theo lời chậm rãi bay ra, trên mặt tràn đầy khó hiểu, thẳng đến lúc nàng sắp hạ xuống, mới quay đầu hỏi: “Sẽ xảy ra cái gì?”.

“Mười ngày sau, nàng sẽ đạt tới Chân Thần cảnh, không có bất cứ tệ đoạn gì, không có bất cứ ngoài ý muốn gì.” Thạch Nham nhếch miệng cười.

Băng Tình Đồng, Hàn Thúy ngốc như gà gồ.

“Hai vị đại tẩu, Thạch Nham không phải nói đùa, đây là thực, sư phụ của ta cùng Đế Sơn đại thúc, đều là như vậy.” Dạ Trường Phong cười hì hì, vẻ mặt bộ dáng muốn bị đánh.

Băng Tình Đồng, Hàn Thúy bị một câu “đại tẩu” của hắn làm bừng tỉnh, gương mặt ửng đỏ, trong lòng lại che kín tia vui vẻ.

“Đi thôi, theo đuổi cảnh giới rất cao đi.” Thạch Nham thúc giục.

Băng Tình Đồng, Hàn Thúy mắt đẹp sáng ngời như chui, thân thể mềm mại nhẹn không được run rẩy hẳn lên, bị cái ngạc nhiên vui mừng thật lớn này làm cho quả thực có chút không biết làm sao.

647. Chương 645: Một Tia Ánh Sáng Hy Vọng

Trong Hắc Thủy Đàm.

Trên mặt đầm lượn lơ hắc khí nồng đậm không tiêu tan, quay cuồng, giống nhau đám mây, chậm rãi mấp máy, lượng lớn hướng tới phía dưới hội tụ.

Trên mặt nước màu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tả Thi che kín đau đớn, đang hết sức hấp thu hắc khí nồng đậm, khí tức cả người dần dần tăng vọt lên.

Từng tia chớp màu đen, từ trên mặt đầm kia bắn xuống, đánh ở trên người Tiểu Thi, chui vào trong thân thể mềm mại của nàng.

Huyền Minh trong đầm lấy hình người hiện ra, hai tay không ngừng kéo, vặn vẹo thiên địa lực lượng, đem từng tia chớp cùng đám mây cứng rắn kéo xuống, lấy pháp lực khổng lồ trực tiếp rót vào trong cơ thể Tả Thi.

Ba canh giờ sau, đau đớn trên mặt Tả Thi giãn ra, thần sắc vui sướng, ở trên mặt đầm hoa chân múa tay vui sướng.

Lại qua nửa canh giờ, Tả Thi vẻ mặt thánh khiết, một tiếng ngâm khê, cười hì hì nói: “Được rồi!”

Trên mặt dày đặc vết rạn của Huyền Minh lộ ra một tia tươi cười hài lòng, gật gật đầu, nói: “Người nha đầu kia thiên phú không gì so sánh nổi, nếu dốc lòng tu luyện, tương lai thành tựu không lường được. Chỉ là người thật ham chơi, thời gian gặp được ta cũng quá muộn, bằng không mà nói, hiện tại người hẳn là đến Chân Thần cảnh rồi”.

“Cần nhiều lực lượng như vậy làm cái gì?” Tả Thi hừ hừ, khinh thường nói: “Tu luyện là buồn tẻ không thú vị nhất. Lão quỷ sư phụ kia của ta, cũng là mỗi ngày thúc giục, phiền cũng phiền chết rồi, đừng phải người liên cẳng thêm xui xẻo, so với Xích Tiêu lão nhân kia còn muộn hơn? Chậc phiền toái, không nên ép ta, chán ghét chết người”.

Huyền Minh cười khổ lắc đầu: “Tại trên một khối thổ địa này, không biết có bao nhiêu người hận không thể được lột mắt xanh của ta. Người được ta lao lực tâm tư giúp người, chẳng những không được một chút chỗ tốt, còn mỗi ngày bị người trách cứ, cuộc sống thật sự là khổ”.

“Hừ.” Tả Thi căn bản không nhìn hắn: “Hiện tại ta đạt tới Thông Thần cảnh, có thể thả ta rời khỏi rồi chứ?”.

“Không được!” Sắc mặt Huyền Minh nghiêm túc xuống: “Bên kia lúc này phức tạp nhất, người qua, có thể bị lan đến”.

Lúc nói chuyện, Huyền Minh đột nhiên hừ lạnh một tiếng, thanh âm to nói: “Đều đi ra cho ta đi!”.

Ở bên cạnh Hắc Thủy Đàm, Viêm Long, Huyết Liệt cùng Cửu Đầu Điểu, Băng Giáp Cự Ngạc, Ngân Dực Thiên Lang đều hiện thân, một đám thân dài mấy trăm thước, đều là bản thể đến, một đám trông mong nhìn hắn.

“Huyền Minh lão đại, người gọi chúng ta tới làm gì?” Băng Giáp Cự Ngạc rầm rì, lúc nói chuyện, trong miệng toát ra sương mù cực kỳ băng lạnh, khuếch tán ra, nồng đậm không tiêu tan.

“Ta còn thiếu một dạng vũ khí tiện tay, đang muốn đuổi theo tiểu tử kia đòi đây. Huyền Minh lão đại, không có chuyện gì, ta có thể đi trước hay không?” Ngân Dực Thiên Lang cũng hét to lên, rất là không kiên nhẫn.

“Một đám ngu ngốc!” Huyền Minh trừng mắt: “Ta nếu là mặc kệ các người, các người thế nào cũng bị tiểu tử kia hại chết, bị hấn bán cũng không biết chuyện gì xảy ra”.

Cả người Viêm Long che kín lân giáp như dung nham rung động một cái, cảm giận kêu lên: “Huyền Minh lão đại, người đừng nói bừa được không? Thạch Nham đối với chúng ta không tồi, giúp chúng ta rèn cơ thể, lại luyện binh khí cho chúng ta. Hấn không phải nhân tộc bình thường”.

Huyết Liệp, Cửu Đầu Điều cũng đều đồng ý gật đầu, đều nói Thạch Nham đối đãi bọn hấn không tệ, vậy mà đều nghiêng về phía Thạch Nham.

“Ngu ngốc ngu ngốc.” Huyền Minh liên tục lắc đầu, vẻ mặt khóc tang: “Sống thật là khổ, còn phải chiếu cố các người một đám ngu ngốc tự cho là đúng này. Ài, phiền, thực phiền, thực làm cho ta phiền!”.

“Huyền Minh lão nhân, người nói bên kia có nguy hiểm, có ý tứ gì?” Sắc mặt Tả Thi đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, nhíu lại lông mày lớn: “Gia gia của ta bọn họ, sẽ có nguy hiểm hay sao? Người nói rõ ràng một chút cho ta”.

“Cùng nhau nói rõ cho các người đi.” Huyền Minh hừ hừ: “Những gia hỏa kia của bảy cổ phái, muốn động thủ đối với đám nhân loại kia. Theo ta thấy, thời gian nhiều nhất mười ngày nữa tháng, bọn họ sẽ xuống tay”.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tả Thi chợt tái nhợt xuống, lập tức kêu la lên: “Ta muốn trở về! Ta phải đi về!”.

“Không cho phép về!” Huyền Minh trừng mắt nhìn nàng một cái: “Người đi qua chịu chết sao? Đừng nói người mới đạt tới Thông Thần cảnh, cho dù là người đến Chân Thần cảnh, đi qua cũng là chỉ còn đường chết! Những gia hỏa kia của bảy cổ phái, nội tình không phải người có thể tưởng tượng. Chân Thần cảnh tên ít nhất mười người, người đi có ích lợi gì?”.

“Không được! Ta muốn trở về! Huyền Minh lão nhân người nếu dám ngăn ta, ta... ta hận người cả đời!” Tả Thi quát to lên.

Viêm Long, Huyết Liệp, Cửu Đầu Điều những kẻ cầm quyền yêu tộc này, nghe thấy Huyền Minh vừa nói như vậy, cũng đột nhiên hiểu được, một đám đều trầm mặc hẳn lên.

“Ta nói rõ trước.” Huyền Minh vẻ mặt nghiêm trang, hừ hừ nói: “Đây là nội đấu giữa nhân tộc, các người thoáng giúp một chút trả một chút nhân tình thì có thể, không cho phép liều chết liều sống cho ta. Trong Vĩnh Dạ sâm lâm này, yêu tộc chúng ta con cháu rất nhiều, không thể bởi vì nhân tộc nội chiến tiêu hao hết, đều dài một chút đầu óc cho ta, đừng ngao ngao kêu thẳng xông lên trước làm ngu ngốc cho ta!”.

Cửu Đầu Điều, Băng Giáp Cự Ngạc, Ngân Dực Thiên Lang đều không trả lời.

Viêm Long thì là ồn ào hẳn lên: “Thạch Nham đối với chúng ta có ân, chúng ta nên giúp hấn, còn có... hấn nếu chết, ai luyện thể giúp chúng ta?”.

“Các người nếu chết sạch toàn bộ, cũng liền không cần luyện thể nữa!” Huyền Minh trừng mắt: “Nếu ai dám không nghe lời làm loạn, ta liền cho hấn lăn khỏi Vĩnh Dạ sâm lâm, vĩnh viễn không cho phép trở về!”.

Lời này vừa nói ra, năm đại tôn của yêu tộc đều cảm như hén, ánh mắt liên tục biến ảo.

“Huyền Minh lão nhân, người giúp bọn hấn, bằng không ta tuyệt sẽ không tu luyện với người. Người chính là giết ta, ta cũng không luyện!” Tả Thi quát cường hét to lên, thân thể mềm mại run loạn: “Gia gia của ta bọn họ nếu có ngoài ý muốn, ta thực sẽ hận người cả đời!”.

Huyền Minh lập tức đau đầu hẳn lên, nắm nắm tóc cứng ngắc: “Cùng lắm... ta đem người Tả gia của người đem tới, làm cho bọn họ bình yên vô sự”.

“Không được!” Tả Thi kiên quyết lắc đầu: “Thạch Nham cũng từng giúp ta, người cũng phải cứu hấn!”.

“Tiểu tử kia bản lĩnh lớn, ta cũng không quản được. Hừ, vừa đến Vĩnh Dạ sâm lâm đã làm càn, một chút quy củ cũng không hiểu, còn muốn tránh qua ta để cho một đám ngu ngốc đi chịu chết. Cứu hần? Tuyet không có khả năng!” Huyền Minh liên tục lắc đầu.

Tả Thi không nói nữa, bữu bữu môi, lấy thái độ tỏ vẻ bất mãn.

“Tiểu tử tông của ta, người quản tiểu tử kia chết sống làm gì?” Huyền Minh cực kỳ đau đầu: “Sống thật sự là khổ. Người nói xem, ta vì sao giúp hần? Hần rốt cuộc có cái gì đáng ta ra tay?”

“Chúng ta năm đó đều ở U Vân Chi Địa, là hần đem chúng ta dẫn vào Vô Tận Hải, đem chúng ta dẫn vào Thần Châu đại địa. Không có hần, ta cũng không gặp được người, còn có, thứ ta có được kia, cũng là hần giúp ta phá dịch, ngay cả Huyền Vũ Chân Cương cũng là công lao của hần.” Tả Thi vội vàng nói.

Huyền Minh rõ ràng sưng sốt một chút, chậm rãi nhíu mày: “Còn có việc này? Người cố ý nói vậy?”

“Người mới nói vậy!” Tả Thi bất mãn hừ hừ: “Người có thể nhìn thấu ý nghĩ của ta, người không thể tự mình xem?”

Huyền Minh hơi hơi nheo mắt, chỗ sâu trong đồng tử mắt một vàng rực rõ hiện lên, thẳng đến chỗ sâu trong đầu Tả Thi.

Hồi lâu, hần trầm ngâm một chút, vuốt cằm, nói: “Thật đúng là như thế. Ừm, để cho ta nghĩ một chút. Như vậy đi, người hiện tại cũng đã đạt tới Thông Thần cảnh, cũng nên đổi địa phương tu luyện. Nếu người tu luyện đủ nhanh, làm cho ta hài lòng, ta liền giúp tiểu tử kia một phen”.

Tả Thi sáng mắt lên: “Lời ấy thật sao?”

“Ta một đồng tuổi rồi, sao có thể lừa gạt người nha đầu này?” Huyền Minh trừng mắt, chợt lại vẻ mặt chua xót hét lên: “Cái cuộc sống này... Thật sự là khổ”.

“Được rồi, ta đáp ứng người, nhưng người cũng phải giúp ta!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tả Thi tràn đầy đắc ý: “Không phải là tu luyện sao, ta cái khác không lợi hại, chỉ lợi hại cái này, hì hì”.

“Cái này, Huyền Minh lão đại, còn chúng ta?” Một đám đại tôn của yêu tộc đều trông mong nhìn hần, chờ hần thái độ biểu quyết.

“Chờ chỉ thị của ta. Các người có thể giúp bọn họ làm một chút cái khác, nhưng chưa có ta phân phó, không cho phép một đầu nhiệt huyết xông lên trước giết lung tung cho ta. Hiểu không?” Huyền Minh hừ hừ, hùng hùng hổ hổ nói: “Tất cả đều là ngu ngốc, thiên địa đại liệt biến đã xảy ra, vẫn ngu xuẩn như cũ như vậy. Ài, sống thực khổ”.

Viêm Long, Huyết Liệp vừa thấy chuyện có cơ hội xoay chuyển khác, còn ở lại làm gì? Liền hoạt động thân hình khổng lồ, lại đều từ Hắc Thủy Đàm rút lui.

Đợi cho những gia hỏa kia rời khỏi toàn bộ, Huyền Minh há mồm hút một cái, sương khói màu đen lượn lờ ở phía trên Hắc Thủy Đàm nồng đậm không tiêu tan, bị hần trực tiếp hút hết toàn bộ.

Sau đó hần mới vùng tay lên, dùng sương khói màu đen bao lấy Tả Thi kia, nháy mắt biến mất không thấy, đi một cái khu vực đặc thù của Vĩnh Dạ sâm lâm có thể cho Tả Thi tiếp tục mau chóng đột phá.

...

Trong Tào Hóa Thần Đàm.

Lệ Tranh Vành chậm rãi tỉnh lại, mắt như sao, thần như điện, khí tức mệnh mang cổ xưa.

“Ồ, là Băng Tình Đồng nha đầu kia?” Hần quay đầu nhìn Tào Hóa Thần Đàm phía sau một cái, nhin không được thở nhẹ hần lên, sau đó mới nói với Thạch Nham: “Như thế nào rồi? Bộ dáng mặt mày đau khổ, gặp việc khó gì?”

“Bảy cổ phái sắp động thủ rồi.” Thạch Nham thở dài.

Lệ Tranh Vành đột nhiên trầm trọng hần lên.

Hắn biết bấy cổ phái lợi hại, biết những gia hỏa kia một khi động thủ sẽ đáng sợ cỡ nào, cũng biết lấy lực lượng của Thạch Nham hiện nay, sợ là rất khó đối phó.

“Tìm được biện pháp chưa?” Hắn nhíu mày hỏi.

Thạch Nham lắc đầu.

Lệ Tranh Vành trầm mặc xuống, suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên nói: “Người nói người chiếm được áo nghĩa cả đời của một luyện khí sư, có thể từ phương diện kia xuống tay hay không?”

“Luyện khí?” Thạch Nham lắc lắc đầu, cười khỏ nói: “Không kịp. Mấy thứ bí bảo lợi hại, căn bản không thay đổi được đại cục”.

“Ta không phải nói luyện khí.” Lệ Tranh Vành thần sắc nghiêm nghị: “Ta là nói trận pháp? Ta nhớ rõ ở thời đại thượng cổ, có rất nhiều trận pháp uy lực trác tuyệt, có thể đem cường giả Thần vương cảnh cũng đánh giết”.

Mắt Thạch Nham đột nhiên sáng ngời, cả người rung mạnh, đứng bật dậy.

Hắn sửng sốt một chút, tựa như ở trong đầu tìm kiếm tư liệu phương diện này, một lát sau, lại suy sụp cười khổ nói: “Khó. Tài liệu mà nói, cất giữ của những yêu tộc kia thì cũng đủ, nhưng công trình quá to lớn, trong thời gian ngắn căn bản không có khả năng xây dựng thành công”.

“Nếu có yêu tộc hỗ trợ thì sao?” Lệ Tranh Vành nhắc nhở: “Theo ta được biết, lấy thân hình khổng lồ của yêu tộc, nếu toàn lực giúp mà nói, công trình to lớn bao nhiêu, sẽ trở nên thoải mái hẳn lên”.

Thạch Nham âm âm rung mạnh, hai mắt bắn vọt thần quang, đột nhiên cười ha ha lên, nói: “Lệ lão quả nhiên bất phàm, cái biện pháp này có thể thử một lần! Đa tạ Lệ lão. Ha ha, không sai không sai, có yêu tộc giúp, những cổ trận pháp nhìn như lớn khó có thể hình thành trong thời gian ngắn kia, thực có thể tổc thành!”.

Nan đề làm phức tạp hẳn hồi lâu, rốt cuộc ở dưới Lệ Tranh Vành nhắc nhở, hiện ra một tia cơ hội hy vọng.

648. Chương 646: Xây Thành

Nơi Dương gia tụ tập.

Từng con yêu thú lui tới, bóng người khổng lồ như mây đen áp đỉnh, lúc đi lại tiếng hô rung trời. Trên người mỗi một con yêu thú, đều công lượng lớn tài liệu tu luyện. Mỗi một con yêu thú đem tài liệu khổng lồ vận chuyển tới, đều sẽ đặc ý hét to một tiếng, ồn ào danh hiệu của mình, hưởng tới thanh niên bên cạnh hồ nước nịnh nọt cười hắc hắc, nói: “Nhớ rõ ta, giúp ta luyện thể, ta có thể ra sức”.

Thanh niên bên cạnh hồ nước, mỗi một lần đều ngẩng đầu, không ngại phiền mồm cười gật đầu.

Viêm Long, Huyết Liệp, Cửu Đầu Điểu, Băng Giáp Cự Ngạc cùng Ngân Dực Thiên Lang năm đại tôn yêu tộc Vĩnh Dạ thâm lâm, thỉnh thoảng từ chỗ sâu trong rừng rậm toát ra, sai sứ binh sĩ dưới trướng, giúp khai quật thông đạo dưới đất.

Bên cạnh hồ nước, hơn từng đạo khe rãnh xinh đẹp bốn phương thông suốt, mỗi một cái đều sâu mấy chục thước, tỏa ra khí tức ẩm ướt.

Tại chỗ sâu trong những rãnh kia, mơ hồ có thể nhìn thấy không ít ánh sáng. Nhìn kỹ đến, sẽ phát hiện đó là từng khối cực phẩm nguyên tinh, tản ra năng lượng xinh đẹp rực rỡ, có thể cho mỗi một võ giả đều lâm vào động dung.

Những cực phẩm nguyên tinh kia đều ở đáy hồ bên cạnh Tạo Hóa Thần Đàm, mỗi một khối đều trân quý, ẩn chứa năng lượng cực lớn.

Nhiều cực phẩm nguyên tinh như vậy, như là nền, chỉ là bị trải ở dưới đất.

Từ trên trời nhìn đến, sẽ phát hiện từng cái rãnh kia vô cùng phức tạp rườm rà, giao nhau ra một cái đồ án phi thường quý dị, chỉ là nhìn lên một cái, liền sẽ thấy linh hồn lay động, giống như đồ án kia có ma lực nào đó.

Mấy ngàn gã võ giả của Dương gia, Tào gia, Thạch gia, dục tộc, âm mị tộc, tràn ngập tại trong những rãnh kia, không ngừng ra ra vào vào... Người người mồ hôi ướt đầm, sắc mặt hơi tỏ ra tái nhợt.

Nếu đem cảnh tượng phía dưới một chỗ rãnh phóng đại gấp trăm lần, sẽ phát hiện ở dưới mỗi một cái rãnh đều có trận đồ cực kỳ quý dị, trận đồ được khắc họa lên, viết tên các loại tài liệu.

Dương gia cùng rất nhiều võ giả dị tộc cần làm, đó là đem tài liệu chỉ sẵn chuẩn xác đặt ở vị trí chỉ sẵn, đem cực phẩm nguyên tinh sắp xếp chỉnh tề. Một ngàn tộc nhân yêu tộc tại một khối này lui tới, một mực vận chuyển ba ngày, mang tới thiên tài địa bảo bao phủ toàn bộ Vĩnh Dạ sâm lâm... Nếu chồng chất lên, ước chừng có cao như mấy ngọn núi lớn vậy.

Dương Thanh Đế, Đế Sơn, Lệ Tranh Vành bọn siêu cường võ giả, đều thành thợ thủ công, đem phát lực rất lớn vận dụng ở trên kiến tạo căn cơ dưới lòng đất, ngay cả một ít địa vị, bách kiếp cảnh võ giả cũng tương tự đều đang bận rộn, kính dâng một phần lực lượng. Mỗi khi có người tiêu hao hết Tinh Nguyên, mệt kiệt sức, sẽ đi chỗ hồ nước linh đan được.

Cường đại như Dương Thanh Đế võ giả như vậy, thì là sẽ trực tiếp dùng ngàn vạn, vạn năm linh thảo, chung nhũ, các loại ngọc tủy tăng cường nguyên khí tinh thần, không tiếc hao phí thiên địa linh vật, chỉ cầu đem lực lượng khôi phục nhanh nhất.

Đây là một loại tùy ý chà đạp đối với thiên tài địa bảo.

Khu vực khe rãnh đây đặc chiếm diện tích trăm dặm, liên miên kéo dài ra, như là từng con cự long nằm úp sắp xuống, quần quít lấy lẫn nhau, cực kỳ quái dị.

Trải qua tám ngày yêu tộc cùng nhân tộc, dị tộc hợp lực khai quật, nên bị đánh lao, khắc họa vô số trận đồ rườm rà dưới lòng đất, ở dưới năng lượng của cực phẩm nguyên tinh kéo, đem vô số tinh thạch tài liệu kỳ lạ kích hoạt.

Từng con yêu thú dài trăm mét, lại từ chỗ cực xa mang đến hỏa diễm thạch, kim cương, thanh nham thạch cứng rắn như sắt, chủng loại khác nhau, nhưng đều lấy chắc chắn nổi tiếng, có tảng đá một khối đã có kích cỡ sân bóng rổ, được yêu thú dài trăm mét công, giống như công một ngọn núi nhỏ đến.

Vô số hòn đá cứng rắn như sắt đều bị đẩy về phía những khe rãnh kia, chồng chất càng ngày càng cao. Hai người Thạch Nham cùng Dạ Trường Phong, phân biệt phóng ra Địa Tâm Hỏa cùng Luyện Ngục Chân Hỏa, lấy thiên hỏa mãnh liệt đối với những tảng đá kia tiến hành nung khô, lấy ra tạp chất, ma luyện chúng nó cứng rắn, rót lực lượng vào cho nó.

Ở Vĩnh Dạ sâm lâm rất nhiều mỏ kim loại, bị đốt cháy thành hỏa diễm diễm nước, trải tại trên những khe rãnh kia, đổ bê-tông tại trên những tảng đá cứng rắn kia, liên tục tăng tiến chúng nó cứng cỏi, như là rèn luyện bí bảo, đến làm cho nham thạch có lực phòng ngự khủng bố.

Huyền Băng Hàn Diễm cũng bị xuất ra, sau khi những hỏa diễm diễm nước kia trở về vị trí cũ, hẳn sẽ nhanh chóng phóng thích hàn khí, đem những nước kia phục hồi, biến thành như giáp trụ cùng nham thạch hòa hợp một thể.

Nhân tộc, dị tộc, yêu tộc khí thế ngất trời cùng nhau hợp lực, thu thập rất nhiều tài liệu, lấy tinh thạch, vô số kim loại, khoáng sản, các loại bảo thạch linh ngọc, đem một khu vực kia chạm rãi cất cao, mơ hồ hình thành một tòa thành trì cực lớn cũng không tính đặc biệt.

Đợi đến thành thị ra hình thái ban đầu, Thạch Nham càng thêm bận rộn, đem từng trận đồ trong đầu trận khắc họa lên, khắc ở trên tường thành, các góc riêng, còn muốn vội vàng cùng đám người Dương Thanh Đế, Dịch Thiên Mạc giao thiệp, nói cho yêu tộc tiếp theo nên là làm như thế nào. Trong bất tri bất giác, thành thị chiếm diện tích trăm dặm kia, dần dần lên cao, cao mãi đến khoảng một trăm thước, thành hình tứ phương, đỉnh cũng bị đổ thật, chỉ hiển lộ một cái cửa cực lớn, thẳng hướng tới trời, như là chỗ hồng.

Thành thị thành hình, trong thành vẫn như cũ bận rộn, vô số phù văn trận đồ ở trên vách tường hiển hiện ra, ở trên đường khắc họa chồng chất tài liệu, tạo thành dùng trận khác nhau. Thạch Nham tình trạng kiệt sức, ánh mắt cũng có chút tán loạn, không ngừng dùng đan dược cùng các loại linh vật chống đỡ, ngày đêm không nghỉ, làm cho tòa thành thị này tiến hành pháp thảo tổng thể.

Toàn bộ yêu tộc cùng dị tộc, đều ở dưới hấn tính cách ra sức, dựa theo hấn yêu cầu thêm lực lượng, làm cho tòa thành thị này làm có thể kịp công hiến.

Mười ngày sau.

Đại thành mơ hồ thành hình, từ bên ngoài nhìn, ngược lại cũng phong phú rực rỡ, tường thành thành màu bạc lóe sáng, ở dưới nhật nguyệt tinh thần chiếu rọi, giống như một dãy núi màu bạc, lóe ra ngân quang rạng rỡ.

Thạch Nham càng thêm công việc lu bù hấn lên, tại trong đại thành kia cả ngày bay qua lại, khắc họa trận đồ, tăng thêm tên tài liệu, cùng yêu tộc giao thiệp, giúp đám người Dương Thanh Đế tiến hành nhân viên điều chỉnh, mệt như chó.

Một ngày này.

Một lão nhân râu tóc bạc trắng, tuổi già sức yếu, mang theo một thiếu nữ mỹ lệ thanh xuân, qua từ nơi này, chợt nhìn thấy cái thành thị sáng rạng rỡ này, lập tức ngây dại.

“Gia gia, nơi này khi nào nhiều thêm một tòa thành thị?” Ánh mắt thiếu nữ như vì sao, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như quả táo, đỏ bừng có chút đáng yêu, lộ ra bộ dáng hứng thú bừng bừng.

Trong tay lão giả nắm một cây trượng gỗ khô đầu rồng, trên tay trái kín nếp nhăn, một đôi mắt cũng đục ngầu, như nhìn không rõ sự vật.

Hắn híp mắt, nhìn chằm chằm ngân thành đột nhiên toát ra kia xem một hồi lâu, một đôi mắt tối tăm đục ngầu kia dần dần lộ ra ý tứ hàm xúc như có hứng thú: “Ai biết, xem cái bút tích này hẳn là không phải người thường làm. Thú vị”.

“Có phải bầy cổ phái hay không?” Thiếu nữ sững sốt một chút, bỗng nhiên nói: “Bầy cổ phái hẳn là ở Băng Hỏa bí cảnh chứ?”.

“Bầy cổ phái.” Lão giả trầm ngâm một chút, khẽ lắc đầu: “Hẳn là không phải. Lâm Manh, Niết Nhược những người đó, sẽ không dám mạo muội như vậy. Dị tộc ở bên ngoài Vĩnh Dạ sâm lâm bồi hồi, bọn họ đủ thông minh mà nói, thì sẽ không đi ra”.

“Vậy thì không biết rồi.” Thiếu nữ cười hì hì, đột nhiên nổi lên hứng thú: “Gia gia, chúng ta đi qua nhìn một cái được không?”.

Lão giả chưa vội trả lời, cau mày nhìn chăm chú vào ngân thành, dần dần phát hiện không hề thiếu yêu tộc ở trong thành ra ra vào vào, điều này làm cho hắn càng trở nên kinh dị hấn lên.

“Gia gia, nói chuyện với người nha?” Cô gái bất mãn thúc giục.

Lão giả giống như bị đột nhiên đánh thức, suy nghĩ một chút, mỉm cười gật gật đầu, sờ sờ sau đầu thiếu nữ, nói: “Tiểu Đinh nói đi, vậy đi nhìn một cái đi. Dù sao đi Băng Hỏa bí cảnh cũng không vội”.

Một già một trẻ, lúc chậm rãi đi hướng chỗ cửa thành ngân thành, dần dần thả chậm tốc độ.

“Người nào tới?” Một cái thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong thành truyền đến, ngữ khí tràn đầy ý cảnh giác.

“Người may mắn sống sót của nhân tộc trên Thần Ân đại lục, nghe nói Vĩnh Dạ sâm lâm coi như là an toàn, cho nên đến tránh né dị tộc giết hại.” Lão giả cười nhạt, chậm rãi trả lời.

Lý Phượng Nhi ở trong thành trên một cái ban công, nghe vậy vẻ mặt kinh ngạc, suy nghĩ một chút, không khỏi đưa tin về phía Dương Thanh Đế.

Dương Thanh Đế nghe tin mà đến, từ ban công kia nghiêm túc đoan trang một lão mặt già nua tràn đầy kỳ lạ.

Lấy cảnh giới của hắn đến xem, hắn phát hiện lão giả kia tựa như chỉ là phàm nhân, trên người không có một tia năng lượng dao động, sinh cơ cũng không đủ dư thừa mệnh mông. Trái lại là thiếu nữ kia... Vậy mà là một võ giả cảnh giới Thiên Vị đỉnh phong, khí huyết khổng lồ, quanh thân phóng ra năng lượng khí tràng, sợ là ngay cả võ giả Thông Thần cảnh bình thường cũng không thể so sánh.

Dương Thanh Đế cũng không nắm chắc, do dự trong chốc lát, đưa tin cho đám người Dịch Thiên Mạc.

Không bao lâu, Dịch Thiên Mạc cùng Đế Sơn cũng đều tới, nhìn chằm chằm lão giả kia trong chốc lát, cũng nhìn không ra nguyên cố, đều lắc đầu không biết ứng đối như thế nào.

Một tòa ngân thành này, chưa xây dựng xong, lúc này nếu có cường giả mang lòng bất lương nhìn đến, nói không chừng sẽ ảnh hưởng xây dựng toàn bộ thành thị, nhưng nếu không cho hai người kia tiến vào, nói không chừng hai người này sẽ ở Vĩnh Dạ sâm lâm bị yêu thú hoặc dị tộc xử lý.

Lão thấy trong thành không chút động hướng, hơi hơi liếc thiếu nữ bên cạnh một cái, lấy ánh mắt ra hiệu.

Tinh thần thiếu nữ rung lên, vẻ mặt khổ, cất giọng nói: “Van cầu các người để cho chúng ta vào đi. Chúng ta một đường tới rất gian khổ, có thể sống đến bây giờ không dễ dàng bao nhiêu. Các người cũng là nhân tộc hả? Thì giúp chúng ta một chút đi?”

Dương Thanh Đế nhíu mày, chần chờ một chút, lấy ra âm thạch liên hệ Thạch Nham.

Bên kia Thạch Nham đang nuốt dùng đan dược khôi phục, sau khi thu được tin tức, trầm ngâm một chút nói: “Để cho bọn họ tiến vào, chẳng qua nhất định phải cẩn thận bọn họ, theo dõi đừng làm cho bọn họ rời khỏi tầm mắt của chúng ta”.

Dương Thanh Đế chặt đứt tin tức, hướng tới Lý Phượng Nhi gật gật đầu, nói: “Lưu ý hai người bọn họ. Người phụ trách theo dõi chặt, đừng để cho bọn họ vào nội thành”.

Lý Phượng Nhi vẻ mặt nghiêm túc, quát: “Thả bọn họ vào đi”.

Thiếu nữ ngoài thành nghe vậy vẻ mặt nhảy nhót, cười liên tục nói lời cảm tạ, rất vui mừng hướng tới trong thành đi tới.

Lão giả ngược lại chưa lập tức xuất phát, cau mày nhìn tường thành xám rực rỡ kia, nhìn yêu thú qua lại trên trời, trên mặt lộ ra vẻ mặt như có chút dăm chiêu.

“Tiểu Dĩnh, ở trong thành không nên tác quái, địa phương chủ nhân không cho đi, không cần xông loạn biết chưa?” Lão giả chậm rãi theo lên, thanh âm trầm thấp nói.

Thiếu nữ sững sốt một chút, quay đầu nhìn hắn một cái, sau đó mới đáp ứng, trong lòng tựa như cảm thấy rất kỳ quái.

649. Chương 647: Tán Khách

Lão giả cùng thiếu nữ kia vào thành! Sau đó, bị Lý Phượng Nhi an bài trong một gian bốn phòng cực lớn ngoại thành, sau khi an bài thỏa đáng, Lý Phượng Nhi mới hỏi lai lịch của hai người.

“Lão hủ kêu Long Trú, một hộ săn bắn trên Thần Châu đại địa. Đây là cháu gái Long Dĩnh của lão hủ, nàng lúc nhỏ được một võ giả nhìn trúng, thu làm đồ đệ, trái lại có một phen làm. Cũng bởi vì cháu gái ta, ta mới có thể đi theo tránh thoát dị tộc hãm hại, có cơ hội đến Vĩnh Dạ sâm lâm, sống sót đến nay.” Lão giả tên Long Trú mắt tối tăm, không nhanh không chậm trả lời.

Long Dĩnh nhu thuận cười, cũng không trả lời.

Lý Phượng Nhi cau mày, nhìn chằm chằm hai người hồi lâu, cũng nhìn không ra nguyên cố, bất đắc dĩ nói: “Các người ở lại nơi này trước đi. Cái ngoại thành này, các người có thể tùy tiện đi lại, chẳng qua không thể đi nội thành, hy vọng thứ lỗi”.

Long Trú mỉm cười gật đầu: “Chúng ta sẽ nhớ rõ, đa tạ cô nương”.

Lý Phượng Nhi ừ một tiếng, vẻ mặt hồ nghi rời khỏi, lòng cảm thấy chỗ nào không quá thích hợp.

Đội nàng rời khỏi, Long Trúc cầm Long Thủ Khô Mộc Trường (trường gỗ khô đầu rồng) kia tùy ý ở trên tường đá của gian phòng đá gỗ gõ đánh đánh, sắc mặt có chút quái dị, trong chốc lát nhũ mảy, trong chốc lát kinh dị, giống như rất có ý tưởng.

“Thế nào gia gia?” Long Đình cười khanh khách hỏi.

“Rất lợi hại.” Long Trúc cười cười nói: “Những tường đá này dùng các loại tảng đá cứng rắn khác nhau trộn lẫn thành, phi thường chịu đựng công kích, còn giống như bị nhiệt độ cao đốt cháy rèn luyện qua, thực rất không tệ. Người làm ra một tòa thành như vậy, hẳn là luyện khí sư đỉnh cao nhất. Ừm, ở trên Thần Châu đại địa chúng ta, cũng chỉ có ít ỏi mấy người có thể làm được”.

Long Đình khiếp sợ: “Nói như vậy, nơi này cũng tính là một cái cứ điểm của nhân tộc chúng ta rồi? Gia gia, người sao không phóng ra thần thức điều tra một chút?”.

Long Trúc cười lắc lắc đầu, giải thích: “Vậy quá không lễ phép. Người ta tốt bụng thu lưu, chúng ta không thể hồng quy củ. Bất luận ở địa phương nào, mạo muội dùng thần thức xem xét bí ẩn của người khác, đều đã tối kỵ. Người tiểu nha đầu này, cũng không cho phép làm loạn như vậy”.

“Thiết!” Ánh mắt Long Đình tràn đầy khinh thường: “Lấy lực lượng của gia gia, cho dù dị tộc hoành hành, chúng ta cũng sẽ không có việc gì. Không có bọn họ thu lưu, chúng ta như cũ sống thật tốt”.

“Vậy không giống nhau, nha đầu phải có lòng cảm ơn.” Long Trúc bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Tòa thành này còn chưa xây dựng xong, lúc này bọn họ dám để chúng ta tiến vào, là cần gánh vác phiêu lưu. Ha ha, tác phong của bọn họ, trái lại cùng bảy cổ phái khác nhau. Nếu thay đổi đám người Lâm Manh kia, là quả quyết sẽ không cho chúng ta chút cơ hội”.

“Hừ, đã như vậy, chúng ta cần gì phải đi Bằng Hỏa bí cảnh?”.

“Lâm Manh, Niết Nhược bọn họ hẳn cho dù là vì tư lợi nữa, dù sao cũng là nhân tộc chúng ta, bọn họ bảo toàn huyết mạch cho nhân tộc chúng ta, làm rất nhiều người may mắn thoát khỏi tai nạn.” Long Trúc cau mày, sắc mặt có chút trầm trọng: “Nếu dị tộc sắp xâm chiếm quy mô, chúng ta có thể ra chút sức, thì phải ra chút sức đi”.

Thạch Nham cũng không đem người tới đặt ở trong lòng, vẫn như cũ đang điên cuồng khắc họa trận đồ, không ngừng ngừng luyện pháp quyết, đem lực lượng toàn thân phóng ra, khắc ở trên tường thành.

Ngân thành có sáu cái cửa thành, trừ đông tâm nam bắc, còn có trên dưới hai cái trong thành, cửa thành dưới đi thông chỗ sâu trong lòng đất, nối liền nhịp đập của đại địa.

Trong thành chia làm trong ngoài, ngoại thành trải kín hung hiểm vô cùng, có vô số kết giới cấm chế kỳ càng tạo thành, nội thành lại rất nhỏ, chỉ chiếm một phần năm thành thị, do một cái Đại Tạo Hóa Cự Linh Trận cỡ lớn tạo thành, thông qua hướng cửa thành thông bầu trời kia, đến hấp thu năng lượng của thiên địa.

Vì cấu tạo tòa ngân thành này, hẳn thiếu yếu tộc nhân tình cực lớn, hầu như triệu tập toàn bộ lực lượng.

Bất luận là Dương gia, Tào gia hay tộc nhân dư tộc, âm khôi tộc, toàn bộ tạm dừng tu luyện, đều đầu nhập vào cái công trình lớn này.

Đương nhiên, nếu không có yếu tộc toàn lực hiệp trợ, chỉ bằng bọn họ những người này, vẫn như cũ không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy, đem thành thị xây dựng ra.

Một phen lời của Lê Tranh Vành, quả thực cho hắn linh cảm.

“Tiểu Nham, đừng tàn phá bản thân như vậy, nghỉ ngơi trong chốc lát, đừng lo.” Thạch Kiên không biết từ chỗ nào toát ra, ở bên cạnh hồ nước trong thành, vẻ mặt đau lòng nói.

Thạch Nham mỗi một cười cười: “Không có việc gì, ta còn chịu đựng được. Người của bảy cổ phái lúc nào cũng có thể sẽ xuất hiện, thời gian của chúng ta quá gấp rồi. Chỉ có toàn lực ứng phó, mới có thể sống sót ở dưới áp lực của bảy cổ phái”.

Thạch Kiên bùi ngùi thở dài: “Gia gia vô dụng, không thể giúp người cái gì. Ài, đến Vô Tận Hải, mới biết được chúng ta nhỏ bé. Sau khi đi vào Thần Châu đại địa, mới biết được bản thân thật sự quá kém. Ánh

mắt của chúng ta, vẫn là quá nông cạn rồi. Nếu có thể sớm một chút tiến vào Vô Tận Hải, Thần Châu đại địa, nói không chừng đã có thể cho người chút trợ giúp”.

“Không có việc gì, chỉ cần còn sống, tất cả đều kịp.” Thạch Nham trấn an một câu, nói: “Gia gia, người đi làm việc đi, trông coi tốt những gia hỏa kia, cũng bảo bọn họ đều chứa chút tinh lực, đừng đều một quá”.

Trong khoảng thời gian này, có không ít người bởi vì tinh lực hao phí quá nhiều, bởi vì áp lực quá lớn, chống đỡ không được nữa.

Có thể làm cho võ giả tinh lực tràn đầy mệt đến hôn mê, có thể thấy được mọi người mỗi một đến trình độ gì. Lệ Tranh Vành luyện chế đan dược tuy không ít, nhưng người cần thực quá nhiều, gần đây đan dược đã rõ ràng không đủ dùng nữa.

May mà ở thời điểm mấu chốt, đám người Tào gia, Phạm Hương Vân cùng Man Cổ đều đem lượng đan dược trăm năm cất trữ bọn họ từ Vô Tận Hải mang đến đều cống hiến ra, ở thời điểm khó khăn nhất, khiến cho rất nhiều người tạm thời có thể dựa vào đan dược chống đỡ, bằng không, một ngã xuống còn không chỉ nhiều người như vậy đâu.

Tình thế đến thời khắc gấp gáp nhất, không ai có dị tâm, vì sống sót, đều hết khả năng, đoàn kết trước nay chưa từng có, có linh dược ra linh dược, có tài liệu lấy tài liệu, có sức lực ra sức lực.

Ở dưới tuyệt cảnh, tiềm lực con người được bộc phát ra, là cực kỳ khả quan, bằng không một tòa ngân thành này cũng không nhanh như vậy hiển hiện ra.

Lại là một ngày.

Trong rừng cây ngoài ngân thành.

Một đám trăm gã võ giả nhân tộc, quần áo tươi đẹp, líu ríu nói chuyện với nhau, ở trong rừng tiến lên.

Trăm gã võ giả nhân tộc này, phân biệt được hai lão nhân suất lĩnh. Một lão ẩu tóc bạc mặt hồng hào, một lão nhân tinh thần quắc thước, hai người còn quen biết, dọc theo đường đi về mặt ngưng trọng, không ngừng trao đổi cái gì.

Tại phía sau hai người này, vậy mà có mười mấy võ giả đạt tới thông thần cảnh, còn có mấy chục thanh niên Thiên Vị, niết bàn không đồng nhất, một đám đều khí huyết tràn đầy, tinh thần phấn chấn.

Trong đám người, có hai nữ tử đáng người uyển chuyển, rõ ràng đó là Hà Thanh Mạn cùng Thôi Nghiễn Tình của Vô Tận Hải.

Các nàng dọc theo đường đi rử rả rử rử, sắc mặt nở nang trắng nõn, lặn lội đường xa cũng không làm cho các nàng tỏ ra mệt mỏi, chỉ là tóc hơi tỏ ra hỗn độn, ngược lại làm cho các nàng có khác một phen về cuồng dã.

Thôi Nghiễn Tình không mang mặt nạ, dung nhan nghiêng nước hiện ra không thể nghi ngờ, mắt ngọc mây ngài, giống như một khối mỹ ngọc thiên nhiên, khiến người động lòng, làm người ta mất hồn.

Không biết các nàng đã trải qua cái gì, lúc này vậy mà đều đã đạt tới Thiên Vị đỉnh phong chi cảnh, khí tức mệnh môn cuộn cuộn, cả người tản ra từng trận năng lượng dao động.

Bên cạnh không ít võ giả Niết Bàn, Thiên Vị thường thường vụng trộm liếc về phía hai người, lộ ra thần thái tiêu hồn, ánh mắt vô cùng nóng rực.

“Thanh Mạn, cũng sắp tới Băng Hỏa bí cảnh kia rồi. Bên kia chính là nơi nhân tộc bảy cổ phái Thần Châu đại địa tụ tập, hẳn là sẽ rất náo nhiệt. Ta cũng không ít gia hỏa của bảy cổ phái rất quen, đến lúc đó ta mang người đi dạo như thế nào?” Một thanh niên bộ dáng tuấn lãng, cầm trong tay ngọc thước, cười nhạt, tiêu sái nói.

Hà Thanh Mạn nhún nhún mày khẽ không thể tra xét, lắc lắc đầu, nói: “Vệ Trai, ta không cùng người quen biết như vậy, mời người đừng gọi ta Thanh Mạn nữa”.

Thần sắc Vệ Trai không thay đổi, ha ha cười khê: “Cô nha đầu kia, thật là khách khí. Sư phụ của ta cùng sư phụ của cô xưa nay giao hảo, tính lên, cô cũng là tiểu sư muội của ta, cần gì câu nệ như vậy?”.

“Trèo cao không nổi” Hà Thanh Mạn lạnh mặt, trong đồng tử mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn.

Vệ Trai rất am hiểu quan sát, tinh tế nhìn một cái, liền biết điều không nhiều lời nữa, ngược lại nhìn phía Thôi Nghiễn Tình.

Nhưng mà, còn chưa chờ hắn mở miệng, Thôi Nghiễn Tình liền cười lạnh nói: “Người bớt đến! Người một bộ kia đối người thử đi. Ta không phải đồ ăn của người”.

Vệ Trai xưa nay phong lưu, tại trong nhóm người này cũng không phải chuyện bí mật. Thiếu nữ rơi ở trong tay hắn, một khi bị chơi chán, sẽ bị hắn vô tình vứt bỏ.

Hắn tự lành lỗi lạc, không cho rằng hổ thẹn, ngược lại cho rằng vinh, thường thường đem chi tiết hắn sẵn diễm thói phóng, khiến cho rất nhiều thiếu nữ gặp ở trong tay hắn đều mất hết mặt mũi.

Chỉ là, Vệ Trai chính là đại đồ đệ của lão giả đầu lĩnh kia, tu vi thông thần cảnh, chẳng những cảnh giới

Ở dưới chân bọn họ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng xương va chạm, không qua bao lâu, lòng đất nứt ra vết nứt thật lớn.

Sau đó liền thấy từng cái quan tài hiện ra, rất nhiều tộc nhân Thi tộc, trực tiếp từ dưới lòng đất thò đầu, từng gã chui ra.

Bọn họ là từ dưới lòng đất mà đến.

Hai người Thi Sơn cùng Thi Hải, che chở một cái quan tài thật lớn, ở trong rất nhiều tộc nhân Thi tộc tỏ ra phi thường đặc thù.

“Thi Khôi, người tới chậm rồi.” Một tộc nhân ám linh tộc toát ra cuối cùng, thanh âm mơ hồ bất định, khàn khàn, như là oán linh ở bên tai mọi người khóc nỉ non.

“Ta không phải chậm nhất, còn có cái giá lớn hơn nữa.” Trong quan tài Thi Sơn, Thi Hải che chở, truyền đến một cái thanh âm sắc nhọn, như là dao kiếm cửa tảng đá, làm cả người người ta không được tự nhiên.

Nhưng vào lúc này, từ phương bắc cùng phía đông toát ra từng con ma thú. Trên người ma thú thật lớn, cường giả ma tộc ngồi vững vàng.

Đây là thế lực trận doanh khác nhau phân thuộc ma tộc, chính là hai cái gia tộc cổ xưa. Một phương chính là Cổ Bạo gia tộc Thạch Nham từng gặp, thủ lĩnh chính là Bạo Ngao.

Còn có một phương cường đại tương tự, thực lực không kém Bạo Ngao, chính là Cổ Kiệt gia tộc của ma tộc, thủ lĩnh chính là Kiệt Cức, trán có cái ấn ký cổ xưa, dạng hình thoi, lóe ra năng lượng quỷ dị làm cho linh hồn người ta run rẩy.

Bạo Ngao cùng Kiệt Cức đều là gia tộc cổ xưa cường đại nhất của ma tộc, cùng nhau từ ma tộc không gian bên ngoài Thần Ấn đại lục mà đến. Hai người cũng là người cạnh tranh, vì nhất thống ma tộc thường xuyên tranh đấu.

Bạo Ngao cùng Kiệt Cức đều tự mang theo mấy ngàn tinh nhuệ ma tộc, cưới ma thú, cuộn cuộn, thế lực phảng phất áp qua chủng tộc khác, ngạo mạn đến cuối cùng, tựa như đoán chắc.

Ma tộc, Thi tộc, Minh tộc, Ám Linh tộc, Quỷ Văn tộc, năm đại dị tộc của Thần Châu đại địa hiện nay, giống như hẹn sẵn, đồng loạt ở bên ngoài Vĩnh Dạ sâm lâm hiện thân.

652. Chương 650: Nghi Thức Nhận Chủ

Ngân thành tên thật là Bát Cực Luyện Ngục Thành, chia làm đông, nam, tây, bắc, trên trời, dưới đất, sinh môn, tử vị tám cực. Lại chia làm ngoại vực cùng nội vực, do vô số trạm giới, cấm chế, trận pháp nhỏ hỗn hợp xây dựng mà thành.

Vì luyện chế một tòa thành trì này, Thạch Nham hầu như hao hết toàn bộ tinh lực, đem đi bảo hiểm quý cất giữ mấy ngàn năm của yêu tộc Vĩnh Dạ sâm lâm, nhất nhất đều nhập vào, ở dưới sự trợ giúp của yêu tộc cùng dị tộc, toàn bộ lực lượng của Dương gia, mới cuối cùng kiến tạo ra.

Hôm nay, Dương Thanh Đế, Đế Sơn, Lệ Tranh Vành, tào kỹ nói, Băng Tình Đồng, hàn tụy một đám cường giả vực nội, đồng loạt tụ tập ở bên cạnh người Thạch Nham.

Trung ương nội thành, trên một mảng tinh thể màu bạc thật lớn, khắc vô số ấn quyết phù văn, lưu chuyển hào quang cực kỳ chói mắt, tản ra mỹ cảm chấn động lòng người.

Tinh thể màu bạc có kích cỡ như sân bóng rổ, đầy đủ, bên trong khắc rèn luyện đủ loại năng lượng tuyến, lần lượt thay đổi lẫn nhau, rườm rà phức tạp khó có thể nói bằng lời.

“Phải cẩn thận bảo làm mất trận sao?” Sắc mặt Dương Thanh Đế trầm trọng, mười ngón siết chặt, khăn trương khó có được hằn lên.

Cùng hấn giống nhau còn có đám người Đế Sơn. Từng người nín thở ngưng thần, nghiêm trang chờ đợi, muốn chứng kiến Bát Cực Luyện Ngục Thành làm xong.

“Phải là thần bảo! Cũng chỉ có thần bảo, mới có thể khiến cho Bát Cực Luyện Ngục Thành vận chuyển, thừa nhận lực cản trở của đại trận...” Thạch Nham hít thở vững vàng, giống như rất trấn định, nhưng chỉ có bản thân hắn biết khẩn trương bao nhiêu.

“Thần bảo ở trên Thần Châu đại địa, thần bảo thật sự, cũng chỉ có bảy cổ phái học giáo có thể kiểm giữ. Thạch Nham người thực có được?” Ngữ khí Lê Tranh Vành không xác định, ánh mắt lóe ra bất định, trong lòng cũng không có sức mạnh.

Nếu không có thần bảo làm mất trận, cố gắng của bọn họ trong khoảng thời gian này đều là uổng phí tâm cơ, căn bản không thể phát huy ra sức mạnh của Bát Cực Luyện Ngục Thành, vậy ý nghĩa bọn họ căn bản không ngăn cản được thể công của bảy cổ phái.

Thạch Nham vẫn như cũ rối bù, cả người phủ kín tro bụi, góc áo cũng có rách nát, thoạt nhìn như là một tên ăn mày, nào giống chủ nhân phía sau màn một tòa ngân thành này, đại sư tự tay tụ tập lực lượng khắp nơi xây dựng thành thị.

“Thần bảo ta hẳn là có...” Đến thời khắc mấu chốt, ngay cả bản thân Thạch Nham cũng do dự hẳn lên, không dám đóng gói phiếu.

Dương Thanh Đế, Lê Tranh Vành không nói thêm cái gì nữa, trầm mặc nhìn hắn, chờ bước hành động tiếp theo của hắn.

Hít một hơi thật sâu, Thạch Nham lấy ra Diệt Thiên Thần Kiếm, lại vuốt ve Huyết Văn Giới, do dự.

Hắn tin tưởng Diệt Thiên Thần Kiếm cùng Huyết Văn Giới đều là thần cấp bí bảo, chỉ là rốt cuộc dùng một loại nào đến trấn áp Bát Cực Luyện Ngục Thành, hắn vẫn là chưa thật quyết định tốt.

Diệt Thiên Thần Kiếm uy lực vô cùng. Cầm trong tay thanh thần kiếm này, hắn có thể vận dụng lực lượng thật lớn, trong khi giao chiến, sẽ cho hắn chỗ tốt thật lớn.

Mà Huyết Văn Giới, bên trong giống như tự thành một giới, Chiến Ma, Địa Tâm Hỏa, huyền băng hàn bình, Bì Tuyết Thi Hỏa đều bị Huyết Văn Giới thu nạp. Một khi dùng Huyết Văn Giới làm mất trận, hắn sẽ ở ngày tương lai trở nên cực kỳ không thuận tiện.

Mọi người đều chưa lên tiếng. Như Dương Thanh Đế, Lê Tranh Vành nhân vật trác tuyệt như vậy, trong tay cũng không có thần bảo có thể dùng.

Một cái Thần Ân đại lục to lớn, thần bảo có thể nói là vật hiếm lạ nhất, cũng không phải người thường có thể giữ. Bọn họ thì có lòng ra sức, nhưng đáng tiếc căn bản không có lực lượng có thể ra.

Thạch Nham cau mày thật sâu, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn là quyết định dùng Diệt Thiên Thần Kiếm làm mất trận.

Ý niệm này vừa nổi lên, hắn liền không do dự nữa, lấy thần thức đến dẫn dắt thần kiếm, phóng thích ý chí tinh thần, chậm rãi khống chế thần kiếm đâm mạnh về phía tinh thể thật lớn trước mắt kia.

Thần kiếm chợt lóe một cái đã cắm ở tại trung ương trong tinh thể.

Ngay sau đó, thần thức của Thạch Nham giống như cùng toàn bộ ngân thành nối liền làm một thể. Ngân thành như đã thành một bộ phận thân thể hắn, có thể bị hắn nhìn rõ mọi việc, hiểu rõ ảo diệu của bất cứ ngõ ngách trận đồ, dải giới, cấm chế nào. Tâm vừa động, khiết giới liền phóng thích lực lượng.

Từng vòng sóng ánh sáng bạc rạng rỡ từ trong tinh thể màu bạc thật lớn kia nhộn nhạo ra. Quang hoa giống như hạt mưa, kích xạ về phía các nơi, nhập vào mỗi giữa một cái truyền giới, cấm chế.

Đại Tạo Hóa Cự Linh Trận dưới chân diên cuồng vận chuyển hẳn lên, từng trận năng lượng đến từ cực phẩm nguyên tinh trong nền, như là bị thiêu đốt, từng cơn sóng năng lượng dao động menh mông bát ngát, từ mặt đất dưới thân mọi người nhộn nhạo ra, tràn ngập ở toàn bộ ngân thành.

Thăng đi lên thượng thiên chi môn (cửa trời), như là thành một cái lỗ xoáy thật lớn, bắt đầu diên cuồng hấp thu năng lượng thiên địa trong Vĩnh Dạ sâm lâm, hóa thành từng luồng hào quang năm màu mắt thường có thể thấy được, đều bị thượng thiên chi môn hấp thu, tràn về phía các góc của ngân thành.

Thiên địa năng lượng biến đổi lớn, toàn bộ sinh linh ở Vĩnh Dạ sâm lâm, chỉ cần đạt tới cái cấp bậc kia, đều có thể lập tức cảm ứng được cái kinh thiên chi biến này.

Tinh Nguyên cùng thần thức lưu lại trong cơ thể Thạch Nham lưu động cực nhanh, bị Diệt Thiên Thần Kiếm hấp thụ.

Hắn đứng trước mặt mọi người, không khỏi đột nhiên hừ một tiếng, như bị ngọn núi nặng áp chế, đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ ở đất, sắc mặt trở nên trắng bệch, cả người mồ hôi như mưa rơi, vẻ mặt cực kỳ thống khổ.

“Thạch Nham...”

“Tiểu Nham...”

“Chủ nhân...”

Đám người Lệ Tranh Vành, Dương Thanh Đế, Đế Sơn nhin không được la hoảng lên, đột nhiên chen lên, ý đồ ra tay giúp đỡ.

Thạch Nham quỳ ở mặt đất giãy dụa khoát tay, khuôn mặt vặn vẹo, lắc lắc đầu, thở phì phò như dã thú quát: “Đừng tới! Ai cũng không giúp được ta!”

Hắn là chủ nhân của Diệt Thiên Thần Kiếm. Diệt Thiên Thần Kiếm chỉ có thể hấp thụ lực lượng đến từ hắn, bất luận kẻ nào cũng không giúp được hắn.

Nếu hắn không thể chống đỡ qua, một ải này không thể bước qua, hắn sẽ cùng ngàn thành, Diệt Thiên Thần Kiếm cùng nhau trực tiếp hóa thành tro bụi, cái gì cũng không thể lưu lại.

Mọi người đều lộ ra thần sắc không đành lòng. Dương Thanh Đế càng là trợn mắt muốn nứt, thân hình khô vĩ run mạnh lên.

Bằng Tình Đồng, hàn tụy gắt gao cắn môi đỏ mọng, trong mắt đẹp ứa ra nước mắt, thanh nhiên muốn khóc.

Bốp bốp bốp!

Từ trong cơ thể Thạch Nham đột nhiên truyền ra tiếng xương cốt vỡ nát. Chỉ một chốc, hắn đã da tróc thịt nứt, máu tươi bay tứ tung, ngay cả một khuôn mặt tuần tú kia, cũng trong khoảnh khắc trở nên máu thịt mơ hồ, đáng sợ đến cực điểm.

Hắn từ trong chưa từng hướng bất kỳ ai nói qua, chủ nhân thần bạo trấn áp cái Bát Cực Luyện Ngục Thành này không đủ lực lượng cường đại chống đỡ, ở một giây nhận chủ kia, sẽ thừa nhận thống khổ khủng bố cỡ nào.

Lực lượng không đủ, tất nhiên phải trải qua cực kỳ bi thảm tích ma, có lẽ một thân máu thịt đều sẽ bị trá làm, có lẽ sẽ khô kiệt linh hồn, trực tiếp giữa đường bạo thể mà chết.

Hắn cũng không nói gì, nhưng hiện tại mọi người nhìn rõ rõ ràng ràng, đều biết quá trình này khó khăn cùng thống khổ.

Gầm hống!

Máu tươi của Thạch Nham theo cả người hắn chảy xuôi, ở dưới chân tụ tập thành dòng suối. Những dòng chảy máu tươi kia, theo trì định ao tào, nhất nhất thấm thấu hướng tinh thể màu bạc trước mặt, trong máu tươi lẫn lộn khối thịt nát.

Vốn thể phách Thạch Nham coi như là khô ngô tuần tú, đã gãy yếu xương bọc da, như là một khối xương bị cạo hết máu thịt, thấm thiết làm cho người ta không đành lòng.

Dương Thanh Đế biết loại thống khổ này. Lúc dùng Bát Tử Trọng Sinh Quyết một lần nữa rèn luyện thân thể, loại thống khổ không phải con người này, ngay cả đồ điên cũng sợ là không chịu nổi.

Thạch Nham lần này thừa nhận thống khổ, còn bao cảm linh hồn đau nhức, so với hắn còn khó chịu hơn mấy lần.

Dương Thanh Đế không sợ Thạch Nham chống đỡ không được. Hắn sợ Thạch Nham gắt gao chống đỡ, sẽ ở lúc nghị lực cứng cỏi, linh hồn ngã xuống trước.

Trong bất tri bất giác, mười ngón tay của Dương Thanh Đế sớm thật sâu nhập vào lòng bàn tay, đem hai tay máu thịt mơ hồ, hai mắt hắn đỏ đậm, sắc mặt dữ tợn tương tự, đau khổ ngăn chặn.

Bằng Tình Đồng cùng hàn tụy không dám nhìn nữa, dùng thìa theo hai má chảy xuống, quay đầu đi chỗ khác, hương phiến run run, đè nén khóc.

Đám người Tào Thu Đạo cùng Lăng Minh Lệ Tranh Vành Đế Sơn, giờ khắc này đều hơi hơi khom người, ánh mắt tràn ngập bi thống.

“Một kiếp này đi qua, Tào Thu Đạo ta ở đây thề, cả đời tùy tùng Thạch Nham...” Hờ hững nửa ngày, Tào Thu Đạo hạ giọng, khom lưng, vẻ mặt kính sợ nói.

Phía sau Phạm Hương Vân một đám võ giả đến từ bên ngoài, nghe được tiếng hắn tuyên thệ, từng người trầm mặc không nói, hướng Thạch Nham cong gối, đầu cúi xuống thật sâu, ở đáy lòng kêu gọi tuyên thệ cái gì.

Thạch Nham hầu như là lấy sức bản thân đến che chở mọi người bọn họ. Mỗi một người theo dõi hiện trường, đều biết cái này ý nghĩa cái gì, tự nhiên mà sinh ý kính trọng.

Trên vách tường ngoại thành, Long Trúc cùng Long Dĩnh xa xa ngấm nhìn, cũng không thể nhìn thấy nội vực y liệt nghi thức nhận chủ, lại có thể khắc sâu cảm ứng ngân thành đang xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, năng lượng nồng đậm tràn đầy, toàn bộ ngoại giới cùng cảm chế đều tươi sống hẳn lên, tràn ngập năng lượng dao động mệnh mông bát ngát.

“Đây là nghi thức nhận chủ cổ xưa nhất. Nếu tiểu tử kia thật sự là chủ nhân tòa ngân thành này, lúc này hắn đang trải qua thời gian thống khổ đáng sợ nhất. Mỗi một giây, đều sẽ có thể hóa thành tro bụi...” Về mặt Long Trúc phức tạp, trong mắt hiện ra một tia kính nể phát ra từ trong lòng: “Nhỏ tuổi như vậy, có thể làm đến một bước này, quả nhiên là người tài của thế gian”.

“Nghi thức nhận chủ sẽ thống khổ như vậy sao?” Long Dĩnh kinh ngạc.

“Nếu cảnh giới của hắn đủ cường đại, ngược lại cũng sẽ không, nhưng hắn chỉ có Thông Thần đỉnh phong cảnh! Bình thường nghi thức nhận chủ cổ xưa nhất, trận pháp uy lực càng lớn, chủ nhân gặp thống khổ cùng hung hiểm cũng sẽ tăng cường tương ứng...” Long Trúc nhẹ giọng giải thích: “Ta thấy một tòa ngân thành này, phỏng chừng ngay cả võ giả Chân Thần tam trọng thiên cảnh cũng có thể nhắm vào. Cái này ý nghĩa một khi tiến hành nghi thức nhận chủ, uy lực trận pháp cản trở, có thể so với võ giả Chân Thần cảnh đánh...”

Long Dĩnh dựng tóc gáy biến sắc, thét to: “Hắn không phải tự tìm đường chết sao?”

Long Trúc trầm mặc trong chớp lát, cười khổ lắc lắc đầu: “Ai biết được. Chẳng qua nếu hắn vượt qua, tâm chí cùng cứng cỏi của hắn sẽ đạt tới trình độ đáng sợ không chịu bất cứ ma chướng tình cảm nào không chết. Cái này đối với hắn thành tựu Thần vương có ích thật lớn, chỉ có có thể chịu người thường không thể, ở lúc bước vào Thần vương mới có thể không sợ bất cứ hung hiểm nào của bên ngoài, thủ vững bản tâm, không sợ không ngại, thành tựu bản thân”.

“Hắn lợi hại như vậy sao...” Long Dĩnh bị dọa nhảy dựng: “Gia gia, ta cũng cho tới bây giờ chưa từng thấy người thừa nhận một người như vậy. Hắn đáng giá người nói như vậy sao?”

“Cảnh giới của hắn có lẽ không bằng đám người Lâm Manh, nhưng tâm chí cùng thần kinh cứng cỏi của hắn, cùng loại hung lệ hung hãn không sợ chết này đã vượt qua Lâm Manh...” Long Trúc thổn thức không thôi nói: “Ta không xem trọng Lâm Manh thành tựu Thần vương, nhưng nếu tiểu tử này hôm nay có thể chống đỡ qua, chỉ cần không bị người ta đánh chết, tương lai trên Thần Ấn đại lục, hắn có thể sẽ là người có thể thành tựu Thần vương nhất của nhân tộc chúng ta...”

“Tĩnh Thổ Hạ Tâm Nghiên thì sao?” Thân thể mềm mại của Long Dĩnh run lên, vẻ mặt không dám tin.

“Nha đầu kia, số phận là không ai có thể so sánh. Chỉ là muốn thành tựu Thần vương không đơn giản dựa vào số phận...” Long Trúc lắc lắc đầu: “Thanh niên này, ở ta đến xem, cơ hội thành công cao hơn nha đầu

kia thật lớn. Nếu nói tương lai ai có khả năng thành công nhất, ta sẽ nói người nọ chính là hần. Hần cường đại trong lòng, không ai có thể bằng...”

“Gia gia, nếu hần còn sống, vượt qua một kiếp này, người của bảy cổ phái thế nào cũng tới giết hần, người sẽ làm thế nào...” Long Đình trầm mặc trong chốc lát, nghiêm túc hỏi.

“Hần nếu còn sống, ta liền ở đây với hần” Long Trúc quyết đoán nói.

Thân thể mềm mại của Long Đình rung động mạnh, nàng thở nhẹ một hơi, vẻ mặt không thể tưởng tượng.

653. Chương 651: Không Có Đường Lui!

Thạch Nham mình đầy thương tích, như là bị người lột sống, cả người máu thịt mơ hồ, xương cốt đều hiển lộ ra.

Lấy sức lực cường kiện biến thái của hần, võ giả cấp ngang nhau cho dù là toàn lực đánh giết, cũng không thể làm cho hần bị thương quá nhiều.

Nhưng nghi thức nhận chủ này lại khác. Loại lực cản trở đáng sợ này, có thể so với cường giả Chân Thần cảnh toàn lực đánh giết!

Trong lúc này, một thân Tinh Nguyên, năng lượng tiêu cực cùng linh hồn thần thức chi lực của hần cũng đang bị Diệt Thiên Thần Kiếm hấp thu, làm hần không thể hạo hạo ứng đối thân thể biến hóa.

Cái tiêu hao lâu dài này, hần bị thương nặng như thế, còn có thể linh trí bất diệt, coi như là số phận của hần.

Đám người Dương Thanh Đế, Lệ Tranh Vành, Đế Sơn vây quanh hần cả người máu tươi đầm đìa, không nhúc nhích, yên lặng thủ hộ.

Bằng Tình Đồng, Hàn Thúy đều khóc thành người nước mắt rồi, mắt hạnh tràn ngập đầm nước, trong hốc mắt như là nước sông tràn ra, nước mắt rơi như mưa.

Đội Thạch Nham ở dưới Dương Thanh Đế đến đỡ, rất không thoải mái ngồi dậy, thân mình vẫn đang run rẩy từng đợt, giống như là gân mạch đều đứt rồi.

Chịu thương thế nặng như vậy, thay đổi người thường, cho dù là linh hồn bất diệt, thân thể cũng sẽ khô kiệt mất đi sinh cơ.

Cũng chỉ có hướng Thạch Nham người hung hăng thân thể cực kỳ cường hãn, hơn nữa có được bất tử vô hồn như vậy, mới có thể vẫn như cũ sinh cơ không dứt.

Ở dưới mọi người thần sắc khác nhau nhìn chăm chú, Thạch Nham thành người máu, sinh cơ trong cơ thể như từng đóm lửa cháy lan ra đồng cỏ, gân mạch của thân thể như là từng con linh xà, vậy mà run rẩy hần lên.

Dần dần, máu thịt trong cơ thể hần ở dưới lực lượng quỷ dị nào đó thúc dục, sinh trưởng ra từng chút. Hần giống như là một cây thịt, phình to cực nhanh, trên khung xương cân xứng chậm rãi toát ra tinh luyện máu thịt, thân thể đoàn tụ.

“Ồ!” Sắc mặt Lệ Tranh Vành khê biến, đột nhiên khê quát một tiếng, chỉ vào xương cốt Thạch Nham hiển lộ ra, nói: “Xương cốt màu vàng!”.

Hần vừa kêu như vậy, không ít người trong lâm vào bi thống cũng là ngẩn ra, chợt nghiêm túc đoan trang, đều phát hiện ở trên người Thạch Nham, xương cốt hung ác kia giống như đều như là nước hoàng kim đổ bê-tông mà thành, lóe ra kim quang cũng không rõ ràng, cực kỳ quỷ dị.

Hai người Đế Sơn, Tào Thu Đạo không khỏi nhìn về phía Dương Thanh Đế: “Dương huynh, bất tử vô hồn của Dương gia các người có thể làm cho xương cốt biến thành màu vàng? Ta tựa như chưa từng thấy người từng có dị thường như thế?” Tào Thu Đạo hỏi.

Dương Thanh Đế nghi hoặc lắc lắc đầu, nhíu mày nói: “Đây không phải đặc điểm của bất tử vô hồn, cụ thể như thế nào ta cũng không biết. Nhưng ta có thể khẳng định cái xương cốt màu hoàng kim này, hẳn là cực kỳ cứng rắn”.

“Hoàng kim cốt... Hoàng kim cốt.” Trong hốc mắt Lê Tranh Vành kỳ quang rạng rỡ, đang tiến hành suy nghĩ sâu xa, hồi lâu, thân hình hắn âm âm chấn động, hét rầm lên: “Cự nhân tộc! Hoàng kim cự nhân! Không đúng! Hẳn như thế nào cũng không giống cự nhân?”.

Mọi người đều bị dọa sợ, nhịn không được oán trách trừng mắt nhìn hắn.

“Theo ta được biết, tộc nhân cự nhân tộc, sau khi đạt tới Thần Vương chi cảnh, xương cốt cả người đều sẽ biến thành màu hoàng kim, liền xưng là hoàng kim cự nhân.” Lê Tranh Vành vội vàng giải thích, “Hoàng kim cốt có thể nói là dấu hiệu riêng của cường giả cự nhân tộc, trừ cái đó ra, ta còn thật không biết còn có chủng tộc nào, xương cốt cả người có thể là màu hoàng kim”.

“Người cảm thấy hắn giống cự nhân tộc?” Dương Thanh Đế không biết nên khóc hay cười, lắc lắc đầu.

“Quả thật không giống.” Lê Tranh Vành cũng cười gượng một tiếng: “Chẳng qua hẳn là cùng hoàng kim cự nhân có liên quan. Ta có thể cảm thấy trong xương cốt của hắn ẩn chứa dao động kỳ lạ. Loại lực lượng này, cũng chỉ có hoàng kim cự nhân mới có thể giữ”.

“Đừng đoán nữa.” Liền vào lúc này, thanh âm Thạch Nham khàn khàn thở nhẹ một tiếng: “Lúc ta ở Âm Phong Đảo, từng tiến vào một cái khe hở không gian, bên trong mai táng một hoàng kim cự nhân. Ta có được hoàng kim tủy của hắn, rèn luyện thân thể, xương cốt liền thành màu hoàng kim”.

Mọi người vẻ mặt hoảng sợ.

“Thật sự là vận khí tốt, có thể đem hoàng kim tủy luyện vào thân thể, người gia hỏa này quả nhiên không phải nhân loại.” Lê Tranh Vành cười khổ.

Lúc bọn họ nói chuyện, Bát Cực Luyện Ngục Thành đã khôi phục bình tĩnh, toàn bộ ngân thành tựa như được một lần nữa rèn luyện. Mỗi bên, mỗi một cái góc, đều ẩn chứa khí tức năng lượng khủng bố.

Trong cơ thể Thạch Nham ngưng luyện bất tử chi huyết, tan rã năm giọt, tràn ra huyết khí khổng lồ, lấy Bất Tử Trọng Sinh Quyết một lần nữa rèn luyện thân thể. Máu thịt vỡ nát trên người, lại chậm rãi một lần nữa ngưng luyện ra.

Bỗng nhiên, ở chỗ cổ hắn, cái ấn ký hình tam giác từng bị Bạo Ngao mạnh mẽ cho kia bỗng nhiên trở nên nóng bỏng hẳn lên. Ấn ký hình tam giác kia trực tiếp hiển hiện ra, như là lửa nướng, phóng thích năng lượng kinh người.

Hắn nhịn không được đau hô một tiếng, cau mày, lấy thần thức chi lực đi cảm ứng.

“Tiểu tử kia, tình hình gần đây như thế nào?” Thanh âm của Bạo Ngao từ trong ấn ký hình tam giác kia truyền đến. Ngay sau đó, một vòng hào quang màu đỏ sậm từ trong ấn ký hình tam giác kia chậm rãi lộ ra, mơ hồ hình thành một bức cảnh tượng.

Con mắt của Thạch Nham sáng bừng, nhìn cảnh tượng kia chậm rãi từ chỗ cổ hắn chiếu xạ ra, vẻ mặt trở nên càng ngày càng ngưng trọng hẳn lên.

Tại trong cảnh tượng kia, chính là liên quân năm tộc Ma tộc, Minh tộc, Thi tộc, Âm Linh tộc, Quỷ Văn tộc. Năm chủng tộc này cuộn cuộn, mấy vạn cường giả, dừng lại ở bên ngoài Vĩnh Dạ sâm lâm, một cỗ áp lực như núi từ trong cảnh tượng kia đập vào mặt mà đến, quả thực có thể làm người ta hít thở không thông.

Ngay cả Thạch Nham hiện nay, chỉ là thông qua theo dõi cảnh tượng kia cũng tràn ra một loại cảm giác vô lực, chỉ muốn trốn xa xa, ý chí chiến đấu cũng như là bị đánh tan.

“Đây là thành viên của năm tộc chúng ta. Rất nhanh chúng ta sẽ tiến vào Vĩnh Dạ sâm lâm, đi Bằng Hỏa bí cảnh kia. Tiểu tử kia, nghe nói người ở nhân tộc lẫn lộn rất không chịu nổi? Thế nào? Có hứng thú gia nhập Cổ Bạo gia tộc chúng ta, trở thành một thành viên của chúng ta hay không?” Bạo Ngao hòa khí cười, như là thư sinh tao nhã, cả người không có một chút năng lượng dao động tà ác, thoạt nhìn còn làm cho người ta yên tâm.

Thạch Nham bình ổn kích loạn trong lòng, trấn định xuống, lắc đầu từ chối nói: “Xin lỗi, ta có việc phải làm, không muốn dựa vào người nào đó”.

Bạo Ngao cũng không tức giận, gật gật đầu: “Không vội, ta cho người nhiều thời gian cân nhắc hơn. Ừm, người có thể lưu ý, nhìn xem thế lực năm tộc nơi này, đến tột cùng cường đại bao nhiêu”.

Theo một phen lời của Bạo Ngao, cảnh tượng kia không ngừng biến hóa, cường giả cầm đầu Âm Linh tộc kia, Khoa Ma La của Quỷ Văn tộc, Thi Sơn Thi Hải của Thi tộc, A Tị, Hắc Thiên, Hoàng Tuyền ba đại Minh vương của Minh tộc, còn có bọn họ che chở một chỗ hào quang xanh thẫm quỷ dị...

Cảnh tượng chậm rãi biến ảo, Thạch Nham một lòng chìm vào đáy cốc, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Người tiếp tục cân nhắc, ở trước khi người chết, người đều có cơ hội.” Bạo Ngao nhẹ giọng cười, cắt đứt liên hệ.

Ấn ký tam giác chỗ cổ biến mất, cảnh tượng hiển hiện ra phía trước cũng biến mất không thấy nữa.

Một đám người Dương Thanh Đế, Tào Thu Đạo, Lệ Tranh Vành, Đế Sơn đều kỳ quái nhìn hắn, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Các người đều nhìn thấy rồi?” Thạch Nham hít một hơi thật sâu, sắc mặt ngưng trọng hỏi.

“Cái gì?” Dương Thanh Đế hỏi.

“Các người chưa phát hiện?” Cái này đối Thạch Nham kỳ quái rồi.

“Chúng ta có thấy cổ người toát ra một điểm sáng, ở trên hư không hiện ra một đoàn bóng tối, sau đó chỉ thấy người lảo đảo, cái gì khác cũng chưa thấy.” Lệ Tranh Vành nói.

Dương Thanh Đế, Đế Sơn đều gật đầu.

Sắc mặt Thạch Nham khế biến: “Năm đại dị tộc xâm nhập quy mô rồi! Có lẽ, không cần bao lâu liền sẽ đi Bằng Hỏa bí cảnh. Có lẽ bọn họ sẽ đi ngang qua một khối này của ta”.

Mọi người hoảng sợ biến sắc.

“Ở trong năm đại dị tộc, còn có Hoàng Tuyền, Hắc Thiên, A Tị ba đại Minh vương, có rất nhiều cường giả có thể so với nhân tộc Chân Thần cảnh, cao thủ nhiều như mây, không có cách nào khác ngăn cản.” Đầu óc Thạch Nham cân nhắc rất nhanh, đột nhiên nói: “Ta lập tức mở ra không gian truyền tống trận đi thông Vô Tận Hải Âm Phong Đảo, võ giả cảnh giới Niết Bàn trở xuống đều có thể dời đi qua trước”.

Hắn không phải chưa từng nghĩ tới trở về Vô Tận Hải, lợi dụng không gian truyền tống trận làm được một điểm này cũng không khó khăn.

Chỉ là, hắn cảm thấy Hoàng Tuyền, Hắc Thiên, A Tị ba đại Minh vương, cùng một cỡ cường giả ma tộc khác nhất định sẽ không bỏ qua không gian truyền tống trận pháp Vô Tận Hải, tất nhiên sẽ phá vỡ cường giả phòng bị, cho nên trước sau chưa làm như vậy.

Lần này Hoàng Tuyền, Hắc Thiên, A Tị còn có một đám cường giả Cổ Kiệt gia tộc Ma tộc khác đều đến Vĩnh Dạ sâm lâm, vậy ý nghĩa Vô Tận Hải bên kia tạm thời hắn là an toàn, cho nên hắn chuẩn bị dời đi.

Nhưng mà, hắn đi đến bên cạnh không gian truyền tống trận, thần thức mới vừa liên thông, lập tức mặt xám như tro tàn.

Mọi người ngẩn ngơ đều tràn ra một cỗ dự cảm không rõ.

“Hủy diệt rồi.” Ánh mắt Thạch Nham ảm đạm sắc mặt cực kém: “Hai nơi trận pháp có thể liên thông của Vô Tận Hải, đều bị phá hủy hoàn toàn, không gian tiết điểm không còn nữa”.

“Bắc Lang Sơn bên kia thì sao?” Tào Thu Đạo vội vàng hỏi.

“Giống nhau”.

Mọi người dựng tóc gáy biến sắc.

“Vậy hiện tại làm thế nào?”.

“Tử thủ! Trừ cái đó ra, không có biện pháp khác nữa”.

Cửa vào Băng Hỏa bí cảnh.

Nhan Khả, Văn Thu một đám cường giả nhân tộc gần trăm, trải qua một phen bôn ba, rốt cuộc đã đến.

Nhan Khả ho nhẹ một tiếng, mới chuẩn bị thông truyền, người thủ hộ Băng Hỏa bí cảnh bỗng nhiên thần sắc ngẩn ra phát mạnh tay nói: “Đều tản ra!”.

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, từ cổ thụ lối vào Băng Hỏa bí cảnh kia bỗng nhiên toát ra một võ giả bảy cổ phái.

Cầm đầu lãnh tụ, chính là Lâm Manh, Niết Nhược, Tần Cốc Xuyên, Văn Hạo một đám chủ nhân bảy cổ phái, mười mấy gã cường giả Chân Thân, thông thần cảnh, mạnh như vậy toát ra, đem đám người Nhan Khả, Văn Thu dọa sợ.

“Nhan lão! Văn đại sư!” Lâm Manh vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn vào hai lão giả chỗ lối vào, ngạc nhiên vui mừng nói: “Hai vị tới như thế nào?”.

“Dị tộc muốn tiêu diệt sạch nhân tộc chúng ta, từ các nơi hướng tới Vĩnh Dạ sâm lâm tụ tập. Làm một phần tử của nhân tộc, chúng ta tự nhiên muốn đến ra chút sức.” Về mặt Nhan Khả nghiêm trang.

“Hai vị có thể ngàn dặm xa xôi mà đến, thật sự là rất hiểu đại nghĩa, chính là giáo lý Phúc Âm của nhân tộc.” Lâm Manh cảm khái ngàn vạn: “Cùng hai vị so sánh, có chút bại hoại quả thực làm cho người ta ghét cay ghét đắng đến cực điểm. Ta hận không thể lập tức đem toàn bộ bọn hắn hóa thành tro bụi mới tốt!”.

“Bại hoại?” Văn Thu sửng sốt một chút, đột nhiên nghiêm túc nói: “Chính là một đám gia hỏa cùng dị tộc cấu kết?”.

“Chính là bọn họ!” Tần Cốc Xuyên lòng đầy căm phẫn gầm lên một tiếng, chợt nghiêm túc hỏi: “Văn đại sư từng gặp bọn họ?”.

Sắc mặt Văn Thu không quá dễ coi, gật gật đầu: “Ở trên đường tới, chúng ta phát hiện bọn họ thành lập một tòa thành thị, cùng yêu tộc làm bạn, thật là bại hoại”.

“Các ngươi đây là?” Nhan Khả hỏi.

“Đi tiêu diệt những bại hoại kia, miễn cho bọn hắn tiếp tục cùng dị tộc cấu kết.” Lâm Manh quát khế.

“Nếu hiện tại năm tộc đang hướng tới Vĩnh Dạ sâm lâm bên này tụ tập, sẽ không bằng... không quá thỏa đáng?” Văn Hạo nhíu mày nói.

“Vậy càng phải nhanh động thủ một chút!” Tần Cốc Xuyên hừ lạnh một tiếng, sau đó mỉm cười dò hỏi: “Nhan lão, Văn đại sư, các ngươi thấy thế nào?”

“Chúng ta không có ý kiến.” Nhan Khả lạnh nhạt nói.

“Như thế rất tốt.” Ánh mắt Lâm Manh sáng ngời, tâm thần vui sướng, cảm thấy Nhan Khả cùng Văn Thu đã đến, là ông trời cũng đang giúp nàng.

654. Chương 652: Lão Nhân Khải Thiên

Trên tường thành ngoại thành, Long Trúc cùng Long Dĩnh xa xa nhìn mảng khu vực nội thành mênh mang, nhìn rất nhiều điện lưu đàn xen như con giun đục đẽo, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Gia hỏa kia, đột nhiên thực chống đỡ qua rồi.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Dĩnh tràn đầy ý kinh ngạc: “Gia gia, người nói hắn nếu chống đỡ qua, thì ủng hộ hắn, thật muốn như vậy? Bảy cổ phái bên kia làm thế nào?”.

“Hết sức hóa giải, thật sự không được mà nói, ta cảm thấy tiểu tử này càng dễ dàng bảo toàn hương hỏa của nhân tộc.” Long Trúc trầm ngâm một chút, nói: “Xem ra nên là cùng chủ nhân bàn chuyện cho tốt”.

“Gia gia, bảy cổ phái thế lực cường đại, Lâm Manh những người đó không phải dễ ở chung, cũng không nghe người khuyên. Người nếu cùng bọn họ đi đến cùng một chỗ, Lâm Manh tất nhiên sẽ không đáp ứng.” Mắt đẹp của Long Dĩnh lấp lánh, trong lòng rất lo lắng.

“Như làm cho nhân tộc gặp phải hung hiểm lớn nhất, một cái vô ý, sẽ bị hoàn toàn diệt tộc. Nếu bọn Lâm Manh chấp mê không tỉnh, thế nào cũng phải mở ra chiến đoàn, nói không chừng, ta cũng chỉ có thể cùng bọn họ đứng ở mặt đối lập.” Long Trúc thở dài, không thể làm gì được nói: “Hy vọng bọn họ có thể lấy đại cục làm trọng. Ta thấy tòa thành thị này không phải là nhỏ, bảy cổ phái cho dù là công tởi, cũng chưa chắc có thể phá thành”.

“Cái thành trì này, thực lợi hại như người nói?” Long Dĩnh kinh hãi.

“Ta đối với thượng cổ trận pháp cũng có chút hiểu biết, nhưng thành thị này xây dựng cùng vận chuyển lại nhìn không thấu, bên trong tràn đầy năng lượng quả thực kinh thiên động địa. Ta không biết tiểu tử kia như thế nào làm ra được. Duy nhất có thể khẳng định là, võ giả Chân Thần cảnh nếu mạnh mẽ đánh vào, cũng tất nhiên bị thương nặng!” Long Trúc trầm giọng nói.

Long Dĩnh trầm giọng nói: “Bên ngoài thành, có suy yếu, già nua, thần úc, một mỗi đủ loại vực tràng, ngay cả cảnh giới của con cũng bị áp chế. Bọn Lâm Manh nếu là xông tới, con dám khẳng định lực lượng cảnh giới của mỗi người bọn họ, đều ít nhất hạ thấp một hai cái cảnh giới nhỏ. Đối mặt vô số cấm chế, kết giới, trận pháp, còn muốn xông vào nội thành, cái trình độ khó khăn này không thua cùng dị tộc xung phong chính diện.” Thần sắc Long Trúc trầm trọng hẳn lên: “Một thành trì như vậy tương lai có lẽ sẽ là thành lũy chủ yếu nhất của nhân tộc”.

“Nhưng bọn họ cùng dị tộc làm bạn?” Lòng Long Dĩnh tràn đầy khó hiểu.

“Tương lai Thần Ân đại lục không bao giờ nữa sẽ là nhân tộc là chủ nhân duy nhất. Nhiều chủng tộc hỗn hợp sẽ là chiều hướng phát triển. Tiểu tử này không biết là nhìn hiểu, hay là đánh bậy đánh bạ đi đến một bước này, nhưng cái sách lược đặt xuống phân chia chủng tộc, cùng chủng tộc khác giao hảo này ta là nhận thức chung. Đây cũng là phương thức sống sót duy nhất của nhân tộc chúng ta. Nếu giữ thành kiến trước đây nữa, nhân tộc tất diệt!”.

“Nói như vậy cách làm của bảy cổ phái là sai lầm?”.

“Ít nhất là lỗi thời. Thời đại khác nhau phải ở trên nhận biết xảy ra biến hóa. Cần dám nghĩ, còn cần dám làm! Bằng không, sẽ bị các tộc vứt bỏ. Ta lần này đi Băng Hỏa bí cảnh, cũng là muốn thuyết phục bọn Lâm Manh từ bỏ thành kiến trước đây, một lần nữa cân nhắc như thế nào cùng các tộc hòa bình ở chung. Nhưng ta biết cái này cực kỳ khó khăn. Bọn Lâm Manh một đám tư tưởng cổ xưa, sợ là rất khó thuyết phục bọn họ. Hiện tại đã có người chạy tới trước mặt bọn họ, hơn nữa làm cũng không tệ lắm. Ta tự nhiên phải giúp một phen”.

Lúc Long Trúc nói chuyện, bỗng nhiên sắc mặt nghiêm túc, quanh thân phóng mạnh ra một cỗ năng lượng dao động mãnh liệt, như gió xoáy xông vào nội thành.

Trong nội thành, vô số cấm chế, kết giới, trận pháp bị xúc động, nổ bắn ra quang mang cực kỳ chói mắt. Từng trận vực tràng quý dị vụn vỡ linh hồn, suy yếu năng lượng, làm người ta sinh cơ già nua đồng loạt phát động, làm cho nội thành như là thành vật sáng nhiều mặt một chỗ hào quang tụ tập, các khu vực đều nổ rộ ra điểm sáng chói mắt.

Long Trúc nhìn như bình thường, chỉ là thoáng phóng thích khí tràng, đã dẫn tới toàn bộ kết giới nội thành nổi lên.

Trong nội thành.

Thân thể Thạch Nham khôi phục, Tinh Nguyên cùng thần thức vẫn như cũ suy yếu, đột nhiên cảm thấy được dị thường, sắc mặt bỗng biến đổi, bỗng nhiên đứng lên.

Bọn người Dương Thanh Đế, Lê Tranh Vành, Đế Sơn cũng là dựng tóc gáy biến sắc, nhin không được hết to: “Thật mạnh!”.

“Là ai?” Khuôn mặt xinh đẹp của Băng Tình Đồng tái nhợt, thanh âm cũng run rẩy hẳn lên: “Năng lượng dao động đáng sợ như vậy, ngay cả Lâm Manh cũng không thể nắm giữ, trong thành khi nào có một tồn tại khủng bố như vậy?”.

Về mặt Thạch Nham âm trầm, hơi hơi nheo mắt, lấy linh hồn liên thông toàn bộ Bát Cực Luyện Ngục Thành, lập tức tìm đến mục tiêu khiến cho trận pháp dị thường, quát: “Là lão giả ngoại thành kia!”.

Mọi người đều biến sắc.

“Tiểu hữu, có thể qua một chuyến?” Một cái thanh âm cao giọng, từ ngoại thành truyền ra, giống như sấm rền nổ hoa khắp nơi, mọi người đều nghe rõ rõ ràng ràng.

“Không xong!” Dương Thanh Đế dè nén lửa giận, hoảng sợ nói: “Vậy mà có thể là hắn! Lúc lão giả kia tiến vào, ta từng cẩn thận điều tra, cũng không nhìn ra dị thường, không nghĩ tới hắn tiềm tàng sâu như vậy!”.

Dương Thanh Đế dò nhìn không thấu người tới. Phương diện cảnh giới của người tới tất nhiên so với hắn cao hơn rất nhiều, cái này ý nghĩa đối phương khẳng định là võ giả Chân Thần cảnh nhị trọng thiên cảnh giới trở lên, mà nay Bát Cực Luyện Ngục Thành, mạnh nhất cũng chỉ là Chân Thần nhất trọng thiên chi cảnh.

Người tới cường thế, làm cho mọi người đều tâm thần thấp thỏm, thần nhiên mà thành một loại cảm giác nguy cơ.

“Hắn tạm thời tựa như không có ác ý.” Thạch Nham trầm ngâm một chút, nói: “Ta đi qua gặp hắn một chút, xem hắn đến tột cùng có ý đồ gì”.

“Đừng!”.

Đám người Dương Thanh Đế, Lệ Tranh Vành liên thanh hét lên, ý đồ ngăn cản.

Nhưng mà, ở lúc Thạch Nham nói chuyện, một cái trận đồ dưới chân hắn đã lóe sáng ra vàng sáng mờng mờng, đem thân thể hắn bao phủ toàn bộ.

Thạch Nham đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, bên ngoài thành chỗ ông cháu Long Trúc đứng thẳng, một đạo hào quang chậm rãi lóe ra, Thạch Nham đã trống rỗng xuất hiện như vậy.

Long Trúc cười nhạt, gật gật đầu nói: “Quả nhiên là ngươi, thực không ngờ tới ngươi vậy mà thật sự là chủ nhân nơi này. Ngươi tên gì?”.

“Thạch Nham”.

“Thạch Nham... Ta từng nghe tên này. Ha ha, ngươi tựa như từng ở Tử Linh Sơn Mạch hoạt động, còn từng cùng Liệt Phong giao chiến, vậy mà có thể là ngươi, thực không ngờ tới”.

“Người là?”.

Sắc mặt Thạch Nham ngưng trọng hẳn lên trước đó chưa từng có, ngẫm đã chuẩn bị tốt, chỉ cần lão nhân này có một tia ác ý, lập tức liền thúc dục cấm chế quanh thân, không tiếc tất cả cái giá lớn giết hắn.

May mà Bát Cực Luyện Ngục Thành đã thật sự làm xong, nếu không, ngay cả hắn cũng không dám tới gần lão nhân này như vậy.

Từ trên người lão nhân này phát ra khí tức làm cả người hắn trào ra bất an mãnh liệt. Loại cảm giác này hắn lần trước đối mặt Huyền Minh từng có, ngay cả lòng tự tin tựa như cũng bị trùng kích đến trên chín tầng mây, căn bản không muốn giữ lại.

Huyền Minh là chủ nhân thật sự của Vĩnh Dạ sâm lâm, đại tôn yêu tộc cửu cấp đỉnh phong, một chân cũng bước vào phạm trù cấp mười, có thể nói là một cái tồn tại khủng bố nhất hắn trước mắt biết.

Không nghĩ tới lão nhân bị bọn Dương Thanh Đế vô ý thả vào này, vậy mà cũng đạt tới hoàn cảnh như thế, có được lực lượng khủng bố cùng tu vi cảnh giới như thế.

“Ta tên là Long Trúc. Cũng không lừa gạt các người.” Lão giả mỉm cười nói: “Chẳng qua ở trên Thần Châu đại địa, người biết tên thật của ta cũng không nhiều. Người khác đối với ta có một cái xưng hô khác, có lẽ người từng nghe cũng nói không chừng”.

“Nguyện nghe rõ ràng.” Về mặt Thạch Nham nghiêm trang.

“Khải Thiên lão nhân.” Long Trúc cười nói.

Thạch Nham ầm ầm chấn động, trong hai mắt bắn ra hào quang không thể tưởng tượng, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ phấn khích.

Vậy mà là hần!

Hần là một ẩn sĩ cao nhân thần bí nhất trên Thần Châu đại địa, mấy trăm năm chưa từng tại trên một mảnh thổ địa này hoạt động, bối phận so với Lâm Manh, Văn Hạo, Tần Cốc Xuyên còn cao hơn mấy tuổi, có thể so với yêu tộc. Truyền thuyết có liên quan hần luôn luôn truyền lưu tại Thần Châu đại địa. Ngay cả lúc thủ lĩnh bảy cổ phái nhắc tới hần, cũng là tràn ngập kính ý.

“Ha ha, xem ra người từng nghe tên của ta.” Về mặt Long Trúc lạnh nhạt, mỉm cười nói: “Ta đối với các người cũng không có ác ý, trái lại, ta có cái yêu cầu quá đáng, không biết người là có hứng thú hay không?”.

“Tiền bối mời nói rõ. Nếu là có thể đạt thành, tất nhiên sẽ không chối từ.” Thạch Nham cẩn thận nói.

“Ừm, tòa thành trì này của các người không tệ. Ta muốn trở thành một phần tử trong đó.” Long Trúc vuốt ve Long Thủ Khô Mộc Trụ, tươi cười kỳ dị: “Dị tộc sắp xâm nhập, lão hủ cũng không có chỗ có thể đi, cũng nghĩ phải có cái nơi lập thân. Cái thành này... rất hợp ý ta”.

Thạch Nham ngạc nhiên, nhìn hần thật sâu, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Băng Hỏa bí cảnh càng thêm an toàn, tiền bối vì sao không đi?”.

“Nếu chưa từng tới nơi này, ta sợ là sẽ đi Băng Hỏa bí cảnh. Nhưng hiện tại... ta càng muốn đợi nơi này. Băng Hỏa bí cảnh chính là không gian nhỏ hẹp bên ngoài Thần Ấn đại lục, không phải đất xưa của ta. Ta càng mong muốn ở lại nơi này.” Long Trúc cười cười, giải thích: “Ta sở dĩ rộng mở thân phận, là không muốn cho người có cái gì hiểu lầm, hiểu lầm ta có rắp tâm khác. Ha ha, cái thỉnh cầu nhỏ này, không biết có thể đáp ứng ta hay không?”.

Thạch Nham cau mày, trong lòng nhắc lên sóng thật lớn, rất lâu sau đó mới nhếch miệng cười nói: “Tiền bối đã ở trong thành rồi”.

“Không sai, ta nay là ở trong thành, chỉ là vẫn chưa được các người tín nhiệm. Ta sợ ở thời khắc mấu chốt, các người sẽ bởi vì đề phòng ta mà phân tâm.” Long Trúc không nhanh không chậm: “Đương nhiên, ta biết các người bận khoăn, tạm thời sẽ không tiến vào nội thành. Chờ sóng gió lần này qua đi, nghĩ đến các người nếu là thành chưa phá, hần là sẽ đối với ta có hiểu biết càng sâu”.

“Người gia hỏa này cẩn thận như vậy làm cái gì? Gia gia của ta là cảm thấy các người không tồi, mới chuẩn bị đưa tay giúp. Người cho rằng chúng ta sẽ hại người hay sao?” Long Dĩnh hừ hừ, cảm giận nói.

“Không, ta cảm thấy tiền bối quả thực không có ác ý.” Tâm tình Thạch Nham thoáng buông lỏng. Hần biết hướng Long Dĩnh tiểu nha đầu lớn như vậy, tâm cơ khẳng định không âm trầm như thế, cho nên thái độ của hần, cũng ý nghĩa Long Trúc khẳng định không có ác ý, thần kinh vẫn căng thẳng cũng buông lỏng không ít.

“Ta chỉ là bày tỏ thân phận, tránh cho không bao lâu các người phát hiện rồi, sẽ cảm thấy ta dụng tâm kín đáo, còn lại sao... ta sẽ chứng minh thái độ của ta.” Long Trúc cười nhạt, phát phát nói: “Tiểu hữu bề bộn nhiều việc, ta liền không quấy rầy nữa. Đại khái ba canh giờ sau, người của bảy cổ phái sẽ tới. Người đi chuẩn bị đi”.

“Nếu bảy cổ phái muốn tiến công nơi này, người sẽ làm như thế nào?” Thạch Nham giật mình một cái, đột nhiên ánh mắt lợi hại nói.

Bầy đạo tinh quang so với cổ thụ còn to hơn, giống như tinh long rời khe, mang theo lực xuyên thấu kinh người, cuồng mãnh đánh ra.

Vù vù vù!

Tinh quang to dài như rồng chui, nhất nhất ở trong đám người bảy cổ phái hạ xuống, đem mặt đất đánh ra lỗ khổng lồ vài trăm thước, không ít võ giả bảy cổ phái bị tinh quang đụng chạm đến, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, ngay cả cặn cũng không có lưu lại, tựa như trực tiếp bị đánh vào chỗ sâu trong đại địa, vĩnh viễn bị chôn vùi rồi.

Mọi người dựng tóc gáy biến sắc.

Ai cũng chưa từng nghĩ, Thạch Nham vậy mà kiên quyết như thế, máu lạnh như thế, không có bất cứ do dự gì, dám can đảm đi trước động thủ!

Tiếng gào khóc thảm thiết cực kỳ thê lương từ trong đám người bảy cổ phái truyền đến, đau mắt người thân cùng bạn bè những võ giả kia của bảy cổ phái, huyết khí xông lên đầu, hỏa viêm trong lòng bị hoàn toàn thiêu đốt rồi.

Rất nhiều người lui về phía sau ba dặm, cảm thụ đại địa run rẩy, đứng thẳng cũng cả người phát run, mặt như màu đất, theo bản năng muốn thúc dục toàn thân lực lượng chống đỡ.

Giờ khắc này, bọn họ đều may mắn, may mắn mình phán đoán chính xác, không tranh nước đục kia, thế cho nên bây giờ còn có thể sống an lành.

Ngay cả đám người Lâm Manh, Niết Nhược cũng có kinh ngạc ngẩn ngui, như là bị đột nhiên đánh vào mộng.

Mặc cho bọn họ tưởng tượng gì, cũng đoán không ra Bát Cực Luyện Ngục Thành vậy mà có uy lực khủng bố như thế!

Bầy đạo tinh trụ to khổng lồ kia đánh hung hăng, lực lượng trong đó chất chứa, làm cho bọn họ đạt tới Chân Thần cảnh cũng cảm thấy sinh mệnh chịu uy hiếp.

“Thật hung!”

Long Dĩnh che miệng quát kinh hãi, khuôn mặt thất sắc, bị dọa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, con mắt đẹp cũng tán loạn lên.

657. Chương 655: Một Đòn Cảnh Cáo!

Nếu quả thực là tử địch, Thạch Nham liền không lưu tình, một khi động thủ, tất dốc lực mà ứng phó!

Sau khi bảy đạo cột sáng nổ bắn mà ra, hắn không có chút do dự, lần nữa lấy thần thức liên thông Bát Cực Luyện Ngục Thành, sóng công kích tiếp theo lại hung mãnh tuôn trào mà ra.

Từng đám mây giống như thuần túy do tinh thạch ngưng luyện ra, tinh quang rạng rỡ, mỗi một đám đều có kích cỡ vạn cửa, thoáng như từng miếng tạc lõi, lại từ trên tường thành đánh ra, từng đám hướng tới những người đó của bảy cổ phái đánh vào.

Đám người Lâm Manh, Tần Cốc Xuyên đột nhiên bừng tỉnh, kinh ngạc trong lòng tạm thời bị ném lên đến chín tầng mây, lập tức bắt tay vào làm ứng đối.

Tay nhỏ bé trắng thuần từ cổ tay áo giơ lên, từng chiếc lá liễu bay tán loạn. Lá liễu dày đặc thành đồng, va chạm lẫn nhau, kích động ra đầy trời tinh quang màu xanh. Lá liễu xanh tươi giọt mưa, như là lục phi thúy, tản ra hào quang mê người.

Tịnh Thổ thánh cấp bí bảo, Thanh Diệp Tụng, từ chín ngàn chiếc lá liễu tỉ mỉ thu thập luyện chế vạn năm bện mà thành, lẫn vào mấy trăm loại tài liệu hiếm quý.

Lá liễu rải ra, tạo thành trận pháp kỳ lạ, ẩn chứa sinh cơ bùng bùng, vừa ra tới, liền giống như một mảng màn trời lá cây, đem đỉnh đầu cùng một khối bọn họ che lấp toàn bộ, ngay cả nhật nguyệt tinh quang trên trời cũng không xuyên thấu vào được.

Từ trên tường thành ném xuống tinh quang tạc lồi, ở trên màn trời lá cây liên tiếp nổ ra, bắn trào ra điểm sáng chói mắt, như pháo hoa đẹp mắt nhất.

Niết Nhược cùng Tần Cốc Xuyên, Quản Hổ, Lữ Miểu cũng đều vẻ mặt oán giận, bị kích lên cơn tức, Huyền Không Giới trên tay đều sáng ngời lên, bí bảo ném bắn.

Một khối bông tơ xám xịt, cực kỳ mềm dẻo, lan tràn ở đỉnh đầu Niết Nhược, trong bông tơ sợi tơ hung hăng run loạn, xây dựng pháp trận thần kỳ đặc biệt cũng đem tạc lồi trên trời ngăn trở triệt tiêu.

Bí bảo như vậy đến từ chính Niết Nhược, do sát khí của ba mươi sáu sát động ngưng luyện thành, trong bông tơ các loại sát khí chậm rãi nảy sinh, bông tơ như là không ngừng sinh trưởng, lập tức che trời rợp đất.

Tần Cốc Xuyên, Quản Hổ, Lữ Miểu phân biệt lấy ra ngọc tiêu, lôi cổ, đồng chung, ở đỉnh đầu hóa thành ba chùm tinh quang, cùng nhau hướng tới Thạch Nham trên tường thành đánh bắn qua.

Ba cường giả đạt tới Chân Thần cảnh giới hợp lực ra tay, ý đồ một lần hành động tiêu diệt Thạch Nham.

Ở trong lòng Lâm Manh, Tần Cốc Xuyên, Thạch Nham nghiêm nhiên thành nhân vật nguy hiểm nhất, cảm thấy chỉ cần xử lý hắn, thành trì kia sẽ trở thành không bố trí phòng vệ, dễ dàng có thể đánh phá.

Mỗi một cái thành trì do trận pháp, kết giới, cấm chế tạo thành đều phải có một cái đầu não, lấy thần thức đến vận chuyển.

Rất hiển nhiên, Thạch Nham chính là đầu não của ngân thành kia. Một khi hắn bỏ mình, bọn Dương Thanh Đế tuyệt đối không có khả năng đem uy lực của ngân thành thật sự phát huy ra.

Đến một khắc đó liền là lúc mọi người Dương gia bị giết, bọn Lâm Manh nhìn cực chuẩn.

Sách lược của bọn họ cũng hoàn toàn chính xác.

Chỉ là, bọn họ như trước đánh giá sai Thạch Nham cường hãn, đánh giá sai lực lượng khủng bố của ngân thành.

Ngọc tiêu chói tai như kiếm, giống nh có mấy trăm thanh lợi kiếm cắm vào lòng người, có thể xuyên thủng linh hồn, tại dưới lực lượng thần thức Chân Thần cảnh của Tần Cốc Xuyên kia thúc dục, càng là đoạt tâm phách người, uy lực tăng gấp bội.

Lôi cổ ầm ầm bạo vang, mỗi một tiếng trống đều thẳng đến thức hải của Thạch Nham, vận dụng chính là thần thức chi lực, cho dù là võ giả Chân Thần cảnh bình thường, bị chấn động như vậy, thức hải cũng sẽ nổ tung, thần thức tràn ra xung quanh, linh hồn tịch diệt tại chỗ.

Đồng chung thì là tràn ra từng vòng sóng ánh sáng, như thủy triều vọt tới, có lực bát ngát cuộn cuộn của biển lớn. Loại năng lượng áp bách này, có thể dễ dàng đem thân thể một gã cường giả đánh nát.

Tần Cốc Xuyên, Quản Hổ, Lữ Miểu đều là Chân Thần cảnh cao thủ. Bọn họ một khi phát lực, sở tạo thành lực đánh chết nháy mắt, rung động lòng người, cho dù là Đế Sơn, Lệ Tranh Vành võ giả đạt tới Chân Thần cảnh như vậy, cũng sẽ lập tức gặp đòn nặng, chết thảm tại chỗ.

Nhưng Thạch Nham lại di nhiên không sợ.

Thế công của ngọc tiêu cùng lôi cổ, thẳng đến lòng người, thẩm thấu thức hải, thuộc về loại bí bảo linh hồn, đối với người thường mà nói, uy lực của loại thế công này, so với đơn thuần oanh kích thân thể cường hãn hơn nhiều.

Nhưng dùng để đối phó Thạch Nham... lại là thất sách lớn nhất của bọn họ.

Cho nên hắn tâm không loạn, thức ngưng luyện, linh hồn củng cố, thân hình bất động như bàn thạch, liền cứng rắn thừa nhận hai linh hồn thế công này.

Chủ hồn của hắn chỉ thoáng vẩn vơ một chút, đem thức hải hỗn loạn một chút, tràn ra đám lửa Cửu U Phệ Hồn Diễm, liền đem toàn bộ linh hồn công kích thẩm thấu trong cơ thể cho trở thành hư không.

Duy nhất làm cho hắn kiêng kị, ngược lại là đồng chung kia của Lữ Miểu, đợi cho từng vòng sóng ánh sáng của đồng chung đột kích, hắn ngưng trọng hẳn lên, đưa tay tường thành bên trái một cái.

Một cái cảm chế giống như đài sen đột nhiên bị xúc động, tâm đài sen sinh trưởng ra từng đóa hoa sen như thủy tinh, mỗi một đóa hoa sen đều trông rất sống động, rạng rỡ, phóng ra lực kéo mãnh liệt.

Đài sen như là một cái miệng, đột nhiên mở lớn ra, từ trên tường thành mạnh hướng phía trước lao lên một cái, vậy mà đem tầng tầng sóng gợn đồng chung nhện nhạo ra đều hấp thu vào.

Chỉ là, sau khi đồng chung nhện nhạo ra lực lượng, nhất nhất nhập vào đài sen, đài sen chi tâm kia toát ra hoa sen thủy tinh, một cái tiếp một cái nổ tung, ở trong nổ, đem sóng lực của đồng chung hóa giải.

Trong căn cơ dưới lòng đất của ngân thành, chỉ truyền đến vài tiếng chấn động không ảnh hưởng toàn cục, tất cả liền lại khôi phục bình thường.

Thạch Nham không trào phúng, không châm biếm, vừa hóa giải thế công của ba Chân Thần cảnh, lập tức phóng ra Tụ Hồn Châu, điểm vách tường phía sau một cái, liền có vô số sợi tơ toát ra, đem Tụ Hồn Châu cuốn lấy, ở đỉnh đầu mọi người rất nhanh lư một vòng.

Linh hồn lực của rất nhiều võ giả lúc trước bị bảy đạo tinh trụ nháy mắt đánh chết, giống như bị cá voi hút nước, đều kéo vào Tụ Hồn Châu.

Thừa dịp thời cơ này, thần bí vô hồn của Thạch Nham cũng thức dậy, ngăn ngừa ba giây thời gian, đã hấp thu lượng lớn tinh khí, cả người chấn động, ngay cả huyết khiếu cũng giống như bị đầy khí, phồng hẳn lên.

Thẳng đến lúc này, Thạch Nham mới nhếch miệng cười, hắc hắc nói: “Muốn phá thành, thì thêm lực. Nếu chỉ là công kích vô lực như vậy, ta khuyên các người đừng lãng phí thời gian nữa, trực tiếp chạy về Băng Hỏa bí cảnh đi, miễn cho bị dị tộc bọ đánh, liền như vậy không công chết tại đây”.

Dứt lời, thân thể hắn như là dung nhập tường thành, biến thành một vũng nước, rất nhanh biến mất không thấy.

Bát Cực Luyện Ngục Thành một lần nữa khôi phục yên tĩnh, không có năng lượng hung ác điên cuồng bắt đầu khởi động nữa, cũng không có công kích khủng bố kích xạ khắp nơi nữa.

Lâm Manh cùng Niết Nhược vẫn đang phóng ra bí bảo, hình thành quang sáng phòng ngự, phòng ngừa lượt công kích tiếp theo đánh úp lại.

Tần Cốc Xuyên, Quán Hổ, Lữ Miểu là người nọ, như là bị người ở trên mặt hung hăng tát một cái, sắc mặt cực kỳ khó coi, ánh mắt âm lệ chi cực.

Trước mắt bao người, thủ lĩnh năm phương của bảy cổ phái hợp sức, chẳng những chưa giết được Thạch Nham, thậm chí chưa thể ở trên tường thành để lại một cái lỗ, ngược lại để cho hắn dễ dàng rút đi, cái chiến tích này... Thật sự chật vật!

“Quá ngông cuồng rồi! Tiểu tử này nếu không trừ, ngày sau tất nhiên sẽ là họa hại lớn của nhân tộc!” Tần Cốc Xuyên như chó dữ bị chọc giận, thô bạo xoa xoa tay, hít thở ồ ồ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Xem ra phải nặng tay rồi!”.

Lâm Manh, Niết Nhược, Quán Hổ, Lữ Miểu đều gạt đầu, lửa giận hùng hục, thiêu đốt ý niệm hung tàn.

Ở ngoài ba dặm, đám người Văn Hạo, Úc Hoàn Cương kinh hãi không hiểu, nhìn ngân thành giống như sắt thép đổ bê-tông kia, không nói gì thật lâu.

Trước khi tới, không ai có thể nghĩ đến ngân thành vậy mà chắc chắn như thế, cũng không nghĩ tới Thạch Nham vậy mà có được thủ đoạn quỷ dị như thế, mượn dùng lực lượng ngân thành, đem một kích của ba cường giả Chân Thần cảnh hóa giải dễ dàng.

Bọn họ cũng không biết Thạch Nham có thể hóa giải đại đa số linh hồn công kích, chỉ cho rằng Thạch Nham cường đại, toàn bộ dựa vào Bát Cực Luyện Ngục Thành.

“Vấn giáo chủ, người không... Thạch Nham xem như là người của Quang Minh thần giáo người, tu luyện chính là Tinh Thần Quyết của Quang Minh thần giáo các người, vậy phương thức ngưng luyện ngân thành này, chẳng lẽ... cũng đến từ Quang Minh thần giáo các người?” Úc Hoàn Cương trầm ngâm một chút, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi.

Về mặt Văn Hạo cổ quái, không khỏi cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: “Hắn quả thực tu luyện Tinh Thần Quyết, chỉ là... pháp quyết kia hắn chỉ là một bộ phận rất ít một thân lực lượng của hắn. Thủ đoạn của hắn rất nhiều, ngay cả ta... cũng nhìn không thấu hắn”.

Úc Hoàn Cương như có chút đắm chiêu gật gật đầu, một lát sau, mới nhẹ giọng cười cười: “Như vậy xem ra, chúng ta quyết định xem như đúng. Ta thấy bọn họ muốn công phá thành, không trả giá lớn một chút, sợ là không dễ”.

Văn Hạo sắc mặt hơi ngưng lại, nói: “Trăm ngàn đừng coi nhẹ bọn Lâm Manh! Bọn người kia một khi điên cuồng, có thể bộc phát ra lực lượng quá khủng bố. Huống chi... Bọn họ còn có thần khí chưa vận dụng, mỗi người đều bảo lưu lại lực lượng thật sự”.

Về mặt Úc Hoàn Cương cũng trầm trọng hẳn lên, gật gật đầu, thở dài một tiếng: “Cũng phải. Bọn Lâm Manh thực điên hẳn lên, không tiếc đem uy lực của thần khí tiêu động, tòa thành này... sợ là rất nhanh sẽ bị công phá”.

Phía sau Văn Hạo, Úc Hoàn Cương, về mặt Lãnh Đan Thanh, Sương Vũ Trúc phần chấn, ở trong đám người xem hoa mắt thần mê, trong mắt đẹp tia sáng kỳ dị liên liên.

Lúc tới, hai nàng vẫn lo lắng, sợ hãi Thạch Nham sẽ không có một chút sức đánh trả, trực tiếp bị đám người Lâm Manh bảy cổ phái phá thành, tiêu diệt linh hồn.

Ở trên Thần Châu đại địa, đám người Lâm Manh bảy cổ phái ý nghĩa mạnh nhất, không ai có thể địch.

Thạch Nham tuy mạnh, nhưng hắn dù sao còn trẻ, cảnh giới cũng kém cả một cái đại cảnh giới còn nhiều hơn, thực lực cách xa thật lớn như vậy, làm cho hai nàng luôn áp lực, lúc chiến đấu mở ra, hai nàng quả thực cũng không nở nhìn.

Nhưng sự thật ra ngoài dự kiến của các nàng thật lớn. Thạch Nham không động thì thôi, một khi ra tay, lập tức đó là lôi đình bạo kích, làm cho đám người Lâm Manh tổn thất thảm trọng.

Càng thêm làm cho hai nàng kinh ngạc, là Thạch Nham vậy mà ở dưới ba người Tần Cốc Xuyên liên thủ, vững vàng đứng lại, dáng chừng vững bất động, hơn nữa rất dễ dàng hóa giải công kích, thông dong lui vào ngân thành.

Cái biến hóa liên tiếp này, giống như là một liều linh dược đánh vào trong cơ thể hai nàng, làm lỗ chân lông cả người hai nàng đều giãn ra.

Đám người Chư Dật, Bối Tư, Bối Dịch, từng người thì là vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc, trong mắt lóe ra hào quang, trong lòng cực kỳ phức tạp.

Thạch Nham bày ra lực lượng, thật sâu chấn động mọi người bọn họ, làm bọn họ ý thức được không tham gia vào, chính là quyết định chính xác nhất của bọn họ cả đời này.

“Khải Thiên lão nhân thật sự là nhìn xa trông rộng, may mà đã nghe hắn nói, bằng không, chúng ta hiện tại đã chết rồi”.

Những thế lực võ giả nhỏ kia ở dưới một phen lời nói của Long Trúc rút đi, đều lộ ra vẻ mặt lòng có từ quý, đều âm thầm may mắn, may mắn không cùng bọn Lâm Manh giao hợp ở cùng nơi.

Ngân thành hiển hiện ra cường thế, dọa bọn họ thật sâu, làm bọn họ không càng nhiều ý tưởng nữa, chỉ muốn rời xa sự tình, chỉ lo thân mình.

658. Chương 656: Tề Thần Khí!

Vùng bên cạnh Vĩnh Dạ sâm lâm.

Một tấm ma kính thật lớn, hình lăng, lơ lửng ở đỉnh đầu năm đại đệ tộc, trong ma kính hiện ra hình ảnh rõ ràng, chính là hình ảnh Thạch Nham cùng đám người Lâm Manh bảy cổ phái giao chiến.

Rất nhiều cường giả đệ tộc, một đám thần sắc nghiêm trang, nghiêm túc đoan trang, vẻ mặt quái dị.

Phía dưới ma kính, mặt Bạo Ngao mang mỉm cười, năm ngón tay thỉnh thoảng vươn gập, đánh ra từng đạo ô quang rót vào ở trung ương ma kính, mượn dùng cái ấn ký hình tam giác được khảm ở cổ Thạch Nham kia, có thể đem chiến đấu bên đó một tia không bỏ sót hiện ra ở trên ma kính.

“Bất luận ở một cái thời đại nào, nhân tộc luôn không đổi được thói quen tốt đấu tranh nội bộ, thật là cái chủng tộc kỳ lạ.” Khoa Ma La thấy chiến đấu trong ma kính tạm thời dừng lại, sắc mặt âm trầm, hắc hắc cười quái dị lên.

Rất nhiều tộc nhân Quỷ Văn tộc, Âm Linh tộc, Ma tộc cùng Minh tộc cũng một đám lộ ra vẻ mặt cười nhạo, cảm thấy tràng cảnh này thật sự thú vị.

Nhân tộc sắp diệt tuyệt rồi, thời khắc khó khăn nhất như thế, hai cổ lực lượng của chủng tộc này, chẳng những không thể đồng tâm hiệp lực, còn đang tranh đấu lẫn nhau.

Ở bọn họ xem ra, không có gì so với tràng cảnh này càng thêm thú vị.

Ở bất cứ một chủng tộc nào đến xem, tộc đàn kéo dài đều là việc lớn hàng đầu, toàn bộ thù hận, ở lúc chủng tộc chi chiến, đều sẽ được đặt xuống, toàn lực chống đỡ kẻ thù bên ngoài.

Các tộc có thể tồn tại đến nay, cùng bọn họ đoàn kết mật không thể chia quan hệ. Ở trong lòng bọn họ, chỉ có đoàn kết, mới có thể đạt được quyền lợi sinh tồn.

Ai dám ở lúc đệ tộc đến khơi mào nội đấu, đều là kẻ địch của toàn bộ chủng tộc.

Mà nhân tộc, thì sắp bị diệt tuyệt, vậy mà vẫn đang tranh đấu, ở bọn họ đến xem cái này là cực kỳ không thể tưởng tượng.

“Mọi người không nên gấp gáp, chúng ta đợi một chút là được.” Vẻ mặt Bạo Ngao tươi cười ôn hòa: “Chờ bọn hắc phân ra thắng bại, chúng ta đi đến, đem bọn họ chém giết toàn bộ sẽ là quyết định chính xác nhất”.

Toàn bộ thủ lĩnh đệ tộc đều lộ ra cười nanh ác, cực kỳ đồng ý quyết định của Bạo Ngao.

“... Người này, ừm, chính là thanh niên lúc trước tên là Thạch Nham kia.” Bạo Ngao mỉm cười: “Ta muốn giữ sống, hắc cùng Ma tộc ta có liên quan, các người không thể giết hắc”.

Tương tự là Ma tộc thượng cổ gia tộc Cổ Kiệt gia tộc Kiệt Cực nghe vậy mắt sáng bừng lên, lộ ra tươi cười hơi tỏ ra tàn nhẫn hắc hắc nói: “Bạo Ngao, người không lầm chứ? Tiểu tử kia, thật sự là Ma tộc chúng ta?”.

“Ở trán hắc, có ấn ký cổ xưa nhất của Ma tộc chúng ta, cái gia tộc đó ngay cả ta cũng không biết lai lịch, có thể thấy được có bao nhiêu xa xưa. Chỉ là... Hắc còn chưa đạt được truyền thừa, bằng không, đã sớm sẽ không cùng nhân tộc gốc ở cùng nơi.” Bạo Ngao mỉm cười giải thích.

Vẻ mặt Kiệt Cực phần chấn, nhin không được cười ha ha lên: “Ma tộc ta quả nhiên nhân tài đông đúc. Chỉ là một thiếu niên, đã khiến cho nhân tộc trả giá đắt thảm thối như thế. Không sai, tiểu tử này ta rất thích, đám nhân tộc bị diệt rồi nhất định phải cùng hắc uống một chén”.

“Kiệt Cực, hắc là ta nhìn trúng trước, người đoạt với ta?” Ánh mắt Bạo Ngao chợt âm lệ xuống, khóe miệng hiện ra ý lạnh như đao phong.

“Như thế nào? Người cho rằng ta sợ người?” Kiệt Cực không chút nào yếu thế: “Tiểu tử kia nếu là truyền thừa gia tộc cổ xưa nhất, người cho rằng sẽ nghe người? Bạo Ngao, người đừng quá can rỡ, tiểu tử kia thực đạt được truyền thừa, trưởng thành lên không hắc so với người ta nhỏ yếu hơn”.

Bạo Ngao ngạc nhiên, trầm ngâm một chút, lại cười lên: “Cũng phải. Cho nên ta sẽ ở trước khi hắn trưởng thành khiến cho hắn nhận thức cùng ta”.

“Đến lúc đó đều bằng thủ đoạn đi, ta ngược lại muốn xem thứ người cho hắn có thể so với ta hay không.” Kiệt Cức cười lên âm hiểm.

Bên kia Thạch Nham ở cùng đám người Lâm Manh tiến hành chiến đấu gian nan nhất, bên này hai chủ nhân gia tộc cường đại nhất của Ma tộc vậy mà đang ngằm tính kế, chuẩn bị bắt đầu cướp người.

“Đại nhân, hắn là bạn của chúng ta, chúng ta sẽ không xuống tay với hắn.” Thi tộc bên kia, Thi Sơn, Thi Hải trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói với Thi Khôi trong quan tài khổng lồ.

Thanh âm kỳ lạ của Thi Khôi thành linh xông ra: “Có hai đại tôn Ma tộc che chở, các người cho rằng hắn có thể chết được?”.

Thi Sơn, Thi Hải sửng sốt, chợt phản ứng lại, lại trầm mặc không lên tiếng nữa.

“Không được!” Khoa Ma La hét rầm lên: “Tiểu tử kia tất phải chết, hắn là tử địch của Quỷ Văn tộc chúng ta, ta phải giết hắn!”.

“Tiểu tử kia phải chết!” Minh tộc bên kia, A Tị Minh vương cũng hét to lên.

Sắc mặt Bạo Ngao cùng Kiệt Cức bỗng trở nên khó coi hẳn lên. Ánh mắt tàn độc của hai đại tôn Ma tộc này nhìn quét mọi người, sát khí khát máu bắt đầu tràn ngập ra.

“Trước diệt nhân tộc, nếu đến lúc đó ai muốn giết người của Ma tộc ta, hắc hắc, vậy làm biệt luận khác. Nhân tộc diệt rồi, chúng ta cần khai chiến hay không, các người tự mình suy nghĩ đi.” Kiệt Cức nhẹ nhàng cười, như là một con mãnh thú khát máu, mở ra răng nanh, cuồng vọng muốn mở ra chiến đoàn.

Bạo Ngao gật gật đầu.

Ma tộc là cái chủng tộc cực kỳ bao che khuyết điểm, hơn nữa phi thường coi trọng lực lượng mới sinh trong tộc, cường giả vì đời tiếp theo trải tốt con đường là chuẩn tắc bọn hắn hết lòng tuân thủ, nếu thân phận Thạch Nham chưa được xác định, bọn họ quả quyết sẽ không liếc nhìn một cái.

Nhưng, chờ sau khi bọn hắn phát hiện ở trên người Thạch Nham, có lẽ chảy xuôi huyết thống cổ xưa nhất của Ma tộc, xem như máu mới mẻ một thể hệ này của Ma tộc bọn họ, bọn họ lập tức theo bản năng muốn bảo vệ.

Ma tộc sở dĩ cường đại đến nay, đó là bởi vì toàn bộ cường giả của bọn họ đều tuân thủ quy tắc này! Cho nên mỗi một cường giả mới sinh đều có thể đủ chậm rãi trưởng thành lên, dần dần trở thành lãnh tụ mới, làm cho lực lượng Ma tộc trước sau cường thịnh.

Bạo Ngao cùng Kiệt Cức vừa tỏ thái độ như vậy, những người đó của Quỷ Văn tộc cùng Minh tộc lập tức không lên tiếng nữa.

Trong năm tộc, thế lực Ma tộc mạnh nhất, Bạo Ngao cùng Kiệt Cức hạ hung nhân vô số, ma thú càng là thành quần kết đội, ít nhất từ hiện tại đến xem, bốn chủng tộc khác không có một phương dám cùng Ma tộc xung đột chính diện.

Bất luận tại một cái thời đại nào, Ma tộc đều là một trong các thế lực mạnh nhất. Loại bao che khuyết điểm này của bọn họ, lòng báo thù cực đoan, còn có một cỗ sức mạnh điên cuồng kia, đều là nguy hiểm nhất. Không đến vạn bất đắc dĩ, không có một chủng tộc dám cùng Ma tộc khai chiến.

Bởi vậy, Khoa Ma La kêu tuy hung hăng, nhưng vừa thấy Bạo Ngao cùng Kiệt Cức lên tiếng muốn kiên quyết bảo vệ Thạch Nham, bọn họ lập tức liền châm chước lợi hại, lập tức dẹp cơn thu trống.

“Nếu hắn không phải Ma tộc các người thì sao?” Cường giả kia của Âm Linh tộc hừ một tiếng, lạnh lùng nói.

“Muốn giết muốn sống, tùy ý các người.” Bạo Ngao cười nói.

“Vậy được, chúng ta bắt giữ hắn trước, sau đó xem xét thân phận, có phải Ma tộc hay không, đến lúc đó thử một lần liền biết.” Người nọ nói.

Bạo Ngao, Kiệt Cức cũng gật đầu, tỏ vẻ không có ý kiến.

Điều kiện tiên quyết bọn họ bảo vệ Thạch Nham, đó là ở trên người Thạch Nham chảy xuôi máu Ma tộc, chỉ có như vậy bọn họ mới có thể ra tay hỏi đến.

Nếu chứng minh Thạch Nham không phải tộc nhân của bọn họ, bọn họ tự nhiên sẽ không quan tâm, ngược lại sẽ ra tay diệt sát đầu tiên.

Một gia hỏa tiềm lực vô cùng như vậy, nếu không phải người trong nhà, vậy phải là người chết.

Đây cũng là một trong các chuẩn tắc làm việc của Ma tộc.

Ngân thành.

Đám người Lâm Manh, Niết Nhược, Tần Cốc Xuyên sắc mặt khó coi, hơi thương nghị, để định ra phương pháp phá thành.

“Không cần giữ tay, thời gian của chúng ta không nhiều, các vị, phải mau chóng chém trừ phản đồ, mới có thể ở trước khi dị tộc đến, lui vào Băng Hỏa bí cảnh.” Nhan Khả đề nghị.

Mọi người ngầm đồng ý.

Lâm Manh dẫn đầu ra tay, Càn Khôn Quy Nguyên đỉnh từng xuất hiện ở trong điện Băng Hỏa bí cảnh, được nâng giơ lên, trực tiếp bay vọt ra.

Càn Khôn Quy Nguyên đỉnh chính là Niết bàn thần khí, có được uy lực thật lớn, nhiều năm qua như vậy luôn luôn ở tay Lâm Manh, chưa từng dễ dàng vận dụng.

Càn Khôn Quy Nguyên đỉnh kia vừa ra, một cỗ năng lượng cuộn cuộn từ trong đỉnh tràn đầy ra, giống như là năng lượng nước sông của một con sông đều bị trào ra.

Nước lũ năng lượng cuộn cuộn, hóa thành bốn mươi chín đạo ánh sáng năng lượng cầu vòng, như bốn mươi chín con cự long, uốn lượn vận vẹo, cùng nhau hướng tới ngân thành kia đánh đi.

Từng đạo năng lượng cầu vòng quang, có thể dễ dàng xay giết một võ giả Chân Thần nhất trọng thiên chi cảnh, cùng nhau hợp lực lao ra, ở trên trời quần quýt, hung hăng va chạm ở ngân thành.

Rầm rầm oanh.

Vô số kết giới, cấm chế, trận pháp trên vách tường ngân thành toàn bộ hiển hiện ra, điên cuồng hấp thu năng lượng của các loại cực phẩm nguyên tinh cùng khoáng thạch hiếm quý dưới lòng đất, tại trên vách tường kia hình thành mấy trăm tầng năng lượng phòng ngự, đến chống đỡ Càn Khôn Quy Nguyên đỉnh kia va chạm.

Vô số sóng ánh sáng đẹp mắt, ở trên tường thành hiển hiện ra, ngân thành từng từng bắt động, đột nhiên chấn động hẳn lên, như là đại hán uống rượu loạn choạng, phảng phất sẽ sập.

Trong thành.

Bọn người Thạch Nham cùng Dương Thanh Đế đều là sắc mặt biến đổi lớn, cảm thụ ngân thành bất an, ánh mắt không khỏi trầm trọng hẳn lên.

Uy lực của thần khí quả nhiên không phải là nhỏ, được Lâm Manh đặt tới Chân Thần tam trọng thiên chi cảnh thức dục, lực lượng dao động phóng ra này, cũng chỉ có hướng Bát Cực Luyện Ngục Thành loại thượng cổ trận pháp này mới có thể chống cự được.

Nếu nói Băng Đế thành cùng Kì Thạch thành loại thành thị này, có lẽ chỉ là một lần như vậy, thành thị liền trực tiếp bị phá hủy rồi.

“Cẩn thận, người không cần thiết, đều rút lui hướng vào phía trong thành trước. Ngoại thành lực phòng ngự có hạn, ước nguyện xây dựng ban đầu, cũng là vì hết sức triệt tiêu thần khí va chạm. Ngoại thành phá không lo, chỉ cần bọn họ dám vào, đến lúc đó chờ đợi bọn họ, sẽ là công kích càng thêm hung mãnh.” Sắc mặt Thạch Nham nghiêm trang, một bên không ngừng phóng ra thần thức đến bù lại trận pháp không đủ, một bên hạ lệnh cực nhanh.

Ở dưới hần hạ lệnh, không ít võ giả trốn bên ngoài thành đều theo lời rút đi, dựa theo đường mòn an toàn hần khai thông, hướng tới nội thành rút lui.

“Ta thêm một chút sức đi.” Ngoài thành, Niết Nhược trầm ngâm một chút, đột nhiên nói.

Một thanh cốt chất thanh phong ba thước, chuôi kiếm cắm ở trên xương sườn hần, lúc Niết Nhược nói chuyện, xóc lên áo dài, cầm chuôi kiếm kia.

Tay hần vừa mới đặt lên chuôi kiếm kia, một đám sát khí cực kỳ tà ác, hóa thành ba mươi sáu đạo khí lưu xám xịt, cùng nhau từ trên chuôi kiếm phun ra, giống như làm thần thức người ta cũng phải thác loạn.

Sát Linh Kiếm, lấy sát linh của ba mươi sáu sát động làm chủ thể, hấp thụ vô số sát khí, trải qua vạn năm cô đọng mà thành, Sát Linh Kiếm này cũng là trấn động chi bảo, thần khí của ba mươi sáu sát động.

Niết Nhược lấy máu tươi của mình đến cho sát linh ăn, cùng linh hồn của sát linh hợp nhất, cho nên một thanh Sát Linh Kiếm này vẫn cắm ở trong máu thịt của hần, bình thường đều đang uống máu hần, mới có thể không ngừng tiến hóa cường đại.

Lúc Sát Linh Kiếm được chậm rãi rút ra, trong cơ thể Niết Nhược truyền đến tiếng kêu to thô bạo của sát linh, như là yêu ma ngửi được mùi máu tươi, muốn cắn ăn lớn một trận.

659. Chương 657: Đăng Hỏa Vĩnh Bất Diệt!

Sát Linh Kiếm cuối cùng từ trong cơ thể Niết Nhược được rút ra, tại trong quá trình này, Niết Nhược đau xé tim xé phổi, một khuôn mặt vạn vạn không thành hình.

Mỗi một lần Sát Linh Kiếm ra, thân thể hần đều phải bị cản trở mất không ít máu thịt. Không đến lúc bất đắc dĩ, Niết Nhược tuyệt sẽ không vận dụng Sát Linh Kiếm, đây là thần khí đã thương địch thủ cũng thương bản thân, quá mức hung lệ.

Sát Linh Kiếm gào thét bay ra, ba mươi cái sát linh kéo đuôi cánh xám xịt trăm mét, kéo Sát Linh Kiếm, ở trên trời vạch đạo qua ba mươi cái quỹ tích xanh xám xịt, hướng tới ngân thành đâm mạnh tới.

Sát linh đột nhiên ngừng trệ, cùng nhau phóng thích lực lượng, ba mươi sáu cỗ sát khí khác nhau, đồng loạt đánh vào Sát Linh Kiếm.

Sát Linh Kiếm kia như là một luồng ánh sáng, trực tiếp đâm vào ngân thành, toàn bộ cấm chế, kết giới cùng trận pháp, bị một đòn đâm phá.

Phốc!

Tường thành vững như bàn thạch, bị Sát Linh Kiếm trực tiếp đâm vào, một thanh kiếm kia, trực tiếp lộ ra bên ngoài thành.

Cùng Cần Khôn Quy Nguyên đan đánh phá đối với toàn bộ thành thị khác nhau, Sát Linh Kiếm chỉ nhằm vào một điểm, uy lực ngưng luyện ở mũi kiếm, quả thực không gì không phá được, liền dễ dàng như vậy từ trên tường thành đánh bắn vào.

Về mặt đám người Lâm Manh chấn động mạnh.

Niết Nhược thì là thống khổ hét rầm lên, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

Ba mươi sáu luồng sát linh, theo Sát Linh Kiếm kia xuyên thủng chỗ hổng, gào thét, cùng nhau xuyên thấu vào, đồng thời hiển hiện ra chỗ bên ngoài thành.

Ba mươi sáu cái bóng xám xịt, mỗi một cái đều dài hơn trăm mét, ẩn chứa âm sát, huyết sát, ác sát vân vân sát khí dao động khác nhau, tà ác ngập trời, vừa tới liền bắt đầu phá cấm chế cùng kết giới của ngân thành, uy lực thật lớn.

Sắc mặt Thạch Nham biến đổi lớn.

Ở trong thức hải của hần, tâm hải ngũ ma gào thét mạnh ra, hóa thành năm ma thần giống như thực chất, cùng ba mươi sáu sát linh kia đều cùng một chỗ.

s i t i t i 5

>Q i? b€i HBM? +MM; M,K K i?—M i` M? ç'm Î +MM; MÆB- i•K ?<sup>a</sup>B M;k K `ä`M; F
b€m b€i HBM? FB +„M KbM? ç—v i?QÆM; iQ+?— +?d K°i H—M M?Q p"v- ç½ #` i?Q A
h?ç+? L? K `i ç m HÁM;- p°B p`M; H'v i•K i?—M HB M i?¬M;- +SM; `„M ç2K i•K ?
i?m p`Q i?S+ ?^aBX

" KQÆB b€m b€i HBM?- +?QM? H` b€i F?Q J +®+ # KQÆB b€m b€i ç°M; i? M;Q
K M?i` €+M?'i i? ;B M- i`^aB [m pçM M,K iB M ?| iQ+? Hkv- +,M #^aM F?¬M; T?^aB
Q H•m +| i? +?®M; HçBX

a€i HBM? ;`Q i?ûi- T?|M; i?Q+? •K T?M tmv M i?OM; i•K HBM?- # M M;Q`B i?"M?
`i M?B m +'K +? +MM; F i;BÈB ç m #` T?€ ?OvX

" KQÆB b€m b€i HBM?- M?Q H` # KQÆB b€m +QM M;U F?Ä2- FûQ a€i GBM? EB
a€i HBM? F?¬M; i? ç€M? T?€ i`"M +MM; +'K +? - +?9M; M| ?°B ?ÊT HU+ M;QM;
EB K- H'v a€i GBM? EB K +QÌM; i? +¬M; FQ+?- ç2K i`"M +MM; +'K +? T?€ ?OvX
J°i i? M? a€i GBM? EB K M`v iW i`QM; +Æ i? LB i L?QÊ+ ?9i ` - ;BÌ F?„+ M`v #`v
+QÌM; ççB- H`K +?Q h?ç+? L? K +kM; +| +?9i bSi ç—m K i`€MX

óh?môX

>mv M E?¬M; :BÈB i`QM; i v h?ç+? L? K b€M; H M- hK >²M *?•m FB MûK KçM? #„
b€m b€i HBM? FB H°` HU+ ?9i FûQ HBM? ??²M +QÌM; ççBX

*?d +—M H` HBM? ??<sup>2</sup>M F?¬M; +| i?U+ i? - ç m Î T?çK pB hK ><sup>2</sup>M \*?•m M?^K p`QX
hK >²M *?•m i`,K H—M ?B m M;?B K +<sup>a</sup>i`,K- Km®M ç2K b€i HBM? ç m i?m p`QX

æ€M; iB +- H—M M`v ?„M HçB iQM? b B `²BX

hK >²M *?•m [m^a i?U+ T?|M; ` HU+ ?9i FûQ +QÌM; ççB- +kM; [m^a i?U+ ç®B pÈB b€
i€+ /KM;- +?d H`- # KQÆB b€i HBM? FB - HçB +MM; a€i GBM? EB K ?Á ?ÊT K°i

GU+ ?9i FûQ HBM? ??²M +O hK >²M *?•m- K¶B F?B ç2K K°i b€i HBM? FûQ ;—M- a€
KçM? K°i +€B- b m ç| +®;„M; +O hK >²M *?•m b) m´M; T?Q- b€i HBM? #` hK >²M
M?€v K„i +€+? hK >²M *?•m M`v t t - F?¬M; #` i`|B #m°+ M[X

" KQÆB b€m b€i HBM? H` ?Q i? - +MM; a€i GBM? EB K HçB H` i?U+ i? - ? B F K°
iU M?Q bÈK #B i`^M; ;†T T?<sup>a</sup>B HQçB iB M? ?m®M; M`v- +?d i?Q€M; T?®B ?ÊT-
*?•m iB m ;B^aK ç M i?'T M?'iX

hK >²M *?•m F?¬M; i? H`K ;b çQÊ+ - `ä`M; ç®B pÈB b€i HBM? +| i? ?'T i?K- HçB
i? M`v i²M içB- i`QÊ+ b m F?¬M; i? çQÊ+ M?Q KQM; Km®MX

" KQÆB b€m b€i HBM?- pšM M?Q +k Î F?„T MÆB T?€ ?Q F i;BÈB +MM; +'K +?
M`v- F?¬M; +—M # Q H•m- M?[M; +'K +? +MM; F i;BÈB FB i` M iQÌM; i?"M?- ç m
E?¬M; +| +'K +? - i`"M T?€T ç M çÐ- +?d +—M G•K J M? # M M;Q`B HçB K°i H—M M
*`M E?¬M Zmv L;mv M çdM?- b) ç2K M;QçB i?"M? H`T iS+ ç€M? pÐ M€iX

h?ç+? L? K `®i +m°+ w i?S+ çQÊ+ #^av +´ T?€B F?¬M; T?^aB / SM; T?| M?Q p"v- M
T?^aB ?„M i` im´B KÈB im Hmv M K'v +?K+ M,K M`v +| i? F?„+ ç°- +?Q M M ?„M F
?B m #` i?m ç M M? M? +?|M; M?Q p"v- H`T iS+ K'i çB b€+? HQÊ+ SM; ç®BX

hçB H9+ M`v- M;QçB i?"M? +ÁM +| F?¬M; Qi pä ;B<sup>a</sup> +<sup>a</sup>M? ;BÈB ?ÆB i?'T +?Q `9
M?[M; M;QÌB ç| b) i`U+ iB T #çB H°` - `i / /`M; #` ç€M? +? iX

æ€K M;QÌB Gw S?QÊM; L?B- ç m Î +€B ?`M; M;k M`vX

h?ç+? L? K M¬M M|M; pçM T?—MX

L?QM; p`Q H9+ M`v- GQM; h`9+ K°i +€B i` M iQÌM; i?"M? +O M;QçB i?"M?- ç°i M

GQM; h?O E?¬ J°+ h`QÊM; ?„M pšM M„K- Î /QÈB ?„M M„K ;B[ ç°i M?B M [m'v K°i çÄ HBK /`B # i`,K i?QÊ+- iU M?Q i?m¬M H¢T iW GQM; h?O E?¬ J°+ h`QÊM; FB p`Q i`mM; QÆM; # KQÆB b€m b€i HBM? FB X

*°i b€M; K`m çÄ HBK FB - i¢B +?¶ çm¬B +€M? K`m t€K M®B HB M # KQÆB b€m b iQ€i ` - ;B®M; M?Q H` K°i +•v +¬M +„K Î i` M # KQÆB b€m +€B /•v i?WM; K`m t€ [m'v K¢M? K°i +€B- p`v K` ç2K çm¬B +€M? K`m t€K M®B HB M # KQÆB b€m b€i H H'vX

GQM; h`9+ FûQ tm®M; K°i +€B- GQM; h?O E?¬ J°+ h`QÊM; FB M†M; M M M Î i` ?„M- MSi ` K°i iB M; M´ p M;X

*°i €M? b€M; K`m [m'i- ;B®M; M?Q #` #`M i v iQ p¬ ?bM? FûQ- +kM; i?m`M i? i`- " KQÆB b€m b€i HBM? HQÊM pÁM; ;`Q i?ûi- +MM; a€i GBM? EB K HÆ HYM; ?Q F FB /•v /Q - i?m`M i? FûQ K¢M? tm®M; T?Q /QÈB- M?Q H` #` M; QÌB Q€M ?`M i9H iQÌM; i?`M? M; Q¢B i?`M?¬ -K -K +?`M ç°M;X

o K†i h?¢+? L? K +kM; #m¬M; HÄM; ?ŠMX

J°i çÁM M`v +O GQM; h`9+- +QÌM; ç¢B ` M; Q`B ?„M /U FB M- p`v K` ç2K a€i GB €+ M`v H`T iS+ M; ,M +?†MX

hW GQM; h?O E?¬ J°+ h`QÊM; +O ?„M T?‡M; i?Q+? +°i b€M; K`m çÄ b€T- +‡ çQÊ ç`+? M´B- +SM; `„M ç2K # KQÆB b€m b€i HBM? +MM; a€i GBM? EB K FB ç m [m'v FB F?¬M; i? ç°M; ç`v- F?¬M; i? H`K €+ M[X

G½Q M?•M i?¬M #Q M?`i h?¬M \*?•m ç¢B ç` M`v- [mª M?B M / M? #`i ?Q i`mv M- [r iQÊM; M´B5

ó*ÁM F?¬M; ç2K M; QÌB +O M; QÆB `9i HmB\ô GQM; h`9+ [m€i M? X

h?¢+? L? K -K -K idM? H¢B- p°B p`M; [m€i, óoä ;Bª h?¬M; h?¬M i`Î tm®M; - iQ`M i ôX

G9+ M‡B +?mv M- iWM; +€B çQÌM; KÁM `U+ `Ð i`U+ iB T?B M?B M ` - K°i KU+ Fû T?Q M°B i?`M?X

Gw S?QÊM; L?B #¼M pä ;Bª +ªM? ;BÈB ?ÆB i?'T- F?¬M; +‡ +?9i /Q /U ç m iQ`M M°B i?`M? `9i HmBX

óæ i¢ô J„i i?'v M; QÌB M?`K bM? ç m i¢K M iQ`M- h?¢+? L? K +9B M; QÌB ?`M? H i¢X

óE?¬M; +¬M +ªK i¢- iB m ?[m- +?€m ;€B i ?B M i¢B +‡ i? iB M p`Q M°B i?`M? `² H¢M? M?¢i- KdK +QÌB, óh M; ?o- i ç½ +?SM; KBM? i +‡ i? iBM `²BôX

h?¢+? L? K iU M?B M F?¬M; ? B HÌB- HB M iK+ ;`i ç¬mX

óhB m .oM?¬ M; QÆB çB M°B i?`M? çB- ?B M i¢B # M M; Q`B [m€ ?mM; ?B K- i`QM; GQM; h`9+ tQ tQ i‡+ GQM; .oM?¬ ¬M M?m M‡BX

ó:B ;B +~M i?`M- #¼M G•K J M? H¬M M`v b) F?¬M; ç®B pÈB M; QÌB +‡ K°i +?9i F T?‡ M; QÌBXô GQM; .oM? F?¬M; T?ªB F?¬M; +‡ HQ H„M; M‡BX

óu M i•K çB- i`QM; HÁM; i +‡ iQM? iQ€M- ç½ ` i v- HB M #B i F?¬M; +‡ F?ª M, M; +QÌB- /B M?B M F?¬M; bÊX

L; Q`B i?`M?X

LB i L?QÊ+ ;†T T?ªB çÁM M†M; - T?mM K¢M? ` K°i M; KK K€m iQÆB- b„+ K†i i`Î M iWM; +‡ ?ŠM H M- i?'i i? M? ?ûi `¬K H M, óGQM; H½Q5 L; QÆB p`v K` ` i v5 L; Q,

a€i GBM? EB K +MM; i•K i?–M ?„M ;B®M; M? m- K¶B K°i b€i HBM? ç m H¨ K„i ?„
 GQM; h`9+ ?„M i?`v `ä `ä `¨M; `¨M; - iU M?B M #B i H¨ B H¨K +?Q ?„M #` i?QÆM;
 G•K J M? +MM; h–M *®+ smv M K°i ç€K +?O M?•M +O #ªv +´ T?€B- ;Bì F?„+ M¨v
 K®B i?M- M?`M F?–M; çQÊ+ ?ûi `–K H M- ?QÈM; iÈB GQM; h`9+ ?B M ?B M ` i`
 K†i HY ;B¨MX
 óGQM; H½Q- M;QÆB Km®M /B i imv i M;¼M HY +O M?•M i°+5 L;QÆB H¨K M?Q
 M?•M i°+Xô L? M E?ª F m +?|B i B- F?m–M K†i;B¨ Mm M T M?,M `mM `mM- M?Q
 T?mM ` M¼+ F`+? ç°+- ;B®M; M?Q Km®M ,M i?`i M;QìBX
 óhW M v p b m- GQM; h`9+ M;QÆB +kM; F?–M; T?ªB i`Q ;Bª +O M?•M i°+ +?9M;
 +O M?•M i°+ +?9M; i ô G•K J M? [mv i çQ€M [m€i- p K†i +kM; H¨ +U+ F€ F?| +Q
 óL;¼M HY +O M?•M i°+ i„i- M;QÆB T?ªB +?`m i`€+? M?B K HÈM M?`iXô o,M h?m
 h` M i?¨M? b„+ K†i GQM; h`9+ H¢M? M?¢i- t t M?bM p T?Q K°i F?®B M¨v- M|E
 M?•M i°+- ç½ F?–M; K°i # M FB +O +€+ M;QÆB M[X í i ç M t2K- K°i iÁ i?¨M?
 #B m +?Q iQÆM; H B +O M?•M i°+ +?9M; i X J¨ +€+ M;QÆB- +?d H¨ F ç`Q i?ªB
 ç¢B- iQ iQîM; [m M MB K +O +€+ M;QÆB [m€+k- H¢B m K F?–M; idM? M;°- M?`
 M;¼M HY ?v p¼M; +O M?•M i°+ôX
 G•K J M?- h–M *®+ smv M J¼B M;QìB ç m #` GQM; h`9+ K°i T?2M HìB M¨v +?¼+ ;
 óG½Q i?`i T?m- i p¨ M;QÆB i? F?–M; ç°B i`ìB +?mM;5ô LB i L?QÊ+ iS+ ;B¨M K„
 +| K°i iB i–M FQM? M[, óh i? 5 h`i M?B M T?ªB ç2K M;QÆB M;?B M tQÆM; i?¨M
 óL;QÆB M m +| +€B M,M; HU+ M¨v- i?b ç M çBXô GQM; h`9+ +QìB M?¢i- #|M; M;
 çB- M?QM; K¨ M;QM; i`¼M; M|B pÈB h?¢+? L? K, ó\*?m~M #` i?Ä ç€M; +?Q \ h?`
 ?B M i¢B +?d H¨ #„i ç–m- H¨T iS+ b) +| b|M; +–M; FQ+? +¨M; i? K F`+? HB i- iÁ
 +?®M; çÐ # Q H•m\ôX
 ó*?®M; çÐ F?–M; çQÊ+ # Q H•mXô h?¢+? L? K KÄB K i+QìB +QìBX
 G9+ M¨v ?mv i F?B m +O ?„M pšM ç M; çB M +m²M; p¨M +?mv M iBM? H¼+ HU+ H
 H9+ M¨v ç½ ? Q i´M +U+ HÈM- M m F?–M; i? i`QM; i?ìB ;B M M;„M çQÊ+ #´ bmm
 +ª mv HU+ +O M°B i?¨M? +kM; F?–M; i? T?|M; i?Q+? iQ¨M #°X
 óL;Q¢B i?¨M?- +?d H¨ i–M; T?ÁM; imv M i?S M?`i- +?B M ç`m i?“i bU- î b m F?B
 L? K i`–K M;•K K°i +?9i, óh +–M +?9i i?ìB ;B M- +?d +–M +?Q i MY + M? ;Bì- i
 çQÊ+ôX
 óh i` M? i?O +?Q M;QÆB MY + M? ;BìXô GQM; h`9+ i`–K M;•K K°i +?9i M|B, ó*?
 çQ M- +?d +–M M;QÆB +ÁM b®M;- M?`i ç`M? T?ªB ç®B tY iY i +?€m ;€B +O i ôX
 h?¢+? L? K –K –K +?`M ç°M;- b„+ K†i i`î M M +U+ F€ T?S+ i¢T ?ŠM H M- i`–K i`¼M
 L m GQM; h`9+ #bM? v M p–bU- H`v im pB +O ?„M- B +| i? i?QÆM; i´M GQM; .o
 T?2M M?Q p¨v- w M;?o ?„M iU M?Q +kM; F?–M; +| M„K +?„+X
 óh imv bQ pÈB #¼M ?„M K¢M? ?ÆM K°i #¨+– M?QM; #¼M ?„M +| #ªv M;QìB- Qi M
 +?Q bY /KM;Xô GQM; h`9+ `®i+m°+ H°` p K†i +?m t|i- H„+ H„+ ç–m, óL?QM; i
 M;QÆBX LY + M? ;Bì- i i`i M?B M H¨K çQÊ+ +?Q M;QÆBôX
 h?¢+? L? K i`¨Q ` w +ªK ç°M; FQM? M K½M? HB i- ?QÈM; iÈB GQM; h`9+ +9B ç–
 óL?È `ä- M;¼M HY M?•M i°+ [mv i F?–M; i? i„i- #`i Hm¨M M;QÆB iQÆM; H B M?
 Hqm H¢B ?mv i K¢+? i`mv M i?W M?•M i°+Xô GQM; h`9+ ?ûi iQX
 *ª M;QìB h?¢+? L? K `mM H M- M†M; M ;¨i ç–m, óGQM; H½Q v M i•K- +?d +–M
 F?–M; #` /B iôX
 óVK- M;QÆB çB çBôX

kj3d

+ Cđcđ y i đ uY i30` B ç6/ ? •đf3ç) à ¢4 ç–mç€ M?

*!P3ã€+–MM i`•;1,°` #`€•~c3+O i3Q+k-5b°`5b°v+|5b

ee kX *?QÆM; eey, h? v æ´B o" M J M?5

h?¢+? L? K çÐ GQM; h`9+- K°i çQ`iM; +?¢v M?Q # v- ``i M? M? çB p"Q i`QM; M°B i
h`QM; i?"M? .QÆM; ;B +?O •K J` i°+ +?O .U+ i°+ +MM; M?•M i°+ F?¬M; Qi pä ;
i` M;- B H"K pB + M'v- +ÁM ç M; # "M `°M i,M; i? K i`B HB m M M +| +?Q F?¬M; Q
GQM; .oM? +MM; Gw S?QÊM; L?B- .QÆM; hmv i- .QÆM; J M? K'v i?B m M[çSM;
`Qm # "M Hm" M F?¬M; M; WM; - iU M?Q +, M #ªM F?¬M; #B i # M M; Q`B ç½ +?B M
æÊB h?¢+? L? K ç2K GQM; h`9+ çti tm®M; - GQM; .oM? H"TiS+ i? v ç´B Kti- p°B
?½B ;¼B, ó:B ;B - M; QÆB M?Q i? M"Q `²B\ô

æ€K M; Q`B .QÆM; h? M? æ - æ aÆM- G h` M? o M? +kM; ç m çB H M- i` M Kti
?QÊM; iÊB GQM; h`9+ +9B ç-m i?"i b•m- H'v #`v iÄ HÁM; #B iÆMX

E?¬M; +| GQM; h`9+- M; Q¢B i?"M? F?¬M; F?| T?€ M?Q p"v- M|B F?¬M; +?WM; ``i
i?2Q- h?¢+? L? K +kM; F?¬M; +| M?B m i?`iB; B M H"K +?m~M #` M?Q p"vX

óh F?¬M; b Q- [m KQ`iB M, K i€K M, K- b) F?¬B T?K+ M?Q H9+ # M ç-mXô GQM; h`
+| i`QM; HÁM; +?QM? ?„M `ä ``M; - H-M M"v ?„M #` i?QÆM; M†M; +Ð M"QX

æç i iÊB ?„M HQ¢B pä ;Bª +´T #"+ M"v- b) F?¬M; / /`M; #` i?QÆM; - +?d H" F?B M"
+kM; F?¬M; T?ªB / /`M; M?Q p"vX

GQM; .oM? pW M; ?2 +¬M KQ`iB M, K i€K M, K KÊB F?¬B T?K+- H"TiS+ #B i; B ;B
F?¬M; çQÊ+ i? M? M?B M /K+ F?|+- p Kti +U+ FûKX

óGQM; H½Q H"K +?Q +?9M; i - +?9M; i b) F?„+ i`QM; i•K F?ªK- i'i M?B M b) i?2
iQ" M?mv i K¢+? M?•M i°+ i`mv M i?W Xô o Kti h?¢+? L? K M; ?B K i` M; - i`QÊ+
M•M; i v i? X

ó B H"K\ *| T?ªB #¼M G•K J M? ? v F?¬M; \ô GQM; .oM? +„M `„M; #¢+- F?m¬M K
;B" M /[, óh bÈK Km°M ;b +kM; T?ªB +?Q #¼M ?¼ i`ª ;B€ ç„iôX

óE?¬M; +-M bÈK Km°M ;b- i`QM; +?®+ H€i #¼M ?¼ b) #B i b) ;†T +€B ;bXô h?¢+?
b•m M|B, óL; QÆB v M i•K- i F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; ç +?Q GQM; H½Q #` i?QÆM; F
i ç m i?'v î i`QM; K„i- imv i F?¬M; b) ç #¼M ?¼ / +?`môX

GQM; .oM? M†M; M ;"i ç-mX

óh?¢+? L? K- M; QÆB +?m~M #` i?Ä ç€M; +?Q \ h?`iB; B M F`T F?¬M; \ô h? M? •K
b„+ M; QM; i`¼M; X æ•v H" ?„M F?¬M; #Ä tm®M; çQÊ+ M?'iX

óæO `²B- M; QÆB i` M? i?O i?`iB; B M +?Q i p"v H" çO `²BX "ªv +´T?€B M m Km®
M?'i H"K +?Q #¼M ?¼ +? i K°i MY M; Q`BXô L; [F?Q h?¢+? L? K #bM? ioM?- F?|
ç|M; #, M; X

P" M? çMM; çMM; 5

L; Q¢B i?"M? HÈM M?Q p"v î /QÊB M, M; HQÊM; +O çO HQ¢B #Q #ªQ Q M? FQ+?-
+´K +? - i`"M T?€T ç m #` T?€ ?OvX

o Kti ç€K M; Q`B G•K J M? F?¬M; F?ÄB +?'M ç°M; X

hW # M M; Q`B M?bM H¢B- /QÊB K°i KªM; K`i K`i i®B i, K [m v +?mM; [m M?- M°B i?
T?'i; -M i`QM; ; M; i'+- iMv i?`iB ç m +| i? +-M; T?€X

_ i v ç M #•v ;B`- ç€K M; Q`B G•K J M?- LB i L?QÊ+ iWM; M; Q`B ç m iB m ? Q F?
?¼ t2K` - i?"M? i`b pW pÐ- ç€K M; Q`B h?¢+? L? K ; -M M?Q F?¬M; #® i`Q T?ÁM
;B i b) / /`M; X

*?d H"- bS+ mv ?B T+O M; Q¢B i?"M? +U+ HÈM- imv H9+ M"v i?"M? ç½ T?€- pšM
FB çB i?Y ibM? i`¢M; M°B i?"M?X

•M? K„i LB i L?QÊ+ M?Q FB K [m M; #,M; HϕM?- iWM; ç€K b€i F?Q i`QM; +´ i v € /šM /„i a€i GBM? EB K- ç M +ªK i?K K°i F?®B /` i?QìM; FB X

a€i GBM? EB K t•K M?“T ?QÈM; MÆB i®B i,K Kì K`i FB - Î MÆB ç| +?ϕv p•v K°i +€ pM pM +?|B i B- M;?2 H M H`K +?Q K`M; i B M;QìB i ç m `i F?¬M; F?Q X

a„+ K†i LB i L?QÊ+ F?) #B M- H”T iS+ H ?QªM; H M, óJ°i KªM; F?m pU+ FB iQ. *| p¬ b® F i;BÈB- +’K +? F?¬M; M?bM i?’v HB M iB T K” i?“M?- b® HQÊM; bQ pÈ p¬ b® H-MôX

GìB pW M|B ` - b„+ K†i #¼M M;QìB G•K J M?- h-M *®+ smv M- ZmªM >´ - G[JB n H MX

óæ€M; ++ iXô E?|2 KB M; h-M *®+ smv M p†M p Q K°i +€B- ;B¼M; +,K ?”M M|B, ó i`”M i`QÈM; ;b- pb b Q +| i? F?| T?€ M?Q i? \ aÈK #B i M?Q i? - ?šM H` bÈK +? i?“M? i?’ +?Q i?“M? H”T- HB M ç2K #¼M ?¼ iB m /B i `²BôX

J¼B M;QìB BK H†M;- i`QM; HÁM; i`”Q ` w ?®B ?”M K½M? HB iX

h`QÈ+ F?B ç M- B iWM; M;?o ç M K°i ç€K T?ªM ç² M`v- b) F?| ç®B T?| M?Q p”v\ o®M Î i`QM; K„i #¼M ?¼- h?ϕ++ L? K +MM; .QÆM; h? M? æ ç m +?d H` i?^M; ? H` +| i? / /”M; H m çB /’m p i+O #¼M ?¼ i` M i? ;B MX

L?QM; i?“i ç M `²B- ç°M; i?O `²B- KÈB T?€i ?B M bU i?“i` M;Q”B #¼M ?¼ /U FB M;QϕB i?“M?- ç½ F?B M +?Q #¼M ?¼ i`M i?’i i?ªK i`¼M;X

óoB + ç½ ç M MQÈ+ M`v- T?ªB ç2K #¼M ?¼ ;ϕi #Ä- K-K K|M; i?M ?”M ç½ ;B2Q tm® i? HÈM KϕM? H M- K¼B M;QìB +?9M; i ?¬K M v- +kM; F?| i`®M ç°+ i?OXô L;[F?

>¬K M v- h?ϕ++ L? K +?Q M`M; [m€ M?B m M;Q”B w Km®MX L”M; +?Q i?“i bU ç2K HÁM;- +kM; H` ?®B ?”M i?“i b•m- i`”M ` w ?®B ?”M K½M? HB iX

J¼B M;QìB ç m M?bM i?’v h?ϕ++ L? K F?| +?ÆB- M?bM ` iB K HU+ +O h?ϕ++ L? +ÁM +| K°i B /€K + M çªK +QB M? h?ϕ++ L? K- M;QÊ+ HϕB çQ ?„M i`Î i?“M? ç` ç½BX

óS?ªB T?€ i?“M?5 S?ªB /¼M / T bϕ++ b)ô LB i L?QÊ+ i`-K K†+ # ;B•v- ç°i M?B K°i +€B- [m€i, óL;QÆB çB p”Q i`QÈ+ t2K iB M? ?m®M; K°i +?9i- M m +| T?€i ?B M +?Q +?9M; i #B i# M i`QM; `®i +m°+ +| +€B ;bôX

*| i M çB M S?QM; hB m- M;?2 M|B HìB M`v- F?¬M; +| +?9i /Q /U- +QìB ?„+ ?„+ i? T?|M; çB- i?•M M?Q +-m p²M;X

L;Q”B # /†KX

æ€K M;QìB ošM >ϕQ- 8+ >Q”M *QÆM; +MM; ?mvM? ç ”®B hQ- b„+ K†i H9+ M`v+ p K†i M;QM; i`¼M; i?“i b•mX

óh?U+ F?¬M; M;ìiÈB- GQM; H½Q p”v K” b) çSM; Î K°i # M h?ϕ++ L? K iB m iY FB M?B m H„K +kM; H` ?| ;BªB K•m i?mšM ? B # MXô

a„+ K†i 8+ >Q”M *QÆM; +´ [m€B- H„+ H„+ ç-m- +ªK i?’v ?„M M?bM M?-K, óhB m H½Q #ªQ p M?Q p”v\ h i?U+ M?bM F?¬M; ` çQÊ+- ?„M `®i +m°+ K°i K†i M”Q +| Zmª i?U+- i +kM; F?¬M; i€M i?“M? ç2K #¼M ?¼ i? M? i`W- M?QM; +kM; F?¬M; J M? i`M i?’i i?ªK i`¼M;X .M b Q- #¼M ?¼ iQÆM; H B b) H` +?O HU+ SM; ç®B /` i

ošM >ϕQ M?QÈM; K`v, óh?2Q i i?’v- GQM; H½Q H` ç2K iB M ç†i +QÊ+ ç†i Î K°i # +kM; F?¬M; +€+? M”Q Hw ;BªB- M?QM; i iBM iQìM; €M? K„i +O GQM; H½Q ôX

.WM; K°i +?9i- ošM >ϕQ M?bM p T?Q 8+ >Q”M *QÆM; i?“i b•m- M? ;B¼M; ?ÄB, M;QÆB +| i? i?’v çQÊ+ GQM; H½Q iWM; H`K b B +€B;b\ L?’i H` Î i?ìB Fb HB M

h?•M i? 8+ >Q" M *QÆM; -K -K +?'M ç°M;- i`QM; ? B K„i #„M ` i?-M [m M; +U+ F
?B M ` i?-M b„+ M?Q +| +?9i ç,K +?B mX

>„M H" h'M; JBM? +?O +O *?B M JBM?- M?B m M,K [m M?Q p"v +kM; ç½ i`aB [m
K°i H-M GQM; h`9+ ` K†i- ç m b) /šM /„i K¼B M;QìB +?®M; çĐ +Y aB F?| F?,M-
+O GQM; h`9+ iÄ ` F?-M; i? Hw ;B^B- M?QM; +m®B +MM; bU i?"i ç m b) +?SM;

J°i H-M M"v +?ŠM; H) +kM; p"v\

8+ >Q" M *QÆM; i•K HQ¢M M?Q K - F?-M; /€K M;?o b•m tm®M;X

óh?U+ i?"i F?-M; M;ì- h?¢+? L? K H½Q ç¢B p"v K" HÊB ?¢B M?Q i? X > ? - i ç½
ç^K +QB M? h?¢+? L? K H½Q ç¢B- +m®B +MM; F?ŠM; ç`M? b) i?B i i?ÁB HÈMXô
•K hW oK *?QÊM; FB - +^M? ;BÊB +O h?¢+? L? K H½Q ç¢B +kM; F?-M; + Q- +ÁM
F bQ pÊB ?„M K¢M? ?ÆM FB K°i ç€K FBM? M;¢+- +m®B +MM; ç m #` ?„M H"K i?

óL?QM; H-M M"v H" +?Q i-M #^v +´ T?€B +O h?-M *?•m ç¢B ç` \ô "®B hQ M?bM
;½B ;½B i|+- +kM; iÄ ` +| +?9i H'v F?-M; çQÊ+ +?O wX

óh?b iQM? b Q\ô h? M? •K G Q Gm•M ?ÆB + Q M|B, óh?¢+? L? K H½Q ç¢B +kM;
?„M KÊB KÊB p"Q h?B M o` +^M?- M v ?„M ç½ +| im pB h?-M; h?-M çdM? T?QM;X
FB h?¢+? L? K H½Q ç¢B ç°i T?€ ç M *?•M h?-M- i +m®B +MM; +^K i?'v +?ì h?¢-
ç M *?•M h?-M +^M?- b) i? v ç´B p" M K M? ?B M M v +O h?-M *?•m ç¢B ç` +?9M

óh? v ç´B p" M K M? \ô h`QM; HÁM; "®B æ`+? #` ç-m M?"T K°i i^M; ç€ HÈM- €M? K
?ÁB, ó*€B p" M K M? ;b\ôX

ó*| H) iQÆM; H B +kM; F?-M; H" #^v +´ T?€B +?9 i i'i +^ M[X *| H) h?¢+? L? K
K¢M? M?'i +O h?-M *?•m ç¢B ç` X h #B i w M;?o M"v F?-M; +| +,M +S- iÄ ` [m€
M?QM; h?¢+? L? K H½Q ç¢B H"K M?B m M,K M?Q p"v- i?QìM; i?QìM; ç m H" i`M
iQÊM;X h +?QM? H" iBM iQìM;ô G Q Gw M|BX

a„+ K†i "®B hQ +MM; "®B æ`+? ?mvM? ç F?) #B MX J°i ç€K M;QìB *?Q ."i- æQì
F?-M; H M iB M;- +kM; H" bÊ ?½B +^ FBM?- M?Q H" +€B K°i +•m M"v /¼M b¢+? b
M?Q i?'v çQÊ+ iQÆM; H BX

óæQìM; ?mvM?- M;QÆB i?'v i? M"Q\ô Zm M; JBM? i?-M ;B€Q *€i J¶- M;?B K i9
M|B, óh?¢+? L? K iB m iY M"v M;QÆB [m2M i?m°+ M?'iX L;QÆB +^K i?'v +| T?-M

æQìM;lv M L K i`-K M;•K i`QM; +?®+ H€i- +?•K +?QÊ+ /MM; iW- i`-K ;B¼M; M|B,
;b- M?QM; H9+ ?„M M,K ç| î o¬ h" M >^B- H'v im pB h?B M o` +^M?- H"K +?Q `i M?B
#| i v F?-M; +| +€+?- +m®B +MM; ?„M ?-m M?Q #^M; p"Q bS+ K°i KbM? ?„M- H"K
+?OX *| H) H`+? bY b) i€B /B M +kM; M|B F?-M; +?WM;- ? ? - B #B i çQÊ+\ôX

æ€K M;QìB *€i J¶- "®B hQ "®B æ`+?- M;?2 ?„M M?Q p"v pW M|B- iQ" M #° i? v ç´

ó> ? - t2K ` +?9M; i +-M M;?B K i9+ M;?o iQÆM; H B K°i +?9iXô "®B hQ w +| çB

"®B æ`+? ;"i ç-m- iÄ p ç²M; wX

óh'i +^ T?^B çÊB F i [m^ ` X *?d +-M #¼M ?¼ pQÊi [m #^v +´ T?€B K°i +Y M"v- K
>B M i¢B +ÁM M|B [m€ bÈK K°i +?9iXô *?Q ."i +QìB +QìBX

L|B H" M|B M?Q p"v- M?QM; î i`QM; HÁM; K¼B M;QìB- +kM; b) F?-M; +?Q `^M; #½
h`QM; HQ€M; i?Q€M;- +| K°i iB +?ì KQM;X

*?ì KQM; F€ iQ+?X

æ€K M;QìB G•K J M?- LB i L?QÊ+- h-M *®+ smv M- Zm^M >´- L? M E?^ - o,M h?m
M;?B K i` M;- +~M i?"M çQ M i` M; MÆB i®B i,K Kì K`i T?Q i`QÊ+- +?ì iBM +O S

S?QM; hB m t¬M; p"Q K°i F?„+ ç²M; ?²- iBM iS+ ?Q"MiQ"MF?¬M; +|- pW p"Q i F?¬M; #B M K'i- M; v +ª G•K J M? +MM; ZmªM >' ? B M; QìB HBM? ?²M +ªK SM; HU +?9i +ªK ;B€+ +kM; F?¬M; +|X

.-M /-M- i•K ibM? K¼B M; QìB F?¬M; F?ÄB i`-K i`¼M; tm®M; - +ªK i?'v M°B i?"M? çKM; FB - iU M?Q +""M; ;B®M; K°i +QM `„M ç°+ M; O ç¬M; iW K°i MÆB #Q K"i; -M b) ?mM; ?,M; +?2M H M +„M H M K°i KB M; X

óE?¬M; i? çÊB H•mô G•K J M? ç°i M?B M [m€i F?)X

"¼M M; QìB +ÁM H¢B ç m ;"i ç-m- #B i î /QÈB /`i°+ M?Q ?' `bM? K²B- #¼M ?¼ +, M H½M; T?Q M?Q p"vX

ó*-M; çBô h-M *®+ smv M ç M; ?`X

óæQÊ+5ô LB i L?QÊ+ i`ª HìBX

J¼B M; QìB +¼ M„K ç'K bQ"m bQ¢i- H¢B ç2K i?-M F?Q H'v ` - H¢B +¬ ç¼M; HU+ iB M ?"M? +¬M; FQ+? +m²M; #¢Q M?'iX

æ°i M?B M- iW M¼ MÆB i®B i, K Kì K`i FB - H†M; H) ?B M ` K°i çB K b€M; X æB M?QM; K¼B M; QìB ç m M?bM `""M? K¢+?X

*?¶ çB K b€M; - +?d +| K°i /¢M; bU p"i- ç| H" S?QM; hB m ç-m M; QìB F?¬M; +| t€+ E?m¬M K†i t€K i`„M; FB +O ?„M- /Q K M; i?2Q p imv i p¼M; FBM? ?½B M?'i- ;B H9+ +ÁM b®M; ;†T F?' ?bM? M?•M; B MX

J¼B M; QìB ç°i M?B M /UM; i|+ ;€vX

eejX *?QÆM; eeR, h`„M; h`ÊM E?B m E?Q+?5

æ-m M; QìB +O S?QM; hB m H„+ HQ- çB K b€M; FB ?„M +?"K `½B b€M; M; ìB- ç2 +""M; i`î M M`ä`""M; +| i? i?'v çQÊ+X

G-M M`v- +?ŠM; M?[M; H" G•K J M?- LB i L?QÊ+ M?bM i?'v- M; v +ª M?[M; pä ;Bª LB i ""M FB - +kM; ç m i?'v `ä`ä`""M; `""M; X

S?QM; hB m F?B +ÁM b®M; iU M?Q ;†T ç m çÈM i?"i HÈM- b m F?B +? i- K°i F?r ?½B i?"i b•m- M?Q H" M?bM i?'v i?S ç€M; bÊ M?'i i? ;B M- i? +?Q M M H"K +?Q +kM; F?¬M; i? [m MX

J¼B M; QìB i?'v- ç m i`"Q ` K°i +¶ w /UM; i|+ ;€v- +ªK i?'v HQM; T?€i H¢M?- pW ç€M? b•m p"Q- M?Q #` `|i MQÈ+ H¢M?- M?B i ?mv i +kM; H"K H¢M? çB F?¬M; QìX

í M; Q" B KQìB /†K- ošM >¢Q- 8+ >Q" M *QÆM; HQ¢B +QìM; ;Bª *?•M h?-M +ªM? M K†i i`î M M +| +?9i T?'M F?Q+?X

í /QÈB K¼B M; QìB M?bM +?, K +?9- F?m¬M K†i FB +O S?QM; hB m ç°M; K°i +€B- +QìB +U+ F€ [m, /`X

"®T5

æ-m ?„M i`U+ iB T M' imM; - K€m iQÆB imM; i|2- M?Q H" p) #9i- /MM; K€m iQÆB i +?[iQ ?mv i H , æ M5

æ•v H" F?B m F?Q+?5

E?B m F?Q+? i`„M; i`ÊM5

L; QìB M; ®+ M[M; m /®i M[- ç m iW i`QM; ? B +?[iQ K"m K€m FB - M?bM ` `„T i• i?"M?5

ošM >¢Q- 8+ >Q" M *QÆM; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- ?€ iQ KB M; - p K†i FBM? M; ¢+X

*€B i?`B F?„+ M`v- M;Q`B M°B i?`M?- F?¬M; T?ªB FBM? bÊ b Q\ E?¬M; T?ªB MÆ
imv i p¼M; bÊ ?½B b Q\

o b b Q- p b b Q +ÁM /€K F?¬M; FB M; M ;b M?Q i? \5

æ€K M;Q`B G•K J M? +MM; LB i L?QÊ+- h-M \*®+ smv M ;B®M; M?Q #`M;Q`B ?m
M;Q`B ç2K K†i /šK /QÊB +?•M M?ªv p`B +€B- b„+ K†i F?| +QB ç M +U+ çB K- ;†T M

o`v K` /€K F?¬M; M?bM #¼M ?¼ F?B m F?Q+? M?Q i? \

E?B m F?Q+? pQÆM; ;Bª K`v M;`M M,K i` M h?¬M \*?•m ç¢B ç` 5 *?O M?•M +O #ª

óG½Q iY M?`M F?¬M; çQÊ+ M[ 5ô LB i L?QÊ+ M?Q H` ç½ T?€i çB M- i`U+ iB T i
M;Q`B Î;B[ çQ`M;- çQ i v i`ªQ K°i +€B- HB M ç2K a€i GBM? EB K H`v ç M- K°i
KÎ K`i- K`i çB imM; iQ+?X

æ€K M;Q`B G•K J M?- h-M \*®+ smv M i?Q€M; /Q /U- +kM; iWM; M;Q`B K†i •K i`-
+?¼+ ;B`M- M; Q M; Q F m [m€B /`- H`v ` i?¬M F?Q HB M ?QÊM; # M i`QM; H Q ç

*€B ;b +~M i?`M- +€B ;b KQm HQÊ+- +€B ;b +€B M?bM ç¢B +K+- ;B`F?„+ M`v F?¬

L?B i ?mv i +?B M ç`m #`i?B m ç®i- iU i¬M +MM; ç` p` +O #ªv +´ T?€B #` ?mM; ?
F?¬M; +?`m çQÊ+ M[ - p`v K` ç½ [m M i?Y- [m M +~M +~M i?`M i?`M- M?Q i?`i T?
p`QX

óZm€ +`M `Đ `²B5 Zmª i?U+ [m€ +`M `Đ `²B5 "¼M ?¼ M m F?¬M; +? i- +?9M; i +k
o,M h?m +kM; çÄ #WM;- `Qi ;`Q M†B, óGQM; H½Q `®i +m°+ +?¼M K°i +€B ;b p`v\
*?•m ç¢B ç` ?`M? i`m M?B m M,K- +?Q iWM; i?`v K°i iB m #®B +m²M; p¼M; iU ç
p`v5 æ•v H` # M? i?¬M FBM?5 G` ç² çB MôX

óE?| i`€+? G•K J M? F?¬M; M?`M çQÊ+ #¼M ?„MX *€+? H`K M?Q i? - [mª i?U+ [m
E?ª +kM; +„M `M;- ç-v K†i M T M?,M `mM HQ¢M- i`QM; HÁM; M´B H M b€i wX

G•K J M?- h-M *®+ smv M- LB i L?QÊ+- ZmªM >´- G[JB m- M,K ç¢B +Q`M; ;Bª *?
#`M;Q`B i ç`Q T?¬M K°i´ iB M- iWM; M;Q`B i`€M #®+ F?|B- +€B ;b +® F} +kM;
K°i ç-m M†M; HÁM; T?šM M°- t¬M; p`Q # M i`QM; Km®M ç¢B F? B b€i ;BÊBX

L°B i?`M?X

h?¢+? L? K p K†i H½M? F?®+- #bM? ioM? H¢M? M?¢i +Q`B- M†B, óZmª M?B M ç
+O #ªv +´ T?€B- i?`i M m H` #` +?¢K ç M +?¶ ç m- +kM; b) i`Î M M # M? i•K i?¬M

óG`K i®i H„K5ô GQM; .oM? p¶ i v ?Q M ?¬- H`T iS+ T?`M +?`M ?šM H M, óL;QÆ
;B®M; i M ,M K`v- +?d F?B M`Q ç°M; i?O H M- i?`i ç9M; H` +| K°i T?2M i?€Q HU
M?•M5 æO +m²M; p¼M;ôX

óhB m .oM?- ;B ;B +ÁM +?Q +? i- +?mM; i?•M ç¢B bU +O +QM pšM H`i M†B iQ
iY FB #`K [m, €KªM?- i?^M; +? M`v +?QM? H`M;Q`B çB M5 h F?¬M; +?Q T?
GQM; h`9+ T?²M; K²K i`ÊM K€- ?Q F? M [m€i HÈMX

L?QM; i`QM; K„i H½Q H¢B H†2 ` w +Q`B p mB bQÊM;- ?B M M?B M i`QM; HÁM; +k

` G•K J M?- LB i L?QÊ+ FB HB M i?O H`K #` i?QÆM; M†M;- ç´B #`i +S K°i M;Q`B
h`9+ imv çS+ + Q p¼M; i`¼M;- imv `i +| iQM? iU ?¢M +? - M?QM; ?„M +kM; H`K°
i`€B iBK #bM? i?Q`M; i`WM; K„i i`i #€Q M;Q`B #bM? i?Q`M; ?šM H` +|X

L?bM ç€K M;Q`B G•K J M? M?Q H` `„M #` ;BšK çm¬B- K°i ç€K #° /€M; ?´M ? M-
i?QªB K€B- +ªK i?`v ?mM; ?,M; ` K°i M;KK €+ F?Q5

*| H) #ÎB p b i•K i bM? i?Q+?- b„+ K†i i€B M?Êi FB +O ?„M p`v K` +kM; ?²M; M?m
L? K- +ªK i?`v +`M; i`Î M M i?m`M K„iX

hWM; +| H9+- GQM; h`9+ ?„M +kM; iWM; i` im´B- +kM; iWM; M?B i ?mv i- +kM; i
h?¬M *?•m ç¢B ç` + Q +?| i p|i iS T?QÆM;- H`K +?Q p¬ b®+ Q i?O ç m ç-m Km®M

>„M ;B®M; M?Q p iÈB MB M ç¢B M,K ç|- i?'v çQÊ+ #ªM i?•M im´B i` - i?'v çQÊ+ /
+O ?„MX

GQM; h`9+ F?B +ÁM i` - î i` M h?-M \*?•m ç¢B ç` +?QM? H` iWM; +| / M? ?B m ó
M,K M v ;B` çB KÈB ;B'm i`B- i`î M M ?`K b9+ M°B HB K- H'v ç¢B +K+ H`K i`¼M; - F
MÆB M[X

h?¢+? L? K ?¬K M v- ;B®M; M?Q H` ?„M tQ FB - ?„M ;B®M; M?Q i?'v çQÊ+ im´B i
` K°i +¶ +ªK ;B€+ +U+ F€ F€ /B mX

ó*QM +?d i?Q+? ?„M M;Q`B M?Q p"vXô GQM; .oM? M;Y ç-m- €M? K„i +Q`B M?2Q
F?¬M; Q€M ?"M ç'K K°i +€B- ?Q M ?¬ M|B, ó*MM; ?„M bQ b€M?- G¢+ h?QÊ+ +MM
[mª i?U+ v m ÈiôX

L|B tQM; - K„i ç T +O GQM; .oM? H|2 b Q- p Kti bMM; #€B M?bM h?¢+? L? K- M|
+?Q +QÈB pÈ M?d\ L;QÆB i?'v i i? M`Q\ôX

G`B M`v pW M|B ` - # M +¢M? b„+ Kti ç€K M;Q`B ",M; hbM? æ²M;- >"M h?9v- Gw
ç m i`î M M +| +?9i F?¬M; çQÊ+ iU M?B M ?ŠM H MX

h?•M i? h?¢+? L? K F?) `mM- M;QÊ+ H¢B F?¬M; T?ªB #` GQM; .oM? K°i T?2M M
M?'i i?`B +ªK i?'v i`QM; +Æ i? HQm ç°M; K°i +¶ /` HU+ K M? K¬M; +m²M +m°M-
iBM? H¼+ ` - H` b|M; i?S ? BX

a|M; i?-M #Q /` HU+ i?S M?'i- ç½ çQÊ+ ?„M /šM çQ`M; ?QÈM; [m'M; b€M; hBM
L;mv M i,M; H M F?¬M; QiX

*ÆM b|M; i?S ? B M`v iU M?Q +`M; K¢M?- K` H9+ M`v- hBM? L;mv M +O ?„M i`
iB TiK+ ?'T i?m M[X

S?Q i`QÊ+ M;•M i?`M? T?|M; i?Q+? +m²M; Q M? H¢K i¢+- ;B i F?¬M; Qi pä ;Bª
M?[M; M;Q`B ç| +U+ F€ F?'M; H²- `ä`"M; pQÊi [m ?„M /U iQM?X J` H9+ M`v- ?„M
iK+ /MM; i?-M #Q /` HU+ FB ç M M;QM; Hmv M K€m i?'i i?•M i? - M?'i M?'i ?„M
;B MX

"îB p"v- i`QM; HÁM; +•M M?„+ K°i +?9i- K„i h?¢+? L? K ç°i M?B M b€M; M;`B- pQÆ
h`9+ ¬K H MX

h?•M i? im´B ;B` bS+ v m +O GQM; h`9+ +?Êi`mM H M- K„i i`"M K¢M? ` i?-M i?

ó ô GQM; .oM? +?2 KB M; F?) ?¬, óL? K + + - ?mvM? ?mvM? H`K +€B ;b p"v\ :B
ç€T SM; ?mvM? ?¬M bU +O i - ?mvM? +kM; F?¬M; +-M M?Q p"v +?S\ôX

æ€K M;Q`B .QÆM; h? M? æ +kM; H` p Kti M;¢+ M?B M- F?¬M; #B i ?„M pb b Q ç
ç m H` M M +¢+ +¢+- M?QM; F?¬M; +| /` ç°M;X

*?d +| GQM; h`9+ pšM ç M; ?¬ iQ ;¼B M?Ä FB - +kM; M?bM F?¬M; ` M;mv M +È
Km®M GQM; h`9+ ç€T SM; +€B ;b- i•K ?²M i?B m M[ i`"M M;"T ;ÈM b|M; F€ H¢- +?

óoM pMôX

GQM; h`9+ i?î T?b T?Á- b„+ Kti i€B M?Êi- p"v K` `i M? M? ?²M; M?m" M ?ŠM H M
i`QM; i?•M i? F?¬ FB i FB +O ?„M T?Ki K¢M? ` X

J¼B M;Q`B -K -K ?¬ H MX

",M; hbM? æ²M; +MM; >"M h?9v ç°i M?B M çÄ Kti- iU M?Q M?È iÈB bU p"i FB m
i`î M M t'm ?' t'm ?'- K„i ç T M;"T MQÊ+X

óæ•v H` ç•v H`- bBM? +Æ i?"i K¢M?ô G h` M? o M? FBM? M;¢+ M?bM GQM; h`9+
iQ, óGQM; H½Q ç M; F?¬B T?K+5ô

h?•M i? K K K¢B +O GQM; .oM? `mM H M- M?`M F?¬M; çQÊ+ M;¢+ M?B M pmB
a Q +| i? \ôX

h?¢+? L? K i?m i v H¢B- K„i pšM M?Q +k H!2 b€M;- KdK +Q!B M!B, óGQM; H½Q H
i?Q€M; #B m H¢B K°i +?9i- +QB M?Q H" #²B i?Q!M; K°i +?9iôX

GQM; h`9+ ?²M; [m M; ç-v K€- M;?2 p"v i?•M i? `mM H M- [m v ç-m F?¬M; i? iQ
?„M- M?QM; F?¬M; M!B M?B m +€B ;b- i`QM; HÁM; H¢B H" b€M; M?Q imv iX

>„M #B i î i`QM; i?•M i? h?¢+? L? K i' i M?B M iB K i" M; #Q K" i i? " i HÈM5 oW `²B
L? K iQ€i ` i?¬M #Q /` HU+- p"v K" ç2K i?QÆM; i? +O ?„M +?[F?ÄB K°i T?¬M i
?„M ç m H¬M M[T?€i ` bBM? +ÆX

óGQM; H½Q- M m iB M? i? /B M #B M M?Q i? iB T- M m +?9M; i çO i?!B ;B M-
M? M? F?¬B T?K+ M?Q H9+ # M ç-mXô h?¢+? L? K M? +? KB M; +Q!BX

o K†i GQM; h`9+ +?'M ç°M;- F?m¬M K†i ;B" Mm i`"M ç-v p mB KWM; +MM; M;¢+ M
i?"i b•m p" B H¬M- ç°i M?B M M!B, óh [mª M?B M F?¬M; M?bM M?¬K5 E?¬M; b B
M?B M T?B i?Q!M; F?ŠM; ç`M?- H¬M M"v K¼B M;Q!B +?9M; i ç m b) M´M F?¬M

h?¢+? L? K KdK +Q!B F?¬M; M!BX

_ -K` -K5

L?QM; p"Q H9+ M"v- M;Q" B M°B i?"M? p•v i`mv M ç M iB M; ; -K`9 F`+? HB iX "iM
L?QÊ+ +?"K`½B ?B M ?B M` - iWM; M;Q!B ?mM; i?¬M €+ b€i ç€M? b•m p"Q- i?¬M
HQ¢MX

J¼B M;Q!B +ÁM b p"Q î F?B T bÊ i?"i HÈM- i?¬M b„+ H¢B #¶M; M?B M #B M i?"
i`QM; K„i #„i ç-m F?îB ç°M;X

óh`,K M;"M çWM; +QB M? #¼M ?¼X h?¢+? L? K- M?'i ç`M? T?ªB ç w- L? M E?ª
F?¬M; / +?¼+ - F?¬M; M M bÆ wXô GQM; h`9+ M;?B K i9+ /†M /ÁX

óVK- i #B i #¼M ?¼ H" T?•M HQÊM; ;b- F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; M;®+ +MM; #¼M ?¼
iWM; +?9i iB m K HU+ HQÊM; +O #¼M ?¼- +?î H9+ #¼M ?„M bmv v m KÄB K i M
ç M K°i +€B FBM? ?d HÈMôX

" M #î ooM? .¢ b•K H•KX

"¢Q L; Q M?bM K FQM? T?"T T?M î i` M i`!B- ç°i M?B M H¢M? M?¢i +Q!B- M!B,
bBM? iY p"i H°M`²BôX

ó_ 'i i®iôX

h?O HoM? /` i°+ +ÁM H¢B ç²M; i? M? ?„+ ?„+ +Q!B H MX

ó*?9M; i +! i? çB p"Q`²BX *?! +?9M; i iÈB- ?ŠM H" +! i? pW H9+ i?m i?"T i" M
ç-m- T?'i i v w #ªQ K i°+ +Q!M; ;BªK ?¢ F?€+- M!B, ó>"M? [m•MôX

ó*?î K°i +?9iXô *?QM? p"Q H9+ M"v- E?Q J G ç°i M?B M [m€i, ó*?9M; i T?ªB #
M?•M ooM? .¢ b•K H•K ? v F?¬M; \ôX

"iM; ç€K M;Q!B "¢Q L; Q- EB i *S+ ç°i M?B M i?Q€M; /WM;X

ó>mv M JBM? H" +?O M?•M MÆB M"v- ç¢B i¬M v m i°+- +?9M; i #®M T?Q iB M p
F?¬M; ç w iÈB F?¬M; ?ÄB- M?QM; >mv M JBM? FB oŠM H" ;†T K°i H¬M +?Q i?
i?Q+?- p K†i i`-K i`¼M; , óu m i°+ +kM; H" K°i i`QM; +€+ /` i°+ +?9M; i X >mv M
M?QM; H9+ M"v- i M;?o ?„M +?mM; [mv F?¬M; i? +€B ;b +kM; F?¬M; [mªM- F?¬M
+O ?„M ?„M +kM; F?¬M; / ç®B T?îôX

ó*kM; çQÊ+Xô "¢Q L; Q ;"i ;"i ç-m, ó>mv M JBM? mv / M? i`mv M t - i +kM; `i M
T?ÄM; K°i +?9i +kM; H" M MôX

h?O HoM? #®M i°+ +ÁM H¢B +kM; ç m ç²M; w- i?Q€M; i?QÆM; M;?`- HB M i? v ç´
h?Ov æ"K +?¶ >mv M JBM? çB i`QÊ+X

ee9X *?QÆM; eek, "€i *U+

"¢Q L; Q- EB i *S+ +MM; i?O H½M? #®M i°+ ¢B p"Q >„+ h?Ov æ"K- M?bM ¢-K MQË
H¢B i?"i b•mX

L?[M; ¢€K K•v M²M; ¢"K K"m ¢2M [m M? M,K HQÊM Hîîi` M >„+ h?Ov æ"K- ¢½ #
æ"K MQË+ #bM? ioM?- F?¬M; +| HBM? F?Q `mM; ¢°M; +QÌM; ¢¢B- F?¬M; i?'v K°
QÆM; ¢-K MQË+ H¢B M' B HÆ HYM; K°i ?"M; +?[pB i, E?¬M; +?Q T?ûT T?€ ?Q¢E
>mv M JBM? `i ?B M M?B M F?¬M; +| K†i- +?ŠM; [m ¢ H¢B iBM- ;B®M; M?Q #B
E?Q J G K†i H¢M? M?Q MQË+- M; |M i`Ä i v i`€B ¢B K K°i +€B- K°i pÁM; b|M;
i`mM; QÆM; ¢-K MQË+ FB - ¢B ¢KM; p"Q +?[pB i FB X

S?9i +?®+- K°i i`"M HBM? ?²M HU+ K¢M? K)- ;B®M; M?Q `„M [m'M [m M? H M- i`
¢2K HBM? ?²M ?„M +kM; M?Q H" FûQ p"Q ¢-K MQË+X

h`QM; HBM? ?²M +?B HU+ FB - ~M +?S K°i HQ¢B w +ªM? ó*'Kô- +| i? T?QM; 'M
i?•K #B HBM? ?²M +QM M; QÌBX

E?Q J G +kM; K ?B m p"M /KM; HBM? ?²M ªQ /B m- M?QM; HBM? ?²M ?„M H¢B
H¢M? i?'m tQÆM; - ;B®M; M?Q H" #`M; QÌB /MM; p¬ b® #¬M; imv i +?2 H¢B- w i?
H MX

"¢Q L; Q +MM; EB i *S+ ? B i?O H½M? ;B i°+ i?QÊM; +' K i°+ M"v- ?ÆB ?ÆB HB
K°i iB FB M; F` ¢€v K„i ¢®B T?QÆM; X

u m i°+ p®M F?¬M; K ?B m p"M /KM; HU+ HQÊM; HBM? ?²M- ¢•v H" M?"M i?S+
;BªM; - >mv M JBM? +?Q /M T?€T HU+ + Q i?•K- +kM; F?¬M; i? H"K +?Q E?Q J
>m®M; +?B- ¢•v +ÁM F?¬M; T?ªB iU KbM? ¢°M; i?OX >„M +?d ¢2K K°i Hm²M; w +ª
¢½ F?B M +?Q E?Q J G FB HBM? ?²M +? i`K- F?¬M; M?9+ M?Q +? ¢QË+ Kªv K
*?¶ b•m i`QM; ¢²M; iY K„i F?¬M; +| ibM? +ªK +O i?O HoM? •K HBM? i°+ iQ€i` K
b€M; M?Q +¬m p²M; îi`QM; >„+ h?Ov æ"KX

L?QM; K"- €M? b€M; FB ¢KM; +?¢K ¢ M +?[pB i- ;B®M; M?Q #` H¬B ¢B M ¢€M?-
J„i i?O HoM? E?ªK æ†+ +O •K HBM? i°+ pW pQÆM H M ?B M` K°i iB ¢QÌM; +Q
[m'M [mwi î+MM; K°i +?¶- iU M?Q ¢°i M?B M +MM; FQ+? iªM [m M; K M; ¢¢i i?"M
¢B K b€M; FB # v i`îp i`îp HBM? ?²M ?„MX

h?B i°+ h?B E?¬B pšM M?Q +k ¢ÊB îi`QM; [m M i" B F?'M; H²- H¢B ¢°i M?B M bBM
h?B F?Q iªM` - # Q T?O îi` M >„+ h?Ov æ"KX

LY M; "v- [m M i" B F?'M; H² FB ¢°i M?B M` mM` mM ?ŠM H M- T?€i` iB M; p M; `
+„M tQÆM; +®i- M; ?2 H M +U+ F€ ¢€M; bÊX

hWM; Hm²M; i?B F?Q +kM; H†M; v M iªM` - M?QM; H" i`QË+ b m F?¬M; i? M; QM
h`- >„+ h?B M- >Q"M; hmv M # ¢¢B JBM? pQÆM; F?¬M; M?9+ M?Q +?- pšM M?C
b€M; i`MM; ¢B T FB - i`QM; ¢| K°i Hm²M; ?mv MªM? KÆ ?²- iU M?Q ¢ M; M; ?B K
+O >„+ h?Ov æ"KX

LY M; "v- iW i`QM; ?"Q [m M; FB i`mv M ¢ M K°i ¢¢Q HBM? ?²M M; •K`mM` ~v +?c
i? +ªK i?'vX

h` JBM? pQÆM; /UM; i|+ ;€v H" T iS+ F?) ?¬ H M, ó>mv M JBM? ¢½ K°i +?•M #Q
+ 'T KQÌB- ?B m ¢QË+ p"M /KM; i?¬M +?B HoM? pU+X v +ªM? +O ?„M +| i? bBM
M? m p¢M /†K- +kM; +| i? i`mv M ?QÊM; #ªM i? ôX

GÌB pW M|B` - i?•M i? E?Q J G +MM; i?B i°+ E?ªK æ†+ ¢ m`mM` ~v- +?Êi b„+
#bM? i?QÌM; - K°i Hm²M; w +ªM? +?B HU+ FB bBM? `ªM? ?QÌM; ¢®B pÈB #¼M ?

>„+ h?Ov æ"K v M ioM? M?Q +kX

L?QM; i?O H½M? M,K i°+ iB M ç M H9+ M"v b„+ K†i ç m K'i iU M?B M ?ŠM H M-
EB i *S+ FB `i M? M? i`M ç`M? tm®M;- €M? K„i M;QM; i`¼M;X

óh?"i bU F?¬M; M;ì iÈB- içB i` M K°i KªM; i?´ ç` M"v- +ÁM +| i? +| +QìM; ;Bª v
"çQ L; Q i`-K M;•K K°i T?2M- i`-K ;B¼M; M|B, ó*kM; F?| i`€+?- M?B m M,K [m M
i ç m #`T?QM; 'M- î i`QM; +€B F?2 F?¬M; ;B M M?Ä # M M;Q" B- ?Q" M +ªM? bBM
+MM; HU+ HQÊM; F?¬M; iB M i`€B HçB HmBX J" v m i°+ - H" i`W M?•M i°+ - K°i i`
h?-M *?•m ççB ç` - +ÁM +| i? ?'T i?m M,M; HQÊM; i` M K°i F?®B i?´ ç` M"v Mm-
J¼B M;QìB ;"i ç-mX

ós2K ` +?9M; i T?ªB ç w v m i°+X >mv M JBM? +?d ç HçB K°i Hm²M; w MB K +
+?9M; i ?"M? ç°M;- +€B M"v M|B `ä „M pšM H" +| +?WM; KU+Xô EB i \*S+ b| +`
*?9M; i p®M b) F?¬M; +-M v m i°+ ` bS+X "¼M ?¼ +MM; M?•M i°+ î +?mM; M?B
i`ªB [m ç m çÊM i?ªK i?B i +O +?9M; i - i?M ?"M ç®B pÈB M?•M i°+ F?¬M; F?„+
ó*~M i?"M K°i +?9i- çWM; ç2K +€B `WM; `K M"v T?€ ?QçB [m€ HÊB ?çBX LÆB M
i°+ M;QìB i Xô "çQ L; Q M|BX

h?O H½M? #®M i°+ +ÁM HçB F?¬M; F?ÄB ;"i ç-m- î /QÈB K°i Hm²M; w +ªM? +O
bÊ iS i?€M? i?9 /B i°+ M"v- H"K +?Q #¼M ?¼ H"K pB + +kM; i`î M M +~M i?"M ?ŠM
u m i°+ - î #'i +S K°i +€B i?ìB ççB M"Q +kM; ç m H" K°i i`QM; +€+ +?OM; i°+ +QìM

h?ìB ççB i?QÊM; +´ +?B M ç'm- `i M?B m +?OM; i°+ iB m pQM;- M; v +ª +?OM; i
i`®M p"Q F?2 ?î # M M;Q" B FûQ /"B ?ÆB i" M- K" v m i°+ HçB M?Q i`QÊ+ +| i? î i
v M p¬ bUX

hW çB K M"v ç M t2K K" M|B- v m i°+ +QìM; ççB [mª M?B M / M? #'i ?Q i`mv M-
+kM; H"K +?Q K¼B M;QìB F?„+ b•m 'M iQÊM;X

L°B i?"M?X

" M M;Q" B i®B i,K Kì K`i- p¬ b® +'K +? - F i ;BÈB- i" M T?€T K„i F?¬M; i?'v imM;
i?"M? KçM; M? M /"v ç†+- i`ªB `°M; K¶B K°i +€B ;|+- i?¬M; bm®i #®M T?QÆM;X

í b•m /QÈB HÁM; ç'i- M;"M pçM i" B HB m +?²M; +?i- H9+ M"v ç m iªM ` €M? b€M
bm®B- i?¬M; [m Kç+? Hç+ `B M; p" M +?mv M ç M i`QM; +'K +? +MM; F i ;BÈB-
+ªM? p"i +?mM; [m M? M°B i?"M?- iB M iÈB H"K +?Q "€i *U+ Gmv M L;K+ h?"M? ·
M9B- HM HM #'i ç°M;X

G•K J M? +MM; LB i L?QÊ+ #¼M *?•M h?-M +ªM? +QìM; ;Bª pW iB M p"Q MÆB M
T?Q K°i +€B i? ;BÈB t Hç- F?¬M; i?'v M?"i M;mv i iBM? i?-M- F?¬M; +| M9B b¬
h`QM; K„i +?d K°i KªM; F?m pU+ ioM? K`+?X

o¬ b® +'K +? - F i ;BÈB F?¬M; M?bM i?'v H†M; H) T?€i ?mvi €+ /KM;X æ€K M;Qì
i?'v M?Q H" i?•M î i`QM; pkM; #MM- #` t9+ im p¬ ?bM? FQ+? i?Q+? ;•M Kç+? i?•M
ç-m- +ª M;QìB ç m F?¬M; i?QªB K€BX

"¼M ?¼ çç i iÈB *?•M h?-M +ªM?- F?Q ?mv i F?´M; H²- i?•M i? M?Q M,M; HQÊM
F?„+ ç m b) iªM K€i ` HU+ HQÊM; +?'M ç°M; K½M? HB iX *?'M ç°M; FB i?"K +?Q
?QìM;- /šM ç°M; i`B m i" T i?B M ç` M,M; HQÊM;- ?bM? i?"M? çO HQçB i?-M i?-M

*| i? p"Q K°i F?®B F?m pU+ M"v- +ªK SM; +O i?•M i? K¶B M;QìB +MM; i?B M ç`

"¼M ?¼ +ªK ;B€+- +kM; ;B®M; M?Q î #|M; i®B p¬ i" M- i`ÊM K„i i®B- çKM; F?¬M; ç
çQÊ+ #'i +S /` i?QìM;X

L,M; HQÊM; HBM? ?²M bmv FB i- i®+ ç° iBM? M;mv M p" M +?mv M #` bmv v m- b
[mv i„+ p¬ ?bM? €++ +? - F?Q ?mv i i`î M M /-M /-M F?¬M; +?`m F?®M; +? X

amv v m- ;B" Mm - iB m ;B^aK çO HQçB F i ;BÈB- HoM? pU+ +?B HU+ +QÌM; ççB- i
i? v ç'Bi?B M ç` [mv i„+- ` H M? i?B M ç` M,M; HQÊM;X

h`QM; KÆ ??- i€K ;|+ +¬ ç¼M; F i ;BÈB- +'K +? - i`"M T?€T +?B HU+- ?bM? i?"M?
HBM? ??²M HçB +| i? çKM; p`QX

h€K +€B ?bM? i?€B ç†+ i?M /Q ç¬M;- M K- i•v- #„+- i` M /QÈB b€m +€B T?QÆM
M;WM; #B M ^aQ +'m i?"M? *€B ;¼B H" #€i+U+- +?QM? H" +?¶ ^aQ /B m +€B F?m p

"¼M M;QÌB G•K J M? +^aK i?'v- K°i ç€K i?2Q HBM? ??²M +^aK SM;- i`^aB [m K°i T?2M
MÆB p` +?B #€i+U+ FB - w ç² iB M p`QX h`QM; i v K¶B M;QÌB ç m H" i?—M F?Q
+U+ F€ K½M? HB i #„i ç—m F?ÍB ç°M; Î [m M? i?•M #¼M ?¼- ?bM? i?"M? +€+ HQç
i?•M #¼M ?¼X

G•K J M? çB ç M K°i +?¶ T?Q ç¬M;X

L" M; #¶M; M?B M ;B"i KbM?- b„+ K†i iWM; +?9i i`Î M M F?| +QB ?ŠM H M- *""ME?
i`QM; i v +kM; HB M iK+ +?'M ç°M; ¬M; KBM?- M?Q H" T?€i ?B M /` i?QÌM; ;bX

J°i M;QÌB +MM; M" M; ;B®M; M? m M?Q ç9+- ,M K†+- /B M KçQ- F?Q +?'i- i?—M p
;B®M;- i?"K +?Q i`QM; i v M;QÌB M¼ +ÁM +—K K°i FB M i?—M F?Q iQÆM; iU, *""M

G•K J M? FB M?bM M" M;- i` M K†i K M; i?2Q i?—M i?€B #,M; HçM? FB m +,M; M?
;B®M; M?Q M" M; H" +?O M?•M h?—M *?•m ççB ç` - #'i Hm" M F M"Q +kM; T?^aB i?—
H M?X

hW i` M M;QÌB G•K J M? FB i`mv M ` F?Q iS+ +MM; M" M; ?Q" M iQ" M M?'i i`Q-
L;mv M çdM? FB ç m iQÆM; iU ^aQ /B m p¬ +MM; ;B®M; M? mX

:BÌ F?„+ M"v M" M; ç°i M?B M ?Q^aM; ?®i ?ŠM H M- + m K"v i?"i b•m- +^aK i?'v Î i`QÈ
K°i i'K FQM? ? v F?¬M; \

*€B ;¼B H" ç¬M; +?ŠM; H) +?QM? H" K°i K†i bQB i?'m HBM? ??²M +?B +^aM? i`QM
M;QÌB \

G•K J M? +QÌB HçM? i`QM; HÁM;- ó>W5ô K°i iB M;- €M? K„i HçM? HMM; M;?B K
Í i`QÈ+ K„i M" M;- K°i G•K J M? F?€+ +kM; H" ? ? +QÌB F?) - iB M; +QÌB +kM; `ä `

G•K J M? FB HçB M•M; i v H M- ç°i M?B M ?mv ç°M; *""ME?¬M Zmv L;mv M çdM?
ç€M? ç MX

G•K J M? /UM; i|+ ;€v- i`Î M M `mM `~v- ç°i M?B M i`"Q ` #'i M K½M? HB iX

h?2Q G•K J M? FB ç°M; i?O- M" M; bÊ ?½B T?€i ?B M- M,M; HQÊM; i?•M i? M" M;
?ŠM H M- M; v +^a /'m ?B m +¬M; FQ+? +O *""ME?¬M Zmv L;mv M çdM? M" M; [m2
i`Î M M H"K +?Q M" M; t Hç ?ŠM H MX

:B®M; M?Q- HU+ HQÊM; G•K J M? i`QÈ+ K†i FB bY /KM; iQ" M #° ç M iW #^aM i?•
*€B M"v T?^aB +?B M ç'm M?Q i? M"Q \

"'i Hm" M +?B M- ?Q†+ H" F?¬M; +?B M- M" M; ç m b) i?m i`QÈ+X

G•K J M? ç®B /B M iB m ? Q H" HU+ HQÊM; +O M" M;- M" M; ç°M; i?O- HU+ HQÊM
iQÆM; çQÆM; pÈB ? B H—M iB m ;B^aK ? Q T?Q M,M; HQÊM;- ?ÆM M[+ÁM H" +M
i` M? ç'm- +,M #^aM F?¬M; +| F?^a M,M; i?O i?„M;X

G•K J M? K°i HÁM; +?bK tm®M;X

hQÆM; iU H" Î +?¶ i®B i,K M;QçB i?"M?X

LB i L?QÊ+ +—K a€i GBM? EB K- çB iÈB HBM? ??²M +^aK ;B€+ ç M M K iW- ?„M +kM
*?¶ M K- p"v K" H" +Y p`Q J +®+ # KQÆB b€m b€i ?„M [m2M i?m°+ M?'i- +Y ç2
+?S p¬ b® i" HBM?X

L B i L ? Q Ê + M ; ¢ + M ? B M K ° i i " M - ¸ ° i M ? B M T ? € i ? B M ? „ M i ` Î M M i ` i m ´ B ` ² B -
i ? M ? M B M - F ? B ¸ | p b ¸ Q Ê + M ? " M i ? S + + M M ; - / Q È B b U + M M ; ¸ Q Ì M ; - ? „ M / S i F ? C
b € i X

J ° i M , K ¸ | - ? „ M Î J + ® + + ? d H " K ° i i B m F ? ¬ M ; ¸ Q Ê + + Q B i ` ¼ M ; - + ? d + | i m p B M ? •
M M ; Q " B # ` M ; Q Ì B ; B i + ? i - ? „ M H H Q B K ° i M ; Q Ì B Î J + ® + b B M ? ? Q ¸ i F ? | F ? , M
K " ¸ B - M | B ? „ M H " T ? p " i - F ? ¬ M ; B ¸ K „ i ? „ M X

h U # B i M ´ B # " i p ¬ p ¼ M ; - ? „ M ? m M ; ? ½ M F ? ¬ M ; b Ê + ? i i B M p " Q J + ® + - H 9 + ¸ E
? Q † + H " i ` Î M M M ´ B # " i - ? Q † + H " + ? i X

* k M ; H " K ° i H - M ¸ | - ? „ M Î # K Q Æ B b € m b € i ¸ ° M ; i ` a B [m p ¬ b ® H - M F i [m a ? Š M T
i ` Ì B i b K ¸ Q Ê + a € i G B M ? E B K K ' i i Q + ? M ? B m M , K + O J + ® + - ¸ † i + , M + Æ ? „ M i ` H
H " K + ? Q ? „ M ` ® i + m ° + ¸ Q Ê + K ¼ B M ; Q Ì B i € M i ? " M ? X

* ? m v M + Æ + a ¸ Ì B + O ? „ M i ¸ B M Æ B ¸ | - ? „ M i ` Q È + b m # B i - M m ? „ M M , K ¸ | F ? ¬ M
b Ê K ¸ ½ + ? i X

J " ? ¬ K M v - ? „ M H ¸ B ¸ S M ; Î M Æ B M " v - i ? Ì B ; B M ; B ® M ; M ? Q # ` K ° i # " M i v t Q v ? ,
T ? a B H - M M [i ` a B [m i ? ® M ; F ? ´ F ? „ + + ® i K B M ? i • K M ? ' i F B X

ee8X * ? Q Æ M ; eej , h • K * ? B G m v M L ; K +

h - M * ® + s m v M ¸ B i È B T ? Q Æ M ; p ` + Y M K X

h ` Q M ; K „ i ? „ M - + Y M K H " K ° i i Á i ? " M ? M ? Ä - L ; • M h B m i ? " M ? - ? „ M p o M ? p B M
M " v 5

h ` Q M ; i ? " M ? + | p Ê ? „ M - + Q M ? „ M + Á M Î i ` Q M ; i ½ H | i - ? „ M + U + F € ¸ m v m - + Q B M
J " ? „ M K ° i H - M M " v ¸ M - H ¸ B H " ¸ M ; B i + a i ? " M ? X

" M i ` M ? ¸ ¸ ¸ i K M ? H M ? - i Á i ? " M ? i ` b M " v + ? | ; " F ? ¬ M ; i ? - i ` Q M ; i ? " M ? i ` W p Ê
+ O ? „ M - M ? ' i M ? ' i F T ? a M H Q ¸ M h ? B M * m M ; X

J K + i B m + O ? „ M - T ? a B ¸ 2 K K ¼ B M ; Q Ì B # Q ; ² K # ® p Ê - p Ê + Q M ? „ M Î # M i ` Q M ; -
æ • v H " € + K ° M ; + a ¸ Ì B ? „ M 5

o ¬ b ® M , K [m - ? „ M p Š M M ? Q + k F ? ¬ M ; i ? [m M ¸ Q Ê + K ° i K " M F B M , K ¸ | - p o M ? p B
p Ê + Q M + ? i ¸ B + O ? „ M X

æ • v H " i • K K + O ? „ M - i ` i ' M + a ¸ Ì B ? „ M X _ ' i M ? B m H - M - ? „ M ¸ i v H M M ; U + i U
+ Æ ? ° B - ? „ M H " ? ¸ i ? O ¸ Q Ê + F ? ¬ M ; \

> ¬ K M v ; B ' + K ° M ; i ` Î i ? " M ? b U i ? " i - ? „ M H ¸ B [m K ° i H - M M [X

h - M * ® + s m v M ¸ S M ; Î M Æ B ¸ | - ? B K „ i i " M ` M Q È + K „ i K € m - ¸ M ; F ? | + ` ® M ; F ? -
i ? " M ? i ` b F B - i ` Q M ; H Á M ; ¸ M ; F ` + ? H B i ; B ½ v / K - i • K K M ? Q ¸ Q F B K - ¸ M ; ? r
H " K + ? Q ? „ M K b M ? ¸ - v i ? Q Æ M ; i Q + ? X

* Á M + ? Q + ? B M - i ? • M ¸ ½ # ` i ? Q Æ M ; M † M ; X

Z m a M S ? € ¸ B i È B # „ + K ¬ M F ? ~ m X

* Y + ? d + | K ° i H ½ Q M ? • M M ; ½ p " Q i ` Q M ; p k M ; K € m - K ° i ¸ - m i | + # ¸ + - ¸ - v K † i K € m
B i ? Q Æ M ; i ? " i b • m X

> „ M p o M ? p B M F ? ¬ M ; i ? [m M ¸ Q Ê + H ½ Q M ? • M M " v 5

> „ M H " i ` K ² + ¬ B - Î i ` Q È + F ? B ; † T H ½ Q M ? • M M " v - ? „ M + ? d H " K ° i ; ½ , M K " v M ? Ä
+ € B , M - i ? " K + ? Q ¸ Q ¸ i H ' v # € M ? # Q p È B + ? | / [- + ? d H " p b b ® M ; b | i X

G " H ½ Q M ? • M F B i ? v ¸ ´ B + a ¸ Ì B ? „ M 5

.ϕv ?„M im Hmv M- ϕ2K ?„M K M ; p“Q oă >²M ϕB M- F? B [m”i iB K HU+ +O ?„M- /
?„M i?“M? i”BX

ó aQ T?KXô >®+ K„i ZmªM >B m i`”M` MQÊ+ K„i- i?®M; F?“ i9K i!+ +O KbM?X

G½Q M?•M M?bM ?„M- i` M F?m¬M K†i ;B” Mm +?2 FQM ;B! bQÆM; H” imv i p¼M
i?O ϕBX L;QÆB iÊB- F?¬M; T?ªB +?QM? H” ;B i i b Q\ L;QÆB ?ϕ ϕ°+- +ÁM Î i`QM
pb p` i`Q ϕB M +?O oă >²M ϕB M- M;QÆB i?“i Km®M H”K M?Q p”v\ *?QM? H” #ÎB p

ZmªM S?€ i?®M; F?“`ÆB MQÊ+ K„i- F?¬M; iU FbK ?½K ϕQÊ+ ϕ2K K¬B +„M` K€n
M;¡M M„K +?†i- K!M; i v +„K Î i`QM; K€m i?“i F?¬M; i? #B iX

ó:B i i ϕB- H’v ϕQÊ+ pä ?²M [mª i?K- +€+ i`QÎM; H½Q b) ϕ²M; w M;QÆB- ϕ•v +?Š
:B i i - M;QÆB +?QM? H” ϕB M +?O oă >²M ϕB MôX

G½Q M?•M`mM`~v- b„T /¬m ? i ϕ M i„i, óL?QM; M;QÆB M?È ? v F?¬M;- M,K ϕ! M;
L?È H” B +?Q M;QÆB i’i +ª +€B M”v\ GÌB i? H9+ #€B bQ- +ÁM Î i`QM; ϕ¬m M;QÆ

"ÎB p"v- ?„M ?-m M?Q H"TiS+ ;B i` - Km®M ;B9T G•K J M? tQ v +?mv M *M E?
i?•M ?„M- +?SM; i?"i ?„M +® ;„M; K'v M,K M v ç m H" +?QM? t€+X >„M F?-M; iBM
?„M iBM iQÎM; p[M; +?„+ -M; i`ÎB H" + -M; #^M;X

J„i i?'v ibM? i? ?QÈM; iÈB i`QM; HÁM; bmv M;?o T?€i i`B M- h?¢+? L? K i?Q€M;
#ÎB pb LB i L?QÊ+ FB tm'i ?B M- #` p- ibM? tû`€+?`²BX

a„+ K†i h?¢+? L? K F?) #B M- [m€i, óLB i L?QÊ+ ç M`²B- K m +?|M; H`K +?Q G•K
i 5ôX

æ€K M;QÌB .QÆM; h? M? æ iQ`M HU+ ` i v- F?-M; /€K +?-M +?Ì M[- i?"K +?Q
i?QÆM;- ç°M; H M + -M; FQ+? +`M; i? K ?mM; €+ çB M +m²M;X

" M M;Q`BX

æ€K M;QÌB ošM >¢Q +MM; 8+ >Q`M \*QÆM; M?bM M°B i?"M? #B M ?| - b„+ K†i i`
?ŠM H M- ç m +ªK i?'v F?-M; i?Q+? ?ÊTX

.U i?2Q ç¢Q Hw K` M|B- M m /` i°+ Î # M M;Q`B M?Q ?'`bM? K²B- çQ¢M i?ÌB ;B
*QÆM; ?ŠM H" +| i? +ªK SM; çQÊ+ +?9i ç°M; ioM?X

L?QM; bU i?"i H¢B F?-M; T?ªB M?Q i? X

>„M +MM; 8+ >Q`M *QÆM; +| çQÊ+ #Q #ªQ- Hm -M Hm -M ç M; HQm i•K ç°M; ioM?
i?ŠM; ç M; BÌ F?„+ M`v- #¼M ?¼ pšM M?Q +k +?Q T?€i ?B M ç°M; ?QÈM; +O /` i

óE?-M; i?Q+? ?ÊT- pb b Q F?-M; i?'v K°i i M /` i°+ iÈB\ G9+ L? M E?ª- o,M h?m
/` i°+ ç m ?QÈM; iÈB ooM? .¢ b•K H•K çB ç M b Q\ô 8+ >Q`M *QÆM; F?-M; M?`M

ošM >¢Q +kM; ç½ bÈK +ªK i?'v F?-M; ´M- M;?2 ?„M M|B M?Q p"v- M?`M F?-M; ç
+?9i ç°M; ioM? +kM; +?Q +ªK i?'v\ôX

óE?-M; +|Xô 8+ >Q`M *QÆM; H„+ H„+ ç-mX

.` i°+ +?Q iÈB- #¼M ?¼ +?ŠM; M?[M; F?-M; + Q ?SM; M´B K°i +?9i- M;QÊ+ H¢B -
i`QÊ+ ç| +?Q iWM; +|X

*€B M`v w M;?o +| +?mv M; b ç½ ` M;Q`B #¼M ?¼ M„K ;B[- ç®B pÈB bU ibM? F?
b) #'i M- b) F?~M i`QÆM;X

æ°i M?B M- i¢B i`QM; +´ i v €Q 8+ >Q`M *QÆM; FB i`mv M ç M K°i iB M; F m +?|

a„+ K†i 8+ >Q`M \*QÆM; #B M ç´B HÈM- K°i +€M? i v FB Î # M M;Q`B t•K M?"T +
+€B ;bX

h?-M b„+ ?„M ç°i M?B M i`Î M M +U+ F€ •K i`-KX

óh? M`Q\ô ošM >¢Q FBM? ?-X

ó*Y p`Q ",M; >Ä #Q +ªM? #` M; ,M +?†M`²B5ô a„+ K†i 8+ >Q`M *QÆM; F?| +?`m-
`mM`mM, óG` +QÎM; ;Bª /` i°+ +?Q iB M p`Q- H¢B T?QM; iÄ +Y p`Q iB M p`Q "
`i F?| i`Î p M[ôX

GÌB pW M|B ` - ošM >¢Q +kM; H` K†i t€K M?Q i`Q i`M- i?ûi iQ, óa Q +| i? M?Q p
+ªM?- +?d +| M?•M i°+ +?9M; i #B i çQÊ+ \ L?[M; /` i°+ FB - pb b Q +| i? ibK çQ

8+ >Q`M \*QÆM; ç°i M?B M M;?o ç M K°i +€B F?ª M,M;- +ª M;QÌB `mM H MX

óÍ i`QM; +?9M; i - +| M;QÌB ç½ bÈK ç-m M?"T p`Q /` i°+5ô ošM >¢Q M|B ` i`QÊ+ K
p- +MM; i`-K i`¼M; ?ŠM H M- i?®M; F?´ -K ç-m- M|B, óæ€M; +? i5 o"v K` +| M;Q
?„M F?-M; #B i ç-m M?"T p`Q /` i°+- ç| H` Km®M H`K +?Q i'i +ª M?•M i°+ /B i b¢+

óh`QM; +?9M; i M;Q HQM; ?¶M i¢T- /¢M; M;QÌB M`Q +kM; +|- `i M?B m M;QÌB ç
ç¢B ç` - M m /` i°+ t•K M?"T- Î /QÈB ibM? i`¢M; ?ŠM T?ªB +? i +?Q #¼M ?„M ?v
+€B M`v [mª i?U+ +| i? Xô 8+ >Q`M *QÆM; +?m b|i M|BX

óGQM; H½Q5ô ošM >¢Q ç°i M?B M ?ûi`-K H M, óGQM; H½Q H" ç9M;5 ",M; >Ä #Q
 M iQ" M- +kM; F?¬M; i? #ªQ iQ" M ?QÆM; ?Ä M?•M i°+ #`i /B i5ôX
 8+ >Q" M *QÆM; -K -K +?`M ç°M; - K„i ç°i M?B M i`Î M M `ä`" M; ?ŠM H M- iU M?C
 iB M? i? X
 ó" M i`QM; pšM ç M; +?B M ç`m- #¼M ?¼ +ÁM ç M; +?B M ç`m5 \*ÁM ç M; i` M? ç
 M|M; ç M +U+ çB K, óGQM; H½Q H" ç9M; - i ç½ #B i?„M b) F?¬M; b B5 G" +?9M;
 ç m b B`²B5 æ€M; +? i- +ÁM +| ç€K M; QÌB G•K J M? FB pšM M?Q +k m K F?¬M;
 +?9M; i +ÁM ç€M? M?Q i? M"Q\ôX
 ó*?9M; i p"Q i?`M? çBX L m h?¢+? L? K +| i? T?•M `ä iB M? i? - ?„M M|B F?¬M; +
 i Xô 8+ >Q" M *QÆM; M|B, óL v Î i`QM; ooM? .¢ b•K H•K- +kM; +?d +| h?¢+? L? K
 H" K°i +?¶ T?ÁM; imv MX *Y p"Q ",M; >Ä #Q +ªM? #` M„K; B[- # M i`QM; KK+; B
 +¬M # Q H•m- i`QM; #Q +ªM? FB ç m b) #` /` i°+ H`T ç-vX L; QÌB Î H¢B # M i`QM;
 +? i- ?Q†+ H" i`Î i?`M? M¬ H ôX
 ošM >¢Q -K -K +?`M ç°M;X
 óæ€M; +? i5 *Y p"Q #` /` i°+ +?B K +S`²B5ô "ªv +´ T?€B # M FB - ?m`M +kM; H
 p†M p Q F?OM; #®- i`Î M M p¬ +MM; +?"i p"iX
 J°i ç€K M?bM T?QÆM; ?QÈM; M°B i?`M?- +?Ì F i[mª- ``i M?B m i`QM; ç€K M; QÌB
 /B i h?¢+? L? K FB - +kM; +| F?¬M; Qi ç½ i?m çQÊ+ iBM iS+- ç m M;Y K†i H M i
 #,M; H¢M?- imv i p¼M; ?ŠM H MX
 B +kM; #B i +€B M"v w M; ?o +€B ;b5
 ",M; >Ä #Q +ªM? H" +,M #ªM bBM? i²M #¼M ?„M /U p"Q- +| i? M|B H" ;BªK t|+ /m
 h?¬M *?•m ç¢B ç` X *kM; H" #ÎB pb KQÈM /MM; ",M; >Ä #Q +ªM?- #¼M ?¼ KÊB /
 F?¬M; bÊ b) #` /B i b¢+? M;¼M HY ?v p¼M;X
 L?QM; ?B M i¢B- +Y p"Q FB #` M„K ;B[- /Q M,K ç¢B /` i°+ +?B K HoM?`²BX
 *Y p"Q +?d +| i°+ M?•M M?•M i°+ #B i çQÊ+- p¬ +MM; #Q`M- # M M;Q`B +ÁM +
 +€+? i`Î- i`W T?B M; QÌB +O KbM?- M; QÌB M;Q`B +?Q /M /KM; i•K çB m i` - +kM;
 hbM? ?m®M; ?B M M v M|B `ä +€B ;b- i`QM; HÁM; #¼M ?¼ #B i`ä`" M;X
 Í i`QM; #¼M ?¼- ç½ tm`i ?B M T?ªM ç² i?"i bU5 æ½ tm`i ?B M #¢B ?Q¢B Km®M i
 +MM; /` i°+ +`m F i ç M H"K +?Q M?•M i°+ /B i b¢+?5
 J°i ç€K M; QÌB M"v- bQ pÈB #¼M h?¢+? L? K ç€M; ;B" M ?ÆM ;`T i`,K H-M5 h?"i b
 +Æ ?mv i K¢+? +O M?•M i°+5
 óG"K b Q #•v ;BÌ\ôX
 óG"K b Q #•v ;BÌ\ôX
 óL M H"K i? M"Q\ôX
 _`i M?B m i? M?•K bÊ ?½B Î i`QM; ç€K M; QÌB M´` - K¼B M; QÌB ç m ?Q M; K M; i
 imv i p¼M; p¬ HU+X
 :BÌ F?„+ M"v- F?¬M; B F?¬M; ?QªM; ?®i- F?¬M; B F?¬M; bÊ- F?¬M; B +ÁM +| b
 h`QM; ",M; >Ä #Q +ªM? +| M; QÌB i?•M #¢M # +O #¼M ?¼- +| +QM +?€m #¼M ?¼
 /` i°+ t•K +?B K- #¼M ?¼ +ÁM +| /kM; F?Q +MM; /` i°+ F? B +?B M b Q\
 oÊ +QM +O KbM? #` F K ? B # M- B /€K ç°M; i?O\ *| # Q M?B m M; QÌB +| i? /Si
 *?Q /M H" +?B M- +| i? i?„M; b Q\ *| i? iW i`QM; i v M,K ç¢B /` i°+ #ªQ iQ" M iQM
 v imv i p¼M; i?"i b•m ?B M ` Î ç€v K„i K¶B M; QÌBX "¼M ?¼ H9+ M"v iU M?Q `®i
 ?¼ H"K ` K°i +€B [mv i ç`M? M;m tm`M +Ð M"QX

ee3X *?QÆM; eee, Lm®i > i5

L;Q¢B pB +O M°B i?~M?- G•K J M? +MM; LB i L?QÊ+ F p B +?B M ç'mX > B M;C
+O ç€K M;QÌB h?¢+? L? K ;'T #°BX

*kM; K v G•K J M? Î /QÈB #¼M ?¼ ?ÊT HU+ ç½ #` iB m ? Q [m€ M?B m HU+ HQÊM
/-m ? i ç M i„i- M; v +ª *~M E?¬M Zmv L;mv M çdM? FB +kM; i¢K i?ÌB #` +„i çSiH

LB i L?QÊ+ +kM; F?¬M; T?ªB i`¢M; i?€B iQ~M i?~M? iB M p~QX >„M ç•K T?€ K°i aB
ç„i bQ pÈB G•K J M? +ÁM M?B m ?ÆMX >B M i¢B iQ~M #° /U p~Q HU+ HQÊM; iW
+,M #ªM F?¬M; i? i?U+ H~K ç€K M;QÌB h?¢+? L? K bÊ ?½BX

æ€K M;QÌB h~Q h?m æ¢Q p®M Î M°B i?~M?- H9+ M~v +kM; ç m çB ` - +MM; M? m ç
L?QÊ+- G•K J M?X

*ª M;QÌB h?¢+? L? K i~M ` HU+ HQÊM; iB m +U+- ç®B pÈB i'i +ª M,M; HQÊM;#
+ªK ;B€+ `ä ~M;- ;B®M; M?Q i? K p¬ b® +QM K„i F?¬M; M?bM i?'v- +?mv M K¬M i
HQÊM;- H~K +?Q ?„M +| i? +?m~M t€+ M„K ;B[çQÊ+ bÆ ?Î M?Ä #û i` M M;QÌB G•

hBM? h?¬M Zmv i i?B i`B M- [m M? i?•M HQm +?mv M ` iBM? [m M; `¢M; `ÐX hBM
M;•M ?¬- Î /QÈB HBM? ??M ?„M M„K ;B[m®M HQÊM iB M H M- ç2K G•K J M? +MM

GU+ HQÊM; iB m +U+ çB M +m²M; `|i p~Q aBM? hY 'MX 'M Fw FB ~M +?S w +ªM?
i?~M? iWM; M;¼M M9B M?Ä- ?QÈM; iÈB # M +¢M? ? B M;QÌB # Q i`MKX

*MM; H9+ ç| - +€+ HQ¢B HU+ HQÊM; ?„M M;QM; Hmv M H¢B H†M; H) t•v /UM; ` h
HQÊM; ?„M +| i? p~M /KM; ` - ;BÌ F?„+ M~v ?„M F?¬M; +| +?9i /Q /U ç m ç2K ` iQ

L?K + i?•M +QÌM; ?½M- HU+ HQÊM; [m, /` ? v i? v ç' B- H¢B i? K ?„M ?mM; ?½M F
J M?- LB i L?QÊ+ ;B^M; +Q- +kM; F?¬M; Î ?¢ T?QM;X

*ÁM +| .QÆM; h? M? æ - G h` M? o M?- æ aÆM- „,M; hbM? æ²M;- >~M h?9v Î K
*€+ HQ¢B HU+ HQÊM; +MM; #Q #ªQ ç m # v K9 ` - M?Q H` b Q #,M; ç-v i`ÌB tQ v
;BÈB- i`~M T?€T bmv v m ç®B pÈB ? B M;QÌB FB - F?B M +?Q #¼M ?¼ F?¬M; [m€

h?¢+? L? K ç½ bÈK iB M p~Q #¢Q i~m i K i`¼M; i?B M +ªM?X

GBM? ??M i? M? KBM? #bM? ioM?- ç-v K†i /[iÈM- ? B K„i çÄ ç~K- K¶B K°i Hm²M
M;QM; Hmv M M?Q €M? b€M;- i`„M; # +?- F?¬M; M;WM; ?QÈM; iÈB [m M? i?•M T

óh?'i iBM? /B m i? 5ôX

h?¢+? L? K [m€i F?)- +ª M;QÌB HQm +?mv M iBM? [m M;- ç°i M?B M i?m M¢T iK i
M;¬B b Q FQ+? +Ð M„K i v- K¶B K°i M;¬B b Q ç m M?Q H~ FBK +QÆM; HÈM- `U+ `

G'v [m„ iQ+? p~M ?~M? +O #„+ ç~m i?'i iBM?- #ªv M;¬B b Q FQ+? +Ð M„K i v M~v
i`QM; M,M; HQÊM; ?¶M HQ¢M M;Q¢B pB +O M°B i?~M? H,M H°M- iU M?Q ç2K iB
FûQ tm®M; /QÈBX v +ªM? iBM? i?¬M poM? ?^M; #'i /B i FB iW i` M K¶B K°i M;¬B

ªªv M;¬B b Q- iU M?Q i' ?ÊT i?~M? i`~M T?€T F€ /B m- ç2K iBM? ?~ +?B HU+ HB
ç| - i?¬M; ?QÈM; +?¶ ;|+ #¬m i`ÌB- `ªB tm®M; ç-v i`ÌB T?²M iBM? +?B HU+X

hBM? [m M; `¢M; `Ð #¢Q t¢- t2M HšM iBM? i?¬MªQ /B mX h`QM; M?€v K„i M~v- L
M?Q H` i?•M Î #B M b Q- çB iÈB pU+ M;Q¢B- K'i çB T?QÆM; ?QÈM;- M; v +ª M?K
K m +?|M; i?9+ /K+ iK i~T ?šM H MX

óG M5ôX

h?¢+? L? K çQ i v +?d ç¢B ç` K°i +€B- H¢B H~ K°i iB M; ?ûi iQX

J°i iBM? i? v m i?9 /Q +U+ T?~K M;mv M iBM? ` M Hmv M K~ i?~M? ç°i M?B M #¢
FB v i?2Q #ªM i? +O Zm, G½Q t•v /UM; K~ i?~M?- +ª p~i i? # Q i`MK H•M ;B€T-
[m€B /` /[iÈM- +U+ F€ K½M? HB i F?~M; H²X

hBM? i? v m i?9 M"v i?9+ pW tm'i?B M HB M?QÈM; iÈB G•K J M?- LB i L?QÊ+
T?ªM SM; F?¬M; F`T i?ìB K°i+€B- ç½ #` iBM? i? v m i?9 p +?¢K ç M- i?•M i? H"
i`, K Kûi- i` M i?•M i? M?Ä M?„M ç½ +?2 FQM K€m iQÆBX

" KQÆB b€m b€i HBM? iW i`QM; i v LB i L?QÊ+ # v` - ;B®M; M?Q # KQÆB b€m
i?•M i? ?„M iQÆM; HB M- K M; i?2Q b€i F?Q i` €+ FBM? M; QìB- H`K +?Q i•K HB
?²M +kM; #`i MX

" KQÆB b€m b€i HBM? FB - /Q b€i ç°M; M; QM; Hmv M K'v M; "M M, K KÈB ?bM? i?
i` /` F?¡ HQìM; M?`i i? ;B M- +U+ F€+ QìM; ç¢BX

a€i HBM? F m iQ- M?Q H` # KQÆB b€m [m, ªM?- î; B[#¼M M; QìB h?¢+? L? K # v
i? K€m i?`i +O K¼B M; QìBX

óGK+ i?€M? F?ªB5ôX

G h` M? o M? ?ûi iQ- K°i+€B >mv M E?¬M; :BÈB i` M i v # v` - +?d i?'v b€m +QM
?B M?B M` - t T?bM? HK+ ;B€+ ç2K i?•M i? ?„M #ªQ p X

a€m +QM`®B i?9 ç m /MM; p¬ b® FBK HQ¢B +SM; `„M` M Hmv M K` i?`M?- imv F
+?S HU+ HQÈM; K½M? HB i iQÆM; iU- F?Q iS+ +QìM; i?`M?X

*QM`®B i?9 H-M M"v tm'i?B M- ?B M M?B M H`K ?ŠM iQM? iQ€M T?ªB +? i- i` M
?U+- +MM; M? m ç2K G h` M? o M? +?2 +?îX L?[M; ?Ä pB K FB H` M?•M ?Ä G
çQÊ+- H¢B çQÊ+ ?„M M; QM; Hmv M p¬ b® ç` ?Ä K` i?`M?- K†+ /M F?¬M; i?-M F
i?S+- M?QM; M, M; HQÈM; +kM; F?¬M; i?m FûK [m€ M?B mX

G h` M? o M? H` Hmv M /QÊ+ bQX J¶B K°i Hmv M /QÊ+ bQ tm'i +?9M; - i?•M i? F
H` i?S +-M i?B B i i`î i?`M? Hmv M /QÊ+ bQ- Hmv M F?Q bQ çSM; ç-mX

a€m +QM`®B i?9 +?2 +?î i`QÊ+ G h` M? o M?- ç2K b€i HBM? FB +ªM H¢B- +?Êi î
i`mv M H¢B- +MM; M? m ç€M? p T?Q LB i L?QÊ+X

h?¢+? L? K i?m`M i? K` - #ªv M; ¬B b Q`U+ `Ð H¡M; H€M? FB î /QÈB b€m +QM`
p•v [m M?X

>„M M?bM` çQÊ+- i`¢M; i?€B +O LB i L?QÊ+ +ÁM F?¬M; #^M; G•K J M?- +MM;
i`QÊ+- F?¬M; #^M; ç2K LB i L?QÊ+ tY Hw i`QÊ+X

æ€K M; QìB .QÆM; h? M? æ +MM; æ aÆM- ", M; hbM? æ²M; - >`M h?9v +kM; ç m`
i v- +€+ HQ¢B T?€T #ªQ +MM; #Q [mv i ç€M? #„M K` - iQ`M #° ?QÈM; iÈB LB i L

LB i L?QÊ+ ?Q`M iQ`M /U p`Q a€i GBM? EB K /mv i`b HU+ HQÈM; - H`T iS+ ;€M?
J M?- #` K°i çÊi HU+ HQÈM; M"v t¬M; K°i+€B- ?„M +kM; F?¬M; /€K +¬M; FQ+? I
ç2K b€i HBM? FûQ i`î p - H'v a€i GBM? EB K H`K +, M #ªM- ?bM? i?`M? b€i HBM?
+¬M; FQ+? ç¡X

hWM; b€i HBM? ç°i M?B M F?m +? i€M i?`M? b€i F?Q +U+ F€ M²M; ç`KX í i`QM; M
LB i L?QÊ+ ;B®M; M?Q ç½ tm'i?B M # KQÆB b€m b€i ç°M; X " KQÆB b€m b€i HBM
M?B M +?QM? H` K°i HQ¢B i`M T?€T i` /` #B M ?Q€ F€ H¢X

a€i GBM? EB K F?¬M; ?´ H` i?-M F?Q- +¡ i? +¬M; +¡ i? i?OX *¬M; b„+ #ûM M?Q
p€+? b„iX " KQÆB b€m b€i ç°M; H` +?¶ i?-M F€ M?`i +O J +®+- `M +?S i?B M
LB i L?QÊ+ /MM; # KQÆB b€m b€i HBM? +O a€i GBM? EB K i€B ?B M- [mª M?B

hQ`M #° +-M; FQ+? b m F?B`ÆB p`Q # KQÆB b€m +€B b€i ç°M; FB - î i`QM; K¶
/BX Zm K¶B K°i+€B b€i ç°M; - HU+ HQÈM; ç m b) bmv v m F?¬M; QìX

*?mv M /`+? M?Q p"v i`QM; +?®+ H€i- HU+ HQÈM; #¼M ?¼ ç€M? p`Q p"v K` ç m #

"¡M; M; QìB LB i L?QÊ+ +kM; î i`QM; # KQÆB b€m +€B b€i ç°M; FB `M M'T ?ŠM H
?„MX

*?d +| h?¢+? L? K i?¬M; [m i`"M T?€T "€i *U+ Gmv M L;K+ h?"M?- KÈB +| i? +?m
T?QÆM; p` +O LB i L?QÊ+- #B i LB i L?QÊ+ ç½ ç M; i`QM; b€i ç°M; F?¬M; M;W
K°i +€B b€i ç°M; /WM; H¢B M?B m K°i F?„+X

h?¬M F?Q +?QM? H` i?¬M F?Q- +MM; i•K i?¬M LB i L?QÊ+ iQÆM; i?¬M; - H`v K€m
Î i?ÎB çB K K`m +?®i- H`K +?Q LB i L?QÊ+ /¬m ? i ç M i„i #bM? v M p¬ bU- p`v K` i

æ°i M?B M- ç€K M; QÎB h?¢+? L? K +| HQ¢B +^aK ;B€+ F?¬M; i? M`Q tm®M; i vX

" M FB - iBM? i? v m i?9 ç| pšM ?QÈM; iÈB G•K J M? +m²M; Q M? H¢K i¢+X h`C
+| K°i Hm²M; iBM? ?²M +O h?¢+? L? K- +| i? M;U ç°M; K¶B K°i +€B +`K +? +€E
M`vX L| Î H9+ +MM; G•K J M? ;B Q T?QM; - Hm¬M Hm¬M ç M; F?ûQ HûQ p`M /KM;
J M? FB K i KÄB SM; T?|- F?¬M; i? ?bM? i?"M? mv ?B T ç®B pÈB h?¢+? L? KX

h?¬M F?Q

h?¢+? L? K + m K`v- M?bM F€ iQ+? # KQÆB b€m b€i ç°M; +O J +®+ /Q b€i HB
?B M +¬M; F?¬M; p`Q- F?¬M; i? ç2K LB i L?QÊ+ ûT çB ` - i`QM; H9+ M?'i i?ÎB ç

h¢B +€B i?ÎB F?„+ M`v- # M FB ç€K M; QÎB h¬M *®+ smv M- Zm^aM >´- G[JB m +k
+?®i- iU M?Q iMv i?ÎB ç m +| i? ç•K T?€ K°i ^aB M¼ i`QM; HÁM; - iW # M M; Q`B t

L m F?¬M; i? i`QM; i?ÎB ;B M M; „M H`K +?Q LB i L?QÊ+- G•K J M? ç€M? b`T- K
h¬M *®+ smv M- Zm^aM >´- G[JB m iB M p`Q- #¼M h?¢+? L? K b) `i F?| +?®M; +U

h?ÎB ;B M F?¬M; M?B m M[X

h`¬K K†+ # ;B•v- €M? K„i h?¢+? L? K M?bM +?^K +?^K >mv i o,M :BÈBX *€B M?š
+?Q ?„M F€ iQ+?- ?„M K°i #QÊ+ p`Q h?¬M •M ç¢B HK+ ç m ?B M +?Q #^aQ- K°i FB
ç M M v M?bM F?¬M; ` b•m +¢MX

ó:B9T i T?€ b€i ç°M; FB 5ô h?¢+? L? K +?d ?QÈM; >mv i o,M :BÈB T?|M; ` w +
?QÈM; iÈB # KQÆB b€m b€i ç°M; /Q LB i L?QÊ+ M;QM; Hmv M ` FB MûK çBX

>„M +€B ;b +kM; F?¬M; M;?o M?B m- #ÎB pb ?„M #B i Î i`QM; >mv i o,M :BÈB +| K
#Q- ç| H` :BÈB GBM? +O >mv i o,M :BÈB- +| bBM? K M?- ?ÆM M[ +ÁM H` bBM?
+?Q iWM; +MM; bBM? HBM? FB +•m i?¬M; - M?QM; ?„M H¢B #B i bBM? HBM? F
ç¢B5

>mv i o,M :BÈB ?| i?"M? K°i Hm²M; +¬m p²M; [m M; K`m K€m- Î /QÈB HU+ HQÊM
iB T `ÆB p`Q b€i ç°M; X

æ°i M?B M- HB M? +O ?„M +MM; >mv i o,M :BÈB iU M?Q ç½ #B M K`i- F?¬M; #
H` >mv i o,M :BÈB #ÎB pb çB m ç°M; iQ`M #° HU+ HQÊM; - i¢K i?ÎB +?O ç°M; +MM

h|K H¢B- i?•M H` F +?O i`"M "€i *U+ Gmv M L;K+ h?"M?- ?„M +kM; F?¬M; +| +€+
+O >mv i o,M :BÈBX

L?QM; ?„M pšM M?Q +k +| i? +^aK i?'v çQÊ+ LB i L?QÊ+ Î MÆB M`Q- #B i LB i L?Q
#B M ^aQ T?QÆM; p`- iU M?Q ç M; i`€M? Mû +€B ;bX h`QM; KÆ ?²- ?„M i?"K +?C
L?QÊ+ FBM? bÊ- iU M?Q M?bM i?'v +^aM? iQÊM; +U+ F€ ç€M; bÊX

ó±5ôX

.QÆM; h? M? æ - æ aÆM- G h` M? o M? +MM; M? m FBM? ?¬ H MX

Î /QÈB #¼M ?¼M ?bM +?,K +?9- +?d i?'v LB i L?QÊ+ FB M;QM; Hmv M ` # KQÆ
+€B b€i ç°M; ?Q F?¬M; #B M K`iX

h?¢+? L? K +kM; ¬K ¬K +?'M ç°M; - i`QM; €M? K„i T?|M; t¢ ` i?¬M [m M; FBM? M
K°i ç€K b€i ç°M; FB i?2Q /äBX

Î +?¶ M`v M;QM; Hmv M ?B M ?B M ` b€i ç°M; - +kM; F?¬M; T?^aB b€i ç°M; i?"i bU
b€i HBM? #B M ?mv M K` i?"M?X J°i +€B b€i ç°M; #B M K`i- w M;?o K°i +€B b€i

E?| i`€+? LB i L?QÊ+ FB b) FBM? bÊ- b) î i`QM; b€i ç°M; FB ?B M` +ªK t9+ F?
T?€i ?B M b€i HBM? F?-M; +ÁM M[X

Í /QÈB K¼B M;QÌB +?9 w- # KQÆB b€m b€i ç°M; FB - iWM; +€B b€i ç°M; HB M iB
KQÌB ;B•v- ç½ +| KQÌB +€B b€i ç°M; #B M K'iX *€B M`v w M;?o +€B ;b\ v M;?o +
K°i +€B- ç2K K°i +€B b€i HBM? ç€M? i M ?Q†+ H` Mm®i b®M;X

J¼B M;QÌB ç°i M?B M M?È iÈB h?¢+? L? K MûK p`Q K°i +€B M?šM- ç°i M?B M H°
a€i GBM? EB K FB î i` M h?-M \*?•m ç¢B ç` +?QM? H` i?-M F?Q +U+ F€ M´B iB M
/MM; a€i GBM? EB K i`î i?`M? J +®+ +?B +?O- b m F?B +MM; a€i GBM? EB K /mM
[mª M?B M H` F?Q T?€+? T?QM; - /QÈB i v ?-m M?Q F?-M; ;†T ç`+? i?OX

J°i +€B M?šM FB - `®i +m°+ H` ç² p`i +'T #`+ ;b- p`v K` +| i? H`v i®+ ç° K°i ;B•v K
FB #B M K'i iWM; +€B\

J¼B M;QÌB M;•v /¢B- i?2Q #ªM M,M; M?bM p T?Q h?¢+? L? K- ç°i M?B M +ªK i?`
~M +?S p¬ +MM; i?-M #QX

h?¢+? L? K `®i +m°+ ç½ +MM; >mv i o,M :BÈB +| HB M ? X >„M #¶M; M?B M ? ?
LB i L?QÊ+ ç½ tQM; `²B- F?-M; +| +?¶ /U M[X

eeNX *?QÆM; eed, *,i æ-m5

a€i ç°M; /Q # KQÆB b€m b€i HBM? /B M ?| K` i?`M?- K°i +€B F?-M; #Ä b|i- iQ`M
h?¢+? L? K +•m i?-M; >mv i o,M :BÈB- T?€i ?B M î i`QM; M?šM- ç°i M?B M i? K
K`m t€K- ?„M #B i- ç| +?QM? H` b€i HBM?X

hQ`M #° b€i HBM?- ç m #` >mv i o,M :BÈB Mm®i ? i5

>mv i o,M :BÈB HšM; H†M; HÆ HYM; î i`QM; ?Q F?-M; M,M; HQÊM; ?¶M HQ¢M- +
;B®M; M?Q H` K°i +QM K„i i` /`- +?Q M;QÌB i K°i HQ¢B +ªK ;B€+ +U+ F€ [m, /`X

LB i L?QÊ+ +-K i`QM; i v a€i GBM? EB K- çSM; î MÆB ç| - b„+ K†i i®B i,K i€B M?Ê
iB i?-M [m M; M[X

a€i GBM? EB K K'i çB b€i HBM?- `®i +m°+ F?-M; tSM; H` i?-M F?Q- mv HU+ v m
i? M? i`QÌM; FB K b„+ #ûM- +€+ HQ¢B /B m /KM; ç m F?-M; +| M[- HBM? F?Q iB

LB i L?QÊ+ K`v H-M Km®M ?°+ K€m- K°i i`"M F?| +?`m iW i`QM; v i?-m i`"Q ` X
iB m ;BªK i` M /B M `°M; - p¬ HU+ /mv i`bX

.QÆM; h? M? æ - æ aÆM +kM; i?2Q #ªM M,M; ;B"i KbM?- +€+? >mv i o,M :BÈB FB
b„+ K†i +' [m€B- H9+ M?bM p T?Q >mv i o,M :BÈB FB - i?-M b„+ FB M; F`X

æ€M; bÊ5

a€i GBM? EB K +'T #`+ i?-M F?Q- i¢B b m F?B M?šM FB # v` - +?d çB [m KQÌB
FB #B M K'i F?-M; i?'v- çO HQ¢B HU+ HQÊM; / Q ç°M; i` €+ [m, #Q- K°i +?9i F?-

J¼B M;QÌB ç m #B i H` +?mv M ;b tªv` - H¢B F?-M; [m€ `ä ``M;X "¼M ?¼ #B i H`
H¢B F?-M; #B i >mv i o,M :BÈB H` H`K M?Q i? M`QX

h?¢+? L? K çQ i v M;Q„+ K°i +€B- >mv i o,M :BÈB FB M?Q v M p i´ - +U+ M? M
çQÊ+ ?„M ç2Q î i` M M;| M i vX

h•K ?ªB M;k K M;O ç-M; î +?¶ b•m i`QM; i?S+ ?ªB +O ?„M M?Q H` M;YB çQÊ+ K„
i?2Q +€M? i v ?„M- K°i çQÌM; # v p`Q >mv i o,M :BÈB- i¢B i`QM; ;BÈB +?d FB i`E
KQÆB b€m b€i HBM?X

G9+ î M;Q`B- i•K ?ªB M;k K +,M #ªM F?-M; T?ªB ç®B i?O +O # KQÆB b€m b€i
p`i #` i?QÆM;X

L?QM; iϕB i`QM; >mv i o,M :BÈB FB - # KQÆB b€m b€i HBM? HϕB #` €T +? ?Q`
F?¬M; i? - +?d i`mv M` / Q ç°M; `mM `~v bÊ ?½B- F?¬M; i`€M? Mû çQÊ+ i•K ?ªB
? iX

h?ϕ+? L? K +| i? `ä `¨M; +ªK SM; çQÊ+- i•K ?ªB M; k K +ªK t9+ iB m +U+ M; QM;
Mm@i M? M?- ``i M? M? +„M Mm@i # KQÆB b€m b€i HBM? FB X GBM? ?²M /` HU+
M? M? i`¬B [m X

J¨ M; k K #` i?QÆM; i?b H¨ M? M? +?| M; F?¬B T?K+- F?Q iS+ +MM; M,M; HQÊM;
K½M? HB i ?ŠM H MX

LB i L?QÊ+ K†i t€K M?Q i`Q i¨M- çSM; Î MÆB ç| M?Q H¨ K'i ?²M- i` M K†i +?2 FQ
M; ϕ+- imv i p¼M; - /-M /-M Mªv bBM? Î ç€v HÁM; ?„MX ó: B i ?„Mô h?ϕ+? L? K F?
p T?Q LB i L?QÊ+X

"¼M M; QÌB .QÆM; h? M? æ `®M; K°i +€B K¨ H M- M?€v K„i ç2K LB i L?QÊ+ FB
;B i HÊM / - H¨K +?Q i?•M i? +O LB i L?QÊ+ FB K€m i?`i # v iS imM; - +?•M i v #
i?`i M€iX

E?¬M; +| b€i HBM?- HU+ HQÊM; ç M; ç•K T?€i`QM; HÁM; HB M #B M K'i çϕM iŠM
/U - a€i GBM? EB K i`QM; i v M?B m M?`i +kM; +?d H¨ i`QÌM; FB K b„+ #ûM- +, M #
+?Q ç€K M; QÌB .QÆM; h? M? æ mv ?B TX

h?ϕ+? L? K H†M; H) i?ª ` hK >²M *?•m- ?QÈM; iÈB T?QÆM; ?QÈM; LB i L?QÊ+
ç°M; ?'T i?m F€ Hϕ iW i`QM; ?ϕi +?•m i`mv M ç M- ?²M T?€+? LB i L?QÊ+ çϕi iÈB
+ªM? H„+ HQ- ;B®M; M?Q m®M; b v F?¬M; M?"M` çQÌM; - +?O ç°M; ?QÈM; iÈB h

oM5

GBM? ?²M LB i L?QÊ+ M?"T p¨Q ?ϕi +?•m ç2M bbX >ϕi +?•m FB #WM; b€M; ?ŠM H
æ| H¨ /'m ?B m M,M; HQÊM; HBM? ?²M +U+ F€ i¨M ç-vX

h?ϕ+? L? K p mB KWM; [m€ ç¶B- ? ? +QÌB F?)X >„M #B i +| HBM? ?²M +O LB i L
+?Q #®M M,K M; QÌB i oM? i m iϕB hϕQ >| h?¬M æ¨K FB ç°i T?€- +| çQÊ+ HBM? ?²
?²B H•mX

*MM; H9+ ç| - iW i`QM; +Æ i? LB i L?QÊ+ +kM; i m¬M` iBM? F?Q F?´M; H²X L,M;
i? K€m i?`i LB i L?QÊ+- ;B®M; M?Q /ÁM; b m®B F?¬M; M?b M i?'v- iK i" T Î i`QM;

>mv i F?B m +ªM; QÌB ?„M H" T iS+ i`Î M M T?bM? ç m ?ŠM H M- [m M? i?•M HQÊM
iB m i M- M?Q bQÆM; KM i¨„M; tQ€- H" T iS+ F?m +? i€M t KQÌB i?QÊ+X GB +K
H¨ #` bQÆM; KM K¨m i¨„M; # Q p•v- #| M; M; QÌB +kM; KÆ ?² ?ŠM H MX

G•K J M? K°i HÁM; +?bK p¨Q ç€v +®+- i` M M; QÌB M?Ä M?„M +?2 FQM p i i`ªQ- K
æ| H¨ +¬M; H Q +O iBM? i? v m i?9X hBM? i? v m i?9 /Q +U+ T?~K M; mv M iBM?
Î i`QM; "€i \*U+ Gmv M L; K+ +| i? T?€i ?mv +'K +? - F i; BÈB +?B HU+- F?¬M; +?`
+ÁM +| i? i, M; T?9+ M, M; HQÊM; X

*?d H¨ K°i +QM iBM? i? v m i?9- p®M F?¬M; TªB ç®B i?O +O G•K J M?X æ€M;
M; ?B K i`¼M; - M; v +ª *¨M E?¬M Zmv L; mv M çdM? FB +kM; F?¬M; M; U ç°M; M´B

*?Q M M G•K J M? `i #` i?QÆM; - `i +?"i p"i- `i #`i ç„+ /o- +?d H¨ K°i çQÌM; i`€M
HU+ HQÊM; /Q i?W +¬M; FQ+?X

L¨M; ç½M?b M i?'v LB i L?QÊ+ M; ½ tm®M; - i?'v `ä `ä `¨M; `¨M; 5

L¨M; Km®M ;B9T- M?QM; F?¬M; +| #B M T?€T- H¨K LB i L?QÊ+ i?•M i? M´imM;
G•K J M? ç°i M?B M i¨¨Q` w ?®B ?"M i?"i b•mX

o b b Q +S TªB i` m +?¼+ iB m iY M¨v\

L`M; H-M ç-m iB M ?®B ?"M ?ŠM H MX óhB T ç|M h`M? h?´ +?B +?O /mM; M? M F
H`K +?Q M`M; #B i ç¢Q ç½B F?€+? M?B i iB M? +O +?9M; i Xô h?¢+? L? K M; [F
M?¢i- H iB M iB ` +kM; +| +?9i iU M?B M iMv wX

L?QM; G•K J M? T?ªM; T?`i #` çÁM M†M; ç€M? i`9M; iBK T?´B- b„+ K†i ç°i M?B M
*?d H` K°i iBM? i? v m i?9 ç½ H`K +?Q M`M; +?"i p"i p¢M T?-M- H¢B i? K .QÆM
ç€M?- M`M; +ÁM +| i? +?®M; çÐ # Q H•m\

æ€K M; Q iB .QÆM; h? M? æ iU M?B M b) F?-M; [m M i•K G•K J M?- b m F?B M; ?
L? K H`T iS+ ç°M; ?ŠM H M- çO HQ¢B T?€T [mv i +MM; €Q M; ?o #Q #ªQ /`v ç†+ M
iÈB G•K J M? FB `ÆB çBX

G•K J M? i?•M M?Q iÆ HB m- î /QÈB çO HQ¢B +¬M; FQ+? F?-M; M; WM; HQ¢M;
+`M; H9+ +`M; M†M; - M?Q H` €M? M M i`QM; ;B i- iMv i? iB ç m +| i? i„iX ó*U+ M?

h?¢+? L? K M; QM; Hmv M iBM? i?-M +?B HU+ - p¬ b® iBM? [m M; î i` M ?Q F?-M;
K°i M; ¬B b Q FûQ çm¬B +€M? ?Ä pB K i?"i /`B- v m /B K tBM? ç T- î i` M ?Q F?-
imv i ç T- ~M +?S w +ªM? iBM? i?-M poM? ?^M; #'i /B i- i?2Q [m„iQ+? +O iBM?
M; Q iB G•K J M?X

*MM; H9+ ç i- K„i ?„M ?ÆB ?ÆB M?2Q H¢B- # Hm²M; w MB K iBM? i?m-M +kM; M
s i t i t i 5

hB M; pk F?Q b„+ #ûM tû ;B i p M; H M- H¢B F?-M; i?`v imM; iQ+? +O pk F?Q b„+
H¢M? H)Q- KÆ ?? #'i ç`M?- iU M?Q +| i? i`€M? Mû i?-M i?S+ #„i; B[- F?-M; +| ç

G•K J M? M?`i i? iB i`Q ` #'i M K½M? HB iX L`M; ç¢i iÈB *?•M h?-M i K i`¼M; i?
K°i M; KK K€m iQÆB- K¢M? K) i?9+ /K+ /Q HU+X

J°i; B M T?ÁM; M?Ä #,M; HQM; H M? M?Q M; ¼+ - i?bM? HbM? ?B M ` î # M +¢M?
i9v /Q M,M; HQÊM; M; QM; Hmv M /B M #B M K` i?"M?- +| F?Q iS+ iBM? i?m-M- +,
i?Q iM; - +?Q M; Q iB i HQ¢B w +ªM? MQM t M? MQÊ+ #B +v M i oM?X

*¬M; FQ+? +O ç€K M; Q iB .QÆM; h? M? æ i¢B T?ÁM; M?Ä FB tm`i ?B M- iQ`M
ç€M? i MX

*?¶ K€B ?B M FB - i¬ çB K ç-v iBM? i?¢+? F€ H¢- ç m T?B i?Q iM; iBM? tªQ tBM?
i`M pÁM; p•v i?Ä # - +?"K `½B H M i`M ` X

P`M?5

a Q #,M; M?€v K„i ç€M? 9T H¢B- ç€M? i¢B i` M T?ÁM; M?Ä FB - T?ÁM; M?Ä H v ç
`Èi tm®M; F?-M; Q i iBM? i?¢+?X

*?Êi H` # +•v tQÆM; - M?Q ` ,M; M?¼M +O K i?-M i` €+ ?mM; ? ,M; ç•K î i` M T?Á

S?®+5

" +€B H¶ M?Q M?Ä iW i` M T?ÁM; M?Ä FB i`mv M ç MX G•K J M? î # M i`QM; +Q
K¢B `mM H M- F? i 2 KB M; M?`M F?-M; çQÊ+ i`Q ` K€m iQÆB- i?2Q +` M`M; i`Q

J°i çÁM M`v- /Q HU+ +O G•K J M? ?-m M?Q ? Q ? i- HBM? ?²M #` M,M; HQÊM; M
tQÆM; FB t•K M?"T- +ªM; Q iB H¢M? `mM K°i +€B- i?"i p`i pªM; QM; Hmv M H M K
i?m-M H¢B #` ç€M? i MX

GB M ? +O M`M; +MM; \*`M E?-M Zmv L; mv M çdM? H-M M[imv M +€Q i?`i #¢B
çdM? FB `ä`M; M; v i¢B +€+? ç i F?-M; t - M`M; H¢B F?-M; ;¼B ç M çQÊ+X

h?¢+? L? K +¬M; FQ+?- i?"i bU ç M [m€ +?m`M [m€ ç9M; H9+- K¶B F?B M`M; Km
E?-M Zmv L; mv M çdM?- HU+ HQÊM; +m²M; #¢Q M?`i Hm¬M b) tm`i ?B M ç9M; H9
`„M tû `€+? i`M T?€X

v +?Q +SM; +ÄB +O G•K J M? b m F?B #` HB M iK+ ç€M? i M p`B H-M- +kM; ç M
b®M; +kM; M?Q F?¬M; i? iK i" T ç M KS+ i" M +MM; - i`" Q ` K°i +¶ +ªK ;B€+ #'i ç„-
oä ;Bª ;B Q +?B M- i`¼M; F?Q i? - i`¼M; w +?Q- ? B çB K M`v +| ç¬B F?B bQ pÈ
i`¼M; ?ÆMX h?ç+? L? K M?^K p`Q +kM; H` +€B M`v ? B çB K- ç2K LB i #`M +?B -
+| +€+?- +| HQçB +ªK ;B€+ i?'i #çB i?"i b•mX

GQçB ibM? +ªK M`v pW iW ç€v HÁM; ?B M H M- +ªM? ;BÈB +O G•K J M? +kM; +
ç½ HB M iB T #çB HmB- iU M?Q i?U+ #` ç€M? b" T `²BX

óG•K J M? tQM; `²BXô h`QM; M°B i?"M?- E?ªB h?B M H½Q M?•M GQM; h`9+ ,M ?Æ
?²M; M?m" M- M; ²B i?ŠM; i„T M?Q M9B- M; Y ç-m M?bM ç°M; ioM? t t ?B M ?B M
+O M`M; #„i ç-m ?¶M HQçMX \*ªM? ;BÈB +O K°i +€B pä ;Bª +| i? M|B H` +,M #ªM
i`Q- b) F?¬M; / /`M; / Q ç°M; X J` M`M; - iBM? F?Q i?- M bmv FB i iQ`M #°- +?`m
?²M Î ç•K T?€ K°iªB FB i`QM; HÁM; HçB #` i?QÆM; M†M; - +?Q h?ç+? L? K HB
#ªM i•K `®i +m°+ #` tû `€+? K°i H¶ ?`M; ôX

.QÆM; hmv i- h`Q *?B G K- GQM; .oM? K°i ç€K i?B m M[- M; ?2 +€B ?B m +€B F?-

GQM; h`9+ +Q`B M?çi- ;BªB i?Q+?; óL|B çÆM ;BªM- h?ç+? L? K T?€ ?Ov- H` M°
HÁM; +Q`M; ççB- Î i`QM; +?B M ç`m KÈB +| i? F?¬M; +?`m €T HU+ªM? ?QÎM; X J
F?Q i? +O ç®B T?QÆM; HB M HKv i`|B #m°+ - `i M?B m HU+ HQÊM; €Q M; ?o
çdM? T?QM; Xô óL? - ;B ?Ä FB €+ ç°+ M?Q p"v\ô GQM; .oM? M?ªv M?|i M|BX

GQM; h`9+ M?bM [mûi M`M; K°i +€B- ó>W5ô K°i iB M; - M|B, óæ| ;¼B H` i?¬M; H
Î i`QM; +?B M ç`m KÈB +| i? +?9 i`¼M; tm®M; i v iW M°B i•K ç®B T?QÆM; X >Æ
+?B M- T?ªB Î M°B i•K +ÁM ?ÆM ç®B T?QÆM; - KÈB +| ?v p¼M; i?„M; HÈBôX

æ€K M; Q`B ošM >çQ- 8+ >Q`M *QÆM; +MM; "®B hQ "®B æ`+?- *?Q . "i- pQÊi [m
pšM M?Q +k H•K p`Q F?„+ F?`m F`+? HB i FB - t¬M; iÈB M; Q`B M°B i?"M?X

ošM >çQ- 8+ >Q`M \*QÆM; HB + K°i +€B- T?B i?•M KçM? H M- ?QÈM; iÈB M°B i?`
?ŠM H MX

J°i ç€K M; Q`B >ç E?BM? >"m +MM; "€+? *€+? a•K +kM; çB ç M +?¶ M; QçB i?"M?
i`QM; Hmv M M; K+ #` iB m ;BªK HU+ HQÊM; i` M /B M `°M; X

"€i +U+ K¬M FB - #¼M ?¼ F?¬M; p`Q çQÊ+ - i-K „i HçB F?¬M; +?`mªM? ?QÎM; X

"ÎB p"v- #¼M ?¼ +| i? M?bM i?'v ç€K M; Q`B h?ç+? L? K +MM; .QÆM; h? M? æ ç
çB M +m²M; +-M; FQ+? ç®B pÈB G•K J M?X

G•K J M? K M? i`2Q K°i çQÎM; X

ošM >çQ- 8+ >Q`M \*QÆM; HB + K°i +€B- HÈM iB M; ?ûi iQ, ósm®M; i v ;B[ M; Q`B

a m F?m pU+ "€i +U+ K¬M- h?ç+? L? K + m K`v HB + #¼M ?¼ K°i +€B- €M? K„i ?
i v M|B, ó*„iôX

J°i bÈB iÆ K`m K€m i v i`€B .QÆM; h? M? æ +?Êi H|2 `²B #B M K'i- içB +´ G•K .
+?Êi ç°i M?B M FûQ +,M; X

S?®+5

æ-m M; Q`B +O G•K J M? iW +´ i`„M; MQ½M +O M`M; #¶M; M?B M `ÆB tm®M; X
FB +O M`M; - K€m M?Q bm®B T?mM- i?ŠM; ?QÈM; H M i`îBX

edyX *?QÆM; ee3, *?9M; h hBM hQÎM; GQM; G½Q5

L, K M; Q`B h-M *®+ smv M- ZmªM >´ - G[JB m +MM; L? M E?ª- o, M h?m- +kM; T?€
ç²M; i?`B iÈB +?¶ F?m pU+ ç€K M; Q`B h?ç+? L? K- .QÆM; h? M? æ X

"¼M ?¼ pW iÈB- pW p†M M?bM i?'v G•K J M? #` ;B i- #` +„i ç-m- +?¶ +´ K€m M?
h?¢+? L? K T?'i i v- i?ª` hK >²M \*?•m- i¢B H9+ ç-m G•K J M? FB `ÆB tm®M;- ç
i?mX

æ€K M;QÌB ošM >¢Q +MM; 8+ >Q`M *QÆM;- >¢ E?BM? >"m- "€+? *€+? a•K- *?Q ."
t2K ``M? K¢+?- M;•v /¢B i¢B +?¶X

G•K J M? ç½ +? i5

h`M? h?' +?B +?O- h`M? h?' +?Q i-M bWM; b[M; h?-M *?•m ç¢B ç` F?-M; M;½- p
*?d +—M M;QÌB M?bM i?'v- i`QM; HÁM; `mM; ç°M; [mª i?U+ F?| +| i? M|B #^M; HÌE
F iB T M M H` H`K M?Q i? M`QX

G•K J M? +? i- ;B®M; M?Q H` i`¼M; [mv M ç€M? Î i`QM; HÁM; #¼M ?¼X \*€B `mM
+| i? iQÎM; iQÊM;- M?QM; bU i?"i #`v Î i`QÊ+ K†i- F?-M; iBM- +kM; T?ªB iBM5

æ°i M?B M- K¼B M;QÌB ç m M;WM; H¢B- i`QM; i``M;- M;Q`B i``M; K°i KªM; ioM?
h?¢+? L? K i`M ç`M? iU M?B M- ;BÆ i v i?m ?²B hK >²M *?•m- F?|2 KB M; i``M`
ibM? pmB bQÊM;X

>„M #¶M; M?B M M?È M,K ç| H9+ Î hY GBM? aÆM J¢+?- G•K J M? FB bd M?K+ ?„M
>¢ h•K L;?B M F i;B Q- M|B ?„M +ª çÌB M`v +kM; F?-M; i? pQÊi [m >¢ h•K L;?B
"ÎB pb G•K J M? M`M;- +?QM? H` K°i M;¼M M9B HÈM #`v Î i`QÊ+ K†i h?¢+? L? K5
J` ?-K M v- M;¼M M9B HÈM M`v H¢B #` h?¢+? L? K +SM; `„M T?€ ?OvX

*`M; M?B m M;QÌB M?bM i?'v a€i GBM? EB KX a€i GBM? EB K FB HŠM; H†M; H
+ÁM- ç½ i?"M? K°i i? M? T?"K #BM?- F?-M; +| [m, /` i` €+ tQ FB M[X

LB i L?QÊ+ ç½ +? iX

L; v +ª G•K J M? +kM; ç½ +? i- ?„M +ÁM +| i? b®M; ? v b Q\

*?O M?•M h`M? h?' +MM; J +®+- ? B M?•M p"i i`mv M F€i` M h?-M \*?•m ç¢B ç`
E?| +| i? iB T M?"M5

h?¢+? L? K K„i i?'v hK >²M *?•m MÎ ``` - [m M; FBM? M;QÌB- iQÆB +QÌB +`M; M
F?-M; çQÊ+ +QÌB ?„+ ?„+- ;BQÆM; ;B¼M; M|B, ó*€+ p`- M m F?-M; +| +?mv M F
bÊK i`Î p „M; >Ä #Q +ªM? K°i +?9i- #^M; F?-M;- i bÊb) ç2K iQ`M #° #¼M M;QA
.QÆM; h? M? æ M?bM >¢ E?BM? >"m- M?bM i` M K†i ?„M m €K bm v bKT- +MM; ?

hW b m F?B çB ç M h?-M *?•m ç¢B ç` - >¢ E?BM? >"m M`v i`|B H M h`M? h?'- ç½
;„K iQÆM; H B- iQ`M i•K iQ`M w T?K+ pK +?Q h`M? h?'- i?"K +?Q Î H9+ .QÆM; ;B
M?'i- F?-M; i`mv M K°i iBM iS+ ` X

>„M +| i? M|B H` i`mM; i?"M? p`i"Mi•KX

L?QM; G•K J M? ç½ +? i- h`M? h?' F?-M; +ÁM +?O M?•M- +ÁM +| i? iB T iK+ Î
i?"M? H½M? iK F?„T MÆB b Q\

B +kM; #B i +€B M`v ;—M M?Q F?-M; i? M[X

E?-M; +| G•K J M?- h`M? h?' ;B®M; M?Q F?-M; +ÁM HBM? ?²M- ``i F?| K°i H—M M
>¢ E?BM? >"m ?„M- +kM; w M;?o K'i çB K°i +€B +?¶ /U +QÌM; HU+X

*€B +?¶ /U M`v- H` #` h?¢+? L? K ç~v ç´X

óh`Î p „M; >Ä #Q +ªM?\\ô ošM >¢Q Î t t +QÌB F?'- H„+ H„+ ç-m, óh i?b Km®M
i`Î p çQÊ+ M[ôX

h?¢+? L? K ?ÆB M;~M` - T?'i i v w #ªQ ç€K M;Q`B .QÆM; h? M? æ FB M i•K K
i•K MB K F?) ç°M;- •K i?-K ç2K HU+ HQÊM; i`"M T?€T- +'K +? v m #Êi K°i #" +
?m®M; ;b\ôX

ó",M; >Ä #Q +ªM? #` M,K i°+ M„K ;B[- î i`QM; +?9M; i +| TªM ç²i?"i bU- M?[M;
",M; >Ä #Q +ªM?X h°+ M?•M î H¢B i`QM; #Q +ªM?- +?d bÊ `i F?| b®M; b|iXô ošM

J¼B M;Q`B F?¬M; #B i pB + M`v bÊ ?½B +ª FBM?- H"TiS+ M;•v /¢BX

h-M *®+ smv M- ZmªM >´- G[JB m +MM; L? MEªª- o,M h?m M,K *?•M h?-M +ªM?
K†i t€K M?Q i`Q i`M- ;B®M; M?Q #` K°i +?"m MQÊ+ H¢M? iW ç-m i`9i tm®M;- +ª M
HY M|M;- M? M? +?|M; `9i çBX

óL?Q p"vXô h?¢+? L? K #"i +Q`B, óæ| H" tSM; ç€M;ô >„M M?bM p T?Q ç€K M;Q`
KWM; +€+ M;QÆB- #îB pb +€+ M;QÆB F?Q F?Q +® +?'T- H"K +?Q M;Q`B i?•M #¢
+O /` i°+X *€+ M;QÆB i?"i ç9M; H" HÊB ?¢BXô

æ€K M;Q`B h-M \*®+ smv M`mM`~v +ª M;Q`B- i`ÊM K„i Km®M MSi- ?-m M?Q ?°+

ó*€B ç| p`i [m M? F?¬M; HÊMX h +?d Km®M i?O K°i Kšm # T?-M ç'i M`v +O i -
#` i?QÆM; ?¢B- ç| ç½ H" pB M K½M `²BXô h-K K„i HQÊi [m ç€K M;Q`B ošM >¢Q-
>¢ E?BM? >"m- "€+? *€+? a•K- iQÆB +Q`B i` M K†i ?„M +`M; i`î H M K½M? HB i
a•K iB M #®B- i`QM; HÁM; +| w ?®B ?"M TªB F?¬M;\ o®M- +€+ M;QÆB ?šM H" î
` M;Q`B- ?„+ ?„+ - i?9 p`- i?"i i?9 p`ôX

æ€K M;Q`B .QÆM; h? M? æ +MM; h"Q h?m æ¢Q- F?Q€B w p¬ +MM;X

>¢ E?BM? >"m +MM; "€+? *€+? a•K F?¬M; M|B çQÊ+ K°i H`B- b„+ K†i •K i`-K F?|
HÊM M?'i +m°+ ç`B- +MM; H„K +kM; +?d M?Q i? M`v i?-BX

óh?¢+? L? Kô ošM >¢Q b„+ K†i M;QM; i`¼M;; óí i`QM; ooM? .¢ b•K H•K- +kM; +?
M?Q K°i +€B i?`M? Hkv +O M?•M i°+X h ?v p¼M; M;QÆB H'v ç¢B +K+ H"K i`¼M;
F?¬M;- +?9M; i î i`QM; `WM; `K #^M; T?šM;- ç M ç®B K†i M,K i°+ +?ûK ;B iôX

óæ +€+ M;QÆB iB M p"Q`ô h?¢+? L? K pm®i +^K- F?) M?Qm K`v- M?Q +| +?9i ç,
ošM >¢Q- 8+ >Q`M \*QÆM; î MÆB ç| M?B i HB i ;BªB i?Q+?- b„+ K†i M;QM; i`¼M;-

óh?¢+? L? KôX

EªB h?B M H½Q M?•M GQM; h`9+ i`QM; M°B i?`M? F?¬M; ç w /QÊ+ HU+ i`QM; +
v ` - +?Q ç M # M +¢M? h?¢+? L? K ç½ F m H H M, óL;QÆB iWM; ç€T SM; i -
M?•M i°+ #i /B iX L v /` i°+ +?QM? i?S+ t•K M?"T- pb iQÆM; H B M?•M i°+- M;QÆ

æ€K M;Q`B .QÆM; h? M? æ +MM; G h` M? o M? F?¬M; M|B K°i H`B- ç m ç M; çÊB

" M FB ç€K M;Q`B h-M \*®+ smv M- ZmªM >´- G[ JB m- L? MEªª o,M h?m- H9+ M`

> B M[iY >"M h?9v +MM; G½M? æ M h? M? +MM; M? m M?bM +?^K +?^K ?„M- i`QM
H¢M? H)Q- M?Q H" Q€M T?K M;"M M,KX

h?¢+? L? K i` M M; QìB `mM H M- +kM; #` ? B M[ €M? K„i ?QªM; bÊ- M?`M F?¬M;
i +kM; F?¬M; +| w iSX

ó> B i?B m M[FB - M;QÆB M?Q [m2M #B i- iB T M?"M ç½ iB T M?"M `²B- +ÁM H¢
•M? K„i >"M h?9v m Q€M- i?'T ;B¼M; Md MQM M|B, ó"®M i, Km°B +?9M; i ç m p
M;QÆB ;B`v pÁ b Q- +ÁM Km®M HQ¢M ç M- i /M b Q F?¬M; +?Q T?ûT M;QÆB H"
F?¬M; çQÊ+ôX

E?m¬M K†i ",M; hbM? æ²M; i?Q€M; +€B ?²M; M?m" M ?ŠM H M- i`QM; K„i M?Q H
i?MM; p¬ ?¢M +9B ç-mX

J°i T?2M HìB FB +O >"M h?9v- M" M; H" F?¬M; M|B çQÊ+- imv `^M; M" M; +kM; H

óh F?¬M; T?ªB w iS FB - çWM; bmv M;?o HmM; imM;X J - +€+ M" M; ç m #` ? B H¼
M;?o [m€ M?B mXô h?¢+? L? K M;?B K i` M;- i` M K†i i`"Q ` p i?-M i?€M?- M|B
T?ªB i i?2Q çm´B- M;šm M?B M +?ÆB K°i +?9i +ÁM çQÊ+- +?•M ibM? +€B ;b- H"

óL;QÆB M|B +€B ;bXô ",M; hbM? æ²M; M;~M; K¢M? ç-m- K„i ç T M?Q FB K- +„M `
H-M M[ôX

óE?¬M; F?¬M; F?¬M;5 h F?¬M; T?ªB w iS FB - F?¬M; # Q ;²K +€+ M" M;X *?9M;
FB T M¢M- çQÆM; M?B M F?€+Xô h`QM; HÁM; h?¢+? L? K T?€i H¢M?- i?-K K„M;
HìB- p°B p" M; ;BªB i?Q+?X

*?Q ?„M pW M|B M?Q p"v- ",M; hbM? æ²M; +MM; >"M h?9v ?"B HÁM;- i•K ?²M i?
iÈB ?„M i?•K ibM? p¬ ?¢M ?û KB M; +QìBX

óL?[M; M[M?•M FB - #ªQ +€+ M" M; çB ibK +? i çBX h F?¬M; i?B m +€B M"vXô h?
H M- F m H M, óJ¼B M;QìB iB T iK+ i" T i`mM; iBM? HU+- +?m~M #` iB M #¼M h-
M[ôX

G9+ M|B +?mv M- KB M; `°M; +O iBM? i? v m i?9 FB +„M *"M E?¬M Zmv L;mv M
M;WM; H¢B î i`QÊ+ M;QìB ?„MX

æQ i v i`ªQ K°i +€B- \*"M E?¬M Zmv L;mv M çdM? FB HB M # v M? M? ` - p[M; p"
?„M- î i`QM; >mv M E?¬M; :BÈB +O ?„M +?Êi H|2 `²B #B M K' iX

" M; # M; # M;5

*"M E?¬M Zmv L;mv M çdM? pW p"Q >mv M E?¬M; :BÈB- +?'M ç°M; K¢M? ?ŠM H
+?Q #` tmv M i®i- iU M?Q `i M? M? b) ;B½v i?Q€iX

J°i i`"M M,M; HQÊM; K½M? HB i`mM `~v- iW i`QM; >mv M E?¬M; :BÈB FB i`mv M
L? K +kM; H•K p"Q +?'M ç°M;- i?S+ ?ªB +kM; ;ÊM b|M; ?ŠM H MX

*"M E?¬M Zmv L;mv M çdM? +?QM? H" i?-M F?Q +O h`M? h?´- imv ç½ K'i çB +?O
i`QX >mv M E?¬M; :BÈB FB iU M?Q F?¬M; i? QÊ+ i?9+ M| - F?¬M; €T +? çQÊ+

a„+ K†i ?ÆB ç´B- i•K MB K h?¢+? L? K F?) ç°M;- H¢B ç2K *"M E?¬M Zmv L;mv M
M[T?|M; iÈB >mv i o,M :BÈBX

*"M E?¬M Zmv L;mv M çdM? +'T #"+ i?-M +'T- +| w i?S+ +O KbM?- ?B m çQÊ+
F?€M;X a m F?B M| iB M p"Q >mv i o,M :BÈB- +kM; ç M; T?|M; i?Q+? HU+ HQÊM;

L?QM; K"- HU+ HQÊM; +O M| pW KÈB T?|M; ` - iW i`QM; >mv i o,M :BÈB FB HB
p¬ b® M,M; HQÊM; ?¶M HQ¢M- M?Q H" K" M; i`QM; bm®i- ç2K M| # Q H'v iWM; i-M

*U çdM? FB iWM; +?9i i`î M M i?"M? i?"i ?ŠM H M- `®i +m°+ F?¬M; i? ç°M; ç"vX
h`QM; HÁM; h?¢+? L? K ç¢B ç`M?X

Zm^a M?B M- +kM; +?d +| >mv i o,M :BÈB HQϕB p"i i?—M #Q F€ Hϕ M"v +| i? ç2K i?
H"K +?Q M| i?"M? i?"M? i?"i i?"i- F?¬M; /€K +| w M; ?o ;b M[X

± M; Q M; Q5

L; v iϕB H9+ M"v- v m i?9 çB M +m²M; ?ûi H M iB M; ;—K ;W- iW #®M T?QÆM; i€K

edjX *?QÆM; edR, E€ hQ+? æ`M? Gm"i

J°i +QM iB T K°i +QM v m i?9- iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; +O M°B i?"M? +?"K`½
i?9 ç m /"B i`,K Kûi- F?Q ?mv i F?´M; H²- M?Q H" çQ"MM,M; HQÈM; /B ç°M;- +?Q
b•mX

_ 'i M?B m pä ;B^a +O #^av +´ T?€B- Î +?¶ b•m i`QM; €M? K„i ?B M` K°i p—M; bÊ ?
F?¬M; /€K M?9+ M?Q+?- bÊ /šM iÈB v m i?9 +?9 w- #` #¼M +?9M; t v ;B iX

ooM? .ϕ b•K H•K H" ç` #`M +O v m i°+ - G•K J M? LB i L?QÊ+ H9+ KÈB iB M p"Q
i"MHU+ F?¬M; M M i` m +?¼+ v m i?9 +QÌM; çϕB- M|B +?Q #¼M ?¼ v m i?9 i?"i M
+?OM; i°+ F?€+ ç m ç€M; bÊ ?ÆMX

"ÎB p"v- H9+ M?[M; v m i?9 ç| K°i +QM iB T K°i +QM tm'i ?B M- M?[M; pä ;B^a FB +
#¼M ?¼ F?¬M; #B i w ç² ç M +O v m i?9- +?d +?Q`^M; H" /` i°+ ç½ +?QM? i?S+ t

GB MM; v +^a K°i ç€K M; QÌB ošM >ϕQ +MM; 8+ >Q" M *QÆM; +kM; iϕK i?ÌB /WM; i`
smv MM?[M; M; QÌB ç| - ç m + m K"v- M?bM ç°M; ioM? i` M ç—mX

æ€K M; QÌB h—M *®+ smv M- Zm^aM >´ - G[JB m H9+ M"v #° /€M; +U+ F€ +?"i p"i- i`
Qi ç m tm'i ?B M KB M; p i i?QÆM;- +| M?[M; KB M; p i i?QÆM; b•m ç M +| i? i?
+kM; ç½ H°` - `ä`M; #` i?QÆM; F?¬M; M? X

GU+ HQÈM; +?dM? i? +O #¼M ?¼ p®M H" KϕM? ?ÆM b€m M; QÌB ošM >ϕQ- +?d H
iϕB i`mM; QÆM; "€i \*U+ Gmv M L; K+ FB +ÁM +?`m +'K +? - F i ;BÈB i`|B #m°+ -
F?¬M; i? T?€i ?mv` iQ" M #°- +MM; b€m M; QÌB ošM >ϕQ HU+ HQÈM; F?¬M; +?`
iU M?B M b) +?`m i?B iX

G9+ v m i?9 tm'i ?B M- #¼M ?¼ M; QÊ+ HϕB iϕK i?ÌB +| i? M; ?d M; ÆB K°i +?9i- p
HBM? /QÊ+ i¬M; T?€B +O KbM? F?¬B T?K+X

óh?ϕ+? L? K- h?ϕ+? L? K- M; QÆB Î MÆB M"Q\ôX

ó*?9M; i iÈB ;B9T M; QÆB ôX

óæWM; M|B +?9M; i F?¬M; M|B M; ?o F?Q- H" >mv M JBM? H½Q çϕB F?¬M; +?Q
i?b i`€+? ?„M- +MM; +?9M; i F?¬M; i? H"K +?mM; ôX

óL; QÆB M|B ;B i B M?d\ L; QÆB +?d p"Q B- +?9M; i ç€M? F ç| - imv i b) F?¬M;

oB K GQM;- >mv i GB T- ",M; :B€T *U L; ϕ+ +MM; *Ym æ—m æB m²M"Q- iB M; `m
+´T i€K /QÈB i`QÌM; #¼M ?¼ M; ?2 p"v ç m`Qi ;"Q H M- i,M; i? K i? M? i? +?Q #¼

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB Î #—m i`ÌB T?Q i` M M°B i?"M?- i'i +<sup>a</sup> ç m H" v m i?9 ç M; `Q
?bM? `i M?B m M; QÌB `mM`~v- M; v +^a HBM? ?²M +kM; H v ç°M; #'i M ?ŠM H MX

J°i #° T?"M H9+ i`QÈ+ iB M p"Q M°B i?"M?- M; ?2 i?'v iB M; v m i?9 i`m H M K°i
i`QM; HÁM; i`"Q` +^aK ;B€+ ?ϕM? T?9+ K½M? HB iX

u m i°+ p"v K" H" iÈB ;B9T h?ϕ+? L? K5

*€B T?€i ?B M M"v H"K +?Q #¼M ?¼ T?'M +?'M /` i?QÌM;- #¶M; M?B M +^aK i?'v
+?QM? H" +?¶ i`€M? MϕM M iQ" M M?'i i` M ç|BX *?d +—M #QÊ+ p"Q MÆB M"v- iU
+S /` i°+ M"Q i?QÆM; i`MX

L?[M; M;QÌB`ÆBç M# M M;Q`BFB - M^aM HÁM; +MM; imv i p¼M; i`QM; HÁM; +`M
ç„+ /o ?®B ?"Mi?"i b•m- ?"M F?¬M; i? çQÊ+ h?ç+? L? K Qm €B- ?"M F?¬M; i? +
iB M p`Q M°B i?`M?X

L; v +^av m i°+ +kM; +MM; ;B ?Ä FB ;B Q ?^aQ- ?„M +ÁM +| +€B ;b T?^aB bÊ\
æ| +?QM? H` v m i°+- #€ +?O +O ooM? .ç b•K H•K- K°i T?QÆM; i? HU+ +QÌM;
h?-M *?•m ççB ç` X "¼M ?¼ b Q +| i? b) M; ?2 iBM h?ç+? L? K- ç M ;B9T ?„M ç•n

J¼B M;QÌB ç m H` pW bÊ pW ;B"M- i`QM; HÁM; i?-K K„M; h?ç+? L? K p¬ bd p`
L?QM; Î +?¶ b•m i`QM; HÁM; - HçB +| ?•K K° ;?2M i`i?"i HÈM- ;?2M i` ?„M +| i?
i? Î i?ÌB çB K K'm +?®i ççi çQÊ+ +QÌM; pB MX

:Bì F?„+ M`v- `i M?B m M;QÌB ç m w i?S+ çQÊ+ G•K J M?- LB i L?QÊ+ M?[M; H½
` `i p¬ M,M; - K°i +?9i #^aM H½M? +kM; F?¬M; +| - p"v K` F?¬M; #B i Î ooM? .ç b•K
+ÁM Km®M •K i?-K b,M ;B i v m i?9X æ•v H` i°B ;b\ E?¬M; T?<sup>a</sup>B #`v `ä Km®M iU i

ó±- +€+ M;QÆB ?B M içB iÈB H`K +€B ;b\ô h?ç+? L? K M;Y ç-m- ç-v K†i F?| ?B
ç½ ç M F i i?9+- +€+ M;QÆB çB iÈB t2K /B M b Q\ôX

oB K GQM; - >mv i GB T M,K M;QÌB + -K [mv M +O v m i°+ M; ?2 ?„M pW M|B M?Q
i` M; iB M? i? T?Q /QÈB- pW i?'v M?Q p"v- +?Q i¬M M,K v m i°+ +kM; ç m M;QÊ

_i ?B M M?B M- M v h?ç+? L? K +kM; F?¬M; T?^aB H` K°i T?QÆM; v m i? FB - i
M; v +^aM°B i?`M? +kM; +?Q T?€ pÐ- `ä`M; +| +?¶ /U `i HÈMX

"¼M ?¼ ç m i? K /U t•v /UM; "€i *U+ Gmv M L;K+ h?"M?- iU M?B M #B i K°i iÁ i
/UM; H M M`v i?m°+ +?B M°B M;QçB ? B i?"M?- HU+ T?ÁM; M;U +O M;QçB i?"M
ç m H` t t F?¬M; #^M; M°B i?"M?X

L|B +€+? F?€+- i?O çQçM +O h?ç+? L? K +?Q H`v` iQ`M #°- +ÁM +| `i M?B m
J` F ç M T?çK T?Q /QÈB +ÁM +?B H`K ? B i`"M /Q M?- #<sup>a</sup>M i?•M ç M; i` M? ç'm

+| F?^aM,M; mv ?B T ç M M°B i?"M?X æO HQçB /'m ?B m +?Q i?'v- h?ç+? L? K ?b
K^aM; i®i H`M?X

ó*€B M`v ô L;•M .U+ h?B M G M; t'm ?´ ;½B #° H¬M; K`m t€K- #¶M; M?B M t'm ?´
p T?Q oB K GQM; - ?MM; ?MM; ?´ ?´ M|B, óh ç½ M|B `²B- h?ç+? L? K ;B ?Ä F
b Q +| i? F?¬M; +| #B M T?€T SM; T?| \ *€+ M;QÆB F?¬M; M M b®i `m°i\ o°B +
F?¬M; ;B9T çQÊ+ ;bX L m M; ?2 i - +?Ì K°i +?9i- +?Ì M?[M; ;B ?Ä +?OM; i°+ F?€-
i®i +O +?9M; i `²BX \*€+ M;QÆB M?[M; M; m M; ®+ M`v- ç M M? M? M?Q p"v- `ä`
+kM; F?¬M; +| +^aK FQ+?XóX

oB K GQM; - >mv i GB T #` K„M; +| +?9i t'm ?´ - F?9K M9K- F?¬M; /€K M|B +€B ;b
+•M M?„+ +| T?^aB i?U+ ç M bÈK `²B ? v F?¬M;X

L;QÌB p•v t2K i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²KX

L?'i H` M?[M; M;QÌB #<sup>a</sup>v +´ T?€B FB - iWM; M;QÌB ç m +<sup>a</sup>K i?'v H¶ i B H` F?¬M;
H-K +€B ;b\

L?[M; ;B ?Ä ç-m| + çÆM ;B^aM iS +?B T?€i ççi M`v- F?¬M; T?<sup>a</sup>B ?ŠM H` pW ç M
T?^aB ?ŠM H` #` M;QÌB i` m çM - HB M KçM? M¬M M|M; M; Q M; Q çB M +m²M; H

"¼M ?¼ +kM; #B i M|B çM \ *kM; #B i t'm ?´\

u m i°+ +MM; M?•M i°+- i?U+ +| i? ?Á i?m" M Î +?mM; - +| i? ?[m ?^aQ F?,M; F?Qi

*?Q /M H` +| M;QÌB M; ®+ - iWM; QÌB + -K [mv M +O v m i°+ +MM; h?ç+? L? K M|B
[m M ? ;B[#¼M ?¼ pÈB h?ç+? L? K +U+ F€ ?Á i?m" M ?[m ?^aQ- #^M; F?¬M; b)
€K T?9M; +?Q M? m M?Q p"vX

u m i°+ +MM; M?•M i°+ - î i` M h? - M \*?•m ç ÇB ç` K†+ /M F?¬M; T?ªB MQÊ+ HY #`
 ç'm F?¬M; i?¬BX Í F?m pU+ +€+ T?QÆM; v m i°+ i?QÌM; HmB iÊB- M?•M i°+ ç m
 i` M M; QÌB v m i°+ +?B K çQÊ+ +?¶ i®i+U+ HÈM- ?Q†+ H` #` v m i°+ Mm®i, MX
 > B +?OM; i°+ +?Q iWM; M;²B Î+MM; MÆB ?ªQ ?ªQ i` Q ç´B- b) F?¬M; ç®B ç½B
 J` h?Ç+? L? K- iU M?Q ç½ H`K çQÊ+ K°i çB K M`v- +MM; v m i°+ Î+?mM; ?Á ?ÊT
 HšM M? m F?¬M; M?[M; F?¬M; +| i?M ?"M- +ÁM +| i? M|B çM X "B M +® M?Q i?
 M; QÌB i`QM; H9+ M?'i i?ÌB F?¬M; tQ v +?mv M çQÊ+X
 ó:B ?Ä M`v- [mª M?B M F?¬M; T?ªB M; QÌB #bM? i?QÌM; X > ? - +| i? +MM; v m
 #B i ?„M H`K M?Q i? M`Q çQÊ+Xô J +®+ # M FB GB i S?QM; M? +? KB M; +´ [
 óZmª i?U+ HÊB ?ÇB- F?| i`€+? Î H9+ M, K T?QÆM; ç°i FQ+? - +ÁM +| i? i?QM; /QM
 i v ôX
 ó*| H)- [mv i ç`M? +O ?„M KÊB H` +?QM? t€+X GQM; H½Q M|B ç9M; - ibM? i? ç
 i`B M +| i? +?QM? H` M?Q p"v- +€+ i°+ +| i? ?Á #bM? Î+?mM; - +MM; M? m i ÇB i
 i²M- +| H) ç•v KÊB H` iQÆM; H BôX
 óGQM; H½Q [mª M?B M H` i`Q; Bª +O M?•M i°+ - +?9M; i M M M; ?2 ?„MX šB- +?9
 óS?ªB- #¼M G•K J M? b B i?€B [m€- i?ÌB çÇB ç½ i? v ç´B HÈM- #¼M ?¼ +ÁM ;B [H
 #` ç`Q i?ªBôX
 h`QM; ç€K M; QÌB #ªv +´ T?€B # M FB i`mv M ç M`'i M?B m i? M?•K F?¬M; ?"B ?A
 v m i°+ ?Q` KbM? - F?¬M; +| F?9+ K„+ Î+?mM; - #¼M ?¼ ç m ç½ w i?S+ çQÊ+ ibM?
 iQ`M idM? M; ° HÇBX
 *?¶ M°B i?`M? - ç€K M; QÌB h`Q *?B G K +MM; .QÆM; h`€+ - GQM; .oM? - >` h? M?
 M; ~M; ç-m M?bM i`B- i` M K†i +kM; +?2 FQM M; Ç+ M?B M- +?Êi i`QM; HÁM; •K
 L? K +ªK i?'v FB m M; ÇQ iU ?"QX
 Zmª H` M?•M FB i5
 >-m M?Q H'v bS+ K°i M; QÌB H`K +?Q #ªv +´ T?€B i`M i?'i i?ªK i`¼M; - +m®B +MM
 v m i°+ +?O ç°M; ç M +Sm pB M- +ÁM +| M?`M ?Ç M|B ;BĐM- çO HQÇB ?"M? ç°M
 M„K ;B [Î i`QM; i v ?„M- F?¬M; +| K°i +?9i i?Q€i Hv ?„M p" M i`M KQm HÊBX
 æB i?2Q K°i H½M? iK ?MM; i`B çÇB HQÊ+ M?bM t i`¬M; `°M; M?Q p"v- i` M i? ç
 i? M; ?B M; Î H` ?ÇM? T?9+ HÈM M?'iX
 óh ç½ M|B- H9+ M, K ç| Î o¬ h" M >ªB- iB m iY M`v ç½ +| i? ç2K F KÇM? ?ÆM bQ
 H"i #`M i v- çB iÊB h? - M \*?•m çÇB ç` - +kM; H` iQÆM; iUX :B ?Ä M`v- Hm¬M +|
 T?QÆM; ?„M +| K†i- +?d +| i? /U i?2Q F`+? #ªM +O ?„M i`bM? /B M- M; QÌB F?
 ?Q†+ H` p"i ?B bBM?ôX
 æQÌM; lv M L K iQÆB +QÌB F€ /`- H„+ ç-m i?Î /`B- ?QÈM; h?B . "i- *€i J¶- L; mv i
 J¼B M; QÌB M; ?2 çQÊ+ HÌB M`v ç m ;"i ç-m- i?"i HÁM; ç²M; wX G9+ F€ iQ+? HB
 F?¬M; T?ªB F€ iQ+? - K` H` +?•M Hw çQÆM; M?B MX h?Ç+? L? K iU M?Q M; ?B K
 +kM; +| i? #B M i?`M? / M? iW p` F?Q +?'i +?d i` M M; QÌB ?„M +|X
 óæQÊ+ `²B- çWM; ²M `Q M [- +MM; +€+ M; QÆB M|B çM - +€+ M; QÆB +| i? ç M H`
 J„i i?'v M, K F /Î ?ÆB v m i°+ FB pšM ç M; F?„+ F?~m- h?Ç+? L? K F?¬M; FB M M
 ó*?B M ç'm +ÁM +?Q +?'K /Si ç•m- +€+ M; QÆB ç M pW H9+- +| i? ç2K i®+ ç°M
 *QM K„i oB K GQM; - >mv i G°+ b€M; H M- K²K iQ K`m çÄ iQÆB KÎ` - `i ?QM; T?
 h?Ç+? L? K çQ i v- +?d p T?Q ç€K M; QÌB h-M *®+ smv M- ZmªM >´- G[JB m- M|
 ?„M- +?9M; i +kM; / +?m~M #` bÊK- M; šK HÇB M, K i°+ FB +`M; i? K ç m ç-môX

óE?¬M; i?"M? p'M ç - +?9M; i ç M ç•vX > ? - ç M; HQ F?¬M; +| K€m i?"i M; QM ,M
i?"•M i? Ko p` M?"i- i T?B i?QÎM; i?Q+?- ? ? Xô >mv i G°+ M; Y K†i H M i`ÎB`Q
F?Q M²M; ç"K t¬M; i?ŠM; i"M i`ÎBX

>„M`mM`mM H°+ K Q +ª M; QÎB- M?Q H` K°i M; ¼M M9B M?Ä K`m p`M; iW i`ÎB M M
M, K M; QÎB h¬M *®+ smv M FB ç€M? iÊBX

oB K GQM; +MM; ",M; :B€T *U L; ¢+- L; •M .U+ h?B M G M; - *Ym æ¬m æB m +kM; ç
+?"`m +?9i i`"M T?€T T?Q /QÊBªM? ?QÎM; - i`B M H° #ªM i? - M?Q K€v OB ç'i ç€M
M; Q F m [m€B /`- ?B M` K°i K†i i M? K€m i`M M?šM FB +O v m i°+X

> B M; QÎB ošM >¢Q- 8+ >Q`M *QÆM; +?Êi HB + K°i +€B- p K†i F?) #B M- i?2Q #
/€K iB T iK+ HQm H¢BX

óh`®M5ôX

h` M F?m¬M K†i; B` Mm +O L? M E?ª M T M?, M +?²M; +?"i Î+MM; MÆB- +QM K„i
i?"v M[- i?"i i? M? ?ûi`¬K H M- F?¬M; /€K iB T iK+ HQm H¢B- ?| i?"M? K°i +?MK
+¬M K¢M; ?QÊM; iÊB # M M; Q`B +?¢v çBX

o, M h?m o, M ç¢B bQ pW i?"v M`M; +?¢v i?Q€i- H9+ M`v b„+ K†i i`„M; # +?- F?¬
ç°M; ç°M T?€T- K°i ç¬m M?^K T?Q /QÊB- M?Q H` +€ +?¢+? p`Q ç¬K H¬v- M?€v K„

ed9X *?QÆM; edk, o`M J M? hmv M •M

L? M E?ª +MM; o, M ç¢B bQ p`v K` #Ä +?¢v5

_`i M?B m M; QÎB ç m i?"v`ä`ä`M; `M; X

> B + Q M?•M F?m pU+ F?€+- H€M? çÎB F?¬M; ` - H` pb ?QÆM; ?Ä M?•M i°+ #'i /
çB K F?| F?, M M?"i- #¼M ?¼ H¢B #Ä +?¢vX

J¼B M; QÎB ç m +ªK i?"v F?| +| i? iB T M?"M- F?¬M; Km®M iBM iQÎM; +ªM? iQÊ
Km®M çB ç®B K†iX

*kM; H` i¢B K°i F?„+ M`v- #¼M ?¼ KÊB w i?S+ çQÊ+- B KÊB H` i`Q ;Bª i?"i bU i`
+| i? i?"v`ä i`i +ªX

G` h?B M E?ªB H½Q M?•M GQM; h`9+X

G½Q M?•M M`v ç M- M; v iW ç¬m ç½ #B m H° i?€B ç°- M|B`ä K°i T?QÆM; h?¢+? I
+O M?•M i°+X

>„M i?U+ M|B ç9M; X

>B M i¢B bU i?"i ç½`ä`M; +?SM; i?"i çB K M`v- +?SM; i?"i bmv çQ€M +O ?„M-
?„MX

L? M E?ª +MM; o, M h?m pW çB- oB K GQM; - >mv i G°+ ç€K M; QÎB +¬M; FQ+?- b
*®+ smv M- G[JB m # M; QÎB i` M M; QÎB- #¼M ?¼ M?Q i? M`Q ç®B K†i\

*ÁM +| ošM >¢Q- 8+ >Q`M *QÆM; - +ÁM +| +?Q iWM; T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- tmv M
J°i i`"M M`v ç€M? M?Q i? M`Q\ *ÁM +| i? i?„M; HÊB\

h?„M; KÊB +| [m,5

" M; QÎB h¬M *®+ smv M- G[JB m- ZmªM >´- ?¬m M?Q ç M ?Q`M +ªM? /¬m ? i ç M
+MM; o, M h?m`ÎB F?ÄB- # M; QÎB ;¬M M?Q F?¬M; F`T M; ?o M?B m- +kM; ç m i`B
i`®M çBX

h?¢+? L? K F?¬M; F`T T?ÁM; #`X

"€i *U+ Gmv M L;K+ h?"M? i?m-M i9v H" T?ÁM; M;U i`"M- F?¬M; +! HU+ i`!B #m°-
M;;M +ªM #¼M ?¼M `!B F?ÄBX

"!B p"v- +?d H" M?€v K„i- i¢B F?m M,M; HQÊM; ?¶M HQ¢M +O M;Q¢B pB M°B i?"M
F?¬M; +ÁM ç®B iQÊM; #` M?^K p"QX

oB K GQM; +MM; >mv i G°+ M; Q M; Q F m [m€B /`- ``i H" #'i ç„+ /o- M¬M M!M; çE
M;;K iÊB M;;K HmB- M?bM p T?Q F HQm H¢B # M M;Q`B +O #ªv +´ T?€BX GQ¢
+?Q M?[M; M;Q!B ç! +kM; b„T ?ÄM; K'i `²BX

ó*€B M"v iB T i?2Q M M H" H"K i? M"Q\ô L; v +ª .QÆM; h? M? æ +kM; #! i v F?-
F iB T M M çB M?Q i? M"QX

" M M;Q`B F HQm H¢B K„i i?'v L? M E?ª+MM; h-M \*®+ smv M `!B F?ÄB- iBM? i?
K°i iB w +?Q +?B M ç'm- K°i ç€K i?"i +~M i?"M- bÊ ?½B `Ki` - pKM; i`°K `!B çBX

h`®M- ç m H" +ªM? ;BÊB +QB M?Q F?¬M; i - +kM; ?Q†+ H" i`QÎM; H½Q +MM; HQA
+ªK i?'v HU+ HQÊM; +QB M?Q H" F?¬M; i²B- +ªK i?'v `!B F?ÄB MÆB M"v +ÁM +! ?

æQ`M M;Q!B >¢ E?BM? >"m- "€+? \*€+? a•K +MM; h`-K G•K- HB M H9+ M"v HB iX

óh? M? Hw K¬M ?° çB- p T?¬M F?¬M; i? b®M; +?mM; M;Q!B t2K `²B H"K çBXô h
+ m K"v- H¢M? M?¢i M!BX

.QÆM; h? M? æ ç°i M?B M # v ` X

h`Q h?m æ¢Q +?¬M +?! K°i +?9i- +kM; ?QÈM; iÊB # M M;Q`B T?!M; çB- KK+ iB m -
.QÆM; ;B FB X

h`-K G•K- æ´M; EBK M?Q +?! / [ #` i?Ê b,M çm´B ç€M?- ?QªM; ?®i F?¬M; +?¼M çQ
?QÈM; +?¢v i`®MX .QÆM; h? M? æ - h`Q h?m æ¢Q ÎT?Q b m i?2Q çm´B F?¬M; #
FB `!i M? M? ?Q F?¬M; #B M K'i F?¬M; i?'vX

h?¢+? L? K #B i- ?„M H¢B i?B i`B M` p¬ªM? +?B ç¢Q- +kM; #B i #¼M h`-K G•K
b®M; - i'i M?B M b) #` +?ûK ;B i- F?¬M; +! ?v p¼M; +?¢v i`®MX

.QÆM; h? M? æ i`€M? T?QÆM; ?QÈM; >¢ E?BM? >"m `!B F?ÄBX

>„M bÊ h?¢+? L? K F?¬M; / H"K- +kM; #B i >¢ E?BM? >"m F?¬M; T?ªB / +?ûK ;B
F?¬M; M!B #ªQ ?„M +? i- >¢ E?BM? >"m i?"i ç9M; H" F?¬M; / /`M; +? iX

>„M H" ;B ;B +O >¢ h•K L;?B M- M m ?„M +? i- h?¢+? L? K +MM; >¢ ;B b) i?U
F?¬M; +ÁM K°i iB F?ª M,M; /`m çBX

.QÆM; h? M? æ çQÆM; M?B M ?B m çB K M"v- ?„M +kM; M?È K°i iB +k iB M?- F

h?¢+? L? K b„+ K†i H¢M? M?¢i- iQÆM; iU F?¬M; ?¢ ç¢i /Q M?B m K M? H M?- +k

Í ?„M ç M t2K- F ?¬K M v F?¬M; i? p"Q i?"M?- bÈK Km°M; b b) i`Î i?"M? +QM K²B
"¢Q L; Q M;Q!B M"Q H" M;Q!B HQÆM; i?B M\ >€ /mM; #¼M ?¼M b®M; b!i\

æ2K iQM? K¢M; #¼M >¢ E?BM? >"m ;B Q ç M i`QM; i v #¼M "¢Q L; Q- F?¬M; i?
K„ M?'i- +kM; #Êi ?„M H½M; T?Q iBM? HU+X

*kM; +! `!i M?B m M;Q!B F?¬M; çBX L?[M; M[M?•M iU tQM; H" /mM; K¢Q tm'i +?9
i?ûi- #`v ` K°i K†i M?'i tBM? ç T +O KbM?- ?v p¼M; +! i? çQÊ+ h?¢+? L? K Qm
+?B m ;¼B p"Q M°B i?"M?X

h`W +€B ç!` - +ÁM +! F?¬M; Qi pä ;Bª+ªM? ;BÊB i?'T FûK- +?d +! #€+? FB T- i?B
çB- #!B pb #¼M ?¼M #B i H-M M"v `!B F?ÄB- +kM; ?ŠM T?ªB +? i F?¬M; i? M;?B M

"¼M ?¼ ç®B pÈB #ªM i?•M +! M?"M i?S+ idM? i€Q- #B i S?QM; hB m M?[M; M;Q!B
+! ?v p¼M; +?¢v i`®M- K" M m #¼M ?¼ +kM; çB- p"v i?"i bU H" iU KbM? iB K +? iX

"¼M ?¼ +ªM? ;BÈB i?'T- i?U+ HU+ F?¬M; çO- i?"K +?Q F?¬M; i? T?B ?"M?- içB o
HÈM M"v- F?¬M; +| H½M? iK + Q +QÌM; +?2 +?Î- +?çv i`®M M?Q i? M"Q\

"ªM i?•M L? M E?ª- h-M *®+ smv M F?| #ªQ iQ" M- i?ÌB çB K K'm +?®i b) +? i HB M
KçM; +O KbM?X L; QÌB M?Q i? - i?U+ ç€M; ;YB ;„K b Q\

"¼M ?¼ `i M? M? ç½ H"K ` [mv i ç`M?X

"i Hm" M M?Q i? M"Q- TªB HQm HçB5

o¬ Hm" M iB m T?Q +€B ;B€ HÈM # Q M?B m- +kM; TªB çç i çQÊ+ h?ç+? L? K i€M
M°B i?"M?- +| i? b®M; b|i- #¼M ?¼ +?d Km®M çç i çQÊ+ +Æ ?°B b®M; b|iX

:—M M; "M M[M?•M #° /çM; tm'i +?9M; +MM; M; QÌB +ªM? ;BÈB i?'T FûK- ;BÌ F?„+ M
M?bM p T?Q h?ç+? L? K- M†M ` iQÆB +QÌB- F?QK HQM; - /MM; i?€B ç° i?"M?
[mv M HÈB bBM? i²MX

ó*€+ M; QÆB p"Q çB- +?mv M H9+ i`QÊ+ +ÁM tBM i?¬M; +ªK- i +kM; H" pb M°B i?
i - M m ` M; Q" B w Km®M- i +kM; F?¬M; i?W M?"M M'BXô h?ç+? L? K M? +?KB
>çQ- 8+ >Q" M *QÆM; - ?ÆB iÄ ` M; QÊM; M; MM; X

ó*?9M; i ?B m ?B m- M; QÆB +| #, M F?Q, M +O M; QÆB- M; QÆB H"K ç9M; Xô h?
*?•M h?—M M?"i i`¼M; i?B M +?B +ªM?- F?QK HQM; +QÌB- i?€B ç° +U+ F€ ?[m ?ª

ós9 iBm iY- i i?'v M; QÆB H" H'v +?9M; i iB m ? Q HU+ HQÊM; #¼M ZmªM >´- H
p¼M; ? i ?v p¼M; Xô ošM >çQ ?W K°i iB M; - +?Êi #°i +QÌB- F?Q€i i v- M!B, ó*€B M
ç +?Q ç iY Zm M; JBM? i?—M ;B€Q iB M p"Q- i ç½ pmB KWM; `²BX J°i M„K tQA
M; QÆB b B bY i`QM; +?®+ H€i- +QB M?Q H" i" M +?9i HÁM; +?Q #¼M ?¼XóX

8+ >Q" M *QÆM; F?¬M; ;BÄB M!B +?mv M- +?d M? M?"M; +QÌB +QÌB- M!B, ós2K
ç`M? +?QM? t€+ M?"iX > ? - M m i F?¬M; çSM; ÎM; Q" B # /†K- +?d bÊ i ç½ +MM
#Ä +?çv `²BôX

ó*kM; +| i? M; QÆB ç½ #` ;B iXô ", M; hbM? æ²M; ?û KB M; +QÌB- K„i ç TH!2 b€M
h?•M ?bM? 8+ >Q" M *QÆM; +?'M ç°M; - #¶M; M?È iÈB i Q M; ° +O G•K J M? +MM;
ç€v HÁM; HçM? +ªM; QÌBX

>„M •K i?—K ?ç [mv i i•K- p b m i'i M?B M TªB +~M i?"M SM; T?| +MM; h?ç+? L
F?¬M; i? tm'i ?B M +€B F?2X

J°i T?2M HÌB FB +O ", M; hbM? æ²M; M?„+ M?Î ?„M- +?Q ?„M #B i +?Q /M ?„M iW
i` M h?—M \*?•m ççB ç` - Î /QÊB i? +K+ ?¬K M v- +kM; F?¬M; TªB poM? pB M +| i?
+?`m t•K ?çBX

>„M #¶M; M?B M ?B m- i? ;BÈB M"v ç½ i? v ç´B- i?U+ i? v ç´B `²B- i? ? i`QÊ+
ç`B `²BX

>„M #¶M; M?B M +ªK i?'v +| +?9i bmv bKT- +ªK i?'v ?SM; i?9 K'i ? i- +ªK i?'v #°i
+¶ +ªK ;B€+ #B i?QÆM; #ªM i?•M ;B" çBX

ó*?9M; i +MM; F?€M; +QÌM; ç`+?— pb iQÆM; H B ?v p¼M; M?•M i°+— i F?~M +—m +
;b /Q i?W X hQÆM; H B- +?9M; i +| H) b) +~M; i? K F?| F?, M- M M ç²M; i•K ?B T I
#„i ;B[çQÊ+ +ªK t9+ 8+ >Q" M *QÆM; ?ç- b„+ K†i F?¬M; F?ÄB M; ?B K M; ?¬- M; ?B

ó8+ H½Q ç - çWM; M; ?o [m€ M?B mX L; QÆB i +?d Km®M b®M; - iQÆM; H B +?m
M?•M i°+X L m HÁM; M; QÆB +| +?QÊM; M; çB- +ªM? ;BÈB +O M; QÆB F?| ç°i T?€
M"v +kM; [m `²B- +—M ;b +?'T M?'i\ô ošM >çQ p¶ p¶ #ª p B ?„M- i`'M M M!BX

8+ >Q" M *QÆM; ;"i ;"i ç-m- i` M K†i K°i H—M M[ /"Q /ç i` iQÆB +QÌB- M!B, óh
+?9i F?´ bÍ K" i?¬BX > ? - v M i•K çB- M; QÌB çç iÈB +ªM? ;BÈB M"v +O +?9M;
/°M; #` ç€M? b" T M?Q p"vôX

L|B M?Q p"v- ?„M +MM; ošM >¢Q b|M; p B ¢B ?QÈM; M°B i?"M?- ?"Q F?Q H¢B H-M
H°X

L;QÌB H9+ i`QÈ+ M?"M ¢QÊ+ KÌB- H9+ M"v ¢½ iB M p"Q M°B i?"M? iQ"M #°X .QA
çm'B i?2Q ;B i T?ªM ¢²- ¢€K M;QÌB ",M; hbM? æ²M; +MM; >"M h?9v- æ aÆM i?'v
+O #¼M ?¼ +kM; i`Î p M°B i?"M? ¢B m iS+ F?-B T?K+X

G9+ ;B i +? i G•K J M?- LB i L?QÊ+- #¼M ?¼ +kM; iB m ? Q F?-M; Qi- M v mv ?B
¢½ ;BªB i`W- M?QM; +ÁM +| M,K i°+ +M; i? K ¢€M; bÊ +?Q ¢ MX "¼M ?¼ F?-M; /
K°i +?9i F?-B T?K+ M,M; HQÊM;- / SM; T?| ¢Êi +-M; FQ+? iB Ti?2QX

"ÎB p"v- Î M;Q¢B pB M°B i?"M? +?d +ÁM H¢B +| h?¢+? L? K +?O M?•M M"v- +ÁM +
F +?Q ¢BX

L?[M; M;QÌB ¢| ¢ m H" p K†i KQM; ¢ÊB M?bM p T?Q ?„M- i`QM; K„i ¢ m H" p +
K¢Q K„ FB - H9+ M"v +kM; F?-M; HQm `Qm M[ - #B i h?¢+? L? K ?ŠM H" `i M? M

Zmv i ¢`M? +O ?„M HB M [m M ¢ M K¼B M;QÌB #¼M ?¼ b|M; +? iX h¢B HQ¢B i?Ì
¢ m iU ;B€+ v M H†M;- BK H†M; +?ì p"M K M? imv M €MX

h?¢+? L? K pm®i +^K- +kM; /Q /U ?ŠM H M- p K†i T?S+ i¢TX

E +?ì ¢ÊB- i?Î K¢M? F?-M; /€K ` - v M i oM? ;B®M; M?Q +? iX *| M?[M; M;QÌB- i
h?¢+? L? K- bÊ ?½B +9B ¢-mX

óh?¢+? L? K- K¼B pB + HQm K°i ¢QÌM;Xô h`QM; M°B i?"M?- GQM; h`9+ H¢B #„i ¢
p K†i i?´M i?S+, ó*?Q H½Q ?O K°i +€B K†i KkB KÄM;- t2K Î i` M T?-M H½Q ?O iQ
K¢M; #¼M ?¼ ¢BôX

E?ªB h?B M H½Q M?•M p oM? pB M b) ¢SM; Î iQÆM; H B M?•M i°+ bmv M;?oX

>"M? pB pB + H`K +O ?„M- ¢ m H" pb #ªQ iQ"M ?mv i K¢+? M?•M i°+ #'i /B i- F?-

ob +€B T?QÆM; +?•K HÈM M"v- ?„M +| i? +MM; G•K J M? ¢B ?QÈM; K†i ¢®B H" T
K¢M; FûQ /`B i?ÌB ;B M ¢®B T?QÆM;- +| i? F?-M; ¢ w iQM? K¢M; +O KbM?X

>„M #B i `ä HÌB M|B ` - h?¢+? L? K +| H) K'i ?SM;-ªM? ?QÎM; [m M ? +O ? B #
M?Q p"vX

óJ†i KkB +O GQM; H½Q- i H" +-M +?QXô a m K°i i`"M i`-K K†+ F?| +?`m- h?¢+?
#bM? i oM? H¢M? M?¢i- M;[F?Q `i M? M?"M; iMv w, óh?ª #¼M ?¼ iB M p"Q +| i?
/KM;- iBM? i?¢+?- i`B HB m +MM; /` #ªQ- ¢ m T?ªB H'v ` X h Km®M +?¼M HU ?[
+?9i +?m`M #` +?Q SM; T?| /` i°+XóX

óE?-M; i?"M? p'M ¢ 5ôX

ó*| i? - +€B ;b +kM; +| i? +?Q M;QÆB 5ôX

óæWM; M|B i`B HB m iBM? i?¢+?- +?Q /M M;QÆB Km®M i?•M i? i - i +kM; +| i?

æ€K M;QÌB T?'M +?'MX L?[M; F HŠM; H†M; +?ì FB M;?2 i?'v HÌB ?„M M|B- imv
` M;¼M HY ?v p¼M;- ¢ m F m H H M- ?v p¼M; ¢QÊ+ +?2 +?Î bBM? K M?X

óæWM; H ?ûi- b m F?B iB M p"Q +?O ¢°M; ;B Q M°T- ¢WM; H½M; T?Q i?ÌB ;B M
K†i H¢M?- pmM; i v H M- H'v w MB K K°i H-M M[M;QM; F i ¢QÌM; €M? b€M;- +?Ê
i?"M?- F?-M; [m M i•K bU pK # M M;Q`B M[X

"¼M .QÆM; h`€+ K'v M;QÌB [mªM Hw +?O ¢°M; iB M H M- +QÌB iOK idK +?†M Î +€
i?"M?- #9i Fw #° ¢ m +?m`M #` i®i- #„i ¢-m +-M; i€+ i?®M; F +?B M HÊB T?~KX

ed8X *?QÆM; edj, J°i *€M? *Y E?€+ *O "Q *ªM?

",M; >Ä #Q +ªM?X

h`QM; ç¢B çB M +?¶ h`M? h?´ HQm H¢B F?¬M; Qi pä ;Bª- ç m H` HQ H„M; M?Q çQ
 #ªv T?QÆM; Zm M; JBM? i?¬M ;B€Q- oä >²M çB M- GBM? "ªQ h¬M; - iWM; M; QİB
 óE?¬M; çQÊ+- H®B p`Q `ä ``M; +| #B M ç´B HÈM- +| F?¬M; Qi pä ;Bª i? HU+ M?Ä
 i?´v #¼M ?¼ H` +| /` i•K- Km®M TªM HQ¢M `²BXô J°i i`QÎM; H½Q h`M? h?´ + m
 ç M i v- iÄ ` `i H` +´T #€+?X
 Í # M +¢M? ?„M- M?[M; M; QİB FB +O J +®+- oä >²M çB M +kM; H` iQ€i ` bÊ ?½
 Í H¢B „,M; >Ä #Q +ªM?- ç¢B ç b® ç m H` M; QİB ;B` v m- +ªM? ;BÈB im pB ç m
 J M? M; QİB K°i çQİM; `İB F?ÄBX L?[M; M; QİB ç| M; Q HQM; ?¶M i¢T- i`QM; ç| ç¢E
 +€+ T?QÆM; i? HU+ M?Ä- F?¬M; M; ?2 #¼M ?¼ çB m ?`M?X
 hBM iS+ +Y p`Q „,M; >Ä #Q +ªM? #` M; ,M +?†M- ç½ iW # M FB i`mv M iÈB- iBM i
 QÈi Î i`QM; HÁM; K¶B K°i M; QİBX
 .` i°+ +QİM; ç¢B K¼B M; QİB ?B m `ä i`QM; HÁM; X G9+ M`v +Y p`Q #` M„K ;B[- p
 "¼M ?¼ Km®M ç2K ?v p¼M; ;YB ;„K Î ç€K M; QİB G•K J M?- ?v p¼M; #¼M ?¼ +| i?
 F?´ çÊB i?İB ;B M /`B M?Q p`v- # M M; Q`B K°i +?9i iBM iS+ +kM; F?¬M; +| - #¼M
 *`M; M; `v +`M; M?B m pä ;Bª i? HU+ M?Ä- F?¬M; #B i p b M; mv M M?•M M`Q- ç m
 +ªM?- iU M?Q Km®M çB ` M; Q`B- F?¬M; Km®M #` M; QİB #„i # # i`QM; `¼- ;B i
 L; QİB +O #ªv +´ T?€B ç m +MM; /` i°+ iWM; +| ;B Q T?QM; M; „M M; OB- #B i +Q
 F?¬M; K¢Q Km°B tmM; ç°i +?QM? /B M- M?QM; K„i i?´v / Q ç°M; H®B p`Q +`M; M;
 G•K J M? pšM M?Q +k F?¬M; i?´v tm`i ?B M- #¼M ?¼ i?“i b„T imv i p¼M; `²BX
 G`K b Q #•v ;Bì\
 E?¬M; +ÁM i?O H½M?- #¼M ?¼ i`QM; H9+ M?´i i?İB +kM; ç„M çQ F?¬M; ç`M? +?O
 i? M`QX
 h?İB ;B M iB T iK+ Î i`QM; K¼B M; QİB HQ H„M; i`¬B çBX .-M /-M- iBM iS+ iW H®
 F?¬M; ´MX
 J°i +€B iBM iS+ KÈB i`mv M ç M i`QM; i v #¼M ?¼, E TªM HQ¢M iW M°B #° #„i ç
 hBM iS+ M`v M?Q H` #QK ?¢M; M†M; - ç2K #¼M ?¼ M´ ç-m p€M; K„i ?Q - iWM; M;
 ` iS+ ;B`M +m²M; #¢QX
 h`QM; M?•M i°+- ç½ +| F TªM HQ¢M i?“i bU- F?¬M; ç w iQÆM; H B i`mv M i?W
 T?K+ /` i°+5
 :-M M?Q F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; - #¼M ?¼ [mª i?U+ F?¬M; i? iBM çQÊ+- H` HQ¢
 çB M +m²M; M?Q i? - # M? i•K i?¬M M?Q i? 5
 L?QM; iBM iS+ i?B M +?•M p¢M t€+- #¼M ?¼ ç m #` M´ KÌ K`i `²B- +| ioM? K`+? M
 ?„M idM? H¢B- i?b H` +ªM; QİB `ûi `mM- ç½ +| w imv i p¼M; X
 *?Êi- H¢B +| iBM iS+ i`mv M H¢B, \*Y p`Q b„T i?´i i?O `²BX
 J¼B M; QİB #²M +?²M #´i M- M?Q #` `| i K°i +?“m MQÈ+ ç€- iW ç-m H¢M? ç M +?•M
 +kM; iWM; +?9i #` /`T i„iX
 ó>¢ iB m i?Q pšM ç M; #` ;B K +¬KX h`QÈ+ F?B +?O M?•M `İB F?ÄB iWM; MİB- M
 iS+ i?ª M`M; ` - /Q M`M; +?O i`b ç¢B +K+Xô h`M? h?´ i`QÎM; H½Q i`¬K K†+ i`QM
 iÈB +€B ;b- p°B p`M; çQ iBM- #ªQ M?•M K½ [mªM Hw >¢ h•K L; ?B M +İB #Ä i`İB #
 J¼B M; QİB H9+ M`v ç m K´i çB M; QİB i•K T?9+- Î /QÈB iWM; M; QİB `mM; ç°M; - ç
 [m€ çO /MM; - F?¬M; +| +€+? M`Q H`K ` [mv i ç`M? +?QM? t€+X
 "¼M ?¼ ²M `Q- çÄ K„i- +?d i`Q+? HšM M? m- iS+ ;B`M K„M; M?[M; F TªM HQ¢M
 ` +€B +?O w ?[m ?B mX

E?¬M; # Q H•m- >¢ h•K L;?B M iW + 'K +? çB` X G9+ iÈB- M" M; ç½ #B i i bM? ?m@
 F H Q H„M; H¢B ?B m #B i K°i +?9i- b„+ Kti i`-K M?Q MQÊ+- H¬M; K"v +kM; H" M
 i bM? i? M"v [mª M?B M F?; BªB [mv iX
 óG"K b Q #•v ;Bì\ *?O M?•M iWM; /†M /Á- +; M;Q" B w Km®M i?b /Q M;QÆB +?O i`
 H½Q i`¬M; KQM; M?bM M" M; - p Kti K"m i`Q i"MX
 óæB K°i +?¶ #Q +ªM? +?B K¬M F?€+- pQÊi [m pU+ ?¶M H Q¢M FB - çB +-m K°i çQì
 i`-K M;•K`'i H•m b m- i?®M; F?' M|BX
 GÌB pW M|B` - K¼B M;QÌB b„+ Kti i`î M M p¬+MM; F?; +QB ?ŠM H M- bQ pÈB H
 ?ŠM H MX
 óE?¬M; çQÊ+5ô J°i i`QîM; H½Q J +®+ çSM; # "i /"v- p Kti / [iÊM, óL;QÆB ç•v H"
 +? i b Q\ *?9M; i +?O M?•M iWM; /†M /Á- # 'i Hm" M M?Q i? M"Q- +kM; F?¬M; +; i
 K¬M FB i?¬M; [m X >„M M|B F?¬M; B +; i? b®M; b|i- MÆB ç|- H" MÆB ?ŠM T?ª
 *"M; M?B m M;QÌB +O GBM? "ªQ h¬M; - oä >²M çB M +kM; ç m F m H H M- # "v iÄ
 >¢ h•K L;?B M p Kti F?¬M; i? v ç' B- i` M Kti i`QM; bm®i M?Q ç² bS +kM; ?B M
 óh +?d +; K°i +€B #B M T?€T M?Q p"vX aQ i¬M +kM; iWM; M|B- K°i +?¶ #Q +ªM? +
 F?OM; #®- +?Q /M H" M" M; - +kM; F?¬M; M„K +?„+ +; i? pQÊi [m X Zm M i`¼M;
 #B i K°i +?¶ #Q +ªM? +?B K¬M FB çB i?¬M; MÆB M"Q- +; H)- i?"i bU H" K°i +QM
 F?¬M; +; +€+? M"Q- HU+ HQÊM; +O +?9M; i +, M #ªM F?¬M; i? +?®M; H¢B /` i°+
 H" i`î i?"M? M¬H X h?2Q i i?'v- +?9M; i M?[M; M;QÌB M"v +O #ªv +' T?€B ç m
 +ª i?"M? M¬H +kM; F?¬M; +; X æ•v H" +€+ M;QÆB Km®M b Q\ôX
 h`QM; çB M K°i KªM; ioM? K`+?X
 E?¬M; b B- F H Qm H¢B ç m b) #` /` i°+ p¬i bM? ;¢i #Ä- imv i ç®B F?¬M; +; F?ª M
 L?QM; H"- K°i +?¶ #Q +ªM? +?B K¬M F?€+ FB - î b m F?B K¼B M;QÌB iB M p"Q- i?
 /Á tûi- +m®B +MM; M?'i i`Q +?Q i?'v ç| H" K°i +QM çQìM; ?-m M?Q ?ŠM T?ªB +? i
 # M i`QM; +; +€B ;b- +kM; F?¬M; #B i b) çB i?¬M; MÆB M"QX
 æ®B pÈB ?mM; ?B K F?¬M; #B i- K¼B M;QÌB ç m b) i`îB bBM? i"Q` w bÊ ?½B- c
 "îB p"v- #¼M ?¼ +, M #ªM +?Q iWM; M;?o T?ªB iW F?€+ K°i +?¶ #Q +ªM? +?B K¬M
 óLB i # "M +?9M; i - +MM; i ?QÈM; iÈB #Q +ªM? +?B K¬M FB X *?9M; i çBXô >¢ h
 ç€K F?¬M; M|B- +kM; #B i F?¬M; +; F?ª M,M; i?mv i T?K+ K¼B M;QÌB- i`-K K†+
 [m€i F?)X
 L|B tQM; - >¢ h•K L;?B M çB i`QÈ+ H"K ;QÆM; - ?¬, óhQ" M #° #BM? bo >¢ ;B +M
 i çB #Q +ªM? +?B K¬M FB - ?v p¼M; +; i? +-m çQÊ+ K°i çQìM; bBM? +ÆX VK H
 +kM; çQÊ+- +?9M; i K†+ F- ?v p¼M; M,K i°+ #¶M; M?B M iW #B ?ŠM H M- +; i?
 L" M; [mª M?B M çB i`QÈ+X
 L?[M; i°+ M?•M >¢ ;B iW o¬h" M >ªB K" ç M FB - i`€B H¢B +?Q iWM; +; M?B m /O
 H'v i?ûi iQ ;¼B M;QÌB M?"- i?2Q çm¬B >¢ h•K L;?B M`îB F?ÄBX
 o" B i`QîM; H½Q h`M? h?' •K i?¬K i?QÆM; M;?` K°i +?9i- +kM; `i M? M? +; [mv i
 h`M? h?' M?[M; M;QÌB ç| ç m +?m" M #`- +MM; çB F?€+ K°i +?¶ #Q +ªM? +?B K¬M
 K°i iB F?ª M,M; bBM? i²MX
 o" B i`QîM; H½Q +O J +®+- oä >²M çB M +MM; GBM? "ªQ h¬M; - h?B M *mM; +?Q
 ç M; /Q /U- ç M; H Q H„M; +•M M?„+ #B M T?€T i®i ?ÆMX
 _'i M? M?- H¢B +; iBM iS+ iW H®B p"Q FB i`mv M ç M, *Y p"Q i?'i i?O- +kM; +; /
 hBM iS+ M"v ç M- çQ K°i iB w M;?o +ÁM H¢B i`QM; HÁM; #¼M ?¼ +?†i çSi- K¼
 M?B M ç m #B i M M H" H"K M?Q i? M"Q`²BX

GQm HϕB- ?ŠM T?ªB +? i F?¬M; i? M; ?B M; Ì- ϕB +?¶ #Q +ªM? +?B K¬M F?¬M; #B
+kM; M|B F?¬M; +?WM; X

hϕB /QÈB HU +?¼M HQĐM; M M M"v- #¼M ?¼ ϕ½ +| [mv i ϕ`M?- `®i +m°+ F?¬M;
i?2Q K¼B M; QÌB ?QÈM; iÈB #Q +ªM? +?B K¬M iB M ϕ MX

h`QM; ",M; >Ä #Q +ªM?- /ÁM; M; QÌB #„i ϕ-m F?ÎB ϕ°M; - ϕϕT #,M; M? K F?„T ϕ'i- ?
H B F?¬M; #B i K" ϕB- i•K ibM? K¶B M; QÌB ϕ m i`-K i`¼M; p¬ +MM; X

" + M? ;B|b mX

G®B p"Q /-M /-M +| /`i°+ ?B M ?B M` - Î /QÈB F TªM HQϕM iB T SM; - F i?Op
b m F?B M, K ϕϕB /`i°+ ?B M i?•M- pW T?€i ϕ°M; +¬M; FQ+?- iQ" M #° F?¬M; M; ?
K°i +€B F?¬M; /Q i?W X

L?•M i°+ +ÁM +| i? b®M; b|i- ϕ m H" F bÈK [mv i?m" M iW i`QÈ+- ?Q†+ H" i?•M i?
pÊ +QM #` #„i ;B[- ϕQÆM; M?B M +kM; +| i?U+ i€M; i" M i?B M HQÆM; - Km®M i?
T?9 [mwX

̄'i M? M?- "ϕQ L; Q +MM; EB i *S+- E?ªK æ†+- E?Q J G - h?B E?¬B #¼M i?O H
Î i`QM; ",M; >Ä #Q +ªM? X

h`QM; K„i "ϕQ L; Q ?B M` €M? b€M; F€ /`- ?QÈM; iÈB T?Q i`QÈ+ FûQ /"B [m - i
H•m- ?„M ϕ°i M?B M M|B, óE€ [m€B- p"v K" F?¬M; +| M; QÌB b®M; X L?[M; F HQm
M"Q `²B\ôX

J°i H½Q M?•M M?•M i°+ ;-v v m- p K†i M`M? M¼i iQÆB +QÌB- ϕB H M i`QÈ+ M|B,
+?B K¬M F?€+X LÆB ϕ| +U+ F€ ?mM; ?B K- #¼M ?¼ [m - ?ŠM TªB +? i F?¬M; i?

"ϕQ L; Q ;"i ;"i ϕ-m- i v i`€B iMv i v p¶- ϕ-m H½Q L?`FB M' imM; ` - K€m iQÆB
`²BX óS? p"i- #B i +ÁM +| K°i +€B #Q +ªM? +?B K¬M- p"v K" F?¬M; M|B i?¬M; #€

h'i +ªi°+ M?•M M?•M i°+- iWM; M; QÌB +•K M?Q ? M- K°i +•m +kM; F?¬M; /€K M|B

ó*?9M; i iÈB ;B i M; QÌB- +kM; Km®M i?m i?"T HBM? ?²MX "¼M ?¼ +?Q /M +? i- +
+¬M; Xô E?Q J G +kM; H" •K ?"M ?mM; H - M|B, ô *?9M; i H"TiS+ ϕB [m #Q +ª
+ÁM +| i? #M HϕB ? v F?¬M; ôX

*?Q ? „M i`WM; K„i M?Q p”v- K¼B M;Q`B +•K M?Q ? M- K°i +•m F?¬M; /€K M|B- KB M;- ç-m +kM; i?’T tm®M; i?’i b•mX

óI®M; `QÊm- m®M; `QÊmôX

"¢Q L; Q +Q`B M?bM i`QM; +?®+ H€i- +kM; çB ç M- iMv i v H’v `QÊm M;QM +O E iQÆM; iU i` M M;Q`B F?¬M; H° K°i iB F?Q iS+- M?Q H` F?¬M; #® i`Q T?ÁM; p - ?[m- M`Q +| K°i iB +ªK ;B€+ M;mv +Æ ;BQÆM; +mM; #¢i FB KX

ed3X *?QÆM; ede, h?Q J *?•K

h?¢+? L? K- "¢Q L; Q- EB i *S+ # M;Q`B- i¢B i`mM; QÆM; "€i *U+ Gmv M L;K+ m®M; `QÊm- #’i Hm”M H` M?•M i°+ M°B i?”M?- ? v H` h?B i°+- JBM? i°+- •K GBM? MÆB ç| - M;Æ M;€+ M?bM # M;Q`B m®M; `QÊmX

JQ`B pÁ `QÊm K¢M? iQ +Ð p¢B MQÈ+ #` # M;Q`B m®M; ? i`’i M? M?- K°i ;B¼i `QÊm m®M; tQM; `²B- +ÁM +| i - m®M; F?¬M; \ô "¢Q L; Q ç2K +€B pÁ F?¬M; iMv i ? B K„i i?ŠM; i„T M?bM p T?Q ? „MX

h?¢+? L? K M;¢+ M?B M- +Q`B +Q`B- ;”i ç-m M|B, óE?¬M; i? M†M; # M M`v M? H` F?€+?- +€+ M;QÆB M|B M?Q i? M`Q- i HB M H`K M?Q i? ç| çBôX

óh®iôX

"¢Q L; Q i?ûi /`B K°i iB M;- pmM; i v i`€B H M- +?[M?’it T` KQ`B pÁ `QÊm KÈB- ç-v KMB `QÊm i?-M F€ ç†+X

h?¢+? L? K +?Q iWM; +| M?B m /Q /U- iB T iK+ H’v [m K°i pÁ- i`QÈ+ K†i K¼B M m®M;X

J°i M;KK `QÊm K¢M? p`Q ?-m- `QÊm K¢M? ç M iW "¢Q L; Q FB i?2Q v i ?-m p`Q +O EB i *S+ FB ?¶M i¢T- ? B HQ¢B `QÊm F?€+ M? m pW çKM; +?¢K- M?Q H` / M;k i¢M; HK+ T?O +O ? „M M|M; `€i i?B m ç®i` - H`K +?Q +ªM;Q`B ? „M +?’M ç°M i?®M; F?’X

J€m iQÆB i`QM; K¶B K°i K¢+? K€m +O ? „M- iU M?Q ç½ #` FQ+? ?Q¢i iQ`M #°- ç M;Q`B ? „M ç m çÈM F?| +?’mX

> B M;Q`B "¢Q L; Q +MM; EB i \*S+- +?Q H”T iS+ m®M; `QÊm- ? B ç¬B K„i F?¬ i`QM; €M? K„i +| b„+ i?€B F€ /` H|2`X

h?¢+? L? K î i`QM; M?€v K„i FB - +ªM;Q`B i`”M` ?²M; M?m”M FBM? M;Q`B- i`QM €M? HY M?”M M?¢i- H`K +?Q M;Q`B i +U+ F€ bÊ ?½BX

> „M F?¬M; #B i ç m çÈM- i¢B /QÈB ? B i°+ i`QÎM; J i°+ +’ ;B i°+ M`v /äB K„i- i i`QM; HÁM;- pšM ç M; m®M; `QÊm- ;B®M; M?Q ?Q”M iQ”M F?¬M; #B i i?•M i? #E

"¢Q L; Q- EB i *S+ M;?B K i9+ M?bM ? „M- K„i +O ? B M;Q`B b€M; H M iWM; +?9 +m²M +m°MX

>²B H•m- "¢Q L; Q- EB i *S+ +?Êi HB + K°i +€B- i` Q ç´B K°i +€B €M? K„i- +kM; `QÊm- p K†i +| +?9i F€ H¢- iU M?Q +| i?•K w ;bX

ó> „M çB M`²B ? v b Q\ L?Q i? M`Q +MM; J i°+ m®M; `QÊm H M`²B\ôX

h`QM; M°B i?”M?- F?m¬M K†i M?Ä M? „M +O GQM; .oM? i`”M ç-v FBM? M;¢+ F?| ? +kM; M;?o F?¬M; `ä- +ªK i?’v ?”M? ç°M; H9+ M`v +O h?¢+? L? K iÄ` p¬ +MM; M

_’i M?B m M;Q`B +MM; w M;?o +O M`M; ;B®M; M? m- M?QM; F?¬M; /€K M?B m H

"ÎB pb €M? K„i H¢M? HMM; M;?B K M;?`+O .QÆM; h? M? æ Î ;B[#¼M ?¼ F?¬M
K°i +€B #'i K½M- b) ;†T ç¢B F? B b€i ;BÊB- /¼ #¼M ?¼ F?¬M; /€K ?°M? ç°M; i?
KB M;- K°i +•m F?¬M; /€K M|BX

" M M;Q`BX

E?ªK æ†+ +MM; h?B E?¬B- +ÁM +| JBM? i°+ h`- >„+ h?B M- >Q`M; hmv M # ç¢
ç m i`-K K†+ F?¬M; H M iB M;- M;-K ç²M; w "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ +´ [m€B- + m
L? KX

"¼M ?¼ iU M?Q +MM; "¢Q L; Q ç¢i i?°M? ,M w- M?Q H` #B i #¼M ?¼ H`K M?Q p"
K†i p°B p`M; t Q ç°M;X

Í # M +¢M? h?B E?¬B- HBM? i`Q +O h?B aÆM- h?B >ªB +kM; ç½ KÎ` - çQÊ+ i`mv
i,M; T?9+ i?"i HÊM- ç½ bÊK F?¬M; T?ªB +?°i T?€+ H9+ i`QÊ+X > B M;QÌB M?bM i
óæ¢B M?•M- ?„M F?¬M; +| pB + ;b +?S\ôX

h?B E?¬B M;²B Î i` M [m M i`B F?°M; H²- M?Q H` t€+ QÊT +´ p¢M M,K M9B b•m `W
/°v ç†+ - K°i i?•M i?B F?Q M²M; ç"K- K|M; i v i?"i /°B /°B K°i i?QÊ+ - T?B i?QÌM; /1

>„M HB + h?B aÆM- h?B >ªB K°i +€B- H¢B M?bM M?bM h?¢+? L? K ç M; +? +?ûM
?[m +O ?„M- i?'T ;B¼M; M|B, óE?| i`€+? +€+ M;QÆB +| i? +MM; ?„M;B Q ?ªQ
+MM; M;QÌB #bM? i?QÌM; F?€+ M? mX L m M?•M i°+ ç m H` M?Q i? - +?9M; i M;
imv i M?Q p"vôX

h?B aÆM- h?B >ªB +| +?9i F?| ?B m- pšM H` FBM? M;¢+ M?bM ?„MX

h?B E?¬B F?¬M; iB M i? K K°i #QÊ+ ;BªB i?Q+?X

h?¢+? L? K F?¬ M|M; +ª M;QÌB- K€m iQÆB i`QM; +Æ i? M?Q H` #®+ +?€v H M-
i`QM; bQÆM; KM i'i +ª ç m H` +²MX

>„M #¶M; M?B M +ªK i?'v 'M Fw +O +€B i`€M i`Î M M HY M|M; ?ŠM H M- M|M; ç M
#` #®+ +?€v H M +| F?Q iS+ F€ /` iQ€i` - +?"K `½B ?°B iK p`Q i`QM; 'M Fw FB X

'M Fw +® w ~M ;B'm ?ŠM H M- iU M?Q b„T /-M /-M `ä ``M; ?ŠM H M- +| +?9i F?| +
a„+ K†i ?ÆB ç´B- ?„M T?€i ?B M i`€M K M; bÊB iÆ K`m ç2M +kM; #` ç®i `²B- 'M Fv
i`QM; K„i K¼B M;QÌBX æB m M`v H`K +?Q ?„M +| +?9i HQ H„M;X

J€m iQÆB +ª M;QÌB ?„M pšM ç M; K½M? HB i i?B m ç®iX _QÊm K¢M? +O "¢Q L;
i`QM; +Æ i? ?„M ?¶M ?ÊT- iU M?Q ç½ tªv` #B M ?| F€ /B m- /šM +?€v K€m iQ
iQÆB iQ€i` F?Q iS+ F€ /`- `|i p`Q i`QM; 'M FwX

h`QM; HÁM; ?„M ?B m- "¢Q L; Q +MM; EB i \*S+ ? B M;QÌB M`v ?ŠM H` •K i?-K /M
çQ¢M M`v +MM; 'M Fw i` M ç-m ?„M +| HB M [m MX

> B M;QÌB "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ M?bM ?„M i?"i b•m- M?bM bÊB iÆ K`m ç2M ;
+?"K `½B ?Á i M- b„+ i?€B i`QM; K„i i`Î M M [m€B /` ?ŠM H MX

óh?¢+? L? K- çB` K°i +?mv M çBX u M i•K- +| i +MM; EB i *S+- F?¬M; +| B /
*?9M; i ibK K°i +?¶ M|B K°i +?9i HÌB ;B Q i•K- M?Q i? M`Q\ô "¢Q L; Q i?'v ç½ F
M?B M M? +? KB M; +QÌB- ?B M H`M? M|BX

EB i *S+ ;"i ç-m- [m v ç-m M?bM E?ªK æ†+ +MM; JBM? i°+ M?[M; M;QÌB ç| K°i
óL m B /€K ç°M; M;QÆB- i b) H`K +?Q ?„M +?°m F?¬M; M´BX u M i•K çB- +?d +
M?B M #ªQ çªK M;QÆB F?¬M; pB + ;bôX

GÌB +O ?„M +MM; "¢Q L; Q i`mv M F?„T K¶B K°i ;|+X æ€K M;QÌB .QÆM; h? M? æ
M;QÌB ç m M;?2 `ä `ä ``M; ``M;X

*?¶ M°B i?°M? H"TiS+ i`mv M ç M `°i M?B m iB M; F?mv M #ªQX ""i Hm" M H` .QÆ
? v H` ošM >¢Q- 8+ >Q`M *QÆM; FB - iWM; M;QÌB ç m HÊM iB M; M;M +ªM- ?v p

" ,M; hbM? æ²M; #®M +¬ ;€B- H¢B + 'T #€+? Km®M H Q iÈB- ç-v K†i HQ H„M; #'i M
H" HQ H„M;X

*?d +| E?ªB h?B M H½Q M?•M GQM; h`9+ FB - ?ÆB ?ÆB + m K"v- i` M K†i ?B M
+?Q H M iB M;X

h?¢+? L? K +kM; M;~M ` K°i +?9i- M?Qm M?Qm K"v- i`-K M;•K p"B ;B•v ç²M; ?²- H
óæQÊ+ôX

>„M ?QÈM; iÈB T?Q b m M?bM K°i +€B- p K†i M;?B K M;?`- H¢M? ;B¼M; M|B, ó
F?ÄB M°B i?`M?ôX

JÈB Km®M t¬M; ` " ,M; hbM? æ²M; #®M +¬ ;€B #` ?„M HB + K°i +€B M?Q p"v [mûi
F?¬M; /€K p¼M; ç°M;X

G9+ î# M M;Q"B- M[M?•M T?ªB M;?2 HÌB- T?ªB +?Q M K M?•M K†i KkB- +?Q /M H
im•M i?O +€B +?m~M i„+ M"vX

J°i çB K M"v- " ,M; hbM? æ²M; +€+ M" M; `i `ä`" M;- +kM; ?B m ç¢B i? - +?Q /M +U
+| F?¬M; M;?2 HÌB- ç m i`" M M;"T HQ H„M; i`î p i?`M?- i`¬M; KQM; M?bM ?„M- ç
F?¬M; +| pB + ;bX óu M i•K çB- i`QM; HÁM; i +| iQM? iQ€MXô h?¢+? L? K +QÌB
;"i ;"i ç-mX

"¢Q L; Q- EB i *S+ +?Êi HB + K°i +€B- i`-K K†+ F?¬M; H M iB M;- +?O ç°M; iW i
`ÌB F?ÄB- +kM; +® w i`€M? JBM? i°+- h?B i°+- •K GBM? i°+ # M FB - ç M b•m i`Q
i?`M?X

h?¢+? L? K +?Êi çm´B F`T- îb m F?B ? B M;QÌB çSM; p[M;- +kM; +?Êi ?B M i?•M
M;QÆB +?Q i m®M; `QÊm ;b- pb b Q K€m i ç m M?Q H" ç M; i?B m ç®i- ç®i +?Q
EB i *S+ M? +?KB M; +QÌB- i`WM; K„i M?bM ?„M K°i +€B- K„M; , ós9 iB m iY- çW
L?[M; `QÊm FB +O i +MM; "¢Q L; Q i`•M [mw- #bM? i?QÌM; +?QM? KbM? +kM;
m®M;- +ÁM F?¬M; #B i +ªK FQ+?- p"v K" +ÁM +?d i`Q+?- iS+ +? i i `²BôX

"¢Q L; Q KdK +QÌB- ?QÈM; ?„M ;BªB i?Q+? M|B, ó_QÊm +O i +MM; "¢Q L; Q- i€
M m m®M; ?¶M ?ÊT- ?B m [mª +`M; i? K FBM? M;QÌBX > ? - +K i? M?Q i? M"Q
M;QÆB +?"K `½B b) +ªK M?"M çQÊ+X æQÆM; M?B M- ? B HQ¢B `QÊm M"v K°i F
F?¬M; i? m®M;- #^M; F?¬M; HB M b) #¢Q i? K" +? iôX

h?¢+? L? K #B M b„+- i?B m +?9i M[Km®M M?ªv /UM; H M, óh +kM; H" M;QÌB #
óL;QÆB F?¬M; T?ªB M;QÌB #bM? i?QÌM;ô "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ ç²M; i?ÌB M?bM
óh M?Q i? M"Q F?¬M; T?ªB M;QÌB #bM? i?QÌM;îô

óL;QÆB M m H" M;QÌB #bM? i?QÌM;- ?B M i¢B ç½ #¢Q i? K" +? i- i`W F?B M;Q
L; Q M;?B K i` M;- F?¬M; +| K°i +?9i w iS M|B çM X

h?¢+? L? K ?QªM; bÊX óh`QM; +Æ i? M;QÆB- +?ªv tm¬B K€m J i°+ i - #^M; F?-
+| i? b®M; ç M #•v ;Bì\ô EB i *S+ ?„+ ?„+ +QÌB, óE?¬M; M;?o iÈB îi?ÌB ç¢B M"v-
` M;QÆB HQ¢B M;Q¢B i°+ M"vX >„+ ?„+- M?[M; M?•M i°+ FB ?B M i¢B ç m M;?2
[m€ i`bM? +| +?9i pQÊi [m€ /U FB M- M?QM; +m®B +MM; F i [mª +QB M?Q i¢K çC
i°+ +?9M; i i?®M; HoM?- +€B M"v +kM; H" +?9M; i pmB M?bM i?'vX > ? - +kM;
i?`M? pQÊM;- ç•v H" K M? i`BôX

h?¢+? L? K i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

>„M `®i +m°+ F?ŠM; ç`M? bmv çQ€M- i?b ` +?ªv tm¬B îi`QM; +Æ i? ?„M- [mª M?
G9+ i`QÊ+ M?bM i?'v "¢Q L; Q FB - ?„M ç½ KÆ ?² +| HQ¢B +ªK ;B€+ M"v- #^M; F?
F?¬M; ;B[H¢B ?„M- ?ŠM H" b) `i M? M? ` i v +?ûK ;B i ?„M- K" F?¬M; T?ªB HQm

EB i *S+ ç M i v- p K†i ?QM; T?'M- ?[m ?^aQ p¶ p¶ #^a p B ?„M- M‡B, óæWM; HQ H
+?9M; i - #'i Hm"MM?Q i? M"Q- +?9M; i ç m b) +?2 +?Î M; QÆBôX

óæWM; /QM; /"B- i`QÊ+ t2K tûi K°i +?9i ?„M H" M; Q‡B +?B M?€M? M"Q i`QM; +?9
K"v- M;‡M i v ?ÆB iÄ` `mM`mM- H'v` K°i +•v FBK #ç+X

EBK #ç+ /"B +Ð M;‡M i v- +~M i?"M çB t2K- T?€i ?B M # M i`QM; i`®M; `¶M; X h`
i?Q‡M; +‡i? i?'v çQÊ+- ?Q p,M KÆ ??içQ i?"M? i`"M T?€T J i°+ +´tQ M?'i- T?E
t^aQX

h?Q J *?•K- `9i K€m +‡i? T?•M `ä` +?OM; HQçB J i°+- i?¬M; [m K€m iQÆB #B
J i°+ #Q ~M M"QX

h^aB [m p¬ b® M,K- +?B M?€M? ?mv i Kç+? J i°+ T?•M i€M [m€ `°M; - `i M?B m
pQM; - +kM; +‡ +?OM; i°+ M?B m H¬M ?¶M ?mv i- ç½ F?¬M; i?m¬M M[- +,M #^aM
K°i +€B +?B M?€M? J i°+ M"QX *kM; +?d +‡i?¬M; [m h?Q J *?•K +‡i? T?•M #B

ó*€B 'M Fw FB - ?B M içB F?¬M; +¬M M[- i ;B9T M; QÆB i`W #Ä i`QÊ+Xô "çQ L;
+€B ç†i içB +´h?ç+? L? K- +€B 'M Fw /Q ?„M F?^aK tm®M; FB #` ?„M i`U+ iB T H

h?ç+? L? K +?d +^aK i?'v +´ç m K°i +?9i- H9+ M?bM HçB- T?€i ?B M K°i +?¶ FB [r
+‡M[X óæ M çB- M?Ä K°i ;B¼i K€m iQÆB p"Q- ç +?Q +?9M; i M?bM t2K- M; Q
i°+ M"QX >„+ ?„+ - ;B®M; M; QÆB ;B ?Ä iQ ; M HÈM K"i M?Q p"v- ?ŠM H" +?B M?
F?¬M; FûKX h /€K F?ŠM; ç`M?Xô EB i \*S+ ?„+ ?„+ +Q‡B- #° /€M; `i H" ?QM; T?'
"çQ L; Q +kM; M?bM ?„MX

h?ç+? L? K i`¬K K†+ ?<sup>2</sup>B H•m- ;"i ;"i ç¬m, óæQÊ+ `²B- i +kM; Km®M #B iôX

L‡B M?Q p"v- K°i ;B¼i K€m çÄ bšK iW i` M ç¬m M;‡M i v ?„M # v` - `ÆB p"Q i`QM;

edNX *?QÆM; edd, *?9M; h G"K oB +- *?QM? G" L?Q o"v5

"®T5

h?Q J *?•K ç°i M?B M M´imM;X

J°i ;B¼i K€m iQÆB çÄ bšK M?Q ?²M; M;¼+ FB H,M i` M K†i ç'i- +kM; F?¬M; i^aM
+?mv M ç°M; - T?‡M; i?Q+? ?mv i F?Q +Q‡M; ççBX

a„+ K†i h?ç+? L? K F?) #B MX

J€m iQÆB ?„M iW i`QM; M;‡M i v #S+ ` H" #'i iY +?B ?mv i- ~M +?S ?mv i F?Q +Q
HQÊM; F?'M; H² M;QM; Hmv M K"i?"M?- +MM; ççB ç b® K€m iQÆB i`QM; +Æ i?

í i`QM; +Æ i? ?„M i´M; +°M; M;QM; Hmv M` ?ÆM KQ‡B ;B¼i #'i iY +?B ?mv iX L?
ç M RW K°i i?•M K€m iQÆB +O ?„M- +‡F?Q ?mv i +U+ F€ +Q‡M; ççB- ~M +?S K
ççQX

>„M bÎ /o H'v` K°i ;B¼i #'i iY +?B ?mv i ç M M; ?B K +?SM; - H" i?"i Km®M çQÊ+
M?"M- Km®M KQÊM bS+ [m M ? - ç M #^aQ iQ" M .QÆM; ;B +MM; M?•M i°+ ?„M +‡

L,K ççB /` i°+ [m€ +Q‡M; ççB- F?¬M; ç M ?Q" M +^aM? ûT ç M F?¬M; çQÊ+- ?„M i?
i°+ tû`€+? K†i- iB M ?"M? K°i T?2M ;B Q ç'm HB m +? iX

*‡i? KQÊM /MM; HU+ HQÊM; - ?„M F?ŠM; ç`M? H" F?¬M; Km®M #Ä [m X Í?„M ç M
b) H" +€B +?b F?‡ +MM; "çQ L; Q- EB i *S+ M®B HB M- +?Q M M pb çQÊ+ iB T M
#bM? i?Q‡M; - K" H" M;QM; Hmv M` K°i ;B¼i #'i iY +?B ?mv iX

L"Q #B i K°i ;B¼i #'i iY +?B ?mv i M"v- p"v K" +SM; `„M ç2K h?Q J *?•K M´i M- ç
+kM; ?Q^aM; bÊ- +^aK i?'v +‡T?^aB H"K ?Q" M iQ" M M;QÊ+ HçB `²B ? v F?¬M; \

h?ç+? L? K i`¬K K†+ F?¬M; M‡B- b„+ K†i €+ HB i- •K i?¬K p" M +?mv M M,M; HQÊ

> „M #B i "¢Q L; Q- EB i *S+ bÎ /o ç®B tY iY i ? „M- +?Q tm®M; i v ç®B pÈB ? „M- ç
 çQ ? „M +QB H" ç²M; i°+- H9+ M"v KÈB b) / /"M; i? i?S ? „M- +?Q i`Î K†i +MM; ?
 L m F?¬M; T?ªB ç²M; i°+- ? „M iBM iQÎM; "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ imv i b) F?¬M;
 FQ+? b) bQ pÈB #`i Hm" M F M"Q ç m b) ?mM; K½M? ?ÆMX
 *?Q M M ? „M ?ÆB iÄ` F?~M i`QÆM; - •K i? -K +?m~M #`- +?d + -M "¢Q L; Q +MM; E
 w- ? „M b) H" T iS+ #Ä +?çv- imv i F?¬M; /€K HQm H¢B Kªv K vX
 Í ? „M ç M t2K- ? B M; QÌB "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ - +| H) bQ pÈB GQM; h`9+ FB
 +kM; ç m ç M +ªM? ; BÈB *?•M h? -M i K i`¼M; i?B MX
 h¢B K°i F?®B ç¢B ç` M"v- ? B M; QÌB M m` i v- ? „M` i F?| SM; T?| - +?d +| H" T
 M, M; b®M; b|iX
 L, M; HQÈM; pW ç°M; - K€m iQÆB i?B m ç®i FB +O ? „M i`Î M M + "M; i? K HY M| M
 K¢+? K€m Î /QÈB`QÈm i?¬B T?€i- iU M?Q i`Î M M iBM? Hmv M ?ŠM H M- i?"K +
 hBM? L; mv M +O ? „M- ç M; ?QÈM; M; QM; Hmv M #`i iY +?B ?mv i /B M #B MX
 *€B T?€i ?B M M"v H"K +?Q ? „M ?QªM; bÊ- •K i? -K T?€i ?B M K°i +?9i- ? „M M?bM
 Hm²M; K€m iQÆB- i®+ ç° HQm +?mv M M? M? ?ÆM- M?Q H" # v ?Q¢i ç°M; ?ŠM H
 Zmª M?B M- K€m iQÆB i`QM; +Æ i? ? „M b¬B i`"Q- Î /QÈB bU i`Ê ; B9T +O`QÈm-
 H¢X
 a„+ K†i ?ÆB ç´B- ? „M K°i # M •K i? -K +~M i?"M- K°i # M +ÁM i?"i bU ç` M?bM "
 M; QÌBX
 "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ M?Q H" #`H¬B çB M #`i`9M; - çSM; Î MÆB ç| F?¬M; M?9+
 K„i /¢B` - M; •v M; ®+ M?bM KªM? pÐ +O h?Q J \*?•K M`imM; - M?bM K°i ; B¼i #`i
 M; ¼+ FB i` M ç`i- F?¬M; M?9+ M?Q+? - ; B®M; M?Q #` M; QÌB /MM; ç`M? i?•M i?m
 h?¢+? L? K +kM; bYM; b®i- + m K"v i?"i b•m- i•K MB K F?) ç°M; - K°i ; B¼i #`i iY +
 M?ªv H M- iW i` M ç`i +?"K`½B HÆ HYM; # v H M- H¢B`ÆB tm®M; M; |M i v ? „M-
 H-M M[/mM; M?"T i?•M i? ? „MX
 > B M; QÌB "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ - €M? K„i pšM i?2Q #`i iY +?B ?mv i /B ç°M; iÈB
 FB H¢B iB M p`Q i?•M i? ? „M- i?•M i? ? B M; QÌB ç°i M?B M M? M?"M; `mM`mM
 ` iBM? [m M; ¼ M; QÌB- ?"Q [m M; ; B®M; M?Q i?U+ +?`i- p"v K" /`B K`v i?QÈ+X
 h-K K„i €M? b€M; `U+ `Ð- `ÆB Î M; |M i v h?¢+? L? K- H"K +?Q ? „M ç m M|M; `€i- ;
 M|M; X
 "¢Q L; Q- EB i *S+ pšM H" F?¬M; M|B K°i HÌB- b„+ K†i /¼ M; QÌB- i`QM; +QM M; C
 iÄ` +U+ F€ ç€M; bÊX
 h?¢+? L? K F?¬M; `ä i?•K w- i?Q€M; ?QÈM; T?Q b m HmB H¢B K`v #QÈ+- •K i? -
 óhbM? ?m®M; ; b\ h?Q J *?•K FB pb b Q ç°i M?B M M`imM; \ôX
 h?•M i? "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ `mM`~v- +? T+? T KB M; - iU M?Q i?ŠM; ç M ; B
 H¢BX
 > B M; QÌB +?Êi HB + K°i +€B- ç2K iBM? [m M; i`QM; +QM M; QÆB i?m HB K- M?Q
 HB M iK+ `mM`mM- iU M?Q #` M; ¢+ M?B M i?"i HÈM FBM? bÊ- Km®M M|B +?mv
 M"Q- iÄ` +| +?9i #m²M +QÌBX
 Zm K°i ?²B H•m- "¢Q L; Q FB KÈB /šM ç-m /WM; ?"M? ç°M; +´ [m€B- b m F?B HB
 M; WM; ?Q F? M p`B iB M; - M|B, óh?¢+? L? K- ç€T SM; +?9M; i K°i pB +- i?2Q; E
 EB i *S+ +kM; +?Ì KQM; M?bM p T?Q ? „MX
 h?¢+? L? K M; ¢+ M?B M- i`-K M; •K K°i +?9i- ?ÄB i`QÈ+, ó>mv i K¢+? +O i ç
 b Q\ôX

"ϕ Q L; Q- EB i *S+ Mî MK +QîB- F?m¬M K†i;B" Mm Mî`° M?Q ?Q - HB M iK+ ;"i
óG" +?B M?€M? M"Q +O J i°+∧ô h?ϕ+? L? K iÁ KÁ ?ÄBX
ó*MM; +?9M; i çB K°i +?¶- ç M H9+ ç! M;QÆB iU M?B M b) ?B mX > ? - T?B M
[mv i;B9T M;QÆB- b) H"K +?OM; i°+ F?€+ ç m`9i çB- imv i b) F?¬M; î MÆB M"v
M"Q∧ô EB i *S+ ?QT K„i- i`QM; ç¬B K„i i`i +^a ç m H" w +QîB- i°B M;?B T M?bM ?„M
F?¬M; +! M;QÆB i?U+ F?¬M; çQÊ+ôX
h?ϕ+? L? K M;•v M;®+- ?²B H•m KÈB M!B, óh iϕK i?îB F?¬M; çB` çQÊ+- +¬M K°
>„M ç½ MY +?•M #QÊ+ p"Q *?•M h?¬M +^aM? - +?d FûK K°i #QÊ+X >„M Km®M iB
ç°i T?€ *?•M h?¬M +^aM? i`QÊ+- b m ç! #`M +€B F?€+X
óE?¬M; b Q- +?9M; i +! i? +?î M;QÆB- +?î M; v iϕB # M M;Q"BX VK- +QB M?Q i?
H"K´M`<sup>2</sup>B- +MM; +?9M; i`îB F?ÄB H" çQÊ+`²BXô "ϕ Q L; Q b^aM; F?Q€B M!B, ó*
M;QÆB T?ÁM; ?°- F?ŠM; ç`M? +?Q M;QÆB F?¬M; +! M¶B HQ p b môX
ó*?9M; i +kM; +! i? +?Q M;QÆB iϕK /MM;Xô EB i *S+ +kM; p°B p" M; #`v iÄX
GÁM; h?ϕ+? L? K i`"M ç¬v F?! ?B m- +´ [m€B M?bM p T?Q ? B ;B ?Ä ç®B pÈB
F?¬M; #B i ? B M;QîB M"v ç€M? +?O w ;bX
*~M i?"M bmv M;?o K°i +?9i- ?„M ;"i ;"i ç¬m- M!B, ó*kM; çQÊ+- +?î i tY Hw tQM
K°i +?mv M +kM; çQÊ+X æ9M;`²B- +€+ M;QÆB Km®M çB MÆB M"Q∧ôX
óæB M;QÆB HB M #B iX u M i•K- b) F?¬M; ?ϕB M;QÆB- M!B F?¬M; +?WM; M;QÆB
"ϕ Q L; Q p¶ M;U+ + K çQ MX
óo"v çQÊ+Xô h?ϕ+? L? K +® K" H"K ç€T SM;X
"ϕ Q L; Q- EB i *S+ F? B` çB m FB M [m€ ?"m ç½B- +! i? +?Q ?„M i`€M? +MM; M
iS ? B M;QîB FB - iU M?Q +! i? pb ?„M- +MM; +?OM; i°+ F?€+ F? B +?B MX *€B
+kM; F?¬M; ?B m` b Q- F?¬M;`ä i bM? ?m®M;X
óæQÊ+`<sup>2</sup>B- M;QÆB çB p tY Hw pB + +O M;QÆB i`QÊ+- +ÁM HϕB +?9M; i ;B^aB
i v- +U+ F€ b^aM; F?Q€B- ;B®M; M?Q ç2K +?OM; i°+ F?€+ çm´B çB- +kM; F?¬M; T
h?ϕ+? L? K K°i #KM; M;?B ?Q†+- i?2Q HîB`9i HmB- + m K"v i`î p M°B i?"M?- pš
FB H"K +€B [m, ;b- +^aK i?'v T?B i?QîM; F?! ?B mX
æÊB ?„M`îB F?ÄB- iB M p"Q M°B i?"M?- ? B M;QîB "ϕ Q L; Q +MM; EB i *S+ FB
ç°M;X
"¼M ?¼ tQ v K^aM? pĐ +O h?Q J *?•K- M?bM +†M i?Ov iBM? i`QM; bm®i- pmB F?
M?Q T?€i ?B M +?Q #^aQ #Q`M ;b- T?€i` i`QM; HÁM; + Q ?SM; FQ+? ç°M; ?ŠM H
óJ†+ +?Q +?9M; i çQ€M M?Q i? M"Q +kM; F?¬M; /U çQ€M çQÊ+- p"v K" +! i? H" +
F?¬M; M;î iÈB- +?OM; i°+ FB +ÁM +! ?mv i Kϕ+? i`mv M i?W tm®M;- [m^a M?B M
_`i H•m b m ç!- "ϕ Q L; Q KÈB p K†i pmB bQÊM; i?î /`B K°i iB M;- i?•M ?bM? F?)`
ó B +! i? M;?o ç M ç•m∧ô EB i *S+ +kM; FQ+? ç°M; ?QM; T?'M, óo®M +?Q`M;`i
oU+- F?¬M; M;?o iÈB- ? ? - +! ;B ?Ä FB - +?9M; i HB M +! +€B +?b F?! p"Q +
i°+ +?9M; i M M?MM; F?îB`<sup>2</sup>BX \*?OM; i°+ FB +ÁM +! ?mv i Kϕ+? i`mv M i?W i²
+! ?B p¼M;`²B- i?"i F?¬M; M;?o iÈB- ? ? - i?"i i®i [m€5ôX
ó*€B T?B M iQ€B M"v- +?9M; i çB ;B^aB [mv i- çWM; ç +?Q ?„M +! M¶B HQ p b n
+?9i- KdK +QîB M!B, ó*?d +¬M +?9M; i +?2 +?î ?„M- h?¬M *?•m çϕB ç` ?B M M v
+?Q ?„M i`QîM; i?"M? ?ŠM H MôX
EB i *S+ KϕM? K) ;"i ç¬mX
> B M;QîB +?Êi HB + K°i +€B- M? +?KB M; +QîB- i?•M KbM? ?Q F?¬M; #B M K'i-

L; v b m ç|- "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ tm'i ?B M Î; B[h?B E?¬B- E?ªK æ†+ +MM; J
F?¬M; #B i F?B M"Q +kM; ç½ iÊB- F?Q +?'i +kM; ç½ tªv ` #B M ?| - M?Q H" i" M
[m M; M?Q i`KX

óL?Q i? M"Q\ô E?ªK æ†+ H¢M? M?¢i ?ÄBX

óG" J i°+ i - çB K 'v F?¬M; +¬M ?Q" B M; ?B- #^M; F?¬M; ?„M b) F?¬M; #bM? v M
"¢Q L; Q +QÌB i`ª HÌBX

ó*?B M?€M? M"Q +O J i°+ +€+ M; QÆB\ *| h?Q J *?•K- ?ŠM H" `i / /"M; t€+ ç`M
+kM; M?Qm K"v ?ÄB- i`QM; HÁM; +| +?9i #m²M #U+X >„M H" Km®M iÊB ;B i M; Q
L? K +?QM? H" J i°+- "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ FB i'i b) +?2 +?Î- ?„M `i F?| ç2K

ó>„+ ?„+- p T?¬M +?B M?€M? M"Q- i?S +?9M; i F?¬M; iB M i?¬M; +€QX *€+ M; C
M; QÌB J i°+ i H" çQÊ+ `²BXô h` M K†i "¢Q L; Q i`2Q p iQÆB +QÌB- €M? K„i H¢B
óL?[M; /Q M; ?B i M?•M i°+ FB - ç m H" i?m°+ ?¢+O ?„M- i +MM; EB i *S+ ç½ ç¢i
L? K +MM; M; QÌB +O +?9M; i - ?„M +| [mv M HÊB b®M; b|i î h?¬M *?•m ç¢B ç` X
M¬H +O ?„M- +kM; +| i? b®M; X æ·v H" w FB M +O +?9M; i - +€+ M; QÆB i? 'v i

E?Q J G F m HÈM H M, óE?¬M; çQÊ+5 G9+ +?9M; i iÊB- M|B `ä `ä `M; `M; -
i? b®M; - M?QM; M?[M; M?•M i°+ FB T?ªB +? i5ôX

h?B i°+ h?B E?¬B- +MM; •K GBM? i°+ E?ªK æ†+ FB - # Q ;²K JBM? i°+ h`- >„+ h
ç¢B JBM? pQÆM; +kM; ç m b„+ K†i F?| +QB ?ŠM H M- ?B M M?B M +kM; F?¬M; ç
+MM; EB i *S+X

óL m +€+ M; QÆB F?¬M; ç²M; w- +kM; F?¬M; b QXô EB i *S+ •K m M?2 `M; +QÌB
i v- i`W T?ªB SM; T?| M?[M; M?•M i°+ FB - +ÁM T?ªB +°M; i? K J i°+ +?9M; i X ±
Î ?„M K°i K†i FB - +€+ M; QÆB i? "i Km®M H" K M?Q p"v b Q\ E?ŠM; ç`M? \ôX

GÌB pW M|B ` - E?Q J G +MM; ç€K M; QÌB E?ªK æ†+- iWM; M; QÌB b„+ K†i t M?
çÄ K„i i`WM; K„i M?dM ?„M +MM; "¢Q L; QX

óJ i°+ +?9M; i H" K pB +- +?QM? H" M?Q p"v- M|B +?mv M #^M; M„K ç'KXô "¢Q L
F?¬M; ç w K¼B M; QÌB T?ªM ç®B, óæ®B pÊB ç M; ?`M"v #'i K½M- +| i? +?B M-
i°+- v m i°+- +ÁM +| +?9M; i X Jm®M M?Q p"v ? v F?¬M; - +€+ M; QÆB iU H" K [mv

óæQÊ+5 h M?È F„5ô E?Q J G M; ?B M `M; M; ?B M HÊB- HÈM iB M; M|B, óh +k
?Q" M? ?" M? iB TX J¼B M; QÌB +?9M; i +?Ì t2K- i M; QÊ+ H¢B Km®M t2K +€+ M;
? v F?¬M; 5ôX

L|B tQM; - E?Q J G /šM ç-m K°i #QÊ+ `ÌB F?ÄB- M?[M; i°+ M?•M Zm, o, M i°+ FB
h°+ M?•M h?B i°+- JBM? i°+- •K GBM? +kM; ç m H" •K i`-K M?bM "¢Q L; Q +MM;
M?QM; +kM; F?¬M; HU +?¼M tmM; ç°i +?QM? /B M- +kM; ç m K M; i?2Q iMv iMM

e3yX *?QÆM; ed3, h?B M æ` JÈB5

h?¢+? L? K ç-v K†i çÄ #WM; i`Î p M°B i? "M? - pW iÊB- ?„M HB M M; ²B tm®M; - i?
æQ" M M; QÌB .QÆM; h? M? æ - h"Q h?m æ¢Q- æ aÆM- ok L?m i?2Q #ªM M, M; iK
çSM; i? "M? K°i ?" M; - ç m H" F?| ?B m M?bM p T?Q ?„MX

óh F?¬M; b QXô h?¢+? L? K KB M +QÐM; +QÌB +QÌB, ó*MM; +€+ M; QÆB M; ?o F?
EB i *S+ FB ;•v i?QÆM; iQ+?- +?d H" i?•M i? +| +?9i /` i?QÌM; - +¬M i?Q€M; tY H

L|B tQM; - ?„M HB M M? M? "M; M?„K K„i H¢B- •K i?¬K p" M +?mv M F?Q ?mv i i`Q
H¢`QÊm i€M i`M ` - iWM; +?9i /mM; ?ÉT p"Q K€mX

_QÊm FB ?bM? i? "M? /QÊ+ HU+- p"v K" +| i`Ê; B9T ?„M M; QM; Hmv M #'i iY +?B ?
?„M +U+ F€M; ¢+ M?B M- i`QM; HÁM; pmB KWM; p¢M T?¬M- F?ŠM; ç`M? b) F?¬M

hWM; ;B¼i`QÊm-Î#KM; ?„M HY M|M; ç®i- H`K +?Q +ª M; QÌB ?„M i`Q` K`m ç
?Ä HÁ i?B m ç®i i`QM; +Æ i? - +ª M; QÌB b|M; M?B i +m²M +mºMX

",M; hbM? æ²M; #®M +¬; €B imv +U+ F€ HQ H„M; ?„M- M?QM; +€+ M`M; im Hmv
F?¬M; i?Q+? M?B i çº + Q- iÈB çSM; i`QM; +?®+ H€i- #®M +¬; €B iWM; M; QÌB K²
p”i- F?¬M; i? F?¬M; içK i?ÌB i?®B HmB- Î t t H†M; H) M?bM ?„MX

æ€K M; QÌB .QÆM; h? M? æ F?¬M; `ä HQ /Q- +?d ç`M? i?O- M; v +ª ibM? ?m®M
[mªMX

Í #¼M ?¼ ç M t2K- h?ç+? L? K #bM? v M p¬ bU KÈB H` [m M i`¼M; M?’iX L m ?„M
iÁ i?`M? M?Ä KÈB i?`M? H”T M`v +kM; b) `”i M? M? #` T?€ ?OvX

E?¬M; Qi M?[M; M; QÌB p`Q i?`M? +m®B +MM; FB i?b H` +U+ F€ F?| ?B m- i`QM;
i?¬K- HçB F?¬M; /€K M|BX

h?ÌB F?„+ K’ m +?®i- /` iº+ M?bM +?mM; [m M? #®M T?Q X h?ç+? L? K i?•M H`+
H9+ M`v F?¬M; ç K td ç M- çB m M`v H`K #¼M ?¼ ç m T?B i?QÌM; HQ H„M; - bÊ /

ošM >çQ +MM; 8+ >Q`M \*QÆM; - +ÁM +| ç€K M; QÌB æ aÆM- .`+? h?B M Jç+ FB i?
+çM? MºB i?`M? - M?bM +?^K +?^K p`Q /` iº+ - T?ÁM; M; W #¼M ?¼ çº i M?B M +| ?

>`M? çºM; F?€+ i?QÌM; ç½ ç M `”i M? M? - #¼M ?¼ HçB +?Q H”T iS+ +?m`M #` ç
?B m- b[M; bÌ Î MÆB ç| ç-v #KM; M; ?B ?Q†+X

.` iº+ `9i HmB `²BX

JBM? iº+ - h?B iº+ - Zm, o, M iº+ - •K GBM? iº+ - i?O HoM? #®M ççB +?OM; iº+ M`v t
+S M?Q p”v K M; i?2Q K¼B M; QÌB HšM; H†M; F?¬M; H M iB M; `ÌB F?ÄBX

ošM >çQ- 8+ >Q`M \*QÆM; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

óæ•v- ç•v ibM? ?m®M; ;bô ošM >çQ [m v ç-m M?bM p T?Q KBM? +?O *?B M JB
/†K t t¬B K` ç M- F?¬M; TªB pb /B i bç+? ?mv i Kç+? M?•M iº+ +?9M; i \ Í i?ÌB ç
b Q `9i çBôX

h?U+ HU+ M, K ççB +?OM; iº+ FB #”v ` - t t pQÊi [m #¼M G•K J M? M, K T?€B
F?¬M; B /€K + K çQ M MºB i?`M? F?¬M; T?€X

ošM >çQ +MM; 8+ >Q`M \*QÆM; i?”i` pšM ç m T?B i?QÌM; F?`M i`QÆM; - ç½ bÈK
iB M ?`M? Kºi T?2M ?mv i +?B MX

L?QM; ?B M içB- #®M iº+ `ÌB F?ÄB +?d +ÁM Kºi J iº+ +ÁM HQm i?O- ?ÆM M[J
FQ+?- Î MÆB ç| m®M; `QÊm ,M i?”i- `”i F?Q€B ?Qç iX *€B M`v M?Q H` ççB [m•M i

ošM >çQ- 8+ >Q`M *QÆM; +ªK i?”v ç-m | + F?¬M; çO /MM; X

ó.` iº+ `9i HmB `²B5 o”v K` `9i HmB `²BôX

*kM; +| i?O HoM? p`B +€B i? HU+ M?Ä iQÆM; iU çSM; Î p2M iQÌM; i?”M? - i?”i +`M
M?`M F?¬M; çQÊ+ H H M- ;B®M; [m M, K KÈB- i` M K†i ç m /`Q /çi` pmB bQÊM;

h? M? •K #¼M ?¼ Î MºB i?`M? [m M? [m`M `X L?[M; M; QÌB HQ H„M; çÁB KçM; FB
K†i pmB KWM; - ¬K HšM M? m +MM; Kºi +?¶- K v K„M i`€M? i?Q€i Kºi FB TX

o®M +?Q `^M; H-M M`v b) +? i i?ªK- b) #` /` iº+ p¬ ibM? ;çi #ÄX E?¬M; M; ?o iÈB
HçB `ÌB F?ÄBX æ•v H` +€B ibM? ?m®M; ;b\

J¼B M; QÌB Î H9+ +U+ çº M; ç+ M?B M pmB KWM; +kM; ç m KÌ K`i- i`QM; K„i ç m H
tªv ` +€B ;bX

J¼B M; QÌB ç m `ä `”M; - ?`M? çºM; /` i?QÌM; +O /` iº+ i’i M?B M +MM; h?ç+? L?
?B M içB ?„M ç M; M?„K K„i im Hmv M- F?¬M; B /€K [m’v `¬v +kM; F?¬M; #B i ib

h¢B i` M i`lB M°B i?`M? FB iK i`T ?ŠM H M oB K GQM; M; QìB +! [mv M +O M, K v
i?Ä ç€M; `²B- H`K b€M iQM? iQ€M F? B +?B M- pW i?`v ibM? i? ç°i M?B M #B
F? ! ?B m M?bM # M M; Q`BX

óo"v K` F?¬M; ç€M? \ h?¢+? L? K ;B ?Ä FB +MM; ? B i M J i°+ M!B +€B ;b\ ob
b) `lB F?ÄB\ô oB K GQM; #m²M `¬m ;BUi i!+ M?Q M; ¼M HY - M?Q i? M`Q +kM; M

óh`lB KÈB #B iXô >mv i G°+ +kM; HB M iK+ H„+ ç¬m- +! +?9i i?`i p¼M; M!B, óh i
ç½ +?m~M #` ç¢B F? B b€i; BÈBX J - +?Q ç€M; H M- i?`i p¼M; - i?`i bU H` H`K +?

.QÆM; h? M? æ - h`Q h?m æ¢Q ç m M?bM p T?Q h?¢+? L? K- €M? K„i M; ¢+ M?E

h`QM; HÁM; #¼M ?¼ ?B m- M?`i ç`M? H` h?¢+? L? K +MM; ? B i?O HoM? J i°+ FB
SM; i?`i HÈM M?Q p"vX \*?d H`- #¼M ?¼ M?Q i? M`Q +kM; M; ?o F?¬M; `ä- F?¬M;
i°+ b) `9i çB\

`i M?B m M?•M i°+ i? M? MB M M[ M?•M M°B i?`M?- ?Q M?¬ F m H ?ŠM H M- M?
īªM; ç€ HÈM çti îi`QM; HÁM; `ÆB tm®M; - K°i i?•M i?QªB K€BX

:Bì F?„+ M`v- #¼M ?¼ #¶M; M?B M KÆ ?² +ªK i?`v- +?d +¬M +MM; h?¢+? L? K çB
H B +! i? î h?¬M *?•m ç¢B ç` b®M; b!i- F?¬M; +¬M HQ H„M; #` /` i°+ H`K ?¢BX

L?[M; F `lB F?ÄB FB - b) i?W M?"M p" M K M? #B i?ªK i? M`Q- #¼M ?¼ +! i? iQ

J°i iÁ i?`M? i`b M?Q M?Ä M`v- iU M?Q HB MH` +?¶ i`€M? M¢M /mv M?`i +O M?
*?d +¬M +„K +?•M MÆB ç•v- i?b +! i? b®M; - K` F?¬M; çQÊ+ iB T M?"M b) ç m #`
/QÈB ç Q +O /` i°+X

"¼M ?¼ #¶M; M?B M K v K„M- K v K„M KbM? M?bM ` i`¬M; `°M; - K v K„M +?Q `ì
?ªQ b®M; b!iX

E?¬M; #B i [m # Q H•m- î H9+ K¼B M; QìB pmB F?¬M; iU FbK ?½K çQÊ+- h?¢+?
+QìB +QìB- M!B óJ¼B M; QìB M m +ÁM +! iBM? HU+- F?¬M; M; ¢B ?Q¢i ç°M; M?B
+¬M t•v /UM; H¢BôX

æ€K M; QìB .QÆM; h? M? æ +MM; G h` M? o M? p Kti M; ~M ` - F? ! ?B m M?bM p
o M? FB M!B +?mv M, óJ i°+ +ÁM î# M M; Q`BôX

óE?¬M; b Q- i #ªQ #¼M ?¼ HmB t K°i +?9i- i¢K i?lB `lB F?ÄB i¬K K„i +?9M; i X
iMv w iW b•M F?`m çSM; H M- +?"K `½B çB ç M # M +¢M? iQìM; i?`M?- ?QÈM; "¢
Km pmB FB M!B, ó*€+ M; QÆB Km®M m®M; `QÊm çB ç` T?QÆM; t K°i +?9iX L; Q
bÊ ?½B- ? ? ôX

óJ - t9 iB m iY M; QÆB- +?9M; i î +?¶ M`v +?QÈM; K„i M; QÆB\ô EB i *S+ +QìB K„i
i v M!B, óJ¼B M; QìB i`€M? t K°i +?9i- M; QìB i F?¬M; pmB i?`v +?9M; i - p"v i`€

J ?¢ +O ?„M M?[M; +QìM; ;Bª J i°+ K°i i?•M ?„+ ;B€T FB - i`¬K M; •K M?Q #, M; -
;½ ç m iQ€i` F?Q iS+ F?€i K€m i?¬ #¢Q- ;B®M; M?Q iWM; M; ¼M M9B M?Ä #, M; H
bBM? 2 bÊX

L?[M; M; QìB ç! K°i ç€K çSM; H M- F?¬M; +! K°i HìB M!B M?ªK- î i`QM; iB M; EB
ç°M; K i?9 i?®B HmBX

"¢Q L; Q +kM; +QìB F?` H„+ ç¬m- ?QÈM; " L?QÊ+- *´ æ¢i hQ M!B, óªQ M; QìB
+?9i- î M; Q`B M, K KQÆB /tKX VK- i?B i? M?[M; M?•M i°+ FB ç m FûQ çBXô

óæ¢B M?•MXô " L?QÊ+ Km®M M!B H¢B i?¬BX

"¢Q L; Q T?`i T?`i i v- H¢M? M?¢i M!B óæWM; ?ÄB- p b m +€+ M; QÆB b) ?B m- +
b) +?Q J i°+ iQÆM; H B KÈBôX

" L?QÊ+ +MM; *´ æ¢i hQ ¬K ¬K +?`M ç°M; - ;"i ;"i ç¬m- F?¬M; M!B K°i HìB- ``i M;
M?•M iªM `X

_'i M?B m i°+ M?•M J i°+ HÁM; i`M ç-v M; ?B ?Q†+- b m F?B M; ?2 çQÊ+ K°i T?2M
 ç m v M´M tm®M; - imv F?¬M; #B i M; mv M M?•M- M?QM; #¼M ?¼ #B i F?ŠM; ç`M
 "¼M ?¼ +ÁM +?Q `ä`M; - M?QM; #¼M ?„M ç m HU +?¼M iBM iQÎM; - iBM iQÎM; 4
 _'i M?B m M; QÌB M°B i?`M? ç m çB ç M p2M iQÌM; i?`M?- t t M?bM J i°+ # M FE
 *?d i?`v içB i` M M; QÌB M?[M; K i?9 /QÈB i?•M J i°+ FB - +| iWM; +€B i?B i? M
 ç M; iWM; M; KK iWM; M; KK ,M tQÆM; çMB M?[M; M?•M i°+ FB - +„M `„+ `„+ `mM
 K°i +€B- HB M +ªK i?`v /UM; i|+ ;€v- K°i Qi M[ M?•M ç m Km®M M¬M` - b„+ K†i i€
 "¼M ?¼ i?`v `ä`M; `²B- M?[M; i?B i? FB - ?Q†+ H`Î HçB ",M; >Ä #Q +ªM?- ?Q†
 *|`i M?B m M; QÌB #¼M ?¼ ç m T?B i?QÌM; [m2M i?m°+- iWM; +MM; K°i +?¶ i?
 `QÊm Km pmBX
 L?QM; M?[M; M; QÌB ç|- H9+ M`v ç m ç½ i?`M? i?B i? #,M; HçM?- i?`M? i?S+ ,M +
 T?~K +O ç®B T?QÆM; X
 :BÌ F?„+ M`v- #¼M ?¼ KÈB #¶M; ?B m- M m F?¬M; T?ªB çB p`Q M°B i?`M?- #¼M ?
 i`QM; M?[M; i?B i? FB - ç½ +| K°i +€B H`i?m°+ p #¼M ?¼ X
 *?d H`+€+? K°i #S+ iQÌM; - #¼M ?¼ b®M; - ?ÆM M[ ç m b®M; ?ªQ ?ªQ- K`M?[M;
 ?¬M K - M; v +ª tQÆM; +®i +kM; F?¬M; ç-v çO- F i+K+ +U+ F€i? i?ªKX
 "¼M ?¼ #¶M; M?B M iW +?¶ b•m i`QM; M°B i•K +ªK FQ+? h?ç+? L? K ?ŠM H MX
 h`QM; HÁM; K¶B K°i M; QÌB ç m `ä`M; - M m F?¬M; +| h?ç+? L? K- F?¬M; +| iÁ i?
 h?ç+? L? K iB T M?"M- K¼B M; QÌB #¼M ?¼- ç m +?d H`K°i +€B F i+K+ i?B +®i F
 J°i +¶ ?`M w iW ç€v HÁM; #¼M ?¼ i`Q ` - H`K +?Q +ªM; QÌB #¼M ?¼ #,M; HçM?X
 +kM; #` ?Á i M F?¬M; QiX
 æ€K M; QÌB .QÆM; h? M? æ - æ aÆM- G h`M? o M?- h`Q h?m æçQ +MM; oŠM >
 /B M HÈM- #B i bU i?"i i`M F?®+- içB H9+ M?[M; M; QÌB FB `ÌB F?ÄB- ç½ çQ€M
 +kM; F?¬M; M; Q`B w Km®MX
 G`K +?Q #¼M ?¼ M; Q`B w Km®M- H`"çQ L; Q +MM; EB i *S+ i°+ M?•M ? B ççB ;B
 K`i?U+ i?2Q HÌB `9i HmB- F?¬M; +| K°i +?9i +?¬M +?ÌX
 _'i M?B m M; QÌB b[M; bÌ MÆB ç|- M?bM i?2Q J i°+ `ÌB F?ÄB- [m K°i ?²B H•m- +
 #¼M ?¼ KÈB ç m M?bM p T?Q h?ç+? L? K- €M? K„i +| M; ?B ?Q†+ F?| ?B m i?"i
 +| i? ;BªB i?Q+? M; ?B ?Q†+X
 Í /QÈB `i M?B m €M? K„i M?bM +?,K +?9- h?ç+? L? K #bM? ioM? +QÌB +QÌB- H
 +?9i #B M ?| - F?¬M; iB M içK i?ÌB F?¬M; iB M M?B m HÌBX > ? - +€+ M; QÆB +
 ;B M M; „M- F?¬M; +| /`i°+ iÈB H`çQÊ+ `²BôX
 *?mv M i?•M K M; ?mv i Kç+? J i°+ M`v- ?„M #B i ?B M içB F?¬M; M M H°` - #^M
 M; QÌB ç|- pŠM H`b) M; ?o M?B m- i?"K +?Q b) +| ?`M? ç°M; +U+ çQ MX
 >„M Km®M F?¬M; M?"M i?S+ çQÊ+ #¼M ?¼- +?"K `½B- iWM; +?9i H`K +?Q #¼M
 M?"M `ä iBM? i? - #B i iQÆM; H B +€+ i°+ b) H`v HQçB T?QÆM; i?S+ M`Q +MM; i
 æ€K M; QÌB .QÆM; h? M? æ F?¬M; M?B m HÌB- ;"i ;"i ç-m- #`v iÄ Hw ;BªBX
 óL; QÌB KÈB t•v i?`M?5 h`QM; pÁM; KQÌB M; `v- M; QçB i?`M? T?ªB F?¬B T?K+ Hç
 h?ç+? L? K ;BQÆM; ;B¼M; ?ûi iQ- /WM; K°i +?9i- M; ?B K i9+ M|B- óob #ªM i?•M
 J¼B M; QÌB pmB p M?"M HÌBX

e3RX *?QÆM; edN, *MM; hB M

L;QϕB i?"M? KÈB- #^av M;"v b m ç°i M;°i iW K†i ç'i K¼+ H MX h?"M? KÈB +~M; i?
M9B HB M KB M- + Q i?'T F?¬M; ç²M; M?'i- p`i`Q i?"M? i?'T M?'i +kM; + Q i`,K K

L;•M i?"M? `U+ `Ð- M?Q H" /MM; FBK i?B i ç´ # @i¬M; K" i?"M?- M;mv M; çSM; i
iS+ K½B K½B F?¬M; T?€ #,M; HϕM?X

Í /QÈB M?•M i°+- v m i°+ +MM; •K K`i°+- /U+ i°+ ?ÊT bS+- iÁ M;QϕB i?"M? KÈB M
M´BX J¶B K°i +?¶ iQÌM; i?"M? ç m çQÊ+ F?^aK +'K +? `QÌK ``- ~M +?S M,M; HQÊ

J°i M;"v M;QϕB t•v i?"M? tQM; FB - ``i M?B m M?•M i°+ iU M?B M bBM? ` K°i HQ
i?"M? i?` M"v H" pQÌM M?" iQÆM; H B +O #¼M ?¼- Km®M F?¬M; iB + K¼B ;B€
K^aM; LB i #~M +m®B +MM; +O M?•M i°+X

h?•M H" +?O M?•M- h?ϕ+? L? K i?•M HU+ i?•M pb- iW ç-m iÈB +m®B ç m +?Q iWM
Hmv M i`"M T?€T- çB ` M Hmv M ` MQÊ+ i?ûT- H"K +?Q iÁ M;QϕB i?"M? M"v bQ
+?„+ +?„M ?ÆMX

oB K GQM;- >mv i G°+ +MM; ",M; ;B€T *U L;ϕ+- *Ym æ-m æB m- L;•M .U+ h?B M G
FB ?bM? i?"M?- ç m /MM; #^aM i? p +?ϕK i?"M? i?`- HB M iK+ i?Y K'v KQÆB H-M
#¼M ?¼+ kM; T?^aB pÐ M€i- M;QϕB i?"M? FB pšM H" +?Q tm'i ?B M p i`ϕMX

"ϕQ L; Q +MM; EB i *S+ ? B i°+ i`QÎM; J i°+ M"v +kM; iWM; •K i?-K çB m i` - i?
iÁ i?"M? i?` M"v- FBM? M;QÌB T?€i ?B M- +?Q /M H" ? B M;QÌB #¼M ?¼- Km®M
pÐ ` - +kM; +-M i`^a; B€ F?¬M; M?ĂX

J¼B M;QÌB i`QM; i?"M? M?B i ibM? i,M; p¼iX "¼M ?¼ b®M; b|i b m i B MϕM- •K i
?¼ [mv i ç`M? b€M; bm®i- K v K„M +?Q `ÌB F?ĂB- pšM HϕB Î +?¶ M"vX

Í i`QM; ooM? .ϕ b•K H•K- /`i°+ pšM ç M; b,M; B i F +?ϕv i`®MX L;QÌB F?¬M; i?m
i`Î i?"M? KK+ iB mX

€Q M;?o - iU M?Q ?ÊT i? "M? # çQÌM; ?bM? i K ;B€+- # M i`QM; # HQ¢B €Q M;? H¢- +MM; i?-M ?²M +O ?„M +°M; ?QÎM;X

h-M; + Q M?'i- KÈB H" i?-M ?²M ;B®M; M?Q M;¼M HY ?¶M ç°M- F?¬M; M;WM; T? h?S+ ?ªB- HU+ HQÊM; €Q M;?o - i?-M ?²M #`v #B M ` #° /€M; i ç`B- i?S+ ?ªB M;?o F iB T- i?-M ?²M i` M +MM; +?d +| FQ+? +Ð M„K i v- M?Q H` K°i M;¼M HY

h•K MB K F?) ç°M;- ?„M T?€i ?B M i?-M ?²M +MM; HU+ HQÊM; €Q M;?o - i?S+ ?ªB w i?S+ w MB K F?¬M; ? M;QM; i` - K°i +€B w MB K p`Q i-M; HU+ HQÊM; €Q M;?o i-M; i ç`B FB tªv` €Q M;?o / Q ç°M;- iB M iÈB HB M i?¬M; i?S+ ?ªB- +•m i?¬M L;mv M +MM; ;•M K¢+? / i?`i T?®B ?ÊT- ?bM? i? "M? pk F„ mv HU+ ;'T #°B- T?€i ? iQÎM; iQÊM;X

h?-M ?²M H" +?O- HU+ HQÊM; €Q M;?o +MM; i?S+ ?ªB H" T?K- +m®B +MM; +MM; K°i +€B HU+ HQÊM; €Q M;?o ?bM? i? "M? pk F„- +| i? çQÊ+ i?¬B T?€i i,M; T?9+

æ•v H" *?•M h?-M +ªM? \ h`QM; ç-m h?¢+? L? K i` "M` K°i iB M;?B ?Q†+- M; v ?„M iW i`QM; +Æ i? # v` - €M? K„i +| [m K°i iB ?QªM; ?®iX

s i t i 5

J°i M;¼M HY K`m #¢+ b€M; Î T?Q i` M i?S+ ?ªB iQ€i` #`i ç`M?- iU M?Q #` çm MÆB ç†i +?•MX

æ| H" *Ym l S? >²M .B KX

G9+ ?„M ç°i T?€ *?•M h?-M +ªM?- M;QM; Hmv M i?-M ?²M- i?B M ?Ä M`v #` F?m +?B Hb X L v i?¬M ?²M +O ?„M ç½ i? "M?- M?QM; M;¼M HY FB +kM; `®i +m°+ F +O ?„MX hmv `^M; ;B®M; M? m +MM; i?-M ?²M +| HB M ? pB /B m- H¢B F?| +| h?¢+? L? K H†M; BK- iWM; +€B w MB K Î i`QM; i?-M ?²M t i [m - iU M?Q Î iB K FB i?B M ?Ä iB M ? "M? +•m i?¬M;X

>²B H•m- K„i ?„M bÊ ?½B b€M; M;ÏB- i?-M b„+ ç°i M?B M T?'M +?'M ?ŠM H MX h? ?bM? i? "M? K°i KªM; T?QÆM; p`- +| i? i`Î i? "M? i`mM; QÆM; # i-M; i ç`B +O KÈB- ç•v H" w MB K *Ym l S? >²M .B K i`mv M H¢B i`B i?S+X

.U i?2Q HBM? ?²M ?„M / Q ç°M;- i?-M ?²M +U+ F€i?-M #Q F?| /Ä- +?'i +?S K°i M?'i +O i?B M ç` [mv i„+- K°i F?B ?bM? i? "M?- +?d +| i? +?i +?S €Q M;?o H¢+ i`Q M?Ê- F?¬M; i? /mM; M?"T bBM? HBM? F?€+- i?B M ?Ä +| w i?S+ iU +?O- +?Q ?²M +O ?„MX L m +S T?ªB /mM; ?ÊT- +kM; +| F?ª M,M;- i`W T?B i?B M ?Ä +MM M;?o H¢+ 'M +U+ F€T?M ?ÊT- ç2K w i?S+ i`QM; i?B M ?Ä H m çB i`QÊ+- KÈB +| p`Q i`QM; i?-M ?²M €Q M;?o H¢+ 'M- +€B M`v b) i,M; +QÌM; i?"i HÈM €Q M;?o H T?€X

*?d H"- Î i`QM; i?-M ?²M +O ?„M- iBM? i?¬M- bBM? iY- F?¬M; ;B M # HQ¢B €Q +O i?B M ?Ä +kM; F?¬M; T?M ?ÊT- ?„M `i F?| ç¢i i? "M?X

*ÁM +| K°i çB K- ?„M +kM; F?¬M; Km®M ;¢i #Ä w i?S+ +O i?B M ?Ä X h?B M ?Ä F?¬M; +ÁM- +?d +| HU+ HQÊM;- +€B M`v +kM; F?¬M; T?ªB H" ?„M Km®MX

*| H) +?QM? H" M?bM` #ªM iQM? +O ?„M- \*Ym l S? >²M .B K FB KÈB +| i? i`m M`v- +mM; +?T K°i +€B ;BªB [mv i T?QÆM; €M +MM; i²M i¢B KÈB +?Q ?„MX

Í T?Q i` M i?S+ ?ªB +O ?„M- K°i +?¶i ç`B KÈB /Q i?B M ?Ä ?bM? i? "M?- +MM i-M; FB +MM; i²M i¢B- ç M; ¬M /QÐM; i?-M ?²M +O ?„M- M?QM; KQÊM /MM; i?S i? ?'T i?m K°i #° T?"M HU+ HQÊM; +O ?„MX æQÆM; M?B M- +kM; iQÆM; iU +| i

L?Q p`v ;B®M; M? m- iQÆM; çQÆM; pÈB i?B M ?Ä i? "M? K°i HQ¢B HU+ HQÊM; € M?"T K°i i-M; €Q M;?o HU+ HQÊM;- K` H" +MM; i-M; i?S ? B T?•M #B i`ä` "M;- K ? B +MM; i?¬M ?²M- i?S+ ?ªB ?Q`M K„ +?mM; M?Q p`v- H¢B ;B®M; M? m +| i? HB

h?ϕ+? L? K +kM; F?¬M; H" T iS+ ϕÊB iBM ? „M K" H" HB M ? >mv M ",M; >"M .B K
+?9i +€B M?bM +O ? „MX

>mv M ",M; >"M .B K b m F?B M?"M ϕQÊ+ ϕ M;?` M"v- M;?B K i9+ iU ?ÄB K°i T?2
+! i? H"K- ϕ®B pÊB ? B # M ϕ m +! Q+?X

h?B M ?Ä +! i? /MM; i?S+ ?^aB- K€m i?`i +?B HU+ +O ? „M ¬M /QÐM; +?QM? KbM
pb ϕ m F?¬M; T?^aB H" /mM; M?"T i?¬M ?²M- p b m i?"i Km®M `ÌB F?ÄB ? „M- +kM

J" ? „M- # i¬M; i ϕ" B i? K K°i +?¶ F?m pU+ /Q i?B M ?Ä iϕQ i?"M?¬ +kM; +! i? i?
+?B HU+- Î H9+ +MM; M;QÌB ;B Q +?B M- iMv i?ÌB H'v ϕ M bY /KM;X

æ•v H" +K+ /B M +MM; i? „M;X

> „M F?¬M; [m€ iBM iQÎM; *Ym l S? >²M .B K- M?QM; ϕ®B pÊB >mv M ",M; >"M .B
a m F?B ϕQÊ+ ? „M ϕQ p iBM iS+- H" T 'M # „i i v p" Q H" K iB M ?"M?X

v MB K ϕ°M; - *Ym l S? >²M .B K ?! i?"M? K°i ϕ€K #B M HY K"m #ϕ+ b€M; iϕB K°
€Q M;?o ?bM? i K ;B€+ FB M;WM; HϕB- HŠM; H†M; /B ϕ°M; Î T?Q i` M i?S+ ?^aB

>mv M ",M; >"M .B K i`QM; >mv i o,M :BÈB- +MM; æ` h•K >Ä +MM; M? m H†M; H)
? B M;¼M HY M?Ä i?2Q ϕ²M; iY K „i +O ? „M +?mB p" Q- +?Êi H!2 `²B #B M K'i- i?
*Ym l S? >²M .B K FB Î +MM; K°i +?¶X

J°i +¶ F?Q iS+ +U+ M!M; - #,M; HϕM? Î i`QM; i?S+ ?<sup>a</sup>B M?°M M?ϕQ ` - i?¬M ?²M ? „
M?QM; K°i H€i b m- iϕB /QÊB >mv M ",M; >"M .B K- æ` h•K >Ä FB +® w i?m HB K
SM; tm®M;X

E?Q iS+ *Ym l S? >²M .B K- >mv M ",M; >"M .B K- æ` h•K >Ä M?Q i?"M? # bm
HQÊM; ϕ†+ i?M- +MM; i¬M; HU+ HQÊM; €Q M;?o ?bM? i K ;B€+ FB ;B®M; M? m-
/KM; ¬M /QÐM; i,M; H MX

> „M b•m b „+ T?€i ;B€+ ϕQÊ+X

ó*ÁM +! K°i HQϕB ô v i?S+ h?ϕ+? L? K / Q ϕ°M; - i`mv M HϕB p T?Q >mv i o,M
;B K +¬K ? „MôX

E?Q iS+ +O "b hmv i h?B >Ä iWM; +?9i iW i`QM; >mv i o,M :BÈB FB i`"M `X *
i?B M ?Ä M"v pšM F?¬M; i?"M? i?"i- +?Q M M i`QÊ+ b m #` ;B K +¬K- H9+ M"v pW
:BÈB HÆB HÄM; - H" T iS+ Km®M +?ϕv i`®M i?Q€i ` X

hBM? i?¬M tB M; tQ+?5

GBM? ?²M h?ϕ+? L? K pW ϕ°M; - i?S+ ?^aB i`mv M ϕ M MQÊ+ ;ÊM `!+ `€+?¬ iϕB i`Q
?bM? i K ;B€+ FB - iBM? i?¬M €Q M;?o ;B®M; M?Q #` ϕB m ϕ°M; ` - iBM? i?¬M €
` X

J°i +€B tB M; tQ+? i`QM; bm®i- ;B®M; M?Q ϕB K tmv i ϕ¬v b Q- ϕ°i M?B M iW i`Q
M?€v K „i ϕ2K "b hmv i h?B >Ä FB # Q H'v- FûQ ? „M HB M ?QÊM; i`QM; +Æ i? X

ošM >ϕQ iB M p"Q M°B i?"M? F?¬M; H•m- ϕ½ ϕ2K Zm M; JBM? i?¬M ;B€Q +! HB M
L?"i Zmv i ϕO HQϕB +¬M; [mv i #Q T?€T KÎ` +?Q ? „M- ? „M ϕ®B pÊB p" M /KM; +?
ϕO HQϕB HU+ HQÊM; - +! M?"M #B i?Q" M iQ" M KÊBX

*€B iBM? i?¬M tB M; tQ+? M"v- ϕ! H" iBM? i?¬M HU+ HQÊM; €Q M;?o /B M bBM?
HU+ +O iBM? i? - ϕ®B pÊB bBM? HBM? ?²M T?€+? F€ /` +! i`!B #m°+ T?B T?"KX

E?Q iS+ +O >mv M ",M; >"M .B K- iW +?¶ b•m i`QM; ϕ<sup>2</sup>M; iY K „i ? „M iQ€i ` - iWM
i`"M M;"T- iϕB iBM? i?¬M tB M; tQ+? FB FûQ /"B- i,M; +QÎM; ;B K +¬K +?B HU+ +
h?B >Ä FB F?¬M; i? ;B½vX

óæWM; F?¬M; #B i ϕB m- +?Q M;QÆB iB M p"Q i?S+ ?^aB M°i i•K +O i - ϕ•v H" +?Q
i?2Q- i HB M +?Q M;QÆB F?! i€+ [m€B M[ôX

GBM? ?²M w +?Q #,M; H¢M? +O h?¢+? L? K- t¬M; p"Q i` M "b hmv i h?B >Ä t M?
hBM? i?¬M tB M; tQ+? FûQ ?„M- i`U+ iB T ç M i?S+ ?ªBX oW p"Q i?S+ ?ªB- M,M
.B K- æ` h•K >Ä - *Ym l S? >²M .B K +MM; M? m p¼i iÈB- +?†i+?) ç2K ?„M M; ,M
"b hmv i h?B >Ä iW #Ä ;B½v /K - #¶M; M?B M i?¬M? i?"i- ;B®M; M?Q M?"M K M?
h¢K i?ìB K†+ F #B M +® # M M; Q`B- p K†i h?¢+? L? K H¢M? HMM; - +?¶ b•m i`Q
/B m M?ªv H M- /MM; i?2Q M?Q HìB >mv M ",M; >"M .B K- *Ym l S? >²M .B K FB
+Æ- H'v i?¬M ?²M /šM çQìM; - i?m i?"T ?mv i F?Q iBM? M,M; +O i?•M i? - i¢B +?
K°i H¬M M[M; QM; Hmv M K°i +€B MÆB M; ?d M; ÆB i?Q+? ?ÊT i?B M ?Ä X
J°i +€B i¬M; HU+ HQÊM; KÈB- iW i`QìM; /"T /ìM #²M; # M? ç®B pÈB ? B # M ?[m
M i,M; H M iB M ?| - +?"K `½B ?bM? i?"M?X
L; v iW ç¬m- "b hmv i h?B >Ä +ÁM +| +?9i F`+? HB i- çÊB ç M b m F?B ?„M T?€i ?
L? K- #¶M; M?B M i`¬M` HQ¢B iBM? +ªK p m B KWM; - iQ`M HU+ çB T?®B ?ÊTX
>„M F?¬M; M;®+X a m F?B ?„M w i?S+ çQÊ+ h?¢+? L? K +kM; F?¬M; T?ªB H` Km
K` H` Km®M +MM; ?„M +MM; i²M i¢B- iB M ?¬M? ?¬M? ç°M; ?[m Q+? ç®B pÈB ? B
HQ¢M- +ÁM +| i? +?O ç°M; ç|M w M|B ?M X

e39X *?QÆM; e3k, *?•M h?¬M *ªM?

J°i KªM; i ç`B KÈB ?bM? i?"M?- bQ pÈB i`QM; iQîM; iQÊM; +O ?„M M? M? ?ÆM
i?ìB ;B M- i¢B HU+ HQÊM; €Q M; ?o ?bM? i K ;B€+ FB ç½ tm'i ?B M K°i F?®B i-
*Ym l S? >²M .B K- >mv M ",M; >"M .B K- "b hmv i h?B >Ä +MM; æ` h•K >Ä #®
#`v` ?bM? iS ;B€+- HšM M? m /Q K°i HQ¢B M,M; HQÊM; p"i +?'i F€ H¢ M®B HB
?mv i M?K+ +?B F?Q- M,M; HQÊM; w +?QX
J°i +?¶ i ç`B M`v b m F?B ?bM? i?"M?- ?„M +MM; HBM? ?²M #®M HQ¢B i?B M ?Ä
+| i? / /¬M; i?mv M +?mv M #®M HQ¢B i?B M ?Ä +?B HU+- Km®M ;b H`K M`v p`M
"®M HQ¢B i?B M ?Ä ;B®M; M?Q ç½ i?"M? K°i HQ¢B HU+ HQÊM; €Q M; ?o +O ?„
bBM? iY- F?¬M; ;B M €Q M; ?o FB +MM; i?¬M ?²M ?ÊT M?'i M?Q p`v- +kM; b) F?
"®M HQ¢B i?B M ?Ä FB `i ?¬B HÁM; iBM? i`¢M; ?B M M vX ÍT?Q i` M i?S+ ?ªB
?ªB +O h?¢+? L? K- +MM; ?mv i F?Q +QìM; ç¢B ¬M /QÐM; HÈM K¢M? #ªM i?•M-
+QìM; ç¢B H'v T?€T F?Q F€ H¢ +? i`K- ;B[H¢B w i?S+ +O KbM?- +| i? iMv i?ìB
æ M H9+ M`v- h?¢+? L? K H¬M M`v ç°i T?€ *?•M h?¬M +ªM?- t2K M?Q ?Q`M K„ p¢
h?¬M ?²M ç½ M; QM; Hmv M ` - iBM? i?¬M- bBM? iY- F?¬M; ;B M # HQ¢B HU+ H
h?¬M æ`K FB F?¬M; +¬M K¢M; i?¬B T?€i b9+ `Y - +kM; ç m ç¢i çQÊ+ i,M; i`QîM
M[+U+ F€ T?®B ?ÊT +•M ç®B- H'v T?QÆM; i?S+ i ç`B ?bM? i K ;B€+ i²M i¢BX
JîK„i` - h?¢+? L? K H°` K°i iB +QìB F?´- M?bM h¢Q >| h?¬M æ`K `ÆB tm®M; H
;B ;B - `i tBM H¶B- F?¬M; i? +?Q M; QìB çQìM; i„iX h +kM; F?¬M; /U çQ€M çQ
i?"M? T?2M +K+ /B M M`vôX
hQ`M #° +U+ T?~K M; mv M iBM?- iQ`M #° h`v >²M h?¬M h?Ov- aBM? J M? L; mv M
i`QM; hK >²M \*?•M iBM? H¼+ ` - # Q ;²K K°i pB M hBM? h?¬M L; mv M hBM? FB - i
K°i +?9i F?¬M; /Q i?W X
>„M ç°i T?€- ?'T i?m i'i +ª M,M; HQÊM; +O i?¬M ç`K- H'v i?¬M ç`K bKT ç´ pÐ M€i
?„M- ;B9T ?„M M; QM; Hmv M i?¬M ?²M- i,M; +QìM; HU+ HQÊM; HoM? M; °- ç¢i iÈ
+?B +ªM?X
óE?¬M; b Q- +?d +¬M M; QÆB F?¬M; +| pB + ;b H` i®i `²BXô .QÆM; h? M? æ KÁ
F?¬M; +| +€B i?¬M ç`K M`v- i iBM iQîM; F?¬M; +¬M # Q H•m- i iQÆM; iU +| i?

HoM? M;° +O #^aM i?•M i ççi iÈB +^aM? ;BÈB- b) +[~]M; i? K +| i`Ê ;B9T i i`QÎM; i? + -M +?9 wôX
 h?ç+? L? K ;"i ;"i ç-m- bU ç½ i? M"v- ?„M #B i M|B +kM; F?¬M; +| i€+ /KM; M[X
 óhB m L? K- i?•M i? +O M; QÆB F?¬M; +| ;b F?¬M; F?Q +?S\ô .QÆM; h? M? æ
 óE?¬M; +| pB + ;b- F?Ä2 i`QÈ+ ç| +?Q iWM; +|5 > ? - i?€B ;B ;B v M i•K- i H-
 HÊB F?¬M; T?^aB H" Qi- pä ççQ iBM? i9v i?U+ `ä`"M; - t2K M?Q +| çQÊ+ i?B M ç`
 h?ç+? L? K KdK +Q`B M|BX
 .QÆM; h? M? æ v M i•K, óo"v i?b i@i`²BôX
 ó*?`i K°i +?9i- i M?bM K°i +?9i- t2K >ç h•K L; ?B M FB +ÁM b®M; ? v F?¬M; Xô
 T?S+ içT- +kM; +| +?9i #`i M ?ŠM H MX
 J°i ;B¼i K€m iQÆB çÄ bšK Î ç-m M; |M i v ?„M H, M` - i`QM; bm®i M?Q #^aQ i?ç+?-
 i?„K- i" €+ [m, /`X
 J°i +€B w MB K Î i?¬M ?²M ?bM? i?¬M? - ççi i?¬M? / Q ç°M; F€ /B m- çB m ç°M; i
 F?¬M; ;B M ^aQ /B m +?•M Hw #` i?9+ /K+ - +`m F i iQ" M i?•MX
 æ°i M?B M- Î +?¶ i`QÈ+ K„i ?„M- K°i ççQ €M? b€M; ?B M H MX
 E?¬M; ;B M FQ+? ç°M; p†M p Q- K°i +€B F?2 ?Î M?Q M?Ä pÐ ` - i`QM; ç| KÆ ?² +|
 ;B M HQm [m M; b€M; HçM- M?Q H" ç M p"Q +MM; K°i +?¶ HQÈB M? M F?´M; H²- ~
 ççBX
 J°i ;B¼i #`i iY +?B ?mv i çÄ bšK FB +?"K`½B`ÆB p"Q F?2 ?Î- Î# M i`QM; iB M H
 pÐ imM; ` X
 J°i Hm²M; HB M ? KÄM; K M? içB H9+ #`i iY +?B ?mv i FB M´imM; - KçM? i" M p
 +O ?„MX h?¬M ?²M +O ?„M ;„i ; Q M?„+ iÈB K°i +€B i M- ?| i?¬M? HBM? ?²M /
 +m²M; #çQ FQ+? ç°M; X
 a„+ K†i h?ç+? L? K F?) #B M- w MB K HçB M´B H M- HçB H" K°i ;B¼i #`i iY +?B ?m
 ?²M /ŠM çQ`M; M´imM; - `i M? M? - HB M ? KÄM; K M? HçB M´B H M- K°i H-M M[
 `i M? M? #B M K`iX
 GçB H" K°i ;B¼i #`i iY +?B ?mv i` - HçB #` #Ä p"Q F?2 ?Î F?¬M; ;B M- h?ç+? L?
 GB M iK+ M, K ;B¼i #`i iY +?B ?mv i- iQ" M #° iB M p"Q +?¶ b•m i`QM; F?2 ?Î F?¬M
 i€B M?Êi K°i T?¬M- M?„K K„i HçB F?„+ b•m +^aK i?KX
 >²B H•m- Î F?2 ?Î F?¬M; ;B M i`QÈ+ K„i ?„M iWM; +?9i F?ûT HçBX
 óh? M"Q\ L? ç-m FB +ÁM b®M; F?¬M; \ô .QÆM; h? M? æ i?"i +~M i?"M ?ÄBX
 : "i ;"i ç-m- h?ç+? L? K M?Qm K"v i?"i b•m, ó*ÁM b®M; - +| K°i iB HB M ? +| i?
 M" M; +U+ F€ t t¬B- K†+ /M i ç®B pÈB F?¬M; ;B M €Q M; ?o +| M?"M #B i KÈB- H
 +kM; `i F?| HB M ? ç M M" M; X *?¶ M" M; - WK iU M?Q +U+ F€ F?¬M; ´M- ;B®M; I
 HÈMôX
 .QÆM; h? M? æ BK H†M; - F?¬M; #B i M M M|B M?[M; ;bX
 Í ?„M ç M t2K- p M p M K°i >ç h•K L; ?B M +kM; F?¬M; ç€M; h?ç+? L? K ççB ç°M
 M, K ;B¼i #`i iY +?B ?mv i- +?d H" pb çQÊ+ #B i bBM? iY +O M" M; - çB m M"v H"K
 ç m HÁM; X
 >„M +kM; +| "i hY h`¼M; aBM? Zmv i- i`QM; +Æ i? +| #`i iY +?B ?mv i- ?„M #B i
 ?mv i i`•M [mwX
 h?`B F?„+ K`m +?®i- K°i ;B¼i #`i iY +?B ?mv i H" +| i? H"K +?Q K€m i?`i i`¼M; bE
 ?"M? bBM? K M? i?¬B /B M- i?"i bU [m€ H½M; T?QX

L?QM; ?„MF?¬M; / F?mv M #^aQ +€B ;bX >„M M,K ç| +kM; iWM; pb ibM? F?®M- #B
i•K M?'i- H" M M ;B^aB M?'iX

óu Mi•K- i +| +?m~Mi„+ +O KbM?- b) F?¬M; H"K +?Q i•K ibM? HQ¢MX J¶B K°i ç
ç¢Q T?QM; +^aM? b€M; H¢M +O çÌB M;QÌB- ;†T i b) ç-m M?"T ? i ibM? +^aK- b) M
M m F?¬M; +?B K çQÊ+- ?Q†+ H" K'i çB- +kM; b) F?¬M; ?Q M; K M; +^açÌBXô h?¢
M?bM p T?Q ?„M, óh?€B ;B ;B - M;QÌB i?'v i M?Q H" HQ¢B M;QÌB F?¬M; #Ä`

.QÆM; h? M? æ ;B"i KbM?- +?Êi i?"i HÁM; MÎ MK +QÌBX >„M #B i- iB m iY M"v [m
imv i F?¬M; b) #ÎB pb M;Q¢B p"i K" H"K +?Q i`QM; HÁM; M?m®K H M +?QÊM; M;¢

óh?ÌB ;B M /"B # Q H•m\ h M?Q i? M"Q +^aK i?'v ;B®M; M?Q `i H•m`²BXô h?¢+?

ó:-M K°i M,K`²BXô .QÆM; h? M? æ +QÌB F?'- H„+ H„+ ç-m, óL;QÆB iB m iY M"
ç°i T?€- bQ pÈB M;QÌB #bM? i?QÌM; M? M? ?ÆM M?B mX L?QM; H9+ Îi?-M ç"K
? - i?"i F?¬M; #B i M;QÆB ibM? ?m®M; ;bôX

ó*?"K K°i +?9i- F?¬M; ?ŠM ç½ H" +?mv M t'mXô h?¢+? L? K M? +? KB M; +QÌB b€
ç¢i çQÊ+- bQ pÈB M;QÌB F?€+ ?ÆM`i M?B m5ôX

.QÆM; h? M? æ +?Êi +| çB m ?B m- €M? K„i ç°i M?B M b€M; M;ÌB ?ŠM H M- [m€

óVK- +?¶ i®i i ç¢i çQÊ+- bQ pÈB #¼M æ aÆM- G h` M? o M? M?B m ?ÆM [m€ M
b) F?¬M; #ÎB i K" /B i- ? ? Xô >„Mi?"i HÁM; pmB KWM;X

.QÆM; h? M? æ M;~M` K°i +?9i- +kM; +QÌB H M- ?Q M ?¬ M|B, óh®i- +?d +¬M
+?9M; i HB M b) F?¬M; T?€i b-m M[ôX

óæB i?¬B- MÆB M"v F?¬M; +-M ç M M[- +?9M; i i`Î p Xô J°i Hm²M; w MB K t i [m
i?9+ /K+- F i ;BÈB i` M ?<sup>2</sup>MQÊ+ #` ç^a i?¬M; - ?„M +MM; .QÆM; h? M? æ i`U+ iB`

L?Qm K"v M?bM M?bM ?²MQÊ+- h?¢+? L? K i`-K M;•K K°i +?9i- #¶M; M?B M çQ

S?Q /QÈB F?¬M; ;B M +?B HU+ ?¶M HQ¢M p†M p Q- K°i +€B p i MSi F?¬M; ;B M
+?2 FQM ?Q"MiQ"m- +?d K°i +?®+- ?²MQÊ+ FB ç½ #B M K'i iQ"m #°- Î/QÈB +?
+€B ?® F?'M; H²- +?B K /B MiQ+? i`,K /†KX

.QÆM; h? M? æ ?Q^aM; bÊ #B M b„+X

*?B m M"v- +?'M ç°M; ?„Mi?"i b•m- tû`€+? F?¬M; ;B M- ?bM? i?"M? +?¶ ?'M; i?"i
Mm®i ? i- i?O çQ¢M M?Q i? - +| i? M|B i?-MiQ+?5

óh?-M ç"K K†+ /M ?Ov- ç²p, M t•v /UM; # Mi`QM; +ÁM +| /'m p i +| i? i?2Q- +?9M;
M?Q +k- F?¬M; +?WM; M;QÌB F?€+ +| i? - ç H¢B +| H) i?"M? i B ?¼ - ?Ov /B i H"
+QÌM; ;B^a +` tQ [m€ M?B m- F?¬M; +?WM; +| ?¢M; M;QÌB +QÌM; ?½M +| i? T?K+
i? HQm H¢B /'m p iXô h?¢+? L? K M;?B Ki9+ M|BX

.QÆM; h? M? æ ;"i ç-m, ó*~Mi?"M H" ?ÆM- i`€B H¢B i bÆ b|i- +?Q`^M; +€B i?-
B +| i? T?K+ ?²B M?Q +k- p"v KÈB F?¬M; M;?o M?B môX

óh +kM; F?¬M; T?K+ ?²B M?Q +k çQÊ+ M[Xô h?¢+? L? K +QÌB F?', óE t•v /UM
i?-M +'T- +| # +QÌM; ;B^a h?-M oQÆM; T?K i`Ê- ? Q ? i p¬ b® i`B HB m- F?„+ ?¼
i`"M-`i M?B m i`"M T?€T i +kM; M?bM F?¬M; ` ^aQ /B m- iU M?B M F?¬M; +| F?

.QÆM; h? M? æ M;¢+ M?B MX

ó*~M; H" +^aM? ;BÈB i,M; H M- i +~M; +^aK i?'v #^aM i?•M M?Ä #û- i¢B i` M çÌB M"v- i
+?9i HU+ HQÊM; M"v +O +?9M; i - i?"i` +kM; F?¬M; çO t2KXô h?¢+? L? K +QÌB

>„M #¶M; M?B M M?È iÈB- i¢B i`QM; hY GBM? h" æ°M; +O •K GBM? i°+ FB bBM

L,K ç| ?„M K¢Q Km°B H'v ?bM? i?€B ?Q ?²M iB M p"Q- iWM; +| K°i H-M /Á tûi- iW
F?Q iS+ t tQ - [m^a i?U+ K M? K M; F?| /Á M?Q i?B M ç` X GQ¢B w +?Q i` €+ #,M
?Q ?²M +O ?„M #|T ;B^aQ b€i M?Q +QM FB MX

G9+ i`QÈ+ ?„M +?Q ``M; ç| H` i²M içB ççi iÈB +ªM? ;BÈB \*?•M h?–M çdM? T?QM; L?QM; K`- +MM; ç€K M;Q`B GQM; h`9+- G•K J M? ;B Q i?O [m - i?2Q +ªM? ;BÈB ? KÎ`°M; - ?„M +| i? F?ŠM; ç`M?- i²M içB FB - bÊ H` ç½ pQÊi [m T?çK i`M *?•M h? Í•K S?QM; æªQ +O h?B h?–M ;B€Q- i`QM; K°i +?¶ F?2 ?Î F?–M; ;B M FB - /'m p KQ`B M;`M Kûi- M|B `ä #` +Q`M; ;Bª K°i ç Q +?†i çSi +´ K` +? iX u m i?9 +`T KQ oQÆM; - HçB #` / /`M; +?ûK ;B i- F ` i v T?ªB +Q`M; ççB +Đ M`Q\ EB M i?S+ +`M; + Q- ?„M +`M; H` +`M i?“M- M;QÈ+ HçB b) F?–M; bBM? ` w MB K `ÎB pb ?„M #B i- Î T?Q i`QÈ+ ?„M +ÁM +| +`M; M?B m i²M içB F?–M; #B i- +| +`M L?[M; F i?Q€i Hv K°i F?®B ççB HK+ M`v- Î i?`B ççB i?QÊM; +´ ç½ i`®M p`Q pU+ T?ªB ç M ç° + Q +Đ M`Q `²B\ *| ç¬B F?B- ?„M i?“K +?Q F?–M; /€K M;?o b•m- #ÎB pb +`M; M;?o- ?„M +`M; +ªK i? +ªK i?'v #ªM i?•M p¬ HU+- +?Q M M Î i` M i?2Q çm`B i?,K /Á pä ççQ- ?„M poM?pE óæWM; M;?o [m€ M?B m- K¼B pB + ç m T?ªB ç M iWM; #QÈ+- K¶B K°i F +Q`M; c Hmv M ?B M M v +O +?9M; i X E?–M; T?'M ç'm- ?€ +| i? M?bM i?'v T?QM; +ªM F?| F?,M- p b m [m v ç–m ç M t2K- +| H) +kM; +| K°i T?2M iQ p` F?€+Xô .QÆM; h h?ç+? L? K ;"i ;"i ç–m- +Q`B +Q`B, óh ?B m- b) F?–M; +?`mªM? ?QÎM;X \*?9M; i óVKôX hWM; pÁM; F?–M; ;B M b|M; ;ÊM Î i`QÈ+ M;Q`B h?ç+? L? K ?B M ?B M ` - i`QM; bªQ /B m- T?B i?Q`M; i?–M #QX h?ç+? L? K #QÈ+ ` K°i +QÈ+- `ÆB tm®M; T?Q i` M F?–M; ;B M b|M; ;ÊM FB - #| M[ X L; v b m ç| - ?„M HB M i`U+ iB T tm'i ?B M Î M°B i?“M?- F?QªM; +€+? M;`M /†K- K E?–M; ;B M HU+ HQÊM; €Q M;?o iBM? iB M- H`K +?Q i®+ ç° +O ?„M ççi iÈB ?Q` +| i? i`®M; `¶M; t•v /UM; F?–M; ;B M i?–M; ççQ- HQÊi [m F?QªM; +€+? i?B M M /`M;X

e38X *?QÆM; e3j, "m¬M; sm®M;

J°i #QÈ+ #QÈ+ ` - i?–M i?S+ +ªK ;B€+- #|M; M;Q`B ç½ iÈB- i?QªB K€B iMv wX h?ç+? L? K M?€v K„i çB ç M "€i *U+ Gmv M L;K+ h?“M?X h?`B ;B M [m ;–M K°i M,K- iÁ i?“M? i?` /Q ?„M iU i v FB M içQ ` M`v HçB +| #B L°B i?“M? F?–M; i? v ç´B- M;QçB i?“M? çQÊ+ KÎ`°M; F?QªM; ;–M ;'T # - F?–M; ? JBM? i?–M ;B€Q- \*?B M JBM? +MM; i? HU+ M?Ä T?•M i€M M;QM; Hmv M ` - çQ F ?¼ i`QÈ+ FB i`U+ iB T T?K+ +? ` - F?B M +?Q M;QçB i?“M? iÄ ` +`M; i? K`°M; L;QçB i?“M? T?çK pB K'v i`,K /†K- F?–M; ? i?B m pä ;Bª [m–M €Q iª iÆB iK i”T- içQ T?ÁM; ®+ çÆM bÆ- T?•M i€M Î +€+ F?m pU+X h?ç+? L? K ?ç tm®M; +?¶ iQ`M; i?“M? +O M;QçB i?“M?- i` Q + Q i`–M; p T?Q t iS+ T?€i ?B M M?[M; F iK i”T FB - imv ç m H` M?•M i°+- M?QM; F?–M; T?ªB i®T ? B i?“M? FB X "çQ L; Q +MM; EB i \*S+ bm'i HoM? +Q`M; ;Bª J i°+- iW H9+ +?QM i?€M; i`QÈ+ ç h?ç+? L? K F?–M; ` - F?–M; i? H`K ;b çQÊ+- +?d +| çB #`M `°M pB + +O KbM? i \*?¶ M;QçB i?“M?- G h` M? o M?- h`Q h?m æçQ +MM; æ aÆM- ok L?m M;?2 iBM iQÆB +Q`B i?“i HÁM;X

óh iB M ;B B +| +?9i #B M ?| - +?Q M M iB m T?Q i?ìB ;B M M?B m ?ÆM ``i M?B m
M;QÆB F?¬M; +¬M H Q H„M;Xô E?¬M; ç ÊB K'v M;QìB i`mv ?ÄB- h?ç+? L? K i`Q Ê
b m ç| ?ÄB, óL?[M; M;QìB ç| t`v` +?mv M ;b\ôX

ó - ç m H``î /QÈB /`i°+ çm`B #„i K v K„M b®M; b|iXô G h` M? o M? M?Qm K`v ;B`
p`Q i?¬M ç`K im Hmv M- /`i°+ î F?„T MÆB +O ooM? .ç b•K H•K çm`B ;B i #¼M ?¼
+? i- +kM; +| M;QìB ` F?ÄB ooM? .ç b•K H•K- ç M ç` T?QÆM; t ?ÆM +¬m b®M; -
``i #B i?ªKX í /QÈB /`i°+ çm`B ;B i- K v K„M +?Q +? i- i`€M? i?Q€i K°i FB T- iQ`
p`Q i?`M? #ªQ iQ`M iQM? KçM;X L;QÆB F?¬M; ` - +?9M; i HB M F?¬M; i?ª çQÊ+
M;®+ôX

ó>W- M?[M; M;QìB M`v +QB M?Q H` i?¬M; KBM?- #B i HU +?¼M içB K°i F?®B M`
ç½ bÊK +? i bç+?Xô h`Q h?m æçQ +QìB HçM?X

.`i°+ b,M ;B i M?•M i°+ F?„T MÆB- +?d +| "€i \*U+ Gmv M L;K+ h?`M? M`v +| i? K
K†i H` MÆB M`v HU+ HQÊM; +QìM; ççB- K°i K†i H` +| u m i°+ +MM; J i°+ •K i?¬
+?Q #®M i°+ F?€+ F?¬M; /€K ?`M? ç°M; i?B m bmv M;?o- î i`QM; b,M ;B i- +?O ç`

"îB p`v- ``i M?B m F +?Q +?Q T?ûT p`Q i?`M? FB - M;QìB î M;Q`B i?`M? ç|M; [m
i?`M? KK+ iB m /`i°+ M?^K p`Q- +kM; ç m +ÁM b®M;X

LÆB i-K K„i h?ç+? L? K [m - +| i? i?`v çQÊ+ M?[M; M;QìB ç| ç m b®M; +U+ F€
M;QìB i` M M;QìB +ÁM +| i?QÆM; i? - +?Q iÊB #•v ;Bì +kM; +?Q F?¬B T?K+ HçB

E?¬M; Qi M;QìB K M; M?`- +ÁM +| M;QìB ;B` v m- bBM? i²M €T HU+- #S+ #€+? i•K
M†M;- €M? K„i m €K- iBM? F?Q i?¬M ç m M?Q H` #` HU+ HQÊM; F?¬M; M?bM i?`v

óh?ç+? L? K ô GQM; h`9+ F?¬M; #B i F?B M`Q iQ€i ` - p K†i i?QÆM; M;QìB i?Q
ó``i Hm`M M?Q i? M`Q- #¼M ?¼ +kM; ç m H` K°i T?¬M iY +O M?•M i°+X *?9M; i
iÊB- #¼M ?¼ i`i M?B M b) M?€v K„i #` /B i i`W bç+? b)ôX

h?ç+? L? K M?Qm K`v- i`-K M;•K K°i +?9i- M?`M M?ç i M|B, ó\*€+ M;QÆB i?`v i?

óGQM; H½Q M|B ç9M;Xô "¼M M;QìB G h` M? o M?- h`Q h?m æçQ ?ç ;B¼M;- b„+ M

L?[M; M;QìB ç| iK i`T F?¬M; T?ªB K°i M;`v ? B M;`v- K'v i?€M; +¬m tBM- Hm¬M
i?ªK i?B i- F?`M +¬m p`Q i?`M?- M;?2 çQÊ+ M?B m- H` M;QìB w +?Q b„i ç€ M[+|

h`QM; ç| +| ``i M?B m ç m H` M;QìB ;B` v m- +ÁM +| i?•M #` i?QÆM;- M m K†+ F #
?¼ ``i M? M? b) +? i çBX

óh?¬BXô h?ç+? L? K ;"i ;"i ç¬m- M #`B M|B, óí +?¶ M;QçB i?`M? Kî K°i +?¶ F?m
?¼ iB M p`QX VK- ç +?Q #¼M ?¼ K°i KbM? b®M;- M?Ê F„- [mv i F?¬M; i? ç +?Q
L;QìB ç€M; i?QÆM; i`i +| +?¶ ç€M; ?`M- M?[M; M;QìB M`v i? v ç`B i?`i i?QìM;- i`
+?9M; i - +?mv M M°B i?`M? HB M [m M i`¼M; ççB- F?¬M; +?Q T?ûT +| bÆ b|i- M
i ?®B iB + F?¬M; F`TôX

óh®i- +?mv M M`v i iU KbM? M #`BXô GQM; h`9+ pmB p +QìB H M- H`T iS+ tQ v
H`K #® i`Q pB + M`vX

óG9+ "çQ L; Q +MM; EB i *S+ `ìB F?ÄB- M|B +?ì M;QÆB çB ` - çB #¼M ?¼ # M F
+?mv M [m M i`¼M; i?QÆM; HQÊM;Xô h`Q h?m æçQ H`v ` K°i +€B #ªM ç² h?¬M •M
#B m H° K°i +€B T?QÆM; p`- /MM; p,M +?QÆM; K`m çÄ M†M; M t¬M; ` X

h?ç+? L? K +?d M?bM HQÈi [m - HB M ;"i ;"i ç¬m- +kM; F?¬M; iB T M?"M #ªM ç²-
i? M`Q\ôX

"¼M M;QìB h`Q h?m æçQ- æ aÆM- ok L?m- .`+? h?B M Jç+- K°i ç€K H„+ ç¬m- +|

ó*€+ M;QÆB F?¬M; #B i\ô h?ç+? L? K M;ç+ M?B MX

ó*?9M; i ç|M; î MÆB ç•v- ``i Qi ` M;Q`B- T?çK pB ?Qç i ç°M; ;BÈB ?çM î ooM? .
/`M; +QìB- ¬M M?m ;BªB i?Q+?, óLY` M,K i`QÈ+- /`i°+ ç½ `ìB F?ÄB ooM? .ç b•K

K^aM; `WM; `”K M”v- +?d +ÁM H¢B +| +?9M; i +MM; u m i°+- +kM; F?¬M; +| M; QÌB .¢ b•K H•K- i?b H” ¸` #”M +O /` i°+- M, K ¸¢B +?OM; i°+ iU M?Q ¸2K h?¬M •M ¸¢ F?®B- ¸ m M„K K°i T?QÆM; X .` i°+ F?¬M; ¸ M i bK +?9M; i H”K T?B M- +?9M; i HB M F?¬M; /€K +?O ¸°M; ;•v +?mv MXXôX

óh H-M i`QÈ+ M; ?2 u m i°+ oB K GQM; FB M¡B- M, K ¸¢B /` i°+ iU M?Q +kM; +| K T?€i +?B M i` M?- +K i? M?Q i? M”Q- i +kM; F?¬M; T?ªB ¸†+ #B i`ä`”M; Xô h”Q

L?•M i°+ ooM? .¢ b•K H•K F?¬M; /€K `ìB F?ÄB ooM? .¢ b•K H•K- u m i°+ i`€B H¢B M”vX

oB K GQM; +MM; >mv i GB T #¼M ¸¢B i¬M u m i°+- i?QìM; tmv M ` M; Q”B ?Q¢i i? +K+ ÎM; Q”B ooM? .¢ b•K H•K +| ¸B m ?B m #B i- +?ŠM; [m oB K GQM; - >mv +?mv M M”v F?¬M; +| ?SM; i?9- +kM; M¡B F?¬M; `ä H„K- +€B M”v HB M H”K +?Q # H” M¡B F?¬M; id KdX

óVK- t2K ` i T?ªB ` M; Q”B K°i +?mv M- ¸B m i` i bM? i? ¸¢B HK+ K°i +?9iXô h?¢ +?9i- HB M i`Î p M°B i?“M?- #„i i v p”Q H”K M #”BX

Í # M i`QM; i?“M? ¸ÈB # M; ”v- +~M i?“M ¸2K K¶B K°i +€B F i; BÈB- +’K +? - i”M i` K°i T?2M- ?„M T?€i ?B M Î b m F?B ?„M `ìB F?ÄB- “€i *U+ Gmv M L; K+ h?“M? +?Q tm’i ?B M p’M ¸ HÈMX

æB m M”v H”K +?Q ?„M +| +?9i v M i•K- +MM; ¸€K M; QÌB .QÆM; h? M? æ i?¬M; ªQ /B m +| HB M [m M “€i *U+ Gmv M L; K+ h?“M?- i`¼M; ¸B K ; BªM; ; BªB +?Q ¸€ æ aÆM- ok L?m- #ªQ ?„M ¸®B pÈB ªQ /B m +O iÁ i?“M? i?` M”v ?B m `ä ÎHÁM i?“M? i?` +kM; b) F?¬M; tm’i ?B M #B M +® HÈMX

h’i +ª M #”B i?Ä ¸€M; - ?„M HB M +?m”M #` `ìB F?ÄB K°i +?mv M- i bK J i°+ “¢Q i bM? ?m®M; K°i +?9iX

h`QÈ+ F?B `ìB ¸B- >” h? M? J¢M- h?¬B L; ?B M h bM? +MM; M? m i bK ¸ M- b„+ K† L, K ¸¡ Î o¬ h”M >ªB- h?¢+? L? K ¸½ #°+ H° i”B M, M; - ; B9T .QÆM; ; B ¸†i ¸` p` #€ ¸¡- ; B[?„M +MM; ? B M”M; +ÁM +| K°i i¬M; ?²M; +•m i?“i b•mX

>” h? M? J¢M- h?¬B L; ?B M h bM? iW o¬ h”M >ªB +?¢v ` bBM? i?B M- #€B p”Q K¬M ; BÈB i, M; iB M +U+ M? M?- ? B M”M; p®M +?Q `^M; H-M M”v F?QªM; +€+? +MM; #B i H-M ¸¬m iB M M?bM i?’v h?¢+? L? K- HB M T?€i ?B M h?¢+? L? K ¸½ ¸¢i h? +?B +ªM?- M; v +ª bQ T?K +€+ M”M; +kM; F?¬M; i? H”K ; b ¸QÈ+X

æ½ i`ªB [m ooM? .¢ b•K H•K T?2M #B M +® FBM? i?B M M”v- +€+ M”M; ¸®B pÈB h i?S+ +”M; b•m- #B i F?QªM; +€+? +MM; ?„M +?ŠM; M?[M; +?Q iWM; FûQ ;¬M- M;

h?¢+? L? K ¸½ ¸¢i *?•M h?¬M +ªM?- K” ? B M”M; - imv i`QÈ+ b m ¸ M; +® ;„M; - M i? ¸°i M?B M ¸ M h?¬M; h?¬M- F?QªM; +€+? i`QM; ¸¡- iU M?Q +| +ª ¸ìB t t¬B M

J`i ?•M T?“M ¸` p` h?¢+? L? K- ?¬K M v +kM; t t pQÊi [m #¼M ?¼ iQîM; iQÊM; H½M? iK iQÆM; H B +O M?•M i°+- i?®M; HoM? #®M T?QÆM; - +MM; u m i°+- J i

æB m M”v H”K i`QM; HÁM; ? B M”M; ?B m- +€+ M”M; +?Q /M +® ;„M; M[- +| H) + L? K- M v M[iY /mM; K¢Q tm’i +?9M; +O M°B i?“M? M?B m F?¬M; i? ¸ K- K¶B K° i? ¸QÈ+ h?¢+? L? K Qm €B- +?Q /M H” p m B K°i ¸ K- +kM; ¸O ¸ +?Q M?[M; M[iY

*MM; M?[M; M[iY ¸¡ bQ b€M?- +€+ M”M; T?€i ?B M +€+ M”M; +kM; F?¬M; +| # Q h?¢+? L? K b®M; [m½M; ¸ìB +ÁM H¢B +kM; HB M /¬M /¬M T? B M?¢iX

h? ¸¢Q +?QM? H” i”M F?®+ M?Q p”v- ¸®B pÈB F im Hmv M pã ¸¢Q K” M¡B- M m `i F?¡ FûQ ;¬M i`Î i?“M? #¢M H[X

” M M; QÌB h?¢+? L? K ?B M i¢B #¢M H[¸½ +| F?¬M; Qi- ¸B m M”v H”K +?Q +€+ M iWM; Î H9+ ?„M M?Ä v m #„i H’v ?„M- i?“i bU H” ¸ m ¸ÈM #’i ¸„+ /o HÈM M?’i +ª ¸

pB M ?®B ?"MX

ó*| i? Î +?¶ M"v M?bM i?'v +€+ M" M;- i?"i ç9M; H" H"K +?Q i M; Q" B w Km®MX h
M"v +ÁM +| i? +?S\ L m +| +€B ;b + -M- +| i? ?QÊM; i çQ ` - i iU b) ;B9T +€+ M
H†M; H) F?¬M; H M iB M;- h?¢+? L? K KÎ KB M; i`QÊ+ - K†i K M; KdK +QìBX

óE?¬M;- +?9M; i b®M; ` 'i i®i- +€K ÆM M; QÆB- M m F?¬M; +| M; QÆB iB T /šM +?
ç½ +? iXô >" h? M? J¢M M? ;B¼M; M|BX

h?¢+? L? K ;"i ;"i ç-m- M|B, óo"v i?b i®i- +?9M; i Î o¬ h" M >ªB ç½ [m2M #B i- t
i•K- i ;B9T +€+ M" M; H" H) çQÆM; M?B MôX

óh?¢+? L? K- M m M; QÆB H-M M"v ` M; Q" B- çKM; TªB bQ T?K +?9M; i - +ÁM tB
ç½ +Sm +?9M; i - ;BÆ + Q ç€M? F?)Xô h?¬B L; ?B M hbM? M, M Md M|BX

óaQ T?K M"Q\ om *-K +O o¬ h" M >ªB- ? v H" L? M E?ª\ô h?¢+? L? K FBM? M; ¢+
óaQ T?K o¬ h" M >ªB bÈK ç½ +? iX G" L? M E?ªXô h?¬B L; ?B M hbM? i?Î /"B- p K

: "i ;"i ç-m- h?¢+? L? K M|B, óVK- M m +| +Æ ?°B M?bM i?'v L? M E?ª- +?d + -M M
;B i i - i HB M +?Q +€+ M" M; K°i +€B K†i Kk BôX

> B M" M; +MM; M? m M|B HìB +ªK i¢X

óh? M? J¢M- i +| K'v +•m Km®M +MM; ?„M M|B K°i KbM?- M; QÆB t2K\ô h?¬B L; ?B
?ÆB iÄ` i? M i?MM; X

>" h? M? J¢M bYM; b®i K°i +?9i- +?O ç°M; `9i HmB- i`QM; HÁM; +| K°i iB F?´ bÎ

æÊB M" M; `ìB F?ÄB- K„i ç T +O h?¬B L; ?B M hbM? H|2 b€M;- F?m¬M K†i ?²M; M?
M; MM; M|B, óL, K ç| Î o¬ h" M >ªB- M; QÆB i`QÊ+ F?B `ìB çB- i iWM; M|B M m M; Q
ç` - i M; mv M i`Î i?"M? M[M?•M +O M; QÆB ôX

h?¢+? L? K ;B"i KbM?- T?'i i v b€B M?B M +QìB, óG9+ i`QÊ+ i H"K + "M- M" M; çV

óh H" M; ?B K i9+Xô h?¬B L; ?B M hbM? #¶M; M?B M M; ~M; ç-m- K„i ç T`¢M; `Đ
p T?Q ?„M- M|B, óL m M; QÆB Km®M i - iMv i?ìB +| i? iÊB ibK i - i b) pmB p ô

L|B tQM;- F?¬M; çÊB h?¢+? L? K M|B i? K +€B ;b- h?¬B L; ?B M hbM? çÄ K†i +?•M
i†+ - H" T iS+ HB M F?¬M; +ÁM #|M; /€M;- +?d ç H¢B K°i Hm²M; KMB i?ÆK- Î KB
M?°M M?¢Q i`€B iBK- H"K +?Q M; QìB i K b vX

aìbì +€B KkB- h?¢+? L? K ?Q¢i F +QìB F?´ - H„+ H„+ ç-m- i? M F?)X

æ½ i`ªB [m M?B m M?Q p"v- ?„M ç®B pÈB `i M?B m +?mv M ç m +| +€B M?bM KÈB
#¬M; p¬ FB M[- #B i MÊ ibM? H" F?| i`ª M?'i- K°i F?B /QM?- `i F?| /Si #ÄX

L, K ç| KÈB ç M o¬ h" M >ªB- >" h? M? J¢M- h?¬B L; ?B M hbM? i`QM; K„i ?„M + Q F
H" K„ M[M' B iB M; M?'i o¬ h" M >ªB- H" KBM? +?•m i`QM; #B M- H"K p¬ b®i? M?

E?B ç| h? M? J¢M- h?¬B L; ?B M hbM? i?Q€M; #B m H° ibM? +ªK M?Q i? M"Q- ?„
MQÊ+ K„i- b) +ªK i?'v iU ?"Q p¬ +MM; X

L?QM; ?B M i¢B- h?¬B L; ?B M hbM? F?¬M; iB + ?¢ i?'T #ªM i?•M- i?"K +?Q +?O
çìB p¬ i?QìM;- [mª M?B M F€ /B mX

e3eX *?QÆM; e39, *´ >Q M; oU+- :BÈB >ªB

"¢Q L; Q +?Q ` T?QÆM; p`- Î +?¶ +U+ ç¬M; +O h?¬M *?•m ç¢B ç` - ;¼B H" *´ >Q

h?ìB ç¢B i?QÊM; +´ - i` M h?¬M •M ç¢B HK+ +| K°i +?¶ F?m pU+ i M H" *´ >Q M; o
i°+ ;B Q ?°B- H" F?m pU+ +€+ i°+ iK i" T i` Q ç'BX

æ¢i iÈB *?•M h?–M +^aM?– h?¢+? L? K ¢®B pÈB F?¬M; ;B M +?B K +! M?"M i?S+
+^m+ #B i iB M? i? t€+ i?U+ +O h?–M •M ¢¢B HK+– #B i i¢B +?mM; [m M? K°i F?®
¢€K F?¬M; ;B M M?Ä– ;B®M; M?Q +?mM; [m M? K°i +,M T?ÁM; HÈM– i¼ H¢+ `i M
L?[M; F?¬M; ;B M M?Ä ¢! î i?ìB ¢¢B i?QÈM; +´– p®M H" H½M? ¢` +O +€+ i°+– H"
h?ìB ¢¢B i?QÈM; +´– KQìB i°+ [m"i F?îB– +QìM; ;B^a +! ¢¢B T?€T HU+ ¢¢B i?–M i?
h?–M •M ¢¢B HK+ ? T?ÁB– ¢ m iB K i?B M ¢` KÈB +M; i? K i?Q+? ?ÉT bBM? i²M
#^aQ– #¼M ?¼ i?¬M; [m ¢O HQ¢B +QM ¢QìM;– T?€i ?B M î M; Q" B h?–M •M ¢¢B HK
M?Ä– iB M iÈB t•K M?"T i`QM; ¢! i?,K /ÁX
"¼M ?¼ `i M? M? T?€i ?B M– F?¬M; ? i?B m F?¬M; ;B M M?Ä HBM? F?Q i`M ¢–
i°+ M?•M #¼M ?¼ bBM? i²M X
"îB p"v– `i M?B m /` i°+ ¢ m H M p"Q M?[M; F?¬M; ;B M M?Ä ¢!– î i`QM; ¢! i?,K /Á
+?Q #^aQ– ¢ m iU T?•M +?B ¢` #M– ¢2K #B M i?"M? H½M? ¢` +?mv M i?m°+ +O
h?ìB ;B M /B M #B M ¢ M +m®B +MM;– F?¬M; Qi +?OM; i°+ pW ` ¢ìB ¢½ î M?[M
+?OM; i°+ î h?–M •M ¢¢B HK+ ;B Q +?B M i?'i HÈB– i?"K +?Q +Y i°+ /B +?mv M– ?O
HK+X
*€B ;¼B H" i?'i i¼M; KBM? ;BÈB– iS ¢¢B J oU+– +?B M i`QìM; pU+ b•m– # Q ;²
",M; >Ä #Q +^aM? +O ooM? .¢ b•K H•K FB –i?"i` ¢ m H" F?¬M; ;B M M?Ä # M M;O
[m K'v p¢M M,K /B M #B M– KÈB i?"M? #° /€M; ?¬K M vX
L?[M; F?¬M; ;B M M?Ä ¢! +! HB M i?¬M; HšM M? m– +! +MM; h?–M •M ¢¢B HK+ H
HQ¢B M;mv M M?•M T?QM; # X
o¬ b® M,K [m ¢B– +! `i M?B m F?¬M; ;B M M?Ä HBM? F?Q ¢ m iB m ? Q ? i– +kM
'M H¢B– i?"M? ¢` F?m /` i°+ bBM? i²M– +MM; h?–M •M ¢¢B HK+ poM? pB M F?¬M
*´ >Q M; oU+ FB î i?ìB ¢¢B i?QÈM; +´– +?QM? H" MÆB +€+ i°+ HB M i?¬M;X h`
i`QM; ;BÈB >^aB M' B HÆ HYM; p¬ b® h?B M K¬M– i?¬M; p¬ b® F?¬M; ;B M M?ÄX
"îB pb :BÈB >^aB T?Q i` M \*´ >Q M; oU+ F?¬M; ;B M +?B HU+ ¢†+ #B i i`M ¢–v ?†
i?Q+? ?ÉT t•v /UM; h?B M K¬MX "îB p"v– i¢B +€B i?ìB ¢¢B FB – +€+ +?OM; i°+ ¢
h?B M K¬M– HB M i?¬M; F?¬M; ;B M M?ÄX
o H•m p /"B– *´ >Q M; oU+ FB HB M i?"M? K°i +€B i²M i¢B ¢†+ #B iX
L?QM; K"– ¢ M +M ¢¢B– :BÈB >^aB T?Q i` M \*´ >Q M; oU+ F?¬M; #B i t<sup>a</sup>v ` #B M
¢ m T?QM; # – M?[M; F?¬M; ;B M +?B HU+ ?†M HQ¢M FB H"K +?Q K¼B M;QìB F?
h?ìB ¢¢B M"v– +kM; K'i ¢B +QìM; ;B^a t•v /UM; h?B M K¬M– i? +?Q M M *´ >Q M; o
T? X
h`QÈ+ FB – #^av +´ T?€B ¢ m b) T?€B + Q i?O ¢!M; i¢B *´ >Q M; oU+ FB – ¢ M M?b
>^aB– bÊ :BÈB >^aB b) t^av ` #B M +®X
o¢M M,K [m – MÆB ¢! i'i +^aM?Q i?QìM;– /–M /–M– #^av +´ T?€B +kM; F?¬M; +ÁM iQ
i?O `9i F?ÄB– F?¬M; +?9 w K°i F?®B FB M[X
h?šM; ¢ M h?¢+? L? K HoM? M;° F?¬M; ;B M +?B HU+– F?B M +?Q i?B M ¢` t<sup>a</sup>v `
:BÈB >^aB FB KÈB K°i H–M M[t^av ` /` #B M– `i M?B m h?B M K¬M T?QM; # #` F?
¢ m ¢½ Kî` X
"¢Q L; Q +MM; EB i *S+ K°i ¢€K +QìM; ;B^a J i°+– HB M H" i¢B H9+ ¢! iW ¢ M?` K
¢` M"vX
h?¢+? L? K M;QM; F i F?¬M; ;B M +?B HU+– i?–M i?S+ ?QÈM; p – F?¬M; ;B M ^aQ
[m i–M; i–M; F?¬M; ;B M– ;B®M; M?Q tmv M [m iWM; +€M? +Y – +?d /MM; MY M
>Q M; oU+– ;†T ¢QÈ+ F€i Q+? i?ìB ¢¢B i?QÈM; +´, :BÈB >^aBX

æ| H" K°i K^aM; i?´ ç` ?Q M; pm- ç'i ç B i?"M? K"m ç Ä b"K- F?¬M; +| K°i M; ¼M +
çB M i"MT?€- +| i`QM; ``i M?B m T? iQ+? +ÁM +| /'m p i i`"M ç² +´ tQ X

GB + K°i +€B M?bM HçB- *´ >Q M; oU+ M?Q H" i?"M? HÈM #` T?€ ?Ov- +| +?9i ç²

S?Q +?•M i`ìB T?Q i` M *´ >Q M; oU+ +| iWM; +€B p i`çM M?Q i`Q`ìM; ç QX h`Q
pçM çB K b€M; - ~M +?S +U M,M; F?¬M; ;B M /"T M€i i'i +^aX

æ| H" :BÈB >^aBX

h?ç+? L? K M;~M; ç-m M?bM i`ìB- +| i? T?€i ?B M :BÈB >^aB /Q p¬ b® F?2 ?Î F?¬M
+€B F?2 ?Î F?¬M; ;B M ç m çB i?¬M; K°i +?¶ F?¬M; ;B M M?Ä- +kM; +?QM? H" #Q
ošM >çQX

G9+ i`QÈ+ ošM >çQ +MM; #^av +´ T?€B M|B #Q +^aM? +?B ?"M?- ç| H" :BÈB >^aB T?Q
+´ T?€B +| #Q T?€T +| i? KÎ` K°i ? B +€B #Q +<sup>a</sup>M?- i`QM; ç| +ÁM +| HBM? F?Q-

ó"¢Q L; Q +MM; EB i *S+ i?b b Q\ô h?¢+? L? K [m v ¢-m- M?bM p T?Q ? B M;Q
FB , ó*€+ M;QÆB T?•M i€M `²B\ôX

GQM; ;B€+ i°+ " L?QÊ+- i!+ /"B FûQ Î ¢'i- FB m M? M M?Q M;¼+- K°i ¢¬B K„i T?Q
i?'m ?„M M!B- ?W H¢M? K°i iB M; - M!B, ó> B p` ¢¢B M?•M Î F?m pU+ F?€+- +! ;B
¢ m H` #ÎB pb M;QÆB- ? B p` ¢¢B M?•M KÊB #` HB M i?O p•v +¬M;ôX

h?¢+? L? K M;¢+ M?B MX

G9+ M`v ?„M KÊB T?€i ?B M- Î ;B[# ¢¢B JBM? pQÆM; - +kM; F?¬M; +! +€B bBM
¢B T FB - +kM; F?¬M; M?bM i?'v E?Q J G - h?B E?¬B- E?ªK æ†+ M?[M; +QÎM; ;E
t2K- "¢Q L; Q- EB i *S+ FB [mª M?B M; †T i?"i HÊM ?mM; ;B KX

óG` J i°+ +€+ M;QÆB F?ÆB K`Q i` M? +?'T i`QÊ+Xô h` JBM? pQÆM; ?W H¢M?
M?bM p T?Q " L?QÊ+- *´ æ¢i hQ- M!B, óL m F?¬M; T?ªB i°+ i`QÎM; Zm, o, M i°·
o, M i°+ ¢½ #` +€+ M;QÆB iB m /B iX \*€+ M;QÆB /šM ¢-m KÎ` ¢¢B +?B M- +?9M
+?'m i`!BôX

a„+ K†i " L?QÊ+- *´ æ¢i hQ H`T iS+ i`-K H MX

óL m +€+ M;QÆB Km®M F?Q F?Q +®+?'T- +S T?ªB KÎ` ¢ M?'i J oU+- +?9M; i i
M;QÆBXô >„+ h?B M JBM? pQÆM; [m€i +?'!B i B K°i iB M;X

" ¢¢B JBM? pQÆM; M`v H¢B M?bM h?¢+? L? K K°i +€B- €M? K„i +! +?9i [m, /`- iU
K²B M;QM KB M; M`Q ¢!- b m ¢! # ¢¢B JBM? pQÆM; F?¬M; iB T iK+ M!B i? K +€B
i°+- +kM; Î b m Zm, o, M i°+ `!B F?ÄBX

h?¢+? L? K p K†i F?! ?B m- i`QM; HÁM; +kM; i`Q ` K°i +¶ +ªK ;B€+ #'i M F€ H¢

hW €M? K„i h`- >„+ h?B M- >Q`M; hmv M # ¢¢B JBM? pQÆM; F?B `!B F?ÄB ¢ M
+kM; +! ?SM; i?9- ;B®M; M?Q H`Î i` M M;Q!B ?„M +! bU p`i F€ /B m ;b- ¢B m M`v H
_`i M? M?- i°+ M?•M JBM? i°+ +kM; `9i Hmb iQ`M #°X

" L?QÊ+ ¢2K i!+ /"B T?•M i€M +„K H M- i?Q€M; bY b M; H¢B K°i +?9i [m-M €Q- H
K„ ¢°+ ?[m- +?d H`b„+ K†i +! +?9i #, M; H¢M?- ;B®M; M? m K°i i? M? H½M? m FB

ó h`- >„+ h?B M- >Q`M; hmv M # M;Q!B ?šM H` ¢½ ¢Q iBM- ;B ?Ä FB ?šM H` b
p T?Q h?¢+? L? K- + m K`v- M!B i?-K, óE?¬M; +! pB + ;b H`K +€B ;b i?B M ?Ä -

h?¢+? L? K ?ÆB ?ÆB M?2Q K„i- M?`M M?¢i M!B, óL!B M?Q i? M`Q\ôX

ó*?¶ [m M;ªM? h`- >„+ h?B M- >Q`M; hmv M # ¢¢B JBM? pQÆM; pšM +?2 +?Î F
JBM? i°+X GBM? ?²M FB ¢QÊ+ •K GBM? Zm, >Ä - +MM; [m, ?Ä ?ÊT M?'iX >„M
i?B M ?Ä - iU M?B M b) i bK ¢ M ?'T i?m b¢+?X :B[i?B M ?Ä +MM; i?B M ?Ä +!
M m ?'T i?m i?B M ?Ä i` M M;Q!B M;QÆB- HBM? ?²M FB b) i`Î M M +`M; +QÎM;
;BªB i?Q+?X

*QM K„i h?¢+? L? K #¶M; H!2` K°i p-M; iBM? [m M;X

h?!B ¢¢B i?QÊM; +´- K°i ¢¢B i¬M KBM? ;BÊB im Hmv M i`m ?Ä M?"T K - i?•M i?
•K GBM? Zm, >ªB +O KBM? ;BÊB- KQÊM /MM; S+ p¢M •K GBM? i`QM; •K GBM? Z
?! i?`M? •K GBM? Zm, >Ä X

h`QM; •K GBM? Zm, >Ä +?'i +?S +ªK M;° pä ¢¢Q +O +?Q i¬M KBM? ;BÊB- KBM? F
F?B +! i? i?¬M; ?B m ¢¢Q HQ- b) i`Î i?`M? +?Q i¬M KBM? M?•M K°i i? ? KÊBX •
¢°M; •K GBM?- m ?²M- t T ?¢M; i?S b€m- +?QM? H`i`QM; i?B M ?Ä - K°i HQ¢B i?

.U i?2Q H!B " L?QÊ+- bBM? HBM? ¢QÊ+ h`- >„+ h?B M- >Q`M; hmv M # ¢¢B J
K°i HBM? ?²M JBM? i°+ +QÎM; ¢¢BX >„M ¢2K •K GBM? Zm, >Ä /mM; ?ÊT `²B- i¢
+?Q M M +ÁM +! `i M?B m ¢B K v mX

L m ç +?Q ? „M ?'T i?m p`B HQϕB i?B M ?Ä - +QÌM; çϕB H M- H`v i?B M ?Ä +?B H
i? KÈB- i`i b) i`Î M M +U+ F€ +QÌM; çϕB ç€M; bÊX

e3NX *?QÆM; e3d, S?Q hQÊM; J h?—M

•K GBM? Zm, >Ä +| +?9i ç†+ i?M- +?d +| ?bM? i?€B HBM? ?²M i?m—M i9v KÈB +|
M; ¼M HY M`v •K ?`M #,M; HϕM? - +| i` €+ +?B HU+ - +| i? M; U ç°M; •K GBM? m ?
~M +?S pã çϕQ €Q M; ?o +O çϕB i—M KBM? ;BÈB FB X

_i ?B M M?B M- +| bBM? HBM? KBM? ;BÈB +?B K çQÊ+ HQϕB M; ¼M HY M`v- +?Š
i? #` ?Ov K`i- +?d +ÁM HϕB +| HBM? ?²M- i`MM; ?ÊT +MM; •K GBM? Zm, >Ä /mM

> „M T?ªB H`K- ç—m iB M H` M; QM; Hmv M K°i F?®B i?•M i? KÈB- M?Q p`v KÈB +|
T?€i /QÆM; [m M; çϕBX

Jm®M M; QM; Hmv M i?•M i? - M|B M?Q p`v +—M K€m i?`i +QÌM; çϕB- +—M i?B M
M m +| i? çϕi çQÊ+ i?B M ?Ä - ç2K /mM; ?ÊT- HBM? ?²M b) +`M; +QÌM; çϕB ?ÆM
b) i`Î M M +`M; i? K / /`M; i?`M? +—M; X

:B[i?B M ?Ä +MM; i?B M ?Ä - i?`i ` H` +| i? + „M Mm®i HŠM M? m- +€B M`v +
oB K pW i?`v \*Ym I S? >²M .B K- >mv M ",M; >`M .B K- æ` h•K >Ä - HB M Km®M
i?B M ?Ä /mM; ?ÊT i? - F?ŠM; ç`M? H` bQ pÈB K°i HQϕB i?B M ?Ä +QÌM; çϕB ?

aBM? HBM? JBM? i°+ FB - Km®M i?B M ?Ä i` M M; QÌB h?ç+? L? K- K` ? „M- b m F
>Ä - +kM; ç½ H`T iS+ ç°M; HÁM; X

Í i`QM; ç—m ? „M- F?m pU+ i ç`B /Q i?B M ?Ä iϕQ i?`M? - i?B M ?Ä +`M; M?B m-
? „M T?|M; ` HU+ HQÊM; +kM; b) +`M; i`Î M M F?OM; #®X

L m +?B K çQÊ+ •K GBM? Zm, >Ä - /mM; M?"T i`mM; QÆM; i ç`B- +MM; *Ym I S
h?B >Ä - >mv M ",M; >`M .B K- æ` h•K >Ä ?ÊT M?`i- mv HU+ i ç`B FB i`i M?B M
i—M; i?S KÈBX

h?ç+? L? K +kM; Km®M M; ¼M HY +O M; QÌB M¼X

ó:B ?Ä FB +?d H` ?bM? i?€B HBM? ?²M- ?ŠM H` F?—M; F?| ç®B T?| +?S\ô h`—K
M|B- K „i H|2 b€M; X

óE?—M; F?| ç®B T?|ô *´ æϕi hQ +QÌB F?´- i` M K†i +?2 FQM p i b Q- +QÌB M?Q
iÈM ç€M; bÊ, ó:B ?Ä FB imv +?d H` ?bM? i?€B HBM? ?²M- M?QM; ? „M +| çQÊ+
[m M? i?•M /Q ;—M pϕM •K GBM? - m ?²M +?²M; +?`i K` i?`M?X h i?`v +?Q /M H` "ϕ
? „M; B Q i?O- +kM; F?—M; i?`v +| i? i? „M; HÈBôX

GÌB pW M|B ` - F?|2 KB M; h?ç+? L? K F?—M; F?ÄB ;B"i ;B"iX

> B M; QÌB "ϕQ L; Q +MM; EB i *S+ ç m H` +QÌM; ;Bª ç€M; bÊ K°i +?•M #QÈ+ p`Q
iÈB *?•M h?—M çdM? T?QM; X L m F?—M; T?ªB H9+ i`QÈ+ K F?Q i`QM; J oU+ F
+?`i +O ? B M; QÌB M`v- ?ŠM H` ç½ çϕi iÈB +ªM? ;BÈB h?—M oQÆM; X

hϕB i` M K°i F?®B i?´ ç` M`v- i`W T?B +QÌM; ;Bª h?—M oQÆM; +ªM? ?B M i?•M-
F?—M; +| B +| i? mv ?B T ç M ? B M; QÌB "ϕQ L; Q +MM; EB i *S+ - +?Q /M H` E
h`9+ - +kM; b) F?—M; H` ç®B i?O +O ? B ;B ?Ä M`vX

L m "ϕQ L; Q +MM; EB i *S+ +kM; F?—M; T?ªB ç®B i?O- K†+ /M ? „M #QÈ+ p`Q *?•
+€+ HQϕB €Q M; ?o i?—M #Q- +kM; F?ŠM; ç`M? F?—M; +| F?ª M,M; +ÁM ?ÆM HBM

oW M; ?o M?Q p`v- h?ç+? L? K M?`M F?—M; çQÊ+ +QÌB F?´ ?ŠM H M- #`i ç „+ /o H
+?†M H M K°i i—M; €T HU+X

ó"¼M ?¼ pb b Q Km®M M; ,M +ªM +€+ M; QÆB KÎ ` ç M?`i J oU+ô .WM; K°i +?9
?ÄBX

ó*?ì M;QÆB ;†T ç¢B M?•M- ç +?Q ç¢B M?•M M|B +?Q M;QÆB çBXô " L?QÊ+ + n
 ?„M- F?¬M; ç€M? iQM? iQ€M w iS +~M i?"M ;BªB i?Q+?X
 h?¢+? L? K b| b| +€B KkB- iU +ªK i?'v F?¬M; i?9 p`- +kM; F?¬M; i`mv ?ÄB iB T M
 > B M;Q|B "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ F?¬M; ?QÈM; ç€K M;Q|B " L?QÊ+- *´ æ¢i hQ ;
 h?¢+? L? K HB M [m M- #ÎB p"v- î i`QM; K„i " L?QÊ+- *´ æ¢i hQ- ç¢B M?•M pb p M
 +?OM; i°+ F?€+ i`Î K†i- i?"i bU F?| +| i? Hw ;BªBX
 L m F?¬M; +| "¢Q L; Q- EB i *S+ +?2 +?Î- +?¶ i?"M? i`b +O h?¢+? L? K ?ŠM H" ç|
 ?OvX J°i M,K i?|B ;B M- M?•M i°+ #` /B i imv i b) H" tm i? #bM? i?Q| M;X
 a M +€B M"v +kM; H" iQM? iQ€M H9+ # M ç-m +O #¼M ?¼X
 L?QM; K"- î b m F?B "¢Q L; Q T?€i ?B M h?¢+? L? K- i'i +ª ç m ç½ tªv ` #B M ?|
 i?2Q F`+? #ªM i`QÊ+ FB i`bM? /B M M[X
 " L?QÊ+- *´ æ¢i hQ F?¬M; #B i? B p` ç¢B M?•M M;?o +€B ;b- î b•m i`QM; M°B i•
 M M ç2K h?¢+? L? K +QB H" ç-m bÄ ;•v M MX
 h°+ M?•M J i°+ +O æ M?`K pU+ i?B i? F?„T MÆB- ``i M?B m i°+ M?•M #` i`M b
 :B€+ i°+ +MM; ?„+ H•M i°+ #¼M ?¼X L?[M; i°+ M?•M ç| +? i- ç m #` #¼M ?¼ i`€+?
 ó*?9M; i çBôX
 " L?QÊ+ ?W H¢M? K°i iB M;- H"TiS+ çB ç M +?¶ K°i +€B +U M? K i?"i /"v +O pU-
 +MM; HÈM- + Q i` ,K Kûi- +ª K°i F?®B- i®B ç2M M?Q KU+- +SM; `„M M?Q b„iX
 S?Q /QÈB ?ÆM #ªv i` ,K ;½ i°+ M?•M J i°+ +QÐB K i?9 iW +€+ F?m pU+ iK H¢B-
 ç m K M; i?2Q i?QÆM; i? - K°i ç€K ç m +| +?9i +?€M ;?ûi M?bM p T?Q h?¢+? L?
 FQ+?X
 h` M i?•M i? ?MM; po M?Q M9B +O *´ æ¢i hQ- T?O ç-v KB M; p i i?QÆM; ç M t2
 i•K- çB ç M T?Q i` M iªM; ç€ HÈM FB - pQÆM K°i #`M i v- +?"K`½B ç†i i¢B # M i
 J°i i`"M HU+ HQÈM; / Q ç°M; M|M; Mªv i`9i p"Q iªM; ç€ HÈMX hªM; ç€ HÈM FB ó`
 /|B ` - F?¬M; # Q H•m- HB M ?B M` K°i +€B i?¬M; ç¢Q i®B KM K`iX
 ó"¢Q L; Q Î# M i`QM; \ô h?¬M i?S+ h?¢+? L? K +ªK SM; K°i +?9i- T?€i ?B M i`QM
 p¬ +kM; - M; v +ª K°i iB bBM? K M? / Q ç°M; +kM; F?¬M; +| - F?¬M; F?ÄB M?`M F
 óE?¬M; +|5ô " L?QÊ+ F?¬M; FB M M?šM ²M "Q K°i +•m- M;Q|B i?S M?`i çB p"QX
 +| i? +?S i` ,K M;Q|B b|M; p B iB M H M- " L?QÊ+ +MM; *´ æ¢i hQ K°i ç€K J i°+
 M? m Î# M i`QM; çB [m - K°i +?9i +kM; F?¬M; iÄ ` +?"i ? TX
 h?¢+? L? K +kM; F?¬M; iS+ ;B"M- #bM? ioM? i?2Q T?Q b m " L?QÊ+- *´ æ¢i h
 i?¬M; ç¢Q t•K M?"TX
 hQ| M; ç€ +O i?¬M; ç¢Q +kM; ç m H" K"m ç2M- #,M; H¢M?- M?Q H" FBK HQ¢B +
 iQ| M; ç€ ç| - +| ç€ [mw H|2 b€M; - ç2K i?¬M; ç¢Q +?B m`¼B +QB M?Q b€M; M;|BX
 æÊB K'v i` ,K J i°+ +MM; K i?9 +MM; M? m iB M p"Q i?¬M; ç¢Q- iªM; ç€ HÈM FB
 `½B +?†M H M- ç2K i?¬M; ç¢Q T?QM; # H¢BX
 " L?QÊ+- *´ æ¢i hQ Î T?Q i`QÈ+- h?¢+? L? K Î T?Q b m- çQ" M M;Q|B ?QÈM; iÈ
 i?¬M; ç¢Q- iWM; M;Q|B ç m i`-K K†i- F?¬M; M|B K°i H|B- F?¬M; F?Q i`QM; i?¬M
 h`QM; HÁM; ç'i F?¬M; ? i?B m i°+ M?•M J i°+ - ç m H" K†i H¢M? HMM; - i`QM; €
 i`M M?šM i M? K€m- ç M; ç€M? ;B€ #|M; /€M; h?¢+? L? K- iU M?Q ç MûM i?M ?"
 J i°+ +kM; F?¬M; i?Q+? M?•M HQ¢B- K" h?¢+? L? K +?ŠM; M?[M; H" M?•M HQ¢B
 ? B p` ç¢B M?•M i`¼M; çB K +?B m +®- Î #¼M ?¼ ç M t2K- M?[M; i°+ M?•M iY pQ
 h?¢+? L? K ;•v M MX

"¼M ?¼ imv i F?¬M; /€K i`€+? ç M i` M ç-m "¢QL; Q- EB i *S+X

h?¬M; ç¢Q F?¬ `€Q T?B i?QÌM;- +| KMB KK+ M€i- F?¬M; M?bM i?'v K°i p"i i¬ çB /B m- +?d +| #,M; H¢M? +SM; `„M- H"K i?•M i? +MM; i•K GBM? M; QÌB i ç m +ªK

GB M iK+iB M H M- K°i KU+ [m p"b + M? ;BÌ- " L?QÊ+ +MM; *´ æ¢i hQ FB pšM H L? K +kM; F?¬M; M|B +?mv M M [X

h?¬M i?S+ ?„M i`"M ` - T?€i ?B M +€B i?¬M; ç¢Q M"v p"v K" /"B K'v p¢M /†K- ;B®M ?ÆM M [+U+ F€ `°M; HÈM- Î b•m /QÈB HÁM; ç'i F? B [m"i` K°i +€B i?¬M; ç¢Q / M? i€+X

G¢B iB M H M ? B + M? ;BÌ- HB M Î H9+ h?¢+? L? K +ªK i?'v T?B M +?€M F?¬M; F +MM; *´ æ¢i hQ FB #¶M; M?B M p K†i M; ?B K i9+- H° ` p K†i i` M; M; ?B K FQM

h?¢+? L? K +kM; i" T i`mM; HU+ +?9 w- •K i?¬K M; ?B K i9+ H¢BX

J°i # M i`QÊ+ M; QÌB " L?QÊ+- \*´ æ¢i hQ- i` M p€+? iQÌM; i®B M?Q KU+ FB - #¶M K p, M F€ /B mX J p, M M?Q H" p•M HÁM; #"M i v M; QÌB- `„+ `®B T?S+ i¢T- ~M +?

" L?QÊ+- *´ æ¢i hQ M; v i¢B +?¶K p, M FB çSM; p [M; - +„M M€i M; |M i v- ç2K K€i K p, MX

J p, M ç°i M?B M H|2 b€M; H M- ;B®M; M?Q H" K°i +€B K¢M; M? M i?"i HÈM ç°i ?mM; €+ F€ H¢ iQ€i` [m M; K M; K"m #¢+- K"m t M?- m K"m H K- K"m / + K- i¢ i, K M"v iÄ` v m /` [m, #QX

h`mM; i•K K¢M; M? M- ç°i M?B M H|2 ` K°i çB K b€M; - €M? b€M; FB /¬M /¬M F? ç M / Q ç°M; F€ H¢- H" T iS+ ç2K çQÌM; p•M ?mM; €+ +O K p, M FB Mm®i ? i #m°

J°i +€M? +Y HÈM K"m ç2M- iW i`QM; çB K b€M; ?B M ?B M ` - + Q KQÌB i?QÊ+- ç| +| K F?Q +m²M +m°M #„i ç-m F?ÎB ç°M; X

" L?QÊ+ +MM; *´ æ¢i hQ HB + T?Q b m K°i +€B- H¢B M?bM M?bM h?¢+? L? K- iB M p"Q i`QM; +Y X

h?¢+? L? K t'm ?´ +QÌB +QÌB- F?¬M; çÊB M; QÌB F?€+ ;¼B- +kM; +?mB p"QX

J°i çB M T?O +´ tQ ?MM; p o # Q H ç°i M?B M Î i`QM; i¬K K„i /¬M ?B M ` X *€B çB i`mM; QÆM; +U+ F€ `°M; `½B- ;B®M; M?Q +| /B M iQ+? K'v +?K+ /†K- i`mM; QÆ K"m ç2M ?mM; €+ i?"i HÈM- i` M +°i ç€ [m'M ç-v K i?9 ç² ç^M; X

h` M p€+? iQÌM; # M M; Q" B çB M T?O- F?„+ +€+ HQ¢B K p, M- K¶B K°i +€B K p, M HU+ HQÊM; i?¬M #QX

h`mM; QÆM; çB M T?O- +| K°i Q i?"i b•m- i`QM; Q i?B m ç®i M; ¼M HY K"m ç2M ç"KX h`mM; QÆM; Q HY K"m ç2M- +| #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M / [ iÊM +´ tQ - K¶B i`, K Kûi- i`¬M; `i b®M; ç°M; - +| / Q ç°M; i" €+ i?¬ #¢QX

h?¢+? L? K HB M çSM; Î # M +¢M? Q FB - M; ~M; ç-m M?bM M? [M; T?Q iQÊM; K M¼- +| HQ¢B +ªK ;B€+ #ªM i?•M p¬ +MM; M?Ä #ûX

"¼M " L?QÊ+ +MM; *´ æ¢i hQ K°i ç€K i°+ M?•M J i°+ pW iÈB- HB M iQ" M #° [m€ ç¢B H J i°+ +O +9M; #€B- i?¬M b„+ M; ?B K i9+ i` M; M; ?B K- p K†i FQM? bÊX

J i?9 ?„M p" #¼M ?¼ K°i çQÌM; iB M p"Q iU M?Q +kM; +?`mªM? ?QÎM; - iWM; + T?•M i€M Î # M +¢M? `i M?B m +•v +°i +O çB M T?OX æ²M; iY K„i +O K i?9 ç m ç² ç^M; i` M M? [M; +•v +°i FB - iU M?Q +| i? iW i`QM; ç| ç¢i çQÊ+ M, M; HQÊM; X

óo¢M M, K ç^M; çÆM; - K i?¬M w +?Q #'i /B iôX

óo¢M M, K ç^M; çÆM; - K i?¬M w +?Q #'i /B iôX

"¼M " L?QÊ+ +MM; *´ æϕi hQ K°i ç€K i°+ M?•M J i°+ [m€`ϕTi` M ç'i- p Kti FQ
T?Q iQÊM; K i?-M / [iÊM- H'v i? M?•K F€ Hϕ iKM; tQÊM; H MX

Í M?€v K„i i? M?•K #¼M ?¼ Km®M M´B H M FB - iBM? F?Q- HBM? ?²M- w +?Q +C
HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? - ?! i?`M? iWM; Hm²M; iWM; iB - HtM; H) `!i p`Q i`QM;
M¼X

"av T?Q iQÊM; K i?-M + Q i`,K Kûi- F?-M; #B i H'v HQϕB i`B HB m M`Q` M Hmv
HQÊM; €Q M; ?o F€ /B m îi`QM; T?Q iQÊM; HQm +?mv M- ;B®M; M?Q poM? b) F

"¼M " L?QÊ+- *´ æϕi hQ K°i HQϕB +QÌM; ;Bª J i°+- ç2K iBM? F?Q i?-M +MM; H
i?`M? / Q ç°M; F€ Hϕ- +MM; HU+ HQÊM; €Q M; ?o M`Q ç! i`QM; #av T?Q iQÊM; K
M?Q ç M; KQÊM M! ç M FB K M; ?B K HoM? M; ° +O #¼M ?¼ i`QM; F?QªM; i?İB ;
M?B m +ªK M; °X

"av T?Q iQÊM; K i?-M M`v- iU M?Q +€+ HQϕB i²M iϕB F€ Hϕ i ç`M h?B i°+ ?²M-
i`mv M HQm +O J i°+- poM? pB M b) F?-M; K'i çBX

eNyX *?QÆM; e33, >'T h?m h`mv M h?W 5

GU+ HQÊM; €Q M; ?o i`QM; M?[M; T?Q iQÊM; K i?-M FB ;B®M; pk F„- pä ?²M +
M?•M HQϕB- H` ?°B ?ÊT +€+ HQϕB T?€T [mv i iBM? i9v +O J i°+X

*?d H`- M?•M HQϕB #bM? i?QÌM; /U p`Q #° b€+? i`mv M i?W - K` J i°+- TªM; T
i?-M M`v- +! i? çϕi çQÊ+ M,M; HQÊM; iBM? i9v #¼M ?¼ im Hmv MX

h`QM; #av T?Q iQÊM; K i?-M TªM; T?`i`M +?S `M Fw HU+ HQÊM; €Q M; ?o +€+
iϕQ` +O ç M?`K pU+ K'v pϕM M,K [m - J i°+ KÈB bBM? iÈB HoM? M; ° HU+ HQ
HQÊM; €Q M; ?o #QÊ+ T?€i i`B M KÈB +O J i°+- i?b çB iÈB ç2K HU+ HQÊM; €Q
ibK ?B m im Hmv MX

"av T?Q iQÊM; K i?-M M`v- `M +?S p,M ?! - €Q M; ?o - iBM? i9v- HU+ HQÊM; i`m
M!B H`+,M #ªM +O J i°+ ç M?`K pU+- H` i?S [mw ;B€ M?`i +O #¼M ?„MX

" L?QÊ+- *´ æϕi hQ +MM; M?[M; +QÌM; ;Bª J i°+ FB - ` M; Q`B i`ªB [m K°i T?2M
HQÊM; +! M?"M i?S+ KÈB- iÈB i?-M; [m T?Q iQÊM; K i?-M M; ?B K +?SM; - ç M i
+`M; i? K i?Q+? ?ÊT #¼M ?¼X

"av T?Q iQÊM; K i?-M +! i?-M #Q p¬ +MM; - H` HU+ HQÊM; €Q M; ?o çϕB ?¶M ?Ê
/KM; +ªK M; ° +MM; M,M; HQÊM; X

hQ`M #° i°+ M?•M J i°+ M; •K tQÊM; - ç2K #ªM i?•M +MM; T?Q iQÊM; M®B HB M- İ
M; ?o i?Q+? ?ÊT #¼M ?¼- ç2K H'v ` +ªK M; ° +O ?„M- iB M iÈB ç°i T?€X

h?ϕ+? L? K M; Æ M; €+ M?bM- pb J i°+ F€ /B m`mM; ç°M; F?-M; i?-B- T?QÆM; T
iQÊM; i`mv M i?W p,M ?! +MM; HU+ HQÊM; €Q M; ?o - iU M?Q bQ pÈB b€+? +O

a€+? +! i? ? Q i`MX æO HQϕB HU+ HQÊM; pk F„ bÎ +O M?•M i°+ /o i?'i i`mv M-
;B i- b€+? F?-M; +! HQm HϕB- K°i HQϕB HU+ HQÊM; €Q M; ?o HB M poM? pB M #

J i°+ F?€+- #¼M ?¼ i?-M; [m HQϕB T?QÆM; i?S+ T?Q iQÊM; M`v- ç2K HU+ HQ
HQm HϕBX *QÌM; ;Bª KÈB- K°i F?B HoM? M; ° K°i HQϕB HU+ HQÊM; +?B i?m"i- +k
+! i? KQÊM M! im Hmv M- i?"K +?Q t•K M?"T tm®M; X

hW K°i çB K M`v ç M t2K- J i°+ H` +€B +?OM; i°+ +U+ F€`°M; `½B p¬ iQX "¼M ?
ç2K HU+ HQÊM; €Q M; ?o H½M? M; ° t2K M?Q i`•M #ªQ- imv i b) F?-M; H'v ç M +M

h?ϕ+? L? K ç°i M?B M ?B m- J i°+ +QÌM; çϕB- [mª M?B M F?-M; TªB F?-M; +! H

æ2K +?OM; i°+ J oU+ +?OM; i°+ +QÌM; ;Bª i`Q im - iK i" T îi` M T?Q iQÊM; - ç!İ
tm®M; - çB m M`v H`K +?Q F ç M b m [mª i?U+ iB i FB K [m€ M?B m bS+ HU+X

E?| i`€+? M;Q`B i M|B J i°+ F?¬M; +| F v m- K¶B K°i M;Q`B ç m H` +?B M bo- t2
K i?¬M+MM; K°i M?`T i?ÎX

J¶B K°i J i°+ bBM? ` - M?B m +| i? Î/Q`B i`QÎM; #®B i`QM; i°+ /šM /„i- iÈB +?
i?W - çç i çQÊ+ HU+ HQÊM; €Q M;?o +` tQ - +| i? i?QªB K€B im Hmv M iB TX

E?¬M; ;B®M; M?•M i°+ - T?`K M?•M b m F?B bBM? ` - +?d +| iQ +?`i tm`i +?9M; -
KÈB +| i? i`Î i?`M? ç² ç +O ç®B T?QÆM; - iB M iÈB #QÊ+ p`Q #`+ +Y pã ççQX

æ•v +kM; H` M;mv M M?•M T?`K M?•M pçM M;`M pçM- pb b Q +| i? i`Î i?`M? pã ;E

L?•M HQçB pb HÈB `B M; - b) F?¬M; ç2K pã ççQ €Q M;?o /MM; T?QÆM; i?S+ M`v
ç`B b m- H`K +?Q #¼M ?¼K¶B K°i M;Q`B ç m +| i? iB T M?`M pã ççQ ?mv M #Q- I
HU +QM çQÎM; im Hmv M +O #¼M ?¼X

"¼M " L?QÊ+ - *` æç i hQ i°+ M?•M J i°+ pšM ç M; M;•K tQÈM; - ç M M®B HB M #ªv
i`QM; ç| +ªK i?K HU+ HQÊM; +?B /B m i?¬M #Q- ;?B iç+ i`QM; HÁM; - H`v +?i çÈB
/K+X

h?ç+? L? K çSM; Î MÆB ç|- F?¬M; M?9+ M?Q+? - +MM; iQ`M #° J i°+ [m€ `çT i` M
*kM; F?¬M; +| B [m M i•K ?„M- ç m ç M; iU +® +MM; T?Q iQÊM; K i?¬M +•m i?¬
h?ç+? L? K +| i? T?€ ?Ov M?[M; T?Q iQÊM; ç|- F?¬M; HQ H„M; ?„M b) T?€ `®BX

S?9i +?®+ - i•K ?ªB M;k K i`QM; >mv i o,M :BÈB +O ?„M ;B®M; M?Q +ªK i?`v çQ
;B½v i?Q€i ` X

L;k K Î i`QM; M?šM ?`T i?m # KQÆB b€m b€i HBM?- HÈM KçM? `i M?B m- HBM
ççB i` €+X L;k K M`v pW ` - F?¬M; çÈB h?ç+? L? K T?•M T?|- H`T iS+ t¬M; p T
i?¬M FB - H`T iS+ #B M K`i F?¬M; i?`v M[X

h?ç+? L? K i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²KX

" L?QÊ+ +MM; K°i ç€K +QÎM; ;Bª J i°+ +kM; +?Q T?€i ;B€+ çQÊ+ +€B M;Q`B v
ç M; i oM? i•K HoM? M;°X

L?QM; h?ç+? L? K HçB #` /¼ Mªv /UM; - i?¬M i?S+ pW ç°M; - T?€i ?B M HB M ?
+ÁMX L,K K ç¬m iB M p`Q i`QM; T?Q iQÊM; FB iU M?Q +U+ F€ pmB- ;B®M; M?C
M;° # M i`QM; X \*€B T?€i ?B M M`v H`K +?Q ?„M +U+ F€ F?B T bÊX

L;k K ç M; i`QM; T?Q iQÊM; ?`T i?m HoM? M;° J i°+ i`mv M HQm K`v pçM M,K ç®
K M| H` K°i +€B iB M? ?m®M; M?Q i? M`Q\

h®+ ç° M;k K ?`T i?m +U+ M? M? - +?d i`QM; +?®+ H€i- ç½ iW K°i +?¶ T?Q iQÊM
iQÊM; F?€+X

GB M ? +O h?ç+? L? K +MM; M;k K ç°i M?B M i`Î M M p¬ +MM; `ä `M; ?šM H
?B M Î i`QM; HBM? ?²M +O M;k K - i? K `i M?B m +ªM? ;BÈB i? ?°B ?¶M HQçM
[mv i H`K +?Q ?„M +kM; H`K F?¬M; `ä `M; H„KX

L;k K ?`T i?m ç®B pÈB T?Q iQÊM; ç m F?¬M; TªB H` H m çB- ;B®M; M?Q +?d H`
ç|- +?Q M M #ªv T?Q iQÊM; FB +kM; F?¬M; +| /` i?QÎM; - #¼M " L?QÊ+ +kM; +
iQÊM; +| ;b #B M ?| - T?€T [mv i +MM; HU+ HQÊM; €Q M;?o M M +|- K°i +€B F?¬
*| h?ç+? L? K iU KbM? #B i- M,K K ç¬m FB ç M; H†M; H) tªv ` #B M ?| - F?Q iS
M?Q /¬M /¬M +| çQÊ+ HBM? i`QX

_`i M? M?- M;k K `ÎB F?ÄB >mv i o,M :BÈB- F?¬M; çÈB #¼M " L?QÊ+ idM? HçB
#QÊ+ çB ` - ?| i?`M? M,K +€B #|M; t€K t`i- F?¬M; H¬M M[ `ÆB p`Q >mv i o,M :
i?S+ ?ªB +O ?„MX

L v i?S+ ?^aB +O ? „M ç½ t^av ` #B M ?| - M ;k K b m F?B iB M p`Q- +?ŠM; M?[M; F
M;QÊ+ HçB +?O ç°M; i bK K°i +€B F?m pU+- b „T t T /çM; ?bM? i`ÁM- +MM; M? m
i?m +O J i°+ K°i +¶ T?|M; ` X

*?¶ T?QÆM; p` M;k K - p`v K` içB i-M; €Q M;?o Hç+ 'M +MM; i?B M ?Ä FB - içB
'M- i?B M ?Ä +MM; i-M; €Q M;?o i?B M ?Ä FB +€+? t M? m K°i +?9i- T?•M #
ç M; M;QM; Hmv M i ç`B i?-M #Q M`Q ç|X

h?ç+? L? K #` /¼ M?^av /UM;X

Í i`QM; ç-m ? „M- M v +| # i-M; i ç`B HBM? ?²M- /QÊB +MM; H` i?S+ ?^aB- K°i i-M
+MM; i?B M ?Ä - i` M +MM; KÊB H` i?-M ?²MX

L v M;k K FB Í i`QM; ç-m ? „M ? „M- Î +?¶ i-M; i?S ? B- K°i H-M M[KÎ K°i F?®B F
K°i +?¶ i ç`B +MM; i-M; i?B M ?Ä - €Q M;?o iQÆM; iUX \*€B T?€i ?B M M`v H`
+MM; #B M ?| - FBM? bÊ /` i?QÌM;X

> „M F?¬M; #B i M; ,M +^aM M?Q i? M`Q- +?d +| i? i`Æ K „i M?bM M ,K K ç-m b m F
ç° M? 'i ç`M?- ?'T i?m `i M?B m K +¬M; ^aQ /B m iBM? i9v +O #^av T?Q iQÊM; - Î i`
ûT #m°+X

S?9i +?®+- Î i`QM; Q # M +çM? h?ç+? L? K- iWM; M;¼M HY K`m ç2M FB ;B®M;
? 'T /ŠM- # v p¼i ` - iQ`M #° # ' M?`Q Î i` M M;QÌB h?ç+? L? KX

L;¼M HY K`m ç2M +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` M;¼M HY i?`i bU- K` H` K F?Q €T b9+ M;
+U+ HÊMX

hWM; M;¼M HY FB ç2K ? „M # Q H'v- HB + K°i +€B M?bM HçB- ? „M M?Q H` #` M;

*?d +| i`QM; HÁM; ? „M b€M; M?Q imv i- #B i i`QM; M;¼M HY K`m ç2M M`v ~M +?S
K i`QM; ç-m ? „M H¬B FûQ- ç M; M;QM; Hmv M K°i +?¶ i ç`B KÊBX

J€m i?`i +MM; K€m iQÆB i`QM; +Æ i? ? „M +kM; ç²M; HQç i b¬B i`Q ?ŠM H MX
bšK çQÊ+ ? „M t2K H` i`•M #^aQ +kM; #` M;k K +SM; ` „M H¬B FûQ ` - iWM; ;B¼i ?°
?mv i F?Q- K F?Q- K +¬M; T?€T [mv i +€+ F?Q iS+ + ' [m€B ?¶ M ?ÊT ?ŠM H M-
+O i ç`BX

hWM; ;B¼i # 'i iY +?B ?mv i #` M;k K i`U+ iB T H'v ç M bY /KM; - H`K +?Q h?ç+? L
M?QM; HçB F?¬M; i? M; ,M +^aMX

Í i`QM; HÁM; ? „M +kM; Km®M M?bM t2K M;k K ç M i°i +MM; Km®M H`K M?[M; ;bX
H`K +O M;k K ç®B pÊB ? „M F?¬M; +?¶ i B ?çB- +<sup>a</sup>K i?'v M;k K H`K M?Q p`v- M;ç
F?€+X

.-M /-M- K°i +?¶ F?m pU+ FB #B M i?`M? çÄ `U+- ;B®M; M?Q #B M K€m F i /QM
HYM; F?Q HQm F€ /B m- p¬ b® K F?Q `| i p`Q T?Q i` M #B M K€m FB - H`K +?Q #

L ,K K ç-m #`v ` T?QÆM; ?QÈM; M;k K M; iBM?- M?Q T?Q iQÊM; K i?-M M;mv M
çSM; p[M; - H'v # 'i iY +?B ?mv i- iBM? F?Q- K F?Q- +€+ HQçB T?€T [mv i +O ? „
H M- ?bM? i?`M? K°i K^aM; F?m pU+ +MM; i-M; i?B M ?Ä - €Q M;?o iQÆM; iUX

J°i +€B i ç`B KÊBX

óL;QÆB H`K ;bôX

" L?QÊ+ #¶ M; M?B M H ?Q^aM; H M- M`M; M;QÌB i?S M?'i idM? HçB- HB + K°i +€
i`QM; Q- p`v K` ç2K iQ`M i?•M h?ç+? L? K # Q i`MKX

*?Êi- *' æç i hQ +MM; +`M; M?B m i°+ M?•M J i°+ +kM; ç m çSM; H M- ç-v K†i iS
ç2K h?ç+? L? K M? M? +?|M; ;B i +? iX

LÆB M"v H" i?€M? ç` +O J i°+- J h?–M æB M- H" F?m pU+ i?–M i?€M? iQ" M #° J
ªQ /B m- M m F?–M; T?ªB "¢Q L; Q- EB i *S+ i`QÊ+ ç! iWM; +! T?•M T?|- #¼M ?¼
ç2K h?¢+? L? K /šM iÊBX

æ M i?b +kM; ç M`²B- ?„M +kM; i?`M? i?`M? i?"i i?"i /šM i?2Q- iU M?Q /šM ç°M;
+?Q M?[M; K F?Q M²M; ç"K ç! # Q i`MK iQ" M i?•M- çB m M"v H"K +?Q #¼M " L?
+?`m çQÊ+- ?"M F?–M; i? ç2K h?¢+? L? K i?B M ç Q p¢M [mª KÊB i@iX

*ªM? iQÊM; M;k K ?'T i?m i`mv M i?WªQ /B m i`QM; T?Q iQÊM;- #¼M ?¼ K°i M;
#ªM F?–M; #B i h?¢+? L? K +kM; F?–M; T?ªB H" iU M;mv M- +?d +?Q`^M; ?„M H"

h?¢+? L? K +kM; H" +! KB M; F?! i`ª HÌBX L;k K FB pšM î`QM; ç–m ?„M ;B"v pÁ
i?S+ +MM; iBM? HU+ +O ?„MX >„M H9+ M"v F?–M; i? T?•M i•K- +kM; F?–M; /€K
i`QM; !+- bÊ b) +! #B M +® F?–M; i®i M"Q` - F?–M; +! i?ÌB ;B M [mªM M?B m #B

óL?•M i°+ M"v /šM ç°M; HY K - F?ŠM; ç`M? H"K +?mv M t'm5 :B i ?„MôX

ó:B i ?„M5ôX

ó:B i ?„M5ôX

ó:B i ?„M5ôX

h`QM; M?€v K„i- iB M; ;B i M?Q b'K- î i`QM; K„i iQ" M #° J i°+- J h?–M æB M ç m
i? t•K T?¢KX "¼M ?¼ ç®B pÊB J h?–M æB M FQM? bÊ- i?"K +?Q pQÊi [m "¢Q L

B /€K ç®B pÊB J h?–M æB M #'i HÊB- ç! H" Km®M iB m /B i +,M +Æ +O J i°+ ç
F?–M; çQÊ+ i? i?SX

h¢B i`QM; M?[M; iB M; F m FB - M; v +ª " L?QÊ+ +MM; *´ æ¢i hQ +kM; i?B T b„+
+U+ F€ ç m ç–m- F?–M; #B i M M i`'M M M?Q i? M"QX

G9+ "¢Q L; Q +MM; #¼M ?¼ i€+?` - iWM; M;?B K F?„+ /†M /Á #¼M ?¼- M m T?€i
?„M /šM p`Q J h?–M æB M- imv i F?–M; i? ç +?Q h?¢+? L? K +! +?mv M ;bX

L?QM; ?B M i¢B- h?¢+? L? K iU M?Q H"K +?Q M?B m M;QÌB iS+ ;B" M- î i`QM; J
FB ç m i`î M M +! +?9i çB M +m²M; ?ŠM H M- +ªK i?'v ?„M H"K +?Q J h?–M æB M
iQÆB ?„M`Y b¢+? MÆB M"vX

óG`K b Q #•v ;Bì\ô *´ æ¢i hQ + m K"v- i?'T ;B¼M; ?ÄB " L?QÊ+- p K†i F?! tY, ó
T?|- ?„M F?–M; i? +! +?mv M ;b- ç®B pÊB J i°+ +?9M; i +kM; +! [mv +O- #'i Hm"
h?–M æB M- ç m b) #` +?ûK ;B i- M; v +ª i°+ M?•M #ªM i?•M +?9M; i +kM; F?–M;
i M M?•M HQ¢BÌôX

" L?QÊ+ +kM; +U+ F€ ç m ç–m- #m²M`–m, óh¢K i?ÌB H¢B F?–M; HB M ? çQÊ+ ç
ç m ç–m- #m²M #U+ôX

eNRX *?QÆM; e3N, 'M Ew

h`QM; J h?–M æB M- h?¢+? L? K F?~M i`QÆM; #'i M +?9 w i`QM; i?S+ ?ªB #B M
i ç`B +?"K`½B ?bM? i?"M?X

L?[M; M;¼M HY K"m ç2M FB # Q i`MK iQ" M i?•M ?„M- ~M +?S HQÊM; HÈM K F?
ç b® ç m ?°B iK p`Q i`QM; !+ ?„M- +kM; +! K°i #° T?"M i?2Q ;•M K¢+? ?„M- i?'K
M;k i¢M; HK+ T?O +O ?„MX

L;k K H'v M;k K M; iBM? î i`QM; i?S+ ?ªB +O ?„M +?bK +?bK M´B M´B- iK i"TM,
iB M ?"M? M;QM; Hmv M #B M ?! +m®B +MM;X

hB M; i?ûi iQ +O J i°+ î i`QM; J h?–M æB M Q" M? çMM; çMM; p M;- ``i M?B m i
;B" M- Km®M ç2K h?¢+? L? K ç€M? +? iX

> B M;QÌB " L?QÊ+ +MM; *´ æƒi hQ- ç M H9+ M"v- +kM; +| +?9i F?¬M; €T +? çQ
s i t i t i 5
GQÊM; HÈM M;¼M HY K"m ç2M i"Q` - M?Q H" iWM; +€B H€ +•v- # Q i`MK Î i` M
?„M M?`i i?ÌB i"Q` K°i +¶ K HU+ iBM? i?m-MX J HU+ FB iªM K€i` / Q ç°M;-
+?"K`½B [m M? [m~MX
_`i M?B m i°+ M?•M J i°+ ç m`ä`ä`M;`M; M?bM i?`v- M;¼M HY K"m ç2M i`QM
?„M M?`T i?m- H"K +?Q i?•M i? ?„M +| K°i T?2M F?Q +?`i v m /` [m, #Q F?€+X
.ªB iÆ K"m ç2M +O i`€M ?„M +?ªv tm®M;- K°i +€B `M Fw +´ tQ - ç°i M?B M H`T H
J°i +¶ HBM? ?²M / Q ç°M; K M? K¬M; p¬ +MM;- ;B®M; M?Q i?B M mv- iU M?Q i
`X \_`i M?B m i°+ M?•M J i°+ +?d +ªK i?`v HBM? ?²M +?`M ç°M; F?¬M; i?¬B- HB
i?ŠM;- b„+ K†i iWM; M;QÌB i`Î M M +U+ F€ F?| +QBX
" L?QÊ+ +MM; *´ æƒi hQ M;•v /çB- K„i ? B M;QÌB F?¬M; +?ÈT K°i +€B M?bM p T
FBM? ?½B i` M K†iX
hW i`QM; `M Fw FB i`mv M ç M / Q ç°M; ç M t2K-`ä`M; H" i`mv M i?W F€ /B m
iWM; KÎ` - HBM? ?²M +?B M,M; ~M +?S i`QM; ç| ç½ FBM? i?B M ç°M; ç` X
`M Fw +O i`€M h?ç+? L? K +?d H|2` K°i +€B- HB M HçB F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM
L?QM; K"- MÆB M"v`i M?B m +QÌM; ;Bª J i°+ HçB ç m F?„+ b•m +ªK M?"M çQÊ+
;B®M; M?Q +| i?QÊM; +´ K i?¬M F?OM; #®- H`v HBM? ?²M w i?S+ # M;? +?9M;
K°i pÁM;- H"K +?Q #¼M ?¼ T?€i` iW i`QM; HÁM; +ªK i?`v M?Ä #û- F?¬M; bBM?`
v MB K Km®M i bK h?ç+? L? K iQM? b´ +O " L?QÊ+ - *´ æƒi hQ #¶M; M?B M v m #
b[M; b| Î MÆB ç|- i`QM; ç-m +ÁM ç M; M;?o HçB `M Fw pW KÈB M?bM i?`v- •K i?-
h`QM; i? ;B J i°+ +´ tQ M?`i ç m +| `M Fw +QÌM; ççB i²M içB- i`QM; `M Fw +| H`+
+| €Q M;?o i²M içB ç°+ ç€Q +O ;B i°+ - +MM; T?Q iQÊM; K i?¬M F?€+ M? m- HQ
i`QM; +Æ i? i°+ M?•M J i°+ - +MM; HQçB pä ?²M +O pä ;Bª- b) F?¬M; #B M K`i-
/B mX
" L?QÊ+ - *´ æƒi hQ ç m H" *´ "çQ ;B i°+ - #¼M ?¼ ç®B pÈB +´ `M Fw +kM; +| +?
M;QÌB M?bM ?²B H•m- +kM; +?Q M?"M` `M Fw +O i`€M h?ç+? L? K- ç M i°i +M
+´ tQ M"QX
*?ŠM; [m +| K°i çB K`®i +m°+ +?B K çQÊ+ M;?B K +?SM; , h?ç+? L? K i m v i F?-
*?d +| i`QM; +Æ i? +?ªv tm¬B K€m +O J i°+ - KÈB +| i? çQÊ+ Hç+ `M H M `M Fw-
çç i çQÊ+ Hç+ `M- F?ŠM; ç`M? F?¬M; +| F?ª M,M; H" M?•M HQçBX
GÁM; +Wm i?` +O K°i ç€K J i°+ ç®B pÈB h?ç+? L? K- Î b m F?B #¼M ?¼ T?€i ?
H" ç²M; i°+ - H" T iS+ ç m T? B M?ç i?ŠM H MX
G9+ i`QÊ+ M;QÌB i?ûi iQ ?mM; ?,M; M?`i +kM; ç m #bM? i o M? tm®M;- ?ÆB iÄ` M
G9+ M"v #¼M ?¼ KÈB T?€i ?B M- h?ç+? L? K M?Q i`QÊ+ ç M; ?`T i?m K HU+ +C
M?Q ç M; H"K +€B ;bX
óJ ?²M i ç`B5ô " L?QÊ+ +~M i?"M [m M b€i i`QM; +?®+ H€i- F?m¬M K†i tBM? ç
çQÊ+ [m€i F?) H MX
*´ æƒi hQ #` /¼ M?ªv /UM;- FBM? M;ç+ M?bM h?ç+? L? K- HçB H" ?ÄB " L?QÊ+ ,
J i°+ b m F?B çç i iÈB *?•M h?¬M +ªM? - b) +MM; +?OM; i°+ F?€+ ;B®M; M? m Î i`C
J i°+ i ç`B +kM; +?B # i-M; - T?Q /QÈB i?¬M i?S+ ?ªB /QÆM; - i` M +MM; H" K
M;° K ¬M; T?€T [mv iªQ /B mX æ•v +kM; H" +QM çQÌM; i m Hmv M +O ççB ç b®
h?ç+? L? K ?B M içB H"K- ç| H" Î i-M; i?S ? B- M;QM; Hmv M` K ?²M i ç`BX

" L?QÊ+ H" *?•M h?–M M?` i`¼M; i?B M +?B +ªM?– M" M; +~M i?"M t2K i`QM; +?® çB K M"v- +?Q M M T?B i?QÌM; FBM? M;¢+X

L|B M?Q p"v- pä ;Bª Î M?€v K„i ç°i T?€ *?•M h?–M +ªM? FB - i`QM; ç–m HB M ?bM F?–M; tªv ` #B M ?| X

h?¢+? L? K `ä `”M; ç½ ç¢i iÈB *?•M h?–M +ªM?– i`QM; ç–m ç½ +| HBM? ?²M i ç” M[ M;QM; Hmv M K°i KªM;– `ä `”M; +| +?9i F?–M; ?ÊT pÈB H) i?QÌM;X

*?Q M M " L?QÊ+– *´ æ¢i hQ `’i H" F?| ?B m- F?–M; `ä `”M; H„K pb b Q ?„M +ÁM F i+’m +O HBM? ?²M i ç”BX

"¼M ?¼ F?–M; i? iB M p”Q i?S+ ?ªB +O h?¢+? L? K- #^M; F?–M;– M m +?Q #¼M +O h?¢+? L? K +| # +€B HU+ HQÊM; €Q M;?o H¢+ ’M- +ÁM +| i?B M ?Ä ?bM? i? +?d bÊ b) /¼ +QB H” i?’v [m,X

oä ;Bª M?•M HQ¢B- H’v K°i HQ¢B HU+ HQÊM; €Q M;?o ç°i T?€- HQ¢B HU+ HQÊM h?–M +ªM?– +kM; b) i?“M? i`K +°i i–M; i?S ? BX

J” h?¢+? L? K- i`QM; K°i +?¶ F?m pU+ HU+ HQÊM; €Q M;?o FB - +| iBM? i?–M- €Q M;?o / Q ç°M;– +€B M”v ç½ F?–M; ?ÊT pÈB H) i?QÌM;X

h?B M ?Ä i ç”B- H¢B H” K°i +?¶ ç` T?QÆM; F?–M; ?ÊT HQ- +MM; T?QÆM; i?S+ i`ÌB K°i pU+X

L; v i¢B H9+ " L?QÊ+– *´ æ¢i hQ i`ÊM iQ K„i i•K i?–M KÌ K`i- h?¢+? L? K #¶M; M M;KK K F?Q ç2M bb- KÎ #WM; K„i- M? +? KB M; +QÌB M?¢i- M|B, óªK ;B€+ F?–M

J°i +?¶ i ç”B KÈB M;QM; Hmv M ?bM? i?“M?– H’v K€m i?“i iBM? F?Q- K F?Q- iBM i¢T i`K +°i J i°+ i`mv M i?W M;k K pW KÈB ?’T i?m- Î i` M i?S+ ?ªB ?„M ?B M ?

L;k K M;²B M; v M;„M i ç”B M,K ;|+ FB - ?| ?[M; #’i ç°M;– H¢B +MM; ?„M i•K i?–M h`mM; QÆM; i ç”B- +| p– b® Hm²M; F?Q HQm K M? K–M;– bBM? ` / Q ç°M; ?¶M iªQ /B m /B M #B M- +MM; h?¢+? L? K iQÆM; iU +| i? iQÆM; i?–M;X

h•K MB K ç°M;– i?–M ?²M +O ?„M i`”M p”Q i ç”B- T?€i ?B M # M i`QM; H¢B +| `’i M;¢+ M?B M +’ [m€B- T?S+ i¢T +| ;–M p¢M HQ¢B- çQÌM; H®B p”M /KM; /¢M; HU+ H ç b® ç m H” i`K +°i- +?d +| +U+ Qi #° T?“M T?€T [mv i mv HU+ +QÌM; ç¢B- +| ç–v i` MX

J°i +?¶ i ç”B FB - M?Q H” i?“M? K°i +€B F?–M; ;B M +’i ;B[?¶M i¢T- ç2K K’v p¢M ;?B H¢B i`QM; #ªv T?Q iQÊM; +O ç M?` K pU+– T?S+ i¢T H”K +?Q ç–m ?„M +kM

*MM; HQ¢B K°i +?¶ F?Q b€+? F?’M; H²- M?[M; T?€T [mv i +MM; HU+ HQÊM; €Q M [mv M pk F„ +–M; [mv i- +?Q ` T?QÆM; T?€T im Hmv M- H”K +?Q M;QÌB i +| i? h`QM; ç| imv i ç¢B ç b® im Hmv M +?B i?m”i- ç m T?•M +?B +?B iB i- i?Q+? ?Ê çQÊ+ T?•M HQ¢BX

J°i HQ¢B +–M; [mv i b) F?–M; i?Q+? ?ÊT i’i +ª K¼B M;QÌB- M?’i H” J i°+X *?OM M?B m- i? +?’i ç†+ i?M +kM; F?€+ M? m- #ÌB p”v- M?[M; +–M; [mv i ç| +kM; +?B

GBM? ?²M h?¢+? L? K +ªK SM;– iU M?Q çB p”Q K°i #B M i`B i?S+– çB m HQ¢B K – #B M- ?„M +| i? iMv wt2K /mv i- +| i? #B iM?[M; T?€T [mv i im Hmv M +?B i?m”

>„M `’i M? M? T?€i ?B M M?[M; i`B i?S+ ç| ç®B pÈB ?„M F?–M; +| i€+ /KM; ;bX

hQ”M #° T?€T [mv i +MM; €Q M;?o ç m b) ;?B `ä i?Q+? ?ÊT K°i +?B M?€M? J i Hmv M +O ?„+ H•M i°+– GQM; :B€+ i°+ ç m H” F?€+ M? m- +–M; [mv i i?“K +?Q ?

>„M M m Km®M im Hmv M K +–M; i`QM; ç|– ç–m iB M TªB #B i K°i +?mv M, >„M M”QX

*?Q H"K`äK°içB K M"v- M?[M; K +¬M; T?€T[mv i FB imv M?B m- imv +kM; +| ç¢B- M; v +ª ?„M +kM; çÄ K„i- M?QM; ?„M +?QM? H" F?¬M; i? im Hmv MX

L?[M; ?ªB /QÆM; i`B i?S+ FB - ;B®M; M?Q H" M M iªM; +'m i?"M? i ç"B- H" i`K + i ç"B +O ?„M F?¬M; i? i?U+ ?bM? i?"M?X

>„M b p`Q Î i`QM; bmv iQ- i`€B H¢B F?¬M; ç w " L?QÊ+ - *´ æ¢i hQ +?mv M #B L?QÊ+ FB ?Q F? M K¢M? K°i iB M; - ?„M KÈB K°i H-M M[idM? H¢BX

ó"ªv T?Q iQÊM; K i?¬M M"v- H" +,M #ªM +O ç M?`K pU+ +?9M; i - # M i`QM; + K¬M; M?Q #B M HÈMX L;QÆB +| i? t•v /UM; K°i +?¶ i ç"B- M|B`ä M;QÆB M?'i +?B K çQÊ+ i`mv M i?W - +| TªB ? v F?¬M; \ô " L?QÊ+ M?bM +?^K +?^K ?„M- M;

h?¢+? L? K +Q`B ;"i ;"i ç-m, óE?¬M; b B- imv F?¬M; TªB M;QÆB M|B HQ¢B T?Q i?U+ +?B K çQÊ+ i`mv M i?W i`QM; T?Q iQÊM;X *?d H" i ;B®M; M?Q F?¬M; +¬M Hmv M tm®M;ôX

óh`mv M i?W i`QM; T?Q iQÊM;- H" ç M?`K pU+ - F?¬M; t2K M?Q + Q + 'T- F?¬M; 'M h?¬M oQÆM; +ªM? M M +|Xô " L?QÊ+ M?bM ?„M i?"i b•m, ó\*?ŠM; [m - ç M?' ? B p`ç¢B M?•M M|B- Î i`QM; T?Q iQÊM; K i?¬M i`QM; ç M?'i J oU+ - +| HU+ H +ªM? +| i? im Hmv M M;?B M +Sm b•m- ç•v +kM; H" /mv M +Ê ? B p`ç¢B M?•M p ç¢i çQÊ+ i`mv M i?W +O T?Q iQÊM; K i?¬M ç M?'i J oU+ - ? B ç¢B M?•M b m iB TiK+ iB M H M + 'i #QÊ+ôX

h?¢+? L? K b•m b„+ T?€i ;B€+ çQÊ+ " L?QÊ+ +?mv M #B M i?€B ç°X L[M?•M M M|B- F?¬M; +ÁM F?¬M; FB M M?šM H9+ i`QÊ+ - M|B T?B i?Q`M; `ä`"M;X

óob b Q M|B +?Q i #B i M?[M; +€B M"v\ô h?¢+? L? K M;~M` - M?Qm K"v M|BX

óh M;?o i ?B m F?' i•K +O ? B p`ç¢B M?•MX L;QÆB- +| H) H" K'm +?®i KÎ` ç M|BX

*QM M;QÆB *´ æ¢i hQ +?Êi b€M; M;`B H M- iU M?Q +| +?9i FQ+? ç°M; ?QM; T?'M L?[M; i°+ M?•M J i°+ FB M;?2 çQÊ+ H`B M"v +kM; ç m +U+ F€T?'M +?'M- i` M Kt M?B M pmb KWM;X

æ M?'i J oU+ +?QM? H" ç'i i´ +O J i°+ - M;?2 M|B # M i`QM; K F?Q M²M; ç"K M K i?¬M çŠM; + 'T + Q- +| i? ç¢i çQÊ+ i`mv M i?W + "M; K¢M?- +| `i M?B m K # F?B ç¢i çQÊ+ - +| i? i,M; HU+ HQÊM; i` M /B M`°M;X

Í i`QM; HÁM; K¶B K°i J i°+ - ç M?'i J oU+ ç m H" K°i +€B i?€M? ç` - H" ç` T?QA QÊ+ KÆX

oW M;?2 M|B h?¢+? L? K +| H) +| i? H" K'm +?®i KÎ` ç M?'i J oU+ - M?[M; M;Q` FB +kM; ç m T?'M +?'M H M- F?¬M; +ÁM €+ wX

ó*?OM; i°+ F?€+ - pb b Q F?¬M; Km®M +€+ M;QÆB KÎ` \ô h?¢+? L? K ?ÄB H¢BX FB°?'T ?ªB

"ϕ Q L; Q i B T i K+ ; B^a B i ? Q + ? , ó h ? - M i ° + ` Ì B F ? Ä B - F ? ¬ M ; [ m # Q H • m - ϕ ϕ B + ? B J i ° + H " + ? O M ; i ° + b S + + ? B M ϕ ' m + Q Ì M ; ϕ ϕ B M ? ' i + O J i ° + - + k M ; ; € M ? p € + i ¼ i ` Q M ; i ` " M F B - + k M ; i B m ? Q ? ! # ^a v i € K T ? - M X * m ® B + M M ; H 9 + M ? • M i ° + [m " i F + Á M i m M ; i Q + ? - # ^ M ; F ? ¬ M ; - + k M ; b) F ? ¬ M ; ϕ M H Q Ê i M ? • M i ° + + ? O ϕ ϕ Q ϕ ϕ B H K +

ó " ^a v ϕ ϕ B i ? Q Ê M ; + ' K i ? - M - ϕ m ϕ ½ ϕ B M Æ B M " Q \ ô X

ó h ` Q Ê + F ? B + ! ϕ ϕ B + ? B M + M M ; i ? - M i ° + - b m F ? B + ! ϕ ϕ B + ? B M + M M ; i ? - M i ° + - ϕ ϕ ` M , M ; H Q Ê M ; i ` M h ? - M • M ϕ ϕ B H K + ϕ ½ F ? ¬ M ; ϕ O ϕ + ? ® M ; ϕ Ð ϕ Q Ê + # ¼ M ? ¼ H i B M ; B B X Í K ¶ B K ° i i ? Ì B F b + ! i ? Q Ê M ; + ' K i ? - M i ² M i ϕ B - i ? Q Ì M ; i ? Q Ì M ; J i ° + + € + i ° + b Ê ? ½ B M ? ' i X ô " ϕ Q L ; Q ; B ^a B i ? Q + ? X

h ? ϕ + ? L ? K + m K " v - + ? d ? Q Ê M ; ϕ ² € M G ϕ + G - ? Ä B , ó L ; Q Æ B # B i ? „ M H " B ? v F

ó J ° i i B M # ® B J i ° + + ? 9 M ; i - + , M + S i ` B i ? S + T ? Q i Q Ê M ; K i ? - M K B m i ^a - ? „ M i i i ? Q Ê M ; + ' + M M ; i ? - M i ° + ϕ ϕ B + ? B M - K ° i i ° + M ? • M + ! i ? B M T ? 9 M ? ' i + O J i ° + M ? M ? ϕ ϕ i i Ê B h ? - M o Q Æ M ; + ^a M ? X a m ϕ ! ? „ M F ? ¬ M ; ϕ Ê B H • m - + k M ; + ! i ? H " i ? Ì B M ; v + ^a + Q Ì M ; ; B ^a h ? - M o Q Æ M ; + ^a M ? i B M ; B B + k M ; F ? ¬ M ; + ? ® M ; ϕ Ð ϕ Q Ê + M [- i K + ϕ ° i T ? € - F ? ¬ M ; ϕ Ê B i ` Í i ? " M ? K i ? - M i ? S i € K - ϕ ½ b Ê K ` Ì B F ? Ä B X h B M # ® B i Q + ? + O J i ° + + ? 9 M ; i i ? Ì B ϕ ϕ B F B - H o M ? M ; ° ? „ + € K € Q M ; ? o - + ^a ϕ Ì B + k M ; F ?

o K † i h ? ϕ + ? L ? K + ? ' M ϕ ° M ; - i W K ° i T ? 2 M H Ì B M " v + O " ϕ Q L ; Q - F ? Š M ; ϕ ` M ? K M " v - [m ^a M ? B M H " G ϕ + G X

G 9 + i ` Q Ê + > m v i o , M : B È B Î i ` Q M ; ϕ - m ? „ M i W M ; + ! H ϕ + ' M - ? „ M # B i G ϕ + G ϕ ! H + O h ? ` > m v i " € i - H " K ° i M ; Q Ì B v m M ? ' i - ? Š M H " i M v i M M ; + O M ; m v M + ? O M ? • M

ó L ; Q Æ B i W M ; M ; ? 2 M ! B - G ϕ + G i W M ; [m v i ? m " M M ; Q Ì B M " Q ? v F ? ¬ M ; \ ô h ? ϕ + ? H Á M ; F ? ~ M i ` Q Æ M ; F ? ¬ M ; i ? ¬ B - ? „ M + ^a K i ? ' v ? „ M + ! H) b „ T + Î B # Ä > m v i o , M : B È B

> „ M p W i È B - H B M T ? € i ? B M M ? Š M i ? - M # Q - i ϕ Q M M F € i Q + ? M " v + O ? „ M - ϕ ® B H Á M ; F Q M ? M X

" Î B p b - + ? Q i È B # • v ; B Ì - ? „ M ϕ ϕ i i È B * ? • M h ? - M + ^a M ? - + k M ; F ? ¬ M ; i ? H " K + ? Q b B i € M i ? " M ? - b B M ? H B M ? i ` Q M ; M ? Š M - i U M ? Q p Š M M ? Q + k F ? ¬ M ; + Q B i ¼ M ; ? „ M - v m - F ? ¬ M ; t S M ; i ` Í i ? " M ? + ? O M ? • M K È B X

ó æ M + € B ; b \ ô E B i * S + + ? 2 M p " Q M ! B - H B M i K + H „ + ϕ - m , ó h ϕ B + € B i ? Ì B F b F B i ` " M i ` , K i ? „ M ; - + , M # ^a M F ? ¬ M ; + ! + Q Ì M ; ; B ^a i ° + M " Q / € K F ? B m + ? B M ? „ M - ? „ M i M M ; + O M ; Q Ì B F ? € + X Í H 9 + ? „ M ` Ì B F ? Ä B h ? - M • M ϕ ϕ B H K + - ? „ M + k M ; H " i <sup>2</sup> M i ϕ i ? " i b U M ; ? o F ? ¬ M ; ` - + ! B ϕ € M ; ϕ + ? Q ? „ M i M v i M M ; ô X

* Q M K „ i h ? ϕ + ? L ? K T ? 9 i + ? ® + b € M ; M ; Ì B ? Š M H M X

> „ M ` K ° i + € B F i H m " M K È B , > m v i o , M : B È B F ? ¬ M ; i ? m ° + p h ? - M • M ϕ ϕ B H K + X

G ϕ + G ? B M M ? B M ϕ ! H " K ° i i ` Q M ; + € + i M v i M M ; + O h ? ` > m v i " € i - ? „ M M m i ϕ B i ? - i ? " M ? K ° i i ` Q M ; + € + i <sup>2</sup> M i ϕ B + Q Ì M ; ϕ ϕ B M ? ' i i ` M h ? - M • M ϕ ϕ B H K + - p " v F ? ¬ ? „ M - H " K + ? Q ? „ M + Q B H " + ? O M ? • M X

o " v + ? d + ! K ° i F ? ^a M , M ; - + ? m v M t ^a v ` Î b m F ? B G ϕ + G ` Ì B F ? Ä B h ? - M • M ϕ ϕ B H K M ; Q ϕ B p ¬ + M M ; - # ` M ; Q Ì B i ? m T ? K + - K " M ; Q Ì B M " v - ϕ ! H " M ; m v M + ? O M ? • M + O >

h W K ° i ϕ B K M " v ϕ M t 2 K - ` i ? B M M ? B M - > m v i o , M : B È B F ? ¬ M ; i ? m ° + p h ? - M •

G B M i B T w M B K Î i ` Q M ; ϕ - m t i [m - h ? ϕ + ? L ? K ϕ ® B p È B p U + M ; Q ϕ B i ? - M # Q - b • m - # B i Î p U + M ; Q ϕ B - b Ê H " + ! i ² M i ϕ B t t p Q Ê i [m € + U + ? ϕ M i Q Ì M ; i Q Ê M ; + O

ó L m + ? m ~ M # ` i ® i ` ² B - + ? 9 M ; i H B M # „ i i v p " Q H " K ? " M ? ϕ ° M ; ϕ B X * ? 9 M ; i ; B Ì [m € H • m ` ² B X ô

" ϕ Q L ; Q # „ i i v p " Q H " K - ? Æ B i Ä ` F Q + ? ϕ ° M ; M ! B X

h?¢+? L? K ;"i ;"i ¢-m- ¢2K w MB K +| HB M [m M >mv i o,M :BÈB +MM; G¢+ G ¢
i? M"Q ¢B KÎ` +?9i\ôX

"¢Q L; Q F?¬M; i`ª HÌB- +MM; EB i \*S+ FB ¢²M; HQ¢i ¢B ¢ M i`QM; Q i`mM; Q
M;QÌB ? B M;QÌB pW ?¢ tm®M;- M;¼M HY K`m ¢2M i?B m ¢®i i`QM; Q M`v HB
T?Q iQÊM; K i?-MX

*ªM? iQÊM; ¢€v Q- +S M?Q p"v iWM; +?9i?B M ?B M`X æ| H`K°i #°K p,M ¢²i?
+'m`QÌK` ¢ M KS+ i"M +MM;- ~M +?S i?-M #Q p¬ +MM;- #ªv T?Q iQÊM; K i?-M
+O K`p,M ¢²i?-M #Q FB - iU M?Q H`K„i i`"M F€ H¢ M`Q ¢|X

"¢Q L; Q +MM; EB i *S+ HB M ¢SM; Î i`mM; QÆM; #ªv T?Q iQÊM; K i?-M- Î /QÈB
F?Q i`"M T?€T K`p,M T?€+ ?¼ - i`QM; ¢| +| K`M,M; M²M; ¢"K #„i ¢-m F?ÎB ¢°M;
i?Q+? iWM; i`"M F?Q iS+ HB M? ?²M M,M; HQÊM; p†M p QX

h?¢+? L? K t2K ¢ M i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

óZm ¢BXô "¢Q L; Q M;Q„+- w #ªQ ?„M +kM; ¢B ¢ M- +QÌB ? ? M|B, óG®B p`Q H
KÎ` - MÆB M`v b) #`T?€ ?Ov- J h?-M æB M +kM; F?¬M; i²M i¢B M[- +?d +| #ªv T
+?9M; i ¢²M; HQ¢i iB M p`QX L?[M; +€B M`v ¢ m H`i?S v m- +?d +-M iB M p`Q ¢
iQÊM; K i?-M + Q +'T- +?9M; i iU M?B M HB M ¢ m +| i? ¢¢i ¢QÊ+ + Q;B B i`mv
i? i?Q€i Hv K°i F?®B M`v`²BX

óE?¬M; +-M +?m~M #` +€B ;b\ô h?¢+? L? K F?¬M; t€+ ¢`M? ?ÄBX

óu M i•K ¢B- Î i`QÈ+ F?B M;QÆB iÈB- i'i +ª ¢ m ¢½ M #`B i?Ä ¢€M;Xô "¢Q L; Q +
K°i HQ¢B- ¢| H`K€m K i?-M i`QM; +Æ i? M;QÆBX *| K€m K i?-M +€B +?b F?|
i? T?€i ?mv` i€+ /KM;ôX

óL? M? H M +?9i- ¢WM; H Q M? Q- +?9M; i ¢ m ¢ÊB M;QÆB ;-M K°i M,K`²BXô EB
i M F?®M FB T M`v- `ä`"M; M|B MY i?€M;- F i [mª H¢B ? Q T?Q K°i M,K i?ÌB;B M
+?€M- +?9M; i +kM; b) F?¬M; ¢B Zm, o,M i°+ ibK +?9i +?mv M H`K- p"v KÈB /šM i
K¢M; T?ªM FQ+?ôX

"¼M ?¼ F?´ +?ì h?¢+? L? K F?¬M; ` - `ÆB p`Q ¢QÌM; +MM;- H¢B ¢B Zm, o,M i°+-
+O Zm, o,M i°+- M?bM t2K +| i? ? v F?¬M; +MM; T?Q iQÊM; i?QÊM; +´ K i?-M +
i?"M? K°i iB HB M ? X

L?QM; K`- +?ì #¼M ?„M ¢B h?B M •K \*´ h`OM;- H"TiS+ HB M w i?S+ ¢QÊ+ F?¬M
h•v æ`+? FB ¢½ b®M; H¢B- `i M?B m i°+ M?•M Zm, o,M i°+ +kM; ¢ M; /-M /-M +C

h°+ M?•M Zm, o,M i°+ KQÊM /MM; •K S?M EBM?- ¢ M; +?mv M ?| i?B M ¢` M,M; H
F?Q- F?B M +?Q`i M?B m i°+ M?•M Zm, o,M i°+ bmv FB i HU+ HQÊM;- iWM; M;C
HQÊM;X

h?B M ¢` M,M; HQÊM; +| ?¢M- #¼M ?¼ bÊ +?Q Zm, o,M i°+ H`K M?Q p"v- F?¬M; ¢
J oU+- iU M?B M H"TiS+ ` i v- Km®M ¢2K [m, iB Ti°+ i`M b€i b¢+? b)X

E i [mª H¢B T?€i ?B M- iW i`QM; •K S?M EBM? FB i`mv M`K°i +¶ w +?Q F?´M;
#¼M ?¼ K°i F?„+ FB KÈB ?B m ¢QÊ+ •K S?M EBM? ¢½ +| #B M ?| - H9+ 'v i°+ i`Q
pW b®M; H¢B- HU+ HQÊM; F?¬B T?K+ +U+ Qi- H¢B pšM M?Q +k H`K +?Q ?„M`m

h`"M +?B M 'v +m®B +MM; H'v "¢Q L; Q- EB i *S+ i?'i #¢B +?´K /Si- #¼M ?¼ H"Ti
H•m- #®M i°+ +ÁM H¢B ¢½ HB M ?ÊT ;B i iÈB- Km®M ¢2K #¼M ?¼ /B i i`WX

h°+ i`QÎM; Zm, o,M i°+ #B i ¢ M?'i J oU+ KÎ` b) ? Q T?Q i?B M ¢` M,M; HQÊM;
¢¢Q- # i°+ +ÁM H¢B +MM; +?mM; K®B i?M- iU M?B M #B i M M H`H`K M?Q i? M`
i?O i?ÌB ;B MX

L m h?¢+? L? K +| i? bÈK K°i +?9i ¢°i T?€ ¢ M *?•M h?-M +ªM?- i?U+ +?d /MM;
J i°+ b) F?¬M; i´M i?'i i?ªK i`¼M;X

"ÎB p"v- EB i *S+ +,K iS+- +kM; H" +| M;mv M M?•MX
h?¢+? L? K bî bî +€B KkB- +kM; +| +?9i t'm ?´- î i`QM; EB i *S+ i?9+ ;BK+- +kM;
çB iÈB ;B[? B M;QÌB #¼M ?¼X
Í /QÈB +?•M ?„M i?b H" K p,M`QÌK`" ç M KS+ i"M +MM;-`U+`Ð K°i i? - ;B®M; M
#9i T?€+ ?¼ - F?¬M; +| K°i +?9i +ªK ;B€+ M;QM; i` - çB m Hmv M b„+ bªQX
h?¢+? L? K ç®B pÈB i`"M T?€T +kM; +| ?B m #B i- M?QM; ?„M +~M i?"M id Kd K p
+kM; çQ€M F?¬M; ` +| ;bªQ /B m- MÆB M"v F€ /B m- ç½ pQÊi [m M?"M i?S+ +O
óJ€m iQÆB M?Ä Î MÆB M"Q\ *ÁM +| - +¬M K'v ;B¼i\ô a„+ K†i h?¢+? L? K ?ÆB F?
ç" B- #'i iY K ?mv i +O i +?QM? H" ç½ ? Q T?Q F?¬M; Qi- +€+ M;QÆB çWM; bQ i
ó" ;B¼i H" çO`²BXô "¢Q L; Q HB + M?bM ?„M- +QÌB M?¢i, ó*?9M; i çQÆM; M?
;B€- iU M?B M b) F?¬M; #šv M;QÆBX ±- ç9M;`²B- [m M M|B +?Q M;QÆB- M m M
M;QÆB +| i? i,M; H M i?•M i? +?B HU+ i?"i HÈM- ?ÆM M[+| i? iW i`QM; K€m iC
+O i?QÊM; +´ K i?¬MX h`W +€B ç|` - M;QÆB +ÁM +| i? F?¬B T?K+ #ªM i? #'i
+?B i?•MôX
h?¢+? L? K -K -K +?'M ç°M;- F?¬M; ?B m` b Q M|B, óæ´B K€m\ *€+? ç´B M?Q i
ó*?Q +?ªv tm¬B i`QM; i?•M i? M;QÆB- i'i +ª ç m H" #'i iY K ?mv i- H'v #'i iY K
Hmv M +?'i +?S p¬ +MM; M,M; HQÊM;- ç M ?Q" M iQ" M i? v i? K€m iQÆB ?B M M
*kM; +?d +| i°+ M?•M +| çQÊ+ K€m K i?¬M- KÈB +| i? iB M ?"M ? ?"M? ç°M; ç´B
M;QÌB M"v- M;QÆB`i K v K„MXô "¢Q L; Q KdK +QÌB M|BX
h?¢+? L? K ç-m iB M H" p K†i T?'M +?'M- +?Êi H¢B p K†i bmv bKT #'i ç„+ /oX
"i iY K ?mv i b Q H" / /"M; M;QM; Hmv M` M?Q p"v\ J¶B K°i ;B¼i ç m +U+ F€
i?¬M #Q pä ?²M ç M M;QM; Hmv M- ç M M v +kM; KÈB M;QM; Hmv M` ``i Qi- H-M
ç½ iB m ? Q ?ÆM T?•M MY - H" T iS+ +ÁM T?ªB iB m ? Q # ;B¼i M[- +S M?Q p"v
?„M +'i ;B[+kM; +?d +| KQÌB K'v ;B¼i M[X
.MM; #'i iY K ?mv i ç´B ? i iQ" M #° K€m iQÆB i`QM; K¢+? K€m +O +Æ i? - +¬M; i
"€i *U+ Gmv M L;K+ h?"M? +ÁM F?| F?,M ?ÆM p¬ b® H-M- ?„M M;šK H¢B HB M +
H MX
*?ŠM; [m - +?¶ i®i ç¢i çQÊ+ FB +kM; +U+ F€ H"K +?Q ?„M ç°M; HÁM;- M?"M F?
M;?o i`QM; ç-m HB M M? +? H MX
*| H)- KQÊM /MM; i?¬M #Q pä ?²M- ;B i çO M?B m M;QÌB- ``i +| i? i?U+ ?B M +?
M;?oX

eN8X *?QÆM; eNj, >Q M; o„M; hoM? J`+?

" ;B¼i #'i iY K ?mv i çÄ bšK iW ç-m M;|M i v h?¢+? L? K [m v i`ÁM H,M tm®M;- +
p,M`QÌK`" /QÈB +?•MX
J°i pÁM; b|M; €M? b€M; çÄ m- iW i` M K p,M /QÈB +?•M # M;QÌB H M i`"M ;°i`
FB T?9i +?®+ H|2 b€M; H M- iWM; ç€K M;¼M HY K"m ç2M- #`v` K°i /ªB MQÊ+ H
h`QM; M?€v K„i FB - K p,M M?Q H" #` i`"M ç-v M,M; HQÊM;- i`"M T?€T i?¬M #Q M
` X
J p,M ?bM? i?"M? i`"M ç² i?¬M #Q- ;B®M; M?Q i?"M? K°i +€B KB M; F?´M; H²•K
?9i +U+ F€ K¢M? K)X hQ" M #° K F?Q i`QM; J h?¬M æB M Í i`QM; F?QªM? F?„+
HU+ i?m H'v K½M? HB i FB iW i`QM; K p,M M?°M M?¢Q` - i?´B [mûi ?QÊM; #®M
i?B M ç` X

_ -K` -K Q" M?5

*°i ç€ +?2 i`lB +O J h?—M æB M HQ¢M; +?Q¢M; - î +?¶ çdM? ç—m K¼B M; QlB- K°i HQÊM; +U+ HÊM M?`i i?lB ?B M`X

J°i +¶ M,M; HQÊM; / Q ç°M; K M? K¬M; #€i M; €i iW i?¬M; ç¢Q M,M; HQÊM; FB ç ;B®M; M?Q K°i +€B K€v #ÆK +QlM; HU+- #„i ç—m /šM /„i ?9i i?B M ç` M,M; HQÊM

hQ`M #° +QlM; ;Bª i` M h?—M •M ç¢B HK+ ?—m M?Q î i`QM; M?€v K„i ç m T?€i ;B€+ #B M ?! - iWM; M; QlB bÊ ?½B #B M b„+- i`QM; HÁM; ?QªM; bÊX

í i`QM; ç M?`i J oU+- +€+ MÆB pU+ b•m F?m pU+ #®M i°+ H½M? iK- ç m # v H M K°i +?¶ pU+ b•m /QÊB HÁM; ç`i iQ€i` K°i +€B i?¬M; ç¢Q M,M; HQÊM; i?`i HÊM- b M M p¬+MM; F?! +QBX

"¼M ?¼ #B i- ?`M? ç°M; po ç¢B Kî` ç M?`i J oU+ +O J i°+- pšM H` #„i ç—m`²B

*?Q iWM; +! M?B m /Q /U- H½M? iK #®M i°+ +MM; +QlM; ;Bª i`QM; i°+ ç m ?QÈM h?—M æB M FB T?!M; çB- Km®M F?¬M; iB +i`i +ª K¼B ;B€M; ,M +ªMX

h`QM; J h?—M æB M- h?¢+?L? K M?bM K p,M /QÈB +?•M iQÆB b®M; ?šM H M- M M; WM; +?`M ç°M; H v ç°M; - çO HQ¢B K p,M M?Q H` #¼i #B M- +! i? F?¬M; #B i

ó"„i ç—m`²B ôX

"¢Q L; Q p Kti FQ+? ç°M; - î i`QM; K p,M p"v K" +?"K`½B [m€ b€i tm®M; - p Kti T?Q iQÊM; K i?—M # M +¢M? - H`v HlB J i°+ p`M? tQÊM; +€B ;b ç!X

"ªv T?Q iQÊM; K i?—M FB - i?2Q i?B M ç` M,M; HQÊM; i`M ç—v- i` M M; QlB ç m i K½M? HB iX æÊB ç M H9+ M,M; HQÊM; / Q ç°M; +U+ F€ K½M? HB i- î /QÈB +?• +?®+ H!2 b€M; ` K°i çB K €M? b€M; M?¢iX

•M? b€M; M?¢i /—M /—M T?!M; ç¢B ` - +?d i?`v K°i +€B i?¬M; ç¢Q M,K K`m`U+ ` i`QM; ç! HQm +?mv M €M? b€M; ç T K„i- M?bM F?¬M; ` +ªM? iQÊM; i?U+ +?`iX

"ªv T?Q iQÊM; K i?—M î i`QÊ+ F?B J h?—M æB M bKT ç´- #¶M; M?B M M; ?B M; - çQlM; €M? b€M; FB - i`QM; M?€v K„i HB M F?¬M; +! imM; iQ+?X

óJ m +?!M; Xô EB i *S+ M?`M F?¬M; çQÊ+ F?) [m€i K°i iB M; , óhQ`M #° i°+ M?•M i? #®B`®B ôX

í /QÈB ?„M i?ûi iQ- iWM; i°+ M?•M J i°+ F?m ç°M; K i?9- ç m ?QÈM; iÈB çQlM; iWM; M; QlB #B M K`i F?¬M; i?`vX

ó*?9M; i +kM; çBXô "¢Q L; Q HB +h?¢+?L? K K°i +€B- i¢B i`QM; HQ¢M i?¢+?H, h?—M æB M MÆB M`v`i M? M? b) #` T?€ ?Ov- ç M H9+ ç! b) tªv` pK M´ HÊM K½ pW p†M H` K°i F?„+ #®M i°+ iB M p`Q FB X \*?9M; i T?ªB +?¢v î T?Q i`QÊ+- iB #^M; F?¬M; #` HU+ HQÊM; pK M´ H M ç M- i`i M?B M b) #` i?QÆM; M†M; ôX

h?¢+?L? K ç®B pÈB i`i +ª MÆB M`v ?Q`M iQ`M t H¢ F?! ?B m- iU M?B M b) i?2(p"v- ?„M +kM; F?¬M; M?B m HlB- çB i?2Q EB i *S+ FB +MM; K°i +?¶- M?ªv p`Q i`

J°i ç€K i°+ M?•M J i°+ î /QÈB "¢Q L; Q i?ûi iQ +?d ?mv- +QÐB K i?9- ç m K m +?

a„+ Kti "¢Q L; Q #¶M; M?B M #B M ç´B- +ª FBM? F m H M, óL? M? iB M p`Q ôX

>„M T?€i ;B€+ çQÊ+- î M; Q¢B pB J h?—M æB M #„i ç—m +! bBM? K M? / Q ç°M; F M; ?o +QlM; ;Bª #®M i°+ ç½ b„T +?¢v iÈBX

*°i ç€ ?mM; ? ,M; +?2 i`lB FB +O J h?—M æB M- H9+ M`v +kM; b„T M´ imM; ` - bB +Ð +€B i?Êi- i`QM; ç!`M +?S HU+ ç€M? p`Q FBM? M; QlB- K°i F?B #` çKM; iÈB- H

J†+ /M J i°+ i?•M i? +QlM; ?½M +kM; F?¬M; +?`m M´B- +?Q M M "¢Q L; Q T?B i

í i`QM; iB M; ;—K ;W +O ?„M- M?[M; i°+ M?•M J i°+ FB p°B p`M; ç`v M? M? #QÈ i?ûi t¬M; p`QX

æÊB ç M H9+ K°i ;½ J i°+ +MM; K i?9 +m®B +MM; #B M K'i- "¢Q L; Q KÊB F m
K°i +?MK ¬ [m M;- +kM; Î i`QM; i?¬M; ç¢Q FB #B M K'i F?¬M; i?'vX

h`QM; M?€v K„i ç|- J h?¬M æB M tªv` iB M; M' i?"i HÈM- i` M ç-m HQ¢M i?¢+?
#®B`®B /•v /Q M;QM; F i HŠM M? m- bBM?` +?'M ç°M; F`+? HB i F?OM; #®X

h?B E?¬B +MM; E?ªK æ†+ +ÁM +| K°i [mv M •K S?M EBM?- # Q ;²K ?"Q [m M; p†
i`QM; i?¬M; ç¢Q M,M; HQÊM; F?OM; #® i` M J h?¬M æB M ?B M i?•M- T?Q b m
i?2Q çm¬B- +kM; F?¬M; i? çm' B F`T #QÊ+ +?•M +O #¼M ?¼X

> B M;QÌB M`v +MM; ? B p"i +?'i F€ /B m- b m F?B ?B M i?•M i¢B i` M J h?¬M æB
T?Q /QÊB bBM?` M' p M; i?"i HÈMX

"®M ;B ?Ä i?Q€M; /Q /U- +?ŠM; [m T?Q /QÊB tªv` pK M' i?"i HÈM- +kM; ç m /
> B /` i°+- K°i [mv M FBM? i?Q- K°i ç¢Q ?"Q [m M; F€ /B m- `ÆB tm®M; p"Q J h
M?Q ç½ /šM ç°M; +'K +? K½M? HB i M"Q ç|- pK M' T?Q /QÊB M' p M; +`M; i? K
+?Q M;QÌB i ç-m p€M; K„i ?Q X

h?•M i? E?ªK æ†+ +MM; h?B E?¬B- i¢B i`QM; M?[M; pK M' FB ç m +| i`bM? ç° i' M
i? F?¬M; ? Q T?Q HU+ HQÊM; i?"i HÈM ç M #ªQ i`b i?•M i? #'i /B iX

J°i [mv M •K S?M EBM? FB F?¬M; M;WM; M?ªv M?|i- M?Q H" #` pK M' +?'M ç°M
;B®M; M?Q +kM; +| +?9i +?"i p"iX æ M H9+ ?"Q [m M; FB ?Q" M iQ" M F?¬M; +?`
K°i çQÌM; # v p9i tm®M;- # v i?ŠM; ç M çQÌM; €M? b€M; T?Q /QÊB K p,M i`€M?

> B M;QÌB E?ªK æ†+ +MM; h?B E?¬B- pW i?'v ?"Q [m M; FB ç½ çB i`QÊ+ K°i #QÊ
FQ+? tm®M; /QÊBX

•K S?M EBM? HªQ çªQ- F?ûQ HûQ i`€M? [m F?m pU+ pK M' ?mM; K½M? M?'i- M;
`ÆB tm®M; /QÊBX >„M b m F?B /Á tûi K°i +?9i- T?€i ?B M i`"M T?€T ç½ ?Q" M iQ
#B M T?€T M; ,M +ªM- +kM; ?¼+ #¼M M;QÌB E?ªK æ†+- M?ªv p"Q i`QM; çQÌM; €M
_ -K`-K Q" M?5

Í b m F?B #®M #¼M ?¼ iB M p"Q F?¬M; H•m- J h?¬M æB M ?Q" M iQ" M pÐ M €i b
ç2K J h?¬M æB M # Q T?O- +?†M M; ?B K K"i- +?d +| i?B M ç` M,M; HQÊM; +ÁM
`½B +?ªv p"Q K°i iB X

h?2Q b m iÈB E?Q J G +MM; >„+ h?B M- >Q" M; hmv M- h`# ç¢B JBM? pQÆM;
H`K T? iQ+?- #` iªM; ç€ HÈM +?†M +| K'v p¢M i?QÊ+- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +kM; +
F?¬M; +| +€+? M"Q F?€+ i?•K M?"TX

ó*€+ M;QÆB ç•m- +€+ M;QÆB K ?B m ç°M p"Q ç¢B ç` - ?ŠM H" +| i? çª i?¬M; K°
J G M?bM h?B aÆM- h?B >ªB i?2Q b m iÈB- ç-v +ªB HÁM; ?v p¼M; M' B, ó*?d +
HB M ç m +| i? iB M p"Q `²BXô

h?B aÆM- h?B >ªB •K i?-K i?Y K°i +?9i- +MM; M? m H„+ ç-m- /Q h?B aÆM M' B, ó
i F?¬M; i? t•K M?"T- M m Km®M p"Q- T?ªB /ÌB iªM; ç€ HÈM b•m p¢M i?QÊ+ FB ô
GÌB 'v K°i +?¶- b„+ K†i #¼M M;QÌB E?Q J G +U+ F€ F?| +QB- i?Q€M; +€B +kM;
óæÊB K°i +?9i t2K çBXô >„+ h?B M i`-K M;•K K°i +?9i- M' B, óJ'v p` i?O HoM? ç
#QÊ+- M m +| p' M ç ;b- i M; ?o #¼M ?¼ ?ŠM H" +| i? ;BªB [mv iX L m K'v p` i?C
[mv i- +?Q /M +?9M; i çB p"Q- +kM; p¬ F F?ª i?B iQÆM; iUôX

>„M pW M' B M?Q p"v- K¼B M;QÌB ç m +?d +| i? #'i ç„+ /o ;"i ç-m- i¢K i?ÌB / T +|
J h?¬M æB M •K i?-K +?ÌX

h`ÌB m €K- ç'i K"m ç2M- pU+ b•m K M? K¬M; p¬ #Ì- p¬ +MM; ioM? K`+? ?Q M; p„M
ç-m iB M +O h?¢+? L? KX

E?¬M; +| K F?Q- +kM; F?¬M; +| #'i +S K°i HQϕB i?B M ç` M,M; HQÊM; M`Q- iϕE
ç` ;²; ? - tQÆM; F?¬ F?„T MÆB- iW tQÆM; F?¬ ç M t2K- ?ŠM ç m H` i°+ M?•M J
H²`ä`M; H` K i?9X

GB + K°i +€B M?bM HϕB- i` M i? ;BÈB M`v tQÆM; F?¬ p¬ b®- F?¬M; +| ;B| - ;B®M
F?¬ ç| b) i`î i?`M? F?|B #KB- T?QM; ?Q€ ? iX

h?ϕ+? L? K +MM; "ϕQ L; Q- EB i *S+ K°i ç€K +QÌM; ;Bª J i°+ - b m F?B #m¬M; tm
ç m H` p K†i FBM? ?½B- b[M; b| î MÆB ç| +| +?9i F?¬M; #B i i?2Q BX

.äB K„i i`¬M; p T?Q t - KÆ ?? +| i? i?'v çQÊ+ p`B M;¼M M9B + Q M; 'i pϕM i?QÈ
i®B- +?¶ t ?ÆM- i?b H` #|M; i®B p¬ #B MX

aBM? +Æ +? i ? iX

LÆB M`v p`v K` bQ pÈB ç M?'i J oU+ +ÁM ?Q M; p„M; ?ÆM- bQ pÈB ç M?'i J oU
+| imv i p|B i`QM; iQÎM; iQÊM; +O #¼M ?¼- F?¬M; +| #¼M ?¼ iQÆM; çQÆM; pÈB

"av T?Q iQÊM; K i?¬M iW ç M?' K pU+ K M; iÈB- M;´M M; M; #`v î i`QÊ+ M; QÌB
h?¬M æB M FB ;B®M; M? m- iU M?Q +¬M; M,M; +?Q #B M- J i°+ i`mv M i?W +

óæ•v- ç•v H` i?€M? ç` +€+ M; QÆB i? i?B i QÈ+ KÆ- ç M?'i J oU+ \ô h?ϕ+? L? K
ç¬m M?bM p T?Q "ϕQ L; Q- #¶M; M?B M +QÌB F?' M|B, ó> Q T?Q K°i T?¬M # i?I
•M çϕB HK+- KÎ` ç M?'i J oU+- ç| H` F i [mª M`v \ôX

"ϕQ L; Q +kM; ;B"i KbM?- F?¬M; M|B ;b K` +?®M; çÐX

J¼B M; QÌB Hm¬M / /`M; ç2K +?mv M iQÎM; iQÊM; i?"i i®i ç T- M?'i H` ç®B pÈB "
i°+ bBM? ` p b m- +?Q iWM; i`ªB [m i?QÊM; +´ çϕB +?B M M`v- ?B m #B i M?"M
Hm¬M Hm¬M î K'v pϕM M,K i`QÈ+X

J'v pϕM M,K i`QÈ+ ç M?'i J oU+ +U+ F€ i`M ç¬v K F?Q- +| p¬ b® +QÌM; ;Bª J i°
K i?¬M i?¬M #Q + Q +'T- +| i? çϕi çQÊ+ i`mv M i?W +QÌM; çϕB M?'i- +| +QÌM; ;
i`'M- ;BªM; ;BªB €Q M; ?o - T?•M T?€i +?Q #ªQ J i°+ +?Q #¼M ?¼

h'i +ª +€B M`v- ç m H` iU #¼M ?¼ T?€M çQ€M- +kM; H` ç°M; HU+ +?®M; çÐ #¼M
oU+X

J` M v- M?bM çϕB ç` ?Q M; p„M; ioM? K`+?- M?bM tQÆM; F?¬ ç¬v ç'i- +ªK i?K M,
J i°+ ç m i`ÊM i`ÁM K„i- +| HQϕB +ªK ;B€+ K„+ KQm #` HW X

ó*?9M; i +ÁM +?Q i?,K /Á tQM; X í MÆB M`v- M?'i ç`M? +| i?¬M F€ +?9M; i F?¬M
+?„+Xô "ϕQ L; Q ;B®M; M?Q ç M; K i9v KbM?- i?mv i T?K+ #ªM i?•M F?¬M; M M i
+€B M`v- i`¬K ;B¼M; [m€i K°i iB M; - M|B, óæB i?2Q i - ç2K MÆB M`v i?,K /Á K°i i

_ 'i M?B m i°+ M?•M J i°+ ç m +?2 FQM i?'i p¼M; i`QM; HÁM; - F?¬M; i? H`K ;b ç
m QªB i?2Q H MX

EB i *S+ +kM; F?¬M; ?MM; ?MM; ?´ ?´ M[- iU M?Q #B i H9+ M`v M m H°` +ªK ts
iQ`M #° i°+ M?•M- M; QÊ+ HϕB +?"K`½B M|B M OB K¼B M; QÌB- M|B ibM? ?m®M;
M?bM i?'v F?¬M; ´M M?Q p`vX

h?ϕ+? L? K iQ`M #° ?`M? i`bM? i`¬K K†+ F?¬M; M|B- ?„M #B i pB + ç½ ç M MQÈ-
Q+?- F?¬M; #`M; çB K°i #QÊ+ t2K K°i #QÊ+- Qi M?'i +kM; TªB H`K`ä`M; - +€B
#B M i?"M? ibM? i`ϕM; ?B M M vX

h?ŠM; ç M çQ`M M; QÌB çB ç M T?Q i`QÈ+ +€B ;¼B H` M9B HÈM FB - K¼B M; QÌB
?½B F?¬M; ?B mX

eNeX *?QÆM; eN9, •M? a€M; >v o¼M; h`QM; S? hQ+?

æ| F?¬M; TªB +€B ;¼B H` /½v M9B- K` H` #av T?Q iQÊM; K i?¬M b"TX

J¶B K°iT?Q iQÊM; K i?¬M- ç m +| + Q M; 'i iQ HÈM M?Q M; ¼M M9B- K†+ /M H" b"
 :B[#ªv T?Q iQÊM; K i?¬M- H" K°i KªM; i?¬M çB M bKT ç' iQÆM; iUX L?[M; i?¬M
 ç'- ç½ bÈK F?¬M; +| T?QM; i?€B M; "v tQ - +| tQÆM; F?¬+O `i M?B m J i°+ +MM
 ;|+ i?¬M çB MX
 " M; QÌB h?ç+? L? K- "çQ L; Q- EB i *S+ çB ç M +?¶ T?Q iQÊM; K i?¬M M"v- ç m
 H9+ M? 'i i?ÌB F?¬M; #B i M M M|B M?[M; ; b KÈB i®iX
 h` M M; QÌB #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M i?"i HÈM M?Q M9B- F?¬M; +| K°i iB M, M; HQÉ
 +?9i +?¶ i?¬M #Q F€ /`X _'i ?B M M?B M- #¼M M| F?¬M; +ÁM +¬M; M, M; # M ç-m
 .U i?2Q HÌB ç€K M; QÌB "çQ L; Q- #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M + Q + 'T MÆB M"v- +| i?
 HQÊM; €Q M; ?o +MM; pä ççQ HoM? M; °+O #ªv i?QÊM; +´ K i?¬M FB X æ•v H" I
 "¼M "çQ L; Q FB M i`b Km®M [m - +kM; H" ?v p¼M; +| i? iW i`QM; #ªv T?Q iQÊM
 i?¬M +?d /šM- Qi M?'i- +kM; +| i? ççi çQÊ+ i`mv M i?W +O #¼M ?¼X
 *| i`mv M i?W - "çQ L; Q- EB i *S+ ?ŠM H" +| i? ççi iÈB h?¬M oQÆM; +?B +ªM
 çQÌM; H®B ;BªB +SmX
 æ€M; iB +- #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M ?Q ? Q iQ" M #°- i`QM; ç€K i?¬M çB M i" M T?€
 +| #'i +S / Q ç°M; ; bX
 "çQ L; Q i`-K K†+ ?²B H•m- #¶M; M?B M T?•M T?|, óhB M p"Q ç€K i?¬M çB M- çB
 +ÄX *| #'i +S +?¶ /`i?QÌM; M"Q- H" T iS+ #~K #€QôX
 EB i *S+ +kM; ?ç ççi K M? H M? iQÆM; iUX
 h`QM; H9+ M? 'i i?ÌB- i°+ M?•M J i°+ +QĐB K i?9- ç m HÁM; K M; i?'T i?ÄK- ç
 M?[M; i?¬M çB M FB - î# M i`QM; +~M i?"M FB Ki` ?ŠM H MX
 í i`QM; HÁM; K¶B M; QÌB- ç m +| K°i +€B #'i M M; ?B ?Q†+ i?"i HÈM- +?d H" #¼M
 "¼M ?¼ F?¬M; /€K- h?ç+? L? K HçB /€KX
 "ÎB p"v- i?Q€M; /Q /U- ?„M HB M M?Qm K"v M|B, óLÆB M"v iU M?Q ç½ i`ªB [m i
 GÌB pW M|B ` - "çQ L; Q- EB i \*S+ H" T iS+ #B M b„+ - i`QM; €M? K„i i`"M ` iBM
 M?' + H M b|M; iQ ; B| HÈMX
 "¼M ?¼ b Q HçB M?bM F?¬M; ` çQÊ+\\
 h`QM; ç M?'i J oU+ `°M; HÈM- tQÆM; F?¬F?„T MÆB- F?¬M; +| K°i iB bBM? +
 ç M t2K- `ä`"M; ç m H" J i°+ +MM; K i?9- F?¬M; +| +?OM; i°+ F?€+X
 L m M|B +?B M ç'm- tQÆM; F?¬HQm HçB MÆB M"v i'i M?B M b) +| +?OM; i°+ F?
 i°+ +MM; K i?9X
 "ÎB p"v h?ç+? L? K /MM; ? B +?[ói? M? i~vô- +kM; ç½ M|B F ç°M; i?O- +| çQÊ+ ç
 i?9+O ç M?'i J oU+ / /"M; ; çi #Ä M, M; HU+- ?ÆM M[H" iQ" M i?•M i`î` X
 *€B F i Hm" M M"v- +?'M ç°M; "çQ L; Q- EB i *S+ i?"i b•m- H"K +?Q ? B #¼M ?¼ K
 i`U+ iB T #` ç€M? K Km°BX
 "¼M ?¼ F?¬M; Km®M iBM iQÎM; +€B bU i?"i M"vX
 "'i Hm" M î K°i +€B i?ÌB ççB M"Q- J i°+ ç m iQÆM; ç®B +QÌM; i?`M?X J†+ /M M,
 J i°+ i`®M p"Q +€+ ççB J oU+- +kM; pšM +?Q i?U+ ;†T #` i?QÆM; M†M; M?Q i
 T?ªM FQ+?X
 "¼M ?¼ F?¬M; iQÎM; iQÊM; ` - `®i +m°+ H" B- +| çQÊ+ i?¬M i?¬M; T?€T HU+ M?
 #¼M ?¼ +QB H" i?€M? ç` iB M ?"M? ççB i? M? i~v- F?B M +?Q iQ" M #°+ QÌM; ;B
 #` ; B i?çB- K°i +€B F?¬M; /Q i?W 5

"¼M ?¼ M?Q i? M"Q +kM; F?¬M; Km®M iBM iQÎM;X

*€B M"v [m M ? ç M i¬M M;?B K +O J i°+X L m +€B M"v [mª M?B M H" bU i?"i- c
#¼M ?¼ K" M|B ç m H" K°i HQ¢B pk M?K+- H"K #~M pBM? [m M ;iW tQ +O #¼M ?

"ÎB p"v- "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ F?¬M; M|B çQÊ+ K°i HÎB- `ä`"M; bU i?"i #`v îi`Q
Km®M iBM iQÎM; i'i +ª M?bM i?'v i`QM; K„iX

> B M;QÎB T?|M; ` HBM? ?²M iW i`QÎM; +QÎM; ç¢B # Q i`MK iQ" M #° ç€K i?¬M ç
ç°M;- ibK M,M; HQÊM; /` i?QÎM;X

æ€M; iB +- #'i Hm" M #¼M ?¼ i?,K /Á M?Q i? M"Q- F i [mª ç m H" ;B®M; M? m-F?
_ 'i M? M?- i°+ M?•M /QÈB i`QÈM; #¼M ?¼ +kM; M?'i M?'i iÎ p - K°i ç€K O `k- H„
T?€i ?B MX

æ€K i?¬M çB M iQ M?Q p"v- F?¬M; +ÁM K°i +?¶ F i;BÈB- +'K +? +ÁM +| M,M;H
M;?o #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; ibK çQÊ+ ç€T €M- +kM; F?¬M; i? #B i

J¶B K°i ;½ J i°+ iÎ p - €M? K„i +kM; +?2 FQM m €KX "¼M ?¼ +kM; M?bM ` bU i?
M°B i•K i`"Q ` K°i +¶ p¬ HU+ imv i p¼M; i?"i b•mX

_®i+m°+ H" B\ _®i+m°+ H" B ç2K iQ" M #° i°+ M?•M +O ç M?'i J oU+ p¬ ibM? i
b|i\ *ÁM ç2K #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M T?€ ?m,- çQ¢M imv i ?v p¼M; iB M H M çQÎM

h`QM; HÁM; iQ" M #° J i°+ ç m +| K°i +€B M;?B ?Q†+ i?"i HÈM M?Q p"v- M?QM; K"
i? ;Ð #Ä ç€T €M M"vX

óL?Q i? M"Q\ô h?¢+? L? K +kM; `i #m²M `¬m- FBM? M;¢+ ?ÄB ? B M;QÎB, óL r
+?9M; i ç½ +| ç€T €MX *| H)- `ÎB F?ÄB MÆB M"v- iÎ p h?¬M •M ç¢B HK+ iB T iK

óæ½ `i F?|Xô "¢Q L; Q +QÎB F?´- H„+ H„+ ç¬m, óh?B M ç` M,M; HQÊM; +O h?¬M
bBM? ` K°i ? B +QÎM; ;Bª h?¬M oQÆM; +ªM?X L;QÆB +| H) F?¬M; #B i- K¶B K°i
+ªM?- i¢B K°i H9+ ç| - ç m T?ªB ?'T i?m i?B M ç` M,M; HQÊM; çO M²M; ç"KX L m i
çO- +?Q /M H" +ªM? ;BÈB ç¢i iÈB- +kM; i'i M?B M i?'i #¢BX J" ?B M i¢B- M?[M; M
T?¬M # - i°+ i`QÎM; Zm, o,M i°+ M m Km®M F?¬B T?K+- +kM; +¬M Qi M?'i K°i MY
i?W X *?9M; i F?¬M; +| [m€ M?B m +Æ ?°B M[ôX

h?¢+? L? K ¬K ¬K +?'M ç°M;X hbM? ?m®M; ç½ M;mv +'T ç M ibM? i`¢M; M?Q i? `

óh M|B +?Q M;QÆB- #€ +?O >mv M JBM? +O u m i°+ ooM? .¢ b•K H•K FB - i?"i`
u m i°+ +'T KQÎBX >„M ~M M?šM F?¬M; T?€i- F?¬M; iB T i?m i?B M ç` M,M; HQ
i?•M- +?QM? H" HQ H„M; ?„M ç°i T?€- b) i,M; i®+ M,M; HQÊM; +O h?¬M •M ç¢B
u m i°+ ;†T T?ªB i B QÆM; M;"T ç¬mX :B ?Ä FB ç½ +| i?¬M +?B HoM? pU+- ?¬m
h?¬M oQÆM; +ªM?- ?„M i?"i Km®M ç°i T?€- H" / /"M;Xô "¢Q L; Q i?"i b•m M?bM
M|BX

a„+ K†i h?¢+? L? K +"M; i? K F?| +QB ?šM H MX

ó>mv M JBM?- i°+ i`QÎM; Zm, o,M i°+- # Q ;²K ;B ?Ä JBM? i°+ FB - ç m +¬M i?B
H² +?®M; çÐX L v i?B M ç` M,M; HQÊM; i` M h?¬M •M ç¢B HK+- +| H) +?d çO K°i
M;QÎB M"Q i`QM; #¼M ?¼ ç°i T?€- ?Q†+ F?¬B T?K+- +?9M; i HB M M; v +ª T?¬M
æWM; M|B ç°i T?€ h?¬M oQÆM; +ªM?- bÊ H" M; v +ª +?®M; çÐ iB T +kM; F?| F?,M

"¢Q L; Q H„+ ç¬m i?Î /"B- i` M K†i +| #'i ç„+ /o bmv bKT- +kM; F?¬M; #B i çQÎM;
M"Q M[X

h?¢+? L? K F?¬M; M|B K°i HÎB- H†M; H) çSM;- p„i ? i| +ibK çQÎM; H®B ;BªB [mv
+® ;„M; M?Q i? M"Q- iU M?Q +kM; F?¬M; i? tQ v i? +K+X

"¶M; M?B M- ?„M M?È iÈB >mv i o,M :BÈBX

hW G¢+ G K°i çB K M"v ç M t2K- >mv i o,M :BÈB imv i F?¬M; T?ªB p"i T?~K i?m°
HK+X *?O M?•M +O M|- +| i? Î pU+ M;Q¢B ç2K G¢+ G iWM; p¬ ç`+? h?¬M •M ç¢
K°i +€B i²M i¢B +U+ F€ HÈB ?¢B +O pU+ M;Q¢BX

J†+ /M F?¬M; #B i pb b Q >mv i o,M :BÈB b) M;½ tm®M; K°i F?®B i?´ ç` M"v- M?Q
>mv i o,M :BÈB ?ŠM H" b) F?¬M; M?bM ?„M +?“K `½B /B i pQM; M?Q p"vX

h?B M ç` M,M; HQÊM; F?¬M; +|- ?„M +kM; `i F?| iB T iK+ iB M H M- h?¬M oQÆ
HQÊM; [m€ ç€M; bÊX

>„M i`-K M;•K K°i +?9i- F?¬M; F?ÄB ç2K w MB K i`mv M p T?Q >mv i o,M :BÈB-
K„i- ?v p¼M; +| i? ç¢i çQÊ+ +?d /šMX

*¬m p²M; [m M; K M? K¬M; iW i` M >mv i o,M :BÈB i`"M` - i`QM; ç| :BÈB GBM? iU
+¬m p²M; [m M; FB M?°M M?¢Q ` - H'v ?„M H"K i`mM; i•K- /¬M /¬M # Q T?O iQ"
M[ç2K #ªv b"TT?Q iQÊM; K i?¬M +kM; ç²M; HQ¢i # Q H'vX

æ€K M;Q`B "¢Q L; Q +MM; EB i \*S+ #¶M; M?B M H°` p K†i FBM? M;¢+- +| +?9i
h?¢+? L? K F?¬M; ç°M;- iBM? F?Q i?¬M M;QM; Hmv M H"K K°i iB - Î i`QM; >mv i
S?®+5

J°i +¶ M,M; HQÊM; F?´M; H² #ûM M?¼M iW i`QM; >mv i o,M :BÈB i`"Q` - #'i iY K
i? ?„M- Î i`QM; F?QªM? F?„+ ç m iW i?•M i? #„M` - Î i`QÊ+ K„i?„M b„T t T i?“M
/`BX

hWM; ;B¼i #'i iY K ?mv i çÄ bšK- [m v i`ÁM H,M H°M- ~M +?S ?mv i F?Q F?´M; H
/šM /„i +?B ` H"K #ªv- ç°i M?B M # v p"Q +?¶ i•K ?¢+? #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M F€

*MM; H9+ ç|- M,M; HQÊM; iB m +U+ ~M +?S i`QM; K¶B K°i ?mv i F?B m +O ?„M +
iWM; çQ`M; +QM; t€K t`i- #„M p"Q i`QM; #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M- iU M?Q Î #ªv T?
Hmv M;•M K¢+?- iÄ` p¬ +MM; i?¬M F€X

*QM K„i h?¢+? L? K ç°i M?B M b€M; M;`B ?ŠM H MX

>„M KÆ ?² +ªK i?'v çQÊ+- #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M FB ;B®M; M?Q +| F?Q iS+ M?Q
"¢Q L; Q +MM; EB i *S+ +`M; H" i?•M i? +?'M ç°M; K¢M?- p K†i F?¬M; i? iQÎM;
M?bM p T?Q h?¢+? L? KX

hQ" M #° i°+ M?•M J i°+ ;B`F?„+ M"v +kM; ç m M;•v /¢B- M?Q H" ;†T [m,- M?bM h
M?bM M?šM i`QM; i v ?„M- iU M?Q ç M; i? v ç´B #ªv T?Q iQÊM; K i?¬MX

S?®+5

h?¢+? L? K T?mM` K°i M;KK K€m iQÆB- b„+ K†i i`„M; # +?- ç•v H" /'m ?B m F?Q
HU+ HQÊM; iB m +U+ #` `9i b¢+? iQ" M #°X

o¬ b® iB m +U+ +?B HU+ +?ªv p i`QM; T?Q iQÊM; K i?¬M #¶M; M?B M +„i çSi- Î i
i?¬M- +?d +| K°i Hm²M; / Q ç°M; M?Q iÆ M? MX "ªv +¶ / Q ç°M; iK i" T K°i çB K-
#„M` - Î i` M F?¬M; ç€K i?¬M çB M M;QM; Hmv M i?~M? +Y M?Q M?Ä +?Êi H!2X

"¢Q L; Q +MM; EB i *S+ M;Æ M;€+ M?bM #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M FB - +QM K„i i`W

"¼M ?¼ FBM? M;Q`B T?€i ?B M- Î /QÈB HU+ HQÊM; F€ /` i` M M;Q`B h?¢+? L? K
i?¬M FB iU M?Q +| tm i? K°i H¬M M[M;QM; Hmv M +?[i` - iU M?Q +?d +¬M H
L? K çO- #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M M"v +| i? F?¬B T?K+ M?Q H9+ # M ç¬mX

æ€M; iB +- h?¢+? L? K F?¬M; çO HU+ HQÊM;- +?Q i? ç¢i i?~M? K°i #QÈ+ FB -
#¼M ?¼ M;¢+ M?B M pmB KWM;X

"ÎB pb Î T?Q i` M /½v i?¬M çB M iQ€i` iWM; +€M? +Y M?Q M?Ä- F?¬M; #B i çB

*-m p²M; [m M; i` M >mv i o, M :BÈB #B M K'i F?¬M; i?'v- i`QM; ç| :BÈB GBM? ;B
HçB H-M M[H•K p"Q ioM? K`+?- ;B®M; M?Q T?ªB çQÊ+ [m i?"i H•m KÈB +| i? H
L?QM; K"- ç®B pÈB h?ç+? L? K K" M|B- # M M"v ç½ H" çO `²BX
>„M #B i- >mv i o, M :BÈB i?m çQÊ+ w MB K +O ?„M- +?Q ?„M +?d /šM K°i +€B çQ
>„M F?¬M; #B i +€M? +Y FB çB i?¬M; MÆB M"Q- HçB #B i- içB T?Q b m +€M?
[mv iX o T?¬M H" ;BªB [mv i M M ç +O ?„M- ? v H" ;BªB [mv i M M ç iQ" M #° +?
HK+- p"v +?d +| i`ÌB #B iX
ó"çQL; Q- +€+ M; QÆB iU iB M KÎ` ç M?'i J oU+- ç€M; #` /B i i°+5ôX
GB M p"Q H9+ M"v- K°i +€B i? M? •K T?B m ç½M; •K m iW •K S?M EBM? i`mv M ç
HQ HQ- T?9i +?®+ ?B M` X
J°i ççQ mªM?- +kM; p¼i tm'i ?B M- i?2Q b m ç| H" E?ªK æ†+ +MM; h?B E?¬B- ç²
i?-M çB M +?"K`½B H°` X

eNdX *?QÆM; eN8, ošM h?ç+? >ªB

•K GBM? i°+ E?ªK æ†+- h?B i°+ h?B E?¬B- i°+ i`QÎM; Zm, o, M i°+- JBM? i°+ +| çQ
Zm, >Ä - #®M i²M içB +| i? M|B +QÎM; ççB M?'i i` M h?-M •M ççB HK+ M"v ç²M; H
i`QM; T? iQ+? ?B M ?B M` X
"®M M; QÌB K°i çQÌM; i`mv FQ+? iÈB- F?¬M; iB + î i`QM; J h?-M æB M #` b|M; p
i`M i?QÆM; i`bM? ç° F?€+ M? m- H-M M"v iÈB- ç| H" Km®M +?Q J i°+ i`ª; B€ç„i
æ€K M; QÌB "çQL; Q +MM; EB i *S+ pW i?'v #®M ;B ?Ä M"v ç m tm'i ?B M- +kM
/U çQ€M çQÊ+ #¼M ?¼ p"v K" +?'T M?'i M?Q i? - #B i`ä ç M?'i J oU+ K°i F?B
M; ?`+? +?mv M p½M ?²B- +ÁM F?¬M; iB + ? Q i`M HU+ HQÊM; iB M ç M- +€B M"v
ó*-M ;b p"v\ô "çQL; Q M?Qm M?Qm K"v- +kM; F?¬M; T?ªB `i HQ H„M; - •K m M|B
i ç m +| K†iX h +MM; EB i *S+- +| i? p[M; p`M; #€K i`K E?ªK æ†+ +MM; h?B E?
HQÊM; +O M; QÆB #•v ;BÌ +ÁM +?Q F?¬B T?K+- H½M; T?Q K°i T?-M H" K°i T?-
Km®M /B i J i°+ i bB i•K p¼M; iQÎM; X æWM; `ÆB p"Q +€B HQĐM; #çB +•m i?QÆ
K°i +€B +?¶ i®iôX
"çQL; Q HÌB M"v M; QÊ+ HçB F?¬M; T?ªB M|B +?mv M ;B"i ;•MX
>„M +MM; EB i *S+ HU+ HQÊM; +U+ F€ +QÌM; ?½M- K°i +?9i F?¬M; FûK E?ªK æ†
+| i? KÆ ?² +?B K +S +?9i i?QÊM; T?QM; X
JBM? i°+ bBM? HBM? FB - i?•M i? +?Q M; QM; Hmv M` - +?d #^M; p"Q b® HQÊM
Km®M ;B i +? i "çQL; Q- EB i *S+- +kM; H" F?¬M; çO M, M; HQÊM; X
*?d +| Zm, o, M i°+ Zm, S?QM; ;B'm FQM Î •K S?M EBM? FB - H"K +?Q ? B M; QÌB
Zm, S?QM; +kM; +?Q F?¬B T?K+ HU+ HQÊM; - ç®B K†i M?B m +QÌM; ;Bª +MM; K
+?WM; +| i? `ÆB p"Q +?¶ i®iX
h?B M ç` M, M; HQÊM; i` M h?-M •M ççB HK+ b„T bY F?¬ FB i- Zm, S?QM; M m iB
Km®M F?¬B T?K+ +`M; i? K F?| F?, MX L„M M m F?¬M; ççi çQÊ+ i?U+ HU+ h?-M ç
i?•M i? +?B HU+ i?Q€i Hv K°i F?®B ççB HK+ M"v- ?-m M?Q H" F i [mª +Ym iY M?
"ÌB p"v- i?"i Km®M F? B +?B M- H"K +€B HQĐM; #çB +•m i?QÆM; - ç®B pÈB ? B #
E?ªK æ†+- h?B E?¬B +kM; #¶M; M?B M i`-K K†+ tm®M; - +?d H" pšM M?Q +k ç®
i`QM; €M? K„i F?¬M; +| iB M? +ªK M?•M HQçB M M +| - +?d +| w iS ?"K t9+ ;B i +?|
h`QM; •K S?M EBM? i`mv M ç M +QÌB HçM? •K m, ó"çQL; Q- ç•v H" i?€M? ç` i`QM
ç` T?QÆM; +| i? ;BªB [mv i F?®M +ªM? iQÆM; H B +O J i°+ +€+ M; QÆB\ J°i Kª
iB M, M; HQÊM; - #ªv T?Q iQÊM; K i?-M ?Q ? Q- +€+ M; QÆB i?U+ +?Q `^M; ç•v H

"ϕ Q L; Q +?d +?d K°i +€M? +Y /Q >mv i o,M :BÈB +MM; #'i iY K ?mv i +O h?ϕ +?
Hmv M ` FB - #¶M; M?B M KdK +QÌB M|B, ó*?9M; i pšM +| ?v p¼M; ôX
h?ϕ +? L? K +?d ç SM; Î K°i F?®B FB - i`W i`M #'i ç`M?- +•M M?„ + t2K ç M +MM; M
>„M F?¬M; #B i K°i +€M? +Y FB ç B i?¬M; MÆB M`Q- M?QM; ç•v H` T?QÆM; €M >
iY K ?mv i FQ+? T?€i K°i iB M,M; HQÊM; +O #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M- KÈB M; Q
T?¬M +| i? i?U+ ibK ç QÊ+ T?QÆM; T?€T ;BªB [mv i ? v F?¬M;- ?„M +kM; F?¬M;
> B M; QÌB E?ªK æ†+- h?B E?¬B- KϕM? M?bM i?ŠM; K°i +€M? +Y FB - +QM K„i ç
óæB i?¬M; MÆB M`Q\ô •K S?M EBM? Zm, S?QM; ç½ bÈK M?bM i?'v `²B- H9+ M`v i
iÈB- F?¬M; F?ÄB H M iB M; i?2QX
óh`ìB KÈB #B iXô "ϕ Q L; Q +kM; H` +QÌB F?´, óL?QM; i M;?o- ?ŠM H` b) H` K°
+?9M; i +MM; pÈB Î +?¶ M`v i` M? ç'm H½M; T?Q i?ÌB ;B M- F?¬M; M;ϕB ç B p`Q i
E?ªK æ†+- h?B E?¬B i`-K K†+- mªM? FB +kM; F?¬M; i`ª HìB- Zm, S?QM; +kM; B
H` ç M; M;?B K i9+ iU ?ÄB ç M;?` +O "ϕ Q L; QX
h?ϕ +? L? K ç SM; Î i`QÊ+ K°i +€M? +Y FB - pšM i` tûi`ä`M; HU+ HQÊM; F?Q iS
i?¬M i`M T?€ ?Q ? QX .-M /-M- ?„M T?€i ?B M Î H9+ /mv i`b +€M? +Y M?Ä FB i
iQÊM; K i?¬M M;QM; Hmv M ` K°i iB M,M; HQÊM; iBM? /B m- ç M; M? M? +?|M;
L;?B K i9+ +ªK SM; i`QM; +?®+ H€i- b„+ K†i?„M ç°i M?B M #B M ç´B- #¶M; M?B
K°i +€M? +Y M`v F?¬M; / - F?¬M; +-M # Q H•m- K°i +€M? +Y M`v HB M b) #ÎB
K'iôX
.WM; K°i +?9i- ?„M ç°i M?B M [m€i, óJ†+ F +€+ M;QÆB H` Km®M p`Q ? v F?¬M;-
L|B tQM;- #|M; M;QÌB ?„M +?Êi H|2- ;B®M; M?Q K°i Hm²M; iB b€M; •K m- iW K°i
`²B #B M K'iX
Í M?€v K„i i?•M i? ?„M #B M K'i FB - iW +?¶ i•K ?ϕ +? +O #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M
ç M / Q ç°M;- #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M FB T?|M; tϕ ` ?`Q [m M;- ç°i M?B M v m #Ê
J¼B M;QÌB ç m i?"i +~M i?"M [m M b€i- M?bM i?'v +ªM? iQÊM; M`v- ç m H` ;B"i Kb

L?Q #`i?—M HU+ ;B K +—K- ?„M ?Qϕi ϕ°M; F?| F?,M- M; v +^a ϕ°M; K°i +?9i i?•M i?
M;`v i?QÌM; ? Q T?Q bS+ HU+ HÈM ?ÆMX

*kM; K v i`QM; i?•M i? ?„M ;B®M; M?Q +| HU+ HQÊM; F?OM; #®- Î i`QM; ;B| H®
iϕK i?ÌB #m—M; i? iB M H M- ϕ2K ϕO HQϕB HU+ HQÊM; +O i?•M i? i?9+ /K+ H
M?äK K°i ?ÆB- T?€i ?B M i?•M i? HU+ HQÊM; iB m ? Q pšM Î T?ϕK pB +| i? iB T

S?Q i`QÊ+— m <sup>a</sup>M? F?—M; i?`v FB +kM; F?—M; +^aK SM; ` p` i`Q +?m~M t€+ +O ϕ
T?QÆM; +| T?^aB HϕB Km®M ` i v ? v F?—M; X

>„M i`€B HϕB +kM; F?—M; p°B- Î i`QM; ;B| H®+ M,M; HQÊM; M;?B K i9+ +^aK i?K- T
p†M p Q MÆB M`v imv +m<sup>2</sup>M; HB i- M?QM; i?QÆM; i`M pÈB ?„M +kM; F?—M; ϕ€M;

*ÁM +| i? +?`m ϕQÊ+X

s i t i t i 5

h`QÊ+ K„i ϕ°i M?B M # v imM; i|2 ϕ®K HY - K°i Hm²M; m ^aM? T?9i +?®+ ?B M ?B
M,M; HQÊM; ?B M i?•MX

L,M; HQÊM; ?¶M HQϕM p†M p Q MÆB M`v- ϕ®B pÈB ?„M iU M?Q F?—M; iϕQ i?`M?
?„M p—b®•K GBM?- m ?²M FB pšM F?—M; M?9+ M?Q+?- M?Q H` F?—M; +?`m +?9

ó>„+ ?„+— [m^a M?B M +| i? KB M /`+?X hB m iY- ϕ½ ϕ M i`QM; ;B| H®+ M,M; HQÊ
#B M T?€T; bXô *?¶m ^aM? i`mv M ϕ M HBM? ?²M / Q ϕ°M; - M; QÌB M¼ +| p iU iBM
?QÎM; - K`M; QÆB- HϕB T?^aB i?ÌB F?„+ i?W M?“M; B| H®+ M,M; HQÊM; ϕ€M? b•m
M; QÆB b) bmv v m i` M /B M `°M; X L; QÆB M; Q M M; Q½M ϕ2K i?B M ?Ä ;B Q` -
HB M i?^a M; QÆB `ìB F?ÄB- M?Q i? M`Q\ôX

óæQÊ+Xô h?ϕ+? L? K F?—M; iB M; ϕ°M; +QÌB +QÌB- iQÆM; iU i`mv M ` HBM? ?²M

*Ym l S? >²M .B K iW i`QM; i?S+ ?<sup>a</sup>B i ϕ`B•K m /—M ?B M ` - M; ¼M HY K`m i`„M
iY i?—M ϕÁB KϕM; - T?|M; i?Q+? pšM /B i i`i +<sup>a</sup> HBM? ?<sup>2</sup>M T?€i `mMX

>ÆM KQÌB ϕϕQ•K GBM? iB M p`Q iQÆM; iU ϕ M; H†M; H) ?QÈM; iÈB h?ϕ+? L? K
.B K pW ` - M?[M; •K GBM? FB M?Q; †T [m, K`- p°B p`M; Km®M i`€M? Mû `ìB t X

J°i pÁM; M; ¼M HY K`m i`„M; #|M; - H`v \*Ym l S? ><sup>2</sup>M .B K H`K i`mM; i•K- ?QÈM; i
` - bQ pÈB i®+ ϕ°•K GBM? FB i`€M? HmB M? M? ?ÆMX

J¶B K°i +€B•K GBM? #`\*Ym l S? ><sup>2</sup>M .B K ϕKM; +?ϕK- H`T iS+ Q`M? M`imM; ` -
i?m—M M,M; HQÊM; - i`M ϕ—v Î i`QM; ;B| H®+ M,M; HQÊM; - M?€v K„i F?—M; i?`v M

óZm^a M?B M H`\*Ym l S? ><sup>2</sup>M .B K5ô l<sup>a</sup>M? iÄ ` +U+ F€ FQ+? ϕ°M; - HBM? ?²M /
óh?Q+? ?ÊT i Mm®i ? i ?`T i?m M?`i5ôX

L; ¼M HY t M? i?ŠK iW i`QM; m <sup>a</sup>M? FB /—M ?B M ` - K°i ϕ€K M; ¼M HY +?B i•K F
M?ϕiX h`QM; i`€M +O HBM? ?²M- i?b H` ϕQÊ+ F?<sup>a</sup>K K°i Hm<sup>2</sup>M; i`M ?²M +O •K GB
?„M ϕ2K i?B M ?Ä i?“i bU /mM; ?ÊT ?`T i?mX

hW i`QM; m <sup>a</sup>M? iQ€i ` K²B HY - # M M; Q`B H` M,M; HQÊM; +O •K GBM? Zm, >Ä
i`QM; i?b H` ;½ JBM? i°+ ?`T i?mX

*MM; F i?“i bU ?ÊT M?`i i?B M ?Ä - +| i? ϕ2K HU+ HQÊM; +O i?B M ?Ä T?|M; i
bQ pÈB h?ϕ+? L? K HQϕB M; QÌB +MM; i?B M ?Ä ?Á #bM? Î +?mM; - +MM; M? m
ϕ€M; bÊ ?ÆM M?B m5

h?—M ?²M JBM? i°+ FB +kM; +| # i—M; i ϕ`B- +| i?S+ ?<sup>a</sup>B- +| KBM? ?`i—M; ϕ°+
+ Q M?`i- i?b H` i?—M ?²MX

:B ?Ä JBM? i°+ M`v ?B M M?B M +kM; H` + Q ;B B pä ;B^a- i ϕ`B ?bM? i?“M?- w
h?—M +^aM?- +| H) +ÁM + Q ?ÆMX

h?—M ?²M M;²B M; v M;„M Î T?Q i` M i ç`B- T?|M; ` HBM? ?²M / Q ç°M; K½M? HB
i?ŠK- ;B®M; M?Q HBM? t`- ç°i M?B M ç2K bBM? HBM? HBM? ?²M i`QM; p¬ b® •K
i?•M i? h?¢+? L? K [m'M [m M? iÈBX

*Ym l S? >²M .B K i`mv M ç M /B i ?²M +?B HU+ K½M? HB i- iWM; Hm²M; M;¼M H
i? h?¢+? L? K # Q H'vX

L?QM; K`- i` M HBM? t` ?Ä /B K t M? H K •K m FB H¢B #` p¬ b® •K GBM?- m ?²
i`„M; #|M; ç®i iÈB- imv M?€v K„i ç2K •K GBM?- m ?²M ç®i /B i ``i M?B m- M?QM;
i?“i bU [m€ M?B m- *Ym l S? >²M .B K FB `ä ``M; F?¬M; i? Î i`QM; M?€v K„i ç2K
?²M i?B m ç®i b¢+? b)X

h?¢+? L? K i``M M;”T M;mv +ÆX

dyyX *?QÆM; eN3, h?—M h? \

o¬ b® •K GBM?- m ?²M M;QM; Hmv M i?“M? iWM; +QM HBM? t`- i`QM; HBM? t` i?b
+O •K GBM? Zm, >Ä X hWM; +QM HBM? t` # v K9 - i®+ ç° +U+ M? M?- ?—m M?C
i`QÈ+ M;QÌB h?¢+? L? KX

*Ym l S? >²M .B K M;¼M HY K`m i`„M; #|M; - Î i`QM; i?ÌB ;B M ``i M;„M ç½ ç®i /E
m ?²M- M?QM; M?[M; bBM? HBM? i` €+ M`v i?“i bU [m€ M?B m- +?Q /M H` *Ym l S
i`QM; i?ÌB ;B M M;„M ç2K +?9M; M| iQ`M #° ç®i b¢+? b)X

aBM? HBM? JBM? i°+ +MM; •K GBM? Zm, >Ä /mM; ?ÊT H`K K°i- i`€B H¢B +kM;
i—M; i ç`M T?|M; ` - M; v i¢B b m HBM? t`- ``i M? M? ?QÈM; iÈB h?¢+? L? K p¼i

h?ÌB F?“+ ;'T ;€T M?Q i? - h?¢+? L? K ?½K b•m Î ;B| H®+ M,M; HQÊM; +ÁM T?ªB
HQÊM; SM; T?| ;B| H®+ M,M; HQÊM; çB M +m²M; t v ;B i- [mª M?B M H` +| +?9iç

oM pM pM5

GBM? t` HQÈi [m T?ÁM; imv M +O M;¼M HY K`m i`„M; #|M; - [mª i?U+ €T b€i-
i?•M i? h?¢+? L? K # Q H'v i—M; i—M;X

*?QÎM; M;U HBM? ?²M •K GBM? Zm, >Ä iWM; ç€K #€K p`Q i` M M;QÌB ?„M- M;¼
Km®M ç2K HBM? ?²M ?„M +kM; F?®M; +? - H`K +?Q i?O çQ¢M SM; T?| +O ?„M K
çQÊ+X

h?B T5

h`QM; i?—M ?²M i`mv M ç M +?'M ç°M; K½M? HB i- i?—M ?²M i`¬B M´B Î i` M i ç`
#` çO HQ¢B HU+ HQÊM; F?¬M; M?bM i?'v FûQ- b„T iW i` M i ç`B # v ` - iW #ªM i?

aBM? HBM? JBM? i°+ FB ?QM; T?'M /` i?QÌM; - F?¬M; M;WM; i`mv M ` HBM? ?²M
ibK çQÌM; +? i- +kM; çWM; i`€+? i +?Q M;QÆB ?²M T?B T?€+? i€MôX

óæB ` ôX

h?¢+? L? K +® MûM i?—M ?²M +?'M ç°M; i?“i HÈM- HBM? ?²M F?) ç°M; - /MM; w M
?Ä i ç`BX

>mv M „M; >`M .B K- æ` h•K >Ä - "b hmv i h?B >Ä çQÊ+ HBM? ?²M +?d /šM- ç²
v M? M? ` - # HQ¢B M;¼M HY ?bM? i?“M? K°i KªM; #B M HY - ç2K i?•M i? ?„M

J°i +¶ F?Q iS+ #,M; ?`M H¢M? H)Q- ç2K M;¼M HY t M? i?ŠK # Q i`MK i` M M;QÌ
+?Êi æ` h•K >Ä - "b hmv i h?B >Ä ç²M; HQ¢i T?€i HU+- iQ`M #° ?QÈM; iÈB iWM;
ç€M? b•m p`QX > B HQ¢B M;¼M HY /MM; çO HU+ ç¢Q- ç2K HBM? t` FB p +?¢K

"b hmv i h?B >Ä p®M +U+ F€ F?¬M; T?®B ?ÊT- iW b m F?B /mM; M?“T i ç`B- iW
çQÊ+ +?¶ i®i ``i HÈM- i`€B H¢B i?“i HÁM; ç²M; w- F?¬M; +MM; ?„M M?ªK p`Q F?“

h`€B H¢B- ?„M H9+ M`v +MM; >mv M ",M; >`M .B K- æ` h•K >Ä ;B®M; M? m- +kM
 i` M M½Q ?ªB +O h?¢+? L? K i`îi?`M? MÆB im i?•M /QÐM; iQM?- i`îi?`M? pQÌM
 G9+ M`v +| M; QÌB Km®M T?€ ?Ov +,M #ªM bBM? i²M iB M ?| +O ?„M- ?„M iU M?
 F?¬M; +?2 +?2 H'T H'T- [mªM?B M H` i?¬B T?€i iQ`M HU+X
 "b hmv i h?B >Ä îi`QM; i?B M ?Ä - t2K M?Q K°i HQ¢B +U+ F€ çt+ i?M- +| F?Q iS
 H¢B +MM; bBM? iY +?B HU+ h?¢+? L? K HoM? M; ° +| ?B m [mªFb /B m M?Q M? m
 E?Q iS+ +O ?„M i`M ç-v ` - ç®B pÈB M,M; HQÊM; HBM? t` /Q •K GBM?- m ?²M i¢
 i?"i HÈMX
 Í /QÈB M,M; HQÊM; +O ?„M ç€M? b•m p`Q- iWM; +QM •K GBM?- m ?²M w i?S+ KA
 i` €+ M`Q ç| t•K M?"T HBM? ?²M- ?`M? ç°M; +O iWM; +QM #` [mªM +? - ç-M ç°M-
 i?•M i?m"i- F?¬M; T?|M; ` HBM? ?²M / Q ç°M; K½M? HB i M[X
 æ` h•K >Ä ç2K HBM? ?²M #` ç|M; #,M; FB ç®i +?€v- î /QÈB +U+ M|M; M?B i ç°+
 FB +?Q T?ªM F?€M; - M?Q H` #` ?Á i M- T?€i` iB M; i?ûi +?|B i B i? HQÆM; F
 hQ`M #° •K GBM?- m ?²M ç m 2 M; ¢B +U+ M|M; M?B i ç° + Q- HU+ HQÊM; +O æ`
 ?¼ +| HU+ F?„+ +? i?"i HÈM- H"TiS+ F?B M +?Q +?9M; M| i`M i?`i i?ªK i`¼M; - H
 ;BªK i?"i iQX
 æ m H` i?B M ?Ä - •K GBM? Zm, >Ä t M? i?ŠK FB +kM; bÊ ?½B +U+ M|M; - #` M,M
 t¬M; H M K°i +€B- iÄ ` +| +?9i +?"i p"i- F?¬M; i? iB TiK+ M„K ;B[HBM? ?²M M,M
 •T HU+ +O h?¢+? L? K #m¬M; HÄM; - i?¬M ?²M H„+ H„+ HQ HQ Km®M ç°M ` i?•M
 tm®M;X
 óo"v K` F?¬M; +?d K°i HQ¢B i?B M ?Ä 5ô GBM? ?²M bBM? HBM? JBM? i°+ ?ûi`-K
 H¢B H` 2 M; ¢B, óh®i5 \_'i i®i5 G-M M`v i i`€B H¢B T?€i ç¢i`²B- ç2K M?[M; i?B
 i HB M +| i? M; QM; Hmv M i?•M i? - î pU+ M; Q¢B /m H`+?5ôX
 " i-M; JBM? i°+ i ç`B ç°i M?B M +?'M ç°M; H M- iWM; T?B M H€ +•v M,M; HQÊM
 tm®M;X h` M K¶B K°i T?B M H€ +•v ç m +| HU+ HQÊM; 'M Fw +O JBM? i°+- ?bM?
 p T?Q h?¢+? L? KX
 J†i M; Q`B K¶B K°i +€B H€ +•v ç m çQÌM; p•M `ä`M; +| i? i?'v çQÊ+- HU+ HQÊM;
 M; ° FB iU M?Q #` i?¬B T?€i` - F?B M +?Q # i-M; i ç`B FB i`î M M p¬ +MM; ç€
 i?"i HÈMX
 "` #B M M?[M; H€ +•v FB # Q T?O- HU+ HQÊM; €Q M; ?o i`QM; i ç`M +O h?¢+?
 F?¬M; +?`m M´B- +,M #ªM F?¬M; i? +mM; +'Ti`Ê; B9T +?Q h?¢+? L? K i?B i`B M
 çO HQ¢B HU+ HQÊM; i`QM; i?•M i? ?„M +kM; #„i ç-m ?¶M HQ¢M ?ŠM H MX
 h?•M îi`QM; ;B| H®+ M,M; HQÊM; - ?„M +¬M i?ìB F?„+ ç M M; QM; Hmv M HU+ H
 T?ÁM; M; W i?•M i? #` ;B| H®+ M,M; HQÊM; t v ;B iX
 G9+ M`v çO HQ¢B i?•M i? HU+ HQÊM; ?¶M HQ¢M- ?„M `®i +m°+ F?¬M; i? ?[m ?E
 HQÊM; FB t•K M?"T- €Q ;B€T M,M; HQÊM; # Q i`MK i` M M; QÌB +S M?Q p"v ç°i M
 h?•M i? ?„M ?Q`M iQ`M #¢B H° îi`mM; QÆM; ;B| H®+ M,M; HQÊM; - HU+ t v ;B i
 i?•M i? ?„M ?mM; ? ,M; iB M ?`M? t•K M?"T- çB M +m²M; T?€ ?Ov K€m i?`i +O ?„
 h?¢+? ?| pä ?²M F€ H¢ iB M ?| [m ç½ bÈK F?îB ç°M; - îi`QM; M?€v K„i çQ- K€m
 K`m ?Q`M; FBK F€ /B m- tQÆM; +®i +ªM; QÌB ç m `„+ `„+ `mM; ç°M; - M,M; HQÊM;
 bÈB çB M +m²M; iB M ?`M? H,M H°MX
 J€m i?`i #¢B H° ` - i¢B /QÈB ;B| H®+ M,M; HQÊM; FB t v ;B i- ?„M ç m M?S+ [m
 F?mv M +„M- ç m çÈM H M i`M iQ`M i?•M- ç-m | + +kM; `i ç mX
 L?QM; K`- +?Q /M ç½ K'i çB M,M; HQÊM; +?2 +?î- HU+ #¢Q T?€i +?`i +?S i`QM; H
 tSM; pÈB #B M i?€B FB - ;B®M; M?Q ç2K HU+ t v ;B i i?"i HÈM ;B| H®+ M,M; HQ

F?B M +?Q [m M? i?•M ?„M K†+ /M +U+ ç m- M?Q i`QÊ+ K€m i?`i F?¬M; T?€- pšM
p[M; M?Q #`M i?ç+?X

”i Hm”M F M”Q +kM; t2K M? K°i F?®B i? T?€+? +QÌM; ?½M p¬ +MM; FB +O ?„

J°i F?®B i?•M i? M”v i`^B [m i`,K M;”M` M Hmv M- +| i?ç+? ?| pä ?²M- #’i iY pä
[m ?Q”M; FBK iOv ?’T i?m` M Hmv M- bQ pÊB #’i +S pä ;B^ +MM; +’T M”Q +kM; ?n
pQÊi [m K¼B M;QìB iQÎM; iQÊM;5

h?•M i? K’i çB M,M; HQÊM; +?2 +?Î M?Q i`QÊ+ #bM? v M p¬ bUX E?¬M; +?d M?Q
;B| H®+ M,M; HQÊM; M”v t v ;B i- M?Q #`M;¼M HY ç®i +?€v` M- #`K”B FQ+? tç

GB + K°i +€B M?bM HçB- i?•M i? ?„M ;B®M; M?Q #` p¬ b® +?Mv b„i` M Hmv M-
?ŠM H MX

h`QM; ;•M Kç+?- +®i +€+?- M;k içM; HK+ T?O +O +Æ i? +?’i +?S F?¬M; Qi M,M
FQ+? F?| F?,M M”v-`i M?B m M,M; HQÊM; #`ç€M? i M- K°i H-M M[i`”Q p”Q ?m
i?•M i? M”v +O ?„M +”M; i`Î M M +SM; +ÄB F?¬M; T?€X

.-M /-M- i?•M i? ?„M ;B®M; M?Q i?Q+? SM; ;B| H®+ M,M; HQÊM; M”v- F?¬M; +
+S HU+ HQÊM; ;b +?2 +?Î- i?•M i? M”v +?†i +?) /WM; HçB Î i`QM; ;B| H®+ M,M;
p¬ b® iQ€B [m M;- M?Q K°i p”i b€M;- b€M; M;ìB`U+`ĐX

óh?¬M i? 5 a Q +| i? \ô aBM? HBM? JBM? i°+ FB - HBM? ?²M +?’M ç°M; KçM?-
i`QM; HBM? ?²M ç€M? K°i çÁM- iÄ` +| +?9i +?”i p”iX

*QÌM; ;B^ çç i iÈB h?¬M oQÆM; +^M?- Î M?€v K„i ç°i T?€ FB - b) ?’T i?m i?B M ç
F?OM; #®- KQÊM M| ç M K°i H-M M[` M Hmv M i?•M i? - i?•M i? çQÊ+` M K”B
pU+ M;QçB ?Q”M? ?”M?- KB M /`+? ç b® HU+ HQÊM; ?¶M HQçM +O pU+ M;QçB

Zm, S?QM; Zm, o,M i°+- +ÁM +| bBM? HBM? JBM? i°+ M”v- bÎ /o F?¬M; /€K KçQ
v` - +?QM? H” #ÎB pb i?¬M i? +?Q i?”M?- bÊ ?½B M?[M; M,M; HQÊM; T?•M i€M
ç€M? p”Q i?•M i? X

*?d +| i?•M i? M;QM; Hmv M i?”M? +¬M;- KÈB +| F?^ M,M; i?Q€i Hv h?¬M •M çç
i?B M ?Ä - Km®M M;QM; Hmv M HU+ HQÊM;- KQÊM /MM; i?B M ?Ä` M Hmv M i
çSM; +?•MX

oW M?bM i?’v i?•M i? h?ç+? L? K- F?¬M; +| M,M; HQÊM; i? K p”Q +?2 +?Î- ?Q
F?¬M; 2 M;çB ;B| H®+ M,M; HQÊM; ç€M? p”Q- ?„M H”T iS+ i`ÊM i`ÁM K„i- i?2Q #

L|B M?Q p”v- i?•M i? pä ;B^ *?•M h?¬M +^M? #` ;B| H®+ M,M; HQÊM; +O pU+ M;
H•m- K°i i?•M K€m i?`i HB M b) #` t v ;B i i?”M? i`Q i”M- Î pU+ M;QçB iB m i€M`

>„M p®M +?Q`¬M; ç2K i¬M; T?ÁM; M;U [m M? i?•M h?ç+? L? K ç€M? i M- i?•M i?
M€i- M?Q p”v i?¬M ?²M +MM; i ç”B +O h?ç+? L? K ç m b) i`U+ iB T #çB H°` - ?
+? iX

>„M`ä`¬M; b B ç€M? ;B€ i?•M i? h?ç+? L? K FB M +QÌM; / Q / B +MM; #B M i?€

Í i`QM; ;B| H®+ M,M; HQÊM;- h?ç+? L? K i?Q+? SM; +U+ M? M?- F?¬M; +¬M p”M
i? p,M; ç®K HY F?”T MÆB- Î i`QM; ;B| H®+ #bM? v M p¬ bU- iU M?Q +,M #^M F

E?¬M; +¬M T?•M i•K ç M T?ÁM; M;U i?•M i? - ?„M #¶M; M?B M çQÊ+ ;B^B T?|M;
M?2` ,M; +QìB- HBM? ?²M / Q ç°M; i`mv M` , ó*€K ÆM M;QÆBX E?¬M; +| M;QÆB
p”v K” ç½ +QÌM; ?½M ç M i`bM? ç° M?Q i? X >B M içB i ;B^B T?|M;`²B- +?9M; i

æB K M;U+ K°i +€B- p¬ b® iBM? [m M; MÎ`°- M?Q M;¬B b Q #,M;- M;QM; Hmv M i
i¬M; JBM? i°+ i ç”B FB X

*MM; H9+ ç| - ?„M T?|M;` iY pQM; w +^M?- M;QM; Hmv M aBM? hY`M- w +^M?`Æ
i?Q+?` - ç2K # i¬M; i ç”B FB # Q H’vX

aBM? HBM? JBM? i°+ i`mM; QÆM; i ç`B bQ pÈB ,M `m²B #¼ +ÁM F?| +?`m ?ÆM-
;` F?¬M; çQÊ+ +ÁM K'i M„K i?|+X

Í /QÈB +¬M; FQ+? +O h?¢+? L? K- ?„M F?¬M; i? F?¬M; iB T iK+ i?B i`B M €Q M;
i°+ +?Q i?¬M; ?B m- H'v HBM? ?²M +?B HU+ M; U ç°M; - ?bM? i?`M? p¬ b® KBM?
'M- JBM? ?ªB # ç`Q

GBM? ?²M M,M; HQÊM; +O ?„M M? M? +?|M; #` iB m ? Q- # i-M; i ç`B FB +kM;
æ•v H` /'m ?B m HBM? ?²M ? Q i' M i?`i HÈM X

*MM; h?¢+? L? K F?€+ M? m- ?„M F?¬M; +| i?•M i? - F?¬M; +| M,M; HQÊM; i?•M i
ç`+?- iB m ? Q iQ`M #° ç m H` HBM? ?²M +?B M,M; iQ+? Hkv p¬ b® M,KX

>„M p®M ç`M? KQÊM M| M; QM; Hmv M i?•M i? - M v H¢B F?¬M; i? F?¬M; H'v`
M?'i +O ?„M5 E?¬M; +| i?•M i? - ;BÌ F?„+ M`v- i çQ M M`v +O ?„M H`T iS+ i`Î M

óæ M5 æ M5 æ M i®i5ôX

h`QM; HBM? ?²M h?¢+? L? K i`mv M ç M iB M; +QÌB çB M +m²M; iMv w- çO HQ¢B H
ç°M; - Î ;B| H®+ +?B i•K çSM; +?•M- çO HQ¢B iBM? i?¬M- bBM? iY +?B HU+ T?|M;
K½M? HB i M; QÌB M¼ H'v HBM? ?²M M; QM; Hmv M ` ç m iWM; +?9i i`B i iB mX

óJm®M çQ¢i i?B M ?Ä +O i - ?„+ ?„+ - i HB M +?Ì M; QÆB +?O ç°M; iÈBXô GBM
L? K +`M; i`Î M M +QÌM; i? ?ŠM H M, óL; QÆB Km®M i?B M ?Ä +O i - i +kM; Kr
Km®M t2K- +?9M; i B ?'T i?m B5ôX

dyRX *?QÆM; eNN, h?¬M S? "´M L;mv M

aBM? HBM? JBM? i°+ FB Î /QÈB h?¢+? L? K +QÌM; i? i`ª çÁM- iÄ ` +| +?9i +?`
;B½v i?Q€i- H¢B #` +€+ HQ¢B HU+ HQÊM; €Q M; ?o ?¶M HQ¢M- i`QM; H9+ M?'i i

hW i` M M; QÌB ?„M T?|M; t¢ ` •K GBM? Zm, >Ä +MM; p¬ b® •K GBM?- m ?²M- #`
>mv M",M; >`M .B K- æ` h•K >Ä - "b hmv i h?B >Ä #€K i`K +?†i +?) - H`K +?Q ?
i?B M ?Ä +?B HU+- +?d +| i? i?¬M; [m iB m ? Q HBM? ?²M HU+ HQÊM; - ç M S
h?¢+? L? KX

óE?¬M; ;B M HÊB M?"MôX

h?¢+? L? K F?) [m€i K°i iB M; - H¢B H-M M[p" M +?mv M F?¬M; ;B M M,M; HQÊM
;B MªQ /B m i`QM; i ç`B FB çQÊ+ T?|M; ` - +MM; HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? ?„M

E?¬M; ;B M HU+ HQÊM; €Q M; ?o M?Q H` +?O ç¢Q iQ`M i?•M hBM? L;mv M +O ?
?²+MM; F?¬M; ;B M +| +°M; ?QÎM; F€ /B m M`Q ç| - i¢B /QÈB F?¬M; ;B M €Q M;
F?¬M; ;B M +?B M?"M i?"iHÈM- T?9i +?®+ iW +?¶i ç`B +O bBM? HBM? JBM? i°

„+5

" i-M; i ç`M- #` F?¬M; ;B M HÊB M?"M FB +„i K°i +€B- i`U+ iB T +?B H`K ? B
KBM? ;BÈB FB +kM; #` +?†i çSiX

>„M Km®M +U+ HU+ çQ`M iK HBM? ?²M- ç2K i ç`B F?¬B T?K+ M;mv M /¢M; - i`QM

hK >²M *?•m +kM; i?W +Æ p¼i iÈB- K¢M? ç2K HBM? ?²M ?„M # Q H'v- w ç² ç2K ?²
i?mX

æ€M; iB +- F?¬M; #B i pb b Q- HU+ FûQ ?9i +O hK >²M *?•m iU M?Q ç®B pÈB i?
?B m [mª- +,M #ªM F?¬M; i? ç2K i?¬M ?²M Mm®i b®M;X

>„M +kM; F?¬M; #B i- hK >²M *?•m H` v m iBM? +O h?¬M >²M h?9X J°i +QM h?¬M
+?QM- M?B m M?'i +?d +| i? +„M Mm®i ?²M T?€+? +MM; +'TX L|B +€+? F?€+- H
i?m- +kM; +?d H` \*?•M h?¬M +ªM? +€B T?¢K i`M M`vX

oQÊi [m + 'T #"+ M"v- hK >²M *?•m +kM; F?¬M; i +?Q bU- F?| +| i? ?'T i?m p"QX
>²M T?€+? bBM? HBM? JBM? i°+ FB iU M?Q ç½ çΦi iÈB h?¬M oQÆM; +ªM?- +?d
>²M h?9 + 'T KQìB ?bM? i?"M? KÈB +| i? ?'T i?mX

h?Φ+? L? K pW i?'v hK >²M *?•m F?¬M; +| ?B m [mª- M; QÊ+ HΦB +kM; F?¬M; b®i
;B M HU+ HQÊM; €Q M; ?o - ?bM? i?"M? F?¬M; ;B M HÊB M?"M i?"i HÈM ç®B pÈB
F?¬M; +?Q T?ûT ?„M iK i" T ?ŠM H MX

S?9i +?®+- K°i i`"M +?'M ç°M; K½M? HB i- iW i`QM; KB i•K +O ?„M #„i ç-m F?ÎB
J°i +€B 'M Fw F€ HΦ +O i`€M ?„M +?"K`½B H|2 b€M; - T?€i` K°i +¶ / Q ç°M; F€ H
. Q ç°M; FB i`"M` iWM; çΦQ 'M Fw- 'M Fw M?Q H` b®M; iW i`€M ?„M #B M K'i- M
i•K ?ªB M; k K +MM; #'i iY K ?mv i+O ?„M M; QM; Hmv M ?B M ?B M` X

P M?5

h`QM; ç-m h?Φ+? L? K -K -K +?'M ç°M; - i`QM; M?€v K„i FB - +| +?9i w i?S+ KÆ ?
h ç"B FB - KΦM? iW i`QM; i?S+ ?ªB +O ?„M i¬B M' B` - p"v K" H"TiS+ çB iÈB i`
>„M ?QªM; bÊ- #` #B M ?| FBM? M; QìB M?Q i? F?B T bÊ- +?Êi T?€i ?B M iΦB +
F?¬M; M; WM; T?€i` +?'M ç°M; HÈM- iU M?Q ç M; ?bM? i?"M? +€B ;bX

S?ªM; T?'i H` K°i +€B HU+ HQÊM; €Q M; ?o +U+ F€ F?OM; #®X

'M Fw +O i`€M #B M K'i îi ç"B tm'i ?B M- i ç"B F?¬M; M; WM; tªv` #B M ?| - v
M, M; HQÊM; +O i•K ?ªB M; k K - ?'T i?m #ªv T?Q iQÊM; K i?¬M ?bM? i?"M? i`K +
?"M? i' ?ÊT HΦB F€ /B mX

í i`QM; M?€v K„i- ?„M +MM; M, K K ç-m HB M ? ?Q"MiQ" M #QM; X L, K K ç-m M
p"Q p"Q i`QM; 'M Fw- 'M Fw F?¬M; M; WM; tªv` #B M ?| FBM? M; QìB- p†M p Q- M
ç2M i`"M ç-v F?Q iS+ +U+ ç°i` €+- ?Ov /B iX

oM5

hK >²M *?•m +kM; # v M? M?` M?Q H` #` /šM /„i çB- KΦM? `ÆB p"Q i`QM; H¶ ç2M

h`QM; H¶ ç2M- HU+ HQÊM; / Q ç°M; +"M; i`î M M [m, /`- H`K +?Q +ªM; QìB h?Φ+?
#B M ?| FB X

GQ€M; i?Q€M; - ?„M T?€i ?B M ?„M +MM; H¶ ç2M +| HB M ? M"Q ç|- M?Q H` +| i?
H"- i?"i bU Km®M H`K- KÈB T?€i ?B M +kM; F?¬M; i? M?Q M; mv MX

_ 'i M? M?- hK >²M *?•m +kM; #` ç€M? i M- v m iBM? h?¬M >²M h?9 F€ HΦ M"v i`
b€M; - î i`QM; H¶ ç2M #B M K'i F?¬M; i?'vX

G¶ ç2M p†M p Q- #B M ?| - i`"M` M, M; HQÊM; F€ HΦ i" [m, - bBM?` K°i +¶ HU+ F

h`QM; M?€v K„i çQ- çO HQΦB HU+ HQÊM; iΦB i`mM; QÆM; +€B ;B| H®+ M"v iU M
GBM?- m ?²M ç m #` ?9i çB- iW i`QM; i?•M i? ?„M- M?'i M?'i ç-m M?"T H¶ ç2MX

L; v +ª i ç"B bBM? HBM? JBM? i°+ FB iB m T?Q p- b®M, K i?€M; t•v /UM; ` +k
?QîM; - #'i Hm" M bBM? HBM? FB /MM; bS+M?Q i? M"Q- ç m F?¬M; i?Q€i F?ÄB ç
i`QM; H¶ ç2MX

*?d i`QM; p"B ?ÆB i?Î- bBM? HBM? +MM; i ç"B JBM? i°+ ç m #B M K'i F?¬M; i?'
?²M- iQ" M #° #` H¶ ç2M ?9i F?¬`²B- K°i +?9i F?¬M; /Q i?W X

o T?¬M K°i ç€K M; ¼M HY t M? i?ŠK FB - î /QÈB *Ym l S? >²M .B K- >mv M ", M;
>Ä - "b hmv i h?B >Ä i`|B #m°+- i`U+ iB T F?¬M; i? ?QΦi ç°M; - çbM? i` î i`QÊ+

aBM? HBM? JBM? i°+ M;?o ? i K¼B #B M T?€T- Km®M ç2K i?B M ?Ä i` M M;QìB
p"v #` i•K ?ªB M;k K FB ç€M? i MX hK >²M \*?•m- H'v HU+ HQÊM; €Q M;?o i`QM
M[?bM? i?"M? H¶ ç2M ?9i ? iX

h?¢+? L? K M;®+ M?Q ;" ;¶X

>„M ?Q"MiQ"MF?¬M; #B i ç M i°i +MM; ç½ tªv ` +€B ;b- +?d #B i H" ç`+? i?O F?
K'i`²BX

>„M H,M; H,M; M?bM H¶ ç2M ç M; ?bM? i?"M? FB - KÆ ?² +| i? +ªK SM; çQÊ+
M?Q i`QM; ?mv i F?B m i` M M;QìB ?„M- +| p¬ b® H®+ tQ€v i?"i HÈM +| i? M|B F
+?mv M- iU M?Q ç M; iBM? H¼+ HU+ HQÊM; M"Q ç|X

>„M #B i- HU+ HQÊM; H¶ ç2M FB iBM? H¼+ ç M iW bBM? HBM? JBM? i°+X

G¶ ç2M î i`QÊ+ K„i ?„M i`¬B M´B i`QM; +?®+ H€i- pM K°i +€B #B M K'i- H¢B î i`QM
` - HŠM; H†M; î +?¶ i ç" B # M ç-m`ìB F?ÄB FB X

J°i +€B HU+ HQÊM; €Q M;?o F€ /B m- iW M¼ i`QM; H¶ ç2M FB +?"K`½B Mªv bBM
H†M; H) +ªK SM; K°i +?9i- b„+ K†i ?ÆB ç´BX

GU+ HQÊM; €Q M;?o FB - i M H" i?¬M T? #ªM M;mv M- ;B®M; M?Q +| i? ?'T i?
€Q M;?o H¢+ 'M i" €+ F?OM; #® M?'i- iU M?Q +€B H¢+ 'M M"v- ç| H" Km®M T?€
?Ov /B i- T?€ ?Q¢B- ç€M? pÐ i'i +ª +•M ç®BX

*€B HU+ HQÊM; €Q M;?o M"v- ç| H" #ªM +?'i +O H¶ ç2M- H" +'m i?"M? i`mM; i•K
hK >²M *?•m- 'M Fw +O i`€M /mM; ?ÊT K" i?"M?- iU i?"M? K°i i? - +MM; HBM? ?²

h?¢+? L? K -K -K +?'M ç°M;- #bM? ioM? H¢B- iBM? i +ªK M;° iBM? i9v +O HU+ H
?²M iB M p"Q i`QM; H¶ ç2M- M?bM p¬ b® +€B tQ€v i?"i HÈM çB M +m²M; +?mv M
#B M +O HU+ HQÊM; [m, /` i" €+ M?'i i`QM; pk i`KX

æO HQ¢B KBM? M;° î i`QM; i?-M ?²M +O ?„M +ªK M;° ` X GBM? i`Q ?„M F?¬M; K
M„K +?„+ iBM? i9v i`QM; ç|- M„K ;B[T?QÆM; i?S+ HU+ HQÊM; p" M +?mv MX

J'i çB +?O M?•M i`|B #m°+- •K GBM? Zm, >Ä FB +kM; BK H†M; tm®M;- F?¬M; +|

*Ym l S? >²M .B K- >mv M ",M; >"M .B K- æ` h•K >Ä +MM; "b hmv i h?B >Ä - K¶
i?mv i F?€+?- ç M; i`"M` HBM? ?²M / Q ç°M;- +MM; •K GBM? Zm, >Ä FB iB M ?

J°i ç€K M;¼M HY t M? i?ŠK FB - F?¬M; +| K°i +?9i / Q ç°M;- ;B®M; M?Q ç M; M;

Zm K°i ?²B H•m- •K GBM? Zm, >Ä FB iU M?Q #` i?mv i T?K+- iW i`QÊ+ K„i h?¢-
ç€K +,M M;mv M +?B ?Ä p¬ ?¢B- +MM; *Ym l S? >²M .B K- >mv M ",M; >"M .B
hmv i h?B >Ä FB +MM; M? m- #¶M; M?B M iW i`QM; +QM M;QÆB +O ?„M +?mB

ÍT?Q i` M i?S+ ?ªB +O ?„M- •K GBM? Zm, >Ä FB +MM; #®M HQ¢B i?B M ?Ä +M
i?B M ?Ä i ç" B FB - i`"M ç-v +,M M;mv M ?Ä /B K- +?"K`½B BK H†M;- +MM; i?
K°i i? - K¼+ ` - ç2K i ç" M FB i`î i?"M? +?¶ H" T i?•M KÊBX

•K GBM? Zm, >Ä T?B i?QìM; i?Q+? ?Q" M +ªM? ?B M M vX

>„M M,K ç| #` bBM? HBM? JBM? i°+ FB K¢M? K) +?B K +S- /mM; M?"T i`QM; ?²M
+| [mv M iU +?O- ?Q"MiQ" M +?`m ç®B T?QÆM; F?®M; +? X

æ•v H" ?Q"MiQ"MF?¬M; #bM? çŠM;- HU+ HQÊM; +O ?„M- HBM? ?²M w +?Q +O ?
iB T [mªM- F?¬M; +| K°i +?9i #B M T?€TX

aBM? HBM? JBM? i°+ FB - K¶B K°i H-M +MM; M;QìB +?B M ç'm- ç m iB m ? Q HU
+QB H" M¬ #°+ ç®B tY /MM;- ?'T i?m i'i +ª i` M M;QìB ?„MX

>„M iU M?B M F?¬M; p mB- +kM; iWM; Km®M ;B½v i?Q€i- ç€M; iB +- K°i F?B #` /n
+O ?„M ç m #` ç®B T?QÆM; +'T +? i`KX o`B H-M ;B½v ;BK ç m F?¬M; +| F i [m
i?QÆM; i?"i HÈM- ç M M v +?Q F?¬B T?K+X

æ½B M;° ?B M M v +MM; H9+ i`QÊ+ ?Q`M iQ`M F?€+ M? mX .mM; M?"T i?B M ?Ä
+MM; h?¢+? L? K H` M; M; ?`M; - +| i? KQÊM F?Q ?mv i- i? -M i?S+ - HBM? ?²M i
/QÐM; #ªM i?•M- +| i? HÈM K¢M? #ªM i?•M- iB M i? K K°i #QÊ+ iB M ?| X

*?d +| h?¢+? L? K ;†T ?mM; ?B K- KÈB b) p`M /KM; HU+ HQÊM; +O ?„M- /M p`v- h
ç2K iQ`M #° HU+ HQÊM; +O ?„M H`v ç M ç®B ç`+? - K` H` iQÆM; ç®B- b) Î i`QÌM
KÈB b) p`M /KM; HU+ HQÊM; +O ?„MX

æ•v H` +°M; bBM?- ç®B pÈB ? B # M ç m +| Q+? - K` F?-M; T?ªB ;B®M; M?Q i`QÊ
ç®B- +?d +| i? çÆM T?QÆM; iB m ? Q HU+ HQÊM; X

*€B M`v iU M?B M H` ?„M p mB M?bM i?'vX

"ÎB p`v- Î /QÈB #®M HQ¢B i?B M ?Ä K ?Q†+- •K GBM? Zm, >Ä K'i çB +?O M?•M
ç°M; ?°B iK p`Q i?B M ?Ä i ç`B +O h?¢+? L? K- ç2K +QB H` K°i +?¶ M?" KÈBX >
pÈB iB M? +ªM? ?B M M v `i M i•KX

"ªM i?•M h?¢+? L? K i`€B H¢B F?-M; M; Ì iÈB #®M HQ¢B i?B M ?Ä b) pb ?„M FûQ
+ -M ?„M çB i?mv i T?K+- i`i +ª i?m" M HÈB- •K GBM? Zm, >Ä FB i?"M? K°i +¶ HU
i ç`B +O ?„MX

æ®B pÈB F i [mª M`v- ?„M +U+ F€ ?`B HÁM; - +ªK i?'v F?-M; +| ç®B pÈB #®M i?B
?Ä M`v- ç®B pÈB ç²M; HQ¢B i?mv i T?K+- ?B M M?B M bQ pÈB ?„M +`M; i? K i?Q

h?B M ?Ä v M ´M tm®M; - i?B M ?Ä i ç`B FB H¢B i?Q€M; KÎ`°M; F?-M; Qi- i`
M, M; HQÊM; / Q ç°M; - `ä`°M; HÈM K¢M? F?-M; Qi- H`K +?Q ?„M +kM; +| +?9i iB
ç½ i?, M; ?Q - i`Î M M +`M; i? K M; QM; Hmv M F?- i`M? - i?m ?Q¢+? K°i +¶ M, M; H

*?d H`- Î # M +¢M? i?B M ?Ä i ç`B- H¶ ç2M FB pšM ç M; `i M? M? tªv` iBM? H
+m²M; p`M +?mv M- HQm +?mv M`ªQ /B m +O i?-M T? #ªM M; mv M- H`K +?Q ?
. -M / -M- iW i`QM; H¶ ç2M FB - i`mM; QÆM; p¬ b® tQ€v #„i ç- m +| / Q ç°M; F€ /B
ç| K°i K†i i, M; +QÌM; +QÌM; ç° H¶ ç2M i? -M T? #ªM M; mv M- K°i K†i i`°M` - ?°B
i?B M ?Ä i ç`B +MM; HU+ HQÊM; i ç`B +O ?„MX

h?S+ ?ªB #„i ç- m FûQ /`B KÎ`°M; X hWM; Hm²M; i?-M i?S+ i¢B /QÈB M?[M; HU+ H
` +`M; M?B m i?-M i?S+ iBM? i?m -M- H`K +?Q /B M iQ+? i?S+ ?ªB i, M; H M- H`
i?S+ +| i? /MM; X

L, K HQ¢B M; ¼M HY i`QM; i?B M ?Ä i ç`B- i¢B /QÈB bU i`Ê; B9T +O M?[M; HU+
i?QÌM; - iU M?Q çQÊ+ i, M; +QÌM; HU+ HQÊM; - iWM; +€B ç m iÄ` +U+ F€ i?Ä H
T?'MX

L; v +ª ?„M ç°i T?€ *?•M h?-M +ªM? ?bM? i?"M? HU+ HQÊM; €Q M; ?o i ç`B- p`v
Q+? HÈBX hBM? i?-M- F?-M; ; B M- bBM? iY # HQ¢BªQ /B m FB - ; B®M; M?Q çQ
i?S+ ç®B pÈB # HQ¢B HU+ HQÊM; €Q M; ?o H¢B`ä`°M; F?-M; QiX

dykX *?QÆM; dyy, æQÌM; æB hÈB h`QÊ+

h`QM; ç- m h?¢+? L? K tªv` #B M ?| i?"i HÈM- HoM? M; ° iBM? /B m HU+ HQÊM;
+`M; i? K ?QM; T?'MX

>„M T?€i ?B M- H¶ ç2M KÈB ?bM? i?"M? FB +MM; i?-M #Q pä ?²M +O ?„M #ªM
/B m +„M Mm®i M, M; HQÊM; - iBM? H¼+ M, M; HQÊM; - iB M iÈB K M; ç M +?Q #ªM
i?M i` €+ [m, /` M`v- [mª i?U+ +| i? +?Q ?„M i`QÌM; i?"M? F?-M; ?¢M +? - H`K +?Q
ç¢i çQÊ+ i, M; H M i?"i HÈMX

>„M #¶M; M?B M ?B m- ?„M +| çQÊ+ >mv i o, M :BÈB- +MM; 'M Fw +O i`€M- HU+
#° T?"M i`mM; i•K M?'i- ?šM +?QM? H` +€BªQ /B m M`vX

h?S+ ?^aB- HU+ HQÊM; €Q M; ?o i ç" B- i?B M ?Ä i ç" B- # ç¢B HBM? ?²M i ç" B +
 i¢B /QÊB HU+ HQÊM; H¶ ç2M FB i" M` +?"K`½B ç¢i çQÊ+ i`QÎM; i?"M?- iB M ?
 h?¢+? L? K iQ" M i?•M i•K ç-m M?"T ç M i`QM; H¶ ç2M- +?"K`½B ?B m`ä iBM? i9v
 ç M i? M; ° i`QM; pk i`K M"v- iBM? i9v +O K°i HQ¢B HU+ HQÊM; €Q M; ?o i" €+ F
 >„M KÆ ?² T?€i ;B€+ çQÊ+ - pÊB ?„M K" M|B- ç•v H" K°i H-M +Æ ?°B HÈM M?'i- +,
 h` M pšM i?¢+?X
 æ€K M; QÌB "¢Q L; Q- EB i *S+- E?^aK æ†+- h?B E?-B +MM; Zm, S?QM; F?-M; M|
 +?ÌX
 o" B +€B i²M i¢B +| i? M|B çdM? T?QM; Î i` M h?-M •M ç¢B HK+- b m F?B çB iÈB p
 F?„T MÆB- M; v +^aF?-M; M?9+ M?Q+? +kM; +-M iB m ? Q ;„M; bS+ HQÊM; X
 "¼M ?¼ +| HQ¢B +^aK ;B€+ i?'i #¢B i?"i HÈM- +^aK i?'v H-M M"v [m^a M?B M H" ç M
 M?Q p"vX
 ó" Q H•m`²B\ô EB i *S+ M¬M M|M; F?-M; i?-B- ?MM; ?MM; ?´ ?´ M|B, óh?¢+? L?
 t9+ ç°M; M?Q p"v- +-M; b ç•m\ :B ?Ä JBM? i°+ FB -`ä`"M; H" F?-M; K M; HÁM;
 h M M; m M; ®+ M"v- F?-M; M M i? ?B M- H-M M"v T?^aB #` ;B ?Ä JBM? i°+ FB ?
 "¢Q L; Q +kM; +| +?9i ç m ç-m, óæ½`i H•m`²BX L m ;B ?Ä FB M? M? K" M|B- ?
 H" i +m®B +MM; +^aK i?'v- h?¢+? L? K /€K +?O ç°M; çB p"Q M?'i ç`M? +| +?¶ /U
 i?„M; +kM; F?-M; +?WM; ôX
 h`QM; HÁM; ? B M; QÌB ç m #B i- h?¢+? L? K +MM; bBM? HBM? JBM? i°+ FB Î #
 +?B M ç'mX
 h` M M; QÌB ? B M; QÌB M"v ç m +| çQÊ+ i?B M ?Ä - M; ¼M HY F€ /B m i` M h?-M •
 ç†+ i?M M?'i ç`M? b) H"K ? B M; QÌB i` M? çQ¢i HšM M? m- / ç¢i çQÊ+ HU+ HQÊM
 *?d H"- h?¢+? L? K`ä`"M; i?m°+ p K°i T?QÆM; ?Q" M +^aM? t'm- Qi M?'i iW i` M #
 L? K ?šM H" F?-M; #^M; ç®B T?QÆM; - b) #` ç®B T?QÆM; H'v ç ûT i?„M; HÊB ç€
 > B M; QÌB "¢Q L; Q +MM; EB i *S+- ç m ç½ /Á tûi` bBM? HBM? JBM? i°+- Î i`QÊ
 H" +'T #"+ +U+ + Q- #^M; F?-M; #^M; p"Q •K GBM? +MM; m ?²M- F?-M; +| F?^a M, M
 M?Q p"vX
 æ®B /B M E?^aK æ†+- h?B E?-B +MM; •K S?M EBM? Zm, S?QM; - F?-M; +| ?"M? ç
 ?Ä M"v M?Q H" ç½ bÊK çQ€M çQÊ+ F i [m^a- #B i h?¢+? L? K H-M M"v +| i? /[M?
 Í #¼M ?¼ ç M t2K- +| i? iW i`QM; ;B| H®+ M, M; HQÊM; i`Î p F?šM; ç`M? b) H" •K
 >„M H" i?m-M i9v ?bM? i?€B HBM? ?²M- +| i? KB M /`+? ç¢B ç b® M, M; HQÊM;
 +^aM? ;BÊB +O ?„M + Q ?ÆM- Î i`QM; ;B| H®+ M, M; HQÊM; - Km®M iB m /B i K°i h
 "¼M ?¼ F?-M; M|B- H" bÊ "¢Q L; Q- EB i *S+ çB M +m²M; H M HB m HoM? ç°M; i
 Km®M Î H9+ M"v F?ÆB K"Q i` M? +?'TX
 æQ" M M; QÌB v M H†M; +?Ì çÊB K°i +€B F i [m^a iU M?Q ç½`ä`"M; - i•K iQ F?€+ M
 h?ÌB ;B M iB T iK+ i`¬B [m - M, M; HQÊM; i` M M; QÌB çQ" M M; QÌB +kM; ç M; #`´
 K°i ;B•v- M, M; HQÊM; i` M M; QÌB #¼M ?¼ b) i`¬B [m M?B m K°i T?-MX
 LÆB M"v F?-M; +| M?"i M; mv i iBM? i?-M- `i F?| #B i i?ÌB ;B M H•m /"B +?m~M t
 /o +?ÌX
 >²B H•m b mX
 Í #, M; H¢M? i®B i, K T?Q i`QÊ+- T?9i +?®+ H|2` K°i Hm²M; €M? b€M; X J°i Hm²M
 / Q ç°M; M?"M M?¢iX

E?|2 KB M; E?^K æ†+ MSi` K°i+€B iQÆB+Q`B [m€B /`- H¢M? M?¢i M|B, ó•K GB
+| ¢B m T?€i ?B M- +?Q +?9M; i iBM iS+ i®iôX

h?B E?¬B +MM; Zm, S?QM; +kM; iU M?Q i?'v ¢QÊ+ F i [m^a- +| +?9i iU i¢BX

Í #¼M ?¼ ¢ M t2K- M m F?¬M; +| h?¢+? L? K- #¼M ?¼ b) F?¬M; H-K t¬M; iÊB- `A
#€+? ?B M M vX "ÎB p"v- Î b•m i`QM; M°B i•K- K'v M; Q`B M"v ¢®B pÊB h?¢+? L? K
?"M F?¬M; i? ;B ?Ä FB bÊK +? i ¢B KÊB i®iX

a„+ K†i "¢Q L; Q- EB i *S+ F?) ¢´BX

"¼M ?¼ +kM; +^K SM; ` - i`QM; €M? b€M; FB +| •K GBM? / Q ¢°M; X .-M /-M- ¢
+?Êi K°i Hm²M; iBM? [m M; T?9i +?®+ #„M ` - M; v b m ¢| - #¼M ?¼ M?bM i?'v K°i
?MM; poX

J„i E?^K æ†+ +MM; h?B E?¬B i`WM; HÊM- ¢-v K†i F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; - p K†i
Zm, S?QM; Î i`QM; •K S?M EBM? +kM; iU M?Q +U+ F€ F?B T bÊ- i`mv M ` i? M?
K M| ;†T [m, `²B5ôX

o K†i "¢Q L; Q- EB i *S+ +?'M ¢°M; - M?'M F?¬M; ¢QÊ+ +Q`B ¢B M +m²M; H M- +
T?'MX

L; v +^J i°+ " L?QÊ+ +MM; *´ æ¢i hQ FB +kM; p K†i FB m M; ¢Q- iU M?B M K" b
L; Q`B iÊB +| i?U+ i? - iU M?B M H" h?¢+? L? KX >„M +?ŠM; M?[M; ¢½ tm'i ?B M-
•K GBM?- ¢•v H" ?„M +® w T?|M; ` X

>„M Î i` M pšM i?¢+? ¢SM; p[M; - ¢SM; Î # M +¢M? "¢Q L; Q +MM; EB i *S+ - HB + t
FB K°i +€B- +?Êi i`¼M; ¢B K M?bM p T?Q •K S?M EBM?- #¶M; M?B M M|B, ó
M; ¢+\\ôX

a„+ K†i E?^K æ†+ - h?B E?¬B ¢ m +| +?9i F?| +QB- •K S?M EBM? T?€i `mM K°i +€
•K Zm, S?QM; 5 ó•K GBM? ¢•m\\ôX

L?9M p B- p K†i h?¢+? L? K KÎ K`i- H„+ ¢-m M|B, óZm, #B i- i i¢B i`QM; ;B| H
F?¬M; ;†T ?„MX *| H) ¢½ #` M, M; HQÊM; pU+ M; Q¢B M"Q ¢| t v i?"M? #°i T?'M `²B
HQÊM; HU+ HQÊM; ¢†+ i?M- +€+ HQ¢B HU+ HQÊM; ?¶M HQ¢M M^v bBM?- b) F?¬
i? - iU M?B M b) i?B i i?ÁB HÊMôX

E?^K æ†+ - h?B E?¬B- Zm, S?QM; ¢ m i`-K K†+ tm®M; X

"¼M ?¼ #B i- h?¢+? L? K ¢•v H" +?mv M K [m, ? i #`B M"v ¢ M #`B F?€+ - i` M M
GBM?- M m M|B ?„M +?Q ;†T ¢®B T?QÆM; - F?¬M; +| F?^M, M; ¢2K F?Q iS+ •K G

J°i T?2M H`B M"v +O h?¢+? L? K- ?B M M?B M H" M|B +?Q #¼M ?¼ - ?„M ¢½ i?,
M; Q`B- ¢| H" +?SM; +S `ä `M; 5

h?"i ` - ?„M +| i? b®M; ¢B ` - ¢½ H" +?SM; KBM? `²BX >„M bÎ /o ¢2K F?Q iS+ •K
+?Q E?^K æ†+ - h?B E?¬B- Zm, S?QM; # M; Q`B FB +`M; i? K `ä `M; - `ä `M; ?„
+?B K ¢QÊ+ +€B ;bX

óhB m iY- HÊB ?¢B5ô EB i *S+ ?QM; T?'M p¶ p¶ #^ p B ?„M- M? +?KB M; +Q`B iC
? - J i°+ +| M; QÆB ¢¢B ;B ?Ä KÊB bBM? M"v- i i?'v iQÆM; H B i?'M? pQÊM; +|

h?¢+? L? K b€B M?B M +Q`B- ;"i ;"i ¢-m- M; ?B K i9+ M|B, óh +kM; +?Q `^M; M
F?B K i®MX

E?^K æ†+ - h?B E?¬B- Zm, S?QM; Km®M ?°+ K€m- #B i #` ¢M ;BÐM- F?' bÎ ¢ÁB K
L?QM; K°i H-M M"v- # ;B ?Ä ¢ m F?¬M; KÎ KB M; H`B €+ - F?¬M; H"TiS+ T?šM M
L? KX

h?¢+? L? K +| i? ç2K •K GBM? tY Hw- Mm®i b¢+? i?B M ?Ä +O ç®B T?QÆM;-
i` M M;QÌB ?„M M„K ;B[HU+ HQÊM; imv i ç®B F?¬M; i? +QB i?QÌM;X
*?Q /M H` E?ªK æ†+- h?B E?¬B +MM; Zm, S?QM;- ç m F?¬M; +| M„K +?„+ Î i`QM;
;B ?Ä [m, /` i?¬M #Q M`v +O JBM? i°+ ç€M? #¢B- H¢B +`M; F?¬M; +¬M M?„+ iÈ
h?¢+? L? K H`K çQÊ+ K°i çB K M`v- çO ç +?SM; KBM? i?U+ HU+ +O ?„M- +kM; F
L v •K GBM? F?¬M; +ÁM M[- #¼M ?¼ +?d +| # M;QÌB- K` J i°+ # M M`v- +| h?¢+
+| EB i *S+- +ÁM +| ? B *?•M h?¬M M?` i`¼M; i?B M +?B +ªM? " L?QÊ+ +MM; *´
M`v +°M; H¢B- ?B M M?B M ç½ +| M,M; HU+ +MM; #¼M ?¼ ;B Q T?QM; +?QM? /B
h? +K+ iU M?Q H†M; H) tªv ` #B M ?| - çB m M`v H`K +?Q i`QM; HÁM; # M;QÌ
+`M; M;`v +`M; F?¬M; ´MX
óhbM? ?m®M; # M i`QM; M?Q i? M`Q\ô E?ªK æ†+ i`¬K K†+ i`QM; +?®+ H€i- #¶M
ó:B| H®+ M,M; HQÊM; +| +?9i ?mM; K½M?- K°i F?B iB M p`Q- i?•M i? b) ;†T #` [
?ŠM H` F?¬M; pB + ;b- +?d H` b) iB m ? Q +`M; M?B m HU+ HQÊM;Xô h?¢+? L? H
i` m +?¼+ # M;QÌB- M|B, óL?QM; i M;?o +?9M; i F?¬M; +| HU +?¼M F?€+- pš
H¢B MÆB M`v- b) +?d +?ì +? i m´M;ôX
.WM; K°i +?9i- ?„M M?bM p T?Q "¢Q L; Q- EB i *S+- M|B, ó*| i? tm´i T?€i +?Q
"¢Q L; Q- EB i *S+ iU M?B M iBM ?„M- i?´v ?„M ç M;?` M?Q p`v- H`T iS+ HB M ;"
óh®i H„K- +?9M; i çB i`QÊ+- p T?¬M #¼M ?¼- iMv iB MXô h?¢+? L? K KdK +QÌB
F?¬M; H•m- H¢B H¬M M[ç¬m M?"T çB p`QX
"¢Q L; Q- EB i *S+- " L?QÊ+- *´ æ¢i hQ K½M? M?•M- F?¬M; +| K°i iB +?¬M +?ì-
/"v- Î T?Q b m ?„M- ?QÊM; iÈB i`mM; QÆM; ;B| H®+ M,M; HQÊM; FB K` çBX
ó*€+ M;QÆB M|B M?Q i? M`Q\ô Zm, S?QM; ?ÄB E?ªK æ†+- h?B E?¬BX
> B ;B ?Ä M`v +?¬M +?ì K°i +?9i- ç m +ªK i?´v i`QÊ+ K„i F?¬M; +| #B M T?€T i®i
p T?Q F?m pU+ ;B| H®+ M,M; HQÊM;X
ó*~M i?"M K°i +?9i- F?¬M; M M / /`M; i` m +?¼+ iB m iY FB X h i?´v ?„M iU M?Q
;B| H®+ M,M; HQÊM; çWM; / /`M; KÎ` +?B M çQ M- KB M +?Q iB m iY FB ç€M?
S?QM; i`¬K M;•K K°i +?9i- +| +?9i #´i ç„+ /o ç M;?`- i`QM; HÁM; ç´ ?QªM;X
>„M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- ?„M [mª M?B M H` ç½ t2K M? HU+ HQÊM; h?¢+
H`T iS+ K°i H¬M M[ ç`M? ` T?QÆM; +?•KX
E?ªK æ†+- h?B E?¬B +kM; F?¬M; TªB M;QÌB F?¬M; `ä HQ H)- M;?2 p`v ç m H`T i

GU+ HQÊM; ? Q ? i- b m ç! HçB F?¬B T?K+- H" +! i? ççi çQÊ+ i,M; +QÌM; M?Q L?QÊ+- *' æçihQ i?U+ M ç`M?- K" +kM; i?U+ KWM; i?-KX

*MM; ççi çQÊ+ i,M; iB M ;B®M; #¼M ?¼- +ÁM +! K°i M;QÌB- ç! H" h?ç+? L? KX

>„M +^aM? ;BÈB i?'T M?'i- +?d +! +^aM? ;BÈB im pB *?•M h?-M M?'i i`¼M; i?B M- M?'i- +^aM? ;BÈB +ÁM F?¬M; +! +OM; +®- H9+ M"v bÊ M?'i t^M; #v- bÊ M?'i KçQ

E?m pU+ F? B i?€+ KÄ K i M?¼+ F?¬M; +! i?B M Hw- K¶B H-M ç m H"K +?Q hBM? K°i F?®B i?-M iBM? F?B M +?Q ?„M F?¬B T?K+ M?Q H9+ # M ç-m- H†T HçB p¬ b® M;QÊ+ HçB F?¬M; #M K" ?ÊT w M? m +OM; +® +^aM? ;BÈB w +^aM?- i ç`M i`QM; ç M M p¬ +MM; p[M; +?„+X

J" HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? ?„M- F?B H†T HçB iB m ? Q `²B F?¬B T?K+- +kM; i?r K°i i,M; +QÌM;X

.-M /-M- ?„M T?€i ?B M ?„M iU M?Q ?Q`M iQ`M +OM; +® +^aM? ;BÈB- HU+ HQÊM iB M- ?„M T?€i ?B M i ç`M i`QM; ç-m ?„M- +kM; iMv i?2Q T?€i bBM? #B M ?! F€

*€B HQçB #B M ?! M"v `i F?! /MM; M;¬M M;[ KB m i<sup>a</sup>- ?„M KÆ ?² +<sup>a</sup>K i?'v- +<sup>a</sup>M? ; +QÌM;- iU M?Q H" #ÎB pb +„M Mm®i +,M L;mv M h?-M F€<sup>a</sup>Q /B m- H9+ i`QÊ+ i`M pB i +?Q /`M i +O ?„MX J¶B M;v F?B H'v [m†M;- ?„M ç m +-M M;QM; Hmv M H €Q M;?o - ç M ç2K pšM iBM? M;k b„+ # Q H'vX

GQçB ?`M? ç°M; M"v #m²M i +U+ ç°- pÈB ?„M K" M!B ;B®M; M?Q H" K°i HQçB ` ç°i T?€ ç M *?•M h?-M +^aM?- ç®B pÈB p`M /KM; HU+ HQÊM; €Q M;?o - +ÁM F?¬ p®M +-M K°i çQçM i?ÌB ;B M ç M i?Q+? SM;- ç M H"K +?Q HU+ HQÊM; €Q M;?o i

J°i M;v K°i ç K H'v [m†M;- M;QÊ+ HçB M?Q H" +mM; +'T +?Q ?„M K°i +€B /B m F HQÊM;- ?„M ç m HoM? M;° HU+ HQÊM; €Q M;?o i?B i`B M` - i?¬M; ?B m ççQ HQ ç®B pÈB çO HQçB T?€T [mv i pk F„ i`QM; ç-m- +! +`M; b•m i? K K°i i-M; M?"M i?

>„M `ä`M;- H-M M"v H'v [m†M; imv `^M; +U+ F€ #m²M i #i ç„+ /o- #` #m°+- M?Q H" K°i H-M F€ M;° ?B K +!- H"K +?Q ?„M KçM? K) +OM; +® +^aM? ;BÈB- H"K +?Q ?„ €Q M;?o +! i? i?"M? i?çQ ?ŠM H MX

*kM; H" M?Q i? - ?„M i?"M? M;QÌB #bM? ioM? M?'i i`QM; K¼B M;QÌB

æ M b m M"v- ?„M +?ŠM; M?[M; K°i +?9i F?¬M; T?^aM +^aK K°i M;v K°i ç K H'v [m† ?QÌM; i?K ?ŠM H M- ç2K +^aM? M;° H-M M"v- i`Î i?"M? +Æ ?°B ç iU i?•M ç°i T?€X

h•K iQM? ?„M +?mv M #B M- H"K +?Q ?„M çQÊ+ ç M Qm i?"i HÈM- i?€B ç° iQ+? + +MM; HU+ HQÊM; €Q M;?o +O ?„M ç m ççi çQÊ+ i,M; i?"i HÈM- K¶B M;v Mûi K F?€+ ç€K M;QÌB "çQ L; Q- Zm, S?QM;X

>„M ç M; ?QÌM; i?K [m€ i`bM? M"vX

GçB [m K°i çQçM i?ÌB ;B M- •K JQm +MM; M,K M;QÌB +ÁM HçB- ç m ?B M i?•M Î æ`M? hçT +QÌB ?b ?b ç2K K°i +€B M?ŠM ;B Q +?Q •K JQm- •K JQm FB K i` K°i +? w +QÌB- iU M?Q +! +?9i ?"B HÁM;- ;"i ;"i ç-m- M!B, óE?¬M; i²B- iB M ç° # M M"v ç m bÊK K°i +?9iôX

æ`M? hçT +QÌB iOK idK- iU M?Q +kM; +! +?9i pmbX

óE?¬M; i? ç Qm pB i ç m +?Q M;QÆB +?B KXô •K JQm i`-K M;•K K°i +?9i- M!B, ç ` - +€+ MÆB iB M ç° ç m T?^aB ç + Q K°i +?9iXô >„M M?bM p T?Q M,K M;QÌB +Á +?¼M HU çBôX

_i M? M?- M,K M;QÌB ç2K "çQ L; Q- EB i *S+- " L?QÊ+- *' æçihQ- E?^aK æ†+- h i€+? ` - Zm, S?QM; [mv p K°i pä ;B<sup>a</sup>•K GBM? i°+- "çQ L; Q- " L?QÊ+ [mv p K°i p E?<sup>a</sup>K æ†+- h?B E?¬B T?•M +?Q K°i H½Q M?•M M?•M i°+- ? B M;QÌB EB i \*S+ +MM K°i •K GBM? i°+- K" h?ç+? L? K +ÁM HçB- #` M #B +?Q K°i K„ T?K M?•M i°+X

J„ T?K K°i ç-m i| + K°m M•m- ç-B K„i b€M; M; ÌB- K°i i?•M [m-M €Q K°m t M?- p€v
iBM? tªQ ?Q p, M- H°M / K°m iB m K¢+?- i?Q¢i M?bM i?U+ F?Ä2 K¢M?- i°M M; "T
L°M; iU M?Q +| +?9i F?¬M; p mB- M?bM +?^K +?^K M; „K h?¢+? L? K i`QM; +?®+ H
T?•M +?Q i K°i F +ªM? ;BÈB *?•M h?-M M?°i i¼M; i?B M\ *| i? +| # Q M?B m i€
L[M?•M M°v i?•M T?°M iU M?Q F?¬M; i?'T- M; v +ª i?O HoM? •K JQm H9+ ç®B ç
F?Q- óS?d *Æ- M; QÌB +kM; +?d +| #'v M?B m i?¬B- M; QÆB # M FB ç½ b„T tQM;
M #°B F?€+- i°i M?B M b) F?¬M; ç +?Q M; QÆB +?°m i?B iôX
óh?¬B #Ä çBXô S?d *Æ ?W M? K°i iB M; - F?Q€i i v- HB + K„i t2K tûi h?¢+? L? K
óhB m iY M?bM +QB M?Q H°i?m°M K„i ?ÆM bQ pÈB K'v i M FB - p°v +?¼M ?„M çB
•K JQm ;"i ;"i ç-m- i?ªM M?B M M|B, ó*S M?Q p°v çB- +€+ M; QÆB ç m iU çB i?2Q
tQM; - FB K F +€+ M; QÆB +®M; ?B M- b) tûi +?Q +€+ M; QÆB +?9i iQÎM; i?QÎM; ô
óæB i?2Q i ô L[M?•M S?d *Æ i?-M b„+ H¢M? M?¢i- ?QÈM; h?¢+? L? K ;"i ;"i ç-m-
?m v i ç°M; X
h?¢+? L? K #B i F?¬M; +| i? F?€M; +U- i`-K M; •K K°i +?9i- ?QÈM; "¢Q L; Q- EB i
óªQ i`¼M; Xô "¢Q L; Q- EB i \*S+ p K†i ç m F?´- i`QM; HÁM; i?Î /°B- p K†i #'i ç„-
Í i` M h?-M •M ç¢B HK+- ? B M; QÌB #¼M ?¼ ç m H° FB m ?MM; K°i T?QÆM; - +| i?
çB p°Q pU+ M; Q¢B- H¢B H¢+ +€B ?Q°M +ªM? M; ? M F?m°i M?Q i? - i`QM; HÁM; iU
h?¢+? L? K +kM; F?¬M; +| +€+? M°Q F?€+ M OB +€B ;b- b m F?B +MM; ? B M; QÌ
M?•M M?•M i°+ S?d *Æ- /QÈB bU /šM /„i +O M°M; - çB p°Q # M i`QM; K°i +€B ?m v
M; ?B T HÈM H'v [m†M; X
L; QÌB Î i`QM; i v S?d \*Æ- i?"i` bQ pÈB æ°M? h¢T ?°Q T?|M; F?¬M; Qi- +°T` ?¢
+kM; H° +?WM; M; |M +€B- M?QM; K¶B H-M ç m +°T # F?®B- b m ç| iU çB H'v [m
L? KX
L°M; H° +ªM? ;BÈB *?•M h?-M çdM? T?QM; - H¢B +| K°i i?•M #Q T?€T- M, M; HQÈ
ç°M; T?B i?QÎM; ç†+ i?M- K K K¢B M?Q MQÈ+- i•K MB K pW +?m v M- H¢B b) +S
L, M; HQÈM; Î i`QM; +Æ i? M°M; i`QM; H9+ #B MªQ- b) bBM? ` iW i`QÎM; F€ H¢
bBM? ` K°i +¶ ?°T HU+ F?´M; H²- +QB M?Q K°i HQ¢B HU+ HQÈM; i?B M ç` iBM?
L°M; i?m i?"T M; k b„+ pšM iBM? i®+ ç° `ä`°M; M? M? ?ÆM `°i M?B m bQ pÈB FB
iQM? M, M; HQÈM; i?•M i? M°M; ? B +U+ #B MªQ- ?°T HU+ ç2K K°i F?®B F?®B pš
M?€v K„i ?9i p°Q M?šMX
h®+ ç° +O K°i KbM? M°M; bQ pÈB æ°M? h¢T p° +ª # M; QÌB Zm, S?QM; - "¢Q L; Q
?ÆM- +kM; F?| i`€+? # M M°v iB M ç° b) M? M? H M `°i M?B mX
h?¢+? L? K T?€i ?B M- Î +?¶ M°v- ?„M +?d +| i? H°K i`È i?O- F?¬M; i? i?U+ ;B9T
J¶B F?B M[M?•M M°v i?m i?"T F?Q€M; i?¢+?- i` M M; QÌB ?°T HU+ F?´M; H² FûQ ?
#` v m i?9 ç€M? ` - ç m K°i ?°M; ?QÈM; iÈB M°M; # v iÈBX
L; šm M?B M +| K°i ? B F?®B- b) F?¬M; +?°m F?®M; +? p, M; ` - H9+ M°v KÈB ç
i?Q+? HU+ HQÈM; - ç2K F?Q€M; i?¢+? # Q p•v- i?m p°Q M?šMX
>„M Î +?¶ M°v H°K pB +- +?d ç€M? i¢T- bQ pÈB Î æ°M? h¢T # M FB i?QªB K€B ?Æ
>„M i?U+ #bM? v M iU i¢B- HB M M?Q p°v Î i`QM; ?m v i ç°M; - F?¬M; M|B K°i HÌB
M?•M- H°K pB + , M m®M; - +kM; H° i?QªB K€BX
J°i M; °v M[M?•M iU M?Q HU+ HQÈM; iB m ? Q i?"i HÈM- M; WM; H¢B- H'v ` K°i
i?O p m®i ?°T i?m HU+ HQÈM; i`QM; ç|X

L`M; iU M?Q +| +?9i +?€M ç M +? i- `®i +m° + M?È iÈB # M +çM? +ÁM +| K°i M; QÌ
h?ç +? L? K- i? M? •K H½M? ççK ?ÄB, ó*€ + M; QÆB ç M iW ççB HK+ + 'T i? 'T ?ÆM
h?ç +? L? K M; ç + M?B M- i`-K M; •K K°i +?9i- M|B, óh F?¬M; #B i i`QM; K„i +€ +
?ÆM- H` +?d +€B ; b\ô

óæçB HK+ F?€ + F?¬M; +| pä ; Bª L; mv M h?¬M- i?b F m H` ççB HK+ + 'T i? 'T ?ÆM-
+| + Q i?O +ªM? ; BÈB L; mv M h?¬M\ô L[M?•M iU ; B m +QÌB +QÌB- iU M|B, óL; ?
F?¬M; M; QÆB +kM; b) F?¬M; i? F?¬M; #B i T?•M #B i + 'T #"+ ççB HK+ôX

óL; mv M h?¬M\ô h?ç +? L? K M; ~M M; QÌB- +?Êi- +QÌB F?´ M|B, óæ•v H` +€B + 'T #
óí i` M ççB HK+ +€ + M; QÆB- M; QÌB KçM? M?´i + 'T #"+ ; b\ô M[ M?•M M`v iU M?Q
óh?¬M oQÆM; +ªM?Xô h?ç +? L? K i?`M? i?´i i`ª HìBX

óh ç½ #B i M?Q p`vXô S?d \*Æ ; "i ; "i ç-m- +?"K `½B M|B, óh?¬M; h?¬M- *?•M h?
; BÈB- H` iB m i K i?¬M +ªM?¬ bB m pB i h?¬M oQÆM; - ç| H` +ªM? ; BÈB L; mv M h?
h?¬M- +| >Q h?¬M +ªM?¬ T?Q i` M >Q h?¬M +ªM?¬ +ÁM H` h?Ov h?¬M +ªM?¬ iWM
H`K i K i`¼M; i?B M- L; mv M h?¬M- >Q h?¬M- h?Ov h?¬M i K +ªM?¬ H` ççB i K i?
h?ç +? L? K €M? K„i ç°i M?B M H|2 b€M; ?ŠM H M- p K†i +?´M ç°M; X

h¬M ç M h?¬M +ªM? +ÁM +?B H`K iB m i K i?¬M +MM; ççB i K i?¬M- h?¬M; h?¬M
i K ççB +ªM? ; BÈB- Î i`QM; K„i +QÌM; ; Bª pU+ M; QçB- i? K` +?d H` iB m i K i?¬M
h?¬M- h?Ov h?¬M `i + Q- KÈB H` ççB i K i?¬M +ªM? ; BÈBX

h?ŠM; ç M ?¬K M v- ?„M KÈB +?QM? i?S+ +| +€B M?"M i?S+ +?m`M t€ + ç®B pÈB T
oQÆM; +ªM?¬ ç½ #B i i M +ªM? ; BÈB KÈBX

dyeX *?QÆM; dy9, h?Q€i Gv

S?d *Æ iMv w M|B +?mv M +| HB M [m M +ªM? ; BÈB KÈB- h?ç +? L? K M; ?2 +U+ F
+•M M?„+- +| p `i ?QM; i`QX

h?¬M +ªM? T?¬M iB m i K i?¬M +MM; ççB i K i?¬M- ?„M ççi iÈB +ªM? ; BÈB *?•M
HK+ ç½ Km®M t2K M?Q +QÌM; ; Bª M?´i çŠM; - +ÁM iWM; FB m M; çQ [m - ?¬K M v
p`v- ?„M KÈB #B i çQÊ + K†i i` M +| i?B M ç` F?€+- H` K°i F?®B i?B M ç` pQÊ i t
?„M H`T iS+ +| HQçB +ªK ; B€+ +? M; ²B ç€v ; B M; X

óoU+ M; QçB bQ pÈB M; QÆB +ÁM T?S+ içT ?ÆM `i M?B m- +QÌM; ; Bª M?Q +•v i`
+ Q- bQ pÈB + 'T ççB HK+ i?´T ?ÆM- +ÁM ; B M M M ?ÆM M?B mXô S?d *Æ M|B `K†i
HçM? M?ç i M?bM p T?Q ?„M- óL m Km®M Î pU+ M; QçB b®M; v M- T?ªB /mv i
i? +| +?9i HÆB HÄM; ôX

.WM; K°i +?9i- S?d *Æ HçB ?ÄB- óL; QÆB im Hmv M ç M M v- +| # Q M?B m im´B`
h?ç +? L? K bYM; b®i K°i +?9i- +?B iB i ç€T, óæ M #•v ; Bì- ?ŠM H` +?WM; # KQA
L; v +ª +?QM? ?„M- ç m +| çB K F?¬M; t€ + ç`M? çQÊ + im´B i€ + +?QM? KbM?¬ çB
M, K ;¬M ç•v- ?„M i?Ov +?mM; +?çv M; QÊ + +?çv tm¬B- F?¬M; +| +?•M +?QM? Î K°
+?B M ç´m- pb +ªM? ; BÈB +`M; +® ; „M; - M?QM; i?"i` t2K M? M, K i?€M; i`¬B [m
•M? K„i S?d *Æ- ç°i M?B M i`Î M M [m€B /` ?ŠM H M- M?bM +?^K +?^K p`Q ?„M- ç
m- ó" KQÆB im´B\ L; QÆB F?ŠM; ç`M?ìô

h?ç +? L? K ; "i ç-mX

S?d *Æ ; B`i KbM? i`QM; +?®+ H€i- MY M; `v KÈB M?Qm K`v HçB- i?ªM M?B M M
iU M?Q +| +?9i ç, K +?B mX

h?ç +? L? K BK H†M; - F?¬M; +| p°B p½ ?ÄB- i?"i i?`M? i?U+ +?ìX

S?d *Æ F?¬M; ?ÄB M[- M" M; M?Q H•K p"Q i`-K iQ- K°i H€i b m- iW i` M M; QìB M / Q ç°M; - /-M /-M K½M? HB i H M- K" i`QM; i v M" M; - K°i F?®B i?-M iBM? +U+ H M, M; HQÊM; ~M +?S i`QM; ç! iU M?Q #` ?'T i?m bç+? b)X

L" M; çSM; H M- +kM; F?¬M; T?OB i`Q #KB i` M [m-M €Q- #bM? ioM? M!B, ó*?9M

h?ç+? L? K +?çv M? M? çSM; /"v- K°i H-M M[M; QM; Hmv M HU+ HQÊM; - +ÁM i?

J°i ç-m v m i?9- HçB #„i ç-m iB T iK+ ?QÊM; iÈB pšM i?ç+? ç"Q K!+- ç2K iWM; F #„M` - ççB ç b® #` S?d *Æ i?m- h?ç+? L? K T?K i`€+? FB K b!i- ç€M? i`Ê i?O- bQ i?QªB K€B ?ÆM` i M?B mX

GçB H" K°i i`"M F? B i?€+ F?¬M; #B i i?ìB ;B M i`-B [m X

h` M çQìM; - ?„M KQÊM /MM; +?Q K°i F?®B F?®B ?ç T?~K i?-M iBM? ç M F?¬B T? i?K H`v çQÊ+ Q+? i?"i HÈM- +ªM? ;BÈB +kM; +`M; M; "v +`M; +OM; +®- ç®B pÈB /KM; - +kM; +`M; M; "v +`M; i?"M? i?çQX

J°i M; "v M"v- S?d *Æ ç M; ÎbY /KM; HU+ HQÊM; F€ /` ç M i?m i?"T M; k b„+ pšM iB H, M; Îi` M i`€M M¼- #¶M; M?B M H!2 b€M; H MX

S?d *Æ b„+ K†i ?ÆB ç´B- # v M? M? ?Qç i ç°M; KQìB M; !M- F?¬M; F?ÄB M? M?"M #B i +! KQìB F?®B pšM iBM? M; k b„+ p~v çB` - F?¬M; +! #` M" M; i" T i`mM; i?m i?

h?ç+? L? K ? i bS+ +?, K +?9- K°i F?„+ F?¬M; /€K i?ª HÄM; - i?B i`B M HU+ HQÊM M; k b„+ # Q H`v- ç p"Q ?mv M F?¬M; ;BÈBX

S?d *Æ M; WM; HçB- pQÆM K°i i v- çB K ?QÊM; p T?Q ç-m v m i?9X

u m i?9 F? B i?€+ F?Q€M; i?ç+? ?"M? ç°M; - T?9i +?®+ M; WM; HçB- Îi`QM; iªM; M?Q+?X

S?d *Æ b„+ K†i +! +?9i F?¬M; i®i H„K- i`QÈ+ K†i h?ç+? L? K- ?ÆB ?ÆB ?QT K„i- Fw i` M i`€M- +MM; M; QìB M"Q ç! iB M ?"M? i` Q ç´BX

.-M /-M- i?-M b„+ M" M; +`M; M; "v +`M; FûK- b m HçB +! p +! +?9i HQ H„M; - K„i ?

h?ç+? L? K F?¬M; +! M!B- bÈK M; WM; ç°M; i€+ i`QM; i v- i?"i +~M i?"M M?bM M" Km®MX

óh` M pšM i?ç+? M"v- iWM; +! i? HU+ F?€+ HçB ç•v- HU+ HQÊM; +O ç®B T?QÆM; QìXô S?d \*Æ i`-K K†+ i`QM; +?®+ H€i- €M? K„i i`ÊM iQ- +€B i`€M 'M Fw F?¬M; ? ó•K JQm çB [m + M i?B T- M m + M i?B T F?¬M; i?"M? +¬M; - +! H) b) +! +?B M ç

h?ç+? L? K M; ç+ M?B M- H" T iS+ F?~M i`QÆM; #'i M ?ŠM H M- óaQ pÈB +€+ M; Q

S?d *Æ +QìB F?´- ó> B +QìM; ;Bª h?-M oQÆM; +ªM?- +ÁM +! b€m M; QìB çç i iÈB ç®B T?QÆM; iU M?Q +! +?m~M #` K" ç M- ç`M? +?„+ M?„K p"Q +?9M; i X >v p¼ +¬M; - #^M; F?¬M; - +?9M; i b) +! ?mM; ?B KôX

h?ç+? L? K ç°i M?B M i`-K K†+ tm®M; - •K i?-K +ªM? ;B€+- iQM? ç M F?ª M, M; t`r çB H M F?¬M; \ L m F?¬M; - K°i F?B #` M; ,M +?"M- F?ª M, M; M; v +ª i`®M ç m F?!

L; QìB iÈB ?ŠM H" Îi` M pšM i?ç+?- K°i F?B F? B +?B M- +?B M ç'm +kM; b) ÎT?C \*Æ- +m°+ +?B M M"v #¼M ?¼ +! F?ª M, M; #çB i`"M H" `i HÈM- M m H" M?Q p"v- pšM i?ç+?- b) `i F?! +?çv i`®MX

*?Q M M ?„M +U+ F€ #`i MX

S?d *Æ H„+ ç-m- óhçK i?ìB F?¬M; çB- M m + M i?B T F?¬M; i?"M? +¬M; - +?9M; i i` M- iQM? M; mv ?B K HÈM ?ÆM M[ - F?¬M; #^M; `ìB F?ÄB iW /QÈBôX

L" M; i`U+ iB T ?ç K M? H M? +?Q K°i ç-m v m i?9X

u m i?9 ` -K `b- H" T i S+ ?QÈM; iÈB K°i T?QÆM; ?QÈM; HB m KΦM; ç"Q K!+- M?Q H
K°i +€B ?mv i ç°M; - K°i çQÌM; ?QÈM; # M i`QM; t•K M?"TX

óE?m pU+ +! pšM iBM? M; k b„+- M? K i?ç+? b) +U+ F€ +? „+ +? „M- F?m pU+ F?¬M;
/`M; ç"Q ` Xô S?d *Æ + m K"v ; B^B i?Q+? K°i +•m- ó•K JQm M; QÌB M"v +?ÆB +•
t'm- M m + M i?B T F?¬M; i?"M? +¬M; - i?U+ bU T?^B F? B +?B M ? „M F?ŠM; ç`M?
•K JQm +! h?¬M oQÆM; +^M? - +?Q /M H" +?9M; i +?B M #çB- ? „M +kM; +! i? iU#
i ` bÊ H" b) F?! F? ,M- +?Q M M- +?9M; i Î HçB MÆB M"v- F?¬M; çB- H†M; H) [m M

h?ç+? L? K M; ç+ M?B M

s2K w iS +O S?d *Æ- M" M; iU M?Q Km®M i?Q€i Hv ç°B M; k- F?¬M; +MM; ç®B T?
+?Q +! F? B +?B M- HB M iQM? +?çv i`®M ; B[iQM? KΦM; X

Í /QÈB €M? K „i h?ç+? L? K- S?d *Æ i?¬M i?€B iU M?B M- óh +kM; F?¬M; Km®M +
Km®M b®M; - M; QÆB çB H M ç! çBXô .WM; K°i +?9i- M" M; +ÁM M!B i? K, óS?Q
M; QÆB F?¬M; +! i?•M T?"M- b) iY pQM; M? M? M? 'i- M?[M; M; QÌB +MM; K°i ççQ
tm' i ?B M- ?ŠM H" b) #` ç€M? +? i +U+ M? M?X L; QÆB M m çB H M- b) +MM; #¼
[mv i b) F?¬M; çB [m^M M; QÆB +? i ? v b®M; ôX

h?ç+? L? K #B M b„+- çSM; Î içB +?¶ F?¬M; +! M!B ; bX

> „M i?"i ` Km®M t¬M; H M t2K- M?QM; K"- M; ?2 S?d *Æ pW M!B M?Q p"v- ? „M M
h?¬M oQÆM; +^M? - H" T i S+ #B i +?Q /M H" H M `^B- +kM; F?¬M; +! K°i +?9i i€+ /
KK+ iB m #` ; B i K" i?¬B

P" M? çMM; çMM; 5

J°i i`"M +? 'M ç°M; +U+ F€ K½M? HB i- iB M; ; -K `9 T?9i +?®+ iW çdM? ç-m pšM i
+? 'M ç°M; - +! M, M; HQÊM; +? 'M ç°M; +U+ F€ K½M? HB i- +! HU+ HQÊM; €Q M; ?o
i` M pšM FûQ /`B i`QM; HÁM; pšM i?ç+?X

hçB HU+ HQÊM; €Q M; ?o FB - h?ç+? L? K +^M; QÌB `mM H M- +! +^K ; B€+ M´B /
M?Q ç m T?^B i`U+ iB T KÎ imM; ` X

h`QM; iB M; ; -K `9- +€B i`€M 'M Fw S?d \*Æ ç°i M?B M i`Î M M b€M; M; ÌB ?ŠM H
i`mv M HÌBX

S?d *Æ çÆM T?QÆM; + „i çSi HB M ? - p K†i M; QM; i`¼M; - [m€i F?), ó*?9M; i ç
L!B tQM; - +kM; F?¬M; [m^M h?ç+? L? K +! w FB M ; b- M" M; H" T i S+ M?^K T?Q H
K°i çQÌM; +?çv M?Q # vX

*?d bYM; b®i # ; B•v- h?ç+? L? K +kM; H" b„+ K†i M; ?B K M; ?`- Î T?Q b m S?d *Æ
i?¬M; ççQ- Î T?Q b m v m i?9 +?çv M?Q # v- p2M çQÌM; +ÁM F?¬M; M; WM; ; „M;
M; ?o - H•K i?ÌB t•v /UM; ` K°i ç€K F i ; BÈB- +'K +? - ?v p¼M; +! i? ?Q½M +?"K

•M? K „i S?d *Æ çM +Êi- i?^M M?B M M!B, óo¬ /KM; - H'v +^M? ; BÈB +O M; QÆB-
+? - ç®B pÈB K°i çÁM- +kM; b) #` T?€ ?Ov i`QM; M?€v K „iôX

h?ç+? L? K F?¬M; +! ç€T HçB- pšM +?mv M +?9 #® i`Q F i ; BÈB- +'K +? - iW i` M
ç•v F?¬M; Qi iBM? i?ç+?¬ iWM; F?®B # v ` ç M- ?mM; ?, M; F?^K Î i` M i^M; ç€- i?
i¬M; M, M; HQÊM; T?ÁM; ?°X

óJ†i i` M ç½ # „i ç-m +?B M ç'm- ç€K M; QÌB •K JQm ç°M; i?O- Qi M? 'i +! i? FûQ /`
i ?B M içB `ÌB çB- b) F?¬M; #` i`mv FQ+?Xô S?d *Æ +kM; F?¬M; [m^M ? „M- iU M!
M?B M b) ?"M i - +?Ì ? „M i`Î p - F?ŠM; ç`M? b) +€Q i`çM; i i`QÊ+X "i [m€ p¬ T?
i`Î p - #` ? „M +€Q i`çM; +kM; ç€M; - bQ pÈB #` ? „M ?çB +? i +ÁM ç€M; ?ÆM ôX

u m i?9 Î T?Q i`QÊ+¬ M?Q H" tmv M bÆM ; B€T- M? M? +?!M; ç2K M? K i?ç+? KÎ
Í K°i F?®B i^M; ç€ p~v ` - h?ç+? L? K +MM; S?d *Æ Î T?Q b m- +kM; F?¬M; [m^M
KbM? #Ä çBX

E?¬M; #B i[m # Q H•m- v m i?9`Qi;`Q K°i iB M;-` bS+ p¼i` - Î`i i`QM; #|M; ç
h?¢+? L? K +MM; S?d *Æ p°B p`M; çm`B F`T- ç½ Î b m v m i?9-`ÆB tm®M; F?m p
S?d *Æ T?B i?•M`ÆB tm®M; i` M M; QÌB v m i?9- M?Qm M?Qm K`v ç-m- [m v ç-m
h?¢+? L? K i?U+ i?S+ i?ìB- p°B p`M; # v H M- ?¢ tm®M; Î M`M; # M +¢M?- +kM;
v m i?9X

S?d *Æ p¶ v m i?9- v m i?9 M?Q K°i ç¢Q iB +?ÈT K`m ç2M- i?ŠM; ?QÈM; iÈB K°i
+?d K°i +?®+- HB M`ÆB p`Q i`mM; QÆM; ;B| H®+ M,M; HQÊM; X

Í i`QM; ;B| H®+ M,M; HQÊM; K½M? HB i- S?d \*Æ iQ`M i?•M i`€M` ?`Q [m M; +?|E
[m-M €Q i` M M; QÌB M`M; - ?bM? i?`M? K°i i-M; K`M; i?"i /`v- +?2 FQM iQ`M i?•M
KB M /`+? ç¢B ç b®; B| H®+ M,M; HQÊM; ç€M? b•m p`QX

h?¢+? L? K i?•M i? #¢B H° # M M; Q`B- ?mv i M?K+ ?mv i F?Q F?`M; H² #` FQ+?
ç°M; T?ÁM; M; U- +ªM; QÌB ç°i M?B M i`Î M M +SM; `„M- K¶B K°i F?®B ç m i`€M`
H®+ M,M; HQÊM; i`B i iB mX

S?d *Æ Î T?Q i`QÈ+- +?Êi +| +ªK; B€+- [m v ç-m t2K HB + K„i K°i +€B- €M? K„i H
J†+ /M H` M`M; - Î i¢B i`mM; QÆM; ;B| H®+ M,M; HQÊM; - +kM; T?ªB KQÊM /MM;
h?¢+? L? K i`U+ iB T #¢B H°` - H¢B +| i? i?U+ M? M?`M; F?€M; i`K- / i?`i i` M
imv i ç¢B ç b®+ QÌM; ;Bª *?•M h?-M +ªM? K` M`M; i?'v [m ç m HÊB ?¢B ?ÆM`i
L`M; FBM? M; ¢+ M?bM i`QM; +?®+ H€i- ç®B pÈB ç€M? ;B€ p h?¢+? L? K- H¢B +
Í i`QM; K„i M`M; - iB m iY ç M iW ç¢B HK+ +`T i?'T ?ÆM FB - i?"i` +| çB K i?-M F
iÈB *?•M h?-M +ªM?- w M; ?o iQ +?'i imv i ?ªQ- / i?`i i` M i?•M +QÌM; ?½M- w M;
?ŠM H` +U+ F€ F?„+ F?`X

B ç m #B i-` M Hmv M M?K+ i?•M- bQ pÈB +ªM? ;BÈB +MM; HU+ HQÊM; i,M; H
?ÆM M?B m- M; QÌB +| i? Î M?K+ i?•M` M Hmv M +| i?`M? [mª- K¶B K°i M; QÌB ç
F€ FB M +QÌM; ç€M; bÊX

•M? K„i S?d *Æ +`M; M;`v +`M; b€M; ?ŠM H M- +•M M?„+ i`QM; +?®+ H€i- i`QM; i
;`i ;`i ç-mX

dydX *?QÆM; dy8, .QÊ+ hBM? h?S a€m

u m i?9 Î ?„+ €K pU+ i,M; i? K i®+ çB i`QÈ+- HQÈi [m K°i ç€K pšM i?¢+? i?"i HÈM
+m®B ošM h?¢+? ?ªB +?¢v M?Q # vX

S?d *Æ i` M çQÌM; F?¬M; +| M|B ;b-`i i`-K K†+- i?dM? i?QªM; H`v i?-M iBM?`
F?¬M; [mªM b m F?B M`M; `ìB F?ÄB- çQ`M M; QÌB •K JQm +| i? ç®B ç-m +?ûK; B

h?¢+? L? K i?"i` +| +?9i HQ H„M; +?Q ? B M; QÌB "¢Q L; Q- EB i *S+- F?¬M; #B
i?Q€i FB T M`v ? v F?¬M; - i?ìB çB K ?„M`ìB çB- i?"i` M; ?o iÈB pB + +MM; ? B M
S?d *Æ K°i T?2M M|B- H`K +?Q ?„M ç€M? K`i w MB K i`QM; ç-mX

æ®B ç-m i²M i¢B M; v +ª•K JQm- S?d *Æ ç m SM; T?| F?¬M; çQÊ+- ?„M`ä``M; +
F?¬M; +| i€+ /KM; [m€ HÈM- M|B F?¬M; +?WM; +kM; H` F?¬M; +¬M; +?`m +? iX

>„M ç®B pÈB "¢Q L; Q- EB i *S+ K†+ /M +| ?ªQ +ªK- M?QM; F?¬M; M; ?o iÈB pb
K¢M; +?QM? KbM? #Ä K†+- #ìB p`v- ?„M HU +?¼M #ªQ iQ`M +?QM? KbM?- i`QÈ
çKM; T?ªB- +| i? ;B9T- ?„M iU M?B M b)` i v +Sm; B9TX

>B M i¢B ?„M- F?¬M; +| M,M; HU+ FB - F?¬M; +| F?ª M,M; ç2K iQM? K¢M; ? B M;

oU+ M; Q¢B ?„+ €K p`H¢M? M?Q #,M; - ?„M F?¬M; #B i[m # Q H•m- +?d #B i H` /¼
i`,K pšM i?¢+?- K°i F?QªM; +€+?`i /`BX

_@i+m°+- ?„M î i` M M;QlB v m i?9- tmv M [m K°i KªM; ?ªB /QÆM; pšM i?¢+? F€
 F?¬M; p¬ i"MX
 hBM? F?¬M; i?¬M #Q tBM? ¸ T- p¬ b® iBM? i?¬M Hl2 ` b€M; #lM; ¸°M; HÁM; M;Ql
 iW+U+ t i`mv M H¢B H¢B ¸•v- ?®B M?"T i?•M i? ?„M- H`K+?Q iBM? i?¬M pä ?²M
 M,M; HQÊM; #´ bmM;X
 æ•v H` +?¶ F€ /B m +O iBM? i?¬M pä ?²M- +?Q /M H` F?¬M; +l M,M; HQÊM; F?€
 i?¬M F?¬M; M;½ iQ`M #° tm®M;- +?d+-M +l i? M?bM i?'v- ?„M ¸ m +l i? KQÊM
 ¸ M #´ bmM; M,M; HQÊM; iB m ? Q i` M M;QlBX
 u m i?9 î i`QM; #B M `°M; `½B p¬ M;-M iB T iK+ +?¢v M?Q # v- î # M +¢M? v m i?
 ¸QÊ+ K°i ¸€K HQm iBM? t i [m `i M? M?- HQm iBM? +?¢v M?Q # v- ¸ T K„i b€M;
 tBM? ¸ T ?ÆM M?B m- H`K+?Q M;QlB i i•K i?¬M K b vX
 o¬ i" M iBM? F?¬M;- +kM; i?QlM; i?QlM; +l i? p +?¢K ¸ M ¸O HQ¢B ;Bl H®+ M,
 T?QÆM;- bQ pÈB pšM i?¢+? +ÁM F?OM; #® ?ÆM M?B mX
 *?Q /M H` ?„M- i?¬M i?S+ ¸B m i` K°i+?9i- ¸ m H` i•K i?¬M H v ¸°M;- p Kti ?Qª
 h`QM; ;Bl H®+ M,M; HQÊM; i`mv M ¸ M / Q ¸°M;- +l i? MlB ?Ov i?B M /B i ¸` - ?„
 #` +m®M p`Q i`QM; ¸l- b) i M tQÆM; M€i i?`i- +l H) M; v +ª HBM? ?²M i ¸`M ¸ m #
 >Q`M ?ªQ M?Q S?d \*Æ ¸®B pÈB F?®B iBM? pU+ M`v iU M?Q `i [m2M i?m°+- /¼+
 ;Bl H®+ F?OM; #® M`v- iBM? M;mv M ¸B ¸QlM; `i t - +kM; F?¬M; /€K t•K M?"TX
 h?¢+? L? K ¸B i?2Q M`M;- i?"i` /QM? F?¬M; Qi [m M;- i?QªB K€B ?ÆM M?B m-
 Km°B t•K M?"T pU+ M;Q¢B- #` HU+ HQÊM; i?B M ¸` i`mv b€i
 u m i?9 M;?2 S?d *Æ ` K M? H M?- F?¬M; M;WM; i? v ¸´B T?QÆM; ?QÈM;- iU M
 K°i ¸Q¢M iBM? pU+ `i /`B- K°i M;`v M`v- H`T iS+ ?QÈM; iÈB K°i pB M iBM? i?¬M
 # v ¸B- tmv M [m K°i i-M; K•v i?"i /`v- /WM; H¢B i¢B iBM? i?¬M M;k b„+ FB X
 L;²B M; v M;„M î i` M M;QlB v m i?9- h?¢+? L? K t2K tûi- €M? K„i F?¬M; F?ÄB b€
 h¢B T?Q i` M iBM? i?¬M FB - +l M;k ?`M? HU+ +U+ F€ M²M; ¸"K- ~M+?S M,M; HQ
 h?¬M •M ¸¢B HK+ ¸° /`v HBM? F?Q + Q F?¬M; +?d H` ;'T KQlB- +U+ F€ ¸-v ¸OX
 h` M iBM? i?¬M +l p¬ b® F?®B /QÊ+ ¸B M #`+„i i?"M? iWM; F?®B M?Ä- ;B2Q i`²M
 /QÊ+- HBM? i?ªQ- ¸¢B ¸ b® /QÊ+ HB m ?„M ¸ m F m F?¬M; ` i M- K¶B K°i+•v ¸
 +MM; `ä `M;X
 h`QM; i`mM; QÆM; iBM? i?¬M- î i` M K°i F?®B ¸'i #^M; i?"i HÈM- /QÊ+ ¸B M `K
 K`m b„+- KÆ ?² +l i? M?bM i?'v F?¬M; Qi M;QlB- î /QÊ+ ¸B M M`v iB M ?`M? #ª
 /BM? /QÐM; F€ H¢- ¸ i,M; +QlM; HU+ /QÊ+ ¸B M M;k ?`M?X
 h` M ¸'i #^M;- +l K°i+?¶ FB M i`9+ î i` M i`lB t2K +kM; F?¬M; TªB [m€ `°M; HÈM
 FB m FB M i`9+ T?ÁM; ®+ ?„M+?Q iWM; M?bM i?'vX
 u m i?9 HB M ?QÈM; iÈB +?¶ ¸l K` +?¢v M?Q # v- i`ªB [m MY + M? ;Bl- S?d *Æ
 K°i+?¶ + Q M?'i i`QM; FB M i`9+ ¸`M i FB - ¸•v H` K°i #½B ¸€ ?bM? i K ;B€+- H
 iªM; ¸€ K`m t M?- +l `i M?B m i?¢+? p, M iBM? K„- ?²M M?B M i?B M i?"M?X
 a m F?B S?d *Æ ?¢ tm®M;- +kM; F?¬M; +l ;BªB i?Q+?- ¸®B pÈB h?¢+? L? K i?ªM
 h?¢+? L? K M?Qm M?Qm K`v- #m¬M; ` i?¬M i?S+ +ªK SM; K°i+?9i- T?€i ?B M T?
 +'T #"+ F?¬M; ¸²M; M?'i- +l pä ;Bª+ªM? ;BÈB +kM; F?¬M; + Q i?•K- +?d +l im pB
 [m€ +l p`B +¶ F?Q iS+- H¢B +l +?9i+QlM; ¸¢B- bQ pÈB M,M; HQÊM; / Q ¸°M; i` M
 F?OM; #® ?ÆM K°i QiX
 óæ•v H` MÆB M`Q\ô >„M ¸B i?2Q T?Q b m S?d *Æ- ;Bª #° p¬ iBM? ?ÄB- óL?B m
 HB m- HBM? F?Q i`M ¸-v- i?"i bU H` K°i MÆB F?¬M; i²BôX

óhQÆM; SM; pÈB i? HU+ .QÊ+ iBM? +O +?9M; i - ç•v H".QÊ+ iBM? i?S b€m- +?m
HBM? i?ªQ- MÆB M"v M; k ?"M? F?Q /Q i?W - ç®B pÈB /QÊ+ HB m K" M|B- H" K°i
S?d *Æ iMv w ;BªB i?Q+? K°i +•m- i?ªM M?B M M|B, ó*?O M?•M .QÊ+ iBM? i?S b
Hmv M /QÊ+ bQ i?–M +T M?` T?~K- i'i +ª MÆB M"v ç m H" +O #X æ®B pÈB i? H
iBM? i?S b€m M"v +kM; p¬ +MM; i¼M; v m- ?"M; M,K +| +QÌM; ;Bª h?–M oQÆM;
iU MÆB M"v ôX

•M? K„i h?ç+? L? K T?9i +?®+ b€M; M; ÌB ?ŠM H M- p K†i ?ÆB ?ÆB +?'M ç°M; X

h? HU+ iQÆM; SM; pÈB S?d *Æ- ?ŠM H" +U+ F€ +QÌM; ççB- HçB +| i? î pU+ M;
+MM; HQçB .QÊ+ iBM? ç| H" K°i +€B iBM? i?–M- HBM? F?Q +MM; /B M iQ+? ç m
HK+- M; QÌB Mm¬B /QĐM; p¬ b® HBM? i?ªQ HBM? /QÊ+- +ÁM H" /QÊ+ bQ i?–M +'

*€B M"v M m îi` M h?–M •M ççB HK+- [mª i?U+ F?¬M; /€K iQÎM; iQÊM; X

.WM; K°i +?9i- ?„M #¶M; M?B M +ªK i?'v +| +?9i F?¬M; ç9M; - i?€B ç° +O S?d *Æ
+?Q ?„M +ªK i?'v +| çB K F?¬M; ´M- +ªK i?'v M[M?•M M"v iU M?Q ç®B pÈB ?„M +

óL; QÆB /šM i iÈB +?¶ M"v H"K +€B ; b\ô h`–K K†+ K°i H9+- ?„M #¶M; M?B M /Á ?

óh`QM; +?®+ H€i M; QÆB b) #B iXô S?d *Æ i?–M b„+ HçM? M?çi- F?¬M; +| w b) H
H M T?Q i`QÊ+X

hçB T?Q i`QÊ+- K°i +QÌM; ;Bª i`€M +kM; +| H,M; ?bM? 'M Fw- iU M?Q i?m çQÊ-
?B M i?•M- i` M M; QÌB / Q ç°M; bQ pÈB •K JQm FB F?¬M; FûK K°i +?9i M"Q- ?ŠM
oQÆM; +ªM?X

L; QÌB M¼ çÄ i| + H°M t°M- K†+ M?'i ; B€T i`K +| ?Ä /B K- H"K +?Q M; QÌB i +| K°
?mM; €+- ?„M iW t t HB + K„i K°i +€B M?bM S?d *Æ- ;"i ;"i ç–m- M|B, óL; ?2 M|B
L m •K JQm +ÁM b®M; i`î p - ç2K iBM M; QÆB #Ä +?çv #~K #€Q H M- b) +| çB K T?

>„M +MM; S?d *Æ iU M?Q +MM; i`"M /Q M?X

óS?B M iQ€B i?b T?B M iQ€B- Q iM?'i i +| i? b®M; - iQM? iBM? •K JQm M; QÆB +
F?¬M; ç M H9+ +? i- F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; #m¬M; i v- i F?¬M; Km®M +MM; +? i p
?W K°i iB M; - +?Êi b„+ K†i M; ?B K- M? ;B¼M; M|B, óJ¶ K¶ +| ç M; Hmv M /QÊ+ ?

óE?¬M; +| - M; ?2 M|B M; QÆB +| çB K T?B M iQ€B- K¶ K¶ +kM; +| +?9i HQ H„M; - p
ç M +?"K K°i +?9i Xô L; QÌB M¼ + m K"v- HB + HB + K„i K°i +€B M?bM h?ç+? L? K
K" ç M +?"K\ôX

S?d *Æ ;"i ;"i ç–m- M|B, óJ¶ K¶ F?¬M; +| Hmv M /QÊ+ H" i®i`²B- H–M M"v i /šM i
iB m #ªQ #®B +O K¶ K¶ ?ŠM H" +| i€+ /KM; ôX

L; QÌB M¼ #¶M; M?B M ?„+ ?„+ MÎ MK +QÌB- +QÌB `i H" F?¬M; +| w i®i- ?„M M?b
M|B, óL m i?"i bU H" i?2Q M?Q HÌB M; QÆB M|B- K¶ K¶ ?ŠM H" `i + Q ?SM; - +?9i
b) F?¬M; H" T?B M iQ€B óX

S?d *Æ +kM; +QÌB H MX

h?ç+? L? K M; QÊ+ HçB b„+ K†i #B M ç´B HÈM- H"TiS+ w i?S+ çQÊ+ #` S?d *Æ €K
F?¬M; ´M- b) +| +?mv M tªv` pÈB KbM?X

óhB m iY- çB i?2Q i - M; QÆB +| i? çB p"Q .QÊ+ iBM? i?S b€m- t2K M?Q KçM; M; Q
M¼ HB iKB M; - +QÌB H"K +?Q M; QÌB i ;? iÌK- óhB m #ªQ #®B +O J¶ K¶ - i`QM; F
+? i #ªv /QÊ+ M¬ *?•M h?–M +ªM? - M m F?Q ?mv i i`"M ç–v- M|B F?¬M; +?WM; +|
? ôX

S?d *Æ ç½ /šM ç–m ?QÈM; T?Q i`QÊ+ çB ç M- F?¬M; HB + K„i M?bM T?Q b m X

h?ç+? L? K •K i`–K- €M? K„i HçM? M?Q #,M; /WM; îi` M +€B K¬M; çšv ç" çmM; çQ
K°i HÌB- +kM; i`–K K†+ çB H M i?2QX

'i M? M?- ?„M M?bM i?'v S?d *Æ +MM; K°i H½Q i?€B i?€B +?®M; [mªB i`QÊM; ç;
 î?'T; B¼M; M|B +€B ; b ç| - ç¬B K„i H½Q i?€B i?€B ; B®M; M?Q ç°+ t° - H° ` p i`M M
 h?ç+? L? K- ; B®M; M?Q ç M; M?bM K°i +QM bÆM /QÆM; çÊB H`K i?`iX
 Í /QÊB €M? K„i M`M; - +ªM; QÌB h?ç+? L? K F?¬M; i?QªB K€B- b„+ K†i i`Î M M F?|
 óhB m iY M`v +?d +| +ªM? ; BÊB \*?•M h?¬M M?'i i`¼M; i?B M- F?Q ?mv i i` M M; Q
 M; QÆB M|B\ô G½Q i?€B i?€B i? M? •K F?`M F?`M i`-K i?'T- iU M?Q +| +?9i F
 F?¬M; TªB M?Q p`v- +?mv M +O M; QÆB +| i? b) T?B M iQ€B K°i +?9i ôX
 óJ¶ K¶ i?Y K°i H¬M HB M #B iXô S?d *Æ [m€ ; ®B KdK +QÌB- óh H`K b Q /€K HW
 G½Q i?€B i?€B ; "i ; "i ç¬m- ; BQÆM; ; B¼M; i?Î M? M|B, óæ2K iB m iY FB HçB ç•v
 *QÌM; ; Bª h?¬M oQÆM; +ªM? +MM; HçB ç•v M; ?2 p`v +QÌB ?„+ ?„+ - i?•MªM? i`Q
 i?'v ç•m M[X
 E?¬M; # Q H•m- ?„M /šM i?2Q K°i M; QÌB i`mM; MB M ; -v i`Æ +ª tQÆM; - +ª M; QÌB
 m €K imv i p¼M; - F?m¬M K†i ; B®M; M?Q H [m, HçB ç•v X
 L; QÌB i`mM; MB M FB çSM; +kM; çSM; F?¬M; p[M; - pW i?'v H½Q i?€B i?€B +M
 ?"M F?„+ +®i- ; BQÆM; ; B¼M; i? HQÆM; [m€ i iQ M|B, óS?d *Æ5 h i?"M? [m, +kM
 L; QÆB +€B +€B çB K M`v5 L; QÆB F?¬M; i? +? i iY i çQÊ+5ô
 S?d *Æ i?¬M b„+ M?Q i?QÌM; - K`v +kM; F?¬M; +| K°i +?9i ç°M; X
 L; QÊ+ HçB H½Q i?€B i?€B FB HçB H° ` p K†i T?B M +?€M- •K m M|B, óL; QÆB
 * Q i?O h?¬M oQÆM; +ªM? # M +çM? M? +? KB M; M?2 ` ,M; +QÌB H M- M, K M; |M
 +„K Î i` M ç¬m +O M; QÌB M¼- Î i`QM; | + ?„M- ç2K HBM? ?²M i ç`M +O ?„M H" T i S
 M¼ /QÊB K°i +?B m M`v- iU M?Q #` B ç| p†M p Q; BªQ b€i- i`M ?²M p`v ` X
 h` M M; QÌB M; QÌB M¼ +ÁM HçB F?¬M; M?B m M, M; HQÊM; iBM? F?Q H„K- ?| i?
 i?'v- T?•M i€M ` - H†M; H) `| i p`Q i?•M i? h?ç+? L? KX
 óhB m #ªQ #®B- +?Q M; QÆB ç´B MÆB Î KÈBXô G½Q i?€B i?€B ?QT K„i- i` M K†i
 i? M; QÌB i`mM; MB M M¼ pšv pšv i v- +?Êi HB M i?'v K°i ççQ €M? b€M; # v ` - +n
 M?, M +O M`M; X
 æ| H` K°i +QM `„M M?Ä /`B +?d MY i?QÊ+ - +ª i?•M i? i`M ç¬v M; k b„+ b€M; #|M
 iU M?Q +| +?9i p m B p - p¬ +MM; i?•M i?B i H'v HÁM; H½Q i?€B i?€BX
 a„+ K†i h?ç+? L? K i€B M?Êi ?ŠM H MX

dy3X *?QÆM; dye, L?•M h?•M .QÊ+ ædM?

S?d *Æ ç2K M?šM i` M i v +ÎB ` - +QÌB ; B Q +?Q H½Q i?€B i?€B- óLÆB M`v +| pšM
 pW H9+ +?T +?Q iB m #ªQ #®B +O K¶ K¶ /MM; - ?v p¼M; iB m #ªQ #®B +O K¶ K
 +?9i ôX
 G½Q i?€B i?€B ?QT K„i- i•K iB M? iU M?Q F?¬M; i²B- ; "i ; "i ç¬m- M|B, óVK- +| i•K
 b„+ i`QM; M?šM ` - +QM `„M M?Ä i?U+ ?QM; T?'M KÎ KB M; ` - ç2K iQ`M #° pšM i
 tm®M; X
 ošM iBM? M; k b„+ M?"T #KM; - HQm +?mv M i` M M; QÌB +QM `„M M?Ä T?€i` ?"Q [M
 M?B M çQÊ+ HÊB `i M?B mX
 G½Q i?€B i?€B iQÆB +QÌB +`M; i? K i? M? i?Q€i- +†T K„i FB b€M; `U+ H M- M
 i`QM; +?®+ H€i- M|B, óhB m iY- M; Q M M; Q½M M T?"M i?"M i?"i- M m H" iB m #
 K" iB M ?| - M|B F?¬M; +?WM; i b) tûi HQm +?Q M; QÆB K°i KçM; ôX
 h?ç+? L? K b„+ K†i F?| +QB- + m K`v F?¬M; ?û ` ,M; X

> „M #B i +€B H½Q i?€B i?€B M"v +MM; S?d *Æ ç m H"K +?mv M K [m, ? i # "B M"v +•m +| i? iQM M?B K- M m i?•M i? ? „M ç +?Q +QM ` „M M?Ä FB ç i ç QÊ + iB M b) + "M; F?¬M; #Ä [m ? „M- M? 'i ç`M? b) ç Q i?•M i? ? „M i`î i? "M? iB T i iB T pB M?ÄX

L?QM; ? „M içK i?ìB F?¬M; +| #B M T?€T- M; QìB M"v +| + Q i?O h?¬M oQÆM; +ªM M?[M; H" K°i Hmv M /QÊ + bQ i?¬M + 'T M? ` T?~K- i?•M KbM? +kM; ç i iÈB h?¬M o

G9+ M"v +MM; ç®B T?QÆM; tmM; ç°i- ? „M K°i +?9i Qm pB i ç m F?¬M; - M; QÊ + H

óæB i?¬B iB m #ªQ #®B- ?v p¼M; M? " KÈB M"v b) F?B M M; QÆB b) ? "B HÁM; Xô HMM; - €M? K „i i?ŠM; i „T `ÆB tm®M; i` M M; QìB h?ç+? L? K- w iS ? "K t9+ mv ?B

*QM ` „M M?Ä p mB p iW i`QM; HÁM; # "M i v M "M; # v ` - K°i ç-m # „M iÈB HÁM; # "M ` ,M; ` + „M K°i KB M; M?Ä i`QM; HÁM; # "M i v ? „M- i?•M KbM? i?m M?Ä HçB p "B T iB T +?mB p "Q +€M? i v i`€B h?ç+? L? KX

L| pW iB M p "Q +€M? i v i`€B h?ç+? L? K- b „+ K t i h?ç+? L? K HB M #B M ç`B HÈ

*ªK ;B€ + tû `€ +? ç m çÈM iW +€M? i v H M i` "M iQ "M i?•M- i`QM; i?•M i? ? „M "M + iBM? F?Q- F?¬M; +?`m F?®M; +? # ` +QM ` „M M?Ä ?9i p "Q- H"K +?Q ? „M ç m ç- i ç m H "T iS + v m çBX

*€B +QM ` „M M?Ä M"v Fw i9+ i` M +Æ i? M; QìB- + „M Mm®i iBM? ?Q M?•M i? ? KçM? +?QM? KbM?- +| i? M|B H" K°i HQçB v m i?9 +U+ F€ #B M i?€B i` €+X

í i` M M; QìB M| pŠM +| / Q ç°M; HQm +?mv M F€ /B m- M?¼M T?B i?QìM; ç€M; bÈ i? "i HÈM- +| i? ç2K ?mv i M?K+ K°i M; QìB ç m + „M Mm®i ? iX

h?ç+? L? K M?K+ i?•M +QìM; ?½M- i`ªB [m M?B m M, K ` M Hmv M K "B- i`QM; + +i; B'm ?mv i F?Q F?`M; H²- i`QM; K¶B K°i F?®B +Æ i? - ç m +| /` M, M; i?¬M #Q i? bQ pÈB T?¬M ç¬M; HB M? /QÊ + X

a m F?B +QM ` „M M?Ä î # M i`QM; i?•M i? +O ? „M p mB p - i`mv M ` / Q ç°M; p m HB M F m iQ t t - i?•M i? M| +? "K `½B K 'T K€v- ?B M ` î +€M? i v h?ç+? L? K- ç

G½Q i?€B i?€B pW i? 'v +QM ` „M M?Ä + Q ?SM; €M? K „i +kM; b€M; M; ìB ?ŠM H M HB M i? M? M|B, óE?¬M; i²B F?¬M; i²B- S?d \*Æ- H¬M M"v M; QÆB K M; ç M K t i M; QÆB i b) ; B9T M; QÆB ; BªB [mv i- K t i i` M i mv i F?¬M; b) i`€ +? i°B M; QÆB ôX

h` M K t i S?d \*Æ / "Q /ç i` iQÆB +QìB- +9B M; QìB ? "M? H , ó€K ÆM K¶ K¶ôX

óVK- M; QÆB içK i?ìB HmB tm®M; /QÈB +?ì i ç2K +?mv M +O M; QÆB ; BªB [mv F?¬M; Km°MXô G½Q i?€B i?€B T? 'i i v- T?•M T?| +QìM; ; Bª h?¬M oQÆM; +ªM?- ó iY M"v çB /QÊ + i? 'i- ç2K i?m® + i?€M? + 'T M; k T?~K i Hmv M +? ` - ²- F?¬M; ç9M ? „M- iB m iY M"v M?K+ i?•M çO +SM; +ÄB- ç M /QÊ + i? 'i T?~K ? „M ?ŠM H" +?`m M

*QìM; ; Bª h?¬M oQÆM; +ªM? çQÊ + tQM; H" >¬B G M; - M? +? KB M; +QìB ? „+ ? „- óæB i?2Q i ôX

h?ç+? L? K # 'i ç „+ /o- #B i H9+ M"v F?¬M; M M tmM; ç°i- #`M; F?¬M; F i +K+ b) i

> „M F?¬M; M|B çQÊ + K°i HìB- i`QÈ + F?B çB +kM; HB + K „i K°i +€B M?bM S?d *Æ

S?d *Æ +ªM; QìB ; B "i KbM? K°i +€B- î i`QM; €M? K „i ? „M- i`QM; i?•M i? T?€ i` K ç M H9+ ? „M `ìB F?ÄB ?²B H•m- KÈB #¶M; M?B M M|B, óJ¶ K¶- iB m iY M"v ç M iV T?B T?~K- ?ÆM M[+| F?¬M; Qi +?¶ i?¬M #Q- M; "B +~M i? "M K°i +?9i- çWM; +?Q

G½Q i?€B +QìB i?€B HçM? M?Q #, M; - ; "i ; "i ç-m- óhB m S?d *Æ v M i•K- çB p "Q M b®M; çB ` M; Q "BX hB m iY FB +kM; H" M?•M p "i ç° + ç€Q- i +kM; ç½M?bM ` - # ? „M- ûT #m° + ? „M +kM; F?¬M; çQÊ + ; bôX

L "M; pW M|B M?Q p "v- S?d *Æ iU M?Q v M HÁM; - F?¬M; +| iB T i K + M?B m HìBX

L?QM; h?ϕ+? L? K`ìB çB €M? K„i HϕM? M?Q #,M;- ç-v Q€M ç°+- pšM H``K +?Q M
M?Q +k- •K i?-K +^aK i?'v M?Q H``K°i ç-m b``B H M; ~M M9T- v M H†M; M?bM +?,K
G„+ H„+ ç-m- M``M; ç2K bmv M;?o KB M K M i`QM; ç-m pSi #Ä- /m¶B +€B HQM; K
M|B, óhϕB ošM h?ϕ+? ?^aB FB çÊB ?²B H•m- ç m F?¬M; +| i?ìB ;B M i„K`Y K°i+€
M;ÆB i`QÈ+- F?¬M; [m'v`-v K¶ K¶ôX

*¬;€B;"i;"iç-m- +| +?9i #'i ç„+ /o M|B, óh b„T ç°i T?€ ç M h?-M oQÆM; M?`i /QÊ+ i`QM; M?` +O i - #ÎB pb H-M i`QÊ+ çΦB + +O i #`i?QÆM;- ç½ iB m ? Q # T?ªB pb b®i`m°i- KÈB ibK iÈB GΦT æS+ ;B ;B b Q\ô

óL;QÌB +-M ç M /QÊ+ ;'T\ô "€+ Lv h?€T i`-K M;•K K°i +?9i- +~M i?"M ?ÄB, óh?-M

*¬;€B;"iç-m- K„i ç T +| i?-M- óL m M;"B +| i? Hmv M +? +?Q i K°i Qi- +? i +

"€+ Lv h?€T M?½M ibM? b€M; H M- iU M?Q #B i T?K i?•M ç®B T?QÆM; +U+ F€` M;?o i`QM; +?®+ H€i- KÈB M|B, óh?-M .B M æ M +kM; +-M /QÊ+ i?9i?¬B T?€i- + H²- ç M /QÊ+ M`v +-M ?mv i F?Q F?¬M; i? [m€ KΦM? K)- F?Q ?mv i h?-M oQÆM iB m- T?ªB H` *?•M h?-M +ªM?X J` pä ;Bª \*?•M h?-M +ªM?- F?Q ?mv i HΦB F?¬M ?'T i?K F?¬M; # Q H•m- /QÊ+ çdM? HB M ,M F?¬M; iB m #ΦQ i? K` +? i- t€+ i?U+

óL m F?¬M; T?B M iQ€B- +?9M; i b Q HΦB iÈB ç•v ibK M;QÌB\ô "Q+? L?m KdK +Q Hmv M +? h?-M L;QM; æ M i®+ ç° ç°i M?B M i,M; H M- KÈB HΦB ç•v M?bM t2K- i i K°i +?9i ? v F?¬M;\ô

ó.QÊ+ i?9 +O i - ?B M iΦB F?„+ H` h?-M L;QM; æ M HBM? i`"M- bY ç´B H M ?ŠM T?Q F?¬M; Qi i?ÌB ;B MXô "€+ Lv h?€T + m K`v- iU M?Q +| i•K ç°M; i?O- M?QM; ;BªB [mv i- +| çB K ç m ç-m ?ŠM H MX

óL m +?d /QÊ+ i?9 T?B M iQ€B M|B- i?b i?"i` F?¬M; i?"M? p'M ç Xô "Q+? L?m + i?-M ç T M?'i F?¬M; i`mM;- Mûi K†i iQª b€M;- ó*€B M`v F?¬M; T?ªB ç½ +| GΦT æ +O ?„M F?„+ ç9M; H` h?-M .B M æ M i`"M ç²- # M i`QM; /QÊ+ i?9 +ÁM +| i`B HB bÆM- +?d i?B m HU+ F?Q ?mv i +QÌM; çΦB- +?d +-M +| i?Q+? ?ÊT /QÊ+ çdM?- K

G½Q M?•M M?2`,M; ?„+ ?„+ MÎ MK +QÌB- ;BQÆM; ;B¼M; M|B, ó"€+ Lv h?€T- M m i F?¬M; M;ΦB ?ÊT i€+ ?ÊT i€+X L;QÆB +kM; #B i T?K i?•M "Q+? L?m iB m i?Q ;B9T M`M;- T?K i?•M M`M; iU M?B M b) M?È`ä •M ibM? +O M;QÆB- i? M`Q\ôX

"€+ Lv h?€T +ÁM +?Q M|B +?mv M- p K†i S?d *Æ ç½ FQ+? ç°M; ?ŠM H M- M? M?•M ibM? "Q+? h?B M çΦB M?•M- +kM; H` T?•M HQÊM; HÈMôX

>¬B G M; +kM; H` p K†i ?QM; T?'M- K„i b€M; M?Q çm®+- iU M?Q +| i? çQÊ+ K° h?B M- H` K°i bU FB M +U+ F€ ç€M; ;B€ HB m KΦM;X

"Q+? L?m +MM; GΦT æS+- K†i KdK +QÌB- HŠM; H†M; M?bM "€+ Lv h?€T- iU M? SM;- #¼M ?¼ ç®B pÈB / M? ?B m "Q+? h?B M iU M?Q +| HÁM; iBM `i KΦM?X

Zmª M?B M- "€+ Lv h?€T bmv M;?o i`QM; +?®+ H€i- +„M`,M; ç€T SM;- M|B, óæQÊ pb + M`v ?ŠM H` +| i? i?"M?5ô

ó*| i? K M; M?|K i çB M?bM /QÊ+ çdM? K°i +€B çQÊ+ F?¬M;\ô *¬;€B HQ H„M; ?

óE?¬M; i?"M? p'M ç Xô "€+ Lv h?€T ;"i;"iç-m- #¶M; M?B M +QÌB M|B, óL|B +?Q ?B m +?mv M- ? ? - +€+ M;QÆB çB i?2Q i ôX

æQ`M M;QÌB H"TiS+ ?QÈM; iÈB +?¶ h?Φ+? L? K K` çB iÈBX

dRRX *?QÆM; dyN, s|+ Lªv GQm *?mv M

h?Φ+? L? K iΦK i?ÌB /WM; ?'T i?m *® i? ç M- p K†i M;QM; i`¼M; v M H†M; +?Ì- ? +| +QÌM; ;Bª ?QÈM; iÈB # M M`v- F?¬M; #B i b) +| +€B ibM? ?m®M; ;b #m¬M; tm® ç` bÆM b`M; ç|M ç`+?X

E?¬M; # Q H•m- # M;QÌB "€+ Lv h?€T- >¬B G M; +MM; S?d *Æ K M; i?2Q GΦT æ M? m çB p`Q i`QÊ+ M;QÌB ?„M- çWM; HΦB M; v iΦB T?Q i`QÊ+ ?² MQÈ+- K°i ç€K

h?Φ+? L? K #¶M; M?B M +ªK i?'v +?QM? KbM? i?"M? HBM? i?9 pQÌM #€+? i?9- i t2K tûi- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB ?W HΦM? K°i iB M;X

h?lB çB K ç®B T?QÆM; M?bM ?„M- ?„M ç½ M?bM M;QlB iÈB- M?'i H" ? B M;QlB ç w M?'iX

GçT æS+ +kM; H" i?-M + 'T Hmv M /QÊ+ bQ- bQ pÈB H½Q i?€B i?€B FB + 'T #"- i?€B +l FB m +,M; - +€B M"v +ÁM F?-M; T?ªB ç +?Q ?„M T?ªB +?9 w- i-K K„i ?„M \ M;QlB +- ;€B +-K ç-m "Q+? L?m- p Kti M;?B K i9+X

"lB pb "Q+? L?m çB î ç^M; i`QÊ+ M?'iX

L; v +ª H½Q i?€B i?€B i?•M H" +?O M?•M- ç m îT?Q b m M" M; - bQ pÈB Hmv M /Q i?€B i?€B- i?lB çB K €M? K„i [mûi p T?Q +- ;€B- +kM; H° ` €M? K„i +mM; FQM?X w i?S+ çQÊ+ +- ;€B M"v i?•M T?"M ?ŠM H" i®B + QX

*- ;€B /mv M /€M; v m FB m- +l im pB h?-M oQÆM; +ªM?- çSM; î i`QÊ+ M;QlB ?„ K°i ç-B +QM K„i b€M; ;B®M; M?Q iBM? i?-M- î i` M M;QlB ?„M çmM; çQ - H"K +?

"Q+? L?m t2K i`QM; +?®+ H€i- #¶M; M?B M M? ;B¼M; MlB, ó GçT æS+ ;B ;B - M t2K i?Q+? ?ÊT ? v F?-M; \ô

G½Q M?•M M?2 ` ,M; i`ÊM K„i- iQÆB +QlB H"K +?Q M;QlB i bBM? ;?ûi- #QÊ+ K°i M;QlB h?ç+? L? K- +kM; F?-M; [mªM ?„M F?-M; pmB- HB M H'v K°i i v ;„i ; Q +-l

h v H½Q M?•M M?Q Kl + b„i- pW i`-K pW M†M; - +€M? i v h?ç+? L? K- iWM; çÊi i M? M H M i`"M- î i`QM; +Æ i? h?ç+? L? K +~M i?"M ?Qç i ç°M; K°i T?2M- H½Q M? p`Q +?¶ +QM `„M M?Ä i` M +€M? i v h?ç+? L? K- çB m i` +QM `„M M?Ä ?'T i?m ?r

.Á tûi i`QM; +?®+ H€i- €M? K„i GçT æS+ ç°i M?B M b€M; ?ŠM H M- p Kti +?'M M?bM "€+ Lv h?€T, óhB m iY M"v î +?¶ +€+ M;QlB M"v ç½ # Q H•m\ æ½ H"K /QÊ+

ó:-M MY M,K ô G½Q i?€B i?€B p Kti [m€B /`- +?-M +?l K°i +?9i- ;BªB i?Q+? Ml i?'i T?~K *® i? ç MôX

h`QM; +QM M;QÆB GçT æS+ HÁ2 ` p +U+ M;ç+ M?B M- i`-K M;•K K°i +?9i- ?„M +QlB- ?QÊM; "Q+? L?m MlB, óh?"i i®i5ô

*QM K„i "Q+? L?m Hl2 b€M; - H° ` +QlB ?"B HÁM; MlB, óo"v H" i®i`²Bô .WM; K°i Lv h?€T- óL;QlB M"v +?Q i K M; çB- /MM; tQM; i`ª HçB +?Q M;QÆB- i Km®M p i` M çQlM; ?ŠM H" F?-M; b B #B i H„K +l i? ç + Q ` çO h?-M .B M æ MôX

óJ M; çB\ô "€+ Lv h?€T +l +?9i F?-M; pmB- p Kti ç m çÈM- óhB m i?Q "Q+? L?m i®i /QÊ+ çdM? M?Q p"v- +kM; H" +U+ F€ F?-M; / /`M;X \*ÁM Km®M /U p`Q ?„M ç F?-M; i? ç9M; ?çM ;B Q M°T h?-M L;QM; æ M- Kti i` M i`€+? i°B tm®M; /QÊB- i

óE?-M; b Qô GçT æS+ M? +?KB M; - +QlB ? ? MlB, óh Hmv M +? h?-M L;QM; KQÆB pB M +?Q M;QÆB- b) F?-M; +?Q M;QÆB F?l tYôX

"Q+? L?m KB M?Qm HçB- F?-M; pmB MlB, óJ¶ K¶- M;QÆB F?-M; Km®M ;B9T i \ô

"€+ Lv h?€T p Kti +?m tli- H„+ H„+ ç-m MlB, ó"Ä çB- +€+ M;QlB ç2K M;QlB çB tQM; - M?'i ç`M? T?ªB M?Ê `ä i`ª HçB +?Q i X J°i +€B /QÊ+ çdM? i®i- ç®B pÈB H H" +U+ F€ [mw ;B€- i +ÁM Km®M iB m iY Hmv M +? +€B ç M /QÊ+ F?€+ôX

óæl H" çQÆM; M?B MXô "Q+? L?m KdK +QlB- F?-M; M? M?F?-M; +?"K MlB, óaU ?„M +MM; +?9M; i `lB F?ÄB- WK- +?l b® HQÊM; h?-M .B M æ M F?-M; b B #B i H

"€+ Lv h?€T ç€T SM; `²B- çQ i v #„i H'v- K°i +¶ ?'T HU+ i`mv M ç M- +QM `„M M +€M? i v h?ç+? L? K- T?9i +?®+ # v çB ` - i`QM; +´ i v €Q M" M; #B M K'i F?-M; i

L`M; ç2K +QM `„M M;k b„+ M?Ä i?m ?²B- KÈB MlB pÈB GçT æS+ MlB, óhB m iY /QÊ+ ?B m i?'i T?~K *® i? ç M- ?„M ?Q`M iQ`M +l i? i?W M?"M- F?Q ?mv i?U F?-M; +-M `i HQ H„M;ôX

GϕT æS+ +QlB ? ? - ``i H" + Q ?SM;- óo"v H" i®i`²B- p"v H" i®i`²B- /QÊ+ çdM?
KÈB çB m i` K°i+?9i HB M T?€i ?B MX VK- t2K` h?-M .B M æ M +O "Q+? L?m
?ŠM H" +| i? i,M; H M i` M /B M`°M;ôX

h?ϕ+? L? K b„+ K†i •K i`-K- i`QM; HÁM; +,K iS+- i?-K M;?o +?YB K€ M|X

ó"Q+? L?m iB m i?Q- i +kM; Km®M [m v HϕB çϕB HK+ K°i +?mv M- F?-M; #B i +|
*Æ F?QK M;QlB- p K†i KQM; çÊB ?ÄBX

ó*| i? - ?ÆM M[- ç m H" #ÎB pb M;QÆB- i KÈB +| i? ibK çQÊ+ K°i +€B /QÊ+ çd
L?m pmB p ç²M; w- +?Êi ?QÊM; GϕT æS+ M|B, ó*?9M; i çB i?-BôX

óhB m iY- +MM; +?9M; i +MM; çBXô GϕT æS+ M?2`,M; +QlB HϕM?X

ó>-B G M;- M;QÆB ç2K iB m iY çQ H M i?mv Mô "€+ Lv h?€T T?•M T?|X

>-B G M; H"TiS+ ç€T SM;X

h?ϕ+? L? K K°i #KM; K"i p`M;- i?-K ?"M +?QM? KbM? HU+ HQÊM; F?-M; çO- #^I
çϕB F? B b€i ;BÈB- ç2K ;B" i` M"v M?`i ç`M? ;B i +? iX

G9+ M"v- ?„M #B i i?lB +Æ +?Q iÈB- M;QlB i HU+ HQÊM; [m€+QlM; çϕB- +?Q /M
+?d`ÆB p`Q +€B pB + i? i?ªK- ?„M +?d +| i? iϕK i?lB M?šM MϕBX

*kM; F?-M; +-M M;QlB F?€+ ç°M; i?O- ?„M +U+ F€ T?®B ?ÊT- M?„K K„i i?2Q çm-
Hmv M /QÊ+ bQ GϕT æS+- i` M çQlM; çB p`Q i?mv M HÈM h? M? æ²M;- /QÊB €M
+?O ç°M; i?2Q GϕT æS+ H M i?mv MX

E?B Î i` M i?mv M i`ϕK ç`M?- i`QM; HÁM; ?„M +?Êi`MM; KbM?- b„+ K†i H†M; H) i

hϕB +QM i?mv M h? M? æ²M;- + Q i?O h?-M oQÆM; +ªM? bQ pÈB /QÊ+ iBM? i?S
GϕT æS+ +MM; "Q+? L?m` - +ÁM +| K†i # ;½ pä ;Bª h?-M oQÆM; +ªM? F?€+- T?
i?mv M HÈM +MM; F?Q M; i?mv M ? B ;|+- +?d pÈB F?Q iS+ i` M M;QlB +QlM; ;Bª
+ª M;QlB ?„M ç m +| +?9i F?-M; F?Q X

ó GϕT æS+ ;B ;B - M;QlB iÈB M #`B ?„M çBXô *- ;€B T?•M T?| K°i +•m- /m¶B +
K} M|B, óh K i`²B- M;?d M;ÆB i`QM; +?®+ H€i- +?l i?mv M ç M F?m GQm EBK a

L`M; H"TiS+ iB M p`Q F?Q M; i?mv M- tB K €Q HB M #B M K'i F?-M; i?'v- +?d i
M;QlB M`M; ç m iQ`M`M M'T ?ŠM H M- M?Q H" iB M M?"T MÆB i?•K i`-K im Hmv

óS?d *Æ ç9M; F?-M; \ô GϕT æS+ HB + K„i K°i +€B M?bM M[M?•M T?Q b m- i?-
F?Q M; i?mv M T?Q /QÈB- # M i`QM; T?ÁM; i`®M; ``i M?B m- çWM; F?€+? F?Q-

>„M M #`B S?d \*Æ- +?Êi i`¼M; çB K M?bM p T?Q h?ϕ+? L? K- iQÆB +QlB ;?
FBM? M;?B K- i +kM; F?-M; ;BªB i?Q+? M?B m- WK- H`K pB + +?Q +?9M; i - iU
p"v- M m p`M F?Q i®i- M|B F?-M; +?WM; M;QÆB +| i? ;BªB i?Q€i- F?-M; +-M H`

L|B M?Q p"v tQM;- ?„M F?) [m€i K°i iB M; , óL; - + -M;- +9i HϕB ç•v +?Q i 5ôX

hW i`QM; F?Q M; i?mv M- #¶M; M?B M i`mv M ç M K°i iB M; v m i?9 F m iQ #`i K¼
- [m M; ?B M H M- b m ç| +?d i?'v K°i +QM` i HQM; K`m p`M; ?B M i?•M- i` M HQ
bÊB iÆ K`m p`M;- b€M; H M M?Q M;¼+ i?ϕ+?- i?•M i? KÆ ?² i`QM; bm®i- +| i?
F?„+ # M i`QM;X

GϕT æS+ çQ i v +?d h?ϕ+? L? K- +QlB K„M; , óæB i?-B- +?Q M;QÆB ibK +€B i?
T?~K- ` bS+ K°i +?9i +?Q i - +?"K i` çϕB bU +O iB m i?Q "Q+? L?m- +~M i?"M H
m®M;ôX

*QM` i tmv tmv i?ûi +?|B i B- iU M?Q +U+ F€ #`i K½M- F?-M; ibM? M;mv M ?| i
+?mB p`Q i v i`€B +€M? i v h?ϕ+? L? K- i? v i? +QM`„M M;k b„+ M?Ä- iB TiK+ H
h?ϕ+? L? K H`K +?'i /BM? /QDM;- ç M Hmv M +? ç M /QÊ+X

*€B +QM ` i "€+? h9+ M`v ?'T i?m ?mv i F?Q i®+ ç°- bQ pÈB +QM `„M M;k b„+ M?
Qi- M| KÈB t•K M?"T p"Q- h?¢+? L? K HB M ç m ç-m Km®M `€+?- M?"M F?¬M; çQ
K†i i`Î M M p¬ +MM; F?| +QBX

G¢T æS+ M?bM F„ #B M ?| p K†i ?„M- i?'v ?„M ?Qi K°i ?ÆB F?Q H¢M? F?¬M; ;
T?K+ tm®M; - F?¬M; +| `Qi; ;Q i i•K HB i T? - F?¬M; F?ÄB •K i?-K; ;"i ç-m M|B, ó
+?'i H`K /QÊ+ çdM? i?"i i®i- M,K #bM? \*® i? ç M M`v +?Q M;QÆB- +?Q M;QÆB /
i?m tQM; `²B- iMv i?ÌB ?QÈM; i v m +¬m- ç M /QÊ+ #´bmM; ?mv i F?Q- i + K çQ
F?mv i i?B môX

.WM; K°i +?9i- ?„M F?Q€i i v M|B, óL;QÆB +kM; çB T?Q /QÈB- çB tm®M; /QÈB K
i?•M /QÊ+ çdM?- F?¬M; +| i #ªQ- F?¬M; çQÊ+ +?¢v HQ¢MôX

h?¢+? L? K i`QM; HÁM; •M +¬M i?,K ?ÄB í i¬M; KQÌB i€K çÌB M?" ?„M K°i H¬M- b
tm®M; F?Q M; i?mv M- çB tm®M; iWM; i¬M; - ç M i¬M; i?S M,K- F?¬M; +| M?bM i?
H¢BX

.QÈB +| M?B m ;B M T?ÁM; M?Ä- K†B K°i ;B M T?ÁM; M?Ä ç m +| M;QÌB Î- i`QM;
M;QÌB # M i`QM; ?ŠM H` ç½ H•m +?Q iWM; çB ` - +kM; F?¬M; +| `Y K†i +?ªB ç-n
F?| M;YB i? X

h?¢+? L? K #`i +€B KkB- ibK K°i ;B M +QB M?Q H` b¢+? b) iB M p"Q- # M i`QM; +?
ç| ` - +€B ;b ç m F?¬M; +|X

*® MûM iS+ ;B" M çB p"Q- ?„M Î i`QM; T?ÁM; M;•v M;QÌB tm®M; - +kM; F?¬M; [ma
` i?¬M i?S+ +ªK SM; K°i +?9i- X

Í /QÈB i¬M; M,K- i?¬M i?S+ ?„M F?¬M; +ªK i?'v i?'v ç°M; ioM? Î i` M- #„i ç-m iW i-
i?mv M iU M?Q +| F i ;BÈB M"Q ç| - ç2K i?¬M i?S+ HU+ M; ,M +€+?X h?¬M i?S+ +
çQÊ+ bBM? K M? / Q ç°M; +€B i¬M; M`vX

h` M F?Q M; i?mv M i¬M; i?S M,K- +| ?ÆM K°i i`,K ;B M T?ÁM; Î F?¬M; HÈM- i`Q
T?ÁM; +| bBM? K M? / Q ç°M; i²M i¢BX

aBM? K M? / Q ç°M; ç m M`v F?B i?b K½M? HB i- F?B i?b KÄM; K M?- ?ŠM H` ?mv
M;?o /QÈB M`v ç m H` /QÊ+ çdM?- ?mv i F?Q #B M ?| ?ŠM H` H9+ /MM; ç M /QÊ
?| - i?QÌM; i?QÌM; M;?2 çQÊ+ iB M; ` M `d i?®M; F?´X

h`QM; +Æ i? /QÊ+ çdM? M`v iU M?Q +kM; +| /QÊ+ i?9 ?Q¢i ç°M; - Hmv M +? ç M
F?¬M; + Q- #ÎB pb /QÈB M`v pä ;Bª +ªM? ;BÈB im pB \*?•M h?¬M +ªM? `i Qi- ç¢B
h?¬M +ªM?X

>„M KÈB [m M b€i i`QM; +?®+ H€i- HB M T?€i ?B M +| K°i M;QÌB bBM? K M? / Q
pQM;X

a m ç| +?d i?'v iW +Y i? M; H¬m +| K°i M;QÌB çB p"Q T?ÁM; M?Ä +| M;QÌB +? i ç
F?Q M; i?mv M- T?ÁM; M;W i?B i? ?¬B i?®B- /Æ #~M F?¬M; F?Q K†i i` MX

u M H†M; [m M b€i MY M;`v- h?¢+? L? K i?m ?²B i?¬M i?S+ - `®i +m°+ [mv i ç`M
T?ªB H" T iS+ #„i i v p"Q H`K ç°i T?€ ç M \*?•M h?¬M M?` i`¼M; i?B M +ªM?X

dRkX *?QÆM; dRy, L;?`+? *ªM? æ°i S?€5

>„M F?¬M; /€K H½M; T?Q i?ÌB ;B MX

>„M Î .QÊ+ iBM? i?S b€m F?¬M; /€K ç°i T?€- H` pb ?„M +kM; F?¬M; #B i ?„M i²M
K" M|B ;B€ i` +| # Q M?B mX

>„M bÊ ?½B K°i F?B ?„M #B m ?B M ` iQ +?'i [m€ K¢M? K)- b) H`K ç®B T?QÆM
M?B m i?ÌB ;B M- i`U+ iB T T?€ ?Ov ?„MX

*€B M"v +kM; F?¬M; T?ªB H" ?„M Km®M M?bM i?'vX
L?QM; Îi`QM; M"v- iªB [m ?„M +~M i?"M [m M b€i- ?„M #B i ?„M i²M i¢B ç®B pÈB
i?"i HÈMX
h` M i?mv M + Q i?O h?¬M oQÆM; +ªM? F?¬M; Qi- +?Q /M H" ?„M ç°i T?€ ç M *?
+ªM?- #`v` iQ +?'i i?"i i®i- ç®B T?QÆM; #ÎB pb +¬M ?„M ç M i?9+ ;BK+ ` h?¬M
M"v HU+ HQÊM; +kM; çO +QÌM; ç¢B- ?ŠM H" b) HQm i`[?„MX
*| çB m FB M iB M [mv i M"v- ?„M b) F?¬M; #,M F?Q,M i`MM; i`MM;- K" H" H"TiS+
KÈBX
*?•M h?¬M M?'i i`¼M; i?B M Km®M ç°i T?€ ç M M?'i i`¼M; i?B M- +¬M #®B hBM?
i ç`M HBM? ?²M K¢+? H¢+ iQÊM; H½M? M; ° HU+ HQÊM; €Q M; ?o iB M ?"M? i•M
oÈB ?„M K" M|B- +€B M"v +kM; F?¬M; i?"M? p'M ç X
hªB [m i?ÌB ;B M M"v ç®B pÈB ?'Ti?m *®i? ç M- hBM? L;mv M +´ i?K +O ?„M ç
HQÊM; - K" /MM; +„M Mm®i +,M M;mv M €Q M; ?o - b m F?B ç2K i ç`M HBM? ?²M
i€M i`"M` ç M HU+ HQÊM; i?¬M #Q- +kM; H"K +?Q HU+ HQÊM; €Q M; ?o +O ?„M
a m i?ÌB ;B M Î pšM i?¢+? ç`Q H'v M; k b„+ pšM iBM?- +kM; H"K +?Q ?„M ç®B pÈ
M?"M i?S+ +MM; +OM; +®- ç m ç¢i iÈB K°i +€B +'T #"+ KÈBX
Íi¬M; i?'T M?'i +O F?Q M; i?mv M- ?„M ?'Ti?m K°i pB M *®i? ç M- F?B M +?Q
iQ`M i€M i`"M ç¬v- H"K +?Q iBM? F?Q i?¬M ç¢i iÈB çdM? T?QM; - çÈB +?Q #'i iY
K€m pĐ i M +?[i`- ?„M HB M idM? i€Q H¢B- iQ`M i?•M i•K ç¬m M?"T ç M hBM?
KÎ`°M; X
*€B M"v +kM; F?¬M; T?ªB K°i pB + [m€ KS+ F?| F?,M- M?'i H" ç®B pÈB ?„M iWM
i?®M; F?' +O pB + KÎ`°M; hBM? L;mv M +´ i?K- F?¬M; ç€M; bÈ M?Q p"vX
h`QM; #KM; - p¬ b® ç¢Q hBM? L;mv M #¢Q HQ¢M` - ç€M? i?ŠM; p T?Q i`QÊ+ -
+kM; i€M i`"M- i¢B # M i`QM; Mªv bBM? i?9+ /K+ hBM? L;mv M +´ i?K i`QÎM; i?"M
hW iBM? i? M;QM; F i K" i?"M? +´ i?K- Î HU+ HQÊM; `|i p`Q- +?"K`½B bBM? i`QÎ
i?®M; F?' +kM; i?"i HÈMX
*MM; i?ÌB ;B M- iW i`QM; #KM; i€M i`"M` HU+ HQÊM; iBM? i?m¬M- +?ªv p`Q i?S
+O ?„M iB M ?"M? i~v`Y X
h?¬M ?²M +O ?„M v M´M F?¬M; KBM?- ç2K iQ`M #° w i?S+ i"Ti`mM; Îi¬M; HU+
+ªM? ;BÈB F€/B m FB - i?¬M ?²M ?„M F?„+ H¢B # +€B €Q M; ?o ?B M ?B M` - ?„
i? M; ° HU+ HQÊM; €Q M; ?o iBM? i9v- +?"K`½B HoM? M; °X
h?ÌB ;B M Î H†M; v M F?¬M; K°i iB M; ç°M; i¬B [m `i M? M?X
¬M /¬M- iW i` M M;QÌB ?„M i`mv M ç M / Q ç°M; +O HU+ HQÊM; €Q M; ?o - €M?
i?QÌM; F?| i?'v T?QÆM; i?S+- tmv M [m F?Q M; i?mv M- `ÆB Îi` M M;QÌB ?„MX
aBM? iYªQ /B m i`QM; HÁM; +?ªv tm¬B- Î # M i`QM; F?Q M; i?mv M- iY pQM; +M
M? m ?B M` - ?bM? i?"M? K°i HQ¢B pU+ i`"M; - ç2K iQ`M #° /QÊ+ çdM? # Q T?O
o`B M;QÌB +ªM? ;BÈB [m€ i?'T- ç®B pÈB M?•M i?•M /QÊ+ çdM? F?¬M; +| M?"M i
w +ªM? iY pQM; # Q i`MK- +?9i #'i i`B #'i ;B€+- ç½ Km®M F?¬M; +| bBM? K M? /
HQÊM; i?¬M #Q M`Q ç| ?'Ti?m H'vX
>„M +kM; F?¬M; #B i ?„M iB M ;B B- ç®B pÈB M?•M i?•M /QÊ+ çdM? # M i`QM; F?
?¢B HÈM +Đ M`Q- pšM M?Q +k b p`Q HoM? M; ° +ªM? ;BÈBX
æ M b m ç| - iWM; ç¢Q F?¬M; ;B M p,M imv M i?"i M?Ä- Îi`QM; T?ÁM; ?„M +?"K`½
?¶M HQ¢M FQ+? ç°M; - F?¬M; M;WM; K" iÈB HmB- ç2K T?ÁM; M?Ä ç"TM€iX

hBM? L;mv M +´ i?K ç M; KÎ`°M;- i?•M i? ?„M #B M ?| `ä`°M;- `i M? M?- i?-M ?
?Q - i` M M;QìB HU+ HQÊM; €Q M;?o / Q ç°M; i?m HB K- F?¬M; ? +| pU+ i`°M; t
>„M ç°i T?€- içQ i?°M? K°i MY M?•M i?•M /QÊ+ çdM? iY pQM;- M?[M; /QÊ+ çdM
FBM? ç°M; pä ;Bª +QìM; ççB Kti i` M F?Q M; i?mv MX

GçT æS+ i?m çQÊ+ iBM iS+- i`QÊ+ iB M ;¼B "Q+? L?m idM? HçB çB [m #~K #€Q
ó*€B ;b\ô "Q+? L?m i?-M i?€B +ÁM ;B®M; M?Q F?¬M; +| M;O idM?- / v / v €M? K,
idM? ?ŠM H M- óL;QÆB M|B- M;QìB FB - #¶M; M?B M ç°i T?€\ô

GçT æS+ p Kti [m€B /`- +QìB F?´ ;"i ;"i ç-m- óh?U+ içB F?¬M; i? iQîM; iQÊM;
/QÊ+ çdM?- ?mv i F?Q pšM iB m ? Q- +?ŠM; M?[M; +?Q iWM; bmv FB i ? Q ? i
T?€- M;QìB M`v- [mª M?B M +| çB K +| çB K H`K +?Q M;QìB i t2K F?¬M; ?B môX
E?m¬M Kti M?Q M;¼+ +O "Q+? L?m- +?2 FQM p FBM? M;ç+- i`-K M;•K i`QM; +?
i?€B M?•M i?•M /QÊ+ çdM? ç°i T?€+ªM? ;BÈB- ç m H` M?•M p"i +U+ F€ ç€M; bÊ-
+`T i?`T ?ÆM b Q\ô

ó B #B i çQÊ+ \ô GçT æS+ H„+ H„+ ç-m- ó>„M H` #` S?d *Æ T?€i ?B M- +| H)- +
+?Q `ä`°M;X L m iB m iY ç| ç M iW ççB HK+ çŠM; +`T + Q- #îB pb tm`i M;QçB /m
K°i F?B çQÊ+ ;BªB i?Q€i`²B- ?Q†+ H` #` i`QîM; #®B +O ?„M ibK çQÊ+- p`v T?B

ó:¼B S?d *Æ HçB ç•vô "Q+? L?m [mv i çQ€M T?•M T?|X GçT æS+ ;"i ç-m- `i M?
?„M HB M ç2K S?d *Æ +kM; ç M; FBM? M;ç+ K M; ç MX

óh F?ŠM; ç`M?- ?„M i?"i bU H` ç M iW ççB HK+ +`T i?`T ?ÆM- #îB pb ?„M M; v +ª
F?¬M; `ä`°M;- +MM; K°i ççQ pÈB ?„M- +kM; +| p`B M;QìB- ç m +?d H` *?•M h?-M
;Bª ççB HK+ +`T + Qô S?d \*Æ +kM; w i?S+ çQÊ+ iB M? ?m®M; M;?B K i`¼M;- p°B p
HW ;ç i iB m i?Q "Q+? L?m- M;QìB v M i•K- ?„M b) F?¬M; içQ i?°M? T?B M iQ€Bô

"Q+? L?m çQÊ+ M`M; ;BªB i?Q+? M?Q p`v `®i +m°+ KÈB v M HÁM;- pšM bmv M;?
æS+ M|B, óL;QÆB +~M i?"M HQm w ?„M- M;QìB M`v +?Q /M H` ç M iW ççB HK+ +`T
i? +QB F?BM?X L?`i ç`M? T?ªB `M i?Ä M #`B ?„M- imv i F?¬M; +| i? ç +?Q ?„
F?¬M; +?ì ?„M i`QîM; i?°M? H M- ç®B pÈB +?9M; i K` M|B T?B i?QîM; T?B M iQ€

GçT æS+ ;"i ç-m- óh ?B môX

óVK- i iB TiK+ M;?d M;ÆB- ç M F?m GQm EBK a ;¼B i - +ÁM +| - i`¼M; çB K i?2
/†M K°i T?2M- HçB K°i H-M M[`îB F?ÄBX

hBM? L;mv M +´ i?K KÎ`°M;- i ç`M HBM? ?²M i`QM; €Q M;?o #` `Y - i?-M ?²M
i?m" M Hw i?°M? +?QÆM; iB M i? K K°i #QÊ+- çç i iÈB *?•M h?-M M? `i`¼M; i?B M

æ M +ªM? ;BÈB M`v ?„M ç½ K°i i?•M KÄB K i- T?€i ?B M hBM? L;mv M +´ i?K HçB
M[bBM? i`QîM; K°i KªM; HÈM- +-M #` bmm; HU+ HQÊM; F?´M; H²X

>„M KÈB p`M /KM; \*® i? ç M ç M- +?Êi M?Qm K`v M?bM p T?Q T?Q i`QÊ+X

J°i ççQ i?•MªM? v m çB m`ÆB tm®M;- i?-M b„+ T?S+ içT- ç| H` S?d *ÆX

L`M; çSM; îT?ÁM; h?ç+? L? K- + m K`v- i?"i b•m M?bM ?„M- ?²B H•m KÈB M|B,
+kM; #`i ç„+ /o- i iU iB M `îB F?ÄB •K JQm- M m #` ?„M +€Q i`çM;- Kti i` M F?Š
i X h +?d +| ç2K M;QÆB ;B Q +?Q K¶ K¶- KÈB +| i? H`K +?Q K¶ K¶;B9Ti +-m i
b®M; b| iôX

h?ç+? L? K b„+ Kti •K H - F?¬M; M|B çQÊ+ K°i HìBX

óL;QÆB iQ +?`i F?¬M; i²B- ?mv i F?Q M?K+ i?•M F?´M; H²- F?¬M; M?`i i?B i b) #î
+? iXô S?d *Æ iB TiK+ M|B +?mv M- óî pU+ M;QçB bBM? i²M F?¬M; / /`M;- M;Q
K°i +QM çQìM; çB- pä ;Bª ççB HK+ +`T i?`T ?ÆM HçB ç•v- ççB ç b® F i +K+ ç m ç
+QB M?Q H` i®i H„KX \_`i M?B m M;QìB- KÈB ç M T?QM; +ªM? KÈB- ç½ #` ;BªQ b€

L`M; w i?S+ ç QÊ+ î i` M M; Q`B h?ç+? L? K +| F?¬M; Qi +?¶ i?¬M F€- i`QM; HÁM; M M HçB ç•v M?bM K°i +€BX

óL|B tQM; +?Q \ô h?ç+? L? K +?ì M`M; K°i T?2M iU M|B ç½ tQM; - €M? K„i çM +Ê

S?d *Æ ;"i ;"i ç-mX

óo"v +9i çB5ô

S?d *Æ K†i +Q`B +?Êi #B M ç´B- p K†i T?9i +?®+ H½M? HB i tm®M; - ?mM; ? ,M; M?B M M|B, óE?¬M; #B i T?•M #B i- t2K M; QÆB +kM; F?¬M; i? b®M; `ìB F?ÄBôX

h?ç+? L? K p K†i •K H - ?„+ ?„+ +Q`B HçM? - +kM; F?¬M; +| iB T HìBX

S?d *Æ iU M?"M K'i K†i- ;"i ;"i ç-m- +kM; F?¬M; M|B i? K M[+€B ;b- H"TiS+ i`€ i-M; K°i M; ?d M; ÆBX

h?ç+? L? K €M? K„i HçM? HMM; - i?Ov +?mM; /WM; î i` M M; Q`B M`M; - i?ŠM; ç M a m F?B M`M; #B M K'i- h?ç+? L? K +?ûT KB M; - +9B ç-m M?2 ` ,M; +Q`B K°i iB M iB TiK+ ?'Ti?m- #´bmM; hBM? L; mv M +´ i?K ç½ F?¬ FB i- F?¬B T?K+ bS+ F?Ä i`çM; i?€B çdM? T?QM; X

h`QM; F?Q M; i?mv M F?¬M; +| iBM? i?¬M M?"i M; mv i- ?„M F?¬M; #B i i?ìB ;B M i?ìB ;B M- ?„M HB M T?€i ?B M M?•M i?•M /QÊ+ çdM? i`QM; F?Q M; i?mv M iY p +? i i`U+ iB T #` pSi #Ä Î pU+ M; QçB- K†+ +?Q M, M; HQÊM; ;B| H®+ pU+ M; QçB ; *QM i?mv M h? M? æ²M; M`v F?¬M; #B i KK+ çQ+? î MÆB M`Q- ?„M `i Km®M #B i ?ÄBX

`i M?B m M; Q`B /QÊ+ çdM? - ç m ç M; M¶ HU+ bBM? i²M- #` /QÊ+ i?9 i` i`M- ?„ T?QÆM; +kM; F?¬M; +| iBM? HU+ i`ª HìBX

J°i M; `v- ?„M HçB ç2K # pB M \*®i? ç M /QÊ+ HU+ KÎ` - çÊB +?Q i?•M i? ?'Ti? HU+ +ª M; Q`B p¬ +MM; /Q i?W - F?¬M; F?ÄB iW T?ÁM; î çB ` - çB HçB Î K°i i-M; p`Q t2K K°i T?ÁM; X

J¶B K°i ;B M T?ÁM; - ç m +| K°i pä ;Bª +?OM; i°+ F?€+ M? m i²M içB- +| •K GBM? i°+- +kM; +| JBM? i°+- ççB ç b®+ªM? ;BÊB +kM; F?¬M; + QX

J¶B M; Q`B- ç m ; -v i`Æ +ª tQÆM; - ?bM? ;B®M; H [m, - ;B®M; M?Q H` K°i F?®B t #° /€M; i? HQÆM; ç€M; bÊ- ; -v v m F?¬M; i?`M? ?bM? M; Q`BX

æ•v H` ?mv i M?K+ iB m ? Q M?B m H„K H`K i?`M?X

L?[M; M; Q`B ç| - ç m î i`QM; T?ÁM; iW iW iY pQM; - ?Q†+ H` #` /QÊ+ i?9 ?9i ? i F? T?€ ?Ov +Æ M, M; iQ`M i?•MX

h?ìB çB K #¼M ?¼M ?bM i?'v h?ç+? L? K- K„i F?¬M; bBM? +Æ- K°i i?•M F?Q iS h?ç+? L? K- #¼M ?¼M +kM; F?¬M; ç w- F?¬M; +| M|B +?mv M pÈB M? m- iU M?Q i?Q€i- M; Q`B +ÁM +?Q +? i i?b i•K ç½ Km®M +? i i`QÊ+X

J°i çQìM; çB iÈB- KÎ` ?ÆM KQ`B +€B T?ÁM; - ?„M M?bM i?'v +ªM? iQÊM; ç m H HÁM; +?bK p`Q ç€v +®+- b„+ K†i +kM; +`M; M; `v +`M; F?| +QBX

h? HU+ iQÆM; SM; +O S?d *Æ- +, M #ªM F?¬M; +| M?•M iQM? ç€M; M|B- pb i?9+ bBM? HBM? i`î i?`M? /QÊ+ çdM? - H`v ?mv i M?K+ HU+ Mm¬B M`M; /QÊ+ i?9- +?d i aU i?"i H` i`M F?®+- +Q`M; ;Bª +| i? H`K t`M; H`K #`v- F?¬M; B +| i? +? ?`M? - Km®M i?Q€i F?ÄB i`|B #m°+ ;B K + -K +O ç®B T?QÆM; - +?d +| çç i çQÊ+ HU+ H + Q i?•K +?d +| M; QÆB H`K +?Q ç®B T?QÆM; bÊ ?½B- KÈB +| i? i®i ?ÆM bQ pÈ >„M +?"K [m€ î ?`M? H M; F?Q M; i?mv M çB iÈB- KÎ+Y K°i ;B M ;B M T?ÁM; - ? iB M; - M m ç®B T?QÆM; F?¬M; ç€T SM; - ?„M HB M çB iÈB K°i ;B M F?€+X

_'i M? M?- ?„M çB ç M K°i +Y T?ÁM; +m®B +MM;- ?„M #¶M; M?B M F?)² K°i iB M
HçX

dRjX *?QÆM; dRR, GB i .B K hBM? oU+

*€B ;B M T?ÁM; M˘v F?¬M; [m€ ;B®M; M? m- F?¬M; T?ªB +| i? iMv w ç˘v ˘ - K†i i
+O T?ÁM; +kM; H˘ ç†+ +? - K˘m t M? ç˘K- HQm +?mv M ?˘ [m M; M? M? X

J†i i˘ M +Y T?ÁM; +| HU+ F i ;BÈB- i˘Î M;çB i?¬M i?S+ ?„M +ªK SM;- M|B +€+? F
;B M çB m i˘ M˘v- F?ŠM; ç˘M? H¼i [m +€B ;B M T?ÁM; M˘vX

æ•v H˘ +€B M?•M i?•M /QÊ+ çdM? ç†+ i?M- ?„M H˘T iS+ F?ŠM; ç˘M?¬i˘QM; HÁM;
i˘ M +Y T?ÁM;- ç2K i?¬M i?S+ T?•M ?Q€˘ - i?“i +˘M i?“M çB m i˘ - M?bM t2K T?C

E i ;BÈB H˘ T?QÆM; T?€T p˘M /KM; M,M; HQÊM;- HÊB /KM; M,M; HQÊM; i˘U+ iB T
HQÊM; T?•M #® KçM? v m F?€+ M? m- +| i? ?bM? i?“M? F i ;BÈB M,M; HU+ F?¬M

*| F i ;BÈB +| HU+ T?ÁM; M;U ˘˘i KçM?¬+| F i ;BÈB HçB H˘ +| i? +| T?ªM FQ+? i
+?9 M?bM F i ;BÈB i˘ M +Y - T?€i ?B M F i ;BÈB +U+ F€˘QìK ˘˘- +| ?bM? i?“M? M
T?•M #® i˘ M ç| - HU+ HQÊM; +€+ F?m pU+ +kM; F?¬M; ;B®M; M? m- T?B i?QìM;

>„M M?bM F?¬M; i?˘m- F?¬M; +| +€+? M˘Q T?€ ;BªB- +kM; F?¬M; +| M„K +?„+ H˘v

*?Q /M H˘ ?| çB- +kM; F?¬M; /€K KçQ Km°B M?Q p˘v- #îB pb K°i F?B H˘K M?Q p˘v
+ªK SM; p˘Q F i ;BÈB- H˘T iS+ +| i? #B iX

E?¬M; i? çB p˘Q- +kM; F?¬M; +| M;?o M?B m p #˘B i˘W F i ;BÈB- î i˘QÊ+ +Y i˘-
i?Y #m¬M; ˘ K°i Hm²M; i?¬M i?S+- •K i?¬K i?B i˘B M HU+ F?¬M; ;B M- ç2K i?¬
+?“K ˘½B çB p˘QX

h?¬M i?S+ ?„M +| F?¬M; ;B M HU+- +kM; F?¬M; HQ H„M; b) #˘ F i ;BÈB +ªM HçB-
i?S+ +O ?„M- tmv M [m F i ;BÈB i˘ M +Y - ˘ÆB p˘Q i˘QM; T?ÁM;X

h?¬M F€- i?¬M i?S+ M?bM F?¬M; i?˘v +ªM? iQÊM; i˘QM; T?ÁM;- +?d +| i? +ªK i?˘v
m €K- +| K°i +¶ bBM? K M? / Q ç°M; F?¬M; t2K M?Q i?U+ ˘ä ˘˘M; ç M; i²M içBX

aBM? K M? iU M?Q H˘T iS+ HB M T?€i ?B M - K°i +€B w MB K i˘QM; ç-m +MM; i?¬
ç M K°i +¶ iBM iS+, óL;QÆB H˘ B\ò

h?ç+? L? K i˘-K K†+ K°i +?9i- ˘²B i˘ª HìB, óh H˘ K°i M?•M i?•M /QÊ+ çdM?¬#˘ #
+?O M?•M "Q+? L?m i˘ M i?mv M iB M ?˘M? Hmv M +? h?¬M .B M æ MX h ç M iV
ç®B pÈB pU+ M;QçB ?Q˘M iQ˘M F?¬M; #B i ;b +ª- F?¬M; #B i i?•M T?“M +?O M?•

ó .QÊ+ çdM?Xô L;QìB M¼ w MB K çSi [m½M;- içK /WM; i?“i H•m- KÈB M|B,ó L;Q
i?Qç i M?bM i˘çM; i?€B F?¬M; i²B- ?ŠM H˘ +ÁM +| K°i çQçM i?ìB ;B M +| i? b®M;

h?ç+? L? K +QìB F?˘- F?¬M; #B i M M M|B iB T M?Q i? M˘QX

óL;QÆB î +ªM? ;BÈB ;b\ò æ®B T?QÆM; i?˘v ?„M i˘-K K†+- +?O ç°M; ?ÄBX

ó*?•M h?¬M M?˘ i˘¼M; i?B MXô h?ç+? L? K i?“M? i?“i i˘ª HìBX

ó*?d +| *?•M h?¬M M?˘ i˘¼M; i?B M- ˘B- +ªM? ;BÈB [m€ i?˘TXô L;QìB M¼ ;B®M;
+ªM? ;BÈB M˘v +,M #ªM F?¬M; +| ?v p¼M; i?Q€i Hv- M;QìB i˘ M i?mv M Km®M ;B
+| +Æ ?°B i?Q€i F?ÄB i?•M T?“M /QÊ+ çdM?ôX

h?ç+? L? K K°i #KM; +?m t|i #˘i ç„+ /o- óL;QÆB i?b b Q\ L;QÆB +kM; H˘ /QÊ+
T?QÆM; ;B K +-K K°i KbM? M;QÆB\ªÁM i?B i i˘Q F i ;BÈB\ò

oW M;?2 ?„M M|B H M +€B M˘v- ç®B T?QÆM; +| p +| +?9i +,K iS+- i?¬M i?S+ / Q
M;QìB M¼ iU M?Q ç°i M?B M M?È iÈB +€B ;b- óh?¬M i?S+ +O M;QÆB b Q +| i?

óh?-M i?S+ +O i`i ç†+ i?M- im Hmv M €Q M;?o +MM; M;QìB i?QìM; F?-M; [m M,M; HQÊM; F i ;BÈB i`Î M;¢BXô h?¢+? L? K pšM i?U+ +~M i?"M- F?-M; +| M|B` F?-M; #B i i?•M T?"M ç®B T?QÆM;- i`aB [m S?d *Æ €K iQ€M- ?„M ?B M i¢B ç®B ;B€+ K½M? HB iX

óa) F?-M; #` F i ;BÈB i`Î M;¢B- p"v +?d +| i? i` Q ç´BXô L;QìB M¼ i?-M i?S+ H½ çSM; Î MÆB M"v- ç +?Q ç®B T?QÆM; T?€i ?B M M;QÆB- b) #'i HÊB ç®B pÈB M;C L;QìB M¼ M?„+ - h?¢+? L? K +kM; +~M i?"M- ;"i;"i ç-m- +?O ç°M; [m v H¢B T?ÁM [m€ i?-M i?S+ F?-M; M?bM F?QªM; +€+?- ?„M pšM +| i? +MM; M;QìB M¼ i` Q ç´L;QìB M¼ M?„+ - h?¢+? L? K +kM; +~M i?"M- ;"i;"i ç-m- +?O ç°M; [m v H¢B T?ÁM [m€ i?-M i?S+ F?-M; M?bM F?QªM; +€+?- ?„M pšM +| i? +MM; M;QìB M¼ i` Q ç´óh Km®M #B i iB M? ?m®M; i` M i?mv M- Km®M #B i i?m°+ HQ¢B M;QìB +O i? H óL;QÆB H" K°i /QÊ+ çdM? *?•M h?-M M?` i`¼M; i?B M +ªM?- +?Q /M +| M,M; HU+ i?Q€i F?ÄB p" M K M? ?B M i¢B\ô

ó*S i?Y t2K- F?-M; i?Y- +?ŠM; H) +S M?Q p"v M?"M K M? \ô

ó*€B i?mv M M"v i?m°+ p l JBM?- ç¢B i?®M; HoM? "Q+? h?B M- l JBM? t2K M?Q iBM? pU+ GB i .B K- + Q i?O M?B m M?Q K•v- +QìM; ;Bª +?¶ M"Q +kM; +| - "B+? ç¢B h?®M; HoM?- +ªM? ;BÈB L;mv M h?-M- /QÈB i v "B+? h?B M F?-M; ? i?B m M?•M +QM i?mv M M"v +?QM? H" M[M?B +O "B+? h?B M- "Q+? L?mXô L;QìB M¼ i?Q+? +?Q ?„M- ól JBM? Î GB i .B K iBM? pU+ +| ;-M i`,K bBM? K M? iBM?- +ÁM HU+ i?"i HÈM- M;QìB i?m°+ HQ¢B i? HU+ M"v- i` M i`€M ç m +| K°i +€B 'M Fw ?b

óVK- i t€+ i?U+ #B i- M;QÆB M|B bBM? K M? iBM?- H" +?d +€B ;b\ô

óZmª M?B M H" ç M iW ç¢B HK+ +?T i?'T ?ÆMXô L;QìB M¼ i?U+ F?BM? i?QìM;- +?mv M- i?Q+? ?ÊT +?Q bBM? K M? im Hmv M- ç| H" bBM? K M? iBM?X :B®M; M iBM? H¢B H" F?-M; i? bBM? i²M- Qi M?'i F?-M; i?Q+? ?ÊT im Hmv M ç°i T?€ b [m†M; iBM? +| F?Q€M; bªM- +| [m†M; iBM? +U+ F€i`•M [mw- bQ pÈB bBM? K M? i i? K F?€i ?ÆMôX

h?¢+? L? K +ÁM Km®M ?ÄB- #¶M; M?B M i?m ?²B i?-M i?S+- Î T?ÁM; M?Ä i`-K K E?-M; # Q H•m- i?•MªM? G¢T æS+ +?"K`½B tm'i ?B M iW i? M; H-m- ?„M M?2 +QìB- çB p"Q i`QÊ+ M;QìB h?¢+? L? K- çQ i v +?B m K°i +€B- +QM` i HB M iW # v çB` X

G¢T æS+ /Á tûi K°i +?9i- €M? K„i #¶M; M?B M b€M; ?ŠM H M- +QìB`i ç„+ w- HB F?-M; i²B- iB M ç°`i M? M?ôX

L|B tQM;- ?„M H'v` K'v pB M h?-M .B M æ M i`QM; i?•M i? +QM` i- H¢B Î i`QÊ+` i i`,K +?•M F?-M; Qi /QÊ+ HB m-`²B H¢B ç +?Q +QM` i iB TiK+ +?mB p"Q i?•

GQm H¢B # #bM? *® i? ç M KÈB- G¢T æS+ ?QT K„i M?bM p T?Q ?„M- óL;QÆ /QÊ+ +?Q i - bU iBM? H-M M"v F i i?9+- M|B F?-M; +?WM; i b) F?-M; ç2K M;QÆ iB T i?ª M;QÆB K°i +QM çQìM; b®M;ôX

G¢T æS+ +ªK i?'v K„ K½M`ìB F?ÄBX

h?¢+? L? K K†i i`-K M?Q MQÈ+- €M? K„i •K H½M?- çÊB ?„M i`€M?` - KÈB ?W K°

G¢T æS+`ìB F?ÄB- ?„M iB TiK+ /MM; \*® i? ç M ç M i,M; +QìM; ?mv i F?Q- #` b iB m ? Q- +kM; H" M M?"MX

J¶B H-M i`aB [m i?9+ ;BK+ ?| /QÊ+ ?B m \*® i? ç M- Î #'i iY pä ?²M ç®B pÈB M?K ?„M ç m +MM; M;QìB #`;B K +-K FB i` Q ç´B- i?-M; [m M;QìB M¼ ç®B pÈB GB +~M; b•mX

.U i?2Q M?Q HìB M;QìB M¼- GB i .B K iBM? pU+ ç m /Q ?"M; i`,K ?"M? iBM? i¢ ç-M; H" [m†M; iBM?- +| p- b® bBM? K M? +MM; +?OM; i°+ ?¶M i¢T- l JBM? ç| H" GB i .B K iBM? pU+ t2K M?Q M?'i çŠM;X

I JBM? + 'T # " + M ; ? B K M ; t i - i ` W # Ä K B M ? + ? O ` - + Á M + | # ç ¢ B i ? ® M ; H o M ? + ? B
 ? ° K B M ? i ` Q Î M ; H ½ Q - M ; ? 2 M | B + k M ; ç m H " + a M ? ; B È B ` ' i + Q - + U + F € + Q Î M ; ç ¢
 Í G B i . B K i B M ? p U + - Î I J B M ? - ç m F ? ¬ M ; + | + M M ; i ° + - + € + + ? O M ; i ° + ? ¶ M i ¢ T -
 H Q Ê M ; - + | i ? ç Q Ê + + Q B i ` ¼ M ; ç ¢ i ç Q Ê + [ m v M p ` - + | ç Q Ê + i B M M ; ? B ` ' i H È M
 : B ® M ; i K ç ¢ B i ? O H o M ? + M M ; ? ° K B M ? i ` Q Î M ; H ½ Q - K ¶ B K ° i M ; Q Ì B ç m + | b B M ?
 i ? " K + ? Q + | i ? + | ç Q Ê + p " B + € B b B M ? K M ? i B M ? + M M ; [m † M ; i B M ? - i ? m ° + p / M
 / Q + ? Q M ? # ¼ M ? ¼ [m a M H w - i ' i + a i ? m ? Q ¢ + ? ç m p # ¼ M ? ¼ X
 > „ M i ` ¼ M ; ç B K ? Ä B b B M ? K M ? i B M ? - # B i K ¶ B K ° i b B M ? K M ? i B M ? ç m M ? Q h
 i ? B M ç ` i " M ç - v - i ? Q + ? ? Ê T i m H m v M b B M ? K M ? p ä ç ¢ Q i U i ? • M ç ° i T ? € X
 a B M ? K M ? i B M ? / U i ? 2 Q + ? m F € M , M ; H Q Ê M ; - + k M ; + | T ? • M + ? B ` ä " M ; - + M M ;
 ç M / Q Ê + # b M ? i ? Q Î M ; - + k M ; + | T ? • M T ? ~ K ; B B - i ? ' i T ? ~ K i ® B + Q - M ? ' i T ? ~ K i ? '
 K ¬ M F B K i ` M , M ; H Q Ê M ; b B M ? K M ? i B M ? ç T ? € M ç ` M ? + ' T # " + T ? ~ K ; B B X
 h ? - M • M ç ¢ B H K + + | + ? m F € M , M ; H Q Ê M ; i B M p " Q + m ® B + M M ; + O b B M ? K M ? i
 T ? ~ K ; B B + O G B i . B K i B M ? p U + - ? Š M H " b B M ? K M ? i B M ? + ' T # " + i ? ' T M ? ' i H "
 H Q Ê M ; b „ T F ? ¬ F B i - + k M ; # ` ? Q M ; T ? X
 h ` a B [ m M ; Q Ì B M ¼ K ° i T ? 2 M ; B a M ; ; B a B - ? „ M ç ® B p È B G B i . B K i B M ? p U + ` ' i H " i
 i B ? K K m ® M X
 > „ M a Q i Q Î M ; K ° i M ; " v F B + | i ? t m ' i ç - m - + | ç Q Ê + b B M ? K M ? i B M ? + O + ? Q M ? K
 ? [m i ? • M M ? • M Î h ? - M • M ç ¢ B H K + ç Q ç M - ç ¢ i ç Q Ê + ? Q " M + a M ? b B M ? i ² M ` ' i i ® i
 G B i . B K i B M ? p U + + | T ? Q Æ M ; i B M ; B Q i ? ¬ M ; ? " M ; F ? ¬ M ; + ? m v M # B i - + | i ?
 p U + M ; Q ¢ B ; B a Q b € i - + ? Q / M H " T ? " K M ? • M - + ? d + - M H " K + ? 9 i + ¬ M ; + K - + k M ; + | i
 H ¢ B Î i ` Q M ; F ? ¬ M ; i ` m M ; X
 * Q M i ? m v M h ? M ? æ ² M ; H È M M " v + ? Q M ? H " T ? Q Æ M ; i B M ; B Q i ? ¬ M ; + M M ; H Q ¢ B
 i ? - M # Q M ? ' i - + | i ? M ; , M + a M ; B | H ® + M , M ; H Q Ê M ; X
 L m ? „ M + | ç Q Ê + K ° i + € B b B M ? K M ? i B M ? ` B M ; - + | + € B H Q ¢ B + ¬ M ; + K M " v - ? „ M +
 + M M ; M ? m i B T M ? " M H ¢ B ç • v X
 L ? Q p " v - ? „ M H - M M " v Î p U + M ; Q ¢ B - t 2 K M ? Q p b M ; Q Ì B i ` M h ? - M • M ç ¢ B H K + i b K
 i B M [m v i H " - ? „ M + | i ? t m ' i ç - m Î G B i . B K i B M ? p U + X
 J ° i M ; " v M ¼ ? „ M i ? ¬ M ; [m * ® i ? ç M ç 2 K ? m v i M ? K + F ? Q # ´ b m M ; F ? ¬ M ; Q i - K È B
 i ` Q ç ´ B - # ¶ M ; M ? B M T ? € i ; B € + i ? m v M H È M / Q È B i ? • M - i ` m v M ç M + ? ' M ç ° M ; - i
 h ? - M i ? S + ? „ M t m v M [m F i ; B È B - H ¢ B ç M T ? Á M ; M ; Q Ì B M ¼ - M ; Q Ì B M ¼ + ? O ç ° M
 ó : B 9 T i K ° i + € B ô X
 h ? ¢ + ? L ? K ; B " i K b M ? - i ` - K M ; • K K ° i + ? 9 i - / Á ? Ä B , ó : B 9 T + € B ; b \ ô
 ó > B M i ¢ B ? Š M H " ç M F ? m G Q m E B K a - + ? Q M M + € B i ? m v M M " v K È B M ; W M ; H
 H M - ; B 9 T i i ? m i ? " T K ° i + ? 9 i G Q m E B K a - i + - M / M M ; ô X
 ó G Q m E B K a \ ô h ? ¢ + ? L ? K M ? Q m M ? Q m K " v - H ' v i ? - M i ? S + ? Ä B , ó h F ? ¬ M ; ? B
 ; b \ ô
 ó G Q m E B K a K " m p " M ; - # M M ; Q " B ? Š M H " ` ' i M ? B m - + € B + € i M " v + | H U + , M K Á M
 ; B È B ; B K + - K i i M ` ½ K ° i + ? 9 i - i ` Q M ; + ? ® + H € i M ; Q Æ B ç B H M + ~ M i ? " M K ° i + ? 9
 ç ² + O M ; Q Æ B - M m i + | i ? ç B ` - b) F ? ¬ M ; i ? [m M # € Q ç € T M ; Q Æ B ô X
 ó h i ? Y t 2 K - # ' i [m € F ? ¬ M ; / € K + ? „ + + ? „ M X ô . W M ; H ¢ B - ? „ M + Á M M | B , ó h ? m i ? " T G
 ? B K ? v F ? ¬ M ; \ ô
 ó L ; Q Æ B + | i ? Î p U + M ; Q ¢ B i ` U + i B T # ¢ B H ° b Q \ ô
 ó * | i ? ô X

óó"v F?¬M; M;mv ?B K- M?È`ä- çWM; #` M;Q`B F?€+ T?€i ?B M- #^M; F?¬M; M;QA
óVKôX

h` Q ç´B tQM;- ?„M H"TiS+ iW T?ÁM; ®+ çB` - i?¬M i?€B H¢M? M?¢i- ?QÈM; iÈB i
i?mv M Kti i` M #QÈ+ H M- i` M Kti i?U+ iU M?B M- i`QM; HÁM; H¢B i?"i +~M i?"

dR9X *?QÆM; dRk, :B Q .`+? GÈM

h` M i?mv M h? M? æ²M; HÈM ç½ çSM; ç-v pä ;Bª- G¢T æS+ +MM; "Q+? L?m +kM
" M M;Q`B i?mv M HÈM- HÆ HYM; K°i F?®B iªM; ç€ i?"i HÈM- iªM; ç€ M`v ç m €M?
iW i` M iªM; ç€ K`m p`M; M`v €M?` - K°i +ÆM ;B¡ F€ H¢ i?´B H¢B ç•v- ç2K HQ¢B +
HYM; +?mM; [m M?X

GB + K„i K°i +€B M?bM H¢B- ?„M M?Q H` î i`QM; #B M +€i K`m p`M;- +€i M`v H¡2`
+?"K`½B /B ç°M;X

s t - +¡ K°i pB M iBM? i?¬M H¡2` €M? b€M; M;¼+ b€M; #¡M;- M?Q H` M;¼+ çQÈ+
+ªK ;B€+ i•K i?¬M v M iøM? M iQ`M;X

í i` M M?[M; iªM; ç€ K`m p`M; FB - i?Q`M; i?Q`M; +¡ i? M?bM i?'v K°i ç¢Q i?•M a
ç€X

L?[M; M;Q`B ç¡ +ªM? ;BÈB + Q i?'T F?¬M; #^M; M? m- FûK +ÄB M?'i +kM; +¡ h?B
;BÈB h?¬M; h?¬M- *?•M h?¬M- +kM; +¡ K°i +Q`M; ;Bª h?¬M oQÆM; +ªM?- +€B i`€
H` ;B€K b€i- ç M; F?¬M; M;WM; i?ûi iQ +€B ;b ç¡X

*?d [m M b€i i`QM; +?®+ H€i- ?„M ç½ #B i +€B F?m GQm EBK a M`v +kM; H` K°
i?€+ KÄ- pä ;Bª +ªM? ;BÈB t2K M?Q F?¬M; [m€ + Q- ç m H` M;Q`B H`v [m†M;- pb
GQm EBK a X

*€B F?m GQm EBK a M`v ?ŠM H` i?m°+ p p` "Q+? h?B M ç¢B i?®M; HoM? I JBM?
i?•M- + Q i?O h?¬M oQÆM; +ªM? FB - `i M? M? HB M iB T ç¡M- î # M +¢M? M`M
+¬K K°i +€B i" T- ç +?Q "Q+? L?m FB K i` X

"Q+? L?m M?bM i`QM; +?®+ H€i- HB M; "i; "i ç¬m- T?'i i v ?¢ K M? H M?X

*?Êi HB M i?'v + Q i?O h?¬M oQÆM; +ªM? HÈM iB M; i?ûi iQ- ç +?Q i?Ê KÄ ç2K
tQM;- #¼M ?¼ /MM; t2 ?bM? i`Mv ç~v +?mv M iÈB- i`QM; t2 ç m H` GQm EBK a X

J°i /ÁM; t2 +° FBK b - ?QÈM; p T?Q i?mv M h? M? æ²M;- ?QÈM; iÈB F?Q M; i?m
p" M +?mv M çBX

G¢T æS+ `i M? M? T?€i ?B M iM; iK M? tM; tT#† BJ•B %@ö30• +Ð ð im ðÀ #3çB

F?¬M; T?ªB JBM? +?OX *?Q /M ?„M H¬ JBM? +?O- h?B M LB i i?¬M [m®+ +O i +
 T?¡M; M;U H¢B ¸•v ¸BôX
 GÌB pW M¡B ` - ¸€K M; QÌB "Q+? L?m +MM; G¢T æS+ b„+ K†i #B M ¸´B HÈM- p K
 æ¢B + +O "Q+? L?m H¬M i`QÊ+ i`¼M; i?QÆM; [m v p - i?QÆM; `i M†M; - ? Q ? i
 +kM; H¬M?Q i? - "Q+? L?m F?¬M; i? F?¬M; i bK T?QÆM; T?€T- i bK ¸ M "€+ L v h?
 Hmv M +? h?¬M .B M æ M- ¸ ¸ M i?ÌB ¸B K M¬M; i ¸°i T?€+ K ¸Q M /QÊ+ p"i F?
 æ¢B + M¬M; H9+ i`QÊ+ #` i?QÆM; - ¸®B pÈB bU i bM? #` i?QÆM; ;B[FQM M?Q #
 F?¬M; Km®M M¡B `®i +m°+ H¬ B H¬K i`¼M; i?QÆM; ?„M- ¸ M #•v ;BÌ "Q+? L?m +
 >¬K M v hY .B m +¬M; +?9 pW M¡B- "Q+? L?m H¬T iS+ i? v ¸´B K†i- `®i +m°+ #B
 i`QM; HÁM; ?QªM; bÊ- i?"i` +¡ +?9i F?¬M i`QÆM; H MX
 æ®B T?QÆM; /€K ¸2K ¸¢B + M¬M; ¸€M? i`¼M; i?QÆM; - M m M¬M; i?"i Km®M H
 F?¬M; +¡ Qm pB iX
 L¬M; #¶M; M?B M M?È iÈB # M M; Q¬B ¸®B pÈB hY .B m +¬M; +?9 +¡ ¸€M? ;B€, h
 €+5
 "Q+? L?m ¸€v HÁM; H° ` K°i iB ?¬M w- M?bM +?^K +?^K hY .B m i`QM; +?®+ H€
 ¸¬m- ?QÈM; # M +¢M? G¢T æS+ M¡B, ó*?9M; i ¸B- i?mv M iW #Äô L¬M; /WM; K
 +€B ;b- #¶M; M?B M +?d ?QÈM; h?¢+? L? K M¡B, ó>„M +MM; K°i ¸¢Q pÈB +?9M;
 ? [mªMôX
 h¢B ¸Q¢M i?ÌB ;B M M¬v- K°i K bM? h?¢+? L? K ¸½ i¢Q ` ? B KQÆB pB M h?¬M .B
 ?„M- "Q+? L?m M?bM ` iB K HU+ i?"i HÈM- #ÎB p"v b m ¸¡- M¬M; +ÁM M?È `ä h?¢
 óh b) F?¬M; ¸Bô h?¢+? L? K pšM i`¬K K†+- ÎK°i ;¡+ F?¬M; #` +?9 w i` M i?mv M- #
 +QÌB +QÌB- óu M i•K- i b) M?È `ä +€+ p`- p b m M m +¡ +?9i +Æ ?°B- iU M?B M #
 æ° S?QM; ¸ M; +9B ¸¬m O `k- M; ?2 ¸QÊ+ i? M? •K M¬v- p K†i +?'M ¸°M; - #¶M; M
 ó"¢M i®i- +m®B +MM; M;QÆB +kM; M;mv M w KÎ KB M; M¡B +?mv MôX
 hQ¬M #° €M? K„i K¼B M; QÌB- i`QM; M?€v `ÆB tm®M; i` M M; QÌB h?¢+? L? KX
 L; ?2 ¸ M ¸•v- K¼B M; QÌB H¬T iS+ w i?S+ ¸QÊ+ i?2Q M?Q HÌB æ° S?QM; T?Q i`QÈ
 H¬ B\
 óG¬ M; QÆB\5ô G¢T æS+ +„M ` ,M; - b„+ K†i i`ÎM M p¬ +MM; F?¡ +QB- óG¢B H¬ M;
 b®M; F?¬M; FB M M?šM- i bÊK M M; B i+? i M; QÆBôX
 "Q+? L?m +kM; p K†i H¢M? M?Q #,M; tm®M; - €M? K„i M?Q ?¬M ¸ Q- H9+ ¬M H9
 L? K- •K i?¬K +„M ` ,M; X
 S?d *Æ Î +€+? ¸¡ F?¬M; t - #B M b„+ - iU M?Q w i?S+ ¸QÊ+ h?¢+? L? K F?¡ +?Æ
 t i [m K°i iB FBM? ?½B- •K i?¬K HQ H„M; ?šM H MX
 L¬M; bQ pÈB M; QÌB F?€+ ¸ m `ä `¬M; h?¢+? L? K HÈB ?¢B +MM; ¬M M?šM- M m H
 ¸QÌM; b®M; - iQÆM; H B +ªM? ;BÈB b) iB M ;B BX
 J°i F +¡ i? Î i`QM; H9+ M?•M i?•M /QÊ+ ¸dM? +ÁM +¡ i? ¸°i T?€- F?¬M; i? M; ?
 M?'i H¬ S?d *Æ +ÁM #B i h?¢+? L? K i m´B T?B i?QÌM; i` - iB K HU+ p¬ +MM; X
 L¬M; #¶M; M?B M +¡ +?9i ?®B ?"M- ?®B ?"M H9+ i`QÊ+ F?¬M; M M €K iQ€M h?¢+
 `¬M; +¡ F€ M; ° KÈB- M; "v b m K°i F?B i`QÎM; i?"M? ?šM H M- F?šM; ¸`M? b) F?¬M
 ó±- F?¬M; b B- F?¬M; b B- i M¡B M?Q i? M¬Q iU M?B M H¢M? HMM; M?Q p"vôX
 hY .B m +¬M; +?9 +kM; +QÌB H M- M¬M; pW KÈB `i iÁ KÁ h?¢+? L? K pb +€B ;b +
 F?¬M; +¡ ?Q K„i i?¬M K - M?Q æ° S?QM; pW M¡B- KÈB w i?S+ ¸QÊ+ i?b ` h?¢+
 æ° S?QM; i?Q€i F?ÄB +ªM? #¬B i`W- i`QM; HÁM; H¬T iS+ +¡ +¬M; M?B m iÁ KÁ- K
 Î i` M M; QÌB ?„M- ¸¬v p ?QM; i`QX

Í H9+ K¼B M;QÌB M?bM +?,K +?9- €M? K„i h?¢++? L? K #bM? ioM?- i?—M b„+ H¢M
+?d S?d *Æ- €M? K„i H¢B M?bM p T?Q æ° S?QM;- óh Km®M ;B i M™M;- i F?¬M;
M;QÆB +| M;mv M ?¶ i`Ê\ô

æ° S?QM; M;¢+ M?B M- M;~M M;QÌB- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB F?¬M; +| T?ªM SM; H¢B
J†i S?d *Æ #B M ¸´B HÈM- i`QM; K„i `ä`™M; +| #®B `®B- i`QM; HÁM; T?B K` K°i

L™M; p®M iQÎM; ^M; H—M M`v ¸½ tQM;- +?ì h?¢++? L? K ¸°i T?€ ¸ M +ªM? ;BÈB `´i
F?¬M; /U ¸Q€M ¸QÊ+ h?¢++? L? K i`ª i?M M? M? M?Q p”v- F?¬M; ¸ÊB M™M; `ÌB F?

a m F?B #®B `®B- S?d \*Æ +?Êi ;B”M ?ŠM H M- M™M; +| im pB \*?•M h?—M i K i`¼
iBM? pU+ GB i .B K im Hmv M- #’i Hm”M H” FB Mi?S+ ? v H” im Hmv M €Q M;?o .

J°i F +?QM? H” iB m iY ¸ M iW ¸¢B HK+ +’T i?’T ?ÆM- pW KÈB pW ¸°i T?€ ¸ M
HB M ¸B K / M? Km®M ;B i M™M;- +€B M”v [mª i?U+ +?QM? H” K°i HQ¢B pk M?K+
¸B K i? M [m€ i?”M? ;B”MX

óæQÊ+- i i?Q+? M?’i t2K M;QÌB F?€+ ¸€M? ¸€M? ;B i ;B iô æ° S?QM; +ÁM +?Q -
+?9 ¸½ MÎ MK +QÌB i`QÊ+- ?QM; i`Q #WM; #WM; M|B, óL;QÆB ¸°M; i?O ¸B- i +|
M;Q”B + M i?B T p”Q- ? ? ¸ ¸ /kM; F?Q +kM; i?”i H” +| i?W - KÈB Î *?•M h?—M
HB M /€K F?B m +?B M pä ;Bª ¸ŠM; +’T + Q- i®i H„K i®i H„K- i HB Mi?Q+? M;Q
M;QÆBô L™M; F?Q M? ¸¬B i v i`„M; MQ½M F?¬M; i€ p i- K ?Q†+ +QÌB /mv M H M-

•M? K„i h?¢++? L? K iWM; +| K°i iB K b v- +?Êi Î >mv M „M; >™M .B K HU+ K” id
?„M #¶M; M?B M +9B ¸—m +QÌB- HB M ?QÈM; iÈB S?d *Æ #QÊ+ iÈBX

S?d *Æ p K†i iS+ ;B”M- K„i H¢M? K” +?®M; ¸Ð- ¸½ Km®M iQ+? iK HU+ HQÊM;-
F?¬M; #B i i`ÌB + Q ¸’i `°M;- #B i +€B ;b F m H” +QÌM; i? +O pä ;Bª ¸¢B HK+ ¸Š

L™M; F?¬M; T?ªB M;QÌB # M ”Q+? L?m- +?d H” F?€+? iB M ¸QÌM;- +?Q M M ¸€K M
i?Ì Æ- ¸€v HÁM; +kM; Km®M M?bM h?¢++? L? K t2K M?Q /QÊ+ ¸dM? F€ H¢- `®i +m

dRdX *?QÆM; dR8, S?€ L;U+5

S?d *Æ p K†i H½M? HB i tm®M;- iW i` M M;QÌB M™M; /—M /—M Mªv bBM? ? B HU
> B HU+ HQÊM; i?”M? ? B +U+- i`mM; ;B M +| iW i`QÌM; +€+? t M? m- ?’T /šM Hš
/B mX

h`QM; HÁM; M™M; +U+ F€ iS+ ;B”M- i`QÊ+ K„i # Q M;QÌB- h?¢++? L? K +?d +| *?•M
¸°i M?B M ¸B K / M? Km®M ;B i M™M;- ¸®B pÈB M™M; K” M|B- ¸•v H” M?K+ M?½ `
+O h?¢++? L? K`Y b¢+?X

L™M; ?¢ [mv i ¸`M? +?O w- H—M M`v F?¬M; M M ;B i +? i h?¢++? L? K- F?¬M; +?Q
F?¬M; ;B M i`QÎM; i?”M?X

h?2Q M™M; i?’v- h?¢++? L? K iB K HU+ p¬ +MM;- M m +?Q ?„M HB M iK+ iB M i`B
M?B M b) H” i•K T?9+ ?¼ HÈM- b) K M; ¸ M T?B M iQ€B i?”i HÈMX

”Q+? L?m +MM; G¢T æS+ ? B M;QÌB- pšM ¸ m +ªK i?’v i` M M;QÌB h?¢++? L? K +|
F?¬M; F?¬M; +| F?ª M,M; i`QM; H9+ ¸ M; H” /QÊ+ ¸dM?- +ÁM +| i? iB TiK+ ¸°i T

”¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B i iB K HU+ +?•M +?QM? +O h?¢++? L? K +| # Q M?B m HÈM
M”v M?bM K°i +€B- bmv M;?o bmv M;?o h?¢++? L? K b•m +¢M- M? M? +?¶M; SM; ¸

æ° S?QM; pQÆM; iY- p®M ¸ M; Km®M M|B ;b- pW i?’v i, i, ?„M ¸€T SM; tm®M;- +
i`—K- H¢M? HMM; M?bM h?¢++? L? KX

hY .B m +¬M; +?9 h?B M LB i i?—M [m®+- +kM; mM; /mM;- F?¶2 KB M; H”K +?Q M
HQÌB #B M; ,M K°i [mª i`QM; bm®i- F?¬M; K°i +?9i HQ H„M;- i`QM; K„i ¸ T ¸—v p

h`QM; H9+ K¼B M; Q`B M?bM +?, K +?9- h?¢+? L? K i?—M i?€B #bM? ioM? iU M?B
T?Q S?d *Æ ;B®M; M?Q çB /¢Q Î b•M p„M; b m ?Q pB M M?“ KbM?X

L; v i¢B H9+ ?„M +€+? S?d *Æ F?QªM; i`, K Kûi- iW i` M M; Q`B ?„M- T?9i +?®+ T
ç°M; +U+ F€+QÆM; K½M? i?¬ #¢Q- +MM; K'v HU+ HQÊM; F?€+ H†M; v M T?¡M; tm
Hmv M iK i" T H¢B- ?bM? i?“M? K°i iW i`Q`M; F€ /B mX

hW *S+ pU+ i`M;5

h¢B F?m pU+ ;B[b•M- HU+ HQÊM; F?€+ M? m /•v /Q #¢Q H¢B- ?bM? i?“M? ;B¡
çQÊ+ HU+ +¬M; ;BªQ b€i +U+ F€ ç€M; bÊX

"Q+? L?m +MM; hY .B m +¬M; +?9 ç¬B K„i T?9i +?®+ H¡2 b€M; ?ŠM H M- p K†i +
+?9 w- i?—M b„+ "Q+? L?m- /—M /—M M; QM; i`¼M; ?ŠM H M- i`QM; HÁM; +kM; +¡ w

h?¢+? L? K T?¡M; hW *S+ pU+ i`M; - +MM; i?—M +?B HoM? pU+ +Q`M; ;Bª h?—M o¢
iQÆM; iU- +¡ çQÊ+ iW i`Q`M; F€ /B m- i`QM; ç¡ ~M +?S K°i +¶ HU+ +¡ i? bQ pÊB ;
ç•v H` K°i pk F„ T?B i?Q`M; F€ H¢- ç®B pÊB HU+ HQÊM; F?€+ M? m /mM; ?ÊT +M

*?Q /M H` Î GB i .B K iBM? pU+ - ç2K HU+ HQÊM; F?€+ M? m /mM; ?ÊT çQÊ+ - ?bM
?B K i?'v- K¶B K°i M; Q`B +kM; ç m T?B i?Q`M; ?mM; €+ #€ ç¢QX

J°i iB m iY ç M iW ç¢B HK+ +'T i?'T ?ÆM- pW ` i v- HB M i?ª` HQ¢B pU+ i`M; M
M? m ?bM? i?“M? +¬M; FQ+?- Î i`QM; K„i K¼B M; Q`B- i` M M; Q`B h?¢+? L? K i?
K°i T?—M- H`K +?Q #¼M ?¼ +`M; T?€i ` +?9 wX

ó>•v5ô

S?d *Æ b„+ K†i T?€i H¢M? - i`QM; KB M; F?) [m€i K°i iB M; - iW i?•M i? K K K¢B +
HU+ HQÊM; - FûQ b M; ? B # M- —K —K #„M ` ç M- Î i` M ?Q F?¬M; M; QM; Hmv M i
#° /€M; - M?Q Km®M tû `€+? i?•M i? h?¢+? L? K

GU+ HQÊM; iW ? B +U+ M; QM; F i K` i?“M? - ? B +U+ €Q M; ?o + Q ?ÊT HŠM M? m
?´M; Î i`mM; QÆM; - iQ€i ` [m M; çB K t M t i- ç¡ H` M, M; HQÊM; +U+ F€ K½M? H

EûQ —K —K ç M- +?d K°i +€B +?ÊT K„i- HB M ç M M; U+ h?¢+? L? K- H`K / i?`i ?„M
çQ¢MX

ó*?'M5ô

h?¢+? L? K i?—M b„+ #bM? ioM? - ç°i M?B M [m€i H M K°i iB M; HÈM- ç2K hW *S-
i? ?„M- i`Î M M p¬ +MM; i?¬ #¢Q- +€+ HU+ HQÊM; +MM; /•v /Q Î K°i MÆB- ;B®
H`K +?Q i?•M i? ?„M ?B M ` p¬ b® €M? b€M; H¡M; H€M?X

h`QM; M?[M; çB K b€M; ç¡- h?¢+? L? K HM HM #`i ç°M; - i`QM; ? B HÁM; #`M i v-
çB K H¡2 `X

J°i ç€K ?m€M? ?Ä M?Q b Q i`B- Î i`QM; HÁM; #`M i v ?„M +U+ M? M? M; QM; F i
K°i +€B iBM? çQ`M i?"i HÈM- iBM? çQ`M M`v ~M +?S iBM? i?—M HU+ - M?Q HQm
—K #„M p`Q +?¶ ?´M; X

" M; # M; # M;5

h? M? •K HB M iK+ #„M T?€- iW i`QM; +?¶ ?´M; i`mv M ç M- p¬ b® [m M; çB K ç T
S?d *Æ i?•M i? K K K¢B +?'M ç°M; - ç€v K„i ?B M ` K°i +?9i FBM? ?½B- [m—M €Q
K°i i—M; b¡M; [m M; # Q i`MK- iU M?Q pb M`M; +mM; +'T i? K HU+ HQÊM; X

h?¢+? L? K i?¡Æ- hW *S+ pU+ i`M; ç°i M?B M çB i`QÊ+ - ;B®M; M?Q K°i F?®B
i?ŠM; p T?Q i`QÊ+ - i` M M; Q`B iU M?B M i`Q` K°i +¶ M, M; HQÊM; i?¬ #¢Q- ?
?mv i F?B m- HU+ HQÊM; bªM bBM? ` [m€M +?9 iÊB +€M? i vX

*MM; i?B ;B M ç¡- / Q ç°M; K½M? HB i ç M iW +?QM? hBM? L; mv M +´i?K- #¶M;
i?K HU+ HQÊM; H" T iS+ i`9i tm®M; - M?Q M9B b" T- M, M; HQÊM; H" T iS+ /•M; H M

> B i v ?QÈM; H M i`lB p m M; H M- K°i F?®B ?QªM? 'M Fw F€ H¢ M?Q M9B M?Ä-
M;QM; Hmv M H¢B- ?bM? i?"M? aBM? hY 'M- K¢M? K) ?QÈM; p T?Q S?d *ÆX

hY pQM; w +ªM? #¶M; M?B M H M i`"M` - €M? K„i ?„M i?"M? b„+ t€K i`„M; - F?¬M;
+¶ F?Q iS+ +? i +?| + ?Q M; p„M; i o M? K`+? - iW i?•M i? ?„M H M i`"M` - ¸2K iQ`I

L;QlB t2K #` /¼ - K†i #B M b„+ - ¸ m #` FBM? M;¢+ K°i +?9i- i`QM; K„i #„M` F€ [m
h?¢+? L? K- ;„i ; Q i?2Q /äB 'M Fw ? B i v ?„M M;QM; F i` X

aBM? hY 'M # Q i`MK ?QÈM; S?d *Æ- S?d *Æ [m-M €Q F?¬M; ;B| iU ¸°M; - i-M; i-
€Q M?°M M?¢Q ¸B` - K°i pÁM; M,M; HQÈM; / Q ¸°M; M?Q MQÈ+- +?"K`½B F?m +
iB m iY pQM; w +ªM? ¸®B pÈB HBM? ?²M ,M KÁM t•K M?"TX

oM pM pM5

hB M; tû ;B| +?|B i B i? HQÆM; - ¸°i M?B M M?Q tû`€+? K`M; i B K¶B M;QlB- K¼
¸ m M?bM p MÆB i? M?•K T?€i` X

" ¸Êi ?"Q [m M; - ;B®M; M?Q iW ?Q F?¬M; ¸°i M?B M iQ€i` - K°i +?®+ H€i F?B ?E
S?d *Æ- ?mM; ?„M; ¸•K p`QX

" +•v +®i i?S U; B tQÆM;V iW tQÆM; +®i v m i?9 +'T KQlB` M Hmv M i?"M?- M
+?S F?¬M; ;B M €Q M;?o - +| i?¬M i?S+ F€ /B m- ¸°i M?B M tm'i ?B M- +?Êi H|2

"®T #®T #®T5

æ°i M?B M i`mv M ¸ M # iB M; ¸€M? i? M? i?9v- S?d *Æ i?•M i? K K K¢B HB M
b„+ K†i i`„M; # +? - K°i i?•M [m-M €Q +O M`M; M?°M M?¢Q ;ÊM b|M; - i`QM; F?Q
?ÆM KQlB i-M;X

J¼B M;QlB €M? K„i ¸°i M?B M b€M; M;lB ?ŠM H M- i?•M ?bM? ?ÆB +?'M ¸°M; - F
T?Q # +•v +®i i?S tm'i ?B M i`QM; F?¬M; i`mM; - ¸€v K„i H°` p ?QªM; bÊX

*®i i?S p¬ªM? p¬ ?bM?- pQÊi [m F?QªM; +€+? F?¬M; ;B M- M?€v K„i tm'i ?B M-
K¢M; - HB M M; v +ª i?¬M i?S+ ¸ m #„i ;B[F?¬M; ¸QÊ+- +| i? M|B H` +U+ F€ [m, /
/KM; HU+ HQÈM; - T?B i?QlM; ¸€M; bÊX æB m M`v H`K +?Q K¼B M;QlB i?i FBM?

Zm-M €Q K` S?d *Ð pŠM K†+ +| ¸QÊ+ HU+ T?ÁM; M;U +QlM; ¸¢B- #^M; F?¬M; - +?
¸½ #` +®i i?S ¸•K i?OM; i?•K i? - #` ?„M ¸€M? +? i i`QM; M?€v K„iX

óGQÐM; +U+ iW #¢Q5ô

S?d *Æ ?B M M?B M #` +?¼+ ;B"M- HÈM iB M; ?ûi HÈM H M- ? B i v M; M; i`lB F
¸B T i,M; +QlM; - Î #° M;U+ b[+O M`M; - ?bM? i?"M? K°i KªM; HQÐM; +U+ iW #¢
F?B iÈB ; -M- ¸ m ¸½ #` M´imM; ` X

*MM; H9+ ¸| - S?d *Æ H"i i v K°i +€B- K°i +¶ ?"Q [m M; b„+ #ûM +?Êi H|2`²B #B M
?„M; ¸€M? p`Q # +•v +®i i?SX

*®i i?S i`mv M ¸ M iB M; tû ;B| - #` M`M; +¬M; FQ+? ¸€M? # v` - T?QÆM; ?QÈM; i
b m M`M; HmM; imM; i€M HQ¢M- HB M M; v +ª i?¬M i?S+ h?¢+? L? K- M?€v K„i ¸

h?¢+? L? K p K†i F?¬M; i? v ¸´B- F?|2 KB M; H¢M? M?Q #,M; - Î T?Q b m- +?ŠM
H¢B H'v i? t¬M; iÈB +`M; i? K K¢M? #¢Q- K°i ¸-m M?^K p T?Q S?d *Æ,

oä ?²M ?| i?¢+? #B M /` ¸½ bÈK i?¬B T?€i- [m M? i?•M ?„M i?"M? K`m p`M; HÊi-
¸ m +| HU+ HQÈM; F€ /B m T?Ki` - K€m iQÆB b¬B i`"Q- tQÆM; +®i +ª i?•M i`mv M
M?Q H` ¸2K iQ`M #° HU+ HQÈM; +Æ i? KÎ? i` X

L?K+ i?•M ?„M +| i? F?¬M; bÊ ;B| H®+ M,M; HQÈM; Q M? FQ+?- i`ªB [m p¬ b®M;
F?´ M;QlB i?QlM; F?| +| i? iQlM; iQÈM; - H'v *®i? ¸ M H†T H¢B i,M; +QlM; HU-
i`ªB [m F?¬M; #B i # Q M?B m H-M` M Hmv M- ¸½ +| i? M|B F?OM; #®X

P`M?5

>„M K°i ç-m M?“T p“Q GQĐM; +U+ iW #¢Q S?d *Æ i?B i`B M` - K°i ç€K [m M; çB i
çQÊ+- ç°i M?B M #„M` /ÁM; MQÊ+ tB i F?‘M; H²- iQ“M #° #„M î i` M M; Q`B ?„MX
*?d K°i +?®+- i?•M i? i?B M +?mv #€+? Hmv M +O ?„M- HB M ?B M` p- b® ç¢C
H¶ ?‘M; ?B M ?B M` - K€m iQÆB ç-K çb X
æ m çÈM H M i`“M iQ“M i?•M- M?ªv p“Q i?S+ ?ªB- ç m çÈM M?Q ç Q M?¼M- î iQ
`€+?- iU M?Q ?„M T?ªB i M tQÆM; M€i i?`iX
sQÆM; +®i ?„M +kM; i`mv M iÈB M?[M; i? M?•K`„+`„+ F€ H¢- +?d H“ ?„M pšM i
i`QÊ+- M; QM; F i HU+ tmM; FQ+?- iW # M i`QM; GQĐM; +U+ iW #¢Q ç°i M?B M p
S?d *Æ K†i i`„M; # +? M?Q i` ; B`v- ç-B K„i ?B M` p FBM? ?QªM; `ä`“M;- w ç² i`
J°i ç€K M; Q`B p•v t2K ç m M;•v /¢B- F?¬M; i? iQîM; iQÊM; M?bM p T?Q ?„M- ; B
bU ibM? +U+ F€ F?¬M; ?ÊT pÈB H) i?QîM;- i`QM; €M? K„i i`“M ç-v p FBM? ?½BX
"¼M ?¼ iW i`QM; GQĐM; +U+ iW #¢Q- ç½ M?“M` HU+ F?OM; #® M´ #„M` - i¢B M
M|B h?¢+? L? K- ç| H“ +QîM; ; Bª h?-M oQÆM; +ªM? #bM? i?QîM;- M m i?•M i? F
iQ“M- +kM; b) ,M F?¬M; iB mX
æ i v H M M; U+ iU ?ÄB- #¼M ?¼ +ªK i?‘v +?Q /M H“ #¼M ?¼ Mªv p“Q # M i`QM; C
F?¬M; i? i?QªB K€B i?Q€i i?•MX
J“ h?¢+? L? K- ?-m M?Q î i`QM; M?€v K„i- HB M iW i`QM; GQĐM; +U+ iW #¢Q çB
+€+? +?WM; # i?QÊ+ ?B M ?B M` X
L?Q K°i i? M? i`QîM; K•m b„+ #ûM- h?¢+? L? K i?-M b„+ #bM? ioM?- €M? K„i +kM
M?K+ i?•M ?mM; ?„M; p +?¢K î i` M M; Q`B S?d *Æ- H9+ M“M; FBM? ?½B- aBM? h
M[M; QM; Hmv M- #„M i?šM; p“Q M; U+ M“M; X
J°i #° [m-M €Q F€ /B m- i-M; i-M; H^M MQÊ+- H“TiS+ iB m ; BªK ç M KS+ i“M +M
—M +?S M,M; HQÊM;- i`ªB [m i K +,M +®i i?S +MM; aBM? hY ‘M Q M? FQ+?- ç½
F?¬M; M?Q HU+ T?ÁM; M; U H9+ i`QÊ+X
ó_„M; `„+5ô
h?¢+? L? K i v TªB M?Q K•m- tmv M [m [m-M €Q- i`U+ iB T ç•K p“Q H²M; M; U+
imv i ç T+O M“M; H°` M,K M; |M i vX
ó_„+`„+`„+5ô
*€B i v FB [m‘v K°i +?9i- HK+ T?O M; k i¢M; +O S?d *Æ ç m M´ imM; # v` - K€m
i?•M ?„MX
h`QM; ç-B K„i S?d \*Æ i?-M i?€B K°i +?9iªK ç¢K- ?B M` b„+ bÊ ?½B imv i p¼M;
M; Q`B M“M; M? M? +?|M; i`¬B [m X
h?¢+? L? K ç-v M; Q`B K€m iQÆB- M?Qm M?Qm K“v- `9i i v TªB M?Q ç Q` - HmE
€M? K„i FBM? ?½B +O K¼B M; Q`B- tû`€+? K°i KªM; [m-M €Q +O S?d *Æ #bM? i

dR3X *?QÆM; dRe, :B€ h`` *O h?¢+? L? K

*?B M ç‘m +?’K /Si M? M? ?ÆM /U FB MX

h`QÊ+ +QM K„i [m M b€i +O K¼B M; Q`B- h?¢+? L? K *?•M h?-M M?` i`¼M; i?B M
pÈB S?d *Æ ç¢i iÈB *?•M h?-M çdM? T?QM;- +?Q /M H“ +| i? +?B M i?„M;- +kM;
+-M ? Q T?Q i?îB ;B M`‘i H•mX

L?QM; F i [mª H¢B M; Q“B /U FB M +O K¼B M; Q`B- h?¢+? L? K +?šM; M?[M; i?„M
K m H - iW H9+ ` i v- ç M H9+ ;B i +? i S?d *Æ- +?d /MM; F?¬M; ç M K°i T?9i ç²M

h®+ ç° M"-v- [mª i?U+ ;B®M; M?Q H" pä ;Bª h?-M oQÆM; +ªM? +| ?B m bm'i ç€M?
çdM? T?QM;X

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- i` M i?mv M h? M? æ²M; HÈM- +| T?9i i`-K K†+ M;„M M;OB>

h?¢+? L? K `ä ``M;- T?QÆM; i?S+ +?B M ç'm i?¬ #¢Q- ?mv i iBM?- M?Q H" K°i +€
|+ #¼M ?¼- F?¬M; [m M çQÊ+X

"ÎB pb ?„M #B m ?B M i?"i bU FBM? /B K K°i +?9i- i? +?Q M M K¼B M;QÌB ç m bE
i?'v +| T?ªB M;?o b B +€B ;b `²B ? v F?¬M; \ *ªK ;B€+ M;QÌB pQÊi +'T F?B m +?B

J` h?¢+? L? K- ;B®M; M?Q pä ;Bª çdM? +T M„Ki`QM; i v [mv M F?®M; +? imv i

" M FB h?¢+? L? K pšM p¬ +MM; #bM? ioM? M?Q +k- i?ªM M?B M #'i ;B€+ i'i +ª
?mv i iBM? +O ?„M- ?„M v M H†M; +?" H m p i K€m i` M M;QÌB- •K i?-K H"K +?Q
i¢K i?ÌB çbM? +?d- T?ÁM; M;W i®+ ç° F?¬B T?K+ M?K+ i?•M [m€M? M?- H"K K½

.QÈB ibM? ?m®M; ç€M? ;B€ F?¬M; +?m`M ibM? i? - poM? pB M F?¬M; +-M H"i iQ
F?¬M; ç®B T?QÆM; Km®M ;B i ?„M- b) +| `i M?B mX

>„M ?B m `i `ä çB K M"vX

óhY .B m +-M; +?9 - i M;mv M w tm'i` I JBM? M K HQ M FBK T?QM; [m€M; K¢
M?B M- "Q+? L?m ç€M? pĐ v M H†M;- K°i ç¬B K„i ç TH|2` ?"M [m M;- ;„i; Q M?b
#bM? ioM? M|B, óh +?d +-M ?„M +? iôX

óE?¬M; M M5ô > B + Q i?O h?-M oQÆM; +ªM? # M +¢M? M" M;- pW M;?2 ç M M?
çQÊ+ H ?QªM; H M- F?¬M; /€K iBM M?bM p T?Q M" M;X

"Q+? L?m T?'i i v- w #ªQ ? B M;QÌB F?¬M; +-M M|B +?mv M- M?bM i?Q€M; [m h
M?bM p T?Q hY .B m +-M; +?9 - óL?Q i? M"Q\ J°i iÁ M K HQ M FBK T?QM; [m
iQM? K¢M; /QÊ+ çdM? *?•M h?-M M?` i`¼M; i?B M +ªM?- ç•v +?ŠM; T?ªB K°i pK

L" M; ç€v HÁM; FBM? ?½B- ç M #•v ;BÌ +ÁM +?Q +| #bM? ´M H¢B- i?•M H" M[M?
M?B m M;QÌB ç m +| FB M i?S+ i`€+ imv iX

>¬K M v h?¢+? L? K #B m ?B M- H"K +?Q M" M; w i?S+ çQÊ+ K°i +€B M;mv +Æ iB
i? /MM; M K HQ M FBK T?QM; [m€M; K¢+? ç HQ¢B #ÁM;mv +Æ iB Ki" M; M"-v- H"
F?¬M; HQÌM; i`QÊ+ çQÊ+X

S?d *Æ H" M;QÌB I JBM?- HB M #`;B i +? i`i M? M? M?Q p"v- i?U+ ?B M M?B M-
ç®B pÈB M" M; +| +Wm ?"M i?"i HÈM- K°i M;"v FB K°i F?B h?¢+? L? K i`QÌM; i?"
ç M H9+ ç| #¼M ?¼ T?ªB i`ª ;B€- M m bQ pÈB ?B M i¢B +ÁM M?B m ?ÆMX

L" M; t2K `i `ä ``M;- #B i K°i F +| i? Î i`QM; H9+ H" M?•M i?•M /QÊ+ çdM?- H¢B
i?"M? i?¢Q +?B M ç'm- ç®B pÈB #¼M ?¼ +| w M;?o ;bX

L" M; Km®M M? M? +?| M; t| çB mv ?B T M"vX

G¢T æS+ F?¬M; +| i`ª HÌB- i`QM; HÁM; i?-K F?2M K°i iB M;- +ªK i?'v "Q+? L?m
/`B- "Q+? L?m ç M;?`- ?„M ç²M; wX

óh, i,5ô æ° S?QM; i?-M ibM? +?'M ç°M;- `ä ``M; `i +| iBM? i?-M- p°B p" M; M|B,
T?QM; [m€M; K¢+?- ç•v +?QM? H" +U+ F€ ç€M; ;B€- +?Q /M H" Î h?B M LB i i?-M
i?QÌM; +| çQÊ+ M K HQ M FBK T?QM; [m€M; K¢+?- i, i,5ô

ó••K KB M;5ô hY .B m +-M; +?9 i` M K†i FB m K}- ç½ F?¬M; +| p iQÆB+QÌB- K
K°i +¶ mv M;?B K /¼ M;QÌB- óL;QÌB i +Sm ç - ç +S M?Q p"v ç®B ç½B pÈB M;QÌ

ó*?d K°i pä ;Bª *?•M h?-M +ªM? K" i?¬B- ?„M +kM; tSM; +MM; i H½M? ;B€Q i`ª ;
T?| ?„MXô æ° S?QM; M?Á ;B¼M; M|B i?-K- €M? K„i •K H½M? M?bM M?bM h?¢+? L
?"M? ç°M; K" h?¢+? L? K #m°+ ?„M i? X

h?¢+? L? K p K†i H½M? ¢¢K- #bM? ioM? M?bM ?„M K°i +€B- i`QM; HÁM; i?–K i?
M?B M F?–M; i? iBM iQÎM; X

G9+ i`QÊ+ ?„M #S+ æ° S?QM; i? - +kM; F?–M; +| +?Q `^M; +| i? ¢QÊ+ K°i +€B bB
iBM? pU+ bBM? K M? iBM? +U+ F€i`•M [mw- ?„M +?d +| im pB *?•M h?–M +ªM?– +
K M? iBM?– +kM; F?–M; i? ;B[H•m /`BX

L v HÌB M|B +O æ° S?QM; ¢½ +?SM; KBM? ?„M T?€M ¢Q€M ¢9M; p"v- ¢®B T?QÆ
F?–M; iQM? i?U+ ?B M ?S ? MX

>„M #ÎB pb ¢½ bÈK ¢Q€M` F i[mª- +?Q M M +kM; F?–M; TªB T?B i?QÌM; iS+ ;B
¢®B pÈB HU+ HQÊM; p– ?¢M- ?„M #B i- M m ?„M ?–K M v +| HU+ HQÊM; +MM; +
S?QM; ?S ? M b) i?U+ ¢¢i i?`M?X

ošM H` #ÎB pb +ªM? ;BÈB +ÁM i?`T

>„M i`QM; HÁM; i?Î /`B- +`M; i? K t€+ ¢`M? KK+ iB m i`QÊ+ K„iX

ó*?d +–M M; QÆB ;"i ¢–m- i ?B M i¢B +| i? H`T?¢ #^M; +?SM; - ¢2K FBK T?QM; [
i` M / M? M; ?o hY .B m +–M; +?9 M; QÆB- i? M`Q\ æ•v H` pK H`K ,M F?–M; i²B
+?Q `ä ``M; ô "Q+? L?m +?QM? b„+ M|BX

> B # M Î p`M ¢ bBM? iY- iB M ?`M? i?QÆM; HQÊM; - h?¢+? L? K M; ?2- M?QM; F?
ioM? M?bM p T?Q hY .B m +–M; +?9 X

óhB m ¢ ¢ - M; QÆB +ªK i?`v i i? M`Q\ô hY .B m +–M; +?9 #¶M; M?B M i?ªM M?E
MÎ- +MM; K`i?€B- [mª i?U+ +| i? +?Q M K M?•M M`v i•K ¢` ?Á i M- + K M; mv M
JBM? "Q+? L?m iB m i?Q Km®M ;B i M; QÆB- M; QÆB i?`v i? M`Q\ L m M; QÆB H`

h`i +ª K¼B M; QÌB i?–M b„+ +´ [m€B- +MM; M? m M?bM p T?Q ?„MX

h?¢+? L? K Î iWM; ¢¢Q €M? K„i- pšM #bM? ioM? H¢M? M?¢i M?Q +k- #¶M; M?B M
"Q+? L?m iB m i?Q + K M; mv M /MM; K°i +?¶ FBK T?QM; [m€M; K¢+? ¢`B H`v iQM
KBM? ;B€i` +O i - i +ÁM +–M M|B i? K +€B ;b b Q\ô

hY .B m +–M; +?9 K„i ¢ T H|2 b€M; K°i +?9i- ;"i ;"i ¢–m- óh?"i bU H` K°i M; QÌB i?
M? - i i?Q+? M; QÆB- ¢QÊ+ `²B- i ¢•v HB M M|B `ä- M; QÆB i?2Q i - i`Î i?`M? M;

ó*– +| i? +?Q i +€B ;b\ô h?¢+? L? K +kM; F?–M; +| H`T iS+ ¢€T SM; - K` ?QT K
+ªM? ;BÈB imv `^M; F?–M; + Q- M?QM; /½ i•K +kM; H` ``i HÈM- +– t€+ ¢`M? Km®

óh i?Q+? M; QÌB +| /½ i•KXô hY .B m +–M; +?9 i?ªM M?B M #`i +QÌB- i?•M i? K
i?B M i?`M?– óL m M; QÆB ¢O +QÌM; ¢¢B- +?Q /M H` M; QÆB Km®M i +kM; F?–M
M`Q\ amv M; ?o K°i +?9i M?Q i? M`Q\ô

J¼B M; QÌB KÎ `°M; i–K K„i- p K†i i`Î M M p– +MM; F€ [m€B- K°i ¢€K €M? K„i M?
M; QÌB h?¢+? L? K

óh®iXô Í i`QM; €M? K„i hY .B m +–M; +?9 - h?¢+? L? K i`–K K†+ bmv M; ?o- M?2`
ó*| i? i`Î i?`M? bS ;Bª ?¶ i`Ê +– K¶B M; `v +| i? M?bM i?`v +– ¢®B pÈB iQ`M #°
b) F?–M; H` K°i +?mv M F?´ b BôX

óh?"i bU H` i M #B i M|B M; ¼i- i +`M; M; `v +`M; i?Q+? M; QÆBô hY .B m +–M; +?
iQÆB +QÌB T?B i?QÌM; ¢°M; HÁM; M; QÌB- óo"v ¢`M? M?Q p"v ¢B- M; QÆB ¢B +M
M; m M; ®+ +O i ;B Q /`+? +€B ;b- HB M [m M ¢BX >„M F?–M; i? +?Q M; QÆB i?
FB M iB M [mv i H` M; QÆB +| i? +?SM; KBM? M; QÆB +| K°i T?–M M, M; HU+5ô

h?¢+? L? K ;"i ¢–m- i?ªM M?B M M|B, óh b)ôX

óhY .B m +–M; +?9 - M; QÆB i?U+ M; mv M w pb K°i /QÊ+ ¢dM? *?•M h?–M +ªM?–
T?QM; [m€M; K¢+? \ L; QÆB F?ŠM; ¢`M? \ô "Q+? L?m •K i?–K +„M ` ,M; - i`¼M; ¢B k
+?[M`v- €K +?d h?¢+? L? K i?•M T?"M i?`T FûKX

óh M|B +ÁM +?Q çO`ä`M; b QĩđhY .B m +¬M; +?9 HB + M?bM M`M; K°i +€B-
M; QÆB + KM; mv M /MM; K°i +?¶ FBK T?QM; [m€M; K¢+? Km®M ?„M +? i- B +kM
b Q\ L; QÆB +| i? M?bM i?'v +€B; b- i b) t2K F?¬M; i?'v b Q\ô

"Q+? L?m b„+ K†i ç°i M?B M i`Î M M F?| +QB ?ŠM H MX

L`M; i`-K K†+ K°i +?9i- ?mM; ?,M; HB + K„i M?bM h?¢+? L? K K°i +€B- i`MM; i`M
G-M M`v +QB M?Q M; QÆB; †T K v K„M5 ``i [m€M; QÆB M?È`ä- ç„+ i°B "Q+? L?m
pB + M?Q p`v ç•mX h b) F?¬M; +?Q M; QÆB M?B m i?iB; B M i`QÎM; i?`M?- Km®
T?ªB M?bM t2K M; QÆB +| +€B iQ +€+? FB ? v F?¬M; 5ô

h?¢+? L? K i?-M b„+ H½M? F?®+- #bM? v M iU M?B M- óaU ibM? p b m i?b p b
HB M +| +Æ ?°BX *€+ M; QÆB # M •M ç®B pÊB i - i b) M?È`ä- +?9M; i b m M`v +

L|B tQM; - +€M? i v ?„M ç°i M?B M +?'M ç°M; - K°i +¶ HU+ HQÊM; K½M? HB i M´K
Î i`QM; ç| - #` ?„M #S+` X

hWM; ç¢Q iBM? i?-M`ÆB tm®M; - M?Q +€i # Q i`MK i¢B i` M M; Q`B +QM` i i`, K +
+?|B i B- i?•M i? ç°i M?B M tm`i ?B M K°i ç€K H¶ i?OM; - bBM? +Æ #` +?†i çSi- i`
æ M ç½M; QM; Hmv M tQM; - #` ?„M F?¬M; F?€+? F?Q i?m p`Q ?mv M F?¬M; ; BÊ
"Q+? L?m- #bM? ioM? M|B, ó*QB M?Q H` i?m çB K HÊB iS+ çBôX

ó.QÊ+ i?9 +O i ,đ G¢T æS+ i?'i i? M? ç m çÈM F m H M- ?®+ K„i ç m ç½ QÆM Q
h?¢+? L? K- Q€M ç°+ M|B, óh i? - bÊK Km°M; b b) +?Q M; QÆB M?"M ? i i` i`M K

óL; QÆB +S +?Î çBXô h?¢+? L? K ;"i ;"i ç-m- K°i +?9i F?¬M; +?`m mv ?B T- óo T?
+?9M; i +S iW iW K` t2KôX

óh, i, 5ô æ° S?QM; i?-M i?€B #`i K½M- p K†i ç m F?´- óh, i?"i Km®M #m¬M; i? +
[m€M; K¢+?- +?d H` pb K°i i M /QÊ+ çdM? M?Q p`v\ G` FBK T?QM; [m€M; K¢+? ç|

ó*•K KB M; 5ô hY .B m +¬M; +?9 ç¬B K„i T?€i H¢M?- H½M? H)Q M?bM p T?Q ?
M?bM F?¬M; i?'v iQÆM; H B- M; QÆB M?Q p`v- M?®i KQ`B M, K ç m [m€M; „M5 a n
pQÆM; - M?®i ç H•m K°i +?9i- +?Q ç `ä`M; +€B; b F m H` €M? K„i M?bM t i`¬M

æ° S?QM; #B M b„+- HB M iK+ +-m tBM i? i?S- +kM; F?¬M; /€K H„K KB M; M[X

"Q+? L?m i?'v i?"i F?| i?mv i T?K+ hY .B m +¬M; +?9 - +kM; F?¬M; +| iB T iK+ H
H¢M? HMM; M?bM h?¢+? L? K i`QM; +?®+ H€i- iU M?Q T?ªB ;?B i¢+ #° /€M; h?¢
+m®B +MM; KÊB M|B, óL; QÆB i M ;b\ô

óh?¢+? L? KôX

óæQÊ+ `²B- i M?È F„ M; QÆB- h?¢+? L? K- M; QÆB i®i M?'i F€ p¼M; çWM; M?bM
+?Q M; QÆB +? i i?U+ i?ªKôX

óVK- i M?È F„- I JBM? "Q+? L?m iB m i?QôX

æ€K M; Q`B "Q+? L?m +MM; G¢T æS+- F?¬M; +| /`B /ÁM; M[- çQ`M M; Q`B #¼M
æ²M; HÊM- i?•MªM? +- çÆM ç-m M?"T iBM? F?¬M; m €K- Î i`QM; ;B| H®+ M, M; H
HB M F?¬M; +| imM; iQ+?X

h` M i?mv M- hY .B m +¬M; +?9 +Q`B F? M? F?€+?- ``i ?SM; i?9 M?bM p T?Q h
i`M ç-v b„+ iÁ KÁ M|B, óu M i•K çB- +?d +-M M; Q`B H`K i®i ?° ?Q bS ;Bª +?Q i
ç½B M; QÆBX L; QÆB Km®M i?S; b- +?d +-M M; QÆB +®M; ?B M çO- M; QÆB ç m +
F?¬M; çQÊ+- i +| i? +?Q M; QÆBôX

h?¢+? L? K ?ÆB ?ÆB F?QK M; Q`B- €M? K„i H¢M? HMM; #bM? ioM?- F?¬M; +| #m
M`M; X

óh?m i?"T K°i +?9i- i? v ç´B ?`M? i`bM?- +?9M; i p M?"Xô hY .B m +¬M; +?9 ; B
;Bª h?-M oQÆM; +ªM? H"TiS+ ?Q¢i ç°M; F? Bi?€+- iB M p`Q # M i`QM; X i?mv M

_ 'i M? M?- +QM i?mv M M"v H¢B H-M M[F?ÎB ¸°M;X

dRNX *?QÆM; dRd, >"M? *mM; .B æ°M;

h?¢+? L? K t2K M?Q i?U+ i?Q€i F?ÄB i?•M T?"M /QÊ+ ¸dM?- F?-M; +-M b®M; +n
+O i?mv M h? M? æ²M;- ?„M ¸B iÈB i-M; i?S ? B i` M i?mv M- +?¶ T?ÁM; `°M; i
K†i +?ªB ¸-m- +| T?ÁM; i„K `Y - +| T?ÁM; im Hmv M- +€+ HQ¢B /KM; +K iBM? K„-
æ° S?QM; ¸®B pÈB ?„M i?€B ¸° F?-M; iQM? ?[m ?ªQ- K¶B K°i H-M M?bM i?'v ?„M
K„i H¢M? HMM;X

h?¢+? L? K +kM; F?-M; [mªM ?„M- î T?ÁM; +O +?QM? KbM? pmB p iU i¢B- +M
i?QÆM; i? bÊK F?-B T?K+- KQÊM /MM; iY pQM; iBM? F?Q +?Q S?d *Æ- M;QÊ+
+OM; +® +ªM? ;BÈB- M?"M i?S+ ¸®B pÈB HU+ HQÊM;- +kM; +| M?"M i?S+ HoM? M
*€B M"v h?mv Mh? M? æ²M; /Q K°i ;½ + Q i?O h?-M oQÆM; +ªM? /QÈB i`QÈM; hY
F?-M; M;WM; H¢B [m€ H•mX

óæ´B ¸` T?QÆM;ô hY .B m +-M; +?9 î i` M #QQM; i`m MkM; M`m [m€i M? - pä ;B
` - i`QM; ¸| HB M +| h?¢+? L? KX

æB p`Q i` M i?mv M- h?¢+? L? K +?d HB + HB + K„i K°i +€B- p K†i HB M +?'M ¸°
î T?Q i`QÈ+ ?„M- +| K°i iY iBM? i?"i HÈM- iY iBM? ;B®M; M?Q pšM i?¢+?- bQ p
+ÁM HÈM ?ÆM ;'T M,K H-M- iY iBM? î IJBM? pU+ M;Q¢B iªM ` ?" [m M; K M;QìB
T?ÁM; t€- +ÁM +| K°i +?¶ ?² MQÊ+ M?Q M?ÄX

hY iBM? M?Q H` K°i +€B iB m ¸ªQ +MM; ?"M? +mM; /B ¸°M;- HŠM; H†M; HÆ HYM;
,M K†+ +?dM? i - ¸SM; i` M iY iBM?- i?-M i?€B +mM; FQM?X

ó*QM i?mv M hY hBM? *?B M >¢K M"v- i?m°+ HQ¢B K°i iÁ ?"M? +mM; /B ¸°M;- pV
¸2K M| /WM; H¢B î t t ô hY .B m +-M; +?9 iQÆB +QìB [mv M `k ¸°M; HÁM; M;QìB
h?¢+? L? K- +QìB F? M? F?€+? ?ÄB, óL;QÆB t2K i? M`Q\ô

ós ?Q - [mw F?Q- H` i F?-M; iQîM; iQÊM; M´BX í ¸¢B HK+ +O +?9M; i - +kM; +
L? K i?"M? i?"i i`ª HìB- p K†i FBM? /B KX

hY .B m +-M; +?9 KdK +QìB ;"i ¸-m- óæ| H` ¸QÆM; M?B M- M;QÆB iÈB iW ¸¢B
HQ¢B pU+ M;Q¢B ?"M; F?-M; ?"M? +?B M ?¢K M"v- KÈB F m H` F€ [m€Bô L`M; T?
oQÆM; +ªM? M|B, óL;QÆB T?K i`€+? +?QîM; M;U IJBM? h? M? æ²M; i?mv M- M
i ôX

L`M; ?¢ tm®M; hY hBM? *?B M s - î iY [m M; H'T HÈM?- M?Q K°i ¸¢Q €M? b€M;-
>¢KX

h` M +?B M ?¢K +| F?-M; Qi pä ;Bª- M?bM i?'v M`M; H¢B ¸•v- ¸ m +mM; FQM? ?"M
T?B i?QìM; FQM? bÊX

h?ìB ¸B K hY hBM? *?B M s b„T ?¢ tm®M;- iW # M i`QM; F?®B iY iBM? +U+ HÈM
?'M;- ¸2K +?B M t Mm®i ? i- iU M?Q +| M #`B T?QÆM; p` +?B M t F?€+X

æ° S?QM; +MM; p`B pä ;Bª +ÁM H¢B i?m°+ h?B M LB i i?-M [m®+- +kM; ¸ m T?B i
p hY hBM? *?B M >¢K- +€B ?"M? +mM; /B ¸°M; /`M? +?Q hY .B m +-M; +?9 FB X

h?¢+? L? K /Q /U- +kM; ?| i?"M? K°i ¸¢Q iBM? [m M;- pQÊi [m ;B| H®+ M,M; HQ
F?®B iY iBM? i?"i HÈM FB X

L,M; HQÊM; / Q ¸°M; ++'M ¸°M; K½M? HB i- T?9i +?®+ iW # M i`QM; hY hBM? *?
+mM; /B ¸°M; iW iY iBM? i¢Q i?"M?- #¶M; M?B M +?"K `½B # v H M- i®+ ¸°+ "M; H

ó"€*€+?- M;QÆB M#`B?„M K°i+?9iô hY .B m+¬M;+?9 /m¶B+€B HQM;KÄB-H°
 i ?Q K„i i?-M K -M`M;HQÏB #B M;M?bM p T?Q h?¢+? L? K- M|B, ó*|+€B ;b
 *€+? H` çQÊ+ - ?„M i?2Q i `i M?B m M,K- ç®B pÈB iB M? ?m®M; # M i T?B i?QÌM
 h?¢+? L? K +QÏB +QÏB- ?QÈM; iÈB i M "€*€+? FB - pä ;Bª•K GBM? i°+ i` M ç-m
 ?ÆB F?QK M;QÏB- ó*ÁM tBM +?d ;B€Q M?B m ?ÆMôX
 óE?¬M; F?€+? F?Qô "€*€+? H½M? ç¢K ;"i ;"i ç-m- i?-M i?€B M;¢Q K¢MX
 >„M +| im pB h?-M oQÆM; M?`i`¼M; i?B M +ªM?- çB i?2Q hY .B m+¬M;+?9 M?B
 +?Q /M H` h?¢+? L? K #B m ?B M ` iB K HU+ #'i T?`K- M?QM; /M b Q +?d +| +ªM?
 i?B M- i`QM; K„i ?„M- h?¢+? L? K i¢K i?ÏB +QB M?Q F?¬M; i? H` M?•M p"i b®K°
 óæQÊ+ `²B- i çB i„K `²B M;?d M;ÆB i`QM; +?®+ H€i- +€+ M;QÆB M M ç H`K ;b
 i?ªM M?B M +QÏB- `²B iB M p`Q # M i`QM; hY hBM? \*?B M >¢K- i`QM; +?®+ H€i H
 ç m iB m i?'iX
 h?¢+? L? K •K i?-K +ªK SM; K°i+?9i- T?€i ?B M i¢B # M i`QM; +MM; # M M;Q`B H
 ;¬M M;`M M;QÏB5
 h`QM; ç| ç¢B ç b® ç m H` pä ;Bª*?•M h?-M +ªM?- h?¬M; h?-M +ªM?- M?Q H` iMv
 .B m+¬M;+?9 - K` pä ;Bªh?-M oQÆM; +ªM?- Q i M?'i +kM; +| KQÏB M;QÏB- HQ¢B
 ç m + Q F?¬M; QiX
 J¶B K°i pä ;Bªh?-M oQÆM; +ªM?- ç m +| MÆB M;?d M;ÆB +?mv M K¬M- F?¬M; +
 óL;QÆB +| +€B ;b F?¬M; ?B m- +| i? ?ÄB i - M?QM; i F?¬M; M?B m i?ÏB ;B M H„
 î i?ÏB çB K i F?¬M; im Hmv M- M;QÆB KÈB +| i? ç½ [m'v`-v i ô oä ;Bª"€*€+? h?
 i i ç-v #QK i|+- b„+ K†i H¢M? HMM;- M;Y ç-m- +?d p`Q K°i+€B T?QÆM; ?QÈM;-
 /QÈB i-M; i?S ? B T?ÁM; i?S ? B # M i`€B- i¢K i?ÏB +?Q M;QÆB Î- +| +€B p`M ç
 æ° S?QM; bÈK #B M K'i- ?„M pW H M ç M- HB M +?mB p`Q # M i`QM; +?B M ?¢K
 +ªM? MÆB M`v F?¬B T?K+ bS+ F?Ä2X
 >„M #` ;B K +-K K°i çQ¢M i?ÏB ;B M- HU+ HQÊM; i` M M;QÏB iB m ? Q i?"i HÈM-
 MÆB #` ;B K +-K +kM; #` +?„M #ÎB F i ;BÈB- `i F?| F?¬B T?K+ H¢B- M m i?ÏB ;B
 bS+ F?Ä2- ç®B pÈB im pB +O ?„M b) +| ?¢BX
 Í /QÈB "€*€+? T?•M T?| - h?¢+? L? K +QÏB- ;"i ;"i ç-m- F?¬M; +| ?ÄB K°i+•m- /U
 K°i+?¶+Y çB i?¬M; # M i`QM; +?B M ?¢K çB p`Q- çB p`Q +€B T?ÁM; i?S ? BX
 o€+? iQÌM; T?ÁM; ç m H` H'v iY iBM? t•v i?"M?- H|2` p-M; b€M; K`m iQK tBM? ç
 M,M; HQÊM; +U+ F€ M²M; ç"K- +€B HQ¢B M,M; HQÊM; M`v T?B i?QÌM; i?m-M i9v
 +| i? ?'T i?m +?mv M ?| - K†+ /M F?¬M; iBM? i?m-M F?`M; H² #^M; i?-M iBM?- M
 +kM; H` +U+ F€ +| Q+?X
 S?ÁM; +| ;¬M ? B i`,K Kûi pm¬M;- +| K'v +€B T?ÁM; HÈM M?Ä- K¶B K°i+€B T?Á
 [mw ;B€- i`QM; T?ÁM; +| +€+ HQ¢B ?Q [mª çB K i•K F€ H¢KÈB K - +| # i?"i HÈM
 LÆB M`v bQ pÈB i?mv M i? M? ç²M; FB ç T ç) [mw ;B€ ?ÆM `i M?B m- /MM; +?i
 ç| - M?Q H` Î i`QM; çB M i?m, iBM? +mM;- +ªM? iQÊM; +?mM; [m M? M?Q K°M; M?
 h?¢+? L? K T?B i?QÌM; ?`B HÁM;- Î # M i`QM; çB H¢B i`QM; +?®+ H€i- i€M i?QÎM
 .B m+¬M;+?9 [mª M?B M +U+ F€ ?B m çQÊ+ ?QÎM; i?K- H¢B +| i? +| çQÊ+ +mM
 M?Q i? X
 *| K°i+€B hY hBM? *?B M >¢K M?Q p"v- çB ?`M; F?¬M; pU+ M;Q¢B +?ŠM; M?[M
 M M- +ÁM +| i? #B M i?"M? K°i HQ¢B ?QÎM; i?K- M?Q M;?d T?ûT p"v- Km®M +€B
 hW çB K M`v ç M t2K- ?„M +?d #B i i?•M T?"M hY .B m+¬M;+?9 Î i`QM; h?B M
 F?¬M; i?'T - +kM; ç| +| i? i?'v çQÊ+ h?B M LB i i?¬M [m®+ i`B ç¢B F?Q i?¬- F?¬
 M?'i GB i .B K iBM? pU+X

í iBM? pU+ T?K + "M- æfi J¬M; ? „M H" +?O M?•M- +| i? ?Q" M? ?" M? p¬ F}- K¶B
i?m°+ HQΦB ? „M H½M?- ? „M iW M?Ä i`QÎM; i? "M? /QÊB bU +?, K b|+ +O T?K i?•M
ç°i T?€ +U+ M? M?- +| i? M|B H" iK i" T M; "M pΦM bOM; €B +?Q K°i i?•MX

> „M p®M `i FB m M; ΦQX

h?Φ+? L? K v M H†M; [m M b€i- F?¬M; M|B çQÊ+ K°i HÏB- M; -K +U+ F€ F?B T bÊ
æfi G†+ +?d H" +?Q ?-m +O h?B M LB i i?-M [m®+- HΦB +| i? +| ç M KQÏB bB
[m†M; iBM? HÈM- +| H½M? ç` +O +?QM? KbM?- +| p¬ b® i?-M /•M- t2K M?Q i?´

*mM; çB M +O ? „M ?MM; po # Q H - M?Q M9B b€T M?"T i" M i`ÏB- +| p¬ b® F i; BÈ
i`QÈM; M?B m M?Q K•v- ?B M iΦB M?bM i?´v + Q i?O h?-M oQÆM; +ªM? HB M +|
;Bª h?-M oQÆM; +ªM? çB h?-M •M çΦB HK+- ç m +| i? ç2K i`i +ª bBM? HBM? i` M

LÆB M"v æfi G†+ M „K ;B[HU+ HQÊM; - Î i`QM; K „i h?Φ+? L? K- ç½ p¬ +MM; F?OM

GΦB M; ?o ç M h?B M LB i i?-M [m®+- M; ŠK HΦB K´v i? HU+ HÈM +ÁM HΦB +MM;
h?Φ+? L? K #¶M; M?B M +ªK i?´v iU i?•M p¬ +MM; M?Ä #û- Î T?Q i`QÊ+ ? „M- +ÁM

í GB i .B K iBM? pU+- ? „M pW KÈB pW F?ÎB #QÊ+ K" i?¬B- +MM; bQ b€M? pÈB +
K°i +QM FB M- M?Ä v m ç€M; i?QÆM; X

> „M #B i- ? „M T?ªB F?¬M; M; WM; K" +®; „M; - imv i F?¬M; +| i? +| K°i iB HÆB HÄ
Km®M çfi çQÊ+ i`i +ª- ? „M T?ªB ç2K ? i +| F?ª M, M; +QÏM; çΦB ?ŠM H MX

L; -K tB i +?†i M „K i v- €M? K „i h?Φ+? L? K FB M ç`M?- KK+ iB m ç½ `i `ä `M; X

dkkX *?QÆM; dky, J°i *€B . M? L; Φ+?

h`QM; +mM; çB M `°M; `½B- `QÊm M; QM K|M M; QM çB K i•K `U+ `Ð Km¬M K"m- i
i? M? H M? M? M? M+ pk- K°i KªM; F?¬M; F?Q iQÏM; ?Á X

*? +QM æfi G†+ +MM; æfi J¬M; F?¬M; M; WM; FQM? `QÊm- p K†i iQÆB +QÏB-
F?€+?- ç2K hY .B m +¬M; +?9 p" æ° S?QM; pQÆM; iY ?-m ?Φ i?Q i?€B i?QªB K€

h?Φ+? L? K +MM; "€ *€+? +MM; i`i +ª pä ;Bª- F?¬M; +| iQ +€+? M; ²B p"Q p` i`Q-
.B m +¬M; +?9 p" æ° S?QM; pQÆM; iY- M; ?B K i9+ ç®B T?|X

_i M?B m pä ;Bª /U p"Q æfi G†+- +kM; i?QÏM; i?QÏM; HΦB ç•v FQM? `QÊm- ç m
+?9 p" æ° S?QM; pQÆM; iY- F?¬M; B ç w pä ;Bª T?Q b mX

h?Φ+? L? K i?m°+ HQΦB #`t2K M? - B +kM; F?¬M; HB + K „i K°i +€BX

h`QM; iB + `QÊm- æfi G†+ +QÏB pmB K°i iB M; - +QÏB ? ? ?ÄB, ó¬M; +?9 p" p
M M"v +kM; F?¬M; +| +€B ;b i®i +?B m ç½B- +?d +| +?9 i i`€B +•v F€ HΦ K" ç [m
iY +| i? i?Q+?ôX

> „M çQ i v p¶ i v- F?¬M; # Q H•m- +| M; QÏB #QM; iÈB p" B K•K i`€B +•v- i`€B +•v
iQÆB QÈi €i- i`QM; ç| ~M +?S M, M; HQÊM; / Q ç°M; X

h?Φ+? L? K +?d HB + K „i t2K K°i +€B- HB M p K†i +?´M ç°M; - ? i bS+ M; Φ+ M?B

>Q [mª M"v i?QΦi M?bM HB M +U+ F€ M; QM KB M; - [mª i?U+ i` M +| ç² p, M i?B M
M, M; HQÊM; / Q ç°M; +U+ F€ `ä `M; - bQ pÈB HU+ HQÊM; i`QM; i?-M iBM? +ÁM K
?ÆMX

*| i? F?ŠM; ç`M? ç•v H" K°i HQΦB i?B M ç` HBM? /QÊ+- F?¬M; +-M Hmv M /QÊ-
i? /MM; X

hY .B m +¬M; +?9 p" æ° S?QM; pQÆM; iY M?bM i?´v ?Q [mª M"v- K „i +kM; b€M;
+QM æfi G†+ iB T ç|M- ç½ +?O ç°M; çQ i v +-K H´v M?´K M?€TX

óæϕi G†+ i?9+ i?9+ [m^a M?B M`°M; `½B- HQϕB [m^a M"v ~M +?S i?B M ϕ` M;mv
`i Qi M?bM i?v- t2K` æϕi G†+ i?9+ i?9+ i¼ i`M MÆB M"v- [m^a M?B M H" +U+ F
+?9 i?^M M?B M +QÌB- i Q M?½ ,M ?Q [m^a- HB M iK+ pm®i +^K- i•K ibM? iU M?
M!B ϕQÊ+ K°i HÌB- Î ϕ`M; ϕ! +„K ϕ-m +„M ,M- iU M?Q ?Q [m^a M"v ϕ®B pÈB im H
F?-M; Km®M #Ä [m +Æ ?°B i®i M?Q p"v- i"M ibM? M?'K M?€TX

G9+ Mm®i MQÊ+ ,M [m^a- i` M M;QÌB ?„M i`mv M` M,M; HQÊM; / Q ϕ°M; `ä`M;-
HQÊM; i`QM; ?Q [m<sup>a</sup>- +?d i`QM; +?®+ H€i +¬M; T?m F?Q ?mv i i` M M;QÌB ?„M H
K†i +kM; ?²M; M?m" M ?ÆM `i M?B m- +! p `i +! iBM? i?-MX

æϕi G†+ ? ? +QÌB, óL m H" +¬M; +?9 pQÆM; iY i?Q+?- ϕÊB i?ÌB ϕB K`ÌB F?Ä
ϕQÌM; i"M ?SM;ôX

óæ iϕ æϕi G†+ i?9+ i?9+ô hY .B m +¬M; +?9 +QÌB F? M? F?€+?- K„i H!2 b€M;- i
J¬M;- i?^M M?B M M!B, óæϕi J¬M; ϕ ϕ +^M? ;BÈB iB M i`B M +U+ M? M?- F?-M
h?-M oQÆM; +^M?- ϕ•v H" T?9+ F?Q ϕ [m®+- H-M M"v [m v p - i i`i M?B M #~K
#B i æϕi J¬M; ϕ ϕ +?,K +?d +®; „M;- M;?o ϕ M T?K pQÆM; M?'i ϕ`M? +kM; i?U+

æϕi J¬M; K„i b€M; H M-óL m +! i? ϕϕi ϕQÊ+ # ?ϕ i€M i?"M?- +?QM? H" pBM? ?ϕ

ó*?d +-M M;QÆB pb ϕ [m®+ i`mM; i?"M?- pšM iB M iÈB- T?K pQÆM; i iU M?B M
€M? K„i +! +?9i F€ /`X

óæ M ϕ M ϕ M- iB T iK+ m®M; `QÊm- +-M; +?9 p" pQÆM; iY F?! ϕQÊ+ ϕ M K°i +
?SM;ô æϕi G†+ +QÌB- iB T iK+ KÌB `QÊmX

h?ϕ+? L? K ϕSM; Î T?Q b m hY .B m +¬M; +?9 - pšM •K i?-K i?"i +~M i?"M ϕ€M? ;
+O æϕi J¬M;- #B i M;QÌB M"v +U+ F€ ϕ€M; bÊ- i?"i Km®M ;B Q i?O- ?„M +kM; F?

L;Q`B /U FB M +O ?„M- hY .B m +kM; F?-M; +! M? M? ϕ ?„M +MM; æϕi J¬M; +?B
ϕ½ tQM;- +kM; F?-M; +! M?„+ iÈB pB + M"v- M;QÊ+ HϕB pB M Hw /Q ϕB ϕQÌM; K
F?ÄB ?°B i`QÌM;X

hW F?B `ÌB F?ÄB +mM; ϕB M- h?ϕ+? L? K T?€i ?B M iϕB bBM? K M? iBM? M"v- +
p`Q æϕi G†+ p"M +?mv M iÈB hY hBM? *?B M >ϕK +O hY .B m +¬M; +?9 - i?S M"v
M°T- ϕ T?-M ϕ m H" p"i Hϕ h?ϕ+? L? K ?B K i?'vX

æQ`M M;QÌB hY .B m +¬M; +?9 - ϕ æϕi J¬M; iU KbM? b„T ϕ†i Î K°i +?¶ +mM; ϕB M
J¬M; i?Ov +?mM; KdK +QÌB +MM; hY .B m +¬M; +?9 p" æ° S?QM; M!B +?mv M- F
HB + K„i K°i +€B M?bM ϕ€K M;QÌB h?ϕ+? L? KX

.QÈB €K +?d +O hY .B m- æϕi J¬M; KÈB #B i w`9i ϕBX

æÊB +?Q ?„M `ÌB F?ÄB- ? B M;QÌB "€ *€+? +MM; æ° S?QM;- H"TiS+ p K†i M;?B i
i`"M +?B M M"v ? v H" i?-B ϕB- æϕi J¬M; i`QM; F?Q^M; i?ÌB ;B M M"v +^M? ;BÈB
+?'i +?S M,M; HQÊM; / Q ϕ°M;- bQ pÈB pä ;B^h?-M oQÆM; +^M? F?-M; FûK # C
+?Q M;QM; Hmv M- +€B +m°+ +?B M ϕ'm M"v +,M #^M F?-M; +! +-M iB T iK+ô æ
"€ *€+? +kM; pm®i +^K T?K ?¼ - ó*-M; +?9 - i i?'v K°i i`"M +?B M M"v i?U+ K°i
F?-M; +!- F?-M; +-M iB T iK+ôX

hY .B m +¬M; +?9 F?-M; i`^ HÌB M; v- +?d M?Qm K"v HϕB- M?bM i?"i b•m p T?Q
+MM; ?„M +?B M K°i i`"M!ô

Í +€B M?bM +?,K +?9 +O K¼B M;QÌB- h?ϕ+? L? K i?-M b„+ HϕM? HMM;- óh M;
F?-M; /€K F?ŠM; ϕ`M? i?„M;- M?QM; b) F?-M; ϕ +¬M; +?9 K'i K†iôX

óL;QÆB ?B m `ä`²B +?Sô hY .B m +¬M; +?9 p K†i M;?B K- F?! ϕQÊ+ M;?B K i9+
i`ÌB bBM? iQM? i`M #ϕQ- M;QÌB +MM; ?„M ;B Q i?O- `i Qi +! F i +K+ i®i- M;QÆB
F?B F?-M; ϕ`+? HϕB- F?^ M,M; i®i M?'i +kM; H" i`¼M; i?QÆM;- #` ;B i +kM; H" i
i?•M T?"M + Q [mw- M m ?„M Î i`QM; +?B M ϕ'm ;B i M;QÆB- i +kM; F?-M; +! i?
ϕ`M? `²B!ô

óh, i, 5ôX

ó*-M; +?9 5ô æ° S?QM; - "€ *€+? ?-M? - +| p +U+ F€ #'i K½M- F?-M; #B i pb +€ i`b

S?'i i v- hY .B m +-M; +?9 w #ªQ ? B M; Q`B M i•K K°i +?9i- M?Qm K`v ; BªB i?Q F?€+? F?Q- i`QM; ; B¼M; M|B ç½ +| +m²M; p¼M; `i K¢M?- M m F?-M; i? F`T +? +m²M; p¼M; X æ¢i J-M; ç½ Km®M ç¢i iÈB \*?•M h?-M çdM? T?QM; - M m F?-M; + i?m"MHw i?"M? +?QÆM; X .o M?B M- i`"M +?B M M`v M m M?Q ? „M #` ç€M? #¢B- ? „M b) HQm H¢B #|M; K - +€B M`v b) H`K ? „M +ª ç`B ç m ; ?B F? „+ - ?bM? i?"M? K i®i- #Ä HÐ- +?ì ? „M ç°i T?€ ç M h?-M oQÆM; +ªM?- b) `i F?| €T +? ? „MôX

óL?QM; h?¢+? L? K- +, M #ªM F?-M; +| i? i? „M; ô "€ *€+? +Q`B F?`X

hY .B m F?-M; +| i`ª H`B- H¢B M?bM p T?Q h?¢+? L? KX

óh b) ç2K ? i iQ`M HU+ô h?¢+? L? K p K†i ?ì ?[M; - M?Q H` F?-M; #B i î i`QÈ+ K† bÊ- ó\*-M; +?9 M i•K- M?'i ç`M? b) F?-M; ç M; Q`B i?'i p¼M; ôX

óh®i- `i + M çªK5ô hY .B m +-M; +?9 pm®i +^K- óh M|B K°i +•m- M m i`"M +?B HÊB- i i`i M?B M F?-M; i? i?B m +?¶ +?Q M; QÆBX h¢K i?`B F?-M; M|B i`QÈ+ - M; QÆB b) ç¢i çQÈ+ +€B ; bôX

h?¢+? L? K €M? K „i ç°i M?B M b€M; M; `B ?ŠM H MX

óGB M ç`M? ` M?Q p`v çBô hY .B m M; , M "€ \*€+?- æ° S?QM; F?mv M ; BªB- ó> B i ç2K p`i iQ ç m iQM? `ä ``M; - çWM; H`K +?Q æ¢i G†+ T?€- i?B m p`i HB môX

"€ *€+? pm®i +^KX

GB M iK+ # M; `v- çQ`M M; Q`B hY .B m ç m F?-M; +| ` M; Q`B- H`v M; ?d M; ÆB K`

h?¢+? L? K F?-M; M; ?2 i?'v bU pB + M; Q`B +Y b´ - /KM; i•K im Hmv M- çQ HU+H K°i H-M M[ î i`QM; ç-m /B M Hmv M p`B H-M- HB M F i i`¢M; i?€B iBM? F?Q i?- F? „+ +?m`M #` +?B M ç'mX

h¢B bBM? K M? iBM? M`v- ? „M T?€i ?B M iBM? i?-M pä ?²M çQÈ+ HÊB M?'i- i?`B ?²M- # +€B i?€B /QÆM; i` M i`B +?B m ` pB K HU+- M?B i HQm M?"T p`Q i`QM i?•M i? ? „M F?- M|M; F?| M?`M- +| KQM; Km®M +?B M ç'm T?€i iB iX

*€B M`v ?Q`M iQ`M H` ? „M KQM; Km®MX

> „M HB M F i +MM; F?€i p¼M; +?B M ç'm i•K +ªM?- i?-M FBM? +, M; i?ŠM; - iMv i? F?` +?B MX

hY .B m +-M; +?9 `®i +m°+ iW T?ÁM; M; ?d M; ÆB çB ` - M`M; +MM; K°i ç€K pä ; >¢K- iB T M?"M b´ b€+? i`QM; i v K°i pä ; Bª- çB FB K i` F „ HQÐM; X

æ¢i G†+ +MM; æ¢i J-M; - M?bM i?'v M`M; çB ` - +kM; K M; i?2Q ; -M i`, K pä ; Bª H i?-M i?€B F?B K i®MX

hY .B m +-M; +?9 pm®i +^K- H¢B iB T iK+ M?bM p`i iQ i` M b´ b€+?- MY M; `v- M €M? K „i FBM? M; ¢+ M|B, óæ¢i G†+ i?9+ i?9+- p`i iQ F?-M; ç9M; H „K\ô

h?¢+? L? K i`QM; HÁM; `MM; KbM?- €M? K „i ?ÆB ç`B- •K i?-K +~M i?"M ?ŠM H M æ¢i G†+ i?-M b „+ M?Q i?Q`M; - p K†i iQÆB +Q`B M?Q i`QÈ+- óL?Q i? M`Q\ *?Š

óE?-M; T?ªB i?B mô hY .B m +-M; +?9 H „+ H „+ ç-m- b „+ K†i F?€+ i?Q`M; - óG` ? i?9+ T?•M HQÊM; ; B Q M°T- F?-M; M M M?B m M?Q p`v KÊB ç9M; X æ¢i G†+ i?9+

h?¢+? L? K FBM? M; ¢+- ? „M p®M iQÎM; `^M; æ¢i G†+ iÄ p ` F?-M; i®i- F?ŠM; +mM; T?KM; - +ÁM iQÎM; `^M; b) +| tmM; ç°i #MM; M´- F?-M; /U çQ€M çQÈ+ iB M? iQÆM; T?ªM- H"TiS+ M; ?B ?Q†+ çB H MX

ó> ? - p"v ç9M; `²Bô æfi G†+ +QÌB- óL?B m p"i iQ- H" ?v p¼M; +| i? KÎ +?Q iB m
 æfQ Hmv M M;K+ i`"M; b„T KÎ` - iB m M?B +ªM? ;BÈB imv `^M; i?'T K°i Qi- ?ŠM
 iB M p"Q- i /•M; M?B m p"i iQ- iS+ H" ?v p¼M; # ?¢ MB K ibM? H½Q i?–M- +'T iE
 æ€K M;QÌB hY .B m +MM; æ° S?QM; - b„+ K†i #¶M; M?B M F€ H¢ ?ŠM H M- ç m M
 h?¢+? L? K i?"i` F?¬M; #B i #¼M ?¼ M|B ó\*U+ æfQ Hmv M M;K+ i`"M; ô H" +€B ;
 ;B Q M°T M?B m p"i iQ M?Q p"v- +kM; Km®M ç +?Q +QM çB p"Q- F?¬M; +–M ?Q" E
 óæfi G†+ i?9+ i?9+ iB M +Y ? B +€B / M? M;¢+?- ç½ Km®M çB +?¶ *U+ æfQ Hmv
 iB M p"Q i`QM; ç| - ç m +–M pb ç [m®+ H"K` +U+ M?B m +®M; ?B M- æfi J¬M; ç
 #'i T?"K- M?QM; ?„M pb ç [m®+ H¢B F?¬M; +| +®M; ?B M- +€B M"v +kM; F?¬M; [
 +?9 M?Qm H¢B K"v- p K†i F?| tY- óh?U+ F?¬M; i®i H„KôX
 æfi G†+ b„+ K†i #¶M; M?B M •K i`–K K°i T?–M- óG½Q i?–M pb ç [m®+ H"K M?B m
 K°i T?–M +¬M; H Q- ?ŠM H" F?¬M; [m M ? +?S\ >m®M; +?B- i +ÁM /•M; M?B m
 F?¬M; i? H"K +?Q iB m M?B iB M p"Q i`QM; ç|\ \*?Ì iB m M?B çB ` - +kM; b) pb ç
 b) F?¬M; i? /"M t T\ô
 æfi J¬M; i?–M b„+ +kM; H¢M? tm®M;X
 óJ¶B K°i H–M / M? M;¢+? +| ?¢M- æfi G†+ ç ç Km®M çB p"Q- iS+ H" b) H'v çB +
 i?"i F?¬M; i®i H„Kô hY .B m +¬M; +?9 i?U+ #bM? ioM?- M? M?"M; H„+ ç–mX
 óL;?2 M|B M,K M v +¬M; +?9 +kM; +| K°i +€B/ M? M;¢+?- T?ªB F?¬M; \ô æfi G†+
 ó*¬M; +?9 ç½ çfi iÈB h?–M oQÆM; i K i`¼M; i?B M- iU M?B M F?¬M; +–M çB *U+
 F?¬M; - +¬M; +?9 +?Q K°i +€B ;B€- ç2K / M? M;¢+? M"v ç +?Q +QM i - H½Q i?–M
 M?Q i? M"Q\ô
 h?¢+? L? K H"TiS+ T?ªM SM; H¢B ç•v- #B i æfi G†+ bÈK H"TF ?Q¢+?- i?b` H
 M;¢+? i`QM; i v hY .B m +¬M; +?9 X
 hY .B m +¬M; +?9 b„+ K†i #¶M; i? v ç´B- i`QM; K„i ?B M H M K°i iB iS+ ;B" M- M
 #¶M; M?B M +?d ?QÈM; h?¢+? L? K- ó*€B / M? M;¢+? FB - H" i Km®M H Qm +?Q

dkjX *?QÆM; dkR, sm'i æ–m

GÌB pW M|B ` - €M? K„i K¼B M;QÌB iQ" M #° M;QM; iK ç M i` M M;QÌB h?¢+? L? K
 *?ŠM; M?[M; +? +QM æfi G†+- æfi J¬M; H„T #„T FBM? ?½B- HB M M; v +ª ç€K p
 i?2Q hY .B m +¬M; +?9 - +kM; ç m ç°i M?B M #B M b„+- #` /¼ M?ªv /UM;X
 *?d +| K°i KbM? hY .B m p K†i iU M?B M- i?ªM M?B M +QÌB- +QÌB F? M? F?€+? M
 H" iQM? +?Q ?„MX >„M M?[M; M,K ;–M ç•v H"K +?Q i F?¬M; Qi +?mv M- K" i H"K
 +?Q M M ?„M +QB M?Q H" pb ç [m®+ H" T ?¢ +¬M; H Q ?½M K½ôX
 æfi G†+ b„+ K†i H¢M? HMM; - €M? K„i M?Q ç Q- Î i` M M;QÌB h?¢+? L? K im–M i`
 LÆB €M? K„i ?„M çB [m - h?¢+? L? K +ª M;QÌB KÆ ?² ç m çÈM- HB M M; v +ª HB
 FQ+?- M?Q FBK ç•K- F?´ M?Q çÁB K¢M;X
 h?¢+? L? K i`QM; HÁM; ?QªM; bÊ- b„+ K†i F?¬M; F?ÄB i? v ç´B ?ŠM H M- •K i?–K
 H) T?ÁM; #`X
 *?d €M? K„i +O æfi G†+- ç½ F?B M +?Q ?„M +| çB K ,M F?¬M; iB m- M m i?"i Km
 i?U+ / M?Q i`Î #"M i v- +| H) bQ pÈB #|T +? i K°i +QM FB M +ÁM Km®M / /"M; ?Æ
 GQ¢B +ªK ;B€+ M"v H"K +?Q ?„M +U+ F€ F?¬M; i?QªB K€BX
 >„M iU M?B M #B i- hY .B m HÌB M|B M"v ç m H" M|B M?ªK- KK+ çQ+? pb çQ ?„M H
 ;B Q +?B MX o T?–M +¬M; H Q M¼- ?Q" M iQ" M H" ?Q +'m- #ÎB pb +? +QM æfi
 +,M #ªM F?¬M; +| #B M T?€T +?SM; i?U+X

ó>„M +?d +| *?•M h?–M M?`i`¼M; i?B M +ªM?– +kM; +| iQ +€+? p`Q *U+ æ¢Q Hmv
 •K i`–K- ?W K°i iB M; - óE?B M`Q i?b *U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`M; i`Î M M / /`M; iE
 ó>„M +ªM? ;BÈB imv `^M; F?–M; + Q- M?QM; i?U+ HU+ H` çO `²Bô hY .B m +–M;
 K`v M; `v ?–K i`QÊ+– ?„M +ÁM iU i v ;B i +? i K°i pä ;Bª I JBM? \*?•M h?–M i K i`¼
 /MM; F?–M; ç M K°i T?9i ç²M; ?²ôX
 æ¢i G†+ M; ¢+ M?B M- #`i [m€ i` M K†i F?BM? i?` pšM `ä`M; M?Q +k- óoä ;Bª I J
 i? bQ b€M? +MM; +QM i \ *QM i +| i? +MM; pä ;Bª h?–M oQÆM; +ªM? +?B M K°i
 +| iQ +€+? iB M p`Q \*U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`M; - p T?–M iB m iY M`v i t2K F?–M
 ó*| çO ? v F?–M; +€+?– +| H) T?ªB i?Y K°i +?9i KÈB #B i çQÊ+ô hY .B m +–M; +?9
 F? M? F?€+? M?bM p T?Q æ¢i J–M; - óE?–M; #^M; - +€+ M; QÆB +?B M K°i i`M-
 +?Q +€B / M? M; ¢+? M`v- i? M`Q\ô
 ó>„M tSM; +MM; i ;B Q +?B M b Q\ô æ¢i J–M; +QÌB H¢M?– óæ®B i?O +O i - K¶B
 K°i iB m iY +?Q # Q ;BÌ iWM; M; ?2 [m - +kM; Km®M +MM; i ;B Q i?O- i M`Q +| M
 óh?¢+? L? K H` iMv iMM; +O i - +kM; H` M; QÌB i Km®M çQ çB *U+ æ¢Q Hmv M
 ?¢ +–M; H Q ?½M K½- i M|B ?„M çO [mv +€+?– ç| H` çO [mv +€+?ô hY .B m i?m H
 óL; QÆB M m F?–M; +?`m +?B M K°i i`M- p`v +?QM? H` F?–M; çQÊ+– +€B / M? M
 M; ?o #B M T?€T çBX *| H)- +€+ M; QÆB +| i? iW i`QM; i v pQÆM; ?–m F?€+ FB
 +MM; i M|B M[ôX
 æ¢i G†+ b„+ K†i F?) #B MX
 Í h?B M LB i i?–M [m®+– /QÈB [m®+ pQÆM; +| M; k ç¢B pQÆM; ?–m- æ¢i G†+ ?„M
 +MM; HU+ HQÊM; +ÁM F?–M; T?ªB +QÌM; ç¢B M?`iX
 hS ç¢B pQÆM; ?–m +ÁM H¢B- K¶B K°i M; QÌB +ªM? ;BÈB +MM; i? HU+ +kM; F?–M
 +ÁM Km®M +`M; K¢M? ?ÆM5
 Jm®M iW i`QM; i v M?[M; M; QÌB ç| FB K / M? M; ¢+?– [mª i?U+ M; `M F?| p¢M F?|
 T?€T M`v F?–M; i? i?U+ ?B M çQÊ+– +?Q M M KÈB iW i`QM; i v hY .B m +–M; +?
 h?¢+? L? K iÈB i?Ov iÈB +?mM; F?–M; +| M|B- M; –K H†M; H) M; QM; Hmv M HU-
 +?B M HU+– iMv i?ÌB +?m`M #` ` i v- iB M ?`M? H–M ç–m iB M #°+ H° i`B M, M; ?n
 ó*–M; +?9 - w iS +O M; QÌB H`– +?d +–M +QM i ?ÆM iMv iMM; /QÈB i v M; QÌB- M;
 FB \ô æ¢i G†+ i`–K M; •K i`QM; +?®+ H€i- H¢B M? +? KB M; MÎ MK +QÌB- F?–M;
 FB K- H`K +?Q M; QÌB i K°i iHQ¢B M? M?`M; –M ?Á X
 L?QM; K`- €M? K„i ?„M- H¢B b„+ #ûM M?bM p T?Q h?¢+? L? K- i`QM; +QM M; QA
 >„M pW M|B M?Q p`v- hY .B m +–M; +?9 +kM; M; `M M; QÌB- M`M; M?Qm K`v i?“i b
 L? K- i`QM; HÁM; i?–K i? M- FB M i`b M|B, óE?–M; b B- +?d +–M ?„M +| i? ?ÆM
 FB +O i HB M i†M; +?Q ?„MôX
 ó*–M; +?9 +| i•Kô æ¢i G†+ #¶M; M?B M +QÌB ? ? H M- p¶i v M|B, óG` i ?B m H
 +?9 i?U+ ç®B pÈB H½Q i?–M F?–M; i - Km®M i†M; F?–M; K°i +€B / M? M; ¢+? +?
 #•v ;BÌ KÈB ?B m çQÊ+ +–M; +?9 F?` i•K- H½Q i?–M i?“i bU H` ç€M; +? iôX
 >„M +QÌB HÈM- HB + HB + K„i M?bM æ¢i J–M; K°i +€B M|B, óo`v çB K°i +?9i çB-
 +?9 Hmv M i`T K°i +?9i- M?Ê +–M HQm i?O- p¢M p¢M F?–M; i? ;•v i?QÆM; M; QÌ
 æ¢i J–M; M; ?2 T?K i?•M ?„M pW M|B M?Q p`v- iU M?Q +kM; HoM? M; ° H¢B- p H
 .B m +–M; +?9 +9B ç–m i?“i b•m- óæ i¢ +–M; +?9 Qm €B- i iU M?B M F?„+ i`QM
 +–M; +?9 # M •M ?–K M vôX
 oä ;Bª T?Q b m #¼M ?¼- +kM; ç m p K†i [m€B /` MÎ MK +QÌBX
 æ€K M; QÌB hY .B m +MM; æ° S?QM; - K°i ç€K b„+ K†i F?–M; / +QB- i?–M b„+ •K i

æ®B T?QÆM; ?B M M?B M +,M #ªM F?¬M; +| ç2K h?¢+? L? K t2K H" +€B ;b- i?€
t2K +MM; h?¢+? L? K ;B Q +?B M- #'i [m€ H" ?bM? i?S+ K" i?¬B- +?B M ç'm ;B•v
óJìB +?d ;B€Q5ô

Í /QÈB F?¬M; F?Q €T HU+- h?¢+? L? K iB M H M K°i #QÈ+- i?¬M b„+ #bM? ioM?+
+¶ F?Q iS+ M?Q M9B iQ€i` X

hB M; +QìB M?¢Q +O K¼B M;QìB- +?"K`½B #bM?´M tm®M;- +? +QM æ¢i G†+ +
M?bM p T?Q h?¢+? L? K- p K†i ç m i?U+ M? M?¬M;- F?¬M; +| K°i +?9i M;?B K
óæB çB- +| çB K ç9M; KU+- F?¬M; +¬M t^M; #°v ;B®M; M?Q /o p½M;X L;QìB i H"
M;¢+?- T?ªB +| i•K +ªK ÆMô æ¢i G†+ ?mv T?'i i v- i?QªB K€B M¡BX

hY .B m +¬M; +?9 i`QM; K„i ç T /` [m M; H¡2` - +kM; w #ªQ ç€K M;QìB æ° S?QM
T?Q b m- pb h?¢+? L? K +MM; æ¢i J¬M; HQm H¢B K°i F?QªM; b•M i`®M; i`ªB- ç
+?B M ç'm- F?¬M; +¬M +® F} b) H"K #` i?QÆM; M;QìB F?€+X

h?¢+? L? K çSM; M?Q #¬M i?¢+? #¬M- F?¬M; +| M;mv M M?•M pb +?mM; [m M? +Q
/[- #bM? ioM? H"K +?Q M;QìB i +ªK i?'v F€ [m€B- ;B®M; M?Q M;QìB i? K +?B M-
+?d H" K°i M;QìB M;Q¬B +m°+- K°i M;QìB çSM; t2KX

æÊB +?Q æ¢i G†+ +kM; T?'i i v- +?Q iMv iMM; +O ?„M ç m i?®B HmB- æ¢i J¬M; M
HB +HB +K„i M?bM h?¢+? L? K K°i +€B M¡B, óu M i•K çB- t2K Î K†i KkB +¬M; +
;B i M;QÆBX "'i [m€ i ç°M; i?O pšM ? v F?¬M; +| +?WM; KU+- Î i` M M;QìB M;Q
i?U+ #bM? i?QìM;- M;QÆB +kM; çWM; F?¬M i`QÆM;- +kM; F?¬M; H'v K¢M; M;QÆ
óG^M; M?^M;ô h?¢+? L? K M? +? M? +? F?¡2 KB M;- F?¬M; FB M M?šM ?W H¢M?
æ¢i J¬M; b„+ K†i #¶M; H¢M? HMM;- óhB m iY- M;QÆB M¡B +€B ;b\ô

óh M¡B M;QÆB ;B®M; M?Q ç¬M #¬ p"v- +?B M ç'm K" +S H^M; M?^M;- F?¬M; /Si F?
b Q\ô h?¢+? L? K p K†i`i +?•M i?"iX

æ¢i J¬M; ? ? MÎ MK +QìB- óL;QÆB Km®M +?¼+ ;B" M i \ _'i #m²M +QìB- M;QÆ
HB M +| i?ªM? ?QîM; iÊB +?B M +m°+ \ L;QÆB b) F?¬M; i?U+ M;•M i?Æ M?Q p"v
H" #` M;QÆB +?¼+ ;B" M-`®B HQ¢M i•K- M;QÆB +?Q H" +| i? i`€M? i?Q€i K°i FB
óS?B M5ô

h?¢+? L? K ?ÆB ?ÆB +9B ç¬m- M?Qm K"v F?) [m€i K°i iB M;X

oM pM pM5

Í # M +¢M? æ¢i J¬M;- # +•v +®i i?S U+®i i?SV T?9i +?®+ ?B M ?B M` - i`QM; iB
?"m i•K ?„MX

h`QM; +®i i?S¬M +?S F?¬M; ;B M €Q M;?o - /U p¬Q i?¬M i?S+ +O ?„M- tû`€+?
i?•M- F?¬M; +| K°i +?9i /'m ?B m- çÊB F?B æ¢i J¬M; T?€i ?B M- # +•v +®i i?S M
+?ÊT K„iX

"®T #®T #®T5

" iB M; i`-K çK+- ?"m i•K æ¢i J¬M; i`®M; `¶M; MÎ`° K°i ç¡ ?Q iQÆB v m /B K- i
ç2K # +•v +®i i?S ?mM; €+ ç•K ç€M? +?®M; çÐ- i¡2` iWM; ç¡ ?Q X

h?•M KbM? ?„M HB M iK+`mM;`mM; # +€B- b„+ K†i +kM; çÄ K°i T?¬M- i`QM; K„i
h?¢+? L? K i?"M? +¬M; +?¼+ ;B"MX

óE?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM?ô æ¢i J¬M; M´B ;B" M ;¬K H M K°i iB M;- HBM? ?
tQ v i`ÁM` - +| K°i HBM? ?²M F?´M; H² T?9i +?®+ iW ?„M KB i•K +?mB` X

æ•v H" K°i M;•M ;B€T ?' bQ pQÆM; i?•M i? /"B KQÌB i?QÊ+- Î GB i .B K iBM? pU
;B€T ?' bQ pQÆM; [m M? i?•M ;B€T H|2 K"m #¢+- M?Q ?' M?Q bQ- HU+ HÈM p¬+
`€+? FBK i?¢+- i?B M T?9 i?-M mv- ? B K„i M?Q F?®B K€m- M?B T M;QÌB ç M +
*€B M;•M ;B€T ?' bQ pQÆM; M"v +?d H" ?bM? i?€B HBM? ?²M- iU M?Q ;B'm Î HE
ç" M +O ?„M Hmv M ?| Mm¬B M'M;- F?B i?9+ ` - M;•M ;B€T ?' bQ pQÆM; M¼ HB
K°i +€B- +?d i?'v K°i F?®B ç€ i?"i HÈM M?Q ç'i bûi /QM? p"Q i` M M;QÌB M|X
L| H" ?bM? i?€B HBM? ?²M- M?Q H" H"TiS+ çQÊ+ +U i?¢+? #Ä i? K ?mv i M?K+- F
i?•M H¢B +| i? i`"M ç-v ?mv i F?Q +QÌM; ç¢BX
L;•M ;B€T ?' bQ pQÆM; + Q KQÌB i?QÊ+- +ª M;QÌB ç€ K"m #¢+ i?"M? ;B€T T?B I
K°i iB M;- M?Q ;B| M?Q ªM?- HÈB i`ªQ M?Q ç Q- K¢M? +?9T ?QÈM; ç-m h?¢+? L?
i`QM; M?€v K„i +?°T +? iX
hW i` M M;QÌB M;•M ;B€T ?' bQ pQÆM; M¼ i`mv M ç M M,M; HQÊM; / Q ç°M;- +U+
;B®M; M?Q H" ?bM? i?€B HBM? ?²M- iU M?Q bQ pÈB F?B +?Q +? i +ÁM Km®M ?
+€B HQ¢B i? ?mM; ?½M M"v- H"K +?Q pä ;Bª # M hY .B m ç m i?-K ;B"i KbM?- €M
GB M M; v +ª hY .B m- H¢M? M?¢i iU M?B M pW `²B +kM; F?¬M; +ÁM- i` M F?m-
`"M;- €M? K„i H"TiS HÁ2 #'i ç`M?- •K i?-K F?~M i`QÆM; ?ŠM H MX
J°i i`"M +?B M M"v M m h?¢+? L? K #¢B- K°i +€B / M? M;¢+? i`QM; i v M" M; +?Š
i? i`Ê + Q F?Q /B K æ¢i G†+- ?ÆM M[ç +?Q æ¢i J¬M; M¼ ç¢i çQÊ+ K°i H-M F€
i? K F?| +| i? F?„+ +? X
"i Hm" M M?Q i? M"Q- M" M; +kM; F?¬M; ?v p¼M; h?¢+? L? K #¢B i`"M- M?QM; a
` HU+ HQÊM; HB M H"K +?Q M" M; +?'M ç°M;- `®i +m°+ #B i # M M;Q" B ç²M ç½B
M"v [mª M?B M +| HU+ +MM; pä ;Bª h?-M oQÆM; +ªM? +?B M K°i i`"MX
E?¬M; ;B®M; pÈB M" M;- æ¢i J¬M; pW ` i v- T?K i?•M æ¢i G†+ H"TiS+ i?QªB K€
M +¢M? ?-m ?¢- +?"K `½B ,M i`€B +•v- +MM; pä ;Bª # M +¢M? +QÌB M|B +€B ;b
>„M iU M?Q K°i +?9i F?¬M; HQ H„M;- ç½ bÈK #B i F i +K+- M?"M ç`M? +QM +O ?
i?„M; HÈBX
E?¬M; B t2K i`¼M; h?¢+? L? KX
" Q ;²K hY .B m +¬M; +?9 i`QÊ+ ç| +ÁM +| çB K iBM iQÎM;- Î b m F?B FB M i?S+ α
+kM; #¶M; M?B M ?®B ?"M ?ŠM H M- +ªK i?'v F?¬M; M M K¢Q ?B K M?Q p"v- F?¬
+?Q +| [m€ [m2M i?m°+ tm'i +?B MX
L" M; HQ H„M; M?bM p T?Q h?¢+? L? K- i`QM; HÁM; i?Î /"B- iU ;B€+ +| çB K iQM
+€B T?QÆM; T?€T ;b #´ +SmX
L?QM; K"- M" M; +ÁM +?Q +| F`T M;?o ç M #B M T?€T- #¶M; M?B M M?bM i?'v h?
#¶M; M?B M +| ç°M; i€+- Î i` M M;QÌB h?¢+? L? K- +?Êi H M i`"M` K°i +¶ F?Q iS
M" M; ç m H•K p"Q +?'M ç°M;X
hY .B m +¬M; +?9 €M? K„i T?9i +?®+ b€M; H M K°i +?9i- M?`M F?¬M; çQÊ+ M?

dk9X *?QÆM; dkk, •Q L;?o .B M "B M

h?¢+? L? K ?-m M?Q Î i`QM; M?€v K„i HB M i?9+ /K+ HU+ T?ªM M;QÊ+- ç2K HU+
i`QM; ?mv i F?B m +ª M;QÌB M;QM; Hmv M` - ?bM? i?"M? K°i i-M; €M? b€M; i`„M
"¢Q i`m M?` i`¼M; i?B M5
> B K„i ?„M +?®+ H€i i?"M? K"m çÄ- K°i +¶ F?Q iS+ i?¬ #¢Q- ?mM; €+ çB M +m²
Mªv bBM? ` - H"K +?Q F?Q i? +O ?„M H"TiS+ i,M; i`QÎM; H M K°i + Q ç°X

GÊB i`ªQ M;•M ;B€T ?´ bQ pQÆM; M¼ tû `€+? K` ç M- i?•M ?bM? /`B KQÌB i?QÈ+
M9B ç€ €T #€+? H¢B ç•v- +?Q ?„M HU+ +?'M M?B T`'i K¢M?X

óh?'i iBM? ?Q€M M;mv i5ô

h?¢+? L? K ;–K M? - iBM? i?–M pä ?²M i`QÈ+ M;U+ iQ€i ` iBM? [m M; HQ€ K„i- p
?bM? i?`M? #ªv +€B iBM? çQ`M +U+ HÈMX

"ªv +€B iBM? çQ`M M?Q FBK +QÆM; H'T H€M?- M,M; HQÊM; / Q ç°M; K½M? HB
T?QÆM; i?S+ #„+ ç~m i?'i iBM? K` p`M +?mv MX

_®M;5

L;•M ;B€T ?´ bQ pQÆM; `Qi ;`Q- K°i ç–m ç•K p`Q i`mM; QÆM; #ªv +€B iBM? çQ`M
K°i +?9i- Km®M ç2K €T #€+? tm®M;X

*?'M ç°M; p¬ +MM; +m²M; HB iX

hW i`QM; #ªv +€B iBM? çQ`M M´ K¢M? ` - #„+ ç~m i?'i iBM? M?Q i?m®+ M´ K¢M?
T?|M; tm'i ` HU+ HQÊM; +m²M; i`B m F?OM; #®- p¬ b® iBM? [m M; FQ+? #„MX

L;•M ;B€T ?´ bQ pQÆM; ç–v M;QÌB M;•M b„+ ;B€T T?B M- ç°i M?B M T?€i `mM H
`'i M?B m iBM? [m M; i?2Q ;B€T T?B M+O M| K` M?ªv p`Q i?•M i? M| - t•K M?"T #

oM5

h?•M ?bM? F?´M; H² +O M;•M ;B€T ?´ bQ pQÆM;- ç°i M?B M Î i`QM; p¬ b® iBM? [
[m, /`X

æÊB +?Q M;•M ;B€T ?´ bQ pQÆM; M¼ K°i H–M M[?B M ` - H¢B +| i? `ÆB tm®M;
?mM; ?,M; p +?¢K Î i` M ç'i ç€- ç2K iªM; ç€ +SM; `„M M´ ` K°i +€B ?® b•m i?"i H
H M i`ÌB- bQÆM; F?|B HQÊM HÌX

h?¢+? L? K M?bM +kM; F?¬M; M?bM T?Q b m- €M? K„i M?Q FB K- i?ŠM; i„T ;?B
K°i +€B w MB K Î i`QM; ç–m M?Q çB M t i [m X

s i t i t i 5

" +•v +®i i?S #B M K'i- H¢B iW i`QM; K°i ;|+ M?bM F?¬M; i?'v #„M ` - H'v F?Q i?
K°i H–M M[ç•K p T?Q æ¢i J¬M;X

G–M M`v # +•v +®i i?S +kM; F?¬M; +| HU +?¼M ?"m i•K- K` +?mv M [m i`QÈ+ M
ç•K ?QÈM; ? B K„i æ¢i J¬M;- K°i +•v +®i i?S ç•K ?QÈM; KB i•K ?„M- +| F?Q i? tm
HBM?X

L;QÌB p•v t2K #¶M; M?B M ç m ?¬F?) H M- K†i ç–v p FBM? M;¢+- €M? K„i M?bM p
F?ÄB ?ÆM K°i iB M;QM; i`¼M;X

æ¢i G†+ çbM? +?d +MM; pä ;Bª # M +¢M? +QÌB M|B- i`QM; i v +ÁM +–K K°i t•m M
€M? K„i •K m F?| /Á- iU M?Q i•K iBM? +U+ F€ F?¬M; i®iX

:–M i`,K i M +QÌM; ;Bª ç¢i iÈB h?–M oQÆM; +ªM? T?Q b m ?„M- +kM; ç m M?Qm
i?"M ?ŠM H M- H¢+ [m M i?QªB K€B H9+ i`QÈ+- +kM; ç½ #` M;?B K i9+ i? v i? X

æ€K M;QÌB æ° S?QM; pQÆM; iY +MM; "€ *€+?- H¢B H` KÎ HÈM KB M;- i?–M b„+ i
iQÈM;- •K i?–K M;¢+ M?B M- M;~M ` M?bM p T?Q h?¢+? L? K- i`QM; H9+ M?'i
#'i ç„+ /o H9+ i`QÈ+X

*?d +| hY .B m +¬M; +?9 i`QM; ç¬B K„i ç T M?Q b Q i`ÌB- i` M F?m¬M K†i `ä `M
p - M`M; ?Q`M K„i`–K ioM? H¢B- +ÁM /m¶B +€B HQM; KÄB- +QÌB F? M? F?€+?- i
G†+ K°i +€B- i?'v æ¢i G†+ i` M K†i #B M b„+- #¶M; M?B M +ªK i?'v i•K iBM? i®iH

h?¢+? L? K #B m ?B M- +| ¢B K` M;Q`B /U FB M +O M`M;- M`M; p®M iQÎM; `^M;
+| i`b ?Q½M- Î /QÊB æ¢i J¬M; +QÌM; i? +¬M; FQ+? M?Q i? - h?¢+? L? K b) `i M?
+?Q #` ¢€M? +? i i`QM; i?ÌB ;B M M;„MX

L`M; +kM; +| +?9i F?¬M; #B i H`K b Q- #„i ¢-m +•M M?„+ #´ +Sm H¢B M?Q i? M`Q
i¢B i?ÌB ¢B K M`M; HQ H„M; M?´i- h?¢+? L? K ¢°i M?B M i`B M H°` i?U+ HU+ T?I
+O M;•M ;B€T ?´ bQ pQÆM; M¼ ?| ;BªB i?QªB K€B- ¢B m M`v H`K +?Q M`M; p
H-M M[/´v H M ?Ä /B K ?v p¼M;X

s i t i t i 5

*®i i?S T?€ F?¬M; `Qi H M- M?Q K •K ¢ÁB K¢M;- M?Q tû `€+? K`M; i B +O K¼B
_ M;Q`B /U FB M K¼B M;QÌB- +®i i?S M¼ F?B Î i`QM; ?Q F?¬M; +?¢v M?Q # v- ¢
H M i?ŠM; i„T- M;QÊ+ H¢B M?Q HBM? t` F?¬M; M;WM; K` m®M HQÊM i? v ¢´B T?
ibK` X

LÆB # +•v +®i i?S ¢B [m - Î i` M ?Q F?¬M; HQm H¢B # ¢¢Q €M? b€M; i`„M;- M?
+?Q +ÁM /•v /Q Î +MM; MÆB- T?B i?QÌM; [m, /`X

æ° S?QM; #B i F?Q iS+ i` M # +•v +®i i?S M¼ i`mv M ¢ M- i`T i`mM; ? B K„i +MM
?„M i?´v +®i i?S M¼ F?¬M; M;WM; #B MªQ T?QÆM; p`- F?Q iS+ ~M +?S i`QM; ¢
+?9i ¢„M ¢Q F?¬M; +| +?O w- +ªK i?´v +®i i?S +| i? iW #´i +S ;| + ¢° M`Q- iW #´i +S
b€i H¢B ¢•v- F?¬M; M?´i ¢`M? +?QM? H` KK+ iB m # M ¢-mX

EQ+? i?S M?´i +O # +•v +®i i?S- imv `^M; b„+ #ûM ?mM; K½M?- H¢B €T /KM; i?
+?Q M M ?„M imv `^M; T?ªM SM; +?ªK K°i iB - +kM; +| i? i?QM; /QM; Î M;U+ ?bM
`²B ¢2K +¬M; FQ+? +O # +•v +®i i?S +ªM tm®M;X

L?QM; H9+ M`v ¢•v- ?„M F?¬M; +| imv i ¢®B M„K +?„+ - +| ¢B K ¢€M? ;B€ F?¬M; `^
i?•M ¢ m # Q i`MK T?ÁM; M;U i?´i /´v- F?¬M; /€K HQm K°i iB F?2 ?Î- bÊ +®i i?S
T?Q F?€+ +O ?„M K` mv ?B TX

h?¢+? L? K ¢SM; Î i¢B +?¶ #´i ¢°M;- ?mv i ¢²M; ?B M H M K°i iB ?mv i [m M; v m
b•m i`QM; ¢` M;K+ M?bM i`°K +QM K²B- H`K +?Q M;QÌB i +ª M;QÌB #´i MX

hWM; ¢Êi iWM; ¢Êi i?-M i?S+ +O ?„M- H†M; v M M?ªv p`Q i`QM; # +•v +®i i?S- i
HoM? M;° F?¬M; ;B M €Q M;?o ¢½ p`M /KM; ` i?`M? i?¢Q- T?QÆM; i?S+ +¬M;
+?S F?¬M; ;B M +?B K - +| i? i`QM; i?ÌB ;B M M;„M Î i`QM; F?2 ?Î F?¬M; ;B M K
i?S+ ¢®B T?QÆM; i`T i`mM;- +?Q M M KÊB b) +| p tªQ [mv i [m, /` M?Q i? - H`K

a m F?B ¢B p`Q GB i .B K iBM? pU+ M`v- ?„M KÊB #B i ¢QÊ+ pä ;Bª Î +?¶ M`v- +k
`ä `M;- M;QÌB M`v +?d +| €Q M;?o i?-M i?¬M;- ¢®B pÈB HU+ HQÊM; i?B M ¢` +

*| +?B m i?S+ pk F„t€+ i?U+ - +?d p`M /KM; ¢®B pÈB HU+ HQÊM; +MM; €Q M;?o
b•m ¢®B pÈB €Q M;?o +?•M +?QM?- ¢¢i iÈB +ªM? ;BÈB b•m ¢`K- p`M /KM; HU+ H
F„;b +kM; ¢ m +| i? +?QM? KbM? b€M; i¢Q p`M /KM;- F?¬M; +¬M +•m M +MM; +

oä ;Bª GB i .B K iBM? pU+ - H´v HU+ HQÊM; €Q M;?o H`K +,M #ªM- +€+ HQ¢B pk
i?S+ ¢®B pÈB HU+ HQÊM; [mv i„+ - /U i?2Q +?B M ¢´m K` ?bM? i?`M? ` - b) F?¬M
¸`M?X

oQ /K M?Q pk F„i?´i iBM? i?-M iB M +O Zm M; JBM? i?-M ;B€Q- +?QM? H` p`M /
pÈB iBM? i?-M pä ?²M- M?QM; ?B M i¢B h?¢+? L? K ¢®B pÈB iBM? i?-M €Q M;?o
#B i T?QÆM; i?S+ p`M +?mv M i?´i iBM?- H` +| i? i?¬M; [m i?B M ¢` +?Q Hw ¢Æ
+?B M ¢´m +MM; T?•M #B i`´i M?Ä- iMv w i? v ¢´B i?´i iBM? i?-M iB M- H´v ?bM
Hmv M pk F„KÊB- +kM; +?QM? H` T?QÆM; i?S+ HU+ HQÊM; +¬M; FQ+? KÊBX

Í ¢¢B HK+ ¸ŠM; +´T + Q- i?-M i?¬M; €Q M;?o H` +,M #ªM- +?d +¬M M„K ;B[K°i H
i„+ - Î i?ÌB ¢B K p`M /KM; HQ¢B HU+ HQÊM; M`v- +| i? +,M +S ?Q`M +ªM? F?€+ M
K` ¢®B ¸`+? - iMv i?ÌB b€M; i¢Q pk F„KÊBX

ok F„- +?d H¨ T?QÆM; i?S+ H'v i?B M ç` [mv i„+ #B m ?B M- iB M ?¨M? i`¼M; i' L?¨M i?S+ +,M #ªM- pk F„ b) #B M ç´B F?¬M; +® ç`M?- i?2Q i?ìB +Æ #^M; T?QÆ ?B M `X

•Q M;?o i?-M i?¬M; +¨M; b•m- ç®B pÈB i?B M ç` T?€T i„+ Hw ;BªB +¨M; i?'m i`B p¨M /KM; HU+ HQÊM; KÈB +| i? +¨M; T?€i` F€ /B m ?mv MªQ- F?B +?B M ç'm +¨M; +QìM; ç¢B ?mv MªQ- ç2K mv HU+ K¶B K°i HQ¢B HU+ HQÊM; €Q M;?o T?€i h`QM; # +•v +®i i?S- ~M +?S iBM? i9v F?¬M; ;B MªQ /B m- iU M?B M /B M #B M ?Q F?¬M; m®M HQÊM iB M H M- ;|+ ç° tªQ [mv i #'i ç`M?- F?¬M; M; WM; iK i¨T F? b„+ #ûMX

G9+ +®i i?S b„T ?QÈM; p æ¢i J¬M; - #¶M; M?B M H¢B K°i H¬M M[?Q F?¬M; iB F?¬M; ;B M- K°i +?9i F?Q iS+ +kM; F?¬M; +|X

æ¢i J¬M; #¶M; #B M b„+- iQ¨M #° iBM? i?-M +ªM? ;B€+ ?ŠM H M- #B i+¬M; FQ+ oM5

" +•v +®i i?S +?Êi i?Q€M; ?B M- i`bM? ?bM? i K ;B€+- pšM +?Q #B MªQ KK+ iB +MM; KB i•K ?„MX

J°i +?®+ H€i +®i i?S ?B M ` - +€+? æ¢i J¬M; +?d +| K°i i'+- [mª i?U+ ;B®M; M?Q K„i ?„M tm'i ?B M p¨vX

ó*€B ç+K5ô

æ¢i J¬M; K„M; HÈM- K°i +€B 'M Fw Î +?¶ b•m i`QM; ç²M; iY ?„M ?B M ` - KÆ ?²+ i ç¨M #¶M; M?B M +?ÈT H M K°i T?•MX

J°i +€B HBM? ?²M v m i?9 +m°M i`ÁM- iW i`QM; K„i i`€B ?„M ?B M ` - M?€v K„i M?Q H¨ K°i +QM M?QK i?"i HÈM- +ªM; QìB ç-v HQÐB ç Q /¨B- HQÊM pÁM; ``i M? [m M; +?|B H¼BX

_ -K ` -K Q¨M?5

" +•v +®i i?S i?ŠM; i„T ç•K p¨Q i` M M; QìB v m i?9 M¼- v m i?9 F m H M i? HQÆM `9i tm®M; - Î H9+ F?Q iS+ # +•v +®i i?S bmv FB i- v m i?9 M¼ K°i H¬M M[+?mB H†M; Î i`QM; HBM? ?²M i ç¨M +O ?„MX

æ¢i J¬M; +QìB H¢M?- ? B i v +| p¬ b® T?M p,M H|2 ` - K°i i v i`QM; M?€v K„i +¬K i` - +?d i?'v p¬ b® T?M p,M ?Q¢i ç°M; M?Q MQÊ+ +?ªv- iQ¨M #° M?"T p¨Q i`QM; #

*®i i?S H'v tQÆM; +®i v m i?9 +'T KQìB M;QM; Hmv M K¨ i?¨M?- Î /QÈB T?M p,M iS+ i`Î M M K K v m ?ŠM H M- F?¬M; +ÁM b„+ #ûM M?Q H9+ i`QÈ+X

_,M; `„+5

æ¢i J¬M; /MM; bS+ ;"T H¢B- # +•v +®i i?S ;½v i?¨M? +ª +?K+ F?9+- #` ? B i v ? T?'M # v HQ¢M- +®i i?S #` ?„M i`U+ iB T ç€M? M€iX

*QìB H¢M?- ?„M çQ i v çB K H M i`€M- €M? K„i H½M? HB i- H'v i?-M MB K T?•M G¢B +| ? B v m i?9- iW i`QM; ç²M; iY +O ?„M +?¢v çB ` - K°i +QM +U QM; +ªM; Q H M; +?d +| K°i K„i- ? B v m i?9 M¨v +kM; H¨ ?bM? i?€B HBM? ?²M- pW ?B M i?•M HQÊM; F?'M; H²- i?•M i? çQÊ+ M;QM; Hmv M H M- i¨M ç-v ?mv i F?Q- i`Î M M i¨M ç-vX

*MM; H9+ ç| - M;•M ;B€T ?´ bQ pQÆM; #` iBM? i?-M €Q M;?o +?mv M b M; K°i # M;WM; M;Y K†i H M i`lB i `®M;- K°i +°i +€i F?Q iS+ F?OM; #®M;QM; iK M,M; H ?QÈM; iÈB ?¨m i•K h?¢+? L? K p +?¢K ç MX

óæWM; ç ? „M +? iô æç i G†+ #¶M; M?B M M? ;B¼M; +Q`B- i` i` M?bM i?Q€M; [m
+QM +O ? „M T?•M T?|, ó" ` i?QÆM; HB M #` i?QÆM;- +?d H` K°i pä ;Bª M?Q M?Å
b) F?¬M; +?d i`Q+?X hQM? K M? HQm HçB +?Q ? „M çB- iB m iY M`v +QB M?Q H`
+QM p" M /KM; ` # HBM? ?²M i?9- +kM; H` +| çB K i?U+ HU+ôX
æ€K M;Q`B æ° S?QM; +MM; "€ \*€+?- HçB H-M M[ i•K ibM? i`-K i`¼M; ?ŠM H M-
óhB m iY- F?¬M; +| +®i i?S [m, /`- i t2K M;QÆB +ÁM +| +€B i?O çQçM ;bô æç i J
+?9i i€B M?Êi- €M? K„i b„+ #ûM M?Q ç QX
h?ç+? L? K M?Qm K`v- +kM; F?¬M; +| p°B p½ i`ª H`B- M;QÊ+ HçB ?QÈM; hY .B
óh Km®M iQ`M HU+ SM; T?| - +kM; F?¬M; /€K + K çQ M b) F?¬M; M; ° i?QÆM; ç M
_ -K ` -K Q`M?5
*°i b€i +O M;•M ;B€T ?´ bQ pQÆM; M¼- `ÆB p`Q i`QM; hW \*S+ oU+ h`"M; +O ? ,
+SM; ` „M tû M€i- F?¬M; +| ç®B pÈB ? „M içQ i?"M? +?9i mv ?B T M"QX

H`K T?S+ i¢T K°i +?9i- i`aB [m M?B m +?9i M;Q`B- ¢WM; H`K +?Q M;Q`B F?€+ +
+?QM? +?9M; i ôX

æ¢i J¬M; K„i b€M; H M- #¶M; M?B M M`B, óS?K i?•M H`Km®M +?Q M?[M; M;Q`B
óh +kM; F?¬M; / M`B +?mv M M?Q p"vô æ¢i G†+ H¢M? HMM; +Q`B- óE?¬M; M; v
H` +?9M; i HB M MûM ;B"M- hY .B m î +?¶ +?9M; i /B m pä /QÆM; Q B- iU M?B
+?mv M ?"B HÁM;ôX

óVK- +?d +¬M F?¬M; iQM? î i` M ¢¬m +?9M; i - p"v F?¬M; +| pB + ;bô æ¢i J¬M; `
F?¬M; ¢QÊ+ Mî MK +Q`BX

óL;QÆB iU KbM? M #`B- M?È F„- M?'i ¢`M? T?aB +~M i?"M- hY .B m F?¬M; / /`M
M`M; T?€i ;B€+X Pî M?'i F?¬M; i? ¢ M`M; #„i ¢QÊ+ M?QÊ+ ¢B K i?U+ +?'i- H`
M`Q M?^K p`Q +?9M; i ô æ¢i G†+ M;?B K M;?` M`BX

óS?K i?•M v M i•K ¢B- +QM #B i M M H`K M?Q i? M`QôX

óL?È +~M i?"MX *?mv M +| HB M [m M iB m iY M¼- p¢M p¢M F?¬M; i? M?B m H`
¢®B pÈB B ¢ m F?¬M; +| Qm pB iôX

ó_ä ``M;ôX

oU+ M;Q¢B ioM? K`+? H¢M? M?Q #,M;X

hY hBM? +?B M ?¢K +?"K `½B ¢B- î T?Q b m M`- i?mv M HÈM h? M? æ²M; M¼ +€

h?¢+? L? K pW H M i?mv M- HB M +aK i?'v F?¬M; [m€ i?Q+? ?ÊTX

oä ;Bª +?mM; [m M?- ¢€K M;Q`B "€ *€+? +MM; æ° S?QM;- €M? K„i M?bM p T?Q
i?¬K +MM; ?„M /mv i`b F?QªM; +€+?- ;B®M; M?Q i`QM; i?•M i? ?„M +| v m K p"v

"€ *€+? +MM; æ° S?QM; i`QM; K„i F?¬M; K°i iB F?BM? i?Q`M; M[- M;QÊ+ H¢B
i?"M- €M? K„i FQM? bÊ- +| p bÊ ?½B i?"i b•mX

h?¢+? L? K F?¬M; #B i ¢½ tªv ` +€B ;b- +kM; ?B m ¢QÊ+ `i F€ [m€B- ¢®B pÈB i
i?'v `i F?| ?B m- bmv M;?o F?¬M; `X

óL;QÆB i?2Q i ¢ M ¢•vô hY .B m î i` M i?mv M M;²B K°i ?²B H•m- M?Qm K`v +•M M
+?B M ?¢K M`v +€+? bBM? K M? iBM? æ¢i G†+ F?€ t - M`M; KÈB ?Qî K°i ?ÆB i?
H M p¬ +MM;- ?QÈM; h?¢+? L? K M? M?"M; M`BX

h?¢+? L? K F?¬M; M`B K°i H`B- v M H†M; ¢B i?2QX

óh, i,5ô æ° S?QM; ¢°i M?B M H ?QªM; H M- Km®M M`B H¢B i?¬BX

ó*•K KB M;5ô hY .B m i`WM; K„i HB + M?bM ?„M K°i +€B- €M? K„i b„+ #ûM- óh #
¢ #Èi [m'v `®B +?Q i 5ô

æ° S?QM; bÊ ?½B HmB ¢¬m- F?¬M; /€K M`B iB T M[X

"€ *€+? +MM; F?¬M; Qi pä ;Bª- +kM; ¢ m + m K`v- i?¬M b„+ T?S+ i¢T- M;-K pKM
L? K- +| ;B'm /B K i?U+ FB M; F`X

J°i ¢Q`M; +MM; hY .B m ¢B p`Q # M i`QM; F?Q M; i?mv M- î i`QM; F?Q M; i?mv
hY .B m +¬M; +?9 î i` M iY iBM? pB M ¢`B M;²B tm®M;- +?•M K`v + m H¢B- ¢½ F
i`QÊ+ ¢|- p K†i +| p M;QM; i`¼M;- ;B®M; M?Q ¢¬v #KM; i•K bUX

h?¢+? L? K M;?B K i9+ ¢SM; ¢|- HŠM; H†M; +?ìX

J°i ?²B H•m- hY .B m +¬M; +?9 KÈB M;~M; ¢¬m- #bM? ioM? M?bM p T?Q ?„M- ó
H` ¢QÊ+ B i`mv M i?K\ô

óE?¬M; +| BX í ¢¢B HK+ +'T i?'T +O +?9M; i - i ibK ¢QÊ+ [mv M b€+?- iU KbM?
M?Q #•v ;B\ô h?¢+? L? K iU M?B M F?¬M; +| M;®+ K` M`B `ä- iMv w ibK +€B Hw /

hY .B m i?"i b•m M?bM p T?Q ?„M- M?Q €M? K„i M?Q b Q F?¬M; +?ÈT K„i K°i +€
i'i +^a w MB K i`QM; HÁM; ?„MX

h?¢+? L? K i?¬M b„+ H¢M? M?¢i- €M? K„i ¢ m F?¬M; +| K°i iB i?€+ HQ¢M- i?U+
F?¬M; +| F?¬M i`QÆM;X

óE?¬M; ¢QÊ+ M;QÌB i`mv M i?K\ô hY .B m i`¬K M;•K K°i +?9i- H¢B ?ÄB- óu M i•
K°i ¢QÌM;- #'i Hm"MM?Q i? M"Q- i +kM; b) F?¬M; ?¢B M;QÆBôX

óh?U+ F?¬M; B i`mv M i?Kô h?¢+? L? K F?ŠM; ¢`M?- bmv M;?o K°i +?9i- i?ªM M
HQ¢B HU+ HQÊM; €Q M;?o - im Hmv M ¢ M +ªM? ;BÈB b•m ¢"K- ?ŠM H" ¢ m iQÆ
`½B HoM? M;° tm®M;- F?¬M; +¬M M;QÌB /¢v- +kM; b) ¢¢i iÈB +ªM? ;BÈB + Q- iU ?
HQÊM; €Q M;?o iBM? /B m M¼ôX

>„M +kM; F?¬M; TªB M|B HQ¢MX

J°i HQ¢B HU+ HQÊM; €Q M;?o - im Hmv M ¢ M +ªM? ;BÈB b•m ¢"K- t€+ i?U+ ¢ m
oQ /K M?Q i?Ov HU+ HQÊM; €Q M;?o - Î i?ÌB ¢B K #„i ¢¬m- b) #ÎB pb F?¬M; i? H
/B M bBM? `i M?B m pk F„ F?€+ M? mX

*?d F?B M"Q i?U+ HoM? M;° i?'m i`B i- Î HBM? ?²M i ¢"M ?bM? i?"M? HU+ HQÊ
?bM? i?"M? 'M Fw- +?"K `½B HoM? M;° tm®M;- ¢ m i?U+ ?B m `ä [mv i„+ i?Ov HU
i?"M? i?¬M +?B HoM? pU+ ¢ m +| +?9i iQÆM; iUX

GU+ HQÊM; €Q M;?o F?€+- +kM; ;B®M; M?Q p"v- im Hmv M ¢ M +m®B +MM;- i?¬
F?€+ [m€ HÈMX

GoM? M;° HU+ HQÊM; €Q M;?o - M„K ;B[H" [mv i„+ +,M M;mv M- [mv i„+ H" b) F
i?S+ p"M /KM; +€ M?•M F?¬M; ;B®M; M? m K" i?¬BX

óL?QM; Î GB i .B K iBM? pU+ +?9M; i - +| p¬ b® HQ¢B HU+ HQÊM; €Q M;?o F?€+
€Q M;?o - +| €K €Q M;?o - +| p¬ b® €Q M;?o i?B M Fb #€+? [m€B- pQ /K M?Q æ¢
€Q M;?o - M?QM; K"- GB i .B K iBM? pU+ +?9M; i - H¢B F?¬M; +| iY pQM; €Q M;
+| i? M?"T K¬Mô hY .B m i`QM; K„i ?B M H M K°i iB ?"Q [m M; F€ /`- óhWM; +| H
M;QÆB M„K ;B[iY pQM; €Q M;?o ;B®M; M? m- Î GB i .B K iBM? pU+ +?9M; i ?B
+?B HoM? pU+ +O ?„M- i M H" HBM? ?²M i€M; i`"M; ô

hY .B m iU M?Q /šM ¢QÌM; h?¢+? L? K M?È H¢B- #ÎB p"v- Î i?ÌB ¢B K M|B +?mv
i?QM; i?ª- +QM K„i i?Ov +?mM; HQm w h?¢+? L? K- •K i?¬K [m M b€iX

L?QM; h?¢+? L? K K°i +?9i /`i?QÌM; +kM; F?¬M; +| - H° ` K°i iB FBM? M;¢+- ó*
o"v M;QÌB pb b Q M|B Î GB i .B K iBM? pU+- F?¬M; B ?B m ¢QÊ+ i?B i`B M\ô

ó>„M F?¬M; i?m°+ p GB i .B K iBM? pU+ +?9M; i ô hY .B m +QÌB F?´- T?€i ?B M
M?bM F?¬M; ` +?9i F?€+ i?QÌM;- óL;QÌB M¼ +U+ F€ ¢€M; bÊ- Î GB i .B K iBM? p
?Ov /B i?ÆM KQÌB bBM? K M? iBM?ôX

h?¢+? L? K ?QªM; bÊX

hY .B m i`¬K M;•K K°i +?9i- ¢2K M?[M; HÌB K" æ¢i G†+ ¢½ ;BªB i?Q+? +?Q +QM +C
i?m"i +?Q h?¢+? L? K K°i H¬M- h?¢+? L? K M;?2 K" FBM? ?½B F?¬M; ?B m- ?²B I

ó>B M i¢B M;QÆB +| #B i pb +€B ;b æ¢i G†+ ¢°i M?B M i? v ¢´B i?€B ¢° +?Q \ô
?„M iB m ?| K°i ?²B H•m- KÈB M?Qm K"v ?ÄBX

: "i ;"i ¢¬m- h?¢+? L? K b„+ K†i i`¬K i`¼M;- óh M;?o i ¢½ #B i- #'i [m€ i +MM;
[m M ? +kM; F?¬M; +| - ?„M +QÌM; ¢¢B M?Q i? - F?¬M; TªB i +| i? i` Q + QX *¬
T?"M M"v Î i` M M;QÌB +O i - i?"i +| i? /¼ ¢QÊ+ æ¢i G†+ M¼\ô

ó>„M F?ŠM; ¢`M? b) #` /¼ - +?d +¬M ?„M F?¬M; i? t€+ ¢`M? [m M ? ;B[M;QÆB
+| +® F}- imv i F?¬M; /€K Î M;Q" B b€M; ¢®B pÈB +?9M; i H"K +€B ;bô hY .B m #¶

MÎ`°- óæWM; M|B ?„M- +?d +—M #B i iÈB M; QÌB M¼- +kM; b) F?¬M; /€K t^M; #”v
F€ M;mv ?B K- M?QM; K” H” K°i HB m i?m®+ K¢M?- i?ÌB çB K K'm +?®i- b) +| i`¼
h?¢+? L? K M;¢+ M?B M- i•K iQ tQ v +?mv M- HB M`ä`”M;X

óhW ?¬K M v i`Î çB- M;QÆB M?È F„- +S M|B M;QÆB H” i`mv M M?•M M;QÌB M¼- #
H” ç M H`+? Hmv M- i'i +<sup>a</sup> +| HB M [m M M;QÌB M¼- M;QÆB +| i? +U imv i i`^a HÌB
K°i +?9i- T?’M +?’M M|B, óL;QÆB i?B i`B M iY pQM; w +^aM?- +| i? +?Q K¼B M;
#¼M ?¼ 2 M;¢B5 *?d +—M F?¬M; i? +?SM; KBM? M;QÆB M|B /®B- i M;?o`i M?
i?“M? K°i i²M i¢B +U+ F€ ç†+ i?M- b) F?¬M; /€K Î M;Q”B b€M; +^a ; M ç®B T?| M;Q
K°i i'K pQÆM; #”B i`QM; i v i - Î i?ÌB çB K K'm +?®i- b) F?ÎB H M i€+ /KM; F?| +Q

dk3X *?QÆM; dke, L?”i hBM? ”¢Q hQ€B h`QÌM;

a m F?B +MM; hY .B m +¬M; +?9 M|B +?mv M F i i?9+- h?¢+? L? K i`Î p T?ÁM; i
M #”B M?B K pK ;b F?€+X

*| M;QÌB ç9M; ?¢M çQ iÈB i?U+ p”i çB K i•K iBM? K„ M;QM KB M;- i'i +^a +kM; F
?“M +?d +—M M i•K im Hmv M H” çQÊ+X

æ° S?QM; pQÆM; iY +MM; ”€ *€+? +€+ pã ;B^a- K¶B K°i H—M M?bM i?’v ?„M- ç m i
+| K°i +?9i F?BM? i?’- +ÁM i?”K +?Q b) +® w Mû i`€M? ?„M- bÊ +MM; ?„M p +?¢
çB bBM? K M? HU+ +O KbM?X

h?¢+? L? K Î i`QM; T?ÁM; +O KbM?- M i•K im Hmv M- `i M? M? F?¬B T?K+ H¢
i? +MM; æ¢i J¬M; ;B Q +?B M- F?¬M; +| HQm H¢B +?9i /'m p i- Î /QÈB i€+ /KM;
?“M F?¬B T?K+ bS+ F?Ä2 +| i? M|B H” #B M i?€BX

hW F?B #B i +| HB M [m M iY pQM; €Q M;?o iBM? /B m- K°i çQ¢M i?ÌB ;B M M”v
+^aK i?’v €Q M;?o ç| K°i F?B ?bM? i?“M? i?—M +?B HoM? pU+- b) i`Î M M p¬ +MM;

>„M M;-K +kM; +•m i?¬M; [m ;BÈB HBM? ?mv i p,M ;BÈB- Km®M #B i MÆB T?€i
?“M- ç€M; iB + H”- iW F?B i¢B J oU+ ç M?’i FB ;BÈB HBM? v M H†M; tm®M;- M
ç°M; i`mv M ç M- iU M?Q ? Q T?Q F?¬M; Qi HU+ HQÊM;- H•K p”Q i?ÌB F€ ?²B T?

h?¢+? L? K i`QM; HÁM; `ä`”M;- ;BÈB HBM? M¼ ç®B pÈB ibM? ?m®M; +O ?„M F?
HBM? F?¬M; +| tm'i ?B M- ?„M F?¬M; +?B K çQÊ+ iBM iS+ ;bX

Í i`QM; ;BÈB +?d- pšM +| p€+? iQÌM; F€ /B m i²M i¢B- p€+? iQÌM; M¼ #` ?„M #”B i
”¢Q h~m +MM; aBM? hY 'M- i?m”i i Hmv M M;k K X

>„M #B i- Î b m p€+? iQÌM; FB - F?ŠM; ç`M? +ÁM +| i?S +U+ F€ ?mv M ^aQ- M?QM;
+^aM? ;BÈB M?’i ç`M?- KÈB +| i? #”B i`WX

>„M iW H•m ç½ Km®M +| i? T?€ çB p€+? iQÌM; ç|X

L v- ?„M ç¢i iÈB *?•M h?—M M?’ i`¼M; i?B M +^aM?- F?¬M; +?d ?mv i M?K+ iBM?
HQÊM; +O ?„M- ç m ç½ ç M K°i ç° + Q K” ?„M i`QÈ+ FB M;?o +kM; F?¬M; /€K M;

L?QM; /M p”v- ?„M +kM; F?¬M; i? ç°i T?€ K°i i—M; p€+? iQÌM; KÈB- ç½ i?Y`i M?
p¬ +¬M; K” p X

h?ÌB ;B M KÆ ?²i`¬B [m - ?„M +^aK i?’v iU M?Q +?d +| +?| ?„M ç°i T?€ ç M h?—M o
i?—M i? - KÈB +| i? ç2K K°i i—M; p€+? iQÌM; M¼ T?€ i M- #B i çQÊ+ ibM? i`¢M; +

h?—M oQÆM; +^aM?- i?Q¢i M?bM iU M?Q F?¬M; [m€ t t¬B- M?QM; ?„M `ä`”M;-
iBM? pU+ M”v- iW *?•M h?—M M?’ i`¼M; i?B M +^aM? ç°i T?€ h?—M oQÆM; +^aM?- +
+?B m H” +| i? i?U+ ?B MX

*| M;QÌB- +| F?^a M,M; +—M K'v +?K+ M,K- i?”K +?Q K'v i`,K M,KX

J°i F?B M?"T *?•M h?—M +^aM?— ?bM? i?"M? HBM? ?²M i ç" M- pä ;B^a i?¼ K M? b) F
 F?¬M; +| ;b M;Q" B w Km®M K" M|B- b®M; K'v M;"M im' B +kM; b) F?¬M; [m€ F?| F
 aQ b€M? pÈB i' M; b® M;"M M,K- K'v +?K+ M,K i?"K +?Q K'v i` ,K M,K- +kM; F?¬M
 M?QM; ç®B pÈB ?„M +| i?|B [m2M M? M? +?|M; ç°i T?€ K" M|B- H9+ M"v ;B®M; M
 >„M F?¬M; T?ªB H" M;QÌB Î K°i +?¶ K" F?´ im- #ÎB p"v- b m K°i çQçM i?ÌB ;B M i`
 F?¬M; M;WM; +?B M ç'm- +?d +| i?¬M; [m b,M ;B i pä ;B^a + Q +QÌM;- ç2K K°i i?•
 i?m- KÈB +| i? ç°i T?€ iB M i`bM? M? M? ?ÆMX
 >„M #¶M; M?B M F?€i p¼M; +?B M ç'm- F?€i p¼M; M;mv ?B K- F?€i p¼M; ;B i +
 F?¬M; i? i? HU+ F?„T MÆB GB i .B K iBM? pU+ +MM; M? m M' B çB MX
 oÈB ?„M K" M|B- +?d +| +?B M HQçM- KÈB +| i? içQ M M F€i Q+?- H"K +?Q ?„M F?
 +?|M; ç°i T?€- çç iÈB +^aM? ;BÈB HoM? pU+ +M; b•m +M; KçM? ?ÆMX
 h` M hY hBM? +?B M ?çKX
 hY .B m +¬M; +?9 M;²B Î i` M ;? /U #^M; M;"- Î i`QM; #B M iBM? i?¬M- M?bM`
 b„+ K†i /¬M /¬M M;QM; i`¼M; ?ŠM H MX
 Í T?Q b m M" M;- æ° S?QM; +MM; "€ *€+? K'v i M pä ;B^a h?¬M oQÆM; +^aM?— b„+ K
 S?Q i`QÈ+- +| K°i F?m pU+ ?ªB /QÆM; €M? b€M; +?|B K„i- €M? b€M; M"v ç M iW
 HÈM- T?|M; i?Q+? ?Ä /B K / Q ç°M; F?OM; #®- i` M i<sup>a</sup>M; ç€ #„M` €M? b€M; - iU
 i'i +^a- ç2K p"i +?i M"Q +kM; +| i? ?Ä i M p"v- K°i F?B çKM; +?çK- b) H"K +?Q hY
 `½B ?Ä i MX
 æQÆM; M?B M- Î i`QM; €M? b€M; M"v +kM; +| F?2 ?Î- M m +~M i?"M Mû [m - b) F
 J°i F?®B F?m pU+ M¼- Î GB i .B K iBM? pU+ +kM; +| / M? ?mM; ?B K- i M H" M?"
 h? HU+ F?„T MÆB F?B +?B M ?çK i?¬M; [m - i?QÌM; i?QÌM; b) i?ª +?"K i®+ ç°- +
 tmv M [m - T?ÁM; M;W #` €M? b€M; #„M i`9M;X
 _'i Qi +| M;QÌB /€K Î K°i K^aM; F?m pU+ M¼ ;B Q +?B M- #ÎB pb K°i F?B F? B +?B
 +| i? F?¬M; +? - +?Q /M H" +QÌM; ;B^a h?¬M oQÆM; +^aM?— #` €M? b€M; M¼ #„M i`
 i?•M- HBM? ?²M ç m #` ç®i +?€v i?"M? #KB pk i`KX
 L?QM; ç®B `i M?B m M;QÌB K" M|B- Î i`QM; F?m pU+ FB - +kM; ~M +?S F€ M;°- K
 ç†+ i?M- b) ç2K F?m pU+ M¼ i`Î i?"M? i?€M? ç` im Hmv M- KQÈM MÆB M"v ç°i T
 óh, i,- +?9M; i F?¬M; M M çB iW # M M"v\ô æ° S?QM; + m K"v i?"i b•m- ó B +kM;
 +?¶ ?mM; ?B K- Î # M i`QM; - +ÁM +| F?¬M; Qi F F?¬M; +| iQM M;QĐM; - F?¬M; +
 "¼M ?¼ ?Q" M? ?"M? QÆM; M;çM?— +Wm ?"M i'i +^a i? HU+ HÈM- K°i F?B #` #¼M
 K M; i?2Q HQÈM; HÈM p"i iQ- +?Q /M +?9M; i +| / M? ?B m h?B M LB i i?¬M [mç
 ç®B T?QÆM;ôX
 "€ *€+? +kM; F?mv M #ªQ- ó¬¬M; +?9 - F?¬M; #^M; ç´B K°i +QM çQÌM; çB F?€+\
 M?B m ?"M? i`bM?— M?QM; K" b) M iQ" M ?ÆM`i M?B mX L m +?9M; i i?"i Km®M
 HU+ ?B M içB +O +?9M; i - +?Q +?„+ ç½ +| i? #bM? v M p¬ bUôX
 óæ´B ?"M? i`bM? K" M|B- b) +?"K i` `i M?B m i?ÌB ;B M- +ÁM M[- i iB M p"Q M
 K°i M;QÌB ô hY .B m +¬M; +?9 i?¬M b„+ M?Q i?QÌM;- #¶M; M?B M MÎ MK +QÌB- ó
 +¬M +?9M; i +| i? ;†T ?„M- b) i?U+ i?m" M HÈB i?¬M; [m X >"M? imM; M;QÌB M¼
 HU+ KÈB #B i çQÈ+- i +kM; F?¬M; Km®M #m¬M; i? ôX
 ó B\ô æ° S?QM; FBM? M;ç+- óæ b Q HçB F?¬M; #B i\ô
 ó>W5ô hY .B m +¬M; +?9 i`WM; K„i HB + M?bM ?„M K°i +€B- óæ M m +| i? #Èi +
 i` m ?Q ;? Q +Ä- T?K pQÆM; b) ç®B pÈB ç Ovi?€+ i`¼M; i`€+?X æ€M; iB + M;Q
 +| pB + ;b HB M i?Q+? t2K tûi +?mM; [m M?— ç M #•v ;BÌ +kM; +?d H" +^aM? ;BÈB
 h i?'v- ç M m +S t^M; #v M?Q p"v çB tm®M; - F?¬M; # Q H•m M[- æç i J¬M; M¼ +

æ° S?QM; #` M`M; ;B€Q ?m'M- t'm ?´ +9B ç-m- F?¬M; /€K T?ªM #€+X

óS?K pQÆM; F?¬M; T?ªB +?d +| K°i M; QÌB +QM H` ç ô hY .B m +?•K +?QÊ+ K°i +
M|B, óæ i FB T M`v +MM; K bBM? ` - i KÈB +| i? K¶B M;`v [mªM ç - M m ç F?
i - i +kM; HQÌB [mªM ç ôX

óh, i,- ç #B i i, +kM; H` i®i pÈB ç - ç #B i b B H-K`²Bô æ° S?QM; +9B ç-m- M?Ä

ó*?Q M M +'T +?Q i, i,- +'T +?Q Kšm i?•M +?9i K†i KkB- çWM; #` M; QÌB ç €T M[ô
HÁM; i? M M? - K°i F?B M; ?o iÈB i? +K+ ?Q`M; i?'i i?¬M [m®+- HB M F?¬M; i`€M
+| HB M [m M ç M h?ç+? L? K- ç b m F?B p Qi M?'i T?ªB ç®B pÈB ?„M ?[m ?ªQ K
+?WM; - iQÆM; H B ?„M i²M içB- b) +?Q ç çç i çQÊ+ i? M? / M? i?'i HÈMX L m i?"
M¼ HB M ? H M- iQÆM; H B- b) F?ÎB H M i€+ /KM; i?"i HÈMôX

"€ *€+? €M? K„i T?9i +?®+ H|2 b€M; ?ŠM H M- pmB HÁM; T?K+ iMM; +9B M; QÌB
i`¬M; `°M; - i'i +ª M?[M; ;b H`K ç m H` pb pQÆM; iY çB M ?çX *| +¬M; +?9 Î ç•v- K
T?B M iQ€BôX

æ° S?QM; iU M?Q M?È iÈB €M? K„i Kšm i?•M ?ÆB ?ÆB QÈi €i- i?"M? i•K M|B, ó
iç i, i,ôX

ó"€B T?ÄM; M; QÌB M¼- +kM; H` w iS +O T?K i?•M- M m +| i? H`K +?Q ?„M t2K i`
ç m +| QmpB i i?"i HÈMô hY .B m +¬M; +?9 ;"i;"i ç-m- ó*?Q M M ?"M? i`bM? F?¬
çB p`Q- +?d +¬M +| i? M?bM i?'v M; QÌB M¼- +kM; F?¬M; m´M; T?Q +?9M; i KçQ
>„M M m M?Q F?ŠM; ç`M? ç i - +?Q /M H` p"i iQ M`v iQ`M #° i´M i?'i- +kM; ç m ç

óh, i,- M; QÌB M¼ `®i +m°+ H` B\ô æ° S?QM; €M? K„i b€M; H MX

óS?K pQÆM; F?B i` im´B M?"M i?S+ K°i #^M; ?[m- `i M?B m M, K +?Q iWM; HB M
M; •K K°i +?9i- +~M i?"M H° ` p`B T?¬M- óL; ?2 M|B- M, K ç| T?K pQÆM; iWM; H`v
HçB #` ?„M +U imv i X L?QM; T?K pQÆM; +kM; F?¬M; +| iS+ ;B" M- +MM; ?„M iWM
pšM +® w ;B Q ?ªQ- M m ?„M +| i? +?`m +?9M; i KÌB ç M- +MM; ç [m®+ [m M ?
T?K pQÆM; M?'i ç`M? b) +U+ F€ pmB KWM; ôX

æ° S?QM; €M? K„i b€M; H M- •K i?¬K ?ç [mv i i•K- óh®i H„K- HB M çB KçQ ?B K
?„M F?ŠM; ç`M?¬ +?9M; i # M M`v #ªQ çªK b) HÈM KçM? ?ÆM M[K°i +?9i, X

óL´B F?´ i•K +O +¬M; +?9 - i?m°+ ?ç F?•K T?K+ô "€ *€+? +9B M; QÌB M|BX

óh +?d +| K°i ç ç M?Q p`v- +?Q /M H` ?„M F?¬M; F? K M´B- i +kM; b) bmv M; ?
+?9 +QÌB F?´- óæ [m®+ +| [mv i„+ ç [m®+- i` M? +?'T i?€B iY ?QÈM; ç M i`M F?
+| F i +K+ i®i- i iU M?B M T?ªB bÈK iQM? iQ€MôX

æ° S?QM; p K†i +ªK ç°M; - ç-m +9B +`M; b•mX

Í içB F?m pU+ €M? b€M; /•v /Q FB - iW F?m pU+ p¬ b® pšM i?ç+? i?B m ç®i M, M
;|+- i" T i`mM; ;¬M i`, K +?B + +?B M t F€ HçX

*?B M t +ª i?•M K`m t M?- #° /€M; ?bM? ?´- /`B ç M KQÌB i?QÊ+- i` M +?B M t +
QÆM; ç² €M M`v- i`mv M ç M F?Q iS+ HU+ HQÈM; T?B i?QÌM; b„+ #ûMX

h` M +?B M t ?´ b HÈM M?'i Î i`mM; QÆM; - M; ²B M; v M; „M ççB ?€M ç-m i`¼+ K°
K°i i°+ M?•M •K GBM? i°+- K†+ K°i i?•M F?ªB ;B€T p i K€m HQ M; H´- i?•M + Q ;¬
H M|M; Mªv- M?Q K°i ç-m K½M? i?9 F?€i K€mX

óJ¼B M; QÌB ç½ i" T i`mM; +?Q \ô >„M M; Y ç-m- M?bM p T?Q +?¶ €M? b€M; iK
K„i iU M?Q HQÈi [m ?`Q [m M; +U+ M|M; - T?|M; ?QÈM; +?¶ +U+ t X

ó`~K #€Q F?¬B i?O ç½ i" T i`mM; ô J°i i? M? MB M M?•M i°+- M? +? KB M; - iQÆB
+| i? ç°M; i?OôX

óVKôL;QìBM¼;"i;"iç-m-i? M?•KF?"MF?"MM|B, óL?ÈF,- H9+ M"vç•vF?¬M; i
i?O i?b i?¬B- K°iF?Bç°M; i?O- HB MM?ÈF?¬M; çQÊ+ç +| +€H¼iHQÈBX æ®B
i?¬M [m®+- M m M?Qç H°iB M; ;B| - +?9M; i i'i M?B M b) `QÊ+ H'v T?B MiQ€B
óE?¬B i?O ?"Q F?Q- M; v +ª ?Q" M; i? 'i h?B M LB ii?¬M [m®+ +kM; ç m +ªKç°M; -
+| F?¬B i?O +| [mv içQ€M- F?¬M; bÊ+QìM; i? +O h?B M LB ii?¬M [m®+ôh? M
ó_ ;B€+kM; çO + Q K" M|B- HB M +| i? #Q [m€ ?Q€ HB m- i?"i bU F?¬M; çQÊ+ -
?Q M; p„M; - b®M; [m K'v +?K + i`, K M, K- +kM; +| i? Mû [m Kk B M?¼Môh?O HoM?
+QìB- óh?M H Q H-M M"v- F?¬M; çÆM ;BªM +?d p"i iQ +O ç®B T?QÆM; - +ÁM +
+?d H" pb Km iQM? KçM; K°i M; QìBX *€B i?M H Q M"v- KÈB H" i +QB i`¼M; - ç€M
ó*ÁM +| M; QìB i`ª ;B€ + Q ?ÆM\ôh? M? MB M M?•M i° + bYM; b®i K°i +?9i- i?"i +
ó>„+ ?„+ - +€B M"v HB M F?¬M; i? M|B ôh?O HoM? M¼ ? ? +QìB HÈM M|B- óh
M; QìB F?€+ - M; QìB i ç2K +?9M; i H"K [m•M +ì- +€B M"v F?¬M; b Q +ª - +?d + - M
#` i`î i?"M? [m•M +ì i K°i +?9i +kM; F?¬M; i? 'v H" bd M?K+ôX

óE?¬B i?O M? KBM?ôX

ó> ? ? - î pU+ M; QçB H, M H°M- F?¬M; +| çB K €M? K„i- H" F?¬M; i? b®M; H•m /

dkNX *?QÆM; dkd, oU+ L; QçB GQÊ+ æQç i :Bª

hY hBM? +?B M ?çK i®+ ç° +?çv- #¶M; M?B M i`î M M p¬ +MM; i?QM; i?ª- i®+ ç° M
M, K H-MX

h?ç+? L? K H"TiS+ b•m b„+ +ªKi? 'v çQÊ+ - ?„M iW # M i`QM; F?Q M; i?mv M çB`
K„i K°i +€B T?€i ?B M ç€K M; QìB hY .B m +¬M; +?9 p" æ° S?QM; - "€ *€+? M¼- ç
ç€K b„+ K†i €+ HB iX

>„M bYM; b®i K°i +?9i- #¶M; M?B M +ªKi? 'v çQÊ+ iBM? i?¬M pä ?²M +?O ç°M; i`r
M i`QM; i?S+ ?ªB- iBM? i?¬M €Q M; ?o M¼ +kM; i`mv M ç M +?'M ç°M; - M?Q H
pìBX

L?bM` t T?Q i`QÈ+ - ?„M ç°i M?B M M; •v M; ~M +ª M; QìBX

í ?„M i`QÈ+ K„i- H" K°i KªM; ?ªB /QÆM; ?Ä pB K tç imv M- +| p¬ b® F?®B pšM i
M?Q ç®i b„i M|M; çÄ ?²M; - i`mv M` p¬ b® ?Ä /B K tç imv M- tç imv M M"v +U+ F
?Á i M i' i +ª p"i +?'iX

æ` i•K ?Qª +?'M ç°M; `mM; `mM; - î i`QM; HBM? ?²M i ç" M +O ?„M +| +?9i p mB
?²M p mB KWM; - óLÆB M"v i?U+ F€ /B m- T?B i?QìM; i?Q+? ?ÊT pÈB i - i i?Q+?

h?ç+? L? K M; ç+ M?B M- bYM; b®i K°i +?9i- KÈB T?€i ?B M î i`QM; K°i KªM; F?r
M|M; #S+ ç"K ç†+ - HûM H9i ?QÈM; iÈB ?„M iK i" T- `| i p"Q i`mM; QÆM; iBM? i?¬M

*ª M; QìB i`" M ç-v [m M; M, M; 'K €T- F?¬M; + - M ?„M i?9+ /K+ HU+ HQÊM; - ?„M HE
T?ªB H" Qi- i?Q i?€B ç M +MM; +U+ - M?`M F?¬M; çQÊ+ Km®M +'i iB M; ?¬` X

ó±ô hY .B m ç M; +MM; æ° S?QM; - "€ *€+? M|B +?mv M- i?î M? K°i iB M; - +QìB F
?„M- óL; QÆB +kM; çB` \ô

: "i;"iç-m- h?ç+? L? K iQÆB +QìB b€M; HçM- ó"¶M; M?B M T?€i ?B M i®+ ç° i?m
` M?bM t2K iB M? ?m®M; - ? ? - ç•v H" ç` T?QÆM; ; b\ *kM; i?"i F€ [m€BôX

oW i? 'v h?ç+? L? K ç M- ç€K M; QìB æ° S?QM; +MM; "€ *€+? M¼- b„+ K†i ?ÆB ç´E
M; QM; Hmv M HU+ HQÊM; - T?ÁM; M; W bBM? K M? HU+ i`¬B çBX

hW b m F?B #B i h?ç+? L? K +| i? T?| M; i?Q+? HBM? ?²M i€M; i`" M; - M? [M; M; QìB
+~M i?"M- ç®B pÈB h?ç+? L? K +| i•K FB M; F` K½M? HB i- F?¬M; /€K iMv iB M iÈ

æ° S?QM; +^aK SM; K°i +?9i- T?€i ?B M bBM? K M? HU+ F?¬M; +| i`¬B çB- KÈB v M
?ÆB KB M +QÐM; - ?QÈM; iÈB ?„M ;”i ;”i ç-m M|B, ó:-M ç•v Î +| [m2M F?¬M; \ G9+
[m€ ?[m ?^aQ- +kM; KQM; M; QÆB F?¬M; +¬M ç wX VK- +?Ì F?B i`Î p - i b) ibK K°
M; QÆB- i?U+ ?B M HÌB ?S +O i - +kM; KQM; M; QÆB F?¬M; +¬M i?-K Q€M i ôX

hY .B m +¬M; +?9 i`QM; K„i H|2 b€M; K°i +?9i- •K i?-K ;”i ç-m- +<sup>a</sup>K i?’v ç ç M`v
+kM; iB M #° K°i +?9iX

h?¢+? L? K +kM; +| +?9i FBM? M; ¢+ - p K†i +´ [m€B- M?bM æ° S?QM; M¼ p`B H-M
M?Q H` M|B ;BÐM- KÈB ¬K [mv M M|B, óoQÆM; iY M•M; çÐ- i çS+ ;b i`B ;b- F?¬M
+O pQÆM; iY\ >ÆM M[- +^aM? ;BÈB +O i +kM; [m€ i?’T- +?Q /M H` pQÆM; iY #
;B[çQÊ+- ? v H` KB M çBôX

óh ç•v i`QÈ+ HQm i`[+?Q M; QÆB- +?Ì M; QÆB +^aK i?’v i?Q+? ?ÊT- +| i? ç M H`v
iMv i?ÌB +| i? +?Q M; QÆBX G-M M`v imv i b) ;B[HÌBô æ° S?QM; p K†i M; ?B K i
i9+X

h`QM; HÁM; M; ?B ?Q†+ +`M; b•m- M?QM; h?¢+? L? K F?¬M; +| H`T iS+ #B m ?B M
+k- +QÌB ? ? - óh ç•v HB M ç i¢- pQÆM; iY Qm €B- i¢B ?¢ b) F?“+ ;?B i`QM; i•K

óE?¬M; F?€+? F?Q- M; QÆB +Sm i K°i K¢M; - i ;B9T M; QÆB ?ŠM H` M Mô æ° S?Q
p MÎ MK +QÌBX

óLÆB M`v H` M?“i iBM? #¢Q iQ€B i`M; - M; QÆB i¢B bBM? K M? iBM? æ¢i G†+ FB
? v F?¬M; \ô hY .B m +¬M; +?9 iW ;? i` M çSM; H M- ?QÈM; iÈB ?„M M; Q„+- w #

h?¢+? L? K i?QM; /QM; çB iÈB- KdK +QÌB- óL; QÌB H` M|B # +€B K†i i`ÌB M¼\ô

óVK- i?€B /QÆM; Î GB i .B K iBM? pU+ +?9M; i - +| i M H` M?“i iBM?X L; QÆB +| H
i`QÊ+ ç•v- bBM? K M? iBM? æ¢i G†+ FB - +| i? M?bM i?’v M?“i iBM? i?S iQô hY
M`v- p®M +?QM? H` M?“i iBM? i?S iQ M¼- #’i [m€ H¢B M´ imM; ` - ?bM? i?“M? L?
" M i`QM; L?“i iBM? #¢Q iQ€B i`M; - +| p¬ b® K^aM? pÐ M?“i iBM?- #„M ` M?“i [m
i? ?Á i M`i M?B m p”i +?’i +MM; bBM? HBM?- +?Q /M H` i - ç¢i iÈB h?-M oQÆM
F?¬M; i? #` M?“i [m M; t¢ imv M M¼ +?B m `¼B i`QM; i?ÌB ;B M /`B- #^M; F?¬M;

h?¢+? L? K ?Q^aM; bÊX

oU+ M; Q¢B [m^a M?B M ?mM; ?B K i`MM; i`MM; - +| ;B| H®+ M, M; HQÊM; - +ÁM +| +
+`M; i? K ç€M; bÊ- M m ç9M; M?Q hY .B m M|B- +€B F?m pU+ M`v i’i M?B M T?B
E?| i`€+? ?„M b m F?B çB p`Q K°i K^aM; F?m pU+ M`v- iBM? i?-M pä ?²M b) çQÊ+ H
+kM; b) +U+ F€ pmB p - i?b` MÆB M`v i? K` +?QM? H` F?m pU+ ç†+ i?M b m F?
K` ?bM? i?“M?X

óÍ ;B[L?“i iBM? #¢Q iQ€B i`M; - +?B M ?¢K ;b +kM; F?¬M; /€K çB [m€ M? M?- K°
[m M; t¢ imv M M`v- +?Q /M H` hY hBM? +?B M ?¢K M`v +O i - +kM; b) `’i M? M?
iB T iK+ ;B^aB i?Q+?- ó*?Q M M +?9M; i T?^aB i?^a +?“K i®+ ç°- +ÁM M[- Î i`QM; L?
+ÁM +| pU+ M; Q¢B HQÊ+ çQ¢i ;B^aU+?QM? H` F +QÊTV i?QÌM; HmB iÈB- M m M
+kM; b) M^av bBM? T?B M iQ€B `’i HÈMôX

óoU+ M; Q¢B HQÊ+ çQ¢i ;B^a\ô h?¢+? L? K €M? K„i ?ÆB ?ÆB H|2 ` /` [m M; - ó”¼M
i?-M [m®+ \ L; v +^a +€+ M; QÌB +kM; /€K ç°M; i?O\ô

æ° S?QM; +QÌB F?’- i`QÈ+ K°i #QÈ+ i`^a HÌB- óoU+ M; Q¢B HQÊ+ çQ¢i ;B^a M`v ?`M
K M? iBM? `B M; X ”¼M ?¼ ?Q¢i ç°M; Î +€+ F?m pU+ M; mv ?B K GB i .B K iBM? p
+?B M ?¢K +?B M t HmB iÈB MÆB M`v- K°i F?B ç¢i i?“M? KK+ iB m- ç m ç½ M? M
Mû- +| H) i`, K M, K +kM; F?¬M; tm’i ?B M- +, M #<sup>a</sup>M H` F?¬M; i? #„i çQÊ+ #¼M +?

h?¢+? L? K pW M; ?2 M?Q p`v- H`T iS+ `ä `M; X

>„M +MM; æ° S?QM; Î # M i`QM; i?mv M HÈM h? M? æ²M; iWM; M|B +?mv M pÈB
iBM? pU+- +| +QÌM; ;B^a +U+ F€ ç€M; bÊ- HU+ # Q i`MK +O i?-M i?S+ HBM? ?²M-

K M? iBM?- +| i? M|B HU+ HQÊM; F?| +| i? iQÎM; iQÊM;X

L?QM; K"- K†+ /M H" K°i HQΦB +QÌM; ;B^a M"v- +kM; F?¬M; i? i?U+ ç2K K¶B K°i
pU+ ç m M„K ;B[i`QM; HÁM; - F?¬M; i? +?m~M t€+ M„K +?„+ ?QÊM; çB ç M +€+ M

*| `i M?B m F?m pU+- T?B i?QÌM; F€ HΦ- +| i? M; ,M +€+? i'i +^a HBM? ?²M i?-M i

h?Q /K M?Q ?Q M; i`+? iY pU+- +| i? H"K +?Q HBM? ?²M +QÌM; ;B^a K'i çB HU+ /Á
M?"T i`QM; ç|- ;B®M; M?Q H" #` p•v i`QM; ?„+ €K p¬i" M- F?¬M; i? +^aK SM; çQÊ-

L m pU+ M; QΦB HQÊ+ çQΦi ;B^a iB M p"Q HQΦB F?m pU+ M"v- F?¬M; +| K°i +QÌM
i?-M i?S+ +^aK SM; - ç +?Q M; QÌB i ç m ç-m H", GQΦB F?m pU+ M"v ÎGB i .B K iE
;B^a F?¬M; +| F?^a M,M; iB M p"Q i`mv iB KX

"ÎB p"v- pU+ M; QΦB HQÊ+ çQΦi ;B^a +?Q /M H" ç€M? +QÊT ç„+ i°B pÈB `i M?B m i
`9i çB- +?d +-M F?¬M; +| tm'i ç-m- `i F?| K" iB K çQÊ+ #¼M ?¼X

óh?b ` H" M?Q i? ô h?Φ+? L? K ;"i ;"i ç-m- óJ°i K<sup>a</sup>M; L?"i iBM? #ΦQ iQ€B i`"M; i
M; QΦB HQÊ+ çQΦi ;B^a i?QÌM; tmv M i?QÌM; Hmb iÈB\ô

æ€K M; QÌB hY .B m +MM; æ° S?QM; - "€ *€+?- ç m +QÌB F?´ ;"i ç-mX

óo"v +€+ M; QÌB pb +€B ;b T?^aB çB iÈB MÆB M"v- F?¬M; i? ç´B T?QÆM; ?QÊM; F

ó*?9M; i +| F?| tY +O +?9M; i - M m F?¬M; T?^aB Km®M iÈB- B K" çB ç M +€B F?
M?B M +QÌB- M?QM; F?¬M; ;B^aB i?Q+? M[- óL; QÆB pW H9+ çB ` - K°i K†i # [
ç°i T?€ +kM; F?¬M; T?^aB H" i?ÌB ;B M /"B H" ?[m ?B mX *€B L?"i iBM? #ΦQ iQ€B
GB i .B K iBM? pU+- HQm iBM? T?B i?QÌM; F?| HQÌM; - M; QÆB +| i? i?QÎM; i?S+
pU+ M; QΦB- +| H) i•K +^aM? b) i`®M; i`^aB- +| i? ç°i T?€ +kM; M|B F?¬M; +?WM; ôX

óL"Q +| / /"M; M?Q p"vô h?Φ+? L? K +QÌB +QÌB- #B i M" M; +kM; H" iMv iB M M|B-
Î # M +ΦM? hY .B m- +MM; #¼M ?¼ iMv w M|B +?mv M- M?bM H M HQm iBM? L?"i

hWM; F?®B ?Ä /B K pšM i?Φ+? i?"i HÈM- i-M; M; Q"BiU M?Q iQ€i` /mM; /`+? ?Ä
[m M; tΦimv M ç€M; bÊ- Î iΦB MÆB M"v ?bM? i?"M? K°i KΦM; HQÊB €M? b€M; T?
ç T- K^aM? pĐ M?"i iBM? ?Ä /B K pšM i?Φ+?- M?Q p¬b® ?Ä çQ" M- v M H†M; #'i
ç M H²M; HÈM- ç2K K°i F?®B F?m pU+ M"v +?B m `¼B ç M ç M çm®+ ?mv ?Q" M; X

L?B i ç°- iU M?B M +kM; +U+ F€ M|M; #S+- ç€K M; QÌB hY .B m K†+ [m-M €Q çÆM
+| K² ?¬B +?av tm®M; X

æ° S?QM; +MM; "€ *€+? i?"i ` ?Q" M ?<sup>a</sup>Q- Î i`QM; K„i h?Φ+? L? K- i` M M; QÌB #¼M
K„ +^aK ç€M; M|BX

L?QM; hY .B m i?b F?€+ M? mX

u T?K+ iÆ HK çÆM #Φ+ K"m iQK +O M" M; - #` b m F?B #` K² ?¬B /QM? QÊi- /QM
/B m ?Q" M K„ +O M" M; - F?B M +?Q M" M; çQÌM; +QM; H°` - K` i?€B K M; QÌB i, M
M?bM ç M ?mv i KΦ+? T?mM i`"Q- ? B K„i ç m Km®M T?mM ` HY X

h?Φ+? L? K Î # M +ΦM? M" M; - €M? K„i i`QM; H9+ p¬iB M? +® w- +kM; b) i?QÌM; i?
K„i M?bM K°i +€B- ?„M ç m ç½ i•K pB M w K½- +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ Km®M pKM

>„M #¶M; M?B M +^aK i?'v +| çB K F?¬ M|M; F?| M?`M- +^aK i?'v +€B L?"i iBM? #ΦQ
T?B i?QÌM; M|M; - +?d +?®+ H€i b m- +kM; K² ?¬B M?Q KQ - ?„M ?²M M?B M #'i; E
+MM; hY .B m- æ° S?QM; M|B +?mv MX

óh?•M i? +| ç¬B F?B ` çB K K² ?¬B- F?¬M; +| ?ΦB ;b- +?9M; i +?Q /M H" M; QM;
L?"i iBM? #ΦQ iQ€B i`"M; M"v- M m F?¬M; /MM; HU+ HQÊM; - +kM; b) ;B®M; M?Q M
F? M? F?€+?- iU M?Q ç½ M?"M ` ?„M M?bM HûM- M?QM; F?¬M; M; ΦB- iQÆB +
iÈB +?¶ M"v- ~M Î # M i`QM; +?B M ?ΦK- +kM; b) ,M F?¬M; iB m- /€K + M ç<sup>a</sup>K i`U
iB T #` ?Á i MX *?9M; i F?¬M; M; QM; Hmv M HU+ HQÊM; - H" H"K +?Q i?-M ?²M
€+ HB i- +kM; H" K°i HQΦB K Hmv M ç®B pÈB +?QM? KbM?ôX

h?¢+? L? K v M H†M; M;?2- +| ç¬B F?B iMv w HB + K„i M?bM M“M; K°i +€B- HB M
i?m FûK b) H“ ç†+ i?M M K iQM?X

>„M /-M /-M +ªK i?‘v F?¬M; +?`m M´B- +?QM? KbM? +kM; F?¬M; i? F?¬M; #B i
+?®+ H€i- #„i ç-m /ÌB çB HU+ +?9 w- #m¬M; ` i?-M i?S+- Î i`QM; L?“i iBM? #¢Q i

>„M HoM? M;° F?¬M; ;B M €Q M;?o - i?-M i?S+ Î i`QM; F?B HmB iÈB M;-K +| wF
+ªM? ;BÈB ?„M Î i`QM; K¼B M;QÌB t2K M?Q i?’T M?’i- M?QM; F?m pU+ i?-M i?S+
pb F?¬M; ;B M €Q M;?o i²M i¢B- bQ pÈB hY .B m ç¢i iÈB h?-M oQÆM; i K i`¼M;
`‘i M?B mX

æ2K HU+ +?9 w ç†i Î i` M +ªK SM; i?-M i?S+- ?„M HB M F?¬M; +| iB T iK+ H° `
+?`m M´B- ç2K i?-M i?S+ i?,K /Á- /B M iQ+? i?-M i?S+ +?2 T?O +“M; M;“v +“M; t

.-M /-M- HBM? ?²M ?„M ?B M ` K°i iB KÄB K i- ç•v H“ i?-M i?S+ i?,K /Á t•K M?“
pQÊi [m +ªM? ;BÈB +O ?„M ;€M? +?`mX

L;~M M;QÌB- ?„M HB M +?m~M #` ç2K i?-M i?S+ i?m ?²B- Km®M i`QÈ+ F?¬B T?K+

L?QM; K“ p“Q H9+ M“v- i`QM; K°i Hm²M; i?-M i?S+ t M?’i +O ?„M- i`mv M ç M b

h?¢+? L? K i`QM; HÁM; pW ç°M;- i`QÈ+ ç2K i?-M i?S+ +ÁM H¢B i?m ?²B- ç2K HU
i¢B K°i Hm²M; i?-M i?S+ FB - iB T iK+ çB p T?Q i`QÈ+ i?,K /ÁX

>„M p K†i ç°i M?B M +?’M ç°M;- K°i Hm²M; i?-M i?S+ M¼- +| T?€i ?B M FBM? M;

djyX *?QÆM; dk3, hY .B m >S > M

: -M i`,K +?B +?’b +?B M t - i`®M Î T?Q b m K°i F?®B ?Ä /B K pšM i?¢+? i?“i H
BK +?Ì- M?Q K½M? i?9 T?K+ ;B i +QM K²B- `‘i FB M M?šM- `‘i H¢M? HMM;X

h` M ?’b +?B M t M“v- çSM; F?¬M; Qi pä ;Bª +ªM? ;BÈB + Q i?•K- [m-M €Q +kM
b„+ K†i H¢M? HMM; ?mM; €+X

oä ;Bª M“v +| `‘i M?B m i°+ F?€+ M? m- + -K ç-m H“ K°i i°+ M?•M •K GBM? i°+- ç-
p K†i /[iÈM- i?-M b„+ /[iÈM ?mM; H X

J°i Hm²M; i?-M i?S+ M¼ +O h?¢+? L? K- +MM; K°i ç¢Q M?“i [m M; t¢ imv M bQM;
pB K HU+- `‘i F?| +ªK i?’v çQÊ+X

>„M v M H†M; [m M b€i i`QM; +?®+ H€i- #¶M; M?B M +ªK i?’v F?¬M; ´M- +?O ç°M

h` M hY hBM? +?B M ?¢K- ç€K pä ;Bª hY .B m +¬M; +?9 p“ æ° S?QM;- "€ *€+?- F?
T?QÆM; ?QÈM; çB iÈB- F?B M +?Q +?B M ?¢K Î i`QM; M?“i [m M; t¢ imv M çB iÈB
ç€M; M¡BX

J¼B M;QÌB i` M M;QÌB ç m K² ?¬B QÈi M? T- M?Q H“ #` p•v i`QM; H²M; ?’T- K†i ç

h?¢+? L? K +kM; H“ M?Q i? - K² ?¬B ç-K çb - #’i [m€ i?-M i?€B bÈK F?¬B T?K+ #
i`°K t2K tûi ?¼ i?Ov tBM? ç T # M +¢M? ;B®M; M?Q H9+ i`QÈ+X

hY .B m K°i # M +MM; ç€K pä ;Bª "€ *€+? M¡B +?mv M- +ÁM i?QÌM; i?QÌM; ?QÈM;
ç T +| w +QÌB M? M? - iU M?Q Km®M M?bM ?„M FBM? M;¢+- +ªK i?’v ?“M? ç°M;
i?9 p` ç€M; v mX

æÈB +?Q M“M; T?€i ?B M h?¢+? L? K i`Î M M #bM? ioM?- +kM; H° ` i?-M i?€B +?
i`QM; +?®+ H€i- T?€i ?B M h?¢+? L? K #m¬M; ` i?-M i?S+- KÈB •K i?-K ;”i ç-m
iU +MM; ç€K M;QÌB "€ *€+? i?QÆM; i?ªQ ?“M? ç°M; F iB TX

GB M p“Q H9+ M“v- €M? K„i m €K F?¬M; +| iB m çB K +O h?¢+? L? K- T?9i +?®+

L?Qm M?Qm K“v- ?„M [m v ç-m M?bM p T?Q hY .B m- i?-M b„+ i`Î M M M;?B K
ó.WM; K°i +?9iðX

hY .B m +¬M; +?9 M?Qm K"v- i`QM; HÁM; FBM? M;¢+- ó.WM; K°i +?9i\ ob +€B ;b
+O +?9M; i - ç½ H" +U+ F€ i?QM; i?ª- +ÁM Km®M /WM; b Q\ô

æ° S?QM; +MM; "€ *€+? M¼- €M? K„i +kM; ç m F?| ?B m- M;~M` M?bM p T?Q ?

L m F?¬M; T?ªB #ÎB pb ?„M #B m ?B M` iB K HU+ H"K +?Q M; QÌB i FQM? bÊ-
F?¬M; +?WM; ç½ M|B HÌB +?d i`Q+?- M?QM; ?B M i¢B ? B M; QÌB #ÎB pb i`QM; HÁ
KB M; HmM; imM; - +?Q ?„M +Æ ?°B ;BªB i?Q+?X

ó*€+ M; QÌB F?¬M; T?ªB H" Km¬M çB [m # M FB \ VK- ç¢B F?€B b m M, K KQÆB /
+?S\ô h?¢+? L? K +kM; F?¬M; [m€ t€+ ç`M?- +?•K +?QÊ+ K°i +?9i HQ /Q i?Q€B
?QÊM; K°i +€B T?QÆM; p`X

J`v M; QÌB i?-M b„+ ?ÆB ç`BX

hY .B m ;"i ç-m- óE?¬M; b B- imv`^M; +?9M; i F?¬M; M;WM; K" #B MªQ T?QÆM
çB [m # M ç|X *?¶ ç| ç®B pÈB +?B M ?¢K K" M|B- iQÆM; ç®B M iQ`M ?ÆM`iM?
[m M; t¢imv M- +| i? #Èi çB ?mM; ?B Kô .WM; K°i +?9i- M" M; i?ªM M?B M +QÌB-
#¢Q iQ€B i`M; - +| i? T?•M`ä T?QÆM; p`i?Q+? ?ÊT M?Q p"v- i?"i bU H" H"K +?
M; QÆB H"K b Q #B i +?¶ +?9M; i b) çB [m \ô

L" M; pW ;BªB i?Q+?- h?¢+? L? K H"TiS+ F?ŠM; ç`M? tm®M; - [mv i çQ€M M|B, ó

J¼B M; QÌB ç m M; ¢+ M?B MX

óa Q H¢B i? \ô hY .B m +¬M; +?9 M; ?B K b„+ K†i- #`i?€B ç° +O ?„M H"K +?Q +k
H)- M; QÆB +| T?€i ?B M; b\ô

óh F?¬M; #B i +€+ M; QÌB b) çB ç•m- M?QM; i ç M; ?` +€+ M; QÌB i®i M?`i F?¬M; +
i`, K +?B + +?B M t - #° /€M; ?` b - +| F?¬M; /QÈB i`, K i M pä ;Bª +ªM? ;BÈB F?¬M
K¼B K"m b„+ +€+ i°+- i`QM; ç| +| K°i i M i`¼+ •K GBM? i°+- F?Q iS+ i` M M; QÌB T
M; QÌB iU M?Q +ÁM K¢M? ?ÆM K°i T?-Mô h?¢+? L? K i?"i b•m ?Q i K°i ?ÆB M|B
H) ç| H" pU+ M; Q¢B HQÊ+ çQ¢i ;Bª K" +€+ M; QÌB M|B- K" HU+ HQÊM; +O +?9M; i

GÌB pW M|B` - ç€K M; QÌB hY .B m +MM; "€ *€+?- æ° S?QM; - K°i ç€K b„+ K†i #
K¢M? +?`M ç°M; X

óL; QÆB b Q +| i? i?'v\ô æ° S?QM; i?'i i? M? [m€i iQ H M- óh?"i ;Bª\ Í i`QM; L?"
i?-M i?S+ b) ;†T i`Î M; ¢B i`MM; i`MM; - T?¢K pB # Q i`MK b) i?m M?Ä H¢B`i M?B
SM; çQÊ+ +?¶ ç|\ô

"€ *€+? +MM; pä ;Bª +ÁM H¢B- +kM; H" p K†i F?| +| i? iBMX

L?QM; hY .B m iBMX

L" M; +?ŠM; M?[M; iBM- +ÁM H"TiS+ [mv i çQ€M ?¢ ç¢i K M? H M?- ó.WM; H¢B5ô

"€ *€+? ;"i ç-m- HÈM ;B¼M; ?¬iQ K°i iB M; -`i M? M?- hY hBM? +?B M ?¢K M"v H
+¢M? K°i F?®B ?Ä /B K pŠM i?¢+? i?"i HÈM- F?¬M; +| iB TiK+ çB iÈBX

ó>` M; Q +?B M t - ç¢B ?€M ç-m i`¼+ •K GBM? i°+- F?Q iS+ bQ pÈB i F?¬M; FûK
M; ?`- H"K #~K p`B +•m- b„+ K†i T?9i +?®+ i`Î M M i`-K i`¼M; ?ŠM H M- óh¢T h?€

æ° S?QM; - "€ *€+? K†i F?¬M; +| +?9i K€m- b„+ K†i #¶M; M?B M i€B M?Êi ?ŠM H

óE?¬M; i? M"Q- +| i? b BPð ¬M =

hB M; F m iQ +?|B i B- ç°i M?B M iW T?Q i`QÊ+ i`mv M ç M- b„+ #ûM tû`€+? K
M; QÌB F?¬M; i?QªB K€BX

Í i` M K°i +?B M+ ?´ b +?B M t i`QÊ+ M?´i- ç¢B ?€M ç-m i`¼+ •K GBM? i°+ b„+
M|M; Mªv- M; QÌB +?Q iÊB- iB M; ; -K ; W T?ŠM M° ç½ p M; p¼M; #®M T?QÆM; , ó
+?B + +?B M ?¢K FB ç•m\ :†T [m, `²B5ô

JK+ iB m +O ?„M- i`W #Ä hY .B m +MM; æ° S?QM; pQÆM; iY ` - ç| H` ? B i?mv M
t¬B K` ç M- F?¬M; iB + F?´ +?ì H•m M; `v- +kM; H` pb p`i iQ K` ç MX

L v i?´i p´i pªibK çB H M- H¢B T?€i ?B M KK+ iB m F?mv i i?B m- çB m M`v H`K +?
•K +?|B i B M?Q ç Q- iB M; ; -K ; W F?¬M; /Si # M i BX

Í T?Q b m ?„M- F?¬M; Qi pU+ M; Q¢B HQÊ+ çQ¢i; Bª+€+ i°+- p Kti +kM; T?€i t M
Km®M ibK FB K +QM K²B p®M M M tm´i ?B MX

æ€M; iB +- +€B ; b ç m F?¬M; +|X

óæ-m i`¼+- +?QM? H` >mv i ç² h¢T h?€+X Í # M i`QM; pU+ M; Q¢B HQÊ+ çQ¢i; Bª
?B M ?€+?X JK+ iB m ?„M +QB i`¼M; - +?Q /M H` ; B Q ` p`i iQ- +kM; b) #` i`M b€
LÆB M; QÌB M`v çB [m - i´i +ª ç m H` K€m iQÆB- +?Q M M KÊB +| / M? tQM; >mv
M?B M- î H9+ M`v +ÁM F?¬M; [m M ?QÈM; iÊB h?¢+? L? K ; BªB i?Q+?, ó*?®M;
M; ?o ?„M b) +| i?B M w- F?¬M; TªªB ?„M +? i- +?QM? H` +?9M; i pQM; X æQÆM
F?| ; B i +? i ?„M- #ªQ iQ`M iQM? K¢M; +?QM? KbM?- KÊB ?ŠM H` pB + TªªB H`K

h?¢+? L? K ?ì ?[M; ; ´i ç-m- €M? K„i #bM? ioM?- i?ªM M?B M M|B, óu M i•K- i #B

ó> ? - M; QÆB i?´i ç9M; H` F?¬M; +-M H`K +€B ; bô hY .B m M?bM p T?Q ?„M- M
+ªM? ; BÊB pšM H` [m€ i?´T- i?U+ +MM; pä ; Bª h?¬M oQÆM; +ªM? +?QM? /B M ; B
iB ?v p¼M; i?„M; HÊBX .QÊB >mv i ç²- +ÁM +| h?¬M oQÆM; M?´ i`¼M; i?B M +ªM

h?´v M`M; M|B M?Q p`v- h?¢+? L? K F?¬M; F?ÄB +QÌB F?´ ?ŠM H M- #´i ç„+ /o ; ´i

hY .B m pšM +?Q p°B p½ `ìB F?ÄB- i?U+ i`´M ç`M? ?´ b +?B M t M?bM T?Q i`Q
>mv i ç² h¢T h?€+ +-K ç-m M¼+€+? M`M; +?d +| K´v M; ´M i?QÊ+- M`M; KÊB HÈM
h¢T h?€+- #´i Hm`M M; QÆB +?´m B b B bY- /€K + M çªK +MM; h?B M LB i i?¬M
F?¬M; b) +| F i +K+ i®i5ô

ó> ? - +¬M; +?9 çB M ?¢- i /€K + M çªK H¢B ç•v- HB M F?¬M; bÊ i?¬M [m®+ +€+
i`¼+ M?2 ` ,M; +QÌB- i`QM; K„i ?B M H M ?mv i iBM?- ó> B +?B + i?mv M M¼ ç•m
çB- i +| i? F?¬M; H`K M?K+ i?•M KbM? M; QÆB- +?Q M; QÆB +? i i?QªB K€BX `^
b) +? i- +ÁM +| i? #` i H`K +?Q b®M; F?¬M; #^M; +? i5ô

æ€K M; QÌB pU+ M; Q¢B HQÊ+ çQ¢i; Bª /QÈB i v ?„M- K°i ç€K €M? K„i iÄ €M? b€M
/K+- +kM; +| i M çB M +m²M; +Y i?•M /QÈB- H`K ` iQ i? +U+ F€ ?¢ HQmX

hY .B m b„+ Kti i`„M; M?Êi- •K i?¬K +„M `„M; M|B, óh b) M?È F„ M; QÆB ôX

ó>„+ ?„+- M; QÆB b) M?È F„ i - i b) +?Q M; QÆB +?mM; i?•M F?| [m M5ô h¢T h?€
iS+ ²²- i`QM; €M? K„i +| HY M|M; +U+ ç° F?€i p¼M; - HB M M; v +ª+€B ç-m i`¼+
M; QÌBX

>„M HB K KB M; M|B, óL|B i?U+ ` - M m F?¬M; TªªB pb +¬M; +?9 çB M ?¢ b„+ ç
/€K K¢Q ?B KX . M? K„ /B K +O +¬M; +?9 - i`mv M HQm iQ`M #° GB i .B K iBM?
+?mM; +U+ +O K¶B K°i M K M?•M5 h h¢T h?€+ +kM; H` M K M?•M- +kM; +?´m F
T?K pQÆM; M; QÆB ibK çQÊ+ ; B i +? i- ?¬K M v +?d +-M M K i?Y iQ p` +-M; +?9
+? i +kM; ç€M; 5ô

hY .B m +¬M; +?9 p Kti +?€M ; ?ûi- t2K i?QìM; +QÌB H¢M? K°i iB M; - [m€i F?) M

J°i çQ`M €K [m M; ç€M? M?´T # M i`QM; +?B M t - iY iBM? +?B M t M¼ ; B®M; M
iQK- H´v i®+ ç° bQ pÈB ?´ b +?B M t M? M? ?ÆM M?B m- +?Êi H|2 `²B #B M K´i-

t FûQ` F?Q^aM; +€+?X

h?¢+?L? K #¶M; M?B M #B i M^ˆM; pb +€B ;b b) F?¬M; HQ H^ˆM; - i?b` +€B iY iBM
pQÊi[m ?´b +?B Mt +O ç€K M; QìB h¢T h?€+X

djjX *?QÆM; djR, J G°

hY iBM? +?B Mt M?Q H^ˆK°i ç¢Q iB +?ÈTiQK- +?d K°i +?®+ H€i- ç½ # v` F?Ä
M; Q¢B HQÊ+ çQ¢i ;B^a >mv i ç² h¢T h?€+X

hY .B m m M;²B M; v M; „M i` M iY iBM? +?B Mt - i?¬M b<sup>ˆ</sup>+ i`M ç`M?- F?¡2 KB M; HQ
?B M M?B M +ÁM ç M; pb M?[M; ;b h¢T h?€+ pW `²B M¡B T?šM M° F?¬M; i?¬BX

h?¢+?L? K F?Q M? +?•M M;²B- K†i M?Q ç€ i^aM; - F?¬M; +¡ K°i +?9i +^aK t9+ / Q ç°
/QÊ+ ?B m i`QM; i?•M i? - Km®M î i?ìB ;B M M; „M M?i F?¬B T?K+ iÈB i`¢M; i?
+?B M ç`m iMv i?ìB +¡ F?^aM, M; tm'i ?B MX

h®+ ç° +O hY iBM? +?B Mt - bQ pÈB ?´b +?B Mt FB M? M? ?ÆM `i M?B m-
i`QìM; tmv M [m M?Q iB +?ÈT- +?Êi H¡2 `²B #B M K'i- H^ˆK +?Q pU+ M; Q¢B HQÊ
#^aM F?¡ +¡ i? #„i ;B[çQÊ+- +kM; b) F?¬M; +¡ i? t€+ ç`M? T?QÆM; ?QÈM; +O #
/KM; SM; ç®B ?[m ?B mX

hY .B m- h?¢+?L? K M?€v K^ˆi #B M K'i- H^ˆK +?Q pU+ M; Q¢B HQÊ+ çQ¢i ;B^a /QÈ
T?šM M°- M; Q M; Q [m€B F m- M?Q H^ˆ+?•m +?m p¼i iÈBX

>mv i ç² h¢T h?€+ +¬K ç-m- M; QÊ+ H¢B idM? i€Q H¢B- F?¬M; M; WM; +QìB H¢M?
+?9i +kM; F?¬M; M¡M; M^avX

óE?¬B i?Oô K°i ;½ i? M? MB M M?•M i°+ /QÈB i`QÈM; ?„M- €M? K^ˆi +?ÈT ç°M; - ?
hY .B m +¬M; +?9 /B K / M? [m^a M?B M / M? #'i ?Q i`mv M- F?¬M; ?´H^ˆM[M?•
GB i.B KiBM? pU+ +?9M; i - M m +¡ i? •m v K- F?¬Bi?O mv / M? i'i M?B M i`mv
iBM? pU+- F?¬M; #B i b) iB M b€i # Q M?B m M K M?•MôX

h¢T h?€+ ç-m i`¼+ H¡2 b€M; - M?2 `M; +QìB ;"i ;"i ç-m- óh H-M M^ˆv iW t p¢M /
M^ˆv- +?d +¬M +¡ i? çQÊ+ M^ˆM; - +?Q /M H^ˆ#` ;B i +? i- +kM; ç€M; çQÊ+ôX

h? M? MB M M¼ +9B ç-m tm®M; - i?¬M b^ˆ+ •K H½M?- óh?m°+ ?¢ +?9+ KWM; F?¬B
>´b +?B Mt î i`QM; M?"i [m M; t¢imv M HmBiÈB- iU M?Q +kM; F?¬M; b®i`m°i
H¢B H^ˆT?•M i€M` - M?Q H<sup>ˆ</sup>K°i +€B HQÈB HÈM- iW +€+ F?m pU+ çB i`QÈ+X

ó*?9M; i ç M L?"i iBM? #¢Q iQ€B i`QìM; ç½ H•m M?Q p"v- ç®B pÈB MÆB M^ˆv iBM
?ÆM M?B m- +?Q /M H^ˆiY iBM? +?B Mt +O M^ˆM; çQÊ+ tQM; H^ˆiBK +?ÈTiQK +
iBM? #¢Q iQ€B i`M; - +kM; KÆ iQîM; i?Q€i F?ÄB +?9M; i ô h¢T h?€+ bì bì +€B ç-
i`QM; +?®+ H€i- i +kM; Km®M M?bM î i`QM; L?"i iBM? #¢Q iQ€B i`M; - M^ˆM; M?
i ôX

óE?¬B i?O + Q KBM?ô h? M? MB M M¼ p¶ K¬M; M; U M¡BX

h¢T h?€+ ?„+ ?„+ M?2 `M; +QìBX

" M i`QM; L?"i iBM? #¢Q iQ€B i`M; - +¡ +?B Mt / M? tQM; iB +?ÈTiQK- t i ç M
çB M- `i F?¡ M^ˆK çQÊ+ imM; iQ+?X

hB +?ÈTiQK # v +U+ M? M?- K°i +€B +?ÈT K^ˆi ç¡ H^ˆK'v M; M /tK- T?B i?QìM; i
[m M; t¢imv M- H^ˆK +?Q h?¢+?L? K T?Q i`M bÊ ?½B i? M i?î F?¬M; i?¬BX

>„M iBM iQîM; - +?Q /M H^ˆ?„M iQ^ˆM i®+ K^ˆ+?¢v- ç2K HU+ HQÊM; M?"i M; mv i iB
+^aM F?¬M; M'Bi®+ ç°iB +?ÈTiQKX

*¡ H)- +kM; +?d +¡ M; QìB ç¢i iÈB +^aM? ;BÈB h?¬M oQÆM; + Q i?•K- HB m K¢M; K
çm'B i?2QX

h¢T h?€+ M¼- ¢| H" h?-M oQÆM; i K i`¼M; i?B M +ªM?- /U i?2Q ?„M T?€M ¢Q€
;B" M tm®M; ?' b +?B M t - i`U+ iB T H'v M?K+ i?•M ¢B M +m²M; ¢m' B i?2Q- KÈE
i`mv FQ+?X

L?QM; K"- b m F?B ?„M #m¬M; ` i?-M i?S+ +ªK SM; - H¢B •K i?-K FBM? M; ¢+ K°i
æ®B T?QÆM; +,M #ªM F?¬M; +| #Ä ¢B +?B M t - +€+? iY iBM? +?B M t +`M; M;`v
#m¬M; i? - F?¬M; +| /K+ p¼M; iB T iK+ i`mv ¢m' BX

* m K"v- ?„M H†M; H) [m M b€i hY .B m # M +¢M?- H¢B T?€i ?B M îi` M K†i hY .B
M; QM; i`¼M; - €M? K„i ?ÆB ?B M #®B `®B- F?¬M; +| K°i +?9i pmB bQÈM; +MM; K

h`QM; HÁM; FBM? M; ¢+- i¢K i?ÌB /WM; H¢B ¢B M +m²M; i?9+ /K+ /QÊ+ HU+- ?„M
M|B, óæ€K M; QÌB h¢T h?€+ M¼- +€+? +?9M; i ¢½ +U+ F€ t t¬B- M; QÌB pb b Q p
¢° +? M? H +? ¢ M t2K- ¢®B T?QÆM; H" `i F?| ¢m' B i?2Q +?9M; i - M; QÌB +ÁM b

hY .B m i•K ibM? i`-K i`¼M; - M; ?2 ¢QÊ+ ?„M M; ?B ?Q†+- KB M +QÐM; +QÌB- óæ|
H„K L?"i iBM? #¢Q iQ€B i`M; ôX

óG" i? M"Q\ô

óL?"i iBM? #¢Q iQ€B i`M; bQ pÈB i`QM; iQÎM; iQÊM; +O M; QÆB +ÁM `°M; HÈM ?
iQ" M HU+ +?¢v M?Q # v- Qi M?'i +kM; T?ªB K'i i?ÌB ;B M MY i?€M; - +| H) KÈB +|
+9B ¢-m M?bM p T?Q h?¢+? L? K M;²B t T #^M; - K„i ¢ T HÁ2 ` K°i +?9i +?m t|i
i®i M?'i- T?QÆM; ?QÈM; T?ªB F?¬M; b B KÈB +| i? i?U+ ?B MX L?QM; i`QM; L
¢€M; bÊ M?'i- +?QM? H" `i F?| M„K ;B [T?QÆM; ?QÈM; - ¢®B pÈB M; QÌB F?¬M; [i
iBM? #¢Q iQ€B i`M; +| i? bQ pÈB K°i +€B K +mM; `QìK ``ôX

h?¢+? L? K €M? K„i #B M ¢'BX

óJ +mM; `°M; HÈM M?Q p"v- ¢®B pÈB M; QÌB F?¬M; [m2M i?m°+ K" M|B- i?QÌM;
i?U+ #m²M +QÌBX S?B ?"M? `i M? M?- w ¢² bÈK i?Q€i Hv K°i +?9i- M?QM; K"- K°
T?€i ?B M- +?QM? KbM? ¢½ ¢B K°i pÁM; HÈM- H¢B [m v i`Î p +?¶ +kô hY .B m #'
iB M; - óh®+ ¢° +`M; M? M?- F?ª M,M; #` H¢+ H¢B +`M; HÈM- #ÌB pb M; QÆB +,M #ª
T?QÆM; ?QÈM; - K°i K†i ¢€M? i?ŠM; p T?Q i`QÊ+- i?QÌM; i?QÌM; b) #'i i`B #'i; E
pU+ i?U+ ¢€M; bÊ- b) F?¬M; +`M i?"M K" H¢+ ¢QÌM; ôX

óL|B M?Q p"v- ? B +?9M; i - îi`QM; L?"i iBM? #¢Q iQ€B i`M; M"v- `i +| F?ª M,M;
óE?¬M; T?ªB `i +| F?ª M,M; ô hY .B m i?-M b„+ F?¬M; / +QB +?Q H„K- ó*?9M; i
h?¢+? L? K M; ¢+ M?B MX

óL m +?9M; i Hm¬M Hm¬M îi`QM; hY hBM? +?B M ?¢K- /MM; i®+ ¢° +?"K `½B K" +
?QÈM; +?QM? t€+- b) F?¬M; #` H¢+X L?QM; i®+ ¢° K°i F?B i,M; H M- i HB M `i
M; v +ª T?QÆM; p` +?QM? KbM? +kM; F?¬M; i? t€+ ¢`M?- +?9M; i ¢B iÈB- `i M
pÁM; HÈM- +?Q /M H" i`Î H¢B i¢B +?¶- +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +| F?ª M,M; T?€i i

L" M; iQÆB +QÌB +`M; +?m t|i- óæ€K M; QÌB h¢T h?€+ i?b F?€+- ¢®B pÈB pU+ M;
Hm" M i?ÌB ¢B K M"Q ?"M? ¢°M; - +?mv M K" #¼M +?9M; H" K i`QÊ+ ? i- +?QM? H
¢2K K¶B K°i F?m pU+ ?mM; ?B K K¶B K°i ;|+ ¢ m /Á tûi i?'m i`B i- KÈB +| i? +?•M

óL|B M?Q p"v- ¢€K M; QÌB h¢T h?€+ ¢®B pÈB ibM? i? +O L;`v iBM? #¢Q iQ€B i
S?QÆM; ?QÈM; +O #¼M ?¼ b) F?¬M; K„+ H¶B- +?Q /M H" +?9M; i i?Q€i Hv i`QÈ
F?ÄB\ô

ó*?QM? H" M?Q p"vX h¢K i?ÌB i?Q€i F?ÄB- F?¬M; +| M; ?o H" +?9M; i +| i? +?Q
F?¬M; M|M; Mªv ¢B i?2Q- H¢B +`M; H" +| iBM iQÎM; - +€B M"v i?mv i KBM? îi`Q
M; QÌB ¢®B pÈB K¶B K°i F?m pU+ +O L?"i iBM? #¢Q iQ€B i`M; M"v ¢ m`M? K¢+

h?¢+? L? K ;"i ;"i ¢-m- i•K ibM? +kM; i`-K i`¼M; ?ŠM H M- ós2K ` - H-M M"v i?"i
i`®M +?Q H„K ôX

ó*kM; F?¬M; M?'i ç`M?ô hY .B m KB M; M? M?"M; +QÌB- K„i ç T H;2 b€M;- óÍ #
M? X *€B M"v +kM; H" M;mv M M?•M pb +€B ;b i /€K ç°+ i?•M HQm H¢BX *?d +—
/ Q ç°M; +?¶ +U+ t /Á tûi- +?9M; i i`QÊ+ iB M i`€M? çB- +?Q /M H" F?¬M; i? ibK
L?"i iBM? #¢Q iQ€B i`"M;- +kM; +| i? b) F?¬M; #` ç€K M;QÌB h¢T h?€+ # Q p•vX Í
i`"M; M"v- +?9M; i +MM; #¼M ?¼ çB pÁM; pÁM;- +?ÆB i`®M ibK- çÊB +?Q #¼M ?
+?9M; i - b) iU KbM? +?O ç°M; `9i çBôX

óh?b ` +¬M; +?9 M; v iW ç—m ç½ F?¬M; iQM? ç +?Q i çBô h?¢+? L? K +QÌB +QÌ
óL;QÆB M m çB- i ?B M i¢B HB M +""M; i? K #` ç°M;- +| H) i?U+ #Ä +?¢v F?¬M; ç
K„i ç T €M? H M M?[M; iB b€M;- óh p"MF?Q i?"i F?¬M; i - F?¬M; M;?o iÊB +ÁM
i?—M #Q M?Q M;QÆB- h¢T h?€+ F?ŠM; ç`M? +kM; F?¬M; çQ€M i`QÊ+ çQÊ+- #^M
#bM? ioM? M?Q p"vôX

óæQÊ+ `²B- i #B i +?QM? KbM? T?ªB H"K +€B ;bô h?¢+? L? K i`—K K†+ K°i +?9i
M?„K K„i H¢B- iB T iK+ i?9+ ;BK+ ?| /QÊ+ HU+X

J°i çQ¢M i?ÌB ;B M F iB T- ?„M F?¬M; M;WM; T?|M; i?Q+? i?—M i?S+ HU+- ç2K /
KÍ`°M; ` - +~M i?"M HQm w bBM? K M? / Q ç°M; i`QM; T?¢K pB tmM; [m M?X

J¶B F?B ?„M +ªK i?'v çQÊ+ /'m p i bBM? K M?- b) H"TiS+ M|B +?Q hY .B m- ç
T?QÆM; ?QÊM;X

hY .B m K¶B K°i H—M +kM; b) F?¬M; +| +?9i +?—M +?Ì- /U i?2Q ?„M M?„+ M?Î- Hm
+?9i [m„iQ+?- i?QÌM; i?QÌM; +| i? i`QÊ+ iB M i`€M? çB M;QÌB iÊB- HB M iK+ p`E
pÁM; p•v +O ç€K M;QÌB h¢T h?€+X

hªB [m T?B M TªM i`mv FQ+? M"v- ?„M H" i?"i iBM +€+? M|B +O hY .B m- ç®B
ç` ?bM? # M i`QM; L?"i iBM? #¢Q iQ€B i`"M;- ?' b imv `^M; i?QM; i?ª- M?QM; #¼
t€+- b) F?¬M; H¢+ çQÌM;- p`B H—M ç m i?B m +?9i M[ #` #¼M +?9M; p•v +¬M; H

J'v H—M [m çB- hY .B m iBM iQÎM; +kM; çB H M- i` M K†i K°i H—M M[iQÆB +QÌB
i`QÆM; #'i M M?Q H9+ ç—mX

" M i`QM; ?ªB /QÆM; ?Ä /B K pšM i?¢+?- p¬ b® M?"i [m M; t¢ imv M ç M p`Q- F€ [
?B K M"v F?¬M; M|B iÊB- MÆB M"v [mª i?U+ H" K°i +?¶ H[?"M? i`QM; ;B'+ K°M;X

h¢K i?ÌB F?¬M; +| M;mv ?B K iY pQM;- hY .B m +MM; h?¢+? L? K ç m i?—M b„+ i?C
i`QM; iB +?ÊT iQK- +ÁM +| M?"M ?¢ i?QÌM; i?S+ F€ [m M tBM? ç T Í pU+ M;Q¢B-
i`"M; M"v K" FBM? /B K F?¬M; i?¬BX

h?¢+? L? K +kM; i?U+ M iQÌM; pmB p - +| T?QM; +ªM? pU+ M;Q¢B HQm iBM? ç°M
/B K +U i?¢+?- ;B®M; M?Q ?Ä +—m i?"i HÊM- ç2K pU+ M;Q¢B ?„+ €K H¢M? M?Q #
+ÁM +| K°i M[iY T?QM; ?Q imv i ç¢B K` ?Q†+ p¬ bQM;- +| ;B B M?•M # M M;QÌB
H—M M"v ?mM; ?B K M"v- iU M?Q i`Î M M ç—v b„+ K"m ?ŠM H MX

h`QM; ?Q" M +ªM? +U+ M|M;- hY .B m K°i i?•M p€v M;„M KÄM;- Î /QÊB €M? b€M;
tm®M;- H°` K„+ªK HQ¢M ?Q†+ HBM? ?²M- çSM; Î i` M +?B M t - +| K°i +¶ mM; /n
tQÆM; +®i- H"K +?Q M;QÌB i i?—M ?²M çB M çªQX

æ| H" h?¢+? L? K M?bM b„+ ç T ç½ [m2M- +kM; F?¬M; F?ÄB ?Q K„i i?—M K - i?C
F?¬M; çQÊ+- €M? K„i +U+ M|M; M?Q HY - iU M?Q Km®M ç2K K„ M[# M +¢M? ?Ä

óh?¢+? L? K- Î ç¢B HK+ FB +O M;QÆB- M;?o ç M M;QÆB +kM; H" M;QÌB M' B / M
M[M?•M M"Q +?Q \ L;QÆB +| #B i iQ p` v m F?¬M;\ô hY .B m M;„K M?bM T?QM
K„i ?B M H M K°i +?9i K K M- M|B M?Q K , óhQ p` ç| - H" ç°M; HÁM; M;QÌB M?Q i
M|B F?¬M;\ô

h?¢+? L? K i?—M b„+ ?QªM; ?®i- bmv M;?o M?Q b|M; i`B m- M?€v K„i # Q T?O ?„M
>„M i`—K K†+ tm®M;- M?Q Î i`QM; ?ªB /QÆM; ?²B S+- `i H•m b m- KÊB M;[F?Q M
i?"i +| M[M?•M M?Q p"v- Î i?ÌB çB K i iWM; M?Ä v m- +MM; i b|M; p B iªB [m

?m®M;- #ÎB pb M;mv M M?•M i`MM; i`MM;- i +MM; M`M; F?¬M; i? ;†T H¢B- +?Q
M M ç®B K†i M?Q i? M`Q\ô

óob b Q\ô hY .B m ç M ç•v ?SM; i?9- K„i ç T b€M; M;ìB- [m v ç-m M?bM i?“i b•m
F?¬M; T?ªB i?QìM; MìB- +?d +¬M +ì ibM? v m- H` F?¬M; +ì ;b +ì i? M; ,M +ªM b C
ibM? p¬ ?¢M- M`M; +ì T?ªB +kM; v m M;QÆB M?Q p”v ? v F?¬M; \ a) pb M;QÆB K`
h?¢+? L? K M?Qm K”v- #¶M; M?B M i`-K K†+ tm®M;- i?“i H•m F?¬M; MìB ;bX

dj9X *?QÆM; djk, *¬ E?¬M; G) *! " M? a Q\

óa Q H¢B F?¬M; MìB\ô hY .B m ?QM; i?9 #` +•m H M- +QìB F? M? F?€+?- F?¬M;
#m¬M; i vX

óh F?¬M; #B iô >²BH m- h?¢+? L? K +QìB F?´- ;½B ;½B ç-m- óE?¬M; #B i pb b
? B +QM çQìM;- ç m iU pb ;B i°+ +O +MM; i?•M M?•M +?QM? KbM? T?“M ç”m- i?
i t2K M?Q i?“M;- F?B M +?Q ;B i°+ M`M; #` i M pÐ- F?¬M; i? F?¬M; +?¢v i`®M
pU+ M;Q¢B F?¬M; `ä- i +kM; F?¬M; #B i M`M; bBM? iY M?Q i? M`QX L m M?Q;
?“M i ? v F?¬M;ôX

óL;QÆB +kM; i?“i H` ç°+ô hY .B m M;~M ` K°i +?9i- KÈB MìB, óL;QÆB M m v m M
+?Q ;B i°+ M`M; ç M #QÊ+ i? i?ªK M?Q i? \ E?¬M; i? HQÈB KìK°i K†i b Q\ô

óE?¬M; i? ô h?¢+? L? K i?ªM M?B M MìB- M;[F?Q H¢B p¬ +MM; FB M ç`M?X

hY .B m FBM? M;¢+- M?bM ?„M i?“i b•m i`QM; +?®+ H€i- ?²B H•m KÈB MìB,óL;QÆ
i`QM; bBM? K M? +O M;QÆB- imv i b) F?¬M; H` +?O ç X L[M?•M v m M;QÆB- i
T?9+ [m€ HÈM- #ÎB pb M;QÆB b) F?¬M; #ÎB pb K°i M[M?•M- K` #Ä [m i?S K`M;Q
M;QÆB Km®M çQÊ+ôX

h?¢+? L? K M? +? M? +? F?ì2 KB M;- €M? K„i ?B M H M K°i iB +?m tìi- óL;QìB M
#ÎB pb K°i M[M?•M- #m¬M; i? +?Q KK+ iB m +ª çìB- #m¬M; i? i?S K`i?m°+ p i
+?Q +ì çKM; iÈB- M[M?•M i?“i bU çO ç +?Q i /Si #Ä i’i +ª- [m M ? i i’i +ªôX

óL m M?Q i v m M;QÆB- M;QÆB b) pb i - #m¬M; iQ`M #° i?2Q çm´B +O M;QÆB-
hY .B m #¶M; M?B M i?ªM M?B M +QìB- K` i?€B M;~M p¢M- tBM? ç T î ?„M i`QÊ+
pÁM;- ç2K +Æ i? tBM? ç T +O M`M; iQ`M #° #”v ` X

óa) F?¬M; ,ôX

óob +€B ;b b) F?¬M; \ô

óL;QìB b) v m i b Q\ô h?¢+? L? K +QìB +QìB- óL;QìB H` +¬M; +?9 h?B M LB i i
.B K iBM? pU+- i”T M;~M p¢M bOM; €B +?Q K°i i?•M- M[i?¬M i`QM; HÁM; iQ`M #°
+U+ i?2Q çm´BX J`i - +?d H` K°i pã ;Bª M?Q M?Ä ç M iW ç¢B HK+ +’T i?’T ?ÆM- +
i?’T FûK M;QìB b) +QB i`¼M; i b Q\ô

ó B +ì i? MìB +?m`M ç•v\ô hY .B m ?û KB M; +QìB F?)- óL m M;QÆB +ì i? ç°i T?
+MM; M;QìB M¼ +ì HB M ? - +ì H) T?K pQÆM; i +kM; b) ç²M; w i?b b Q\ô

óæ€M; iB +i F?¬M; T?ªB- +MM; M;QìB M¼ F?¬M; +ì K°i +?9i [m M ? ô h?¢+? L?

óL m iQÆM; H B i?U+ b) H` M?Q p”v- K` i i b) v m M;QÆB K` MìB- M;QÆB +ì i?
i?2Q çm´B +ª çìB- pb i M; v +ª M;?B M +Sm pã ç¢Q ç m /WM; H¢B +?d pb H`K +?
M;~v pmB p ? v F?¬M; \ô hY .B m K„i ç T Hì2 ` [m M; çB K F€ /`- K°i +€B +?ÈT K
p T?Q ?„M- óL;QÆB b) b Q\ô

h?¢+? L? K #¶M; M?B M i`-K K†+ tm®M;- ?²B H•m KÈB H„+ H„+ ç-m- óa) F?¬M;ô

hY .B m i`QM; K„i ?B M H M K°i iB iS+ ;B”M- óZmª M?B M H` i M i?B M iQM? #¢+

h?¢+? L? K +Q`B +Q`B- F?¬M; +| i`ª H`BX

óob +€B ;b- M;QÆB pb +€B ;b b) F?¬M; \ô hY .B m F?¬M; ibK FB K çQÊ+ ç€T €M- #
;QÆM; K†i FB m K}- i`M ç-v p iS+ ;B"M- óh F?¬M; çO ç T b Q\ô

ó>Q`M iQ`M M;QÊ+ H¢Bô h?¢+? L? K i?"i bU M?bM p T?Q M`M;- ó*- i?"i ç T- ç T
i€+ T?~K M;? i?m"i iBM? K„ M?'- Î i`QÊ+ F?B ;†T çQÊ+ +- i F?¬M; M;?o i` M i?
i? ?Q`M K„ M?Q +- p"vôX

óL;QÆB ç•v H` F?Q i b Q\ô hY .B m MÎ MK +Q`B- €M? K„i M?Q i`,M; b Q- iU M?
M;QÆB pb +€B ;b b) F?¬M; \ô

ó ô .WM; K°i +?9i- h?¢+? L? K i?-M b„+ F?€+ i?Q`M;- ó*- ç T- +| i? ;ÊB H M /K-
ç€v HÁM; M K M?•M- H`K +?Q M K M?•M H•K p`Q çB M +m²M;X *?d H`- +€B ç T ç
;B[H'v `i K¢M?- Km®M çQÊ+ M;Q`B- ç2K +- #B M i?"M? +?d i?m°+ p K°i KbM?
M`Q +?¢K iÊBX \*€B M`v ;B®M; M?Q M K M?•M Km®M +| çQÊ+ i?-M F?Q p"v- ;B®
i?Q+? M?'- K`HU+ +O +- b) €T [m ibM? v m- b) H`K /K+ p¼M; +O i i? v i? ç
i?"i HÁM; v m +-ôX

óL;QÆB b) F?¬M; v m i \ L;QÆB F?ŠM; ç`M? \ô hY .B m +„M ` ,M;- i`QM; HÁM; i?-
+?`mX

óa) F?¬M;- i b) F?¬M; v m +- i F?ŠM; ç`M?- imv i ç®B b) F?¬M;ô h?¢+? L? K ;"
hY .B m +`M; i? K +,K iS+- ?"M M;S ` ,M;- i?B m +?9i M[M?`M F?¬M; çQÊ+ M„K
i? v ç`B w iQÎM; i`QM; HÁM;X

Í i`QM; +m°+ ç`B hY .B m- F?¬M; #B i +| # Q M?B m M K M?•M- b m F?B i?'v M`
M;WM; M|B b) v m M`M; +ª ç`B- poM? pB M b) F?¬M; [m M M`M;- M`M; +ÁM +?Q
;B®M; M?Q h?¢+? L? K p"v- M K M?•M M|B b) F?¬M; v m M`M;X

L`M; #¶M; M?B M +| +ªK ;B€+ i?'i #¢B K½M? HB i- ç®B pÈB K`HU+ +?QM? KbM? -
+?Q M`M; `i H` ;B"M /[- +® +?T Km®M H`K +?Q h?¢+? L? K i?W M?"M ?„M T?€M

ó*-M ;b +?'T M?'i M?Q p"v\ô h?¢+? L? K H¢M? M?¢i +Q`B- óh M;?o- M;Q`B i?2Q
#° iBM? pU+- K` +- ?ŠM H` +kM; +| M;Q`B +?QM? KbM? i?U+ i?Q+?\ ob K°i pä ;
FûK M?Q i K` iS+ ;B"M- F?¬M; ç€M; +?S\ô

óh M;Q`B i?2Q çm`B t€+ i?U+ `i M?B m- bQ pÈB M;QÆB iQÎM; iQÊM; +ÁM Km®M
+ Q M;¢Q M;Y ç-m- óL?QM; i +?Q iÊB #•v ;Bì- +kM; F?¬M; +| v m +?•M +?QM?-
+?Q +| ibK çQÊ+ K°i M;Q`B- +| i? +?Q i iQ`M i?•M i•K ç-m M?"T- +| i? pb ?„M #
i?Y t2K- H¢B #i ?¢M? F?¬M; imv M çQÊ+ B- i +ÁM ç M; ibKôX

G`B pW M|B ` - h?¢+? L? K i?"i ` bYM; b®i K°i +?9i- p K†i F?€+ i?Q`M;- ó*- b) I
;b +?S\ E?¬M; H) H` +| # M? \ô

óL;QÆB KÈB +| # M? ç|5ô hY .B m M`B ;B"M- ?mM; ? ,M; i`WM; K„i M?bM ?„M K°i
H` K°i i M +?€M ;?ûi- F?¬M; #B i pb +€B ;b- ?B M i¢B i t2K M;QÆB- M?Q i? M`C
p"v\ L;QÆB M|B t2K- i pb +€B ;b b) +| w MB K Km®M ç€M? M;QÆB i`QM; ç-m\ >
ç-m- ç M; +`M; M;`v +`M; K½M? HB i5ô L|B ç M ç•v- M`M; i?"K +?Q +| çB K M;?B

h?¢+? L? K M;¢+ M?B M- +?Êi M;QÊM; M;MM; +Q`B ;QÊM;- b`b` KkB- +•K KB M;

*S M|B çM - M[M?•M M`v +| im pB h?-M oQÆM; i K i`¼M; i?B M +ªM?- H9+ M`v i?
K°i +?9i HU+ ?Q`M i?O +kM; F?¬M; +|- #` ç€M? K°i +?9i- +kM; +?d +| i? iU M?"M
Km®M H9+ M`v H`K +?Q M[M?•M M`v çB M +m²M; H MX

óh?"i Km®M ç€M? M;QÆBô hY .B m K„i ç T H|2 ` ?"Q [m M;- M;¼+ i?O tBM? ç T +
i` M K†i iQª b€M;X

h?¢+? L? K i`-K K†+- #¶M; M?B M M|B, óh +ÁM Km®M im Hmv M- F?¬M; `ªM? [m
M;²B M; v M;„M tm®M;- M?„K K„i H¢B- #„i ç-m M;QM; Hmv M HU+ HQÊM;X

hY .B m i`WM; K„i M?bM ?„M- K„i ç T /` [m M; H|2` - K°i ?²B H•m- M`M; KÈB ¬K #
? +QìB H M- +QìB +U+ F€ p m B p - +QìB `mM `~v ? i +ª M; QìB- M`M; i`QM; F?QªM
M?Q ç m i`îi?`M? ?Q F?¬M; - i?¬M i? M? F?Q bªM; X

h?“i H` K°i i M i?9 p`

hY .B m •K i?¬K H`K #`K K°i +•m- i`QM; HÁM; +QìB F?)- ç¬B K„i b€M; M; ìB M?Q
?Qç i- F?¬M; #B i HçB +| i•K iQ ; bX

h`QM; L?“i iBM? #çQ iQ€B i`QìM; - T?Q /QÈB K°i F?®B ?Ä /B K pšM i?ç+? i?“i
+?B M t HŠM; H†M; HÆ HYM; X

hçT h?€+ ç¬m i`¼+ p K†i M|M; Mªv- i?¬M b„+ / [i ÊM- `®M; ;B`M F?¬M; i?¬B- óJ
F?¬M; çQÈ+ \ E?¬M; +| F?ª M,M; 5 æ`M #` M¼ KÈB ç M- b) F?¬M; [m2M i?m°+ ç
i`QìM; - M`M; M?Q i? M`Q +| i? HB M iK+ Mû [m +?9M; i \ô

oU+ M; QçB HQÊ+ çQç i; Bª /QÈB i v ?„M- K°i ç€K i`¬K K†+ F?¬M; H M iB M; - F?¬

GB M M; v +ª i? M? MB M M?•M i°+ i?Q+? M?`i +?2M p`Q M|B- +kM; H` p K†i +QìB
M`v ç M i` m +?¼+ ?„MX

h?ìB çB K >mv i ç² hçT h?€+ iS+ ;B`M- b) T?B i?QìM; çB M +m²M; - +| F?ª M,M; i
t2K F?¬M; pW K„i- i`U+ iB T +?ûK ;B i i`QM; M?€v K„iX

J¼B M; QìB ç m #B i i?|B [m2M M`v +O ?„M- +?Q M M imv i F?¬M; /€K î F?B ?„M
KB M +?Q #` ?„M i?m`M i v tY Hw- p`v i?“i bU H` +? i F?¬M; M?„K K„iX

hçT h?€+ `Qi ;`Q- iU i?ûi iQ i`QM; +?®+ H€i- i?`v F?¬M; +| M; QìB [m M i•K iÈB ?„
tm®M; X

>²B H•m b m hçT h?€+ M|B, óE?ŠM; ç`M? +| p`M ç X æ`M #` M¼ imv i ç®B F?¬M;
i? MÆB M`v- #`M; F?¬M; ç½ bÈK H Q` F?m pU+ T?K +`M- M`M; +| i? i`QÈ+ ç|
+?¶ /U p`Q F?€+- F?ª M,M; HÈM M?`i ç| H` +| i? T?€i ?B M +?9M; i i`QÈ+- i?¬M
?QÈM; çB +O +?9M; i ôX

óE?¬B i?O + Q KBM?ô h?`v ?„M F?¬B T?K+ #bM? i?QìM; - i? M? MB M M?•M i°+ M
óL m +?9M; i +| i? Mû [m i?¬M i?S+ ç®B T?QÆM; i?,K /Á- ?ŠM H` +| i? çm`B i?
p`v #` i`€M? Mû i`QÈ+ çBôX

hçT h?€+ M?2`,M; +QìB- ;`i ;`i ç¬m- óE?¬M; b B- ç9M; H` M?Q p`v5 >„+ ?„+ - +?
M; QçB FB K ,M- K ?B m M?`i- +?QM? H`~M M`T bBM? K M? / Q ç°M; - ç +?Q ç`M
M`T +O +?9M; i ôX

óE?¬B i?O +?m`M #` H`K b Q #•v ;Bì\ô h? M? MB M M¼ i?m`M i? ?ÄBX

óh`QM; L?“i iBM? #çQ iQ€B i`M; - î çB K M?“i [m M; tç imv M /•v /Q - +| K°i +?9
i?¬M i?S+ /Á tûiX E?m pU+ M`v imv `^M; T?B i?QìM; M; mv ?B K- M?QM; M m çÈB
i +kM; +| i? i?W M?“Mô hçT h?€+ i`ÁM; K„i tQ v +?mv M K°i +?9i- óob çQÈ+ ç`M
?`b i`M i?QÆM; K°i +?9iX hW ;Bì i`î çB- #ªQ +€+ ?mvM? ç HQm i•K- K¶B K°i H-
i`M; içB F?m pU+ FB K°i +?9i- +?ì T?€i ?B M ç`M #` M¼ +?Q iWM; ç M- KÈB +?Q

óhm•M K M?ô h? M? MB M M¼ i`ª HìB- +?Êi H`v` K°i pB M •K i?ç+?- ?QÈM; iÈB
H M? hçT h?€+X

óE?¬M; [m€ i?Q+? ?ÊT5ô

h` M hY iBM? +?B M t - h?ç+? L? K iW i`QM; im Hmv M idM? HçB- b„+ K†i M; QM;

óa Q p`v\ô hY .B m KB M?Qm HçB- +kM; F?¬M; +| T?B M HÁM; - óJ°i çQçM i?ìB ;
F?¬M; +| Mû i`€M?- i +kM; i?`v +| çB K F€ [m€B \ E?¬M; H)- ç®B T?QÆM; ç½ Kmç

óE?¬M; T?ªB #m¬M; i? - ?ŠM H" i? v ç´B T?QÆM; T?€Tô h?¢+? L? K ç SM; /"v- M?
i?¢+? i`QM; K„i- óE?¬M; #B i pb +€B ;b- K°i çQ¢M i?ÌB ;B M ;¬M ç•v- i ç½ +ªK S
iW i`QÌM; +O #¼M ?¼- F?¬M; #B i T?QÆM; p`i'M +¬M; +O #¼M ?¼ ô
óL; QÆB F?ŠM; ç`M? #¼M ?¼ F?¬M; +| `ÌB t +?9M; i \ô hY .B m i?¬M b„+ M; ?B K
óE?¬M; +| F?ª M,M; `ÌB t +?9M; i M? M? M?Q p"v- M?[M; F M"v- K°i ç€K ;B®M;
i?'iX L m M|B `ÌB t - b) +?"K `½B- b) F?¬M; ç°i M; °i M?Q p"vôX
h?¢+? L? K H„+ ç¬m- óh +ªK i?'v- ç®B T?QÆM; iU M?Q i`®M çB- i`€M? F?ÄB i?-
hY .B m ç¬B K„i ?B M H M K°i iB FBM? ?QªM; - iU M?Q M?È iÈB +€B ;b- óh M; ?
L?"i iBM? #¢Q iQ€B i`"M; - +?¶ M?"i [m M; t¢ imv M ;B Q ?°B- +| `i M?B m F?m p
+ªK SM; X *| +?9i pä ;Bª #` çm´B ;B i ç M L?"i iBM? #¢Q iQ€B i`QÌM; - pb T?ÁM; M;
M i`QM; - H'v HU+ HQÊM; ? Q i´M ç i`ª ;B€- ç +?®M; çÐ M?"i [m M; t¢ imv M-
+ªK SM; ôX
óæ€K M; QÌB h¢T h?€+ ?ŠM H" ç½ H"K M?Q p"vô h?¢+? L? K #¶M; M?B M ç m ç¬m
`²B- t2K ` - M; "v H" M? +O +?9M; i ç½ iQM? ç M çB K +m®B `²BôX
hY .B m #B M b„+X

dj8X *?QÆM; djj, oU+ L; Q¢B h?¬M Zm M;

hB +?ÈT iQK pšM /B +?mv M F?¬M; +| T?QÆM; ?QÈM; `ä`"M;
h?¢+? L? K +MM; hY .B m ? B M; QÌB- ç½ bÈK F?¬M; +| i`M ç`M? M M?"M M?Q i`C
H) T?¶M; tm'i` - +~M i?"M SM; T?¶ ?mM; ?B K iMv i?ÌB +| F?ª M,M; tm'i ?B MX
"B i ç®B T?QÆM; +ªB #B M T?QÆM; +?•K- b) i`®M iW K°i MÆB #Q K"i ;¬M ç| ç
F?~M i`QÆM; #'i M ?ŠM H MX
> B M; QÌB `i Qi M|B +?mv M pÈB M? m- i`QM; HÁM; +,M; i?ŠM; - F?¬M; +| +?9i i?
+?B MX
L; mv ?B K ç M bQ pÈB i`QM; iQÎM; iQÊM; +O #¼M ?¼ M? M? ?ÆM `i M?B mX
J°i M; "v M"v- hY iBM? +?B M t çB p`Q K°i +?¶ M?"i [m M; t¢ imv M `i M?B m- hY .
K°i F?®B iY iBM?- ç M; •K i?¬K /Á tûi- ç°i M?B M #B M b„+ [m€i, ó~M i?"M5ô
h?¢+? L? K M?Q H•K ç¢B ç`+?X
P" M?5
hW +?¶ ;B Q ?°B M?"i [m M; t¢ imv M T?Q i`QÈ+- T?9i +?®+ iQ€i` K°i ç¢Q €M?
+m²M; HQM; - K°i çQÌM; [mûi M; M; K" ç M- iÈB `i M? M?- H"K +?Q #¼M ?¼ F?¬M
J°i +¶ M,M; HQÊM; / Q ç°M; K½M? HB i- T?9i +?®+ iW i`QM; i?•M i? K K K¢B +O
i`QM; F?QªM? F?„+ - M" M; ç½ i?B i`B M` i?¬M +?B HoM? pU+- i` M M; QÌB ?B M`
M; QM; Hmv M M?Q MQÈ+- i¬M; i¬M; ç2K M" M; +MM; h?¢+? L? K +?†i +?) # Q H'v
>Ä HQM; ?mM; €+ çB M +m²M; p +?¢K iÈB- pW çKM; +?¢K ç M i?¬M +?B HoM? p
HQM; M¼ +?Êi #B M i?"M? [m M; çB K ç T K„i- iU M?Q #` tû`€+?¬M?€v K„i iB m
hY .B m i?¬M b„+ M; ?B K i9+- i?•M i? M? M?"M; `mM; H M- çQ i v t t çB K`X
hW i`QM; i?¬M +?B HoM? pU+ +O M" M; - T?9i +?®+ M; QM; Hmv M` K°i Hm²M; ?
M¼ #„M` - ç€M? p T?Q i`QÈ+- i`QM; M?€v K„i ç½ [m i`,K /†KX
Í/QÈB ?"Q [m M; FB tmv M i?'m- # M i`QM; çB K M?"i [m M; t¢ imv M M; QM; iK-
+?9i- K°i +?B +?´b +?B M t /¬M ?B M`X

>ÆM KQÌB pǎ ;B^a +?OM; i°+ F?€+ M? m- +MM; M? m iW i` M ?' b +?B M t M¼ ?E
/- K°i ç€K T?|M; tm'i` F?Q ?mv i F?'M; H²- +€+ HQ¢B T?€T [mv i +MM; HU+ HQ
M,M; HQÊM; i?¬B ç°M; - ?| i?"M? b|M; i`B m HU+ HQÊM; K„i i?QÌM; +| i? i?'v çQ
hY .B m t¬M; iÈBX

hY .B m +^a M; QÌB #` ?"Q [m M; #<sup>a</sup>v b„+ # Q i`MK- #^av HQ¢B ?"Q [m M; - K¶B K°i HQ
F€ /B m- ~M +?S M,M; HQÊM; / Q ç°M; T?B i?QÌM; F?'M; H²- M" M; çB K H M i`€M
+?mv M ç°M; H MX

hW i` M M; QÌB M" M; HQm +?mv M ` ?"Q [m M; #^av b„+ - ç°i M?B M M; QM; Hmv M-
i?•M i? M" M; # Q H'vX

h`QM; i?¬M +?B HoM? pU+ F€ /B m- hY .B m p K†i M; ?B K M; ?`- p" M +?mv M M, M
i? - H'v €Q M; ?o ç†+ i?M i?9+ /K+X

*?d i?'v ?"Q [m M; #^av b„+ M¼- T?9i +?®+ ?| i?"M? #^av /^aB #,M; - i?"i M?Q +¬m p
HQÊM; €Q M; ?o +MM; T?€T [mv i ç M; çB M +m²M; ?QÊM; iÈB ç•v K" [m'M H'vX

*€+ HQ¢B HU+ HQÊM; €Q M; ?o - K°i F?B #` /^aB #,M; /Q ?"Q [m M; #^av b„+ M¼ M; Q
M?B M i`Î M M K K v m p¬ HU+- +?"K `½B- M,M; HQÊM; F?'M; H² ç m M? M? +?|M

h?¢+? L? K K„i b€M; H M- M?bM hY .B m #` ?"Q [m M; #^av b„+ # Q H'v- M?Q M [i?
bÊX

hY .B m M"v- +?O im HU+ HQÊM; €Q M; ?o - H¢B H" [m M; +?B €Q M; ?o F€ /B m-
pU+ F?m +? i€M ` - [m M; +?B €Q M; ?o M¼ b) i?2Q i•K w M" M; #B M ^aQ p¬ +MM; -

>„M iWM; +MM; æ° S?QM; i` Q ç' B [m - #B i î i` M çÌB M"v- +| M?[M; iB b€M; T?
/KM; i?¬M F€- +| iB b€M; +| i? tmv M i?'m i'i +^a- b„+ #ûM +MM; +U+- +| [m M; ç
+| i? i`|B #m°+ i'i +<sup>a</sup>- +ÁM +| €M? b€M; +U+ M|M; - +| i? ?Á i M `i M?B m p"i iQ

•M? b€M; +| çQÊ+ i€+ /KM; F€ /B m- i`Î i?"M? pU+ M; Q¢B i?¬M [m M; - M?[M; +?M
;B M pU+ M; Q¢B HmB iÈB- M?Q +¬m p²M; +?Êi ?B M- #bM? i?QÌM; `i Qi M?bM i?

L m +| M; QÌB +| i? HoM? M; ° ^aQ /B m +O €M? b€M; - H" +| i? +| çQÊ+ i?¬M [m
M; ?B M +Sm tm®M; - +| i? çQÊ+ T?€T HU+ i?¬M i?¬M; `i HÊM- +U+ F€ ç€M; bÊX

oU+ M; Q¢B i?¬M [m M; - pšM HQm ç°M; - #bM? i?QÌM; `i F?| i?'v- +"M; i? K F?| +|

hY .B m M"v +?O €Q M; ?o H¢B +| i? b) H" i?¬M [m M; €Q M; ?o - +€B M"v +| w M
+Æ /mv M HÊM- iWM; iÈB ;¬M i?¬M [m M; p¬ ?¢M- HoM? M; ° pU+ ^aQ /B m +O M;
i? ?bM? i?"M? €Q M; ?o H¢+ 'M- /mM; M?"T p"Q i`QM; HBM? ?²M i ç"MX

*"M; H" €Q M; ?o i?B M K¬M F?| +| i? im Hmv M- i?QÌM; i?QÌM; b) T?€i` +"M; HÊ
Î GB i .B K iBM? pU+ +kM; H" i?S +U+ F€ ?B K i?'v- pǎ ;B^a +| i? im Hmv M M?"T
H¢+ 'M- i?QÌM; i?QÌM; H" T?9+ /mv M i?•K ?"m- ?ÆM M[HU+ HoM? M; ° T?B i?QÌM

hY .B m- ç| H" K°i HQ¢B M; QÌB M"vX

h?¬M [m M; #^av K"m Î /QÈB i•K MB K +O M" M; M; U ç°M; - ?| i?"M? #^av /^aB #,M; #^a
€Q M; ?o T?Q i`QÊ+ [m'M [m M?¬ iB m ? Q çB HU+ HQÊM; X

L" M; i?¬M b„+ H¢M? M?¢i- M; QM; i?¬M M?bM p T?Q i`QÊ+- [m M?i?•M pšM +|
F?¬M; M; WM; bQm i¬K +€B ;b- i?U+ +~M i?"M- `i ç i•KX

s i t i t i 5

•K i? M? H¢ p M; H M iW T?Q b m M" M; 5

*?¶ L?"i [m M; t¢ imv M M; QM; F i- T?9i +?®+ i`mv M ç M K°i +¶ HBM? ?²M / Q ç
i?'v >mv i ç² h¢T h?€+ M¼ M?2 ` ,M; +QÌB t¬M; ` - çB M +m²M; ?ûi H M- M?K+ i?
F?¬M; ç w M?"i [m M; t¢ imv M # Q i`MK- +^a M; QÌB #®+ H M F?|B M? - M?€v K„i

h` M M; Q`B h¢T h?€+ ¢-m i`¼+ - +kM; `ä`M; i`mv M ¢ M i?-M +?B HoM? pU+ - i?-
 ¢†+ i?M- iU M?Q +| i? ?'T i?K p"i î pU+ M; Q¢B- î i?`B ¢B K? „M# v H¢B ¢•v- +| p-
 M?[M; i?S i`M T?€ î pU+ M; Q¢B- ?| i?`M? [m M; ¢B K ¢-v i`B- iQ`M #° ?°B iK p
 h`QM; T?9+ +?®+ - î +?mM; [m M? h¢T h?€+ - HB M tm'i ?B M K°i F?m pU+ M, M; H¢
 p- b® +€+ i?S- pšM i?¢+? pU+ M; Q¢B- i?B ?`B pä ;Bª- v m iBM? v m i?9
 S?-M ¢-M; ¢€ pKM- €K [m M; - tQÆM; +®i- FBK HQ¢B HÆ HYM; î [m M? M; Q`B
 F?B M +?Q F?Q i? +O ? „M +| p T?B i?Q`M; H`K +?Q M; Q`B i bÊ ?½BX
 h¢T h?€+ M?2 ` ,M; +Q`B- ? B i v ?Q F?-M; FûQ M?ª- ¢2K p"i î i`QM; i?-M +?B HoM
 H M- ?bM? i?`M? K°i ¢¢Q MQÊ+ Hk M, M; HQÊM; ?¶M HQ¢M K`m t€K- M?Q `QB ?n
 +MM; h?¢+? L? K # M M`vX
 hY .B m iU M?Q ¢½ bÊK #B i- H`T iS+ #`M i v t t ¢B K` - iWM; ¢¢Q pU+ M; Q¢B
 ¢-m M; |M i v M`M; M' # „M ` - K½M? HB i ¢•K p`Q i`QM; MQÊ+ Hk K`m t€K M¼X
 "®T #®T #®T5
 hB M; M' K½M? HB i p M; H M- iW +?¶ i?-M [m M; +MM; MQÊ+ Hk K`m t€K M¼ p +
 HQÊM; / Q ¢°M; +m²M; HB i iªM ` - M?Q H` T?B ¢ Q i€M HQ¢M- ¢2K `i M?B m ?Ä
 +?Q M' imM; ` X
 hWM; /ÁM; HY /¢M; +?i HÄM; - iW ?Ä /B K pšM i?¢+? M`v i`M ` - M?Q H` KQ # „
 hY .B m i?-M b„+ i`î M M p- +MM; M; QM; i`¼M; - [m M? i?•M i?-M [m M; #ªv K`m
 HoM? pU+ F?m +? i€M- # Q p•v hY iBM? +?B M t - K¶B F?B MQÊ+ HY M`v `ÆB t
 pU+ +O M`M; b) i`mv M ¢ M iB M; ót it iô- F?B M +?Q /B M iQ+? +?2 T?O i?-M +
 H¢B K°i T?-MX
 ó*-M; +?9 ¢B M ?¢- h¢T h?€+ ?QÊM; iÊB M; Q`B p'M M- ? ? 5ô >mv i ¢² M?2 ` ,
 pU+ M; Q¢B HQ¢M HQm ?¶M HQ¢M- ;B®M; M?Q H` K°i +€B iW i`Q`M; i?"i HÊM- +
 i`QM; pU+ M; Q¢B- M?Q K°i M; ¼M M9B i?"i HÊM K` t-M; H¢BX
 *MM; H9+ ¢|- î i`QM; `i M?B m M?"i [m M; t¢ imv M- /-M /-M +| +`M; M?B m ?'
 h` M K¶B K°i +€B +?B M t - ¢ m +| pU+ M; Q¢B HQÊ+ ¢Q¢i ;Bª ¢B M +m²M; +Q`B H
 ¢|B i? K H K M?bM +Æ i? +O hY .B m- ?- ?'T ²²- ?"M F?-M; i? i`U+ iB T t-M; H
 tm®M; ¢'iX
 í GB i .B K iBM? pU+ - hY .B m +M; +?9 /B K / M? i`QM; i?B M ?¢- M K M?•M M`C
 p`Q K°M; - M?Q v m +Æ ¢ T M?'i i`QM; K°M; - F? „+ ;?B i?"i b•m p`Q i`QM; HBM? ?²
 oU+ M; Q¢B HQÊ+ ¢Q¢i ;Bª [mª M?B M +ª M; `v b®M; i` M HQÐB ¢ Q M?B K K€m- i?
 ?Q M; /•K p- ¢°- F?-M; +| ;b +® F}- i?-M; [m ;B M /•K ¢Q¢i H'v i?S H`K +?Q iU i?
 # M i`QM; #¼M ?¼- `i M?B m M; Q`B ¢ m H` b„+ [m, X
 L v hY .B m +| i? M|B H` ;B'+ K°M; +?mM; +U+ +O M K M?•M- M; v i¢B i`QÊ+ K†
 i-M; /K+ p¼M; b•m i`QM; ¢€v HÁM; #¼M ?¼- #¼M ?¼ M?Q H` ;" +?¼B- ¢ m ¢B M +
 ¢B ` - HB M M; Q M; Q F m H M- ` bS+ ?QÊM; iÊB M`M; K` tmM; T?QM; X
 h?¢+? L? K b„+ K†i H¢M? M?Q #, M; - i`QM; HÁM; H¢B M?' + H M b|M; iQ ;B| HÊMX
 sm'i ?B M pU+ M; Q¢B HQÊ+ ¢Q¢i ;Bª- Qi M?'i +| +ª +?K+ M; Q`B ¢¢i iÊB h?-M oQ
 +Q`M; ;Bª +ªM? ;BÊB \*?•M h?-M M?'- i K i`¼M; i?B M- K°i +¶ HU+ HQÊM; M`v- H`
 /€K iQ`M; iQÊM; X
 aQ b€M? +MM; ?mM; M?•M M`v- +ªM? ;BÊB +O ? „M i?"i bU [m€ i?'T- +, M #ªM F?-
 ¢ÐX
 J°i ¢€K HQÊ+ ¢Q¢i ;Bª T?|M; tm'i ` i?-M +?B HoM? pU+ - [m M? i?•M K¶B K°i M;
 F€ /B m- î # M i`QM; i?-M +?B HoM? pU+ - M?[M; M; Q`B ¢| HU+ HQÊM; ¢¢i ¢QÊ+
 /K+ - iMv i?B b€M; i¢Q pk F„ i®i M?'i- T?€i ?mv ` M, M; HQÊM; i`MM; FQ+? +m²M

h`QM; ç!- +ÁM +| K°i >mv i ç² h¢T h?€+- HU+ HQÊM; bQ pÈB hY .B m +ÁM K¢M? ?
h?¢+? L? K #¶M; M?B M +ªK i?'v- î i¢B ç•v ?„M i?U+ p¬ /KM;- F?¬M; #B i ;B9T hY
J„i i?'v HU+ HQÊM; €Q M;?o +MM; T?€T [mv i ç M ç•v- pk F„ çB M +m²M; ç€M? i
ç°i M?B M M;²B M; v M;„M tm®M; i¢B +?¶- #„i #m°+ +?QM? KbM? #bM? ioM?- ç2K
i? M;QM; Hmv M `X
hY .B m ç½ F?¬M; +| M?¨M ?¢ çB [mªM ?¨M? ç°M; +O ?„M- K„i i?'v +m²M; M?•M p
i`QM; ç¬B K„i ç T H|2 H M M?Q b Q i`ìBX
GBM? ?²M i ç¨M +O M¨M;-

óG`K b Q #•v ;Bì\ô h¢T h?€+ M?2 `M; +QÌB- i`QM; ç²M; iY i`M ç-v çB M +m²M;
 M;QÆB b Q\ hB T iK+ T?•M i€M +?Q i - iB T iK+ +?†M çQÌM;5 LÆB M`v +?9M; i
 M; ,M +?†M #¼M +?9M; K°i H-M- +kM; +| i? M; ,M +?†M #¼M +?9M; H-M i?S ? B5
 h? M? MB M M¼ p K†i +?`M ç°M; - HB M iK+ ;"i ç-m- óh?m°+ ?¢ `ä`M;5ô
 óæ m +9i M; v +?Q i - H"TiS+ ?`M? ç°M;5ô >mv i ç² h¢T h?€+ `Qi ;"Q K°i iB M; -
 çB- M;QÊ+ H¢B- ?„M +ÁM HmB p T?Q b m- ?QÊM; iÊB F?m pU+ i`QÊ+ ç| ;B Q +?
 oU+ M;Q¢B HQÊ+ çQ¢i ;Bª F?¬M; /€K M?B m HìB- ç m i•K i?¬M i?'T i?ÄK iB T iK+
 ç`M? #QÊ+ ?`M? ç°M; iB T i?2QX
 _'i M? M?- h¢T h?€+ çB p`Q F?m pU+ tm'i ?B M M;¼+ #`B- b„+ K†i idM? i€Q H¢B-
 M?"i [m M; t¢ imv M- /Q /U K°i +?9i- ?„M ?ÆB ?ÆB F?QK M;QÌB- óu M i•K- +?mv
 ç`M? b) H`K çQÊ+ +?Q M;QÆBX "¼M ?¼ ?B M i¢B +| i? ç`Q i~m- F?¬M; +| M;?o
 b®M; `ìB F?ÄB L?"i iBM? #¢Q iQ€B i`M;5 h + K çQ M5ô
 h`QM; L?"i [m M; t¢ imv M- +?"K `½B i`mv M ç M K°i +¶ HBM? ?²M / Q ç°M; - K°i H
 +€B iBM iS+ - óæWM; ç +?Q i i?'i p¼M;ôX
 h¢T h?€+ F?QK M;QÌB- HB M iK+ + K çQ MX
 óVK- / M? >mv i ç² h¢T h?€+ M;QÆB i`QM; HÁM; i ç m #B i- i #B i +?mv M M;QA
 H¢B ;B[çQÌM;ô h? M? •K M¼ i`M ç-v •K H½M?- óh?M H Q i i`ª +?Q M;QÆB- b
 FQ+? +?Q i - +?ì H¢B t€+ ç`M? T?QÆM; p` +O #¼M ?¼- i`QÊ+ K°i #QÊ+ +?Q i #
 ó_ä`M;ô h¢T h?€+ i`M? i`¼M; M|BX
 óL;QÆB i`QM; HÁM; ?B m `ä H`i®i`²B- i +kM; F?¬M; v m +¬m M?B m- +?ì iBM iS
 óh®iô h¢T h?€+ F?¬M; +| M|B ;b M[- tQ v M;QÌB `ìB F?ÄB- +?d i`QM; +?®+ H€i- H
 æB K M;QM; iK M?"i [m M; t¢ imv M M¼- +?"K `½B i`mv M ` K°i Hm²M; €M? b€M;
 +kM; #B M K'i F?¬M; i?'vX
 h?¢+? L? K M;²B M; v M; „M î i` M hY iBM? +?B M t - p K†i M;QM; i`¼M; - i`QM; K
 hY .B m î # M +¢M?- F?Q iS+ +`M; M;`v +`M; v m çB- K°i ç¢Q HU+ HQÊM; F?¬M
 +?B K +S i?QÊM; T?QM; imv i ç®B- b„T ç2K HU+ HQÊM; +ÁM H¢B +O M`M; ç m ?
 J°i F?B HU+ HQÊM; M?K+ i?•M +O M`M; ?Q`M iQ`M #B M K'i- i?¬M ?²M +O M`M;
 ç| ç +?Q +¶ HU+ HQÊM; M¼ K°i p`Q i`QM; ç-m M`M; - ç2K HBM? ?²M i ç`M T?€ ?
 +•m /B iX
 *€B M`v +kM; F?¬M; T?ªB F i [mª ?„M Km®M M?bM i?'vX
 >„M Km®M i`Ê ;B9T- ;B9T hY .B m ç2K K°i Hm²M; HU+ HQÊM; M¼ T?€ ?Ov çB- M
 i?€B +MM; hY .B m +U+ F€ iQÆM; iUX
 J°i i?•M hBM? L;mv M ç m ? Q i´M ?¬m M?Q F?¬M; +ÁM- HU+ HQÊM; T?ªM M;QÊ
 ?Q bBM? +Æ- ?„M +,M #ªM p¬ F F?ª i?BX
 hBM? F?Q F?´M; H² pW KÈB ?`T i?m- î i`QM; ?mv i F?B m +ª M;QÌB ?„M çB M +m
 M;`v +`M; M|M; Mªv #`i M- iBM? F?Q M`v- +?Q +?mv M ?| H`K HU+ HQÊM; i?¬M
 i?•M ?„M +kM; +U+ F€ M;mv ?B KX
 S?ªB iB K çQÊ+ K°i F?m pU+ M iQ`M5
 *?d +| çÊB +?Q iBM? F?Q +O ?„M çQÊ+ +?mv M ?| - HU+ HQÊM; #ªM i?•M F?¬B
 hY .B m iB M ?`M? +?[ i`- î i`QM; iBM? F?Q +?mv M ?| - ?„M +kM; b) +U+ F€ F
 K iX
 o`Q H9+ M`v- M m +| +QÌM; ç`+? ç M- ?„M +kM; F?¬M; +| çQÌM; b®M; T?ªM FQ+?

>„M F?´ bmv M;?o- i`QM; ç-m | + K°i ç€K w MB K ?B M H M- F?¬M; M;WM; bmv M
M`vX

h¢T h?€+ +| i? ç2K #¼M ?¼M; ,M +?†M K°i ?²B- iB T i?2Q- +ÁM +| F?ªM, M; +ªM
ç| H` T?ªB i?Q€i F?ÄB ç€K M; QìB h¢T h?€+- +?Q /M H` +?d i`QM; +?®+ H€i- ç +?C
T?K+ H¢B +?Q i®iX

>„M i`QÊ+ ? i M;?o ç M- H` i`mM; QÆM; M?“i [m M; t¢ imv MX

h`-K M;•K K°i +?9i- ?„M +?m`M #` ?`M? ç°M;X

S?QÆM; i?S+ M;U ç°M; hY iBM? +?B M t /QÈB i?•M- hY .B m `i bÈK ç½ M|B +?Q
i?W M?“M- i?ª` K°i Hm²M; i?-M i?S+- HB M +| i? ?mv T?QÆM; ?QÈM; +?B M t

h?-M i?S+ +O hY .B m- î i`QM; +?B M t iB m ? Q `i M? M?- /-M /-M- T?QÆM;
F?¬M; `ä ``M; - i`QM; HÁM; ?„M `ä ``M; - ç| H` #îB pb hY .B m iU i?•M [m€ KS+ M;
çB [mªMX

.Q /U K°i +?9i- ?„M çQ i v `M H M K°i ;| + +?B M t - ç2K i?-M i?S+ +?QM? KbM? T

J°i Hm²M; i?-M i?S+ iBM? i?m-M- M?“T p`Q i`QM; +?B M t - M; v b m ç| - ?„M i?
çQÊ+ [mv M F?®M; +? ç®B pÈB +?B M t X

h?-M i?S+ ?Q¢i ç°M; - i•K MB K ?QÈM; iÈB ç•m- +?B M t b) ?QÈM; p T?Q ?„M
T?B i?QìM; i?m`M iB M- T?B i?QìM; i?-M F€X

*?B M t H`T iS+ +ªB #B M T?QÆM; p`- ?QÈM; iÈB K°i +?¶ M?“i [m M; t¢ imv M M
H|2 H M- ?„M HB M tm`i ?B M î K°i KªM; ?ªB /QÆM; €M? b€M;X

h?€B /QÆM; pB K HU+ ç`K ç†+- +| çQÊ+ / Q ç°M; F€ /B m- F?¬M; M;WM; +?`M ç°M
tmv M i?`m M|M; #S+- H`T iS+ HB M # Q i`MK +?B M t - # Q i`MK hY .B m +MM; ?

>„M î i`QM; L?“i iBM? #¢Q iQ€B i``M; - ç½ HoM? M; °ªQ /B m KÄM; K M? +O i?€B
[m M; t¢ imv M M;QM; iK- ?„M H`v i?€B /QÆM; iBM? i9v i`QM; HBM? ?²M i ç`M- ç
[m M? i?•M ?bM? i?`M? p`M ç°M; F€ /B mX

í /QÈB / Q ç°M; i?-M F€ FB - ?„M +?ŠM; M?[M; K°i +?9i+kM; F?¬M; i?`v F?¬M; F
iBM? i?-M pä ?²M M?Q #¼i #B M ?`T i?m i?€B /QÆM; pB K HU+- F?B M +?Q ?„M

>„M HoM? M; ° €Q M;?o - +| +?9i F€ /B m- M, M; HQÊM; iBM? i?-M +MM; i?€B /Q
i?•M i? +O ?„M- +?d +-M ç2K iBM? i?-M- i?€B /QÆM;ªQ /B m M„K ;B[i?`m i`B
M, M; HQÊM; iBM? i?-M- i?€B /QÆM; - +`i; B[ î i`QM; i?•M i? - #B M i?“M? M, M; H
?„MX

>„M `i M? M? HB M +ªK i?`v i?•M i? i?Q i?€B F?¬M; Qi- iBM? i?-M pä ?²M +kM;
`½B ?`T i?m i?€B /QÆM; pB K HU+- +| çQÊ+ #´ bmm;X

*?d H` hY .B m # M +¢M? ?„M- H¢B iU M?Q +kM; F?¬M; i?QªB K€BX

h?•M i? ?Q`M K„ +O hY .B m- ?B M ` p¬ b® #¼i MQÊ+ /`v ç†+- i?-M i? M`M; iU
b„+- ç M +?®M; çÐ i?€B /QÆM; pB K HU+ t•K M?“TX

“îB p`v- K°i ç¢Q HU+ HQÊM; F?¬M; ?B m M?ªv p`Q i?•M i? M`M; - ç®B pÈB i?•M i?
?mM; K½M?X

*€+ F?®B i?B i? #` ?„M FûQ H M t2 +kM; ç M; /-M /-M ?Á i M ` - iU M?Q Km®M

GB M M; v +ª hY iBM? +?B M t - +kM; iU M?Q Km®M i M `½ iWM; +?9i K°i- F?¬M
iBM? ?Q i¢B çB K i?€B /QÆM; t¢ imv M M;QM; iK i`QM; i?îB ;B M [m€ /`BX

.QÈB bYM; b®i- ?„M [mv i çQ€M `ìB F?ÄB- H¢B i?9+ /K+ hY iBM? +?B M t - iW M
i?S+ M;U ç°M; - +?mv M K¬M iB K FB K F?m pU+ M;mv ?B K K` +?¢v M?Q # vX

E?¬M; i? î M?“i [m M; t¢ imv M i`€M? Mû- pÈB ?„M K` M|B- H` K°i +?mv M +U+ F

*€B M"v +| w M; ?o - ?„M F?¬M; +?B K çQÊ+ v M´M- F?¬M; i? M?•M +Æ ?°B ç2K H
+| w M; ?o - pU+ M; Q¢B HQÊ+ çQ¢i ;Bª M"v- +| F?ª M,M; b) iMv i?ÌB ibK iÈB ?„MX
>„M T?ªB F?¬M; M; WM; /B ç°M; - ibK F?m pU+ KÈB- F?m M iQ" M +| i? ç +?Q ?„M
HQ H„M; pU+ M; Q¢B HQÊ+ çQ¢i ;BªX

h?¬M i?S+ +O ?„M iÈB HmB im-M i` - Î F?m pU+ M?" i [m M; t¢ imv M /"v ç†+ M?" i
M; mv ?B K- ?„M HB M +M; +| ?SM; i?9- i?9+ /K+ hY iBM? +?B M t - +?mv M K¬M
J°i F?m pU+ M,M; HQÊM; +U+ F€ [m, /`- #¶M; M?B M Î i`QM; i?S+ ?ªB +O ?„M i?
/ Q ç°M; K½M? HB i- iU M?Q +| `i M?B m ;B| H®+ M,M; HQÊM; ?bM? i?"M?- i" M
i? [m' M +? i i' i +ª p"vX

LÆB ç| - pã ;Bª M"Q iB M ç M L?" i iBM? #¢Q iQ€B i" M; - ç m +?O ç°M; i`€M? çB- b
>„M i?b F?€+ - Î /QÈB ibM? i`¢M; M; mv ?B K M?Q i? - +M; H" F?m pU+ H"K +?Q
M; QÌB F?€+ bÊ ?½B- ?„M +M; Km®M çB p"Q5

>„M `i M? M? HB M ?¢ [mv i i•K- •K i?¬K M; U ç°M; hY iBM? +?B M t - ?QÈM; iÈB
*?B M t i®+ ç° i?QM; i?ª tm®M; - i¢B i`mM; i•K F?m pU+ FB +~M i?" M i`€M? çB /
+?Q ?„M i?¬M ?²M +•m /B i- F?¬M; /€K +| +?9i i?ª HÂM; - ç +?Q hY iBM? +?B M t
_„+ `„+5

h` M +?B M t i`mv M ç M iB M; M´i? M? i?9v- +?B M t /"B KQÌB i?QÈ+ - K°i F?B
H®+ M,M; HQÊM; ?mM; €+ çB M +m²M; - b) M?Q #` HÊB F?Q Q M? FQ+?- iWM; F?
h?¢+? L? K i`QM; HÁM; ?QªM; bÊ- +M; +~M i?" M ?ŠM H MX

>„M M; ?2 hY .B m M|B [m - +€B hY iBM? +?B M t M"v +?QM? H" HQ¢B +U+ F€ +?
pU+ - +?Q /M H" pã ;Bª h?¬M oQÆM; +ªM? - +kM; `i F?| i?m-M i9v H'v HU+ HQÊM;
:B| H®+ M,M; HQÊM; ?¶M HQ¢M M"v- pW çKM; iÈB iY iBM? +?B M t - HB M H"K +
+?SM; KBM? / Q ç°M; M"v F?OM; #®X

>„M Î F?„T +ª F?m pU+ M; mv ?B K- ;B M M M çB iÈB- M?[M; +¶i?B i? i` M +?B M
` - Î F?m pU+ i?¬M i?S+ +O ?„M +ªK SM; çQÊ+ ?mM; ?B K M? i MûK p"Q- ç t2K n
hWM; F?®B i?B i? - `ÆB p"Q `i M?B m F?m pU+ i?¬M i?S+ F?¬M; `ä- i?QÌM; i?QÌ
K€m HQ½M; - ?Q†+ H" ?Q" M iQ" M M´imM; - ?Q†+ H" #` +?B H"K p¬ b® F?®B i?" i
h?¢+? L? K p K†i +QÌB F?´ - •K i?¬K ç m ç-m- M?bM hY .B m /-M /-M +?®M; çÐ ?
?mM; ?B K F?¬M; +?¶ M"Q K" F?¬M; +| - +| HQ¢B +ªK ;B€+ +MM; çQÌM; K¢i H°X
_„+ `„+ `„+5

Í F?B ?„M K†i +Q K"v +€m- i¢B K°i +?¶ ;B| H®+ M,M; HQÊM; çbM? +?d- ç°i M?B M
hY iBM? +?B M t X

h` M +?B M t i`mv M ç M iB M; M´i?" i HÈM- p¬ b® iY iBM? ?| i?"M? ç€ pKM- iW i
h`QM; F?QªM? F?„+ - hY iBM? +?B M t H"TiS+ i`U+ iB T #` pÐ- çbM? +?d p" M +?
:B| H®+ M,M; HQÊM; K½M? HB i M¼- +ÁM ç M; i?QM; i?ª /B +?mv M- /-M /-M ?Q
K" çB iÈBX

h?¢+? L? K ?QªM; bÊ #B M b„+ - F?¬M; F`T M; ?o M?B m- K¢M? ç2K hY .B m ¬K H
HQÊM; i?€B /QÆM; H M i" M iQ" M i?•M- M?Q H" K°i +€B ?Ä +¬m i?" i HÈM- iW i
T?Q i`QÊ+ K" t•K M?"TX

h?•M i? K K K¢B M?"T p"Q HÁM; - ?„M F?¬M; +| K°i +?9i p mB bQÈM; - M; QÊ+ H
i`¼M; X

*?B M t +| i M iB +?ÈT iQK- ç½ ?Q" M iQ" M #` ?Ov çB- ?„M Î L?" i iBM? #çQ iQ€B +M; ;B M M M- M m HçB çKM; iÈB pU+ M; QçB HQÊ+ çQç i; B<sup>a</sup> hçT h?€+ M"v- ?„M + Q K" `ìB F?ÄB- b) i`î i?"M? +QM K²B +O ç®B T?QÆM; X

L; v içB F?B ?„M i•K iQ ?¶M ç°M- K°i +?¶ F?m pU+ M iQ" M ?„M ç M; /WM; HçB- ç°M; K½M? HB iX

>„M p K†i FBM? bÊ- F?¬M; #B i ç½ t^av ` +€B ;b- +?d +<sup>a</sup>K i?'v M?Q H" #` K°i +¶ H # Q H'v- ?QÈM; iÈB K°i +€B i`mM; i•K H®+ tQ€v i?" i HÈM K" M?'M tm®M; X

>„M Km®M ;B½v /K - HçB T?€i ?B M HU+ HQÊM; +O ?„M Î /QÈB i?B M mv- i`î M M «K hY .B m- ?„M HB M +S M?Q p"v K" +?bK tm®M;- M?"T p"Q i`mM; i•K H®+ tQ€v- #B i +?mv M ;bX

djNX *?QÆM; djd, GoM? L;° JÈB5

h?ç+? L? K idM? HçBX

JÎ K„i ` - ?„M M?bM i?'v +?QM? H" m €K p¬ i" M- +?2 FQM #-m i`ìB i` M çdM? ç-m .äB K„i M?bM p T?Q t - ?„M T?€i ?B M ?„M Î K°i +€B ççB ç` ioM? K`+? HçM? M ç2M- F?¬M; +| K°i +?9i bBM? K M? / Q ç°M;- T?Q i`QÈ+ +| M9B + Q M;'i- +| `i M M"vX

>"B +®i M"v +| v m i?9- +| +€+ HQçB i°+- i?•M i? ç½ KK+ M€i- iU M?Q ;B| i?'B [æSM; H M- K„i M?bM T?Q i`QÈ+- ?„M T?€i ?B M F?„T MÆB ç m +| i?B ?"B- ;B® F?¬M; ç•m F?¬M; +| - HB + K„i M?bM K°i +€B F?¬M; iÈB +m®B- H"K +?Q ?„M #¶M; p„M; X

LÆB M"v H" +?¶ M"Q\

h`QM; ç-m pW ç°M;- ?„M + m K"v- +| +?9i ç m ç-m b| b| ç-m- ?„M +?d M?È- î i`Q p"Q K°i F?m pU+ M,M; HQÊM; T?B i?QìM; +m²M; #çQ î L?" i iBM? #çQ iQ€B i`QìM

Í ç| - hY iBM? +?B M t #` T?€ ?Ov- ?„M +?d +| i? K M; i?2Q hY .B m `ìB çBX

a m ç| ?„M #` K°i +¶ HU+ HQÊM; FûQ p"Q i`QM; K°i +€B H®+ tQ€v HU+ HQÊM; K½ çBX

>„M M?È iÈB hY .B m- H"TiS+ ibK FB KX

_`i M? M?- ?„M T?€i ?B M hY .B m +€+? ?„M +kM; F?¬M; t - î T?Q /QÈB K°i +€B i? /"B ;¬M M; "M i?QÈ+- HŠM; H†M; M^K i` M K†i ç'i- F?Q iS+ M?Q iÆ- M? F?¬M ?„M M? M? +?| M; # v ` - ç°i M?B M T?€i ?B M MÆB M"v i`¼M; HU+ +U+ F€ ç€M; b M9B HÈM €T +? - i®+ ç° +?çv i`î M M +U+ F€ i?QM; i?^aX

h`QM; ?mv i F?B m +<sup>a</sup>M; QìB- p¬ b® iBM? ?Q iBM? F?Q +ÁM ç M; çB M +m<sup>2</sup>M; tQ ç M F?| +?`mX

>„M H"TiS+ w i?S+ çQÊ+- ?„M ?¬M K i?ìB ;B M T?B i?QìM; M; „M M; OB- ?ŠM H" + #^M; F?¬M;- ?mv i F?B m ?„M ç½ ç2K iBM? F?Q M"v iBM? H¼+ i?"M? +¬M; X

G'v i®+ ç° bQ pÈB #bM? i?QìM; +?"K ;¬M K'v +?K+ H-M- ?„M çB iÈB # M +çM? hY M; QìB hY .B m- T?€i ?B M +¶ HU+ HQÊM; F?¬M; ?B m M¼- +ÁM ç M; ç®B pÈB i ?QçB- K„i i?'v- hY .B m ç½ K'i çB iQ" M #° bS+ +?®M; +UX

a„+ K†i p¬ +MM; i`-K i`¼M;- ?„M ç°i M?B M M; ²B tm®M;- + m K"v ç2K hY .B m ¬K T?•M #B i ç†i î +?¶ M; U+ +MM; #KM; M" M; X

hBM? F?Q M?K+ i?•M +ÁM ç M; çB M +m²M; iB M ?| - ?„M M|M; p°B M?Q HY - +?ì ?B M `X

h?lB ;B M #¶M; M?B M i`Î M M +U+ F€i?QM; i?ª- i`QM; HÁM; ?„M /-M /-M H°` M
 i? F?¬M; ç2K HBM? ?²M M i oM? F?¬M; HBM?- KB M +?Q p¬ w iB M p`Q +ªM? ;BÈ
 h¢B i?lB çB K M`v- K°i F?B ?„M K'i çB Hw i`Q- HB M `i F?| F?¬B T?K+ H¢B M? M
 pÈB hY .B m iB M ?`M? F?¬B T?K+ i?QÆM; i? X
 >„M i¢K i?lB [m M K'i i?QÆM; i? hY .B m- HBM? ç`B F?¬M; KBM?- iQ`M i?•M i`-H
 ç€- F?¬M; +| K°i +?9i / Q ç°M; X
 _'i H•m b m ç| - Î i`QM; +ª M; QlB ?„M ç m M?S+ - ?mv i F?B m ç½ T?€i HU+ 4X
 .` HU+ i?¬M #Q K½M? HB i- iW i`QM; K¶B K°i ?mv i F?B m +O ?„M H M i`M` - H
 p`Q hBM? L; mv M +´ i?K +O ?„MX
 hBM? L; mv M +´ i?K F?¬ FB i- M?Q #` HU+ HQÊM; i`M p`Q- K°i H-M M[çQÊ+ i?
 o K†i +?`M ç°M; - iQ`M #° iBM? i?¬M w i?S+ +O ?„M- ç m M; QM; Hmv M H¢B- ç2K
 ` - `| i p`Q i`QM; i?•M i? hY .B m- ç2K +¶ HU+ HQÊM; F?¬M; ?B m M¼ iB m /B i ç
 E?¬M; M; l- K°i +¶ HU+ HQÊM; ç M iW M; ¼+ #`B M¼- M?Q H` +| w i?S+ +?QM? KbM
 p`Q- +¶ HU+ HQÊM; M¼ H¢B +| i? #„i ç-m F?¬M; M; WM; +?çv i`®M- T?QÆM; ?Q
 ?„M i`mv FQ+?- pšM iB T iK+ T?€ ?Ov bBM? +Æ +O hY .B mX
 h` K¬M5 h?¢+? L? K b„+ K†i #B M ç´B HÈM- ç•v H` H-M ç-m iB M çKM; iÈB +ªM?
 +¶ HU+ HQÊM; - +| çQÊ+ w i?S+ +?QM? KbM? - KÎ` i`Q im - +| i? iU i`€M? Mû- ç•
 hB T iK+ M; QM; Hmv M hBM? L; mv M- i?¬M i?S+ +O ?„M M; U ç°M; - Î # M i`QM
 M; WM; +?çv M?Q # v- ç2K +¶ HU+ HQÊM; M¼ b, M çm´BX
 æ€M; iB +- HU+ HQÊM; M¼ p¬ +MM; HBM? ?Qç i- #`i Hm`M ?„M +® ;„M; M?Q i? M
 HU+ HQÊM; M¼ #„i ;B[- ?„M +MM; +¶ HU+ HQÊM; M¼- Î # M i`QM; i?•M i? hY .B
 p`v H` +?çv iÈB HmBX
 GU+ HQÊM; M¼ +?Q iWM; bmv v m Kªv K v- M?QM; hBM? L; mv M +O ?„M- Î i`QM
 +?“K`½B iB m i?`i F?¬M; QiX a„+ K†i i`Î M M p¬ +MM; F?| +QB- K„i i?`v bBM? +Æ
 KÂM; K M?- ?„M +| +ªK ;B€+ p¬ F F?ª i?BX
 h¢K i?lB M; WM; H¢B- +ªK i?K çQÊ+ /` HU+ i?¬M #Q K½M? HB i- ?„M H`K +?Q +?Q
 K°i ?²B H•m- #¶M; M?B M +| [mv i ç`M? KÈBX
 o`M /KM; HU+ HQÊM; T?ªM M; QÊ+5
 " M i`QM; HU+ HQÊM; T?ªM M; QÊ+- +| i? i? K w +ªM? iY pQM; +O ?„M- +| H) b) H
 ;B i®+ K'i çB- M?QM; K` +| i? ç2K +¶ HU+ HQÊM; M¼ iB m çBX
 >„M KÈB Km®M ç°M; i?O- ç°i M?B M +| çB m HoM? M; °- p K†i +?`M ç°M; X
 v +ªM? bBM? iY5
 >„M F?¬M; çÆM ;BªM +?d ?B m çQÊ+ iY pQM; €Q M; ?o - ?„M ç®B pÈB bBM? K M?
 i? T?|M; tm'i` bBM? K M? iW i`QlM; +MM; HQçB pÈB HBM? ?²M i€M; i`M; ? v
 v MB K M`v F?ÎB H M i`QM; ç-m- HB M F?¬M; i? M; ,M +?†M HÈM K¢M? H M- HÈB
 h`-K M; •K K°i +?9i- ?„M [mv i ç`M? i?Y K°i H-MX
 v iQÎM; KÈB iW i`QM; ç-m ?B M H M- HB M #B M i?`M? K°i +¶ çB M HQm- M p`Q +
 M?Q +MM; €Q M; ?o H¢+ `M +| M®B iB T F€ /B m- H`K +?Q i`QM; ç-m ?„M ç°i M?F
 F€X
 G9+ M`m iW i`QM; ?mv i F?B m i?•M i? ?„M +?Êi tm'i ?B M` /` HU+ i?¬M #Q- ;B
 M M #WM; #WM; bBM? +Æ- bBM? K M? HU+ +QlM; ççB M¼ H`K +?Q ?„M +ª M; QlB
 /U i?2Q `M iQÊM; KÆ ?² i`QM; ç-m- H†M; H) T?|M; tm'i`

h?U+ i? - M F€ - ? B K„i ? „M tm' i ? B M +^aK t9+ F€ / B m - K°i + QM K„i ioM? K` + ? m €K
 / B i i' i +^a- F? - M; + | K°i + ?9i M? • M iW - i` € + F? | HQÌM; X
 J°i + QM K„i F? € + - H€B i^aM ` bBM? + Æ #WM; #WM; - + | [mv M Hmv M ç®B pÈB bB
 æ m H` K„i + O ? „M - H€B ? B M ` / Q ç°M; ?Q`M iQ`M F? € + M? m - H° ` +^aK t9+ ?
 Í ç²M; i? ÌB ? B K„i T? €i bBM? #B M ? | [m, /` - ? B i v ? „M - +kM; ?B M ` 'M FwX
 aBM? 'M +MM; iY 'M5
 > B HQ€B 'M Fw F? € + M? m - ç²M; i? ÌB ç†i î i` M M; QÌB hY .B m - K°i + ¶ w +^aM? iY
 bBM? K M? - H€B + | i? ç²M; i? ÌB #` FQ + ? T? €i ` X
 h`QM; ?mv i F? B m + O ? „M - Î ç²M; i? ÌB H M i`M ` /` HU+ i? - M #Q - +kM; + | HU+
 ` - +MM; €M? K„i +<sup>a</sup>K t9+ + O ? „M - i v i`€B T?^aB HU+ HQÊM; iQÆM; T?^aM iQÆM;
 M p`Q i`QM; bBM? 'M - H`K + ?Q K°i #`M i v + O ? „M + | çQÊ + i? - M i? - M; bBM? K
 J` HU+ T?<sup>a</sup>M M; QÊ + - +ÁM ç M; +MM; €M? K„i ioM? K` + ? M¼ + O ? „M çç i i?`M? H
 +MM; w +^aM? iY pQM; ?Q`M K„ /mM; ?ÊT ` - ? | i?`M? M, M; HQÊM; i?€M? + 'T i` € +
 p`Q i`QM; i? • M i? hY .B mX
 :BÌ F? „+ M`v - ? „M ; B®M; M?Q i`î i?`M? i? - M KBM? + ? 'T + ?QÎM; bBM? iY - + | i? ç²
 M? €v K„i - K M; çB bBM? + Æ - +kM; + | i? ; B Q + ?Q bBM? K M? - KÎ` HBM? i`QX
 GU+ T?^aM M; QÊ + +MM; /` HU+ i? - M #Q - /mM; M?`T p`Q i`QM; w +^aM? bBM? K M
 HBM? ?²M + O ? „M bY /KM; - +MM; M? m çQ p`Q i`QM; i? • M i? hY .B mX
 aBM? + Æ #WM; #WM; - Î i`QM; i? • M i? hY .B m ?Qç i ç°M; - iU M?Q K°i H - M M[
 .B m - H`K + ?Q / i?`i i€B M?Ê i + O M`M; - / - M / - M ç` i`Î M M ?²M; M?m`M ?ŠM H
 GU+ T?^aM M; QÊ + M; QM; Hmv M /mM; ?ÊT iY pQM; €Q M; ?o - H€B H`T? € ?Ov bB
 K M? HU+ + O hY .B m çBX
 • M? K„i [m, /` + O ? „M M?bM ; B B M? • M i`QM; HÁM; - bYM; b®i i`QM; + ?® + H€i - #
 aBM? K M? w +^aM? T? • M i€M ` - ç²K HBM? ?²M i ç`M +MM; M½Q #° + O hY .B m #
 +MM; M? m # Q i`MK - ç i`€M? + | i`M i?QÆM; X
 v +^aM? iY pQM; H€B H`M p`Q H²M; M; U+ hY .B m - Î i`QM; ç | ibK + ¶ HU+ HQÊM; +
 M | /B i çBX
 *¶ HU+ HQÊM; + | çQÊ + w i?S + M¼ - ç M; F? - M; M; WM; ?Qç i ç°M; - iU M?Q +kM; ;
 T?^aM FQ + ?X
 hY pQM; w +^aM? /B M iQ + ? + ?2 T?O +`M; M; `v +`M; HÈM - Î /QÈB HU+ T?^aM M; QÊ +
 i€M; i`M; - ç²K ?ÆM T? • M MY i? • M i? hY .B m ç m # Q p • v H€B - [m`M [m M? iQ`
 GBM? ?²M i€M; i`M; F€ /B m - + | i? ? 'T i?K i' i +^abBM? K M? HU+ - T? € ?Q i' i +^ab
 HQÊM; + | çQÊ + w i?S + M¼ - +kM; F? | K` + ?®M; çÐX
 Í /QÈB HBM? ?²M i€M; i`M; i? - M F€ i` € + # Q i`MK - + ¶ HU+ HQÊM; + | çQÊ + w i?S
 tm®M; - + ?`K `½B i M `½ çBX
 h?ç + ? L? K i? - M ?²M T?`M + ?`M - i`QM; ? B K„i ? B M ` ?`Q [m M; FBM? M; QÌB - ? „
 HU+ HQÊM; F? - M; ?B m i`QM; + Æ i? hY .B m - ç®B pÈB HU+ HQÊM; bBM? iY €Q
 > „M H9+ M`v ç½ F? - M; i? M; ?o M?B m - iBM? F?Q i? - M M; QM; Hmv M H M - K°i #
 /MM; i? • M i? hY .B m ç M M; ?B K + ?SM; +^aM? ; BÈB HoM? M; ° + O ? „MX
 _'i M? M? - K°i + ¶ HU+ HQÊM; + | çQÊ + w i?S + Î i`QM; i? • M i? hY .B m - #` w +^aM?
 i M `½ - F? - M; + | K°i + ?9i HQm H€BX
 o`Q H9+ M`v - h?ç + ? L? K w MB K i`QM; ç - m + ?Ê i ç°M; - ç²K w +^aM? iY pQM; i?m ?²
 iB T iK + [m€M + ?9 M, M; HQÊM; X

.` HU+ i? -M #Q H M i`M î i`QM; i?•M i? ?„M- +ÁM ç M; +?mv M ?! i?`M? bBM? p`Q i`QM; w +ªM? bBM? K M?- ç2K i?•M i? hY .B m ç½ b„T /-m ? i ç M i„i- iQ`M # hY .B m M?Q ç„K +?bK i`QM; ?ªB /QÆM; bBM? K M? imv i pìB- i?•M i? i€B M?Ê iQ`M KÈB- +Æ M,M; i?•M i? #` T?€ T?€ ?Q- +kM; F?-B T?K+ +U+ M? M? H MX h` M K†i M`M;- HçB +! ?²M; [m M;- HB M M; v +ª HBM? ?²M i ç`M- +kM; #„i ç-n +?“K `½B p`M +?mv M KÎ` X h?ç+? L? K ? B K„i ;„i ; Q M?bM M`M;- K°i ?²B H•m KÈB t€+ ç`M? M`M; ç½ F?-M; >„M iB T iK+ T?!M; i?Q+? w +ªM? bBM? K M?- +?QM? KbM? +kM; M?„K K„i HçB- KÈB M?`i ç®B pÈB bBM? iY €Q M;?o - b p`Q i`QM; ç!- ;„M; ççi iÈB HÈB Q+? HÈM LÆB M`v ioM? K`+? i? -M #Q HçM? M?Q #,M;- i?B ?`B ç-v ç'i- F?-M; +! K°i iB bB «K K°i M[iY +! i? M!B M?•M ;B M ?¼ i?Ov- ?! ?[M; K`M;²B- i` M M;QìB i`Q` / pQM; +MM; bBM? K M?- p- +MM; F€ /B m- ?„M ç M; Î i`QM; HoM? M;° €Q M;?o - p

" M i`QM; L?"i iBM? #çQ iQ€B i`QìM;X

J°i Hm²M; €K [m M; `i M? M? +?çv M?Q # v- F€ /B m Mû [m K°i +€B M?"i [m M; tç [m M; FB - KÆ ?² +! i? i?'v çQÊ+ K°i #!M; M;QìB ;-v v m- i`QM; €K [m M;- i`mv #,M; ?`MX

•K [m M; `i M? M? çB iÈB- ç°i M?B M- €K [m M; M¼ `mM; KçM? H M- iU M?Q #` i ç°i M?B M i?QM; i?ª tm®M;X

"!M; M;QìB #` €K [m M; # Q H'v- i? -M F€ `ä ``M; p†M p Q K°i +?9i- ?bM? M?Q H`

>„M î i`QM; €K [m M; M;²B tm®M;- iU M?Q H` F?-B T?K+ +€B ;b- `i H•m b m ç!-

J°i +¶ F?Q iS+ p- +MM; #,M; ?`M ?mM; €+- iW #!M; M;QìB # M i`QM; €K [m M; M¼ #` +?¼+ ;B`M- w ç² H`K +€B ;b ç!X

d9yX *?QÆM; dj3, "²B h?QìM;

hY .B m ;B®M; M?Q iW i`QM; i-M; K°M; b•m M?'i idM? HçB- +ª M;QìB KÄB K i p- F?-B T?K+ i? M? KBM?X

Í i`QM; ?-M K M†M; M - M`M; +ªK i?'v çQÊ+ K°i +¶ b€i F?Q HçM? M?Q #,M;- ?Qç i? K` ç2K M`M; +?ûK ;B iX

*€B HQçB +ªK ;B€+ M`v- H`K +?Q M`M; T?B i?QìM; FBM? bÊ #`i M- Hm-M Hm-M M?Q H` F?-M; +! çB K +m®B- Î /QÈB K°i +¶ HU+ HQÊM; T?€ ?Q FB - M`M; +`M; M M;`v +`M; +ªK i?'v b„T +? i iÈB MÆB `²BX

L; v içB i?ìB çB K M`M; b„T Km®M #m-M; i? ?Q- K°i +¶ w i?S+ 'K /`Q /çi ç2K H Î i`QM; ?ªB /QÆM; bBM? +Æ #WM; #WM; FB - M`M; #¶M; M?B M +ªK i?'v p- +MM +kM; /-M /-M #` [m M çBX

a m F?B +¶ w i?S+ 'K €T M¼ tm`i ?B M- €+ K°M; +O M`M; #B M i?`M? K°M; ç T- +ª ?ŠM H M- #!M; K +MM; bÊ ?½B i`QM; HÁM;- ç½ i`î i?`M? ?Q F?-M;- i? -M ?²M +k +¶ HU+ HQÊM; iQÆB K€i- /-M /-M F?-B T?K+ i? M? KBM?- HçB +! w +?Q +?QM?

GU+ HQÊM; Km®M +?ûK çQçM bBM? +Æ +O M`M;- Î i`QM; i?•M i? M`M; #` K°i +?“K `½B i M`½- b m F?B H`K +?Q HU+ HQÊM; M¼ #B M K'i- +¶ HU+ HQÊM; i` €+ i`QM; i?•M i? M`M; `9i HmB F?ÄBX

æ°i M?B M- M" M; F?¬M; +ÁM K°i iB bÊ ?½B #'i M- +ª M; QÌB i?Q i?€B ç M +MM;
i?Q+? w M?'i- +| i? +ªK M?"M çQÊ+ bBM? +Æ #ªM i?•M #,i ç-m F?ÎB ç°M;- çQÊ+
iWM; +?9i K°i i~K #'X

v i?S+ +O M" M; M? M? +?| M; F?¬B T?K+ HçB- HBM? ?²M i ç" M Îi?S+ ?ªB M" M;
KbM? KÄB K i- +kM; K°i H-M M[i`Î M M M? M?"M; ?ŠM H MX E?¬M; #B i[m #
iQÊM; +?B M ç'm i`QÊ+ F?B M;'i çB- M?È `ä i'i +ª

"'i M; Ì- €M? K,,i +?Êi H|2 b€M; ?ŠM H M- FBM? M; ç+ M?bM M; QÌB i`QÊ+ K,,iX

:QÆM; K†i h?ç+? L? K ; -M i`QM; ; M; i'+- i?-M b,,+ HçM? HMM;- ?Ì ?[M; M?„K K
i?ç+?- [m M? i?•M i€M ` ? B HQçB F?Q iS+ ?Q" M iQ" M iQÆM; T?ªMX

J°i +¶ iom? K`+? #,M; HçM?- K°i +¶ bBM? +Æ #WM; #WM;- ? B +¶ F?Q iS+ ?Q" M i
M; QÌB ?„M ç²M; HQç i?B M ?B M ` - F?¬M; +| tmM; ç°i- +'T +?Q hY .B m K°i HQç

L; v b m ç| - M" M; T?€i ?B M M" M; Îi`QM; HÁM; ç®B T?QÆM;- #` h?ç+? L? K K°i i
+?•M ?„MX

hY .B m €M? K,,i ?B M H M K°i iB ?QªM; HQçM- KÈB ç`M? ; B½v /K - +?Êi +| +ªK ;
M[M; •v M; ~M +ª M; QÌBX

h v +O h?ç+? L? K ç M; M„K H'v i v M" M;- i`mv M ç M K°i +¶ M,M; HQÊM; F€ /B m
+Æ #WM; #WM;- M?Q ?ªB /QÆM; bBM? K M? ç2K i?•M KbM? M" M; # Q T?OX

Í/QÈB M,M; HQÊM; F€ /`FB - i?•M i? +O M" M; iU M?Q K°i H-M M[ i`"M ç-v HU
+kM; /-M /-M F?¬B T?K+ çB K HU+ ççQX

L,M; HQÊM; i?-M #Q- ?| i?"M? p¬ b® /ÁM; bm®B- H M i`"M ` - i`"M M;"T Î K¶B K°
K°i +¶ HÈM M?'i i`QM; ç| - +ÁM ç M; t•K M?"T hBM? L; mv M +´ i?K Î i`QM; #KM; M

hBM? L; mv M +´ i?K F?¬FB i M¼- +kM; +?"K `½B b€M; ?ŠM H M- çQÊ+ #Ä i? K p

L" M; b•m b,,+ +ªK i?'v çQÊ+ +¶ M,M; HQÊM; i?-M #Q M¼- K M; ç M +?Q M" M; Qm
#¶M; M?B M M; WM; HçB- pŠM /mv i`b M; mv M iQ i? F?¬M; i? v ç´B- HŠM; H†M; M

L?bM ;QÆM; K†i HçM? HMM; ; -M i`QM; ; M; i'+ M¼X

h M M"v +ÁM +?Q +| idM? HçBX

h` M F?m¬M K†i hY .B m /-M /-M +| ?mv i b,,+ - ?B M ` K°i çQ" M çÄ YM;- K,,i M" M
/B m- i`QM; HÁM; M?Q #` MûK p"Q K°i ?ÁM ç€ M?Ä- ç M; M´B H M ;ÊM b|M; KÄM;

h?ç+? L? K ?²M M?B M F?¬M; #B i M" M; idM? /"v- ;B®M; M?Q ç M; Îi`QM; ;B'+ K
K†i HçM? M?ç i- ? B K,,i M?"K +?†i- HBM? ?²M M #bM?X

*?d H" Îi` M M; QÌB ?„M- i`mv M ç M w +ªM? bBM? iY HçB M?Q H" ? B i? M? HÈB
Hmv M ` - K°i i v bBM? +Æ- [m€M M?"T p"Q i`QM; i?•M i? hY .B m- K°i i v F?€+
bBM? K M? HU+- ç†i Îi` M i?´ ç` HçM? M?Q #,M;X

aBM? K M? +MM; iY pQM;- w +ªM? iQM? +?'i iQÆM; T?ªM- HB M iB T i`¼M; çB T
J°i +?®+ M¼- ?„M ;B®M; M?Q i?"M? iY i?-M- Km®M +?ûK ;B i i'i +ª bBM? HBM?-
H"K +?Q M; QÌB i +| K°i HQçB +ªK ;B€+ M?Q +•v ;†T ;B| tm•M- ;B®M; M?Q Km®M
p"vX

>„M ç M; iB M ?"M? +ªM? ;BÈB HoM? M;°X

hY .B m `i M? M? HB M `ä `M;- K,,i ç T +?Êi +"M; b€M; M; ÌB- M?bM ?„M F?¬M; +

*ÁM +| w +ªM? bBM? K M?\

J°i +€B w MB K F?¬M; i? M; ,M +?†M Îi`QM; ç-m M" M; ?B M ` - çB m M"v H"K +?Q
b|i- ?Q" M iQ" M H" M?Î +¬M; H Q +O h?ç+? L? KX

a m F?B idM? /"v- M" M; #B i +¶ HU+ HQÊM; F?¬M; ?B m t•K M?"T p"Q i`QM; i?•M
M?B m ç€M; bÊ ?mM; €+- +QB M?Q H" M" M; î i`çM; i?€B i`QÊ+ FB - î /QÊB +¶ HU
M"Q +?®M; çÐ- M" M; F?B î MY idM? MY K - M?È `ä bBM? +Æ i`QM; i?•M i? #` T
L m F?¬M; +| h?ç+? L? K` i v i`Ê ;B9T M" M; - M" M; #B i- M" M; H9+ M"v- ?ŠM H" H
M?"T iB m i€M `²BX
JÆ ?² M?È HçB +ªM? i`QM; KÆ- +?Ê i`ä `M; ?ŠM H M- ç¬B K„i ç T +O hY .B m
M?Q K†i ?² ;ÊM b|M; - i?¬M b„+ ?ÆM p"BiB F?€+ i?QìM; X
L" M; +S M?Q p"v FBM? M; ç+ M?bM i? M? MB M ¬K M" M; - ç M; M; ° HQÊM; HU+ Ho
i?ìB M?Q H" K K M;
. ` HU+ i?¬M #Q t•K M?"T p"Q i`QM; i?•M i? M" M; - /¬M /¬M v m #Êi- +?Q ç M F?B
M"v H"K +?Q M" M; iW i`QM; bmv M; ?o M; "M pçM idM? HçBX
>ÆB /Á tûi K°i +?9i i`çM; i?€B i`QM; i?•M i? - i` M K†i M" M; F?¬M; F?ÄB ?B M H
ç„+ /oX
hQM? K M? F?¬M; M; çB- M?QM; K°i i?•M HU+ HQÊM; iB m ? Q [m€ M?B m- +?Q /
i?•M i? h?ç+? L? K #´ bmM; K°i +?9i- +kM; H" M?Q Km®B #Ä #B M- t t F?¬M; ç
L" M; /M b Q +?QM? H" h?¬M oQÆM; i K i`¼M; i?B M +ªM?- M m Km®M F?¬B T?
/QÆM; `°M; HÊM- +?d #^M; HU+ iBM? H¼+ ?mv i F?B m +ªM? ;BÊB *?•M h?¬M +C
M, M; H"K +?Q M" M; F?¬B T?K+ HçBX
L" M; î H9+ +?m t|i- HçB #¶M; M?B M M?È iÈB +€B ;b- p K†i FBM? M; ç+ ?QªM; b
h?ç+? L? K im Hmv M €Q M; ?o - HçB +| i? F?¬B T?K+ i?QÆM; i? +O M" M; \ aBM
~M +?S bBM? K M? +?•M HwªQ /B m- H"K +?Q bBM? +Æ #` T?€ ?Q +O M" M; - +| i
€Q M; ?o M"v- HçB +| i? tm'i ?B M ç²M; i?ìB pÈB iY pQM; €Q M; ?o \5
S?€i ?B M M"v H"K +?Q M" M; +? 'M ç°M; X
E?¬M; /€K iQîM; iQÊM; 5
h`QM; H9+ M?'i i?ìB- M" M; HçB M?bM h?ç+? L? K- #¶M; M?B M +ªK i?'v M; QìB M
F?¬M; #B i~M i" M; # Q M?B m #Q K"i- M?Q i? M"Q +kM; M?bM F?¬M; i?'mX
h?ìB ;B M i`¬B [m X
E?¬M; #B i [m # Q H•m- h?ç+? L? K +?QM? KbM? iW i`QM; +ªM? ;BÈB HoM? M; °
Kî- +?Ê i ?QªM; bÊX
J°i ;QÆM; K†i [mv M `k- +€+? ?„M F?¬M; ç M MY i?QÊ+- KMB ?QÆM; i?'K p"Q`
KkB ?„MX
*€B M"v p®M H" K°i +?mv M +U+ F€ imv i- M?QM; K" ?„M H" iW i`QM; HoM? M; °
M?'i i?ìB T?ªM SM; F?¬M; F`T- M; QÊ+ HçB #` FBM? M; ç+ K°i +?9iX
_ 'i M? M?- ?„M HB M t'm ?´ ?ŠM H M- p°B p" M; #m¬M; i v hY .B m ` - +QìB M; QÊ
hY .B m i?¬M b„+ i`î M M M?Q i?QìM; - pšM H" KB M; +QìB M?Q ?Q - MY M^K î i`
+€B HQM; KÄB- çQìM; +QM; H°` - K„i ç TH|2` /` [m M; - óL; O çQÊ+ K°i ;B'+- i?"
H" +ÁM +?Q M; O çO- pšM KÄB K i M? ôX
h?ç+? L? K M; ~M` K°i +?9i- i`QM; HÁM; +QìB +QìB M|B, óE?¬M; +| pB + ;b- +
+?9M; i +kM; F?¬M; ; 'TôX
>„M #B i hY .B m F?ŠM; ç`M? ç½`ä `M; bBM? +€B ;b- ç®B T?QÆM; F?¬M; +| +
F?¬M; Km®M ;BªB i?Q+? M?B m- +kM; HB M M|B i?2Q hY .B mX

óh?ÌB çB K i M;O- M;QÆB b Q HçB ç2K i çQ iÈB MÆB M"v\ æ•v H" +€B ç` T?QA
i v pm®i pm®i +€B +´ i`„M; M?Q imv i- H„+ H„+ ç-m- iU M?Q ç M; F?¬B T?K+- K„
w ?ÄBX

h?ç+? L? K i?-M b„+ +SM; çÌ- ó*! [m, KÈB #B i- +?B M t +O +?9M; i #` K°i F?m
HB i T?€ ?Ov- i K M; i?2Q +¬ w ç² i?Q€i çB- HçB #` K°i +€B H®+ tQ€v i?“i HÈM ?
tQ€vX *?Ì b m F?B i idM? HçB- +?9M; i ç½ Î MÆB M"v- i ç½ bÈK i?Y [m - F?¬M
iY F?Q i`-K i`-K- +?d +! p¬ b® i?B ?"B KK+ M€i- i?B ?"B M"v +! v m i°+- +kM; +! +
M!B +?mv M- ?„M +?d +?d i` M ç-mX

hY .B m M;~M; ç-m- M?bM tQÆM; F?¬ v m i?9 + Q M;´i M¼- K°i +?9i F?¬M; M;Q"
T?€i ?B M- +QÌB F? M? F?€+? M!B, óL;QÆB ç! M? - ç2K i çQ ç M K°i MÆB [m€
F?! HQÌM; ? v F?¬M;\ ob +€B ;b i i?ÌB çB K idM? HçB- M;QÆB HçB ¬K i \ L;QÆB
F?¬M;\ô

h?ç+? L? K M;ç+ M?B M- bYM; b®i K°i +?9i- KÈB #bM? ioM? M!B, óh F?¬M;H"K
i`QÊ+ F?B iB M p"Q ç•v- Î i` M +?B M t FB - +¬ iU M?Q ç½ +?B K iB M M;?B +O

>„M pQÆM M;¡M i v- çB K +?¶ iWM; #` hY .B m ?¬M [m - M;?B K i` M; M!B, óLÆB
M"Q ç°M; [m - +¬ Km®M #²B i?QÌM; i M?Q i? M"Q ç•v\ô

hY .B m #¶M; M?B M M?`M F?¬M; çQÊ+ F? M? F?€+? +QÌB `° H M- i`QM; ç¬B K„i
ibM? €T HU+ +MM; i Q M;° ;B M M M- iU M?Q #¶M; M?B M çQÊ+ [mûi çB F?¬M; Q

L" M; +QÌB iOK idK M?bM h?ç+? L? K- ç¬B K¬B ?²M; [mv M `k KÎ` M!B,óh?U+ tE
F?¬M; M M t•K T?çK M;QÆB- M;QÆB M!B çB- M;QÆB Km®M #²B i?QÌM; M?Q i?
M? - M;QÆB T?ªB +?“K `½B /çv i KÈB çQÊ+ ô

h?ç+? L? K +ª M;QÌB bmM; ?mv i- ? B K„i iÄ ` €M? HY +U+ M!M;- M?Q M9B HY

óh`ª HçB H" çQÊ+ô >„M p K†i +?“M ç°M;- ç°i M?B M +?²K iÈB hY .B m- çQ KB M;

hY .B m +QÌB F? M? F?€+?- çÊB +?Q KB M; ?„M b„T ?¬M ç M- KÈB pQÆM K°i M;¡M
KB M; ?„M- HB M +S M?Q p"v +QÌB F? M? F?€+? M?bM ?„M- +kM; F?¬M; M!B +?m

*MM; M" M; ç®B /B M K°i +?9i- h?ç+? L? K ?ÆB H° p t'm ?´- +?QM? KbM? #çB i`"i
;QÊM; K°i iB M;- +?O ç°M; HmB i`Î p - ?Q M? K°i iB M;- p K†i M;?B K i9+ ?ŠM
t t - #bM? ioM? M!B, ó*?9M; i ?ŠM H" M M #B i +?¶ M"v H" +?¶ M"Q- ç2K +€B F?
ç `ä`"M; ?B M i`çM;ôX

hY .B m KdK +QÌB M?bM ?„M- ?²B H•m- KÈB +9B ç-m +QÌB- /MM; i? M? •K K K K
K†i i?U+ /"vôX

h?ç+? L? K i?-M b„+ #´i ç°M;- i`"M ç`M? iU M?B M M!B, óLÆB M"v i`¼M; HU+ i?
+?Q F?¬B T?K+- +ÁM +¬M i ç M ;B9T +¬- WK- H¬M M"v F?¬M; iQM? iQ€M pÈB +

L!B tQM;- +kM; F?¬M; +?Ì hY .B m T?ªM ç®B- ?„M M?Q iB +?ÈT iÈB ;¬M- +¬K H"v
i`QÊ+- i?U+ #bM? ioM? i?9+ /K+ HU+ HQÊM;- FûQ M" M; +MM; M? m çB iÈB T?Q

J°i F?„+ #` ?„M #„i H'v i v- hY .B m i`QM; M„i ?B M H M K°i +?9i i?´i FBM?- #´i [m
ç`M? tm®M;- F?¬M; +! ;B½v /K - iMv w h?ç+? L? K M„K i v- #m¬M; HU+ HQÊM;- ç
ç +?Q h?ç+? L? K ç2K M" M; # v H MX

d9RX *?QÆM; djN, h?€M? h?9 *?m hQÊ+

h`QM; +´K ç` i?-M #Q- h?ç+? L? K +MM; hY .B m ? B M;QÌB F?¬M; +! KK+ iB m K
i?QM; i?ª- F?¬M; F`T K°i T?¬M # /o p½M;X

h`¼M; HU+ MÆB M"v +U+ F€ ç€M; bÊ- pä ;Bª iÈB MÆB ç•v- T?ªB i?W M?“M €T H
i`ÌB ç m i`Î M M F?! F?,M- #-m i`ÌB i` M çdM? ç-m +! K•v ç"K ç†+ M?Q MQÊ+- i?“i
H'T çBX

E?¬M; +| €M? b€M; i?€B /QÆM; iW` M; Q`B iB M p`Q- F?¬M; +| M?"i M; mv i iBM
ç-v ç'i i?B ?`B KK+ M€i- F?¬M; i?'v çQÊ+ K°i iB bBM? K M? / Q ç°M; X

LÆB M`v +U+ F€`°M; HÈM- ? B M; Q`B # v ?²B H•m- +kM; F?¬M; +| M?bM ç M +m@
KÄB K i- F?¬M; i? F?¬M; M; ?o M; ÆB- #'i ç„+ /o H'v i?¬M i?S+ bQm i-KX

ó*¬ i?•M i? i? M`Q`²B\ô h?ç+? L? K M„K +?†i i v M`M; - b„+ K†i çSM; ç„M ?ŠM H
HU+ HQÊM; M?av p`Q i?•M i? +¬- +U+ F€ ç€M; bÊ- HçB +| i? +| çQÊ+ w i?S+ +?Q
ibK K`i`®M i`€M?- M m F?¬M; T?ªB i T?ªM SM; ç9M; H9+- H'v w +ªM? iY pQM; ç2
b) +?®M; çÐ F?¬M; çQÊ+ôX

óL; Q`B` i v pÈB i - ççi iÈB h?¬M oQÆM; çdM? T?QM; +ªM?- +?d FûK K°i #QÊ+-
; BÈB L; mv M h?¬MX :B Q +?Q HU+ HQÊM; K°i Hm²M; i?¬M i?S+ - H`K +?Q i?¬M i?
ç•v H`i?B M ç`ªQ /B m pã; BªL; mv M h?¬M +ªM? KÈB +| i? M„K; B[X L; Q`B M¼
i? Î +U Hv p¬ +MM; t - ç2K +`M; M?B m HU+ HQÊM; [m€M +?9 Î i?¬M i?S+ /B M #
F?¬M; - +?Q /M H` +| M; QÆB; B9T- i +kM; T?ªB +? iôX

hY .B m €M? K„iªK ççK- i`-K K†+ K°i +?9i- [m v ç-m M?bM p T?Q ?„M-óh?"i K
F?¬M; T?ªB M; QÆB; B9T i - i bÊ H` ç½ bÊK F?¬M; çQÊ+ôX

óJ°i Hm²M; i?¬M i?S+ /B M #B M i?"M? bBM? K M?\ *Q`M; ; BªL; mv M h?¬M- i?"i -
M?Q i? \ô h?ç+? L? K ?QªM; bÊX

Í ?„M i?'v- +€B M`v [mª i?U+ H` F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; K°i Hm²M; i?¬M i?S+ +?Q
+| çQÊ+ w i?S+ iU +?O- M?Q H` i?"M? K°i +€B T?•M i?•M +?QM? KbM?- i?¬M i?¬M
[m, i?¬M F?¬H QÎM; X

ó*Q`M; ; Bª ççi iÈB L; mv M h?¬M +ªM?- +| çQÊ+ i?¬M i?¬M; €Q M; ?oF€ /B m - F?
.B m KB M; QÊM; +Q`B- p K†i F?€i F? Q óh pb +ªM? ; BÈB M`v- Hm¬M Hm¬M +®
+k +ªK i?'v t F?¬M; i? iÈBX *Q`M; ; Bª +ªM? ; BÈB M`v- Î GB i .B K iBM? pU+ K
+?QM?- i?¬M i?¬M; [mªM; ççB- #¼M ?¼ ç m H` H½Q v m [m€B i?"M? iBM?ôX

óh?QÆM; i? +O +¬ ô

ó*? i H` F?¬M; +? i çQÊ+ L?QM; M m Km®M F?¬B T?K+ M?Q H9+ # M ç-m- +kM;
H„M; - i HBM? /QÊ+ `i M?B m iW iW H` çQÊ+- +kM; +| i? +?mv M i®i *?d +¬M +
i? K ç w M|BX

h?ç+? L? K ;"i ;"i ç-m- óo"v H` i®i`²B- MÆB M`v +U+ F€ [m, /`- i?¬M i?S+ +O i
M; Q`B # M M; Q`B +kM; bQm i-K F?¬M; ç MX *?Q /M H` bQm i-K ç M- /M i? M`Q -
+?Q M M +?9M; i +ÂM +| i?`B; B MôX

óL; QÆB i?b b Q\ô hY .B m K„i ç T T?9i +?®+ b€M; ?ŠM H M- óÍ F?B i idM? HçB-
HU+ HQÊM; €Q M; ?o F€ /B m- i? M`Q\ \*| i?m ?Qç+? ? v F?¬M; \ \*€+? iB M p`Q *
+ªM?- +| T?ªB F?¬M; t ? v F?¬M; \ h +ªK i?'v- hBM? L; mv M`M +?S i`QM; i?•M
F?'M; H² ô

hY .B m T?Q /QÈB +kM; F?¬M; +| M|B`äX

Í i`QÈ+ F?B +MM; M; Q`B +O >mv i ç² hçT h?€+ ; B Q +?B M T?Q - hBM? L; mv M
h?ç+? L? K M`M; +| i? /Á tûi- #B i iBM? i`çM; i`QM; i?•M i? h?ç+? L? K H9+ 'vX

L?QM; K`- Î b m F?B M`M; idM? HçB- F?B HçB çB m i` iBM? i`çM; i`QM; i?•M i?
hBM? L; mv M +O h?ç+? L? K ?MM; ?"m ; -M ; 'T # 5

æ•v H` M`M; F?¬M; /€K iQÎM; iQÊM; 5

hY .B m F?¬M; #B i Î i?`B çB K M`M; ?¬M K - i` M M; Q`B h?ç+? L? K`®i +m° + ç½
i? H`K +?Q hBM? L; mv M +O ?„M i, M; p¼i ; 'T # X

h?ç+? L? K #¶M; M?B M MÎ MK +Q`BX

óh? M`Q\ \*| T?ªB i?m ?Qç+? i?"i HÈM ? v F?¬M; \ô hY .B m i`QM; HÂM; pW ç°M;

: "i ; "i ç-m- h?ç+? L? K i?Q^aB K€B M|B, ós€+ i?U+ i?m ?Qç+? F?¬M; M?Ä- F?¬M;
+| i? ç°i T?€ Î i`QM; i?ÌB ;B M M; „M- +ÁM FûK K°i +?9iôX
æ•m +?d H" i?m ?Qç+? F?¬M; M?Ä- H-M M"v ? „M +,M #^aM +?QM? H" i?m ?Qç+? H
> „M +?ŠM; M?[M; hBM? L;mv M +´ i?K #` i`"M ç-v HU+ HQÊM; iBM? i9v- +ÁM ç®
i?S+ ?Q" M iQ" M KÈBX
Í i`QM; iBM? i?¬M- F?¬M; ;B M- bBM? iY # HQçB HU+ HQÊM; €Q M;?o - ? „M Î i`

aì bì KkB- h?¢+? L? K M?9M p B- ó*¬ +?d +€B ;b\ô
óL;QÆB F?¬M; T?ªB M|B +?d +| K°i HQ¢B h?B M ?Ä b Q\ L?Q i? M"Q ¸°i M?B M
` ,M; - +ªK i?'v H¢B #` HW ;¢i- i`QM; HÁM; iS+ ;B"MX
h?¢+? L? K p K†i FBM? M;¢+- óh F?B M"Q i?b M|B [m +?d +| K°i HQ¢B h?B M
K" \ô
óo"v M;QÆB pb b Q F?¬M; ;BªB i?Q+? `ä `M; \ô hY .B m Q€M ?"M ?¬ H M- FB m M
ó"Ä ¸Bô h?¢+? L? K H¢M? M?¢i+Q\B- óh +ªK i?'v- +kM; F?¬M; +-M i?B i T?ªB ;Bª
+| ;b ¸ M|B- +¬ F?¬M; T?ªB ¸ m i?'v ¸QÊ+ ? v b QôX
óh +€B ;b ¸ m M|B +?Q M;QÆB- M;QÆB H¢B K¼B +?mv M ¸ m ;B'm /B K- M;QÆB
;B"M- M;?B M ` ,M; F M F i- óL;QÆB M?Ê F, +?Q i 5 L[M?•M H" i•K M?½M M?Ä M
F?B / M[M?•M- b) i?W M?"M +€B ;b5ô
óE?B / +¬\ô h?¢+? L? K +Q\B F?´- +ªK i?'v +MM; M"M; M|B +?mv M- +| ¸¬B F?B
H, + H, + ¸-m- +kM; F?¬M; +| iB T iK+ #B M ;BªB- K" H" ¸2K HU+ +?9 w- ¸ m ¸ti î i
*MM; +ªM? iQÊM; H-M i`QÊ+ +U+ F€ iQÆM; iU- +?B M ¸'m ;B[h?B M ?Ä - M?Q
K°i ;BÊB- M;Q\B F?€+ `i F?| M?9M; i vX
>„M M;~M; ¸-m M?bM i`B- +?d i?'v p¬ b® ?Ä /B K i-M; i-M; # Q i`MK- M?Q H" K
HÊM- +€B HQ¢B +U+ M|M; M"v- +€B HQ¢B +m²M; HB i M"v- H"K +?Q ?„M +kM; F?¬
E?¬M; # Q H•m b m- i` M i`B M; v +ª [m M; ¸Q" M +kM; F?¬M; i?'v- +?d +ÁM H¢B +
i?S+ ¸ m `i F?| #„i ;B[- M m F?¬M; T?ªB ?„M +MM; h?B M ?Ä +| HB M ? - +| H) ¸
E?¬M; +| iB T iK+ HQm H¢B î i` M i`B- +?`m ¸UM; i`¼M; HU+ +kM; F?¬M; T?ªB H
>„M +?O ¸°M; ?¢tm®M; - î i` M ?"B +®i p¢M i?QÊ+ *?m hQÊ+ FB M;WM; H¢B- M;~
i?¬M i?S+ w i?S+- óh #B i- +€+ M;QÆB +| i? KQÊM /MM; HBM? ?²M HU+ +O i -
+€+ M;QÆB- M m +-M- M?Ê M|B K°i +?9iôX
óE?¬M; +-M5 h +MM; i M ?'T i?m i?B F?Q M¼- î i`QM; M"v +| i?m ?Q¢+? `i HÊM
[m€ KS+ ;B M M Mô æQ iBM H" •K GBM? Zm, >Ä - i`QM; K'v HQ¢B h?B M ?Ä - /m
î i`QM; M"v- ?„M M? M?"M; M?'i- H9+ +MM; *?m hQÊ+ *?•M >Ä ;B Q +?B M- +ÁM
L? KX
>„M M|B M?Q p"v- h?¢+? L? K +kM; v M HÁM; - +Q\B +Q\B- +kM; i?ª HÄM; - î # M
+?mv M- p K†i FQM? bÊ M?bM bBM? HBM? t tQ ¸ M iW h?¬M •M ¸¢B HK+ M"vX
h?€M? i?9 *?m hQÊ+- bBM? K M? bBM? ` i` M h?¬M •M ¸¢B HK+ i?B ¸¢B i?€B +
h?¬M •M ¸¢B HK+ `B F?ÄB- +Q\B; ¸¢B M?Q ?„M- ¸½ î pU+ M;Q¢B M;½ tm®M; - #`
iB m i`W- +m®B +MM; i`ª ;B€ i?¬M /B i ?²M iB m- KÊB ¸2K F ¸°M; i?O ¸ m ;B i+?
oU+ M;Q¢B [mª M?B M p¬ +MM; ?mM; ?B KX
*?m hQÊ+ +?B m + Q p¢M i?QÊ+- tQÆM; +®i K"m t€K i`„M; - bÊK ¸½ KK+ M€i- iU
HQÊM;X
L?QM; K"- h?¢+? L? K ¸Q i v ;ä K°i ¸®i tQÆM; +?•M- H¢B M;?2 i?'v iB M; FBK H
H"K +?Q ?„M bYM; b®i K°i +?9i- i?¬M b, + ¸°i M?B M M;QM; i`¼M; ?ŠM H MX
>„M M;QM; Hmv M HU+ HQÊM; - i?9+ /K+ +m²M; HU+ M?K+ i?•M- H¢B ¸€M? ` K°i
ó•K5ô
>"B +®i M¼ i`mv M ¸ M iB M; p M; i?"i HÊM- K°i FQ+? +O ?„M ¸€M? iÊB- F?¬M;
K°i ¸B K 'M FwX

>„M b„+ K†i ç°i M?B M i? v ç´B- [m v ç-m M?bM p T?Q hY .B m +kM; ç½ tm®M; ç½ p¬ b® M,K- M?bM tQÆM; +®i ç½ KK+- pb +€B ;b b) F?¬M; ?! i?“M? i`Q #KB i? p”vôX

>„M `ä`“M; M?È`ä- K°i çQÌM; # v ç M ç•v- +! ç¬B F?B p¬ w Îi` M K°i?“B +®i v r v m i?9 M¼ b) ç°i M?B M i€M çB- `ÆB tm®M; ç’i i?“M? K°i KªM; +®i T?“M- v m Èi

æ m H` v m i?9 KK+ M€i- ?“B +®i \*?m hQÈ+ M`v- pšM +?“+ +?“M ç M #QÈ+ ?„M F +?Q ?„M •K i?¬K M; ¢+ M?B MX

óaBM? HBM? M`v F?¬M; T?ªB GB i .B K iBM? pU+ +?9M; i +! i? /UM; /K+- M?QM GB i .B K iBM? pU+ +?9M; i `’i M?B m M; QÌB F?“+ i`QM; i•K F?ªKX h`QM; i`mv i p•v iB m i`W ?„M- ?¬m M?Q tm’i ç°M; iQ`M #° +QÌM; ;Bª çdM? T?QM; M?“i +O GE i?ÌB Fb ç!5 \*! i? Î/QÈB +QÌM; ;Bª FB # Q p•v iB m i`W- +ÁM H`K +?Q iQ`M #° M; +kM; M?bM F?¬M; i?“mô hY .B m €M? K„i FQM? bÊ- ó*?¶ ç¢B HK+ FB +O M; QÆ ç½ ç M +m®B +MM; - #^M; F?¬M; - F?¬M; #B i b) ç€M; bÊ +Ð M`Q M[X aBM?HBM +QÌM; ç¢B- ç½ pQÊi [m i ?B m #B iôX

ó_„+ `„+ `„+5ô

æ°i M?B M- Î/QÈB ?“B +®i i?€M? i?9 *?m hQÈ+- i`mv M ç M K°i i`“M i? M? •K MS

h?¢+? L? K ?QªM; bÊ- +´ [m€B M?bM +?¶ tQÆM; +?¢K ç M- F m H M, óJ - b) F?¬ +?S\ô

hY .B m +kM; M;•v /¢B- FBM? ?½B M?bM /QÈB i?•MX

æ¢B ç` #` tû`€+? K°i +€B H¶ ?´M; i?“i HÈM- K°i F?®B iBM? i? ?Ä /B K HÈM M ?B M H°` - Îi` M F?®B iBM? i? - T?¶M; tm’i` p¬ b® ç¢Q M?“i [m M; t¢ imv M- i +m°M #„i ç¬m F?ÎB ç°M; - +! +?“i HÅM; Î K†i M; Q`B iBM? i? +?ªv [m M?X

óh?€B .QÆM; L;mv M hBM?5ô

hY .B m M?“M F?¬M; çQÊ+ i?“i i? M? ?ûi`¬K H MX

d99X *?QÆM; d9y UkV, •Q L;?o h?,M; >Q 5

>Ä /B K iBM? i? +?“K`½B iW /QÈB ç’i ?B M H°` - T?¶M; t¢` p¬ b® ç¢Q M?“i [m H€i- +€B F?®B ç¢B ç` #,M; H¢M? ?Q M; p„M; M`v- i`“M M;”T pB K HU+ +U+ M¶M; S?¬M ç¬M; i?B ?“B +QÌM; ;Bª +€+ +?OM; i°+- +ÁM +! tQÆM; F?¬ v m i?9- Î/QÈB`½B i M`½ çBX

¬¬m i`ÌB m €K- +kM; #` €M? HY +?B m b€M; ?šM H M- b€M; `¼B i`ªB`°M; #®M T

E?Q iS+ *?m hQÈ+ *?•M >Ä Îi`QM; #¬m i`ÌB- #¶M; M?B M i`Î M M +QÌM; ç¢B ?šM

a m F?B ?Ä /B K iBM? i? FB i?Q€M; ?B M- M¶M?Q H` çQÊ+ i? K ç¢i HU+ HQÊM i` M? ç’m- M¶ #ÎB pb HU+ HQÊM; i,M; H M- iU M?Q KÆ ?² +! +?B K +S i?QÊM; T?

h?B M ?Ä +MM; i?B M ?Ä F`+? +?B M- M; QÌB M; Q`B`’i F?¶ M?9M; i v- +?Q /M H i?B M ?Ä i ç`M- +kM; +?d +! i? /MM; HU+ HQÊM; HBM? ?²M +mM; +’T çB K pB M

>„M +kM; F?¬M; i? ç2K HU+ HQÊM; i`U+ iB T [m€M +?9 p`Q- ;B9T ç€K >mv M“,M hQÈ+ *?•M >Ä - +?B M ç’m; B[i?B M ?Ä - ;B®M; M?Q +! [mv i„+ M`Q ç! i`!B #m°-

J¶B K°i H¬M +?B M ç’m tm’i ?B M- ç m #` K°i +¶ HU+ HQÊM; M?bM F?¬M; i?“v # +ªK i?“v F?¬M; ` - +kM; iB M p`Q F?¬M; çQÊ+X

>Ä /B K iBM? i? +?“K`½B ?B M H M- ç½ #` HU+ HQÊM; M`Q ç! /šM /„i- iW +?¶ b• +?“m i`¼M; HU+ªM? ?QÎM; - +?“K`½B # v H M F?¬M; X

o¬ b® M?"i[m M;t¢imv M M?Q ç M +?B m t¢- ç2K ç¢B ç` +?B m b€M;- î`it - iW
çB- F?¬M; +ÁM i²M i¢B i` M Kti ç'i M[X

hY .B m i` M ;QÆM; Kti FB m K}- ?B M` p FBM? ?½B- i` M +—M +´ i`„M; M?Q im
[m M? i?•M HQm +?mv M` i?—M [m M; #ªv b„+— F?€M; +U ?Ä /B K t¢imv M M`v
Kti M`M; çÄ m- ;B®M; M? m i€Q +?QM +•v- H`K +?Q M; QìB i ?"M F?¬M; i? ?mM
i? KX

h?¢+? L? K M;~M; ç—m M?bM i`ìB- p Kti FBM? ?½B- i`QM; HÁM; H¢B H` ?QM; T?

h?€B /QÆM; M;mv M iBM? H` ?bM? /¢M; ?Ä /B K iBM? i? - +MM; pÈB iBM? i?—M
i?´v ;B®M; M? m- H` iBM? ?Q i•K i?€B /QÆM;- +kM; H` bm®B M;m²M ç M,M; H
i?Q+? HU+ HQÊM; M|M; #S+X

>„M F?¬M; #B i+€B F?®B i?€B /QÆM; M;mv M iBM? i?"i HÈM M`v- +| T?ªB i`mM; i
? v F?¬M;- M?QM; ?„M +| i? F?ŠM; ç`M?- i`mM; QÆM; i?€B /QÆM; M;mv M iBM?
/B M #B M ?bM? i?"M? i?€B /QÆM;5

>„M ç°i M?B M idM? i€Q H¢B- €M? K„i b€M; H M- çQ i v çB K ?QÈM; i` M KB i•K>

h`QM; HÁM; #`M i v K°i çB K €M? HY Mî`°- M?"T p`Q HBM? ?²M i ç`M i`QM; ç—
i`ÁM î i`QM; i?S+ ?ªB +O ?„M- i`QM; ç| HU+ HQÊM; €Q M;?o i`QM; i—M; ? B- ?B
i?—M pä ?²MX

J°i çB K €M? HY +U+ M|M;- iW i`QM; HBM? ?²M i ç`M M¼ i?Q€M; ?B M` - M; v
?Ä /B K K`m çÄ FBM? M; QìB- +?"K`½B M?„K K„i H¢B- i?•M ?bM? +?´M ç°M;X

h—M; + Q M?´i HBM? ?²M i ç`M- +?O ?²M +O ?„M tQ v +?mv M- M?Q H` i?"M? K°
ç2K i?€B /QÆM; M;mv M iBM? M¼ +?B m`¼B iB M p`Q

h?€B /QÆM; M;mv M iBM? €M? HY +U+ M|M;- ?B M H M î i`QM; i?—M ?²M +O ?
/B m- ç m #` i?—M ?²M b•m b„+ F?„+ tm®M;X

h?2Q #ªM M,M;- ?„M F?Q M? +?•M M;²B M; v M;„M tm®M;- +kM; F?¬M; [mªM hY .
M?Q p`v MQM i?î M;QM; i?—M- H`v i?—M ?²M ?„M H`K t9+ im- çB çKM; p`Q i?€B /
M?m—MªQ /B m i`QM; iBM? i? X

h?—M ?²M +O ?„M- ;B®M; M?Q [m, /` iB M p`Q K°i KªM; F?¬M; ;B M ?Ä /B K +U+
iBM? i? HY H`T H€M?- ;B[iBM? i? +MM; iBM? i? +| F?2 ?î i?"i M?Ä- iU M?Q
i`"M ç²- H`K +?Q HU+ HQÊM; iBM? i? +MM; iBM? i? FQ+? T?€i` - i,M; +QìM; i`
K°i +€B HBM? i`"M iU M?B M +?´i +?S i?B M ç` +?Q HwX

í i`QM; L?"i iBM? #¢Q iQ€B- ?„M ç½ M;?B K +?SM; [m - #B i i`QM; i?—M ?²M ?„M
i? ç®B pÈB i?€B /QÆM; +| +ªK SM; F€ /B mX

i` M h?—M •M ç¢B HK+- ?„M iWM; /mM; ?ÊT M,M; HQÊM; i?€B /QÆM;- H`K +?Q iB
?| - +?d H` ?„M F?¬M; i? î i` M i?€B /QÆM;ªQ /B m +| iBM? iB M- M?QM; ?¬K M
HÈM5

hBM? i?—M €Q M;?o - # Q [m€i +€+ pb b Q i` M #-m i`ìB- i?€B /QÆM; +?QM? H` M
iBM?- ç m H` M?[M; M;¬B b Q- M m Km®M iBM? i?—M pä ?²M ç°i T?€- ?B m`ªªQ /
M;mv i iBM?- +kM; H` K°i #QÊ+ ?„M T?ªB pQÊi [m X

•Q M;?o M`v- # Q ?"K M;„M p¢M- +€+ pb b Q i` M #-m i`ìB ç m H` ç®B iQÊM; ?„
M;mv i iBM? i?•M H` K°i #° T?"M [m M i`¼M; M?´i +O b Q i` M i`ìB- +kM; H` ?„M
+?9iX

h?—M ?²M +?B m`¼B i?€B /QÆM; M;mv M iBM?- HBM? ?²M ?„M w i?S+ +| +?9i #
M i`QM; i?€B /QÆM; M;mv M iBM?- /m H`+? î i`QM; ç| - ?B m`ªi?B M ç` HU+ î

h?€B /QÆM; M;mv M iBM? H` i`mM; i•K HU+ HQÊM; M?"i iBM?- M;m²M bm®B M,M
/B M #B M i?€B /QÆM; bBM?` i?"K +?Q bmv FB i- Kt+ /M H` HoM? M;° K°i +?9i Q

pÈB i?€B /QÆM; +| M?"M i?S+ F?„+ b•m- iB M iÈB H"K +?Q iBM? i?-M pã ?²M Hç
 >„M iU M?B M b) F?¬M; #Ä [m +Æ ?°B M"vX
 GBM? ?²M w i?S+ î i`QM; i?€B /QÆM; M;mv M iBM?- h?ç+? L? K ? i bS+ +?,K +?S
 iBM? i? F?¬M; ;B®M; M?Q- iU M?Q F?¬M; #°M K" ?ÊT pÈB [mv i„+ i?B M ç` - b„
 h`QM; ç|- iBM? i? b) F?¬M; M;WM; T?|M; i?Q+? M,M; HQÊM; +U+ HÈM- M?Q i`€B
 î i`QM; i?€B /QÆM; iBM? i? - +kM; b) ç M H9+ bmv FB i5
 >„M ;B®M; M?Q î i`QM; ?ªB /QÆM; iBM? i? - +| i? î # M i`QM; +ªK SM; çQÊ+ ?ªB
 +U+ M|M; - î i`QM; w i?S+ +O ?„M- +€B i?€B /QÆM; M;mv M iBM? M"v ;B®M; M?Q
 p"i H" +| [mv M Hmv M- H" +| i?®M; ?"M- T?B i?QÌM; T?S+ içTX
 >„M ?Q"M iQ"M [m M i?B M ?Ä F`+? +?B M- [m M p`i`Q ?Q"M +ªM? +O ?„M- i?"K
 +ª iBM? i?-M pã ?²M +kM; F?¬M; M?È`äX
 >„M +?d î i`QM; i?€B /QÆM; M;mv M iBM?- H„M; M;?2 +ªK t9+ +O i?€B /QÆM; - +
 M|- +ªK i?K M| pb i? ;B M H"K` +®M; ?B M- +ªK i?K i'i +ª #m²M pMB- +MM; i? ;
 poM? pB M çKM; F?¬M; ç MX
 h?•M i? ?Q"M K„+O hY .B m- çQÊ+ i?-M [m M; #ªv b„+ # Q i`MK- iªM K€i` ?"Q
 +?Q M K M?•M bB K - ;B®M; M? m M[i?-M ?ç T?"K- ç„K +?bK i`QM; ?ªB /QÆM; i?
 L?QM; K"- €M? K„i M" M; - HçB ;B,M; FQM FBM? /`X
 L; M; ç-m M?bM i?€B /QÆM; M;mv M iBM? +?"K`½B H M F?¬M; - M" M; i?dM? i?Q
 L? K M iQÌM; iU M?B M- +?•M K"v + m HçB- i`QM; HÁM; M?Q Kti ?² #` pB M ç€
 p¬ b® ;ÊM b|M;X
 L" M; +| i? T?B i?QÌM; `ä`" M; +ªK ;B€+ çQÊ+ - h?ç+? L? K b m F?B M;²B M; v M
 F?¬M; M|B- i`QM; i?€B /QÆM; M;mv M iBM?- +| K°i Hm²M; F?Q iS+ HBM? ?²M i?r
 hçB K°i F?„+ FB - hY .B m HB M`ä`" M; - #B i w i?S+ HBM? ?²M +O h?ç+? L? K- ç
 M;mv M iBM?- H"K +?Q i?€B /QÆM; M;mv M iBM? +| F?Q iS+ +O ?„M- #B i ?„M ç
 ~M +?S i`QM; i?€B /QÆM; M;mv M iBM?X
 hY .B m K„i ?ÆB ?ÆB b€M; H M- ;QÆM; Kti YM; ?²M; - •K i?-K M;ç+ M?B MX
 í i` M M;QÌB h?ç+? L? K- +| `i M?B m i?-M #Q- M" M; +`M; Km®M i?,K /Á ?B m #B
 i` M M;QÌB h?ç+? L? K- iU M?Q HçB M†M; i? K K°i T?-MX
 :B®M; M? m î i` M M;QÌB h?ç+? L? K- poM? pB M ;B,M; K°i i-M; bQÆM; F?|B i?-M
 ç2K HBM? ?²M ?„M # Q H'v- ;B®M; M?Q poM? pB M F?¬M; i? +?•M +?QM? p +?ç
 M„K ;B[i'i +ª +O ?„MX
 hY .B m i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB H°` K°i iB +?m t|i- i?2Q #ªM M,M; H„+ H„+ ç-
 ççB HK+ F?¬M; #B i M"v- +| F?ª M,M; î i`QM; iQÆM; H B- î GB i .B K iBM? pU+ M
 +?Q +| i? H"K +?Q GB i .B K iBM? pU+ T?€i bBM? ççB #B M FBM? i?B M M"Q ç|X
 *€B w MB K M"v F?¬M; ? +| +,M +S- î M" M; ç M t2K- i?"K +?Q +| çB K #m²M +QÌB
 "îB pb h?ç+? L? K ?¬K M v- pšM +?d H" K°i pã ;Bª *?•M h?-M +ªM?- i?'T FûK ç€M
 Hw ç M t2K- imv i ç®B F?¬M; i? K M; ç M +?Q GB i .B K iBM? pU+ +€B #B M ?|
 L?QM; M" M; +ÁM +| HQçB +ªK ;B€+ M"v- +ªK i?'v h?ç+? L? K ç M- b) H"K +?Q K°
 ?B M #B M +® HÈM- i?"K +?Q H"K +?Q +€B iBM? pU+ M"v #B M i?B M- H"K +?Q
 +kM; #îB pb ?„M tm'i ?B M- K" b¬B i`Q FBM? ?½B- i?"K +?Q b) bÊ ?½B5
 J°i çB K €M? HY K"m çÄ ?²M; - H†M; v M #'i ;B€+- iW i`QM; +QM M;QÆB h?ç+? L
 çB`X

•M? HY M¼ pW ?B M- HB M i`mv M ç M K°i +¶ p" M ç°M; F€ /B m- iU M?Q +MM; i
 î i` M i`lB +| HB M ? F€ /B m M"Q ç|- +?d i?'v i?€B /QÆM; M;mv M iBM? i` M i`lB
 K°i +?9iX

L; v b m ç|- HB M i?'v iW i?€B /QÆM; M;mv M iBM? M¼ # v` K°i Hm²M; €M? b€M
 `|i p"Q i`mM; QÆM; €M? HY M¼X

•M? HY p†M p Q- ?| i?"M? K°i ç| ?Ä /B K çÄ ç"K F€ /B m- î i`QM; ?Ä /B K FB -
 HQÊM; / Q ç°M; +O M9B HY iBM? ?ç+? +ÁM HçB- T?B i?QÌM; `ä`"M;X

hY .B m p K†i +?'M ç°M; - i`QM; K„i H°` ?"Q [m M; ç T K„i- M?bM ç| ?Ä /B K M¼
 M;`v- M" M; KÈB +QlB F?` K°i iB M; - i?'T ;B¼M; K„M; , óE?®M FB T5 ošM H" HW
 K°i HQçB i?B M ?Ä M[5ô

_`i M? M?- M" M; HçB H" b„+ K†i +?'M ç°M; - ?Q K„i i?- M K X

h`QM; i?€B /QÆM; M;mv M iBM?- HçB K°i H-M M[ i`mv M ç M ? B +¶ / Q ç°M; - i?
 i`ÁM K°i +?9iX

> B ççQ €M? b€M; i?€B /QÆM; iBM? Hmv M- K°i i` M K°i /QÈB- K°i Hm²M; `|i p"Q
 M?Q +MM; *?m hQÊ+ *?•M >Ä ççi i?"M? HB M ? X

*ÁM +| K°i Hm²M; - iW i` M i`lB ;B€M; tm®M; - +kM; `ÆB p"Q ç| ?Ä /B K M¼- `²B
 L? K- i?²Q M?"T p"Q i`€B iBK +O ?„MX

hY .B m +¬M; +?9 i?-K ?¬ K°i iB M; - #B i h?ç+? L? K iB M p"Q i`QM; i?€B /QÆM
 ?B m `ä K°i +?9i i?€B /QÆM; °Q /B m- H9+ M"v KÈB +| i? ç2K i?€B /QÆM; HU+
 ?„MX

aYM; b®i K°i ?²B H•m- hY .B m •K i?-K MlB K°i +•m, óPm pB i F?-M; i? ç m +?Q

æB K p"Q KB i•K- HBM? ?²M i ç" M +O M" M; ?B M` - i-M; i?S ? B +| i?'i i?ªB M; ?
 +?Q p¬ b® T?QM; +ªM? i?'i b„+ - ç| H" +?O €Q M; ?o HBM? ?²M +O M" M; , h?-M [r

Í i`mM; QÆM; i?'i i?ªB M; ? ?²M; - K°i çB K €M? HY iQ€i` - iU M?Q +| bBM? K M
 ?²M w MB K +O M" M; - ?QÈM; iÈB i?€B /QÆM; M;mv M iBM? i` M #-m i`lB K" /šM

hY .B m i?-M ?²M p†M p Q- F?-M; M;WM; T?lM; i?Q+? HBM? ?²M w MB K- /-M /
 M;mv M iBM? M¼- # v` K°i +¶ ?Ä /B K iBM? i?m-M- p¬ b® M?"i [m M; tçimv M ?
 `½B T?lM; tm®M; - `|i p"Q i`mM; QÆM; i?'i i?ªB M; ? ?²M; i ç" M +O M" M;X

oU+ M;QçB i?-M [m M; €Q M; ?o - +MM; i?B M ?Ä +| ?B m [mª M?Q M? m- +| i?-
 M,K- i?"K +?Q +| w MB K w i?S+ +O +?QM? KbM?X

J` hY .B m- HB M iWM; ççi çQÊ+ K°i Hm²M; i?-M [m M; M?Q p"v- +kM; #lB pb +?
 [m M; M¼- M" M; KÈB +| i? HoM? M; ° i?-M [m M; €Q M; ?o - iB M iÈB M; QM; Hmv M
 ?²M i`QM; bBM? ` €Q M; ?o Hç+ 'MX

L" M; +?QM? H" /U p"Q Hm²M; i?-M [m M; M¼- KÈB +| i? ?'T /šM M,M; HQÊM; €
 i?€B /QÆM; +?B m`¼B p"Q HBM? ?²M i ç" M- +MM; h?ç+? L? K- æ` h•K >Qª- *?
 i?m M,M; HQÊM; iBM? i?m-M +O K°i F?®B i?€B /QÆM; M;mv M iBM? M¼- ç M HÈ
 ?²M i ç" M ççi çQÊ+ i?m ?Qç+? i?"i HÈMX

L" M; M?bM h?ç+? L? K # M +çM?- K„i ç T H°` i?-M i?€B T?S+ içT F?| ?B m- K-
 L" M; #¶M; M?B M +| K°i +€B w MB K i`QM; ç-mX

Í i`QM; GB i .B K iBM? pU+- ç½ +| K°i pB M óh?€B /QÆM; M?"i iBM?ô /•M; H M- ?
 M;QlB GB i .B K iBM? pU+- b) #lB pb ?"Q [m M; +O ?„M K" i?'i b„+ - M;QlB i b)
 KWM; - M;QlB i b) pb ?„M #B i?QÆM; K" #B i?QÆM; - M;QlB i b) pb ?„M +QlM; çç

d98X *?QÆM; d9y UjV, *?•M h?–M h K h`¼M; h?B M

L?"i iBM? #¢Q iQ€B i`QlM;X

h`mM; QÆM; M?[M; F?®B ?Ä /B K pšM i?¢+? +U+ HÈM- ;–M i`,K +?B + ?´ b +?B
çB M?"i [m M; t¢ imv M +?B m`¼B- KÆ ?? ç2K K°i F?m pU+ p•v H¢BX

h¢B F?m pU+ FB - +€+ HQ¢B ;B| H®+ M,M; HQÊM; [m, /` i`M b€i #W #½B i€K T?Q
+?Q pU+ M;Q¢B HQÊ+ çQ¢i ;Bª i` M +?B M t +kM; F?¬M; /€K / /`M; t•K M?"T- +?
+¢M?- v M H†M; HQm wX

h` M ?´ b +?B M t +–K ç–m- >mv i ç² h¢T h?€+ p K†i M|M; Mªv- ? B K„i ;B,M; F
K„i M?bM T?Q i`QÊ+- ç°i M?B M çQ i v +?d- óh?B i G†+- M;QÆB çB p`Q t2K t2K

J°i pU+ M;Q¢B HQÊ+ çQ¢i ;Bª #` çB K / M? €M? K„i #B M ç´B- +?B M `mM `~v- i?
ç| H` M?"i iBM? +'K ç` ôX

ó"Èi +QM K M| p¬ M;?o ô h¢T h?€+ KÎ` i?–M +?B HoM? pU+- K°i +¶ / Q ç°M; K½
M;"T #®M T?Q - M;QlB #` i?–M +?B HoM? pU+ # Q H'v- iQ`M #° ? B +?•M `mM H
i`WM; K„i M?bM i M pU+ M;Q¢B HQÊ+ çQ¢i ;Bª FB X

í /QÈB ?„M M|M; Mªv ;–K H M- pä ;Bª i M H` h?B i G†+ FB b„+ K†i #B M ç´B HÈM
F?¬M; +–M M?B m HlB ;b M[- K°i ç–m p¼i p`QX

h¢T h?€+ ?W H¢M? K°i iB M; - €M? K„i ?mM; H Î i` M M;QlB i?O ?¢ [mûi iÈB [mûi
_„+5 _„+5

hB M; M´ ;½v ç°i M?B M iW M?"i iBM? +'K ç` i`mv M ç M- +?d i?'v ?´ b +?B M t
F?QªM? F?„+ T?€ i?"M? KªM? M?Ä- h?B i G†+ M;²B Î i`QM; +?B M t - +kM; F m i
i?•M M?Q #` p¬ b® HÊB M?"M +„i- +?B i?"M? iWM; F?®B i?"iX

L;QlB p•v t2K K°i ç€K HQM; H¢M? +ª M;QlB- ç m H°` bÊ ?½B #`i M i?"i b•m iW ç€
/€K M?bM iÈB h¢T h?€+X

h?B i G†+ #Ä KbM? F?¬M; +| H`K +?Q #¼M ?¼ M;Q`B w Km®M- #¼M ?¼ M;Q`B w
M`v i?"i bU [m€ M? M?5

"B M +® M?Q i? - +kM; +`M; K°i #QÊ+ +?SM; i?U+ M?"i iBM? +'K ç` F?OM; #®- [
+ª- H`K +?Q bBM? K M? M`Q H•K p`Q +kM; b) #` tû `€+?` X

•M? K„i h¢T h?€+- Î i`QM; ç€K M;QlB [mûi iÈB [mûi HmB- F?¬M; +| B /€K + M çª
#° +9B ç–m i?"i b•m- ;Bª #° F?¬M; M?bM i?'vX

J†i •K i`–K- h¢T h?€+ F?¬M; +| iB T iK+ ;•v €T HU+ M[ X >„M i`QM; HÁM; b€M; M
M?Q i? - M?€Q ç M +m®B +MM;- b) `ûi H¢M? i•K iQ`M #° K¼B M;QlBX

h?"i M m H` M?Q p"v- K°i +¶ i? HU+ ?„M i?"i p'i pª iK i"TH M M`v +kM; b) bKT ç´X
*€B M`v +kM; F?¬M; T?ªB F i [mª ?„M M;mv M w M?bM i?'vX

*| +?9i p¬ HU+ T?'i T?'i i v- h¢T h?€+ T?B M Km°M T?•M T?|, óhªM ` ç2K K°i Kª
+?Q i - F?¬M; +?Q +| K°i iB HÆB HÄM;ôX

GQÊ+ çQ¢i ;Bª M?Q çQÊ+ ç¢B t€- HB M iK+ + Q ;B¼M; ç€T SM;- M? M? iW # M +
h`QM; M?€v K„i- Î # M +¢M? ?„M- ç½ F?¬M; +ÁM +?B + ?´ b +?B M t M`QX

h`QM; K°i +?¶ M?"i [m M; t¢ imv M M;QM; iK- H†M; H) i`mv M ç M K°i Hm²M; bBM
M¼ +U+ F€ •K ?`M- H`K +?Q M;QlB i +ª M;QlB #,M; H¢M?X

óªÁM +?Q +| T?€i ?B M\ô J°i +€B i? M? •K •K M?m H½M? HB i- iW i`QM; ç| i`m
?QÈM; i + K çQ M [m - H`K +?Q #¼M ?¼ F?¬M; i? +ÁM b®M; `lB F?ÄB L?"i iBM?
M;QÆB +| i? i?U+ ?B M HlB ?S 5 "M; F?¬M; M;QÆB #B i b) +| F i [mª ;bôX

h¢T h?€+ ?ÆB ?ÆB +9B ¢-m- i`QM; ¢²M; iY ;B,M; FQM iÆ K€m- ?B M H M ;B'm /
+?mv M i ¢€T SM; M;QÆB- M?'i ¢`M? b) i?U+ ?B MX h`QM; M?"i iBM? +'K F?m- +
t M`Q t•K M?"T i`QM; ¢| ¢ m #` [m'M i?"M? T?'M pKM- i iBM iQÎM; #¼M ?„M +kM
F?¬M; +?WM; #¼M ?¼ ?B M i¢B ¢½ +? iôX

ó*?Q /M +? i- i +kM; Km®M M?bM i?'v i?B i? ôX

ó_ä `²B- i b) T?ÁM; #` î +?¶ M`v- i?ŠM; ¢ M F?ŠM; ¢`M? #¼M ?¼ iY pQM;ôX

óVK i F?¬M; +| M?B m i?ÎB ;B M HQm H¢B M?Q p"v- M;QÆB +| iBM iS+ K"i Km®M
ó_ä `²BôX

h`QM; ¢B K t¢ imv M M;QM; iK- HBM? ?²M / Q ¢°M; /-M /-M i`î M M M?¢i- +m®B +
>mv i ¢² h¢T h?€+ M;~M; ¢-m- ?mM; iÊM M?bM +?¶ M¼- T?mM ` K°i M;KK ¢`K- óS
? K +?9i ¢² +O M;QÆB- H½Q iY ¢½ bÊK ¢B `²BX J - H-M M`v i?U+ tmB t Q- +?Š
p`Q i v- M;QÊ+ H¢B `QÊ+ H'v K°i i?•M tmB t Q5 *€B ¢ +?ôX

L|B tQM;- ?„M H"TiS+ `îB F?ÄB- ¢B p`Q # M +¢M? M?"i iBM? +'K F?m- bmv M;?o
i?S+- iWM; +?9i K°i ?QÊM; iÊB # M i`QM; bQm i-KX

E?¬M; #B i [m # Q H•m- ¢ÊB +?Q i?ÎB ¢B K ?„M +ªK i?'v i?¬M i?S+ bmv M?QÊ+
i?'v ¢QÊ+ K°i iB F?Q iS+ M|M; #S+X

h¢T h?€+ p K†i +?'M ¢°M;- iB TiK+ M;QM; Hmv M i?¬M i?S+ HU+- F?¬M; ¢ w iB
wi?¬M i?S+ ? Q i'M- F?Q F?Q +® +?'TX

P`M?5

J°i +¶ +?'M ¢°M; K M? K¬M;- iW +?¶ b•m pÐ ` - / Q ¢°M; M¼ M?Q M?"i iBM? #¢Q
¢€M; bÊX

J°i Hm²M; i?¬M i?S+ h¢T h?€+ i?ª ` M¼- M?€v K„i #` +„i ¢Si- b„+ K†i +kM; ?ÆB i

L?QM; K"- ?„M +kM; F?¬M; +| bmv bKT- M;QÊ+ H¢B b„+ K†i +?'M ¢°M;- F?|2 KB
óZmª M?B M +ÁM î # M i`QM;- H½Q iY pÊB M;QÆB bQ FB M M?ŠM- i +kM; F?¬M;

h`QM; M?"i iBM? +'K F?mX

J°i F?®B i?€B /QÆM; M;mv M iBM? i?"i HÈM HÆ HYM; î i` M i`îB- [m v i`ÁM tQ v
/QÆM; pB K M,M; K M? K¬M;- #` +?B ` H`K #®M- T?•M #B i`|i p`Q h?¢+? L? K-
*?•M >Ä +MM; hY .B m- ?| i?"M? K°i +¶ M,M; HQÊM; pB K M?B i +?Q #¼M ?¼X

E?®B i?€B /QÆM; M;mv M iBM? M¼- T?Q i` M HQm +?mv M ?`Q [m M; ?Ä /B K-
H MX

Í K†i i` M i`"M ¢-v MQÊ+ ?Ä /B K- +kM; +?"K +?"K K'i ¢B HU+ HQÊM;- ?| i?"M?
iW i` M i`îB `ÆB tm®M;X

h?¢+? L? K +MM; hY .B m M;²B î i` M ¢'i- #bM? ioM? ?'Ti?m pB K M,M; +U+ M|M
¢°M;X

h?îB ;B M F?¬M; #B i i`¬B [m # Q H•m- K°i M;`v M`v hY .B m idM? /"v i`QÊ+ - i?2C
i`îBX

h?€B /QÆM; M;mv M iBM? ¢½ F?¬M; +ÁM +U+ M|M; M[- ?| i?"M? pšM i?¢+? pU+
M?Q K'i ¢B iQ`M #° HU+ HQÊM;X

æ` h•K >Qª i?"M? K°i ¢| ?Ä /B K +U+ HÈM # Q [m M?- /B ¢°M; î i`QÊ+ K†i h?¢+
+| i`"M ¢-v M,M; HQÊM; ?Ä bÆM iBM? i? - iWM; i-M; i?€B /QÆM; pB K HU+- M?
i-M; i-M;X

>„M iU M?Q +ÁM ¢ M; iB m ?| M,M; HQÊM;X

h` M i`lB i`mv M ç M p`B +¶ F?Q iS+ KÄM; K M?- i`QM; ç| K°i +¶ +?QM? H` *?m h
iS+ +| çB K iQÆM; iU- hY .B m +| i? i?'v`ä K°i +?9i- M`M; M;Y ç-m M?bM i`lB- b
[m v ç-m M?bM p T?Q h?ç+? L? KX

h?ç+? L? K ?l ?[M; #'i ç°M; - ;B®M; M? m F?9+ ;¶- i` M M;QlB F?¬M; +| i`mv M ç
+ª F?Q iS+- +kM; M?Q H`~M M'T çBX

L?QM; K`- hY .B m #m¬M; ` HBM? ?²M +~M i?"M /Á tûi K°i T?2M- b•m b„+ +ªK i?
HBM? ?²M +O ?„M- i ç`M i?Ov +?mM; ç M; p`M +?mv M F?¬M; M;ÈiX

L`M; i`QM; HÁM; b€M; M?Q imv i- `ä`M; h?ç+? L? K pšM ç M; HoM? M;° i?€B /
M`v- pÈB ?„M K` MlB H`M;° F?¬M; i? +¬m- b) H`K ?„M +`M; iB M i? K K°i #QÊ+- h

J°i pB M M;¼+ i?ç+? ?bM? i K;B€+- iW i` M M?šM +O M`M; ?B M` - M?Qm K`v M
i?"Q MlB M?Ä, óæ½ [m MY M,K- i?lB ;B M [m i?U+ M? M? M? - +?9i #'i i`B #'i ;

L`M; +kM; #bM? ioM? tm®M; - iU H'v` K°i F?®B i?¬M iBM?- M?„K K„i ?'T i?m HU-
M i`QM; - ç #´bmM; HU+ HQÊM; ç½ ? Q i´MX

GçB H` K°i çQçM BK H†M; /`B H•mX

J°i M;`v M`v- Î +?¶ çdM? ç-m +O M`M; - iQ€i` iWM; ççQ €M? HY - i` M i`lB T?€i
ççQ i?B M ?Ä /¬M ?B M` - /•v /Q Î +MM; +?¶- +?B M ç'm HšM M? mX

hY .B m FBM? M;ç+- +?Êi idM? HçB- M;~M; ç-m M?bM i`lB- F?) M?Qm K`vX

S?9i +?®+- M`M; K„i b€M; H M- p°B p`M; çB t2K h?ç+? L? K # M +çM?X

æ` h•K >Qª ç½ #B M K'i F?¬M; i?'v- iU M?Q K°i H¬M M[ Î i`QM; ç-m h?ç+? L? K
i` M M;QlB h?ç+? L? K- HçB `ä`M; i`mv M ç M HBM? ?²M +?'M ç°M;X

hU M?Q +| iWM; çÊi iWM; çÊi M,M; HQÊM; HBM? ?²M iBM? i?m¬M- iW i` M M;Ql
K'v HQçB i?B M ?Ä +?B M ç'mX

h?ç+? L? K pšM F?¬M; +| #B M ?l - K`v +kM; H†M; H) M?Qm +?†i- K°i +¶ pB K M
i`M M` - i`mv M` pB K M,M; +U+ MlM; - H`K +?Q hY .B m bYM; b®i i`QM; +?®+ H€

ó*?B M ç'm ç½ tQM;ô h?ç+? L? K i`¬K K†+ F?¬M; #B i # Q H•m- #¶M; M?B M M?
`½B KÎ K„i- ?QÊM; iÈB M`M; +QlB iQÆB b€M; - ó*¬i`çM; i?€B iU M?Q F?¬M; i \ô

hY .B m K„i ç T b€M; M;lB- F?l2 KB M; H°` w +QlB- óL;QÆB H`i®iM?'i- i i?QÆ
HU+ HQÊM; +ÁM +?Q +| i`Î p çdM? T?QM;X J`M;QÆB- HçB i?U+ M?"T *?•M h?-
oQÆM; +ªM?- +kM; +`M; M;`v +`M; ;¬MôX

h?ç+? L? K +?"K`½B çSM; H M- M;~M; ç-m M?bM i`lB- ós€+ i?U+- H¬M M`v i?m
H¬M M`v i`ªB [m - KÈB H`K +?Q i i?U+ ?B m`ä iBM? i?¬MªQ /B m- i?b` iBM? i?
`°M; HÈM- #'i Hm`M H`M?"i iBM?- M;mv i iBM? ç m H`K°i HQçB iBM? i?¬M €Q M
M,M; - +kM; +?Q i çQÊ+ HÈB F?¬M; TªB Qi- +ªK M;° i?€B /QÆM; M;mv M iBM? i
HÈBôX

óªK ;B€+ ç°i T?€ M?Q i? M`Q\ô hY .B m +QlB F? M? F?€+? - +kM; +?•M i?"M?
+?mv M- K`i?€B H°`X

o K†i M iQlM; #bM? ioM?- F?¬M; +| €M? K„i +U+ MlM; M?Q /o p½M; - h?ç+? L? K
ó*¬M; +?9 bS+ ?'T /šM p¬ +MM; - [mª M?B M H`M?•M ;B M ?¼ i?Ov- F?¬M; #B i #
iBM? pU+- M^K KÆ +kM; Km®M •m v KX *l i? +MM; +¬M; +?9 Î ç•v bÈK +?B m
?çM? +O i - F?¬M; #B i iB M b€i # Q M?B m M;QlBôX

hY .B m €M? K„i Hl2 b€M; - iQÆB +QlB F?¬M; i? v ç`B- ó"Èi F?€+? b€Q çB- M?B
+? B`²BX VK- çWM; +?mv M ç i`B- +ªK ;B€+ M?Q i? M`Q\ô

> B i v /m¶B` - p¬ b® i?€B /QÆM; pB K HU+ +U+ MlM; iW i` M +€M? i v /¬M ?B M
K½M? HB i- iW i?•M i? ?„M i`M M;"T #®M T?Q - M? +? KB M; ? ? +QlB /`B- h?ç

?¬, óæQÆM; M?B M i?Q^aB K€B5 J¶B H-M +^aM? ;BÈB ç°i T?€- ç m H" i~v Hmv M
 M?K+ i?•MX *^aM? ;BÈB ç°i T?€- w M;?o HU+ HQÊM; i,M; p¼i- i M;?o- i H-M M"v
 óæ| H" F?ŠM; ç`M?ô hY .B m K„i ç T +?,K +?9 M?bM î i` M M;QÌB ?„M- óL;QÆB H
 i,M; p¼i- bQ pÈB M;QÌB i?QÌM; ?ÆM M?B m5 "ÎB pb M;QÆB i? K p"Q K°i T?-M i?4
 `ä iBM? i9v i?€B /QÆM; p" M +?mv M- +€B M"v ç®B pÈB iQÆM; H B +O M;QÆB-
 h +| i? F?ŠM; ç`M?- H'v i`çM; i?€B +O M;QÆB- K°i F?B M;QM; Hmv M i?-M ?²M
 L;QÆB ` M Hmv M ` i?-M ?²M- +kM; b) KçM? ?ÆM +QÌM; ;B^a i #B iôX
 ó> ? ô h?ç+? L? K +QÌB +QÌB- F?¬M; +| F?ŠM; ç`M?- +kM; F?¬M; +| T?O ç`M?- i
 i?¬B- K'v i M M¼ H"TiS+ b) [m v i`î p - WK- iMv iB M ?ÄB K°i +•m- +?9M; i î +?¶
 óhQM? iW i M; 'i- i?ÌB ;B M [m K°i M,K `QÐB- i?"i bU H" M? M?ôX
 óJ°i M,K `QÐB b Q- ¬- p"v i?"i ç9M; H" +| çB K [m€ /"B- #'i [m€ K v K„M- K°i M,K `Q
 F?¬M; +| î F?¬M;ôX
 óh T?€i ?B M +MM; M;QÆB K°i ççQ- K†+ /M +| çB K F?¬M; ? v ?Q- M?QM; H" +|
 €M? K„i ç-v w +QÌB- óL;QÆB M;QÌB M"v imv `^M; H" i B ?¼ - M?QM; HçB çQÊ+ T
 h?ç+? L? K- ççB HK+ M;QÆB Î- ?ŠM H" +U+ F€ M' B / M? \ " ^M; F?¬M; - M;QÆB H"
 i?B M ?Ä M?Q p"v- M|B t2K- M;QÆB i' M; +°M; +| # Q M?B m ?²M; M? M i`B F, \ô
 aYM; b®i K°i +?9i- h?ç+? L? K p K†i [m€B /`- M?bM +?^K +?^K M" M; i`QM; +?®
 óL?B m H„K- M?Ê F?¬M; `ä- i? M"Q\ \*¬ +kM; Km®M H"K ?<sup>2</sup>M; M? M i`B F, +O i \
 i? - t2K î +?9M; i +MM; ?QçM MçM- i +| i? KB M +QÐM; ç€T SM; +-ôX
 hY .B m M;~M M;Æ- i`WM; K„i M?bM- •K i?-K +„M `„M; - óE?®M FB TôX
 ó> ? ? ô h?ç+? L? K +QÌB F?¬M; i?¬B- i? M? •K i" M i`BX

d9eX *?QÆM; d9y U9V, >²M LB i ""M

h`QM; iB M; +QÌB- iWM; ççQ €M? HY iW i` M i`ÌB ?B M ?B M ` - +?"K `½B- +?"K
 *Ym l S? >²M .B K- •K GBM? Zm, >Ä - >mv M ",M; >"M .B K- "b hmv i h?B >Ä - #
 ;B'm î i`QM; HBM? ?²M i ç" M +O ?„M- K°i ççK ?B M ?bM?- /-M /-M ?QÊM; iÈB ;-
 *m®B +MM; K°i Hm²M; €M? HY - M?Q +- ;€B M;QÊM; M;MM; - K"m çÄ ?²M; - i?"M?
 tQ v i`î i`î- iU M?Q +ÁM t'm ?´- ç M +?¶ #®M HQçB i?B M ?Ä HQm HçB- KÈB +?
 ?„M ç M ; -MX
 h?ç+? L? K i` M K†i ?B M ` K°i iB w +QÌB [m€B /`- M;QM; i?-M M?bM p T?Q ?Ä
 óh? M"Q\ *ÁM t'm ?´\ oW `²B F?¬M; T?^aB M?€Q i?U+ ?mM; b Q\ô
 ó>W5 h H" bBM? HBM? ?mv M /B m M?'i i` M i? ;B M- + Q [mw ?ÆM M?•M HQçB
 #¼M ?¼ +? T?K+ i - i H" [m^a [mv i b) F?¬M; /U p"Q M;QÆB5ô *?m hQÊ+ *?•M >
 F?¬M; iB M? M;mv M- óh?"i bU H" tmB t Q- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| i?"M?- +ÁM #`
 GBM? i`Q +O ?„M- iU M?Q bQ pÈB i?B M ?Ä F?€+ + Q ?ÆM- +ÁM +| +^aK t9+- +€
 b®i K°i +?9iX
 "i [m€- +kM; +?d H" bYM; b®i K°i +?9i- +?Êi ?„M HB M +QÌB ?b ?b M|B, ó* Q [m
 M?Q M;QÆB- K°i ççK ç m i`®M î i`QM; HBM? ?²M i ç" M +O i - çm' B ç m çm' B F
 [mw M?Q p"v- +kM; b) F?¬M; +?O ç°M; ?ç tm®M;ôX
 *?m hQÊ+ *?•M >Ä +| p +U+ F€ iS+ ;B" M- óh H" #ÎB pb #B i M;QÆB i M; M; ?"
 ç" M +O M;QÆB- M;QÆB M m H" M?K+ M?½ i - i b) F?¬M; çB p"QôX
 óhQM? iB M? F?¬M; i®iô h?ç+? L? K M? +?KB M; - +QÌB iOK idK- K°i +?9i F?¬M; i
 iB TiK+ HQm HçB çB- /M b Q i?€B /QÆM; M;mv M iBM? +kM; F?¬M; +ÁM- +?ì i b
 iS+- M|B MÆB M"v +| K°i ççK i?B M ?Ä - ç +?Q M;QÌB F?€+ +MM; M;QÆB +?ÆB

óE?¬M; #B i t'm ?'5ô *?m hQÊ+ *?•M >Ä ;-K H M X

GQÌB #B M; T?'i i v- h?¢+? L? K F?¬M; FB M M?šM M|B, óæWM; M?B m HÌB- M; Km®M H"K ;b +kM; çQÊ+- /M b Q i`QM; HBM? ?²M i ç" M +O i - +kM; F?¬M; T?ªB

óL; m M; ®+- M; QÆB M?€Q +€B iQM? iBM? ;b- #¢+ ç½B M; QÆB\ô >mv M ",M; >" M +?Q M; QÆB p` i`Q- H" t2K Î HQm H¢B K°i K¢+?X >W- M; QÆB M m çKM; iÊB .B ih Mm®i +? i M; QÆB KÊB H" H¢5ô

óæWM; + i?€M- +?O ç°M; K°i +?9i- ç M HBM? ?²M i ç" M M¼- M; QÆB KÊB +| i? # S? >²M .B K +kM; +| +?9i #'i K½M- óæ®B +?B M +MM; M; QÆB- H"K +?Q +?9M; i T?ªB bÈK F?¬B T?K+- M; QÆB M m F?¬M; i?"M? i?"i- ?W- i F?¬M; M; ¢B ç2K M; QÆB +| i? +?Q i iB M ?| + "M; i? K K m H 5ô

GÌB pW M|B ` - •K GBM? Zm, >Ä +kM; H° ` p ` 'i K½M? HB iX

*?m hQÊ+ *?•M >Ä M¼ +¬ çÆM- T?9i +?®+ #` #®M M;¼M HY p•v [m M?- HU+ HQ i?"i HÈM- H"TiS+ +| p #'i M ?ŠM H M- ó"®M ç€M? K°i- +€+ M; QÆB +| t'm ?' ? v

ó*ÁM +?Q +| M, K ç€M? K°i ç|5ô "b hmv i h?B >Ä H|2 ` K°i +?9i- ó*ÁM +| K°i i M F?¬M; - M; QÆB ç½ bÈK tQM; çÌBôX

*?m hQÊ+ *?•M >Ä #¶M; M?B M i?"M? i?"i tm®M; - iU M?Q M?"M K M?- F?¬M; i +?®+ H€i- HB M ?QÈM; iÊB i`QM; ç-m h?¢+? L? K # v çBX

ó*?Ì K°i +?9iô h?¢+? L? K pmM; i v- HBM? ?²M / Q ç°M; tm'i ?B M- ç2K i ç" M i?m `ä ` "M; i`QÊ+ôX

hY .B m + m K"v- M?bM +?^K +?^K M, K çQ" M ?Ä /B K- M" M; +| i? +ªK i?'v HBM? ? L? K +MM; i?B M ?Ä - +kM; F?¬M; b Q #B i çQÊ+ #¼M ?¼ ç M; M|B +€B ;b- iÁ H #m¬M; ` HBM? ?²M w i?S+- M?QM; F?| +| i? M„K ;B[X

h?B M ?Ä +MM; h?¢+? L? K i` Q ç' B- H'v HBM? ?²M w i?S+- i`W F?B h?¢+? L? K HBM? ?²M +?QM? KbM?- #^M; F?¬M; M" M; H" i?"i F?¬M; ?B m `ä çQÊ+- +kM; F?¬ ç®B T?QÆM; M|B +?mv M X

óL; QÆB Km®M H"K ;b\ô *?m hQÊ+ *?•M >Ä +ªM? ;B€+ ?ŠM H M- M¶ HU+ i ` K i`QÊ+ K„i T?| M; tm'i ` pB K HU+X

óL; QÆB pb +€B ;b H¢B Î +?¶ M"v\ô h?¢+? L? K ?ÄBX

óh +ªK SM; çQÊ+ F?Q iS+ *?m hQÊ+- HB M K°i çQÌM; iW +® ?QÆM; T?B m #¢+ ç KÊB +m®B +MM; çB iÊB MÆB M"vô *?m hQÊ+ *?•M >Ä /Q /U K°i ?²B H•m- KÊB F?

óL; QÆB iÊB H"K +€B ;b\ *ÁM M[- *?m hQÊ+ i€M; i?•M MÆB ç•v- +| T?ªB ç½ ?Q" M

óh ç M- H" ?v p¼M; +| i? çQÊ+ *?m hQÊ+ i?€M? i? - +kM; ?v p¼M; +| i? iB M ?| F?B ç M- KÊB T?€i ?B M i?€M? ?²M +O ?„M ç½ F?¬M; +| M, M; HQÉM; - i ` 'i F?| + i?€B /QÆM; M; mv M iBM? M¼ i ç2K M| ;B'm Í T?Q /QÈB ?"B +®i *?m hQÊ+- H" ?v i?€M? ?²M +O ?„M H'v çQÊ+ M, M; HQÉM; - M?QM; ?B M i¢B- ç½ F?¬M; +ÁM ?v p¼

óL; QÆB b m F?B H¢B ç•v- +| iB M ?| F?¬M; \ô

óhB M ?| K°i ;B B- ?Q" M +ªM? MÆB M"v T?B i?QÌM; i?Q+? ?ÊT pÈB i - i +kM; M; mv M iBM? +?"K `½B i, M; +QÌM; HU+ HQÉM; X L m +| i? çQÊ+ \*?m hQÊ+ i?€M +| i? i`Í i?"M? *?m hQÊ+- i? v i? çQÊ+ ?„M- +| çQÊ+ ?bM? i?€B bBM? K M? + "M

óL; QÆB +?ŠM; H) F?¬M; T?ªB ?„M\ô

óh`QÊ+ FB H" ç9M; - #'i [m€ ç½ bÈK F?¬M; +ÁM- iW F?B i +| çQÊ+ w i?S+ iU +? F?¬M; ;B®M; M? mX h +kM; F?¬M; Km®M i`Í i?"M? K°i #° T?"M HBM? ?²M +O ?„M KbM?- b®M; pb +?QM? KbM?- K" F?¬M; T?ªB pb ?„MX >m®M; +?B- ?„M ç½ bÈK K

ó>„M ç½ ?Q" M iQ" M pšM /B i\ô

ó>„M H Q ¢ B i² M i ¢ B M ¨v- H ¨ ¨' i F ? | ? Q ¨ M i Q ¨ M p š M / B i- ? „M ? O v / B i M ? [M ; M ; Q Ì B i B M ? # ¢ Q i Q € B i ¨ Q Ì M ; i ? B i i ¨ Q + ' K F ? m- t • v / U M ; M , M ; H Q Ê M ; + ' K + ? K ½ M ? H B # ` T ? € i ? B M ô X

ó o b + € B ; b \ ô

ó " Î B p b H B M ? ?² M ? „M + m ® B + M M ; i B m i € M - # B M i ? ¨ M ? p ¨ B + ¶ - F ? ¬ M ; # B i H Q i K ¨ - M m + | b B M ? H B M ? + ? B K ¢ Q Ê + H B M ? ?² M i ¨ M M B K + O ? „M - + | i ? ? B m ` ä * + Q Ì M ; ¢ ¢ B ¢ M i ¨ b M ? ¢ ° M ? ' i ¢ ¨ M ? - H ¨ + | i ? b ® M ; H ¢ B X * ? d + - M ¢ Q Ê + i ? B + ® i + b ® M ; H ¢ B - H ' v K ° i H Q ¢ B T ? Q Æ M ; i ? S + F ? € + i ¨ ¼ M ; b B M ? ô X

h ? ¢ + ? L ? K F B M ? M ; ¢ + - ; „ i ; Q M ? Q m K ¨ v X

ó æ ¢ i i È B i ? € M ? i ? 9 * ? m h Q Ê + H Q ¢ B + Q ¢ ° M ¨v- H B M ? ?² M b) F ? ¬ M ; ? Q ¨ M i Q ¨ M p M ¼ - T ? • M i ? ¨ M ? ¨' i M ? B m i ¨ M ?² M T ? B m ¢ ½ M ; Î + € + F ? ¬ M ; ; B M F ? € + M ? m - + ? b B M ? H B M ? ¢ ¢ i ¢ Q Ê + - F ? ¬ M ; M ; W M ; i B M ? | + Q Ì M ; ¢ ¢ B H M - ? „M + | i ? K ° i H - M i ? B + ® i + O ? „M - p ¨v ? „M b) + | H ¢ B ¢ Q Ê + # ¢ M i ? • M X L | B F ? ¬ M ; + ? W M ; - + ? Š M ; M ? H U + H Q Ê M ; - + Á M + | i ? + ¨ M ; i B M i ? K K ° i # Q Ê + - ? B m # B i i ? B M ¢ ` ¢ Q / B m + ¨

* Y m | S ? >² M . B K i ¨ m v M ¢ M w M B K - ? „M i U M ? Q ¢ ® B p È B b B M ? H B M ? i ? Ì B ¢ ¢ i ? S + X

h ? ¢ + ? L ? K b Y M ; b \ Î i ¢ B + ? ¶ - i ¨ Q M ; H Á M ; ? Q ¢ M ; b Ê - p b b B M ? H B M ? i ? € B + ' + Q Ì M

ó æ 9 M ; `² B - + € B F B M ? ¢ - m M ; Q Æ B i W M ; M ? b M i ? ' v Î o o M ? . ¢ a • K G • K - + ? Q M ? H + | ; b M ; Q ¨ B w K m ® M - ? Š M H ¨ ¢ Q Ê + K ° i H m² M ; i ¨ M ?² M i ? € M ? i ? 9 > m v M o k X L ¨ M F ? ¬ M ; M ; W M ; + Q Ì M ; ¢ ¢ B - K ° i M ; ¨v F B b) i ¨ Î i ? ¨ M ? i ? € M ? i ? 9 > m v M o k - + | H) H ¨ + o k 5 ô * Y m | S ? >² M . B K # ¶ M ; M ? B M M ? È i È B + € B ; b - i ¨ - K M ; • K K ° i + ? 9 i - K È B H ¢

o K ¢ i + ? ' M ¢ ° M ; - h ? ¢ + ? L ? K [m € i , ó L ; Q Æ B b Q F ? ¬ M ; M | B b È K \ ô

ó h + M M ; * ? m h Q Ê + * ? • M > Ä i ¨ Q ¢ ´ B [m - K È B # B i ¢ Q Ê + i ? € M ? i ? 9 >² M L B i ¨ ¨ i ? S + i ¨ ¼ M ; b B M ? M ¨v- # ` ? „M ; ¼ B H ¨ >² M L B i ¨ ¨ M ô * Y m | S ? >² M . B K ¢ € T H ¢ B X

h ? ¢ + ? L ? K € M ? K „ i H | 2 ` ? ¨ Q [m M ; F B M ? M ; ¢ + - Î i ¢ B + ? ¶ b Y M ; b ® i K ° i ?² B H • m p b + € B ; b > m v M J B M ? H ½ Q M ? • M F B + ? B m + ® h ¢ h ? B - p b h ¢ h ? B - > m v M J B M ? -

> m v M J B M ? + k M ; H ¨ K ° i K ¢ + ? M ¼ - i ? € M ? i ? 9 > m v M o k + | i ? M | B H ¨ i ´ i B M ? „M - K ° i H m² M ; i ¨ M ?² M i ´ i B M - + k M ; + | i ? t 2 K M ? Q i ´ i ¬ M ; ? „M - ? „M / ® + H Á M ; ; B 9 T L B i ¨ ¨ M ? v F ? ¬ M ; - K m ® M i ? ¬ M ; [m h ¢ h ? B H ¨ K + ? Q i ? € M ? i ? 9 > m v M o k ¢ Q Ê + b

h ? € M ? i ? 9 > m v M o k i ¨ Q Ê + F ? B ` Ì B ¢ B h ? - M • M ¢ ¢ B H K + - ¢ ½ H ¨ K ° i i ¨ Q M ; i² M i ¢ B b Q H ¢ B + k M ; ; B ® M ; M ? Q * ? m h Q Ê + T ? ¢ B F B M ? [m >² M L B i ¨ ¨ M \

E ? ¬ M ; H) - # ¼ M ? ¼ ¢ K M ; T ? ¢ B i² M i ¢ B + ¨ M ; i ? K F ? O M ; # ® \

h ? ¢ + ? L ? K # ¶ M ; M ? B M + ¢ K F ? € B F ? ¬ M ; ? B m - i ¨ Q M ; H Á M ; b B M ? K ° i H Q ¢ B F Q M H Q Ì M ; F B M ? b Ê # ' i M ? Š M H M X

o U + M ; Q ¢ B + Q Ì M ; ; B ¢ ¨' i M ? B m - + ? Q / M H ¨ ¢ ¢ i i È B + ¢ M ? ; B È B * ? • M h ? - M i K i ¨ ¼ S M ; T ? | + € B ; b - M ; ? o M ? Q p ¨v- ¢ - m | + ? „M t Q v + ? m v M K ° i + ? 9 i - i ¨ Q M ; € M ? K „ i M ; Q Ì B i b Ê ? ½ B X

> „M ¢ ° i M ? B M ¢ B i È B + ? ¶ ? ¨ B + ® i * ? m h Q Ê + - ¢ Q i v ; ä ; ä - [m v ¢ - m M ? b M p T ? ó * | K m ® M ¢ 2 K ? ¨ B + ® i * ? m h Q Ê + M ¨v K M ; ¢ B ? v F ? ¬ M ; \ ô

ó L ; Q Æ B K m ® M H ¨ K ; b \ ô h Y . B m F B M ? M ; ¢ + X

ó G m v M F ? Q ô h ? ¢ + ? L ? K p K ¢ i T ? ' M + ? ' M - ? Q + ? • M K 9 i v p m B b Q È M ; M | B , ó * i ? • K - M m + | i ? / M M ; ? ¨ B + ® i ? „M H m v M + ? p k F ? Q - i ´ i M ? B M H ¨ i ? - M + ' T 5 h K + | i ? / M M ; t Q Æ M ; + ® i ? „M K ° i H - M M [H m v M + ? H ¢ B + ¨ M ; i ® i ? Æ M 5 ô

óE?¬M; çQÊ+5ô *?m hQÈ+ *?•M >Ä ç°i M?B M F m H M- HBM? ?²M i? M? •K i?

d9NX *?QÆM; d9R, GmB æ`+?

hW i?S+ ?^aB h?¢+? L? K T?|M; tm'i €Q M; ?o i`mv M i?W - +?"K`½B HÆ HYM; ¢ M
h?€+ ? B K„i+U+ M|M; - ?ÆB /Q /U- HB M ¢2K HBM? ?²M i ¢`M T?|M; tm'i` X

GBM? ?²M i ¢`M +O ?„M ¢2K €Q M; ?o i`mv M i?W M¼ +?2 FQMX

GU+ HQÊM; T?^aM M; ?`+? h?¢+? L? K T?O Î K†i i` M- i`QM; F?Q^aM? F?„+ iB m i€
M¼ +kM; /mM; M?"T p`Q HU+ HQÊM; €Q M; ?o +O h¢T h?€+- i?"M? K°i #° T?"M H

h¢T h?€+ [m M? i?•M H M i`M` / Q ¢°M; +U+ F€ ?¶M HQ¢M- i?•M KbM? `mM; `m
+^aK ; B€+ €Q M; ?o i`mv M i?W M¼- +?"K`½B ¢2K i`mv M i?W /mM; ?ÊT Î i`QM;
+O ?„MX

h?¢+? L? K H¢M? M?¢i +Q`B- i`-K K†+ M?bM h¢T h?€+- F?¬M; +| K°i +?9i €+ wX

E?B /mM; ?ÊT €Q M; ?o i`mv M i?W - +¬M ¢ +?Q HBM? ?<sup>2</sup>M i ¢`M T?|M; tm'i- ¢2K
Hmv M H`K K°i- F?¬M; i? +| M; Q¢B HU+ ; b [m'v M?B mX

G9+ M`v- M m h?¢+? L? K ¢°i M?B M ?¢ b€i i?O- >mv i ¢<sup>2</sup> h¢T h?€+ +?Q /M H` ¢¢i i
i K i`¼M; i?B M- +kM; ,M F?¬M; iB m- b) #` ?„M H`K +?Q #` i?QÆM; M†M; X

*?d +¬M ?„M M; mv M w- H'v iQ`M HU+ ¢€M? +? i- >mv i ¢<sup>2</sup> h¢T h?€+ +?Q /M H` F?
K°i i¬M; / - +| H) +^a ¢`B ¢ m p¬ p¼M; M?"T L; mv M h?¬M +^aM?X

L?QM; ?„M +kM; F?¬M; +| tm®M; i vX

oÈB ?„M K` M|B- i`QM; ?mv i p,M ; BÈB ~M +?S #Q K"i i?"i HÈM- #Q K"i M`v- +?Q
KÈB p`Q +Y - +ÁM t t +?Q +| ¢¢i iÈB #QÈ+ +ÎB #ÄX

h¢T h?€+ ¢QÊ+ i`mv M i?W - H` +O *€+? G¶ K°i i`QM; h?` ?mv i #€i ?¶ iÁM; - H` ?

*€+? G¶ i?•M H` K°i i`QM; #€i ?¶ iÁM; - ?ŠM iWM; H` +U+ F€ +Q`M; ¢¢B ¢€M; bÊ- H
¢½ pŠM /B i- H`K +?Q h?¢+? L? K`'i H` ?Q<sup>a</sup>M; bÊ #`i MX

h¢T h?€+- +| H) i?U+ +MM; ?„M +| iQÆM; [m M- iQÆM; H B- M|B F?¬M; +?WM; b
i`QM; i v ?„MX

>„M iU M?B M b) F?¬M; iU i v ?Ov /B iX

_`i M? M?- h¢T h?€+ iU M?Q ¢2K €Q M; ?o i`mv M i?W M¼ /mM; M?"T HBM? ?²
¢°M; K°i +?9i- K°i H¬M M[M?"T i?S+ ?^aB ?„M- i?"M? ¢°M; HU+ bm®B M; m²M +,M

*kM; H` ; B` F?„+ M`v- h¢T h?€+ KÎ K„i` - ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- iW +?¶ b•m i`QM
; B€+ KWM; M?Q ¢B M- ?„M FBM? M; ¢+ M?bM p T?Q h?¢+? L? K- óGB M +S M?C
E?¬M; +| v m +¬m ; b\ô

h?¢+? L? K M? +? KB M; +Q`B- óaQ ¢ M? - M; QÆB i ¢ m H` M; Q`B i`QM; M?"- i
M; QÆBX *€B i`mv M i?W M`v- p®M HB M ?ŠM H` i?m°+ p M; QÆB- iW M; QÆB ¢
v M i•K- p T?¬M v m +¬m b Q- M m M; QÆB M; mv M w- +| i? M|B` H` B #^aQ M; Q
+¬M iB T iK+ [m'M [mQi H'v +?9M; i F?¬M; #m¬M; - M; QÆB i?'v i? M`Q\ô

>mv i ¢² h¢T h?€+ F?¬M; +| H`T iS+ M|B +?mv M- ?„M i`-K K†+ K°i ?²B H•m- #¶M
M; QÆB pb b Q +?d +| im pB +^aM? ; BÈB *?•M h?¬M\ô

óh im´B`'i i` - M?"T K¬M K†+ /M bÈK- M?QM; i?`B ; B M im Hmv M M; „M M; OBô h
F m i bQ ?mvM? - +?9M; i +kM; iQM? H` M; Q`B K°i M?"- +?mv M +| HB M [m M iÈ
p`Q L; mv M h?¬M +^aM? - i b) M|B +?mv M +MM; M; QÆB ôX

óE?¬M; #^M; M; QÆB i HB M i?O- ¢2K hY .B m #„i H'v- M[M?•M M`v i H` i? i?B i
bQ ?mvM? Km®M- i H`K bQ ¢ - +| i? #Ä i?S v m i?Q+?ô h¢T h?€+ i`QM; €M? K„i
?"Q [m M; ; B^aQ FB K- óL; QÆB i HB M i?O #„i hY .B m- i +| i? ¢¢i ¢QÊ+ iB M H

K°i çQìM;- bQ pÈB çB i?2Q M? ç-m FB i®i ?ÆM +?S\ *?9M; i i?•M H" HQÊ+ çQ
 F?-M; i®i- +kM; F?-M; +?`m QÊ+ i?9+ ;b- Km®M H"K ;b i?b H"K- iU içB +Ð M"Q\
 óGQÊ+ çQç i ;Bª\ô h?ç+? L? K bYM; b®i K°i +?9i- +?Êi H„+ ç-m #”i +QìB- ó*ª M; ;
 M”v F?-M; T?ªB i Km®M- M;QÆB H"K pU+ M;QçB HQÊ+ çQç i ;Bª i b) F?-M; [m
 KK+ iB m +O i - +| pB + i Km®M çB H"K- i`QM; HQÊ+ çQç i ;Bª +| M;QÆB- H" çO
 +QÈT çQç i +€B ;bôX
 hçT h?€+ M?Qm K”v- i`-K K†+ F?-M; M|BX
 óL;QÆB +-M K m +?|M; iBM? H¼+ €Q M;?o - ç2K T?QÆM; ?QÈM; €Q M;?o K” M
 M M- M;QÆB M M i?“M? i?“M? i?“i i?“i- M? M? +?|M; ibK K°i +?¶ BK H†M; F?-M;
 ç +O +?QM? KbM? ;BªB [mv i çBô h?ç+? L? K KdK +QìB- óL;QÆB F?-M; Km®M M
 +QÐM;- M;QÆB i b m M”v +ÁM ;†T HçBX *?ì M;QÆB ç2K +ªM? ;BÈB +OM; +® tm
 L;mv M h?-M +ªM? ç°i T?€- M?È iÈB ibK i - ç M +€B i?ìB çB K FB - +?9M; i +| i?
 L|B tQM;- h?ç+? L? K F?-M; +| w iS M?B m HìB M[- HB M Km®M [m v ç-m `ìB F?
 >mv i ç² hçT h?€+ FBM? M;ç+ M?bM ?„M- i?’v ?„M i?“i Km®M çB- ?ÆM M[ç½ Kn
 i`-K [m€i K°i iB M; , ó*?ì K°i +?9i5ôX
 h?ç+? L? K [m v ç-m- +QìB M?bM ?„MX
 óªQ i ç°M; i?O- +| IJBM? "Q+? L?m iB m i?Q- +ÁM +| h?B M LB i i?-M [m®+ h-
 iB M;- ó*QB M?Q H” #€Q ç€T bQ ?mvM? # M +?Q- +€B Km #€M M”v /WM; Í ç•v- i
 +?QM? KbM? +~M i?“M- h- GçT i”T FQ+? b) F?-M; +?’K /Si- +?Q /M H” +?9M; i ç
 iK+ôX
 óh- GçT\ô h?ç+? L? K M;ç+ M?B M- ó>„M H” B p”v\ô
 ó>„+ ?„+ - hY .B m +-M; +?9 çB M ?çF?ŠM; ç`M? `ä`”M;- M;QÆB +?d +-M ?QÈM;
 H” B ?ç b€i i?O ç®B pÈB M”M;ô hçT h?€+ bmv M;?o K°i +?9i- +ÁM M|B, ó*-M; +?
 HQÆM; i?B M- bQ ?mvM? HQm w +?9i- F?-M; +-M ç M[M?•M M”v ?çB +? iX Í G
 ;Bª +QìM; ççB #ìB pb p ç T+O M”M; K” /U p”Q M”M;- M?QM; K”- imv i ççB ç b®
 +?QM? M;QÆB #ªQ i`¼M; çBôX
 h?ç+? L? K ;”i ;”i ç-m- KdK +QìB M|B,óæ iç M;QÆB M?„+ M?Î- ²- i?m”M iB M ?ÆB
 ? M;QÆB- M M H”K +€B ;b #•v ;Bì\ô
 hçT h?€+ /Q /U K°i +?9i- iW i`QM; M?ŠM H’v` K°i F?®B iBM? i?ç+? K”m H K- i`
 ?¼ i`”M ç² F€ /B m- i`QM; ç| +| K°i iB M,M; HQÊM; ?¶M HQçM €Q M;?o HQm ç°M
 óæ•v H” i iU i v Hmv M +? - M;QÆB M m Km®M ibK i - +| i? H’v i?S M”v- Í MÆB i
 i M H” hçT S?m- ?„M H” ç ç +O i ô hçT h?€+ ç2K iBM? i?ç+? M¼ çQ +?Q ?„M- ó
 +?Q M;QìB T?€i ?B M- KB M K M; ç M +?Q i T?B M iQ€BôX
 óLÆB i?-M T?ç i\ æ| H” ç` T?QÆM; M”Q\ô h?ç+? L? K M;ç+ M?B MX
 óL;QÆB ?ÄB hY .B m +-M; +?9 K°i +?9i çB- M”M; F?ŠM; ç`M? #B iô hçT h?€+ F?
 `ìB F?ÄB- iU M?Q p°B p½ ç2K i`mv M i?W KÈB ç M H”K +?Q `ä`”M;X
 h`QM; M?€v K„i- hçT h?€+ ç½ #B M K’i F?-M; i?’v- ç2K ?Ä /B K pšM i?ç+? H M i`
 ` - F?-M; # Q H•m- ?„M HB M H M K°i +?B +?’ b +?B M t - H”T iS+ #B M K’iX
 hçT h?€+ +QB M?Q H” +| çB K M;?o F?Q- içB F?m pU+ FB - +ÁM HQm HçB K°i +?
 +?¶ ç|X
 h?ç+? L? K i`-K M;•K K°i +?9i- iW i`QM; ?Ä /B K pšM i?ç+? # v çB [m - çB H M ?
 # M i`QM; HBM? ç”B +?B M t - +’K +? - F i ;BÈB ç½ ;BªB i`W- ?„M ç2K K°i Hm²M
 ?’ b +?B M t HB M # v H M- HQÈi [m ?Ä /B K pšM i?ç+?- ?QÈM; p T?Q hY .B
 Í T?Q ?„M # v çB- i` M K°i F?®B ?Ä /B K pšM i?ç+? +U+ HÈM- içB çB K M?“i [m
 .B m M?Q ?Ä /B K iBM? HBM?- [m M? i?•M HQm +?mv M +-m p²M; #ªv b„+- ç M;

J†i M" M; +| p HQ •m `ä `M;- # 'i M +Q /m ¶B M; |M i v i? QM /" B- iWM; ç¢Q #ªv b„+
 i v i`QM; bm®i # v ` - M?Q +QM `„M M?Ä HBM? ?Q¢i- î i` M #`M i v M" M; pÁM; iÈE
 *MM; h?¢+? L? K i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M"v bÈK +?B m Î +?mM;- H"K +?Q M" M
 K' i pQÆM; i?'i ç'm i` M? •K ?B K- ;B®M; M?Q H" #¶M; M?B M çQÊ+ /Ð tm®M; ;€M
 K€B F?¬M; QiX
 æQ¢M i`ªB [m M"v- H" K°i H-M F?| +| i? [m M Î i`QM; +m°+ çÌB +O M" M;- H"K
 i`¼M;- K" h?¢+? L? K- ç| H" K°i ç¢Q €M? HY Î i`QM; ç|- H"K +?Q M" M; FQ S+ F
 M?Á X
 E?´ +?ì H•m- hY .B m /-M /-M +| çB K F?¬M; FB M M?šM- K„i i?'v T?Q i`QÊ+ ?ªB
 +kM; F?¬M; +| ?Q" M iQ" M M' tQM;- M" M; +| çB K FB K +? F?¬M; çQÊ+- F?¬M; F
 [m M; t¢imv M # v çB ` - çB ibK FB KX
 L?QM; K"- M" M; KÈB # v i`QM; +?®+ H€i- ç°i M?B M T?€i ?B M K°i +?B +?´ b +?i
 ç´B- H" T iS+ M;QM; iK HU+ HQÊM;- +?m~M #` ç°M; i?OX
 ó*¬ i?'i ç9M; H" [m v H¢B ibK i \ô J°i +€B iB M; +QÌB b M; bªM;- ç°i M?B M iW i
 ç M- ós2K ` +¬M; +?9 çB M ?¢ ç®B pÈB i i?U+ +| +?9i [m M i•K- WK- i `i H" pB
 i?•M ç m T?'M +?'M ?šM H MX *| H)- +kM; H" M?Q i? - KÈB ç°i M?B M +| i?¬M HU
 ç€M? #¢BôX
 h?¢+? L? K i?ûi /" B K°i iB M;- ?´ b +?B M t M? M? ?ÆM- tmv M [m M?"i [m M;
 K„i iÈB ;¬M hY .B mX
 hY .B m ;QÆM; K†i M?Q ç| ?Q iQÆB [mv M `k M?'i- +QÌB F? M? F?€+? - +?•M i?"
 t¢imv M- i?•M i? K K K¢B #` i?¬M [m M; #ªv b„+ [m' M [m M?¬ K„i ç T H|2 b€M; óð
 +?Q M;QÆB- #'i [m € t2K ` i M; ?o M?B m `²B- +| i? M|B +?Q i #B i- pb b Q ç€K
 i`mv FQ+? H M\ô
 L" M; i•K ?ªB M?' + H M b|M; HÈM- F?¬M; ;B®M; #bM? ioM? M?Q K†i M;Q" B- i?¬M
 T?€i ?B M pU+ M;Q¢B HQÊ+ çQ¢i; Bª •K ?²M F?¬M; iB m i M M"v- iÁ KÁ çÁB K¢M;
 . M? ?B m >mv i ç² h¢T h?€+ - p M; p¼M; GB i .B K iBM? pU+ - ç| H" K°i ç² i ?mM;
 ç-v p¬ b® K€m iQÆB- M;QÌB M"v- imv i ç®B F?¬M; TªB M;QÌB / /" M; iW #Ä w ç²-
 +?^K p"Q KK+ iB m F?¬M; #m¬M;X
 >„M F?¬M; +| iÈB- H"K +?Q hY .B m [mª M?B M H" FBM? ?½B- F?¬M; #B i ç M i°i
 óh¢T h?€+ F?¬M; # Q ;BÌ b) tm'i ?B M M[- ?„M ç½ `9i HmB F?ÄB L?"i iBM? #¢Q i
 t M"v- H" ?„M çQ i†M; +?Q +?9M; i ô h?¢+? L? K +QÌB +QÌB- T?'i i v w #ªQ hY .E
 hY .B m /Q /U K°i +?9i- iU M?Q HÁM; +| +® F}- b m ç| KÈB +?"K `½B çB H M +?B M
 b) F?¬M; +MM; h¢T h?€+ ç¢i i?"M? ?B T M; ?´ - Km®M HB M i?O ?„M ç®B T?| i - ç2
 óh¢T h?€+ t€+ i?U+ +| K°i +€B ç M; ?` M?Q p"vô h?¢+? L? K M?bM M" M; i?"i b•m-
 hY .B m K†i b„+ F?) #B MX
 óL?QM; i +U imv iX > ? - +K i? M?Q i? M"Q- tBM i?S +?Q i F?¬M; iB M M?B m
 +¬M ?ÄB ç M +MM; ô L?Qm M?Qm K"v- h?¢+? L? K i?"i bU M|B, óh¢T h?€+ +MM; i
 +¬ b m F?B ` M;Q" B- çWM; i`mv +Sm ?„MX h i¢K i?ÌB F?¬M; iB M M|B i? K +€B;
 i ç®B pÈB +¬ +kM; F?¬M; +| €+ wôX
 hY .B m +¬M; +?9 ç¬B K„i H|2 ` - M?bM p T?Q ?„M F?¬M; +?ÈT K„i- `i H•m b
 ç-m- óæQÊ+ `²B- i F?¬M; ?ÄB M;QÆBX L;QÆB F?¬M; M|B `ä ibM? ?m®M;- i M
 M;QÆB ibK ` K°i Hw /Q M|B /®B ç M HW ;¢i i - i M;QÊ+ H¢B bÊ ?½B- b) +?Q H
 M? m iQM? F i ôX
 ó•K i?¬K ?QÈM; h¢T h?€+ QM; i?m" M ;B€ + Q- +| I JBM? "Q+? L?mXô h?¢+? L? K
 óhB M M?•M M"v5ô hY .B m +„M ` ,M;X

ó*ÁM +| K°i M;QÌBô h?¢+? L? K /WM; K°i +?9i- i?-M b„+ [m€B /`- óL;QÌB M¼ H° h
M;QÌB- M;?2 h¢T h?€+ M|B- ?bM? M?Q F m H° h- G¢T- +¬ +| M?“M i?S+\\ô

hY .B m i?-M b„+ #B M ¸´B- i?•M i? K K K¢B `mM H M- K„i ¸ T H|2 ` ?“M w FBM?
M°v5ô

ó B p°v\\ô

óæ° :B° pQÆM; iY- + + +MM; +? F?€+ K +O i - h¬ G¢T H° ?° p +O ?„M5ô

d8yX *?QÆM; d9k, æS+ E?„+ hQ

oQÆM; i?´i ¸´m i` M?- H° i`M F?®+ /Æ #~M M?´i i` M ¸ÌB- pb pQÆM; p`- ?mvM? ¸
+QM +kM; F?¬M; ?B K i?´vX

æ° :B° +MM; hY .B m H° +MM; +? F?€+ K - pb ¸QÊ+ [mv M F i?W h?B M L B i i?-
;B i ¸B æ° S?QM; - iB m /B i hY .B m- +kM; H° F?¬M; F?| Hw ;BªBX

hY .B m +¬M; +?9 b m F?B M|B ` æ° :B° pQÆM; iY- i•K ibM? T?B i?QÌM; i`-K i
i`-K K†+ Q i HÌB- +QÌB +kM; F?¬M; iQÆB M[X

h?¢+? L? K +| i? Hw ;BªB i•K ibM? +O M°M; - #B i `´i F?| i¢B T?QÆM; /B M M°v F
M|B HÌB p¬ M; ?o X

h`QM; KB M; hW hY .B m- ?„M +kM; #B i MÆB i?-M T?¢i H° Î ¸•m- ¸| H° K°i +?¶ #
[m M? M, K #` bQÆM; KM m €K /°v ¸†+ # Q i`MK- F?¬M; i?´v K†i i`ÌB- T?K +°M +|
/M H° ¸¢i iÈB L; mv M h?-M +ªM?- +kM; F?¬M; i? /MM; i?-M i?S+ /Á tûiX

*| `´i M?B m pU+ M; Q¢B HQÊ+ ¸Q¢i; Bª- ¸ m M´T Î i`QM; M?[M; +´K F?m FB - i`€M

LÆB i?-M T?¢i Î i`mM; QÆM; +€+ +´K F?m- # M i`QM; i`°M M; °T HQÊ+ ¸Q¢i; Bª- ?
F?„T MÆB +?S - ¸² i +MM; ?mM; +U+ €+- +€+ ¸¢B +m²M; M?•M GB i .B K iBM? pU

æ| H° F?m pU+ F?¬M; ¸QÊ+ i? M?•M +?´T M?“M- +kM; H° K°i F?m T?²M ?Q ; B Q /
¸Q¢i; Bª+QÈT ¸QÊ+ i`B p°i- ¸ m Î +?¶ M°v ;B Q /°+?- `´i M?B m i`B HB m im Hm
FB K F?¬M; ¸ M- +| F?ª M, M; b) tm´i ?B M Î +?¶ M°vX

LÆB i?-M T?¢i i`°M M; °T +?B M HQ¢M- ?-m M?Q K¶B M; °v ¸ m +| +?B M ¸´m- F
i²M- K¶B M; °v ¸ m +| M; QÌB #` ;B i +? i- #` +QÈT ¸Q¢i ¸B i´i +ª K M; i?2Q i` M M;

>mv i ¸² h¢T h?€+ i?•M H° HQÊ+ ¸Q¢i; Bª- ?Q¢i ¸°M; Î GB i .B K iBM? pU+- K°i F?
#` ¸m´B ;B iX

L?QM; MÆB i?-M T?¢i +kM; F?¬M; ;B®M; - T?K +°M +´K ¸` p¬ b®- M m ?„M iU #B
+-M i`®M Î i`QM; +´K ¸` H° +| i? i`®M ¸QÊ+ M; QÌB ¸m´B ;B i- +| i? +| i?ÌB ;B M

*m²M; M?•M- ¸² i - HQÊ+ ¸Q¢i; Bª- ?¢M; M; QÌB i` €+ i?•M T?K p¬ b® ?mv i €M K¢M
iÈB- Î ¸| iB M ?°M? i` Q ¸´B #€M ` p°i iQ- i¢Q i?“M? K°i MÆB /` /¢M; T?²M pBM?

æ| H° K°i MÆB F?¬M; B [mªM HQ- i? HU+ F?„T MÆB GB i .B K iBM? pU+- iWM
F?¬M; i? ¸2K F?m pU+ M¼ +?•M +?QM? ?Ov /B iX

h?¢+? L? K b m F?B iW i`QM; KB M; hY .B m +¬M; +?9 - ¸½ #B i ibM? ?m®M; +M
i?-M T?¢i +kM; HB M #bM? ioM? tm®M; - •K i?-K ?¢ [mv i i•K- F?¬M; +| +?mv M-
¸B iÈB +?¶ ¸|X

*?Q /M H° i?“i Km®M ¸B- +kM; F?ŠM; ¸`M? F?¬M; T?ªB +ªM? ;BÈB ?B M M v- +?d
p KbM?- KÈB +| i? ¸B [m ibK h¢T h?€+ M¼- ¸ +?Q ?„M ?¶ i`Ê H°K +?9i; b ¸|X

hY .B m M?Q H° +| KK+ iB m +?QM? KbM?- #B i >mv i ¸² h¢T h?€+ b) F?¬M; i`mv
?¢i®+ ¸°- K°i H-M M[t€+ ¸`M? F?¬M; i`¼M; K m- K° H° i`¼M; T?QÆM; ?QÈM; - i
#¢Q iQ€B i`QÌM; K° # v ¸BX

Í i`QM; ç|- #¼M ?¼ +kM; çKM; T?ªB HQÊ+ çQç i; Bª F?€+- K°i Qi pä; Bª Î i`QM; L?`
 im- M?QM; M?[M; M; QÌB ç| +kM; F?¬M; +| ?mM; i`M F?¬M; M; çB M?Q >mv i ç² hç
 hY .B m im pB çç i iÈB +ªM?; BÈB h?¬M oQÆM; i K i`¼M; i?B M i?b b) +?O ç°M; M
 M`M; tmM; ç°iX
 h?ç+? L? K KWM; `Đ iU içB Î i` M ?´ b +?B M t v M H†M; F?´ im- ç M +OM; +® +
 `m°i- iMv w hY .B m +?O çç Q i' i +ªX
 h?ÌB; B M i`¬B [m - K°i M; `v M`v- Î i?ÌB çB K ?„M ç M; M?„K K„i /QĐM; i?¬M- hY .
 +QÌB- i?b i?`Q M|B M?Ä, ó\*kM; b„T iÈB `²BôX
 ó*¬ `®i +m° + Km®M çB iÈB MÆB M`Q\ô h?ç+? L? K M; ~M; ç-m- F?| ?B m M?bM p
 #çQ iQ€B i`QÌM; - ?ŠM H` +| KK+ iB m +?m`M t€+- +- `®i +m° + Km®M H`K; b\ô
 óh Km®M #€B T?ÄM; K°i M; QÌB- M; QÌB M`v ç®B pÈB i T?B i?QÌM; [m M i`¼M; - M
 iQÆM; H B i`QM; +?B M ç'm pQÆM; i?`i- i KÈB +| i? +?B K +S +?O ç°M; ô hY .B
 ;'T- +?9M; i `i M? M? +| i? i?`v ?„MôX
 hY .B m M; U ç°M; ?´ b +?B M t - Î i`QM; iWM; F?®B ?Ä /B K pšM i?ç+? tmv M [m
 i`QM; F?B iB M H M i?dM? i?QªM; H`v i?¬M i?S+ i` tûiX
 .-M /¬M- #¼M ?¼ çB p`Q K°i +?¶ ?Ä /B K pšM i?ç+? +U+ F€ /`v ç†+- MÆB MÆB
 HYM; - M?`i [m M; tç imv M F?¬M; ç•m F?¬M; +|X
 hY .B m ?QM; T?`M H M- içB F?2 ?Î pšM i?ç+? +| +?9i M; mv ?B K FB tmv M [m - p
 M; mv ?B K- HB M iK+ iB M H M ?²B H•m- `®i +m° + HÈM; B¼M; ?¬ H M, óZmª M?B
 h?ç+? L? K K„i b€M; H M- p K†i +kM; H` T?`M +?`M ?ŠM H M- i-K K„i `°M; KÎ i`Q
 E?¬M; M; ?o iÈB Î i`mM; QÆM; T?¬M ç¬M; ?Ä /B K pšM i?ç+? - ç°i M?B M ?B M`
 i?B M ç` M, M; HQÊM; K M? K¬M; - i?´ ç` M¼ ?bM? iS; B€+- /B M iQ+? +| M; `M /
 i?€B /QÆM; pšM i?ç+? ?`Q [m M; +?B m `¼B M| - iU M?Q #` M| ?`T i?m M, M; HQÊ
 Í # M M; Q`B i?´ ç` FB - HQÊM H` ?ÆB MQÈ+ M²M; ç`K- ?bM? i?`M? F i; BÈB iBM
 +?Q i?€B /QÆM; pšM i?ç+? ?`Q [m M; F?¬M; ç M KS+ [m€ M|M; - KB M +?Q T?€ ?
 hWM; F?®B /QÊ+ çB M M?Q M?[M; F?®B ç`m ?O #` +„i K°i +€+? ç m ç†M- i` M K
 ;B2Q i`²M; HBM? /QÊ+ ?B K i?`v- bBM? +Æ #WM; #WM; - ~M +?S +€+ HQçB /QÊ+
 GB + K„i M?bM K°i +€B- /QÊ+ çB M M`v i€M ` €M? b€M; b€M; HçM- `i M?B m /QÊ
 M?Q H` iB M ?Q MÎ `°- T?B i?QÌM; tBM? ç TX
 h`mM; QÆM; K`v i`, K F?®B /QÊ+ çB M- +| K°i ?² MQÈ+ b€M; iÄ- i`QM; ?² MQÈ+ +|
 +| K°i +€B M?` +ÄX
 h-K K„i hY .B m HQÈi [m ?ÆB MQÈ+ i`MM; i`MM; - HB M `ÆB tm®M; M?` +Ä M¼-
 i`mM; QÆM; ?ÆB MQÈ+- HÈM iB M; ?¬, óæS+ E?„+ hQ i?9+ i?9+- +?`i M [iB M ç
 #m¬M; ` F i; BÈB- ç +?Q +QM iB M p`QôX
 h`QM; M?` +Ä i` M çªQ M?Ä- T?9i +?®+ i`mv M ç M K°i +¶ / Q ç°M; HBM? ?²M M?
 H½Q; Bª ç-m ç-v i| + iW i`QM; M?` +Ä ?B M ?B M` - T?`i i v +ÎB #Ä F i; BÈB- M?
 hY .B m +¬M; +?9 ?QÈM; h?ç+? L? K; ;i; ;i ç-m- w #ªQ ?„M +MM; M? m çB p`QX
 h?ç+? L? K +QÌB +QÌB- F?¬M; +| +?9i /Q /U- +MM; hY .B m +MM; M? m tmv M [m
 HBM? F?Q i`M ç-v FB - +?`K `½B ç€T tm®M; i`mM; QÆM; çªQ M?ÄX
 G½Q; Bª çQÊ+ hY .B m ;¼B H` æS+ E?„+ hQ- F?| 2 K„i ç½ +| M T M?, M- F?B im´B
 ?„M +?„T i v b m HQM; çSM; Í T?Q i`QÊ+ M?` +Ä- M; Y ç-m M?bM #-m i`ÌB- çÈB +
 ?ç tm®M; - €M? K„i i?•K i?9v +O ?„M F?¬M; F?ÄB `ÆB tm®M; i` M M; QÌB hY .B m
 h?ç+? L? K F?¬M; K°i HÌB- •K i?¬K ç€M?; B€ #®M T?Q - HQm w æS+ E?„+ hQX

JªM; /QÊ+ pU+ #` ?Ä /B K pšM i?¢+? /"v ç†+ # Q i`MK M"v- /B M iQ+? M;"M /†K-
i?B M ç` HBM? F?Q +MM; M;k ?"M? HU+- bQ pÈB .QÊ+ iBM? i?S b€m M²M; ç"K F

GBM? i?ªQ HBM? /QÊ+ i`QM; M?[M; F?®B /QÊ+ çB M M¼- T?~K ;B B iU M?Q +kM
h?€T # M FB +| i? #^M; çQÊ+X LÆB M"v iU M?Q ç2K M,M; HQÊM; K†i i`ìB # M
i`QìM; p"M /KM; T?B i?QìM; ?Q"M iQ"MX JQÊM /MM; €M? b€M; i?€B /QÆM; - +ªB
M,M; HQÊM; i?B M ç` - i¢Q M M MÆB i?—M F€ M"vX

J" / Q ç°M; i` M M; QìB æS+ E?„+ hQ M?Q æ¢i G†+ p"v- F?¬M; i? HQìM; çQÊ+ -
M?QM; K"- +~M i?"M +ªK SM; H¢B- ç½ +| +ªK i?'v F?¬M; ç M K°i iB F?Q iS+ M,M
p"vX

>„M ?B M M?B M H" K°i Hmv M /QÊ+ bQ- H" Hmv M /QÊ+ bQ bQ pÈB "€+ Lv h?€T
hY .B m- æS+ E?„+ hQ H•K p"Q i`QM; ?²B S+- €M? K„i iªM` p¬ b® b„+ K"m +ªK t
`'i H•m b m ç|- ?„M KÈB i? M F?)- +ªK F?€B M;"M p¢M M!B, óZmª i?U+ H" ;B®M; M
i?•M +QM- ;B®M; M?Q H" K°i M; QìB ôX

hY .B m i? M? •K`mM; H M, óæS+ E?„+ hQ i?9+ i?9+- M; QìB ç½ i?'v Kšm i?•M +
M; QìB i? M"Q\ô

í i?ìB çB K hY .B m +ÁM +?Q +| M?È çQÊ+ +?mv M- Kšm i?•M M"M; ç½ +? iX L"M
?² M?È F?¬M; `ä- K" M"M; K¶B H—M ?ÄB T?K pQÆM; M"M; - ç m F?¬M; +?B K çQÊ+
;B€+ ç®B pÈB Kšm i?•M- iU M?Q +~M; M;"v +~M; t t¬BX

óh M F?®M FB TFB - M,K ç| ?„M ç€T SM; i +?B m +® i®i Kšm i?•M +QM- ?„M F?¬
+| i? ç +?Q Kšm i?•M +QM +? i5ô æS+ E?„+ hQ ?W H¢M? K°i iB M;- p K†i •K m
b) F?¬M; M M #m¬M; i v- H9+ i`QÊ+ M m Kšm i?•M +QM +MM; i K°i ç¢Q- imv i F?
?¬K M vX L"M; imv i b) F?¬M; +? i5ô

óJšm i?•M +QM +? i M?Q i? M"Q\ S?K i?•M +?Q # Q ;Bì iWM; M?„+ iÈB- i?9+ i?9
#B i F?¬M; \ô hY .B m +—m tBM M!BX

ó*?QM? +QM ?ÄB ?„M çBô æS+ E?„+ hQ i?î /"B i?"i b•m- p K†i iW €B M?bM p T?
M¼- #B i`ä +QM +MM; M"M; ;B®M; M? m M?Q ç9+- KÈB +?Q +QM iÈB ;†T i X L?
+k F?¬M; i? v ç`B- ;BÄB p i•K F - K¼B +?mv M ç m iQM? F?¬M; H° +?9i bÆ ?î- #
imv i +QM- KÈB +?Q +QM iÈB ;†T i ôX

óh?9+ i?9+ô hY .B m M? ;B¼M; ?¬ M?Ä- óJšm i?•M +QM +? i- +MM; pÈB ¬M; i +|

óæQÆM; M?B M H" +|5ô æS+ E?„+ hQ i`WM; K„i- óL m F?¬M; T?ªB ?„M K°i HÁM;
HÁM; KÎ`°M; +QÆM; i?'- bQ Km°B i M?Q i? M"Q ? Q ? i i•K ?mv i K" +? i\ aQ Km
bQ +?|B K„i M?'i- +?Q /M H" i - +kM; F?¬M; +| i?B M T?9 M?Q M"M; - M"M; H" pb
i?B i`B M ç¢B i?—M i?¬M; Hmv M +? çO HQ¢B i?—M ç M- H"K +?Q HBM? ?²M +?QM
h?B M E€ i,M; +QìM; i? HU+- KÈB F?B M +?Q HBM? ?²M #` ,M KÁM- +m®B +MM; i
h?B M E€ F?¬M; K°i HÁM; Km®M ?MM; #€ GB i .B K iBM? pU+- K°i HÁM; KÎ`°M;
b) F?¬M; +? i5ô

hY .B m i`QM; HÁM; `mM; ç°M; - K„i ç T?B M` K°i K"MMQÊ+ - i` M M; QìB H°` K
ç m F?`X

ó*QM ;B®M; bQ Km°B- M?QM; ç ç æ° S?QM; +O +QM- H¢B ;B®M; F?®M FB T M¼
ç +QM- ç•v H" F?¬M; +| F?ª M,M; X h b) F?¬M; ;B9T i M ;B®M; pÈB æ° h?B M E€
+QM Km®M i` M? i?O +€B ;b- i ç€T SM; +QM- +?Q /M H" /U p"Q K°i +€B K¢M; ;B

æS+ E?„+ hQ ?Q i b•m K°i ?ÆB- ?W H¢M? pW M!B, óæ ç +QM iQM? t'm GB i .B K
+MM; æ° h?B M E€ F?B im`B i` H" +MM; K°i çS+ ?¢M? - i imv i b) F?¬M; pb ?„M H

hY .B m BK H†M; F?¬M; M!BX

óí i`QÊ+ +QM- æ° :B" +kM; ç½ iÈB- + + +MM; +? F?€+ K +O +QM- ?„M ç M ?Q
+?d +—M i î H¢B MÆB M"v F?¬M; çB- ?„M +| i? +€+? K¶B KQìB M,K- +?mv M p"

æS+ E?„+ hQ K†i #bM? ioM?- óoQÆM; i? 'i ç' m i` M? p¬ +MM; /Æ #~M- ?mvM? Km
K°i +?9i #, M F?Q, MX "i [m€ M; ?o ç M +kM; ç9M; - M, K ç| æ° h?B M E€ +kM; ç½ ;
i, Km°B- KÈB +| i? i` Q H M pQÆM; p`- ?B M i¢B ?„M +| p`B M; QÌB +QM- çB +M
F?¬M; #B i ?„M +| i? çQ€M i`QÈ+|ô

óZmª M?B M H` ?„M5ô hY .B m •K i?¬K +„M `„M; - ó*QM i?B m +?9i M[F?¬M; i?
•K i?¬K tm®M; i v- ç| H` æ° :B` + + i®i M`v +O +QMôX

ó*-M ; b HQm MB K [mv M p`- #m¬M; i v +MM; i K°i ç¢Q- +?ŠM; T?ªB H` iU i¢B #b
p T?Q M`M; i? "i b•m- ó*?d +¬M +QM M; mv M w- i?9+ i?9+ +| i? ?° p +QM +ª çÌB
T?B M M½Q- iQ`M #° i`B HB m im Hmv M- i?9+ i?9+ +| i? ; B9T +QM i?m i? "T- p
i` M? ç' m\ô

ó*QM M m F?¬M; i` M?¬M; QÌB F?€+ pšM b) F?¬M; #Ä [m +QMô hY .B m i`¬K K†
F?´ H M- óS?K i?•M w ç² iB M ; B B >Q h?¬M +ªM?¬M; QÌB +kM; #B i ?mM; ?B K F?
i? "M? +¬M; - i' i +ª +kM; b) F?¬M; +| #B MX L?QM; K`- ¬M; i M m i? 'i #¢B- HBM?
/B i- i?¬M [m®+ +?„+ +?„M +kM; ç¢B HQ¢M- iÈB H9+ ç| - +QM #' i Hm" M i`®M Î MÆ
; B i p¬ +MM; p¬ i" M- +?Q /M H` i?9+ i?9+ M; QÌB- +?d bÊ +kM; F?| +| i? ?° +QM +

æS+ E?„+ hQ i?¬M b„+ ?QªM; bÊ- óh M F?®M FB T ç€M; +? i5 *€B i M p¬ iB M? p¬
iÈB +ªM? ; BÈB M?Q i? - ¬M; i`ÌB #' i +¬M; 5ô

d8RX *?QÆM; d9j, EB M æ`M? *U hmv i

h`mM; QÆM; ?Ä /B K pšM i?¢+?¬ hY .B m +¬M; +?9 F?~M +¬m æS+ E?„+ hQ +| i?
S?QM; i` M? çQ¢i pQÆM; iY #ªQ p`- i`Î i? "M? pQÆM; ; Bª iQÆM; H B +O h?B M L

æS+ E?„+ hQ Hm¬M K„M; æ° h?B M E€ p¬ iB M? p¬ M; ?o - H¢B i?Ov +?mM; F?¬M;
æ° S?QM; - i`Ê ?„M H M pQÆM; p`X

h?¢+? L? K çSM; Î K°i # M- iW ç¬m ç M +m®B F?¬M; +| +?2M p`Q- i? "i bU M; ?2
/¬M ç®B pÈB # ?¢ h?B M LB i i?¬M [m®+ æ° h?B M E€ +| çB K M? "M i?S+¬ wi?S-
F?¬M; ?´ H` #€ +?O K°i T?QÆM; GB i .B K iBM? pU+- pb M; ?B T HÈM +| i? ?¢B
+`M; K¢M?¬ +€B ; b +kM; +| i? #m¬M; X

*| H)- Î i`QM; HÁM; æ° h?B M E€- +| i? F i?W pQÆM; p`+O ?„M- i?b +kM; +?d +
; B®M; M?Q ?„MX

*€+ +QM i` M? ç' m ; v ; „i- ?„M M|B F?¬M; +?WM; M; -K i? 'v `ä `ä ``M; - Km®M ç +?
i b®M; - F?¬M b®M; /¢B +? i- iW i`QM; ç| +?¼M HU M; QÌB i?„M; HÊB H`K M; QÌB

h?U+ +| i? iW pQÆM; i? 'i i` M? ç' m i` ? i i`B M, M; - KÈB +| i? H¼i p`Q K„i t M? +
H`K pQÆM; iY- +? 'T +?QÎM; h?B M LB i i?¬M [m®+¬ H`K +?Q [m®+ ; B HÈM K¢M?
iBM? pU+- F?¬M; #` i? HU+ F?€+ +¬M; T?€X

*?d +| iW i`QM; i`M F?®+ ç' m i` M? i?„M; HÊB- KÈB +| i? +?SM; KBM? i•K iQM?
M; ?B T HÈM- ?„M M, K ç| +| i? ; B i?mvM? ç - ?¬K M v +kM; +| i? ç +?Q +QM iQÈ
ç m H` çB M +m²M; +® +? 'T- æ° h?B M E€ +?QM? H` HQ¢B M; QÌB M`vX

>„M +MM; æS+ E?„+ hQ `ä ``M; +| F?€+ M? m `i b•m- F?B im´B i` ?ŠM H` #`M; ?
i®i- #ÎB pb K ç +O hY .B m K` çB +QM çQÌM; F?€+ M? m- +m®B +MM; [mv i HB

>„M Km®M +?Q æS+ E?„+ hQ pb ?„M T?K+ pK- H¢B #B i æS+ E?„+ hQ F?ŠM; ç`M
+?Q hY .B m +¬M; +?9 tm' i K½- #ÎB pb hY .B m +MM; K ç +O M`M; ; B®M; M? n
`i F?| K` /Si F?Q€i- H`K +?Q ?„M H`v +k iB M? K` #` +?QM? KbM? i`|B #m°+¬ iB M

*?d H`- ?„M iU M?Q ç½ ç€M? ; B€ b B +€B ; b ç|X

æS+ E?„+ hQ F?¬M; TªB F?¬M; +?`m ` i v- çB m FB M iB M [mv i H`- pQÆM; p`
`ÆB p`Q i`QM; i v hY .B m- K` F?¬M; TªB ç ç æ° S?QM; +O M`M; X

*| p'M ç M"v- #'i Hm" M hY .B m +® ; „M; F?mv M #ªQ M?Q i? M"Q- æS+ E?„+ hQ ç
` ,M; - +?QM? H" F?¬M; ç€T SM; X

hY .B m +m®B +MM; p¬ F F?ª i?B- î +?¶ M"v p" B M; "v- HB M +MM; æS+ E?„+ hQ M
h`QÊ+ F?B çB- æS+ E?„+ hQ i`-K M; •K K°i +?9i- iW i` M i v +îB ` K°i +€B M?šM-
i v hY .B m- óh`QM; +€B M?šM M"v +| F?¬M; Qi ç M /QÊ+ i iU i v Hmv M +? - i`Q
ç m +| i`Ê ; B9T ç®B pÊB +QMX \*QM +| i? iÊB ; †T i - i i? "i + Q ?SM; - imv `^M; ?
+QM +€B ; b- M?QM; i b) F?¬M; ç®B pÊB +QM F?¬M; ç w iÊBX *QM +¬K çB- #'i H
+?QM? KbM? - ? v H" ç°i T?€ i`QM; iQÆM; H B- +QM ç m +¬M /MM; ôX

hY .B m +kM; F?¬M; +| iW +?®B- M; |M i v M; ¼+ i?QM ç2Q M?šM- i`QM; K„i ç T`M
óh?9+ i?9+- +QM #B i M?[M; ; b K" M; QìB /"M? +?Q +QM- v M i•K çB- +QM b) +?B
H B M m +QM î i`QM; pQÆM; i? 'i ç' m i` M? i? 'i #çB- i b) HçB ç M; †T M; QìB ôX

óLÆB M"v +O i poM? pB M `°M; Kî +?Q +QM- +?d +¬M +QM +| i? ç M- +€B ; b ç
+QìB +QìB- iW €B M|B, óS?K i?•M +QM H" F p¬ HB K bd- pb iQ HÊB +ª çìB ç m pb
iQîM; M; QìB F?€+- +kM; b) F?¬M; ç w iÊB M; QìB # M +çM?X *| M; QìB- pb ?„M K
? "M K°i +?9i- b m ç| iB T iK + ç¬m M? "T p"Q +€B K" ?„M ; ¼B H" M; ?B T HÊM ôX

.WM; K°i +?9i- æS+ E?„+ hQ H¬M ç¬m iB M M?bM p T?Q h?ç+? L? K- M?Qm M?C
M; ®+ ; B®M; M?Q Kšm i?•M +O +QM- çWM; i bK iÊB K°i i M; B®M; M?Q T?K i?•M
p"v- ç +?Q i ç½ #B i- i b) F?¬M; iB +i`ª ; B€ i' i +ª K" ` i v5 B /€K #ç+ ç½B +QM

•M? K„i ? „M- ç°i M?B M b„+ #ûM ?šM H M- Kk B M?¼M ; B®M; M?Q FB K- H" K +?Q
" ` K„i ? „M M?bM +?^K +?^K- h?ç+? L? K M?Q #` pçM FB K ç†i î i` M +´- HQM; ç m
; B®M; M?Q M; v b m ç| b) #` ç "T M €i çBX

GÊB ?çB5

h`QM; HÁM; `MM; KbM? - h?ç+? L? K H" T iS+ F?šM; ç`M? - æS+ E?„+ hQ M"v +?š
/QÊ+ bQ iBM? i?•K- +kM; H" K°i +QìM; ; Bª T?B i?QìM; F?OM; #®- +| H) bQ pÊB a

í i`QM; €M? K„i mv ?B T +O æS+ E?„+ hQ- h?ç+? L? K + m K"v- €M? K„i F?¬M; HQ
[m M? i?•M H° ` K°i +¶ w HçM? p¬ +MM; X

GçB H" F?¬M; bÊ5

æS+ E?„+ hQ M?bM i? "i b•m p T?Q ? „M- K°i +€B +?ÊT K„i F?¬M; /ìB- ?²B H•m-
i?m ?²B- M; [F?Q i?U+ #bM? i?ªM M|B, óhB m iY- i F?¬M; #B i M; QÆB H" B- M?
+| /mv M- +€B pB M ç M /QÊ+ M"v +?Q M; QÆB- M; QÆB iU HQ i?•M +?Q i®iôX

J°i pB M ç M /QÊ+ t M? iQÆB- ?QÆM; F?Q K M; QìB- H|2 ` €M? b€M; K M? K¬M;
h?ç+? L? KX

h`QM; ç M /QÊ+ M¼ i`mv M ç M / Q ç°M; M, M; HQÊM; F?´M; H²- /QÊ+ HU+ +U+ F
iB M; MQÊ+ +?ªv iW i`QM; i`mv M ç M- M; QM; i?¬M M?bM- i`QM; ç M /QÊ+- +| iW
ç| ; B®M; M?Q +| /ÁM; bm®B i?m M?Ä HçB p¬ b® H¬M- iU M?B M +?ªv tm¬B- +? "H
; •M Kç+? î i`QM; i?•M i? p ä ; BªX

hY .B m K„i ç T b€M; M; ìB- K¬B çÄ K'T K€v K°i +?9i- óh?ç+? L? K- +ÁM F?¬M; M|

h?ç+? L? K M?bM ç M /QÊ+ M¼- +ªK i?K çQÊ+ /QÊ+ HU+ / Q ç°M; i`QM; ç| - +Q
F?¬M; +| çQ i v çB iB T- #bM? ioM? M|B, óhB M #®B Qm €B içB ?ç i•K HoM? - M
F?¬M; i? iB T M? "MôX

hY .B m M; ç+ M?B MX

æS+ E?„+ hQ +kM; F?) M?Qm K"v- €M? K„i b„+ #ûM M?bM p T?Q ? „M- i`-K M; •K
F?|2 KB M; - iU +QìB K" F?¬M; +QìB M|B, óhB m iY- M; QÆB +| #B i +€B ç M /QÊ
; b F?¬M; \ô

h?¢+? L? K H„+ ç-m- óE?¬M; #B iôX

ó"€+? HQm i?¬M; ?²M ç M- ç M /QÊ+ i?¬M + 'T iS T?~K- i~K #´ i?¬M ?²M- #´ bmM; /M H" pã; Bª +ªM? ;BÈB h?¬M oQÆM; i K i ¼M; i?B M- +| K°i pB M ç M /QÊ+ M"v- i?"i HÈMô æS+ E?„+ hQ M?QÈM; K"v- óJ" M; QÆB- K°i F?B /MM; ç M /QÊ+ M"v- ç +kM; F?¬M; +| +?9i F?| F?,M- M;QM; Hmv M i?¬M i? +kM; H" / M?Q i`Î # M i v-F +¬M +ªM? ;BÈB +O M;QÆB çO- €Q M;?o +kM; çQÊ+ HoM? M;° ç M +ªM? ;BÈB çO oQÆM; +ªM?- +?d K°i pB M ç M /QÊ+ M"v- Î # M M;Q" B- +| i? H"K +?Q p¬ b® pã ;

h¢K /WM; K°i +?9i- æS+ E?„+ hQ H¢M? M?¢i +QÌB- ?QT K„i- óh ?ÄB H¢B K°i +•m

óE?¬M; +¬Mô h?¢+? L? K H„+ H„+ ç-m- pšM FB M ç`M? M?Q i`QÊ+- F?¬M; +| K° HQ¢M K°i +?9i- i?U+ H¢M? M?¢i M|B, óE?¬M; +| +€B "€+? HQm i?¬M; ?²M ç M M" +?'i +®+- M?"T h?¬M oQÆM; +ªM?X *€B ;¼B H" M;QM; Hmv M i?¬M i? - Î i i?'v F KÈB H" +QM çQÌM; i®i M?'iX JQÊM /MM; ç M /QÊ+- H" ç®B pÈB +?QM? KbM? F? M v- ç°i T?€ K¶B K°i +ªM? ;BÈB- +kM; F?¬M; , H¢B ç M /QÊ+ K" +| çQÊ+ôX

ó> v +?Q iB m iY +m²M; M;¢Q5ô æS+ E?„+ hQ ?W H¢M? K°i iB M;- ó*S F?Q F?Q + iUm iQÆM; H B +kM; +| ?¢MôX

>„M [m v ç-m M?BM p T?Q hY .B m- ó>¶ i`Ê M"v +O +QM- iQM? ibM? i?"i ç9M; pW i?®B pW +SM;- +ªM? ;BÈB F?¬M; + Q- M;[ F?Q i?"i` F?¬M; i?'TX >W5ô

hY .B m ?û KB M; +QÌB F?)- K„i ç THB +HB +M?bM h?¢+? L? K K°i +€B- ¬M M?n H" M?Q `„K i?®B- - #'i [m€ +QM +ªK i?'v- `ä ` M; M?bM i?'v ç M /QÊ+ Î i`QÊ+ K F?¬M; ç w iÈB- Km®M H'v HU+ HQÊM; iU i?•M ç°i T?€- +kM; F?¬M; T?ªB ç-m | + +?QM? KbM? +| iBM iQÎM; imv i ç®BX J" ?„M- iU M?B M ç| H" M;QÌB b môX

ó>W- F?¬M; #B i #B M #€Q- F?¬M; #B i /U i? - i t2K +kM; F?¬M; i? M"Qô æS+ ç M /QÊ+ M¼ i?m ?²B- ?ÆB H° p F?¬M; pmB M|B, óæQÊ+ `²B- çWM; Î i`QÊ+ K†i i i`QÊ+ K†i hY .B m #B m ?B M M;QÆB F?¬M; ;B®M; M;QÌB i?QÌM; b Q\ h?S;B®M M,K ç| æ° h?B M E€- +?QM? H" çS+ ?¢M? M"vX æ€M; +? i- bQ Km°B H¢B +® ibM ç€M; ;B" M ç M +U+ çB K5ô

>„M iU M?Q ç®B pÈB h?¢+? L? K 'M iQÊM; F?¬M; i®i- + m K"v M|B i?¬K p" B +•m- ;BK+ M|B, óæB çB- i?S M?Q M;QÆB- F?¬M; ,M çB K ç m F?´- b) F?¬M; #B i i`ÌB +

ob çQÊ+ H¼i K„i t M? K„ M[- +® w #B m ?B M` F?¬M; ;B®M; M;QÌB F?€+- ç•v H" i?QÌM; /MM;- Î æS+ E?„+ hQ i?'v- h?¢+? L? K ç| H" HQ¢B M;QÌB M"v- K" ?„M- F? HQ¢B ?bM? M"v- +?Q M M +kM; HQÌB M?B m HÌBX

h?¢+? L? K H¢M? M?¢i- M?9M p B- F?¬M; +| ;BªB i?Q+? +€B ;bX

hY .B m +¬M; +?9 H¢B +MM; æS+ E?„+ hQ M|B HÌB iW #B i i`QM; +?®+ H€i- `®i +MM; h?¢+? L? K iW çQÌM; +k [m v p - +?Ì K°i H¬M M[çB p"Q i`QM; L?"i iBM? # ç-m +QÌB F?)- óL;QÆB H" F?¬M; T?ªB ç9M; M?Q i?9+ i?9+ M|B- Î i`QÊ+ K†i i # M;QÌB i?QÌM; +?S\ô

ó*¬ +?Q H" b Q\ô h?¢+? L? K i?¬M b„+ F?¬M; i? v ç´B- M? +? M? +? F?|2 KB M; ' óh ?v p¼M; M?Q i? M? - M|B i?U+ ` - M?B m [m M?Q p"v M,K- t€+ i?U+ F?¬M; ? K†i i ;Bª pì;Bª p`iX L?[M; M;QÌB M"v- #B m ?B M +MM; M;QÆB- i?U+ iQÆM; iU óL;QÆB M m +MM; #¼M ?¼ ;B®M; M? m- i i`QM; HÁM; b) pmB KWM;- Qi M?'i +?S iB m ;BªKôX

óh?U+ i?"i +| H¶B- +?Q +¬ i?'i p¼M; `²Bô h?¢+? L? K ?ÆB ?ÆB F?QK M;QÌB- M F?¬M; Km®M i?B m M?•M ibM? +O H½Q ;B M"v- KB M +?Q iQÆM; H B ?„M ç®B p M"v +kM; i?U+ iU +?Q H" ç9M;- +| H) i`QM; K„i ?„M- i` M çÌB F?¬M; +| M;QÌB tSM H" +| KK+ çQ+? F?€+- pb b„+ ç T +O +¬ K" ç M- ?„+ - i?9 p`ôX

óE?®M FB T5ô hY .B m •K i?–K +„M `„M;- óh HB M i?U+ F?¬M; i? +?Q M;QÆB +
b Q\ ob +€B ;b M;QÌB F?€+- ç m H` M?Q i? - M;QÆB H¢B F?¬M;\ æ9M; `²B- KQÊ
F?¬M; H` +| # M? +?S\ô
L`M; K°i #° /€M; #WM; idM? ç¢B M;°- ç–m ;”i M? - F?ŠM; ç`M? M|B, ó>ŠM H` p”v
i i? i?S +?Q M;QÆB- i?U+ tBM H¶B- i i`QÊ+ FB ç½ ?B m H–K M;QÆB- i?U+ tB
h?¢+? L? K K†i ç–v ?„+ imv MX
hY .B m +?•M i?”i M?bM ?„M- MY M;”v- ç°i M?B M ¬K #KM; K` +QÌB H M- +QÌB `m
M;¼+ çB K ?QÊM; h?¢+? L? K- ó> ? ? - i?”i i?9 p`- M;QÆB M;QÌB M`v- i?b ` +K
`i +| w iS- M;QÆB t2K #° /€M; +O M;QÆB- +€T5ô
h?¢+? L? K /WM; K°i +?9i- ç°i M?B M ;B i®+ # v çB- M?Q K°i ç¢Q HQm [m M;- M
v p T?Q i`QÊ+X
J°i +?m¶B iB M; +QÌB M?Q +?m¬M; #¢+- iW ?„M T?Q b m i`mv M ç MX
hY .B m Mûi K†i iQª b€M;- +| p +U+ F€ pmB bQÊM;- Î ç| ?QM; K½Q ?Q +?•M K9
i?`v ç½ H`K çQÊ+ K°i +?mv M po ç¢B- K†i +QÌB M?Q MÍ ?Q - K` i?€B K M;QÌBX
L`M; M;ª M;QÌB ` b m- iB M; +QÌB F?¬M; ;BªK- i?•M i? K K K¢B `mM `~v- K„i ç T /
L? K- •K i?–K tm`i i?–M i`QM; +?®+ H€i- KÊB i?9+ /K+ HU+ HQÊM;- çm´B i?2Q +U

d8kX *?QÆM; d99, hY .B m hBM?

" M M;Q`B L?”i iBM? #¢Q #`M; i`QÌM;X

J°i +?B + ?´ b +?B M t ;”Q i?ûi K` ` - Î pU+ M;Q¢B ?¬M €K m H½M? +?Êi H|2 `²
h?¢+? L? K +MM; hY .B m +¬M; +?9 b|M; p B çSM; i?ŠM;- M;„K M?bM iBM? F?¬M
bQÊM; H¢B i?`v €M? K†i i`lBX

a m F?B iW +?¶ æS+ E?„+ hQ `lB F?ÄB- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +| H¢B ;†T ?mM; ?B
M? M?`M; tmv M [m L?”i iBM? #¢Q iQ€B i`QÌM;X

>´ b +?B M t M;WM; H¢B- hY .B m + m K`v- M;¼+ i?O H`v ` K°i F?®B ç€ K`m H
i?S+- w ç² HB M ? +€B ;bX

J°i H€i b m- hY .B m i` M ;QÆM; K†i FB m K}- ?B M ` ` i?–M i?€B i`–K i`¼M;- €M

h?¢+? L? K v M H†M; [m M b€i- i`QM; HÁM; +?Êi H¢M?- i?–K i? M K°i iB M;- #B i
+| M;Q`B w Km®MX

óE?¬M; +| iBM iS+ +O #¼M ?¼\ô h`–K K†+ K°i +?9i- h?¢+? L? K M? ;B¼M; ?ÄBX

hY .B m ;”i ç–m- óh`QÊ+ F?B +?B i v- i +MM; "€ \*€+? +| M|B [m - Î # M M;Q`B ç
K°i +?9i iBM iS+ i`mv M ç M- #¼M ?¼ +| F?ª M,M; +| M;Q`B w Km®Mô L`M; `i H`

ó*?9M; i Î L?”i iBM? #¢Q iQ€B i`QÌM; i?lB ;B M [m€ /`B- M m "€ *€+? +MM; pQA
F?¬M; +| i?`v +?9M; i - M|B F?¬M; +?WM; b) i`QÊ+ iB M [m v i`Î p - +¬M; +?9
h?¢+? L? K F?mv M ;BªB M OB K°i +•mX

hY .B m b„+ K†i i®i ?ÆM K°i +?9i- ó>v p¼M; M?Q i? - M m ç ç +O i +| +€B ;b M;
b) F?¬M; #Ä [m #¼M ?¼5ô

h?¢+? L? K #B i M`M; M|B H` pQÆM; iY æ° :B`X

h¬ G¢T H` ?° p i`QÎM; +O ?„M- T?K i`€+? +MM; >mv i ç² h¢T h?€+ HB M i?O- K
M;QÌB h¢T h?€+- H` hY .B m- h¬ G¢T H` M;QÌB i`U+ iB T i? K /UX

*| H)- #¼M ?¼ +ÁM +| K°i +¶ HU+ HQÊM; F?€+- çB çm´B ;B i ç€K M;QÌB æ° S?QM
+MM; æ° S?QM; +kM; F?¬M; i?`v- ? B M;QÌB M|B F?¬M; +?WM; i?U+ ç½ tªv ` +?n

óæB i?¬B- +?9M; i i`QÈ+ çB p - ç M MÆB HçB bQm i-K iBM iS+ +O #¼M ?¼ô hY
+kM; ?B m çQÊ+ î ç•v +?î çÊB +kM; F?¬M; T?ªB #B M T?€T- KB M +?Q HçB K°i H
i?2Q /äBX

h?ç+? L? K ;"i ç-m F?¬M; M|B i? K ;b- HçB î i` M ?´ b +?B M t M;²B tm®M;X

*kM; F?¬M; çQÊ+- M| +MM- F?¬M; çO b„+ #ûM- +?Q /M` M Hmv M- +kM; F?¬M; ç
HoM? pU+ i?¬M +O +QÌM; ;B^X

E?9+ M`v +kM; F?¬M; çQÊ+

hWM; F?9+ tQÆM; - F?B M; |M i v ?„M HQÊi [m - i?¬M i?S+ i?^` - F?Q iS+ HBM?
+| i? iW i` M tQÆM; i?9 i` M #`M- +^K M?`M çQÊ+ `ä`M; i?m°+ iQM? p` ç†+ i?M

*@i i`B i` M #`M- ; -M M?Q ç m H` i`QM; i?•M i? +O v m i?9 +`T R R F?¬M; #B i i M
i`B i`QM; ç| ; -M M?Q F?¬M; +| K°i iB M,M; HQÊM; - +kM; +| p`B HQΦB +ÁM +| i`M
T?M ?ÊT pÈB ?„M- ?Q†+ H` [m€ ; BÁM- ?Q†+ H` [m€ +MM- ?Q†+ H` +| F K i?2Q H
/K M?Q H¬B çB MX

L?„K K„i HΦB- /MM; i?¬M i?S+ H`K +?O çΦQ- M; |M i v +O ?„M iB T iK+ i`QÊi i` M
Å5

>„M ç°i M?B M KÎ iQ K„i- ? B i`ÁM; K„i b€M; /[/°B- M?bM +?^K +?^K K°i F?9+ tQA
+Ð M„K i v- tQÆM; i?9 i`QM; bm®i M?Q #Φ+? M; ¼+ - T?Q i` M ç-v H¶ M?Ä- H¶ M?
K°i F?®B pÈB tQÆM; i?9- M?bM F?¬M; ` +?9i iB p i M`QX

h v ?„M +?d p`Q K°i H¶ M?Ä i` M tQÆM; i?9 FB - H`T iS+ +^K i?`v iB M; ;B| - T?^M;
H¶ M?Ä +O tQÆM; i?9 ;`Q i?ûi K`` - tû`€+? K`M; M?o +O ?„MX

PM; QM; QM; 5

L; |M i v #`i H¶ M?Ä FB - iB M; ;B| ;`Q i?ûi M?^v p`Q HBM? ?^M +O ?„M- T?^M; T?
i?`i ?„M ç m +| HQΦB +^K ;B€+ ç m çÈMX

o K†i +?`M ç°M; - ?„M +?, K +?9 +9B ç-m M?bM p T?Q tQÆM; i?9- ç-m F?¬M; M
b€M; H M- MY M; `v- ?„M ç°i M?B M MÎ MK +QÌB ?„+ ?„+ - p K†i p mB p - ó*SM; - b,
T?QM; i?m°+ iQM?- +ÁM +| i`M M,M; +| i? /MM; - +®i i`B +U+ T?~KôX

oM5

sQÆM; i?9 /`B b€m i?QÊ+ FB - T?9i +?®+ # v ` - iΦB M; |M i v ?„M çB K K°i +€B-
K†i ?„MX

J°i ç€K +?•M ?Ä *?m hQÊ+- iW i`QM; ç`M i HBM? ?^M ?„M i`¬B` M; Q`B- i?2Q M
?| i?`M? K°i pÁM; ?Ä i`T- # Q H`v tQÆM; i?9 FB X

h?Φ+? L? K p K†i p mB p - óL; QÆB i?¬B Hmv M bΦ+? iΦT +?`i i`QÊ+ +?Q i - i +
+QÌM; ç° K K p` / B- ç° b„+ #ûM- +ÁM +^i®+ ç° +O M|ôX >„M pSi HΦB +®i i`B pÈ
M?B M`lB F?ÄB T?ÁM; +®i i`B- # v iÈB T?ÁM; i`B HB m F?€+ +O hY .B m- Î +€
T?~K i?Q+? ?ÊT ç i,M; +QÌM; i?m°+ iQM? p` HU+ HQÊM; +O +®i i`BX

h`B HB m Hmv M F?Q hY .B m i?m i?`T M?B m M,K- ç°i M?B M; †T M; mv- MÆB ?„
FB HQΦM i?`M? K°i ç®M; X

ob +® iK i`T i`B HB m T?K HΦB- ?„M M?Q K°i i`M ;B| H®+- +`M [mûi Î i`QM; T?ÁM
i`B HB m ?[m /KM; - F?¬M; +?9i F?€+? F?Q +¬K H M i?QÎM; i?S+ +^K SM; - `^B i?m

>„M M?Q M; Φ H M; p^2 K^2B- +?d HQ pÆ pûi #®M T?Q - iU ?^`®i +m°+ FBM? ç°M; h
hY hBM? çB MX

h`QM; T?ÁM; M; ¼+ i?Φ+? - Î K°i i`M ç^2 iBM? K„ M?B m K`m T?Q /QÊB- ç°i M?B
K°i i?•M ^M? i`QM; bm®i ?B M` i`QM; i?¬M [m M; X

hY .B m +¬M; +?9 ç M; K†+ K°i #° p€v K`m iQK- K„ K•m ?ÆB +| p ^K çΦK- t m`i ?
ç^2- M`M; iÈB p¬i? M? p¬iS+ - M; QÌB M`Q ç| ç M; HK+ H¼B i`QM iWM; ;B M M; ¼+ i
pšM M?Q +k ç M; +?¼M HU +?, K +?9- i`QM; KB M; +ÁM H`K #~K, óS?QM; i?m°+ iQ
iQM?- +€B M`v F?¬M; çQÊ+- K FB T- +€B M`v +kM; F?¬M; çQÊ+ ô

G¬M; K"v hY .B m ?ÆB M?Qm- ?ÆB +| p iS+ ;B"M- M?bM +?^K +?^K b m HQM; ?„M
?„M pšM M?Q +k +?Q tQ v M; QìB- +m®B +MM; M?`M F?¬M; çQÊ+ [m€i H M, óL; Q
i ? v b Q\ô

h?¢+? L? K ;B"i i?|i K°i +€B- ç°i M?B M tQ v M; QìB- [m v ç-m H¢B M?bM i?Q€M; [
T?ªBôX

æ€T K°i +•m- ?„M H¢B tQ v M; QìB H¢B- iB T iK+ pMB ç-m p"Q i`QM; M; ?B T HÈM
t2K M? hY .B mX

>„M î i`QM; ç®M; M; ¼+ i?¢+? #` ?„M [m"v HQ¢M- H| ç-m` - ;B®M; M?Q +m®B +M
H M p pmB KWM; - +QìB ?„+ ?„+ - ó*?¶ M"v +O M; QÆB i?"i i®i- ç i¢ ?"m €B +O
/MM; i?¬B Hmv M` ; B tQÆM; +O i`²BôX

L|B tQM; - ?„M M? ;"i ç-m- M?Q K°i i`"M; B| tmv M [m # M +¢M? hY .B m- H¢B iÈ
E?m¬M K†i hY .B m +¬M; +?9 `i F?| +QB- +| HQ¢B iS+ ;B"M #` t2K M? - +„M`,
T?ÁM; +®i i"BX

J°i pÁM; ?Ä /B K K"m pÄ [mwi- # Q H'v K°i çQ¢M tQÆM; i?9 i`QM; bm®i /"B b€m i
i`QM; bm®i FB - i?dM? i?QªM; M?Ä /`+? HÄM; K"m M•m- K"m t€K- +?QM? H" i¢T
MmM; +?ªv` M; Q"BX

sQÆM; i?9 çQÊ+ +?•M ?Ä *?m hQÊ+ ` M Hmv M- î ?Ä /B K K"m pÄ [mwi FB- H¶
i?QªM; i`mv M ç M iB M; ;B| i?Q M; i?QªM; - tQÆM; i?9 /-M /-M i?"M? K"m çÄ i?š
iW iW i`î M M #ûM M?¼M- M?Q K•m b„+ #ûMX

h?¢+? L? K ?²M M?B M +?Q T?€i ;B€+ ` M" M; ç½ ç M- b„+ K†i M; QM; i`¼M; H
b€M; - iWM; F?®B K„ M; ¼+ p" F€i?¢+? /-M ?B M` - çQÊ+ ?„M iB M i v FûQ K°i +
/šM /„i- ?QÈM; p T?Q tQÆM; i?9X

*?•M ?Ä *?m hQÊ+ ?ÆB T?€i HU+- K°i M; ¼M HY K"m pÄ [mwi- HB M # Q H'v M? [
/MM; ?Ä /B K Hmv M?| X

h?¢+? L? K p K†i M; ?B K i9+- H"K i`Á i`QÈ+ K†i hY .B m +¬M; +?9 - F?Q M? +?
ç`M i HBM? ?²M +?mv M ç°M; - ? B i v #'K` p¬ b® T?€T [mv i?mv M /B m i`QM; ;
M, M; HQÊM; pÈB ?bM? i?S+ T?€T [mv i- ç€M? p"Q i`QM; tQÆM; i?9X

æB K p"Q KB i•K- K°i +´ pB K HU+ K½M? HB i- ~M +?S F?Q iS+ i?€B /QÆM; M; m
[m M; `|i p"Q i`QM; tQÆM; i?9- i?2Q H¶ M?Ä +?mB p"Q i`QM; tQÆM; +®iX

>„M ç°i M?B M M?„K K„i H¢B- ? B i v F?„+ ?¼ p¬ w i?S+ i`QM; ?Q F?¬M; - K°i pM
iBM? K`M- +?Êi ?B M` - tmv tmv- î /QÈB bU i`Ê; B9T +O M, M; HQÊM; i?¬M #Q M"
M?Q ç M; +QÐM; +? #B M ç`B i€+? `ìB F i +'m +O tQÆM; i?9X

J'v i`, K T?€T [mv i iBM? /B m- M?Q ?QªM? /mM; M?"T p"Q i`QM; tQÆM; i?9- tQÆ
;B|`mM; i`ìB- iWM; H¶ M?Ä ç m i`mv M ç M iB M; ;B| ?9 +U+ HÈMX

J„ M; ¼+ p" F€i?¢+? çQÊ+ +?•M ?Ä *?m hQÊ+ ` M Hmv M- ?| i?"M? iWM; Hm²M; -
HQ¢B T?€T [mv i /mM; ?ÊT H"K K°i- H†M; H) F?„+ î i`QM; tQÆM; i?9- /mM; ?ÊT
tQÆM; i?9- i, M; +QìM; iBM? /B m +O tQÆM; i?9X

J°i HQ¢i i?O çQ¢M +O h?¢+? L? K- hY .B m +¬M; +?9 M?bM i?'v K" p€M; ç-m ?
FBM? /`X

J„ K•m +O M" M; +?Êi b€M; - H"K #~K, óE?¬M; M; ì- F?¬M; M; ì+ÁM H" K°i Hmv M F
+`T /QìM; M?Q +ÁM F?¬M; i?'T ô

J°i çQìM; HY - #®+ H M i` M tQÆM; i?9- tQÆM; i?9 i?"M? K"m ?Ä /B K- M?Q [m2
[mv i iBM? /B m- ç°i M?B M #B M K'i F?¬M; i?'v- H¶ M?Ä i` M tQÆM; i?9 ;B®M;
iWM; F?2 ?îX

L?bM HϕB- tQÆM; i?9 FB ;B®M; M?Q i?S M€i #'v i`¼M; i' HϕB- tm'i ?B M p¬ b® +?ûKX

L?QM; K"- +~M i?"M +ªK SM;- b) T?€i ?B M K¶B F?2 ?Î- ç m +! çQÊ+ HU+ F?¬M; ; HQÐB ;B! F?¬M; ;B M- +! i? M;?B M M€i ? ii?ªvX

d88X *?QÆM; d9d, _ M Gmv M h?¬M E?Q5

hB M; ;B! +?!B i B i? HQÆM;- î i`QM; T?ÁM; +®i i" B tû `€+? K" ` - M?Q HÊB F?Q F?B M HBM? ??²M M; Q!B i ç m M?S+ M?Q #` +?•K p`Q5

S?ÁM; +®i i" B- M?bM F?¬M; i?'v imM; iQ+? tQÆM; +®i- +?d M; ?2 iB M; F m iQ- + M,M; HQÊM; /` i?Q!M; M"Q- iB M; F m ;"Q M?Q ~M M'T Î F) ?Î F?¬M; ;B M- [m, i?¬

h?ϕ+? L? K ?QT K„i- F?Q iS+ +ª M; Q!B m H½M? b„+ #ûM- M?Q KkB M?¼M tm'i F? F?! +?`mX

*?•M ?Ä *?m hQÊ+ M?"T p"Q i ç" B HBM? ??²M +O ?„M- iϕT +?'i /ϕM; /` +? i? K"m i`QÊ+ K„i /QÊB +?•M ?„M- ç! +?QM? H" /Æ #~M i`QM; tQÆM; +®i- /'m p i çQÊ+ i?

hB M; F m iQ F?¬M; /Si # M i B- ;"Q i?ûi Î T?ÁM; +®i i" B- tû `€+? K" M; i B- F?B F?) #B MX

L" M; im pB +ªM? ;BÈB h?¬M pQÆM; i K i`¼M; i?B M- T?!M; i?¬M i?S+ ` - /MM; H F?m +? i€M ` - +kM; F?¬M; i? ibK ` tQÆM; +®i FB X

hB M; F m iQ i?Ov +?mM; F?¬M; M; WM;- F?9+ tQÆM; Î M; v i`QM; T?ÁM; +®i i" B- HϕB F?¬M; i? i" T i`mM;- +kM; +?d F?! +! i? #„i +ªK SM;- F?¬M; i? ç2K ; B tQÆM

æ•v H" +?mv M +U+ F€ [m, /`5

L" M; H" +ªM? ;BÈB h?¬M pQÆM; i K i`¼M; i?B M- F?¬M; i? +ªK M?"M imM; iQ+? L? K Hmv M +? p" M +?mv M- `ä`"M; +?Q i?'v F?¬M; ?ÊT pÈB H) i?Q!M;- çB m M" çQϕM Hmv M F?Q h?ϕ+? L? K- +! K°i i¬M; +?! KQM; `i + QX

hB M; F m iQ T?9i +?®+ #B M K'IX

" F?9+ tQÆM; i`QM; bm®i- K¶B F?9+ /"B ? B i?QÊ+- ? B ç¬m b„+ M?¼M M?Q HQ i` M F?9+ tQÆM; +! iWM; F?2 ?Î i?"i M?Ä- M?Q #` HÊB F?Q +?ûK MSi ` - HB + M T?'i ç m H" i?S T?~K F?B K F?mv iX

L?QM; K"- t2K tûi F„- /MM; F?Q iS+ HBM? ??²M çB +ªK i?K- HB M +! i? iW i`QM; M çQÊ+ KkB M?¼M F?¬M; ;B M5

æ2K F?¬M; ;B M €Q M; ?o F?„+ î i` M tQÆM;- i?O çQϕM M"v p¬ +MM; F€ Hϕ HÊB .B m- +kM; +! çB K ?SM; i?9 pÈB # F?9+ tQÆM; FB - `i Km®M #B i # F?9+ tQA ç M HQϕB T?~K ;B B M"QX

ob p"v #~M i v M?Ä #û tBM? ç T +O M" M; p) i` M ?Q F?¬M;- çB K KÎ +'K +? M"Q q K"m iQK M?ç i H!2 H M- HB M i?'v K°i /KM; +K F?®B H,M; ?bM?- i`"M ç² ?B M ` KB M; hY .B m +?S w p mB- +?•M i?"M? çB iÈB # M +ϕM? /KM; +K FB - M!B pÈB h M"v- +! i? FB K i` ` çŠM; +'T # F?9+ tQÆM; +O M; QÆB- i?Y K°i H¬M F?¬M; \ ô

h?ϕ+? L? K ç°i M?B M- bªM; F?Q€B ç€T SM;- # F?9+ tQÆM; T?9i +?®+ #B M K'i p[M; p" M; `ÆB tm®M; i`QM; +€B ;¼B H" T?~K F?Q i?ϕ+? FB X

h`QM; /KM; +K ?bM? H,M;- +! p¬ b® çQ!M; +QM; M,M; HQÊM; b€M; +?!B- T?ªM; T Î i` M # F?9+ tQÆM; FB - ;B®M; M?Q ç M; t€+ ç`M? T?~K ;B B +O F?9+ tQÆM; X

óæ² +?ÆB M"v- +! iQM? iB m +?m~M ;b F?¬M; \ ô h?ϕ+? L? K HB + K„i t t - i`QM;

óæQÆM; M?B M- iW ç° K K p" / B- ç° b„+ #ûM- ç° i?W M?“M HU+ HQÆM; - M m +
 HBM? F?Q- +€+ HQΦB i" B HB m /mM; ?ÊT +'m i?“M?- +MM; iΦT +?“i # Q M?B m- +
 ? iô X hY .B m i?ªM M?B M +QÌB- +€B +' i" „M; MäM M; ~M; H M- M; Y ç-m M?bM
 M"Q i +kM; `i F?| M|B `ä- T?~K F?Q i?Φ+? M"v H" /Q M?[M; Gmv M E?Q aQ +? i?
 Hmv M +? ` M; Q" B- HQm ç° iB m +?m~M +O #¼M ?¼- i F?¬M; T?ªB [m€ `ä- +? ç
 h?Φ+? L? K M? ;"i ç-m- ?SM; i?9 M' B H M- +kM; `i Km®M #B i # F?9+ tQÆM; K"
 ç M HQΦB +'T #"+ M"QX
 E?9+ tQÆM; H'v tQÆM; v m i?9 T?QM; i?m°+ iQM? +'T RR H" +?QM?- i,M; i? K
 i?Φ+? i?B i i,M; ç° K K p" / B- b„+ #ûM- i®+ ç°- /MM; i?B M ?Ä Hmv M #Ä iΦT +?“i-
 v m [mv i Hmv M F?Q +O ? „M H" K i?m"i /mM; ?ÊT HU+ HQÊM; - ?"K ~MªQ /B m F
 /QÆM; pB K M,M; X
 æ·v H" #Q #ªQ K" ? „M ç½ ç-m M?“T p"Q i'i +ª M?B i iB M? +MM; iBM? HU+- +?·M +?
 +? i? F?®M; +? - M; QM; Hmv M ` çQÊ+X
 *'T #"+ +O F?9+ tQÆM; - ? „M +kM; `i +?| KQM; X
 h` M T?~K F?Q i?Φ+?- +ª ç€K çB K b€M; H|2 H M- HB M iB T #ªv çB K b€M; i?Q€
 H"K K°i- iÄ ` €M? b€M; KΦM? +?|B K„i- ?| i?“M? K°i Hm²M; b€M; |M; €M? M?Q
 #B M K'iX
 æ¬B K„i b€M; +O hY .B m ?B M` p F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M' B- M; Æ M; €+ M?bM
 i?Φ+?- +†T K¬B çÄ K¼M; K K KΦB #¶M; M?9+ M?Q+?- M|B H-K #-K K°i +·m i®B M
 h?Φ+? L? K F?¬M; M; ?2 `ä- M?Qm K"v- +? +?9i M|M; Mªv K" ?ÄB, óM; QÆB M|B +€
 "° M; U+ b[+ Q M; 'i +O hY .B m- i?Î?´M? M K'v ?ÆB- ; B®M; M?Q /-M /-M i`M ç
 /` M?bM ? „M- ô *'T i?-M M?´i T?~KX L; QÆB F?¬M; M; | +ÁM H" Gmv M E?Q aQ +'
 M; QÆB- ç m F?¬M; M; QΦB H - ç m çΦi iÊB ç†+ iQM? +'T i?-M M?´i T?~K5 ô
 ó> „+5 ô h?Φ+? L? K M? +? KB M; - T?€i ` K°i +´ +ªK ; B€+ i?Ä K½M KWM; `ÐX
 *'T i?-M5
 Í i` M çΦB HK+ h?-M·M- ? „M +kM; F?¬M; /€K iQÎM; iQÊM; ? „M +? i? ` M Hmv M`
 M; | - i€ i`Ê #ÎB tQÆM; v m i?9 +'T RR + Q +QÌM; - Î +?¶ M"v- ? „M F?¬M; M; | i?“M?
 i?-M- # F?9+ tQÆM; +? F K i?2Q F?Q iS+ HU+ HQÊM; ç†+ #B i +O ? „M5
 óh`QM; iBM? pU+ GB i .B K- +? F?¬M; Qi Gmv M .QÊ+ aQ +'T i?-M- K¶B M; QÌB ç
 HU+ F?“T MÆBX L?QM; K"- Gmv M E?Q aQ +'T i?-M- HΦB ?B K i?´v- Î i?-M [m®
 E?Q aQ çΦi iÊB +'T i?-M- +kM; +?d +? `ªB `€+ ? B M; QÌB ô X hY .B m /WM; HΦB- M;
 iBM? pU+ GB i .B K- Gmv M E?Q aQ +? M; "M pΦM- M?QM; +? i? ` M Hmv M #Q #ª
 ç M KQÌB M; QÌB ôX
 Í iBM? pU+ GB i .B K- Gmv M E?Q aQ bQ pÈB Gmv M .QÊ+ aQ +`M; i? K i?Q i?È
 +O #¼M ?¼+ kM; + Q [mw ?ÆM Gmv M .QÊ+ aQ F?¬M; QiX
 "ÎB p"v- H9+ hY .B m M?bM HΦB ? „M- K„ K·m [mª i?U+ T?|M; ` €M? b€M; X
 h?Φ+? L? K +QÌB M?Φi K°i iB M; - M|B `i iMv w, ói +?d H" Gmv M E?Q aQ ;" KÌ- M
 H"K ; b- i F?¬M; i? M"Q #Ä im Hmv M- ` M Hmv M /KM; +K +?Q M; QÆB ôX
 h`QM; HÁM; ? „M ?B m- bÎ /o +? i? Hmv M +? ` tQÆM; +®i +?T i?-M- K°i H" pb +
 +'T RR- ? B H" pb +?·M ?Ä *?m hQÊ+ +?QM? H" i?B M ?Ä M; k; B B- +? i? #`B i`
 i" B HB m +?QM? i`·M [mw T?B i?QÌM; X
 E?-M; +? ? B çB m FB M M"v- /MM; i?O çQΦM +kM; F?¬M; TªB H" ç†+ #B i i?“M?
 i? M"Q Hmv M` tQÆM; +'T i?-MX
 h·K MB K pW ç°M; - # F?9+ tQÆM; #B M K'i F?¬M; i?´v; b M[Î i`QM; >mv M E?-
 L? K F?) +QÌB- /m¶B HQM; KÄB- M|B, óK i`²B- +-M M; ?d M; ÆB- +-M; +?9 tBM

J„ K•m +O hY .B m M?Q #| çm®+- M?bM p T?Q ?„M +U+ M|M;- ô Gmv M .QÊ+ aC
L? K M? - M;QÆB F?¬M; #B i H" M;QÆB M M ;B9T i +?9i pB + b Q\ L;QÆB +¬M T
`'i i`•M [mw- +ÁM +a M?[M; T?K i`B FB - M;QÆB ? Q T?Q M?B m M?Q p"v- +?ŠM;
óh`QÊ+ ç| M;QÆB F?¬M; T?ªB M|B M?Q p"v M? \ô h?ç+? L? K b[M; b| - óG9+ M;Q
M|B- ? i i?ªv î i`QM; M"v- i +| i? iMv iB M bY /KM;ôX
óE?¬M; b B- M?QM; i +kM; F?¬M; M|B- ç m H" KB M T?Q ? i M? \ ô hY .B m +¬M
K„i ;BªQ ?Qç i ô > Q T?Q M?B m i`B HB m +O i M?Q p"v- /M b Q +kM; M M H"K +?
h?ç+? L? K i`-K K†+- + m K"v- ç M; +•M M?„+ M M +U iMv i M?Q i? M"QX
hY .B m +¬M; +?9 +kM; F?¬M; b®i `m°i- KdK +Q|B M?bM- +?d H" F?¬M; Hv F? B
w KÊB çQÊ+X
L; v F?B ? B M;Q|B ;B^M; +Q- ç°i M?B M- iW # M M;Q" B hY hBM? çB M- i`mv M ç
L?½M iB M? hY .B m b€M; H M- i?î M? K°i iB M; , óE?¬M; M;| ç ç F?¬M; M M i?•
tQM;- M" M; ?| i?`M? K°i Hm²M; iY [m M;- M? M? +?|M; `|B çBX
h?ç+? L? K bYM; b®i K°i +?9i- +kM; iÁ KÁ iW T?ÁM; +®i i`B # v ` - çB ` # M M;Q
h` M b•M `°M;- K°i +?B + +?B M ?çK T?B çB m K"m #ç+ /`B K'v i` ,K Kûi iW iW ç€T
J°i M K iY M? im'M i|+ p" M; +?|B K„i +Q|B ¬M ?Á - iW i` M +?B M ?çK +?"K `½B #
pä ;Bª h?¬M pQÆM; +ªM? çB i?2Q î b m HQM; ?„MX
í i` M +?B M ?çK T?B çB m K"m #ç+ FB - F?¬M; M;WM; +| +?B M t ?bM? çB m M?
+?²M; +?'i p"i iQ- +U+ F€ #„i K„iX
ô •Q *€+? GçT hQ ç½ i`î HçB5 ô
ô >KK- [mª M?B M H" •Q *€+? GçT hQ5 ô
E?¬M; Qi pä ;Bª hY .B m iBM?- ç m ç m M? Q M? Q H M- K†i ç-v MK +Q|B- î`'i t
L K iY i|+ p" M; M? im'M- /€M; M;Q|B + Q iQ- MK +Q|B `U+ `Ð FB F?¬M; M;WM; tQ
;B®M; M?Q +U+ F€ [m2M #B i pä ;Bª tmM; [m M?X
hY .B m +¬M; +?9 b m F?B ` M;Q" B- +kM; +?O ç°M; M;? M? ç|M i? M? MB M M
hQ FB - pW i?'v çQÊ+ M" M; tm'i ?B M €M? K„i `®i +m°+ F?¬M; M?bM i?'v M?[M;
H M- K°i ;®B +?çK ç'i- M?Q F} bo F?B K i`€+ M?'i- ¬M ?Á M|B, ó*-¬M; +?9 çB M
*Q|B +?•M i?"M?- ?„M ?¬M M? Km #`M i v +O hY .B m +¬M; +?9 - H9+ M"v KÊB M
óL;QÆB p'i pª `²Bô X hY .B m Mî MK +Q|B /`m /`M; ç€M; v m- M?Q M[?Q" M; + Q [i
i v +O ?„M- b m ç| KÊB M|B, ó•Q *€+? GçT hQ- +?mv M H"K i? M"Q\ ô
ô L?î T?9+ +O +¬M; +?9 çB M ?ç- ? i i?ªv ç m i?m" M HÊBô X h? M? MB M i|+ p" M
çQÆM; M?B M- ;B®M; M?Q M M ç ;b î i`QM; i v ?„M- ç m ;BªB [mv i / /`M;X
óh?ç+? L? K- iÊB ` K„i •Q *€+? GçT hQ- bS ;Bª tSM; +?S+ M?'i +O i - +?Q iQM
+¬M; +?9 +Q|B /`m /`M;- pQÆM i v M;¼+ - M;Q„+ h?ç+? L? K T?Q t X
h?ç+? L? K M;ç+ M?B M- bYM; b®i K°i +?9i- KÊB iB M H M +?"K `b `b- ;"i ç-m +?
î t t FB X
•Q *€+? GçT hQ +kM; +| +?9i FBM? /`- i`QM; K„i `i M;?B ?Q†+- M?bM ?„M K°i +€B
w- `²B KÊB M|B pÊB hY .B m , óæB M ?ç- ?„M H" iMv iMM; KÊB +O M;QÆB\ ô
ô F?¬M; b Bô X hY .B m F?) +Q|B ç-v Qm M?½- K„ K•m ç-v p i?•K w- óí i`QM; L?
?„M +ÁM iWM; +Sm i - •Q *€+? GçT hQ- h?ç+? L? K K†+ /M +?Q #QÊ+ p"Q h?¬M
HU+ `i HÈM- i `i t2K i`¼M; ?„MôX

ó±ô X h? M? MB M i|+ p" M; HçM? M?ç i ç€T HçB K°i +•m- F?¬M; T?ªB [m€ ç w- +
 M?B M ?ç ;B¼M; - óæB M ?ç- +| +?mi +?mv M Km®M #~K #€Q K°i KbM? pÈB M; QìB
 a„+ K†i hY .B m i? v ç´B- óæB i?2Q i ô X h?•MªM? M" M; M?Q çB M- i`U+ iB T #
 *€+? GçT hQ çm´B b€i i?2Q b mX
 h?ç+? L? K /WM; HçB M; v içB +?¶- b„+ K†i F?¬M; i? v ç´B- M?bM p"i HB m i` M +
 K'v i M pä ;Bª i?2Q b m •Q *€+? GçT hQ- i`QM; HÁM; +| +?9i M;ç+ M?B MX
 h`QM; K'v i M pä ;Bª h?¬M pQÆM; +ªM? FB - +| K°i M; QìB çç i iÈB +ªM? ;BÈB h?¬
 +U+ F€ ç€M; bÊ- # Q ;²K +ª ?„M Î# M i`QM; - €M? K„i +O M?[M; M; QìB FB H9+ M
 hQ- KÈB H" i¬M FQM? p" OM; ?° +?•M +?QM? - ;B®M; M?QX X X •Q *€+? GçT hQ
 +?S F?¬M; T?ªB H" hY .B mX
 •Q *€+? GçT hQ +| im pB +ªM? ;BÈB h?¬M pQÆM; L?` h`¼M; h?B M- +?d i?'T ?ÆM
 H" ?° ?Q bS ;Bª +O hY .B m- M|B +€+? F?€+ i?•M T?"M +O ?„M p" KbM? ;B®M; M
 M; QìB ?¶ i`Ê hY .B m- M?QM; ?„M- içB b Q HçB +| i?"M? pB M i´ +?S+ +O ?„M\
 h?ç+? L? K i`QM; H9+ M?'i i?ìB çQ€M F?¬M; ` - HçB i?¬K +~M i?"MX
 >„M KÆ ?² +ªK i?'v- iB m iY çQÊ+ ;¼B H" •Q *€+? GçT hQ FB - €M? K„i M?bM p T
 [m€ i?•M K"i- ;B®M; M?Q ;B'm /B K b€i F?QX
 æ°i M?B M- ?„M w i?S+ çQÊ+ •Q *€+? GçT hQ FB ?ŠM ç½ bÈK #B i p ?„M- #B i?
 p"Q hY .B m iBM?- +?d H" M; QìB M"v +?2 /'m p¬+MM; b•m- ;Bª #° F?¬M; #B i- +Á
 h•K iQ ?ÆB ç°M; - ?„M ç°i M?B M ?B m `ä- F?¬M; F?ÄB H° ` K°i MK +QìB F?´- H„-

d8eX *?QÆM; d93, h?B M >Ä hB M :B BX

æ m H" ?¶ i`Ê hY .B m +¬M; +?9 - i?•M T?"M +MM; ç` p` +O •Q *€+? GçT hQ HçB
 iMv iMM; +O KbM?- +ÁM M; ?B K M?B M ç2K #ªM i?•M i`î i?"M? MY +?O M?•M +O
 h?m°+ ?ç+O ?„M- ç m ç M; M #¬B- ç2K p"i iQ i` M +?B M t T?B çB m p" M +?mv
 +?d ?mv pä ;Bª p•v t2KX
 L; QìB çQÊ+ ;¼B i M- ç m F?¬M; +| p F?€M; +U- M; QÊ+ HçB `i p mB p ;B9T- T?K-
 *€+? GçT hQ- ç2K `i M?B m i`B HB m i" T ?ÊT HçB- p" M +?mv M ç M +€+ MÆBX
 hY .B m +¬M; +?9 +MM; •Q *€+? GçT hQ çB iÈB hY hBM? çB M- i?QÆM; i?ªQ +
 S?QM; - "€ *€+?- h?ç+? L? K •K i?¬K [m M b€i i`QM; +?®+ H€i- i`QM; HÁM; ?B n
 F?¬M; i`î p hY hBM? çB M- K" HçB K°i KbM? `ìB F?ÄB MÆB M"vX
 >„M ç M hY .B m iBM? +kM; ç½ K°i i?ìB ;B M- M?QM; pšM Hm¬M b®M; î i`QM; hY
 ` M; Q" B- +kM; +?Q iWM; i` Q ç´B pÈB M; QìB M; Q" B hY .B m +¬M; +?9 - +?Q M M
 +ª pÈB H B H`+? +MM; i?•M T?"M +O •Q *€+? GçT hQX
 h?ç+? L? K w i?S+ çQÊ+ ?„M ?ÆB T?QM; # - Km®M çB t2K i?Y tmM; [m M?- t2K
 iBM? #•v ;Bì- i®i M?'i +| K°i M?"M i?S+ b•m b„+ ?ÆM ç®B pÈB MÆB M"v- +kM; bÈ
 hY .B m iBM? H" K°i ççB HK+- K†+ /M F?¬M; `°M; M?Q h?¬M •M ççB HK+- M?QM; i
 T?ªB H" i?¬M i?S+ +| i? # Q i`MK iQ" M #°- MÆB M"v i`"M ç-v M, M; HQÊM; i?B M
 +kM; +| T?¬M ç¬M; /QÊ+ i?ªQ ?Q K°+ ?B K +| - ? i i?ªv +O hY .B m iBM?- ç m i?m
 çB M ?ç+O i?¬M [m®+ h?B M LB i- M" M; H" +?O M?•M MÆB M"vX
 h?ç+? L? K `ìB F?ÄB +KK +mM; çB M FB - pb # M ?¬M; ç2Q M; ¼+ #¬B hY hBM?-
 HmB iÈB- pW M?bM i?'v ?„M- ç m p K†i +?'M ç°M; - ?ÆB F?QK M; QìBX
 L; QìB M„K ;B[M; ¼+ #¬B hY hBM?- +| i? iU /Q ~M ?B M Î hY hBM? çB M- ç| +?QM
 hY .B m iBM?- +| i? iMv w çB HQçM #®M T?Q - F?¬M; #` +•m i?9+X

*| M;¼+ #`B FB i`QM; i v- ?„M K°i çQÌM; v M´M- +?çv M?Q # v îi` M hY .B m iBM
K†i i`lB +U+ M|M; - ç„K +?bK i`QM; €M? K†i i`lB- i•K ibM? h?ç+? L? K H"TiS+
h?•M M?Q çB M- w MB K i`QM; ç-m +?ÈT ç°M; - # F?9+ tQÆM; ; "Q i?ûi K" - +m²I
M9B F?¬M; ç HçB +?9i imM; iQ+?X
hB M; F m+?|B i B- îi`mM; QÆM; bÆM HoM? i`mv M ç M- F?B MT?¬M ç¬M; HBM?
M?Q /m F?Q ~M ?bM?- tmv M [m îi`QM; F?2 ?î+O M; ¼M M9B- +?d +| iB M; F m
S?9i +?®+- h?ç+? L? K i`¬B M´B ;B[ F?¬M; i`mM; - i`QM; K„i iQ€i` K°i ç€K H [r
S?®+5
Í i`QÈ+ K„i ?„M- +?¶ bQÌM M9B +O K°i M; ¼M M9B t M?- ?B M` K°i ç°M; F?~m H
b•m- b•m F?¬M; i?´v ç€vX
h-K K„i +O ?„M- +kM; ?QÈM; p ç°M; F?~m FB - ?ÆB ?QT K„i- •K i?-K +ªK SM; H
+QlBX
" F?9+ tQÆM; i`QM; bm®i- #„M` [m M; K M; b€M; M; iB- p[M; p`M; i`¬B M´B i`
[m M; M?`M M?çi- i`M ç-v M,M; HQÈM; # ç°M; F€ /B mX
æQ i v FûQ tm®M; - # F?9+ tQÆM; H†M; H) #B M K'i F?¬M; i?´v ;b M[- €M? K„i
F?) +QlB- H-M M[# v p T?Q i`QÈ+X
E?9+ tQÆM; i`¼M; i•M i?¬B Hmv M- ç° +SM; +ÄB- ç° b„+ #ûM +U+ F€ #'i T?`K- +
+O ?„M- ç2KªQ /B m F?¬M; ;B M /MM; F?9+ tQÆM; ç p`M +?mv M H M- F?B M F?
+| çQÈ+ +¬M; /KM; i`€M? F?ÄB bU #„i ;B[+O i?-M i?S+ ç®B T?QÆM; X
" F?9+ tQÆM; M`v- b) H` HÊB F?Q i`QM; i v ?„M- i`QM; H9+ [mv i ç'm bBM? iY pÈ
` i v- T?€i` ?B m [mª F€ /B mX
h•K ibM? i?QªB K€B- ?„M tmv M [m ?² MQÈ+ `WM; iMM; i`QM; M9B- pW # v K'v i`
[m®+ ;B # Q H - T?€i ?B M`'i M?B m i?`M? i?`X
Í i`QM; M?[M; i?`M? i?` FB - T?`K M?•M +?B K ç b®- +| +€+ +?OM; i°+- i`QM; ç|
M?QM; ççB ç b® çŠM; +´T ç m F?¬M; + Q- pä ;Bª +QlM; ççB M?´i- [m-M €Q ç m K'
i?` FB ç m H i?m°+ hY .B m +¬M; +?9 - +?m`M #` +?Q M`M; X
hmv i ç b® i?`M? i?`- +MM; HQçB pÈB h?B M ošM i?`M? î ç'i l o•M- +kM; +| i?
pMM; ç'i h?-M *?•m- K¶B i?`M? i?` i?B i H"TK°i i?`M? +?O- +?QlM; [mªM +ª i?`M
h?`M? +?O- ç m H` M #`B /QÈB i`QÈM; hY .B m [mªM Hw- +?¼M HU pä ;Bª +| iB
i`î i?`M? M; QlB +| F?ª M,M; çQÈ+ HÊB +?Q M`M; i`QM; iQÆM; H B- H`K pB +i?m
MçT ç9M; ?çM- #B M i?`M? i`B T?9 +O hY .B m M`M; X
h?ç+? L? K K°i çQÌM; çB iÈB- çB p`Q i`QM; +€+ i?`M? i?`- i?m HçB H M? #`B i`
?„MX
s i [m iWM; iÁ i?`M? i?`- ?„M T?€i ?B M T?¬M ç¬M; i?`M? i?` i` M hY .B m iBM
i?`M? i?` +?d H` im pB +?•M i?¬M +ªM?- +ÁM i?`M? M?Ä- i?`M? +?O i?`K +?Q +?ç
+ªM?- M?[M; i?`M? i?` +´m i?`M? hY .B m iBM? FB - ç2K M?|K +mM; çB M hY .B
iBM?- i`î i?`M? +Æ +´m [mv M HÊB /mv M?´i +O M; ¬B b QX
Í i`QM; K„i K'v M;`M M; QlB M`v- hY .B m +?QM? H` M[?Q`M; +O #¼M ?¼- +?O M?
i`QM; ç|- i?`K +?Q +?Q iWM; M; ?2 [m i?¬M [m®+ h?B M LB i+MM; lJBM?- ççB ç
iWM; `lB F?ÄB hY .B m iBM?X
*?d +| M?[M; pä ;Bª i? ?B M` iB K HU+ FB - KÈB +| i? çQÈ+ imv M` - p`M +?m
hY .B m- iB TM?`M i`mv M i?W pä ;Bª- K Hmv M F?ªQ i?Q- +,M +S impB +MM; iE
T?`M F?€+ #B i- ?Q†+ H` H` i`î i?`M? ?° p +O hY .B m- ?Q†+ H` H` [mªM Hw /Ql
M`M; X

h?"M? i?" iQÆM; iU hY .B m +|`'i M?B m- +| çB m +QìM; ç° M,M; HQÊM; i?B M ç
pU+ M,M; HQÊM; ç-v çO bmM; i9+- +| F?m pU+ i?b HçB iQÆM; ç®B #ç+ M?QÊ+ v
.B m- M,M; HQÊM; M²M; ç"K M?'iX

>Qç i ç°M; p" B M; "v î hY .B m iBM?- ?„M +| M?"M i?S+ `B M; pÈB M; ¬B b Q bBM?
M?„+- M; "v b m M m iB T M?"M i?•M #^M; ?ªQ ?[m î ççB HK+ h?-M •M iÈB- M M i?
ç #¼M ?¼ b®M; v M pmBX

E?€+ pÈB ççB HK+ h?-M •M- +?OM; i°+ MÆB M"v F?¬M; +Wm ?"M- +| i? b®M; +?n
i°+ F?€+ #B i K" +Wm i?` ç®B T?QÆM; - F? B +?B M i`QÊ+ K†i i?"K +?Q ;B i ç M
hY .B m +?¼M HU i?m°+ ?ç ç„+ HU+- +kM; F?¬M; t2K +?OM; i°+ ç®B T?QÆM; - +?
ç®B T?QÆM; - +| i? i`Ê ;B9T # Q M?B m +?Q M" M;X

J' i i?ÌB ;B M K'v M; "v- çB çB HçB HçB î i`QM; hY .B m iBM? K°i T?2M- h?ç+? L?
+M; b•m ç®B pÈB M; ¬B b Q bBM? K M? FBK M"v- +kM; i?¬M; [m K°i p` i?"M? +?
i?•M T?"M +O •Q *€+? GçT hQX

•Q *€+? GçT hQ @ h?-M pQÆM; L?` h`¼M; h?B M- H" çS +QM +O •Q GçT æçB 2
?-m •Q *´ æ - •Q GçT æçB ;ª +?Q i?O HoM? K°i iB m i? HU+ î #B M ;BÈB H½M?
i`B i ç i?m T?K+ ?„M- KÈB ;ª Km°B Km°B •Q GçT æçB +O KbM? +?Q- ç i? HU+ F
i?´ +O ?„MX

•Q *€+? GçT hQ +ÁM i` ç½ i? ?B M` i?B M T?9 im Hmv M #'i T?"K- p¬ +MM; +?|
ççQ +U+ F€ #'i T?"K- `i çQÊ+ pÊ +?²M; •Q GçT æçB +QM; +?B mX

•Q *´ æ K°i i`QM; M; k ççB +?Q ?-m +O i?-M [m®+ h?B M LB i- +kM; F?¬M; +QÊ
M M t2K çS +?€m +U+ F€ tm'i +?QM? M"v M?Q +QM KbM?- +kM; +U+ F€ bOM; €
#ªQ •Q *€+? GçT hQ pä ççQ K°i i?ÌB ;B M M; „MX

•Q *€+? GçT hQ î i?-M [m®+ h?B M LB i- +kM; H" K°i M?•M p"i +U+ F€ M´B / M?
iB M M?bM i?'v hY .B m- M?Q i`9M; K +?9- ç°i M?B M [mv i ç`M? Km®M i?2Q çm
M; mv pBM? /U +O hY .B mX

G9+ i`QÊ+ •Q \*´ æ p" •Q GçT æçB b m F?B #B i [mv i ç`M? +O ?„M- ç m +U+ HU
F?Q +® +?'T- pSi #Ä ? i i?ªv- K°i KbM? iÈB hY .B m iBM?- i?"M? K°i i M iMv iMM;
"îB pb i?•M T?"M +O ?„M ç†+ i?M- hY .B m +kM; +U+ F€ iU ?"Q pmB bQÈM; - Hm-
?„M i`î i?"M? i`B F, i?•M K"i- i?"K +?Q M; v +ª `i M?B m i?"M? i?` +O hY .B m i
[mªM HwX

•Q *€+? GçT hQ b m F?B i?2Q çm´B hY .B m- +ªM? ;BÈB +?ŠM; M?[M; +?Q iWM;
iBM? iB M- çB m M"v H"K +?Q +?m ?„M •Q *´ æ + Q ?SM; T?B i?QìM; - p b m i?"K
#v- +ÁM T?€B i?m°+ ?ç +QìM; KçM? çB i?2Q ?„M- i?"M? iMv iMM; `B M; +O ?„M
*kM; H" M?Q i? - î /QÈB i`QÈM; hY .B m- •Q *€+? GçT hQ t2K M?Q H" K°i M?•M p"
T?"K- +| +?¶ /U `i +SM; - #ªM i?•M +| i?"M? pB M i´ +?S+ `B M; - i?m-M i9v H" pb
+ K i•K iBM? M; mv M Ov F?m'i #ªM i?•M- i?"M? M; QìB i?2Q çm´B +O M" M;X

a m F?B #B i çQÊ+ i?•M T?"M +QìM; ?½M +O •Q *€+? GçT hQ- h?ç+? L? K +kM;
ç°M; M"v i?"i F?B M M; QìB i +ªK i?€MX

_ä `M; +| i?•M T?"M tm'i +?9M; - #îB pb hY .B m + K M; mv M pSi #Ä ? i i?ªv- H½
iMv iMM; - M; QìB M"v M m F?¬M; T?ªB H" iBM? +ªK b•m ç"K- +?QM? H" ççB i` €+
M"Q- #îB pb ?„M ç½ iÈB hY hBM? çB M- ?ÆM M[+kM; F?€ ;¬M ;kB hY .B m- ç m
;?2M i}X

*kM; F?| i`€+? H9+ •Q *€+? GçT hQ FB M?bM p T?Q ?„M- HçB H"K ?„M +| HQç
bm v #KM; i` #KM; M; QìB- ?„M #B i ç´B H" +?QM? KbM?- +kM; b) iS+ ;B"MX

"i ç„+ /o H„+ ç-m- h?ç+? L? K +QìB F?´- M?bM +KK +mM; çB M K"m iQK ?B M` i
K°i ?²B H•m- KÈB T?B i?•M K" çBX

h€+? i€+? i€+?5

h`QM; h?S+ ><sup>a</sup>B- i`mv M ç M K°i+?9i€M? HY v m Èi- €M? HY pW ç°M; - K°i+´ w ç-m ?„MX

>„M +?çv M?Q # v- i?•M i? ;B[F?¬M; i? v ç´B- HU+ +?9 w i?b HçB i"Ti`mM; Î h? F„X

*?d+-M Î i` M ç`M i i?B M ?Ä +O h?S+ >^aB- æ` h•K >Ä +MM; •K GBM? Zm, >Ä i„i H`K- +MM; i`mv M` M,M; HQÊM; # ç°M; - ?Ä /B K +?“T +?ÎM- H v ç°M; Î i` M

*QM K„i h?ç+? L? K F?¬M; F?ÄB b€M; M; ÌBX

Í i`QM; L?“i hBM? "çQ hQ€B h`M; - æ` h•K >Ä H` HQçB ç-m iB M i„i- H9+ ;B Q hQÊ+- •K GBM? Zm, >Ä - "b hmv i h?B >Ä T?•M #B i?´Ti?m M,M; HQÊM; F€ /` + ? B HQçB ?Ä /B K M`v- +kM; ç m i„i H`KX

æ M ?¬K M v- i?ÌB ;B M [m b„T ?ÆM MY M,K- # HQçB i?B M ?Ä M`v HçB +MM;

h•K iB M? +O ?„M ?ÆB +| p FQ+? ç°M; - •K i?¬K [m M b€i- iBM? F?Q i?¬M M; QM;

E?¬M; # Q H•m- æ` h•K >Ä ó#MKô K°i T?€i- imM; i|2` p¬ b® €M? HY - HQÊM pÄ /WM; HçB ç-m iB K- i`mv M` w MB K, ói ç M iS ;B B`²B5 ô

h?ç+? L? K FBM? ?½B ;¬M +? i- ô M? M? p`v b Q\ ô

ô iBM? ?ç+? >Ä aÆM +MM; h?€B .QÆM; L;mv M hBM?- ç®B pÈB i ç m H` +?Q # ? B /çM; ç² p`i M`v- i i`i M?B M +| i? ç°i T?€ pQÊi; B Bô X æ` h•K >Ä pmB p ç€

ó*ÁM +^a i ô X "b hmv i h?B >Ä i`mv M w MB K- +kM; iW iW i`mv M` - óh +kM; i K çO- i?m`M i? ç°i T?€ M?´i; B B- i?“i K v K„Mô X

ó> ? - i çç i iÈB M;k ;B B5 h bÈK M M M;k ;B B`²B5 ô •K GBM? Zm, >Ä ?QM; T? pmB bQÊM; X

>„M p` +?•M ?Ä \*?m hQÈ+ ;B®M; M? m- +kM; çç i iÈB M;k ;B B- Î i`QM; i?B M ?Ä

*Ym l S? >²M .B K iWM; Î iS ;B B- #ÎB pb i?Ìb ;B M #` ;B K +-K [m€ /`B- F?¬M; i K ;B B- M; QÊ+ HçB +m®B +MM; ?bM? i?“M? æ` h•K >Ä w i?S+- /Q M?“M çQÊ+ M?“ ;B B i`U+ iB T +?®i ç M iS ;B B- +| i? M|B H` M; QÌB i?m HÊB HÈM M?“iX

*aK i?K çQÊ+ bU pmB KWM; +O i?B M ?Ä i`QM; iû ç`B HBM? ?²M- h?ç+? L? K + M?“T +KK +mM; çB M K`m iQK- i`U+ iB TiÈB hY hBM? çB MX

d8dX *?QÆM; d9N, G M? ``B Gmv M L;K+

hY hBM? çB M [mv M HÊB çdM? T?QM; +O ?mv M hY .B m iBM?- +kM; H` i~K +mM /Q hY .B m +¬M; +?9 +?“T +?QÎM; - +kM; H` +?¶ im Hmv M +O M`M; X

L?QM; K` ?¬K M v- `ä ``M; HçB +| çB K F?€+ #B i- Î i` M #"+ i? M; hY hBM? i`QÈ+ ? B ?`M; ?° p X

S?Q b m ?° p - MÆB +Y - K°i pä ;B^a h?¬M pQÆM; +^aM? h K h`¼M; h?B M- ç M; i b•m /`BX

oä ;B^a FB +?QM? H` iMv iMM; +O •Q *€+? GçT hQ- +MM; ?„M K°i çQÌM; iW M; QçB ç½ iWM; i?´v [m X

•K i?¬K M?Qm K`v- h?ç+? L? K p K†i M?Q i?QÌM; #QÊ+ iÈB i`QÊ+ +Y çB M hY hB ?° p çSM; M; ?B K i9+ Î i` M #"+ i? M; - +?†M çQÌM; çB +O ?„M HçB- i?¬M i?€B #`i [m€i, ó/WM; HçBôX

> B ?"M; ?° p i' M; +°M; KQÌB #®M M; QÌB- K°i # M #ªv M; QÌB- + -K i`QÌM; i?QÆM; i?QÆM; b€M; HQ€M; - ?"M [m M; b„+ #ûMX

JQÌB #®M €M? K„i- +MM; K°i +?¶ #„M p T?Q h?¢+? L? K- w p` +ªM? ;B€+ pW M? +O #¼M ?¼- +kM; F?) `mM H M- i`mv M` K°i +´ M,M; HQÊM; # ç°M; #'i T?`KX

æ m H` im pB +ªM? ;BÈB +?•M i? -M- K°i MY M; QÌB i`QM; ç¡- ç¢i; -M +ªM? ;BÈB F?Q iS+ iQ€i` i` M M; QÌB ?„M- +ÁM ?MM; ?"m ?ÆM F?¬M; QiX

h?¢+? L? K #B M b„+ - ?W H¢M? K°i iB M; - ç2K M; ¼+ #`B # M ?¬M; H'v` - óL; ¼+ ?¢iU KbM? ;B Q +?Q i - ç i iU /Q çB H¢B i`QM; hY hBM? çB M- F?¬M; M; Ìi KÈB çB M M`v ç½ i? v ç´B +?O M?•M T?ªB F?¬M; \ô

>° p M?bM i?'v M; ¼+ #`B- p Kti +¡ çB K F?€+ i?QÌM; - F?¬M; i`ª HÌB- ç°i M?B M M

G½Q ;B` pšM M?„K +?†i ? B K„i- ç°i M?B M iW iW KÎ KB M; - M; [ F?Q H½M? ç¢K ?Ì çB h?B M LB i iBM? `²B- ibK # ?¢ çÁB +¬M; ç¢Q çB- çB M ?¢ i`QÊ+ F?B çB ç½ + hY .B m iBM? /Q •Q \*€+? G¢T hQ H`K +?OX "•v ;BÌ •Q *€+? G¢T hQ ç M; im Hmv çB M- F?¬M; çQÊ+ #'i Hm" M F M`Q [m'v ` -v- i`QÊ+ F?B ?„M iB M p`Q ç½ T?•M T M`Q- i`QÊ+ F?B ?„M +?Q idM? H¢B- +kM; F?¬M; çQÊ+ iU iB M t¬M; p`Q hY hBM?

ó*¡ M; ¼+ #`B /Q +¬M; +?9 çB M ?¢ # M T?€i- +kM; F?¬M; i? i?¬M; ?"M? \ ô h?¢+? iB M; - óhY .B m iBM? M`v- +?ŠM; H) F?¬M; TªB H` +O +¬M; +?9 çB M ?¢ b Q\ô

óG`K +`Mô G½Q ;Bª FB [m€i HÈM K°i iB M; - [m M? i?•M T?¡M; tm'i` K°i +´ F?Q i FB K tm'i pÄ- +QM K„i ç¡M; +?†i- +kM; +?Êi KÎ` - b„+ #ûM K` M?bM ?„M- óhY .B i +?9 H` HÈM M?'i- çB K M`v poM? pB M b) F?¬M; i? v ç´B- M?QM; #•v ;BÌ +¬M; + ç½ +,M /†M- H9+ M`M; F?¬M; Î ç•v- •Q *€+? G¢T hQ i? v M`M; H`K +?OX >¬K M v hBM? çB M im Hmv M- imv i F?¬M; +?Q T?ûT [m'v ` -v- +?Q /M M; QÆB +¡ M; ¼+ #` M m F?¬M; çWM; i`€+? i F?¬M; F?€+? F?QôX

G9+ M; QÌB M`v M¡B +?mv M- i? M? •K +U+ p M; X \_'i M?B m pä ;Bª Î ç¡ M; ?2 çQÊ+ \*ÁM F?¬M; Qi pä ;Bª +O +mM; çB M F?€+- +kM; ç m + m K`v çB` - ç M t2K`®i +r E?¬M; # Q H•m- K°i ç¢B ?€M ?MM; po- Î i` -M +O J i°+ K` h?¢+? L? K ç½ iWM; i` K°i +mM; çB M t¬M; ` X

>„M pW tm'i ç-m- HB M ?W K°i iB M; - i`QM; i?ÌB ;B M M; „M çB iÈB # M +¢M? h? ç M; ?ûi iQ FB , óoQm •M- çB M ?¢ K†+ /M F?¬M; Î ç•v- M?QM; +kM; F?¬M; iÈB T? w i•v M? \ \*€B ;b M; QÆB +kM; ç w- +ÁM +¬M ç¢B [mªM ;B i H`K ;b\ ô

G½Q ;Bª FB b„+ K†i M; ?B Ki9+ - M; ?B Ki` M; M¡B, óh H` T?ÁM; ?° hY hBM? çB i`€M? H9+ ?„M im Hmv M- K°i b® M; QÌB +ªM? ;BÈB i?'T FûK- F?¬M; +`M i?"M t•K i?"M? M€i #'vô X

L¡B tQM; - H½Q ;Bª M`v H¢B M?„K K„i H¢B- ;B®M; M?Q F?¬M; Km®M H„K HÌB pÈB æ¢B [mªM ;B çSM; Î M; Q`B hY hBM? çB M- i` -K K†i M?bM p`Q # M i`QM; - ;B®M; +ªK SM; - K°i H€i b m- KÈB M?Qm K`v- ?ÄB i?, K h?¢+? L? K # M +¢M?, óL; QÆB +¡ ô

óE?¬M; ô X h?¢+? L? K H„+ ç-m- €M? K„i H½M? F?®+ /WM; H¢B K°i H€i Î i` M M; Q óæB i?2Q i - +¬M; +?9 çB M ?¢ i`QÊ+ F?B çB- iWM; +¡ M #`B ç®B pÈB M; QÆB ô X #Ä çB- #QÊ+ p T?Q M; ?B Ki`"M; - h?¢+? L? K iU çB i?2QX

ósªv` +?mv M ;b\ ô Î b m HQM; ç¢B ?€M FB - ?„M i?Y ?ÄB K°i +•mX

óa mF?B •Q *€+? G¢T hQ i`Î p - M¡B T?€i ?B M i?B +®i #¼M M; QÌB "€ \*€+? - M æ imM; iQ+? +O pQÆM; iY æ° S?QM; ô X æ¢B ?€M J i°+ FB /Q /U K°i +?9i- tQ v M; pQÆM; iY æ° S?QM; ;†T ç°+ i?O- iU KbM? çB h?B M LB i iBM? ibK # ?¢ çQ w FB H` ç½ /†M hY .B m iBM? i¢K i?ÌB /Q •Q *€+? G¢T hQ H`K +?OX h`QÊ+ FB +kM; M

h?¢+? L? K M? ;"i ç-m- iÄ p ?B mX

óL;QÆB +?Q [m2M i?m°+ hY .B m iBM?- +?Q /M H" M;QÆB `i çQÊ+ +¬M; +?9 iQ
M"Q ç M;QÆB +?'T +?QÎM; ? i i?av +O hY .B m iBM?- M;QÆB b) H"K ?ÄM; ?ûiô
K°i +•m- ó*-¬M; +?9 +U+ F€ +QB i`¼M; M;QÆB- #^M; F?¬M;- b) F?¬M; i?Q€M; +
M;QÆBô X

h?¢+? L? K iB T iK+ ;"i ç-mX

óæ•v H" +¬M; +?9 ;B Q +?Q M;QÆB- H M? #B Gmv M L;K+- #^M; +?SM; çB *U+
i v ç¢B ?€M J i°+ +¬K K°i F?®B #B iY F?¬M; T?ªB p" M; F?¬M; T?ªB M;¼+ - i`•M i`
K†i ç-v +mM; FQM?X

>„M +mM; FQM?- F?¬M; T?ªB H" M?^K p"Q h?¢+? L? K- K" H¢B M?^K p"Q #ªM i?•M

h?¢+? L? K i?m" M i v +¬K H'v H M? #B- M;QM; i?-M t2K tûi- T?€i ?B M i` M H M?
K°i pQÆM; KB M #¢+? +®i- T?Q /QÊB pQÆM; KB M #¢+? +®i K€m iQÆB ç-K çb -
/UM; H M- ?„M pm®i H M? #B Gmv M L;K+- H" T iS+ bBM? ` K°i +´ i•K i bM? i?¬ #¢
#B T?ªM; T?´i +| p¬ b® Q M ?²M ç M; F m iQX

óG M? #B Gmv M L;K+ +?QM? H" # ?¢iU i v Hmv M ` - pQÆM; KB M #¢+? +®i K"
i?´i i?-M [m®+ô X æ¢B ?€M J i°+ FB M;?B K i9+ ;BªB i?Q+?X

h?¢+? L? K ;"i ç-m- M?„K K„i H¢B pm®i p2 pQÆM; KB M #¢+? +®i i` M H M? #B-
i?„M; - H¢B +| HQ¢B /K+ p¼M; Km®M ç¢B F? B b€i ;BÊB F?®M; +? F?¬M; M'BX

:B"i KbM? ?QªM; bÊ- ?„M F?¬M; /€K +ªK SM; i? K- p°B p" M; ç2K H M? #B Gmv M
E?¬M; :BÊB- H9+ M"v KÊB ?ÄB, óG9+ +¬M; +?9 çB M ?¢`ÌB F?ÄB- +ÁM +| +,M /

óJm®M M;QÆB çB Gmv M L;K+ iBM?- *U+ æ¢Q Gmv M L;K+ i`M; HB M Î ç" M; FB
hBM? M"v- +kM; H" +¬M; +?9 +'T +?Q M;QÆBô X æ¢B ?€M FB +?d K°i M;|M i v- K
H|M; H€M? iY [m M; b€M; M;ÌB- p¬ +MM; tBM? ç T Î T?Q t - bQ pÊB K'v +€B +?B
+'T ?ÆM F?¬M; Qi- ô *U+ æ¢Q Gmv M L;K+ i`M; b„T KÎ ` - M;QÆB +¬K H M? #B
iB M p"Q- ç M Gmv M L;K+ iBM?- +?d +¬M M;QÆB çQ H M? #B ` - i' i b) +| M;QÌB
+?Q M;QÆBô X

h?¢+? L? K F?) +QÌB- ?ÆB F?QK M;QÌB- óæ i¢ ç¢B [mªM ;B - F?¬M; #B i ç¢B [m

óL;ª S?´i G¢Tô X æ¢B ?€M J i°+ /Q /U K°i +?9i- KÊB MÎ MK +QÌB- ç2K i M +O Kb
çB HÁM; pÁM;- +•M M?„+ K°i T?2M- ç°i M?B M M?Ä ;B¼M; M|B, ó#ÎB pb F?®B H M
çB M ?¢p" •Q *€+? G¢T hQ /QÌM; M?Q iWM; +| K°i H-M F?„+ F?~m- M;QÌB +O i -

h?¢+? L? K F?) ;B"i KbM?- /WM; K°i H€i- H-M M[+9B ç-m- M;?B K i9+ M?bM ?„M

óE?¬M; +¬M F?€+? F?Q- M;QÆB +~M i?"M K°i +?9i- +¬M; +?9 t2K i`¼M; M;QÆB
i?´i p¼M;X . M? M;¢+? *U+ æ¢Q Gmv M L;K+ i`M;- p¬ +MM; [mw ;B€- +¬M; +?9
t2K i`¼M; M;QÆBX >¬K M v ç9M; H" H9+ +¬M; +?9 +¬M i`Ê HU+- KQM; ^M; M;Q
+?Q +¬M; +?9 i`Ê ;B9T +QÌM; HU+ô X L;ª S?´i G¢T p K†i M;?B K i9+ M|BX

>„M `´i `ä `M; i`mM; i?"M? p" i" M i•K pÊB hY .B m +¬M; +?9 - iQ" M i•K iQ" M w b m
HÊB ç®B pÊB hY .B m- +?d +¬M H" hY .B m +,M /†M- ?„M ç m i" M i•K i" M HU+ çB

deyX *?QÆM; d8k, 'M Ew J`m J€m

GBM? ?²M i ç`B +O h?¢+? L? K`ä`M; F?€+ pÈB +O M; QÌB F?€+- HBM? ?²M i c
M?QM; K`i-M; i?S ? B +O HBM? ?²M i ç`B H¢B +?B H`K F?®BX

J°i +?¶ H` €Q M; ?o i ç`B- # M i`QM; HQm +?mv M €Q M; ?o iBM? i?-M- F?¬M; ;
i?b +| K'v i?B M ?Ä M; QM; Hmv M ?bM? i?`M?Xö

*?¶ F?€+ i?b H` K°i F?m pU+ ?„+ €K ;B®M; M?Q ?„+ ç°M; - F?¬M; +| K°i iB F?Q iS
i¢Q +?Q M; QÌB i K°i HQ¢B +ªK ;B€+ i?-M #Q F?| HQÌM; X

S?Q i` M HBM? ?²M i ç`B #²M; # M? i?-M ?²M +O h?¢+? L? KX G9+ M`v i?-M`
i?`M? ?QªM? +O M?K+ i?•M- +?QM? H` ?„M F?€+ çQÊ+ i?m M?Ä H¢B ;'T KQÌB H
H†M; M;²B M; v M; „M i` M HU+ HQÊM; €Q M; ?o i ç`B- i?B M ?Ä i ç`B p`i ç`B ;

>QªM? i?-M ?²M +O ?„M`'i M?¢i- ;B®M; M?Q m ?²M- î +?¶ KB i•K ?B M` K°i`M
æ| H` 'M Fw K`m K€m çQÊ+ i¢Q i?`M? iW M, K ç| ?mv i iBM? p•M çQ`MX

í KB i•K +O M?K+ i?•M ?„M- 'M Fw M`v +kM; iWM; ?B M H M- F?B ?„M M; QM; Hm
Fw ?mv i iBM? p•M çQ`M p`h•K >ªB L; k J - hK ?²M +?•m +MM; M? m ?Á i?`M? K°i
i•K +O ?„M- #B M i?`M? i?-M #Q i ç`BX

h?b` 'M Fw F?¬M; ? #B M K'i- K`H` K°i H-M M[ H¢+ 'M i`QM; i?-M ?²M +O ?„M
`Ð î i`€M +O i?-M ?²MX

M, K ç| ?mv i iBM? p•M çQ`M t T ?`M? i?`M? M, K KkB M?¼M- 'M Fw K`m K€m M?Q
€+ p`i?-M #Q- H¢+ 'M b•m i`QM; i?-M ?²MX

L[iY €Q ç2M H9+ M`v ç M; M; QM; i?-M +?9 w 'M Fw K`m K€m î i`€M i?-M ?²M +O`
t M? ?B M` b„+ i?€B +U+ F€ T?S+ i¢T- iU ?² ç M; bmv M; ?o tm'i i?-MX

h?¢+? L? K F?¬M; /€K p¼M; ç°M; - iW i` M M; QÌB M[ iY €Q ç2M M`v ?„M +ªK i?'v çQ
HQÊM; F?B M HBM? ?²M +O ?„M`mM`~v- ?„M iBM- ç®B T?QÆM; Km®M ;B i ?„M

*?d H` ?„M F?¬M; #B i- +?¶ KB i•K i?-M ?²M +O ?„M- 'M Fw ç| H¢B ?B M` - +kM;
iY i?-M #Q €Q ç2M i'i +ª ç m i`T i`mM; p`Q M|X

*ª MY M; ~v b m- M[iY €Q ç2M iU ?² /-M /-M idM? H¢B- M?bM p T?Q ?„M M|B, c

h?¢+? L? K M; ¢+ M?B M- bYM; b®i K°i +?9i`²B KÈB i`mv M` HBM? ?²M MB K ç
i`QÊ+ ç½ F?¬M; \ö

ô h?•M i? +O M; QÆB +ÁM +| i? /MM; M[Q\ô •Q ç2M M; Q€+ KB M; - ;B®M; M?Q H
/M H` +QÌM; ;Bª h?-M oQÆM; +ªM?- +?9 i?`M? i?-M i? - #` i?QÆM; M†M; M?Q p`
F?-B T?K+- M; QÆB i?b +| i? Q\ô

óE?-M; b BXô GBM? ?²M h?¢+? L? K i`mv M` MB K ç-mX

h?-M i?S+ pW ç°M; - ?„M #¶M; M?B M T?€i ?B M HU+ HQÊM; M`Q ç| ç M; i`|B #m
çB M?Q i?Ov i`B m- ?„M H`T iS+ H¢B +| i? M„K [mv M F?®M; +? HBM? ?²M i ç`B

GBM? ?²M i ç`B #²M; # M?- ?| i?`M? K°i ç¢Q €M? b€M; - K°i H-M M[#B M K'i i`c

h?¢+? L? K Kî K„i` - +ªK i?K çQÊ+ bU ç m çÈM +O i?•M i? - +S p`v M^K i`QM; ?
M; ~M; ç-m M?bM M[iY €Q ç2M- M? +? KB M; +QÌB F?´, óE?-M; T?ªB i Km®M ?¢

:`i ç-m- M[ iY €Q ç2M ?ì ?[M; i?W M?`M, óL?bM` çQÊ+- M; QÆB +kM; F?¬M; #B
M; QÆB H`K p`i ?B bBM?- F?¬M; +| w ;B[H¢B K¢M; b®M; +?Q M; QÆBXô

h?¢+? L? K i`QM; HÁM; iS+ ;B`MX

>„M +| i? F?ŠM; ċ`M?- +| M; QÌB ċ°M; i v ċ°M; +?•M i` M iY iBM? +?B M t - iU ?²
HQM HΦB L; mv i iBM?- +kM; #B i M[iY €Q ċ2M M`v b) ċB [m ċ•v- M M M?ûi i?S F?
t `²B ċ°i M?B M FQ+? T?€iX

JK+ ċQ+? H` Km®M F?B M ?„M +? i- F?B M +?B M ?ΦK +O M[iY €Q ċ2M +kM; +?
æ•v imv i ċ®B H` K°i ċΦB •K KQm- +| M; QÌB ċ M; ibK i`,K T?QÆM; M;`M F +?ÆB
M`vX

óh`QÊ+ iB M M|B +?mv M ċ9M; M?Q F i [mª K` ċ®B T?QÆM; /U HB mXô •Q ċ2M ó"
#ΦQ i`i +ª i?m`M HÊB i? M; QÆB b) +? i- F?¬M; +ÁM HΦB ;b +ªX *?B M ?ΦK +O i
M`v `i F?| ,M M|BX L; QÆB +QĐB iY iBM? +?B M t K` ċ M- iY iBM? +?B M t i?m
b) iQM? MÊ H M ċ-m hY .B m- i b) #„i hY .B m T?ªB i`ª; B€ ċ„iXô

h?Φ+? L? K ;"i ċ-m- i?m`M i?2Q T?ÄM; ċQ€M +O M`M; i M|B, óE?¬M; b B- KK+
Km®M FQ+? F?ÍB +Wm ?"M ;B[M; QÆB p` hY .B m +¬M; +?9 - F?B M M; QÆB ibK

óGB m ċ| H` B\ô •Q ċ2M M[ iY M|B i?-K K°i +•m `²B #¶M; M?B M ?¬, óL; QÆB H`
? ;b pÊB hY .B m- pb b Q HΦB ċ M ċ•v\ô

L[iY €Q ċ2M ċ®B pÊB i?•M T?"M +O h?Φ+? L? K iU ?² +U+ F€ +?9 w- b•m i`QM; +
M?B MX

ó...+ ô h?Φ+? L? K bYM; b®i K°i +?9i- i´ +?S+ HΦB bmv M;?o, óh ċ M iW ċΦB HK+
H•m pW i`Î i?"M? K°i i`QM; M?[M; M; QÌB i?2Q ċm`B hY .B m ċB M ?Φ- i ċ M H`+
hY .B m +¬M; +?9 # M +?Q- Km®M iÊB *U+ æΦQ Hmv M M; K+ i`QÌM; ċ i?®B Hmv

ô æΦB HK+ +?T i?'T Q\ô L[iY •Q ċ2M K„i €M? [m M; , óL; QÆB +?„+ +?S\ô

óh +?„+Xô h?Φ+? L? K ;"i ċ-m, óh` M ċΦB HK+ +O +?9M; i - pä ;Bª KΦM? M?'i
+ªM?Xh`QÊ+ F?B iÊB GB i .B K iBM? pU+ i +?Q iWM; Hv F? B- ċ M F?B iÊB ċ•v
M; -M +O iBM? F?¬M; # Q H Xô

L[iY •Q ċ2M M?bM ?„M- ?²B H•m F?¬M; M|B ;b- +ª MY M;`v b m KÊB H`K #~K K°i
;b- h?Φ+? L? K F?¬M; M;?2 `äX

ó_`i tBM H¶B- iΦQ i?"M? +K+ /B M M?Q p`v +kM; F?¬M; T?ªB H` ċB m i Km®M i?
?QΦi ċ°M; i?Y- #¶M; M?B M +ªK i?'v i?•M i? #` i?QÆM; ċ½ /-M /-M F?¬B T?K+
+kM; iU ?² K'T K€v- Km®M HB M HΦBX

L[iY •Q ċ2M bmv M;?o tm`i i?-M- iU ?² F?¬M; ċ w iÊB ibM? i`ΦM; i?•M i? +O ?,
M|B, óL; QÆB ?Q`B M;?B H` B H`K\ô

ô J°i M; QÌB i M H` •Q \*€+? GΦT hQ- i M;?2 M|B ?„M H` +?'i M?B +O •Q *´ æ+O -
i`¼M; X Gmv M M; K+ H M? #`B h`QM; i v i p®M i?m°+ p ?„M- hY .B m +¬M; +?9
/šM iÊB bU ;?B ?'M +O ?„M- +?Q M M KÊB i?W +Æ ċ®B T?| i Xô h?Φ+? L? K F?
æ•v +kM; H` T?ÄM; ċQ€M +O #ªM i?•M ?„M- ?„M +kM; iBM ċ•v H` bU i?"iX

Í hY .B m iBM?- ?„M iU i?'v F?¬M; ? ċ„+ i°B pÊB B- +kM; F?¬M; +ªK i?'v ċQÊ+ €+
M; QÌB B- +?d +| •Q *€+? GΦT hQ ċ|X

ô •Q *€+? GΦT hQ- +?'i M?B +O i M; B ?Ä •Q *´ æ Xô L[iY •Q ċ2M M|B i?-K- i`Q
ċ°i M?B M H|2 ` [m M; - ?W HΦM?, óhB m iY E?¬M; #B i b®M; +? iXô

h?Φ+? L? K ?QªM; bÊ- ?„M iW i` M M; QÌB M[ M?•M M`v +ªK SM; ċQÊ+ b€i w ċB M +
+?'i M`v ;B®M; M?Q M; ¼M HY - +| i? +| i? ċ®i bΦ+? i`i +ª bBM? HBM?X

>„M #¶M; M?B M w i?S+ ċQÊ+ •Q *€+? GΦT hQ ċ| 2 H` b) ;†T T?ªB ċΦB T?B M iQ€

ô L; QÆB iU ?² iWM; +| F€ M; °\ô L[iY •Q ċ2M i`-K K†+ ?²B H•m `²B #¶M; M?B M M
M; QÆB- Í KB i•K +| K°i 'M Fw K`m K€m F€ /B m- 'M Fw ċ| M; QÆB +| iW ċ•m\ô •M

ç°i M?B M i`î M M b„+ #ûM- iU ?² K°i F?B h?ç+? L? K i`ª H`B F?¬M; i?Q+? ?ÊT i
imv i F?¬M; +?Q h?ç+? L? K +Æ ?°B H-M i?S ? BX

h?ç+? L? K M;~M`X

aYM; b®i K°i ?²B H•m ?„M M;QM; Hmv M HBM? ?²M w i?S+- T?•M i€M` K°i /ÁM;-
i•K +O i?¬M ?²M- 'M Fw F€ Hç ç½ #B M K'i HçB K°i H-M M[?B M` - +?d H`b m
i?b i`î M M +U+ F€ M?ç i- ;B®M; M?Q +ÁM M?ç i M[i?b b) #B M K'iX

ó*| çQÊ+ î ççB HK+ +O i - #îB p b i i im Hmv M #Q T?€T ç†+ i?M- F?¬M; #B i p b
+kM; F?¬M; #B i H` 'M Fw ;b- F?¬M; #B i i€+ /KM; +O M| p` M| ççB #B m +?Q +€
M?bM p T?Q M[iY €Q ç2M F?¬M; +?ÊT K„i- H`K` +ªK i? 'v M[iY €Q ç2M ç| bî /o
HB M [m M iÊB 'M Fw i?b F?¬M; F?ÄB i?Y ?ÄB, óL;QÆB #B i`\ô

L[iY €Q ç2M F?¬M; i`ª H`B- pšM HQ`K ?„M- iU ?² Km®M M?bM` ?„M +| T?ªB ç M

•M? K„i +O h?ç+? L? K F?¬M; ? +| K°i iB ?¶M ç°M M`Q- pšM i`-K K†+ M?bM p
M|B ;bX

LY M;`v b m- M[ iY €Q ç2M ?W K°i iB M; , ó>¬K M v +QB M?Q M;QÆB p`M F?Q i®

L|B tQM;- M`M; i F?¬M; [m M i•K iÊB h?ç+? L? K M[- ç°i M?B M # v çB- +?ì F?
i`QÊM; i?b KÊB [m€i, ó>„M H` iÊB *U+ æçQ Hmv M M;K+ i`Q`îM;- M;QÆB /šM ?„M

æçB ?€M K°i i?•M i`¼M; ;B€T K`m ç2M +| h?¬M oQÆM; i K i`¼M; i?B M +?B +ªM?
#B M, óæçB M?•M- iB m iY ç| ?„M i?B m +?9i M[i?b ?Ov çB i'i +ª +O +?9M; i - ?

ó?ª\ô L[iY €Q ç2M M?Qm K`vX

*U ?€M K†+ i`¼M; ;B€T #¶M; M?B M +•K M?Q ? M- ;"i ç-m`²B H`T iS+ T?B i?•M i`
iÊB i`QÊ+ K°i +?B M ?çK H`K #^M; tQÆM;- MûK ?„M p`Q K°i ;B M H Q iM`²B ?mM;
F?¬M; #B i ççB M?•M p b b Q F?¬M; i` i'M M;QÆB iÊB +? i- M?QM; M;QÆB imv i
+-M ççB M?•M i? v ç´B w FB M i?b i b) iU KbM? tm'i i?O- +?Q M;QÆB +?`m ? i F
?`M +?Q +€+ ?mvM? ç Xô

h?B M H Q F?¬M; +| K°i +?9i €M? b€M; M`Q- pQÆM i v` F?¬M; i?'v M,K M;|M i
HQÊM; iW i`Q`îM; K½M? HB i- iU ?² +?d +¬M +?çK p`Q H`b) M´imM;X

óš- +| i? ?ÄB K°i +?9i F?¬M;- +€+ M;QÆB H` B\ô h`QM; i?B M- h?ç+? L? K + m
ô >mv i iBM? [m•M çQ`M +O G` M L ççB M?•MXô æçB ?€M ?„+ ;B€T M;çQ M;?
#B M K'iX

h?ç+? L? K +ª M;Q`B K i KÄB M^K i`QM; i?B M ?„+ €K- b„+ K†i #B M ç´B- i`QM; H
>mv i iBM? [m•M çQ`M- G` M L ççB M?•MX

"¶M; M?B M #¶M; M?B M #B i i?•M T?"M +O ç®B T?QÆM;X

h?B M LB i i?¬M [m®+ +| M;k ççB +?Q ?¬m- i¼ i`'M K°i T?QÆM;- ``i ?mM; /B K-
#® M?'i /QÊB æ° h?B M E€X

h`QM; L;k ççB +?Q ?¬m- B M'v ç m K½M? HB i +Q`îM; ççB- F? B i?€+ +QÆM; i?' +
H` i²M içB F?OM; #® i`mv M i?mv i #'i ?O- L;mv M h?¬M +ªM?X

h`QM; L,K M;Q`B +?d +| K°i M[iQM? /mv M?'i- /QÊB i`QÊM; H` ?mv i iBM? [m•M
€M í GB i .B K iBM? pU+- bQ pÈB >mv i æ² hçT h?€+ i?b F?¬M; #B i ?mM; i`M F?
i`M b€i F?¬M; #B i # Q M?B m aBM? K M? +?B iBM?X

>mM; / M? +O M;Q`B M`v p M; p¼M; GB i .B K iBM? pU+- M; v +ª +Q`îM; ;Bª +O
*Ym hBM? i?QÆM; ?°B +kM; F?¬M; /€K tmM; ç°i +?QM? /B M pÈB M`M; i X

L`M; i +kM; ``i çQÊ+ æ° h?B M E€ iBM +`v- bQ pÈB +€+ ççB pQÆM; iY p` +¬M; +?
H` K°i i? M? ?mv i ç Q i`M b€i iS T?QÆM; +O h?B M LB i i?¬M [m®+X

L;QìB M"v +?QM? H" G` M L - M[ç² i +| / M? tQM; >mv i .¢ G J - çSM; ç-m M;k

deRX *?QÆM; d8j, J >mv i h® h?

h`QM; i?B M H Q oQÆM i v F?¬M; i?'v M,K M;|M- h?¢+? L? K HŠM; H†M; M^K- pš
?²M i?ª HÄM;- i? M;° #B M ?| +O i?•M i? ?mv i M?K+X

hWM;;B¼i "'i iY K ?mv i çÄ bšK iW i`QM; K¢+? K€m +O ?„M M´` - #„M ` [m M;
+¶ iBM? ?Q F?¬B T?K+ F€ /B m- H M i`M F?„T ;•M K¢+?- tQÆM; +®i- ?mv i M?K

"i hY h`MM; aBM? [mv i F?¬B T?K+ `i M? M?- i`W /U p`Q #i iY pä ?²M ` - +ÁM
?mv i- "'i iY K ?mv i +`M; M?B m i?b i®+ ç° F?¬B T?K+ +kM; b) +`M; M? M?X

JQìB ;B¼i "'i iY K ?mv i +MM; M? m ?| i?`M? M;m²M bm®B F?¬B T?K+ iBM? i?m-
i?•M ?„M- "'i iY K ?mv i çB [m ç•m- ;•M K¢+? ç½ #¢Q iQ€B M?Q H" +| çQÊ+ bBM?
iB M ?`M? bBM? i`QîM;X

hWM; bÊB ;•M K¢+? bQ pÈB ;•M i`•m F?¬M; #B i +SM; +ÄB ?ÆM # Q M?B m +?"K
?mv i [m M;- /QM? /QM? F?B M ;•M K¢+? HB M H¢BX

sQÆM; +®i ç½ "¢Q iQ€B /QÈB i€+ /KM; +O "'i iY K ?mv i +kM; iU ?²K°i H-M M[
K°i i-M; +?'i tQÆM; +SM; `„M- +?'i tQÆM; pW ?bM? i?`M?- +| i? ?'T i?m ?mv i M
?„M- iK i" T HU+ HQÊM; iBM? i?m-M +O iBM? M;mv M +´i?K- i`QM; +?'i tQÆM;
?Q¢i ç°M;- F?B M +?'i tQÆM; #B M i?`M? +SM; `„M M?Q b„iX

hWM; F?®B ?mv i M?K+ çQÊ+ iWM; i-M; +?'i HÄM; çÄ M?Q K€m # Q i`MK- # M i`C
M?K+ i`M ç-vX

L^K i` M K†i ç'i- ?„M F?¬M; M;?o ;b +ª- i?ª HÄM; i•K HBM?- ç "'i iY K ?mv i iU T
?`M? F?¬B T?K+ M?K+ i?•M +O ?„MX

L m +| M;Q¢B M?•M M?bM i?'v b) T?€i ?B M ?„M çQÊ+ # Q T?O i`QM; K°i p-M; ?
K¢+? +ª M;QìB `mM; `mM;- tQÆM; +®i i`mv M ç M iB M; H€+? +€+?- ?mv i M?K+ M
ç m M?Q iQÆB KÈBX

aU K i KÄB p` ç m çÈM /QÈB bU F?¬B T?K+ +O "'i hY h`MM; aBM? [mv i +?"K `½E

*kM; F?¬M; #B i i`¬B [m # Q H•m- ?„M /-M /-M idM? H¢B- ç°i M?B M b„+ K†i F
b€M; H M- i`QM; #|M; ç K- MîK°i MK +QìB [m, /`X

L,M; HQÊM; +m²M; #¢Q +O •K +S+ iW #¢Q F?B M +?B M ?¢K +O G` M L i`B i ç
+? i i?ªK i¢B çQÆM; i`QîM;- i`QM; ç| +| QìM?i KQìB i M +QìM;;Bª h?-M oQÆM;
M?K+ i?•M i M tQÆM; M€i i?`i- +?d +| HBM? ?²M i ç`B +| i? ;B[H¢BX

J°i i M iMv iMM; #`G` M L /šM p`Q i`mM; i•K pK M´-F?B ?„M p`G` M L M|B +?mv
iBM? F?Q ç m M p`Q i`QM; ?mv i F?B m +O ?„MX

S?QÆM; i?S+ HQm ç°M; +O GQ¢B M,M; HQÊM; M"v +U+ F€i?-M #Q F?| /Á- M; v
h?-M +ªM?- M;QìB çSM; ç-m M;k ç¢B +?Q ?-m +O h?B M LB i i?-M [m®+ +kM;
F?¬M; #B i ?„M i`QM; i`¢M; i?€B i? i?ªK +| çQÊ+ ;bX

E?Q iS+ M,M; HQÊM; +m²M +m°M /kM; ç°M; i`QM; ?mv i F?B m +O ?„M- i`QM; i?-
tQ€v i?-M #Q i`QM; ?mv i F?B m ç M; çB M +m²M; tQ v +?mv MX

i`QM; J¶B K°i ?mv i F?B m ç m ç M; T?€i bBM? #B M ç´B HÈM FBM? M;QìB- pÁM;
M?[M; T?K /B M +?B HU+- î i`mM; QÆM; pÁM; tQ€v /-M /-M tm'i ?B M /`HU+ i?-
F?B ?bM? i?`M? b) iW i`mM; i•K +O pÁM; tQ€v i`Q ` - ?| i?`M? K°i +¶ M,M; HQ
i?•M ?„MX

"av i`,K ? B KQÆB ?mv i F?B m- K¶B K°i ?mv i F?B m ç m ;B®M; M?Q iU i?`M? K
ç m +| +¬M; ?B m iBM? H¼+ iBM? F?Q ç #B M i?`M? /`HU+ i?-M #QX

>„M M^K i` M Kti ç'i- pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- M?QM; +| i? +^aK; B€+ çQÊ+ #B M
 i`QM; ?mv i F?B m- M?Q iWM; i? ;BÈB ç M; b®M; H¢B- i?“M? K°i i? ;BÈB KÈB #
 "a v i`,K ? B KQÆB i•M i? ;BÈB- ;B'm FQM i`QM; ?mv i F?B m- +| HU+ HQÊM; i?¬
 " M i`QM; - M?[M; T?K /B M +?B HU+ çQÊ+ iBM? H¼+ K" +| i`"M M;"T i`QM; ?mv
 ?mv i F?B m KÎ`°M; - i`Î M M`°M; HÈM ?ÆMX
 h?¬M i?S+ MB K ç¬m +O ?„M HQm +?mv M i`QM; +€+ ?mv i F?B m- M; ?B K M?B
 >„M ç½ i?“M? +?9 i /mv M?“i +O #a v i`,K ? B KQÆB i? ;BÈB [m, /`X
 >„M +| i? M„K i`QM; i v i'i +^a- ?„M i?“K +?Q +| K°i HQ¢B +^aK; B€+ M?Q iWM; i? ;E
 H¢B i`QM; F?¬M; ;B M ?mv i F?B m +O ?„M ç M; i²M i¢B i?U+ bUX
 h'i +^aç m +?Ì ?„M i bK FB K- +^aK M; °- i?m ?Q¢+? bU^aQ /B m # M i`QM; X
 S?K /B M i bM? iU L²M; ç"K M?°M M?¢Q i`QM; i•K ?²M- bBM? ` K°i HQ¢B T?K /B
 p¼M; - bÊ ?½B- ?B m b€i- Q€M ?"M- T?K /B M i bM? iU M?Q pU+ b•m ?„+ €K- M?Q
 p`Q i`QM; ç|- F?B M ?„M çB M +m²M; M?Q #` çB MX
 G9+ M`v- ?„M ç½ +| FBM? M; ?B K H" T iS+ MQM i?Î M; QM; i?¬M- F?¬M; /€K M; ?o
 i`M? +O HBM? ?²M i ç`BX
 ",M; ?"M +?B F?Q +O >mv M",M; >"M .B K #B M^aQ i`QM; MB K ç¬m +O ?„M- H
 ?"M F?Q K`m #¢+- #¼+ H'v i?¬M ?²M i?¬M ?²M +O ?„MX
 E?Q iS+ G¢M? p¬ +MM; M p`Q i`QM; i?¬M ?²M- ?„M #ÎB pb T?K /B M i bM? iU K
 çQÊ+ w i?S+ Hw i`Q H¢B #bM? ioM? - i'i +<sup>a</sup>w M; ?o i?¬ #¢Q ç m M?Q H` #` ç|M; #
 F?¬M; F?B M ?„M çB M +m²M; M?“T K X
 h`QM; HBM? ?²M i ç`B- i?S+ ?^aB M?°M M?¢Q i¬M; i¬M; ;ÊM b|M; - i?S+ ?^aB iU ?²
 H) i`"M ` - K¶B K°i /ÁM; i?¬M i?S+ ç m iU ?² çQÊ+ i?B M ?Ä i?®B Hmv M- i`Î M
 h?¢+? L? K i?¬M ?²M +?`M ç°M; - #¶M; M?B M +| KBM? M; °- HBM? ?²M i ç`B tQ v
 " HQ¢B €Q M; ?o aBM? iY- F?¬M; ;B M- iBM? i?¬M i`QM; €Q M; ?o i ç`B M?Q ç
 `M; - ç²M; i?ÌB i`Q ` K°i +¶ # ç°M; F€ /B m- ç¢i i?“M? HB M ? F€ /B m i`QM; i
 HBM? ?²M +O ?„M F?¬M; F?ÄB `mM `~v- M`B H M F?“+ b•m HoM? M; °X
 >„M #¶M; M?B M M; •v M; ®+X
 :B®M; M?Q M,M; HQÊM; +O €M? i`,M; T?Q /QÈB L; mv i iBM? M`v- ;B®M; M?Q i`Q
 ç¢i i?“M? HB M ? pÈB i?€B /QÆM; M; mv M iBM? X
 o`Q H9+ M`v- ?„M M?Q [m M +^a #^aM i?•M- i?¬M ?²M ;B®M; M?Q K°i ç¢Q m ?²M- +
 i?B M ç` +?B HU+- HoM? M; ° çO HQ¢B iBM? i9v p` +,M #^aM +O €Q M; ?o i` M i?
 /QÈB i`¢M; i?€B F?¬M; +| w i?S+- i?•M i? ç½ #¢Q iQ€B /MM; i®+ ç° K„i i?QÌM; +
 hWM; bÈB ;•M K¢+? ?B M ` i`QM; ?mv i M?K+- ;B®M; M?Q +QM ;BmMX E?¬M; M
 M? m- K°i H¬M M[?B M ` i`QM; +Æ i? ?„MX
 hWM; F?®B ?mv i M?K+ i`"M ç¬v M,M; HQÊM; - +Æ M?K+ M?Q çQÊ+ /` HU+ i?¬M #
 ?QÌM; - i?•M i? T?²M; H M- ?mv i M?K+ ?B M ` iWM; F?®B- +?“K`½B i`Î M M +SM
 M;"T K°i +¶ F?mvM? ?QÈM; +^aK t9+ M?Q M,M; HQÊM; M`K¢M? X
 sQÆM; +®i *^aM; QÌB F m H€+? +€+? - i`QM; H¶ +?•M H¬M; p`i +?`i i M? ?¬B /Æ #`M
 i?•M- #` "i hY h`MM; aBM? [mv i p` "i iY K ?mv i +O ?„M ûT` M; Q`BX
 E?B oä ;B^a iB M ;B B b) ?`T i?m M,M; HQÊM; i?B M ç` - i`QM; i?¬M iBM? - i`QM; i
 +? i- i`QM; +€+ HQ¢B ç M /QÊ+ #Q #^aQ +kM; +| HQ¢B M,M; HQÊM; ?[m HU+ ç®B p
 L?QM; K"- #`i F€ K°i HQ¢B M,M; HQÊM; M`Q ç m F?¬M; T?^aB H` i?U+ bU b¢+? b)-

J°i +QÌM; ;B^a i`QM; H9+ i?®B Hmv M M?K+ i?•M ç m T?<sup>a</sup>B ùT M?[M; +†M #½ M`v`
 M?K+ çQÊ+ bç+? b) ?ÆM- M?Q p`v KÈB +| i? T?€i ?mv çO HQçB HU+ HQÊM; iÈB
 M,M; HQÊM; i`QM; ;•M Kç+? +kM; b) M? M? ?ÆMX
 GQçB #Ä /Æ #~M i`QM; +Æ i? - H` pB +K` K¶B K°i ç m +—M H`K- #'i Hm`M i`QM; ;E
 pä ççQ- +?d +—M ?'T i?m M,M; HQÊM; i?B M ç` ?Q†+ H` ,M ç M /QÊ+ i?b ç m b) +
 L?[M; +†M #½ M`v b) ^aM? ?QÎM; iÈB HQm ç°M; M,M; HQÊM; +O i?•M i? - F?B M M
 F?¬M; çO bç+? b)- F?¬M; çO +?„+ +?„M- / ç HU+ HQÊM; M;QçB ;BÈB iW +?¶ ?'M
 oä ;B^a ç®B pÈB i?®B Hmv M i?•M i? - +?QM? v m H` T?<sup>a</sup>B i`W #ä M?[M; +†M #½ M
 h` "'i hY h`MM; aBM? [mv i +O ?„M i`¼M; i` M?K+ i?•M- K°i +¬M; ?B m +Æ #^aM
 i`QM; +Æ i? X
 L?QM; K` b m K¶B H—M i? M? i`W- i?2Q +^aM? ;BÈB ç°i T?€- i?2Q ?'T i?m M,M; HQ
 pšM b) ^aM? ?QÎM; iÈB bU HQm +?mv M +O HU+ HQÊM;X
 "ÎB p`v- p¬ b® H—M i?®B Hmv M- iWM; H—M iBM? H¼+ b) H`K M?K+ i?•M +O pä ;B
 ç®B pÈB #`B i`W +†M +O i?•M i? +kM; H` K°i #QÊ+ „i F?¬M; i? i?B mX
 *€B `ä `M; /QM? M?Èi- i M? ?¬B M`v +?QM? H` +†M +O i?•M i? X
 h`QM; #'i +?B #'i ;B€+- "'i iY K ?mv i p` "'i hY h`MM; aBM? [mv i +O ?„M +MM; M?
 +¼ `Y i?•M i? ?„M- F?B M i?•M i? K€m i?`i +O ?„M i`Î M M Qi bÆ ?Î ?ÆM- F?
 tm'i ?B M F?2 ?Î- F?B M +?Q i?QÆM; i`M +O M;QçB ;BÈB ç®B pÈB i?•M i? ?„M
 h`QM; i?B M H Q >„+ €KX
 h?ç+? L? K HŠM; H†M; M^K- HBM? ?²M i`®M; i`^aB- H•K p`Q i`QM; ?Q`M +^aM? F€ /
 €Q M; ?o - i?„M; ?Q HBM? ?²MX
 J` i?•M i? ?„M i?b ç M; F?¬B T?K+ - M?K+ i?•M iB M ?`M? i?®B Hmv MX
 E?B M HBM? ?²M p` M?K+ i?•M +O ?„M +MM; çQÊ+ HÈB H` /` HU+ i?—M #Q iW i`Q
 H'T ç—v M; QÌB ?„M- ;B9T ?„M F?¬B T?K+ `i M? M? - F?B M i?•M i? K€m i?`i +O
 #^aQX
 GBM? ?²M?„M #ÎB pb çQÊ+ v M`M- #ÎB pb ç M; +?®M; +U T?K /B M iBM? iU H M ç
 K` M?`M i?S+ ç®B pÈB €Q M; ?o HçB M; ,M i`Î HBM? ?<sup>2</sup>M çB M +m<sup>2</sup>M; M?`T K X
 æQÆM; M?B M- H—M M`v HBM? ?<sup>2</sup>M çQÊ+ HÈB ?ÆM t H—M i`QÊ+X
 a m F?B ;B Q T?QM; pÈB •K HBM? +O KBM? i°+ - ?„M ?bM? i?`M? K°i HBM? ?²M
 ` i?b b) Mm®i ? i HBM? ?<sup>2</sup>M i ç`B +O M; QÌB ç| - iB M iÈB ?bM? i?`M? K°i +¶ HU+
 i ç`B çQÊ+ i?„M; ?Q - K°i +¶ HU+ HQÊM; ç| +| ?B m [m^a M?Q i?—M #Q pk ?²MX
 *?¶ #'i ç²M; /mv M?`i ç| +?QM? H` pk ?²M i?—M #Q ?'T i?m iBM? F?Q +O M; QÌB +
 M?K+ i?•M- K` HBM? ?<sup>2</sup>M i ç`B M?Q ?„+ ç°M; i?b M?`K p`Q HBM? ?²MX
 Lm®i ? i HBM? ?²M- ?bM? i?`M? M,M; HQÊM; - F?B M HBM? ?<sup>2</sup>M i ç`B +O ?„M +|
 ? B T?QÆM; i?S+ #'i ç²M; M?QM; +| i? +| i? K M; iÈB HÈB Q+? +U+ HÈM +?Q ?
 ?Q +O HBM? ?²M i ç`B- F?B M HU+ HQÊM; €Q M; ?o p` i?B M ?Ä +O ?„M ç m
 i?—M ?²M +O ?„M +kM; +| çQÊ+ M,M; HQÊM; i`QM; p„i M`Q ç|X
 i`QM; i?B M H Q ?„+ €K- ?„M F?¬M; #` M;QçB ;BÈB [m`v `—v- +kM; F?¬M; B #B i
 L; v +^a #^aM i?•M ?„M w i?S+ +O KÆ ?²- F?¬M; T?€i ;B€+ bU #B M ?| [m, /` +O M
 J°i ççQ #|M; /€M; ?Á i?`M? K°i i? pÈB ?„+ €K /—M ?B M ` # M +çM? ?„MX
 J°i ç¬B K„i K`m t M? HŠM; H†M; M?bM ?„M- F?¬M; M|B ;b- M?QM; [m, ?²M- iU ?²
 #° T?`M +O ?„+ €K- H` ?„+ €K +?B HBM?X

dekX *?QÆM; d89, >Q€M >mv i h?U Zm M;

J°i i`"MiB M; M' -K o p M; H M- +?B M ?¢K ç°i M?B M `mM; `mM;- iU ?² ?¢ tm®M
h`QM; h?B M H Q ?„+ €K- h?¢+? L? K ç°i M?B M idM? /"v- K„i b€M; M?Q b QX

L?K+ i?•M K°i H-M M[F?-B T?K+ M?Q H9+ # M ç-m- tQÆM; +®i- ;•M K¢+?- ?mv
+| K°i iB i' M i?QÆM;- +ÁM M?Q H" ç¢i iÈB ç° + Q +SM; +ÄB KÈBX

i`QM; i?B M H Q- ?„M F?-M; M?bM i?'v iB M? i`¢M; +O #ªM i?•M- +?d +| i? /MM;

L?„K K„i H¢B- ?„M H†M; H) +ªK SM;- /-M /-M- ?„M M? +? KB M; #°i +QÌB- iB M; +
/-M /-M iQ H M- +m®B +MM; i?°M? iB M; +QÌB p M; p mB bQÈM;- p M; p¼M; +ª i?

>„M +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+- H-M M"v i?®B Hmv M M?K+ i?•M HÈB Q+? ç®B pÈB ?„

LB K ç-m pW ç°M;- +ª M; QÌB +SM; M?Q b„i ç€- M?Q H" F?-M; +| ;b +| i? T?€ çQ

>„M F?-M; #B i i?-M i? H" K°i HQ¢B iB M? i`¢M; ;b- M?QM; ?„M +ªK i?'v +?Q /M
oQÆM;- M;QM; Hmv M ` i?-M i? - M?K+ i?•M +SM; +ÄB +?„+ +kM; +?d iÈB KS+ M

E?B M ?„M +m²M; iB m F?-M; +?d p b i?•M i? #B M ?| - +ÁM +| iB M? M;mv M +'
M;QM; Hmv M ` X

h`ªB [m H-M •K +S+ iW #¢Q #'i M;ì M"v- ?„M p®M H" #` i?QÆM; M†M;- M?QM; K"
pK ?²M i?-M #Q- ?„M +?ŠM; M?[M; F?-B T?K+ M?Q H9+ # M ç-m- +ÁM +| i?m ?Q¢

hBM? M;mv M +' i?K +?°i MQ+?- K¶B K°i +€B +°M? ç m iU ?² i`"M ç-v M,M; HQÈM
M;¼+ i?¢+?- ~M +?S +?'M ç°M; M,M; HQÈM; +m²M +m°MX

>„M F?-M; #B i +ªM? ;BÈB ;BÌ ç½ M?Q i? M"Q- M?QM; ?„M F?ŠM; ç`M?- pÈB i`¢
M;mv M +?„+ ç½ ç¢i iÈB +QÌM; ç° +O p ä ;Bª +?•M i?-M çdM? T?QM;X

L|B +€+? F?€+- iB M? M;mv M +O ?„M ç½ i` Q H M K°i M;¼M M9B + Q KÈB- +| i?

*ÁM +| "'i iY K ?mv iX

h`¼M; i' M?K+ i?•M F?B M ?„M ? Q T?Q KQÌB ;B¼i "'i iY K ?mv i- p®M iQÎM; `^M
K" i?-M i?S+ b m F?B FB K i` i?b KÈB T?€i ?B M- "'i iY K ?mv i F?-M; Qi çB K"
+| ;-M M,K KQÆB ;B¼iX

L,K KQÆB ;B¼i "'i iY K ?mv i- ç•v H" +ªM? iQÈM; ?„M +?Q iWM; i?'v- t2K` iB M?
` M"v [mª M?B M ;B9T ?„M `i HÈM- F?-M; M;ì b m F?B H'T ç-v iB M? M;mv M +'
M?B m "'i iY K ?mv i M?Q p"vX

h` M h?-M •M ç¢B HK+- HB T b€i K'v i`,K p ä ;Bª i?B M p`- h?-M; h?-M +ªM? +kM;
p`B ;B¼i "'i iY K ?mv i K" i?-BX

hBM? F?Q bBM? ` b m F?B +QÌM; ;Bª *?•M i?-M- h?-M oQÆM; +? i [mª M?B M bQ
?ÆM M?B m- F?B M ?„M F?| +| i? S+ +? çQÈ+ bU ?QM; T?'MX

h?2Q M?Q HÌB +O "¢Q L; Q H9+ i`QÈ+- ?°M? ç°M; /MM; "'i iY K ?mv i iB M ?°M?
i?'v H" t F?-M; i? pÈBX

J" ?-K M v ?„M #¶M; M?B M w i?S+ çQÈ+- Î GB i .B K iB M? pU+ H"K pB + M"v M|B
F?,MX

.MM; "'i iY K ?mv i i? v i? K€m iQÆB b) ç¢i iÈB K°i ç° + Q KÈB- ?„M "¢Q L; Q- E
iB M ? B M;QÌB M"v b) F?-M; M|B H€QX

"ÎB pb- ?„M i?•M H" M;QÌB K M; ?mv i ?mv i bQ pÈB ? B M;QÌB FB i?b KBM? #¢+
K ?mv i ?ÆM- M m K°i M;"v FB ?„M i?"i bU +| i? F?B M +ª M;QÌB iQ"MH" "'i iY K
M?'i ç`M? b) +| #B M ?| +U+ HÈMX

*?"K`½B M;²B /"v- ? B K„i b€M; `U+- /Q /U K°i +?9i- K°i ;B¼i "'i iY K ?mv i çÄ b
S ` X

J°i MB K ç-m HûQ H M- HBM? ?²M M p"Q i`QM; "'i iY K ?mv i- /MM; #Q T?€T i?9
H M F?m¬M K†i +O K°i M;QÌB- H" h?¢+? EB MX

"'i iY K ?mv i #®+ +?€v H M- K°i +¶ # ç°M; F€ /B m iW i`QM; #„M` - M?Q tû`€+?
/MM; i®+ ç° F?| +| i? iQÎM; iQÊM; # v çBX

:B[?„M p" h?¢+? EB M iU ?² ç½ ç¢i i?"M? HB M ? - HQ¢B HB M ? M"v M?Q ~M M
i`ÎM;¢BX

E?¬M; # Q H•m b m- "'i iY K ?mv i +?€v ? i- F?¬M; +ÁM H¢B K°i +?9i M,M; HQÊM

J" ?„M- +m®B +MM; pšM F?¬M; i? ç¢i i?"M? HB M ? pÈB h?¢+? EB M- +ªK SM; ç
¢¢B HK+X

E?¬M; F?¬M; i?'i p¼M; - M;QÊ+ H¢B K„i pšM b€M; M;ìB- +QÌB ;QÊM;X

J°i ;B¼i K ?mv i i'i M?B M F?¬M; +| F?ª M,M; HQÈi [m F?¬M; ;B M p¬i" M- iÈB ç

L?QM; M m F?¬M; T?ªB K°i ;B¼i i?b b Q\ L m M|B H" K'v +?K+ ;B¼i "'i iY K ?mv
+| i bK çQÊ+ T?QÆM; p` +?m~M t€+ +O h?¢+? EB M ? v F?¬M; - ?ÆM M[+| i? #
+O h?¢+? EB M- i?"K +?Q iB M ?"M? +•m i?¬M; HBM? ?²M pÈB h?¢+? EB M ? v F

>„M M? +? KB M; +QÌB- iU F?šM; ç`M? bmv çQ€M M"vX

G9+ i`QÊ+ ç M; ?` +O *Ym l S? >²M .B K i`QM; K„i ?„M i mv i ç®B +| iQM? F?ª i?

J°i F?B F?¬M; ;B M €Q M; ?o +O ?„M ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB KÈB- /MM; "'i iY K ?m
K°i M;QÌB i?•M i` M h?¬M •M ç¢B HK+5ô s€+ ç`M? T?QÆM; p`- ?„M +| i? /MM; ç
i?"M? i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M- iB M iÈB /MM; i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M çQ i?•M #^M
GB i .B K iBM? pU+- tQ v +?mv M M M ç ç½ F?®M M?B m ç¢B HK+ M?B m M,KX

E?¬M; T?ªB H" M,M; HQÊM; F?¬ FB i Q\

GB i .B K iBM? pU+- +?QM? H" aBM? K M? +?B iBM?- #'i F€ K°i aBM? K M? +?B i
iB T iK+ im Hmv M- /MM; M,M; HQÊM; i?B M ç` F?´M; H² ç ?bM? i?"M? i?¬M i?
+ªM?X

*ÁM +| +€+ HQ¢B ç M /QÊ+- +| i`mv M i?W M;mv M €Q M; ?o - i'i +ª +O MÆB M"
ç¢B HK+ K" M|B b) H" +Æ ?°B HÈM M?'i +| i? F?B M +?Q #¼M ?¼ ç°i T?€i ÈB ç°
i´ +?S+ FB M +® +O ?„M- b®M; v M i` M GB i .B K iBM? pU+- i?"K +?Q +| K°i M;
i? HU+- i?"M? FB m ?MM; K°i T?QÆM;X

L; v F?B ?„M ç M; +QÌB [m€B /` i?b M;Q`B i?B M H Q ?„+ €K i`mv M ç M K°i iB M;
h`QM; #|M; ç K oQÆM i v F?¬M; i?'v M,K M;|M- ?B M` K°i +?9i €M? b€M; - H" +Y
h?¢+? L? K bYM; b®i K°i +?9i- H" T iS+ /WM; M;•v M;¬ +QÌB M;•v M;¬ +QÌB- çB`
iMv iMM; +O G` M L X

æ¢B ?€M K†+ i`¼M; ;B€T K"m ç2M +?m~M #` tQ v M;QÌB i?b ç°i M?B M M;•v M;QÌB
K M; F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+- M?bM p T?Q ?„M F?¬M; +?ÈT K„i, óh?•M i?

h?¢+? L? K KdK +QÌB- ?Q¢i ç°M; tQÆM; i v- HB + ?„M K°i +€B, ó*| p'M ç ;b`∂ô

ô *QM K M|M;QÆB H" [m€B p"i`∂ô æ¢B ?€M M|B i?¬K K°i +•m- `²B H„+ ç-m- p K†
M?Q p"v K" F?¬M; M;ì +| i? F?¬B T?K+ çQÊ+∂ *?Q /M H" +QÌM; ;Bª +| i?¬M i? #`
b) T?ªB pSi #Ä i?•M i? - HU +?¼M Fw i9+ ?Q†+ H" i`MM; bBM?- M;QÆB F?¬M; M

h?¢+? L? K çQÆM; M?B M #B i bU ç†+ i?M +O ?„M- +QÌB +QÌB, óo" M F?Q i®i i?
i?QÆM; - +| i? F?¬B T?K+ +kM; H" #bM? i?QÌM;Xô

ô h? - M / QÊ + Q\ô æ¢B ?€M bYM; b®i K°i + ?9i - €M? K„i H'T H€M? i`QM; + ?® + H€
çQ + ? t€ + + | ç M / QÊ + + | i? F?B Mi? - Mi? F? - B T?K + M?Q H9 + # M ç - mX L?QM;
+ªM? - i? + kM; [m€ F? - M; #bM? i?QÌM; `²BXô

h?¢ + ? L? K + QÌB + QÌB F? - M; M|B ; bX

æ¢B ?€M M?bM ? „M i`QM; + ?® + H€i - F? - M; M?bM ` M; mv M + Ê i?b + kM; F? - M; M
M? • M Km®M ; †T M; QÆB - i KQM; ç¢B M? • M ?¢ H M? ; B i M; QÆB - i b) iU KbM? ç

ô a) F? - M; ç • mXô h?¢ + ? L? K p K†i ç¢K K¢ + - F? - M; + | K°i iB bÊ ?½B, óG` M L
; B i i i?b i b) F? - M; b®M; ç M #•v ; BÌ - M; QÆB + ? „ + T?ªB i? 'i p¼M; `²B - i + ?ŠM
+ | i? b®M; i®i M[Xô

E? - M; #B i pb b Q ? „M Hm - M +ªK i? 'v ? „M p` M[ç² i ç| + | + ?9i mv M M; mv M - im
+ÁM + ?Q ?B m `ä - M?QM; ? „M F?ŠM; ç`M? - ? „M bÎ / o b®M; ç M #•v ; BÌ + ? „ + H` + |
i`QM; i? - M ?²M - M?QM; M[ ç² i ç| F? - M; + | M|B `ä - ? „M + kM; F? - M; iB M i`mv ?
M; ; T M; ?B ?Q† + X

/QÈB bU /ŠM / „i + O ç¢B ?€M - ? „M çB i`QM; i?B M H Q - €M? K„i KÆ ?² - F? - M; F?
+Y ? „ + €K i`QM; i?B M H Q - i` M K¶B K°i + €M? +Y ç m F? „ + K • M Hw i? - M #Q `QÌ
H9 + H` p • M K • M - H¢B + | H9 + H` i?Ov K • M - K • M Hw M`v + | + - M; ?B m M?Q F i ; BÊ

> „M F? - M; i? +ªK SM; çQÊ + b m ç¢B K - M ? „ + €K + | ; b - M?QM; HB M iQÎM; iÈB i
?² i? 'v T?Q b m + €M? +Y ç| ç m ç M; ; B K + - K K°i M; QÌBX

h` - K M; • K K°i + ?9i - ? „M #¶M; M?B M i?Y ?ÄB, ó# M i`QM; ç| + | ; b\ô

ô*| ; b Q\ô æ¢B ?€M M? + ? KB M; + QÌB ; ^M, óhM T?¢K + O æ [m® + - HQÊ + çQ¢i
M? [M; i M çB M ?B m b€i i?`M? iQM?X "¼M ?¼b) H` K Hmv M i?¢ + ? + O *U + æ¢Q
+ kM; i? K ; B *U + æ¢Q Hmv M M; K + i`M; i?b #¼M ?¼b) H` ç®B i?O + O M; QÆBX

óh? H` b Q\ô h?¢ + ? L? K M; ¢ + M?B M ?ÄB ?ÄB, ó*| HB M [m M iÈB *U + æ¢Q Hm

ô L; QÆB + QM K M| + - K Hmv M M; K + H M? #`B - F? - M; M; Ì F? - M; #B i *U + æ¢Q H
K„i + O æ¢B ?€M + U + F€ [m€B /`, ô M; QÆB F? - M; T?ªB H` M; QÌB + O GB i . B K i
+ª i? \ô

h?¢ + ? L? K + QÌB ; QÊM; K°i iB M; - F? - M; ; BªB i?Q + ?X

æ¢B ?€M ç½ çB ? i çQÌM; - T? 'i i v - + kM; HQÌB + ?ŠM; Km®M iB TiK + M?B m HÌB,
ç¢B M? • M + ?Q M; QÆB b®M; i?b M; QÆB b) i? K ; B *U + æ¢Q Hmv M M; K + i`M; ç
#B i ?¼ + | i€ + /KM; ; b\ô

L|B tQM; - ç¢B ?€M çB ` p`Q - h?¢ + ? L? K H`TiS + p`Q i?2QX

l [m M; + ?Êi H|2 - ? „M tm' i ?B M i` M ; B€T #ªM + O i?mv M tQÆM; - tQÆM; + ®i K
K€i ` F?Q iS + #, M; ?`MX

i` M ; B€T #ªM - K'v i`, K pä ; Bª çSM; i?ŠM; - F? - M; /€K i?ÎK¢M? - K°i + ¶ KMB K€m iQ
pä ; Bª M`v T?|M; tm' i` - iK i`T i?`M? K°i + ¶ MQÊ + Hk K`m K€m K„i i?QÌM; F? - M;
M; QÌB ?¼X

h?¢ + ? L? K #B M b„ + - + | K°i HQ¢B +ªK ; B€ + M?Q ç M; Î i`QM; ?mv i?ªB ç` M; K + -

oä ; Bª + O [m • M çQ`M [m • M çQ`M / QÈB i`QÈM; G` M L K¶B K°i M; QÌB ç m ?B m
i M ç² i - ?Q`M? ?`M? GB i . B K iBM? pU + - ; •v ` p - b® ?mv i €M Î aBM? K M? + ?
Q M?B m M; QÌBX

h` M M; QÌB M? [M; i` M M; QÌB M`v + kM; + | F?Q iS + F?€i K€m - #ÎB pb ; B i M; QÌB
+ U + F€ M²M; ç`K - iU ?² + | i? i`U + iB TªM? ?QÌM; iÈB HBM? ?²M + O pä ; BªX

æSM; i` M ; B€T #ªM - HBM? ?²M + O ? „M H° ` p # 'i M - ? „M iBM - M m M; QÌB w + ?
Î ç • v + | i? b) K K M?kM ; ®B - +ªM? ; BÊB b) ; BªK K¢M? - + , M #ªM F? - M; bBM? ` çQ

S?Q i`QÈ+ +€+ pä ;Bª ?mv i iBM?- K°i i?•MªM? €Q ç2M HŠM; H†M; M;²B ç!- F? ç M; çÊB ç M; çÊB ;b ç!X

ô æ¢B M?•M ç M; +?ì M;QÆBXô

æ¢B ?€M pQÆM i v` +?d p T?Q i`QÈ+- HQM; QÐM i?ŠM;- çSM; bWM; b[M; #'i ç M?bM p T?Q M[iY €Q ç2M +! K°i HQ¢B bMM; #€B p` FQM? bÊX

h`QM; K„i ?„M- M[iY €Q ç2M +?QM? H`i?–M +O ?„MX

h?¢+? L? K M?Qm K`v- çB [m M?[M; pä ;Bª ;B®M; M?Q M?[M; iªM; ç€ M?m®K K€ [m M? #®M T?Q X

dejX *?QÆM; d88, Gmv M L;K+ hBM?

h`lB ç2M tb- F?¬M; i?'v iBM? i?–M M?"i M;mv i- i`QM; i?QÆM; F?mM; iU ?² HQF i'i +ª €M? b€M;- F?Q iS+ H¢M? M?Q #,M; i`M M;"T #®M T?Q X

•M? K„i M?bM` t - t t +! iWM; M;¼M M9B bWM; b[M;- #` çB m F?„+ i?"M? #° /¢M F€ /[iÊM- M?Q K½M? i?9 H [m, ?²M; ?Q M;- F?B M +?Q M;QlB i +?'M ç°M; HBM æ¢B ç` K`m çÄ b"K- i`M M;"T KMB K€m i? M?X

G` M L çSM; i`QÈ+ ;B€T #ªM- M?Q H`H [m, +O Gmv M L;K+ iBM? M`v- iU ?² ç h?¢+? L? K i?–K +~M i?"M- +?"K`½B çB iÈB T?Q b m M`M; i - MlB, ó"€B FB M ç

G` M L F?¬M; tQ v M;QlB H¢B- pšM M?bM p T?Q i`QÈ+, óh?•M i? M;QÆB i? F óæ½ E?¬B T?K+ M?Q H9+ # M ç–m- F?¬M; +ÁM i`M i?QÆM;- M?l T?9+ +O ç¢B M M;QlB- #bM? ioM? i`ª HlBX

" M +¢M? G` M L +ÁM +! # i? M? MB M- K°i h?–M oQÆM; M?` i`¼M; i?B M- > B i?B M- # M;QlB K†+ €Q /`B K`m ç2M- T?Q b m €Q +! i? m ?mv +?QÆM; i?€B /Q ç°+ M?'i p¬M?` +O G` M L X

h M +ªM? h?–M oQÆM; M?` i`¼M; i?B M h?–M oQÆM; M?` i`¼M; i?B M H`M[ M?• +kM; F?¬M; tm'i +?9M;- /€M; M;QlB i?b v m çB m ç°M; HÁM; M;QlB- +kM; +! F?Q > B M;QlB +ÁM H¢B ç m H`i? M? MB M +O M?•M i°+- iQÈM; K¢Q `i;B®M; M? n +m²M; M;¢QX

" M;QlB bÎ /o /šM iÈB bU +?9 w +O h?¢+? L? K +kM; F?¬M; T?ªB #ÎB pb +ªM? ;B T?ªB ?bM? /€M; ç†+ i?M +O #¼M ?¼- K`H` #ÎB pb # M ?¬M; #¼M ?¼ ç m ç2Q K°i €M pQÆM; KB M çšK K½m- +?QM? H`Hmv M M;K+ H M? #`BX

_ 'i ?B M M?B M- # M;QlB M`v M?Q ?„M- +kM; Km®M i? K ;B \*U+ ç¢Q Hmv M M;K E?B ?„M [m M b€i # M;QlB ç! i?b ç®B T?QÆM; +kM; ç M; M?bM ?„M- i?–M b„+ ç L?'i H`M[M?•M +O KBM? i°+- KB M; M? +? H M- ?¬ F?), óJÈB H`\*?•M i?–M +ª ç¢Q Hmv M M;K+ i`M; +?d +! MQÈ+ +?`m +? iXô

G` M L ?W H¢M? K°i iB M;X

" i? M? MB M ç m #¶M; M?B M i`–K K†+- €M? K„i M;?B K H¢B- ?ÆB F?QK M;QlB iB M;X

óh K†+ +€+ M;QÆB b m F?B iB M p`Q b) H`K M?Q i? M`Q- i!K H¢B- M;QlB ;B i i`QM; # M;QlB +€+ M;QÆBXô G` M L ç°i M?B M tQ v M;QlB- MlB, óL m H`K K'i +ÁM b®M; çB` i +kM; b) iU KbM? ç°M; i?O i`ªK b€i #¼M M;QÆB- i`m b€i i°+ M?•

" M;QlB +•K M?Q ? M- H"TiS+ [m€ tm®M;- +9B ç–m- F?¬M; /€K M?B m HlBX

ô L; QÌB M"v +kM; Km®M i? K ;B *U+ ç¢Q Hmv M M;K+ i`"M;- +€+ M;QÆB HQm w
 h?¢+? L? K`²B HÈM iB M; T?•M T?|, ô i`QM; Hmv M M;K+ i`"M;- +€+ M;QÆB ;†T`
 L?QM; +€+ M;QÆB M?È F„ +?Q i - ?„M +?Q /M +? i i?b +kM; T?ªB +? i î i`QM; i v`
 H¢B M m /€K ç°M; iÈB ?„M i?b H°i / `9i tQÆM;- i` i'M HBM? ?²M iÈB +? i +?Q i X
 " M;QÌB p°B p`M; ;"i ç-m- €M? K„i M?bM p T?Q h?¢+? L? K i`"M ç-v p ?B m b€
 h?¢+? L? K`MM; KbM?- ç°i M?B M ç°i M?B M HB i HB i- +9B ç-m +QÌB ?„+ ?„+X
 ô L m i?'v M;QÌB +O •Q *´ æ i?b çWM; HQm ibM?- +S çm´B i"M ;B i imv i5 L?'i
 M m tm'i ?B M i?b #„i HBM? ?²M p +?Q i - ç i iU KbM? i` i'M ?„MXô G` M L [m
 " M;QÌB p K†i +?'M ç°M;- ?QM; T?'M- €M? K„i iU ?²i î M M çÄ M?Q K€m- i`"M M
 G9+ G` M L M|B +?mv M- T?Q i`QÈ+ i`mv M ç M iB M; `Qi +?|B i B- F?¬M; # Q
 i?B i +?B M t /`B KQÌB i?QÈ+ ?B M` - i` M +?B M t i`QÈ+ M?'i- K°i pã ;Bª im'M
 FB M G` M L ç¢B M?•MXô
 G` M L F?);"i ç-m- HB + h?¢+? L? K K°i +€B`²B pQÆM i v` FûQ ?Ì K°i +€B- K°
 iÈB- M`M; i +?"K`½B ?¢ tm®M; +?B M t`²B [m€i F?), óæB H MXô
 " ;½ iMv iMM; i?m°+ p ?mv i iBM? [m•M çQ`M +O M`M; i - M;QÌB i? K /U *U+ ç¢Q
 M|B +•m M`Q ç m # v H M +?B M t X
 G` M L M?Qm K`v- HB + h?¢+? L? K K°i +€BX
 h?¢+? L? K i?-M b„+ ç¢K K¢+- ;"i ç-m`²B +kM; çB i?2QX
 i` M +?B M t - i-K K„i +O ?„M +`M; `°M; ?ÆM- T?€i ?B M tm'i ?B M î Gmv M L;K+
 +?B M ?¢K M`v- M?[M; +€B +ÁM H¢B i?b F?¬M; #B i ç•m`²BX
 G` M L çB K ?Ì K°i +€B- K°i çQ`M [m M; K M; ?„+ €K`ÆB p`Q i`QM; #¢+? +®i +?F
 i X
 " M i`QM; \*?B M ?¢K ç°i M?B M # v` iWM; F?®B H Q iM +U+ HÈM- K¶B K°i H Q iM
 +°M; +| M,K KQÆB H Q iM- ç m #²M; # M? i`QM; F?¬M; i`mM; M?Q i?€B /QÆM; K`
 h?-M i?S+ +O h?¢+? L? K pW ç°M;- ? B K„i H|2` [m M; K M; FBM? ?½B- +?,K +
 >„M #¶M; M?B M T?€i ?B M- F?B G` M L ç°M; i?O iW i` M M;QÌB +O M`M; i i`n
 +?B HoM? pU+- M;QÌB G` M L [m M? M;QÌB ?„+ €K # Q T?O- iU ?²i`B i ç #B M
 >„+ €K HoM? pU+X
 J°i ç¢Q HBM? [m M; ?B M` i`QM; ç-m- M; v b m ç| ?„M M?Q H` Hì Kì M„K çQÈ+ ;
 H` ?„+ €K €Q M;?o X
 o K†i +?'M ç°M;- ?„M #¶M; M?B M w i?S+ çQÈ+ p b b Q ?„M +ªK i?'v +| +?9i mv M
 pb- ç®B T?QÆM; im Hmv M ?„+ €K €Q M;?o - ?Q`M iQ`M M?'i i`Q pÈB \*?B M J i`
 *?d H` \*?B M J F?¬M; i? ç2K ?„+ €K €Q M;?o ç¢i iÈB ibM? i`¢M; M?Q p`v- *?B
 K°i F?®B ?„+ €K T?•M i?•M +O G¢+ G - F?¬M; +| HBM? ?²M- poM? pB M F?¬M; i
 ?„+ €K €Q M;?o X
 G` M L i?b F?€+- M`M; i ç¢i iÈB L;mv M h?-M +ªM?- HoM? M;° p`M?"M i?S+ ç®B
 J F?¬M; i? b€M? #^M;X
 L?QM; K`i?m°+ iQM? p`F?Q iS+ €Q M;?o +O ? B M;QÌB ;B®M; M? m M?Q ç9+- +
 #®- K°i M;QÌB i?b`i M?Ä v mX
 ô sBM KÌB G` M L ç¢B M?•MXô oä ;Bª i` M ?„+ i?B i +?B M t +mM; FQM? +9B M;
 G` M L ;"i ç-m- #¢+? +®i +?B M t /QÈB i?•M # v M? M? H M i`QÈ+- T?Q b m #¢
 H Q iM #` ?„+ €K [m M; çQ`M i`|B #m°+ - M?Q iWM; çQ`M K•v ç2M çB i?2Q M`M; i
 M`M; i /šM /„iX

M?[M; M;QÌB iÈB `ä`"M; H" M;QÌB ç|M iB T- çB i`QÈ+ /šM çQÌM;- h?ç+? L? K p"
i?2Q T?Q` b mX

hWM; M;¼M M9B +® w #`F?„+ i?“M? #° /çM; v m K - + Q K'v M;"M i?QÈ+- iÄ ` I
/–M /–M ?B M` T?Q /QÈB #ç+? +®i +?B M t - +?“K`½B M?Ä çBX

"¶M; M?B M- # M +çM? iWM; iÁ bÆM + Q # M;"M i?QÈ+- ?„M M?bM i?'v K°i +?B
` - Î Gmv M L;K+ iBM? F?¬M; +| €M? b€M; +ÁM H|2` €M? b€M; M;¼+ HQ€ K„iX

ô s2K` G h?B i hQ æ†+ ç½ iÈB `²BXô G` M L HB + #ç+? FBK +?B M ?çK K°i +€E
M?B M M|BX

"'i iY K ?mv i i? v i? K°i çQçM K€m iQÆB i`QM; Kç+? K€m Î +€M? i v i`€B- ;•M çÈM +U+ F€ ç€M; bÊ- Î +€M? i v M?Ä #û +O ?„M- ?B M` K`m çÄ M?Q K€m FBM? iQÆB- +€M? i v ç!- ;B®M; M?Q H`i-K HÈM çQÊ+ M'm +?QM- çÄ FBM? F?OM;X

>„M M?ªv /UM; H M- iW i`QM; +€M? i v FB - i`Q` K°i +¶ / Q ç°M; +m²M; #çQ- ;B b•m Km®M H Q` X

J°i F?®B iªM; ç€ K`m p`M; HÊi ;B®M; M?Q K°i M;¼M M9B- /QÈB bU T?€i HU+ +O K†i ç'i- K°i €M? b€M; K`m çÄ b`K- iW i`QM; +€M? i v ?„M +?çv` - bBM?` K°i +¶ M´imM;X

h?ç+? L? K p K†i T?'M +?'M- i`QM; M°B i•K KWM; M?Q çB M- M?`M F?¬M; çQÊ+

hªM; ç€ K`m p`M; HÊi M`v- Î i`QM; i`¼M; HU+ i?'i M`v i?b +! i? +QB M?Q H`F?@ h?ç+? +?d +! Î GB i .B K iBM? pU+- bQ pÈB ?ÁM ç€ #bM? i?QÌM; i?b M†M; ;'T K`v

aS+ M†M; i?"i bU +O ?ÁM ç€ i`QM; i v ?„M- i?"i bU +! i? bQ pÈB K°i M;¼M M9B +

Í # M i`QM; i`¼M; HU+ i?'i ;'T i` ,KH-M- i?b bS+ M†M; +O iªM; ç€ M`v- HçB çQÊ+

*?Q /M H`+QÌM; ;Bª h?¬M oQÆM; +ªM? #bM? i?QÌM;- Km®M ç2K iªM; ç€ FB M•M i? - i`W T?B çç i iÈB h?¬M oQÆM; i K i`¼M; i?B M- +! H) KÈB +! F?ª M,M; i?Y K°i

h`QÊ+ ç!- ?„M iWM; i?Y [m - Km®M /U p`Q HU+ HQÊM; +O i?•M i? - ç2K iªM; ç€ ?„M HB M iK+ M K i?Y M?B m H-M- M; v +ª H`K +?Q iªM; ç€ `mM; ç°M; K°i +?9i i? çQÊ+X

>¬K M v- /MM; +€M? i v i`€B i`M ç-v #'i iY K ?mv i- M,M; HQÊM; K½M? HB i iW i? KçM? K) ç2K iªM; ç€ i`U+ iB T M?' + H M- bS+ KçM? FBM? F?OM; M?Q i? - H` bÊ`²BX

æ°i M?B M- ?„M ç®B pÈB +?mv M i? v ç´B K€m ?mv i +O "çQ L; Q- EB i *S+- +`M

L m- M m ?„M +! i? /MM; #'i iY K ?mv i- ç2K iQ`M #° K€m iQÆB i`QM; Kç+? K€m bS+ KçM? +O i?•M i? ?„M- b) çç i iÈB ç° + Q M`Q\

>„M [mª i?U+ F?¬M; /€K iQÎM; iQÊM;X

P M?5

hªM; ç€ M´KçM? F?B p +?çK pÈB ç'i- ç'i ç€ +SM; `„M p¬ +MM;- iW +?¶ iªM; ç€ `i•K- ç°i M?B M /"T M€i bç+?- ?B M` iWM; p i`çM i?"i HÈM K`K„i i?QÌM; +! i? i? o i`çM F?¬M; M;WM; KÎ`°M; FûQ /"B` - iªM; ç€ M^K Î ç´v- HçB pšM +ÁM i`mv M ç iWM; F?®B ç€ pKM #„M` - ?bM? i?"M? iWM; ç€K ç€ pKM +U+ Fb b„ + #ûM- ?QÈM #„M iÈBX

ó M! ô

J°i i? M?•K ?`Q T?¡M;- iW +Y T?ÁM; i`¼M; HU+ i`mv M ç M- K°i ;½ ççB ?€M +! ç # M ?¬M;- ? B i v içQ` iWM; ççQ €M? b€M; KçM?- ç2K ç€K ç€ pKM ç€M?`ÆB tm

Í # M +çM? ?„M- +ÁM +! K°i i M M[iY i? M? i9- M?QM; K`F?¬M; ?B m pb b Q- H T?ÁM; i`¼M; HU+- M?bM p T?Q h?ç+? L? K ç M; M;²B # M +çM? F?®B ç€X

æ²M; /çM;- Î +?¶ pÁM; 2Q KªM? F?ªM? v m çB m +O M`M;- +kM; +! K°i F?®B Hmv

> B M;QìB M`v- H`i?O ?ç +O hçT hm •M- +kM; H`M?•M p`i M´B iB M; i? K ;B *U-

deeX *?QÆM; d83, :B´m .®i

> B M;QìB çSM; Î +Y - M?bM T?ÁM; i`¼M; HU+ ç-v ç´i ç€ pKM- F?¡ MûM p FBM? /`X

*?¶ F?®B EBK hmv i h?¢+? i?"i HÈM FB - `ÆB tm®M; ¢'i- tm'i ?B M p¬ b® ¢€ pKM-
M? M- iW +?¶ iªM; ¢€ FB FûQ /"B ; -M M?Q iQ" M #° T?ÁM; i`¼M; HU+- M?bM i?'v
_ 'i ?B M M?B M- ¢| H" #ÎB pb EBK hmv i h?¢+? `Èi K¢M? tm®M; - HU+ ¢€M? p"Q +
`'i HÈM- #¼M ?¼ F?€+ pÈB h?¢+? L? K- #¼M ?„M #B i`'i `ä T?ÁM; i`¼M; HU+ M
+O F?®B EBK hmv i h?¢+? FB X

J°i i M pä ;Bª +?d +| im pB *?•M h? -MªM? - H¢B +| i? +| i? M?' + K°i F?®B EBK h
i¢Q i?"M? +ªM? iQÊM; ¢€M; bÊ M?Q p"v- ? B M; QÌB p®M +| +?9i F?BM? i?QÌM; h
+?9 w- i?ÌB ¢B K M?bM h?¢+? L? K- i`QM; €M? K„i +| K°i +?9i F?B T bÊX

h?¢+? L? K +ª M; QÌB ¢ m KÄB K i- M^K BK i` M K†i ¢'i- pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?
M; QÌB- +kM; F?¬M; KÎKB M; M|B +?mv MX

>„M #B i- ¢®B T?QÆM; ¢ M T?ÁM; i`¼M; HU+- +?„+ +kM; ¢ im Hmv M ¢'v- +| H) +
im Hmv MX

Gmv M M; K+ H M? #`B # M ?¬M; ¢®B T?QÆM; - +?Q #B i i?•M T?"M +O #¼M ?¼-
h¢T hm •M i? K ;B *U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`"M; ¢'v- H" M?[M; F +U+ F€ tm'i +?9M;

*| H)- Î i`QM; h?B M LB i h? -M [m®+- ? B M; QÌB M"v ¢ m +| iB M; i, K HWM; HšvX

óªM? iQÊM; MÆB M"v- H" /Q M; QÆB i¢Q i?"M? \ô aYM; b®i MY M; "v- i M ¢¢B ?€
¢QÊ+ KÎKB M; i`QÊ+- +ªK i?'v Fb [m€B M|B ` , ó*| p HÊB ?¢B i?"i- M; QÆB +?d +
+| i? i¢Q i?"M? ¢°M; ioM? HÈM M?Q p"v- F?¬M; i - i?"i bU `i i®i- F?| i`€+? +| i?
M; K+ i`"M; X h p®M ¢ M; M; ?o ¢ M- hY .B m +¬M; +?9 ¢ +?Q M; QÆB i? K ;B +?o

óE?¬M; T?ªB H" /MM; HU+ HQÊM; F?€+ +?S\ô*- ; €B +| #° /€M; i? M? i9- H¢M? HM
M; ?B M; Ì- óL m bY /KM; hBM? L; mv M HU+- p"v +?Q /M H" F? M? ¢QÊ+ EBK hmv
T?ªB H" +?mv M ; b Fb H¢X h +ÁM i?"i bU F?¬M; #B i- K°i +€B +QÌM; ; Bª *?•M h?
+?d #^M; HU+ HQÊM; +O i?•M i? - +| i? ¢2K K°i F?®B EBK hmv i h?¢+? M?Q p"v

L" M; `i M; ?B M; Ì- p K†i +kM; +| +?9i F?BM? i?QÌM; - F?|2 KB M; +| p M?Q ¢ M; ;

L?[M; F +| i? i? K ;B *U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`"M; - Î i`QM; i? HU+ +O #¼M ?„M-
p"i M' B iB M; - ¢ m H" M?•M i`B FB i tm'i KÈB #°+ H° i`B M, M; i`QM; F?QªM; i?ÌB

J¶B M; QÌB ¢ m +| +?QM? KbM? FB m M; ¢Q- i?2Q #ªM M, M; +?Q `^M; KbM? KÈB H
M?bM i?'v K°i M; QÌB K¢M? ?ÆM +?QM? KbM? [m M?B m- T?ªM SM; ¢-m iB M +O
M?"M- K" H" M; ?B M; ÌX

oW M; ?2 M" M; M|B M?Q i? - i M ¢¢B ?€M +| p ?"Q T?| M; FB - +kM; H†M; ¢B K°i +
M; ?B M; ÌX

æ i v H M M; U+ iU ?ÄB- +?Q /M H" ?„M- M m F?¬M; bY /KM; hBM? L; mv M HU+
HQÊM; i?•M i? /Q i? -M i? i¢Q i?"M? +kM; `i F?| ¢ M?' + EBK hmv i h?¢+? H M
iQÊM; H¢B i?b +?QM? #ªM i?•M ?„M +kM; +| +?9i F?¬M; iBMX

h?¢+? L? K M^K i` M K†i ¢'i- p K†i iU M?B M- +QÌB M?"M M?¢i- F?¬M; +| ; BªB i?
F?¬M; +-M i?B i T?ªB ; BªB i?Q+?X

æ®B T?QÆM; H" M; QÌB +O h¢T hm •M- F?¬M; +MM; ¢QÆM; pÈB ?„M- F?B p"Q i`
+ÁM +| i? #B M i?"M? ¢®B i?O- M m H" ¢®B i?O- i?b T?ªB +?2 /'m i?U+ HU+ +O
Hmv M M; K+ i`"M; - KÈB +| i? b®M; b| i i®i ?ÆMX

æ +?Q M; QÌB F?€+ F?¬M; #B i M, M; HU+ +O M; QÆB- K°i F?B ; B Q +?B M- b) t
i`"M +?B M +| `i M?B m #B M ?| X

æ®B pÈB M; QÌB +| M?B m FBM? M; ?B K +?BM? +?B M M?Q h?¢+? L? K K" M|B- ?
+?Q M M i`-K M; •K K°i +?9i- HB M i?2Q HÌB +O ¢®B T?QÆM; - +QÌB +QÌB- ó*€+
H" +| bY /KM; K°i +?9i hBM? L; mv M i`QM; +Æ i? - #ÎB pb +?d #^M; HU+ HQÊM; +O

+| i? ç2K EBK hmv i h?ç+? M•M; H MX h +?d Km®M M?bM t2K- F?®B EBK hmv i
M?B m- i ç½ i?Y [m - ç9M; H" T?B i?QÌM; M†M; Xô

óE?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM?Xô

*¬;€B i? M? i9 FB - H°` p K†i ç9M; H" M?Q p"v- F?) ?W K°i iB M;- M?QM; p K
HÄM; K°i Qi- +| H)- h?ç+? L? K i?W M?"M- H"K +?Q M" M; ;B[p[M; çQÊ+ iU iBM p

L m h?ç+? L? K i?"i bU i?W M?"M- ?„M i?"i bU +?d /MM; HU+ HQÊM; +O +Æ i? -
h?ç+? K" M; v +ª M" M; +kM; F?¬M; i? H v ç°M; M•M; H M- i?b çB m M"v b) ç€M? i
+?Q M" M; +ªK i?'v F?¬M; #^M; M;QÌB F?€+- b) ?bM? i?"M? F?9+ K„+- H"K +?Q bU

h?ç+? L? K ;B'm /B K- H"K +?Q M" M; i?ª HÄM;- H"K +?Q bU iU iBM +O M" M; pšM
h?ç+? L? K- p K†i M" M; imv `^M; pšM HçM? HMM; M?Q +k- M?QM; +kM; i?QªB K€

óL;QÆB Fb [m€Xôh M ççB ?€M ?"Q T?|M; FB - M? +? KB M; +QÌB iQ- óL?[M; M;Q
i" T- ç•m +| B p" M /KM; hBM? L;mv M HU+ ç•m\ L m M?Q bY /KM;- i?b i?" çWM; i
F?¬M; +| #'i +S i?m ?Qç+? ;bXô

h?ç+? L? K ?„+ ?„+ +QÌB ;QÊM; ? B iB M;X

óæ9M; `²B- M;QÆB H"K M?Q i? M"Q K" ç~v çQÊ+ •Q \*€+? GçT hQ ` p"v\óæçB ?€M
óh •Q *€+? GçT hQ FB - î h?B M LB i i?¬M [m®+ +?9M; i +kM; H" iB M; i,K HWM
M?Q p"v- i®+ ç° im Hmv M +O ?„M pšM H"K +?Q `i M?B m M;QÌB î i?¬M [m®+ +
+kM; T?ªB +¬M; M?"M `^M;- î T?QÆM; /B M M"v i?b +?9M; i F?¬M; b€M? çQÊ+ p

ó B M|B i F?¬M; b€M? #^M; ?„M5ô*¬;€B i? M? i9- b„+ K†i HçM? HMM;- `i H" F?|
¬M; + "m i®i- çSM; î i`çM; i?€B i?B M i?ÌB ç` HÊB M?•M ?Q" K" i?¬B- M m ?„M +kM
+| K°i +?¶ /U KçM? K) p[M; +?„+- i?b i +kM; F?¬M; iBM ?„M +| i? KçM? ?ÆM i 5

ó• G M- çWM; F?¬M; i?W M?"M- i M•Q *€+? GçT hQ FB - T?QÆM; /B M `i +| i?E
T?|M; +QÌB ?„+ ?„+ `²B M|B- ó*?9M; i çB i?2Q hçT hm •M ççB M?•M- +kM; +| F?
/QÊ+ +MM; +€+ HQçB i" B M;mv M- ççB M?•M +kM; +?Q iWM; F2Q FB i pÊB +?9M
i?b +?9M; i +kM; F?¬M; i?m FûK i M•Q *€+? GçT hQ FB - M?QM; im' B +O ?„M
`i M?B mXô

óh F?¬M; iBM5ô*¬;€B i? M? i9 çQÊ+ ;¼B H" • G M ?W HçM? K°i iB M;X

h?ç+? L? K M? +? KB M; +QÌB- ?QT K„i M?bM ? B M;QÌB- +ªK i?'v +| +?9i i?9 p`X

óhm Hmv M çB5ô• G M i`WM; K„i HB + M?bM ççB ?€M # M +çM? K°i +€B- ?bM? M
i` M M;QÌB ç°i M?B M T?²M; H M- K°i +¶ M,M; HQÊM; KçM? K) iW i`QM; +Æ i? M
p T?Q K°i iªM; ç€HÈM î # M +çM?- K°i i v ;BÆ H M- +€M? i v ?Qç i ç°M;- ç2K pE
tm®M;X

æçB ?€M ?"Q T?|M;- +QÌB;QÊM; ? B iB M;- +kM; F?¬M; +¬M T?ªB M?B m HìB M|
T?ÁM; i`¼M; HU+- HU+ HQÊM; i`M ç-v +ª M;QÌB- +Æ i? +kM; #°+ T?€i` HU+ H

> B M;QÌB M"v- ç m F?¬M; +| i?B i`B M h?¬M *?B GoM? oU+- F?¬M; +| bY /KM; G
L;mv M i`QM; +Æ i? - ç m +?d /U p"Q HU+ HQÊM; +?S çUM; i`QM; i?•M i? X

> B M;QÌB ç m H" h?¬M oQÆM; L?` i`¼M; i?B M +ªM? ;BÈB- i?¬M i? ç½ çQÊ+ `
?¼ ?Qç i ç°M;- î # M i`QM; i?¬M i? +O #¼M ?¼- +| HU+ HQÊM; +O bBM? +Æ +M
;B®M; M?Q pB M +´ u m h°+ #B M ?| i?"M? +QM M;QÌB- HU+ HQÊM; +O i?•M i?

h?ç+? L? K M^K i` M K†i ç'i- BK H†M; [m M b€i- €M? K„i /¬M /¬M M;QM; i`¼M; H

•K i?¬K ç€M? ;B€ i`QM; +?®+ H€i- i`QM; HÁM; ?„M `i F?B T bÊ- h?¬M oQÆM; +ª
Hmv M i?¬M i? - HU+ HQÊM; ~M +?S i`QM; ?mv i M?K+ [mª M?B M H" +U+ F€ F?C

>„M +| i? F?ŠM; ç`M?- K†+ /M i?•M i? +O ?„M ç½ çQÊ+ ` M Hmv M i`,K M;~M H
M;QÌB FB ç€M? M? m- i?b +kM; F?¬M; KçM? ?ÆM iQ M"Q- i`W F?B ?„M p" M /KM;
;B®M; M?Q H9+ i`QÈ+- H"K +?Q K ?mv i i`M ç-v +€M? i vX

GU+ HQÊM; #¢Q T?€i` +QÌM; ¢¢B M?Q p"v- KÈB +| i? iBM iQÎM; ^M; +?d /U p
¢€M? #¢B ? B M; QÌB M"v- M?QM; K"- #'i iY K ?mv i i`QM; +Æ i? ?„M- +?d +| i?
i v +| ¢QÊ+ HU+ HQÊM; K¢M? K)- +kM; F?-M; i? i`M ¢-v F?„Ti?•Mi? X

æQÆM; M?B M- #^M; i`¢M; i?€B p" i®+ ¢° i`QÎM; i?M? +O ?„M #•v; BÌ- K°i F?B ?
oQÆM; +^M?- M; QM; Hmv M i?-M i? ;B®M; M?Q ? B M; QÌB M"v- ?„M iBM iQÎM;-
K ?mv i- +kM; +| i? +?B M i?„M; F?B bQ ¢'m #^M; i?-M i? 5

>„M ¢®B pÈB HU+ HQÊM; i`QM; i?•M i? KbM?- pšM +| iBM iQÎM; `i HÈM ¢'v- M?
?„M- +?Q /M H" u m h°+- J i°+ p®M M' B iB M; pb i?•M i? +U+ Fb K¢M? K)- M m i'
?„M- ?„M +kM; +| iBM iQÎM; i?„M; HÈBX

> B M; QÌB /QÈB i`QÈM; +O h¢T hm •M- î i`QM; T?ÁM; i`¼M; HU+ ` M Hmv M +?Q
M; ÆB K°i +?9i- +kM; K°i H-M M[¢SM; H M- +kM; ;B®M; M?Q #¼M ?¼- HÈB /KM;
i`¼M; HU+- ¢®B pÈB KbM? iB M ?"M? ` M Hmv MX

G9+ M"v ¢•v- ?„M +kM; F?-M; +| bY /KM; HU+ HQÊM; +O #'i iY K ?mv i- +kM; +?
i? ¢ M•M; ¢€ HÈMX

L?QM; K"- +?Q /M H" M?Q p"v- i?b bS+ #"i +O i?•M i? ?„M +kM; +| i? M|B H" ¢€M
*?•M h?-M *^M? +QÌM; ;B^ +| +^M? ;BÈB #^M; ?„M- F?-M; +| +€+? M"Q K¢M? K) M

*MM; î i`QM; K°i T?ÁM; i`¼M; HU+- • G M +MM; h?B iJK+ iU M?B M ¢ m +?9 w ¢ M
+| +?9i F?BM? i?QÌM;- b m F?B [m M b€i i`QM; +?®+ H€i- +kM; ¢ m •K i?-K M; ¢+
L? K i? K K°i +?9iX

E +| +^M? ;BÈB *?•M h?-M i K i`¼M; i?B M M?Q h?¢+? L? K- F?-M; bY /KM; H
?mv i- +kM; +| ¢QÊ+ bU i-M i`¼M; +O ? B M; QÌB- H"K +?Q ? B M; QÌB F?-M; /€K

h?¢+? L? K iW i`QM; KB M; +O ? B M; QÌB M"v- +kM; #B i ¢QÊ+ iBM? ?m®M; +O
+| i? K M?"M i?S+ +MM; T?€M ¢Q€M p *U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`M; X

*€B ;¼B H" *U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`M;- +?QM? H" K°i MY FB +O Gmv M L; K+
M?•M ;b- î i`QM; F?m pU+ FB - M?"M i?S+ +O pä ;B^ ¢®B pÈB HU+ HQÊM; €Q M;
+MM; KšM +^K- î i`QM; \*U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`M;- i?QÌM; +€+? K°i ¢Q¢M i?ÌB
b•m bBM? ` / Q ¢°M; F€ /B mX

GQ¢B / Q ¢°M; M"v- # Q i`MK iQ" M #° \*U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`M;- i`QM; H9+ ¢|
i`QM;- i?b M?"M i?S+ ¢®B pÈB HU+ HQÊM; €Q M; ?o - +| i? M|B H" p- +MM; `ä`

L|B K°i +€+? ¢ÆM ;B^M- î MÆB ¢| im Hmv M ¢°i T?€- H" +U+ F€ +| Q+? ¢'vX

J|B F?B ¢ M H9+ ¢| - iW `i M?B m H Q iM î K†i +ÁM H¢B +O Gmv M L; K+ hBM?-
;B i M; QÌB +MM; GQÊ+ æQ¢i :B^M /Q h?B M LB i i?-M [m®+ #„i ¢QÊ+- b) ¢ m #` M
i`M;- i`î i?M? +QM K²B +O M?[M; M; QÌB i? K ;B ` M Hmv MX

*QB M?[M; i M T?¢K M?•M M"v H" +QM K²B- i?ÌB ¢B K M; QÌB /U i?B b, M ;B i #¼M
€Q M; ?o +O +?QM? KbM?- pb p"v HoM? M; ° +MM; M?"M i?S+ +O #¼M ?„M ¢®B ¢
;B9T i?"i HÈMX

h?-M; [m b, M ;B i M?[M; M; QÌB ¢| - M; QÌB /U i?B T?^B F?-M; M; WM; +?B M ¢'m-
¢'m +O KbM?- KQÈM +Æ ?°B HoM? M; ° HU+ HQÊM; €Q M; ?o - i?QÌM; i?QÌM; +|
+^M? ;BÈB KÈBX

æQÆM; M?B M- ;B[+QM K²B +MM; i?Ê b, M- +kM; F?-M; ¢QÊ+ T?•M +?B +?QM?

h?-M [m®+ +| [mv i„+- M m M?[M; iM T?¢K M"v î i`QM; \*U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`
i?9+- M m F?-M; +| #` ;B i +? i- M; QÊ+ H¢B H¢B +| ¢QÊ+ K°i F?®B Hmv M M; K+ H
T?¢K i°B ;b- +kM; +| i? ¢QÊ+ t| #Ä- +| K°i +Æ ?°B b®M; +m°+ ¢ÌB KÈBX

"ÌB pb M?Q i? - M M M; QÌB /U i?B b) F?-M; M; WM; b, M ;B i #¼M ?„M- M?QM; #¼
+? i M?[M; M; QÌB i? K ;B - i` M? i?O b®M; b|i- +| ¢QÊ+ +m°+ ¢ÌB KÈBX

*?Q M M- *U+ æ¢Q Hmv M M;K+ i`M; H` K°i +?¶ i`M ç-v K€m i M?- K¶B K°i H-M
+kM; F?-M; #B i T?ªB +? i # Q M?B m M;QìB- M;QìB b®M;- +! i? b) H` M;QìB /U
K²B- +QM K²B +! i? +! çQÊ+ +m°+ çìB KÈB- K` M;QìB /U i?B +! i? +! çQÊ+ FBM?
+! i? +! çQÊ+ T?-M i?QîM; +O i?-M [m®+X

dedX *?QÆM; d8N, G`K J'i J†i L? m

h?¢+? L? K î # M i`QM; i`¼M; HU+ i?'i BK H†M; F?' im- K¶B F?B • G M +MM; h?B
K°i Qi ibM? ?m®M; +O *U+ æ¢Q Hmv M M;K+ i`M;- i?-M; [m ? B M;QìB M`v- M?
æ¢Q Hmv M M;K+ i`M; +`M; M;`v +`M; M?B mX

• G M +MM; h?B i JK+- b m F?B T?€i ?B M ` ?„M /MM; im pB *?•M h?-M *ªM?- +k
p"v î i`QM; T?ÁM; i`¼M; HU+- i?b ç½ F?-M; +?•K +?¼+ F?B m F?Q+? ?„M M[- F?
p"i M?Ä- F?-M; ? +QB i?QîM;X

L?[M; M;`v M M?`M +O ?„M- F?-M; FûQ /`B # Q H•m # Q H•mX

J°i M;`v M`v- i?ìB çB K ?„M im Hmv M ç M ibM? i`¢M; FB i bS+- #¶M; +! K°i iB
L? Kô

L; v b m ç!- K°i +¶ / Q ç°M; FBM? F?OM;- iW # M M;Q`B [mªM; i`QîM; i`mv M ç M
>„M +ÁM +?Q F`T T?ªM SM;- i?b b„+ K†i +O • G M +MM; h?B i JK+ ç½ #B M ç´B
?QªM; bÊX

óG` B\ô h?¢+? L? K H†M; çB K°i +?9i- p°B ?ÄBX

ó•Q *´ æ ç¢B M?•MXô h?B i JK+ p K†i F?-M; v M- ó>„M ibK M;QÆB H`K +€B ;b\ s
M?Q Km®M ?ÄB i°B M;QÆB- M;QÆB ç„+ i°B ?„M\ô

h?¢+? L? K H„+ H„+ ç-m- óE?-M; `ä H„KXô oW M!B- ?„M pW çSM; H M- + m K`v
` # M M;Q`BX

h` M [mªM; i`QîM; `°M; HÈM- K°i ;½ ç¢B ?€M i?•M + Q ? B i?QÈ+- K†+ K°i #° €Q;B
M?Q i?B M i?-M- K°i +ªK ;B€+ ?mM; ?½M F?'M; H² ?B M ` - î # M +¢M? ç¢B ?€M M
i?2Q Hmv M M;K+ H M? #`B- M;Q`B ` +ÁM +! •Q *€+? G¢T hQ@ ç½ iWM; ;†T î hY
i M ç¢B ?€M FB X

" i M +?Q ?-m h¢T hm •M +MM; G h?B i hQ æ†+- æ¢i G†+- +ÁM +! i?•M pQÆM; æ
` - æ° h?B M L?¢+ H` 2K i` B +O M;QìB çSM; ç-m h?B M LB ii?-M [m®+ æ° h?B
MB M M? im'M T?K i`€+? iB T ç½B +?Q ?-m F?„T MÆB K` h?¢+? L? K M?bM i?'v

o K†i ?„M iQÆB +QìB- +?„T i v ?QÈM; ç¢B ?€M FB M!B, ó•Q *´ æ ç¢B M?•M- M;

ó B H` h?¢+? L? K\ô h M ç¢B ?€M mv T?QM; ;B®M; M?Q K i?-M FB - [m€i HÈM K
€+ [mûi [m [mûi H¢B ç€K M;QìB- pä ;Bª #` ?„M M?bM i?'v- ç m M?Qm K`v i?"i b•m

•Q *€+? G¢T hQ î # M +¢M? ?„M #¶M; M?B M +QìB iQÆB p¬ +MM;- ;BÆ i v +?d p

óh?b ` M;QÆB +?QM? H` i M T?ªM ç² FB ô •Q *´ æ +QìB /[iÊM- ;BÆ i v i9K H`v
HB i;B®M; M?Q i?Ov i`B m i` M #B M #„i ç-m F?îB ç°M;- M?€v K„i ç2K i?•M ?bM

h?¢+? L? K pW KÈB im Hmv M ç M FB i bS+- F?-M; +! +€+? M`Q +?®M; H¢B- HB
Q H`v `²B i`2Q H M- M?'T M?¬ î i` M ç-m K¼B M;QìB ç M; çSM;- +ªM;QìB #` ;B
+kM; F?-M; i? p" M /KM;X

•Q *´ æ +?QM? H` K°i i`QM; M;k ç¢B +?Q ?-m- T?€T HU+ p¬ #B M- im pB L;mv M
aQ b€M? pÈB ?„M- +?d +! im pB *?•M h?-M *ªM? M?Q h?¢+? L? K- v m ?ÆM i" M ?
i?b h?¢+? L? K F?-M; +! #'i +S +Æ ?²B T?ªM F?€M; M`QX

"` +´ HU+ HQÊM; FB ;B K +—K- hBM? L;mv M +´ i?K i`QM; +Æ i? h?¢+? L? K iU
K°i iB HU+ HQÊM; ¢ m F?¬M; i? /B +?mv M- K" M; v +ª GBM? >²M h h? B- iU M
F?¬M; M?bM i?'v # Q i`MK- F?¬M; +€+? M"Q +?mv M ¢°M; ¢QÊ+X

æ•v KÈB i?U+ bU H" i?¬M ?²M ;B K +—K5

o K†i •Q *´ æ iS+ ;B"Mi"MM?ŠM- +QÌB ?mM; €+, óhB m iY- M;QÆB /€K +´m F i p
pU+ H" >mv i æ² h¢T h?€+- Km®M H"K ?¢B hY .B m ¢B M ?¢- i iÈB ¢•v Km°M- H" /
?B Mi¢B ¢½ ¢B m i` ` `ä`"M;- i Km®M ¢ +?Q M;QÆB #B i+€B ;B€ T?ªB i`ª F?E
+?9 H" HÈM +Ð M"Qô

ó•Q *´ æ - M;QÆB H"K +€B ;b p"v\ô h¢T hm •M M?Qm K"v- b„+ K†i T?€i H¢M?- #¶
L? K +| ¢QÊ+ Hmv M M;K+ H M? #`B- i FB K i` [m - H" hY .B m +¬M; +?9 iU Kb
.B m +¬M; +?9 ¢2K Hmv M M;K+ H M? #`B ¢Q +?Q ?„Mi?b +?„+ +?„+ #B i ?„M +
¢WM; +| K" ,M M|B #W #½Bô

æ¢i G†+ î# M +¢M?- + m K"v- F?¬M; M|B K°i HÌB M"Q- b„+ K†i i®B i,K- F?¬M; #B
J°i p` F?€+ i`QM; M;k ¢¢B +?Q ?¬m H" G h?B i hQ æ†+- i?b +| p pšM mM; /mM;-
M?B M F?¬M; +| w ¢`M? M?9M; i v p"QX

æ° h?B M L?¢+ +kM; F m H M- ó•Q *´ æ ¢¢B M?•M- +| T?ªB M;QÆB M;?o b B `²B F
M;K+ H M? #`B- ¢B m M"v M|B `ä ?„M +?B K ¢QÊ+ bU iQM M?B K hY .B m- hY .B
Hmv M M;K+ H M? #`B ¢Q +?Q M;QÌB Km®M ?¢B M" M;- +?„+ +?„M H" M;QÆB M;?

ó> ? - i +?Q +€+ M;QÆB i•K T?K+ F?¬m T?K+ô •Q *´ æ M?2 ` ,M; +QÌB- ¢°i M?B

hW +?¶ `i t - +| K°i #|M; M;QÌB #` K°i HQ¢B HU+ HQÊM; M"Q ¢| i`|B #m°+- ¢°i M
i`QM; M?€v K„i- M;QÌB M¼ ?B M H M i`QM; K„i K¼B M;QÌB î ¢•v- HÆ HYM; ¢®B
F?¬M;X

æ| H" K°i i? M? MB M i?m°+ M?•M i°+- # M M;Q" B +QB M?Q H" ¢ T i` B- M?QM; H
#`i M- pW M?bM i?'v h?¢+? L? K- ?„M H†M; ¢B K°i +?9i- ¢°i M?B Mi?ûi iQ, ó*?
? pÈB h¢T h?€+- ¢2K iBM iS+ +O hY .B m +¬M; +?9 ¢B M ?¢H°` M;Q" B- +?Q M
i?2Q- î i`QM; L?"i hBM? "¢Q hQ€B h" M; M; ,M +?†M hY .B m +¬M; +?9 ¢B M ?¢Xô

a„+ K†i h?¢+? L? K H¢M? HMM;- M?bM i?"i Fo p T?Q M;QÌB M¼- i`QM; HÁM; iS-
L;QÌB M"v- H" i?O ?¢ +O >mv i æ² h¢T h?€+- ?„M iWM; ;†T [m M;QÌB M"v î i`QM
h" M;- H9+ ¢| ?„M pšM +ÁM T?K+ pK +?Q h¢T h?€+- F?¬M; M;?o iÈB ?„M H¢B +| i?

h?¢+? L? K ¢°i M?B M +ªK ;B€+ ¢QÊ+ i`QM; HÁM; #¶M; H¢M? M?Q #,M;- #B i +| M
KbM?- î L;mv i hBM? ¢½ F?¬M; i? ;B i +? i KbM?- i?b H¢B #„i ¢¬m K°i •K KQm i?

h—K K„i +O ?„M- F?¬M; F?ÄB ?QÈM; p i` M M;QÌB •Q \*€+? G¢T hQ- i`QM; K„i i`
i?M ?"MX

*?„+ +?„M +| HB M [m M ¢ M •Q *€+? G¢T hQ5

h`QM; HÁM; ?„M F?ŠM; ¢`M?- ¢°i M?B M - ?„M #B i ¢QÊ+- +| H) pB + hY .B m #`
•Q *€+? G¢T hQ- M;?o ¢ M M?Q p"v- i`QM; HÁM; ?„M #¶M; i?'v `i i²B i - #B i +?m
`²BX

_ä`"M; ¢®B T?QÆM; +| +?m`M #` K" ¢ M- K" M; v +ª M?•M +?SM; +kM; K M; iÈB-
+?¶ +? i5

Zm M ? ;B[?„M p" >mv i æ² h¢T h?€+- F?¬M; +| M;QÌB M"Q #B i ¢QÊ+- î i`QM; L?
M?[M; ;b ?„M i` Q ¢`B pÈB h¢T h?€+- ?„M F?ŠM; ¢`M? F?¬M; B +| i? #B i ¢QÊ+X

*| i? +| M;QÌB bÊ bU pB + #¢B H°- M M KÈB ¢2K M;QÌB HB M [m M ;B i b¢+?- K"
M?'i- +?Q M M +kM; #`iB m /B i bÈKX

>„Mi?"M? M;QÌB #` ?¢B- M;QÌB #` HB M HKv i`QM; +?mv M tªv ` pÈB hY .B m- i`

óL;QÆB+ÁM+|HìB;bM|B\ô•Q*´æ+QìB??-óL?•M+?SM;Îç•v-M|B`äM;Q
 hY.Bm#`i'M+¬M;-H-MM"vi t2KM;QÆBH"KM?Qi?M"QKÊB+|i?i`®Mi?Q
 óLm[m^ai?"i+MM;i+|HBM[mM\h?biçBbQhY.Bm+¬M;+?9çBM?çHçB
 LmiKm®M?½K?çB+¬M;+?9-i?bH"KbQK"M"MM;HçB+|i?+ÁMb®M;`ìB
 h"MM;-pb+€B;b hçT h?€+HçBç°iM?B M#m¬M;i v\ô h?ç+?L?K#bM?ioM?+•
 M?bMpT?Q•Q*´æ-KîKB M;+½BHçBX
 óE?¬M;M;ìM;QÆB+kM;F?ûQ,MF?ûQM|B-??-M;QÆBH'vçQÊ+bUiQM M?E
 ?ç-+?„+?„MH"KK+çQ+?HÈM?ÆMM[ô•Q*´æ+QìBHçM?-óL;QÆBiÈBGr
 æçQHmvMM;K+i`"M;-ç|H"K°iìQM;M?QM;•KKQm+O M;QìBX L;QÆB+?„+
 M[-H" T?ªMç²?Q†+H";B€MçBT-i+kM;F?¬M;[mMi•KçMpB+M;QÆB`®
 ;Bi+?iM;QÆBH"+?„+?„M`²Bô
 J°i+¶M,M;HQÊM;F?´M;H²-M?€vK„iç2Kh?ç+?L?KM„K+?†i-M^Kîi`QM;+´M
 L?K+|+ªK;B€+M?Q#`M9Bç€çûTçmçÊMX
 sQÆM;+®iì`MM;QìB?„M-`mM;HM-K-K-;B®M;M?Qb)H"TiS+#v`F?ÄB+
 ó*?ìK°i+?9iôhçThm•Mç°iM?B MKîKB M;-K°i+¶/Qç°M;+U+F€b„+ûM-iW
 M?€vK„i`ÆBHMi`MM;QìBh?ç+?L?KX
 L,M;HQÊM;+m²M;#çQ#Qi`MKîi`MM;QìBh?ç+?L?K-;B®M;M?Q#`ç€M?i?
 ?îM?bMF?¬M;i?´vçQÊ+-+kM;H"pbM?Qi?-h?ç+?L?KF?¬M;+|`çûTH"K
 óhçThm•M-M;QÆB?¬+€B;b\h;BiTªMç²+Oç[m®+-HBM[mM;bçMM;
 K†i?mM;€+X
 hçThm•M#bM?iªMiUM?B M-F?¬M;?bÊ?½B-HçM?HMM;+QìB-ó>„MH"MM;
 ?ç-+?Q/MKm®MtYHw-+kM;H"/QhY.Bm+¬M;+?9tm®M;i v-•Q*´æ-?bM
 pB++O M;QìBF?€+`²Bç|ô
 ó*?€m+O iH"•Q*€+?GçThQ-+?QM?H"H"MM;QìBi?2Qçm´B+O+¬M;+?9çB
 hY.Bm-i pbhY.BmK"iBm/BiTªMç²-B/€KM|Bi t2Mp"QpB++O M;QìB
 M|B;b-M?2`,M;+QìB-HçBKm®M`i v,óJ°i iMTªMç²*?•Mh?-MªM?-;BiH
 +?9çBM?ç+|?ÄBi?,K-i b)+?QM"MM;K°iHìB;BªBi?Q+?i?Äç€M;Xô
 L|BM?Qp"v-•Q*´æi€Q#çQ`Qi;"QK°i iB M;-HU+HQÊM;+ªM;QìB;B®M;M?
 ;Bi h?ç+?L?K`²BX
 a„+K†ihçThm•Mi`„M;M?Êi-?bM?M?QçM;/Q/U-+|Km®Mpbh?ç+?L?K-K
 pÊB•Q*´æî[mªM;i`QìM;M"v?vF?¬M;-i`QM;M?€vK„i i?bHU+HQÊM;+|çB
 ªªM;QìBh?ç+?L?KHçB+,M;i?ŠM;-/QìM;M?Q#`p¬b®#`Mi v p¬?bM?#|Tî
 +kM;i`îMMF?|F?,MX
 íi`QÈ+K†iL;mvMh?-M+ªM?M?Q•Q*´æ-HU+HQÊM;+kM;M?Q+ªM?;BÈB
 ?„M#Bi-H9+M"v+?Q/M?„MbY/KM;iQ" M#°HU+HQÊM;-+kM;F?¬M;TªBH"
 F?¬M;+|FªMM,M;i?Q€i i?•MX
 >„Mi`ÊMi`WM;?Bi`ÁM;K„i-;„i;QM?bMpT?Q•Q*´æ+MM;•Q*€+?GçTh
 K°i;B¼iK€mçÄiQÆB-€M?K„i i`"Mç-vpQ€M?"M•Kç°+X
 P M?5
 J°i+¶M,M;HQÊM;?„+€K+|i?Ovi?BM/Biç`-F?¬M;#Bi iWç•mK"çM-HB
 T?OH'vX
 h`QM;H9+M?i i?ìB-?„M+|+ªK;B€+;B®M;M?Qç½i`îp i?BMH Q-+€B;b+kM
 L?QM;K"-i?•Mi?p®MçmM?S++O?„M-F?Bîi`QM;#|M;çK-#¶M;M?B M#
 +ÁM+?9içmçÊMM"QX

L,M; HQÊM; K¢M? K) iW •Q *´ æ - i`QM; #¡M; ç K- H¢B i?`i #¢B `i M? M?- M? M i`QM; +?®+ H€i- F?Q iS+ /Q •Q *´ æ çQ p`Q i?•M i? ?„M HB M #B M K`i b¢+? b) *kM; H` H9+ M`v- # M M;Q`B H¢B i`mv M iÊB i? M? •K i€Q #¢Q +O •Q *´ æ - óG} ;b iÊB M;QÆB- M;QÆB +?Ê +¡ t2M p`Q pB + +O M;QÌB F?€+\\ô óh +S t2M p`Q pB + +O M;QÌB F?€+ ç¡- H`K ;b çQÊ+ i \\ô h? M? •K ç°+ €+- H¢M; ç°i M?B M p M; H MX L; v b m ç¡- h?¢+? L? K ç°i M?B M M;?2 i?`v iB M; •Q *€+? G¢T hQ ?ûi i?ªK K°i M;QÌB M`Q ç¡ i€i K°i T?€iX óG} M L - M;QÆB /€K ç€M? +?€m i \\ L;QÆB Km®M +MM; i iY +?B M `\\ô •Q *´ æ H MX óæ9M; p`v- i ç M; Km®M ?¼+ ?ÄB K°i +?9iXô G} M L pšM mM; /mM;- ó•Q \*€+? G i - i Km®M tY HQ ?„M- M;QÆB H` +`m +O ?„M- M¡B F?¬M; +?WM; H` /Q M;QÆB b M;QÆB M[ô >„+ €K ç°i M?B M #B M K`i F?¬M; i?`vX GU+ HQÊM; i`¡B #m°+ iQ`M i?•M h?¢+? L? K- ç½ #B M K`v M? M? +?¡M;- HÆ HY +9B ç¬m M?bM tm®M;- T?€i?B M G} M L +MM; •Q \*´ æ çSM; ç®B K†i M? m- i` M ?ÆB i?Î M`Q ?B M ` - €M? K„i +O ? B M;QÌB- H¢B i?B m ç®i H M M;¼M HY Fb H h¡+ p`M; •Q \*€+? G¢T hQ- F?¡2 KB M; +?ªv ` K€m iQÆB- K°i # M K€ +¡ M,K p i M K†i i? HQÆM;- i`QM; K„i i`M ç¬v Q€M ç°+- ç M; M?bM +?^K +?^K p`Q G} M L X L[ M?•M FB +kM; F?¬M; i? K HB + K„i M?bM •Q \*€+? G¢T hQ K°i +€B- F?¡2 KB M ?mM; €+- [m M? i?•M ;B®M; M?Q +¡ i? +„M Mm®i €M? b€M;- p`i`Q M`M; çSM;- /-I +ÁM +?9i M`QX

de3X *?QÆM; dey, h`QM; oÁM; h`,K L,K- h G`v æ¬m L;QÆB5

G} M L +MM; •Q *´ æ ç®B +?¼B ; v ;„i- F?¬M; # M M`Q v m i? - ?bM? M?Q #`i - F? B +?B MX > B M;QÌB ç m H` +?Q ?¬m +O h?B M LB i h?¬M [m®+- M;`v i?QÌM; +kM; ç m i` M pW i`Î i?`M? +?Q ?¬m F?¬M; # Q H•m- H¢B ç2K •Q \*´ æ ç tm®M;- i?`M? M;QÌB + M?`i i`QM; +€+ +?Q ?¬m- ç m M`v H`K +?Q •Q *´ æ +ªK i?`v #`i K½MX >¬K M v- G} M L M?9M; i v p`Q +?mv M +O ?„M- i`Ê ;B9T K°i i M iB m iY F?¬M i`QM; K„i +O •Q \*´ æ - ç•v H`i`„M; i`ÊM F?B m F?Q+?5 ``M; i?•M T?`M +MM; ç` p` +O ?„M- i?b i mv i ç®B F?¬M; i? #` F?B m F?Q+? çQÊ M°`²B- T?ªB i?¬M; [m G} M L ç H`K +?Q i`i +ª K¼B M;QÌB #B i`ä- •Q *´ æ ?„ i`QM; +€+ +?Q ?¬m +O h?B M LB i i?¬M [m®+X > B M;QÌB M`v ç®B +?¼B M? m- H`K +?Q `i M?B m M;QÌB ç m BK H†M;X J†+ /M H` h¢T hm •M- G h?B i hQ æ†+ +MM; æ¢i G†+- +kM; i¢K i?ÌB#bM? ioM? M F?mv M ;BªB- +kM; F?¬M; i,M; i? K K•m i?mšM- iU M?Q +kM; Km®M M?bM t2K i K°i +?9iX h`QM; K¼B M;QÌB Î ç•v- M;QÌB /mv M?`i +¡ i? M; ,M +ªM- +?d +¡ i?•M pQÆM; æ° h? +O ?„M ?ÆB i?`T- h?¬M oQÆM; i K i`¼M; i?B M i m pB- Î i?ÌB çB K ? B M;QÌB FB F?¬M; i¢K i?ÌB i`€M? ` - i`€M? #` HB M HKvX h?¢+? L? K +ª M;QÌB ç m M?S+- p K†i i®B i,K M?bM T?Q /QÊB- i`QM; K„i i`M ç Í i`QÊ+ K„i # Q M;QÌB- ?„M #` •Q \*´ æ M?®i H¢B- #` ;€M +?Q K°i +€B i°B / M? H F?¬M; i? b®M; çQÊ+X

o¬ +MM; M?K+ M?½5

hW F?B Î h?—M •M çϕB HK+ #°+ H° i`B M,M; iÈB M v- ?„M pšM +?Q # Q ;BÌ #`td
i`QM; HÁM; [m<sup>a</sup>i?U+ H` F?| K` M|B H M HÌB çQÊ+ - ?„M #B i- #^M; +^aM? ;BÈB #•v
HϕB •Q *´ æ - F?¬M; +€+? M`Q i`^ai?M M; v çQÊ+X

h?ÌB ;B M K` ?„M ç M GB i .B K iBM? pU+ pšM H` [m€ M;„M- +?Q +?•M +?QM??
F?¬M; +| i? HU+ +?®M; çÐ- +^aM? ;BÈB +kM; [m€ i?'T- M; v +^a [mv M T?€i M;¬M-

u M H†M; M?bM # M /QÈB- €M? K„i ?„M /—M +SM; `„M H M- +^aK i?'v M?B i?mv i ç
>„M +—M +| i?ÌB ;B M5

>„M iBM iQÎM; +?„+ +?„M- +?d +—M +?Q ?„M ç—v çO i?ÌB ;B M ç T?€i i`B M- K°i M
+^aM?[M; B iWM; +QB i?QÎM; ?„M `mM `~v- H`K +?Q •Q \*´ æ T?<sup>a</sup>B i`^aK°i +€B ;B€ i
?¬K M v- H`K +?Q ?„M T?^aB ?®B ?"M +^açÌB5

L; v H9+ #—m F?¬M; F?Q ? i bS+ +,M; i?ŠM;- H9+ M`Q +kM; +| i? F? B +?B M- i?
ç°i M?B M ?ûi iQ H M, ó*?Ì K°i +?9i ô

J¼B M;QÌB F?¬M; F?ÄB M?bM p T?Q ?„M- M ;v +^aG} M L +MM; •Q *´ æ ç M; +
ç m iϕK /WM; HϕB- M?Qm K`v M?bM p T?Q ?„M- +?Î ?„M M|B +?mv MX

ó" ?ϕ+ +| H M?- F?¬M; çQÊ+ i` M? ç'mXô æ° h?B M L?ϕ+ +—K i`QM; i v K°i pB M F
p`M; +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B #ϕ+ - çQÊ+ F?„+ i?`M? ?bM? +O K°i pQÆM; KB M +| K`m
FB - /m¶B M;|M i v +?d K°i +?9iX

J°i +¶ HBM? ?²M / Q ç°M; F€ /B m- iW i`QM; pQÆM; KB M FB i`M ` - +?B H`K ?
•Q *´ æ +MM; G} M L X

> B M;QÌB M`v ç M; ç®B +?¼B ; v ;„i- #¶M; ç²M; i?ÌB BK H†M;- ?ÆB ?QT K„i HϕB-
HBM? ?²M FB M?„+ M?ÎX

E?¬M; # Q H•m b m- HBM? ?²M / Q ç°M; iW i`QM; pQÆM; KB M i`QM; i v æ° h?B
#B M K'i- +kM; ç9M; H9+ M`v- G} M L +MM; •Q *´ æ ç m çSM; i?ŠM; M;QÌB- +?Ê
i?ÌB ?W HϕM? K°i iB M;X

æ° h?B M L?ϕ+ +QÌB ?„+ ?„+ óL;k çϕB +?Q ?—m ç½ i"Ti`mM; çO- *U+ æϕQ Hmv M
#„i ç—m `²BXô

>„M #¶M; M?B M ;BQÆM; ;B¼M; F m iQ- pQÆM; KB M i`QM; i v #` ?„M MûK H M i`
p T?Q Hmv M M;K+ H M? #`B # M ?¬M; +O i'i +^aK¼B pä ;B^a /U i?B Î +?mM; [m M
M;¼M M9B +| ?bM? v m K [m, [m€B ÎtmM; [m M?- ç°i M?B M #„M ` iWM; çQ`M iW

" M i`QM; K¶B K°i çQ`M ?`Q [m M;- ç m M?®i K°i ;½ iY iM +U+ Fb ?mM; €+- M?[
[m M; # Q H'v- F?¬M; i? F?®M; +? # v p T?Q t t X

h?ϕ+? L? K iQM? iQ€M bÆ bÆ- T?€i ?B M b® iY iM # v ` - Qi M?'i +kM; +| ?ÆM ? B
;B®M; M? m- FûK M?'i- +kM; H` h?—M oQÆM; M?'i i`¼M; i?B M- i`QM; ç| +ÁM +|
h?—M oQÆM; i K i`¼M; i?B M- ç m #` HU+ HQÊM; M`Q ç| H—B FûQ p T?Q *U+ æϕ

Gmv M M;K+ H M? #`B # M ?¬M; ?„M- i`mv M ` / Q ç°M; F€ /B m- ?bM? M?Q +| T

óL?[M; M;QÌB +| çQÊ+ Hmv M M;K+ H M? #`B- +| i? çB p`Q /U i?B `²B- Hmv M M;H
H` +?b F?| ç çB p`Q- K°i F?B iB M p`Q \*U+ æϕQ Hmv M M;K+ i`M;- i?ÌB ;B M -
F?¬M; i? çB ` çQÊ+Xô æ° h?B M L?ϕ+ M;Y ç—m +?"K `½B ;B^aB i?Q+?- óÍ i`QM;
F?¬M; +| [mv i„+- +€+ M;QÆB +| i? ;B i #'i +S F M`Q5 hM T?ϕK- M;QÌB i? K /U
+€+ M;QÆB- +kM; +| i? ;B i5 L;QÌB ;B i çQÊ+ M?B m M;QÌB M?'i- b) çQÊ+ # ?ϕ
i?QÎM;X Í # M i`QM; Hmv M M;K+ H M? #`B M`K # M ?¬M; +€+ M;QÆB- +| i? +^a
Î i`QM; ç| - +€+ M;QÆB +| i? +<sup>a</sup>K i?'v çQÊ+ p` i`Q +O +QM K²B- +kM; M?Q +^aM?
HQÊM; bS+ K` H`KXô

L; v +^aG} M L +MM; •Q *´ æ - ç m F?¬M; +| M|B K°i HÌB M`Q- BK H†M; M;?2 æ°

*kM; F?¬M; #B i æ° h?B M E€ /MM; HBM? ?²M M|B ;b pÈB #¼M ?¼- K¨ H¨K +?Q ?
FB K- ç m H†M; H) H¨K pB +- +€B ;b +kM; F?¬M; M|B M[X

:B®M; M?Q +?mv M G} M L ?ÄB i°B •Q *€+? G¢T hQ- •Q *´ æ ?½K ?¢B h?¢+? L?
tªv ` - ç m i M i?¨M? K•v F?|BX

G h?B i hQ æ†+ +MM; h¢T hm •M- æ¢i G†+ ç½ T?•M T?| +?Q M; QÌB /QÈB i`QÈM;
+-M HQm w +€B ;b- h?¢+? L? K +?9 w [m M b€i- T?€i ?B M Î# M ?¬M; +O æ¢i J¬M;
M; K+ H M? #¨B- ?B M M?B M- ?„M +kM; H¨ M; QÌB i? K /UX

>„M H¨ +QM +O æ¢i G†+- æ¢i G†+ p®M +| ? B +€B / M? M; ¢+?- M; v iW ç-m ?„M
pã ;Bª tm'i +?9M; /QÈB i`QÈM;- +ÁM æ¢i J¬M; i?b ?„M +| iQM? iQ€M F?€+- Km®M
.B mX

a m F?B i?¨i #¢B- p®M +U+ Fb v m i?QÆM; +QM i` B M?Q æ¢i G†+- F?¬M; +| #B
i M i?O ?¢; B Q` Hmv M M; K+ H M? #¨B- H¨K +?Q æ¢i J¬M; +| i? /U i?B- Î i`QM;
` M Hmv M +?QM? KbM?X

h`W #Ä æ¢i J¬M;- i?b •Q *€+? G¢T hQ +kM; ;B®M; p¨v- # M ?¬M; +O ?„M +kM; +|
#¨BX

h`K Hmv M M; K+ H M? #¨B M¨v H¨ /Q +¨m ?„M H¨ •Q *´ æ +?Q- •Q *´ æ +| # +€B /
+€B- #ÎB pb / M? M; ¢+? +O ?„M- ç½ #` hY .B m i†M; +?Q h?¢+? L? KX

L; k ç¢B +?Q ?¬m- i`QM; ç| G} M L +MM; •Q *´ æ +| +¬M; H Q HÈM M?¨i- +| çQÈ
ç¢B +?Q ?¬m +ÁM H¢B- K°i M; QÌB +| ? B / M? M; ¢+?- hY .B m +| K°i / M? M; ¢+?-
Hmv M M; K+ i¨M; - i´M; +°M; H¨ KQÌB # M; QÌBX

G9+ M¨v- K°i ç€K M; QÌB /U i?B- +-K i`QM; i v Hmv M M; K+ H M? #¨B- ç½ #„i ç-m
o K†i G} M L H¢M? M?Q #,M;- M¨M; +MM; # i M pã ;Bª /QÈB i`QÈM; i?¨T; B¼M
t M? i?šK ç-v b€i F?Q- i?QÌM; i?QÌM; M?bM p T?Q •Q *´ æ +MM; M; QÌB /U i?B #
+?^K +?^K p T?Q •Q *€+? G¢T hQX

>bM? M?Q M¨M; ç M; ` H M? +?Q F /QÈB i v- #ªQ #¼M ?¼ Î i`QM; *U+ æ¢Q Hmv
+? i •Q *€+? G¢T hQ +MM; ? B i M pã ;Bª FB +O •Q *´ æ X

æ²M; /¢M;- •Q *´ æ +kM; M?2 ` ,M; +QÌB ?„+ ?„+- ç®B K†i pÈB M¨M; K¨ F?¬M; ?
?„M +MM; G} M L +| +?mM; iQM? iQ€M- ç m +?m¨M #` Î i`QM; *U+ æ¢Q Hmv M M
?ÆM i?m K°i H-MX

óh?¢+? L? K- çB i?¬BXô

h?B i JK+ +QÌB HÈM K°i iB M;- iW # M +¢M? h¢T hm •M `ÌB çB- +MM; • G M K°i +
pšv i vX

h?¢+? L? K M? +? KB M; +QÌB M?¢i K°i iB M;- çB ç M # M +¢M? h?B i JK+ +MM;
? p°B pª `ÌB çBX

L; QÊ+ H¢B- ?„M M; WM; H¢B- M?bM p T?Q •Q *´ æ Î t t # M FB - M?bM p T?Q
K°i +?9i- ç°i M?B M #bM? ioM? M|B, ó•Q *´ æ ç¢B M?•M- bU bd M?K+ ?¬K M v- M
;¨T KQÌBôX

•Q *´ æ F?BM? i?QÌM; +QÌB K°i iB M; Kd K B- ó¨^M; M; QÆB\ L; QÆB M; ?o M; QÌ
+,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; +ÁM b®M; ç `ÌB F?ÄB *U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i¨M; Xô

o K†i h?¢+? L? K #bM? ioM?- +kM; F?¬M; iS+ ;B¨M- ;BÆ i v +?d H M i`ÌB- H¢M?
tBM i? - i`QM; pÁM; i`,K M,K- +?„+ +?„M b) H'v ç-m +O •Q *´ æ M; QÆB5 L m
L? K i Î i`QM; pÁM; i`,K M,K- iU b€i i¢B +?¶ôX

a„+ K†i K¼B M; QÌB ç m +?¨M ç°M;- ç m F?¬M; i? iBM çQÊ+ M?bM p T?Q ?„M- i
F?¬M; i? iQÎM; iQÊM;X

J°i +€B pä ;B^a *?•M h?–M *^aM?– M m Km®M ç°i T?€ ç M h?–M oQÆM; +^aM?– i?lB ;
+ÁM M;„M M;OB- #QÈ+ p¨Q L;mv M h?–M +^aM?– ``i M?B m M;QlB +^a çlB ç m F?l
?bM? M?Q +ÁM H¨ +QlM; ;B^a +l im pB L;mv M h?–M +^aM? L?` i`¼M; i?B M- h?¢+?
H¨ ç–m l+ +?Q€M; p€M; `²B\

•Q *´ æ +QlB M?Q çB M- óh®i- #^aM i?•M i Km®M t2K- M;QÆB +l i? b®M; [m K
> ? ? ô

h?¢+? L? K F?¬M; #`<sup>a</sup>M? ?QlM;- F?¬M; +QB B ` ;b +?d p T?€B •Q *€+? G¢T hQ
Hmv M M;K+ i`¨M;- i b) H'v çB iQM? K¢M; +O M;QÆB- M m M?Q M;QÆB /€K iB M
J¼B M;QlB H¢B F?B T bÊ- M?bM p T?Q ?„M M?Q M?bM K°i F M;mX

>„M +?d +l im pB *?•M h?–M *^aM?– î# M i`QM; M;QlB /U i?B- ?„M H¨ M;QlB +l +^a
*€+? G¢T hQ- H¢B H¨ h?–M oQÆM; L?` i`¼M; i?B M- M´B iB M; F?„T GB i .B K iB
im´BX

>¬K M v- îi`QÈ+ K†i M;k ç¢B +?Q ?–m +MM; i?•M pQÆM; æ° h?B M L?¢+- îi`QÈ+
H¢B MlB b) ;B i +? i •Q *€+? G¢T hQ îi`QM; \*U+ æ¢Q Hmv M M;K+ i`¨M;- ç•v H¨ +

h`QM; pÁM; i`,K M,K ;B i •Q *´ æ - i`QM; \*U+ æ¢Q Hmv M M;K+ i`¨M;- ;B i +? i •Q
+QlM; +MM; FB m M;¢Q- H¨K +?Q i'i +^a K¼B M;QlB +^aK i?'v M;•v /¢B- +^a ç€K ç m
?„M- +^aK i?'v +?„+ ?„M ç½ çB M `²B- +<sup>a</sup>K i?'v +?mv M M`v +U+ F€ #m²M +QlBX

L?QM; K¼B M;QlB H¢B +QlB F?¬M; M´B- p K†i h?¢+? L? K p¬ +MM; M;?B K i9+-
imv `^M; i` M M;QlB ?„M F?¬M; +l / Q ç°M; +MM; F?Q iS+ ;b K¢M? K)- M?QM; ?„M
#i i?QlM;X

óh b) î# M i`QM; +?l M;QÆBXô •M? K„i •Q *€+? G¢T hQ H¢M? HMM;- +QlB ?„+ ?„

ó•Q *´ æ ç¢B M?•M- KlB M;QÆB #Èi ç m #m²M i`QÈ+- çB +?m~M #` +?Q +?€m i` B
h?¢+? L? K +QlB HÈM- +?Êi M;~M; ç–m #QÈ+ çB- HQÈi [m •G M +MM; h?B i JK
M;QlB- # v p T?Q *U+ æ¢Q Hmv M M;K+ i`¨M;X

o K†i •Q *´ æ t M? Kûi- ? B i`ÁM; K„i iQ€i HY ;B¨M M;9i i`lB- +QlB H¢M? F?¬M
hQ- M m M?Q M;QÆB îi`QM; \*U+ æ¢Q Hmv M M;K+ i`¨M;- F?¬M; i? ç2K iB m iY F
i?b i F?¬M; +l +?€m i` B M?Q M;QÆB ô

ó*¨m v M i•K- i b) +?Q ?„M +^aK M?“M i'i +^ai?®M; F?´ i` M i? ;B M- i b) ç2K +^aM
+? i BM p¨Q >mv M h?¢+?- ç +?Q +¨m t2K i?“i F„Xô o K†i •Q *€+? G¢T hQ i?Q^aB K
iU iBM i`^a HlBX

óæB i?¬B- i +?l iBM iS+ i®i +O M;QÆBXô •Q *´ æ T?'i i vX

•Q *€+? G¢T hQ +MM; ? B ;½ pä ;B^a # M +¢M? ?„M- +?Êi F?QK M;QlB- ?QÈM; p

h-M *®+ smv M ç SM; Î MÆB ç!- ? B K„i i`M` MQÊ+ K„i K€m- ç M; F?|+ `®M; F?-
i?“M? i`b FB - i`QM; HÁM; ç M; F`+? HB i; B½v /K - i•K K M?Q ç Q FB K- ç M; ?r
H`K +?Q ?„M KbM? ç-v i?QÆM; iQ+?X

*ÁM +?Q +?B M- i?•M ç½ #` i?QÆM; M†M; X

ZmªM S?€ çB iÈB #„+ K¬M F?~mX

*Y +?d +| K°i H½Q M?•M M; ½ p`Q i`QM; pkM; K€m- K°i ç-m i|+ #¢+- ç-v K†i K€m
#B i?QÆM; i?“i b•mX

>„M p oM? pB M F?¬M; i? [m M çQÊ+ H½Q M?•M M`v5

>„M H`i` K² +¬B- Î i`QÊ+ F?B; †T H½Q M?•M M`v- ?„M +?d H` K°i; ½ „M K`v M?Ä
+€B „M- i?“K +?Q çQ¢i H`v #€M? # Q pÈB +?| /[- +?d H` pb b®M; b|iX

G` H½Q M?•M FB i? v ç´B +ª çÌB ?„M5

.¢v ?„M im Hmv M- ç2K ?„M K M; p`Q oä >²M çB M- F? B [m`i iB K HU+ +O ?„M- /
?„M i?“M? i`BX

óaQ T?KXô >®+ K„i ZmªM >B m i`M` MQÊ+ K„i- i?®M; F?´ i9K i|+ +O KbM?X

G½Q M?•M M?bM ?„M- i` M F?m¬M K†i; B` Mm +?2 FQM; B| bQÆM; H`imv i p¼M
i?O çBX L; QÆB iÈB- F?¬M; T?ªB +?QM? H`; B i i b Q\ L; QÆB ?¢ ç°+- +ÁM Î i`QM
pb p`i`Q çB M +?O oä >²M çB M- M; QÆB i?“i Km®M H`K M?Q p`v\ *?QM? H` #ÎB p

ZmªM S?€ i?®M; F?´ `ÆB MQÊ+ K„i- F?¬M; iU FbK ?½K çQÊ+ ç2K K¬B +„M` K€n
M; |M M„K +?†i- K|M; i v +„K Î i`QM; K€m i?“i F?¬M; i? #B iX

ó:B i i çB- H`v çQÊ+ pä ?²M [mª i?K- +€+ i`QÎM; H½Q b) ç²M; w M; QÆB- ç•v +?Š
:B i i - M; QÆB +?QM? H` çB M +?O oä >²M çB MôX

G½Q M?•M`mM`~v- b„T /¬m ? i ç M i„i, óL?QM; M; QÆB M?È ? v F?¬M; - M, K ç! M;
L?È H` B +?Q M; QÆB i`i +ª +€B M`v\ GÌB i? H9+ #€B bQ- +ÁM Î i`QM; ç-m M; QÆ
bQÈM; H9+ i?2Q i T?ªB F?¬M; \ L; QÆB i?“i Km®M H`K M?Q p`v\ôX

ZmªM >´ F?|+ F?¬M; i?“M? iB M; - M?bM H½Q M?•M FB - ? B i v M?Q i? M`Q +kM

æ€K M; QÌB h?¢+? L? K +MM; .QÆM; h? M? æ - G h` M? o M? Î # M M; Q`B M°B i`
K`v M?bM +ªM? iQÈM; # M M; Q`B- M?bM G•K J M?- h-M *®+ smv M- LB i L?QÊ+
E?ª- o, M h?m iQ`M #°; B`i KbM?- M?bM #ªv pä; Bª ç¢i iÈB *?•M h?-M +ªM? M`v- H
?B mX

ó*€B i`M M`v p`v K` [m, /` M?Q i? Xô .QÆM; h? M? æ ?Qi b•m K°i ?ÆB- p K†i F

ó`€i \*U+ Gmv M L; K+- ç•v H` Hmv M M; K+ HÁM; M; QÌBX J¶B M; QÌB #¼M ?¼- ç m b
M?´i i`QM; +m°+ çÌB- #´i Hm”M #QÊ+ [m ? v F?¬M; - ç m H` F i+K+ ç m HÁM; Xô o
H¢M? M?¢i M|B, ó*| M; QÌB- K†+ /M M, K ç! H`K` HU +?¼M- +kM; b) ?®B ?”M +ª ç
#¼M ?¼ H¢B K°i H-M M[HU +?¼M- +| i? pQÊi [m K°i +Y FB ? v F?¬M; - `i F?
i?®M; F?´ HU +?¼M M, K ç! +| i? H`K çQÊ+- +?Q ?„M K°i H-M +Æ ?°B M[- H¢B H

óGmv M M; K+- [mª M?B M H` Hmv M M; K+Xô G h` M? o M? +ªK i?€M K°i iB M; - H
H)- +kM; F?¬M; i? #QÊ+ [m ôX

J¶B M; QÌB i`QM; +m°+ çÌB- Hm¬M +| p`B H-M HU +?¼M i?®M; F?´ M?Q p`v- B +k
HU +?¼M F?¬M; +| F i [mª- F?¬M; +| +?QM? t€+ ?Q†+ b B H-K- #´i Hm”M HU +?
F?´ +ª çÌBX

*ÁM T?ªB +¬M i?B i HU +?¼M- #´i Hm”M ç9M; b B- ç m T?ªB +| +€B [mv i ç`M?-
K†+ F M; QÆB H` #B i ç9M; b B ? v F?¬M; - M; QÆB ç m T?ªB +| +€B HU +?¼MX

>B M i¢B i`QM; “€i \*U+ Gmv M L; K+- ç€K M; QÌB G•K J M?; †T T?ªB H` HU +?¼M i
çÌB #¼M ?¼X

>Q†+ H¨ +?ûK ;B i #ªM i?•M- ?Q†+ H¨ iB m /B i iB M? +ªK +?•M i?¨M?- iWM; HU
ç m ç M; ?®B ?¨M- ç m Km®M H¨+? bY i€B /B M çB #M HçB +€B ;b- ;B½v /K Î i?®M
ç`M? +O KbM? M,K ç|X

"¼M ?¼ ç®B K†i- H¨ i•K +O KbM?X

æ€K M;QÌB ošM >çQ- 8+ >Q¨M *QÆM; Î M;Q¨B KQÌB /†K ?Ì ?[M; çSM;- p K†i T?S

h`QM; ç€K M;QÌB- G½M? æ M h? M? +MM; aQÆM; ok h`9+ M| M; HÁM; M?Q ç®i M?
#ªv ççB +QÌM; ;Bª *?•M h?-M +ªM? iB M p¨Q- +€+ M¨M; F?-M; #B i h?ç+? L? K +|

L,K ç| b m F?B h?ç+? L? K /Si F?Q€i `ìB F?ÄB ",M; æ i?¨M?- Î i`QM; p¬ b® ;B'+ K
G½M? æ M h? M? +MM; aQÆM; ok h`9+ Hm¬M +| K°i +€B #| M; /€M; ç M; KÆ ?² M
+?O v m M?'i i`QM; ç-m +€+ M¨M;- F?-M; H€B çB çQÊ+X

h?ç+? L? K M; v içB i`QM; i?¨M?- +MM; +€+ M¨M; +?d +€+? KQÌB /†K- HçB H¨K +
M?Q +€+? t M? m i?B M M? B- iU M?Q poM? pB M +kM; F?-M; çKM; ç M çQÊ+X

*€+ M¨M; Km®M iB M p¨Q i`QM; i?¨M?- HçB #B i K°i F?B tm'i T?€i `²B- pä ;Bª #ªv
iQ¨M HU+ ç€M? +? i +€+ M¨M;- imv i b) F?-M; F?Q M /mM;X

aU i?"i +?QM? H¨ i¨M F?®+ M?Q p"v- `ä¨¨M; +| i? M?bM i?'v- HçB F?-M; i? +?ç
HÁM;X

ó*| H)- M,K ç| +?9M; i M M +MM; ?„M +MM; M? m `ìB F?ÄB- F?-M; +¬M; H½M; T?
M[M?•M +?9M; i - i?ìB ;B M T?'M F?Q+? M?'i F?| [m M M?'i +kM; F?-M; +| # Q
pSi #Ä i'i +ªXô G½M? æ M h? M? i`-K K†+ `¨i H•m b m- ç°i M?B M +9B ç-m M|BX

aQÆM; ok h`9+ ;"i ç-m, óJ°i H-M M¨v- M m +?9M; i +| i? ;†T HçB- i b) F?-M; i?
?„M çB +? i- i +kM; Km®M çB i?2Q- #'i Hm" M ?„M H¨ Km®M /šM i?2Q i ? v F?-M

G½M? æ M h? M? M†M; M ;"i ç-mX

h`QM; ç€K M;QÌB #ªv +´ T?€BX

>¨ h? M? JçM +MM; h?-B L;?B M hbM? +kM; H¨ i•K HQçM M?Q K - Î b m F?B L?
i`QM; HÁM; `®i +m°+ F?-M; M; ,M +?†M çQÊ+- #` +€+ M¨M; ;„i ; Q F?„+ +? X

a® T?"M +€+ M¨M; F?-M; i - H9+ o¬ h" M >ªB tªv ` #çQ HQçM- ? B M¨M; M?ªv p¨
[m i¨MM; i¨MM; ?mM; ?B K- ;†T L? M E?ª çQÊ+ L? M E?ª i?m H¨K ç² ç - F?B M -
ç m çç i çQÊ+ i,M; i`QÎM;X

*€+ M¨M; pšM H¨ +| +?9i +ªK FQ+? L? M E?ªX

*?d H¨- b m F?B L? M E?ª +MM; h?ç+? L? K çB H M K†i ç®B H" T- +€+ M¨M; KÈB
E?ª iU M?Q i`Î M M ç€M; ;B" M ?šM H M- i`QÊ+ FB ?QÊM; /šM iWM; #QÊ+- Î i`Q
/¨B H¨K +?Q +€+ M¨M; T?B M +?€MX

L?QM; +€+ M¨M; Hm¬M F?-M; /€K Î i`QÊ+ K†i L? M E?ª M?„+ iÈB iB M? #çM +® i`
K°i iB w M; ?o F?€+ M? mX

*€+ M¨M; ?B m #B i bQ T?K M¨v- #B i bQ T?K M¨v pmB ;B" M- +,M #ªM F?-M; /€K v

L,K ç| ? B M¨M;- /Si F?Q€i [mv i ç`M? çB •K hW oK \*?QÊM; ç| H¨ #B i içB i` M K°
;B ?Ä ç½ i? M? / M? H M + QX

G9+ ;B ?Ä FB Î o¬ h" M >ªB- Î i`QM; i•K ?² M¨M; iWM; MûK p¨Q K°i iªM; ç€ HÈMX
M¨M; M?Q i? M¨Q +kM; F?-M; i? /ìB ` çQÊ+X

*?Q M M +€+ M¨M; ç½ ç MX

óhB m L? K- i?U+ +| M„K +?„+ F?-M; \ô .QÆM; h? M? æ + m K¨v- M; [F?Q F?-M;

óL?[M; M;QÌB M¨v ç m H¨ ?çM; M;QÌB HçM? HMM; i¨M F?®+ p¬ iB M?- HQçB +?mv
` çQÊ+- i M; ?o "€i *U+ Gmv M L;K+ +kM; F?-M; i? i?U+ ç€M? #¼M ?¼- b) +?d H

i?QÆM;Xô a„+ K†i h?¢+? L? K #bM? ioM?, óL?Q p"v +kM; H" çO`²B- i¢B i`QM; "€
HQÊM; +O +?9M; i b) F?¬M; +?9i v m #Êi- K" +ªM? ;BÊB #¼M ?¼ ç m b) #` €T +
i? K ?Q M?QÊ+ `²BôX

.QÆM; h? M? æ ;"i ;"i ç-m- +QÌB M!B, ós2K` - pšM H" +¬M +?9M; i iU i v +?B M
óæWM; HQ H„M; - +?l #¼M ?„M T?€ i M i`!B #m°+ i`QM; HÁM; - K¶B K°i M; QÌB ç m
M´BX "¼M ?¼ F?B ç!- +ªM? ;BÊB Qi M?'i ;BªK tm®M; K°i ? B #"+- +?9M; i +MM;
b) çQÊ+ #M H¢BXô h?¢+? L? K +QÌB M?¢iX

.QÆM; h? M? æ ;"i ;"i ç-mX

P`M?5

*`M E?¬M Zmv L;mv M çdM? im¬M` p¬ b® +¬m p²M; [m M; - G•K J M? b„+ K†i i€B
K°i M[[m, /[iÊM- +?ûK ;B i +?QM? KbM?- +SM; `„M t•K M?"T iB M p`QX

*?d H"- M`M; `i i`ä`"M; #`i?QÆM; M†M; - i!+ i B #M tM- /€M; p i Q M?½ i`QÊ+ FB
bQ pÊB M; QÌB ç`M #` +? M? +?m K¢M? K) M?'i +ÁM ;B®M; M; QÌB ç`M #` +? M? +
K„i +kM; +! +?9i i€M HQ¢M- iU M?Q M; v +ª +?O ?²M +kM; ç½ #` i?QÆM; X

*?ûK ;B i +?QM? KbM?- ç®B pÊB #'i Hm"MF M"Q K" M!B- ç m H" FBM? H`+? i?®M
+?B +?O- +kM; F?¬M; i? K v K„M i?Q€i F?ÄBX

J°i G•K J M? FB - iB m ? Q +kM; H" HU+ HQÊM; +O M`M; X L`M; imv `^M; i?„M; -
i?•M HU+ HQÊM; iB m ? Q Qi M?'i #ªv i?"M?- +m®B +MM; #^M; p`Q iB K ?²M #` i?
FB ;B½v i?Q€i` X

G•K J M? ç¢i iÊB *?•M h?¬M +ªM?- HU+ HQÊM; ;B!F?„+ M`v i?"K +?Q +?d iQÆM;
h?¬M M?'i i`¼M; i?B M +?B +ªM?X

L?QM; ç€K M; QÌB h?¢+? L? K pšM M?Q +k F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM; - #ÎB pb Î i`Q
i?¬M F?Q- K" +ªM? ;BÊB +O G•K J M? poM? pB M b) F?¬M; `9i HmB- M`M; ç®B p!
b® H¬M +?B M ç'm K Hmv M- imv i b) F?¬M; i?2Q Hmv M M; K+ K Hmv M v m #Êi
æ! H" Qm i? HÈM M?'i +O M`M; - +kM; H" +?¶ ç€K M; QÌB h?¢+? L? K FB M; F`M?

óæB5ô h?¢+? L? K ?l ?[M; i?2Q /äB ?²B H•m- H9+ M`v `®i +m°+ ç½ H M iB M; - i`C
+m²M; #„i ç-m F?ÎB ç°M; ` M,M; HQÊM; iB m +U+- çB i`QÊ+ H`K ;QÆM; ?QÈM; i
i?2Q i - F?¬M; M M`!B F?ÄB çQÌM; H€i ;¢+?X \*?d +! Î i`QM; çQÌM; H€i ;¢+?- +€-
+? - F i ;BÊB +?B HU+ªM? ?QÎM;ôX

"¼M M; QÌB .QÆM; h? M? æ H"TiS+ # v` - F?¬M; /€K +! +?9i +?¬M +?lX

J°i ;!+ ooM? .¢ b•K H•KX

oB K GQM; - >mv i GB T +MM; ",M; ;B€T *U L;¢+- L;•M .U+ h?B M G M; - *Ym æ¬n
Î # M +¢M? #¼M ?„M M9T p¬ b® +QM v m i?9- K°i ç€K F?Q ?mv i F?'M; H²- `i M?
iWM; çQÊ+ h?¢+? L? K iBM? Hmv M- i` M ;B€T i`K HQm H°` M,M; HQÊM; i?U+ +

æ¢B i¬M +O M,K v m i°+- ;B[K°i F?®B K†+ M;¼+ iBM? M?Q M?Ä- ç M; çÊB # M i
óh?¢+? L? K ;B ?Ä FB M?'i ç`M? ç M; i?¬K K„M; +?9M; i F?¬M; M!B M; ?o F?Q
F?! F?,M M?'i- +?9M; i H¢B i`€M? Í MÆB M`v F?¬M; ç w iÊB F?¬M; ?ÄBX E?¬M;
u m i°+ +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB H" M?•M HQ¢B- i`B •M #€Q ç€T H" [mv i„+ +?9
iWM; ;B9T +?9M; i - +?9M; i +kM; T?ªB ;B9T ?„M K°i T?2M5ô oB K GQM; ²M`Q-
H`K >mv i GB T +MM; ",M; ;B€T \*U L;¢+ FB ç m i`®M t t X

ó>mv M JBM? H½Q ç¢B F?¬M; M!B ;b- i +kM; F?¬M; /€K t^M; #`v- imv i +kM; Km®
æB m p K†i #i ç„+ /oX

ó*?l çB- >mv M JBM? H½Q ç¢B M!B- #ªQ +?9M; i +?l iBM iS+ ?„M- iBM iS+ +O
+?Q T?ûT p¼M; ç°M;Xô L;•M .U+ h?B M G M; `i i`'M ç`M?; óu M i•K çB- i i?'v h?

F?¬M; / /`M; +? i M?Q p"vX :B ?Ä FB - bQ pÈB B F?€+ ç m F?¬M F?ûQ ?ÆM-
çQçM- i +kM; +| i? +^aK ;B€+ çQÊ+ôX

L,K ççB i¬M v m i°+ M|B M? Q M? Q²M "Q- F?¬M; i? ?ç [mv i ç`M?- ÎH9+ #¼M ?
K†+ M; ¼+ iBM? i`mM; QÆM; #¼M ?¼- ç°i M?B M H|2 b€M; ?ŠM H MX

L,K M;QÌB oB K GQM;- >mv i GB T +MM; M? m +?2M H M- +?d HB + K„i K°i +€B ç¼
M; Q F m iQ- i?ûi iQ #BM? bo /QÈB i`QÈM;- +?m`M #` ` i vX

h` M K†+ M; ¼+ iBM?- ?B M ` # p,M iU v m i°+ +` tQ , G,M çB i?¬B5

ddkX *?QÆM; de9

ddjX *?QÆM; de8, hY oQM; h?B M Jç+

h`QM; \*U+ æçQ Hmv M M;K+ i`"M;X " ?^aB i°+ +QÌM; ;B^a +| +^aM? ;BÈB h?¬M oQÆM
?QM; T?'M FQ+? ç°M; HB M #B M K'i- M;QÊ+ HçB +^aK i?'v +^a +Æ HçM? M?Q #,M;

h?ç+? L? K HU+ HQÊM; €Q M;?o - [m, /` M;Q`B /U çQ€M +O #¼M ?¼- i? +?Q M
F?¬M; F`T M[- #ÎB pb T?€M çQ€M b B H-K- # +QM i?B M ?" /Q ?ÆM T?•M MY H
i? içQ ` - #` F?2 F?¬M; ;B M Mm®i ? i i`QM; M?€v K„i- K°i iB F?¬M; /Q i?W X

GU+ HQÊM; çQ ` M;Q`B- #` ?9i p`Q i`QM; F?2 F?¬M; ;B M- poM? pB M +kM; F?-
M;QÌB ;B^aK çB `i M?B mX

G9+ M`v- h?ç+? L? K ç½ bÈK H†M; H) T?|M; tm`i ` GBM? ><sup>2</sup>M h€M; h`"M; €Q M;?o
ç2K bBM? +Æ i` M i?•M # M;QÌB ?9i çB F?¬M; QiX

GU+ HQÊM; +O # +€B ?^aB i°+ +QÌM; ;B^a #B M K'i i` M T?çK pB HÈM- M?QM;?
h`"M; ^aQ /B m- KçM? K) ?'T i?m bBM? K M? [m M; çB K Î +?mM; [m M?- M;QÊ+ Hç
ç-v- +^aM;QÌB i`"M ç-v HU+ HQÊM; F?'M; H²X

h?B M LB i hBM? >Q`M; +mM;X

•M? K„i æ° h?B M E€ ?ÆB ?ÆB H|2 b€M;- K°i +€B +?ÈT K„i F?¬M; /ÌB M?bM K°i
i`QÊ+ K„i- p K†i `ä `M; +| +?9i FBM? M;ç+- ?„M b[M; b| i`QM; +?®+ H€i- [m v ç
+¬M; +?9 Î# M +çM?- ô.B m M?B- iB m iY M`v- +ÁM ?B m E?¬M; :B M GU+ GQÊM

hY .B m +| çB K t`m ?´- M`M; pW KÈB M|B h?ç+? L? K ?B m çQÊ+ K°i HQçB HU+
;B| HçB ç°i M?B M ?B M ` E?¬M; :B M •Q L;?o - H`K +?Q M`M; +| +?9i M;QÊM; M
Hmv M HU+ HQÊM; €Q M;?o - ç9M; H` \*| çB K T? içT `²B- +?ŠM; [m Xô

æ° h?B M E€ T?'i T?'i i v- M; ,M M`M; ;B^aB i?Q+?- KÎ KB M; +QÌB M?çi K°i iB M;-
M|B- ?„M #B i ?„M H`K +€B ? v F?¬M; ;b- #^aM i?•M i Km®M M?bM t2K M;QÌB M-
F?¬M;Xô

hY .B m +QÌB F?' F?¬M; M|BX

æ° h?B M E€ b| b| +^K- óh?"i H` K°i iB m iY i? K H K- M m H` M;QÌB F?€+- M m +|
imv i ç®B b) F?¬M; ç w iÈB €Q M;?o F?€+- K` +?d +¬M im Hmv M hY oQM; •Q L;?
+?9M; i i?b +kM; ?B K i?'v `²B- M;QÌB i?QÌM; i?'v +kM; +?Q iWM; i?'v [m X *|
+ Q ;B B M`v +ÁM F?¬M; #B i /WM;- HçB çB im Hmv M €Q M;?o F?€+- i i?"i bU
M?Q i? M`Q `²BXô

ó>„M M;?B M +Sm E?¬M; :B M GU+ GQÊM; •Q L;?o - +| p +kM; F?¬M; i?'TXô hY

: "i ;"i ç-m- æ° h?B M E€ M|B, óL?bM ` çQÊ+- +| i? Î im pB *?•M h?¬M *^aM?- Kç
ççQ F?2 ?Î F?¬M; ;B M- +€B M`v çO ç +?SM; KBM? M,M; HU+ HoM? M;° +O ?„M
K°i F?B ççi iÈB h?¬M oQÆM; +^aM?- +ÁM i? K H K M?Q p"v- ç®B pÈB im pB iQÆ
+?mv M i®iXô

hY .B m +kM; +| +?9i ç m ç-m- óæ9M; H" M?Q i? - M?QM; /M b Q ?„M +kM; iQÆM
+| +?S M?B m +?¶ i?—M #Q- T?K pQÆM; iW iW t2K çB- K†+ /M H" i - +kM; F?—M;
M?bM F?—M; ` `®i +m°+ ?„M ~M ;B'm # Q M?B mXô

óh?9 p`Xô æ° h?B M E€ ;"i ;"i ç-m- H° ` p K†i +?9 wX

h`QM; \*U+ æ¢Q Hmv M M;K+ i`"M;X

h?¢+? L? K ç2K M,M; HQÊM; i` M çdM? ç-m i?m ?²B- F?2 ?Î F?—M; ;B M F?´M; H
i?'vX

L?bM b„+ K†i # ?ªB i°+ +QÌM; ;Bª i€B M?Êi- ?„M KÎ KB M; +QÌB +QÌB- F?—M; M?
iÈB K°i i`QM; # M;QÌBX

æB iÈB K°i +€+? p[M; +?„+ - MÆB ?„M çB [m - +´ i?K +MM; p¬ b® ?Q +Ä `U+ `Ð Î
M? M? +?¶M; i`M 9 - +€+ HQ¢B +QM i`MM; ;B'm FQM Î i`QM; ç'i b•m- +kM; ç m /W

æ¢i G†+ Î # M M;Q`B- €M? K„i ç°i M?B M b€M; H M- p K†i ?ÆB +?'M ç°M; - i`QM; H
iW X+QK

hY oQM; •Q L;?o +?B HBM? ?²M i€M; i`"M; - K°i F?B T?¶M; KÎ ` - +?d +| M;QÌB t•K
+| i? +ªK i?'v çQÊ+X

L;QÌB Î # M M;Q`B- i?b F?—M; i? i?—M; [m ?bM?ªM? # M i`QM; ?²- T?€i ?B M `
æ¢i G†+ çQ€M çQÊ+ h?¢+? L? K i?B i`B M ` HQ¢B €Q M;?o M`v- i?m—M i9v H" i?
#€+? ?Q - +´ i?K- b•m- #ÎB pb ?„M iWM; i" M K„i M?bM i?'v /'m ?B m [m, /` F?B HQ
+?Q M M ?„M F?ŠM; ç`M? M?Q p"vX

"¼M ?¼ +kM; F?—M; i? M?bM i?'v- +| [m M; çB K M?Ä #û- TªM; T?'i M?Q ?¢i K
L? K ?°B iK H¢BX

L?QM; M?[M; M;QÌB p•v t2K M`v- H¢B T?€i ?B M çB m /` i?QÌM; F?B h?¢+? L? K H
M;¢+ M?B M- F?—M; `ä ibM? ?m®M;X

h`W #Ä æ¢i G†+- M;QÌB /mv M?'i +| çB K ?B m `ä- ç! H" M;k ç¢B +?Q ?—m G} M L

L" M; pW i?'v ?bM?ªM? i`,K ?Q çB m i`M- M?bM i?'v +´ i?K F?¬ p" M; - €M? K„i K`
T?€i b€M; H M- /WM; H¢B MK +QÌB Fb [m€B- H¢B i`Î M M +?,K +?9- M;?B K i9+ M

•Q *´ æ +MM; G h?B i hQ æ†+- h¢T hm •M # ;½ +?Q ?—m- +MM; æ° h?B M L?¢+
i`QM; i`"M; T?€i bBM? +?mv M ;b- +?d H" M?bM i?'v # ;½ ?ªB i°+ pä ;Bª FB - €M?
?bM? M?Q iBM? F?Q i?—M ç m #` `9i b¢+?X

æ'm F?Q +O #¼M ?¼ ç m bmv FB i- iQÆM; TªM pÈB #¼M ?¼- +?QM? H" w +?Q
L? K- i`QM; ? B i`ÁM; K„i #°+ T?€i ` €M? b€M; ?QM; T?'M +?'M ç°M; - ;B®M; M?Q
K€m- iW o¬ h" M h?•K lv M i`®M ` - Km®M /MM; i?•M i? ?mv i M?K+ ç H'T ç-v #K

óhY oQM; h?B M J¢+5ô

h?¢+? L? K +?"K `½B /¢Q #QÊ+- i?—M i?€B #bM? ioM?- çB iÌB i`QÊ+ K†i # M;QÌB
+9B ç-m F?) [m€i K°i iB M;X

J°i ?ÆB i?Î imv i p¼M; ioM? K`+? ?Q M; p„M; - #¶M; iW i` M M;QÌB ?„M i`"M M;"T
+O ?„M- +?Êi i`"Q ` M,M; HQÊM; TªM ç®B H" K +?Q M;QÌB i bÊ ?½B M?Q i?—
p•M- iWM; +´ M,M; HQÊM; ?¶ i?`M? iWM; çQ`M bQÆM; F?¶B K`m t€K- M;QM; Hmv
i?"M? K°i F?®B H m pªB K`m t€K +U+ HÈMX

Í i`QM; H m pªB K`m t€K- iY pQM; ?ÆB i?Î +U+ F€ /`v ç†+- /QÌM; M?Q +| i? ç2K
çSiX

æ•v H" hY oQM; •Q L;?o K" ?„M HoM? M;°- K°i i`QM; M?[M; pk F„ i?—M i?—M; K`
H'v hY oQM; •Q L;?o H" K +Æ bÎ- +¬ ç¼M; TªM ç®B M,M; HQÊM; ?bM? i?"M? i?
#B M i?"M? K°i F?®B hY oQM; h?B M J¢+ K`m t€K- i?2Q i`ÌB + Q €T #S+ tm®M;X

" +€B ?^aB i°+ +QÌM; ;B^a #` hY oQM; h?B M J¢+ /-M # Q H¢B- b„+ K†i m €K- p K†i
Í # M i`QM; K`m t€K K`M i`ÌB- p- b® T?^aM ç®B +^aK t9+ M^av bBM?- iW i`QM; +QM i`QM;
ç! /QÌM; M?Q H` K°i +€B iY pQM; i? ;BÈB- F?-M; i?`v K°i +?9i bBM? +Æ M`
T?^aM; T?`i +! p- b® Q M ?<sup>2</sup>M H [m, F?|+ H!+- Î i`QM; iY pQM; i? ;BÈB ;¼B p #¼M
æ M; H9+ ç-M ç°M- i`QM; ç-m #¼M ?¼M M´B H M K°i w M; ?o F€ /B m- +^aK ;B€+ +?
;BÈB iY pQM; FB - ç! b) H` MÆB Î +O #¼M ?¼M
*^aK t9+ T?^aM ç®B M`v tm`i ?B M- +! M; ?o w +?Q +?B M ç`m +O #¼M ?¼M ç½ #` ç€M
ç-v çO w i?S+- iU M?B M +kM; F?-M; +! F?^aM, M; ç2K iQ`M #° HU+ HQÊM; i`QM;
•M? K„i K K M; - +`M; M; `v +`M; K K M; - # M; QÌB /QÌM; M?Q M; m /¢B `²B- M; •v M
+?¶ pšM F?-M; M?9+ M?Q +?- +S M?Q p`v iMv w hY oQM; h?B M J¢+ +?“K `½B +?H
M; QÌB #¼M ?¼M # Q T?OX
æ M F?B M, M; HQÊM; iY pQM; i`QM; hY oQM; h?B M J¢+ M; QM; Hmv M` - ?bM? i?
M´ #mM; -K -K iW i`QM; ç€K K•v K`m t€K` - ?mM; ?, M; ç tm®M; #TM ?„M- Î # M i
bÊ ?mM; ?B K ç!- #¼M ?¼M KÈB idM? H¢B i?2Q #^aM M, M; X
h?-M *?B GoM? oU+ +O # M; QÌB H¢B M; QM; Hmv M` K°i H-M M[- M¶ HU+ ç2K
+Æ i? FQ+? T?€i- Î # M i`QM; iB M; MQÊ+ +?<sup>a</sup>v `Q `Q- K°i +¶ h?Ov *?B GU+- i¢Q
ç€M? K¢M? H M i`ÌBX
ó S?-M h?B m5ô
o K†i h?¢+? L? K F?-M; ? +! ç°M; ioM? ;b- i`QM; HBM? ?²M ?B M H M K°i w M; ?
æ` h•K ?Ä +MM; *?m hQÊ+ +?•M ?Á - +MM; pÈB i?€B /QÆM; M; mv M iBM? pB K
?mM; €+ çB M +m²M; - iW i`QM; KB M; ?„M H Q` - ;B®M; M?Q K°i ç-m ;B Q HQM
b!M; ;ÊM /Q # M; QÌB i¢Q i?`M?X
L; ¼M HY ;B Q HQM; F?OM; #® m®M HQÊM iB M H M- ?Q +Ä +•v +®B F?- p`M; ç
+^aM?[M; +K+ ç€+SM; M; „+ ç m #` ?Á i M i?`M? MQÊ+- K°i H9+ b Q- Î F?m pU+ K
h?¢+? L? K- ç½ i?`M? K°i #B M HY X
L; ¼M HY # Q T?O #®M T?Q - i?W /`T M`v- æ` h•K ?Ä +MM; *?m hQÊ+ +?•M ?Ä
#B M HY T?|M; i?Q+? M, M; HQÊM; ` tmM; [m M?X
h?-M *?B GoM? oU+ /Q # M; QÌB M¶ HU+ H`K` - #` #B M HY +m²M +m°M M?Q p`v
HU+ HQÊM; K m ?ÆM M[`²B- ?<sup>a</sup>B i°+ p®M bÊ HY - #ÎB p`v- i?•M i? #¼M ?¼M F?
ç-M ç°M `²BX
hY oQM; h?B M J¢+ K M; i?2Q i` €+ M, M; HQÊM; ^aM? ?QÎM; HBM? ?²M w i?S+- M
p`Q- +?B K H`v HBM? ?²M /`M i +O #¼M ?¼M - ^aM? ?QÎM; iÈB i?-M ?²M +O #¼M ?
" +€B +QÌM; ;B^a ?^aB i°+ +! +^aM? ;BÈB h?-M oQÆM; M?`i i`¼M; i?B M ç€M; i?Q
H-K- #` HU+ HQÊM; €Q M; ?o [m, /`i` €+ +O h?¢+? L? K H`K +?Q iBM? i?-M ?Ä
J¢+ i? v ç´B i?-M i`Q- H¢B +! i? +?O ç°M; çB i?ŠM; p`Q i`QM; K`M i`ÌB +MM; #B
a„+ K†i h?¢+? L? K #bM? ioM?- i?-M i?S+ KÎ` - •K i?-K i?2Q /äB K¼B ?`M? ç°M
/€K +QB i?QÌM; +?9i M`QX
S?-M ç-M; M; QÌB p•v t2K # M M; Q`B- i?`i i?-M M?bM p T?Q ?²MQÊ+- b„+ K†i +
"¼M ?¼M F?-M; Î # M i`QM; - F?-M; #B i ç M M, M; HQÊM; [m, /`i` €+ ^aM? ?QÎM; iÈB
h?B M J¢+- Î /QÈB K„i +O #¼M ?ŠM- # ?^aB i°+ +QÌM; ;B^a FB - ç°i M?B M +?Q€M
[m M K`i +?®M; ç!- çB i?ŠM; p`Q i`QM; #B M HY - +?O ç°M; #` K`m t€K bQÆM; F?
*kM; i`QM; ;B•v T?9i FB - M; QÌB p•v t2K #¶M; M?B M w i?S+ çQÊ+- Î /QÈB HU+
h?¢+? L? K- # ?^aB i°+ +QÌM; ;B^a FB - +?d bÊ H`i?U+ bU tQM; ç!B- F?-M; +ÁM ?
aU i?“i +kM; ç9M; M?Q i? X

" i M ?^aB i°+ +QÌM; ;B^a ç B p"Q i`QM; #B M HY - i?-M i? F?-M; +?`m ç UM; ç QÊ+ +?[•]M ?Ä ç®i +?€v- F?-M; # Q H•m- i?-M i? +O # M; QÌB /-M /-M #` ?Á i M bç+ M; ¼M HY ç®i i?"M? bQÆM; F?|B K"m K€mX

Zm, /` M?'i H"- # M; QÌB ;B®M; M?Q F?-M; #B i ç m çÈM- +S ç SM; ç` ç ŠM M?Q p T?€+?- F?-M; #B i #¼M ?¼ ç M; /-M /-M iB M iÈB iY pQM; - F?-M; #B i i?-M i? + i M` X

Í K°i; |+ Gmv M L; K+ hBM?- M?[M; M; QÌB M; ²B M; v M; „M Î i` M iWM; M; ¼M M9B- € iQÊM; Î # M i`QM; ?² MQÊ+- ç°i M?B M i?'v HQM; T?€i HçM?- T?€i` K°i +^aK t9+

" ?^aB i°+ +QÌM; ;B^a iY pQM; - F?-M; K€m K2- F?-M; i" M M?ŠM- HçB +U+ F€ [m, +^aK i?'v ç QÊ+ +^aM? iQÊM; K" ?¼ M?bM i?'v ;B®M; M?Q F?-M; i?U+X

*| B b) F?-M; i?QÆM; iB + i€M? KçM; +O KbM? \ *| M; QÌB M"Q #` M; ¼M HY ç®i ;"Q i?ûi\ \*| B b) +?O ç°M; çB +?`m +? i\

" ?^aB i°+ +QÌM; ;B^a FB +? i +`M; #bM? ioM?- i?b M?[M; M; QÌB p•v t2K +`M; F?B h?ç+? L? K- +kM; +^aK i?'v / ç-m`mM H MX

hB m iY M"v- [m^a M?B M H" F?| ;B^aB [mv i- F?-M; #B i i?B i`B M i?O çQçM ;b- H ç°M; +?`m +? i- F?-M; #B i ç m çÈM- ç•v H" HU+ HQÊM; €Q M; ?o ;b\

E?m¬M K†i +O •Q +´ æ - G h?B i hQ æ†+- hçT hm •M ç m •K i`-K- i`QM; €M? K„i ?°T- •K i?-K +^aM? ;B€+- +^aK i?'v ç QÊ+ h?ç+? L? K [m^a M?B M F?-M; / /`M; ç®B im Hmv M HQçB €Q M; ?o i" €+ M"Q- HçB +| ?B m [m^a M?Q i? X

o K†i æç i G†+ •K m #'i ç`M?- F?-M; M|B ç QÊ+ K°i HÌB- M?Qm K"v i?"i b•mX

*?d +| G} M L #¶M; M?B M #bM? ioM? i`Î HçB- ?bM? M?Q t€+ ç`M? ç QÊ+ +€B ;b ? B i`€B +•v i`QM; bm®i- i?Q^aB K€B M?"M M?"- /QÌM; M?Q F?-M; +ÁM F?9+ K„+ ;

dd9X *?QÆM; dee, *?¼M *SM; _„M sm®M; h v5

" +€B ?^aB i°+ i?-M +^aM? pä ;B^a- #` M; ¼M HY KçM? K) ç®i +?€v i?"M? i`Q #KB- HçB i` M ç`iX

h?ç+? L? K Î i`mM; QÆM; M; ¼M HY - ç2K HU+ HQÊM; T?K ;B +O hY oQM; •Q L ç2K K°i i?•M iBM? F?Q +O # +€B h?-M oQÆM; +<sup>a</sup>M? pä ;B<sup>a</sup> i?m p"Q i`QM; +Æ i? +| +?9i M"Q KÄB K i b m F?B +?B M ç`m F`+? HB iX

Zm^a i?"i ?„M +kM; F?-M; +| iB m ? Q M?B m M,M; HQÊM; H„KX

æ` h•K ?Ä +MM; \*?m hQÊ+ +?•M ?Ä i`Ê ;B9T- H"K +?Q ?„M +| i? / /`M; T?€ pĐ €Q M; ?o +O ç®B T?QÆM; - E?-M; :B M •Q L; ?o +O ?„M- M; v iW ç-m HçB ç2K M; QÌB Mm®i K'i- i? +?Q M M i`"M +?B M M"v i?„M; HÈB M? M?"M; ?ÆM ?„M iQÎM

Í i`QM; ?Ä /B K K,M? HB i- ?„M F?-M; +| [m€ M?B m i?ÌB ;B M ç #bM? ioM? HçB- M?Qm K"v i?"i b•m- ?W HçM? K°i iB M;X

G M? #`B Hmv M M; K+ Î # M ?-M; - i`mv M` i€K +´ bBM? K M? / Q ç°M; - ?„M +MM ;B<sup>a</sup> ;B Q +?B M- `ä`"M; H"K +?Q iY iM i<sup>2</sup>M içB Î T?K +`M +^aK ;B€+ ç QÊ+- ç m H†M

Í K°i; |+ Gmv M L; K+ hBM?- h`mM; QÆM; M; k ççB +?Q ?-m pšM ç M; +ÁM F?B T b #B M ?| KÈB- p K†i ç m +?'M ç°M; - HçB +?,K +?9 M?bM T?Q /QÈBX

ó>„+ ?„+ ?„+5ô •Q *´ æ /[iÊM +QÌB `° H M- +kM; F?-M; M|B ;b- M?QM; i?-M b„ KWM; i?-K +MM; ç„+ wX

h?¢+? L? K KÈB i`ªB [m K°i T?2M F?´ +?B M- M?Q •Q +´ æ i?´v- imv `^M; ?„M ç€ M?QM; ?„M M?´i ç`M? +kM; iB m ? Q [m€ M?B m HU+ HQÊM;X

G9+ M`v- #¶M; M?B M +| +`M; M?B m iY iM /U b€i p`Q- i`QM; ç| +ÁM +| K°i i M i`¼M; i?B M +ªM? ;BÈB- #^M; FBM? M;?B K +O ?„M- ?„M iBM iQÎM; M;QÌB M¼ F çQÊ+- imv i ç®B b) H`K F?| / - Km®M;B i +? i h?¢+? L? K- ç i?m ?Q¢+? K°i F?® i? i?2Q Gmv M L;K+ hBM? +?¢v` ibK çQÌM; b®M;- +| çQÊ+ K°i +m°+ b®M; KÈB>

h¢T hm •M +MM; G h?B i hQ æ†+ +kM; ç m +| bmv M;?o ;B®M; ?„M- ç m M?Qm K` \*?d +| p K†i G} M L pšM #bM? ioM? M?Q +k- b€M; ;B¼M; HB + ç€K M;QÌB •Q \*´ iB M;- i`M ç-v w +?•K +?¼+X

ó>„M tQM; `²BXô •Q +´ æ KÎ` i v- +QÌB ? ?ª- ``i H` pmB KWM;- óL;QÆB HB M +? hBM? M?QÌM; +?Q i çBXô

h¢T hm •M FûQ FûQ F?|2 KB M;- M?bM M?bM •Q +´ æ - +kM; M?bM b M; G} M L - i?–M b„+ [m€B /`X

ó*?Q M;QÆB aBM? J M? *?B hBM? \ •Q +´ æ - M;QÌB /MM; ç–B K„i KM HÁ +O M;Q L +QÌB H¢M? F?–M; M;WM;- ?B M M?B M b) F?–M; / /`M; M?“M i?m X

óL?QM; i?“i` hY .B m +?¼M HU K°i +€B M;QÌB i?2Q çm´B i®i- iB m iY M`v- M m æ¢Q Hmv M M;K+ i`M; i?Q Hmv M- i?“M? iUm iQÆM; H B [mª i?U+ F?| +| i? ç€L +QÌB +| +?9i +ªK F?€B- ó\*?•M h?–M i K i`¼M; i?B M- pQÊi +`T F?B m +?B M- K° oQÆM; +ªM? - +ÁM M? M?“M; i?“M; HÈB- i t2K Î i`QM; i?–M [m®+ +?9M; i - +kM #®B +| i? H`K çQÊ+Xô

G h?B i hQ æ†+ +kM; ;“i ;“i ç–m- ç²M; w M!B, óhB m iY M`v [mª M?B M H` +| +?9 .B m pb ?„M K` ç2K / M? M;¢+? +O •Q \*€+? G¢T hQ M?QÌM; H¢BX l?K- t2K` H9 t2K ç9M; `²B- M? ç–m FB - [mª i?“i +| €M? K„i ç°+ €+Xô

óh?®B H„K5ô •Q *´ æ +,K iS+ ?„M- [m€i H M K°i iB M; HÈM- ó*?€m +O i H` •Q Km®M i` M? ;B`M? - pb #B i +| i? iW i`QM; i v +O i ç¢i çQÊ+ K°i +€B / M? M;¢+? >W- #ªM i?•M i Km®M M?bM- ?„M i?“i bU +| i? b®M; iB T ? v F?–M;5ô

óo`v M;QÆB t2K i?“i F„ çBXô G h?B i hQ æ†+ M;Y ç–m- F?–M; bÊM?bM p T?Q ? #B i pb b Q- i ç°i M?B M iBM iQÎM;- iB m iY FB +| i? b®M; b|i çB` F?ÄB *U+ æ óG h?B i hQ æ†+ - M;QÆB Km®M M!B- +?€m +O i b) +? i\ô •Q +´ æ p K†i /[iÊM :“i ;“i ç–m- G h?B i hQ æ†+ +QÌB ?b ?b- óæ9M; p`v- M m h?¢+? L? K +| i? i`QM; ç M h?–M oQÆM; +ªM? - i iBM iQÎM;- ?„M +| i? +ÁM b®M; b|i- +ÁM +?€m +O M;Q ? Xô

a„+ K†i •Q *´ æ +U+ F€ F?| +QB- iS+ ;B`M M!B H–K #–K - €M? K„i ?mM; #¢Q- iU +m²M;X

L?QM; K`- #`i Hm`M H` h¢T hm •M ? v H` G h?B i hQ æ†+ - ç m H` +?Q ?–m M?Q ? ?„M- +ÁM i?QÌM; ? v +?•K +?¼+ F?B m F?Q+? K°i ç–B HÌB- H`K +?Q ?„M +`M; i? æ–B K„i ?„M- M?bM ;„i ; Q p T?Q ?²- M m €M? K„i +| i? tmv M i?´m çB [m - #^M; M!B F?–M; +?WM; +| i? i`U+ iB T ç2K h?¢+? L? K M?bM +?Q +? i Hm–MX

æ€M; iB +- ?² MQÊ+ +?QM? H` /Q æ° h?B M E€ b B +?mv M ;B Hmv M +? K` i? i?–M #Q- +?Q /M H` ?„M- +kM; F?–M; i? /MM; HBM? ?²M i`U+ iB T tmv M i?´m p`

óE?–M; i²BXô h?B M LB i hBM? - i?–M [m®+ # ?¢ æ° h?B M E€ ;“i ;“i ç–m- b`H óh?“i F?–M; b BXô

o K†i hY .B m pmB KWM;- óh ç½ M!B `²B- M;QÌB M–v K°i i?•M i?–M #Q- +?„+ +? /`M; M?Q p`v- ? ?ªXô

óL? ç-m M;QÆB- €M? K„i pšM i®i H„K- i ``i p mB KWM;Xô æ° h?B M E€ M?bM p T
/“B K°i iB M;- óæ€M; iB +- ç€M; iB + M;QÆB F?¬M; T?ªB H“ M K M?B- M m F?¬M
ç-m M?Q p”vXô

a„+ K†i hY .B m i®B b-K H¢B- M°B i•K T?€i` K°i +ªK ;B€+ +?m b|i #’i ç„+ /b- i?
M|B ;b i? KX

h`QM; ?Ä /B K #®+ +?€v ?WM; ?U+- M?B i ç° F?¬M; M;WM; i,M; H M- +´ i?K ÎT?K
i? K ?mM; K½M?- i?B m ç®i +“M; K¢M? K)- Îi`QM; #B M HY - p K†i h?¢+? L? K M
M?Q i`QÌM; i?QÆM;- €M? K„i M?bM` #®M T?Q t t X

*?¶`WM; b•m +€+? ç| F?¬M; t - +| i€K ;½ iY iM ~M M9T- i`QM; ç| +| K°i M;QÌB ç¢i
i`¼M; i?B M +ªM? ;BÈB- bBM? K M? iW i`QÌM; `ä`“M; K¢M? ?ÆM`i M?B m bQ p|
ç m #` Hmv M M;K+ H M? #“B # M ?¬M; ?„M #B m ?B M`X

h?¢+? L? K F?¬M; /€K ?“M? ç°M; i?B m bmv M;?o- #ªv i M h?¬M oQÆM; M?’i i`¼
oQÆM; L?’ i`¼M; i?B M- +´ HU+ HQÊM; M“v- +?Q /M ?„M +m²M; p¼M; ?ÆM M[- +

L?’i H“- ?„M pW KÈB i`ªB [m K°i i`“M +?B M- ?’T i?m iBM? F?Q +O # +€B ?ªB i°
;B M ç F?¬B T?K+ iBM? H¼+- H9+ M“v +?B M ç’m- ç®B pÈB ?„M K“ M|B H“ +U+ F

>„M F?¬M; /€K H°` K°i iB K iKÄB M“QX

>„M iBM iQÎM;- ç€K b|B ç|B ç M; •K i?-K ~M M9T- K°i F?B T?€i ?B M` ?„M H°` /’
i’i M?B M b) çB M +m²M; tmM; T?QM; HB m +? i- çQ ?„M ç”T M€i- +QÈT H’v Hmv

G9+ M“v- ?„M idM? i€Q H¢B- i`QM; #B M HY +m²M +m°M i`-K M;•K i`QM; +?®+ H
+QÌB M?Q çB M- Îi`QM; iB M; ?mwi ;B| +?|B i B- ?„M H¢B +| i? ` i v i`QÈ+X

hWM; çQ“M iWM; çQ“M M;¼M HY - iW # M +¢M? ?„M M;QM; Hmv M H,M H°M- /QÌM
+?€v- # v i?ŠM; p“Q MÆB ç€K M;QÌB FB ç M; ~M M9TX

_ -K`-K`-K5

L;¼M HY `ÆB tm®M; ç’i- ç€K M;QÌB ç M; ~M M9T ?Q†+ ç2K h?¬M *?B GoM? oU+
HMB H¢B- ?Q†+ H“ /MM; HU+ HQÊM; +O #ªM i?•M ç +?®M; çÎX

oBm pBm pBm55

hB M; ?mwi ;B| +U+ F€ i? HQÆM;- ;B®M; M?Q ç•K`€+? K“M; i B- M´ imM; i¢B +?
L?bM F?¬M; i?’v MÆB iB M; `Qi T?€i` - +?d +| i? +ªK i?’v çQÈ+ HU+ HQÊM; +U-
KÈB i?®B Hmv M- iU M?Q # +QM H [m,- +?’i +?S E?¬M; :B M•Q L;?o - +?¢v M
#|M;- +?d HQm H¢B iB M; ?mwi ;B| F?OM; #®X

h?¬M *?B GoM? oU+ +O K°i M;QÌB ç M; ~M M9T- #` ç•K`€+? i`QM; M?€v K„i- +
M? M? +?|M; ç•K i?ŠM; p“Q +´ M;QÌB M¼X

"bM? #`+?5

hB M; M´ p M; H M- iW T?Q M;QÌB M¼ i`mv M ç M- M;QÌB ç M; ~M M9T FB - M?€
;` €K HBM? i°+ +QÌM; ;Bª- ç9M; H“ M;QÌB ~M M9T +| +ªM? ;BÈB + Q M?’iX

h?¬M oQÆM; L?’ i`¼M; i?B M5

"®T #®T5

> B +€B +®i i?S +ÁM H¢B- M?Q #|M; pÈB ?bM?- HB M iB T ?B M ?bM?- ?mM; ?„M

h M €K HBM? i°+ +QÌM; ;Bª FB - i?¬M b„+ i`Î M M +U+ F€ M;QM; i`¼M;- ? B i v F?
[mv i- im¬M` €M? b€M; #|M; H”T HÁ2X

:B®M; M?Q T?€Q ?Q M´ imM;-+®i i?S +MM; T?€T [mv i ç€M? p“Q +MM; K°i +?¶- i
M;QÌB M?bM +?|B K„iX

>„M p°B p" M; M; QM; Hmv M T?€T [mv i- i¢Q i?"M? K°i ç€K iB m ?"Q €K HBM? i°- ç2K # +€B +®i i?S ç M; çB M +m²M; ç•K p"Q +?"M H¢B- M?QM; i?•M i? +O ?„M- ?B M` K°i iB +?"i p"iX

hWM; çQ" M iWM; çQ" M M; ¼M HY i?"i HÈM- H, M H°M ?QÈM; iÈB #ªv M; QìB ç M; ~M v M H†M; HmB p T?Q b m- F?¬M; /€K iB T iK+ î# M +¢M? M?bM i`°KX

h?¬M oQÆM; L?` i`¼M; i?B M +ªM? ;BÈB €K HBM? i°+ +QìM; ;Bª- F?¬M; M; WM; M +®i i?S FB - ;B®M; M?Q H [m, çB i?2Q b€i- M?Q i? M"Q +kM; F?¬M; #Ä`ÆB çQÉ K„i ~M ?bM?- M; v b m ç!- H¢B iW K°i ;!+ ç° tªQ [mv i M"Q ç! #„M` ç M- H"K +?Q +€+? K i KÄBX

h`QM; +?ÈT K„i- i M FB HB M i?'v T?B M T?S+- HB + K„i M?bM h?¢+? L? K K°i + M?B M #Ä +?¢vX

*ÁM H¢B #ªv i M M; QìB p•v t2K- pW i?'v M; v +ª M; QìB +! +ªM? ;BÈB h?¬M oQÆM i? F?¬M; i¢K H€M? KkB M?¼M- HB M F?¬M; M; ?o M?B m- +kM; ç m M? M? +?¡M

h`QM; M?€v K„i- î# M +¢M? h?¢+? L? K- F?¬M; +! #'i +S B ~M M9T M[X

æ9M; H9+ M"v- i` M i`€M h?¢+? L? K ?B M` K² ?¬B- i?¬M FBM? ç M; +, M; i?ŠM; p" M; Mm®i ç M /QÊ+- çB m iS+ F?¬B T?K+X

h?¬M oQÆM; L?` i`¼M; i?B M +?B +ªM?- [mª M?B M +QìM; ç¢B- +®i i?S /U p"Q +kM; F?¬M; i? ç°i M?B M tû`€+? h?¬M \*?B GoM? oU+- i`QM; M?€v K„i ç•K p"Q i?

>„M ;¬M M?Q /MM; ? i iQ" M HU+- çQ iQ" M #° HoM? M; ° p E?¬M; :B M •Q L; ?o i?"K +?Q î i`QM; +®i i?S +! çQ p"Q iBM? i?¬M +?B M, M; - +kM; +?d H"K +?Q ç®B F?¬M; i?"i bU +! i? çO t9+ T?¢K iÈB ?„MX

aî /o M; QìB M¼ M? M? +?¡M; HMB H¢B- #îB pb ç€M? ;B€ F?¬M; +?QM? t€+ HU+ H F?B +MM; ?„M ;B Q +?B M /ŠM ç M HQĐM; #¢B +•m i?QÆM; - #` #ªv i M ~M M9T - +MM; +?ŠM; M?[M; F?¬M; H'v çQÊ+ Hmv M M; K+ H M? #`B- M; QÊ+ H¢B b) #` i?Q

h`QM; HÁM; h?¢+? L? K `ä`"M; - M m M; QìB ~M M9T +?mM; [m M? F?¬M; +! M?B KbM? €K HBM? i°+ +QìM; ;Bª FB - ?„M F?ŠM; ç`M?- ç®B T?QÆM; imv i ç®B b) F iQ" M HU+ ç€M? +? i ?„MX

æ®B T?QÆM; HmB H¢B- M; Q¢B i`W ?„M #B m ?B M` HU+ HQÊM; +QìM; ç¢B bB M? 'i- pšM H" bÊ M; QìB F?€+ ç€M? HûM ?„M- +?Q M M KÈB F?¬M; i? F?¬M; i¢K i

GU +?¼M M; QìB K¢M? M? 'i` i v- [mª M?B M F?¬M; M; Q" B /U çQ€M +O ?„M- H"K bÊ ?½B- imv`"M; iB m ? Q HU+ HQÊM; +U+ HÈM- M?QM; ?¬K M v # M M; QìB F?¬ ç +?SM; KBM? +?Q T?€M çQ€M +O ?„M H" +?m" M t€+- ç½ ibK ç9M; T?QÆM; T?€

L m ?„M +?¼M K°i i M +! +ªM? ;BÈB h?¬M oQÆM; M? 'i i`¼M; i?B M` i v- F i [mª p"v`²B- +?ŠM; M?[M; F?¬M; i? i¢Q çQÊ+ i€+ /KM; ;•v bÊ ?½B- +ÁM +! i? +?Q i i?B M +ªM? ;BÈB +QìM; ;Bª FB +Æ ?°B /MM; K°i çÁM ;B i +? i ?„M- +m®B +MM; i?ªK MÆB ç•vX

óæ m HQm w #®M T?Q +?Q i - F?m +? i€M` KQìB /"K- F?B M"Q +! bBM? HBM? i

h?¬M i?S+ î i`QM; Hmv M M; K+ H M? #`B +ªK SM; K°i +?9i- ?„M [mv i çQ€M` H M HY i?B M ?Ä` - ?„M H" T iS+ `ìB F?ÄB +?¶ M"v- ?QÈM; iÈB F?m pU+ +"M; i? K ?

h`QM; M?€v K„i- ?bM?ªM? +O ?„M- HB M #B M K' i F?ÄB i-K K„i ç€K M; QìB G} M L?¢+- F?¬M; #B m ?B M` # M i`QM; ?² #¢+X

ó`i i?¬M; KBM?- FBM? M; ?B K +?B M ç'm +U+ F€ T?QM; T?9- i?ìB F?„+ K'm +?® M?•M p"iXô h¢B T?Q t h?B M LB i hBM? h?¬M Zm®+ çSM; ç-m- ç°i M?B M Mî M óZmª M?B M- F?¬M; ? FûK ?ÆM •Q \*€+? G¢T hQ- i` `i +?ì KQM; - +?ì çÊB ?„M +M K"i- i M; ?o i`"M +?B M 'v- ?ŠM H" +"M; i? K i?9 p`Xô

a„+ K†i hY .B m m €K- i`QM; K„i ?B M H M K°i iB i?®M; F?´ #’i ç„+ /oX

•Q *€+? G¢T hQ +MM; h?¢+? L? K- ç m t2K M?Q M; QìB ?¶ i`Ê M`M; - #’i Hm”M B i
i?’i- ç m H`M`M;X

dd8X *?QÆM; ded, .-M .-M *QìM; æ¢B5

h?¢+? L? K +kM; F?¬M; #B i G} M L +MM; •Q +’ æ pb ?„M- iB M ?`M? +€ ç°- ?„
çSM; ç-m h?B M LB i hBM? h?-M Zm®+ Î T?Q t - ç M; •K i?-K +?9 w ç M ?„MX

Í i`QM; \*U+ æ¢Q Hmv M M;K+ i`M; - b m F?B ;B i +? i # ;½ ?ªB i°+ h?-M oQÆM
+ªM? ;BÈB- ?„M H”T iS+ +?¢v ` t M; Q`B M;`M /†K- ibK K°i +?¶ ? M; ç°M; v M H†
iBM? F?Q +O # +€B h?-M oQÆM; +ªM? pä ;Bª ?Q`M iQ`M iB m ?! ?’T i?mX

hW F?B ç°i T?€ ç M *?•M h?-M çdM? T?QM; +ªM? ;BÈB- ?mv i F?B m +O ?„M ç½
?’T i?m M,M; HQÊM; T?ªM ç®B M?B m ?ÆM M[X

E?¬M; +?d M?Q i? - ?„M T?€i ?B M ` ?„M `’i Qi F?B H•K p`Q çB M +m²M; - #` T?ª
+?Q F?¬M; `äX

"B M ?! M`v T?€i bBM?- ç½ +! iW i`QÈ+ ç•v `’i H•m- M,K ç! Î ?ªB /QÆM; i?B M i?
i?-M ç m /MM; Î pB + H’v [m†M; - i`QM; HÂM; F?¬M; i¢T MB K- i?-M ?²M +! i? çQ

>„M T?€i ?B M- +?d +-M ?„M +?mv M i•K p`Q K°i bU FB M- #ªQ i`b i`QM; ç-m i? M
i•K i?-M- M?Q p”v- b) F?¬M; / /`M; i`m ?Ä M?”T K X

G9+ i`QÈ+- i M JBM? h°+ +QìM; ;Bª #` ;B i +? i FB - hK >²M *?•m +MM; ’M Fw i`
K +MM; M? m /mM; ?ÊT- #B M i?`M? HBM? ?²M i i? B KÈB- F?B ç!- ?„M HB M +ª
i?“M? i i? B- i•K i`Q i`Î M M +SM; +ÄB ?ÆM `’i `ä`M;X

>„M +ªK i?’v çQÊ+- ?„M bÎ /o b) F?¬M; / /`M; i`m ?Ä M?”T K - i?b +! HB M [m M
pB + HBM? ç`B ?bM? i?“M?X

h`QM; ?mv i ç°M; i®B Hì Kì- ?„M F?Q M? +?•M +?’K ç’i- /MM; ?ÁM ç€ +?2 FQM F?
K„i +ªK M?”M #B M ?! i`QM; +Æ i? X

h?-M #Q /` HU+ K` H-M M`v iBM? H¼+ ` - F?¬M; +! HQm +?mv M iÈB hBM? L;mv
ç½ Km®M i`M ç-v iÈB +U+ ?¢M- i`W T?B H¢B K°i H-M M[ç°i T?€- ç¢i iÈB h?-M
H-M- M m F?¬M; b) F?¬M; b) F?¬M; +! Q+? HÊB ;bX

h?-M #Q /` HU+ H-M M`v- çQÊ+ +?B H`K ? B #° T?•M /mM; M?”T i?•M i? +O ?„M
HQÊM; F€ H¢- /kM; K½M? iB M p`Q ?mv i M?K+ +ªM; QìB ?„M- #` p•v i`¬M; K¶B K
i,M; +QìM; ?mv i M?K+ +®i +€+?- ç®B pÈB i?•M i? M?Q K°i H-M ` M Hmv MX

*`M; M?B m i?-M #Q /` HU+- /Q ?„M +® w +?mv M ?! tm®M; - #` ?„M M;QM; Hmv

*kM; pb M?Q i? - imv`^M; t'm ?' p"; B"M /[- imv`^M; Km®M; B i +? i h?¢+? L? K- M
/€K iU KbM?` i v- +?d +| i? pKM; i`°K t"B K°i Qi i?O çQ¢MX

>„M bÊ- bÊ +€B #|M; T?Q b m h?¢+? L? K- bÊ ?½B +?QM? KbM? T?€M çQ€M b B
;†T T?ªB i B ?Q¢M;”T ç-mX

L; QìB FB - H" K°i +€B #'i ?O i`mv M i?mv i +O GB i .B K iBM? pU+- #'i +S M; QìE
?„M- +kM; b) F?¬M; #bM? ioM?- b) F?¬M; /€K ç®B K†i pÈB ?„MX

æ¢i G†+; BªB i?Q+? K°i iB M;- ç°i M?B M ?'T /šM bU +?9 w +MM; €M? K„i +O K¼

J" M; v +ª •Q +´ æ ç m M;²B F?¬M; v M- T?9i +?®+ i?2Q +?¶ M;²B çSM; H M- F?|
K†i- óæ¢i G†+- M; QÆB F?¬M; H-K\ " M, K i`QÈ+ ç•v- iB m iY FB - i?U+ bU +?d +|
i?B M +ªM?; BÈB\ô

G h?B i hQ æ†+ +?†+ +?†+ HQÐB F m F€ H - +ªK i?€M F?¬M; ?B m- ô Zmª M?B M
ç•v- i `®i +m°+ `ä`"M;- pb +€B; b M" M; TªB çQ / M? M; ¢+? +O •Q *€+? G¢T h¢
`²B- i i?U+ bU ç½ ?B m ` - M? ç-m FB - F?¬M; ? #bM? i?QìM; XôX

h¢T hm •M +kM; -K -K +? 'M ç°M;- €M? K„i b€M; M; ìB H M- ?Qi K°i ?ÆB i? "i b•m-
iW *?•M h?-M L?` i`¼M; i?B M +ªM?; BÈB ç°i T?€ ç M i K i`¼M; i?B M- M m H9+ i
M, K- +kM; F?¬M; TªB H" ç m ç€M; M; ¢+ M?B MX L?QM; ?„M ç¢i çQÈ+ *?•M h?-M
F?šM; ç`M? î i`QM; pÁM; # M, K M"v K" i?¬B- M|B +€+? F?€+- î i`QM; # M, K M"v
i`¼M; i?B M- i`U+ iB T ç¢i ç M +€M? +Y çB i?¬M; h?-M oQÆM; +ªM?X " M, K- +
[m€B p"i- [mª M?B M H" K°i +€B [m€B p"i

h¢T hm •M HB + K„i K°i +€B ç½ ?B m `äX

h`QM; K„i #¼M ?„M ç M t2K- i?ìB çB K h?¢+? L? K ç M; H" \*?•M h?-M L?` i`¼M;
Hkv`i M?B m HU+ HQÈM; +MM; HoM? M; °- î i`QM; pÁM; # M, K ç°i T?€ ç M *?•M
F?¬M; TªB H" çB m H"K +?Q M; QìB F?€+ F?¬M; i? +? 'T M?"MX

h`QM; bmv M; ?o +O #¼M ?„M- i`QÈ+ ç•v- +?„+ H" h?¢+? L? K ç½ +| K°i çQ¢M i?ì
L?QM; #•v; Bì H¢B #'i ç²M; X

*?•M h?-M i K i`¼M; i?B M +ªM?; BÈB- ç M +Æ ?°B ç°i T?€ h?-M oQÆM; +ªM?- +
/MM; i?ìB; B M F?¬M; ç M #

M, KX

æ•v H" +?mv M; b\

L; k ç¢B +?Q ?-m +MM; æ° h?B M L?¢+- ç m F?B T bÊ`²B- ç°i M?B M iQ" M #° BK

óh M; ?o- b m F?B K°i +€B pä; Bª ç°i T?€ ç M h?-M oQÆM; i K i`¼M; i?B M- +?Q /
/B m /QÈ+- î i`QM; i?ìB; B M # M, K- +kM; `i F?| ç2K hBM? L; mv M +mM; + 'T i`
TªB M|B + -M p¬ b® M; "v ç K ç HoM? M; ° €Q M; ?o - i?ìB; B M # M, K- ç®B pÈB +?
H M`²B #B M K'i- +?d H" K°i çB K; ÈM b|M; M?Ä i` M ?"M? i`bM? bBM? K M?- F?¬
?šM- H¢B +| i? ô G h?B i hQ æ†+ +QìB F?´ H„+ H„+ ç-m- /WM; K°i +?9i- óL, K
i`, K M, K- KÈB iW \*?•M h?-M i K i`¼M; i?B M i bK çQÈ+ +Æ ?°B ç°i T?€- ç| ç½ +QB
M; QìB- ? Q i®M i?ìB; B M K'v i`, K M, K- KÈB +| i? ç¢i iÈB h?-M oQÆM; "Q *ªM?ô

J¼B M; QìB ç m BK H†M; F?¬M; M|BX

J" M; v +ª •Q +´ æ p®M i€Q #¢Q- H9+ M"v ç m M; "K KB M;- b„+ K†i i? v ç´B HB M
M; ?o +€B; bX

óL m i®+ ç°im Hmv M +O ?„M- +| i? iB T iK+; B[p[M; M?Q p"vXô h? M? •K #m²M
p M; H M- /WM; H¢B K°i +?9i- M" M; H¢M? M?¢i M?bM p T?Q b„+ K†i F?| +QB •Q
+m²M; H9+ i`QÈ+ +O ?„M- M|B F?¬M; +?WM; +| i? i?U+ ?B M çQÈ+X h`QM; pÁM
•Q +´ æ - +kM; F?¬M; TªB H" HìB M|B çB M +m²M; M[Xô

GÌB M"v pW M|B` - i'i +<sup>a</sup> K¼B M; QÌB KÈB M?È iÈB +?mv M M"v- p Kti [m€B /` M
 " K¼B M; QÌB bQB K|B- •Q +´ æ BK H†M; F?¬M; M|B ;b- b„+ Kti +`M; F?| +QB- i?
 F?ÄB +?'M ç°M; K°i +€B- €M? K„i / [iÈM +U+ F€ ç€M; bÊ- `ä`M; çÆ #` ç€M? iÈB
 óh ç½ +?Q`^M; i ç, t2K i`¼M; ?„M K°i +€+? ç-v çO- F?¬M; M; ?o iÈB- pšM +ÁM ç€
 ?„M ô h¢T hm •M /Î F?|+ /Î +QÌB- #¶M; M?B M pQÆM i v H'v`QÊm K¢M? iW i€ M [Î
 ? ?^a M|B, ô*| i? +MM; iB m iY M"v m®M; `QÊm +QÌB çM - M|B F?¬M; +?WM; p b
 ç i F?Q2 F?Q M; `²B- ? ? - i?9 p`- M|B F?¬M; +?WM; i +| i? +?SM; FB M K°i +
 M; ¬B b Q KÈB b€M; `¼B +?|B K„i /•M; H M i` M i?¬M [m®+X
 ós2K` - +?ì b m F?B ?„M çB` - i +kM; +•M M`M? #Ê K°i +?9i`²B- ?„+ ?„+Xô G` h?
 p Kti [m€B /`X
 > B i`ÁM; K„i •Q +´ æ M?Q Km®M T?mM HY - i?•M ?bM? F?¬M; M; WM; `mM`~v- b„
 óæWM; [m€ FQ+? ç°M; - ç°i T?€ Î i`QM; \*U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`M; - +?Q +?„+ H
 +€+ M; QÆB ç½ [m M ?„M Î ç` T?QÆM; M`Q`²B ?^a\ô æ° h?B M L?¢+ #¶M; M?B M
 óL? [M; M, K ;¬M ç•v- /€K ç°i T?€ Î i`QM; \*U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`M; - +| K'v M; QÌB-
 GÌB M"v pW M|B` - p Kti •Q +´ æ +?'M ç°M; - HB M +QÌB`° H M- óæ9M; p"v- K
 M?Q i? M`Q- +kM; F?¬M; M M ç°i T?€ M; v i`QM; *U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`M; - ç•
 ? ôX
 G} M L +kM; ç°i M?B M M?È iÈB +?¶ ç†+ i?M +O *U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`M; - b„
 i`QM; €M? K„i ?B M` K°i iB ?²B ?°T HQ H„M; X
 Zm^a M?B M F?¬M; M; Q`B /U HB mX
 æ° h?B M L?¢+ pW M|B tQM; F?¬M; # Q H•m- Î F?m pU+ ;¬M ? M; ç°M; K` h?¢+?
 +| #B M ?| KÈBX
 h`QM; pÁM; i`, K /†K tmM; [m M?- F?¬M; Qi iY iM ç M; •K i?- K`M M9T- ç m i?2Q i?
 /`- çQ€M çQÊ+ +?mv M ;b t<sup>a</sup>v` X
 *| M; QÌB Î i`QM; \*U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`M; - T?^aB ç°i T?€ K°i +^aM? ;BÈB KÈB- T
 iY iM ;B®M; M?Q m®M; `QÊm ?QM; T?'M H M- ç m F?¬M; /Q /U +?9i M`Q- ç m ?Q
 i" T H¢BX
 ""i +S pä ;B^a M`Q- F?B ç M; ç°i T?€- +kM; F?¬M; i? #` # M M; Q`B [m'v M?B m- M
 +^aM? ;BÈB5 G9+ M"v +`M; +-M #Q`M- i?"K +?Q +-M T?^aB +| +QÌM; ;B^a #^aQ p - #
 HU+ HQÊM; # M M; Q`B ç€M? p`Q- +, M #^aM F?¬M; `<sup>a</sup>M? ç #`M i•K ç M- #` M; QÌB F
 #bM? i?QÌM; X
 E?€+ pÈB F?B ç°i T?€ iÈB *?•M h?-M *^aM?- F?B ?„M iÈB h?-M oQÆM; +^aM?- +-M
 ` M Hmv M i?-M i? - ç•v +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` +?mv M +| i? / /`M; K m H X
 h¢B i`QM; H9+ M"v- ?„M +, M #^aM F?¬M; i? T?•M i•K- +kM; F?| +| i? p" M /KM; HU-
 i`mM; iQ`M #° iBM? HU+- iB M ?`M? ç°i T?€ ;B M M M` M Hmv M- K°i F?B +| F i?
 #^aM H` #` p•v i`QM; ?Q`M +^aM? F?¬M; +| ç T?ÁM; X
 hWM; +€B iY iM- ç m #B i H9+ M"v ç°M; i?O b) i?m" M HÊB +Ð M`Q- #ÎB p"v- iQ`M
 [m X
 h`QM; +?ÈT K„i- Î T?Q i`QÊ+ ? M; ç°M; h?¢+? L? K`M M9T- HB M ?B M` K°i ç
 ?mM; €+ i M- pW M?bM bÆ [m - i?"K +?Q +| ?ÆM KQÌB M; QÌB- i`QM; ç| +| +^a M;
 i`¼M; i?B MX
 ó> ? - +QB i?QÌM; K¢M? b®M; [m€X >„M F?¬M; #B i bU M; mv ?B K +O *U+ æ¢Q
 K` H¢B +| i? K¢Q ?B K M?Q i? - ? ? Xô o Kti •Q +´ æ i`-K i oM? H¢B- K°i pB M ç
 M?Q ç½ #B M K'i- H¢B H-M M [H°` iQÆB +QÌBX

o Kti G h?B i hQ æ†+ +MM; h¢T hm •M- æ° h?B M L?¢+- +kM; ¢ m M;QM; i`¼M; +kM; ¢ m +ªK i?'v h?¢+? L? K [m€ KS+ HB m HoM?- ``i F?¬M; +~M i?"M- i? M?QM M?•M M?Q p"v M?bM +?mM; [m M?X
J" M; v +ª G} M L - +kM; +| +?9i T?B M HÁM; #'i M- i`QM; HÁM; iS+ ;B" M K„M; h?¢+? L? K [m€ KS+ ¢B M +m²M;- #B i`ä *U+ æ¢Q Hmv M M;K+ i`"M; M;mv ?B K- L" M; HQ H„M;- F?¬M; ¢ÆM i?m-M H" #ÎB pb K°i pB M bBM? K M? +?B iBM?- +ÁM
oB + h?¢+? L? K b®M; +? i- HB M [m M ¢ M K°i #Q K"i i` M M;QÌB M" M;- i?"K +? +O M" M;- M" M; F?¬M; i? F?¬M; F?~M i`QÆM;- M" M; +kM; F?¬M; Km®M i`Æ K„i +¬M ¢²- iY iM M"v i?W /`T ?,M ¢ M; ¢°i T?€- / /"M; i?m; †i i€M? K¢M; +O ?„MX

dd3X *?QÆM; ddy, æ oQÆM; *?B h•K

h`QM; ?Q" M; +mM; ?MM; po +O h?B M LB i i?¬M [m®+X
æ° h?B M E€ b`H M +^K- p Kti KdK +QÌB- +QÌB M|B, óhB m iY F?¬M; #B i b®M; G¬M; K"v F ¢2M +O hY .B m M?,M H¢B- •K i?¬K +„M +?†i` ,M;- i?'T ;B¼M; M|B H bU H" F?¬M; #B i M;?o +€B ;b- #B i`i`ä`"M; \*U+ æ¢Q Hmv M M;K+ i`"M; M;mv ?
*MM; •Q *´ æ - G h?B i hQ æ†+- H} M L ;B®M; M? m- #¼M ?¼ +kM; M?bM i?'m M ;†T T?ªB- i?'v ¢QÊ+ ?ÆM KQÌB i M iY iM iK i" T H¢B ¢•v- ¢ m Í# M M;Q" B ? M; ¢° ;B®M; M?Q b|B ¢|B- M?bM +?,K +?9 p" Q ?QÈM; FB X
L?[M; M;QÌB M"v- F?¬M; +| K°i M;QÌB M"Q H" M;QÌB HQÆM; i?B M- i'i +ª ¢ m H" pB + t'm F?„T MÆB- +?ûK ;B i i?"M? iQM?X
ob ¢2K M?[M; M;QÌB M"v M?®i H¢B- M;k ¢¢B +?Q ?¬m ¢ m ? Q i®M F?¬M; Qi i•K i ÍGB i .B K iBM? pU+ ¢ m +| ¢QÊ+ ?mM; / M? i?"i HÈM- ? B i v /QM? ¢¬v K€mX
"i +S M;QÌB M"Q i`QM; #¼M ?¼- T?|M; ¢B ` # M M;Q" B- ¢ m H"K +?Q `i M?B m p >¬K M v- #¼M ?¼ iK i" T Î K°i +?¶- +?d H" pb K°i KK+ ¢Q+?- pb K°i F?®B Hmv M M Gmv M L;K+ hBM?- H" H Q iM HÈM M?'i ¢ [m®+- +?d +| M;QÌB +?„M +?„M +? iK i K°i F?B`ÆB tm®M; Gmv M L;K+ hBM?- B +kM; ¢WM; KÆ iQÎM; +?¢v` ibK ¢QÌM; LÆB ¢•v- +?ŠM; M?[M; +| +QÌM; ;Bª ?"M; M,K ¢|M; Î- i`QM; i?B M H Q H¢B +| +'K i²M i¢B- M;m M;®+ ¢€M? b•m p"Q- +?d #B i`ÆB p"Q F i +K+ H" ?bM? i?¬M +•m /B
"¼M ?¼ bÎ /o +ÁM b®M;- F?¬M; +| #` +?ûK ;B i- H" #ÎB pb ¢ [m®+ +¬M /MM; #¼M +| ;B€ i` K°i +?9i- K¶B K°i H¬M *U+ æ¢Q Hmv M M;K+ i`"M;- ¢ m H" b•M F?'m +O p" HY +O #¼M ?„MX
ÍibM? ?m®M; +?„+ +?„M TªB +? i- #¼M ?¼ +?d +| K°i +QM ¢QÌM; b®M;- i?b TªB
*?d +| +?B K ¢QÊ+ Hmv M M;K+ H M? #`B- #¼M ?¼ KÈB +| i? i?Q€i Hv F?ÄB Gm i`QÈ+ T?¢K M?B m Qi i°B H¶B- ¢ m ¢QÊ+ t| #Á- i?¬M [m®+ b) F?¬M; ?ÄB iÈB M[J°i F?®B Hmv M M;K+ H M? #`B- iQÆM; ¢QÆM; pÈB K°i K¢M;- pÈB K°i iB b€M; ? J" H9+ M"v- Î i`QÈ+ K„i #¼M ?„M- HB M +| K°i iB b€M; M?Q p"v- pŠM H" K°i i B b€ i`Î #`M i vX
B +| i? F?¬M; FQ+? ¢°M;\

ós2K` - +?9M; i F?¬M; çÊB çQÊ+ ç M H9+ ?„M p`•Q *€+? G¢T hQ ;B Q +?B M- #'i
 +kM; F?¬M; i? T?•M i•K- ?„M +kM; b) F?¬M; M; Q¢B H Xô æ° h?B M E€ +QÌB M?¢i
 ôæ€M; iB +- iB K HU+ t€+ i?U+ F?¬M; i - +?QM? H` ``i H¶ K½M; `²BX
 hY .B m +„M `„M; - i`QM; HÁM; +| çB K H¢M? H)Q- •K i?¬K HQ H„M; X
 E?¬M; #B i pb b Q- M`M; +U+ F€ F?¬M; Km®M M?bM i?`v h?¢+? L? K ;†T +?mv M
 M`v K½M? HB i- i?`K +?Q pQÊi [m •Q *€+? G¢T hQ b®M; +? iX
 J„i M?bM i?`v ç€K +¬M ç²- ?mM; M?•M +`M; M; `v +`M; M?B m- ?ÆM M[+| w ç² ?
 .B m- F?¬M; F?ÄB ?B M ` K°i p`B ?bM? aM?X
 h?¢+? L? K +MM; æ¢i J¬M; ;B Q i?O- FBM? bÊ æ¢i G†+- pb M`M; ;B[p[M; mv M; ?B
 hBM? "¢Q hQ€B- ? B M; QÌB Îi` M hY hBM? +?B M t i`®M +? i- i?ÌB F?„+ K'm +?@
 pšM i?¢+? +m²M; #¢Q- Îi`QM; +'K ç` F€ H¢- Î+?mM; bÊK +?B m i`QM; F?m pU+
 HÌB M|B ?`M? ç°M; - h?¢+? L? K i` m +?¼+- çO HQ¢B ?`M? ç°M; F?¬M; F K +? çQ
 L?[M; ?bM? aM? FB - HB M iB T?B M ` Îi`QM; ç-m M`M; F?¬M; i? [m M çBX
 J°i +aK ;B€+ +?m b|i- Îi`QM; M°B i•K M`M; i`M ` - H M i`M iQ`M i?•M- F?¬M; ?
 tBM? ç T +O hY .B m- HÁ2 ` bU HQ H„M; +MM; F?`M i`QÆM; K°i +€+? `ä`M; - ç•
 `X
 Zm M?B m M, K M?Q p`v- F?¬M; +| K°i i M M K iY M`Q- +| i? H`K M`M; M?È KQM
 ç w M?Q i? - HQ H„M; b®M; +? i- bÊ ;†T T?aB +QM çQÌM; +? iX
 J`M; v +a•Q \*€+? G¢T hQ- FB M ç`M? çSM; Îb m HQM; M`M; M?B m M, K M?Q p`v
 ;B€+ [m€ HÈM M?Q i? X
 æ°i M?B M- hY .B m w i?S+ çQÊ+- i M M K iY iW ç¢B HK+ F?¬M; #B i i M ç°i M?B
 b•m i`QM; i`€B iBK M`M; - K¢M? K) +?B K H`v K°i p`i`Q ``i i`¼M; v m- +| i? poM?
 óh•K M; QÆB HQ¢M `²BXô æ° h?B M E€ M?Qm K`v- H¢M? M?Q #, M; p¬ibM? M|B, ó
 i•K ç M +?mv M M?Ä- b) F?¬M; pb #'i +S +?mv M ;b K` ?¶M HQ¢M i•K iQM?X ``i -
 FB K i`QM; i v M; QÆB- H` ç°M; HU+ ç M; QÆB çB iÊB- M?QM; M; QÆB T?aB M?È
 i v M; QÆB poM? pB M +?d H` ç² p`i- F?¬M; i? ç +?9M; ç•K +?QM? KbM?5ôX
 o K†i hY .B m +?`M ç°M; - i?2Q i`QM; ?QaM; ?®i idM? H¢B- ;B`i KbM? ?²B MY M
 F?¬M; +-M M|B i? K ;b M[X
 óE?¬M; +| i•K ç` H½M? F?®+- M?Q i? M`Q bBM? i²M i`QM; ?Q`M +aM? +¢M? i` M
 ioM?- +?d #B i ?¢B M; QÌB ?¢B KbM?- +?Q M; QÆB K'i çB bS+ T?€M çQ€M- +?Q M
 ç m T?aB +?`m HB M HKvXô æ° h?B M E€ ?W H¢M? K°i iB M; - óæB K M`v- M; QÆB
 æ° :B`- M? ç-m- M; QÆB `i K K HÁM; `²B- H`K b Q +| i? i?`M? +¬M; \ô
 ó>„M- pb ç¢i çQÊ+ p`i`Q- +| i? ` i v ?¢ ç°+ i +MM; 2K ?¼- ç•v H` T?`K +?`i K`K
 +¬M; T?aB +| b Q\ô h`QM; K„i hY .B m ?B M ` K°i +?9i F?| +?`m- óS?K pQÆM; - ç
 +kM; ;B®M; M?Q ?„M\ô
 óh bQ pÈB ?„M +ÁM imv iibM? ?ÆMXô p K†i æ° h?B M E€ H½M? F?®+- M? +? M
 æ° :B`- ç m F?¬M; T?aB H` M? 2K `m°i- F?¬M; T?aB +MM; K°i K bBM? ` - ?„M +|
 ``i #bM? i?QÌM; X L, K ç| i - çWM; M|B M? 2K F?€+ K - +?Q /M H` M ?2K `m°i- +k
 B /€K +?®M; i - i HB M ;B i F ç| - #'i F +| T?aB H` M ?2K ? v F?¬M; 5ô
 hY .B m ?QaM; bÊ i?`i b„+X
 óL m ç +?Q i [m v i`Îp - i pšM b) H`K M?Q +k- pb pä ç¢Q +?mM; +U+- pb bU ?QM;
 i?B M ?¢ F?¬M; +| M; QÌB M`Q F?¬M; i? ;B i5ô æ° h?B M E€ ?W H¢M? K°i iB M; -
 *U+ æ¢Q Hmv M M; K+ i`M; X

h`QM; M9B K`m t€K H¢M? M?Q #,M;- ¸°M; i`QM; K°i +€B ? M; ¸°M; m €K- M,M; H
`M;- +`M; M?B m i?B M ¸` M,M; HQÊM; iK i" T H¢B- /B M iQ+? ?ÆM KQÌB Kšm-
F?„ T MÆB- M,M; HQÊM; p +?¢K HšM M? mX

hWM; bÊB i?B M ¸` HU+ HQÊM; i`Î M M iBM? i?m-M b¢+? b)- M,M; HQÊM; iW i`C
M?Q H` K°i /ÁM; bm®B /`B ? T- ¸½ #` HU+ HQÊM; M`Q ¸| ?9i H'v- ¸ m ?QÊM; iÊB
H¢BX

" M +¢M?- i`QM; `WM; `K- # M +¢M? +QM b¬M;- b•m i`QM; HÁM; ¸'i- ¸€K iY iM-
FB K MûM F?¬M; ¸QÊ+ - ¸ m ?B M ` - i'i +ª; B®M; M?Q b|B ¸|B- ?mM; €+ i`WM; K„
óS?`i G¢+ - M; QÆB t2K H•m M?Q p"v- pb b Q +ÁM +?Q ` i v\ô J°i; ½ ¸¢i iÊB h?-
+ªM? ;BÊB Zm, o, M i°+ H½Q; Bª- ?`i ¸-m M?bM p T?Q # M +¢M?- M?`M F?¬M; ¸C

L?[M; M; QÌB M"v- ?"M; M, K #` M?®i Î ¸•v- `i M?B m M; QÌB ¸ m #B iM? m- i` Q ¸'
æQÊ+ tQM; H` S?`i G¢+ H` K°i ?ªB i°+ pä; Bª- i?B m K°i +€M? i v- ¸²M; /¢M; +kM;
i`¼M; i?B M +ªM? ;BÊB- ?„ M ?W ?W- óG¢T *Æ- M; QÆB Km®M +| ¸QÊ+ Hmv M M;
> ? - M; QÆB v M i•K- i b) F?¬M; i` M? ¸Q¢i pÊB M; QÆB- M; QÆB #•v; BÌ ¸B p`Q
>„ M p` G¢T \*Æ- ? B M; QÌB /mv M?`i i`QM; ¸€K M; QÌB- H` +QÌM; ;Bª ¸¢i iÊB *?•M h
;BÊB- ?B m #B i HšM M? m- +kM; #B i ¸®B T?QÆM; i`M M?šM F?| +?ÆBX

"¼M ?¼ ¸ m +| ¸B m +® FvX

ó>„ + ?„ + - i i¢K i?ÌB F?¬M; p°B +?Q H„K- /M b Q #` M?®i H•m M?Q p"v- +kM; F?¬
M? +? KB M; - KB M; ¸-v ` ,M; p`M; - óL?QM; i?"i ` M; QÆB- i M?Ê ¸QÊ+ M; QÆB
M; Q`B i`ª [m p¬ +MM; i? i?ªKX hW F?B M; QÆB #` M?®i p`Q ¸•v- ¸S M?| + FB -
¸ m F?`²B- #•v; BÌ +ÁM b®M; ? v F?¬M; - ¸ m F?¬M; +?„ + +?Q H„KXô

GÌB pW M|B ` - b„ + K†i S?`i G¢+ #B M ?| - M?`M F?¬M; ¸QÊ+ H¢B ?W K°i iB M; X
Zma i?"i- ?„ M F?¬M; F`T +?Ì ¸ÊB- ?„ M +¬M TªB ` M; Q`BX

S?`i G¢+ #B i- ¸°i T?€i?B M p` +ªM? +¬M `i M?B m +Æ /mv M +MM; i`B HU+ - M n
#Êi `i M?B m T?B m HQm- +kM; +| i? ibK ¸QÊ+ €Q M; ?o i`mv M i?W i®i ?ÆM- i
[m M i`¼M; X

>„ M TªB `ÌB F?ÄB- TªB iÊ ;B9T +QM +O ?„ M ¸°i T?€- +?Q M M ?„ M `i b®i K°i
óGU+ J°+5ô S?`i G¢+ i`-K M; •K K°i +?9i- ¸°i M?B M p K†i i`Î M M /[iÊM ?mM; €
+ªM? ;BÊB h?-M oQÆM; M?`i i`¼M; i?B M Î # M +¢M?- M|B, óL; QÆB ¸B p`Q i`QÊ-
M; QÆB +| i? ;B9T i +?B K ¸QÊ+ Hmv M M; K+ H M? #`B- i ¸€T SM; M; QÆB- b m
i®i +QM ; €B +O M; QÆBXô

oä; Bª #` ?„ M +?B- M; ?2 ¸QÊ+ T?•M T?| - b„ + K†i T?€i H¢M?- +| ¸B K M Q M9M; X
óL m M; QÆB F?¬M; ¸B- ¸WM; i`€+? i F?¬M; F?€+? F?Q5ô S?`i G¢+ pW i`WM; K
?°B i?b i +?Q M; QÆB `²B- M; QÆB +¬M TªB M„K +?„ +5ô

h M GU+ J°+ FB - i`QM; HÁM; H¢M? M?Q #,M;- #` €M? K„i S?`i G¢+ M?bM +?^K +
+| `„ M ¸°+ ¸ M; T?mM Mm®i HQÐB M?bM KbM?- i`QM; HÁM; +ªK i?'v bÊ ?½BX

>„ M /Q /U K°i +?9i- M; šK H¢B ibM? i`¢M; +O +QM; €B ?„ M Î # M M; Q`B- +„ M ` ,M; i
¸¢B- M; QÆB ¸€T SM; i - M m i +? i ¸B- K` M; QÆB +| i? b®M; b|i ¸B ` M; Q`B- i?
i®i +QM ; €B +O i Xô

óh ¸€T SM; M; QÆBXô S?`i G¢+ ;"i;"i ¸-m- óL m i i?U+ bU +| i? +ÁM b®M; ¸B `
GU+ J°+ F?¬M; /`B /ÁM; M[ - F?) +„ M K¬B- iW i`QM; ¸€K ¸¬M; M; QÌB p•v t2K H
? M; ¸°M; h?¢+? L? K`M i?•MX

S?-M ¸¬M; iY iM +MM; i M +¬M ¸²- p K†i ¸ m ?QM; T?'M p¬ +MM; - F?¬M; iU +?O t
? M; ¸°M; +`M; M; `v +`M; ;¬MX

æ²M; i?ìB- €M? K„i ç€K M; QìB •Q +´ æ - H} M L - h¢T hm •M +kM; ç m b€M; H M-
i?–M +?9 w- ç m KÆ iQîM; M?bM t2K- h?¢+? L? K +| i? b®M; b|i ? v F?–M; X

L; QìB ç M; ç°i T?€- #'i +S M; QìB M"Q ` i v- ç m +| i? / /"M; ç¢i çQÊ+ KK+ çQ+?
F?–M; ? T?ÁM; #` K" M|BX

GU+ J°+ ;B®M; M?Q iB +?ÊT- M; QìB ç M; î; B[F?–M; i`mM; - h?–M *?B GoM? o
M?B M ?| ; ¶- +| iWM; KªM? T?B M ; ¶- / i?`i; B®M; M?Q p¢M M, K +´ i?K- i`"M ç–v
oU+ +O ?„M T?|M; i?Q+?– +´ K°+ î T?K + "M +kM; ç m `KM; ç°M; çSM; H MX

hWM; ç€K M?€M? +•v +SM; `„M- `, M; `, + ; ½v- #` h?–M *?B GoM? oU+ +O ?„M F
FB K #ûM M?¼M- # v pKi p"Q i`QM; ç°M; X

o Q p Q p Q5

J°+ FB K K M; i?2Q HU+ HQÊM; b„+ #ûM +U+ F€- +Y ç°M; #` +?9M; +?¢K p"Q- HE

GU+ J°+ i?'v p"v- +kM; i?W /`T M´ imM; - +?Êi H|2 `²B #B M K'i- #B M K'i F?–M; i
ç°M; X

_ 'i M?B m M; QìB ç m +~M i?"M [m M b€i- •K i?–K KQM; çÊB +€B ; bX

E?–M; +| +?9i / Q ç°M; M"Q- F?–M; +| +?9i ?ÆB i?î M"Q- i?"K +?Q M; v +ª •K i? i
ç M- GU+ J°+ ;B®M; M?Q K°i ; B¼i MQÊ+ `|i p"Q #B M `°M; - F?–M; +| i¢Q M M; ÊM

S?–M ç–M; i M +¬M ç²- +m²M; M?•M- iY iM- ç m ; B"i KbM?– M?bM p T?Q ? M; ç°
M?B M +ªK i?'v K°i +ªK ; B€+ H¢M? H)QX

•+M? K„i G} M L #¶M; M?B M b€M; M; ìB- i?–M i?€B #m–M; HĂM; - H¢B H'v ` K°i
/QÊB- i?QîM; i?S+ K°i KB M; X

h M GU+ J°+ FB p– i? M? p– iS+ #B M K'i- w M; ?o h?¢+? L? K î i`QM; ? M; ç°M
F?–M; T?ÁM; #` +?9i M"Q- çB m M"v M|B `ä ?„M #B i KbM? H"K +€B ; b- +kM; H" p
i?ìB v M HÁM; - #B i +| H) h?¢+? L? K b) F?–M; #` ; B i +? i K°i +€+? / /"M; M?Q p

óa G¶5 L; QÆB çB i?Y K°i +?9i5ô G¢T *Æ +QìB /[iÊM K°i iB M; - óL; QÆB +? i- i -
+O M; QÆB- çB i?–BXô

G¢B H" K°i pä ; Bª +ªM? ; BÈB h?–M oQÆM; M?'i i`¼M; i?B M- î #` ?B T #S+ tm®M
i`QM; ? M; ç°M; X

*kM; F?–M; •K i? M? ?ÆB i?î- +kM; F?–M; +| / Q ç°M; ; B Q +?B M- iB M p"Q M; Qì
p– i? M? p– iS+X

æ°i M?B M K¼B M; QìB +ªK ; B€+ çQÊ+ b m HQM; H¢M? H)Q- +| çB K bÊ ?½BX

ddNX *?QÆM; ddR, a€M; h¢Q E€ hQ+?

d3yX *?QÆM; ddk, h?–M oQÆM; *ªM?5

hBM? i?–M ?ªB /QÆM; - /"v ç†+ p i M Si F?–M; ; B M- T?|M; tm'i ` GBM? >²M h€M
HoM? pU+ ?bM? i?S+ # M ç–m ?B M ?B M ` - +MM; K°i +?¶ i¢B ç°M; ?mv i i?"M?
i?"M? F€ [m MX

J°i ç–m i`MM; FQ+? p"Q M?[M; +€B FB Gmv M L; K+ hBM? iY iM- H9+ M"v ç`M? /¢
/€K M?9+ M?Q+?X

E?B #¼M ?„M # M +¢M?- iWM; ç¢Q p i MSi F?¬M; ;B M +U+ F€ ç€M; bÊ- K¶B ?Qç
+| i? #` p i MSi F?¬M; ;B M +„ii?-Mi? X

“i ç°M; - +kM; F?¬M; +| M; ?o H` #¼M ?„M M; “M M p¬ bUX

hY oQM; •Q L; ?o *?B GBM? >²M h€M; h`M; ?bM? i?“M? p b m- HQ¢B M`v h?-M +
ç†+ iQM? +kM; ?B M ?B M` - M?[M; M; QìB FB +ªK i?`v HBM? ?²M KÄB K i- /-M/
b b9i- +| i? M?bMi?`vi?2Q i` M M; QìB +O KbM?- T?B #”i` çQK ç|K; B®M; M?Q
M?[M; +€B FB iK i”T H¢B M,M; HQÊM; ;B®M; M? m- M? Q M? Q ?QÊM; T?Q ?mv

J¶B M; QìB i`QM; M°B i•K- ç m T?€i` K½M? HB i bÊ ?½B #’i M ç M- # HQ¢B i?m°
#¼M ?„M`mM; ç°M; i?“i HÊMX

“i Hm”M H` G` M L - •Q *´ æ - ? v UpšMV H` i¢B T?Q t h?B M LB i hBM? h?-M
E€- +kM; #` i?“i b•m +?“M M?B T ç M- #¶M; M?B M w i?S+ çQÊ+- #¼M ?„M i?O p[
+?QM? H` +?QM? t€+X

h?¢+? L? K tm’i ?B M- pb M?[M; pä ;Bª M`v Kî` K°i +€B +€M? +Y KÈB- iU ?²K
#B i M?|K, ç€K #¼M ?¼- pä ç¢Q K°i çQìM; #B MªQ p¬ +MM; - +kM; F?¬M; T?ªB +
+?Q #¼M ?„M #B i- HU+ HQÊM; €Q M; ?o FB K im- ;B®M; M? m +| i? çB i?¬M; ?“

E?¬M; +| B #B i- ~Mi?•Mi`QM; ?mv i ç°M; h?¢+? L? K- `®i +m°+ H` ibM? ?m®M;

*| i? K¶B M; QìB H¢B +kM; #B i- h?¢+? L? K î p`Q ç°i T?€ F?~M v m M?’i [m M F
+YªB M`v- +?“+?“M M?’i T?B i`MM; i?B M- +?|B K„i €T [m #’i Hm”M +€B ;b K°i
MB MX

h`QM; ?mv i ç°M; X

h`QÊ+ +Y ?B M` i? K M[.”v ç†+ F?2 ?î F?¬M; ;B M- i`QM; ç°M; # Kûi +?¶- `Æ
+€M? i v- 2Q +?•M- +€B FB H` i`QÊ+ FB M?ªv p`Q iÊB ? B ;½ pä ;BªX

“¼M ?„M +, M #ªM i?“i F?¬M; M; î- i¢B ?mv i ç°M; M`v # M i`QM; +| H’v i? K M[æ
?î F?¬M; ;B M- #¼M ?„M i¢B t¬M; iÊB +€B FB K°i b€i M - i?•M i? ç½ +?B M, K t
K°i #° T?“M- #` FûQ p`Q F?2 ?î F?¬M; ;B M- poM? pB M F?¬M; +| F?ª M,M; K°i H-
.”v ç†+ F?2 ?î F?¬M; ;B M # M i`QM; - ?mv i ç°M; î +?¶ b•m i`QM; - h?¢+? L? K ?î
H’vX

hW M; Q`B +Y ç°M; +?ªv p`Q iBM? i?m-M i?B M ç` +?B M,M; - T?ªM; T?’i ç½ i?“M?
[m’M [m M? i¢B i?•M i? +O ?„M H M- K°i KªM? /`B ? T H¬B çB M +?mB p`Q i?•M
i?QìM; m®M HQÊM ;B½v /K X

>„M H9+ M`v- iQ`M i?•M p~v` ` b€M; H¢M iB HY - i?•M i? M?Q #` #-v ç†i i¢B i`
HQÊM; #B M i?“M? i?Ê` M- pmM; p~v H M ?Ä /B K i?B i +?Mv- ;ä` M Hmv M H’v

æ®B UpÈBV``i M?B m *?•M h?-M +ªM? pä ;Bª K` M|B- i?-M i? M; QM; Hmv M i?®
M; QìB ç m F?’ i` i’MX

L?QM; K`- h?¢+? L? K i?b H` F?¬M; [m€ ;B®M; M? m- b„+ K†i ?„M i?-M F€ #bM? i
+?B M +U+ ?¢M- +?“m çQÊ+ i?QìM; M; QìB +?¶ F?¬M; i? M?“M çQÊ+ ç m çÊM- i?-
#bM? i?QìM; F?| +| i? iQìM; iQÊM; X

*?O v m ?ÆM +?QM? H`- ?„M i`K +°i i?“i bU [m€ p[M; +?“+`²B- ?„M +´ i?•M i? M
i?Y i?€+?- +€+ HQ¢B i` i’M ç m ?QìM; [m`²BX

aQ b€M? /QÈB- ?¬K M v i?-M i? M; QM; Hmv M- +kM; F?¬M; T?ªB ç†+ #B i F?| +
+MM; pÈB ç¢B ç b® pä ;Bª F?¬M; ;B®M; pÈB- i¢B i?-M i? M; QM; Hmv M i`QM; [
i?“K +?Q +| +?9i, çB K +? i H†M; X

hU T?€i ?bM? i?“M? i?B M ç` M,M; HQÊM; - ~M +?S i? ;B M HU+ HQÊM; i?-M #C
F€ F?“+ ç Q- i¢B i` M M; QìB +O ?„M HQm H¢B /’m p i i?“i b•m- i`Ê i?•M i? +O ?

h?2Q hY .B m +?¶ 'v çQç i çQÊ+ ç'v- i`Ê ;B9Ti?–Mi? +¬ ç¼M; ç M /QÊ+ - bÊK ç½` HU+ i,M; H M i?B M ç` M,M; HQÊM; +QÌM; ç° - ?bM? i?`M? iWM; +´ K°i K½M? HB +?Q ?„M iK i" T ?'Ti?m i?B M ç` M,M; HQÊM; i®+ ç° +`M; i? K K m H X

>„M iQ`M i?•M ?mv i M?K+ - +®i +€+? - HK+ T?O M; k içM; - iWM; ç€K +•v ;•M Kç+? T?€i M; QM; Hmv M ` i?B M ç` M,M; HQÊM; i?`K i?`m- M?[M; +€B FB M,M; HQÊ F€i?–M #Q +¬M; ?B m- i`M ç–v iQ`M i?•M ?„M- i,M; +QÌM; ?„M +®i +€+? +QÌM; ?mv i M?K+ FB M +®i`bM? ç°X

L?Q H` ç½i?`M? K°i FB M i?–M #BM? - #` + M? i`QM; HU+ HQÊM; ` M Hmv M H'v- tmv M i?OM; - i`Î M M +SM; +ÄB M?Q M9B- `M +?S F?OM; #® iBM? +| i? X

"B M ?| +O ?„M- F?¬M; çÆM ;BªM +?ŠM; [m H` # M M; Q`B ?mv i M?K+ - K` M; ;B®M; M?Q i?,M; ?Q `²BX

h–M; # HBM? ?²M i ç`M # M i`QM; - +€B FB HU+ HQÊM; €Q M; ?o i–M; - M?Q #` b€M; - i`QM; ç| iBM? i?–M- F?¬M; ;B M- bBM? iY # HQçB €Q M; ?o - T?ªM; T?`i +| # M i`QM; HU+ HQÊM; €Q M; ?o çç i i?`M? F€ /B m ?¬SM; - HçB ç +?Q ?„M ç®B U M; ?o #ªM +?`i- ç½ +| +`M; b•m K°i i–M; M?`M i?S+X

>„M HB M M?Q p"v M; ²B- iMv w i?–M i? ` M Hmv M M; QM; F i- HBM? ?²M HBM? ? # HQçB HU+ HQÊM; €Q M; ?o X

h?–M ?²M +MM; # HQçB HU+ HQÊM; €Q M; ?o i`Î M M /mM; ?ÊT H`K K°i- F?B ?„M HQÊM; €Q M; ?o - F€ /B m M´B H M- K¶B K°i +?OM; HU+ HQÊM; ç½i?`M? K°i çQ tm'i ` K`i KÌ p–M; b€M; X

L?[M; +€B FB HQÊM H`içB HU+ HQÊM; €Q M; ?o Hç+ `M # M M; Q`B p–M; b€M; ` - ?„M ç®B UpÈBV HU+ HQÊM; €Q M; ?o Hç+ `M ?B m `ä i?ÌB çB K- M?[M; +€B F T?€i bBM? F€ /B m Kti #B M ?| - HBM? ?²M # M i`QM; p–M; b€M; #B MªQ- T?ªM

h? +?Q M M- M?[M; +€B FB ?B M ?B M M; Q`B ç°M; p i M Si F?¬M; ;B M- i?Q€M; T?çK pB +kM; +`M; HÈM `²BX

hY pQM; HU+ HQÊM; €Q M; ?o ` i€M /"i p–M; b€M; - +| ? B i–M; - K°i i–M; bBM? + K`+? HçM? M?Q #,M; - bBM? +Æ i–M; # Q H'v ?„M €Q M; ?o Hç+ `M- #ªQ p ?„M i? - F?Q€+? i€M ` - çBªM? ?QÌM; i`i +ª K¼B M; QÌB- H`K +?Q ç`+? M?•M HBM? ?²M #` æB m M`v +kM; i`U+ iB T /ŠM ç M- # M M; Q`B ç°M; ?mv i F?¬M; /€K M?9+ M?Q+? i€M? KçM; [m M; çB K HQm \*?B i i®+ ç° +`M; H9+ +`M; M? M?X

"` iY pQM; i–M; # Q i`MK M?[M; M; QÌB FB - i€M? KçM; [m M; çB K K°i çB K`9i M bBM? +Æ i–M; - H"TiS+ HçB ç +?Q h?ç+? L? K i€M? KçM; +?`M ç°M; i`Î M M K½M çç i çQÊ+ i,M; H M- çB m M`v +kM; i`U+ iB T /ŠM ç M- ?„M iY pQM; i–M; ?'Ti?m +? M; QÌBX

hY pQM; i–M; `9i ` bBM? +Æ HBM? ?²M- K°i F?B `ÆB p`Q bBM? +Æ i–M; - h?ç+? L HçB H–M M[i,M; +QÌM; HU+ HQÊM; - ;B M?"TiY pQM; i–M; M,M; HQÊM; HçB ç + *?B GBM? >²M h€M; h`M; mv HU+ +`M; +QÌM; ççB ?ÆMX

*ª ? B ?¶ i`Ê HŠM M? m- ;B9T M? m i,M; +QÌM; HU+ HQÊM; - HÈM M?'i Km®M HÊB ?„MX

*ÁM +| ?B M ?B M hBM? >ªB- +?QM? H` iBM? i?–M €Q M; ?o Hç+ `M # M M; Q`B ?B +?9i [m M; çB K i?Q€M; ?B M- M?Q b€M; +?|B ç–v b QX

*?ŠM; [m H`- +MM; hY oQM; •Q L; ?o F?¬M; ;B®M; pÈB- hBM? >ªB €Q M; ?o F?¬M i€M? KçM; iB M ?`M? +¬M; FQ+? - +¬M h?ç+? L? K p®M HBM? ?²M +O +QM M; QÌB h?ç+? L? K- +ÁM ç M; ç°i T?€ +Y F?`m- iU M?B M F?| +| i? i?9+ /K+ - çB m M`v hBM? >ªB h?–M +?B HoM? pU+ªQ /B m- F?¬M; +| +?Q #`v ` X

J†+ /M M?Q p"v- F?¬M; ;B M FB €Q M;?o F, F2 ?Î- +MM; hY oQM; •Q L;?o ?'T i
 çO H"K +?Q ?„M #bM? v M p¬ bU- F?¬M; bÊ #’i Hm"MF M"Q ç€M? HûM iÊBX
 h?¬M +?B HoM? pU+ KÊB #„i ç¬m ?bM? i?“M? i?îB çB K- içQ i?“M? ç°M; ioM? ?°E
 #“M K“ ?ÊT w M? m i?B M ç` M"Q ç! [mv i„+ ?¬ SM;- /šM ç M HoM? pU+ /B M iQ+
 i,M; +QîM;- ``i +?O v m M?’i H¬- F?¬M; ;B M +O ?„M €Q M;?o ?°B Ub)V ?bM? i?
 ç°M; M?Q M9B- +kM; +! çQÊ+ ç€M; bÊ HU+ T?ÁM; M;UX
 J" i" €+ [m, /` hY oQM; •Q L;?o - i?m°+ iQM? ç†+ #B i+! i? +?O ç°M; tm’i FQ+?- +
 HBM? H° /B M- hY oQM; •Q L;?o b) #“v` #°M +?’i- ç2K bBM? +Æ`9i bç+?X
 h`QM; ?mv i ç°M;- h?ç+? L? K #bM? v M HoM? M;° H’v- ç®B UpÊBV # HQçB €Q M
 h?¬M +?B HoM? pU+ i?¬M F€+QîM; ççB- +,M #°M K†+ F M;QçB ;BÊB ibM? ?m®M
 h?îB ;B M p°B p" M;X
 *?ÊT K„i i?îB ;B M- M?[M; +€B FB /WM; HçB içB ç°M; ?mv i- F?¬M; /€K M?9+ M?
 +Æ i? bBM? +Æ #îB pb i`¬B [m [m€ ç°- M;mv M K°i ç€K +?€M; p€M; ç¬m ?Q K„i
 i?¬M i`Q ç¬M ç°MX
 J°i +€B bÆ b~v- +! M;QîB `ÆB p"Q p i M Si F?¬M; ;B M # M i`QM;- H9+ M"v +? i i?
 hWM; +€B ç°i M?B M iY pQM; M;QîB- K°i i?•M iBM? F?Q +kM; b) F?¬M; iB m i€M
 HQÊM; ;B®M; M? m- M? M? +?!M; iK i" T M?“T ?mv i ç°M;- ``!i p"Q h?ç+? L? K i?
 i?“M? ?„M HU+ HQÊM; K°i #° T?“MX
 L;mv M K°i ç€K pã ;Bª- HB M iB T `ÆB p"Q F?2 ?Î F?¬M; ;B M +? i i?ªK- i`QÊ+ F
 p¬ +MM; v m Êi`²BX
 æ M +m®B +MM;- K" M; v +ª _ FB +MM; S?’i Gç+ +kM; F?¬M; i? K v K„M i?Q€i F
 +?!M; K†i M†M; M ç’v- +S M?Q p"v K°i ç¬m çKM; M;QîB F?2 ?Î F?¬M; ;B M KB M;
 > B +€B ççi iÊB h?¬M oQÆM; L?` i`¼M; i?B M +ªM? ;BÊB +QîM; ;Bª- +kM; +m®B
 HçB iBM? F?Q- M? Q M? Q`!i p"Q ?mv i ç°M;X
 aÆM ç°M; Î +?¶ b•m i`QM;- h?ç+? L? K ?²M M?B M +?Q T?€i ;B€+` M;QçB ;BÊ
 ?[M; F?’ im H’v- K°i # M` M Hmv M i?¬M i? - çB K°i # M ?bM? i?“M? h?¬M +?B H
 L;mv M +’ i?K F?B ?„M +?9i #’i i`B #’i ;B€+- +! KÎ`°M; ;’T # X
 •K i?¬K içB i’i +ª +€B T?QÆM; p` ç M; i`¬M; t2K i? M"Q +QîM; ;Bª- ç m i`¬K K†
 T?Q +€B FB m €K +Y ç°M;- içB +?Î +€B ;bX
 h?îB ;B M içB H†M; H) i`¬B [m X
 "ªv M;“v b mX
 L;“v ?¬K M v- # HQçB HU+ HQÊM; €Q M;?o ?bM? i?“M? h?¬M +?B HoM? pU+- T?
 +! +?9i i?îB çB K i?B M ç` M,M; HQÊM;- ç½ K°i iB F?¬M; +ÁMX
 " M M;Q`B ? M; ç°M; K†i- +?d +ÁM HçB +! i` M ç’i T?¬M +ÁM HçB +O +?•M i v ç½
 iQ`M i?•v M;QîBX
 J¼B M;QîB •K i?¬K M?bM +?,K +?9 H M- MQM ?ÆB i" T i`mM; iQ iQîM; bmv M;?o-
 ;bX
 J" M; v +ª G` M L - ç m +! +?9i F?~M i`QÆM; #’i M`²B- F?¬M; #B i F i [mª b m +
 æ½ [m i?“i H•m- Î ç^M; FB m €K ?mv i ç°M; pB i- iQ€i` K°i ççQ iBM? Hmv M i?•M
 M?Qm K`v M?bM p T?Q ç¬v ç’i T?¬M +ÁM HçB +O +?•M i v ç½ #` +Ki- [m, /` +Qî
 óh?“M? +¬M;5 h?“i bU i?“M? +¬M;5ô æ° h?B M L?ç+ M?“M F?¬M; çQÊ+ H ?QªM; i
 ` M?B m HQçB HU+ HQÊM; FB K im- [mª M?B M H“ +kM; çQÊ+- +?9M; i M?“M i?S
 T?ªB +! KÊB +ªB #B MXô

óL;QÌB K M; # HQ¢B h?–M +?B HoM? pU+- # HQ¢B €Q M;?o +•M ç®B M?Q K°i-
hm •M +ªK F?€B M;¨M p¢MX

óh M;?o- ?„M Î ç•v *U+ æ¢Q Gmv M L;K+ h¨¨M; +?QM? i?S+ +?B M ç'm- ?B M i¢B
h?–M +ªM? ?„M- +| i? ;B i+? i h?–M oQÆM; M?'i i`¼M; i?B M- ?„M ?¬K M v- +kM;
ªM?- i M;?o- ?„M #•v ;BÌ ç®B i?O- +| H) +| i? ç´B K°i i? v ç´BXô G h?B i hQ æ
æ - ?„+ ?„+ +QÌB M? K°i iB M;- i`QM; HÌB M|B w iS ?¨K t9+ F?¬M; +–M M|B +kM;
•Q *€+? G¢T hQ- +kM; +?d +| h?–M oQÆM; L?` i`¼M; i?B M +ªM? ;BÈB im p`- +?Š
h?¢+? L? K b,M ;B i +QM K²B\

ó•Q *´ æ - M;QÆB +?m~M #` K°i +?9i - ç2K K°i pB M i€M? K¢M; M;¬B b Q +„i M?Q
€K MÎ MK +QÌB- i`QM; €M? K„i i¨¨M ç–v pmB KWM;- iU ?² +ªK i?'v F?¬M; +| t2K M

ó.B m L?B- M;QÆB p¨M M|B F?¬M; b B- `ä¨¨M; çKM; TªB M?Q p¨v K°i +€B i?–M
hBM?- æ° h?B M E€ HB + [m hY .B m- i?–M b„+ F?€+ i?QÌM; +QÌB +QÌB- ó•Q *€+
iB m iY FB - bÊ H¨ F?¬M; ? +?¶ i?m FûK ?„M- M m M?Q K°i +?¼B K°i +?¢K K†i-
t2K F?¬M; `äXô

G9+ i`QÈ+- ?„M H¨ K°i KU+ t2K i`¼M; •Q *€+? G¢T hQ ç'v- M?QM; #•v ;BÌ- K¨ M;
/€K F?ŠM; ç`M? M?Q p¨v `²BX

G9+ M¨v h?¢+? L? K- ç½ i? v ç´B #¢B +K+- ç°i T?€ h?–M oQÆM;- pQÊi [m K°i +
KÈB çŠM; +'T `²BX

d3RX *?QÆM; ddj
 d3kX *?QÆM; dd9
 d3jX *?QÆM; dd8, *?QÆM; dd8
 d39X *?QÆM; dde
 d38X *?QÆM; ddd
 d3eX *?QÆM; dd3
 d3dX *?QÆM; ddN
 d33X *?QÆM; d3y
 d3NX *?QÆM; d3R
 dNyX *?QÆM; d3k
 dNRX *?QÆM; d3j
 dNkX *?QÆM; d39
 dNjX *?QÆM; d38
 dN9X *?QÆM; d3e
 dN8X *?QÆM; d3d
 dNeX *?QÆM; d33
 dNdX *?QÆM; d3N
 dN3X *?QÆM; dNy
 dNNX *?QÆM; dNR

S?QM; L?B m iWM; #QÈ+ +ÎB ` - H° / i?`i K K K¢B i`„M; K`M- p i K€m T?Q i`QÈ
 p`Q p•M t M? i` M / M`M; - ç½ bÈK F?¬M; i?'v M[X
 J°i i?•M p€v M; „M #^M; / #| b€i- `€+? imM; i|2- F?¬M; +?2 /'m çQÊ+ T?QM; [m M
 çB H¢B- çMB ç T H„+ HQ- KÆ ?² +| i? i?'v çQÊ+ K„ /B m ;B[? B +?•M- F?B M M;
 F?¬M; M; ,M +ªM çQÊ+ /K+ p¼M; +O M°B i•KX
 G9+ M`M; M|B +?mv M- KkB M†M; M - ` M çO HQ¢B •K T?M K°M; ªQ WK- - K ?Qt
 ;ä Î i•K ?ªB +O h?¢+? L? K- /"v b|M; +U+ F€X
 h`QM; K„i ç T- # Q ?"K i?•K ibM? M?Q #B M b•m- +| i? ?Á i M HBM? ?²M M; QÌB
 M M K K v m- ?°B iK pÈB +Æ i? v m /` +O M`M; - HQ¢B K` i?€B ?'T /šM +•m ?²M
 h?¢+? L? K +kM; ,M F?¬M; iB mX

óæ€M? ç€M? ;B i ;B i M?B m +kM; F?¬M; i®i- +?9M; i +| i? #„i i v M|B +?mv M- ?
M? ôX S?QM; L?B m +QìB /mv M /`m /`M; - i?•M i? çšv ç½ K„ /B m m®M ûQ- T?QM
` X

*QM K„i h?ç+? L? K ç°i M?B M çÄ H M- H¬M M`v +kM; F?¬M; i?B i`B M #çQ i`m h
bU K ?Q†+ +O ç®B T?QÆM; +•m /šM M MX

>„M F?) i?Î T?b T?Á- €M? K„i +U+ M|M; M?Q HY - ;B®M; M?Q H`v m `•m t M?- M?
S?QM; L?B m- F?¬M; iU +?O çQÊ+ K` /U b€i p`Q S?QM; L?B mX

L;¼M HY S?QM; L?B m tm'i` - /m ç°M; pÁM; [m M? F?|2 K¬B- ?B M` T?QM; ibM

>¬ ?'T +O h?ç+? L? K +`M; i? K M†M; M - M; v +ª S?QM; L?B m +€+? KQìB Kûi i`
p p mB bQÈM; i` M K†i M`M; HçB i,M; i? K K°i T?¬M- 'B i?¬K ç„+ w- K„ K•m i?•
i`QM; HÁM; HçB HçM? H)Q M?Q #„M;X

h? M?•K HU+ HQÈM; •Q L;?o +O M`M; - +`M; +€+? ;¬M- F?ª M,M; ç„+ i?O +`M; H
#®X

h?ç+? L? K /U b€i p`Q- +?QM? H` T?ªB K°i FQ+? ç„+ i?O- F?¬M; # Q ;Bì +?Q h?
M[X

hªB [m i?'i #çB i`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M`v- M`M; ç½ bÈK F?¬M; /€K t2K i?QìM;
+ÁM t2K h?ç+? L? K H` ç®B i?O ç€M; bÊ ?ÆM +ª * K *Æ- ``M; ;B - M`M; HçB #B
i`¬K- bÊ #` iQM? F - pšM Hm¬M +`M i?`M +?m`M #`- ;B®M; M?Q F?¬M; çÊB h?ç+
imv i ç®B b) F?¬M; tm'i i?OX

*S M?Q p`v- ;B®M; M?Q K'i ?²M- €M? K„i HY M|M; +O h?ç+? L? K M?bM +?`K +?
çB iÈB- `®i +m°+ çB iÈB # M +çM? S?QM; L?B mX

óo"v KÈB ç9M; M? - +?9M; i +| i? iW iW i€M ;šm- +¬M ;b T?ªB M;QÆB +? i i b®M
F?Q+?- K ?Q†+ ç°M; HÁM; M;QìB- i? M?•K +?çv i?šM; p`Q HÁM; M;QìB- i v M;¼
K€m i` M M;U+ h?ç+? L? KX

•M? K„i M`M; - pšM Hm¬M [m M b€i F?m¬M K†i h?ç+? L? K- F?¬M; #m¬M; i? +?9
+| çB K F?¬M; `M- M`M; b) H`T iS+ ?ç ç°+ i?O- ?ÆM M[ b) H`T iS+ `9i HmBX

E?¬M; ;B M •Q L;?o +O h?ç+? L? K- +| F?„+ +? F€ Hç pÈB HU+ HQÈM; •Q L;?o
F?¬M; ;B M •Q L;?o +| i? i`QM; i?ìB ;B M M;„M; B K +¬K #ªM i?•M- +?Q M M K†+
F?¬M; /€K HÆB HÄM; +?9i M`QX

h v M;¼+ iW iW /m¶B` - S?QM; L?B m M?bM +?`K +?`K h?ç+? L? K +`M i?`M- K°
tm®M; H²M; M;U+ +| H¶ K€m +O h?ç+? L? KX

ó:Wô

h?ç+? L? K ;¬K M? K°i iB M; - +QM K„i pšM M;•v /çB HY M|M; M?Q +k- ¬K +?†i H
i?Q€M; +€B ûT H M K°i iªM; ç€ HÈM ?ÆB M;?B M;X

J„ K•m +O S?QM; L?B m ?B M H M K°i iB FBM? ?QªM; H'T HB K- M?QM; M`M; p
bmv M;?o- pb M`M; T?€i ?B M i?¬M i?€B +O h?ç+? L? K pšM M;•v /çB- ``i`à`M;
•K i? M?K ?Q†+ +O M`M; - M`M; +kM; +?d t2K ç•v H` #ªM M,M; +O M K M?•M- M

h v M;¼+ +O M`M; - iWM; +?9i- `®i +m°+ `ÆB tm®M; H¶ K€m i` M M;U+ h?ç+? L?
çB K M[- /QìM; M?Q +| i? #„i çQÊ+ i`€B iBK h?ç+? L? K- K°i FQ+? #|T M€iX

Ĵ Ĥ Ħ +DM`v- h?ç+? L? K ç M; /M° M • +ei?2P€€điY @ĐĐ M`Àpđ\$Đ L? B\$Ô# M &Y À

aQ pÈB S?QM; E?ª- >mv i æ² h¢T h?€+ +kM; H" GQÊ+ æQ¢i :Bª UF +QÈTV- +,M
i` M`i M?B m bU pB +- ç m T?ªB H i?m°+ p"Q S?QM; E?ªX

L;QìB M"v i?O çQ¢M i" M M?šM p¬ ibM?- i? M? / M? ?B M ?€+? Î ç'i i?—M T?¢i- M
HU+ i?QìM; tmv M [mûi b¢+?— M|B F?¬M; +?WM; S?QM; E?ª i?"i +| i? b€M? p B p
JBM? p" *Ym hBM? i?QÆM; ?°BX

L;QìB M"v- i? HU+ p" i?U+ HU+ K¢M?- +kM; ;—M #^M; pÈB K'v M;QìB M?Q æ° h?E
+'T #"+ +U K FB m ?MM; K°i T?QÆM;X

óh'i M?B M +| M;?2 [9 ôX h?¢+? L? K i?"i FBM?- b„+ K†i i`—K tm®M;- ó*! HB M [m
ô >„M H" T?K i?•M i óX S?QM; L?B m ?½M? /B M- M;Y ç—m ?W H¢M? K°i iB M;
S?QM; L?B m i +kM; +| i? M? / M? F?¬M; FûK- +?d H" pb ç¢i çQÊ+ iBM? ç²- KÈB
iBM?ôX

h?¢+? L? K ?QªM; bÊ- +?—M +?ì K°i +?9i- HB M +| +?9i ç m ç—m K";B v ;B v i`€
i?•M M;QÆB F?¬M; M?Ä- Î iBM? pU+ GB i .B K ç9M; H" #€ +?O K°i T?QÆM;- b Q

óZm M M|B +?Q M;QÆB #B i- +?mv M tªv ` #€ii ¢"v- i ç½ /MM; #Q T?€T i`mv M
i i? M"Q- p b m +?d +—M M;QÆB /€K i`²B H M Î iBM? pU+ GB i .B K- T?K i?•M i
M;QÆBôX S?QM; L?B m M|B HìB mv ?B T- óh Km®M +?Q M;QÆB #B i- M;QÆB `¢

óh?"i H `²BôX h?¢+? L? K çSM; /"v- F?QK M;QìB F?QK HQM;- H¢B +QìB M|B, ó
+?•m i` M HÀM; #`M i v #€ +?O ç'i i?—M T? i- +ÁM ç M;QÆB +?Bm M?m+- i?•i F?
#bM? MôX

ô L;QÆB +ÁM /€K t€+? +?mv M FB 5ô S?QM; L?B m M´B ;B"M- M" M; iW i`QM; K„
i` m iS+ i`"Q T?9M;- F?¬M; i?'v p i?"i FBM?- M;?o iÈB i Q M;° +O #ªM i?•M- M?
iÈB- ;B"M iW ; M bBM?X

ô J†+ /M T?K i?•M M;QÆB T?€T HU+ M;"T i`ìB- M?QM; iBM? pU+ GB i .B K H½M?
i çQÊ+\\ô h?¢+? L? K M? +?KB M;- p K†i H¢M? HMM;- ó>ÆM M[- iBM? pU+ GB
KbM? ?„M- M m ?„M /€K ?B M i?•M Î i?—M [m®+ h?B M LB i- F?¬M; +—M i ç°M; i
i?—M [m®+ HB M +| i? F?B M ?„M HQm H¢B poM? pB MôX

Iv ?B T +O S?QM; L?B m- ç®B pÈB ?„M K" M|B- F?¬M; +| +?9i HU+ QÈ+ i?9+ M"Q
ç•K ç—m p"Q ;—M ç'i i?—M T?¢i- Î T?¢K pB i? HU+ +O S?QM; E?ª ?Q¢i ç°M;- +| ;b

óL?QM; iBM? ç² çB K / M? T?QÆM; p`- i?2Q +?9M; i çQ- M; v Î tmM; [m M? ç•i i
+QìB H¢M?- ô ó>QÈM; M;QÆB +?¢v i`¬M- +kM; H" K°i F?®B M"v- çB m M"v +?SM;
i`QÊ+ H" ç9M;X S?K i?•M i #•v ;Bì ç½ #B i iBM? ç² i` M i v M;QÆB- H¢B #B i M;
M;QÆB +?Q`^M; M;QÆB +| i? +ÁM b®M; ibK çQÊ+ F?m pU+ iBM? ç² ;?B`à\ *?Q
+?d +—M M;QÆB K°i KbM?- M;QÆB +?Q`^M; M;QÆB +| i? çQÊ+ +€B ;b\ L;QÆB +
b Q\ .ìB KªM? iBM? pU+ +?Q iWM; F? B F?~M çB b Q\ô

h?¢+? L? K ?QªM; bÊ #B M b„+- ? B +QM M;QÆB #„M ` F€ [m M; M?Q HK - M?`M
M|B +€B ;b\ L;¬B b Q bBM? K M?\\hBM? pU+ +?Q çQÊ+ F? B F?~M\ô

ô Zmª M?B M ?Q`M iQ`M F?¬M; #Bûi ;b +ªóX S?QM; L?B m +QìB M?¢Q- ôLU+ +Q
+kM; F?¬M; #B i- ç½ Km®M +?2M K°i +?•M p"Q- i?"i F?¬M; #B i +?[+? i pB i M?Q

>Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- h?¢+? L? K +kM; F?¬M; iS+ ;B"M- p K†i M;QM; i`¼M; M
F?¬M;\\ô

S?QM; L?B m M?bM ?„M- /Q /U i`QM; +?®+ H€i- +•M M?„+ çQÊ+ K'i- óoB + M"v +k
H•mX L,K ç¢B [m®+ bU +O i?—M [m®+ h?B M LB i- ç m iWM; iÈB ?Q¢i ç°M; Î ;—M
M,K i`QÊ+- M;Q¢B ;BÈB ç½ +| HìB ç²M- M|B [m®+ bQ +O i?—M [m®+ h?B M LB i-
#•v ;Bì +| K"i ç¢Q çB i?¬M; K°i iBM? pU+ KÈBX L;?2 M|B- iBM? pU+ FB K†+ /M
M;¬B b Q bBM? K M?- i`QM; ç| +| M;¬B b Q bBM? K M? ç¢i iÈB i?"i T?~K- +ÁM +
KÀ h?—M iBM? F?`M; H²- +ÁM +| `i M?B m F?Q€M; i?¢+? F€ H¢- +| i? H`K HBM?

i'i +^a ç m H" i? i?B i QÊ+ KÆ +O p® ;B^a- M?QM; +?¶ ç| HçB +?Q +| #'i F€ i? H F?¬M; +| bBM? HBM? i²M içBôX

.WM; K°i H€i- S?QM; L?B m HçB M|B, ó*| `i M?B m M; QÌB- ç m çB [m # M FB i? GQÊ+ æQç i :B<sup>a</sup> M; QçB pU+- +kM; i?Y ibK- M?QM; F?¬M; i?m ?Qç+? çQÊ+ ;bX L? +O i?¬M [m®+ h?B M LB i- ç½ iWM; iB M p"Q- ?ÆM M[ p) HçB iBM? ç<sup>2</sup>- +?9M; i M?QM; #•v ;BÌ i iBM- i M; ?o- iBM iS+ i`mv M çB- `i M?B m M; QÌB +kM; b) iBM-

h?•M i? h?ç+? L? K +?'M ç°M; X

JQÌB M; ¬B b Q bBM? K M?- +ÁM +| M; ¬B b Q çç i iÈB i? 'i T?~K- ?ÆM M[+| KÄ h?- i?ªQ- ?'T /šM M"v- çO ç +?Q # +' i? HU+ çB M +m²M; X

hBM? pU+ GB i .B K ?B M ;BÌ- M; ¬B b Q bBM? K M? K†+ /M F?¬M; Qi- M?QM; F?- H" h?B M LB i iBM? +O i?¬M [m®+ h?B M LB i- M; ?2 M|B +kM; +?d H" ;B[M; k T

L; ¬B b Q bBM? K M? i? 'i T?~K- b) /UM; /K+ ` p¬ b® HBM? /QÊ+ i`•M #ªQ- M, M; H F€- M, M; HQÊM; i?"K +?Q +| i? i?U+ +?'i ?| - ?| i?"M? bQÆM; KM KÌ KÌ +| i? i?' i®i F?| HQÌM; pÈB pä ;B^a im Hmv M

*?d H" M; ¬B b Q bBM? K M? ç½ +| i? H"K +?Q #'i F€ i? HU+ M"Q i? K i?m²M; - + HQçB HBM? /QÊ+ HBM? i?ªQ- B +| i? F?¬M; çB M +m²M; \

h?ç+? L? K iÈB iBM? pU+ GB i .B K- /U p"Q hY .B m p" i?¬M [m®+ h?B M LB i- + b Q bBM? K M? FBK- ibK K°i +?¶ ç†i +?•M i®i +?Q i?•M M?•M #^M; ?[m Î ççB HK+

*?Q /M H" M; ¬B b Q bBM? K M? M? `T?~K- M m M?Q +| i? çç i çQÊ+- +kM; çO ç ?„MX

L?QM; K"- #•v ;BÌ S?QM; L?B m HçB imM; ` K°i [mª #QK M†M; +•M M?Q p"v- +| i FQ+? ç°M; +?S\

>„M `®i +m° +?B m çQÊ+- pb b Q #¼M M; QÌB * K *Æ- ""M; :B - S?QM; L?B m- pb b M, K- KQm ç² iBM? ç²X

3ykX *?QÆM; dN9, LQÆM; h v

J°i iBM? pU+ KÈB +?Q iWM; F? B F?~M- HU+ ç€M? p"Q ç®B pÈB ?„M i?"i HÈM- ç M iQ" M i?•M `mM `~vX

>„M iW ççB HK+ h?-M •M i?Q€i ` - +?QM? H" Km®M ibK K°i çQÌM; ` +?Q i?•M M? bBM? K M? M"v HB M +| i? i?Ä K½M i•K M; mv M +O ?„M- p®M iQÌM; `^M; i•K M; ;B M /"B M[KÈB +| i? i?U+ ?B M- M?QM; S?QM; L?B m ç +?T iÈB #Q K"i +O i iQÌM; KÈBX

JQÌB K'v M; ¬B b Q bBM? K M?- i`QM; ç| +ÁM +| çç i iÈB i? 'i T?~K- +kM; +| KÄ h?- /QÊ+ HBM? i?ªQ- #'i F€ K°i i? HU+ M"Q +O iBM? pU+ GB i .B K- K°i F?B +?B K +| i? çç i çQÊ+ i?U+ HU+ iQ M; mv M F?`M; H²X

h?-M [m®+ h?B M LB i p" I JBM? - *Ym hBM? i?QÆM; ?°B- #'i F€ +` HU+ HQÊM; M pU+ KÈB FB - HB M +| i? ç ûT ? B T?2 +ÁM HçB- +?d +¬M i?ÌB ;B M K'p ` ,K M, K +?QM? tQM; ?MM; iBM? pU+ GB i .B K- i`Î i?"M? pQÆM; ;B^a +m¬B +MM; X

S?QM; E?ª p" GQÊ+ æQç i :B^a M; QçB pU+- bÎ /o i?m FûK i?¬M [m®+ h?B M LB i- i ?°B- +?QM? H" pb F?¬M; +| +?¶ ç†i +?•M +?•M +?QM? M"QX

Zm M? ç' i i?¬M T?ç i- F?¬M; +| M; ¬B b Q bBM? K M? +| M, M; HQÊM; i?B M ç` - i`Q i`MM; - +?d +| i? iK i" T /m i?O /m i?U+- iY iM F?¬M; +| MÆB /mM; i?•M- M m S?Q iBM? pU+ KÈB FB - S?QM; E?ª HB M +| i? i`Î i?"M? K°i +` HU+ HQÊM; KçM? K) K M; Q" B # ççB i? HU+X

L m h?¢+? L? K +?B K çQÊ+ iBM? pU+ KÈB- +?ŠM; M?[M; M;mv +Æ +O ç¢B HK+
 iS+- +kM; +| iQ +€+? p'M çdM? i? HU+ +?Q +QÌM; iBM? pU+ GB i .B KX
 hÈB H9+ ç|- çWM; M|B æ° h?B M E€ çSM; ç-m i?-M [m®+- +?Q /M H" I JBM? p" *
 `i F?| QÊ+ i?9+ ?„M- +?Q ?„M K°i i?ìB ;B M M;„M HÈM K¢M?- iQÆM; H B +kM; +|
 T?QÆM; +O iBM? pU+ GB i .B KX
 "Q K"i M"v- /Q S?QM; L?B m ç H°` - [mª M?B M F?B M ?„M F?B T bÊ +m²M; ?d F
 *?d H"- /Á tûi F?®M; +? K°i pMM; iBM? pU+ KÈB- +?d /U p"Q bS+ K°i M; QìB ?„M
 i?U+ ?B M- F?m pU+ FB H¢B Î; B[ç'i i?-M T?¢i p" *Ym hBM? i?QÆM; ?°B- Km®
 H" K°i +?mv M / /"M; X
 óh®i H„K- +€K ÆM M; QÆB M|B +?Q i #B i iBM iS+ M"vôX
 h`-K K†+ ?²B H•m- b„+ K†i h?¢+? L? K H¢M? HMM; /-M- M?bM H M #B M b Q- ?M
 F?®M; +? K" +?€v ?WM; ?U+- óhBM? pU+ KÈB FB - i +kM; H" iBM? i? #„i #m°+
 ç +?B K çQÊ+ôX
 ó*?Q /M M; QÆB i bK` +?¶- H¢B +| i? i? M"Q\ô S?QM; L?B m M?bM p T?Q ?„M
 #^M; M; QÆB\ J°i pã ;Bª +ªM? ;BÈB h?-M pQÆM; L?'i h`¼M; h?B M- Î /QÈB bU K¢
 i?"i +| i? M„K Î i`QM; i v\ô
 ô "•v ;Bì F?-M; i? - F?-M; +| M; ?o H" b m M"v F?-M; i? óX h?¢+? L? K M? +? KB
 i? K ç w +QìB M?¢Q +O M" M; - ôh +ÁM i` - +| i?ìB ;B M ç-v çO ç¢i i?"M? +?mv M
 M|B- iBM? pU+ KÈB FB i? HU+ F?„T MÆB KQm ç²- pšM F?-M; i? iB M p"Q M?Q
 +?d +—M i iQ+? Hkv çQÊ+ HU+ HQÊM; ç-v çO- M„K Î HÁM; #`M i v- +| +€B ;b F?-
 ô hQ+? Hkv HU+ HQÊM; çO KS+ \ h?"i / /"M; M?Q p"v b Q\ô S?QM; L?B m ?W K°
 pQÊM; +ªM? +O iBM? pU+ GB i .B K M?B m p- b® F - + Q i?O L; mv M h?-M *ªM
 KÈB p"Q M; QÐM; +Y - i?"i iQÌM; `^M; i?B M ?¢ ç m M; m M; ®+ \ *| i? K†+ M; QÆB
 ô >„+ ?„+- M; QÆB Km®M M|B +€B ;b\ô h?¢+? L? K +QìB M? - €M? K„i M?bM +?^K
 ô h?"i` - +?9M; i +| i? ?¼T i€+ôX S?QM; L?B m +9B ç-m- i`QM; HÁM; ?"M ç M
 H9+ M"v +?d +| i? +® ;„M; H-B FûQ h?¢+? L? K- KÈB +| i? Î i`QÊ+ # T?QÆM; i?
 i`QM; i v #¼M ?¼X
 ô >ÊT i€+ \ >ÊT i€+ i? M"Q\ô *QìB M? - h?¢+? L? K iÈB ;—M S?QM; L?B m- +| i?
 i?'K p"Q `m°i ; M i` M M; QìB M" M; - ç-B K„i HQÊM [m M? i` M +´imv i i`„M; +O
 i`—M i`KB- F?-M; +?9i +?2 /'m /K+ p¼M; M°B i•K- óL; QÆB H" +QM ;€B +O S?QM
 t€+ i?`i pÈB i - ? v H"- M; QÆB Km¬M +?B m /K i\ô
 S?QM; L?B m ç°i M?B M M; ~M; ç-m- K„ K•m ?B M H M K°i Hm²M; €M? b€M; m H½
 +?9i bÊ ?½BX óS?K i?•M i +?QM? H" #€ +?O K°i T?QÆM; - #ªM i?•M i H¢B +| im
 i`¼M; i?B M- +ÁM M; QÆB- +?d H" K°i pã ;Bª M?Ä F?-M; +| ;®+ ` - +?ŠM; H) i F?
 h?¢+? L? K MÎ MK +QìB ?„+ ?„+- €M? K„i i?•K w b•m b„+- #`M i v iQ i?-`€T pQÆM
 +€B i` M +´K K K¢B +O S?QM; L?B m- F?-M; ç w M" M; Q€M ;B" M- H¢B +QìB M
 ç|ôX
 S?QM; L?B m ç°i M?B M #` +?¼+ ;B" M- #¶M; M?B M #°i /"v- p K†i H¢M? M?Q #, M
 #B i M; QÆB b) F?-M; #Ä [m +?Q i - M; QÆB ç°M; i?O çBôX
 ô æWM; iS+ ;B" M M? - i F?-M; Km®M +U imv ióX h?¢+? L? M MÎ MK +QìB p¬ bd F
 ç°M; HÁM; M; QìB M?Q p"v- i b Q + K HÁM; ;B i M; QÆB\ *?d H" i i¢K i?ìB pšM +?
 T?QÆM; p` M"Q- +?Q i i? K +?9i i?ìB ;B M bmv M; ?o- i? M"Q\ô
 G9+ M|B- #`M i v iQ +O ?„M i`QÊi tm®M; - HB M `ÆB p"Q +?¶ imv i i`„M; i`QM; M
 K„i H¢B i dM? i€Q b€M; M; ìB- F?-M; +| w MB K /•K m X

óG'v #~M i v #~M i?dm +O M;QÆB` 5ô h v M;¼+ +O S?QM;L?B m #„M` - K°i çB
i?“M? HU+ p†M bB i- K M; +€B i v ?„M çB- #Si HmB p b m i`,K Kûi- +ªM?;B€+ K` M
+ÁM /€K ç°M; i v ç°M; +?•M- i imv i b) F?¬M; #Ä [m +?Q M;QÆB- +?Q /M H` i ç
b) ç M;QÆB F?¬M; +?B K çQÊ+ iB M M;?BôX

ó*-M ;b p¬ ibM? M?Q p"v +?S\ J°i M;"v pÊ +?²M; i`,K M;"v •M €B- i p` M;QÆB ç½
M;QÌB +U+ ç ibM?- M m M;QÆB M;Q M M;Q½M +•m i?¬M; pÊB i - i? K +?9i M?m i
K K HÁM; ô h?ç+? L? K M?`M F?¬M; çQÊ+ K` +QÌB H MX

ó"Èi M|B M;¼i çB- M;QÆB H` M;QÌB p¬ ibM? p¬ M;?o - b Q HçB #` K°i M[M?•M i`
L?B m ?W HçM? K°i iB M;X

h?ç+? L? K M?bM M`M; i?“i b•m- p K†i H½M? ççK /-M- +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+? +
HçB [m€ H•m`²B- +?9M; i +| i? tm'i T?€i- M m F?¬M; +?ì i?¬M [m®+ i`mv #BM? i
T?B M iQ€BôX

S?QM; L?B m +kM; F?¬M; i`ª HìB- +?d Q€M ?"M M?bM ?„M- Q€M ?"M i`QM; HÁM;
#ÈiX

*kM; F?¬M; +| ;b ç i?m /¼M- h?ç+? L? K T?•M`ä T?QÆM; ?QÈM;- iW i?B M i?ç+
#ªQ S?QM; L?B m çB i?2Q- +MM; #QÊ+ p`Q T?QÆM; ?QÈM; ç•i i?•M T?ç i +MM; *

h?ìB ;B M p°B p½- M?€v K„i- K°i i?€M; HB M [m X

> B M;QÌB ?„M p` S?QM; L?B m- ç½ bÈK`ìB F?ÄB HoM? pU+ +O i?¬M [m®+ h?B
hBM? i?QÆM; ?°B- F?m pU+ ? B M;QÌB çB +kM; +| M;¬B b Q bBM? K M?- H` +?¶
pU+ GB i .B K- /U p`Q *Ym hBM? i?QÆM; ?°BX

> B M;QÌB bÊ # T?QÆM; i? HU+ HQm w ibK çQÊ+ #¼M ?¼- i"M HU+ ibK FB K F?
iB T + "M M;¬B b Q bBM? K M?- +S çB M?Q p"v`'i H•m- ç'i i?¬M T?ç i M`v +MM; *Y
M?Q +kX

h`QM; ç| - K¶B H-M S?QM; L?B m #` h?ç+? L? K ;B K + -K- HU+ HQÊM; iB m ? Q
F?¬M; i? F?¬B T?K+ M?Q # M ç-m- F?¬M; içQ çQÊ+ mv ?B T ç®B pÊB ?„MX

S?QM; L?B m /¼+ çQÌM; +kM; /-M /-M M T?"M- #B i M;QÌB +~M i?"M M?Q h?ç+?
M`M; +Æ ?°BX

h? +?Q M M p b m- M`M; +kM; F?¬M; Mm®i ç M /QÊ+ T?K+ ?²B M[ - i`€M? +?Q H
h?ç+? L? K K°i FQ+? T?€ ?Ov bBM? +Æ- F?B M HU+ HQÊM; K`i M[bmv FB iX

*?d + -M M`M; F?¬M; içQ i?“M? mv ?B T- h?ç+? L? K b) F?¬M; ç°M; i?O- K°i çQ
S?QM; L?B m ibM? ?m®M; +| HB M [m M iÈB ç'i i?¬M T?ç iX

>B m`ä + "M; b•m- ?„M + "M; FBM? ?½B- ``i FB M; F} pÈB GQÊ+ æQç i :Bª M;QçB
HU+ GQÊ+ æQç i :Bª +| K'v +?K+ M?|K- i`QM; ç| >mv i æ² hçT h?€+ +?d H` K°i +
F €+- /m i?m /m i?U+- F çB M i?QÌM; tmv M ?Qç i ç°M; iK i" T- hçT h?€+ +MM; GQ
?„M +kM; +?d H` i? HU+ M?` HQm K` i?¬BX

" M FB - M;QÌB ;B®M; S?QM; E?ª +| L;mv M h?¬M *ªM?- +ÁM +| # M;QÌB- +?d H
M;mv M i?¬M L?`i h`¼M; h?B M- i? HU+ p` HU+ HQÊM; F?¬M; #^M; S?QM; E?ªX

L?QM; bQ pÈB >mv i æ² hçT h?€+- # M;QÌB FB HçB +QÌM; ççB ?ÆM- ç m H` /m
HU+ /mM; MçT- F çB M HB m KçM; /QÈB i`QÈM; p¬ b®- K°i F?m pU+ +U+ F€ ?¶
pm - K¶B M;"v ç m ç®i ;B i ç€M? +QÊT- ;B[GQÊ+ æQç i :Bª +kM; i` M? ç'm F?¬M
H` MÆB #çQ HQçM ?mM; ?B K M?`i iBM? pU+ GB i .B KX

L;QÌB #bM? i?QÌM;- M m F?¬M; +| HU+ HQÊM; iU #ªQ p Kbm? ç-v çO- K°i F?B i
tQÆM; +®i +kM; F?¬M; +ÁMX

*?d /U p`Q HU+ HQÊM; çÆM; BªM +O ?„M- Km¬M ibK çQÊ+ p`i`Q #`v` +O iBM?
T?ªB +?mv M / - ``i +| F?ª M,M; F?¬M; i?'v KK+ iB m- ç½ #` M?[M; F çB M FB ,M

L;`v M`v- ? B M;Q`B +| +?9i KÄB K i çBfiÆB K°i KÄ iBM? #Ä ?Q M;- +•M M?„+ T?
çQ`M;- #^M; F?¬M; +?d /U p`Q HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? K` çB- iB m ? Q i?“i bU

*?d H` #¼M ?„M +`M; çB +`M; H +?¬ çB iÈB çQçM çQ`M; M`v- F?¬M; i?`v K°i +?B
+kM; F?¬M;; †T +?B M t +O i?QÆM; ?°B- H9+ M`v M;?o iÈB +¬M +?B M t i? v çB
F?| F?,MX

h` M KÄ iBM? #Ä ?Q M;- +| K°i ?² MQÊ+ M?Ä- ?² MQÊ+ i`QM; p„i- /QÈB ç€v ?² +|
i`` pÈB pä ;B^a- # [m M; iB M /B KX

h` M çQ`M; çB S?QM; L?B m KÄB K i p¬ +MM;- K¶B F?B HU+ HQÊM; M;QM; Hmv
bç+?- i`QM; HÁM; iS+ ;B`M p¬ +MM;- +Æ i? +kM; +?Q i„K`Y [m - pW M?bM i?`
?SM; p¬ +MM;- +kM; F?¬M; çÊB h?ç+? L? K ?ç H M?- HB M T?B i?•M p`Q i`QM;
MQÊ+- M;?B K i9+ +?“ H m /Æ #~M i` M M;Q`BX

h?ç+? L? K HQ`B #B M; M^K M;?B M; î i` M K°i i^aM; ç€ HÈM M?¬ H M +çM? ?² MQ
T?Q /QÈB- F?| 2 KB M; +?S çUM; MK +Q`B ?ì ?[M;- F?¬M; +| +?9i w M;çB M;MM;

óh Km®M i„K`Y - M;QÆB çWM; î # M +çM? i - +| i? +| +?9i T?QM; ç° ? v F?¬M;
ç-m- HB + ?„M K°i +€B- HçB +9B ç-m- /Q`M; M?Q F?¬M; M?bM [m - óGU+ HQÊM
i`QM; i?`B ;B M M;„M b) F?¬M; K M; ç M ^aM? ?Q`M; +?Q M;QÆB- M;QÆB +ÁM +| ;

óh bÊ M;QÆB •K i?-K i` Q ç`B pÈB T?K i?•M M;QÆB- F?¬M; i? F?¬M; T?ÁM;ôX h
i?•M- ?ì ?[M; M;BX

>„M bÈK ç½ î i`QM; i?S+ ?^B +O S?QM; L?B m- HQm HçB bmv M;?o •Q L;?o +O
/B m +O F?°`B;b;B M- +?d +¬M i ç`B HBM? ?²M +O S?QM; L?B m +| +?9i /` ç°M
+kM; F?¬M; +?Q K°i H-M +Æ ?°BX

S?QM; E?^ +Q`M; ççB ?mM; i`M- M m t€+ ç`M? T?QÆM; ?QÈM; +?Q M;Q`B M`v- i
KçM;- +kM; F?¬M; çO +? i- F?¬M; i? F?¬M; i?“M i`¼M;X

S?QM; L?B m i?-K ?”M- + _` ,M;- [m v HQM; HçB- +îB €Q MÈB /•v HQM;- i`K HC
+?9i- +?“K`½B +?bK tm®M; ç€v ?²- ~M ;B`m i?•M i? X

h?ç+? L? K ?QT K„i- M?bM /QÈB ç€v ?² i`QM; bm®i ?ÆB ?B M +Æ i? K K KçB KÆ
F?¬M; iKHÄM;X

*¬ ;€B M`v t^aQ i`€ •K i`M- +?d +¬M +?Q M`M; K°i +Æ ?°B i`î KbM?- b) i?W i? K`
F?¬M; /Q /U- h?ç+? L? K +kM; F?¬M; Km®M çQ iÈB T?B M iQ€B F?¬M; +¬M i?B

3yjX *?QÆM; dN8, *?B M >çK >mv i E?¬ G•m æ-m

S?QM; L?B m [m^a M?B M F?¬M; +| #B M T?€T M`Q M„K #„i h?ç+? L? K

h?ç+? L? K F?¬M; çB- M`M; +kM; F?¬M; çm`B çQÊ+- +kM; +?d +| i? M`T î i`QM;
+?Q iWM; i?`v [m MQÊ+ bç+?- M`M; +kM; F?¬M; Km®M #Ä [m +Æ ?°B i„K`Y M`

>² MQÊ+ i`QM; bm®i- +?Q /M M`M; ~M i?•M î ç€v ?²- h?ç+? L? K pšM +| i? i?`v +
M;Q`B- +?B K F?¬M; Qi iB M M;?B F?¬M; +¬M;X

*Æ i? S?QM; L?B m ç½ #` ?„M b`F?“T- +kM;; B®M; M?Q +| +?9i + K +?“m- F?¬M;
iB M M;?B M?Ä- pšM iU i„K`Y X

h?ç+? L? K M^K M;?B M; î i` M ?ÁM ç€ M?¬ H M- p K†i HçM? HMM;- K°i H€i b m
iB M;- +kM; T?B i?•M p`Q i`QM; ?² MQÊ+- +€+? S?QM; L?B m K`v +?K +i?QÊ+- M
i`B M?bM #-m i`B b Q H`T H€M?- iU içB M iQ`M;X

S?QM; L?B m FBM? ?Q^aM; K°i +?9i- p®M iQ`M; ``M; h?ç+? L? K b) /”v HÁM; t`m
çÊB ç M F?B M`M; T?€i ?B M h?ç+? L? K +kM; F?¬M; Km®M +?B K iB M M;?B +O

hBM? pU+ GB i .B K M"v +€+? ç¢B HK+ h?–M •M F?¬M; ;B M p¬ i" M- t ç M ç° +?Q
+kM; F?| +| i? +ªK SM; çQÊ+ ?QÊM; çB +O # M FB X

J°i i?•M K°i KbM? t¬M; T? Î iBM? pU+ t H¢Xöi?"i p'i pª KÈB +| M?"M ?¢- M?bM #
?½K çSÊ+ K" bBM? ` ibM? +ªK M?Ê M?"X

hÈB ç¢B HK+ h?–M •M ç M M v- ç½ [m i?ìB ;B M K'v +?K+ M,K- `i M?B m i`Q M?Ê

>„M +U+ bÈK ç½ K'i çB +? K - Î K°i iBM? F?¬M; F?€+ +kM; F?¬M; i? M;° çQÊ+
T?|M; ç½M; F?¬M; F K +? çQÊ+ - b v K Î F?B m +?B M +U+ ?¢M- ibK FB K H¢+ i
+?•M- F?¬M; +| bBM? iY +?B ;B Q- +kM; F?¬M; +| +€B ;b F?¬M; +| M;QìB M"Q ç€M
wX

L;QÊ+ H¢B b m F?B çB iÈB ç¢B HK+ h?–M •M- ?„M /MM; i?•M T?"M K°i h?¢+? L?
+ªK ç°M; +O i?•M ibM?- çQÊ+ h?¢+? EB M p" h?¢+? ;B t2K i?"M? ?v p¼M;- [m M

>„M +ª çìB FBM? M;?B K- b m F?B çB iÈB ç¢B HK+ h?–M •M- KÈB +?QM? i?S+ i€+
M?"M çQÊ+ M?•M bBM? +| w M;?o +MM; i`mv +–mX

_ 'i M?B m +?mv M Î ç•v- i?"M? [m€ i`bM? +ªK ç°M; K" HBM? ?²M ?„M F?| +| i? [m
ç€KªM? ?QîM; [m2M i?m°+ H¢B H¢ H\$K- /QìM; M?Q ?B M ` `ä `M; i`QM; ç–m ?„

J°i iB b€M;- iW i`QM; #B M b Q ?B M ` - €M? b€M; /–M /–M HÈM H M- KÆ ?² +|
+?B M ?¢K- iW i`QM; iWM; çB K M;¬B b Q H Q ` - çB p T?Q # M M"vX

"¶M; idM? /"v- –K –K +?'M ç°M;- ?„M H"TiS+ çB iÈB T?QÆM; p`S?QM; L?B m i`Q
+?B M ?¢K5ô

S?QM; L?B m i?'i FBM?- p°B /MM; €Q +?2 i?•M i? i? M? K` ç°M; HÁM; M;QìB- ç-
K°i +€B- KÈB M;~M; ç–m M?bM i`ìBX

" M;QìB "M; :B - >€M æ`+?- * K *Æ b m F?B iY pQM;- iQ" M #° M;¼+ i?¢+? +O +
i`QM; i v h?¢+? L? K- M;¼+ i?¢+? +| bBM? K M? ~M M'T F€ /B mX

h?¢+? L? K H"TiS+ H'v ` K°i F?®B- ;BW i`QM; HÁM; #M i v- ?ÆB i?ª HÄM; K°i +

S?QM; L?B m +kM; T?ªM SM; H¢B- H'v ` M;¼+ i?¢+? +O M" M;- +?2 /'m /'m p i b

E2M Fûi5

æ€v ?² i€+? ` K°i i?¢+? ç°M; i?"i b•m- h?¢+? L? K F?¬M; F?ÄB FûQ S?QM; L?B
ç°M; /QÈB ç€v ?²- H¢B /MM; ?ÁM ç€ +?†M F?¬M; Qi +Y ç°M;- +?d H° ` ç¬B K,"i
MQÊ+ M?bM #–m i`ìBX

*?2 /'m bBM? K M?- i? i?–M +kM; #` +?2 /'m- +QìM; ;Bª i` M +?B M ?¢K FB - i`W
+ Q +O L;mv M i?–M- M m F?¬M; imv i F?¬M; i? M"Q +ªK M?"M çQÊ+ ? B M;QìB

óa) H" Bìô h?¢+? L? K + m K"v- ?„M p\$M F?¬M; [m€ [m2M i?m°+ #® +K+ +O iBM
F?¬M; #B i F?®B F?m pU+ M"v i?m°+ p MÆB M"Q- +| B i?QìM; HmB iÈB- +?Q M M
L?B mX

S?QM; L?B m M?Qm K"v- óE?m pU+ M"v- +?d +| +?B M ?¢K +O *Ym hBM? i?QÆM;
+| GQÊ+ æQ¢i :Bª i?QìM; HmB iÈB- b,M #„i p"i iQ +O *Ym hBM? i?QÆM; ?°B- +|
M"v iQÆM; ç®B i?€B #bM?- +Æ ?°B tªv ` +?B M ç'm `i QiôX

h?¢+? ç°M; çQÊ+ h?¢+? L? K Q M? KÎ +kM; F?¬M; HÈM- ? B M;QìB M'T # M i`QM
[m–M €Q i` M M;QìB +kM; #` M;•K QÈi- +€M? i v +MM; iU - +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ M

h` M K†i S?QM; L?B m ?B M ` p F?€+ i?QìM;- i?2Q #ªM M,M; M?bM +?¶ /€M i v-
` K°i +?9iX

h?¢+? L? K H"TiS+ T?€i ?B M- KdK +QìB M?bM M" M; K°i +€B- ó*?¬ M"Q i` M M;C
[m - +| +–M F?€+? F?Q M?Q p"v F?¬M;ìô

S?QM; L?B m i? -K ?"M- + „M ` ,M;- ç¬B K„i T?€i ` p Q€M ?"M- i? 'T ;B¼M; M|B, K°i M;¬v- b) #„i M;QÆB i`a ;B€i ?"i ç„i5ô

L`M; F?¬M; M|B H|B ?mM; €+ +ÁM çÐ- pW mv ?B T M?Q p¬v- h?ç+? L? K H`T iS+ #B i t'm ?´ K` çKM; H M M`M;- F?¬M; ;B M aQ /B m i` M M;Q|B pW ?B M ` - ;B K

o`Q H9+ M`M; i? 'i FBM?- h?ç+? L? K K°i i v ;B[H'v M`M;- ç S?QM; L?B m M;½ p ?„M- +Q|B iOK i bK M|B, óh ç½ M|B `²B- i H` M;Q|B / K K HÁM;- M m M;QÆB K M;QÆB- i?O çQçM F?€+ F?¬M; +| ?B m [mª- M?QM; /MM; b„+ ç T H` +| i€+ /KM; M;QÆB +kM; +| [m M ? pÊ +?²M;- K°i +€B ?¬M bU HB M çO H¬B FûQ i ôX

ô *| [m, KÈB iBM M;QÆB5ô S?QM; L?B m M;?B M ` ,M; M;?B M HÊB- ç M; ç`M? T b„+ K`i- [m€i F?), óGQÊ+ æQç i :Bª >mv i E?¬ G•m æ¬m- H` M;Q|B +O GçT h„+ L

h?ç+? L? K M;ç+ M?B M- +kM; /WM; ç°M; i€+ F?BM? #ç+- M;~M; ç¬m M?bM i`|B-

*?B M ?çK iW iW ?B M ` - /`B b€m #ªv i`,K Kûi- iQ`M i?•M /Q ;¶ K`m t€K i`Q F€ Hç /QM? p i K€m HQ M; H´ - +| F?m pU+ ?B M H M b„+ çÄ i?šK- `ä`M; +?Q i?´v K€m

í i¬M; M;Q`B +?B M ?çK- i`2Q iWM; +€B ç¬m H•m K€m +?ªv ç¬K çb - +| çO +?OM ç€K >mv i E?¬ G•m æ¬m çQÊ+ /•v i?Q|M; #m°+ i` M +?B M ?çK- M?bM bÆ [m - > T?ªB M;¬M +€B- H`K +?Q M;Q|B i bÊ ?½B +U+ F€- K€m i M? ç€M; bÊX

h` M +?B M ?çK- K°i +| i?QÎM; >mv i E?¬ G•m æ¬m iB M /B K i m M; # v- H€ +| iU ? - +ÁM M?Ä K€m iQÆB- +| +?9i /¼ M;Q|B X

hWM; i M pä ;Bª- ?B M ` i` M +?B M ?çK- +ªM? ;B€+ ç€M? ;B€ #®M T?Q - K¶B M #Qm ?½M i`M M?šM- ?mM; [m M; i`QM; K„i #„M ` #®M T?Q X

ô GQÊ+ æQç i :Bª >mv i E?¬ G•m æ¬m- H` K°i +´ i? HU+ `´i KçM? +O ç´i i?¬M T? L?o- +ª ?;BÈB L;mv M i?¬M L?´i h`¼M; h?B M- i? HU+ Î ç´i i?¬M T?ç i ;¬M pQB T K†i HçM? HMM;- ôGçT h„+ L?o ?mM; / M? ?B M ?€+?- i?Q+? ç¬m H•m K€m +?ªv ç• b) +?†i ç¬m +Q|M; ;Bª- i`Î i?¬M? +?B M HÊB T?¬K #m°+ i` M +?B M ?çKX \*?B M ? /Q +•v >mv i >Q`M; +? i?¬M?¬ +SM; ;B®M; i|K i?B i- +ÁM +| i? +?2 /´m F?Q iS+ i p¬ +MM; F?| +?ÆBôX

h?O HoM? GQÊ+ æQç i :Bª >mv i E?¬ G•m æ¬m GçT h„+ L?o- +?QM? H` K°i i M + i?¬M F?€+ i`QM; GQÊ+ æQç i :Bª M;QçB pU+ +O ç´i i?¬M T?ç i- M;Q|B M`v ` i v H` b® Q i M;Q|B ?mM; €+ +| i? /€K ;B`Mb +Q pÈB S?QM; E?ªX

ô æ•v H` F?m pU+ ?Qç i ç°B ?„M|ô h?ç+? L? K M?Qm K¬v- ó.U i?2Q H|B +O M;Q F?¬M; T?ªB `´i Q i tm´i ?B M +?B M ç´m b Q|ô

óæ9M; H` `´i Q i- M?QM; F?¬M; +| M;?o H` F?¬M; +|ôX S?QM; L?B m ;B v ;B v ç¬m h„+ L?o p` GQÊ+ æQç i :Bª >mv i E?¬ G•m æ¬m- #bM? i?Q|M; b) F?¬M; `|B F?ÄB + ;B| tm´i ?B M Î +?¶ M`v- M?´i ç`M? H` +| ?¬M? ç°M; HÈMX h /€K F?šM; ç`M?¬ K´v +| +?B M ?çK K M; i?2Q p`i iQ çB [m MÆB ç•v- GçT h„+ L?o iÈB ç•v i`QÊ+ K°i #Q

h?ç+? L? K p M;QM; i`¼M;- ? B +€M? i v pÁM; [m M? S?QM; L?B m- +ª M;Q|B +, K°i F?B S?QM; L?B m +| ?¬M? ç°M; /` i?Q|M;- b) Hç i i?O i²B ?Q X

S?K i?•M +O S?QM; L?B m H` S?QM; E?ª- +?QM? H` +U K FB m ?MM; +?•M +? F?¬M; +?WM; [m M ? pÈB GçT h„+ L?o F?¬M; i - M m +?Q GçT h„+ L?o #B i S?Q ?¬M? i m M; #çB H°- ?„M `´i F?| +?çv i?Q€i K°i FB TX

ô L;QÆB F?¬M; +¬M +~M i? "M M?Q p`vôX ° M;U+ ç¬v ç†M +O S?QM; L?B m #` - ?bM?¬ M?Q #` çB M ?² ç€M? i`9M;- ? B K€ T?€i ` p çÄ YM; K´i iU M?B M- HçB •K L?o F?¬M; ?ÊT pÈB T?K i?•M i - ç•v H` +?mv M i´i +ª K¼B M;Q|B ç m `ä- M m ?„M i mv i b) F?¬M; +S m i - M;QÊ+ HçB +ÁM #Ä ç€ tm®M; ;B M;ôX

h?ç+? L? K +Q|B ;QÊM; ?„+ ?„+¬ +kM; F?¬M; iBM M`M;- pšM ¬K +?†i M`M; M?Q +H H M iB M;c óJ†+ F ?„M- +?9M; i iW iW t2K i?YôX

S?QM; L?B m iS+ ;B" M p¬ +MM; - #B i h?¢+? L? K ç•v H" +® w +?B K iB M M; ?B +
#B M T?€T ;bX

"` ¬K M?Q p"v- #° M;U+ #` ç - M" M; T?€i` bU F?m' i M?K+ #' i M K½M? HB i- F?¬
iÈB ?mv i +?B M ?QÆM; /B K i` M i?B M i?¢+? FB - ?Q" M +ªM? H9+ 'v- pšM M?Q K

Í i`QÊ+ F?B +| h?¢+? L? K- M" M; +?Q iWM; i`ªB [m iQ p` M K M?•M- pb #Q K" i iB
KbM? ç M Gmv M L; K+ iBM? - # M ç-m H9+ +Æ i? #` +?BM? T?¢i- M" M; K†+ /M +
H-M ç-m iB M +ªK M?" M çQÊ+ /B m p`- i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M"v i?QÌM; b) F?
F?¬M; H€B çB çQÊ+X

G9+ M"v- M" M; H¢B +MM; h?¢+? L? K /€M b€i M? m- H¢B #` i" M HU+ F?B m F?Q
F?¬M; FbK M' BX

h?¬K K„M; KbM? b ç¼ i?'T ? M- S?QM; L?B m p°B 'M ç`M? i?¬M i`Q- +QĐM; +?
i€Q- F?¬M; M; ?o M?B m M[- ?mM; ?, M; M|B, óL; QÆB i?ª HĂM; +?9i ç½ôX

óL; QÆB t2K- #¼M ?¼ iÈB +?¶ M"v- i M; ?o #¼M ?¼ Km®M #B M MÆB ç•v i?"M? +S
w iÈB M" M; -çQ i v +?d H M ç-m- óJĂ iBM? #Ă ?Q M; M"v- # M i`QM; +| p¬ b® [m
bS+ i? K- i`U+ iB T`M M'T p`Q H" çQÊ+X s2K` - G¢T h„+ L?o FB H" ç`M? #Ă p®
t Q M?Q p"v- #` ?„M iQM? F M?Q i? ôX

óh' i M?B M H" *Ym hBM? i?QÆM; ?°B- G¢T h„+ L?o p" *Ym hBM? i?QÆM; ?°B M; ?2
M?Q p"v- pšM Hm¬M +„M *Ym hBM? i?QÆM; ?°B F?¬M; i? - i M; ?2 M|B- ?„M ?bM
+O *Ym hBM? i?QÆM; ?°B #` /B i i°+ i`mv b€i- KÈB +?¢v i`®M iÈB T?K + "M ç' i i?
?„M F?¬M; #m¬M; i v- +kM; F?¬M; i? i`€M? çQÊ+ - +„M `„M; ;BªB i?Q+?, ô *Ym h
?„M M?B m M, K`²- M m F?¬M; TªB ; -M ç' i i?¬M T?¢i +| p¬ b® ?mM; ?B K M€m

KbM? - G¢T h„+ L?o ç½ bÈK +? iX L?QM; G¢T h„+ L?o #•v ;Bì ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB
+?®M; H¢B pÈB *Ym hBM? i?QÆM; ?°B- M?[M; M, K ; -M ç•v ;B®M; M?Q +?| çB M
i?QÆM; ?°B- H-M M"v ?ŠM +kM; b) F?¬M; M; Q¢B H ôX

ó> ? - +| M; QÆB Î# M +¢M? - i ;B®M; M?Q +| i? K ç¬B K„i- Î ç' i i?¬M T?¢i ?ŠM H
h?¢+? L? K MÎ MK +QÌB- KB M; `°M; HB K M? p" M? i B |M; €M? +O S?QM; L?B n

S?QM; L?B m M?Q #` çB M ;BUi- i?•M i? ç•v ç½ M?`M F?¬M; çQÊ+ `mM H M- / i
?²M; X

h?¢+? L? K +QÌB i?¬K- M?QM; €M? K„i T?Q b m +´ S?QM; L?B m- H¢B #bM? ioM
ç°M; ibM?X

>„M ç½ [mv i ç`M? - TªB ? i bS+ +?BM? T?K+ M[M?•M M"v- F?B M S?QM; L?B m
i?"M? K°i +€M? i v +O ?„M- i`Ê ;B9T ?„M +QÈT H'v iBM? pU+ KÈBX

3y9X *?QÆM; dNe, E?¬M; >mv M hBM?

GQÊ+ æQ¢i :Bª >mv i E?¬ G•m æ-m iW iW iÈB ; -M KĂ iBM? #Ă ?Q M; +kM; F?¬M
F?´M; H²- HB M ç€T tm®M; KĂ iBM?X

JĂ iBM? M"v +| p¬ b® ç°M; F?~m F?´M; H²- +?¢v i?ŠM; tm®M; HÁM; ç'i- +| ç°M; F
KQÌB +?B + +?B M ?¢K F?´M; H²+MM; HQ¢B pÈB >mv i E?¬ G•m æ-m- ;B'm K°i +

*?B M ?¢K >mv i E?¬ G•m æ-m FB - p[M; p" M; ?¢ tm®M; K°i ?® m €K F?¬M; i?'v ç
i`QÈM; G¢T h„+ L?o- i?m i?"T ç€ pKM +?mM; [m M?- t•v +?B M ?¢K >mv i E?¬ G•m
F?¬M; i? M"Q iW iBM? F?¬M; M?bM i?'vX

*?B M ?¢K >mv i E?¬ G•m æ-m çQÊ+ +? i¢Q #^M; +?'i HB m ;¶ ç†+ i?M- +| i? +?
GQÊ+ æQ¢i :Bª M"v +?d + -M çSM; Î i`QM; - Î i`QM; F?QªM; +€+? M?'i ç`M? - b) F?
;Bª T?€i ?B MX

GϕT h„+ L?o ?B M M?B M +| F ?Qϕ+? +?m ç€Q +?†i +?) - +?2 /'m +?B M ?ϕK Î KÄ
ç m Î # M i`QM; - ~M /'m +O F?Q iS+ - M?Q p"v HB M F?¬M; + -M HQ b) #` +QÌM; ;B
+| i? T?€i` ?B m [mª ç€M? #'i M; ÌX

> B M; QÌB h?ϕ+? L? K p" S?QM; L?B m - i`®M Î i`QM; i?ϕ+? ç°M; /QÈB ?² MQÈ+ -
>mv i E?¬ G•m æ -m M #`B i?Ä ç€M; - F?¬M; /€K `ÌB çB - •K i? -K +~M i?"MX

óL?bM #° /ϕM; - +?9M; i +kM; T?ªB i bK MÆB M i?•M `²BôX h?ϕ+? L? K ç½ bÈK i
K"v +•M M?„+ K°i +?9i - M|B, óJÄ iBM? M"v +?d +| ?² MQÈ+ M"v - F?¬M; +?„+ M?[M
i„K `Y - WK - +?9M; i çB b•m tm®M; /QÈBôX

S?QM; L?B m ;"i ç -m - ç²M; w pÈB [mv i ç`M? +O ?„MX

E2M Fûi5

h?ϕ+? ç°M; /QÈB +?•M ? B M; QÌB - Î bU Q M? FQ+? +O h?ϕ+? L? K - p i M Si M; "v
E?¬M; H•m b m - Î /QÈB i?•M ? B M; QÌB - [mv K¬ +O i?ϕ+? ç°M; ç½ HÈM ; 'T KQÌB H
F?Q i M?Q +k - ?ÆM M[#` ç€ pKM # Q i`MK - +?Q /M H" GQÈ + æQϕi :Bª iÈB - F?¬M
i` - +kM; F?¬M; i? T?€i ?B M K M? K®BX

h`QM; i?ϕ+? ç°M; `°M; `½B - h?ϕ+? L? K p" S?QM; L?B m +€+? M? m M, K i?QÈ+ - F
óL; QÌB +ÁM M€M HϕB\ô S?QM; L?B m +| +?9i FBM? M; ϕ+ F?| ?B m óL; QÆB p" G
æ -m F?¬M; +| HB M [m M - +kM; F?¬M; +| [m M ? pÈB *Ym hBM? i?QÆM; ?°B - M;
G„+ ç -m - h?ϕ+? L? K ;BªB i?Q+?, óh +kM; F?¬M; Km®M M?9M; i v - +?d H" ?B
K„i +O GϕT h„+ L?o - M m +?9M; i F?¬M; p°B çB - /U p"Q M; ¼+ i?ϕ+? +?2 /'m iW i
F?¬M; #` T?€i ?B MX L m +S +® iW KÄ iBM? `ÌB çB - K°i F?B M?ªv p"Q i -M; F?Q -
i?'vôX

.WM; K°i H€i - ?„M + m K"v - HϕB M|B, óL; QÆB +kM; ç½ M|B - GϕT h„+ L?o +| im pB
h`¼M; h?B M - i?O ?ϕ +ÁM +| K"v i M +QÌM; ;Bª çϕi iÈB h?¬M pQÆM; h K h`¼M; h
?B M - Î pMM; iBM? pU + M"v - +?9M; i Km®M +?ϕv i`®M #bM? v M p¬ bU - F?¬M; [n

S?QM; L?B m +kM; p K†i M; QM; i`¼M; - M? ;"i ç -m óæ9M; H" F?¬M; / X GϕT h„
M; QÌB HQÈM; i?B M - +| H) #B i KK + çQ+? i çB Gmv M L; K + iBM?X L m ç ?„M T?
F?¬M; +?WM; +| i? çQ€M çQÈ + i ç½ ç„+ i?O iBM? ç² - i'i b) F?¬M; #Ä [m +?Q +
+?´ M"v - K† + F #¼M ?¼ H"K ; b - +?9M; i F?¬M; + M i?B T - +kM; F?¬M; + -M [m €
tQM; pB + M"v - iU b) `ÌB çB - K°i KÄ iBM? #Ä ?Q M; M?Q p"v ?„M +?„+ +?„M b) F?
h?ϕ+? L? K i` -K M; •K K°i +?9i - çQ ` +?O wX

S?QM; L?B m bmv M; ?o K°i H€i - +ªK i?'v +kM; +?d +| i? M?Q p"v - F?¬M; M|B i?
h?ÌB ;B M p°B p½ - +?d +?ÈT K„i - +?WM; KQÌB M; "v ç½ i`¬B [m X

> B M; QÌB h?ϕ+? L? K p" S?QM; L?B m - i?O v +?mM; M'T /QÈB ç°M; F?~m /QÈB ?
#QÈ+ - i?dM? i?QªM; - b) M; ~M; ç -m tmv M F?2 ?Î +O i?ϕ+? ç°M; - t2K i?Y i bM? i`
T?€i ?B M ; b +ªX

> B M; QÌB çϕB ç b® i?ÌB ;B M - ç m F?¬M; M|B ;b pÈB M? m - ç m M?„K K„i /QÐM;
h?ÌB ;B M KQÌB M; "v `i M; „M - M; „M ç M ç° h?ϕ+? L? K Î K†i HoM? M; ° M; ¬B b Q •
KÈB ç„K +?bK p"Q - +ÁM +?Q F`T iW iW HoM? M; °X

æϕi iÈB +ªM? ;BÈB h?¬M pQÆM; - iB M i`B M +O # HQϕB •Q L; ?o +O ?„M +| +?S
Î i`QM; K„i ?„M M; QÈ + HϕB F?¬M; + 'm i?~M? T?B M iQ€B - +?d + -M ;B i M; QÌB - +|
F?¬M; + -M HQ H„M; +?9i M"QX

*?d +| iB M ;B B •Q L; ?o - KÈB HB M [m M ç M ç° + Q i?'T +O +ªM? ;BÈB ?„M - +|

J°i i`"M +?B M î i?B M i?¢+? FB - ;B i""M; :B - Mm®i b®M; i ç`B HBM? ?²M +O
i?•M ?„M çQÊ+ HÊB- /'m 'M •Q L;?o KÌ /-M- KÆ ?² +| /'m ?B m ç°i T?€- ?„M H9+
i'i +ª i?ìB +Æ- Km®M #B M bU +QìM; ç¢B +O •Q L;?o i?“M? +Y ç°i T?€X

>„M F?¬M; [m€ [mªM Hw ?“M? ç°M; +O S?QM; L?B m- i?ìB ;B M KQìB M;“v- S?QM
F?¬B T?K+- M,M; HQÊM; i? M°B F?¬B T?K+ # i?“M?- +| çQÊ+ K°i MY i?ìB F€iQ

h?QìM; p“Q i?ìB F?“+ M“v- ?”Mpb) çQ+? i?•M ` i v- iB m ;BªK S?QM; L?B m- F?B
î i`¢M; i?€B ? B- # i?“M?- M?Q p“v KÈB +| i? #ªQ çªK `B mB; b) F?¬M; i¢Q i?“M

S?QM; L?B m +kM; #B i iQM? iQ€M +O ?„M- +?Q M M b m KQìB M;“v- S?QM; L?B
bBM? ?mv- HŠM; H†M; M?bM ?„M- /QìM; M?Q ç M; çÊB ?„M ` i vX

JÎ K„i ` - h?¢+? L? K +QìB b€M; H¢M; - H¢M? M?¢i M!B, óhbM? i? ç†+ i?M- H-M
[mªM Hw M;QÆB- WK- M;QÆB F?¬B T?K+ K°i MY - M m i?“i +| ;b M;Q“B w Km®M-

S?QM; L?B m F?) i?Î T?“Q M? M?äK- H-M ç-m H° ` K°i MK +QìB M? M?“M; - ó*
KS+ HÁM; /¢ €+ ç°+X L m M;QÆB î ibM? i`¢M; M“v- +ÁM ` i v ç®B pÈB i - [mª i?“

E?) +QìB- h?¢+? L? K +kM; F?¬M; ç w +?•K +?¼+ +O M“M; óL;QÆB H“ +QM ;€B
?ÄB K°i +?9i- T?K i?•M M;QÆB M;Q¢B i`W M;QÆB- +ÁM +| M;QìB +QM F?€+ F?¬M

óh +ÁM +| ? B + + ôX S?QM; L?B m M?Qm K“v- bmv M;?o- H¢B ;BªB i?Q+?, óE?

h?¢+? L? K KdK +QìB óS?K i?•M M;QÆB i?QÆM; M;QÆB F?¬M; \ Í i`QM; K„i T?K
?ÆM\ô

S?QM; L?B m b„+ K†i H¢M? HMM; - ?W K°i iB M; - +kM; F?¬M; i`ª HìBX

óh ?B m `²BôX h?¢+? L? K M? ;“i ç-m- óL m M;QÆB i?“i [m M i`¼M; #^M; ? B +
iBM?- ?ŠM ç½ F?¬M; T?ªB H“ M;QÆBX *kM; F?| i`€+?- î iBM? pU+ GB i .B K- +QM

S?QM; L?B m iS+ ;B”M- K†i H¢M? HMM; óL;QÆB ç M i°i +MM; Km®M M!B +€B ;b\

óh Km®M M!B- +?Q /M M;QÆB i`Î p ç`i i?-M T?¢i- K°i M;“v FB - +kM; F?¬M; i? M
+O T?K i?•M M;QÆBX L!B F?¬M; +?WM; - +ÁM +| i? #` ? B + + M;QÆB ` i v ?½
çQÊ+ `²BôX h?¢+? L? K K“v /¢M K†i /“v M!BX

óh?2Q M;QÆB\ô S?QM; L?B m M;¢+ M?B M- +?Êi i?Î ?´M ? M ô L;QÆB +| +€B ;\
“ªQ i i?2Q M;QÆB\ L m M;QÆB F?¬M; ç¢i çQÊ+ iBM? ç²- M;QÆB iQM? H“ +€B `„
L?`i h`¼M; h?B M- M;QÆB M; v +ª i +kM; ç`m F?¬M; H¢B- +| i? +?Q i +€B ;b\ æ

L“M; imv i ç®B H“ M[M?•M +| /½ i•K- ?ÆM M[iBM? i?¬M; iQM? F - M m F?¬M; b
Gmv M L;`K ibM?- KQm ç² iBM? ç² i`,K M,KX

L m +| K°i M K M?•M- K¢M? ?ÆM M“M; F?“T K¼B K”i- +| i? +?Q M“M; [mv M i? i
t€+ i?“i pÈB M“M; - M!B F?¬M; +?WM; M“M; b) i?-M T?K+- iQ“M i•K iQ“M w ç®B ç¼

h v +?•M S?QM; L?B m H¢M? M?Q #,M;- HQM; T?€i`ûi- ¸°i M?B M w i?S+ ¸QÊ+ i
+kM; F?¬M; +?d H" K v K„MX
J€m iQÆB ¸Ä bšK- #®+ H M ÎiY pQM; •Q L;?o - /-M /-M iB m i€M- iWM; Hm®M; ?
?mv i F?B m +O h?¢+? L? K- /mM; M?"T i`QM; ?mv i F?B m- #` iBM? H¼+ `i M?
*QM M;QÌB K€m iW iW F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM;- h?¢+? L? K b„+ K†i ¸Ì ¸šM- K°i
b•m- ;B®M; M?Q iW i`QM; +ÆM KÆ idM? /"v- +kM; ?QªM; bÊ #B M b„+X J" M; v +
F?¬M; #B i H"K b Q- M?bM i?B i? `ªB `€+ # M +¢M?- p K†i M;QM; i`¼M; i`QÊ+ M
>mv i >²M >ªB- i?¬M i?¬M; /B M #B M h?¬M +?B HoM? pU+ +O iY pQM; •Q L;?o
i?Q+? ;B i +?|+ K†i i`€B M?•M i•K- ;B i +?|+ F?¬M; #B i K i KÄB- +?d +| p"Q H9+
i`B i ¸ - KÊB +| i? ?bM? i?"M? >mv i ?²M ?ªB i`Q M?Ê M?Q #` #KB T?O pûM H M
K°i ;|+ i`QM; ¸-m ?B M `ä` - i`QM; F?QªM? F?„+ - ?„M w i?S+ ¸QÊ+ ¸•v ;¼B H" >m
i?¬M; /B M #B M h?¬M +?B HoM? pU+- +?¶ +?¬M +i HBM? ?²M- H" #B m ?B MªQ
>„M FûQ K'v +?K+ +´ i?B i? - +ªK t9+ K†i i`€B i`QM; i?ÌB ;B M M;„M `i [m€ M?B
/K+ #¢Q i~m h K h`¼M; h?B M- F?B M +ªK t9+ K†i i`€B FBM? F?OM; FB +MM; in
pÊB +?¶ +?¬M +i HBM? ?²M- ?bM? i?"M? i?¬M i?¬M; #B M ?| ;¼B H" >mv i >²M >
i`MK i`QM; >mv i >²M >ªB- ¸ m i`QM; M?€v K„i T?€i ¸B M- ?Q"MiQ"Mi Îi?"M? M
v MB K HB M iB T t i [m i`QM; ¸-m- b„+ K†i h?¢+? L? K M;QM; i`¼M; H M- +QÐM
F?¬M; /€K bmv M;?o M?B m- ¸Q i v +?KTH'v E?¬M; ?mv M iBM? i`QM; F?®B i?m

3ydX *?QÆM; dNN, :†T *® L?•M

óæWM; M?9+ M?Q+?5ôX

S?QM; L?B m ¸°i M?B M [m€i K°i iB M;- M;?B K i9+ M;„M +ªM ?„M ¸°M; i?OX

óa Q\ôX h?¢+? L? K p K†i FBM? M;¢+, ó*| p'M ¸ ;b\ôX

óL;QÆB im Hmv M F?¬M; ;B M •Q L;?o - / /"M; T?€i bBM? /` ¸°M; pÊB E?¬M; ?m
pW p¬ w- H"K F?¬M; ;B M ¸°i #B M- +?mv M +?9M; i ¸ M +?¶ ?mM; ?B K F?¬M;
K†i M;QM; i`¼M;„ óE?¬M; M„K +?„+ M;U ¸°M; ¸QÊ+ E?¬M; ?mv M iBM?- F?¬M; i
i®i M?i F?¬M; M M ¸KM; p"QôX

L" M; FB M i?S+ `°M; `½B- bBM? ` im Hmv M ÎiBM? pU+ GB i .B K- p¬ +MM; ?B n
?mv M iBM?- p°B p" M; H M iB M; M?„+ M?ÎX

G9+ M"v +?mM; [m M? ;B Q +?B M ¸½ iÊB iBM? i`¢M; €+ HB i M?'i- pä ;Bª +O GQ
hBM?- ¸ m #` #°+ T?€i HY ;B" M- +¬M; FQ+? F?¬M; +?W ¸QÌM; b®M;- F?¬M; M;W
M;QÊ+ H¢B F?¬M; +| K'v M;QÌB ¸†+ #B i ¸ w F?®B M"vX

h?¢+? L? K pW M;?2 M" M; M|B i? - +kM; i¢K /WM; ¸°M; i€+- `i M? M? +•M M?„+
M|B, ós2K` - M M iB K K°i +?B M t i`QÊ+- /ÌB E?¬M; ?mv M iBM? ` M;Q" B `²B iQ

óæ•v H" T?QÆM; T?€T i®i M?'iôX S?QM; L?B m p°B iW i?€B ¸°- €M? K„i +~M i?"M

óæQÊ+ `²B- M;QÆB #ªQ p F?®B M"v +?Q i - i ¸Q¢i K°i +?B + +?B M t ôX h?¢+?
?¢ [mv i i•K- Km®M # v F?¬B ¸•vX

óh /U p"Q +€B ;b TªB ;B9T M;QÆB\ôX S?QM; L?B m b„+ K†i T?€i H¢M?, óh +
M;QÆB- M;QÆB +,M /†M i +€B ;b\ L;QÆB i?"i +?Q `^M;- i b) iQ" M i•K iQ" M w i`Ê
M"v- +ªM? ;BÊB F?¬M; + Q- +m²M; p¼M; iU iBM Î ¸•m ` p"v\ôX

h?¢+? L? K ?ÆB M?Qm K"v- €M? K„i ?ÆB H"THÁ2- H¢M? M?¢i M|B, óhBM? ¸² Î i`
w Km®M- ¸WM; M;¢B ;¬M ?ÆM pÊB i X u M i•K i F?¬M; i?B m +?¶ i®i +?Q M;QÆB

GÌB M"v M|B tQM;- +kM; F?¬M; ¸ÊB S?QM; L?B m M?B m HÌB- ?„M HB M ?| i?"M?
¸B- H Q p T?Q K°i +?B M t K"m #¢+ +O i?QÆM; ?°B *Ym hBM? ;¬M M?'iX

h`QM; #B M b Q m €K- p K†i S?QM; L?B m •K i bM? #'i ç`M?- M?bM F?®B i?B i?
KÈB ?ÆM T?šM MY T?9i pW `²B- €M? K„i T?S+ i¢T F?† T?•MX

J°i ?²B H•m- M`M; KÈB +9B ç-m ?W M? K°i iB M;- +kM; F?¬M; p¼M; ç°M;- i?`M
;B[Î K°i F?®B M`v- ;B9T h?¢+? L? K i`¬M; +?WM; E?¬M; ?mv M iBM?X

GQÊ+ æQ¢i ;Bª >mv i E?¬ G•m æ-m p`pä ;Bª i?QÆM; ?°B *Ym hBM? Q M? FQ+?
pä ;Bª i?-M i? M´imM;- i ç`B HBM? ?²M iB m i€M Î i`QM; #B M b QX

æO HQ¢B M,M; HQÊM; ç T K„i- HB M iB T H|2 H M Î i`QM; iBM? F?¬M; m €K i`M
F?¬M; #B i #„M p MÆB M`QX

h`M ç€M? ;B[ G¢T h„+ L?o p`S?¢K .¢- H` #B M b® HÈM M?`i +O +m°+ +?B M-
L;mv M h?-M *ªM?- pQÊi [m i`i +ª K¼B M;QÌB i`QM; i`M;- +?d +-M K°i # M +?B
+ÆM b|M; /[- i? v ç´B iQ`M #° i? +K+X

E?m pU+ ? B M;QÌB M`v çSM;- p†M p Q- HQ¢M i?¢+? # v M?ªv- H¬B çB M M´p M,
ç` - F?B M i`i +ª pä ;Bª ç m FBM? ?½B `ÌB t - F?¬M; /€K iÈB ;-M- ç i`€M? ;†T HB
h?¢+? L? K +kM; •K i?-K +?9 w F?®B FB - i`QM; HÁM; HšK HB i- •K i?-K ?`M? ç°
L;mv M h?-M *ªM?- [mª M?B M F?¬M; ?´ H` +ªM? ;BÈB çdM? T?QM; +O iBM? pU
i?`M?- T?ªM; T?´i +† i? M;?B M KÄ iBM? i?`M? T?´M pKM- #B M b Q ?Q F?¬M; m
M,M; HQÊM; M;Q¢B pU+ i€M HQ¢MX

E?m pU+ #¼M ?¼ ;B Q +?B M- #` M,M; HQÊM; ;B† H®+ +m²M; HB i H`K M;mv ?B
+QÌM; ;Bª h?-M pQÆM; +ªM?- +kM; ,M F?¬M; iB m- +?d +-M #` ç€M? i`9M;- b) i`
J` M; v +ª h?¢+? L? K +U+ F€ iU iBM pÈB i?-M i? +SM; `„M- +kM; #B i F?¬M; i?
#¢Q FB - K†+ /M +?† ç† +† +?B M t p¬ +?O- ?„M pšM i`€M? ` t - iBM? M;mv M i b
[m•M ç M; ;B Q +?B MX

L; v F?B ?„M iÈB ;-M K°i +?B M t - ?„M +?Êi T?€i ?B M Î T?Q /QÈB i?mv M HÈM
hBM?- `ÆB tm®M; iWM; i?•MªM? K†i KkB iB m iKv- M;QM; i?-M M?bM i?Y- T?€i
#¼+ tQÆM;- ;-v ;B®M; H [m,- iW i`QÌM; bBM? K M? +U+ F€ bmv v m- M?Q ç M ç
pQM;X

EB ?šM H` M¬ H K` i?QÆM; ?°B *Ym hBM? M?®i- /MM; ç F? B i?€+ KÄ- ?Q†+ i
+ªM? ç m i? i?ªK imv i p¼M;X

*ª ç€K M¬ H - p®M #` M?®i Î i-M; /QÈB +MM; i¢B i?mv M HÈM +O i?QÆM; ?°B *Ym
HU+ ;B K +-K #` Q M? T?€- KÈB `ÆB tm®M;X

L?bM #¼M ?¼- h?¢+? L? K H`T iS+ M?È iÈB i Q M;° ?„M ;†T M,K ç†- #` "Q+? L?m
i?Y i?m®+- #` ç®B T?QÆM; /MM; ç +? i?m®+- ç m F?´ #´i HU+- F?¬M; M?bM i?´
+?QM? H` K°i +QM çQÌM; +? iX

" ç¢B i? HU+ +O iBM? pU+ GB i .B K- ç m M?®i M¬ H i`Î i?`M? F F? B i?€+ KÄ
K¢M; M;QÌB M?Q +Ä `€+- F?¬M; t2K M¬ H H` bBM? HBM?- iBM? +ªM? +O #¼M ?¼
F?¬M; #^M;- p¬ +MM; #B i?ªKX

*ª ç€K M¬ H - iW i-M; /QÈB +O i?mv M HÈM `ÆB tm®M;- iW i`QÌM; bBM? K M? M
HQ¢B ?Q iQÆB v m /` # Q i`MK iQ`M i?•M- F?¬M; i? ç°M; ç`v- +?d H° ` F?m¬M K
b„+ ?²M;- M?Q K€m i?`i ç½ #` ?9i F?¬- +U+ F€ ç€M; bÊX

*?Q /M H` GQÊ+ æQ¢i ;Bª- ? v H` +QÌM; ;Bª +O i?QÆM; ?°B *Ym hBM?- +kM; F
iQ i€i; b- pW `ÆB tm®M; h?-M +?B HoM? pU+ +O M;QÌB ;B Q +?B M- M?[M; M;C
?Q`M iQ`M iY imv iX

L?[M; M;QÌB FB - i`QM; ç† +kM; +† pä ;Bª +ªM? ;BÈB F?¬M; i?´T- ç€M; iB +- +ª M
bBM? K M? F?¬ FB i- H¢B #` ?Q iQÆB v m /` # Q i`MK iQ`M i?•M- K°i +?9i M,M; H
çQÊ+X

GQϕB i`ϕM; i?€B M`v- #¼M ?¼ F?¬M; +Q`iM; ϕϕB ?ÆM M; Q`iB T?`K H` # Q- `ÆB p
+?B M- F?¬M; +| K°i B +| i? K v K„M b®M; b|i- HB M iB T iY pQM; X

h?ϕ+? L? K HB + K„i` t - p®M F?¬M; M; ?o T?S+ iϕT- ϕ`M? +QÊT H`v K°i +?B +
K`- M; v F?B ?„M ϕ`M? [m v ϕ-m HϕB- ϕ²M; iY ϕ°i M?B M +Q `9i HϕB- b„+ K†i +?Ê

h`QM; M¬ H `ÆB tm®M; - ?„M i?`v ϕQÊ+ K°i M; Q`iB [m2MX

" L?QÊ+5

"`K°i ϕ| ?Q iQÆB iB M /B K v m /` # Q i`MK- tQÆM; ; Á K€ ?, K b•m- F?m¬M K†i i
K`- ®K /¼ M; Q`iB5 •M? K„i t€K t`i imv i p¼M; - KB M; i€B M?Êi M? M?`M; `mM `~v-
F?¬M; +|X

hW i`Q`iM; bBM? K M? +O M`M; +U+ F€ bmv v m- M?Q M; ¼M ϕ M /-m i`QM; ; B| - ;
aQ pÊB /mM; M? M /¼ M; Q`iB +O M`M; - ϕ| ?Q iQÆB # Q i`MK iQ`M i?•M M`M; F
p v m /` ϕ°M; HÁM; M; Q`iB- /Q`iM; M?Q ϕ½ iÊB i?iB F?„+ ?Q K„M ?`iX

h`QM; HÁM; " L?QÊ+ imv i p¼M; #'i HU+ - €M? K„i +| +?9i M; ®+ i` - ?Q`M iQ`M F?
+O h?ϕ+? L? K- +S H HQB M?Q p`v K` `ÆB tm®M; #B M b Q m €K- /-M /-M +?bK
HoM? pU+ +O K°i pã ; B^X

L`M; F?¬M; +| +?9i HU+ T?ÁM; M; U- +?d + -M +Æ i? `ÆB p`Q i`QM; h?¬M +?d HoM
T?`M pKM- iW i`Q`iM; bBM? K M? b„T F?¬ FB i- b) +?•M +?QM? #B M K`i- F?¬M; i

a„+ K†i HϕM? HMM; - h?ϕ+? L? K H`T iS+ T?€i` iS+ ; B`M K½M? HB i- +kM; F?¬
T?iM; iÊB- i?Q€M; +€B ϕB iÊB # M +ϕM? " L?QÊ+ - K°i i v FûQ H`v +Æ i? M`M; -
p T?Q p`i`Q +O S?QM; L?B mX

*QM K„i M; ®+ i` +O " L?QÊ+ - +ÁM +| +?9i K`i K`i- ?²M M?B M F?¬M; #B i t^v`
ϕQÊ+ h?ϕ+? L? K t€+? - FûQ ϕ M # M +ϕM? S?QM; L?B m- /Q`iM; M?Q KÊB ?ÆB F
-K H M, óh?ϕ+? L? K5ôX

h? M? •K `mM `~vX

Zm M; K M; i`QM; K„i " L?QÊ+ ?ÆB b€M; H M- ; B®M; M?Q /`v H M M; ¼M HY ?v
iBM, óL; QÆB b Q HϕB Î ϕ•v\ôX

óL; QÆB b Q\ôX h?ϕ+? L? K F?¬M; ϕ€T K` ?ÄB M; QÊ+ HϕB- i?¬M i?€B b®i`m°i, ó
E?m¬M K†i " L?QÊ+ i€B M?Êi- i?•M i? #` ?Q iQÆB # Q i`MK `mM #-M #`i- F?i
?mv i F?Q i`QM; +Æ i? #` +Q`iM; +? `9i H`v H-M M[X

æ| ?Q iQÆB FB `mM `mM- HϕB +`M; iB M /B K ?ÆM

" L?QÊ+ K†i ϕ-v p i?®M; F?`F?„+ +®i KBM? i•K- +„M +?†i` ,M; - +, M #^M F?¬M;
F?Q HU+ ?9i #B M K`i- M`M; KÊB `mM `~v- i? M? •K +U+ F€ bmv v m M|B, óæϕB M
+Sm ϕϕB M?•M5 J m ϕB +Sm ϕϕB M?•M5ôX

G`iB M`v M|B tQM; - " L?QÊ+ HB M M; iϕB- ?mv i M?K+ iQ`M i?•M F?¬ FB i- HU+
K M?- i`¬B [m iWM; +?9i K°iX

æ¬B K„i h?ϕ+? L? K [m^i?U+ Km®M T?mM` HY - ? B +€M? i v`M KϕM? p`Q i`€M
+?d •Q L; ?o - K°i +¶ bBM? +Æ #WM; #WM; - iW HÁM; #`M i v ?„M +?mv M` M; Q
L?QÊ+ - ; B9T M`M; iϕK i?iB `M ϕ`M? - F?¬M; ϕ M KS+ iY pQM; X

óo`Q H9+ M`v F?¬M; M M +`v KϕM? - #` GBM? v m ?Q ?`T i?K ?mv i F?Q H•M M?Q
ϕWM; H, M; T?Q i?iB ; B M- +kM; ϕWM; H`K pB + M; ®+ ; bôX S?QM; L?B m`i #bM?
[m M?B m- ϕ½ +? i H†M; , óL; QÆB Km®M ϕϕi ϕQÊ+ E?¬M; ?mv M iBM? - M?`i ϕ`M?
t - +?d +| i?W /`T HQϕM +?9M; i KÊB +| +Æ ?°B `iB ϕBX L m F?¬M; - K°i F?B +?i
+?9M; i imv i F?i?Q€i F?ÄB +€B +? iôX

ó:B9T i +?B m +´ K°i H9+- +?l K°i H€i- +| K'v M;QlB- i T?ªB +Sm5ôX h?¢+? L? K
+?ti b„i, ó*?Q /M i´M i?´i E?¬M; ?mv M iBM?- i +kM; T?ªB K M; #¼M ?¼ +ÁM b®
iS+ #B M K'i F?¬M; i?'v ;b M[X

S?QM; L?B m M;¢+ M?B MX

hªB [m i?lB ;B M î +?mM; H-M M"v- M" M; iU M?"M H" +| M?"M i?S+ F?€ b•m b„+
M;QlB M"v HÁM; /¢ ¸°+ €+- H½M? F?®+ imv i ibM?- b) F?¬M; ¸ w bBM? iY +O
F?¬M; iW i?O ¸Q¢M- +| i? ?v bBM? i'i +ª K¼B M;QlBX

L?QM; #•v ;Bl- `ä`"M; +€+? E?¬M; ?mv M iBM? +?d +| K°i #QÊ+ M;„M- i?W /`T b
i? +| +Æ ?°B +?¢v i?Q€i`´i HÈM- M?QM; +?d pb K'v M¬ H - ?„M H¢B ¸°i M?B M [
+SmX

"B m ?B M F?€+ i?QlM; +O h?¢+? L? K- F?B M S?QM; L?B m `´i FBM? M;¢+ F?|
pÈB h?¢+? L? K- +kM; +| +€+? M?bM ?Q" M iQ" M #´i ¸²M;X

>„M F?¬M; T?ªB H" imv i ibM? imv i M;?o - +?d H" F?¬M; +| #^M; ?[m ¸€M; ¸ ?„M
?B M- t2K` - M;QlB M"vX *kM; F?¬M; T?ªB H" p¬ ibM? p¬ M;?o

S?QM; L?B m BK H†M; K°i H€i- i?¬K bmv M;?oX

*ª ¸€K M¬ H - iW i?mv M HÈM`ÆB tm®M;- iWM; Hm²M; i?¬M i?S+ +O h?¢+? L? K
H /`v ¸†+`ÆB i€M HQ¢M FB X

*?mv M ¸°M; bBM? K M? [m2M i?m°+- +?Êi ?B M` i`QM; i?S+ ?ªB- +QM K„i h?¢
H M- HB m HoM? t¬M; K¢M? iÈB K°i i?•MªM?`ÆB tm®M;X

h?•MªM? FB - +€+? h?¬M +?d HoM? pU+ ;B Q +?B M T?Q /QÊB- +?d K°i #QÊ+
+kM; b) #` ¸€M? M€i- HBM? ?²M ?Q" M iQ" M iB m i€MX

*?QM? H" "¢Q L; QX

J°i i`QM; i?O HoM? J i°+ î ¸¢B HK+ h?¬M •M- ¸½ iWM; i`Ê ;B9T HÈM H Q +?Q h?
iBM? pU+ GB i .B K- ¸²M; + K +°M; F?´X

"¢Q L; Q ;Bl F?„+ M"v- bmv v m M?Q T? M?•M- €M? K„iªK ¸¢K p¬ [m M;- F?|2 KB
FûQ` K°i ¸°+QM; ¸ m F?´ #´i ¸„+ /o- ;B®M; M?Q iU #B i F?| i?Q€i F?ÄB K°i FB T

*Æ i? ¸²M; /¢M; #` K°i ¸| GBM? v m ?Q # Q i`MK-`ÆB tm®M; M?Q +`M? HB m-
+MM; b„+ K†i i€B M?Êi ¸€M; bÊ+O ?„M- i¢Q i?`M? ¸®B H" T`ä`"M;X

3y3X *?QÆM; 3yy, E?¬M; :B M "¢Q GQ¢M

J°i ¸¢Q ¸B M [m M; ?B M H MX

h?•M i? ¸ M; i`¬K tm®M;- ¸°i M?B M ¸QÊ+ M„K H'v- FûQ +€+? +?¶ ;B Q ?°B ¸ ûT
` F?ÄB ¸|X

"¢Q L; Q ?®i ?QªM;- +?d +ªK i?'v ;B| i€T K¢M? K) t i [m - +?l iBM? i?¬M ?²B T?K+
+¢M? +| i? K K°i M;QlBX

>„M F?¬B T?K+ M? M? ?ÆM " L?QÊ+ M?B m- +?d bYM; b®i K°i +?9i- H" T iS+ T?
KWM; `Ð K" FBM? ?¬ H M, óh?¢+? L? K5ôX

óEB i *S+ ¸¢B M?•M ¸•m\ôX h?¢+? L? K b„+ K†i i`¬K tm®M;- b€i F?Q /¢i /`Q, ó*´ a
E?¬M; ¸ +`T iÈB +€B F?€+ i`QÊ+- +Sm M;QlB [m M i`¼M;5ôX

G9+ M"v +m°+ +?B M ;B[GQÊ+ æQ¢i ;Bª p" i?QÆM; ?°B *Ym hBM?- ¸½ ¸ M ;B B
h„+ L?o p" S?¢K .¢ ¸'m` +?•M ?Ä - i` M M;QlB ¸ m ¸O K"m- HU+ HQÊM; # ¸°M; /
i?'B [mûi #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;- F?¬M; B /€K iÈB ;¬MX

_'i M?B m M¬ H - #` ?Q v m # Q i`MK +Æ i? - ç m +?bK tm®M; HB M iB T F?¬M;
 L? K- M;QÊ+ H¢B F?¬M; +| # Q M?B m M;QÌB +?9 wX
 Í i`QM; K„i M;QÌB ;B Q +?B M- M?[M; M¬ H M?Q ç M ç½ +¢M /¬m FB i?“i F?¬M;
 +? i- F?¬M; B ç m HÁM;X
 >®+ K„i "¢Q L; Q ?,K b•m- i` M K†i F?¬M; +| +?9i ?mv i b„+- / Q ç°M; bBM? K M?
 HY bBM? K M?- ;B®M; M?Q b m K°i F?„+ b) i„iX
 G9+ h?¢+? L? K M|B +?mv M- ? B i v ç†i Î +?¶ +´ "¢Q L; Q- bBM? K M? •Q L;?o
 #WM; `|i K¢M? p`Q i`QM; +Æ i? "¢Q L; Q- ;B9T ?„M i¢K i?ÌB ´M ç`M? H¢B- F?¬M
 M;„M iY pQM;X
 ó*´ æ¢i hQ F?¬M; +?®M; çÐ ç M #•v ;BÌ- ç½ `ÌB çB i`QÊ+ K°i #QÊ+ôX "¢Q L; Q `i
 ç-v +?m t|i, óEB i *S+ ?ŠM H` +ÁM b®M;- M;QÆB K m i bK ?„M- M;`M p¢M H¬M F
 óæQÊ+5ôX
 h?¢+? L? K K°i i v t€+? "¢Q L; Q- i?¬M i?S+ M?Q i?QB çQ - tmv M [m F?¬M; M;V
 [m M? i?•M- i bK FB K / Q ç°M; bBM? K M? +O EB i *S+X
 J°i Hm²M; €M? b€M;- ?B M H M i`QM; ç¬m ?„M- i?¬M i?S+ F?¬M; ;B M p¬ªM? p¬ ?
 iB m KÊBX
 E?¬M; +| +?9i /Q /U- ?„M i9K H'v "¢Q L; Q ç°M Hv- i?•MªM? HB M iK+ +?ÈT H M
 tm®M;- çB iÊB ç€v i?mv MX
 " # # 5
 hªM; ç€ FBK HQ¢B K`m #¢+ /QÈB i?mv M HÈM- M´` - H°` `i M?B m M¬ H - i`QM
 / Q ç°M; bBM? K M? +O EB i *S+ M?Q ~M M?Q ?B M- i bM? ?m®M; iU ?² +ÁM ?ÁM
 P M?5
 Í HU+ HQÊM; ?„M ç€M? K¢M?- K"i i?'i FB H"TiS+ ?| i?“M? KªM? ç€ # v i€M HC
 F?m¬M K†i ;¬v ;Á F?¬M; i?“M? /¢M; M;QÌBX
 *?QM? H` EB i *S+X
 *QM K„i EB i *S+ M;®+ i` - HBM? ?²M ;B®M; M?Q H` #` `9i K'i- M?bM i?'v h?¢+?
 iB m çB K- ;B®M; M?Q H` ç M; M;O KÆ- F?¬M; i? H"TiS+ i dM? H¢BX
 æQ i v i9K K°i +€B- K°i +¶ HU+ ?9i K¢M? K) i`mv M ç MX EB i *S+ +MM; GBM? v
 J°i i v t€+? "¢Q L; Q- K°i i v M„K EB i *S+ - h?¢+? L? K i?¬B T?€i HU+ HQÊM; ç M
 +?9i M;?o M;ÊB- H"TiS+ # v iÊB p` i`Q +O S?QM; L?B mX
 -B +? Q5
 " M FB - +†T K¬B çÄ K¼M; +O S?QM; L?B m K'T K€v- i m¬M ` +ª ç€K •K T?M- ?b
 i M K„i i?QÌM; +| i? i?'v çQÊ+X
 > B i?•MªM? +QÌM; i`€M;- M?2 ` ,M; +QÌB ?„+ ?„+- p•v #„i S?QM; L?B m- i?B i`B M
 /¢M; Km®M +?†M #„i S?QM; L?B mX
 h?¢+? L? K pW tm'i ?B M- S?QM; L?B m p°B H ?QªM; H M, ó*~M i?“M5 "¼M ?¼
 > B M;QÌB FB - ç m i?•M + Q ? B i?QÊ+- K†+ +?B M ;B€T K`m K€m- i` M +€M? i v
 pB +ªM? ;BÈB h?¬M pQÆM; i K i`¼M; i?B M- +?QM? H` GQÊ+ æQ¢i ;BªM;Q¢B pU
 h„+ L?oX
 > B M;QÌB M`v- +kM; #B i i?•M T?“M +O S?QM; L?B m- M?bM i?'v M`M; tm'i ?B
 i?QÌM; - ;B®M; M?Q b m F?B #„i çQÊ+ S?QM; L?B m- +| i? H"Ti çQÊ+ ç¢B +¬M;- /
 S?QM; L?B mX

S?QM; E?ª î`QM; GQÊ+ æQç; Bª- K†+ /M i? M? / M? ?B M ?€+?- M?QM; GçT h, +QÌM; ;Bª /QÈB i`QÈM; ?„M- +kM; b) F?¬M; pb mv / M? +O S?QM; E?ª- K` HU + L?B mX

L; QÊ+ HçB- K°i F?B #„i b®M; S?QM; L?B m- GçT h„+ L?o i?“K +?Q +| i? i?¬M; [m +ª pÈB S?QM; E?ª- çç i çQÊ+ +?¶ i®i i?“i bUX

„i S?QM; L?B m- +?QM? H` K°i +€B +¬M; HÈM- ? B M; QÌB FB i`i M?B M b) F?¬M; /` i?QÌM; X

*Æ i? " L?QÊ+- K K Q†i M^K i` M F?®B pKM K`m #ç+- pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?X

î`QM; K„i ? B GQÊ+ æQç; Bª FB - +?d H` K°i M¬H +O i?QÆM; ?°B *Ym hBM?- +| ?çM- +?Q M M b) F?¬M; T?•M i•K ?ç i?O- F?B M +?Q " L?QÊ+ #bM? v M p¬ bU

óE?¬M; ;B M GÊB L?“M5ôX

h?ç+? L? K ç°i M?B M idM? i€Q HçB- K„i i?`v +ÁM K°i F?QªM; +€+?- p°B T?|M; ` M?B M ?ûi iQX

hWM; HQÌB / Q €M? b€M; F?¬M; ;B M b„+ #ûM +U+ F€- H`T iS+ iW i`QM; h?¬M +? ` M; Q`B- KK+ iB m M?“K i?ŠM; p`Q GQÊ+ æQç; Bª /QÈB i`QÈM; GçT h„+ L?o M`

E?¬M; ;B MªQ /B m i`B M F? B- E?¬M; ;B M GÊB L?“M FQ+? tç- ;B®M; M?Q ç°i M pÈB E?¬M; ?mv M iBM?- HU+ HQÊM; +O E?¬M; ;B M GÊB L?“M ç°i M?B M i,M; H M?Q +ª ç€K HÈB FB K- ?Q`M? F?¬M; #´ tm®M; X

E?¬M; ;B M GÊB L?“M +| i? +„i K¼B +Æ i? - ç•v H` +?¶ F?OM; #® +O F?¬M; ;B M FB +| +ªM? ;BÈB h?¬M pQÆM; h K h`¼M; h?B M- K„i i?`v #` E?¬M; ;B M GÊB L?“ i,M; T?9+ #´ iÈB- +kM; #B M b„+X

E?¬M; /€K [m€ iÈB ;¬M S?QM; L?B m- ? B M; QÌB M`v M?Q ;†T [m,- +U+ M? M? #S

h?ç+? L? K K†i •K i`-K- i? i?¬M tmv M [m E?¬M; ;B M GÊB L?“M- çB iÈB # M +ç i v MûK "çQ L; Q p` EB i *S+ tm®M; - ç†i K°i MÆB pÈB " L?QÊ+- F?¬M; i? K HB [m€i K°i iB M; , ó:B9T i +?B m +® K°i +?9iôX

G9+ M`v HU+ HQÊM; +O S?QM; L?B m +?d KÈB F?¬B T?K+ M,K i?“M?- K†+ /M + h K h`¼M; h?B M- M?QM; M m iY +?B M pÈB ? B GQÊ+ æQç; Bª FB - i`i F?¬M; +| #„i b®M; X

L`M; +MM; ?B m iB M? ?m®M; ?B M M v- +?¬M +?W K°i +?9i- HB M F?¬M; iB T iK i?“M? i?“i çSM; Î b m HQM; h?ç+? L? K- i`¬M; MQK # M; QÌB " L?QÊ+- "çQ L; QX

óhB m iY- M; QÆB H` B\ L; QÆB F?¬M; T?ªB H` i?QÆM; ?°B *Ym hBM?- iÈB +?2 >mv i E?¬ G•m æ¬m i +?S\ L; QÆB +?€M b®M; `²B b Q\ôX J°i F Mû i`€M? F?m p H M ç M- +kM; F?¬M; bÊ ?`B- HçM? HMM; +QÌB K°i iB M; , óL m i?S+ i?ÌB- ;B Q +?Q M; QÆB K°i +QM çQÌM; b®M; - #^M; F?¬M; M; QÆB HB M poM? pB M HQm HçB

"¼M ?¼ ç½ M?bM ` - +ªM? ;BÈB +?•M i?“i +O h?ç+? L? K- +?d +| h?¬M pQÆM; L

E?¬M; ;B M •Q L; ?o K†+ /M [m, /` +QÌM; ççB- M?QM; #ÎB pb T?€i ?B M F?´M; H² +kM; F?¬M; 2 M; çB- +?d +¬M +`M i?“M K°i +?9i- H`K KÁM HU+ HQÊM; +O h?ç+? i?“M; / /`M; X

"¼M ?¼ +?Q H` M?Q i? X

h?ç+? L? K b„+ K†i HçM? HMM; - +kM; F?¬M; ç€T HÌB- ?ÆB ?QT K„i- •K i?¬K ç - F?¬M; ;B M •Q L; ?o - /B M iQ+? +?2 T?O iW iW F?m +? i€MX

óGQm HçB +?B M ç`m- H` F?¬M; F?¬M M; Q M- pä ;Bª >mv i E?¬ G•m æ¬m +QÌM; M; QÌB #¼M +?9M; ôX S?QM; L?B m F?) [m€i K°i iB M; , óhbK +Æ ?°B `ÌB çB5 L m

*?d ? B M ;Q`B- iQ`M HU+ M ;,M ç`+? - +kM ; +| +?9i M„K +?„+ - M m M?B m +Q`M ; ;E
HB M M ;`M F?| pçM F?|X

> B GQÊ+ æQç i ;B^a FB H9+ K°i M ;Q`B i`^a H`B- M ;Q`B +ÁM HçB /Q`M ; M?Q i`mv M
M`v +?Q GçT h„+ L?oX

h?O HoM? >mv i E?¬ G•m æ-m pšM M?Q +k F`+? +?B M pÈB S?çK .ç- b m F?B ç
+?9i- +?Êi [mç i +?|B i B , óGQm HçB S?QM ; L?B m +?Q i 5 h Km®M` +ÁM b´M ;5ç

h? M?•K ?„M p M ; /°B- i`mv M` K M? H M?- ``i M?B m GQÊ+ æQç i ;B^a ç m M?“Q
i?€B çB M +m²M ;X

S?QM ; L?B m ?Q^aM ; bÊ #B M b„+ - i`QM ; €M? K„i ?B M` p i?`i FBM?- +| +?9i #|
L m M`M ; +ÁM +| HU+ çdM? T?QM ; +O +<sup>a</sup>M? ;BÈB h?-M pQÆM ; i K i`¼M ; i?B MX
+ÁM M„K +?„+ `ìB çB çQÊ+X

L?QM ; #•v ;B`

GÁM ; S?QM ; L?B m F?¬M ; F?ÄB i`-K tm®M ; - T?€i` K°i +¶ +?m t|i #`i ç„+ /oX

EB i *S+ pšM M?Q +k K`K`i #`i idM?- +<sup>a</sup> M ;Q`B F?¬M ; +| +?9i HU+ HQÊM ; - ?Q v
/B K [m , /`X

"çQ L ; Q M?“M çQÊ+ bU #´ bmM ; HU+ HQÊM ; +O h?ç+? L? K- ?ÆB F?¬B T?K+ p
M?bM p T?Q h?ç+? L? K- +QM K„i ?ÆB b€M ; - /Q`M ; M?Q F?¬M ; /U HB m çQÊ+ I
HU+ HQÊM ; F?OM ; #® M?Q i? X

óG9+ M`v F`+? +?B M- ç9M ; H` F?¬M ; F?¬M M ; Q M- +?9M ; i çB i`QÊ+ôX h?ç+? L
ç`M? idM? i€Q- [mç i F?), óEûQ #¼M ?¼ p T?Q E?¬M ; ?mv M iBM?ôX

S?QM ; L?B m bYM ; b®i K°i ;B•v- H`T iS+ T?<sup>a</sup>M SM ; HçB- F?¬M ; M`B ? B H`B- ç2K
EB i *S+- +MM ; çQ H M E?¬M ; ?mv M iBM?X

"¼M ?¼ ç m +?Q iWM ; im Hmv M F?¬M ; ;B M •Q L ;?o - +?Q /M ç H M E?¬M ; ?mv
FQ+? T?€i HU+ HQÊM ; +O E?¬M ; ?mv M iBM?- ?bM? i?“M? i? v ç´B F?¬M ; ;B MX

óhB m iY FB im Hmv M +?QM? H` F?¬M ; ;B M •Q L ;?o - ç M ; Î i` M F?®B E?¬M ;
;B^a >mv i E?¬ G•m æ-m +^aM? ;BÈB h?-M pQÆM ; i K i`¼M ; i?B M M`B +?mv M H9
HçB- M?“M F?¬M ; çQÊ+ H ?Q^aM ; H MX

*^a ç€K +Q`M ; ;B<sup>a</sup> M?“Q iÈB ç•v- +MM ; ç m w i?S+ çQÊ+ +€B ;b- p K`i FBM? ?½B-
L?QM ; p`Q H9+ M`v- h?ç+? L? K ç°i M?B M çB H M E?¬M ; ?mv M iBM?- ? B +€M?
hWM ; i`M F?¬M ; ;B M +| i? M`B F?OM ; #®- iW HÁM ; #`M i v h?ç+? L? K i€+? ` - ç
;B M F€ Hç +O E?¬M ; ?mv M iBM?- #¶M ; M?B M ^aM? ?QÎM ; iÈB F?¬M ; ;B M #®M
hWM ; Hm²M ; F?¬M ; ;B M GÊB L?“M- H-M MY i,M ; p¼i K`v H-M- ?Q`M? F?¬M ; FQ+
+O i?mv M HÈM Î tmM ; [m M?- i`QM ; F?Q<sup>a</sup>M? F?“+ #` +?ûK i?“M? K^aM? M?Ä ?Æ
çB [m - +^a ç€K GQÊ+ æQç i ;B^a ?Q^aM ; bÊ i?®B HmbX

E?¬M ; ;B M bKT tm®M ; - ?bM? i?“M? ç°M ; F?~m b†+ b` [m , /`- # Q ;²K E?¬M ; ?mv
M ;Q`B h?ç+? L? K pW +?bK p`Q- iB M p`Q ç°M ; F?~m çO K`m FB - /-M /-M iB m i
hWM ; Hm²M ; F?¬M ; ;B M GÊB L?•M- b m F?B i`M bç i #W #½B K°i T?2M- +MM ; +
ç°M ; F?~m FQ+? tç çO K`m FB X

GQÊ+ æQç i ;B^a >mv i E?¬ G•m æ-m - ç m M?“Q iÈB- +~M i?“M t2K tûi- T?€i ?B M #
/` i?Q`M ; M`Q- çQ`M M ;Q`B h?ç+? L? K- +kM ; F?¬M ; ?mv M iBM?- +S M?Q p`v #B
+kM ; F?¬M ; +|X

óJ FB T- iB m iY M`v [m^a M?B M KQÊM /MM ; E?¬M ; ?mv M iBM?- FQ+? T?€i F?¬M
#U+ #°B [mç i HÈM K°i iB M ; - Kti ç-v p #`i ç„+ /oX

óöä ;Bª ?B m çQÊ+ F?¬M; ;B MªQ /B m- i?ìB ;B M K'v i` ,K M,K ;¬M ç•v- iBM? pU+
+?Q iWM; tm'i ?B M [m X h M FB X G B H`+? ;b\ôX

ó*! [m, KÈB #B i- M; ?2 M|B i? ? [m®+ bQ +O i?¬M [m®+ h?B M LB i i`QÊ+ FB X
i` M F?¬M; ;B M •Q L; ?o - [m M?B m M,K M?Q p"v- B #B i+| ç H¢B i`mv M i?W

óS?QM; L?B m #B M K'i ?ÆM ? B i` ,K M,K- b Q ç°i M?B M tm'i ?B M\ E?¬M; TªB
b Q ôX

óL" M; H9+ i`QÊ+ +?QM? H" K°i ç| ?Q ?²M; +| ; B Î ç'i i?¬M T?¢i ç|- F?¬M; M; ì+€
ç°M; - F?¬M; #B i S?QM; Eª pb b Q ;B'm M" M; çBôX

ó*! [m, KÈB #B iôX

*ª ç€K GQÊ+ æQ¢i ;Bª- [m v +?mM; [m M? +?¶ #¼M M; QìB h?¢+? L? K #B M K'i-
i?'v F?¬M; +ÁM ;ÊM b|M; ;b M[- ç m O `k ;BªB i€M- ç2K iS+ ;B" M T?€i iB i i` M ç
hBM?- iB T iK+ +¬M; FQ+? +m²M; #¢QX

3yNX *?QÆM; 3yR, oU+ L; Q¢B h?B M >"

J°i ç¢Q çB M [m M; ?B M H MX

h?•M i? ç M; i`¬K tm®M; - ç°i M?B M çQÊ+ M„K H'v- FûQ +€+? +?¶ ;B Q ?°B ç ûT
` F?ÄB ç|X

"¢Q L; Q ?®i ?QªM; - +?d +ªK i?'v ;B| i€T K¢M? K) t i [m - +?ì iBM? i?¬M ?²B T?K+
+¢M? +| i? K K°i M; QìBX

>„M F?¬B T?K+ M? M? ?ÆM " L?QÊ+ M?B m- +?d bYM; b®i K°i +?9i- H" T iS+ T?
KWM; `Ð K" FBM? ?¬H M, óh?¢+? L? K5ôX

óEB i *S+ ç¢B M?•M ç•m\ôX h?¢+? L? K b„+ K†i i`¬K tm®M; - b€i F?Q /¢i /"Q, ó*´ a
E?¬M; ç + "T iÈB +€B F?€+ i`QÊ+- +Sm M; QìB [m M i`¼M; 5ôX

G9+ M"v +m°+ +?B M ;B[GQÊ+ æQ¢i ;Bª p" i?QÆM; ?°B *Ym hBM?- ç½ ç M ;B B
h„+ L?o p" S?¢K .¢ ç'm ` +?•M ?Ä - i` M M; QìB ç m çO K"m- HU+ HQÊM; # ç°M; /
i?'B [mûi #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - F?¬M; B /€K iÈB ;¬MX

_ 'i M?B m M¬H - #` ?Q v m # Q i`MK +Æ i? - ç m +?bK tm®M; HB M iB T F?¬M;
L? K- M; QÊ+ H¢B F?¬M; +| # Q M?B m M; QìB +?9 wX

Í i`QM; K„i M; QìB ;B Q +?B M- M?[M; M¬H M?Q ç M ç½ +¢M /¬m FB i?"i F?¬M;
+? i- F?¬M; B ç m HÁM; X

>®+ K„i "¢Q L; Q ?,K b•m- i` M K†i F?¬M; +| +?9i ?mv i b„+- / Q ç°M; bBM? K M?
HY bBM? K M?- ;B®M; M?Q b m K°i F?„+ b) i„iX

G9+ h?¢+? L? K M|B +?mv M- ? B i v ç†i î +?¶ +´ "¢Q L; Q- bBM? K M? •Q L; ?o
#WM; `|i K¢M? p"Q i`QM; +Æ i? "¢Q L; Q- ;B9T ?„M i¢K i?ìB ´M ç`M? H¢B- F?¬M
M; „M iY pQM; X

ó*´ æ¢i hQ F?¬M; +?®M; çÐ ç M #•v ;Bì- ç½ `ìB çB i`QÊ+ K°i #QÊ+ôX "¢Q L; Q `i
ç¬v +?m t|i, óEB i *S+ ?ŠM H" +ÁM b®M; - M; QÆB K m ibK ?„M- M; "M p¢M H¬M F
óæQÊ+5ôX

h?¢+? L? K K°i i v t€+? "¢Q L; Q- i?¬M i?S+ M?Q i?QB çQ - tmv M [m F?¬M; M; v
[m M? i?•M- ibK FB K / Q ç°M; bBM? K M? +O EB i *S+X

J°i Hm²M; €M? b€M; - ?B M H M i`QM; ç¬m ?„M- i?¬M i?S+ F?¬M; ;B M p¬ªM? p¬?
iB m KÈBX

E?¬M; +| +?9i /Q /U- ?„M i9K H'v "¢Q L; Q ¸°M Hv- i?•M ¢M? HB M iK+ +?ÈT H M
tm®M;- ¸B iÈB ¸€v i?mv MX

" # # 5

hªM; ¸€ FBK HQ¢B K"m #¢+ /QÈB i?mv M HÈM- M' ` - H° ` `i M?B m M¬ H - i`QM
/ Q ¸°M; bBM? K M? +O EB i *S+ M?Q ~M M?Q ?B M- ibM? ?m®M; iU ?² +ÁM ?ÁM

P M?5

Í HU+ HQÊM; ?„M ¸€M? K¢M?- K"i i?'i FB H"TiS+ ?| i?"M? KªM? ¸€ # v i€M H
F?m¬M K†i; -v ;Á F?¬M; i?"M? /¢M; M;QÌBX

*?QM? H" EB i *S+X

*QM K„i EB i *S+ M;®+ i` - HBM? ?²M ;B®M; M?Q H" #` `9i K'i- M?bM i?'v h?¢+?
iB m ¸B K- ;B®M; M?Q H" ¸ M; M;O KÆ- F?¬M; i? H"TiS+ idM? H¢BX

æQ i v i9K K°i +€B- K°i +¶ HU+ ?9i K¢M? K) i`mv M ¸ MX EB i *S+ +MM; GBM? v

J°i i v t€+? "¢Q L; Q- K°i i v M„K EB i *S+- h?¢+? L? K i?¬B T?€i HU+ HQÊM; ¸ M
+?9i M; ?o M;ÈB- H"TiS+ # v iÈB p` i`Q +O S?QM; L?B mX

-B +? Q5

" M FB - +†T K¬B ¸Ä K¼M; +O S?QM; L?B m K'T K€v- im¬M ` +ª ¸€K •K T?M- ?b
i M K„i i?QÌM; +| i? i?'v ¸QÊ+X

> B i?•M ¢M? +QÌM; i`€M;- M?2 ` ,M; +QÌB ?„+ ?„+ - p•v #„i S?QM; L?B m- i?B i`B M
/¢M; Km®M +?†M #„i S?QM; L?B mX

h?¢+? L? K pW tm'i ?B M- S?QM; L?B m p°B H ?QªM; H M, ó*~M i?"M5 "¼M ?¼

> B M;QÌB FB - ¸ m i?•M + Q ? B i?QÈ+- K†+ +?B M ;B€T K"m K€m- i` M +€M? i v
pB +ªM? ;BÈB h?¬M pQÆM; i K i`¼M; i?B M- +?QM? H" GQÊ+ æQ¢i ;Bª M;Q¢B pU
h„+ L?oX

> B M;QÌB M"v- +kM; #B i i?•M T?"M +O S?QM; L?B m- M?bM i?'v M" M; tm'i ?B
i?QÌM; - ;B®M; M?Q b m F?B #„i ¸QÊ+ S?QM; L?B m- +| i? H"TiS+ ¸QÊ+ ¸¢B +¬M; - /
S?QM; L?B mX

S?QM; E?ª Î i`QM; GQÊ+ æQ¢i ;Bª- K†+ /M i? M? / M? ?B M ?€+? - M?QM; G¢T h,
+QÌM; ;Bª /QÈB i`QÈM; ?„M- +kM; b) F?¬M; pb mv / M? +O S?QM; E?ª- K" HU +
L?B mX

L;QÊ+ H¢B- K°i F?B #„i b®M; S?QM; L?B m- G¢T h„+ L?o i?"K +?Q +| i? i?¬M; [n
+ª pÈB S?QM; E?ª- ¸¢i ¸QÊ+ +?¶ i®i i?"i bUX

"„i S?QM; L?B m- +?QM? H" K°i +€B +¬M; HÈM- ? B M;QÌB FB i'i M?B M b) F?¬M;
/` i?QÌM;X

*Æ i? " L?QÊ+- K K Q†i M^K i` M F?®B pKM K"m #¢+- pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?X

Í i`QM; K„i ? B GQÊ+ æQ¢i ;Bª FB - +?d H" K°i M¬ H +O i?QÆM; ?°B *Ym hBM?-
+| ?¢M- +?Q M M b) F?¬M; T?•M i•K ?¢i ?O- F?B M +?Q " L?QÊ+ #bM? v M p¬ bU

óE?¬M; ;B M GÊB L?"M5ôX

h?¢+? L? K ¸°i M?B M idM? i€Q H¢B- K„i i?'v +ÁM K°i F?QªM; +€+? - p°B T?|M; ` M
M?B M ?ûi iQX

hWM; HQÌB / Q €M? b€M; F?¬M; ;B M b„+ #ûM +U+ F€- H"TiS+ iW i`QM; h?¬M +?
` M;Q" B- KK+ iB m M?„K i?šM; p"Q GQÊ+ æQ¢i ;Bª /QÈB i`QÈM; G¢T h„+ L?o M

E?¬M; ;B M^aQ /B m i`B M F? B- E?¬M; :B M GÊB L?"M FQ+? t¢- ;B®M; M?Q ç°i M
pÈB E?¬M; ?mv M iBM?- HU+ HQÊM; +O E?¬M; :B M GÊB L?"M ç°i M?B M i,M; H
M?Q +^a ç€K HÊB FB K- ?Q"M? F?¬M; #´tm®M;X

E?¬M; :B M GÊB L?"M +| i? +„i K¼B +Æ i? - ç•v H" +?¶ F?OM; #® +O F?¬M; ;B M
FB +| +^aM? ;BÈB h?-M pQÆM; h K h`¼M; h?B M- K„i i?´v #` E?¬M; :B M GÊB L?"
i,M; T?9+ #´iÈB- +kM; #B M b„+X

E?¬M; /€K [m€ iÈB ; -M S?QM; L?B m- ? B M; QÌB M"v M?Q ;†T [m,- +U+ M? M? #S

h?¢+? L? K K†i •K i`-K- i? i?-M tmv M [m E?¬M; :B M GÊB L?"M- çB iÈB # M +¢
i v MûK "¢Q L; Q p" EB i *S+ tm®M; - ç†i K°i MÆB pÈB " L?QÊ+- F?¬M; i? K HB
[m€i K°i iB M; , ó:B9Ti +?B m +® K°i +?9iôX

G9+ M"v HU+ HQÊM; +O S?QM; L?B m +?d KÈB F?¬B T?K+ M,K i?"M?- K†+ /M +
h K h`¼M; h?B M- M?QM; M m iY +?B M pÈB ? B GQÊ+ æQ¢i ;B^a FB - i'i F?¬M; +|
#„i b®M;X

L"M; +MM; ?B m i bM? ?m®M; ?B M M v- +?¬M +?W K°i +?9i- HB M F?¬M; iB T iK
i?"M? i?"i çSM; Î b m HQM; h?¢+? L? K- i`¬M; MQK # M; QÌB " L?QÊ+- "¢Q L; Q>

óhB m iY- M; QÆB H" B\ L; QÆB F?¬M; T?^aB H" i?QÆM; ?°B *Ym hBM?- iÈB +?2
>mv i E?¬ G•m æ-m i +?S\ L; QÆB +?€M b®M; `²B b Q\ôX J°i F Mû i`€M? F?m p
H M ç M- +kM; F?¬M; bÊ ?"B- H¢M? HMM; +QÌB K°i iB M; , óL m i?S+ i?ÌB- ;B Q
+?Q M; QÆB K°i +QM çQÌM; b®M; - #^M; F?¬M; M; QÆB HB M poM? pB M HQm H¢B

"¼M ?¼ ç½ M?bM ` - +^aM? ;BÈB +?•M i?"i +O h?¢+? L? K- +?d +| h?-M pQÆM; L

E?¬M; ;B M •Q L; ?o K†+ /M [m, /` +QÌM; ç¢B- M?QM; #ÎB pb T?€i ?B M F?´M; H
+kM; F?¬M; 2 M; ¢B- +?d +-M +~M i?"M K°i +?9i- H"K KÁM HU+ HQÊM; +O h?¢+?
i?„M; / /`M;X

"¼M ?¼ +?Q H" M?Q i? X

h?¢+? L? K b„+ K†i H¢M? HMM; - +kM; F?¬M; ç€T HÌB- ?ÆB ?QT K„i- •K i?-K ç -
F?¬M; ;B M •Q L; ?o - /B M iQ+? +?2 T?O iW iW F?m +?i€MX

óGQm H¢B +?B M ç´m- H" F?¬M; F?¬M M; Q M- pä ;B^a >mv i E?¬ G•m æ-m +QÌM;
M; QÌB #¼M +?9M; ôX S?QM; L?B m F?) [m€i K°i iB M; , óhbK +Æ ?°B `ÌB çB5 L m
*?d ? B M; QÌB- iQ"M HU+ M; ,M ç`+?- +kM; +| +?9i M„K +?„+- M m M?B m +QÌM; ;E
HB M M; "M F?| p¢M F?|X

> B GQÊ+ æQ¢i ;B^a FB H9+ K°i M; QÌB i`<sup>a</sup> HÌB- M; QÌB +ÁM H¢B /QÌM; M?Q i`mv M
M"v +?Q G¢T h„+ L?oX

h?O HoM? >mv i E?¬ G•m æ-m pšM M?Q +k F`+? +?B M pÈB S?¢K .¢- b m F?B çC
+?9i- +?Êi [m€i +?|B i B, óGQm H¢B S?QM; L?B m +?Q i 5 h Km®M" +ÁM b´M; 5

h? M? •K ?„M p M; /°B- i`mv M` K M? H M?- `´i M?B m GQÊ+ æQ¢i ;B^a ç m M?"Q
i?€B çB M +m²M;X

S?QM; L?B m ?Q^aM; bÊ #B M b„+- i`QM; €M? K„i ?B M` p i?´i FBM?- +| +?9i #|

L m M"M; +ÁM +| HU+ çdM? T?QM; +O +^aM? ;BÈB h?-M pQÆM; i K i`¼M; i?B MX
+ÁM M„K +?„+ `ÌB çB çQÊ+X

L?QM; #•v ;Bì

GÁM; S?QM; L?B m F?¬M; F?ÄB i`-K tm®M; - T?€i ` K°i +¶ +?m t|i #´i ç„+ /oX

EB i *S+ pšM M?Q +k KÌ K`i #´i idM?- +^a M; QÌB F?¬M; +| +?9i HU+ HQÊM; - ?Q v
/B K [m, /`X

"¢Q L; Q M?"M ¢QÊ+ bU #´ b mM; HU+ HQÊM; +O h?¢+? L? K- ?ÆB F?¬B T?K+ p
M?bM p T?Q h?¢+? L? K- +QM K„i ?ÆB b€M;- /QÌM; M?Q F?¬M; /U HB m ¢QÊ+ L
HU+ HQÊM; F?OM; #® M?Q i? X

óG9+ M"v F`+? +?B M- ¢9M; H" F?¬M; F?¬M M; Q M- +?9M; i ¢B i`QÊ+ôX h?¢+? L
¢`M? idM? i€Q- [m€i F?), óEûQ #¼M ?¼ p T?Q E?¬M; ?mv M iBM?ôX

S?QM; L?B m bYM; b®i K°i; B•v- H"TiS+ T?ªM SM; H¢B- F?¬M; M¡B ? B HÌB- ¢2K
EB i *S+- +MM; ¢Q H M E?¬M; ?mv M iBM?X

"¼M ?¼ ¢ m +?Q iWM; im Hmv M F?¬M; ;B M •Q L; ?o - +?Q /M ¢ H M E?¬M; ?mv
FQ+? T?€i HU+ HQÊM; +O E?¬M; ?mv M iBM?- ?bM? i?"M? i? v ¢´B F?¬M; ;B M X

óhB m iY FB im Hmv M +?QM? H" F?¬M; ;B M •Q L; ?o - ¢ M; Î i` M F?®B E?¬M; ;
;Bª >mv i E?¬ G•m æ-m +ªM? ;BÈB h?-M pQÆM; i K i`¼M; i?B M M¡B +?mv M H9
H¢B- M?`M F?¬M; ¢QÊ+ H ?QªM; H M X

*ª ¢€K +QÌM; ;Bª M?"Q iÈB ¢•v- +MM; ¢ m w i?S+ ¢QÊ+ +€B ;b- p K"i FBM? ?½B-
L?QM; p"Q H9+ M"v- h?¢+? L? K ¢°i M?B M ¢B H M E?¬M; ?mv M iBM?- ? B +€M?
hWM; i`"M F?¬M; ;B M +¡i? M¡B F?OM; #®- iW HÁM; #"M i v h?¢+? L? K i€+? ` - ¢
;B M F€ H¢ +O E?¬M; ?mv M iBM?- #¶M; M?B MªM? ?QÎM; iÈB F?¬M; ;B M #®M

hWM; Hm²M; F?¬M; ;B M GÊB L?"M- H-M MY i,M; p¼i K'v H-M- ?Q" M? F?¬M; FQ+
+O i?mv M HÈM Î tmM; [m M?- i`QM; F?QªM? F?„+ #` +?ûK i?"M? KªM? M?Ä ?Æ
¢B [m - +ª ¢€K GQÊ+ æQ¢i ;Bª ?QªM; bÊ i?®B HmBX

E?¬M; ;B M bKT tm®M; - ?bM? i?"M? ¢°M; F?~m b†+ bÌ [m, /`- # Q ;²K E?¬M; ?mv
M; QÌB h?¢+? L? K pW +?bK p"Q- iB M p"Q ¢°M; F?~m ¢O K"m FB - /-M /-M iB m i
hWM; Hm²M; F?¬M; ;B M GÊB L?•M- b m F?B i" M b€i #W #½B K°i T?2M- +MM; +
¢°M; F?~m FQ+? t¢ ¢O K"m FB X

GQÊ+ æQ¢i ;Bª >mv i E?¬ G•m æ-m- ¢ m M?"Q iÈB- +~M i?"M t2K tûi- T?€i ?B M #
/` i?QÌM; M"Q- ¢Q" M M; QÌB h?¢+? L? K- +kM; F?¬M; ?mv M iBM?- +S M?Q p"v #B
+kM; F?¬M; +¡X

óJ FB T- iB m iY M"v [mª M?B M KQÊM /MM; E?¬M; ?mv M iBM?- FQ+? T?€i F?¬M
#U+ #°B [m€i HÈM K°i iB M; - K†i ¢-v p #´i ¢„+ /oX

óoä ;Bª ?B m ¢QÊ+ F?¬M; ;B MªQ /B m- i?ÌB ;B M K'v i`,K M,K ;-M ¢•v- iBM? pU+
+?Q iWM; tm'i ?B M [m X h M FB X G B H`+? ;b\ôX

ó*¡ [m, KÈB #B i- M; ?2 M¡B i? ? [m®+ bQ +O i?-M [m®+ h?B M LB i i`QÊ+ FB X
i` M F?¬M; ;B M •Q L; ?o - [m M?B m M,K M?Q p"v- B #B i +¡ ¢ H¢B i`mv M i?W

óS?QM; L?B m #B M K'i ?ÆM ? B i`,K M,K- b Q ¢°i M?B M tm'i ?B M\ E?¬M; T?ªB
b Q ôX

óL" M; H9+ i`QÊ+ +?QM? H" K°i ¢¡ ?Q ?²M; +¡ ; B Î ¢'i i?-M T?¢i ¢¡- F?¬M; M; Î +€
¢°M; - F?¬M; #B i S?QM; E?ª p b b Q ;B'm M" M; ¢BôX

ó*¡ [m, KÈB #B iôX

*ª ¢€K GQÊ+ æQ¢i ;Bª- [m v +?mM; [m M? +?¶ #¼M M; QÌB h?¢+? L? K #B M K'i-
i?´v F?¬M; +ÁM; ÊM b¡M; ;b M[- ¢ m O `k ;BªB i€M- ¢2K iS+ ;B" M T?€i iB i i` M ¢
hBM?- iB T iK+ +-M; FQ+? +m²M; #¢QX

E?Q€i i v- S?QM; E?ª i`ª HÌB, óL m iBM iS+ F?¬M; H° ` i?b i i`i M?B M b) F?¬M; ?B M i¢B- # T?QÆM; i? HU+ ç m b) iÈB ç•v- ``i M? M? +€+ F?¬B i?O F?€+ +KM ;BÌ +kM; F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M? iBM? ç² +| çQÊ+ Km°B Km°B +O M; QÆB çQ¢i H +?'T i?b #ªM i?•M +?9M; i +kM; F?¬M; i? çSM; p[M; Î h?¬M S?¢i +?B ç` - +`M; F i K ç¢B i? HU+ôX

S?QM; EB m M; ?2 ?„M ;BªB i?Q+? M?Q p"v i?b +kM; ;"i ç-m, óh çB M #`BôX óVôX

J°i +?B M ?¢K ç²M; ç2M +U+ HÈM +?"K `½B # v iÈB h?¬M S?¢i +?B ç` X

I JBM? ç¢B i?®M; HoM? "Q+? h?B M F?Q M? i v çSM; i?ŠM; T?Q i`QÊ+ +?B M ?Q

" M +¢M? ?„M- "Q+? L?m p" K'v i M pã ;Bª +kM; M?bM p T?Q i`QÊ+ - +| +?9i ç,K

óS?K i?•M- iBM? ç² i?U+ bU tm'i ?B M Î h?¬M S?¢i +?B ç` Q\ôX "Q+? L?m M? ;B

"Q+? h?B M K°i i?•M €Q ç v pªB i?¬- F?¬M; K†+ €Q ;B€T- H¢M? HMM; +QÌB, ó*?„ +?9M; i T?€B ` ç½ çQÊ+ t€+ ç`M? iY pQM; `²BX L; QÌB +ÁM b®M; ?B M i¢B ?bM h?¬M S?¢i +?B ç` - iBM? ç² F?ŠM; ç`M? Î i`QM; i v M`M; i ôX

óS?K i?•M- M m +| i? +| çQÊ+ iBM? ç²- +?9M; i +| T?ªB +| i? i?Q€i Hv I JBM? F?¬M; \ôX "Q+? L?m K„i ç T H|2 b€M; - •K i?¬K ?QM; T?'MX

"Q+? h?B M i?•M H` K°i i`QM; i K ç¢B i?®M; HoM? +O I JBM? - Î I JBM? i? HU+ i`QÊM; M?B m M?Q K•v- +| K'v aBM? K M? +?B iBM?X

L?QM; ?„M +kM; F?¬M; T?ªB H` KBM? +?O +O I JBM? - M?B m M,K M?Q p"v T?ªB +Æ ?°B i?QÊM; p`X

hBM? ç² +| i? i? v ç`B i`i +ª- +?Q /M F?¬M; i? F?B M ?„M i`Î i?`M? KBM? +?O K +| i? F?B M ?„M i?m ?Q¢+? çQÊ+ HÈB Q+? F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; - i`Î i?`M? K°i I JBM? - i?"K +?Q +| i? i?Q€i Hv I JBM? - iU i?`M? #€ +?O K°i T?QÆM; X

ó>„+ ?„+ - M m iBM? ç² ç9M; M?Q HÌB ç²M i?b H¬M M`v #` +?9M; i çQ¢i çQÊ+ - +? +?mv M i? +K+ - i`QM; iQÆM; H B i`Î i?`M? i? HU+ ?MM; ?"m +O GB i .B K iBM? i`Î i?`M? ;B i°+ HÈM M?'i iBM? pU+ôX "Q+? h?B M M? +? KB M; +QÌB iQX

E?m¬M K†i M?Ä M?„M iBM? K„ +O "Q+? L?m i``M ç-v i?¬M b„+ +?Ì KQM; X

oU+ M; Q¢B i?B M ?`X

h?¢+? L? K M;²B M; v M; „M i` M +U i?¢+? - M;²B +ª MY i?€M; i?b ç°i M?B M KÎ iQ

S?QM; L?B m M?bM p T?Q ?„M- i?'v ?„M i dM? /"v i?b K„i ç T ç°i M?B M b€M; M;

*QÌB *QÌB ;"i ç-m- h?¢+? L? K çSM; H M M|B, ó_`i i?m" M HÈB- HBM? ??²M i ç`B h?¬M oQÆM; M?` i`¼M; i?B M +?B +ªM?ôX

ó*| H)- K†+ /M H`i F?¬B T?K+ ç M HU+ HQÊM; h?¬M oQÆM; çdM? T?QM; +?B +ª pÈB M; QÆBôX S?QM; L?B m +?m b|i H„+ ç-m, óh M ;B ?Ä M; QÆB- [mª M?B M FB ç½ t2K i?QÌM; M; QÆBôX

óhB m iY M`v H`i M #B M i?€B +O h?¬M •M ç¢B HK+ +?9M; i ôX " L?QÊ+ M|B i? i?¬BX

"¢Q L; Q- EB i *S+ M?bM M? m +QÌB F?'X

óæÊB +?Q +€+ M; QÆB F?¬B T?K+ `²B +kM; b) ç°i T?€`i M? M?- i #B i M,M; HU- M?bM p T?Q # M; QÌB- i`M M, ó\*| i? Î ç` T?QÆM; M?Q h?¬M •M ç¢B HK+ ç M ç +?SM; KBM? M,M; HU+ p`i?B M T?9 +O +€+ M; QÆBôX

ó>v p¼M; +| i? i?Q€i F?ÄB v m ?Q +? i iB i M`v- K M| - H½Q iY ?"M F?¬M; i? ; ?°BôX EB i \*S+ M?2 `M; i`ÊM K„iX

óa) +| +Æ ?°BôX h?¢+? L? K +QìB +QìB- M?bM p T?Q S?QM; L?B m, ó*?9M; i
 H•m KÈB +| i? iB M p"Q h?–M S?¢i +?B ç` ôX
 óL m p"MF?Q i®i i?b F?QªM; MY M,KôX
 óV- F?–M; iQM? H" H•môX
 oQÆM i v` i|K- K°i F?®B E?–M; ?mv M iBM? +U+ ç¢B #` ?„MFûQ` - ç°i M?B M M
 ?Î F?–M; ;B MX
 E?–M; ?mv M iBM? +?Êi H|2`²B #B M K'i i`QM; F?2 ?Î F?–M; ;B MX
 óL;QÆB\ôX S?QM; L?B m FBM? M;¢+X
 óG"K b Q\ôX "¢Q L; Q +kM; bYM; b®iX
 ó*Y F?–M; ;B M M®B M? m +–M HU+ HQÊM; F?'M; H²- i +ÁM i?B m +?9i M[ôX h
 ó*?ì i ç°i T?€ iÈB h?–M oQÆM; i K i`¼M; i?B M- +?„+ +| i? H"K çQÊ+- #•v ;B|
 ?mv M iBM? F?–M; i? ç p"Q >mv M E?–M; :BÈB- K M; i?2Q F?–M; iB M- i ç H¢
 M"vX h Km®M çª i?–M; +Y F?–M; ;B M +–M HÈB /KM; ?Q" M +ªM? ç†+ i?M +O MÆ
 [m v H¢B K°i +?mv MôX
 " M;QìB p K†i T?'M +?'MX
 óh?"i bU +| i? Q\ôX EB i *S+ p K†i +?ì KQM;X
 "¼M ?¼ `ìB F?ÄB h?–M •M ç iB T /B M +?OM; i°+- ibK FB K K°i +QM çQìM; b®M
 ç¢B HK+- KQìB M,K [m H,M H°M Î GB i .B K iBM? pU+- ;†T`i M?B m #'i i„+- MB
 /B i ?–m M?Q F?–M; +ÁMX
 >B M ;B| h?¢+? L? K ç°i M?B M M|B iÈB KK+ iB m M"v +| i? i?U+ ?B M çQÊ+- ?
 F?–M; ;B M- F?–M; +–M #¼M ?¼ M; "M /†K t t–B i`Î p h?–M •M ç¢B HK+- i'i M?B
 F?–M; i?–BX
 óE?–M; b B- K°i F?B i ç°i T?€ iÈB h?–M oQÆM; i K i`¼M; i?B M- +Y F?–M; ;B M
 h?¢+? L? K ;"i ç–m F?ŠM; ç`M?, óæ M H9+ ç| - +?9M; i +| i? i`U+ iB T p +® ?QÆ
 iÈB ç•vôX
 " M;QìB KWM; M?Q çB M- +ªK i?'v b m KQìB M,K ç m F?' +m®B +MM; +kM; +| #²E
 óæB i?–B- +?9M; i `ìB F?ÄB MÆB M"v- iÈB h?–M S?¢i +?B ç` ôX h?¢+? L? K +Qì
 i`QM; HÁM; +kM; FQ+? ç°M; - M|B pÈB S?QM; L?B m, óL;QÆB ç½ HB M ? T?K i?
 S?QM; L?B m bYM; b®i`²B H9M; i9M; M|B, óh H–M i`QÈ+ HW M;QÆB ç| - i +,M
 +€+? t t–B M?Q p"v HB M ? pÈB +? i - +ªM? ;BÈB +O i F?–M; çOôX
 h?¢+? L? K FBM? M;¢+X
 óE?–M; b Q- +?d +–M iB M p"Q h?–M S?¢i +?B ç` i?b i i'i M?B M +| i? HB M ?
 +ª i?–BôX S?QM; L?B m +QìB F? M? F?€+?, ó*?d +–M +| iBM? ç²- F?–M; +| +?m
 v M i•KôX
 óh b) F?–M; #` M;QÆB ?,K ?¢B +?S\ôX h?¢+? L? K M;?B K i9+ M?bM M" M; i , óæ
 +| p– b® +QìM; ;Bª ç°i M?B M ;B K +–K i - b m ç| +QÈT çQ¢i iBM? ç² +O i ? v F
 iB T ;B i +? i i`²B +–K i?2Q iBM? ç² i?QM; /QM; `ìB çBôX
 S?QM; L?B m F?) +QìB K°i iB M; `²B `i M;?B K i9+ ;"i ç–m, óV- +?O w M"v F?–M
 ç MX >B M i¢B +?„+ T?ªB H"K M?Q p"vôX
 óh ç•v +–M T?ªB bmv M;?o H¢B ç½ôX h?¢+? L? K M?Qm K"v- M?Q +| +?9i ç,K +?B
 #¶M; M?B M +QìB t'm t M|B, óJ°i M; "v pÊ +?²M; i`,K M; "v •M- M;QÆB M m i?U+ b
 i?b +| +?9i F?–M; MB K iBM? +k`²B- ç M H9+ ç| +kM; çWM; i`€+? i H"K i`M ?¢B /

ó. M? iB i H" +€B `„K- i i`QM; GQÊ+ æQ¢i; Bª +O h?-M S?¢i +?B ç` p®M +kM; +
 +ÁM M; ¢B M; QÆB p~v KU+ ``\ôX S?QM; L?B m iU ?² M?Ê iÈB ; b ç!- iU KbM? #”i .
 #B i i ?”M; ç K b M? + - F?-M; +! x B i?b F?-M; p mBôX
 óE?-M; T?ªB ç•m- H9+ i`QÊ+ M; QÆB ç´ K€m K``\ôX h?¢+? L? K p K†i bÊ ?½BX
 óG" +€B ç!- i`MM; ?ÊT iÈB i?-B- M; QÆB +?Q ``^M; H" b Q\ôX •M? K„i S?QM; L?B
 K°i iB M; X
 h?¢+? L? K M? +? KB M; - M; Q”B +QÌB M?QM; i`QM; F?-M; +QÌB, óL!B M?Q p”v
 +kM; F?-M; T?ªB M; ®+ iY\ S?QÆM; /B M ç! FBM? M; ?B K +U+ F€ T?QM; T?9-
 F?-M; - ?„M iU KbM? ç½ i`ªB [m i?b b Q K” F?-M; #B i\
 " M; QÌB "¢Q L; Q p K†i [m €B /` M?bM p T?Q M”v- /Q /U K°i +?9i`²B #¶M; M?B M
 M?ªv` X ”` v m ?Q i`!B #m°+ - ?”M? ç°M; +O #¼M ?¼ +U+ F€ F?-M; iB MX
 óh F?-M; M; ¢BôX a„+ K†i S?QM; L?B m /-M /-M F?! +QB`²B +?Êi iS+ ; B”M M!B,
 t’m ?´ ? v F?-M; \ôX
 ó> ? ? 5ôX h?¢+? L? K ç°i M?B M +m²M; iB m`²B ¬K #KM; - `mM`~v M!B, óæQÊ-
 æ°i M?B M- ?„M M?Q [m, K`tm’i ?B M i`QÊ+ K„i S?QM; L?B m- ç°i M?B M ¬K +?
 ?,M; ?-M M”M; i X
 S?QM; L?B m F`+? HB i; B½v /K X > B i v çB M +m²M; Q M? i¢+ p”Q M; U+ ?„M-
 M; ?o - HU+ HQÊM; +O i?-M i? i?b F?-M; i? i?U+ bU H”K i’M ?¢B iÈB h?¢+? L?
 LY M; ”v b m ? B M; QÌB KÈB i€+? ` - h?¢+? L? K +9B ç-m M?bM M”M; i`²B M; ?B
 óh T?ªB bmv M; ?o ç½ôX L; !M i v M; ¼+ S?QM; L?B m H m ç¬B K¬B çÄ- H m çB M
 K†i çÄ #WM; - ; Bª #° i`’M ç`M? M!B, óh pšM F?-M; i? i?S +?Q M; QÆB- çWM; iQ
 çQÊ+ iBK +O i - M; QÆB T?ªB M¶ HU+ H MôX
 hB M; M!B pW /Si i?b M”M; i F?-M; /€K M?bM p”Q €M? K„i M!M; `U+ +O h?¢+? L
 ` - T?!M; p T?Q K°i i?B M ?”X

3RjX *?QÆM; 3y8, PÈ+ æ`M?

"®M i?€M; b mX

J°i M?;!K M,K M; QÌB ç°i M?B M ?”M; H•K i` M K°i iY iBM?- iY iBM? M”v F?-M; +!
 F?-M; bBM? K M? # ç°M; - +kM; F?-M; +! #’i F€ F?Q€M; i?¢+? +! ; B€ i`” M”QX
 hY iBM? #`# Q [m M? i`QM; F?;!B ç†+ - K°i T?QÆM; ?QÈM; +! pU+ M; Q¢B i?B M ?
 H” ç•m- ; B®M; M?Q F?-M; +! ; BÈB ?¢MX
 L,K M; QÌB M”v +?QM? H” h?¢+? L? K- S?QM; L?B m- EB i *S+ - " L?QÊ+ - "¢Q L; ¢
 çQÌM; KÈB iÈB F?m pU+ M”vX
 LÆB ç•v +?QM? H” K°i MÆB F€ H¢tmM; [m M? h?-M S?¢i +?B ç` - +! i? M; ,M +€-
 +! HU+ HQÊM; M”Q +! i? i?~K i?’m çQÊ+X
 E?-M; +! bBM? HBM?- F?;!B ç†+ +?mM; [m M? +kM; F?-M; #B i ?bM? i?“M? i? M
 K”m t€K- #¼+ FQM MÆB M”vX
 óhW MÆB M”v iÈB h?-M S?¢i +?B ç` +?d +ÁM K°i i?€M; H° i`bM?-`’i; -MôX S?QM
 çdM? T?QM; - ?QM; i`Q +kM; i,M; p¼i, ó*?9M; i i,M; i®+ i?b +! i? K m +?!M; iÈ
 çB m T?ªB +~M i?“M K°i +?9i- i`€M? ç9M; T?ªB GQÊ+ æQ¢i; Bª HÊB ?¢BôX
 S?K +”M h?-M S?¢i +?B ç` - GQÊ+ æQ¢i; Bª pU+ M; Q¢B ?Q”M? ?”M?- M?[M; +QÌ
 +O GB i .B K iBM? pU+ F?-M; +! +?¶ i`®M b) ?Q¢i ç°M; i`QM; F?m pU+ T?K +”M

smM; [m M? F?¬M; +| aBM? K M? +?B iBM?- +?d +ÁM M?[M; MÆB ?mM; ?B K M?C
/QÆM; pšM i?¢+? p¨; B| H®+ M,M; HQÊM; ?¶M HQ¢M- M; ,M +€+? i?¬M i?S+X

h?B M LB i i?¬M [m®+- l JBM? - *Ym hBM? i?QÆM; ?°B +S +€+? K¶B K°i ¢Q¢M i?l
;Bª +¨M [mûi- M?QM; #ÎB pb ibM? i? ¢†+ i?M tmM; [m M?- i?QÌM; i?QÌM; F?¬M;
GQÊ+ æQ¢i; BªX

æ€K ?mM; ¢² +€+ T?QÆM; K°i F?B i`®M Î M?[M; MÆB ?mM; ?B K T?K +¨M i?b +?C
p¬ F F?ª i?B- +?mB p¨Q ibK FB K- #ÎB pb F?¬M; [m2M ¢` ?bM? M;QÊ+ H¢B b) i´M
;Bª T?ªM FQ+?X

L?[M; i M ;B ?Ä i¨M M?šM i¨M #¢Q M?´i +O GB i .B K iBM? pU+ i?QÌM; tmv M iÊ
T?€i ?B M +QM K²B M?Ä v m i?b F?ŠM; ¢`M? b) F?¬M; MQÆM; i vX

S?K +¨M h?¬M S?¢i +?B ¢` +kM; H¨ MÆB ?mv i iBM? p¨ ?¶M HQ¢M M?´i +O GB i
;B•v ¢ m +| +?B M ¢'m T?€i bBM?- +kM; +| i?B ?¨B +O `´i M?B m + Q i?O pšM H¢-
pÈB M,M; HQÊM; ;B| H®+ i`QM; i?B M ¢` ?bM? i?¨M? F€ [m M #B M i?•v- F?B M

S?QM; L?B m iW M?Ä ¢½ HÈM H M Î;¬M h?¬M S?¢i +?B ¢` - ¢®B pÈB ibM? i? MÆ
#B i M?[M; M; QìB ?Q¢i ¢°M; Î F?m pU+ M¨v H¨ B +?Q M M KÈB H M iB M; M?„+ M

L; QìB "¼M ?¼ +?d +| S?QM; L?B m p¨ h?¢+? L? K H¨ +| bS+ +?B M ¢'m- ¢€K "¢Q
+?ŠM; M?[M; F?¬M; i? ;B9T ¢QÊ+ ;b K¨ +ÁM H¨; €M? M†M; X h`QM; +?B M ¢'m T?
?¼- #^M; F?¬M; K°i F?B #` + Q i?O iÈB ;¬M i?b H¨T iS+ b) ;†T T?ªB F i +K+ HBM?

óJ°i i?€M; H° i`bM?- W- `´i M? M?ôX h?¢+? L? K + m K¨v- [m M b€i iS T?Q `²B +Q
M; Q¢B i?B M ?¨ F€ /` FB X

*?d +-M ¢°i T?€ iÈB h?¬M oQÆM; i K i`¼M; i?B M +?B +ªM?- KQÊM /MM; E?¬M; ?
M„K +?„+ +| i? i`QM; M?[M; MÆB /¬v ¢†+ F?2 ?Î F?¬M; ;B M- /UM; ` F?¬M; ;B
i?¬M; iÈB h?¬M •M ¢¢B HK+X

>„M bÈK Km°M ;b +kM; TªB p K°i +?mv M- i´i M?B M TªB M?È +?Q F„ p` i`Q M¨
F?| F?„MX

L?bM +?mM; [m M?- ;?B b•m ¢†+ i`QM; +O iQÈM; iBM? p¨Q i`QM; |+ - ?„M i?¬M i
i`QM; >mv M E?¬M; ;BÈB `²B M;QM; i?¬M M?bM iBM? ¢²X

J„i S?QM; L?B m ¢°i M?B M b€M; H M- ;B¨i KbM?- +kM; i¨T i`mM; bU +?9 w p¨Q i
i?¬K ¢€M? ;B€X

hBM? ¢² ¢QÊ+ F?„+ iW ;¶ #´i ?O- iWM; /ÁM; ?Q p,M ;¶ i?B M M?B M ¢QÊ+ hBM? ¢²
iBM? ¢² i?¬M #Q- ¢°i M?B M M?bM K°i +€B i?b iBM? ¢² iU ?² +ÁM +?¨K `½B /B ¢°M
iQM?- +U+ F€ i?¬M #QX

J„i h?¢+? L? K M?bM +?^K +?^K p¨Q iBM? ¢²- i?S+ ?ªB +?´M ¢°M;- M; v i`QM; i?S
?B M ` K°i #° iBM? ¢² `°M; HÈM p¬ M;- M- iWM; €M? b€M; iBM? i?¬M ¢ M t2M- ;?
¢| - i?¬M i?S+ +O ?„M t2K tûi iBM? ¢² i`QM; i?S+ ?ªB- HBM? ?²M +?B HU+ iB m ?

hBM? ¢² i`U+ iB T +?B m `¼B B Î i`QM; ¢-m ?„M- +?B K K°i KªM; F?m pU+ `°M; HÈM

L m Km®M ?B m `ä #Q K¨i +O iBM? ¢² i?b M,M; HQÊM; HBM? ?²M iB m ? Q `´i M?
+?B HU+ ¢ i?,K /Á i?b KÈB +| i? M„K +?„+ ¢QÊ+ p` i`Q ;?B i`QM; iBM? ¢²X

h?¬M i?S+ +O ?„M T?B m ¢,M;- ?Q¢i ¢°M; i`QM; iBM? ¢² iQÌK ``- M?Q M?[M; iBM
/-M /¬M +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ HBM? ?²M +?®M; ¢Đ ? i M´BX

hBM? ¢² H¨ i`U+ [m M- H¨T i? - H¢B `QìK `` i?¬M #Q- F?¬M; M;WM; #B MªQ- +| K
/¬- iU ?² ¢ M; /šM /„i i?¬M i?S+ +O ?„M- ?QÈM; iÈB K°i T?QÆM; ?QÈM; M¨Q ¢| ¢
i`Q +?m¨M t€+ i?b iU ?² +U+ F€ t t¬B- i?¬M i?S+ M m Km®M i?,K /Á i?b HBM? ?
HÈMX

a m MY + M? ;Bì- ?„M +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ HBM? ?²M K Km°B- i?bM? HbM? M?

hBM? ç² ?B M H M i`QM; i?S+ ?ªB H"TiS+ #B M K'i- Fw S+ i?,K /Á pW `²B +O ?
;B®M; M?Q H" #` [mûi F?ÄB |+X

o K†i FBM? M;ç+- h?ç+? L? K + m K"v i?b i?"Q M|B M?Ä, ó*´ [m€B i?"i ôX

óa Q\ hbK çQÊ+ T?QÆM; p` +?Q \ôX S?QM; L?B m `i ?B m F€; ?û iÈB i`ÊM iQ K,,
G,,+ ç-m- i`QM; HÁM; ç-v M; ?B ?Q†+ p" F?| ?B m- h?ç+? L? K ;BªB i?Q+?, óhBM
iB T +?B m `¼B î i`QM; ç-m- iBM? ç² `°M; HÈM p¬ M; -M- iU ?² ç M; ?Qç i ç°M; X
/šM /,,i i?-M i?S+- ?QÈM; iÈB ?QÈM; iÈB- +-M iB m ? Q HBM? ?²M +?B HU+ F?´
+?9M; i - T?Q HBM? ?²M +?d i?b +?,,+ H" KK+ iB m- M?QM; HBM? ?²M +?B HU+ +
iB m- +kM; F?¬M; ;?B M?È çQÊ+ôX

óE?-M; ?´ H" p"i i?®B Hmv M +O [m®+ bQ h?B M LB i i?-M [m®+- [mª M?B M H
L?B m +kM; F?¬M; H'v H"K Hç- HçM? HMM; +QÌB, óGQçB iBM? ç² M"v poM? pB
M[- +kM; F?¬M; i? ;?B M?ÈX *?d +| i v +-K iBM? ç²- F?¬M; M;WM; /MM; HBM?
HQÊM; i`QM; ç| +?d /šM i?b KÈB +| i? +?"K `½B iÈB çQÊ+ KK+ iB m- +?Q ç M K°i
t€+ i?b iBM? ç² KÈB +| +?d i?` F?€+ôX

ó*?ŠM; i`€+?ôX h?ç+? L? K ;"i ç-m, óhBM? ç² H" /mv M?'i- +?d +| i?Ov +?mM; M,,
ibK FB K KÈB +| i? iÈB ; -M T?QÆM; ?QÈM; +O i•M iBM? pU+X L?Q p"v +?Q i?'
ç²- i`W T?B H" çB +MM; pÈB M;QÌB ;B[iBM? ç²- M m F?¬M; i?b F?¬M; i? F?¬M; i

ó*?QM? H" M?Q p"vôX S?QM; L?B m +QÌB M|BX

óS?K i?•M M;QÆB i?"i bU F?¬M; iB + K°i pB M aBM? K M? +?B iBM? Q\ôX h?ç+? L
`²B #¶M; M?B M /Á ?ÄBX

óG"K b Q K" F?¬M; MÐôX S?QM; L?B m i?-M i?€B iU M?B M, óL m i•M iBM? pU+
K M? +?B iBM?- +?Q M;QÆB K°i pB M î i`QM; K,,i i H" `i #bM? i?QÌM;ôX

óh`QM; K,,i M;QÆBôX h?ç+? L? K M?Qm K"v- #¶M; M?B M M|B, óh iBM M;QÆB-
i?•M M;QÆB- i bÊ K°i F?B ;B Q ` iBM? ç² i?b i +?ŠM; M?[M; K'i i'i K" +ÁM ;†T T

S?QM; L?B m #B M b,,+X

" M;QÌB EB i *S+- " L?QÊ+- "çQ L;çQ çSM; t - F?¬M; iÈB ; -M- +?d H†M; H†M; [

óL;QÆB F?¬M; iBM +? i \ôX S?QM; L?B m M?Qm K"v, óL m Km®M +Sm #¼M ?¼ i
+?Q /M H" K M; i?2Q iBM? ç² çB ;†T Hmv M /QÊ+ bQ ç| i?b +kM; F?| K" M iQ" M i`î
i imv `^M; F?¬M; i®i- M?QM; +kM; çQÊ+ +QB H" M;QÌB i`¼M; HÌB ?S - ;B Q /+? K
ç´B wX *ÁM M[M;QÆB F?¬M; iBM ?,,M i?b +kM; +| i? iBM i - i h b) F?¬M; ?çB

óh iBM M;QÆB- M?QM; iBM? ç² H" +?mv M i`¼M; ççB- i Km®M HQm HçB K°i +QM

h?ç+? L? K M;?B K i9+ M|BX

óæQÌM; ;b\ôX S?QM; L?B m FBM? M;ç+X

óæÊB iÈB h?-M S?ç i +?B ç` - M;QÆB /šM # M;QÌB "çQ L; Q çB ;†T T?K i?•M M;
F?¬B T?K + M?Q H9+ # M ç-m i?b M;QÆB ç2K #¼M ?¼ ;B Q +?Q M;QÌB +O >mv i
+?,,+ +?,,M ?¼ b Q i?b b) ;B Q iBM? ç² +?Q +€+ M;QÆB- p T?-M +€+ M;QÆB +| Kr
pU+ ? v F?¬M; i?b ç M H9+ ç| iMv +€+ M;QÆB- +?d +-M # M;QÌB #¼M ?¼ #bM?
M;QÆB p b m ç´B w- F?¬M; +?Q i aBM? K M? +?B iBM? i?b i +kM; +?'T M?"MôX

óL;QÆB F?¬M; t2K i`¼M; +?9M; i Q\ôX S?QM; L?B m i?î /"BX

h?ç+? L? K M?bM` t - €M? K,,i•K m, óhW F?B i iÈB GB i.B K iBM? pU+- p®M F?
HQÆM; i?B M M"Q +ª- çB ç•m +kM; #` iQM? F X h F?¬M; TªB F?¬M; iBM T?K i?
`i i?'T- HU+ HQÊM; F?¬M; çO- F?¬M; +'m i?"M? #'i F€ mv ?B T M"Q iÈB T?K i?•
oQÆM; i?B M +ªM? M?` i`¼M; i?B M +ªM?- T?K i?•M M;QÆB ?€ HçB +QB ` ;b\ æ
i #B i çB ibK B F m F?`ôX

S?QM; E?^a+?QM? H" pã ;B^aKçM? M?'i F?m pU+ h?—M S?ç i +?B ç` - h?—M oQÆM
i?O i? HU+ KçM? M?'i +O GQÊ+ æQç i ;B^a- ç®B pÈB +U FB m #€ +?O M"v K" M|B
oQÆM; +^aM?- K°i i M ;B ?Ä +?d +| M?` i`¼M; i?B M- b Q çQÊ+ ?„M +QB i`¼M; X
>m®M; +?d +ÁM # Q ;²K K°i pB M aBM? K M? +?B iBM?- +?B +„i +U M?Q p"v ?„M
h?ç +? L? K `i ?Q" B M; ?BX

S?QM; L?B m i`QM; HÁM; #B i ?„M +~M i?"M- M?Qm K"v bmv M; ?o i`QM; +?®+ H
[m2M çQÊ+ >mv i æ² hçT h?€+ \ L; QÆB iBM iQÎM; ?„M Q\ôX

ó*| ;†T K†i K°i H—M- i p" hçT h?€+ +| +?9i mv M M; mv M- bQ b€M? pÈB T?K i?•M M
?ÆMôX h?ç +? L? K ;B^aB i?Q+?X

óæQÊ+- i ç€T SM; M; QÆB- i`QÊ+ +? i b) ;B9T M; QÆB F?¬B T?K+ # M; QÌB M"
;B Q +?Q >mv i æ² hçT h?€+- M?QM; M; QÆB çWM; çM ;BÐM pÈB i - #^M; F?¬M;
S?QM; L?B m +„M `M; - M?bM p T?Q ?„MX

óhBM i çB- HQçB bU iBM? M"v i pšM +?Q H"K çQÊ+- +kM; b) F?¬M; H"K F?| M;
i`M MX

óo"v +?9M; i çB i?¬B- M; QÆB çB i?2Q i - i #B i K°i çQÌM; çB i„i- +| i? i`€M? ;†
M"vX h?—M S?ç i +?B ç` +| i`"i iU+O h?—M S?ç i +?B ç` - K°i F?B iB M p"Q- M; QÊ
[m€ HÈMôX S?QM; L?B m ;"i ç—m- ç²M; w pÈB [mv i ç`M? +O ?„MX

óa m F?B iÈB h?—M S?ç i +?B ç` - +?9M; i b) i€+? ` X æ9M; `²B- i Km®M HB M ?
M"Q\ôX h?ç +? L? K ;"i ç—m- i?—K ?ç [mv i i•K- pW ç M h?—M S?ç i +?B ç` H"TiS
æ² hçT h?€+- M; QÌB M"v +MM; ?„M +| mv M M; mv M b•m t - bQ b€M? pÈB S?QM;
h?€+ ç€M; iBM ?ÆMX

óh`mM; QÆM; h?—M S?ç i +?B ç` +| h?B M S?ç i i?"M?- +? i HB M ? pÈB M; QÌB
i bK M; QÌB ç| H" çQÊ+ôX S?QM; L?B m bmv M; ?o K°i +?9i `²B HçB M|B, óh b) M|
L? K- +?d +—M M; QÆB #€Q i M i?b ?„M b) K M; M; QÆB iÈB ;†TôX

óæQÊ+ôX

L, K M; QÌB HçB p"Q ?"M? i`bM?- KK+ iB m H" h?—M S?ç i +?B ç` X

3R9X *?QÆM; 3ye, h?B M S?ç i h?"M?

h?—M S?ç i +?B ç` H" ç` T?QÆM; F€ HçX

*QÌM; ;B^aK" GB i.B K iBM? pU+ F?¬M; /mM; - M?[M; i M i M +—M ç²- F i`°K ;•v i?ª
T?çK +O +€+ i? HU+ HÈM- +QÌM; ;B^aKm®M #ªQ p"i im Hmv M ç†+ i?M M"Q ç| - ç
HmB iÈB M?Q h?—M S?ç i +?B ç` X

LÆB M"v- iK i"TM?[M; i M çB M i" M #çQ M?'i +O GB i.B K iBM? pU+- +| K'v +?K
iQ M?Ä- h?B M S?ç i i?"M? Î i`mM; QÆM; h?—M S?ç i +?B ç` +kM; H" MÆB ;B Q /`+
pU+- K¶B M; "v +kM; +| ççB HQÊM; p"i iQ çQÊ+ +?mv M p" M iÈB ç•vX

o"i iQ K" +€+ GQÊ+ æQç i ;B^aÎ F?m pU+ F?€+ +O GB i.B K iBM? pU+ +QÈT çQç i
ç' B H'v p"i iQ- +€+ HQçB i" B HB m im Hmv M HU+ HQÊM; i, M; +QÌM; K" #¼M ?¼K

h" B HB m im Hmv M K" h K ççB i? HU+ +| i?b h?B M S?ç i i?"M? +kM; +| - i" B HB
+| i?b MÆB M"v +kM; b) tm'i ?B MX

>B M ;BÌ h?—M S?ç i +?B ç` i?"M? K°i F?m pU+ ?¶M HQçM M?'i p" +kM; /K ?Q†+ M
/Q iS ççB F?¬B i?O GQÊ+ æQç i ;B^aM„K ;B[- /mv i`b i`"i iUX

S?QM; E?^a+?QM? H" K°i i`QM; iS ççB F?¬B i?O GQÊ+ æQç i ;B^a- +kM; H" M; QÌB

hMv iMM; +O ?„M H“ h? M? [m, +MM; pÈB >mv i F?¬ H•m ç-m +O G¢T h„+ L?o- >
>mv i ok +O :BÈB L¬M; çQÊ+ tQM; H“ iS ?mM; +O h?¬M S?¢i +?B ç` - mv / M? ?
S?ÁM; ç'm ;B€ h?B M S?¢i E€ o"i HÈM M?'i h?B M S?¢i i?"M? +?QM? H" /Q S?QM;
æ†+ p" :BÈB L¬M; #®M M; QÌB +MM; M? m HB M i?O t•v /UM; X
h?B M S?¢i E€ o"i +kM; H" T?ÁM; ç'm ;B€ HÈM M?'i +O GB i .B K iBM? pU+- i`
i`QM; ç! ç¢B ç b® ç m H B H`+? F?¬M; `ä `M; - i?QÌM; i?QÌM; H" iW iW i K ç¢B
HQÊM; +QÌM; ç¢B +O GB i .B K iBM? pU+ +QÊT çQ¢i çQÊ+- +kM; +?d +! h?B M
M?B M #€M `X
h?¬M S?¢i +?B ç` H" K°i [m†M; iBM? #Ä ?Q M; +U+ HÈM- bQ pÈB h?¬M •M ç¢B HK
i?"M? i`QM; ç! +?QM? H" i?"M? i`b /mv M?'i +O h?¬M S?¢i +?B ç` - M! +U+ HÈM-
+ÁM HÈM ?ÆMX
h`QM; h?¬M S?¢i +?B ç` - `i M?B m F?m pU+ ç m +?B M ?¢K +?B M t - i? HU+ G
ç` #`M `B M; +O KbM?- +! F?m M; ?d M; ÆB `B M; X
hQ`M #° h?¬M S?¢i +?B ç` çQÊ+ T?•M +?B i?"M? p¬ b® F?m pU+ iQ M?Ä- K¶B K°
`B M; - ç m H" +QÌM; ;Bª i`ªB [m K€m p"; B i +?! +K" +! çQÊ+ bU +¬M; M?"MX
h?¢+? L? K î i` M #-m i`lB h?¬M S?¢i +?B ç` - [m M b€i T?Q /QÈB- p K†i F?B T
L?bM K°i +€B- +?„+ i` M [m†M; iBM? +U+ ç¢B M`v +! p¬ b® pU+ b•m- # M i`QM;
?Q¢i ç°M; - +?•M i`lB i?QÌM; i?QÌM; +! i? i?'v çQÊ+ +?B M t ;"Q i?ûi HQÊi [m -
/MM; M?K+ i?•M ç # vX
oä ;Bª M`v ç M iW +€+ +?OM; i°+ #'i ç²M; - +! M; QìB i?¬M b„+ ç¢K K¢+- +! M; QìB
M; QìB ?„+ ?„+ +QìB ;^M- M?bM M; QìB +?mM; [m M? M?Q +QM K²B- M?Q H" /½ i?
i?`iX
óh?¬M S?¢i +?B ç` H" ç` T?QÆM; ?¶M HQ¢M- ` F?ÄB h?B M S?¢i i?"M? i?b +?F
+? i #`i Hm" MôX S?QM; L?B m iU ?²`i ?SM; i?9- +?d tm®M; T?Q /QÈB `²B M?
M; QìB i?m Km i`B HB m im Hmv M î h?B M S?¢i i?"M?- #îB pb i?U+ HU+ F?¬M; ç
+QÊT çQ¢i- `lB p`Q F i +K+ ?bM? i?¬M +•m /B iX L; QÆB t2K- î T?K +`M h?B M S?
?mM; M?•M M?bM +?mM; [m M? ? v F?¬M; - +! i?'v /QÈB K†i ç'i #, M; H½M? +! `i
F?¬M; \ôX
h?¢+? L? K i?m" M i? M?bM H¢B- b„+ K†i ?ÆB ç´B- M? M?"M; ;"i ç-mX
S?K +`M h?B M S?¢i i?"M? F?¬M; ? i?B m +QìM; ;Bª ç M; +QìB ;^M M?bM +?^K +
T?€i ?B M +! i? +QÊT çQ¢i i?b b) F?¬M; +?9i F?€+? F?Q tm®M; i vX
" M +¢M? i?"M? i`b- i`QM; F?2 `½M? +U+ HÈM i?QÌM; i?QÌM; +! i? i?'v çQÊ+ i`M
v m i°+- F?¬M; M; î ç€M; bÊ M?Q hm G ç` M; K+ p"vX
óh`QM; h?B M S?¢i i?"M? i`QÊ+ FB +kM; F?¬M; i?€B #bM?- +?Q iÈB H9+ +? i
:BÈB L¬M; #®M M; QìB +MM; M? m +? ç`M? [mv i„+- F?¬M; +?Q T?ûT i` M? ç'm i
KÈB i?€B #bM?ôX S?QM; L?B m ;BªB i?Q+?, ó"i F€ B +ª; M H`K t^M; #`v î h?B
HU+ HQÊM; HB M i?O # Q p•v iB m /B i- b m F?B ;B i F?¬M; #B i # Q M?B m H-M
?¬K M v- i`QM; i?"M? +`K ç'mX æ•v +kM; H" ç T?ÁM; M; W M; QìB v m çm®B i?m
i? `lB F?ÄB h?B M S?¢i i?"M?ôX
óh?2Q M?Q M; QÆB M!B- i`QM; h?B M S?¢i E€ o"i- pä ;Bª i?m Km i`¼M; #ªQ M m
T?ªB H" poM? pB M F?¬M; i? `lB F?ÄB h?B M S?¢i i?"M?\ *ª çlB T?ªB î H¢B Q\ôX
ó*kM; F?¬M; T?ªB M?Q p"vôX S?QM; L?B m +QìB +QìB, ó`¼M ?¼ +! i? /MM; b® iE
h? M? Zm, +O *? i p" >mv i E?¬ G•m æ-m +O G¢T h„+ L?o ç m +! i? ?° p #¼M
M?B M- +-M ;B Q M°T K°i T?¬M i?¬M iBM? H`K T?Q /KM; ?° p X h`QM; h?B M S?
h?B M S?¢i E€ o"i ` i?b +ÁM +! p¬ b® +Y ?"M; #€M ç M /QÊ+- HBM? i?ªQ F€ H¢ F
M?•M tBM? ç T- €Q M; ?o #Q p, M- +?B M t - i?"K +?Q +?B M ?¢K- M?[M; +Y ?"M

æQΦi;B^a+QÊT çQΦi+O M;QÌB F?€+iÈB ç•v #m¬M #€MX *|+Y ?"M;i?b i`U+iB
[m M i`¼M;+O GQÊ+æQΦi;B<sup>a</sup>T?K i`€+? i¼ i`M-i?S MÆB M"v #€M` ç m H B
ç m H" i M; p"i- +kM; +?d +| MÆB ç•v KÈB /€K +¬M; M?"M #m¬M #€MôX

h?Φ+? L? K •K i?-K ;"i ç-mX

G9+ i`QÊ+ b m F?B ?„M p" >mv i æ² hΦT h?€+ +?B i v- hΦT h?€+ iWM; +?Q ?„M K
H K H"K iQM p"i- M?QM; ?„M iÈB h?B M S?Φi i?"M? ibK FB K hΦT S?mX

hΦT S?m +?„+ +?QM? H" +?O M?•M +O K°i +Y ?"M; i`QM; h?B M S?Φi i?"M?- +?m
i M; p"i +?Q hΦT h?€+ - ç´B H´v +?B M ?ΦK p" +€+ HQΦB i" B HB m im Hmv M K" hΦT
hΦT h?€+ +QÌM; çΦB ?ÆMX

óh`QM; h?B M S?Φi i?"M? +| K´v +?K+ +Y ?"M; +O +€+ i? HU+ GQÊ+æQΦi;B^a-
F?¬B i?O HQÊi çQΦi;B^ah?-M oQÆM; i K i`¼M; i?B M +?B +<sup>a</sup>M? `i M?B m- >mv i
b® ç|- +| +?9i / M? iB M; K" i?-B- +kM; F?¬M; çQÊ+ iQM? H" M?•M p"i [m€ HÊB
óL;QÆB Km®M ibK hΦT h?€+ +kM; `i çÆM; B^aM- ?„M +| i?•M ç ç i M H" hΦT S?
ç¬M; FB Fb X > ? - M;QÌB F?€+ F?¬M; #B i hΦT S?m H" i?•M ç ç +O ?„M- M?Q
;B ?Ä ç| T?B i?QÌM; ;B^a/®B ;B^a/®B M;QÆB SM; T?| +~M i?"M- çWM; ç #` ?mvM

óh +| +?O w- M;QÆB +S v M i•KôX h?Φ+? L? K HΦM? HMM; +QÌBX

hB M p"Q h?B M S?Φi i?"M? F?¬M; +¬M #´i F€ H M? #`B i?•M T?"M ;b +^a- i´i +^a pä
i?•M T?"M ;b ç m +| i? i`U+iB T iÈB ç•vX

*?Q /M H" M;QÆB Î# M M;Q" B T?ΦK T?^aB i`¼M; €M- #` T?QÆM; i? HU+ +MM; i`r
+| + Q i?O çm´B ;B i- +kM; +| i? p"Q h?B M S?Φi i?"M?X

:B ?Ä +~M; ?mM; / M? ?B M ?€+?- i?O çQΦM i" M #çQ i?b Î h?B M S?Φi i?"M? +~M

h`QM; K„i +€+ GQÊ+æQΦi;B^a- +?d +| HQΦB +QÌM; ;B^aHU+ HQÊM; +QÌM; çΦB p"
M?•M p"i M?´i ?"Q- F v m çm®B p¬M,M; Î h?B M S?Φi i?"M? b) F?¬M; çQÊ+ B +Q

*kM; pb p"v- çQ" M M;QÌB h?Φ+? L? K iB M p"Q h?B M S?Φi i?"M? F?¬M; ? ;†T K°

h`QM; i?"M? ç m H" M?[M; +Y ?"M; /MM; +U i?Φ+? +´ [m€B t•v i?"M?- i` M çQÌM;
F m ;"Q- iB M; m®M; `QÊm Km pmB i?®M; F?Q€B- # M +çM? +Y `i M?B m i` M;
?ì ? M;- Q M? Q M? v M v M- #° /çM; i` m M;QÌB- €M? K„i [mv M `k /K ?Q†+X

´i M?B m pä ;B^a çB iÈB ç` T?QÆM; M"v #` €M? K„i +O M?[M; M[iY v m HB +K°i
iB T H Q p"QX

GQÊ+æQΦi;B^ab®M; +m°+ b®M; HQÐB ç Q M?m®K K€m- F?¬M; +?WM; K°i M;"v
S?Φi i?"M? ç m b) iMv w T?ìM; i9M;- +?ûM `QÊm HÊM KB M; i?´i iQ- HQm Hmv M
[m M +^a i`ÌB ç´iX

*€+ HQΦB +Y ?"M; #€M` HBM? /QÊ+ HBM? i?^aQ- F?Q€M; i?Φ+?- FBK i?B i K°+ i
#BM? HÊB F?Q- i`<sup>a</sup>B `°M; +€+ F?m pU+- ?"M? i~m i` M M;½ iQ çQÌM;- K„i i?´v i`QM
ç M; +?¼M HU ç²X

"çQ L; Q- EB i *S+- " L?QÊ+ # M;QÌB #` >'T GBM? v m ?Q # Q #¼+- b m F?B iÈ
p K†i ç°M; /mM;- #` bU T?²M ?Q +O MÆB ç•v +?´M M?B TX

oä;B^a çB [m # M +çM? # M;QÌB +kM; i?^aM M?B M M?Q F?¬M;- +?d +QB # M;QÌB
L? K- S?QM; L?B m #„i- ç M; +?m~M #` +?ì v m ?Q i?"M? i?K+- Î h?B M S?Φi i?"M
[m^a i?U+X

L;QÌB +O h?B M S?Φi i?"M? +^aM? Hç ;b +kM; iWM; i?´v `²B- +?ŠM; B FBM? M;ç+
+O h?Φ+? L? KX

ó*€+ M;QÆB #^aQ i`¼M;- H-M b m ;†T K†i i ?v p¼M; +€+ M;QÆB ç½ #bM? v M p¬
M;WM; HΦB- M?bM p T?Q # M;QÌB "çQ L; Q, óh iBM +€+ M;QÆB b) F?¬M; b Q-
i +?„+ b) F?¬M; H"K F?| +€+ M;QÆB- +€+ M;QÆB +S v M i•KôX

"¢Q L;¢Q- EB i *S+- " L?QÊ+ ;"i ç-m- i`QM; HÁM; i?Î /`B- F?¬M; M|B ;bX
óL m M? M? i?b KQÌB M;"v MY i?€M; #¼M ?¼ b) F?¬B T?K+ H¢BôX S?QM; L?B m
L;mv M h?-M FB +S+€+? K|B K°i çQ¢M i?ÌB ;B M b) iÈB h?B M S?¢i i?"M? ÎX E?
iK i" T F?¬M; Qi M;QÌB- ?„M H9+ M"v +?„+ H" Î i`QM; i?"M? i?¬B- v M i•K çB- # M;
+| i? iB T iK+ im Hmv MôX
Gmv M /QÊ+ bQ L;mv M h?-M +aM? ç| +kM; i?QÌM; iÈB h?B M S?¢i i?"M? Km #€
i?MX
_ 'i M?B m ç M /QÊ+- €+ ç°+ T?B i?QÌM;- i" €+ [m, #Q- Î F?m pU+ F?€+ F?¬M; çQÊ
+| Î h?B M S?¢i i?"M? H" F?¬M; FB M; F} ;bX
Gmv M /QÊ+ bQ ç| M;?2 M|B i`QÈ+ FB +kM; #ÎB pb M;?B M +Smp ç°+ /QÊ+ KÈB
i? F?¬M; iÈB h?-M S?¢i +?B ç` iB T iK+ iB M +aM?- ç M /QÊ+ ?„M M;?B M +Sm +
i?ªQ HBM? /QÊ+ F€ H¢- +¬M i?m@+ /šM ç†+ i?M- M?[M; i?S M"v ç m T?ªB #Ä ;B€
i?¬M; [m Hmv M +? ç M /QÊ+ +?Q M;QÌB F?€+ ç #´bmM; iB m ? QX
óo"v i?b i@i [m€ôX h?¢+? L? K ;B"i KbM?- +QÌB #ªQ, óh +?d +¬M t€+ ç`M? # M;
i?b iBM? ç² i' i M?B M b) ;B Q +?Q M;QÆBôX
óV- i /šM ?¼ çBX L;QÆB i?Q+? çB ç•m +S çBôX S?QM; L?B m M?bM ?„M K°i i?Q€
HQÊM; /„i # M;QÌB "¢Q L; Q çB p K°i T?Q +O h?B M S?¢i i?"M?X
h?¢+? L? K çSM; ;B[çQÌM;- M?bM S?QM; L?B m #B M K'i- +QÌB +QÌB- `²B i? v
F?m pU+ +Y ?"M; +O h¢T S?mX
h`QM; h?B M S?¢i i?"M?- F?¬M; i? T?B ?"M? M? M?- ç•v H" [mv ç`M?- ?„M /M b
F?B çB i?QÌM; M?bM p"Q +Y ?"M; ? B # M çQÌM;- €M? K„i iÁ KÁ X
S?Q b m ?„M i`,K Kûi- K°i pä ;Bª i` M M;QÌB +| ç² €M >mv i E?¬ G•m æ¬m- ¬K K°
i v iMv w pm@i p2 #° M;U+ b[+O M[iY ç| - €M? K„i ? i M?bM ç¬M; iÈB M?bM i•v-
`²B K„i +?B m iBM? [m M;- F?) [m€i K°i iB M; , ó*?QM? H" iB m iY FB 5ôX

3R8X *?QÆM; 3yd, :B| L´B J•v S?mM

æ¢B M?•M- ?„M H" B p"v\ôX L[iY ?ªB i°+ iÁ KÁ /Á ?ÄB- ç¬B K„i M?Q M;"T MQÈ+X
oä ;Bª K†+ [m¬M €Q >mv i E?¬ G•m æ¬m K°i i v ç~v M[M?•M ?ªB i°+ ` F?ÄB HÁM;
M; v- çWM; +ªM i`Î H½Q iY T?€i i" BôX
L;QÌB M"v çB i?2Q T?Q b m h?¢+? L? K- M?bM h?¢+? L? K iÈB +Y ?"M; +O h¢
+?Êi H" T iS+ `ÌB F?ÄBX
>„M çB K°i pÁM; i` M çQÌM;- iÈB K°i b•M im Hmv M FQM- iB K çQÊ+ K°i H½Q M?•M
S?€T H½Q [m,- i +| iBM iS+ +O iB m iY ç| `²BôX
óhB m iY M"Q\ôX G½Q M?•M ?QT K„i- F?¬M; i? K ç w ?ÄBX
óhB m iY K" H9+ i`QÈ+ M;QÆB çQ +?Q i K°i #S+ ?¼ - #ªQ i HQm w 'v- +€B i M #
HU+- çQ¢M i?ÌB ;B M i`QÊ+ ÎM; v /QÈB KQ K„i +O +?9M; i +QÈT E?¬M; ?mv M
+QÌB [m€B /`, óhª i?M H Q +?Q i - i b) M|B ?„M ç M; Î ç•môX
J„i +O h€i S?€T ç°i M?B M b€M; M;ÌB- F?¬M; +?9i /Q /U F?) [m€i K°i iB M;- F?¬M
;Bª çB iÈB- çQ +?Q ?„M K°i >mv M E?¬M; :BÈBX
>„M çQ >mv M E?¬M; :BÈB +?Q pä ;Bª ç| `²B M|B, óæ GB i- M;QÆB €M; i?Y çB-
oä ;Bª çQÊ+ ;¼B H" æ GB i +QÌB ? ? - i?¬M i?S+ t2K tûi K°i pÁM; i`QM; E?¬M; ?
óh@i- F?¬M; i?B m +?9i M"Q- F?¬M; i²B F?¬M; i²B- iB m iY ç| Î +Y ?"M; h?B M S?
E?¬M; çÊB h€i S?€T M|B ;b- æ GB i H" T iS+ `ÌB F?ÄB MÆB M"vX

h€i S?€T +?ì?„M #B M K'i i?b H"TiS+ H'v` •Ki?¢+? i`mv MiBM- b m F?B i?¬M;
hm •M ç¢B M?•M- M;QìB M;`B Km®M ibK ç½ ?B Mi?•M `²BôX

a m F?B æ GB i`ìB F?ÄB i?b H¢B pÁM; K°i pÁM;- çB iÈB +S çB K +O >mv i E?¬
Km®M ;†T F?¬B i?OôX

óL;QÆB ibK F?¬B i?O H`K ;b\ôX

óæ¢B bUôX

óE?¬B i?O îK"i i?'i- iU M;QÆB çB çBôX

óæQÊ+ôX

æ GB i?QM;T?'M H Q p T?Q K"i i?'i- M? M?"M; ;Á +Y ç€ `²B ;¼B F?), óE?¬
v m Km®M #~K #€Q5 o iB m iY #B i F?¬M; ;B M +?B HU+ ç!ôX

„+5

*Y ç€ ç°i M?B M Kî` - F?¬B i?O G¢T h„+ L?o +O >mv i E?¬ G•m æ¬m M;²B M; v
?QT K„i M!B, ó>„M î ç•m\ôX

óí +Y ?"M; +O h¢T S?m- i pW `²B KÈB M?bM i?'v- H9+ M`v +?„+ pšM +?Q `ìB F?
M!BX

óhQM? +?Q M;QÆB ç½ H" T çQÊ+ K°i +¬M; HÈM- iU çB HoM? K°i i`,K F?®B i?¬MiB
+ 'T +?Q M;QÆB K°i +?B M t ôX G¢T h„+ L?o #¶M; M?B M çSM; H M- p K†i ?QM; ;

æ GB i +9B ç¬m +QìB +QìB- tQ v M;QìB `ìB F?ÄBX

íT?Q i•v M K h?¬M S?¢i +?B ç` - K°i +?B M ?¢K HšM; H†M; #²M; # M? i` M ?Q F

h¢T hm •M îT?Q i`QÊ+ +?B M ?¢K- i v +¬K K°i F?®B •Ki?¢+?- p K†i ç°M; /mM;X

J„i ?„M ?ÆB ?ÆB M?Qm H¢B- K°i /ÁM; i?¬M i?S+ çQÊ+ T?¶M; i?Q+? ` - i`U+ iB T
hY .B mX

hY .B m ç°i M?B M T?B i?•M H M- iW i`QM; T?ÁM; im Hmv M p¼i` - `i M? M? çB
óh¢T hm •M i?9+ i?9+- +! iBM iS+ +O ?„M `²B ``\ôX

óV- [mª M?B M tm'i ?B M îh?¬M S?¢i +?B ç` - ?B M ;Bì ç M; î i`QM; +Y ?"M; +C
KdK +QìB, óhW F?B t€+ ç`M? iB m iY ç! +ÁM b®M;- i ç½ b B M;QìB HQm w ?„M- ?
?Q¢+?X > ? - +?9M; i ç M; Km®M iÈB h?¬M S?¢i +?B ç` - t2K` F?¬M; # Q H•m
h?¬M S?¢i +?B ç` ôX

J„i ç T +O hY .B m H!2 b€M;- F?¶2 KB M; KdK +QìB, óh #B i ?„M K¢M; HÈM K`ôX

" i?€M; i`QÊ+- h¢T hm •M M?"M çQÊ+ iBM iS+- t€+ ç`M? M;QìB /MM; F?¬M; ;B
L? KX a m F?B F?šM; ç`M? çB K M`v- F?¬M; H•m b m #¼M ?¼ iW h?B M LB i i?¬M
Gmv M L;K+ iBM? T?€i bBM? /` #B M- i?¬M çB M K` ç¢B [m®+ bQ FB M H" T H9+ i

*?mv M +! HB M [m M iÈB iBM? ç² æ° h?B M L?¢+ +kM; #B i K°i +?9i- M!B iBM? ç²
M,M; ç½ #` M;QìB ç! H'v`²BX

hBM iS+ M`v pW çQÊ+ t€+ ç`M?- h¢T hm •M- hY .B m p®M Km®M iÈB *Ym hBM? i
?"M; imv M- ?QÈM; iÈB h?¬M S?¢i +?B ç` X

óL m F?¬M; +! ;b #'i M;ì i?b iBM? ç² +?„+ î i`QM; i v h?¢+? L? K p` K°i M[M?•M- i
i`mv M` iBM iS+- M!B G} M L p` •Q \*´ æ ç M; iQ`M HU+ iÈB h?¬M S?¢i +?B ç`
i?€M; `²B- F?¬M; # Q H•m M[ ? B M;QìB M`v +?„+ b) ?B Mi?•M îh?¬M S?¢i +?B

óh M ?¶M çªM ç! ç9M; H`i B ?¼ - ?„M tm'i ?B M î ç•m i?b MÆB ç! F?¬M; çQÊ+ i?€
pW ?"M pW KWM; , ó>v p¼M; ?„M F?¬M; b QôX

óhBM iS+ hBM? ç² tm'i ?B M F?¬M; #B i pb b Q ç½ çQÊ+ i`mv M #€` X E?¬M; +?
hBM? i?QÆM; ?°B +kM; ç m iÈB ç·v- F?¬M; # Q H·m M[h?¬M S?ç i +?B ç` b) `i
/ v i`€M- +| +?9i ç m ç-m M|B, óJm®M +| çQÊ+ iBM? ç² F?¬M; / /"M; - iB m iY ç|
ibM? i? `i ç€M; HQôX

óhçT hm ·M i?9+ i?9+- M; QÆB [m2M i?m°+ pÈB h?¬M S?ç i +?B ç` - +?9M; i +| T?ªB
hY .B m H°` p HQ H„M; X

óæQÆM; M?B M T?ªB çB `²B- +| çB m F?¬M; i? M; ²B +?B M ?çK- T?ªB H†M; H)
T?"M M[ôX

hçT hm ·M ç½ H"TF ?Qç+?¬; BªB i?Q+?, óL?[M; i M ;B ?Ä +O h?¬M S?ç i +?B ç
M?'i H`i - M?B m M,K M?Q p"v- pšM Hm¬M # Q p·v iB m i`W #¼M ?¼X h M m M;
M; M;- b) `QÊ+ H'v T?B M iQ€B F?¬M; +-M i?B i- W- i +?d K M; i?2Q ·G M p" h
+?d /šM i?2Q ·Q *€+? GçT hQ- M; ²B +?B M t - b m F?B iÈB h?¬M S?ç i +?B ç` i?b
ç H°i?·M T?"M- #^M; F?¬M; Km®M #bM? v M p¬ bU `ÌB F?ÄB H` `i F?| F?,MX S
" G¬B æ†+- :BÈB L¬M; ç m H`L; mv M h?¬M +ªM?¬ F?¬M; FûK ;b i X S?QM; E?ª +
?ÆM K°i #"+- i Km®M KBM? KK+ i`QÆM; çªK i?b b) +?¼+ ;B" M #¼M ?¼ôX

óªkM; +?d ç"M? p"v i?¬BôX hY .B m ;"i ç-mX

ó*?ì G} M L iÈB- i?b b) F?¬M; +| p'M ç ;b- ç M H9+ ç| M; QÌB TªB +?çv i`®M +?
;Bª M"vôX hçT hm ·M +QÌB +QÌB, ó*?9M; i i`QÊ+ iB M +?2 ;B'm imM; iQ+?X .M b
F?¬M; # Q ;BÌibK ?B m M?·M i?·M +O M; QÌB i ôX

óæQÊ+- i M #`B K°i +?9i- b m ç| +?9M; i b) M; ²B +?B M t çBôX hY .B m +kM; `

ó·Q *€+? GçT hQ M m +| i? F?¬M; K M; i?2Q i?b +® ;„M; çWM; K M; i?2Q- ?„M p
K°i F?B ;†T K†i M|B F?¬M; +?WM; b) tªv ` K·m i?mšMôX hçT hm ·M /Q /U K°i +?9

óE?| ç'v- ?„M +?d +-M +ÁM b®M; i?b i F?¬M; #Ä K†+ ?„M çQÊ+X u M i·K çB- M m
pÈB h?ç+? L? K i?b i b) tY HwôX

óhMv- ç M H9+ ç| #B M i?"M? `®B `„K i?b +kM; çWM; i`€+? i F?¬M; M?„+ M?Î M; Q

óV- i #B i`²BôX

h?B M S?ç i i?"M?- h? M? Zm, GQÊ+ æQç i ;Bª iK i"TX

S?QM; L?B m /šM i?2Q # M; QÌB "çQL; çQ- EB i *S+- " L?QÊ+ pW tm'i ?B M- G
+?'M FBM?- HB M iK+ ?¬iQ, óhB m i?Q ç½ p `²B5 hB m i?Q ç½ p `²B5ôX

*€+ h? M? Zm, GQÊ+ æQç i ;Bª M®B çm¬B M? m çB iÈB- B M'v F?QK KbM? ?"M? i

S?QM; L?B m M,K ç| F?B +?Q çB- +kM; `i +| mv / M? i`QM; +€+ h? M? Zm, GQÊ+
iWM; M?"M ·M ?m +O M" M; i - T?B i?QÌM; FQM? i`¼M; M" M; i X

aU tm'i ?B M +O M" M; i F?B M +€+ pä ;Bª +O MÆB M"v FQ+? ç°M; - ç m ` M; ? M

óhB m Km°B5ôX S?QM; EB m ç°i M?B M tm'i ?B M- p K†i KWM; M?Q çB M- +QÌB
+kM; ç½ i`Î HçB- T?K i?·M `i HQ H„M; +?Q M; QÆBôX

óS?K i?·M ç·m\ôX S?QM; L?B m ?ÄBX

óE?¬M; Î h?B M S?ç i i?"M?- M?QM; Î +S çB K +O h?¬M S?ç i +?B ç` - i b) i?¬M
`i M? M?X > ? - T?K i?·M #B i M; QÆB #bM? v M p¬ bU M?'i ç`M? b) `i + Q ?SM
bQÈM; - M?bM p T?Q M" M; i M|B, óhB m Km°B- M; QÆB bQ pÈB i`QÊ+ FB i?b ;-

óæçB + ç·m\ôX S?QM; L?B m M?bM [m M? #®M T?Q `²B FBM? M; ç+ M|B, óLÆB
[m·M Q\ôX

LK +QÌB i` M K†i i„i ?šM- K„i H"TiS+ªK ççK, óæçB + +? i i`"M- #`pB iB m ;Bª +
;B i +? i- ç½ +? i ?ÆM K°i i`,K M,K `²BôX

óæWM; +| M^K K°M; ôX h?¢+? L? K ?W H¢M? K°i iB M; , ó*?d #^M; pÈB HU+ HQÊM;
i? ?Q°M i?°M? çQÊ+ i`i +^X hBM iS+ p hBM? æ² ç½ çQÊ+ i`mv M ` `²B- F?¬M; #B
M?bM +?^K +?^K- M; v +^S?QM; E?^+kM; iU M?"M H" F?¬M; i? pÈB bS+ +O #^M
+ÁM HB M ? pÈB +€+ ç¢B F?¬B i?O F?€+- M; QÆB +| i? Q\ôX

óæ¢B + - idM? i€Q H¢B çB- iB m iY M"v M|B `i ç9M; - +?9M; i +?Q /M H" +| i? ibK
F?¬M; ; B[çQÊ+X E? B F?¬M K°i i•M iBM? pU+ +¬M p¬ b® M?•M HU+ p" p"i HU+
+?d i?B m K°i +?9i i?¬B ç•môX h¢T S?m +kM; F?¬M; F?€+? F?Q F?mv M M?OX

óh +kM; +?d M; ?o +?ÆB i?¬B K"- +€+ M; QÆB F?¬M; +¬M M; ?B K i9+ M?Q p"v +?
?W K°i iB M; , óh b) T?€B M; QÌB iÈB h?B M S?¢i i?"M? - M m S?QM; E?^# M FB
M; QÌB i`mv M HÌBôX

óh Km®M #^Q ç^K # #^M; ?[m +O i F?¬M; b Q- i?b KÈB +| i? ; B Q hBM? æ² ` ô
óh`¼M; çB K H" M; QÌB F?¬M; b Q- +€B F?€+ +| i? iW iW i` Q ç´BôX

óV- i KBM? #¢+? - b) F?¬M; H"K ?Q +?mv M +O M; QÆBôX h¢T h?€+ M?"M HÌB, ó
h?€+ i +kM; +| +?9i / M? F?QôX

óh ç2K ç² iÈB ç•v- H€i M[b) i`mv M i?W +ÁM H¢B +?Q M; QÆB- ; B9T M; QÆB K
+^M?ôX h?¢+? L? K i¬K M; •K K°i +?9i `²B #¶M; M?B M M|BX

>mv i æ² h¢T h?€+ K„i b€M; H M- ?QM; T?'M iÈB +^M; QÌB `mM `~v- +QÌB ? ? F?

3R3X *?QÆM; 3Ry, G`B .†M .Á *O :BÈB GBM?

h v i`€B çB K ?Ì- ç¬m M; |M i v b€M; H M- i?2Q M; |M i v FûQ ` - K°i F?2 ?Î F?¬M;
; B'v- HQm [m M; ç T K„i iW i`QM; F?2 ?Î #„M ` X

>QT K„i- i`QM; +QM M; QÆB +| M?[M; p i M Si iBM? K`MX E?¬M; ; B M # M +¢M?
HQÊM; /kM; ç°M; +m²M +m°M i`QM; ; •M K¢+? - iÈB i?ŠM; HÁM; #°M i v i`€B- iW ç-
?Î +| HQm [m M; #„M ` X

h?¬M i?S+ M?Q €M? b€M; +?"K `½B ibK FB K i`QM; F?2 ?Î- pQÊi [m K'v iQÌM; Fû
E?Q iS+ +O >mv i o, M :BÈB ; B®M; M?Q K°i çB K iBM? [m M; - ç°i M?B M ?B M H
GBM? ?²M i ç`B ç°i M?B M tQ v +?mv M- iÄ ` iBM? [m M; K" M; QÌB M; Q`B poM
K°i +¶ HU+ ?9i M?Q çB M K M; M®B pÈB >mv i o, M :BÈBX

oM5

J°i +€B ; BÈB +?d # v ` - `ÆB p"Q i`QM; HÁM; #°M i v ?„M- çQÊ+ ?„M ç2Q H¢B p"Q
E?¬M; p°B i?m i v- i?¬M i?S+ +O ?„M /WM; H¢B i`QM; F?¬M; ; B M HQ¢M HQmX
HB M ? pÈB hBM? æ²X

L?QM; K" F?B ?„M i?Y FûQ hBM? æ² ` i?b `ä `°M; +^K i?'v hBM? æ² M?Q M†M; +^
+°i HU+ M?QM; pšM F?¬M; i? FûQ çQÊ+ ` i?Q^B K€B M?Q >mv i o, M :BÈBX

h¢K /WM; K°i +?9i- ?„M v M H†M; +^K i?K K°i ?²B H•m- /¬M /¬M i, M; +QÌM; HBM
M?[M; t9+ im p¬ ?bM? #¼+ H'v hBM? æ²X

æ°i M?B M /MM; bS+X

L, M; HQÊM; HBM? ?²M çB M +m²M; iB m ? QX

E?¬M; ; B M ?B M ` i¬M; i¬M; b|M; ; ÊMX h¬M; `i ç T K„iX

h`QM; iWM; i¬M; b|M; ; ÊM F?¬M; ; B M- +Y F?2 ?Î F?¬M; ; B M ç½ i€+? ` H¢B i€+
HQm # M i`QM; #¢Q HQ¢M /` i?QÌM; - iU ?² Km®M iW i`QM; M ` X

a„+ K†i i€B M?Êi- K°i i?•M HU+ HQÊM; iB m ? Q `i M? M?- h?¢+? L? K iBM? i?-
+?9- F?¬M; /€K +| +?9i HÆB HÄM;X

>mvM? ç h¢T h?€+ FBM? M;¢+ M?bM p T?Q ?„M- i?dM? i?QªM; H¢B HB + +Y F
i?-K T?|M; i?Q+? i?-M i?S+- M?QM; K“- i?-M i?S+ pW çKM; iÊB F?¬M; ;B M HQ
b•m p`Q pMM; #MM- F?¬M; b Q M;QM; iK H¢B çQÊ+X

a„+ K†i +O ? B ?mvM? ç #B M ç´B- +kM; F?¬M; /€K iMv w i?,K /Á M[- i?m iQ`M #
?ÆB i?“i b•m- `²B çSM; v M î# M +¢M?X

h`€M h?¢+? L? K ç-v K² ?¬B- p i`¢M iBM? K`M i`QM; K„i+`M; `ä`M; ?ÆM- K°i iB
+U+ F€ b„+ #ûM i?~K i?`m ` iÊB F?2 ?Î F?¬M; ;B MX

>W5

E?) [m€i K°i iB M;- +ªM;Q`B ?„M +?B m ` iBM? [m M; ç T K„i- ;B®M; M?Q K°i F
i?€B /QÆM; +?B m p`QX

J°i +¶ HU+ ?9i +m²M; #¢Q iW i`QM; HÁM; #`M i v ?„M T?€i ` - hBM? æ² iW iW çQÊ
óS?M5ôX

>€ iQ KB M; T?mM ` K°i M;KK i`¼+ F?Q- H m H m K² ?¬B i` M i`€M- h?¢+? L? K M
+?“i p”iX

h¢T h?€+ imv `M; HÁM; M|M; M?Q HY ç®i- M?QM; i?“v ?„M K i M?Q p”v i?b +kM
M +¢M? +?ìX

G`v ` K°i F?®B i?-M iBM?- h?¢+? L? K ?`T i?m HU+ HQÊM; i`QM; ç|- [m K°i ?²E
K„i- KÄB K i +Q`B +Q`B, ó*kM; K v F?¬M; +| ;b #`i M;îôX

óEûQ K°i F?®B hBM? æ² ` K` iB m ? Q HU+ HQÊM; M?Q p”v Q\ôX h¢T S?m M;¢+ M
pb b Q / /`M; i?m ?²B M?Q p”v\ h i?“v M;QÆB ;B®M; M?Q +,M #ªM F?¬M; ? T?Q

E?¬M; +?d ?„M M;?B ?Q†+- M; v +ª #ªM i?•M h?¢+? L? K +kM; +| +?9i M?Q H¼i p
*kM; H` p”i T?~K- >mv i o,M :BÈB i?m ?²B +Æ ?² F?¬M; ? iB m ? Q HU+ HQÊM; H
pW ç¢i i?“M? HB M ? ç½ H”T iS+ iW i`QM; F?¬M; ;B M HQ¢M HQm [m v i`Î p - M?
`i T?Q bS+X

óL;m M;®+- ç| H` #Q #ªQ iQM? K¢M; iQÆM; HB M pÈB bQ ?mvM?- i•K i?-M iQÆM;
i?m p ôX h¢T h?€+ iU +?Q H` i?¬M; KBM?- HQ`K ç ç ?„M K°i +€B `²B ;BªB i?Q+?

óh? +kM; +| T?•M #B i`\ôX h¢T S?m H„+ ç-m F?¬M; iBM H„KX

óæWM; M|M B M[- ç +?Q i v M H†M; K°i +?9iôX h?¢+? L? K M?Qm K`vX

> B ?mvM? ç H”T iS+ +•K KB M;X

L;|M i v p¶ M? >mv i o,M :BÈB- HBM? ?²M w i?S+ +O h?¢+? L? K i?~K i?`m p`Q,
i`mv M i?W +ÁM H¢B- +?¶ M;QÆB F?¬M; +| p`M ç +?S\ôX

ó*| # pB +- M;QÆB T?ªB M?È +?Q F„- i +?d /†M K°i H-M- +?`i ;B Q i`mv M i?W
+| M?B m iBM? HU+ ç i?m”i H¢BôX h`QM; >mv i o,M :BÈB i`mv M ç M MB K ç-m +

ó*?mv M i?S M?“i- F?B i çQ i`mv M i?W ` - /mM; ?ÊT i`mv M i?W îM;Q`B ç|- i
MB K T?€T [mv i- i?¬B T?€i F€ /B m i`QM; `M Fw +O M;QÆB- +QÈT H`v K°i /ÁM
M;Q`B ç|X J°i /ÁM; +,M M;mv M HBM? ?²M +O ?„M #`M;QÆB H`v `²B- i?b b) #`;B
iY b) #`M;QÆB M„K i`QM; i v- i`Î i?“M? iMv iMM; +O M;QÆBôX

óh?S ? B- H-M b m F?B +„M Mm®i HBM? ?²M i ç`B- çWM; ç°+ ?QîM; HÊB Q+?X *?
i K°i #° T?“M ç F?¬B T?K+- M?Q p”v i H-M b m KÈB +| iBM? HU+ K` M|M i? K K
çWM; +| Mm®i ? i HBM? ?²M i ç`B- çB m M`v ç®B pÈB M;QÆB `i +| HÊB Q+?- bQ

HÊB Q+? ?ÆMX oä ;B^a +O iBM? pU+ M^v +?„+ F?¬M; +| B #B i #Q Kⁱ +O M;QA
 i^m M HU+ i?®B Hmv M HBM? ?²M i ç[¬]B- ç HBM? ?²M i ç[¬]B F?¬M; i? #` T?€ pĐôX
 ó*?mv M i?S # - K m +?|M; i^m T?ÊT i?B M ?Ä - F?B M i?B M ?Ä ?ÊT M?`i i`QÊ+ FB
 +^aM? i?b i?B M ?Ä T?^aB /MM; h?B M >Ä h?¬M Gmv M +?B i?mⁱ i?®B Hmv M K^o i
 HÊB ç^o i T?€ iÊB L; mv M h?¬M +^aM? - M; mv M ?²M +| +?9i i?`M? iUmX L; mv M ?²M
 i?`M? bQ pÊB M; mv M ?²M +O L; mv M h?¬M +^aM? #bM? i?QÌM; i?b +QÌM; çΦB ?A
 M?È H^v- M?`i ç<sup>¬</sup>M? T?<sup>a</sup>B i<sup>m</sup> T?ÊT HΦB i?B M ?Ä - ?Q<sup>¬</sup>M i?`M? i`QÊ+ F?B iÊB h?¬M
 :BÈB HBM? b m F?B T?•M T?| tQM; # pB + i?b +?m[¬]M #` M; QM; Hmv M ` i^m mv M
 óL; QÆB `®i +m<sup>o</sup> + H<sup>¬</sup> B\ \*ÁM M[ - i F?¬M; ?B m ; b +<sup>a</sup>- ; B<sup>a</sup>B M; ?o `ä K^o i +?9i çQÊ
 óh +?d H[¬] K^o i /ÁM; i^m M ?²M- çΦB #^o T?`M Fw S+ ç½ i?`i HΦ+ - +?d +| /¬M /¬M F?¬B
 çQÊ+ Fw S+ iW ?Q F?¬M; p¬ i^m M- ?B M iΦB- i F?¬M; i? ; B^aM; ; B^aB M; ?B ?Q† +?1
 óPi M?`i i?b +kM; T?^aB +?Q i #B i i +| M; ?o pK ; b\ôX
 ó*QÌM; çΦB5 E?¬M; M; WM; +QÌM; çΦB5 hB M; B B ç^o i T?€ i?`i M? M?5 æ•v H[¬] +?m
 ?B M ; BÌ5 æQÊ+ `²B- i F?¬M; H½M; T?Q i?ÌB ; B M M[- HÊi M[K†+ MB K T?€T
 M; QM; Hmv M i^m mv M i?W - iBM? HU+ +| ôX
 :BÈB HBM? çÆM T?QÆM; +„i çSi i^m mv M iBM HBM? ?²M- `i M? M?- K^o i /ÁM; Fw
 i^m QM; | + h?Φ+? L? KX
 S?€T [mv i +| +?9i F?| ç¼+ - iU ?² F?¬M; +| w iS i?U+ +?`i- +?d H[¬] çO HQΦB •K iB
 L? K +^aK i?K K^o i +?9i- ?Q[¬]M iQ[¬]M F?¬M; `ä i?•K w- ç[¬]M? T?^aB +® M?È HΦB- F?¬M
 H[¬] MB K M?-KX
 >mv i o, M :BÈB i^m M M; | M i v H†M; H) iÄ ` €M? b€M; - ; BÈB HBM? i?9+ ; BK+ M, M;
 hΦT h?€+X
 hΦT h?€+ ?QM; T?'M- p K†i +?Ì KQM; - tQ tQ i v- F?¬M; M; WM; M; •v M; ¬ +QÌBX
 >„M H-M i`QÊ+ b m F?B +| çQÊ+ #<sup>o</sup> T?`M i^m mv M i?W - H[¬]T iS + i`®M çB im Hmv M
 M; ?o +O ?„M ç½ #QÊ+ p[¬]Q +?QM? [mv- #^aM i?•M ?„M +kM; +| im pB h?¬M oQÆM
 +€+? iB M; B B +?d +| K^o i #QÊ+X
 *?d +¬M +| çQÊ+ i^m mv M i?W €Q M; ?o +ÁM HΦB- ?„M iBM- +?d +¬M +?Q ?„M K^o i
 i? p[¬]M çdM? L; mv M h?¬M +^aM? - i[¬]Î i?`M? K^o i +QÌM; ; B^a F?€+ +O h?¬M S?Φi +?B
 GΦT h„+ L?o- " G¬B æ†+ - :BÈB L¬M; - +kM; +| i? #„i GΦT h„+ L?o i^a ; B€ K^o i +?9i
 *?d +| HU+ HQÊM; +QÌM; çΦB KÈB +| i? ; B[¬]M? çQÊ+ i¬M M; ?B K Î h?¬M S?Φi +?
 M?B m M, K- +kM; ?B m `ä çB m M^vX
 óæΦB + - H-M M^v T?^aB +?9+ KWM; M; QÆB `²BôX hΦT S?m +kM; ?QM; T?'M F?¬M
 çΦB + iⁱ i M?B M +| i? i[¬]Î i?`M? +?9 i K<sup>o</sup> i T?QÆM; +O h?¬M S?Φi +?B ç` 5 > ?
 ó*QM +?| çB M GΦT h„+ L?o H½Q iY M?`i ç[¬]M? b) +?Q ?„M #B i i v5ôX hΦT h?€+ +
 iBM?X
 _-K5
 >²M; [m M; #„M ` - i<sup>m</sup> QM; >mv i o, M :BÈB i<sup>m</sup> mv M ` +?'M ç^oM; M, M; HQÊM; - K^o i
 #¶M; M?B M ?B M ` i^m QM; HÁM; #[¬]M i v +O h?Φ+? L? K- M?Q ?¶M ç^oM- bQÆM;
 M?bM çQÊ+ `ä- # M i^m QM; +| >¶M GQΦM +?B HU+ F€ +?çv i€M HQΦMX
 h?•M ?bM? hΦT h?€+ `mM `~v- H[¬]T iS+ M i oM? HΦB- K„i M?Q HY M| M; M?bM p T
 h?Φ+? L? K +QÌB +QÌB- /MM; bBM? +Æ +O €Q M; ?o iY pQM; #¼+ H^v i^m mv M i?W
 T?Q hΦT h?€+X

æÊB +?Q i`mv M i?W M;mv M #B M K'i i`QM; ?®+ K„i +O h¢T h?€+- h¢T h?€+ ç°
 ?B M` >¶M GQ¢M +?B HU+- i?—M +?B HoM? pU+ +kM; iU ?bM? i?“M?- K¢M? K) ?9
 iW i`QìM; ?¶M HQ¢MX

h¢T h?€+ M?“K K„i H¢B- H”T iS+ M;²B tm®M;- MQM i?Î M;QM; i?—M- i? M;° bUªQ
 w ç² /mM; ?ÊT i?—M ?²M- i`Î i?“M? K°i #° T?“M +O €Q M;?o H¢+ 'MX

G9+ M“v- h?¢+? L? K +kM; +?“K`½B M;²B tm®M;- ?QT K„i- +~M i?“M HQm w #B M
 h¢T h?€+ +ªM;QìB H¢M?`mM- iWM; çÊi >¶M GQ¢M +?B HU+ H'v?“M H”K i`mM; i•
 i¢T +?“i +O pU+ M;Q¢B ç i,M; +QìM; +QìM; ç° i?—M i? X

GBM? ?²M i ç”B +O ?„M iW ?B M` iW b•m i`QM; +QM M;QÆB- F?¬M; M;ì i`QM;
 h?¢+? L? K M?bM +~M i?“M- çÊB +?Q T?€i ?B M HBM? ?²M i ç”B +O ?„M tQ v +
 /mM; ?ÊT pÈB i`mv M i?W M;mv M- i`QM; HÁM; ?„M F?) ç°M;- v M H†M; MB K ç¼
 HBM? +?QX

S?€T [mv i pW H„+ HQ i`QM; i?S+ ?ªB i•K HBM?- iU M?Q iWM; iB M; b'K Q M? F
 ?ªB +O ?„M M´B H M b|M; iQ; B| HÈM- HBM? ?²M i ç”B M?Q K°i iB m pQM;- iWM;
 # v` - M iÈB 'M Fw F€ /B m i`QM; i?—M ?²MX

h?S+ ?ªB FBM? ç”Q ?½B H½M;- i?—M ?²M i?b #'i ç°M; M?Q M9B- i`€M ?B M` 'M
 €K- ?'T i?m M;QM; Hmv M iWM; /ÁM; i?—M i?S+X

E?~m [mv i iB T iK+ çQÊ+ ?„M i?QM; i?ªM;•K tQÈM;- K°i +¶`mM; ç°M; F€ /B m ç
 ? pÈB HBM? ?²M i ç”B +O h¢T h?€+- K°i Hm²M; b€M; iW i`QM; K„i ?„M #„M` - +
 +O h¢T h?€+X

J°i /ÁM; HBM? ?²M +,M M;mv M ?¶M ç°M i?m”M i?2Q €M? b€M; ç! iW i`QM; i?—M
 +?Êi H!2`²B #B M K'i- #B M K'i i`QM; 'M Fw Î i` M i`€M i?—M ?²M +O h?¢+? L? K
 h`QM; F?QªM? F?“+ - /ÁM; HBM? ?²M +,M M;mv M ç M iW h¢T h?€+ i?“M? F?¬B H¶
 MB K ç—m H” +! i? / /”M; i`W #Ä h¢T h?€+- F?B M ?„M i?—M ?²M pšM H¢+- K°i +?
 h?¢+? L? K ?QªM; bÊ i`QÈ+ KQm F €+ ç°+ +O ;BÈB HBM?- i?O çQ¢M i`!B #m°+
 ç°+ /` i?QìM;X

>„M #B i- iW M v p b m- h¢T h?€+ F?¬M; # Q ;Bì i?Q€i F?ÄB çQÊ+ bU i`!B #m°+ +
 ;B[- +?d K°i w MB K H” h¢T h?€+ b) i?—M ?²M +•m /B i- i`B i ç iB m i€MX

3RNX *?QÆM; 3RR, JQm æ²

h¢T h?€+ pšM +® ;„M; /mM; ?ÊT i`mv M i?W M;mv M- +,M #ªM F?¬M; +ªK i?'v çQÊ
 i`B #'i;B€+ ç½M„K H'v i?|T +O ?„M- +ª çìB M”v +?d bÊ +kM; F?¬M; i? i?Q€i F?
 L? KX

h?¢+? L? K F?) KÎ K„i- KdK +QìB M?bM ?„MX

a m K°i iB M; ç²M; ?²- M,M; HQÊM; # ç°M; i` M M;QìB h¢T h?€+ #bM? ioM? i`Î H¢
 ?²M i ç”B +kM; F?¬B T?K+ v M´M- H9+ M”v KÈB KÎ K„i` X

h` M K†i ?„M H” p KWM; `Ð- F?¬M; M?“M çQÊ+ +QìB ? ? , óE?¬M; # Q H•m M[H
 #QÈ+- M;QM; Hmv M M;mv M- b€M? M; M; pÈB G¢T h„+ L?o- G¢T h„+ L?o- " G-
 +?9 i K°i T?QÆM; +O h?—M S?¢i +?B ç` 5ôX

*?d +! +QìM; ;BªL;mv M h?—M +ªM? Î i`QM; GQÊ+ æQ¢i;Bª +O h?—M S?¢i +?B ç`
 HU+ +QìM; ç¢B +?•M +?QM?- +kM; +! i? +! M?B m iMv iÁM; ?ÆM- H”K K m #€M H
 h`QÈ+ F?B +?Q ç¢i iÈB L;mv M h?—M +ªM?- >mv i æ² h¢T h?€+ ?„M i mv`^M; +!
 M;QìB M;Q”B i?b ?„M +ÁM H•m KÈB #^M; # M;QìB #¼M G¢T h„+ L?oX

L?QM; K"- K°i F?B h¢T h?€+ ¢¢i iÈB L;mv M h?-M +aM?- i`QM; +QÌM; ;Bª +O h?-
+| ¢'i +O ?„MX

ó*?9+ KWM; ¢¢B + 5ôX h¢T S?m +kM; #°i +QÌB- p Kti FQ+? ¢°M;- iU ?² M?bM i?
iQÆM; H BX

> B ?mvM? ¢ Î h?-M S?¢i +?B ¢` ;B Q i` M? M?B m M,K i?“i p'i pª p'i pª H„K KÈ
?-K M v- M?QM; M°v G¢T h„+ L?o pW iÈB- T?|M; tm'i` HU+ HQÊM;- ? B ?mvM?
[m€ M?Ä #ûX

G¢T h„+ L?o Î L;mv M h?-M +aM? +| HU+ €T +? +QÌM; ¢¢B- i`QM; +Y ?°M; M m i?
#¼M ?¼F?-M; i? i?Q€i ¢QÊ+X

L m H9+ ¢| h¢T h?€+ +kM; +| im pB L;mv M h?-M +aM? i?b G¢T h„+ L?o imv i ¢®B
p°v- i•K iQ /B i F?~m +kM; F?-M; +|- i'i +a M?[M; ¢B m M°v ¢ m #ÎB pb HU+ HQÊM

óªK ;B€+ i? M°Q\ *| +?¶ M°Q F?-M; °M F?-M; \ôX h?¢+? L? K +| +?9i +?°i /¢ - ?ÄB

>„M F?-M; t€+ ¢`M? ¢QÊ+ h¢T h?€+ +| +aK i?°v ?„M ¢°M; i v ¢°M; +?•M i`QM; +Æ i
bÊ h¢T h?€+ ¢°i M?B M w i?S+ ¢QÊ+ `²B H°K F?| / X

ó³M5 _'i °M5 E?-M; +| +?¶ M°Q F?-M; °M +ª5 > ? ? 5ôX h¢T h?€+ +m²M; iB m- i
F?-M; M; î F?-M; T?€i ?B M K°i /ÁM; HBM? ?²M +,M M;mv M +O ?„M #` h?¢+? L?
F?-M; +ÁM M^K i`QM; i v #ªM i?•MX

ó> ? - p°v i?b i®i `²B- +?9M; i i`QÊ+ iB M ¢Ð ¢½X *?ì # M h?B M S?¢i i?“M? +|
h?¢+? L? K #¶M; M?B M i?ª HÁM;- ?QT K„i +QÌBX

óLÆB M°v +?QM? H° h?B M S?¢i i?“M?ôX h¢T hm •M K°i i?•M €Q /°B- Kti i`€B ¢2Q
+?2 ¢B MY # M Kti- +QÌB +QÌB ;BªB i?Q+?, óh?B M S?¢i i?“M? `°i HÄM; H Q- #°i
¢½ ¢ M ¢•v K°v +?mv M `²BX \*?d +—M +?2 ;B°m HU+ HQÊM;- F?-M; #` M;QÌB i M?
h?B M S?¢i i?“M? H° MÆB #€M i°B HB m HÈM M?°i +O GB i .B K iBM? pU+- +€+
¢ M- Î MÆB M°v +€B ;b +—M ¢ m +|- K¼B M;QÌB +| i? iMv iB M ¢B t2KôX

hY .B m i?•M i? K¢M /B m- ¢QÌM; +QM; K M;QÌB- F?m—M Kti FB m K} p—bQM;-
?Q imv i i? #` +?2 ¢BX

L?QM; K° i` M ¢QÌM; +€B +O h?B M S?¢i i?“M?- pª ;Bª ¢B ¢QÌM; K°i F?B M?bM i
p i? K i?m²M;- €M? K„i M?Q HY M|M; M?bM +ª M;QÌB M°M; i X

*?d +—M ¢QÌM; +QM; K¢M /B m +O M°M; i ¢½ ¢O ¢ ?°T /šM €M? K„i +O +€+ M K

" M;QÌB p° p° h?B i JK+- •Q *€+? G¢T hQ +kM; ¢²M; /¢M; +?2 ;B°m /mM; K¢Q- iMv
b m h¢T hm •M p° hY .B m- iÁ KÁ [m M b€i +Y ?°M; tmM; [m M?X

"¼M ?¼T?€i ?B M i`QM; `°i M?B m +Y ?°M; +| #Q #ªQ ¢½ K°i iQ+? Î GB i .B K iBM
HB m im Hmv M F€ H¢ M; v +ª i?—M [m®+ +kM; F?-M; i? +| ¢QÊ+—M?QM; Î ¢•v H
?² F?-M; +| ;b H° ?B K H¢ +ªX

óæ9M; H° K°i ¢` T?QÆM; F€ H¢ôX hY .B m [m M b€i i`QM; +?®+ H€i- i€M i?QÎM; ,
M|B i°B HB m im Hmv M F? M ?B K- F?-M; M;¢B iÈB h?B M S?¢i i?“M? K°i +?mv
FB F?-M; iBM H„K- M?QM; ?-K M v i?b iBM `²B- bªM p°i +O h?B M S?¢i i?“M? +
?°B i?b +ÁM T?QM; T?9 ?ÆMôX

óæ| H° ¢QÆM; M?B MôX h¢T hm •M +QÌB +QÌB, óh?B M S?¢i i?“M? +U+ F€ ¢†+ i
Î ¢•v `ªB F?“T K¼B M;|+ M;€+? +O iBM? pU+X *ÁM +| GQÊ+ æQ¢i ;Bª ?Q¢i ¢°M;
F?-M; Qi [m†M; iBM? F€ H¢- *Ym hBM? i?QÆM; ?°B +kM; F?-M; +| M,M; HU+ M°v

ó*?9M; i iÈB KK+ ¢Q+? ¢B- iB m iY ¢| F?-M; #B i +| Î ¢| ? v F?-M; ôX hY .B m K„i
?-F?)X

h¢T hm •M ;"i ç-m M|B, óæB i?2Q i ôX
 a m MY + M? ;Bì- K°i M?|K M,K M;QìB iÈB +Y ?"M; +O h¢T S?m- /WM; H¢B Î +Y
 E?-M; +| K°i #|M; M;QìBX
 *Y HÈM ç|M; +?†i- # M i`QM; F?-M; +| ç°M; ioM? +O K°i pä ;Bª M"Q- M?QM; T?
 H¢B +| K'v M;QìB ç M; HûM H9i- M?bM +?^K +?^K p T?Q M"vX
 h¢T hm •M M?Qm K"v- #i ç°M; i? M? b„+ /šM i?2Q ç€K M;QìB hY .B m `ìB F?ÄBX h
 H†M; KÈB M|B, óhB m iY ç| F?-M; +| Î ç'v- # M M;Q" B +Y ?"M; +| i?€K iY M?bM +
 ibM? ?m®M; KÈB ç½ tªv ` X V- +?ì i`QM; +?®+ H€i- +?9M; i i`QÊ+ iB M ibK +?¶
 ibM? ?m®M; ôX
 h`W ?„M ` - #¼M M;QìB hY .B m H" H-M ç-m iB M iÈB h?B M S?¢i i? "M?- +kM; F
 ?m®M; # M M"v- iMv w ç ?„M M #`BX
 _'i M? M?- h¢T hm •M /šM i?2Q ç€K M;QìB hY .B m iÈB b•M #|M; +O h€i S?€T- h
 h?B i JK+- •Q *€+? G¢T hQ i`QÊ+ iB M ibK +?¶ Î- ?„M i?b /šM i?2Q hY .B m iÈB ib
 óh¢T hm •M ç¢B M?•MôX h€i S?€T +mM; FQM? [m€ K°i ;®B- pW ;†T ç½ ?"M? ç¢B
 ó" M +?¶ h¢T S?m +| ibM? ?m®M; ;b\ ob b Q #¶M; M?B M H¢B ç|M; +Y òX h¢T hm
 ó>bM? M?Q G¢T h„+ L?o ç¢B M?•M ç½ iÈB # M ç|- i T?€B M;QìB i?2Q /äBX S?€i ?
 i`B M HU+ HQÊM; - ;B K +—K MÆB ç| H¢BX E?-M; H•m b m- iU ?² ç€K M;QìB h¢T
 S?¢i i? "M?- ?B M i¢B F?-M; #B i ç M; i`®M Î ç•m- F?-M; B ibK çQÊ+ôX
 h¢T hm •M M?Qm K"v- H¢B ?ÄB K°i T?2M- H"TiS+ T?•M T?| h€i S?€T- #ªQ ?„M H
 K°i F?B +| ;b F?€+ i?QìM; i?b H"TiS+ #~K #€QX
 Zm K'v M;"v- i?®M; HoM? "Q+? h?B M +O I JBM? /šM i?2Q ç€K pä ;Bª "Q+? L?m
 iÈB h?B M S?¢i i? "M?- b m F?B ibK K°i i` M; pB M ç Î i?b M #`B +?Q M;QìB çB ?
 > B M;"v b m- S?¢K h?B M +O *Ym hBM? i?QÆM; ?°B ç2Q K†i M¢- +MM; K°i ç€K
 iÈB h?-M S?¢i +?B ç` - p"Q h?B M S?¢i i? "M?X
 J°i ;|+ +O h?B M S?¢i i? "M?X
 h`QM; K°i +Y ?"M; +| F?„+ /'m ?B m +O Hmv M /QÊ+ bQ- Hmv M /QÊ+ bQ EB i hQ
 M,K M;|M i v #®+ ` HY - K°i iB ?Ä /B K iBM? /B m iW i`QM; i?S+ ?ªB +O # M;
 " L?QÊ+ # v i`Î p X
 " [mª ç M /QÊ+ iQ M?Q K„i`²M; i`U+ iB T pÐ pKM i`QM; i?S+ ?ªB +O # M;QìB "¢
 KMB i?ÆK- ?| i? "M? bBM? +Æ iBM? i?m—M /mM; M?"T p"Q i?S+ ?ªB +O #¼M ?¼
 EB i hQ æ†+ i`€M H'K i'K K² ?-B- p K†i M;QM; i`¼M; /MM; i?—M i?S+ ç +•m i?—
 +O >'T GBM? v m ?Q Î i`QÊ+ M;U+ # M;QìB "¢Q L; Q +?"K`½B pm®i T?ŠM;X
 i?—M ?²MX
 Zm K°i ?²B H•m- EB i hQ æ†+ H m K² ?-B- M,K M;|M i v i`€B #9M; K°i +€BX
 hWM; M;¼M HY H K # v ` - # Q T?O >'T GBM? v m ?Q - M;¼M HY ç®i +?€v- ç| >
 #B M i? "M? i`Q i`MX
 h?•M i? ;-v i`Æ +ª tQÆM; +O # M;QìB "¢Q L; Q b m F?B v m ?Q iB m i€M i?b +
 EB i hQ æ†+ H'v ` iWM; pB M ç M /QÊ+- p°B p" M; Mm®i p"Q- M?„K K„i H¢B F?-B
 K iX
 >mvM? Km°B S?QM; EB m p" S?QM; L?B m +MM; M,K pä ;Bª +ªM? ;BÈB h?-M oQÆ
 M;„M Î ;|+ +Y ?"M; - m®M; i`" t M?- M?bM +?^K +?^K p T?Q M"vX
 _„+ `„+ `„+5

sQÆM; +@i +O # M; QÌB i`mv M ç M iB M; `„+ - b„+ K†i +O # M; QÌB i`„M; # +? - K
?QM; T? 'M p` FBM? ?dX

>'T GBM? v m ?Q i`|B #m° + #¼M ?¼ ç½ H•m +m®B +MM; +kM; #` i? M? i`W i`B
F?¬M; +ÁM - # M; QÌB F?¬M; +ÁM +ªK ;B€+ €T HU+ ç M M; v +ª K¶B H¶ +?•M H¬M

S?QM; EB m p` S?QM; L?B m M?bM M? m K°i +€B `²B KdK +QÌB çSM; H M - +?“K

óæ iç S?QM; L?B m iB m i?QôX " M; QÌB "çQ L; Q ?ÆB F?QK M; QÌB - i?“M? i•K M

óæWM; +€K iç i - Km®M +ªK iç i?b +ªK iç h?ç+? L? K 'v - F?¬M; +| HÌB ?S +O ?„
HÈM +?Q +€+ M; QÆB M?Q p`v çQÊ+X > ? - +€+ M; QÆB +| i? F i#çM pÈB iB m
i?U+ ` i `i ?•K K° +€+ M; QÆBôX S?QM; L?B m M; ?B K i9+ M|BX

óS?QM; L?B m iB m i?Q F?¬M; +¬M T?ªB ?•K K° +?9M; i - i M; ?o M m S?QM; L?B
+ªM? M; ° M?Q +?9M; i i?b iB m iY ç| +?„+ +kM; b) #'i +?'T i i +ª ç +Sm M; QÆBôX

óh F?¬M; iBM ?„M b) p b i K` `°M; `½B M?Q p`vôX S?QM; L?B m H„+ ç - m #`i +QÌB
pÈB ?„M M?Q +€+ M; QÆB - i?b ?„M KÈB ç®B ç½B i?“i HÁM; - +ÁM M?[M; M; QÌB F?
M; ° M`v ç•môX

" M; QÌB "çQ L; Q M?bM M? m - ç m i?'v K v K„M p b F?B Îh?¬M•M +?ŠM; M?[M; F
L? K - +ÁM ? i bS+ pQÆM i v ` FûQ ?„M - #^M; F?¬M; i?b #¼M ?¼ F?¬M; i? b®M;

óEB i hQ æ†+ - i?M H Q i ç½ ç€T SM; M; QÆB b) i`ª ç9M; ?çMôX S?QM; EB m M?b
çB m iS+ F?¬B T?K+ - + K çQ MX

EB i hQ æ†+ a„+ K†i KÄB K i ç°i M?B M KÎK„i ` - €M? K„i çÌ çŠM M|B, ó>`M? ç°M
K°i T?¬M - i?M H Q i +| i? ;BªK T?•M MY ôX

óL; QÆB +kM; #B i hBM? æ² QÌôX S?QM; L?B m FBM? M; ç+X

ó*| K°i b® F?¬B i?O +| / M? p¼M; ç m çQÊ+ T?K i?•M M; QÆB i`mv M iBM - i b Q H
p K†i ççK Kç+, óh bÎ /o ç€T SM; ;B9T +€+ M; QÆB ;BªB +Sm # M; QÌB M`v i?®M;
K†i hBM? æ² - ?B M içB #¼M ?¼ F?¬B T?K+ `²B - +?9M; i +| i? #`M +?mv M - W - iB
HBM? /QÊ+ HBM? i?ªQ ç†+ i?M - K` +€+ M; QÆB i?b F?¬M; B #B i ç†+ iQM? +O M
i? K i - ç®B pÈB +€+ M; QÆB `i +| HÈBX ``M; F?¬M; M m +€+ M; QÆB iMv w H`K
M?[M; HBM? /QÊ+ HBM? i?ªQ M`v +? i?ûQ K'iôX

S?QM; EB m p` S?QM; L?B m M?bM M? m K°i +€B `²B F?) M?Qm K`vX

ó*€+ M; QÆB F?¬M; H`K +?O çQÊ+ - i #B i - +?Ì +€+ M; QÆB b m F?B iÎ p `²B +|
M; QÆB - i M; ?o pÈB FB M i?S+ p` i`Q im +O ?„M b) ?B m /šM i?2Q i H` +| HÈB
K„i HçB `²B T?'i i v, ó*€+ M; QÆB çB çBôX

S?QM; EB m ;`i ç - m - i` - K ;B¼M; M|B, óh b) i`mv M HÌB +?Q +? i ôX

ó*?9M; i çBôX S?QM; L?B m ;`i ç - m pÈB # M; QÌB "çQ L; Q - +MM; +€+ pä ;Bª ?°
Hmv M /QÊ+ bQ M`vX

æÊB +?Q ç€K M; QÌB S?QM; EB m `ìB F?ÄB `²B - EB i hQ æ†+ ç°i M?B M i`ÊM K„i -
F?®B •K i?ç+? `²B [m€ K°i +?•M - p K†i +mM; FQM? i`mv M ` iBM iS+, ó*?O M?•
#` S?QM; EB m çQç i çQÊ+ `²BôX

3kyX *?QÆM; 3Rk, æÆM æ Q .U hB +

h`QM; ç` ?mv i FQM ç€Q Îh?¬M S?ç i +?B ç` X

hçT h?€+ F?Q M? +?•M M;²B M; v M; „M - b„+ K†i #BM? i?ªM - #¶M; ?„M +ªK i?'v çQ
€Q H'v ` K°i F?®B •K i?ç+? - M?Qm K`v FB K i` X

a|M; •K iW i`QM; •K i?¢+? i`mv M ç MX h`U+ iB T p M; p¼M; i`QM; i?S+ ?ªB +O
b€M; H M- #¶M; M?B M #”i +QìB, óaQ ?mvM?- S?QM; E?ª ç½ +Sm M;QìB tQM; `²B
h?¢+? L? K M|B, ó*?„+ F?¬M; \ôX
ó*?„+ôX h¢T h?€+ ;”i ç-m, óL;QìB +O i ç½ M?bM i?’v # M;QìB ç| - i` M M;QìB ç
v m ?Q X G9+ M”v ç M; bS+ F?¬B T?K+ HU+ HQÊM;ôX
óªQ ?„M çQ M;QìB iÈBôX h?¢+? L? K T?•M T?|X
óæQÊ+ôX
h¢T h?€+ p m®i •K i?¢+?- ?QT K„i i`mv M ` i’M MB KX
ó>B M i¢B H”K ;b\ôX h¢T S?m ?ÄBX
h?¢+? L? K çSM; H M- i`-K M; •K K°i +?9i, óh ç½ ç€T SM; S?QM; L?B m- b m F?¬
` X s2K ` - i T?ªB iÈB h?B M S?¢i i?”M?- ;BªB [mv i +?Q tQM; +?mv M M”vôX
óaQ ?mvM?- M;QÆB ?B M i¢B iÈB h?B M S?¢i i?”M? HB m +| M;mv ?B K F?¬M; \ôX
óL;QìB çQÊ+ +Sm b®M; `²B- i iÈB ;B Q ` hBM? æ² i?b +| ;b H” M;mv ?B K\ôX h?
óJK+ çQ+? +?O v m +O #¼M ?¼ H” hBM? æ² i`QM; i v i - b) F?¬M; ç /•v +” ` /•v
óaQ ?mvM?- +?mv M aBM? K M? +?B iBM? +| i? i®i M?’i F?¬M; M|B M[X aBM? i
S?QM; E?ª F?¬M; M?’i ç`M? b) +„i +?Q M;QÆB- M m i?U+ bU +?¼+ ;B”M ?„M i?b M
h¢T h?€+ /Q /U K°i +?9i `²B M?„+ M?ÎX
óV- i i`QM; HÁM; ?B m `ä- # M;QìB ç| K°i F?B i`Î p i?b +€+ M;QÆB +€+ M;QÆB
F?ÄB h?¬M S?¢i +?B ç` ôX h?¢+? L? K ?Qi K°i ?ÆB `²B M|B, óh çB i`QÊ+ - +| +?r
óæQÊ+ôX
h?¢+? L? K iW i?¢+? ç¢Q +O ç` ?mv i +?mB ` - T?•M `ä K°i T?QÆM; ?QÈM; `²B
a m F?B ?„M #B M K’i K°i F?„+ i?b h¢T S?m KÎi?¬M i?S+ ` /Á tûi- #¶M; M?B M K†
hBM? æ² ç| p b b Q M;QÆB F?¬M; ç°M; i?O +QÈT çQ¢i\ L m +?9M; i +| çQÊ+ hBM
pÈB #’i F€ K°i T?QÆM; M”QX h`mv M i?W M;mv M M;QÆB +kM; +| `²B- iB m iY ç|
*?ŠM; H) M;QÆB i?”i bU +QB ?„M H” bQ ?mvM? Q\ Í h?¬M S?¢i +?B ç` +O +?9M;
+€B F?€+ ç m H” ?QªQôX
hW b m F?B #B i i`QM; i v h?¢+? L? K +| hBM? æ²- h¢T S?m i?QìM; tmv M /MM; €
?v p¼M; >mv i æ² h¢T h?€+ b) i`U+ iB T t m”i i?O +QÈT çQ¢iX
>„M ç½ bÈK M?bM ` - h?¢+? L? K +?d +| im pB h?¬M oQÆM; M?’ i`¼M; i?B M +ª
>mv i æ² h¢T h?€+ i?b H¢B H” h?¬M oQÆM; çdM? T?QM; +?B +ªM?- b m F?B +| çQ
K°i +?•M #QÈ+ p”Q L;mv M h?¬M +ªM?X
> B ?mvM? ç K°i F?B HB M i?O- i`QM; K„i ?„M- iW i`QM; i v h?¢+? L? K +QÈT H
/”M; - F?¬M; +| ;b T?B M iQ€B +ªX
hBM? æ² p”Q i v- ? B ?mvM? ç +| i? ç°M ` F?ÄB h?¬M S?¢i +?B ç` - p ? M; ´
M;”v h¢T h?€+ ç°i T?€ iÈB L;mv M h?¬M +ªM? b) KQm ç² hBM? æ² +kM; çQÊ+X .
Q+? +kM; çQÊ+- ç m i®i ?ÆM çB i?2Q h?¢+? L? KX
>mv i æ² h¢T h?€+ i`-K K†+ i`QM; +?®+ H€i `²B #¶M; M?B M M|B, óL;QÆB +| #B
iB M i M?bM i?’v ?„M i?b ?„M +| +ªM? ;BÈB ;b ? v F?¬M; \ôX
óªM? ;BÈB ;b\ôX h¢T S?m p K†i FBM? M;¢+X
ó*?•M i?¬M M?’ i`¼M; i?B M +?B +ªM?ôX h¢T h?€+ ?Qi b•m K°i ?ÆB, óZm #ªv M,K
+?B +ªM?- +ÁM H” h?¬M oQÆM; M?’ i`¼M; i?B M5 L;QÆB iBM çQÊ+ F?¬M; \ôX
h¢T S?m ?QªM; bÊ- F?¬M; M?’M çQÊ+ ?ûi H M, óa Q +| i? \ôX

>mv i æ² h¢T h?€+ +Q`B F?´ H„+ ç-m, óæWM; M|B M;QÆB F?-M; iBM- i i" M K„i M
 M"vX "av M,K- #QÊ+ [m +a K°i +aM?;BÊB HÊM- iW *?•M i?-M M?`i`¼M; i?B M
 i?B M- îGB i.B K iBM? pU+ +O +?9M; i M;QÆB +| iWM; M;?2 M|B [m p HQ¢B F
 ó*?Q iWM; M;?2 i?'vôX h? M?•K +O h¢T S?m ç½`mM`~vX
 óL,K ç| - ?„M î i`QM; L?"i hBM? "¢Q iQ€B i`Q`iM; +?d +| im pB *?•M h?-M +aM?- M?
 H¢B +| i? bQ pÊB h?-M oQÆM;ôX h¢T h?€+ i?®M; F?´ M?Ê H¢B, óE?B ç| - i +kM
 M?B M- ?„M H" KQÊM /MM; iBM? i? ç†+ i?M +O L?"i hBM? "¢Q iQ€B i`Q`iM;- M?C
 +kM; F?-M; / /"M;X J" ?¬K M v- ?„M ç½ ç¢i iÊB h?-M oQÆM; M?`i`¼M; i?B M- i
 SM; çQÊ+ F?Q iS+ M,M; HQÊM; bQ pÊB M;QÆB i?b +Q`iM; ç¢B ?ÆM F?-M; F?-M;
 h¢T S?m +a M;Q`B +?'M ç°M;X
 óh +| i? F?ŠM; ç`M?- K°i F?B ?mvM? ç i ç°M; i?O- +?ŠM; M?[M; F?-M; +?B K
 ?ÁM; ;B[?„M H¢B çQÊ+ôX h¢T h?€+ M?bM p T?Q ?„M, óGU+ HQÊM; +?•M +?QM
 i imv`^M; ?B m +?B M H¶ K½M;- M?QM; F?-M; M;®+ôX
 h¢T S?m BK H†M;X
 ó:B Q ?aQ pÊB ?„M bQ pÊB ç®B ç`+? pÊB ?„M i?b +| HÊB ?ÆM M?B m- M m i M„K
 #•v ;B| Q\ Gm¬M K²K ;¼B ?„M H" ?mvM? H"K ;b\ôX >mv i æ² h¢T h?€+ +Q`B F?´ H
 `²B b m M"v- ?„M b) i`î i?"M? M;¬B b Q KÊB b€M; M?'i +O GB i.B K iBM? pU+ M
 i? H"K Hm K| HQ¢B i²M i¢B M?Q S?¢K h?B M- i p" ?„M +| K°i i-M; [m M ? i?•M
 #B i M„K +?„+ i?b +?ŠM; T?aB H" i?"M? M;®+ iY Q\ôX
 h¢T S?m M;¢+ M?B M- +a MY M;"v b m KÊB ;"i ç-m- i?î /"B K°i iB M; , óæ¢B + - i
 ? TôX
 óhQ" M HU+ T?®B ?ÊT pÊB ?„M- #'i Hm" M ?„M H"K ;b i?b +?9M; i ç m ;B9T ? i bS
 +O ?mvM? ç +?9M; i - i iBM +?„+ H" p"vôX >mv i æ² h¢T h?€+ M|BX
 J„i h¢T S?m b€M; H MX
 h?B M S?¢i i?"M?X
 *S çB K +O GQÊ+ æQ¢i ;BªX
 S?QM; E?a M;²B M; v M;„M i` M ç`B + Q- €M? K„i m €K- v M H†M; +?` çÊB ;b ç|X
 ó" M;Q`B FB çQÊ+ M;Q`B +O h¢T h?€+ /šM çB `²B- h¢T h?€+ M m +ÁM î h?-M S
 M M ?"M? ç°M;X hB m iY FB pb b Q pšM +?Q ç MôX S?QM; EB m +| +?9i b®i`m
 b„+ K†i /-M /-M +| +?9i F?-M; FB M M?šM, óhB m Km°B- iB m iY ç| b) F?-M; HW
 S?QM; L?B m H„+ ç-m- +Q`B KB M +QĐM; , óa) F?-M; ç•m- ?„M +?„+ #B i î h?-M
 pÊB +?9M; i i?b F?-M; +| HÊB ;bX >ÆM M[+?d #^M; bS+ +O K°i KbM? ?„M- +
 çQÊ+ ;bôX
 ó*| i? #` h¢T h?€+ çQ¢i `²B ? v F?-M; \ôX S?QM; E?a ?QT K„i M|B, óh? M? / M? +
 ?„M M m #B i +?mv M p hBM? æ² i?b M?'i ç`M? b) ` i vX h M ;B ?Ä ç| i `i ?B m
 H"K çQÊ+ôX
 ó_ 'i +| i? ôX S?¼M; EB m ;"i ç-m- p°B p" M; M|B, ó*| Km®M T?€B M;Q`B +`M [m
 F?-M; \ôX
 óE?-M; i? pšM +ÁM î ç| - h¢T h?€+ F?-M; M;®+ M?Q p"vôX S?QM; E?a H„+ ç-mX
 óo"v i?b T?aB H"K ;b\ *S +?` M?Q p"v Q\ \*?` iB m iY ç| iU KbM? iÊB ç•v `\\ E?-M;
 EB m ;½B ;½B, óL m F?-M; i? +| çQÊ+ hBM? æ²- +?9M; i H-M M"v b) K'i ? i K†i
 T?QÆM; iK i" T î h?-M S?¢i +?B ç` `²B- ç M +m®B +MM; M|B +?Q M;Q`B F?€+ H"
 b) #` +Q`B M?¢Q Q\ h¢T h?€+ +?Q /M H" i•K ?Q" B #'i [m„ i?b +kM; F?-M; i? ç„+
 i`'M ç`M?, ó>mvM? ç h¢T h?€+ K°i M;Q`B H" h?-M oQÆM; i K i`¼M; i?B M- K°i M
 i`¼M; i?B M- ? B ?mvM? ç HB M i?O +kM; F?-M; H"K ;b çQÊ+ ?„MôX

óhB m Km°B- M;QÆB F?¬M; T?ªB #` ?„M H¨K +?Q K K~M `²B +?S\ >„M H¨ h?¬M c
i?B M +ªM?- +| i? +?B M çQÊ+ pÈB ?mvM? ç h¢T h?€+ Q\ æM [m€ H® `²BôX S?
ibM? +ªK H¨K F?®M M?B m `²BôX

S?QM; E?ª +kM; F?¬M; iBM H„K, óJm®M +?B M i?„M; ?mvM? ç h¢T h?€+ çQ+? t€
[m€ `²BôX

S?QM; L?B m #m²M `¬m F?¬M; i?¬B- M¨M; i iWM; +| FBM? M; ?B K F`+? +?B M pÈ
h?¢+? L? K F?| +?ÆB +Ð M¨Q- M?QM; >mv i æ² h¢T h?€+ Î h?¬M S?¢i +?B ç` +k
h?¬M oQÆM; i K i`¼M; i?B M ç²M; +'T +kM; ç¢B ç b® F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O
h¢T S?m +O ?„M +kM; H¨ ?¢M; ;B M i`€ F?| +?ÆB- ? B ?mvM? ç HB M i?O M?B m

L m M¨M; i F?¬M; iWM; +?B M ç'm pÈB h?¢+? L? K i?b +| H) +kM; b) F?¬M; iBM
i?Q€i /QÈB i v ? B ?mvM? ç M¨v- M?QM; M¨M; i ?B M i¢B i mv `^M; iBM- M?QM; T
i +kM; #| i vX

ó*S çÊB çB- i iBM ?„M M?'i ç`M? b) ç MX >„M b) F?¬M; ;¢i i ç•môX S?QM; L?B r
i•KX

óob hBM? æ²- çWM; M|B HW M;QÆB- B +kM; +| i? HW çQÊ+ +ª- iB m Km°B- M
#` HKv pb +?[ ibM?\ §B- M[ M?•M ç9M; H¨ M[ M?•M- K°i F?B ç°M; ibM? i?b i`Q i?
K¢M?- +?9M; i F?¬M; M M iBM ç M; ?` +O M;QÆBôX S?QM; EB m ç m ç¬m F?¬M
[m€i, óE?¬M; çQÊ+5 S?ªB H¨K; b ç| - F?¬M; i? +S +?ì K½B i? M¨v çQÊ+ôX

óV- M;QìB T?€B M;QìB çB +?mM; [m M? ibK FB K- +€+ ?mv i ç°M; +kM; F?¬M; çQ
iY ç| i?b H¨T iS+ #~K #€QôX S?QM; E?ª +kM; ;"i ç¬m- iU ?² +kM; +?Q `^M; M[M?
H-K `²BX

S?QM; L?B m p K†i #'i ç„+ /o- K„i i?'v h?¢+? L? K +?"K +?¢T F?¬M; tm'i ?B M i?
M; ?B #ªM i?•M- +ªK i?'v +| i? H¨ #` h?¢+? L? K HW `²BX

óE?¬B i?O- # M M;Q¨B +| iB m iY +¬m FB M- ?„M M|B ?„M i M H¨ h?¢+? L? KôX L
K°i i? M? •K p M; /°B i`mv M ç MX

h?•M i? K K K¢B +O S?QM; L?B m `mM H M- K„i ç T H|2` p pmB KWM; - T?QÆM
+ª M;QìB #¶M; M?B M i`¬K ioM? H¢B- +?d H¨ F?¬M; MûM çQÊ+ M? ;B¼M; #"i +Q

S?QM; E?ª çSM; H M- [m€i, ó*?Q KìB5ôX

S?QM; EB m i?b M;WM; H¢B Î +Y - p K†i +´ [m€B- #"i +QìB M|B, óh?"i bU +| iB
M;ì iÈB ç•v i?"iôX >„M M?bM p T?Q S?QM; L?B m `²B +QìB ? ? M|B, óhB m Km
ç| M?'i ç`M? #` M;QÆB H¨K +?Q i?¬M ?²M çB M çªQ `²BôX

S?QM; E?ª +kM; #"i +QìB, óæ M `²B i?b i®i- F?¬M; M;ì ç9M; H¨ K°i M;QìB ;B[+?[
`²BX V- iB m iY M¨v [mª M?B M H¨ K°i M?•M p"i- F?¬M; M;ì i?U+ bU /€K ç M´ i`°K
p`ôX

óh¢T h?€+ ?mvM? ç F?¬M; SM; T?| çQÊ+ ?„M- i ç½ M|B `²B K¨ôX

S?QM; L?B m +QìB ç„+ w- çSM; H M- H'v ` K°i +€B FQM?- +?dM? H¢B ç¬m i|+ - i
tBM? ç T`²B i?b H¨T iS+ çB` +Y X

h` M M;½ iQ çQìM; - h?¢+? L? K çSM; i?ŠM; - p K†i FB M M; ?` H½M? F?®+X

oä ;Bª +O h? M? Zm, GQÊ+ æQ¢i ;Bª # M +¢M? B M'v M; ?B K i9+ M?bM- +?O ç°M

h?¢+? L? K F?¬M; +| K°i iB w bÊ ?½B- ;"i ç¬m- M;~M; ç¬m K¨ #QÊ+ p¨Q MÆB ?m
h?B M S?¢i i?¨M?X

3kRX *?QÆM; 3Rj, æWM; .U :¬M Zm€

> ? ? - M? ?MM; tm'i i?B m MB M- ?¬K M v iB m ?[m K¨ ç MX *?¶ M¨v +O i ç9M

S?QM; E?^a + Q ;B¼M;- i`QM; i?¢+? çB M`°M; HÈM M?B iibM? /`Q /¢i- H°` p`
 h?¢+? L? K p` S?QM; L?B m +MM; [m v p - h? M? Zm, GQÊ+ æQ¢i ;B^a î p2M çQÌM;
 w iÈB ?„MX
 Zm ?ÆM ? B i`,K M,K- S?QM; L?B m #¶M; M?B M [m v p - K M; i?2Q iBM iS+ +C
 GQÊ+ æQ¢i ;B^a #B i i`mv M i?mv i p GB i .B K iBM? pU+ M`v ç m +| +?9i ?QM;
 æ² î i`QM; i v h?¢+? L? K i?b B M`v i?-K FQ+? ç°M;X
 h?¢+? L? K K†+ +?B M +O pä ;B^a i?-M; i?QÌM;- i?Q¢i M?bM +kM; F?-M; ç†+ #B
 b€M; M; ÌB- iBM? i?-M +?`M ?QM;- F?Q iS+ M°B HB K- F?B M +?Q M; QÌB i F?-M
 S?QM; L?B m K†+ [m-M i` M; #^M; iÆ HK - i-M ? i /€M; M; QÌB HmM; HBM?X
 í h?-M S?¢i +?B ç` /B K / M? +O S?QM; L?B m i`mv M t - ?ÆM ? B i`,K M,K i`Q
 b® ? B- i?ÌB ;B M [m H•m M?Q p`v- H-M M`v p - bU /B K H +?ŠM; M?[M; F?-M;
 K°i +?9i T?QM; p`M i?`M? i?K+ K M; QÌB- M?[M; GQÊ+ æQ¢i ;B^a M; „K M?bM K` ?
 /½B F?-M; i?-BX
 L`M; i p` h?¢+? L? K b|M; p B çB iÈB- M; QÊ+ H¢B ?`T /šM ç¢B ç b® €M? K„i- +?
 #° /¢M; /°K /K+- M; Q`B K†i pšM +mM; FQM? /` i?QÌM;X
 L`M; i H` ç°+ M[+O S?QM; E?^a- H` i?B M FBK iB m i?Q +O F?-B i?O- +^aM? ;BÈ
 çQ¢M +kM; i`M M?šM ?mM; H - M?•M p`i`ÌB F?ÄB MÆB F?| +?ÆB M?Q h?-M S?¢
 i`¼M; #<sup>a</sup>Q p - +`M; F?-M; i? +QB F?BM? M`M; i X
 ó`€B FB M S?QM; E?^a iB M #®BôX h?¢+? L? K +QÌB- ?ÆB F?QK M; QÌB- çB iÈB
 i?ŠM;X
 *S çB K +O h? M? Zm, + Q i`,K Kûi- H` K°i iÁ p`i FB M i`9+ ?bM? i`Mv F€ H¢- T?-
 +`M; çB H M + Q i?b +`M; ? TX
 G9+ M`v h?¢+? L? K çSM; ;B[ FB M i`9+- #®M T?Q i`®M; i`^aB F?-M; +| +Y - î i
 +°i ç€- i` M +°i ç€ F?„+ ?Q p,M iBM? K„- F?^aK iBM? i?¢+? b€M; M; ÌB- +| M,M; H
 i`QM; iÄ` X
 h`QM; i?¢+? çB M i`W +? +QM S?QM; E?^a- S?QM; EB m` i?b +ÁM +| K`v i M pä ;
 ç¢B ç b® ç m H` +<sup>a</sup>M? ;BÈB h?-M oQÆM; i K i`¼M; i?B MX
 æÊB +?Q h?¢+? L? K çB p`Q`²B- S?QM; E?^a +QÌB +QÌB- ;BÆ i v H M` ?B m- pä
 ç m çSM; H M F?QK M; QÌB HmB` X
 hW H9+ M`v- i`QM; i?¢+? çB M +?d +| S?QM; E?^a- S?QM; EB m p` h?¢+? L? K- S?
 óh®i H„K- [m^a M?B M H` [m<sup>a</sup> M?B M H` M; QÌB i?O iQM- çB K M`v`i ç€M; [mwôX S?
 i?¢+? çB M- T?`i i v` ?B m +?Q h?¢+? L? K iMv iB M M;²B tm®M;- b m ç| M|B,
 i`¼M;- M; QÆB +| i? +?O ç°M; iÈB ç•v- M|B i?U+` i +kM; +| +?9i #`i M; ÌX > ? -
 #ÎB pb # M?•M i?•M /QÊ+ çdM? K` H`v hBM? æ²` i` Q ç´BôX
 S?QM; EB m +kM; KdK +QÌB ;`i ç-m, óhB m ?mvM? ç ç9M; H` K°i M?•M p`i- [m^a
 ;B^a i? M? MB M +| i? iB M p`Q \*U+ æ¢Q Hmv M M;K+ i`QÌM;- ?-K M v çQÊ+ ;†T K
 ç9M; H` M?•M i`B ç-M; ç9+ôX
 óh ç½ ç€T SM; S?QM; L?B m- i`i M?B M b) F?-M; Mm®i HÌB- M; QÌB b®M; i` M çÌ
 h?Q /K M?Q # #^M; ?[m +O i - i`QM; K„i +€+ M; QÆB i?b +?d H` M?•M p`i M?Ä-
 +U+ F€ i`¼M; v m- pb ;B[ çQÊ+ iQM? K¢M; +O #¼M ?¼- K`i hBM? æ² i +kM; F?
 h?¢+? L? K +QÌB +QÌB- [m v ç-m M?bM S?QM; L?B m # M +¢M?- €M? K„i ?B M`
 M?Q Mm®i HÌB- M`M; i F?-M; ?`M i ç M +? i KÈB H¢ ç|ôX
 ó*QB M?Q M; QÆB i?S+ i?ÌBôX S?QM; L?B m ?û KB M; +QÌB- K„i ç T iÄ b€M;- i•K
 > B T?K iY S?QM; E?^a p` S?QM; EB m ç m H` ?¢M; M; QÌB i•K +Æ •K i`-K- iW HÌB M
 p` S?QM; L?B m iU ?² +<sup>a</sup>K i?`v çQÊ+ ;b ç| - €M? K„i +| +?9i F?€+ i?QÌM;X

óL?B m M?B5ôX S?QM; E?^a ç•K H Q T?^aB i?2Q H Q- i`-K K†+ i`QM; +?®+ H€i`²B
S?QM; L?B m æ½ bÈK M;?2 i?'v iB M; ²M "Q K„i ç T K„i ç T m €K- i?–M b„+ H¢M?
çB` - çB iÈB çSM; # M +¢M? S?QM; E?<sup>a</sup>- ?ì?[M; HB + " G¬B æ†+ K°i +€B`²B i?
+QÈB- +! T?^aB M M ?ÄB K°i +?9i w iS +O i ? v F?¬M; \ôX

" G¬B æ†+ M?Q i?Q€M; #bM? ioM? H¢B çQÊ+ K'v ;B•v- pW i?'v S?QM; L?B m tñ
+ Q ?SM; K" M;QÊ+ H¢B HY ;B" M M;9i i`iB- /[iÈM [m€i, óv iS +O M;QÆB Q\ L;Q
i?'v M;QÆB p" iB m iY ç! +?"M; +?"M; i?B T i?B T Q\ôX >Ä /B K K"m çÄ M!M; `U
?„M iÄ ` - ?„M M?Q H" ç M; î i`QM; ?^aB /QÆM; ?Ä /B K- [m€i, ó*QM +?! M?Ä iW
?„M H,M` ç•v +?Q i 5 h Km®M +?Q ?„M #B i- /€K +?¢K p"Q M[M?•M +O H½Q iY
ç®i +?€v HBM? ?²M i ç" B +O ?„M i?"M? i`Q- ç ?„M +? i i`QM; ç m çÈMôX

ó" G¬B æ†+ - M T?"M K°i +?9i +?Q i 5ôX S?QM; E?^a T?€i ?Ä - b„+ K†i ç°i M?B
h? M? Zm, +O i 5 E?¬M; T?^aB >„+ J¢+ +O M;QÆB5 G" h?¢+? L? K K M; hBM? æ
+?ŠM; B +?¢K p"Q çQÊ+ hBM? æ² +^a5 L;QÆB #bM? ioM? K°i +?9i +?Q i - çWM; F
tY5ôX

óh K†+ F - i M iB m +~m ç! i FB m ;b +kM; T?^aB ;B i5ôX " G¬B æ†+ iS+ ;B" M /` i
S?QM; E?^a #¶M; M?B M i`-K K†+ - b•m i`QM; K„i +! [m M; K M; H¢M? HMM; - iU ?
oW i?'v ?„M i?"i bU M' B ;B" M- +€+ F?¬B i?O ç Q ;"Q i?ûi #¶M; M?B M +•K ? i- B
F?B ç°M; +?•M ?Ä i?b +U+ F€ ç€M; bÈX

L; v +^a G¢T h„+ L?o- :BÈB L¬M; ? B M;QìB pW`²B +ÁM +?d bÊ i?B M ?¢ F?¬M; ;
F?¬M; iB T iK+ F?B m F?Q+? ;B9T " G¬B æ†+X

hQ" M i`QìM; #¶M; M?B M FBK`ÆB +kM; M;?2 i?'v iB M;- H9+ M"v K°i i?•M aM? i?
L?B m- b„+ K†i ç¢K K¢+, óh +?QM? H" h?¢+? L? KôX

ó>^aQ iB m iY- ç9M; H" +! ; M5ôX

ó*! +?9i HÈM K"i- F?¬M; M;ì p"Q H9+ " G¬B æ†+ ç M; M' B ;B" M H¢B +?O ç°M; M?^a
#B i b®M; +? i Q\ôX

ó>„+ ?„+ - M;QìB iW M;Q" B ç M K"- +?„+ +?Q iWM; M;?2 [m ?mM; / M? +O " G¬B
ó*kM; ç9M;- iB m iY M"v tñB t Q`²BôX

E?¬B i?O GQÊ+ æQ¢i ;B^a H¢B ²M "Q- HÈM iB M; +QìB M?¢QX

*?d +! >mv i æ² h¢T h?€+ H" F?¬M; M!B +•m M"Q- b„+ K†i ?mM; H M?bM +?^K +?^
K"v F?¬M; #B i ç M; M;?o ;bX

óæ½ #^aQ çWM; ` K"- i b) ;B<sup>a</sup>B [mv i- M;QÆB i?Á K†i` H"K +€B ;bôX S?QM; L?B
ç-m H¢B, óL;QÆB pW` i?b pB + M?Ä #B M i?"M? pB + HÈM`²B- ç9M; H"- M;QÆB
ç! Q\ôX

h?¢+? L? K H¢M? HMM; +QìB- F?¬M; i? K ç w M!B, óh F?¬M; [m2M ç M[M?•M +
ó*! +?9i ç^aK T?€+? - F?¬M; i²BôX :BÈB L¬M; +QìB M?¢Q K°i iB M;- •K /QÆM; [m€M

óL;m i?"iôX G¢T h„+ L?o ;"i ç-m T?K ?¼ - €M? K„i H½M? H - ç-v K°i #KM; iS+- H9
H9+ i`QÊ+ h?¢+? L? K p" h¢T h?€+ +MM; M? m HB M i?O HW ;¢i ?„M- i`QM; HÁM

3k9X *?QÆM; 3Re, æ°+ h" B

h`QM; i'M; #° h? M? Zm, GQÊ+ æQ¢i ;B^a î h?B M S?¢i i?"M? iB M; M;QìB ²M "Q- i
;B^a ç m ?QM; i`Q +QìB i`°K- +?ì t2K F`+? ? vX

h?•M H" L;mv M h?-M +^aM?- Hmv M /QÊ+ bQ EB i hQ æ†+ p" G¢T h„+ L?o- " G¬B
i?ŠM;- M;?2 :BÈB u p" G¢T h„+ L?o i"Q T?9M; +?•K #B K- [m M b€i h?¢+? L? K-
M?B M F?) ¸°M;- €M? K„i b€M; `U+- H°` p FBM? ?½BX

h?•M i? ?„M `mM M? M? - KQÌB ¸-m M;¡M i v i`QM; ®M; i v €Q +kM; #„M ` M?[M
L?[M; M;¼M HY M"v F?¬M; M¡M; #^M; ?Ä /B K i` M M;QÌB " G¬B æ†+- M;QÊ+ H
?²+¡ i? iMv i•K bÎ /K+ i¢Q i?¬M? #`i F€ ?bM? i?€B M"Q- ?Q"MiQ" M #` ?„M F?®M;

J¶B K°i Hmv M /QÊ+ bQ- Hmv M F?Q bQ- €Q M;?o +?O im +?Q /M F?¬M; T?ªB H
i? +kM; M?`i ¸`M?+¡ M;¼M HY F€ H¢- M?•M ?Ä p" ¸` ?Ä ¸ m T?ªB +¡- KÈB +¡ i?
Hmv M /QÊ+- Hmv M F?Q M"vX

*kM; M?Q " G¬B æ†+- €Q M;?o +?O im +O EB i hQ æ†+ +kM; H" HY - +?¶ #`i ¸²
/B K +O EB i hQ æ†+ /mM; ?ÊT K°i HQ¢B ¸` ?Ä F€ /B m +O GB i .B K iBM? pU
i?¬M? bBM? K M? M?QM; mv HU+ H¢B +U+ HÈMX

lv HU+ ?Ä /B K +O EB i hQ æ†+ +¡ H) F?¬M; +QÌM; #¢Q M?Q pä ;Bª i?m-M +?B M
i?O ¸Q¢M F?®M; +? HY +O ?„M i?b " G¬B æ†+ F?¬M; i? bQ ¸QÊ+X

h?¢+? L? K pW tm`i ?B M- EB i hQ æ†+ i?•M H" Hmv M /QÊ+ bQ- +ªK i?`v ¸QÊ+ i
iB K i`M; ?Ä /B K +?B HU+ +U+ F€ ?mM; €+ ¸B M +m²M;- i`bM? ¸° +QÌM; ?½M +O
i`® K„iX

*kM; pb p"v- ?„M H9+ i`QÈ+ +ÁM H M iB M; pb " G¬B æ†+ ;BÌ H¢B i`-K K†+- M;QM

óhB m +~m- M;QÆB F?¬M; M;ì +ÁM /€K ` ¸•v- [mª M?B M F?¬M; #B i b®M; +? i5ô
L? K ?B M i?•M i?b [m€i HÈM K°i iB M;- ?Ä /B K [m M? M;QÌB #„M ` - ?¡ i?¬M? ?
M?B M [mûi iÈBX

óG"K +¬M5ôX S?QM; E?ª H"TiS+ M´B ;B" M- pQÆM i v ` FûQ K°i +€B- K°i ¸¢Q H-
i`U+ iB T #„M H M i` M ?Ä /B K b¡M; i`B m +O " G¬B æ†+X

>„M +?O im H¬B ¸B M +?B HU+- i?¬M F?Q H¬B ¸B M +-m K" S?QM; L?B m +-K i`C
sb tb tb5

hWM; /ÁM; ?Ä /B K #` H¬B ¸B M +?B HU+ ¸€M? i`9M;- ?¡ i?¬M? M?[M; ¸¡K HY #
M?Ä i`QM; ¸¡ #„M p T?Q h?¢+? L? KX

óh`€M? ¸B5ôX >mv i æ² h¢T h?€+ h`QM; ¸€K M;QÌB F?¬M; M?`M ¸QÊ+ ?ûi iQ K°i i
L?[M; ¸®K HY M?Ä M?Q KQ T?MM H"TiS+ # Q T?O T?QÆM; ?QÈM; +O h?¢+? L
S?QM; L?B mX

J„i i?`v €M? HY ¸-v i`ÌB `ÆB tm®M;- h?¢+? L? K i?-M b„+ ¸¢K K¢+- F?) M?Qm K
S?9i +?®+- K°i +¶ +U+ ?¬M +?B HU+ H`v ?„M H"K i`mM; i•K F?m +? i€M ` 5

" T # T # TX

>Q F?¬M; iU ?² ¸¬M; H¢M?- H`v /QÈB +?•M ?„M H"K M;¼M M;m²M- iWM; F?®B #„M
i?`v ¸QÊ+ +`Ti®+ ?bM? i?¬M?- F?m +? i€M ` tmM; [m M? +U+ M? M?X

aQÆM; KM i`„M; t¡ #¶M; /QM; # Q #¼+ H`v ?„M p" S?QM; L?B m- i-M; #„M; i`QM;
bU /šM /„i +O HU+ HQÈM; M"Q ¸¡ #¶M; M?B M # v H M- ?bM? i?¬M? K°i i-M; #„M;
çdM? ¸-mX

hB M; H T # TiW i` M çdM? ¸-m ?„M i`mv M ç MX L?[M; ¸¡K HY ¸-v i`ÌB /Q " G¬
#` i-M; #„M; +?†M H¢BX

h?¢+? L? K p" S?QM; L?B m Î# M /QÈB F?¬M; ? #` i?QÆM; i´M- F?¬M; K°i ¸®K H
¸QÊ+ i-M; #„M; `ÆB tm®M; M;QÌB ? B M;QÌBX

ó•Q M;?o > #„M;5 E?¬M; i²B- F?¬M; M;ì +¡ i? M;„M +ªM ¸QÊ+ GQm hBM? >Ä ok

óh?®B H„K5 L m F?¬M; T?ªB S?QM; E?ª H½Q çΦB ` i v i`QÊ+ - FQ+? T?€ ?Ä /B H
 H` HΦ ç|\ôX
 óV- pšM H` S?QM; E?ª H½Q çΦB HÊB ?ΦB- ?„M +?d T?ªB +?`m M?[M; ç®K HY M?Ä
 ó*| çB m €Q M;?o ? #,M; M`v çQ+? t€+ +QB çQÊ+ôX
 *€+ F?¬B i?O GQÊ+ æQΦi ;Bª t¬M t Q M;?` Hm”M- i?¬M b„+ FBM? M;Φ+X
 E?B #¼M ?¼ M|B +?mv M- +”M; M?B m F?¬B i?O çQÊ+ K|B ?ÆM +kM; iW +€+ F?
 i”TiÊB- pW ç M HB M i?’v +K+ /B M ;BQÆM; +mM; #Φi FB K i?b ç m iÁ KÁ ?ÄB ib
 T?’M F?¬M; i?¬BX
 E?¬B i?O GQÊ+ æQΦi ;Bª b®M; i` M ç-m ç Q KkB FB K- ç m H` ?ΦM; +?d bÊ i?B M
 F?B M;?` bU +| +?mv M pmB ç t2K i?b `i FQ+? ç°M; - +Q|B ? ? t2K #B M ?| X
 ó•Q M;?o > #,M;\ôX S?QM; EB m +kM; `mM H M- M?bM i?Q€M; [m h?Φ+? L? K-
 Hmv M €Q M;?o ?Ä /B K- i?”i ç9M; H` pW F?ûQ- #,M; ?Ä F?¬M; iQÆM; ?ÊT- +?
 h`QM; ç€K M;Q|B +?d +| +U+ Qi M;Q|B #B i €Q M;?o h?Φ+? L? K im Hmv M F?¬M
 >mv i æ² hΦT h?€+ p” S?QM; L?B m H` M;Q|B #B i- M;Q”B ` +ÁM +| EB i hQ æt+X
 EB i hQ æt+ p Kti FQ+? ç°M; - i`QM; HÁM; ?¬iQ, h?B M ?Ä 5 æ•v H` i?B M ?Ä -
 >„M H` Hmv M /QÊ+ bQ- #B i +?¶ ?mv M /B mp” i?¬M F€+ O i?B M ?Ä - +?d H` i`
 +| i?B M ?Ä tm’i ?B M- ?B M ;B| ç°i M?B M i?’v h?Φ+? L? K i?B i`B M ` i?B M ?
 F?¬M; i?¬B- ? B K„i ?B M ` b„+ i?€B FQ+? ç°M; +U+ F€X
 óS?QM; E?ª H½Q çΦB- i ?ÄB HΦB K°i +•m- H|B M;QÆB M|B `®i +m°+ +| iQM? F?¬
 " G¬B æt+ b„+ Kti F?| +QB- #` S?QM; E?ª +ªM K°i +€B- ?Qi b•m K°i ?ÆB- #B i S
 i v i?b ?„M `i F?| ?Φ ç°+ i?O- #¶M; M?B M idM? i€Q HΦBX
 ó*? i ç€T SM; M;QÆB- M?QM; i i?b F?¬M; ç€T SM; - +€+ M;QÆB +| T?ªB +kM;
 +?9i ? v F?¬M;5ôX S?QM; L?B m #B i T?K i?•M M”M; i i`QÊ+ K„i # Q M;Q|B +kM
 i - F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ûi H M, ó" G¬B æt+ - M;QÆB Km®M F i?¬M pÊB i - [m çQ
 +?Q [m çQÊ+ +Y +O i X h?Φ+? L? K H9+ M`v H9+ M`v F?¬M; #^M; M;QÆB- M?Q
 pšM M?Q p”v- M;QÆB iW /QÊB i`QÊM; +?¼M HU K°i M;Q|B- K°i M;Q|B h?¬M oQ
 +?d +¬M +| i? i?“M; çQÊ+ h?Φ+? L? K i?b i b) ;ª +?Q M;QÆB- +| M?B m M;Q|B M
 F?¬M; F?¬M; Mm®i H|B- i? M`Q\ôX
 S?QM; L?B m pW M|B ` - K¼B M;Q|B HΦB -K o- HÈM iB M; ?Q M ?¬- ç m M|B +| H
 Í h?¬M S?Φi +?B ç` - #bM? i?Q|M; ;†T T?ªB +?mv M F?| +| i? ;BªB [mv i i?b ç m k
 +?Q Hw- S?QM; L?B m çQ ` K°i ç M;?` +?B i i`mM; M?Q p”v- +ÁM H` pÁ ç’m K
 H”T iS+ ;B”M? çQÊ+ bU ç²M; w +O +€+ pã ;Bª ç M; p•v t2KX
 óæ9M; - " G¬B æt+ M;QÆB H` L;mv M h?¬M +ªM? - F?B / iB m iY h?¬M oQÆM; M?
 F?¬M; +QB H` M? ?MM; ?ªQ ?€MX *| ; M i?b bQ ç’m ç²M; +’T çB- M?Q p”v KÊB +
 óV- ? B M;Q|B #¼M ?¼ ;B Q +?B M i?b çQ+? t€+ H` F?¬M; +¬M; #bM?- bQ ç’m ç²
 M;Q|B ç m i•K T?K+ F?~m T?K+ôX
 óh?¬M oQÆM; M?` i`¼M; i?B M ç®B pÊB h?¬M oQÆM; M?` i`¼M; i?B M- Î +MM;
 +¬M; #bM?- i i?’v i? çQÊ+ôX
 L?[M; M;Q|B p•v t2K +kM; ?ûi H MX
 GΦT h„+ L?o HB + " G¬B æt+ K°i +€B- HΦB M?bM i?Q€M; [m S?QM; L?B m pšM i
 M?Qm K`v, óhB m iY ç| i ç½;†T Kti K°i H-M`²B- pä ;Bª h?¬M oQÆM; M?` i`¼M; i
 i?U+ bU H` F?¬M; H`K ;b çQÊ+ ?„MX æWM; i`€+? i F?¬M; M?“+ M?Í M;QÆB- i`W
 K ?B m F?¬M; ;B M +?B /B m- M;QÆB T?ªB ç®B ç½B i?“M i`¼M;ôX

ó*?O im +O ?„M +kM; F?¬M; T?ªB H“ €Q M;?o ? #,M;- i?U+ HU+ i?U+ bU F?¬M;
 ç•m- çB K M“v- i /€K F?ŠM; ç`M?ôX Gmv M /QÊ+ bQ EB i hQ æ†+ +kM; M?„+ M?Î
 :BÈB u bYM; b®i- F?¬M; F?ÄB K°i H–M M[M?bM p T?Q h?ç+? L? KX
 " G¬B æ†+ t M? K†i- ;B®M; M?Q ç M; +•M M?„+ HÈB ?çB- F?¬M; i? H"TiS+ çQ
 óh i?'v M?Q p"v çB- " G¬B æ†+ - M; QÆB iW /QÈB i`QÈM; M; QÆB +?¼M HU K°i p
 pÈB ?„M- i?„M; i?b L?B m M?B b) i?2Q M; QÆB- #çB i?b +?mv M M“v KB M #“M5
 i?'v M?[M; pä; Bª p•v t2K ç m ç²M; w i?b i?m"Mi? M|BX
 ó" G¬B æ†+ - M; QÆB /€K M;? M? +?B M F?¬M; \ L; QÆB Î /QÈB i`QÈM; +?¼M #'i F
 i`¼M; i?B M +?B +ªM? M"Q- +?d +–M i?„M; çQÊ+ ?„M i?b i b) ç€T SM; ?¬M bU p
 i?9+ ;BK+, ó*| /€K M;? M? +?B M ? v F?¬M; - M m F?¬M; /€K i?b çWM; +| M?„+ iÈ
 ó*€B M“v ôX
 æ9M; p"Q H9+ M“v- h?ç+? L? K M?Qm K“v iB M H M K°i #QÊ+ - çB iÈB # M +çM?
 F?¬B i?O GQÊ+ æQç i; Bª +O h?–M S?ç i +?B ç` - M?bM p T?Q " G¬B æ†+ ç M;
 F€ K°i h?–M oQÆM; M?` i`¼M; i?B M M"Q /QÈB i`QÈM; M; QÆB- K" h?–M oQÆM;
 b Q- M; QÆB +S iMv iB M +?¼M K°i M; QÌB; B Q +?B M pÈB i - M m M; QÌB +O M; Q
 imv i F?¬M; M|B K°i +•m M"QX L m M; QÌB +O M; QÆB #` ç€M? #çB i?b M; QÆB M;
 +?Q i 5 "Èi +QM K M| HªB M?ªB i?¬B5 *| /€K ? v F?¬M; \ôX
 *"M; M|B- b„+ K†i +O h?ç+? L? K +"M; #,M; ?"M- ;B¼M; M|B #,M; H,M; ;"Q i?ûi-
 J¼B M; QÌB +?'M ç°M; - FBM? M; ç+ #'i F?ª iQ M; ?` M?bM p T?Q ?„M- H"TiS+ M; •
 hB m iY +m²M; p¼M; 5
 h'i +ª K¼B M; QÌB F?¬M; M?`M çQÊ+ FBM? ?¬ i`QM; HÁM; X
 .QÈB i`QÈM; " G¬B æ†+ +QÌM; ;Bª M?Q K•vX L; QÌB +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM; i
 ç K tm - ?„M F?¬M; M; Î #ªQ " G¬B æ†+ iMv w +?¼M HU \ *?¼M HU h?–M oQÆM;
 ;B Q T?QM; \ æB M `²B Q\
 Í h?B M S?ç i i?"M? - " G¬B æ†+ M´B iB M; H"i M çB M- M?QM; ?¬K M v K¼B M; Q
 iW M; Q" B ç M M“v +ÁM çB M ?ÆMX
 S?QM; L?B m +kM; ?Q /mM; i?'i b„+ - ?€ iQ KB M; - F?¬M; #B i M M M|B ;bX
 L" M; i #B i i?U+ HU+ +O h?ç+? L? K- pä; Bª ç²M; +'T F?€+ F?¬M; T?ªB H“ ç®B i?
 +QÌM; ;Bª h?–M oQÆM; i K i`¼M; i?B M ç'm pÈB ?„M- i`QM; K„i S?QM; L?B m i?b
 óh®iôX E?B K¼B M; QÌB ² H M FBM? M; ç+ - " G¬B æ†+ `mM `~v- ç°i M?B M ç€T SM
 ` ç•v +?Q i 5ôX
 J°i #|M; M; QÌB H Q çB- iU ?² çB ;¼B M; QÌB +?Q " G¬B æ†+ X
 *€+ ççB F?¬B i?O p®M ç M; ²M "Q- pW M; ?2 i?'v i M +O >„+ :B€+ i?b ç°i M?B M #
 > B M; QÌB GçT h„+ L?o p" :BÈB u +kM; FBM? ?½B M?bM p T?Q " G¬B æ†+ - ç²
 M; v +ª >„+ :B€+ +kM; /šM i?2Q Q\ a"Q ?mv i i?b b Q ç•v\ôX
 L; v +ª S?QM; E?ª M; ?2 i?'v i M +O >„+ :B€+ +kM; M?Qm K“v- #'i ç„+ /o H„+ ç–m
 +O M; QÌB M“vX
 S?QM; L?B m `ÌB F?ÄB h?–M S?ç i +?B ç` ç½ H•m `²B- +kM; F?¬M; #B i M?QM;
 F?¬M; #B i M?•M p"i M?'i ?"Q >„+ :B€+ M“v- M?QM; i?'v b„+ K†i K¼B M; QÌB ç m i
 M?B M i`–K tm®M; - +kM; w i?S+ çQÊ+ F?¬M; ´M- /Á ?ÄB S?QM; EB m # M +çM?;
 ?çB "\ôX
 óh?–M S?ç i +?B ç` K°i M, K; –M ç•v K¼+ + ` K°i i M ç°+ €+ - T?| F?¬B >„+ Jç+ - " G
 M? m M?Q ?mvM? ç - i`QÊ+ F?B " G¬B æ†+ +?Q iÈB L; mv M h?–M +ªM? - ? B M; Q

çQÊ+ + Q i?'TX >B M ;BÌÎh?–M S?ç i +?B ç` +O +?9M; i - >„+ :B€+ M;mv M / M
L;mv M h?–M +^aM? - +`M [mûi i' i +<sup>a</sup> pǎ ;B<sup>a</sup> F?€+ ç<sup>2</sup>M; + 'T pÈB ? „M- H` h?–M oQÆ
S?QM; EB m b „+ K†i +U+ F€ i`–K i`¼M; M|BX

S?QM; L?B m #B M b „+X

3k8X *?QÆM; 3Rd, J h°+ >„+ :B€+

oW M;?2 i?'v i M +O >„+ :B€+- +€+ F?–B i?O ç m i`–K K†+- i?–M b „+ M;QÊM; M;
F} ç®B pÈB M;QÌB M`vX

L; v +^a >mv i æ² hçT h?€+ i`QM; HÁM; +kM; i`–K tm®M; - Î i`QM; ç€K M;QÌB +?“K
K „i` ?B m +?Q h?ç+? L? K- i`QM; HÁM; ? „M M?'i ç`M? T?<sup>a</sup>B +`M i?“MX

S?QM; L?B m M;?2 i?'v ;BÈB i?B m çÆM; B^aM +O S?QM; EB m i?b b „+ K†i i?v ç

L?QM; K`- h?ç+? L? K p` " G–B æ†+ Î i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB ç½ [mv i ç`M? +€+?
i M; „M +^aM i?b +?ŠM; T?^aB H` F?BM? i?QÌM; h?ç+? L? K Q\

ó~M i?“M K°i +?9i- M;?2 M|B >„+ :B€+ M`v +U+ F€ F?| +?ÆBôX " 'i ç „+ /o- S?QM
H†M; H) M? „+ M?Î K°i +•mX

óE?–M; b QôX h?ç+? L? K i?–M b „+ pŠM #bM? ioM? - HçM? HMM; ç€T HçB- F?–M;
+?B MX

ó" G–B æ†+- M;QÆB i?“i ç9M; H` +QB i`¼M; ? „MôX :BÈB L–M; F?) H „+ ç–m, óE?
pÈB ? „M- +kM; [m€ M K†i ? „M`²B\ôX

ó>W5ôX " G–B æ†+ b–K K†i +QÌB HçM? M|B, óh +?d H` F?–M; Km®M M?bM i?'v

óV- +`M i?“M +?9i+kM; F?–M; b B- iB m iY ç|` 'i F?–M; i²B- i i?'v E?–M; ;B M +?
T?^aB H` / ç®B T?| - ç >„+ :B€+ ` +?B M pÈB ? „M KÈB +| i? + K çQ M pçM p–M?
ç–mX

Í h?–M S?ç i +?B ç` - S?QM; E?<sup>a</sup> #ÎB pb +| im pB L;mv M h?–M M?` i`¼M; i?B M- +
?MM; ?"m M?'i- +kM; pb p"v- F?B K¶B H–M ç®B K†i pÈB S?QM; E?^a- # M;QÌB Gç
æ†+ ç m b) +MM; +?mM; K®B i?M- +MM; M? m HU+ F?€M; S?QM; E?^aX

J°i F?B i? v ç´B b M; MÆB F?€+- # M;QÌB Î`B M; b) HçB ç®B +?¼B ; v ; „i- ;B®M

E?B # M;QÌB ç M; i?'T; B¼M; i` Q ç´B i?b K°i +¶ F?Q iS+ ;B€ HçM? iW t # v iÈB-
H M- K°i +U ?€M i?•M + Q ;–M # i?QÈ+ ç°i M?B M ?B M i?•MX

h°+ M?•M +O J i°+ GQM; :B€+ i°+- i` M i`€M K¼+ K°i +€B HQM; ;B€+ ; 'T F?9+ / [i
+Æ M?K+ b, M +? „+- iU ?²~M +?S HU+ HQÊM; p–+MM; p–i"MX

J i°+ +U ?€M M`v MY M;QÌB i` M K†+ ;B€T M;U+- ? B p B H „T ? B KB M; K|+ b „
i`–M; ` 'i F?Q i`QÆM;X

E?Q iS+ ",M; ?"M iW i` M M;QÌB ? „M iÄ ` - ? B K „i K`m #,M;X Zm M? M;QÌB bQÆM
H` K°i F?®B #,M; HçM? p–+MM; - F?B M +?Q M;QÌB i +^aM;QÌB +^aK i?'v F?–M; i?
K°i +?9iX

",M; +?B €Q M;?o - M;QÆB iÈB im Hmv M HU+ HQÊM; €Q M;?o pW ? v ?Q`M iQ
tmM; ç°i pÈB M? m- M?QM; F?–M; M;Î HçB H` #çM i?•MX

ó" G–B æ†+- M;QÆB p°B p½ ;¼B i iÈB H`K ;b\ôX h? M? •K +O +U ?€M M?Q iB M
pU+ M;QÆB H`K +?O H` çQÊ+ `²B- pB + ;b T?<sup>a</sup>B ;¼B i p`Q\ L?[M; [mv i ç`M? M`v
M;QÆB M #`B Q\ôX

ó>„+ :B€+- i ;¼B M;QÆB iÈB ç•v H` M?ÌM;QÆB +QÈT M[M?•M ;B9T i ôX " G–B
` +?d p T?Q h?ç+? L? K, óæ€M? #çB ? „M i?b i +| i? +QÈB S?QM; L?B m- ;B9T

>„+ :B€+ `ä ``M; bYM; b@i- H"TiS+ ?MM; ?MM; ?' ?', ó" G-B æ†+- i M ?¶M çªM M
ç•v H"K HQ¢B +?mv M M"v- i?"i ç9M; H" M?"K +?€M [m€ KS+5ôX

oW M|B >„+ :B€+ pW #U+ KbM? H Q p T?Q h?¢+? L? K- + Q ;B¼M; `Qi ;"Q, ó
æWM; H½M; T?Q i?ÌB ;B M +O ç¢B ;B i 5ôX

óæWM; H'v K¢M; ?„M5ôX S?QM; E?ª pW i?'v +?B M ç'm i`QM; M?€v K„i ç½ #„i ç
ç°i M?B M ?ûi iQ, óh?„M; H" çQÊ+ `²B- >„+ :B€+- iB m iY M; QÆB ç w +?9i +?Q i
?„M i?b çWM; i`€+? i i`Î K†i5ôX

>„M ?B M M?B M +kM; F?¬M; ç€M? ;B€ + Q h?¢+? L? K- #^M; F?¬M; i?b b) F?¬M;

>„+ :B€+ M"v +U+ F€ M' B / M? Î h?¬M S?¢i +?B ç` - h?¬M oQÆM; i K i`¼M; i?B M
H" M; QÌB +O K i°+- +QÌM; ?½M +U+ F€- €Q M; ?o #,M; +?B HU+ HQÊM; iBM? i`¢
+?Q ç°i T?€ L; mv M h?¬M +ªM? - Î i`QÊ+ K†i >„+ :B€+ +kM; F?¬M; +| çQÊ+ +?9i

L; ?2 M|B >„+ :B€+ ç½ b„T HoM? M; ° çQÊ+ iBM? i9v +O #,M; +?B €Q M; ?o - +kM; b
+ªM?X

>„+ :B€+ +U+ F€ ?B m +?B M- i`QM; h?¬M S?¢i +?B ç` i?QÌM; tmv M ;B Q i?O p
ç•v- +QÌM; ;Bª ç²M; +'T M' B / M? pÈB ?„M ç½ #` ?„M Hm•M T?B M ç€M? M; ½X E?

*kM; +?QM? pb p"v- >„+ :B€+ KÈB +| / M? ?B m ç M?'i M?•M /QÈB L; mv M h?¬M-
/ M? ?B M ?€+?- bQ pÈB / M? F?Q +O >mv i æ² h¢T h?€+ i?b HÈM ?ÆM ``i M?B n
T?Q b m +kM; ?ÆM h¢T h?€+ K°i #"+X

*€+ pä ;Bª ç M; p•v t2K pW i?'v >„+ :B€+ F?¬M; +?9i /Q /U- ;-K H M K°i iB M; `²
ç m K„M; i?-K `²B HmB p T?Q b mX

E?B M; QÌB M"v ;B Q +?B M b) F?¬M; [mªM +| i?ªM? ?QÎM; iÈB M; QÌB tmM; [m
ç-m i?b #'i +?'T i'i +ª- M m M; QÌB t2K ;-M [m€ i?QÌM; i?QÌM; b) #`ªM? ?QÎM; X

J„i >„+ :B€+ b€M; H M- b•K ?"M +?B HU+ iW /QÈB +?•M ?„M K°i çQÌM; i?'B [mûi
+?²K H M- M p T?Q h?¢+? L? KX

„+ `„+ `„+5

L M ç€ #^M; M? K i?¢+? t M? ?B M` M?[M; p i`¢M +U+ HÈM- iWM; +•v #,M; i`Mv
` - K°i i-M; #,M; i?"i /"v # Q i`MK H M- ç|M; #,M; F?m pU+ ;B[>„+ :B€+ p` h?¢+?

ó•Q M; ?o K" iB m iY M"v im Hmv M iU ?² +kM; H" #,M; +?B €Q M; ?o - iQÆM; iU M

ó" G-B æ†+ #ªQ >„+ :B€+ iÈB ç•v +?„+ +?QM? H" ç >„+ :B€+ ;B€Q ?m'M ?„M- +?C
p" +?¶ iBM? /B m +O #,M; +?B €Q M; ?o ôX

óæ9M; p"v- " G-B æ†+ Km®M ç€M? #¢B ?„M #^M; €Q M; ?o +?O K" ?„M ç„+ w- F?B
i?2Q €KªM? i`QM; i•K HBM? - F?¬M; # Q ;BÌ +| i? ç i?,M; çQÊ+ +ªM? ;BÈB- [mª

óæQÆM; M?B M`²B- iB m iY M"v /€K +QÈT M[ M?•M i`QM; i v " G-B æ†+- i'i M?B

E?¬B i?O +O i? HU+ +€+ T?QÆM; +?•m ç-m ;?û i B-²M "Q M; ?` Hm" M- M; QM; i?

> B +€B çMB M?Q ? B +°i #,M; +O >„+ :B€+ F?¬M; M; WM; +| +U+ ?"M +?B HU+ i?
pU+ ;B[?„M p` h?¢+? L? K #` ç|M; #,M; i`B i ç - i-M; #,M; /"v iÈB +ª i`,K Kûi- i
?B M` - /QÈB bU /šM /„i +O HU+ HQÊM; +O ?„M +m®B +MM; +kM; #„M` X

*U+ ?"M +?B HU+ H M iÄ - ``i M?B m M; QÌB +ªM? ;BÈB ?ÆB i?'T ç m`MM; KbM?-
+?9i- M?QM; K" €M? K„i pšM M?bM +?^K +?^K p"Q #,M; H,M; #„M` X

J'v i`,K +•v #,M; H,M; M?Q i`QÌM; K•m #ûM M?¼M- K M; i?2Q iB M; `Qi +?|B i B- t
T?O iQ" M #° F?m pU+ +O h?¢+? L? KX

S?QM; E?ª ç½ bÈK /šM i?2Q S?QM; EB m- S?QM; L?B m çB` t K'v i`,K i?QÊ+-
+?B M i`QÌM; X

*?B M i`QÌM; H" b•M im Hmv M +O pä ;B^a h? M? Zm,- +?B K K'v M;"M i?QÈ+ - +U+
i`B M` +U+ ?"M +?B HU+ - b•M im Hmv M iQ HÈM ç m #` ç|M; #,M;- ;B®M; M?Q H
T?O i'i +^a +€+ ;|+X

J'v i`,K i'K #,M; H,M; ç•K iÈB- +<sup>a</sup> M;Q`B h?ç+? L? K ç°i M?B M F m`„+`„+X

h? -M i? F?Ä2 KçM? iQ HÈM +O ?„M iU /QM; F?¬ [m„i K°i +€+? [m, /`- i`QM; M?€v
+MM; H9+ ç| - K°i +¶ M,M; HQÊM; +U+ F€ i" €+ i?¬ #çQ iW i`QM; +Æ i? ?„M i,M; K
?çM- K°i +¶ ?mM; b€i +?B F?Q iW b m ç -m t°+ H M i`B- ;B®M; M?Q +€M? +O v n

*QM M;QÆB +O ?„M #B M i?"M? K"m çÄ`U+ M?Q K€m- i? -M b„+ ?ì ?[M; p¬ ibM?
+^aK ;B€+ M?Q F?¬M; ? +| ibM? +^aKX

"çQ i~m i K i`¼M; i?B M5

óJ 5 *kM; +| +?9i HÊB ?çB5ôX

óJ°i +¶ M,M; HQÊM; i" €+ KçM? [m€5 GU+ HQÊM; i`QM; M?€v K„i ç½ i,M; H M ;'T
óhB m iY F?OM; #®5 GU+ HQÊM; i`QM; M?€v K„i ç½ i,M; p¼i- ç•v H" ibM? ?m®M;
ó*?`m5ôX

J¼B M;Q`B #¶M; M?B M F m iQX

*?QM? H" M?Q p"v5

>mv i æ² hçT h?€+ ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- #¶M; M?B M i`'M ç`M? - p"Q b€i M +QM
`U+ H M- ?„M ç½ #B i h?ç+? L? K ç M; M;?B K i9+ ç®B ç`+?5

oM pM pM5

J'v i`,K i'K #,M; H,M; #„M iÈB- mv HU+ +U+ F€ F?OM; #®X oä ;B^a +^aM? ;BÈB h? -M
/M H" i?B i`B M` i? -M +?B HoM? pU+ i?b +kM; b) #` ç€M? i M i`QM; M?€v K„iX

h`QM; K„i h?ç+? L? K ?mv i [m M; +?Êi H|2- HU+ HQÊM; €Q M;?o ç°i M?B M #B
p"Q ?Q F?¬M;- ç°i M?B M ?ûi iQX

E?¬M; ;B M #` ;B K + -K- M,M; HQÊM; M;QM; i` - i? M? •K #` M; ,M +€+? - i`QM; i
i'i +^a ioM? K`+? K°i +€+? [m, /`X

J'v i`,K #,M; H,M; b„+ #ûM i`QÌM; K•m i`QÌM; K•m çbM? i` i`QM; ?Q F?¬M;- K°i +
M?'i +?d +€+? ?„M +| ?ÆM K°i i?QÈ+ - ç®B /B M KB i•K +O ?„MX

óoÐ5ôX

h? -M +?B HoM? pU+ +O h?ç+? L? K ç°i M?B M #B M ç`B- b m M;Q`B #®+ H M b€
K"m t M? - ?mM; ? ,M; ç H M M?[M; #,M; H,M;X

„+`„+`„+X

J'v i`,K +•v H,M; H,M; #çQ iQ€B i`QM; ?Q F?¬M;- K^aM? #,M; # v i€M HQçM- HQÊ
L? K- bQÆM; KM K M? K¬M;- H°` p K°M; ^aQX

J¼B M;Q`B M;ç+ M?B M- iB M; <sup>2</sup>M`Q #¶M; M?B M M;WM; HçBX

h` M #½B ç€- h? M? Zm, F?¬B i?O S?QM; E?<sup>a</sup>- i`QM; K„i?B M` p FBM? M;ç+- ç
p T?Q S?QM; L?B m, óL? ç -m M;QÆB- M?B m M,K M?Q p"v €M? K„i çQ+? t€+ T
H-K BôX

S?QM; EB m +kM; i? -M b„+ FBM? M;ç+- i?b i?"Q, óL?[M; H`B H9+ i`QÈ+ +O iB m
+kM; iBM`²BX \*?ŠM; i`€+? ?„M /€K`B F?ÄB pÈB ?mvM? ç hçT h?€+ - [m^a M?B M
H-K`²B- iB m iY M"v imv i ç®B H" K°i M?•M p"i5ôX

óh ç½ M|B `²B- +?Q /M H" i p" ?„M iY +?B M i?b M; Q|B +m®B +MM; #` ;B i F?ŠM;
H" ?„MôX S?QM; L?B m p K†i T?'M +?'M- M?QM; pšM ;Bª #° i`'M ç`M? - H¢M? HM
ç| - F?B m +?B M pQÊi +'T pÊB ?„M K" M|B i?b H" `i #bM? i?Q|̂M;ôX

S?QM; E?ª- S?QM; EB m M?bM M? m K°i +€B- i`QM; HÁM; i?-K ;"i ç-m- F?-M; ?

",M; H,M; #¢Q iQ€B- h?¢+? L? K F?-M; +?9i bSi K - +QM M; QÆB iÄ ` ?²M; [m M
p T?Q >„+ :B€+- F?-M; p°B ç°M; i?OX

>„+ :B€+ i?b bYM; b®i i`QM; +?®+ H€i- M?bM p T?Q ?„M- b„+ K†i /-M /-M M;QM
+?B F?Q `²B M;?B K M;?` M|B, óh M?bM H-K `²B- M;Q|̂B [mª i?"i H" K°i ç®B i?C
T?|5 L;QÆB ç½ i?„M; çQÊ+ bU i-M i`¼M; +O i - i b) +QB M;QÆB iÎ i?"M? +Q|̂M

ó" G-B æ†+- ç®B i?O M"v +O M;QÆB F?-M; FûK- F?-M; ? FûK ?ÆM M;QÆB M,
i`-K ;B¼M; M|B, ó\*?Q /M H" M;QÆB M,K ç| - F?B Î h?-M oQÆM; M?` i`¼M; i?B M
HU+ HQÊM; +Q|̂M; ?½M M?Q p"v ç•m M?dôX

óV- imv i ç®B H" K°i M?•M p"i- +?ŠM; i`€+? +| i? H'v çQÊ+ hBM? æ² iW Gmv M L;
:BÊB L-M; +MM; i€M i?Q|̂M;X

" G-B æ†+ b„+ K†i F?| +QB- ?W H¢M? K°i iB M; - F?-M; i`ª H|̂BX

h?B M ?Ä 5 h?B M ?Ä +?B HU+ ç•m5

EB i hQ æ†+ i?b €M? K„i M|M; `U+- i`QM; HÁM; i?-K ?- p K†i +?|̂ KQM; - •K i?-
H•K- Km®M +~M i?"M M;?B M M;šK iQ|̂M; i"MX

3keX *?QÆM; 3R3, S?€ ",M; J" _

>„+ :B€+ K°i FQ+? F?-M; i? i?„M; HÊB- i?-M b„+ ç°i M?B M M;QM; i`¼M; - M;?B
ç°M; iW i` M M;Q|̂B h?¢+? L? K i`mv M ç M- +kM; ?QªM; bÊX

o"Q H9+ M"v- M,M; HQÊM; # ç°M; iW i` M M;Q|̂B h?¢+? L? K i`mv M ` F?-M; T?ªB
i?B M +| i? M„K ;B[- +?Q /M H" +Q|̂M; ;Bª +ªM? ;BÊB h?-M oQÆM; i K i`¼M; i?B
HQÊM; i`QM; +Æ i? +kM; F?-M; ç¢i çQÊ+ ç° + Q M?Q p"vX

>„+ :B€+ ? i bS+ +?,K +?9- F?-M; +ÁM +?9i F?BM? i?`- çSM; ç| #'i ç°M; - ?"M pK
i`"Q ` - HQÊM H|̂ [m M? M;Q|̂B- F?-M; M;WM; F?m +? i€MX

J°i +¶ F?Q iS+ b•K ?"M iW i`QM; +Æ i? >„+ :B€+ iÄ ` - i`QM; i?|̂B F?„+ M"v- b•
i?QÊ+ pm-M; ç m #` ?"M F?Q F?m +? i€M # Q T?OX

_ ,M; `„+5 \_ ,M; `„+5

h`QM; bQÆM; i`„M; K|̂ K`i- K°i b®M; #,M; iW b•m i`QM; HÁM; ç'i i€+? ` - +?"K `½
b•M im Hmv MX

a-M; #,M; i`QM; bm®i M;QM; Hmv M MQÊ+ b-M; /QÊB HÁM; ç'i K" i?"M?- +| i? K +
+| F?Q iS+ #,M; ?"M i?'m tQÆM; - i`QM; bm®i- i¼ H¢+ i`QM; b•M im Hmv M- ?"Q [
+?|̂B K„iX

*S çB K +O h? M? Zm, #®+ ` F?Q iS+ b•K ?"M- /-M /-M H M ` - iÄ p T?Q +€+ T
S?¢i i?"M?X

_ 'i M?B m pä ;Bª +O h?B M S?¢i i?"M? ç M; ?Q¢i ç°M; i` M M;½ iQ çQ|̂M; i?b #¶M
?"M F?Q M iÊB- F?-M; M?"M çQÊ+ `MM; KbM?X

G"TiS+- M?[M; M;Q|̂B ç| HB M T?€i ?B M /` i?Q|̂M; Î +S çB K +O h? M? Zm, - /Q /
p T?Q M"vX

LÆB >„+ :B€+ p¨ h?¢+? L? K ç M; ;B^M; +Q- +?QM? H¨ b•M im Hmv M `°M; HÈM #
Zm,- +?mM; [m M? +| K'v +€B +Y ç€ +| i? iB M p¨Q- +€+ +Y ç€ ç m +| h? M? Zm,
M; ?B K +'K M; QÌB F?¬M; T? "M bU iB M p¨QX

Í K°i +?¶ +Y ç€- K°i pä ;B^+O h? M? Zm, GQÊ+ æQ¢i ;B^M?bM p T?Q S?QM; E
çQÊ+ iB M p¨Q t2K ç M; t2K +m°+ +?B M- +| +?Q T?ûT F?¬M; \ôX

Í +Y ç€ # M M; Q¨B b•M im Hmv M H9+ M¨v ç M; i¨mv M ç M M? [M; iB M; ²M¨Q +U
i¨QM; h?B M S?¢i i? "M? ç m ç M; F m; "Q Km®M p¨Q t2KX

S?QM; E?^M?QÈM; K¨v- M?bM +?mM; [m M? #½B ç€- bmv M; ?o K°i +?9i `²B ?ÆB
¾ p¨Q ôX

GÌB M¨v pW çQÊ+ M|B ` - K¼B M; QÌB Î+Y ç€+QÌB ? ? iB M p¨Q- +?d K°i i?Q€M
b•M im Hmv M- M?bM b¬M; #,M; iU /QM; ?B M ` i?b ?Q^M; bÊ i? 'i b„+ - p°B p¨M;
ç½ t^v ` +?mv M ;bX

h`QM; ç€K M; QÌB +| K'v M; QÌB H9B ? H9B ?9B- +~M i? "M i`®M i`€M?- iU ?² bÊ #

J°i ç€K M; QÌB i¨QM; ç| +?QM? H¨ h¢T hm •M- hY .B m- •Q *€+? G¢T hQ p¨ •G M- h
M; QÌB h¢T hm •M- hY .B m- •Q *€+? G¢T hQ ç m T?^B +?2 ;B'm /mM; K¢Q- çSM; b
+O h?B M S?¢i i? "M?- F?¬M; /€K iÊB ; -M- +?d /€K [m M +?B M iW t X

óG¨ ? „M5ôX hY .B m pW p¨Q +?d HB + K°i +€B H¨ +^M; QÌB `mM `~v- [m€i F?)X

æ€K M; QÌB h¢T hm •M- •Q *€+? G¢T hQ i?m "M i? M?bM H¢B- i?¬M b„+ F?€+ i?QÌ
;B[b•M im Hmv M- T?Q b m b¬M; #,M; +| K°i i? M? MB M ç M; ?Ì ? [M; çSM; i?ŠM

ó> „M pb b Q ;B Q +?B M pÈB M; QÌB i \ôX hY .B m HÁM; i¨M ç-v FBM? M; ¢+- M; ?

ó¨^M; ? [m- +?mv M ;b t^v ` p¨v \ôX h¢T hm •M M?Qm K¨v- iQÈM M; QÌB H M M?ûi
T?~K p¨Q ®M; i v €Q +O K°i GQÊ+ æQ¢i ;B^X

ó> ? - i` M? ç'm pb S?QM; L?B m iB m i?QX " G¬B æ†+ ç¢B M?•M Km®M F i?¬M
S?QM; E?^ç¢B M?•M M,K ç| iWM; ç€T SM; - +| çB m S?QM; L?B m iB m i?Q iU ?
`²B- b m ç| ôX GQÊ+ æQ¢i ;B^+¬K iB M +O h¢T hm •M `²B HB M ?¨Q ?SM; F H¢B
óoW `²B >„+ :B€+ p¨ iB m iY ç| ç°M; i?O- iB m iY ç| F?¬M; ? H° ` p v m i? - i`
F?Q+?- +¬M T?^B t2K +?Q F„ôX

h¢T hm •M M; ¢+ M?B M- ?ÆB ;"i ç-m- H†M; H) HmB p - ?¢ ;B¼M; ;B^B i?Q+? ibM?

ó>¶M ç^M- F?¬M; M; ì pb K°i M [M?•M K¨ ç°M; i?O pÈB M; QÌB +O " G¬B æ†+- ç€M
;B^B i?Q+? tQM; i?b ç-v #KM; F?| +?`m- i?'T ;B¼M; M|B i?¬K- K„i ç T¬K M¶B ? "M

óh?B M- h?¬M oQÆM; M?` i`¼M; - M; QÌB M¨v ç9M; H¨ #B M i?€B ôX h¢T hm •M +Q
[m v ç-m H¢B M?bM •Q *€+? G¢T hQ K°i +€B- i¨QM; HÁM; bQ b€M? K°i +?9i- i?¬M

a„+ K†i •Q *€+? G¢T hQ +kM; F?| +QB- çSM; ç| +| +?9i #'i MX

óhB m iY M¨v [m€ HÊB ?¢B ôX h?B i JK+ i€M i?QÎM; X

•G M T?K ?¼ ;"i ç-mX

óh #B i ? „MôX h`QM; ç€K M; QÌB F?€+ i¨mv M ç M iB M; [m€i F?) +O "Q+? L?m, ó
L? K- H9+ i¨QÈ+ +?9M; i iW i¨QM; i v ç HK+ /QÊ+ iBM? "€+ Jv h?€T +| çQÊ+ ?
i?•M /QÊ+ çdM? K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- p b m ? „M p¨ æ° S?QM; i?¬M; ç²M; pÈB M? i
i¨QM; i v i X L; QÌB M¨v H9+ i¨QÈ+ ;B i S?d *Æ +O I JBM? +?9M; i - tm®M; i v +U
S?QM; +kM; F?¬M; çB çQÊ+ôX

:B®M; M?Q hY .B m- "Q+? L?Q +kM; i? v ç´B /mM; K¢QX

óG¨ K°i M?•M p¨iôX h?®M; HoM? "Q+? h?B M +O I JBM? F?) ;"i ç-m- K°i i?•M €Q
+?MK ç-m, ó^aM? ;BÈB F?¬M; FûK- h?¬M oQÆM; M?` i`¼M; i?B M- ç9M; `²B- +^
M,K ç| b Q H¢B #` +€+ M; QÆB #B M i? "M? M?•M i?•M /QÊ+ çdM? \ôX

óG9+ i`QÊ+- +?d +| +?d +| \*?•M i?–M M?` i`¼M; i?B MôX "Q+? L?m M;•v ` `i H•m
ç`M?X

a„+ K†i "Q+? h?B M #¶M; M?B M i`Î M M M;QM; i`¼M;; óL;QÆB F?¬M; M?–K ç'v -
óh +kM; F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M?- M,K ç| ?„M çQ+? t€+ +?d +| \*?•M i?–M M?` i`¼M;
i F?¬M; B +| i? +? i`K çQÊ+ ?„M +ªôX "Q+? L?Q +kM; HQ H„M; M|B- K„i ç T i`
iQÊM;X

ó G¢T æS+ôX "Q+? h?B M F?) [m€i K°i iB M;X

óæ¢B i?®M; HoM?- L?m iB m i?Q F?¬M; H–K ç•m- F?B ç| ?„M i?"i bU +?d +| *?•M i
+ÁM H` ç°i T?€i` M i?mv M +O +?9M; i - i`QM; H9+ H` M?•M i?•M /QÊ+ çdM?ôX
K†i #m²M #½X h?–M b„+ bQ pÈB +? K +? i +ÁM F?| +QB ?ÆMX

óL?•M p"i M?Q p"v K" +€+ M;QÆB F?¬M; M;ì F?¬M; HmM; H¢+ çQÊ+- +ÁM ç h?B M
tm~MôX "Q+? h?B M ?¢ ;B¼M; [m€iX

G¢T æS+ p" "Q+? L?m ?®B ?"M F?¬M; i?¬B- M?bM ç¢Q i?•M ªM? i`QM; b•M im H
oM pM pM5

>„+ :B€+ T?€ F?¬M; K" ` - #,M; M?"M [m M? M;QìB # v HQÊM- i?–M +?B HoM? pU
#´ tm®M; h?¢+? L? KX

a¬M; #,M; #²M; # M?- p¬ b® F?®B #,M; #„M ` - M p"Q i`QM; i?–M +?B HoM? pU
M?B m #,M; M?"M ?ÆM- HB + K°i +€B- M?QM; ?"M; i, HQìB #,M; HQÊM Hì- mv ?B

óh"i #,M; T?QM; #¢Q5ôX

>„+ :B€+ `®M; H M- i? M?•K +?'M ç°M; i?QÆM; F?mM;- K°i p¢M M?"M #,M; M?"M
H®+ #,M; M?"M +U+ F€+ QÆM; K½M? F`+? HB i- # Q T?O iQ" M #° b•M im Hmv MX

a¬M; #,M; #B M K'i pÈB i®+ ç° K„i i?QìM; +| i? i?'v çQÊ+X o¬ b® F?®B #,M; p" K
M p"Q ;B[;B| H®+ #,M; M?"M +O >„+ :B€+- ç°i M?B M i?B M F?mM; #` #,M; M?"M
?"M; i, HQìB #,M; i?'B [mûi- +U+ F€ F?OM; #®X

_ 'i M?B m M;QìB +ªM? ;BÈB i?'T ç m p K†i ?QªM; bÊ i`€M? Mû- K°i H` bÊ #,M; M
? B H` bÊ +U+ ?"M +?B F?Q i?~K i?'m p"Q i?–M ?²MX

_„+ `„+X

hB M; #,M; M?"M +?¢K p"Q M? m i`mv M F?„T #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;- b•M im Hm
#¢Q # Q T?O- M;QìB M;Q" B +,M #ªM F?¬M; M?bM i?'v +ªM? iQÊM; # M i`QM;X

*?d +| +QìM; ;Bª ç¢i iÈB L;mv M h?–M +ªM?- i–K K„i KÈB +| i? tmv M i?'m [m [r
?"M F?Q # Q T?O- Hì Kì i?'v `à ibM? i`¢M; # M i`QM;X

",M; H,M;- #¶M; imv i- #,M; M?"M- #,M; i?S # v iS imM; i`QM; #,M; T?QM; #¢Q- M
i`B i ç pÐ M€i- # v i€M HQ¢M # M i`QM; M?[M; KªM? ç€- KªM? #,M;X >„+ :B€+ K
#¶M; M?B M ûT tm®M;- ;B K +–K K°i ç¢Q i?•M ªM?X

",M; H,M;- #¶M; imv i- #,M; M?"M M iÈB- ?bM? i?"M? b•K ?"M +?B HU+ +U+ ç°-
#,M;X

.–M /–M- KªM? ç€- KªM? #,M; ç m iB m i€M- M,M; HQÊM; ;B| H®+ M?Q ?Ov i?B M
;B[b•M im Hmv M ç½ iS T?•M M;k HB i ?bM? i?"M? K°i b®M; #,M; KÈBX

a¬M; #,M; i`QM; bm®i + Q +ª M;"M Kûi- /"v p" B i`,K i?QÊ+- ;B®M; M?Q K°i F?®B
HÈM- Î +?QM? ;B[b¬M; #,M;- h?¢+? L? K pšM /mv i`b iQ i? çSM; i?ŠM;- F?¬M;
iU ?² +?Q iWM; ç°M; ç"vX

*?d H"- i?–M i? +O ?„M ç½ H¢B #` b¬M; #,M; ;B K +–K- K¼B M;QìB +?,K +?9 M?
?"M F?Q ç M; HB M iK+ i?~K i?'m p"Q i?–M ?²M +O ?„MX

>„+ :B€+ M;?B K K†i- çSM; i` M b¬M; #,M; +9B ç-m [m M b€i h?¢+? L? K i`QM; b
`²B M|B pÈB S?QM; E?ª, ó*| Km®M iB T iK+ M[F?¬M; \ôX

J¼B M;QÌB ç m i`-K K†+- F?¬M; ? M K" +MM; M?bM p T?Q S?QM; E?ª p" S?QM
çSM; T?Q b m S?QM; E?ªX

" G¬B æ†+ +QÌB ;^M F?¬M; i?¬B- + Q ;B¼M; ?¬ iQ, óS?QM; E?ª H½Q ç¢B F?¬M
+?Q M;QÆB ;B i M;QÌB- ç°M; i?O çB5ôX

ó*~M i?"MôX æ9M; p"Q H9+ M"v- Hmv M /QÊ+ bQ EB i hQ æ†+ K°i KU+ i`-K K†+ F
M?B M +ªK i?'v çQÊ+ ;b ç|- F?¬M; M?"M çQÊ+ ?ûi iQX

sb tb tbX

>Ä /B K K½M? HB i iW i`mM; i•K b¬M; #,M;- Î b•m i`QM; +QM M;QÆB +O h?¢+?

*?d K°i ;B•v- ?Ä /B K K½M? HB i F?OM; #® ç½ ç°i M?B M i`"M` - i`QM; i?ÌB; B
#,M;- ?Ä /B K +?B HU+ +U+ M|M; ç®i +?€v b¬M; #,M; iW # M i`QM;- +U+ ?"M +?F
i? M? i`W +U+ M? M?X

>Ä /B K M|M; `U+ ç°i M?B M #„M` - /¼+ i?2Q b¬M; #,M; H M iÈB +?•M +O >„+ :B
iB T iK+ H M H M- ``i M? M?- iQ"Mi?•M >„+ :B€+ /'v H M ?Ä /B K ?WM; ?U+- ?„i
+| p ibM? ?bM? F?¬M; ´MX

a¬M; #,M; i M` +U+ M? M?- h?¢+? L? K / /"M; i?Q€i p•v K" - H i`QM; K„i +?É
M?B M #„M p T?Q >„+ :B€+X

oM pM pMX

hB M; `Qip M; p¼M;- i`QM; ?Q F?¬M; ?B M` iWM; ç¢Q F?2 ?Î iBM? K`M- iU ?² +

>„+ :B€+ ç°i M?B M #B M b„+- +ªK i?'v çQÊ+ #` K°i +¶ HU+ HQÊM; ç M; F?| +?†
/K M?Q i? M"Q i?b +kM; F?¬M; i? ?Q€i çQÊ+- M?QM; ?„M H¢B F?¬M; i? +ªK M?
M;QÌB ç M; F?| X

o¬ b® iBM? [m M; ?°B iK- K°i i? M? FB K H'T H€M? iBM? [m M; çQÊ+ M;QM; Hmv
h?¢+? L? K- b Q b€M; ç-v i`ÌB iU ?² ç m +?B m H M i?•M FB K- ~M +?S iBM? F
i?QÌM;- ?| i?"M? HQm iBM? [m M; ?"- ?mM; ?,M; +?ûK iÈB >„+ :B€+X

•K5

>„+ :B€+ #` K°i FQ+? #´ i`9M;- +ª M;QÌB #„M iBM? [m M;- i?•M i? #„M` t X

oM pM pM5

" +•v ; B tQÆM; i?Q€M; ?B M i`QM; ?Q F?¬M;- ?mM; ?,M; ç•K p"Q ?"m i•K +O ?„
h?¢+? L? K b„+ K†i H½M? F?®+- i`QM; K„i F?¬M; ? +| K°i iB ibM? +ªK- iB T iK+
iK+ çB M +m²M; Q M? i¢+X

3kdX *?QÆM; 3RN, J°i h`"M *?B M J" h?"M? . M?

h?¬M i? +O >„+ :B€+ M?Q /B m çSi /•v H„+ HQ i`QM; F?¬M; i`mM;- M?QM; i?Ov
*U+ ?"M +?B F?Q iW i`QM; i?¬M i? ?„M M` - bQÆM; i`„M; # Q i`MK iQ"Mi?•M-
` K°i i¬M; #,M; /-v- HB + [m - >„+ :B€+ ;B®M; M?Q K°i F?®B #,M;X

__+ `„+X

" +•v ; B tQÆM; i`„M; ÎM # v iÈB- tû`€+? i?B M F?mM;- ;"Q`Qi +?|B i B- ? i H¬M
i?¬M i? +O >„+ :B€+X

",M;M?KpĐM€iXh?-Mi?+O>„+:B€+#„M`K€miQÆB-+MM;pÈBK^aM?#,M;
iQ`Mi?•M?„M-#^aQp+?†i+?)i?-Mi?+O?„M-K†+/Mç½KbM?ç-vi?QÆM;i
i?QÆM;iÈB+,M#^aMX

>„+:B€+H`i°+M?•M+O i°+GQM;:B€+i°+-M?K+i?•Mp®M`'i+Q`M;?½MXa m
i?B M-i`<sup>a</sup>B[m p↯b®H-Mi?B M+?mv#€+?Hmv M+`M;i?K+Q`M;M;¢M?F?¬M

:BtQÆM;K†+/Mb„+#ûM-+kM;+?d+|i?HQmH¢BK'vH¶K€mi`Mi?-Mi?+O
tmvMi?OM;i?-Mi?+O?„MX

EBKiBM?[mM;#,M`[mM;K M;b€M;`U+-h?¢+?L?Ki?2Q[m„iQ+?p”M+?mv
M;WM;#B M^aQT?QÆM;p`-i`QM;?BivM;QM;Hmv M`iWM;ç¢QHQmiBM?

h¢T hm •M +kM; F?¬M; iS+ ;B" M- M; QÊ+ H¢B +ÁM +QÌB +QÌB, óG} M L ¢¢B M? F?¬M; Qi- W- M m F?¬M; T?ªB pb p"v i?b M; QÆB ¢ M ¢•v H"K ;b\ôX

ó"ÎB pb ?„MôX "Q+? h?B M i?m" M i v +?d K°i +€B p T?Q h?¢+? L? K- b„+ K†i M; T?ªB F?¬M; \ G9+ i`QÊ+ M; QÆB +kM; +| HB M [m M iÊB I JBM? +O +?9M; i - +?d +?9i i?¬ #¢Q pÊB M; QÆB- i tBM H¶B i? v M|ôX

.WM; K°i +?9i- "Q+? h?B M [m v ¢-m M?bM "Q+? L?m `²B [m€i F?), óL?m M?B5ôX

E?m¬M K†i i? M? H +O "Q+? L?m M?, M M?| F?¬M; ?"B HÁM; - +9B ¢-m- /MM; /` H pÊB h?¢+? L? K, ósBM H¶B- M, K ¢| H" +?9M; i H"K b B- i tBM H¶B M; QÆBôX

óh?¢+? L? K iB m + - `°M; HQÊM; - `°M; HQÊM;ôX Gmv M /QÊ+ bQ G¢T æS+ p i v i?B H - i?€B ¢° `i i@iX

h¢T hm •M M; •v ` - hY .B m +kM; bYM; b®i- h?¢+? L? K p K†i +kM; K¢+ / M? F€ /

ó"Q+? h?B M- M; QÆB H"K p"v H" b Q\ôX h¢T hm •M i`-K K†+ K°i +?9i `²B ¢°i M?B

óE?K F?K5ôX "Q+? h?B M ?Q M? K°i iB M; - ?Qi b•m K°i ?ÆB- b„+ K†i /-M /-M M p T?Q h?¢+? L? K M|B, óhB m ?mvM? ¢ - M; QÆB +ªK i?`v M [M?B +O i /B M K

h?¢+? L? K- h¢T hm •M- hY .B m p K†i ¢Ì ¢šMX

*€B +´ i`„M; M; -M +O "Q+? L?m YM; ¢Ä- t`m ?´ M?bM h?¢+? L? K- i?¬K +„M `„M; - p iS+ ;B" M p" F?| +?`mX

ó_`i ¢ T- `i i`M? H ôX h?¢+? L? K i`ª HÌB i?2Q #ªM M, M; - `i F?| ?B mX

"Q+? h?B M iQûi KB M; +QÌB M|B, óo"v i?b i®i `²B- i Km®M ;ª iB m M [+?Q M; QÆ

J„i "Q+? L?m M?Q Km®M T?mM HY -Îb m HQM; "Q+? h?B M HB M iK+ H„+ ¢-m pÊ ¢€T SM; - i?B m +?9i M [i?b Km®M FBM? ?½B ?ûi H MX

h¢T hm •M- hY .B m +ªM; QÌB `mM H M- p K†i F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; ¢QÊ+ "Q+? h F?¬M; +| T?ªM SM; X

óL [M?B +O i tBM? ¢ T ¢°M; HÁM; M; QÌB- "Q+? h?B M i +kM; H" I JBM? ¢¢B i?® i? M"Q i?b i?•M T?"M bQ pÊB S?QM; Eª ¢ m + Q [mw ?ÆM- M; QÆB +QÊB M [M? ;Bª i?b #Êi T?B M iQ€B ?ÆM `i M?B m- M; QÆB i?`v b Q\ôX "Q+? h?B M KdK +QÌB ?„+ M|B, óæQÆM; M?B M- hY .B m +¬M; +?9 tBM? ¢ T ?ÆM- i?•M T?"M +kM; + Q h?B M E€b) F?¬M; ?"Q F?Q M?Q i ¢•m- H¢B ¢B ;ª +¬M; +?9 +?Q M; QÆBX *?Q M M; QÆB K" M|B i?b i?Q+? ?ÊT ?ÆM- M; QÆB i?`v b Q\ôX

" M; QÌB h¢T hm •M- h?¢+? L? K- hY .B m i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- M; v +ª K`v i M pª b m i?¬M b„+ +kM; +U+ F€ +´ [m€BX

"Q+? L?m ¢SM; T?Q b m "Q+? h?B M F?¬M; M; WM; H„+ ¢-m- HQ H„M; p¢M T?¬M ?² M" M; i ¢½ +| ¢®B iQÊM; i`QM; HÁM; - F?¬M; Km®M i`Îi?"M? HÊB i? ¢ T?K i? FûQ +QÌM; ;Bª +| iB K HU+X

h?¢+? L? K M; •v M; ®+ K°i ?²B H•m `²B M?bM "Q+? h?B M- H¢B M?bM "Q+? L?m- b Q HU +?¼M i\ôX

óªM? ;BÊB ?B M i¢B +O M; QÆB imv `^M; +?Q ¢€M; F - M?QM; F?¬M; ¢¢B #B r M; QÆB +?d +¬M +| i? b®M; b|i i?b p b m GB i .B K iBM? pU+ #€ +?O K°i T?QÆ "Q+? h?B M i`ª HÌB `i M? M?, óh ¢†i +QÊ+ p"Q iQÆM; H B +O M; QÆB5ôX

h¢T hm •M p K†i +?`M ¢°M; - K„i ¢°i M?B M b€M; H M- [m€i, ó"Q+? h?B M- i?O ¢ F?¬M; M|B i `i #°B T?K+ M; QÆB5 Zmª M?B M F?¬M; ?´ H" ?MM; #€ K°i T?QÆM; hY .B m +kM; +| T?ªM SM; - i?•M i? K K K¢B F?) `mMX

"Q+? h?B M ç•v H" iB M ?"M? K°i pK ç€M? +m°+- /MM; ?çM? T?9+ +^a çÌB +O M[M ?„M ç çti +QÊ+ p"Q h?ç+? L? K5

>„M iBM +?„+ GB i .B K iBM? pU+ i`QM; iQÆM; H B- h?ç+? L? K b) H" K°i M; QÌB M i`QÊ+- i?"K +?Q F?¬M; iB + /MM; ?çM? T?9+ +O M[M?B iU KbM?- +?QM? H" #ÎB L? K i`QM; iQÆM; H B b) H" +QÌM; ;B^a + 'T #" + ççB K +U FB m +O K°i T?QÆM; X

aU [mv i çQ€M +O M; QÌB M"v- bU F?Q T?€+? +O M; QÌB M"v [m^a M?B M FBM? M;

o"Q H9+ M"v- hçT hm •M p" hY .B m ç m KBM? #ç+?- #ÎB pb ç½ KBM? #ç+? +?Q M çQçM +O "Q+? h?B MX

óL; QÆB +QÈB M[M?B +O i `²B- i?b +?QM? H" M; QÌB +O "Q+? h?B M i - i'i +<sup>a</sup> i` çQÌM; +?Q M; QÆB- M; QÆB Km®M +€B ;b i?b i b) +?Q M; QÆB +€B ç½ôX "Q+? h +?'i +O M; QÆB- iBM `^M; F?¬M; H•m M[ b) ç°i T?€ iÈB L; mv M h?¬M +<sup>a</sup>M?5 h i GB i .B K iBM? pU+ b) +| K°i +?¶ +?Q M; QÆB- i F?¬M; #B i +| B +QB i`¼M; M; Q i H" M; QÌB +| i?"M? w M?'i- M; QÆB i?'v b QìôX

ó*| i? +?Q i +?9i i?ÌB ;B M ç bmv M; ?o F?¬M; \ôX h?ç+? L? K i`-K K†+ ?²B H•m

" M FB - "Q+? L?m pšM ç M; [m M b€i ?„M- w #^aQ ?„M K m +?çv M? M?- M; ?2 ?„M K K KçB +?'M ç°M; - +QM K„i b€M; ?B M ` p Q€M ?"M p" t'm ?´- ;B®M; M?Q +¼T M M? K9 pm®i t¬M; H M- +„M tû h?ç+? L? KX

"Q+? h?B M M?bM p T?Q ?„M- b m K°i ?²B i?b M? +? KB M; +QÌB ;"i ç-m, óæQÈ M; ?oôX

óE?¬M; [m'v `¬v +€+ p`ôX >„M M?bM p T?Q hçT hm •M- hY .B m- HçM? HMM; M|B ` M; Q" B- +QÌM; ;B<sup>a</sup> /QÈB i`QÈM; ?„M +kM; çB i?2Q- iW ç-m ç M +m®B F?¬M; +|

*?d +| "Q+? L?m H" H†M; H) `Èi HçB +m®B +MM; - çÊB +?Q +? M" M; i #B M K'i `² Î b m +€M? +Y ç€ ?"K ?U+ M?bM h?ç+? L? K- M; ?B M ` ,M; M; ?B M HÊB M|B, óæ +kM; b) F?¬M; ;^a +?Q M; QÆB5ôX L|B tQM; - "Q+? L?m #B M K'iX

G9+ M"v- iB M; ;¼B +O S?QM; L?B m i`mv M ç MX "ÎB pb +?Ì K½B F?¬M; i?'v ? `m°iX

3jyX *?QÆM; 3kk, 'M Ew h€B >B M

S?QM; L?B m b®i `m°i ?ûi H M- h?ç+? L? K HB M F?¬M; Î HçB- p°B p½ +€Q iW +?|M; #B M K'iX

æQ" M M; QÌB "Q+? h?B M +kM; ç½ çB i`QÊ+ K°i #QÊ+- •Q \*€+? GçT hQ- •G M- h çQÊ+ M # "B iÈB ç•v- #ÎB p"v- i` M; pB M +?d +ÁM HçB +| hY .B m p" hçT hm •MX

"Q+? h?B M- h?ç+? L? K pW Hv F? B- hçT hm •M p" hY .B m K½B H•m b m F?¬M +?9i i`-K i`¼M; X

_ 'i H•m b m ç| - hçT hm •M i?Î / "B K°i iB M; , ó"Q+? h?B M ç9M; H" F?Q T?€+?5 GÉ hY .B m M?Qm K"v F?¬M; M|BX

óG'v ?çM? T?9+ +^a çÌB +O M[M?B ` ç€M? +m°+ p"Q iQÆM; H B +O h?ç+? L? K- bU i?"M? +¬M; i?b i i?'v ?„M b) HÌB iQ5ôX hçT hm •M ?Qi b•m K°i ?ÆB- M; ?B K i iB m iY ç| - i`QM; ? B i` ,K M, K b) i`Î i?"M? FB m ?MM; +?|B K„i M?'i +O GB i .B K i? pQÊi [m "Q+? h?B M5 >„M M m +QÈB "Q+? L?m- çQÊ+ "Q+? h?B M /MM; ? i b b) M? M? ?ÆM5 æ€M; bÊ- "Q+? h?B M i?"i bU H" ç€M; bÊ5 *?Q iÈB ?¬K M v i +m

•M? K„i hY .B m ?B M ` p +?m t|i- #'i ç„+ /o i? M F?)X

L`M; i p` h?¢+? L? K [m2M M? m ç½ H•m- iB K HU+ +O h?¢+? L? K M?Q i? M`Q
?ÆM #'i F€ BX

E?B Î L?"i hBM? "¢Q iQ€B i`QÌM;- h?¢+? L? K +?d +| im pB \*?•M h?-M +ªM?- i`Q
?„M ç½ ç¢i iÈB h?-M oQÆM; M?` i`¼M; i?B MX

L; v +ª hY .B m +kM; +?d +| +ªM? ;BÈB h?-M oQÆM; i K i`¼M; i?B M- H•m M?Q
/WM; F?-M; iB M- h?¢+? L? K i?b ç°i M?B M i,M; K¢M?- pW `²B ç€M? #¢B >„+ :
M;?o - +QÌM; ;Bª +O K i°+- ç i v H M M;U+ iU ?ÄB- hY .B m +kM; F?-M; M„K +
>„+ :B€+X

L?Q p`v +?Q i?'v- h?¢+? L? K H9+ M`v +?Q /M H` F?-M; KQÊM /MM; M;Q¢B HU+
HU+ HQÊM; ç€M? K°i i`"M pÈB M`M; i X

óJÈB [m #`v H•môX hY .B m i?-K- +| +?9i ç m ç-mX

óa m HQM; •Q *€+? G¢T hQ +| •Q *´ æ - K` M m pSi #Ä çB K M`v i?b ?„M i?"i bU F?-
h¢T hm •M ?Qi b•m K°i ?ÆB- b„+ K†i i`-K i`¼M; , óæWM; / /`M; #m-M; i v- K°i F?F
H) b) ?®B ?"M +ª çÌBôX

hY .B m M?Qm K`v, óh¢T hm •M i?9+ i?9+- M;QÆB Km®M M¡B ;b\ôX

óh`QM; HÁM; M;QÆB KBM? #¢+?- i +?d M?„+ M?Î M;QÆB K°i +•m- h?¢+? L? K
M;QÌB p- / M? M[X L; v +ª "Q+? h?B M +kM; iU i?•M tm'i K½ pb ?„M- S?QM; E?ª
M m M;QÆB F?-M; #B i M„K +?„+- b) poM? pB M K'i çB- M;QÆB iU ;BªB [mv i +?
iB M; `²B H„+ ç-m, óæB i?-B- •Q *€+? G¢T hQ- •G M #¼M ?¼ ç½ çÈB çQÊ+ K°i ç
M;QÆB M;?o +?Q F„- •Q *´ æ b„TiÈB `²B- +| çB m G} M L +kM; iÈB- M;QÆB M;?

hY .B m M?Qm K`v- F?-M; M¡B çQÊ+ K°i HÌB- v M H†M; çB i?2Q h¢T hm •M- i?-M

h` M M;½ iQ çQÌM;- h?¢+? L? K S?QM; L?B m b¡M; p B K` çB- i?dM? i?QªM; H¢B
i²BX

óæB- iÈB +Y ?"M; M`v- # M i`QM; +| `i M?B m ç² K` Î GB i .B K iBM? pU+ +kM;
L?B m K„i b€M; H M- +?d p`Q +Y ?"M; T?Q i`QÊ+ `²B +QÌB /mv M- iU ?² `i ?SM
ç-m M?bM p T?Q ?„M, óL;QÆB M m Km®M çB iB m i?b i +| i? çÈB- M?QM; M;Q

S?QM; L?B m M¡B pÈB ~M w- K„i ç T H¡2 b€M;X

L`M; i +| i? ~M M?šM i`,K M,K Î Gmv M L;K+ iBM? ç KQm ç² hBM? æ²- +| i? Î i`C
? i i`B M,M;- i`i M?B M F?-M; TªB M;QÌB M;m /®iX

L;QÊ+ H¢B- S?QM; L?B m i•K +Æ FQM ç€Q- ç-m ¡+ idM? i€QX

h?¢+? L? K #B M K'i [m€ H•m- HB M ? pÈB M?[M; +´ [m€B HB M iB Ti`QÊ+ ç¡- i
M?Q imv i- #B i ?„M +?„+ çB ;†T M;QÌB M`Q ç¡- S?QM; L?B m H` M[M?•M i?-M; K
F?-M; ?ÄB M?B m- +?d ;Bª #° F?-M; #B iX

L?QM; +kM; F?-M; +| M;?o H` M`M; i i?"i bU F?-M; M?bM ` - +?Q M M KÈB KQÉ
+?9iX

óoW `²B iB m `²B- b¢+? b) `²BôX h?¢+? L? K +QÌB Kd - ?„M +?Q S?QM; L?B m M
?"M;X

æ m H` M;QÌB i?-M; KBM?- +| ç-B F?B +| M?[M; HÌB çWM; M M M¡B ` X

h`QM; HÁM; #B i H` çQÊ+X

*Y ?"M; `°M; +ª M;`M Kûi pm-M;- i` M M?[M; iO ?"M; ?bM? pm-M; ç `i M?B m F
i?ªQ iB M ?Q F?-M; #B i i M- +ª M?[M; / H-M; i`•M [mw- i` M / H-M; i?B M M?
+O v m i?9X

L,M; HQÊM; # ç°M; iW i`QM; i?B ?"B +O K°i b® F?Q€M; i?¢+? p` v m i?9 i`mv M
?"m +QÌM; ç¢B- +kM; F?-M; +| M?B m +?¶ F€ H¢X

J°i #";B" i|+ #¢+ ¢ M; M;O;"i- iBM? i?-M F?-M; i®i- iU ?² F?-M; T?€i ?B M +| M +O #";B" +kM; F?-M; + Q- *?•M i?-M i K i`¼M; i?B M i?-B- iU ?² ¢½ #` /WM; Î M,K `²B- +?"K +?¢T F?-M; i? ¢°i T?€- i? +?Q M M /mM; M? M ;B" Mm - Fw i?€+ M?[M; p"i T?~K +O +Y ?"M;- F?-M; +| ?v p¼M; ¢°i T?€ iÈB +ªM? ;BÈB h?-M oQÆ GB i .B K iBM? pU+ +U+ HÈM- +QÌM; ;Bª h?-M oQÆM; +ªM? iMv w +| i? i?'v ¢QÊ +| K°i b®X

L?QM; K"- F?-M; T?ªB i'i +ª pä ;Bª *?•M h?-M +ªM? ¢ m +| i? ¢°i T?€ h?-M oQÆ S+ M;QÌB +O GB i .B K iBM? pU+ ` bQ b€M? i?b pä ;Bª h?-M oQÆM; +ªM? F€i? +ª ¢ÌB F i Î *?•M h?-M +ªM?- F?-M; i? ¢°i T?€X

"";B" M"v iU ?² H" HQ¢B M;QÌB ¢|X "" i +9B ¢-m K K M- ;B®M; M?Q +kM; F?-M +O +Y ?"M;X

ó"" i H" K°i # #";B" M?'i +O h?-M S?¢i +?B ¢` H" +?9M; i - +?„+ +kM; K'v M;" M,K i`QÊ+ M K M?•M +O #"" i H" i?O HoM? GQÊ+ æQ¢i ;Bª +QÌM; ?½M M?'i +O h Î tmM; [m M? GB i .B K iBM? pU+ +?†M i?mv M ¢ÁB iB M- +| i?m ?Q¢+? +U+ HÈM) K'v M;" M M,K `²B- F?ŠM; ¢`M? ¢½ +? i- K" #"" i Î i`QM; h?-M S?¢i +?B ¢` pšM T? +O #"" i #€M i?QÆM; T?~K +QÊT ¢QÊ+- M;?2 M|B MÆB M"v +| M?[M; ¢² K" +ª GB +| - ¢QÆM; M?B M i?S +| ;B€i` i?U+ bU ¢ m #` M;QÌB i Km `²B- ?B M i¢B M?[M; ¢€M; iB MôX

S?QM; L?B m b m F?B iÈB ¢•v i?b M? ;B¼M; ;BªB i?Q+? K°i T?2M, ó*?9M; i i F?-M; M?'i ¢`M? T?ªB Km ôX

óLÆB M"v +| i"B HB m K" GB i .B K iBM? pU+ F?-M; +| - M?[M; M;QÌB Km i`QÊ+ +| h?¢+? L? K i?m" M KB M;X

óL;?2 M|B +| M;QÌB +| ¢QÊ+ #ªQ p"i +U+ F€ ;B€i`ôX S?QM; L?B m;" i ¢-m, óæQÆ +?9M; i F?-M; i" M K„i M?bM i?'vX \*? i M,K ¢| F?B pšM +?d H" K°i GQÊ+ æQ¢i ;B `²B- i`mv M i?mv i pšM H" Î i`QÊ+ ¢| - i H" M;?2 T?K i?•M i M|B- +kM; F?-M; #B ? v F?-M;ôX

h?¢+? L? K FBM? M;¢+- +kM; F?-M; [m€ ¢ w- iMv iB M ¢B H¢B i`QM; +Y ?"M; M E?Q€M; i?¢+? F€ H¢- `i M?B m +€B # M i`QM; F?-M; +| M,M; HQÊM; # ¢°M;- F? i?B ?"B v m i?9 i?b pb i?ÌB ;B M [m€ H•m `²B- +kM; KK+ `[ ? i- F?| M?"M` ¢QÊ +?T #"+ M"Q- +?Q M M ;B€i` i F?| T?€M ¢Q€M- i?S M;¢+ M?B M +´ [m€B +kM; i iB F?Q iS+ M,M; HQÊM;- F?-M; M?bM ` +| ;b /` i?QÌM;X

h`QM; +Y ?"M; i?QÆM; T?~K HÈM M?Ä +| K'v i`,K FB M- ¢¢B ¢ b® F?-M; +| M,M; +kM; `i KÄM; K M?X

h?¢+? L? K +kM; F?-M; +| KK+ ¢Q+? ;b- +?d i?m-M i9v H" iÁ KÁ - Km®M t2K i?S + /€M; ;b- +?Q M M T?|M; ` i?-M i?S+ i?Y +ªK SM; K°i +?9iX

J°i [mª i?¢+? +-m K"m H K iQ +Ð M„K ¢'K- i`QM; ¢| F?-M; +| +?9i M,M; HQÊM; # i?b +U+ F€ i`-K i`¼M; ¢½ /šM iÈB bU +?9 w +O h?¢+? L? KX

h?¢+? +-m HB + [m i?b +U+ F€ #bM? i?QÌM;- F?-M; +| K°i +?9i #'i T?~K M"Q- +k i?B M M?B M- M?QM; i?-M i?S+ +O ?„M p"Q p"Q # M i`QM; i?b iBM? i?-M €Q M; # ¢°M; KÄM; K M?- i?¢+? +-m M"v iU ?² +| +?9i HB M ? pB /B m pÈB iBM? i?-M aYM; b®i K°i +?9i- h?¢+? L? K H†M; H) +-K H'v i?¢+? +-m K"m H K- ¢†i i` M #"-M óh?¢+? +-m M"v i Km®MôX

>„M F?-M; p°B p½ /MM; iBM? i?-M €Q M;?o ¢ i?,K /ÁªQ /B m +O i?¢+? +-m -M +O M;QÌB i - F?-M; iB M H„K- p¢M M?'i i?¢+? +-m i?U+ bU ?mv M /B m- #` M;QÌ b) T?ªB i`ª ;B€ + QX

óV- M;QÆB iB T iK+ t2K çBôX S?QM; L?B m ç| i?ç+? ç| K°i +€B `²B i?m ?²B €M?
 KS+- h?ç+? L? K HçB çB /çQ i`QM; +Y ?"M;- Km®M +?¼M HU K°i ? B i?S ;b ç| F
 *9B ç-m- h?ç+? L? K çB # M i`QM;- +| K°i b® p"i T?~K p"i T?~K #ÎB pb F?¬M; +| M
 ç m #` ?„M #Ä [m X
 _'i M? M?- ?„M i? v ç´B T?QÆM; ?QÈM;- iÈB +?¶ içT ?| F?€+X
 J°i F?®B iB m i?mšM #`B +¬K p`Q i v i?b •K ?"M #¶M; M?B M `ÆB p`Q HÁM; #`M i
 i9B- +?d iQ #^M; Kti M;QlB- i`¬M; +kM; iBM? tªQ- i?"K +?Q +| +?9i ç€M; v mX
 hB m i?mšM #`B K`m t M? M•m- +¬K p`Q i v i?b •K ?"M #|M; HQ€M;- i?¬M i?S+ +?b
 i?'v M,M; HQÊM; # ç°M; i`mv M ç MX " M M;Q`B i?mšM #`B +kM; F?¬M; +| p,M H
 F?„+ i`"M T?€TX
 h?ç+? L? K M?bM HQÈi [m - +kM; F?¬M; ç w- iMv w MûK b M; K°i # MX
 *?Q M;X
 hB m i?mšM #`B `ÆB p`Q i`QM; K°i ç®M; içT- h?ç+? L? K HB + [m - #¶M; M?B M
 J°i Kti +O iB m i?mšM #`B ?B M ` 'M Fw- H" M,K ç| p•M çQ`M K`m K€mX
 :B®M; v M?Q 'M Fw i` M i`€M i?¬M ?²M +O ?„MX
 h?ç+? L? K ?QªM; bÊ- b„+ Kti #¶M; M;QM; i`¼M;- #ÎB pb pW `²B ?„M ç½ +~M i?
 TªB +O iB m i?mšM #`B ç m F?¬M; +| 'M Fw i²M içB- ç m #|M; HQ€M; T?ŠM; H€
 L?QM; K" ?„M bl bQçM; K°i +?9i- i?m" M i v MûK çB i?b 'M Fw F€ /` ?B M ` - ç•v H
 *?ŠM; H) H" pb ?„M\
 h?ç+? L? K ?Qi b•m K°i ?ÆB- /†M KbM? TªB idM? i€Q HçB- i?¬M b„+ /¬M /¬M F?
 i?mšM #`B H MX
 hB m i?mšM #`B p`Q i v- 'M Fw ?bM? M,K ç| p•M çQ`M K`m K€m /QÈB +€B M?bM
 M?ç i çB- F?¬M; M;l #B M K'i iWM; +?9i- +?d H" i?mšM #`B +`M; H9+ +`M; HçM?X
 h?ç+? L? K i`QM; +?®+ H€i i`QM; +?®+ H€i- #¶M; M?B M çti iB m i?mšM #`B p`Q
 ç-m pÈB S?QM; L?B m, ó*€B M`v i +kM; Km®MôX
 óhB m iY- `i tBM H¶B- iB m i?mšM #`B ç| F?¬M; #€MôX æ9M; p`Q H9+ M`v- +?O M
 /BK M|BX
 h?ç+? L? K M;ç+ M?B MX

3jRX *?QÆM; 3kj, S?Q G M

*?O M?•M +O *Y ?"M; H" K°i H½Q #` HÈM im´B- ç M; M;O ;"i i?b +?"K `½B KÎK„i
 #` i #` F i î *?•M i?¬M +ªM? p¬ b® M,K- i?Ov +?mM; F?¬M; i? ç°i T?€ iÈB h?¬M
 +?€M `²B- +kM; K'i çB iBM iQÎM; ç®B pÈB ç i?,M; +ªM? ;BÈB- Fw i?€+ [m½M; çlB
 M?Ä M`v- ;B®M; M?Q ç M; çÈB ;b ç|X
 _'i M?B m M;QlB MlB #` i ç M; ç M; çÈB M K M?•M +O #` i - p` HQÊ+ çQç i;Bª+?
 ç` p`Q `i M?B m M,K i`QÈ+X
 o` ç| K`v M;`M M,K i`QÈ+ iWM; ;B®M; M?Q S?QM; Eª- +?QM? H" M;QlB çSM; ç•
 S?ç i +?B ç` - i? HU+ bQ pÈB S?QM; Eª ?B M içB i?b KçM? ?ÆM M?B m- +ªM? ;B
 ç°M; F?¬M; ?çM +? Î GB i .B K iBM? pU+- t9+ im ç½ i?Á iÈB p2M iBM? pU+- i?"
 iBM? pU+ F?€+X
 *| H) +?QM? H" #ÎB pb ?„M [m€ KS+ iQ ; M HÈM K"i- [m€ KçM? K) " [m€ iU T?K- K
 F?¬M; i? i`î p X

L?B m M,K M?Q p"v- [m"i F?ÎB F?¬M; Qi i?O HoM? HQÊ+ çQç i ;B^a KÈB- M?QM; i
 ?B M içB- F?¬M; +| i? HU+ p" i?O çQç M +O HQÊ+ çQç i ;B^a ç|X
 *?O M?•M +O *Y ?"M; H" H½Q #"/€M; p ;B" Mm - H" M[M?•M /mv M?'i +O M; Q
 K" pb ?„M +QÊT çQÊ+ Î h?B M S?ç i i?"M?X
 - +Y ?"M; M"v +U+ F€ M' B iB M; p" M€Q M?B i- +?d #ÎB pb M; QÌB ç| /, #B M K'i`
 p - +?Q ç M ?¬K M v- +Y ?"M; p•M M' B / M?- M?QM; p"i iQ çQÊ+ #€M ` `i iQi-
 iU ?² ç½ [m M MÆB ç•v `²BX
 S?QM; L?B m /WM; i`QÊ+ ç®M; p"i T?~K- FBM? M; ç+ M|B, óS?Q G M #` pb b Q F
 "" H½Q i M H" S?Q G M- #bM? i?QÌM; M?•M p"i ?ÆB +| +?9i i? HU+ i`QM; h?B M
 i M i?"i +O #` i X
 ô hB m i?mšM #`B ç| +?QM? H" ç² +?ÆB K" M,K ç| M K M?•M +O i +?Q i - F?¬M; +
 H" p"i F, MB KXô S?Q G M M?Ê HçB [m€ F?S- €M? K„i ?B M ` K°i iB M?m iB M?K
 `²B i`Î p - T?€i ?B M i?S ?„M +?Q i F?¬M; +ÁM i?b b) K'i ?SM; Xô
 S?QM; L?B m ?B M ` p ç°M; /mM; - i?¬K +^aK ç°M; X
 h?ç+? L? K +kM; bYM; b®i- M?bM p T?Q S?Q G M- i`QM; HÁM; +| +?9i +^aK F?€B
 i`QM; K„i ? B M; QÌB #¼M ?¼ i?b S?Q G M i?U+ bU bB iB M? iÈB M; ®+ M; ? +? `²B-
 M, K K" +?Î çÊB Î h?B M S?ç i i?"M?- [m H•m M?Q p"v `²B p•M +ÁM M?Ê i?QÆM; - i
 +ÁM b®M; - +ÁM +| i? i`Î p X
 L?QM; K^aM; i?•K iB M? M"v imv `^M; +´ ?O M; ®+ M; ? +?- bQM; pšM F?B M B +kM;
 S?QM; L?B m i?U+ bU `i +^aK ç°M; , ó"Ä çB- F?¬M; #€M i?b i?¬B- i?ç+? +¬m M"v M
 GÁM; #`M i v KÎ` - K°i i?ç+? +¬m K"m H K çÆM; B^aM- F?¬M; +| K°i iB M, M; HQÊM
 M?Q i? M"Q +kM; +kM; +?d H" K°i i^aM; ç€ #bM? i?QÌM; X
 *QM K„i çK+ M; -m +O S?Q G M M?bM i?ç+? +¬m K"m H K K°i +€B `²B F?¬M; H M
 ó"" S?Q G M- [m^a +¬m M"v M; QÆB #€M F?¬M; Xô S?QM; L?B m FBM? M; ç+- +^aK i?
 L" M; i F?¬M; T?^aB H" H-M ç-m iB M iÈB +?¶ M"v- M; QÊ+ HçB- F?B M" M; i +?Q
 i?QÌM; tmv M iÈB ç•v +?ÆBX
 "bM? i?QÌM; K" M|B- Xp"i T?~K i`QM; +Y ?"M; M"v ç m `i` - i`QÊ+ ?¬K M v M" M;
 [m MÆB M"v +| ?"M; F?¬M; #€MX
 hB m i?mšM #`B K" h?ç+? L? K +?¼M S?Q G M HçB M|B F?¬M; #€M- M; v +^ai^aM; c
 +?9i /Q /U- çB m M"v F?B M +?Q S?QM; L?B m i`QM; HÁM; `i F?| ?B m X
 ô G½Q iB M #®B- M; QÆB M m i?"i bU F?¬M; Km®M #€M i?b #Ä çBXô h?ç+? L? K
 i`QM; +?®+ H€i `²B #¶M; M?B M iMv w M|BX
 J„i ?„M pšM M?bM p T?Q i?ç+? +¬m p" iB m i?mšM #`B F€ HçX
 S?Q G M /KB K„i H„+ ç-m- H~K #~K M|B, óh?ç+? +¬m i?b +¬K çB- i /šm b Q +kM;
 HÎ +kM; F?¬M; T?^aB H" #B M T?€TXô
 ô " Q M?B m i?¬M iB M?ô S?QM; L?B m i?m" M KB M; ?ÄB- `²B iW i`QM; >mv M E?
 iB M? i?QÊM; T?~K Km®M çQ iÈBX
 h`QM; K„i M" M; i - K°i i^aM; ç€ +k F„ +?, + F?¬M; ç€M; K°i F?¬B i?•M iB M? i?QÊM
 L? K ç½ i?Q +? i?b i?¬B çWM; iQM? iQ€M H" K ;b- M" M; i ç`M? i`^aK QÌB F?®B i?¬
 H" i?QÆM; +?Q #` H½QX
 óL; QÆB +^aK i?'v ç€M; # Q M?B m i?b i`<sup>a</sup> #'v M?B m Xô S?Q G M i`¬K M; •K K°i +?
 M?bM S?QM; L?B m K" H" M?bM p T?Q h?ç+? L? KX

S?QM; L?B m M;¢+ M?B MX
 h?¢+? L? K i?b #¶M; M?B M i`-K K†+
 J'v +?K+ ;B•v [m ¸B- ?„M +?“K `½B ?Qi K°i ?ÆB `²B M?bM p T?Q S?QM; L?B m
 # Q M?B m i?-M iBM?\\ô
 ô J°i M;“M F?®B- ¸ m H“ i?-M iBM? i?QÊM; T?~KXô S?QM; L?B m i?'v H¢-
 óæ H¢B ? i ¸BXô h?¢+? L? K i?'T ;B¼M; M|BX
 h?•M i? K K K¢B +O S?QM; L?B m `mM H M- +QM K„i b€M; ?B M ` p FBM? M;¢+
 J°i F?®B i?¢+? +-m #bM? i?QìM; - i`QM; K„i M“M; i i?b +,M #ªM F?¬M; ¸€M; K°i
 +?S i`QM; K°i F?®B i?-M iBM? i?QÊM; T?~K ¸O ¸ K°i pä ;Bª h?-M oQÆM; +ªM?
 J°i F?®B i?QÊM; T?~K i?-M iBM? î h?B M S?¢i i?“M? +| i? Km ¸QÊ+ ¸¢B #° T?“M
 i? i?m b•M im Hmv M MY i?€M; X
 L;“M F?®B i?-M iBM? i?QÊM; T?~K- imv i ¸®B H“ K°i i“B T?9 t tdX i`QM; h?B M S
 HoM? +O HQÊi ¸Q¢i ;Bª i? HU+ ?MM; ?“m KÊB +| i? +| ¸QÊ+ i“B T?9 M?Q p“vX
 S?QM; E?ª ¸ KQÊM bS+ ?„M +| i? M|B #Ä ? i +ª p®M- K°i M;“M F?®B i?-M iBM?
 ¸®B H“ ¸O F?Q T?€+?X
 S?QM; L?B m #B i;B€i` +O i?-M iBM?- +?Q M M F?¬M; `ä +?Q M M +U+ F€M;?
 ó*?Q #“ i Xô h?¢+? L? K M?Qm K“v- H“T H¢BX
 S?QM; L?B m F?¬M; ? /Q /U- #Ä >mv M E?¬M; :BÈB `²B M? M?“M; +?“K +?¢T ¸†
 M?Î, óS?Q G M- i`QM; >mv M E?¬M; :BÈB i?U+ bU +| K°i M;“M F?®B i?-M iBM? i
 ¸WM; +| ¸ H°Xô
 J°i F?QªM iB M HÈM M?Q p“v- M m #` M;QìB i #B i ¸QÊ+\\ô pÈB im pB *?•M i?-M
 +?WM; b) /šM HY i?B m i?•M- +?Q M M S?QM; L?B m +“M i?“M M?“„+ M?ÎX
 S?Q G M iU ?² F?¬M; M;?2 i?'v HìB M?“+ M?Î +O M“M; i - pšM M?bM h?¢+? L?
 ;“i ¸-m- +| +?9i F?¬M; MÐ M?bM i?¢+? +-m `²B ¸~v p T?Q h?¢+? L? K, óL| i?m°
 .WM; K°i +?9i- M“M; i H~K #~K M|B i?-K, óL| +kM; i?Q+? ?ÊT pÈB M;QÆBXô
 óæ i¢Xô h?¢+? L? K KdK +QìB- +'i i?¢+? +-m ¸B- +9B M;QìB ?“M? H +9B M;Qì
 L?B m, óæB i?-B- F?¬M; F?¬M; [m'v `~v H½Q M?•M ;B M[Xô
 S?QM; L?B m K°i #KM; M;?B ?Q†+- ;“i ¸-m M;?2 i?2Q- +kM; F?¬M; M|B ;b- ¸B i?2
 h-K K„i +O S?Q G M i?Ov +?mM; M;QM; iK h?¢+? L? K h?¢+? L? K- +?Q iÈB H9
 i?m ?²B €M? K„i- i`-K K†+ i`QM; +?®+ H€i`²B H¢B HQìB #B M; M;O ;“iX
 ô ob b Q i? \\ô _ìB F?ÄB +Y ?“M; - S?QM; L?B m ¸½ M?“M ?²B H•m +m®B +MM; +
 F?| ?B m, óJ°i M;“M F?®B i?-M iBM? i?QÊM; T?~K- ¸O ¸ M;QÆB Km K°i i` M; p
 i?“M?- M?QM; M;QÆB H¢B ¸2K Km K°i iªM; ¸€- HB m +| ¸€M; F?¬M;5ô
 óh M; v iW ¸-m +kM; F?¬M; /€K F?ŠM; ¸`M? +| ¸€M; ;B€ ? v F?¬M;Xô ó*QìB +QìB
 H½Q M?•M ;B M`v F?B M i +ªK i?'vX \*| H) i M?†i ¸QÊ+ #ªQ #®B `²BX L“M; i F?
 ;B€i` +O i?¢+? +-m-F?B M;QÆB ¸Q K°i M;“M F?®B i?-M iBM? i?QÊM; T?~K +
 ? FQ+? ¸°M; - iU ?² +ÁM +| +?9i F?¬M; MÐ- M;QÆB +| #B i pb b Q F?¬M;\\ô
 óob b Q\\ô
 ô “ìB pb #“ i +? QiXô
 ó*? Qi Q\ pšM +ÁM +? Qi Q5ô
 óh +ªK i?'v #“ i +? Qi- #“M; F?¬M; +kM; b) F?¬M; i? F?¬M; ?QM; T?'M +?9i M
 +?“„+ F?¬M; +-M i?¢+? +-m ¸|- +?Q M M KÊB #€M +?Q i - +| H)- +ÁM +| M;mv M M

h?¢+? L? K +kM; F?¬M; [m€ t€+ ç`M?- ?„M HÌ KÌ +<sup>a</sup>K i? 'v S?Q G M ç| +?„+ #B i +? ' #`B- M|B F?¬M; +?WM; +ÁM #B i +?mv M p 'M Fw p•M çQ`M K`m K€m- S?Q G M b [m M iÈB ?„M M?bM ` ;B€ i`` +O iB m i?mšM #`BX

æQÆM; M?B M- i'i +^aç m H` ?„M çQ€M- ?„M +kM; F?¬M; /€K F?šM; ç`M?- +?d +| *kM; F?¬M; +kM; F?¬M; M;|+ - bÎ /o M;?B ?Q†+ H` pb M`M; i F?¬M; M?bM ` +? ' +QB ç| H` K°i F?®B ç€X

L?QM; K`- çQÊ+ h?¢+? L? K +?d çB K- M`M; i ç°i M?B M idM? M;°- p K†i +?'M ç +?¶ +´ [m€B +O i?¢+? + -m Q\ô

óL| +| +?9i HB M ? pB /B m pÈB iBM? i? -M €Q M;?o +O i - +?„+ +| i? F?šM; ç` T?`K- i M;?o- ;B€ i`` i?U+ bU +O M| T?^aB i` M K°i M;`M K°i M;`M i? -M iBM? i?Q ?ÆM t ;B€ M`vXô h?¢+? L? K bmv M;?o K°i +?9i `²B M;?B K i9+ M|BX

J„i S?QM; L?B m b€M; M;ìB, óv iS +O M;QÆB H` S?Q G M #B i;B€ i`` +O i?¢+? óh M;?o #` i +?„+ #B iXô h?¢+? L? K ;"i ç -mX

ô #` i +?d +| \*?•M i? -M +<sup>a</sup>M? \ L m #` i #B i i?b pb b Q F?¬M; M|B `ä +?¶ ^aQ /B m i,M; ;B€\ô

ô L;QÆB çB K` ?ÄB #` i - i +?`mXô

> B M;QÌB i?'T ;B¼M; M|B +?mv M pÈB M? m- /-M /-M çB iÈB K°i M;ä ? Q H€M? -M;QÌB çB çQÌM;X

h?¢+? L? K ç°i M?B M /WM; H¢BX

S?QM; L?B m +kM; M;WM; H¢B i?2QX

J°i +¶ €T HU+ M†M; M +?"K `½B #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; # Q T?O tm®M;- ;B®M; GU+ HQÊM; €Q M;?o +O ;B|X

h?¢+? L? K- S?QM; L?B m M?bM M? m K°i +€B- b„+ K†i /-M /-M M;QM; i`¼M;- H† i`QM; +Æ i? X

hW M,M; HQÊM; +O ;B| ûT- #¼M ?¼ #B i M;QÌB iÈB +^aM? ;BÈB +U+ + Q- ?šM H` S?K /B M +?B HU+ #MM; M´- i? -M i? i`QM; M?€v K„i F?¬ [m„i- K„i #B M i?`M? K` - iY pQM; HoM? pU+ /-M /-M F?m +? i€Mô tû `€+? €T HU+ +O ;B|X

S?QM; L?B m F?¬M; M|B iB M; M`Q M;²B tm®M;- M?„K K„i H¢B- v M H†M; +<sup>a</sup>K i? ?QÈM;- K¬B K'T K€v- /MM; i? M? +?B €Q M;?o H`K ?¶M HQ¢M bS+ mv ?B T +O T?QÆM;X

L;QÌB iÈB H` L;mv M h? -M +<sup>a</sup>M? - iBM? i?¬M; HU+ HQÊM; €Q M;?o +O ;B| - +| +?r ?½M- M m +| +?9i bÆ w b) ;†T T?<sup>a</sup>B +<sup>a</sup>M? p¢M FB T #`i T?K+ - i?"K +?Q HBM? ?²M

h?¢+? L? K p` S?QM; L?B m ç m H` pä ;B^a +| FBM? M;?B K +?B M ç'm T?QM; T? 'M i?b H`T iS+ iQ`M HU+ SM; T?|- F?¬M; /€K /Q /UX

E?B ? B M;QÌB ç M; i`"M ç` bÆM b`M; ç|M [m•M ç`+? i?b Î +?¶ `) T?Q i`QÈ+ #¼ Î # M i`QM; #¼+ K°i M;QÌBX

3jkX *?QÆM; 3k9, = *?QÆM; 3k9, "M h v E?OM; "® o¬ >bM?

:B| M?Q #½Q i€T- Î ;B[H` K°i i?•M <sup>a</sup>M? KÌ K`i- F?¬M; M?bM `ä- +?d +| i? +^aK S FbM? ?MM; ?"mX

:B| K`m t€K ;`Q i?ûi- €T HU+ i`-K i`¼M; M?Q M9B ç´ i,M; p¼i- i`QM; M?'i i?ÌB- p€ M?Ä ç°i M?B M ?B M ` M?[M; p i M Si `²B ç°i M?B M M´imM;- ç€ pKM M?Q KQ ` -

hB M; ;B|`Qi+?|BiB;B®M;M?QK°ii?M?[mM;M?"Mç•Kp"Qi?S+?ªB+O M;
 h?¢+?L?K+ªKi?'vç mçÈM-i`QM;M?'ii?iBM;v+ªwi?S++kM;F?¬M;i?M;QM
 i?i`mvMiÈBHB M?²Miç" B-i?-M²MT?BmT?M#`iç`M?-M?QH"#`9iF?Ä
 h`QM; ;B|`Qi-€THU++m²M+m°Mç ûTF?¬M;F?Q-i`mvM`KMB+?€vF?û-ç€
 K¶BK°iK~mç€pKMçm+|HU+HQÈM;+O ;B|-H"TiS+i`iMMM†M;+ªpçM[m
 i`QM;i?-M+?BHoM?pU++O ;B|-;B|`Qi;"Qi?ûi-i-KK„iKÆ?²-i`QM;i?B Mç
 mv"TiÈB-M?QKm®Mtû`€+?pçMp"iX
 ô:BK+-K5ô
 h?¢+?L?KçBM+m²M;?ûiH)QB-iBM;+?'Mi?QÆM;F?mM;-b„+Kti/[iÈMX
 o¬b®b|M; ;ÈMF?¬M; ;B MiBM?K`M-H'vi?-Mi?+O ?„MH`K`i`mM;i•Kç°iM?
 #BMMQÈ+ #BMM?°MM?¢Qi`"Q`-M?€vK„iç½i?"M?i`"M?bM?X
 E?¬M; ;B Mi`mvMçMiBM;M¬-M?Q#`tBM;tQ+?p¬?bM?i`|B#m°+-i?M?•K
 S?QM;L?BmM;²BM;vM;„MM?„KK„i#M+çM??"M-Kti i`-KM?QMQÈ+-H¬M;
 K¬BK'TK€v-iWM;•KiBib„+ #ûMM?QFBKpM;HM-+m²M;HBiç•KpT?Qi
 "®T#®T#®T
 hB M;h`-KçK+F?¬M;M;WM;i`mvMçM-i?M?+?B€QM;?o+O S?QM;L?Bm
 ;B|X
 "KB#†KK`mtKç½iBm i€MF?¬M;Qi-M?QM;+°i;B|+?di?Q€M;M;QM;i`K°i-
 *m²M;T?QM;M´BH M-i?´B[mûi#®MT?QÆM;i€Ki?QÈM;-i`MT?€K¶BK°i i'+ç
 h?¢+?L?Kç½M;QM;HmvMi?-M+?BHoM?pU+-;BK+-KF?¬M; ;B MpW F?|
 M?B M+?'Mç°M;-F?|+?†iF?¬M; ;B MH"TiS+#`T?€pÐX
 J°i+ÆM;B|tQ€v+U+HÈMK`K„ii?QìM;+|i?i?'vçQÊ+;B®M;M?QH"#9tQvi
 [mM?#viÈB-iBM; ;B|`Qi+?|BiB-M,M;HQÈM;#ç°M;[mªi?U+p¬FBM#`ii
 æ€T?B Mi`QM;M;äM?€vK„i#`i?´BH M-`²B#`;B|tQ€v+„i-H"TiS+pÐM€ii?"
 ç€imM;`-F?¬M; ;B MM?Q#`+ÆMH®+ #QT?O-F?m'vM€ibBM?HB M?mv iM
 S?QM;L?BmM?„KK„iHçB-+mK`v-?Bi vFi`'M[mv i-HU+HQÈM;iQ`Mi?•M
 ?ûi iQX
 •KT?MpÐ`-F?¬M;M;WM;M;QM;iKi?"M?çBM[mM;-?mM;?,M;ç•Kp"Qi`Q
 M?QM;pšMF?¬M;i?tmvMi?'mçQÊ+-F?¬M;i?QÆM;i`MiÈBM;Q`Bç|X
 *ªM?;BÈBFûKK°ii-M;-ç|H`+€+?#BiFBM?M;Q`B-+,M#ªMF?¬M;i?i`M?¢B
 ç®BT?QÆM;-F?¬M;ibKi?'vçQÊ+K°i+?9ibÆ?îM"Q
 oMpMpMX
 "+•v;BtQÆM;M?QH[m; ;Qi?ûi-i`QM; ;B|tQ€vç°iM?B M?B M`-Km®Mç€
 hWM;T?QM;M?"M?bM?i?"M?i`QM;?QF?¬M;-çQM?¼M#B M?ªB/QÆM;ç°iM;
 ç•KiÈB+?dT?€pÐçQÊ+T?QM;M?"M+?S+kM;F?¬M;i?i?QÆM;i`MçQÊ+M;Q
 _-K5
 L?QiBM;b-K`M-/•vi?WM; ;B|+U+F€K½M?HBi[m'MiÈB-i?Q€M;+?®+-i?-
 L?Bmçm#`;BK+-K-F?¬M;i?ç°M;ç"vX
 .•v;B|K`mt€KiQM?QM;|M+€B+?"K`½B?B M`-#m°++?†i?BM;Q`BX
 *m²M;T?QM;pšM;"Qi?ûi#¶M;M?B M/WM;HçB-#|M;M;Q`BKÆ?²i`QM;+°i;B

ô S?¢K .¢5ô S?QM; L?B m F?¬M; M?`M ¢QÊ+ [m€i, óL; QÆB /€K iÈB h?B M S?¢i i
+QÌM; - M; QÆB i?"i bU +?Q `^M; h?B M S?¢i i?"M? F?¬M; +| B Q5ô

M; QÌB iÈB +?QM? H` S?¢K .¢ +O *Ym@hBM? i?QÆM; ?°B- im pB L; mv M h?¬M M
pÈB G¢T h„+ L?o- iU ?²+ÁM +?`m i?B iX

JÈB [m F?¬M; H•m- ?„M F?¬M; M; ì iÈB h?B M S?¢i i?"M? - +ÁM Km®M ¢€M? HûM
S?QM; L?B m- ``i H` HÈM K"i- F?¬M; +QB [mv +O +O h?B M S?¢i i?"M? p`Q ¢•mX

ô Zmv +O +O h?B M S?¢i i?"M? *€+ M; QÆB i?b HB M [m M ;b iÈB i \ô S?¢K .¢ p K
M|B, ó*Ym hBM? i?QÆM; ?°B +?mM; i pšM ¢ M; +`M [mûi h?B M S?¢i i?"M? +O
/Æ #~M M`v +O +€+ M; QÆB bÈK Km°M ;b +kM; +| K°i M; `v b) #` ;B i b¢+? - +?d H`
pÈB S?¢K .¢ i K` M|B i?b ¢½ bÈK Km®M ?Ov /B i`²B- i b Q T?ªB im•M i?O [mv i„

h`QM; i K ¢¢B i? HU+ +O GB i .B K iBM? pU+ - *Ym hBM? i?QÆM; ?°B i?®M; ?
K°i HÁM; Km®M i? M? i`W b¢+? +€+ HQÊ+ ¢Q¢i ;BªX

*Ym hBM? i?QÆM; ?°B Î GB i .B K iBM? pU+ +?QM? H` i?QÆM; ?°B HÈM M?`iX h
J` HQÊ+ ¢Q¢i ;Bª +O h?¬M S?¢i +?B ¢` +?QM? H` ¢` +?M?•M HÈM M?`i i`QM; bB
+QÊ+ #| +i?QÆM; i?mv M +O #¼M ?¼- ?ÆM M[M; M; M?B M #`v #€M Î h?B M S
ªM? ?QÎM; +U+ HÈMX

L m F?¬M; TªB #ÎB pb T?K +`M h?¬M S?¢i +?B ¢` +| p¬ b® +`K ¢` - +| i? / /`M; ¢
+O #`i F€ B +kM; F?¬M; i? /Á tûi ¢QÊ+ i?b \*Ym hBM? i?QÆM; ?°B i`i b) /²M ? i

ô L; QÆB iÈB ¢®B T?| pÈB ? B iB m #®B +?9M; i i?b iQM? H` +| #ªM bU ;b +?S\ L
L?o K` #€Q i?M- ?„M Î M; v i`QM; i?"M? `vXô S?QM; L?B m +,K iS+ M|BX

óa)- G¢T h„+ L?o i`i M?B M +?¢v F?¬M; i?Q€i- ?„M ?šM TªB +? i F?¬M; M; ?B M; ì
óL?QM; +€+ M; QÆB +kM; +| ;B€ i`` +O +€+ M; QÆB- E?¬M; ?mv M iBM? ¢| Î ¢•m\
pKM; i`°K /MM; E?¬M; ?mv M iBM? ¢ `ÎB F?ÄB- ;B€ i`` +O E?¬M; ?mv M iBM? +U
+?9M; i F?| H„K KÈB i?m Km ¢QÊ+ ¢ /MM; - imv i F?¬M; +?Q T?ûT ¢ K°i iB m #
+?9i- S?¢K .¢ M?bM p T?Q S?QM; L?B m M|B, óL; ?2 M|B S?QM; Eª`i +QB i`¼
M; mv M w /MM; iBM? ¢² ¢ ¢´B H`v iQM? K¢M; +O M; QÆB ? v F?¬M; X h b) +?Q ?„
M?QM; M m [m€ i?ÌB ;B M K` ?„M pšM F?¬M; /MM; iBM? ¢² ¢ ¢´B H`v M; QÆB i?b
F?€+? F?QXô h`QM; H9+ M`Q- S?¢K .¢ #QÊ+ iÈB i`QÊ+ M; QÌB h?¢+? L? K- S?QM

S?®+ tQ+?5

J°i Hm²M; ;B| i?´B [m - h?¢+? L? K h?¢+? L? K H`T iS+ ?B M` K°i p i K€m- +€+?
K°i ¢QÌM; X

L; |M i v S?¢K .¢ M; QM; Hmv M` K°i ¢¢Q T?QM; M?"M- H¢M? HMM; M|B, óh Km®M
?mv M iBM? Xô

h?¢+? L? K #bM? ioM? M?bM p T?Q S?¢K .¢- M? +? KB M; M|B, ó`i ¢"T pÐ`
T?QM; M?"M ;B[M; |M i v M?Q ¢ Q- ¢°i M?B M +„i p`Q ?mv i K¢+? Î +´ ?„MX

•K5

L?Q bÆM #,M; ¢` HB i- K°i +¬ HU+ HQÊM; +U+ F€ +m¬M; #¢Q iW i`QM; +Æ i? h?
hWM; bÈB /•v i?WM; K`m t€K i`QM; M?€v K„i #` ?„M ;B"i ¢Si- i?9+ /K+ HU+ HQÊM
L? K p`Q H9+ M`v M?Q K½M? i?9 i?Q€i- F?Q i? +m²M; #¢Q- i`QM; +QM K„i ¢Ä [m
€Q M; ?o ?bM? i?"M? - p¬ b® T?K /B M +?B HU+ ¢QÊ+ M; QM; Hmv M- ?bM? i?"M?
hY `M M?Q #`M i v F?´M; H² +O iY i?¬M- ¢-v K€m- iU ?² K°i +?QÎM; +| i? #|T M€
L,M; HQÊM; ?mM; H E?OM; #®- p` ¢O HQ¢B T?K /B M iB M? iU +MM; M? m im¬M`
+O S?¢K .¢ i`QÊ+ K°i #QÊ+X

h`QM; F?QªM? F?„+ - S?¢K .¢ bBM? ` +ªK ;B€+ M?Q M?bM i?`v ?ªB /QÆM; K`m K
iÈM- F?¬M; M?`M ¢QÊ+ M´B H M b€i F?Q +U+ F€ K½M? HB iX

•K5

*ÆM H®+ M?Q +?2 i`lB ç°i M?B M?B M` - p +?çK pÈB iY 'M M?Q +U +?QÎM; +O
FBM? i?B M +?B HU+ ç½ ç€M? i M F i ;BÈB /Q S?çK .ç ç½ M;QM; F i i`QÊ+ ç|X
L,M; HQÊM; #„M` - p"i FB M i`9+ + Q tmM; [m M? K'v +?K+ i?QÊ+ -K -K pĐ M€i
F?B M +?Q M' i M i`M?- F?-M; Qi pä ;B<sup>a</sup>+kM; +?`m^aM? ?QÎM;- +^aM; QlB ç-v p i
h?•M^aM? ç M; #²M; # M? +O S?çK .ç ç°i M?B M`mM`~v- i` M K†i ?B M` K`m çÄ
h?ç+? L? K M;QM; Hmv M "i iY K ?mv i ç€M? ` i?O 'M iY pQM;- ~M +?S M,M; HQ
?„M +kM; K°i FQ+? ç€M? i`9M;- F i ;BÈB /Q i?-M +?B HoM? pU+ ?bM? i?`M? M' i
o`Q M?€v K„i F i ;BÈB #`tû`€+?- ?„M w i?S+ çQÊ+ pä ;B<sup>a</sup>+O h?B M S?ç i i?`M? b
ioM? Î# M M`v- i' i M?B M b) +| +QÎM; ;B^aM? M? +?|M; iÈB ç•vX
Jm®M ûT h?ç+? L? K ç ?ÄB p E?-M; ?mv M iBM?- Km®M #„i ;B[S?QM; L?B m ç
iBM? ç² i?b i`l M M`i Qi +| F?^aM,M;X

oM pM5

h?ç+? L? K i?ÎB ?'M? M- b„+ K†i /[iÊM M?Q K½M? i?9- i`QM; M„i ç-v ?mv i [m M
i`Q- +<sup>a</sup>M; QlB ;B®M; M?Q i`Q` M,M; HQÊM; p¬+MM;- Km®M T?€i iB i` ? iX
S?K /B M M,M; HQÊM; i`QM; >mv i F?B m im¬M` - /mM; ?ÊT ?Q`M K„ pÈB i?-M
M;?o ?bM? i?`M?- /QÊB bU /B M #B M +O iY pQM; €Q M;?o i`QM; HBM? ?²M i ç
i?`M? ?<sup>a</sup>B /QÆM; K`m K€m- KMB K€m iQÆB M;9i i`lB- Km®M # Q T?O #'i F€ bBM?
æ†+ iQM? >'T i?m bBM? K M? HBM? ?²M H†M; H) ?B M` - i`QM; #'i i`B #'i ;B€+ - [
S?çK .ç- +?`K` ,B p¼i iÈB i?-M i? Î i`mM; i•K +O i?-M +?B HoM? pU+ +O ?„MX

óS?€5ô

>Qi b•m K°i ?ÆB- ? B i v ?„M çÄ M?Q K€m- ç°i M?B M FûQ K°i +€B- tû #Ä /•v i?WM
L?B m5ô E?B M +?Q S?QM; L?B m +kM; i?Q€i F?ÄB bU i`|B #m°+ +O T?QM; +?B
ô s2K` +?d +| i? ;B i +? i +€+ M;QÆB i?¬B\ô S?çK .ç +?•K +?QÊ+ p`B ;B•v`²B b
Km®M i?B i`B M HU+ HQÊM; +?•M +?QM? ç€M? +? i ? B M; QlB h?ç+? L? KX
>„M +| im pB L;mv M h?-M M?'i i`¼M; i?B M- p[ `²B ç€M? K°i i`"M H` F?-M; /MM
ç`M? F?-M; i? #„i b®M; h?ç+? L? K- S?QM; L?B m ?„M +kM; #` F?ÆB /"v HY ;B
*m¬M; T?QM; i€B ?B M- +ÆM H¬+ M?Q tû i`lB iK i"THçB`¬B i?`M? ?bM? # M +ç
æ°i M?B M i?'v S?çK .ç M?Q i?`M? H®+ tQ€v +U+ HÈM- # Q T?O iQ`M #° T?K +`M
M iÈB M?Q T?-i?B M +€B ç` - mv HU+ bQ pÈB H9+ i`QÊ+ i?b +QÎM; ?½M ?ÆM F
S?çK .ç F?-M; M;WM; i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM;- Km®M ?ç b€i i?OX
L?QM; K`M; v F?B ?„M ?€ KB M; Km®M imv M €M S?QM; L?B m h?ç+? L? K- S?
b„+ K†i i€B M?Êi- ¬K +?†i H'v +'- i`QM; K„i ?B M` p bÊ ?½BX
h?-M i? +O ?„M F?-M; M;WM; i`QÊi` b m- i` M çQÎM; T?€ pĐ KQlB i?ç+? H•m
:B®M; M?Q H` +| K°i #`M i v p¬ ?bM? ç M; i|K +' ?„M FûQ çB- F?B M ?„M F?-M; i
M,M; HQÊM; p'i p^a H„K KÈB M;QM; Hmv M` +kM; iB m i€M +U+ M? M?X

hBM? ?¢+? p" hBM? i?-M pk ?²M /mM; ?ÊT H"K K°i- iBM? p•M ?bM? i?"M? i`QM;
+O ?„M T?B i?QÌM; F€ /B m- i®+ ç° ?'T i?m M,M; HQÊM; iBM? i?-M +kM; ç i?,M
;B€+ p"m /KM; iBM? i?-M +?B HU+ F?B M ?„M +U+ F€ i?Q bQÊM;X

*?d H"- ?„M +kM; F?-M; KBM? #¢+? Hw /Q iBM? i`¢M; M"v- +kM; F?-M; #B i HB m
F?~M i`QÆM;X

J„i S?Q G M M?Q b€M; ?ÆM- M?bM ?„M `²B- i`-K K†+ K°i ?²B H•m `²B i?b i?"Q, ó
Q\ô

ô æ9M; p"v- ?bM? i?"M? K°i KªM; iBM? p•M- T?QÆM; i?S+ ?bM? i?"M? i?b i +kM;
ç®B pÊB i +| HU+ TªM T? F?-M; \ *| M;mv ?B K ;b F?-M; \ô h?¢+? L? K +~M i?"M

ó*| ;b K" M;mv ?B K\ô S?Q G M M? +? KB M; , óhB m iY K v K„M- / /"M; ?bM? i?"M
#B i +?¶ªQ /B m +O iBM? p•M +?S\ u M i•K- F?-M; +| #'i F€ i çQ M ;b ç•m- T?
i?-M €Q M; ?o +O M;QÆB- iBM? p•M ?bM? i?"M?- +| M; ?o H" iBM? i?-M €Q M; ?
[m„ ç¢Q- iQÆM; H B +?d +-M im Hmv M i®i i?b i' iM?B M +| i? +| K°i T?2M i?"M? i
+` i?K i`QM; +Æ i? M;QÆB H" iBM? ?¢+? +O i?-M i? - H" M;¼M M;m²M +O HU+
p" HU+ HQÊM; +O M;QÆB b) +| ç i?,M; +U+ HÈMXô

óh #B iXô h?¢+? L? K K†i;B" M ` - #¶M; M?B M i`-K i oM? H¢B, óJ°i +?9i i çQ M

ô E?-M; +|- ç•v H" K°i #QÊ+ K" M;QìB im Hmv M iBM? i?-M €Q M; ?o TªB #QÊ+ [
ó_ 'i F?-M; i²B- K°i M;"M F?®B i?-M iBM? i?QÊM; T?~K +O M;QÆB #Ä ` ` 'i ç€M; ;

óh +kM; +?Q `^M; M?Q p"vXô h?¢+? L? K iQÆB +QìB `²B H"TiS+ i`-K K†+ - i`QM;

*ªMY M;"v b m ?„M #¶M; M?B M tQ v M;QìB çB ` b m- ç|M; +Y H¢B- F?B M +?Q
F?-M; M?bM ` +ªM? iQÊM; # M i`QM;X

S?Q G M F?) M?Qm K"v- FBM? M;¢+ M?bM ?„M- F?-M; M; ,M +ªM- Km®M M?bM K°
Km®M /Î i`ä ;bX

*Y ?"M; ç|M; `²B- h?¢+? L? K ?Qi K°i ?ÆB- b„+ K†i /-M /-M M;?B K i9+ - çB iÈB
K„i H¢B M?bM p T?Q iB m i?mšM #`B `²B #¶M; M?B M M|B, óhB m i?mšM #`B ç|
? v F?-M; \ô

S?Q G M b„+ K†i #bM? i?ªM- +| #'i F€ /` i?QÌM; ;b- H„+ ç-m `²B iMv w M|B, óE?-M

ó*| i? +?Q i M?bM +?9i F?-M; \ h F?-M; Km X *?d M?bM K°i +€B i?-B- tBM iB
L? K b„+ K†i M;QM; i`¼M; - M;?B K i9+ i?dM? +-mX

ô ob b Q\ô S?Q G M M?Qm K"vX

ô *| H) i +| i? p¢+? i`-M #Q ~M- tBM iB M #®B ?¶i`Ê\ô h?¢+? L? K FB M i`bX

h?•M i? S?Q G M +?"K `½B K'T K€v- + m K"v çB iÈB +?¶ ç®M; ?"M; - iW # M i`Q
M?bM i`QM; +?®+ H€i `²B KÈB ;B Q +?Q h?¢+? L? K, ós2K i?b çQÊ+- M?QM; çW
F?-M; [m€ HÈM ;B€ i` [m€ HÈM M?QM; ç®B pÊB i K" M|B i?b +| w M; ?o ç†+ #B

ô u M i•K- M?'i ç`M? b) +~M i?"M- b) F?-M; K M; ` F?-B +Y ?"M; M"vXô h?¢+? L
H"TiS+ ? B K„i b€M; `U+- +~M i?"M [m M b€i iB m i?mšM #`BX

hB m i?mšM #`B F?-M; #B i çQÊ+ i?®B Hmv M iW +?'i ;b- F?-M; TªB FBK +kM;
i?b i`-K i`¼M; •K ?"M- ? B K†i i`€B TªB +kM; F?-M; +| ?Q p,M- +kM; F?-M; +|
i?b F?-M; +| +?¶ M"Q F€ H¢X

L;|M i v p¶M? iB m i?mšM #`B- h?¢+? L? K +?"K `½B M?„K K„i H¢B /MM; i?-M ?²

GBM? ?²M i ç`B +?"K `½B tQ v +?mv M- i?-M ?²M #²M; # M? i` M HBM? ?²M i ç`B
M;ìB- M,K ç| ?mv i iBM? p•M çQ`M /-M /-M ?B M `ä- iU ?² +| HU+ HQÊM; F€ H¢

hB m i?mšM #`B `i #bM? i?QÌM; - F?-M; +| €M? b€M; +?B m ` - M?QM; K°i K†i +
H M ?Q p,M- `i M? M?- K°i 'M Fw ?mv i iBM? p•M çQ`M H° K†i M;Q`B i?mšM #`B

L,K ç| p•M K"m K€m i`QM; hB m i?mšM #`B ;B®M; ? i`M Fw i` M i`€M i?-M ?²M ?
F?-M; +| #`i F€ HU+ HQÊM; M ?B M` - M?QM; H¢B i¢Q +?Q M; Q`B i K°i HQ¢B +
K"m K€m- ç M; •K i?-K M?bM i`°K- F?B M +?Q M; Q`B i F?-M; i?QªB K€BX

oMX

J°i /ÁM; iY pQM; +?B HU+ iW ç-m M; |M i v #„M` - M?"T p"Q 'M Fw K"m K€m +O iF

J°i /ÁM; çB M [m M; K"m K€m iW i`QM; 'M Fw #„M` - iB m i?mšM #`B i`mv M ç M
i?mšM #`B iQ #^M; HÁM; #`M i v T?9i +?®+ #B MªQ- i?"M? + Q # i?QÊ+- `°M; ?
K"m K€m iÄ ` €M? b€M; K"m K€m v m /`X

J†i F?€+ i?b ?B M` p- b® ?Q p,M`Q`K`"- M; ?B K M?B M i?"M? i`"M ç² T?B i?Q
+- M,M; HQÊM; # ç°M; i" €+X

J°i i v +-K iBM? tªQ iW K†i M"v +?"K`½B ?B M` - iU ?² +?mv M K-M /MM; ç M?

Zm M; K M; æÄ M?Q K€m F?-M; F?€+ ;b €M? b€M; iW >mv i o,M :BÈB iÄ ` - 'M
`"M; i` M i?mšM #`B- M,K ç| p•M K"m K€m i`bM? ` M,K ?"M; /"B K"m K€m- M?Q H
H² Km®M +„M Mm®i i`i +ª- iU ?² +| i? +„M Mm®i i`i +ª M;m²M b€M; M,M; HQÊM;X

"`+?X

*U i?mšM `ÆB tm®M; ç'i- M M ç€ +O +Y ?"M; H"TiS+ pÐ M€i- ? B T?-M # i?mš
ç Q b„+ #ûM +„K tm®M; /QÊBX

h?¢+? L? K ?QªM; bÊX

*U i?mšM M†M; p¢M [m•M- [mª i?U+ +| i? bQ pÈB K°i M;¼M M9B + Q +ª M;"M Kûi
+O ?„M +kM; F?-M; i? ;B[çQÊ+ +U i?mšM- i? +?Q M M pW #B M HÈM i?b M| ç|

S?Q G M çSM; T?Q b m- +QM K„i çK+ M;-m b€M; H M- `²B H"TiS+ H¢B F?-B T?K
T?Q ?„M- F?-M; iÄ p ;b- +kM; F?-M; M;¢+ M?B M- +kM; F?-M; KÎ KB M; M|B K°
#bM? ioM?- ;B®M; M?Q +?mv M M"v F?-M; HB M [m M ;b iÈB #` i

>Q i b•m K°i ?ÆB- h?¢+? L? K pQÆM i v ` M„K i v M„K +O +U i?mšM `²B M?' + H

>•vX

: -K M? K°i iB M;- HU+ HQÊM; iQ" M i?•M +O h?¢+? L? K i,M; p¼i- ;•M K¢+? p" -
;B®M; M?Q M9B HY #¢Q T?€iX

•KX

*U i?mšM M?- H M i` M K°i i?QÊ+ `²B H¢B ç°i M?B M i`-K tm®M;- i`U+ iB T +„K b

"ªM i?•M h?¢+? L? K +kM; +„K ç-m tm®M;- MY i?•M i? +?mB p"Q i`Q;M ç'iX

oÈB HU+ HQÊM; +O€ ?„M- i?B i`B M K M HU+ +O M?K+ i?•M F?-M; M;ì pšM F?-
#ªM i?•M +ÁM #` HU+ HQÊM; i`-K i`¼M; ûT p"Q ç'i- +U i?mšM M"v F?-M; #B i M†

h?¢+? L? K p K†i FBM? ?½B- F`+? HB i i?Î T?b T?Á- i`QM; €M? K„i H" i?-M i?€B

>„M Î +ªM? ;BÈB h?-M oQÆM; M?` i`¼M; i?B M- M?K+ i?•M +U +F€ +Q`M; ?½M- H
i? bQ pÈB h?-M oQÆM; çdM? T?QM; - M?QM; i?mšM #`B M"v H¢B i`-K i`¼M; ç M
i? M?' + H M çQÊ+- +?šM; TªB H" bQ pÈB M;¼M M9B p¢M i`QÊM; +ÁM M†M; ?Æ

*?šM; H) M| +| i? bQ pÈB K°i pB M iBM? i?-M #^M; i?U+ +?`i Q\

h?¢+? L? K i`QM; HÁM; M´B H M bU bÊ ?½BX

*?O M?•M *| i? bÎ ?[m +U i?mšM- M;U ç°M; / /"M; M?Q /` #ªQ- i?"K +?Q +| i? /KM
#`B i?b TªB +| HU+ HQÊM; F?OM; #® +Ð M"Q ç•v\

>„M F?ŠM; ċ`M? +?Q /M H` pä ;B^a L;mv M h?–M +^aM? +’T #”+ M?Q h¢T hm •M- G¢T
M;U ċ°M; +U i?mšM K°i +€+? iMv i•K bÎ /K+ - +| H) G} M L +kM; +?d +| i? KB M +Q
p”M /KM; i?m–M i?K+ i?b +?Q +?„+X

h?¢+? L? K H”T iS+ M;•v /¢B- b„+ K†i M;QM; i`¼M; iW /QÈB ċ’i +?mB H M- HB M
H¢B- K°i ?²B H•m KÈB M?bM S?Q G M- F?¬M; M|B ;bX

ô æWM; M?bM i - i +kM; F?¬M; #B i H` b Q\ E?¬M; #B i iB m i?mšM #”B M”v F€ H
?dM? i?b M| p•M M? K”Xô S?Q G M H¢M? HMM; M|BX

ô fM Fw K”m K€m i` M h?mšM #”B i ċ½ i?’v- +kM; +| +?9i [m M ? pÈB i Xô h?¢+?

óW ` K°i +?9i K°i +?9i [m M ? +kM; F?¬M; +| i?b iB m i?mšM #”B M”v b) F?¬M; T
G M +QÌB +QÌB, óL?QM; i pšM F?¬M; i? #€M +?Q M;QÆB ċQÊ+ - M;QÆB i?m M?
ċB- i +kM; F?¬M; +| ?SM; i?9 pÈB #Q K”i i` M M;QÌB M;QÆB- M;QÆB M m F?¬M;
p ċB- i F?¬M; +ÁM ;b ċ M|B +^aXô

h?¢+? L? K M;¢+ M?B MX

3jeX *?QÆM; 3k3, >„+ •K >mv i J¢+

óh ;B”`²B- +^aM? ;BÈB +kM; [m€ i?’T- +?d Km®M +ÁM b®M; ċ +?ì M K M?•M +O
p”Q T?B M iQ€B F?¬M; +–M i?B iXô >QT K„i ?QT K„i M|BX

óæQÊ+ ` <sup>2</sup>B- ċ½ [m’v `–v iB M #®B- `’i tBM H¶BXô h?¢+? L? K ?Qi K°i ?ÆB- M;QM
i? - i?Y /MM; ’M Fw +O i?–M ?²M +•m i?¬M; pÈB +U i?mšMX

J°i ċ¢Q ċB M [m M; K”m K€m iW i?S+ ?^aB ?B M H M- +U i?mšM +kM; €M? ?mv i [m
iB m i?mšM #”B- ’M Fw K”m K€m # M i` M +kM; #B M K’iX

h?¢+? L? K +–K H’v iB m i?mšM #”B- H–M M”v [m^a i?U+ M? M?Q H¬M; ?²M; - ?„M
p”Q ċ®M; ċ² p”i- +mM; FQM? ?”M? H pÈB S?Q G M`<sup>2</sup>B tQ v M;QÌB `ÌB F?ÄBX

S?Q G M +9B ċ–m- F?¬M; M?bM ?„M- iB T iK+ M;OX

_ÌB F?ÄB +Y ?”M; - i` M M;½ iQ ċQÌM; ? Q H€M? - h?¢+? L? K + m K”v- [m v ċ–m
/”B K°i iB M; ` <sup>2</sup>B ċB p T?Q i`QÊ+X

JÈB ċB ċQÊ+ K°i #QÈ+ i?b ?„M M?bM i?’v K°i ċ¢Q i?•M ^aM? K¢M /B m- +^aM;QÌB #
ċ–m +kM; +?2 FQM- F?¬M; i?’v iQÈM; K¢Q- iW ċ®B /B M ċB iÈB +?¶ ?„MX

>„+ #”Q M?•M +kM; ċ½ T?€i ?B M ` ?„M- i?•M i? ċ°M; HÁM; M;QÌB F?UM; H¢B-
#QÊ+ p”Q +Y ?”M; +O S?Q G MX

h?¢+? L? K M;¢+ M?B M- [m v ċ–m H¢B M?bM p T?Q ?„+ #”Q M?•M ċ| - K”v M?Qm
i?m°+ - M?QM; #ÎB pb F?¬M; M?bM `ä iQÈM; K¢Q- +kM; F?¬M; +^aK M?”M ċQÊ+ +^a
+?Q M M F?¬M; iB M T?€M ċQ€M- ` ²B +kM; F?¬M; M;?o M?B m- ċB iÈB +Y ?”M; -

a m F?B ?„M `ÌB F?ÄB- ?„+ #”Q M?•M +kM; M;WM; H¢B- [m v ċ–m M?bM p T?Q T
iU ?² +| +?9i ċ,K +?B mX

J°i H€i b m- ?„+ #”Q M?•M iB T iK+ ċB p T?Q i`QÈ+ - iÈB +Y ?”M; +O S?Q G MX

S?Q G M ċ M; M?„K K„i /QĐM; i?–M- i?•M ?bM? ċ°i M?B M +?’M ċ°M; - K„i ċK+ M
+?9iX

a m F?B >„+ #”Q M?•M iB M p”Q- +Y ċ€ T?Q b m M”M; i p¬ i? M? p¬ iS+ F?ûT H
p”Q #|M; i®B- M;QÌB M”v iU ?² F?¬M; i?Q+? €M? b€M;X

Jk ċ2M i` M ċ–m ?ÆB FûQ tm®M; - ?„+ #”Q M?•M ?B M ` #° /¢M; /[iÈM ċ€M; bÊ-
T?Q S?Q G M- M? ;B¼M; M|B, óæ¢B MQÆM; - M;QÆB pW ;†T ?„M `ô

L;Q`B ç M H" K°i i`QM; M;k ççB +?Q ?-m +O h?B M LB i i?-M [m®+- [m•M çQ`M i çQ`M G} M L ççB M?•MX

S?Q G M b„+ Kti F?-M; i? v ç´B ;"i ç-m, óW- ç•v H" H-M i?S ? BXô

*QM M;QÆB G} M L b€M; M;`B, óæçB MQÆM;- M|B M?Q p"v M;QÆB ç½ M|B pÈB

óL|B pÈB ?„M Q\ô S?Q G M p Kti çM +Êi, óh pb b Q T?ªB MQQ +?Q ?„M\ J" +| H

G} M L M?Qm K"v M?bM p T?Q M M ç€ pĐ pKM i`QM; +Y ?"M;- HçB M?bM i?Q

óh?S ç| i?m°+ p ?„M- M;QÆB M M çQ +?Q ?„MXô

óh b Q T?ªB +?Q ?„MXô S?Q G M ?W M? X

ô æ•v H" +?mv M ççB #€ #ªQ M;QÆB H"K- H" M;mv M p¼M; +O ççB #€Xô G} M L

ô æ| H" M;?o pK +O :B i°+ >„+ •K >mv i Jç+ +€+ M;QÆB +?S F?-M; T?ªB M;?o p

iÈB i 5ô S?Q G M M;?B K Kti, óG½Q [m, M,K ç| ;B Q +?Q i i?S M"v- +kM; F?-M;

M;?2 i?2Q +€+ M;QÆB- ?„M +kM; F?-M; +QÈB i - i F?-M; T?ªB H" M[M?•M +O ;

iY ç| F?-M; ? +| [m M ? ;b pÈB i X *ÁM M;QÆB M[- pb M;?o pK ç| - ;B i°+ +€+ M

M;QÆB- H½Q [m, +kM; K'i iQ+? K'v M;"M M,K `²B- T?K i?•M M;QÆB +kM; p•M Hç+

ô >„+ •K >mv i Jç+ *?9M; i +?d +-M +ÁM K°i M;Q`B b®M; i?b i? QÈ+ b) F?-M; #B

[m MXô p Kti p Kti M;?B K i9+, óæçB #€ F?-M; +QÈB M;QÆB H" pb ?„M F?-M;

+ÁM b®M; i?b +| i? i`î p i?b ?„M +?„+ +?„M b) +QÈB M;QÆBX L;QÆB +kM; b) H

>mv i Jç+ +?9M; i - #'i Hm"MM;QÆB T?O M?"M M?Q i? M"Q i?b i F m M;QÆB H

T?O M?"M- +?QM? H" + K +?`mX L m ç½ + K +?`m i?b M;QÆB M M im•M i?O i? Q

Jç+ +?9M; i - çQ i?S M M i?m°+ p h?ç+? L? K +?Q ?„MXô

S?Q G M #¶M; M?B M i`-K Kt+- +ªMY M;"v b v KÈB i?Î /`B, ó>B M içB +?Q ?„M

çQÈ+- +ªM? ;BÈB +O ?„M `i i?'TXô

G} M L ;B"i KbM? `²B KdK +Q`B, óh #B i ççB MQÆM; b) F?-M; M;²B M?bM F?-M

b) F?-M; ` i v ;B9T ?„M- S?çK .ç +kM; b) F?-M; +? i K°i +€+? Kç+ / M? F€ /B mX

J'v M;"v M v- ç€K M;Q`B S?QM; E?ª p" GçT h„+ L?o ç M; iQ`M HU+ ibK FB K S?çK

i'+ ç'i +O h?B M S?çi i?"M? p" h?-M S?çi +?B ç` - M?QM; S?çK .ç i?Ov +?mM; ;

#B i- +Q`M; ;Bª L;mv M h?-M +ªM? +O S?çK ;B +Q`M; ççB M?'i *Ym hBM? i?QÆ

óE?-M; HB M [m M ;b iÈB ?„M +ª i ;?ûi S?çK ;B - S?çK .ç tm'i ?B M Î ;-M i i?b

+? i- i i'i M?B M b) i?"M? iQ`M +?Q ?„MXô S?Q G M ?W HçM?X

ô > ? - ççB MQÆM; çWM; KçM? KB M;- M m M;QÆB F?-M; i?W M?"M i?b b) F?-

#€- K°i KU+ i?O ?° h?B M S?çi i?"M?- iÁ i?"M? i?`M"v H" ççB #€ M,K ç| K°i i v iç

+?Q T?ûT #'i F€ B T?€ ?QçB M| - H" pb M;QÆB #B i ççB #€ M m +ÁM b®M; i?b +kM

i?"M? #¼M ççQ +?Q+? F t'm ?Ov /B iXô G} M L HçM? HMM; +Q`BX

óh +?d H" bBM? ?Qç i Î ç•v H•m `²B- F?-M; Km®M ç´B +?¶Xô S?Q G M #om K¬B M

ô Zm M çB- M;QÆB F?-M; i?W M?"M +kM; F?-M; b Q- i H-M M"v ç M ç•v H" ?v p½

tm'i ?B M- +ÁM H" ?„M iW Gmv M L;K+ iBM? K M; iÈB- ?„M pW iÈB ç½ ;†T M;QÆ

+?9 ç`M?- M;QÆB +?çv +kM; F?-M; i?Q€i ç•mX Zm®+ bQ +O h?B M LB i i?-M [n

>„+ •K >mv i Jç+ +?9M; i - M,K ç| ççB #€ +kM; #ÎB pbi?,K /Á iBM? ç² K" #B M K'i-

t2K MÆB iBM? ç² +?d `®i +m°+ H" +| ;b Q\ *| H)- M;QÆB +ÁM +| i? i?'v çQÈ+ i?

+?9i- G} M L HçB #´bmM; K°i +•m, óL m ççB #€ i?U+ bU pšM Hç+Xô

ô L;QÆB H" M|B H½Q [m, F?-M; +? i Q\ô S?Q G M #¶M; M?B M FQ+? ç°M;X

ó*| B M?bM i?'v i?B +®i +O ?„M ç•m- pÈB +ªM? ;BÈB p" HU+ HQÊM; +O ççB #€-

+kM; F?-M; M?'i ç`M? b) i`B i ç i M `½Xô G} M L M|BX

ô >„M M m +?Q +? i i?b [m K'v M;"M M,K `²B pb b Q F?-M; ç M ;†T i \ H½Q [m, M

+? i K" F?-M; tm'i ?B M i?b i b) F?-M; ç v M +?Q H½Q ç•mXô > B K„i S?Q G M ?

ô *| H) +| M;mv M M?•M #’i ç„+ /o- +| H) ç¢B #€ #` M?®i î ç•m ç| - ç M; +?ì +?9M; i
L KdK +QìBX

ô L? ç-m KÄ M?¼M- M;QìB +O ;B i°+ >„+ •K >mv i J¢+ +€+ M;QÆB ç m H` ç² çB
F?¬M; iBM M;QÆBXô S?Q G M ?W H¢M?X

E?¬M; b Q +ª- iU M;QÆB M;?o çB- i`QÊ+ F?B iB m iY ç| +?Q çB i?b i b) î h?B M
M;QÆB M;?o i?¬M; bm®i `²B i?b +S iMv i?ìB iÈB iBK i X pÈB M,M; HU+ +O ç¢B M
iBK K°i M;QìB i?b F?¬M; B +| i? i`€M? çQÊ+ô G} M L M|B tQM; i?b i?•MªM? /-
#B M K’i i`QM; #|M; i®B- K°i +?9i F?Q iS+ +kM; F?¬M; HQm H¢BX

S?Q G M i`-K K†+- + m K`v i?“i b•m- +kM; F?¬M; #B i ç M; M;?o ;bX

h?¢+? L? K çB iÈB +Y ?`M; +O h¢T S?mX

>mv i æ² h¢T h?€+ +kM; î ç|X

ô aQ ?mvM?- M;QÆB ç½ i`î H¢B `²BXô h¢T h?€+ +QìB ? ? , óaQ ?mvM? [mª M?B M
F?¬M; H` ç®B i?O +O M;QÆB- i T?K+ `²BX a m h`”M +?B M M`v bQ ?mvM? b) F?
?B M; Bì h?B M S?¢i i?“M? ç m ç M; i`mv M iKM; / M? ?”Q +O bQ ?mvM?Xô

óæ9M; p”v- iB m + HÊB ?¢B i?“i- F?| i`€+? ç¢B + i i¬M bMM; M;QÆB M?Q p”v- i
`²BXô h¢T S?m +kM; T?K ?¼ X

ô ”¼M ?¼ ”¢Q L; Q i? M”Q `²B\ô

ó³M `²B- HU+ HQÊM; b„T F?¬B T?K+ H¢BX ” i M ;B ?Ä ç| i?“i ç9M; H` #’i T?“K-
;BÈB iU ?² ç i?,M; - i i?“’v `’i M? M? b) +| ç°i T?€Xô h¢T h?€+ i?B i iBM? i€M i?Q

” M;QìB ”¢Q L; Q F?B çQÊ+ çQ iÈB +?¶ ?„M i?b ç m ç m bmv v m- b m F?B iªB
i?¬M iBM?- HU+ HQÊM; H”T iS+ F?¬B T?K+- +ªM? ;BÈB +kM; ç i?,M; `’i M? M?- ç
H°i t€+- H†M; H) i? ?°B iBM? i9v +O +ªM? ;BÈBX

•M? K„i h¢T h?€+ +U+ i®i- #B i iQ +?“i +O # M;QìB ç| T?B i?QìM; FBM? /B K- +
i?ìB ;B M- F?¬M; # Q H•m M[+?“+ +| i? ç i?,M; K°i +ªM? ;BÈBX

í MÆB M,M; HQÊM; F?¬ FB i M?Q h?¬M •M ç¢B HK+- ”¢Q L; Q #¼M ?¼ +| i? i`î i?“
p”i HÊB ?¢B- çB iÈB GB i .B K iBM? pU+ +| çO M,M; HQÊM; ç ?QîM; /KM; - i?B M
;B®M; M?Q H` KBM? +?“m /QM? ç-v i`Q #KB #„i ç-m iÄ b€M;X

ô ”¼M ?¼ ç•m\ô h?¢+? L? K ?ÄBX

óçQÊ+ i çQ p ? M; ´`²B- î K°i +?¶ +’K ç` # M M;Q”B h?¬M S?¢i +?B ç` - çªK #ª
ç•v h?B M S?¢i i?“M? F?¬M; v M ´M- #¼M ?¼ F?¬M; i?Q+? ?ÊT î H•m- bQ ?mvM? v
/QÈB +?B m +® #¼M ?¼ i?“i i®iXô h¢T h?€+ p¶ M;U+ + K çQ MX

h?¢+? L? K +| i? pb # M;QìB ”¢Q L; Q K” #Ä +ª iBM? ç²- +| i? i?“’v çQÊ+ +ªK iB M
M;QìB b•m +Ð M”QX

h¢T h?€+ çQ # M;QìB ”¢Q L; Q çB- K°i K†i H` #€M M?•M iB M? +?Q h?¢+? L? K- K
M m h?¢+? L? K ç®B T?| ?„M i?b M;QìB î i` M i v ?„M +kM; +| #ªQ çªK- ?„M M?b
i?“i iBM? i•K iQ `’i id KdX

ô L;QìB +O M;QÆB Q\ô h?¢+? L? K b€+ K†i H¢M? HMM; , óL;QìB +O M;QÆB +k
i•K pÈB M;QÆB- H-M i`QÊ+ K°i i M;B ?Ä /QÈB i`QÈM; M;QÆB i?B m +?9i M[i

h¢T h?€+ M;?2 ?„M M|B iÈB pB + M`v i?b b„+ K†i +| +?9i t’m ?´, óa) F?¬M; ç•m
F?¬M; - M;QÆB +S v M i•KX æ9M; `²B- bQ ?mvM?- M;QÆB ç M; î +?¶ S?QM; E?ª
+O i +kM; F?¬M; T?ªB H` ç†+ #B i M iQ”M- ” G¬B æ†+ M m Km®M ç®B T?| M;Q

óM;QÆB #B i ;b p S?Q G M5ô h?¢+? L? K #¶M; M?B M ?ÄBX

óS?Q G M Q\ô h¢T h?€+ M?Qm K”v- iU ?² F?¬M; #B i M;QìB M”vX

ô *?O M?•M +Y ?"M; ;B" M?'i h?B M S?ç i i?"M?- ççB + F?¬M; i?Q`iM; Î h?B M S?
hçT S?m +Q`iB +Q`iB ;B^aB i?Q+?, óL;?2 M`iB i`QÊ+ F?B h?B M S?ç i i?"M? i?"M? H"
+?B ç` `²B- +^aM? ;BÊB +O #` i +kM; F?¬M; + Q- iQM? iB M? +kM; `i [m€B ;Î- F?
F?¬M; +| K'v M;Q`iB #B i #` i - i +kM; +?`mXô

ô hçT S?m- T?B M M;QÆB H'v K°i pçM F?®B i?-M iBM? i?QÊM; T?~K çQ ç M +Y
h?ç+? L? K i`-K M;•K K°i +?9i `²B #¶M; M?B M M`iBX

ô J°i pçM F?¬B5ô hçT S?m ?ûi H M, óh KQ`iB M,K +kM; F?¬M; FB K çQÊ+ M?B m
ó#^aQ M;QÆB çB i?b M;QÆB çB çB- H,M; M?,M; +€B ;b5ô >mv i æ¬ hçT h?ç+ i`WM
hçT S?m `Ki ç-m- ;"i ç-m #`i ç„+ /o- ç m HÁM; çB ` +Y - iÊB +Y ?"M; +O S?Q G

ô ob b Q\ô a m F?B ?„M `iB F?ÄB i?b >mv i æ² hçT h?ç+ KÊB /Á ?ÄBX

ô G" M;Q`iB K°i M?" pÊB +?9M; i Xô h?ç+? L? K i?<sup>a</sup>M M?B M M`iBX

3jdX *?QÆM; 3kN, E?9+ J„+

ô L;Q`iB K°i M?" Q\ô

>mv i æ² hçT h?ç+ i`ÊM i`ÁM K„i- +^aK i?'v h?ç+? L? K ç M; M`iB çM pÊB ?„M- b„+
S?Q G M H" M;Q`iB HÊM im´B M?'i h?-M S?ç i +?B ç` i?b F?¬M; B T?O M?"M- M?
*?•M i?-M +^aM?\ *ÁM +| +?9i i`b ç°M- #° /çM; M?Q b„T +? i `²B- bQ pÊB h?ç+? L?
K°i bU iQÆM; T?^aM +U+ HÊMX

J†+ +?Q hçT h?ç+ bmv M;?o M?Q i? M"Q- +kM; F?¬M; i? HB M ? S?Q G M pÊB
óW- +?„+ H" M;Q`iB K°i M?"Xô h?ç+? L? K `i M;?B K i9+ ;"i ç-mX

hçT h?ç+ [m^a i?U+ Km®M F?|+, ó#` i b Q +| i? H" H" M;Q`iB K°i M?" pÊB M;QÆ
M;QÆB F?¬M; T?^aB M?-K HšM ;b ç'v +?S5ô

óE?¬M; M?-K ç•mXô

h?ç+? L? K M? +?KB M; , óS?çK .ç- +?„+ +?QM? H" #` M" M; i tm'i i?O ç€M?- M?
+?B ç` p" h?B M S?ç i i?"M? K'v M;"M M,K +?QM? H" +?QM? H" #` i Xô

hçT h?ç+ p K†i çl çšM- M?bM ?„M M?Q M?bM [m€B p"i, óS?çK .ç H" L;mv M h?-
i?"M? M;Q`iB +| i? ç®B T?| ?„M +kM; F?¬M; +| K'v- +ÁM M[- i +?Q iWM; M;?2
h?B M S?ç i i?"M?- bQ ?mvM? "- M;QÆB +?Q #` i K°i pçM i?-M iBM? i?QÊM; T?~K
M;Q`iB K°i M?" Q\ô

ó#` i F?¬M; M?'i ç`M? b) M?"M- M?QM; i Km®M #B m H° FQM? wXô h?ç+? L? K +
M[- M;QÆB H-M b m F?B ;†T #` i i?b M?È T?^aB +mM; FQM? +?Q i - çWM; +| F?B
M;?B K i9+X

hçT h?ç+ +Q`iB F?´- ;"i ç-m #`i ç„+ /o, óæQÊ+ `²B- M;QÆB H" bQ ?mvM?- M;QÆB
J°i pçM F?®B i?-M iBM? i?QÊM; T?~K- ?„M T?^aB +QÈT çQç i # Q M?B m M,K KÊB
T?Q p¬ Q+? M?Q p"v- ?„M #¶M; M?B M ?®B ?"M- F?¬M; M M i?®M; F?Q€B M?Q p
?®B ?"M Km®M +? iX

óæçB M?•M- M?"M çQÊ+ iBM iS+- iB m iY ç| ç½ `iB F?ÄB +?¶ S?QM; E?^a-iÊB +Y
h`mM; i•K >„+ Jç+ +O h?B M S?ç i i?"M?- i`QM; i?ç+? çB M `¬M; HÊM- K°i HQÊ
+mM; FQM? M`iBX

" M i`QM; +mM; çB M- ? B M;Q`iB ç M; M;²B- K°i M;Q`iB H" " G¬B æ†+- K°i M;Q`iB
ç m H" H½M? iK +O >„+ Jç+X

>„+ Jç+ H" i? HU+ HQÊ+ çQç i;B^a çSM; ç-m GB i .B K iBM? pU+- + Q i?O `i M?B

E?¬B i?O " G¬B æ†+ p" T?| F?¬B i?O >„+ :B€+ ç m H" +QÌM M?•M iB M; i,K HWM;
M?B m M,K +?BM? +?B M Î T?K + "M h?¬M S?ç i +?B ç` - ``i Qi F?B +?B M #ç BX

L?QM; >„+ :B€+ HçB #çB `²BX

ósm®M; çBXô " G¬B æ†+ T?`i i v- HQÊ+ çQç i ;Bª ç M; [m€ i` M ç`i H"TiS+ +mM;

ó" G¬B æ†+- +| +¬M T?ªB p"v F?¬M; \ "çB i?b i?¬B- i +?`m i?m - F?¬M; +| ;b K" F
ç| çQ+? t€+ H" K°i M?•M p"i- h?¬M oQÆM; M?`i`¼M; i?B M h?¬M oQÆM; M?`i`¼M
+| i? ç€M? #çB i - i +?`m T?K+Xô >„+ :B€+ +| K°i +?9i +| K°i +?9i MªM HÁM; - +Á
óGÊB ?çB- ?B M içB ç½ +| HU+ HQÊM; +QÌM; ççB M?Q p"v- iQÆM; H B i`i M?B M
+O iB m iY ç| i?û M"Q- b Q HçB [m2M pÈB S?QM; L?B m\ô

ó*•K KB M;5ô " G¬B æ†+ +| +?9i i? M [m€ ?| ;B" M, óL;QÆB i?m i?b i?m - +?d i
M?QM; i i?b b Q\ h ç½ K`i S?QM; L?B m5ô

óJ°i M[M?•M K" i?¬BXô >„+ :B€+ +QÌB M?çQ, ópÈB HU+ HQÊM; p" i?O çQçM +O
b Q K" F?¬M; i bK çQÊ+ \ oB + ;b +S TªB /QM? H`v S?QM; L?B m\ô

.Q /U K°i +?9i- >„+ :B€+ +ÁM M|B i? K, óL|B i?U+ ` - i pšM F?¬M; ç²M; w M;QÆB -
ç|X L?B m M,K M?Q p"v `²B- ?mvM? ç +?9M; i ` bS+ H"K pB +- ç´ # Q M?B m K
?¬K M v\ L;QÆB M m F i?ÊT pÈB S?QM; L?B m- +€+ ?mvM? ç b) ` b Q\ æ m çB
?Ä ç| F?¬M; çQÊ+- ?„M; B" `²B- HU+ HQÊM; p" +ªM?; BÈB F?¬M; i? ç i?,M; M[
ç²X *?9M; i ç m i` im´B- +?Q +?9M; i K°i +?9i i?ÌB ;B M- h?B M S?ç i i?"M? M}
+O ?mvM? ç +?9M; i Xô

óh M M;m M;®+ M?Q M;QÆB F?¬M; ?B m ç•m- ç®B pÈB M;QÆB K" M|B i?b M[M?•
ç T?€i iB i- M;QÆB poM? pB M F?¬M; i? M; ° çQÊ+ i•K +ªM? +O i Xô " G¬B æ†+
i?b S?QM; L?B m H" ;B' + K°M; i?ÌB i` +O i X L,K ç| F?B H¬M ç-m ;†T- i ç½ i?
çQÊ+ M" M; i - M" M; i H" K°i F?9+ K„ + +O i - M m F?¬M; tm`i ?B M i?b F?¬M; b Q
HçB- i M m F?¬M; i? i?U+ ?B M i•K M;mv M H9+ +ÁM i` i?b +ªM? ;BÈB b) +?`m
#QÊ+ M[Xô

>„M pW M|B M?Q p"v- >„+ :B€+ iU ?² idM? M; °- b„+ K†i +kM; /¬M /¬M M;?B K i9+
M m F?¬M; i? +| çQÊ+ S?QM; L?B m i?b i? F?¬M; #Ä [m \ô

óS?ªB5 *?d +¬M +| çQÊ+ M" M; i `²B- b m M"v +?Q /M H" i `m²M; #Ä M" M; i i?b +
;B' + K°M; H9+ i` - +ÎB #Ä çQÊ+ F?9+ K„ + +O i - M?QM; M m F?¬M; +| çQÊ+ i?b i
" G¬B æ†+ K„ i H'T H€M? ?mM; [m M; , óhB m iY ç| +?QM? H" K°i +?QÊM; M;çB p"

ó>„M pšM Î h?B M S?ç i i?"M?- i`QM; i?"M? +| [mv ç`M?- M m iU ` i v tY Hw ?„M i
ç½ ?ç i?O- M;QÆB F?¬M; TªB Km®M T?€ #Ä [mv +O- ç K¼B M;QÌB +QÌB M?çQ +
/M b Q +kM; b„T çB i?,K /Á iBM? ç²- i` M çQÌM; tY Hw ?„M i?b i®i ?ÆMXô

óh F?¬M; M?`M çQÊ+5ô " G¬B æ†+ ?W HçM?, óZmv +O +O h?B M S?ç i i?"M? F?
Q\ *?Ì i K°i M;`v ç°i T?€ iÈB L;mv M h?¬M M?`i`¼M; i?B M `²B- i b) #„i H½Q #`i i
ç" B- ç`M? ` [mv i„+ KÈB- B +| i? H"K ;b çQÊ+ i \ô

óM;QÆB i?U+ bU Km®M tm®M; i v Q\ô >„+ :B€+ #¶M; M?B M çSM; H M- bmv M;?ç
F?šM; F?šM; Km®M M?Q p"v i?b TªB i?"M i`¼M; - iB m iY ç| F?¬M; / /" M; ç®B T
;B i çQÊ+ ?„M- ç M;QÌB M;Q" B iÈB ?¶ i`É ?„M i?b ``i T?B M iQ€B- çWM; ç ,M i`
M„K ;çQ- M; v +ª i?,K /Á iBM? ç²+ kM; F?¬M; çQÊ+ i? K /UXô

óu M i•K çB- i b) F?¬M; ç M;QÌB F?€+ T?€i ?B M- +?d +¬M F?¬M; ç HçB /'m p i-
/M M;QÌB F?€+ i`QM; HÁM; #B i i?b +kM; F?¬M; H"K ;b çQÊ+Xô " G¬B æ†+ ç½ M
?"M? ç°M;X

óh çB pÈB M;QÆB- ;B9T M;QÆB F?B M +? i`K hçT h?€+- M;QÆB p" i ?ÊT HU+
>„+ :B€+ #`i ç„+ /o +?d +| i? T?®B ?ÊTX

> B M; QÌB ibM? +^aK b•m ç"K- M?B m M, K M?Q p"v i`"M i`QÊM; ;b +kM; i?'v [m F?¬M; bÊ i`ÌB F?¬M; bÊ ç'i- F?¬M; H"K i?b i?¬B- K°i F?B ç½ [mv i ç`M? i?b b) F? çbM?- F?¬M; HQm HΦB +?Q ç®B T?QÆM; çQÌM; b®M; ç T?^aM FQ+?X

ó>^aQ ?mvM? ç 5ô " G¬B æ†+ +QÌB ? ? [m€i, óæB- +?9M; i tY Hw ?„M- ?„M M n ç" M? +?`m- ?„M pšM +¬M /U p"Q HU+ HQÊM; +O +?9M; i Xô

> B M; QÌB M|B çB H" çB- F?¬M; i?¬M; i`B +?Q pä ;B<sup>a</sup> /QÈB i`QÈM; - H†M; H) Hv F b€i i?OX

h?B M S?ç i i?"M?- ;|+ i•v M K- i`QM; K°i i` M; pB M ? Q H€M?X

J°i M?|K KQÌB M; QÌB çB iÈB- b„+ K†i M; QM; i`¼M; çSM; i`QM; i?ç+? i?'i- i?¬M b,

h` M; BQÌM; ç€ ;B[i?ç+? i?'i- K°i M; QÌB ç M; M^K- +^a M; QÌB HΦM? H)Q- +?QM? i?QÆM; ?°BX

L?[M; +QÌM; ;B^a K†+ #bM? i?QÌM; [m¬M €Q ç m H" M; QÌB +O *Ym hBM? i?QÆM; ? mX

S?çK .ç ? B M; "v i`QÈ+ b„+ K†i i€B M?Êi i`Î p MÆB ~M M€m- M|B ç½ i`¼M; i?QÆM T?K+¬M?QM; K"- +?d [m K°i ç K- K¼B M; QÌB iÈB ibK ?„M i?QÆM; M; ?` +?mv M F?BX

*QÌM; ;B^a L; mv M h?¬M +^aM?- #bM? i?QÌM; `i F?| +? i- i?¬M i? +?Q /M H" iQ" M ç" B +?d +¬M +?çv ` çQÊ+ +kM; +| i? /MM; T?QÆM; T?€T F?€+ ç i`MM; bBM?X

L?QM; S?çK .ç M; v +^a HBM? ?²M i ç" B +kM; iB m i€MX H" +? i i?"i- F?¬M; i? F?

E?B ?„M p imv `^M; i`çM; i?€B F?¬M; i®i- M?QM; i?¬M i`Q pšM +ÁM idM? i€Q- M +? i M? M? M?Q p"v çQÊ+- +"M; F?¬M; i? M; v +^a HBM? ?²M i ç" B +kM; #çQ iQ€ +?d [m K°i ç K K" HBM? ?²M i ç" B +kM; iB m i€MX

*´ [m€B M?'i H" K¼B M; QÌB F?¬M; M; Ì F?¬M; ? T?€i ;B€+- F?¬M; M; ?2 i?'v S?çK `i [m, /`- F?B M K¼B M; QÌB F?B T bÊ- ç²M; i?ÌB +kM; 2 M; çBX

h?B M S?ç i i?"M? G9+ M"v pšM +| `i M?B m M; QÌB ç M; ibK FB K imM; iQ+? +O FB M; F` M; QÌB ç½ tm'i i?O- K'v M; "v `²B pšM #'i M #'i M- #„i ç¬m i?QÆM; HQÊ S?ç i i?"M? ? v F?¬M; X

LÆB ç•v imv `^M; H" MÆB ~M M€m K" \*Ym hBM? i?QÆM; ?°B #Ä b® iB M HÈM ç S?QM; E?<sup>a</sup> ç m H" ç` ç¬m t" +O h?B M S?ç i i?"M?- M m +S K°i KU+ ibK ?¼ i?b # çQÊ+ H•mX

ô G"K b Q #•v ;BÌ\ S?çK .ç ç½ +? i`²B- #B i ,M M|B i? M"Q pÈB ;B +?O ç•v\ô J +?9i ç m ç¬m M|B, ó: B +?O M m #B i pB +M"v- +?9M; i ç m b) tmB t Q i?2Q- H- ç•v i ç½ F?mv M ?„M- +?Ì Gw L?ç+ S?QM; iÈB `²B ?ÆM; i€B ?"M? ç°M; - ?„M HΦB

ó?„M Km®M i?W /`T Gw L?ç+ S?QM; +?Q iÈB tY Hw +?mv M M"v- ç°+ +?B K +¬M; +K+ M?Q p"vXô GçB +| K°i M; QÌB M|BX

JQÌB M; QÌB B M'v p K†i ç m F?´- F?¬M; #B i M M H"K +€B ;b #•v ;BÌX

E?B #¼M ?¼ ç M; HQ H„M; F?¬M; i?¬B i?b +Y K"i i?'i i`mv M iÈB iB M; ç°M; X

J°i i`mM; MB M M?•M + Q iQ M? im'M ç°i M?B M t¬M; p"Q- im pB L; mv M h?¬M M Gw ;B - M M; ?"M; pÈB S?çK ;B +O *Ym hBM? i?QÆM; ?°B Gw L?ç+ S?QM; ç½ i

*Ym hBM? i?QÆM; ?°B /Q +€+ ;B i°+ HÈM M?Ä içQ i?"M?- i`QM; ç| Gw ;B p" S? ;B i°+ KçM? M?'iX

L, K i`QÈ+ M, K i`QÈ+- ;B +?O K'v çÌB i`QÈ+ +O Gw ;B +ÁM H" +?O M?•M +O \*Y +kM; H" ;B i°+ KçM? M?'i F?B ç| - +?d #ÌB pb F?B +?BM? T?ç i h?¬M S?ç i +?B ç` i°+ ç°i M?B M +? i #'i ç„+ F€i Y- Gw ;B KÈB tm®M; /®+ K°i i?ÌB ;B M- ç S?çK ;B

h`ªB [m M?B m M,K M;?d M;ÆB /QÐM; bS+X Gw ;B K°i H-M M[[m"i F?ÎB- ;B +?
+ªM? ;BÈB +U+ + Q- i`QM; +€+ +?9M; +QÌM; +O *Ym hBM? i?QÆM; ?°B +?d çSM
+| ?B p¼M; K°i H-M M[i?`M? pQÊM; Îi`QM; i v ?,M- F?B M Gw ;B i`QM; iQÆM;
i?"M? ;B i°+ K¢M? M?'i +O *Ym hBM? i?QÆM; ?°BX

oW i?'v ?,M ?B M i?•M- K¼B M;QÌB ç m +mM; FQM? ?"M? H X

óæ i t2K ibM? ?m®M; +O ?,MXô Gw L?¢+ S?QM; + m K"v- çB iÈB +?¶ ç i?B i?
b| +´ +O i?B i? - i`QM; i v +| m [m M; ?B M` - iWM; /ÁM; ?"Q [m M; ?Q¢i ç°M; i`
i?~K i?'m p"Q # M i`QM; i?B i? S?¢K .¢X

LY M;`v b m- Gw L?¢+ S?QM; ç°i M?B M i?ûi HÈM K°i iB M;- i?•M i? +?'M ç°M;
K¢M?- b„+ K†i +kM; #B M ç´B- [m€i F?), óJ¢M? [m€5ô

3j3X *?QÆM; 3jy, h` M? *?'T

s€+ +O t€+ +? i F?¬M; +| ;b /` i?QÌM;- H¢M? M?Q #,M; M^K Îi`QM; i?¢+? [m M-
bBM? K M? F?Q iS+ F?¬M; +ÁM H¢B +?9i M"QX

Gw L?¢+ S?QM; çSM; ç-m Gw ;B +O *Ym hBM? i?QÆM; ?°B i?b [m€i HÈM K°i i
M?B M HmB p T?Q b m K°i #QÊ+- M?Q H" #` +U HU+ p¬ ?bM? ç€M? i`9M;- i?-M

"M i v b| +´ i?B i? +O S?¢K .¢ +O ?,M F?¬M; M;WM; `mM `~v- M,K M;|M i v F?¬M
i v /MM; i®+ ç° K„i i?QÌM; +| i? M?bM i?'v i M`½- H"TiS+ H M iÈB #KM; M;|M i v
?,M +kM; b„Ti M`½X

Gw L?¢+ S?QM; ?Qi b•m K°i ?ÆB- /QÈB +€B M?bM +?,K +?9 +O +€+ pä ;Bª +O *Y
M;²B tm®M; ç´i- M?„K K„i H¢B- M? M? +?|M; M;QM; Hmv M HU+ HQÊM; i`QM; +Æ

L?[M; KkB M?¼M K"m p" M; FBK #¶M; iÄ ` i` M ç-m M;|M i v ?,M- [m'M [m M? #k
K°i /ÁM; HU+ HQÊM; i" €+ ç| - [m K°i ?²B H•m KÈB iB m ? Q HU+ HQÊM; pW t•K M

a„+ K†i +O ?,M i€B M?Êi- +kM; F?¬M; #B i H" pb ç½ iB m ? Q [m€ M?B m M,M; HQ
p" FBM? ?½B [m€ ç°X

oä ;Bª +O *Ym hBM? i?QÆM; ?°B B M'v ç m ?QªM; bÊ- M;Æ M;€+ M?bM ?„M- F?

L,M; HQÊM; i" €+ i?~K i?'m i`QM; +Æ i? S?¢K .¢ F?B M S?¢K .¢ i?-M i`Q idM? i
ç K H¢B K'i çB iQM? K¢M;- HBM? ?²M i ç" B #` T?€ ?OvX h`B i ç pšM /B iX

Zm p"B M;`v `¬B K" F?¬M; M;|K°i /ÁM; M,M; HQÊM; ç| p•M +?Q i`B i ç iB m i€
+ªM? ;BÈB L;mv M h?-M M?` i`¼M; i?B M /Á tûi- pšM #` TªM T? K½M? HB i- HU
tQM; H" [m, i?-M F?; HQÌM;X

J¼B M;QÌB #¶M; M?B M i?-K F m K v K„M- K v K„M +ªM? ;BÈB +O KbM? [m€ i?'T
Gw L?¢+ S?QM; /MM; i?-M i?S+ p" HU+ HQÊM; ç i?,K /Á M;mv M M?•M +€B +? i-

L m F?¬M;- #¼M ?¼ F?¬M; i? +ÁM #bM? v M çSM; ç•v- F?¬M; +| im pB +ªM? ;BÈB
Km°B /Á tûi i?b 2 H" b) `ÆB p"Q F i +K+ i?-M ?²M +•m /B iX

óJ¢M? [m€5ô J°i ?²B H•m- Gw L?¢+ S?QM; #bM? ioM? H¢B- b„+ K†i F?¬B T?K+ K"
K†i M;QM; i`¼M; ?ÄB, ó\_®i +m°+ ç½ tªv ` +?mv M ;b\ *| iBM iS+ ;b F?¬M;- `®i +

J¼B M;QÌB ç m i`-K K†+- +QÌB F?´ H„+ ç-mX

ô Gw ç¢B M?•M- M;QÌB tm®M; i v `®i +m°+ +| +ªM? ;BÈB ;b\ hm Hmv M HU+ HQÊM
i?"M ?ÄBX

ô E?ŠM; ç`M? + Q i?•K ?ÆM i - p T?-M im Hmv M HU+ HQÊM; €Q M;?o M"Q i?b -
KÁM `i ç€M; bÊ- +€+ M;QÆB F?¬M; M;?B K i9+ i` tûi ? v H" F?¬M; #B i ibM? i`¢
Gw L?¢+ S?QM; H„+ H„+ ç-m M;|M i v- K°i /ÁM; FBK /m +?B F?Q M?Q FB K [m M;
+?d M;?2 T?®+ K°i iB M;- H²M; M;U+ S?¢K .¢ MSi` X

oä ;B^a +O *Ym iBM? i?QÆM; ?°B ç m çB H M- i`ÊM i`ÁM K„i M?bM M;?2 ?Î Î H²M;
" M i`QM; h?–M i? - H²M; M;U+ +O S?çK .ç #B M i?“M? K°i K^aM; K€m i?“i HŠM H°
#° #` ,M KÁM- K°i F?9+ tQÆM; +kM; F?–M; +ÁM- +~M i?“M t2K tûi i?b i`QM; i?–M
HU+ HQÊM; ,M KÁM i`B i ç ?Á i M- +?d +ÁM K°i i–M; / # Q #¼+ H'v ç®M; #-v M
S?çK .ç H9+ M`v ;B®M; M?Q H` K°i ç®M; K€m i?“i #-v M?–v çQÊ+ ç9i i`QM; K°i [m
tQÆM; +®i- M; k içM; HK+ T?O ç m i M`½ ? iX
a„+ K†i J¼B M; QÌB H'T iS+ i€B M?Êi- `mM bÊ i`QÊ+ HU+ HQÊM; i` €+ +O M; QÌB
F?–M; v M- +^aK i?“v H–M M`v iÈB h?–M S?ç i +?B ç` [m€ HB m HoM?X
óh`W pä ;B<sup>a</sup> +O Gw ;B i?b M; QÌB +ÁM HçB içK i?ÌB `ÌB F?–B- +?9M; i +! +?mv M
S?QM; i`–K M; •K i`QM; +?®+ H€i `²B ç°i M?B M p K†i M; ?B K i9+ [m€i F?)X
>ÆM T?•M MY pä ;B^a +O *Ym hBM? i?QÆM; ?°B ç m F?QK M; QÌB +€Q HmB- b„+
J'v M; QÌB Î HçB ç m H` +O Gw ;B - i`–K K†+ F?–M; M|B ;b- M?bM p T?Q i?B i?
J°i H½Q M?•M `•m i!+ #ç+ i`„M; - +^aM? ;BÈB L; mv M h?–M M?“i i`¼M; i?B M- / K†
p bÊ ?½B i?“i b•m- i?“i ?²M Hç+ T?€+? H`K #`K M|B, ó:B®M; v M?Q ç9+Xô
ô h K i?9+ - M; QÆB +kM; M?bM `“\ô Gw L?ç+ S?QM; i?Î /`B K°i ?ÆB `²B +QÌB F?
Gw om ;“i ç–m, ó:B®M; ? i +€B +? i +O ;B +?O M, K ç!- M, K ç! i?–M i? +O ;B +?
i°+ - K'v p`i°+ H½Q ç½ +~M i?“M FB K i` - i?–M i? +?d +ÁM HçB K°i HÊT / - # M i
M?–v- +kM; #` HU+ ,M KÁM F?OM; #®, M KÁM ?mv i M?K+ # M i`QM; - HBM? ?²M
šB- F?–M; M; Ì +QÌM; ;B^a i?–M #Q +O h?–M S?ç i +?B ç` pšM b®M; ç M #•v ;BÌ-
i?O- +?9M; i 2 H`b) ;†T i Q QÆM; `²BXô
óG` +MM; K°i M; QÌB tm®M; i v- çB K M`v +! i? F?ŠM; ç`M?Xô Gw L?ç+ S?QM; +
HQÊM; +O +?9M; i - Km®M KQm ç² iBM? ç² i?b 2 H`F?–M; / /`M; - i H€i M[b) i
M|B +?Q ?„M S?çK .ç ç½ iY pQM; - ç ?„M iQM? iQ€MXô
ô S?çK >ç+ +kM; iU iÈB h?–M S?ç i +?B ç` Q\ô Gw om FBM? M; ç+X
ô ?„M M?“i ç`M? b) ç MX hBM? ç–`i [m M i`¼M; - ?„M i?“M H` M; QÌB çSM; ç–m
i?QÆM; ?°B- iU M?B M b) KBM? #ç+? iBM? ç² [m M ? iÈB iQÆM; H B +O GB i
S?çK >ç+ bQ pÈB i i?b + Q ?ÆM- M?B iY S?çK h?B M S?€ +O ?„M +kM; `i KçM?
M, K iQ+? Hkv M?Q p`v- + Q i?O M?B m M?Q K•v- #¼M ?¼ iÈB ç•v i?b +?9M; i KÈB
;B^a i?–M #Q +O h?–M S?ç i +?B ç` Xô h`QM; K„i Gw L?ç+ S?QM; ?B M` p •K M; Q
;B^a i?–M #Q` ç iB m /B i- #€Q i?M`Y ?“M +?Q i`iB M- ç S?çK ;B +?B K +?9i
óW- +Wm ?“M +O ;B i°+ i`i M?B M H` T?^aB #€Q- M; QÌB tm®M; i v [m€ ç°+ €+ - K°i
HQm HçB- M; v +^aHBM? ?²M i ç`B +kM; i`B i ç i M`½- F?–M; ;B i M; QÌB M`v i?b
H M çQÊ+ i`QM; i?QÆM; ?°BXô Gw om M|B ç²M; w M|BX
óh ;BÌ çB +?m`M #`Xô Gw L?ç+ S?QM; p K†i #bM? iB M?–i?–M i?S+ ?B M` FBM
i v +! i? K K°i F?®B •K i?ç+? - iU ?² ç M; ç M; iB M ?“M? HBM? ?²M i`M MB KX
*Y ?“M; +O hçT S?mX
h?ç+? L? K BK H†M; M;²B i`QM; çbM? pB M- iBM? [m M; ç–v i`ÌB M?Q KQ `ªB tm
hBM? [m M; i?–M #Q K M? K–M; - `ªB tm®M; i?–M i? ?„M i?b #B M K'i- iU ?² /mM
pB M T?²M iBM? p`i?–M i? +O ?„M M?Q H` +! bU ?–SM; F€ /B mX
*MM; H9+ ç!- i?B M ç` M, M; HQÊM; ?! i?“M? M?[M; /ÁM; F?Q p– ?bM? +kM; ?°B
?! i?“M? M?[M; /ÁM; bm®B M p`Q ;•M Kç+? ?„M- i`ªB [m ?ÆM KQÌB H–M i?®B H
M; mv M iBM? i9v- /mM; M?“T p`Q Hm²M; F?Q tQ€v i`QM; Hm²M; F?Q tQ€vX
GBM? ?²M M iQÌM; i`QM; p„i- F?–M; M?B K #KB i`–M- F?–M; +! bmv M; ?o ;b +^a-
iBM? /B m +O iBM? i?–M i? M; ° iBM? i?–M €Q M; ?o X

hBM? i?-M €Q M;?o +O ?„M i`aB [m bU /mM; ?ÊT +O iBM? ?¢+? p` hBM? i?-M
?„M +| /U +aK- +| H) F?-M; H•m M[?„M b) ç¢i çQÊ+ ç°i T?€i` M iBM? i?-M €Q M;
i K i`¼M; i?B MX

hBM? i?-M # Q H #€i M;€i- M,M; HQÊM; iBM? i?-M M m /MM; i®i i?b b) K M; iÈ
+QÌM; ?½MX

æ +| i? M„K;B[çQÊ+ bU aQ /B m +O iBM? i?-M M? M? ?ÆM- ?„M K°i F?„+ +kM;
?¢ H` çB i? M;° [mv Hm”i F€ H¢ +O iBM? i?-M i`QM; iBM? ?aB- Km®M /MM; HBM
iBM? p•M i`QM; Hm²M; F?Q tQ€v Î ç M çB M i`QM; +Æ i? +| çQÊ+ M,M; HQÊM; K¢
/B m ?ÆMX

E?Q iS++O h¢T S?m #¶M; M?B M M p`Q i?S+ ?aB- H-M; K`v ?„M ;B”i ;B”i `²B idM

a m K’v +€B ?- ?’T- h¢T h?€+ p` h¢T S?m +MM; M? m çB iÈB ?”m pB M- h?¢+? L?
M`Q `²B\ô

óL?”M `²BXô h¢T S?m p Kfi ç m t|i, óL?”M `’i /Si F?Q€i- K°i p¢M F?®B i?-M iB
F?-M; i?b B +| i? +U imv i\ JQÌB M,K iQ+? ;|T +O æ¢B + +kM; F?-M; i? FB K
;BÌ i?b K’i `²B- ”B- ç9M; H”iB M M;?B +?Q H½Q i?€B #” ç|Xô

ó*•K KB M;5ô h?¢+? L? K b„+ Kfi T?€i H¢M?- H¢M? ;B¼M; M|B, óG-M b m M m +
i F?-M; F?€+? F?Q5ô

h¢T S?m b„+ Kfi +kM; i`-K tm®M;- i`QM; K„i H°` ?mv i [m M;- H¢M? HMM; M?bM

óh¢T h?€+- M;QÆB M m +aK i?’v i H`K F?-M; ç9M; i?b iW ?-K M v i`Î çB +?9M; i
L? K M? +? KB M;- ç¢K K¢+ M|B, óL m F?-M; i?b [maM ;B€Q i M ç ç i? K i`B M`v
K°i p¢M F?®B i?-M iBM? ç½ F?-M; MÐ pSi #Ä i?b +| i? i?”M? ç¢B bU ;b\ô

h?-M b„+ h¢T h?€+ #B M ç´B- Kfi H¢M? HMM; , ó>¶M çaM- +ÁM F?-M; K m tBM H
M;QÆB i?b b Q +| i? KBM? #¢+? çQÊ+ + Q FB M +O bQ ?mvM? \ô

óæ¢B + 5ô h¢T S?m çÄ Kfi [m€i, ó>„M H` K°i i M iB m iY F?-M; `ä H B H`+?- i?”
M?B m iB M M?Q p”v +|\ a Q T?aB i? \ >mvM? ç i Î h?-M S?¢i +?B ç` ç M; b®i i
p`Q #’i F€ B i?b iQÆM; H B +kM; +| K°i KaM; i?B M ç` `B M;- pB + ;b T?aB çB pÈ

óL;QÆB #B i +€B ;b5ô h¢T h?€+ ?W H¢M? K°i iB M; , ósBM H¶B bQ ?mvM? çB5 L
+kM; F?-M; M;?2 Q\ô

"_ ?„M K†M; K°i i`”M- b„+ Kfi h¢T S?m ? i t M? H¢B çÄ- i?-M i?€B F?-M; M;WM;
KÈB i?Î /”B- +9B ç-m F?QK M;QÌB pÈB h?¢+? L? K, ósBM H¶BXô L|B tQM;- h¢T
_ä `”M; pšM F?-M; T?K+X

óhB m iY M`v Î h?-M S?¢i +?B ç` H•m `²B- +| +?9i F?-M; +QB B` ;b- F?-M; +| #
+?Ê i`€+?Xô h¢T h?€+ +QÌB +QÌB, óaQ ?mvM? v M i•K- i b) [maM ;B€Q ?„M- tBM
?„MXô

óE?-M; b Q +a- +?d +—M M;QÆB K°i HÁM; ?QÈM; p i H` çQÊ+- p T?-M ?„M E?-
i’i M?B M +kM; F?-M; +| çQÊ+ bU ;B9T çÐ +O i Xô

h?¢+? L? K T?’i i v- M|BX

óh b) #„i ?„M T?aB T?K+ iMM;Xô h¢T h?€+ HB M iK+ iÄ i?€B ç°- +QÌB ;QÊM; K°i i
•M? K„i h?¢+? L? K ç¢K K¢+- ?W H¢M? K°i iB M;- +kM; F?-M; M?B m HÌB- H¢B M
Zm bU #’i K½M i`QM; HÌB M|B +O h¢T S?m- ?„M w i?S+ çQÊ+ KbM? +?Q i?U+ b
ç M`v- #^M; F?-M; h¢T S?m +?Q /M H` +| Km-M p`M F?-M; Km®M i?b +kM; imv i
>„M #„i ç-m +•M M?„+- +| M M /MM; K°i /ÁM; +,M M;mv M +O h¢T h?€+ i`QM; i?
?mvM? ç M`v K°i +?9i ? v F?-M;X

_ 'i H•m i`QÊ+- h¢T h?€+ ç½ ?Q`B M;?B T?ªB +?,M; +| M;QìB ç M; ;B9T ?„M- #^M
H-M ç m K v K„MM?Q p"v- K¶B F?B b„T T?ªB +? i i?b ç`+? M?•M ç m b) K¢+ / M?
?„M +?Q`^M; ?„M +| çQÊ+ bU +?B m +® +O ¬M; i`ìB- ¬M; i`ìB F?¬M; +?Q ?„M +
[m"i F?îBX

M?QM; ?¬K M v- G} M L pW M|B M?Q p"v- ?„M ç°i M?B M idM? M;°X

E?¬M; T?ªB ¬M; i`ìB ;B9T ?„M- K" H" i?"i bU +| tm'i i?O +Sm +Sm K'v H-MX

ô h?¢+? L? K #ªQ M;QÆB H'v K°i p¢M i?-M iBM? i?QÊM; T?~K` +?ŠM; H) F?¬M
+?ŠM; H) F?¬M; ç€M; ;B€ K°i p¢M F?®B i?-M iBM? i?QÊM; T?~K Q\ô G} M L p
M;QÆB i?"i bU M;?o` ,M; M;QÆB p"MF?Q i®i ç M M?Q p"v\ô

h¢T h?€+ +ª M;QìB`mM H M- i`QM; HÁM; M´B H M bU +ªK FQ+? K½M? HB i- K„i -
H¢+ T?€+? M|B, óE?¬M; M;ì E?¬M; M;ì H" #`i - #`i F?¬M; M;ì +Sm i K'v H-M-
KU+ F?¬M; #B i ;b +ªXô

h¢T S?m +kM; i`B i ç i`ÊM i`ÁM K'i- #¶M; M?B M w i?S+ çQÊ+ i` M M;QìB ç¢B +
K°i b® pB + #`i i?QìM; K" ?„M F?¬M; M?bM i?'vX

*kM; p"Q H9+ M"v ?„M KÈB #B i çQÊ+ ç¢B + ?„M F?¬M; M;ì K'v H-M bmwi i`ìB- +
KÈB +| i? b®M; ç M #•v ;Bì- +| i? +| çQÊ+ i?•M T?"M p" ç` p` M?Q M;"v ?¬K M v

L;QìB ç| +?QM? H" S?Q G MX

ô L;QÆB i` M i`€M M m F?¬M; +| 'M Fw ç|- H¢B çQÊ+ #`i #B i i?b M;QÆB ç½ +?

óh #B i- i +m®B +MM; ç½ KBM? #¢+? `²B- +€K ÆM M;QÆB ç½ M|B +?Q i #B iXô
?´ F?¬M; M;ì S` MQÊ+ K„iX

E?¬M; B #B i bU ;B M F?´ +O ?„M- M?B m M,K M?Q p"v ?„M iW K°i i M iB m pã
ç m F?´- i?"K +?Q M; v +ª ?mvM? ç h¢T S?m +O ?„M +kM; F?¬M; #B iX

>„M #B i ?„M +| i? +| M;"v ?¬K M v F?¬M; / /`M; ;b- ?„M p®M pšM Hm¬M +ªK i¢ -
+ Q +?B m +® ?„M- KÈB +| i? K'v H-M F?¬M; +? i- M;Q M +QìM; b®M; b|iX

L?QM; +?Q iÈB M;"v ?¬K M v- ?„M KÈB T?€i ?B M i`QM; #|M; i®B +| K°i ç¬B K„i pš
+?B m +® +?Q ?„M- HQ¢B +ªK ;B€+ çQÊ+ M;QìB i +?2 +?î M"v ?„M +ª çìB +kM; F

æ°i M?B M çQÊ+ M;QìB i #€Q +?Q #B i- iW i`QM; ç-M ç°M idM? H¢B- M°B i•K h¢
+| /MM; HìB M|B K" #B m ç¢i çQÊ+ ? iX

ô "B i çQÊ+ M;QÆB H9+ i`QÊ+ ?Ov +?B M ?¢K +O i - K" pšM b®M; v M H" M?- #B
M;QÆB- i H¢B Km®M #ªQ p M;QÆB +?Q \ô G} M L tQ v +?mv M i-K K„i- H¢B M

ó"B i iW H•m`²BXô h?¢+? L? K H¢M? HMM; +QìB, óo`Q i?ìB F?„+ i T?€i ?B M p" M
M;?o ç½ çQ€M` çQÊ+ K°i +?9i- +€K ÆMXô >„M +kM; tQ v M;QìB i?B H X

ô>ª\ô G-M M"v ç´B H¢B H" G} M L FBM? M;¢+- M?QÈM K"v, óL;QÆB +| i? KBM
/U p"Q ;b\ô

ô >, + €K HU+ HQÊM; €Q M;?o - i ç½ ;†T`¬BXô h?¢+? L? K ;BªB i?Q+?X

G} M L K„i b€M; H M- +kM; F?¬M; M|B ;b- +?d M?bM ?„M- +?ì ?„M ;BªB i?Q+?X

ô h` M h?-M•M ç¢B HK+ i +| çQÊ+ K°i F?®B ?„+ i?B i F?¬B H¶B- i?2Q i çQÊ+ #
i?•M +O G¢+ G - i W- M;QÆB im Hmv M ?„+ €K €Q M;?o - +?„+ +kM; +| +?9i [m M
L? K ?ÄB i?YX

ô G¢+ G \ô G} M L H„+ ç-m- iU ?² +kM; F?¬M; #B i, ó*?Q iWM; M;?2 [m p M
Hmv M ?„+ €K €Q M;?o Q\ô

óE?¬M; b B- ;B®M; ? i M?Q M;QÆBXô h?¢+? L? K +kM; FBM? M;¢+, óL;QÆB M m
#B i ?„+ €K €Q M;?o \ô

L|B ç M ç•v- ?„M MB K ç-m F?) ç°M;- T?|M; tm'i` \*?B M J iW i`QM; >mv i o, M : E
 >„+ i?B i F?¬B H¶B ?„M ç½ H"m`²B F?¬M; p" M /KM;- HU+ HQÊM; *?B M J +| i? T
 HU+ i?B i`B M +kM; +?d +| +ªM? ;BÊB HU+ HQÊM; i?¬M; i?-M çdM? T?QM;- bQ b€
 +?Q M M ?„M ç½ #Ä [m M`i H•m`²B
 J„i G} M L ç°i M?B M H|2 b€M;- ?„+ €K +?B HU+ F?) ç°M;- i?•MªM? +O M" M; i
 *?B M J - H°` p FQ+? ç°M;; ó>„+ €K +?B i•K- i`QM; +Æ i? +O F?¬B H¶B M"v +|
 #B i p b M; mv M M?•M ; b`²BXô
 h`QM; H9+ M|B- HBM? ?²M i ç" B +O HBM? ?²M i ç" B tQ v +?mv M- K°i +¶ HU+ ?
 M" M; i T?|M; tm'i` X
 >„+ €K +?B i•K F?ªK i` M M; U+ *?B M J ?| i?"M? [m M; çQ" M i®B i, K ç°i M?B M
 # Q p" Q M; U+ G} M L`²B #B M K'i- iU ?²i?"M? K°i #° T?"M +O i?•M i? G} M L
 J°i +¶ F?Q i S+ +U+ F€•K i`-K i" €+ iW i` M M; Q|B G} M L T?|M; tm'i` - M" M; i
 M;²B tm®M;- M?„K K„i H¢B- iU ?²ç M; i?Y ?'T i?m /mM; ?ÊT ?„+ €K +?B i•K- i?-
 >„+ i?B i F?¬B H¶B ç|- b m F?B ?„+ €K +?B i•K # v` i?b -K -K pĐ i?"M? KªM? M?
 /B m p" HU+ HQÊM; M" QX
 *?B M J ç½ iB m i€MX
 G} M L i?b i?-M i?€B T?'M F?ÎB- M; QM; i`¼M; M?„K K„i i? ?°B- F?|2 KB M; ?B
 T?'MX
 ô aQ ?mvM?- M" M; i ;B¬M; M?Q ç M; iB T M?"M i`mv M i?W €Q M; ?o - ;B®M; M?
 ` M|BX
 h?¢+? L? K ;"i ç-m- +kM; M?bM` K M? K®B- ?„+ €K +?B i•K ç| ç®B pÊB G} M L
 M; ?o K" M|B i?b iU ?²+U+ F€i`¼M; v m- iU ?²~M +?S i`mv M i?W iBM? /B m
 pÊB ?„M i m Hmv M iBM? i?-M +?B HU+ p"v- +| ;B9T Q+? +U+ HÊMX
 G9+ M"v G} M L ;B®M; M?Q ?„M H9+ i`QÊ+ /mM; ?ÊT iBM? ?¢+?- /mM; ?ÊT ?„+ €
 i`Î i?"M? K°i #° T?"M +O i?•M i? X
 ô _®i +m°+ H" +?mv M ; b tªv` \ô h¢T S?m H" M; Q|B ?Q M; K M; M?'i- T?€i ?B M
 ç m i`" M M; "T i?-M #Q p" M; ¢+ M?B M- F?B M ?„M M?Q M; •v çÆ ;B®M; ç M; M^K
 çQÊ+ ?B M i¢B H" i?"i ? v KÆX
 ó...+- +€B M"v i +kM; +?`m- ?ÄB bQ ?mvM? 'vXô h¢T h?€+ +kM; p K†i M; •v M; ®+
 h?¢+? L? K b„+ K†i +´ [m€B- ?„M +kM; F?¬M; ?B m H„K- i`QM; #|M; i®B iU ?²+|
 pÊB M? m- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; i? ;BªB i?Q+? M; ?B ?Q†+ +?Q ?mvM? ç h¢T
 M|B, óæWM; M|M; p°B- +?Î G} M L ç¢B M?•M idM? /"v i?b +?9M; i +MM; M? m ?
 >mvM? ç h¢T h?€+ FBM? M; ¢+- M?QM; F?¬M; iB T iK+ i`mv ?ÄB- ç m i`-K K†+ M
 M" M; i /mM; ?ÊT ?„+ €K +?B i•KX
 .-M /-M- G} M L /mM; ?¼T ?„+ €K +?B i•K # M i`QM; KB i•K +| K°i çB K 'M Fw KA
 i`Î M M +" M; H9+ +" M; `ä`" M; X
 L, K ç| p•M çQ" M K"m K€mX
 :B®M; M?Q 'M Fw i` M i`€M h¢T h?€+ p" i` M iB m i?mšM #°B i`QM; +Y ?" M; S?Q
 h¢T h?€+ p K†i +?'M ç°M;- FBM? ?½B +?d p T?Q i`€M G} M L , ófM Fw M"v ô
 óW- +?QM? H" 'M Fw M"v- [mªM?B M ç½ ?B M`Xô h?¢+? L? K ç½ bÈK ?Q" B M; ?
 T?€i ?B M 'M Fw ç| i?b H" T iS+ F?ŠM; ç`M?- KdK +Q|B M|BX
 ô æ m +| HB M [m M iÊB 'M Fw M"v +|\ aQ ?mvM?- +?ŠM; H) M; QÆB +kM; +| 'M Fw
 M?B M ?¬X

óE?¬M; b B- i +kM; +|Xô h?¢+? L? K ;"i ç-m, ó*?d +| çB m 'M Fw +O +€+ M; QÆ
K" +O i i?b î i`QM; i?¬M ?²M- ç•v H" çB m F?€+ #B i /mv M?'iXô
h¢T h?€+ ?QªM; bÊX

39kX *?QÆM; 3j9, *| h? G"K :b\

h?B M S?¢i i?"M?- i'M; #° +O >„+ J¢+ HQÊ+ çQ¢i ;BªX
æ€ pKM T?•M i€M F?„T MÆB- [mªM i`QÌM; î ;B[HãK b•m- " G¬B æ†+ p" >„+ :B€+
K†i F?| +QB M;²B i`QM; ç®M; ç€ pKM- €M? K„i +| +?9i m €KX
æ€K M;QÌB S?QM; E?ª- G¢T h„+ L?o- :BÈB L¬M; L;?² iBM K" ç M ç m çSM; #®M
" G¬B æ†+ p" >„+ :B€+ - i?¬M i?€B +| +?9i pmB bQÈM; F?B M;QÌB ;†T ?¼ X
_ 'i M?B m >„+ J¢+ HQÊ+ çQ¢i ;Bª +kM; ç m b„+ K†i i`-K i`¼M; - M?bM ? B p` i?O
h`"M +?B M ç'm M`v ç½ FBM? ç°M; iÈB `i M?B m M;QÌB- +?mv M" G¬B æ†+ - >„+
#m° + i?¬M i? - iW i` M F?¬M; h?B M S?¢i i?"M? K°i çQÌM; MûK p i'M; #°- #` ç +
'i i`B # 'i ;B€+ ç½ i`mv M F?„T iS T?QÆM; X
J¼B M;QÌB ç m #B i i` M? ç'm ;B[" G¬B æ†+ p" h?¢+? L? K- +?B M ç'm H¢B T?
h¢T S?m- i' i M?B M b) F?¬M; F?| çQ€M H" " G¬B æ†+ - >„+ :B€+ tm®M; i vX
L?QM; h?¢+? L? K +?d +| +ªM? ;BÈB h?¬M oQÆM; M?` i`¼M; i?B M- ?mvM? ç h
h?¬M oQÆM; +ªM?- " G¬B æ†+ i?•M H" i²M i¢B +QÌM; ?½M L;mv M h?¬M +ªM? +
M?Q QÈ+ M;mv M- M;QÊ+ H¢B `ÆB p"Q ibM? i? M?Q p"v- i?"i bU F?B M +?Q M;Q
L;QÌB •K i?¬K tm®M; i v H" B- F?¬M; B +| i? #B i çQÊ+ - M?QM; i`QM; HÁM; K
i`QM; h?B M S?¢i i?"M? H9+ M`v +| K°i +QÌM; ;Bª +U+ F€ F?OM; #® ç M; ~M M€m
*QÌM; ;Bª M`v ;B®M; M?Q H" +UªM? p¬ ?bM?- # Q T?O T?Q i` M h?B M S?¢i i?"
H) ;B[i`"i iU i`QM; i?"M?X
h?B M S?¢i i?"M? M;?B K +'K +?B M ç'm- M m +| M;QÌB H"K i`€B +?m~M i„+ M`v
K°i T?²M- M; v +ª " G¬B æ†+ - K°i i`QM; iS ç¢B +U ç-m +OM; F?¬M; i? M;Q¢B H
óh?9 p` H„K `lô " G¬B æ†+ #U+ #°B F?¬M; i?¬B- ? B K„i T?mM HY M?bM M?[M; M
M|B, óE?¬M; b B- H" i ç½ T?€ ?Ov [mv +O- i? i?b b Q\ Jm®M i`K+ tm' i i ` F?Ä
>„M iW i` M K†i # M;QÌB S?QM; E?ª- G¢T h„+ L?o- :BÈB L¬M; M?bM ` çQÊ+ p Kd
iS+ - M;[F?Q çQÆM; M?B M b) F?¬M; F?€+? F?QX
ô E?¬M; - +?9M; i iÈB ç•v +kM; F?¬M; T?ªB ç F?ÎB #BM? p'M i°BXô S?QM; E?ª M
M[- M;QÆB ç½ #` i`WM; T?¢i `²B- +?9M; i b) F?¬M; iB T iK+ H"K F?| / M;QÆB
æ†+ - p" M F?Q +O M;QÆB iU ?² F?¬M; i®i H„K- iW H9+ iÈB h?B M S?¢i i?"M? +|
F?¬M; \ô
:BÈB L¬M; - G¢T h„+ L?o +QÌB M? - p K†i F?€+ i?QÌM; - iU ?² +kM; i?¬K i`"Q T?9
ô " M;QÌB *€+ M;QÆB iÈB ç•v F?¬M; T?ªB H" ç +? +QÌB i +?S\ô h`QM; K„i " G-
óo®M iQÌM; `^M; î i`QM; h?B M S?¢i i?"M?- #®M M;QÌB +?9M; i H" HÈM M?'i- F?¬
;B[i`"i iU # M M;Q`B- i`QM; #|M; i®B +| M;QÌB +ÁM +QÌM; ç¢B ?ÆM +?9M; i - iU
ç†+ #B i +O ?„M ç F?®M; +? i?"M?- +€+ M;QÆB + K M;mv M ç M;QÌB i çQ¢i [n
óªÁM +| i? H"K ;b M[\ô :BÈB L¬M; # 'i ç„+ /o H„+ ç-m, óE?¬M; K¢M? #^M; M;QÌB
+9B ç-m- +ªM? ;BÈB +O ç®B T?QÆM; #Q ?B K M?Q p"v- ç®B pÈB +?9M; i iU ?
pB +; b T?ªB iU +?m®+ H'v F?` \ Zmv +O +O h?B M S?¢i i?"M? +| K°i M?•M p"i M?
M|B F?¬M; +?WM; +kM; F?¬M; T?ªB H" +?mv M t'mXô
óæ9M; - F?¬M; T?K+ i?b H"K çQÊ+ ;b\ô G¢T h„+ L?o +QÌB F?`, ó>„M +| i? / /"M;
+kM; F?¬M; T?ªB H" ç®B i?OX L;QÌB M`v +?„+ i²M i¢B `i M?B m M,K `²B- M m i?U

+?9M; i +| i? M´M i?QªB K€B M?B m M,K M?Q p"v Q\ _'i`ä`"M;- ?„M +?d ;B[i`
;B®M; M?Q QÊ+ M;mv M +O +?9M; i - K°i F?B ç½ M?Q p"v i?b pB + ;b T?ªB iU ib
óh b Q H¢B F?¬M; #B i i`QM; h?B M S?¢i i?"M? +| K°i M?•M p"i M?Q p"v i²M i¢B\
t'mX

ô *?9M; i +kM; KÈB #B i F?¬M; # Q H•mXô :BÈB L¬M;- G¢T h„+ L?o M?bM M? mK
MªMX

óh i?b #B i bÈK ?ÆM K°i +?9iXô

S?QM; E?ª #®B T?"M + Q M?'i ?Qi K°i ?ÆB, óM?QM; i pšM +?Q `^M; +?d H" HìB
HÁM;- M m F?¬M; tªv ` +?mv M +O M;QÆB p" S?¢K .¢ i?b +| H) i p•M +?d +QB ç;
i i?U+ bU ç½ iBM `²BXô

ô o"v +€+ M;QÆB iÈB ç•v H" Km®M M|B ;b\ Jm®M F?mv M i çWM; Î h?B M S?¢i i?
ªQ i #m¬M; i? +?Q iB m iY ç| Q5ô " G¬B æ†+ [m€iX

ô E?¬M;- +?9M; i F?¬M; M|B ;b +ª- M;QÆB M m Km®M iB T iK+ tm®M; i v i?b F?
+kM; pmB p M?bM t2K ?"m [mªb) i? M"QXô G¢T h„+ L?o +QìB [m€B /\- iU ?² F?
h?B M S?¢i i?"M? H†M; H) /mv i`b i`"i iUX

óh F?¬M; Km®M +? i bÈK M?Q p"vXô " G¬B æ†+ p K†i M?,M M?| M|BX

>„+ :B€+ i?b O `k- p K†i ç m F?´, óG¬M M"v +?d ;B€Q ?m'M i?¬B- +?Q i?U+ bU ?
b m- F?¬M; #B i b) i? M"QXô

ô h?¢+? L? K i? M"Q\ *| +?mv M ;b ? v F?¬M;\ô S?QM; L?B m çSM; T?Q b m S?Q
MûM çQÊ+ HQ H„M;- M?Qm K"v ?ÄBX

ô hB m iY ç| pšM b®M; i®i5ô " G¬B æ†+ #¶M; M?B M iS+ ;B" M-, óS?QM; L?B m5
i M ;B ?Ä +| p" M F?Q i®i K" i?¬B- b m HQM; +kM; F?¬M; +| i? HU+ +?®M; çÐ- p
S?QM; L?B m K†i H¢M? HmM; M|B, óE?¬M; HB M + M iÈB M;QÆB5ô

L" M; i M" M; M†+ çÁB iÈB ç•v +?QM? H" Km®M t€+ ç`M? h?¢+? L? K +| #bM? v M
" G¬B æ†+ i?b K°i +?9i ?"Q +ªK +kM; F?¬M; +| - #B i h?¢+? L? K F?¬M; b Q i?b i`
ç®B pÈB " G¬B æ†+ i'i M?B M H" F?¬M; ?Q" M?" ;bX

óom pM5ô

hW i`QM; ®M; i v €Q S?QM; E?ª i`mv M ç M iB M; pM- ;B®M; M?Q Km¶B # vX

S?QM; E?ª M?QÈM; K"v- K°i #`M i v ç9i p"Q i`QM; ®M; i v €Q- M?„K K„i iU ?² ç M
a„+ K†i ?„M #¶M; /QM; #B M ç´B- ?B M ` p FBM? ?½B- F?¬M; M?`M çQÊ+ [m€i F
GìB pW M|B ` - K¼B M;QìB ç m +?'M ç°M;- #'i F?ª iQ M;?` M?bM p T?Q ?„MX

ô oW `²B M?"M çQÊ+ iBM iS+- S?¢K >¢+ çSM; ç-m S?¢K ;B K°i KbM? H M çQìM;-
+?9M; i Xô

*Ym hBM? i?QÆM; ?°B +€+? MÆB ç•v +kM; F?¬M; iQM? H" [m€ t - pÈB +ªM? ;BÈ
iQ" M HU+ i?b +?„+ F?¬M; # Q H•m M[b) iÈBXô S?QM; E?ª ?Qi b•m K°i ?ÆB- b„+ i
iS+ ç M iW *Ym hBM? i?QÆM; ?°B- M|B S?¢K >¢+ bÍ /o iS+ ;B" M H" pbi?•M ç ç
h?B M S?¢i i?"M? +O +?9M; i Xô

ô*? i`²B i?b i®i- ? ? 5ô G¢T h„+ L?o M;•v M;QìB K°i +?9i `²B H" T iS+ +m²M; iB m
ô Zmª ç9M; H" +? i`²B i?b i®i5 æ€M; +? i5ô S?QM; L?B m +kM; K„i ç T b€M; M;ìB
L;QìB ç½ iWM; +?`m i?B i i`QM; i v S?¢K ;B b m F?B M;?2 i?'v iBM iS+ M"v i?b +
? X

h`QM; HÁM; +€+ HQÊ+ çQç; B<sup>a</sup> +O h?–M S?ç; +?B ç` - S?çK; B +O *Ym hBM?
 M; QÌB i +?€M; ?ûi M?'i- M?[M; M, K; –M ç•v ç®B pÈB # Q p•v iB m i`W HQÊ+ çQç
 HU+– M m F?–M; T?^aB #¼M ?¼+| i? i`®M i`QM; +'K ç` - i?b`'i M?B m HQÊ+ çQç
 GçT h, + L?o p` S?çK; B +| i?•K +Wm ççB ?"M- ççB + +O S?QM; L?B m +kM; #`
 +? i- +ÁM +|`'i M?B m i?•M M?•M #^M; ?[m +O HQÊ+ çQç; B<sup>a</sup> +kM; +? i i?<sup>a</sup>K i`Q
 "ÎB p"v- pW M; ?2 çQÊ+ iBM iS+ M"v- K¼B M; QÌB p Kti ?QM; T?'M- ç m F?–M; M
 ô S?çK >ç+ ç M`²BXô S?QM; E?<sup>a</sup>i`–K K†+ i`QM; +?®+ H€i`²B #¶M; M?B M [m€i
 hB M; +QÌB #ÎB pb K°i +•m M"v +O ?„M K`H"TiS+ BK #ti- b„+ K†i +O b„+ K†i +kM
 K„i FB M; F`- H°` p F?~M i`QÆM; #'i MX
 h`QM; GB i .B K iBM? pU+– ;B +?O S?çK >ç+ +O S?çK; B p` æ° h?B M E€ ç m
 +^aM?; BÈB im pB L; mv M h?–M i K i¼M; i?B M- bU +QÌM; i? p M; F?„T K–B M; |+
 pU+– +| i? M|B H`i²M içB çdM? T?QM; M?'iX
 >B M; BÌ- M?•M p"i bB m imv i M?Q p"v b„T ?"M; H•K h?B M S?ç; i?"M?– B +| i?
 ópÈB HU+ HQÊM; +O +?9M; i - i?"i bU F?–M; T?^aB ç®B i?O +O S?çK >ç+– p"v T?
 /U K°i +?9i`²B +| +?9i ç m ç–m ?ÄBX
 ô G"TiS+ i´ +?S+ M?•M pB M-`9i HmB F?ÄB h?B M S?ç; i?"M?– W- #^aQ F?–B i?O
 +?9M; i tm'i T?€i pÈB i®+ ç° M? M? M?'i- i`U+ iB T çB ç M F?m pU+ iBM? ç² çB
 p®M M M Hv F? B`²BXô S?QM; E?<sup>a</sup>i`–K M; •K i`QM; +?®+ H€i`²B #¶M; M?B M M|E
 +?B ç` +O +?9M; i K°i HÁM; +?2 +?Î +?Q h?B M S?ç; i?"M?– +?Q /M H`S?çK >ç
 ç`M? +| i? ?Ov /B i çQÊ+ i?"M? i?" çSM; bWM; b[M; K'v M; "M M, K F?–M; M; ½ M
 çQÊ+ iBM? ç² +?B K`²B i?b b) +QÌM; ççB ?ÆM- +kM; F?–M; bÊ; b S?çK >ç+ M[>
 GÌB pW M|B` - H"TiS+ +| çQÊ+ bU ç²M; w +O K¼B M; QÌB- i'i +^aç m; "i ç–m iÄ p
 ô S?K i?•M- h?ç+? L? K ?„M E?–M; #B i çB ç•m`²BXô S?QM; L?B m M?Ä; B¼M; M
 ô L?B m M; QÌB M?S p"v F?–M; i? Î HçB +?Ì ?„M çQÊ+– +kM; F?–M; +| M?B m i?
 +?9M; i çB iÈB ç•v i?b i®i M?'i- #^M; F?–M; ç`M? i?–B p"vXô S?QM; E?^aM?Qm
 /Á iBM? ç² +kM; F?–M; T?^aB H` +?mv M t'm- +?d +–M +?9M; i +| i? +| i?m ?Qç+?
 +O ?„MXô
 S?QM; L?B m +kM; #B i K¼B M; QÌB b) F?–M; #ÎB pb h?ç+? L? K K`KçQ ?B K Î H
 ç° M?Q p"v- +kM; +?d +| i? #'i ç„+ /o; "i ç–m- i`QM; HÁM; pšM i?–K b®i`m°i- ?v p
 +?| M; tm'i ?B MX
 h`QM; K°i i` M; pB M FQM ç€Q F?€+ +O h?B M S?ç; i?"M?X
 hçT hm •M ç M; M|B +?mv M pÈB hY .B m- #¶M; /QM; çm–B H–M; K`v; B"i; B"i- ç°
 pB M i`QM; i` M; pB MX
 Í ç| - •Q *€+? GçT hQ tm'i ?B M tm'i ?B M- p Kti iQÆB +QÌB- ç M; M|B +?mv M pÈ
 ô •Q *´ æ ççB M?•M5ô hY .B m p°B p`M; çB` - pW M?bM i?'v M; QÌB ç M- i`QM;
 i?dM? MX
 ô *–M; +?9 çB M ?ç pšM /B K H p– bQM; Xô •Q +´ æ i`QM; L; k ççB +?Q ?–m M
 ó*?ŠM; i´€+? iB m iY •Q *€+? GçT hQ M; v +^ai M?B m H–M; B[HçB +kM; K†+– F
 > ? - iW +´ M? ?MM; T?®B; B B M?•M- M; QÆB p`iB m iY M"v [m<sup>a</sup>M?B M H`imv
 hY .B m i`QM; HÁM; i?–K ?"M- i?–M b„+ i?b pšM HçM? HMM; M?Q i?QÌM; – F?–M;
 ô L; QÆB iÈB ç9M; H9+ H„K- +€+ HQÊ+ çQç; B^aiU ?² ç½ +| ç°M; ioM?– Km®M K
 hm •M iMv w M|B, óJ°i F?B #¼M ?¼`ÌB F?ÄB h?B M S?ç; i?"M?– p`Q Î i`QM; M?
 [mv i ç•v- ?¼ [m2M i?m°+ pÈB F?m pU+ ç| ?ÆMX L m Km®M ç°M; i?O i?b i®i M?'i

ô æ°M; i?O Q\ô •Q +´ æ H„+ ç-m- b„+ K†i F?¬M; i@i H„K, óh F?¬M; Km®M M?Q S
+? i K°i +€+? K¢+ / M? F€ /B mXô

" M; Q\B hQ h¢T hm •M- hY .B m- •Q *€+? G¢T hQ M;?? ?„M M|B M?Q p"v i?b p K†

"¼M ?¼ #B i +?mv M S?¢K .¢ ç°i M?B M K'i iQ+?- M?QM; H¢B F?¬M; #B i S?¢K .¢
ç°M;- K°i L;mv M h?¬M +ªM? L;mv M h?¬M +ªM? F?¬M; T?ªB H" M?Ä- K°i F?B iY p
#° GB i .B K iBM? pU+X

ói`QM; h?B M S?¢i i?¬M?- +€B +Q\M; ;Bª F?OM; #® F?OM; #®- çB K M"v +| i? F
K†i M;QM; i`¼M;- i?¬M i?€B H°` H°` p FBM? bÊ- iU ?² i`QM; HÁM; +kM; +| #
Km°B ç„+ i°BX

39jX *?QÆM; 3j8, " |M; h®B " Q S?O

óh?"i bU ç½ +? i`²B Q\ô h¢T hm •M H°` p F?B T bÊX

>„M +kM; H" L;mv M h?¬M M?`i i`¼M; i?B M +?B +ªM?- +kM; ;B®M; M?Q S?¢K .¢
+? i | h?B M S?¢i i?¬M?- çB m M"v +?SM; KBM? ?„M M m F?¬M; +¬M i?"M i?b +kM

óW- ç½ +? i`²B- +? i M; v i¢B h?B M S?¢i i?¬M?- iBM iS+ /Q *Ym hBM? i?QÆM; ?
ç-m- F?ŠM; ç`M? iBM iS+ M"v, óS?¢K >¢+ +U+ F€ iS+ ;B" M- ç½ K°i Kbm? tm'i T?
iÈB i?ŠM; h?B M S?¢i i?¬M?- i? b) #€Q i?M`Y ?"M +?Q ç ç ?„M- +Q\M; ;Bª S?
Q H•m M[h?B M S?¢i i?¬M? M"v b)`i M€Q M?B iXô

.WM; K°i +?9i- •Q +´ æ M|B, ó*| i? F?ŠM; ç`M?- i`QM; h?B M S?¢i i?¬M? +| K°i
?½M ¬M M€m- +?Q\M; [mªM i`"i iU +O h?B M S?¢i i?¬M?- #'i F€ B +ª ; M iMv i
M;?B K i`X h +kM; F?¬M; /€K î i`QM; h?B M S?¢i i?¬M?- #` K°i +Q\M; ;Bª M?Q p
çQ¢i iBM? ç²- T?ªB ç S?QM; E?ª #¼M ?¼ `ìB F?ÄB h?¬M S?¢i +?B ç` ç½`²B iQM

h¢T hm •M- hY .B m b„+ K†i #¶M; i`-K i`¼M;X

ô G} M L ç•m\L m iQM? iQ€M i?ìB ;B M i?b M" M; i T?ªB ç M i`QÈ+ i`²B +?S\
F?¬M; \ô •Q +´ æ iÁ KÁ ?ÄBX

h¢T hm •M- hY .B m H„+ ç-m- iÄ w +| i?'v p` [m•M çQ`M i`Q\M; +O ?mv i iBM? [m

ô L`M; i F?ŠM; ç`M? ç M; î i`QM; i?¬M?Xô Q \*¬ æ b„+ K†i i`•K tm®M; , óh çB ibk
ç•mXô

•Q *´ æ Kî i?¬M i?S+ - i` M F?¬M; h?B M S?¢i i?¬M? M?Q H" +| K°i +QM K„i +O ? ,
tm®M; - ibK FB K F?Q iS+ +O G} M L

>„M H" +Wm ç`+? +O G} M L - M?B m M,K M?Q p"v pšM i` M? ç'm ; v ;„i- ç®B pÈB
T?B i?Q\M; [m2M i?m°+ - K" +ªM? ;BÈB +O +ªM? ;BÈB +kM; F?¬M; i?'T ?ÆM G}
M|B M?Q p"vX

L?QM; K"- i?¬M i?S+ +O i?¬M i?S+ KÈB Kî` F?¬M; # Q H•m- pšM ç M; +¬M i?"M
?B M iW K°i T?QÆM; ?QÈM; +O h?B M S?¢i i?¬M?- ç°i M?B M i`mv M ç M K°i +
F?OM; #®X

J°i p-M; €M? b€M; ?„+ €K iW F?m pU+ ç| i`¬M` - €M? b€M; HQÈi [m ç•m H" M?
_/'m'i i`i +ª €M? b€M;X

i`QM; F?m pU+ +O [m-M; b€M; ?„+ €K- #'i F€ # ç°M; M"Q +kM; i`î M M F?¬M; `i
i?,K /Á çQÈ+ M[X

•Q *´ æ p K†i +?'M ç°M;- #¶M; M?B M idM? /"vX

ô G" G} M L 5ô h¢T hm •M ç°i M?B M ?ûi H M bÊ ?½BX

*¶ # ¸°M; ç| i?"i bU [m€ K¢M? K)- +?ŠM; M?[M; •Q +´ æ +| i? +ªK SM; çQÊ+- M;
;B€+ ` , óL" M; i [mª M?B M ç M; î h?B M S?¢i i?"M?5ô

óæB i bK M" M; i 5 æ€M; +? i5 >„+ €K # ¸°M; K½M? HB i L?Q p"v- F?ŠM; ç`M? b) F
;Bª L; mv M h?–M +ªM?5 S?B M iQ€B `²B5ô •Q *´ æ b„+ K†i F?| +QB- M´B ;B" M ç
H°- B +kM; #B i +?9M; i ç½ ç M- F?–M; i? •K i?–K tm®M; i v M[Xô

h¢T hm •M- hY .B m +kM; F?–M; M|B ;b- çB i?2Q •Q +´ æ - çQ" M M; Q|B M? M? +
i?Q| M; +| ?„+ €K # ¸°M; `ä` M; ç|X

*MM; H9+ ç|X

J´v +Q| M; ;Bª L; mv M h?–M +ªM? +O h?B M S?¢i i?"M? imv `^M; T?•M i€M î ;| +
+kM; ç m +ªK SM; çQÊ+ +?B HU+ +?B HU+ ?"M; H•K- /Q /U K°i +?9i `²B +kM; ç m

" Q ;²K +ª S?QM; E?ª- G¢T h„+ L?o- :BÈB L–M; - " G–B æ†+- EB i hQ æ†+- Gw L?
;B - p" l JBM? ç¢B i?®M; HoM? "Q+? h?B M- M?[M; i²M i¢B ç½ ç¢i iÈB L; mv M h?
i`mv M ç M i?b ç m F?ŠM; ç`M? i?•M T?"M +O G} M L X

i`QM; GB i .B K iBM? pU+- ?mM; / M? +O G} M L i`mv M t - ?„+ €K M,M; HQÊM
K°i F?B i?B i`B M` i?b K¼B M; Q|B H" T iS+ KBM? #¢+? M; Q|B ç M H" BX

GQÊ+ çQ¢i ;Bª +O h?B M S?¢i i?"M? +kM; F?–M; i?Q+? M; Q|B +O i K ç¢B i? HU
ç Q T?O +O h?B M L B i i?–M [m®+- çQÆM; M?B M +"M; F?B M +?Q #¼M ?¼ i?®

L?´i H"- ?„+ €K # ¸°M; p"Q H9+ M"v #°+ T?€i` +| +?9i ç†+ #B i- F?–M; çQÊ+ ´M
L ç M; î i`QM; i?|B F?„+ HoM? M; ° HU+ HQÊM; €Q M; ?o pB /B m M?´iX

L m +| i? tm®M; i v p"Q H9+ M"v- G} M L +| H) F?–M; i? T?| M; tm´i` iQ" M #° H
F?ª M,M; `´i HQÊM H" #` #¼M ?¼ i`ªK b€iX

h´i +ª K¼B M; Q|B FQ+? ç°M; ?QM; T?´M- i®+ ç° p¼i iÈB F?m pU+ +O G} M L ç m
h`QM; #| M; ç K oQÆBB i v F?–M; i?´v M,K M; |MX

" M +¢M? M; Q|B G} M L ?B M` bU ?„+ €K M?Q KU+- K°i +¶ M,M; HQÊM; ?„+ €K
i?´B [mûi #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; X

h?¢+? L? K p" ?mvM? ç h¢T h?€+ ç½ F?–M; i? M?bM i?´v ç®B T?QÆM; - +kM; F
+O G} M L - H•K p"Q ?„+ €K imv i ç®BX

L?QM; K"- p`i`Q +O G} M L i?b KBM? #¢+? +ªK SM; çQÊ+ `ä`"M; - M" M; i ;B®M
?„+ €K +U+ HÈM- ?B M` i`QM; i?S+ ?ªB +O M; Q|B i - iªM K€i` M,M; HQÊM; #

>„+ €K iW MÆB M"v H M i`"M` - # Q T?O #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - +?d i`QM; p" B
p¢M /†K +O h?B M S?¢i i?"M? F?–M; M; î ç m #` ?„+ €K # Q T?O5

h?B M S?¢i i?"M? `ÆB p"Q ?„+ €K imv i ç®B pQÆM i v F?–M; i?´v M,K M; |MX

:B[oä ;Bª p" pä ;Bª- F?–M; B M?bM i?´v B- +?d +| i? /MM; HBM? ?²M ç iB M ?´
"´i F€ iBM? i?¢+? p" HU+ HQÊM; T?| M; i?Q+? T?| M; i?Q+? €M? b€M; - K°i F?B +?F
€K H" T iS+ # Q T?O- ;B®M; M?Q i`QM; M,M; HQÊM; ?„+ €K ç| - imv i ç®B F?–M; i?

óL" M; i L" M; i iU ?² ç M; HoM? M; ° ?„+ €K €Q M; ?o - i`QM; #| M; ç K hmv i ç®B
S?m +| +?9i`mM`~v, ô*?9M; i iÈB ;–M M?Q p"v HB m +| #´i i`„+ ;b F?–M; îô

J¼B M; Q|B F?–M; i? M?bM i?´v ç®B T?QÆM; - M?QM; F?–M; M; ¢B /MM; M; –M M;
+kM; +| i? +?m`M t€+ M„K çQÊ+ F?Q iS+ +O ç®B T?QÆM; - #B i ç®B T?QÆM; î K

óL; QÆB HQ +€B ;b\ô h?¢+? L? K ?W K°i iB M; , óL" M; i M m Km®M ;B i M; QÆB i?
H" M; M?"M; Xô

óh H" bÊ HU+ HQÊM; +O M" M; i F?–M; +?`m F?®M; +? - F?B ç M; HoM? M; ° €Q
+O +?9M; i XL?bM +ªM? ;BÈB p" HU+ HQÊM; +O M" M; i - +?d +–M ?ÆB T?€i HU

bÊ M" M; i b) M; ° i? QÆM; iÊB +?9M; i Xô h¢T S?m i`QM; #!M; ¸ K +kM; H° ` p #
 +?9i`mM`~vX
 h? M? / M? +O i? M? / M? i?"i bU [m€ p M; /°B- i?O ¸Q¢M ?B m b€i i?"M? iQM?
 HÁM; h¢T S?m p®M ¸½ 2 M; ¸B M" M; i - ?B M ; BÌ M" M; i H"TiS+ i? ?B M` HU+
 +M; bÊ ?ÆMX
 óE?¬M; ¸•m- M" M; i +! i? / /"M; F?®M; +? ?„+ €K- pÊB +ªM? ;BÊB +O M" M; i F
 +ªM? p¬ i?S+Xô h`QM; HÁM; h¢T h?€+ +kM; F?¬M; +?„+ - M?QM; pšM H M iB M; i`
 ô*! +QÌM; ;Bª ?"M; H•K- h?¢+? L? K [m€i F?)X
 h¢T h?€+ +kM; +ªK SM; ¸QÊ+, óE?¬M; +?d K°i5 J M!- ?bM? M?Q iQ" M #° +QÌM; ;
 h?B M S?¢i i?"M? ¸ m iÊB5 G-M M"v T?B M iQ`²B5ô
 óG"K b Q #•v ;Bì\ô h¢T S?m F?!+ F?¬M; ` MQÊ+ K„i, óL" M; i H" [m•M ¸Q" M i`QÎ
 [m®+- H" ¸ Q T?O b® K°i- #¼M S?QM; E?ª #B i +?9M; i Î ¸•vX p b m 2 H" b)F?
 S?¢i i?"M? M[- i°B ¸ M? hQ i?¬M; pÊB F ¸`+? ¸O ¸ F?B M +Æ M; ?B T M?B m M,
 +?d i`QM; +?®+ H€iXô
 h¢T h?€+ K†i +Q K"v +€m- F?¬M; M!B HÌB M OB- +?d i`-K K†+X
 óL" M; i ¸ M; HoM? M; ° ?„+ €K €Q M; ?o - H9+ M"v`i F?!+ K ¸Q M- M m H9+ M"v
 M,M; b)ªM? ?QÎM; iÊB bU i,M; i`QÎM; +O M" M; i i` M €Q M; ?o Xô h?¢+? L? K i`-
 M?B M M!B, ó*?9M; i +® ? i bS+ #ªQ p M" M; i - #'i Hm" M p b m b) M?Q i? M" C
 M?"- T?ªB ;B9T ¸Ð HšM M? mXô
 ô aQ ?mvM?- i +kM; Km®M ?¶ i`Ê H„K- M?QM; # +?9M; i +°M; H¢B +kM; F?¬M;
 " G¬B æ†+X J" ?B M i¢B M; QÌB iÊB H" i' i +ª +QÌM; ;Bª L; mv M h?¬M +ªM? +O h
 +! i? +ÁM +! M; QÌB iW M; Q" B ¸ M- ;BÌ T?ªB ;B9T M" M; i i? M"Q\ L; QÆB +?Q i -
 h¢T h?€+ F?¬M; M?"M ¸QÊ+ F m H MX
 GÌB pW M!B ` - h?¢+? L? K +kM; ¸°i M?B M i`-K K†+X
 æ9M; p"v- H"K b Q #•v ;Bì\ :B9T G} M L +?®M; ¸Ì L?Q i? M"Q\ *?d #^M; p"Q #
 #¼M ?¼\
 >„M +kM; ¸ m ¸-m- +! K°i HQ¢B +ªK ;B€+ p¬ F F?ª i?BX
 *ªM? ;BÊB M [m€ i?'T- HU+ HQÊM; F?¬M; ¸O- M m ?„M +! i?U+ HU+ M?Q G} M L¢
 ¸®B ¸`+? ;B9T M" M; i - M?QM; ?„M +?d H" K°i iB m pä ;Bª +ªM? ;BÊB h?¬M oQÆM
 h?¬M +ªM? M?Q p"v- +! i? H"K ¸QÊ+ ;bfX
 L; v F?B # M; QÌB ¸ M; ? i ¸QÌM; tQ v tÎ i?b i`QM; T?ÁM; i`mv M ¸ M K°i i? M? •
 ¸-m +? i iB i FB - #B i i b) F?¬M; F?Q M? i v //Mr; b M?bM- +?Q M M KÊB /€K +®
 pW /Si- m [m M; /mv M?'i F?¬M; +?"mªM? ?QÎM; +O ?„+ €K ?B M` - +?B m b€M;
 S?Q G M +m®B +MM; +kM; F?¬M; ? M; ²B i`QM; #!M; i®B- H-M ¸-m iB M ¸SM; /"v
 hB M hB M #®BXô h¢T h?€+ +ªM; QÌB +?'M ¸°M; - H"TiS+ FQ+? ¸°M; ¸SM; H M- ¸°
 /"T ¸-m M!B, óæ i¢ bU +?B m +® +O iB M #®B M?[M; M,K ; -M ¸•v- h¢T h?€+ +ª ¸
 S?Q G M ?W K°i iB M; , óL; QÆB F?¬M; + -M +ªK i¢ i - i +?d M K†i 'M Fw i` M i`€
 i K†+ F bU b®M; +? i +O M; QÆBXô .WM; K°i +?9i- #'i H¢B M?bM p T?Q h?¢+
 i - F?¬M; p"Q H9+ T?€i ?B M M; mv +Æ i?b K†+ F - +ÁM Km®M` bS+ ?¶ i`ÊXô
 h?¢+? L? K +! +?9i t'm ?', óGU+ HQÊM; +ªM? ;BÊB +O i [m€ i?'T- K†+ /M +! H
 +kM; +?d H" M!B bm¬M; i?¬B- M?[M; i M ;B ?Ä M"v M m i?"i bU iÊB- i +?d bÊ b)
 ô*! i'K HÁM; M"v H" ¸QÊ+`²BXô S?Q G M ;"i ¸-m- i?ªM M?B M M!B, ó" M; QÌB *€+
 i' i? K T?B M- i H¢B T?ªB T?•M i•K +?B m +® +€+ M; QÆB- ¸B ¸BXô

J°i +¶ M,M; HQÊM; i`|B # M; QÌB h?¢+? L? K- h¢T h?€+- i`U+ iB T K M; #¼M ?½
F?-M; #B i ç½ #` MûK çB ç•mX

a m F?B # M; QÌB h?¢+? L? K`ÆB tm®M; ç'i i?b ç½ F?-M; i? +ªK SM; çQÊ+ bU i
+?„+ ç½ +€+? F?m pU+ pW`²B K°i F?QªM; +€+?`i HÊMX

ô aQ ?mvM?- ç9M; H`#`i - ç9M; H`#`i Xô h¢T h?€+ pšM FQ+? ç°M; , ó#`i ç½ i?V
•K i?-K ;B9T i - i +ªçÌB M`v +?Q # Q ;BÌ çQÊ+ B +?B m +® M?Q p"vXô >„M H`+

"ÎB pb +ªçÌB M`v b®M; i`QM; ;B M F?|- Hm¬M F + "M +€B +? i- +?Q # Q ;BÌ çQÊ+
M M K°i F?B b€M; iÄ- bU +ªK FQ+? i`QM; HÁM; KÈB M?Q ?²M; i?Ov i`M ç MX

h?¢+? L? K iBM- i`ªB [m H-M M`v- iQÆM; H B #'i Hm" M h¢T h?€+ +QÌM; ç¢B M
F?-M; [m M ÆM +O S?Q G M- +?Q /M H`S?Q G M K°i M;`v FB #ªQ ?„M +? i i?b
/UX

L; QÌB M`v imv`^M; i`M M?šM- M?QM; M m ç½ i?U+ bU +ªK FQ+? B- imv i ç®Bb)
çÌBX

óWXô h?¢+? L? K H¢M? HMM; ç€T H¢B K°i +•m- M?„K K„i H¢B- KÎ i?-M i?S+ +| F?
i? v ç´B i`QM; h?B M S?¢i i?`M? ç M; ?„+ €K imv i ç®BX

"B i #B i- K°i ?²B ç¢B +?B M b) FBM? ç°M; iÈB GB i .B K iBM? pU+`i M? M? b)
+kM;`i +?Ì KQM;X

399X *?QÆM; 3je, ""M h v E?´M; G² h€B L?Êi

*?B M ç´m bQ pÈB i`QM; iQÎM; iQÊM; +O ?„M i?b tav` M? M? ?ÆM M?B mX

h?-M i?S+ +O ?„M pW KÎ` - H`T iS+ +ªK i?`v çQÊ+ K°i +¶ M,M; HQÊM; # ç°M;
+?¶ G} M L T?|M; H M + QX

GU+ HQÊM; +m²M; #¢Q M?Q ç´i`mM; M9B +?mv M i`Q /•M;- M?Q KQÌB M; ¼M M9
-K -K i`QM; h?B M S?¢i i?`M?X

h`QM; #|M; ç K hmv i ç®BX #®+ H M ?Ä /B K- iU ?² H M F?„T +ªi?`M? i`b- /QÈB
i„+ p` €Q M; ?o +O i? ;B M iU ?² ç m #` €T +? X

GU+ HQÊM; *| i? +QÈT çB F?Q iS+ +O #'i F€ bBM? HBM? M`Q # Q T?O +ªiÁ i?
;Bª M`Q i`QM; i?`M? +kM;`mM`~v- i?"K +?Q Km®M [m€ #€B pb FQM? bÊX

h'i +ªpä ;Bª i`QM; i?`M?- #'i Hm" M +ªM? ;BÈB + Q i?'T- p`Q H9+ M`v ç m wi?S+ ç
+| K°i M?•M p"i F?B M i?B M ç` +kM; TªªB #B M b„+- HQ¢B F?Q iS+ M`v +| i? ,
Km®M T?€ ?Ov i'i +ªX

>mvM? ç h¢T h?€+ #B M b„+- ç m #B i +?B M ç´m ç½ #„i ç-m- i?2Q #ªM M,M; +ªK

ô aQ ?mvM? æ•v H`HU+ HQÊM; €Q M; ?o +O iB M #®B Q\ô h? M? •K +O h¢T h?
bÊ [m€- bS+ ,M KÁM +QÌM; ç¢B- M?Q +| i? H`K i M +?ªv i'i +ªHU+ HQÊM;- i`ÌB- F
+O +?9M; i i?"i bU +| i²M i¢B +`T #"+ M„vXBH

>„M pW +| bmv M; ?o M`v i?b T?€i ?B M iW i`QM; i` M; pB M +k M€i +O G} M L i
K„i- M; QM; i?-M M?bM i?b ç°i M?B M M; •v /¢BX

*?QM? H`i?-M iBM? M? iU i v /•M; H MX

hWM; F?®B i?-M iBM? i`QM; bm®i M?Q H`iWM; pB M T?²M iBM? b€M; `U+- b„T
F?-M; h?B M S?¢i i?`M?- F?-M; M; WM; +?mv M ç°M;- HU+ HQÊM;`M +?S i`QM
i?m b¢+? b)- iWM; F?®B i?-M iBM? i?"K +?Q i`mv M` iB M; `Qi +?|B i B- M,M; H
?¢i KQ`ÆB tm®M;X

h`QM; h?-M iBM?- +?S i?B M ç` +?B HU+ /`v ç†+- M,M; HQÊM; i`QM; K¶B F?®B
 bQ pÊB iBM? M; mv M i`QM; +Æ i? K°i h?-M oQÆM; +aM? ;BÊB M?`i- M?` i`¼M; i
 *?d H"- HU+ HQÊM; i`QM; i?-M iBM? `i F?| çQÊ+ FQ+? T?€i i`QM; K°i H-M- HçB
 ç +?B M ç'm- M; v +a pä ;Bª +QÌM; ççB +kM; +?d +| i? ?'T i?m K°i +?9i i?-M iBM
 p`Q i`QM; +Æ i? X
 E?-M; B #B i- i?-M iBM? +kM; +| i? p"M /KM; M?Q p"v- FQ+? T?€i HU+ HQÊM;
 i`M T?€T F€ /B m- çç i i?`M? HU+ HQÊM; # ç°M; F?| HQÌM; X
 ?ÆM J°i pçM F?®B i?-M iBM?- M?Q ?ç i KQ +U+ HÈM `ÆB tm®M; - i?Q€M; M?bM-
 `ÆB tm®M; - ?| i?`M? çQÌM; +QM; v m i`QM; F?-M; i`mM; - F?-M; +?`m aM? ?QÎM
 +| i? p `?çK pÊB M? m- #„M ` €M? HY ç T K„iX
 hWM; F?-B i?•M iBM? +?B HU+- ;B-M; M?Q HU+ HQÊM; +O K°i pä ;Bª h?-M wSA
 iBM? +MM; M? m `ÆB tm®M; - iQÆM; çQÆM; pÊB pÊB ; -M pçM +QÌM; ;Bª h?-M
 FQ+?X
 h`QM; M?`i i?`B- i`QM; h?B M S?ç i i?`M? ç°i M?B M i`mv M ç M iB M; M´ -K -K-
 +O G} M L - iU ?²`i M?B m +QÌM; ;Bª ç M; iK i"TiÈB ç m #`aM? ?QÌM; - ç M; /
 +UX
 >Q F?-M; h?B M S?ç i i?`M? T?9i +?®+ ?B M ` iWM; #`M i v F?´M; H²- M?Q H` i?
 + Q`²B ûT tm®M; - + K¶B K°i #`M i v ç m +?°TiÈB iWM; ççQ i?•M aM?- ç m i€B M
 F?|B K`m i`„M; - içQ +?Q M; QÌB i K°i HQçB +aK ;B€+ K Q +®i iOM; M?B M- K M; i
 tm®M; - iWM; F?®B i?-M iBM? ç°i M?B M #çQ iQ€B- M,M; HQÊM; `| i p`Q i`QM; iWM
 ,M KÁM i`QM; #`M i v iQ i€B M?Êi +`M; FBM? M; QÌB ?ÆMX
 _-K`-KX
 L?Q h`B bKT ç`i MSi- K°i +?¶ F?m pU+ +O h?B M S?ç i i?`M? i`mv M ` iB M; p M
 pK M´ H M ` - iWM; +,M M?` ç´ b" T- ?| i?`M? T? iQ+?X
 E?-M; # Q H•m b m- +| i? M; ?2 i?`v M?[M; iB M; ?ûi i?ªK i? HQÆM; - ;B®M; M?Q
 F?´B- #` iWM; #`M i v F?´M; H² i€B M?Êi ç| ç tm®M; - F?-M; i? ç°M; ç"vX
 hB M; ²M `Q +?´M ç°M; +a h?B M S?ç i i?`M?- T?9i +?®+ M i oM? HçBX
 h`QM; #|M; ç K- F?-M; +| K°i i? M?•K M`Q i`mv M ` - F?-M; #B i p b b Q- Î F?m p
 M,M; HQÊM; # ç°M; ç m M; WM; HçBX
 :B®M; M?Q M?[M; +QÌM; ;Bª L; mv M h?-M +aM? iK i"TiÈB ç m #`M?[M; #`M i v iQ
 HU+ HQÊM; +O HU+ HQÊM; iQ`M #° iQ`M #° €T +? - F?-M; i? /MM; HU+ HQÊM; €
 +?d +| i? M¶ HU+ M; ,M +aM HU+ ,M KÁM iW i` M #`M i v F?´M; H² i`mv M ç M- +,M
 aM? ?QÎM; /Q G} M L içQ i?`M?X
 J°i H€i b m- Î F?m pU+ F?€+ +O h?B M S?ç i i?`M? H"TiS+ i`mv M ç M p¬ b® iB M
 J'v pçM pä ;Bª +aM? ;BÊB F?€+ M? m i`QM; i?`M?- ç m w i?S+ çQÊ+ i`QM; i?`M
 T?€i bBM?- i?2Q #aM M,M; +?çv M?Q # v i`QM; #|M; ç K- iÈB ; -M F?m pU+ +?B M
 #B m +?Q p` i`Q +O KbM?X
 h`-K K†+ K°i +?9i- h?ç+? L? K ç°i M?B M M|B, ó*?9M; i +kM; çB t2KXô
 hçT h?€+ ;"i ç-m- H"TiS+ ç€T SM; , óæB- +?9M; i iÈB t2K `®i +m°+ ç½ tªv ` +?m
 *QÌM; ;Bª L; mv M h?-M +aM? ;B Q +?B M- #bM? i?QÌM; `i F?| M?bM i?`v- çç i iÈB
 ;Bª L; mv M h?-M +aM? iK i"Tiç€M? K°i i`"M- +`M; H` M; "M M, K K°i i?mÎ- #Ã HÐ 2 M
 L m +| i? +?QM? K„i i?`v +QÌM; ;Bª L; mv M h?-M +aM? ;B Q +?B M- +aK M?"M çQ
 p` p"M /KM; HU+ HQÊM; €Q M; ?o +O +QÌM; ;Bª- ç®B pÊB i? M; ° +aM? ;BÊB iQÆM
 Q+? T?B i?QÌM; HÈM- M|B F?-M; +?WM; +| i? i?W +Æ ç°i T?€- ç€M? pÐ +?QÈM

æ•v+kM; H" pb b Q #B i`ä i`mM; QÆM; +m°+ +?B M`i M;mv ?B K M?QM; pšM +
iÈBX

"¼M ?¼ ç m Km®M +?SM; FB M i`"M +?B M M"v- M?bM t2K M?bM t2K +?Q +QÌM;
€Q M;?o +O i?B M ç` i?b ççi iÈB +'T #" + M"QX

" M;QÌB h?ç+? L? K p" +€+ +QÌM;;B^aiK i"Tp ç•v- çB HçB i`QM; #|M; ç K- iÈB F?
KK+ iB m`i`ä`"M;- +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; +¬M HQ H„M; F?¬M; ibK çQÊ+ p`i`QX

J¼B M;QÌB F?¬M; M?bM i?'v ç®B T?QÆM;- +?d +| i? KÎ i?¬M i?S+ - çB m M"v F?E
S?çi i?"M? ?¬M HQçM- +€+ HQçB HU+ HQÊM; €Q M;?o p" i?¬M i?S+ #'i ç²M; i€M
i?¬M i?S+ +?çK M? m- SM; T?| i?¬M i?S+ # ç°M; F`+? HB i- iB M iÈB ?bM? i?"M

h?B M S?çi i?"M? pW u M ioM? K°i F?„+ HçB +"M; M€Q ç°M; ?ÆM- i`QM; M?[M; p
ç`+?- b m F?B +^aK SM; çQÊ+ i?¬M i?S+ # ç°M; +O ç®B T?QÆM; i?b b) tm®M; i v

>¬K M v- +QÌM;;B^ah?B M S?çi i?"M? i` M? ç'm HšM M? m- [mv +O M;?B K +'K p
içK i?ÌB #` T?€ pĐ- ``i M?B m M;QÌB i?W /`T #|M; i®B- ?ç b€i i?O ç®B pÈB M;QÌ
ç'm i`QM; i?"M? +"M; M?B m ?ÆM- iB M; ?ûi i?^aK i?®M; F?´- iB M;;-K ;W ?B m
p M; H MX

_ -K` -KX

hB M; +?'M ç°M; F?OM; #® GB M iB TiW i`QM; +?B M ç'm i`mv M ç M- +^aM? iQ
i?B M /B i ç` içQ i?"M? M?Q i?B M ç` #` T?€ M€i- +U+ F€ F?Q i`QÆM;X

æ€ pKM- +´ i?K +€+ HQçB p"i T?~K #„M` iW MÆB ç| - HU+ HQÊM; FBM? M;QÌB-
F`T çSM; p[M; i?b #` K°i F?®B ç€ p,M; i`9M;- H"TiS+ i?¬M i? M´ KçM?- i`U+ iB

39dX *?QÆM; 3jN, *?¢K h v *| h? "ÄM;

ô h¢T hm •M i?9+ i?9+- M;QÆB b Q H¢B /€K ¸B ` \ô hY .B m v M H†M; M?bM •Q *
#B i iW M v p b m- M;QìB M"v b) ¸B +MM; ¸QìM; pÈB •Q +´ æ - +| H) b) i`î i?"M? M
M" M; i i`QM; iQÆM; H BX

*kM; F?¬M; #B i pb b Q- M" M; i H¢B +ªK i?'v i?QªB K€B- ;B®M; M?Q ;€M? M†M; i
pmB bQÈM; M|B F?¬M; M M HìBX

•Q *€+? G¢T hQ ¸B i?2Q M" M; i M?B m M,K- pb M" M; i - F?¬M; iB + pB T?¢K bQ
[mªM Hw hY .B m iBM? ¸•m ` ¸'v +?Q M" M; i X

*?d H"- •Q *€+? G¢T hQ +kM; /½ i•K #WM; #WM;- w ¸² ?„M ¸B i?2Q M" M; i - M" M; i

"îB pb €B K° M" M; i - #îB pb Km®M +| ¸QÊ+ M" M; i - •Q *€+? G¢T hQ KÈB +| i? #Ä
H"K pB + +?Q M" M; i - M?QM; iW b m F?B #B i •Q *€+? G¢T hQ î b m HQM; M" M; i
iQM? +?•M +?QM? +O •Q *€+? G¢T hQ- M" M; i +kM; F?¬M; +ÁM +ªK i?'v i?QªB K

>¬K M v- •Q *€+? G¢T hQ M?„+ M?î M" M; i - #ªQ M" M; i +~M i?"M h?¢+? L? K- #ª
¸®B T?| h?¢+? L? K- +m®B +MM; +kM; +?¼+ ;B" M M" M; i - i? +?Q M M F?¬M; +?
¸°+ M?Q p"vX

óh /€K ` ¸•v H" pbi #B i M;QìB ¸| b) F?¬M; H"K ;bi Xô h¢T hm •M H¢M? HMM; +Q
•K i?-K tm'i i?O FB K°i HÁM; /mv G} M L - imv `^M; i F?¬M; #B i pb M;mv M M?
#¢+? i•K w +O ?„MXô

.WM; K°i +?9i- h¢T hm •M i`-K ;B¼M; M|B, óoW `²B M?[M; +QìM; ;Bª L;mv M h?
#|i F€ B +kM; +| b€i w pÈB G} M L - S?QM; E?ª- G¢T h„+ L?o- :BÈB L¬M;- " G-
i?"M? i|i M?B M F?¬M; M|B- "Q+? h?B M- Gw L?¢+ S?QM; +kM; +| HÁM; Km®M ;B
+´ æ Xô

hY .B m K†i F?) #B M- i?-K ;"i ¸-m, óæ•v +kM; H" M;mv M M?•M pb b Q i Km®M
*€+? G¢T hQX •Q +´ æ i?•M H" #€ +?O K°i T?QÆM; +O i?-M [m®+- F?¬M; M;î F?
M;° €Q M;?o +kM; HÁM; K M; €+ w- ¸B m M"v H" H"K i`€B pÈB HÈB Q+? +O i?-M
hQ p" ?„M H¢B +?†i +?)- î i?ìB ¸B K K'm +?®i- F?ŠM; ¸`M? b) ¸SM; +MM; K°i +?¶
+| KQm ¸² F?€+Xô

óE?¬M; b B- •Q +´ æ Km®M G} M L +? i- F?¬M; Km®M €Q M;?o +O M" M; i H¢
+?B M ¸'m T?€i bBM?- ?„M #` +¬M; FQ+? M?B m M?'i- #` h?QÆM; +kM; M†M; M?
p K†i F€ /` M|B, óJ" i î i`QM; M?[M; M;QìB +| K†i H" M;QìB /mv M?'i F?¬M; /mv M
M L tªv ` +?mv M- Km®M #ªQ p M" M; i X *| H) M;QìB ¸| +ªK ;B€+ w ¸² +O i - +?
F?¬M; ? tm®M; i v pÈB i - i i`QM; M?[M; pã ;Bª L;mv M h?-M +ªM? H" M;QìB i?Q
?QÈM; iQ M"QXô

GìB pW M|B ` - hY .B m €M? K„i b€M; M;ìB- ?¬ M?Ä, óL;QÆB H" M|B L;QìB ¸| #
?„M HB m +| T?ªB H" iB M #®B +O i?-M [m®+ +?9M; i ? v F?¬M; \ô

ô E?¬M; i? Xô h¢T hm •M +QìB F?´, óæB M ?¢ M;?o t [m€ `²B- M m ?„M pbi?-M
S?QM; E?ª- G¢T h„+ L?o F?¬M; i? b®M; iU i¢B M?Q p"v î h?B M S?¢i i?"M?X *?d
+?9i [m M ? pÈB G} M L ¸¢B M?•M- M?QM; F?¬M; +| ;B Q ibM? ;b pÈB i?-M [m®

ó*| H) p"vXô hY .B m ;"i ¸-m- M?bM p T?Q F?m pU+ ¸|- M|B, ós2K ` - +?9M; i F?
#¢B H° `²BXô

óW- ?B M ;Bî î h?B M S?¢i i?"M? +QìM; ;Bª M?Q K•v- "Q+? h?B M- Gw L?¢+ S?QM
L;mv M h?-M M?' i`¼M; i?B M- pÈB HU+ HQÈM; +O #¼M ?¼ ¸½ F?¬M; i? M„K i
i®B H¢B +| K°i +QìM; ;Bª M?Q p"v i¼ i`'M- +?ŠM; B /€K F? B +?B M +ªXô h¢T
óL;QÆB ?B M i¢B T?•M `ä ;BÈB ?¢M pÈB •Q *€+? G¢T hQ- +?„+ iB m iY ¸| b) F?¬
¸ T p" i?O ¸Q¢M +O ¸B M ?¢- Km®M H¬B FûQ iB m iY ¸| +?„+ +kM; F?¬M; TªB p

J†i hY .B m #¶M; M?B M ¸Ä H M- K„M; F?) K°i +•m `²B +„M K¬B i`ÈM K„i, ó>„M F?

hϕT hm •M +QÌB +QÌB- F?¬M; M|B i? K ;bX

ô *[m +[m5ô h`QM; T? iQ+?- •Q *€+? GϕT hQ ϕB iÈB- /WM; HϕB # M +ϕM? •Q +´ a
+¬M; +?9 ϕ½ +„i ϕSi`²BXô

•Q *´ æ +?•M ϕ-v p i i?QÆM; /[iÈM- b„+ K†i i€B M?Êi- M;?2 p`v i?b ? B K„i ?B M

•Q *€+? GϕT hQ +QÌB F?´- i?Î /`B K°i ?ÆB, óL`M; i HU +?¼M h?ϕ+? L? KXô

•Q *´ æ ?W HϕM? K°i iB M; , óL[M?•M ϕ m H` M?Q p`v- M?´i H` M[ M?•M bBM? i`Q
+?d +| [mv M i? p` HÊB Q+?- +,M #ªM F?¬M; +| +?•M i bM?- t2K` M;QÆB ϕ½ H½
+MM; +?ŠM; M?“M ϕQÊ+ ;bXô

óh idM? M;°`²B- b) F?¬M; ϕ M[ M?•M ϕ| Î i`QM; HÁM; M[Xô •Q *€+? GϕT hQ ;”i ϕ

ôW- M?Q p`v +kM; i®i- i`QM; HÁM; F?¬M; +| `^M; #m°+ ;b i?b KÈB +| i? #QÊ+ H M
HU+ +O M;QÆB- iQÆM; H B i`i M?B M b) i`Î M M M´B #”i Î i?-M [m®+- ϕ M M;”v
i?Q€i F?ÄB HÁM; #”M i v +O M;QÆB- ϕB m FB M iB M [mv i M;QÆB +| ϕO HU+ H

óh #B i- i b) K°i HÁM; i?2Q ϕm´B HU+ HQÊM; - +kM; +¬m ϕ°i T?€ M?Q +[m +[m-
ϕϕQXô •Q *€+? GϕT hQ M;?B K K†i M|BX

ô *?9M; i ϕBXô •Q +´ æ +?“K`½B ϕSM; H M- M?bM i?Q€M; [m pU+ b•m Î ;B[T?
•Q *€+? GϕT hQX

"Q+? h?B M p` Gw L?ϕ+ S?QM; +O *Ym hBM? i?QÆM; ?°B M?bM M? m K°i +€B- +
;b i`-K K†+`ÌB F?ÄBX

"Q+? L?m p` GϕT æS+- +ª pä ;Bª +O *Ym hBM? i?QÆM; ?°B iW #®M T?QÆM; i€
i?2Q T?Q b m ? B +QÌM; ;Bª L;mv M h?-M M?`i`¼M; i?B M M`v #B M K`i`i M? M

æQ`M M;QÌB +O S?QM; E?ª HϕM? HMM; M?bM #¼M ?¼`ÌB F?¬B- F?¬M; M; ,M +ª

”i Hm”M H` •Q \*´ æ ? v H` "Q+? h?B M- Gw L?ϕ+ S?QM; - iQ`M #° ϕ m H` L;mv M h
HQÊM; +?•M +?QM? +| H) bQ pÈB S?QM; E?ª +ÁM + Q ?ÆM K°i +?9i- h?B M S?ϕi
ϕϕB +U ϕ-m M|B ϕQÊ+ H` ϕQÊ+ M[- # M;QÌB ϕ| F?¬M; i bK S?QM; E?ª ;•v T?B M
i`ÌB ϕ`i`²B- i`i M?B M F?¬M; /€K H`K #”vX

M?QM; +QÌM; ;Bª F?¬M; M M tm`i ?B M Î h?B M S?ϕi i?“M? M`v M;? M? M; M; #Á
HQÊ+ ϕQϕi ;Bª €M? K„i FB M; F`- +?O ϕ°M; i`€M? ϕQÌM;X

E?¬M; B /€K iÈB /Á tûi pU+ b•m ?„+ €K ϕ| M[- imv `^M; #B i G} M L +| F?ª M,M;
i`QM; ϕ|- M?QM; K¼B M;QÌB ϕ m HU +?¼M iW #Ä- ;B®M; M?Q bU i bM? pW`²B F`
i`€M? ϕB- H†M; H) `ÌB ϕBX

aU ϕ€M; bÊ +O M;QÌB •K i?-K tm`i i?O- HϕB +| w ϕ² +?2 +?Î G} M L `i`ä`”M; - i`
;BÈB + Q ?ÆM- M m F?¬M; KϕQ Km°B /ŠM iÈB bU iS+ ;B”M +O ϕ®B T?QÆM; i?b

ô oW`²B # M +€+ M;QÆB HªK M?ªK ;b ϕ|5ô h` M ϕQÌM; i`Î p - "Q+? h?B M [m v ϕ
"Q+? L?m p` GϕT æS+X

GϕT æS+ i?-M b„+ +?“M ϕ°M; - p°B p`M; F HϕB +?mv M +?SM; FB M H9+ i`QÊ+ - K
M , óæϕB i?®M; HoM?- M;QÆB [mª M?B M H` K„i b€M; M?Q ϕm®+5 hB K HU+ +O
iϕB +m®B +MM; +kM; iBM M m ?„M p` "Q+? L?m iB m i?Q F i?ÊT- ϕ®B pÈB #€ M;
ϕ`M? +| i`Ê ;B9T +U+ HÈMXô

L;?2 GϕT æS+ M|B tQM; - "Q+? h?B M K„i iÄ b€M; - i€M i?QÎM; , ó M? ?MM; tm`i

"Q+? L?m +„M K¬B /QÈB- b„+ K†i F?€+ i?QÌM; - F?¬M; M|B ;b- F?¬M; #B i ϕ M; M

ô L?m M?B- M;QÆB +ªK i?´v b Q\ô "Q+? h?B M ϕ°i M?B M ?ÄBX

ó:b +Æ\ô "Q+? L?m M;~M M;Æ- +| +?9i F?¬M; v M HÁM; M;~M; ϕ-m H M, óh pW`

ô L;QÆB +ªK i?´v iB m iY ϕ| i? M`Q\ô "Q+? h?B M HϕB +QÌB M|BX

óW i?b +kM; +| +?9i HÊB ?¢BXô "Q+? L?m M?Ä ;B¼M; i`ª HÌB- K„i ç T H|2 b€M; ,
i`QÊ+ FB i?b HÊB ?¢B ?ÆM M?B m- i H9+ i`QÊ+ i?U+ bU M?bM H-K`²BX L m M
M?Q ?-K M v- i F?ŠM; ç`M? b) #'i +? 'T i`i +ª K¼B ;B€ ;B[?„M H¢BXô

ô " Q ;²K +ª ;ª +?Q +?Q\ô "Q+? h?B M M? +? KB M; +QÌB- i` m ;? QX

ô S?K i?•M5 L;QÆB çWM; ;B m +Êi i - i?"i ç€M; ;?ûi- "Q+? L?m i? M i?MM; +9B
ç°M; i•K- F?¬M; +| w F?€M; +U K½M? HB i M[X

L[M?•M +O GB i .B K iBM? pU+ i?Ì T?KM; +QÌM; ;Bª pB i¬M- + Q i?O i? M? MB
M;¢M? +`M; +| i? ?'T /šM €M? K„i +O +€+ M`M; - "Q+? L?m +kM; F?¬M; M;Q¢B
L? K ?-K M v i?"i bU F?B M M`M; i TªB M?bM pÊB +†T K„i F?€+ tQ - K°i +?9i F?
iU ?² +kM; #` h?¢+? L? K K°i FQ+? ç€M? i MX

h`QM; iBK M`M; i - +| i? K K°i i?•MªM? +QÌM; ?•M + Q HÈM- F?B M M`M; i F?| +

óW- +?mv M M`v i b) H`K +?O- ç H-M b m ;†T K†i- i ûT ?„M TªB i?"M? i?•M pÊB
? - i•K iBM? iU ?² F?¬M; i²BX

óæ€M; ;?ûiXô "Q+? L?m i?'T ;B¼M; H`K #~M- M?QM; `ä `M; F?¬M; +ÁM w F?€M;

ô S?K i?•M- pW`²B ç½ tªv` +?mv M ;b5ô S?QM; L?B m p` S?QM; EB m çB i?2Q
M?`M çQÊ+ ?ÄBX

ô *?9M; i Km®M ;B i G} M L - p®M iQÎM; `^M; M;QÌB +O i K ç¢B i? HU+ b) [m`v
çQ+? +O K¼B M;QÌB iU ?² M?'i i`Q- +m®B +MM; +MM; M? m HB M i?O Q M? FQ+
#|M; i®B ç| ?| ;BªB- M;QÊ+ H¢B tm`i i?O çª i?QÆM; +?9M; i \ô S?QM; Eªª ?Q i b•
F?€+ i?QÌM; , óh?"i F?¬M; M;Ì- i K ç¢B i? HU+ p•M +?| +„M +?| M?Q p"v- i`QM; h?
i?W /`T ?„+ €K ?`M; H•K +¬M; FQ+? G} M L X h`QM; ç|5ô *ÁM +| •Q *´ æ +O h
? - i p®M ç M; HQ H„M; M?B m +QÌM; ;Bª M?Q p"v ?`M; H•K- ç¢B bU +O +?9M;
i•K ?ÆM`²BXô

h?B M S?¢i i?"M? G9+ M`v +| # +¶ HU+ HQÊM; H`*Ym hBM? i?QÆM; ?°B- h?B M
F€ K°i +¬ HU+ HQÊM; M`Q +kM; çO ç +?®M; H¢B i? HU+ +O #ªM i?´ h?B M S?¢i

L m # T?QÆM; HB M i?O- S?QM; Eªª #¼M ?¼ +| i? M; v +ª iBM? ç² +kM; F?¬M; ;
i bK FB KX

L?QM; i`ªB [m +?B M ç`m H-M M`v- S?QM; Eªª w i?S+ çQÊ+ i K ç¢B i? HU+ +kM
ç®B F?¬M; i? çQ`M F i M?'i i`Q- K` ?„M p` ç€K M;QÌB G¢T h„+ L?o- :BÊB L¬M; - "
i K ç¢B i? HU+ b) +MM; M? m ç®B ç`+?- F?¬M; +| F?9+ K„+X

*°M; i? K +QÌM; ;Bª i?¬M #Q +O h?B M S?¢i i?"M?- `ä `M; ç M; •K i?¬K M; ?B
S?QM; Eªª p[M; /¢ ?ÆM- +ªK i?'v +| i? ç€M? K°i i`MX

ô aU tm`i ?B M +O h?¢+? L? K H9+ i`QÊ+ ç½ i¢Q i?"M? ç°M; ioM? +U+ HÈMXô S?
iª H¢B M?[M; ;b pW`²B ç½ +?SM; FB M- b„+ K†i M; ?B K M; ?`, óS?K i?•M- h?¢+?
M;mv ?B K- H` +QM / Q ? B HQÐB- /MM; i®i i?b b) ;B9T +?9M; i +U+ HÈM- M m p

S?QM; Eªª M; ?B K i9+ H„M; M; ?2- b„+ K†i +kM; /°M /°M i`Î M M M;QM; i`¼M; , óh
;BªB [mv i- i?"i F?¬M; M;Ì ?„M +| H¢B +QÌM; ç¢B M?Q p"vX L?B m M?B- M;QÆB i

ô *?d +¬M +| i Î ç•v i?b ?„M F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; +QB +?9M; i H`F ç`+?- T?K i?
pU+- +?Q ?„M K°i aBM? K M? +?B iBM?- i M; ?o ?„M M?'i ç`M? b) +ªK FQ+? +?9M;
p T?Q +?9M; i Xô S?QM; L?B m M; ?B K i9+ M|BX

óh +kM; F?¬M; F2Q FB i- v M i•K çB- ?„M ç½ +?SM; KBM? çQÊ+ #ªM i?•M- ?B M
+?Q GB i .B K iBM? pU+- B +ÁM /€K +QB F?BM? ?„M5ô S?QM; Eªª M; ?B K K†i
+?„+ `i M? M? b) i`mv M F?„T GB i .B K iBM? pU+- +kM; b) F?¬M; B /€K F?¬M;
?"Q- i #B i TªB H`K M?Q i? M`Q`²BXô

ô *€K ÆM T?K i?•MXô S?QM; L?B m +QÌBX

ô > „M #¶M; M?B M #B M K'i- +kM; F?¬M; #B i H9+ M"Q b) tm'i ?B M- iB m iY M"v
E?ª i?Î /"BX

ô > „M b) tm'i ?B M- i M; ?o- F?B ? „M H¢B tm'i ?B M- M?'i ¸`M? b) F?B M +?Q M; Q
¸¢B ?ÆM5ô S?QM; L?B m i?b i?"Q iU M!B5ô J „i ¸ T i" M ¸-v iB M? +ªK b•m ¸"KX

*?QÆM; 39y, h¢Q ?mv i

h?¢+? L? K F?¬M; ¸°M ¸B [m€ t X

i`QM; iBM? F?¬M; # Q H # M M; Q" B h?¬M S?¢i +?B ¸` - ? „M HŠM; H†M; #²M; # M
M?9+ M?Q+?- K" [m M? M; Q!B ? „M i?b b€i F?Q ?mv i iBM? HQÊM H!- T?K /B M i
+?9i ?¬M HQ¢M- F?B M i?S+ ?ªB F?¬M; ¸QÊ+ M iQ!M; v M iom?X

S?²M iBM? K! K`i- +kM; F?¬M; iW pU+ M; Q¢B t t¬B +Ð M"Q +?B m tm®M; - iK i" T i
+?Q +ª M; Q!B ? „M iW b€i F?Q /"v ¸†+ ` i?b +ÁM +! K°i iB i? M? HQÆM; +?B w- F
K€BX

æ! H" M, M; HQÊM; +O pU+ M; Q¢B iBM? i?¬MX

h`QM; +Æ i? - iBM? p•M i`QM; Hm²M; F?Q tQ€v iU ?² +?"K `½B +?mv M ¸°M; - K°i
` €M? b€M; i`!B K „i- F?¬M; M; WM; i`mv M ` K°i +¶ HU+ FûQ K½M? HB i- iB M ?"

hBM? [m M; æ-v i`!B M?Q KQ i`9i tm®M; - iK p"Q Hm²M; F?Q tQ€v i`QM; ¸ M ¸B M
pB M iBM? i?¬M ¸!- F?B MªM? ?Q!M; +O T?K /B M iB M? iU +kM; v m ¸B F?¬M; Q

h`QM; "av i`, K ? B KQÆB ?mv i F?B m- iWM; Hm²M; F?Q tQ€v ¸B M +m²M; iBM? H
[m€ i`bM? M"v- ?mv i ¸¢Q +O ? „M +, M T?²M; F?! +?`m- ? „+ ¸°M; +O HBM? ?²M i
i?b +kM; iB M ?"M? iBM? H¼+ - F?B M i?¬M ?²M +O ? „M F?¬M; v M iom? ¸QÊ+ /M

o"Q H9+ M"v- i`¢M; i?€B +O i`¢M; i?€B +kM; F?¬M; iQM? H" i®iX

*kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- b€i F?Q ¸"K ¸†+ i` M M; Q!B ? „M /¬M /¬M #Èi
¸ M; ;†K M?'K M°B i•K +kM; #` ? „M K¢M? K) M; ,M +?†M- b m ¸! i?¬M; [m i?¬M ?²M
#€B i`W F?ÄB i•KX

.¬M /¬M- i`QM; K°i ?mv i F?B m # „i ¸-m +! /` HU+ i?¬M #Q i`"M ` - ¸QÊ+ ? „M /šM
i?K- F?B M +?Q HU+ HQÊM; pW iB m ? Q ¸QÊ+ #´ bmM; X

æK+ MQÈ+ #ûQ +Á i`QM; h?B M S?¢i i?"M? - F?B M ? „M +! ¸QÊ+ HÊB Q+? +U+ HÊ
+ªM? #ÎB pb #` ? „MªM? ?Q!M; H" F`+? +?B M b®M; +? i pÊB M? mX

hBM? F?Q +O MM M; Q!B +?M? [M; M"v ¸ m #` ? „M H†M; H) ?'T i?m- K°i +¶ iBM?
¸†+ p¬ +MM; X

> „M H9+ 'v #B i iBM? H¼+ +¬M K°i [m€ i`bM? - Î i`QM; h?B M S?¢i i?"M? i?b F?¬
#bM? - +?Q M M KÊB K¢M? K) /MM; F?¬M; ;B M +?B HU+ #B M ¸B- iÊB # M M; Q" B
i?QÆM; K M; i`'M M bU /` i?Q!M; i`QM; +Æ i? X

_ 'i M? M? - i`QM; +€+ ?mv i F?B m F?€+ +kM; # „i ¸-m +! /` HU+ i?¬M #Q i`"M ` - M
?dM? +?ªv i`QM; ;•M K¢+? +O ? „MX

. _ HU+ h?¬M #Q i`QM; i?•M i? K€m i?`i +O ? „M iB M ?"M? #B M ?! F€ /B m- +¬
+O #`i iY pä ?²M +, M +S p"Q bU #´ bmM; +O /` HU+ i?¬M #Q- +?"K `½B ?bM? i?"M

æ¢B HQÊM; /` HU+ i?¬M #Q i?~K i?'m p"Q i?¬M i? +O ? „M- +ª M; Q!B ? „M /¬M /¬M
+¬m ¸QÊ+ #ÆB +, M; - M?bM i?Q€M; [m - +Æ M?K+ +ª M; Q!B i?"M? ¸Ä M?Q K€m- H

. _ HU+ i?¬M #Q +O :•M K¢+? - /QÈB i€+ /KM; +O #`i iY pä ?²M M; QM; Hmv M ` 'i M
?mv i i`"M ¸-v M, M; HQÊM; ¸QÊ+ F i H¢B i`QM; i?•M i? K€m i?`i +O ? „MX

L? „K K „i H¢B- F?¬M; M; ?o M?B m- +S /mv i`b i`¢M; i?€B M"v- i?2Q #ªM M, M; i¢Q ?
"i iY K ?mv i ¸QÊ+ M; QM; Hmv M ` X

J°i çQ¢M i?`B ;B M b mX

hW iW- i`QM; ?mv i F?B m F?¬M; +ÁM /` HU+ i?¬M #Q HQm +?mv M M[- p`Q H9+ KÎ K„i` X

h?¬M i?S+ M°B FB K- ?„M T?€i ?B M `ä `”M; i`QM; ?mv i M?K+ +O i?¬M i? M;Q
”i iY K ?mv i5

a® HQÊM; ”i iY K ?mv i G¬M M`v çQÊ+ ?bM? i?”M? ?ÆM ?ŠM #’i F€ H¬M M”Q R
LB K ç•m F?) ç°M;- ?½M i?Y /mM; M?”T ”•i iY K ?mv i p`Q K¢+? K€m- w ç² i? v i?
i? X

”®T #®T #®T

sQÆM; +®i i`mv M ç M iB M; p M; M?Q +| b’K ç€M? i`QM; +Æ i? ?„MX

h?2Q iB M; p M; +O tQÆM; +®i- [m¬M €Q i` M M; Q`B ?„M i`QM; M?€v K„i +kM; i
i? i`¬M i`KB ?B M ` - K¶B K°i F?®B +Æ M?K+ ;B®M; M?Q i`”M ç¬v HU+ HQÊM; ?
iU ?² M?Q ç M; `mM; ç°M;- FQ+? T?€i M?B m HU+ HQÊM; ?ÆMX

J¢+? K€m i`Î M M +SM; +ÄB- tQÆM; +®i M?Q FBK i?B i +SM; `„M M?’i- iU ?² /M i
+kM; F?¬M; çSiX

L;k i¢M; HK+ T?O i`mv M ` bBM? +Æ #WM; #WM;- ?mv i F?Q ~M +?S ç†i iÈB KS+
HU+ HQÊM; HU+ HQÊM; iMv w ç ?„M iB m t`BX

:B®M; M?Q- w M;?o i²M i¢B +O ?„M +?QM? H” ?Ov /B i- ç| H” +?mM; F i +O i’i
p i_bQM? K M? +O #¼M ?¼X

amv M;?o ç€M; bÊ M?Q H¢+ ’M ?bM? i?”M? i`QM; |+ ?„M- M?Q K ç¬m i?b i?¬K #
ibM? ;B i +?|+¬ F?¬M; T?ªB bmv M;?o ;b +ª- +?d +¬M ?Ov çB i’i +ª bBM? K M? K”
;B€+ pmB bQÊM;X

L?Q L?”T K p”vX

•K ¬K5

hBK i`mv M ç M +?’M ç°M; ?[m HU+- +?’M ç°M; /¬M /¬M H M i`”M iQ”M i?•M- +ª M
HQÊM HÌ ?mv i pK F?¬M; iB m i M- çO HQ¢B bmv M;?o ?B m b€i i?¬ #¢Q F?¬M; M

h?”i p’i pª H„K KÈB M; ,M +?†M çQÊ+ T?K /B M ibM? iU- ç°i M?B M H¢B T?€i ` ;’T
?€i iQ”M #° Hw i`Q +O ?„MX

ªM i?•M ?„M +kM; ?QªM; bÊ- bÊ ?½B i`QÈ+ /K+ p¼M; ;B i +?|+ K½M? HB i- F?¬M
H”K K°i i M [m€B p”i +?d #B i ;B i +?|+X

>Q i b•m K°i ?ÆB- ?„M M; Y ç¬m M?bM #¬m i`B- i`QM; +QM M; QÆB iBM? i?¬M `¢M
i€Q H¢B- /MM; i?¬M ?²M M; U iBM? p•M i`QM; Hm²M; F?Q tQ€v +O ç M çB M- ?’T

hBM? i?¬M +?B HU+- M?Q KQ `ÆB tm®M; - # Q T?O i?¬M i? +O ?„M- iBM? i?¬
i`QM; p„i ç M; +?ªB +?m®i K MB K- i`M M çO HQ¢B T?K /B M ibM? iU- F?B M ?
i~m ?Ä M?”T K - F?¬M; i? F?¬B T?K+ Hw i`QX

>„M #¶M; M?B M KBM? #¢+?¬ iBM? F?Q iY pQM; ?’T i?m H¬M M`v [m€ M²M; - ?ŠM
F?B M +?Q ?„M F?¬M; i? #ªQ i`b i?¬M i`Q idM? i€Q çQÊ+X

h? M? HQÆM; +?B HU+ +O hBM? i?¬M HQm ç°M; i`QM; +Æ i? ?„M- i`QM; |+ ?„M
F?B M iBM? p•M i`QM; Hm²M; F?Q tQ€v +O ç M çB M HQm ç°M; i?2Q [mv Hm”i- ç
+O M; •M ?” K” i?¬M ?²M +O ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+X

æ°i M?B M- ?„M p” pU+ M; Q¢B T?²M iBM? iU ?² +| HB M ? HÌ KÌ- iBM? i?¬M i`QM
H¢B- ?| i?”M? HQm iBM? #„M i?¬M i? ?„M +U+ M? M?X

h?-M ?²M #¶M; M?B M +?'M ç°M;- HBM? ?²M i ç" B M? M? +?¶M; tQ v +?mv M- iE
€Q M; ?o i`Î M M ?mv MªQ F?¶ /Á- w i?S+ ?¶M HQ¢M +O ?„M ;B®M; M?Q H" T iS
b•m i`QM; +QM M; QÆB- +¶ i? i? 'v çQÊ+ p¬ b® iBM? [m M; H' T H€M?- iBM? p•M i
H¼B- `i i M?B m çB K iQ€B iBM? H" T iS+ tªv ` #B M ?¶ - +kM; ç m bBM? ` - pÈB p
p•M i`QM; Hm²M; F?Q tQ€v ç½ # Q [m€i i`i +ª pU+ M; Q¢B T?²M iBM? X

hWM; pB M T?²M iBM? H' T H€M? b€M; M; iB i`QM; iBM? p•M +O Hm²M; F?Q tQ€v-
H M HB M iB T- [m v tmM; [m M? pB M iBM? i?-M F€ /B m ç¶X

v i?S+ +O ?„M #¶M; M?B M ?QªM; ?®i- i`QM; K„i iBM? i?-M H' T H€M?- i?-M b„-
M?Q H•K p"Q i`¢M; i?€B F€ H¢; b ç¶- ç M; iB K FB K ç€T €M M"Q ç¶X

" M i`QM;- ç¢B HQÊM; iBM? i?-M +?B [m M; iW i` M i`iB `ªB tm®M;- ?°B iK M"v i?
?² i?"M? K°i M; ¬B b Q b€M; `U+- ç®B pÈB iBM? i?-M F?€+ i?b +¶ bS+ ?' T /šM F€

æO HQ¢B T?K /B M iBM? iU çQÊ+ bBM? ` i`QM; #'i i`B #'i; B€+ ç½ #B M K' i F?Ä
iBM? [m M; ç-v i`iB iB T iK+ HQm ç°M; i`QM; +Æ i? ?„M- K" "i iY K ?mv i ç½ i`M
/-M /-M #bM? ioM? i`Î H¢B- F?¬M; +ÁM F?B M ?„M +¶ /K+ p¼M; ?B m b€i M[X

:B®M; M?Q #` M; •M ?" HQm iBM? i` M i`iB K ?Q†+- M?bM H M i?QÆM; F?mM;- ç-
p"Q K°i +ªM? +O iBM? i?-M €Q M; ?o X

•K -K -KX

hB M; iBK ç" T ?[m HU+ F?¬M; ? /WM; H¢B- iW iBK /šM ç°M; i?•M i? `mM `ªv- H
K°i H-M `mM ç m +¶ iBM? [m M; #` FQ+? i€M ` iB M p"Q- iU ?² /mM; M?" T p"Q i`

h?-M i? +O ?„M- M?bM i?Q€M; [m i?b /-M /-M i`Î M M i`QM; bm®i- ;B®M; M?Q
çÄ M?Q K€m- `i +?¶ B K„i- K°i +¶ K°i p ç T v m /`- F?B M +?Q M; Q`iB i FBM? ?½B

*ªK ;B€+ `i `ä >mv i F?B m ç M; T?²M; H M- ;•M K¢+? +¶ +ªK ;B€+ M?Q #` tû- M; k
M? m #°+ T?€i ` - H¢B iU ?² F?¬M; i? M p"Q i?S+ ?ªB +O ?„M ?„M iU ?² +kM; F
M?B M F?¬M; #B i #B M ?¶ +O i?-M i? - F?¬M; #B i i?-M i? +O ?„M H¢B ç M; i
F€ /B mX

hWM; çÊi iWM; çÊi F?Q çK+ M; -m iW i`QM; H¶ +?•M H¬M; i` M M; Q`iB ?„M T?¶M;
ç` X

L?[M; F?Q K"m F?¶ B H" +†M +O i?-M i? i`QM; K°i çQ¢M i?iB ;B M M"v- H" p"i H
+€+ HQ¢B HU+ HQÊM;- M m Î i`QM; i?-M i? +O ?„M i`QM; i?iB ;B M /`B i?b b)
+SM; `„M- #` HU+ HQÊM; F?OM; #® Q M? FQ+? i?b tQÆM; +®i b) tm'i ?B M p i`¢

L?QM; K"- i`ªB [m i?®B Hmv M H-M M"v- i?-M i? +O ?„M M?Q i?Q€i i? B ?Q€M

L?Q ?„M M, K ç¶ ?"M; H•K i? ;BÈB M"v- +?bK p"Q i`QM; ç-K MQÈ+ K"m K€m- çQÊ
i? +O ?„M b) F i i?"M? K°i +€B FûM K"m K€m- #ªQ i`MK +ªM; Q`iB ?„M- ;B®M; M?
#QÊ+X

i`QM; +€B FûM K"m K€m- +¶ iB M; iBK ç" T p" +?'M ç°M; K½M? HB i- +¶ F?Q iS+ ç
HQÊM; X

E€ H¢ H" +€M FûM K"m K€m F?¬M; ? M; ,M +ªM M, M; HQÊM; iBM? i?-M i?~K i?'m
i?€B M"v i?b pšM b) +¶ p¬ b® iBM? [m M; ?°B iK iÈBX

E?¬M; +?d M?Q i? - /QÈB ?bM? i?€B +€B FûM- ?B m bm'i p"- ?' T i?m M, M; HQÊM
ç i?, M; X

h`QM; +€B FûM K"m K€m- ?„M HoM? M; ° €Q M; ?o +?•M Hw +O iBM? i?-M- F?m H
i ç" B- iBM? i?-M # ç°M; `i `ä `M; X

E?¬M; #B i iW F?B M"Q- iW i`QM; ?„+ ç°M; +O HBM? ?²M i ç" B +?ªv ` M, M; HQÊ
F€- i?~K i?'m "Q HBM? ?²M i ç" B- K°i ç¢B #° T?"M i?b M p"Q i`QM; i?B M ?Ä i

?Ä ç M; M +Q i`QM; HBM? ?²M i ç`B +O ?„M ç m ?QM; T?'M p mB bQÈM;- M,M;
i?"M? p` iB M ?! +O #¼M ?¼ iU ?² +! i`Ê ;B9T +U+ HÈMX

h?B M ?Ä p` ?„M /QÈB b„ + i?€B M`v- #„i ç-m H°i t€+X

393X *?QÆM; 39y, h¢Q >mv i

h?¢+? L? K F?¬M; ç°M çB [m€ t X

i`QM; iBM? F?¬M; # Q H # M M;Q`B h?-M S?¢i +?B ç` - ?„M HŠM; H†M; #²M; # M
M?9+ M?Q+?- K` [m M? M;Q`B ?„M i?b b€i F?Q ?mv i iBM? HQÈM Hì- T?K /B M i
+?9i ?¬M HQ¢M- F?B M i?S+ ?ªB F?¬M; çQÊ+ M iQ`M; v M ioM?X

S?²M iBM? K`K`i- +kM; F?¬M; iW pU+ M;Q¢B t t¬B +Ð M`Q +?B m tm®M;- iK i`T i
+?Q +ª M;Q`B ?„M iW b€i F?Q /`v ç†+ ` i?b +ÁM +! K°i iB i? M? HQÆM; +?Bw- F
K€BX

æ! H` M,M; HQÈM; +O pU+ M;Q¢B iBM? i?¬MX

h`QM; +Æ i? - iBM? p•M i`QM; Hm²M; F?Q tQ€v iU ?² +?"K `½B +?mv M ç°M;- K°i
` €M? b€M; i`!B K„i- F?¬M; M;WM; i`mv M ` K°i +¶ HU+ FûQ K½M? HB i- iB M ?"

hBM? [m M; æ-v i`!B M?Q KQ i`9i tm®M;- iK p`Q Hm²M; F?Q tQ€v i`QM; ç M çB M
pB M iBM? i?¬M ç!- F?B MªM? ?Q`M; +O T?K /B M iBM? iU +kM; v m çB F?¬M; Q

h`QM; "av i`,K ? B KQÆB ?mv i F?B m- iWM; Hm²M; F?Q tQ€v çB M +m²M; iBM? H
[m€ i`bM? M`v- ?mv i ç¢Q +O ?„M +,M T?²M; F?! +?`m- ?„+ ç°M; +O HBM? ?²M i
i?b +kM; iB M ?`M? iBM? H¼+ - F?B M i?¬M ?²M +O ?„M F?¬M; v M ioM? çQÊ+ /M

o`Q H9+ M`v- i`¢M; i?€B +O i`¢M; i?€B +kM; F?¬M; iQM? H`i®iX

*kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- b€i F?Q ç`K ç†+ i` M M;Q`B ?„M /-M /-M #Èi
ç M; ;†K M?'K M°B i•K +kM; #` ?„M K¢M? K) M; ,M +?†M- b m ç! i?¬M; [m i?¬M ?²M
#€B i`W F?ÄB i•KX

.-M /-M- i`QM; K°i ?mv i F?B m #„i ç-m +! /` HU+ i?¬M #Q i`"M ` - çQÊ+ ?„M /ŠM
i?K- F?B M +?Q HU+ HQÈM; pW iB m ? Q çQÊ+ #´ b mM;X

æK+ MQÈ+ #ûQ +Á i`QM; h?B M S?¢i i?"M?- F?B M ?„M +! çQÊ+ HÊB Q+? +U+ HÈ
+ªM? #ÎB p b #` ?„MªM? ?Q`M; H` F`+? +?B M b®M; +? i pÈB M? mX

hBM? F?Q +O MM M;Q`B +?M?[M; M`v ç m #` ?„M H†M; H) ?'T i?m- K°i +¶ iBM?
ç†+ p¬ +MM;X

>„M H9+ `v #B i iBM? H¼+ +-M K°i [m€ i`bM?- î i`QM; h?B M S?¢i i?"M? i?b F?¬
#bM?- +?Q M M KÈB K¢M? K) /MM; F?¬M; ;B M +?B HU+ #B M çB- iÈB # M M;Q`B
i?QÆM; K M; i`'M M bU /` i?Q`M; i`QM; +Æ i? X

_ 'i M? M?- i`QM; +€+ ?mv i F?B m F?€+ +kM; #„i ç-m +! /` HU+ i?¬M #Q i`"M ` - M
?dM? +?ªv i`QM; ;•M K¢+? +O ?„MX

._ HU+ h?-M #Q i`QM; i?•M i? K€m i?`i +O ?„M iB M ?"M? #B M ?! F€ /B m- +-
+O #`i iY pä ?²M +,M +S p`Q bU #´ b mM; +O /` HU+ i?¬M #Q- +?"K `½B ?bM? i?"M

æ¢B HQÈM; /` HU+ i?¬M #Q i?"K i?'m p`Q i?¬M i? +O ?„M- +ª M;Q`B ?„M /-M /-M
+-m çQÊ+ #ÆB +,M;- M?bM i?Q€M; [m - +Æ M?K+ +ª M;Q`B i?"M? çÄ M?Q K€m- H

._ HU+ i?¬M #Q +O :•M K¢+?- /QÈB i€+ /KM; +O #`i iY pä ?²M M;QM; Hmv M `i M
?mv i i`"M ç-v M,M; HQÈM; çQÊ+ F i H¢B i`QM; i?•M i? K€m i?`i +O ?„MX

L?„K K„i H¢B- F?¬M; M;?o M?B m- +S /mv i`b i`¢M; i?€B M`v- i?2Q #ªM M,M; i¢Q ?
"i iY K` ?mv i çQÊ+ M;QM; Hmv M `X

J°i çQ¢M i?`B ;B M b mX

hW iW- i`QM; ?mv i F?B m F?¬M; +ÁM /` HU+ i?¬M #Q HQm +?mv M M[- p`Q H9+ KÎ K„i` X

h?¬M i?S+ M°B FB K- ?„M T?€i ?B M `ä `”M; i`QM; ?mv i M?K+ +O i?¬M i? M;Q
”i iY K ?mv i5

a® HQÊM; ”i iY K ?mv i G¬M M`v çQÊ+ ?bM? i?”M? ?ÆM ?ŠM #’i F€ H¬M M”Q R
LB K ç•m F?) ç°M;- ?½M i?Y /mM; M?”T ”•i iY K ?mv i p`Q K¢+? K€m- w ç² i? v i?
i? X

”®T #®T #®T

sQÆM; +®i i`mv M ç M iB M; p M; M?Q +| b’K ç€M? i`QM; +Æ i? ?„MX

h?2Q iB M; p M; +O tQÆM; +®i- [m¬M €Q i` M M; Q`B ?„M i`QM; M?€v K„i +kM; i
i? i`¬M i`KB ?B M ` - K¶B K°i F?®B +Æ M?K+ ;B®M; M?Q i`”M ç¬v HU+ HQÊM; ?
iU ?² M?Q ç M; `mM; ç°M;- FQ+? T?€i M?B m HU+ HQÊM; ?ÆMX

J¢+? K€m i`Î M M +SM; +ÄB- tQÆM; +®i M?Q FBK i?B i +SM; `„M M?’i- iU ?² /M i
+kM; F?¬M; çSiX

L;k i¢M; HK+ T?O i`mv M ` bBM? +Æ #WM; #WM;- ?mv i F?Q `M +?S ç†i iÈB KS+
HU+ HQÊM; HU+ HQÊM; iMv w ç ?„M iB m t`BX

:B®M; M?Q- w M;?o i²M i¢B +O ?„M +?QM? H” ?Ov /B i- ç| H” +?mM; F i +O i’i
p i_bQM? K M? +O #¼M ?¼X

amv M;?o ç€M; bÊ M?Q H¢+ ’M ?bM? i?”M? i`QM; |+ ?„M- M?Q K ç¬m i?b i?¬K #
ibM? ;B i +?|+ - F?¬M; T?ªB bmv M;?o ;b +ª- +?d +¬M ?Ov çB i’i +ª bBM? K M? K”
;B€+ pmB bQÊM;X

L?Q L?”T K p”vX

•K –K5

hBK i`mv M ç M +?’M ç°M; ?[m HU+- +?’M ç°M; /¬M /¬M H M i`”M iQ”M i?•M- +ª M
HQÊM HÌ ?mv i pK F?¬M; iB m i M- çO HQ¢B bmv M;?o ?B m b€i i?¬ #¢Q F?¬M; M

h?”i p’i pª H„K KÈB M; ,M +?†M çQÊ+ T?K /B M ibM? iU- ç°i M?B M H¢B T?€i ` ;’T
?€i iQ”M #° Hw i`Q +O ?„MX

ªM i?•M ?„M +kM; ?QªM; bÊ- bÊ ?½B i`QÈ+ /K+ p¼M; ;B i +?|+ K½M? HB i- F?¬M
H”K K°i i M [m€B p”i +?d #B i ;B i +?|+X

>Q i b•m K°i ?ÆB- ?„M M; Y ç¬m M?bM #¬m i`B- i`QM; +QM M; QÆB iBM? i?¬M `¢M
i€Q H¢B- /MM; i?¬M ?²M M; U iBM? p•M i`QM; Hm²M; F?Q tQ€v +O ç M çB M- ?’T

hBM? i?¬M +?B HU+- M?Q KQ `ÆB tm®M; - # Q T?O i?¬M i? +O ?„M- iBM? i?¬
i`QM; p„i ç M; +?ªB +?m®i K MB K- i`”M M çO HQ¢B T?K /B M ibM? iU- F?B M ?
i`m ?Ä M?”T K - F?¬M; i? F?¬B T?K+ Hw i`QX

>„M #¶M; M?B M KBM? #¢+?¬ iBM? F?Q iY pQM; ?’T i?m H¬M M`v [m€ M²M; - ?ŠM
F?B M +?Q ?„M F?¬M; i? #ªQ i`b i?¬M i`Q idM? i€Q çQÊ+X

h? M? HQÆM; +?B HU+ +O hBM? i?¬M HQm ç°M; i`QM; +Æ i? ?„M- i`QM; |+ ?„M
F?B M iBM? p•M i`QM; Hm²M; F?Q tQ€v +O ç M çB M HQm ç°M; i?2Q [mv Hm”i- ç
+O M; •M ?” K” i?¬M ?²M +O ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+X

æ°i M?B M- ?„M p” pU+ M; Q¢B T?²M iBM? iU ?² +| HB M ? HÌ KÌ- iBM? i?¬M i`QM
H¢B- ?| i?”M? HQm iBM? #„M i?¬M i? ?„M +U+ M? M?X

h?-M ?²M #¶M; M?B M +?'M ç°M;- HBM? ?²M i ç" B M? M? +?¶M; tQ v +?mv M- iE
€Q M; ?o i`Î M M ?mv MªQ F?¶ /Á- w i?S+ ?¶M HQ¢M +O ?„M ;B®M; M?Q H" T iS
b•m i`QM; +QM M; QÆB- +¶ i? i? 'v çQÊ+ p¬ b® iBM? [m M; H' T H€M?- iBM? p•M i
H¼B- `i M?B m çB K iQ€B iBM? H" T iS+ tªv ` #B M ?¶ - +kM; ç m bBM? ` - pÈB p
p•M i`QM; Hm²M; F?Q tQ€v ç½ # Q [m€i i`i +ª pU+ M; Q¢B T?²M iBM? X

hWM; pB M T?²M iBM? H' T H€M? b€M; M; ìB i`QM; iBM? p•M +O Hm²M; F?Q tQ€v-
H M HB M iB T- [m v tmM; [m M? pB M iBM? i?-M F€ /B m ç¶X

v i?S+ +O ?„M #¶M; M?B M ?QªM; ?®i- i`QM; K„i iBM? i?-M H' T H€M?- i?-M b„-
M?Q H•K p"Q i`¢M; i?€B F€ H¢; b ç¶- ç M; iB K FB K ç€T €M M"Q ç¶X

" M i`QM;- ç¢B HQÊM; iBM? i?-M +?B [m M; iW i` M i`ìB `ªB tm®M;- ?°B iK M"v i?
?² i?"M? K°i M; ¬B b Q b€M; `U+- ç®B pÈB iBM? i?-M F?€+ i?b +¶ bS+ ?' T /šM F€

æO HQ¢B T?K /B M iB M? iU çQÊ+ bBM? ` i`QM; #'i i`B #'i; B€+ ç½ #B M K' i F?Ä
iBM? [m M; ç-v i`ìB iB T iK+ HQm ç°M; i`QM; +Æ i? ?„M- K" "i iY K ?mv i ç½ i`M
/-M /-M #bM? ioM? i`Î H¢B- F?¬M; +ÁM F?B M ?„M +¶ /K+ p¼M; ?B m b€i M[X

:B®M; M?Q #` M; •M ?" HQm iBM? i` M i`ìB K ?Q†+- M?bM H M i?QÆM; F?mM;- ç-
p"Q K°i +ªM? +O iBM? i?-M €Q M; ?o X

•K -K -KX

hB M; iBK ç" T ?[m HU+ F?¬M; ? /WM; H¢B- iW iBK /šM ç°M; i?•M i? `mM `ªv- H
K°i H-M `mM ç m +¶ iBM? [m M; #` FQ+? i€M ` iB M p"Q- iU ?² /mM; M?" T p"Q i`C

h?-M i? +O ?„M- M?bM i?Q€M; [m i?b /-M /-M i`Î M M i`QM; bm®i- ;B®M; M?Q
çÄ M?Q K€m- `i +?¶B K„i- K°i +¶ K°i p ç T v m /`- F?B M +?Q M; Q`B i FBM? ?½B

*ªK ;B€+ `i `ä >mv i F?B m ç M; T?²M; H M- ;•M K¢+? +¶ +ªK ;B€+ M?Q #` tû- M; k
M? m #°+ T?€i ` - H¢B iU ?² F?¬M; i? M p"Q i?S+ ?ªB +O ?„M ?„M iU ?² +kM; F
M?B M F?¬M; #B i #B M ?¶ +O i?-M i? - F?¬M; #B i i?-M i? +O ?„M H¢B ç M; i
F€ /B mX

hWM; çÊi iWM; çÊi F?Q çK+ M; -m iW i`QM; H¶ +?•M H¬M; i` M M; Q`B ?„M T?¶M;
ç` X

L?[M; F?Q K"m F?¶B H" +†M +O i?-M i? i`QM; K°i çQ¢M i?ìB ;B M M"v- H" p"i H
+€+ HQ¢B HU+ HQÊM;- M m î i`QM; i?-M i? +O ?„M i`QM; i?ìB ;B M /`B i?b b)
+SM; `„M- #` HU+ HQÊM; F?OM; #® Q M? FQ+? i?b tQÆM; +®i b) tm'i ?B M p i`¢

L?QM; K"- i`ªB [m i?®B Hmv M H-M M"v- i?-M i? +O ?„M M?Q i?Q€i i? B ?Q€M

L?Q ?„M M, K ç¶ ?"M; H•K i? ;BÈB M"v- +?bK p"Q i`QM; ç-K MQÈ+ K"m K€m- çQÊ
i? +O ?„M b) F i i?"M? K°i +€B FûM K"m K€m- #ªQ i`MK +ªM; Q`B ?„M- ;B®M; M?
#QÊ+X

i`QM; +€B FûM K"m K€m- +¶ iB M; iBK ç" T p" +?'M ç°M; K½M? HB i- +¶ F?Q iS+ ç
HQÊM; X

E€ H¢ H" +€M FûM K"m K€m F?¬M; ? M; ,M +ªM M, M; HQÊM; iBM? i?-M i?~K i?'m
i?€B M"v i?b pšM b) +¶ p¬ b® iBM? [m M; ?°B iK iÈBX

E?¬M; +?d M?Q i? - /QÈB ?bM? i?€B +€B FûM- ?B m bm'i p"- ?' T i?m M, M; HQÊM
ç i?, M; X

h`QM; +€B FûM K"m K€m- ?„M HoM? M; ° €Q M; ?o +?•M Hw +O iBM? i?-M- F?m H
i ç" B- iBM? i?-M # ç°M; `i `ä `M; X

E?¬M; #B i iW F?B M"Q- iW i`QM; ?„+ ç°M; +O HBM? ?²M i ç" B +?ªv ` M, M; HQÊ
F€- i?~K i?'m "Q HBM? ?²M i ç" B- K°i ç¢B #° T?"M i?b M p"Q i`QM; i?B M ?Ä i

¿Ä ç M; M + Q i`QM; HBM? ¿²M i ç`B + O ¿„M ç m ¿QM; T¿'M p m B b QÊM; - M, M;
i¿"M¿ p` i B M ¿! + O #¼M ¿¼ i U ¿² +! i`Ê ; B 9 T + U + H Ê M X
h¿B M ¿Ä p` ¿„M / QÊB b„ + i¿€B M`v- #„i ç - m H° i t € + X

39NX *¿QÆM; 39R

"ªM i¿•M ¿„M + kM; ¿QªM; bÊ- bÊ ¿½B i`QÊ+ / K + p¼M; ; B i + ?! + K½M¿ H B i- F¿¬M
H`K K°i i M [m € B p"i + ? d # B i ; B i + ?! + X

> Q i b • m K°i ¿ÆB- ¿„M M; Y ç - m M¿bM #- m i`l B- i`QM; + Q M M; QÆB i BM¿ i¿- M `ç M
i € Q H ç B- / M M; i¿- M ¿²M M; U i BM¿ p•M i`QM; H m²M; F¿Q t Q € v + O ç M ç B M- ¿'T

hBM¿ i¿- M + ? B H U + - M¿Q K Q `ÆB t m®M; - # Q T¿O i¿- M i¿ + O ¿„M- i BM¿ i¿-
i`QM; p„i ç M; + ?ªB + ? m®i K M B K- i`M M ç O H Q ç B T¿K / B M i b M¿ i U- F¿B M ¿
i`m ¿Ä M¿"T K - F¿¬M; i¿ F¿¬B T¿K + H w i`Q X

> „M #¶M; M¿B M K B M¿ #ç + ?- i BM¿ F¿Q i Y p Q M; ¿'T i¿m H - M M`v [m € M²M; - ¿ŠM
F¿B M + ? Q ¿„M F¿¬M; i¿ #ªQ i`b i¿- M i`Q i d M¿ i € Q ç Q Ê + X

h¿ M¿ H QÆM; + ? B H U + + O h B M¿ i¿- M H Q m ç°M; i`QM; +Æ i¿ ¿„M- i`QM; ! + ¿„M
F¿B M i BM¿ p•M i`QM; H m²M; F¿Q t Q € v + O ç M ç B M H Q m ç°M; i¿2 Q [m v H m"i- ç
+ O M; •M ¿" K` i¿- M ¿²M + O ¿„M +ªK ; B € + ç Q Ê + X

æ°i M¿B M- ¿„M p` p U + M; Q ç B T¿²M i BM¿ i U ¿² + ! H B M ¿ H`K l - i BM¿ i¿- M i`Q M
H ç B- ¿! i¿"M¿ H Q m i BM¿ #„M i¿- M i¿ ¿„M + U + M¿ M¿X

h¿- M ¿²M #¶M; M¿B M + ?'M ç°M; - H B M¿ ¿²M i ç`B M¿ M¿ + ?! M; t Q v + ? m v M- i E
€ Q M; ¿o i`l M M ¿m v MªQ F¿! /Á- w i¿S + ¿¶M H Q ç M + O ¿„M ; B®M; M¿Q H" T i S
b•m i`QM; + Q M M; QÆB- +! i¿ i¿'v ç Q Ê + p¬ b® i BM¿ [m M; H'T H € M¿- i BM¿ p•M i
H¼B- `i M¿B m ç B K i Q € B i BM¿ H" T i S + tªv ` # B M ¿! - + k M; ç m b B M¿ ` - p Ê B p
p•M i`QM; H m²M; F¿Q t Q € v ç½ # Q [m € i i' i +ª p U + M; Q ç B T¿²M i BM¿X

h W M; p B M T¿²M i BM¿ H'T H € M¿ b € M; M; l B i`QM; i BM¿ p•M + O H m²M; F¿Q t Q € v -
H M H B M i B T- [m v t m M; [m M¿ p B M i BM¿ i¿- M F € / B m ç! X

v i¿S + + O ¿„M #¶M; M¿B M ¿QªM; ¿®i- i`QM; K„i i BM¿ i¿- M H'T H € M¿- i¿- M b„-
M¿Q H•K p`Q i`ç M; i¿€B F € H ç ; b ç! - ç M; i b K F B K ç € T € M M`Q ç! X

" M i`QM; - ç ç B H Q Ê M; i BM¿ i¿- M + ? B [m M; i W i` M i`l B `ªB t m®M; - ¿°B i K M`v i¿
¿² i¿"M¿ K°i M; ¬B b Q b € M; `U + - ç®B p Ê B i BM¿ i¿- M F¿€ + i¿b + ! b S + ¿'T / Š M F €

æ O H Q ç B T¿K / B M i b M¿ i U ç Q Ê + b B M¿ ` i`QM; #'i i`B #'i ; B € + ç½ # B M K' i F¿Ä
i BM¿ [m M; ç - v i`l B i B T i K + H Q m ç°M; i`QM; +Æ i¿ ¿„M- K`"i i Y K ¿m v i ç½ i`M
/- M / - M # b M¿ i o M¿ i`l H ç B- F¿¬M; + Á M F¿B M ¿„M + ! / K + p¼M; ¿B m b € i M [X

: B®M; M¿Q #` M; •M ¿" H Q m i BM¿ i` M i`l B K ¿Q t + - M¿b M H M i¿QÆM; F¿m M; - ç -
p`Q K°i +ªM¿ + O i BM¿ i¿- M € Q M; ¿o X

•K - K - K X

h B M; i B K ç" T ¿[m H U + F¿¬M; ¿ / W M; H ç B- i W i B K / Š M ç°M; i¿•M i¿ `m M `ªv- H
K°i H - M `m M ç m + ! i BM¿ [m M; #` F Q + ? i € M ` i B M p`Q- i U ¿² / m M; M¿"T p`Q i`ç

h¿- M i¿ + O ¿„M- M¿b M i¿Q € M; [m i¿b / - M / - M i`l M M i`QM; b m®i- ; B®M; M¿Q
ç Ä M¿Q K € m- `i i + ?! B K„i- K°i + ¶ K°i p ç T v m /`- F¿B M + ? Q M; Q l B i F B M¿ ¿½ B

*ªK ; B € + `i`ä > m v i F¿B m ç M; T¿²M; H M- ; •M K ç + ? + ! +ªK ; B € + M¿Q #` t û- M; k
M¿ m #° + T¿€ i` - H ç B i U ¿² F¿¬M; i¿ M p`Q i¿S + ?ªB + O ¿„M ¿„M i U ¿² + k M; F
M¿B M F¿¬M; # B i # B M ¿! + O i¿- M i¿ - F¿¬M; # B i i¿- M i¿ + O ¿„M H ç B ç M; i
F € / B m X

hWM; çÊi iWM; çÊi F?Q çK+ M;-m iW i`QM; H¶ +?•M H¬M; i` M M;QÌB ?„M T?|M;
ç` X

L?[M; F?Q K`m F?|B H` +†M +O i?-M i? i`QM; K°i çQçM i?ìB ;B M M`v- H` p`i H
+€+ HQçB HU+ HQÊM;- M m îi`QM; i?-M i? +O ?„M i`QM; i?ìB ;B M /`B i?b b)
+SM; `„M- #` HU+ HQÊM; F?OM; #® Q M? FQ+? i?b tQÆM; +®i b) tm'i ?B M p i`ç

L?QM; K`- i`ªB [m i?®B Hmv M H-M M`v- i?-M i? +O ?„M M?Q i?Q€i i? B ?Q€M

L?Q ?„M M,K ç| ?`M; H•K i? ;BÈB M`v- +?bK p`Q i`QM; ç-K MQÈ+ K`m K€m- çQÊ
i? +O ?„M b) F i i?`M? K°i +€B FûM K`m K€m- #ªQ i`MK +ªM;QÌB ?„M- ;B®M; M?Q
#QÊ+X

i`QM; +€B FûM K`m K€m- +| iB M; iBK ç`T p` +?'M ç°M; K½M? HB i- +| F?Q iS+ ç
HQÊM;X

E€ Hç H` +€M FûM K`m K€m F?¬M; ? M; ,M +ªM M,M; HQÊM; iBM? i?-M i?~K i?'m
i?€B M`v i?b pšM b) +| p¬ b® iBM? [m M; ?°B iK iÈBX

E?-M; +?d M?Q i? - /QÈB ?bM? i?€B +€B FûM- ?B m bm'i p`- ?'T i?m M,M; HQÊM
ç i?,M;X

h`QM; +€B FûM K`m K€m- ?„M HoM? M;° €Q M;?o +?•M Hw +O iBM? i?-M- F?m H
i ç`B- iBM? i?-M # ç°M; `i`ä``M;X

E?-M; #B i iW F?B M`Q- iW i`QM; ?„+ ç°M; +O HBM? ?²M i ç`B +?ªv` M,M; HQÊ
F€- i?~K i?'m `Q HBM? ?²M i ç`B- K°i ççB #° T?`M i?b M p`Q i`QM; i?B M ?Ä i
?Ä ç M; M +Q i`QM; HBM? ?²M i ç`B +O ?„M ç m ?QM; T?'M pmB bQÈM;- M,M;
i?`M? p` iB M ?| +O #¼M ?¼ iU ?² +| i`Ê ;B9T +U+ HÈMX

h?B M ?Ä p` ?„M /QÈB b„+ i?€B M`v- #„i ç-m H°i t€+X

h?B M S?çi i?`M? # v H M- ;B®M; M?Q +?•m +?'mX

M?[M; +?B M ?çK +?B M t M`v +| çO HQçB FB m /€M;- çO K¼B K`m b„+- +ì çQÊ+
i? HU+ HQÊ+ çQçi ;Bª #'i ç²M;- H9+ M`v- ç M; M; v M; „M +| i`"i iU ç¬ i` M ?Q F?-
²M `Q- iQ`M #° ç M; +?ì çÊB ;b ç|X

GQÊ+ çQçi ;Bª ?mv i iBM? ?mv i iBM? M?'i +O h?B M S?çi i?`M? iW +€+ ;|+ i`Q

h?¢+? L? K +QÌM; ¢¢B F?B M M" M; i bÊ ?"B # 'i MX L" M; i bÊ h?¢+? L? K b) i`a
.QÊ+ iBM? i?S b€m H'v iQM? K¢M; +O M" M; i X

æQ¢M i?ÌB ;B M i`QÊ+- ¢QÊ+ h?€+ >ªB KÌB ¢ M h?–M S?¢i +?B ¢` - M" M; i i` M
iBM iS+ p h?¢+? L? K ?ÆM- M|B + "M; M?B m M|B + "M; M?B m i?b M" M; i + "M; bÊ
L? K ;B i +? iX

L" Q M; Ì KÈB iÈB # M M; Q" B h?–M S?¢i +?B ¢` - +?Q i?U+ bU iB M p" Q h?B M S?
; †T T?ªB M; QÌB F?–M; Km®M ; †T- "€+ Lv h?€T p°B p" M; M|B, óL; QÌB M"v F?–M;
[m M ? pÈB HQÊ+ ¢Q¢i ;Bª- F?–M; +ÁM H" M; QÌB +O h?B M LB i i?–M [m®+- ¢€
i?"i bÊK5ô

GÌB M|B +O M" M; i p M; H M M?Q T?€Q i`9+- M; QÌB +O h?€+ >ªB p" J¢+ Lv h¢T
M?bM p T?Q h?¢+? L? K- ?B M` p F?B T bÊX

h`QM; ¢| +| F?–M; Qi pä ;Bª M[ iQM? v m ¢B m i–M i`¼M; +QÌM; ;Bª +?Q i–M- H¢B
¢–m M?bM ? „M F?–M; +?ÈT K „iX

L[M?•M i?Q+? pä ;Bª +QÌM; ?½M- M?'i H" M; QÌB im´B +ÁM i` ¢½ +| i? M´B iB M
w ?ÆMX

J" ?–K M v h?¢+? L? K ¢½ F?–M; +ÁM H" iB m #®B p– / M?– #ÎB pb /QM? iÈB iBM
p¼M; +ª GB i .B K iBM? pU+ ? „M p" S?QM; L?B m /QM? H'v M? m- +?B M ¢'m pÈB
S?¢i i?"M? K'v M; "v i`QÊ+- ¢ m M?Q H" ;B|` Qi i?'B F? „T +ª GB i .B K iBM? pU+
#€B +QÌM; ;Bª i` im´B ¢ m M Q HÁM; X

G9+ M"v- h?¢+? L? K ¢°i M?B M tm'i ?B M M; v i`QÊ+ K „i- imv`^M; +| i? H" T?
F?B M M?[M; M[M?•M M"v i•K i?–M H v ¢°M; - + "M; +?9 w ? „M ?ÆMX

38kX *?QÆM; 399, *QM _

. M? ?"Q +O h?¢+? L? K pW ¢QÊ+ tQÈM; H M- +QÌM; ;Bª /QÈB i`QÊ+ h?€+ >ªB
M K i?b F?| +?`m- i?b i?b iÁ KÁ X

i`QM; K „i`i M?B m M K M?•M ¢ M- M; QÌB M"v F?–M; #B i ¢ M iW MÆB M"Q- pb b
¢–m M?"T h?B M LB i i?–M [m®+- [m M ? F?–M; `ä`"M; pÈB hY .B m- H¢B Î i`QM
H"K # "v pÈB S?QM; L?B m- bU €K Km°B F?B M M; QÌB i #U+ #°BXX

.B K / M? +O hY .B m M´B iB M; i?B M ?¢- H" +?Q #ªQ K" M K M?•M M K M?•M i?
JBM? +kM; F?–M; M; Q¢B H X

J" S?QM; L?B m- +kM; H" K „M[M´B / M? +O h?–M S?¢i +?B ¢` - h?¢+? L? K [m
?"M; ¢–m M"v- F?B M M?[M; M K M?•M ¢²M; /¢M; v m i?Q+? b „+ ¢ T i'i M?B M F?–

L; QÊ+ H¢B- i`QM; K „i +€+ M[ M?•M iÈB i?b ?Q" M iQ" M F?€+- +€+ M" M; i–M i`¼M
i` im´B M? im'M- + "M; F?B M +€+ M" M; F?| FbK HÁM; M´BX

aU €K Km°B +O h?¢+? L? K pÈB hY .B m- S?QM; L?B m- +€+ M" M; +| +€B M?bM

L; v +ª hY .B m p" S?QM; L?B m K „i + Q ?ÆM ¢dM? ¢–m +kM; +| ?"Q +ªK pÈB ? „M
¢`M? +| +?¶ # 'i T?"KX

æ•v H" bmv M; ?o +O M[M?•MX

L m +| i? +?BM? T?K+ M K M?•M M"v- F?B M ? „M [m€; ®B /QÈB p€v KbM?– +?ŠM;
KBM?X JbM? bQ pÈB hY .B m- S?QM; L?B m +ÁM +| K`HU+ ?ÆM +| \

>m®M; +?B- h?¢+? L? K [mª i?"i +| +?9i M? im'M tm'i b „+ pW `²B +kM; M?bM i?
t€+ T?B i?QÌM; ?MM; ?"mX

"ÎB p"v F?¬M; Qi M[M?•M v m çB m +O l JBM? - #'i Hm"M çQ M i` M; ?"K b9+- #
#ÄM;- ç m +| ?SM; i?9- K„i ç T H|2 b€M; M?bM +?"K +?"K p"Q h?ç+? L? K- M?QM
M?'i +?QM? H" l JBM? ççB i?®M; HoM? Jç+ Lv hçTX

L[M?•M +| iB M; t'm M"v ÎGB i .B K iBM? pU+ i?Q+? M?'i H" + Q i?O i` im´B- M"
h?¬M S?ç i +?B ç` +kM; +| i•K iQ Km®M t2K h?ç+? L? K`®i +m°+ HÊB ?çB +Ð M"
FQ+? ç°M;X

ô >ªQ ç ç - M;QÆB +?QM? H" h?ç+? L? K Q\ h?"i i®i [m€- i i?Q+? M;QÌB M?Q M
?Ä h?€+ >ªB FB M m /€K ç®B T?| M;QÆB i?b i F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; #m¬M; i?
/mv M- i`U+ iB T [m M çB HÌB M|B pW `²B- F?¬M; M;Ì iÄ i?€B ç° ç®B M;?`+? M?Q
H" Kç+ / M? F€ /B mX

h® +?'i i?¬M FBM? +O M[M?•M M"v +kM; i`mv M t M?Q p ç T +O M" M; i - b m F
i?b M" M; i ç m b) i`Î M M F?| +| i? M„K #„i- +| ç¬B F?B i?"K +?Q +ÁM H"K ?ÄM; ç

h`QÊ+ F?B h?€+ >ªB iÈB ç•v- HQ H„M; M?'i +?QM? H" i® +?'i i?¬M FBM? +O M" M
ç½; †T T?ªB `²B- b„+ K†i i`Î M M p¬ +MM; F?| +QB- ?ûi iQ, óæWM; [m M KK+ çQ+

ô E?¬M; [m M- iBM? ç² +?S ;b- F?¬M; tmM; ç°i- ?ªQ ç ç F?ŠM; ç`M? #B i iBM?
E?ª-b) ;B9T i Xô Jç+ Lv hçT ? B i v / M; ` - #ªQ h?ç+? L? K iÈBX

h?ç+? L? K p K†i ççK Kç+- HB + M" M; i K°i +€B- F?¬M; ?"M? ç°M;- M;QÊ+ HçB M

Gmv M /QÊ+ bQ +O /QÊ+ iBM? i?S b€m M"v M,K ç| ç½; B2Q ç M /QÊ+ i` M M;QÌ
M?•M i?•M /QÊ+ çdM?- +| i? M|B H" +U+ F€ M;Q M ç°+- ?"M M"v ?„M i`i M?B M b)

>¬K M v ;†T- ?„M +| w ç²X

oW i?'v h?ç+? L? K F?¬M; i? K M?bM Jç+ Lv hçT- M;QÊ+ HçB çB M?bM p T?Q H
im´B ;B" bS+ v m- `i M?B m M;QÌB ç m M;•v /çBX

ó±- +| +€ iQM?- bÎ i?Q+? +O iB m iY M"v `i ç°+ ç€QXô

ô > ? - i?b` i?Q+? ;†K tQÆM; ;B"- i?9 p`- +QM K M| i?9 p`Xô

*€+ i M ;B ?Ä /•K@ ® H"TiS+ ?QM; T?'M- i`€B K°i +•m T?ªB K°i +•m- M;¬M M; [l
"€+ Lv h?€T +ª M;QÌB T?€i `mM- i?B m +?9i M[ i?b T?mM ` K°i M;KK K€m, óL;n
i Xô

æ€M; iB +- +ªM? ;BÈB +O "€+ Lv h?€T +kM; F?¬M; + Q- i?•M T?"M i`QM; K¼B M
[mw- `i M?B m M;QÌB F?¬M; i? K ç w iÈB- HÌB M|B +"M; H9+ +"M; F?| M;?2X

L;QÊ+ HçB- h?ç+? L? K p K†i #'i pB bÎ ç°M;- M?bM p T?Q "€+ Lv h?€T- +QÌB H

ô L;QÆB +?Q `M; M;QÆB +| i? #€Q i?M +| \h çQÊ+ h?€+ >ªB ççB M?•M KÌB iÈB
Lv h?€T #` €M? K„i +O ?„M HB + iÈB- +ª M;QÌB HçM? M?Q #,M;- HçB M;Y ç-m-
+O h?€+ >ªB ç KbM? F?¬M; ç M KS+ [m€ F?B T çªKX

ô "„i ?„MXô h?€+ >ªB ?W HçM? K°i iB M;- M?bM p T?Q Jç+ Lv hçT, ó>Q†+ H" M;
ç°M; i?OXô

ó"„i Q\ E?¬M; M M F?¬M; M M5 Zm€ i?'i H - i Km®M M|B +?mv M ?Á ?ªQ pÈB
M?[M; HÌB M?ªK +O +€+ M;QÆB ªM? ?QÎM; `²B- KÈB +ªK i?'v i F?¬M; ç€M; M?l
?„M b) ?B m HB MXô h`QM; ç¬B K„i t M? H K +O Jç+ Lv hçT i`M ç-v i?•K ibM?- l
F€ /B m iU ?² ç M; H†M; H) T?| M; tm'i` X

ó_-K`"T5ô

hB M; MQÊ+ iB M; MQÊ+ i`mv M ç M- K°i +QM b¬M; /"B K"m #ç+ iW t t # v iÈB-
+O ççB i?®M; HoM? ççB i?®M; HoM? "Q+? h?B M ç°i M?B M ?B M ` - + Q ;B¼M;
;b Km®M H"K ;bô

v +^aM? €K Km°B /Q J¢+ Lv h¢T T?|M; tm'i` #` iB M; ?ûi iQ +O ç¢B i`B i ç T?€ ?
i?–M i?€B K K M; +kM; H"TiS+ F?–B T?K+X

G"TiS+- F?Q iS+ H¢M? p– +MM;+O >mv M ",M; >"M .B K T?|M; tm'i` - ?„M ?„M-

v +^aM? M?Q K HU+ +O J¢+ Lv h¢T iU ?²t°+ i?ŠM; p"Q i`QM; HÁM; M;QÌB i - F?
F?®M; +? çQÊ+ Hw i`Q +O KbM?- +?d Km®M M;?2 i?2Q bU #`B #®+O M" M; i X

æ•v H" €Q M;?o i•K HBM? +U+ F€ ?B Ki?'vX

h?¢+? L? K #¶M; M?B M ?B m çQÊ+- i`QM; HÁM; M;?B K H¢B- €M? K„i M?bM p T
FB M; F`X

h•K HBM? €Q M;?o +kM; H" K°i i`QM; p– b® €Q M;?o i`QM; i?B M ç` - M?QM; T?
+| i? /U p"Q im Hmv M ç M?"T K–M- #bM? i?QÌM; pä ;B^a ç2K i•K HBM? €Q M;?o
M[+| i? ?bM? i?"M? HBM? ?²M i ç`B- ç m H" i?B M T?9 /` #~K- iW M?Ä ç½ +| M,
HÁM; M;QÌBX

*kM; +?d +| M;QÌB +| HQ¢B i?B M T?9 M"v KÈB +| i? im Hmv M i•K HBM? €Q M;?o
?²M i ç`B- +?d /U p"Q bU +® ;„M; ?"mi?B M i?b`i F?| +| çQÊ+ i?"M? iUm i` M i

J¢+ Lv h¢T- +?QM? H" +| i?B M T?9 /` #~K im Hmv M €Q M;?o €Q M;?o M"v- K¶B
i? ^aM? ?QÎM; iÈB HÁM; M;QÌBX

hW K°i F?„+ h?¢+? L? K T?€ FûM K" ` - M" M; i ç½ /MM; i•K HBM? €Q M;?o ç ,M
L? K- +?d H" #ÎB pb H9+ ç–m [m€ F?BM? i?`- M" M; i F?–M; i?U+ bU /MM; ? i b
>mv M ",M; >"M .B K FûQ ` F?ÄB K K M;- J¢+ Lv h¢T KÈB i?"i bU +QB i`¼M;- iE
i•K HBM? €Q M;?o X

L" M; i H" +^aM? ;BÈB L;mv M h?–M M?` i`¼M; i?B M- +kM; ;B®M; M?Q "Q+? h?B
€Q M;?o - >mv M ",M; >"M .B K +kM; p– F F?^ai?BX

L m F?–M; T?^aB "Q+? h?B M ç°i M?B M iÈB ç9M; H9+- /MM; €Q M;?o ç T?€ ;B^aB
iU idM? /"v- b) ç–M ç°M #` M" M; i F?®M; +? - i`Î i?"M? F?–B i?O +O M" M; i X

v +^aM? #` T?€- J¢+ Lv h¢T pšM F?–M; iS+ ;B" M- +QÌB F? M? F?€+?, ô"Q+? h?B M
+?¢v ç M ç•v\ a Q i`–M; iS+ ;B" M i? - ?„M H" +QM` +O M;QÆB

óW- M;QÆB M|B ç9M; `²B ç'v- J¢+ Lv h¢T- h?¢+? L? K H" +QM` +O i Xô "Q+? h?
F?Q€B i?W M?"M, ó*?d +–M h?¢+? L? K ;"i ç–m i?B iB m M[b) H"TiS+ çQÊ+ ;^a
HÌBXô

GÌB pW M|B ` - K¼B M;QÌB i`B i ç M;•v /¢BX

_`i M?B m M K M?•M M?Q H" #` #|T p"Q +?¶ #^av i?®M- H"TiS+ M?^av #`i H M- F?–

ô "Q+? h?B M ç B M?•M- iB 9 iY ç| +| iQ +€+? ;b K" +QÈB "Q+? L?m iB m i?Q\ô

ô hmv i ç®B F?–M; i? 5 "Q+? L?m iB m i?Q H" M?•M p"i + Q [mw M?Q p"v- ?€ +| i?
#B i iW ç•m +?mB` M"vXô

ô "Q+? h?B M ç¢B M?•M- M;QÆB F?ŠM; ç`M? ç M; M|B çM `²B- +?9M; i F?–M; iE
J¼B M;QÌB ç m ;•M +´ ?Á ?ûiX

E?€+ pÈB hY .B m- S?QM; L?B m- "Q+? L?m +?QM? H" K„ M[+O IJBM? - ÎIJBM?
€B K°- ?° ?Q bS ;B^a ç–M; ç9+- H" iB M? M?•M i`QM; K°M; +O `i M?B m pä ;B^aIJ

hY .B m- S?QM; L?B m +| +?9i /QM? /€M; iÈB h?¢+? L? K- pÈB #¼M ?¼K" M|B
M?QM; "Q+? L?m H" M[i?–M +O IJBM? #¼M ?¼- #¼M ?¼ F?–M; i? +?'T M?"M F
L? K- ç•v H" bU i" M T?€ i`„M; i`ÊM ç®B pÈB i•K HBM? +O #¼M ?¼Xô

L;QÊ+ H¢B- M?[M; M[M?•M IJBM? ç M; ?SM; i`Q #WM; #WM; pÈB h?¢+? L? K i?b
F?) i?b i?–K- €M? K„i M?bM p T?Q h?¢+? L? K +`M; h?¢+? L? K ?ÆMX

*kM; +|M; QÌB HÈM K"i i?"K +?Q +?O ç°M; HB + K„i çQ ibM?X
æB m M"v F?B M +?Q K¼B M; QÌB + "M; i? K F?| +?`m- ?"M F?¬M; i? + „M tû h?¢+
ô "Q+? h?B M ç¢B + - M; QÆB M?'i ç`M? H" ç M; M|B çM `²B\ô J¢+ Lv h¢T +kM; ; E
B +kM; #B i "Q+? h?B M v m i?QÆM; M[M?B +Ð M"Q- ? „M b Q H¢B ;ª "Q+? L?m
H B H`+?\
L; QÌB FB +ÁM +•m F i H"K #"v pÈB K'v M[iY- i? M? / M? +kM; F?¬M; i®i- ? „M M
+O M[M?B Q\
J¢+ Lv h¢T F?¬M; iBMX
h?€+ >ªB +kM; F?¬M; iBM, ó"Q+? h?B M5ô L; QÆB H"K +€B ;b i? \ô
óh M; ?B K i9+ M|B H¢B K°i H-M- i F?¬M; TªB M|B çM - h?¢+? L? K H" +QM `çWM; +| iQM? F - M m F?¬M; i?b çWM; i`€+? i i`Î KtiXô "Q+? h?B M ?W H¢M?X
J¢+ Lv h¢T- h?€+ >ªB p" +€+ pã ;Bª ?QªM; bÊX
h K ç¢B i?®M; HoM? +O I JBM? +kM; +| #`B / M? M; -K- /MM; +ªM? ;BÈB p" HU+ H
"Q+? h?B M çQÊ+ +¬M; M?"M H" K¢M? M?'i- çSM; ç-m i K ç¢B i?®M; HoM?- T?Q
Lv h¢T #`B / M? +m®B +MM; X
h`QM; I JBM? - HU+ HQÊM; p" i? HU+ +O "Q+? h?B M ; -M #^M; KBM? +?O- [mª M
M; QÌBX
> „M FB M [mv i +ªM? +€Q M?Q p"v- F?B M h?€+ >ªB p" J¢+ Lv h¢T i`QM; HÁM; +kM
p¬ +MM; M; QM; i`¼M; X
oä ;Bª /QÈB i`QÈM; h?€+ >ªB- J¢+ Lv h¢T i?'v "Q+? h?B M F?¬M; TªB ç M; M|B ç
#¶M; M?B M BK #tiX
"ÎB pb "Q+? h?B M [m€ K¢M?- *?Q M M #¼M ?¼ +?Q /M H" i`QM; HÁM; F?¬M; Km
ô *?9+ KWM; M; QÆB ç½ ç¢i iÈB h?-M oQÆM; i K i`¼M; i?B M- M; QÆB H¢B ç°i T?
+?SM; FB M i?b i M|B b Q +kM; F?¬M; i? iBM çQÊ+Xô "Q+? h?B M [m v- ç-m- M?
K„i +kM; +| p F?B T bÊ F?| MûMX
> „M pW M|B M?Q p"v- K¼B M; QÌB H¢B ç°i M?B M +?'M ç°M; - i? KÈB #B i?¬K M
bªB #QÊ+ +ªK°i +ªM? ;BÈB- ç¢i iÈB h?-M oQÆM; i K i`¼M; i?B MX
h`"M +?B M ;B[ h?¢+? L? K p" > „+ :B€+ T?€i bBM? p"Q K'v i?€M; i`QÊ+- F?B ç|ò
i`¼M; i?B M +?B +ªM?- M; QÌB HQm w iÈB iBM iS+ +O iBM iS+ ç m #B iX
> „M E?B ç| ç½ +| bS+ ç€M? #¢B > „+ :B€+ h?-M oQÆM; çdM? T?QM; - K" ?¬K M v
i`¼M; i?B M- +?SM; TªB H" +| i? HU+ ç`+? L; mv M h?-M +ªM? +|\
J¼B M; QÌB ?QªM; bÊX

38jX *?QÆM; 398, :B€T Jti :B i L; QÌB

Í Kti b m +O h?-M S?¢i +?B ç` - # ç¢B i?®M; HoM? +O # i iK- H" pb +QÈT iBM
h?¢+? L? K #` F T Î ;B[- F?¬M; ? iÄ p ?Q M; K M; #'i M- €M? K„i H¢M? HMM; •
h?€T- i?-M i?€B F?¬M; i®iX
J¢+ Lv h¢T K ?B m i•K HBM? €Q M; ?o - F?¬M; i? K ?Q†+ i•K i`Q +O ? „M- K„i i
+?2 +?Î- i`QM; M?'i i?ÌB +kM; +| +?9i p¬ F Fª i?B- F?¬M; KÁ çQÊ+ w ç² +?•M +?
ô "Q+? h?B M- M; QÆB `®i +m°+ Km®M i? M"Q\ > „M F?¬M; TªB M; QÌB +O I JB
HQÊ+ çQ¢i ;Bª- +MM; h?B M LB i i?-M [m®+ HB M HKv +| /QM? /€M; - M; QÆB i?U

>^aB p K†i•K i`-K, ó\*?9M; i i`QÊ+ F?B iÈB ç•v- KBM? +?O ç½ T?•M T?|- iBM? ç?
 i?S +ÁM HçB F?¬M; [m M i`¼M;- M;QÆB Km®M pB T?çK w M;mv M +O KBM? +?O
 ô h` M? çQç i iBM? ç² +kM; +kM; i? „i T?ªB H`K- M?QM; h?ç+? L? KXX h +kM; T?
 F?¬M; Î Î i` M i v ?„M- ? B pB + F?¬M; tmM; ç°i; b +ªXô "Q+? h?B M?W HçM? K°i i
 [m€ bÊ ?½B I JBM? KBM? +?O, óS?Q i`QÊ+ •Q +´ æ - Gw L?ç+ S?QM; ç M; i`mv i
 +| i? iÈB ç|- i b) F?¬M; M; ,M +ªMXô
 ô GQÊ+ çQç i ;Bª +?çv` F?ÄB h?¬M S?ç i +?B ç` Q\ô Jç+ Lv hçT K„i b€M; H M, ó
 i? T?|M; i v K` H`K E?¬M; +¬M HQ H„M; +Q`M; ;Bª i`QM; #|M; i®BXô
 ô L;Q`B ç|XX E?¬M; iB T iK+ tm®M; i v- i M;?o ?„M +?d [mªM bU pK i`QM; h?B M
 h?B M S?ç i i?`M? i?b b) F?¬M; b) F?¬M; ?ÄB ç MXô "Q+? h?B M ;"i ç-mX
 h?€+ >^aB p` Jç+ Lv hçT M;?2 ?„M M|B M?Q p`v i?b €M? K„i #B MªQ- iU ?² +?m~M
 ô "€+ Lv h?€T-i bÈK Km°M ;b +kM; b) ;B i M;QÆB- M?`i ç`M?5ô æ9M; p`Q H9+ M
 pQÆM i v` +?d p`Q Hmv M /QÊ+ bQ- ?ì ?[M; M|B, óL;QÆB F?¬M; b®M; çQÊ+ H
 h?¬M S?ç i +?B ç` - M M çQ€M i`QÊ+ çQÊ+ b) ;†T T?ªB i - i b) F?¬M; +?Q M;QÆB
 L T M?,M i` M K†i "€+ Lv h?€T`mM`mM- i`QM; HÁM; bÊ ?½B #`i M- p K†i F?~M +
 ô >W- M;[F?Q +kM; +m²M; p¼M; H„K- i +kM; Km®M t2K t2K M;QÆB +| M,M; HU+
 ;B i +? i "€+ Lv h?€T5ô h?€+ >^aB K†i•K i`-K5ô HQ`K "Q+? h?B M, ó"€+ Lv h?€T
 iY M;QÆB +?2 +?Î M m /€K H`K +`M i?b çWM; i`€+? i F?¬M; M K†i M;QÆB- iU i v
 ô "Q+? h?B M- M;QÆB p` i ç m H`M;Q`B +O I JBM? - M;QÆB b) F?¬M; #ÎB pb ?„M
 KBM? +?O +?S5ô Jç+ Lv hçT +Q`B /mv M- i` Q ç`B K°i €M? K„i pÈB h?€+ >^aB- iU
 æ m H`I JBM? ççB i?®M; HoM?- "Q+? h?B M i mv`^M; bQ pÈB ? B M;Q`B i?b +Q`M
 ?[m ?çM- K°i ç®B K°i i?b "Q+? h?B M F?¬M; bÊ- M?QM; M m h?€+ >^aB p` Jç+ Lv h
 K iX
 J„i i?`v h?€+ ><sup>a</sup>B p` Jç+ Lv hçT iU ?² çç i i?`M? M?`i i`Q- ?„M +kM; +| +?9i ç m ç-
 L;mv M M?•M +?O v m L?`i H` +?Q ç M ;B`T?9i M`v ?„M pšM F?¬M; i? F?šM; ç
 L? K- F?¬M; #B i h?ç+? L? K HB m +| çB +?mM; çQ`M; pÈB ?„M F?¬M;X
 L m h?ç+? L? K ;"i ç-m- ç²M; w ?¬M QÊ+ pÈB M[M?B "Q+? L?m +O ?„M- ?„M +kM
 K°i i`"MX
 L?QM; h?ç+? L? K M m F?¬M; Km®M- ?„M tm`i i?O F?¬M; +¬M;- F?¬M; T?ªB H` M
 i +? +Q`B +|\
 ô *?mv M +O i i i`i M?B M b) tY Hw- F?¬M; M?¼+ "Q+? h?B M ççB M?•M [m M i•
 +Q`B`²B #bM? ioM? M|B, ó>^aQ w +O "Q+? h?B M iB M #®B- içB ?ç i•K HoM?- M?
 +QÈB pÊ- tBM H¶BXô
 "Q+? h?B M M?QM K`vX
 æ°i M?B M- ç-m M;|M i v h?ç+? L? K #®+` €M? HY K`m #ç+ i?¬M F€- K°i ççQ i
 F?mM;- i`QÊ+ K„i ?„M ?B M` K°i F?2 ?Î F?¬M; ;B M /`B M?Ä- # M i`QM; +| [m M
 hB M; F m iQ *?|B i B #¶M; /QM; p M; p¼M; i`QM; ç€K M;Q`B- +| K°i +¶ w +ªM? K
 ó>ÄM; `²B5ô
 æ²M; iY Jç+ Lv hçT +Q`9i HçB- F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ûi iQ- ? B K„i M?bM p T?Q "
 h?€+ >^aB +kM; +| T?€i ?B M- b„+ K†i i? v ç`B- ç°i M?B M M;QM; Hmv M HU+ HQÊ
 S?®+ tQ+?5
 Í +´ "€+ Lv h?€T- K°i +?MK iB b€M; +?Êi H|2`²B #B M K`i- i` M +€B +´ ç-v M T M
 K€m iQÆB #„M`X

oM pMX

? B KkB M?¼M i`„M; M;-M ?B M H M- ç-m p` iBK "€+ Lv h?€T ç°i M?B M

GBM? ?²M i ç`B p`i?-M i? +O #`i #`# ?`Q [m M; i€B M?Êit i [m -i`U+ iB T p

J€m iQÆB M?Q KQ tm®M;- +?O M?•M +O /QÊ+ iBM? i?S b€m- Hmv M /QÊ+ bQ
+?Q F`T T?ÁM; M;U ç½ #`i`U+ iB T ;B i+? iX

Gmv M /QÊ+ bQ F?-M; K ?B m ;B Q +?B M- M?'i H` ç®B K†i pÈB HQ¢B M;QìB i
L? K- +`M; i? K F?-M; i? T?ÁM; #`- #`# +•v; B tQÆM; K M; i?2Q F?-M; ;B M +?
i?-M i? p` HBM? ?²M i ç`B- +? ii?ªK i¢B +?¶X

h?€+ >ªB p` J¢+ Lv h¢T æ¢i iÈB +ªM? ;BÈB L;mv M h?-M M?`i`¼M; i?B M- +,M #
+?Q T?€i ?B M F?-M; ´M i?b "€+ Lv h?€T +? ii?ªK +? ii?ªK `²B-X

ó© M,K ç| i?B m +?9i M[?¢B +? ii - ?¬K M v i ;B iª +?d H` #€Q i?M5ô h?¢+?L?
M| - M;QìB ç½ +?mB p`Q i`QM; F?2 ?Î F?-M; ;B MX

h?€+ >ªB- J¢+ Lv h¢T +MM; M? m T?|M; i?Q+? ` HU+ HQÊM; €Q M;?o - M?QM;
M;?o i?b h?¢+? L? K ç½ #B M K'i i`QM; F?2 ?Î F?-M; ;B M- F?Q iS+ ?Q`M iQ`M i

E?2 ?Î F?-M; ;B M ç| +kM; +?`K `½B F?ûT H¢B- F?-M; ç H¢B /'m p iX

389X *?QÆM; 39e, *'K æ` E€ Zm M

*'K ç` LÆB M`v T?B i?QìM; F€ /B mX

*| /½v M9B- +| ?² MQÊ+- +| +mM; çB M ç´ M€i- +| ?Q +Ä ç½ +? i?ûQX

*?d H`- i'i +ª p`i +?i +ªM? [m M ç m #²M; # M? i`QM; ?Q F?-M; •K m- F?-M; M?b
#`i-M; i-M; bQÆM; KM +?†M H¢BX

hBM? pU+ ?Q F?-M; Í T?Q i`QÊ+- +| # /½v M9B +U+ HÈM- T?ŠM; H€M?Q #` +„i-
M;¼M M9B +| K`v iÁ +mM; çB M ç½ ç´ M€i- i?`M? T? iQ+?- i` M M9B F?-M; +|
+•v +®B ç½ +? i?ûQ p` ?Q +Ä ç½ KK+ M€iX

" /`v M9B M`v +U+ HÈM- M?bM i?Q€M; [m i? ;B®M; M?Q # F?®B ç¢B HK+- HQÊ
b m- +| i? i?'v çQÊ+ K°i KªM; ç¢B ?ªB +m²M +m°M- ç¢B ?ªB +kM; #²M; # M? Î i`
F?-M; Qi ?ÁM çªQX

*?¶ t ?ÆM T?Q b m >ÁM çªQ çQÊ+ bQÆM; KM K`m t€K # Q T?O- F?-M; i? M?bM

"i Hm" M H`i` M /½v M9B ? v H`i`QM; ?ªB /QÆM;- ?Q†+ H` ?Q F?-M; +?¶ +?Q ç
+| çO HQ¢B i`"M T?€T- +'K +? - F i ;BÈB i²M i¢B- +| +€B H`i?B M M?B M i¢Q i?
M;QìB i¢Q ` X

h?¢+? L? K çSM; i` M K°i M;¼M M9B- M?bM p T?Q t - b„+ K†i +| +?9i M;QM; i`¼

"ÎB pb ?„M +ªK i?'v çQÊ+- i`QM; F?2 ?Î ? T Î ;B[# /½v M9B +| M,M; HQÊM; # ç
#®- iU ?² +| +'K +? p¬ ?bM? i²M i¢B- K`F?Q iS+ +O h¢T h?€+ i?b iW i` M K°i ?Á
i`mv M iÈBX

L?Qm K`v- ?„M # v iÈB +?¶ F?2 ?Î +O # iÁ M9BX

o¬ b® H¬B çbM? iW i` M i`ìB ç€M? tm®M;- ç M i?`M? HQÈB çB M /`v ç†+ # M i`QM

h?-M i? +O ?„M /QÈB bU # Q T?O +O p¬ b® HQÈB çB M- p¬ b® ç¢Q H¬B t` i?¬
+? i?„MX

a„+ K†i F?) #B M- K°i /ÁM; i?-M i?S+ M p`Q i?B M ?Ä i ç`BX

.B i h? G¬B oB K H†M; H) +?mB ` - ?| i?`M? K°i ç¢Q H¬B çB M #„M ` - Î i`QÊ+ M
çB M iW i`QìM; K½M? HB iX

hB +?ÈT æ-v i`lB /QÈB bU /šM /„i +O .B i h? G¬B oB K- ç m ç°i M?B M i? v ç´B
M +çM? ?„M- #„M` T?Q b mX

óhbM? ?m®M; i? M`Q\ô >„M i`mv M iBM +?Q .B i h? G¬B oB KX

ô h?B M ç` H¬B çB M i`QlM; `i +QlM; ççB- # M i`QM; +| w +ªM? Hç HšK- i F?¬M
ç´B T?QÆM; ?QÈM; +¬M; FQ+? +O +?9M; Xô .B i h? G¬B oB K +kM; M?Q H` #` +?
M|B, óæ9M; H` ç€M; iB +- +†M i`QM; H¬B çB M `i M?B m- #^M; F?¬M; i pšM +|
i?m M?[M; H¬B çB M M`v- i +| i? iB M?| K°i; B B- `` ç€M; iB +Xô

óW- F?®M; +? T?QÆM; ?QÈM; +O H¬B çB M +?Q i - i Km®M çB [m Xô

h`mv M` h`mv M` - M?bM .B i h? G¬B oB K F?¬M; M; WM; T?|M; i?Q+? F?Q iS-
T?QÆM; ?QÈM; +O H¬B çB M- h?ç+? L? K M?ªv p`Q i`QM; HQÈB H¬B çB M- iW i`
H MX

"®T #®T #®TX

*?´M ç°M; F?OM; #® M´` # M +çM? M; QlB ?„M- K°i ççQ iB +?ÈT K`m iQK iW i` M
iÈB çdM? ç-m ?„M i?b H`T iS+ H€+? çBX

G¬B çB M K`m iQK ç| F?¬M; ;B®M; pÈB M?[M; H¬B çbM? tm'i ?B M H9+ ç-m- F?¬
+O ?„M K` ç M- iU ?² +?mv M T?€ i?¬M ?²M- p`Q K°i F?„+ H¬B çB M K`m iQK ?
+kM; M´B H M bU #´i M K½M? HB iX

ô h?´i ç€M; bÊ5ô

.B i h? G¬B oB K +kM; ?QªM; bÊ, ó" M i`QM; H¬B çB M pW `²B H` bûi /B i ?²M-
?²M w i?S+- K°i F?B iÈB ;¬M ç m b) i`Î i?´M? KK+ iB m Q M? iç+X *kM; K v M; QÆ
?²M +O M; QÆB +kM; F?¬M; +?`m M´B- b) i`U+ iB T pšM /B iXô

h?ç+? L? K M; ?2 ?„M M|B M?Q p`v i?b p K†i +kM; M; ?B K HçBX

*´K ç` +O h?¬M S?ç i +?B ç` [mª M?B M ?mM; ?B K- +?šM; i`€+? i K ççB i? HU+
+kM; F?¬M; i? /B i ? i çQÊ+ HQÊ+ çQç i; Bª- #ªM i?•M i?b HçB i´M i?´i i?ªK i`¼M

GQÊ+ çQç i; Bª +| i? çSM; p[M; M?B m M, K- i`W /U p`Q S?Q G M +?2 +?Î +?Q h`
+´K +? +?mM; [m M? KÈB H` MÆB #¼M ?¼ /MM; ç bBM? i²M- #¼M ?¼ [m2M i?m
[m p¬ b® M, K i?€M; - ç½ i?, K /Á çQÊ+ `i M?B m ç†+ iQM? +O +´K ç` - iB M iÈB +

h K ççB i? HU+ F?¬M; [m2M i?m°+ pÈB MÆB M`v- KçQ Km°B t•K M?´T- p¬ w b) #`
p`Q- +| i? M; v +ª +QlM; ;Bª L; mv M h?¬M +ªM? +kM; b) i€M; i?•MX

æ•v +kM; H` pb b Q p¬ b® +m²M; M?•M +O GB i .B K iBM? pU+- b m F?B T?çK i°B
b) iÈB h?¬M S?ç i +?B ç` X

*?d +-M i`®M i`QM; HQçB +´K ç` M`v- i?¬M i?S+ +O +QlM; ;Bª F?¬M; i? /Á çQ
;B®M; M?Q H` iB M p`Q K +mM; - +?šM; M?[M; F?¬M; iB K çQÊ+ M; QlB- M; QÊ+ Hç
#„M; B iX

LÆB M`v T?B i?QlM; [m, /` M; mv ?B K- +?¶ M`Q +kM; +| F i; BÈB +´K +? - F?¬M;

ô G¬B çB M +?B HU+ i?b i +ÁM +| i? ?¶ i`Ê SM; T?| K°i +?9i- HU+ HQÊM; F?€+; B
i•KXô .B i h? G¬B oB K M?„+ M?ÎX

hW b m F?B Î i?B M ?Ä i ç`B +O h?ç+? L? K +| çQÊ+ F?¬M; Qi HÈB Q+?- M| i?´

L| +kM; F?¬M; çÁB Hv F? B M[- i?¬M; [m bU i`K #´ +O iBM? i?¬M ?²M MB K +O
i? iB M?| - H¬M i`QÊ+ HU+ iBM? iW HBM? ?²M i ç`B +O h?ç+? L? K i`´M` - +€-
çQÊ+ iB M?| X æB +MM; pÈB h?ç+? L? K b) F?¬M; TªB HQ H„M; #` ?´T i?m /mM
HU+ HQÊM; +O ?„M ç H`K HÈM KçM? #ªM i?•M- ç2K ?bM? i?€B bBM? K M? +O
M| +ÁM; b K` #´i K½M\

æ½ F?¬M; +| F?9+ K„+- .B i h? G¬B oB K +QB i?B M ?Á i ç`B i`îi?¬M? MÆB Î +
i?“i iBM? ;B9T h?ç+? L? K- F?¬M; Km®M ?„M ;†T +?mv M F?¬M; K vX

óW- i #B i T?ªB H`K M?Q i? M`QXô h?ç+? L? K ;”i ç-m- i`mv M ` MB K ç-m- b m
ç .B i h? G¬B oB K i`îp i?B M ?Ä i ç`BX

>„M +kM; HQÊi [m # iÁ M9B- çB iÈB K°i KªM; ççB ?ªB T?Q b m- M?bM M?[M,
/QÆM; #²M; # M? T?Q i`QÊ+X

>ªB /QÆM; #²M; # M? i` M ?Q F?¬M; F?¬M; `ÆB- ?ÁM çªQ i?b /B ç°M; i` M ?ªB /O
+ÁM iQÎM; KbM? ç½ i`îp o¬ h-M ?ªB- +| K°i HQçB +ªK F?€B F?| M|BX

L?QM; K` +ªK F?€B M`v pW bBM? ` - K°i +¶ w +ªM? ç m i?QÆM; F€ /B m T?9i +?
T?Q b m i`mv M ç M- t°+ p`Q HBM? ?²M i ç`B +O ?„M- M p`Q i?S+ ?ªB +O ?„M

v +?Q *SM; `„M #¶M; M?B M i`îM M K K v m- M?m F?Q K’i ? i- M; v +ªHU+ HQÊM
HQm ç°M; i`b i` - +ªM; QìB M´B H M +ªK ;B€+ KÄB K i- +?d Km®M çSM; i` +?¬- p

E?Q iS+ +U+ HçM? iW çdM? ç-m [m€M +?9 tm®M;- +?mB p`Q i?S+ ?ªBX

*ªK ;B€+ +U+ HçM? M´B H M- bmv FB i /-M /-M #` bmv FB i ç°i M?B M K°i H-M M

o K†i FBM? bÊM?bM p T?Q M; ¼M M9B T?€B b m- ? B K„i ?„M #„M ` i?¬M [m M;
T? iQ+? i` M M9B- T?€i ?B M +?´ ç| +| ççB i`¬M i`M T?€- +¶ w +ªM? ç m i?QÆM;
` -ªM? ?QÎM; iÈB w i?S+ p` i•K HBM? +O ?„MX

>„M ç®B pÈB +’K ç` # M M;Q`B h?¬M S?ç i +?B ç` - #¶M; M?B M +| +ªK ;B€+ bÊ
K°i F?„+ - ?„M ç½ i?€v çQÊ+ ? B +?´ F} /B m- i?B m +?9i M[i?b #` +QÈT H’v i•K
i?¬M ?QMX

Zmª M?B M ç€M; bÊ5

GQÊ+ çQç i ;Bª +| i? çSM; bWM; b[M; K’v pçM M,K F?¬M; M;½ i`QM; GB i .B K iE
T?ªB H`K v K„M- +€+ +’K ç` ç| H`iB M p®M ç H` #¼M ?¼ +| i? i` M? ç`m pÈB i

L m ç€K HQÊ+ çQç i ;Bª S?QM; E?ª i?¬M; [m iBM? ç² i bK FB K çQÊ+ K°i +?¶ iBM
p”i iQ p` KQìB aBM? K M? +?B iBM?- K” i?,K /Á K°i KªM; iBM? pU+ ç| T?ªB çB [m
T?ªB H`F?B M S?QM; E?ª #¼M ?¼ +| çQÊ+ M?[M; i’K +?„M i?B M M?B M +| \

L?Q p”v- +?Q /M H`i K ççB i? HU+ T?€B +QìM; ;Bª iÈB ç•v- F?¬M; [m2M pÈB bU
b) +? i i?ªK i`¼M;- F?¬M; i? mv ?B T #¼M ?¼X

.U i?2Q bmv M;?o M`v K” T?ÄM; çQ€M iB T- ?„M i?“i bU iBM `^M;- p b m HQÊ+ ç
pU+ ç i`îi?“M? K°i +¶ HU+ HQÊM; +?Q +QìM; +O GB i .B K iBM? pU+- F?¬M; +Á
ççB i? HU+X

>Q i b•m K°i ?ÆB- ?„M KçM? K) M; ,M +?†M w Km®M i?,K /Á i`¬M T?€T i`M T?€- ç
i?¬M ?²M iÄ ç`M? T?QÆM; ?QÈM; +O hçT h?€+X

v +ªM? æ m i?QÆM; `’i +| i? H`w +?Q +O HU+ HQÊM; €Q M;?o +O +QìM; ;Bª ç½
;Bª iY pQM; i?¬M +?B HoM? pU+ /MM; T?QÆM; i?S+ /MM; /B M #B M K”i?“M?- i`Q
M?QM; +?Q i”M K„i i?’vX

*ªM? ;BÈB æç i iÈB +ªM? ;BÈB i?•K b•m- b m F?B i?¬M i? p` HBM? ?²M i ç`B pšM
HoM? pU+ /B M #B M- €Q M;?o +?O im +O ?„M b) /MM; T?QÆM; i?S+ w +ªM? ç

L m +| M; QìB im Hmv M K°i HQçB HU+ HQÊM; €Q M;?o ç²M; /çM; pÈB ?„M- +| i?
HoM? M; ° w +ªM? +O ?„M- b) F?B M HU+ HQÊM; €Q M;?o +O KbM? çQÊ+ iBM?
HQçB HU+ HQÊM; €Q M;?o M`v- iB M iÈB ç°i T?€ #ªM i?•MX

æ€M; iB +- HU+ HQÊM; €Q M;?o h?ç+? L? K im Hmv M F?¬M; +| F?ª M,M; /mM; ?
M`v- +kM; p®M F?¬M; ç`M? [m v HçB ç HoM? M; °X

E?B ?„M # v iÈB ?ªB /QÆM; T?Q i`QÊ+- i`QM; HÁM; ç½ +| KBM? M; °- K„i H’T H€

>„M #¶M; M?B M w i?S+ çQÊ+- çO HQ¢B- HQÊM Hì; -M h?-M S?¢i+?B ç` X p`Q`
+?S #Q K”i +U+ HÈMX .•v M9B- ?² MQÊ+- +mM; çB M i”M T?€- w +ªM? i`QìM; b
i?-M +?B HoM? pU+ /B M #B M` - +’K +? - F i; BÈB i?B M M?B M- MÆB ç•v +| H)
M?Q p”v- M; QÊ+ H¢B- M?’i ç`M? H” T?B i?QìM; M€Q M?B i- +|`i M?B m +QìM; ;E
J M; bmv M; ?o M”v- ?„M K°i H-M M[M?bM H¢B +’K ç` - T?€i ?B M`i M?B m ?bM
iU ?² +kM; +| ç€T €MX
”i Hm”M H” M9B- ?² MQÊ+ ? v H” +mM; çB M i”M T?€- +?„+`i H•m i`QÊ+ ç m H”
”ÎB pb #ÎB pb ç¢B HK+ M’ K” i€+?` i?”M? p¬ b® F?®B M?Ä- KÈB /-M /-M ?bM? i?
ç¢B HK+ +’ ç| - +|`i M?B m +|`i M?B m +QìM; ;Bª- +|`i M?B m F?m pU+ çQÊ+ i
pb ç¢B HK+ pÐ M€i- KÈB i`Î M M i”M T?€ F?¬M; çQÊ+ ç-v çO- T?•M i€M i` M iBM?
æ¢B HK+ oÐ M€i- M?[M; M; ¼M M9B ?² MQÊ+ çQÊ+ i¢Q i?”M? +kM; +| ç€M; bÊ- +’
+| i`QìM; w +ªM? /Q i?-M +?B HoM? pU+ +O +QìM; ;Bª /B M #B M` - ç¢B HK+ ç| i
+?B iBM? +’T #”+ ;b\ S?²M ?Q iÈB +Ð M”Q\ *| # Q M?B m pã ;Bª +QìM; ?½M i?-M
h?¢+? L? K +? m K”v- FBM? ?½B F?¬M; i?-B- #¶M; M?B M +ªK i?’v i`QM; +’K ç`
H) b) +|`i M?B m çB m F€ /B mX

388X *?QÆM; 39d

hB M p`Q ?ªB /QÆM; - +kM; i?m”M HÊB ?ÆM F?¬M; Qi- F?¬M; ;†T T?ªB T?B M iC
+ M? ;Bì ?„M ç½ ?¢ tm®M; K°i ?ÁM çªQX
h?’ ç` K”m M•m K€m +O ?ÁM çªQ ç•m ç•m +kM; H” +’ i?K ç½ +? i?ûQ p” M?[M; F
Í ;B[çªQ +| K°i F?m pU+ +| i? +QB H” #^M; T?ŠM; X ?’ b +?B M t +O h¢T h?€+
h?¢+? L? K pW ç M- h¢T h?€+ HB M +ªK SM; çQÊ+X
ô aQ ?mvM?5ô
i` M K°i +?B +?’ b +?B M t - h¢T h?€+ HÈM iB M; ?¬ H M- # M +¢M? ?„M +| KQ
i` M +| iMv iMM; +O ?„M- ç¢B ç b® ç m H” +ªM? ;BÈB h?-M oQÆM; p” *?•M i?-M
#B i +QìM; ç¢BX
>ÆM > B i`, K iMv iMM; +O h¢T h?€+- K„i i?’v h?¢+? L? K iÈB- ç m +| +?9i iÁ KÁ -
K„i iÈB ç•v- Km®M t2K i? M? MB M; -M ç•v / M? F?Q #¢Q i,M; i`QM; h?B M S?¢
M; QìB M?Q i? M”QX
>mvM? ç h¢T h?€+- h¢T S?m +?“`Q ç|M- H°` p`i + Q ?SM; , óL; QÆB b Q ibK ç
óh +| i? +ªK SM; çQÊ+ # ç°M; +O €Q M; ?o K” M; QÆB im Hmv MXô h?¢+? L? K
M +¢M? h¢T h?€+- M?bM [m M? #®M T?Q`²B H¢M? HMM; +QìB, óæ•v H” +€+ ?
h¢T h?€+ ;”i ç-m- i?-M b„+ +| +?9i t’m ?’, óh i`QM; +€+ HQÊ+ çQ¢i ;Bª T?K +”M
F?¬M; iQM? H” ç†+ #B i +QìM; ç¢B- ?mvM? ç /QÈB i v +kM; F?¬M; M?B m- +ªM?
?mvM? +? +QK`²BXô
E?-B i?O +?Q ç¢i iÎB L; mv M h?-M +ªM?-`i F?| çQÊ+ +QìM; ;Bª çSM; ç-m MQÆ
pÈB ” G¬B æ†+- :BÈB L¬M; - G¢T h„+ L?o i?b çQ+? t€+ FûK ?ÆM K°i #”+- +kM; +?
;BÈB h?-M oQÆM; i K i`¼M; i?B M i?b +QB M?Q H” +| +?9i / M? F?QX
*QìM; ç¢B M?Q S?QM; Eª- +QìM; ;Bª /QÈB i v +| ;¬M M; ”M M; QìB- i`QM; ç| ç¢B
+ªM?- *?•M i?-M +ªM?`i Qi ;†TX
J” h¢T h?€+- #ÎB pb #ªM i?•M +?d +| +ªM? ;BÈB h?-M oQÆM; i K i`¼M; i?B M- i?”
+O ?„M +|`i M?B m pã ;Bª \*?•M i?-M +ªM?- i`i M?B M F?¬M; i? #^M; ç€K M; QìB

ô p b m b) F?¬M; M?Q p"v ç•m- i iBM HU+ HQÊM; +O M; QÆB- +?d +¬M M; QÆB ç
M; ?o i? HU+ +O M; QÆB i`QM; +€+ HQÊ+ çQç i; B^a b) i, M; KçM?¬ pQÊi [m # M; Q
h„+ L?oXô h?ç+? L? K +QìB +QìB i`M MX

óh ?bM? M?Q b„T ç°i T?€`²B- K°i çQçM i?ìB ;B M ;¬M ç•v i?¬M ?²M # ç°M; `i /
K°i H¬M M; ° ççQ i?b +| i? pQÊi [m çQÊ+ +€M? +Y ç|Xô

hçT h?€+ ?QM; T?`M M|BX

hçT h?€+ *| çQÊ+ i`mv M i?W HU+ HQÊM; €Q M; ?o ç¬v çO +?QM? t€+ +€+ ;¬M
t€+ +| iB M #° +U+ HÈMX

>„M p®M ç½ î +^aM? ;BÈB h?¬M oQÆM; çdM? T?QM; - /QÈB bU /¬M /¬M i, M; +QìM;
#QÊ+ +kM; H` çQÆM; M?B M- +?d H` +Æ ?°B ç°i T?€- +| ç¬B F?B imv `^M; +?d
i?QìM; `i F?| F?, M- M m M? M? i?b +| i? ç°i T?€M; v H`T iS+¬ M m +?“K i?b +| F

óh`QÊ+ F?B +?9M; i iÈB ç•v #` I JBM? "Q+? h?B M i`mv FQ+?¬ M; QìB çB +MM; K
ç m +? i i` M i v "Q+? h?B M- M?QM; ?„M HçB i? +?Q +?9M; i - #^aQ i ;YB HìB ?Ä
#¶M; M?B M M?È iÈB +?mv M M`v- M; ?B ?Q†+ M|B, óaQ ?mvM?¬ M; QÆB p` "Q+?

óW- t2K M?Q H` p"v çB- F?¬M; M; ì M; QìB M`v +ÁM `i /KM; i•K- W- i M?È F„Xô h?
h?“i bU i?“i bU F?¬M; M; ì i?“M? w +O "Q+? h?B M HÈM M?Q p"v- ç KQÊM bS+ ?
; ^a M [M?B +?Q ?„M- HçB +ÁM M K†i ?„M K` #m¬M; i? +?Q ç€K M; QìB hçT h?€+X

L; QìB M`v K†+ /M î I JBM? F?¬M; +QìM; ççB #^M; KBM? +?O- M?QM; HÁM; /ç p` F
Hqm- F?B M +?Q M; QìB i F?¬M; i? t2K i?QìM; X

óh ç°i T?€`²BXô h?ç+? L? K i`¬K M; •K i`QM; +?®+ H€i`²B +QìB M|BX

JQÊM /MM; HU+ HQÊM; €Q M; ?o +O HU+ HQÊM; HoM? M; °- ?„M T?€ FûM K` ` - I
K ?mv i- +€+? M; `v iB M ?`M? i`B i ç i? v K€m ç½ `i; ¬M- ç°i T?€ iÈB h?¬M oQÆ
i? HçB çQÊ+ i?®B Hmv M- ç½ çç i iÈB ç° + Q #`i F?<sup>a</sup>i Q M; ?`X

o`Q H9+ ç°i T?€- ?„M +<sup>a</sup>K i?'v çQÊ+ b•m b„+ #`i iY pä ?²M p` i?ç+? ?| pk ?²M +O
?„M- iBM ?„M ?B M; Bì- bU +QìM; ?`M +O M?K+ i?•M p` bS+ F?¬B T?K+ F?OM; #
F?€M; #`i F€ K°i +QìM; ;B<sup>a</sup> +<sup>a</sup>M? ;BÈB L; mv M h?¬M M?`i i`¼M; i?B M M`QX

h?B i`B M iQ`M HU+- T?| M; i?Q+? ` # HQçB €Q M; ?o - bS+ +?B M ç`m +O ?„Mb
bÈX

J„i ?mvM? ç hçT h?€+ ç°i M?B M b€M; H MX

óh M; ?o- M m HçB ;†T " G¬B æ†+¬ i?“i bU HB m +? i; B Q +?B M- +m®B +MM; M
T?^aB H` i Xô h?ç+? L? K F?ŠM; ç`M?X

>mvM? ç ?mvM? ç KWM; `ÐX

ô *€+ M; QÆB p` S?QM; E?<sup>a</sup>QÈ+ ç`M? ;†T K†i î ç•m\ô

ô*€+ MÆB M`v K°i çQçM +kM; +| +`K ç` - ?mM; ?B K +kM; M?B m ?ÆM- M; QìB F?¬
M?“T `i +| F?<sup>a</sup>M, M; MY #QÊ+ +kM; F?| çBX GQÊ+ çQç i; B<sup>a</sup> \*?9M; i +kM; T?<sup>a</sup>B i`
i?, K /Á çQÊ+ iBM? ?m®M; Xô

ô *`K ç` +O LÆB M`v KçM? i?“i- `®i +m°+ H` b Q\ h b Q +<sup>a</sup>K i?'v- M?Q H` K°i F?r
+` \ \_`i H•m i`QÊ+ FB - ;¬M h?¬M S?ç i +?B ç` +| T?^aB +| +| `i M?B m iBM? i?¬M
F?¬M; \ô

óaQ ?mvM?¬ M; QÆB b Q #B i çQÊ+ +?mv M M`v\ô

óæQ€M i?¬B- #ìB pb /½v M9B- ?²MQÊ+ p` ?ÁM ç<sup>a</sup>Q imv `^M; ç½ i€+? ` - M?QM; `
iBM? i?¬MXô

ô *| HÌB ç²M HB M [m M iÈB T?QÆM; /B M M"v +kM; ;B®M; M?Q T?€M çQ€M +O M
 ; -M h? -M S?ç i +?B ç` T?B i?QÌM; T²M ?Q - +| aBM? K M? +?B iBM? T?B i?QÌM
 + Q- +| +QÌM; ;Bª F?OM; #® ç|M; ;B[- +?d H" F?¬M; #B i pb M; mv M M?•M; b- aB
 HçB pĐ i M- i` M iBM? i? -M i' i +ª T?•M HB i i? "M? iQ€B T?B M- HQÊM HÌT?K + "M
 pã ;Bª pšM Hç+ - `i M?B m #Q K" i +kM; ç½ #B M K' i i?2Q- +?¶ i? -M #Q ; -M h? -M
 i?´ +kM; `°M; - M; v +ª HQÊ + çQç i ;Bª +?9M; i +kM; F?¬M; i? i?, K /Á ? i iQ" M #°
 hçT h?€+ ; BªB i?Q +?X
 h?ç +? L? K M; ?B K i9+ H„M; M; ?2- ; "i ç -m, óZmª M?B M H" p"vXô
 ô *?9M; i çB i?¬B iÈB F?m pU+ S?QM; E?ª ç½ QÊ + ç`M? - bQ ?mvM? M; QÆB çB p
 ç m [m2M i?m° + - F?¬M; +| M; mv ?B K ; b ç •mXô hçT h?€+ +QÌB M|BX
 óWXô
 hB T i?2Q- h?ç +? L? K p" ?mvM? ç hçT h?€+ M; ²B i` M +MM; K° i ?´ b +?B M t -
 ççB /QÆM; - pQÊ i [m F?¬M; Qi ?ÁM çªQX
 p b m M?ªv p"Q K° i F?m pU+ bQÆM; KM /"v ç†+ - +?mM; [m M? +| ; B| `Qi +m²M;
 F?¬M; i? M?"M`X
 hçT h?€+ [mª M?B M [m2M i?m° + pÈB F?m pU+ M"v- ?´ b +?B M t +O ?„M pÁM; ç
 +| i? Mû [m ?mM; ?B K- F?B M K¼B M; QÌB i` M çQÌM; #bM? v M p¬ bU çB [m b
 + 'K ç` F?€+X
 Í ç•v- h?ç +? L? K F?¬M; ;B9T çQÊ + ; b- +kM; HQìB +?ŠM; Km®M M; ?o- ; B2Q ? i?
 # "BX
 hªB [m M, K M; "v # v- #¼M ?¼ tmv M [m `i M?B m F i ;BÈB- + 'K +? p" F?m pU+
 K" S?QM; E?ª ç½ QÊ + ç`M?X
 J° i iÁ M9B #²M; # M? M®B /"B- i`QM; ?Q F?¬M; T?K + "M H¬B çB M p" ; B| KçM? ;
 F?OM; #® ; B®M; M?Q iU M?B M ?bM? i?"M? - +| i? [m'v Mëi i' i +ªX
 æQ" M M; QìB h?ç +? L? K iÈB çQÊ + ?´ b +?B M t iÈB MÆB- T?€i ?B M i`QM; /½v M
 +?B M t #Á M2Q- +| +ì +O HQÊ + çQç i ;Bª GçT h„ + L?o p" " G¬B æ†+ - +kM; +| F
 F?€+ - +?d H" ç€K M; QìB S?QM; E?ª p" :BÈB L¬M; F?¬M; #B i F?¬M; #B i pšM +?Q
 >´ b +?B M t i bK K° i F?m pU+ i`®M; - pW ?ç tm®M; F?¬M; # Q H•m i?b h?ç +? L?
 GçT h„ + L?o +ÁM +| Hmv M /QÊ + bQ EB i hQ æ†+ - # +QÌM; ;Bª L; mv M h? -M +ªM
 ç| - i?´v #¼M ?¼ tm' i ?B M i?b ç m M?Qm K"v çB iÈBX
 " G¬B æ†+ b„ + K† i •K i` -K- pW i?´v h?ç +? L? K tm' i ?B M i?b iU ?² `i +, K iS+
 óhB m iY- M; QÆB i? K ;B H"K ; b\ L; QÆB H" HQÊ + çQç i ;Bª +| \ L; QÆB +| iQ +€+?
 >„ + :B€+ p" K'v i M +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB h? -M oQÆM; i K i`¼M; i?B M- K° i i?•M
 F?Q /"v ç†+ - +kM; +QìB ; "M t¬M; iÈBX
 h?ç +? L? K p K† i ççK Kç+ - HB + ç€K M; QìB " G¬B æ†+ K° i +€B- M|B, óhBM? ç
 S?ç i i? "M? - M m Hm" M iQ +€+? - +€+ M; QÆB B +| i? ?ÆM i \ >„ + ?„ + - F?¬M; +|
 ?B M içB M; v +ª T? -M çQÊ + iÈB +kM; F?¬M; +|5ô
 " G¬B æ†+ ?W HçM?, óhB m iY- Í h?B M S?ç i i? "M? +| M; QìB /mv ?° i` "i iU- Í ç•
 B /€K M; , M +ªM\ô
 ô L; QÆB ;B i i Q\ô h?ç +? L? K +m²M; iB m, ô" G¬B æ†+ " " G¬B æ†+ - Í h?B M
 ;B i çQÊ + i i?b M; QÆB +ª çìB M"v +kM; çWM; ?v p¼M; X h ?B M içB ÍM; v ç•v M"v
 +?9M; i B +? i i`QÆ M\
 oW /Si HÌB- K° i +¶ F?Q i? +m²M; #çQ i" €+ iW T?Q b m ?„M T?|M; H M + Q- i? -
 €Q M; ?o i?9+ /K+ ` F?m +? i€M- çO HQçB T?K /B M i bM? iU T?B m ç½M; - M?Q H
 Q€M ç° + i" €+ - imv i p¼M; - çB M +m²M; - Q€M ç° + H M` - iU ?² T?€ ?Ov w +?Q +?

EB i hQ æ†+ H"TiS+ v Mi•K- ?ÆB F?QK M;QÌB iÄ p +€K ÆM, óu Mi•K çB- b) F?
F?¬M; +¬M; ç•m- i F?ŠM; ç`M? b) +?Q M;QÆB +€B ;B€ F?B M M;QÆB ?"B HÁM;X
óh@iXô h?ç+? L? K +kM; `i+ Q ?SM;X
aU +?9 w +O J¼B M;QÌB ç m ç†i î #B M HY /QÈB +?•M- F?¬M; H•m b m- +?d i?'v
F?¬M; +ÁM K°i +QM M"Q- ç m #` ? B Hm²M; ?Ä /B K Mm@i ? iX
G9+ M"v- K¼B M;QÌB +kM; ç m HQm w iÈB /` i?QÌM; M"v- p K†i +´ [m€B M?bM p
*| K°i b® M;QÌB pW `²B M?bM i?'v- #B i ? B Hm²M; ?Ä /B K ç| iW i`QM; i?¬M i? -
? pÈB h?ç+? L? K i?b ç m ;B"i KbM?- H°` p M;ç+ M?B MX
h M M"v h` M M;QÌB `®i +m°+ ~M i" M; # Q M?B m #Q K"i\ ob b Q ? B Hm²M; ?Ä /B
` +| i? Mm@i ? i?Ä /B K +U HQM;\
E?¬M; T?ªB i'i +ª K¼B M;QÌB ç m #B i bU i²M içB +O i?B M ?Ä - +?Q M M #¼M ?
i?b +kM; `i F?| #B i i?B M ?Ä +| i? ?'T i?m HU+ HQÊM; +MM; i?m°+ iQM?- +?Q
" G¬B æ†+ ~M i?•M i`QM; ?Ä /B K- F?Q iS+ ç½ bÈK #B M K'i- M; v +ª HBM? ?²M
*d H"- K°i +¶ ?Ä /B K w +?Q #'i /B i pšM i?Ov +?mM; i²M içB- # Q T?O F?m pU
ç M; F?¬M; M;WM; i`mv M ` +?'M ç°M;X
J¶B K°i +QÌM; ;Bª im Hmv M ?Ä +?B HU+ HQÊM;- ç m Km®M # ç°M; +O HBM? ?²
/B K w +?Q #'i /B i ç| - /MM; ?²M ç +ªK i?K- [m M? M;QÌB çQÊ+ iWM; /ÁM; ?Ä /B
i? ?°B bU iBM? /B mX
*kM; F?¬M; #B i [m # Q H•m- M; v +ª ?Ä /B K +kM; /¬M /¬M #B M K'i- +?d i?'v ?
H, M H°M- çB [m ç•m H" #B M HY #B M K'i iWM; +?9i K°iX
J¼B M;QÌB F?¬M; F?ÄB iQ" M #° M?bM p T?Q h?ç+? L? KX
" Q ;²K +ª S?QM; E?ª- GçT h„+ L?o- :BÈB L¬M; €M? K„i M; ?B ?Q†+- i?¬M i?€B FB
.QÈB +€B M?bM +?,K +?9 +O #¼M ?¼- h?ç+? L? K +QÌB +QÌB ;BªB i?Q+?, ó> B
+?9i M?"M i?S+- #¼M ?¼ +| i? ?'T i?m ?Ä /B K `²B iBM? H¼+ ç H"K #ªM i?•M- ?
p"i ç m +| HBM? i`Q- F?¬M; T?ªB +?d +| bBM? HBM? +| / i?`i H" i²M içB ç•mXô
ô h?B M ?Ä 5 G" i?B M ?Ä 5ô æm¬B H¬M; K"v GçT h„+ L?o ;B"i ;B"i- #¶M; M?B M
[m„+ M?bM p T?Q ?„MX
ô L;QÆB çQ€M ç9M; `²B- ç9M; H" i?B M ?Ä Xô h?ç+? L? K ;"i ç¬mX
ô L;QÆB `®i +m°+ ç M iW MÆB M"Q\ í GB i .B K iBM? pU+ +O +?9M; i iU ?² F?¬
+| aBM? K M? +?B iBM? +´ tQ M?'i KÈB +| i?B M ?Ä - M;QÆB F?¬M; T?ªB H" ç M
+?S\ô GçT h„+ L?o p K†i +?'M ç°M;X
>„M M|B M?Q p"v- K¼B M;QÌB #WM; idM? ççB M;°- €M? K„i M?bM p T?Q h?ç+?
M?B M ?ÆMX
_ 'i M?B m M;QÌB ç m #B i GB i .B K iBM?- pU+ +kM; F?¬M; T?ªB H" iBM? pU+ /
i`QM; M;•M ?" p¬ +MM; p¬ i" M- +ÁM +| Km®M iBM? pU+ + Q +'T ?ÆM- +QÌM; ;Bª
?mv MªQ- +| +ªM? ;BÈB p" i?O çQçM p¬ +MM; +QÌM; ççBX
æçB i K i?¬M +ªM? ;BÈB H" L;mv M h?¬M- >Q h?¬M- h?Ov h?¬M M?QM; K" î i`QM
;Bª +QÌM; ççB M?'i +kM; +?d H" L;mv M h?¬M çdM? T?QM;- i K i`¼M; i?B M +?B
h²M içB F?OM; #® i` M L;mv M h?¬M +ªM?- í GB i .B K iBM? pU+ ?B M içB +?Q
i`QM; M;•M ?" t t¬B KÈB +| i²M içB ççfi ÈB >Q h?¬M- h?Ov h?¬M-MX
GQçB M;QÌB M"v- +| HU+ HQÊM; i`U+ iB T ?Ov /B i aBM? K M? +?B iBM?- +| i? M
H² H"K +?B M ?çK- H"K MÆB îX
h²M içB +'T #"+ ç| +?d HQm i`mv M i`QM; i`mv M i?mv i +O GB i .B K iBM? pU+-

J` i M ;B ?Ä H B H`+? F?-M; `ä h?¢+? L? K M`v pW ç M GB i .B K iBM? pU+ ç½ F?-M; M;WM; #B m ?B M` HU+ HQÊM; F?B m +?B M pQÊi +'T- H`K çªQ H°M M?" HQÊM; €Q M;?o X

o®M K¼B M;Q`B ç m M;?o F?-M; i?-M;- F?-M; #B i p b b Q H¢B +| HQ¢B F€ iQ+? iBM? pU+ + Q ?ÆM- p"v i`i +ª hU ?² +kM; +| ;BªB i?Q+? ?ÊT HwX

h M ;B ?Ä iW iBM? pU+ + Q +'T ?ÆM iÈB- i` M M;Q`B M m F?-M; +| +?¶ #`i i?Q`i pW M;?o M?Q p"v- K¼B M;Q`B ç m +ªK i?'v iU ?² ç½ #„i ;B[ çQÊ+ bU i?"i- ç m F iÈB iW iBM? pU+ + Q +'T +€+- aBM? K M? +?B iBM? +`M; +Q`M; ?•M ?ÆM- i? KÊ i?€B ç° i`QÊ+X

ó*?ŠM; i`€+?Xô G¢T h„+ L?o +kM; ;"i ç-mX

ô hBM? pU+ + Q +'T +O M;QÆB +| ;b F€ H¢- +| i? F +?Q +?9M; i F?-M; \ô :BÈB ô L|B K°i +?9i çBXô S?QM; E?ª +kM; +| ?SM; i?9- €M? K„i i`"M M;"T +?Ì KQM;- M; L;Q`B L;?2 i?'v iB M iS+ M`v +kM; ç m b„+ K†i FQ+? ç°M €M? K„i iQ`M #° ç m ?QÊ

ó*€+ M;QÆB ?B m H-K`²BXô .QÈB +€B M?bM +?,K +?9 +O K¼B M;Q`B- h?¢+? L iBM? +O i bQ b€M? pÈB MÆB M`v +O +€+ M;QÆB i?b F?-M; +| ;b i?-M F€ +ª- i +MM; +O M,M; HQÊM;- i?B M ç` HU+ HQÊM; b„T F?-FB iX h bÎ /o ç M GB i .B H®B i?Q€i +?Q i?•M ?[m- M?B m M?'i H`i? K ? B i`,K M,K M[- [m ?QÆM; i b) F HQÊM;- b) F?-M; bBM? ` çQÊ+ pä ;Bª KÈB- M?[M; +Q`M; ;Bª +k +kM; `i F?| ç°i T

J¼B M;Q`B M;¢+ M?B MX

ô L;Q`B K¢M? M?'i +O ;B ?QÆM; +O M;QÆB H` +'T #"+ ;b\ô S?QM; E?ª ?ÄBX

ó...+- *?•M i?-M i K i`¼M; i?B M +?B +ªM?- pšM F?-M; +| h?-M oQÆM; +ªM? tm'i F?B M,M; HQÊM; +ÁM i`"M ç-v i?b iU ?² iWM; tm'i ?B M i²M i¢B +`M; +Q`M; ?½M H•m `²BXô h?¢+? L? K M|BX

ó 5ô S?QM; E?ª p K†i M;¢+ M?B M- iU ?- +| +?9i F?-M; i? iBM çQÊ+X

a m F?B h?¢+? L? K iÈB GB i .B K iBM? pU+- K°i çQ`M; ç°i iB M- +ªM? ;BÈB ç i #`i F€ K°i i? M? MB M M`Q +O GB i .B K iBM? pU+- HB M iK+ T?€ pÐ F€ iQ+?X

J°i i M ;B ?Ä iB K HU+ p- +MM; L?Q p"v- +® i?' +O ?„M +?d p"v i?-B +|\

"¼M ?¼ F?-M; iQ`M; iQÊM; çQÊ+X

ô JK+ çQ+? i çB i?,K /Á iBM? ç² H` ?v p¼M; +| i? - K°i ?v p¼M; +?Q i?•M ?[m Î +® b•m K°i ?ÆB- b„+ K†i M;?B K i9+ p- +MM;X

ô u M i•K çB- +?d +-M # M i`QM; +| aBM? K M? +?B iBM? i?b i Î ç•v tBM ?S - b) + S?QM; E?ª ç€T SM; , óæ•v H` +€B K` M;QÆB M M +|Xô

_`i M?B m HQÊ+ çQ¢i ;Bª b m F?B i`ªB [m K°i T?2M M|B +?mv M M`v- €M? K„i çQ #B M ?| KÈB- +| i? K bU FQM? M i?"i iBM?X

æ i bK ?v p¼M; +?Q +® i?' - H HQB K°i K bM? iÈB GB i .B K iBM? pU+- Km®M /U FB K K°i MÆB ç†i +?•M +?Q M;Q`B Î ;B ?QÆM;- HQ¢B +?`T M?'i` FB M i`b M`v F

J¼B M;Q`B ç m i`-K K†+- #„i ç-m /MM; €M? K„i KÈB ç M?bM h?¢+? L? K- ç i v H i?' +O #¼M ?¼ ;†T T?ªB ç¢B M¢M M`v- HB m +| çQÊ+ /kM; F?Q iÈB iBM? pU+ + Q ?[m ? v F?-M; \

óa„T tQM; `²BXô EB i hQ æ†+ #¶M; M?B M ?- F?) K°i iB M;X

J¼B M;Q`B +9B ç-m [m M b€i # M /QÈBX

>Ä /B K ?ªB /QÆM; " Q i`MK T?¢K pB i`,K /†K #`i i`B #`i ;B€+ ç½ F?-M; +ÁM # Q K°i +- #`i /B i w +?Q iU ?² ç M; H†M; H) iW i`QM; HÁM; ç'v i`²B H MX

ó*€B ;b i`²B H M p"vXô

óG" ô

ô G" +€B ;b p"v\ô

J¼B M;QÌB ç²M; i?ÌB /U +ªK çQÊ+ ;b ç|- ç m M;QM; i?-M [m M F?€MX

J°i +€B ç-m ?Ä /B K iW i`QM; K°i F?2 ?Îi?Á` - ;B®M; M?Q H" KÄ ?"M çQÊ+ MmM M|M;X

J°i +¶ w +?Q +O ?Ä +?B HU+ HQÊM; iW i`QM; +€B ç-m ?Ä /B K ç| iÄ ` - +?'M ç " G-B æ†+ +kM; çB ` - #²M; # M? # M +¢M? +€B ç-m ?Ä /B K ç|- +MM; ?ÆM KQ +?B HU+ HQÊM; €Q M;?o +MM; M? m [m€ #€B +€B ç-m ?Ä /B K- T?€i` iW bU F .-M /-M- +¶ #'i /B i w +?Q ç| T?•M i€M i?"M? `i M?B m iBM? /B m # ç°M; +O HY i`mv M i?W - ?| i?"M? M?[M; ç®K HY # v çBX

æ€K M;QÌB " G-B æ†+- +MM; æ` h•K >Ä - \*?m hQÊ+ \*?•M >Ä M?'i i`M? ?'T i?m iÄ ` - iB M ?"M? ?'T i?m +m®B +MM;X

J¶B K°i pä ;Bª +| çQÊ+ €M? HY - ç m +ª M;QÌB #®+ H M ?Ä /B K- iU ?² iB M ?"M K„i i?"M? FQM? i? K M;° i`mv M i?W M"Q ç|- FQ+? ç°M; F?-M; i?-BX

*QÌM; ;Bª h?•M ?-M +•m /B i- i?•M +?B HoM? pU+ /B M #B M i?"M? w

+ªM? i`QÌM; - +| i? HQm H¢B K°i iB w +?Q- ~M +?S iBM? /B m +O €Q M;?o K" ? , +| w Km®M i`mv M i?W HU+ HQÊM; €Q M;?o K" KbM? ç½ HoM? ;T p- b® M,K- i¢

*QÌM; ;Bª K v K„M- +| çQÊ+ i`mv M i?W +O K°i /ÁM; w +?Q +m®B +MM; +O ?„M HÈM i` M €Q M;?o X

J" M;QÌB i`mv M i?W b) F?-M; +ÁM ;b- K°i +?9i F?Q iS+ +kM; b) i`B i ç iB m i€ ç€M; ç #'i F€ pä ;Bª +MM; i?m°+ iB M? M"Q FQM? i`¼M;X

æ-m >Ä /B K i`B i ç #B M K'i- ç€K M;QÌB " G-B æ†+ pšM /mv i`b iQ i? +9M; #€ M;?o - K" æ` h•K >Ä p" \*?m hQÊ+ \*?•M >Ä i?b # v i`Î p - +?mB p"Q i`QM; +Æ i? H¢B i`QM; i?B M ?Ä i ç"BX

ô æ°i T?€ K°i ;B B5 pšM +| i? iB T iK+ ç°i T?€\ô æ` h•K >Ä i`mv M` MB K ç-m óh +kM; ç°i T?€ K°i ;B BXô \*?m hQÊ+ \*?•M >Ä +kM; ?QM; T?'M FQ+? ç°M; , óæ9 MB K p" i`M M,M;- F?B M +?9M; i ç¢i çQÊ+ ç°i T?€Xô

æ` h•K >Ä M;k ;B B- *?m hQÊ+ *?•M >Ä ç¢i iÈB HK+ ;B B- ç m M?Ì M;QÌB ç| # M

38NX *?QÆM; 38R, o"i Zmv L;mv M *?O

h` M F?-M; h?-M S?¢i +?B ç` X

J°i ç¢Q i?•MªM? ;-v v m ?B M i?•M M?Q [m, K`X

>„M #²M; # M? Î;B[F?Q [mv M- +9B ç-m [m M b€i h?B M S?¢i i?"M?- i?-M i?S+ iQ"M #° h?-M S?¢i +?B ç` X

L?„K K„i H¢B- v M H†M; +ªK i?K- i?-M i?S+ +O ?„M M?Q bÊB iÆ FûQ /"B- [m'M [r ç` - M;QÌB ç| H" S?¢K >¢+- ?°B i`QÌM; +O *Ym hBM? i?QÆM; ?°B- ;B +?O +O S

h'i +ª pä ;Bª pšM Î h?B M S?¢i i?"M? p" h?-M S?¢i +?B ç` - +?d +-M H" M;QÌB i?" i?'v M?Q #` K°i ç-B K„i +?B m`¼B i•K HBM?- bBM? ` +ªK ;B€+ M?Q #` M;QÌB i M;~M; ç-m M?bM i`B- iB K FB K p m pÆ- M?QM; #B i K°i i²M i¢B +QÌM; ?½M ç M # h?-M S?¢i +?B ç` X

h?—M i?S+ +O S?¢K >¢+ /m ç½M; - i`QÊ+ iB M i bK F B K i W h?B M S?¢i i?“M?—`i
ç½ i` tûi K°i H QÊ i i`i +^a bBM? HBM? +O h?B M S?¢i i?“M?— i?—M i?S+ +O ?„M i B
HÁM; ç'i +O h?—M S?¢i +?B ç` - iB T i K+ i bK F B K X

Zm `i H•m- S?¢K >¢+ KÎ K„i` - + m K`v ;B®M; M?Q F?—M; T?€i ?B M +€B ;bX

J°i F?®B •K i?¢+? iW i`QM; ®M; i v €Q +?mB` Q- ?„M i`mv M M B K ç—m p`Q- ç¢
S?QM; î + 'K ç` t t—BX

a m J°i T?2M i` Q ç´B- S?¢K >¢+ ?W H¢M? K°i iB M; - F?—M; M¡B ;b `ìB F?ÄB h?
T?QÆM; ?QÊM; Gw L?¢+ S?QM; +?dX

*QìM; ;B^a i`QM; h?—M S?¢i +?B ç` - +^aK ;B€+ i•K HBM? #`M; QìB i M?bM i`°K /—
+QìM; ;B^a ç¡ ç½ Hv F? B- i?—K F m K v K„MX

í K°i ;¡+ +O *'K ç` X

æ€K M; QìB •Q +´ æ - h¢T hm •M +O h?B M L B i i?—M [m®+ - ç€K pä ;B^a Gw L?¢+
i?QÆM; ?°B- # Q ;²K +^a ç€K +QìM; ;B^a I JBM? "Q+? h?B M- h?€+ >^aB- J¢+ Lv h¢T
M9B #` bQÆM; KM # Q T?OX

*?mM; [m M? /½v M9B +¡ F i ;BÈB- + 'K +? # ç°M; i²M i¢B- +€+? #¼M ?¼ t - +¡
#,M; - ç m #îB p b H—M ç—m ?`M; H•K + 'K ç` - p—w ;•v` HU+ +„M i`^aF?OM; #® +O

*'K ç` H` ;B pB M +O H QÊ+ çQ¢i ;B^a- ç®B pÈB +QìM; ;B^a +O i K ç¢B i? HU+ K`
#QÊ+ - +¡ H) ç†i K°i +?•M t m®M; +kM; +¡ i? FQ+? ç°M; + 'K +? +?B HU+X

JQìB M; QìB #` F i ;BÈB ;B<sup>a</sup>Q b€i- +¡ +QìM; ;B<sup>a</sup> +<sup>a</sup>M? ;BÈB h?—M oQÆM; i K i`¼M
;BÈB [m'M [m M?— F?—M; ? +¡ bS+ T?^aM FQ+? - +Æ ?² H` i`QM; M?€v K„i ç½ #` H`

h`QM; #¼M ?¼- F?—M; +¡ Hmv M F?Q bQ +QìM; ç¢B iBM? i?—M; i`M T?€T- + 'K +?
ç m +? i # 'i ç„+ F€ iYX

ô S?QM; E?^a #¼M ?¼ ç½ ç`Q i`m`<sup>2</sup>B- ç m M?<sup>a</sup>v p`Q b•m i`QM; + 'K ç` - +€+ M; QÆ
L?¢+ S?QM; çSM; i` M K°i F?®B ç€ ;¡+ +¢M? `ä`M; - b„+ K†i i9+ KK+ - M?Qm K`v
+¢M?X

ô L; QÆB F?—M; M; ì ç S?QM; E?^a +?¢v i?Q€i\ pÈB HU+ H QÊM; +O M; QÆB- +?ŠM
i? M; ;M +^aM ?„M iB M p`Q + 'K ç` Q\ô •Q *´ æ b—K K†i, óh`QÊ+ F?B iB M p`Q + 'K
+kM; F?—M; F?¡ F?, M H„K- M?QM; ?B M i¢B i?b T?B M iQ€B`²BX GQÊ+ çQ¢i ;B^a
#¼M ?¼ [m2M i?m°+ pÈB MÆB M`v- K` +?9M; i i?b ç m H` M; QìB iW M; Q`B ç M- K
`ä- i`mv FQ+? #¼M ?¼ i`QM; + 'K ç` - ç° F?¡ b) ;B i,M; ; 'T KQìB H—MXô

óE?—M; b B- i ç½ çKM; T?^aB S?QM; E?^a- +?d H` i F?—M; Km®M iY +?B M pÈB ?„
•K i`—K- H¢M? M?Q #,M; M¡BX

æ m H` L; mv M h?—M M?` i`¼M; i?B M +?B +<sup>a</sup>M?— S?QM; E?<sup>a</sup> i mv`^M; FûK ?„M K°
+?B M ç`m bBM? iY- +?Q /M H` ?„M ;B`M? i?„M; HÈB- ç€M? +? i S?QM; E?^a- #^aM

J°i F?B ?„M #` i`¼M; i?QÆM; - iBM? ç² +?„+ +?„M F?¡ +¡ i? +?¢K p`Q- +?d i´ iB M
JBM? "Q+? h?B M- ?„M b Q H¢B M; ®+ M?Q p`v\

*?QM? p b p`v- ?„M `ä`M; +¡ HU+ H QÊM; M; ;M +^aM S?QM; E?^a- ?„M +kM; F?—M;
F?B S?QM; E?^a Km®M ç²M; [mv p m i`M i?b H B M [mv i çQ€M #m—M; i vX

ô >B M i¢B H`K b Q #•v ;Bì\ô "Q+? h?B M i?—M i?€B iU M?B M- iU ?²+kM; F?—M
[m M i`¼M; - M m i?U+ bU ç H QÊ+ çQ¢i ;B<sup>a</sup> M„K ;B[- ç¢i çQÊ+ i?S çQÊ+ ç€M? /`m
;BÈB +O #¼M S?QM; E?^a ç°i T?€- HU+ H QÊM; /Q H QÊ+ çQ¢i ;B^a H B M ?ÊT?bM?
T?QÆM; M`Q +O +?9M; i X *€+ M; QÆB +kM; ç m #B i- H QÊ+ çQ¢i ;B^a +U+ F€ +W

óo`v M M /B i b¢+? ?¼Xô •Q +´ æ ;`i ç—m ç²M; wX

ô *?9M; i +?d + -M + | i? HB M i?O iB M p"Q- pÈB K°i + ¶ HU+ HQÊM; M"v + O +?9M
 ç M M¶B b) F?¬M; [m ç QÊ+Xô Gw L?ç+ S?QM; +kM; ;"i ç-mX
 J¼B M; QÌB + | +?mM; KK+ ç Q+?- b m K°i T?2M i` Q ç´B i?b +m®B +MM; +kM; çç i
 h`aB [m çB m iS+ K°i H9+- çÊB +?Q HU+ HQÊM; +O K¼B M; QÌB F?¬B T?K+ HçB
 K" çB b•m p"Q i`QM; + 'K ç` X
 >Ä /B K æ-v i`ÌB ç½ #B M K'i- M? K i?ç+? M|M; +?av F?¬M; +ÁM HçB K°i +?9i M"
 ç½ T?€i` i`i +a M,M; HQÊM; - i„i M; 'K i`QM; i?B M ç` X æ` h•K >Ä p" *?m hQÊ+
 ?Ä i ç`B- i`mv M` i`M MB K b„T ç°i T?€- h?ç+? L? K i•K iB M? p¬ +MM; i®i- #¶
 çQÌM; T?Q i`QÊ+ imv`^M; ?mM; ?B K- M?QM; +kM; F?¬M; T?aB F?¬M; + | K°i +?
 * | H)- i`QÊ+ F?B +?Q çç i çQÊ+ iBM? ç²- ?„M ç½ + | i? T?€i ?B M- F?B M +aM?
 HQÊM; HçB i,M; i? K K°i #"+X
 " G¬B æ†+ p" ?ÆM KQÌB i M +QÌM; ;Bª im Hmv M ?Ä /B K HU+ HQÊM; - i?¬M; [m
 €Q M; ?o - ç m i?¬M i? M? F?Q bªM; - çç i çQÊ+ HÊB Q+? +U+ HÈMX
 h`QM; ç| - " G¬B æ†+ ç€M? K°i i`"M ? Q i´M pÈB h?ç+? L? K- ;B®M; M?Q ç½ i`B
 /B K i`QM; ? B K„i HQm +?mv M- HÌ KÌ #QÊ+ p"Q `b ç°i T?€- ;B®M; M?Q K¶B K°
 ;BÈB L; mv M h?¬M M?` i`¼M; i?B MX
 E?¬M; #B i pb b Q i`aB [m K°i T?2M +aK i?K b•m b„, ç®B pÈB ?Ä +?B HU+ HQÊM
 +?9i i`-K K†+X
 *aK t9+ M|M; Mªv +O ?„M +kM; M?Q H" çQÊ+ i`'M M- F?¬M; +ÁM Km®M ?Á ç€M?
 ?QªM; ?®i- ;B®M; M?Q +?Q ?Q"MiQ"MidM? /"v i`QM; i? M; ° +aM? ;BÈBX
 J'v +?K+ pä ;Bª + | çQÊ+ HoM? M; ° +aM? ;BÈB *ÁM HçB i?b F?2 F?) i` Q ç´B pÈB
 ;B®M; M?Q pW „M i?m®+ #´X
 S?QM; E?a +? | #¼M ?¼ v M´M`²B KÈB M|B` [mv i ç`M? pÈB #¼M ?¼X
 oä ;Bª i?m" M HÊB + | çQÊ+ /B m /KM; +O ?Ä +?B HU+ HQÊM; €Q M; ?o ç€T SM; M
 *'K ç` çQ+? t€+ ?mM; ?B K- M?QM; #¼M ?¼ +kM; ç½ + | çQÊ+ HÊB Q+?- çB b•m p"
 iY pQM; - M?QM; M|B F?¬M; +?WM; + | i? HçB çç i çQÊ+ HÊB Q+?
 h`QM; HÁM; K M; bmv M; ?o M?Q p"v- #¼M ?¼ `i / /"M; iB T M?"MX
 L?[M; M; QÌB # M ç-m + | +?9i F?¬M; iB M? M; mv M- i?'v #¼M ?¼ + | i?m ?Qç+? i?
 +kM; bBM? ` ?v p¼M; KbM? +kM; + | i? K v K„M; †T çQÊ+ w +aM? i`QÌM; +MM; i?
 ?¼ +aK i?'v çB b•m p"Q i`QM; + 'K ç` - +kM; F?¬M; T?aB H" [m€ F? | +?'T M?"MX
 "ÍB p"v- K¼B M; QÌB [mv i ç`M? iB T iK+ çB iÈB imv i ç` K" M; v +a iS
 ççB +U ç-m +kM; +?Q iWM; i?,K /ÁX
 J°i çQÌM; çB b•m p"Q i`QM; - b m MY i?€M; - #¼M ?¼ pšM +?Q ;†T T?aB M; mv ?B
 L?QM; MÆB çB [m ç m ç½ iWM; çQÊ+ /Á tûi- M M + | i? i`€M? çQÊ+ M; mv ?B KX
 L?QM; ?¬K M v- S?QM; E?a /WM; HçB- p i?QªB K€B i` M K†i ç½ #B M K'i- i?¬M b
 æ€K M; QÌB GçT h„+ L?o- :BÈB L¬M; - " G¬B æ†+ +kM; /WM; HçB- + m K"v- i`-K K
 ç†+ K"m t M? HK+ T?Q i`QÊ+- €M? K„i FQM? bÊX
 ô æB p T?Q i`QÊ+ M[i?b +?QM? H" F?m pU+ i +kM; +?Q iWM; p"Q- +?¶ ç| M
 +kM; F?¬M; i? #B i i`QÊ+Xô S?QM; E?a [m v ç-m- i`-K ;B¼M; M|B, óhW ;BÌ i`Î ç
 +~M i?"M- çWM; #ÍB pb bU HB m HoM? +O M; QÆB K" F?B M K¼B M; QÌB +MM; ;†
 GçT h„+ L?o- :BÈB L¬M; ç m; ;"i ç-m- +kM; M; ?B K i9+ /†M /Á M; QÌB /QÈB i`QÈM;
 M; ;"M pçM H-M çWM; H"K #"vX

ô S?QM; E?ª H½Q ç¢B- i?"i bU F?¬M; i? i`€M? [m çQÊ+ +|\ hBM? ç² ç|- M; QÆB K`\\ô J°i F?¬B i?O`Ki` ?ÄBX

S?QM; E?ª bmv M; ?o K°i +?9i`²B HÁM; #`M i v ?B M` F?®B #'i ?O K°+ ç|X

h`QM; K„i ?„M #„M` H¬B [m M; - M?bM +?“K +?“K p`Q iBM? ç² #'i ?O K°+ - iU ?² F i`QM; ç-m- HBM? ?²M i`mv M` # ç°M; F€ /B mX

J°i H€i b m- S?QM; E?ª i?m H¢B iBM? ç²- i`-K M; •K K°i +?9i, óS?QÆM; ?QÈM; \*? H„K- M?QM; i`QM; ç| +| K°i çB K ;?B `ä`M; - +?QM? H` K°i F?m pU+ i`QM; +'K ç KÈB #B i çQÊ+ T?ªB iB T iK+ çB M?Q i? M`Q- +?Q M M \*?9M; i i?U+ bU H` F?¬

>„M pW ; BªB i?Q+? M?Q p`v- K¼B M; QÌB +kM; F?¬M; H M iB M; - i`QM; HÁM; i?Î

ô aQ ?mvM?- i M; ?o i b„T ç°i T?€`²BXô h`QM; ç€K M; QÌB- h¢T h?€+ ?¢ ;B¼M; - h ç°M; X

h?•M i? h?¢+? L? K F?) `mM; - [m€i F?), óE?ŠM; ç`M? +?S\ô

óV5ô h?"i K¢M? ;"i ç-m i?"i K¢M?, óE?¬M; #B i pb b Q- +`M; çB b•m p`Q +'K ç` - K½M? HB i- ;B®M; M?Q H` ç½ +?¢K ç M +Y `²B p`vXô

ô æ°i T?€ iÈB L; mv M h?¬M +ªM?- +¬M i?ÌB ;B M H•m F?¬M; \\ô h?¢+? L? K i`-K ;E

óJ¶B M; QÌB K¶B F?€+- +| M; QÌB M? M? i?b i`QM; K°i ? B M; `v H` M; QM; Hmv M` ;BÈBX *kM; +| M; QÌB +| i? +¬M K'v i?€M; - i?"K +?Q p`B M, K- i?"i bU H` F?¬M; +kM; F?¬M; i? +?Q M; QÆB K°i +•m i`ª HÌB +?QM? t€+ çQÊ+Xô h¢T h?€+ i?'T ;B¼

ô L; QÆB F?¬M; +¬M €T +? - i?"i bU b„T ç°i T?€ i?b +S ibK FB K K°i F?m pU+ v M M; QÆBXô h?¢+? L? K bmv M; ?o K°i +?9i`²B ?Q i b•m K°i ?ÆB- HBM? ?²M i ç`B ç

J°i /ÁM; F?Q K` M; QÌB # M +¢M? F?¬M; i? +ªK i?'v iW i`QM; HBM? ?²M i ç`B +C +?mB p`Q i`QM; ? B K„i h¢T h?€+- #B M K'i i`QM; |+ ?„MX

M; QÌB h¢T h?€+ `mM`~v- ? B K„i im¬M` ?mv i [m M; - p K†i ?QªM; bÊ M?bM p T

h¢T S?m +kM; M?Q +| T?€i ;B€+- FBM? M; ¢+ M?bM p T?Q F?m pU+ M`vX

óæ| H` K°i /ÁM; +, M M; mv M p®M i?m°+ p M; QÆB- F?B M; QÆB /mM; ?ÊT i`mv M M; QÆB # v` +?Q i X h +kM; Km®M M|B `ä pÈB M; QÆB- H9+ 'v i +kM; F?¬M; + M M i €T /KM; K°i +?9i #B M T?€TXô h?¢+? L? K M; ?B K i9+ M|BX

h¢T h?€+ M?Qm K`v, óaQ ?mvM? H9+ ç| +ªM? ;BÈB i?'T ?ÆM i - T?ÁM; #` +kM; H i¢B pb b Q H¢B M|B `ä` - M; QÆB M m F?¬M; M|B i?b i poM? pB M b) F?¬M; #B i

óL; QÆB b„T ç°i T?€- i F?¬M; #B i i?B m K°i /ÁM; +, M M; mv M HB m +|ªM? ?QÎM; L? K H¢M? HMM; +QÌB, ó*ÁM M[- ?B M ;BÌ i F?¬M; +ÁM HQ H„M; p M; QÆB M[- i v ?¢B i Xô

h¢T h?€+ i`-K K†+- +ªMY M; `v b m KÈB ;"i ç-m M|B, óh +| i? Hw ;BªBXô

óo"v i?b i®iXô

3eyX *?QÆM; 38k, >S > M

h`QM; bQÆM; F?|B J`m t M? HK+X

J'v M; `M HQÊ+ çQ¢i ;Bª i`-K K†+ çB iÈB- B M'v ç m KÎ i?¬M i?S+- i?¬M i?€B F?~ E?¬M; B #B i T?Q i`QÈ+ b) T?€i bBM? +€B ;b- b) +| # Q M?B m ?mM; ?B K ç M; +ª iS ç¢B +U ç-m +kM; +?Q iWM; t•K M?"T- +?d #B i H` M?'i ç`M? +| ?mM; ?B KX

ô S?QM; L?B m- ç M +?¶ i çBXô h?¢+? L? K çB +MM; pÈB ?mvM? ç h¢T h?€+ + K°i iB M; - b„+ K†i M; QM; i`¼M; X

h`QM; bQÆM; F?|B K`m t M? HK+ ç†+ [m€M?- HBM? ?²M +O ?„M M´B H M K°i +
i?Q+? ?ÊT- M; v +ª ;•M K¢+? i?-M i? - +kM; ;B®M; M?Q ç M; `mM `~vX

S?QM; L?B m ç M; çB +MM; pÈB TBBK i?•M p` ?mvM? i`QÎM; +O M`M; i - çB Î ç
h?¢+? L? K i`mv M iBM- /Q /U K°i +?9i- tBM H¶B p` i?-M; #€Q pÈd S?QM; E?ª K°i
b m- çB iÈB +?¶ h¢T h?€+- +QìB F? M? F?€+? M|B, óG`K b Q p`v\ L; v +ª M; QÆB

ô E?-M; i? F?-M; +~M i?“M çQÊ+Xô h?¢+? L? K ;”i ç-mX

ô L; QÆB #ªQ i çB +MM; pÈB M; QÆB- +?ŠM; H) +?Q `^M; M; QÆB +| i? +?2 +?Î ç
T?K i?•M i i?b i®i ?ÆM\ô æ¬B K¬B çÄ +O S?QM; L?B m K'T K€v- i•K ibM? iU ?²
HQ H„M; +?Q M`M; i - F?B M M`M; i +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ çQÊ+ +?2 +?ÎX

L`M; i i?Q+? HQ¢B +ªK ;B€+ M`vX

ô L; QìB S?K i?•M M; QÆB T?ªB +?B m +® [m€M?B m- bU i?'T i?ÄK i`QM; HÁM; +k
b) HQ H„M; çQÊ+ +?Q M; QÆB- p T?-M i /M b Q +kM; i?QªB K€B ?ÆM- H¢B F?-M
M|B +?mv M +kM; i®iXô

óL; QÆB Km®M M|B ö; b pÈ7 i \ L|B p +?mv M +O M; QÆB p` hY .B m +?, M; \ô S?Q

aì bì KkB- h?¢+? L? K t'm ?´, óh p` M`M; i +kM; F?-M; +| ;b ç M; QÆB T?ªB ,M
i`|B #m°+ i`QM; HÁM; M`M; i `i M?B m- Km®M H M çdM? Î i?-M [m®+- M`Q +| M

óh i?'v M`M; i ç®B pÈB M; QÆB `i M; ?B K i9+- M; QÆB H¢B H`i M ;B ?Ä p¬ HQ
çm´B +ª •Q *€+? G¢T hQ çB `²BXô S?QM; L?B m KdK +QìB M?bM ?„MX

h?¢+? L? K M?QÈM; K`v, ôL`M; i ç½ çm´B •Q *€+? G¢T hQ çB `²B

Q5ô

óW- F?B +?9M; i `ìB F?ÄB h?B M S?¢i i?“M? i?b M; ?2 i?'v iBM iS+X hW ;Bì i`Î çB
+ÁM H`iMv iMM; +O hY .B m M[ - +kM; #ÎB pb M; QÆB K` ? B M; QìB iU ?² +½B M

ó? ? - F?-M; M; ì H¢B M?Q p`vXô •M? K„i h?¢+? L? K +| +?9i ?QªM; ?®i- iMv w M
ç°M; X

>„M i?U+ bU F?-M; #B i +?mv M M`v- hY .B m +¬M; +?9 i?•M T?“M i¬M [mwò KBM
[m®+- +kM; H` M[iY ç°M; HÁM; M; QìB M?'i +O GB i .B K iBM? pU+- çQÊ+ p¬ b®
i`QM; K°M; X

hbM? +ªM? [m2M #B i pÈB hY .B m ?B M H M i`QM; ç-m ?„M- ?„M H•K p`Q i`-K K†

óa Q- M?È M`M; i `ìô LK +QìB +O S?QM; L?B m i?m HB K- iU ?² i?“i bU +| +?9
ç M; Î T?Q b m +?9M; i - M m F?-M; +| ;b #'i M; ì i?b +?9M; i +?' +| i? ;†T M`M
M; ?B K i9+ ?ÄB M; QÆB K°i +•m- M m +?9M; i ;†T K†i- M`M; i p` M; QìB +O h?B
T?| i - +ÁM +ª T?K i?•M i M[- M; QÆB b) çSM; p # M M`Q5ô

h?¢+? L? K FBM? M; ¢+X

>„M i`QÊ+ ç| F?-M; ? M; ?o iÈB p'M ç M`vX

*?d +¬M •Q *€+? G¢T hQ p` hY .B m çB +?mM; çQìM; - i`QM; K„i ?„M- ?„M p` hY .B
H`T M? mX

•Q *€+? G¢T hQ p` •Q +´ æ iWM; /MM; i`, K T?QÆM; M; `M F KQm ?¢B ?„M- •Q +´
+| i?M- #'i Hm`M H` M?Q i? M`Q i?b ?„M +kM; b) F?-M; #Ä [m +?Q •Q *€+? G¢T
i`QM; HÁM; F?-M; +| F?9+ K„+ pÈB hY .B m M?Q i`QÊ+ ç•vX

L?QM; ?B M i¢B- pb ?„M- hY .B m ç½ çm´B •Q *€+? G¢T hQ- `ä `M; H` ç½ T?•M
G¢DwhQ- i?“K +?Q ç½ çB iÈB ç®B ç`+?X

hY .B m +| i? H`K M?Q p`v- K°i iB #'i K•M i`QM; HÁM; ?„M +kM; t2K M?Q çQÊ+ ;

L?QM; K"- ?B M ;BÌ ?„M p" S?QM; L?B m çB +MM; M? m- i?¬M; [m ;B Q iB T pÈB
 i?'v HQÊ+ çQç i; Bª ``i / Î +?mM; - S?QM; L?B m ç®B pÈB ?„M i?"i bU i?"i bU ``i ?
 GQÊ+ çQç i; Bª p" h?B M LB i i?¬M [m®+ i? # 'i HQÐM; H" T- bÈK Km°M ;b +kM; b
 M[F?¬M; H•m M[- +?d +¬M; †T M? m Î +'K ç` i?b +?B M ç'm H" ``i F?| i`€M? F?
 G9+ ç|- ?½M b) #` F T Î; B[- K°i # M H" hY .B m- K°i # M H" S?QM; L?B m- HU +
 >„M #¶M; M?B M ç m ç-mX
 ô L m i p" hY .B m- M; QÆB T?ªB +?¼M K°i- p"v M; QÆB b) +?¼M M" M; i T?ªB F
 L?B mªK ççK- +QÌB +QÌB iU ;B m, óh +| i? M; ?o çQÊ+ - M" M; i bQ pÈB i i?b ç
 [mw ?ÆM- i?S h?B M LB i i?¬M [m®+ +| i? +?Q M; QÆB- +? i +kM; F?¬M; i? +?
 i?b i +kM; b) +?¼M M" M; i - i` M i?U + i M?bM iW +€+ T?QÆM; /B M i?b i [mªi?
 i?W M?"MXô
 óh HU +?¼M K°i M[M?•M- p ç T +kM; F?¬M; T?ªB H" iB m +?m~M /mv M?'i- p T?
 h +kM; F?¬M; +| i?|B [m2M i?m ?Qç+? i?¬M; [m M[M?•MXô h?ç+? L? K M; ?B K
 J„i S?QM; L?B m b€M; H M- +ª M; QÌB M?Q iQª b€M; - M?Q H" çQÊ+ `| i p"Q K°i +¶
 +ª M; QÌB Km®M M?ªv M?| i, óL; QÆB H" L; QÆB b) +?¼M i \ L; QÆB F?ŠM; ç`M? +
 óh MB K i bM? tQ - M?QM; b) F?¬M; #ÎB pb hY .B m K" ç€M? M? m pÈB +€+ M; QÆB
 # M; QÌB "çQ L; Q- çç i i?"M? ?B T M; ?` pÈB i - +?9M; i ç½ çB +?mM; K°i i?mv M
 i? v ç`BXô h?ç+? L? K ;"i ç-mX
 ô h?"i i®iXô S?QM; L?B m ?û KB M; +QÌB F?)- F?m¬M K†i ç°M; HÁM; M; QÌB- +?
 /MM; bS+ M„K +?†i, óhY .B m F?¬M; #Ä tm®M; çQÊ+ [mv M i? - b) F?¬M; #Ä i' i +ª
 i? X L m M; QÆB M; mv M w i?b i +| i? +MM; M; QÆB p +® i?' +O M; QÆB- +?Q /
 + K M; mv MXô
 h?ç+? L? K +| +?9i +ªK ç°M; - M?bM p T?Q M" M; i - €M? K„i ``i T?S+ içTX
 L; v iW ç-m- ?„M ç®B pÈB S?QM; L?B m F?¬M; [m€ i?U+ HÁM; - i?O çQçM H9+ i`Q
 i?"K +?Q +| i? çQÊ+ ;¼B H" p¬ bd p" ? M ?çX
 ob iBM? ç²- pb +¬m K°i çQÌM; bBM? +Æ +?Q i?•M M?•M Î h?¬M •M ççB HK+- ?„M ç
 ?} p¼M; i?¬M; [m +?BM? T?K+ i•K HBM? +O S?QM; L?B m- ç Kbm? +| i? çSM; p
 F?¬M; ç M KS+ K' i çB ;B€ i``X
 L?QM; K" b m F?B iÈB h?¬M S?ç i +?B ç` - S?QM; L?B m H9+ M"Q +kM; #ªQ p ?„M
 iB iB M +O ?„M i`QÊ+ FB +kM; çQÊ+ S?QM; L?B m [m M çBX
 >„M +| i? +ªK SM; çQÊ+ +?•M i bM? +O S?QM; L?B m ?B M ;BÌ- imv i ç®B H" F?
 ;Bª /®B M"Q- ?Q" M iQ" M F?€+ pÈB ?„MX
 S?QM; L?B m iQ" M i•K iQ" M w çÊB ?„M- H9+ M"v i?"K +?Q M|B `ä +| i? pb ?„M K" #
 ?„M iÈB h?¬M •M ççB HK+- F?¬M; +¬M [mv M i? +O T?K i?•M M" M; i - #Ä çB K°M
 F?B M +?Q h?ç+? L? K F?¬M; i? F?¬M; +ªK ç°M; X
 ô h?B M LB i i?¬M [m®+ M m Km®M iB m /B i HQÊ+ çQç i; Bª i?b i i' i b) iQ" M HU+
 ?„M #¶M; M?B M ?S M?Q +?ûK çBM? +?†i b„i, óob M; QÆB- i b) F?¬M; ç T?K i?
 K v- p b m +kM; b) /mv ?° h?B M S?ç i i?"M?Xô
 S?QM; L?B m M?bM ?„M- K„i ç T b€M; `U+- HÁM; M; ¼i M; "Q- iU ?² +ªK i?'v +| HÌ
 +kM; ç€M; X
 ó 5ô
 J°i iB M; ?ûi i?ªK p M; H M i`QM; ç€K M; QÌB ç M; i`-K K†+- K°i pä ;Bª /QÈB i`QÈ
 K†i p†M p Q- i?'i F?B m +?ªv ` K€m iQÆB K"m t M? HK+- F?Q iS+ bBM? K M? M?
 ô ~M i?"M5 *| [m, /`5 S?QM; Eª F m bÊ ?½BX

GϕT h,,+ L?o- :BÈB L¬M;- " G¬B æ†+ +kM; ? i bS+ +?,K +?9 ? i bS+ +?,K +?9- p
T?Q b m- #^aQ ?¼ çWM; p¼M; ç°M;X

h M bBM? K M? M? M? +?|M; i¬B çB iU ?² ç½ i`9M; F`+? ç°+ - `i M? M? i?¬M i?
H` #` KU+ t M? p) H M- HBM? ?²M +O ?„M /¬M /¬M bmv FB i- HBM? ?²M i ç`B +kM

>„M H` K°i iB m #BM? K` S?QM; E?^a T?€B ` X

óæWM; çB ?QÈM; ç|5ô S?QM; E?^a H" T iS+ T?^a M SM;- p°B p`M; ?ûi iQ- #^aQ i'i +^a
iB M iÈBX

aQÆM; F?|B K`m t M? HK+- K M; i?2Q KMB ?¬B i?®B iW T?QÆM; ?QÈM; ç| /¬M /
b|M;; ÊM i`QM; MQÊ+- M? M? +?|M; H M ` iS T?Q X

J¶B K°i M;QÌB #` bQÆM; F?|B i M? ?¬B # Q T?O- F?Q iS+ ç m M? M? +?|M; iB n
tQ v +?mv M- i?¬M ?²M #` ,M KÁM- F?¬M; # Q H•m b m i?b K'i çB bBM? +ÆX

h®+ ç° iY pQM; +O "¼M ?¼ F?¬M; M? M?- M?QM; iBM? F?Q p` HBM? ?²M iBM? F?
L? K M;QM; i?¬M M?bM ` t - T?€i ?B M i?¬M #Q pk ?²M +O ?„M F?¬M; +| ;b /` i?
+?O ç°M; ?'T i?m iBM? F?Q +O M;QÌB +? iX

hU ?²- i`QM; iBM? F?Q +O M;QÌB +? i M`v +| i? +| ç°+ i®- F?¬M; i? iB M ?`M?
i? H` i®+ ç° iB m i€M i?"i bU [m€ M? M?- ?mv i F?B m +O ?„M T?^a M SM; F?¬M;
?'T i?m iB m ?| X

J°i F?„+ i?ÌB ;B M- +| K'v +?9+ +QÌM; ;B^a bBM? +Æ i„i ?ŠM- +? i i?^a K iϕB çQÆM
i ç`B +kM; F?¬M; ç°M ` çQÊ+X

*€+ HQÊ+ çQϕi ;B^a HmB p T?Q b m +U+ M? M?- bÊ #` bQÆM; F?|B i M? ?¬B K`
+?ϕv i?2Q çQÌM; +kX

h`QM; M?'i i?ÌB- iB M; i?ûi +?|B i B- iB M; F m bÊ ?½B i`mv M ç M- ç°B M; k HQÊ
i`"i iU H" T iS+ i`Î M M ?¶M HQϕM- K¼B M;QÌB /QÈB i•K iQM? bÊ ?½B- F?¬M; M;
M? M? +?|M; `ÌB t - i`®M t çQÊ+ # Q M?B m i?b i®i #`v M?B mX

æ®B pÈB bU ?mM; ?B K F?¬M; #B i i M- K¼B M;QÌB ç m +?d +| 2 M;ϕB- F?¬M; #B

L; v +^a # M;QÌB :BÈB L¬M;- " G¬B æ†+- GϕT h,,+ L?o +kM; M? M? +?|M; Mû i`€
M;QM; Hmv M HU+ HQÊM;- +^a M;QÌB H¬B çB M [m'M [m M?- T?|M; ` HU+ HQÊM;
` X

ô S?K i?•M- i`QÈ+ iB M i`€M? çB ç½5ô S?QM; L?B m /mv M /€M; ;¼B iQ- p K†i +
L?QM; K`- i? M? •K +O M`M; i pW /Si i?b S?QM; E?^a ç½ HB M #` bQÆM; F?|B K
#^aM F?¬M; i? çB ` X

h?•M ^aM? +O S?QM; E?^a H" T iS+ #B M K'i i`QM; bQÆM; F?|B- i?¬M i?S+ +kM; F
i? +kM; F?¬M; i? M?bMX

J¼B M;QÌB +?d HQ HmB p T?Q b m- F?¬M; ç w iÈB S?QM; E?^a- +kM; F?¬M; Km
i? b®M; b|i ? v F?¬M;- +?d HQ #^aQ p #^aM i?•MX

ô S?K i?•M- S?QM; EB m çB M +m²M; ?ûi H Mò Km®M H Q iÈB- M?QM; HϕB #` ? B
+O ;B| ç Mû i`€M?X

ô æWM; çB5ô h?ϕ+? L? K H M iB M; +^aM S?QM; L?B m, óL;QÆB F?¬M; i? +Sm ç
+?9i\ô

ô h?ϕ+? L? K- i Km®M +Sm ?„M5 h M?'i ç`M? T?^aB +Sm ?„M- S?QM; L?B m p K
M;QM; Hmv M HU+ HQÊM;- w ç² i`QM; ç| i`QM; ç|X

ô L;QÆB çWM; çB- ç i Xô h`QM; ? B i v h?ϕ+? L? K i`"M ç-v iBM? [m M;- ?ÆM KQ
+¬K S?QM; L?B m- i?m" M i v MûK p T?Q EB i hQ æ†+, ó*?B m +® ;B9T i Xô

ô E?¬M; i?¬M? p'M ç - EB i hQ æ†+ ç€T SM; b^aM; F?Q€B- ?„M +| im pB L; mv M h
L?B m F?¬M; i? ç°M; ç"v i?b +kM; F?¬M; T?^aB pB + F?|, óh?ç+? L? K- M; QÆB
F?¬M; #B i; b i?b çWM; K¼ Km°B iB M p"QXô

óæ i i?YXô

3eRX *?QÆM; 38j, u m GQM;

S?QM; L?B m M?bM ?„M- p K†i ç m çÈM- +?d H" +^aM; QÌB #` KQÌB bÊB tQ+? iBM
æ†+ i`|B #m°+- F?¬M; i? M?9+ M?Q+?X

S?QM; EB m æ²M; /çM; [m M i•K iÈB S?QM; E?^a i?b HçB #` ? B ;½ + Q i?O +O
i¬M; +?WM; - +kM; F?| ?Qç i ç°M; X

ô E?¬M; b Q- pÈB im pB +^aM? ; BÈB +O T?K i?•M M; QÆB- F?¬M; +| i`Î M; çB ; b ç•
i v ?„M- i M; ?o K¼B M; QÌB +kM; b) F?¬M; i`Æ K„i M?bM ?„M ; †T +?mv M F?¬M; K
çSM; Î T?Q i`QÊ+ bQÆM; F?|B K"m t M? HK+- i`'M M S?QM; L?B mX

æQ" M M; QÌB : BÈB L¬M; - GçT h„+ L?o- " G¬B æ†+ M; ?2 ?„M M|B M?Q p"v- iU ?²
ç² pšM ç M; Î i`QM; i v S?QM; E?^a- B M'v b„+ K†i F?) #B MX

"¼M ?¼ F?¬M; HQ H„M; +?Q bBM? iY +O S?QM; E?^a- M?QM; #¼M ?¼ HQ H„M; +?

E?¬M; +| iBM? ç²- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; i? H"K çQÊ+ +?mv M ; b- K°i +?mv M KçQ
/'m +?'K i`ÁMX

J¼B M; QÌB ç°i M?B M K„M; i?¬K i`QM; HÁM; - K„M; i?¬K S?QM; E?^a tmM; ç°M; - F
*?Q /M H" Km®M KçQ ?B K i?b i`QÊ+ iB oB +kM; ; B Q ` iBM? ç² ç½\ E?¬M; M M
ç°M; M?Q p"v\ X

ô h?ç+? L? K- M; QÆB i?"i Km¬M iB M p"Q Q\ô GçT h„+ L?o + m K"v, óL m M; QÆB
b) F?¬M; T?^aM ç®B- +?d H" M?È K M; iBM? ç² ` Xô

*QÌM; ; B^a +O HQÊ+ çQç i; B^a HQÊ+ çQç i; B^a M; ?2 ?„M M|B M?Q p"v i?b H"TiS+ H
#° •K H½M?X

GçT h„+ L?o p K†i iU M?B M- M|B pÈB F?¬B i?O F?€+, óJ¼B M; QÌB HB m KçM; i
+| T?^aB ? v F?¬M; \ S?QM; E?^a H½Q ççB çQ +?9M; i p"Q ç•v- H" ?v p¼M; +?Q H
+QM çQÌM; `°M; KÎ ?ÆM- +?9M; i F?¬M; M M ç S?QM; E?^a H½Q ççB i?'i p¼M; \ô
K m i?b +?9M; i +kM; T?^aB iB TiK+ FB M i`bXô

óW- ç9M; H" M?Q p"vXô

óh M; ?o S?QM; E?^a H, Q ççB +kM; b) F?¬M; i`€+? i°B +?9M; i Xô

óT?^aB ?Q" M i?¬M? M; mv M p¼M; +O S?QM; E?^a H½Q ççBXô

+€+ F?¬B i?O HQÊ+ çQç i; B^a ç m iÄ i?€B ç°- i`QM; HÁM; #¼M ?¼- +kM; F?¬M; T
S?QM; E?^a- K" H" HQ H„M; +?Q iBM? ç²X

*kM; F?¬M; T?^aB K¶B K°i F?¬B i?O HQÊ+ çQç i; B^a ç m H'v ççB +K+ H"K i`¼M; M?C
iÈB ç•v +?d H" pb iBM? ç²X

ô L; m tm~M5ô æ9M; p"Q H9+ M"v- " G¬B æ†+ i`¬K K†+ ?²B H•m [m€i HÈM K°i iB
H"Q ççB /•M ç¬m- +€+ M; QÆB +| i? ibK çQÊ+ iBM? ç² KÈB Hç ç| - b m HQM; +?9
i?2Q çm¬B- M m +?9M; i M; v +^aK°i M; QÌB +^aM? ; BÈB L; mv M h?¬M M?` i`¼M; i
ç®B M?Q i? M"Q\ J°i ç€K i¬K M?bM ?çM ? T- S?QM; E?^a H½Q ççB iBM +€+ M; Q
i?ÌB M?Q p"v- ç9M; H" F?¬M; #B i b®M; +? iXô

GÌB M"v pW M|B ` - K¼B M; QÌB ç m i`¬K K†+- `i M?B m M; QÌB ?Q" M iQ" M idM?
F?¬M; +?d H" bU ?mM; ?B K +O +'K ç` X

*QÌM; ;B^a+O h K çΦB i? HU+- iW T?QÆM; /B M M"Q ç! K" M?bM i?b +ÁM ç€M; bÊ
K°i ç-m HoM? i? M? / M? +QÌM; çΦB- +?Q /M H" +! iBM? ç² i?b 2 aš +kM; `i F?| i?
L?[M; HÌB +O " G¬B æ†+ F?B M `i M?B m M; QÌB idM? HΦB- iÄ p iÄ p Km®M +S
B +! i? çQ ` T?QÆM; T?€T ?[m ?B mX

ô æQÊ+ `²B- çWM; +! M!B M?B m M[- ç i p"Q i?YXô h?ç+? L? K ?W HçM? K°i iB
+^aK i?'v " G¬B æ†+ F?¬M; i²B- bQ pÈB bQ pÈB GçT h„+ L?o- :BÈB L¬M; i?b +! i-
ô *~M i?"MXô EB i hQ æ†+ ?¬ F?)X

ô aQ ?mvM?- +~M i?"M ç®X7ö hçT h?€+ +kM; M?„+ M?ÎX

: "i ç-m- i`QM; €M? K„i +O S?QM; L?B m- h?ç+? L? K ?Qi b•m K°i ?ÆB- çB p"Q
t M? HK+ M²M; ç"KX

aQÆM; F?|B K"m t M? HK+ içK i?ÌB M; WM; H M i`"M- iU ?² T?çK pB F?m +? i€M
i? pW p"Q i`QM; ç!- b„+ Kti ç°i M?B M #B M ç´BX

h`QM; i?S+ ?<sup>a</sup>B +O ?„M- #¶M; M?B M ?B M ` K°i bÊB /•v M?Ä K" K„i i?QÌM; F?|
+ÁM M?Ä ?ÆM- ?B M ` i`QM; i?S+ ?^aB +O ? i`mv M ` F?Q iS+ i /çB- ;B®M; M?
/B i HBM? ?²M i ç" B +O ?„MX

æ²M; i?ÌB- iWM; /ÁM; ç°+ i® +kM; t•K M?"T p"Q H¶ +?•M H¬M; +O ?„M- /m ç½M
i?m" M i?2Q ;•M Kç+? +O ?„M- M iÈB M; k içM; HK+ T?OX

ô G" i?B ç°+5ô

i`QM; h?B M ?Ä i ç" B- ç°i M?B M i`mv M ç M MB K ç-m # ç°M; +O "b hmv i h?B
F?Q iS+ •K H" M? F€ /B m iW i`QM; HBM? ?²M i ç" B +O ?„M H MUX

hWM; bÊB iÆ K"m t M? HK+ çbM? i` i`QM; i?S+ ?^aB +O ?„M `²B iQ" M #° M p"Q i?
?Ä /B K K"m t M? HK+ # Q H'v- +?QM? H" "b hmv i h?B >Q X

æ°+ i® +?mB p"Q i`QM; H¶ +?•M H¬M; +O ?„M +kM; #` F?Q iS+ +O "b hmv i h?B
i`U+ iB T M p"Q HBM? ?²M i ç" B +O ?„M- #` "b hmv i h?B >Ä ?'T i?mX

"²M; 5

h?¬M i? +O h?ç+? L? K H" T iS+ #„M ` ?Ä /B K K"m t M? HK+ - i?"M? K°i M; QÌB
>Ä /B K K"m HK+ +! bS+ ?'T /šM F€ /B m- +?O ç°M; iK i" T bQÆM; F?|B K"m t M?
æçB HQÊM; bQÆM; F?|B K"m t M? HK+ iW t # v iÈB- #B M K' i i`QM; i?¬M i? +O
T?'M M!B, óG" i?B ç°+- i?B ç°+ T?B i?QÌM; ç€M; bÊ- ?ŠM H" iW i`QM; +Æ i? +O
T?|M; tm'i ` - i®i H„K- `i +! HÊB +?Q i 5ô

"b hmv i h?B >Ä ?QM; T?'M F?¬M; i?¬B- F?¬M; M; WM; T?|M; i?Q+? M, M; HQÊM
L? K H" K +, M #^aM iK i" T bQÆM; F?|B K"m t M? HK+ X

aQÆM; F?|B M?Q H" ?ÆB MQÊ+ iB m i€M i`QM; i?¬M i? +O h?ç+? L? K- /¬M /-
tmM; [m M? h?ç+? L? K i?"M? F?m pU+ +?•M F?¬M; X

*€+ HQÊ+ çQç i; B^a çSM; # M M; Q" B +kM; F?¬M; i? M?bM çQÊ+ # M i`QM; bQÆM
+?mv M ;b- +?d #B i H" h?ç+? L? K çB p"Q- F?¬M; H•m b m i?b bQÆM; F?|B HB M
J°i ççQ i?•M ^aM? ?B M ` ÎT?Q i`QÊ+- h?ç+? L? K p Kti +?'M ç°M; X

æ! H" S?QM; E?^a +^a M; QÌB çB M [m M; H'T H€M?- pšM ç M; ` bS+ SM; T?| pÈB b
+^aM? ;BÈB L; mv M h?¬M M? ` i`¼M; i?B M i' i M?B M F?¬M; i? / /"M; #` +'T i`m b
+?9i; B M M MX

æÊB +?Q h?ç+? L? K ?B M ` - S?QM; E?<sup>a</sup> p Kti +?'M ç°M; - ?B M ` p Kti #'i F?
HçB iÈB ç•v\ô

Kiệt Tư Đặc mắt sáng rực: “Đồ tốt! Thứ này độc vô cùng, chính là thuốc dẫn tốt nhất để luyện chế độc được, người bán cho ta nhé?”

Mọi người ngẩn ra, lập tức toàn bộ nhìn về phía hắn.

Kiệt Tư Đặc là luyện được sư, còn là luyện được sư tinh thông độc được, hắn sở dĩ một mực sống ở Thiên Phật thành chính là bởi vì phương hướng nghiên cứu của hắn bất đồng với đại đa số luyện được sư của Liệt Diễm tinh vực.” Hắn nghiên cứu độc được.

Đây là tà môn ma đạo bị các luyện được sư khinh thường.

Cường giả của Liệt Diễm tinh vực, đại đa số luyện được sư đều rất bài xích độc luyện được sư, tam đại thế lực cũng nghiêm cấm luyện được sư nghiên cứu về phương diện này.

Kiệt Tư Đặc là cùng đường mới đến Thiên Phật thành, bởi vì nơi này không có ai để ý, tùy hắn muốn nghiên cứu gì cũng được.

Luyện chế độc được, cần thuốc dẫn độc tính càng mạnh càng tốt, kết tinh nọc độc của Độc yêu long này đối với Kiệt Tư Đặc mà nói thì tuyệt đối là thuốc dẫn tốt nhất, là chí bảo hắn tha thiết ước mơ!

Chỉ là, mọi người nghe thấy sự kích động hưng phấn của hắn thì trong lòng lại nổi lên hàn ý.

Độc được.

Chất nhầy chí độc của Độc yêu long, như vậy hưng phấn như vậy, nếu luyện chế thành độc được thì sẽ đáng sợ như thế nào?

Mọi người có chút mao cốt từng nhiên.

” Người muốn đổi có? Người có cái gì?” Thạch Nham nhếch miệng, không lập tức đáp ứng: “Ha ha, nói thực ra thì ta đối với thần tinh cũng không có nhu cầu quá lớn, người nếu muốn kết tinh nọc độc này thứ phải lấy ra vật trao đổi mà ta không cự tuyệt được.”

” Bỏ thiên đan Thân cấp ngũ phẩm thì sao? Cho dù là cường giả Nguyên Thần cảnh, nếu Nguyên Thần bị thương, cũng có thể dùng bỏ thiên đan để khôi phục! Ta cho người ba viên, Kiệt Tư Đặc trầm ngâm một chút rồi cắn răng nói: “Ta chỉ có ba viên, hao hết vô số tài liệu mới luyện chế ra được, một viên bỏ thiên đan thân cấp ngũ phẩm có thể vào thời điểm mấu chốt đổi được một cái mạng của người!”

Ba người Ba Lôi Đặc, Giới Nông, Lạp Tắc Nhĩ mắt lập tức nóng rực.

” Kiệt Tư Đặc, tên hỗn đản này, người không phải nói người không có bỏ thiên đan ư? Lúc trước ta bị trọng thương tìm người, người một mực phủ nhận, hiện tại sao lại thừa nhận?” Giới Nông là người thứ nhất hét lên, sắc mặt khó coi.

“Người không có thứ ta cần.” Kiệt Tư Đặc sắc mặt lạnh lùng, không chút khách khí phản bác: “Bỏ thiên đan trân quý cỡ nào chứ, người cho rằng chỉ dựa vào thần tinh là có thể mua được ư? Toàn bộ Liệt Diễm tinh vực, luyện được sư có thể luyện chế bỏ thiên đan có được mấy người? Xác suất thất bại lớn cỡ nào người có biết không? Ta há có thể lãng phí trên người người!”

Giới Nông vừa tức giận vừa xấu hổ, nhưng cũng không biết nói gì.

” Kiệt Tư Đặc, bỏ thiên đan của người bán cho ta đi, tùy người ra giá, Lạp Tắc Nhĩ quát.

“Cả ta nữa.” Ba Lôi Đặc cũng nói.

Thạch Nham ngậy ngẩn cả người, nhú mày, nhìn về phía Phong Nhiêu: “Thực sự trân quý như vậy à?”

” Cường giả Nguyên Thần cảnh một khi bị thương, Nguyên Thần rất khó khôi phục lại, bỏ thiên đan đích xác có năng lực này giúp Nguyên Thần khỏi hẳn.”

Đan được này luyện chế cực kỳ khó, mười lần luyện chế thì nhiều nhất chỉ thành công một lần, ở bất kỳ khu vực nào thì bỏ thiên đan cũng đều là chí bảo, phòng đấu giá của Thiên Phật thành mở nhiều năm như vậy nhưng cũng chỉ bán đấu giá bỏ thiên đan một lần, hấp dẫn rất nhiều Nguyên Thần cảnh tới tham gia.”

Phong Nhiêu gật đầu: “Ba viên bồ thiên đan, có thể đổi lấy ba chiến hạm cao nhất, đích xác là vô giá, cường giả Nguyên Thần cảnh có một viên bồ thiên đan thì tương đương với có thêm một cái mạng.”

“Đổi luôn!” Thạch Nham trầm ngâm một chút rồi quyết đoán đáp ứng.

864. Chương 856: Mỗi Người Đều Có Cơ Duyên

Phía trên một con sông dài màu bạc, cường giả của tam đại thế lực Áo Cổ Đa, Bích Thiên, Lý Nhạc Phong cẩn thận đi tới.

Dọc theo đường đi, vận khí của bọn họ cực, chạm vào hơn mười cái kết giới, cấm chế, có hơn ba mươi cường giả Thần Vương hy sinh vô ý, ngay cả thi cốt cũng không còn.

Bọn họ hoàn toàn không quen thuộc với cấm địa, không thể tránh né trước, điều này khiến cho bọn họ gặp không ít đau khổ, so với lực đoạt giả thì hung hiểm hơn không chỉ gấp mười lần.

Hơn ba mươi cường giả tử vong, khiến cho bọn họ đều học khôn, không dám mạo muội cấp tiến, mỗi một lần nhìn thấy khu vực kỳ dị thì đều sẽ cẩn thận, sợ bị cuốn vào.

” Dựa theo tốc độ này mà truy tìm thì chỉ tổ càng lúc càng xa.” U Minh Thác Hải cau mày, trong lòng có chút nôn nóng: “Lực đoạt giả quen thuộc với nơi này, tốc độ chạy của họ khẳng định cực nhanh, mà chúng ta thì không thể không dẫn đo, sẽ càng lúc càng bị bỏ xa.”

” Đại ca đại ca, người có biện pháp hay nào không?” Mạc Ny Tập cười mắt đẹp lưu chuyển quang: “Người trước nay rất thông minh, hay là người đi chỉ đường đi.”

Sắc mặt Thác Hải bỗng nhiên trầm: “Ta nếu có biện pháp thì đã là người thứ nhất xông lên trước rồi, cần gì người nhắc?”

” Người không thể thì trầm cái gì? Có hữu dụng không?” Nụ cười của Mạc Ny Tập vẫn tươi tắn, liếc Bích Thiên: “Nhưng nếu thực sự cứ tìm kiểu này, chờ chúng ta gặp bọn họ rồi, nói không chừng bí mật của tinh đồ đã bị phá giải? Bọn họ còn có thời gian thông dong bố trí, người nói xem, Bích Thiên đại ca?”

” Trong Lực đoạt giả, người mạnh nhất là Phong Khả cũng chỉ có cảnh giới Nguyên Thần nhị trọng thiên, không phải địch thủ của bất kỳ người nào trong chúng ta, việc gì phải lo bọn họ gài bẫy?” Bích Thiên khinh thường: “Cho họ thời gian chuẩn bị thì sao? sự khủng bố của chỗ sâu nhất trong cấm địa ngay cả lực đoạt giả cũng không thể phá giải, đợi cho tới đó rồi, tốc độ của bọn họ tất nhiên sẽ giảm xuống, không có gì mà phải lo.”

“Không sai, hung hiểm sâu trong cấm địa không ai có thể dự phòng trước. Có lẽ, chờ chúng ta thấy Phong Khả thì người của hắn đã chết gần hết rồi.” Lý Nhạc Phong Cách đó không xa gật đầu, thần thái bình tĩnh, không vội vàng nóng nảy.

Hắn và Phạm Hạc của Cửu Tinh thương hội lên thông qua âm thạch để liên hệ với nhau, không bao lâu nữa Phạm Hạc tới.

với tu vi cảnh giới của Phạm Hạc, một khi tới thì rất nhiều kết giới, cấm chế sẽ không cấu thành uy hiếp, mà Cửu Tinh thương hội của bọn họ cũng sẽ chiếm thế chủ động.

Lý Nhạc Phong không vội, chỉ mong chậm một chút để đợi Phạm Hạc.

Áo Cổ Đa và Tập Tu Ân cũng đến từ Thiên Niết thần quốc, nhưng bởi vì Tử Diệu và Áo Cách Lạp Tư quyết liệt với nhau, hai bên không đi cùng, vẫn duy trì khoảng cách, thậm mang ý tứ phân cao thấp.

Sau khi Áo Cách Lạp Tư rời khỏi chỗ của Tử Diệu, cả người trở nên trầm mặc, rất ít nói chuyện, vừa nhàn hạ sẽ ngồi xuống, tựa hồ dồn tất cả tinh lực để thể ngộ lực lượng áo nghĩa, không hề chú ý tới Tử Diệu.

Hắn đột nhiên thông suốt, khiến Áo cổ Đa rất vui mừng, thường xuyên giảng giải những tâm đắc mà hắn nắm đó đột phá cảnh giới, giúp Áo Cách Lạp Tư nhanh chóng tìm được cửa đột phá.

bên Tử Diệu thuộc về một cỗ lực lượng yếu nhất trong mọi người, Táp Tu Ân tuy rằng cũng là một trong ngũ đại chư hầu, đáng tiếc cảnh giới cũng không cao, chưa đạt tới Nguyên Thần nhị trọng thiên, so với đám người Lý Nhạc Phong, Bích Thiên thì kém một bậc.

Chính vì vậy, rất bề bộn rất trầm mình, không nói chen vào, chỉ cùng Tử Diệu yên lặng đi theo phía sau mọi người.

Bên ngoài sông dài Màu bạc, có vô số kỳ quang lấp lánh, cường giả của tam đại thế lực đi vào đó thì có đôi lúc bỗng nhiên thần thức sẽ hoảng hốt, bị kỳ quang xâm nhập vào óc.

Tử Diệu và Táp Tu Ân đi chung đường, vẫn luôn lưu ý kỳ quang bên cạnh sông dài, thỉnh thoảng dậm chân dừng lại, yên lặng cảm ứng.

Một ngày này, Tử Diệu nhìn kỳ quang lấp lánh bên cạnh, đột nhiên nắm được gì đó.

Nàng ta bỗng khoan chân ngồi xuống, hơi nhắm mắt lại, linh hồn tế đài xoay chuyển, một dòng niệm đầu bay vút ra ngoài, nhập vào trong kỳ quang.

Lưu ly ba quang từ trong thần chi lĩnh vực của nàng ta khuếch tán ra, một dòng hào quang màu xanh da trời xoay chuyển bên ngoài sông dài, du động như linh xà đột nhiên bị thần thức của nàng ta chộp lấy, đột nhiên nhập vào trong linh hồn tế đài của nàng ta.

Thân thể Mạn diệu bỗng nhiên run rẩy, quanh người Tử Diệu thần quang lưu chuyển, đổ mồ hôi đầm đìa, một cỗ áo nghĩa từ trong linh hồn tế đài của nàng ta bắn ra bốn phía, một đạo hào quang nhảy vào trong kỳ quang bên cạnh sông dài, tựa hồ đạt thành liên hệ gì đó.

Quang hoa sáng rực từ trong kỳ quang bay ra, hội tụ trên người Tử Diệu.

các cường giả Nguyên Thần cảnh Phía trước mắt sáng lên, đột nhiên xoay người nhìn về phía nàng ta, lộ ra vẻ khiếp sợ.

” Công chúa điện hạ sắp đột phá!” Thiết Mộc hét to, vẻ mặt kinh động, theo bản năng nhìn về phía Táp Tu Ân.

Thân hình Táp Tu Ân cũng chấn động, lộ ra vẻ vui mừng: “Không sai, nàng ta ở Thần Vương tam trọng thiên đã lâu ngày rồi, nơi đây tựa hồ có thứ gì đó kỳ diệu, xem ra, chuyển đi này nàng ta gặp may mắn rồi.”

bên phía Áo cổ Đa, Áo Cách Lạp Tư mắt lóe sáng, kinh ngạc nhìn Tử Diệu sắp đột phá, sắc mặt có chút âm u khó phân biệt, không biết đang nghĩ gì.

” Nơi Càng nguy hiểm thì càng dễ lĩnh ngộ thiên địa chí lý, nha đầu kia tư chất bất phàm, chỉ là bị quyền thế che mờ tâm trí, hôm nay bỗng nhiên hiểu được, đáng quý!” U Minh Bích Thiên gật đầu, tán thưởng.

” Các ngươi cứ nhìn nàng ta đột phá ư?” Mạc Ny Táp kinh ngạc, cười khanh khách nói: “Không muốn ngăn cản à?”

” Ngươi dám ngăn cản ư?” Thác Hải hừ một tiếng: “Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, tên gia hỏa Độ Thiên Kỳ cực kỳ thương nữ nhi này của thương hãn, biết biết khi nàng ta đang đột phá bị người quấy rầy, ta nghĩ Liệt Diễm tinh vực sẽ nổi sóng đó, e là mình chủ cũng sẽ không bảo vệ được người đâu!”

Mạc Ny Táp biến sắc, nụ cười trên mặt tắt hẳn, ánh mắt hiện ra một tia sợ hãi.

Trong Liệt Diễm tinh vực, trong tam đại cường giả đỉnh phong hiện giờ, Độ Thiên Kỳ là ương ngạnh kiêu hoành nhất, hãn say mê quyền thế, dùng thủ đoạn vô tình trảm sát nhất nhất các huynh đệ, đập trên những đồng xương để đi lên vương vị chí tôn.

Mấy trăm năm sau, hãn một lòng khai cương khoách thổ, ngũ đại chư hầu dưới tay ai nấy đều điên cuồng hiếu sát, đánh hạ căn cơ cường thịnh của Thiên Niết thần quốc.

Nhưng mà, trăm năm gần đây, Độ Thiên Kỳ lại bỗng nhiên thu liễm.

Người Không biết thì cho rằng hãn già rồi, tâm tư tranh cường hão thắng cũng phai nhạt.

Nhưng loại tồn tại cấp bậc như Bích Thiên, Thác Hải thì có cái nhìn khác.

Độ Thiên Kỳ không phải tâm tư phai nhạt, mà là tìm một đại đạo mới, dồn tất cả tinh lực để đột phá xiềng xích Nguyên Thần, tiến giai trên con đường chung cực của Hư Thần.

Mấy trăm năm nay, quanh năm suốt tháng quanh năm suốt tháng bế quan, đối với quyền thể cũng không còn tham lam như năm xưa nữa.

Khi Phạm Hạc, U Minh minh chủ vẫn đang mở rộng thế lực, hần liền buông bỏ tất cả, thậm chí ngay cả tương lai của thần quốc cũng không lưu ý nữa, mấy chục năm không lộ mặt một lần, đều là để cầu đột phá.

Sự buông bỏ của hần, trong mắt rất nhiều người tựa hồ không đáng để sợ hãi, bởi vì sự huyết tính hung ác của hần không còn được thể hiện, mọi người sẽ bỏ qua hần, cho rằng hần không bằng Phạm Hạc và U Minh minh chủ.

Chỉ có cường giả chân chính, cảnh giới đạt tới trình độ nhất định, hơn nữa quen thuộc với tính cách của hần mới biết được hần hiện tại so với năm xưa còn đáng sợ hơn.

Cầm thì dễ mà buông xuống thì khó, hần có thể buông tất cả, dồn tinh lực cả đời để tìm cảnh giới mới, thậm chí không sợ triệt để vẫn diệt, loại điên cuồng không sợ chết này mới là khủng bố.

Bởi vậy, nghe Bích Thiên nói như vậy, Mạc Ny Tập trầm mặc, trên mặt không còn cười được nữa.

Nàng ta sợ hãi ở sâu trong nội tâm.

Đây cũng là vì sao Áo cổ Đa rõ ràng có thể ở cấm địa, giết chết toàn bộ đoàn người Tập Tu Ân, Tử Diệu, nhưng cũng không dám manh động.

Hần tất nhiên không phải sợ Tập Tu Ân, cũng không phải sợ Tử Diệu, mà là sợ bóng dáng sau lưng Tử Diệu, bá chủ của thần quốc khiến hần ở thời kì đỉnh phong nhất cũng phải cúi đầu thần phục.

” Tử Diệu sắp đột phá, còn ngươi thì sao?” Áo cổ Đa hít một hơi, sắc mặt ngưng trọng, nhìn về phía đứa cháu.

” Nửa năm thời gian, nhiều nhất là nửa năm nữa ta tất nhiên sẽ đột phá.” Áo Cách Lạp Tư trầm ngâm một chút rồi nghiêm túc nói, trong mắt tràn ngập vẻ tự tin: “Ta thậm chí cảm thấy, rất nhanh ngày đều có thể chạm đến Thần Vương tam trọng thiên, ta nghĩ, thật sự sẽ rất nhanh.”

” Tốt lắm, ngươi không thể tự sau quá nhiều, bằng không nàng ta sẽ xem thường ngươi. Mà ngươi thì vĩnh viễn không thể chinh phục được tâm linh của nàng ta, Thạch Nham sở dĩ có thể chiếm được vị trí cực lớn trong lòng nàng ta, là vì thực lực của tiểu tử đó thực lực khủng bố.” Áo Cổ Đa trầm giọng nói.

Trong mắt Áo Cách Lạp Tư hiện lên một tia hung lệ: “Cứu cứu yên tâm, ta sẽ giết hần, ta nhất định sẽ giết hần.”

“ừ, chỉ cần ngươi giống như hiện tại, không bị tình cảm trói buộc nội tâm, với tư chất của ngươi thì tuyệt đối có thể rất nhanh rất nhanh.” Áo Cổ Đa gật đầu.

Trong Cấm địa.

Đoàn người Thạch Nham tiếp tục đi về phía trước, thời gian rất nhanh, nháy mắt đã năm tháng trôi qua.

Năm tháng này, tốc độ của bọn họ cũng không nhanh, gặp rất nhiều hung hiểm, cũng chết và bị thương không ít người, nhưng bọn họ vẫn đi tới, vẫn đi vào sâu trong cấm địa.

Phong Khả một đoạn thời gian gần đây rất trầm mặc, không thể phát biểu ý kiến, tinh lực đều dùng để dung hợp lôi điện tàn hồn của Độc yêu long, lực lượng tăng cường rất rõ ràng, tựa hồ cứ cách mỗi một ngày, hần sẽ có thu hoạch mới.

Kiệt Tư Đặc trao đổi kết tinh nọc độc với Thạch Nham, cũng rất hưng phấn, không có việc gì là lại lâm vào khổ tư, cảm rất nhiều cổ thư nghiên cứu, giống như đang cân nhắc làm sao để luyện chế kết tinh nọc độc đó, tạm thời vẫn chưa có phương án giải quyết.

Từ sau khi Thạch Nham tặng lôi điện tàn hồn của Độc yêu long cho Phong Khả, Thanh Quỷ lược đoạt giả đều đối đãi với hần như cô gia, không có chuyện gì là tị hủ hần.

Phong Kiều cũng trở nên nhiệt tình, nghiêm nhiên coi hấn là muội phu, mỗi ngày không có việc gì là lại tìm Thạch Nham uống rượu tán gẫu, cố ý giao hảo.

Thạch Nham và Phong Nhiêu trong năm tháng này tình cảm cũng càng lúc càng sâu đậm, hai người thỉnh thoảng lại biến mất, khi xuất hiện thì Phong Nhiêu đều xuân ý dạt dào, tựa hồ vừa được tưới tắm, mắt đẹp nhìn về phía Thạch Ích Hâm ẩn chứa thâm tình vô hạn.

Mà Ba Lô Đặc, mỗi một lần nhìn thấy hai người biến mất thì tim như bị dao cắt, nhưng cố gắng kìm nén sự tức giận trong lòng, công phu nhân nại Quả nhiên là đã tinh tiến.

Trong một đồng đá vụn, Phong Nhiêu trần truồng, như nữ xà quấn chặt Thạch Nham, vẻ mặt hồng hào, ngọc thủ khẽ vuốt ngực hấn, cúi đầu ôn nhu nói: “Không biết chúng ta có thể tới được mục tiêu ở sâu trong cấm địa hay không, cũng không biết có thể tìm được tân tinh vực không, càng không biết có thể giết chết tam đại thế lực hay không, nhưng ít ra... Chúng ta hiện tại vẫn còn sống, trong khoảng thời gian này, là thời gian đẹp nhất trong đời ta, ta vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ, chỉ cần đi cùng người thì ta chết cũng không tiếc.”

Tay Thạch Nham vô thức vuốt ve cặp mông đầy đặn của cô ta, tâm thần yên tĩnh, thản nhiên nói: “Yên tâm đi, ai cũng có khả năng phải chết, nhưng không phải là chúng ta.”

Trong lúc hai người đang triền miên thì xa xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết, lược đoạt giả tựa hồ lại gặp phải hung hiểm khủng bố gì rồi.

Hai người biến sắc, lập tức chui ra, sau khi mặc quần áo thì bay đi.

865. Chương 857: Muốn Chết

Dãy núi cao đứng sừng sững trong thiên địa, những dãy núi dày đặc bằng phẳng, ở giữa có kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành chi lực lưu truyền, ánh sáng tia sáng kỳ dị nở rộ.

Dưới dãy núi, một mảng đại cuộn cuộn tỏa ra khí tức lạnh vô cùng âm lạnh, khiến cho người ta cảm thấy không được tự nhiên, ngay cả linh hồn tế đài xoay chuyển tựa hồ cũng trở nên chậm chạp hơn, lực lượng ngưng trệ, tốc độ tụ tập tiêu giảm trên diện rộng.

Đám lược đoạt giả Phong Khả đứng phía trước một ngọn núi, phóng xuất ra thần chi linh vực, vẻ mặt ngưng trọng.

Trước đó đã có không ít võ giả nhảy vào khe hở của dãy núi, như là không nhìn thấy lực lượng vô hình túm lấy, hung hăng kéo xuống hải dương âm trầm phía dưới.

Một khi có lược đoạt giả thần thể bị dính phải nước biển, lập tức trong nháy mắt đã biến mất trong hải dương, một chút tung tích cũng không còn.

Lập tức, liền nghe thấy tiếng hét thống khổ cực kỳ bi thảm từ bên trong hải dương truyền ra, khiến người nghe mao cốt tăng nhiên, như bị lợi kiếm xuyên thấu thức hải, linh hồn cũng bị đâm thủng.

Chỉ trong chốc lát đã có hơn mười tên lược đoạt giả biến mất trong hải dương, chỉ có tiếng kêu thảm thiết thể lương không dứt.

Giống như, trong hải dương có Tu La địa ngục vô hình, có yêu ma đang ngủ đông, vươn bàn tay khủng bố ra túm cổ họ, trá tấn những người đó.

Nhưng linh hồn ý thức của mọi người không thể xuyên thấu được đại hải cuộn cuộn đó, không thể cảm ứng được hướng đi của người bị hãm sâu.

Một cỗ ý cảnh cảm xúc sợ hãi, tuyệt vọng, bắt lực từ bên trong hải dương khuếch tán ra, có thể ảnh hưởng tới lòng người, khiến cho người ta không nhìn được nổi lên cảm giác tuyệt vọng, sợ hãi theo bản năng cảm thấy mình không trốn thoát được sự giam cầm của hải dương, sẽ chết một cách bất lực như một kẻ đầy tớ.

Tính tự Khủng hoảng lan ra, xộc thẳng vào tâm linh, thức hải, mỗi một lược đoạt giả đều sợ xanh cả mặt, ánh mắt hiện ra vẻ bất an.

Tứ đại cự đầu Phong Khả và Lạp Tắc Nhĩ, Giới Nông, Ba Lô Đặc nghiêm cấm thuộc hạ tiến về phía trước, bảo trì cự lý cách dãy núi vài trăm thước, không ngừng ngưng luyện thần thức, phóng thích lực lượng, muốn xông vào bên trong hải dương xem rốt cuộc có cái gì.

Lôi điện, tất phong, sa long phân biệt từ trong thần chi lĩnh vực của lực đoạt giả ủa ra, giống như lợi kiếm đâm thẳng vào hải dương.

Nhưng mà bất kỳ một loại thể công do lực lượng áo nghĩa ngưng luyện ra nào một khi tiến vào hải dương sẽ như bùn vào biển lớn, lập tức tan rã. người Phóng thích lực lượng áo nghĩa, công cả thần thức cũng sẽ bị trực tiếp chặt đứt, căn bản không cảm giác được động tĩnh bên dưới.

Mọi người dừng thăm dò vô ích, sắc mặt trầm trọng, kính sợ nhìn về phía trước, không dám manh động.

Vào lúc này, Thạch Nham và Phong Nhiều sóng vai đi đến, trên mặt Phong Nhiều vẫn còn vẻ xuân tình, rõ ràng vừa rồi được trải qua một phen tưới tắm, mắt ngập nước, diễm quang tứ xạ.

“Phụ thân, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có mấy huynh đệ vô ý rơi xuống hải dương, ở cửa khe hở giữa dãy núi có lực lượng trói buộc vô hình, kéo người ta vào. Các người đến lúc lúc lắm.” Phong Khả quay đầu lại, thần sắc nghiêm túc nhìn về phía Thạch Nham: “Có cách gì cứu họ không? Chúng ta vừa rồi đã thử qua rồi, lực lượng lực lượng nào một khi tiến vào trong nước biển lập tức sẽ biến mất hết. Có lẽ người có biện pháp cũng chưa biết chừng.”

“Hừ!” Ánh mắt Ba Lô Đặc dữ tợn, từ lỗ mũi truyền ra một tiếng gầm.

Phong Nhiều xuân tình vô hạn, lúc trước hiển nhiên đã ân ái với Thạch Nham, điều này khiến cho hắn đã hâm mộ Phong Nhiều nhiều năm tức muốn học máu, hận không thể oanh sát cả hai người.

Đáng tiếc, mặc dù hắn có được cảm ngộ về ý cảnh hỏa diễm, nhưng cũng không tự tin thật sự có thể đánh bại được Thạch Nham. Hắn vẫn chưa đột phá, vẫn ở cảnh giới Nguyên Thần nhất trọng thiên, đối với hỏa diễm áo nghĩa tuy có nhận thức mới, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lực lượng vẫn chưa đề thăng.

“Ta có thể có biện pháp gì chứ?” Thạch Nham sờ sờ mũi, lạnh lùng nói: “Ngay cả ngài đã đạt tới cảnh giới Nguyên Thần nhị trọng thiên còn vô kể khả thi, ta càng không thể phá giải.”

“Áo nghĩa người tu luyện rất đặc thù!” Lạp Tắc Nhĩ quát khê.

Võ giả Bị kéo vào trong nước biển, trong đó có một nửa là huynh đệ của hắn, Lạp Tắc Nhĩ tâm tính tàn nhẫn, đối đãi với kẻ địch trước nay đều rất máu lạnh, nhưng đối với huynh đệ đi theo hắn nhiều năm thì cực kỳ chiều cố, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn điên cuồng muốn tìm Phạm gia của Cửu Tinh thương hội để báo thù, còn có thể lôi kéo được một đám tùy tùng cường hãn.

Bên trong Hải dương, tiếng kêu thảm thiết vang lên khiến cho người ta run sợ, có thể tưởng tượng được những huynh đệ này đang gặp phải sự tra tấn khủng bố cỡ nào.

Lạp Tắc Nhĩ nghe thấy, nhiệt huyết xộc lên thức hải, mấy lần thiêu chút nữa thì không ngăn cản được xung động muốn lao vào, nhưng đều bị võ giả dưới trưởng khuyên can.

Phong Khả không có cách nào, hắn và Giới Nông, Ba Lô Đặc cũng vô kế khả thi, nhưng một loạt những biểu hiện biểu kỳ lạ của Thạch Nham Gần đây, khiến hắn cho rằng, có lẽ cũng chỉ có Thạch Nham mới có thể đến giúp được huynh đệ hắn.

” Áo nghĩa đặc thù cũng vô dụng, cảnh giới của ta quá thấp, cường giả như các người còn bắt lực thì ta càng không thể.” Thạch Nham nhún vai, không có ý nhúng tay, nhìn về phía Tật Thác, hô: “Các người thế nào?”

Tật Thác sắc mặt bình tĩnh, khê lắc đầu, ý bảo bên hắn không sao.

Lập tức yên lòng, lưỡi biếng duỗi lưng, Thạch Nham thoải mái nói: “Đổi hướng khác đi, kết giới phía trước là tiên thiên, hậu thiên tuy có dấu hiệu tạo hình mà nhưng tuyệt không phải chúng ta có thể phá được!” Hắn mở thần thức tra xét.

Khe hở giữa những dãy núi đó, ngũ hành chi lực hoàn toàn là tiên thiên, lưu chuyển tất nhiên kỳ diệu, hắn là kỳ diệu do trời cao tạo thành.

Chỉ là dãy núi và vách núi đao dẫu vết của đao búa, chắc được trận pháp sư cường đại tăng cường.

Bình thường mà nói, khu vực hình thành thiên nhiên thường thường quý bí hung hiểm, rất khó phá giải.

Ngay cả Lưu Vân Phá Thiên Toa cũng rất khó xé rách được thần trận hình thành thiên nhiên, ẩn chứa sự kỳ diệu của thiên địa, lại trải qua bàn tay của trời cao hình thành trận pháp, đó là thần tích rồi, không thể dễ dàng phá giải.

Hắn cũng tự hiểu lấy mình.

”Người nếu xuất thủ, Lạp Tắc Nhĩ ta tất sẽ ghi nhớ ân tình của người,

Trước mắt bao người, Lạp Tắc Nhĩ quát lớn một tiếng, sắc mặt đỏ lên, không ngờ quý một gói xuống, dùng đại lễ với hắn, trong hai mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu: ”những huynh đệ này của ta cũng không dễ dàng gì, cùng ta chém giết nhiều năm, bọn họ có thể chết, nhưng không thể trước khi chết phải chịu tra tấn như vậy! Nếu người không thể cứu sống bọn họ thì xin cho bọn họ được chết nhanh, tất cả huynh đệ của Huyết Khô Lâu Đầu ta đều sẽ ghi nhớ ân tình của người! ’ y

Mấy trăm lượt đoạt giả của Huyết Khô Lâu Đầu nhìn thấy khô thủ khom người cong gối, đỏ mặt cầu xin Thạch Nham thì đều cảm động lây, ai nấy kích động không thôi.

Tất cả Huyết Khô Lâu Đầu lượt đoạt giả đều trầm mặc quý một gói trước người Thạch Nham, khẽ ngẩng đầu, ánh mắt chờ mong nhìn về phía hắn, lặng lẽ biểu đạt sự khẩn cầu.

Thạch Nham thần sắc động dung.

Lạp Tắc Nhĩ vì để thuộc hạ thôi bị tra tấn mà cúi đầu với hắn, người này cho dù là vô cùng xấu xa, có thể vì thuộc hạ mà vứt bỏ sĩ diện của bản thân như vậy thì cũng có chỗ đáng nể.

”Thạch Nham.”

“Sư huynh.”

Phong Nhiêu và Tạp Thác đồng thời hô khẽ, cũng cầu tình cho Lạp Tắc Nhĩ.

Tính cách của Tạp Thác và Lạp Tắc Nhĩ tương tự nhau, đều là đối với hung tàn với kẻ địch, thiết tình thực lòng với huynh đệ đối thủ, nghe huynh đệ dưới trướng Lạp Tắc Nhĩ kêu gào thảm thiết, hắn cũng cảm động lây, để tay lên ngực tự hỏi, nếu trong những người đó có có rất nhiều huynh đệ của hắn, hắn cũng sẽ làm như vậy.

”Xin cho họ một cái chết thống khoái,

“Ta và các huynh đệ sẽ ghi nhớ!”

Ba khô thủ của lượt đoạt giả thể lực nhỏ cũng có huynh đệ bị kéo vào trong đó, vào lúc này cũng quý một chân xuống đất, nhất tịnh cầu xin.

Trong ánh mắt nóng rực của mọi người, Thạch Nham gật đầu, bình tĩnh tự nhiên nói: “Ta không cứu được bọn họ, nhưng khiến cho bọn họ bớt phải chịu thống khổ thì chắc không khó.”

Tiếng nói vừa dứt, linh hồn tế đài xoay chuyển, từng đạo ánh sáng màu trắng từ khóe mắt hắn bắn ra, hóa thành không gian lợi nhận vắt ngang hư không, dưới sự ngự động của thần niệm, như quang nhận xuống.

Hải dương trong nháy mắt bị xé rách, chia làm từng khối nhỏ.

Quang nhận liên tục xuyên cắt, hải dương bị cắt thành nhiều mảnh nhỏ, tiếng hét thê lương phút chốc đã ngưng bật.

Người bị tra tấn, bị quang nhận cắt trúng, trăm tuyệt sinh cơ, không phải tiếp tục thừa nhận tra tấn, linh hồn tiêu tán.

Người Mất đi tinh khí, hồn niệm tiêu tán, đều bị hải dương nuốt sống,

Đợi cho không gian phong nhận phản hồi, đột ngột biến mất trước người Thạch Nham, hải dương bị chia làm từng khối cũng dậy sóng, nước biển sôi trào, nổi lên bọt khí, bọt khí di động trên mặt biển, dung hợp với nhau, dần dần biến thành một lỗ xoáy khủng bố.

Nước biển mãnh liệt trong Hải dương giống như tìm được cửa thoát, nhất tề tụ về phía lỗ xoáy, trực tiếp biến mất.

Thổ địa màu xanh Gồ ghề, sau khi nước biển biến mất thì chậm rãi hiện ra, một tòa cung điện tàn phá to lớn từ trong đáy biển chậm rãi trôi lên, hiện ra trong mắt mọi người.

Cung điện Tàn phá chiếm khoảng trăm mẫu, mặc dù nhà cửa đã đổ nát nhưng vẫn còn cao tới mấy chục thước, cung điện này dùng ngọc thạch xây thành, lấp lánh thanh quang lạnh như băng, khí tức âm trầm băng hàn, lượn lờ trong khắp ngõ ngách của cung điện, khi thì có nhân uân chi khí lượn lờ hiện ra, như hào quang bao bọc cung điện tàn phá.

Chính giữa dãy cung điện, xoáy nước vẫn còn, bọt nước liên tiếp nổ tung, phóng xuất ra sương mù mờ mịt, trong sương mù lại có hương khí thuần hậu.

Cung điện Cung điện, trên thổ địa màu xanh đầy những hố sâu, sâu không thấy đáy, có khí tức băng lãnh bốc lên, khiến cho người ta cả người phát lạnh.

Quan sát từ phía trên, có thể thấy được cung điện và trên thổ địa màu xanh còn có mấy khe rãnh rất sâu, nhìn thoáng qua giống là đường nét của trận đồ, tràn ngập toàn bộ đại địa.

Mấy tòa núi bông bành, chậm rãi di động tới, tiến hành biến hóa kỳ diệu xung quanh sụp đổ, trên mỗi một tòa núi lúc này đều nhìn thấy không ít đường cong, ngũ hành chi lực như cự vồng chậm rãi ép xuống, hóa thành mây khói di động trên cung điện.

Nếu cung điện đó chưa sụp đổ, nếu núi non còn xanh biếc, còn chim chóc hoa lá, nơi này sẽ là một mảng tiên cảnh tường hòa, có thể tưởng tượng được sự tráng lệ nguy nga năm đó.

866. Chương 858: Tự Tại Thiên Vương Điện

Chỉ là, hiện tại mà nhìn thì cung điện tàn phá không còn mỹ cảm, ngược lại sẽ cảm thấy tà ác quỷ bí, tựa hồ ẩn chứa sự khủng bố vô danh nào đó, tất cả lực đoạt giả đều kinh sợ, ánh mắt sáng quắc nhìn kỳ quan đột nhiên hiện ra này, đều trầm mặc.

Không ai dám lao xuống cung điện tàn phá đó.

Mọi người đều trầm mặc nhìn, ánh mắt kính sợ, vẫn duy trì khoảng cách với cung điện tàn phá bên dưới, sợ lại có hung hiểm vô danh nào đó đột nhiên thò lên.

Bốn người Phong Khả, Lạp Tắc Nhĩ, Giới Nông, Ba Lôi Đặc cũng nghiêm cấm thuộc hạ đi thám hiểm, chỉ mở thần thức để tìm kiếm.

Thạch Nham cau mày, từng dòng thần thức kèm với có không gian ảo nghĩa chui ra, tìm tất cả vật chất có sinh cơ và năng lượng.

“Ồ!”

Hắn chợt có phát giác, mắt vừa động, ba đoàn tinh quang từ trong lòng bàn tay hắn liên tiếp chiếu ra, lao xuống cung điện phía dưới.

Ba đoàn tinh quang kéo dài, diễn biến thành ba tinh thần quái thú, lục lọi trong cát đá của phế tích trong chốc lát, nhấc ra ba tấm biển đá, bên trên khắc ba chữ Thiên Vương điện.

Ba tấm biển đá ước chừng to trăm mét, dưới sự lôi kéo của tinh thần quái thú, ngưng trệ trên hư không, ba chữ to khắc uren tấm biển, thanh quang ảm đạm, chỉ có khí tức mỏng manh, ba khối nổi lên trên hư không rồi hợp thành một khối.

Thanh quang đột nhiên hiện ra.

Một cỗ ba động mãnh liệt từ trong xoáy nước giữa cung điện truyền ra, trong tiếng bọt nước vỡ tan, có từng khối thi cốt trong suốt hiện ra.

Lại có hai khối đá biển bốc lên, cũng khắc tự phù: Tự Tại.

Niệm đầu vừa động, hai khối biển đá bay lên, gắn với Thiên Vương điện, biến thành năm chữ to màu xanh Tự Tại Thiên Vương điện.

” Tự Tại Thiên Vương điện!” Năm chữ to hợp thành một khối, cung điện tàn phá ầm ầm nổ vang, khe rãnh của đại địa màu xanh như sống lại, phun khí âm hàn,, cả phế tích của cung điện. Cung điện Bạo toái như bị lực lượng không tên chữa trị, trong bóng tối tựa hồ có vô số quỷ thủ đang hoạt động, từng khối đá vụn một lần nữa tụ tập lại, cung điện sụp đổ hợp lại, dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy dựng lên.

Không đến Một canh giờ, cung điện bạo toái khôi phục như lúc ban đầu, dãy núi bằng bồng bên trên ngừng lại, sinh cơ nồng đậm từ trên núi tỏa ra, cây cối không biết đã chết héo bao nhiêu năm giống như nẩy mầm, sinh cơ hiện ra.

Mọi người vẻ mặt chờ đợi nhìn biến cố bên dưới, không ai nói gì, tựa hồ kinh hãi quá độ.

Tám biển khắc Tự Tại Thiên Vương điện, thoát khỏi sự trói buộc của Thạch Nham, khảm phía trên chủ điện, tạo cho người ta một loại rung động trong tâm linh.

Xoáy nước đang sôi trào bắn ra, thuần hương thủy dịch xuống, bay ngược với thiên địa chí lý, rót vào trong những tòa núi đang bằng bồng.

Sinh cơ nồng đậm từ trên núi truyền đến, cung điện đã khôi phục như lúc bậu đầu bắt đầu rực sáng, lưu chuyển trong ánh sáng minh mông, như mộng như ảo.

” Tự Tại Thiên Vương điện!”

Kiệt Tư Đặc không nhịn được hét to, sắc mặt cực kỳ kinh hãi, luống cuống tay chân cầm một quyển sách cổ, run rẩy lật xem, tựa hồ muốn xác định gì đó.

Mọi người ngạc nhiên, không tự chủ được nhìn về phía hắn, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Không bao lâu, Kiệt Tư Đặc hít sâu một hơi, quát: ”Là Tự Tại Thiên Vương điện,

“Hả?” Phong Khả nhú mày, cũng không minh bạch: “Rốt cuộc là sao? Kiệt Tư Đặc, người nhận ra cung điện này ư?”

” Nghe qua về thần tộc chưa?” Kiệt Tư Đặc cầm sách cổ, tay run run, ngữ khí kích động không thôi: “Trong truyền thuyết xa xưa của Liệt Diễm tinh vực từng xuất hiện một tộc tên là thần tộc, đã nghe bao giờ chưa?”

Phong Khả lắc đầu.

Lập Tắc Nhĩ, Ba Lôi Đặc, Giới Nông cũng vẻ mặt mờ mịt, không biết gì.

Cường giả của Liệt Diễm tinh vực mờ mịt không biết, Thạch Nham thì ngược lại, lộ ra vẻ kinh ngạc, quát: “Nói tỉ mỉ đi.”

“là thế này.” Kiệt Tư Đặc trầm ngâm trong chốc lát, chỉnh lý lại mạch suy nghĩ: “Truyền thừa võ đạo của Liệt Diễm tinh vực Chúng ta đến từ chủng tộc, trước khi chủng tộc đó tới, Liệt Diễm tinh vực chúng ta vẫn còn là man di, không hiểu không hiểu áo nghĩa, không biết pháp môn tu luyện. Tiên bối thời kì đó vẫn còn ở giai đoạn bộ lạc nguyên thủy, căn bản không biết vận dụng thiên địa chi lực như thế nào, tổ tiên khi đó, cực kỳ nhỏ yếu!”

Mọi người lộ ra vẻ động đùng, trầm mặc nhìn về phía hắn, nghiêm túc lắng nghe.

” Một chủng tộc tự xưng là thần, hàng lâm Liệt Diễm tinh vực, truyền bá võ đạo áo nghĩa, dạy tiên bối của chúng ta vận dụng thiên địa chi lực, khiến chúng ta thoát ly Man hoang, tiến tới tìm pháp môn tu luyện thích hợp. Chủng tộc này là người truyền bá võ đạo cho tiên bối của Liệt Diễm tinh vực chúng ta, sự xuất hiện của bọn họ mới tạo nên sự cường uy của Liệt Diễm tinh vực, và sự xuất hiện của võ giả.” Kiệt Tư Đặc hít sâu một hơi, thanh âm run rẩy giải thích.

” Chúng tộc này về sau thế nào?” Phong Khả cũng lần đầu tiên nghe nói, vẻ mặt khiếp sợ, thần thái lộ ra vẻ cực kỳ quái dị.

” Biến mất.” Kiệt Tư Đặc cười khổ: “Biến mất một cách Mạc danh kỳ diệu, không có một chút dấu hiệu nào, tựa hồ trong một đêm, triệt để xóa sạch ở Liệt Diễm tinh vực. Ta bởi vì tính thích sách cổ, mấy năm nay có rất nhiều điển tịch, mới biết được tiền bối của chúng ta, khởi nguyên của võ đạo đều bởi vì chúng tộc bỗng nhiên hàng lâm này mà xuất hiện.”

” Sao lại đột nhiên biến mất?” Thạch Nham trầm tư nói.

Kiệt Tư Đặc vẻ mặt chua xót.” Đây là bí ẩn mà bất kỳ sách cổ nào cũng không thể ghi chép được, vô số năm qua, rất nhiều người cũng muốn biết vì nguyên nhân gì, đáng tiếc, tựa hồ đã chìm sâu trong sông dài lịch sử, một chút tung tích cũng không có.”

” Tự Tại Thiên Vương điện có liên quan gì tới chúng tộc đó?” Thạch Nham trong lòng vừa động, rụt rè hỏi.

” Chúng tộc Tự xưng là thần, năm đó hàng lâm Liệt Diễm tinh vực chỉ có một tiểu đội, không đến trăm người, có hai thủ lĩnh, phân biệt là Tự Tại Thiên vương và Tiêu Diêu Thiên vương, hai đại thiên vương này chính là thủy tổ truyền thừa võ đạo cho Liệt Diễm tinh vực.” Kiệt Tư Đặc vẻ mặt kính sợ: “Hai gã thiên vương của thiên vương cũng có chiến hạm của riêng mình, là cung điện di động cực lớn, phân biệt là Tự Tại Thiên Vương điện và Tiêu Diêu Thiên vương điện, so với chiến hạm cấp cao nhất của Liệt Diễm tinh vực chúng ta thì lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều trầm mặc, ánh mắt gắt gao nhìn về phía cung điện đã khôi phục như lúc ban đầu phía dưới.

Nếu cung điện được tu phục này năm đó là hành cung của mh truyền bá thần tộc, dựa theo lời nói của Kiệt Tư Đặc, giá trị của cung điện lớn cỡ nào.

” Như vậy, Tự Tại Thiên Vương điện này liệu có phải là hành cung của Tự Tại Thiên vương đó hay không?” Thanh âm của Phong Khả cũng có chút kinh hãi, ánh mắt nóng rực, nhìn xuống dưới không chớp mắt.

“Ta không biết.” Kiệt Tư Đặc lắc đầu cười khổ: “Ta chỉ có thể nói, nếu Tự Tại Thiên Vương điện này quả thực là của một thiên vương lãnh tụ của thần tộc năm đó, vậy cung điện này tất nhiên rất trân quý!”

Đuôi lông mày của Thạch Nham nhướn lên, không khỏi nhìn về phía xoáy nước đã biến mất-, nhìn những khung xương trong suốt, bình tĩnh nói: “Khung xương này liệu có khối nào thuộc về thiên vương của thần tộc không?”

” Không thể, khung xương đều là của nữ tử, ta là luyện được sư, cái này ta rõ nhất.” Kiệt Tư Đặc phủ quyết: ” Theo những tin tức mà ta biết được cho thấy, Tự Tại Thiên vương rất mê gái, trong cung điện của hắn có mấy mỹ nữ không phải là người của thần tộc, là khi hắn hàng lâm Liệt Diễm tinh vực, trong cung điện còn có mỹ nữ sinh hoạt, nếu nơi này đúng là hành cung di động của hắn thì bạch cốt nữ tử này chắc là của những mỹ nữ đó.”

Thần tộc thiên vương, hành cung di động, người truyền thừa võ đạo.

Những lời của Kiệt Tư Đặc khiến Thạch Nham khiếp sợ, ánh mắt trở nên hoảng hốt.

Kiệt Tư Đặc không nhịn được hét to, sắc mặt cực kỳ kinh hãi.

Trên Thần Ân đại lục cũng có truyền thuyết về thần tộc.

Thần tộc, trong mười đại tộc thời cổ là chủng tộc cường đại nhất, bị chín tộc còn lại liên hợp khu trừ, để đuổi chủng tộc này đi, phân nhánh cường đại nhất của ma tộc: bắt tử ma tộc cơ hồ đã diệt tộc, mấy tộc còn lại cũng tổn thất thảm trọng, cả vạn năm cũng đều không khôi phục lại.

Thần tộc, được xưng là chủng tộc hoàn mỹ nhất, sau khi rời khỏi Thần Ân đại lục chẳng lẽ đã tới Liệt Diễm tinh vực?

Người truyền đạo thần tộc của Liệt Diễm tinh vực rốt cuộc là thần tộc đã rời khỏi Thần Ân đại lục hay không thuộc về nhánh khác?

Trong tinh không vô hạn, Sinh mệnh chi tinh như giọt nước trong biển cả, không nhất định chỉ Thần Ân đại lục là có thần tộc.

Trên đại lục cổ Khúc, nói không chừng cũng có chủng tộc hoàn mỹ này xuất hiện, trên Liệt Diễm tinh vực từng xuất hiện thần tộc, có lẽ cũng không phải là thần tộc như trên Thần Ân đại lục, mà nếu không phải là một, vậy chủng tộc này vì sao biến mất trong một đêm?

Những nghi vấn liên tiếp thoáng hiện trong đầu hắn, hắn không thể nào nghĩ được rõ, càng nghĩ càng thấy phức tạp khó hiểu.

” Thần tộc đột nhiên biến mất, vậy Tự Tại Thiên Vương điện này vì sao lại xuất hiện ở sâu trong cấm địa? Chẳng lẽ phương hướng bọn họ biến mất là ở giữa cấm địa ư?” Phong Khả từng sờ một hồi lâu rồi bỗng nhiên theo bản năng lăm bằm, mắt hiện ra vẻ sợ hãi bất an.

Hắn bỗng nhiên hoài nghi thăm dò tinh thần liệu có phải là sáng suốt hay không.

Phương hướng Tinh đồ đánh dấu, cần đi qua trung tâm của cấm địa, đây cũng là nguyên nhân hắn kiên trì đòi đi.

Chỉ là, ngay cả người truyền bá võ đạo ảo nghĩa cho Liệt Diễm tinh vực, thần tộc Tự Tại Thiên vương hành cung cũng chìm ở đây, nơi này còn chưa phải là nơi sâu nhất trong cấm địa, cách khu vực tinh đồ ghi còn một đoạn dài, vậy càng đi sâu vào càng khủng bố hung hiểm cỡ nào.

Phong Khả sinh ra cảm giác bất an mãnh liệt.

” Nếu có người lựa chọn rời khỏi thì hiện tại có thể theo đường cũ mà về, ta... nghĩ... ở chỗ sâu nhất trong cấm địa, hung hiểm khủng bố sẽ đề thăng cũng không chỉ gấp mười lần. Ta không dám bảo đảm có bao nhiêu người có thể sống sót, cũng không dám khẳng định có thật sự tìm được nơi mà tinh đồ ghi hay không. Có lẽ lúc này rời khỏi chưa biết chừng là lựa chọn sáng suốt nhất.” Phong Khả đột nhiên quát khẽ, sắc mặt nghiêm túc.

Mọi người đều trầm mặc, - Ê túc.

“Người là đầu lĩnh, người cũng không có cách nào thì chúng ta còn biết sao nữa?” Giới Nông hừ một tiếng.

” Theo ta thấy, hay là dừng lại đã, chờ tìm rõ rồi đi cũng không muộn, các người thấy sao?” Lạp Tắc Nhĩ nhíu mày: “Chẳng ai muốn như vậy cả, chúng ta trước khi đi, đã biết sự đáng sợ của cấm địa, hiện giờ có tình trạng này cũng không thể oán trời trách đất được.”

” Lạc đường, tìm ra phương hướng đã rồi tính.” Thạch Nham trầm ngâm một chút: “Nơi này chắc là ảo trận, chỉ cần phá được thì chắc không có vấn đề.”

Lời vừa nói ra, mọi người mắt sáng lên, nhìn về phía nhìn về phía hần: “Người có biện pháp gì hay không?”

” Ta đi thử xem.” Thạch Nham thuận miệng đáp một câu, rồi lấy ra Lưu Vân Phá Thiên Toa, phóng ra niệm đầu để câu thông.

” Phá không được, ảo trận này là thiên thành, không phải kết giới, cấm chế, khó có thể xé rách được, chỉ có tìm được phương hướng chính xác, mà ta thì không am hiểu tìm phương hướng.” Lưu Vân Phá Thiên Toa truyền tin, có chút bất lực: “Tự người nghĩ biện pháp đi vậy.”

“Ta cũng chịu.” Thạch Nham ngậy ra một lúc rồi nhún vai, tỏ vẻ vô kể khả thi.

Thái độ của hần khiến mọi người kinh ngạc, tâm tình càng thêm trầm trọng.

Dọc theo đường đi, Thạch Nham nhiều lần giúp mọi người vượt qua cửa ải khó khăn, mỗi khi gặp phải nguy cơ không hóa giải được, tất cả mọi người sẽ theo bản năng nghĩ tới hần.

Ngay cả hần cũng vô kể khả thi, vậy thật sự rất khó tìm được phương pháp“

” Trước tiên dừng lại đã, mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp, hy vọng có thể tìm được cách giải quyết.” Phong Khả trầm ngâm hồi lâu, đưa một lý do, bản thân cũng là người thứ nhất nhắm mắt, cau mày khổ tư.

Cứ giậm chân tại chỗ hơn mười ngày, lược đoạt giả ai nấy nhíu mày khổ tư, thử qua các loại lực lượng để trùng kích, nhưng khó có thể đánh tan được mây khói, thần thức vẫn không thể cảm giác được ba động bên cạnh.

Bị nhốt rồi.

Nửa năm thời gian trôi qua, mọi người lần mò trong ảo trận, vẫn không tìm thấy cách giải quyết.

Dần dần, mọi người tâm cảnh bắt đầu mất kiên nhẫn, cãi cọ nhau, thậm chí mấy lần thiếu chút nữa thì đánh nhau, nếu không phải tứ đại cự đầu còn có lý trí, áp chế thuộc hạ, hậu quả khôn lường.

Ảo trận chỉ là ảo trận, không có năng lượng ảnh hưởng tới tâm trí, bằng không, trải qua thời gian dài trì trệ không tiến, tình huống sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều lần.

Cứ như vậy, rất nhiều người càng lúc càng bức bối, một mực không tìm ra đường khiến mọi người muốn nổi điên.

Lạp Tắc Nhĩ cau mày, ngưng trọng nói: “Người dưới tay ta càng lúc càng khó trấn an.”

Giới Nông, Ba Lôi Đặc cũng cau mày, đồng dạng ý thức được sự nghiêm trọng của sự tình.

Tứ đại cự đầu và Kiệt Tư Đặc, Thạch Nham tụ tập ở một chỗ, sắc mặt như nước, đều cảm thấy vấn đề khó giải quyết.

” Mới nửa năm thôi, nếu cứ tiếp tục như vậy, rất nhiều người sẽ càng lúc càng nóng nảy, các người cũng biết... những tên gia hỏa này đều là sống trên đầu đao mũi kiếm, tính tình cũng không tốt, cãi nhau thì rất dễ diễn biến thành sinh tử chi chiến, một khi có người chết, tình thế rất khó khống chế.” Giới Nông thở dài.

” Phải tìm ra biện pháp.” Phong Khả gật đầu“Dù nguy hiểm thì cũng phải thử.”

Năm người Kiệt Tư Đặc, Phong Khả, Ba Lôi Đặc, Giới Nông Lạp, Tắc Nhĩ đồng thời nhìn về phía Thạch Nham.

Sờ sờ mũi, Thạch Nham có chút mặc danh kỳ diệu: “Nhìn ta như vậy làm gì? Ta cũng không có cách.”

” Người tu luyện không gian áo nghĩa, có thể xé rách một đạo không gian, mang chúng ta ra khỏi nơi này không?” Lạp Tắc Nhĩ không nhịn được hỏi.

Đây là chủ ý mà hắn và đám người Phong Khả, Kiệt Tư Đặc thương lượng ra.

” Xé rách không gian ư?” Thạch Nham hoảng sợ: “Các người đúng là dám nghĩ.”

” Làm sao? Có vấn đề gì ư?” Phong Khả ngạc nhiên.

” Các người không biết sự hung hiểm trong đó à?” Thạch Nham cười khổ: “trong Khe hở không gian có vực ngoại loạn lưu, tràn ngập lực lượng quỷ dị cực kỳ khủng bố, ngay cả ta tu luyện không gian áo nghĩa cũng không dám mạo muội tiến vào. trong Khe hở không gian rốt cuộc có gì thì không ai biết, nhưng ta biết sinh linh có nhục thân tiến vào thì tuyệt đối khó có thể sống sót.”

” Lúc trước khi ở Thiên Phật thành, người không phải đã xé rách không gian rồi rời đi sao?” Giới Nông tức giận bất bình nói: “người không phải là không muốn hao phí lực lượng đấy chứ?”

“Đó là một cấp treo không gian mà ta liên thông, hơn nữa ta tu luyện không gian áo nghĩa, dùng thần thức khế hợp, cho nên mới có thể thực hiện được. Các người không hiểu áo nghĩa trong đó, thần thức không thể nhất trí với ý cảnh ba động ta ngưng tạo ra trong cấp treo không gian, thể mà cũng muốn xuyên qua ư? Các người có biết, một khi cấp treo không gian vỡ, các người đều sẽ bị kéo vào loạn trong khe hở không gian, sẽ rơi vào kết cục gì thì ta cũng chịu, nhưng ta có thể khẳng định là tuyệt đối thảm hơn tình cảnh hiện tại nhiều.” Trầm giọng trầm giọng quát.

Năm người cùng nhau trầm mặc.

” Nếu ta có thể đột phá đến Nguyên Thần cảnh, nếu có Không huyền tinh tồn tại, nếu nơi này có một đạo khe hở không gian, còn có thể thử một lần. Nhưng hiện tại ta khuyên các người từ bỏ ý định này đi, tuyệt đối không thể, ta cũng không dám mạo hiểm ở địa phương quỷ dị này.” Thạch Nham kiên quyết lắc đầu

“Vậy phải làm sao? Cứ như vậy bị khôn ở đây ư?” Lạp Tắc Nhĩ cười khổ.

” Đừng nhìn ta, ta cũng chịu.” Thạch Nham hừ một tiếng.

Mọi người lại trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, Phong Khả thân hình chấn động, mắt đột nhiên hiện ra một tia hoảng sợ.

Đám người Thạch Nham đồng thời nhìn về phía hắn, trong mắt hiện ra ý tứ dò hỏi.

” Phạm Hạc chắc đến rồi.” Phong Khả hít sâu một hơi, vẻ mặt kính sợ, ngữ khí cũng có chút phát run.

“Gì cơ.” Lạp Tắc Nhĩ bỗng nhiên đứng lên, vẻ mặt hoảng sợ: “Sao có thể? Thần thức của người bị trói buộc, há có thể cảm giác được?”

” Không phải cảm giác của thần thức.” Phong Khả cười khổ: “Là áp lực, áp lực vô hình ép tới, linh hồn tế đài của ta cũng có chút trầm trọng, đây là độc hữu của cường giả Nguyên Thần tam trọng thiên, hắn cố ý phóng xuất ra áp lực, không cần thần thức cảm ứng, linh hồn tế đài cũng có thể cảm thấy được.”

Lời này vừa nói ra, mọi người toàn bộ kinh hãi, ai nấy không biết nên nói gì.

” Phạm Hạc đến, có nghĩa là tam đại thế lực chắc đuổi tới rồi, xem ra trong khoảng thời gian chúng ta bị nhốt, bọn họ không hề dừng lại, lần này phiền toái rồi.” Giới Nông thần sắc cực kỳ trầm trọng: “Không thể thoát khỏi ảo trận, lại bị tam đại thế lực ép tới, xem ra chúng ta không gặp được nơi tinh đồ ghi rồi.”

Một cỗ khí tức bắt lực từ trên người mọi người tỏa ra, mà đây còn là của Nguyên Thần cảnh.

Nếu để những lực đoạt giả bình thường biết được tin tức này, chấn động mang tới, không thể tưởng tượng.

” Thời gian cấp bách, có phương pháp gì hay thì cứ nói ra đi, chỉ cần có thể thử đều được.” Phong Khả cắn răng nói.

Kiệt Tư Đặc, Ba Lôi Đặc, Giới Nông, Lạp Tắc Nhĩ bốn người cùng nhau cười khổ lắc đầu, tỏ vẻ một chút biện pháp cũng không có.

” Phong Khả tiền bối, có thể cho ta mượn tinh đồ xem không.” Trầm mặc trong chốc lát, Thạch Nham sắc mặt chấn động, đột nhiên quát khẽ.

Mọi người thấy nhìn về phía hắn.

“Ta tu luyện tinh thần áo nghĩa, mượn cái này để đột phá đến Thần Vương tam trọng thiên, đối với tinh thần chi diệu cũng có chút nhận thức. Tinh đồ là khắc ra quỹ tích của tinh thần, có lẽ, có thể ra phương hướng cũng chưa biết chừng.” Thạch Nham kiên trì giải thích, nhưng trong lòng có chút không vững.

“Này.” Phong Khả cũng rất quyết đoán, không chút do dự, lập tức lấy ra tinh đồ trực tiếp vứt cho hắn.

” Hy vọng người có thể tìm được đường ra cho mọi người.” Phong Khả nghiêm túc nói.

” Ta sẽ cố hết sức.” Thạch Nham cười khổ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, tay cầm tinh đồ, phóng thích thần thức.

Mấy ngàn tinh thần quang điểm từ lòng bàn tay hắn chiếu ra, hóa thành những mảnh sáng nhỏ thăm thẳm về phía tinh đồ.

Tinh đồ đơn giản trong tay Phong Khả, phút chốc sáng rực lên, giống như trong tinh đồ có những viên phồn tinh sống, chiếu ra quang hoa chói mắt.

Mọi người vẻ mặt chấn động, đồng thời tinh thần tỉnh táo, ai nấy đều nhìn về phía hắn, thầm kích động.

Thạch Nham không nhìn họ, chỉ nhắm mắt lại, yên lặng thể ngộ, như là thật sự có phát hiện.

Tinh quang càng chiếu càng chói mắt, qua một hồi lâu, Thạch Nham mở to mắt, hai mắt như ngấn hà, tinh quang mênh mông cuộn cuộn.

“Sao rồi?” Năm người đồng thanh hỏi.

” Đi theo ta!” Thạch Nham hít sâu một hơi!” Tay cầm tinh đồ, Thân như một đạo lưu tinh, bay vào trong sương trắng mờ mịt.

” Mọi người lập tức xốc lên tinh thần cho ta, đi theo Thạch Nham.”

“Đứng lên hết cho ta!”

” Đi theo Thạch Nham! Chớ có đi loạn.”

” Thăng nhóc, an phận một chút cho ta, đi theo Thạch Nham.”

Bốn người Phong Khả, Ba Lô Đặc, Lạp Tắc Nhĩ, Giới Nông vẻ mặt mừng như điên, lớn tiếng hò hét.

Rất nhiều lược đoạt giả đang nhìn nhau không vừa mắt đều xốc lại tinh thần tỉnh táo, đều biết đều biết đã có phát hiện, không nói gì, toàn bộ đi theo Thạch Nham.

870. Chương 862: Cấm Hồn Đài

Thạch Nham thân như lưu tinh, hóa thành một đạo tinh quang, xâm nhập khu vực trung ương ảo trận.

Tất cả lược đoạt giả ai nấy phóng xuất ra lực lượng, lớn tiếng hò hét đi theo.

Tinh quang sáng rực từ trong tinh đồ do bất hủ mục khắc thành nở rộ, cực kỳ đẹp mắt, trong đó một đường tinh thần hàng tuyến hiện ra trong đầu Thạch Nham, có thể thấy được rõ ràng.

Hắn Tinh tu tinh thần áo nghĩa, thăm thẳm tinh quang trong cơ thể vào, tinh đồ như mà Phong Khả không thể nhìn thấy lại bị hắn nhìn thấy.

Có chỉ dân của tinh đô, Thạch Nham một đường bay nhanh, đợi cho phát hiện người phía sau theo không kịp thì mới dần dần chậm lại.

Trong lòng Lược đoạt giả được nhen nhóm hy vọng, toàn bộ ngừng cãi nhau vô vị, để có thể ra khỏi ảo trận đã vây khốn nửa năm, đều dốc sức đuổi theo.

Bay liền ba tháng.

với tốc độ của đại đa số Thần Vương, liên tục bay ba tháng, cũng không biết xuyên qua được khoảng cách xa cỡ nào.

Một ngày nào đó, Thạch Nham dẫn đầu thoát ra khỏi sương mù, bỗng nhiên tới một mảnh đất trời sáng tỏ.

Hai mắt hắn đột nhiên sáng rực, lập tức sợ ngây người, ngây ngốc không nói ra lời, chỉ cau mày nhìn về phía trước.

Nửa ngày sau, Phong Khả và các lực đoạt giả khác hàng lâm, cũng nhìn về phía thạch địa đó, cũng giật mình.

” Tình huống gì vậy!” Lạp Tắc Nhĩ đột nhiên kinh hãi hét lên, vẻ mặt thấp thỏm lo âu: “Linh hồn tế đài của ta bị giam cầm rồi, không thể động đậy, áo nghĩa không thi triển ra được!”

” Không xong! Ta cũng vậy, linh hồn tế đài bất động rồi!”

” Chết tiệt! Đây là địa phương quái quỷ gì vậy, không ngờ có thể giam cầm linh hồn, bất kỳ áo nghĩa nào cũng khó có thể chuyển động!”

“Không phải vào tuyệt địa rồi chứ!”

Mỗi một lực đoạt giả tiến vào khu vực này, còn chưa kịp quan sát bốn phía thì đều không nhận được kinh hãi hét lên, có một loại cảm giác như bị bị quản chế.

Bất luận là Thần Vương, Chân thần cảnh, hay là Phong Khả đã đạt tới cấp bậc Nguyên Thần nhị trọng thiên, hạ xuống nơi này liền lập tức không thể thi triển áo nghĩa thần thông, đều từ trên trời rơi xuống, đứng ở trên thạch địa.

Bình thường mà nói, cường giả ngưng luyện ra thần hồn, ít có khả năng bị giam cầm thần hồn, trói buộc linh hồn tế đài.

Phong Khả là cảnh giới Nguyên Thần nhị trọng thiên, với tu vi cường hãn như vậy, trừ phi người cao hơn hẳn cả một cấp bậc, nếu không thì tuyệt đối không thể giam cầm được linh hồn tế đài của hắn.

Nhưng mà, rơi xuống khu vực này, linh hồn tế đài của hắn lập tức dừng xoay chuyển, một thân áo nghĩa cũng khó có thể phóng xuất ra.

Thạch Nham tất nhiên cũng vậy.

Linh hồn tế đài như là bị bàn tay vô hình ấn xuống, không thể nhúc nhích, dù loại áo nghĩa và tâm linh như là bị cắt đứt, không gian, sinh tử, tinh thần ba loại ba loại đều đình chỉ bất động, không thể phóng thích tùy tâm sở dục nữa.

Trong mắt mọi người, chính là một mảnh thạch địa bát ngát, được cắt phi thường nhẵn, thạch địa dưới chân cứng rắn và lạnh như băng.

Nơi cuối tầm mắt, lơ mơ có thể thấy được từng tấm bia đá trăm mét, dựng trên thạch địa, như là những lá cờ.

” Nơi này có thể giam cầm linh hồn tế đài, có lực lượng vô hình nào đó bao phủ thương khung, chỉ cần rơi xuống, bất kỳ ai cũng không thể phóng thích ra lực lượng áo nghĩa, chỉ có lực lượng nhục thân là có thể thi triển ra được.” Thạch Nham trầm mặc một hồi lâu rồi quay đầu, tay cầm, nói với Phong Khả: “Nơi này chính là nơi tinh đồ đánh dấu, tựa hồ chính là trung ương của cấm địa!”

Phong Khả hoảng sợ.

Bốn người Lạp Tắc Nhĩ, Giới Nông, Ba Lô Đặc, Kiệt Tư Đặc cũng hoảng sợ, thần thái động dung, đều nhìn quanh bốn phía.

” Đã đến trung ương cấm địa rồi ư?” Cả nửa ngày sau Phong Khả mới hỏi.

Thạch Nham gật đầu: “Không sai, chúng ta đi xuyên trong ảo trận ba tháng, cuối cùng đi tới trung ương cấm địa. Ta nghĩ, sự kỳ diệu của cấm địa là ở nơi đây.”

“Đi xem tình huống thế nào.” Phong Khả hít một hơi, nghiêm túc nói: “Mọi người cẩn thận một chút, đừng tách ra, trong chốc lát nếu có gì không ổn thì nhớ rõ trưng cầu ý kiến của Thạch Nham trước.”

Mọi người đồng ý.

Tứ đại cự đầu không thể phá được ảo trận, dưới sự dẫn dắt của Thạch Nham xuyên qua, mỗi một lượt đoạt giả trong lòng đều có đáp án, biết ở đây năng lực của Phong Khả không đủ để bảo toàn bọn họ.

Ngược lại, Thạch Nham lai lịch không rõ thì vào thời điểm mấu chốt, có lẽ có thể bảo vệ bọn họ không chết.

Thạch Nham Mọi người nhìn về phía Thạch Nham bỗng nhiên cũng có ý tứ khác.

” Tạp Thác, các người đi với ta.” Thạch Nham thản nhiên vẫy gọi.

Tạp Thác nhếch miệng cười, ngạo nghễ dẫn theo tùy tùng đi tới chỗ hắc, lượt đoạt giả đi theo Tạp Thác trong lòng trong lòng kích động, mình khôi thủ của khôi thủ đã tìm được một hòn núi dựa rất tốt.

” Phong Nhiêu.” Thạch Nham trầm ngâm một chút rồi nhẹ giọng gọi.

“Đi đi, đi theo tiểu tử đó so với đi với chúng ta thì an toàn hơn.” Phong Khả cười cười, hào phóng nói với nữ nhi: “Chúng ta có thể tới được nơi này đều dựa vào Thạch Nham, lần này nếu có thể tìm được chỗ tinh đồ đánh dấu, Thạch Nham xem như giành công đầu.”

Không có ai có dị nghị gì.

Thạch Nham đã dùng năng lực để chứng minh điểm này.

Phong Nhiêu cười khanh khách, rất ngoan ngoãn đi về phía Thạch Nham, Tạp Thác: “Tên gia hỏa người thật đúng là thần bí, ảo trận ngay cả cha ta cũng không thể cởi bỏ, người lại có thể phá được, xem ra người thích hợp làm thủ lĩnh hơn.”

“Chỉ là mượn dùng tinh đồ thôi, cũng không cũng không có thanh danh như phụ thân người, ở trong lượt đoạt giả cũng không phải là trụ cột. Đương nhiên, ta cũng không có hứng thú làm thủ lĩnh lượt đoạt giả, chỉ cần có thể tìm được Sinh mệnh chi tinh, ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi.” Thạch Nham thản nhiên nói.

” Chúng ta xuất phát thôi, linh hồn cấm chế của nơi này chỉ là tạm thời, đi qua đây thì tất cả đều sẽ khôi phục, mọi người đừng hoang mang.” Phong Khả cao giọng hô to, lập tức đi trước làm gương, bước vào chỗ những tấm bia đá hiện ra.

Sau nửa canh giờ.

Đoàn người đi tới chỗ bia đá, sắc mặt toàn bộ thay đổi, ánh mắt kinh hãi.

Mười ba khối đá cao trăm mét, mỗi một khối đều khắc những đường nét trận pháp khó hiểu rườm rà, như là trời sinh, bất kỳ ai nhìn chăm chăm vào tấm bia đá mấy lần đều sẽ bị linh hồn lún sâu, có một loại cảm giác tuyệt vọng âm trầm như trầm luân vào địa ngục.

Luyện được sư Kiệt Tư Đặc nhìn chăm chăm vào tấm bia đá trong chốc lát, sắc mặt tái nhợt, trán túa mồ hôi lạnh, ý thức tựa hồ cũng trở nên mơ hồ.

Thạch Nham coi như tinh thông trận pháp, nhìn chăm chăm vào một tấm bia đá trong chốc lát, cả người cũng lạnh như băng, như bị tà lực xâm nhập, không nhìn được nổi lên dục vọng hiếu sát.

dưới tiếng hô to của Huyền Băng Hàn Diễm, hắc mới tỉnh táo lại, không nhìn được hết to: “Đừng nhìn bia đá lâu!”

Tiếng hét của hắc vang vào trong đầu Kiệt Tư Đặc.

Bỗng nhiên bỗng nhiên chấn động, đột nhiên tỉnh dậy, khóe miệng ứa ra một vết máu, run rẩy quát: ”Nghe hắc! Đừng nhìn tấm bia đá quá lâu,

Phía trên Mỗi một tấm bia đá đều buộc những sợi xích sắt to bằng cổ tay, bên trên cũng khắc phù văn kỳ diệu, dài cả trăm mét,

Khu vực này có mười ba tấm bia, trên mỗi một tấm bia đá đều khắc đồ án phức tạp khó hiểu, đồ án như hoa tươi yêu dị nở rộ, trong nhụy hoa xích sắt xích sắt, chỗ mười ba sợi xích nối nhau, khu vực trung ương chính là một khối thạch đài.

Thạch đài bóng loát trong suốt, một đầu mười ba sợi xích nối nhau thì đầy những móc câu, có vết máu đã khô.

Mười ba tấm bia đá cao trăm mét, xếp theo hình tròn quanh thạch đài, trên mỗi một tấm bia đá đều có một cái xích, nối với thạch đài ở giữa, ở cuối xích sắt có vết máu rõ ràng.

Dưới thạch đài và bia đá, mọi người lộ ra vẻ nhỏ bé, tấm bia đá cao trăm mét như núi nhỏ, lộ ra áp lực, khiến cho người ta không nhìn được mà linh hồn sợ hãi.

Nhìn thoáng qua, mười ba tấm bia đá và thạch đài, được xích sắt nối lại như là một tấm mạng nhện cực lớn, tựa hồ ẩn chứa ý cảnh khủng bố nào đó, khiến cho người ta tâm thần kính sợ.

“Đây là thạch đài gì vậy, có chút kỳ diệu.” Một lực đạo giả lẩm bẩm đi tới trước, vươn tay ra chạm vào thạch đài

“A!”

Có người không nhìn được hét lên.

Mọi người kinh hãi nhìn tới.

Chỉ thấy người đó, thân thể dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy đóng băng, chỉ trong một hơi thở, đã thành một khối băng, rồi lập tức đột nhiên nứt ra, hóa thành những mảnh băng, linh hồn tế đài và thân thể trong nháy mắt đã vụn nát, một chút khí tức cũng không còn.

Tất cả lực đạo giả đều giống như gặp quỷ, sợ hãi lui ra sau.

Một người Trong đó vô ý giẫm lên xích sắt loang lổ vết gỉ, chân hắn vừa chạm vào xích sắt, thân thể đã như hoa tươi nhanh chóng héo rũ, chỉ trong một chớp, sinh cơ mất sạch, da rơi xuống đất, huyết nhục thì như bị thấm thấu vào xích sắt, thuận theo xích sắt chảy về phía bia đá.

Đồ án như yêu hoa khắc trên Tấm bia đá phút chốc đỏ rực lên, tỏa ra ánh sáng.

vết gỉ trên xích trải qua tinh hoa huyết nhục của hắn chảy qua, biến mất quỷ dị, trở nên sáng rực, cực kỳ tà dị.

“Đừng chạm vào bất kỳ thứ gì.” Kiệt Tư Đặc không nhìn được hét lên, thanh âm tràn ngập thấp thỏm lo âu: “Nơi này là một lao tù như luyện ngục, trên thạch đài, trước đây khẳng định đã giam cầm một người! Mười ba sợi xích sắt đâm vào thân thể máu thịt của hắn, khiến cho không thể không thể gãy dựa, còn hút tinh khí huyết nhục từ thân thể của hắn, cực hạn chỉ lực trên thạch đài, khiến hắn từng thời từng khắc phải chịu tra tấn, bị tiêu hao lực lượng, căn bản không có dư lực để đối kháng với lực lượng của lao tù này, nếu không muốn chết thì đừng có chạm linh tinh.

Kiệt Tư Đặc quát to, khiến rất nhiều người tay chân luống cuống lập tức đứng yên tại chỗ không động đậy.

Tứ đại cự đầu triệt để ngây dại, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Mười ba tấm bia đá, mười ba sợi xích trong nháy mắt đã làm huyết nhục của một cường giả cảnh tiêu vong, một thạch đài trong nháy mắt khiến một cường giả Thần Vương đóng băng rồi vỡ tan, lao tù rộng tới mấy ngàn thước vuông chỉ để nhốt một người.

Người này cường hãn cỡ nào?

” Mau nhìn phía trước đi, có rất nhiều tấm bia đá và lao tù, Giới Nông hoảng sợ biến sắc, chỉ về phía xa xa.

Mọi người chăm chú nhìn, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Ở phía trước thị tuyến, dựng rất nhiều bia đá, mỗi một tấm đều buộc xích sắt, ở giữa những tấm bia đá có thạch đài, trên thạch đài có xích sắt rủ xuống, khu vực giam cầm tương tự, ít nhất cũng có mấy chục khu vực, trong mỗi một khu vực đều giam cầm một cường giả.

871. Chương 863: Phỏng Đoán Khủng Bố

Hai gã lược đoạt giả đều là Thần Vương cảnh, một người chạm vào thạch đài, trong nháy mắt đã đóng băng rồi vỡ vụn, người còn lại thì giâm phải xích sắt, một thân huyết khí bị hút cạn, chỉ còn lại da bọc xương.

Mọi người bỗng nhiên có chút mao cốt từng nhiên.

Nếu nơi đây quả thực là nơi nhốt cường giả, vậy cường giả năm đó bị mười ba sơ dây xích đâm vào xương cốt, bị giam cầm ở đây cường đại tới mức nào.

Chỉ cần bị nhốt ở đây, thạch đài sẽ thủy chung phóng thích ra bằng hàn chi lực, mười ba sơ xích sắt sẽ không ngừng nghỉ hút tinh hoa của huyết nhục, hẳn có thể kiên trì được bao lâu?

Lực lượng và huyết khí thần thể của hắn nhiều tới cỡ nào mới có thể kiên trì giây dua được?

Hắn rốt cuộc bị giam cầm bao lâu?

Mọi người quả thực không dám tưởng tượng!

Một đóa hỏa diễm lặng lẽ bay ra, trực tiếp chui vào vào thạch đài, chính là Huyền Băng Hàn Diễm.

Sinh mệnh thể cực hàn này là một trong những thiên hỏa, không truyền tin cho Thạch Nham mà bay về phía thạch đài, tựa hồ đang hấp thu năng lượng, linh hồn ba động nhảy nhót.

” Hữu dụng với người à?” Thạch Nham kinh ngạc truyền tin.

” Hàn lực tinh thuần Nhất! Tuy rằng độ lạnh còn lại chỉ bằng một phần tám, nhưng đối với ta thì vẫn rất khổng lồ!” Huyền Băng Hàn Diễm cực kỳ hưng phấn: “Tàn năng trong một khối ngọc thạch này đủ để ta đột phá một giai!”

”Ta nghĩ, số của người rất tốt, ở phía trước còn có hàn thạch cùng loại.” Thạch Nham nói.

” Không, không phải tất cả tảng đá đều là thạch!” Trong đó có rất nhiều khối không còn một tia hàn năng nào, những khối có thì cũng tiêu hao gần hết rồi, không còn nhiều như khối này.” Hỏa băng hàn diễm truyền tin.

Thạch Nham ngạc nhiên.

Trong lúc hắn đứng đó, các lược đoạt giả đều sợ hãi vòng qua xích sắt rủ trên mặt đất, đi theo Giới Nông bước về phía trước.

Sau hai canh giờ, đoàn người đã vòng được qua khu vực này.

” Không phải mỗi một nơi giam cầm đều là do khối tám bia đá và mười ba sơ xích sắt hình thành, cấm địa do mười ba tấm bia đá tạo thành chỉ có hai nơi, còn lại đều là mười hai, mười một tấm bia đá, tổng cộng có ba mươi hai khu giam cầm, hai mươi khu có mười một tấm bia đá hình thành. Mười khu có mười hai tấm bia đá tạo thành, hai khu vực là do mười ba tấm bia đá tạo thành.” Kiệt Tư Đặc trên đường đi, nói với Thạch Nham đang đứng bất động: “Ta nghĩ, người nên tới khu giam cầm khác xem, chỗ đó là khu giam cầm do mười ba tấm bia đá trăm mét tạo thành, Tật Thác đang ở đó.”

”Tật Thác ư?” Thạch Nham kinh ngạc: “Hắn sao lại ở đó?”

”Hắn hình như có phát hiện giwof đó.” Kiệt Tư Đặc ánh mắt run un, trong lòng tựa hồ có suy nghĩ. Nhưng tạm thời không dám khẳng định, vẫn đang tiến hành nghiệm chứng.

Thạch Nham gật đầu, truyền tin cho Huyền Băng Hàn Diễm, rồi đi cùng Kiệt Tư Đặc tới chỗ của Tật Thác

Ven đường, có thể nhìn thấy rất nhiều tấm bia đá. Tấm nào cũng dựng thẳng, có khắc đồ án khó hiểu, giống như là hình những đóa hoa yêu dị, bên trong nụ hoa liền với xích sắt, một đường, có thể nhìn thấy rất nhiều nơi giam cầm cùng loại.

Đại đa số nơi giam cầm đích xác đều có mười hai, mười một tấm bia đá bao quanh mà thành, chỉ có chỗ cuối là giống như chỗ đầu tiên, có mười ba tấm bia đá.

Hai khu vực cách nhau cực xa, người khởi xướng tựa hồ không muốn để hai người bị giam cầm này trao đổi với nhau, cho nên tách hai người rra.

Tập Thác đang đứng bên cạnh một thạch đài cùng loại, thạch đài đó đã vỡ vụn, xích sắt treo bên trên có mười ba cái, mười cái đã vỡ, tựa hồ bị người ta giật đứt, rất nhiều mảnh sắt vương vãi, rất nhiều lược đoạt giả đứng bên trong những mảnh sắt vụn, nhưng không ai dám đụng vào.

”Sư huynh, Vừa thấy Thạch Nham tới, Tập Thác lập tức kích động hô lên.

“Có phát hiện gì?” Thạch Nham nhíu mày.

”Là nhưng, người bị giam cầm là hần, Tập Thác cả người run rẩy, sắc mặt cực kỳ rung động.

“Ai?” Trong nhất thời không có phản ứng, Thạch Nham thuận miệng hỏi.

”Người truyền thừa cho ta, là hần! Ta dám khẳng định!” Tập Thác hít sâu một hơi: ”Xích sắt đứt và trong thạch đài là do hôn loạn chi lực là nổ tung, ta xác định trăm phần trăm,

Kiệt Tư Đặc hoảng sợ.

Phong Khả, Giới Nông, Ba Lô Đặc mấy người trợn mắt há hốc mồm.

“Thật sự là hần ư?” Thạch Nham hai mắt sáng rực, vẻ mặt không dám tin.

Liên tục gật đầu, Tập Thác sắc mặt có chút dữ tợn: “Chết tiệt, rốt cuộc là ai là thất đứng như vậy? Không ngờ giam cầm hần ở đây, bắt hần phải chịu tra tấn như vậy? Linh hồn tể đài bị trấn áp, không thể chuyển động, tinh khí huyết nhục thì bị xích sắt hấp thu, còn bị cực hàn chi lực thẩm thấu, đây là sự tra tấn không có tính người.”

Tập Thác có được truyền thừa của người đó, ở sâu trong nội tâm, đã xem người đó là sư phó.

Thình lình, phát hiện người từng giam cầm hần, tra tấn hần không biết bao nhiêu năm, Tập Thác quả thực cũng cảm động lây, hận không thể bắt được người khởi xướng rồi cũng khiến hần phải ném thử tư vị như vậy.

Nghe hần nói như vậy, sắc mặt Thạch Nham cũng trầm xuống, nhìn những nơi giam cầm này, vẻ mặt tức giận.

Người làm ra tất cả những cái này, thủ đoạn cực kỳ xấu xa, đè ép linh hồn tể đài của những người bị giam cầm, dùng những tấm bia đá làm căn bản, dùng những sợi dây xích để xuyên thấu cốt thần thể, dùng thạch đài để xâm nhập cực hàn chi lực, khiến cho người ta muốn sống không được, muốn chết không xong, chịu đựng sự tra tấn thống khổ không thể tưởng tượng được.

Mà giam cầm thì vô số năm, khiến tinh năng trong cơ thể bị hút sạch.

Mặc dù chưa từng tận mắt thấy, nhưng chỉ cần nghĩ tới thôi Thạch Nham đã lập tức cảm giận ngút trời rồi.

Hần cũng như không sai biệt lắm, coi chủ nhân của Huyết Văn Giới là sư phó, người tu luyện hỗn loạn áo nghĩa, chắc là một trong Bát hổ tông của chủ nhân Huyết Văn Giới, tất nhiên chính là người trong nhà, là trưởng bối sư môn.

Trưởng bối bị giam cầm, không biết phải chịu tra tấn bao nhiêu năm, hần há có thể không nổi giận.

” Người đó đã giãy thoát, giật đứt xích sắt, hần là dùng lực lượng của mình để phá cấm mà ra, đúng là nhân vật đáng sợ!” Phong Khả kinh hãi nói.

” Đáng tiếc, vẫn vẫn lạc, linh hồn tể đài sụp đổ ở tử vực hoang vắng.” Tập Thác nóng nảy không thôi, nói: “Nếu để ta biết là ai, chắc chắn sẽ khiến hần phải chịu sự tra tấn tương tự, tuyệt không nhẹ hơn.”

” Tử vực Hoang vắng và cấm địa nối với nhau, chắc cũng ở gần đây, có điều tử vực hoang vắng có lối ra khác. Tập Thác người vận khí không tồi, nếu không thì người không những khó tới mà ngược lại ắt phải chết.” Lạp Tắc Nhĩ cảm khái nói.

” Đương nhiên, ta nếu có thể từ nơi này đột phá thì cũng không đến nỗi dấn sâu vào ảo trận.” Tập Thác hừ lạnh một tiếng, không khách khí nói.

Lạp Tắc Nhĩ nhíu mày!” Không nói thêm gì.

sau khi Tạt Thác đột phá đến Nguyên Thần cảnh, hỗn loạn áo nghĩa quả nhiên đã bước vào chính quy, tuy rằng thời gian đột phá không lâu, nhưng khí tức nguy hiểm từ trên người phóng xuất ra so với Lạp Tắc Nhĩ, Giới Nông, Ba Lôi Đặc còn khủng bố hơn một phần.

Đều là Nguyên Thần cảnh, lòng tự tin của Tạt Thác tăng vọt, biết áo nghĩa của mình cũng có uy lực khủng bố, trong lời nói tất nhiên là không còn rụt rè.

Trong mọi người, hẳn trừ Thạch Nham thì vẫn thật lòng cung kính ra, thì không để người khác vào mắt.

Kể cả Phong Khả.

” Tạt Thác, ngươi có biết người truyền thừa cho ngươi rốt cuộc ở loại cảnh giới nào không? Ta có suy đoán nhưng cũng không dám chắc.” Kiệt Tư Đặc nghiêm túc hỏi.

” Ta không biết, linh hồn tế đài của hắn đã sụp đổ, chỉ còn lại một dòng áo nghĩa lạc ấn tinh thuần, nếu không phải như vậy thì ta cũng sẽ không đến mức tu luyện lạc lối. Bởi vì áo nghĩa lạc ấn của hắn không hoàn chỉnh, cho nên ta trước đó mới không thể phóng xuất ra được lực lượng áo nghĩa chân chính của hắn.” Tạt Thác lắc đầu.

” Kiệt Tư Đặc, ngươi có phán đoán gì?” Phong Khả nhíu mày.

Kiệt Tư Đặc là luyện được sư, thanh danh ở Thiên Phật thành cực cao, nghiên cứu sách cổ rất nhiều, biết nhiều bí mật cổ xưa, Phong Khả rất coi trọng phán đoán của hắn.

Đám người Giới Nông cũng không khỏi đều nhìn về phía hắn.

Kiệt Tư Đặc ánh mắt tràn ngập kính sợ, chập chập miệng nói: “Ta nếu nói ra thì chỉ sợ các người cho rằng ta điên rồi.”

“Không đâu.” Phong Khả lắc đầu.

Thạch Nham cũng nhìn về phía hắn: “Nói ra nghe thử đi, kiến thức của ngươi mọi người đều công nhận.”

Kiệt Tư Đặc cười khổ: “Sau khi tới nơi này, ta phát hiện kiến thức của ta thật sự rất nông cạn, ừ, ta nói cái nhìn của mình nhé, các người đừng cười nhạo, đây chỉ là phán đoán của ta thôi, rất nhiều chỗ chỉ là cảm giác, không đưa ra được lý do vô cùng xác thực, cho nên đừng có truy hỏi tới cùng, bởi vì ta không thể cho các người được câu trả lời thuyết phục.”

“Đừng lè mề nữa, nói mau lên!” Phong Nhiêu bực mình giục, cảm thấy hôm nay Kiệt Tư Đặc có chút kỳ quái.

” Các người đều chú ý rồi, nơi giam cầm của chỗ này tổng cộng có ba mươi hai chỗ, trong đó hai mươi chỗ từ mười một tấm bia đá hình thành, mười từ mười hai tấm bia đá hình thành, chỉ có hai nơi do mười ba tấm bia đá hình thành.” Kiệt Tư Đặc hít sâu một hơi, ngữ khí có chút run rẩy: “Ta từng xem qua một quyển sách cổ không được đầy đủ, bên trên có viết về một sự kiện, nói ở thời đại cực kỳ xa xưa, chủng tộc tự xưng là thần trên phân chia cảnh giới tựa hồ áp dụng tấm bia đá làm dấu hiệu cảnh giới, cũng chính là một tấm bia đá đại biểu cho một cảnh!”

“Thế nghĩa là sao?” Lạp Tắc Nhĩ không hiểu, hỏi.

“Phân chia cảnh giới của chúng ta là hậu thiên, tiên thiên, nhân vị, bách kiếp, địa vị, niết bàn, thiên vị, thông thần, chân thần, Thần Vương, Nguyên Thần, Hư Thần Thủy Thần, tổng cộng mười ba cấp bậc. Nói như vậy, hậu thiên là một tấm bia đá, hai tấm thì có nghĩa là tiến vào tiên thiên, theo thứ tự tăng lên, đột phá mỗi một giai thì có thêm một tấm bia đá.” Kiệt Tư Đặc cẩn thận trình bày.

Mọi người triệt để chờ đợi, lặng ngắt như tờ nhìn hắn, ngay cả thở cũng không..

“Nơi này có mười ba tấm bia đá, nếu thật sự có thể án chiếu theo tấm bia đá để tính toán cảnh giới thì người bị giam cầm ở đây, chắc là, chắc là...” Kiệt Tư Đặc không nói được câu nào.

” Thủy Thần!” Thạch Nham chấn động!” với định lực của hắn cũng sợ đến nỗi thiếu chút nữa thì không nhận được hết lên.

“Không sai, dựa theo tấm bia đá để phân chia thì cảnh giới của người bị giam cầm hẳn là Thủy Thần cảnh.” Kiệt Tư Đặc cả người vô lực, sắc mặt tái nhợt, trán túa mồ hôi! Thủy Thần! Cảnh giới đỉnh phong mà chúng ta biết! cường giả có lực lượng chỉ gờ tay một cái là hủy một viên Sinh mệnh chi tinh, chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không ai tận mắt nhìn thấy tồn tại cấp bậc thần chi thủy tổKJ’W

Rất nhiều người đặt mộng ngồi xuống, hai mắt vô thần, như là bị dọa cho choáng váng, chỉ có thể hỗn hển thở.

Tứ đại cự đầu Phong Khả cũng cả người run rẩy, ánh mắt đờ đẫn.

Thạch Nham cũng vẻ mặt hoảng hốt, bị phỏng đoán của Kiệt Tư Đặc khiến cho khiếp sợ tới tột đỉnh.

872. Chương 864: Chúng Ta Nhiều Người

Nếu suy đoán của luyện được sư Kiệt Tư Đặc là thật, có nghĩa là, ở đây giam cầm hai gã Thủy Thần, mười tên Hư Thần, hai mươi Nguyên Thần!

Đây là khái niệm gì?

Đừng nói Thủy Thần, bất kỳ một lực lượng cảnh giới Hư Thần nào cũng đủ để quét ngang Liệt Diễm tinh vực rồi.

Mười tên Hư Thần, hai gã Thủy Thần, sự cường hân của một cỗ lực lượng này quả thực kinh thiên động địa. Vượt qua cực hạn tưởng tượng của mọi người.

Bởi vậy, đoàn người toàn bộ triệt để trợn tròn mắt, không biết nói gì.

Cả nửa ngày này, Kiệt Tư Đặc vẻ mặt vẻ mặt chưa sót, có chút thổn thức: “Đương nhiên, tất cả đều là ta phán đoán ra, không biết là thật hay giả. Nhưng thật sự thật sự là như vậy, tên gia hỏa giam cầm những cường giả này lợi hại tới cỡ nào?”

Mọi người sắc mặt kinh hãi, lại rung động.

Xì xì!

Một ngọn lửa từ xa bay tới, hóa thành một đạo ánh sáng xẹt qua bên cạnh Thạch Nham, nhảy vào trong thạch đài mà Tạp Thác đứng cạnh, chợt lóe rồi biến mất.

Mọi người nhảy bén phát hiện, đều lộ ra vẻ chú ý, ánh mắt hiện ra vẻ dò hỏi.

Thạch Nham lạnh lùng cười: “trong thạch đài của nơi này có cực hàn chi lực, ta tiểu gia hỏa kia thì giống như là thuốc bổ.”

Mọi người đã sớm biết sự kỳ diệu của hắn, cũng không lấy làm lạ nữa, gật đầu, không nói gì.

” Thạch Nham, tinh đồ đó đã chỉ phương vị mới chưa?” Lúc này, Phong Khả chung quy cũng không nhìn được, lên tiếng hỏi, hắn cũng không yêu cầu Thạch Nham trả lại tinh đồ, tựa hồ cũng biết hắn giữ tinh đồ thì không sáng suốt.

“Để ta xem.” Nhíu mày, lại lấy tinh đồ từ trong ống tay áo ra, đang muốn xem sát thì sắc mặt cứng lại, bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài: “Không thể biết được.”

” Tình huống thế nào?” Đồng tử Lạp Tắc Nhĩ co rút lại.

” Nơi đây giam cầm linh hồn tế đài, nếu như muốn điều tra đánh dấu của tinh đồ thì phải vận dụng năng lượng của linh hồn tế đài, cho nên... Ta không thể thấy rõ hàng tuyến mới trong đó.” Dừng một chút, hắn thuận tay ném tinh đồ cho Phong Khả.” Người xem thử đi?”

Phong Khả tiếp nhận tinh đồ, nhắm mắt cảm ứng, cũng lắc đầu bất lực: “Quả thật không thể điều tra sự ảo diệu của tinh đồ.”

“Vậy phải làm sao?” Giới Nông mặt như đĩa muối: “Không thể điều tra tình đồ thì không tìm thấy hàng tuyển mới, vậy làm sao tới được tâm tinh vực? Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể theo đường cũ mà về lại ảo trận đó ư?”

“Ta nghĩ bên ngoài cấm địa này cũng là ảo trận, chỉ cần từ nơi này rời khỏi thì chắc sẽ lại ảo trận?” Phong Khả trầm ngâm một chút, lại nhìn về phía Thạch Nham: “Người thấy sao?”

“Có lẽ vậy, có điều tamuôn chờ một chút, chờ tiêu gia hỏa kia của ta tắm bổ xong đã.” Thạch Nham nhún vai, thần thái tự tại: “Nếu có người không chờ được thì có thể đi trước.”

Sắc mặt Mọi người trầm xuống.

Không có hắc dẫn đường, một khi tiến vào trong ảo trận, mọi người sẽ lại lạc đường, cảnh giới của Phong Khả mặc dù cao, đáng tiếc cũng không hề biết chân lý của tinh thần ảo nghĩa, rất khó tìm được đánh dấu trong tinh đồ.

Thạch Nham không dẫn đầu, không ai dám tự tin nói rằng có thể tìm được tâm tinh vực, cho nên hắc tạm thời không muốn đi thì mọi người tuy rằng khó chịu, nhưng cũng chỉ có thể ở lại chờ, không ai dám đi trước.

” Đáng tiếc, cảnh giới của chúng ta vẫn quá thấp, bằng không, có lẽ có thể cởi bỏ được bí ảo này. Thậm chí thông qua điều tra cổ văn trận trên thạch đài, có khi còn kiếm được lợi ích.

Kiệt Tư Đặc không khỏi lắc đầu thở dài, ngay cả hắc đạt tới Nguyên Thần cảnh cũng không thể hiểu nổi sự ảo diệu của trận pháp, cũng không thể nhìn thạch đài quá lâu, nếu không linh hồn sẽ mỏi mệt, sẽ sinh ra ảo cảnh.

Vù vù vù.

Tiếng rít chói tai thỉnh thoảng vang lên, từ cửa khu vực trước đó họ hàng lâm, đột nhiên hiện ra từng đạo thân ảnh.

Phong Khả đột nhiên biến sắc, không nhịn được hét lên: “Là cường giả của tam đại thế lực!”

Mọi người hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, như chim sợ cành cong, lập tức muốn trốn chạy.

Ba người Ba Lôi Đặc, Lạp Tắc Nhĩ, Giới Nông cũng không thể giữ được bình tĩnh, ánh mắt hiện ra vẻ bất an.

“gặp nhau ở đây cũng chưa chắc đã phải chuyện không tốt.” Thạch Nham nói nhỏ, thần thái tự nhiên, giống như không hề lo lắng.

Các lực đoạt giả đang nôn nóng bất an, nghe hắc nói như vậy thì đều kinh ngạc nhìn về phía,, không rõ thâm ý.

Phong Nhiêu cũng sợ một chút, có phản ứng trước tiên, quát: “Linh hồn tế đài của Chúng ta bị giam cầm, bọn họ cũng vậy thôi, không ai có thể phóng xuất ra ảo nghĩa, chỉ có thể lực lượng của thần thể để công kích, chúng ta cũng chưa chắc đã chịu thiệt. ít nhất thì chúng ta cũng đông hơn!”

Mắt Mọi người bỗng nhiên sáng lên.

Lạp Tắc Nhĩ sắc mặt dữ tợn, khóe miệng phác ra nụ cười tàn nhẫn: “Không sai, ở đây chúng ta không phải sợ họ, đây có lẽ còn là cơ hội!”

Sắc mặt của Phong Khả cũng trầm xuống, cổ gập gập, cả người truyền đến tiếng lách cách, tựa hồ đang thúc dục thần thể: “Chúng ta quả thực không cần sợ.”

Lực đoạt giả nghe bọn họ nói như vậy, ai nấy thần thể tản mát ra sát khí tàn nhẫn, trong hai mắt chiến ý bùng nổ, chẳng những tỉnh táo lại, không chạy trốn, còn chậm rãi tới gần phía người vừa tới.

Bọn họ có thể nói là một cỗ thể lực siêu chiến nhất của Liệt Diễm tinh vực, sống trên đầu dao lưỡi kiếm, cũng không ngại chiến đấu, ngược lại, nếu biết không phải là kết quả hắc phải chết, bọn họ rất hưng phấn liều chết đánh một trận.

Tam đại thể lực một mực chèn ép bọn họ, nhiều năm như vậy, thường xuyên phải cường giả càn quét bọn họ, đối với ba cổ thể lực này bọn họ một chút hào cảm cũng không có, chỉ cần có cơ hội thì tất nhiên sẽ hung hăng cản trở.

người Cảnh giới cao thâm, cho dù là không thể vận dụng lực lượng, chỉ bằng sự cường hãn của thần thể, cũng không phải có thể dễ dàng chống lại. Nhớ kỹ, phải dùng chiến thuật biến người, chúng ta nhiều người hơn. Cứ ulla lên mà càn xé cào cấu, người cảnh giới cao mấy cũng bại. Chúng ta rất may mắn, nơi này có lợi cho chúng ta, bởi vì linh hồn tế đài bị giam cầm, chênh lệch cảnh giới có thể dùng nhân số để bù lại, mọi người phải nắm lấy cơ hội này, tận khả năng giết cho thật nhiều người!”

Phong Khả rất lý trí, biết ưu khuyết của phía mình, biết chỉ có dựa vào ưu thế nhiều người, mới có thể thật sự khiến cho đối phương trọng thương, trước khi chưa giao chiến đã định ra phương châm.

Mọi người ầm ầm đồng ý.

Mấy ngàn lược đoạt giả, như là châu chấu chen chúc mà đến, vây quanh khu vực tam đại thể lực hàng lâm.

Ở đó, đoàn người Bích Thiên, Lý Nhạc Phong, Áo cổ Đa vẫn đang khiếp sợ nhìn kỳ quan nơi đây, vẻ mặt hồi hộp.

Khi Tam đại thể lực tiến vào cấm địa, tổng cộng có mấy trăm người, nhưng mà trải qua sự tàn sát của cấm địa, kết giới, lúc này chỉ còn lại có hơn trăm người, hơn trăm người này đều là tinh nhuệ.

bên phía Cửu Tinh thương hội, Phạm Hạc một thân áo xanh, tướng mạo già nua, thân hình gầy yếu nhũn mỳ, bình tĩnh nói: “Lược đoạt giả tới rồi.”

” Đáng chết!” Thác Hải sắc mặt băng hàn: “Linh hồn tế đài không thể chuyển động, một thân áo nghĩa bị trói buộc, ngay cả lực lượng cũng không thể ngưng luyện, chẳng lẽ chỉ có thể vận dụng thần thể để đánh nhau? Không xong rồi!”

Bọn họ đều cảm thấy được điều dị thường, vừa nghe thấy lời nói của Phạm Hạc, đều ý thức được lược đoạt giả chắc biết được sự kỳ diệu của nơi đây, trong lòng có tâm tư.

” Nhân số của Đối phương nhiều hơn, nếu chiến đấu bình thường, chúng ta bằng vào ưu thế của cảnh giới có thể dễ dàng trảm sát bọn họ. Nhưng hiện tại. Chỉ có thể dựa vào thần thể chi lực, có chút khó giải quyết.”

Răng rắc!

Tiếng nhai xương lại từ trong nụ hoa của yêu hoa truyền ra, máu tươi bắn ra, vụn xương cốt bị nhỏ ra, người đó chết thảm tại chỗ.

Yêu hoa càng lúc càng tươi, trên khuôn mặt của quái nhân huyết nhục cũng ngưng luyện, chỉ là mắt hần vẫn nhắm chặt.

Đám người Phạm Hạc quá sợ hãi, tựa hồ ý thức được gì đó.

“Tránh đi!”

Bích Thiên hét lên.

Một cường giả dưới trướng hần lập tức phản ứng, vội vàng lui về phía sau.

Chỉ là ở trong cấm Hồn đài, tốc độ tránh né không bằng được sự truy đuổi của yêu hoa.

Mọi người tro mắt nhìn hần bị yêu hoa nuốt sống, bị nhai xương, cũng chết thảm trong nháy mắt.

Yêu hoa giống như không biết mệt, tiêu hóa vài giây rồi lại hành động.

Trong nhất thời, vô giả của tam đại thế lực đều hét thảm, liều mạng lui về phía Cấm Hồn đài.

Những người này, không biết sự tà dị của cấm Hồn đài, mấy người trong đó vô ý giẫm lên xích sắt, một thân huyết khí bị hút sạch, chỉ còn lại da bọc xương.

Cũng may hàn khí trên thạch đài đều bị Huyền Băng Hàn Diễm hấp thu hết rồi, nếu không thì còn có người xui xẻo, trực tiếp bị đóng băng mà chết.

Cường giả của Tam đại thế lực liên tục hét lên, tận lực né tránh yêu hoa.

nhưng yêu hoa lại như có mắt, mỗi khi cần nuốt xong một người tất sẽ chọn lựa mục tiêu mới, cấm Hồn đài tuy lớn, nhưng tốc độ của nó cực nhanh, bất luận vô giả của tam đại thế lực rải rộng đến đâu thì luôn có một người gặp nạn.

Không ngừng có người bị yêu hoa nuốt sống, đám người Phạm Hạc và Áo Cổ Đa thúc thủ vô sách, ở đây không thể phóng thích lực lượng áo nghĩa, chỉ có nước bỏ chạy.

Nhưng dù vậy, vẫn không có ai rời khỏi rời khỏi cấm Hồn đài, lao về phía ảo trận bên ngoài.

Tựa hồ sự hung hiểm bên ngoài so với yêu hoa trong cấm Hồn đài còn khủng bố hơn.

Lược đoạt giả không ai cười nhạo, không hề vui sướng khi người gặp họa, bọn họ đã kinh lịch qua bài học thảm thống lúc trước, đều rất đồng cảm.

Tai ương của tam đại thế lực Lúc này giống như vận mệnh tương lai của bọn họ, nhìn các vô giả của tam đại thế lực lần lượt bị nuốt, mà yêu hoa thì càng lúc càng tươi, da mặt của quái nhân trong yêu hoa cũng càng lúc càng hồng hào, rất nhiều người trong lòng đã tuyệt vọng.

” Bích Thiên tiền bối, bảo người của người tới đây, ta bảo hộ người cũng không sao, coi như trả nhân tình người không giết Tật Thác.” Đúng vào lúc này, Thạch Nham đột nhiên hô khẽ một tiếng.

Phía trước hần, biển lửa tách ra một thông đạo, đủ cho một người đi thẳng.

Bích Thiên sững sốt, nhìn về phía hần, ánh mắt hiện ra tia sáng kỳ dị.

Bích Nhu vẻ mặt phấn chấn, không đợi phụ thân nàng ta hạ lệnh đã là người thứ nhất xông tới.

Nàng ta cách yêu hoa gần nhất, sợ sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp, lúc này cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp xông tới, tiến vào khe hở do biển

Biển lửa mãnh liệt, năng lượng cực nóng phô thiên cái địa, tựa hồ có thể đốt cháy tất cả.

Nhưng khi Bích Nhu tiến vào thì biển lửa không có gì dị thường, cái khe cũng chưa khép lại.

Trong Tam đại thế lực, Bích Nhu là người thứ nhất bình yên vô sự, đi vào trong đám lược đoạt giả.

” Thạch Nham! Người làm gì vậy?” Ba Lôi Đặc gầm lên.

Đoàn người Lạp Tắc Nhĩ, Giới Y, bao gồm cả không ít thủ lĩnh đoạt giả cũng đều tức giận nhìn về phía hắn, sắc mặt âm lãnh.

Thạch Nham nhú mày, trầm giọng nói: “Ta nợ Bích Thiên nhân tình, hiện tại muốn trả, các người ai có ý kiến?”

Dừng một chút, hắn thấp giọng quát: “Nếu có ý kiến thì rút ra ngoài cho ta! Lão tử không hầu hạ nữa!”

Lời vừa nói ra, tất cả lực đoạt giả cảm như hén, không ai dám nói gì.

Nếu không phải ở trong cấm Hồn đài, nếu không phải có yêu hoa quấy phá, đám lực đoạt giả phản bác này tất sẽ giận dữ, thậm chí sẽ ra tay.

Chỉ là, ở đây, tính mạng của tất cả lực đoạt giả đều nằm trong tay một người là hắn.

Hắn nếu khó chịu, đuổi người phản kháng ra khỏi biển lửa, vậy chẳng khác nào có thêm một khối lương thực cho yêu hoa.

Bởi vậy, tuy rằng lòng đầy phẫn nộ, nhưng không ai dám nhiều lời.

Một cường giả dưới trướng Lý Nhạc Phong bị yêu hoa truy đuổi, đột nhiên mất sáng lên, nhìn thấy nhìn thấy hy vọng, lao về phía khe hở mà hỏa diễm của Thạch Nham tách ra.

Nhưng mà, thân ảnh của thân ảnh mới tiến vào khe hở của biển lửa thì biển lửa lập tức khép lại.

Thần thể của hắn lập tức bị hỏa viêm bao phủ, trong khói lửa, thần thể của hắn trực tiếp bị đốt cháy.

“Ta cho phép các người vào à?” Thạch Nham sắc mặt lãnh liệt, thản nhiên: “Nói Trừ người của Bích Thiên ra, ai dám mạo muội tiến vào sẽ chết!”

Đám người Tập Tu Ân và Tử Diệu lại không có trong đây, không biết bởi vì nguyên nhân gì mà tới muộn, cho nên, bên trong mọi người có giao tình với và chỉ có Bích Thiên.

Trừ Bích Thiên ra, bất luận đám người Áo cổ Đa hay là Thác Hải, Mạc Ny Tập, hoặc là Cửu Tinh thương hội Lý Nhạc Phong, Phạm Hạc đều là cừ địch, hắn tất nhiên sẽ không khách khí.

Hắn vừa quát như vậy, người vốn có tâm tư đồng dạng, muốn xông vào biển lửa đều sắc mặt biến đổi, đồng thời tỉnh táo lại.

Chỉ có người của Bích Thiên thì lộ ra vẻ vui mừng, vẻ mặt phấn chấn.

” Đi thôi.” Bích Thiên hơi do dự, vào lúc này, cũng mặc kệ hành động của hắn có làm Phạm Hạc tức giận hay không, kêu lên: “Tới chỗ Thạch Nham.”

Đám người A Lạp Đức nghe hắn nói như vậy, ai nấy như được đại xá, đều mừng như điên chạy lên, thuận theo khe hở của hỏa diễm, tụ tập với bên lực đoạt giả.

Chỉ là, bọn họ vẫn duy trì một chút khoảng cách với lực đoạt giả, vẻ mặt cẩn thận, sợ lực đoạt giả đột nhiên hạ sát thủ.

Người của Bích Thiên cũng không nhiều, nhưng nhân số của lực đoạt giả lại khổng lồ, dưới trạng thái linh hồn tế đài bị cấm chế, lực đoạt giả muốn giết họ thì cũng không khó khăn, cho nên bọn họ sợ hãi.

” Không có sự cho phép của ta, ai dám xuất thủ lung tung thì đều rút ra ngoài cho ta!” Thạch Nham sắc mặt lạnh lẽo, liếc các lực đoạt giả một cái: “Nếu muốn sống thì an phận một chút, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Không ai dám trả lời.

Ngay cả Phong Khả cũng tạm thời trầm mặc, đều minh bạch, nếu dám xung đột với Thạch Nham thì chỉ có đường chết.

Rất nhanh, thuộc hạ của Bích Thiên đều tiến vào biển lửa của Thạch Nham, đại thống lĩnh Bích Thiên đi cuối cùng, do dự một chút rồi chấp tay với Phạm Hạc: “Ngại quá, ta muốn tìm đường sống cho thuộc hạ, các người... tự cầu thêm phúc đi.”

Nói xong, Bích Thiên tiến vào biển lửa, đứng với thuộc hạ của hắn.

Đoàn người Phạm Hạc, Lý Nhạc Phong, Thác Hải, Mạc Ny Tạt, Áo Cổ Đa ai nấy sắc mặt khó coi, nhưng cũng không biết nói gì.

Hành động của Bích Thiên tuy rằng không nói nghĩa khí, nhưng cũng không có gì đáng trách, để tay lên ngực tự hỏi, nếu Thạch Nham nguyện ý tách ra một đường cho họ, bọn họ cũng sẽ không để ý tới tình nghĩa mà tiến vào, tìm đường sống cho thuộc hạ của mình.

Tuy rằng khó chịu, nhưng bọn họ cũng biết chỗ khó xử của Bích Thiên, biết Bích Thiên chỉ có tới đó mới là cách làm sáng suốt.

” Bích Thiên tiền bối, ảo trận bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?” Thạch Nham bỗng nhiên truy hỏi.

Bích Thiên vẻ mặt chua xót, hơi thả lỏng một chút: “Bên ngoài có rất nhiều mãnh thú không biết tên, cực kỳ khủng bố, vô mỗi ở ảo trận bên ngoài, huyết tinh tàn bạo, rất nhiều người của chúng ta đã bị trảm sát trong nháy mắt.”

“Trước khi chúng ta vào làm gì có mãnh thú? Chẳng lẽ các người đã đụng phải?” Thạch Nham ngạc nhiên.

Lắc đầu, Bích Thiên nói: “Trước khi chúng ta đến cũng không đụng phải, nhưng sau khi chúng ta trở về ảo trận, không bao lâu sau thì liền phát hiện đại lượng mãnh thú, trong đó đại đa số là cấp mười một, có lẽ... Còn có cả mãnh thú cấp mười hai tồn tại.”

” Cấp mười hai? Có thể so với cảnh?” Thạch Nham hoảng sợ.

” Không thấy, có điều nghe thấy một tiếng gầm rất khủng bố. Nhưng mãnh thú cấp mười một thì ta đã tận mắt nhìn thấy! Mãnh thú này không phải yêu tộc, tựa hồ là dị chủng, chưa từng xuất hiện trên Liệt Diễm tinh vực chúng ta, cực kỳ đáng sợ!” Bích Thiên vẻ mặt sợ hãi: “Yêu hoa này thì là sao? Vừa rồi khi Chúng ta rời khỏi đâu có thấy?”

” Cũng bỗng nhiên mọc ra, từ trên một tấm bia đá vỡ vụn bay ra, dựa theo lời nói của Kiệt Tư Đặc thì hình như là là Minh Ngục yêu hoa, tiền bối biết không?”

“Ta không phải luyện được sư nên không rõ. A Lạp Đức đâu?”

” Cảnh giới luyện được của ta không cao, kiến thức hữu hạn, cũng không biết.”

“Ta biết Minh ngục yêu hoa!”

Ở ngoài Biển lửa, Phạm Hạc, hội trưởng của Cửu Tinh thương hội đột nhiên kinh hãi hét lên, vẻ mặt hoảng sợ, nói: “Nếu là Minh ngục yêu hoa thì ta nghĩ người nên để chúng ta vào, nếu không thì các người đừng hòng sống sót!”

Lời nói này của Phạm Hạc nói rất chém đing chặt sắt.

Thạch Nham nhú mày: “Liên quan gì tới cho các người vào?”

Phạm Hạc là hội trưởng của Cửu Tinh thương hội, một trong những tồn tại đỉnh phong nhất của Liệt Diễm tinh vực, kiến thức tất nhiên bất phạm, hẳn biết chuyện của Minh ngục yêu hoa cũng không nằm ngoài dự liệu của Thạch Nham.

Lúc Thạch Nham và Bích Thiên nói chuyện, thanh âm cố ý phóng to, muốn để người của tam đại thế lực nghe thấy, giúp hắn biết rõ hơn về bí ẩn của Minh ngục yêu hoa, không ngờ thực sự có hiệu quả.

” Minh ngục yêu hoa là vật của thần tộc, Phạm Hạc gần từng chữ.

876. Chương 868: Thần Tộc Khôi Phục

Vừa nghe nói Minh ngục yêu hoa đến từ thần tộc, đám người Thạch Nham, Phong Khả đều biến sắc.

Phạm Hạc chính là hội trưởng của Cửu Tinh thương hội, tồn tại cấp bậc đỉnh phong nhất của Liệt Diễm tinh vực, kiến thức của hắn hơn hẳn Kiệt Tư Đặc, vào lúc này, cũng không cần thiết phải giấu diếm, cho nên hắn là tình hình thực tế.

Minh ngục yêu hoa đến từ thần tộc, như vậy, ba mươi hai khu vực giam cầm này chẳng phải là cũng do thần tộc kiến tạo ra có?

Chúng tộc Tự xưng là thần, chính là người truyền bá lực lượng áo nghĩa cho Liệt Diễm tinh vực, từng một ộ phần vinh tại Thần Ân đại lục. Chúng tộc này giam cầm ba mươi hai cường giả, hai người trong đó không ngờ chính là Thủy Thần, mười tên Hư Thần, hai mươi Nguyên Thần!

Bọn họ có thể giam cầm tồn tại cường hãn như vậy, vậy thì cường đại cỡ nào?

Minh ngục yêu hoa của Bọn họ tất nhiên cũng phi thường khủng bố, điểm này, tất cả mọi người đã tận mắt nhìn thấy.

” Nguyên nghe tường tận.” Kiệt Tư Đặc trầm ngâm một chút rồi lên tiếng đầu tiên, hơn nữa nói với Thạch Nham, Phong Khả: “Ta nghĩ, chúng ta nên nghe theo đề nghị của Phạm hội trưởng.”

Thạch Nham nhú mày, nghĩ nghĩ rồi gật đầu đồng ý!

Phong Khả bình tĩnh, không phản bác.

Chỉ là Lạp Tắc Nhĩ vẫn hung ác trừng mắt lườm Phạm Hạc, tựa hồ không muốn nghe hắn nhiều lời, hận không thể muốn hắn chết sớm.

Gia tộc của Lạp Tắc Nhĩ vốn là một nhánh của Cửu Tinh thương hội, về sau bị Phạm gia tiêu diệt, chỉ còn có một mình hắn đào thoát, ý nghĩa tồn tại của hắn chính là báo thù rửa hận, chỉ cần có thể nhìn thấy Phạm gia diệt vong, hắn cái gì cũng có thể vứt bỏ, bao gồm cả tinh đồ.

Đáng tiếc, quần thể lược đoạt giả này hôm nay cũng không phải do Lạp Tắc Nhĩ nói là được, hắn cho dù là bất mãn cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

” Minh ngục yêu hoa chính là vật của thần tộc, là dị vật để thần tộc khôi phục người bị thương nặng, người trong yêu hoa, chắc chính là một tộc nhân của thần tộc, đã bị thương nặng, cần thông qua Minh ngục yêu hoa để dần dần khôi phục.” Phạm Hạc chỉnh lý lại suy nghĩ, trong lúc Minh ngục yêu hoa tiếp tục tàn sát bừa bãi thì có chút bất an giải thích: “Yêu hoa có thể hấp thu huyết khí khổng lồ, tắm bổ cho người bị thương, các người chắc cũng thấy, khi yêu hoa nuốt một người thì người trọng thương kia cũng sẽ khôi phục lại một chút.”

Mọi người gật đầu khẳng định.

” Khu vực này cũng là một lồng giam, cũng là yếu địa thần tộc dùng để khôi phục người bị thương. Mọi người đều biết, thần tộc tuy rằng cường hãn, nhưng người thì lại rất ít, sinh sản khó khăn, mỗi một cường giả thần tộc vẫn lạc đối với bọn họ đều là tổn thất không nhỏ. Để bảo toàn huyết mạch của thần tộc được kéo dài, chúng tộc này cái gì cũng có thể làm được.” Phạm Hạc dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Nơi đây là khu vực thần kỳ để bảo toàn cho tộc nhân của họ không chết, thông qua bắt và giam cầm cường giả của chúng tộc khác, hấp thu huyết khí của bọn họ để khôi phục tộc nhân bị thương nặng trong tộc.”

“người bị giam cầm càng cường hãn thì huyết khí trong cơ thể càng khổng lồ, đối với khôi phục tộc nhân của bọn họ thì càng tốt hơn. Cường giả thần tộc trong yêu hoa chính là một trong số đó, không ngừng thông qua yêu hoa để hấp thu thân thể máu thịt, khôi phục lực lượng. Chỉ là, những người hắn hấp thu đều chỉ là Thần Vương, lực lượng hữu hạn, vẫn không đủ để hắn khôi phục ý thức, để hắn xoay chuyển linh hồn tế đài. Một khi hắn hấp thu đủ thân thể máu thịt, mở mắt ra sẽ đáng sợ gấp mười lần!”

“Ta cũng rất khó đoán được cảnh giới chân chính của người này đạt tới cấp bậc nào, nếu hắn ở Hư Thần cảnh, ta có thể khẳng định, tất cả chúng ta đều khó thoát khỏi một kiếp!”

” Cho nên, ta cảm thấy nếu người mặc kệ chúng ta, khi người của chúng ta dần dần bị yêu hoa nuốt hết, chờ người đó khôi phục mở mắt, vậy sẽ là tận thế của chúng ta.

trong cấm địa này không chỉ có một mình hắc, hắc nếu khôi phục như lúc ban đầu, khẳng định sẽ dùng thân thể máu thịt của chúng ta để tắm bổ cho tộc nhân khác, các người có thể tưởng tượng, chúng ta đều sẽ trở thành đồ ăn của Minh ngục yêu hoa.”

Ngữ khí của Phạm Hạc rất dồn dập, mắt thấy yêu hoa vẫn đang tàn sát bừa bãi, vội vã nói rõ nguyên do, ánh mắt âm lệ.

Đoàn người Thạch Nham, Phong Khả yên lặng lắng nghe, theo lời nói của hắc, sắc mặt của mọi người lộ ra càng lúc càng khó coi.

Thần tộc, chủng tộc tự xưng là thần này làm việc gì cũng cực kỳ vì tư lợi, để bảo tồn huyết mạch cho tộc nhân, không tiếc bất cứ cường giả làm huyết nhục lương thực, chỉ để khôi phục cho tộc nhân bị thương của bọn họ, điều này vô tình tàn bạo cỡ nào? Mỗi một người bị giam cầm, chịu hàn khí của thạch đài thẩm thấu, bị giam cầm linh hồn tế đài, bị từng sợi xích sắt hút huyết nhục, chịu đau đớn khắc cốt铭心, dùng để khôi phục thương thế cho tộc nhân của bọn họ.

Chủng tộc này không có ai người lương thiện cả, đều vì tư lợi đến cực điểm.

Lược đoạt giả cũng tạm thời trầm mặc, sắc mặt kinh sợ, trong nhất thời không biết nên nói gì.

Đến lúc này, bọn họ đối với tam đại thế lực gặp nạn, sớm đã không còn vui sướng khi người gặp họa, ngược lại có chút cùng chung mối thù.

Minh ngục yêu hoa vẫn đang tàn sát bừa bãi, tận tình nuốt hết các võ giả của tam đại thế lực, dựa theo tốc độ này, không bao lâu nữa võ giả của tam đại thế lực đều sẽ đều sẽ lương thực huyết nhục trong miệng yêu hoa, thành toàn cho tộc nhân của thần tộc trong yêu hoa kia.

Lúc này, bởi vì hải dương thiên hỏa bao phủ, yêu hoa vẫn còn cố kỵ, chưa vương độc thủ về phía bọn họ.

Nhưng một khi cường giả của thần tộc mở mắt, linh hồn tế đài khôi phục lại, khi đó, hải dương thiên hỏa liệu có bảo vệ được họ hay không thì chỉ có trời mới biết.

” Minh ngục yêu hoa cực kỳ quỷ dị tà ác, cơ hồ không sợ đại đa số lực lượng áo nghĩa oanh kích, nó chỉ sợ hỏa diễm chí dương, thiên hỏa người phóng thích chính là vật nó sợ.” Phạm Hạc thấy Thạch Nham không tỏ thái độ, sắc mặt hơi trầm xuống, tiếp tục nói: “Nó e ngại thiên hỏa, không có nghĩa là cường giả thần tộc cũng sợ, một khi hắc khôi phục lại, ta không cho rằng người vẫn có thể trốn trong đó không chịu ảnh hưởng, đến lúc đó, tất cả lược đoạt giả đều sẽ trở thành đồ ăn của yêu hoa, người cần nhắc một chút đi, xem có những ra tay không.”

Lược đoạt giả rung mình, thần thái kiêng kỵ bất an.

Bọn họ trong lòng minh bạch, lời nói này của Phạm Hạc tuyệt không phải giả, lúc này hắc không có lý do để nói dối.

” Người thấy thế nào?” Phong Khả trầm mặc trong chốc lát, quay đầu nhìn về phía Thạch Nham.

Thạch Nham mới là chủ nhân của thiên hỏa, trong cấm Hồn đài này, dùng sức của bản thân để bảo toàn cho mọi người, trước khi chưa rời khỏi Cấm Hồn đài, hắc là nhân vật linh hồn của lược đoạt giả, có quyền nắm sinh tử.

các lược đoạt giả Khác cũng đều nhìn về phía Thạch Nham, chờ đợi quyết định của hắc.

” Thạch Nham, lấy đại cục làm trọng đi, bằng không, đừng ai hòng thoát được.” Bích Thiên cũng khuyên bảo: “Bọn họ đều bị yêu hoa nuốt sống, sẽ chỉ làm người đó của thần tộc được lợi, rồi sẽ đối phó các người thôi, đừng quá chấp nhất.”

” Yêu hoa e ngại hỏa diễm chí dương, ta đi tiêu diệt yêu hoa đó.” Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Thạch Nham thần thái an tường, lạnh lùng cười.

Tiếng nói vừa dứt, một dòng hỏa viêm cực nóng từ trong biển lửa bắn ra, hư không ngưng luyện biến ảo, thành một con Cự đầu hỏa diễm, cái cánh đỏ rực xòe ra, tựa hồ đang lặng lẽ gáy, phóng tới yêu hoa.

Chu Tước Chân Thân này là hỏa diễm do một dòng linh hồn của Chu Tước hấp thu căn nguyên diên biến mà thành, trí tuệ thông đạt, giương cánh trong hư không, trong nháy mắt đã đánh về phía yêu hoa.

Hỏa diễm Màu vỏ quýt hình thành Lưới lửa dày đặc rồi chụp xuống, vây quanh Minh ngực yêu hoa đang tác quái, trực tiếp bọc lấy nó.

Hỏa diễm Màu vỏ quýt giống như dây tơ màu đỏ, Chu Tước Chân Thân do Chu Tước Chân Hỏa diễn biến thành có một cỗ khí tức thương lão kỳ dị, đến từ ý chí của hỏa diễm thánh thú Chu Tước, lặng lẽ phóng thích ra, dung hợp làm một với hỏa viêm, hung diễm ngập trời.

Trong linh hồn tế đài đang đình trệ của mọi người, tựa hồ nghe thấy tiếng gáy của thánh thú Chu Tước, vang sâu vào trong thần hồn, khiến cho người ta linh hồn chấn động bất an.

Đóa Minh ngực yêu hoa đỏ, cánh hoa trong suốt truyền đến tiếng lách cách, bị hỏa diễm bao trùm, đang bay lượn xung quanh lập tức bị trói buộc.

Hỏa viêm kích xạ, ánh lửa bắn ra, yêu hoa kêu lép bép, nhưng củi khô đang cháy.

Rất nhiều cường giả của tam đại thế lực đang trốn tránh, vừa thấy yêu hoa bị tạm thời trói buộc thì vẻ mặt thả lỏng, vẻ sợ hãi cũng vơi đi một phần.

Nụ hoa đang nở to trong biển lửa cũng thu lại.

Nụ hoa thu lại, những cánh hoa cũng rút vào nụ hoa, chỉ là lập tức, người của thần tộc chỉ để lộ từ vai trở lên kia bị yêu hoa triệt để bọc lấy.

Minh ngực yêu hoa thành một đóa hoa co rút, giống như linh tính có phòng ngự linh tính, trong hỏa diễm, yêu hoa trong suốt, trên cánh hoa có ánh sáng tỏa ra, xinh đẹp đến cực điểm.

Bốp bốp bốp

Trong cánh hoa truyền đến tiếng nứt, Minh ngực yêu hoa tựa hồ cũng ý thức được nguy cơ, bay lên trong biển lửa, phút chốc đã bỏ chạy, nháy mắt biến mất trong một khối thạch đài gần đó.

Minh ngực yêu hoa hóa thành một đóa đồ án hình hoa, tựa hồ trực tiếp khắc trên tấm bia đá, mà thạch đài thì tựa hồ thành vách tường thiên nhiên để nó tránh bị biển lửa đốt cháy, trong thạch đài, nói chỉ là đồ án, không hiển lộ thực thể, Chu Tước Chân Hỏa không ngờ đành bất lực với nó.

“Yêu hoa có linh tính? Hay là người đó đang điều khiển yêu hoa?” Thạch Nham kinh ngạc, không nhịn được cao giọng hỏi, ánh mắt nhìn về phía Phạm Hạc.

” Người đó và yêu hoa đã dung hợp làm một, thần niệm liên hệ với linh trí của yêu hoa, phản ứng của yêu hoa có thể là ý thức tự chủ, cũng có thể là bản năng của người đó, ta cũng không nói rõ được.” Phạm Hạc lắc đầu: “Đối với chủng tộc này, ta cũng biết hữu hạn thôi, không được chu toàn.”

” Nếu hắn đã khôi phục ý thức thì ta nghĩ. Phiền toái của Chúng ta vẫn chưa chấm dứt.” Thạch Nham sắc mặt ngưng trọng, tâm linh bất an.

Quả nhiên, hắn vừa dứt lời thì thạch đài có yêu hoa trốn bên trong đột nhiên truyền đến dị động.

Xích sắt gắn với Thạch đài, rủ xuống đất bất động, nhưng vào lúc này, bỗng dưng căng ra, một vầng lưu quang từ trên xích sắt hiện lên, xích sắt đó giống như hóa thân thành quái thú, đột nhiên quấn lấy ba gã võ giả của tam đại thế lực gần đó, trong thời gian ba cái hô hấp ngắn ngủi, đã hút hết huyết nhục chi tinh của ba cường giả, chỉ để lại một khối da người rơi xuống đất.

Mọi người trơ mắt nhìn, đều cảm thấy da đầu run lên.

877. Chương 869: Khuôn Mặt Tươi Cười Quỷ Dị Trong Tấm Bia Đá

Ba gã cường giả bị xích sắt cuốn lấy, cơ hồ chết thảm trong nháy mắt.

Một người Trong đó chính là cung phụng của nhà Lý Nhạc Phong, cường giả cảnh giới Nguyên Thần nhất trọng thiên, cũng không có một chút phản kháng.

Xích sắt hút Êt huyết nhục chi năng của bọn họ, chỉ lưu lại một tấm da khô, rơi xuống mặt đất, tử khí trầm trầm.

Lược đoạt giả và võ giả của tam đại thế lực vào lúc này đều ý thức được không ổn, tim đập nhanh, loại cảm giác này đến từ sâu trong linh hồn, giống như bị độc xà vô hình nhìn chằm chằm, tùy thời sẽ bị cắn một phát.

Không ai biết nên làm gì.

Theo bản năng, võ giả của tam đại thế lực lặng lẽ tới gần Thạch Nham.

Bọn họ cũng không nói ra được nguyên do, chỉ cảm thấy tới gần biển lửa xung quanh Thạch Nham một chút thì có thể an tâm hơn.

Chỉ là, Thạch Nham được mọi người ý lại thì căn bản không cao hứng nổi, sâu trong linh hồn, cảm giác bất an càng lúc càng lớn.

Ánh mắt hần gát gao nhìn vào khối tấm bia đá đỏ.

trên tấm bia đá, tổng cộng có hai đồ án yêu hoa cực đại, trong đó một đồ án yêu hoa cực kỳ tiên diễm, ngay cả màu đỏ cũng nhìn rõ.

Yêu hoa đỏ chính là đồ án đã hấp thu huyết nhục chi năng rồi khắc lên tấm bia đá.

Lúc này, bên trong yêu hoa, lơ mơ hiện lên một khuôn mặt, dần dần rõ ràng, tuần mỹ dị thường, nhắm chặt mắt, tạo cho người ta một loại ảo giác sinh cơ rất mạnh, giống như tùy thời có thể từ trong tấm bia đá đi ra.

Bốp bốp bốp

trong Cẩm Hồn đài, một khối thạch đài đột nhiên vỡ ra, mảnh băng bắn ra, giống như mưa sao sa, bắn ra bốn phía.

Rất nhiều võ giả bị mảnh băng bắn vào người, thần thể trong nháy mắt đã nứt nẻ, thành một khối băng bị rạn, cũng may là cực hàn chi lực của thạch đài này đã hao tổn rất nhiều, bằng không, khối băng đã trực tiếp vỡ vụn rồi.

Thạch Nham không quan tâm tới thay đổi của thạch đài, hai mắt vẫn nhìn tấm bia đá đỏ, hần phát hiện rõ ràng, đuôi lông mày của khuôn mặt trên tấm bia đá đang giật giật.

Trong lòng hoảng sợ, hần cơ hồ lập tức ý thức được, tên thần tộc bị thương nặng trong tấm bia đá đang sắp thức tỉnh.

Hấp thu nhiều thân thể máu thịt như vậy, cuối cùng còn nuốt huyết nhục của một cường giả Nguyên Thần cảnh, người này, ý thức tựa hồ đã bắt đầu tự lại.

Cẩm Hồn đài nứt ra, lại khiến hơn mười cường giả của tam đại thế lực chết thảm trong nháy mắt, cũng dẫn phát sự dị thường nào đó.

Gừ gừ gừ.

Mãnh thú cuồng bạo rít gào, từ bên ngoài ảo trận truyền đến, từng con mãnh thú tựa hồ đã nổi điên, giống như muốn lao tới Cẩm Hồn đài, từng cô hung sát chi khí như gió bão thổi tới.

Ầm ầm.

Cẩm Hồn đài tự truyện chấn động mãnh liệt, tựa hồ ở trong khu vực vô hình, đang bị mãnh thú va chạm.

Từng tấm bia đá đang dựng đứng, chậm rãi lay động, như muốn rơi xuống.

Khuôn mặt tuần mỹ đó, da mặt run run, đuôi lông mày cũng nhướn lên, nhắm mắt lại, giống như đang nở một nụ cười đắc ý âm lãnh.

Từng sợi xích sắt nói với bia đá giống như bị kích phát lực lượng, trở nên tươi sống, hóa thân như giao long, đột nhiên bay lượn trong cấm Hồn đài.

Ba mươi hai nơi giam cầm, mỗi một nơi giam cầm đều có dựng tấm bia đá, mỗi một bia đá đều nối với xích sắt, hai mươi cấm địa có mười một bia đá, mười cái có mười hai tấm bia đá, hai cái có mười ba tấm bia đá, mỗi một tấm bia đá đều gắn xích sắt, tổng cộng có ba trăm sáu mươi sáu tấm bia đá, ba trăm sáu mươi sáu sợi xích sắt.

Nhiều xích sắt như vậy, lúc này đều giống như giao long, thành một cái khóa dài câu hồn trong cấm Hồn đài, đang cuồng loạn bay lượn.

Mỗi một góc ngách của cấm Hồn đài lúc này đều biến thành nơi hung hiểm cực độ, không có bất kỳ một khu vực nào có thể triệt để tránh được xích sắt quấn.

Trên một tấm bia đá Trong đó lơ mờ hiện lên khuôn mặt tuần mỹ, đang nhắm mắt lại cười.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, trong vài giây ngắn ngủi, ít nhất hơn mười người bị xích sắt cướp đi sinh mệnh, một thân huyết nhục chỉ tinh bị xích sắt hút đi, rót vào trong đồ án yêu hoa trong từng tấm bia đá. Yêu hoa trên Mỗi một tấm bia đá có được huyết nhục bổ sung, đều trở nên kiều diễm, trông rất sống động, tựa hồ muốn từ tấm bia đá nở rộ ra.

Khu vực của Thạch Nham tụ tập rất nhiều lực đoạt giả, tôn thất thảm trọng nhất, có hơn phân nửa người đã chết.

Biển lửa do Địa Tâm Hỏa hình thành cũng không thể ngăn cản xích sắt càn quét, ngược lại xích sắt bắn tới, bị Địa Tâm Hỏa đốt, trở nên đỏ rực như bàn là, uy lực không ngờ còn lớn hơn, một khi chạm vào lực đoạt giả, lập tức thiêu cháy thân thể của bọn họ.

Tất cả mọi người đều sợ hãi.

Mãnh thú vẫn đang va chạm với cấm Hồn đài, giống như mà đâm vỡ Cấm Hồn đài.

trong Cấm Hồn đài, xích sắt vắt ngang, đang tận tình câu hồn, coi tam đại thế lực và lực đoạt giả trở thành lương thực huyết nhục.

Những kẻ Đáng thương này đại đa số đều là võ giả Thần Vương, Nguyên Thần cảnh, bởi vì linh hồn tế đài bị giam cầm, lực lượng áo nghĩa không phóng thích ra được, đều trở thành mục tiêu yếu đuối, liên tiếp tử vong, không có sức phản kích.

” Tách ra! Đừng tụ tập cùng một chỗ!” Phong Khả phản ứng trước tiên, đột nhiên hét to: “Lập tức tách ra!”

Lực đoạt giả tụ tập ở cùng một chỗ, xích sắt vung tới đến hơn mười sợi, mỗi một sợi bị Địa Tâm Hỏa nung đỏ, đều đỏ rực như bàn là, uy lực càng khủng bố hơn.

Khu vực càng nhiều người thì càng khó tránh né, xích sắt này quét đến, lực đoạt giả chết thảm, va chạm vào nhau, ngay cả tránh né cũng khó.

Ngược lại, võ giả của tam đại thế lực vốn cực kỳ phân tán, ngược lại không chịu tổn thất nhiều, người cảnh giới cao thâm, nội lực trong thân thể cường hãn, còn có thể tránh được, không đến nỗi bị xích sắt cuốn lấy.

Đoàn người Lạp Tắc Nhĩ, Ba Lôi Đặc, Giới Nông cũng đều ý thức được lúc này tụ tập cùng một chỗ chỉ tổ thương vong nhiều hơn, cũng hét lên, bảo mọi người tản ra.

Trong nhất thời, những lực đoạt giả lúc trước liều mạng tụ tập bên cạnh Thạch Nham lúc này lại nhao nhao bỏ chạy, không dám ở lại.

Cũng chỉ có số ít người bọn Tạp Thác và Phong Nhiều còn dám đứng yên tại chỗ với Thạch Nham.

Biển lửa do Địa Tâm Hỏa hình thành sớm đã bị hấn thu liễm, chỉ còn lại có một dùm lửa đậu trên vai Thạch Nham: “Xích sắt này cứng lắm, với năng lực của ta cũng cần mấy ngày mới có thể triệt để đốt chảy được, mấy ngày đủ để xích sắt giết chết tất cả mọi người rồi.”

Thạch Nham gật đầu, sắc mặt trầm toạ: “Ta minh bạch, vật mà thần tộc thói luyện, tất nhiên không phải dễ dàng bị đốt cháy, không liên quan tới người.”

Chu Tước Chân Hỏa cũng bay trở về: “Yêu hoa đó rất lợi hại, ta toàn lực đốt cháy, cần nửa tháng mới có thể triệt để làm nó tan chảy. Nhưng nó trốn vào bia đá, ta cũng không thể đốt được nữa, tấm bia đá này không biết làm bằng chất gì, sức miễn dịch đối với hỏa viêm cực lớn, tựa hồ biết nhược điểm của yêu hoa, đặc biệt dùng để che chở cho yêu hoa không bị biển lửa luyện hóa thành tro tàn.”

Thần tộc tự xưng là chủng tộc hoàn mỹ nhất, chẳng những sức chiến đấu khủng bố, trí tuệ cũng cao thâm khó có thể tưởng tượng, bọn họ kiến tạo cấm địa này, tất nhiên tất cả vấn đề đều đã nghĩ thấu, hình thành của bia đá và yêu hoa, mỗi một bố cục đều trải qua thâm tư thực lực, cũng không phải có thể dễ dàng phá hủy.

Trận trường người ta dùng mấy ngàn năm, thậm chí mấy vạn năm để làm ra, nếu bị phá một cách đơn giản, thế chẳng phải là vũ nhục thần tộc thần tộc có?

Vào lúc này, Thạch Nham bỗng nhiên sùng bái tên tiền bối đó.

Người Tu luyện hỗn loạn chi lực, mặc dù bị giam cầm, lại không biết dùng phương pháp nào, không ngờ thoát ra được, tựa hồ còn đánh bại Tự Tại Thiên vương của thần tộc, một tia tàn năng giam cầm Tự Tại Thiên Vương điện ở ngoại vi, lực lượng khủng bố như vậy quả thực khiến hắc không dám tưởng tượng.

Người đó, dựa theo suy đoán của Kiệt Tư Đặc thì chắc ở Thủy Thần chi cảnh!

Hắc chắc cũng là một trong Bát hổ tông, nếu như vậy, chủ nhân của Huyết Văn Giới thì cường hãn cỡ nào.

Những suy nghĩ liên tiếp như điện quang hiện lên trong đầu, Thạch Nham hít sâu một hơi, bỗng nhiên ý thức được trên người mình gánh vác trọng trách nào đó.

Một trong Bát hổ tông bị thần tộc giam cầm ở đây, chính là người mạnh nhất, được đối đãi đặc thù, vẫn mà hắc vẫn thoát được, còn dấy lên biển cổ cực lớn, khiến Tự Tại Thiên vương của thần tộc bị thương nặng, thậm chí là tử vong. Từ điểm này cho thấy, chủ nhân của Huyết Văn Giới và chủng tộc tự xưng là thần chắc là hai bên đối lập nhau.

Như vậy thân là người thừa kế của Huyết Văn Giới, ý nghĩa tồn tại của mình có phải cũng là để phản kháng thần tộc hay không, ý nghĩa của cuộc sống có phải là phá hủy tất cả của thần tộc hay không?

” Thạch Nham, Phong Khả hét to, thần thái hoang mang: “Phải tìm ra hàng không hành của tinh đồ, chúng ta phải rời khỏi đây, quyết không thể kéo dài được nữa!” Dừng một chút, hắc lại hét to: “Thạch Nham tu luyện tinh thần ảo ảnh, chỉ có hắc cầm tinh đồ mới có thể tìm ra một con đường sống cho mọi người!” Lời nói này của hắc là nói cho cường giả của tam đại thế lực nghe.

Trong lúc nói, Phong Khả lao về phía Thạch Nham, tinh đồ bị hắc ném cho Thạch Nham.

Đám người Lạp Tắc Nhĩ, Ba Lô Đặc, Giới Nông, Kiệt Tư Đặc cũng từ xa nhìn về phía hắc, ánh mắt lo lắng.

Phạm Hạc cũng nhìn về phía này.

Lược đoạt giả và cường giả của tam đại thế lực đều đang bị xích sắt trong Cấm Hồn đài tàn sát, mỗi một giây đều có người tử vong, ở nơi linh hồn tế đài bị giam cầm, bọn họ thành sơn dương đợi làm thịt, không gian sinh tồn càng lúc càng hẹp.

Bên ngoài, tam đại thế lực đã chứng minh, sự khủng bố của mãnh thú còn kinh hơn, một khi tiến vào ảo trận thì tựa hồ còn có thể chết nhanh hơn.

Tất cả mọi người đều ký thác hy vọng lên tinh đồ, ký thác trên người Thạch Nham, đang đợi hắc có thể dẫn dắt mọi người rời khỏi đây, rời khỏi tuyệt địa ắt phải chết này.

Tinh đồ bay trong hư không, dần dần tới gần Thạch Nham, nằm ngoài ý liệu, cường giả của tam đại thế lực vì tinh đồ mà đến, mắt thấy tinh đồ bay về phía Thạch Nham thì không ai ra tay cướp đoạt.

”Để hắc lấy tinh đồ, Phạm Hạc quát khê, ánh mắt u ám.

vô giả của Tam đại thế lực không ai trả lời, ngầm đồng ý để tinh đồ vào tay Thạch Nham, lúc tránh né xích sắt quân tới còn đều lưu ý tới tinh đồ.

Tinh đồ do Bất hủ mộc khắc thành, bay trong hư không, dần dần tới gần Thạch Nham.

”Linh hồn tế đài của ta bị giam cầm, tinh đồ chỉ lực không thể vận dụng, đưa tinh đồ cho ta thì ta cũng không tìm được đường ra.” Thạch Nham cười khổ, nhìn tinh đồ bay tới, có chút không muốn nhận.

Bởi vì bản thân hắn cũng biết mình vô kế khả thi.

”Người có thể.” Một dòng niệm đầu từ trong Huyết Văn Giới truyền đến, là thanh âm của giới linh: “Ta sẽ giúp người một tay.”

878. Chương 870: Triệu Hồi Thần Kiếm

Huyết Văn Giới truyền đến tin tức, cực kỳ khẳng định nói: ”Ta có thể cho người nửa phút không bị chịu ảnh hưởng của nơi đây, thì triển ra lực lượng áo nghĩa, người triệu hồi thần kiếm ra, chém đứt tất cả tấm bia đá

Thạch Nham hai mắt rực sáng, trong đầu nổi kinh đào hải lãng, có chút không dám tin.

”Ta chỉ có thể chống đỡ nửa phút, sau nửa phút thì lực lượng của ta sẽ hao hết. Người nếu không thể gọi được thần kiếm ra thì sẽ bị tàn nghiệt của thần tộc của nơi này giết chết.”

”Nửa phút, triệu hồi thần kiếm không biết đang ở đâu ra, người đúng là đề cao ta rồi.” Thạch Nham cười khổ.

”Người có thể, người hiểu thấu không gian ảo diệu, lại nắm trong tay tinh thần chỉ lực, trong tay còn có tinh đồ, triệu hồi thần kiếm cũng không khó khăn. Tinh đồ có thể kích phát tinh thần chỉ lực của người, trong nháy mắt sẽ hiện ra hàng tuyến ngắn gọn nhất, chỉ cần người xé rách một đạo khe hở không gian, không phải là thần kiếm của nhục thân, một khi dựng lên cây cầu tâm linh với người, thậm chí không cần người tốn sức cũng sẽ chủ động bay tới.”

Huyết Văn Giới tiếp tục giải thích.

”Thật sự có thể làm được ư? Thần kiếm thật sự có thể phá được tấm bia đá của nơi này ư?”

”Dễ dàng.”

Thạch Nham ngạc nhiên, do dự một chút: “Ta sẽ thử một lần, nếu không được thì cũng chỉ có thể trách mọi người bạc mệnh.”

”Người có thể.” Huyết Văn Giới khẳng định.

Khi hắn và Huyết Văn Giới đang trao đổi, trong cấm Hồn đài không ngừng có người bị xích sắt câu hồn, tiếng gầm gừ trong ảo trận bên ngoài chấn thiên, lực va của mãnh thú càng lúc càng khủng bố.

Đoàn người Phong Khả và Phạm Hạc ai nấy nóng lòng như lửa đốt, lại vì linh hồn tế đài bị giam cầm, không có một chút lực lượng để chống lại, chỉ có thể trở mắt nhìn thủ hạ bị xích sắt hấp thu huyết nhục chỉ lực, đau đớn vô cùng.

Bất luận là cường giả của tam đại thế lực, hay là lực đoạt giả lúc này đều vừa tránh bị xích sắt quần, vừa thỉnh thoảng nhìn về phía hắn, chờ hắn hành động.

Trong lòng mọi người, Thạch Nham đã thành hy vọng để mọi người thoát thân, tựa hồ cũng chỉ có dựa vào cảnh giới áo nghĩa của hắn, mới có thể thoát khỏi trời buộc, đưa mọi người ra khỏi cấm Hồn đài.

Vào lúc này hai phương đối địch đột nhiên thành cùng chung mối thù, mục đích nhất trí.

”Người động thủ đi.” Thạch Nham bình tĩnh, tỉnh táo lại rồi truyền ra niệm đầu: “Ta chuẩn bị xong rồi.”

Tinh đồ chậm rãi di động vào trong lòng bàn tay hắn, tinh quang bắn ra, như mưa trút vào trong lòng bàn tay hắn, tạo cho hắn cảm giác mát lạnh.

Huyết Văn Giới không tiếp tục truyền tin, phút chốc, một luồng hồng quang từ trong giới chỉ phụt ra, hồng quang tựa hồ có thể coi khinh bất kỳ quy tắc ảo nghĩa nào, có khả năng thần kỳ xé rách tất cả giam cầm, trực tiếp bao trùm thân thể hắn, quấn chặt lấy hắn.

Trong thoáng chốc đủ loại năng lượng tinh thuần trong cơ thể hắn đang đình trệ trở nên thoang suốt.

Linh hồn tế đài Bị giam cầm giống như chặt đứt được sợi dây trói, cũng xoay chuyển, lực lượng ảo nghĩa hiện ra trong óc hắn, không còn bị khống chế nữa.

Lực lượng Huyết Văn Giới phóng xuất ra quả nhiên có ảo diệu cực kỳ thần kỳ, không ngờ thật sự đã tạm thời chặt đứt đủ loại ràng buộc, khiến hắn không bị ảnh hưởng của một khối tuyệt địa này, tế đài biến ảo như thường.

Không dám do dự, hắn biết Huyết Văn Giới sẽ tiêu hao tàn năng rất nhanh, cũng chỉ có thể chống đỡ trong nửa phút mà thôi.

Hắn bỗng nhiên khoan chân ngồi xuống, sắc mặt bình tĩnh như nước, tinh quang quanh người sáng rực, vô số tinh điểm hội tụ trên đỉnh đầu hắn, diễn biến thành đồ án ngân hà hư ảo.

Phốc!

Bát tử ma huyết được thôi phát ra, băng vào một chút niệm trong óc, ma huyết và Diệt Thiên thần kiếm ở nơi xa xói thử liên hệ với nhau.

Một đạo điện quang hiện lên, ngực hắn nứt ra một khe hở, máu tươi xộc vào.

Ma huyết liên hệ với tâm thần của hắn, không ngừng xuyên qua trong không gian trùng điệp, dùng tốc độ người thường vĩnh viễn không tưởng tượng ra được chạy như bay, tới Thần Ân đại lục.

Nhưng!

Ma huyết như đâm vào kim loại, truyền đến tiếng leng keng, trong đầu hắn phản ứng.

Thần Ân đại lục, sâu trong rừng rậm.

Bát cực Luyện ngục thành dựng đứng trong thiên địa, bên trong khu rừng rậm rạp, tòa thành thị nguy nga đồ sộ này có vô số võ giả đang sinh hoạt.

Thần Ân đại lục Lúc này, thiên địa năng lượng khô kiệt, trong rừng rậm Vĩnh Dạ có rất nhiều nhân tộc, yêu tộc, dị tộc đang hoạt động, rất thần kỳ, các tộc ở chung hòa bình, không còn chém giết như trước kia.

Bát cực luyện ngục thành tọa lạc trong rừng Vĩnh Dạ, vẫn là chủ nhân của rừng, tụ tập cường giả của nhân tộc và Âm Mị tộc, Dực tộc, yêu tộc, lúc thiên địa năng lượng khô kiệt, vẫn đang giãy dụa, ý đồ tìm hy vọng mới.

Hôm nay, đoàn người Dương Thanh để mới rời khỏi thành trì, chuẩn bị đi xa.

Một vầng ba quang màu bạc nở rộ trên tường thành, toàn bộ bát cực luyện ngục thành đều bị ngân quang nhồi nhét, sương mù đã lượn lờ trong rừng rậm Vĩnh Dạ vô số năm tháng trong nháy mắt bị xé rách.

Sao sáng đầy trời.

Trên đỉnh đầu Mọi người, tinh quang sáng rực, những ngôi sao đó bỗng dưng trở nên cực lớn, cách họ rất gần.

Một mảng tinh vực của tinh hải treo cao phía chân trời phút chốc trở nên sáng ngời, tựa hồ đang chậm rãi tới gần, như muốn h

Ồ i rồi trở lú

hồi

Thi Huyết Bát hồ tòng, mỗi một người đều là hạng kinh tài tuyệt, người tu luyện hỗn loạn chi lực, lại có cảnh giới Thủy Thần, từ đây cho thấy, mấy người còn lại cấp bậc cũng phải tương tự.

Tám gã Thủy Thần, cộng thêm chủ nhân của Huyết Văn Giới đều vẫn lạc, hẳn có thể thay đổi vận mệnh này hay không?

” Một đám súc vật mà tộc ta nuôi dưỡng, không ngờ dám sinh ra lòng phản kháng, phản bội chủ nhân, thật sự không biết trời cao đất rộng.”

Một thanh âm ôn hòa từ trong cấm Hồn đài vang vọng, người của thần tộc sắc mặt lạnh lẽo, hồ hững nói.

Vù vù vù!

Từng đạo lôi đình thần quang bắn ra, như Cửu thiên lôi điện hàng lâm, thổi quét bốn phương tám hướng.

Phạm Hạc, Thác Hải, Áo cổ Đa, Phong Khả, Mạc Ny Tạp, Bích Thiên, Lý Nhạc Phong đều thành mục tiêu, dưới sự kích xạ của lôi đình thần quang, bọn họ ai nấy hoảng sợ tránh né, tựa hồ bị cỗ lực lượng linh hồn tế đài hủy diệt này làm cho kinh sợ.

Xì xì

Hai người Thác Hải và Lý Nhạc Phong, thần thể hình thành màn hào quang, nhưng vẫn bị một đạo lôi đình thần quang bắn trúng.

Hai gã cường giả đã đạt tới cảnh giới Nguyên Thần nhị trọng thiên sắc mặt tái nhợt, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, thần thể của hai người đột nhiên phân giải, biến thành từng khối huyết nhục, như bị lợi nhận cắt ra.

Một cỗ lực hút từ ngực bụng của tên thần tộc đó truyền đến, Minh ngực yêu hoa đang ẩn núp lại hiện ra, há cái miệng khổng lồ yêu dị nuốt những khối huyết nhục của thần thể Lý Nhạc Phong, Thác Hải, nhai răng rắc.

Hai gã cường giả Nguyên Thần nhị trọng thiên, bị lôi đình thần quang bắn trúng, không ngờ trực tiếp chết thảm.

Tên tộc nhân của thần tộc thần thái lạnh lẽo, khoe miệng phác ra nụ cười lạnh lùng, khiến cho người ta nghe thấy mà da đầu run lên.

Khuôn mặt huyết nhục vốn vẫn tái nhợt của hắn trở nên hồng hào hơn, tràn ngập sinh cơ bừng bừng, lực lượng ba động trong cơ thể cũng mãnh liệt hơn.

Năm người Phạm Hạc, Áo cổ Đa, Phong Khả, Mạc Ny Tạp, Bích Thiên còn sống sót tránh né oanh kích của lôi đình thần quang, nhìn Thác Hải, Lý Nhạc Phong bị yêu hoa nuốt trọn, hóa thành huyết nhục chi lực tinh thuần tẩm bổ cho tộc nhân của thần tộc thì ánh mắt hiện ra vẻ kiêng kỵ bất an, không còn dám xuất thủ nữa.

Người của thần tộc vẻ mặt khinh thường, cười lạnh, ngưng luyện ra lôi điện chi kiêu trên hư không, bước về phía Thạch Nham, hắn nhìn chằm chằm vào Diệt Thiên thần kiếm trên tay Thạch Nham: “Tiểu tử của Thi Huyết nhất mạch, ngươi thời vận xui xẻo, không ngờ dám xông vào vãn thần chi địa của tộc ta, còn chỉ có Thần Vương chi cảnh, quả nhiên là trời quên các ngươi rồi.”

Trong lúc nói, lôi điện chi kiêu của người này chậm rãi tới gần, vào lúc này tựa hồ cảm thấy tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, cũng không cần vội vàng.

Bị hắn nhìn chằm chằm, linh hồn tế đài của Thạch Nham như rơi vào vũng bùn, không ngờ không thể động dậy, năng lượng trong cơ thể biến mất như thủy triều, cả người mệt mỏi, cảnh giới hạ xuống cực lớn, thiếu chút nữa thì không khống chế được tâm trí, trực tiếp quỳ rạp trên đất.

Tiếng gầm khùng bố bỗng nhiên tới gần, những bóng ma cực kỳ khổng lồ dần dần hiện lộ ra trong sương mù dày đặc.

Người của thần tộc đột nhiên nhíu mày, hồ hững: “Loài bò sát Chết tiệt, đến bây giờ vẫn chưa từ bỏ hy vọng, thật sự cho rằng có thể lật trời ư?”

Hắn tựa hồ có chút kiêng kỵ mãnh thú bên ngoài đang trùng kích tới, hắn vốn muốn nói thêm vài câu, nhưng không muốn tiếp tục lãng phí thời giờ nữa, trong hai mắt bắn ra hai đạo lôi đình thần quang, thần quang giống như có ý thức, hóa thành hai con lôi điện giao long, mang theo một cô ý cảnh khủng bố, há miệng cắn tới Thạch Nham.

881. Chương 873: Giấy Dưa

Lôi điện giao long phiên dàng, có ý thức sinh mệnh riêng, cao mấy trăm thước, điện mang quấn quanh, một cổ ý cảnh khủng bố lan ra, khiến cho người ta tim đập nhanh.

Đoàn người Tập Thác, Phong Nhiều đứng cạnh Thạch Nham đều sắc mặt kịch biến, dưới sự trùng kích của hai con lôi điện giao long, nổi lên sự kính sợ, giống như đối mặt với căn nguyên chỉ lực của lôi điện vậy.

Thạch Nham cảm thần kiểm sắc mặt trở nên lạnh lùng, theo bản năng phóng xuất ra toàn bộ lực lượng.

Không gian đột nhiên có dị thường.

Thần kiểm vạch qua hư không, từng khe hở không gian dần hiện ra, dài nhỏ như mũi kiếm, tụ tập trước mắt hắn.

Đây là cách chống đỡ duy nhất mà hắn nghĩ ra được.

Dưới áp lực của tộc nhân thần tộc này, hắn không biết thủ đoạn khác có hữu hiệu hay không, ngay cả Thác Hải, Lý Nhạc Phong cũng chết thảm trong nháy mắt, hắn nếu dùng sức để hóa giải, chỉ tổ chết càng khó coi hơn.

Khe hở không gian dày đặc, thời không giống như thác loạn, có ảo tượng cổ quái nảy sinh.

Thân ảnh của Thạch Nham không ngừng lập lánh trong các khe hở không gian, như tiến hành đi trong thời không, khí tức hiện lên rồi biến mất, không có định hướng.

Hai con lôi điện giao long tựa hồ trong nháy mắt mất đi tung tích của hắn, bay lên các khe hở không gian, nhưng vẫn không tìm ra hắn.

Đám người Phạm Hạc đều thần thái nghiêm túc, vừa thấy người của thần tộc xuống tay thì hơn do dự một chút, lại phóng thích ra lực lượng áo nghĩa.

Năm cường giả Nguyên Thần nhị, tam trọng thiên còn lại, tự biết người này không giết thì bọn họ không có ngày yên, nói không chừng toàn bộ Liệt Diễm tinh vực sẽ gặp tai ương.

dưới điều kiện tiên quyết không thể không xuất thủ, bọn họ một lần nữa liên thủ.

Lực lượng áo nghĩa Bất đồng hiện ra trong hư không, hóa thành những quang sáng, dưới sự điều khiển của linh hồn tế đài, lại khuếch tán bao trùm tên thần tộc kia.”

” Không biết tự lượng sức mình.” Người của Thần tộc thần thái lãnh liệt, ngữ khí lại có chút ôn hòa, bình tĩnh vươn tay ra nắm một cái.

mảnh sắt Đây đất dưới sự ngưng tụ của lực lượng nào đó, phút chốc lại thổi luyện thành một cái xích sắt dài trăm mét, trên xích sắt không hề có ánh lửa lưu động, xích sắt tựa hồ được bao cho sự tĩnh diệu vô cùng.

Hắn vươn tay ra rung một cái, xích sắt thẳng tắp như kiếm, dùng kim duệ chỉ khí đâm tới.

Từng vòng lốc xoáy của Phong Khả, kim thiết chi năng của Phạm Hạc, bị xích sắt đâm một cái, trực tiếp bị xuyên thấu, lực lượng áo nghĩa kèm bên trên dễ dàng dễ dàng hóa giải.

’ Phốc xích

Phong Khả phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, dưới một kích đã bị thương nặng, thần thái uể oải.

Ngay cả Phạm Hạc đã đạt tới Nguyên Thần tam trọng thiên, cũng thần thể run lên, cả người liên tiếp nổ vang, bị lực lượng nào đó dẫn động, trực tiếp bạo lui, ngực đầy máu, cũng đã bị thương.

Ba gã cường giả Nguyên Thần Áo cổ Đa, Bích Thiên, Mạc Nỵ Táp, thần chi ý cảnh phóng thích ra cũng bị nhuệ khí trên xích sắt của người đó ảnh hưởng, không ngờ không chịu sự khống chế của thần hồn, trực tiếp tiêu tán.

Một đóa Minh ngực yêu hoa bị Chu Tước Chân Hỏa và Địa Tâm Hỏa bao phủ hóa thành hư vô.

Người của Thần tộc hai mắt hiện ra vẻ tức giận, tựa hồ biết một đóa Minh ngực yêu hoa tiêu tán, có nghĩa là có một tộc nhân triệt để vân lạc.

Hai loại thiên hỏa bao trùm mấy trăm đóa Minh ngực yêu hoa, bên trong mỗi đóa Minh ngực yêu hoa đều có một người bị thương nặng của thần tộc, những người này đều là tộc nhân của hắn, bị thương nặng trong vô số năm chinh chiến, nhưng không thể như mình thoát ra khỏi tám bia đá, ý thức vẫn chưa đoàn tụ, lực lượng chưa được thức tỉnh.

Cũng chính vì vậy, bọn họ không thể thoát khỏi sự thôi luyện của thiên hỏa, một khi bị trói buộc, theo thời gian trôi qua, sẽ bị luyện hóa.

Thiên hỏa Chí dương chí nhiệt chính là khắc tinh của yêu hoa, là một trong số rất ít dị loại có thể luyện hóa yêu hoa, mắt thấy càng nhiều yêu hoa hơn dần dần héo rũ, tựa hồ rất nhanh sẽ bị luyện hóa, người của thần tộc này hừ lạnh một tiếng, tạm thời buông tha đám người Phong Khả, Phạm Hạc lao tới khu vực hai thiên hỏa đang lượn lờ.

Trong con người của hắn, thần quang lấp lánh, thần quang như mưa rải xuống, đều rơi vào giữa thiên hỏa.

Linh hồn ba động của Địa Tâm Hỏa và Chu Tước Chân Hỏa sau khi thần quang tiến vào thì phút chốc trở nên ngưng trệ, hỏa diễm đang mãnh liệt bỗng nhiên thu liễm, uy lực giảm mạnh.

Một đoàn quang cầu do vô số hào quang ngưng luyện ra chậm rãi hiện lên trên lòng bàn tay hắn, từ từ phình to, trong quang cầu, một đợt ba động hủy diệt không ngừng tăng lên.

Ánh mắt hắn lạnh liệt, khinh thường nhìn về phía chỗ thiên hỏa đang lượn lờ, nở nụ cười lạnh như băng.

Địa Tâm Hỏa và Chu Tước Chân Hỏa đồng thời cảm thấy được ba động cơ hồ muốn hủy diệt hình thái sinh mệnh bọn họ, tâm e ngại bất an, không cần Thạch Nham lên tiếng đã thu liễm khí tức, hóa thành hai ngọn lửa, lập tức biến mất, rơi vào trong thiên hỏa tế đài của Thạch Nham.

” Quang cầu hắn phóng thích có thể tiêu diệt dấu vết tồn tại của chúng ta, chúng ta không đỡ được.”

Địa Tâm Hỏa và Chu Tước Chân Hỏa cùng nhau truyền đến tấn niệm, linh hồn ba động có chút bất lực.

” Các ngươi không chống đỡ được ư?” Thạch Nham nhíu mày, vẫn đi lại trong khe hở không gian, tránh né hai cơn lôi điện giao long có ý thức bắt giết, không dám thoát ly khu vực mà khe hở không gian bao trùm.

”Không đủ cấp bậc, có lẽ chờ chúng ta đạt tới bát giai, hình thái sinh mệnh duệ biến tới chỗ cực kỳ thần diệu, có thể bắt chắp năng lượng trong quang cầu của hắn, nhưng hiện tại chúng ta quả thực không phải đối thủ.” Chu Tước Chân Hỏa truyền tin.

Địa Tâm Hỏa lập tức phụ họa: “sự cường đại của Người này vượt quá nhận tri của chúng ta, linh hồn của , còn giống như vẫn chưa khôi phục lại, lực lượng có hạn chế, nếu hắn thật sự toàn thịnh, ta quả thực... Không dám tưởng tượng.”

Thạch Nham trong lòng run sợ.

Quả nhiên, suy đoán của hắn không sai, người của thần tộc này lúc này tuy rằng có thể nói rất khủng bố, nhưng vẫn còn cách xa lực lượng ở thời kỳ đỉnh phong của hắn.

Nếu hắn khôi phục đỉnh phong, Phạm Hạc bọn họ chắc ngay cả sức phản kháng cũng không có, vừa đối mặt, ánh mắt chạm nhau, thậm chí linh hồn tế đài sẽ vỡ nát.

Có thể khẳng định, tộc nhân của thần tộc này tuyệt đối vượt qua tồn tại Nguyên Thần.

” Vậy đổi cách đi.” Bình tĩnh cân nhắc một chút, Thạch Nham có chủ ý mới, phút chốc sử dụng áo lực lượng ảo nghĩa, mở những khe hở không gian hoạt động bên cạnh hắn.

Khe hở không gian đầy rẫy trong hư không, như là những cái miệng khổng lồ bỗng dưng mở ra, rất nhanh hạ xuống những đóa Minh ngọc yêu hoa đó.

Tộc nhân của Thần tộc tựa hồ lập tức phát giác ra ý đồ của hắn, lần đầu tiên đột nhiên biến sắc: “Người dám!”

” Có gì mà không dám.” Thạch Nham nói thầm một câu, bộc phát ra toàn bộ lực lượng, mang theo những khe hở không gian, trực tiếp ầm ầm bao phủ xuống Minh ngọc yêu hoa.

Loạn lưu xuấ hiện, một cỗ không gian chi năng hỗn loạn từ trong những khe hở ủa ra.

những đóa Minh ngọc yêu hoa vẫn chưa thể nở bị lực lượng vô hình dẫn dắt, bay vào trong khe hở không gian rồi biến mất.

Chỉ trong ba giây ngắn ngủi, hơn ba trăm đóa Minh ngọc yêu hoa đều hướng về khe hở không gian, phân tán trong những không gian loạn lưu vực.

” Đi! Luyện hóa chúng! Ta và các ngươi niệm đầu tương liên, có thể kéo lại các ngươi về!”

Thạch Nham hạ mệnh lệnh.

Địa Tâm Hỏa và Chu Tước Chân Hỏa không chút do dự, hóa thành hai đốm lửa bay vào trong một khe hở không gian, vẫn duy trì linh hồn tương hô với Thạch Nham, trong không gian loạn lưu thần kỳ, tiếp tục bắt giết những Minh ngọc yêu hoa này, không cho chúng cơ hội, thế ắt phải luyện hóa triệt để Minh ngọc yêu hoa và người của thần tộc bên trong.

Thần tộc cường hãn, nhưng nhân số rất thưa thớt, sinh sản khó khăn, một người chết là tổn thất một cỗ lực lượng, cũng vì vậy, thần tộc mới không tiếc cự lực kiến tạo văn thần chi địa, khôi phục cho tộc nhân bị thương nặng.

Bọn họ không để ý tới sự sống chết của chủng tộc khác, nhốt tồn tại cấp Nguyên Thần, Hư Thần, Thủy Thần của các tộc khác lại, hấp thu huyết nhục chi năng, chỉ để dự trữ khôi phục cho tộc nhân của mình, có thể thấy được bọn họ coi trọng an nguy của tộc nhân cỡ nào.

hơn Ba trăm đóa Minh ngọc yêu hoa, có nghĩa là hơn ba trăm tộc nhân của thần tộc, phương diện này, có lẽ còn có nhân vật còn khủng bố hơn tên này, chỉ bởi vì không đủ năng lượng để thức tỉnh ý thức, cho nên mới yếu ớt như vậy.

Thạch Nham kéo toàn bộ yêu hoa và bọn họ vào trong không gian loạn lưu kỳ diệu nhất thể gian, dùng thiên hỏa luyện hóa, quả nhiên là bắt thần tộc phải chịu đựng tổn thất cực lớn.

Tên tộc nhân của thần tộc tất nhiên phần nọ muốn phát điên, không chút do dự tự mình lao tới Thạch Nham, không mượn dùng lôi điện giao long nữa, tựa hồ muốn ở phía trước khe hở không gian trảm sát Thạch Nham, kéo tộc nhân từ không gian loạn lưu về.

Sắc mặt của Thạch Nham trở nên cực kỳ khó coi, mắt thấy người của thần tộc bùng nổ như núi lửa lao tới, hắn sinh ra cảm giác nặng lòng.

Hắn chỉ có Thần Vương cảnh, mà đối phương ít nhất cũng là Hư Thần cao giai, dưới cảnh giới chênh lệch cực lớn, hắn phải chống lại như thế nào?

Hắn có chút thúc thủ vô sách.

Nhìn khe hở không gian, hắn hai mắt lấp lánh quang, đang tiến hành lựa chọn gian nan.

Có lẽ chỉ có tạm thời trốn vào trong khe hở không gian mới có thể tránh được hành động tất sát của cường giả thần tộc này.

Nhưng trong khe hở không gian, chính là nơi quỷ dị khó dò huyền diệu nhất trên thể gian, hắn tu luyện không gian ảo nghĩa, biết rõ sự hung hiểm trong đó hơn bất kỳ ai, một khi hãm sâu vào trong đó, cả đời này có thoát ra được không thì cũng khó nói.

Thời gian cấp bách mà hấn không có Không huyền tinh, cũng khó thúc dục Bất tử ma huyết để đạt thành liên hệ với Thần An đại lực, linh hồn tế đài vẫn còn bị ảnh hưởng, không có thời gian, cũng không có cơ hội để xây dựng thông đạo hư không, từ khe hở không gian xuyên qua.

Đau đầu quá.

Ngay khi hấn đang ở vào thể khó xử thì một màu đen từ xa xa bao phủ xuống, là hắc ám tuyệt đối hàng lâm, áp bức hư không.

Trong đó truyền đến một thanh âm thương lão: “Ta tới cản người của thần tộc, người toàn lực luyện hóa yêu hoa đi.”

Là Phí Lan

Thanh âm của Nàng ta từ trong hắc ám truyền ra, khí tức như không có, ẩn nấp tất cả như u linh, nhưng tất cả lực đoạt giả và cường giả của tam đại thế lực vào một thoáng thanh âm đó vang lên thì linh hồn chịu áp lực khủng bố.

Trong bóng tối, giống như có một bàn tay vô hình đang xé rách thân uy của cường giả thần tộc.

Mọi người đột nhiên toàn thân thoải mái.

882. Chương 874: Bốn Tầng Linh Hồn Tế Đài Bỏ Trốn

Vào một thoáng thanh âm của Phí Lan truyền ra, giống như có ma lực vô cùng thâm thấu xuống, sự trôi buộc đang bao phủ tâm linh của mọi người lập tức được giải khai.

Áp lực của Thạch Nham biến mất.

Tất cả cường giả của Liệt Diễm tinh vực vào một khắc này cũng đều thoải mái, giống như cự thạch đè nặng trên người đã được dỡ bỏ.

Ý cảnh lực trường mà tên tộc nhân của thần tộc phóng thích, ngay sau câu nói đó của bà ta, bị xé rách trực tiếp.

“Phí Lan!”

” Là Phí Lan!”

” Không ngờ là bà ta!”

các lực đoạt giả có không ít người từng tới cửa hàng của Phí Lan, nhận được thanh âm thương lão này.

Trong nhất thời, Tất cả mọi người nhao nhao lên tiếng, ai nấy sắc mặt cực kỳ khiếp sợ.

“bà ta chính là người thủ hộ của Thiên Phạt thành!” Phong Khả ngậy ra một thoáng rồi có phản ứng, vẻ mặt mừng rỡ.

Hai mắt của các Lực đoạt giả sáng rực, theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, thần thái ngạc nhiên đến cực điểm. .

quầng sáng Hắc ám hạ xuống, hai đạo thân ảnh hiện ra, một là Phí Lan, một là Ly An Na.

Áo Cổ Đa nhìn Ly An Na một cái, sắc mặt rung động, hiện ra vẻ không dám tin: “Người, người không ngờ đã đột phá.”

Đám người Phạm Hạc và Bích Thiên, Mạc Ny Tạp, cũng biến sắc, nhìn Ly An Na.

Bọn họ đều cảm thấy được ba động từ trên người Ly An Na truyền đến, chính là chỉ cường giả Nguyên Thần tam trọng thiên mới có, trừ Phạm Hạc ra, mọi người còn lại đều chịu ảnh hưởng, thức hải giống như chìm vào trong bóng đêm.

Đây là lực lượng áo nghĩa đã tinh luyện còn một điểm, áp lực tự nhiên hình thành.

” Còn có tàn nghiệt.” Người của Thần tộc khoe miệng lành liệt, hừ một tiếng: “Không ngờ Thi Huyết nhất mạch ở Liệt Diễm tinh vực cũng không hề thiếu dư nghiệt,, cũng tốt, quét sạch luôn một lần cho đỡ phiền.”

” Người nếu ở thời kì toàn thịnh thì đích xác có năng lực này, đáng tiếc người không phải ở trạng thái đỉnh phong.” Phí Lan mặt nhăn nheo, hai mắt vẫn đục ngầu: “Đen đến coi như là đúng lúc!” Nếu cho người thêm thời gian, nói không chừng người thực sự có thể khôi phục đỉnh phong, nhưng hiện tại, người sẽ chết.”

Tiếng nói vừa dứt, thân thể Phí Lan vặn vẹo biến ảo, thành một đoàn trọc khí ăn mòn, lan tràn tới người của thần tộc.

Một cỗ ý cảnh ăn mòn bất kỳ lực lượng áo nghĩa nào từ trong đoàn trọc khí đoàn phóng thích ra, hai con lôi điện giao long mà cường giả của thần tộc lúc trước ngưng luyện ra bị trọc khí chạm đến, lập tức tiêu tán, lực lượng quy về, hư vô, bị thiên địa dung hòa.

” Hư Thần, người của Thần tộc biến sắc, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt ngưng trọng: “Không ngờ ở Liệt Diễm tinh vực còn có cường giả Hư Thần sinh ra, chẳng trách khẩu khí cuồng vọng như vậy.”

Lời vừa nói ra, đám cường giả Phạm Hạc, Áo cổ Đa, Bích Thiên, Mạc Ny Tạp, Phong Khả bỗng nhiên tròn tròn mắt.

Mặc cho bọn họ tưởng tượng như thế nào cũng không đoán được bà lão nấu mình ở Thiên Phật thành mấy ngàn năm, chỉ trông coi một cửa hàng không ngờ chính là tồn tại Hư Thần cảnh, so với Độ Thiên Kỳ, U Minh minh chủ còn siêu tuyệt hơn.

Hư Thần cảnh, cảnh giới mà Độ Thiên Kỳ và U Minh minh chủ theo đuổi suốt đời không ngờ thật sự tồn tại ở Liệt Diễm tinh vực, còn luôn ở Thần Phật chi địa, ngay trong Thiên Phật thành.

“A!” Phong Nhiêu há to miệng, thân thể mềm mại run rẩy, mắt đẹp nở rộ vô số tinh quang, nhìn về phía trọc khí mà Phí Lan hóa thành không chớp mắt,

Tạp Thác hai mắt sáng rực, cổ nén kích động trong lòng, run giọng nói: “Sư huynh, sư huynh, tiền bối không ngờ là Hư Thần cảnh!” Thân thể Thạch Nham cũng chấn động, bị sự thật này làm kinh sợ: “Thì ra ở Hư Thần cảnh, chẳng trách có thể dễ dàng giết chết Phạm Dạ, có thể khiến tất cả cường giả thức thủ vô sách, ép cho bọn họ không thể động đậy.” Vào lúc này, hắn mới biết được vì sao đám người Áo cổ Đa, Bích Thiên, Lý Nhạc Phong tề tụ một chỗ, dùng hết khí lực, vẫn không thể bức Lý An Na ra được.

Hư Thần.

Tất cả đã có đáp án.

Cảnh giới Siêu tuyệt, lực lượng cường hãn chưa từng được thể hiện ở Liệt Diễm tinh vực, đủ để làm tất cả kinh sợ,

Đừng nói đám người Áo cổ Đa, Bích Thiên, Lý Nhạc Phong, cho dù là Độ Thiên Kỳ và U Minh minh chủ đích thân đến thì có thể làm được

Khuôn mặt đầy vết sẹo của Lý An Na liên tục thay đổi, khoe miệng hiện ra hung lệ chi ý, liếc đám người Áo Cổ Đa, Bích Thiên một cái, chậm rãi đứng bên cạnh Thạch Nham rồi nhíu mày thúc giục: “Người còn chờ gì nữa?”

Thạch Nham sững sờ một chút rồi lập tức có phản ứng, cười gượng một tiếng rồi lập tức ngồi xếp bằng trong hư không, linh hồn niệm đầu nối với một khe hở không gian, phóng xuất ra niệm đầu: “Toàn lực luyện hóa yêu hoa và tộc nhân thần tộc trong đó cho ta, bên ta không cần lo lắng, có cường giả hàng lâm rồi.”

Từng dòng linh hồn chi lực tinh thuần của hắn từ trong linh hồn tế đài kéo dài ra, chui vào trong khe hở không gian, tăng cường năng lượng cho thiên hỏa.

Thiên hỏa và hắn tâm linh liên hệ, sống trong linh hồn tế đài của hắn, điều duy nhất hắn có thể giúp thiên hỏa chính là phóng thích linh hồn chi lực tinh thuần.

Có được sự bổ sung của linh hồn chi lực của hắn, cách nhau không biết bao nhiêu tầng không gian, hắn vẫn có thể cảm giác được sự vui sướng của Địa Tâm Hỏa và Chu Tước Chân Hỏa, tiến hành luyện hóa người thần tộc bị thương nặng.

Linh hồn phóng thích, hẳn không có thời gian chú ý tới thế cục chung quanh, có Lý An Na đứng bên cạnh, hẳn biết không ai có thể thương tổn hẳn, một chút lo lắng cũng không có.

Cấm Hồn đài bị vỡ thành vô số khối, chia làm các khu vực, cường giả của tam đại thế lực chiếm lấy khu, lực đoạt giả ở khu khác, đoàn người Thạch Nham, Tạp Thác, Lý An Na thì ở một khu.

Cường giả các khu, đều ngẩng đầu nhìn vào sâu trong hư không, chỉ thấy một đoàn khí ăn mòn dần dần khuếch tán, che lấp cả trời.

dưới ảnh hưởng của khí ăn mòn, các loại lực lượng áo nghĩa và cảnh giới tựa hồ đều bị ảnh hưởng, dần dần tan rã.

Thần thể của tộc nhân thần tộc kia cũng bị khí ăn mòn bao phủ, mọi người không thể nhìn thấy, chỉ có thể cảm ứng được hai cô ý cảnh năng lượng hủy diệt tinh thần không ngừng va chạm, bất kỳ một vật nào bị một cô năng lượng này bắn vào, tựa hồ cũng lập tức bị hủy diệt.

dưới sự cố ý bao phủ của Phí Lan, trên trời không có lực lượng nào hạ xuống, linh hồn tế đài của mọi người cũng không bị ảnh hưởng, có thể dùng thần hồn để cảm ứng thay đổi kinh thiên trên trời.

Không biết vì sao, sau khi thanh âm của Phí Lan truyền ra, mãnh thú vốn đang trùng kích cuồng bạo tựa hồ tạm thời im lặng, không nóng lòng muốn xông vào đây.

Chô Hư không bị sương khói bao phủ, lơ mơ có thể thấy được mây chực cái bóng khổng lồ, giống như thân thể của mãnh thú, lằng lằng bồng bênh ở trong hư không, giống như đang mở to mắt, nhìn nhắt cử nhắt động của nơi này, tựa hồ đang chuẩn bị chờ kết quả, rồi mới tới tiến hành xung phong liều chết cuối cùng.

” Nguyên Thần cảnh, không tồi, người cũng đột phá rồi.” Lý An Na liếc Tạp Thác một cái, chậm rãi gật đầu, công nhận sự cố gắng của hắn.

Không biết vì sao, dưới ánh mắt của Lý An Na, Tạp Thác có chút bất an: “Chỉ là vận khí tốt, trên đường gặp được Tự Tại Thiên Vương điện, hấp thu một dòng hỗn loạn chi lực.” Tạp Thác giải thích.

” Hấp thu một dòng hỗn loạn chi lực ư?” Lý An Na nhíu mày: “Tự Tại Thiên Vương điện đó ở đâu? Người hấp thu lực lượng giam cầm nó, cự hạm đó chẳng phải gãy ra được ư?”

Tạp Thác ngạc nhiên, thành thực gật đầu: “Đúng là vậy.”

Sắc mặt Lý An Na trầm xuống: “Linh hồn khô kiệt của Tự Tại Thiên vương hợp nhất với Thiên Vương điện, hỗn loạn chi lực giống như đang dần dần tiêu diệt tinh thần ý chí của hắn, qua lâu như vậy, hẳn chắc dầu hết đèn tắt rồi. Người hấp thu hỗn loạn chi lực trấn áp, Thiên Vương điện gãy ra, Tự Tại Thiên vương nếu chưa chết thì có hy vọng khôi phục, đồ ngu xuẩn!”

Sắc mặt Tạp Thác run run, ý thức được mình đã làm chuyện ngu xuẩn, không dám phản bác, cúi đầu không nói được một lời.

” Người chính là nhờ cơ duyên này mới đột phá tới Nguyên Thần cảnh?” Lý An Na hỏi lại?

Tạp Thác tiếp tục gật đầu, vẻ mặt chua xót.

” Quên đi!” ít nhất cũng thành toàn cho người, giúp người đột phá.” Lý An Na trầm ngâm một chút, có chút tiếc nuối bất đắc dĩ: “Hắn cho dù là chạy trốn được, không có trăm năm thời gian thì cũng không thể khôi phục, trăm năm thời gian. Có lẽ đối với hắn là đủ rồi.”

Ánh mắt của nàng nhìn về phía Thạch Nham.

Tạp Thác thì mặc danh kỳ diệu.

Lý An Na không giải thích: “vấn thân chi địa này nổ tung là sao?”

Tạp Thác vẻ mặt chấn động, vội vàng kể lại chi tiết, không dám bỏ sót cái gì, cường điệu tác dụng nổi bật của Thạch Nham.

Lý An Na nghiêm túc lắng nghe, không ngắt lời, chờ Táp Thác nói xong, mới chậm rãi gật đầu: “Triệu hồi thần kiếm tới, không sai, phương châm rất chính xác, không ngờ phá hủy được Vân thân chi địa, làm việc không sơ xuất, rất có trách nhiệm.”

Táp Thác cười gượng, không nói chen vào, như là đệ tử nhu thuận.

Phong Nhiêu thủy chung không nói gì, kính sợ nhìn về phía Lý An Na, nhìn nữ đạo phủ hung danh chấn thiên này, tâm thần bất an, cảm thấy cả người không thoải mái.

Lý An Na căn bản không thèm nhìn nàng ta cái nào, hoặc là nói chuyện với Táp Thác, hoặc là nhìn về phía Thạch Nham, trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của nàng ta.

Trong mắt Lý An Na, tựa hồ chỉ có người được truyền thừa mới được nàng ta nhìn, người còn lại đều không đáng.

các cường giả của Liệt Diễm tinh vực ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy hư không như bị ép thành một góc, khí ăn mòn vắt ngang trong thiên địa, một cô ba động khiến tất cả mọi người sinh ra cảm giác muốn quỳ bái, linh hồn cũng mệt mỏi.

Cùng không biết qua bao lâu, hư không truyền đến tiếng nô mãnh liệt, khí ăn mòn co rút lại, lập tức lại đột nhiên bành trướng.

Một linh hồn té đài sáng rực từ trong khí ăn mòn bắn ra, hóa thành một dòng điện quang, khi mọi người chưa kịp phản ứng thì nháy mắt đã lao về phía Thạch Nham, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, phút chốc chui vào trong một khe hở không gian, biến mất.

Mọi người chỉ có thể trở mắt nhìn, linh hồn té đài huyền diệu đó không phải là ba tầng như bình thường, mà là có bốn tầng.

Linh hồn té đài Bốn tầng, chui vào trong khe hở không gian mà Thạch Nham tách ra, trong nháy mắt đã biến mất.

Khí ăn mòn Trên trời chậm rãi mấp máy, tựa hồ cũng tiêu hao cực lớn, đang tiến hành dung hợp, Phí Lan tựa hồ không có sức đuổi theo, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn người đó bỏ trốn.

“Vậy mà vẫn có thể chạy thoát, thần tộc quả nhiên cường hãn khủng bố như truyền thuyết nói.” Ánh mắt Lý An Na bình tĩnh, nhìn linh hồn té đài bốn tầng biến mất trong khe hở không gian, sắc mặt trầm trọng, thì thào nói nhỏ.

Táp Thác hoảng sợ, ngơ ngác nhìn khe hở không gian đó: “Hắn sẽ không ở trong không gian loạn lưu cứu vớt tộc nhân của hắn chứ?”

Lý An Na biến sắc.

883. Chương 875: Hư Không Thông Đạo

Thạch Nham bỗng bệnh trong hư không, linh hồn chui vào trong khe hở không gian, hội tụ với Địa Tâm Hỏa và Chu Tước Chân Hỏa.

Địa Tâm Hỏa và Chu Tước Chân Hỏa nhận được linh hồn chi năng của hắn, lực lượng dần dần tăng vọt, đối với luyện hóa yêu hoa cũng thuận buồm xuôi gió hơn.

Chỉ là, hắn không thể tận mắt thấy, chỉ có thể thông qua câu thông với thiên hỏa, chạm được một chút huyền diệu.

Linh hồn té đài bốn tầng nhảy vào một khe hở, tốc độ cực nhanh, đợi cho hắn chú ý thấy thì đã mất dạng rồi.

Linh hồn té đài Bốn tầng tựa hồ chỉ Hư Thần mới có, kỳ diệu vô tận, vừa chui vào khe hở không gian thì khí tức mất sạch, Thạch Nham căn bản không thể cảm ứng được, mà cuộc nói chuyện của Táp Thác và Lý An Na thì hắn nghe thấy, song không trả lời.

Trải qua sự nhắc nhở của Tạt Thác, hần cũng phát hiện có khả năng này, không kịp nghĩ nhiều, lại truyền ra linh hồn niệm đầu, bảo thiên hỏa chú ý, đừng để cường giả Hư Thần đó tìm được.

trên Hư không, khí ăn mòn dần dần nhạt đi, Phí Lan đã biến mất hồi lâu giống như một lần nữa ngưng luyện lại

Phí Lan cúi đầu nhìn thoáng qua phía dưới, nhú mày, chậm rãi di động xuống, nói với Phạm Hạc: "Nghe nói người tới Thiên Phật thành là muốn tìm tung tích của ta, báo thù cho đệ đệ người?"

Phạm Dạ chết trong tay Phí Lan, Phạm Hạc sau khi nghe nói tới tin tức này thì từ ngàn dặm xa xôi đi tới, muốn quyết một trận tử chiến với người xuất thủ của Thiên Phật thành.

Chỉ là, Phạm Hạc lúc này sau khi thực sự hiểu rõ cảnh giới khủng bố của Phí Lan thì bỗng nhiên trầm mặc, sắc mặt khó coi.

"Ta nghĩ người hữu tâm vô lực rồi." sắc mặt Phí Lan đậm nhạt, mắt vẫn đục ngầu, tựa hồ như không nhìn được xa.

trong lúc bà ta nói chuyện, chậm rãi đi tới chỗ Thạch Nham, Ly An Na, tùy ý nói: "Không cần quan tâm tới tên của thần tộc đó, hần không có dư lực để tiếp tục tác loạn nữa đâu, trong linh hồn tế đài của hần, bị ta thẩm thấu lực ăn mòn, tự bảo vệ mình cũng cần hao phí rất nhiều tinh lực, căn bản không rảnh làm việc khác."

Phí Lan nói rất thoải mái tùy ý, giống như trong mắt của bà ta, chỉ cần trúng phải khí ăn mòn của bà ta thì cho dù là cường giả của thần tộc cũng sẽ cực kỳ đau đầu.

Lòng tự tin của bà ta được biểu lộ ra hết ngoài thái độ.

Hai người Ly An Na, Tạt Thác nghe bà ta nói như vậy thì bỗng nhiên trầm tĩnh lại, không còn khẩn trương bất an nữa.

"Dù sao cũng là Hư Thần cảnh, còn là nhị trọng thiên, linh hồn tế đài bốn tầng một khi hình thành, cũng không dễ dàng có thể làm vỡ nát, ta cũng không thể." Phí Lan thở dài một tiếng: "Mấy ngàn năm, ta mới tiến vào Hư Thần cảnh, cảnh giới này thật sự quá huyền diệu thâm ảo, không phải là người đại trí tuệ đại nghị lực, hơn nữa có cơ duyên lớn thì rất khó chạm vào được cánh cửa này. Người của Thần tộc, tùy tiện hiện ra đã là một tên có Hư Thần cảnh, chủng tộc này quả thực cực kỳ khủng bố."

Đám Ly An Na sắc mặt cũng trầm trọng.

"Đa tạ tiên bối, đã che chở Thiên Phật thành nhiều năm! "Đám lược đoạt giả do Phong Khả cầm đầu bỗng nhiên quỳ một chân xuống đất hành đại lễ!" Ánh mắt nóng rực: "Mong tiên bối suất lĩnh chúng ta, chỉ cho chúng ta một con đường sáng!" Phong Khả hô khẽ, ánh mắt vô cùng thành khẩn.

Thần Phật chi địa và Thiên Phật thành sở dĩ ngàn năm sừng sững bất động, tương quan chặt chẽ với Phí Lan, hôm nay, kiến thức được cảnh giới khủng bố của Phí Lan, tất cả tất cả đều kính ngưỡng.

Người của Thần tộc tạm thời không còn uy hiếp, nhưng Phạm Hạc, Áo Cổ Đa, Bích Thiên, MaiMMY Tạt còn sống, đều là cảnh giới Nguyên Thần nhị trọng thiên, nếu bọn họ muốn xuống tay, Phong Khả tự biết khó có thể địch được.

Chỉ cần Phí Lan gạt đầu, uy hiếp gì cũng không còn là uy hiếp, đám cường giả tam đại thế lực Phạm Hạc cũng sẽ trong khoảnh khắc bị xóa sạch.

Tru sát người của tam đại thế lực, chính là nguyện vọng suốt đời của đám người Phong Khả, nếu Phí Lan xuất thủ, chuyển đi thăm dò tinh đồ sẽ một đường thông suốt.

Cho nên bọn họ rất chờ mong.

Đoàn người Phạm Hạc thấy đám lược đoạt giả một khẩn cầu thì ai nấy sắc mặt khó coi, thần thái bất an..

Phí Lan quá cường đại, Hư Thần cảnh!

bà ta ngay cả người của thần tộc cũng đuổi đi được, khiến người đó chỉ có linh hồn tế đài chạy trốn được, nếu thực sự muốn hạ sát thủ, ai có thể thoát được?

Phạm Hạc cũng không có lòng tự tin này.

”Phân tranh giữa Các người không liên can tới ta, ta che chở cho Thiên Phật thành, chỉ là không muốn tòa thành thị này đổ vỡ, thành thị mà năm đó lão quỷ của ta thành lập, ta đương nhiên phải che chở, không phải là bởi vì các người.” Phí Lan hừ một tiếng, hiển nhiên không có hứng thú nhúng tay vào: “Nơi này không phải Thiên Phật thành, ta mặc kệ cừu hận của các người, nếu muốn giải quyết thì tự động thủ.”

Nàng ta khoanh tay mặc kệ.

trong Hư không một bóng ma cực lớn chậm rãi đi tới, một mùi tanh ứa vào mặt, như khí tức của nước bọt trong miệng mãnh thú.

Một cỗ áp lực trầm trọng lập tức bao phủ, dần dần, rất nhiều bóng ma từ từ một nơi bí mật gần đó hiện lên, đều chặn bốn phương tám hướng của Cẩm Hồn đài.

Sức uy hiếp Khủng bố tràn ngập hư không, hiện ra sâu trong tâm linh mọi người, khiến cho người ta rất bất an.

Mãnh thú!

Mãnh thú Tạm dừng trừng kích, sau khi chiến đấu kết thúc thì tựa hồ lại có hành động.

Phạm Hạc và lực đoạt giả đều hoảng sợ.

Nhất là cường giả của tam đại thế lực, ai nấy sợ hãi bất an, bọn họ từng tiến vào quá, bị mãnh thú tàn sát, biết rõ sự cường đại khủng bố của mãnh thú này.

Thậm chí cảm thấy có một con mãnh thú tựa hồ so với kia người của thần tộc kai thì còn khủng bố cường đại hơn.

Phí Lan nhíu mày, ngẩng đầu nhìn trời, lạnh lùng nói: “Biết đây là cố địa của các người, kiên nhẫn chút đi, cho ta thêm thời gian, lúc trước đã có ước định, xin hãy tuân thủ.”

bà ta chính là đang nói chuyện với mãnh thú trong trong hư không.

Thần kỳ, Đàn mãnh thú đang chậm rãi ép tới sau khi nghe thấy câu này thì đều ngừng lại, tựa hồ chấp nhận cái mà Phí Lan gọi là ước định.

Những thân ảnh khổng lồ khủng bố dừng lại trong sương mù, như là đang yên lặng chờ gì đó, chưa xông lên.

Một cái bóng khổng lồ nhất, tựa hồ cách Phí Lan rất gần, gần chỉ trong gang tấc, nó hình như cũng kiêng kỵ Phí Lan, đang dùng một loại tâm linh tinh diệu nào đó để ước thúc các mãnh thú khác.

dưới sự ước thúc của nó, đàn mãnh thú không có gì dị thường, lẳng lặng chờ gì đó.

Phí Lan thấy chúng ngừng lại thì liếc Thạch Nham một cái, giục: “Còn bao lâu nữa?”

”Một khắc.” Thạch Nham quyết đoán hô khẽ.

“Nhanh lên một chút, tên gia hỏa này không chờ được đâu, một khu vực của văn thân chi địa này có thông đạo đi thông tới hư không tổ địa của chúng, bọn chúng bị thần tộc giam cầm nhiều năm, vừa thoát ra, một chút kiên nhẫn cũng không có, sẽ không cho chúng ta quá nhiều thời gian.” Phí Lan giải thích.

”Hư không thông đạo?” Thạch Nham kinh ngạc: ”Chúng ta ở đây sẽ gây trở ngại cho bọn họ ư?”

“Ừ.” Phí Lan nhíu mày gật đầu: “Bọn họ sẽ không nhịn được mà ăn tất cả người ở đây để bổ sung huyết nhục đã tiêu hao, đây là dục vọng bản năng, thủ lĩnh cũng rất khó ngăn cản, hư không thông đạo chắc là con đường chúng ta phải đi qua, xuyên qua vách tường ngăn tinh vực này. Nơi tinh đồ đánh dấu, chắc là ở trong hư không thông đạo, chúng ta phải đi vào trước, nếu không sẽ bị đám gia hỏa này phá mất.”

“Vậy tên thần tộc đó vì sao không chạy vào hư không thông đạo?” Thạch Nham không hiểu ra sao.

“Đúng là làng nhăng.” Phí Lan có chút bực mình: “Hư không thông đạo đó vốn là thần tộc trấn áp, văn thân chi địa dựng ở đây, một mục đích trọng yếu chính là trấn áp thông đạo, tinh vực thông đạo giao nhau, nhất định có cừu địch của bọn họ, hẳn tiến vào trong đó, chẳng lẽ không phải là tìm chết có? Hư Thần có

linh hồn tế đài bốn tầng, trong không gian loạn lưu cũng có một đường sinh cơ, hắc hắc định có lòng tin sẽ sống sót, mới dám đi vào trong đó. Nhưng hư không thông đạo nối với tinh vực khác, tất có tồn tại có thể tru sát hắc, cho nên hắc sợ.”

Thạch Nham cười gượng, không nói nhiều nữa, vội vàng ngưng luyện linh hồn chi lực tinh thuần, rót vào trong khe hở không gian.

dưới sự tăng cường của năng lượng linh hồn của hắc, ba động của Địa Tâm Hỏa và Chu Tước Chân Hỏa càng lúc càng rõ ràng, đối với Minh ngục yêu hoa ở không gian loạn lưu nào đó thì luyện hóa càng nhanh hơn.

Những thân ảnh khổng lồ trong Hư không dần dần mất kiên nhẫn, đang không ngừng hoạt động, nôn nóng không thôi, từng mùi máu tươi ứa vào, khiến cho người ta cả người không thoải mái, như là rơi vào trong miệng của mãnh thú, ngay sau đó sẽ gặp nhai nuốt.

Gầm.

Một tiếng gầm gừ của mãnh thú từ xa xa truyền vào, tựa hồ phát hiện con mồi mới.

Phí Lan nhú mày, ngưng thần cảm ứng một chút rồi nhìn về phía Lỵ An Na bên cạnh, nói: “Là Tạp Tu Ân.”

“Để hắc vào.” Lỵ An Na đáp lại.

Phí Lan do dự một chút, có chút bất đắc dĩ, hô khẽ vào hư không: “Người tới là là người của ta, bảo con cháu của người cho vào đi?”

Tiếng gầm gừ lập tức ngưng lại.

Mấy ngàn mãnh thú tựa hồ đồng thời nhận được mệnh lệnh, lập tức ngừng bắt giết con mồi, đàn mãnh thú này rõ ràng có một lãnh tụ siêu việt.

Mãnh thú dừng tay, không bao lâu, mấy đạo thân ảnh từ trong sương mù, chính là đám người Tạp Tu Ân, Tử Diệu, Á Lan, Thiết Mộc, bọn họ ai nấy sắc mặt sợ hãi, tựa hồ đã trải qua kinh hãi cực lớn.

Tạp Tu Ân vừa xuất hiện, đột nhiên nhìn về phía Lỵ An Na, mắt sáng lên, không nói gì dẫn theo đoàn người Tử Diệu chạy tới chỗ Lỵ An Na.

Tử Diệu Thân thể mềm mại bao phủ trong thần quang nhiều màu, mắt đẹp lóe sáng, nhìn về phía Thạch Nham không chớp mắt.

” Tốt lắm.” Đúng vào lúc này, Thạch Nham mở mắt ra, lạnh lùng cười: “May mắn không làm nhục mệnh, toàn bộ luyện hóa xong rồi, ta nghĩ đám người bị thương nặng của thần tộc Không thể sống lại để tác quái nữa.”

Hai thiên hỏa từ một đạo khe hở chạy ra cực nhanh, hóa thành hai ngọn lửa nhỏ, biến mất trong mắt hắc.

Vào lúc này, cũng cũng nhìn về phía Tử Diệu, sững sờ một chút, lộ ra nụ cười sáng lạn, gật đầu thăm hỏi.

Mắt đẹp của Tử Diệu run lên, cũng bật cười sung sướng.

” Đi thôi.” Phí Lan lãnh đạm nói một câu, vươn tay ra tóm một cái, tinh đồ bị Thạch Nham giữ bỗng nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay bà ta.

Một đoàn hắc ám nồng đậm bọc lấy đám người Thạch Nham, Tạp Thác, Phong Nhiêu, Tạp Tu Ân, do Lỵ An Na làm chủ đạo, bay tới phần đế của một chỗ cấm Hồn đài đngười nổ tung.

Thần vực đó, vô số ánh sáng ngưng luyện, hình thành một hành lang không gian trùng điệp giống như hư ảo.

” Không muốn trở thành miếng thịt trong miệng mãnh thú thì mau đi theo đi.” Thanh âm của Phí Lan từ trong bóng tối truyền ra.

Mọi người cả kinh, không dám do dự, đều bay lên, chui vào trong hành lang không gian hư ảo đó.

884. Chương 876: Chỉ Là Bằng Hữu

Tất cả mọi người bị hắc ám tuyệt đối bao phủ, căn bản không nhìn rõ cảnh tượng chung quanh, chỉ cảm đầu đi về phía trước.

Không lâu sau, đoàn người rơi xuống vực sâu, trầm xuống cực nhanh.

Ầm!

Từng người đặt chân xuống đất, lập tức thấy một trận thiên toàn địa chuyển, ý thức một lúc mới khôi phục. Bốp!

Bất hủ mộc tinh đồ mà Phí Lan cầm tự động nổ tung, tiêu tán trong thiên địa, trở thành tro tàn.

Hắc ám dần dần rút đi.

Một cảnh tượng tươi đẹp từ từ xuất hiện trong mắt mọi người.

Rừng rậm Bát ngát, cổ thụ san sát, cổ thụ nhỏ cũng cao tới mấy chục thước, lớn một chút thì to như núi nhỏ, cành lá không ngờ dài cả trăm mét, thân cây thì chiếm mấy mẫu đất, trăm người ôm e là cũng không xuể.

Trọng lực Mấy trăm lần!

Bất kỳ cường giả Thần Vương cảnh nào dưới trọng lực khủng bố này đều không thể bay lên được, người đạt tới Nguyên Thần cảnh thì mới có thể chân không chạm đất bằng bình, tồn tại như Phí Lan mới có thể thoát ly khỏi sức hút của trái đất, di động mấy chục thước ở trên trời.

Năng lượng năng lượng cực kỳ Nồng đậm, quả thực như đại hải cuộn cuộn, đầy đủ tới mức khiến đoàn người chỉ cảm thấy linh hồn thư thái, cả người giống như đắm chìm trong hải dương năng lượng.

Cách đó không xa, có một hồ nước trong vắt thấy cả đáy, hơi nước mù mịt, thủy chi tinh khí lượn lờ bên trên, thủy khí mịt mù, không khí cực kỳ ẩm ướt.

Ven hồ nước có rất nhiều thực vật sinh trưởng, đủ mọi màu sắc, đủ loại kiểu dáng, có thực vật có mấy cái cành lá, có cái thì nhiều màu, có cái thì rễ cây trong suốt như ngọc thạch, bên trong tràn đầy sinh cơ mệnh môn, như là có linh tính vậy.

Luyện được sư Kiệt Tư Đặc về mặt chấn động, hai mắt sáng rực, nhìn về phía hoa cỏ thực vật bên hồ, run rẩy như nói mê: “Đường thần thảo, Thủy Liên bạn...”

hắn lảo bầm, giống như nhập ma, theo bản năng bước vào hồ nước, hồn nhiên quên mất bản thân đang ở đâu.

Phí Lan cau mày, sắc mặt trầm trọng nói với Ly An Na bên cạnh: “Tình đồ tự nổ, hư không thông đạo không biết ở đâu, cho dù là tìm được thì không có tình đồ cũng rất khó quay vềm được ỵ cạ ời

Đó là một đồng lửa cực lớn, trên đồng lửa, là một mảnh thú dài hơn mười thước, mảnh thú bị nướng đỏ bừng, mùi thơm nức mũi.

Thiếu niên Cự nhân tộc ngồi xổm bên cạnh đồng lửa, một tay xách một cây cốt mâu khác, không ngừng lật, để mảnh thú được nướng đều.

Thịt thú chảy ra mỡ, thiếu niên cũng kệ nóng, xé một khối thịt rồi thống khoái nhai, mắt thấy đoàn người Thạch Nham tới thì nhe răng cười: “Cho các người.”

Một khối thịt nướng bị hấn xé xuống, phải nặng tới trăm cân, chính là thịt đùi, trực tiếp rơi xuống tảng đá dưới chân mọi người.

Ầm!

Thịt nướng rơi xuống đất, mỡ bắn ra, một mùi thơm khiến người ta chảy nước miếng tỏ ra.

Võ giả cũng không phải có thể vĩnh viễn không ăn cơm, ngược lại, sức ăn của đại đa số võ giả cực kỳ kinh người, chỉ bởi vì có Huyền Không Giới, lúc ra ngoài tác chiến có thể lấy ra ăn.

Mọi người sớm đã rất đói, từ sau khi rời khỏi Thiên Phật thành, đã chưa từng được ăn thịt, thịt nướng rơi xuống đất, đoàn người đều thấy bụng truyền đến dục vọng tham lam mãnh liệt, miệng ứa nước bọt.

” Sẽ không Có vấn đề gì chứ?” Luyện được sư Kiệt Tư Đặc liếm đầu lưỡi, còn có chút băn khoăn.

Thạch Nham sắc mặt lạnh lùng, động thủ đầu tiên, xé một miếng thịt bỏ vào miệng, không nhin được quát to: “Thống khoái!”

” Uống chút rượu nhé.” Tập Tu Ân mắt sáng lên, cũng cười ha ha, Huyền Không Giới trong tay hấn chột lóe, từng vò rượu ngon hiện ra, sắp hàng trước người hấn.

Thạch Nham không khách khí, vươn tay ra tóm một vò, ngửa đầu uống sảng khoái.

Đám người Kiệt Tư Đặc và Tập Thác do dự một chút do dự một chút rồi cũng lặng lẽ vươn tay ra muốn tóm một vò.

Đúng vào lúc này, một cự chưởng màu vàng kim từ trên trời giáng xuống.

Kiệt Tư Đặc, Tập Thác biến sắc, lực lượng trên người đề thăng, trong ánh mắt chột lóe hung quang.

” Đừng nhúc nhích!” Thạch Nham khê quát một tiếng.

Tập Thác lập tức buông bỏ cảnh giác, nhú mào không nói gì.

Kiệt Tư Đặc do dự một chút rồi cũng án binh bất động.

Bàn tay Màu vàng kim chậm rãi hạ xuống, như tầng mây màu vàng kim, khi sắp ấn xuống thì tránh qua đầu Kiệt Tư Đặc, Tập Thác, ngón tay tóm một vò rượu rồi nhắc lên.

hấn chỉ muốn lấy rượu.

Vò rượu to như quả dưa hấu, ở trên tay hấn chỉ như cái cốc mimi, thiếu niên Cự nhân tộc một hơi uống cạn rồi nói: “Uống ngon thật, chỉ là ít quá.”

Nói xong, hấn tiếp tục vươn tay ra tóm vò rượu trước mặt Tập Tu Ân.

Lúc này, mọi người đều biết hấn không cố ác ý, chỉ muốn thử uống rượu, tất cả đều lộ ra nụ cười quái dị, nhìn hấn cầm rượu, một ngụm là uống cạn, sau đó tiếp tục lấy.

hơn mười vò chưa tới nửa phút đã bị hấn một mình uống cạn, hấn vẫn cảm thấy chưa đã nghiền, nhìn về phía Tập Tu Ân nói: “Còn nữa không?”

“CÓ.” Tập Tu Ân mỉm cười, sờ Huyền Không Giới, nhiều vò rượu hơn nhất nhất sắp hàng chỉnh tề trước người hấn.

Mắt Thiếu niên phút chốc sáng lên, cười ha ha: “Các người thật tốt, ta tên là tiểu Man, rất cao hứng được quen các người, nước trái cây của các người rất thơm, sợ với thứ a thúc ta ủ còn ngon hơn, chỉ là quá ít, không đủ cho một mình ta uống.”

Trong lúc nói, hần lại vươn tay ra, cũng không biết khách khí, lấy rượu rồi sau đó uống một hơi cạn sạch rồi lại tiếp tục lấy.

Rất nhanh, gần trăm vò rượu trước mặt Táp Tu Ân toàn bộ cạn sạch.

“Ồ.” Thiếu niên ợ một cái, cảm thấy mỹ mãn cảm thấy mỹ mãn vuốt bụng, đặt mông ngồi xuống, mặt đỏ bừng: “Các Tiểu thú, các người về nhà với ta đi, ta bảo a thúc xây chuồng đẹp cho các người.”

Táp Tu Ân, Táp Thác, Kiệt Tư Đặc thần thái xấu hổ, cười khổ không thôi.

” Chúng ta không phải tiêu thú, giống như người, cũng là sinh linh.” Táp Tu Ân nghiêm túc giải thích.

Thiếu niên Cự nhân tộc ngồi dưới đất, ngà ngà say, vẻ mặt đỏ bừng nói: “Ồ, ta biết, các người là tiểu thú thông minh, biết nói chuyện với ta.” Dừng một chút, hần tiếp tục nói: “các tiểu thú, theo ta về nhà đi.”

Mọi người về mặt tối sầm

“hần hình như say rồi?” Táp Tu Ân ánh mắt kinh ngạc, nhìn về phía Thạch Nham: “Người không phải muốn dò hỏi có? Hiện tại có thể bắt đầu rồi đó?”

“Dò hỏi cái gì?” Thạch Nham kinh ngạc, lập tức bắt mẫn: “Ta đâu có tâm tư xấu như vậy? Đối đãi với loại người chân chất như bọn họ cần gì phải lằng nhằng? Cứ Trực tiếp hỏi là được, bất luận say hay không thì hần cũng sẽ nói thật, hần chỉ là một đứa trẻ, đâu có nhiều tâm nhãn như người.”

“Mình đây tâm nhãn, đừng nghĩ ai cũng vậy.” Lỵ An Na lạnh lùng quát lớn.

Táp Tu Ân vẻ mặt xấu hổ, ngượng ngùng cười nói: “Hắc hắc, ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi, các người nghĩ nhiều rồi.” Không biết vì sao, hần tựa hồ cực kỳ sợ hãi Lỵ An Na.

“cho Tiểu thú, ta sắp trưởng thành rồi, chờ xương thú trên vòng cổ của ta đủ rồi, ta có thể về nhà. ừ, chỉ cần săn thêm ba mươi con là hoàn thành lễ trưởng thành.”

Thiếu niên Cự nhân tộc tiểu Man say khướt xa xa, nói mê: ” đã lâu rồi không gặp a đa, hần biết ta thông qua lễ trưởng thành nhanh như vậy, nhất định sẽ rất cao hứng. Người xấu, trưởng thành, có thể giết người xấu.”

Thiếu niên thì thào, mí mắt trợn lên, đột nhiên ầm ầm ngã xuống đất, nằm ở bên cạnh đồng lửa, không bao lâu thì phát ra tiếng gáy kinh thiên động địa, như tiếng sét đánh.

Mọi người về mặt ngạc nhiên

887. Chương 879: Bát Đại Truyện Thừa

Thiếu niên Cự nhân tộc tiểu Man không hề có lòng đề phòng, tựa hồ căn bản không biết lòng người, gần trăm vò rượu vào bụng, không ngờ say tới ngã xuống đất ngáy khò khò.

Đám người Kiệt Tư Đặc, Táp Tu Ân thì ai nấy dè dặt đề phòng, nghĩ người khác cũng như mình, bỗng nhiên phát hiện đối phương thuần phác đến cực điểm, không ngờ không hề đề phòng gì họ mà thoải mái nằm ngủ, mọi người cực kỳ xấu hổ, cũng ngạc nhiên không thôi về sự hàm hậu của thiếu niên.

Cường giả Liệt Diễm tinh vực đã Đói bụng rất lâu rồi thấy hần ngủ thì cũng không nghĩ nhiều nữa, vội vàng ăn thịt như Thạch Nham.

Vuốt bụng, mọi người cảm thấy mỹ mãn, tạm thời quên mất sự hung hiểm của nơi đây, lười nhác tách ra, ngẩng đầu nhìn tinh không không có nhật nguyệt, đều rất tự tại.

Lúc này, Phí Lan bỗng nhiên đứng dậy, liếc Thạch Nham và Táp Thác một cái, thần nhiên nói: “Đi theo ta, ta có lời muốn nói với hai người.”

Thạch Nham, Tạt Thác yên lặng đứng dậy, đi cùng Lý An Na, theo Phí Lan.

Đám người Tạt Tu Ân, Kiệt Tư Đặc, Tử Diệu, Phong Nhiêu lộ ra vẻ mặt đăm chiêu, nhưng không ai dám đi theo nghe lén, đứng bất động tại chỗ.

Trong lòng Bọn họ minh bạch, trên người bốn người này có lẽ có bí ẩn gì đó, bằng không, người từ ngoài đến như Thạch Nham và lược đoạt giả Tạt Thác sao lại đi cùng cường giả cấp bậc như Phí Lan, Lý An Na?

Phí Lan và Lý An Na một là người thủ hộ của Thiên Phật thành, một là người đứng đầu ngũ đại chư hầu của Thiên Niết thần quốc, vì sao lại như đã quen từ lâu?

Trong rừng rậm, đâu đâu cũng là bóng râm, một nhóm bốn người Thạch Nham ngồi dưới một tán cây, có lực lượng trời buộc vô hình, khiến người bên ngoài không nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Người nói đi.” Phí Lan trầm ngâm một chút rồi nhìn về phía Lý An Na.

Lý An Na gật đầu, nói với Thạch Nham, Tạt Thác: “Chắc trong lòng các người nhất định tràn ngập nghi hoặc.”

Thạch Nham, Tạt Thác gật đầu, đích xác rất tò mò .

” Kỳ thật, cho tới bây giờ chúng ta cũng không thể đoán tất cả,ta nói những gì mà trước mắt chúng ta biết được cho các người hay!” Lý An Na trầm ngâm một chút rồi chậm rãi nói: “Rất lâu rất lâu trước kia, nhà chúng ta chỉ là bình dân của một tiểu Sinh mệnh chi tinh Thiên Niết thần quốc.”

” Bình dân?” Thạch Nham ngạc nhiên.

” Chính là phạm nhân!” Lý An Na gật đầu: “Tổ tiên của Chúng ta sinh hoạt tại bờ biển của tiểu Sinh mệnh chi tinh, bắt cá mà sống, không biết lực lượng áo nghĩa, không có một võ giả nào sinh ra.”

“Cho tới một ngày, tổ tiên của ta ở bờ biển phát hiện một người đang chìm nổi, hấn bị thương nặng, đang hấp hối, giống như tùy thời sẽ chết.”

“Tổ tiên của ta mang hấn về nhà, dốc lòng chữa trị, hấn sau đó mới khôi phục ý thức, hấn vừa tỉnh lại đã liền vội rời khỏi, có điều hấn cảm kích tổ tiên ta đã cứu trị cho hấn, cũng để truyền thừa bất diệt, đem truyền thừa của hấn để lại. đó là truyền thừa hắc ám áo nghĩa.”

” Trước khi đi, hấn nói với tổ tiên ta, phải đi tới một đại lục cổ có căn nguyên, lối cổ thổ của hấn, lưu lại truyền thừa của chủ nhân hấn. Hấn nói hấn có thể không sống được lâu nữa, bảo chúng ta khổ tu hắc ám áo nghĩa, bảo tồn truyền thừa của truyền thừa bất diệt, bản thân hấn cũng không lưu lại tính danh, lại ban cho gia tộc bọn ta cái tên: Hắc Ám Thiên Mạc nhất mạch, hấn lo lắng sẽ bị kẻ truy kích phát hiện, thức tỉnh không bao lâu thì xé trời mà đi.”

” Lúc ấy, tổ tiên của ta rất kinh sợ, mới phát hiện hấn chính là cường giả khủng bố nhất trong thiên địa. Bởi vì thấy sự cường hân của hấn, bởi vì sùng bái và khát cầu đối với lực lượng, liền ghi nhớ phân phó của hấn, coi hắc ám áo nghĩa trở thành căn bản, một mục khổ tu.”

” Hắc ám áo nghĩa thâm ảo cường đại, bằng vào áo nghĩa này, tổ tiên của ta thành bá chủ của Sinh mệnh chi tinh đó, bởi vì có cơ duyên khác, cuối cùng thành quốc sư đầu tiên của thần quốc, quyền cao chức trọng, hắc ám áo nghĩa cường hấn, chấn nhiếp toàn bộ tinh vực.”

“Chỉ là, tổ tiên đó của ta bởi vì nguyên nhân tư chất, cuối cùng chưa thể bò lên đỉnh phong, vân vân diệt. Nhưng hấn ghi nhớ lời dặn dò của người đó, coi hắc ám áo nghĩa là căn bản của gia tộc, cũng biết áo nghĩa này chính là hòn đá tảng để gia tộc cường thịnh, mỗi một đời đều truyền thừa.”

Nói tới đây, Lý An Na dừng một chút, nhìn về phía Thạch Nham: “Có thể khẳng định, cường giả không biết tên dạy hắc ám áo nghĩa cho chúng ta chính là Lạc La mà người nói.”

Thạch Nham cau mày, gật đầu: “Chắc không sai, cổ thổ của ta, lúc trước khi năng lượng chưa suy kiệt, đúng là một đại lục cổ, là Sinh mệnh chi tinh có căn nguyên. Truyền thừa Của ta cũng đến từ đó.”

“Chuyện Có liên quan tới hấn chúng ta chưa bao giờ nói với ai, Biết có một ngày, sẽ có người chủ động hỏi tới.” Lý An Na ngừng một chút.

” Ai?” Thạch Nham mắt sáng lên.

“Cách đây nhiều năm, vào một ngày, Liệt Diễm tinh vực xuất hiện một cường giả thần bí, tu luyện tử vong áo nghĩa, quét sạch rất nhiều Sinh mệnh chi tinh, biến thành hoang vắng.” Ly An Na hít sâu một hơi, mắt nhìn về phía Thạch Nham: “Truyền thuyết về người đó chắc người từ trong miệng của Tử Diệu cũng biết được một hai rồi!”

Thạch Nham vẻ mặt chấn động, lại gật đầu.

” Sau khi hắn xuất hiện ở Liệt Diễm tinh vực, hoành hành vô ky, phá hủy mấy chục Sinh mệnh chi tinh để khôi phục thương thế. Lúc trước. Cường giả c thể lực các phương tụ tập, ý đồ muốn giết chết hắn, một vị tổ tiên của ta vẫn là quốc sư của thần quốc, cũng tham dự.”

” Kết quả các người đều biết rồi, cường giả đỉnh phong nhất của Liệt Diễm tinh vực sau khi nhìn thấy người đó mới biết được chênh lệch căn bản không phải một cấp bậc. vốn là, cường giả của các phương chắc đều sẽ chết.”

” Vì sao không chết?” Táp Thác nói chen vào.

” Bởi vì ta tổ tiên đời đó của ta, hắn phóng ra hắc ám áo nghĩa?” Ly An Na tiếp tục nhìn về phía Thạch Nham.

“Cùng là một mạch, ta nhận ra được.” Trong lòng Thạch Nham sáng như tuyết.

“Không sai, hắn đích xác nhận ra, cho nên hắn lưu thủ, cho nên cường giả các thế lực khác đều được tha chết. Mà tổ tiên đời đó của ta, quốc sư của thần quốc thì hắn giữ lại, được hắn nói rõ cho một chuyện.”

” Chuyện gì?”

” Hắn hỏi rõ kinh lịch được truyền thừa của tổ tiên ta, nói người lưu lại hắc ám áo nghĩa cũng như hắn, là một trong bát đại truyền thừa, mà hắn thì được tử vong truyền thừa. Hắn nói hắn đến Liệt Diễm tinh vực là muốn đi giải cứu một huynh đệ, là một người truyền thừa, người truyền thừa đó tu luyện hôn loạn áo nghĩa, bị giam cầm ở vân thần chi địa của Thần Phật chi địa.”

Hai mắt Táp Thác đột nhiên sáng ngời, nhìn về phía nàng ta không chớp mắt.

Ly An Na gật đầu, tiếp tục nói: ”Hắn còn nói, hắn có một huynh đệ, tu luyện hủ thực áo nghĩa, triệt để triệt để vân diệt. Hắn nói hắn lần này không biết có thể sống sót hay không, phải lưu lại truyền thừa của huynh đệ, bởi vậy, hắn cũng lấy ra một truyền thừa, hủ thực áo nghĩa này chính là thứ hiện tại đại nương ta tu luyện. Hắn muốn tổ tiên đó của ta, phụ trách tu luyện hủ thực truyền thừa trong gia tộc, cũng giữ cho truyền

thừa này bất diệt.”

” Hắn lại lấy ra một cái huyết thuần, nói là một trong những vật bản mệnh của chủ nhân, bảo tổ tiên ta nếu thấy người thừa kế của chủ nhân thì giao cho hắn huyết thuần.

Cũng thông qua hắn, tổ tiên của ta biết được, bát đại truyền thừa giả cũng có ấn ký đồ án màu máu, mà người đứng đầu được bát đại truyền thừa hầu hạ có một cái giới chỉ, người thừa kế của hắn, giới chỉ chính là dấu hiệu.”

Nói tới đây, Ly An Na nhìn về phía Thạch Nham, nhìn về phía Huyết Văn Giới trên ngón tay hắn.

Thân hình Thạch Nham chấn động, mắt sáng rực.

” Hắn vẫn đi, cứu huynh đệ ở vân thần chi địa, mà tổ tiên của chúng ta thì tiếp tục ở lại Liệt Diễm tinh vực, truyền thừa hủ thực áo nghĩa, hơn nữa trong lòng còn mang một tia căm kích, ý đồ một ngày nào đó tới vân thần chi địa xem kể quả, cõi bỏ câu đó về bát đại thất truyền.”

Tổ tiên của ta đều là quốc sư mấy đời của Thiên Niết thần quốc, bởi vì hắc ám, hủ thực áo nghĩa hủ thực áo nghĩa cường hãn, từng từng không đủ, càng lúc càng cường thịnh. Để về sau, tổ tiên của ta thậm chí có thể khống chế vị trí quốc chủ của thần quốc, chính là chủ nhân thực sự của thần quốc. Gia tộc càng lúc càng cường hãn, nắm giữ tài nguyên vô cùng, dã tâm cũng từ từ tăng lên, cho đến một ngày, trường bối của

gia tộc cảm thấy lực lượng đủ rồi liền đi thăm dò Vân thần chi địa mà người đó nói, cởi bỏ bí mật của bát đại truyện thừa.”

” Cũng là như vậy, trải qua tra xét quanh năm suốt tháng, mới có tinh đồ.”

“Đến đời cuối cùng của gia tộc, phụ thân ta ta tu luyện hắc ám áo nghĩa, đại bá tu luyện hủ thực áo nghĩa, cảnh giới cực kỳ cường hàn, ở Liệt Diễm tinh vực cực thịnh nhất thời, không ai có thể kháng cự. Phụ thân chính là hắc ám cự thủ trong bóng tối của thần quốc, chấp chương đại quyền của thần quốc, đại bá thì ở Thần Phật chi địa, một mình chinh phục tất cả lực đoạt giả, hai người tay nắm thế lực riêng, hùng bá Liệt Diễm tinh vực. Có một ngày, cha ta và đại bá đều đột phá, bước vào Hư Thần cảnh, bọn họ cuối cùng không kiềm chế được, bằng vào tinh đồ mà tiền bối khắc, muốn thăm dò vân thần chi địa.”

” Lúc ấy, ta nhỏ nhất, nhưng đã hiểu rõ chân lý của hắc ám áo nghĩa, đại nương ta cũng kế thừa hủ thực áo nghĩa. Phụ thân và đại bá biết có thể sẽ gặp phải hung hiểm, thậm chí vân diệt, cho nên ta và đại nương không tham dự, bảo trì hắc ám, hủ thực áo nghĩa hủ thực áo nghĩa được truyền thừa bất diệt.”

“Đi rồi thì liền không trở về nữa.”

” Lúc Phụ thân và đại bá đi, mang theo rất nhiều cường giả của gia tộc, bọn họ triệt để biến mất, khiến gia tộc diệt vong. Bởi vì thế lực giảm mạnh, Hắc Ám Thiên Mạc không còn có năng lực chấp chương thần quốc, lúc ấy chư cường của Liệt Diễm tinh vực liên thủ, cường giả của Hắc Ám Thiên Mạc đã bị diệt tộc. Chỉ còn ta nhỏ nhất, sớm được đại nương đón vào Thần Phật chi địa nên thoát được một kiếp. Hiện giờ, Hắc Ám Thiên Mạc to lớn, từng là bá chủ thực sự của Liệt Diễm tinh vực chỉ còn lại ta và đại nương, điều duy nhất đáng để mừng là, ta và đại nương còn sống, hắc ám, hủ thực áo nghĩa truyền thừa vẫn chưa tắt.”

Nói tới đây, Ly An Na vẻ mặt ảm đạm: “Ngày ta thấy ngươi, chỉ biết là người người truyền thừa tử vong áo nghĩa chắc đã thất bại. Cường giả Tu luyện hôn loạn áo nghĩa bởi vì vân diệt nên ngươi mới có thể may mắn kế thừa hôn loạn truyền thừa, chính vì vậy, ta mới bảo vệ ngươi nhiều năm.” Phỉ Lan liếc Tật Thác một cái, ậm ậm nói.

” Tại hạ khắc trong tâm khảm.” Tật Thác vẻ mặt kích động

” Đại khái chính là như vậy.” Ly An Na khái quát một chút: “Lạc La tiền bối và người tu luyện tử vong áo nghĩa, trước sau gặp được tổ tiên ta, phân biệt lưu lại hắc ịm, hủ thực truyền thừa. Gia tộc ta dùng cái này để trở thành bá chủ một thời của Liệt Diễm tinh vực, lại bởi vì phụ thân và đại bá ta muốn cởi bỏ câu đố về bát đại truyện thừa, xâm nhập Vân thần chi địa, đến nay vẫn không biết sinh tử, khiến gia tộc ta bị diệt sạch, chỉ còn lại ta và đại nương.”

“Tinh đồ vì sao không được mang đi?” Thạch Nham ngạc nhiên.

“Cha ta biết nơi tinh đồ đánh dấu, tất nhiên không cần tinh đồ, hắn để lại tinh đồ là để hậu đại chúng ta về sau có thể tiếp tục tra xét. Tinh đồ. vẫn luôn ở Cực đạo luyện ngục tràng của Luyện Ngục tinh, đó là nơi tiền bối ta tự tay thành lập, chỉ là ta thật không ngờ người lại vừa hay có được cơ duyên mà lấy được nó, xem ra trong xa xăm có thiên ý.” Ly An Na có chút cảm khái.

“Ngươi tu luyện hắc ám áo nghĩa, không ngờ lại quay về Thiên Niết thần quốc, Độ Thiên Kỳ cũng dung ngươi ư?” Thạch Nham ngạc nhiên nói.

“Không thể không thừa nhận, Độ Thiên Kỳ này đúng là có trí tuệ của bá chủ, hắn rõ ràng của ta xuất thân và lai lịch của ta, vẫn giao cho ta trọng trách, đưa ta lên vị trí chư hầu. Hắn so với tiền bối của hắn thì có khí phách và thủ đoạn hơn, bởi vì, hắn cảm thấy hắn vẫn có thể áp chế được ta.” Ly An Na thiết tình tán thưởng.

888. Chương 880: Ở Chung Hòa Thuận

Một nhóm bốn người Thạch Nham, cẩn thận nghiên cứu một phen về bát đại truyện thừa quay chung quanh ấn ký màu máu.

Ly An Na kê lại hết những gì mà nàng ta biết, rồi lập tức nhìn về phía Thạch Nham: “Còn ngươi thì sao?Ngươi có kỳ ngộ gì?”

Phí Lan và Tật Thác cũng nhìn về phía hắc.

Đây là đề tài mà họ cùng quan tâm.

Dựa theo phỏng đoán của Lý An Na, Lạc La sau khi rời khỏi Liệt Diễm tinh vực thì chắc chính là tới đại lục cổ của Thạch Nham, lưu lại truyền thừa của chủ nhân.

Rất rõ ràng, Thạch Nham tay cầm Huyết Văn Giới đã có được truyền thừa của chủ nhân Thi Huyết Bát hồ tông, cũng là Chủ nhân trên danh nghĩa của bọn họ.

Bọn họ rất muốn biết, thiếu niên này vì nguyên nhân gì mà có thể giữ được truyền thừa huyền ảo nhất, hơn nữa hàng lâm Liệt Diễm tinh

“Ta ư?” Thạch Nham cười gượng: “Ta không phức tạp như vậy, chính là may mắn có được một viên giới chỉ, ngu nga ngu ngơ có được kỳ ngộ hôm nay. Ta đối với Thi Huyết bát đại truyền thừa thì còn không biết bằng các người, giới chỉ này tới giờ ta cũng không thể tìm ra được sự ảo diệu trong đó.”

Phí Lan, Lý An Na, Tật Thác kinh ngạc.

” Lúc trước trước khi tiền bối đi, nói muốn lưu lại truyền thừa của chủ nhân, muốn tới đại lục cổ, còn là Sinh mệnh chi tinh có căn nguyên. Ta nghĩ, trong đó tất có thâm ý, hắc không ngại phức tạp như vậy, khẳng định chỗ bí ẩn gì khác.” Lý An Na nhìn về phía hắc, do dự trong chốc lát: “Trên người người, nhất định có chỗ kỳ lạ, bằng không cũng sẽ không có được truyền thừa. Còn là truyền thừa máu chốt nhất!”

“Chỗ Kỳ lạ ư?” Thạch Nham nhú mày, lâm vào trầm tư.

Nếu có chỗ kỳ lạ thì đó chính là căn bản không phải người của thế giới này, thậm chí có thể là không phải cùng một vũ trụ.

Mắt hắc lấp lóe sáng, sắc mặt khế biến, bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng.

Chẳng lẽ, truyền thừa của chủ nhân Thi Huyết Bát hồ tông là đầm nước màu máu, có năng lực triệu hồi linh hồn của vũ trụ khác tới đây?

Thế giới hắc sống, khoa học kỹ thuật phát đạt tới đến cực điểm, hoàn toàn không như võ giả nơi này, cũng không có bất kỳ thiên địa năng lượng, không có thuật tu luyện áo nghĩa, chỉ ỷ lại máy móc, ỷ lại vật ngoài thân.

Đầm nước màu máu đó nếu thật sự có năng lực dắt linh hồn của vũ trụ khác tới, vậy trong đó có thâm ý gì hay không?

Có phải chỉ có linh hồn không thuộc về vũ trụ này mới có thể kế thừa truyền thừa của chủ nhân Huyết Văn Giới, mới có thể mưu cầu gì đó, có thể tránh né gì đó, dẫn dắt cái gọi là Thi Huyết Bát hồ tông tới con đường huy hoàng và hy vọng?

Mày Thạch Nham nhú chặt, càng nghĩ tới khả năng này thì càng cảm thấy rất có khả năng.

Có lẽ, đại lục cổ, Sinh mệnh chi tinh có căn nguyên mới có thể thực hiện được điểm này.

Cũng vì vậy, Lạc La không ngại bị thương còn ngàn dặm xa xôi tới đây, chỉ là để thành công xây dựng truyền thừa, dắt linh hồn của vũ trụ khác tới đây, tìm nơi ký thác truyền thừa của chủ nhân?

Đây là bí mật chung cực của hắc, bất luận là với ai cũng vĩnh viễn sẽ không chia sẻ.

Bởi vậy, hắc trầm mặc trong chốc lát, lắc đầu, cười khổ không ngừng: “Ta chính là tiểu tử có vận khí tốt thôi, các người đừng nghĩ phức tạp như vậy.”

Phí Lan, Lý An Na đều là nhân vật thành, sao lại không nhìn ra hắc đang nghĩ một đằng nói một nẻo, đương nhiên, hai người rất thức thời, cũng không hỏi tới cùng.”

” Huyết thuần này vẫn do ta bảo tồn, hiện tại dựa theo lời dặn dò của tiền bối, giao cho người.” Phí Lan trầm ngâm một chút rồi có chút không tình nguyện lấy tiểu thuần bài đó ra, do dự hồi lâu mới đưa cho Thạch Nham: “Ta đề nghị người chưa tới Nguyên Thần cảnh thì đừng tùy tiện vận dụng, thuần bài này rất hồ,, trước khi người chưa có được sự tán thành của nó thì vẫn phải cẩn thận đối đãi.”

Tiểu thuẩn bài bay vào lòng bàn tay Thạch Nham, khí âm hàn rất nặng, hai mặt trái phải đều không có dị trạng gì.

Thạch Nham cầm trong lòng bàn tay, tâm niệm khẽ động, ấn ký màu máu ở mi tâm thần hồn đột nhiên hiện ra, một cô ấn ký chi lực kỳ dị thẩm thấu vào thuẩn bài.

Thuẩn bài bỗng dưng tỏa ra huyết quang, một mặt hiện ra ấn ký vân đoàn màu máu, lập tức hóa thành một đạo huyết quang, phút chốc đã biến mất trong Huyết Văn Giới, cùng dừng lại ở một mảng không gian với Diệt Thiên thần kiếm trong Huyết Văn Giới.

Lý An Na và Phí Lan mắt sáng ngời, khẽ gật đầu.

Thạch Nham cũng cười cười, vỗ nhẹ vào Huyết Văn Giới, lạnh lùng nói: “Xem ra nó đích xác nên do ta giữ.”

Huyết Văn Giới trên ngón tay hẳn khác với Huyền Không Giới bình thường, không thể đặt đa số vật chất, ngược lại, có thể bảo tồn sinh linh kỳ dị, thiên hỏa, mãnh thú và Thánh Linh Thần, cũng có thể tiến vào trong đó, ngược lại rất nhiều tài liệu tu luyện và đan dược lại không thể để vào.

Vật chất Có thể đặt chỉ có thần kiếm này, hiện tại có thêm một thuẩn bài.

Tựa hồ chỉ có vật liên hệ chặt chẽ với chủ nhân tước đó mới có thể chui vào trong, các tạp không liên quan thì không thể ở trong đó.

Có hạn chế nghiêm khắc.

” Người là chủ nhân của giới chỉ, nó tất nhiên nên thuộc về người.” Phí Lan cau mày, hừ nhẹ một tiếng: “Ta mặc kệ bát đại truyện thừa gì, cũng không thể phụng người làm chủ, ta lần này tới đây chỉ muốn tìm lão quỷ về, chuyện còn lại ta lười chẳng muốn quan tâm. Người muốn giữ gì, muốn mưu cầu gì đều không liên can tới ta, ta cũng sẽ không nghe người điều hành.”

Nàng ta là Hư Thần cảnh, vốn không phải người của Hắc Ám Thiên Mạc gia tộc, là vì kết tình vợ chồng với đại bá của Lý An Na mới luyện hủ thực chi lực, ở sâu trong nội tâm, đối với cái gọi là bát đại truyện thừa cũng không có kính ý và cảm giác công nhận.

bảo cường giả Hư Thần cảnh như bà ta phụng dưỡng một Thần Vương nho nhỏ như Thạch Nham làm chủ, ngay cả cửa tâm lý cũng không qua được.

Lý An Na gật đầu: “Tiền bối Lưu lại hắc ám, hủ thực truyện thừa chỉ dặn chúng ta hai điều, thứ nhất, nếu có cơ duyên gặp người thì giao thuẩn bài cho người, thứ hai, bảo toàn hắc ám, hủ thực truyện thừa bất diệt, chúng ta cũng chỉ tuân thủ hai điểm ước định này.”

Thạch Nham lạnh lùng cười: “Ta minh bạch.”

Hắn cũng không cuồng vọng chỉ bằng vào Huyết Văn Giới có thể khiến cho Lý An Na, Phí Lan phụng dưỡng hẳn làm chủ, ít nhất... trước khi hắn đủ cường cường thì không thể thực hiện được.

” Sư huynh, ặc, ta vẫn gọi người là sư huynh đi, bắt ta sửa. Gọi là chủ nhân thì đích xác không quen.” Tạp Thác ngược ngừng cười gượng một tiếng, nói tỏ thái độ: “Tiền bối mà ta có được tiền bối là Cách Lỗ, linh hồn tể đài của hắn vẫn lạc, không dặn dò gì ta, cho nên ta cũng không có trói buộc gì. Đương nhiên, sư huynh đối với ta không bạc, nếu sư huynh có phân phó gì thì ta tuyệt đối sẽ toàn lực đi làm, nhưng ta thực sự không thể đối đãi với người như chủ nhân được, mong sư huynh bao dung.”

Lời nói của Tạp Thác rất chân thật, hẳn là bá chủ một phương của lực đoạt giả, rất khó cúi đầu dưới người khác, lúc này nói rõ lập trường, sẽ thủy chung đi cùng đường với Thạch Nham., xem như khẳng định thân phận của hắn.

“Ặc, các người nghĩ xa quá rồi, ta tất nhiên không thể đối đãi với bọn người như tùy tùng được, ta tuy rằng mang truyện thừa, nhưng cũng ngu ngơ không biết gì, cũng không gánh vác trách nhiệm gì, ta cũng không muốn việc này việc này mà ràng buộc mình, thôi cứ đang sống thế nào thì lại sống như thế thôi.” Thạch Nham lạnh lùng cười nói.

Bốn người nói chuyện đến đây thì kết thúc.

Đợi cho bọn họ trở về bên cạnh mọi người thì thiếu niên Cự nhân tộc vẫn ngủ say, ngáy như sấm.

Đồng lửa vẫn cháy rừng rực, thịt nướng trên đồng lửa rõ ràng bị người xé mấy khối, đám người Tật Tu Ân, và Tử Diệu, Á Lan, Thiết Mục cầm thịt nướng, uống rượu, thần thái an tường.

Đám lược đoạt giả Phong Nhiêu và Tật Phu thì ở hướng khác, cũng đang uống rượu ăn thịt, không khí coi như là hài hòa, hai bên không hề gay gắt.

Luyện được sư Kiệt Tư Đặc ở cùng chỗ với Phong Nhiêu, Tật Phu, tập trung tinh thần luyện chế đan dược gì đó, vẻ mặt chuyên chú, thỉnh thoảng lại mỉm cười, hẳn tựa hồ rất hài lòng với nơi kỳ lạ này, đâu đâu cũng là linh dược linh thảo, đối với luyện được sư như hắn thì đúng là vườn thuốc tốt nhất, mặc cho hắn hái.

Nơi này không có nhật nguyệt, chỉ có phồn tinh, tinh quang cực sáng, trong rừng rậm cũng không hề u ám.

Cũng không biết qua bao lâu, thiếu niên Cự nhân tộc tiểu Man chậm rãi tỉnh lại, dụi dụi mắt, tiểu Man ngẩng đầu nhìn về phía cự sơn xa xa, có chút ngượng ngùng nói: “Ngủ quên, rượu trái cây đó uống ngon thật, các tiểu thú, ta phải đi săn, chờ ta săn đủ số lượng rồi sẽ dân các ngươi về núi.”

Hắn lắc lư cái vòng cổ, xương thú bên trên vang lách cách, ba phần thư vòng cổ đã lấp đầy xương thú, chỉ còn trống bộ phận nhỏ, tựa hồ chỉ cần treo đầy xương thú lên đó là lễ trưởng thành của hắn sẽ xong.

Ầm ầm!

Tiểu Man đứng lên, hít một hơi, tinh thần chấn hưng nói: “Ta đi trước.”

Hắn mặc kệ đám người Thạch Nham, cất bước đi về phía trước, như mãnh thú tàn bạo nhất hoành hành trong rừng rậm, đi qua đâu là cỏ thụ cành lá bay loạn tới đó

” Chúng ta làm gì bây giờ?” Tật Thác nhìn tiểu Man rời đi, thấy mọi người không đuổi thì thì hỏi.

” Chờ, Chờ hắn hoàn thành lễ trưởng thành rồi sau đó cùng hắn vào cự sơn phía trước.” Thạch Nham vẻ mặt tự nhiên: “Đừng có ý đồ muốn hỗ trợ, đây là kinh lịch mà hắn phải trải qua, hắn cũng không muốn chúng ta nhúng tay vào. Trong lúc này chúng ta có thể mượn dùng thiên địa năng lượng nơi này để cảm thụ, nghiêm túc thể ngộ sự tinh diệu của lực lượng áo nghĩa, điều này đối với tu luyện của chúng ta sẽ rất có ích lợi. Chúng ta... Cũng phải nhanh chóng thích ứng với khu vực kỳ dị trọng lực tăng mạnh này, để tránh sau khi gặp phải cường địch lại không thi triển ra được lực lượng thực sự.”

Phí Lan hí mắt, gật đầu: “Nghe hắn.”

“Tốt.”

Tật Thác đồng ý.

Đoàn người Tật Tu Ân, Tử Diệu, Phong Nhiêu, Kiệt Tư Đặc không có quyền lên tiếng, chỉ có thể tuân theo quyết định của bọn họ.

Thiếu niên tiểu Man tựa hồ biết nơi nào có mãnh thú thường lui tới, hắn thỉnh thoảng lại ở vào tình trạng kiệt sức kéo một thi thể mãnh thú về, đốt lửa rồi cùng chia xẻ với mọi người, cũng không biết khách khí, mỗi khi Tật Tu Ân mang rượu ra là lại uống cạn rồi ngủ say.

Sau khi tỉnh dậy, hắn lại tịch thần chấn hưng đi vào trong rừng rậm rộng lớn tiếp tục săn mãnh thú, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Đoàn người Thạch Nham hoạt động trong phạm vi nhất định, tường an vô sự, đều tự khổ tu, thiên địa năng lượng ở đây cực kỳ dư thừa, lẳng lặng thể ngộ chân lý của áo nghĩa.

Sinh mệnh chi tinh cấp bậc, năng lượng cực kỳ nồng đậm, đối với tăng cường lực lượng rất rõ ràng, mọi người khi bỏ thời gian để khổ tu, nhận tri đối với lực lượng áo nghĩa cũng dần dần sâu sắc hơn.

Nơi này quả nhiên cực kỳ thích hợp cho võ giả tu luyện.

Thời gian trôi qua, không biết qua bao lâu, một ngày tiểu Man hưng phấn trở về, vòng cổ đã lấp đầy xương thú: “Ta hoàn thành lễ trưởng thành rồi, các tiểu thú, theo ta về núi đi, gặp a ba a thúc của ta.”

889. Chương 881: Bộ Lạc Cự Nhân

Thiếu niên tiểu Man dẫn theo đoàn người Thạch Nham tới dưới chân cự sơn, cự sơn cao ngất trong mây, ngửa mặt lên trời nhìn thậm chí không nhìn thấy đỉnh núi.

trên cự sơn hùng vĩ, dựng những căn nhà đá đồ sộ, so với vật kiến trúc hùng vĩ nhất mà họ từng thấy thì còn cao hơn nhiều, giống như là những dãy núi nhỏ, tạo cho người ta một loại cảm giác tâm linh rung động.

Ngẩng đầu nhìn cự sơn, đoàn người đều nổi lên cảm giác bản thân vô cùng nhỏ bé, so sánh với Cự nhân tộc, bọn họ giống như là những con chuột, thân cao không tới đùi của đối phương, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn.

Dãy núi Trong mây bị một tầng lực lượng kỳ dị bao phủ, ngay cả Hư Thần cảnh Phí Lan cũng khó có thể đem thần thức xuyên thấu, cảm ứng sinh mệnh bên trong.

Tiểu Man đứng dưới chân cự sơn, thét to: “A thúc, ta đã trở về.”

Giọng như tiếng sấm.

Một thanh âm thô hào từ dưới chân cự sơn truyền đến: “Hay, nhanh như vậy đã thông qua thí trường thành rồi, giống hết như lúc a đa của người còn trẻ tuổi!”

Tiếng gầm rú vang vọng tứ phương, một đạo cường quang màu vàng đất từ dưới chân cự sơn tách ram kết giới nào đó dağıt bao phủ cự sơn tựa hồ bị xé ra một đạo khe hở.

Một đại hán Cự nhân tộc hùng tráng tới cực điểm, để mình trần, chỉ quấn một cái khổ bằng da trần, cơ nhục cuộn cuộn, gân xanh thô to như cánh tay, cả người trong suốt như, không phải là màu vàng kim.

Con người Phí Lan co núp lại, thân ảnh tuổi già sức yếu lạng lẽ run rẩy, nói khê: “Hư Thần cảnh!”

Đám người Thạch Nham tuy rằng đã sớm đoán được, nhưng vẫn hoảng sợ, thần thái thấp thỏm.

Thiên địa năng lượng của Sinh mệnh chi tinh cấp bảy vô cùng nồng đậm, dựng dục ra vô số linh được, nếu có sinh linh khổ tu vô đạo thì cảnh giới tuyệt sẽ không thấp.

Đại hán Cự nhân tộc trưởng thành vừa xuất hiện, đã chứng thực phỏng đoán của mọi người lúc trước, quả nhiên, sinh linh nơi đây đích xác phi thường cường đại, tộc nhân Cự nhân tộc thứ hai họ gặp chính là Hư Thần cảnh.

Đại hán Cự nhân tộc được tiểu Man gọi là a thúc từ chân núi cự sơn thò đầu ra, vẻ mặt tán dương, xoa đầu tiểu Man rồi từ ái nói: “Tiểu Man của Chúng ta trưởng thành rồi, về sau chính là người lớn.”

Ngữ khí của hắn lộ ra vẻ thõn thức, có chút cảm khái lại có chút vui mừng, cũng có chút không nỡ, tựa hồ một khi tiểu Man trưởng thành rồi thì sẽ phải gánh vác trách nhiệm nào đó, không thể sinh hoạt không có phiền não như trước đây.

” A thúc, ta dẫn theo bằng hữu về.” Tiểu Man rất hưng phấn, chỉ chỉ xuống dưới chân.” Tiểu thú rất hay.”

Đại hán Cự nhân tộc nghe hắn nói như vậy thì tựa hồ mới phản ứng, cúi đầu quan sát phía dưới, một đôi tinh nhãn to như nắm đấm, thần quang huy hoàng, giống như bảo thạch, sắc mặt của hắn dần dần xuống, gật đầu, lại không nói thêm gì, bảo tiểu Man đi vào trước.

Tiểu Man đi tới chân núi, vẫn thò đầu nhìn đoàn người Thạch Nham.

Đại hán Cự nhân tộc thần thái có chút do dự, trầm ngâm hồi lâu mới vung tay lên: “Vào đi.”

Đám người Thạch Nham vẻ mặt chấn động, sắc mặt lại có chút cẩn thận bất an, nghe lời tiến vào cự sơn.

Đại hán Cự nhân tộc quan sát mọi người, cau mày thật sâu rồi nửa ngày mới thở dài một hơi nói: “Ta không biết các người đến từ nơi nào, nhưng Cự nhân tộc ta sẽ không cự tuyệt người ta từ ngoài cửa, các người đến đây hy vọng sẽ không mang đến mầm tai vạ cho tộc ta.”

Đám người Thạch Nham kinh ngạc.

Đại hán Cự nhân tộc không giải thích, gật đầu với tiểu Man, từ ái nói: “A đã người ra ngoài, phải một đoạn thời gian nữa mới trở lại được, không thể lập tức biết người đã hoàn thành thí trường thành, người mang bằng hữu của người tùy tiện đi chơi đi.”

“Được.” Tiểu Man cười, ngoắc đám người Thạch Nham: “Đi, tới nhà ta.”

Đám người Thạch Nham knosi gì, cẩn thận lưu ý bên cạnh, yên lặng đi theo tiểu Man.

Chân núi không có nhà đá hùng vĩ!” Đại hán Cự nhân tộc kia tựa hồ chỉ phụ trách thủ hộ sự vụ như mở kết giới của chân núi, không đi theo họ.

trên sơn đạo rộng trăm mét, kéo dài tới tận đỉnh núi, tiểu Man đi trước dân đường, nói: “Nhà của ta ở bên trên, các người đi theo ta, chớ đi loạn.”

Bên cạnh Sơn đạo dựng rất nhiều cột đá, cột đá này cũng cực lớn, có cái là hình tròn, có cái là hình lăogi CỐ cái thậm chí hình vuông.

Chất của cột đá cũng khác nhau, cái làm bằng sắt, cái làm bằng ngọc, nhưng không có ngoại lệ, trên mỗi một cột đá đều điêu khắc rất nhiều ký hiệu phong cách cổ xưa, ký hiệu này đều rất đơn giản, giống như chữ tượng hình, có cái như hải dương cuộn sóng, có cái thì bén nhọn như lợi khí, rất dễ dàng đoán ra ý tứ thực sự.

Từng cây cột đá, toàn bộ dựng đứng trên sơn đạo, bên trong cột lồ mờ có năng lượng ba động, không phải đặc biệt rõ ràng, chỉ có dùng thần thức xâm nhập nhìn trộm mới có thể điều tra ra một hai.

” Đừng tra xét lung tung.” Thạch Nham khê quát một tiếng, cảnh cáo mọi người: “Để cho người ta không vui, chúng ta cũng không có được lợi ích gì cả.”

Đoàn người Kiệt Tư Đặc, Tập Thác vốn muốn mở thần thức tìm hiểu huyền ảo trong đó, bị hấn quát như vậy thì đều sắc mặt xấu hổ, gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

Tiểu Man đi trước, mọi người đi sau, tới sườn núi ở phía trước sơn

Trên đường đi, cột đá dày đặc, cứ cách mười thước tất có một cột đá được dựng lên, đi trong chốc lát thì xa xa dần dần xuất hiện những căn nhà đá hùng vĩ, trong nhà đá không ít có tộc nhân của Cự nhân tộc đang ở, tựa hồ nhận thấy được trong núi có ngoại nhân, đều thò đầu ra nhìn, đáng vẻ tò mò .

Đại đa số Trong đó đều là thiếu niên Cự nhân tộc, tựa hồ vẫn chưa trải qua lễ trưởng thành, trông rất non nớt, như chưa bao giờ thấy ngoại nhân, trong mắt toàn là vẻ tò mò .

Đi không biết bao lâu, trong tiếng bước chân ầm ầm của tiểu Man, mọi người tới tới một ngã rẽ, tiểu Man tiếp tục dẫn đường, tiến vào ngã rẽ đó, lại đi thêm một lúc, tới một dãy nhà đá cực kỳ to lớn, liên tục mấy chục căn nhà đá dựng giữa sườn núi, nguy nga tráng lệ.

Một căn nhà đá trong đó là to lớn nhất, mà tiểu Man thì dẫn mọi người đi vào trong đó.

Trong những nhà đá khác, dần dần có tộc nhân trưởng thành của Cự nhân tộc thò đầu ra, đều kinh ngạc cúi đầu nhìn đám người Thạch Nham, có người nhú mày lo lắng, có người thì thần thái đậm mạc, nhiều nhất là sắc mặt cổ quái.

Tiểu Man ngây thơ không biết, giống như không biết hấn đã làm chuyện không thích hợp, rất hưng phấn đi vào căn nhà đá to lớn đó, nói: “Nhà của ta ở đây.”

Một lão già Cự nhân tộc râu tóc bạc phơ từ xa đi tới, khi hấn đi qua, tất cả người trưởng thành của Cự nhân tộc đều lộ ra kính ý chân thành, liên tục chào hỏi: “Tộc lão.”

Lão già Cự nhân tộc này thân hình có chút gầy yếu, giống như một gốc cây sắp chết héo, trên người không có thần quang lưu chuyển, cơ nhục héo rút, tạo cho người ta một loại cảm giác như tuổi đã xế chiều,

sắp đi rồi.

” Sơn gia gia.” Tiểu Man thấy lão già đi tới thì bật cười: “Ta hoàn thành luyện rồi.” Hấn lắc lắc cái vòng cổ, đắc ý nói: “So với a đã năm đó thì còn nhanh hơn.”

” Hảo hài tử.” Lão già Cự nhân tộc xoa mái tóc rối bù như tổ quạ của hắn, hiền lành nói: “Người so với a đa người thì lợi hại hơn, về sau cũng sẽ vượt qua a đa người.”

Tiểu Man nắm tay thật chặt, rất kiên định: “Nói về sau ta có thể giúp a đa rồi!”

“ừ, người đã là chiến sĩ chân chính.” Lão già than khẽ một tiếng, gật đầu: “Thành chiến sĩ chân chính sẽ không thể vô ưu vô lự giống như trước kia nữa, không thể vĩnh viễn ở lại trên núi.”

“Ta muốn bảo hộ các đệ đệ trong tộc!” Tiểu Man nghiêm trang nói.

Lão già lại thở dài, có chút bất đắc dĩ, lập tức nói với tiểu Man: “Mẹ người ở phía sau núi, người đi chào mẹ người đi, ta nói chuyện với bằng hữu của người.”

“ừ, ta đi đây.” Tiểu Man rất nghe lời, lập tức nhìn về phía Thạch Nham, nghiêm túc nói: “Các người đợi ta, ta lát nữa sẽ dẫn các người đi chơi, chỗ chúng ta đều là người tốt, sẽ không thương tổn các người đâu.”

Thạch Nham cười cười: “Ta biết các người đều là người tốt.”

Tiểu Man cười ha ha bước đi.

Hắn vừa đi, từng chiến sĩ Cự nhân tộc ở chung quanh yên lặng tụ tập tới, đứng chung quanh đoàn người Thạch Nham, giống như những cây đại thụ che trời, che khuất ở ánh sáng.

Mọi người lập tức cảm thấy áp lực.

Ngay cả Phí Lan ở đây cũng bỗng nhiên trở nên rất trầm mặc, cau mày ngửa đầu nhìn chủng tộc thần kỳ cực lớn này.

” Các người đến từ nơi nào? Sao lại đến được đây?” Lão già cười

cùng cũng hỏi, thanh âm của hắn không vang dội, rất trầm thấp hữu lực.

“Từ Liệt Diễm tinh vực tới, qua hư không thông đạo tiến vào nơi đây.” Phí Lan trả lời.

” Chưa từng nghe qua tinh vực này.” Lão già lộ ra vẻ kinh ngạc: “Hư không thông đạo là ở đâu, ở trong rừng rậm à?”

Phí Lan lắc đầu: “Sau khi Chúng ta xuyên qua hư không thông đạo thì rơi xuống rừng rậm, nhưng hư không thông đạo đã biến mất rồi.”

Lão già nhíu mày: “Các người biết được bao nhiêu về nơi này của chúng ta?”

” Hoàn toàn không biết gì cả.” Phí Lan tiếp tục trả lời.

” Vậy các người tới vì mục đích gì?” Hắn lại hỏi.

“Ta tìm người.” Phí Lan trầm ngâm một chút rồi nói với mọi người bên cạnh: “Bọn họ thì tìm kiếm nơi tu luyện tốt hơn.”

” Trưởng giả, chỗ các người trừ tộc của các người ra thì còn có sinh linh nào khác không?” Thạch Nham

Không gian phong nhận Vạn thước vắt ngang thiên địa, tiến vào sâu trong thương mang, chợt lóe rồi biến mất.

Hư giới đó lập tức trở nên lay động, như trời sụp đất nứt, truyền đến tiếng nổ khủng bố, trở nên cực kỳ không ổn định.

Một cỗ khí tức xé rách không gian, từ trong hư giới sinh ra, giống như có thể hủy diệt tất cả thân thể máu thịt.

Đám người Phí Lan và Lý An Na ánh mắt hiện ra vẻ hoảng sợ.

Cũng may mà không kiên trì đòi ở lại.

Không gian chi lực, là một cỗ lực lượng sắc bén huyền diệu nhất trên đời, cảnh giới của Thạch Nham mặc dù thấp, nhưng một khi nhưng một khi dẫn phát không gian thay đổi, cho dù là bọn họ cũng ăn không tiêu.

Nếu vô ý bị kéo vào trong hư không lưu, cho dù là Phí Lan đã hình thành tế đài bốn tầng, sẽ bị tiêu hao lực lượng, cho đến lúc năng lượng khô kiệt mà chết.

Không gian chi lực từ Không huyền tinh kích phát ra, hỗn hợp với ý thức của Thạch Nham, thông qua dung hợp mấy chục đạo khe hở không gian tinh mịn, hình thành trùng kích sắc bén, giống như có thể xuyên thấu tất cả trên thể gian.

Bao gồm cả vách tường hư không.

Rắc rắc rắc!

trong Hư giới truyền đến thân ảnh bạo toái, không ngừng dập dờn, ba động vụn vụn phóng thích, tựa hồ muốn xé rách cả hư giới.

Một chiến sĩ của Cự nhân tộc sắc mặt hơi đổi, theo bản năng quát: “Tộc lão!”

” Không cần lo lắng.” Lão già cau mày, bình tĩnh tự nhiên nói: “Hắn có chừng mực, hư giới cũng rất cứng cỏi, không dễ dàng hao tổn như vậy đâu. Hư giới này tồn tại trong hư không loạn lưu, sức chịu đựng đối với năng lượng không gian vượt quá sức tưởng tượng của các người.”

Hắn vừa nói như vậy, tộc nhân của Cự nhân tộc bỗng nhiên trầm tĩnh lại, đầy vẻ chờ mong, đều nhìn về phía biến cố của hư giới.

Thân ảnh của Thạch Nham bọn họ không nhìn thấy, chỉ có thể cảm thấy được hư giới không ngừng phát sinh biến hóa, tựa hồ đang kéo dài tới nơi nào đó, tiếp tục kéo dài, kéo dài không ngừng.

Thời gian như nước trôi.

” Bấy ngày.” Tập Tu Ân cau mày, nhìn hư giới vẫn hỗn tạp không gian ba động, thần thái trầm trọng: “Không biết bên trong ra sao rồi?”

” Hắn đã ngừng lại, khí tức dần dần trở nên cực kỳ an tường.” Phí Lan do dự một chút, có chút không xác định nhìn về phía lão già Cự nhân tộc: “Cảm giác Của ta có chính xác hay không?”

Lão già cười cười gật đầu: “Tiểu tử đó Rất lợi hại, hắn khi dùng không gian chi lực đã thông vách tường, tựa hồ đã thấm nhuần sự tinh diệu của không gian ảo nghĩa, giống như đang lĩnh ngộ gì đó.”

Lời vừa nói ra, cường giả của Liệt Diễm tinh vực đều rung động không thôi, mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Nhất là Phong Nhiêu, Tử Diệu, mắt đẹp lóe sáng, trong đáy lòng đều tự hào vui sướng.

Giống như sự cường hãn của Thạch Nham chính là niềm kiêu ngạo của các nàng.

” Thạch Nham từng nói, trong trăm năm, sẽ bắt kịp đám người Áo cổ Đa. Năm đó ta coi hắn là cuồng vọng tự đại, nhưng hiện tại ta tin rồi.” Tập Tu Ân chép miệng, cảm khái: “Hắn là thiên tài, bất luận là lúc nào cũng có thể dễ dàng lĩnh ngộ sự ảo diệu của lĩnh ngộ lực lượng, lực lượng tăng tiến tựa hồ không có cực hạn. Ta nghĩ, hắn có thể không tới trăm năm, sau khi đột phá tới Nguyên Thần thì có thực lực trăm sát Áo Cổ Đa.”

” Áo Cổ Đa?” Lỵ An Na sắc mặt băng hàn: “Hắn thì tính là gì? Nếu không phải ngại Độ Thiên Kỳ thì ta đã sớm giết hắn rồi!”

Tập Tu Ân cười khỏ không ngừng: “Người đương nhiên là có tư cách nói như vậy.”

” Lỵ An Na đại nhân, không biết trong lòng người, bây giờ còn có quốc không?” Bỗng nhiên, Tử Diệu tiến lên, nghiêm túc nhìn về phía nàng ta, nhú mày chờ đáp án.

” Thần quốc ư?” Lỵ An Na bĩu môi, ánh mắt thâm hàn, khinh thường nói: “Trong mắt ta không có thần quốc, chỉ có Hắc Ám Thiên Mạc gia tộc của ta. Phụ thân người năm đó trọng dụng ta, ân tình này ta nhớ rõ, nhưng mấy năm nay cũng trả hết rồi.”

Tử Diệu u oán nói: “Nói như vậy người sẽ không hiệu lực cho thần quốc?”

” Nếu không có gì bất ngờ thì ta cả đời sẽ không về thần quốc, các người... có lẽ cũng không trở về được.” Lỵ An Na liếc nàng ta một cái, lạnh đậm nói: “Người đi tới cho cao, các cường giả của Liệt Diễm tinh vực cực khổ tìm kiếm, muốn tới tinh vực cao cấp hơn, số phận của các người vô cùng tốt, hiện giờ đã được như mong muốn, còn về làm cái gì? đã được Kiến thức bầu trời rộng lớn còn muốn về cái ao làng, đầu óc hỏng rồi à?”

Tử Diệu vẻ mặt chấn động, mắt đẹp hiện ra vẻ tỉnh ngộ, bỗng nhiên trầm mặc.

Tập Tu Ân cũng có chút đắm chiêu, mỉm cười gật đầu: “Ta không có vương mắc gì, đến đây rồi thì cũng không muốn về nữa.”

Luyện được sư Kiệt Tư Đặc cau mày thật sâu, tựa hồ có suy nghĩ gì đó, nhưng không biểu lộ ra.

Rầm rầm rầm.

Hư giới truyền đến tiếng vang chấn thiên, cũng không biết qua bao lâu, chấn động dần dần bình tĩnh trở lại.

Các loại năng lượng hỗn độn Trong đó dần dần tiêu tán, hư giới trong khe hở không gian như một mảng không gian mới đang bỗng bành, khí thương mang trong đó vẫn nồng đậm, nhưng lở mờ đã thông tới phương hướng nào đó.

Lão già Cự nhân tộc sắc mặt chấn động, kích động quát: “Thông rồi!”

Lời nói vừa dứt, hắn dẫn đầu nhảy vào, các chiến sĩ Cự nhân tộc còn lại cũng theo sát phía sau.

Phí Lan và Lỵ An Na cũng sờ một chút rồi cũng đều đứng dậy, tiến vào hư giới.

Hư giới vẫn thương mang, trong một mảng mây khói nồng đậm này, Thạch Nham bỗng bành, sắc mặt an tường, ba động quanh người chậm rãi bình phục.

Mọi người toàn bộ nhìn về phía hắn.

Nửa ngày sau, Thạch Nham chậm rãi mở mắt ra, hai mắt thâm thúy, giống như hai mắt đó là hai thiên địa, hán cười cười, đứng dậy trong hư giới, bước vào một khu vực thương mang, bình tĩnh nói: “Đi theo ta.”

Mọi người không nói gì, toàn bộ đi theo.

Không biết qua bao lâu, hư giới vốn trống không dần dần hiện ra từng khối hài cốt, là mảnh thú đã vẫn diệt lưu lại, xương cốt trong suốt như ngọc, hình thể khổng lồ, phân tán ở các góc, hỗn độn không có trật

Tộc nhân Cự nhân tộc đột nhiên thấy vật thì đều tiếng hoan hô: “Quả nhiên thông rồi! Đây là một cái hư giới!”

Lão già cũng không nhịn được quát to: “Ta cảm ứng được phương vị cốt của tổ tiên!” Thân ảnh của hắn thoáng hiện trong hư giới, bay tới một khu vực.

Chỗ đó, trên một ngọn núi bị san phẳng, có một thi hài của tộc nhân Cự nhân tộc, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm rồi mà thi cốt vẫn không hề phong hoá.

Mà Thạch Nham, đã im lặng đứng trên đó, trên mặt hiện ra vẻ cảm khái, khơi khom người vái hài cốt của Cự nhân tộc này.

Tộc nhân Cự nhân tộc vây quanh ở bên cạnh hải cốt, thần thái kích động, đều quỳ xuống, dùng phương pháp bái độc đáo của tộc nhân, không ngừng dập đầu, mặt đầy nước mắt.

Thạch Nham yên lặng nhìn, không nói gì, qua một hồi lâu, thấy trưởng giả của Cự nhân tộc đứng dậy mới nói: “Có thể ra ngoài chưa?”

Lão già Cự nhân tộc nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Cám ơn.”

” Ta cũng phải cảm ơn các người.” Thạch Nham bình tĩnh nhìn hẳn: “Không có chỉ dẫn của người, ta không thể về cổ thổ nhanh như vậy, không có sự cho phép của người thì thân nhân bằng hữu của ta vẫn không có nơi đặt chân.”

“Đều là những gì người nên có.” Lão già mỉm cười chân thành, dừng một chút mới nghiêm túc nói: “Các người tới chỗ của chúng ta, ta không có ý kiến, nhưng người cũng nên minh bạch, chỗ chúng ta không phải là cõi yên vui, vạn năm chiến loạn không ngừng, người thật sự quyết định chứ?”

” So với ở lại cổ thổ chậm rãi chờ chết thì còn tốt hơn, võ giả không thể tiếp tục tu luyện, lực lượng ngày một suy kiệt, so với chết còn thống khổ hơn.” Thạch Nham cười khổ.

“Ừ, có thể lý giải.” Lão già Cự nhân tộc gật đầu nói: “Bên Chúng ta không thành vấn đề, có thể đi rồi.”

Một khắc sau.

Từng đạo thân ảnh từ khe hở không gian xuyên qua, dần dần hiện ra trên Âm Phong đảo của Vô Tàn hải.

893. Chương 885: Trở Lại

Như mới ngày hôm qua.

Trời quen thuộc, đất quen thuộc, hải dương vô tận, vô số hòn đảo, đây là Vô Tàn hải.

Thiên địa năng lượng như có như không, nếu không cẩn thận cảm thụ thì thậm chí khó có thể cảm thấy, loại Sinh mệnh chi tinh chu kỳ năng lượng đã đi tới điểm cuối này, đừng nói Cự nhân tộc không thích ứng, ngay cả đoàn người Phí Lan, Ly An Na đến từ Liệt Diễm tinh vực cũng đều cảm thấy có chút khó chịu.

Võ giả muốn tu luyện tiến giai, dùng thiên địa linh khí làm gốc, không ngừng tụ tập, chậm rãi thôi luyện, hóa thành tinh hoa tẩm bổ huyết nhục linh hồn.

Bất kỳ một tinh thần có võ giả cường đại nào, cũng phải có một điều kiện tiên quyết là Thiên địa năng lượng cực kỳ nồng đậm.

Không có năng lượng chống đỡ, võ giả căn bản không thể liên tục tu luyện, tất nhiên cũng khó đạt tới cảnh giới tinh thâm, hiểu rõ chân lý của lực lượng áo nghĩa.

Sinh mệnh chi tinh của Liệt Diễm tinh vực rất nhiều, chỗ Cự nhân tộc lại là Sinh mệnh chi tinh cấp bảy, thiên địa năng lượng cực kỳ tràn đầy.

Đột nhiên tới Thần Ân đại lục, bọn họ lộ ra vẻ không thích ứng, loại tinh thần sắp khô kiệt này, khiến cho bọn họ cảm thấy như là tiến vào quảng tinh trống không.

Một chiến sĩ của Cự nhân tộc ầm ầm hạ xuống Âm Phong đảo, thân thể lắc lư, tựa hồ đứng không vững, mấy người trong đó giữ thăng bằng kém một chút, không ngờ ầm ầm ngã xuống, thân thể khổng lồ như bóng cao su nảy lên trên đảo.

So sánh với Sinh mệnh chi tinh mà bọn họ sống, trọng lực của Thần Ân đại lục yếu hơn cả mấy trăm lần.

Cự nhân tộc đã quen với Sinh mệnh chi tinh kia rồi, thành linh tới đây, cảm thấy thân thể nhẹ như lông chim, căn bản không thể giữ thăng bằng, cho nên mới tạo ra cảnh huồn cười này.

Lập tức, bọn họ ý thức được sự khác biệt, ai nấy ngồi xuống, giống trẻ con học bước, chậm rãi thích ứng.

” Cần ta hỗ trợ gì không?” Ánh mắt Thạch Nham phản chấn, đi tới bên cạnh lão già Cự nhân tộc: “Nơi này các người không quen thuộc, có muốn chỉ phương hướng không?”

” Phương hướng ư?” Lão già Cự nhân tộc lắc đầu: “Không cần, chúng ta có bản đồ do tổ tiên lưu lại. đúng rồi, cố thổ hiện giờ cường giả ở cấp bậc nào?”

Thạch Nham cười khổ: ”Chân thần cảnh, ta nghĩ cũng chỉ có thể sinh ra tồn tại cấp bậc này thôi

Lão già gật đầu: “Xem ra đối với chúng ta mà nói, ở đây không có bất kỳ nguy hiểm gì, ừ, chúng ta thích ứng trong chốc lát, chờ thích ứng được rồi sẽ đi tới chỗ trong bản đồ mà tổ tiên ta ghi lại. Người có việc thì cứ đi làm đi, kệ chúng ta.”

“Được.” Thạch Nham cười cười, sau đó mở thần thức để cảm ứng.

Vô Tồn hải có vô số hòn đảo, từng trải qua đủ loại đau khổ, rất nhiều thế lực năm đó bị ma tộc nhỏ tận gốc, rất nhiều phạm nhân bị tàn sát sạch sẽ.

Năm đó,; dưới sự trợ giúp của truyền tống trận của hắn, một bộ phận thế lực của Dương gia, Hạ gia, Tào gia và Tam Thần Giáo dọn ra khỏi Vô Tồn hải, phân biệt tiến vào Thần Châu đại địa, tránh được một bộ phận bị thương vong.

Nhưng mà, người không thông qua truyền tống trận để rời khỏi, đại đa số đều bị ma tộc giết sạch, rất nhiều người bị bắt, tiến vào trong Ma Vực sống cuộc sống vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.

Thần thức của Thần Vương cảnh, bao trùm toàn bộ Vô Tồn hải, các hòn đảo hiện ra rõ ràng trong đầu hắn.

Trên đại đa số hòn đảo đều không có sinh linh tồn tại, chỉ có rất ít hòn đảo còn có chút dấu vết của sinh mệnh, khí tức phi thường mỏng manh, trong mắt hắn, nhỏ yếu như con kiến, hắn minh bạch, đây chỉ là phạm nhân.

Phạm nhân, trong mắt vô giả chính là tồn tại thấp nhất, thậm chí còn không bằng mãnh thú.

Nhưng mà, khi những sinh mệnh phạm nhân ba động hiện ra trong thức hải của hắn, Thạch Nham trong lòng lại trầm than, cảm thấy ở Thần Ân đại lục hiện giờ, làm phạm nhân cũng chưa chắc đã không tốt.

Phạm nhân không cần khổ tu, không cầu sinh mệnh lâu dài, cũng không cảm thấy được biến cố của thiên địa năng lượng, chờ tuổi tới trình độ nhất định thì tự nhiên tiêu vong, vận khí tốt thì cả đời được hạnh phúc an khang, không cần trải qua chiến đấu.

các hòn đảo của Vô Tồn hải xẹt qua trong thức hải hắn, không cảm thấy được hướng đi sinh mệnh của cường giả, không ít hòn đảo vốn từng cường uy, giờ năng lượng khô kiệt, trở nên tử khí trầm trầm.

Thần thức vẫn lan ra.

Cũng không biết qua bao lâu, hắn bỗng nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, nhíu mày, nhẹ giọng hô khẽ: “Kỳ quái.”

” Sư huynh, cần chúng ta hỗ trợ không?” Tập Thác tiến lên hỏi: ”Nếu vô giả nơi này đều chỉ có cấp bậc chân thần, sư huynh muốn càn quét nơi này quả thực rất dễ dàng.

“Càn quét ư?” Thạch Nham lắc đầu: “Đây là quê quán của ta, ta không hy vọng nhìn thấy có người làm vậy.”

Tập Thác ngẩn ra, gật đầu, nghiêm túc nói: “Ta nghe sư huynh.”

Hai người Phí Lan và Lý An Na sau khi hàng lâm Thần Ân đại lục thì cũng dùng thần thức cảm ứng tứ phía, đợi cho phát hiện thiên địa năng lượng nơi này đích xác vô cùng loãng thì mới than khẽ một tiếng, biết lời nói của Thạch Nham không giả.

Không cần trăm năm thời gian nữa, trên đại lục này sẽ không còn một tia thiên địa năng lượng để dùng, tới lúc đó, vô giả không thể tu luyện, cảnh giới sẽ dần dần giảm đi, lực lượng xói mòn dần, tất cả sinh linh từng vô cùng cường uy đều sẽ gây yếu.

Chẳng trách Thạch Nham một mực muốn đi tìm một Sinh mệnh chi tinh.

“Có cần giúp gì không?” Tập Tu Ân đi lên, mỉm cười hỏi.

Vô giả đến từ Liệt Diễm tinh vực, một bộ phận ở lại Sinh mệnh chi tinh mà Cự nhân tộc sống, bộ phận người cầm đầu thì tiến vào Thần Ân đại lục.

Bọn họ cũng muốn xem tinh thần có thể sinh ra kỳ tích Thạch Nham này kỳ lạ cỡ nào.

Chỉ là, tới đây rồi, thấy rồi thì ngược lại cảm thấy thất vọng.

Tộc nhân của Cự nhân tộc vẫn đang thích ứng với trọng lực của nơi này, thần thức Thạch Nham phiêu đảng, ngay người trong chốc lát rồi nói: “Ta đi đây.”

“Có cần đi theo không?” Táp Thác hỏi.

“Không cần.” Thạch Nham lắc đầu cự tuyệt, một cước bước ra, hư không hiện ra vô số không gian sóng gợn, sóng gợn như dòng nước xiết ngưng luyện thành những thông đạo, phi thường huyền diệu.

Thần thể của hắn xuyên qua trong những thông đạo này, như ẩn như hiện, tựa hồ gần ngay trước mắt, nhưng sinh mệnh khí tức lại càng lúc càng xa.

Đây là một loại diễn biến lực lượng của không gian ảo nghĩa.

Thương Khung hải vực, Thiên Yêu sơn mạch.

Trong sơn mạch nối dài, có một khu vực cánalià, vô số cây cột sáng rực cao vút tới tận trời, cây cột tách rời mở hình thành yêu trận kỳ diệu. Trung ương yêu trận, có bảy bàn tay khổng lồ của yêu tộc cực lớn nâng, mỗi bàn tay khổng lồ cũng cỡ cả mấy chục mẫu đất, lòng bàn tay lòng bàn tay yêu vẫn tinh diệu, bàn tay khổng lồ nâng yêu trận, lơ lửng có vài tia khí tức mỏng manh ùa ra.

Quý Lão, Phệ Kim Tầm, yêu trùng chi vương, Thánh Linh Thần nhưng chư tiểu từng tách ra khỏi hắn cũng có khí tức cực kỳ mỏng manh, từ trong yêu trận phóng xuất ra, nếu không phải hắn hôm nay đã đạt tới Thần Vương đỉnh phong thì e là khó có thể cảm ứng được.

Yêu trận không có hào quang lấp lánh, giống như đã hao hết tất cả năng lượng, trở thành hòn đá đơn giản.

Thạch Nham cau mày, yên lặng hành tẩu trong yêu trận, thần thái nghiêm túc.

Không có bất kỳ dị lực nào kích phát ra, yêu trận này cứ như vật chết, không có một chút năng lượng ba động nào, tựa hồ đã hư hao rồi.

Thần thức mở ra, đi qua những tài chất trong yêu trận, không có phát hiện gì.

Đứng ở giữa yêu trận, nhắm mắt lại, hắn kích phát năng lượng trong Bất tử ma huyết, băng vào sự ảo diệu của ma huyết, cảm ứng khí tức của Quý Lão, Phệ Kim Tầm.

Quý Lão, Phệ Kim Tầm, yêu trùng chi vương cũng có Bất tử ma huyết của hắn, với cảnh giới của hắn hiện giờ, chỉ cần có mặt trên Thần Ấn đại lục thì hắn tuyệt đối không thể không cảm giác được.

Bất tử ma huyết ùa ra, hóa thành lưu quang năng lượng kỳ diệu, theo lộ tuyến thần kỳ, không ngờ kích động tới vực ngoại tinh, bay trong tinh hải, thăm dò những nơi chưa biết.

Nhưng mà, tiêu hao năng lượng của vài giọt Bất tử ma huyết vẫn không thể xác định xác định phương hướng và tinh vực của bọn họ.

Nhưng có một điểm xác nhận xác nhận, Quý Lão, Phệ Kim Tầm, yêu trùng chi vương và Thánh Linh Thần đều còn sống, hơn nữa, hắn lơ lửng có cảm giác, mấy tên gia hỏa này hình như còn sống rất thoải mái, giống như đã cực kỳ cường hãn, loại cảm giác này dùng bất tử ma huyết để liên hệ được, thật sự khó có thể tả bằng lời.

Nhất là Quý Lão, hắn cảm giác được sự cường hãn của Lực lượng cũng không cũng không kém gì hắn hiện giờ.

Hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng khẳng định một điểm, cũng không phải chỉ có hắn có kỳ ngộ, Quý Lão, Phệ Kim Tầm, yêu trùng chi vương và Thánh Linh Thần, tựa hồ cũng đạt được năng lượng kỳ diệu nào đó, hơn nữa thoát ly khỏi Thần Ấn đại lục, tiến vào vực ngoại không biết tên.

Hắn không khỏi nhìn về phía yêu trận đã mất đi tất cả cơ năng, lộ ra vẻ mặt đăm chiêu.

Trầm ngâm hồi lâu, hắn điểm vào trán, thiên hỏa tế đài từ trong thức hải bay ra, nhìn chằm chằm thiên hỏa tế đài, Thạch Nham dò hỏi: “Các người Hôm nay đều ở giai đoạn gì rồi.”

” Lục giai.” Huyền Băng Hàn Diễm truyền tin.

” Lục giai.” Địa Tâm Hỏa trả lời.

Bảy loại thiên hỏa lần lượt truyền ra linh hồn niệm đầu.

Khi hần ở Thiên Phật thành nuốt hết linh hồn tế đài, linh hồn đạt được lợi ích cực lớn, các thiên hỏa cũng có tiến bộ nhảy vọt, Huyền Băng Hàn Diễm ở bên trong cấm địa cũng hấp thu được không ít cực hàn chi lực, Địa Tâm Hỏa và Chu Tước Chân Hỏa thì có được tàn năng của cường giả hỏa diễm, cũng đột phá, Bì Tuyết Thi Hỏa thì có được thi độc của Độc yêu long, cũng tăng cường.

Huyền Băng Hàn Diễm, Địa Tâm Hỏa, Diệt Thể Lôi Viêm hiện giờ đều lục giai, Cửu u Phệ Hồn Diễm, Âm Linh Quỷ Hỏa, Bì Tuyết Thi Hỏa thì ngũ giai, về phần Chụ Tước thì đã lên tới thất giai.

thiên hỏa đã được biết trên Thần Ấn đại lục, không tính Địa Tâm Hỏa thì vốn có chín loại, hiện giờ sáu đã ở trên người hần, chỉ còn Luyện Ngục Chân Hỏa, Thái cổ Yêu Hỏa và Hỗn Độn Thánh Hỏa, lời dặn tự tập thiên hỏa mà giới linh nói, hần vẫn ghi nhớ.

” Còn có hai loại thiên hỏa chưa được biết, Thái cổ Yêu Hỏa và Hỗn Độn Thánh Hỏa, nếu không ngoài dự kiến thì chắc cũng ở Thần Ấn đại lục, các người tìm kiếm giúp ta. Chúng ta tâm linh tương thông, chỉ cần các người không ra khỏi Thần Ấn đại lục, một khi truyền ra niệm đầu thì ta lập tức có thể bắt được.” Thạch Nham phân phó, thu thiên hỏa tế đài vào thức hải: “Đi đi, tìm kiếm toàn phương vị cho ta.”

Bảy loại thiên hỏa từ trong thức hải của hần tản ra, hóa thành bảy cột lửa màu sắc khác nhau, bay về phía bảy phương hướng khác nhau. Thạch Nham thần thái thần thái, không gian ba động phút chốc biến mất, dùng không gian ảo nghĩa dẫn đường, bay vào sâu trong rừng Vĩnh Dạ của Thần Châu đại địa, một bước vạn dặm.

894. Chương 886: Mang Đến Hy Vọng

Rừng rậm Vĩnh Dạ, trong Bát Cực Luyện Ngục thành.

Vì thần kiếm phá không mà đi, thành trì trong rừng rậm này, lực phòng ngự đã không bằng xưa.

Nhưng mà, dù vậy, Bát Cực Luyện Ngục thành vẫn là khu vực an toàn nhất của nhân tộc tại đại lục, tự tập đông đúc cường giả.

Mấy chục năm trước, Thạch Nham và đoàn người Thi Khôi, Khảm Đặc, Quỷ Phong, Báo Ngao, Kiệt Cức biến mất khỏi Thần Ấn đại lục, từ thời khắc đó, chinh chiến của các tộc trên Thần Ấn đại lục cũng dần dần bình ổn.

Thần Ấn đại lục sau khi bị các tộc càn quét, nhân tộc thương nặng nhất, chỉ còn ít người còn sống, hiện giờ đều đang nghỉ ngơi lấy lại sức trong rừng rậm Vĩnh Dạ.

năng lượng khô kiệt, cường giả các tộc đều có thể cảm thụ được, cường giả của mỗi một chủng tộc, sau khi thủ lĩnh rời khỏi thì cũng không dám tự tiện khởi động chiến đoàn.

Chiến đấu có nghĩa là sẽ tiêu hao năng lượng, nguyên tinh theo năng lượng nồng đậm mà sinh, trở thành tiêu hao phẩm hút hàng nhất, một khi chiến đấu bùng nổ, nguyên tinh sẽ nhanh chóng bị lãng phí, dưới trạng thái năng lượng khô kiệt, trong thiên địa sẽ không còn nhiều nguyên tinh được dựng dựng ra.

Có nguyên tinh tồn tại, mọi người vẫn có thể kiên trì thêm một đoạn thời gian, nếu không, sẽ tiến vào tình trạng cảnh giới lực lượng suy yếu trên diện rộng cực nhanh.

Bởi vậy, sau khi đám người Thạch Nham biến mất, trên Thần Ấn đại lục không có đại chiến bùng nổ.

Các tộc đều rất thức thời, đều tự ở trong khu vực thuộc về mình tận lực tự tập nguyên tinh để bổ sung lực lượng, không dám khơi mào chiến đấu, mấy năm nay, là những năm bình tĩnh nhất trên Thần Ấn đại lục.

Bát Cực Luyện Ngục thành hôm nay vẫn thành một nơi kỳ dị, nhân tộc còn lại sống ở đây, tộc nhân của Âm Mị tộc và Dực tộc cũng hoạt động tại đây, thậm chí còn có bộ phận tộc nhân của yêu tộc thỉnh thoảng lại xuất hiện ở trong thành.

Bát Cực Luyện Ngục thành trở thành một nơi kỳ lạ có tính bao dung mạnh nhất trên Thần Ân đại lục, rất nhiều người cùng đường, hoặc là những người còn sống sót sau cuộc tàn sát thì đều tụ tập ở đây.

Đám cường giả trên Thần Châu đại địa Dương Thanh đế, Long Trúc, Văn Hạo, Tào Thu Đạo, Dịch Thiên Mạc, Đế Sơn, Vũ Nhu, Đường Uyên Nam tọa trấn nơi này, thủ lĩnh của các tộc cực khác như Nhân Quỷ Phong, Khảm Đặc, Thi Khôi cùng biến mất với Thạch Nham, một cô lực lượng của rừng rậm Vĩnh Dạ này ở thành cổ cường uy nhất trên Thần Ân đại lục hiện giờ, không có ai dám cả gan đụng vào.

Dưới sự quản lý của những cường giả này, Bát Cực Luyện Ngục thành mặc dù không có thần kiếm tọa trấn, vẫn phòng thủ kiên cố.

Chỉ là, bọn họ hiện tại không phải là đối kháng với cường giả dị tộc, mà là sự khô kiệt của thiên địa năng lượng.

Một góc Trong thành.

Dương Thanh Đế cúi đầu nhắm mắt, khuôn mặt lạnh như băng, giống như đang nghiêm túc tra xét gì đó.

Đám người Long Trúc, Văn Hạo, Tào Thu Đạo, Đế Sơn, Lệ Tranh Vành đứng bên cạnh, thần thái kích động, bất an đi tới đi lui, tựa hồ đang yên lặng chờ gì đó.

Nửa ngày sau, Dương Thanh Đế mở mắt ra, hai mắt thần quang mênh mông, da mặt từ từ giãn ra, lạnh lùng cười: “Hắn đã trở lại.”

Lời vừa nói ra, mọi người không nhận được hoan hô ầm ĩ.

“Chắc chứ? Thật sự đã trở lại rồi ư?” Bằng Tình Đồng của Bằng Đế thành mặt đỏ au mặt, thanh âm có chút run rẩy.

Như nàng ta, ba đóa băng hoa còn lại thân thể mềm mại cũng khẽ run, trong mắt lóe ra ánh sáng kinh người, khiến cho người ta tâm thần lay động.

” Đã trở lại rồi, rất nhanh sẽ tới đây.” Dương Thanh đế gật đầu nghiêm túc, trong lòng thầm khen: “Hảo tiểu tử, nhiều năm như vậy trôi qua, vẫn khiến cho người ta nhớ nhung như vậy, đúng là có nghề.”

” Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Bằng Tình Đồng thì thảo, cổ trắng ngần bỗng dưng đỏ lên: “Bất luận năng lượng khô kiệt hay không thì chỉ cần người trở lại là đủ rồi.”

Hàn Thúy, Sương Vũ Trúc, Lãnh Đan Thanh yên lặng cúi đầu, thân thể mạn diệu hơi run.

” Không biết có mang hy vọng về hay không Văn Hạo tay cầm chén trà, ánh mắt thâm thúy, nội tâm rất không bình tĩnh.

Đám võ giả Thần Châu đại địa Long Trúc, Tào Thu Đạo, Lệ Tranh Vành đều trầm mặc, thần thái u ám.

Thời gian trôi qua cực nhanh, trong nháy mắt Thạch Nham đã đi được mười năm.

Mười năm này là thời khắc gian nan nhất trong cả đời của mọi người, trở mắt nhìn thiên địa năng lượng dần dần khô kiệt, toàn bộ thúc thủ vô sách, cảm thấy như đang giấy dựa đau khổ trong bóng đêm không biết đường ra, vĩnh viễn không thấy ánh sáng.

Dương Thanh đế Hiểu rõ tuyệt vọng chi lực, dưới sự tra tấn của tâm cảnh bị ngày đêm ăn mòn này, thậm chí liên tục đột phá, đưa linh hồn cảnh giới tới chân thần đỉnh phong.

Chỉ kém một bước nữa, chỉ cần có đủ năng lượng chống đỡ, hắn sẽ thuận lợi tiến giai Thần Vương.

Nhưng thứ Thần Ân đại lục thiếu nhất hiện giờ lại chính là năng lượng.

Đạt tới chân thần đỉnh phong, không chỉ có một mình Dương Thanh Đế, Long Trúc cũng đã là Chân Thần đỉnh phong, Văn Hạo, Úc Hoàn Cương cũng đều là Chân thần tam trọng thiên, mười mấy năm thời gian, mỗi người đều không nhân rồi, cảnh giới hoặc nhiều hoặc ít đều tăng trưởng, có điều vẫn bị kẹt, Không có năng lượng chống đỡ thì cảnh giới cao tới đâu cũng vô ích.

Giống như tên côn đồ tay cầm lợi khí, nhưng tay chân bị trói buộc, một thân khí lực bị hút cạn, chỉ có thể nằm ở đó, trở mắt nhìn mình chậm rãi suy bại tử vong.

Cảm giác Phi thường tuyệt vọng.

” Chúng ta rất nhanh sẽ có đáp án.” Dương Thanh đế thần thái tự nhiên, nhìn về phía hư không phía trước, nhìn mây xám dày đặc: “Hắn lập tức sẽ tới.”

Theo bản năng, mọi người liên tiếp từ trong thành đi ra, cùng nhau ra

Rất nhiều võ giả trong thành đều ý thức được có lẽ có đại sự phát sinh, cũng đều ngừng đầu nhìn, cau mày thật sâu.

Trong Những người này, có Tào Chủ Lam, mạn, Cù Nghiễn Tình Dương Mộ, Lý Phượng nhi, Dương Manh, Phạm Hương Vân, Cát Mỗ, Nguyệt Ngao, Văn Tú cũng có huynh đệ Lao Lý, Lao Luân...

Rất nhiều người Thạch Nham biết hoặc là không biết, hoặc đứng trên tường thành, hoặc thành đài cao trong, hoặc ở bên cửa sổ của một kiến trúc cao nào đó, nhìn những lão bối đỉnh phong cường hãn nhất trong thành, đang đi ra ngoài thành như đã hẹn trước, như là đang yên lặng chờ đợi gì đó.

Rất nhiều người cũng không biết tình huống, tràn ngập tràn ngập nghi hoặc nhìn, đang âm thầm đoán xem rốt cuộc người nào sắp tới.

Hiện giờ trên Thần Ân đại lục, cường giả dị tộc có thể uy hiếp nơi này đã không còn tồn tại, cũng không có nhân vật thân phận cao nào có thể kinh động đám người Dương Thanh Đế, Long Trúc, Văn Hạo tự mình ra đón.

Liệu có thể là ai?

Trong đầu Mọi người đều hiện ra một dấu chấm hỏi, chỉ có thể nghiêm túc nhìn và chờ đợi.

Hư không, nhật nguyệt tinh thần vẫn treo trên cao, vĩnh viễn không còn hắc ám hàng lâm.

Dương Thanh Đế híp mắt, đứng thẳng phía trước, bỗng nhiên đuôi lông mày giật giật, nhẹ giọng nói với Thạch Kiên bên cạnh: “Hắn đã trở lại rồi.”

Thạch Kiên đã tới Thông thần tam trọng thiên, mặt nghiêm lại, giật mình, mười ngón tay trong ống tay áo nắm chặt, cảm cả vào thịt, thanh âm khàn khàn nói: “Đứa nhỏ khổ này.”

Gật đầu, Dương Thanh Đế thở dài một hơi: “Đúng vậy, trách nhiệm của khối đại lục này không nên do hắn gánh vác. Với hắn mà nói, nhất định là cực kỳ vất vả.”

” Thật hy vọng có thể giúp hắn.” Thạch Kiên cắn răng: “Đáng tiếc, chúng ta không có lực lượng đó.”

“Ta nghĩ, chúng ta sau này sẽ có.” Dương Thanh đế cười.

Đúng vào lúc này, trong hư không phía trước đột nhiên hiện ra tầng tầng sóng gợn, tầng tầng mở ra, có thể thấy rõ.

Trong tầng tầng sóng gợn, Icó không gian ba động rất sắc bén, dần dần, trong dập dờn bỗng bình, lóe ra từng dòng điện quang tinh mịn, điện quang như rắn bay ra, như xé rách không gian, chợt lóe rồi biến mất.

Ầm!

Như hư không vỡ ra, một đạo thân ảnh giống như xuyên qua tầng tầng cửa không gian, đột nhiên hiện ra, lặng lẽ hạ xuống trước người Dương Thanh Đế.

” Thạch Nham!”

” Là Thạch Nham!”

” Không phải không phải đã biến mất mười mấy năm rồi ư?”

” Hắn không ngờ đã trở lại!”

trong Bát Cực Luyện Ngục thành, đám người Dương Mộ, Tào Chủ Lam, Hà Thanh Mạn, Cù Nghiễn Tình, huynh đệ Lao Luân, Thái Y đột nhiên trợn to mắt, không thể tưởng tượng được hết lên.

Càng nhiều những tiếng ồn ào náo động từ khắp ngõ ngách trong thành vang lên, trong nhất thời, Bát Cực Luyện Ngục thành giống như cái chợ náo nhiệt nhất, các loại tiếng nghị luận không dứt bên tai, mỗi một khu vực đều có tên của Thạch Nham đang không ngừng được lặp đi lặp lại.

Rất nhiều võ giả vốn đang ở trong thành đều bay ra ngoài thành, như những con chim tụ tập lại, cực kỳ ngạc nhiên nhìn về phía này.

Đám người Long Trúc, vẫn Hạo chấn động, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Bọn họ nhìn ra, Thạch Nham hôm nay, cảnh giới đã hơn xa bọn họ.

” Trở về là tốt rồi.” Dương Thanh đế mặt giãn ra: “Vất vả cho ngươi rồi.”

Thạch Nham hơi khom người, nghiêm túc nói: “Ta đã trở về, ta muốn dân mọi người rời khỏi đại lục sắp khô kiệt này.”

Mọi người chấn động.

” Ngươi, ngươi thật sự đã tìm được đại lục mới rồi ư?” Long Trúc thanh âm run rẩy.

“Rất xa nơi àny.” Thạch Nham cười cười gật đầu.

Mọi người vui mừng quá đôi.

” Ngươi trở về là tốt rồi.” Bằng Tình Đông nội tâm giãy dụa một chút rồi đỏ mặt, lớn mật, tiến lên mắt đẹp nhìn hắn, mặt đỏ bừng, xinh đẹp động lòng người.

Hàn Thúy, Sương Vũ Trúc, Lãnh Đan Thanh cũng cắn răng, thân đại tỷ thường ngày lạnh lùng nhất còn như vậy thì đều tiến lên, phân biệt tụ tập bên cạnh Thạch Nham, mắt nóng rực nhìn hắn.

Thạch Nham cười: “Có thể gặp lại mọi người, không uống công ta cực khổ đi tìm ngọn lửa hy vọng, mọi người đều ổn là ta an tâm rồi.”

Xa xa, chúng nữ Hà Thanh Mạn, Cù Nghiễn Tình, Tào Chủ Lam lộ ra một tia ảm đạm, các nàng vốn muốn tiến lên nói chuyện, giờ lại ngừng lại, chỉ từ xa nhìn về phía này.

” Nguyên tinh không phải vật lưu thông nữa à?” Long Trúc ngạc nhiên.

” Thần tinh mới đúng.” Thạch Nham mỉm cười gật đầu: “Địa phương mới, các ngươi phải chậm rãi thích ứng, nhưng ta tin các ngươi tất nhiên có thể đột phá rất nhanh. Bởi vì, các ngươi có thể ở đây đi tới đỉnh phong, ở bất kỳ địa phương nào khác cũng đều sẽ tiếp tục bộc lộ tài năng.”

” Ngươi Hôm nay là cấp bậc gì rồi?” vẫn Hạo rụt rè hỏi.

” Thần Vương tam trọng thiên, vẫn cách Nguyên Thần một bước xa.” Thạch Nham thật thà nói: “Thực lực của ta, ở địa phương mới vẫn phi thường nhỏ yếu, trên Thần Vương có Nguyên Thần, Hư Thần, Thủy Thần, ba đại thần cảnh, ta còn kém lắm.”

Mọi người cười khổ.

895. Chương 887: Phát Hiện Kinh Người

Trong đại điện của Bát Cực Luyện Ngục thành, Thạch Nham và đám cường giả Dương Thanh Đế ngồi ngay ngắn, kể lại lịch trình hơn mười năm có liên quan tới hắn.

Vô ý tiến vào Liệt Diễm tinh vực, bị nhốt, làm nhân thân được đỉnh một đoạn thời gian, thoát khỏi trời buộc, giãy dụa trong Nhật tinh Bạo toái trường, đau khổ trong Luyện Ngục tinh, chiến đấu tại Thiên Phật thành.

Mười mấy năm qua, khi đám người Dương Thanh Đế, vẫn Hạo yên lặng khổ tu, những cảnh ngộ liên tiếp mà hắn phải trải qua quả thực khiến cho người ta hoa mắt.

Mọi người nghe hắn kể, đầu óc mơ hồ, lúc thì hưng phấn, lúc thì mặt mày nhăn nhó, tứ nữ Bằng Tình Đồng nghe tới lúc hắn bị giam cầm, phải làm nhân thân được đỉnh thì hốc mắt ươn ướt.

Một hồi lâu, Thạch Nham kể xong, lạnh lùng cười nói: "Lúc đầu đích xác có chút gian nan, người người ta trối buộc một đoạn thời gian. Nhưng về sau liễu ám hoa minh, cuối cùng tìm được sinh cơ, theo cảnh giới đề thăng, tình trạng cũng càng ngày càng tốt hơn.

Từ việc có liên quan tới Thi Huyết Bát hốt tông, đại đa số tình huống hẳn đều không giấu diếm, kể rất tỉ nái.

Đội khi nghe nói tới áo nghĩa truyền thừa nguyên các loại áo nghĩa tinh diệu, thần tinh tràn đầy năng lượng, chiến hạm khổng lồ, tất cả mọi người không khỏi lộ ra vẻ trông ngóng.

"Sinh mệnh chi tinh mới, ta cũng không quen thuộc lắm, khẳng định có hung hiểm cực lớn." Thạch Nham trầm ngâm một chút rồi nghiêm túc nói: "Nhưng cuộc sống an nhàn cũng không thích hợp để các người đột phá tiến giai, ta nghĩ. Có chút áp lực cũng không phải là chuyện xấu."

"Nói chung vẫn tốt hơn là ở đây để rồi năng lượng khô kiệt mà chết?" Lệ Tranh Vành khe khẽ thở dài.

Thạch Nham nhướng mày, bỗng nhiên nhớ tới chuyện quyết định trước kia, không khỏi lên tiếng hỏi: "Đại Trường Phong đâu, ta sau khi về đã dùng thần thức dò xét, cũng không phát hiện ra ba động của hắn, hắn không ở Bát Cực Luyện Ngục thành ư?"

Ánh mắt Lệ Tranh Vành bỗng nhiên ảm đạm.

Thạch Nham kinh ngạc: "Sao vậy? Tiểu tử đó lại quấy rầy người ư?"

"Ta cũng hy vọng hắn lại quấy rầy ta." Lệ Tranh Vành hít sâu một hơi, sắc mặt buồn bã nói: "Ba năm trước hắn đi tới Tử Linh sơn mạch, giờ vẫn mất tích chưa về."

"Tử Linh sơn mạch ư?" sắc mặt Thạch Nham trầm xuống: "Khu vực hoạt động của Âm Linh tộc."

"Âm Linh tộc rất ít lộ diện, tựa hồ đã Ẩn nấp rồi, nhưng trong Tử Linh sơn mạch, thỉnh thoảng lại có tử linh tà động hiện ra, sẽ mang đi không ít sinh mệnh." Lệ Tranh Vành giải thích: "Tử linh tà động có chút kỳ diệu cổ quái, ta cũng hoài nghi tiểu tử đó đã rơi vào vào trong đó, chỉ là không tra ra được phương vị của tử linh tà động, nên không thể tìm được."

"Ta đã từng tới tử linh tà động." Thạch Nham nói khẽ.

Trong Tử Linh sơn mạch, hắn thật sự đã phân ra một dòng hồn niệm thẩm thấu vào trong đó, trong tử linh tà động có một không gian tà dị, có một hải dương rộng lớn, dưới đáy hải dương tựa hồ có một sinh linh cực kỳ tà ác bất phàm.

Âm Linh tộc chính là có ước định nào đó với sinh linh tà ác này, tựa hồ có thể thông qua sinh linh tà ác để đạt được lực lượng gì đó, tử linh tà động ấy giống như cũng do sinh linh đó khống chế.

"Bên trong đó thế nào."

"Khó nói lắm, có chút phức tạp, ta muốn tự mình đi tra xét một chút, nói không chừng có thể có phát hiện." Thạch Nham đứng dậy nghiêm túc nói: "Không cần không cần đi theo, mau chóng sắp xếp người rồi khi nào ta về thì cùng tới Trở Phong đảo."

"Được." Dương Thanh Đế rất dứt khoát.

tứ nữ Băng Tình Đồng thấy hắn nhanh như vậy đã lại muốn đi thì không khỏi lộ ra vẻ quyến luyến, song lại không nói gì.

Thạch Nham Hôm nay đã ở cảnh giới Thần Vương tam trọng thiên, là độ cao mà bất kỳ một võ giả nào của Thần Ân đại lục lúc này đều không dám tưởng tượng, hắn lại hiểu rõ không gian áo nghĩa, một mình đi thì ít phiền toái hơn.

Tuy muốn đi theo, nhưng thấy Thạch Nham không có ý dẫn các nàng theo, nên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lưu lại.

"về sau còn nhiều cơ hội ở chung mà, không

Sắc mặt của tứ nữ tốt hơn một chút, cười cười, nhẹ nhàng gật đầu.

“Mau chuẩn bị đi.” Thạch Nham lập tức hóa thành một đạo điện quang, đâm phá thương khung, trong nháy mắt đã liền biến mất.

Trong thành, có không ít nhân vật hẳn biết đều ngửa mặt lên trời nhìn ánh sáng nhạt hiện lên ở phía chân trời, vẻ mặt phức tạp.

Trong Những người này có Nguyệt Ngao, Vân Tú, có Tào Chỉ Lam, Hà Thanh Mạn, Cù Nghiên Tình cũng có huynh đệ Lao Luân...

Thoáng cái đã mười mấy năm trôi qua, Thạch Nham vốn là kinh tài tuyệt, đã trưởng thành tới độ cao mà họ cảm thấy khó có thể với tới, vượt quá xiên xích của ;TỖn Ân đại lục, tiến vào Thần Vương đỉnh phong chi cảnh, đối với bọn họ mà nói thì Thạch Nham hôm nay vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Rõ ràng vẫn là một người, nhưng hôm nay thấy, liền sinh ra một cỗ áp lực khó hiểu, loại áp lực này không phải bởi vì thực lực cường hân của Thạch Nham, mà là bởi vì thành tựu kinh người của hắn.

Hắn khiến rất nhiều người khi so sánh với hắn trở nên cực kỳ nhỏ bé.

Mấy nữ tử từng có lòng muốn sánh đôi với Thạch Nham, phút chốc phát hiện đã không còn suy nghĩ này.

Chênh lệch quá lớn, không phải người của cùng một thế giới, điều này khiến cho các nàng thống khổ phát hiện, mình đã không có dũng khí dám nói yêu.

Thạch Nham không biết bọn họ nghĩ gì, suy nghĩ đã sớm bay xa.

dưới tác dụng kỳ diệu của không gian ảo ảnh, hắn trong phạm vi nhỏ xây dựng cầu không gian, xuyên qua tầng tầng lớp lớp không gian, giống như con cá chóc chóc lại nhảy lên, thay đổi hải lưu.

Một đạo điện quang hiện lên, hắn hạ xuống linh dược cốc của Tử Linh sơn mạch, linh dược cốc đó vẫn là một mảng phế tích, những căn nhà đá ngổn ngang, phủ kín bụi, đã lâu rồi chưa có ai ghé qua.

Sau khi tộc nhân của Âm Linh tộc hiện ra, Tử Linh sơn mạch nghiêm nhiên thành địa bàn của bọn họ, các tộc rất cẩn thận tránh tiến vào, nhất là nhân tộc, càng không tùy tiện giao thiệp với nơi đây.

Dạ Trường Phong to gan lớn mật, hoạt động trong Tử Linh sơn mạch, khẳng định có quyết định của mình, đáng tiếc vận khí không tốt, nhất định đã bị Âm Linh tộc tập kích, bằng không cũng sẽ không biến mất nhiều năm.

Đối với người này, Thạch Nham vẫn rất có hảo cảm, lần này vội vã tới đây, một mặt là vì Luyện Ngục Chân Hỏa, nhưng hắn thực sự cũng có ý muốn giải cứu Dạ Trường Phong, một điều kiện tiên quyết hẳn còn sống.

Thần thức mở ra, bao trùm toàn bộ Tử Linh sơn mạch, Thạch Nham hí mắt lại, thần thái lạnh lùng.

với cảnh giới tu vi của hắn, muốn dùng thần thức chụp Tử Linh sơn mạch vào trong óc cũng không phải là việc khó, thần thức bay đi nhanh, bắn tới các góc trong sơn mạch, không ngừng kéo dài.

Cảnh tượng Năm đó xâm nhập tử linh tà động, được hắn nhớ lại, hắn nghiêm túc cân nhắc.

Một năm đó, hắn chia ra một cỗ ý thức, tiến vào dị vực, trong đó có vô số không gian không gian, dưới đất có hồn hải màu xanh lục, chìm nổi những hồn phách chờ dẫn, hồn hải không ngừng cắn nuốt hồn phách của sinh linh, quỷ dị đến cực hạn.

Trong khe ở bên trên hồn hải, có tộc nhân yếu đuối của Âm Linh tộc lưu lại, đều đang cực lực chống đỡ lực hút mãnh liệt do hồn hải sinh ra.

Tộc nhân cường đại của Âm Linh tộc, và sinh linh tà ác của hồn hải tựa hồ đạt thành hiệp nghị, do bọn họ ra ngoài bắt giữ hồn phách của sinh linh, giao cho sinh linh hồn hải màu xanh lục, sinh linh tà ác đó sẽ khiến bọn họ dần dần cường đại, giúp bọn họ thoát khỏi dị vực.

Rất nhiều cảnh tượng Năm đó xẹt qua trong đầu hắn, Thạch Nham cau mày, thần thức tiếp tục tìm kiếm.

Đột nhiên, một dòng thần thức tựa hồ chạm phải gì đó, lập tức phản ứng về trong óc hắn.

Một tia không gian ba động cực kỳ mỏng manh.

Hắn yên lặng cảm ứng trong chốc lát, mắt sáng lên, lặng lẽ đi tới.

Một khắc qua đi.

Ở mặt trái một dãy núi, hắn vận chuyển lực lượng, dọn sạch cỏ dại, nhìn thấy một huyết động u ám, trong huyết động, lơ mơ có gợn sóng không gian không ổn định, chốc thì mạnh lên, chốc lại lắng xuống.

Híp mắt, Thạch Nham lạnh lùng cười, vận chuyển linh hồn tế đài, thần chi lĩnh vực khuếch tán.

Sự ảo diệu của Giam cầm không gian, lấy hắn làm trung tâm bao trùm tới, giống như muốn trong nháy mắt làm đình trệ không gian không ổn định.

trong Huyết động một quang điểm màu xanh lục dần dần to ra, giống như là mãnh thú đang há miệng, từ to như quyền đầu lập tức biến thành to như cối xay, trong lục quang, một cô lực hút bỗng nhiên mở ra.

Thân hình Thạch Nham đột nhiên khựng lại, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Hắn đã Đạt tới cảnh giới Thần Vương tam trọng thiên, linh hồn tế đài cũng có một loại cảm giác không ổn định, giống như cũng bị kéo đi,, ý thức thần hồn ở chỗ cao nhất của tế đài cũng có trở nên mơ hồ.

Một dòng tà ác ý chí lạnh như băng đột nhiên từ trong tử linh tà động lan ra, giống như hàn đao, muốn cắt thần hồn của Thạch Nham.

“Cấm!”

Thạch Nham sắc mặt lạnh lùng, khẽ quát một tiếng, không gian ảo nghĩa tái hiện, trong đầu hiện lên một ý niệm, giống như xiềng xích, dừng ý chí tà ác ở đó.

Khí Nồng đậm từ trên người hần phóng lên cao, ngưng luyện ở hư không trước người hần, hình thành cự chưởng đầm máu, bỗng nhiên ép xuống.

Khí tức Tĩnh mạch từ trong cự chưởng màu máu khuếch tán ra, giống như có thể gạt bỏ tất cả dấu hiệu của sinh mệnh.

Thái Cổ Yêu Hỏa đang ngưng luyện dần dần bị bàn tay màu máu ấn một cái vào đầu, thần thái thân thể của hung vật lập tức uể oải, tốc độ thành hình của linh thể cũng chậm đi nhiều.

So với thủ đoạn của Âu Dương Lạc Sương thì hiệu quả hơn hẳn.

Tử vong áo nghĩa có thể gạt bỏ sinh cơ, Thái cổ Yêu Hỏa này nếu muốn ngưng luyện ra linh thể, cần sinh mệnh chi anwng khổng lồ, cần sinh cơ huyết nhục nồng đậm trong quá trình hình thành, tử vong áo nghĩa của Thạch Nham trực tiếp tiến hành diệt sạch sinh cơ của nó.

Tử ấn gạt bỏ sinh cơ, mà tử vong áo nghĩa thì là linh hồn táng trường, có công hiệu huyền ảo hấp thu sinh mệnh ba động.

Bởi vậy, vừa thấy tử ấn đánh ra có tác dụng, trong lòng trong lòng khê động, lập tức khuếch tán ra thần chi linh vực, bao phủ hồn hải màu xanh lục phía dưới và thân thể hung vật mà Thái cổ Yêu Hỏa đang ngưng luyện.

bằng lãnh cực độ, khí tức tĩnh mạch từ người hần hieeerýra. một cổ tử vong ba động quỷ dị khó lường như cuộn sóng dần dần nhận nhạo.

trên hồn hải Màu xanh lục, từng luồng quang điểm màu trắng ủa vào trong tử vong thần chi linh vực, vọt tới khu vực thần thể của Thạch Nham.

Hung vật đang ngưng luyện linh thể, đen xen hư thái và thân thể thật thái, cũng có ẩn chứa sinh cơ quang điểm, như domd dóm chậm rãi trôi nổi trên không, bị sự ảo diệu nào đó của thái cổ dẫn dắt, cũng nhanh chóng tụ tập về phía Thạch Nham.

Đột nhiên, Thái cổ Yêu Hỏa truyền đến một tia ba động bất an, thân thể hung vật đó dần dần mơ hồ mờ ra.

Thạch Nham thần thái lạnh lùng, dần dần tới gần hung vật, linh hồn táng trường của tử vong áo nghĩa được khuếch tán, một loại khí tức tĩnh mạch hoang vắng cơ hồ lan tràn toàn bộ dị vực.

Con người đáng sợ của Hung vật hiện lên ánh mắt thống khổ, trông rất sống động.

Lập tức, hung vật cực kỳ oán độc lườm Thạch Nham, linh thể vốn có thể thuận lợi ngưng luyện tiêu tán từ từ, chậm rãi hóa thành hư vô.

Hư thái của Hung vật không thấy, một ngọn lửa màu xanh bóng, xen lẫn với kim quang đột nhiên nhảy ra.

Thiên địa quy tắc chi lực không thể nhận ra Nào đó từ giữa dị vực đột nhiên chấn động.

Hai người Thạch Nham, Nạp Hâm bị lực lượng nào đó trói buộc, đột nhiên bị ném ra ngoài.

Cùng hai người bọn họ, ngọn lửa màu xanh bóng cũng ở Trung ương Tử Linh sơn mạch hiện ra, không hề trốn mãi trong hồn hải màu xanh lục nữa.

Hư không nứt ra, khí tức huyền ảo phong ấn các loại sinh linh lập tức hiện ra phía trên Tử Linh sơn mạch.

Chu Tước Chân Hỏa đột nhiên biến mất.

Không bao lâu sau, Huyền Băng Hàn Diễm, Âm Linh Quỷ Hỏa, Diệt Thể Lôi Viêm, Bì Tuyết Thi Hỏa cũng từ các góc của Thần Ấn đại lục, bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, nhảy mất đã biến mất.

Thạch Nham cảm ứng được, mấy loại thiên hỏa này cách hần cũng không xa, nhưng mắt không nhìn thấy, chỉ có thể dùng linh hồn để cảm giác.

” Đây là cuộc chiếc của chúng ta, nó từ bỏ ngưng luyện linh thể, quay về quy tắc thiên hỏa. Thanh trừ cặn trong cơ thể nó, chỉ chứa lại hình thái sinh mệnh và ý thức của thiên hỏa, tạm từ bỏ ý định hóa thành sinh linh, muốn dùng bản năng cắn nuốt nhau giữa thiên hỏa để hấp thu

chúng ta, tiến tới thành tựu hình thái mới.” Trong óc truyền đến một dòng ý thức của Chu Tước Chân Hỏa, Thạch Nham hoảng sợ, lập tức sắc mặt căng thẳng, truyền tin: “Có nắm chắc không?”

“Chỉ có thể cố hết sức, nó phi thường cường đại, đã cắn nuốt Luyện Ngục Chân Hỏa, là dung hợp thể duy nhất trong chúng ta, hình thái sinh mệnh tiến thêm một bước, rất khó đối phó. Nói không chừng, cuối cùng sẽ tiêu hao sinh mệnh lực linh hồn của người.” Chu Tước Chân Hỏa truyền tin về.

” Một khi không chống đỡ được thì lập tức truyền tin cho ta.” Thạch Nham tỏ thái độ: “Ta tự nhiên sẽ toàn lực giúp các người.”

“Được.”

Một điểm sáng hiện lên, hạ xuống bên cạnh Thạch Nham và Nạp Hâm.

Thái Cổ Yêu Hỏa rời khỏi, tựa hồ khiến nàng ta tạm thời đạt được quyền khống chế Thủy giới, nàng ta có thể tùy tâm sở dục ra vào tử linh tà động, giữa đầu nhìn xa xa, Âu Dương Lạc Thương lạnh lùng nói: “Không cảm giác được.”

Nàng ta liếc Nạp Hâm bên cạnh một cái, sắc mặt ngưng trọng, cung kính nói: “Tiền bối Thật cường đại.”

trong Thủy giới, Nạp Hâm chỉ là hình thái của linh hồn tế đài, lực lượng không phóng thích ra được, trong đó lại coi như là địa bàn của Âu Dương Lạc Thương, cho nên nàng ta không nhìn ra được cảnh giới lực lượng của Nạp Hâm.

Nhưng mà, ra khỏi Thủy giới, nhìn thấy Nạp Hâm dung nhập linh hồn tế đài vào thần thể, một cô áp lực phô thiên cái địa quả thực khiến thần hồn nàng ta cũng phải chấn động, đây còn là dưới tình huống Nạp Hâm không có ý phóng thích uy hiếp.

” Tiểu nha đầu người có được truyền thừa của Thủy giới, dung hợp nguyệt hoa và cực hàn chi lực, tương lai tiền đồ vô lượng.” Nạp Hâm cười ha ha: “Hỏa viêm đó một khi bị đánh bại, Thủy giới sẽ bị người chân chính nắm trong tay, đợi cho người đột phá tới Nguyên Thần cảnh, Thủy giới sẽ trở thành không gian của một mình người, diệu dụng vô cùng, đúng là may mắn.”

Nạp Hâm vẻ mặt hâm mộ, tán thưởng không thôi.

Âu Dương Lạc Thương khi đối đãi với hắc thần thái kính sợ, nghe vậy thì câu nệ nói: “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Thạch Nham không nói chen vào, cau mày, sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có, ba động trong linh hồn tế đài rất nhanh.

Từng dòng thần thức của hắc như bay đi, xuyên qua những bức tường không gian kỳ ảo, tiến hành trao đổi với thiên hỏa.

Dần dần, trao đổi giữa hắc và thiên hỏa đã bị ép phải dừng lại.

Chiến đấu giữa Thiên hỏa đã tới lúc kịch liệt nhất, không còn rảnh để nói chuyện với hắc.

Mấy loại thiên hỏa như bị ràng buộc của thiên địa khóa ở một không gian loạn lưu, nếu không phải hắc tu luyện không gian chi lực, nếu không phải hắc và thiên hỏa có liên hệ, căn bản không thể cảm thấy được.

Thần đó, bên trong kẻ hở loạn lưu không gian, phi thường kỳ diệu, là nơi thần thức hắc chưa từng cảm ứng tới.

Ở đó, có đủ loại lực lượng ảo diệu hiện ra, giống như suy diễn ra các loại lực lượng của thiên địa, chỉ là hắc không thể đích thân tới, thần thức cũng không phải là thần hồn, không thể chạm đến chân lý trong đó. ’

Hắc cũng chỉ là bằng vào liên hệ ý thức với thiên hỏa, mới lơ mơ có thể bắt giữ được một chút, nhưng không thể xem hết được toàn cảnh.

Hắc không biết chỗ đó là địa phương nào, chốc thì cảm thấy cực xa, chốc thì cảm thấy quá gần, linh hồn cũng có chút trở nên mơ hồ.

” Người và thiên hỏa có thể trao đổi có ý thức, là dung hợp với bọn họ hay là đơn thuần phụ trợ lẫn nhau?” Nạp Hâm đột nhiên hỏi.

Thạch Nham cũng sờ một chút, chậm rãi từ cảm giác ý thức tỉnh dậy: “Ta không dung hợp bọn họ, chỉ xây dựng một khu vực trong trong linh hồn tế đài cho bọn họ sinh tồn.”

“Thì ra là vậy, nếu dung hợp, thần hồn của người sẽ không còn ở thần thể, cũng sẽ tự mình tham dự.” Nạp Hâm mỉm cười: “Chiến đấu giữa Thiên hỏa tựa hồ bị trói buộc của quy tắc chi lực, chiến đấu giữa chúng người thường bình thường rất khó tham dự vào được, chỉ có người đem linh hồn hợp nhất với thiên hỏa, mới có thể tiến vào trong loại tranh đấu sinh mệnh thể này, trong truyền thuyết, loại sinh mệnh này có bản năng dung hợp với nhau, một khi gặp nhau thì rất khó ở chung hòa bình, một phương cường thế luôn sẽ theo bản năng muốn dung hợp phía nhược thế, khu vực chiến đấu của bọn họ giống như là được trời cao Cắt riêng ra, ẩn chứa thần diệu không thể hiểu nổi.”

” Trong truyền thuyết, có rất nhiều tôn tại cường hân coi khu vực đó trở thành nơi tu luyện hàng mơ ước, nhưng lại không có duyên tiến vào. người có duyên tiến vào thường thường thần hồn câu diệt, bởi vì dung hợp linh hồn với thiên hỏa, sẽ làm lực lượng của thiên hỏa không thể phóng thích ra trên trình độ lớn nhất, một khi tranh đấu với thiên hỏa thuần túy khác, cơ hồ kết quả sẽ là bị thiên hỏa dung hợp nuốt gọn, bản thân thì triệt để vẫn lạc. Bởi vậy, bọn họ cũng không thể có được lợi ích, chỉ có rất ít người thành công tiến vào một lần, hơn nữa dung hợp thiên hỏa khác, tựa hồ mới có thể tiến vào tiếp, nhân vật như vậy, nói khu vực tranh đấu của thiên hỏa là nơi tu luyện tốt nhất thể gian.”

Thanh âm Nạp Hâm trầm thấp, nhìn về phía hắc, trong lòng không hề có giấu diếm gì.

Thạch Nham nghe cực kỳ nghiêm túc, sau khi nghe xong thì vẻ mặt chờ mong: “Đáng tiếc ta không dung hợp thiên hỏa, chỉ là hình thái cùng tồn tại, e là không có cơ duyên đó.”

” Một đại lực cổ có căn nguyên, mấy loại thiên hỏa tề tụ, người thu gom được mấy loại, nghe nói cũng có thể tự do ra vào chỗ đó.” Nạp Hâm nghiêm túc nói.

Thạch Nham nhú mày, bỗng nhiên nhớ tới lời dặn dò của giới linh, bảo hắc cần phải trước khi tới Nguyên Thần tụ tập luyện hóa thiên hỏa, chẳng lẽ, một trong những mục đích của giới linh chính là để hắc có thể tự do ra vào nơi tu luyện tốt nhất thần bí đó?

Lờ mờ hắc giống như minh bạch gì đó.

899. Chương 891: Căn Nguyên

Mấy loại thiên hỏa dưới sự ràng buộc của pháp tắc ảo diệu nào đó, cùng Thái cổ Yêu Hỏa bị kéo vào một nơi huyền diệu, không ai có thể tiến vào, cũng không ai có thể dò xét sự ảo diệu trong đó.

Thạch Nham có kết nối linh hồn với thiên hỏa, cũng chỉ có thể bằng vào linh hồn ba động của thiên hỏa lờ mờ cảm thấy được một chút dị thường trong đó, mắt thường thì lại không nhìn thấy, chỉ có thần thức thoáng có thể bắt giữ một chút.

Nơi đó, các loại thiên địa lực lượng phi thường kỳ lạ, dấu vết lưu chuyển rõ ràng, tựa hồ có thể dễ dàng biết được chân lý của một loại ảo nghĩa, đối với ảo nghĩa sẽ lĩnh ngộ cực kỳ thấu triệt.

Ở đó, các loại lực lượng ảo nghĩa dùng phương thức kỳ diệu để diễn nghĩa ra, nếu có linh hồn rơi vào, theo phương thức của diễn nghĩa này không ngừng nghiên cứu, có thể hiểu rõ được chí lý ảo nghĩa đó, đối với một loại lực lượng ảo nghĩa cũng sẽ đạt tới hiểu biết sâu sắc nhất.

Nơi tu luyện thích hợp Nhất cho võ giả.

Mắt hắc sáng ngời, nội tâm không nhận được trông mong, không khỏi cảm kích giới linh nhìn xa trông rộng.

” Thiên hỏa cắn nuốt nhau, rất khó tham dự, người cũng không thể.” Nạp Hâm liếc mắt nhìn hắc, thành khẩn nói: “Nhưng... Nghe nói, có thể bội chi sinh mệnh linh hồn, giúp thiên hỏa tăng cường lực lượng, nếu thực sự làm được thì người đừng tiếc, ta... ừ người nhất định cũng có thể kiếm được lợi ích từ trong đó.”

” Vì sao đối với thiên hỏa người tựa hồ cực kỳ quen thuộc?” Thạch Nham kinh ngạc khó hiểu: “Người chưa bao giờ về tổ địa, dựa theo truyền thuyết cho thấy, chỉ có đại lục cổ có căn nguyên mới có loại sinh mệnh kỳ dị thiên hỏa này được sinh ra, người làm sao minh bạch như vậy?”

Nạp Hâm trầm mặc một chút, sắc mặt có chút phức tạp, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Ta từng tiếp cận một loại thiên hỏa rất gần.”

Thạch Nham trợn to mắt.

Âu Dương Lạc Sương cũng xóc lại tinh thần.

Nàng ta từ trong trao đổi của Thạch Nham, Nạp Hâm, sau khi được biết Nạp Hâm không phải là cường giả của bản thổ Thần Ân đại lục, cũng cực kỳ tò mò, Nạp Hâm còn nói từng vô hạn tiếp cận một loại thiên hỏa, thật sự khiến nàng ta trở nên nghiêm túc.

“Không sai, đại lục cổ có căn nguyên mới có thể dựng dựng thiên hỏa.” Nạp Hâm nhìn Thạch Nham, nghiêm túc giải thích: “Không phải chỉ có tổ địa mới là đại lục cổ có căn nguyên, bên trong tinh vực đó của chúng ta, cũng có một Sinh mệnh chi tinh có căn nguyên. Lúc ta còn trẻ, từng đi du lịch qua, chỗ đó phi thường hung hiểm đáng sợ, hoàn toàn bất đồng với tổ địa, ở đó, ta từng phát hiện một loại lửa kỳ diệu, có sinh mệnh ý thức, ta vốn muốn bắt giữ, nhưng bị thương nặng, linh hồn tế đài cũng thiếu chút nữa thì bạo toái.”

Nạp Hâm thở dài bất đắc dĩ: “Lúc ấy ta còn trẻ, hoàn toàn không biết gì cả về thiên hỏa, làm việc cũng hơi lỗ mãng. Nếu lúc trước ta cũng hiểu biết về thiên hỏa như hôm nay, có lẽ, kết quả sẽ khác rồi.”

” Vì sao?” Thạch Nham kinh ngạc.

“Ta muốn cường hành dung hợp, xem nhẹ trình tự sinh mệnh của hỏa diễm đó, bị nó tính kế.” Nạp Hâm cười khổ: “Lúc ta đang chống lại linh hồn của thiên hỏa thì bị một người đánh lén, thiên hỏa bị cướp mất, mà ta thì Thiếu chút nữa vẫn lạc.”

Nạp Hâm không muốn tiếp tục nói thêm nữa, nói tới đây thì chủ động lảng tránh: “Vận khí của người tốt hơn, số lượng thiên hỏa thu hoạch được Quả thực khiến ta không dám tin.”

Thạch Nham cười cười: “Đích xác vận khí không tồi.”

trên Thần Ân đại lục tồn tại mười loại thiên hỏa, hiện giờ có bảy loại cùng linh hồn của hắn ở lại trong tế đài, xem như một cô lực lượng chi nguyên của hắn.

Người thường cả đời cũng khó có thể có được thiên hỏa, hắn thì lại không chỉ có một loại, đây là vận khí gì?

” Hy vọng người có thể thành công.”

Nạp Hâm gật đầu, trầm giọng nói: “Người và thiên hỏa không phải là hình thái dung hợp, thiên hỏa của người mặc dù bị đánh bại thì người cũng không đến nỗi bị linh hồn xóa bỏ, nhưng Bị thương nặng e là tránh không được, cẩn thận ứng đối nhé.”

“Ta sẽ.” Thạch Nham lập tức không nói nhiều, tĩnh tọa bên cạnh Nạp Hâm và Âu Dương Lạc Sương, nhắm mắt lại dùng thần thức xuyên qua không gian.

Hắn có chút mê hoặc, Địa Tâm Hỏa vẫn chưa phản hồi.

Trong thời khắc cực kỳ mấu chốt này, Địa Tâm Hỏa nếu nhận được linh hồn tấn niệm của hắn thì phải chủ động đáp lại mới đúng chứ?

Nhưng hắn không cảm ứng được khí tức của Địa Tâm Hỏa.

Liệu có gì bất trắc xảy ra rồi hay không?

Niệm đầu biên ảo một chút, một giọt máu tươi đỏ sẫm như bảo thạch trên đầu ngón tay hắn đột nhiên bắn ra, hóa thành cột máu, đột nhiên bắn về phía khe hở hư không phía trước.

Dùng Bất tử ma huyết để tìm kiếm Địa Tâm Hỏa, hao phí một giọt bất tử chi huyết, bằng vào liên hệ linh hồn vi diệu, chỉ trong nháy mắt, trong thức hải của Thạch Nham lập tức truyền đến một đạo ánh sáng.

Thạch Nham sắc mặt lạnh lùng, trong lòng thì rùng mình, áo nghĩa chuyển biến hình thành không gian thần chi lĩnh vực.

Đủ loại tinh diệu của không gian áo nghĩa xẹt qua rất nhanh trong thức hải hần, không bao lâu sau, trong lòng hần như hiểu ra gì đó, lặng lẽ vươn tay ra chỉ về phía một điểm.

Đầu ngón tay, không gian ba động đột nhiên trở nên kịch liệt, trên vách tường không gian mà thần chi lĩnh vực của hần bao trùm, chậm rãi chiếu ra một hình ảnh từ mơ hồ tới rõ ràng.

Ảnh ngược Không gian, một loại vận dụng tinh diệu của không gian áo nghĩa.

Hình ảnh đó dần dần rõ ràng, ba động rõ ràng, từng đoàn hỏa diễm đỏ đậm rất nhanh hoạt động trên hình ảnh đó.

Không bao lâu sau, hình ảnh đó dừng chấn động kịch liệt, hiện ra hỏa diễm cực nóng, Địa Tâm Hỏa xuyên qua nham thạch nóng chảy, bay nhanh tới chỗ sâu nhất của lòng đất, giống như có phát hiện kỳ diệu nào đó. Địa tâm không hề dày cũng không có khe hở.

Ngược lại, trong ảnh ngược không gian của thần chi lĩnh vực Thạch Nham, sâu trong địa tâm có rất nhiều khe hở tinh mịn, xuyên qua tầng nham thạch nóng chảy, một đường đi sâu, còn có thể nhìn thấy không ít tinh khối cực đại, chỉ là, trong đó chỉ năng lượng không cần thiết.

Tinh khối dày này giống như tràn ngập khắp ngõ ngách của địa tâm, Địa Tâm Hỏa như xuyên qua sông băng, dần dần trở nên gian nan.

Cuối cùng, nó xuyên qua từng khối tinh khối, đột nhiên tiến vào một mảng vòng xoáy hỏa diễm nổi lơ lửng, bên trong vòng xoáy hỏa diễm có năng lượng ba động ầm áp bình thản, có ánh lửa màu trắng ngà vấy ra, lượn lờ không tiêu tan như mộng như ảo, hiện ra vô số phong cảnh huyền diệu.

trong vòng xoáy Hỏa diễm, dùng quang ảnh, ánh lửa, nhân uân, sương khói làm đường nét, tựa hồ khắc một thế giới thu nhỏ lại.

Ngưng thần nhìn kỹ, mắt Thạch Nham sáng rực.

Thế giới thu nhỏ đó không ngờ chính là Thần Ân đại lục!

U Vân chi địa, Vô Tận hải, Thần Châu đại địa, bản khối lục địa, được thu nhỏ lại vạn lần, chỉ thành như quả bóng cao su, chuyển động quay tròn trong lốc xoáy hỏa diễm.

Lốc xoáy hỏa diễm trói buộc thế giới thu nhỏ này, không ngừng hấp thu lực lượng nào đó trong đó, khiến thế giới đó trở nên càng lúc càng mơ hồ, có từng dòng ánh lửa màu trắng ngà vấy ra, rơi vào Trung ương lốc xoáy hỏa diễm.

Nạp Hâm và Âu Dương Lạc Sương cũng đều ngưng thần, ngơ ngác nhìn ảnh ngược không gian mà hần chiếu ra, thần thái, nghiêm túc suy nghĩ.

” Hồn Độn Thánh Hỏa!”

Phút chốc, một dòng ý thức của Địa Tâm Hỏa từ sâu trong địa tâm xa xôi truyền ra, trực tiếp nổ tung trong đầu hần.

Cả người chấn động, Thạch Nham vẻ mặt kinh hãi, hét lên: “Hồn Độn Thánh Hỏa! Đúng là Hồn Độn Thánh Hỏa!”

” Cũng là thiên hỏa à?” Nạp Hâm mê hoặc hỏi.

Thạch Nham vẻ mặt tức tưởi, chỉ về phía lốc xoáy hỏa diễm trên ảnh ngược không gian, trầm giọng nói: “Nó chính là Hồn Độn Thánh Hỏa, trên Thần Ân đại lục thì bài danh đệ nhất.”

” Đây là chỗ nào?” Nạp Hâm sửng sốt một chút rồi vội vàng hỏi.

” Địa tâm của Thần Ân đại lục, nơi sâu nhất.” Thạch Nham quát khê.

Nạp Hâm chấn động, vẻ mặt không dám tin chỉ về phía thế giới nhỏ ở Trung ương lốc xoáy hỏa diễm: “Căn nguyên! cổ căn nguyên của đại lục cổ! Thiên hỏa đó đang hấp thu căn nguyên chi lực! Chẳng trách tốc độ biến mất của thiên địa năng lượng đại lục này nhanh như vậy!”

Thạch Nham và Âu Dương Lạc Sương lập tức chờ đợi.

“Ta chưa bao giờ thấy căn nguyên, chỉ nghe qua một chút. Căn nguyên là vật trung tâm đại lục cổ, như hình thái của đại lục sau khi thu nhỏ lại, phi thường huyền diệu, căn nguyên huyền ảo huyền ảo, có rất nhiều tác dụng, nhưng một điểm mấu chốt nhất là đại lục cổ có căn nguyên tồn tại có thể tự tụ tập năng lượng vực ngoại, căn nguyên được ẩn ở trung tâm lòng đất đại lục cổ, trải qua hàng tỉ năm tích lũy, có thể cung cấp thiên địa năng lượng cực kỳ kinh người cho đại lục cổ. Căn nguyên của Tổ địa rất nhỏ, rất nhỏ mà hiện tại lại bị Hỗn Độn Thánh Hỏa hấp thu căn nguyên chi lực, chẳng trách năng lượng khô kiệt nhanh như vậy.”

Nạp Hâm sắc mặt ngưng trọng.

Căn nguyên hình thành như thế nào? Sẽ trôi qua tiêu hao ư?” Thạch Nham cũng rung động không thôi.

” Không ai biết căn nguyên hình thành như thế nào, trong quá trình nó tụ tập thiên địa năng lượng, đích xác sẽ tiêu hao năng lượng. Thần Ấn đại lục tồn tại lâu như vậy, thiên địa năng lượng một độ nồng đậm cực kỳ, căn nguyên tất nhiên tiêu hao cực lớn, thiên hỏa đó rất bá đạo, không ngờ biết hấp thu căn nguyên chi lực, tuyệt đối cực kỳ khó đối phó.” Nạp Hâm hít sâu một hơi, nói: “Người có phiền toái rồi.”

“Ta có phiền toái ư?” Thạch Nham cũng sợ.

Ngay sau đó hắn đã biết Nạp Hâm có ý gì.

Địa Tâm Hỏa nhảy vào trong lốc xoáy hỏa diễm, chỉ kịp truyền đến một tấn niệm liền bị lốc xoáy hỏa diễm bao lấy, bị kéo vào bên trong.

Lập tức, Hỗn Độn Thánh Hỏa và Địa Tâm Hỏa gắn vào nhau, dưới tác dụng của lực lượng thiên địa quy tắc nào đó, âm âm tiến vào nơi không thể biết.

Khu vực thần thức chỉ có thể cảm giác được một chút, vào lúc này cuối cùng cũng đã tụ tập tất cả thiên hỏa trên Thần Ấn đại lục!

Mất đi lốc xoáy hỏa diễm trói buộc căn nguyên, cầu thể to cỡ nắm đấm, vẫn đang quay tròn không được, bồng bềnh ở giữa tinh khối cực kỳ, bị hình chiếu không gian của Thạch Nham chiếu ra.

“Thiên hỏa đi xuống dưới đó có được căn nguyên từ chỗ nào?” Âu Dương Lạc Sương bỗng nhiên hỏi.

Thạch Nham cũng sợ một chút.

Nạp Hâm thì hơi nhú mày.

“Các người không muốn có được căn nguyên đó ư? Năng lượng của Thần Ấn đại lục vốn sẽ khô kiệt, căn nguyên nhỏ như vậy, tồn tại thì tác dụng cũng không lớn, không bằng cho chúng ta hấp thu sự kỳ diệu trong đó.” Âu Dương Lạc Sương nghiêm túc nhìn về phía Thạch Nham: “Căn cứ vào truyền thừa của ta, nếu khi tiến vào Nguyên Thần, có căn nguyên hỗ trợ, hình thành Nguyên Thần sẽ cực kỳ huyền diệu, tinh nguyên cũng có thể chuyển biến, có thể xưng là thần lực!”

“Tiểu nha đầu đã tâm không nhỏ.” Nạp Hâm hừ nhẹ một tiếng.

“Người ở Hư Thần cảnh rồi, căn nguyên đối với người mà nói thì chỉ có thể để thói luyện dị bảo, chứ không thể dung nhập với linh hồn, người là Cự nhân tộc, chắc cũng không tới làm chuyện như vậy chứ?” Âu Dương Lạc Sương hồ hồ, trong con ngươi lóe ra tia sáng kinh người.

Đối với căn nguyên, năng ta tựa hồ có xung động muốn sở hữu mãnh liệt.

“Căn nguyên nếu dung hợp với thiên hỏa phân tán ra nguyên lực, một ngày kia có lẽ sẽ có thể khiến Thần Ấn đại lục một lần nữa khôi phục sinh cơ.” Nạp Hâm nhìn về phía Thạch Nham.

“Thế à?” Thạch Nham gật đầu, nói với Âu Dương Lạc Sương: “Xin lỗi, xem ra nếu nó lọt vào tay ta, có lẽ tương lai có thể thành toàn cho đại lục này, còn lọt vào tay người, chỉ có thể thành toàn cho một mình người, một khi đã như vậy thì ta sẽ không khách khí.”

Dứt lời, Thạch Nham xé rách hư không, tiêu soái bay đi.

900. Chương 892: Xếp Hàng Thứ Nhất Thiên Hỏa

Một đạo khe hở không gian nổ vụn ra, Thạch Nham trong nháy mắt xuyên thấu tiến vào, nháy mắt thời gian, liền biến mất không thấy gì nữa.

Âu Dương Lạc Thương trợn mắt há hốc mồm.

Nạp Hàm cũng vẻ mặt kinh ngạc.

Đây cũng quá trực tiếp dứt khoát đi?

Bản nguyên vi Cổ Đại Lục nhất huyền ảo thần kỳ hạch tâm, đối bất luận cái gì võ giả mà nói đều là cực kỳ quý giá, điểm này Âu Dương Lạc Thương hiểu rõ, Nạp Hàm đồng dạng lòng dạ biết rõ.

Chỉ là, Thạch Nham lúc trước còn một bộ không có hào hứng bộ dáng, cho hai người một giải thích chính giữa mấu chốt, vậy mà lập tức liền ra tay hành động, một điểm không có khách khí ý tứ, cái này thái độ chuyển biến tốc độ, cũng thật sự quá là nhanh, làm cho hai người vẻ mặt kinh ngạc.

Thạch Nham nói đi là đi, đẳng hai người phản ứng đến đây thời điểm, hắn sớm đã biến mất vô ảnh .

“Tiền bối, người sẽ không có một điểm dự đoán được ý nghĩ?” Âu Dương Lạc Thương nhíu mày, nhìn về phía Cự Nhân tộc Nạp Hàm, “Dùng cảnh giới tu vi của người, mặc dù không cần dung hợp bản nguyên tiến hồn pháp, nhưng bản nguyên đồng dạng có thể cho người mang đến lớn lao chỗ tốt, người thực một điểm không định hoạt động một chút?”

Nạp Hàm cười nhạt một tiếng, “Ta nói , rơi vào trong tay hắn, tương lai vận dụng hảo, có lẽ có thể cho Thần Ấn Đại Lục một lần nữa mang đến sinh cơ. Tại trên tay của ta, cũng gần kề chỉ là một dạng chí bảo thôi, được đến trợ giúp sự yên lặng định thật lớn, nhưng ta không thể nhường Thần Ấn Đại Lục một lần nữa tuôn ra sinh cơ, tự tập thiên địa năng lượng. Cho nên, ta tình nguyện hắn được đến.”

Nạp Hàm thần thái bình yên, tiểu dung ẩm áp, lại không có một tia bất mãn, còn tựa hồ rất thích ý kiến đến cái này bức cục diện.

Âu Dương Lạc Thương lòng có điểm không cam lòng, âm thầm cắn hàm răng, trong trẻo nhưng lạnh lùng trong con người, lóe ra tia sáng không rõ.

“Người vừa đến không thể mau chóng tìm bản nguyên nơi ở, thứ hai, người chính là thấy bản nguyên, cũng không phải Thạch Nham đối thủ.” Nạp Hàm mỉm cười, thoải mái nói ra: “Cho nên, người còn là sớm làm bỏ đi ý nghĩ a, người được Thủy Giới truyền thừa, cũng đã cực kỳ vận may . Tư chất người phi thường kinh người, còn có thể đem áo nghĩa dung hợp, đột phá Nguyên Thần cảnh sau, tất có một phen thành tích.”

“Ta không muốn thua cho hắn.” Âu Dương Lạc Thương ánh mắt đột nhiên phức tạp khó hiểu, “Ta sơ quen hắn thời điểm, hắn... Căn bản không đáng giá nhắc tới, cảnh giới thấp kém buồn cười, nhưng ngăn ngại mười thâm niên, cảnh giới của hắn liền vượt qua ta...”

Dừng một chút, trên mặt nàng hiện ra một đám khổ sấp, ”Vốn tưởng rằng... Phong ấn ngàn năm sau, ta một khi tránh thoát đi ra, tất nhiên bước trên đỉnh phong, trở thành Thần Ấn Đại Lục chói mắt nhất nhân tài mới xuất hiện, không có ngờ tới tất cả ánh sáng bị hắn một người che lấp độc hưởng.

Được đến Thủy Giới truyền thừa, dung hợp lực lượng áo nghĩa, vốn tưởng rằng cũng đã vượt xa hắn, nơi đó nghĩ đến lần nữa tương kiến, hắn lại cũng là Thần Vương đỉnh phong chi cảnh, ta vậy mà... đều bị hắn áp chế.”

Nàng phong ấn ngàn năm, tự tập ngàn năm nguyệt hoa khả năng, vốn nên kinh tài tuyệt diệu, ngạo nhiên lẫm liệt đứng ở trước mặt thiên hạ đỉnh đầu, cái đó ngờ tới nhiều năm trước tới nay, Thạch Nham kỳ phong nổi lên, thủy chung thắng một bậc, tại rất nhiều thế lực trong thành thạo, nương tựa theo lực lượng một người, trước sau thay đổi Vô Tận Hải cùng Thần Châu đại địa thế cục, điều này làm cho nàng... Rất là không nói gì, hoặc là vì trời sinh tự ngạo, nàng có điểm không thể tiếp nhận có người vật, lại thủy chung so với nàng

cường hãn, tại Thạch Nham mộng nhưng không biết dưới tình huống, nàng đã xem đối phương trở thành khó khăn nhất vượt qua đối thủ.

“Nha đầu lại là rất tốt giấy a.” Nạp Hâm thật sâu nhìn về phía nàng, “Người sự yên lặng không kém, tu luyện tư chất cũng thượng giai, chỉ là... Người khuyết thiếu lịch lãm, người nếu thật cùng hãn giao phong, cảnh giới cùng lực lượng nhất trí dưới tình huống, người sẽ rất nhanh bại trận. Tại thực chiến cùng huyết tinh trên, người xa xa không kịp hãn, tiểu tử kia một thân hung thần khí, không biết giết nhiều ít người, người há lại là đối thủ của hãn?” Nạp Hâm chăm chú nói.

Âu Dương Lạc Thương vẻ mặt sa sút tinh thần, bị đánh trúng mệnh môn .

xác thực, tại Thạch Nham cùng tàn nhẫn thủ đoạn trên, nàng tuyệt đối xa xa không bằng Thạch Nham, Thạch Nham cảnh giới tăng lên, thành lập tại từng tràng huyết chiến trên, mỗi một chiến, đều đem hết toàn lực, mỗi lần chiến đấu đều thu hoạch quá nhiều.

“Nói thực ra, hai người các người còn rất xứng.” Nạp Hâm đột nhiên ha ha nhẹ cười rộ lên, “Đều là tư chất xuất chúng, cảnh giới cũng không sai biệt nhiều, số phận cũng vô cùng tốt, nếu như các người kết hợp ... , ...”

Âu Dương Lạc Thương hai gò má đột nhiên hiện hồng, trắng không còn chút máu Nạp Hâm liếc, “Không nghĩ tới các người Cự Nhân tộc, cũng sẽ nói hươu nói vượn.”

Nạp Hâm lạnh nhạt cười khê.

“Tính, lần này bất hòa hãn cướp đoạt , này... Bản nguyên ta liền tặng cho hãn tốt lắm, hừ, ta dựa vào lực lượng của mình, tuyệt sẽ không rút lại phía sau cùng hãn.” Âu Dương Lạc Thương thấp giọng hừ hừ.

Thần Ân Đại Lục sâu trong địa tâm.

Thạch Nham cau mày, ở đằng kia bản nguyên chỗ đứng vững, trong ánh mắt điện quang lập loè bất định, nhưng không biết nên như thế nào thu hồi bản nguyên.

Này bản nguyên, như hỗn độn hình cầu, quay tròn xoay chuyển tại tinh khối nham bích chính giữa, bị hơi mông mông khí lưu lộn lờ trước, một tầng một tầng, sợ là có mấy vạn tầng, mỗi một tầng khí lưu trung ương, đều có được làm cho hãn có điểm bất an ba động, làm cho hãn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có quan hệ cái này bản nguyên thần kỳ, hãn không ngừng nghe một người nói qua, có thể thu phương pháp ~~ nhưng không ai cẩn thận nói cho hãn giải qua.

Ngàn trăm vạn năm, Thần Ân Đại Lục trên không biết sinh ra quá nhiều thiếu kinh tài tuyệt diệu kỳ tài, những kia kỳ tài chẳng lẽ không biết bản nguyên kỳ diệu, không có thu hồi chi tâm?

Nếu có, bản nguyên vì sao có thể tồn tại đến nay?

Cái này chính giữa, có phải là có cái gì hung hiểm tồn tại, làm cho rất nhiều người biết rõ bản nguyên tồn tại cùng kỳ diệu, cũng không dám thoáng đụng vào thoáng cái?

Nguyên một đám ý nghĩ, ở trong óc hãn hiện lên, hãn y nguyên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trầm ngâm hồi lâu, hãn thử liên lạc Huyết Văn Giới Giới Linh.

Ý nghĩ như ánh sáng, thẩm thấu hướng Huyết Văn Giới hai bộ, hãn dần dần kéo dài trước thần thức, bắt Giới Linh khí tức.

“Có thể tại?” Hãn phóng xuất ra linh hồn ba động.

Cũng không phản ứng.

Huyết Văn Giới lần trước tổn hao đại khí lực, giúp hãn tạm thời tránh thoát Văn Thần Chi Địa cấm chế, làm cho hãn có thể thuận lợi đem Thần Kiếm do Thần Ân Đại Lục dẫn dắt hướng Liệt Diễm Tinh Vực cấm địa, lần kia qua đi, Giới Linh liền lâm vào sâu trình tự ẩn núp.

Cho đến hôm nay cũng không có thức tỉnh.

Giới Linh chưa có trả lời, Thạch Nham nhú mày nhìn về phía này bản nguyên, thúc thủ vô sách, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cùng lúc đó, cái kia cùng thiên hỏa đạt thành liên lạc thần thức, càng cảm thấy được tình thế nghiêm trọng.

Thần Ân Đại Lục đã biết thập loại thiên hỏa, trong đó có bảy thứ cùng hắn phù hợp, cùng hắn tâm niệm tương thông, nhưng mà, tại đây trường thiên hỏa cuộc chiến trong, cùng hắn đạt thành kỳ diệu bảy thứ thiên hỏa liên thủ, tựa hồ cũng không có chiếm cứ thượng phong.

Thái Cổ Yêu Hỏa dung hợp Luyện Ngục Chân Hỏa, đẳng cấp kéo lên đến bát giai, về phần này Hỗn Độn Thánh Hỏa, nhiều năm ẩn núp tại trong lòng ương, sưu lấy bản nguyên, cũng không biết chân thật cảnh giới đạt tới loại trình độ nào, hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ một chút, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Này Hỗn Độn Thánh Hỏa, ở đẳng kia kỳ diệu không thể biết chi địa, cho bảy thứ thiên hỏa lực áp bách, thậm chí vượt qua Thái Cổ Yêu Hỏa!

Cuối cùng này tiến vào này thần kỳ chi địa hỏa diễm, phảng phất chiếm cứ lớn nhất chủ động, làm cho cả kia Thái Cổ Yêu Hỏa đều có điểm chật vật, lúc này, phảng phất cùng bảy thứ thiên hỏa đạt thành nào đó hiệp nghị, lại cùng một chỗ liên thủ đối phó năng Hỗn Độn Thánh Hỏa đứng lên.

Trong lòng Thạch Nham nghiêm nghị, đột nhiên ý thức được này Hỗn Độn Thánh Hỏa, mới là thiên hỏa trong đáng sợ nhất một cái không hổ là bài danh cao nhất.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới loại ngày này hỏa truyền thuyết...

Hỗn Độn Thánh Hỏa, thiên địa sơ khai tự nhiên hình thành hỏa viêm, cùng Thái Cổ thời đại cường đại sinh mạng thể đồng dạng, có thể chính mình tu luyện, có thể sáng tạo sinh mệnh, thậm chí có thể làm cho người chết Phục Sinh, một lần nữa điểm ung dung thư mình người chết sinh mệnh hỏa viêm, bài danh đệ nhất.

Có thể chính mình tu luyện, thậm chí có thể sáng tạo sinh mệnh, điểm ung dung thư mình sinh mệnh hỏa viêm!

Sắc mặt Thạch Nham chấn động.

Quả nhiên không hổ là xếp hàng thứ nhất thiên hỏa a!

Thái Cổ Yêu Hỏa cùng còn lại nhiều loại hỏa diễm liên hợp, cùng Hỗn Độn Thánh Hỏa đối lập, ở đẳng kia kỳ diệu chi địa dùng thiên hỏa chỉ có phương thức chiến đấu, tựa hồ... Y nguyên không thể thật sự chiếm cứ thượng phong.

Không chỉ như thế, ngắn ngủi trong vòng nửa canh giờ, hắn liền đã bị Tì Tuyệt Thi Hỏa linh hồn ba động, “Ta chống đỡ không thể, thỉnh giúp ta, giúp ta điểm sinh mệnh khả năng...”

Tì Tuyệt Thi Hỏa khí tức, như ẩn như hiện, dứt quang, phảng phất võ giả bị trọng thương, thở không ra hơi vậy.

Nó cái gọi là trợ giúp, phải cần, chính là Thạch Nham cố mệnh lực, linh hồn chi tinh có thể!

Cũng không quá nhiều do dự, sắc mặt Thạch Nham trầm xuống, ở đẳng kia bản nguyên trước lặng im bất động, ý thức phiêu hốt, trong linh hồn tế đàn thần nhiên phóng xuất ra trận trận cận tồn linh hồn khí tức, dạt nhập hư không, thẩm thấu hướng không biết tên thần bí khu sao...

Linh hồn của hắn sinh mệnh lực, nhanh chóng trôi qua, Tì Tuyệt Thi Hỏa khí tức thì là chậm rãi ngưng luyện, tựa hồ thật sự khôi phục không ít khí lực.

“Cần lực lượng!”

“Nhất định phải càng nhiều lực lượng!”

“Lực lượng!”

“Yếu lực lượng!”

Trong lúc nhất thời, lung tung linh hồn ba động, như một mảnh dài hẹp ngân châm đâm vào hắc trong óc, các loại thiên hỏa tấn niệm ba động, cực kỳ hỗn loạn không tự.

Thạch Nham linh hồn đau đớn, cố nén không khỏe, chủ động phóng thích linh hồn chi lực, đem liên quan đến tánh mạng hắc tồn vong khí tức, hóa thành tinh thuần sinh mệnh chi thủy triều, tuân hướng nhiều loại thiên hỏa.

Sinh mệnh lực đang bay nhanh trôi qua, hắc thần thể che quang hoa trong, thần sắc lại dần dần uể oải đứng lên.

Hao phí không phải trong cơ thể tinh nguyên, không phải hoán mất chi lực, không phải tinh thần khả năng, mà là trong linh hồn tế đàn thức hải thượng thần hồn tinh thuần hồn lực, trực tiếp cùng thần hồn cùng một nhịp thở.

Nhất danh cường giả, thân thể huyết khí lại thịnh vượng, tăng cường đều là lực lượng, không phải thần hồn cường hãn uyên bác, cường giả thân thể mặc dù vẫn diệt, chỉ cần linh hồn tế đàn không rơi, thần hồn dựa vào tại, y nguyên có thể khôi phục, thậm chí sau khi chết sống lại.

Có thể nếu là thần hồn vẫn diệt, cường giả huyết nhục thân thể lực lượng, hội theo thiên địa pháp tắc, tự động tiêu tán tại trong thiên địa, mất đi hồn phách cường giả, chính là thật đã chết rồi...

Tinh thuần hồn phách lực lượng trôi qua, làm cho Thạch Nham thần thái mỗi một không chịu nổi, hai con người vô thần, về sau, thậm chí liên ý thức, đều có điểm mơ hồ.

Cũng là bởi vì hắc tận hết sức lực dùng linh hồn chèo chống, này cùng hắc linh hồn liên lạc thiên hỏa, mới kiên trì xuống tới, không có nhất cử đánh tan, bị này cuối cùng hiện ra Hỗn Độn Thánh Hỏa cho thoáng qua hấp thu dung hợp hết.

Tuy nhiên gian nan a.

Hắc linh hồn sinh mệnh lực, y nguyên nhanh chóng trôi qua, hắc biết rõ, tại thiên hỏa ở giữa trong tranh đấu, hắc thiên hỏa... Ở vào hoàn cảnh xấu, hơn nữa còn là thật lớn hoàn cảnh xấu!

Số lượng ưu thế, ở trong loại chiến đấu này, hiệu quả tựa hồ cũng không phải đặc biệt rõ ràng.

Bảy thứ thiên hỏa liên hợp lại, tựa hồ... Cũng không phải này Hỗn Độn Thánh Hỏa chi địch, tăng thêm Thái Cổ Yêu Hỏa cùng hắc liên tục không ngừng sinh mệnh lực, mới duy trì lấy thể lực ngang nhau hình thái, tại không có phân ra kết quả trước, sinh mệnh lực của hắc còn muốn không ngừng mà quán chú đi...

Có thể hắc biết rõ năng lực của hắc, hắc cũng không thể duy trì liên tục kiên trì quá lâu.

Theo thần thái uể oải, ý thức dần dần mơ hồ, ánh mắt của hắc, không khỏi hướng về bên cạnh quay tròn xoay chuyển bản nguyên.

kéo dài thần thức, bắt giữ khí tức của giới linh.

“Có đó không?” Hắc phóng xuất ra linh hồn ba động.

Không có phản ứng.

Huyết Văn Giới trước đó đã hao phí khí rất lớn để giúp hắc tạm thời giã ra khỏi cấm chế của văn thần chi địa, khiến hắc có thể thuận lợi triệu hồi thần kiếm từ Thần Ân đại lục tới Liệt Diễm tinh vực, sau lần đó, giới linh lâm vào ngủ đông.

Cho tới tận hôm nay vẫn chưa thức tỉnh.

Giới linh không trả lời, Thạch Nham nhú mày nhìn về phía căn nguyên, thúc thủ vô sách, không dám mạnh động.

Cùng lúc đó, thần thức đạt thành liên hệ của hắc và thiên hỏa cũng cảm thấy được sự ác liệt của tình thế.

Thần Ân đại lục có loại thiên hỏa đã được biết đến, trong đó bảy loại đã khế hợp với hắc, tâm niệm tương thông với hắc, nhưng mà, trong trận thiên hỏa chi chiến này, bảy loại thiên hỏa đã đạt thành kỳ diệu với hắc liên thủ tựa hồ cũng không chiếm thượng phong.

Thái Cổ Yêu Hỏa dung hợp Luyện Ngục Chân Hỏa, cấp bậc nhảy leentt bát giai, về phần Hồn Độn Thánh Hỏa, nhiều năm ngủ đông trong lòng đất, hút căn nguyên, cũng không biết cảnh giới thực sự đã đạt tới trình độ nào, hần nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ một chút, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Hồn Độn Thánh Hỏa ở nơi kỳ diệu không thể biết tới đó, lực áp bách tạo cho bảy loại thiên hỏa thậm chí còn hơn cả Thái cổ Yêu Hỏa!

Hỏa diễm cuối cùng tiến vào nơi thần kỳ đó, giống như chiếm thế chủ động lớn nhất, bức cho ngay cả Thái cổ Yêu Hỏa cũng có chút chật vật, lúc này, giống như bảy loại thiên hỏa đạt thành hiệp nghị nào đó, không ngờ cùng nhau liên thủ đối phó với Hồn Độn Thánh Hỏa.

Trong lòng Thạch Nham lạnh toát, bỗng nhiên ý thức được Hồn Độn Thánh Hỏa mới là cái đáng sợ nhất trong thiên hỏa, không hổ là bài danh cao nhất.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới truyền thuyết về loại thiên hỏa này.

Hồn Độn Thánh Hỏa, hỏa viêm từ thiên địa khai tự nhiên hình thành, sinh mệnh thể cường đại thời đại thái cổ, có thể tự tu luyện, có thể sáng tạo sinh mệnh, thậm chí có thể khiến người chết sống lại, đốt cháy lên hỏa viêm sinh mệnh của người chết, bài danh đệ nhất.

Có thể tự tu luyện, thậm chí có thể sáng tạo sinh mệnh.

Sắc mặt Thạch Nham chấn động.

Quả nhiên không hổ là thiên hỏa bài danh đệ nhất.

Thái Cổ Yêu Hỏa và mấy loại hỏa diễm còn lại liên hợp, đối kháng với Hồn Độn Thánh Hỏa, ở nơi kỳ diệu đó dùng phương thức độc hữu của thiên hỏa để chiến đấu, tựa hồ... vẫn chưa thể thật sự chiếm được thượng phong.

Không chỉ như thế, trong nửa canh giờ ngắn ngủi, hắn liền nhận được linh hồn ba động của Bì Tuyết Thi Hỏa: “Ta không chống đỡ được nữa rồi, xin giúp ta, cho ta chút sinh mệnh chi năng.”

Khí tức của Bì Tuyết Thi Hỏa như ẩn như hiện, đứt quãng giống như võ giả bị thương nặng.

Cái nó cân chính là cơ mệnh lực của Thạch Nham, tinh năng của linh hồn.

Không hề do dự, sắc mặt Thạch Nham trầm xuống, lặng im bất động căn nguyên, ý thức mơ hồ, trong linh hồn tế đài phóng xuất ra từng trận linh hồn khí tức, tràn vào hư không, thẩm thấu tới khu vực thần bí đó.

Sinh mệnh lực của linh hồn hắn bay nhanh tới, khí tức của Bì Tuyết Thi Hỏa chậm rãi ngưng tụ, tựa hồ thật sự đã khôi phục không ít khí lực.

” Cần lực lượng!”

“Cần nhiều lực lượng hơn!”

” Lực lượng!”

“muốn lực lượng!”

Trong nhất thời, linh hồn ba động lung tung, như những cây ngân châm đâm vào trong óc hắn, tấn niệm ba động của các loại thiên hỏa cực kỳ hỗn loạn.

Linh hồn Thạch Nham đau đớn, cố gắng nhịn, chủ động phóng thích linh hồn chi lực, đem khí tức liên quan đến sinh mệnh tồn vong của hắn, hóa thành sinh mệnh thủy triều tinh thuần, ủa về phía mấy loại thiên hỏa.

Sinh mệnh lực bay nhanh tới, thần thể của hắn trốn trong quang hoa, thần sắc dần dần trở nên uể oải.

Cái hao phí không phải là tinh nguyên trong cơ thể, không phải là phụ diện chi lực, không phải là tinh thần chi năng, mà là hồn lực tinh thuần của thần hồn trong thức hải trong linh hồn tế đài, trực tiếp cùng một nhịp thở với thần hồn.

Một cường giả, huyết khí nhục thân vượng đến vậy, cái tăng cường đều là lực lượng chứ không phải là sự

Phía trước hắn, là một tầng không gian sáng rực, như là kết giới ngăn chặn linh hồn tế đài của hắn, trên cánh cửa đó có vô số đường nét của không gian loạn lưu, ẩn chứa thiên địa chí lý nào đó.

Linh hồn tế đài của hắn tạm thời ngừng lại, không gian ba động trong tầng áo nghĩa thử đạt thành nhất trí với không gian ba động trên cánh cửa đó.

Tựa hồ đây cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Thần hồn đang uể oải nhìn chằm chằm vào khu vực tràn đầy lưu quang đó, không ngừng điều chỉnh không gian ba động của tầng áo nghĩa, linh hồn như xúc tua, chạm đến đường nét của không gian loạn lưu không gian loạn lưu, trong đó chân lý trong đó, lĩnh ngộ ảo diệu mới về không gian.

trong Không gian kỳ dị này, không có khái niệm thời gian, hắn cũng không biết đã im lặng thể ngộ như vậy bao lâu rồi.

Cũng không biết qua bao lâu, trong lĩnh ngộ khác của không gian, không gian ba động trong tầng áo nghĩa của hắn tựa hồ phù hợp với ảo diệu của đường nét trên cánh cửa, cánh cửa đó bỗng dưng mở ra.

Linh hồn tế đài của hắn thuận thể chui vào.

Một cánh cửa mới hiện ra, tương tự như lúc trước, ẩn chứa ảo diệu của không gian, linh hồn chỉ đụng vào một chút liền chấn động tới mê muội.

Linh hồn tế đài của hắn đột nhiên giật giật, lập tức thiên toàn địa chuyển, ý thức mơ hồ.

Trong vô tri vô giác, hắn tỉnh dậy, phát hiện vẫn ở sâu trong lòng đất, phía trước hắn đã không có căn nguyên.

Linh hồn uể oải, thần thể đột nhiên truyền ra khát vọng thiên địa năng lượng cực độ, khát vọng đó rất mãnh liệt, mãnh liệt đến mức hắn căn bản khó có thể ngăn chặn.

Giống như người hàng năm hít thuốc phiện, đã lâu rồi không được dùng, loại khát vọng bức thiết này điên cuồng thiêu đốt ý chí của hắn.

Linh hồn tế đài xoay chuyển cực nhanh, như lốc xoáy, muốn thu hoạch gì đó!

Hắn mơ mơ màng màng, đột nhiên ý thức được gì đó, vẻ mặt chấn động.

Ngay sau đó, tất cả của đại lục cổ như hình chiếu hiện lên trong thức hải, bất kỳ một góc nào của đại lục tựa hồ đều có thể bị hắn dễ dàng nhìn trộm, không ai có thể thoát được.

Nơi này, hắn tựa hồ là thần duy nhất!

Ngón tay điểm một cái, trước mắt hắn hiện ra một đạo khe hở, hắn chợt lóe rồi biến mất.

Trong Nháy mắt, trên Am Phong đảo của Vô Tân hải, đông dạng

hiện ra một khe hở không gian, hắn lập tức chui ra.

Đám người Phí Lan, Ly An Na, Tử Diệu, Phong Nhiêu, Tật Thác ở các khu vực của âm phong đảo, tựa hồ đang tra xét chỗ kỳ diệu của đại lục cổ này.

Hắn thành linh xông ra, hiện ra ở vị trí của Phong Nhiêu, lo lắng vạn phần nói: “Có thần tinh không?”

“Có.” Phong Nhiêu hoảng sợ: “Người sao vậy?”

“Cho ta! Cho ta hết!” Thạch Nhạria vội quát.

Phong Nhiêu không chút lưỡng lự, đổ ra tất cả thần tinh trong Huyền Không Giới, hóa thành, hóa thành từng khối đá vụn trong suốt, tung về phía hắn.

Thần thể của hắn lập tức truyền đến một cô lực hút phi thường mãnh liệt, bao lấy tất cả thần tinh.

Từng khối thần tinh như vẩy cá, dính lên người hắn, thành thần thể thần thể, lực lượng trong thần tinh đột nhiên bị kích phát, ủa vào trong thần thể hắn.

“Không đủ!” Thạch Nham sắc mặt vội vàng, hét lên, thân ảnh chợt lóe, lại một lần nữa biến mất.

”Cho ta thần tinh! Tất cả! Hắn quát Tạt Thác về mặt đang kinh ngạc.

Tạt Thác đồng dạng cũng kinh hãi không thôi, nhưng không nhiều lời, tất cả thần tinh trong giới chỉ đều lấy ra giao cho hắn, cũng hóa thành giáp phiến dính trên thần thể hắn.

”Sư huynh, đại đa số thần tinh do Tạt Phu giữ, ta chỉ có bấy nhiêu thôi.” Tạt Thác có chút xấu hổ giải thích.

Thạch Nham cũng sờ một chút rồi lại biến mất.

”Cho ta thần tinh! Tất cả! Hắn lại xuất hiện bên cạnh Tử Diệu.

”Cho ta thần tinh!”

”Cho ta thần tinh!”

Hắn không ngừng biến mất, hiện ra bên cạnh đám người Tử Diệu, Lý An Na, Tạt Tu Ân, vẫn chỉ một câu như vậy.

Những người biết hắn đều rất sáng khoái lấy ra thần tinh, đều hóa thành giáp phiến dính trên thần thể của hắn, không lâu sau, trên người hắn dính đầy thần tinh, bọc chặt lấy người hắn.

Thần thể của hắn như bọt biển, nhanh chóng hút thần tinh chỉ lực, mỗi một sợi gân mạch trong thần thể đều bành trướng, tinh lọc thần tinh chỉ năng, tụ thành từng dòng năng lượng tinh lưu, ùa vào tinh nguyên cổ thụ.

Tinh nguyên cổ thụ không ngừng sinh trưởng, cành cây trong suốt như ngọc, che kín cả chân trời, cực kỳ rậm rạp.

Cùng lúc đó, bồ thiên đan hắn đổi lấy từ trong tay Kiệt Tư Đặc bị hắn lấy ra, trực tiếp nuốt vào.

Âm phong, hắn đột nhiên ngồi xuống giữa Lý An Na, Phí Lan, Tử Diệu.

Rất nhiều người phát hiện ra chuyện lạ, Phong Nhiêu, Tạt Tu Ân, Tạt Thác cũng lặng lẽ từ các khu vực khác đi tới, vây quanh hắn, sắc mặt khác thường.

”Đây là sắp đột phá ư?” Lý An Na có chút xác định, quay đầu nhìn về phía Phí Lan.

”ừ, sắp đột phá tới Nguyên Thần.” Phí Lan gật đầu, sắc mặt khác thường, nhú mày: ”Chỉ là, không giống người bình thường đột phá.”

”Có thể là vì năng lượng của đại lục này khô kiệt, mới cần nhiều thần tinh như vậy để phụ trợ hay không?” Tạt Thác nhỏ giọng hỏi.

”Cho dù là không có một tia năng lượng nào, lấy mấy vạn khối thần tinh thì cũng quá khoa trương một chút rồi?” Phong Nhiêu sắc mặt ngưng trọng: ”Không có gì bất ngờ chứ?”

Mọi người nhìn về phía Phí Lan.

trong mắt Phí Lan thần quang mênh mông, nhìn về phía Thạch Nham không chớp mắt, cả nửa ngày sau đột nhiên nói: ”Hắn đột phá, tựa hồ phương hướng rất lạ.”

bà ta kinh hãi hét lên.

Mọi người quá sợ hãi, vẻ mặt không dám tin.

Thần tinh Dày đặc đột nhiên bóng loáng như điện, từng dòng quấn quanh trên người Thạch Nham, trong lỗ chân lông của thần thể hắn truyền đến lực hút rất rõ ràng, điên cuồng hấp thu lực lượng trong thần tinh.

Dần dần, những quang điểm sáng như sao từ trên thần thể của Thạch Nham nổ ra.

”Là ánh sáng từ trong huyết khiếu phóng xuất ra!” Phí Lan quát khẽ.

Mọi người hoảng sợ.

”Người nào đột phá tới Nguyên Thần cảnh, huyết khiếu sẽ có loại thay đổi này ư?” Tạt Thác run giọng nói.

Không ai có thể giải đáp.

“Ta nghĩ, lực lượng phóng thích của nhiều thần tinh như vậy không phải là toàn bộ dùng để đột phá và ngưng luyện Nguyên Thần, hắc ăn hai viên bổ thiên đan, linh hồn hao tổn bao nhiêu cũng có thể được bù đắp.” Dừng một chút, Phí Lan nói tiếp: “Hắc tựa hồ đang thổi luyện nhục thân, dùng huyết khiếu để nạp thần tinh chi lực, ta chưa bao giờ nhìn thấy, cũng chưa bao giờ nghe qua người nào khi đột phá Nguyên Thần lại có hình thái này.”

Mọi người đều trầm mặc.

Bọn họ biết, trên người Thạch Nham nhất định đã xảy ra biến hóa huyền ảo, nhưng biến hóa này rốt cuộc là totliay xấu thì không ai dám

Điều duy nhất Bọn họ có thể làm đó là canh giữ ở nơi này, để Thạch Nham khi tiến giai đột phá không bị ngoại giới quấy rầy.

Âm phong đảo.

Thạch Nham bỗng bình giữa đảo, hai mắt nhắm chặt, trong thần thể truyền đến ba động cực kỳ khó hiểu.

Mấy vạn khối thần tinh, như tinh thể bao trùm thần thể hắc, thần tinh phát ra quang mang chói mắt, rót vào trong thần thể hắc, không bao lâu sau, thần thể của hắc liền có một huyết khiếu sáng lên.

Mà thần tinh ẩn chứa thiên địa năng lượng, thì từng khối mất đi khí tức lực lượng, hóa thành đá thường, từ trên thần thể hắc rơi xuống.

Mấy vạn khối thần tinh, sau canh giờ canh giờ ngấn ngủ, hơn nửa đều bị hấp thu năng lượng, biến thành màu trắng, từ trên thần thể hắc rơi xuống.

“Không đủ! Thần tinh rõ ràng không đủ!” Phí Lan sững sờ một chút rồi bỗng nhiên quát khê: “Cần càng nhiều thần tinh hơn!”

Đám người Tật Thác, Tử Diệu, Phong Nhiêu, Tật Tu Ân biến sắc, mấy người laapjtwcshành động.

Bọn họ tách ra, mở thần thức tìm kiếm người cùng tới.

Phí Lan thì hít sâu một hơi, dùng thần thức rộng lớn của bà ta để liên hệ với tộc nhân của Cự nhân tộc, tranh ihủ chút gì đó cho Thạch Nham.

trong Tử Linh sơn mạch.

Lão già Cự nhân tộc Nạp Hâm vẫn đang yên lặng chờ gì đó, bỗng nhiên vẻ mặt chấn động, mày lập tức nhíu chặt: “Hắc không ngờ không ngờ đang ở âm phong đảo!”

“Xin thần tinh tộc nhân người mang theo, tạm thời cho chúng ta mượn dùng, về sau tất sẽ trả đủ, Thạch Nham đang đột phá.... tựa hồ cần thiên địa năng lượng khổng lồ, mà đại lục này năng lượng đã khô kiệt, không đủ dùng.” Niệm đầu của Phí Lan vang lên trong thức hải của Nạp Hâm.

” Hắc sao lại tới âm phong đảo?” Âu Dương Lạc Sương vẻ mặt mê hoặc.

Nạp Hâm lắc đầu, không giải thích cho nàng ta,, híp mắt mở linh hồn, liên kết với tộc nhân của Cự nhân tộc đang hoạt động trên đại lục cổ, truyền ra tấn niệm: “Tới âm phong đảo, giao thần tinh mang theo trên người cho bằng hữu này.”

Rất nhiều tộc nhân Cự nhân tộc nhận được linh hồn niệm đầu của hắc, không nói gì, bỏ công tác trên tay, đều về âm phong đảo.

Sau Hai canh giờ, tộc nhân Cự nhân tộc thứ nhất xuất hiện trên đảo, đi tới chỗ Phí Lan: “Tộc lão có phân phó, các người cần thần tinh đúng không?”

Phí Lan gật đầu.

Tộc nhân Cự nhân tộc cười cười, rất sáng khoái lấy ra thần tinh mang theo cho Phí Lan.

Có hơn một vạn khối.

Phí Lan mừng rỡ, dùng lực lượng bọc lấy thần tinh rồi ném về phía thần thể của Thạch Nham.

Từng khối thần tinh đều bị thần thể của Thạch Nham hấp thu.

Mà lúc này, thần tinh vốn dính trên thần thể hắn đã tiêu hao bảy tám phần.

Chỉ là, số lượng thần tinh tựa hồ vẫn chưa đủ.

904. Chương 896: Nguyên Thần Cảnh

Âm phong đảo của Vô Tận hải.

Thạch Nham giống như một ngọn núi nhỏ xây từ thần tinh, đứng giữa hòn đảo, từng khối thần tinh lớn nhỏ khác nhau khảm trên thần thể hắn, quang hoa lưu chuyển, thần tinh khổng lồ cuộn cuộn không ngừng chuyển vận về phía thần thể hắn.

Đám người Phí Lan, Ly An Na, Tử Diệu, Phong Nhiêu, Tạp Thác vây quanh hắn, ai nấy sắc mặt khác thường.

hơn mười tộc nhân Cự nhân tộc cũng đều lộ ra vẻ kinh hãi, đứng ở bên cạnh nhìn hắn, l(pĩồ không thôi.

Bảy ngày thời gian lặng lẽ trôi qua.

Bảy ngày này, hắn vẫn không nhúc nhích, nhắm chặt hai mắt, linh hồn như thần duk thể tìm, nhưng thần thể thì không ngừng hấp thu thần tinh khổng lồ, thủy chung không ngớt.

Một ngày này, Nạp Hâm dẫn theo Âu Dương Lạc Thương từ Tử Linh sơn mạch tới âm phong đảo, vừa liếc một cái đã nhìn thấy Thạch Nham.

Mắt Nạp Hâm đột nhiên sáng ngời, vẻ mặt chấn động, không nhịn được kêu lên: “Quả nhiên!”

Âu Dương Lạc Thương cũng khẽ run lên, mắt đẹp lộ ra ánh sáng kinh người, hô khẽ: “Chắc đã dung hợp căn nguyên rồi.”

Nạp Hâm gật đầu khen: “Thật không ngờ, tiểu tử này thật. phi phạm không ngờ dám dung hợp cả thiên hỏa, căn nguyên làm một, chờ hắn đột phá Nguyên Thần cảnh rồi, tất có một phen kinh hỉ.”

Đám người Phí Lan mắt thấy Nạp Hâm tới thì đều tiến lên khom người, cảm tạ sự khẳng khái của hắn.

Nạp Hâm xua tay, cười nói: “Chỉ là thần tinh mà thôi, không cần quá để ý, có thể thấy tổ địa sinh ra như vậy như vậy, chúng ta cũng vui mừng.”

” Tộc lão, đây là?” Một đại hán Cự nhân tộc kinh ngạc hỏi.

” Hắn đã dung hợp căn nguyên, đang trên đường tới Nguyên Thần, chờ hắn tỉnh táo lại, Nguyên Thần sẽ tự thành.” Nạp Hâm mỉm cười nói.

” Dung hợp căn nguyên ư?” Phí Lan run run, cực kỳ kinh ngạc: “Nơi này còn có căn nguyên ư?”

” Đương nhiên.” Khẳng định khẳng định, mỉm cười: “Căn nguyên tuy nhỏ, nhưng đích xác có tồn tại, vật khí của hắn rất tốt, đã dùng linh hồn dung hợp với căn nguyên. Chắc chờ hắn tỉnh dậy rồi, hắn sẽ là vị thần duy nhất của đại lục này, nhất cử nhất động của đại lục này đều trốn không thoát linh hồn cảm giác của hắn.”

Mọi người vẻ mặt chấn động.

” Tiền bối biết bao nhiêu về căn nguyên?” Phí Lan vẻ mặt rụt rè, châm chọc rồi nhẹ giọng nói: “Ở Liệt Diễm tinh vực của chúng ta, không có căn nguyên, ta cũng chỉ là nghe tiền nhân nói qua một chút. Huyền ảo Có liên quan tới căn nguyên xin Tiền bối vui lòng chỉ giáo.”

Đám người Ly An Na, Tạp Tu Ân cũng vẻ mặt chờ mong, yên lặng nhìn về phía hắn.

“Ặc.” Nạp Hâm lộ ra vẻ xấu hổ: “Ta cũng không thể hiểu tường tận huyền diệu trong đó, tất cả những gì nghe được về căn nguyên cũng chỉ là nghe lời đồn, chưa từng may mắn được thấy. Nhưng có một điểm, ta

có thể khẳng định, người có được căn nguyên sẽ chính là chủ nhân đại lục cổ. Giống như chủ của Thủy giới có thể dùng linh hồn tương hợp với đại lục cổ.”

Một chút một chút, Nạp Hàm còn nói thêm: “Cũng có chỗ bất đồng, Thủy giới là linh hồn tế đài của cường giả ngưng luyện dựng dựng mà thành, có thể tùy tâm sở dục nắm trong tay, thi triển đủ loại ảo diệu. Điểm này, người nắm giữ căn nguyên không làm được, nhưng mỗi một đại lục cổ đều tồn tại cả ức vạn năm, căn nguyên chính là người chứng kiến của con sông lịch sử, người có được căn nguyên có thể cảm ngộ đại lục cổ quá trình từ hình thành tới suy kiệt, hiểu rõ chân lý thế gian nào đó. Loại thể ngộ này, nghe nói đối với cảnh giới tương lai của võ giả thì có trợ giúp cực lớn.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều mọi người đều lộ ra vẻ hâm mộ không thôi, thậm ngạc nhiên? ;

” hình thái của hắc Tựa hồ cũng không giống lắm.”

Nạp Hàm lại nói.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn hắc, chờ hắc giải thích tiếp.

“Cho dù là dung hợp căn nguyên thì cũng không cần mượn dùng nhiều thần tinh như vậy?” Nạp Hàm cũng có chút không xác định: “Số lượng thần tinh khổng lồ Như vậy, năng lượng tinh thuần ẩn chứa ngay cả ta cũng có chút không suy đoán ra được. Hắc chỉ từ Thần Vương tiến giai tới Nguyên Thần, cần nhiều thiên địa năng lượng như vậy làm gì? Ánh sáng mà huyết khiếu phóng xuất ra là sao?”

Hắc hiển nhiên cũng không nhìn thấu.

Hắc không nhìn ra, mọi người càng không rõ, chỉ có thể cười khổ.

Nạp Hàm sững sờ trong chốc lát rồi mới bật cười: “Xem ra, trên người tên gia hỏa này nhất định có những chỗ kỳ diệu mà chúng ta không biết. Bằng không cũng không có chuyện quái dị như vậy phát sinh, ha ha, chúng ta cứ tĩnh quan kì biến đi.”

Mọi người không nói gì, cũng biết có biện pháp tốt hơn, đều trầm mặc nhìn Thạch Nham.

Nhoáng lên một cái, lại mấy ngày trôi qua.

Từng khối thần tinh đã mất đi khí tức năng lượng, dần dần từ trên người Thạch Nham tróc ra, hóa thành đá thường, có cái sau khi rơi xuống thì thậm chí tiêu tán như bột phấn.

Dần dần, thần tinh trên người hắc toàn bộ đều tiêu tán.

Đến cuối cùng, có mấy chục khối thần tinh bên trong chỉ còn là khí tức năng lượng mỏng manh.

Điều này có nghĩa là, thần thể của hắc không hấp thu sạch sẽ thần tinh, cũng có nghĩa là, nhu cầu của hắc đối với năng lượng đã bão hòa.

Thần thể của hắc không liên tục hấp thu khí tức năng lượng nữa, song ánh sáng từ huyết khiếu phóng thích ra vẫn long lanh đẹp mắt.

Bảy trăm hai mươi cái huyết khiếu, trải rộng trên mỗi một khối huyết nhục, đều như ngọc như sao, hào quang loá mắt, lấp lánh như phồn tinh.

Khí tức của hắc dần dần ổn định, một hít ra một thở vào, đạt thành hô ứng kỳ diệu nào đó với đại lục cổ này.

Từ trên người hắc không biết vì sao, mọi người cảm thấy được khí tức đại địa dưới chân giống như hắc đã hóa thân thành một bộ phận của đại lục cổ.

Còn là một bộ phận trọng yếu nhất.

Đến tình trạng này, tất cả mọi người đều biết Thạch Nham đã đột phá, chắc đã vượt qua bước nguy hiểm nhất, hiện tại chỉ cần thời gian thôi.

“Người Dung hợp Nguyên Thần, tinh nguyên sẽ ngưng luyện hơn, là vì thần lực!” Phí Lan hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Nạp Hàm, nghiêm túc thỉnh giáo: “Nói như vậy, Thạch Nham sau khi đột phá, tinh nguyên sẽ tự lột xác, thành thần lực?”

Trong mọi người Ở đây, có rất nhiều người không rõ sự ảo diệu của thần lực, nghe vậy đều giật mình, lại nhìn về phía Nạp Hâm.

Nạp Hâm mỉm cười gật đầu: “Không sai, hẳn có thể kiểm giữ thần lực trước, đây là bởi vì Nguyên Thần của hẳn lúc mới ngưng luyện đã có căn nguyên quán nhập.” Ngừng một chút, Nạp Hâm nhìn về phía đám người Tật Tu Ân, Tử Diệu, Tật Thác, nói: “Đều là Nguyên Thần cảnh! Nguyên Thần hẳn hình thành so với các người thì kỳ diệu hơn không ít. Cụ thể là ở chỗ nào thì ta lại không biết, chỉ nghe qua lời đồn có liên quan, không dám tùy ý phỏng đoán.”

” Thần lực ư?” Phong Nhiêu mở to mắt: “Có gì bên trong?”

“Là hình thái biểu hiện tinh thuần nhất của thiên địa năng lượng.” Phí Lan nói: ”Trước khi chưa đột phá Hư Thần, bởi vì chủng tộc bất đồng, lực lượng tồn tại trong cơ thể võ giả kỳ thật khác nhau, thí dụ như ma tộc, thiên địa năng lượng ngưng luyện là ma khí, sau khi được thối luyện trong cơ thể thì thành ma nguyên. Quỷ văn tộc các người, nghe nói có một số võ giả tập Huyền Âm chi khí cất nạp trong cơ thể, làm âm lực, Minh tộc thì ngưng luyện Cửu u chi khí, là minh lực, yêu tộc là yêu lực

” Vì chủng tộc không đồng nhất, cấu kết thần thể khác nhau, hình thái lực lượng cũng phân biệt, nhưng đều là thiên địa năng lượng ngưng luyện mà thành.”

” Trạng thái này bình thường kéo dài tới Hư Thần cảnh thì sẽ đảo ngược, hình thành thần lực. Thần lực càng thêm tinh luyện hơn thì có thể phá vỡ ràng buộc, người có thần lực có thể tùy ý tìm lấy các loại thiên địa chi năng, ma khí, Cửu U Minh khí, Huyền Âm chi khí đều có thể hấp thu, hình thành thần lực.”

” Thần lực có thể trở thành dung hợp của các loại lực lượng, cũng có thể trở thành thăng hoa của lực lượng, là hình thái nguyên thủy nhất của thiên địa năng lượng.”

Phí Lan nói thật chậm, trong lúc nói còn thỉnh thoảng nhìn về phía Nạp Hâm, tựa hồ muốn biết lý giải của bà ta có chuẩn xác hay không.

Nạp Hâm mỉm cười, liên tiếp gật đầu, khẳng định thể ngộ của bà ta, chờ sau khi bà ta kết thúc thì mới tổng kết: “Bình thường mà nói, người đột phá tới Hư Thần cảnh, mới có thể diễn biến thành thần lực, chỉ có rất ít người có vận khí kinh nhân, có được kỳ ngộ thần bí mới vừa tới Nguyên Thần cảnh đã chạm vào lĩnh ngộ thần lực. Mà Thạch Nham chính là loại người này.”

Mọi người vẻ mặt hâm mộ.

” Sư huynh không hổ là sư huynh.” Tật Thác nói.

” Nam nhân của ta tất nhiên là khác rồi.” Phong Nhiêu tự hào cười duyên.

905. Chương 897: Thần Duy Nhất

Mở mắt ra, nhìn những người mà hẳn quen bên cạnh. Thạch Nham cười cười.

Trạng thái của hẳn rất tốt.

Thần thể một lần nữa được thối luyện, bảy trăm hai mươi huyết khiếu trên người, mỗi một cái đều giống như thành một mảng thiên địa, lành thổ mở rộng gấp mấy lần.

Thần thức nội, trong Mỗi một cái huyết khiếu, đều di động vòng xoáy cực lớn, vòng xoáy theo thiên địa chí lý lưu chuyển không thôi, ảo diệu vô cùng.

Từng đạo tinh tuyến trải rộng trong thể giới huyết khiếu, như cầu vòng hư không, mỗi một tinh tuyến đều kéo dài cực xa, cấu kết thành linh đồ huyền diệu nào đó.

Thần thể cứng cõi như tinh thiết, lưu chuyển lực lượng lưu chuyển, có sự mềm dẻo cực kỳ, tùy tâm sở dục nắm giữ.

Trong linh hồn tế đài chia làm hai khu vực, trên thức hải có tầng áo nghĩa và tầng thiên hỏa. Phân biệt bồng bình song hồn, một là hồn phách mới sinh, nắm trong tay đầu mối then chốt của toàn thân, đạt thành

gắn kết với luồng khí xoáy trong đan điền, thần lực cổ thụ rậm rạp phi thường, sáng rực, ẩn chứa nguồn suối lực lượng khổng lồ.

Trong Một mảnh tinh vân mệnh mỏng, vô số phần tinh nhỏ, một viên tinh thần to như kim cương di động ở tinh vân. aV

Niệm đầu vừa động, thần lực mới sinh như dòng suối nhỏ, từ trong thần lực cổ thụ ủa ra, không hề ngưng trệ trong gân mạch, mang theo năng lượng ba động mệnh mỏng.

Nguyên Thần cảnh!

Hắn cuối cùng đã bước qua cánh cửa này, trải qua nhiều năm ma luyện khổ tu, đạt tới cảnh giới như ngày hôm nay.

Cùng là Nguyên Thần cảnh, hắn tin rằng lực lượng chân chính của hắn hơn xa Tạp Thác và Tử Diệu vừa tiến giai không lâu, nếu liều mạng đánh nhau, hắn nắm chắc mười phần có thể dễ dàng đánh bại trăm sát loại người giả vừa bước vào Nguyên Thần nhất trọng thiên như Tử Diệu, Tạp Thác. Cho dù là Áo cổ Đa đã đạt tới Nguyên Thần nhị trọng thiên, giao chiến sinh tử, cũng có khả năng cực lớn bị hắn diệt sát.

Khiêu chiến Vượt cấp với hắn mà nói tựa hồ không hề khó khăn, khiến hắn tràn ngập tự tin.

Nạp Hâm và cự nhân của Cự nhân tộc, còn có Ly An Na, Phí Lan, Tạp Tu Ân đều nhìn hắn, muốn biết hắn vào lúc này rốt cuộc có điều gì kỳ diệu.

Dung nhập căn nguyên, đây là lĩnh vực mà chỉ có người có cơ duyên lớn trong truyền thuyết mới có thể chạm vào.

Hôm nay hắn may mắn vô cùng, vừa bước vào cửa đã có thần lực!

“Đúng là tên gia hỏa may mắn.” Nạp Hâm cảm khái: “Thật sự đã đạt được căn nguyên, hơn nữa dung nhập với hồn phách, ha ha chuyển đi tới tổ địa lần này không có ai thu hoạch lớn hơn được người.”

Đám người Tạp Tu Ân cũng cực kỳ hâm mộ.

” Vận khí của ta trước nay đều vô cùng tốt.” Thạch Nham lạnh lùng cười.

Mười loại thiên hỏa đều đến từ một dòng năng lượng tinh thuần của căn nguyên, sau khi dung hợp với căn nguyên thì ăn khớp hoàn mỹ với linh hồn hắn, kinh lịch có liên quan tới mỗi một loại thiên hỏa đều như là một đạo ký ức lạc ấn, khắc vào trong đầu hắn, hắn một bộ phận của linh hồn hắn.

Hồn phách hình cầu của hắn chính là căn nguyên, chính là thiên hỏa, chính là chủ nhân thực chất của Thần Ân đại lực.

Đại lực Chia làm mấy khối, như là hình ảnh thu nhỏ chiếu trong thức hải của hắn, chỉ cần niệm đầu khẽ đổi, bất kỳ một khu vực nào của đại lực đều không thoát khỏi sự nhìn trộm của linh hồn hắn.

Trên đại lực này hắn là thần duy nhất.

Đại lực cổ từ sinh ra tới thành hình, đến phần vinh cực hạn, đến suy bại, kinh lịch hàng tỉ hàng tỉ đều giống như bị hắn dùng thân phận của một người bàng quan một lần nữa kinh lịch một lượt.

Sự quen thuộc của hắn đối với khối đại lực này hơn xa bất kỳ một tồn tại nào, linh hồn của hắn chính là trung tâm của đại lực, là nguồn suối của từng năng lượng.

” Thứ Các người tìm kiếm đã có manh mối chưa?” Thạch Nham thu liễm nụ cười, nhìn Nạp Hâm một cái.

”vẫn chưa tìm được mục tiêu.” Nạp Hâm khẽ lắc đầu cười khổ: “Tổ địa Năm đó và hiện giờ không còn giống nhau, phương vị mà tiền bối chỉ cũng khác hiện giờ rất nhiều, chúng ta cần thêm thời gian.”

“Ta giúp các người một chút.” Thạch Nham trầm ngâm một chút rồi cười khẽ.

Vươn tay ra điểm vào hư không, trên đầu ngón tay không gian ảo ảnh lưu chuyển biến ảo, một dòng ánh sáng dần dần to ra, ngưng luyện thành thông đạo, bên trong lơ mơ hiện ra một khu vực.

” Đại lục cổ chia làm mấy khối, vì thương hải biến ảo, vị trí của khu vực khu vực đã biến hoa, các người không tìm ra, nhưng đối với ta thì rất dễ.” Thạch Nham nghiêm túc nói: “Đi thôi, cuối thông đạo là một khu vực hoang vắng hiện nay của đại lục cổ, từng chính là nơi khởi nguyên của Cự nhân tộc các người, cũng chính là tổ địa mà người nói. Ở dưới đất một ngàn mét, có một khu vực kỳ dị, chắc là khu của Cự nhân tộc các người.”

Hắn là chủ nhân của đại lục cổ, sau khi dung hợp căn nguyên, tất cả của đại lục cổ đều chiếu rọi trong lòng, không có khu vực nào có thể qua được cảm ứng của hắn.

Bất kỳ võ giả nào, bất luận cảnh giới cao thâm cỡ nào, một khi hàng lâm đại lục này thì hắn sẽ ngay lập tức biết được.

Nơi khởi nguyên của mười tộc, từng thánh địa, rất nhiều đã chìm dưới lòng đất, cũng có mấy chỗ bị phong ấn tầng tầng, đối với người khác tới mà nói thì tiến vào là cực kỳ khó khăn, muốn tìm cũng khó.

Nhưng với hắn mà nói thì quả thật là không có chút khó khăn nào.

Cảm giác từ thần thức của hắn, trong lòng đất của nơi khởi nguyên của Cự nhân tộc, có một khu vực cung điện cự thạch cất ra, bên trong có điêu khắc của tổ tiên Cự nhân tộc, có nguyên quán mà Cự nhân tộc canh giữ, có lịch sử truyền thừa của Cự nhân tộc.

Tinh thần của Nạp Hâm sáng lên.

Hít sâu một hơi, hắn mỉm cười gật đầu: “Đa tạ, người đã giúp chúng tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

“Ta còn phải cảm ơn sự ban thưởng của tiền bối. Nếu không phải tiền bối viện thủ, cho ta nhiều thần tinh như vậy để đột phá, ta cũng không thể vững vàng vượt qua hung hiểm như vậy.”

“với tư chất và năng lực của ngươi, tương lai không thể hạn lượng.” Nạp Hâm tán thưởng, lập tức không nói nhiều nữa, gật đầu với tộc nhân Cự nhân tộc, nghiêm túc nói: “Đi, chúng ta đi tới tổ địa.”

Tộc nhân của Cự nhân tộc nhao nhao đồng ý, vẻ mặt kích động, thân hình khổng lồ run nhẹ.

Từng tộc nhân của Cự nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Nạp Hâm, đều tiến vào thông đạo hư không mà Thạch Nham ngưng luyện, hướng tới khu vực thần bí nhất trong tộc.

Đợi cho tộc nhân của Cự nhân tộc cuối cùng biến mất, Thạch Nham nhướng mày, nghiêm túc hỏi Phí Lan: “Dung hợp căn nguyên là chỉ linh hồn tương dung thôi à? Liệu có Xuất hiện hai linh hồn tế đài không?”

Phí Lan sững sốt, cẩn thận nhớ lại truyền thuyết, cả nửa ngày sau mới nói: “Chưa từng nghe qua xuất hiện dị thường như vậy.”

Thạch Nham rung mình, sắc mặt trầm, cả nửa ngày không nói gì.

Hắn cũng biết không được bình thường.

Bất luận là lời nói của Nạp Hâm hay là giải thích của Phí Lan, đều nói một khi dung hợp căn nguyên, linh hồn và căn nguyên sẽ hòa hợp khăng khít, liền thành một thể.

Nhưng hắn, lại có tới hai hồn phách, linh hồn tựa hồ tách ra, lại tựa hồ hoàn toàn bất đồng.

Nạp Hâm và Phí Lan là hai cường giả tiền bối kiến giải thâm sâu nhất, bọn họ không nhìn thấu, người khác e là cũng rất khó giải đáp, điều này khiến cho trong lòng Thạch Nham bị chôn xuống một cái mầm bất an.

Nhưng hắn vận chuyển linh hồn tế đài, lại phát hiện hai hồn phách tương an vô sự, thậm chí hỗ trợ lẫn nhau, tạo cho hắn cảm giác như là một khối, căn bản không có bất kỳ chỗ nào không ổn.

Hai hồn phách, một nguyên hồn chủ đạo tất cả, giống như phẳng phất như chủ hồn, điều hành thân thể và tất cả lực lượng, vận chuyển biến hóa áo nghĩa.

Linh hồn hình cầu thì có thể thi triển đủ loại thiên hỏa quen thuộc.

Niệm đầu vừa động, khí tức băng hàn, cực nóng tự nhiên xuất hiện, là ngọn nguồn của lực lượng, sâu trong linh hồn, không cần mượn năng lượng trong cơ thể hắn.

trong tầng thiên hỏa của Linh hồn tế đài, khí tức của mười loại thiên hỏa huyền ảo khó lường, giống như lực lượng ảo nghĩa tương thông với hồn phách, có ảo diệu và lực lượng mà tầng thiên hỏa phóng thích ra, dễ dàng xộc vào thức hải, từ thức hải trải rộng ra toàn thân, tùy ý mà phát.

Hắn cẩn thận cảm ứng hồi lâu, phát hiện hai linh hồn không hề xung đột, nhìn như phân biệt rõ ràng, kỳ thật lại gắn kết khăng khít.

Tạm thời Không phát hiện bất kỳ tệ đoan nào.

Mặc dù lòng có nghi hoặc, nhưng trước khi chưa có đáp án thì hắn cũng không muốn giải thích với bất kỳ ai, thế nên bỏ qua không nhắc tới

“Ta nghĩ các người ở lại nơi này nhất định cảm thấy nhàm chán.” Cười cười, hắn nói với đám người Phí Lan: “Cho ta một chút thời gian, chờ chuyện của Cự nhân tộc làm xong rồi, chúng ta sẽ lập tức về, tới Sinh mệnh chi tinh cấp bầy đó.”

“Ừ, thiên địa năng lượng của nơi này sắp khô kiệt rồi.” Phí Lan gật đầu: “Sau khi người dung hợp căn nguyên, thiên địa năng lượng nơi đây cần rút đi nhanh hơn, nhiều nhất vài năm nữa sẽ không còn một tia năng lượng nào. Ở đây đích xác không thích hợp để chúng ta tu luyện, không thích hợp để thể ngộ cảnh giới.”

Mọi người đều gật đầu.

Trong lòng Thạch Nham sáng như tuyết, cũng không biện giải gì, hít một hơi, không gian ba động quanh người trở nên dị thường.

Vươn tay ra kéo một cái, một thông đạo mới hiện ra bên cạnh hắn, nối thẳng tới rừng rậm Vĩnh Dạ của Thần Châu đại địa, cuối thông đạo thậm chí có thể lơ mơ thấy được Bát Cực Luyện Ngục thành.

Ở đại lục cổ, không gian ảo nghĩa của hắn tựa hồ không hề ngưng trệ, ảo diệu ở khu vực khác rất khó phóng thích, bởi vì căn nguyên tồn tại, sẽ trở nên dễ như trở bàn tay ở đây.

Lúc trước, hắn muốn liên thông với hai khu vực của Thần Ân đại lục, cần vận dụng trận pháp hoặc là vận dụng tài liệu nào đó.

Nhưng hiện tại, hắn trực tiếp dùng thần thức hư không khắc ra trận đồ, dùng căn nguyên làm nguồn suối phóng thích ba động kỳ diệu, có thể dễ dàng dẫn thông những khu vực khác nhau.

Ơ đại lục cô, hắn thân là chủ nhân, có thể hiểu rõ chân lý ảo diệu của không gian, có thể tùy ý liên thông hai cực của đại lục.

Đương nhiên, cũng giới hạn ở đại lục cổ thôi, rời khỏi nơi đây, loại kỳ diệu này sẽ mất đi tác dụng.

Thân như điện, hắn chui vào thông đạo, trực tiếp dẫn hiện ra ở Bát Cực Luyện Ngục thành.

Trong thành, rất nhiều người phát hiện thông đạo được ngưng luyện ra trên hư không, đều ngửa đầu nhìn, thỉnh thoảng thấy hắn chui ra thì giật nảy mình.

” Thạch Nham!” Trong thành, Dương Mộ không nhận được hết lớn.

Bên cạnh hắn có đám thanh niên của Dương gia như Dương Tuyết, Lý Phượng nhi, Dương Mạnh, ai nấy kiễng chân nhìn, mắt lộ vẻ kinh dị và ngạc nhiên.

” Đại ca.” Thạch Nham mỉm cười, nháy mắt đã hạ xuống: “Mọi người chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Gần xong rồi.” Dương Mộ trả lời, không biết vì sao trong lòng lại có chút bất an.

Thạch Nham Lúc này đã xưa đâu bằng nay, mà hắn vẫn chỉ có thiên vị cảnh, vì cảnh giới kém rất nhiều, hắn cảm thấy có chút xấu hổ tự ti.

906. Chương 898: Tin Tức Của Người Ấy

Thạch Nham cười cười, chủ động đi tới nói: “Đại ca đừng quá chú ý, chờ tới địa phương mới rồi, với cảnh giới và ngộ tính của đại ca, tất sẽ đột nhiên tăng mạnh, ta biết rất nhiều đan dược và truyền thừa kỳ diệu, cam đoan đại ca sẽ không thất vọng.”

” Người vẫn không thay đổi, ha ha, người không thay đổi một chút nào, tốt quai-’ Dương Mộ vẻ mặt vui mừng: “Thật lo người sẽ không chấp nhận tên đại ca vô dụng này.”

“Sao vậy được.” Thạch Nham chân thành nói: “Năm đó ta gặp nạn ở Vô Tân hải, là đại ca ngàn dặm xa xôi tới giải vây, sự ưu ái của đại ca đối với ta, cả đời ta không dám quên.”

” Hảo huynh đệ!” Dương Mộ vỗ mạnh vào vai hắn, rồi lập tức nhe răng trợn mắt kêu đau: “Tiểu tử người thân như sắt ấy.”

Hôm nay Thạch Nham đã ở Nguyên Thần cảnh, sự cường hàn của nhục thân căn bản không phải Dương Mộ có thể tưởng tượng được.

Hắn ra sức vỗ mà Thạch Nham ngay cả một chút cảm giác cũng không có, còn Dương Mộ thì lại như đánh lên sắt thép, tay như muốn gãy, đầu kêu ong ong.

Phe phẩy tay, Dương Mộ cười khở, lắc đầu thở dài.

Hắn biết, chênh lệch giữa hắn và Thạch Nham thật sự là như một trời một vực.

Thiên vị cảnh Dương Mộ trong mắt Nguyên Thần cảnh Thạch Nham, chẳng khác gì con kiến, chỉ giờ tay một cái là có thể giết cả mảng

” Nham ca ca thật lợi hại, Dương Mạnh sợ hãi nói.

Thạch Nham cười khê: “Các người cũng sẽ có một ngày như vậy thôi, hơn nữa ta tin các người sẽ không phải đợi lâu, nhất định có thể đạt tới cảnh giới cực kỳ cao thâm. Thần Ấn đại lục này đích xác không thích hợp với các người, tới thiên địa cao hơn, các người sẽ phát hiện rất nhiều thứ mà ngay cả tưởng tượng cũng không được.”

Sinh mệnh chi tinh mà Nạp Hâm sống, khắp nơi đều là linh dược, có luyện dược sư Kiệt Tư Đặc giúp, rất nhiều linh dược đều có thể dễ dàng thổi luyện ra.

Trên Thần Ấn đại lục năng lượng khô kiệt, bọn họ vẫn có thể bộc lộ tài năng, đạt tới mức này, đủ để chứng minh tư chất và năng lực của bọn họ.

Một khi có vũ đài màu mỡ hơn, tin tưởng tốc độ đột phá cảnh giới của họ tuyệt đối có thể tăng mạnh.

“Đã lâu không gặp.” Thạch Nham liếc hai thiếu nữ trong đám người, bật cười: “Các người chuẩn bị thế nào rồi?”

Đó là Hà Thanh Mạn và Cù Nghiễn Tình.

Qua nhiều năm, các nàng vẫn tịnh lệ như xưa.

“Gần xong rồi.”

Cù Nghiễn Tình mỉm cười: “Có thể gặp lại người, thật là vui.”

” Người có gặp Tâm Nghiên tỷ không?” Hà Thanh Mạn nhìn hắn, trầm mặc trong chốc lát rồi nói.

Thạch Nham nhú mày, trong mắt hiện lên một tia ảm đạm: “Không, rất nhiều năm rồi không có tin tức của nàng ta.”

Hạ Tâm Nghiên, khu vực mềm mại nhất ở trong lòng hắn, năm đó lúc rời khỏi Thần Ấn đại lục, liền mất đi liên hệ, nhưng hắn biết đối phương vẫn còn sống, nhưng không biết đang ở đâu.

Nghe Hà Thanh Mạn nói như vậy!” Hắn bỗng nhiên nhớ tới, nên tới bí cảnh xem thử, nói không chừng có thể có phát hiện.

Năm đó, cảnh giới của hắn không đủ, nhận tri đối với không gian lực lượng không bằng hiện tại, hắn lúc ấy có trọng nhiệm, không dám liều chết tìm kiếm.

Nhưng hôm nay, hắn cảm thấy thời cơ đã đến rồi.

“Tâm Nghiên tỷ rất không dễ dàng, năm đó cùng ngươi tới Vô Tận hải, nàng ta vì ngươi đã trả giá rất nhiều.” Hà Thanh Mạn cúi đầu, than khẽ.

“Ta minh bạch, xử lý xong chuyện ở đây ta sẽ đi tìm nàng ta, đừng lo lắng.” Thạch Nham gật đầu, sắc mặt có chút thương cảm.

Đúng vậy, hắn năm đó không là gì cả, kết bạn với Hạ Tâm Nghiên, cùng nhau tới Vô Tận hải, dọc theo đường đi đã trải qua rất nhiều phiêu lưu, nữ nhân này vì hắn đích xác đã gánh vác rất nhiều.

Đám người Dương Thanh Đế, Long Trúc, vẫn Hạo thông đạo thông đạo thì đều chạy tới đây, ai nấy thần thái Vui sướng, thỏa thuê mãn nguyện, tràn ngập khát khao đối với cuộc sống mới.

” Thông đạo ta đã mở rồi, các ngươi chuẩn bị xong thì tùy thời có thể tiến vào. Bên kia ta cũng đã an bài thỏa đáng, không có gì bất ngờ cả.” Thạch Nham mỉm cười giải thích.

“Tốt, chúng ta xong rồi.” Long Trúc gật đầu, vẻ mặt vui mừng.

“Ta còn muốn đón nhiều người nữa.” Thạch Nham ngượng ngùng giải thích: “Chúng ta gặp lại ở chỗ thông đạo.”

Nói xong hắn đi, trong nháy mắt đã không có khí tức ba động, giống như trực tiếp dung nhập vào trong thiên địa.

Một mảng thiên không mờ mịt, Thạch Nham ma tộc nơi ma tộc tụ tập, quát: “Ta mang đến hy vọng cho các ngươi!”

Trong Cổ thimooj, Thạch Nham đột nhiên hiện ra, nói với tộc nhân thì tộc do Thi Sơn, Thi Hải làm chủ: “Theo ta rời khỏi đại lục này, nơi đây không còn thích hợp với các ngươi.”

Trong Thiên âm cổ trủng, hắn tìm được tộc nhân quý văn tộc lưu lại, đồng dạng cũng nói câu đó: “Nơi đây không thích hợp để tu luyện, ta đã tìm được khu vực mới cho các ngươi.”

Sâu trong đáy biển Vô Tận hải, hắn lập tức tìm tới tộc trưởng của các tộc hải tộc, cũng một câu đó: “Ta mang đến hy vọng mới cho các ngươi.”

Các tộc Thượng cổ, trừ thần tộc đã biến mất và Âm Linh tộc đã bị diệt sạch ra, hắn tới ma tộc, yêu tộc, quý văn tộc, Minh tộc, thi tộc, hải tộc, phân biệt nói tới âm phong đảo, hình thành thông đạo, mang đến hy vọng mới cho bọn họ.

Năng lượng của Thần Ân đại lục sắp khô kiệt, võ giả nơi này chỉ có thể dần dần mất đi lực lượng, tiến tới tiêu vong.

Sau khi Có được căn nguyên truyền thừa, quan niệm của hắn đã xảy ra thay đổi triệt để.

Trước kia, chủng tộc khiến hắn cảm thấy đáng bị giết, giờ trong mắt hắn đều là Bộ phận của đại lục này, đều được căn nguyên dựng dục mà thành, mà hắn và căn nguyên hợp nhất, thì có trách nhiệm tìm đường ra cho họ.

Thi tộc không có Khảm Đặc, do Thi Sơn, Thi Hải thống lĩnh, Âm Linh tộc thì diệt sạch, Quý Văn tộc không có Quý Phong, cũng mất đi hứng thú khiến hắn xuống tay truy cứu, về phần yêu tộc, ma tộc, Minh tộc cường giả hiện tại cũng không được hắn để vào mắt, sau khi hắn thể hiện ra sự cường thế thì căn bản không có bất kỳ phản kháng gì

Các tộc đều biết cục diện của đại lục, khi hắn nói muốn dẫn mọi người thoát ly, không ai có ý kiến, ngược lại tâm sinh cảm kích.

Ma tộc, yêu tộc, Minh tộc, Quý Văn tộc, Thi tộc, hải tộc, nhân tộc, bảy đại chủng tộc, những tộc nhân còn lại đều nhận được ơn huệ của hắn, được ban cho hy vọng thoát ly đại lục này.

Trên Âm phong đảo, hiện ra những thông đạo chói lọi, nối liền với các nơi.

Tộc nhân của các chủng tộc đi qua thông đạo tới đảo, tụ tập một chỗ.

Ở đây, do tồn tại cấp bậc Phí Lan, Ly An Na tọa trấn, mỗi một cường giả các tộc tới đây đều thanh thật, phi thường phối hợp nghe theo điều hành.

Đương nhiên, rất nhiều tộc nhân của các tộc đang phân tán, phải tụ tập toàn bộ tất cả tộc nhân, nên cần thời gian.

Mà lúc này, Thạch Nham sau khi nói thông đạo của các tộc thì lại một mình rời đi, tới băng hỏa bí cảnh.

Hắn đứng trong chỗ tán của không gian loạn lưu, nhìn chỗ tán của không gian loạn lưu, nhìn những chùm tia sáng hỗn loạn bắn ra hư không, cau mày dùng thần thức tra xét.

Thần thức của hắn như một đạo hào quang, xuyên qua bên trong, ý đồ bằng vào công hiệu thần bí của Bất tử ma huyết, tìm kiếm Hạ Tâm Nghiên.

Sau một hồi, một dòng thần thức của hắn bị vách tường hư không chặn lại, bất luận hắn như thế nào như thế nào cũng không thể xuyên thấu được.

Nhiều mây, không ngừng không ngừng phóng thích ra lực lượng, muốn trùng kích vách tường đó, lại phát hiện vách tường đó cực kỳ cứng cỏi, với tu vi Nguyên Thần cảnh của hắn, với lực lượng hắn hôm nay và sự thấu triệt đối với không gian ảo ảnh, không ngờ vẫn không thể xuyên qua vách tường.

Vách tường đó rõ ràng là được bịt sau, tựa hồ bị người ta phong ấn.

Vách tường này giống như khu phong bế bên cạnh Liệt Diễm tinh vực và tinh vực của Nạp Hâm, tựa hồ chỉ có hư không thông đạo có thể nối được.

với tu vi Nguyên Thần cảnh của hắn, và lực lượng hôm nay, cũng không thể biết được tình thế tình trạng của mặt kia tinh vực, ngưng luyện ra hư không thông đạo, tiến vào tiến vào một tinh vực.

Hắn vẫn không có năng lực đó.

Nhưng hắn biết, phía sau vách tường đó hẳn là một tinh vực, một giới khác, có thể là cách Thần Ân đại lục rất lần, cũng có thể là rất xa.

Cảm giác của Bất tử ma huyết cũng không thể thẩm thấu qua được, khả năng cực xa thì lớn hơn một chút.

Trong Lờ mờ, hắn cảm thấy Hạ Tâm Nghiên vẫn tồn tại, nhưng không thể biết được phương vị chuẩn xác, không thể cảm giác được tư tưởng và linh hồn ba động.

Lại thử một lúc nữa, hắn vẫn chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ cuộc, ủ rũ trở về âm phong đảo.

Lúc này, Nạp Hâm và tộc nhân của Cự nhân tộc cũng đã về, ai nấy lộ ra vẻ hưng phấn, tựa hồ rất có thu hoạch.

“Thế nào?” Nạp Hâm thấy sắc mặt Thạch Nham không tốt lắm thì tùy ý hỏi: ” người Hiện tại ở trên đại lục này chẳng lẽ còn có chuyện gì không làm được ư?”

“Ta muốn tìm một người, nhưng lại không có tin tức.” Thạch Nham than khẽ một tiếng: “Không ở cùng một tinh vực, thần thức của ta không thể xuyên thấu để cảm ứng ,à, không biết khi nào mới có cơ duyên gặp lại.”

“Nơi này, có thể cho ta xem không?” Nạp Hâm tò mò hỏi.

Thạch Nham sững sờ một chút, gật đầu nói “Đi theo ta.”

Không bao lâu, hắn và Nạp Hâm hai người xuất hiện trong băng hỏa bí cảnh, đi tới chỗ không gian hỗn loạn đó, chỉ về phía một hành lang được phủ kín bởi lưu quang: “Chính là nơi này.”

Nạp Hâm cẩn thận quan sát trong chốc lát, mở thần thức thăm dò, nghiêm túc tìm kiếm gì đó.

Hồi lâu sau, mắt Nạp Hâm đột nhiên sáng ngời, nói: ” trên vách tường Hư không có khí tức của Âm ảnh quỷ ngục, khiến cho linh hồn người ta hiện ra tầng tầng quỷ ảnh, như rơi xuống địa ngục. Khẳng định là không sai, hẳn là Âm ảnh quỷ ngục!”

Ánh mắt Thạch Nham sắc bén, quát khẽ: “Âm ảnh quỷ ngục? Đó là địa phương nào?”

“một khu vực thần bí của Mã Gia tinh vực chúng ta, chỗ đó nghe nói có hư không thông đạo bạo toái, cũng có hư không hồng lưu bị phong ấn, chỗ đó nghe nói chính là chút giao hội của hư không giới môn của Mã Gia tinh vực.”

Nạp Hâm hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Người người muốn tìm, nếu xuyên qua hư không loạn lưu này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc là ở Mã Gia tinh vực Mã Gia tinh vực của chúng ta. Người chắc

Dừng một chút, Nạp Hâm cười ha ha: “Nếu như thật sự bọn họ biết rõ Thiên Diệp Liên ở Cổ Lan Tinh, nhất định sẽ hối hận, hối hận là bọn họ có mắt không trông, đi tới bảo địa, nhưng không có mang bảo vật đi được! Ha ha, là phúc khí của Cự Nhân Tộc chúng ta, ai cũng không mang đi được!”

Thạch Nham khó hiểu, bất đắc dĩ nhìn hắn: “Rốt cuộc là cái gì? Có được ích lợi gì?”

“Người tu luyện không gian ảo ảnh, thần thức có thể kèm theo không gian lực, khó trách thần thức có thể thẩm thấu trong lòng đất ngàn dặm, ta nên sớm nghĩ tới một chút.” Nạp Hâm không có giải đáp, hướng về tộc nhân nói: “Cho dù là cường giả đạt tới Hư Thần đỉnh phong, có đi vào cổ Lan Tinh cũng không thể mang thần thức thẩm thấu lòng đất ngàn dặm.”

Bởi vì, khu vực ngàn dặm dưới mặt đất, trọng lực của trái đất so với tinh thần cường hãn nghìn lần! Cường giả Hư Thần Cảnh cũng không thể làm được cái này, lại càng không thể tiến vào trong đó, cũng khó trách bọn hắn không thể phát hiện!”

“Đó là tự nhiên, bọn họ tìm kiếm ở mặt ngoài đương nhiên không có khả năng tìm được Thiên Diệp Liên! Thiên Diệp Liên thì ra là ở chỗ sâu nhất trong lòng đất!” Một tên tộc nhân Cự Nhân Tộc vui mừng nói.

Nạp Hâm nghiêm sắc mặt, nghiêm túc hướng về Thạch Nham giải thích: “Thiên Diệp Liên là tài liệu Nguyên Thủy cấp, có thể rèn luyện lợi khí và đan dược Nguyên Thủy cấp, là kỳ vật hiếm thấy có thể tắm bổ linh hồn đàn tể!”

“Nguyên thủy cấp?” Thạch Nham ngạc nhiên.

“Người không rõ ràng lắm?” Nạp Hâm nghi hoặc.

Thạch Nham lắc đầu.

“Linh dược, tài liệu, bí bảo, luyện dược sư, luyện khí sư phân chia có mấy cấp bậc, từng cấp bậc chia làm thất phẩm, Phẩm cấp, Huyền cấp, Linh Cấp, Thánh cấp, Thần cấp, Nguyên Thủy cấp, cao cấp nhất chính là Nguyên Thủy cấp, người cũng không biết?” Nạp Hâm kinh ngạc.

Thạch Nham cười khổ: “Là do kiến thức ta nông cạn, Tổ Địa trải qua vạn năm năng lượng cũng tiêu hao, Thần Vương cường giả đã lâu không có xuất hiện, không rõ là điều tự nhiên.”

Thì ra ở phía trên Thần cấp, còn có Nguyên Thủy cấp, tồn tại ở tinh vực đẳng cấp cao.

“Đan dược, bí bảo cùng dược liệu Nguyên Thủy cấp ở Mã Gia Tinh Vực chúng ta là cực hạn, là bảo vật đỉnh phong nhất. Thiên Diệp Liên chính là tài liệu Nguyên Thủy cấp có thể rèn luyện linh hồn bí bảo, hình thành đan dược Nguyên Thủy cấp có thể bồi dưỡng linh hồn đàn tể!” Nạp Hâm hít sâu một hơi: “Thiên Diệp Liên liên phiến tầng tầng chồng điệp, rung động khuếch tán hướng ra ngoài, một mảng hợp với một mảng, Thiên Diệp Liên đạt tới ngàn tầng xem như thành thực. Thiên Diệp Liên có thể làm cho thức hải mở rộng, làm cho thần thức tinh luyện cực kỳ, thậm chí có thể làm cho thần thức động lại chất sắc bén như đao kiếm!”

Thạch Nham chấn động âm âm, nhin không được nói: “Thứ tốt!”

Ở bất kỳ một Tinh Vực, bất kỳ một khu vực có sinh linh nào, vật tư có thể hỗ trợ linh hồn đều là trân quý nhất.

Thiên Diệp Liên có thể làm cho thức hải mở rộng, để cho thần thức tinh luyện như thực chất, tuyệt đối là chí bảo!

“Thiên Diệp Liên cùng thức hải có chút tương tự, không ai biết nó hình thành như thế nào, Thiên Diệp ngàn, tầng tầng lớp lớp tương liên, cực kỳ trân quý!”

Nạp Hâm hít sâu một hơi, cười nhạt một tiếng nói: “Ở trong Mã Gia Tinh Vực chúng ta, Thiên Diệp Liên cũng là vật trân quý hiếm thấy nhất, nói như vậy, một Thiên Diệp Liên trình độ trân quý có thể so với sinh mệnh tinh, ít nhất là ngôi sao lục cấp! Đương nhiên, đại đa số lục cấp có sinh mệnh tinh không nhất định có thể đổi lấy một khối Thiên Diệp Liên.”

Thạch Nham hoảng sợ.

Từ trong sự kích động Nạp Hâm cùng Cự Nhân Tộc, hắn suy đoán Thiên Đệp Liên cực kỳ trân quý, nhưng hắn đánh giá sai trình độ trân quý của Thiên Đệp Liên.

Một khối Thiên Đệp Liên, ít nhất có thể đổi lấy một sinh mệnh tinh lực cấp, đây là cái khái niệm gì?

Quả thực không thể tưởng tượng nổi

” Thiên Đệp Liên bên dưới người có thể xác định số lượng không? Có bao nhiêu khối?” Nạp Hâm chăm chú hỏi thăm: “Có một hay hai khối không? Quên nói cho người, Thiên Đệp Liên rất lớn, một khối Thiên Đệp Liên có ngàn tầng liên phiến, ít nhất là lớn cỡ một mâu, người đến cảm ứng thoáng qua, xác định số lượng một chút.”

Phản đông tộc nhân Cự Nhân Tộc, đều mong chờ nhìn hướng hắn.

Thạch Nham nhẹ gật đầu: “Tốt, ta đến thử xem.”

Thần thức ngưng luyện hướng sâu trong lòng đất thăm thấu, yên lặng cảm thụ.

Hồi lâu sau, cảm giác thức hải cộng hưởng lại truyền đến lần nữa, hắn không có vội vã thu hồi thần thức, tiếp tục dò xét, dựa theo như lời Nạp Hâm đến xác định phạm vi Thiên Đệp Liên.

Từng tộc nhân Cự Nhân Tộc, mặt mũi đều tràn đầy kích động chờ mong, không chớp mắt một cái nhìn hướng hắn, mặt cười nở hoa.

Nạp Hâm thần sắc kích động không ngừng hít sâu, làm cho tâm tình ổn định lại.

Chuyện liên quan Thiên Đệp Liên là trọng đại, mỗi một khối chính là một chí bảo, đối với Cự Nhân Tộc sống gian nan mà nói là vô cùng quan trọng.

Tu luyện cũng không phải là chỉ dựa vào thiên địa năng lượng.

Các loại tài liệu, linh dược, dị bảo đều là vật thể không thể thiếu, Cự Nhân Tộc ở phương diện này cực kỳ cần cỗi khó coi, ngoại trừ giữ lấy Cổ Lan Tinh ra, rất nhiều thứ không có, so sánh với chủng tộc khác thua kém quá nhiều chỗ.

Nếu có Thiên Đệp Liên, tất cả đều khác nhau, nan đề làm bọn họ phức tạp nhiều năm, nói không chừng có thể giải quyết dễ dàng.

Hồi lâu, Thạch Nham chậm rãi thu hồi thần thức nhìn về phía Nạp Hâm, nói ra “Lấy cảm giác của ta để phán đoán, Thiên Đệp Liên nọ chỉ ít có hai mươi khối”

Tộc nhân Cự Nhân Tộc ầm ầm cười to, hưng phấn ôm lẫn nhau, đều tự đánh vào bả vai, làm cho một đất rung núi chuyển, loạn thạch bay tán loạn.

r

Nạp Hâm ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, hốc mắt đều phát ra nước mắt: “Ông trời có mắt! số phận của tộc ta thật sự là đã thay đổi, rốt cục có thể cam đoan binh sĩ trong tộc tu luyện thật tốt!”

“Ha ha ha!”

Hơn mười tộc nhân Cự Nhân Tộc ở cùng một chỗ cười, thanh âm chấn trời xanh.

“Các người ai có thể thụ lấy?” Thạch Nham kinh ngạc, sững sốt hồi lâu, nhẹ giọng hỏi một câu.

Tất cả tộc nhân Cự Nhân Tộc toàn bộ chột trằm mặc xuống.

Nạp Hâm vẻ mặt cũng xấu hổ, từ trong cuồng hỉ tỉnh dậy, gãi đầu, cười khổ nói: “Đó là một vấn đề phiền toái, ngàn dặm dưới mặt đất, trọng lực so với mặt đất đáng sợ gấp nghìn lần, ngay cả ta cũng không dám tiến vào.”

“Cái này phải làm như thế nào?”

“Trọng bảo ngay tại phía dưới, không thể đem ra, không phải y nguyên không được cái gì sao?”

“Chết tiệt! Ông trời đùa bốn tộc ta sao? Rõ ràng có chí bảo, nhưng lại có bức tường trọng lực cản trở để cho chúng ta không thể xâm nhập, chết tiệt!”

Rất nhiều tộc nhân Cự Nhân Tộc, đều đầm ngực dậm chân, buồn bực gần muốn thổ huyết.

“Các người không thể thu? Để cho người khác đến không được sao?” Thạch Nham hỏi lại.

Tộc nhân Cự Nhân Tộc, lại một lần trầm mặc xuống, sắc mặt khác thường.

“Không được.” Nạp Hâm cười khổ: “Cự Nhân Tộc chúng ta ngay thẳng, nhưng mà Không ngốc. Chúng ta lấy Thiên Điện Liên, cũng sẽ không lấy danh nghĩa của mình bán ra, sẽ trải qua rất nhiều tầng buôn bán ra ngoài, miên bị người theo dõi. Nếu như có người khẳng định có Thiên Điện Liên trong lòng đất, tộc của ta liền phiến toái, sợ là cũng không giữ được cổ Lan Tinh. Ở Mã Gia Tinh Vực ụy vọng của Cự Nhân Tộc chúng ta cũng không phải rất mạnh, không bảo vệ được cổ Lan Tinh này không bị xâm lấn.”

Lời vừa nói ra, Thạch Nham trong lòng cũng thở dài: “Cái cấp bậc gì mới có thể xâm nhập lòng đất ngàn dặm?”

“Là Thủy Thần trong truyền thuyết đi.” về mặt Nạp Hâm chán nản: “Ở Mã Gia Tinh Vực chúng ta, Thủy Thần cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay nguyên một đám như yêu ma ở ẩn mấy trăm năm cũng không đi ra một chuyến, có Thiên Điện Liên, muốn mời được cấp bậc này rất dễ dàng, nhưng đối phương nếu muốn cướp đoạt, chúng ta, chúng ta..

Hắn vừa nói như vậy, Thạch Nham cũng ngây dại, cái cổ Lan Tinh này thật đúng là kỳ diệu, trong lòng đất ngàn dặm, còn phải tồn tại cấp bậc Thủy Thần mới có thể tiến vào.

Nếu như vậy, Thiên Điện Liên ở dưới, mọi người chẳng phải vô kế khả thi sao? Rõ ràng ngồi trên bảo sơn lại chỉ có thể trông mong nhìn ngắm?

Nguyên một đám tộc nhân Cự Nhân Tộc mặt ủ mày chau, buồn bực gần muốn thổ huyết.

910. Chương 902: Vạn Trọng Thạch

Đại nhân! Đại nhân!” Từ xa tiếng gào của Lý Hiểu đột nhiên truyền đến, ngữ khí có chút kích động.

Tộc nhân Cự Nhân Tộc cùng Thạch Nham đều buồn bực vì không thể đem Thiên Điện Liên lấy ra, sau khi thanh âm Lý Hiểu vang lên, Thạch Nham nhũn mày do dự một chút rồi tạm thời quyết định không nghĩ ngợi chuyện tình Thiên Điện Liên thêm, hướng phía Lý Hiểu bước đi.

Nạp Hâm cùng chiến sĩ Cự Nhân Tộc vây quanh miệng hố to nọ, nguyên một đám mặt ủ mày chau.

Thanh âm của Lý Hiểu không làm bọn họ quá để ý, còn đang khổ tư nên dùng cái phương pháp dạng gì mới có thể lấy Thiên Điện Liên ra.

Qua vài dặm, Thạch Nham đi tới bên cạnh Lý Hiểu, cau mày nói: “Tình huống thế nào?”

“Ta có phát hiện!” về mặt Lý Hiểu mừng rỡ, chỉ vào một tảng đá đen dưới chân, nói: “Vạn Trọng Thạch! Là Vạn Trọng Thạch!”

Hòn đá kia đen như mực, chỉ cỡ nắm tay xen lẫn trong một đồng đá vụn, một chút cũng không nhìn không ra đặc thù gì, cũng không có chút năng lượng khí tức nào.

Thạch Nham sờ sờ một chút: “Tảng đá kia rất thích hợp xây thành?”

“Đại nhân không ngại cầm lên thử một lần.” Lý Hiểu mỉm cười nói.

Thạch Nham không rõ cho nên theo bản năng đưa tay hư không phóng thích lực lượng về Vạn Trọng Thạch nọ, ý đồ kéo nó lại.

“Ồ?” Sắc mặt Thạch Nham phút chốc biến đổi.

Lấy cảnh giới tu vi của hắn, phóng thích lực lượng đủ để mang một ngọn núi cứng rắn nhô lên, vậy mà Vạn Trọng Thạch chỉ lớn cỡ nắm tay vẫn không chút nhúc nhích.

Thạch Nham rất hứng thú, hiếu kỳ đi tới bên cạnh hòn đá, không có lời kéo hư không, mà là chủ động vươn tay sờ vào Vạn Trọng Thạch.

Hơi lạnh dày đặc vào tay, trừ cái đó ra, cũng không có quá nhiều khác biệt.

Nhưng mà, khi hần thử nhắc hòn đá, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Nặng! Rất nặng!

Một tảng đá nho nhỏ lại trầm trọng như núi, thậm chí hần vận dụng Tinh Nguyên lực, lộ vẻ cố hết sức mới nhắc khối hắc thạch nho nhỏ lên, cánh tay đều có chút ăn không tiêu.

Ánh mắt Thạch Nham đột nhiên phát sáng lên: “Tảng đá này, thật nặng!”

Lý Hiểu liên tục gật đầu, hưng phấn dị thường: “Vạn Trọng Thạch đích xác rất nặng, thể tích Vạn Trọng Thạch nặng gấp mấy vạn so với hòn đá bình thường! Một khối Vạn Trọng Thạch lớn cỡ nắm tay này có thể so với một ngọn núi nhỏ!”

Sắc mặt Thạch Nham chấn động: “Quả nhiên kỳ lạ! Tảng đá này xây thành như thế nào?”

“Tài liệu xây thành tốt nhất! Có thể ngăn kháng hầu như các loại công kích, không sợ đao kiếm, không sợ lực lượng, thủy hỏa bất xâm, chính là cực phẩm thạch tài xây thành tốt nhất!” Lý Hiểu trùng trùng nói

“Tốt!” Thần sắc Thạch Nham phấn chấn: “Cái Vạn Trọng Thạch này phát hiện ở nơi nào, còn có bao nhiêu?”

Nụ cười trên mặt Lý Hiểu, thoáng cái thu liễm lên: “Chỉ phát hiện một cục như vậy, ta vừa mới ở đây một chút, cũng không có phát hiện gì nhiều, không biết đến từ nơi nào.”

Thạch Nham ngạc nhiên, chần chờ một chút, nói: “Phụ cận khẳng định còn có, chúng ta chia nhau tìm xem.”

“Tốt.” Lý Hiểu cũng rất chờ mong, nghe vậy lập tức tản ra, bước đi hướng phía đông khoảng thạch khác, ý đồ tìm ra càng nhiều Vạn Trọng Thạch.

Hai người vừa tìm liền quên mất thời gian, ở trong rất nhiều khoáng thạch bồi hồi tìm tòi.

Cự Nhân Tộc bên kia, mắt thấy Thạch Nham đi không trở về, đều sinh lòng hiếu kỳ, Nạp Hâm cũng sờ trong chốc lát, chủ động đi tìm.

Không bao lâu Kiệt Tư Đặc, cũng đi tới khu vực này, phát hiện hai người Thạch Nham cùng Lý Hiểu, ở trong đồng đá vụn lưu luyến quên về, không khỏi nhìn nghi ngờ dò hỏi: “Các người đang tìm cái gì?”

Mặt mũi Thạch Nham đầy mồ hôi, quay đầu quét mắt nhìn hần một cái, cầm hòn đá trong tay ném ra ngoài, nói: “Tìm loại thạch tài này, tiên sinh Kiệt Tư Đặc có lẽ quen thuộc.”

Kiệt Tư Đặc đưa tay bắt Vạn Trọng Thạch, thần thể hần ầm ầm trầm xuống, thân thể lại bị ép vào lòng đất, xương tay thiếu chút nữa rớt cả ra.

Mặt mũi hần tràn đầy hoảng sợ, liên tục kêu lên: “Mẹ kiếp, cái tảng đá quý gì, mà nặng như thế này? Thật sự là gặp quý rồi!”

“Cái này gọi là Vạn Trọng Thạch, Kiệt Tư Đặc tiên sinh không biết?” Thạch Nham kinh ngạc.

Nửa người Kiệt Tư Đặc hăm sâu lòng đất, vẻ mặt cười khổ, lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua.”

Thạch Nham sửng sốt một chút, không khỏi hướng nhìn Lý Hiểu, rõ ràng đối với việc nhận diện thạch tài, Kiệt Tư Đặc luyện được sự không bì kịp Lý Hiểu, Lý Hiểu tu vi mặc dù không cao nhưng về trình độ thạch tài lại đích xác rất sâu.

“Chúng ta đang tìm kiếm thạch tài này, nếu như đủ số lượng, nó sẽ là chủ tài xây thành, tiên sinh Kiệt Tư Đặc cũng giúp đỡ chút đi.” Thạch Nham cười nhạt một tiếng.

Kiệt Tư Đặc kinh ngạc, lại cười gật đầu: “Tốt, ta cũng tìm xem.”

Không bao lâu, Nạp Hâm mang theo mấy tên đại hán Cự Nhân Tộc từ đằng xa đi tới, sau khi phát hiện ba người Thạch Nham không khỏi sinh lòng nghi hoặc.

“Tiểu Nham Tử, ngươi đang làm gì đó?” Nạp Hâm hỏi.

“Tìm một loại thạch tài, thạch tài cực kỳ nặng.” Thạch Nham chỉ hướng Kiệt Tư Đặc: “Hòn đá màu đen trên đất, chính là mục tiêu chúng ta muốn tìm, tiền bối đã thấy qua chưa?”

Kiệt Tư Đặc đã đem khối Vạn Trọng Thạch nọ đặt trên mặt đất.

Nạp Hâm phi thân đi qua, sờ một chút vào hòn đá, dễ dàng nhấc lên, quát khê nói: ” Nặng quá!”

“Ừm, đích xác cực kỳ nặng, chúng ta cần đến loại thạch tài này xây thành, tiền bối sống tại cổ Lan Tinh có biết còn có chỗ nào có không?” Thạch Nham cười hỏi.

Nạp Hâm có chút xấu hổ: “về chuyện này ta không quá quan tâm.”

Hắn quay đầu, mang Vạn Trọng Thạch ném cho tộc nhân cùng tới, nói: “Các người cũng nhìn xem, có biết loại thạch tài này còn địa phương nào có hay không?”

Nguyên một đám tộc nhân Cự Nhân Tộc, từng người cầm lấy Vạn Trọng Thạch suy nghĩ, đều ào ào lắc đầu tỏ vẻ chưa từng gặp qua.

Một lát sau, lại có mấy tộc nhân Cự Nhân Tộc nghe hỏi mà đến, trong đó có một Cự Nhân Tộc tướng mạo xấu xí, mới nhìn thoáng qua một cái, liền kêu lên: “Tộc lão, ta biết địa phương nào có loại đá này.”

Ánh mắt mọi người sáng lên.

“Mang bọn ta đi xem.” Nạp Hâm phân phó.

Tên hán tử Cự Nhân Tộc kia, không nói hai lời, hướng một phía xoắn bước đi, mọi người lập tức đuổi theo.

Đi chừng hơn một canh giờ, hán tử Cự Nhân Tộc đi tới dưới chân một ngọn núi cao ngàn mét, dưới chân núi trụi lủi, không cây cỏ có thể mọc, mọi người tới gần mới phát hiện trọng lực nơi này nếu so với khu vực khác đáng sợ gấp trăm lần.

Kiệt Tư Đặc vốn lơ lửng trong hư không lập tức ngã xuống mặt đất, đầu hướng xuống cắm vào trong đá vụn, chặt vật cực kỳ.

Thạch Nham người cũng loạng choạng một hồi mới ổn định ở giữa không trung, không có chặt vật giống như Kiệt Tư Đặc.

“Bên trong núi này tựa như có loại đá kia, trước kia ta săn thú ở phụ cận đã từng phát hiện qua.” Tên hán tử Cự Nhân Tộc kia trung thực nói.

Trong lòng Thạch Nham vừa động, cũng không dài dòng, trực tiếp rút thần kiếm ra, huy kiếm bổ vào chân núi.

Phần ngoài núi cũng cực kỳ bình thường, thần kiếm của hắn chặt xuống, như đậu hủ ào ào rơi xuống đất.

“Leng keng!”

Đục sâu mấy chục thước đột nhiên một tiếng kim thiết giao nhau giòn vang truyền ra.

Thần kiếm một mực đều thuận lợi lần đầu tiên gặp trở ngại.

Thạch Nham đi lên trước, liếc mắt một cái, nhin không được nở nụ cười: “Quả nhiên, bên trong núi đều là Vạn Trọng Thạch.”

Ở bên trong xuất hiện một tảng đá đen kịt, bên trên có một vết nứt thật sâu, là do thần kiếm chém vào lưu lại.

Phong nhận của thần kiếm cực kỳ sắc bén, chém giết cường giả như thái rau, nhưng một kích lại không thể đánh nát Vạn Trọng Thạch, bởi vậy có thể thấy được Vạn Trọng Thạch quả nhiên chắc chắn cực kỳ.

Thạch Nham huy kiếm mang mấy hòn đá bình thường cạnh huyết động đánh nát bấy, khiến cho huyết động càng lớn hơn một chút.

Một lúc sau cái động khẩu trở thành rộng mấy chục thước, cũng chỉ đủ một hoặc hai Cự Nhân Tộc vào thăm dò bên trong.

“Bên trong ngọn núi đều là cùng một loại.” Lý Hiểu đứng xa xa không dám lại gần, do dự một chút, mới nhỏ giọng nói ra.

Thạch Nham nhẹ gật đầu: “Không sai, bên trong núi này đều là Vạn Trọng Thạch, hẳn là cũng đủ cho chúng ta xây thành.”

“Quá nặng, sợ là chuyển không đi.” Lý Hiểu cười khổ: “Vạn Trọng Thạch trong ngọn núi này so với sinh mệnh tinh bình thường còn muốn nặng hơn, phỏng chừng. Ngay cả các tiên bối Cự Nhân Tộc cũng khó có thể dời đi.

Nạp Hâm gật đầu, nghiêm túc nói: “Một tảng đá nhỏ đã có trọng lượng rất lớn, bên trong núi này đều có, chúng ta thật vô kế khả thi. Quá nặng, căn bản không thể dời đi.

Lời vừa nói ra, Thạch Nham không khỏi nhíu mày cười khổ.

Một Thiên Đệ Liên ẩn sâu trong lòng đất, rõ ràng là chí bảo đã không thể thu, hôm nay lại phát hiện Vạn Trọng Thạch xây thành, vậy mà cũng không thể nhúc nhích.

Hắn đột nhiên cảm giác được, thượng thiên cho hắn một trò vui đùa không nhỏ, cho hắn biết rất rõ ràng nơi này có thứ tốt, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Cái này so với không biết còn thống khổ bất đắc dĩ hơn.

“Ta thử xem, nhìn xem có thể không lấy không gian lực chuyển đi hay không.” Trầm ngâm một hồi lâu, Thạch Nham hít một hơi sâu, quyết định ném thử, không muốn tay không mà về.

Ngưng thần nín hơi, mang từng sợi thần thức tinh luyện thẩm thấu vào ngọn núi do Vạn Trọng Thạch cấu thành.

Thần thức tiến vào cực kỳ gian nan!

Vạn Trọng Thạch đích xác rất đặc thù, thần trí của hắn xuyên thấu hòn đá bình thường vô cùng dễ dàng, nhưng lần này lại như bị vô số dây thừng buộc thần thức lại, mỗi một lần đi vào đều phải sử dụng rất nhiều linh hồn lực.

Hắn không có buông tha, âm thầm cắn răng, cố gắng xuyên thấu vào phía bên trong.

Hồi lâu sau, trong óc hắn âm âm chấn động, sắc mặt trở nên cực kỳ đặc sắc!

Thần trí của hắn, tiến nhập vào bên trong núi Vạn Trọng Thạch, bỗng nhiên phát hiện bên trong núi lại có trên trăm ngàn sợi tơ chằng chịt! Những sợi tơ kia lớn bằng ngón cái, như mạng nhện trải rộng ở trung tâm ngọn núi, tràn ngập ở bên từng hòn đá.

Nó lại là một trận đồ vân thần bí huyền ảo!

Chỉ là, trận đồ này bị tàn phá, rất nhiều sợi tơ lớn bằng ngón cái đứt gãy, khiến cho trận đồ này đình chỉ lưu động, trở nên không trọn vẹn.

Một đám thần thức thu hồi, Thạch Nham sắc mặt trầm trọng cực kỳ, hít sâu một hơi, nói: “Bên trong núi có trận đồ, đã tổn hại

Tất cả tộc nhân Cự Nhân tộc, âm âm chấn động, vẻ mặt không thể tưởng tượng.

Bọn họ tại cổ Lan Tinh sinh tồn rất nhiều năm, đều chưa từng phát hiện chỗ kỳ diệu nơi này, ai ngờ tới gia viên của mình lại cất chứa điều như vậy? Cái này làm cho bọn họ cực kỳ kinh ngạc.

“Ta thử chữa trị một chút.” Thạch Nham chần chờ một chút, mở miệng lần nữa.

Chúng nhân trông mắt phút chốc phát sáng lên.

911. Chương 903: Chữa Trị Cổ Trận

Đối với Cự Nhân Tộc mà nói, hôm nay ngạc nhiên hơi nhiều... Đầu tiên là Thiên Diệp Liên, sau là Vạn Trọng Thạch, hiện tại lại phát hiện cổ trận thần bí, đừng nói là cổ Lan Tinh này đã từng có kỳ diệu thật lớn?

Cự Nhân Tộc đã sinh sống ở cổ Lan Tinh mấy vạn năm, trong thời gian dài buồn chán, bọn họ cũng từng thăm dò mặt ngoài nhiều lần, nhưng chưa từng phát hiện ra điều gì.

Thạch Nham hiểu được không gian ảo nghĩa, thần thức thẩm thấu lực kinh người, lại có lòng muốn ở cổ Lan Tinh dài hạn, cho nên tận hết sức lực lợi bốn phía, hẳn tìm được rất nhiều thứ.

Điều này làm cho tộc nhân Cự Nhân Tộc rất là mừng rỡ.

Bất luận kẻ nào nếu như biết gia viên mình có bảo vật thì đều mừng rỡ, Cự Nhân Tộc cũng không thể ngoại lệ.

Nhất là, Cự Nhân Tộc vật tư thiếu thốn, cuộc sống cũng không xa xỉ, phát hiện người mang chí bảo, ngồi trên bảo địa, đương nhiên cao hứng.

“Người có thể thử chữa trị? Thật sự có thể?” Nạp Hâm vui mừng nhướng mày, kích động bước lên trước, hữu hảo duỗi ra một ngón tay, vỗ vào bả vai hắn: “Thật tốt quá, ta biết Tiểu Nham Tử sẽ là phúc tinh của tộc ta, người quả nhiên không để cho ta thất vọng, Tiểu Man mang người về tộc của ta, đứa nhỏ này thật khá lắm, ha ha.”

Rất nhiều tộc nhân Cự Nhân Tộc mặt mày cũng đều hớn hở, không kìm được vui mừng.

“Trận đồ đứt gãy, thân lực có thể nối liền, ta thử xem đi.” Thạch Nham cẩn thận cảm thụ một chút, nói: “Ta cần một chút thời gian.”

“Ha ha, người cứ tùy tiện, thời gian còn nhiều mà, chúng ta không thiếu nhất chính là thời gian.” Mặt mũi Nạp Hâm tràn đầy tươi cười.

Kiệt Tư Đặc cùng Lý Hiểu, cũng có chút phấn chấn, âm thầm kích động.

Có thể khẳng định một điểm, cái cổ Lan Tinh này tất có chỗ kỳ diệu, bằng không sẽ không có bí trận tổn hại ở bên trong núi.

Bí trận có ý nghĩa đã, từng có sinh mạng tồn tại trên cổ Lan Tinh, thậm chí từng sống rất lâu.

Tồn tại càng cổ xưa, cảnh giới, tu vi, lực lượng càng cường hãn, nhận thức đối với thể gian cũng sẽ khắc sâu rất nhiều.

Nếu như có thể tìm thấy thứ bọn họ lưu lại, đó sẽ là tin vui cho tất cả mọi người trên cổ Lan Tinh.

Các tộc nhân từ Liệt Diễm Tinh Vực và Thần Ân Đại Lục mới đến, nếu có thể tìm được chí bảo, bọn họ nhanh chóng có thể đạt được chỗ dựa ở Mã Gia Tinh Vực, thậm chí có thể có cuộc sống vô cùng tốt.

Đây là một cơ hội.

Nhắm mắt lại, một tay ấn lên Vạn Trọng Thạch đen như mực, thần thức Thạch Nham không ngừng ngưng luyện, lặng lẽ thẩm thấu vào bên trong.

Hắn tu luyện lực không gian, thần thức có không gian lực, là người sở hữu không gian ảo nghĩa, mang một loại thần thức kỳ diệu nhất.

Cự Nhân Tộc không thể dò xét cảm ứng nhưng hẳn có thể.

Không có quan hệ với cảnh giới cao thấp, chỉ khác nhau về không gian ảo nghĩa, người sở hữu không gian ảo nghĩa vốn huyền ảo thần bí, ở bất cứ tinh vực nào cũng đều là nhân tài hiếm thấy.

Thần thức ngưng luyện chậm rãi thẩm thấu vào bên trong, như mạng nhện trải rộng khắp. Trận đồ bên trong, bỗng nhiên chiếu rọi rõ ở trong thức hải của hắn như tinh đồ rườm rà khó lường.

Ngọn núi cao ngàn mét, bên trong là linh đồ chằng chịt, hàng ngàn hàng vạn sợi tơ giăng khắp nơi, nối liền lẫn nhau.

Trong đó có vài chục sợi tơ bị lực lượng nào đó cắt đứt, làm trận độ cũng không thể sử dụng được.

Hắn nhìn không thấu linh đồ ảo diệu, cũng không có năng lực phỏng theo, nhưng chẳng qua chỉ là chữa trị, cũng không làm khó được hắn.

Hắn coi như là luyện khí sư bất phàm, các loại đồ án trong Luyện Khí Yêu Quyết đều bị hắn lĩnh ngộ khắc sâu, việc chữa trị trận đồ tổn hại hắn cũng có sự kiến giải rất độc đáo.

Thần thức làm dẫn, dần dần quán quanh miệng hai đường cong bị đứt gãy, không gian lực thẩm thấu Vạn Trọng Thạch, bỗng nhiên phát lực!

Một đám thần lực tinh thuần thẩm thấu tiến đến như linh xà, theo thần thức liên lạc, chậm rãi hướng chỗ đứt gãy nọ, sau đó thần lực như chất nhầy mang hai sợi tơ dẫn tới chỗ miệng đứt gãy, âm thầm phát lực kết nối với nhau.

Không phải là đặc biệt khó khăn.

Rất nhanh, chỉ nghe một tiếng ‘xuy’ ánh vào linh hồn. Sợi tơ bị đứt đã được thần thức và thần lực của hắn nối liền.

Thần sắc Thạch Nham phấn chấn, trên mặt hiện ra nét mỉm cười.

Không hề nghỉ ngơi nhiều, hắn tiếp tục làm, không ngừng phóng thích thần lực, lấy thần thức tìm chỗ đứt gãy âm thầm nối liền.

Thời gian vội vàng trôi qua

Trong nháy mắt, mười ngày trôi qua, Cự Nhân Tộc cùng Kiệt Tư Đặc, bọn người Lý Hiểu cũng đều thủ hộ ở bên cạnh, nghiêm túc cảnh giới.

Lần này phát hiện trọng đại, Cự Nhân Tộc rất cẩn thận, trước khi chuyện chưa có xác định, đều lưu thủ ở lại, không có người nào rời đi.

Nạp Hâm khẩn trương nhất, rất cẩn thận nhìn vào trong động, trong lòng tràn đầy chờ mong, chờ mong hành động của Thạch Nham, hắn có thể mang đến cho Cự Nhân Tộc một sự biến hóa mới, để cho bọn họ có cuộc sống càng thêm thích ý ở Mã Gia Tinh Vực.

Một ngày, đột nhiên thần thể Thạch Nham run rẩy lên, cái trán hiện ra dấu vết mồ hôi, linh hồn cũng có chút chập chờn bất định.

Nạp Hâm và mọi người không khỏi nhìn khẩn trương chờ xem là cái gì.

Bọn họ biết rõ, có lẽ thời khắc mấu chốt nhất sắp đi đến.

Oanh!

Chấn động trọng lực cường hãn, phút chốc từ bên trong núi bạo phát ra, thần thể Thạch Nham bị chấn trực tiếp bay ngược ra.

Tộc nhân Cự Nhân Tộc ở gần núi đều biến sắc, cả đám đều cảm thấy thân nặng vạn quân, bước chân trở nên gian nan, vô ý thức vội vàng thối lui.

Hai người Kiệt Tư Đặc, Lý Hiểu cách núi rất xa, nhưng vẫn cảm thấy trọng lực đáng sợ, ào ào lui xa hơn.

Một luồng ánh sáng màu lam nhạt, lấy đỉnh núi nọ làm trung tâm, như một đạo lưu tinh, đột nhiên hướng phía xa kéo đi.

Bên trong ánh sáng, rõ ràng có chân động trọng lực cực kỳ mãnh liệt

Thần thể Thạch Nham bị chấn ra bên ngoài vạn mét, sắc mặt trầm trọng, khê quát nói: “Chữa trị hoàn thành!”

Nạp Hâm và tộc nhân Cự Nhân Tộc, sắc mặt cuồng hỉ, không khỏi hưng phấn, không chớp mắt một cái nhìn hướng ánh sáng màu lam nhạt, có mấy người kèm nén không được, đã chủ động hướng phía đó bay đi.

Thạch Nham sững sốt một chút hướng Kiệt Tư Đặc nói: “Mang theo Lý Hiểu, chúng ta cũng đi qua xem.” Kiệt Tư Đặc gật đầu, chợt ôm theo Lý Hiểu, cũng hướng phía ánh sáng màu lam nhạt nọ kéo dài cùng bước đi.

Nạp Hàm tự nhiên cũng hưng phấn nhanh chóng phóng đi.

Nửa ngày, đoàn người một lần nữa tập trung ở một ngọn núi mới, ngọn núi này cũng trụi lủi, giống y hệt như ngọn núi cũ.

Chỉ là ở trên đỉnh ngọn núi bị vỡ ra, có một luồng ánh sáng màu lam nhạt như ánh nến chiếu vào.

Đỉnh núi bị vỡ, đá núi bên trong cũng có màu đen như mực, cũng là Vạn Trọng Thạch!.

Thạch Nham sững sốt một chút, cầm cự kiếm trong tay chém mãnh liệt một hồi, một lần nữa đục mở ra một cái huyết động, vọt đi vào.

“Giống như đúc! Bên trong cũng là Vạn Trọng Thạch!” Thạch Nham ở trong động, quay đầu hướng đám người Nạp Hàm nói: “Bên trong có trận đồ, cũng bị tàn phá giống như cái trước!”

Thần sắc Nạp Hàm chấn động, thần sắc vui vẻ nói: “Khẳng định có chỗ đặc biệt, Thạch Nham, thêm chút sức đi! Mang trận đồ nọ cũng chữa trị, ta nghĩ đợi chữa trị toàn bộ, ảo diệu của trận đồ này sẽ chính thức bày biện ra.”

Toàn bộ vẻ mặt tộc nhân Cự Nhân Tộc cũng đều chờ mong, nhìn về hắn.

“Ta khôi phục trong chốc lát.” Thạch Nham cười khổ, “Vừa mới tiêu hao không ít sức mạnh, hiện tại để cho ta sửa, sợ là không làm được.”

Kiệt Tư Đặc chần chờ một chút, chợt hào khí nói: “Những đan dược này cũng đủ cho người khôi phục nhanh chóng!”

Một mai ngũ sắc đan dược, hương khí thuần hậu, lập loè ánh sáng huy hoàng, mỗi một mai đan dược bên trong đều ẩn chứa năng lượng chấn động bất phàm, đều là cao giai đan dược hẩn luyện chế, so sánh với của Lý Hiểu không biết trân quý gấp bao nhiêu lần.

Thạch Nham cũng không khách khí, nhếch miệng cười, thu toàn bộ những đan dược kia, nuốt một ngụm, ngồi xuống ở cửa sơn động nhắm mắt điều tức, lấy tốc độ nhanh nhất đạt trạng thái đỉnh phong.

Ba ngày sau, Thạch Nham mở mắt ra, tinh thần lại toả sáng tiếp tục cấp tốc tiến hành đại kể chữa trị.

Bên trong núi đồng dạng có Vạn Trọng Thạch, kết cấu trận đồ cùng loại, hình thái tổn hại cũng giống như đúc.

Đối với Thạch Nham mà nói, lặp lại chuyện đã làm nên dễ dàng hơn rất nhiều, hắn bắt đầu chữa trị tàn phá trận đồ, lấy thần thức cùng thần lực làm nguồn suối nối liền các sợi tơ bị đứt gãy.

Bảy ngày sau, trong núi truyền đến tiếng oanh minh, cũng có chùm tia sáng màu lam nhạt phóng ra, kéo dài về hướng xa.

Mọi người đã có dự liệu, nhưng vẫn có một chút sững sốt, hướng phía chùm tia sáng nọ phóng đi.

Trong một ngọn núi Vạn Trọng Thạch khác, vẫn tồn tại trận đồ tàn phá cần được chữa trị.

Lần này không cần nói gì nhiều, Thạch Nham thoải mái tiếp nhận đan dược của Kiệt Tư Đặc, hẩn rất sáng khoái nghỉ ngơi, đợi sau khi lực lượng khôi phục, lại bắt tay vào tiến hành chữa trị tàn đồ.

Trận đồ chữa trị xong, lại có chùm tia sáng màu lam nhạt mới.

Thạch Nham không ngừng khôi phục, không ngừng chữa trị ở từng ngọn núi mới.

Ba tháng qua đi vội vàng.

Tổng cộng mười sáu ngọn núi tạo thành hình tròn, phẳng phất như bao quanh một thứ gì đó.

Mọi người thoáng đo đạc một chút, phát hiện trung tâm của hình tròn lại chính là nơi Thiên Điện Liên ẩn sâu!

Phát hiện này làm cho toàn bộ tộc nhân Cự Nhân Tộc đều phân chân lên.

“Chờ sau khi chữa trị ngọn núi thứ sáu này, tất có biến hóa!” Ngữ khí Nạp Hâm cũng có chút run rẩy: “Nói không chừng, có thể có quan hệ với Thiên Điện Liên!”

Hắn liếm môi, chăm chú nói: “Tiểu Nham Tử, ngươi nhất định phải trợ giúp chúng ta.”

Chỉ còn một ngọn núi cuối cùng, nhưng lúc này Thạch Nham lại thu tay lại, hắn mỉm cười, nói: “Tiền bối, nếu phát hiện được Thiên Điện Liên, chúng ta có phần hay không?”

“Chia đều!” Nạp Hâm rất sảng khoái, cười ha ha, “Cũng biết nhân tộc các ngươi gian trá, nhưng ta thích ngươi, bắt luận lấy được chỗ tốt gì, chúng ta cũng chia đều, như thế nào?”

“Ta biết rõ tộc ngươi sẽ không nói dối.” Thạch Nham nhếch miệng, thống khoái nói: “Tốt! Ta liền động thủ, mang tàn đồ cuối cùng chữa trị!”

Nhắm mắt lại, tinh thần lực thẩm thấu vào bên trong, tiến hành công tác chữa trị cuối cùng.

Mấy tiếng oanh minh chấn động cuồng mãnh từ bên trong mười sáu tòa Vạn Trọng Thạch truyền đến, mười sáu tòa núi đột nhiên phát ra ánh sáng vạn trượng, mơ hồ hình thành màn sáng màu lam nhạt nổi lên khu vực xung quanh.

Chợt, mười sáu ngọn núi ầm ầm sụp đổ, chìm thẳng xuống dưới lòng đất.

Mà bên trong hố to nọ tiếng nổ vang phát ra liên tục, mơ hồ có đồ vật gì đó hiện ra.

912. Chương 904: Thu Hoạch

“Không được!”

Nạp Hâm kiên định lắc đầu, chợt cười khỏ nói: “Cái thành cổ này, nếu như có thể dẫn dắt năng lượng thiên địa, tu luyện ở chỗ này sẽ có ưu thế rất lớn. Có điều đối với tộc ta nó đúng là dành cho người tí hon, ta muốn xem xét một chút, nhìn xem có thể kiến tạo thêm vào một chút phòng ốc không.”

Hắn rõ ràng không cam lòng buông tha cho nơi đây.

Thành cô kỳ diệu, hôm nay mọi người đối với thành cô chỉ biết linh tinh, căn bản không biết kỳ ảo như thế nào. Nhưng có một chút xác định, cái thành cổ này rất thích hợp cho võ giả tu luyện.

Cự Nhân Tộc cũng là võ giả, có thể làm cho tốc độ tu luyện của bọn họ nhanh hơn, không dễ dàng dứt bỏ như vậy.

“Thiên Điện Liên thu như thế nào?” Thạch Nham chần chờ một chút, nhìn về phía Nạp Hâm.

“Cần dụng cụ đặc thù, bằng không rất dễ tiêu tán năng lượng, về phần dụng cụ rèn luyện như thế nào. Ta cũng không biết.” Nạp Hâm cười khỏ: “Ta sẽ an bài, để người khác hỗ trợ luyện chế dụng cụ đặc thù, chờ luyện chế ra sẽ có thể thu Thiên Điện Liên.”

“Ta chính là luyện khí sư.” Thạch Nham nghiêm sắc mặt, “Chỉ cần ngươi nói cho ta biết cách rèn luyện và các loại tài liệu, ta có thể luyện chế ra cho ngươi.”

“Các loại tài liệu?” Nạp Hâm gãi gãi đầu, chợt bất đắc dĩ nói ra: “vẫn phải hỏi người khác một chút.”

”Tốt lắm, trước tiên chúng ta mặc kệ Thiên Điện Liên, mang cái thành cổ này tra xét tỉ mỉ một lần, nhìn xem còn có chỗ kỳ lạ khác hay

không

ng” “Tốt.”

Ba người Thạch Nham, Kiệt Tư Đặc, Lý Hiểu làm thành một tổ đi trong thành xem xét.

Tộc nhân Cự Nhân tộc cũng phân tán ra các hướng tìm vật bất phàm hoặc những điểm đặc biệt khác.

Cái thành cổ này lớn không tính được, Bát Cực Luyện Ngục Thành Thạch Nham tự tay rèn luyện so với nó thì nhỏ hơn rất nhiều.

Ba người Thạch Nham hướng về phía đông thành, đi về từng gian phòng bỏ không điều tra tỉ mỉ.

Có rất nhiều phòng bỏ không, tất cả đều có thi hài tồn tại, đáng tiếc là da thịt đều hư thối tróc ra, chỉ có cốt cách vẫn còn, nhưng cũng bị ăn mòn đục một cái liên vết.

Thời gian vài vạn năm, thành cổ hăm sâu trong lòng đất cổ Lan Tinh, ở trong trọng lực kỳ dị gấp mấy ngàn lần, hầu như mọi vật đều dần mất đi công hiệu.

Trong hài cốt cũng có người mang theo vật phẩm và giới chỉ, đáng tiếc toàn bộ vỡ mất, vật phẩm lộ ra đều hóa thành phế phẩm, một chút khí tức năng lượng cũng không có.

Nguyên một đám điều tra phòng trống, bọn họ không có phát hiện bất kỳ vật gì, không khỏi cảm thấy thất vọng.

Ba người đi đến một tòa nhà cao nhất ở thành đông, kiến của nó có hình bảo tháp, tổng cộng có chín tầng, bộ dáng cùng linh hồn đàn tế có vài phần tương tự.

Tòa nhà hình dạng bảo tháp, dưới rộng nhất, càng lên cao càng nhỏ.

Cửa lớn tòa nhà này đóng chặt lại, các tầng lầu phía trên đều phong kín, không có một cái cửa sổ, vân do Vạn Trọng Thạch cùng thạch tài khác luyện mà thành, trên tường đá không có một chút dấu vết.

Ba người đó đứng ở cửa lớn, ý đồ đẩy cửa đá ra, nhưng mà, bất luận ba người dùng lực như thế nào cũng không thể mở rộng cửa đá.

Thần thức cũng không thể thẩm thấu vào trong đó.

Thạch Nham thậm chí lấy thần kiếm ra, liên tục chém mấy lần, cũng chỉ lưu lại ở trên cửa đá vết kiếm nhẹ nhàng.

“Phá không ra.” Kiệt Tư Đặc lắc đầu: “Cái tòa nhà này có chỗ đặc biệt, không có khắc bất kỳ đồ văn nào, cũng không phải từ Vạn Trọng Thạch thuần túy chế thành, hẳn là chất chứa những tài liệu khác.”

“Vạn Trọng Thạch là cực phẩm thượng hạng, ta không biết có tài liệu gì có thể cùng Vạn Trọng Thạch dung hợp, nhưng có thể khẳng định Vạn Trọng Thạch rèn luyện qua, tuyệt đối là vật cứng rắn nhất thế gian.” Lý Hiểu cũng tỏ vẻ đồng ý: “Tìm không thấy bí quyết, sợ là không thể tiến vào trong lầu các này.”

“Bí quyết?” Thạch Nham cười khổ: “Cái thành cổ này toàn bộ vật phẩm đều mục nát, không có để lại một chút dấu vết, đến địa phương nào tìm bí quyết?”

“Ta cũng không biết.” Lý Hiểu mở tay ra, ý hấn bảo là hấn cũng vô kể khả thi.

Ba người ở bên cạnh bảo tháp, thử qua các loại phương pháp một lúc lâu đều tìm không ra bí quyết.

Bất đắc dĩ, ba người chỉ có thể trở về đầm nước Thiên Diệp Liên, lúc này tộc nhân Cự Nhân tộc cũng đã quay trở về, đang nói chuyện với nhau.

“Có phát hiện gì không?” Nạp Hâm cười tủm tỉm nhìn về phía Thạch Nham.

“Phát hiện một tòa bảo tháp quái dị, tổng cộng có chín tầng, chúng ta làm như thế nào cũng không mở ra được.”

“Có phát hiện vật phẩm đặc thù nào không?”

”Không có.

“Chúng ta có phát hiện.”

Thạch Nham nhàn tình sáng lên, “Phát hiện cái gì?”

Nạp Hâm mở tay ra, vẻ mặt tươi cười: “Cũng chỉ có ba cái này, trải qua vạn năm không hề mục nát, y nguyên bảo tồn đầy đủ.”

Bàn tay hần thật lớn, trong lòng bàn tay, có một đầu lâu hình rồng xích hồng sắc cực lớn, có ánh sáng xích hồng kỳ dị lưu động.

Một khối gỗ lớn trên mặt có hoa văn tự nhiên, như vân tay của lòng bàn tay người, rườm rà ảo diệu.

thể nên vô cùng mềm yếu, căn bản không thể cường hàn như khi còn sống.

“Thiên Diệp Liên!”

Nạp Hâm đột nhiên hét lên, thần thái cực kỳ hưng phấn, vội xông đến một cái phương hướng.

Đông đông đông!

Tiếng bước chân tộc nhân Cự Nhân Tộc như trống vang vọng ra, từng chiến sĩ Cự Nhân Tộc, đều chạy như điên về phía Nạp Hâm, mặt mũi tràn đầy vẻ kích động.

Thạch Nham không chần chờ quá nhiều cũng theo Kiệt Tư Đặc, Lý Hiểu đi tới.

Trong thành thậm chí có một cái đầm nước thật lớn.

Đầm nước thủy dịch nồng đậm đen như mực, khí tức sâu kín tản ra mùi hương.

Ở phía trên thủy đầm có từng khối Thiên Diệp Liên tầng tầng lớp lớp, Thiên Diệp Liên cùng thủy tiên (cây bông súng) có chút tương tự, nhưng lại lớn hơn rất nhiều, như thành từng mảnh lá sen, từng mảnh kéo dài hướng phía bên ngoài, từng cái Thiên Diệp Liên đều có ngàn tầng, từ trong ra ngoài càng ngày càng nhiều liên phiến.

Trong đầm nước có bọt khí nổi lên, hai mươi ba khối Thiên Diệp Liên đều phân bố ở trong đầm nước, xếp đặt tựa như có thâm ý khó hiểu.

Chúng nhân sau khi đi tới nếu buông ra thần thức, lập tức cảm thấy thức hải chấn động, đầu óc ông ông không thôi.

“Chú ý! Đừng phóng thích thần thức! Dần tới thức hải bạo loạn cũng không phải là chuyện đùa!”. Nạp Hâm khẽ quát một tiếng, làm cho mọi người không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng tiếng quát nhẹ của hần đã muộn.

Kiệt Tư Đặc cùng Lý Hiểu ánh mắt ngốc trệ đặt mông ngồi xuống, thức hải hôn loạn không chịu nổi, tinh thần cũng hoảng hốt, rõ ràng vừa mới lấy thần thức quan sát.

Thạch Nham cười xấu hổ một chút, đi tới trước người Kiệt Tư Đặc, Lý Hiểu vươn tay ra, đặt lên đỉnh đầu Kiệt Tư Đặc cùng Lý Hiểu.

Dị lực đệ nhị linh hồn phụt lên.

Một cỗ khí lưu rét lạnh cực độ từ đầu ngón tay hần óng ánh như sợi tơ, cực nhanh nhập vào trong đầu Kiệt Tư Đặc cùng Lý Hiểu.

Thức hải hai người hỗn loạn, dưới sự trợ giúp của dị lực dần dần bình phục lại.

Hồi lâu, Kiệt Tư Đặc, Lý Hiểu khôi phục lại, sắc mặt đều tái nhợt khó coi, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, nhìn về phía Thiên Diệp Liên nọ, ánh mắt rõ ràng có ý kiêng kỵ sợ hãi.

Trong lòng bọn họ rõ ràng nếu không có Thạch Nham ra tay kịp thời, một khi thức hải chính thức bạo loạn, sẽ làm cho linh hồn bọn họ hỏng mất, có khả năng biến thành kẻ điên, ý thức vĩnh viễn mơ hồ.

Nạp Hâm cùng hai người liếc nhau, nhú mày: “Thiên Diệp Liên cực kỳ kỳ dị, cảnh giới của các người quá thấp, lại không thân bí bằng Tiểu Nham Tử, đừng quá liều lĩnh lộ mương.”

Kiệt Tư Đặc, Lý Hiểu cười khổ, gật đầu đáp ứng, vụng trộm nghĩ thầm đánh chết cũng không làm bậy nữa.

Hai mươi ba khối Thiên Đệp Liên phân tán ở trong đầm nước, sau khi bọt khí trong đầm nước nổ hình thành một tầng mây khói màu đen che ở trên, trong đó có năng lượng chấn động nhàn nhạt truyền đến.

Nạp Hâm cùng tộc nhân Cự Nhân Tộc sắc mặt kích động, nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tựa như muốn nhìn xem cung điện này có chỗ kỳ diệu gì.

Cung điện nguy nga đồ sộ trôi lên xuất hiện ở trên cổ Lan Tinh, trong đầm nước nọ thủy dịch đen kịt tựa như có thể tắm bổ Thiên Đệp Liên, làm cho Thiên Đệp Liên hình thành, có thể thấy được bên trong có chỗ kỳ diệu.

Càng thần bí thì càng nguy hiểm, nơi này tất cả mọi người hoàn toàn không biết gì cả, mặc dù rất hưng phấn, cũng cực kỳ khắc chế.

“Ồ?” Thạch Nham đột nhiên ngửa mặt lên trời nhìn về vách tường bốn phía, thần sắc chấn động, kinh hô: “Vách tường thành dẫn dắt năng lượng thiên địa!”

Nạp Hâm sửng sốt, nhắm mắt cảm ứng, chợt nhãn tình sáng lên: “Không sai, những hoa văn kỳ dị kia cũng phức tạp giống như trận pháp, có được năng lực dẫn dắt năng lượng thiên địa.”

Kiệt Tư Đặc chính là thần cấp luyện được sư, luyện được kỳ tài nổi tiếng Liệt Diễm Tinh Vực, so với đan được Thần Ân Đại Lục luyện chế cao hơn nhiều cấp bậc.

“Có bao nhiêu, cho ta bấy nhiêu!” Thạch Nham trầm ngâm một chút, nhếch miệng cười nói: “Xem như mượn, tương lai sẽ trả lại cho người.”

“Ta đương nhiên tin người.” Kiệt Tư Đặc một bụng ủy khuất nhưng vẫn thành thật mang lấy ra vài bình đan được trong huyền không giới: “Dưỡng Thần Đan, có rèn luyện thân thể, đối với bọn họ mà nói tuyệt đối dư dả.”

Thạch Nham ánh mắt sáng ngời, lại cười nói: “Được rồi, đừng bày một bộ mặt thối, tương lai người không thiếu được chỗ tốt.”

Kiệt Tư Đặc lộ ra sắc mặt vui mừng: “Đây là chính miệng người nói, nhất định phải ghi ở trong lòng!”

“Thạch Nham, nếu đan được người không đủ, ta đây còn một ít, có thể cho Thái Gia Giá của người dùng.” Tử Diệu do dự một chút, nhẹ nói.

Phong Nhiêu sững sốt một chút, cũng vội vàng nói: “Ta cũng có!”

“Ha ha!” Kiệt Tư Đặc niềm nở cười: “Chỉ là Chân Thần Cảnh đột phá Thần Vương cảnh, nơi nào cần nhiều đan được như vậy, ta đưa vậy là đủ rồi, các người không cần thêm nữa.”

Hắn vừa nói như vậy Tử Diệu cùng Phong Nhiêu vốn muốn lấy đan được ra liền buông tha, hai nữ liếc mắt nhau một cái, chợt đều tự quay đầu đi chỗ khác.

Thạch Nham sờ lên mũi, giả bộ nhìn không thấy, mang đan được của Kiệt Tư Đặc chia làm hai phần, vứt cho Dương Thanh Đế cùng Long Trúc.

Dương Thanh Đế cùng Long Trúc đều đang chuẩn bị, cũng không chần chờ, sáng khoải mở bình đan được, trực tiếp nuốt xuống.

Đan được vào bụng, Long Trúc đột phá Thần Vương Cảnh cũng giống như người bình thường, bắt đầu từng bước ngưng luyện thân thể.

Dương Thanh Đế lại khác.

Thân thể của hắn sau khi nuốt đan được vào bụng bỗng nhiên tuôn ra một cỗ huyết khí cực kỳ bành trướng, khí huyết tăng đến cực hạn, những đan được kia tựa hồ bị hắn dễ dàng hòa tan thu nạp.

Một cỗ năng lượng mãnh liệt bành trướng, phảng phất một chùm tia sáng mắt thường có thể thấy được, rắn chắc quấn quanh cả người hắn.

Dương Thanh Đế nhắm mắt lại, sắc mặt tức mục, ý cảnh tuyệt vọng cực kỳ huyền diệu phóng xuất ra, lại dễ dàng tạo thành thần lĩnh vực!

Ở trong thần lĩnh vực của hắn, bất luận ba người Thạch Nham, Tử Diệu, Phong Nhiêu, hay là Phí Lan, Lý An Na, thậm chí tộc nhân Cự Nhân Tộc, tựa hồ cũng nhận lấy ảnh hưởng.

Trong lòng mỗi người đều tựa như bao phủ một tầng bóng tối, phía trên thức hải cũng u ám, phát ra một cỗ tuyệt vọng, trong đầu sinh lòng sợ hãi

“Ý cảnh rất mạnh!” Phí Lan cũng nhịn không được cả kinh một tiếng, hoảng sợ nhìn về phía Dương Thanh Đế, trân trọng nói: “Loại lực lượng áo nghĩa này, ta chưa bao giờ thấy qua!”

Cự Nhân Tộc Nạp Hâm cau mày thật sâu, nhìn chăm chăm vào Dương Thanh Đế hồi lâu, đột nhiên nói ra: “Tuyệt Vọng Lực! Đây là Tuyệt Vọng Lực! Lão Thiên!”

Thạch Nham phút chốc quay đầu: “Tiền bối, người?”

“Ở Mã Gia Tinh Vực chúng ta trong truyền thuyết đã từng có một người tu luyện Tuyệt Vọng Lực, mỗi lần ở trong hoàn cảnh tuyệt vọng, lực lượng tiêu thăng vô hạn, thông thường phảng phất không có chừng mực. Truyền thuyết bất bại của Mã Gia Tinh Vực chúng ta, vài vạn năm trước, liền xưng bá tinh vực, đồn đãi

người này lực lượng cực kỳ khủng bố, mỗi lần có thể khiêu chiến vượt cấp, mặc dù người này biến mất nhiều năm, nhưng tinh vực có lưu truyền thuyết của hắn!”

Nạp Hàm hít một hơi sâu, sắc mặt ngưng trọng nhìn mặt Dương Thanh Đế: “Nhưng Tuyệt Vọng Lực cực kỳ khó lĩnh ngộ, không có bất kỳ truyền thừa nào có thể trực tiếp hình thành áo nghĩa, cũng không có bất kỳ quyển sách nào ghi lại, nghe nói chỉ có những người cực đoan, đối với chính mình cực kỳ tàn nhẫn mới có thể nhập môn!”

Tộc nhân Cự Nhân tộc thần sắc cũng đều kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Dương Thanh Đế tràn đầy kiêng kị thật sâu.

Mà ngay cả bọn người Phí Lan, Lỵ An Na, Tật Thác cũng sinh lòng hoảng sợ, sắc mặt đều có chút không được tự nhiên.

Dương Thanh Đế ở Vô Tận Hải chính là bá chủ bất hủ chính thức trong truyền thuyết.

Theo lời Nạp Hàm hắn đúng là loại người cực đoan tàn nhẫn lạnh khốc đối với chính mình, vì cảnh giới đột phá Dương Thanh Đế không tiếc chủ động xâm nhập Ma Vực, để cho Ba Tuần, Xích Diễm, Ma Đế lấy kỳ trận Ma tộc trời buộc, luyện hóa nhiều năm chỉ còn một cụ hài cốt sinh hoạt trong kỳ trận mấy chục năm.

Hắn biết rõ thống khổ còn muốn chủ động tiến vào, thừa nhận tra tấn không dành cho người, tuyệt đối là một loại người cực đoan nhất.

Lúc đột phá Chân Thần Cảnh hắn thật sự hiểu rõ chân đế tuyệt vọng, năng lượng thiên địa Thần Ân Đại Lục khô kiệt làm cho tất cả mọi người lâm vào trong tuyệt vọng.

Mà hắn ở tình trạng tuyệt vọng nhất, ngược lại cảnh giới một mực tiêu thăng, ở trong tình huống năng lượng thiên địa cực kỳ khô kiệt, ngăn ngừa mấy chục năm liên tục đột phá đạt đến Chân Thần tam trọng thiên.

Hắn tuyệt đối là kỳ tài hiếm thấy nhất thế gian, là một loại người lãnh khốc cực đoan nhất.

Có thể ở Thần Ân Đại Lục đạt tới tốc độ cao như thế, Dương Thanh Đế đến Mã Gia Tinh Vực lập tức phóng ra dị sắc, hậu tích bạc phát!

Dương Thanh Đế mang Bất Tử Ma Huyết, hiểu được ảo diệu chân lý Bất Tử Trọng Sinh Quyết, tài trí kinh người nghị lực vô song, nếu được bổ sung đủ tư nguyên sẽ nhất phi trùng thiên.

Huyết khí khổng lồ chấn động như huyết xà chạy ở trong thân thể của hắn, không bao lâu thân thể của hắn liền trở thành màu xích hồng, có một tia khí lưu tỏa ra ngoài.

Tốc độ rèn luyện thân thể hắn nếu so với Long Trú nhanh hơn mấy lần!

Nửa canh giờ ngắn ngủn, thân thể Dương Thanh Đế rèn luyện xong, phút chốc mở hai mắt ra, ánh mắt lạnh như băng, con ngươi tựa như có thể mang tuyệt vọng cho bất kỳ người nào.

“Còn có đan dược không?” Hắn nhìn về phía Thạch Nham.

Thạch Nham nhìn về phía Tử Diệu, Phong Nhiêu.

Hai nữ hoàn toàn tỉnh ngộ lại, lập tức đem đan dược thích hợp tăng tiến lực lượng trong huyền không giới, cũng không có giao cho Thạch Nham, liền trực tiếp ném hướng Dương Thanh Đế.

Hắn tự tay bắt lấy, cũng không quan tâm điểm đan dược, ăn tiếp như đậu phộng.

Hắn chợt nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói một câu: “Ta sẽ liên tục đột phá.”

Mọi người hoảng sợ.

Luyện được sư Kiệt Tư Đặc lập tức nói: “Nhiều đan dược như vậy, thật sự thừa nhận được sao?. Đan dược vượt qua thân thể phụ tải sẽ bạo thể mà chết!”

Hắn lời này vừa dứt, phảng phất ứng nghiệm lên người Dương Thanh Đế mới rèn luyện thân thể, nhất thời máu tươi vẩy ra, cốt cách truyền đến tiếng giòn vang bành bịch.

Từng đạo máu tươi vẩy ra, gân mạch nổ tung, cốt cách nát bấy, cốt tủy cũng chảy tràn ra.

Giờ khắc này Dương Thanh Đế, phảng phất thể lương lệ quý, căn bản không có một tia thông dong lúc trước.

Nhưng mà giờ khắc này, hấn y nguyên thần thái lạnh lùng nghiêm nghị như nham băng, trên mặt nhìn không ra một tia đau đớn.

Thậm chí từ khoe miệng của hấn, mọi người nhìn thấy một tia hưởng thụ vui vẻ điên cuồng.

Đó là một tên điên!

Đó là một tên cuồng ma!

Đó là một tên biến thái!

Bọn người Nạp Hâm, Phí Lan, Lý An Na, Tử Diệu ngơ ngác nhìn hấn, trong lòng đồng thời sinh ra cùng loại ý niệm.

“Từ Chân Thần Cảnh nhất cử bước vào Thần Vương, ngưng luyện thần thể, hình thành thần linh vực, hơn nữa tiếp tục đột phá trùng kích Thần Vương nhị trọng thiên, các ngươi có từng gặp hoặc là nghe qua chưa?” Tập Tu Ân chỉ cảm thấy ngữ khí khô khốc, liếm liếm khoe miệng, mặt mũi tràn đầy cười khổ nhìn hướng Lý An Na.

Lý An Na ở Liệt Diễm Tinh Vực có xưng hô Cuồng Ma, lông mày thâm tỏa, vết sẹo giăng khắp nơi bỗng nhúc nhích run run, ánh mắt phức tạp nói: “Không. Chưa từng nghe qua.”

Phí Lan nhìn về phía Nạp Hâm.

Nạp Hâm lắc đầu cười khô: “Cái này, căn bản không thể phát sinh, Chân Thần Cảnh vốn đột phá Thần Vương Cảnh là không dễ. Không có thời gian vài năm ổn định, căn bản không thể đến cánh cửa đột phá bước tiếp theo, hấn là một kỳ nhân.”

Trừ Thạch Nham ra, tất cả mọi người hiện ra vẻ khiếp sợ cực độ, cảm khái vì Dương Thanh Đế thần kỳ không thôi.

“Thái Gia Gia ta vốn là nhất đại kiêu hùng, đi đường thường nhân không dám đi, làm việc thường nhân không dám làm, chịu đau nhức thường nhân không dám chịu, thành tựu của hấn, tự nhiên cũng là thường nhân không thể có.” Thạch Nham cười nhạt một tiếng.

Đang lúc mọi người chú mục xuống, Dương Thanh Đế thần thể nát bấy, phảng phất chỉ còn một cục hài cốt tàn phá, cùng thần thể vẫn lạc không có gì khác nhau. Đối với người bình thường mà nói, nặng như vậy, ý nghĩa thần thể triệt để hỏng mất.

Nhưng mà ở sau khi thần thể bạo vỡ, Dương Thanh Đế trái tim y nguyên mạnh mẽ mà hữu lực nhảy lên, hơn nữa khí huyết không ngừng phóng thích bành trướng lực lượng!

Kỳ tích rất nhanh hiển hiện ra.

Cái gân mạch đứt gãy kia nhúc nhích như con rắn nhỏ, như chủ động nối liền, trong hài cốt sinh ra cốt tủy mới, cốt cách như là chất ngọc trở nên óng ánh sáng long lanh, huyết nhục mới rất nhanh sinh ra lần nữa.

Thần thể huyết nhục hấn phảng phất một kiện máy móc, rất nhanh tạo ra máu, thịt, cốt tủy, gân mạch.

Đây là sự khôi phục thần kỳ của Bất Tử Trọng Sinh Quyết.

Rất rõ ràng, ở trên trình độ Bất Tử Trọng Sinh Quyết, Dương Thanh Đế nếu so với Thạch Nham đi càng xa hơn.

916. Chương 908: Cô Độc Đi Xa

Trong tinh hà mệnh mông một đoàn mười thân ảnh như thoi bay, rong ruổi rất nhanh, hướng phía cực tây Mã Gia Tinh Vực, nơi có vô số toái tinh hình thành Toái Tinh Vực mà đi.

Long Trúc nhắm mắt lại, từng bước ngưng luyện thần thể, giống như đại đa số võ giả, không có đặc thù cổ quái.

Dương Thanh Đế cũng là đột phá, nhưng hoàn toàn không giống, từ khi vừa mới bắt đầu liền vô cùng đặc biệt, tạo ra động tĩnh cũng lớn hơn rất nhiều.

Thạch Nham và bốn người Nạp Hâm chưa từng chú ý Long Trúc nhiều, toàn bộ chú ý đều đặt ở trên người Dương Thanh Đế.

Thời gian vội vàng, trong nháy mắt công phu, năm ngày nhanh chóng xẹt qua.

Trên người Dương Thanh Đế phóng thích tuyệt vọng ý cảnh, chẳng những chưa từng tiêu giảm một tia, ngược lại phát ra càng cường hàn tinh luyện, chất chứa áo nghĩa thần kỳ, không ngừng tăng lên.

Ở trong lĩnh vực của hắn, phía trên từng thức hải giống như đều che một tầng bóng tối nhìn không thấy, phẳng phát yêu ma nhìn tâm linh, mang đến tuyệt vọng, làm cho ý chí chiến đấu cùng tâm tính người ta lâm vào trạng thái mê muội.

Người cảnh giới hơi thấp, thậm chí sẽ dao động căn bản linh hồn, có thể cả đời bị chìm trong một tầng mê vọng và sợ hãi.

Thần thể hắn thông qua Bất Tử Trọng Sinh Quyết khôi phục hoàn toàn.

Gân mạch đứt gãy, huyết nhục trọng sinh, cốt cách cốt tủy được gầy dựng lại, từ một hài cốt đầy máu, trải qua thời gian mấy ngày rất nhanh khôi phục, cùng trước khi không có đột phá đã không có bất kỳ khác biệt gì.

Sự biến hóa này, làm cho bất luận kẻ nào trừ Thạch Nham ra, đều phát ra một cổ hàn ý.

Bất Tử Thân!

Khôi phục khủng bố như thế, coi như là Mã Gia Tinh Vực cũng cực kỳ hiếm thấy, không có chủng tộc gì có thể đạt tới tốc độ cao như thế.

Điều này làm cho người ta không tự kìm hãm được cảm thấy sa sút tinh thần, cảm thấy có chút vô lực, cảm thấy Dương Thanh Đế tựa như thượng thiên sủng nhi, lại không biết hắn đã từng trả giá qua cái gì, trải qua cái gì, mới có thể có thành tựu ngày hôm nay.

Dương Thanh Đế thối thể mở màn, nhưng cảnh giới hắn kéo dài tăng trưởng không có vì vậy mà ngưng lại.

Hắn ngồi ngay ngắn không động, linh hồn dần tế lãng lẽ xoay chuyển, phóng thích ra áo nghĩa chấn động càng mãnh liệt đáng sợ.

Dần dần, ngay cả Nạp Hâm, Phí Lan cũng cảm thấy không thể tưởng tượng, cảm thấy căn bản không thực tế.

Bất kỳ một võ giả nào, lúc đột phá cảnh giới đều rất khó đạt được tăng trưởng, mà Dương Thanh Đế phẳng phát đánh vỡ cái gông cùm xiềng xích này, ở lúc đột phá, cảnh giới tăng lên phẳng phát không có hạn chế, thủy chung vững bước chậm rãi đề thăng.

Lại là mười ngày trôi qua.

Dương Thanh Đế linh hồn dần tế lãng lẽ xoay chuyển, dần dần vững vàng xuống, Thần lĩnh vực đáng sợ được phóng thích ra lãng lẽ tán dật, làm cho tâm thần mọi người an tâm một chút.

Liền vào lúc này, Dương Thanh Đế tựa như dần dần tĩnh lại, thần thái bình tĩnh tự nhiên, ánh mắt an tường yên lặng.

Loại cảnh làm cho người ta cảm thấy sợ hãi bất an tuyệt vọng, mặc dù sớm biến mất, nhưng cảm giác hắn mang đến cho người ta, y nguyên lờ lờ trong thức hải không tiêu tan, làm cho mọi người hình thành áp lực không biết tên, khó nói lên lời.

“Thái gia gia, người hiện tại cảm giác như thế nào?” Thạch Nham vẻ mặt vui vẻ, nghiêm túc hỏi thăm.

Dương Thanh Đế trong mắt mang theo một tia cảm xúc, khẽ gật đầu, tỉnh táo nói: “Cũng không tệ lắm, Thần Vương nhị trọng thiên cảnh, ừm, còn thiếu một ít, bằng không ta có thể càng tiến một bước.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người mắt lộ kỳ quang, tâm thái kinh hãi.

“Thạch Nham, ta không cùng các ngươi đi chung.” Dương Thanh Đế trầm ngâm một chút, đột nhiên nói ra.

Thạch Nham kinh ngạc: “Làm sao vậy?”

Dương Thanh Đế quay đầu, nhìn về phía sâu trong Mã Gia Tinh Vực, đuôi lông mày giật giật, lạnh nhạt nói: “Không biết vì sao, tại một địa phương của phiến tinh vực này, tựa như. . . Có đồ vật gì đó hấp dẫn ta. Ở lúc ta đột phá, bên trong linh hồn dần tế truyền đến một cỗ rung động, ta muốn một mình đi qua xem, tùy tiện mang cảnh giới ổn định thật tốt.”

” Có đồ vật gì đó hấp dẫn ngươi?” Nạp Hàm ngữ khí khô khốc, trong lòng phát ra một cỗ ý niệm quỷ dị trong đầu, hắn rất nhanh lắc đầu xua tan: “Có thể cụ thể chút không?”

Bọn người Thạch Nham, Phí Lan, Lý An Na, cũng kinh ngạc nhìn hướng hắn.

“Không thể nói.” Dương Thanh Đế lắc đầu: “Nhưng ta có dự cảm, vật kia đối với ta rất quan trọng, có thể mang đến trợ giúp cùng biến hóa lớn lao cho ta.”

“Nếu như vậy, thái gia gia nhất định phải chú ý. Mã Gia Tinh Vực không giống Thần Ân Đại Lục chúng ta, cường giả như rừng, chủng tộc rất nhiều, ngươi mặc dù đột phá Thần Vương nhị trọng thiên, nhưng y nguyên không thể tung hoành không sợ như năm đó, vẫn phải cẩn thận một chút.” Thạch Nham trịnh trọng nói.

Hắn tự nhiên sẽ không phản đối.

Dương Thanh Đế không phải người bắn tên không đích, không có một chút dự cảm và nắm chắc sẽ không nói lung tung, hắn nói có kỳ diệu, tất nhiên có chuyện tình kỳ dị nào đó.

Mã Gia Tinh Vực chính là cao cấp tinh vực, ẩn chứa vô tận kỳ ảo, nếu như Dương Thanh Đế có thể ở chỗ này đạt được cơ duyên, Thạch Nham tự nhiên cũng sẽ thật lòng vì hắn mừng rỡ, tự sẽ không ngăn trở tương lai của hắn.

“Chính ngươi cẩn thận một chút.” Dương Thanh Đế cười cười, ôn nhu nói: “ cái tinh vực này có rất nhiều chỗ cổ quái, ngươi gần đây xăng bận, nhưng cũng không phải là người không biết chừng mực, hy vọng ngươi thủy chung như hôm nay, biết rõ phương hướng và mục tiêu của mình.

Ngừng một chút, hắn nhìn thoáng qua Long Trúc, cũng không có đông dài tiếp nữa, hướng mọi người nhẹ gật đầu, chột bứt ra rồi đi.’

Đột phá đến Thần Vương nhị trọng thiên, hắn đã có năng lực di chuyển trong hư không, không cần lo lắng bị năng lượng bão táp quấy thành phần vụn, lần này ly biệt, làm cho mọi người đối với hắn tràn đầy chờ mong.

Không biết vì sao, tất cả mọi người có cảm giác, cảm giác thời điểm gặp lại, hắn nhất định sẽ gây cho mọi người càng nhiều ngạc nhiên.

Dương Thanh Đế thân ảnh cô độc, trong tinh không vụt sáng chợt trôi qua, dần dần đi xa, dần dần hóa thành một điểm đen, trở thành một phần tử của màn sao.

Thạch Nham yên lặng nhìn xem hắn biến mất, cho đến rốt cuộc tìm kiếm không thấy, lúc này mới quay đầu, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Nạp Hàm cùng Phí Lan, nhìn xem thân ảnh cô độc kiêu ngạo dung nhập tinh không, nhẹ gật đầu, không có nhiều lời cái gì.

Nhưng trong lòng bọn họ, lại đồng thời tuôn ra một cái ý niệm.. .

Người này tính cách cực đoan, nói không chừng sẽ trở thành một cái truyền thuyết của Mã Gia Tinh Vực, lấy tư thái chói mắt hàng lâm, tỏa sáng che lấp đại đa số cường giả hiện nay.

Loại cảm giác này không có nguyên do, cẩn thận suy nghĩ thậm chí cảm thấy được có chút không thể tưởng tượng, dù sao lúc này Dương Thanh Đế vẫn chỉ là tiểu võ giả Thần Vương nhị trọng thiên.

Nhưng bất luận Phí Lan hay là Nạp Hâm, đều nghĩ như vậy, đều cảm thấy hẳn có thể đạt tới độ cao như thế.

Từ Cổ Lan Tinh đến Toái Tinh Vực có lộ trình vài tháng, đây là dựa theo tốc độ Cự Nhân Tộc đến cân nhắc.

Trong tinh không mịt mờ, bọn người Thạch Nham và Nạp Hâm phi hành.

“Tiền bối, vì sao các người không có chiến hạm? Chiến hạm tốc độ không phải nhanh hơn sao?” Một ngày nào đó, Tập Thác nhin không được hỏi thăm: “Ở Liệt Diễm Tinh Vực chúng ta chiến hạm hoành hành, chiến hạm cường hãn kích phát thần tinh lực, tốc độ cực kỳ mau lẹ. Chiến hạm di chuyển rất thoải mái, võ giả có thể ở bên trong tu luyện, không cần tiêu hao một tia lực lượng, thoải mái hơn rất nhiều?”

Bọn người Kiệt Tư Đặc, Tử Diệu, nghe Tập Thác vừa nói như vậy, cũng nhin không được nữa nhìn về phía Nạp Hâm.

Nạp Hâm cười khở, thở dài một hơi: “Ở trong Mã Gia Tinh Vực, chiến hạm đích thật là phương tiện giao thông chủ yếu, chiến hạm đẳng cấp cực cao cực kỳ lợi hại, hơn nữa cực kỳ nổi tiếng. Chỉ là tộc của ta có chút đặc thù.”

“Là như thế nào?” Tập Thác vẽ mặt hiếu kỳ.

“Mã Gia Tinh Vực đại đa số chiến hạm lưu thông cũng không thích hợp tộc của ta.” Nạp Hâm có chút xấu hổ: “Chúng ta hình thể quá lớn, không có chiến hạm thích hợp cho chúng ta, trừ phi chuyên môn đặt hàng, nhưng như vậy phí tổn rất cao, chúng ta không giàu có như vậy.”

Tập Thác giật mình: “Thì ra là như vậy.”

Cự Nhân Tộc thể tích khổng lồ, chỉ có chiến hạm chế tạo chuyên môn mới thích hợp bọn họ, nhưng cần rất nhiều thần tinh, Cự Nhân Tộc không đủ giàu có, căn bản là chịu không nổi.

Bởi như vậy, liền làm cho nhất tộc bọn họ thủy chung không có chiến hạm, chỉ có thể lấy thân thể di chuyển trong hư không.

“Mảnh nhỏ sinh mệnh cổ thụ Mộc Tộc, có thể đổi lấy bao nhiêu thần tinh? Có đủ các người chuộc tộc nhân hay không? Còn nữa, người ý định đổi cùng người nào? Có bảo đảm không?” Thạch Nham nghĩ nghĩ, cũng nghiêm nghị hỏi thăm.

Nạp Hâm mỉm cười: “Sinh mệnh cổ thụ tàn phế Mộc Tộc, tuyệt đối giá trị liên thành, cụ thể bao nhiêu ta tạm thời đánh giá không ra, nhưng tuyệt đối không chỉ bảy mươi vạn cực phẩm thần tinh ít như vậy. về phần cùng người nào đổi, ha ha, chờ đến Toái Tinh Vực các người sẽ biết, chỗ này có giao dịch tràng cực kỳ an toàn.”

Nghe hẳn vừa nói như vậy, Thạch Nham yên lòng, cười nói: “Tiền bối xem ra sớm có lập kế hoạch.”

“Ừm, trong lòng là có mục tiêu.” Nạp Hâm không có giấu diếm: “Hắn gọi là Vi Phát, chỉ có Nguyên Thần nhị trọng thiên cảnh, chưa tính là rất lợi hại, nhưng hẳn vẫn là chủ nhân chợ giao dịch giao dịch tràng chính quy lớn nhất Toái Tinh Vực, cũng là công đạo an toàn nhất.”

Thạch Nham kinh ngạc: “Chỉ có Nguyên Thần nhị trọng thiên cảnh, có thể trấn được Toái Tinh Vực sao? Hẳn dựa vào cái gì?”

Mọi người cũng đều cực kỳ hiếu kỳ khó hiểu.

Toái Tinh Vực rất đặc thù, từ vô số toái tinh cấu thành, cực kỳ rộng lớn, ẩn chứa rất nhiều hung hiểm, thậm chí có tài liệu Nguyên Thủy cấp.

Một chỗ như vậy, cường giả đến đây thám hiểm thuộc về rất nhiều tộc, trong đó không thiếu Hư Thần Cảnh, một cái Vi Phát chỉ có Nguyên Thần nhị trọng thiên cảnh giới, dựa vào cái gì có thể đứng vững, lại dựa vào cái gì có thể trở thành chủ nhân giao dịch tràng lớn nhất?

“Bằng gia gia của hần chính là Thủy Thần cảnh.” Nạp Hâm nói khẽ.

Mọi người toàn bộ trầm mặc.

“Vi Phất gia gia chính là Thủy Thần nhất trọng thiên cảnh, ở một chỗ thần bí tại cực tây Mã Gia Tinh Vực khổ tu, nhiều năm chưa từng lộ diện. Chỉ là, cực tây chúng ta bất luận kẻ nào cũng biết chỗ đáng sợ của hần, chỉ cần hần còn sống, không có chính thức vắng lạc, không có bất kỳ người nào dám can đảm trêu chọc Vi Phất.” Nạp Hâm nghiêm túc nói: “Huống chi Vi Phất mặc dù cảnh giới không cao, nhưng bên cạnh tùy tùng lại không kém, mấy người đó đều từ chỗ gia gia của hần, đều là Hư Thần cường giả, còn có người ở Hư Thần tam trọng thiên.”

“Thì ra là thế.” Thạch Nham nhẹ gật đầu: “Sau lưng có chỗ dựa hùng hậu, tự nhiên không sợ bọn đạo chích, khó trách người này có thể ở Toái Tinh Vực đứng vững vàng.”

“Nhưng ta không thích người này, quá gian trá.” Nạp Hâm thở dài một hơi: “Cùng hần giao dịch, nhất định sẽ bị hần lột một lớp da xuống, ngấm lại liền đau đầu, ai.”

“Nếu không chuyện này để cho chúng ta ra mặt?” Thạch Nham nghĩ nghĩ, chăm chú đề nghị: “Cự Nhân Tộc các người, nổi danh dễ gạt gẫm, giao cho chúng ta nói không chừng tốt một chút.”

Nạp Hâm nhân tình sáng lên, trầm ngâm trong chốc lát, nhẹ gật đầu, đáp ứng xuống.

917. Chương 909: Huyết Kịch

Một chiếc chiến hạm từ tinh mang ngọc cốt rèn luyện thành, dài hơn hai trăm mét, rộng hơn bốn trăm mét, lẳng lẳng đi trong hư không.

Ở hai bên chiến hạm, có từng dãy cột, trên mỗi một cây cột đều có một tên võ giả bị trói lên bằng gân mãnh thú, có mấy ngàn người, trong đó đại đa số cảnh giới ở Chân Thần cùng Thần Vương cảnh.

Chiến hạm từ một góc u ám di chuyển, cũng hướng phía Toái Tinh Vực bay đi.

Đoàn người Thạch Nham cùng Nạp Hâm, từ một phương hướng khác tới, ở trên hư không đột nhiên gặp mặt.

Trên chiến hạm, dựng một lá cờ, trên lá cờ có ba thanh huyết kiếm tạo thành tiêu chí Tam Xoa Kịch, tựa như đại biểu cho thế lực nào đó.

“Đó là Huyết Kịch, Huyết Kịch là một cỗ thế lực cực tây, do rất nhiều dị tộc nhân hình thành, ở Toái Tinh Vực cũng rất cường đại, thường xuyên phái mô nô đi lấy quặng.” Nạp Hâm liếc qua chiến hạm, chậm rãi giải thích nói: “Huyết Kịch nổi danh khó chơi, cực tây rất nhiều người không thích bọn họ, bởi vì bọn họ từ nhiều tộc hỗn tạp, làm việc không nắm chắc, làm việc không có chừng mực.”

Thạch Nham một đường đi tới, thông qua Nạp Hâm giảng thuật, đối với phân bố thế lực cực tây coi như là có nhận thức.

Cực tây nhiều tộc hỗn tạp, có ma tộc, yêu tộc cường đại, cũng có rất nhiều nhân tộc cùng dị tộc độc hữu Mã Gia Tinh Vực, các thế lực lớn nhỏ rất nhiều, Huyết Kịch chính là một cỗ thế lực trong đó, tính là có chút danh tiếng.

Chủ nhân Huyết Kịch, nghe nói là Hư Thần tam trọng thiên cảnh, một người rất lợi hại hung tàn ở cực tây.

Người này chiêu mộ cường giả, đến từ các chủng tộc khác nhau, hần không so đo điểm này, chỉ cần vì hần cống hiến sức lực, mặc kệ trước kia đã làm cái gì, đều được trọng dụng.

Chiến hạm đó thuộc về Huyết Kịch.

“Cách Toái Tinh Vực càng ngày càng gần, chúng ta sẽ dần dần gặp được rất nhiều chiến hạm đi đến chỗ ấy, Huyết Kịch chỉ là một trong số đó, đằng sau còn có thể đụng phải càng nhiều.” Nạp Hâm giải thích.

Thạch Nham cười cười.

Mục tiêu nhất trí, Thạch Nham đoàn người cách chiến hạm này càng ngày càng gần, một lát sau, thậm chí có thể chứng kiến người trên chiến hạm.

“Cách Bó!”Đột nhiên, Phong Nhiêu khuôn mặt biến đổi, nhin không được khẽ quát một tiếng.

Nàng triệt để tập trung chú ý lại, hít sâu một hơi, chuyên chú nhìn hướng chiến hạm, nhìn về những người bị trói phía trên chiến hạm, sắc mặt càng ngày càng khó coi: ”Lô Tú, Bách Nam, Á sát..

Phong Nhiêu thân thể mềm mại run lên: “Là người Thanh Quỷ chúng ta!”

Nàng vừa nói như vậy, Thạch Nham cũng biểu lộ ngưng trọng lên, nhíu mày, trong ánh mắt ánh sáng như thực chất, chăm chú ngưng thần tưởng tận xem xét.

Trên chiến hạm, rất nhiều người bị trói bằng gân mãnh thú, vừa nhìn đã biết là họ bị bắt làm mỗ nô.

Thạch Nham sắc mặt cũng chìm xuống.

Lúc trước từ vãn Thần Địa tới,xbọn họ cùng Phí Lan đi chung, sau đó bọn người Phong Kỳ và Phạm Hạc tiến đến, không có cùng bọn họ đi tới Cổ Lan Tinh.

Không nghĩ tới cách một thời gian ngắn, bọn họ lại gặp lại cố nhân ở chỗ này, chỉ là trạng thái cố nhân hiện tại tựa như rất không xong.

“Các người nhận thức người bị bắt?” Nạp Hâm thấp giọng hỏi thăm.

Thạch Nham nhẹ gật đầu.

“Bọn họ sẽ rất thê thảm.” Nạp Hâm thân thái ngưng trọng: “Bị người Huyết Kích bắt, sẽ bị đưa’vào chỗ hung hiểm nhất Toái Tinh Vực lấy quặng, mười người, có thể sống sót một người đều xem như may mắn. Ta nghĩ, bọn họ sợ là phải chết hơn phân nửa, may mắn sống sót, cũng sẽ tiếp tục bị giam cầm, đưa tới địa phương càng nguy hiểm, cuối cùng một người cũng đừng mơ tưởng còn sống.”

Lời vừa nói ra, Phong Nhiêu khuôn mặt phát lạnh: “Cha ta, cha ta nói không chừng cũng ở bên trên.”

“Đích xác ở bên trên, tại phía kia chiến hạm còn có người, là Áo cổ Đa bọn họ.” Phí Lan buồn bã nói.

Nàng ở Hư Thần cảnh giới, bọn người Thạch Nham nhìn không thấy khu vực góc chết, nàng có thể lợi dụng phương pháp đặc thù nhìn xem: “Toàn bộ người ban đầu ở vãn Thần Địa còn sống sót, hầu như đều bị giam cầm ở trên chiến hạm, nhưng Phạm Hạc, Áo cổ Đa tựa như không có bị nhốt, hẳn là đầu phục đối phương.”

Phong Nhiêu thân thể mềm mại run rẩy, hốc mắt nhất thời ẩm ướt, đôi mắt trông mong nhìn hướng Thạch Nham.

“Tiền bối.” Thạch Nham suy nghĩ một chút, thành khẩn hỏi thăm Nạp Hâm: “Huyết Kích có phải rất cường đại hay không?”

“Ở cực tây tính là có chút danh khí, Cự Nhân Tộc chúng ta cũng không dám trêu chọc, người muốn thế nào?” Nạp Hâm nhíu mày.

“Trên chiến hạm nọ các người cảm giác thoáng một chút, nhìn xem người mạnh nhất ở cảnh giới gì.” Thạch Nham quay đầu lại nhìn về phía Phí Lan.

Phí Lan nhắm mắt do thám.

Nạp Hâm do dự một chút, cũng lặng lẽ cảm thụ.

Không bao lâu, Nạp Hâm dần dần nói: “Có một tên Hư Thần nhất trọng thiên cảnh.”

“Ừm, đây cũng là phát hiện của ta.” Phí Lan mở miệng.

“Cứu cha ta, Thạch Nham, cầu người!” Phong Nhiêu đau khổ cầu khẩn, khuôn mặt hiện ra vệt nước mắt, ánh mắt đau thương.

“Tiền bối!”Thạch Nham khom người, chăm chú năn nỉ nói: “Mong tiền bối ra tay trợ giúp!”

Hắn chột nhìn về phía Phí Lan.

Phí Lan trầm mặc thoáng một chút: “Ta tự nhiên không sao cả, nhưng nếu như không có Nạp Hâm trưởng giả đáp ứng, chúng ta ăn không tiêu.”

Mọi người ào ào nhìn về phía Nạp Hâm.

Nạp Hâm cau mày thật sâu: “Trên chiến hạm này chỉ có Hư Thần nhất trọng thiên, nhưng Huyết Kích thực lực không đơn giản như thế, chúng ta thật sự không muốn trêu chọc đối phương, ai, người để cho ta suy nghĩ đi.”

Một mặt khác của chiến hạm.

Phong Kỳ đầu tóc rối bù bị trói ở trên một cây cột trụ, ánh mắt uể oải, khoe miệng còn có vết máu, tựa như bị thương không nhẹ.

Ở cách hắn không xa là rất nhiều những cây cột khác, tất cả đều bị trói bằng gân mãnh thú, càn gãy dựa, sợi gân càn in sâu vào bên trong máu thịt, đau đớn không cần nói cũng biết.

Áo Cổ Đa chấp tay đứng ở một bên, sắc mặt cười lạnh: “Phong Kỳ, người nghĩ thông suốt đi, nếu quy thuận Huyết Kích, người ít nhất có thể không chết, dù sao người cảnh giới không thấp, nếu cố ý như thế, hắc hắc, sợ là không thoát vận mệnh bị tru sát.”

u minh Thống lĩnh Mạc Ny Tạp, cười quyến rũ nói: “Phong Kỳ đại ca, người thật sự phải hiểu rõ ràng, chỉ cần người có thể sống sót, quá để ý cái khác làm gì? Nơi này không phải Liệt Diễm Tinh Vực, người cũng cần bản không cần để ý thanh danh của người.”

Phong Kỳ trong mắt uể oải, hiện ra một tia hung lệ ghét hận: “Ta vẫn là câu nói kia, muốn ta quy thuận có thể, nhưng phải cam đoan toàn bộ huynh đệ của ta cũng không sa vào số phận mở nô!”

“Chúng ta đã thông báo đại nhân, đại nhân không đồng ý.” Mạc Ny Tạp thở dài một tiếng: “Những huynh đệ của người cảnh giới quá thấp, không đáng lọt mắt xanh đại nhân, mà đại nhân cũng khan hiếm mở nô, tự nhiên sẽ không cho phép. Nhưng đại nhân cam đoan, đạt tới Thần Vương nhị, tam trọng thiên, có thể giao mở nô cho người, chỉ cần người cúi đầu.”

“Không được!” Phong Kỳ quát cường lắc đầu: “Trừ phi để cho các huynh đệ của ta đều còn sống, bằng không ta tuyệt sẽ không đáp ứng!”

“Thật đúng là một tên đầu gỗ.” Mạc Ny Tạp hừ nhẹ một tiếng, lập tức rời đi, mặt mũi bắt đầu tràn đầy xuân tình tươi cười, đi đến nói chuyện với một tên tộc nhân Âm Linh Tộc gầy gò.

Người nọ, đúng là người phụ trách chiến hạm, cường giả Hư Thần nhất trọng thiên duy nhất, Đồ Phong.

“Tiểu mỹ nhân, hắn nói như thế nào?” Đồ Phong cười tủm tỉm, đưa tay đặt ở trên lưng Mạc Ny Tạp: “Quả nhiên là diệu nhân, chờ đến Toái Tinh Vực, ta chuẩn bị chút thứ tốt cho người.”

“Vây cảm ơn đại ca trước.” Mạc Ny Tạp/kiều cười dịu dàng, chợt bắt đắc dĩ nói: “Hắn vẫn như vậy, nhất định phải đáp ứng để cho tất cả huynh đệ của hắn còn sống, mới bằng lòng quy thuận.”

“Không biết sống chết!” Đồ Phong cười lạnh: “Đại nhân đang cần mở nô, hắn có nhiều thủ hạ phế vật như vậy giữ lại có gì dùng? Tự nhiên là làm mở nô! Nếu không nhìn hắn còn có vài phần lực lượng, ta sớm giết hắn rồi, ừm, chờ đến Toái Tinh Vực, hắn nếu y nguyên khăng khăng một mực, hắn cũng phải trở thành mở nô, ở chỗ hung hiểm nhất chịu chết.”

“Đại ca cần phải hỗ trợ ta, hướng đại nhân nói tốt một chút, ta cũng không muốn liều mạng làm mở nô đâu.” Mạc Ny Tạp Kiều Kiều nói, thân thể chủ động đẩy lên, như thủy xà chậm rãi lắc lư, làm cho bộ ngực sữa ma sát vào cánh tay Đồ Phong.

Đồ Phong vẻ mặt hưởng dụng, nụ cười dần dần đậm đặc: “Yên tâm đi, ta sao cam lòng để người làm việc nặng, đưa tay che chở người cũng không phải là việc gì khó khăn.”

Mạc Ny Tạp có chút hài lòng, cười càng vui sướng, mị thái lay động người.

“Ta nếu giúp người, sẽ rước lấy lửa giận chủ nhân Huyết Kích, sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Cự Nhân Tộc chúng ta.” Nạp Hâm cân nhắc hồi lâu, cười khổ không ngừng, lắc đầu liên tục.

“Làm sao hần biết?” Thạch Nham kinh ngạc.

“Bọn họ đương nhiên sẽ biết, người được cứu rồi, tự nhiên cũng sẽ có người rời đi, nhất định sẽ bấm báo lên.” Một tên tộc nhân Cự Nhân Tộc, thần thái bất an nói.

“Các người chịu thiệt, tổn hại, bất lợi còn chưa đủ à?” Thạch Nham sắc mặt lãnh khốc, ánh mắt rét lạnh nói: “Ta có nói để cho người sống rời đi sao? Cự Nhân Tộc các người thiện lương, nhưng ta thì không, ta đã ra tay thì khẳng định một tên cũng không để lại, không cho tin tức lộ ra một tia.”

Nạp Hâm cùng tộc nhân Cự Nhân Tộc, sắc mặt đồng thời biến đổi.

“Có gần trăm người Huyết Kích, người muốn toàn bộ giết sạch, người.. người sao có thể làm như thế?” Người nọ còn nói thêm.

“Tiền bối, ta chỉ muốn người đáp ứng một việc.” Thạch Nham hít sâu một hơi: “Người giúp chúng ta kiểm chế tên cường giả Hư Thần nhất trọng thiên cảnh kia, đưa hần giam cầm lại, chuyện còn lại giao cho chúng ta làm là được.”

Phí Lan ở Hư Thần nhất trọng thiên, người mạnh nhất bên đối phương một khi bị giam cầm, coi như là nhân số gần trăm, cũng rất khó chống đỡ Thạch Nham bên này tàn sát, Nguyên Thần tam trọng thiên Lý An Na, cũng là một cường đại trợ lực, cũng có thể làm cho đối phương tổn thất thảm trọng trong nháy mắt.

Biết rõ đối phương hư thật, Thạch Nham có nắm chắc rất lớn.

“Nếu như chỉ là tạm thời giam cầm người nọ, ừm, ta có thể trợ giúp các người.” Nạp Hâm nhíu mày: “Nhưng chúng ta sẽ không giúp các người đại sát, chúng ta rất khó làm được việc giết hại người nhỏ yếu, trừ phi tự bảo vệ mình.”

“Vậy cứ như vậy.” Thạch Nham sắc mặt dần dần lạnh lùng xuống, quay đầu lại nhìn về phía bọn người Phí Lan, nói ra: “Hy vọng mọi người trong chốc lát có thể làm sạch sẽ một chút.”

“Áo Cổ Đa làm sao bây giờ?” Tập Tu Ân nhẹ nói: “Hần dù sao từng là người Thiên Niết Thần Quốc chúng ta.”

“Giết! Ta tự động thủ!” Thạch Nham không chút do dự, chợt nhếch miệng cười: “Cũng nên thực hiện lời thề của ta năm đó.”

918. Chương 910: Hôm Nay, Ta Tới Thực Hiện Lời Thề!

Mười mấy năm trước, ở Luyện Ngục Tinh, hần đã từng nói muốn trong trăm năm chém giết Áo cổ Đa.

Năm đó rất nhiều người cảm thấy hần điên rồi, cảm thấy hần quả thực không thể nói lý, cuồng vọng căn bản không có khả năng thực hiện.

Đến hôm nay, hần cũng đạt tới Nguyên Thần cảnh, mặc dù kém Áo Cổ Đa một tiểu cảnh giới, nhưng hần tin tưởng, hần hôm nay tuyệt đối có thực lực lập sát Áo Cổ Đa.

Cũng nên là ngày thực hiện lời thề.

Nạp Hâm để cho hai gã tộc nhân đi cùng tạm thời rời xa khu vực thị phi, làm cho người trên chiến hạm không nhìn thấy bọn họ.

Chợt, Nạp Hâm nhắm mắt lại, linh hồn dần tể xoay chuyển, hư giới từ thức hải hần xuất hiện, dần dần hướng chiến hạm bao phủ.

Đồ Phong trên chiến hạm, còn đang trêu chọc Mạc Ny Tập, suy nghĩ có phải nên tìm cái sương phòng yên lặng, cùng Mạc Ny Tập giao lưu trao đổi.

Đột nhiên, Đồ Phong sắc mặt biến hóa, ngẩng đầu nhìn lên trời, trong mắt nhất thời phát ra giận dữ.

“Cự Nhân Tộc chết tiệt! Cũng dám tới tìm ta, thật không biết sống chết!” Đồ Phong hừ lạnh một tiếng, một tay đẩy Mạc Ny Tập ra, khoanh chân ngồi xuống trên chiến hạm.

Hư giới của hắn, cũng đột nhiên xuất hiện, đó là một rừng rậm rất lớn, chính giữa có chấn động Mộc hệ nồng đậm, những cây cổ thụ rất nhanh sinh sôi, trong khoảnh khắc liền mang không gian trên chiến hạm phủ đầy.

Hư Thần Cảnh cường giả tác chiến, thường xuyên ý lại hư giới, hai người này cũng không ngoại lệ.

Đồ Phong hư giới vừa ra, hướng phía hư giới Nạp Hâm đè ép tới, muốn cho rừng rậm tràn ngập khắp mỗi ngõ ngách, cổ thụ trong rừng rậm phảng phất như xúc tua, muốn đem hư giới Nạp Hâm quấn chặt lấy.

Trong hư giới Nạp Hâm, từng dãy núi lừng không hiển hiện ra, trầm trọng đè ép xuống.

Trong hư giới Đồ Phong, Những cây cổ thụ nổ như pháo nổ, hư giới cũng giống như hồng mắt, rừng rậm dần dần thu nhỏ lại.

Hắn sắc mặt phát lạnh, nhện không được cả kinh quát: “Đúng là tộc lão Cự Nhân Tộc duy nhất! Đáng chết! Hắn dám ra tay với ta!”

Hư giới ép xuống, đưa linh hồn đàn tể của hắn chế trụ, từng núi ầm ầm hướng về đỉnh đầu hắn, phảng phất trận pháp kỳ diệu, mang thần thể Đồ Phong trấn trụ, làm cho hắn không thể có tinh lực ra tay.

Trên chiến hạm, Phong Khả ngẩng đầu mờ mịt nhìn bầu trời sắc mặt khác thường.

Rất nhiều người bị giam cầm, cũng phát ra một tia hy vọng, âm thầm chờ mong.

Một khi tiến vào Toái Tinh Vực bọn họ cả đời này cũng không có hy vọng, sẽ phải ở chỗ hung hiểm nhất làm pháo hôi, nguyên một đám chết đi.

Bất luận người ra tay là ai, đối với bọn họ mà nói, đều là một cơ hội.

Áo Cổ Đa cũng ngưng ngẩn, nghi hoặc nhìn hướng đỉnh đầu, trong lòng rét run: “Dĩ nhiên là Hư Thần Cảnh cường giả, rốt cục là người nào?”

Hắn là Nguyên Thần nhị trọng thiên, chỉ biết là Hư Thần Cảnh chiến đấu hư giới, nhưng dù sao hắn vẫn không thể khám phá chân đế thiên địa, căn bản không phát giác ra Nạp Hâm tồn tại.

Hắn không có chứng kiến Nạp Hâm, lại chứng kiến một người quen, Áo Cổ Đa sắc mặt bỗng nhiên âm trầm, khó có thể ức chế la hoảng lên: “Thạch Nham!”

Một đạo thân ảnh, từ khu vực u ám phút chốc ra mặt, tốc độ cực nhanh, cự kiếm cầm trong tay bắt đầu khởi động huyết khí, mang ra huyết hải đầy trời, lạnh lùng xông thẳng tới phía hắn.

Bọn người Phí Lan, Lý An Na, Tạp Tu Ân, cũng nguyên một đám ra mặt, toàn bộ thi triển lực lượng áo nghĩa ra.

Phong Nhiêu cùng Long Trúc, bởi vì cảnh giới hơi thấp, không có tham dự trận chiến này, được ba tộc nhân Cự Nhân Tộc bảo hộ rời xa vòng chiến.

Phí Lan tiến lên, trên người hiện ra từng sợi tơ u tối lớn bằng ngón cái, khí tức ăn mòn cực kỳ dày đặc, từng sợi ăn mòn lực, vừa đụng vào chiến hạm, liền như có được linh tính, chủ động tìm kiếm con mồi. Từng cái võ giả bị ăn mòn lực xâm nhập, thần sắc ngốc trệ, từ bên trong thần thể bị ăn mòn, linh hồn đàn tể cũng dần dần mòn đi, căn bản không thoát ra được.

-

Lý An Na ánh mắt khát máu tàn bạo, nàng vẫy tay một cái, một cái dòng nước xoáy hắc ám rất lớn như mặt trời màu đen hàng lâm, mang một ít võ giả bao phủ trong đó, ở trong bóng tối tuyệt đối, nguyên một đám võ giả ý thức mơ hồ, thức hải cùng linh hồn đàn tể đều lâm vào hắc ám, không có bất kỳ cảm giác có thể dò xét bốn phía.

Trong bóng tối tuyệt đối, Lý An Na như cá gặp nước, dễ dàng thu gặt lấy tính mạng, như hắc ám tử thần.

Tử Diệu, Tạp Tu Ân, Tạp Thác cũng trùng kích lên, tinh táo chọn Thần Vương nhị, tam trọng thiên cảnh giới đại khai sát giới, ra tay tàn nhẫn, không có một chút do dự.

“Thạch Nham! Là Thạch Nham!”

Người bị giam cầm, nhin không được hét rầm lên, mặt mũi tràn đầy vui mừng.

Phong Khả nghe được thanh âm, kích động không thôi, giương giọng hét to: “Ta ở chỗ này!”

Cầm thần kiếm trong tay, Thạch Nham phảng phất một đạo huyết quang, bỗng nhiên hiện thân ở bên cạnh Áo cổ Đa, bình tĩnh nói: “Năm đó ở Luyện Ngục Tinh, ngươi thiếu chút nữa giết ta, ta từng thề, trong trăm năm lấy đầu trên cổ ngươi, hôm nay, ta tới thực hiện lời thề.”

Một đạo thân ảnh khổng lồ, từ chỗ u ám đằng xa hiển hiện ra, hần là Nạp Hâm.

Cau mày thật sâu, Nạp Hâm nhìn bốn người trên chiến hạm, sắc mặt cực kỳ phức tạp, không biết nghĩ cái gì, con mắt thỉnh thoảng hiện ra vẻ kinh hãi muốn chết.

Hắn làm cho tất cả mọi người rời đi chiến hạm, cũng không được tới gần chiến hạm, để cho bọn họ ở một chỗ không thấy chiến hạm chờ đợi.

Nhưng chính hắn, lại một thân một mình tới, ở phía xa yên lặng quan sát.

Đoạn thời gian này trôi qua chính là ba ngày.

Ba ngày sau, Thạch Nham là nguồn suối lực lượng, không hề phóng xuất ra lực lượng thần bí tà dị, Phí Laậ/Ịạp Thác, Lỵ An Na ba người, không nói một lời, nhắm mắt lại khoan chân trên chiến hạm, yên lặng điều tức.

Đợi cho ba người trầm tĩnh lại, Thạch Nham cũng yên tĩnh ngồi xuống, chấn động quanh thân dần dần suy yếu, chỉ thỉnh thoảng lóe lên ở trong thần thể.

Nạp Hâm tới, đứng trên chiến hạm, chầm chầm đánh giá bốn người, cường điệu nhìn về phía huyết sắc ấn ký trên mi tâm ba người Tạt Thác, Phí Lan, Lỵ An Na.

Lại là vài ngày trôi qua.

Thạch Nham tĩnh lại đầu tiên, nhưng hắn vẫn không hề động đậy, mà là thật sâu nhìn về phía ba người bên cạnh, vẻ mặt như nghĩ tới cái gì.

Đến hôm nay, hắn rốt cục rõ ràng, tại sao người sở hữu Huyết Văn Giới, sẽ là chủ nhân Thị Huyết Bát Hồ Tông.

Không đơn giản là cảnh giới lực lượng cường hân, càng chủ yếu chính là, người này có thể làm cho lực lượng cảnh giới Thị Huyết Bát Hồ Tông không ngừng tăng lên.

Thông qua huyết sắc ấn ký, người nọ có thể mang tinh khí cùng linh hồn đàn tế nuốt vào chuyển Hóa, quán chú cho tùy từng!

Huyết sắc ấn ký, chính là thứ duy nhất tiếp thu năng lượng thần kỳ duy, chỉ cần Thị Huyết Bát Hồ Tông theo sau hắn, cùng hắn một đường, sẽ từ mỗi lần huyết chiến, cùng hắn đạt được tăng cường cảnh giới lực lượng trên phạm vi lớn.

Thị Huyết Bát Hồ Tông lực lượng áo nghĩa thần kỳ huyền ảo, lại có thể đạt được chủ nhân ban cho năng lượng cùng hồn lực linh hồn đàn tế rèn luyện tinh thuần, há có đạo lý?không cường đại

Hắn giật mình hiểu rõ ra.

Cũng là giờ khắc này, hắn có thể khẳng định Phí Lan, Tạt Thác, Lỵ An Na ba người thừa kế có được huyết sắc ấn ký, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi hắn!

Coi như không xưng hô hắn là chủ nhân, cũng sẽ như người hầu trung thành nhất, tận tâm phụng dưỡng hắn, giữ gìn an toàn của hắn, vì hắn bán mạng.

Bởi vì, hắn có thể ban cho bọn họ tất cả!

Lực lượng cùng cảnh giới, tại tinh vực nào, cũng đều là ân huệ vô giá không có khả năng cự tuyệt nhất, cũng là tha thiết ước mơ nhất!

Mấy ngày sau, Lỵ An Na, Phí Lan, Tạt Thác lần lượt tỉnh lại.

Tạt Thác mở mắt ra, nhẹ giọng nói một câu: “Ta sắp đột phá Nguyên Thần nhị trọng thiên.” Hắn nhìn về phía Thạch Nham, hai con ngươi hiện lên ý cảm kích thật sâu.

Lỵ An Na cười nhạt một tiếng, liếc qua Phí Lan: “Đại nương, ta thấy ngươi sẽ không còn muốn rời khỏi Thạch Nham đi?”

Phí Lan nhẹ gật đầu, cười tủm tỉm nói: “Đánh chết không ly khai.”

Đã trải qua một lần này, chỉ có ba người bọn họ rõ ràng, bọn họ thu hoạch được cái gì, những thu hoạch kia có thể mang đến cho bọn hắn chỗ tốt gì.

“Các người, ấn ký trên trán các người, ta đã từng gặp.” Vừa lúc đó, Nạp Hâm cân nhắc một chút, nhẹ giọng nói: “Ngàn năm trước, ta đã thấy có người trên trán cũng có ấn ký như thế, người kia, cực kỳ đáng

Thạch Nham, Phí Lan, Lý An Na, Tạp Thác bốn người, đồng thời nhìn về phía hắn.

921. Chương 913

Lời của Nạp Hâm làm cho bốn người Thạch Nham thần sắc chấn động.

Người có được huyết sắc ấn ký, tám chín phần mười thuộc về Thị Huyết Bát Hồ Tông nhất mạch, Phí Lan, Lý An Na cố ý tới chỗ này, mục đích chính yếu nhất cũng là tìm người.

Phụ thân của Lý An Na, Phí Lan, mạnh nhất gia tộc Hắc Âm Huyết Mộ một đời này, theo tình đồ chỉ dẫn đi vào Liệt Diễm Tinh Vực, Phí Lan cùng Lý An Na hai người rất muốn biết bọn họ còn sống hay không.

Nạp Hâm để cho bọn họ nhìn thấy hy vọng.

“Có thể nói rõ chi tiết cho chúng ta không?” Lý An Na ngữ khí có chút run rẩy bất an, trong lòng chờ mong, lại có chút sợ hãi.

Nàng hy vọng người theo lời Nạp Hâm, là phụ thân cùng đại bá hắn, lại sợ hãi là không phải.

Phí Lan ánh mắt u ám, nhúu mày tầng tầng lớp lớp, như là vỏ cây cổ thụ vạn năm, khô khốc không ánh sáng, giờ khắc này Phí Lan cũng khấn trương lên.

Nạp Hâm trầm mặc một hồi, có chút sợ hãi nhìn hướng bốn người Thạch Nham: “Các người. . . Có phải là cùng hắn có quan hệ?”

“Có chút sâu xa.” Thạch Nham cười cười: “Mong rằng tiên bối giải thích nghi hoặc cho chúng ta.”

“Đại khái là một ngàn năm sáu trăm năm trước, thời gian quá dài, con số tính chuẩn ta cũng không biết, lúc đó tràng diện giống như là ác mộng, khắc sâu ở trong tâm linh ta, dường như mới xảy ra hôm qua, ta nhớ rất rõ ràng.”

“Năm đó ta chỉ có Nguyên Thần nhất trọng thiên cảnh giới, cùng chiến sĩ trong tộc tiến vào Toái Tinh Vực, muốn tìm kiếm tài liệu tu luyện cho tộc nhân.”

“Chúng ta nghe được một tin tức, nói ở trong Toái Tinh Vực có người phát hiện tài liệu Nguyên Thủy, cực kỳ trân quý. Chúng ta biết rõ năng lực của mình, khẳng định không có khả năng có được, nhưng chúng ta cũng rất tò mò, liền cùng đi quan sát.”

“Chỗ sâu trong Toái Tinh Vực là khu vực hung hiểm đáng sợ nhất, tụ tập rất nhiều võ giả, đều có ý đồ chém giết đoạt tài liệu Nguyên Thủy cấp.”

“Chiến đấu không thể tránh khỏi phát sinh, rất thảm thiết, lúc ấy thế lực cực tây khắp nơi xuất động chiến đấu tranh giành, với ta mà nói chính là cuộc đời ít thấy, ấn tượng khắc sâu vĩnh viễn không có khả năng quên.”

“Lúc chiến đấu kịch liệt nhất nhất, có một lão giả khô gầy mặc áo tơi, trên trán có huyết sắc ấn ký đột nhiên hiện thân. Hắn vừa xuất hiện liền lập tức bước đi tới chỗ tài liệu Nguyên Thủy cấp, hắn một đường đi tới, toàn bộ cường giả giao chiến nguyên một đám ánh mắt ngốc trệ, liền tiếp mất đi sinh mệnh khí tức, trực tiếp tử vong. Nói hắn đi qua, không ai có thể hoạt động, chờ hắn tiến vào trung ương, xung quanh mấy ngàn tên cường giả tham chiến, một người không sót toàn bộ vãn lạc, là chân chính vãn lạc..

“Hắn giống như là đi dạo trong vườn hoa, không đếm xỉa hung hiểm bên trong, rất nhàn nhã thông dong mang tài liệu Nguyên Thủy cấp đi, từng bước một tiến vào chỗ sâu nhất Toái Tinh Vực, sau đó biến mất.”

“Lúc ấy, bên ngoài có rất nhiều người nhỏ yếu đang xem cuộc chiến, chúng ta chính là một trong số đó, chúng ta bởi vì cách khá xa, cho nên cũng không chịu ảnh hưởng.”

“Đợi vài ngày sau khi hấn rời đi, trong chúng ta mới có người đi qua điều tra, lại phát hiện mấy ngàn võ giả tham chiến, nguyên một đám linh hồn đàn tể tiêu tán, thần thể sinh cơ diệt tuyệt, phảng phất một xác ướp khô cằn, không có chút sinh mệnh khí tức nào, triệt để tiêu vong.”

Kể đến nơi này, Nạp Hàm ngừng lại, cười khổ nói: “Lúc ấy tham gia chiến đấu, có rất nhiều người đạt tới Hư Thần Cảnh, thậm chí. . . có một tồn tại Thủy Thần nhất trọng thiên, đều vẫn lạc.”

Thạch Nham, Phí Lan, Lý An Na, Tạp Thác bốn người, sắc mặt khác thường, trong lòng kinh hãi.

“Là hấn! Người kia từng hiện thân tại Liệt Diễm Tinh Vực, tu luyện tử vong áo nghĩa!” Sau hồi lâu, Lý An Na mới sâu kín nói ra: “Xem ra hấn ở Vân Thân Chi Địa cũng không có bị đánh chết, Cách Lô lưu lại hỗn loạn áo nghĩa, đã chết rồi, hấn lại như cũ còn sống, thật sự là đáng sợ.”

Người nọ, nắm đó hiện thân ở Liệt Diễm Tinh Vực, cũng mang đến họa kiếp, làm cho hơn mười sinh mệnh tinh mất đi sinh cơ, làm cho rất nhiều cường giả Liệt Diễm Tinh Vực vẫn diệt.

Tộc trưởng Hắc Ám Thiên Mạc, cũng là quốc sư Thần Quốc, gặp người này một chút, tìm được Hủ Thực áo nghĩa, biết một chút chuyện có quan hệ với huyết sắc ấn ký, hấn nói muốn đi Vân Thân Chi Địa giải cứu một huynh đệ, hấn là Cách Lô tu luyện hỗn loạn áo nghĩa.

Cách Lô chết rồi, linh hồn đàn tể hồng mất, chỉ để lại truyền thừa để cho Tạp Thác kế thừa.

Người tu luyện tử vong áo nghĩa, lại y nguyên từ trong áp chế của thần tộc cường giả còn sống, hơn nữa đi vào Mã Gia Tinh Vực, ở Mã Gia Tinh Vực cũng làm ra chuyện kinh hồn.

“Các người cùng hấn có quan hệ gì? Ấn ký trên trán các người, cùng hấn giống như đúc!” Nạp Hàm do dự một chút, nói: “Chờ đến Toái Tinh Vực, các người tốt nhất đừng dễ dàng triển lộ ấn ký, nếu không sẽ rước lấy phiền toái cực lớn;”

Nạp Hàm cười khổ, tiếp tục nói: “Cực tây rất nhiều thể lực và rất nhiều cường giả tiền bối, đều táng thân ở trận chiến ấy, nếu để cho bọn họ biết rõ các người cùng người nọ có quan hệ, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Thạch Nham bốn người nhìn nhau, đồng thời trầm mặc lại.

“Yên tâm, chúng ta có chừng mực, sẽ không dễ dàng bày ra ấn ký. Thật sự bất đắc dĩ, cũng sẽ không để lại sơ hở.” Hồi lâu, Thạch Nham nhếch miệng điềm nhiên nói: “Sẽ giống như hôm nay, mang người có thể đưa tới phiền toái, trực tiếp giết sạch toàn bộ.”

Nạp Hàm trong lòng phát lạnh, biểu lộ càng khổ sở.

Hấn có chút hối hận liên quan quá sâu cùng Thạch Nham, người này căn bản chính là côn đồ, thủ đoạn lạnh khốc vô tình, có quan hệ với người nọ, không biết sau này Cự Nhân Tộc có rước lấy tai nạn ngập đầu hay không.

“Được rồi, các người nói chuyện đi, ta không quấy rầy nữa.” Nạp Hàm thở dài một hơi, xoay người rời đi, bước đi đến chỗ Cự Nhân Tộc cùng Tử Diệu, Phong Nhiêu.

“Các người đều có thu hoạch gì?” Ở sau khi hấn rời đi, Thạch Nham bật cười lớn, thoải mái nói: “Ta mang lực lượng thu hoạch được phân cho ba người các người hơn phân nửa. Nhất là Phí Lan tiền bối, ngài cảm thấy như thế nào?”

“Rất tốt, phi thường tốt, cực kỳ cực kỳ tốt!” Phí Lan nhẹ gật đầu: “Loại chuyện này, sau này có thể làm nhiều mấy lần, ừm, càng nhiều càng tốt, ta không ngại giúp người chia sẻ chút áp lực.” Đình trệ một chút, nàng thật lòng nở nụ cười: “Năng lượng chấn động mạnh mẽ như vậy, vượt qua cực hạn thừa nhận của người, ba người chúng ta giúp người chia sẻ một chút, đối với người cũng là một loại trợ giúp, đúng không?”

Lý An Na, Tạp Thác con mắt đều phát sáng lên.

Thạch Nham cười cười: “Đích thật là như vậy, nhiều năng lượng như vậy ta ăn không tiêu, không có khả năng hấp thu toàn bộ. Có các người trợ giúp chia sẻ, ừm, ta cũng có thể thoải mái rất nhiều.”

Bốn người nhìn nhau, ngừng một chút, đều không hẹn mà cùng nở nụ cười, thần thái cực kỳ sung sướng.

Phí Lan, Tạt Thác, Lỵ An Na ba người, đến hôm nay rốt cuộc biết bí mật của Thạch Nham, biết rõ hẩn đặc thù đến cỡ nào, có thể mang đến trợ giúp kinh khủng bậc nào cho bọn hẩn.

Hấp thu tinh khí cùng linh hồn đàn tể cường giả, sau khi chuyển hóa biến thành lực lượng, rèn luyện linh hồn đàn tể bản thân, làm cho nhận thức đối với lực lượng áo nghĩa càng thêm khắc sâu, loại thủ đoạn tà ác hại người ích ta này, tuyệt đối là một loại kiêng kỵ, một khi bị người khác biết được, khẳng định không tiếc tất cả giá lớn diệt đi tai họa.

Đây là lực lượng cấm kỵ! Là thế gian tuyệt đối không nên tồn tại!

Nhưng đối với kẻ có lợi mà nói có thể mang đến chỗ tốt lớn cỡ nào, người trong cuộc thì lòng sáng như tuyết.

“Xem ra không cần ta nhiều lời, không cần ta giải thích cái gì, các người cũng biết diệu dụng trong đó.” Thạch Nham cười cười, gật đầu nói: “Chúng ta an bài thoả một chút, tiếp tục lên đường đi.”

Bọn người Phong Khả, Bích Thiên khẳng định không thể đi chung tới Toái Tinh Vực, Thạch Nham để cho Kiệt Tư Đặc, Long Trúc, Phong Nhiêu ba người, cùng bọn họ trở về cổ Lan Tinh, tạm thời tránh đầu gió trước, tránh bị người Huyết Kích phát hiện dị thường.

Rất nhanh, chuyện an bài thỏa đáng, Kiệt Tư Đặc, Long Trúc, Phong Nhiêu ba người cùng bọn họ trở về cổ Lan Tinh. Thạch Nham, Phí Lan, Lỵ An Na, Tạt Thác, Tạt Tu Ân, Tử Diệu sáu người tiếp tục cùng ba người Cự Nhân Tộc tới Toái Tinh Vực.

Toái Tinh Vực.

Một hồ nước bích lam sắc, có một cung điện thủy tinh, ở dưới hồ nước.

Đây là tổng bộ Huyết Kích.

Trong một gian đại điện làm bằng tử thủy tinh, có bày đặt vài ngọn đèn nhỏ, ngọn đèn này là một cái chén, bên trong có hỏa diễm chất chứa chấn động kỳ diệu, như tầng tầng sóng nước kéo dài, dường như có sinh mệnh khí tức.

Phút chốc, hỏa diễm của một cái chén trong đó phiêu hốt bất định, chấp chờn một hồi, sau đó dập tắt.

Anh anh anh!

Tử trong đại điện thủy tinh, truyền đến tiếng phong minh kịch liệt, như lợi khí vỡ ra.

Hưu hưu hưu!

Từng đạo thân ảnh từ khu vực khác bỗng nhiên phóng tới, phân biệt xuất hiện ở trong đại điện, nguyên một đám nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đã tắt trong cái chén.

“Đồ Phong vẫn lạc!” Một người trong đó khẽ quát một tiếng: “Hẩn lần này chỉ là phụ trách vận chuyển mỏ nô tới, cũng không có mệnh lệnh cùng người giao chiến, như thế nào bị giết chết?”

“Lập tức bẩm báo đại nhân!” Lại có một người quát chói tai: “Bất luận là người nào, dám can đảm giết huynh đệ Huyết Kích chúng ta, cũng phải đưa hẩn tìm ra, ta muốn lột da hẩn!”

“Đại ca Đồ Phong đâu?”

“Hẩn ở trung ương Toái Tinh Vực.”

“Lập tức truyền báo hẩn, để cho hẩn tra rõ việc này, Đồ Triệu nhất định sẽ toàn lực ứng phó, vì đệ đệ của hẩn báo thù.”

“Vâng.”

Những Huyết Kích cường giả, ở trong đại điện tử thủy tinh, không ngừng phát ra tin tức, thông truyền khắp nơi.

Ở một khu vực khai thác mỏ trong Toái Tinh Vực.

Huyết động cực lớn truyền đến tiếng nổ vang kinh thiên động địa, rất nhiều mỏ nô bị phái tới, ào ào bị chấn chết thảm tại chỗ, toàn thân huyết nhục vấy ra.

Oành ùng ùng!

Huyết động đột nhiên sụp đổ, rất nhiều mỏ nô bị chôn ở trong, chợt một đạo thân ảnh thần thái dữ tợn, đột nhiên xuất hiện, ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên: “Đệ đệ, ta thề, nhất định cho kẻ giết người ném tận toàn bộ cục hình thể gian!”

Trong tiếng gầm gừ, hấn mau lẹ rời đi, một đường nhấc lên gió rít cuồng bạo, đến khu vực võ giả tụ tập của Toái Tinh Vực bên ngoài phóng đi.

Thân ảnh hấn xẹt qua, rất nhiều khu vực Toái Tinh Vực dưới chân truyền đến thanh âm nổ vỡ, có rất nhiều võ giả thể lực khác ào ào sợ hãi mất to.

“Mẹ kiếp, Đồ Triệu cái tên điên này thế nào lại lên cơn?”

“Không biết ai chọc giận cái tên điên này, tên kia sợ là gặp xui xẻo.”

“Trêu chọc người này không có kết cục tốt.”

“Đừng nói nữa, bị tên điên đó nghe được sẽ không tốt.”

Mọi người thấp giọng nghị luận, nhưng trên mặt đều lộ ra vẻ sợ hãi, thần sắc rung động, như sợ bị Đồ Triệu đang vụt đi trên bầu trời phát giác.

922. Chương 914: Treo Giải Thưởng Trăm Vạn

Cách Toái Tinh Vực càng ngày càng gần, đoàn người Thạch Nham dần dần gặp phải rất nhiều chiến hạm, những chiến hạm kia chủng loại đa dạng, kết cấu cũng kỳ lạ cổ quái.

Có chiến hạm lấy gỗ làm chủ tài, cũng có chiến hạm lấy xương cốt, khoáng thạch đặc thù hoặc kim loại khan hiếm.

Chiến hạm có hình lăng, có hình bay thoi, cũng có hình như khổng lồ yêu thú, thậm chí có như đại thụ, trên các chiến hạm đủ loại kiểu dáng đều có rất nhiều mỏ nô, có cường giả tọa trấn.

Thần Vương cảnh, Nguyên Thần cảnh, tùy thời đều có thể gặp, Hư Thần Cảnh cũng không thiếu, chủ nhân chiến hạm cường đại đều là cấp bậc này.

Cấp độ chính thể của võ giả Mã Gia Tinh Vực, đích xác nếu so với Liệt Diễm Tinh Vực cao hơn một cái cấp bậc lớn, ở trên Liệt Diễm Tinh Vực, Nguyên Thần đỉnh phong đã là nhân vật trong truyền thuyết, rất ít có thể thấy, nhưng ở chỗ này lại bình thường vô cùng.

Bọn họ đụng phải chiến hạm, rất nhiều nhân vật phía trên, đều rất lớn mật thăm dò rõ ràng về bọn họ, thỉnh thoảng còn sẽ chủ động hỏi thăm một sự tình.. .

... Là chuyện Đô Phong bị giết.

Trong Toái Tinh Vực, Đồ Triệu lấy trăm vạn cực phẩm thần tinh làm giải thưởng để tìm kiếm bất kỳ tin tức có quan hệ với việc Đô Phong bị giết, chỉ cần có thể cung cấp tin tức chuẩn xác, liền có thể đạt được một đồng thần tinh xa xỉ.

Trăm vạn cực phẩm thần tinh là một món tiền khổng lồ, Cự Nhân Tộc ở Cổ Lam Tinh sống nhiều năm, toàn bộ tích súc cộng lại cũng không đạt được trình độ như vậy.

Không ai hoài nghi Thạch Nham.

Tộc nhân Cự Nhân Tộc ; tạo ra tập bình phong hoàn mỹ che phủ bọn họ, làm cho người khác không hề có liên tưởng đến.

Ở cực tây, Cự Nhân Tộc là chủng tộc hòa bình, bọn họ không bị xâm phạm đến cùng tuyệt sẽ không chủ động đắc tội người khác, càng thêm không có khả năng làm ra chuyện tình đuổi tận giết tuyệt.

Bởi vì đi cùng Nạp Hâm, ven đường rất nhiều cường giả các thể lực, thấy bọn họ cũng chỉ hỏi thăm bọn họ có nhìn thấy nhân vật khả nghi, tuyệt đối không thể tưởng được người khởi xướng liền ở trước mắt.

“Tộc các ngươi, thật đúng là thanh danh rất tốt, nói các ngươi chủ động đui tận giết tuyệt ai cũng không tin. Ha ha đi cùng các ngươi một, vận khí của chúng ta quả nhiên là rất tốt.” Thạch Nham cười nói.

Nạp Hâm vẽ mặt khổ tâm, bất đắc dĩ nói: “Nhưng vẫn là phá lệ, nếu không đi cùng các ngươi, chúng ta tuyệt đối không thể làm được loại chuyện này, phương châm của chúng ta trước sau như một.”

“Sự tình gì đều có ngoại lệ tộc các ngươi cũng nên thay đổi thay đổi ý nghĩ, nếu như một mực dè dặt khi dè như vậy, một ngày nào đó các ngươi sẽ đi hướng diệt vong.” Thạch Nham nghiêm sắc mặt “Các ngươi thiên phú tu luyện không kém, lực lượng cường hãn, cường giả ngang cấp bậc rất khó chống lại, các ngươi trời sinh thần lực, là chiến sĩ kiệt xuất nhất của thượng thiên, làm gì phải đau khổ trói buộc bản thân? Nếu các ngươi có thể như chủng tộc khác, vì chủng tộc mạnh mẽ mà không từ thủ đoạn, ta nghĩ các ngươi đã sớm đã là một trong những chủng tộc cường hãn nhất Mã Gia Tinh Vực.”

“Nói thì nhẹ nhàng, nhưng làm không dễ, tiền bối chúng ta dạy bảo dĩ hòa vi quý, sẽ không dạy dò tâm cơ tà ác. Vài ngàn năm đã thành thói quen, không phải nói đổi là có thể đổi.” Nạp Hâm thở dài một hơi.

Sau khi trao đổi với Thạch Nham, rất nhiều chuyện hắc cũng suy nghĩ cẩn thận, cũng biết Cự Nhân Tộc phải thay đổi, nếu y nguyên bảo thủ không chịu chuyển biến, bọn họ thủy chung không có khả năng mạnh mẽ.

“Các ngươi phải chậm rãi thích ứng.” Thạch Nham cười cười: “Đi cùng ta, ta sẽ để các ngươi biết rõ, có đôi khi chỉ cần có thể hạ quyết tâm, đối với người khác hung ác một chút, những thứ có được sẽ vượt qua các ngươi tưởng tượng.”

Trên đường đi, Thạch Nham không ngừng quán thâm rất nhiều tư tưởng tà ác cho Cự Nhân Tộc, ý đồ khiến chủng tộc này từng bước một thay đổi tâm tính.

Trên đường không ít thế lực chiến hạm, gặp bọn họ hay là sẽ hỏi thăm Đồ Phong chút chuyện tình, vẫn không có hoài nghi bọn họ.

Trải qua mấy tháng thời gian, đoàn người Thạch Nham rốt cục đặt chân ở bên ngoài Toái Tinh Vực.

Đây là một thành thị có hình bàn cờ, nằm ở trên đất bằng của một khối toái tinh tại biên giới Toái Tinh Vực, lớn cỡ Thần Phật Chi Địa, chính giữa có rất nhiều phòng đấu giá, tửu lâu, khu buôn bán nhỏ, cửa hàng tài liệu, vô cùng náo nhiệt phồn hoa.

Thành này có tên Toái Tinh Thành, không có chủ nhân, không có quy củ gì, bất luận kẻ nào có thể tùy ý ra vào, có thể giao dịch, trao đổi trong đó.

Bên cạnh Toái Tinh Thành, chính là Toái Tinh Vực có được vô số tài liệu tự nhiên, vô số khu vực khai thác mỏ vô chủ hoặc có chủ, rất nhiều nơi hung hiểm, dữ dội loạn lạc không ngớt, mỗi một ngày đều hấp dẫn vô giả thăm dò, mỗi một khắc đều có người chết.

Sau khi Thạch Nham đi vào Toái Tinh Thành, rõ ràng phát hiện rất nhiều võ giả con mắt tà dị, một mực dò xét người tới, cường ngạnh tìm tòi ở trong mỏ nô đưa tới, như muốn tìm ai đó.

Hình ảnh của bọn Phong Khả, tựa hồ bị người Huyết Kích khảm ở trong tinh thạch đặc thù, những người kia cầm tinh thạch trong tay, tìm kiếm trong các mỏ nô được đưa tới, ý đồ mang cái chết của Đồ Phong điều tra rõ ràng.

Đương nhiên, bọn họ cũng không dám sờ vào toàn bộ người đến.

Một ít chiến hạm của thế lực cường đại, sau khi thả neo bọn họ chỉ dám xa xa quan sát, không dám tiến lên chủ động yêu cầu điều tra.

Có ít người, Huyết Kích tựa như không dám dễ dàng đắc tội.

“Khá tốt mang bọn Phong Khả đi, bằng không vừa tiến vào Toái Tinh Vực sẽ bị phát hiện, đến lúc đó liền thật sự phiền toái.” Tập Thác hạ giọng, lặng lẽ nói.

Phí Lan sắc mặt lạnh lẽo, quát lớn: “Từ giờ trở đi, chuyện tình lúc trước không được nói đến một câu. Nơi này võ giả cảnh giới cao thâm, cách xa nhau vạn mét, cũng có thể nghe được tiếng nói chuyện, một khi bị người cảm thấy dị thường, chuyện sẽ rất khó xử lý.”

Tạp Thác trong lòng rung mình, liên tục gật đầu đáp ứng, thậm hạ quyết tâm, đem chuyện này tạm thời quên đi.

Nạp Hâm” và hai tộc nhân Cự Nhân Tộc, ở Toái Tinh Thành rất dễ thấy, hình thể bọn họ thực sự quá lớn, lại không thể như yêu tộc tùy ý chuyển biến thân thể, đứng trong thành, bọn họ phẳng phất ba toà núi nhỏ.

Ba người Thạch Nham đi cùng bọn họ thoát nhìn cực kỳ kỳ quái, bởi vì Cự Nhân Tộc cũng không thường trao đổi với người khác, cổ Lan Tinh cũng tương đối vắng vẻ, bọn họ rất ít cùng người khác thân cận.

“Tiền bối, chúng ta tách ra đi, người chỉ cần nói cho chúng ta biết cửa hàng Ngải Phát ở nơi nào là được.” Thạch Nham cảm thấy được sự kỳ quái của người bên ngoài, hạ giọng nói.

“Bên kia.” Nạp Hâm chỉ nhẹ một cái phương hướng: “Lúc đi qua vào cửa hàng lớn nhất là được, Ngải Phát ở Toái Tinh Thành rất có tên tuổi, cửa hàng cũng rất lớn. Cùng hẩn giao dịch, chỉ cần để phòng hẩn ép giá, ngược lại không cần lo lắng bị giở trò người này một khi cùng người đạt thành giao dịch, là phi thường uy tín.”

“Ừm, chờ chuyện làm thỏa đáng chúng ta gặp lại sau.” Thạch Nham cười cười, cùng Phí Lan, Tạp Thác, Tạp Tu Ân, Lỵ An Na, Tử Diệu rời đi, bước về phương hướng hẩn vừa chỉ.

Toái Tinh Thành từ trên không quan sát, chính là bố cục bàn cờ, tựa như ẩn chứa thâm ý nào đó.

Đương nhiên, Thạch Nham cũng không quan tâm những điều này, chỉ là ven đường đánh giá nguyên một đám người xa lạ, tiểu tâm cẩn thận đi đến phòng đấu giá Ngải Phát.

Rất nhanh, một tòa cổ lâu cao nguy nga hiển hiện ra trong tầm mắt bọn họ, nó như là thạch bảo, cao vài trăm mét, toàn thân từ loại ngân sắc kỳ dị xây thành, lập lòe sáng bóng ánh bạc.

So sánh cùng nó những kiến trúc xung quanh đều nhỏ hơn một chút.

Thạch Nham cười nhạt một tiếng, biết rõ chỗ ấy hẩn là nơi cần đến, hẩn mang theo bọn người Phí Lan rất nhanh đi tới.

Dưới cửa đá của cổ lâu, một thiếu niên nhỏ gầy, tu vi Thần Vương nhị trọng thiên cảnh ồn ào: “Để cho ta đi vào! Ta muốn gặp Ngải Phát đại nhân, ta có thứ tốt dâng lên!”

Trước cửa, có một tên võ giả như tháp sắt, thân cao ba mét, trên người toát ra yêu tộc khí tức tu vi, Nguyên Thần nhị trọng thiên, hẩn chắn cửa ra vào, híp mắt, không kiên nhẫn quát: “Cút!”

“Lần này ta cho ra thứ tốt, Ngải Phát đại nhân nhất định có hứng thú, ta dám cam đoan!” Thiếu niên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Nếu ngươi sơ sót, Ngải Phát đại nhân tất nhiên sẽ tức giận, ngươi để cho ta vào đi thôi.”

“Cút!” Yêu tộc đại hán hừ lạnh một tiếng, tùy ý phát tay.

Thần thể thiếu niên như bóng cao su như bị đè ép đẩy ra, một đường lặn đến bên cạnh chân Thạch Nham, khoe miệng tràn ra một vết máu.

Hẩn bò lên, nhú mày nhìn thoáng qua Thạch Nham, rồi tiếp tục cầu khẩn nói: “Cầu người, cha ta cần thần tinh, thứ ta có Ngải Phát đại nhân khẳng định có hứng thú.”

“Đại nhân không có thời gian để ý người, xú tiểu tử mỗi lần người tới, đều chỉ là tin tức rác rưởi hoặc những thứ không đáng giá, chỉ làm phiền Ngải Phát đại nhân.” Yêu tộc đại hán mặt lạnh: “Ta cảnh cáo người, nếu còn dám xông loạn, đừng trách ta ra tay không đúng mực.”

Thiếu niên sắc mặt phát lạnh, tựa như biết rõ hẩn thật sự dám giết người, ánh mắt rung động, ừ ừ thở dài, thân sắc đau khổ, thì thào nói nhỏ nói: “Cái chỗ kia thật là quá tà dị, toàn bộ sinh cơ đều diệt tuyệt, không có dấu hiệu sinh mạng một bóng cây ngọn cỏ, hẩn là. . . hẩn là người nọ năm đó từng dạo qua, chỗ ấy khẳng định có lĩnh vực ý chí của hẩn.”

Con mắt Phí Lan đột nhiên phát sáng lên.

Thân ảnh nàng nhoáng một cái, liền tới đến bên cạnh thiếu niên, trầm ngâm một chút, thấp giọng hỏi thăm: “Người nói cái gì? Có thể nói kỹ càng một chút không?”

Thiếu niên tinh thần chấn động, vội vàng nói: "Ta lần trước đi vào trong Toái Tinh Vực, tìm được một chỗ quái dị dị, chỗ ấy không có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh, thiên địa năng lượng tựa hồ bị giam cầm, phẳng phất còn có áo nghĩa bắt đầu khởi động, ta không dám xâm nhập, ở biên giới trong chốc lát, đã cảm thấy toàn thân suy yếu vô lực, tranh thủ thời gian liền lui ra..

Phí Lan trong lòng vừa động, không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Thạch Nham.

Thạch Nham khẽ gật đầu.

"Người ở lại chỗ này, cũng không cần đi nơi nào, chờ trong chốc lát chúng ta đi ra. Tin tức của người, chúng ta muốn./- Phí Lan trầm giọng nói.

Thiếu niên mặt mũi tràn đầy vui mừng, liên tục gật đầu: "Tốt! Ta nhất định chờ các người đi ra!"

Thạch Nham, Lý An Na, Tạp Thác đều nhìn ra vẻ ngạc nhiên trong mắt đối phương, chợt không nói một lời hướng phía cổ lâu bước đi.

"Các người tới mua đồ, hay là bán đồ?"v Yêu tộc đại hán, ôm vai lười nhác nói.

"Bán,ta muốn gặp chủ nhân Ngải Phát của các người." Thạch Nham cười cười: "Mua bán Lớn, trăm vạn cực phẩm thần tinh, ta cam đoan Ngải Phát có hứng thú."

"Đi theo ta." Yêu tộc đại hán nhìn bọn hắn trong chốc lát, sau khi phát hiện có Phí Lan Hư Thần Cảnh, mới nhẹ gật đầu, bước đi nhanh vào bên trong.

Thạch Nham bốn người tiến vào.

923. Chương 915

Trong tinh vực nào, thần tinh đều là tiền lưu thông chính yếu nhất, trong thần tinh chất chứa năng lượng thiên địa, có thể dễ vỡ giả hấp thu. Điểm này cam đoan thần tinh vĩnh viễn trân quý.

Mã Gia Tinh Vực có rất nhiều sinh mệnh tinh, có sinh mệnh tinh thiên địa năng lượng cực kỳ dư thừa, nếu ở đó tu luyện, quanh năm suốt tháng tích lũy, lực lượng sẽ từng bước tăng trưởng.

Nhưng mà, võ giả không có khả năng đều sinh hoạt tại sinh mệnh tinh, còn cần đi khu vực khác ma luyện.

Mà rất nhiều khu vực đặc thù, thiên địa năng lượng bị triệt để ngăn cách, võ giả một khi bị thương, tiêu hao đại lượng lực lượng, phải thông qua thần tinh đền khôi phục.

Mã Gia Tinh Vực có cực phẩm thần tinh, một khối cực phẩm thần tinh chất chứa lực lượng rất là khổng lồ, có thể khôi phục một phần mười lực lượng Nguyên Thần cảnh.

Thần tinh cũng là nguồn cung cấp năng lượng cho chiến hạm, trận pháp, các loại bí bảo, rèn luyện đan dược, cùng một nhịp thở với võ giả tu luyện, cũng là bởi vì như thế, thần tinh vĩnh viễn sẽ không mất giá trị, vĩnh viễn đều được dùng làm tiền để lưu thông.

Giải thưởng trăm vạn thần tinh, do Huyết Kích treo lên, món tiền khổng lồ này dẫn tới rất nhiều người thèm thuồng, thế cho nên làm cho rất nhiều người nổi tiếng tin tức linh thông ở Toái Tinh Thành đều sôi trào lên.

Cả Toái Tinh Thành tìm hung thủ sát hại Đồ Phong, tìm tin tức có liên quan, Ngải Phát cũng không ngoại lệ.

Ngải Phát ở Toái Tinh Thành rất có tên tuổi, không đơn giản buôn bán các loại tài liệu tu luyện, còn ra bán chiến hạm, chiến xa, kiểm giữ các loại nô lệ, hơn nữa nuôi dưỡng rất nhiều thám tử, thu thập tin tức kỳ lạ, lợi dụng những tin tức kia kiếm lấy lợi nhuận phong phú.

Ở trung ương cổ lâu, Ngải Phát ở trong một đại điện đẹp đẽ quý giá, cầm chén thủy tinh trong tay, nhẹ nhàng lắc lắc.

Trong chén rượu, rượu ngon đỏ thắm như máu tươi, mùi thơm ngát say lòng người, theo cổ tay hắn lắc lư, rượu đỏ nhộn nhạo phát ra tầng tầng hào quang xa hoa.

Ngải Phát nhẹ nhàng nhấp một ngụm, say mê tinh tế thưởng thức, ánh mắt lạnh nhạt nhìn người trước mắt, nói: “Ta và Huyết Kích các người mua bán nhiều năm, tự nhiên chiều ứng các người, ta và đệ đệ người cũng có gặp mặt vài lần.. . Ta sẽ lưu ý.”

Đồ Triệu trên mặt hiện đầy vết cắt, thần thái dữ tợn, cầm chén rượu trong tay, trên khuỷu tay có một con rắn nhỏ màu xanh quấn quanh, con rắn nhỏ lưỡi phun ra nuốt vào, trong đôi mắt nhỏ tam giác hung quang rạng rỡ.

“Vây đa tạ, chỉ cần có thể tìm được hung thủ, ta sẽ tự mình tới dâng trăm vạn thần tinh.” Đồ Triệu đứng lên, khom người: “Toái Tinh Thành người linh thông tin tức nhất, xin nhờ.”

Ngải Phát một tay ôm theo chén thủy tinh, cái tay còn lại thoải mái quơ quơ, cười tủm tỉm nói ra: “Yên tâm, nếu quả thật có người tìm được tin tức, sớm nhất tất nhiên là người của ta.”

“Ừm, điểm ấy ta tin tưởng, cho nên mới tới tìm người.” Đồ Triệu thần thái nghiêm túc: “Nếu như người muốn động thủ, kính xin lưu lại người sống, để cho ta tự mình đến ra tay.”

“Đương nhiên. Tình cảm của huynh đệ các người ta có thể hiểu được, người an tâm đi, chuyện này ta sẽ chú ý.” Ngải Phát sáng khoái nói.

“Đại nhân, có mấy người lạ tới gặp, nói đúng có mua bán lớn.” Nhưng vào lúc này, bên ngoài đại điện truyền đến thanh âm cung kính của yêu tộc đại hán.

Ngải Phát nhin không được cười lên, tự rót đầy rượu ngon cho mình: “Hôm nay vận khí thật sự là không tệ, lại có hai mua bán lớn đưa tới cửa, ha ha, cho mời cho mời.”

“Các người đi vào đi.” Bên ngoài yêu tộc đại hán nói.

Bọn người Thạch Nham, Phí Lan, Ly An Na, Tạp Thác, theo lời đi vào đại điện, liếc nhìn thấy Đồ Triệu.

Hai con người Đồ Triệu như độc xà âm độc, ở trên đoàn người Thạch Nham tới lui tuần tra, người bị ánh mắt hán nhìn về, đều cảm thấy làn da u lạnh, như lưỡi rắn cô cô chậm rãi huy động, làm cho người ta toàn thân đều không thoải mái, linh hồn dần tế đều phát ra bất an.

Nếp nhăn trên Phí Lan mặt giật giật, lặng lẽ nhíu mày.

Ánh mắt Đồ Triệu, cường điệu hướng về nàng, nhìn ra nàng cảnh giới cao nhất, Hư Thần nhất trọng Thiên.

Bọn người Thạch Nham đi ngang qua người Đồ Triệu, con mắt âm độc của Đồ Triệu còn trở lại dò xét bọn họ, hồi lâu sau Đồ Triệu mới hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm lãnh rời đi.

“Hắc, đừng để ý hán, tên kia sắp điên rồi, có người giết thân đệ đệ hán, hán hiện tại cùng chó điên như nhau, hận không thể gặp người liền cắn hai ba cái.” Đồ Triệu vừa đi, Ngải Phát không chút khách khí mỉa mai: “Đen đây, các người có thứ gì tốt, ta tới đánh giá một chút, chỉ cần là thứ tốt, giá tiền các người có thể yên tâm.”

“Hán chính là Đồ Triệu?” Thạch Nham trong lòng rung mình, sắc mặt cũng rất bình tĩnh: Thân đệ đệ hán ở Hư Thần nhất trọng thiên cảnh giới, ai có thể giết hán?”

Phí Lan, Ly An Na, Tử Diệu, Tạp Thác có chút cúi thấp đầu, ánh mắt quái dị, không có mở miệng nói chen vào, trong nội tâm lại cực kỳ cẩn thận bất an, sợ Thạch Nham vô ý lộ ra cái gì.

Ngải Phát có chút kinh ngạc, một lần nữa nhìn kỹ Thạch Nham, nhìn vài lần, mới mỉm cười nói nói: “Tới ngồi. Có thể giết chết Đồ Phong, ít nhất là đạt tới Hư Thần nhị trọng thiên, vừa rồi tên điên không có tìm các người phiên toái, chính là cho rằng các người không đủ lực lượng. Hắc, cái này cũng là vận may của các người.”

Hán vốn muốn chào hỏi Phí Lan, bởi vì Phí Lan cảnh giới cao nhất, hán đương nhiên cho rằng Phí Lan mới là thủ lĩnh của đoàn người.

Nhưng mà, sau khi Thạch Nham nói chuyện, bọn người Phí Lan toàn bộ không có lên tiếng, hán lập tức rõ ràng Thạch Nham, thanh niên chỉ có Nguyên Thần nhất trọng thiên mới là thủ lĩnh thực chất, cho nên có chút giật mình, trong nội tâm không khỏi suy nghĩ.

Có tùy tùng cảnh giới Hư Thần, tiểu tử này là thân phận gì? Trước kia chưa từng gặp qua, đừng nói là đến từ khu vực khác Mã Gia Tinh Vực?

Người cảnh giới thấp kém có thể có được cường giả đi theo, chỉ có một khả năng, người này tất nhiên có bối cảnh hùng hậu, giống như Ngải Phát hần.

Hắn cảnh giới không tính cao, nhưng dưới trướng có tùy tùng Hư Thần tam trọng thiên đi theo, đây là bởi vì hắn có một gia gia Thủy Thần cấp, đây là thế lực bối cảnh.

Hắn cảm thấy Thạch Nham chỉ sợ cũng loại người này.

“Đồ Triệu ở cảnh giới gì?” Thạch Nham lạnh nhạt ngồi xuống, cùng Ngải Phát mặt đối mặt, hơn nữa rất thông dong cần tới một chén thủy tinh, rót đầy rượu ngon cho mình, bình tĩnh nói: “Đồ Triệu ở cực tây rất lợi hại?”

Hắn biểu hiện càng thông dong bình tĩnh, Ngải Phát càng cảm thấy hắn có thể cũng có lai lịch lớn, nhìn thoáng qua thật sâu, vừa cười vừa nói: “Đồ Triệu là Hư Thần nhị trọng thiên, ở cực tây có chút danh tiếng, là chiến tướng của Huyết Kích, về phần lợi hại.. . Cũng xác thực tính là trong những nhân vật đứng đầu, ha ha.”

Rất rõ ràng, Đồ Triệu ở trong lòng Ngải Phát không tính đặc biệt lợi hại, bằng không sẽ không mỉa mai cười nhạo không chút khách khí sau khi hắn rời đi.

“Người đối với Đồ Triệu có vẻ rất có hứng thú?” Ngải Phát trong mắt dị quang lập lòe, dừng ở hắn, âm thầm cân nhắc cái gì.

“Treo giải thưởng trăm vạn, ha ha, ta vừa đến liền nghe nói hắn thả ra món tiền khổng lồ, tự nhiên có chút hứng thú.” Thạch Nham chợt nghiêm sắc mặt: “Chúng ta nói chuyện chính đi.”

Trong lòng bàn tay ánh sáng thoáng hiện, khối tàn phiến sinh mệnh cổ thụ Mộc Tộc, chợt hiện ra, hắn cười nhạt một tiếng, đem đẩy qua mặt bàn trước mặt Ngải Phát: “Cho một cái giá.”

Ngải Phát con mắt phút chốc sáng lên, thật cẩn thận mang phiến gỗ cầm lên, cẩn thận cảm giác, thỉnh thoảng thả ra một đám thần thức tinh thuần, trên mặt hiện ra vẻ ngạc nhiên: “Hiếm thấy! Thứ tốt cực kỳ hiếm thấy! ừm, đích thật là mua bán lớn.”

Hắn ngừng một chút, vẻ mặt tươi cười nhìn hướng Thạch Nham: “Huynh đệ, người nói cái giá đi.

“Người nói trước đi.” Thạch Nham cười cười: “Người là hành gia, nên biết nó giá trị bao nhiêu, ta liền không bêu xấu.”

Ngải Phát nhẹ vỗ về phiến gỗ, do dự một chút, chậm rãi nói: “Tàn phiến sinh mệnh cổ thụ Mộc Tộc, có vân gỗ tự nhiên, chất chứa mộc áo nghĩa tinh diệu nhất. Tự nhiên vô cùng cực kỳ trân quý, chỉ là phiến gỗ quá nhỏ, chủng tộc khác không được chút chỗ tốt nào, nếu muốn ra tay phải tìm được tộc nhân Mộc Tộc, hơn nữa phải là cường giả Mộc Tộc đủ giàu có, mà cực tây chúng ta Mộc Tộc cũng không nhiều, có chút phiền toái.”

Thương nhân ở trước khi ra giá, thường cực lực làm thấp đi giá trị vật phẩm, từ đó hạ thấp giá cả, lời nói này của Ngải Phát cũng là vì đề tỉnh bọn người Thạch Nham.

Thạch Nham cười nhẹ nhàng lay động chén rượu, thỉnh thoảng uống một ngụm nhỏ, cũng không vội nói chuyện, cứ cười như vậy nhìn qua Ngải Phát.

“Trân quý là trân quý, đáng tiếc không thể thích hợp bất luận kẻ nào khác, ra tay sẽ ọ chút rườm rà phiền toái.” Ngải Phát tận lực làm thấp đi một phen, chợt hít sâu một hơi, nhíu mày hướng về Thạch Nham nói: “Huynh đệ là muốn đổi lấy tài liệu, hay là chỉ cần thần tinh?”

“Chỉ cần thần tinh.” Thạch Nham lạnh nhạt nói.

“Nếu chỉ là thần tinh, cũng dễ xử lý chút.” Ngải Phát sờ lên cái cằm, cân nhắc một chút, đột nhiên nở nụ cười: “Ba trăm vạn cực phẩm thần tinh, người xem thế nào? Cái này giá cả không thấp.”

“Ba trăm vạn?” Thạch Nham nhin không được cười lên, tùy ý mang chén rượu buông xuống, duỗi lưng một cái: “Xem ra ngươi là không có thành ý, ừm, vậy ta không quấy rầy.

Hắn đứng dậy, thông dong bước đi ra bên ngoài đại điện, không có dừng một tia, đoàn người Phí Lan, tự nhiên cũng đều đứng dậy đi theo.

“Đợi một chút.” Trước khi Thạch Nham sắp đi ra, Ngải Phát khẽ quát một tiếng, nghiêm mặt nói: “Bốn trăm vạn!”

“Năm trăm vạn! Thiếu một khối cũng không bán!” Thạch Nham quay đầu lại, chăm chú nói.

Ngải Phát do dự một chút, chợt nhẹ gật đầu: “Thành giao.”

Thạch Nham nhếch miệng cười, một lần nữa trở về ngồi xuống, tiếp tục uống rượu, lạnh nhạt nói: “Ta chờ ngươi thần tinh đưa tới.”

“Hôm nay gom góp không đủ, cho ta thời gian vài ngày đi.” Ngải Phát tươi cười có chút xấu hổ: “Trong khoảng thời gian này thu mua quá nhiều tài liệu, thần tinh tiêu hao quá nhiều, chỉ có sẵn ba trăm vạn mức. .

. Các ngươi đối với tài liệu có hứng thú hay không? Chiến hạm chiến xa? Linh dược, đồ quyền cổ xưa, bảo giáp vũ khí, ngoại trừ Nguyên Thủy cấp tìm không được, còn lại phần lớn chỗ ta đều có, thế nào, mang bọn ngươi đi xem một chút?”

Bọn người Thạch Nham, Phí Lán? Lý An Na, sắc mặt khẽ giật mình, bị Ngải Phát nói một phen hù dọa.

“Cảnh giới của các ngươi. . . rất thông thường, ta có rất nhiều thứ thích hợp với các ngươi, xem trước một chút lại quyết định như thế nào?” Ngải Phát tiếp tục ủng hộ.

“Các ngươi thấy như thế nào?” Thạch Nham sờ lên cái cằm, liếc về hướng bọn người Phí Lan, Lý An Na, Táp Thác.

Bọn họ nhẹ nhàng gật đầu, đều có vẻ hào hứng dạt dào.

Thạch Nham cười cười, nói ra: “Được rồi, vậy xem trước một chút.”

“Bên trong mời.” Ngải Phát cười ha ha, dẫn đầu dẫn đường phía trước.

924. Chương 916

Ngải Phát đi về một thông đạo bảy sắc cầu vòng phía sau đại điện, thông đạo này như đường hầm thời

Tập Thác chợt dạ, cũng biết đuối lý, vừa cười vừa nói: “Ta là sợ không dễ ăn nói.”

“Nói lời thật là tốt rồi, coi như là tạm mượn Nạp Hâm, chờ khai quật Thiên Diệp Liên, đến lúc đó hoàn lại cũng được.” Thạch Nham tùy ý nói.

“Ngã Phát đối với Thiên Diệp Liên tựa như cực kỳ coi trọng, người muốn vò gổ Lam Bằng thu thập Thiên Diệp Liên, hẳn nói không chừng sẽ liên tưởng đến cái gì, có thể cố ý điều tra?” Tử Diệu nhẹ nói: “Người kia, rất là âm tàn gian trá, thực lực chúng ta biểu hiện quá yếu, nói không chừng hẳn sẽ mạnh mẽ đoạt lấy.”

Phí Lan, Lý An Na, Tập Tồn sắc mặt cũng đều lạnh xuống, cũng là vì thể mà lo lắng.

“Không có biện pháp, chúng ta không biết phương pháp thu Thiên Diệp Liên, chỉ có thể hỏi hẳn.” Thạch Nham cũng có chút bất đắc dĩ: “Trước khi Thiên Diệp Liên không hiện thân, ta nghĩ Ngã Phát sẽ không ra tay, hẳn hẳn là cũng không có chính thức khẳng định. Chờ cầm Thiên Diệp Liên, chúng ta cẩn thận chút, cũng chỉ có thể đi một bước tính từng bước.”

Mã Gia Tinh Vực không giống với địa phương khác, cường giả như mây, Hư Thần Cảnh cao thủ cũng không thiếu, thực lực chính thể rõ ràng so sánh với Liệt Diễm Tinh Vực cao hơn một đoạn.

Phí Lan, Lý An Na bọn họ nếu ở Liệt Diễm Tinh Vực, tự nhiên có thể đi ngang, cái gì đều không cần e ngại, nhưng mà ở Mã Gia Tinh Vực, lại phải chú ý ứng đối bất cứ chuyện gì, để tránh rơi vào kết cục hình thần câu diệt.

Thạch Nham cùng bọn họ thương lượng thỏa đáng, trực tiếp đi tìm Nạp Hâm, ba người Nạp Hâm ở phía tây Toái Tinh Vực, chờ chán đến chết.

“Tộc lão, người nói hẳn có thể đổi lấy bao nhiêu thần tinh đen?” Một cái đại hán Cự Nhân Tộc, mang thanh âm ẩn nấp, lấy tâm linh đưa tin trao đổi.

Bọn họ thanh âm quá to, nếu mà nói chuyện với nhau, tất cả mọi người xung quanh sẽ nghe thấy.

Người đạt tới Nguyên Thần cảnh, liền có thể trực tiếp lấy linh hồn liên hệ, chỉ là Cự Nhân Tộc bình thường sẽ không làm như vậy, vì tận lực giấu diếm chuyện mới có thể dùng linh hồn đưa tin.

“ít nhất trăm vạn thần tinh.” Nạp Hâm rất trấn định: “Nếu như có thể tìm được cao thủ Mộc Tộc cường hãn, đổi lấy mấy trăm vạn thậm chí một ngàn vạn cực phẩm thần tinh cũng có thể, Mộc Tộc cường giả sẽ trả giá tất cả đổi lấy. Đương nhiên, ở Toái Tinh Vực cũng không được như vậy, nơi này không có Mộc Tộc cường hãn. Ngã Phát cũng biết được giá trị của vật ấy.”

“Bọn họ, có thể lừa gạt chúng ta hay không? Nhân tộc rất gian trá, am hiểu nhất là âm mưu quỷ kế nói dối.”

“Có lẽ không, Tiểu Nham Tử coi như là chân thành, ta nghĩ hẳn sẽ không làm như vậy.”

“Tộc lão, làm sao người biết?”

“Ta cũng không biết, ta có cảm giác hẳn đối với ta tộc rất thân mật, thành cổ lòng đất thần bí, cũng là ở dưới trợ giúp của hẳn khai quật, thứ thu hoạch chúng ta hẳn chiếm hơn phân nửa công lao, nhưng không cùng chúng ta tranh đoạt ích lợi, ta cảm thấy được hẳn đáng giá để tộc của ta thâm giao.”

“Ừm, điều này cũng đúng, hẳn còn chọn lựa một quyền sách cô không biết tên, thoát nhìn bộ dạng cũng không đáng tiền.”

“Sau khi bọn họ đi vào cổ Lan Tinh, thật sự chúng ta rất may mắn, đầu tiên là tiến vào To Địa, tìm được truyền thừa cổ xưa, lại phát hiện Thiên Diệp Liên cùng thành cổ thần bí, hẳn giống như là phúc tinh của chúng ta.”

“Tộc lão, ngài ở trong Tổ Địa thu hoạch thật lớn, ngài có nhìn thấy ánh rạng đông đột phá không?”

“Nhanh, rất nhanh có thể đột phá Hư Thần nhị trọng thiên, lần này nếu có đủ tài liệu cùng đan dược, tốc độ đột phá còn có thể nhanh hơn. Tộc của ta xói mòn truyền thừa, lần này tìm trở về, nhất định tộc của ta sẽ ỷ chần trở lại.”

Hai tộc nhân Cự Nhân Tộc, nghe hẳn vừa nói như vậy, đều là hai mắt sáng lên, thần sắc phấn chấn.

Cự Nhân Tộc tiền bối, ở Mã Gia Tinh Vực vì Thần Tộc truy kích mà đến, trải qua vô số chiến đấu, chủng tộc này ngay thẳng xông lên phía trước nhất, rất nhiều tiền bối bỏ mình, Cự Nhân Tộc bí pháp đặc biệt truyền thừa, cũng thất lạc hơn phân nửa.

Bọn họ có bí pháp rèn luyện thần thể, lấy thần thể dựng dựng hư giới, chỉ thuộc về Cự Nhân Tộc, cũng là căn nguyên cường đại của Cự Nhân Tộc.

Đáng tiếc, bởi vì tiền bối vẫn diệt, những bí pháp kia thất truyền, lần này tiến vào Thần Ân Đại Lục, Nạp Hâm ở Tổ Địa Cự Nhân Tộc một lần nữa bổ sung toàn bộ truyền thừa, chỉ cần cho Cự Nhân Tộc một thời gian ngắn nghỉ ngơi lấy lại sức, bọn họ có thể rất nhanh cường đại lên.

Đây cũng là một nguyên nhân tại sao Nạp Hâm chịu khuất nhục, lấy bảy mươi vạn thần tinh đổi lấy tộc nhân, bọn họ cần có thời gian, chịu không được tiêu hao bỏ mình.

Ở lúc ba người Nạp Hâm linh hồn trao đổi, Thạch Nham từ đằng xa cười đi tới.

Nạp Hâm nhân tkíti sáng lên, hạ giọng hỏi thăm: “Như thế nào?”

“Người cảm thấy giá trị bao nhiêu?” Thạch Nham cười hỏi.

“Ít nhất hai trăm vạn cực phẩm thần tinh, để cho chúng ta đổi lấy, hẳn là đại khái như này, có thể tăng cao một chút, nhưng sẽ không vượt qua ba trăm vạn.” Nạp Hâm trầm ngâm một chút, chăm chú nói ra.

“Năm trăm vạn.” Thạch Nham nói.

Ba tộc nhân Cự Nhân Tộc con mắt bỗng nhiên phóng sáng, thiếu chút nữa không chế không nổi cười ha hả.

Năm trăm vạn thần tinh, đây là tài phú tộc nhân Cự Nhân Tộc chưa bao giờ thấy qua, có thể cho tộc nhân bọn họ mua sắm rất nhiều tài liệu, làm cho hài tử cùng thanh niên Cự Nhân Tộc võ đạo một đường nhảy vọt tiến bộ, để cho sức chiến đấu tộc nhân bọn họ tiến vào tình trạng mới.

“Nhưng chỉ có thể đưa cho các người hai trăm chín mươi vạn.” Thạch Nham có chút xấu hổ: “Ngã Phát gom góp không đủ năm trăm vạn thần tinh, còn kém hai trăm vạn, chúng ta đổi lấy một chút đồ vật. ừm, xem như tạm mượn các người, chờ sau khi khai quật Thiên Điện Liên, chúng ta sẽ trả lại.”

“Người chịu cùng chúng ta nói lời thật, chúng ta rất vui mừng.” Nạp Hâm thật lòng nở nụ cười: “Về phần thiếu nợ, ha ha, người xem rồi xử lý là được, nếu thật là so đo, tộc của ta làm người thua thiệt càng nhiều.”

“Đây là hai trăm chín mươi vạn thần tinh, cũng nên đem tộc nhân các người chuộc trở lại.” Thạch Nham đưa giới chỉ ra, chăm chú nói: “Ta sẽ mang phần nợ hôm nay trả lại cho các người, ta từ Ngã Phát lấy được vò gốm Lam Băng, chỉ cần trở về cổ Lan Tinh, lập tức có thể thu Thiên Điện Liên.”

“Vậy thì tốt quá.” Nạp Hâm nở nụ cười.

Hắn ngược lại không có giống như bọn người Tử Diệu, nghĩ đến Ngã Phát sẽ thông qua vò gốm Lam Băng sinh sôi tâm tư, có thể tiến tới ra tay cướp đoạt, Cự Nhân Tộc, vẫn là quá thiện lương.

Nạp Hâm ba người cảm giới chỉ có hai trăm chín mươi vạn thần tinh, kích động đi tìm Mễ Cách, Mê Lôi huynh đệ, muốn đem tộc nhân chuộc lại.

Thạch Nham không có đi theo, cùng bọn người Phí Lan, Lỵ An Na đi dạo tại Toái Tinh Vực, chờ tin tức tốt của Nạp Hâm.

Nhưng mà, bọn họ không có chờ đến tin tức tốt, ngược lại nghe được thanh âm Nạp Hâm hét to cuồng nộ, dùng dùng sét đánh rống giận, ở trong Toái Tinh Vực chột nổ tung, thanh chấn trời xanh, phương hướng đến từ phương Bắc Toái Tinh Vực.

Thạch Nham nhú mày, trầm ngâm một chút, nói: “Chúng ta đi qua xem.”

“Tốt.”

Bọn người Phí Lan lập tức gật đầu, vội vàng cùng Thạch Nham hướng phía Bắc tiến đến.

927. Chương 919

Toái Tinh Thành mặt phía bắc. Một góc trên phố dài, Nạp Hâm cùng hai gã Cự Nhân Tộc chiến sĩ, sắc mặt nổi giận, toàn thân lực lượng bắt đầu khởi động.

Mễ Cách, Mễ Lô huynh đệ cùng mười tên võ giả Thần Vương, Nguyên Thần cảnh, vẫn ung dung đứng, mặc dù thân hình so sánh với Cự Nhân Tộc gầy nhỏ rất nhiều, khí thế lại không kém một chút.

”Mấy tên tộc nhân của ngươi không nên tự tìm đường chết, nếu không muốn sống dám phản kháng, chúng ta liền đưa chúng quy thiên.” Mễ Cách chính là tộc nhân Âm Linh Tộc, có làn da màu xanh xám, so sánh với nhân tộc còn muốn hơi thấp một chút, sắc mặt hung ác nham hiểm, chậm rãi nói: “giết hử, chúng ta cũng tổn thất hai người, cho nên các ngươi còn phải đền bù tổn thất của chúng ta, ừm. một trăm vạn cực phẩm thần tinh, thiếu một khối cũng không được.”

Mễ Lô là đệ đệ của hử, tu vi cảnh giới cũng là Hư Thần nhị trọng thiên, hử đứng giữa sáu gã Cự Nhân Tộc bị xích sắt quấn lấy, híp mắt nhỏ, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị.

Sáu gã tộc nhân Cự Nhân Tộc, toàn thân vết thương chồng chất, có vết thương đã chảy mủ, thậm chí không thể tả, thần thái suy yếu uể oải.

Những xích sắt trên người còn đâm thật sâu vào trong thân thể huyết nhục bọn họ, dường như cùng tâm thần Mễ Lô liên hệ, tựa như hử chỉ cần thoáng động ý niệm trong đầu, có thể mang thân thể sáu gã tộc nhân Cự Nhân Tộc xỏ xuyên qua.

“Tộc lão! Vì Thập Khắc báo thù!”

“Tộc lão! Mặc kệ chúng ta! Vì hử báo thù!”

“Tộc lão!”

“Tộc lão!”

Sáu gã tộc nhân Cự Nhân Tộc trọng thương bị nhốt, hai con ngươi trợn trừng, khóe mắt chảy ra vết máu, tê tâm liệt phế la lên.

Nạp Hâm cùng hai cái tộc nhân, trừng mắt nhìn bọn họ, cường chế tức giận trong lòng, cùng Mễ Cách giằng co lấy.

Rất nhiều cường giả các tộc trong Toái Tinh Thành, nhìn thấy có náo nhiệt, ào ào từ đằng xa tụ tập tới, nguyên một đám thần thái nhàn nhã, việc không liên quan đến mình thì chỉ cần xem náo nhiệt, hiển nhiên đều không có muốn ý nhúng tay.

Toái Tinh Vực không cấm tư đấu, chỉ cần không ảnh hưởng người khác, sinh tử chiến tùy thời có thể phát sinh, không ai khuyên can, ngược lại sẽ trở thành chuyện tiêu khiển, thậm chí có thể sẽ tiến hành đánh bạc đặt cược.

Nạp Hâm cắn răng, gắt gao nhìn xem Mễ Cách, Mễ Lô huynh đệ, không ngừng thở hổn hển, làm cho mình trấn định lại, không nên bị lửa giận cùng cừ hận xông văng đầu.

Hử tự nhiên hận không thể đại khai sát giới, mang Mễ Cách, Mễ Lô huynh đệ phân thân toái cốt, đáng tiếc, Nạp Hâm cảnh giới cũng chỉ là Hư Thần nhị trọng thiên, Mễ Cách huynh đệ cảnh giới ngang với hử, hơn nữa còn có hai người.

Một khi sinh tử giao chiến, hử căn bản không nhận được chỗ tốt gì, ngược lại sẽ làm tộc nhân đều lâm vào tử cảnh.

Cho nên hử cực kỳ nóng nảy, nhưng vẫn cố gắng khắc chế, không có thật sự mất đi lý trí.

”Một trăm vạn cực phẩm thần tinh, các ngươi lấy ra, chúng ta lập tức thả người, chỉ đơn giản như

Mễ Cách vẻ mặt mỉa mai, chẳng hề để ý nói: “Đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi, lần này chúng ta coi như là hạ thủ lưu tình, nếu không phải gần đây thiếu mỏ nô, đã sớm giết sạch, các ngươi sớm làm đi, đừng chờ ta thay đổi chủ ý.”

Nạp Hâm thân hình cực lớn chấn động một cái, ngón tay phát run mang một cái nhẫn lấy ra, bắt đầu dời thần tinh bên trong đi.

Mễ Cách, Mễ Lô bốn con người đồng thời lặng lẽ phát sáng lên, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Cự Nhân Tộc từ trước đến nay không giàu có, bọn họ lừa gạt một trăm vạn cực phẩm thần tinh, hẳn là đạt tới cực hạn thừa nhận của Cự Nhân Tộc, Nạp Hâm dời thần tinh đi, nói rõ trong đó hẳn không chỉ có trăm vạn.

Mễ Cách hắc hắc cười nhẹ, đột nhiên lại nói ra: “Chậm đã.”

Nạp Hâm sắc mặt khó coi, nghe tiếng ngừng lại, hung hăng cắn răng: “Người còn muốn thế nào?”

“Sáu người kia, cộng thêm tổn thất, của chúng ta giá trị một trăm vạn thần tinh. Nhưng mà: ” Mễ Cách cười rộ lên: “Nhưng mà ở trong khu vực khai thác mỏ, Chấn cổ tộc các người phá hủy khoáng sản của chúng ta, cái này phải tính giá khác! ừm, coi như một trăm vạn thần tinh đi, tổng cộng các người cần trả hai trăm vạn thần tinh!”

“Bà mẹ nó! Mễ Cách quá độc ác đi?”

“Đây là lừa gạt trần trụi!”

“Cự Nhân Tộc vô cùng nghèo nàn, nào có nhiều thần tinh như vậy cho hẳn?”

“Mễ Cách huynh đệ từ trước đến nay đều như vậy, chỉ biết khi dễ thế lực nhỏ yếu, đụng với người mạnh mẽ chút, so với cháu nội còn cung kính hơn.”

“Cự Nhân Tộc đụng phải bọn họ, quả nhiên là xui xẻo tận cùng.”

“Hai hai huynh đệ này làm việc không hề có giới hạn.”

Người vây xem đều có chút nhìn không được, nhưng dù sao chiến đấu không phải liên quan đến bọn họ, bọn họ tuy tỏ vẻ bất bình, nhưng cũng không có ý tứ đi ra chủ trì công đạo.

Nạp Hâm vừa nghe Mễ Cách nói như vậy, da mặt liên tục run rẩy, trong thể nội phảng phất có một ngọn núi lửa, sắp bị áp chế không nổi.

Mễ Cách, Mễ Lô cười lạnh không ngừng, tựa như hận Nạp Hâm không thể ra tay, mang ba người Nạp Hâm toàn bộ chế trụ, đem tất cả chỗ tốt đều tước đoạt.

Bọn họ tự tin huynh đệ liên thủ, có thể ngăn chặn Nạp Hâm, mang toàn bộ Cự Nhân Tộc đều lưu lại, chiếm lấy tất cả.

Mà Nạp Hâm, bị huynh đệ Mễ Cách luân phiên chọc giận, đau khổ ngăn chặn lý trí, đã sắp hỏng mất, tựa như sau một khắc gặp âm ỉ nổ tung

“Làm sao bây giờ?” Tập Tu Ân cau mày thật sâu: “Không thể chiến, một khi khai chiến, Nạp Hâm bọn họ nhất định thua cuộc. Chỉ là, nhìn bộ dáng Nạp Hâm, cũng nhẫn đến mức tận cùng, phỏng chừng không căng được quá lâu.”

“ừm, Cự Nhân Tộc vốn cũng không phải là chủng tộc am hiểu nhẫn nại, Nạp Hâm nhẫn cũng đủ khổ cực.” Thạch Nham thở dài một tiếng, hai con người sáng rạng rõ, nói: “Chúng ta phải tìm biện pháp giúp bọn hắn.”

“Đối phương có hai Hư Thần nhị trọng thiên, ta không phải đối thủ bất kỳ một người nào, nếu muốn khai chiến, nhất định sẽ thua!” Phí Lan thẳng thắn nói.

”Không thể chiến, vậy cũng chỉ có tìm cách khác. . Thạch Nham lông mày vờn thành một đám, trong đầu từng đạo điện quang lập lòe, đau khổ cân nhắc phương pháp.

Mã Na Tinh Vực khác nơi khác, nơi này cường giả như rừng, đoàn người bọn họ cảnh giới tạm thời không coi là hùng hậu, căn bản không thể dựa vũ lực giải quyết tất cả, loại tình huống này, nhất định phải động não, không thể khinh xuất.

Tùng đạo ý thức ở trong óc hiện ra, Thạch Nham trầm mặt khổ tư, hồi lâu ánh mắt hần đột nhiên sáng lên, thấp giọng hô: “Có!”

Phí Lan, Ly An Na đều nghi hoặc nhìn về phía hần.

“Người. . . Tên kia sau khi chết, huyết nhục cùng phần đông thi thể trên chiến hạm đều bị ta đưa vào không gian loạn lưu, ta thử xem có thể không mang máu tươi tên kia lấy ra, bỏ lên trên người huynh đệ Mễ Cách. Hư Thần Cảnh giới, huyết khí có lưu khí tức, ta nghĩ ca ca của hần có lẽ có thể cảm giác.” Thạch Nham sửa sang lại suy nghĩ một chút, nhếch miệng hắc hắc nở nụ cười: “Các người đi qua, nhìn xem có thể tìm cơ hội trấn an Nạp Hâm không, ta trước tiên ẩn núp đi, mang máu vấy vào huynh đệ Mễ Cách.”

“Âm hiểm!” Tập Thác cười nói

“Không biết xấu hổ!” Tập Tu Ân nhếch miệng.

“Thông minh!” Tử Diệu mắt đẹp phát ra tràn ngập các loại màu sắc.

Chợt, đoàn người Phí Lan, Ly An Na, bước đi đến chỗ huynh đệ Nạp Hâm cùng Mễ Cách tụ tập.

Thạch Nham con mắt bỗng nhúc nhích một cái, phẳng phất như một đạo u hồn, tìm một chỗ yên lặng, nhắm mắt lại, vận chuyển không gian lực.

Thần thức như thoi bay, bỗng nhiên xuyên qua trời xanh, dạt nhập một đạo khe hở không gian thần bí, hần dựa vào cảm giác thần thức, ở trong không gian loạn lưu kích bắn như lưu quang xuyên thẳng qua không ngừng.

Một đám cảm ứng yếu ớt, đột nhiên ở thức hải hần đáp lại, linh hồn dần té hần nhẹ nhẹ run lên.

Một đám tinh thuần ý thức, chợt tìm được mục tiêu, ở trong không gian loạn lưu năm màu sắc sỡ, một cái chiến hạm lẳng lẳng lơ lơ, có rất nhiều thi thể đang dần dần tan rã, chậm rãi hóa thành hư vô, trở thành một bộ phận của tinh không mệnh mông nguyên thủy nhất.

Đồ Phong có Hư Thần Cảnh, thần thể bạo vỡ thành khối máu, cũng bị chậm rãi tan rã, nhưng tốc độ tan rã tương đối thông thả.

Một đám thần thức của hần phi tốc hướng về một vũng máu nho nhỏ, thần thức bao lấy một giọt máu tươi, phi tốc từ trong không gian loạn lưu trở về linh hồn.

Mễ Cách, Mễ Lô huynh đệ, ôm vai đứng, trên mặt cười lạnh, đang chờ Nạp Hâm kèm nén không được, sau đó danh chính ngôn thuận mang ba người Nạp Hâm bắt lấy, cướp đoạt tài vật của hần.

Bọn họ một chút cũng không nóng nảy.

Mễ Lô ở giữa sáu Cự Nhân Tộc chiến sĩ trọng thương trong, rất nhiều góc độ của thần thể bị thân thể Cự Nhân Tộc che lấp, làm cho rất nhiều người ngoại giới không thể đưa thần thể hần nhìn hết.

Bên trái hần, một đạo khe hở không gian nhỏ bé chợt lóe rồi biến mất, một giọt máu tươi rơi xuống, ở trên vai trái của hần.

Mễ Lô chợt có cảm giác, nhú mày nhìn thoáng qua vai trái, lại nhìn thoáng qua Cự Nhân Tộc chiến sĩ vết thương chồng chất bên cạnh, chửi nhỏ một câu, về mặt chán ghét.

Hần nghĩ giọt máu tươi là từ trên người Cự Nhân Tộc chiến sĩ hình thể cực lớn nhỏ xuống, cho nên không thèm để ý.

Xa xa yên lặng, Thạch Nham mở mắt ra, khoe miệng bật ra một nụ cười âm tàn, chợt lặng yên hướng phía xa xa bước đi.

Ở trời xanh tĩnh mịch trên đỉnh đầu hần, một đám thần thức mắt thường rất khó điều tra, đột nhiên hiện ra, lại rất nhanh ẩn nấp, hướng phương hướng của hần trôi nổi mà đi.

“Các người là người của Huyết Kích?” Thạch Nham đi hướng một tên võ giả sắc mặt bất đắc dĩ nói ra.

“Tiểu tử, người hỏi cái này để làm gì?” Người nọ có vẻ không kiên nhẫn.

“Ta tìm Đồ Triệu, ta có tin tức về đệ đệ của hắc muốn thông báo.” Thạch Nham nghiêm sắc mặt, nghiêm túc nói.

Người này vừa nghe, con mắt lập tức phát sáng lên, quát: “Đi theo

Rất nhanh, Thạch Nham được đưa đến cứ điểm Huyết Kích ở Toái Tinh Vực, Đồ Triệu thần thể dữ tợn, phảng phất như mãnh thú bị khốn trụ, nhìn chằm chằm Thạch Nham hung dữ nói: “Tiểu tử, ta trước kia đã gặp ngươi!”

“Ừm, ta vừa mới ở chỗ Ngã Phất, từ Ngã Phất biết đệ đệ Đồ Phong của ngươi bị người giết.” Thạch Nham nhẹ gật đầu, nghiêm trang nói: “Thời điểm chúng ta tới Toái Tinh Vực, ở một chỗ phát hiện một cuộc chiến đấu, có một tên Hư Thần nhất trọng thiên cảnh giới cường giả bị giết, ta không biết hắc là ai, nhưng sau khi vừa mới thấy ngài, ta nhớ lại một chút, cảm giác hắc và ngươi trông rất giống!”

Đồ Triệu âm âm đứng lên, sát khí phóng lên trời nói: “là ai? Là ai đã hạ thủ?”

“Ta. . . Ta không dám nói, ta sợ hắc trả thù ta, bọn họ rất lợi hại!” Thạch Nham yếu ớt nói.

“Lão tử che chở ngươi, ai dám động đến ngươi? Nói, đến tột cùng là ai? !” Đồ Triệu lệ khí bão táp, khát máu điên cuồng.

“Ngay ở trong Toái Tinh Thành, hiện tại cùng Cự Nhân Tộc giằng co, một Hư Thần nhị trọng thiên cảnh giới trông nom Cự Nhân Tộc, trên người hắc là có của vết máu đệ đệ của ngươi, sau khi ngươi đi qua, có thể thử cảm ứng một chút, sẽ biết ta nói thật hay giả.” Thạch Nham trong lòng cười thầm, sắc mặt lại ngưng trọng cực kỳ: “Kính xin. . . Không nên lộ ra thân phận của ta, ta sợ bọn họ trả thù.”

“Yên tâm, nếu như là thật, ta đảm bảo chúng sống không được!” Đồ Triệu lại không phản ứng Thạch Nham, như một đạo vòi rồng gào thét mà đi, thẳng hướng phía Mễ Cách huynh đệ.

928. Chương 920

Toái Tinh Thành mặt phía bắc.

Nạp Hâm cắn răng, hai con ngươi gần muốn phóng hỏa, đau khổ khắc chế, nhưng trong lòng nổi giận như hỏa diễm càng ngày càng thịnh.

Nạp Hâm lý trí sắp hỏng mất.

Phí Lan sau khi tới, cau mày thật sâu, trầm ngâm một chút, lặng lẽ dùng linh hồn đưa tin: “Nhịn trong chốc lát!”

Nạp Hâm con mắt sung huyết, trong đám người tìm tòi một vòng, phát hiện bọn người Phí Lan, hắc hiện ra một tia mê hoặc, thực sự thoáng yên tĩnh trở lại.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, rất nhiều cường giả các tộc cũng biết có trò hay để nhìn, biết rõ có thể sẽ bộc phát chiến đấu, đều âm thầm chờ mong.

Ngay tại lúc hào khí quá dị nhất, một đạo vòi rồng điên cuồng hung ác từ đỉnh đầu mọi người gào thét mà qua, trực tiếp hiển hiện ra ở bên cạnh Mễ Lô.

Đồ Triệu!

Đồ Triệu nóng nảy điên cuồng!

Ánh mắt hắc cực kỳ hung lệ, như như độc xà âm trầm đáng sợ nhìn vào Mễ Lô, hít sâu một cái, lấy linh hồn cảm ứng.

Nhất định vậy. Hai con ngươi hắc hiện đầy tơ máu, hung lệ nhìn chằm chằm vào vai trái Mễ Lô, rít gào như điên: “Mễ Lô, Mễ Cách, các ngươi dám can đảm giết huynh đệ của ta, lão tử cho các ngươi phân thân toái cốt!”

Nói xong, Đồ Triệu trực tiếp ra tay.

Linh hồn đàn tể truyền đến một cổ chấn động hung lệ, một mảnh vòi rồng dài hẹp nhất thời phóng lên trời, cuốn đến Mễ Cách, Mễ Lô. Mỗi một đạo vòi rồng đều có băng lăng, băng nhận gào thét, ở trong gió lốc cuồng liệt, phảng phất có thể quấy vỡ tất cả.

Rất nhiều võ giả vây xem, vừa thấy Đồ Triệu phát điên, giật nảy mình, ào ào tránh thoát.

Nạp Hâm đột nhiên ngây dại, nhìn Đồ Triệu lâm vào điên cuồng, một đầu sương mù.

Đồ Phong không phải là bị mình và Phí Lan, Lý An Na vây đánh đến thần thể bạo vỡ, bị Thạch Nham nuốt hết linh hồn đàn tể vẫn lạc sao? Đồ Triệu này phần nộ tới, vì sao nhắm vào Mễ Lô không tha?

Nạp Hâm trăm mối vẫn không có cách giải.

“Đồ Triệu, ngươi nổi điên làm gì? Hai huynh đệ lão tử một mực ở trong Toái Tinh Vực, căn bản không có ra ngoài, làm sao có thể giết Đồ Phong?” Thanh âm dương oai diễm vô của Mễ Cách vừa rồi đã không thấy: “Huynh đệ của ta cùng Huyết Kịch các người từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, há có thể động huynh đệ người? Con mẹ nó ngươi khẳng định lầm rồi!”

“Lầm mẹ ngươi!” Đồ Triệu nổi giận, lấy linh hồn đàn tể ngự động từng đạo vòi rồng: “Trên người đệ đệ Mễ Lô của ngươi, còn có dính vết máu đệ đệ của ta, lão tử là đại ca của hân, há có thể không cảm giác ra?!”

Điên cuồng hét lên, Đồ Triệu ngửa mặt lên trời rít gào, ở trong một vòi rồng phóng tới chỗ Mễ Lô như yêu ma điên cuồng.

Cùng lúc đó, Đồ Triệu còn lớn tiếng quát chói tai: “Huyết Kịch huynh đệ, giết bọn họ cho ta!”

Hai cái thân ảnh phút chốc từ chỗ xa dần hiện ra, khí tức kinh người, hô ứng Đồ Triệu rống giận, mau lẹ mà đến, lập tức gia nhập vòng chiến.

“Mễ Cách con mẹ các người muốn chết, ngay cả Huyết Kịch chúng ta cũng dám đụng, biết rõ các người gần đây thiếu mỗ nô, không nghĩ tới các người dám đánh chủ ý Huyết Kịch chúng ta, không giết các người, Huyết Kịch chúng ta há có thể đứng ở Toái Tinh Vực?”

“Con mẹ nó! Huynh đệ Đồ Phong đoạn thời gian trước vẫn cùng ta uống rượu đâu, mẹ kiếp, hai tên khốn này chắc chắn phải chết!”

Lại là hai Hư Thần nhị trọng thiên.

“Ta giúp các người một tay!” Nạp Hâm cường chế tức giận lâu ngày, đột nhiên hét lên điên cuồng rung trời, hư giới bỗng nhiên hiện ra, quanh thân cũng là tinh quang bốn phía, nhất thời phóng tới Mễ Cách: “Hôm nay nên là ngày chết của huynh đệ các người!”

Đồ Triệu, Nạp Hâm ở Hư Thần nhị trọng thiên, đột nhiên xuất hiện hai Huyết Kịch cường giả, cũng là Hư Thần nhị trọng thiên cảnh, đối phó huynh đệ Mễ Cách ngang cấp, tuyệt đối là chiếm thượng phong.

Nhất là Nạp Hâm, không biết ở Thần Ân Đại Lục Tổ Địa có kỳ ngộ gì, cảnh giới cùng lực lượng tựa hồ cũng đã nhảy vọt tăng cường, ở trong tiếng gầm gừ, tinh quang quanh thân như chảy ra, mềm như bông vải, ào ào quần quanh Mễ Cách, cùng hư giới của hân phối hợp cực kỳ hoàn mỹ.

Nạp Hâm một người, tựa như liền đủ để mang Mễ Cách triệt để ngăn chặn.

“Trước hết giết Mễ Lô!” Vừa thấy Mễ Cách bị Nạp Hâm vây khốn, Đồ Triệu dữ tợn nói: “Lão tử muốn cho các người biết rõ, dám đắc tội Huyết Kịch chúng ta sẽ có cái kết cục gì!”

Ba gã Huyết Kịch cường giả, ào ào mang hư giới phóng thích, phía trên Toái Tinh Thành phảng phất nhiều ra ba cái thế giới khác nhau, lưu chuyển các loại ảo diệu, có quỳnh lâu ngọc vũ, có sông núi hồ nước, có sao trời hiện ra, có thiên thạch xẹt qua.

Ba cái hư giới nhô lên cao áp bách, ba cỗ áp lực hung lệ cường hân làm cho quanh thân Mễ Lô truyền đến tiếng nổ vang lên, không còn nhàn hạ đi quán sáu chiến sĩ Cự Nhân Tộc trọng thương, ủy khuất la lên: “Ta không có làm, chúng ta không có giết Đồ Phong, các người lầm!”

Đáng tiếc, Đồ Triệu bị phần nộ tràn ngập trong óc, lại cảm thấy tìm được chứng cứ vô cùng xác thực, căn bản là không nghe hấn giải thích, lực lượng áo nghĩa toàn lực thi triển, nhấc lên vòi rồng, cứng rắn đè ép về phía Mễ Lô.

“Đừng phá hủy Toái Tinh Thành. các người đổi địa phương giao chiến.”

“Rời khỏi nơi này!”

“Nếu phá vỡ phòng ốc của ta, lão tử không để yên cho các người!”

Rất nhiều thanh âm khó chịu, từ trong đám người truyền đến, trong đó có không ít cảnh giới cực cao, tựa như sau lưng cũng có thể lực cường đại chèo chống.

Hai người Đồ Triệu cùng Huyết Kịch, kể cả Nạp Hâm, huynh đệ Mễ Cách, nghe được thanh âm thúc giục xua đuổi của bọn họ, cũng đều có bản khoản.

Mễ Cách, Mễ Lô huynh đệ giải thích không thông, càng không muốn ở lâu, nghe vậy vội vàng trốn đi, phóng đến khu vực loạn thạch ngoài Toái Tinh Thành, Đồ Triệu cùng hai gã cường giả Huyết Kịch, còn có Nạp Hâm, chợt cũng giết qua, muốn đem Mễ Cách huynh đệ đuổi tận giết tuyệt.

Không ít người vây xem thấy bọn họ thoát ly Toái Tinh Thành. cũng đều yên lòng, ào ào đi theo.

Kể cả đoàn người Phí Lan.

Thạch Nham sau đó chạy đến, không có thấy Đồ Triệu nổi giận làm khó dễ, chỉ thấy được hai chiến sĩ Cự Nhân Tộc, đang giải cứu sáu gà tộc nhân bị thương.

“Bọn họ không có sao chứ?” Cười cười, Thạch Nham hồ hững dò hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là bị Mễ Lô giam cầm, chúng ta giúp bọn hấn phá phong.” Một người nói.

“Ta tới giúp các người.” Thạch Nham con mắt có chút nheo lại.

Một ngọn lửa dần hiện ra, du động kỳ diệu, ở xích sắt trên người một tộc nhân Cự Nhân Tộc xuyên thẳng qua, nơi ngọn lửa đi qua, xích sắt đầu tiên là bị đông cứng nứt ra, chợt thoải mái bị gãy ra.

Sáu gã tộc nhân Cự Nhân Tộc bị thương, đều hiện ra vẻ cảm kích, nhìn về phía Thạch Nham, dò hỏi: “Hấn, hấn là ai?”

“Các người rời đi nơi này đã, cổ Lan Tinh đã xảy ra rất nhiều chuyện, chờ sau khi tộc lão trở về, hấn sẽ giải thích các người.” Một tên tộc nhân Cự Nhân Tộc nói.

“Tốt.”

“Ta đi qua xem, các người liền lưu lại đi.” Thạch Nham không nói nhiều cái gì, gật đầu cười, phi thân ly khai.

Trong đại điện cổ lâu Ngả Phát.

Một cái u ảnh như hồn phách chậm rãi hiện ra, lại nhìn không ra tướng mạo chân thật, mơ hồ bất định: “Thiếu chủ, Đồ Triệu cùng người của Huyết Kịch, đang đuổi giết Mễ Cách, Mễ Lô huynh đệ.”

“Chuyện gì xảy ra?” Ngả Phát hứng thú, hiếu kỳ hỏi thăm: “Đừng nói là, chuyện Đồ Phong và huynh đệ Mễ Cách có quan hệ? Không có khả năng, huynh đệ Mễ Cách không dám trêu chọc người của Huyết Kịch, bọn họ chán sống rồi sao?”

“Thật sự chuyện Đồ Phong chết đi không có quan hệ với bọn hấn.” u ảnh nhẹ giọng kể rõ: “Người có quan hệ là kẻ vừa tới lúc trước, chính là tiểu tử vận dụng được không gian lực?”

“Chuyện như thế nào?” Ngả Phát nhãn tình sáng lên.

”Mễ Cách huynh đệ muốn bức Cự Nhân Tộc tức giận, tiến tới mang thần tinh Cự Nhân Tộc đều giữ lấy.Ồ, đúng rồi, sau khi tiểu tử kia rời khỏi, mang thần tinh giao cho Nạp Hâm, hình như là vì Nạp Hâm bán ra. .

“Nói tiếp.”

”Nạp Hâm sắp tới lúc diên cuồng, tiểu tử kia lấy không gian áo nghĩa, nhỏ một giọt máu tươi ở trên người Mễ Lô, giọt máu tươi nọ là của Đồ Phong, sau đó hắn đi tìm Đồ Triệu, nói trông thấy huynh đệ Mễ Cách giết chết Đồ Phong, có máu tươi làm chứng. Đồ Triệu trở nên cuồng bạo, đi qua cảm giác một chút, xác định vết máu thuộc về đệ đệ của hắn, chiến đấu liền bộc phát. .

Ngã Phát lẳng lẳng nghe, chờ nọ sau khi u ảnh nói xong, con mắt càng ngày càng sáng.

Hồi lâu sau, hắn tán thưởng không thôi nói: “Kế rất hay! Giá họa huynh đệ Mễ Cách, giải trừ Cự Nhân Tộc nan đề, còn làm cho Đồ Triệu tìm không đến bọn họ, thậm chí có cơ hội lấy được giải thưởng trăm vạn Đồ Triệu treo, kháo, tiểu tử này thủ đoạn rất sâu, toàn bộ tiện nghi chiếm hết, chính mình còn không ra tay, lợi hại! Lợi hại!”

“Thiếu chủ, có muốn vạch trần hắn hay không?” u ảnh hỏi.

“Không cần không cần.”

Ngã Phát liên tục phát tay, cười tủm tỉm nói: ”Thật sự là một hồi trợ hay. Hmm, ta cũng đi qua nhìn một cái, đã lâu chưa thấy qua gia hỏa âm hiểm xảo trá như vậy. Không thể vạch trần hắn, tuyệt đối không thể, nếu không Đồ Triệu cùng Mễ Cách đều giết hắn, hắn mà chết, ai tìm Thiên Diệp Liên cho ta? Thú vị! Thật là thú vị! ừm, người tiếp tục theo dõi hắn một cho ta, ta cũng đi qua đi xem tuồng vui này cuối cùng sẽ lấy dạng kết quả gì kết thúc, ha ha, thật sự là hay, tiểu tử này thủ đoạn thật sâu

Toái Tinh Thành phương Bắc hoang dã.

Sáu đạo thân ảnh nhấc lên kinh đào hải lãng, phẳng phát nát bấy tất cả ánh sáng, nơi đi qua đại địa xé rách, hư không truyền đến nổ vang khủng bố, rung trời động đất.

Cự Nhân Tộc Nạp Hâm, như Thủy Tinh Chiến Thần, quanh thân tràn đầy tinh quang, một mảnh ánh sáng dài hẹp óng ánh từ thân thể hắn tán ra, hướng phía bốn phương tám hướng quán quanh bổ chém, hư giới hắn như ẩn như hiện, không ngừng phóng thích khí tức, tăng cường lực lượng của hắn.

Một mảnh vòi rồng dài hẹp gào thét, phẳng phát cự long u tối tuần tra hư không tới lui, sư tử tầm mồi ngon lành điểm tâm.

Mễ Cách, Mễ Lô huynh đệ thân ảnh nhìn không thấy, bị vòi rồng u tối bao phủ, rống giận trong đó, mắng to Đồ Triệu mất mùa.

Bọn họ nghẹn khuất muốn chết.

Rất nhiều võ giả Toái Tinh Thành, xa xa xâu ở sau hứng thú nhìn trận kịch chiến này, thỉnh thoảng bình luận.

“Mễ Cách huynh đệ khẳng định rất thảm, không biết có thể thật sự vẫn lạc hay không, ừm, ta nghĩ linh hồn đàn tể hắn là có thể đào tẩu đi.”

“Ai biết được? Nhưng mà Nạp Hâm Cự Nhân Tộc, lần này lực lượng giống như tăng lên thật lớn, Mễ Cách căn bản không phải đối thủ. Hắc, trước kia thật đúng là xem nhẹ Cự Nhân Tộc.”

“Nói nhảm! Cự Nhân Tộc trước kia không phải rất cường đại sao? Nếu không bọn họ quá ngay thẳng, mỗi lần chiến đấu đều xông lên phía trước, chết quá nhiều tộc nhân, hơn nữa ở phân phối ích lợi có hại, bọn họ há sẽ biến thành như vậy?”

“ừm, Cự Nhân Tộc đã từng cực kỳ cường hoành, đáng tiếc tiền bối trong tộc ào ào tử vong, rất nhiều lực lượng thân thông ảo diệu thất lạc. Nhưng nhìn thủ đoạn của Nạp Hâm, tựa như có cái kỳ ngộ gì, thú vị.”

Trong nhiều lời bàn luận, Thạch Nham lẳng lẽ hiển hiện ra, đứng lại ở bên cạnh đoàn người Phí Lan, cười nhẹ nói: “Nếu như bọn họ chết một người, ba các người mới đều có lợi!”

Phí Lan, Ly An Na, Táp Thác con mắt đột nhiên phát sáng lên, thần sắc động dung.

929. Chương 921

“Ồ! Các người cũng ở đây à?”

Ngải Phát như là một đạo du hồn, lặng yên đứng lại bên cạnh đám người Thạch Nham, cúi đầu nhìn về phía Toái Tinh Thành phương Bắc hoang dã, rất hứng thú hỏi: “Thế nào? Mễ Cách, Mễ Lô huynh đệ có bị thương nặng không?”

Hắn lẻ loi một mình, không có mang theo tùy tùng hỗ trợ, nhưng sau khi hắn hiện thân, phần đông vũ giả vây xem nhao nhao chủ động vì hắn dọn ra một khu vực, lại để cho đoàn người Thạch Nham đều dính ánh sáng.

Nạp Hâm, Đồ Triệu cùng Mễ Cách huynh đệ tiến hành chiến đấu, như lửa như trà, thanh thể mệnh mông cuồn cuộn, hoang dã giống như long trời lở đất, năng lượng đánh vào tạo thành dư âm đáng sợ, người không tới trình độ nhất định, cũng không dám đứng quá gần.

Mễ Cách huynh đệ thủy chung ở vào hoàn cảnh xấu, bị Nạp Hâm cùng Huyết Kịch đuổi theo tập sát, càng ngày càng chật vật.

Nhưng Mễ Cách huynh đệ cũng không có vội vã ly khai, còn muốn giải thích, không ngừng la hét ầm ĩ, muốn thuyết phục Đồ Triệu, chứng minh là đúng mình và Đồ Phong tử vong không có chút quan hệ nào.

Hai huynh đệ bọn họ trong nội tâm rõ ràng, lần này nếu không đánh mà lui, chính là biểu hiện chột dạ, sẽ bị Huyết Kịch nhận định bọn hắn là hung thủ.

Thế lực Huyết Kịch tại Toái Tinh Vực, mạnh hơn hai huynh đệ hắn, thật đắc tội Huyết Kịch, bọn hắn dù có thể còn sống ly khai, cũng bị Huyết Kịch đuổi giết không chết không thôi, ư

Đáng tiếc, Đồ Triệu tự nhận là đã tìm được chứng cứ xác thực, lại bị cừu hận xông văng đầu não, căn bản là nghe không vô Mễ Cách huynh đệ giải thích, ra tay không luyến tiếc chút nào.

Nạp Hâm là người duy nhất biết rõ chân tướng, nếu là thật bị vạch trần, Mễ Cách huynh đệ cùng Đồ Triệu, vạn lần không thể buông tha hắn.

Cũng vì như thế, Nạp Hâm ra tay tận hết sức lực, tận lực để cho Mễ Cách không có thời cơ nhiều lời.

Hắn Hư Giới tầng tầng lớp lớp, phảng phất một cái tân thế giới ảo diệu hư ảo, từ phía bên trên bao phủ xuống, đem Mễ Cách toàn bộ bao lấy.

Nạp Hâm quanh thân tinh quang lập lòe, từng sợi tinh duệ khí mạnh mẽ đậm tới, lại để cho Mễ Cách ứng đối chật vật, Hư Giới hình thành phảng phất cũng bị ánh sáng tinh duệ chiếu xuyên.

Mễ Cách đang không ngừng ngừng Luyện Hư giới, làm cho Hư Giới bảo tồn nguyên vẹn, hao phí tâm huyết cực lớn, không có nhàn hạ nhiều lời.

Mễ Lô bị Đồ Triệu cùng hai người của Huyết Kịch bao vây tiêu diệt, tình thế càng thêm nguy ngập, ngay từ đầu còn có thể hét to hai tiếng, về sau liền gào thét cũng không có, chỉ có thể không ngừng mà tránh né, bên trong Hư Giới xuyên qua lại, phòng ngừa bị thế giới gió lốc của Đồ Triệu cuốn mất.

“Mễ Cách huynh đệ nhất định thảm bại, nhưng có thể bị đánh chết hay không, còn phải xem Đồ Triệu cùng người của Huyết Kịch, có nguyện ý trả giá cao hay không.” Thạch Nham cười cười, nhẹ giọng giải thích.

Mễ Lô sắp chống đỡ hết nổi, nếu như một lòng trốn đi ra ngoài, cũng không phải không có. một điểm cơ hội

Đương nhiên, nếu như Đồ Triệu bọn hắn e ngại bị Mễ Lô liều mạng phản kích, mất đi thời cơ chặn đường, nói không chừng liền cản trở không được Mễ Lô.

Ngải Phát cười tủm tỉm nhìn hắn, âm thầm gật đầu: “Huynh đệ mắt sáng như đuốc...hắc hắc, xem ra tất cả đều dựa theo suy nghĩ của huynh đệ trình diễn, lợi hại lợi hại.” Ngải Phát thật tình nói.

Giá họa Mễ Cách huynh đệ, dẫn tới Huyết Kịch cùng Mễ Cách huynh đệ kịch chiến, đã có thể giải trừ Cự Nhân Tộc nguy cơ, lại có thể để cho Đồ Triệu không tiếp tục truy cứu nguyên nhân cái chết của Đồ Phong, còn có thể có được trăm vạn Đồ Hôn treo thưởng, một lần hành động, tiện nghi hắn đều chiếm hết.

Trong lòng tự hỏi, Ngải Phát cảm thấy để hấn làm, sợ là cũng không có khả năng hoàn mỹ như thế.

Hấn thật sự cảm thấy Thạch Nham âm độc xảo trá cực kỳ, phát sinh ý tri âm.

“Đừng để cho hấn rời khỏi!” Đồ Triệu bỗng nhiên quát chói tai, sắc mặt dữ tợn nói: “Phải đưa hấn lưu lại!”

Hai người Huyết Kích, sắc mặt hung ác, đồng thời nhẹ gạt đầu, ra tay trở nên lẳng lẹ ác liệt.

Mễ Lô thân bị thương, thấy không có cơ hội giải thích, rốt cục sinh lòng thoái ý rồi, chuẩn bị trước né qua một kiếp này, ngày sau lại tìm thời gian đến trình bày hiểu lầm.

Hư Thần Nhị trọng thiên cảnh giới, nếu một lòng muốn đi, có thể đem Hư Giới cùng thế giới chân thật hình thành hô ứng kỳ diệu, lập tức dịch chuyển nghìn vạn dặm.

Trừ phi cường giả cảnh giới ngang nhau, trước đó dùng Hư Giới tập trung hư hồn hấn, theo con đường đồng dạng truy kích đi qua, nếu không rất khó tìm vị trí chuẩn xác, tự nhiên cũng không thể giết chết rồi.

Mễ Lô vừa thấy tình thế không ổn, cái Hư Giới năm màu rực rỡ nhộn nhạo tầng tầng sóng ánh sáng, rung động như trong hải dương, muốn cùng thế giới chân thật đạt thành liên hệ vi diệu.

Đồ Triệu cùng người Huyết Kích, từ cử động này nhìn ra ý đồ của hấn, trong nội tâm nảy sinh ác độc, ba linh hồn tế đàn đều lặng yên hiện ra rõ ràng, phẳng phát ba tòa bảo tháp mỹ lệ, đứng vững phía trên Toái Tinh Vực.

Ở bên trong bốn tầng linh hồn tế đàn, tầng Hư Giới truyền đến ảo diệu chấn động khó hiểu, phẳng phát quy tắc thần kỳ nhất trong thiên địa, thăm thẳm không gian bên cạnh Mễ Lô, lại để cho quy tắc không gian kia dựa theo suy nghĩ bọn hấn vạn vạn lưu chuyển, phong tỏa không gian ảo diệu.

Mễ Lô như hung thú bị buộc vào tuyệt cảnh, con mắt âm trầm đáng sợ, giận dữ hét: “Các người thật muốn đuổi tận giết tuyệt?”

“Lão tử hôm nay không giết người, không xứng làm ca ca!” Đồ Triệu ngửa mặt lên trời thề lương cuồng tiếu: “Lão tử chỉ có một cái đệ đệ, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhìn hấn từng ngày mạnh mẽ, các người dám giết hấn... ta muốn cho người chính thức hồn phi phách tán!”

Linh hồn tế đàn Đồ Phong, trung ương Hư Giới, vô số vòi rồng gào thét, tựa hồ đem thiên địa che mất.

Chấn động kỳ diệu Mễ Lô thả ra, tại gió lốc điên cuồng mang tất cả quán quanh xuống, dần dần trở nên cố hết sức.

Đồng thời, hai gã cường giả Huyết Kích, hắc hắc nhe răng cười, tự mình thả ra lực lượng áo nghĩa tinh diệu, có vô số lôi điện điên cuồng dũng mãnh tiến ra, có vô số băng sương hàng lâm, đem không gian chỗ Mễ Lô triệt để bao lại, khiến cho hấn không thể đem Hư Giới cùng thế giới chân thật kết nối.

“Ta và các người liều mạng!” Mễ Lô bị buộc vào tuyệt cảnh, giống như biết không thể dùng Hư Giới đào thoát, sắc mặt hung ác, linh hồn tế đàn bỗng nhiên bành trướng, như bóng da bị thổi phồng cực nhanh, một cỗ năng lượng hung mãnh cực kỳ không ngừng mà tăng vọt, càng ngày càng mãnh liệt.

“Đệ đệ! Không nên!” Mễ Cách hét to, hai con người đỏ thắm. quanh thân chấn động mãnh liệt.

“Đại ca! Người đi! Ta giúp người cản trở bọn hấn!” Mễ Lô điên cuồng hét lên, linh hồn tế đàn cùng thân thể cùng nhau phình to, năng lượng hủy diệt hung ác điên cuồng nhanh chóng lan tràn ra.

“Móa!”

“Muốn tự bạo...!”

“Tránh mau!”

“Rất khó giải thích rõ ràng, máu của ta có chút dị thường, lần này rốt cục mang huyết lực triệt để kích phát ra. ừm, có một chủng tộc, gọi là Bất Tử Ma Tộc, loại hình thái này của ta, hẳn là hình thái chiến đấu của Bất Tử Ma Tộc, nó lấy thiêu đốt máu tươi làm đại giá để chiến đấu.” Thạch Nham cau mày, thử giải thích.

“Cùng Thần Tộc nọ có chút tương tự, nhưng mà cũng không giống, hẳn không phải xích hồng sắc, cùng khí tức trên thân người cũng không đồng nhất.” Táp Thác bỗng nhiên nói.

Hắn vừa nói như vậy, Phí Lan, Lý An Na nhìn kỹ, cũng ra vẻ kinh ngạc.

Ở vẫn Thần Chi Địa thấy cái Thần Tộc kia, quanh thân có quái thú, có huyết nhục và áo giáp, giờ khắc này Thạch Nham đích xác có vài phần tương tự, nếu như khối cơ thể Thạch Nham biến thành lân giáp, vậy càng thêm tương tự.

“Ta tự nhiên không thể nào là bọn hắn.” Thạch Nham nhếch miệng: “Ta nếu là bọn hắn, không có khả năng kế thừa áo nghĩa truyền thừa, nhưng các người đều nói có điểm giống, ta nghĩ có lẽ. . . có chút sâu xa cũng nói không chừng.

932. Chương 924

Ngã Phất trong đại điện.

Một cái u ảnh lơ lửng trên điện, sâu kín nói: “Bọn họ thuê một cái tu luyện trường, tiểu tử kia cùng ba người ẩn núp ở trong mật thất, hẳn là đang tu luyện.”

Ngã Phất nằm nghiêng ở trên giường mềm, ăn hoa quả, uống rượu ngon, lạnh nhạt nói: “Vì sao không vào nhìn rõ ràng?”

“Mật thất có bảy tầng kết giới tồn tại, ta có thể tiến vào, nhưng không thể bảo chứng không kinh động bọn họ. Ta dựa theo người phân phó, lấy không bạo lộ bản thân làm chủ, cho nên không có xé rách kết giới.” u ảnh giải thích.

“Trước khi người không có vấn đề, chính là Hư Thần đỉnh phong cảnh, chỉ thiếu chút nữa vấn đề Thủy Thần. Mặc dù hôm nay chỉ còn hư hồn tồn tại, đừng nói là cả kết giới cũng không thể bí mật xé rách?” Ngã Phất nhíu mày.

u ảnh truyền đến một tiếng thở dài bất đắc dĩ: “Linh hồn đàn tể nỏ, thức hải tiêu vong, tầng áo nghĩa cùng hư giới phân tán, ta chỉ còn hư hồn, thủ đoạn có thể vận dụng cực kỳ có hạn. Nếu ta còn đàn tể, tự nhiên có thể dễ dàng xâm nhập, nhưng bây giờ thật sự không có cách nào.”

“Vậy thì thôi, người theo dõi bọn họ cho ta, đừng để cho bọn họ rời Toái Tinh Thành ta cũng không biết.” Ngã Phất không kiên nhẫn nói.

“Thiếu chủ xin yên tâm, bọn họ một khi xuất hiện ta lập tức có thể biết được, kính xin thiếu chủ nhớ rõ giúp ta một lần nữa xây dựng đàn tể.” u ảnh chăm chú nói.

“Biết rồi.” Ngã Phất phát phát tay, ý bảo u ảnh lui ra, đợi trên đỉnh đầu không có bóng tối, hắn mới hừ nhẹ một tiếng, thần thái khinh thường.

“Thiếu chủ.” Phía sau hắn trong quang đạo năm màu sắc sỡ, một lão giả Hư Thần tam trọng thiên cảnh giới ra mặt: “Chủ nhân Huyết Kích đưa tin, muốn cho ngài hỗ trợ tìm Mễ Cách, sau trận chiến ấy, Mễ Cách đã trốn vào Toái Tinh Vực, ẩn nấp kín đáo.”

“Mễ Cách?” Ngã Phất nở nụ cười: “Thật là một cái gia hỏa không may, bị người tính kế, cũng không biết một chút, ngược lại làm cho Huyết Kích đuổi giết, ha ha.”

Lão giả kia không nói một lời, lặng lẽ chờ.

“Hắn đưa ra thù lao gì?” Ngã Phất hào hứng: “Mễ Cách chính là Hư Thần nhị trọng thiên cảnh, cái mạng này là rất đáng tiền.

“Một trăm vạn.” Lão giả thấp giọng nói.

“Quá ít quá ít!” Ngã Phất lắc đầu liên tục: “Người nói cho hần biết, không có hai trăm vạn ta sẽ không đi quản cái chuyện này, Huyết Kích những năm này ở Toái Tinh Vực thu hoạch không nhỏ, đã cầu đến ta, tự nhiên phải hung hăng cạo một đao.”

“Rõ.” Lão giả chậm rãi thối lui.

Trong mật thất.

Thạch Nham hai con ngươi huyết sắc mất đi, huyết quang quanh thân cũng chậm chậm dần vào huyết nhục, hình thái dần dần lộ xác, rất nhanh lại khôi phục nguyên trạng.

“Duy trì cái hình thái này, mỗi một giây cũng phải tiêu hao máu tươi trong thể nội, không phải trong chiến đấu, ta sẽ không dễ dàng thi triển.” Thạch Nham cười cười, hướng Phí Lan, Lý An Na, Táp Thác giải thích: “Ngưng luyện máu tươi, là một việc không dễ dàng.”

Ba người yên lặng gật đầu, trong nội tâm lại cảm thấy có chút không hiểu thấu.

Máu tươi, không phải một mực trong thể nội? Vì sao cần ngưng luyện? Nếu thiêu đốt máu tươi, hần sao có thể thừa nhận?

“Ồ! Táp Thác người đột phá?” Thạch Nham kinh ngạc, chợt nở nụ cười, : “Không tệ không tệ, xem ra tiền lời của người rất lớn, ừm, dựa theo cái tốc độ này tiếp nữa, ta nghĩ cảnh giới của mọi người đều cùng nhau tăng lên nhanh hơn.”

“Đều là do sư huynh ban tặng!” Táp Thác chân thành nói: “Không có sư huynh trợ giúp, liền không có Táp Thác hôm nay, Táp Thác ghi khắc cả đời!”

Phất phất tay, Thạch Nham không chút nào kể công nói: “Chúng ta đều trên một con thuyền, tự nhiên cùng tiến thối, tự nhiên cùng một chỗ cố gắng.”

“Sư huynh, người vì sao không có nhanh chóng đột phá? Dựa theo tốc độ tu luyện của người, cũng nên phải không sai biệt lắm chứ?”

Táp Thác cùng Lý An Na, cũng lộ ra vẻ thắc mắc, thật sâu nhìn về phía Thạch Nham.

Từ khi tiến vào Liệt Diễm Tinh Vực, Thạch Nham liền như là kỳ tích không ngừng đột phá, tốc độ cực nhanh, phảng phất không đếm xỉa bình cảnh, không cần tích lũy lực lượng, loại kỳ tích này, một mực tiếp tục đến bây giờ.

“Lực lượng, ta tự nhiên không kém, nhưng cảnh giới còn kém một chút.” Cười khổ một tiếng, hần chậm rãi nói: “Cảnh giới đột phá, cũng là cần nhận thức lực lượng áo nghĩa, ta còn thiếu một ít. ừm. ta đang muốn cố gắng hơn ở phương diện này.”

Nói xong, hần tự tay đảo qua, huyền không giới sáng lên.

Tử Mầu Liên Không Trận hiển hiện ra ở trong mật thất, bùm một tiếng rơi xuống đất, hai cái trận pháp đều từ huyền tinh làm cơ sở hình thành, ở trong nội bộ tinh thể có linh đồ chàng chịt, chất chứa không gian áo nghĩa tinh diệu.

Cái Tử Mầu Liên Không Trận này, có thể mang cổ Lan Tinh và Toái Tinh Thành nối nhau, nếu sửa lại thành công, bọn họ liền không cần hao phí mấy tháng thời gian quay trở về.

“Ta muốn nhờ cái Tử Mầu Liên Không Trận này, ở trên không gian áo nghĩa đi càng xa một chút.” Thạch Nham cười cười, hướng ba người nói: “Tạm thời ở lại Toái Tinh Thành, ta thử xem có thể sửa lại không, mặc dù không thể, cũng khẳng định có thể tìm hiểu không gian áo nghĩa một chút, trò chơi mua sắm này quả thực không thiệt thời.”

“Nạp Hâm đang ở bên ngoài chờ.” Phí Lan thở nhẹ.

Thạch Nham sững sốt một chút, nhẹ gật đầu: “Vậy thì gặp hần trước, ừm, cùng hần thông báo một chút cũng tốt.”

Mở mật thất ra, hần và Phí Lan, Lý An Na, Táp Thác đi ra ngoài, đi vào phía trên tu luyện trường.

Tập Tu Ân cùng Tử Diệu hai người, thấy bọn họ đi ra, đều lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Ồ!” Tập Tu Ân thần sắc chấn động, sững sờ nhìn hướng Tập Thác, kinh hô: “Người, người... đột phá?”

“Ha ha!” Tập Thác cất tiếng cười to: “ừm, đột phá! Tập Tu Ân à Tập Tu Ân, năm đó người ở Thần Phật Chi Địa du đàng, giết không ít người của chúng ta, hiện tại như thế nào? Người hiện tại có thể dám đụng đến ta?”

Tập Tu Ân y nguyên Nguyên Thần nhất trọng thiên.

Hắn mặt mũi tràn đầy cười khở: “Chuyện năm đó, tại Mã Gia Tinh Vực nhắc tới còn có ý nghĩa gì?”

Lý An Na hừ lạnh, liếc qua Tập Thác càn rỡ, nhàn nhạt nói: “Năm đó ta cũng ở Thần Phật Chi Địa hoạt động qua một thời gian ngắn, người cho rằng đột phá một tầng, liền có thể muốn làm gì thì làm? Đừng nói nơi đây chính là Mã Gia Tinh Vực, coi như là ở trong Liệt Diễm Tinh Vực, người Nguyên Thần nhị trọng thiên cũng không phải đỉnh phong, Độ Thiên Kỳ muốn giết người, người trốn cũng trốn không thoát!”

Tập Thác bị nàng răn dạy, lập tức xấu hổ, gãi đầu nói: “Ta chỉ là cao hứng, thoáng kích động một chút, người không cần phản ứng lớn như vậy đi?”

Lý An Na hừ một tiếng: “Ta chỉ là không muốn người đắc ý vênh váo.”

Tập Thác lập tức trung thực.

“Nạp Hâm ở bên ngoài.” Tử Diệu mỉm cười nhìn Thạch Nham, nhẹ giọng nói: “Hắn và tộc nhân Cự Nhân Tộc, ở bên ngoài chờ rất lâu, nói muốn gặp người.”

“Ta đi gặp bọn họ.” Thạch Nham cười cười, gật đầu nói.

Bọn họ thuê tu luyện trường có dinh viện, có phòng tu luyện chuyên môn, đều là vì chủng tộc bình thường xếp đặt thiết kế, không thích hợp Cự Nhân Tộc, lấy hình thể Nạp Hâm bọn họ, một khi tiến đến, không mang phòng tu luyện chen sập mới là lạ, cho nên chỉ có thể lưu ở bên ngoài chờ.

Nạp Hâm cùng tộc nhân Cự Nhân Tộc, đều ở trên đường phố bên ngoài, sau khi nhìn thấy Thạch Nham, nguyên một đám lộ ra vẻ cảm kích.

Nhất là Nạp Hâm, nhân tình sáng lên, muốn lấy Cự Nhân Tộc đại lễ đối đãi.

Trong hai tròng mắt hắn đều là vẻ cảm kích, việc Mễ Cách, Mễ Lô huynh đệ, trong lòng của hắn sáng như tuyết, nhưng không tiết lộ cho tộc nhân khác, vừa thấy Thạch Nham đi ra, lập tức nói: “Ta thay mặt tộc nhân cảm ơn người, về phần thần tình người nói thiếu nợ chúng ta, không cần trả lại.”

Vài tên tộc nhân Cự Nhân Tộc, nhìn về phía Nạp Hâm, trong nội tâm cảm thấy có chút kỳ quái.

Thạch Nham thay bọn họ mang sinh mệnh cổ thụ tàn phế Mộc Tộc bán giá tốt, thật sự trong lòng bọn hắn rất cảm kích, nhưng hôm nay Nạp Hâm nói không cần trả thần tình còn lại cho bọn họ, cái này để cho bọn họ có chút khó hiểu.

Nạp Hâm không có giải thích, chỉ là thật sâu nhìn về phía Thạch Nham.

Thạch Nham cười cười, biết rõ hắn hiểu được nguyên nhân Mễ Cách huynh đệ bị Đồ Triệu nhảm vào: “Tiềnbối không cần quá để ý, chúng ta đều sống ở Cổ Lan Tinh, tự nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau, ừm, chuyện tiền bối bên này đã xong, nhưng mà xin tiền bối chờ một thời gian ngắn, giúp ta mang một thứ trở về.”

Nạp Hâm khó hiểu: “Vật gì đó?”

“Cho ta một chút thời gian, chờ ta sửa lại thành công, người giúp ta mang về cổ Lan Tinh.” Thạch Nham không có lập tức giải thích, cùng Nạp Hâm tùy ý nói vài câu, để cho hắn tạm thời ở lại Toái Tinh Vực.

Nạp Hâm đã lấy được không ít thần tình, vốn cũng không có ý định lập tức trở về, muốn lấy thần tình đổi lấy chút vật tư, mang về cổ Lan Tinh cho tộc nhân, làm cho hài tử cùng chiến sĩ trong tộc có thể đột phá nhanh hơn.

Hắn đang muốn dừng lại một thời gian ngắn, nghe vậy tự nhiên không có hai lời, sáng khoái đáp ứng, chờ sau khi Thạch Nham làm tốt, mới có thể rời đi.

Cự Nhân Tộc đi lo chuyện của bọn hần, Thạch Nham cũng nóng vội chữa trị Tử Mầu Liên Không Trộn, không nói thêm gì, lập tức chui vào trong mật thất.

“Thạch Nham, ta ta muốn cùng ngươi nói chuyện một chút.” Tử Diệu thấy hần nóng vội tiềm tu, nhin không được thở nhẹ, mắt đẹp lóe sáng dị sắc, hai má ửng đỏ, tựa như có chút bất an không yên.

Sửng sốt một chút, Thạch Nham quay đầu lại nhìn về phía nàng, nói: “Là chuyện trọng yếu gì sao?”

”Phải, không, không phải,, không quá gấp. . Tử Diệu lại có chút khẩn trương, nói không tỉ mỉ, ấp a ấp úng làm cho người ta cảm thấy trong nội tâm nàng có quỷ.

“Không phải rất khẩn yếu, ồ, vậy chờ vài ngày đi.” Thạch Nham chần chờ một chút, chăm chú nói: “Ta cần mang một cái trận pháp chữa trị, trận này đối với chúng ta rất quan trọng, cần Nạp Hâm bọn họ mang về Cổ Lan Tinh.”

Tử Diệu nghe hần nói như vậy, vội vàng nói: “Vậy ngươi lo việc này trước, ta cũng không gấp.” Nàng thềm buông lỏng một hơi, trong lòng lại không khỏi cảm thấy có chút thất lạc, bất ổn, không biết là cái tư vị

Thạch Nham cũng không biết nàng muốn cái gì, cũng không có hỏi tới, nhẹ gật đầu, liền chui vào trong mật thất, sau khi phong tỏa, bắt đầu mang chú ý đặt ở trên Tử Mầu Liên Không Trộn.

Nếu như trận pháp có thể sửa lại thành công, để Nạp Hâm mang mẫu trận về Cổ Lan Tinh, bên cạnh hần có tử trận, bất luận người ở nơi nào, đều có thể rất nhanh đi tới cổ Lan Tinh, trận pháp này ở sinh mệnh tinh cũng có thể liên hệ, có thể để hần không cần quá lo lắng cổ Lan Tinh xảy ra việc ngoài ý muốn.

Trừ cái đó ra, ở trong quá trình chữa trị trận pháp, hần cũng có thể biết người năm đó rèn luyện trận này, đã vận dụng không gian ảo nghĩa tinh diệu thể nào.

Đây là việc liên quan tới phát triển không gian ảo nghĩa triển của hần, cũng là có chỗ tốt không thể đo lường, hần đương nhiên nóng vội, cho nên không để mắt đến Tử Diệu không yên bất an.

Trong mật thất, Thạch Nham buông thần thức ra, ngưng luyện không gian lực, thận trọng thăm dò Tử Mầu Liên Không Trộn, biểu lộ tức mực tỉnh táo.

933. Chương 925

Không gian rất kỳ diệu, không phải vật chất kết cấu cũng có thể xưng là không gian, không gian có lãnh thổ ngoài không gian, năng lượng không gian, không phải người tu luyện ảo nghĩa này, còn lâu mới có thể hiểu rõ không gian ảo diệu.

Trong mật thất, Tử Mầu Liên Không Trộn bày đặt ở trên đất, trận pháp này lấy huyền tinh làm cơ sở, dung hợp hơn mười loại tài liệu Thạch Nham không phân biệt ra, khu vực ven hai cái trận pháp, đều có hàng ngàn lỗ nhỏ cỡ nắm tay, những lỗ này là để đặt thần tinh, làm năng lượng khu động trận pháp.

Thạch Nham bước đầu tiên muốn làm, chính là lấy cực phẩm thần tinh nhồi vào những lỗ kia.

Gần ba vạn khối thần tinh, bị hần phân biệt bỏ vào Tử Mầu Liên Không Trộn, từng khối thần tinh ẩn chứa năng lượng khổng lồ, phẳng phát màn đêm đầy sao, có vẻ rất thần bí.

Thần tinh được khảm xong, Thạch Nham đi tới chỗ mẫu trận, cau mày buông thần thức ra, làm cho thần thức có không gian lực, thử thăm thấu vào trong trận pháp.

Một cái không gian trận đồ rườm rà đến mức tận cùng, phẳng phát mạng nhện cực lớn ở trong thức hải hần chậm rãi kéo ra, một mảnh sợi tơ không gian dài hẹp chằng chịt, giao hội lẫn nhau, hình thành nguyên một đám Tọa Độ Không Gian sáng chói lập loè như kim cương. Trong từng Tọa Độ Không Gian, mang thần thức quán chú tới, liền phát hiện đó chính là một cánh cửa không gian thần bí khó lường.

Thạch Nham sinh lòng hoảng sợ.

Trong mẫu trận, có mây vạn sợi tơ không gian, hình thành hơn mười vạn Tọa Độ Không Gian, mỗi một cái không gian tiết điểm là một cánh cửa không gian, mang hai cái không gian mạnh mẽ liên hợp, luyện thành thông đạo.

Mấy vạn Tọa Độ Không Gian, có cực kỳ không ổn định, ẩn chứa chấn động không gian quấy vỡ tất cả.

Những tiết điểm không ổn định, chính là chỗ trận pháp này bị tàn phá.

Hắn nếu muốn chữa trị Tử Mao Liên Không Trận, công việc chính yếu nhất chính là chữa trị những tiết điểm kia, làm cho các cánh cửa không gian trở nên ổn định kiên cố, có thể cho phép thân thể vật chất xuyên qua.

Hít sâu một hơi, Thạch Nham hai mắt tối sầm, phát ra bất đắc dĩ thật sâu.

Cánh cửa không gian tàn phá, có năm sáu vạn, cái này còn chỉ là mẫu trận, tử trận không biết có bao nhiêu tiết điểm không ổn định.

Mấy vạn cánh cửa không gian, muốn chữa trị tuyệt không phải thời gian ngắn có thể thực hiện.

Hắn đột nhiên đau đầu, vô ý thức liền chuẩn bị buông tha, buông tha cho trận pháp của một người nằm giữ không gian áo nghĩa cường hãn, lấy đại pháp lực đại thần thông tôi luyện ra.

Ngồi ngay ngắn ở bên cạnh mẫu trận, lông mày hắn nhíu sâu, suy nghĩ như lưu quang không ngừng biến ảo, trong đầu nguyên một đám ý niệm sinh sôi, lại bị hắn vứt bỏ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, sắc mặt hắn rốt cục an định lại, hít sâu một hơi, thì thào nói nhỏ: “Có lẽ, trước tiên có thể thử chữa trị một cánh cửa, mang một chỗ tiết điểm ổn định lại, sau đó lại quyết định có tiếp tục nữa hay không.”

Linh hồn dần tể xoay chuyển một vòng, trong tầng áo nghĩa truyền đến chấn động không gian kỳ diệu, từ phía trên thân thể hắn nhộn nhạo đi ra, hình thành không gian áo nghĩa chèo chống Thần linh vực.

Xuy xuy xuy!

Khe hở không gian chằng chịt, dần hiện ra từng đạo, phẳng phát hàng ngàn hàng vạn ngọn gió, lơ lửng ở trong Thần linh vực của hắn.

Ken két rắc!

Xương cốt truyền đến tiếng giòn vang, như bị không gian lực cắt nát, phút chốc, quanh thân hắn vẩy ra ra ỨC VẠN QUANG ĐIỂM, quang điểm như châu chấu hợp thành khe hở không gian, tựa như dân động không gian dị biến.

Không gian loạn lưu mỹ lệ khó lường, như một mảnh lưu tinh dài hẹp ở cạnh hắn lượn bất định, kéo ra đường cong yêu dị cực kỳ, làm cho hắn như kẻ đứng đầu không gian, chính là chưởng khống giả thời không.

Từng đạo lưỡi dao không gian, phẳng phát điện quang, ở tâm niệm hắn ngự động xuống, lặng lẽ thẩm thấu vào tiết điểm nguyên hồn hắn tập trung, dừng mảnh ổn định cánh cửa không gian.

Một mảnh sợi tơ không gian dài hẹp, từ thức hải thần thức hắn ngưng luyện mà thành, có thêm không gian tinh diệu, nhất thời dừng mảnh tiến vào trong Tọa Độ Không Gian, thần thức hắn rung động lắc lư, phẳng phát tiến vào trong một cái cánh cửa không gian thật sự hiển hiện ra.

Cánh cửa này, tựa như chân thật, trong tầng thần thức hắn thậm chí có thể chạm đến, có thể cảm thụ chỗ tinh diệu trong không gian.. .

Chỉ là một số phiền từ không gian lực xây dựng ra cánh cửa, bị phá thành mảnh nhỏ, tán dật ở trong không gian kỳ diệu, điều hắn muốn làm, chính là vận dụng không gian lực, mang những mảnh nhỏ rèn luyện tổ hợp lại, mang cánh cửa không gian vỡ nát chữa trị.

Hắn đã làm như vậy.

Thần thức dần dặt từng mảnh nhỏ, lấy năng lượng nối liền, lấy ý thức dẫn dắt.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cánh cửa không gian tàn phá, ở dưới lực lượng, tinh thần, ý thức, linh hồn của hắn lôi kéo tụ tập, từng chút tổ hợp, từng chút tạo thành chỉnh thể.

Khi các mảnh nhỏ tập hợp đầy đủ, Tọa Độ Không Gian trước kia hỗn loạn không ổn định, bỗng nhiên trở nên cực kỳ kiên cố, có thể để lực lượng cùng thực thể xuyên thẳng qua.

Tinh thần hần bỗng nhiên buông lỏng.

Ngưng thân cảm ứng lần nữa, hần chợt phát hiện Tọa Độ Không Gian, cánh cửa thời không hư không, đã cùng bình thường giống như đúc, không hề có chấn động không ổn định hiện ra.

Hần cũng không biết đã trải qua bao lâu.

Ngồi lẳng lặng, hần yên lặng cảm ứng trong chốc lát, phát hiện thần thức tiêu hao chưa tính là quá nghiêm trọng, trong thể nội lực lượng y nguyên tràn đầy.

Trong mắt hiện ra vẻ vui mừng, hần âm thầm hồi tưởng, nhũu mảy cân nhắc quá trình, cảm ứng thần thể cùng linh hồn biến hóa.

Sau một hồi, ánh mắt hần đột nhiên sáng ngời, nhịn không được ha ha cười rộ lên.

Thì ra, cũng không cần hần phóng thích quá nhiều lực lượng, công trình nhìn như to lớn khó có thể hoàn thành, cũng không khó khăn như tưởng tượng vậy.

Toàn bộ bởi vì trận pháp kỳ diệu, thân mình liền có thể cung cấp năng lượng chữa trị, mà hần cần làm, vền vền chỉ là lấy thần thức dân dắt, lấy ý thức nối liền. Nâng lượng cần thiết, đều có bản thân mẫu trận ảo diệu chèo chống.

Mẫu trận, bản thân liền có năng lực chữa trị trận pháp, thần tinh hần bỏ vào chính là nguồn suối chèo chống.

Mà hần cần làm, vền vền chỉ là cho ra phương hướng, tiến hành dân đường chỉ điểm, tự nhiên có năng lượng vì hần thực hiện chữa trị.

Minh bạch điểm này, hần nở nụ cười, hần biết rõ công trình nhìn như khó có thể hoàn thành, nếu như mang thần thức chia làm vô số cô, cùng nhau đi tiến hành, thật ra cũng không tính là quá gian nan.

Thạch Nham bỗng nhiên động.

Thức hải hần nhắc lên cuộn sóng, thức hải bỗng nhiên phát sinh biến hóa, từng sợi thần thức vọt ra, sau khi ngưng luyện bắn vào nguyên một đám Tọa Độ Không Gian tàn phá.

Thức hải biến đổi, thần thức hóa thành ngàn vạn, mỗi một sợi thần thức đều là xúc tua của hần, tiến vào các tiết điểm không ổn định, mà hần cần làm, chỉ là một nhất tâm vạn dụng, mang ý thức phân tán, mỗi một sợi thần thức đều giống như một hần, đối với mỗi một cái cánh cửa không gian tiến hành dân dắt tổ hợp mảnh nhỏ.

Thật ra cũng không phải đặc biệt khó khăn.

Thạch Nham trầm suy nghĩ, tập trung tinh thần tiến hành chữa trị mấy vạn tiết điểm của mẫu trận, thời gian vội vàng trôi qua.

Bên ngoài.

Phí Lan, Ly An Na, Tập Thác ba người, đều tự tìm một cái phòng tu luyện yên lặng, đều không có phản ứng Tập Tu Ân, Tử Diệu. Tận lực tiêu hóa lực lượng có được từ chỗ Thạch Nham, yên lặng cảm ngộ áo nghĩa tinh túy.

Tập Tu Ân, Tử Diệu chán đến chết, liền ở trong Toái Tinh Thành hoạt động bốn phía, kiến thức Mã Gia Tinh Vực kỳ diệu cùng phồn hoa.

Ngày này, Tử Diệu ở trong một cửa hàng dược liệu đặc thù, thấy một tên lão giả đầu trọc nhân tộc, lão giả một thân áo dài màu xám, hai tay ẩn ở trong ống tay áo, trên đầu có ánh sáng, là một loại hình xăm hoa văn kỳ diệu, như là từng đạo dị quang dây dưa mà thành, cũng không biết ẩn chứa thâm ý gì.

Lão giả kia hai mắt u ám, quanh thân phát ra khí tức rất yên lặng, ở trong cửa hàng vô ý nhìn lung tung.

Phút chốc, ánh mắt của hần đọng lại ở hướng Tử Diệu, phảng phất định dạng không nhúc nhích, cái khí tức yên lặng an tường kia, trở nên có chút kích động.

Hồi lâu, lão giả như là khẳng định cái gì, chủ động tiến lên, khom người nho nhã lễ độ nói: “Tiểu cô nương, có phải người tu luyện lực lượng áo nghĩa của ánh sáng, hơn nữa dung hợp ra vực ngoại thần quang?”

Tử Diệu khuôn mặt tinh mỳ, phát ra một tia kinh ngạc, thở nhẹ nói: “Sao tiên bối biết?”

Lão giả khô quắt trên mặt hiện ra một vòng ngạc nhiên, hiền lành nói: “Chủ nhân của ta cũng tu luyện lực lượng áo nghĩa ánh sáng, đối với vực ngoại thần quang nhận thức cực kỳ khắc sâu, tiểu cô nương, có thể đổi địa phương nói vài câu không?”

Tử Diệu kinh ngạc, do dự một chút, nhìn Tập Tu Ân.

Tập Tu Ân thanh âm có chút khô khốc, cười khổ nói: “Vị tiên bối này cảnh giới cực kỳ cao thâm, nếu như muốn thương tổn chúng ta, chúng ta ngay cả chạy trốn cũng không thể.”

Lão giả cười nhạt một tiếng, nói: “Ta sẽ không dả thương các ngươi, cũng sẽ không cho phép người khác thương tổn các ngươi, điểm ấy ta có thể cam đoan.”

Nghe hắn nói như vậy, Tử Diệu nhẹ gật đầu, nói: “Vậy được rồi.”

Rất nhanh, lão giả cùng Tử Diệu, Tập Tu Ân hai người tới một chỗ vắng vẻ, lão giả cúi người hành lễ, chủ động giới thiệu: “Ta gọi là Long Đa, chính là tôi tớ dưới trướng chủ nhân, ta đi ra ngoài là vì chủ nhân tìm đồ nhi. Tiểu cô nương, người tu luyện ánh sáng áo nghĩa, hơn nữa đã từng dung nhập ra vực ngoại thần quang, đúng là phù hợp tiêu chuẩn thu đồ đệ của chủ nhân ta, nếu như người nguyện ý, có thể theo ta đi, ta có thể cam đoan sau khi người gặp chủ nhân, cảnh giới cùng lực lượng sẽ tăng lên trên phạm vi lớn.”

Tử Diệu thân thể mềm mại khẽ run lên, mắt đẹp phát sáng lên: “Chủ nhân của người, ở loại cảnh giới nào?”

“Ha ha, ta ở Hư Thần đỉnh phong, chủ nhân của ta ở cái gì cảnh giới, ta nghĩ người có thể suy đoán đến.” Lão giả tự xưng Long Đa, rất khiêm tốn cười cười: “Chủ nhân không sống ở cực tây, mà là ở một chỗ cảnh nội kỳ bí, danh hào chủ nhân đặt ở bất kì khu vực nào của Mã Na Tinh Vực đều là đại danh鼎鼎. Tiểu cô nương, chủ nhân thu đồ đệ cực kỳ nghiêm khắc, đến nay cũng chỉ có hai gã đồ nhi, đây là tạo hóa cùng số phận của người, nếu như người nguyện ý ta có thể mang người đi gặp chủ nhân, nếu không muốn ta cũng sẽ không cưỡng cầu.”

Tập Tu Ân thần sắc chấn động, nhin không được quát khẽ nói: “Điện hạ!”

Tử Diệu lông mày khẽ đen nhứ lại, sững sốt rất lâu sau, nói khẽ: “Có thể cho ta thời gian suy nghĩ một chút không?”

“Đương nhiên.” Long Đa cười cười ôn hòa: “Ta sẽ ở lại Toái Tinh Thành chờ người suy nghĩ tốt, có thể nói cho ta biết người ở lại nơi nào không?”

“Có thể.” Tử Diệu mang tu luyện trường Thạch Nham thuê nói rõ, tâm tư phức tạp cùng Tập Tu Ân rời đi, trên đường đi một mực do dự.

“Công chúa điện hạ, đây là cơ duyên lớn của người, có thể bá một Thủy Thần làm sư phụ, hơn nữa còn tu luyện ánh sáng áo nghĩa tinh diệu, ta thấy nếu người bỏ qua, sẽ vô cùng hối hận.” Tập Tu Ân thành khẩn nói: “Người đi cùng Thạch Nham, cũng không thể trợ giúp hắn cái gì, cảnh giới người hiện tại, với hắn mà nói là có chút theo không kịp. Người nếu muốn cùng hắn đi càng gần, ít nhất cảnh giới không thể kém hắn quá nhiều, công chúa điện hạ, xin quý trọng cơ hội này!”

“Chúng ta đợi hắn đi ra.” Tử Diệu trầm ngâm hồi lâu, than nhẹ một tiếng: “ít nhất, ở trước khi ta đi, phải nói chuyện với hắn.”

934. Chương 926

Ngả Phát trong cổ lâu đại điện.

Long Đa cùng Tử Diệu nói lời tạm biệt, một mình xuất hiện ở nơi này, thần thái tiêu sái tự nhiên.

Ngả Phát cùng hai cái lão giả đạt tới Hư Thần tam trọng thiên cảnh, cùng một chỗ nhiệt tình khoản đãi, liên tục mời rượu, tươi cười rất mãnh liệt.

Long Đa vuốt vuốt chén rượu, trên mặt có tươi cười khó nén, cũng không cự tuyệt, buông ra đến uống thả cửa.

“Tiên sinh hôm nay tâm tình tựa như không tệ?” Ngã Phát cười khen tặng.

Long Đa nhẹ gật đầu: “Đích xác tâm tình không tệ, chủ nhân không nhiều đồ nhi, ha ha, không nghĩ tới lần này tới, ta có thể vì chủ nhân tìm được một khối mỹ ngọc, quả nhiên là vận khí thật tốt.”

Ngã Phát nhãn tình sáng lên: “Chẳng lẽ tiên sinh gặp được người tu luyện ánh sáng áo nghĩa, hơn nữa dung nhập ra vực ngoại thần quang?”

Long Đa vui vẻ cười: “Là như vậy.”

Ngã Phát mặt mũi tràn đầy vui vẻ, liên thanh nói: “Chúc mừng tiên sinh, vậy nhất định phải uống hơn mấy chén.”

Còn lại hai gã lão giả, cũng là rất nhiệt tình nâng chén, Long Đa ai đến cũng không cự tuyệt, thống khoái uống mấy chén, chợt mới nghiêm mặt nói: “Ngã Phát, nói chuyện chính đi, thứ gì đó cho ta nhìn một cái.”

“Tốt!” Ngã Phát không nói nhảm, Huyền Không Giới sáng ngời, liền lấy ra sinh mệnh cổ thụ tàn phiến từ trong tay Thạch Nham thu mua tới, thật cẩn thận giao cho Long Đa.

Long Đa con mắt sáng ngời như quang nhận, nghiêm túc vuốt vuốt phiến gỗ, sau một hồi, Long Đa gật đầu cười, hướng Ngã Phát nói: “Gia gia của ngươi có ngọcPVì hấn thu thập tài liệu, quả nhiên là vận khí không tệ, ừm, là sinh mệnh cổ thụ tàn phiến Mộc Tộc, không tệ chút nào.”

Ngã Phát cười ha ha, tâm tình thật tốt.

“Dựa theo người đưa tin báo giá, một ngàn vạn cực phẩm thần tinh, không có vấn đề đi?” Long Đa mỉm cười nói.

Ngã Phát nhẹ gật đầu, không có dị nghị: “Đương nhiên không có vấn đề, ta và Thần Quang hợp tác nhiều năm như vậy, tự nhiên không có khả năng làm chuyện lật lọng. Ha ha, khối gỗ này từ cực tây rất khó ra tay, bán không ra giá tốt, qua tay Thần Quang chúng ta tất cả đều vui vẻ. Ta biết cái khúc gỗ này đối với Thủy Thần cảnh Mộc Tộc hấp dẫn vô cùng lớn, các người khẳng định kiếm không ít.”

“Vậy một ngàn vạn đi.” Long Đa cười, liền muốn trả tiền mặt.

“Tiên sinh không nóng nảy.” Ngã Phát đưa tay ngăn lại: “Ta không cần trực tiếp đưa hết bằng thần tinh, ta lấy năm trăm vạn để mua chiến hạm, ta chỉ cần năm trăm vạn thần tinh là được.”

“vẫn là chiến hạm lần trước?” Long Đa kinh ngạc: “Cực tây cũng không có chiến tranh chủng tộc, người trừ hàng chiến hạm làm cái gì? Thần Quang chúng ta rèn luyện chiến hạm rất nhiều loại, chiến hạm người yêu cầu đẳng cấp cũng không cao, có người nguyện ý đại lượng mua sắm sao?”

“Không phải chiến hạm lần trước.” Ngã Phát cười cười: “Phải khổng lồ, thích hợp tộc nhân Cự Nhân Tộc, ừm, đoạn thời gian trước tộc nhân Cự Nhân Tộc hướng ta đặt hàng hai chiếc.”

“Khổng lồ?” Long Đa sờ lên cái cằm, đột nhiên nở nụ cười: “Vậy giá tiền rất không thấp, chúng ta đã từng chế tác qua cho Yêu Tộc, một chiếc chính là ba trăm vạn. ừm, đương nhiên, chúng ta tương đối hiểu biết, cũng hợp tác đã lâuV có như hai trăm năm mươi vạn một chiếc đi, năm trăm vạn có thể làm Ta hai chiếc, như thế nào?”

“Đa tạ tiên sinh, hai chiếc ta đã rất hài lòng.” Ngã Phát nở nụ cười.

“Cũng tốt.” Long Đa nhẹ gật đầu, mang thần tinh trong huyền không giới chia ra một phần, chợt giao cho Ngã Phát: “Đây là năm trăm vạn thần tinh, hai chiếc chiến hạm khổng lồ rất nhanh sẽ vận chuyển tới cho các người, nhiều nhất nửa tháng thời gian, sẽ đi vào kho hàng của người.”

“Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Trong mật thất. Thạch Nham mở to mắt, cười nhạt một tiếng đứng lên, tùy ý hoạt động bắt tay chân.

Ở bên cạnh, bày Tử Mao Liên Không Trận, thần tinh hai tòa trận pháp được khảm hóa thành hòn đá bình thường, năng lượng đều đã tiêu hao hết.

Nhưng Tử Mao Liên Không Trận, lại lưu chuyển lên không gian ba quang, phóng xuất ra kỳ diệu không gian chấn động, cái tàn phá trận pháp này, nghiêm nhiên đã được chữa trị.

Cười cười, hần cảm thấy mỹ mãn xuất quan, dù chưa thể đột phá thành công, nhưng đối với nhận thức không gian ảo nghĩa, hần đích xác đi thêm một bước, nếu là có thể chính mình ngưng luyện ra “cửa”, khẳng định hần liền có thể lấy không gian tinh diệu đột phá Nguyên Thần nhị trọng thiên.

Đi vào tu luyện trường, thần thức hần vừa động, không bao lâu Phí Lan, Ly An Na, Tạp Thác liền tụ tập tới.

“Nạp Hâm đang ở đâu?” Thạch Nham hỏi thăm.

“Đoạn thời gian trước bọn họ hoạt động ở Toái Tinh Thành, mua sắm các loại tài liệu tu luyện, gần đây hần là đã không sai biệt lắm, đều quay trở về.” Tạp Thác đáp lại.

Thạch Nham nhẹ gật đầu, liền từ tu luyện trường đi ra, liếc mắt liền phát hiện Nạp Hâm.

Nạp Hâm vừa thấy hần ra, lập tức cười chào đón, hưng phấn nói: “Chúng ta đã hướng Ngả Phát đặt chiến hạm, loại khổng lồ, có thể thích hợp tộc nhân chúng ta đi. Ha ha, Ngả Phát thật là có biện pháp, cả loại chiến hạm kia cũng có thể kiểm đến, quả nhiên không hổ là gia hỏa có lai lịch nhất Toái Tinh Thành.”

Cổ Lan Tinh trọng lượng kinh người, thân hình càng lớn, bị ảnh hưởng của trọng lực càng nhiều, không thể phá không nhảy vào vực ngoài.

Có rất nhiều tộc nhân Cự Nhân Tộc, còn có thật nhiều phụ nữ và trẻ em, cả đời không có cơ hội rời đi cổ Lan Tinh, đi kiến thức thứ bên ngoài, đều là vì trọng lực cổ quái trời buộc.

Từng cái vô giả tu luyện đột phá, cũng không thể chỉ là bé quan khổ tu, người tu luyện ảo nghĩa khác nhau, ở rất nhiều khu vực kỳ lạ có thể làm ít ẹong to, làm cho cảnh giới lực lượng gia tốc tăng lên, nhận thức ảo nghĩa càng thêm khắc sâu thấu triệt. Nếu như hài tử Cự Nhân Tộc, có thể ở lúc gặp được bình cảnh đột phá, sớm rời cổ Lan Tinh đi khu vực khác thích hợp lực lượng ảo nghĩa, vậy tốc độ cảnh giới tu luyện, tất nhiên có thể phát triển rất nhanh, sẽ làm cho thực lực cả Cự Nhân Tộc tăng lên.

Chiến hạm khổng lồ Thích hợp tộc nhân Cự Nhân Tộc, liền có thể để cho rất nhiều tộc nhân ở trước khi cảnh giới chưa đạt tới trình độ nhất định, trước một bước thoát ly cổ Lan Tinh, tiến tới tu luyện nhanh hơn.

“Chiến hạm khổng lồ, một chiếc cần bao nhiêu thần tinh?” Thạch Nham kinh ngạc.

“Ngả Phát ra giá năm trăm vạn thần tinh.” Nạp Hâm hơi có vẻ hưng phấn: “Chúng ta bây giờ thần tinh khẳng định không đủ, nhưng chúng ta đã dự định. Chờ sau khi Thiên Diệp Liên khai quật, thần tinh khẳng định liền đủ rồi, ha ha, Cự Nhân Tộc chúng ta cũng có chiến hạm của mình!”

Vài tên tộc nhân Cự Nhân Tộc còn lại, thần sắc cũng đều hưng phấn không thôi, vì đại sự kiện này tự hào kích động.

“Năm trăm vạn?” Thạch Nham trong lòng cười khổ không thôi.

Ở trong bảo khố Ngả Phát, hần thấy chiến hạm đủ loại kiểu dáng, những chiến hạm kia bằng giá phổ biến ở hơn mười vạn thần tinh đến trăm vạn, Ngả Phát chào giá lại đến năm trăm vạn, tuyệt đối là hãm hại Nạp Hâm.

Nhưng Nạp Hâm bọn họ đã đặt hàng, lại hưng phấn kích động như vậy, hần cũng không đả kích bọn họ, chỉ có thể âm thầm mắng Cự Nhân Tộc khờ.

“Vậy chiến hạm, bao lâu có thể đưa cho các người?” Thạch Nham hỏi thăm.

“Ngả Phát nói, chỉ cần giao thần tinh, tùy thời có thể cho chúng ta dùng.” Nạp Hâm chờ mong vô cùng: “Bọn nhỏ trong tộc, còn chưa từng gặp qua gia hỏa lớn như vậy, nhất định rất hưng phấn. Ha ha, lần này ra ngoài mang vật tư về, sẽ để cho bọn họ đều mừng rỡ như điên.”

“Như vậy.” Thạch Nham nhẹ gật đầu, chợt nói: “Các người giúp ta đưa một cái trận pháp trở về, ừm, trước mua sắm một chiến hạm bình thường.”

Hắn sửng sốt một chút, đột nhiên dò hỏi: “Tập Tu Ân đâu?”

“Ta ở đây.” Tu luyện trong tràng truyền đến Tập Tu Ân thanh âm: “Có cái gì cần ta làm?”

“Cái giới chỉ này cho ngươi, bên trong còn có tám mươi vạn thần tinh, ngươi cùng Nạp Hâm mua sắm một chiếc chiến hạm bình thường, thần tinh còn lại tùy ý mua sắm chút đan dược vật chất thích hợp chúng ta tu luyện, cùng nhau đưa về cổ Lan Tinh.” Thạch Nham tiện tay bắn ra, một cái nhãn bay về phía hắn.

Tập Tu Ân tiếp nhận, thần thức dò xét một chút, cười cười, nói: “Không có vấn đề.”

Chần chờ thoáng một chút, hắn còn nói thêm: “Thạch Nham, Tử Diệu muốn gặp ngươi, nàng ở bên trong tu luyện thất. . . Có chuyện rất trọng yếu.”

Thạch Nham sửng sốt, rồi hướng Nạp Hân, Tập Tu Ân nói một chút chú ý về Tử Mâu Liên Không Trận, chợt liền không hiểu ra sao trở về tu luyện trường, tìm được nơi Tử Diệu cư trú, nói khẽ: “Tập Tu Ân nói ngươi có chuyện gấp tìm ta?”

Tử Diệu một thân quần áo màu tím tươi đẹp, đồng thể uyển chuyển thon dài, đường cong1 lả lướt, mắt đẹp như nhụy hoa, kiều diễm ướt át, quả nhiên là diễm lệ vô song, nàng còn đánh phấn mỏng, càng xinh đẹp không gì sánh được.

Rất rõ ràng, vì lần nói chuyện này, nàng tận lực ăn mặc.

Thạch Nham ngơ ngác nhìn về phía nàng, hai con ngươi bỗng nhiên sáng lên, suy nghĩ xuất thần trong chốc lát, mới cảm khái nói: “Ngươi vẫn đẹp như vậy, phẳng phất năm đó mới gặp gỡ, để cho ta giật nảy mình.”

Tử Diệu mắt đẹp hàm chứa như ẩn ý thâm thúy, thật sâu nhìn về phía hắn, đột nhiên tươi cười: “Có thể nghe ngươi nói như vậy, ta rất cao hứng, thời điểm năm đó ta mới gặp gỡ ngươi, cũng không có cảm thấy ngươi có chỗ gì đặc thù, trong lòng còn thâm hận, cảm thấy ngươi rất đáng giận.”

“Đáng giận?” Thạch Nham chỉ vào cái mũi của mình, vẻ mặt cười khở: “Năm đó ta chính là cứu đệ đệ của ngươi, ngươi tại sao cảm thấy ta đáng giận? Nữ nhân thật sự là khó hiểu.”

“Bởi vì ngươi ở trước mặt ta quá trấn định, để cho ta cảm thấy mị lực của ta giảm bớt, bởi vì ngươi không có lộ ra bộ dáng sắc lang, ta cảm thấy được rất không hài lòng, bởi vì ngươi thực lực thấp kém, dám dùng ánh mắt làm càn như vậy nhìn ta!” Tử Diệu hé miệng cười trộm, thiên kiều bá mị nói: “Dù sao ta lúc ấy xem ngươi rất không vừa mắt, nếu không phải là ngươi đã cứu đệ đệ ta, nói không chừng ta sẽ giáo huấn ngươi một chút, tóm lại sẽ tìm ngươi làm phiền, làm cho ngươi biết sự lợi hại của ta.”

Thạch Nham: “Quả nhiên là không thể nói lý!”

“Ta là nói lời từ biệt với ngươi.” Tử Diệu đột nhiên sâu kín thở dài, mắt đẹp hiện ra một vòng ảm đạm bất đắc dĩ.

Chần chờ một chút, nàng đột nhiên chủ động tiến lên, ở lúc Thạch Nham kinh ngạc khó hiểu, nàng chủ động ôm Thạch Nham, cái cảm xinh đẹp tuyệt trần đặt ở bả vai Thạch Nham, thổ khí như lan ở bên tai Thạch Nham ôn nhu nói: “Lần này từ biệt, không biết ngày nào mới có thể gặp lại, để cho ta ôm ngươi một oái được không?”

“Vì sao phải đi? Muốn đi đâu?” Thạch Nham ngây dại, trong lòng phát không khỏi phát ra sự không muốn, thân hình cứng ngắc: “Ngươi cảm thấy ta lạnh nhạt với ngươi? Chỉ là ta và Phí Lan bọn họ có sâu xa, các ngươi biết rồi chẳng những vô ích, ngược lại có thể rước lấy tai họa.”

“Có một Thủy Thần đến thu ta làm đồ đệ, nàng tu luyện ánh sáng áo nghĩa, ồ, đúng rồi, ngươi đừng có đoán mò, nàng là nữ.” Tử Diệu cắn môi dưới, khuôn mặt hồng muồn chảy ra máu, nói khẽ: “Đừng nói, để cho ta ôm ngươi, để cho ta cảm thụ sự hiện hữu của ngươi thật tốt, ta muốn nhớ kỹ giờ khắc này.”

Thạch Nham chờ đợi không động, nhưng trong lòng phát ra tầng tầng rung động, chạy thẳng sâu trong linh hồn, cảm khái ngàn vạn.

935. Chương 927

Có người thời điểm tại bên người, sẽ không quý trọng, chỉ khi nào có một ngày ly khai, sẽ cảm thấy không muốn, cảm thấy trong lòng có chua xót.

Thạch Nham trong lòng có chua xót không muốn.

Tử Diệu đi rồi, vì truy cầu cảnh giới đột phá tăng lên, nàng cuối cùng nhất chọn rời đi.

Ra khỏi tu luyện trường, Thạch Nham nhìn nàng và Tật Tu Ân, Nạp Hâm cùng nhau rời đi, lần đầu tiên phát ra một cô ý muốn khó vứt bỏ, đề tỉnh lại bản thân, cảm thấy đã không để mắt đến nàng, cảm thấy không có thể chiều cổ nàng thật tốt.

Phí Lan, Lỵ An Na, Tật Thác ba người, không nói thêm gì, đều đứng ở một bên hồ hững.

Sau một hồi, Thạch Nham từ trong thương cảm khôi phục lại, cười nhạt một tiếng: “Chúng ta cũng nên ly khai.”

Tâm niệm vừa động, một đám thần thức của hắn cùng một cái hướng khác đạt thành liên lạc, hướng Tật Thác nói: “Mang thiếu niên kia tới.”

Tật Thác gật đầu mà đi.

Sau nửa canh giờ, hắn và Tề Du trở về.

Tề Du ánh mắt có chút hờn ám, bộ dáng gục đầu ủ rũ, sau khi thấy Thạch Nham, Phí Lan khom mình hành lễ, nói khẽ: “Ta chuẩn bị xong, tùy thời có thể xuất phát.”

Thạch Nham cười gật đầu: “Bộ dạng của ngươi sao lại thế này? Phụ thân của ngươi có khỏe không?”

Tề Du lấy một tin tức đối lấy mười vạn thần tinh, luôn miệng nói phải cứu phụ thân hắn, chuyện có quan hệ phụ thân hắn Thạch Nham cũng không hứng thú quá nhiều, cũng không có hỏi đến, không có âm thầm điều tra, chỉ là sau khi thấy Tề Du, phát hiện thân sắc hắn y nguyên không phấn chấn, mới lòng đầy nghi hoặc, tùy ý hỏi thăm.

“vẫn là như vậy, nhưng mà có mười vạn thần tinh, thời gian ngắn hắn không có việc gì.” Tề Du hơi có vẻ cảm động, chăm chú giải thích: “Cha ta cũng là Hư Thần nhất trọng thiên cảnh giới, đã từng rất lợi hại. Hắn hiện tại linh hồn dần tế bị trọng thương, dần tế dần dần ở vào biên giới hồng mất, mười vạn thần tinh ta đối lấy được liệu, chỉ có thể làm chậm lại tốc độ dần tế hồng mất, không thể giúp trợ hắn khôi phục như lúc ban đầu.”

Tề Du h

Nếu như thực lực đều tăng lên, bọn họ ở Toái Tinh Vực có thể sống rất tốt, cũng có thể đạt được lợi ích càng lớn.

Thạch Nham trên đường mặc dù thường xuyên xâm nhập chỗ có chiến đấu, nhưng hắn cũng cực kỳ cẩn thận, có chiến đấu hắn cũng không dám thật sự tới gần, có ngay cả xa xem cũng không dám.

Hư Thần Cảnh giới chiến đấu, có Hư Thần nhị trọng thiên cường giả tồn tại tranh đấu, hắn thường ở rất xa

Hắn là lo lắng Hư Thần nhị trọng thiên cảnh giới, tâm tình nếu không tốt lắm, cảm bọn họ tiến hành khai đao giải buồn, bởi vì đối với loại cảnh giới này mà nói, giết đoàn người bọn hắn thật ra hao phí không quá nhiều tinh lực thời gian.

Hắn dám bàng quan chiến đấu, thường thường đều là Nguyên Thần cùng Hư Thần nhất trọng thiên, bởi vì bọn họ có Phí Lan cùng Ly An Na, bởi vì bọn họ chưa bao giờ tham lam, cho nên đối phương thường thường sẽ không phức tạp, sẽ không đưa bọn họ trở thành mục tiêu.

Hắn thủy chung cẩn thận, lúc này mới có thể ở trong Toái Tinh Vực thu hoạch ích lợi bọn họ có thể lấy được cao nhất, không có tham dự một cuộc chiến đấu, lại thu hoạch cực kỳ phong phú.

Chỉ là không người có thể biết được.

Mắt thấy ba người đều tỉnh lại, mang lực lượng vừa mới thu hoạch tiêu hóa hết, Thạch Nham cười cười, lại năng lượng trời buộc Tề Du thu hồi, chợt tiếp tục hướng chỗ sâu trong Toái Tinh Vực đi về phía trước.

Tề Du đã quen, cũng lười truy vấn cái gì, mỗi khi bị giải giam cầm, hắn đều không nói một lời, chỉ là đi phía trước dẫn đường.

Thái độ của Tề Du làm bọn hắn rất hài lòng, biết rõ thiếu niên này mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng cực kỳ hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện, biết rõ nên làm như thế nào mới không làm người khác phản cảm, tiểu tử này là người rất thông minh.

Một dãy núi sụp đổ, trung ương đầy khối đá lớn, có một nữ tử thành thực vũ mị cúi đầu dò xét bốn phía.

Nàng chính là người Ma tộc, giống như Đế Sơn là tộc nhân Hắc Dực Tộc, có hai cánh màu đen thật dài, váy dài màu đen linh lung hấp dẫn, mang dáng người đầy đặn chăm chú bao lấy, làn da chính là màu lúa mạch khỏe mạnh, một đầu tóc đen như thác nước tùy ý xỏa xuống, dài đến eo.

Nàng nhẹ nhàng khom người, bộ ngực nặng trĩu phồng lên, lông mày buông xuống, ở trong đồng đá nhanh nhẹn di chuyển, dáng điệu uyển chuyển như chim bay.

Nàng chợt có cảm giác, người nhất thời ngừng lại, mắt đẹp đột nhiên sáng lên, yên lặng nhìn về phía người tới.

Đoàn người Thạch Nham đột nhiên ngừng lại, cách xa nhau mấy chục mét, cũng xa xa nhìn về phía Ma tộc mỹ phụ.

“Hư Thần nhất trọng thiên.” Phí Lan nhẹ giọng hô nhỏ một tiếng.

“Nơi đó không có cái gì có giá trị, không biết nàng tìm cái gì, kỳ quái.” Tề Du nói thầm một câu, thanh âm rất nhẹ.

Thạch Nham bình tĩnh nhìn hướng bãi đá, chỉ thấy xen lẫn trong từng khối đá là những đám cỏ xanh, loại cỏ này rất bình thường, không có chất chứa năng lượng, cũng không có tán trần bất kỳ hương khí, không có bất kỳ ánh sáng nào hiện ra.

Nhưng nữ tử Ma tộc lại đang ngồi cạnh một đám cỏ lớn, trong ngón tay mảnh khảnh đang kẹp lấy những ngọn cỏ xanh đó. Nàng rất cẩn thận nhìn hướng bọn người Thạch Nham, khẽ khẽ cau mày, ngừng trong chốc lát, liền cúi đầu xuống, tiếp tục chuyện tâm thu thập cỏ xanh kia.

“Đây là cỏ gì?” Thạch Nham trầm ngâm trong chốc lát, nhẹ giọng hỏi thăm.

Phí Lan, Ly An Na ào ào lắc đầu, cũng không rõ ràng lắm.

Ngược lại Tề Du suy nghĩ một chút, nhỏ giọng trả lời: “Gọi là Bất Tử Thảo, ở trong Toái Tinh Vực thì cũng chỉ có nơi này mới có, ta chưa bao giờ thấy có người thu thập loại cỏ này. Cái Bất Tử Thảo này không có năng lượng chấn động, cũng không có luyện được sư tới ngắt, Bất Tử Thảo sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh, sau khi bị chém đứt sẽ lại sinh sôi một lần nữa, giống như giết không chết. Ngoại trừ điểm này, ta còn thật không biết loại cỏ này còn có diệu dụng gì.”

Bất Tử Thảo.. .

Thạch Nham yên lặng nghiêng ngẫm, sợ run một hồi lâu, cũng hướng phía đồng đá bước đi.

Nữ tử Hắc Dực Tộc, phút chốc ngừng lại, dáng người cao gầy đứng thẳng, đôi mắt sáng lạnh lùng nhìn về phía hắn.

Thạch Nham hữu hảo cười cười, tùy ý nói: “Ta ngắt lấy một cây cỏ nhìn xem, không có gì ác ý, người đừng quá khẩn trương.”

Nữ tử Hư Thần nhất trọng thiên cảnh, uy hiếp chưa tính là rất lớn, cũng vì như thế, hắn mới có thể đi tới, nếu nữ nhân này đạt tới Hư Thần nhị trọng thiên, hắn quả quyết sẽ không mạo muội như vậy.

“Cỏ này người cần?” Nữ tử sững sốt một chút, ánh mắt lộ ra một ý mỉa mai, “Người biết công dụng của nó sao?”

“Không biết.” Thạch Nham cười lắc đầu, “Ta chỉ là hiếu kỳ, cũng vãn vãn chỉ là hiếu kỳ mà thôi.” Dừng một chút, hắn nói: “Sẽ không ảnh hưởng đến người đi?”

Hắc Dực Tộc nữ tử, khe nhú mày, có chút phiền chán nói: “Cái gì cũng không biết, tới mò mẫm vào làm gì? Được rồi, người muốn lãng phí thời gian liền lãng phí đi.”

Nói xong, nàng xoay người rời đi, như phi điều màu đen, kéo lê một cái đường cong duyên dáng, trong nháy mắt liền rời xa nơi này, vài giây sau, liền biến mất không thấy tung tích gì nữa.

Thạch Nham kinh ngạc, sững sờ trong chốc lát, không thêm để ý cười nhạt một tiếng, đi vào khu vực nàng đứng vừa rồi, cúi đầu nhìn về phía cỏ xanh trong đồng đá, đưa tay tùy ý tóm một cây.

Cỏ đại màu xanh, dài khoảng một mét, ở trong khe hở đá vụn ương ngạnh sinh tồn, hắn một tay túm ra đến một đám, cũng không lâu lắm, chỗ rễ cỏ đại lại dần dần dài ra một lần nữa, có chất lỏng màu xanh cỏ ở phía trên, một lát sau những chất lỏng kia thẩm thấu ở bên trong cỏ xanh, dần dần biến mất.

Đám cỏ xanh bị hắn bứt tới, tại chỗ đứt gãy cũng có chất lỏng màu xanh cỏ chảy ở trên ngón tay hắn.

Kỳ diệu chính là, những chất lỏng màu xanh cỏ kia trực tiếp thẩm thấu, chui vào trong máu thịt tay hắn, từng chút biến mất, mà đám cỏ sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh lại nhanh chóng khô héo mất đi chất dinh dưỡng.

Trong huyết nhục ngón tay Thạch Nham, một giọt Bất Tử Ma Huyết đỏ thẫm, lại bỗng nhiên rung động nhúc nhích.

938. Chương 930

Chất lỏng Bất Tử Thảo màu xanh cỏ, thẩm thấu huyết nhục, Bất Tử Ma Huyết của hắn bỗng nhiên run lên.

Chuyện kỳ diệu chợt phát sinh. . .

Giọt Bất Tử Ma Huyết chỉ lớn cỡ hạt gạo, ở chất lỏng Bất Tử Thảo thẩm thấu xuống, chậm rãi dung nhập vào trong ma huyết, giọt Bất Tử Ma Huyết lại lớn thêm một phần, huyết nhục tinh khí chất chứa trở nên dư thừa dị thường!

Thạch Nham vẻ mặt ngốc trệ.

Tề Du nhìn không được kinh ngạc lên tiếng: “Cái này, đây là chuyện gì xảy ra?”

Hắn thả người nhảy lên, cũng đi tới bên cạnh Thạch Nham, ở lúc Thạch Nham mờ mịt khổ tư, tia sáng trong tay Tề Du vấy ra, một đám Bất Tử Thảo dưới người hắn bị chém đứt vài cọng, nhưng vài cọng Bất Tử Thảo bị chém đứt, y nguyên xanh tươi, không hề khô héo mà chết giống một đám trong tay Thạch Nham.

Tề Du cũng ngây người, khó hiểu nhìn hướng Thạch Nham, dò hỏi: “Cái cỏ này, như thế nào héo rũ mà chết trong tay người?”

Trong tay hắn có mấy cây cỏ, bị hắn ném xuống đất, phảng phất như thân rắn, nhúc nhích, chủ động hợp vào rễ Bất Tử Thảo, không bao lâu, một lần nữa dung nhập vào rễ, y nguyên xanh tươi chất chứa khí tức cỏ cây.

Phí Lan, Ly An Na, Tạp Thác cũng cảm thấy kinh ngạc, ào ào cùng nhau đi lên, cúi thấp đầu đánh giá Bất Tử Thảo, lộ ra vẻ khó hiểu.

Thạch Nham ngu ngơ hồi lâu, con mắt dần dần phát sáng lên, chợt bật cười lớn.

Phảng phất một luồng ám quang, hắn ở trong đồng đá vụn không ngừng du động, mang những gốc Bất Tử thảo bắt được, dùng sức bóp.

Giọt giọt chất lỏng màu xanh cỏ, ào ào thẩm thấu trong huyết nhục thân thể hắn, rất nhanh tiêu tán, Bất Tử Thảo bị hắn vò đều nhanh chóng héo rũ mà chết, phảng phất sinh cơ ngọn nguồn kỳ diệu nhất bị mạnh mẽ tước đoạt.

Ngăn ngắn năm phút đồng hồ thời gian, phụ cận toàn bộ Bất Tử Thảo bị hắn hái hết toàn bộ, đều héo rũ mà chết.

Thạch Nham lúc này mới ngừng lại, con mắt sáng ngời, khoe miệng chứa đựng nụ cười thản nhiên.

Bất Tử Thảo cùng Bất Tử Ma Huyết có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, có thể trực tiếp dung nhập ma huyết, làm cho hắn ngưng luyện ra càng nhiều Bất Tử Ma Huyết, mấy ngàn cây Bất Tử Thảo bình thường, trải qua hấp thu, mang đến cho hắn ít nhất một trăm giọt Bất Tử Ma Huyết!

Có thể so với huyết nhục vài tên Nguyên Thần cảnh cường giả!

Thạch Nham rất vui vẻ, cười càng vui sướng, “Cỏ xanh không tệ, rất thú vị.”

Bọn người Tề Du, Phí Lan ngơ ngác nhìn hướng hắn, biết rõ loại cỏ xanh này, với hắn mà nói khẳng định có tác dụng nào đó, chỉ là hắn không nói rõ, bọn họ như thế nào cũng suy đoán không ra.

“Xung quanh còn có Bất Tử Thảo không?” Thạch Nham cười nhẹ, nghiêm túc nhìn về phía Tề Du, “Lộ trình hơi xa một chút cũng được.”

Tề Du cười khổ lắc đầu, “Không có, chỉ nơi này mới có, hôm nay bị người thoáng cái đã tiêu hao hết, sợ là lần sau cũng không gặp được. Rất cuộc.. . Là chuyện gì xảy ra?” -

“Không có gì, cỏ này đôi với ta có điềm tốt.” Thạch Nham cười, duỗi lưng một cái, tâm tình vui sướng nói: “Chúng ta đi thôi, không có lợi, thì không đáng tiếp tục dừng.”

Tề Du hiểu kỳ muốn chết, nhưng Thạch Nham không nói hắn cũng đành chịu, chỉ có thể nhẹ gật đầu, tiếp tục đi phía trước dẫn đường.

Một lúc lâu sau.

Mỹ phụ Hắc Dực Tộc biến mất một thời gian ngắn, cùng hai gã tộc nhân Hắc Lâm Tộc lặng yên đáp xuống, hai gã tộc nhân Hắc Lâm Tộc, đều là tướng mạo tục tũn Ma tộc trắng hếu, trên thân thể hiện đầy lân giáp đen kịt, đều có một cổ cương liệt khí uy nghiêm làm cho người ta không dám khinh thị.

Đều là Hư Thần tam trọng thiên cảnh!

Ba gã tộc nhân Ma tộc, ở khu vực Bất Tử Thảo sắc mặt âm trầm khó coi.

“Không đúng!” Tên mỹ phụ Hắc Dực Tộc giật mình trong chốc lát, đột nhiên cả kinh kêu lên: “Bất Tử Thảo héo rũ mà chết! Là héo rũ mà chết!”

Mặt khác hai gã Hắc Lâm Tộc đại hán, nghe nàng hô như vậy, đồng thời phản ứng, trong mắt hiện ra kỳ quang kinh người.

“Cái này, đây không phải giống như sau khi đại nhân hấp thu sao?” Một gã đại hán trong đó hét lên, thần sắc bỗng nhiên chấn động, ngưng trọng cực kỳ quát khẽ nói: “Đừng nói là, hắc giống như đại nhân cũng là Bất Tử Ma Tộc?”

“Không thể nào?” Một cái đại hán khác lắc đầu liên tục, “Ở trong Mã Gia Tinh Vực, đại nhân đã sớm điều tra qua, căn bản không có phát hiện người là đồng tộc. Bất Tử Ma Huyết, ở Mã Gia Tinh Vực chỉ còn một mình đại nhân, tuyệt không khả năng!”

Sau khi hai gã đại hán kêu lên sợ hãi, cùng nhau nhìn về phía Hắc Dực Tộc mỹ phụ, đồng thời nói: “Tề Lan, người thông minh nhất, người cảm thấy thế nào?”

Hắc Dực Tộc mỹ phụ vẻ mặt kinh ngạc, bị tiếng quát của bọn hắn làm bừng tỉnh, sững sốt đã lâu, mới lắc đầu, “Ta cũng không rõ. Đại nhân đang tìm ở Mã Gia Tinh Vực nhiều năm, cũng không có phát hiện người là đồng tộc, hẳn là rất không có khả năng, lấy cảnh giới đại nhân, không có khả năng không cảm ứng được đồng tộc. Trăm năm trước, đại nhân còn tốn hao năng lượng lớn dò xét qua, lại không thu hoạch được gì. Nhưng trạng thái Bất Tử Thảo này, thật đúng là y hệt như sau khi bị đại nhân hấp thu.”

“Lần trước đại nhân dò xét đã là trăm năm, đã qua trăm năm. Nếu như đối phương là Bất Tử Ma tộc, lại là trong trăm năm tiến vào Mã Gia Tinh Vực thì sao? Có thể có khả năng này hay không?” Một tên Hắc Lâm Tộc đại hán nghi ngờ nói.

“Nếu quả thật trùng hợp như vậy, có khả năng đích xác tồn tại.”

Hắc Dực Tộc mỹ phụ Tề Lan nghĩ nghĩ, nhẹ gật đầu, “Nhưng là có khả năng khác, nếu như tên kia tu luyện lực lượng áo nghĩa đặc thù, cũng có thể mang Bất Tử Thảo chính thức phá hủy. Bất Tử Thảo mặc dù sinh mệnh lực ương ngạnh cực kỳ, nhưng cũng không phải thật vĩnh viễn không chết, chỉ có hai loại tình huống này.”

“Nếu thật là Bất Tử Ma tộc, ta nghĩ đại nhân tất nhiên sẽ cực kỳ hưng phấn.” Đại hán nói.

“Tìm được bọn họ! Nhất định phải xác định rõ thân phận!” Tề Lan trầm giọng nói.

“Tốt!”

Ba gã Ma tộc cường giả không biết đến tà nơi nào, sau khi xác định mục tiêu, lập tức đi động.

Một chỗ khác.

Đồ Triệu một đường đuổi điên cuồng, mấy tên Huyết Kích võ giả chăm chú theo sau, không dám chậm chạp mấy may.

Oanh!

Đồ Triệu ở một hố sâu cực lớn ngừng lại.

Chỗ hố sâu, một chuyến hơn mười cái võ giả ở bên trong hoạt động, tiến hành dò xét, thỉnh thoảng cười to hai tiếng.

Bỗng hán sẵn giết mấy người, cướp đoạt khu vực khai thác mỏ này, bên trong có một loại thần cấp lực phẩm u Nguyệt Mộc, lúc này bọn họ đang chú ý xác định, mang khu vực xung quanh cho tạm thời giam cầm, chuẩn bị vào bên trong tiếp tục tìm kiếm, nhìn xem có còn u Nguyệt Mộc hay không.

Thanh âm Đồ Triệu hàng lâm làm cho sắp mặt đoàn người biến hóa, bọn họ từ hố sâu trời lên, nguyên một đậtrui thần thái âm lệ, nhưng mà nhìn lên thấy là Đồ Triệu, đều trung thực một chút, một người trong đó cười khổ nói: “Thì ra là đại ca Đồ Triệu Huyết Kích.”

“Ta muốn tìm một người.” Đồ Triệu hừ lạnh một tiếng, mắt trái bỗng nhiên bắn ra một màn sáng, nhanh chóng ngưng luyện diễn biến thành bộ dáng Thạch Nham, “Người này các ngươi có từng gặp.”

“Có.” Người nọ nở nụ cười, “Năm tháng trước, chúng ta ở chỗ này gặp bọn họ, một đám tiểu yō giả mà thôi. Thời điểm chúng ta cướp đoạt khu vực khai thác mỏ này tiểu tử kia ở một bên xem, hẳn giống như rất có

hứng thú đối với thi thể, còn ở bên cạnh thi thể ngay người một thời gian ngắn. Đồ Triệu đại ca người tìm hân làm cái gì?”

Đồ Triệu sắc mặt lạnh như băng, “Cùng người không quan hệ! Hân đã đi phương hướng nào!”

Người nọ cười cười xấu hổ, cũng không dám đông dài, đưa tay chỉ một cái phương hướng, khẳng định nói: “Là đi bên kia, ừm, lấy tốc độ Đồ Triệu đại ca, hân là rất nhanh có thể đuổi theo. Ta trước chúc Đồ Triệu đại ca mã đáo thành công.”

Đồ Triệu hừ lạnh một tiếng, khoe miệng hiện ra hàn ý lạnh như băng, phi thân hướng về phía trên khu vực khai thác mỏ, quan sát trong chốc lát, chợt mở tay ra, “Xuất ra hai mươi khối u Nguyệt Mộc!”

Một chuyển mười người, nghe hân nói như vậy, đều sắc mặt giận dữ, âm thầm cắn răng.

Liền vào lúc này, mười mấy Huyết Kích võ giả lặng lẽ đi lên, bày thành hình tròn mang đám người bao vây, nguyên một đám cười lạnh lùng, đã làm xong chuẩn bị ra tay.

“Lấy tầm mắt Đồ Triệu đại ca, lại có thể để ý u Nguyệt Mộc là vinh hạnh của tiểu đệ.” Người cầm đầu cố nén tức giận, cười khổ ngoan ngoan mang ra hai mươi khối u Nguyệt Mộc phẩm chất thật tốt, cúi đầu nói: “Đồ Triệu đại ca vậy đã được chưa?”

Đồ Triệu nhẹ gật đầu, “Coi như các người vận khí tốt, nếu không phải lão tử thời gian gấp gáp, quả quyết sẽ không dễ nói chuyện như

Sau đó Đồ Triệu mang theo Huyết Kích võ giả vội vàng mà đi, trong hư không truyền đến tiếng cười to của bọn họ.

“Chúc người chết sớm đầu thai! Mẹ kiếp, lão tử toi công bận rộn lâu như vậy, tổng cộng kiếm được hai mươi lăm khối, bị con chó điên này cầm hơn phân nửa, đừng phải nó, thật con mẹ nó xui!” Ở sau khi tiếng cười của đoàn người Đồ Triệu không thấy, người cầm đầu nhổ một bãi nước bọt, mặt mũi tràn đầy phân nộ mắng to.

“Được rồi, Huyết Kích chúng ta có không đắc tội nổi, Đồ Triệu tên điên này từ trước đến nay hoành hành ngang ngược, liền coi như chúng ta xui xẻo.” Trong hố sâu một người thở dài.

”Toái Tinh Vực chính là như vậy nắm tay người nào lớn thì người đó ở trên, chúng ta lúc đó chẳng phải cũng cướp đoạt người khác? Mọi người chuẩn bị, tìm vài tên yếu ớt xả giận đi.

“Đi thôi.”

Đoàn người bị Đồ Triệu làm thành như vậy, nguyên một đám ủ rũ, cũng không có tâm tình tiếp tục dò xét, trong mắt hung quang rạng rỡ bay đi, tìm quả hồng mềm phát tiết tức giận.

Chỗ một đám mây màu tím bao trùm.

Thạch Nham đột nhiên ngừng lại.

Ở trong một rừng cổ mộc ám tử sắc phía trước, hai gã Quỷ Văn Tộc nam nữ, ánh mắt uể oải, sắc mặt tái nhợt ngồi ngay ngắn yên lặng điều tức.

Hai người này lúc trước bọn họ đã từng gặp qua, còn mĩ mai Phí Lan, Ly An Na, nói hai nàng xấu xí không chịu nổi còn dám ra đây dọa nam nhân, lúc này, hai nam nữ, Quỷ Văn Tộc phảng phất vừa mới kinh qua một hồi ác chiến, đang lấy thần tinh khôi phục lực lượng.

Trạng thái của bọn họ cũng không tốt, trên người còn có tồn tại vết máu, rõ ràng đã bị thương, nhìn bộ dạng như vậy thương thể còn không nhẹ.

“Hai vị từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.” Thạch Nham nhìn trong chốc lát, nhếch miệng cười nhạt một tiếng, tiêu sái bước đi lên phía trước, “Lại thấy hai vị, xem ra chúng ta thật đúng là có duyên phận.”

Phí Lan, Ly An Na con mắt lộ ra chiến ý kích động, khí tức âm trầm u lãnh, cũng đều đi theo hân, chủ động hướng phía hai Quỷ Văn Tộc nam nữ đi tới.

Quý Văn Tộc nam nữ nhắm mắt điều tức, đồng thời mở mắt ra, mặt mũi tràn đầy chán ghét, hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đứng lên.

Ở trong lòng hai người bọn họ, tựa như cảm thấy mặc dù là bị thương, muốn giết đoàn người Thạch Nham cũng không khó khăn.

“Đồ không biết sống chết, muốn thừa dịp chúng ta bị thương ra tay? Cũng không nhìn mình là cái thứ gì!” Quý Văn Tộc nữ tử kiêu mỹ ánh mắt lạnh lùng, lau một cái vết máu ở khóe miệng, quát lạnh nói: “Muốn chết!”

939. Chương 931

Quý Văn Tộc nữ tử quát nhẹ một tiếng, sắc mặt bỗng nhiên lạnh, trong lòng bàn tay non mềm thủy nhu lực nhanh chóng ngưng luyện, một giọt nước trắng noãn lặn lẽ hiển hiện ra. Không có nói nhảm dông dài, tay nàng xa xa ấn tới, giọt thủy châu trầm trọng giống như biển cả, từ phía trên trên trong nháy mắt hàng lâm.

Gọt nước chỉ lớn cỡ hạt gạo, trắng noãn trong suốt, có sáng sáng nhu hòa tràn đầy, hơi nước mênh mông, lúc rơi xuống nhanh chóng trưởng lớn, ở trong chốc lát thành lớn cỡ nắm tay nhỏ, mang theo lực vạn quân, có lực lượng trời buộc giam cầm của nước.

Thạch Nham, Phí Lan, Lý An Na, Tập Thác bốn người, sắc mặt bỗng ngưng trọng, linh hồn đàn tể xoay chuyển, như bị vũng bùn trời buộc, hành động có chút ngưng trệ không tiến, áo nghĩa phảng phất khó có thể lưu chuyển.

Hô hô hô!

Giọt nước rơi xuống, không gian truyền đến nổ vang chói tai, phảng phất sông núi sụp đổ, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Nam tử Quý Văn Tộc khí chất tà dị, nhếch miệng, hai con ngươi đột nhiên phun ra hai cái hỏa xà.

Cột sáng hỏa diễm xích hồng sắc, kéo dài vài trăm mét, không đếm xỉa không gian khoảng cách ngăn trở, phân biệt hướng phía Phí Lan cùng Lý An Na quần quanh mà đến

Đôi nam nữ Quý Văn Tộc là một đôi vợ chồng, một người tu luyện hỏa diễm áo nghĩa, một người tu luyện thủy nhu lực, lấy thuật song tu làm cho áo nghĩa hỗ trợ lẫn nhau, thậm chí có thể giao hòa lẫn nhau, vốn lực lượng xung khắc, nhưng trong tay bọn họ lại không ảnh hưởng lẫn nhau.

Không chỉ như thế, hỏa diễm lực còn có thể tăng cường khí thế của nước, thủy nhu lực lại làm cho hỏa diễm phiêu hốt bất định, cực kỳ tà diệu.

“Chú ý!” Phí Lan thấp giọng hô, thân ảnh đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, nhất thời hiện ra mấy ngàn sợi hủ thực tái nhợt, như mạng nhện dày đặc, bao phủ mỗi một tấc không gian.

Xuy xuy xuy!

Mấy trăm sợi hủ thực hợp thành một cỗ, nhất thời chui vào trong giọt nước, giọt nước truyền đến tiếng vang bị ăn mòn, giọt nước lớn cỡ nắm tay, nhanh chóng thu nhỏ lại, có đại lượng nước bị trực tiếp ăn mòn tiêu tan sạch.

Phí Lan khí tức diễn biến ngàn vạn, thân thể phảng phất cũng thành một cỗ hủ thực khí, phiêu hốt bất định bắn về phía đôi nam tử Quý Văn Tộc.

Tên nam tử Quý Văn Tộc kia, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, vì Phí Lan áo nghĩa rung động.

Hủ Thực Áo Nghĩa, là một trong Thị Huyết Bát Hổ Tòng truyền thừa, đặt tại tinh vực nào đều là cực kỳ hiếm thấy, cùng chủ lưu áo nghĩa có khác biệt rất lớn, hiếm ai biết.

Tà ác khan hiềm quý bí áo nghĩa, thường thường ẩn chứa kỳ diệu khủng bố, hai gã Quỷ Văn Tộc tộc nhân trong lòng đều biết rõ, vừa thấy Hủ Thực Áo Nghĩa hiển hiện ra, toàn bộ thu nạp khinh thị lúc trước, cẩn thận ứng phó.

Liền vào lúc này, Ly An Na cũng thi triển Thần linh vực.

Vô tận hắc ám từ quanh thân tỏa ra, phẳng phất Hắc Ám Thiên Mạc bao trùm trời xanh, mang tất cả tinh quang che lấp, mang toàn bộ ánh sáng đều hấp thu.

Bầu trời tối đen. . .

Tuyệt đối hắc ám che lấp bất kỳ ánh sáng, giờ khắc này, lấy Ly An Na làm trung ương, trong phương viên trăm dặm xung quanh, lộ vẻ đen như mực, không thấy mảy may ánh sáng.

Loại hắc ám này, không đơn giản chỉ là thị giác hắc ám, bao quát thức hải, bao quát xúc giác, bao quát tất cả cảm giác!

Trong bóng tối, đôi nam nữ Quỷ Văn Tộc ngũ giác đều bị che lấp, con mắt nhìn không thấy cảnh tượng xung quanh, thần thể không cảm thấy không khí và năng lượng biến hóa, ý thức không cảm ứng được khí tức sinh linh tồn tại, thức hải như bị hắc ám bao phủ, linh hồn thành mù

Ly An Na hắc ám áo nghĩa, một khi thi triển đi ra, bất luận kẻ nào trừ nàng ra, đều đưa tay không thấy được năm ngón, linh hồn ý thức con mắt đều nhìn không thấy.

Nàng hoàn toàn không bị ảnh hưởng, như quý mị tiềm hành trong bóng tối, dễ dàng đi tới bên cạnh đôi nam nữ Quỷ Văn Tộc, chợt hạ sát thủ!

Thạch Nham cùng Tật Thác hai người, cũng bị hắc ám bao phủ, cùng hai người kia không có gì khác nhau, như mất nù, các loại xúc cảm đều biến mất

Nhưng mà cũng vền vện chỉ là một một thoáng.

Ba giây qua đi, dị lực huyền diệu nào đó từ phía trên hạ xuống trên thân hai người, ở dưới tác dụng của dị lực, bọn họ lập tức được giải trừ trạng thái, ánh mắt cùng thần thức đều không hề bị ảnh hưởng.

Hai người nhìn qua, sắc mặt đều khác thường, trong lòng rõ ràng đây là tác dụng lực lượng của Ly An Na.

Nàng chẳng những có thể phóng thích vô tận hắc ám, bây giờ còn có thể tùy tâm sở dục khống chế hắc ám, làm cho người nào bị hắc ám triệt để bao phủ, làm cho người nào có thể thoát khỏi không bị ảnh hưởng, hoàn toàn theo tâm niệm nàng biến ảo.

Nhưng lúc ở Thiên Phật Thành, nàng vận dụng Hắc Ám Áo Nghĩa còn không đạt được loại trình độ tùy tâm sở dục này, hôm nay có thể thành thạo như thế, tất nhiên là ở nhận thức Hắc Ám Áo Nghĩa, lại bước vào một tầng thiên địa hoàn toàn mới.

Bởi vậy, Thạch Nham, Tật Thác đều nhìn thấy, nhìn thấy một cái bóng hắc ám, phiêu phù ở đỉnh đầu nữ tử Quỷ Văn Tộc, phẳng phất một cái yêu ma, lại trực tiếp thẩm thấu linh hồn đàn tể nữ tử Quỷ Văn Tộc, từ đỉnh đầu nàng đi vào!

Ly An Na phẳng phất chui vào trong thức hải đối phương!

Thạch Nham hoảng sợ, con mắt hiện ra một vẻ thật sâu hồi hộp, sắc mặt thay đổi.

Tật Thác thân thể khẽ run lên, như cảm động lây, lặng yên phóng thích hỗn loạn lực, lượn lờ quanh thân hắn, gắt gao che chở linh hồn đàn tể, bảo trì không bị ngoại vật xâm nhập.

Linh hồn đàn tể làm căn bản sinh mệnh, ẩn sâu ở trong não hải, một khi bị xâm nhập, làm cho linh hồn đàn tể áo nghĩa đình chỉ lưu chuyển, vô giả một thân lực lượng tinh diệu phẳng phất bị bàn tay khổng lồ nắm lấy, phát huy không ra lực lượng ảo diệu.

Nữ tử Quỷ Văn Tộc đạt tới Hư Thần nhất trọng thiên cảnh giới, cảnh giới so với Ly An Na cao hơn một bậc, ở Hắc Ám Thiên Mạc bao phủ thức hải ý thức, cũng không có bất kỳ thủ đoạn chống đỡ, thức hải bị xâm lấn.

Thủy khí tức nhu hòa mật mờ, phút chốc trở nên hỗn loạn không chịu nổi, giọt nước nàng phóng thích phảng phất thủy tinh rơi xuống vỡ đất tan, tung tóe ra bọt nước đầy trời, trong mỗi một tia bọt nước, đều ẩn chứa tâm linh trối buộc, giam cầm linh hồn thủy tinh phách.

Đáng tiếc, ở dưới hắc ám triệt để bao phủ xuống, thần trí của nàng không thể chỉ dẫn thủy lực lượng phương hướng chính xác, tự nhiên cũng không thương tổn được Thạch Nham, Tật Thác.

Càng thêm không có khả năng xúc phạm tới Ly An Na thân là hắc ám đứng đầu.

Tiếng gào thét từ nữ tử Quỷ Văn Tộc kiêu mỹ truyền đến, nàng phảng phất nhập ma, hai bàn tay trắng như ngọc xinh đẹp tuyệt trần, không muốn sống ở trên mặt xé rách, mang gương mặt tinh mỹ nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo cao máu tươi đầm đìa, nứt ra từng vết máu sâu đủ thấy xương!

Máu tươi dữ tợn như quái xà, từ cái cổ trắng nõn chảy xuôi xuống, tà dị đáng sợ, làm cho người ta cảm giác sợ hãi da gà.

Vừa rồi mỹ phụ còn đẹp như thiên tiên, giờ khắc này hình dạng như lệ quỷ! So sánh với Ly An Na còn muốn thê lương dọa người!

Đây là Ly An Na trả thù!

Thân là quân đoàn trưởng Thiên Niết Thần Quốc huyết tinh quân đoàn, nữ cuồng ma này lấy khát máu thô bạo nổi tiếng thiên hạ, thủ đoạn tàn nhẫn ngoan lệ, làm cho Thạch Nham, Tật Thác đều có điểm tâm thần không yên.

Hai người hai mặt nhìn nhau, đều từ trong con ngươi đối phương nhìn ra vẻ sợ hãi thật sâu, tim âm thầm đập nhanh.

Thạch Nham đột nhiên trầm hạ quyết tâm, sau này bất luận khi nào, tuyệt đối ghi nhớ không nên bình luận diện mạo bên ngoài của Ly An Na, đây là nghịch lân Ly An Na! Tuyệt không thể đụng vào!

Thì ra, nàng không phải không chú ý về bên ngoài của mình, khác biệt, nàng còn vô cùng coi trọng, bất luận kẻ nào dám can đảm nhục nhà nàng về tướng mạo, đều phải thừa nhận huyết tinh nữ côn đồ khát máu này trả thù!

Nữ tử Quỷ Văn Tộc, rất hiển nhiên là ý thức bị xâm nhập, bị Ly An Na lấy tà ác thủ đoạn mạnh mẽ chiếm chủ đạo, thế cho nên điên cuồng phá hư khuôn mặt của mình.

Có lẽ, nội tâm của nàng biết mình làm cái gì, lại không thể phản kháng, bị người mạnh mẽ bóp méo ý chí.

Từ trong từng gào rú phảng phất viễn cổ dã thú thê lương, Thạch Nham biết rõ nàng ta còn có một tia ý thức tự chủ, hẳn suy đoán. . . sợ ý thức này là Ly An Na chuyên môn lưu cho nàng.

Là để cho nàng biết mình đang làm cái gì!

Thạch Nham toàn thân rét run, hít sâu một hơi, mặt mũi tràn đầy cười khố, nói khê: “Ta hôm nay mới kiến thức đến huyết tinh quân đoàn quân đoàn trưởng ngoan lệ, nàng có thành tựu cùng hung danh hôm nay, quả nhiên không phải không có lý do.”

“Đó là đương nhiên.” Tật Thác thanh âm cũng là khê run, “Ở trong Liệt Diễm Tinh Vực, ai không sợ hãi Ly An Na đại nhân? Nàng chính là nữ đồ tể điên cuồng nhất, bạo lệ nhất, so sánh với nàng, ta tên Huyết Đồ, quả thực để cho ta xấu hổ, ta quá hữu danh vô thực. .

Thạch Nham kinh ngạc.

“Nhu nhi!” Quỷ Văn Tộc nam tử, tựa như cảm thấy được cái gì, đột nhiên thét dài rung trời, một mảnh hỏa diễm dài hẹp tuôn ra mà đến, mạnh mẽ mang nàng bao lấy.

Oanh!

Từng sợi hỏa diễm trong thần thể nàng kích bắn ra, trên gương mặt như lệ quỷ của nàng, từng sợi máu tươi bị bốc hơi.

Chỗ hốc mắt nhỏ máu, giọt giọt nước mắt tràn mi ra, những nước mắt kia tựa như ẩn chứa thiên địa kỳ diệu, như tinh phách quay tròn nhấp nhô, xếp đặt thành thủy áo nghĩa trận pháp kỳ diệu, đột nhiên phóng thích từng sợi gợn sóng bạch sắc.

Một cái u ảnh hắc ám, vù tròn đi ra, bị nước mắt thủy tinh bức bách, u ảnh như bị kích tán, không ngừng phân liệt, hóa thành từng mảnh nhỏ hắc ám.

Lý An Na thân ảnh biến mất, lại lặng yên hiển hiện ra, trong hai tròng mắt lạnh như băng không có một chút tình cảm chấn động, khóe miệng lại tán ra một vòng vui vẻ thống khoái ngoạn lệ.

Nàng rất hài lòng kiệt tác của nàng, nhìn nữ tử Quỷ Văn Tộc bị mình xé nát mặt, Lý An Na khắc khắc cười quái dị, phảng phất phát điên, theo tiếng cười kích động, thân ảnh nàng lại dung nhập bóng tối lần nữa, làm cho Thạch Nham, Tập Thác đều không nhìn thấy.

“Các người thối lui, trận chiến này không cần hai người nhúng tay.” Thanh âm Phí Lan, từ ở chỗ sâu trong hắc ám chậm rãi vang vọng ra.

Sau một khắc, Thạch Nham cùng Tập Thác hai người, như bị hai cô lực lượng dẫn dắt, trong nháy mắt đẩy ra khỏi trung ương bóng tối, ở vài bên ngoài trăm mét đứng lại, nhìn một đoàn hắc ám như mực bao phủ phạm vi hơn mười dặm, lại không cảm giác được năng lượng chấn động bên trong.

Nhưng trong lòng hai người rõ ràng, Phí Lan cùng Lý An Na hai người vào lúc này, đang cùng đôi nam nữ Quỷ Văn Tộc liều mạng giao đấu, tiến hành chém giết tàn khốc nhất.

Từ tình hình chiến đấu lúc trước mà nói, Phí Lan, Lý An Na chẳng những không rơi vào thế hạ phong một chút, mà còn chiếm hết tiện nghi!

Nếu như không có người ngoài nhúng tay, hai nam nữ Quỷ Văn Tộc lúc trước đã bị thương, tất nhiên không thể may mắn thoát khỏi, sẽ nhất nhất táng thân nơi đây.

Có lẽ, chế điều dung mạo của Phí Lan và Lý An Na, là quyết định sai lầm nhất cả đời này của bọn hắn, để cho bọn họ cuối cùng tan thành hư vô.

940. Chương 932

Khu vực bị vô tận hắc ám bao trùm, cảm giác không ra bất cứ ba động gì, nhìn không thấy một chút dị thường. Thạch Nham, Tập Thác hai người đứng ở ven hắc ám, sắc mặt đều rất nặng, lông mày nhíu sâu.

Bọn họ biết rõ Phí Lan, Lý An Na rất mạnh.

Chỉ là, đôi vợ chồng đối diện cũng không chút kém nào, cảnh giới còn muốn cao hơn một bậc, mặc dù là bị thương cũng vẫn còn dư lực, nếu thật sự liều mạng giao đấu, Phí Lan, Lý An Na không thể hăng dễ

Cho nên hai người hơi có vẻ bất an.

“Sư huynh, người cảm thấy Phí Lan tiền bối cùng Lý An Na đại tỷ, cuối cùng có thể chiến thắng không?” Tập Thác trầm ngâm trong chốc lát, nhện không được dò hỏi.

Thạch Nham cau mày, cân nhắc hồi lâu, không đáp hỏi ngược lại: “Tập Thác, nếu hiện tại cho người cùng một tên Nguyên Thần tam trọng thiên cảnh giới giao chiến, người có thể có nắm chắc chiến thắng?”

Tập Thác hiển nhiên phải suy nghĩ thật kỹ.

Sau một hồi, Tập Thác nhếch miệng hắc hắc nở nụ cười, “Hắn là có thể đi. Không biết tại sao, ở sau khi Hỗn Loạn Áo Nghĩa chính thức đi về hướng chính quy, ta cảm giác, cảm thấy áo nghĩa của ta xuất sắc một bậc, có thể làm cho ta có tiền vốn vượt cấp khiêu chiến.” Hắn nói vô cùng tự tin, rất khẳng định, đây là kiêu ngạo đối với lực lượng áo nghĩa của mình. Thạch Nham nhẹ gật đầu, đột nhiên nở nụ cười, “Phí Lan cùng Lý An Na áo nghĩa, cũng không kém cõi người, cũng có nghĩa là các nàng cũng có loại năng lực này.”

Tập Thác nhân tình sáng lên.

”Phí Lan ở Hư Thần nhất trọng thiên, dựa theo chúng ta dự đoán, nếu thật là sinh tử giao đấu, nàng có thể cùng Hư Thần nhị trọng thiên cảnh giới chiến một trận. Mà Lỵ An Na mới có thể cùng Hư Thần nhất trọng thiên cảnh giới ngang nhau, còn hai người đối phương, lúc trước còn bị thương.. Thạch Nham nói khẽ.

Tập Thác ha ha phá lên cười luân phiên gật đầu, đồng ý nói: “Nghe người vừa nói như vậy, ta đột nhiên cảm giác được các nàng tất thắng!”

“Ta cũng là nghĩ như vậy.” Thạch Nham đột nhiên trầm tĩnh lại, “Chúng ta áo nghĩa đều rất đặc thù, cùng áo nghĩa chủ lưu bình thường không giống, thường thường áo nghĩa càng đặc thù, lực lượng càng quý bí cường hãn. Người có thể vượt cấp khiêu chiến bọn họ tự nhiên cũng có thể.”

Sư huynh.” Tập Thác sững sốt một chút, chợt nhớ tới cái gì, nhìn về phía hắn thật sâu, “Nếu như là sư huynh người, cùng người giao chiến, người nhiều nhất có thể thừa nhận vô giả cấp bậc gì. Áo nghĩa của người so với chúng ta còn đặc thù hơn, hơn nữa người mang ba loại khan hiếm áo nghĩa khác nhau, còn sắp nhập vào bốn nguyên. Người có thể cùng cường giả cấp bậc gì chính diện chống lại không rơi vào thế hạ phong?”

Thạch Nham giật mình, “Không có thử qua không rõ lắm. Nhưng ta nghĩ cùng Nguyên Thần tam trọng thiên cảnh giới chiến một trận ta không thể ăn thiệt thòi, có lẽ.. . còn có thể chiến thắng!”

Tập Thác thân hình chấn động, sau hồi lâu mới cười khổ nói: “Sư huynh không hổ là sư huynh.”

Oanh!

Một cái thân ảnh máu tươi đầm đìa, ở lúc bọn họ nói chuyện, đột nhiên từ trong bóng tối ươn ướt bay nhanh ra. Nàng dọc theo đường lướt đến, đại địa bị hóa thành một cái khe rãnh thật sâu, nhuộm đầy máu tươi.

Rắc! Nàng” đột nhiên ngừng lại ở trước người Thạch Nham, Tập Thác, vết máu trên đất kéo dài trăm mét, là nữ nhân Quỷ Văn Tộc.

Lúc này, nữ nhân Quỷ Văn Tộc toàn thân nhuộm đầy máu tươi, một thân quần áo bị xé nát, trên da thịt, như bị lưỡi dao sắc bén xẹt qua, có mấy trăm đạo khe hở xâm nhập cốt cách, còn đang không tự kìm hãm được chảy ra máu tươi.

Nữ nhân này, trên mặt, bộ ngực, cái cổ, hai chân, vai, tất cả đều là vết máu, như bị lăng trì, bộ dáng thê lương cực kỳ, quả thực làm cho người ta không đành lòng nhìn.

Quá thảm! Thạch Nham trong lòng rung mình, trên mặt nhin không được hiện ra cười khổ.

Không phải là nói người một câu xấu xí sao? Người coi trọng bên ngoài như vậy, sao không nghĩ biện pháp khôi phục? Rành rành như thế, lại không cho người ta nói, thật đúng nữ nhân điên cố chấp!

Thạch Nham trong lòng thầm hô.

Tập Thác cũng là sắc mặt rung động, vô ý thức ngẩng đầu nhìn phía trước.

Một cái thân ảnh quỷ mị, quanh thân bị bóng tối bao phủ, lẳng không lơ lửng mà đến. Ba ba ba! Hai tay nàng buông xuống, đầu ngón tay còn có giọt giọt máu tươi rơi xuống đất. Máu tươi nọ rõ ràng đến từ chính nữ tử Quỷ Văn Tộc. Thạch Nham ngưng thần nhìn kỹ, từ trên móng tay của nàng, còn có thể phát hiện rất nhiều thịt nát.. J

Lỵ An Na tự tay dùng móng tay, mang thân thể nữ tử kiều mỵ Quỷ Văn Tộc nhục nhã nàng kéo lê từng vết máu trên da thịt, tổng cộng có mấy trăm đường, trải rộng khắp mọi nơi trên thân thể, ngay cả lòng bàn chân cũng không có buông tha!

Quá độc ác!

Nhìn nữ tử Quỷ Văn Tộc hấp hối, nhìn nàng oán độc điên cuồng trong đôi mắt ảm đạm, Thạch Nham cùng Tập Thác đều cảm thấy nàng cực kỳ đáng thương, cảm thấy nàng rất không may.

Vén vén chỉ là tùy tiện, nói đôi lời cay nghiệt giễu cợt nhục nhã, lại vì chính mình rước lấy họa sát thân, bị làm ra bộ dáng thê lương thế này.

Linh hồn đàn tể màu thủy lam, từ đỉnh đầu nàng trôi lên, hư hồn của nàng cùng thần sắc như nhau, ghét hận thấu xương, vô tận điên cuồng khát máu, hung ác trừng mắt Lỵ An Na.

Lỵ An Na như không nhìn thấy, chậm rãi đi tới, tùy ý liếc qua Thạch Nham, “Còn thất thần làm cái gì?”

Thạch Nham bỗng nhiên kịp phản ứng.

Điểm lên trán, linh hồn đàn tể của hắn cũng phút chốc huyền trôi lên, hắc động tăng áo nghĩa mạnh mẽ trưởng lớn, sinh ra một lực hấp xả mạnh mẽ.

Hồn phách cùng đàn tể Quỷ Văn Tộc nữ tử lơ lửng, mãnh liệt dao động, hư hồn nàng y nguyên kiêu my động lòng người, khuôn mặt hiện ra sợ hãi thật sâu, linh hồn run rẩy, truyền đến bất an mãnh liệt, nàng giãy giụa muốn nhanh chóng thoát đi.

Linh hồn đàn tể rất khó bị phá hủy nhanh chóng, trừ phi thần binh lợi khí đạt tới Nguyên Thủy cấp, hoặc là áo nghĩa năng lượng tà ác khủng bố nhất.

Nàng sợ dĩ không có trốn đi trong nháy mắt, chính là cho rằng Lỵ An Na khó có thể mang linh hồn đàn tể của nàng đột nhiên phá hủy, chỉ cần không bị tiêu diệt trong chốc lát, lấy đặc tính linh hồn đàn tể, không đếm xỉa các loại trời buộc cùng Không Gian cấm cố, nàng là có thể rất nhanh thoát ly chiến trường.

Đáng tiếc, nàng đánh giá sai Thạch Nham.

Thạch Nham cảnh giới thấp nhất, có được áo nghĩa tà ác quỷ bí nhất, hắc động kia có thể nuốt hết linh hồn đàn tể!

Một sát na hấp xả lực truyền, nàng đã dự cảm được không ổn, toàn lực muốn trốn đi.

Nhưng y nguyên đã muộn.

Bất luận nàng giãy dụa vặn vẹo như thế nào, vẫn không thể thoát khỏi hắc động lôi kéo, hắc động kia phảng phất là thiên địch khắc tinh của linh hồn đàn tể, từng chút kéo linh hồn đàn tể vào trong, chậm rãi biến mất vô hình.

Cũng là giờ khắc này, Thạch Nham cùng Tạp Thác đều hiểu rõ ra, biết rõ vì sao cô gái này vết thương chồng chất thần thể, vì sao đột nhiên từ trong bóng tối bị ép bay ra, trực tiếp bay về phía họ.

Lỵ An Na là để cho Thạch Nham nuốt hết linh hồn đàn tể của nàng.

Vù!

Linh hồn đàn tể của nàng triệt để chui vào lỗ đen, tất cả dấu hiệu sinh mệnh như bị lưỡi dao sắc bén vô hình chặt đứt trong nháy mắt.

Ở thế gian này, rốt cuộc không có khí tức cô gái này, không có dấu vết của nàng, nàng là chân chính hình thần câu diệt, triệt để vẫn lạc.

Ở trong hắc ám phía sau, tên nam tử Quỷ Văn Tộc kia, phảng phất rõ ràng xảy ra chuyện gì, tận trong bóng tối truyền đến tiếng gầm rú thê lương như dã thú, ở trong từng tiếng rên rỉ, một mảnh biển lửa trong bóng tối hiện lên, nhanh chóng hướng phía xa xa lao đi.

”Ta ở đây thề, quãng đời còn lại của ta lấy đuổi giết bọn người làm mục đích duy nhất! Chỉ cần các người còn sống! Chỉ cần các người còn tồn tại! Bất luận các người là người ở nơi nào, đều phải bị ta lột da rút xương, cho linh hồn các người thừa nhận vạn năm đau khổ mà chết! Ta thề các người đều sẽ chết bằng cách thống khổ nhất..

Người nọ thanh âm oán độc nguyên rửa, kéo dài không dứt, ở trong trầm dậm không ngừng mà quanh quẩn, chờ sau khi khí tức hắn biến mất toàn bộ, thanh âm nguyên rửa y nguyên không tiêu tán.

Lỵ An Na nhíu mày, thần thể chợt lóe một đám ám quang.

Hắc ám bao phủ thiên địa phía sau, như thành một đám mây đen kịt, bỗng nhiên hướng phía thần thể nàng thu nạp, ở trong thời gian ngắn ngủn, hắc ám đều chui vào nàng bên trong cơ thể nàng.

Ánh sáng tái hiện.

“Ừm, thời điểm chúng ta hoạt động ở phụ cận, thật đúng là đụng phải không ít gia hỏa, nguyên một đám trung thực như cháu nội, chủ động mang thứ gì đó dâng lên.” Một người khác cũng nở nụ cười: “Mẹ kiếp, loại tiểu địa phương cực tây này, không nghĩ tới cũng hỗn loạn như vậy, xem ra tất cả mọi nơi đều không có nhai bình.”

“Cho người bên, người nghe không được sao?” Tề Lan vẽ mặt phiền chán, trong lòng bàn tay hiện ra một chút ánh sáng, phút chốc, nàng chợt nhớ tới cái gì, ánh sáng trên đầu ngón tay nhanh chóng cô đọng, hóa thành hư ảnh Thạch Nham: “Người đã gặp người này bao giờ chưa?”

“Bái kiến, vài ngày trước hần từ bên cạnh nơi này đi ngang qua, đi đến cái hướng kia.” Người Âm Linh Tộc, nghe vậy nghiêm sắc mặt, vội vàng nói rõ: “Bọn họ một chuyến năm người, có một thiếu niên dân đường người rất nhỏ yếu..”

Người này nói cực kỳ kỹ càng, sợ Tề Lan không hài lòng, bộ dạng vui sướng hoa chân múa tay có vẻ cực kỳ buồn cười.

“Được rồi.” Tề Lan hừ một tiếng, nhìn cũng không nhìn, hướng hai cái Hắc Lâm Tộc đại hán nhẹ gạt đầu, chợt thả người lóe ra đi, trong nháy mắt không có khí tức.

Hơn trăm người ở trong hồ sâu, mắt thấy ba người bọn hần biến mất, đồng thời thở dài một hơi, âm thầm may mắn vận khí không tệ.

943. Chương 935

Tề Du đột nhiên ngừng lại, đề phòng không dám đi lên phía trước một bước, đưa tay chỉ một cái phương hướng. Thạch Nham, Phí Lan, Táp Thác thuận thế ngừng lại.

Phía trước là một khu rừng rậm rạp, thổ địa ẩm ướt, có một tinh khí nồng đậm, sinh cơ bừng bừng.

Cùng Tề Du miêu tả lúc trước hoàn toàn khác biệt.

Phí Lan, Táp Thác bất thiện nhìn hướng hần, đồng thời hừ một tiếng.

Tề Du cười khở: “Bên trong, các người đi vào bên trong, đến bên trong sẽ phát hiện dị thường.”

“Hần nói không sai, hần chính là chỗ này.” Thạch Nham trầm mặc một hồi, đột nhiên lên tiếng: “Bên trong có tử vong khí tức rất mạnh mẽ, cái loại cảm giác này để cho ta cảm thấy thân thiết, thuộc loại khí tức ta quen, cùng Thần linh vực lúc ta phóng thích Tử Vong Áo Nghĩa hình thành, giống như đúc.”

Phí Lan, Táp Thác ngạc nhiên.

Không chờ bọn họ nói thêm cái gì, Thạch Nham dẫn đầu đi vào rừng rậm, hướng phía bên trong dạo bước mà đi.

Phí Lan sững sờ một chút, cũng chợt đuôi kịp.

“Người thì sao?” Táp Thác quay đầu lại, nhìn về phía Tề Du run như cây sậy: “Có muốn đi xem không?”

Tề Du cuống quýt lắc đầu: “Hay là thôi đi, lần trước ta thiếu chút nữa chết ở bên trong, sẽ không đi qua, các người đi là được.”

Lúc nói chuyện, hần không vào mà ngược lại lui, tận lực tránh xa rừng rậm, phảng phất trong rừng rậm có yêu ma tử thần khủng bố, có thể tùy ý cướp lấy tánh mạng của hần.

Táp Thác nhếch miệng cười một tiếng, cũng không để ý hần, ở sau Thạch Nham, Phí Lan đi vào rừng rậm, chừng mười phút đồng hồ sau, Táp Thác ngừng lại, trong mắt hiện ra một vòng kinh hãi.

Trung tâm khu rừng rậm rạp, có một khu vực chiếm diện tích mười dặm, không có một ngọn cỏ, không có một chút sinh mệnh, khí tức tĩnh mịch lờ lờ, làm cho tâm thần người ta kinh hãi, làm cho linh hồn người ta phát ra bất an mãnh liệt.

So với rừng rậm xanh um tươi tốt xung quanh, chỗ ấy có vẻ vô cùng quý dị đột ngột, trên thổ địa ẩm ướt, một cây cỏ dại cũng không có, nhưng mà, ở khu vực tử vong khí tức lượn lờ không đến, lại sinh cơ bùng bùng, cái dạng thực vật gì đều cao lớn biến thái.

Bên trong không khí trầm lặng, bên ngoài sinh cơ bùng bùng, cực kỳ quý dị, cực kỳ khác thường.

Không giống với Thần linh vực Thạch Nham diễn biến ra, tuy nhiên cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Lấy Tử Vong Áo Nghĩa làm vốn, hần một khi thôi phát Thần linh vực, khu vực xung quanh đều hiển nhiên triệt để tĩnh mịch, sẽ chủ động rút ra sinh mệnh năng lượng, làm cho sinh cơ người ta tiêu tán.

Nhưng mà, trung ương Thạch Nham, thần thể sẽ chất chứa sinh cơ bùng bùng, sinh mệnh chấn động thu hoạch từ trong khu vực tử vong xung quanh, tiến tới lớn mạnh bản thân.

Cùng rừng rậm này hoàn toàn khác biệt.

Trong phạm vi mười dặm, không có một chút sinh mệnh ba động, không có một ngọn cỏ, tử vong tối tăm dày đặc, làm cho người ta một khi tới gần, đều giống như từng bước đi về hướng vực sâu tử vong, đi về con đường hủy diệt mình.

Phí Lan cùng Tập Thác cũng không ngoại lệ.

Bọn họ chỉ là đứng ở khu vực bên ngoài tử vong khí tức bao trùm, đã cảm nhận được từng đợt tim đập nhanh, linh hồn cùng sinh cơ trong thể nội, phảng phất bị kéo ra, hóa thành quang điểm tiêu tán.

Phí Lan, Tập Thác sắc mặt biến đổi lớn, không chút do dự bứt ra thối lui, không dám ở ven khu vực tử vong bao trùm, lùi vào trong rừng rậm, lúc này mới thoát khỏi bình tĩnh trở lại, ánh mắt đều rối loạn.

“Tử vong ý cảnh thật đáng sợ! Chỉ là bên ngoài, liền để cho chúng ta không chịu nổi, bên trong không biết chất chứa bao nhiêu hung hiểm, khó trách Tề Du ngay cả tiến đến cũng không dám.” Tập Thác vẻ mặt còn sợ hãi, toàn thân rét run cười khổ nói.

Phí Lan hơi tốt một chút, nhưng ánh mắt bất an, bất an của nàng, đến từ chính Thạch Nham.

Thạch Nham tiến vào.

Hắn chẳng những tiến vào, còn từng bước một đi về hướng trung ương tử vong khí tức nồng đậm, ở chính giữa im lặng đứng lại, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, tựa như ở trong cảm giác cái gì.

“Sư huynh. . . Không có việc gì đi?” Tập Thác vỗ ý thức thấp giọng hỏi thăm.

Phí Lan không có nhìn hắn, y nguyên nhú mày nhìn hướng Thạch Nham, trầm giọng nói: “Hắn nếu cổ chuyện, cái Mã Gia Tinh Vực này sợ là không có người có thể tiến vào, ta nghĩ. . . nơi này chuyện môn vì hắn lưu lại.”

“Vì hắn lưu lại?” Tập Thác ngây dại: “Không thể nào? Người nọ có lẽ chưa bao giờ thấy hắn? Sao có thể vì hắn lưu lại? Hắn chẳng lẽ biết rõ Thạch Nham sẽ tiến vào Mã Gia Tinh Vực, sẽ đến đến Toái Tinh Vực sao? Quá không thể tưởng tượng, ta cảm thấy được căn bản không có khả năng.”

“Đạt tới cái loại cảnh giới kia, sự tình gì cũng có thể đoán trước, Thạch Nham chiếm được truyền thừa, có thể tiến vào Liệt Diễm Tinh Vực, cùng gia tộc Hắc Ám Thiên Mạc đạt thành liên lạc, lại tiến vào vãn Thần Địa, từ vãn Thần Địa đến cổ Lan Tinh, ở phụ cận cực tây. . . Đường như có một bàn tay vô hình, yên lặng điều khiển tất cả cái này, như từ mấy ngàn năm trước đã bố Cục sẵn.” Phí Lan suy nghĩ dùng tò, thì thào nói nhỏ nói: “Ta nghĩ, hắn là biết rõ Thạch Nham sẽ đi qua, cho nên mới lưu lại áo nghĩa trường ở trong Toái Tinh Vực chờ Thạch Nham đến.”

Tập Thác ngạc nhiên.

Hắn y nguyên cảm thấy khó mà tin được.

Bất quá hắn rất nhanh lại tin, một bởi vì Thạch Nham có biến hóa!

Trung tâm khu vực tử vong nồng đậm, Thạch Nham lấy Tử Vong Áo Nghĩa phóng thích Thần linh vực, tử vong chấn động dần dần kéo dài vươn ra, cùng khí tức tử vong xung quanh dung nhập làm một thể.

Sau một khắc, ở trong lòng Tập Thác phát ra cảm thụ kỳ diệu, phẳng phất. . . nơi này chính là quê nhà Thạch Nham, nơi này một mực chờ, chờ người nhà trở về, tất cả đều khổ hầu, vì nói cho chủ nhân chút sự tình gì đó.

Thạch Nham hai con người hiện ra một vòng sắc thái kỳ dị, hai tay tùy ý quơ quơ tựa như chạm đến cánh cửa tử vong ý cảnh.

Tử vong chấn động huyền diệu khó lường, lấy Thạch Nham làm trung tâm dần dần kéo dài, tràn ra bên ngoài.

Những cây cỏ thụ cực kỳ to lớn, các loại hoa cỏ sinh mệnh lực ương ngạnh, ở lúc Tử Vong Áo Nghĩa chấn động phóng thích tới, nhanh chóng héo rũ, sinh mệnh lực bị trực tiếp rút ra.

Sinh mệnh quang điểm không tiếng động ẩn chứa năng lượng yếu ớt, phẳng phất như mưa phùn, chủ động nhập vào biển rộng, mà Thạch Nham, chính là biển rộng, tận tình hấp thu xung tất cả quanh, hấp thu tiền bối nào đó tặng. . .

Trong đó kể cả Tử Vong Áo Nghĩa nhận thức.

Phí Lan, Tập Thác kinh hãi gần chết, nhin không được lui về phía sau, cách xa ra.

Đột nhiên, áo nghĩa quanh thân Thạch Nham bỗng nhiên biến đổi, những chấn động dừng mãnh vừa vào trong thể nội hần, bị hần phóng xuất ra, một lần nữa kích xạ bốn phía.

Chuyện kỳ diệu chợt phát sinh. . .

Lúc trước hoa cỏ cỏ thụ héo rũ chết đi, ở dưới sinh mệnh chấn động bao trùm, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, cây cối chết héo bắt đầu nảy mầm, một lần nữa toả sáng sinh cơ.

Tập Thác cùng Phí Lan nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Thạch Nham Thần linh vực biến ảo.

Cả người hần trở nên trầm lặng, không có một chút dấu hiệu sinh mệnh, trong khí huyết phẳng phất ẩn chứa tử khí, tim đập ở ngực tựa hồ cũng đình chỉ.

Nhưng mà, Thần linh vực của hần sinh cơ bừng bừng, có vô số sinh mệnh chấn động, làm cho cỏ thụ cùng hoa cỏ chết héo một lần nữa từ có lại sinh cơ.

“Hần, hần chuyển biến tử vong cùng sinh mệnh chấn động, mang hai loại khí tức hoàn toàn khác biệt luân chuyển hiển hiện ra, đây là. . . dung hợp sao?” Tập Thác ngây người: “Sinh mệnh áo nghĩa cùng Tử Vong Áo Nghĩa, chẳng lẽ cũng có thể dung hợp? Làm sao có thể?”

“Không biết có phải là dung hợp hay không, nhưng ta nghĩ hần hần là tìm hiểu đến chỗ kỳ diệu.” Phí Lan nói khẽ.

Trong lúc hai người nói chuyện, Thạch Nham Thần linh vực lại phát sinh biến hóa, vốn không khí trầm lặng chất chứa bừng bừng sinh cơ, xung quanh Thần linh vực lại hiện ra tử vong khí tức mãnh liệt, phụ cận cây cối vừa mới sống lại, bây giờ tiếp tục khô héo mà chết.

Tập Thác cùng Phí Lan trợn tròn mắt.

Bọn họ đã hiểu, biết rõ lúc này Thạch Nham, đang tiến hành lực lợi thể ngộ Tử Vong Áo Nghĩa, lấy lực lượng áo nghĩa từ trường của tiền bối làm bản gốc, thăng hoa lực lượng áo nghĩa của mình.

Rất hiển nhiên, từ nơi này Thạch Nham nhất định đã lấy được tầng truyền thừa Tử Vong Áo Nghĩa nào đó càng sâu, loại truyền thừa này không đơn giản chỉ là tử vong, còn có nhận thức đối với sinh mạng, chạm đến linh hồn.

Thời gian lặng yên không phát ra hơi thở trôi qua.

Phí Lan, Tập Thác ở một bên yên lặng chờ, chờ Thạch Nham thể ngộ áo nghĩa chân lý, chủ động tĩnh lại

Một ngày nào đó, Phí Lan trong hoảng hốt mạnh mẽ đứng lên, nàng vốn đang thể ngộ Hủ Thực Áo Nghĩa của mình, lại bị một cỗ tim đập nhanh làm cho bừng tỉnh.

Phí Lan dị thường làm cho Táp Thác cũng đứng dậy, cau mày nhìn bốn phía, nói khẽ: “Tiền bối, có cái gì không đúng sao?” Hắn nhìn về phía Thạch Nham.

Thạch Nham y nguyên ở trung tâm tử khu vực vong, còn đang vòng đi vòng lại tiến hành sinh mệnh cùng tử vong chuyển biến, đi thể ngộ hai loại sự khác biệt áo nghĩa kỳ diệu, cùng lúc trước như nhau, không có một chút khác thường.

“Cùng Thạch Nham không quan hệ, có người tới, rất nhanh! sắp đến!” Phí Lan quát khẽ.

Táp Thác biến sắc, quát: “Sư huynh đang tiến hành đón ngộ, lúc này tuyệt đối không thể bị quấy rầy, là tiểu tặc đui mù nào?”

“Tiểu tặc?” Phí Lan cười khở: “Nếu thật là tiểu tặc thì tốt rồi. Đối phương cảnh giới so sánh với ta còn cao hơn!”

Dừng một chút, Phí Lan hít sâu một hơi, kiên định nói: “Tuyệt không thể để cho hắn tới gần nơi này, chúng ta đi qua chặn đường, phải hết sức tranh thủ thời gian cho Thạch Nham!”

“Là người nào? Chẳng lẽ là Quý Văn Tộc gia hỏa tìm được bằng hữu đến đây báo thù?” Táp Thác hỏi.

Lắc đầu, Phí Lan nói: “Không biết. Dù sao mặc kệ người đến là ai, chúng ta cũng phải cản trở hắn, tuyệt không thể để cho Thạch Nham chịu ảnh hưởng lúc này, lần cơ hội này khó có được, một khi đã bị quấy rầy, có thể tiến vào cái ý cảnh này lần nữa không rất khó nói, đây là cơ hội thiên tái nan phùng, chúng ta phải tranh thủ thời gian cho hắn.”

“Minh bạch!” Táp Thác gật đầu, sắc mặt ngưng trọng lên, nhếch miệng nhe răng cười nói: “Vây chiến đấu đi!”

“Chúng ta đi!” Phí Lan hóa thành một đám ánh sáng màu xám trắng, đột nhiên thoát ly rừng rậm, đi ra bên ngoài.

Một phút đồng hồ sau, một cơn long quyển gào thét mà đến, bề gãy nghiền nát những hòn đá ở gần, vùi rỗng u tối quá thực muốn che trời rợp đất.

Một thân ảnh ở trong rít gào, thanh chấn trời xanh, nộ khí trùng thiên, đúng là Huyết Kích Đồ Triệu.

Mười mấy cường giả Huyết Kích, cũng ở phía xa hiện ra, đều hướng phía bên này vây tới, rõ ràng không định để cho mấy người Phí Lan còn sống thoát ra ngoài.

“Rốt cuộc tìm được các người!” Đồ Triệu gào rú, như mãnh thú bị chọc giận, dữ tợn nói: “Tiểu tử kia, gọi hắn ra nhận lấy cái chết, lão tử muốn lột da hắn!”

“Người chiến thắng ta trước nói sau.” Phí Lan sắc mặt lạnh lùng, biết rõ chuyện Đồ Phong chết bạo lộ, cũng không lại giả hư giả thực, mang cừu hận đặt lên trên người mình: “Đệ đệ của người, là ta ra tay giết chết, cùng Thạch Nham ngược lại không có liên quan, người đừng tìm nhầm mục tiêu.”

“Cũng phải, tiểu tử kia cảnh giới thấp kém, há có thể giết đệ đệ ta” Đồ Triệu cuồng bạo kêu la, hóa thành long quyển phong bao phủ tới, hư giới trên đỉnh đầu cũng bỗng nhiên hiện ra.

944. Chương 936

Đồ Triệu cùng Huyết Kích chiến sĩ, từ Toái Tinh Thành đuổi tới, mục đích rất rõ ràng vì Đồ Phong báo thù rửa hận. Mà Thạch Nham cùng Phí Lan, là mục tiêu chuyển này của bọn hắn.

Thạch Nham ở thời khắc mấu chốt lĩnh ngộ cảnh giới, một khi từ trong minh ngộ bị quấy nhiễu bừng tỉnh, nếu muốn tiến vào cái ý cảnh kia lần nữa, sợ là muôn vàn khó khăn. Với Phí Lan, Táp Thác mà nói, Thạch Nham đã vì bọn họ làm quá nhiều chuyện, cũng nên là lúc hồi báo.

Bởi vậy, hai người bọn họ đứng dậy, đi đối mặt Đồ Triệu cùng Huyết Kích cường giả.

Mặc dù cảnh giới và số lượng đều kém, nhưng Phí Lan, Táp Thác chưa bao giờ nghĩ tới lùi bước, không có nghĩ qua vứt bỏ Thạch Nham mặc kệ, bởi vì là Thạch Nham hy vọng của bọn hắn.

Chỉ cần Thạch Nham còn sống, chỉ cần Thạch Nham dần dần cường đại, bọn họ chỉ cần đi cùng Thạch Nham, liền có thể đạt được tiền lời cực lớn ở trên lực lượng, có thể chỉ bằng vào năng lượng tích súc khổng lồ của một trận chiến, làm cho linh hồn dần tế được rèn luyện.

Loại chỗ tốt khó nói lên lời này, bọn họ một khi tự mình trải qua, rốt cuộc liền không nỡ vứt bỏ.

Táp Thác gầm nhẹ, như bị dũa thú chọc giận, bỗng nhiên lẳng không lơ lửng.

Thần linh vực phóng thích ra, hỗn loạn lực hiện ra, xung quanh nguyên một đám cổ thụ bị nhổ tận gốc, gào thét bay ra, ở Thần linh vực vũ điệu, đá vụn, thổ mộc, mảnh cỏ, sắc lẹm như như du ngư, tràn ngập ở bốn phương tám hướng Táp Thác.

Một cổ lực lượng hỗn loạn vụn vụn, lấy Táp Thác làm trung tâm, mãnh liệt bạo phát ra.

Ở trong đá vụn' cổ mộc âm, vị trí không gian của Táp Thác như bị chấn nát, hỗn loạn lực bóp méo tất cả, bao trùm tám phương.

Cường giả Huyết Kích cùng Đồ Triệu đến đây, cũng không có người vượt qua Hư Thần Cảnh, đều Tà hân Vương tam trọng thiên cùng Nguyên Thần cảnh, có một tên đạt tới Nguyên Thần tam trọng thiên, cảnh giới cao hơn Táp Thác.

Nhưng mà, Táp Thác mang hỗn loạn áo nghĩa phóng thích, mang cả tám phương hỗn loạn, lại làm cho toàn bộ người Huyết Kích đến bị ảnh hưởng, nhất thời một cổ cảm giác linh hồn vụn vụn hỗn loạn, thần thể gân mạch phảng phất xoắn lại, lúc lực lượng lưu chuyển, quanh thân đau đớn như kim đâm.

Theo sự nhận thức khắc sâu cảnh giới, giờ này ngày này Táp Thác, giống như Lỵ An Na, cũng có tiền vốn vượt cấp khiêu chiến.

Nguyên Thần tam trọng thiên đối với hắn tựa như cũng không quá mức đáng sợ, cũng không phải là không thể chiến thắng.

Táp Thác chiến đấu, không có khiến cho Đồ Triệu chú ý, hắn cũng không có thời gian nhàn hạ.

Bởi vì đối thủ của hắn là Phí Lan.

Phí Lan cũng có thực lực vượt cấp khiêu chiến.

Nàng lần đầu tiên mang hư giới hiển hiện ra.

Trời ở xanh đỉnh đầu nàng, một cái thế giới bụi khí lượn lờ âm u đục ngầu như Quỷ Vực âm trầm, tràn ngập tiêu tán tất cả ý chí, thế giới không ánh sáng sáng, không có sông núi hồ nước, không có sinh linh và cây cỏ, chỉ có hủ thực khí. màu xám

Bởi vì có thể ăn mòn vạn vật, cho nên vạn vật không phát sinh, thế giới của Phí Lan, phảng phất vĩnh viễn không có khả năng xuất hiện sinh cơ chấn động.

Hư giới màu xám âm u, ở đỉnh đầu Phí Lan chậm rãi chụp xuống, mang cả người nàng bao phủ.

Trong hư giới Đồ Triệu có một mảnh vòm rỗng, phóng lên trời, xuyên thẳng mây, khí thể cuồng bạo cương liệt, vô kiên bất tồi.

Hư giới của hắn cùng hư giới Phí Lan bỗng nhiên đụng chạm.

Phí Lan hư giới không có một chút dấu hiệu hồng mất, ngược lại, hư giới của nàng vốn không có một bóng người, sau khi bị từng đạo vòm rỗng đâm thẳng tiến vào, vẫn như lúc trước.

Vốn không có gì, thì làm sao phá hủy?

Ngược lại vòm rỗng được Đồ Triệu lấy áo nghĩa cùng linh hồn ý chí thúc dục, vừa vào trong hư giới Phí Lan, sau khi mưa to gió lớn tàn sát bừa bãi một hồi, bắt đầu dĩ phát hiện không cách nào tàn phá, ngược lại năng lượng khí tức trong lúc vô tình lặng yên xói mòn.

Đợi cho Đồ Triệu phát hiện dị thường, vội rồng hấn lấy lực lượng linh hồn diễn biến mà thành, ở trong hư giới Phí Lan dần dần quy về hư vô.

Đồ Triệu ở trong thế giới chân thật sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, trong mắt phát ra vẻ kinh hãi.

Hắn đột nhiên ý thức được, nếu muốn dựa vào hư giới đẳng cấp hơn, cứng rắn mang hư giới Phí Lan đè sập tàn phá tuyệt không có khả năng.

Phí Lan mới vừa vặn ngưng luyện ra hư giới, nhưng bởi vì áo nghĩa đặc thù, bởi vì đặc tính tan rã, căn bản không sợ bất kỳ lực lượng nào xâm nhập.

Đồ Triệu không có chiếm được chỗ tốt gì, ngược lại tự rước phiền toái, lực lượng tổn cực lớn.

Hắn bắt đầu thay đổi phương châm, không phân cảnh giới cao thấp, mà lấy lực lượng đến nhằm vào.

Tử vong cùng sinh cơ luân chuyển hiện ra trong rừng rậm, Phí Lan, Tật Thác mang lực lượng toàn lực phát ra, thậm chí không sợ tình trạng kiệt sức, không sợ thời gian ngắn khôi phục không được, lấy phương thức tiêu hao tiến hành cản trở, cấp cho Thạch Nham thời gian chính xác.

“Có chiến đấu!” Ở ngoài ngàn dặm, một tên Hắc Lâm Tộc đại hán đuôi lông mày vừa động, khẽ quát một tiếng.

Trong đôi mắt Tề Lan quang mang chớp thước, nhắm mắt cảm ứng một chút, “Ồ cái hướng kia, hắn là rất nhanh có thể thấy tiểu tử kia, thật chờ mong, nếu như hắn là tộc nhân Bất Tử Ma tộc, coi như là một phần tử Ma tộc chúng ta, đại nhân nhất định rất hưng phấn, rốt cục có thể có đồng bạn.”

“Nếu như hắn không muốn đi cùng chúng ta, vậy làm sao bây giờ?” Một người trong đó nói.

“Chỉ cần chúng ta cho thấy thái độ, nói rõ tình huống, ta nghĩ hắn nên biết lựa chọn như thế nào.” Tề Lan cười nhạt một tiếng, “Đại nhân danh hào danh chấn tinh vực, hắn chỉ cần không ngốc, nhất định biết rõ đây là kỳ ngộ cỡ nào.”

“Nói cũng đúng.” Hai gã Hắc Lâm Tộc đại hán liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Ba người một đường cười cười nói nói, thần thái buông lỏng cực kỳ, tựa như biết rõ ở trong Toái Tinh Vực, có rất ít thế lực có thể cùng bọn họ chống lại, người thật sự có lực lượng, cũng sẽ e ngại thực lực bọn họ, không dám cùng bọn họ đối chọi gay gắt.

Mặc dù là ở Toái Tinh Vực, khoảng cách ngàn dặm đối với bọn họ loại cường giả cấp bậc này mà nói, cũng là lập tức đến.

“Là bọn hắn!” Tề Lan nhãn tình sáng lên, nàng nhận ra Phí Lan cùng Tật Thác.

“Ồ! Áo nghĩa thật đặc biệt!” Một tên Ma tộc đại hán kinh hô.

Phí Lan cùng Tật Thác đang đau khổ chèo chống, Phí Lan còn tốt hơn một chút, thần thái như thường, chỉ là lực lượng tiêu hao, ánh mắt hơi có vẻ uể oải, Tật Thác quanh thân tràn đầy máu đen, áp lực của hắn quá lớn, chẳng những đối phó một tên Nguyên Thần tam trọng thiên, còn phải ứng chiến mười người còn lại.

Nhân lực có hạn, Tật Thác lúc này liên tục tiêu hao cực hạn, ở dưới sự vây công của mười người, có thể kiên trì đến bây giờ đã có thể nói là kỳ tích.

“Phiền toái.” Nhíu mày, Tề Lan không kiên nhẫn nói thềm một câu, sau đó nói: “Đừng lãng phí thời gian.”

Hai gã Hắc Lâm Tộc Ma tộc đại hán, nghe vậy khẽ gật đầu, chợt dứt đuôi xông đến, đi thẳng tới bên cạnh Tật Thác.

Như sói đói xông vào đàn cừu, gặp phải thân hình hai Ma tộc hán tử, Huyết Kích vô giả như bị cự sơn đập đến, thân thể bỗng nhiên vỡ vụn, cốt cách cùng huyết nhục thân thể máu tươi nổ tung, ngay cả đường sống phản kháng cũng không có, thân thể trực tiếp sụp đổ, linh hồn dần dần bị đánh bay ra.

Huyết Kích vô giả, trong mắt bọn hắn yếu ớt như dê con, bị bề gãy nghiền nát ào ào bạo thể.

Tật Thác thần sắc hoảng hốt một hồi, ngưng thần xem xét, phát hiện bên cạnh không còn ai, chỉ còn lại có linh hồn dần dần lơ lửng.

Nguyên một đám linh hồn đàn tề, sau khi hiển hiện, chần chờ một chút, ào ào lộ ra vẻ sợ hãi cực độ, tất cả đều không dám lưu lại, hù hù trốn ra ngoài, trong nháy mắt liền không có tung tích.

“Trốn thật đúng là nhanh.” Một tên Hắc Lâm Tộc đại hán cười ha ha, quanh thân lân giáp lấp lư, uy vũ như Hắc Giáp Ma Thần.

Tễ Lan nhanh nhẹn vừa động, tại chỗ phát sinh chiến đấu đứng lại, liếc qua Táp Thác.

Táp Thác sắc mặt phát lạnh, trong lòng lẫm nhẫm lui về phía sau một bước, ánh mắt tràn đầy kiêng kị, đã làm xong chuẩn bị tùy thời chuồn đi.

Hắn tự nhiên nhận ra Tễ Lan.

Tễ Lan vốn muốn thu thập Bất Tử Thảo, sau khi bị Thạch Nham chứng kiến, Tễ Lan tựa như nhìn thấy tình thế không ổn, chủ động tránh đi, là Thạch Nham chiếm lấy khu vực của Tễ Lan, mà Phí Lan cùng Táp Thác đều xem như đồng lõa.

Táp Thác trước tiên cho rằng đối phương đến trả thù, hai cái Hắc Lâm Tộc đại hán khí thế mạnh mẽ, làm cho hắn phát ra cảm giác tuyệt vọng bất đắc dĩ, hắn biết rõ đối phương rất mạnh, cho nên tim đập nhanh bất an.

“Chúng ta không phải tìm người làm phiền.” Tễ Lan cười nhạt một tiếng, thần thái thản nhiên nói: “Tiểu tử kia đâu? Tiểu tử đoạt Bất Tử Thảo của ta.”

“Người muốn làm cái gì?” Táp Thác da mặt rung động, cắn răng hừ hừ.

“Đừng khẩn trương như vậy, chúng ta không ác ý.” Tễ Lan kinh ngạc, trầm ngâm một chút, nói: “Để tỏ rõ không ác ý, xem ra cần làm chút gì đó đến tỏ thái độ, ừm, đi đi.”

Nàng hướng hai Hắc Lâm Tộc đại hán nhẹ gật đầu.

Hai người ngẫm hiểu, chợt trùng kích đi ra ngoài, giống như cự kiếm màu đen trực tiếp đâm vào phương hướng Đồ Triệu.

Đồ Triệu toàn thân lỗ chân lông phát ra bất an mãnh liệt, hắn không chút suy nghĩ, trực tiếp lấy tốc độ nhanh nhất rút ra thoát ly chiến trường, chớp mắt một cái đã ra ngoài ngàn dặm.

Vừa rồi hắn đã phát hiện võ giả dưới trướng bỏ mình, hắn không có vội vã rời đi, là muốn phân biệt rõ thân phận người tới, muốn biết lý do rõ ràng, nhưng mà, ở sau khi đối phương ra tay, hắn biết rõ hắn không có cơ hội, quyết định thật nhanh, mau lẹ trốn đi.

Hai cái Hắc Lâm Tộc đại hán, phi thân đến, nhìn nhau đồng thời nhếch miệng cười.

“Toái Tinh Vực gia hỏa, nguyên một đám quả nhiên là giáo hoạt thức thời, chạy trốn đều rất thuần thực.”

“Ừm, ở cái địa phương này mỗi ngày đều chiến đấu, gặp được cường giả lập tức tránh đi, tựa như thành tiêm thức bản năng của bọn hắn.”

“Tính hắn vận khí tốt, trốn cũng dứt khoát, nếu không... hắc hắc!”

Hai người tự nói chuyện, Phí Lan lau lau một chút dấu vết mồ hôi trên cái trán, hít một hơi thật sâu.

Liền ngay sau đó, Tễ Lan cùng Táp Thác đã đi tới, Tễ Lan vẻ mặt thản nhiên cười, “Hiện tại có thể nói cho chúng ta biết hắn ở nơi nào rồi?”

Phí Lan cùng Táp Thác trong mắt hiện ra một tia mê hoặc, chợt bọn họ cảm ứng một chút, thần sắc khê kinh.

Thạch Nham cách bọn họ cũng không xa, ngay tại trong rừng rậm phía sau bọn họ, Phí Lan, Táp Thác cho rằng cảnh giới của đối phương có thể dễ dàng cảm ứng, không nên hỏi thăm bọn họ, cho nên nghi hoặc.

Nhưng mà, chính bọn họ dò xét một chút, phát hiện khí tức mãnh liệt của Thạch Nham đều không có, trong rừng rậm sau lưng, tựa như động tĩnh kỳ dị đều đã ngừng lại.

Phí Lan, Tạt Thác cả kinh, vội vàng hướng phía rừng rậm sau lưng phóng đi, muốn xem cho rõ ràng.

Tễ Lan cùng hai cái Hắc Lân Tộc đại hán, cũng nghi hoặc đi theo.

Ở trong Rừng rậm, tử vong cùng sinh mệnh chấn động một tia không còn, cùng bên ngoài không có khác nhau, mà Thạch Nham, đã không thấy.

Không có người biết rõ hấn đi nơi nào, không có bất kỳ khí tức nào có thể cảm ứng, hấn giống như là hư không tiêu thất vậy.

945. Chương 937

Ở trong rừng rậm, Phí Lan, Tạt Thác cùng Tễ Lan một chuyến năm người, cau mày thật sâu, ào ào mang linh hồn ý thức xuất ra, như thoi bay quan sát bốn phía, yên lặng tìm kiếm. Đã không có khí tức tinh mạch âm trầm, cũng không còn sinh cơ bừng bừng, giống bất kỳ một chỗ nào khác của Toái Tinh Vực, nơi này không có dị thường.

Lúc trước sinh mệnh cùng tử vong diễn biến không ngừng, phảng phất chỉ là ảo giác của Phí Lan, Tạt Thác, đứng trong rừng rậm, hai người vẻ mặt mờ mịt.

Thạch Nham đi nơi nào?

Hai người hai mặt nhìn nhau, nói không nên lời, thần thức tìm không ra một chút dị thường.

Tễ Lan lông mày kẻ đen nhíu lại, lạnh nhạt nhìn về phía Phí Lan, Tạt Thác, hoài nghi nói: “Các người nói lúc trước hấn ở đây mà? Không phải là lừa gạt chúng ta đi? Hấn ở đâu?”

“Vừa mới ở đây.” Tạt Thác cười khổ, lắc đầu, “Sư huynh cùng nơi đây áo nghĩa ý cảnh phù hợp, lúc trước ở lĩnh ngộ áo nghĩa đích tinh tủy, chúng ta sợ hấn bị đã quấy rầy mới ra đến chiến một trận. Trong chiến đấu, chúng ta không có nhân hạ chiếu cố sau lưng, cũng không có cảm thấy được dị thường.”

“Không phải là bị những người kia tới bắt đi đi?” Một tên Hắc Lân Tộc đại hán chần chờ một chút, “Đối phương nếu như còn có một tên Hư Thần Cảnh, thừa dịp các người chiến đấu thì động thủ, có thể tránh đi các người cảm giác, tiến tới mang tiểu tử kia bắt lấy.”

“Không có khả năng!” Phí Lan hừ nhẹ một tiếng, thần thái nghiêm nghị nói: “Lấy áo nghĩa tinh diệu của Thạch Nham, cùng lấy phương pháp làm việc cẩn thận của hấn, quả quyết không có khả năng dễ dàng bị bắt!”

Tễ Lan cùng hai gã Ma tộc hán tử, đều sinh lòng ngạc nhiên, không rõ lòng tự tin của Phí Lan ở đâu ra.

Võ giả chỉ có Nguyên Thần nhất trọng thiên cảnh giới, dựa theo thường thức, là quả quyết không có tiền vốn cùng Hư Thần Cảnh cường giả chống lại.

Một khi đối mặt bị đối phương hư giới chụp lấy, lực lượng áo nghĩa đều bị trực tiếp giam cầm, ngay cả phản kháng đường sống cũng không có.

Trong mắt bọn họ, Thạch Nham coi như là lợi hại, cũng trốn tránh không được Hư Thần cường giả đuổi bắt.

“Không sai, với sự thần diệu của sư huynh, rất khó có người có thể trong nháy mắt giam cầm hấn.” Tạt Thác cũng nhẹ gật đầu “Cảnh giới của Hấn so với ta thấp hơn, nhưng nếu thật là sinh tử giao đấu, cuối cùng người bị thua nhất định sẽ là ta!” Tạt Thác cực kỳ khẳng định.

Lời ấy vừa ra, Tễ Lan cùng Hắc Lân Tộc đại hán, vẻ mặt đều biến đổi.

“Hấn nhất định gặp được kỳ ngộ gì đó.” Phí Lan trầm ngâm trong chốc lát, phảng phất nghĩ thông suốt cái gì tại chỗ ngồi xuống, con mắt khẽ híp lại, không hề đi quan chuyện ngoài thân.

Tạt Thác cũng đột nhiên nở nụ cười “Không tệ, ý cảnh trường nơi này do vị tiền bối kia thiết lập ra, tự nhiên sẽ không hại hấn, chỉ mang đến chỗ tốt cho hấn.” Nói như vậy, Tạt Thác cũng ngồi xuống, sắc mặt buông lỏng, quyết định ở tại chỗ này đợi.

Tề Lan cùng hai cái Hắc Lâm Tộc đại hán, trong lòng tràn ngập nghi hoặc, chỉ là lúc này Phí Lan, Táp Thác hiển nhiên không có ý kỹ càng giải thích, ba người nhìn nhau, cũng đều cau mày, cùng bọn họ như nhau yên lặng chờ.

Thời gian vội vàng trôi qua.

Toái Tinh Vực không có nhật nguyệt hiện ra, chỉ có tinh không đầy sao mênh mông rạng rỡ, không mượn nhờ ở đạo cụ đặc thù, rất khó biết được thời gian tinh chuẩn.

Một ngày nào đó, năm người ngồi ngay ngắn im lặng, đuôi lông mày chợt động, ào ào không tự kìm hãm được cúi đầu nhìn về phía dưới chân.

Ken két rắc! Ba ba ba!

Tiếng vang thanh thúy, từ sâu trong lòng đất dưới chân bọn họ truyền đến, phẳng phất vật cứng nào đó nổ ra, nghe cực kỳ tinh tường.

Năm người phút chốc đứng dậy, sắc mặt nghiêm trọng mang thần thức phóng xuất ra, thẩm thấu vào trong lòng đất.

Oanh! Oanh oanh oanh! Oanh!

Năm người thần thể mạnh mẽ run rẩy lên, như bị búa tạ vô hình oanh kích, bước chân đều loạn choạng.

Cảnh giới càng cao thâm, bị thương càng trầm trọng, hai gã Hắc Lâm Tộc cường giả đạt tới Hư Thần tam trọng thiên cảnh giới, trong đầu oanh ùng ùng vang lên, linh hồn dần tế bị chấn lung lay sắp đổ, phẳng phất muốn sụp đổ.

Hai người sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, trong nháy mắt mang thần thức phóng thích ra thu hồi, nhịn không được kêu lên.

Tề Lan cùng Phí Lan, Táp Thác ba người, giống như uống rượu, thần thể lung la lung lay yải cái, thật vất vả mới đứng vững thân thể, cũng là vẻ mặt kinh hãi.

Bọn họ mỗi người phóng thích thần thức, thẩm thấu lòng đất đều bị một cô lực lượng phản hồi tới lạnh như băng nhảm vào, chạy thẳng thức hải cùng nội bộ thần thể của bọn họ, để cho đầu bọn họ nổ vang, thần thể bị chấn giống như xé rách, đau đớn muốn chết.

“Các người, ngay cả các người cũng ăn không tiêu? !” Táp Thác trong lòng sợ hãi, không dám tin nhìn hướng hai gã Hắc Lâm Tộc đại hán.

Hai người kia mặt mũi tràn đầy khổ tâm khiếp sợ, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào dưới, nhịn không được quát khẽ nói: “Lòng đất có một cô lực lượng chấn động phi thường cường hãn, cực kỳ cường đại khó lường, nhất định là cấp bậc Thủy Thần tồn tại lưu lại, dựa vào thần thức truyền đến một đám chấn động, liên khủng bố như thế, có lẽ đại nhân cũng không đạt được loại trình độ này!”

Tề Lan mắt đẹp phát ra ý kiêng kỵ giật mình thật sâu, nhịn không được ghen ngào thét lên: “So sánh với đại nhân còn muốn khủng bố?”

“Ta cũng nghĩ thế.” Một người trong đó chán nản thở dài, “Đại nhân mặc dù cường hãn, nhưng chúng ta đi theo đại nhân nhiều năm, cũng không nhận thức được áp lực khủng bố như vậy, gia hỏa lưu lại tàn năng ở trong lòng đất. Có lẽ cảnh giới so sánh với đại nhân còn muốn bí hiểm.”

Lời vừa nói ra, Tề Lan triệt để tròn mắt, thật lâu không nói gì.

“Đại nhân các người, ở loại cảnh giới nào?” Táp Thác thật cẩn thận hỏi thăm.

“Thủy Thần nhị trọng thiên.” Tề Lan thần sắc kính sợ.

Táp Thác đột nhiên cảm miệng, tâm thần nghiêm nghị, trong mắt phát ra sùng bái cuồng nhiệt thật sâu.

Hắn đột nhiên tinh tường minh bạch một chút.

Tồn tại lưu lại tàn năng trong lòng đất, hàn là người tu luyện Tử Vong Áo Nghĩa từng xuất hiện tại Liệt Diễm Tinh Vực, một trong Khát Máu Bát Hô Tông, tính là sư môn trưởng bối của hắn, cùng Thạch Nham cũng tương quan mật thiết.

Một nhân vật như vậy, chỉ là lưu lại tàn năng ý niệm, liền làm cho hai gã Ma tộc cường giả không biết lai lịch tâm thần chập chờn, hơn nữa nói rõ so với đại nhân của bọn hắn đạt tới Thủy Thần nhị trọng thiên còn cường hãn hơn, vị sư môn tiền bối này, rốt cuộc là tồn tại cấp bậc gì?

Tạp Thác thần thể chấn động, âm thầm nắm tay, trên mặt phát ra hồng quang kỳ dị, hưng phấn không thôi.

Tễ Lan cùng hai gã Hắc Lâm Tộc tộc nhân, cảm thấy được dị thường của hắn, có chút nghi hoặc nhìn hướng hắn, Tễ Lan hỏi: “Người kích động cái gì? Cùng người có quan hệ gì?”

“Đó là trưởng bối của chúng ta, biết rõ trưởng bối mạnh mẽ như vậy, tự nhiên sinh ra cảm giác tự hào.” Tạp Thác nhếch miệng cười, “Huống chi hắn để lại chỗ tốt cho sư huynh, ta tin tưởng sư huynh đang ở sâu dưới lòng đất, chúng ta hôm nay muốn làm, chính là chờ sư huynh.

“Các người vì sao phải tìm Thạch Nham?” Phí Lan trên mặt giật giật, tỉnh táo nhìn hướng ba người Tễ Lan, “Cũng là bởi vì Thạch Nham cầm Bát Tử Thảo các người coi trọng?”

Tễ Lan thoáng cái tinh thần tỉnh táo, tươi cười vũ mị nói: “Đại tỷ, hỏi người chuyện này

“Người nói.” Phí Lan chờ dẫn nói.

“Hắn cầm Bát Tử Thảo, có cái gì dị thường?” Tễ Lan chăm chú truy vấn.

Hai cái Hắc Lâm Tộc đại hán, cũng đều mắt sáng rực lên, thật sâu nhìn về phía Phí Lan.

“Dị thường?” Phí Lan nhíu mày, “Không có gì dị thường, cái thảo dịch Bát Tử Thảo kia, thẩm thấu vào thần thể của hắn, nghe hắn nói, tựa như có thể trợ hắn ngưng luyện cái gì Bát Tử Ma Huyết. .

Tễ Lan cùng hai gã Hắc Lâm Tộc đại hán, con mắt đồng thời hiện ra cuồng hỉ cực kỳ kinh người, thần thể hưng phấn đến run rẩy lên.

“Quả là thể!”

“Lại thật là đại nhân đồng tộc!”

“Ông trời! Không nghĩ tới trong Mã Gia Tinh Vực, còn thật sự có đồng tộc của đại nhân!”

“Đại nhân nếu biết được việc này, không biết sẽ ngạc nhiên đến loại trình độ nào! Bao nhiêu năm qua, đại nhân thủy chung tìm kiếm đồng tộc, đáng tiếc nhiều năm như vậy, đại nhân thủy chung không có thu hoạch, đại nhân nếu biết rõ ở trong Mã Gia Tinh Vực hắn không còn cô đơn nữa, nhất định sẽ ngạc nhiên như điên!”

Ba gã cường giả Ma tộc không rõ lai lịch, nhin không được ngạc nhiên cười như điên, thần sắc phấn chấn cực kỳ.

Phí Lan, Tạp Thác vẻ mặt kinh ngạc.

Hai người không ngốc, từ khi Tễ Lan bọn họ hiện thân hơn nửa duỗi ra viện thủ, bọn họ đã biết hai người này không là địch nhân, cũng là bởi vì cái nguyên nhân này, Phí Lan, Tạp Thác ở trên sự tình có quan hệ Thạch Nham, sẽ lộ ra một chút, muốn nhìn phản ứng của bọn hắn.

Lúc này, nghe ba người kia cuồng hỉ nói chuyện với nhau, Phí Lan cùng Tạp Thác nhìn nhau, trong nội tâm chỗ dần dần ý thức được một chút.

Thạch Nham lúc trước hoàn thành thay máu, thần thể phát sinh dị biến, bọn họ nhìn rành mạch, khi đó Thạch Nham, hiển nhiên không phải bộ dáng nhân loại, cùng thần tộc trong truyền thuyết ngược lại có vài phần tương tự, ở trong lòng Phí Lan, Tạp Thác, Thạch Nham cất giấu rất nhiều bí mật bọn họ không rõ.

Hôm nay, từ trong miệng ba người Tễ Lan, bọn họ có thể xác thực một chút, Thạch Nham biến hóa thần thể giống như một người, có lẽ là đồng tộc.

Còn đối phương từ đầu tới đuôi không có toát ra ác ý, để cho bọn họ ý thức được cái này có lẽ sẽ là một lần kỳ ngộ của Thạch Nham, cũng là như thế, bọn họ không có giấu diếm.

Trong lòng đất Toái Tinh Vực, có một phiên thiên địa khác.

Một cái cầu dài kỳ ảo khó dò, có ngũ sắc lưu quang sắc sở hội tụ mà thành, cầu ánh sáng đi thông sâu trong lòng đất, trên cầu ẩn nguyên một đám bàn tay đồ án trong suốt, như bị người ẩn lên, trên từng cái thủ ấn trong suốt, đều phân biệt chất chứa tử vong cùng sinh mệnh chấn động.

Là tử ấn cùng sinh ấn.

Đây phẳng phất như cầu sinh tử, thân cầu là năng lượng lưu quang ngưng luyện mà thành, từng khối ấn cùng tử ấn trong suốt ở trên mặt cầu, tử vong cùng sinh cơ khí tức cùng hiện.

Sinh tử cầu, chạy thẳng lòng đất u ám thâm thúy, như quán thông lành thổ một cái quốc gia thần bí.

Lúc này, Thạch Nham biến mất không thấy gì nữa, liền ở trên sinh tử cầu đằng kia hành tẩu từng bước gian nan.

Hắn mỗi một chân rơi xuống, trong suốt thủ ấn trên sinh tử cầu, liền gào thét bay ra, trùng trùng hướng về phía trên thân thể hắn, bước chân hắn loạn choạng, chợt thủ ấn dung nhập thân thể hắn, cũng không biết là rèn luyện thân thể, hay là giúp hắn dung hợp ý cảnh.

Hắn mỗi một bước đều cực kỳ gian nan, một bước rơi xuống, phải dừng lại khôi phục một hồi, mới dám tiếp tục hành tẩu.

Trong suốt thủ ấn, ẩn chứa sinh mệnh cùng tử vong ý cảnh năng lượng, uy lực to lớn thâm thúy, nguyên một đám thủ ấn âm âm tiến tới thân thể hắn biến mất, làm cho thân thể hắn mình đầy thương tích, máu tươi không tự kìm hãm được vẩy ra, cốt cách đều truyền đến tiếng bạo vỡ

Bọn người Phí Lan ở trên mặt đất nghe được tiếng vang ken kết, chính là thanh âm xương cốt hắn nát bấy.

Nhưng mà, trên mặt Thạch Nham không có một tia đau đớn, ngược lại, hai con ngươi hắn lóe sáng như đèn lồng, thần sắc thậm chí rất hưng phấn, giống như cực kỳ hưởng thụ tất cả cái này.

Hắn tiếp tục kiên định xâm nhập.

946. Chương 938

Thạch Nham mỗi bước tất có những thủ ấn bật ra, hung hăng đánh vào thân thể hắn.

Trong mỗi một khối thủ ấn, đều ẩn chứa sinh mệnh cùng tử vong huyền bí ý cảnh, ở trung ương thân thể hắn đột tiến như bào tấp, tử ấn làm nát bấy cốt cách huyết nhục hắn, sinh ấn là làm cho huyết nhục cốt cách chất chứa sinh cơ một lần nữa.

Hắn phẳng phất luân chuyển trải qua sinh tử luân hồi, ở trong tử vong cùng sinh mệnh đau khổ giãy dụa, đây là sinh tử luân hồi, là một loại thúc hóa lột xác mạnh mẽ của hình thái sinh mạng.

Sinh Tử Kiều kéo dài vào sâu trong lòng đất, u ám thâm thúy thần bí, theo bước chân hắn dò xét, theo sinh ấn cùng tử ấn bay ra biến mất, khu vực Sinh Tử Kiều hắn bước chân đi qua, dần dần biến mất sau lưng.

Sinh Tử Kiều, phẳng phất một loại huyền ảo truyền thừa thần bí, mỗi lần hắn đi về phía trước chính là tiếp nhận một đám áo nghĩa truyền thừa, rèn luyện thân thể cùng linh hồn nguyên động lực của hắn.

Thân thể rèn luyện thống ồ, linh hồn lột xác, làm cho hắn đau nhức mà cũng khoái hoạt, đau nhức đến từ chính thân thể, đến từ chính huyết nhục gân mạch, cốt cách ma luyện, khoái hoạt đến từ chính tâm linh, đến từ chính linh hồn đàn tế, đến từ chính khu áo nghĩa.

Áo nghĩa trong vùng Tử Vong Áo Nghĩa, sau khi nguyên một đám ấn ký trong suốt dừng mãnh tiến vào thân thể hắn, dần dần, có kèm theo một tia sinh cơ.

Tử Vong Áo Nghĩa trở nên không hề thuần túy, đúc kết sinh mệnh chấn động, làm cho tầng áo nghĩa của hắn có dấu hiệu sinh mạng, cái này phẳng phất mới là sinh tử áo nghĩa đầy đủ.

Lực lượng áo nghĩa truyền thừa, chính là thông qua bước đi trên Sinh Tử Kiền, từng bước một biến ảo linh hồn đàn tế, làm cho hần càng khắc sâu nhận thức đối với sinh tử áo nghĩa.

Sâu trong lòng đất, không có khái niệm thời gian, hần cũng không biết đến tột cùng đã đi bao lâu rồi.

Ngày này, hần rốt cục đi đến cuối cùng.

Cuối cùng chính là vô số tinh thể lập lờ, phẳng phất sông băng chôn sâu trong lòng đất, từng tòa cao chót vót, bên trong sông băng, ẩn chứa một cỗ chấn động làm cho hần quen thuộc.

Hần ngưng thần vừa nhìn, con mắt bỗng phát sáng lên.

Bên trong sông băng, sợi tơ tử vong cùng sinh mệnh mạch lạc, rườm rà cực hạn, tràn ngập từng góc sông băng tinh thể, ấy chính là một trận đồ kỳ diệu giấu kín bên trong sông băng, trận đồ lấy sông băng tinh thể làm gốc, quán thông khí lưu thần bí.

Khí lưu này, ẩn chứa nguyên năng!

Bổn nguyên, chỉ có đại lực xưa nhất mới có thể dựng dựng ra, có thể tự phát thu nạp năng lượng ngân hà, cung cấp thiên địa năng lượng sinh mệnh tinh xa xa không bằng.

Giống như Thần Ân Đại Lực.

Trong nội bộ sông băng tinh thể, ẩn chứa một đám bổn nguyên, so với lúc hần chứng kiến ở Thần Ân Đại Lực còn muốn yếu ớt hơn, ở trong bổn nguyên đằng kia, có một đám mây huyết sắc ẩn ký, ẩn ký chậm rãi di động, có sinh mệnh chấn động, phẳng phất sinh linh cổ xưa thần kỳ nào đó.

Huyết Văn Giới trên tay hần, bỗng nhiên phát sáng lên, cầu vòng ánh sáng vạn trượng.

Trong nội bộ sông băng tinh thể, đám mây huyết sắc ẩn ký, cũng theo đó phóng xuất ra chấn động mãnh liệt, tung tăng như chim sẻ, cùng Huyết Văn Giới hô ứng.

Vù!

Phí Lan lấy trầm mặc ứng đối.

“Ta tu luyện không gian áo nghĩa, trừ phi bị giết trong nháy mắt, nếu không luôn có cơ hội chạy trốn. Thạch Nham lắc đầu, trong lòng hơi có vẻ cảm động. “Ta nếu không có nắm chắc, quả quyết sẽ không mạnh mẽ lưu lại, các người tạm thời trở về cổ Lan Tinh, chờ sau khi ta thoát thân, tự nhiên tiếp ứng các người trở về.”

Hắn không thể đi.

Hắn vừa đi, cái tử trận Tử Mau Liên Không Trận này sẽ phải phá hủy, bằng không kẻ địch sẽ dựa vào nó tìm được cổ Lan Tinh, sẽ mang đến tai nạn hủy diệt cổ Lan Tinh. Hắn không muốn làm cho tử trận thật vất vả chữa trị nát bấy, bản thân cũng không khỏi có tin tưởng.

Phí Lan cúi thấp đầu, thần sắc âm u, “Đối phương có thể sẽ có mấy danh cường giả Hư Thần tam trọng thiên, muốn miểu sát người.. . Cũng không phải là không có khả năng. Thạch Nham, tử trận này mặc dù huyền diệu, nhưng thời điểm này nên vứt bỏ đi, có hung hiểm không đáng bốc lên.”

“Đúng vậy sư huynh, chỉ cần chúng ta trở về cổ Lan Tinh, trong thời gian ngắn nhất định có thể né qua hung hiểm, sự tình sau này thì để sau này hãy nói.” Táp Thác cũng mở miệng khuyên can.

Tề Lan cùng hai cái Hắc Lân Tộc đại hán, trầm mặc không nói, đang chờ quyết định của bọn hắn.

“Không được!” Thạch Nham ngữ khí kiên quyết, không thể phản bác nói: “Tử trận quả quyết không thể hủy đi! Một khi tử trận bị hủy, chúng ta đều quay trở về cổ Lan Tinh, một khi bị người tìm đến thăm, sợ là lại khó giãy dụa. Có tử trận tồn tại, chỉ cần ta sống, ở khu vực khác y nguyên có thể dời đi tất cả nhân lực cùng vật tư ở cổ Lan Tinh! Bớt nói nhảm đi! Hai người các người lập tức trở về, nếu không sau này đừng trách ta không coi bọn người là bằng hữu!”

Phí Lan mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt hiện ra một vòng bóng tối, “Nếu như người chết, chúng ta ý nguyên rất khó bảo toàn cổ Lan Tinh, người mới là căn bản của chúng ta.

Táp Thác cắn răng, dữ tợn nói: “Liều mạng! Ta cũng không tin bọn họ có thể mang chúng ta giết tuyệt!”

“Ta không dễ dàng chết như vậy.” Thạch Nham lạnh khốc nở nụ cười, “Ta xuất đạo nhiều năm, mỗi lần đều ở trong tử vong giãy dụa, còn không có một lần chính thức lâm vào tuyệt cảnh. Tin tưởng ta, ta có đầy đủ tiền vốn bảo toàn bản thân, ta có thể sống sót!”

“Còn có chúng ta.” Tề Lan đột nhiên lên tiếng, cười nhạt một tiếng nói: “Chỉ cần chúng ta ở đây, chắc chắn sẽ không để cho hắn bị giết trong nháy mắt, các người an tâm trở về đi.

“Đi thôi.” Thạch Nham đưa tay dẫn dắt.

Tử trận tia sáng đan xen bao quanh, chậm rãi trôi nổi tới, ở dưới chân Phí Lan cùng Táp Thác đỉnh trệ không động, đợi hai người tiến vào.

“Bảo trọng!”

“Sư huynh bảo trọng!”

Phí Lan, Táp Thác gật đầu, cũng không lại kiên trì, ở dưới sự thúc giục của ánh mắt Thạch Nham, ào ào nhảy vào tử trận, ở cửa ánh sáng chợt lóe rồi biến mất.

Vù!

Tử trận hóa thành lưu quang lập lòe, ở Thạch Nham áo nghĩa dẫn dắt, lại biến mất vào trong huyền không giới.

Tề Lan cười nhẹ, lúc này y nguyên bình tĩnh, “Kẻ địch mặc dù rất nhiều, nhưng chúng ta một chuyến bốn người nếu muốn phá vòng vây, không có thể không có cơ hội.” Dừng một chút, Tề Lan hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: “Cực tây loại tiểu địa phương này, dám can đảm đối địch cùng đại nhân chúng ta làm hắn là không nhiều lắm, ta không tin người nào cũng dám ra tay đối với chúng ta!”

Lúc này Thạch Nham đã biết đại nhân bọn họ chính là Huyết Ma, một Bất Tử Ma Tộc của Mã Gia Tinh Vực, đã đạt tới Thủy Thần nhị trọng thiên cảnh giới, ở cả Mã Gia Tinh Vực đều là thanh danh hiển hách.

“Chỉ cần chúng ta rời khỏi cực tây, ta liền có thể câu thông đại nhân, lấy cảnh giới lực lượng của đại nhân, vượt qua mấy tiểu tinh vực mà đến cũng không phải việc khó.” Một tên Hắc Lân Tộc đại hán miệng cười toe toét, cuồng vọng nói: “Đại nhân chúng ta chính là lá cờ đầu của Ma tộc Mã Gia Tinh Vực, ta tin tưởng cực tây còn không có người dám cùng đại nhân thật sự xung đột chính diện.”

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Thạch Nham mang Phí Lan, Tật Thác an bài thỏa đáng, đột nhiên liền buông lỏng, thần thái có vẻ tự nhiên rất nhiều.

Tế Lan đôi mắt sáng hiện ra một tia dị sắc, nhìn hắn vài lần thật sâu, trong lòng âm thầm gật đầu.

Bốn người chợt không có nhiều lời, một lần nữa chế định phương hướng, tiếp tục hướng phía bên ngoài Toái Tinh Vực điên cuồng lướt đi.

Một lúc lâu sau, Thạch Nham cùng bọn người Tế Lan phút chốc ngừng lại, con mắt bỗng nhiên co rút lại.

Phía trước trong một khu vực sương mù nồng đậm, lặng yên truyền đến tiếng oanh minh rất thấp, hai chiếc chiến hạm thân dài ngàn mét, chậm rãi từ trong sương khói ra mặt, đưa con đường đi về phía của bọn họ ngăn chặn.

Hai tàu chiến hạm phân biệt từ xương cốt cùng thạch tài rèn luyện mà thành, sáng ngời như bạc, trên chiến hạm nghiêm nghị đứng rất nhiều võ giả, trên một chiếc có Đồ Triệu, một chiếc khác thì có tên nam tử Quỷ Văn Tộc đã chạy thoát lúc trước.

“Chính là hắn!” Quỷ Văn Tộc Cái Đặc quát chói tai, khuôn mặt vặn vẹo chỉ hướng Thạch Nham xa xa, khàn cả giọng nói: “Phong Nhu chính là bị bọn họ giết chết!”

Một tên Quỷ Văn Tộc trung niên thần thể như tiêu thương, ánh mắt sắc bén, đứng là Ni Cách Quỷ Văn Tộc cực tây, Hư Thần tam trọng thiên cảnh, hắn đứng ở đỉnh chiến hạm, chấp tay nhìn tới, sắc mặt hung ác nham hiểm nói: “Người muốn cho hắn chết như thế nào?”

“Ném mọi tra tấn của thể gian, làm cho linh hồn bị lửa đốt cháy vạn năm, từng chút giết chết hắn!” Cái Đặc nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hắn là của ta!” Đồ Triệu hét lên điên cuồng, như là dã thú nhe răng trợn mắt, “Lão tử muốn lột một lớp da của hắn trước!”

Thạch Nham ánh mắt lãnh khốc, nhếch miệng lạnh lùng cười, khinh thường nói: “Chỉ sợ các ngươi không cái phúc phận kia.”

949. Chương 941

Vừa nói xong, Thạch Nham liền bắt tay vào bố trí.

Hai tay hư không giao nhau, chậm rãi lôi kéo, hai cái khe hở không gian theo cánh tay hắn huy động, chậm rãi kéo dài ra, hư không giao hội, mỗi một sợi khe hở không gian dài ngàn mét.

Không gian ảo nghĩa hiện lên, linh hồn đàn tề của hắn phi tốc xoay chuyển, lực lượng trong cơ thể bộc phát như vũ quét, thần lực tinh thuần của tinh nguyên cổ thụ óng ánh rất nhanh tiêu hao.

Thần lực chính là căn bản các loại lực lượng, huyền ảo khó lường, dưới sự khu động của thần lực, các loại lực lượng ảo nghĩa tự thành.

Sau khi hai cái khe hở không gian giao nhau hiện ra, hắn cũng không đình chỉ, tiếp tục hư không giao nhau lôi kéo, lại xé rách ra càng nhiều khe hở không gian.

Hai chiếc chiến hạm từ trong sương khói hiện ra, phần đông võ giả phía trên, đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Ở trong bất kỳ một cái tinh vực cao đẳng nào, không gian lực đều là thiên môn ảo nghĩa, rất khó nhập môn. Nhưng mà, một khi nhập môn hơn nửa tinh luyện, không gian ảo nghĩa có thể mang đến uy lực cực kỳ khủng bố.

Theo một mảnh khe hở không gian dài hẹp hiện ra, trên chiến hạm rất nhiều người sắc mặt đều khó nhìn, lông mày nhíu chặt, trong lúc nhất thời do dự xem có nên xung phong liều chết hay không.

Không gian phong nhận là lợi khí không gian, có thể vô kiên bất tồi, mỗi một sợi khe hở không gian đều đi thông loạn lưu, nếu vô ý tiến vào trong đó, có lẽ cả đời đều không thoát khỏi.

Thạch Nham lấy khe hở không gian làm bức tường cản trở, ở trong khu vực xung quanh xây dựng thành mạng lưới không gian, bao quát phạm vi mấy trăm dặm, vô giả nếu một bầu nhiệt huyết xung phong liều chết tới, rất có thể bị trực tiếp thất thành phần vụn, coi như là Hư Thần Cảnh cường giả, không thể tránh đi khe hở không gian, cũng sẽ bị cắt đứt thần thể.

Tễ Lan cùng Hắc Lân Tộc cường giả, nhìn hấn xây dựng không gian mạng nhện, đều lộ ra vẻ tươi cười.

Không gian ảo nghĩa giả, chính là cường hàn ở chỗ này, chỉ cần lấy vết nứt không gian đan thành lưới, người cảnh giới cao siêu cũng sẽ cảm thấy khó giải quyết, trừ phi xung phong liều chết trực tiếp tới mang Thạch Nham tiêu diệt, nếu không những không gian mạng nhện kia liền sẽ không biến mất, sẽ ảnh hưởng môi trường!

“Hấn là chất nhi của đại nhân ta, các người nếu dám hành động thiếu suy nghĩ, đừng trách đại nhân ta trở mặt!” Tễ Lan tiến lên một bước, ngạo nghễ quát: “Ta mặc kệ hạo kiếp cực tây các người có bao nhiêu lớn, dù sao Thạch Nham cùng đại nhân chúng ta là thân thích, các người dám động thủ, chính là cùng chúng ta đại nhân là địch!”

Hai gã Hắc Lân Tộc đại hán thần thái lạnh lùng nghiêm nghị, nghe rằng cười nhìn về phía Ni Cách cùng Đạt Phong.

“Người của Huyết Ma?” Ni Cách nhíu mày, lạnh lùng nhìn về phía Thạch Nham, đột nhiên u ám nói: “Huyết Ma chưa bao giờ tới cực tây, ta như thế nào không biết hấn còn chú ý cái tiểu địa phương này? Theo ta được biết, Huyết Ma chưa bao giờ có thân nhân, các người cho rằng tùy tiện tìm cái lý do, liền có thể che chở tiểu tử kia?”

“Tiểu tử kia cùng Huyết Ma các người không quan hệ, các người không nên xen vào!” Huyết Kích Đạt Phong, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, trầm giọng quát: “Coi như là Huyết Ma, ở cực tây tạo ra hạo kiếp như vậy, cũng mơ tưởng toàn thân trở rái”;

“Các người lá gan cũng không nhỏ.” Tễ Lan cười rộ lên, “Xem ra thật muốn cùng Ma tộc chúng ta đánh một trận, ta lại muốn nhìn có phải các người thật sự có năng lực kia hay không!”

“Giết!”

“Giết!”

Ni Cách cùng Đạt Phong nhìn nhau, đồng thời ra lệnh.

Từng đạo thân ảnh từ hai chiến hạm trên bay vút tới, phẳng phất Thiên Ngoại Lưu Tinh vẫn lạc, khí thế như cầu vồng, năng lượng bắt đầu khởi động như sóng triều.

Những người này biết rõ những khe hở không gian kia đáng sợ, không có dám khu động chiến hạm, hành động phân tán, như một mảnh chùm tia sáng dài hẹp, tận lực tránh đi vết nứt không gian, từ trong khe hở giao nhau thật nhỏ tiến đến.

Trong lúc nhất thời trong hư không lực lượng bắn nhanh như sợi sợi ánh sáng, mỗi một tên võ giả đều muốn phóng thích ảo nghĩa, chùm tia sáng, băng lăng, hỏa tuyến, lôi điện, phong nhận các loại lực lượng khí tức thông thường từ trong thần thể bọn họ dũng mãnh tiến ra, phẳng phất nước lũ, từ tất cả các khe hở xuyên thấu qua.

Hai người cầm đầu, đúng là Quỷ Văn Tộc Ni Cách, cùng chủ nhân Huyết Kích Đạt Phong.

Tễ Lan cùng Hắc Lân Tộc đại hán sắc mặt bỗng phát lạnh, bọn họ không ngờ rằng đối phương thật sự dám hạ sát thủ.

“Cực tây loại tiểu địa phương này, cũng có kẻ huyết tính, xem ra có chút khó giải quyết.” Một đại hán gầm nhẹ một tiếng, thân như ánh sáng xẹt qua, trong chớp lát cùng Ni Cách chạm trán.

Một người khác nhếch miệng nhe răng cười, trên thần thể lân giáp đen nhánh hoa hoa tác hưởng, cũng hướng phía Đạt Phong vọt tới.

Hai gã Hắc Lân Tộc đại hán, đến từ trung tâm Mã Gia Tinh Vực, sức chiến đấu so sánh với võ giả cực tây cường hân rất nhiều. Hai người thi triển áo nghĩa hư giới hiển hiện, theo thứ tự là nham băng thể giới cùng đại địa thể giới. Hai cái hư giới hiển hiện ra, phẳng phát mang thể giới chân thật làm cho hỗn loạn.

Trong thể giới nham băng, chính là băng minh mông. “Băng” như cự kiếm cắm vào mây xanh, cao ngất mấy vạn mét, óng ánh phong duệ, ẩn chứa hàn khí kinh người.

Ở lúc hư giới hân hiện ra, nguyên một đám sông băng như kéo dài qua thiên địa, hung hăng hướng phía trước đè ép đập đến.

Ở trong âm thanh chấn động khủng bố, sông băng phóng thích cực hàn lực, mang thần thể phụ cận cảnh giới thấp kém đông cứng, hóa thành tượng băng, bị kéo vào trong hư giới hân trong nháy mắt, trực tiếp nát bấy.

Trong thể giới đại địa, chính là vụ khí cùng cát u tối, nguyên một đám viên cổ mãnh thú lấy đất vàng ngưng luyện mà thành, rít gào giãy ra, giương nanh múa vuốt tận tình rít gào, mạnh mẽ đâm tới.

Những viên cổ mãnh thú kia phẳng phát đều sống lại, hiện ra ở trong thể giới chân thật, tàn sát bừa bãi, hướng phía nguyên một đám Nguyên Thần cảnh giới cắn xé.

Hai gã cường giả Hắc Lân Tộc, đều là Hư Thần đỉnh phong, bọn họ cách Thủy Thần cảnh tựa như cũng không xa, ngưng luyện hư giới trông rất sống động, nghiêm nhiên sắp ngưng thành thật chất, băng nham thể giới cùng đại địa thể giới, đều ẩn chứa lực lượng ý cảnh của bọn hắn, có thể theo tâm niệm bọn hắn biến ảo ngàn vạn, thần diệu dị thường.

Cảnh giới thấp kém, chỉ cần thoáng đụng chạm thể giới của bọn hắn, lập tức liền sẽ bị trực tiếp áp chế triệt để, làm cho cảnh giới không yên, bị ảnh hưởng lực lượng lưu động. Ni Cách cùng Đạt Phong sắc mặt đại biến, mang hư giới phóng xuất ra, Ni Cách là lôi điện thể giới, có vô số điện long gào thét, thanh âm lôi đình kinh thiên động địa, nguyên một đám tiếng nổ từ phía trên liên miên trong thiên địa, giống như là muốn mang thể giới chân thật xé rách.

Hư giới Đạt Phong là kim thiết, phút chốc hiện ra mấy vạn vũ khí lạnh như băng, có đao kiếm, có đĩa ăn, có thiết trụ, có chùy bạc, có trường mâu trường thương, mỗi một dạng vũ khí đều cực kỳ phong duệ, phẳng phát đều do người giải tay nghề rèn luyện mà thành.

Vô số binh khí lượn vòng, ở trong hư giới hân sinh sôi, tạo thành kim loại đại trận huyền diệu nào đó, như có thể thất cổ tất cả sinh linh, dày đặc như mưa phùn huy sai xuống.

Tứ đại hư giới hiện ra, thể giới thực trước người Thạch Nham triệt để rối loạn, vô số lôi quang sông băng đánh lẫn nhau nát bấy, vô số kim thiết duệ khí cùng viên cổ mãnh thú quần lấy cắn xé bao trùm khu vực mấy ngàn dặm, làm cho thể giới chân thật đều có vẻ không chịu nổi.

Vốn khe hở không gian chỉ có một mảnh dài hẹp dài ngàn mét, ở dưới sự trùng kích đè ép của tứ đại hư giới, làm cho thể giới chân thật trở nên vỡ vụn, diễn sinh thành càng nhiều vết nứt không gian.

Thạch Nham con mắt toát ra hỏa diễm lạnh như băng, lạnh lùng hư không huy động, làm cho những khe hở không gian kia nhúc nhích như rắn.

Ba ba ba!

Nguyên một đám võ giả xung phong liều chết tới, chỉ cần không đến Hư Thần Cảnh, một khi bị vết nứt không gian đụng chạm thân thể, lập tức thân thể truyền đến âm thanh cốt cách bạo vỡ khủng bố.

Chỉ là ngắn ngủn hơn mười giây thời gian, khu vực ở trước người Thạch Nham liền hiện ra mười mấy linh hồn đàn tề, đó đều là võ giả sau khi bị nổ thân thể, bọn họ bởi vì vô ý, không có dự liệu vết nứt không gian bất động đột nhiên di chuyển, mới bị đột nhiên đánh nát thân thể.

Không gian phong nhận vô kiên bất tồi, không đạt được Hư Thần Cảnh thần thể căn bản ăn không tiêu, thần thể đều bị vỡ ra.

“Muốn giết ta, phải xem các ngươi có thể giao ra giá lớn bao nhiêu.” Thạch Nham trong tình hải sóng lớn, khóe miệng chứa đựng nụ cười lạnh như băng, giờ khắc này hắn, đồng tử dần dần đỏ thẫm. một bầu khí tức khát máu dần dần tràn ngập.

Ánh mắt của hắn dần dần trở nên mờ lạnh như băng, không có một tia tình cảm khí tức, giống như tử thần quan sát thiên địa sinh linh, không có các loại tâm tình sinh linh nên có.

Bạo Tẩu tam trọng thiên!

Áo nghĩa bỗng nhiên biến đổi, toàn thân hắn phóng xuất ra khí tức tuyệt đối tinh mịch, phảng phất một cụ xác ướp cổ vốn nên tử vong vô số năm, không có một chút sinh mệnh.

Hô hô hô!

Một cái đại thủ ấn bao quát thiên địa, ẩn chứa tử vong ý cảnh mạnh mẽ phá không mà ra, tử tị khí tức lan tràn ra, làm cho sinh cơ vạn vật chặt đứt.

Tử ấn cực đại như núi, dễ dàng né qua vết nứt không gian, hướng phía mười mấy Thần Vương cùng Nguyên Thần nhất nhị trọng thiên chụp xuống, người bị tử ấn bao trùm, mặt xám như tro, sinh mệnh lực trong cơ thể nhanh chóng trôi qua, thần thể sáng bóng biến thành xám trắng, đã không có sinh cơ.

Ken kết rắc!

Tử ấn âm âm đè xuống mười mấy võ giả thần thể bỗng nhiên nổ tung, mảnh nhỏ cốt cách cùng khối huyết nhục bốn phía vấy ra, máu tươi mang không gian nhuộm đỏ, thành từng mảnh màn máu.

Đối phương muốn giết hắn, hắn vừa mới đưa thân vào Nguyên Thần nhất trọng thiên hơn nửa thấy rõ sinh tử ảo diệu, tự nhiên sẽ không thúc thủ chịu trời, hắn ở vào trạng thái đỉnh phong, lúc toàn lực ra tay, uy lực to lớn vượt quá tưởng tượng

Hắn chưa thúc dục Bất Tử Ma Huyết để cho thần thể phát sinh dị biến, chỉ bằng mượn Bạo Tẩu tam trọng thiên thúc dục mặt trái lực trong huyết khiêu, liền làm cho tử ấn có uy lực này.

Thạch Nham thần sắc chấn động, lòng tự tin tăng vọt chưa từng có!

Hắn đột nhiên ý thức được, hôm nay hắn, trừ phi cùng Hư Thần Cảnh Giới chính thức giao phong, nếu không có thể tuyệt không bị thua!

Đây là tín nhiệm đối với lực lượng cùng áo nghĩa của chính mình!

Huyết đồng lập lòe tia sáng yêu dị, Thạch Nham trên mặt phát ra tơ máu đỏ hồng, như địa ngục yêu ma hàng lâm nhân gian, không có một tia sinh linh tình cảm, tâm niệm chỉ còn có bản năng dục vọng giết chóc.

Một cỗ tử vong ý chí từ Thần chi lĩnh vực của hắn khuếch tán đi ra ngoài, khí tức trầm lặng tràn ngập bốn phía, dần dần hướng phía cường giả vọt tới kéo dài.

Ba ba ba!

Sau khi những thần thể võ giả bạo liệt, máu tươi bị dẫn dắt, hình thành một cái biển máu, biển máu tràn ngập mùi vị máu tanh nồng đặc, phóng thích ra các loại chấn động tà ác ảnh hưởng linh hồn.

Sinh Tử Áo Nghĩa thần thông Huyết Hồn Hải!

Biển máu chìm nổi, cùng Thần chi lĩnh vực của hắn chiếu rọi lẫn nhau, bị Thần chi lĩnh vực của hắn dẫn dắt, bao phủ khu vực mười dặm xung quanh.

Võ giả từng hướng về Huyết Hồn Hải, bất luận cảnh giới cao thấp, đều trong nháy mắt bị hôn loạn tâm thần ý chí, toàn bộ nổi cơn điên!

Bọn họ công kích người con mắt chứng kiến, bất luận địch ta, bất luận có phải là huynh đệ kẻ vai chiến đấu nhiều năm hay không, giờ khắc này bọn họ đều điên cuồng cuồng sát lẫn nhau, hồn nhiên chưa phát giác ra ý thức chính mình đã hỏng mất.

Mặt trái khí tức nồng đặc như mực, từ trong huyết khiếu Thạch Nham tuôn ra, rót vào Huyết Hồn Hải, làm cho tà ác ý cảnh của Huyết Hồn Hải càng khủng bố, linh hồn lực tà ác vận vẹo, chạy thẳng linh hồn đàn tế môi một cường giả, xâm nhập thức hải, chui vào tầng áo nghĩa, thẩm thấu linh hồn ngọn nguồn!

Vù!

Thạch Nham hóa thành sợi huyết quang, ở trên Huyết Hồn Hải trôi nổi bất định, không ngừng phi tốc di động tới.

Mấy vạn quang điểm lóe ra, ẩn chứa sinh mệnh chấn động, như mưa rơi hợp thành nhập vào biển rộng, ào ào biến mất bên trong thần thể hần.

Sinh Tử Áo Nghĩa Linh Hồn Táng Trùng, chém tuyệt sinh cơ, mang đi sinh mệnh chấn động, làm cho năng lượng trong thần thể thi pháp giả tăng lên, có thể không chế càng nhiều lực lượng.

Giờ khắc này, chỉ có Thạch Nham cảnh giới Nguyên Thần nhị trọng thiên, tựa như vị thần duy nhất của thế gian, lấy áo nghĩa ý chí cùng lực lượng diễn biến thần thông, bao quát hư không biến ảo, tùy tâm mang đến tử vong, rút đi sinh cơ, sẵn bắt tinh thuần năng lượng có ích cho hần.

Hần đang tận tình giết chóc.

950. Chương 942

Vô giả từ các phương hướng Toái Tinh Vực tụ tập tới, dần dần hiện xuất hiện, vờn quanh ở chung quanh Thạch Nham, một đám có mấy ngàn người.

Những người kia đến từ thế lực khác nhau, chủng tộc khác nhau, lại có cùng mục đích bắt giữ hoặc là giết chết Thạch Nham!

Toái Tinh Vực dị biến, sẽ đưa tới cực tây hạo kiếp khó có thể dự đoán, những tinh thần tàn phế kia như là sao chổi cuồng bạo tàn sát bờ bãi, sẽ mang đến cho phần đông sinh mệnh tinh tai họa ngập đầu, sẽ làm rất nhiều vô giả không có nơi cư trú, sẽ mất đi gia viên.

Đầu sở gây nên chính là Thạch Nham, bọn họ thông qua cách khác nhau đã từ trong miệng Ngã Phát chứng thật, Ngã Phát chính là thiên nhân của Toái Tinh Vực, ánh mắt không chỗ nào không có.

Không có người hoài nghi tin tức của Ngã Phát, Ngã Phát dùng mấy trăm năm thành lập danh tiếng, làm cho tất cả mọi người tin tưởng không nghi ngờ.

Từng chiếc từng chiếc chiến hạm chất liệu khác nhau, phẳng phát hung tàn viễn cổ hoang thú lộ ra rằng nhanh, lạng lẹ hiện ra, từng chút hướng phía chiến đấu tới gần. Trên mỗi một chiếc chiến hạm, đều có cường giả các chủng tộc, mỗi người sắc mặt đều rất ngưng trọng, thần thái tức mực.

Chiến hạm dần dần tiếp cận, tốc độ đã từ từ chậm dần, cũng không dám trực tiếp nhảy vào khu chiến đấu kịch liệt.

Không gian mạng nhện trải rộng ngàn dặm, hình thành khu vực thất cổ dày đặc, những không gian phong nhận kia sắc bén như dao nhọn đáng sợ nhất có thể xé rách nát bấy tạt cả vật chất. Chiến hạm, cũng không thể thừa nhận phong duệ sắc bén như vậy.

“Tiểu tử kia thật ở Nguyên Thần nhị trọng thiên cảnh sao? Tại sao hần có thể tùy ý bao quát tất cả tám mặt, làm cho người cảnh giới cao hơn hần phân thân toái cốt?”

“Kẻ này cực kỳ đáng sợ, cảnh giới này liền có thanh thể như vậy, tương lai một khi đột phá Hư Thần Cảnh, không phải càng thêm khó có thể ứng phó?”

”Cẩn thận một chút đừng một đầu nhiệt huyết xông lên trước, thành pháo hôi của người khác.

“Nghiêm cấm xung phong liều chết lung tung, đều cẩn thận một chút!”

Mỗi một chiến hạm đều có người đứng đầu, cảnh giới phần lớn ở cấp bậc Hư Thần, thuộc thế lực cáo, đại chủng tộc khắp nơi, nhưng mà, bọn họ mỗi người sau khi xa xa quan sát, một lúc sau đều tâm thần nghiêm nghị. Thạch Nham bày ra lực lượng xa xa vượt ra khỏi dự đoán của bọn họ!

Hư không phong nhận đan vào thành mạng nhện, trung tâm khu vực biển máu đỏ hồng phóng thích ra mây khói huyết hồng yêu dị, nhấp nhô khí tức khát máu làm cho tâm thần người ta sợ hãi, tà ác tử vong chấn động che trời rợp đất.

Thạch Nham cùng biển máu dung nhập làm một thể, Huyết Hồn Hải từ máu tươi những tên võ giả vẫn diệt hội tụ mà thành, phẳng phất thành một bộ phận thần thể hắc, thành một cái thế giới chỉ hắc có, ở trong biển máu kia hắc như là thần duy nhất.

Phía trên biển máu, võ giả dưới trướng Ni Cách cùng Đạt Phong như thành điên cuồng mất trái tim, ý thức ào ào hồng mắt, con mắt tràn ngập bản năng khát máu, đỏ mắt, hướng về sinh linh ở xung quanh điên cuồng ám sát.

Bọn họ quên mất mình là ai.

Mười mấy tên võ giả vốn là chiến hữu sống chết sống vai, ở Huyết Hồn Hải ảnh hưởng giết chóc lẫn nhau, lực lượng áo nghĩa toàn lực thúc dục, làm cho thiên địa biến sắc, làm cho năng lượng như gió mạnh dữ dội tàn sát bừa bãi.

Thạch Nham bản thân, giống như hóa thành một giọt huyết thủy, sáp nhập vào bên trong Huyết Hồn Hải, lặng yên biến mất.

Nhưng mà, bên ngoài Huyết Hồn Hải một mảnh dài hẹp không gian phong nhận vờn quanh, lại như là long xà chậm rãi nhúc nhích, không gian đao nhận sắc bén cực kỳ xé rách trời xanh, mang màn trời hóa thành từng khối tàn phiến, bắn tung toé ra ánh sáng đẹp mắt.

Hai gã cường giả, Hắc Lân Tộc Hư Thần đỉnh phong cùng Ni Cách, Đạt Phong ở thế giới chân thật ngẫu nhiên kinh hồng vừa hiện, hư giới hướng về chân thật thế giới tiến hành trùng kích đè ép cuồng bạo, làm cho thế giới chân thật phá thành mảnh nhỏ.

Hư giới tuy không phải Thủy giới, nhưng chỉ cần Hư Thần đỉnh phong cường giả lực lượng cũng đủ mạnh mẽ, hư giới lấy áo nghĩa làm vốn diễn biến thành trường không gian, đủ để nghiền áp thiên địa, làm cho vạn vật sinh linh biến mất.

Tứ đại Hư Thần đỉnh phong tồn tại, đều tự mang hư giới hiển hiện trời xanh, lấy hư giới ảo diệu va chạm, lấy hư giới lực lượng giao nhau, khiến cho vùng thiên địa này phẳng phất thành hư hóa, hư giới bọn họ ngưng luyện ra phẳng phất mới là chân thật.

Một khu vực như vậy, không người dám can đảm dễ dàng xâm nhập, bất luận dưới trướng Ni Cách và Đạt Phong, hay là thế lực khắp nơi vừa vận chạy tới, đều vô ý thức tránh đi khu vực như vậy, tình nguyện từ không gian mạng nhện hung hiểm trùng trùng đi qua.

Không gian mạng nhện cũng không phải là đã hình thành thì không thay đổi, nó thủy chung nhẹ nhàng di động tới, theo tâm niệm Thạch Nham biến ảo, phẳng phất tia sáng đan vào, thỉnh thoảng bỗng nhiên lướt đi.

Mỗi khi động một chút, không gian phong nhận liền sẽ phút chốc kéo dài, tất có một đến vài võ giả bị quấy thành phần vụn, chỉ có thể lấy phương thức linh hồn đàn tế tái hiện trên thế gian.

Ở phụ cận Huyết Hồn Hải, bên trong không gian mạng nhện, đã có gần trăm cái linh hồn đàn tế hiện ra, phẳng phất từng khối hoa sen hoa lệ, ngũ thải quang mang lập lòe, áo nghĩa bắt đầu khởi động, hồn phách như sinh mệnh lửa khói, mỹ lệ kỳ ảo.

Thạch Nham thần thể đỏ thẫm, lặng yên ở trong Huyết Hồn Hải hiện ra một sát na, hắc tham lam nhìn hướng linh hồn đàn tế di động xung quanh, trong lòng mãnh liệt giấy dựa lấy, do dự, cuối cùng lại không có mạo muội ra tay, lại biến mất lần nữa ở trong Huyết Hồn Hải.

Hắc ghi nhớ phân phó của Huyết Văn Giới, tận lực bắt linh hồn đàn tế, lấy hắc động thôn phệ tiêu hóa, trợ giúp giới linh nhanh chóng hoàn thành dung hợp hồn phách.

Chỉ qua thời cơ không đúng.

Trước mắt bao người, một khi hắc mang hắc động hiện lên ra, mang linh hồn đàn tế nuốt hết, vậy bí mật lớn nhất của hắc sẽ bại lộ tại trước mắt thể nhân.

Thị Huyết Bát Hồ Tông Chi Chủ, chính là cự ma thể nhân không chỗ dung, thôn phệ linh hồn đàn tế áo nghĩa càng cấm kỵ, nếu từ trên người hắc bày ra, trong Mã Gia Tinh Vực, hắc sẽ không còn nơi sống yên ổn, sẽ phải chịu toàn bộ chủng tộc ám sát!

Hắc rất rõ điểm này.

Bởi vậy, trơ mắt nhìn nguyên một đám linh hồn đàn tế lơ lửng, hắc chỉ có thể mạnh mẽ ngăn chặn dự vọng tham lam trong lòng.

Tinh khí tử vong bành trướng mệnh mông, ào ào dạt nhập Huyết Hồn Hải, ở trong huyết khiếu thần thể hắc biến mất.

Người lấy linh hồn đàn tế hiển hiện, thần thể vẫn diệt, một thân khí tức chưa lập tức tiêu tán thiên địa, ngược lại bị thần thể hắc dẫn dắt lôi kéo, lặng lẽ biến mất trong Huyết Hồn Hải.

Hắc lấy huyết khiếu yên lặng hấp thu.

Đây cũng là thôn phệ áo nghĩa!

Thôn phệ áo nghĩa huyền diệu tuyệt luân, có thể nuốt hết tinh khí vô giả, cũng có thể nuốt hết linh hồn đàn tế vô giả, chính là thiên địa cấm kỵ, vốn không nên hiển hiện ra trên thế gian, là vùng cấm ngay cả thần linh cũng không dám dễ dàng chạm đến.

Nhưng ngày hắc hàng lâm Thần Ân Đại Lục, nhảy vào biển máu, liền đụng vào vùng cấm của thần, từ ngày đó hắc liền nhất định sẽ là ngoại tộc, nhất định đi lên con đường gian khổ bầy rập chà đạp, hắc chưa từng hối hận, chưa từng có một chút do dự, không có một chút tâm lý gánh nặng.

Chỉ có người vì tư lợi cực độ, mới có thể chiếm lấy trăm năm thậm chí ngàn năm khổ tu của người khác, cướp lấy lực lượng đối phương, lấy thủ đoạn hại người ích ta để làm mình cường đại.

Ngày đó, khi luồng tử vong tinh khí thứ nhất dừng mãnh vào thân thể, hắc không có thấp thỏm lo âu, chỉ có hưng phấn ngạc nhiên, hơn nữa âm thầm mang bí mật này trở thành vĩnh sẽ không cùng người khác chia sẻ, từ đó trở đi, hắc liền không có đường rút lui.

Nếu người bản tính thiện lương chân chất, khi đó liền sẽ phát sinh ma chướng, sẽ sợ hãi bất an, sẽ thấy ác mộng mỗi ngày, sẽ mang tà ác thôn phệ áo nghĩa trở thành gánh nặng, trở thành ác mộng, sẽ chủ động kháng cự.

Hắc không có, hoàn toàn không có!

Người thiên tính vì tư lợi, có thể liệp sát thiên địa không gánh nặng ràng buộc, chỉ cần bản thân có thể cường đại quật khởi, chính là thế giới nát bấy hồng hoang vẫn diệt, cũng sẽ không chần chờ lui về phía sau một bước.

Chỉ có người bản tính tà ác như thế mới có tư cách phù hợp truyền thừa, mới có thể ở trên con đường này đi về hướng đỉnh phong, loại người này, nhất định là thể nhân không chỗ dung, nhất định lưng đeo bêu danh cả đời.

Hắc không quan tâm.

Huyết Hồn Hải máu sôi ồ ồ, huyết thủy sôi trào, khí tức vạn vạo dọc ngang tứ phía, làm cho tất cả trăm luân vực sâu giết chóc không thể tự kiềm chế.

Hắc ẩn sâu trong Huyết Hồn Hải, lặng lẽ tụ tập tử vong tinh khí, nhập vào bảy trăm hai mươi cái huyết khiếu, lấy thôn phệ áo nghĩa đến ngưng luyện lực lượng, cường đại bản thân, bổ sung hao tổn vì xây dựng không gian mạng nhện.

Mười mấy tên cường giả dưới trưởng Đạt Phong, Huyết Kích, trải qua hung hiểm phá tan mạng nhện không gian phong nhận, ánh mắt ngoan lệ lao qua, bọn họ rất cẩn thận ở bên ngoài Huyết Hồn Hải, không có lập

tức xâm nhập trong đó, bọn họ buông thần thức ra điều tra, muốn ở trong Huyết Hồn Hải xác định phương vị Thạch Nham.

Một đoàn ánh sáng sáng chói, ở trong Huyết Hồn Hải chậm rãi trôi lên, đó là phần tinh chân chính, như kim cương cực lớn sáng long lanh, tinh quang bốn phía, ẩn chứa ý chí tinh thần mãi mãi bất diệt.

Tinh hạch!

Đó là ngôi sao lơ lửng trong luồng khí xoáy Tinh Hà của Thạch Nham, bao phủ Huyết Hồn Hải, ước vạn tinh quang như sông dài từ cửu thiên, nhập vào trung tâm tinh hạch, tinh hạch lớn mạnh cực nhanh, phóng thích ngàn vạn đạo ánh sáng, cắt ngang bát hoang lục hợp.

Xuy xuy xuy!

Mười mấy tên cường giả Huyết Kịch, bị ngàn vạn tinh quang trùng kích, thần thể như thành tinh thể, bị tinh quang đánh đầy.

Giống như thành thiên thạch, một tên tên Huyết Kịch võ giả phút chốc dờ dẩn bất động, sắc mặt dần dần thành màu xám trắng, đỉnh đầu tinh quang bốn phía, làm cho linh hồn đàn tề đều bị tinh quang lấp đầy.

Vù!

· · · ,

Một đám hỏa diễm màu đỏ, phảng phất hỏa diễm lưu tinh nhảy lên

không, kéo ra độ cong yêu dị, tinh chuẩn hướng về những cường giả Huyết Kịch bị tinh thần hóa.

Một dây huyết hỏa từ bên trong thần thể bọn họ kích bắn ra, thần thể bọn họ như nham thạch nóng chảy hòa tan, ngay cả giấy dựa cũng không kịp liền vẫn diệt.

Tề Lan ở một góc Huyết Hồn Hải, thủy chung không có ra tay, chỉ là lẳng lẳng trông xem thế nào.

Ở chỗ sâu trong mỹ đồng hiện lên một vòng kinh hải, tâm thần chấp chờn bất định, tâm như hồ nước bị ném vào một tảng đá lớn, tạo nên cuộn sóng kinh thiên.

Nàng bị cử động liên tiếp của Thạch Nham chấn kinh.

Thanh niên đồng tộc với đại nhân của bọn họ, chỉ có Nguyên Thần nhị trọng thiên cảnh, nhưng hấn tận hết sức lực ra tay thì hiện ra thiên địa oai nghiêm, có thể so với Hư Thần nhất trọng thiên! Mà khu vực bao trùm lại còn rộng hơn!

Tề Lan tâm thần hoảng sợ, đôi mắt u sáng lập lòe, bộ ngực sữa cao cao nhẹ nhàng rung động, ý thức được thanh niên này sợ là so với đại nhân bọn họ năm đó còn muốn mãnh liệt hơn, đại nhân năm đó có thể vượt cấp khiêu chiến, người này.. lại có thể vượt hai cấp!

Cần phải đưa hấn sống sót mang ra ngoài!

Tề Lan thâm hạ quyết tâm, ánh mắt kiên định, chuẩn bị ở thời khắc mấu chốt tận hết sức lực ra tay, liều mạng bị trọng thương cũng phải mang Thạch Nham thoát khỏi.

Nàng nhìn ra tiềm lực cực lớn của Thạch Nham, nhận định tương lai Thạch Nham sẽ là ngôi sao ưu tú chói mắt nhất Ma tộc, sẽ trở thành nhân vật so đại nhân còn cao hơn, có thể chủ đạo đại cục tương lai Mã Gia Tinh Vực.

951. Chương 943

Hơn mười chiến hạm vờn quanh ở bên ngoài không gian mạng nhện, những võ giả dẫn đầu vẫn túc mục đội, tỉnh táo quan chiến.

Thẳng đến lúc này, thế lực chính thức tham dự trận chiến đầu này, chỉ có Ni Cách cùng Đạt Phong, còn lại các chủng tộc thế lực khác vẫn chưa tham chiến, chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, bọn họ một mặt tựa như kiêng kỵ uy danh Huyết Ma, một mặt không muốn dễ dàng hao tổn lực lượng của mình.

ít nhất, ở tình thế không có sáng tỏ, bọn họ không muốn nhanh như vậy đã tiến lên.

Không gian mạng nhện còn đang du động, y nguyên có cường giả xuyên thấu tiến đến, tứ đại Hư Thần đỉnh phong cường giả y nguyên điên cuồng oanh kích, làm cho thế giới chân thật giống như là muốn hồng mất.

Thạch Nham ẩn núp ở trong biển máu, thủy chung không xuất hiện, nhưng người dám can đảm dũng mãnh tiến vào biển máu, thần thức đều sụp đổ, sẽ mất đi lý trí ám sát người bên cạnh.

Một đoàn tinh quang phía trên Huyết Hồn Hải lóe sáng chói mắt, không ngừng phóng thích ra từng chùm tia sáng tinh thần, mang thần thể dám can đảm tới gần hóa thành thiên ngoại thiên thạch, sau đó bị hỏa diễm cực nóng hóa thành tro tàn tiêu tán.

Tể Lan sắc mặt bỗng biến đổi, mắt đẹp lần đầu tiên ngưng trọng lên.

Đồ Triệu giết tới đây, phóng ra từng đạo vòi rồng trùng thiên, ở phía trước Huyết Hồn Hải tụ tập, đi cùng hắn, còn có ba gà cường giả, đều là Hư Thần Cảnh, một tên Hư Thần nhị trọng thiên, hai gã Hư Thần nhất trọng thiên, đây là chính là cường giả dưới trướng Ni Cách cùng Đạt Phong.

“Cũng nên chấm dứt trận khôi hài này.” Đồ Triệu lúc này ngược lại tỉnh táo, không hề điên cuồng, “Mặc kệ Huyết Ma cường hãn như thế nào, nhưng nơi đây dù sao chính là cực tây, chuyện của chúng ta, không phải do các người làm chủ!”

Tể Lan nhíu mày.

“Chỉ cần các người hiện tại không đếm xỉa đến, lúc trước các người giết chết vô giả Huyết Kích chúng ta, chúng ta có thể không truy cứu.” Đồ Triệu hẳn là từ Đạt Phong bên kia xác nhận cái gì, lạnh lùng nói: “Nếu như các người cố ý nhúng tay sự vụ cực tây chúng ta, như vậy đừng trách chúng ta không để cho Huyết Ma mất mũi!”

Mặt khác ba gà Hư Thần Cảnh cường giả, phân biệt tán ra, lặng lẽ mang Tể Lan vây vào trung tâm.

Tể Lan chỉ có Hư Thần nhất trọng thiên cảnh giới, lúc này bị ba cái Hư Thần cường giả bao vây, nếu thật sự sinh tử giao đấu, khả năng năng bị giết chết rất lớn.

Nàng có thể lựa chọn ngồi nhìn mặc kệ, buông tha cho Thạch Nham, liền có thể bình tĩnh thối lui, có thanh danh Huyết Ma, hẳn là không có người dám can đảm cản trở bọn họ.

Nhưng nếu cố ý tham dự đến, Tể Lan năng thậm chí sẽ khó giữ được tánh mạng.

Đồ Triệu trầm mặc, lạnh lùng nhìn về phía nàng, đang chờ quyết định cuối cùng của nàng.

Trên Huyết Hồn Hải, một đám huyết quang hiện ra, từ trong đó hiện ra Thạch Nham gương mặt lãnh khốc, hắn xa xa liếc qua Tể Lan, bình tĩnh nói: “Chuyện của ta vốn không quan hệ cùng các người, các người rút ra khỏi chuyện này, ta sẽ không nói cái gì, các người vốn không nhúng tay vào.”

Tể Lan đột nhiên nở nụ cười, cười vô cùng vui sướng, rất thông dong, nàng mím môi, nũng nịu nói: “Xem ra tất cả mọi người cảm thấy ta không chịu nổi một trận chiến.”

Nói xong, Tể Lan hai cánh triển khai, duyên dáng vỗ.

Một cái tân thể giới, từ nàng đỉnh đầu vươn ra, thể giới nọ một mảng u ám, lại phẳng phát hình chiếu của thể giới chân thật, có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả thể giới chân thật trong đó, có Thạch Nham, có Đồ Triệu, có ba gã Hư Thần cường giả mang nàng vây quanh.

Phẳng phát cái bóng trong nước, chiếu rọi thể giới chân thật, đó là Ảnh Áo Nghĩa của Tể Lan.

Tể Lan ngón tay mảnh khảnh đưa lên một chút, Đồ Triệu ở trong hư giới của nàng bị sợi sợi ánh sáng u ám buộc chặt, như bị bóng dáng của mình giam cầm.

Trong thể giới chân thật, Đồ Triệu biến sắc, đột nhiên cảm giác một cô lực lượng trói buộc toàn thân, ngay cả hoạt động đều trở nên gian nan.

Một mảnh vòi rồng dài hẹp, phút chốc đình trệ bất động, chợt dần dần tiêu tán.

Tế Lan trên mặt cười khê, lông mày như vẽ, trong ngón tay ngưng luyện lưu quang trắng nõn, bắn về phía hư giới đỉnh đầu nàng, hướng về ba cái Hư Thần cường giả trong hư giới.

Ba gã võ giả ở Ảnh Thế giới, đều bị kỳ quang tài oai buộc, nguyên một đám bị hạn chế lực lượng, thế giới chân thật cũng như vậy, bị Ảnh Áo Nghĩa ràng buộc, vận chuyển lực lượng chịu ảnh hưởng thật lớn.

Tề Lan thần thái thông dong, cười dịu dàng, phong eo lắc nhẹ, phảng phất một cái bóng, nàng ở trong ảnh thế giới nhanh chóng xẹt qua.

Nón tay mảnh khảnh liên tục đè xuống, phân biệt đâm ở trên bóng của bọn Đồ Triệu, làm cho bốn người ngoài thế giới chân thật lương kêu thảm thiết, trên thần thể' nhiều ra nguyên một đám lỗ máu, máu tươi đầm đìa.

Tề Lan áo nghĩa cực kỳ huyền diệu quỷ dị, có thể ở nàng trong hư giới diên biến ảnh của thế giới chân thật thu nhỏ, không cần công kích người ở thế giới chân thật, liền có thể thương tổn đối phương.

Loại ảo nghĩa này rõ ràng rất thiên môn, cũng không biết nàng tu luyện đến tình trạng cao sâu tinh xảo như vậy thể nào, thậm chí còn ngưng luyện ra Ảnh Thể giới, quả nhiên là cường hân đáng sợ.

Nữ nhân lợi hại!

Thạch Nham thất kinh, trong mắt hiện ra một vòng hoảng sợ, lúc này mới nhìn thẳng vào Tê Lan.

Hắn đột nhiên ý thức được, lúc trước ở trong Toái Tinh Vực, Tề Lan cũng không phải là e ngại hắn cùng Phí Lan, Tạp Thác mới có thể lặng lẽ lui đi, tất nhiên là muốn nhìn một cái hắn có biết giá trị của Bất Tử Thảo hay không, nếu không nàng thật toàn lực ra tay, Phí Lan nhất định không thể chống lại.

Tề Lan cũng có năng lực vượt cấp khiêu chiến!

Bốn gã Hư Thần cường giả, có hai cái cùng cảnh giới với Tề Lan, thậm chí còn có hai cái vượt qua nàng, đạt tới Hư Thần nhị trọng thiên. Nhưng mà, khi Tề Lan phóng thích lực lượng áo nghĩa, nàng lại trong nháy mắt chiếm cứ chủ động, làm cho bốn người Đồ Triệu ngay cả hư giới đều không thôi phát ra.

“Người tốt nhất nhân cơ hội chuẩn bị, ta chỉ có thể trói buộc bọn họ nửa canh giờ, lực lượng của ta cũng chỉ đủ duy trì thời gian dài như vậy.” Tề Lan ở trong hư giới nhẹ giọng nói nhỏ, ánh mắt nghiêm nghị, “Đối phương đều là Hư Thần, ta coi như là dùng toàn lực, cũng không giết chết bọn họ. Còn có. sẽ không ngừng có cường giả tiến đến, ta chỉ có thể chèo chống nửa canh giờ cho người.”

Thạch Nham sắc mắt trầm xuống, chăm chú nói: “Đa tạ.”

Hắn biết rõ tình thế nghiêm trọng, hiện tại ra tay chỉ là người của Ni Cách cùng Đạt Phong, Toái Tinh Vực thế lực khác vẫn chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, hắn có tự mình hiểu lấy, biết rõ có thể kiên trì đến bây giờ, đều là do không gian mạng nhện cản trở.

Nếu để cho càng nhiều Hư Thần tiếp cận, hắn hoàn toàn ăn không tiêu, tuyệt đối sẽ bị đánh hồn phi phách tán.

Hắn sợ dĩ kiên trì, cố ý không lập tức chạy, chỉ là muốn kiếm nhiều chỗ tốt, thông qua đối phương tử vong đến bổ sung lực lượng của mình.

Nhưng hắn biết rõ hắn là đã đi qua lâu rồi.

Tâm tình càng ngày càng trầm trọng, tâm tình khó có thể bình an, không muốn tiếp tục chẳng mục đích dừng ở nơi đây, lại không tìm ra biện pháp thoát thân.

“Chừng đã qua bao lâu?” Mỗi thời khắc này, Thạch Nham trong ở bọt khí xanh lam, hướng tên quái nhân chỉ có linh hồn hỏi.

Quái nhân kia thủy chung trầm mặc, có đôi khi Thạch Nham thậm chí cảm thấy được Hắn có thể cả đời trầm mặc tiếp nữa, nếu hắn không chủ động hỏi thăm, quái nhân kia sợ là vĩnh viễn sẽ không phản ứng đến hắn.

Có lẽ, hắn đã quen cô độc, quen mấy trăm, mấy ngàn năm đều không nói lời nào.

“Đã bao lâu.” Quái nhân kia than nhẹ một tiếng, “Từ khi ta tiến vào nơi đây, sợ là mấy ngàn năm, về phần người, từ khi ta mang người kéo tới, chỉ mới ngắn ngủn ba năm. Ba năm thời gian, một chút đã trôi qua, chúng ta truy tìm lực lượng áo nghĩa chân lý, đối với chúng ta mà nói ba năm thời gian, cũng chỉ là nháy mắt công phu.”

Hắn nói ngược lại thoải mái.

Thạch Nham thì biến sắc, một lòng chìm vào đây cốc, ánh mắt nhìn về phía quái nhân tràn đầy âm tàn tức giận.

Người không quan tâm thời gian trôi qua, nhưng ta quan tâm!

Hắn đáy lòng cuồng hô, đột nhiên ý thức được việc cực tây cổ Lan Tinh, sợ là cùng hắn đã không còn liên quan trực tiếp rồi.

Cho tới bây giờ, cổ Lan Tinh coi như là xảy ra chuyện gì, hắn cũng không biết, không có cách trợ giúp bất kỳ.

Ba năm thời gian, cũng đủ Huyết Kích Đạt Phong cùng Quỷ Văn Tộc Ni Cách nhảy vào cổ Lan Tinh, bọn họ nếu như muốn làm gì, đến bây giờ, hắn là đã làm xong.

Trong lòng sinh ra bi thương cùng bất đắc dĩ thật sâu, hắn bắt đầu vì bằng hữu Cổ Lan Tinh lo lắng, cũng không biết người Dương gia cùng Thạch gia, có thể tránh thoát một kiếp này không, không biết người hắn thiên tân vạn khổ mang đến từ Thần Ân Đại Lục, trải qua lần tai nạn này có thể còn sống bao nhiêu.

Ánh mắt hắn bỗng nhiên hung ác!

Đối với tên quái nhân kia, hắn đã triệt để hận, không có người này làm rồi hắn sẽ ở một góc Mã Gia Tinh Vực xuất hiện có thể thông dong bố trí, lấy tử trận đời đi người cùng vật trên cổ Lan Tinh, tránh thoát Huyết Kích cùng Ni Cách hãm hại.

Nhưng bây giờ, tất cả đều đã muộn, nghiệt hắn tạo ra sẽ rơi lên trên đầu những người cổ Lan Tinh kia.

Hít sâu một hơi, hắn trầm mặc ngồi xuống, ánh mắt băng hàn thấu xương.

Nếu như sau này có thể trở về, nếu như cổ Lan Tinh thật sự sinh linh đồ thán, hắn nhất định không tiếc bất cứ giá nào mang người xâm phạm đũa tận diệt tuyệt, vì bằng hữu cổ Lan Tinh báo thù rửa hận!

Việc đã đến nước này, hắn hiểu được nhớ mong cổ Lan Tinh cũng chỉ là uống phí tâm cơ, hay là mang tinh lực đặt ở chỗ này, lấy chạy ra nơi đây làm khẩn yếu.

Sau một thời gian ngắn, hắn không ngừng hỏi thăm quái nhân, muốn biết mục đích một chuyến này, biết mình cần làm những thứ gì.

Nhưng mà, quái nhân kia thủy chung thủ khẩu như bình, mỗi lần chỉ có một câu: “Đến lúc nói sau.”

Thạch Nham bất đắc dĩ, xác định không có khả năng từ trong miệng người nọ biết được tình hình cụ thể, cũng không nhiều hơn nữa, ở trong bọt khí xanh lam, trung thực yên lặng xuống, mỗi ngày đều vận chuyển linh hồn dần tế, tìm hiểu không gian áo nghĩa.

Tại trung tâm Toái Tinh Vực, hắc đã Sinh Tử Kiêu, Sinh Tử Kiêu chính là sinh tử áo nghĩa truyền thừa, ẩn chứa sinh tử ảo diệu tinh tú người nọ nằm đó, nguyên một đám sinh tử chương trong suốt ẩn, đều biến mất trong thần thể hắc, tiến tới chui vào tầng áo nghĩa linh hồn đàn tể.

Lúc này, hắc mang linh hồn nhập tầng áo nghĩa, muốn trông thấy tinh diệu của sinh tử áo nghĩa.

Trong tầng áo nghĩa, chia làm ba cái khu vực, ba khu vực giữa phân biệt lẫn nhau rõ ràng, lần lượt là không gian áo nghĩa, tinh thần áo nghĩa cùng sinh tử áo nghĩa, ba loại áo nghĩa không có thực thể, chỉ có chấn động, những chấn động kia ở lúc hắc không thi triển áo nghĩa, sẽ phi thường rất nhỏ, thậm chí rất khó cảm giác.

Linh hồn áo nghĩa bỗng nhiên vừa động, thần thể hắc phóng xuất ra sinh tử ý cảnh, hình thành Thần chi linh vực co rút cực kỳ nhanh.

Trong tầng áo nghĩa, trong khu vực sinh tử kia đột nhiên chấn động dị thường.

Phảng phất một mảng năng lượng có ý thức ba động, nguyên một đám thủ ấn trong suốt lơ lửng tới lui, lại là chương ẩn sinh tử áo nghĩa ngưng luyện trước kia chui vào trong cơ thể hắc, nguyên một đám chương ẩn cũng không tồn tại, phảng phất vền vền chỉ là ý thức hư ảo, chỉ có thể cảm giác chấn động, linh hồn không thể thật sự bắt đến.

Một cái chương ẩn trong suốt biến đổi, sinh tử ảo diệu luân chuyển hiện ra, đang tiến hành sinh tử luân hồi.

Hắc phảng phất chứng kiến vô số sinh linh, sinh linh chỉ có hình chiếu linh hồn, ở trong khu vực kia sinh ra, trải qua một thời gian ngắn tồn tại, chậm rãi mất đi sinh cơ, dần dần hướng đi chu kỳ sinh mệnh cuối cùng, cuối cùng tử vong.

Từ khi sinh ra đến tử vong, chỉ là một cái quá trình Thiên địa luân hồi, là quy luật nguyên thủy nhất trong cuộc sống, không có bất kỳ lực lượng pháp tắc nào có sức mạnh thay đổi.

Chỉ là, ở trong tầng áo nghĩa của hắc, quá trình luân hồi tựa hồ bị trì hoãn vô hạn.. .

Hắc tựa như có thể rõ ràng nhìn thấy, một cái sinh linh sau khi sinh ra, theo thể gian trôi qua, sinh mệnh cơ năng từ bành trướng vượng uy, đến từng chút suy kiệt, phảng phất sinh mệnh phải chịu lực lượng ăn mòn, bị gông cùm xiềng xích thể gian trói buộc. . .

Những sinh linh kia không có hình thái cụ thể chính thức, chỉ là một loại cảm giác mà thôi, hắc có thể cảm giác được có sinh linh tốc độ tiêu vong rất nhanh, có sinh linh hiểu được thu nạp vận dụng lực lượng, có thể làm cho tốc độ linh hồn tiêu vong chậm chạp, mặc dù cuối cùng vẫn đi về hướng tiêu vong, nhưng so sánh với nhau, sinh linh như thế thời gian có thể tồn tại sẽ dài hơn rất nhiều.

Ở một góc áo nghĩa đằng kia, hắc phảng phất có thể tinh tường sáng tỏ nhìn quá trình ức vận sinh linh dần dần biến hóa, mỗi khi một cái sinh linh biến mất, đại biểu linh hồn năng lượng sẽ chậm rãi phát ra, quay về thiên địa.

Sinh linh hồn phách, tựa như cũng là một loại năng lượng thiên địa, chỉ là có mạnh có yếu, đều đi về hướng luân hồi.

Hắc chỉ là một cái người đứng xem, không có tư cách tham dự tất cả cái này, chỉ có thể lấy linh hồn yên lặng cảm thụ, cảm giác của hắc như là đang nhìn đoạn phim diễn nghĩa sinh tử, có thể chứng kiến quá trình vận vật sinh trưởng đến tử vong, lại bất đắc dĩ không có biện pháp chủ đạo.

Đây là áo nghĩa tinh tú tiền bối kia lưu lại, người kia, tựa hồ đối nhận thức với sinh tử áo nghĩa đã đạt tới tình trạng tinh thâm không lường được, hắc có thể lấy sinh tử áo nghĩa, diễn biến quá trình sinh linh tử vong trong thiên địa.

Thạch Nham mặc dù cũng tu luyện sinh tử áo nghĩa, nhưng xa xa không đạt được trình độ này, hắc đột nhiên ý thức được, tiền bối kia tựa như có thể tham dự quá trình từ phát sinh đến tử vong của sinh linh, tựa như có thể âm thầm chủ đạo tất cả cái này!

Trong lòng lẫm nhẫm, ánh mắt hắc đột nhiên sáng lên, hắc nghĩ đến một cái khả năng.

Nếu như tiền bối kia, thật sự có thể chủ đạo quá trình sinh linh cùng tử vong, làm cho sinh vật tử vong, làm cho vật chết một lần nữa chất chứa sinh cơ, vậy hần là cái tồn tại gì?

Không phải hần có thể ngưng luyện sinh linh ra sao?

Thạch Nham vẻ mặt hoảng sợ.

Sáng tạo sinh linh, đây là vùng cấm sinh mệnh hần quả thực không dám tưởng tượng!

Tu luyện áo nghĩa đến nay, hần ở Thần Ân Đại Lục, Liệt Diễm Tinh Vực, Mã Gia Tinh Vực đều hoạt động qua, nhưng sinh linh đều là từ trong trời đất sinh ra? Chẳng lẽ thật sự có tồn tại có thể sáng tạo sinh linh?

Nếu quả thật có cái tồn tại này, chính hần, Thần Ân Đại Lục thập đại chủng tộc, các chủng tộc Mã Gia Tinh Vực kỳ lạ quý hiếm cổ quái, có thể là bị tồn tại nào đó lấy lực lượng khủng bố không thể biết sáng tạo ra?

Sáng tạo sinh linh, hình thành khác nhau chủng tộc, đây là một loại cái gì lực lượng?

Vượt qua tưởng tượng cực hạn!

Nhưng mà, hần từ trong vùng sinh tử của tầng áo nghĩa, mắt thấy quá trình sinh mệnh, nhìn xem sinh linh từng bước diễn biến, trong lòng của hần đột nhiên sinh ra một loại minh ngộ, sáng tạo sinh mệnh. . . Đối với người tu luyện sinh tử áo nghĩa, tựa như cũng không phải là không có khả năng!

Hần không biết tiền bối kia có va chạm vào cái vùng cấm sinh mệnh này hay không, nhưng hần biết rõ, tiền bối kia vạch cho hần một cái phương hướng!

Tựa như, sinh tử ý cảnh của hần sau khi đi về hướng sâu đậm, cũng hiểu rõ điểm này, minh bạch cấm kỵ thế gian sinh linh không biết, hần phẳng phất đang lực lợi, chỉ là không biết cuối cùng có thể thành công hay không.

Nếu cuối cùng hần thành công, có lực lượng cấm kỵ sáng tạo được sinh linh, hần chẳng lẽ không phải là tạo hóa, là ngọn nguồn vạn vật sinh mệnh?

Thạch Nham triệt để ngây dại.

Tiền bối lưu lại áo nghĩa tinh thuần, hần càng thể ngộ, cảm giác càng lớn, càng ý thức được lực lượng áo nghĩa một khi đi về hướng cực hạn, sẽ là một việc kinh khủng bậc nào.

Áo nghĩa cực hạn, chạy thẳng ngọn nguồn thiên địa, mỗi một loại áo nghĩa đi đến cuối cùng, tựa hồ cũng sẽ nhận thức đến tầng ảo diệu sâu nhất của thiên địa, dùng cái này suy ra, hần một lần nữa quay lại hai loại áo nghĩa hần nắm giữ.

Không gian áo nghĩa cùng tinh thần áo nghĩa.

Nếu như sinh tử áo nghĩa đi về hướng cực hạn, có thể dựng dựng sinh linh, sáng tạo ra chủng tộc ra, mạnh mẽ nhúng tay sinh tử luân hồi, không gian áo nghĩa thì sao?

Câu này thật sâu, hần lâm vào khổ tư, linh hồn lặng lẽ thẩm thấu khu vực không gian áo nghĩa, yên lặng nhận thức.

Hần chợt nhớ tới mình ở trong khe hẹp không gian.

Nếu như, nếu như sinh tử áo nghĩa đi về hướng cực hạn, đụng vào vùng cấm thâm trầm nhất, không gian kia áo nghĩa đi về cuối cùng, sẽ biến thành tình trạng gì.

Một bức họa cuộn tròn chưa bao giờ dám tưởng tượng, phẳng phất ở trong tâm mắt hần từ từ kéo ra, hần như thấy được một vùng thiên địa mới, tâm mắt cùng tưởng tượng cực hạn, được mở rộng ra vô hạn.

Sáng tạo không gian, sáng tạo không gian khác! Đây là cực hạn hần có thể tưởng tượng!

Ý nghĩ này sinh ra, hần lúc ấy đều ngây dại, nếu quả thật có loại khả năng này, vậy vị trí kẻ hở không gian hần đang ở, tinh vực mệnh mỏng, thiên hà vô tận, chẳng phải là cũng có thể sáng tạo ra?

Dùng cái này tiếp tục nghĩ sâu, hấn lại liên lạc với tinh thần áo nghĩa, vậy vô số tinh thần, chẳng lẽ không phải cũng có thể ngưng luyện ra?

Chỉ cần hiểu rõ tinh thần chân lý, biết rõ quá trình tinh thần hình thành cùng diễn biến, lấy lực lượng phân hoá chuyển biến, giao phó nguyên lực, chẳng lẽ không phải có thể mạnh mẽ sáng tạo ra, tạo ra tinh thần, nếu như ở trên tinh thần phụ gia nguyên lực, vậy cổ đại lực cũng có thể sinh ra.

Nhân giới và nhận thức đối với thế giới của hấn, giờ khắc này toàn bộ triệt để tiến vào cảnh giới mới.

Hấn vẽ mặt đồ dẫn, phảng phất ý thức được lực lượng chân tướng của vô tận hư không, ở trong bọt khí xanh lam ngồi yên, vẫn không nhúc nhích, linh hồn đang ở trung tâm ba khu vực lực lượng áo nghĩa, không ngừng tự hồi lực lại, lần đầu tiên tiến vào cảm ngộ tầng sâu nhất.

Không gian kẻ hở không có khái niệm thời gian, một lần linh ngộ rất lâu, lâu đến mức hấn sắp quên mất bản thân tồn tại.

Mãi đến khi quái nhân kia truyền đến một tiếng gọi: “Sắp đến, tỉnh lại cho ta!”

Thạch Nham bỗng tỉnh dậy, cả người tựa như sinh mệnh hình thái thăng hoa, khí chất cũng không giống với lúc trước.

955. Chương 947

“Đã bao lâu?”

Thạch Nham sau khi tỉnh lại, lập tức hỏi thăm vấn đề hấn quan tâm nhất, “Từ khi ta sa vào cảm ngộ đến bây giờ, đã trải qua bao lâu?”

“Không lâu, chỉ mười một năm.” Quái nhân kia nhếch miệng hắc hắc nở nụ cười, “Tiểu tử thiên phú không tồi, lại có thể tiến vào linh ngộ áo nghĩa thâm tầng, ở trên việc nhận thức linh ngộ lực lượng chân lý, sẽ có chỗ tốt thật lớn, cho ngươi rõ ràng bắt đầu cùng khởi nguyên của lực lượng.”

Thạch Nham con mắt buồn bã, đột nhiên trầm mặc xuống.

Mười một năm, so với những lão quái vật vạn năm, mười một năm đích xác cực kỳ ngắn ngủi, nhưng với hấn mà nói, đã rất dài.

Cổ Lan Tinh bên kia hấn là hết thủy đều kết thúc đi?

Hấn vẽ mặt khổ tâm, không tiếng động thở dài một chút, trong lòng bất đắc dĩ cực kỳ.

Trong khoảng thời gian này, hấn lâm vào trong ý cảnh kỳ diệu, không ngừng lực lại ở không gian, tinh thần, sinh tử áo nghĩa, loại lực lại này cũng không phải một loại vận dụng lực lượng, cho nên không thể để cho cảnh giới của hấn tăng lên trên phạm vi lớn.

Đây là hướng về lực lượng bản chất, khởi nguyên cùng chung cực thăm dò, sẽ làm hấn có giải thích cùng nhận thức độc đáo của mình đối với cấp độ lực lượng sâu nhất, biết rõ chân tướng áo nghĩa.

Với hấn mà nói, lúc này thấy rõ lực lượng chân đế thâm tầng, có vẻ còn sớm một chút.

Nhưng mà, càng sớm nhận thức những vật này, tương lai ở trong việc lĩnh ngộ áo nghĩa hấn sẽ không lạc lối, có thể một mực minh xác phương hướng, sẽ không tu luyện tới tẩu hỏa nhập ma cuối cùng linh hồn đàn té hồng mất.

Hấn biết mình chiếm được cái gì, loại chỗ tốt này khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả, trừ phi là người chính thức đụng vào, nếu không giảng giải cho người ngoài như thế nào đều không hiểu ra sao, không nắm được tinh túy.

“Sắp đến rồi?” Từ trong suy nghĩ sâu xa tỉnh lại, ánh mắt hấn dần dần phát sáng lên, tự lo nói thầm một câu: “Cuối cùng là đã tới rồi sao.”

“Lần này còn hơi sớm.”

Quái nhân kia nhỏ giọng nỉ non một câu, khuôn mặt hần ngưng luyện ra đã chân thật, không còn mơ hồ, hai con ngươi hần phức tạp khó dò, như là nhớ lại chuyện cũ, sâu kín thở dài một tiếng, thật sâu nhìn về phía Thạch Nham, lạnh nhạt nói: “Rất nhiều năm trước, ta. . . còn có thần thể, linh hồn đàn tể cũng không có nát bấy, nhưng bây giờ. . . Ai, hy vọng lần này có thể thực hiện được mong muốn đi.”

Lời vừa nói ra, Thạch Nham sắc mặt bỗng nhiên ngưng trọng lên, hần đột nhiên ý thức được hung hiểm.

Người này ở kẻ hở không gian sống mấy ngàn năm, lúc đầu hần cũng có thần thể, có lẽ cũng giống như mình, nhưng đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?

Là cái gì làm cho thần thể hần vẫn diệt, làm cho linh hồn đàn tể hỏng mất?

Trong khe hẹp không gian, mặc dù có không gian lưu quang ăn mòn, đối với võ giả mà nói chính là tuyệt địa, nhưng đạt tới tồn tại cường hàn nhất định, chỉ cần ngưng luyện bốn tầng linh hồn đàn tể, không gặp hung hiểm khủng bố, đàn tể sẽ không nát bấy.

Người này ở trong khe hẹp, đàn tể đều nát bấy, khẳng định gặp được tai nạn khó có thể chống lại!

Sẽ là cái gì?

Chính mình có thể cũng rơi vào kết cục như thế hay không?

Tâm tình của hần càng trầm trọng.

Con mắt chứng kiến có mấy vạn bọt khí, tất cả lớn nhỏ đều trôi nổi di động tới, hướng phía trước chậm rãi di chuyển.

Đây còn vẹn vẹn chỉ là tầm nhìn cực hạn của hần, khu vực hần không nhìn thấy, không biết có bao nhiêu bọt khí cùng loại, hần không biết những bọt khí này là cái gì, cũng không biết tổng cộng có bao nhiêu, càng thêm không biết thông suốt đến nơi nào.

Nhưng mà, hần nhạy cảm thấy y được, tốc độ phiêu đẳng những bọt khí kia, tựa như dần dần nhanh hơn.

Phảng phất cách càng gần, lực hấp dẫn nhận lấy sẽ càng mạnh, tốc độ tự nhiên sẽ nhanh hơn.

Điểm cuối nhất định có lực lượng nào đó, lặng lẽ ảnh hưởng tất cả, mang vô số bọt khí kia dần dất, hợp thành làm một.

Ở lúc hần lẳng lặng suy tư, quái nhân kia đột nhiên nhú mày, trong mắt hiện ra một tia phiền chán, thấp giọng mắng một câu, “Vân còn không chết!”

“Người có thể còn sống sót, ta tại sao lại chết? ”Phút chốc, một cái thanh âm âm lãnh đột ngột, từ chỗ cực xa vang lên.

Thạch Nham sắc mặt biến hóa.

Đây là thanh âm thứ hai hần nghe được ở trong khe hẹp, thanh âm kia âm lạnh như băng, lộ ra rét lạnh thấu xương, phảng phất băng sương ma sát, làm cho người ta toàn thân không thoải mái.

,

Chợt, hần nhìn thấy một luồng hàn quang, hàn quang kéo lấy một cái bọt khí rất lớn, hướng vị trí phía hần bay đến.

Hàn quang chính là một đoàn khí tức lạnh vô cùng, cũng là hình thái một cỗ linh hồn, chỉ là không có ngưng luyện ra hình ảnh, chỉ là hàn khí ngưng kết, ở trong bọt khí còn có một nữ nhân.. .

Một nữ nhân Băng Tộc!

Thạch Nham chỉ là nhìn thoáng qua, liền lập tức phân biệt ra được nữ nhân kia chính là Băng Tộc Mã Gia Tinh Vực, mọi người đều tu luyện băng sương áo nghĩa, thể chất âm hàn u lãnh, cùng nhân tộc bên ngoài không có khác nhau quá lớn, chỉ là trắng như tuyết, phảng phất như làm bằng băng tuyết, cực kỳ xinh đẹp nhưng cũng rất lạnh lùng.

Nữ nhân kia thoát nhìn chỉ có hai mươi tuổi, một thân áo giáp trắng như tuyết, đầu đội mũ phượng, làn da như tuyết, khuôn mặt tinh xảo, chân dài ngực nở, trên hai cánh tay trắng như tuyết hàn khí lượn lờ không tiêu tan.

Hàn quang cùng nàng, cũng không phải là nhất thể, mà là hai người.

Giống như hần và quái nhân kia, một linh hồn mang theo một người có thân thể.

Nữ tử Băng Tộc ngạo nghễ đứng ở trong bọt khí, cảnh giới so với hần cao hơn rất nhiều, ở Hư Thần nhất trọng thiên cảnh, sắc mặt băng hàn, hai con ngươi như lợi hại như băng lạnh.

Lông mày kẻ đen của nàng nhíu chặt, xa xa liếc qua nơi này, sắc mặt càng rét lạnh.

“Vận khí của ngươi có vẻ không tốt lắm? Đi tìm một tiểu tử Nguyên Thần nhị trọng thiên cảnh giới, hần có thể thừa nhận sao?” Từ trong hàn quang, truyền đến thanh âm trên chọc lạnh lùng, “Xem ra lần này ngươi chắc chắn không thu hoạch được gì.

Quái nhân kia sắc mặt bình tĩnh, nhin không được hừ một tiếng, không có mở miệng phản bác, tựa như cũng hiểu được mang theo Thạch Nham có chút mất mặt.

Hần có chỗ khó xử của mình, lần trước hần bị thương rất nặng, căn bản không có quá nhiều tinh lực lựa chọn, nếu không phải Thạch Nham hoàn toàn xây dựng cánh cửa không gian để hần kéo vào, hần có thể ngay cả giúp đỡ cũng tìm không đến, hần vốn là chuẩn bị buông tha, vừa vận cảm giác được Thạch Nham, lại ở trong phạm vi năng lực của hần, nên mới mang Thạch Nham lôi kéo tới.

Sau khi mang Thạch Nham đưa tới, hần cũng rất là bất đắc dĩ, bởi vì Thạch Nham cảnh giới quá thấp, hần cũng hiểu được hy vọng xa vời.

Nhưng cũng phải thử một lần. . .

Hần không có dư lực tiếp tục chọn lựa giúp đỡ, Thạch Nham cái “Tàn thứ phẩm” này cũng chỉ có thể chấp nhận dùng, về phần có thể thực hiện được mong muốn không, chỉ có thể xem thiên ý.

“Ngươi lại tìm người đồng tộc?” Quái nhân sững sốt một chút, đột nhiên kịp phản ứng, nhìn về phía Băng Tộc nữ tử, cau mày nói: “Ngươi có biết sẽ phát sinh cái gì?”

Hàn quang trầm mặc.

Trong bọt khí, tên kia nữ tử Băng Tộc ánh mắt u lãnh, thanh âm lạnh lùng: “Cùng ngươi không quan hệ!”

Quái nhân hắc hắc nở nụ cười, lắc đầu, nói: “Hài tử đáng thương.”

“Ngươi thì sao?” Hàn quang tựa như phản kích, “Người ngươi tìm được, có biết sẽ phát sinh cái gì? Hắc hắc, ta nghĩ cũng sẽ không biết, rất nhiều năm trước, chúng ta không phải cũng giống như vậy sao, cũng không hiểu cái gì bị kéo vào, tiến tới mất đi thân thể, hỏng mất linh hồn đàn tế, biến thành hình thái như vậy. ”Hàn quang tựa như tự cười trào phúng, “Đã nhiều năm như thế, phẳng phất như luân hồi, chúng ta thành người dân đầu, thành chủ mưu, ai, quả nhiên là kiếp số.”

Thạch Nham con mắt phút chốc phát lạnh, âm thầm trầm hướng quái nhân kia, nói: “Nghe các ngươi nói như vậy, ta tựa như không có kết cục tốt?”

“Kết cục tốt?” Quái nhân kia khắc khắc cười quái dị, “Tiến nhập nơi đây, nếu như không thể thành công, ai có thể có kết cục tốt? Tiểu tử, ngươi cũng đừng hận ta, ta chỉ là cung cấp cho ngươi một cái kỳ ngộ, về phần có thể nắm chặt không, phải nhìn vào bản thân, ít nhất ngươi có một lần cơ hội.”

“Dạng cơ hội gì?” Thạch Nham cũng không lĩnh tình, mỉa mai nói: “Cơ hội hình thần câu diệt sao?”

“Không nhất định hình thần câu diệt, nhưng trạng thái tốt nhất, cũng giống như chúng ta, mất đi thân thể, đàn tế nát bấy, chỉ còn một đám hồn phách. ”Hàn quang sâu kín nói.

Thạch Nham trong lòng một mảng hàn ý, như rơi vào hầm băng, toàn thân đều lạnh xuống.

Hần đột nhiên rõ ràng, lần này không có chuyện tốt phát sinh, quái nhân kia đưa hần lôi kéo tới, tuyệt đối là vì thành toàn chính hần, chỉ là vì đạt được cái gì đó.

về phần sống chết của bản thân hắn, đối phương có lẽ căn bản không thèm để ý.

Hàn quang cùng quái nhân kia chợt trầm mặc xuống, đều không cần phải nhiều lời nữa, tựa như ở yên lặng chờ.

Bọt khí còn đang bay bổng về một phương hướng, lại qua một thời gian ngắn, một bọt khí rất lớn hiển hiện ra tại phía trước.

Trong có một con rồng! Một con Nghiệt Long!

Nghiệt Long chiều cao gần hai ngàn mét, đầu rồng cùng đuôi rồng gần như lấp đầy bọt khí cực lớn, nó ở trong vát vả khắc chế, tựa hồ sợ làm cho tứ chi lộ ra ngoài bọt khí, mà ở đỉnh đầu Nghiệt Long, có một đoàn màu xanh thẫm, đó là một hồn phách khác.

Quái nhân sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, hàn quang cũng tựa như chấn động một cái, đều có chút sợ hãi nhìn hướng đoàn ánh sáng màu xanh thẫm trên Nghiệt Long.

Nghiệt Long chính là Yêu Tộc, là chủng tộc thân thể cường hàn nhất trong Yêu Tộc không thể rách nát, thời điểm ở cổ Lan Tinh, bọn người Nạp Hâm tìm được một cái đầu lâu Nghiệt Long, mừng rỡ như điên, từng cẩn thận giảng giải qua bộ dáng Nghiệt Long cùng điểm mạnh thân thể cho hắn.

Bởi vậy, chỉ là nhìn liếc qua, hắn liền biết rõ đó là Nghiệt Long.

Ngưng thần chú mục trong chốc lát, hắn có thể khẳng định, đầu Nghiệt Long này ít nhất ở thập nhị cấp, thân thể cường hãn có thể so với Thủy Thần Cảnh, nhục thân vô cùng lợi hại.

Đầu Nghiệt Long kia linh hồn tựa hồ bị giam cầm, do hồn phách màu xanh thẫm từ đỉnh đầu nó trói buộc, thế cho nên ngay cả linh hồn chấn động đều phóng thích không ra, nó tựa như một mực giấy dụa, rất đáng tiếc, như thế nào cũng không thoát khỏi hồn phách giam cầm được.

“Người lại bắt một đầu Nghiệt Long tới, người chẳng lẽ không sợ Nghiệt Long nhất tộc trả thù?” Quái nhân nhìn trong chốc lát, đột nhiên la hoảng lên.

“Nghiệt Long nhất tộc muốn trả thù ta, cũng phải tiến vào nơi đây được đã! Nếu ta có thể thoát thân, thì Nghiệt Long Nhất tộc đã thế nào?” Từ trong đoàn ánh sáng màu xanh thẫm, truyền tới một tiếng cười cuồng vọng, “Vì bắt giữ đầu Nghiệt Long lạc đường này, ta đã hao phí không ít tâm tư, lần này tình thế bất buộc!”

Lời ấy vừa ra, quái nhân kia sắc mặt bỗng nhiên trầm trọng, hắn nhìn thoáng qua Thạch Nham, bất đắc dĩ thở dài một hơi, tựa như cảm thấy hy vọng xa vời.

Sinh linh có được thật thể, hình như là một loại bảo đảm thành công của bọn hắn, người thân thể càng mạnh, đối với, bọn họ mà nói hy vọng càng lớn, Băng Tộc bởi vì thể chất đặc thù, thân thể cũng cực kỳ cường hãn, Yêu Tộc Nghiệt Long càng không cần nhiều lời, chính là tồn tại nổi tiếng các đại tinh vực.

Ở trong mắt quái nhân kia, so sánh với Băng Tộc nữ tử và Nghiệt Long, Thạch Nham tựa như không đáng nhắc tới.

956. Chương 948

Ba đoàn linh hồn phân biệt ở trong ba cái bọt khí, còn đang lơ lửng rất nhanh hướng về phía trước, Thạch Nham cùng Băng Tộc nữ tử, còn có một Nghiệt Long, đã ở trong bọt khí. Cũng không biết trôi qua bao lâu, quái nhân kia cùng Băng Tộc tiên bối, và tên xuất hiện sau, lấy linh hồn trao đổi một phen, sau đó chợt thi triển lực lượng.

Bọt khí của Thạch Nham cùng nữ tử Băng Tộc, mạnh mẽ phi tốc về phía trước, trực tiếp chui vào trong bọt khí cực lớn trói buộc đầu Nghiệt Long kia.

“Người tạm thời lưu ở nơi đây, chúng ta đi bố trí trước.” Tên quái nhân mang Thạch Nham kéo tới, tùy ý thông báo một câu, cười hắc hắc, liền cùng hai luồng linh khác hồn rời đi.

Trong bọt khí cực lớn, Thạch Nham cùng Băng Tộc nữ tử, còn có đầu Nguyệt Long kia bị đặt ở cùng một nơi.

Ba cái linh hồn không biết dùng lực lượng gì, làm cho bọt khí chứa ba người đình chỉ lơ lửng bất động.

Ở bên cạnh bọn họ, nguyên một đám bọt khí cỡ lớn, như là những cái khí cầu, y nguyên trôi tới phía trước rất nhanh.

Đầu Nguyệt Long kia, linh hồn chấn động rất mãnh liệt, tựa như một mực giầy dựa.

Nhưng mà, cũng không biết người kia cuối cùng đã thi triển linh hồn trói buộc trên người Nguyệt Long như thế nào, bất luận Nguyệt Long ngưng luyện linh hồn lực lượng bao nhiêu, cũng không thể thoát khỏi giam cầm, thân thể khổng lồ chỉ là bất lực loạn choạng, có vẻ có chút tuyệt vọng thống khổ.

“Người có biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ba cái linh hồn không có thân thể, mang chúng ta đến nơi này, đến tốt cùng muốn chúng ta thực hiện cái gì?” Thạch Nham sắc mặt lạnh lùng, sau khi ba đoàn linh hồn biến mất, lập tức hỏi Băng Tộc nữ tử.

Ở hán nhìn xem, Băng Tộc nữ tử này một đường rất thuận theo, chắc hẳn biết chút bí ẩn, hẳn không muốn bị quái nhân kia ám toán, muốn biết rõ ràng tình huống trước, còn tìm cơ hội cản ngược lại một cái.

Đáng tiếc, tên Băng Tộc nữ tử kia đối với hán có chút khinh thường, từ ở sâu trong nội tâm xem thường hán, một đôi con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ là quét mắt nhìn hán một cái, liền không để ý tới, không có ý nói chuyện cùng hán.

Một lát sau, Băng Tộc nữ tử lặng yên bay lên, hướng về đỉnh đầu Nguyệt Long, quanh thân phát ra cực hàn lực, phóng xuất ra linh hồn chấn động tinh luyện, thẩm thấu cái trán Nguyệt Long, tựa như muốn trợ giúp Nguyệt Long thoát khỏi trói buộc.

Từng hột mồ hôi từ hai gò má trắng như tuyết hiện ra, theo cái cổ trắng nõn rủ xuống, nàng tu luyện cực hàn lực, quanh thân lạnh lẽo thấu xương, mà ngay cả mồ hôi hiện ra, cũng lập tức kết thành băng.

Nàng hết sức chăm chú, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm trọng, thần thể uyển chuyển hàn ý lượn lờ không tiêu tan, từng sợi băng óng ánh khí lưu từ trong mười ngón tay như rắn bắn ra, chui vào trong đầu Nguyệt Long.

Nguyệt Long tựa như biết nàng muốn làm gì, thần sắc chấn động, đồng tử cực đại hiện ra một tia ngạc nhiên.

Hai người này cùng một chỗ phát lực, thân thể khổng lồ của Nguyệt Long dần dần đóng băng, như là phủ lên một lớp băng sương, hàn khí dày đặc.

Băng Tộc nữ tử sắc mặt càng ngưng trọng, không ngừng phóng thích ra lực lượng, thậm chí mơ hồ vận dụng hư giới lực, một mảnh mạng nhện dài hẹp từ băng hình thành, từ trong mi tâm nàng lặng lẽ tỏa ra, bao trùm đầu của Nguyệt Long.

Nguyệt Long nhúc nhích thân thể, thân thể kết sương truyền đến tiếng vang ken kết, giống như rất hao phí lực lượng.

Đột nhiên, một ấn ký hình tam giác, từ trên đầu Nguyệt Long hiện ra, trong đó ẩn chứa linh hồn chấn động khổng lồ.

Nguyệt Long hiện ra thần sắc thống khổ cực kỳ, hai con ngươi tràn đầy sợ hãi oán hận, ấn ký hình tam giác chấn động càng sắc bén, chủ yếu nhằm vào hán, hẳn là kết giới của linh hồn kia, chủ yếu là giam cầm hồn phách Nguyệt Long.

Nguyệt Long càng giãy dụa, ấn ký hình tam giác càng sáng ngời, phẳng phất như ba đường phong nhận, cắt linh hồn của hán, khiến hán đau nhức thân thể khổng lồ cuộn thành một đoàn, run lên từng đợt.

Khuôn mặt Băng Tộc nữ tử dần dần tái nhợt, toàn thân mồ hôi hóa thành hạt băng châu, hao phí lực lượng cực lớn.

Nguyệt Long kia vùng vẫy hồi lâu, không chịu nổi linh hồn kịch liệt đau nhức, dần dần lộ ra tuyệt vọng bất đắc dĩ, thân thể cũng đình chỉ nhúc nhích, tựa như muốn chủ động buông tha.

Băng Tộc nữ tử ánh mắt phát lạnh, quát lên: “Nếu như ngươi buông bỏ! Chúng ta liền không có một tia cơ hội!”

Nghiệt Long linh hồn bị trói buộc, tựa như ngay cả năng lực mở miệng nói chuyện đều không có, đồng tử cực lớn lập loè, hiện ra chán nản cùng đau đớn.

Nó tựa như ngay cả năng lực tiến hành linh hồn trao đổi đều bị tước đoạt, tình trạng so với Thạch Nham và nữ tử Băng Tộc, thê thảm hơn rất nhiều.

Ở dưới thanh âm quát lớn của Băng Tộc nữ tử, Nghiệt Long miễn cưỡng phần chấn một chút, lại bắt đầu mạnh mẽ thi triển lực lượng, tiếp tục giãy giụa.

Thân hình khổng lồ cao hơn hai ngàn mét, trong khi giãy dụa, khối khối lân phiến hiện ra vết máu nhìn thấy mà giật mình, đây là biểu hiện yêu thú mang lực lượng thân thể thi triển đến mức tận cùng, vì thoát khỏi trói buộc, Nghiệt Long này tựa như muốn liều mạng.

Băng Tộc nữ tử cùng Nghiệt Long, tựa hồ cũng biết rõ vận mệnh của mình, vì nỗ lực thoát khỏi vận mệnh, thoát khỏi ba đoàn linh hồn.

Nhưng mà, bất luận là Nghiệt Long, hay là Băng Tộc nữ tử, đều không có thông báo Thạch Nham một câu, không có xem Thạch Nham gặp tao ngộ như bọn họ là một trợ lực.

Bọn họ đều có thể nhìn ra cảnh giới tu vi Thạch Nham, trong mắt bọn hắn, Thạch Nham chỉ có Nguyên Thần nhị trọng thiên cảnh giới, tựa như không đáng nhắc tới, đối với cố gắng của bọn hắn không có tác dụng, cho nên chẳng muốn giải thích, cũng lười để ý hắn.

Cùng tồn tại trong một cái bọt khí, Thạch Nham cau mày thật sâu, sắc mặt u lãnh, yên lặng đánh giá Băng Tộc nữ tử cùng Nghiệt Long.

Rất lâu sau đó, hắn phiêu nhiên vừa động, cùng Băng Tộc nữ tử như nhau đi vào phương vị đầu Nghiệt Long, nhìn Băng Tộc nữ nhân bên cạnh da thịt như băng tuyết, bộ dáng thanh lệ tinh xảo, lạnh nhạt nói: “Có cái gì cần ta hỗ trợ không?”

Nghiệt Long hoạt động gian nan, cũng không thể chứng kiến hắn, nghe được thanh âm của hắn, thân thể giãy dụa có chút dừng lại.

Băng Tộc nữ tử, khẽ nhíu mày, lạnh nhạt nhìn hắn một chút, lạnh như băng nói: “Ngươi không giúp được gì, chỉ cần ngươi không nói gì là được, đừng can thiệp vào, ảnh hưởng lực chú ý của chúng ta liền xem như đã hỗ trợ.”

Thạch Nham kinh ngạc.

Trầm mặc một hồi, hắn tiếp tục nói: “Ngươi chuẩn bị trợ giúp Nghiệt Long thoát khỏi linh hồn trói buộc đi?”

Băng Tộc nữ tử trong mắt hiện lên một vòng chán ghét, tựa như cảm thấy nói chuyện ảnh hưởng tới sự chuyên chú của nàng, không quay đầu lại phản ứng, lại tiếp tục chuyên chú phóng thích lực lượng, lấy linh hồn chấn động đến trợ giúp Nghiệt Long, muốn chống lại linh hồn ấn ký hình tam giác nọ.

Ấn ký đến từ linh hồn cuồng vọng ương ngạnh kia, huyền diệu khó lường, phảng phất rất nhiều cái khóa, mang linh hồn Nghiệt Long khóa lại.

Nếu muốn mở khóa, thoát khỏi trói buộc của người nọ, chỉ cần mang khóa cởi bỏ, hoặc là mạnh mẽ phá hủy, Nghiệt Long cùng Băng Tộc nữ tử sử dụng chính là loại phương pháp đằng sau, muốn mạnh mẽ phá hủy ấn ký, thoát khỏi trói buộc, làm cho Nghiệt Long thoát khổ.

Thấy Nghiệt Long cùng Băng Tộc nữ tử đều không có để ý đến mình, Thạch Nham khẽ nhíu mày, tại chỗ ngừng trong chốc lát, đột nhiên duỗi tay trái ra, không nhanh không chậm đặt tại đỉnh đầu Nghiệt Long.

“Ngươi đừng nhúng tay! Băng không chỉ hoàn toàn phản tác dụng!” Băng Tộc nữ tử đột nhiên quát chói tai, mãnh liệt xoay người, hai con ngươi băng hàn như đao: “Nếu cố ý xàng bậy, đừng trách ta không khách khí!”

Nghiệt Long cũng mạnh mẽ giãy dụa, trong khe hở lân giáp thậm chí chảy ra giọt giọt huyết thủy, đồng tử nó hiện ra lo lắng khó nhìn, phảng phất cũng không muốn để cho Thạch Nham cảnh giới thấp kém nhúng tay, cảm thấy Thạch Nham có thể sẽ làm trở ngại chứ không giúp được gì-

Nhưng mà, ở nó ý đồ ngăn trở lúc, phút chốc, nó cặp kia đồng trong hiện ra một tia ngạc nhiên, coi như có chút mê hoặc.....

Năm giây qua đi, thân hình khổng lồ của Nghiệt Long bỗng nhiên run lên, trong hai mắt tuôn ra vui sướng cực lớn!

Băng Tộc nữ tử vốn muốn động thủ, cũng đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt nghi hoặc nhìn hướng Thạch Nham, nhìn về phía tay Thạch Nham đặt trên đầu Nghiệt Long.

Sau khi hấn đặt tay lên đầu Nghiệt Long, nàng nhạy cảm phát giác được Nghiệt Long tinh lực đang yếu ớt, trong thân thể tựa như thoáng cái hiện lên một cô sinh cơ bành trướng, sinh cơ cực kỳ nồng đậm, ẩn chứa thiên địa kỳ diệu, cực nhanh tẩm bổ thân thể Nghiệt Long.

Đó là chấn động sinh cơ năng lượng kỳ ảo, vượt ra khỏi nhận thức bình thường của nàng.

Dưới tác dụng của cô sinh cơ, Nghiệt Long vốn mỗi một không chịu nổi, thân thể một lần nữa toả sáng ra sinh cơ, ở trong tiếng gầm gừ không lồ, lại kịch liệt giãy dụa.

Băng Tộc nữ tử đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lẳng lẽ phát sáng lên, hướng hấn khê gặt đầu, lãnh đạm nói: “Cứ tăng cường sinh cơ như vậy, đừng nên dừng lại!” Nàng mang mệnh lệnh khẩu khí, cảm thấy đương nhiên, cảm thấy Thạch Nham chỉ có nghe lời của nàng, mới có thể mang đến may mắn cho ba người.

Thạch Nham cười nhạt một tiếng, không thêm để ý, nhưng quả nhiên dựa theo nàng nói, tiếp tục phóng thích ra sinh cơ, trợ giúp nghiệt Long khôi phục tinh lực.

Xa xa, trong bọt khí xanh lam, linh hồn cuồng vọng kiêu ngạo kia, đột nhiên khinh thường nở nụ cười: “Ba gia hỏa tựa như đồng tâm hiệp lực, trợ giúp Nghiệt Long ta bắt thoát khỏi trời buộc.”

Hàn quang lập loè một chút, không có lên tiếng.

Quái nhân mang Thạch Nham đến nơi đây, hắc hắc lắc đầu: “Uổng phí tâm cơ.”

“Bọn họ giãy dụa cũng bình thường, không phải mỗi người đều ngu như tiểu tử ngươi mang tới.” Linh hồn nọ cười rộ lên: “Gia hỏa bị kéo tới, giống như căn bản không biết sẽ phát sinh cái gì? Ha ha, nhưng mà ngươi gạt hấn cũng vô dụng, hấn chỉ có Nguyên Thần nhị trọng thiên, đến lúc đó căn bản không chịu nổi? Ngươi cho rằng lén vào thân thể hấn, có thể ở trước lúc thân thể hấn vẫn diệt tiến vào sao? Quá ngây thơ đi?”

Quái nhân rõ ràng sắc mặt trầm xuống, hừ một tiếng: “Không nhọc ngươi hao tâm tổn trí, bất luận có thể hay không, ta cuối cùng phải thử một chút. Tiểu tử kia, thân thể cũng rất cứng cỏi, ta lúc trước thử qua, không phải không thể chịu nổi.”

“Ha ha, tốt lắm, ta lại muốn nhìn ngươi có thể mượn nhờ hấn tiến vào không.” Linh hồn cuồng vọng cười to.

“Nữ nhân kia là tộc nhân Băng Tộc các ngươi, xem ra tư chất phi phàm, thân thể đã trải qua rèn luyện đặc thù, là một cái mầm tốt, ngươi cam lòng sao?” Quái nhân kia hàn quang định hướng: “Nàng có biết nội dung không?”

“Nàng là tề phạm tộc ta tìm kiếm, nàng biết rõ ý nghĩa sự hiện hữu của nàng. Băng Tộc tận lực tài bồi nàng, chính là vì đưa vào nơi đây, để cho ta tiến vào chỗ ấy.” Hàn quang than nhẹ một tiếng, tựa như cũng hơi có chút không đành lòng: “Đáng tiếc.”

“Nàng cũng không giống như nhận mệnh a? Hắc hắc, nàng đang trợ giúp Nghiệt Long của ta.”

“Ai, đáng tiếc, đáng tiếc nàng làm không được.” Hàn quang lại than nhẹ một tiếng.

957. Chương 949

Băng Tộc nữ tử thần thể băng sương khí lưu vòng quanh, dần dần thấm vào Nghiệt Long, Nghiệt Long vẫn đang vận sức lực toàn thân kịch liệt giãy dụa. Thạch Nham một tay đặt trên đầu Nghiệt Long, lấy sinh cơ của sinh tử áo nghĩa ân cần săn sóc, không ngừng vận chuyển bành trướng sinh cơ, trợ giúp thân thể Nghiệt Long tiếp tục có được lực lượng.

Ba người hợp lực, muốn mang ấn ký hình tam giác phá hủy, nhưng mà, làm như vậy hồi lâu, ấn ký vẫn nguyên chưa từng tiêu tán.

Dần dần, Băng Tộc nữ tử dần dần ăn không tiêu, vẻ mặt mỗi một thở dài, thần sắc buồn bã, như là sinh lòng tuyệt vọng.

Chợt, đầu Nghiệt Long kia cũng ngừng, trong ánh mắt tất cả đều là tuyệt vọng thật sâu.

Hai người này tựa như muốn buông tha.

Thạch Nham nhíu mày, sắc mặt càng ngưng trọng, ý niệm trong đầu vừa chuyển, từng khối thần tinh từ trong huyền không giới trời lên, thần tinh nằm ở lòng bàn tay, hần ngồi xuống trên đầu Nghiệt Long, chậm rãi nhắm mắt lại, hấp thu lực lượng trong thần tinh, khôi phục hao tổn.

Băng Tộc nữ tử cũng ngừng lại, cũng lấy thần tinh ra, ngồi xuống lấy thần tinh tiến hành khôi phục.

Nghiệt Long vẫn không nhúc nhích, con mắt có chút chết lặng, linh hồn chấn động trên người dần dần bình thần xuống.

Tam giác ấn ký Ở trên đầu nó, bởi vì nó chủ động buông tha, nên tia sáng dần dần trở nên ảm đạm, tựa như cũng dừng lại.

Ba người cũng không nói chuyện, cũng không biết trải qua bao lâu, Thạch Nham dần dần hồi phục xong, nhìn về phía tên Băng Tộc nữ tử kia, nói khẽ: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta bị người nọ kéo vào nơi đây, hoàn toàn không biết gì về nơi này, có thể nói rõ cho ta một chút không?”

Băng Tộc nữ tử trước kia rất nhẹ xem hần, lúc này thái độ thoáng tốt hơn một chút, phảng phất cảm thấy hần còn có chút tác dụng, lãnh đạm đáp lại một câu: “Chúng ta đều chết.”

Thạch Nham nhẹ gạt đầu cũng không cảm thấy bất ngờ: “Ba đoàn linh hồn đối với chúng ta không có ý tốt, điểm này ta tinh tường, ta muốn biết bọn họ muốn làm gì?”

“Chỗ bọn họ tiến vào, cần thân thể để chèo chống, mà bọn họ đều không có thân thể, chúng ta chính là giáp thịt của bọn

ta tương lai sẽ thông thuận rất nhiều. Vì chủng tộc mạnh mẽ, hy sinh một người, ta không thẹn với lương tâm!”

Băng Tộc nữ tử con người trong treo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia bi ai, nàng không có giải thích cái gì, cứ hờ hững đứng như vậy, như là một cụ khô lồi, có chút tuyệt vọng chua xót.

Đã thử giãy dụa, thật sự không thể thoát khỏi vận mệnh ư?

Băng Tộc nữ tử thần sắc buồn rầu, âm thầm rơi lệ, toàn thân lượn lờ một cỗ âu sầu.

Khắc Lý Sâm nhú mày, trong nội tâm tựa như cũng có chút cảm thấy không có ý tứ, dù sao đều là nhất tộc, hẳn lại biết rõ nữ tử này tư chất đích xác bất phàm, còn được trong tộc đặc thù tài bồi qua, chính là vì chuyên môn làm tế phẩm, làm cho hẳn tranh đoạt, thành tựu Thủy Thần.

“Đi thôi.” Khắc Lý Sâm thở dài một hơi, một cỗ ý niệm lạnh vô cùng từ trong đầu phóng thích.

Băng Tộc nữ tử tựa hồ bị lực lượng nào đó kéo lấy, lại hướng đích đến chậm rãi bay đi.

Y Ba Tập cười lạnh không ngừng, đoàn hồn phách lơ lửng ở chỗ đầu Nghiệt Long, cũng buông lỏng Nghiệt Long, hướng khu vực bọn họ bố trí tốt bước đi.

Tập Lạc Tư chợt nhìn về phía Thạch Nham.

Thạch Nham trong lòng thở dài, gật đầu bất đắc dĩ: “Ta biết làm như thế nào, không nhọc người hao tâm tổn trí.” Nói xong, hẳn chủ động đi theo Nghiệt Long cùng Băng Tộc nữ tử.

Khắc Lý Sâm cười hắc hắc, âm dương quái khí nói: “Coi như người thức thời.”

Ba đoàn linh hồn cùng ba cái thân thể ở trong khe hẹp tràn ngập lưu quang các loại màu sắc chậm rãi bay đi, hướng phía bọt khí lớn nhất hội tụ, trên đường ba đoàn linh hồn thỉnh thoảng trao đổi vài tiếng, nhưng không phản ứng đến mấy người Thạch Nham.

Thạch Nham cũng không nói nhiều, không có chủ động hỏi thăm ảo diệu có quan hệ nơi đây, có đôi khi cùng Mạch Cơ trao đổi ánh mắt một chút, hẳn nhìn ra Mạch Cơ y nguyên không cam lòng, tựa như là ám chỉ hẳn, để cho hẳn lúc nào đó đuổi ra viện thủ.

về phần Băng Tộc nữ tử, tựa như thật sự tuyệt vọng buông tha, Thạch Nham đánh mắt vài lần, nàng đều không có trả lời, giống như cảm thấy không có khả năng nhắc lên gọn sóng gì, giống như thật sự vì chủng tộc cường thế, chấp nhận Khắc Lý Sâm an bài, muốn trợ giúp hẳn thành tựu Thủy Thần.

Thạch Nham hờ hững.

Lần này ra tay làm cho Mạch Cơ giải thoát trói buộc, nhìn như vô ích, nhưng thật ra có thu thập.

Hắn biết mình sẽ gặp cái gì, cũng bày ra lực lượng, chiếm được Mạch Cơ cùng Băng Tộc nữ tử tán thành, để cho bọn họ không đến mức bỏ qua hẳn, cảm thấy hẳn không có một chút trợ lực.

Trước khi tới đích, hẳn một mực yên lặng cân nhắc, cân nhắc kế tiếp nên làm như thế nào.

Có một điểm là hẳn chiếm được đáp án vô cùng xác thực, Tập Lạc Tư sẽ mượn nhờ nhục thể của hẳn tiến vào nơi nào đó, phải dùng linh hồn tiến vào trong đầu của hẳn, phụ thuộc thân thể của hẳn, tránh né lực lượng oanh kích.

Nói cách khác, hẳn và Tập Lạc Tư, hẳn là sẽ trở thành hai linh hồn trong một thức hải. . .

Thạch Nham thần sắc như thường, trong lòng dần dần lạnh lẽo, chuẩn bị chờ cơ hội đến.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, một chuyến sáu tồn tại kỳ dị, rốt cục hàng lâm bọt khí lớn nhất, bọt khí khổng lồ như sinh mệnh tinh, sinh ra hấp xả lực rất mãnh liệt.

Ánh sáng không gian loạn lưu, còn có rất nhiều bọt khí, đều ào ào hướng phía bọt khí lớn nhất hội tụ, biến thành một bộ phận của bản thân nó.

Khắc Lý Sâm ba người ở bên ngoài bọt khí ngừng lại, yên lặng chờ cái gì đó.

Thạch Nham cùng Băng Tộc nữ tử, còn có một Nguyệt Long, phân biệt bị ba đoàn linh hồn canh giữ, lơ lửng ngác nhiên nhìn bọt khí khổng lồ, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Thạch Nham lặng lẽ buông thần thức ra.

Xuy!!

Một đám thần thức mới thoảng đụng chạm bọt khí. phảng phất bị điện quang đánh trúng, bỗng nhiên tán loạn ra.

Thần thức của hắn trực tiếp tan thành mây khói.

Sắc mặt hơi đổi, trong lòng của hắn có chút suy ngẫm, không khỏi nhìn về phía ba đoàn linh hồn thật sâu.

Bên ngoài bọt khí lượn lờ điện mang khủng bố có thể ủy diệt hồn phách thần thức, tựa như có thể đánh nát bấy tất cả sinh linh không có thật thể. Ba đoàn linh hồn bằng vào lực lượng của mình, tuyệt đối không có khả năng nhảy vào trong đó.

Trong lòng của hắn sáng như tuyết, biết rõ ba đoàn linh hồn sở dĩ sư tầm thân thể, tìm thân thể cường hãn nhất, hẳn là làm chìa khóa tiến vào bọt khí.

Hắn không khỏi nhìn về phía Khắc Lý Sâm, Y Ba Tập cùng Tập Lạc Tư ba đoàn hồn phách, biết mình sẽ gặp phải cái gì.

Ba đoàn hồn phách không có hành động thiếu suy nghĩ, yên lặng chờ đợi, tựa như thời cơ chưa tới

Càng lúc càng nhiều bọt khí hội tụ, như ngàn vạn dòng suối nhập vào biển rộng, vô thanh vô tức, vô số đạo lưu quang sáng lạn, cũng giống như sông dài từ phía trên hàng lâm, biến mất ở trong đó, tạo ra hình ảnh cực kỳ mỹ lệ.

Trải qua hồi lâu, ánh sáng và bọt khí dừng mãnh tiến vào dần dần thưa thớt, về sau bọt khí dần dần trở nên hiếm thấy.

Đợi một cái bọt khí cuối cùng chui vào trong, một mảnh lưu quang dài hẹp tụ tập tới, tựa hồ thoảng cái bị cắt đứt, như pháo hoa nổ ra, kích xạ bốn phương tám hướng.

Bọt khí dần dần diễn sinh biến hóa, có vô số điện mang băng lam sắc lập loè bất định, phảng phất như rắn độc quần quanh ở phía trên, hình thành một loại kết giới tự nhiên, có thể phá hủy tất cả vật chất thông thường tiếp cận, làm cho linh hồn người ta đều cảm thấy kinh hãi bất an.

”Không sai biệt lắm.. Nhưng vào lúc này, Tập Lạc Tư hô nhỏ một tiếng, con mắt hiện ra cuồng nhiệt, giống như đã chờ vô số năm.

Khắc Lý Sâm cùng Y Ba Tập, cũng lộ ra cuồng hỉ, phảng phất một cánh cửa hy vọng nhiều năm, ở họ trước mắt ba người bọn từ từ mở ra, chỉ cần xuyên qua cánh Cửa nọ, bọn họ có thể tiến vào một cái thiên địa khác, có thể thành tựu Thụy/Thần.

Ba đoàn linh hồn ngưng luyện thành khuôn mặt, tại thời khắc này, đồng thời nhìn về phía con mồi của mình.

Ở dưới ánh mắt của bọn hắn, Thạch Nham ba người sắc mặt phát lạnh, phát ra bất an mãnh liệt, giống như sinh mệnh sắp đi đến cuối cùng.

Ánh mắt ba người kia, hưng phấn cuồng nhiệt, như là đưa bọn họ trở thành tế phẩm hiến tế, tựa như muốn dùng máu tươi cùng sinh mệnh của bọn họ, để lột vào mắt xanh của ông trời.

“Hắc hắc!”

Ba đoàn linh hồn đồng thời nở nụ cười, cười cực kỳ không có hảo ý, ở trong tiếng cười, ba đoàn linh hồn cùng một chỗ gào thét, phân biệt phóng hướng thân thể Thạch Nham, Mạch Cơ cùng Băng Tộc nữ tử, linh hồn muốn chui vào thức hải của bọn hắn, khống chế quyền chủ đạo thân thể.

960. Chương 952

Ba đoàn linh hồn đột nhiên động, trong chốc lát, Thạch Nham, Mạch Cơ cùng Băng Tộc nữ tử thân thể đồng thời gặp nạn, bị ba cổ linh hồn ngang ngược xâm nhập!

Linh hồn Tập Lạc Tư, trực tiếp hướng về thức hải Thạch Nham, chiếm giữ ở trong linh hồn đàn tể hân, bỗng nhiên phóng xuất ra một cỗ năng lượng linh hồn bốn nguyên, làm cho Thạch Nham trong nháy mắt như gặp phải trọng kích, linh hồn như là bị cắt thành mảnh nhỏ, loạn thành một đám.

Hắn lập tức mất đi quyền khống chế thần thể.

Giờ khắc này, Tập Lạc Tư từ bên ngoài đến có được quyền chủ đạo thần thể hắn, một đám ý niệm trong đầu điều khiển, khiến hắn hướng phía bọ khí lao đi.

Cùng một thời gian, Nghiệt Long Mạch Cơ cùng Băng Tộc nữ tử, cũng bị linh hồn Y Ba Tập cùng Khắc Lý Sâm xâm nhập, trong nháy mắt có được quyền khống chế, mang thân thể của bọn hắn hướng mục tiêu xông tới.

Xuy xuy xuy!

Thân thể Thạch Nham, Mạch Cơ cùng Băng Tộc nữ tử, vừa tiến vào tầng ngoài bọ khí, vô số tia chớp quần đến, theo huyết nhục cốt cách bọn họ, chạy thẳng chỗ sâu nhất thân thể.

Đau nhức kịch liệt!

Như là bị mấy vạn cương châm mãnh-liệt đâm vào, thân thể Thạch Nham không khỏi run rẩy, da thịt mềm yếu hòa tan đầu tiên, bị dòng điện làm nát bấy huyết nhục tinh khí.

Mạch Cơ cùng Băng Tộc nữ tử kêu thảm thiết, vừa tiến vào một chút đã truyền ra tiếng la thống khổ tê tâm liệt phế.

Từng sợi tia chớp, xâm nhập thân thể ba người Thạch Nham, cực nhanh tiêu giảm huyết nhục tinh khí, tiến hành tàn phá cực mạnh đối với thân thể bọn họ.

Cái này nếu so với sự ăn mòn của loạn lưu, mãnh liệt hơn không biết bao nhiêu lần, loại thống khổ khó có thể thừa nhận này, làm cho linh hồn Thạch Nham gần muốn hỏng mất.

Thân thể đau đớn như bị hỏa diễm đốt cháy, làm cho linh hồn kích động bất an, căn bản không thể tạo ra phản kích hữu hiệu, tranh đoạt quyền điều khiển thân thể.

“Ồ?”

Tập Lạc Tư chui vào trong não hạo Thạch Nham, đột nhiên kinh hô một tiếng. Hắn cực kỳ kinh hãi quan sát linh hồn đàn tể của Thạch Nham, sắc mặt dần dần ngưng trọng lên.

Không giống với đại đa số võ giả, linh hồn đàn tể của Thạch Nham mặc dù cũng là ba tầng, nhưng lại có khác biệt rất lớn.

Trên thức hải chia làm ba khu vực, tầng áo nghĩa, hình thái hắc ám huyết động, tầng thiên hỏa, ở phía trên tầng áo nghĩa cùng tầng thiên hỏa, lại lơ lửng hai luồng linh hồn.

Song hồn!

Tập Lạc Tư con mắt tràn đầy hoảng sợ, tựa như ý thức được chỗ thần bí của Thạch Nham, nhìn chằm chằm vào hai cái linh hồn.

“Tiểu tử, linh hồn đàn tể của ngươi xảy ra chuyện gì? Ngươi tu luyện nhiều áo nghĩa, còn tạo thành song hồn, ngươi, ngươi rốt cuộc có lai lịch gì?” Tập Lạc Tư cảm thấy không ổn, biết mình tựa như có thể đắc tội một gia hỏa trên chọc không nổi, âm thầm kinh hãi.

Thạch Nham không rảnh bận tâm hắn, đè nén thống khổ lan khắp toàn thân, thần thể hắn đang run rẩy, huyết nhục tung tóe.

Một thân thân thể cường hãn ở dưới sự ăn mòn của tia chớp, rất nhanh tiêu tán, thân thể hãn tự ngạo ở chỗ này y nguyên ăn không tiêu.

Tạp Lạc Tư khiếp sợ qua đi, đột nhiên hưng phấn, ngạc nhiên quát lên: “Hay! Hay! Vận khí của lão tử đến rồi!”

Tia chớp quần quanh tầng ngoài bọt khí, lực lượng khủng bố đến cỡ nào ba người Thạch Nham có thể không biết, nhưng Tạp Lạc Tư hãn trong lòng lại biết rõ.

Năm đó, hãn đã từng xâm nhập nơi đây, căn bản là ăn không tiêu những tia chớp khủng bố kia, gần như ở thời gian mười hơi thở ngắn ngủi, thân thể liền triệt để tan rã, biến thành hư vô.

Mà Thạch Nham, lúc này thân thể mặc dù đã nát bấy, huyết nhục cũng vấy ra, nhưng tốc độ so với trong tưởng tượng của hãn thông thả quá nhiều!

Tạp Lạc Tư con mắt mạnh mẽ phát sáng lên, hãn thấy được hy vọng!

Vốn tưởng rằng, Thạch Nham chỉ có Nguyên Thần nhị trọng thiên cảnh giới, không có khả năng đưa hãn nhảy vào bên trong, hãn một mực đều không có tuyệt đối nắm chắc, trong nội tâm thật ra rất bất an.

Nhưng bây giờ...

Nhìn bộ dáng này, trình độ cường hãn của thân thể Thạch Nham, vượt xa khỏi lý giải của hãn. Tuyệt đối có đầy đủ thời gian, có đầy đủ tiềm lực chèo chống tiến vào trung ương!

Tạp Lạc Tư mừng rỡ như điên.

Hãn ở trong thức hải Thạch Nham, nhìn không được nhìn Mạch Cơ cùng Băng Tộc nữ tử, một chút, nụ cười của hãn phát ra càng sáng khoải.

Nghiệt Long Tộc Mạch Cơ, cũng coi như là có thể, thân thể không lồ kia ở dưới điện quang bao trùm xuống, mặc dù khắp cả người bị thương, lân giáp tróc ra, nhưng thân thể vẫn tan rã với tốc độ không quá nhanh.

Còn Băng Tộc nữ tử, cũng đã không chịu nổi, cứ trong chớp lát công phu như vậy, cả người liền trở thành huyết nhân,, ngay cả cốt cách óng ánh cũng hiển lộ ra, cực kỳ đáng sợ.

Ngược lại Thạch Nham, đến bây giờ y nguyên chỉ là thân thể hao tổn, cũng không có bị thương hài cốt, rõ ràng tiềm lực vô cùng lớn.

Tạp Lạc Tư hưng phấn hận không thể cuồng tiếu, vốn tưởng rằng tùy ý lôi kéo một tiểu tử vào, không có khả năng chính thức trợ giúp hãn, không nghĩ tới lại nhật được trong bảo khố, nhìn bộ dáng này, cũng đủ để hãn đạt được mục đích.

Ở lúc hãn vui mừng, hãn phát hiện tên Băng Tộc nữ tử kia càng không chịu nổi, xương cốt như bong tuyết, dần dần muốn hòa tan.

Hô hô hô!

Thân thể Băng Tộc nữ tử kia, đột nhiên thoáng đổi hướng, nhoáng một cái lướt đến phương hướng của hãn.

Tạp Lạc Tư ở trong thức hải Thạch Nham, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, như là đoán được ý đồ Khắc Lý Sâm, mặt lạnh lùng bắt đầu ở thức hải Thạch Nham ngưng luyện hồn lực, ngăn cản Khắc Lý Sâm dũng mãnh tiến vào.

Khắc Lý Sâm rõ ràng ý thức được Băng Tộc tế phẩm không đủ để chèo chống hãn, hãn phát hiện Thạch Nham Thân thể cứng cỏi, Trong lòng liền có so sánh, chuẩn bị cùng Tạp Lạc Tư xài chung thân thể Thạch Nham, mang linh hồn ẩn núp thân thể Thạch Nham, tiến vào trong bọt khí.

Vù!

Một đạo hàn quang hồn phách bay ra, phẳng phất một đám băng lăng, chạy thẳng trong óc Thạch Nham.

Tạp Lạc Tư ở trong thức hải Thạch Nham, nhìn không được cười lạnh, một đám linh hồn hình thành biển cả, ở trên sọ não Thạch Nham xây dựng bức tường cản trở, phòng ngừa Khắc Lý Sâm xâm nhập.

Hai người vốn đồng tâm hiệp lực, lúc này ở thời khắc mấu chốt nhất, đột nhiên trở mặt ra tay.

Ba ba ba!

Khắc Lý Sâm vừa bay ra, thần thể Băng Tộc nữ tử nhanh chóng nổ tung, ở trong thế giới điện quang dần dần hóa thành hư vô.

Một cái linh hồn đàn tể trôi nổi hiện ra, đúng là Băng Tộc nữ tử, hồn phách nàng mới hiển hiện ra, bỗng nhiên bị đạo đạo lam sắc hồ quang điện đánh trúng, giống như là pháo hoa tỏa ra tia sáng huyền lệ trong nháy mắt, trực tiếp tan thành mây khói.

vẫn diệt!

“Để cho ta tiến vào!” Khắc Lý Sâm rống giận, từng khối tinh thể băng lam sắc, mang hồn phách của hắn bao lấy, lượn lờ xoay tròn quanh hồn phách hắn, ngăn cản điện quang ngoại giới ăn mòn.

Những tinh thể kia là lúc trước bọn hắn ngưng luyện mà thành, có thể ngăn trở điện quang nơi đây, nhưng tựa như cũng không thể chèo chống quá lâu.

Khắc Lý Sâm cực kỳ vội vàng, tựa như biết rõ thời gian dài ở bên ngoài, rất nhanh liền sẽ phát sinh bất ổn.

Tập Lạc Tư cảnh giới lực lượng không kém bao nhiêu so với hắn, cũng hiểu rõ ảo diệu nơi đây, sớm phóng xuất ra linh hồn bố trí, ở đầu Thạch Nham tạo thành bức tường kết giới cản trở, làm cho hắn cũng có chút đau đầu, không thể thoả cái trùng kích tới.

Thời điểm hắn đang la hét ầm ĩ, từng khối tinh thể chậm rãi tan rã, lực lượng nào đó trong tinh thể nhanh chóng tiêu hao, mất thấy chống đỡ hết nổi.

“Khắc Lý Sâm! Người đi tìm Y Ba Tập đi, đầu Nguyệt Long kia cũng đủ cường hãn, có lẽ đủ dung nạp hai người tiến vào.” Tập Lạc Tư kịch liệt phản đối, “Tiểu tử này chỉ đủ ta xâm nhập, người đừng làm rồi, bằng không đừng trách ta không khách khí!”

“Y Ba Tập há có thể cho phép ta tiến vào?” Khắc Lý Sâm liên tục kêu la, “Ta cách hắn cũng quá xa, không còn kịp rồi, nhanh lên để cho ta tiến vào!”

“Cút!” Tập Lạc Tư gầm lên khải

“Lão tử liều mạng với người!”

Hàn quang hồn phách bỗng nhiên ngưng luyện như băng lạnh, cực hàn lực tán phát ra, mạnh mẽ bắn về đầu phía Thạch Nham.

“Mẹ kiếp, người sẽ làm linh hồn của hắn hỏng mất!” Tập Lạc Tư hét rầm lên, vẻ mặt lo sợ bất an, lúc đoàn hồn phách kịch liệt la lên, lực khống chế mạnh mẽ đối với linh hồn Thạch Nham trở nên yếu đi không ít, đại đa số lực lượng dùng để ứng phó Khắc Lý Sâm.

Vốn Ý thức Thạch Nham như bị giam cầm, tạm thời mất đi quyền chủ đạo thần thể, trở mất nhìn thân thể huyết nhục từng chút hủ thực tan rã, đang lo lắng như lửa đốt.

Khắc Lý Sâm đến, làm cho áp lực của hắn nhất thời tiêu giảm rất nhiều, quyền khống chế thần thể lại một lần nữa thuộc về linh hồn hắn.

Lực lượng trói buộc linh hồn, chỉ là mất đi một thoáng, nhưng một sát na ngắn ngủi này, đã đủ để hắn làm quá nhiều chuyện.

“Rống!”

Trong khu vực tầng ngoài bọt khí, Thạch Nham như dã thú điên cuồng gầm lên, mạnh mẽ thôi phát Bất Tử Ma Huyết.

Giọt giọt máu tươi đỏ thẫm như bảo thạch, hùng hực thiêu cháy như liệt hỏa, ở trong gân mạch huyết nhục toàn thân hắn chảy xuôi, một cỗ lực lượng bành trướng, trong khoảnh khắc chảy khắp toàn thân.

Thần thể huyết nhục mơ hồ, truyền đến tiếng giòn vang như pháo, gân mạch hần nhúc nhích giống như rắn, từng khối cơ thể phảng phất núi lửa bộc phát, năng lượng huyết nhục khủng bố dũng mãnh tiến vào, làm cho năng lượng thần thể của hần tăng đến một tình trạng không thể tưởng tượng.

Thần thể còn đang biến hóa, hướng hình thái hoàn mỹ Bất Tử Ma Tộc lột xác, theo huyết nhục tinh khí cuồng mãnh tăng vọt, lực lượng cuộn cuộn không dứt chạy thẳng vào chỗ sâu trong trong não hải.

Hần điểm lên trán.

Xuỵ!!

Phó hồn bỗng nhiên diễn biến, hình thành một đoàn hỏa điểm cực nóng, năng lượng nóng bức khủng bố quả thực không hạn chế bão tố thăng lên, mạnh mẽ dũng mãnh hướng phía hôn phách Tạp Lạc Tư lao

Đó là thiên hỏa bốn nguyên tinh hóa, như đốt diệt vạn vật, ở trong thức hải hần, trừ hần ra, bất luận kẻ nào đều trở thành đối tượng bị đốt cháy.

Linh hồn mất đi trối buộc, Thạch Nham tùy tâm sở dục không chế lực lượng, hai con ngươi bỗng nhiên đỏ hồng như máu, huyết sắc ẩn ký trên trán chủ hồn, cũng dần dần hiện ra ánh sáng huyết hồng, như gợn sóng tỏa ra tứ phía.

Tạp Lạc Tư xâm nhập vào linh hồn, đột nhiên như gặp quỷ, thấp thỏm lo âu trên mặt khó có thể che dấu, ngơ ngác nhìn xem biển lửa vọt tới, nhìn xem ánh sáng huyết hồng nhanh chóng bức qua . . .

Không biết vì sao, hần phát ra bất an mãnh liệt, sâu trong linh hồn cảm thấy được sợ hãi cấp độ sâu nhất, phảng phất biển lửa cùng ánh sáng huyết sắc cầu vồng, đều đủ để mang linh hồn của hần triệt để đốt diệt tiêu tán, loại trình độ khủng bố này tựa như so sánh với điện mang bên ngoài còn đáng sợ hơn!

Hôn phách Tạp Lạc Tư, ở trong thức hải hần bỗng nhiên hét lên, hần không dám ném thử, không dám nghênh đón hai loại lực lượng diệt hồn xâm nhập, liều mạng từ trong não hải Thạch Nham thối lui.

Vù

Linh hồn Tạp Lạc Tư, mạnh mẽ trốn đi ra ngoài, tràn đầy hoảng sợ bất an.

Sau một khắc, hần phát hiện kết giới hần xây dựng ở trong não hải Thạch Nham, vốn chuẩn bị dùng để ngăn trở lực lượng Khắc Lý Sâm xâm lấn, bị hể quét là sạch, một tia không thừa!

Hần phát ra sợ hãi mãnh liệt, ánh mắt kinh hãi gần chết, không dám tin nhìn về phía Thạch Nham, cảm giác mình tựa như kéo đến đây một con sói đói.

961. Chương 953

Tạp Lạc Tư từ trong Thạch Nham thần thể trốn ra, trong lòng hoảng sợ bất an, từng khối tinh thể lơ lửng chung quanh linh hồn hần dần dần hiện ra vết rạn.

Từng đạo tia chớp quán tới, tựa như chính thức bắt đầu tiến hành xâm nhập đối với linh hồn hần.

Cùng Khắc Lý Sâm như nhau, Tạp Lạc Tư cũng không có chỗ có thể đi, hai luồng linh hồn lượn vòng vây quanh Thạch Nham, chuẩn bị tiến hành bước chiếm cứ linh hồn tiếp theo.

“Chuyện gì xảy ra? Người làm cái gì?” Khắc Lý Sâm lấy linh hồn cùng hần trao đổi: “Vừa rồi không phải rõ ràng người đang giữ lấy hôn phách của hần sao, như thế nào lại chủ động đi ra?”

“Ra cái ***! Còn không phải bởi vì người!” Tạp Lạc Tư nóng nảy như sấm: “Không có người can thiệp, tiểu tử kia há có thể thoát khỏi linh hồn trối buộc của ta! Hiện tại tốt rồi, chúng ta sợ là không thể tiến vào được!”

Lúc hai cái linh hồn trao đổi, có càng nhiều tia chớp bắn tới, như là dây thừng chậm rãi mang linh hồn của bọn hắn trôi buộc, khiến cho từng khối tinh thể tiêu hao lực lượng, như là tùy thời có thể nổ tung.

Tinh thể này nhất định phải mượn nhờ ở thân thể, mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất.

Không có thân thể bảo vệ, tinh thể trực tiếp bộc lộ ra, căn bản là không chèo chống được.

Tập Lạc Tư tràn ngập kiêng kị, rất nhanh cân nhắc một chút, nói: “Ta vừa mới hao phí không ít lực lượng, cần tạm thời nghỉ ngơi một chút, ngươi tới! Ngươi nhảy vào thức hải hắn, chỉ cần chiếm cứ linh hồn hắn, ta và ngươi có thể vào trong thân thể hắn!”

Hắn không biết Thạch Nham lợi hại thế nào, nhưng biết rõ trong linh hồn Thạch Nham có kỳ diệu, lúc trước chấn động từ linh hồn Thạch Nham phóng thích, làm cho hắn sinh ra sợ hãi mãnh liệt.

Hắn muốn Khắc Lý Sâm mở đường giúp hắn, tìm hiểu nội tình của Thạch Nham.

Khắc Lý Sâm không nghi ngờ gì, tưởng linh hồn hắn thật sự tiêu hao quá lớn, cũng không biết linh hồn Thạch Nham ảo diệu, nghe vậy do dự một chút, liền chuẩn bị dựa theo lời hắn, mạnh mẽ dũng mãnh tiến vào thức hải Thạch Nham.

Khắc Lý Sâm một khi quyết tâm, lập tức biến ảo thành một luồng hàn quang, bỗng hướng cái trán Thạch Nham xuyên vào, muốn đi vào trong thức hải hắn.

Ba ba ba!

Thần thể Thạch Nham truyền đến tiếng cốt cách giòn vang, Bất Tử Ma Huyết thúc dục kích phát, gân mạch huyết nhục hắn hao tổn lúc trước rất nhanh khôi phục!

Một dãy vàng sáng huyết sắc, từ trong thân thể hắn sáng lên, ở dưới sự trợ giúp của giọt giọt Bất Tử Ma Huyết, thần thể hắn rất nhanh phát sinh biến hóa.

Khuỷu tay, hai vai, chỗ đầu gối, bắt đầu có phong nhận đâm ra, xuất hiện từ trong huyết nhục cốt cách, có vẻ có chút dữ tợn, hắn lột xác thành hình thái Bất Tử Ma hoàn mỹ Huyết, huyết nhục khí tức trong cơ thể càng nồng đậm.

Trong cơ thể Thạch Nham dũng mãnh tiến ra huyết nhục tinh khí bành trướng, làm cho Khắc Lý Sâm rất khiếp sợ, cũng mừng rỡ như điên.

Hắn đột nhiên ý thức được, lấy trình độ cường hãn của Thạch Nham lúc này, coi như là dung nạp hắn và Tập Lạc Tư, cũng có thể nhảy vào trung ương bọt khí.

Khắc Lý Sâm chợt không hề chần chờ.

Xẹt!

Một nhóm hàn quang, ẩn chứa khí tức lạnh vô cùng, chui vào mi tâm Thạch Nham, xâm nhập thức hải hắn.

Xuy xuy xuy!

Từng ngọn lửa đỏ thẫm, đột nhiên từ trong song đông Thạch Nham bốc lên, bờ đầy gò ịíá Thạch Nham.

Linh hồn Khắc Lý Sâm, mới chạm vào những ngọn lửa kia, liền phảng phất nhận lấy đả kích trí mệnh, linh hồn năng lượng như là bị đốt diệt hòa tan, rất nhanh tiêu hao.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết, từ sâu trong linh hồn Khắc Lý Sâm truyền đến, khuôn mặt lạnh lùng thoáng cái trở nên bắt đầu mơ hồ, tựa như ngay cả hiện ra chân dung đều trở nên gian nan.

Cứ một sát na như vậy, linh hồn Khắc Lý Sâm gặp trọng thương, làm bị thương linh hồn căn bản.

Ở chỗ này, không có năng lượng lành thổ loạn lưu, bất luận là Khắc Lý Sâm hay là Tập Lạc Tư, cũng không thể mượn nhờ lực lượng khác nhằm vào Thạch Nham, chỉ có thể lấy linh hồn mạnh mẽ động thủ.

Hai người đều là nửa bước tiến vào Thủy Thần, linh hồn cực kỳ cường hãn, mặc dù không có linh hồn đàn tể, lực lượng ảo nghĩa khó có thể phóng thích với trình độ cao nhất, nhưng võ giả thông thường gặp bọn họ, tiến hành hồn chiến gần như không có một chút cơ hội thủ Thắng

Nhưng linh hồn Thạch Nham vốn là kỳ ảo khó dò, phó hồn dung hợp bốn nguyên, có thể đem bốn nguyên diễn biến thành thiên hỏa, dễ dàng triệu tập ra.

Thiên Hỏa viêm lực cực nóng, đủ để mang đến đả kích hủy diệt cho linh hồn, Khắc Lý Sâm căn bản ăn không tiêu, cứ như vậy thoát cái liên bị thương nặng.

Thạch Nham cười nhạt một tiếng, trong chốc lát công phu liền hoàn thành lột xác, thành hình thái Bất Tử Ma Tộc, có thể nói là hoàn mỹ.

Hắn đột nhiên ý thức được, tại khu vực này chỉ cần linh hồn hắn không bị xâm nhập, sẽ không bị chiếm lấy ý thức, hai luồng linh hồn không có cách nào ảnh hưởng đến hắn.

Ở bên ngoài, có vô số loạn lưu, bất luận là Tạp Lạc Tư hay là Khắc Lý Sâm, đều hiểu được vận dụng năng lượng lạnh thổ loạn lưu, có thể ngưng luyện lưu quang tấn công hắn.

Cũng vì như thế, hắn ở bên ngoài rất tỉnh táo, không có mạo muội khai chiến.

Nhưng tầng ngoài bọt khí, không có một tia lưu quang có thể dùng, nói cách khác Khắc Lý Sâm, Tạp Lạc Tư không thể mượn nhờ lưu quang xâm lấn thần thể hắn.

Trừ phi đánh vào thức hải, đưa linh hồn đàn tề của hắn chiếm lấy, làm cho ý thức hắn mê hoặc, nếu không căn bản không cần ngại hai người Tạp Lạc Tư.

Hiểu rõ ràng điểm này, Thạch Nham đột nhiên nở nụ cười, cười vô cùng vui sướng.

Mỉa mai liếc qua Khắc Lý Sâm linh hồn nhấp nhô không ngớt, lại nhìn thoáng qua Tạp Lạc Tư sợ hãi bất an, hắn nhếch miệng hắc hắc nói: “Hai vị có lẽ phải uống phí tâm cơ.”

“Chết tiệt! Con mẹ nó người hại ta?” Khắc Lý Sâm linh hồn bị thiên hỏa đốt cháy, từng khối tinh thể nổ tung, tình thế cực kỳ không ổn.

Hắn ý thức được đã bị Tạp Lạc Tư mưu hại, Tạp Lạc Tư nhất định là bị Thạch Nham mạnh mẽ bức ra thức hải, lại không đánh giá được lợi hại của Thạch Nham, mới dùng hắn làm tiên phong.

“Chúng ta không nhiều thời gian lắm!” Tạp Lạc Tư gầm nhẹ.

Khắc Lý Sâm âm âm chấn động, biết rõ bọn họ là thuyền nhỏ nơi đầu sóng ngọn gió, nếu như không thể chiếm cứ linh hồn đàn tề Thạch Nham, bọn họ cũng sẽ vẫn diệt ở nơi này.

Hai người trao đổi ánh mắt, âm thầm tính toán, chuẩn bị hạ sát thủ lần nữa.

Thạch Nham liếc bọn hắn, cũng không có nhiều lời cái gì, thần thể biến ảo thành Bất Tử Ma Tộc, bỗng nhiên di chuyển, phảng phất một khối lợi khí vô kiên bất tồi vạch phá không gian, cực tốc phóng đi đến một phương hướng khác.

Chỗ ấy có Nghiệt Long Mạch Cơ.

Nghiệt Long cao hai ngàn mét, thống khổ gãy dựa, toàn thân máu tươi như mưa, ào ào tuôn ra.

Mạch Cơ một thân long giáp cứng rắn rậm rạp, bị vô số tia chớp màu lam quấn quanh lấy, tiến vào trong huyết nhục, tựa hồ muốn quấy yêu thân khổng lồ thành phần vụn, làm cho hắn do đó vẫn diệt.

Y Ba Tạp linh hồn, đã chính thức trú nhập trong cơ thể Mạch Cơ, từng khối tinh thể bao trùm ở trên đầu Mạch Cơ, tinh thể tản ra ánh sáng u lãnh, như hình thành thủy dịch lam sắc, có thể ngăn cách điện quang đánh tới.

Công dụng chính thức của tinh thể, chỉ dùng để làm cho hồn phách tránh né oanh kích, điều kiện tiên quyết là cái hồn phách này có được thân thể!

Y Ba Tạp dùng từng khối tinh thể, bao trùm đầu Mạch Cơ, linh hồn của hắn ẩn núp ở trong đầu Mạch Cơ, có thể không bị những điện quang kia kích sát, không bị một tia xâm hại.

Trái lại Tạp Lạc Tư cùng Khắc Lý Sâm, mặc dù có được tinh thể băng lam sắc, nhưng bởi vì không có thân thể ẩn thân, những tinh thể kia hao tổn cực nhanh, phảng phất sắp nát bấy toàn bộ.

Lúc Thạch Nham tìm được Nguyệt Long Mạch Cơ, cũng phát giác được điện quang rậm rạp, từ trong thần thể hần dần dần thẩm thấu ra, tựa như muốn hướng linh hồn dần tế xâm nhập.

Khắc Lý Sâm cùng Táp Lạc Tư hai luồng linh hồn, về mặt hoảng sợ vội vàng, cũng từ đằng xa tới.

Thạch Nham đột nhiên ngừng lại, sắc mặt rét lạnh thấu xương, hư không mạnh mẽ tìm tòi.

Một cánh tay từ tinh quang tạo thành, lưu chuyển tinh quang sáng chói, kéo dài ngàn mét, linh tính mười phần, trực tiếp bắt tới, kéo lấy mấy khối tinh thể, phút chốc dắt tới.

Những tinh thể kia thuộc về Khắc Lý Sâm, QỖN lượn lơ ở quanh hồn phách hần, vô ý một cái, lại bị cứng rắn mất đi mấy khối.

Ba ba ba!

Từng khối tinh thể dán lên trên đầu Thạch Nham, làm cho hần như là đeo một cái lồng tinh thể, có vẻ có chút quái dị.

Nhưng mà, ở một sát na tinh thể bao trùm đỉnh đầu, hần lập tức nhạy cảm cảm thấy được, điện quang từ thần thể hần hướng linh hồn dần tế thẩm thấu, giữa lặng yên lui ra, làm cho linh hồn của hần có thể tạm thời không bị xâm hại.

Quả nhiên hữu hiệu!

Thạch Nham nhếch miệng, lạnh lùng nhìn về phía Khắc Lý Sâm cuồng nộ, lạnh giọng nói: “Không phục? ừm, người có thể tiếp tục ném thử xâm lấn linh hồn ta, lần sau ta sẽ cho người hồn phi phách tán!”

Khắc Lý Sâm hoảng sợ biến sắc.

Táp Lạc Tư về mặt cũng sợ hãi bất an, cũng nhìn hướng hần, do dự xem có nên tiếp tục hạ sát thủ hay không.

“Phá!”

Thạch Nham hét to, ánh lửa trong đồng tử mắt trái bay ra, một cái hỏa diễm quang cầu rất lớn, từ trong mắt của hần dữ dội lao tới, như lưu tinh vẫn lạc, chạy thẳng đầu Nguyệt Long Mạch Cơ.

Hỏa diễm quang cầu đột nhiên biến hóa, thành một mảnh hỏa diễm lưu quang dài hẹp, chui vào trong đầu Mạch Cơ, trong hỏa diễm cực nóng chất chứa khí tức thiên hỏa bốn nguyên, dung nhập cực nóng viêm lực, phảng phất có thể đốt diệt tất cả hồn phách cùng thực thể.

Y Ba Táp thét chói tai, đột nhiên từ trong đầu Mạch Cơ trốn ra.

Hần có dự cảm, đoàn bốn nguyên hỏa diễm lực kia có thể đưa linh hồn hần đốt diệt, đương nhiên, cũng kể cả hồn phách Mạch Cơ.

Hần cho rằng Thạch Nham muốn đem hần và Mạch Cơ cùng một chỗ giết, căn bản không dám dừng lại, phát giác không ổn, liền lập tức trực tiếp né ra, sợ bị hỏa diễm đốt diệt.

Ba đoàn hồn phách ý đồ bất chính, dùng đủ thủ đoạn, phân biệt mang Thạch Nham, Nguyệt Long Mạch Cơ, Băng Tộc nữ tử kéo vào, chiếm lấy thể xác bọn họ, muốn đi vào trung tâm bọt khí.

Lúc này, Băng Tộc nữ tử đã hương tiêu ngọc vãn, linh hồn cùng thần thể triệt để tiêu vong, nhưng Thạch Nham cùng Mạch Cơ bình yên vô sự.

Ngược lại là ba đoàn linh hồn, đều cứng rắn bị bức ra, đã không có thân thể có thể dùng.

Ba đoàn linh hồn hiện lên hình chữ “Phẩm”, lặng lẽ mang Thạch Nham vây quanh, ba gương mặt hoặc rõ ràng hoặc mơ hồ, đều toát ra cừu hận thấu xương.

“Các người chỉ là ba tàn hồn bỏ đi, ở bên ngoài có thể mượn nhờ lưu quang đối phó chúng ta, nhưng nơi đây, các người chỉ là ba Quỷ Hồn! Không có thần thể, không có linh hồn dần tế, không có thể sử dụng lực lượng ảo nghĩa, các người còn dám cùng ta giao chiến, thật muốn chết phải không?” Thạch Nham lại không sợ, lãnh khốc nói: “Các người hiện tại lập tức lui về, nói không chừng còn có thể ở lúc linh hồn chưa tiêu tán, thoát ly nơi này. Nếu vẫn mạnh mẽ ra tay, hắc hắc, đừng trách ta mang hồn phách các người đốt sạch!”

Nghiệt Long Mạch Cơ hồng hộc thở phì phò, thân thể máu tươi vẩy ra, tựa như thừa nhận cực lớn thống khổ.

Nhưng cái đồng tử cực lớn kia đầy cừ hận, lại không chớp mắt một cái nhìn Y Ba Tạt trước mặt: “Ta nhớ kĩ ngươi! Lần này nếu ta có thể còn sống sót, ta sẽ cho ngươi biết Nghiệt Long nhất tộc lợi hại!”

Y Ba Tạt sắc mặt phát lạnh.

962. Chương 954

“Ta sẽ cho ngươi chết ở chỗ này!”

Y Ba Tạt trong mắt hàn ý sâu kín, khẽ quát một tiếng, liền muốn ra tay lần nữa.

Tập Lạc Tư cùng Khắc Lý Sâm một trái một phải, nghe hắn vừa nói như vậy, vội vàng hét to: “Chú ý tiểu tử kia! Hắn không dễ đối phó! Đừng nhập vào hỗn phách hắn!”

Y Ba Tạt không khỏi nhìn về phía Thạch Nham.

“Linh hồn đàn tể của hắn rất quỷ dị, rất khó ứng phó, chúng ta đều ăn thiệt thòi!” Khắc Lý Sâm tỏ thái độ, “Muốn giết tiểu tử này, ba người chúng ta phải hợp lực! Y Ba Tạt, đừng lỗ măng!”

Y Ba Tạt sửng sốt một chút, không khỏi nhìn về phía Tập Lạc Tư, Tập Lạc Tư nhẹ nhàng gật đầu, thần sắc âm hàn.

“Tốt! Vậy trước hết giết tiểu tử này!” Y Ba Tạt trong lòng phát lạnh, hắn đối với Thạch Nham cũng ghét hận trong lòng, ở bên ngoài đã muốn hạ sát thủ, nếu không có Tập Lạc Tư ngăn cản, Thạch Nham sợ là đã gặp nạn.

Từ thần thái Tập Lạc Tư, Khắc Lý Sâm, hắn nhìn ra Thạch Nham tất nhiên bất thường, cũng không dám xem thường, cùng hai người trao đổi ánh mắt, liền chuẩn bị liên thủ mang linh hồn đàn tể Thạch Nham hủy diệt.

“Ngươi đi trước đi.” Thạch Nham đột nhiên xoay người, nhìn thoáng qua Mạch Cơ máu tươi đầm đìa, chân chờ một chút, nói khẽ: “Nếu như ngươi có thể chống đỡ tiếp nữa, bằng không phóng tới trung tâm, nhìn xem bên trong rốt cuộc có cái gì?”

Nghiệt long Mạch Cơ rất là kinh ngạc, không rõ Thạch Nham vì sao lại nhiều lần giải cứu hắn.

Lúc ở bên ngoài, Thạch Nham động thủ trợ giúp hắn, ngược lại cũng có thể lý giải, vì mượn nhờ lực lượng của hắn, cùng nhau đối phó ba người Y Ba Tạt.

Nhưng hôm nay ở tầng ngoài bọt khí, Thạch Nham rõ ràng bảo trì không sợ hãi, cũng không giống như e ngại ba người Y Ba Tạt, lúc này còn phức tạp giúp linh hồn hắn thoát khổ, làm cho Mạch Cơ có chút khó hiểu.

“Nhớ rõ thiếu nợ ta một cái nhân tình.” Thạch Nham cười nhạt một tiếng, “Đi đi, bên này giao cho ta, ngươi nên đi thì đi, ta sẽ cản trở bọn họ, cam đoan bọn họ sẽ không mang đến phiền toái cho ngươi.”

Hắn có của tính toán hắn.

Từ trong miệng Băng Tộc nữ tử, Thạch Nham biết Mạch Cơ chính là tiểu nhi tử tộc trưởng Nghiệt Long, Nghiệt Long nhất tộc ở Mã Gia Tinh Vực nổi danh cường hãn, một chi chiến lực mạnh nhất của Yêu Tộc, địa vị ở Yêu Tộc hết sức quan trọng.

Hắn muốn dựa thế!

Thời gian vội vàng, có lẽ hơn mười năm qua đi, hắn không biết cổ Lan Tinh thân nhân bằng hữu có gặp nạn hay không, nhưng hắn có thể khẳng định, mặc dù Cự Nhân Tộc cùng những thân nhân tránh được một kiếp, ở cực tây cũng khẳng định không sống dễ dàng.

Bất luận phát sinh qua cái gì, có cừu hận hắn tuyệt sẽ không quên, nhưng Mã Gia Tinh Vực dù sao không phải khu vực khác, chỉ bằng vào lực lượng một người hắn, rất khó tạo nên phong vân gì ở cực tây.

Nếu như hắn có thể tìm được cường viện, dĩ nhiên là không cần lo lắng quá mức, cũng có thể làm cho người may mắn đào thoát có một nơi cư trú.

nghiệt long tộc cường đại, có thể thành một cỗ thế lực có thể mượn nhờ trong tay hắn, nếu như giao hảo với Mạch Cơ, có trợ giúp Mạch Cơ đào thoát nơi đây, tương lai với hắn mà nói, có thể sẽ thoải mái rất nhiều.

Hắn đây là tận lực giao hảo Mạch Cơ.

“Người xác định?” Mạch Cơ hiển nhiên không quá tin tưởng, “Lấy lực lượng một mình ngươi, có thể ứng phó ba người bọn họ? Ngươi khẳng định?”

“Người an tâm đi đi, ta tới giúp ngươi giải quyết hậu quả, yên tâm, ta khẳng định.” Thạch Nham cười nhạt một tiếng, trấn an nói: “Yêu Tộc các ngươi không am hiểu linh hồn giao phong, ở lại chỗ này ngươi cũng không giúp được ta cái gì, không bằng sớm một chút rời đi. Mặc dù ta vẫn lạc, chỉ cần ngươi đào thoát, tương lai còn có thể giúp ta báo thù.”

Mạch Cơ không ngốc, nghe Thạch Nham giảng giải một phen, hắn trầm mặc lại, chợt nhẹ gật đầu, không nói một lời quay đầu bước đi.

Y Ba Tập ba người, cũng không coi trọng Mạch Cơ, trong mắt bọn hắn, Yêu Tộc coi như là cường hãn nữa, nơi đây cũng không có tác dụng.

Chỉ cần có thể mang Thạch Nham thu thập, bọn họ có rất nhiều thời gian mang Mạch Cơ đánh chết, cho nên đối với việc Mạch Cơ rời đi, ba người không có người nào ra tay ngăn trở, chú ý toàn bộ đặt ở trên người Thạch Nham.

Chỉ là phương hướng Nghiệt Long Mạch Cơ bay đi, làm cho ba người sắc mặt phát lạnh.

Mạch Cơ không có trốn ra bên ngoài, hắn theo dẫn dò của Thạch Nham, đối với nhục thể của mình cũng có lòng tin, hắn hướng phía bên trong bọt khí vọt tới, cũng muốn nhìn một chút chỗ làm cho ba đoàn linh hồn nhớ thương, rốt cuộc có thứ tốt gì.

Xuy xuy xuy!

Một đám ngọn lửa, từ khóe mắt Thạch Nham bốc lên bật ra, hỏa diễm xích hồng sắc, chen vào hồng sắc, kim hoàng sắc, phẳng phất một đám mây, liên miên ở bên cạnh Thạch Nham di động, từng đoàn từng đoàn.

Những ngọn lửa kia, lấy phó hồn thiên hỏa lực ngưng luyện mà thành, tiêu hao năng lượng viêm nhiệt hỏa diễm, hình thành hỏa diễm hải dương.

Thạch Nham thân ở trong biển lửa, vẫn ung dung nhìn hướng ba đoàn linh hồn, khóe miệng cười lạnh, “Tới thử xem.”

Lực lượng có thể trực tiếp thương tổn linh hồn căn bản cũng không nhiều, Thạch Nham không biết không gian lực cùng Tinh Thần lực có thể có hiệu quả hay không, nhưng hắn vẫn tinh tường hỏa diễm lực tuyệt đối có thể làm cho linh hồn suy kiệt, thậm chí bị đốt diệt thành hư vô!

Quả nhiên, khi hắn lấy phó hồn, mang một đám hỏa diễm liên miên khuếch tán ra, ba đoàn linh hồn lập tức chấn chờ.

Ba đoàn linh hồn ngưng luyện thành khuôn mặt, đều lộ ra thần sắc trầm trọng, cũng không dám trong khoảnh khắc xông loạn, thật cẩn thận thử đụng vào những hỏa diễm kia.

Một đám thần thức phóng xuất ra.

Ba ba!

Điện quang màu xanh da trời phút chốc vọt tới, thần thức Thạch Nham thả ra, bị đánh tan, đầu óc tê rần. Hắn rốt cục ý thức được ở chỗ này, bất kỳ thần thức lực nào cũng đều chỉ có thể bị triệt để phá hủy.

Nhưng thiên hỏa hải dương từ phó hồn ngưng luyện ra, cũng không bị nơi này ảnh hưởng, từng đoàn từng đoàn liên tiếp, diễn biến thành hỏa diễm hải dương, lấy hắn làm trung tâm, gắt gao tụ tập.

Y Ba Tạt khuôn mặt cuồng ngạo, trước nhất đụng vào thiên hỏa.

Khuôn mặt vốn đang bình thường, bỗng nhiên trở nên mơ hồ, phẳng phất bị bóp méo, có vẻ cực kỳ đáng sợ.

Y Ba Tạt lại càng hoảng sợ, vội vàng rời xa biển lửa, sắc mặt càng ngưng trọng, thật sâu nhìn về phía hai người Tạt Lạc Tư cùng Khắc Lý Sâm.

“Tiểu tử này đích xác khó giải quyết!” Y Ba Tạt cắn răng, hung hăng trợn mắt nhìn Tạt Lạc Tư, “Sớm biết như vậy ở bên ngoài nên giết hắn rồi! Hiện tại không có lưu quang loạn lưu, các người nói làm sao bây giờ?”

Ba đoàn linh hồn lượn lơ bên cạnh biển lửa, không ngừng nổi lơ lửng, muốn tìm khe hở nhảy vào, đáng tiếc, bọn họ đi vài vòng, y nguyên vô kế khả thi, không dám thật sự xung phong liều chết tiến đến.

Thiên hỏa từ bốn nguyên diễn biến ra, đối với linh hồn bọn họ có tính phá hư rất mạnh, bọn họ không dám mạo muội.

Từng khối tinh thể, bị điện quang quán lấy, những vết rạn càng lúc càng lớn.

Y Ba Tạt ba người càng cấp bách, tựa như biết rõ kéo dài không được, biết rõ chờ lúc những tinh thể kia nát bấy, linh hồn của bọn họ sẽ thừa nhận hạng áp lực nào.

“Các người rút đi.” Thạch Nham cười hắc hắc, ngữ khí lại cực kỳ cay nghiệt, “Không dám tiến đến, ba cái Quỷ Hồn các người, lại có thể làm gì ta? Hắc hắc, chờ vòng phòng ngự của các người xé nát, ta xem tử kỳ của các người liền đến.”

Trong thần thể, Bất Tử Ma Huyết hùng hực thiêu đốt, huyết lực rất nhanh tiêu hao.

Hắn y nguyên bảo trì hình thái Bất Tử Ma Tộc, có thể nói là hoàn mỹ, nhưng thân thể mỗi một khối khu vực đều bị điện quang quán đầy, mỗi một khắc đều tiêu hao lực lượng.

Nơi đây, sự ăn mòn với thần thể không lúc nào không phát sinh.

Từng đạo tia chớp, như đao kiếm phong nhận, điên cuồng tiến hành phá hư đối với thần thể hắn.

965. Chương 957

Nghiệt Long Mạch Cơ hình như là khách quen của Hắc Thủy Tinh, đối với tình huống nơi này cực kỳ quen thuộc, hẳn một đường mạnh mẽ đâm tới, không coi ai ra gì, ven đường cũng đụng phải không ít võ giả các tộc, nhưng không có người nào dám can đảm cản trở hắn.

Nghiệt Long tộc, ở tinh vực xung quanh thế lực rất lớn, Mạch Cơ lại là tiểu nhi tử Nghiệt Long tộc tộc trưởng, ngày bình thường ương ngạnh quen, thuộc về một ít người ở trên đỉnh Kim Tự Tháp.

Nhưng phương hướng Mạch Cơ đi, tựa như có chút xa, hẳn bay hơn phân nửa canh giờ, vẫn không có tới nơi.

Thạch Nham dần dần không kiên nhẫn.

Từ không gian kẽ hở kia thật vất vả thoát ra, hắn muốn nhanh chóng lấy Tử Mâu Liên Không Trận tử trận, liên lạc với Cự Nhân Tộc cùng Phí Lan, Lý An Na bọn họ, muốn biết những năm này xảy ra chuyện gì.

Mấy chục năm thời gian, đối với những võ giả có thể sống trên mấy ngàn năm mà nói, cũng không phải dài, chỉ là thời gian nháy con mắt.

Nhưng đối với Thạch Nham mà nói, đã qua rất lâu rồi, mấy chục năm thời gian, có thể khiến cho Cự Nhân Tộc phát sinh biến hóa long trời lở đất, hắn không biết những thân bằng quyến thuộc của hắn, có thể bình yên vượt qua ải khó hay không, hắn rất sốt ruột.

Bởi vậy, hắn đột nhiên ngừng lại, nhíu mày hướng về Mạch Cơ nói: “Ta muốn tìm điểm dừng chân, có chút chuyện tình cần phải xử lý.”

Mạch Cơ cũng thuận thế ngừng lại, quay đầu lại cười nhìn hắn một cái, nói: “Đừng có gấp, rất nhanh có thể đến. ừm, chừng hơn một canh giờ, một hòn đảo, xem như trung tâm Hắc Thủy Tinh, địa phương phần hoa nhất.”

Nhíu mày, Thạch Nham gật đầu đáp ứng.

Một lúc lâu sau.

Trên hải dương màu đen vô tận của Hắc Thủy Tinh, có một hòn đảo khá lớn, phẳng phất như đất của nó là hắc thiết, cực kỳ cứng rắn, trên đảo sinh trưởng rất nhiều thực vật hiếm lạ, có rất nhiều tộc nhân các tộc lui tới.

Những tộc nhân kia, đại đa số là Yêu Tộc, Hải Tộc, cũng có Nhân Tộc cùng Ma Tộc, dường như là đến Hắc Thủy Tinh để giao dịch tài liệu.

Đảo tên là Hắc Thạch Đảo, bên trên có rất nhiều kiến trúc cung điện cao chót vót, mấy chục mét vài trăm mét, rất nhiều Hải Tộc, Yêu Tộc, Ma Tộc, Nhân Tộc các loại võ giả chủng tộc hiếm lạ cổ quái, thân ảnh lay động ở trên Hắc Thạch Đảo.

Các loại chiến hạm kỳ lạ, thả neo ở hải vực ven Hắc Thạch Đảo, phẳng phất những đầu mãnh thú viễn cổ phủ phục trong nước biển, dữ tợn cực lớn.

Các loại vật tư tu luyện rực rỡ muôn màu, từ trên những chiến hạm kia vận chuyển xuống, tiến vào các kiến trúc trên đảo.

“Hắc Thủy Tinh chính lãnh địa là Hải Tộc, sinh mệnh tinh này không có lục địa, đều là hải dương mệnh môn. Nhưng trong hải dương có rất nhiều tài liệu tu luyện, là loại sinh mệnh tinh khác không có. Người của Hải Tộc khai thác những tài liệu trong hải dương bán ra, hoặc là trao đổi cùng võ giả sinh mệnh tinh xung quanh.” Mạch Cơ cười giải thích: “Hắc Thạch Đảo chính là nơi để giao dịch, có đủ loại hưởng thụ, có mỹ nữ các tộc, huynh đệ cứu ta hai lần, lần này cần phải làm cho huynh đệ thoải mái!”

Mạch Cơ cười lớn, ngẩng đầu mà bước về một cung điện hoa lệ nhất tại trung tâm Hắc Thạch Đảo.

Thạch Nham kinh ngạc, trong lòng cười khổ, nhưng mà suy nghĩ một chút, vẫn cùng tới.

Đi đến trước cung điện, một tên Hải Tộc thủ vệ nhăn tình sáng lên, mạnh mẽ hét rầm lên: “Mạch Cơ thiếu gia! Thật là người?”

Mạch Cơ ha ha cười như điên: “An bài đình viện nhất quý giá đẹp đẽ Cho ta, ta muốn chiêu đãi khách quý, cho mỹ nữ bên người đều đi ra cho ta, để cho huynh đệ của ta hảo hảo chọn lựa.”

“Mạch Cơ thiếu gia, cái kia. . . Phụ thân ngài một mực tìm ngài, ngài. . . không phải mất tích sao?” Thủ vệ thật cẩn thận nhìn hắn.

Mạch Cơ sững sốt một chút, gãi gãi đầu, lẩm bẩm nói: “Ngược lại quên việc này, ừm, nháy mắt hơn mười năm qua đi, lão nhân lâu như vậy không gặp ta, hẳn là sốt ruột.

Bất quá hẳn rất nhanh quên mất việc này, tùy tiện nói: “Ta rất nhanh sẽ trở về Yêu Long Tinh, người bớt lo chuyện người, đi an bài cho ta.”

Thủ vệ mặt mũi tràn đầy tươi cười, liên tục gật đầu, tắt kính dẫn đường tại phía trước.

Cung điện từ Phát Quang Thạch ngũ thải xây thành, ở dưới sao tinh thần nhật nguyệt chiếu rọi, huyền lệ đẹp đẽ, phảng phất tòa thành trong mộng ảo.

Cung điện chia làm rất nhiều khu vực, trong đó khu vực tôn quý nhất ở hậu phương, có biệt viện riêng biệt, trong biệt viện có hồ nước, ôn tuyền, nước suối bảo trì nhiệt độ thoải mái nhất, ẩn chứa rất nhiều khoáng thạch kỳ lạ, đối với rèn luyện thân thể võ giả rất có tác dụng.

Trong những biệt viện kia, mỗi một dạng chất liệu đều là thể gian hiếm thấy, phú quý trang nhã, hòn non bộ, cầu nhỏ nước chảy, trận pháp tinh mỹ trên khắc vách tường, có thể tụ tập thiên địa linh khí.

Mạch Cơ mang theo Thạch Nham, trực tiếp đi vào một biệt viện trong đó, hẳn sau khi ngồi xuống, lớn tiếng gọi hảo tửu và thức ăn ngon.

Không bao lâu, nguyên một đám nữ tử quần áo tươi đẹp, cách ăn mặc diễm lệ vũ mị, cười dịu dàng mà đến, bàn tay xiu xiu trắng như ngọc bưng mâm đựng trái cây rượu ngon, mắt đẹp quyến rũ.

Những cô gái kia có người của Ngư tộc Hải Tộc, có Hồ Tộc Yêu Tộc, cũng có Mị Tộc Ma Tộc, đều là chủng tộc nổi danh sản sinh ra mỹ nữ, mặc lụa mỏng, da thịt tuyết trắng như ẩn như hiện, cười dịu dàng tới y ôi tại bên cạnh Mạch Cơ, đầm lưng, bóp chân bóp tay, khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ, hết sức nịnh nọt.

Mạch Cơ tươi cười dào dạt, sau khi, những cô gái kia đến tay hắn không nhàn rỗi, ở những bộ ngực sữa, hông đùi lưu luyến quên về, ánh mắt dâm tà, thỉnh thoảng cười to hai tiếng.

Có vài nữ tử Mị Tộc Ma Tộc cùng Hồ Tộc Yêu Tộc, khoảng hai mươi tuổi, xinh đẹp như hoa tươi, chủ động hướng về chỗ Thạch Nham, cười dịu dàng, cũng tới hầu hạ.

Thạch Nham âm thầm nhíu mày, liếc qua hành vi phóng dăng của Mạch Cơ, thầm nghĩ Nghiệt Long nhất tộc không hổ là chủng tộc nổi danh dâm ô, cái chủng tộc này ngoại trừ sức chiến đấu khủng bố ra, háo sắc cũng là nổi tiếng cả Mã Gia Tinh Vực.

Mạch Cơ biểu hiện, đúng là bản tính của Nghiệt Long tộc.

Ở Mã Gia Tinh Vực dừng lại lâu như vậy, Thạch Nham đã biết trong tinh vực cao cấp bao la này, rất nhiều chủng tộc cũng không phải là từ Thần Ân Đại Lục đến, thí dụ như Nghiệt Long tộc, Băng Tộc, Mộc Tộc, Viêm Tộc, còn có những chủng tộc hiếm lạ, hoặc là Nhân Tộc, Ma Tộc, Hải Tộc, Mã Gia Tinh Vực vốn có.

Hắn cũng minh bạch, Thần Ân Đại Lục thượng cổ thập tộc, thực sự không phải là chỉ Thần Ân Đại Lục có.

Vực ngoại vô cùng vô tận, tinh vực vô số, tinh cầu nhiều như hạt cát, tạo thành chủng tộc đủ loại kiểu dáng, Thần Ân Đại Lục thượng cổ thập tộc, ở những tinh vực khác có lẽ đã sớm xuất hiện, thậm chí có thể thượng cổ thập tộc trên Thần Ân Đại Lục, cũng là từ những tinh vực khác lấy phương thức truyền thừa kỳ nào đó xuất hiện.

Tóm lại, Thần Ân Đại Lục cũng không phải là trung tâm tinh vực, tuy là cổ đại lục, nhưng không phải độc nhất vô nhị, V

Trong Mã Gia Tinh Vực trên trăm chủng tộc, bao quát thượng cổ thập tộc hẳn biết, hơn nữa cũng không phải là đến từ Thần Ân Đại Lục, đương nhiên, cũng có chủng tộc rời Thần Ân Đại Lục, hôm nay y nguyên sinh sống ở Mã Gia Tinh Vực, thí dụ như Cự Nhân Tộc.

Chỉ là, năm đó những chủng tộc từ Thần Ân Đại Lục tới, cũng không phải thế lực chủ đạo Mã Gia Tinh Vực, thậm chí tương đối yếu nhược.

Mạch Cơ cùng những mỹ nữ dị tộc nổi danh kia đùa giỡn, liên tiếp nâng chén, cùng Thạch Nham nâng ly thưởng thức rượu ngon.

Thạch Nham cười có chút miễn cưỡng, nhạt như nước ốc, trong lòng có lo lắng, căn bản cao hứng không nổi.

Mạch Cơ nhìn ra tâm tình của hắn, sững sốt một chút, phát tay đẩy một Hồ Tộc thiếu nữ trong ngực ra, cau mày nói: "Huynh đệ, có chuyện gì phiền lòng? Chỉ cần Mạch Cơ ta có thể hỗ trợ, quả quyết sẽ không cự tuyệt."

Thạch Nham cười cười, cầm nửa chén rượu trong tay một ngụm xử lý, chợt nói: "Ta đến từ cực tây, ta có không ít bằng hữu, cũng không biết tung tích như thế nào. Ta có chút lo lắng an nguy của bọn hắn."

Mạch Cơ ngạc nhiên, trầm mặc thoáng một chút, khua tay nói: "Đều lui ra cho ta!"

Oanh oanh yển yển chợt tiêu tán, trong cung điện rộng rãi, chỉ còn lại có Mạch Cơ cùng Thạch Nham hai người.

"Ta làm như thế nào mới có thể giúp người?" Chờ còn lại hai người, Mạch Cơ nghiêm sắc mặt: "Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định giúp người, người nói đi, ta làm như thế nào giúp người?"

"Nơi này, an toàn đi? Có thể bị người đã quấy rầy hay không?" Thạch Nham chần chờ một chút, hồ nghi buông thần thức ra, chợt con mắt phát sáng: "Có thể ngăn cách linh hồn dò xét?" Hắn không khỏi nhìn về phía những vách tường kia, phát phát hiện thần trí của mình, lại không thể phá tan trở ngại, trừ phi hắn lấy không gian ảo nghĩa mạnh mẽ xuyên thấu.

Trong lòng vừa động, hắn đột nhiên ý thức được chỗ này không đơn giản như vậy, người kiến tạo cung điện này, hẳn là có lai lịch lớn.

"Yên tâm không có người dám quấy rầy. . Chủ nhân nơi này ta nhận thức, là tộc nhân Hải Long Tộc Hải Tộc tạo ra, người có tình huống nào cũng có thể nói với ta." Mạch Cơ gật đầu.

Thạch Nham cười cười, từ trên bàn tiệc đi ra, đi vào trong cung điện hùng vĩ.

Huyền không giới sâu kín lóe sáng, Tử Mầu Liên Không Trộn tử trộn phẳng phát hoa sen bảo tọa, nhất thời hiện ra, từng khối thần tinh óng ánh, xếp đặt chỉnh tề rơi xuống, phân biệt được khảm ở trên tử trận, làm cho tử trận sâu kín lóe sáng, không gian chấn động thoáng cái nhộn nhạo ra.

Mạch Cơ ánh mắt cả kinh, quát khê: "Huynh đệ quả nhiên ra tay bất phàm, loại trận pháp liên hệ này, chính là giá trị liên thành."

Thạch Nham nhẹ gật đầu, sắc mặt dần dần ngưng trọng lên, tay trái duỗi ra thoáng run rẩy một chút, có chút không dám kích phát.

Hắn không biết cách mấy chục năm, mẫu trận trên cổ Lan Tinh có bị mang đi hay không, không biết Cự Nhân Tộc còn có Phí Lan, Lỵ An Na bọn họ, có có thể chạy ra tìm đường sống hay không, hắn có chút sợ hãi, sợ hãi sau khi liên hệ, một chút tin tức không có, sợ nhìn thấy bất hạnh.

"Huynh đệ, người đang do dự cái gì?" Mạch Cơ hiểu kỳ hỏi.

Thạch Nham trong lòng thầm than, sắc mặt dần dần kiên nghị, trong lòng bàn tay từng đạo không gian ánh sáng phát ra, ào ào nhập vào trong tử trận, liền muốn mở ra.

Không gian chấn động mãnh liệt, từ trong tử trận bỗng nhiên lan tràn ra, cung điện rộng rãi âm âm chấn động, tựa như có chút không chịu nổi.

“Thình thịch bùm!” Đột nhiên, cánh cửa kim thiết cực lớn của cung điện, truyền đến tiếng rung động mãnh liệt, một cái thanh âm mềm mại đáng yêu tận xương truyền ra: “Mạch Cơ, người rốt cục ra mặt, tỷ tỷ tới thăm người.”

Mạch Cơ co rụt lại đầu, sắc mặt hơi đổi, vội vàng hét lên: “Chớ vào, ta đang tắm!”

“Không có việc gì không có việc gì, ta thích nhất xem người tắm rửa.”

Oanh!

Cánh cửa cực lớn bị mạnh mẽ đánh phá, ở trong tia sáng sáng lạn, một bóng người thon dài dễ dàng vọt đến.

966. Chương 958

Mạch Cơ sắc mặt biến đổi, nhìn Thạch Nham phóng thích không gian lực, trong mắt hiện ra một tia bức bối. Cau mày, Thạch Nham tạm dừng động tác, tử trận từ trên bay xuống, ở trong cung điện dừng lại, lạnh mắt nhìn người tới.

Đó là một thiếu nữ thoát nhìn tuổi không lớn, chỉ có mười bảy mười tám, trên đầu là hai cái long giác, một thân bì giáp màu đen, da thịt màu cổ đồng, đôi mắt như bảo thạch, lóe sáng không ngừng.

Thiếu nữ thanh âm mềm mại đáng yêu, lời nói cũng ôn nhu, nhưng mà huyết khí trong cơ thể cực kỳ vượng uy, không kém cõi Mạch Cơ chút nào.

“Di!”

Thiếu nữ thở nhẹ một tiếng, nhìn tử trận trong cung điện, con ngươi sáng một chút, cười nhìn về phía Mạch Cơ: “Người lấy không gian truyền tống trận ra làm cái gì? Hi hi, Mạch Cơ, người biến mất mấy chục năm, rốt cục đã đi đâu? Phụ thân người rất khẩn trương, còn để cho Bạo Long Tộc chúng ta giúp đỡ tìm người.”

Bạo Long Tộc?

Thạch Nham kinh ngạc, không khỏi cẩn thận dò xét cô gái kia, âm thầm ngạc nhiên.

Yêu Tộc ở Mã Gia Tinh Vực xem như rất mạnh, Yêu Tộc rất nhiều chi nhánh, nhưng hai chi nhánh cường hãn nhất, chính là Nghiệt Long tộc cùng Bạo Long Tộc, là trụ cột của Yêu tộc

Hai chi Yêu Tộc cường đại nhất là minh hữu, cùng tiến cùng lui, chỉ cần Yêu Tộc cổ águỵ cơ gì, hai chi Yêu Tộc cường đại nhất định sẽ liên thủ giải quyết.

Thiếu nữ hình thể nhỏ nhắn rõ ràng cho thấy biến thành nhân thân, nhưng trong cơ thể nàng năng lượng huyết nhục khổng lồ, lại làm cho Thạch Nham thoáng cái có thể khẳng định thân phận của nàng.

Võ giả chủng tộc khác huyết nhục rất khó đạt tới trình độ cường hãn như bọn họ, cũng chỉ có Yêu Tộc mang thân thể tu luyện làm trụ cột, hơn nữa còn là Yêu Tộc chi nhánh cường hãn, mới có thể đạt tới trình độ như vậy.

“Cổ Mạt, người như thế nào ở Hắc Thủy Tinh?” Mạch Cơ hừ một tiếng, bĩu môi nói: “Còn nữa, đừng nói là người tới đây thăm ta, người lại có chuyện phiền toái gì đây?”

“Chuyện phiền toái?” cổ Mạt cười: “Ta có thể có chuyện phiền toái gì, ta là lo lắng người có chuyện, tới nhìn người một cái. Như thế nào người không chào đón a?”

“Không chào đón!” Mạch Cơ vẻ mặt đau đầu: “Không có việc gì cũng đừng phiền ta, ta thật vất vả mới trở về thư giãn một chút.”

Nói xong, Mạch Cơ phất tay một bộ biểu lộ không kiên nhẫn, ý bảo Cổ Mạt sớm rời đi.

Bạo Long Tộc cổ Mặt tươi cười không giảm, chăm chú đánh giá Thạch Nham, ôn nhu nói: “Tiểu đệ đệ, người và Mạch Cơ có quan hệ gì? Ta sớm nhắc nhở người, Mạch Cơ tên này loạn thất bát tao, đi cùng hần không gặp được chuyện tốt, người hay là sớm phân rõ giới hạn cùng hần đi.”

Thạch Nham nhú mày, sắc mặt lạnh lùng, không có trả lời.

Cổ Mặt hừ lạnh một tiếng, cực kỳ bất mãn với thái độ Thạch Nham, nằng hung hăng trừng Mạch Cơ, đột nhiên quay đầu nhìn một cái, mắt đẹp phát ra một tia bất đắc dĩ, thanh âm càng thêm nhu hòa: “Mạch Cơ, ta tìm người có chuyện trao đổi.”

“Trong chốc lát nói sau.” Mạch Cơ sững sốt một chút, sau đó mới lên tiếng: “Chờ ta và huynh đệ mang chuyện xử lý, lại cùng người nói chuyện. Ta nói trước, người đừng lại đem ta làm khiên đỡ, giúp người gây tai họa.”

“Đừng! Ta thích một tên, gia hỏa rất rầm thú, tên kia hiện tại.. . Rất được cha ta coi trọng, thậm chí ngay cả ta cũng không nhìn trúng.” cổ Mặt ngược lại nói rõ, cũng không ngại Thạch Nham, ôn nhu nói: “Ta không biết hần yêu thích gì, tên kia rất buồn bực, cùng không biết hần nghĩ cái gì. Ta cảm thấy các người đều là nam, hần là dễ dàng câu thông một chút, người hỗ trợ ta tìm hiểu xem rốt cục tên kia có tâm tư gì đi.”

Mạch Cơ ngạc nhiên, không thể tưởng tượng nhìn cổ Mặt, có chút nói lắp bắp: “Người, người có phải nói giỡn hay không đi? Ta chưa từng thấy người như thế này, người thật sự thích hần? Không phải chứ? Bạo Long Tộc Tiểu Bạo nữ, xem nam nhân không ra gì, cũng sẽ động tâm? Hần. . . là Yêu Tộc chúng ta ư?”

“Là Yêu Tộc chúng ta, nhưng mà không phải ở Mã Gia Tinh Vực, mười năm trước mới đến Mã Gia Tinh Vực. Hần bây giờ là Bạo Long Tộc chiến sĩ, cha ta nói hần tiềm lực vô cùng, nói tương lai hần sẽ trở thành ngôi sao mới của Yêu Tộc.” cổ Mặt hơi có vẻ thẹn thùng: “Tên kia rất lạnh khốc, mười năm này cho chinh chiến tứ phương Bạo Long Tộc, đã thắng được tôn trọng của chúng ta, cha ta gần đây đang suy nghĩ, muốn ban cho hần một cái sinh mệnh tinh.”

“Không thể nào?” Mạch Cơ hứng thú: “Phụ thân người ánh mắt phi thường cao, một cái gia hỏa từ bên ngoài đến, có thể làm cho hần coi trọng như vậy, tên kia thật sự lợi hại như vậy?”

“Ừm.” Cổ Mặt nhẹ gật đầu, chần chờ một chút: “Hần hình như là có Minh Tộc huyết mạch, lực lượng cực kỳ quý dị, cũng cực kỳ tà ác đáng sợ. Hần là Yêu Tộc, lại là Yêu Tộc chi nhánh Mã Gia Tinh Vực chúng ta chưa bao giờ thấy qua, hần tên là Quỷ Lão. .v

Thạch Nham âm âm chấn động, trong đầu chấn động ông minh, lại cũng không biết cổ Mặt và Mạch Cơ nói cái gì.

Quỷ Lão! Dĩ nhiên là Quỷ Lão!

Năm đó lúc hần từ Thần Ân Đại Lục rời đi, Quỷ Lão và Phệ Kim Tầm, Yêu Trùng Vương, Thánh Linh Thần đi thu hoạch Yêu Tộc truyền thừa, chợt triệt để mất đi liên lạc với hần.

Sau khi hần trở về, ở Thần Ân Đại Lục đau khổ tìm kiếm, phát hiện ở Thiên Yêu Sơn Mạch có truyền thừa dài, nhưng không thấy dấu vết của bọn Quỷ Lão.

Đã cách nhiều năm, không nghĩ tới ở trong Mã Gia Tinh Vực, hần một lần nữa nghe được tin tức Quỷ Lão, điều này hần làm sao có thể trấn định?

Từ lúc đầu, Quỷ Lão hần là nô bộc thứ nhất hần thu phục được, là thái gia gia hần mang ra từ Ma Vực.

Quỷ Lão lai lịch đặc thù, là Minh giới Thiên Quỷ và hồn chủng Ma giới Lão Long, Thiên Quỷ và Lão Long theo thứ tự là minh yêu cùng ma thú quý dị nhất, hai loại dị vật sinh ra Quỷ Lão.

Hần như thế nào cũng không tưởng tượng được, cách lâu như vậy, hần có thể ở trong Mã Gia Tinh Vực nghe được tin tức Quỷ Lão.

Quỷ Lão . . . Như thế nào nhắc lên quan hệ cùng Mã Gia Tinh Vực Bạo Long Tộc? Lúc trước bọn họ ở Thiên Yêu Sơn Mạch truyền thừa, đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Trước khi hần đến Mã Gia Tinh Vực, đã đi qua nơi nào? Phát sinh qua cái gì?

Thạch Nham vẻ mặt mờ mịt, ngu ngơ, sa vào trong mê hoặc chấn động cực lớn, thật lâu không nói gì.

Mạch Cơ còn đang trao đổi cùng Cô Mạt, chủ yếu là Cô Mạt nói về

Quỷ Lão: “Tên kia rất lợi hại, từ sau khi tới, thường xuyên giao chiến, khát máu hung tàn, thủ đoạn so với Bạo Long Tộc chúng ta còn tàn nhẫn ngoan độc hơn, cha ta cực kỳ coi trọng hắn. Hắn tham gia chiến đấu rất nhiều, uy hiếp kẻ địch tộc ta, hiện tại sắp đột phá đến thập nhị cấp, ta phỏng chừng. . . sẽ không quá xa.”

“Sắp đột phá thập nhị cấp? Cũng chính là thập nhất cấp đỉnh phong, cùng Nguyên Thần đỉnh phong chủng tộc khác không sai biệt lắm, nhưng cổ Mạt ngươi đã ở thập nhị cấp, ngươi còn cần nịnh nọt hắn sao?” Mạch Cơ kinh ngạc.

“Ta đâu không lợi hại.” cổ Mạt không có ý tứ cười cười: “Ta cũng là bởi vì không cam lòng cha ta coi trọng hắn, mới có thể nói lý ra cùng hắn chiến một trận, sau khi bị thua, hắn thiếu chút nữa. . . Thiếu chút nữa giết ta, khi đó ta mới. . . mới phát hiện mị lực của hắn, cũng chỉ có loại nam nhân này mới xứng đôi với ta!”

“A!” Mạch Cơ kinh hãi: “Hắn so với ngươi thấp một cấp, lại có thể thiếu chút nữa giết ngươi? cổ Mạt, những năm này ngươi cũng quá không tiến triển đi?”

“Ngươi cho rằng ngươi lợi hại?” cổ Mạt hừ lạnh: “Coi như là ngươi, cũng bị thua! Nếu không ta há có thể nhớ mãi không quên, Yêu Tộc chúng ta không giống chủng tộc khác, rất ít gặp người có thể vượt cấp khiêu chiến, nhất là còn có thể chiến thắng ta, ở trong Yêu Tộc, hai chi chúng ta cường hãn nhất, hắn có thể làm cho ta thân là Bạo Long Tộc bị thua, cũng có thể làm cho ngươi thảm bại, thậm chí giết chết ngươi!”

Cổ Mạt nói lời này nói chém đinh chặt sắt, một bộ ngữ khí đương nhiên.

Mạch Cơ hiển nhiên không tin, cười lạnh lắc đầu: “Tiểu tộc chi nhánh không biết tên, còn kém một cấp, hắn có thể chiến thắng ta? Buồn cười! Ta xem ngươi là ái mộ người ta, không có sử dụng ra toàn bộ lực lượng mới bị thua, nữ nhân đều là như vậy, sẽ xử trí theo cảm tính!”

“Ngươi?” Cổ Mạt cũng tới chân lửa, lạnh lùng cười rộ lên: “Hắn ngay tại Hắc Thạch Đảo, có muốn đi qua nghiệm chứng một chút hay không? Nếu như ngươi có thể thắng được hắn, ta liền đáp ứng sau này sẽ không tìm ngươi làm phiền, những chuyện vô liêm sỉ ngươi làm trước kia, ta cũng sẽ giúp ngươi giấu diếm.

“Lời ấy thật sao?”

“Thật!”

“Tốt!”

-

Mạch Cơ đột nhiên tinh thần tỉnh táo, bóp tay răng rắc, nhe răng nhếch miệng nở nụ cười: “Ngươi nắm cán dao, thường thường uy hiếp ta, lão tử đã sớm khó chịu. Hắc hắc, giáo huấn người người ái mộ một chút, làm cho ngươi biết lão tử lợi hại.”

Mạch Cơ bỗng nhiên đứng lên, hào hứng bùng bùng muốn đi ra, chợt nhớ tới cái gì, không có ý tứ nhìn hướng Thạch Nham, nói: “Huynh đệ, ngươi ở lại chỗ này, ta một lát sẽ trở lại. Yên tâm, nơi này sẽ không còn có người quấy rầy ngươi, trong chốc lát ta sẽ an bài tốt.”

Bạo Long Tộc cổ Mạt, ngược lại không có quá để ý Thạch Nham.

Ở trong mắt cổ Mạt, Thạch Nham chỉ có Nguyên Thần nhị trọng thiên cảnh giới, hiển nhiên không đáng coi trọng, Bạo Long Tộc thường để mắt cao hơn đầu.

“Ta và ngươi cùng đi.” Ở trong sự kinh ngạc khó hiểu của Mạch Cơ, Cổ Mạt, Thạch Nham đưa tay mang tử trận bỏ vào huyền không giới, yên lặng theo tới, lạnh nhạt nói: “Ta cũng muốn biết một chút về hắn.”

“Tiểu tử, trong chốc lát ngươi cách xa một chút, hắn cực kỳ cường hãn, ra tay chưa bao giờ cố kỵ người khác chết sống. Nhìn ở phân thượng ngươi là bằng hữu Mạch Cơ, ta tốt bụng nhắc nhở ngươi một câu, cũng không nên tự tìm đường chết!” cổ Mạt cau mày, tốt bụng nói.

Thạch Nham hờ hững gật đầu.

“Mạch Cơ, bằng hữu này của người cảnh giới không cao nha, người như thế nào nhận ra?” cổ Mạt cũng không bận tâm Thạch Nham cảm thụ, tùy tiện nói với Mạch CỐTị “-Người đợi tí nữa cũng cẩn thận một chút, đừng thật sự chọc giận hắn, bằng không ta cũng không ngăn được. Hắn. . . hắn căn bản không nghe ta, giống như ai đều không nghe, có đôi khi ngay cả cha ta phân phó, hắn cũng chống lại. người này vô cùng cuồng ngạo, nhưng màV .. Ta thật sự thích.”

Cổ Mạt vẽ mặt mê trai, phẳng phất hăm sâu tình hải không thể tự kèm chế.

967. Chương 959

Hắc Thạch Đảo nam bộ, một chiếc chiến hạm hình phi điều thả neo

Chiến hạm thân dài hơn hai ngàn mét, phẳng phất một phi điều phủ phục trên mặt đất, đường cong hình giọt nước, hai cánh rộng lớn, chiến hạm từ cốt tủy rèn luyện mà thành, trắng như ngọc thạch, lưu động vàng sáng róc rách, phẳng phất có nước chảy chất chứa bên trong.

Ở trên chiến hạm, ngồi ngay ngắn những tên cường giả Yêu Tộc biến hóa thành nhân hình, bộ dáng thiên kì bách quái, có đầu dài sừng cong, có đuôi dài, có răng nanh dày đặc.

Mặc dù biến hóa thành nhân hình, nhưng dấu hiệu đặc thù của bốn tộc vẫn giữ lại, nguyên một đám khí huyết vương uy, ánh mắt hung lệ.

Ở đầu chiến hạm phi điều, một thanh niên mặc áo dài nâu đen, thần thái lạnh lùng hờ hững ngồi như bàn thạch, trên kia áo nâu đen thêu phù văn quỷ dị, như là một mảnh giun du động, một đầu tóc dài đón gió bay múa, phẳng phất bầy rần vũ điệu, làm cho hắn tăng thêm vài phần hung ác tà dị.

Đường cong trên mặt thanh niên phẳng phất từ đá cẩm thạch điêu khắc mà thành, góc cạnh rõ ràng, một con ngươi huyết hồng, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Mấy trăm tên võ giả Yêu Tộc ở phía sau hắn, lấy hắn làm đầu, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy kính sợ, phát ra sùng bái từ trong lòng.

Trong Yêu Tộc, không thiếu thanh niênBạo Long Tộc tài tuấn, thân thể lực lượng cực kỳ kinh người, lại dễ bảo như vậy.

Thanh niên lạnh lùng lặng yên ngồi, con mắt khế híp lại, ánh mắt không có tiêu điểm nhìn thẳng phía trước, suy nghĩ xuất thần, không biết đang nghĩ cái gì.

“Chính là hắn!” cổ Mạt đột nhiên ngừng lại, ở trong rừng rậm phía xa chỉ phía trước, mắt đẹp sáng lập lòe, nhỏ giọng thầm nói: “Như thế nào? Có phải là rất có hương vị nam nhân?”

,

Mạch Cơ nhíu mày, hừ lạnh một tiếng “Gia hỏa rằm thúi!”

Cổ Mạt ôn nhu cười nhẹ, ngữ khí buông lỏng nói: “Yêu Tộc chiến đấu có thể không có bất kỳ nguyên do, luận bàn không cần nói nhảm nhiều, người hiện tại có tñ đi qua.”

“Ta thật muốn nhìn một chút.” Mạch Cơ cười hắc hắc, thân thể phẳng phất hóa thành lợi kiếm, từ trong rừng rậm bỗng nhiên nhanh bắn ra, một cỗ không gian chấn động, từ trong cánh tay hắn bắt đầu khởi động.

Những cây cổ thụ cực lớn ào ào nổ vỡ, mảnh gỗ vụn, mảnh đá bay tán loạn, không chịu nổi dư âm năng lượng điên cuồng của hắn.

Phía dưới Mạch Cơ, một cái khe sâu không thấy đáy, ở lúc hắn trùng kích xuất hiện, phẳng phất bị lợi khí chém vào, khủng bố làm cho người ta sợ hãi.

Thạch Nham đình trệ không động, kinh ngạc nhìn về phía gương mặt quen thuộc lại lạ lẫm phía xa, tâm tình phức tạp, cũng không biết nên nói cái gì.

Mấy chục năm không gặp, đồng bọn ngày xưa thành Yêu Tộc chiến sĩ cường hãn, một thân lực lượng khủng bố như vậy, năng lượng huyết nhục tinh khí chất chứa, thậm chí có thể dễ dàng mang Hắc Thạch Đảo quấy thành phần vụn, dựa theo lực lượng để đánh giá, Quỷ Lão có thể so với Nguyên Thần cảnh đỉnh phong hơn nữa có khiêu chiến cường giả Yêu Tộc thập nhị cấp.

Cái này có nghĩa Quỷ Lão cùng hãn chiến một trận, cũng sẽ không rơi xuống hạ phong.

Ngắn ngủn mấy chục năm thời gian, tốc độ Quỷ Lão phát triển lại không kém hãn chút nào, như vậy cũng đủ biết những năm này hãn tao ngộ bao nhiêu đau kho, không biết đã trải qua bao nhiêu lần huyết chiến, mới đạt tới trình độ cường hãn giờ này ngày này.

Ánh mắt hãn co rút lại, tinh tế dò xét Yêu Tộc tộc nhân sau lưng Quỷ Lão, không buông tha bất kỳ một người nào.

Nhưng hãn chán nản phát hiện, ngoại trừ Quỷ Lão ra, những tộc nhân Yêu Tộc kia không có ai là người quen.

Yêu Trùng Vương cùng Phệ Kim Tàn, Thánh Linh Thần, không có đi cùng Quỷ Lão, trái tim hãn lập tức trầm xuống, trên mặt phát ra một tia ưu phiền.

Chiến hạm phi điều, Quỷ Lão lạnh lùng ngồi ngay ngắn con người hiện lên một tia hung lệ, nhìn xem Mạch Cơ cuồng bạo mà đến, đột nhiên đứng lên.

Cánh tay phẳng phát từ sắt thép mà thành, nhất thời tuôn ra năng lượng cương mãnh bá đạo chảy, phẳng phát có vô số núi lửa âm âm bộc phát, khí huyết vượng uy làm cho người ta khó có thể tưởng tượng!

Oanh

Một quyền đánh ra, tựa như nát bấy trời xanh, cả Hắc Thạch Đảo truyền đến tiếng nổ chấn thiên động địa, đảo oanh đùng đùng rung động lắc lư không ngớt.

Hãn một quyền kia, phẳng phát mang thiên địa khóa chết, nắm tay không ngừng mà trường lớn, như dây núi làm bằng sắt thép, làm cho không khí truyền đến tiếng nổ mạnh chói tai, làm cho tinh thần, nhật nguyệt ánh sáng âm đạm theo.

Ở trong mắt Thạch Nham, cổ Mạt, thiên địa không còn, tựa như chỉ còn nắm tay kia, nắm tay giống như làm không gian nứt ra, tràn ngập khắp môi ngõ ngách, tràn ngập ở thức hải nhân tâm, làm cho linh hồn người ta đều truyền đến đau đớn mãnh liệt.

Thạch Nham linh hồn dần tê run lên bần bật, đáy mắt hiện ra một tia hoảng sợ.

Hãn vạn lần không ngờ lực lượng Quỷ Lão đạt đến trình độ như thế!

Thân thể tập trung không gian, tất cả lực lượng biến hóa, trong một cái quyền ẩn có mấy vạn sợi tơ lực lượng ngưng luyện mà thành, lực lượng mơ hồ cuồng bạo đến cực hạn, đây là người có trình độ lực lượng thân thể cực kỳ tinh diệu, mới có thể làm được.

Coi như là hãn, sợ là cũng không thể mang lực lượng thân thể diễn biến đến trình độ mạnh mẽ như thế.

Bạo!

Mấy ngàn vạn tia sáng bắn nhanh, như long xà chạy khắp hư không, mang thân thể Mạch Cơ đột tiến bỗng nhiên ngăn chặn.

Quyền ẩn phẳng phát quang cầu kỳ quang hội tụ, trực tiếp nổ ra ở trước ngực Mạch Cơ.

Ở trong tiếng nổ long trời lở đất khủng bố, Mạch Cơ thân thể trầm xuống, phút chốc rơi xuống dưới đất.

Ken két ken két!

Một cái động khủng bố đường kính ngàn mét, ở một sát na thân thể Mạch-Cơ rơi xuống, bỗng nhiên lẳng không hiện ra, xâm nhập vào sâu trong lòng đất.

Hắc Thạch Đảo to như vậy chấn động lên, như là đã xảy ra động đất, rất nhiều tòa nhà rộng rãi cứng như sắt đá lung lay sắp đổ, rất nhiều võ giả các tộc, kinh hoảng lên tiếng, ào ào hướng phía bên này vọt tới, muốn nhìn xem đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Chiến hạm phi điều, Quỷ Lão sắc mặt lãnh khốc, một thân khí tức hung lệ, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng lạnh lẽo thấu xương, phảng phất một thanh hàn kiếm ra khỏi vỏ.

Hắn như là chưa từng động dậy, chỉ có nắm tay cánh tay truyền đến tiếng ong ong, đó là thanh âm cốt cách huyết nhục cánh tay giao thoa, là biểu hiện thân thể lực lượng thôi phát đến mức tận cùng.

Mạch Cơ thân thể ở trong động, xung quanh thỉnh thoảng truyền đến tiếng nước ồ ồ, phảng phất Hắc Thạch Đảo bị đục thủng.

Hắn tựa như nhất thời không có kịp phản ứng, cũng như là bị đánh cho choáng váng, không có lập tức từ trong huyết động thoát ra, ở bên trong kinh ngạc ngẩn đầu nhìn hướng Quỷ Lão, vẻ mặt kinh ngạc.

Cổ Mạt bàn tay non mềm nhỏ bé nắm lại, mắt đẹp thần thái phi dương, dị sắc nhìn hướng Quỷ Lão, cười dịu dàng hưng phấn thấp giọng hô: “Thế nào? So với Mạch Cơ tên kia bá đạo hơn đi?”

Thạch Nham vô ý thức nhẹ gật đầu.

“Người trốn xa một chút, trong chốc lát Mạch Cơ nổi giận, chiến đấu sẽ không thể khống chế. Bọn họ có thể mang chiến trường gần đến nơi này, lấy cảnh giới của người, sợ là ăn không tiêu.” cổ Mạt thấy hắn đồng ý, tốt bụng nhắc nhở: “Nhân loại các người có được linh hồn đàn tể, nhưng thân thể yếu, không sử dụng áo nghĩa và năng lượng đàn tể, không chịu được dư âm lực lượng bá đạo. Ta khuyên người sớm rời xa một chút, người cũng không phải là ta, không có khí lực lớn như Bạo Long Tộc.”

Thạch Nham nhíu mày, cúi đầu liếc nàng, lạnh nhạt nói: “Không sao, ta muốn nhìn rõ một chút.”

Hắn sờ dĩ cùng tới, không có lập tức gặp Quỷ Lão, chính là muốn nhìn một chút bây giờ thực lực Quỷ Lão rốt cuộc đạt đến tình trạng nào, hắn tự nhiên sẽ không thối lui.

Cổ Mạt mắt đẹp hiện ra một vòng khinh thường, thấp giọng hừ hừ, không kiên nhẫn nói: “Được rồi, ta sẽ che chở người, miễn cho Mạch Cơ trách ta không đủ nghĩa khí.”

Thạch Nham cười nhạt một tiếng, không nói thêm gì.

Phần đông võ giả các tộc trên Hắc Thạch Đảo, từ các phương hướng tụ tập tới, Yêu Tộc, Ma Tộc, Hải Tộc cùng Nhân Tộc đều có.

Đủ loại cường giả, có cưới chiến xa đẹp đẻ quý giá, có lơ lửng hư không, trẻ có già có, có trưởng giả tuổi già sức yếu, cũng có nữ tử thân thể thuần khiết, đều là hào hứng bừng bừng.

“Quỷ Lão! Bạo Long Tộc Quỷ Lão!”

“Hắn giao chiến cùng với ai? Quỷ Lão chính là một nhân vật, mười ba năm trước đây đột nhiên xuất hiện ở chúng ta bên này, ở trong lãnh địa Yêu Tộc tàn nhẫn giết không ít người, hút huyết nhục cường đại chính mình, thủ đoạn tàn nhẫn hung ác cực kỳ. Bạo Long Tộc chiến sĩ xuất động vài cái tiểu đội, tâm tư lao lực cũng không thể đem hắn giết chết, cuối cùng vẫn là tộc trưởng Bạo Long Tộc gặp hắn, sau đó không biết nói chuyện với nhau như thế nào, liền đem hắn thu vào dưới trướng Bạo Long Tộc, thành một thanh lợi kiếm khát máu của Bạo Long Tộc, vì Bạo Long Tộc chinh chiến tứ phương.”

“Ừm, nghe nói người này không phải Yêu Tộc Mã Gia Tinh Vực, là Yêu Tộc hồn huyết, Cực kỳ tà ác.”

” Bạo Long Tộc thật đúng là may mắn, lại chiêu mộ được một người hung ác như vậy. Ta nghe nói Nghiệt Long tộc tộc trưởng, cũng có lòng chiêu mộ hắn đâu, nói tương lai hắn sẽ là một trong những lãnh tụ của Yêu Tộc.”

“Thật sự là chói mắt gia hỏa.”

Tộc nhân các tộc hội tụ tới, đều sống ở xung quanh tinh vực, nghe qua sự tích của Quỷ Lão, nguyên một đám sách sách xưng kỳ, tán thưởng không thôi.

Trong mắt bọn hần, Quỷ Lão chính là một người khó lường, tiềm lực vô cùng, thủ đoạn tàn nhẫn hung tàn, thành huyết kiếm sắc bén nhất của Bạo Long Tộc, làm cho rất nhiều kẻ địch Bạo Long Tộc nghe tin đã sợ mất mật.

Lúc bọn họ chạy tới, Mạch Cơ đang ở trong huyết động, ngược lại không có nhìn thấy Mạch Cơ, không biết người cùng Quỷ Lão giao phong, chính là Mạch Cơ Nghiệt Long tộc tiếng xấu lan xa.

Ào ào!_____,

Một con thủy long gầm đen từ trong huyết động phóng lên trời, ở trên Hắc Thạch Đảo dừng một chút, đột nhiên hướng phía Quỷ Lão bay tới.

Thân thể Mạch Cơ ở trong thủy long dần dần trở nên rõ ràng, khuôn mặt âm trầm như nước, tựa như thật sự thay đổi tinh thần, nghiêm túc cùng Quỷ Lão đánh một trận.

“Mạch Cơ! Là Nghiệt Long Mạch Cơ!”

“Dĩ nhiên là Mạch Cơ!”

“Nghiệt Long tộc Mạch Cơ ương ngạnh cuồng vọng!”

“Tốt một hồi đại chiến!”

Mọi người nhận ra Mạch Cơ, nguyên một đám nhiệt huyết sôi trào, biết rõ sẽ chứng kiến một hồi chiến đấu cực kỳ ngoạn mục, ào ào hưng phấn kêu lên.

“Mạch Cơ nghiêm túc rồi.” cổ Mạt thần sắc cũng túc mục, mắt đẹp nhìn phía trước thật sâu, nhẹ giọng thì thào tự nói: “Rất cực có thể biết rõ thực lực chân chính của ngươi, Mạch Cơ so với ta mạnh hơn, thật chờ mong, không biết ngươi có thể chiến thắng hần hay không...”

Thạch Nham kinh ngạc, liếc qua cổ Mạt, vẻ mặt như nghĩ tới cái gì.

Yêu Tộc tôn trọng cường giả, Yêu Tộc nữ tính yêu thích nam tính, cùng lực lượng thực lực đối phương tương quan mật thiết, nhìn bộ dáng Cổ Mạt xem ra là thật sự động tình với Quỷ Lão, cũng không phải mục đích gì khác.

968. Chương 960

Mạch Cơ từ trong động dữ dội lao tới, thân thể ẩn nấp ở trong thủy long màu đen, khí thể như cầu vồng, mang theo lực vạn quân, hung hăng áp bách hướng Quỷ Lão. Rầm!

Thủy long màu đen tối lui trên hư không, hơi nước nồng đặc nhộn nhạo ra, mang năng lượng thiên địa khu vực xung quanh co rút lại.

Hắc Thạch Đảo thiên địa năng lượng, ở một sát na phẳng phất bị rút sạch, làm cho linh hồn toàn bộ võ giả run lên bần bật, có người ý thức và đàn tế hăm sâu. Yào một lốc xoáy khủng bố không biết tên, cũng có người thần thể không thể khống chế, không tự chủ được bị lôi kéo về phía thủy long màu đen.

Chúng tộc tu luyện thân thể, vận dụng thiên địa lực lượng đạt đến tuyệt hảo, có thể dễ dàng tụ tập thiên địa năng lượng, dung nhập huyết nhục hài cốt.

Mạch Cơ thân là tộc nhân Nghiệt Long tộc, cả đời đều ma luyện thân thể, hấp thu và khống chế lực lượng của hần đã đạt đến một cái tình trạng cực kỳ cao thâm tinh diệu.

Quỷ Lão thần thái lạnh lùng, nhìn Mạch Cơ mang năng lượng Hắc Thạch Đảo rút sạch, có chút nhíu mày, ánh mắt cũng rất cực ngưng trọng lên.

Mạch Cơ tuyệt đối là kinh địch có thể chiến một trận.

Hắn không biết lai lịch Mạch Cơ, cũng không có hứng thú biết, càng thêm không biết Mạch Cơ vì sao nổi điên đến chiến hắn.

Nhưng Quỷ Lão hôm nay đã là đội trưởng một mũi chiến đội Bạo Long Tộc, dưới trướng có mấy trăm tên cường giả Yêu Tộc khát máu tàn bạo, toàn bộ đều thật lòng thần phục đối với hắn.

Hắn có thể đạt được ủng hộ như thế, là vì mỗi một trận chiến hắn đều chưa từng từ bỏ, không úy kỵ bất kỳ lực lượng cường giả nào, coi như là đối mặt người cảnh giới cao hơn hắn, cũng dám chính diện giao phong.

Hắn tuyệt không bị mất mặt với thủ hạ ở dưới trướng.

Bởi vậy, Quỷ Lão không chút do dự, sắc mặt trầm xuống như là cũng động chân hỏa.

Ngạo!

Một tiếng gào sắc bén đâm rách trời xanh, Quỷ Lão nhất thời từ phi điều chiến hạm lẳng không lướt động, như duệ khí không gì không phá được, bắn nhanh về phía cự long màu đen.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ long trời lở đất, vang vọng ở khắp ngõ ngách Hắc Thạch Đảo, chấn cho rất nhiều người cảnh giới thấp kém hai chân phát run, linh hồn run rẩy bất an.

Vô số lực lượng dư âm đẹp mắt như là pháo hoa, từ hư không vấy xuống, kích xạ bốn phương tám hướng. Mỗi một sợi lực lượng dư âm rơi xuống đất, Hắc Thạch Đảo liền sẽ thêm ra một huyết động sâu không thấy đáy, chạy thẳng vào sâu trong hải đảo, làm cho nước sôi trào, toát ra từng đạo hắc sắc thủy tiễn.

Hắc Thạch Đảo phút chốc trở nên thiên sang bách khổng, bị dư âm lực lượng của hai người đánh ra mấy ngàn huyết động, rất nhiều cổ mộc bị đánh nát thành gỗ vụn, loạn thạch nổ tung, có lực lượng dư âm kéo ra khe rãnh dài mấy ngàn thước.

Phần đông người vây xem thần sắc hoảng sợ, không tự kìm hãm được thi triển lực lượng áo nghĩa, quanh thân che phủ hào quang mọi màu sắc, mang thân thể che chở.

Cổ Mạt cũng bỗng biến sắc, thềm mắng một tiếng đáng chết đôi mắt sáng rọi chột lóe, dương tay bọc hướng Thạch Nham.

Màn hào quang mặc lực sắc từ lực lượng thuần túy tạo thành, phẳng phất cái bát to, mang thân thể Thạch Nham toàn bộ chụp lại, ngăn cách toàn bộ năng lượng dư âm trùng kích.

Thạch Nham kinh ngạc nhìn nàng một cái, âm thầm gật đầu.

Xem ra Cổ Mạt cùng Mạch Cơ quan hệ đích xác không cạn, nàng xem ở mặt mũi Mạch Cơ, còn có nhân hạ trợ giúp mình, làm cho mình không bị xâm hại, cái này nói rõ Cổ Mạt rất cho Mạch Cơ mặt mũi, không giống biểu hiện tùy ý lúc trước.

Màn hào quang do từng sợi năng lượng lực sắc đan vào, không có khe hở, trong đó chất chứa năng lượng khí tức cực kỳ nồng đậm, làm cho thần thức Thạch Nham thả ra cũng như hãm sâu vũng bùn, cả âm thanh cũng không nghe được.

Mạch Cơ và thân ảnh Quỷ Lão, ở trên hư không không ngừng mà giao thủ, làm cho Hắc Thạch Đảo thành một bữa tiệc pháo hoa.

Mạch Cơ cũng không phải là người lỗ mãng, lúc hắn đang cùng Quỷ Lão giao phong, hữu ý vô ý đem chiến trường dần dần rời xa Hắc Thạch Đảo, tới gần nam bộ hải vực.

Không bao lâu, Mạch Cơ cùng Quỷ Lão hai người đã thoát ly Hắc Thạch Đảo, ở trong hải dương vô cùng vô tận chìm nổi nhấp nhô, hai người thủy chung không có biến hóa yêu thân, một mực lấy hình người kịch chiến, như là hai cái chiến xa cương mãnh nhất va chạm cuồng bạo, khiến cho nước biển sôi trào, nhắc lên từng đạo sóng biển mấy ngàn mét.

“Mạch Cơ có tiến bộ.” cổ Mạt âm thầm gật đầu, lặng yên nhìn thoáng qua Thạch Nham bên cạnh, “Hắn trước kia tu luyện không chăm chú, tham hoa háo sắc, quấy rối bốn phía. Không nghĩ tới cách mấy chục

năm, vận dụng lực lượng của hắn đạt tới trình độ tinh diệu như thế. ừm, có phải là gần đây hắn đều bế quan tu luyện không?”

Thạch Nham sững sốt một chút, chợt cười cười lạnh nhạt, không có giải thích.

Chỉ có hắn biết lực lượng Mạch Cơ tăng trưởng, cũng không phải bởi vì khổ tu, mà là linh hồn bị luyện hồn dịch triệt để tinh lọc, làm cho cảm giác của hắn đối với lực lượng đạt tới tình trạng hoàn toàn mới.

“Có lẽ không thể ảnh hưởng đến chúng ta.” cổ Mạt cân nhắc một chút, há miệng khẽ hấp.

Màn hào quang bao trùm quanh thân Thạch Nham, hóa thành một dòng nước, ở trong môi đỏ của cổ Mạt biến mất, đôi mắt cổ Mạt có chút sáng ngời, chợt đột nhiên bay nhanh, rất nhanh đi tới bãi biển nam bộ

Cổ Mạt hít sâu một hơi, uốn bộ ngực sữa ngạo nghễ lên rung động, cắn hàm răng, trừng mắt nhìn Mạch Cơ, “Hắn rốt cuộc là ai?”

Duy Đặc cũng nhìn về phía Mạch Cơ.

“Ta cũng không rõ lắm.” Dưới sự tập trung của mọi người, Mạch Cơ cười khở lắc đầu, “Ta ở trong không gian kẻ hở ngẫu nhiên gặp hắn, hắn đã cứu ta hai lần, cái tên này ... rất đáng sợ, lai lịch có chút thần bí, giống như cùng Huyết Ma có chút sâu xa.”

“Huyết Ma?” cổ Mạt, Duy Đặc bốn người đứng thẳng nhưng biến sắc, trong lòng bỗng trầm xuống, càng cảm thấy chuyện có chút khó giải quyết.

Phụ cận tinh vực có các đại chủng tộc, Yêu Tộc, Ma Tộc, Băng Tộc đều hoạt động xung quanh tinh vực, Bạo Long Tộc cùng Nghiệt Long tộc chính là chủng tộc Yêu Tộc chí cường, nhưng Huyết Ma là Ma Tộc cự kiêu ma đầu, thân phận cùng lực lượng tuyệt không kém cõi tộc trưởng Bạo Long Tộc, Nghiệt Long Tộc, quan hệ cá nhân cùng hai tộc vẫn vô cùng tốt.

Huyết Ma chính là Đại Tôn Ma Tộc, ở Mã Gia Tinh Vực thanh danh hiển hách, lại là nổi danh có thù tất báo, cực kỳ bao che khuyết điểm.

Nghe nói Thạch Nham cùng Huyết Ma có sâu xa, Cổ Mạt bức bội muốn chết, vo ý thức nắm tay, trầm mặt nói “Thật sự là phiền toái!”

“Coi như là Huyết Ma, cũng không có quyền lợi làm cho đại nhân thoát ly Bạo Long Tộc!” Duy Đặc cắn răng, nóng nảy ồn ào, “Đại nhân tương lai chắc chắn sẽ là một trong thủ lĩnh Yêu Tộc, đại nhân có được Bạo Long Ẩn, liền là cường giả Bạo Long Tộc chúng ta, tiểu tử kia có tư cách gì làm cho đại nhân thần phục?”

Cổ Mạt đồng ý nhẹ gật đầu, ngữ khí kiên định: “Không tệ! Huyết Ma cũng không có cái quyền lợi này!”

Mạch Cơ sửng sốt một chút, sắc mặt cổ quái nhìn hướng hai người, “Không phải huynh đệ ta làm cho hắn thần phục, là hắn chủ động đi? Chính hắn yêu cầu thoát ly Bạo Long Tộc các người, hơn nữa nói sớm có ước định, ta nghĩ các người hắn là tự mình nói rõ ràng cùng thúc bá.”

“... Cái này.” Duy Đặc sắc mặt cứng đờ, sửng sờ ở đằng kia không đáp lời.

Cổ Mạt chần chờ một chút, rút cục trong tay cầm một khối Âm Thạch rút ra, hít sâu một hơi, bắt buộc chính mình trầm tĩnh lại, bắt đầu liên lạc cùng phụ thân nàng.

Mạch Cơ và Duy Đặc đều thật cẩn thận nhìn hướng nàng, thần thái kính sợ, hơn nữa chủ động lui về phía sau một chút khoảng cách, dùng cái này để diễn tả tôn kính.

Nhưng ánh mắt hai người, lại thủy chung không rời cổ Mạt, chăm chú tường tận xem xét biểu lộ cổ Mạt, muốn biết Bạo Long Tộc tộc trưởng, sẽ cho ra chỉ thị như thế nào.

971. Chương 963

Ở trong hắc sắc hải dương. Trong một cái màn hào quang cực lớn từ tinh thần năng lượng ngưng luyện mà thành, Thạch Nham và Quỷ Lão biến thành hình người mặt đối mặt ngồi ngay ngắn, Quỷ Lão có chút cúi thấp đầu, thanh âm âm hàn trầm thấp, chậm rãi giảng thuật kinh nghiệm những năm này.

Năm đó ở Thần Ân Đại Lục, hắn và Yêu Trùng Vương, Thánh Linh Thần, Phệ Kim Tầm và Thạch Nham phân biệt, đến Vô Tận Hải Thương Khung Hải Vực Thiên Yêu Sơn Mạch, tìm được Yêu Tộc thần bí truyền thừa trong đó, ở đng trong yêu trận tránh thoát bức tường không gian, đi thẳng tới Mã Gia Tinh Vực Âm Ảnh Quỷ Ngục.

Ám Ảnh Quỷ Ngục là khu vực kỳ lạ hỗn loạn nhất Mã Gia Tinh Vực, nghe nói chính là đầu mối then chốt từ Mã Gia Tinh Vực liên thông những tinh vực không gian khác, có rất nhiều không gian thông đạo.

Bọn họ từ một không gian thông đạo trong đó hàng lâm Ám Ảnh Quỷ Ngục.

Ám Ảnh Quỷ Ngục từ rất nhiều chủng tộc Mã Gia Tinh Vực nguyên thủy nhất hình thành, về sau cũng đúc kết không ít chủng tộc những tinh vực khác, đại đa số đều là từ những không gian thông đạo kia đến, Ám Ảnh Quỷ Ngục sản vật phong phú, có rất nhiều tài liệu cực kỳ hiếm thấy ở cả Mã Gia Tinh Vực.

Võ giả tranh giành, là tranh giành thiên địa năng lượng tài nguyên, Ám Ảnh Quỷ Ngục sản vật phong phú, làm cho chỗ ấy vĩnh viễn chiến loạn không ngừng.

Quỷ Lão một chuyển bốn tồn tại kỳ lạ, ở Ám Ảnh Quỷ Ngục sinh tồn gian nan, thống khổ giãy dụa sống còn, lần lượt trong khi giao chiến, Yêu Trùng Vương, Thánh Linh Thần, Phệ Kim Tầm lần lượt vân diệt, hồn phi phách tán, chỉ có Quỷ Lão may mắn còn tồn tại đến nay.

Hắn cuối cùng thoát ly Ám Ảnh Quỷ Ngục, đi tới khu vực Yêu Tộc, ở Yêu Long Tinh bộc lộ tài năng.

Yêu Long Tinh chính là chủ tinh Yêu Tộc ở Mã Gia Tinh Vực, tộc nhân Bạo Long Tộc cùng Nghiệt Long tộc, đều sinh hoạt tại Yêu Long Tinh cực đại, vô số Yêu Tộc cường đại, đều khổ tu ở Yêu Long Tinh, Quỷ Lão đến, từng tại Yêu Long Tinh nhắc lên một phen tinh phong huyết vũ.

Cuối cùng tộc trưởng Bạo Long Tộc cổ Đặc lấy ánh mắt trác tuyệt coi trọng Quỷ Lão, làm cho Quỷ Lão thành chiến tướng Bạo Long Tộc, vì Bạo Long Tộc chinh phạt tứ phương.

Cổ Đặc năm đó cùng Quỷ Lão có ước định, nguyện ý một ngày kia vì Quỷ Lão báo thù, trợ giúp hắn xâm lấn Ám Ảnh Quỷ Ngục, mang thế lực năm đó sát hại Yêu Trùng Vương, Thánh Linh Thần, Phệ Kim Tầm ở Ám Ảnh Quỷ Ngục nhổ tận gốc.

Điều kiện chính là Quỷ Lão gia nhập Bạo Long Tộc.

Quỷ Lão một lòng báo thù, đáp ứng cổ Đặc điều kiện, mười năm đông chinh tây chiến, vì Bạo Long Tộc lập được công lao hiển hách, dần dần được cả Bạo Long Tộc tán thành, hơn nữa vinh quang lấy được một khối Bạo Long Ấn đại biểu thân phận Bạo Long Tộc quyền quý.

Lần này hắn đến Hắc Thủy Tinh, chính là vì Bạo Long Tộc diệt trừ dị tộc, muốn tiêu diệt một cái Hải Tộc chi nhánh, nguyên nhân là Hải Tộc chi nhánh giao dịch cùng Bạo Long Tộc đã vi phạm hiệp ước vốn có.

Yêu Trùng Vương, Thánh Linh Thần, Phệ Kim Tầm lại ào ào vân diệt, Thạch Nham ánh mắt hoảng hốt, đáy lòng phát ra bi thương mãnh liệt, hàm răng cắn vang lên “ken két”, sắc mặt dần dần dữ tợn.

Từng cảnh tượng ở trong đầu hắn xẹt qua, gặp mặt Yêu Trùng Vương, làm bạn với Thánh Linh Thần, Phệ Kim Tầm nhiều năm, các loại chuyện cũ đột nhiên trở nên rõ ràng, ở sâu trong tâm linh hắn lái đi không được...

Nghe được đồng bạn ngày xưa bỏ mình, dây thần kinh nào đó của Thạch Nham bị đụng vào, con người lạnh như băng như đao.

Tin tức này làm cho hắn đối với chính mình càng có thêm nhận thức thanh tỉnh, nơi này là Mã Gia Tinh Vực, có vô số cường giả, hắn cũng không phải là người hung hãn nhất.

Ở chỗ này, hắn tạm thời không có lực lượng bảo hộ người mình.

Nội tâm của hắn cuồng hô, Bá~Tử Ma Huyết phảng phát đều hùng hực bốc cháy lên, con mắt đỏ hồng, phảng phát mãnh thú bị chọc giận, trở nên có chút điên cuồng.

“Ta sẽ vì bọn họ báo thù!” Thạch Nham từng chữ một nói.

Quỷ Lão trùng trùng gật đầu.

“Chủ nhân, ở Ám Ảnh Quỷ Ngục trong, ta đã thấy nữ nhân của chủ nhân. Năm đó ta sở dĩ có thể từ Ám Ảnh Quỷ Ngục thoát thân, cũng là bởi vì nữ nhân của chủ nhân trợ giúp.” Quỷ Lão chần chờ trong chốc lát, ánh mắt u lãnh, có chút cúi thấp đầu, nói: “Nàng ở Ám Ảnh Quỷ Ngục thành một cỗ thế lực, tay cầm trọng binh, đã xông ra danh hào của mình.”

Thạch Nham con người co rụt lại, “Nữ nhân của ta?”

“Là Hạ tiêu thư.” Quỷ Lão thấp giọng giải thích.

Thạch Nham thần thể chấn động mạnh một cái.

Quỷ Lão cúi đầu không nói, lẳng lặng nhìn hắn, chờ hắn tiêu hóa tin tức này.

Lại Hạ Tâm Nghiên!

Lại là phân đông ký ức dưng mãnh tiên vào trong lòng, làm cho Thạch Nham trong lòng khổ tâm khó hiểu, cái tư vị gì đều có.

Đã cách nhiều năm, hắn lần nữa nghe được tin tức của nàng, lại không nghĩ tới nàng thành một phương thế lực ở Âm Ảnh Quỷ Ngục, hơn nữa còn giúp trợ Quỷ Lão thoát ly Âm Ảnh Quỷ Ngục, từng màn ký ức hoặc là chua xót hoặc là ngọt ngào, ở trong tâm hải hắn không ngừng hiện lên, làm cho thần sắc hắn có chút hạ.

Hờ hững ngồi ngay ngắn hồi lâu, Thạch Nham hít sâu một hơi, sắc mặt dần dần trở nên kiên định ngoan lệ, “Người tạm thời không nên thoát ly Bạo Long Tộc, người có thiên địa của người, Bạo Long Tộc có thể làm cho người phát triển nhanh chóng, chờ có một ngày người đạt tới một cái cấp độ mới, người sẽ là đứng đầu Yêu Tộc!”

Quỷ Lão sững sờ nhìn hướng hắn.

“Chúng ta sẽ sống vai ở Mã Gia Tinh Vực tác chiến, nhưng không cần phải thời khắc làm bạn, người đi theo ta không thể tốt hơn so với hiện tại.” Thạch Nham trầm ngâm một chút, chăm chú giải thích: “Chúng ta cùng nhau cố gắng, vì ba người bọn họ báo thù rửa hận, người dùng phương thức của người, ta dùng phương thức của ta. Yên tâm, chúng ta sẽ không cách nhau quá xa, ta sẽ đi Ma Huyết Tinh, không có ngoài ý muốn thì ta sẽ ở Ma Huyết Tinh dừng chân, Huyết Ma và ta có sâu xa.”

Quỷ Lão con người màu xanh biếc dần dần sáng lên.

Hắn ở xung quanh tinh vực hoạt động nhiều năm, tự nhiên nghe qua tên Huyết Ma, nghe nói chủ nhân và Huyết Ma có sâu xa, hắn cũng rất là ngạc nhiên.

“Người tạm thời đứng ở Bạo Long Tộc, sức tích lực lượng, lấy cố gắng của mình đạt được thế lực Yêu Tộc.” Thạch Nham sắc mặt chìm như nước, “Ta sẽ lấy phương thức của ta tích góp từng tí một lực lượng, tương lai chúng ta sẽ là chủ đạo Mã Gia Tinh Vực, ta tin tưởng vững chắc không được bao lâu, cái tinh vực cao cấp này chúng ta có thể tùy ý hoành hành không sợ!”

“Ta nghe chủ nhân.” Quỷ Lão yên lặng gật đầu.

“Người tiếp tục người ở Bạo Long Tộc, ta đi Ma Huyết Tinh. Chuyện ta và người, có thể giấu diếm tận lực giấu diếm, tộc trưởng Bạo Long Tộc đã tin tưởng người, có lẽ không thay đổi thái độ.” Thạch Nham cân nhắc, tiếp tục nói: “Mạch Cơ và ta từng quen biết, Nghiệt Long tộc cũng là một trong các chi nhánh Yêu Tộc cường đại nhất, nếu như tương lai người có thể trở thành Yêu Tộc thủ lĩnh, Nghiệt Long tộc này sẽ là cánh tay mạnh nhất của người, phải biết lôi kéo.”

Quỷ Lão tiếp tục gật đầu.

Hai người ở đây biển yên lặng trao đổi, hồi lâu qua đi, đạt thành ăn ý.

Thạch Nham mới muốn bứt ra rời đi, đột nhiên suy nghĩ một chút, tâm niệm vừa động, giọt giọt Bát Tử Ma Huyết đỏ thẫm như bảo thạch vẩy ra, lấy từng sợi linh hồn tinh thuần hợp vào nó.

Một cỗ liên lạc kỳ diệu, phảng phất vượt qua không gian khoảng cách, mạnh mẽ hướng phía Âm Ảnh Quỷ Ngục kéo dài tới.

Khí tức quen thuộc, từ Âm Ảnh Quỷ Ngục xa xôi bỗng nhiên truyền tới, rơi vào thức hải hắn, dạt nhập sâu trong linh hồn. . .

Âm Ảnh Quỷ Ngục, phía trên một cái vãn thạch khổng lồ, thả neo mấy trăm chiếc chiến hạm khổng lồ, trên một thủy tinh vương tọa màu hồng nhạt trong một chiếc, một nữ tử đang mặc váy đẹp dễ quý giá màu sắc

rực rỡ, tay cầm chén thủy tinh, mắt đẹp thâm thúy nhìn hướng tinh hải vô tận, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chiếc váy có điểm tuyết bảo thạch, mép váy có đóa hoa tinh mỹ, trên mắt cá chân trắng như tuyết non mềm có hai cái vòng chân lam thủy tinh, vòng chân năng lượng chấn động kinh người, làm cho nàng tăng thêm một phần ung dung ưu nhã.

Ba gã tộc nhân dị tộc, quỳ một gối chạm đất ở bên cạnh nàng, cầm trong tay quyển sách trầm thấp báo cáo cái gì, thần thái khiêm tốn cung kính.

Tuyệt mỹ nữ tử nhấp một miếng rượu ngon trong chén huyết sắc, rượu đỏ au làm cho đôi môi nàng hồng nhạt kiều diễm ướt át, như đóa hoa sáng lạn nhất nhưng đôi mắt thanh tịnh của nàng có một tia cô đơn giấu diếm, khí chất lạnh ngạo, làm cho ba gã tộc nhân dị tộc không dám ngẩng đầu, càng cảm như hèn, dụng tâm giảng thuật.

Đột nhiên, tuyệt mỹ nữ tử tựa như cảm thấy được cái gì, mắt đẹp bỗng nhiên tán ra vàng sáng chói mắt, thân thể hoàn mỹ run lên bần bật, không tự kìm hãm được đứng lên, chân ngọc trắng như tuyết đạp ở ngai vàng thủy tinh hồng nhạt, làm cho tâm thần người mê say.

Nàng xa xa nhìn về phương hướng Hắc Thủy Tinh, khoe miệng lãnh ý chậm rãi tiêu tán, chén rượu trong tay kịch liệt rung động, hồi lâu sau, nàng mới mừng rỡ trầm thấp nỉ non: "Người, người rốt cục cũng đến sao, ta chờ thật khổ. .

Trên mặt nàng mừng rỡ không che dấu, làm cho ba người dưới trướng ngu ngơ khó hiểu, vẻ mặt kinh ngạc.

Trong màn hào quang, giọt giọt Bất Tử Ma Huyết bốc hơi, hai con người Thạch Nham đóng chặt mở ra, thần sắc phấn chấn nhẹ giọng tự nói: "Người quả nhiên ở đó."

Quý Lão phảng phất một hòn đá lạnh như băng, ở bên cạnh hần hờ hững không động, chỉ là lẳng lặng nhìn về phía hần, lại không nói được lời nào.

"Chúng ta đi." Nửa ngày, Thạch Nham đứng dậy lao ra đáy biển, bay về phía Hắc Thạch Đảo cực nhanh.

Trên Hắc Thạch Đảo, Cổ Mạt, Duy Đặc, Mạch Cơ ba người trông mong, sắc mặt đều rất kỳ lạ.

"Đại nhân." Duy Đặc vừa thấy Quý Lão tới, xương sống thẳng tắp cúi xuống, cúi thấp đầu biểu đạt khiêm tốn.

"Quý Lão, cha ta đưa tin tới, hy vọng người không thoát ly Bạo Long Tộc. Hần vừa mới nói, bất luận người từng có cái chuyện cũ gì, hần cũng sẽ không hỏi qua một câu, chỉ cần người ở lại Bạo Long Tộc, lại cảm Bạo Long Ấn, liền là một phương bá chủ Bạo Long Tộc chúng ta." Cổ Mạt khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng trọng cực kỳ, nói: "Cha ta nói, chờ lần này người trở về Yêu Long Tinh, sẽ an bài cho người một cái sinh mệnh tinh, do chính người làm chủ."

Quý Lão sắc mặt hờ hững, ở đối mặt người bên ngoài, lúc lãnh khốc như băng cứng, hần tựa như không có tâm tình chấn động, sau khi nghe Cổ Mạt nói, chỉ là lạnh nhạt gật đầu.

Cổ Mạt cùng Duy Đặc lại mạnh mẽ vui vẻ, thần sắc phấn chấn.

"Đa tạ Đại nhân không vứt bỏ thuộc hạ!"

"Tạ đại nhân lột mắt xanh!"

Nguyên một đám Yêu Tộc chiến sĩ dưới trướng Quý Lão, ào ào một gối chạm đất, hưng phấn điên cuồng hét lên, làm cho Hắc Thạch Đảo đều hơi bị chấn động lên.

Quý Lão hờ hững bất động.

"Mạch Cơ, ta muốn đi Ma Huyết Tinh, sau này hữu duyên sẽ gặp lại." Thạch Nham hướng Mạch Cơ nhẹ gật đầu, cười nhạt một tiếng nói: "Nhìn ở mặt mũi của ta, không nên cùng Quý Lão đấu khí tiếp nữa, hần là người thân nhất của ta."

“Ta sao dám cùng hắc đầu khí?” Mạch Cơ cười khỏ, chợt phản chấn nói: “Ma Huyết Tinh và Yêu Long Tinh chúng ta cách không xa, ta sẽ đi tìm người, nếu người có chuyện, cũng có thể đến Yêu Long Tinh tìm ta.”

“Nhất định.” Thạch Nham đáp ứng, chợt hướng về cổ Mạt, Duy Đặc cười cười, lại thâm sâu nhìn Quỷ Lão, bỗng nhiên phóng lên trời, xé rách tầng tầng trời xanh, như một đạo tia chớp đâm rách trời, đi đến phương hướng Ma Huyết Tinh.

Quỷ Lão ngẩng đầu, đưa mắt nhìn hắc dần dần biến mất, vẻ mặt mới hung lệ quát: “Làm việc!”

Duy Đặc cùng phần đông chiến sĩ Yêu Tộc, âm âm đồng ý, mặt mũi tràn đầy huyết tinh sát khí, tiến vào đáy biển mang Hải Tộc chi nhánh trở mặt cùng Bạo Long Tộc đuổi tận giết tuyệt.

972. Chương 964

Ngân hà Mênh mông, ánh sáng đen vàng chớp lóe. . . Tinh vực vô biên bao la không có cuối cùng, trong tinh hải u ám thường xuyên có chiến hạm cực lớn xẹt qua, giống như tia chớp lóe đình.

Trên một khối thiên thạch nho nhỏ, Thạch Nham khoanh chân ngồi ngay ngắn, từ từ nhắm hai mắt tham ngộ thiên địa năng lượng biến ảo.

Thiên thạch phẳng phát điện quang, hướng phía Ma Huyết Tinh bay đi, năng lượng cuộn cuộn từ dưới chân Thạch Nham thẩm thấu thiên thạch, cung cấp động lực vận chuyển thiên thạch đi tới.

Phút chốc, hai mắt Thạch Nham nhắm chặt mở ra, vô ý thức thở nhẹ.

Huyền không giới trên ngón tay, một quyển sách cổ thư khô vàng từ trong đó bay bật ra, quyển sách rất cổ xưa, chính là quyển sách trong cung điện thần bí của cổ Lan Tinh, trải qua vài ngàn năm chưa từng hủ thực, trên cổ thư tràn đầy phù văn như nòng nọc không biết tên, Thạch Nham cũng không biết văn tự này thuộc về chủng tộc nào.

Hắn đã từng nghiên cứu qua một phen, lại không thể nhìn ra ý nghĩa của văn tự trên cổ thư, một đoạn thời gian rất dài không có tiếp tục chú ý, liền để ở trong huyền không giới.

Nhưng lúc hắn vừa vận cảm giác thiên địa nhịp đập biến ảo, đột nhiên cảm thấy được chữ trên cổ thư phẳng phát đột nhiên sống lại.

Cổ thư khô vàng bày trong lòng bàn tay hắn, Thạch Nham ngưng thần tinh tế quan sát.

Chỉ thấy nguyên một đám vân tuyến nòng nọc kỳ dị, như là có được sinh mệnh, ở trên mặt cổ thư chậm rãi nhúc nhích, vô cùng thần bí.

Con người hiện ra thần sắc kinh ngạc khó hiểu, Thạch Nham lặng lẽ thả ra một đám lực lượng, rót vào cổ thư, muốn tìm kiếm ảo diệu bên trong.

Năng lượng vừa vào cổ thư, những vân tuyến nòng nọc kia đột nhiên ngừng biến ảo, lại trở nên tĩnh mịch không phát ra hơi thở, vân tuyến nòng nọc nhúc nhích toàn bộ ngừng lại.

Nhẹ kêu một tiếng, Thạch Nham tinh thần tỉnh táo, nhúu mày, mang từng sợi thần thức rót vào.

Thức hải đột nhiên hỗn loạn không chịu nổi, từng sợi thần thức phẳng phát dây dưa, lộn xộn làm cho đầu óc hắn bỗng nhiên tê rần, nhìn cổ thư lần nữa, phát hiện văn tự hoạt động cực kỳ mau lẹ phẳng phát vô số tia chớp ở trên mặt lướt động.

Con mắt nhìn vào cổ thư, thức hải của hắn càng hỗn loạn, ý thức đều có chút bắt đầu mơ hồ.

Sắc mặt hơi đổi, Thạch Nham lúc này mang thần thức thu hồi, tâm niệm vừa động, mang một đoàn năng lượng có không gian cấm cố đặt trên cổ thư.

Cổ thư tạm thời bị phong ấn, ngăn cách qua không gian, toàn bộ vân tuyến nòng nọc trên nó triệt để khóa chết cũng đã không thể nhúc nhích.

Về mặt nghi hoặc mang cổ thư thu vào huyền không giới, Thạch Nham ngẩng đầu nhìn mệnh môn tinh hải, hít mắt khổ tư.

Một chiếc chiến hạm khổng lồ ở cách hần không xa, chiến hạm dài gần năm ngàn mét, toàn thân luyện từ kim loại đen như mực, phẳng phất một thanh kiếm bằng to cực lớn, tầng ngoài chiến hạm có mấy trăm tầng cấm chế kết giới, hai bên nguyên một đám cờ cao chót vót, trên lá cờ là đao kiếm, dụng cụ, chiến xa rất nhiều đồ án.

Chiến hạm cực lớn ở tinh không u ám tiến lên không tiếng động, không có mây may năng lượng chấn động phẳng phất như u linh, cũng hướng phía Ma Huyết Tinh bay đi.

Một mặt thất trong chiến hạm, có một nữ tử khí chất trang nhã. Nàng hai tay tạo thành chữ thập, ngón tay thon dài uốn lượn kết ấn, một đôi mắt xanh thẳm như hải dương yên lặng an tường, mái tóc dài kết thành búi, từ một cái trâm màu xanh biếc xuyên vào, có vẻ ung dung đẹp đẽ quý giá.

Nữ tử vành tai treo Nguyệt Nha thủy tinh treo lủng lẳng, cánh tay như ngọc đeo nguyên một đám vòng tay ngọc thạch ngũ sắc, bên hông cũng có rất trang sức nhỏ tinh xảo, làm cho nàng càng thêm xinh đẹp vô cùng động lòng người.

Một trang giấy khô vàng ở lòng bàn tay trắng nõn của nàng hiển lộ một góc, mơ hồ có thể thấy được nguyên một đám văn tự kỳ lạ như nòng nọc, nữ tử mắt màu lam thâm thúy, lông mày dài nhỏ như lá liễu nhẹ nhàng nhíu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Một tia hoa quang trắng noãn, từ kẽ tay nàng thẩm thấu ra, đôi mắt nàng ngưng tụ, linh hồn tập trung cảm giác.

Hồi lâu, nàng trầm thấp thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu nỉ non: mà. Sợ là ảo giác, Thánh Điển biến mất vài ngàn năm, sao có thể có thể đột nhiên bị ta cảm giác?”

“Đông đông đông!”

Trên thạch môn khắc đầy phù văn, truyền đến thanh âm gõ nhẹ nhàng, người tới tựa như rất cẩn thận, sợ quấy rầy nàng.

Nữ tử khí chất lạnh nhạt yên lặng, hoa quang trên bàn tay thu liễm, chăm chú mang trang giấy cất kỹ, buông lỏng lực lượng, nhẹ giọng hô ” vào đi.”

Một lão âu trên mặt nếp nhăn giao thoa, khom người đi vào trong,

cung kính nói: “Tiểu trưởng lão, còn có ba tháng là tới Ma Huyết Tinh, trên đường có muốn dừng lại hay không?”

Nữ tử cười nhẹ lắc đầu, “Không nên dừng, trên đường chúng ta đã trì hoãn quá lâu.”

Lão âu nhẹ gật đầu, chợt liền muốn cáo lui.

“Chờ một chút.”

Nữ tử muốn nói lại thôi, nói khẽ: ”An di, vừa rồi ta tựa như cảm ứng được một tia..

“Cái gì?” Lão âu kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Nữ tử lắc đầu, “Không có gì.”

Lão âu từ ái cười cười, cũng không thèm để ý, cúi người hành lễ, liền thật cẩn thận từ nơi này rời đi, sợ tạo ra tiếng vang, thời điểm đóng cửa cũng rất khẽ.

Nữ tử chợt tự giấu cười, Thánh Điển biến mất vài ngàn năm, làm sao có thể bị mình cảm giác được? Nhất định là ảo giác, nàng vô ý thức cho rằng như vậy.

Thạch Nham trên thiên thạch, hướng phía Ma Huyết Tinh bay đi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng phía trước, trong mắt hiện ra một phần kinh ngạc.

Ở phía trước hắn, có một chiếc chiến hạm cực lớn vô thanh vô tức bay đi, nếu không có cách quá gần, bằng con mắt nhìn thấy, hắn cũng không biết ở phụ cận thậm chí có một chiến hạm.

Chiến hạm thường đều có thần tinh phẩm chất cực cao làm động lực, trên mỗi một chiếc chiến hạm đều vô giả có lực lượng bất phàm, bất luận là thần tinh hay là vô giả, đều có năng lượng ba động, ở trong khoảng cách nhất định vô giả có thể dễ dàng tìm kiếm.

Nhưng chiến hạm này rõ ràng do ánh mắt của hắn chứng kiến, nhưng thần thức không có một tia cảm ứng, vô cùng kỳ diệu.

Khẽ nhíu mày, hắn thả ra một đám thần thức, hướng phía chiến hạm kéo dài đưa tới.

Oạch!

Một đám hỏa hoa từ kết giới tầng ngoài chiến hạm bắn tung tóe ra, hỏa hoa rất ảm đạm, lại đưa thần thức do thám của hắn hoàn toàn ngăn cản

Thạch Nham mắt sáng rực lên, kinh ngạc nhìn về phía chiến hạm, trong lòng không khỏi vừa động.

Chiến hạm này hiển nhiên cùng chiến hạm bình thường hắn chứng kiến không giống nhau, chẳng những lớn gấp mấy lần, còn có kết giới cấm chế có thể ngăn cách thần thức cảm giác, mang tất cả người cùng vật phong bế trên chiến hạm, khiến cho chiến hạm vô thanh vô tức, không có năng lượng lưu động ra, giống như là u linh.

Điều này hiển nhiên là chiến hạm cực kỳ cao cấp, nếu như phát sinh tình vực giao chiến, loại chiến hạm tương đương với ẩn hình này, có thể phát huy tác dụng khác thường.

Khi kết giới của vậy ra ánh lửa, một cái thân ảnh mơ hồ từ chiến hạm đi ra, người nọ xa xa nhìn về phía Thạch Nham, tựa như đang cân nhắc cái gì.

Nửa ngày, người nọ từ bên trong kết giới chiến hạm đi ra, chính là một tên trung niên nhân Nhân Tộc gầy gò, trên mặt hiện đầy mụn làm cho người ta chán ghét, thân thể hắn còng xuống, hai con mắt khẽ híp lại, tinh tế dò xét Thạch Nham.

Thạch Nham ngồi trên thiên thạch y nguyên rất nhanh di động tới, cách chiến hạm ngày càng gần, khi người nọ dò xét Thạch Nham, Thạch Nham cũng nhìn về phía hắn.

Hư Thần nhất trọng thiên cảnh giới, tu luyện lôi điện áo nghĩa, hư giới mới thành lập, tin tức có quan hệ với thực lực người này, lập tức phản ứng ở trong óc Thạch Nham, không biết vì sao sau khi, trải qua Luyện Hồn Dịch rèn luyện, linh hồn dần tế hắn trong vắt, có thể dễ dàng biết được cảnh giới cấp độ cùng lực lượng tinh tu của người bên cạnh.

Trung niên nhân mặt mũi tràn đầy mụn, nhìn vào Thạch Nham trong chớp lát, đột nhiên chủ động hỏi thăm: “Tiểu huynh đệ muốn đi nơi nào?”

Thạch Nham kinh ngạc, không biết hắn có thâm ý gì, chần chờ một chút, mới lạnh nhạt cười nói: “Đi Ma Huyết Tinh.”

“Ồ?” Trung niên nhân thở nhẹ một tiếng, chợt cười cười, ngoắc nói: “Chúng ta cũng tiện đường, có muốn đi cùng hay không?”

Thạch Nham trong lòng vừa động, âm thầm cân nhắc một chút.

Từ sau khi rời Hắc Thủy Tinh, trên đường hắn đi nhanh như lôi đình thiểm điện, ngược lại tiêu hao không ít lực lượng, lúc này một thân lực lượng đã tiêu hao hơn phân nửa, nếu như có thể có một chỗ đặt chân nghỉ ngơi, thuận tiện mang lực lượng bổ sung, với hắn mà nói tự nhiên thích ý không ít.

Nhưng hắn không đánh giá được ý đồ đối phương, không biết đối phương có lai lịch gì, có chút do dự.

“Chúng ta là người của Dược Khí Các.” Người nọ nhìn ra Thạch Nham do dự, nhẹ giọng giải thích một câu.

Thạch Nham con mắt nhất thời sáng ngời.

Dược Khí Các chính là một cỗ thể lực rất đặc thù của Mã Gia Tinh Vực, nghe nói từ luyện dược sư cùng luyện khí sư xuất chúng nhất Mã Gia Tinh Vực tụ tập mà thành, cả Mã Gia Tinh Vực phần đông đan dược, chiến hạm, chiến xa, các loại dụng cụ, đại đa số đều từ Dược Khí Các rèn luyện sản xuất.

Dược Khí Các chưa bao giờ tham dự chủng tộc thể lực Mã Gia Tinh Vực tranh đấu, như là thương nhân thuần túy nhất, rèn luyện đan dược, sản xuất dụng cụ, cùng thể lực các đại chủng tộc khắp nơi bảo trì quan hệ tốt đẹp.

Toái Tinh Thành Ngả Phất, các loại chiến hạm cùng chiến xa trong bảo khố, cũng đều là từ Dược Khí Các luyện ra, sau khi Thần Quang mua sắm vận chuyển đến cực tây Toái Tinh Thành, từ trong đó kiểm lấy chênh lệch giá.

Dược Khí Các chỉ hợp tác cùng thể lực và chủng tộc cường hân nhất Mã Gia Tinh Vực, không nhìn trủng tiểu thể lực, Ngả Phất ở cực tây Toái Tinh Thành mặc dù thanh danh không nhỏ, nhưng ở trong mắt Dược Khí Các y nguyên không đáng giá nhắc tới, Ngả Phất cũng chỉ có thể thông qua Thần Quang cái thể lực cường hân này, mới có thể đạt được chiến hạm chiến xa Dược Khí Các luyện chế ra.

Đây là một cỗ thể lực đặc thù trung lập vĩnh cửu, bởi vì cỗ thể lực này không tham dự tranh đoạt khắp nơi, giống như là thương nhân thuần túy, cho nên không có người biết rõ thực lực chân chính của cỗ lực lượng này.

Nhưng mà, ở Mã Gia Tinh Vực không có một chủng tộc thể lực cường đại nào chủ động đắc tội Dược Khí

973. Chương 965

“Thực xin lỗi, ta tạm thời không có ý định gia nhập bất kỳ thể lực nào.”

Thạch Nham lắc đầu, gợn găng cự tuyệt, nhưng mà lại chăm chú một câu: “Người làm sao biết ta tu luyện không gian áo nghĩa?”

Mã Gia Tinh Vực là cao đẳng tinh vực, đối với lực lượng áo nghĩa có phân chia kỹ càng, áo nghĩa có mấy trăm loại, so sánh với chủng tộc Mã Gia Tinh Vực còn muốn nhiều hơn.

Không gian áo nghĩa tính là một loại thiên môn áo nghĩa, rất khó nhập môn, ở trong các phòng đấu giá hầu như không gặp đến áo nghĩa điển tịch cùng truyền thừa bốn nguyên có quan hệ loại này.

Có thể võ giả nhập môn không gian áo nghĩa, đều là dưới cơ duyên xảo ngộ đột phá, cũng không phải là đi theo sự phụ tu luyện loại áo nghĩa này, càng thêm không có tiền lệ trực tiếp thông qua áo nghĩa truyền thừa lấy được.

Đặc thù áo nghĩa, thông thường rất không dễ dàng nhìn ra, cho dù người cao đẳng dò xét cấp bậc thấp, cũng rất khó phán định.

“Vừa rồi tiểu huynh đệ đưa một đám thần thức về kết giới của chúng ta, ha ha, kết giới chúng ta đặc thù, có năng lực phân biệt.” Trung niên nhân mỉm cười nói: “Kết giới kia chẳng những có thể chuẩn xác biết rõ áo nghĩa thuộc tính thần thức có kèm theo, còn có thể đoán được cảnh giới thực chất. Tiểu huynh đệ ở Nguyên Thần nhị trọng thiên, nhưng tuổi cũng không lớn, thiên phú tu luyện rất là hiếm thấy.”

Thạch Nham trong lòng khẽ chấn, đối với Dược Khí Các có một tầng nhận thức mới.

“Tiểu huynh đệ có thể suy nghĩ một chút, không gian áo nghĩa giả rất hiếm thấy, ở Mã Gia Tinh Vực người tu luyện loại áo nghĩa này cũng không nhiều, người có thể đạt tới cấp độ như tiểu huynh đệ càng thêm là phượng mao lân giác.” Người này dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Nhưng Dược Khí Các chúng ta đã có một vị trưởng lão, tu luyện không gian áo nghĩa, hôm nay chính là Hư Thần tam trọng thiên cảnh giới.

ừm, trong Dược Khí Các chúng ta, cũng có không ít điển tịch không gian áo nghĩa, đều là chúng ta thông qua các loại phương pháp có được.”

Thạch Nham con mắt đột nhiên phát sáng.

Không gian áo nghĩa điển tịch, cực kỳ hiếm thấy trân quý, đối với võ giả khác có thể không đáng một đồng, nhưng đối người với tu luyện không gian áo nghĩa mà nói, trình độ trân quý quả thực khó nói lên lời.

ít nhất, bất luận là Thần Ân Đại Lục hay là Liệt Diễm Tinh Vực, hẳn đều chưa từng gặp qua bất kỳ một quyển sách về không gian áo nghĩa, hẳn biết rõ giá trị những điển tịch kia đối với của hắn.

“Giá bao nhiêu có thể bán ra?” Trong lòng hắn có chút kích động.

Cười lắc đầu, trung niên nhân nhìn về phía hắn thật sâu, giải thích: “Không bán ra ngoài vô luận giá cao bao nhiêu, chúng ta cũng sẽ không lấy ra. Nếu không biết tiểu huynh đệ chính là không gian áo nghĩa giả, ta cũng sẽ không nhiều lời chuyện này, đương nhiên, nếu như tiểu huynh đệ có thể gia nhập Được Khí Các chúng ta, đạt được thân phận địa vị nhất định, chúng ta lại có thể mở ra cho người.”

Thạch Nham ngưng ngẩn, cau mày trầm mặc.

“Người có thể suy nghĩ.” Trung niên nhân rất có phong độ, chăm chú nói: “Được Khí Các chúng ta chọn lựa người rất nghiêm khắc, có thể gia nhập chúng ta, cũng không phải chuyện dễ dàng. Một khi vào Được Khí Các, có nghĩa ở Mã Gia Tinh Vực có thể siêu nhiên thể ngoại, không bị lực lượng chủng tộc khắp nơi uy hiếp, có thể chuyên tâm tu luyện, có thể hưởng dụng tài nguyên Được Khí Các chúng ta. Đối với rất nhiều người mà nói, gia nhập Được Khí Các đều là ước mơ tha thiết, tiểu huynh đệ cẩn thận suy nghĩ, không cần vội vã cự tuyệt.”

Người này nói một phen, gật đầu cười, liền phiêu nhiên rời đi.

Thạch Nham yên lặng ngồi xuống, nhìn tinh không mênh mông, thật lâu không nói.

Trung tâm chiến hạm, mỹ nữ tươi đẹp kia chiếc nhẫn không ngừng thả ra dị quang, một quyển sách cổ tàn phôi ở trước mắt nàng xuất hiện, tay nàng nâng lên chuyên chú đọc nó.

Lão ấu xoay người đứng nghiêm nghị ở một bên, vẻ mặt từ ái nhìn nàng, không có mở miệng quấy rầy.

Tít tít tít.

Tiếng kêu từ một trận pháp nhỏ hình bát giác bên trái nàng truyền đến.

Nữ tử buông quyển sách cầm trong tay, nhíu lông mày lại nhìn về phía trận pháp bát giác, một đám ý niệm trong đầu như thả hồng rót vào trong trận pháp.

Phút chốc, từ trong trận pháp bay ra một quyển sách, trên quyển sách văn tự đủ loại kiểu dáng, hiển nhiên không thuộc về một chủng tộc, nàng tùy ý bắt lấy.

Trận pháp bát giác chợt ảm đạm xuống, khôi phục yên tĩnh.

“Tiểu trưởng lão, người truyền chuyển sách vở từ tổng bộ đều có quan hệ với Thánh Điển, đừng nói là tiểu trưởng lão chuẩn bị tìm Thánh Điển?” Lão ấu trầm mặc hồi lâu, thấy nàng không có tiếp tục đọc, nhẹ nói: “Thánh Điển biến mất vài ngàn năm, lời đồn đãi liên quan rất nhiều, thư tịch ghi lại những điều về Thánh Điển cũng đều rất mơ hồ, không có bất kỳ chỉ rõ phương hướng Thánh Điển, phần đông trưởng lão tiềm kiếm nhiều năm cũng không thấy mất tích, tiểu trưởng lão mang tinh lực đặt ở trên chuyện này, sợ là lãng phí.”

Nữ tử mang một tàn thư xếp đặt chỉnh tề, bắt đầu dĩ sâu kín thở dài, “Xác thực không cộ đầu mối, ta xem ba mươi hai thư tịch có nói về Thánh Điển, nhưng mỗi một bản đều mơ hồ không rõ, chỉ nói Thánh Điển rất thần bí, nhưng không có một quyển nói rõ ảo diệu trong đó, cũng không có nói nó biến mất như thế nào. An di, người ở trong các có mấy ngàn năm, có biết tình huống có quan hệ Thánh Điển hay không?”

Lão ấu được xưng là An di, nhíu mày suy nghĩ sâu xa, một hồi lâu nói khẽ: “Vài ngàn năm trước, Các chủ Được Khí Các húng ta hiện thân ở Mã Gia Tinh Vực, cầm Thánh Điển trong tay lập nên Được Khí Các, tụ tập phần đông luyện được sư cùng luyện khí Mã Gia Tinh Vực sư, định ra quy tắc, làm cho Được Khí Các có thể trở thành một cỗ thể lực siêu nhiên thể ngoại Mã Gia Tinh Vực. Các chủ đời thứ nhất sau khi mang Được Khí Các sáng tạo, từ từ già yếu, mấy trăm năm thời gian liền tự nhiên vẫn lạc, linh hồn tiêu tán, sau khi đệ nhất lớn Các chủ tử vong, trong các vì địa vị Các chủ phát sinh chiến loạn, Thánh Điển đã

ở trong chiến đấu biến mất, nghe nói bị một trưởng lão liêu chết mang đi, trưởng lão nọ từ đó về sau biến mất, Thánh Điển cũng thất tung theo.”

”Các chủ đời thứ hai mặc dù chiến thắng, quang vinh đăng bảo tọa, nhưng dùng hết năng lượng đi tìm kiếm, cũng không có thể đem Thánh Điển tìm về.

Hôm nay mấy vạn năm qua đi, Được Khí Các chúng ta đã đến đời Các chủ thứ tư, Được Khí Các cũng thành một cỗ lực lượng không thể bỏ qua nhất Mã Gia Tinh Vực, ánh mắt trải rộng khắp môi ngõ ngách tinh vực, y nguyên không tìm được dấu vết Thánh Điển để lại. Trong các tìm vạn năm không có kết quả, ta nghĩ tiểu trưởng lão đừng nên lãng phí tinh thần, khẳng định không phải tận lực tìm kiếm là có thể tìm được.”

“Tất cả cũng phải nhìn cơ duyên.”

An di chú ý nhìn nữ tử, hảo tâm khuyên bảo, sợ nàng lãng phí quá nhiều thời gian.

Nàng nhìn thấy nữ tử lớn lên, biết rõ thiên phú cùng năng lực nữ tử, nữ tử là một trong những người có cơ hội trở thành Các chủ đời thứ năm, nếu như có thể thông qua, bọn họ có thể nước lên thuyền lên.

Nếu nữ tử không công hao phí tâm huyết, lãng phí ở trên Thánh Điển viễn vông, chỉ sợ là sẽ mang kì vọng của các vị tiền bối trong các đốt trụ.

“Đời thứ nhất Các chủ đã từng lưu lại di ngôn, người tìm được Thánh Điển, sẽ là Các chủ mới, nếu như có thể tìm được Thánh Điển, ta nghĩ chúng ta có thể thoải mái rất nhiều.” Nữ tử nói khẽ.

An di khổ tâm lắc đầu, “Không dễ dàng như vậy, nếu như có thể dễ dàng tìm được, thì đã sớm có người tìm thấy rồi.”

Nữ tử im lặng, trong lòng than nhẹ một tiếng, không có tiếp tục nói thêm cái gì, lại nhìn những tàn quyển kia, đột nhiên cảm giác chúng trở nên buồn tẻ không thú vị.

”Tiểu trưởng lão, Phụng An mời một cái tiểu võ giả tiến đến, theo Phụng An nói, tiểu võ giả nọ luyện không gian áo nghĩa, trình độ không tệ..

“Không gian áo nghĩa giả.” Nữ tử đuôi lông mày vừa động, phảng phất vài phần hào hứng, “Thích bá đã dặn chúng ta lưu tâm, nếu như nhìn thấy không gian áo nghĩa giả tư chất không tệ, thì chúng ta giúp hắn dụng tâm lôi kéo, Thích bá là Hư Thần tam trọng thiên, không gian áo nghĩa cực cao, nhưng rất nhiều trận pháp nhỏ không thể phân tâm ra làm, một mực muốn tìm trợ thủ hỗ trợ, tiểu võ giả này có phải là phù hợp điều kiện Thích bá?”

“Theo lời Phụng An, người nọ đích xác phù hợp điều kiện.” An di gật nhẹ đầu, “nhưng hắn tựa như không có hứng thú.”

Nữ tử ngạc nhiên, “Chúng ta ra điều kiện không tốt? Chẳng lẽ Phụng An không nói rõ chúng ta có không gian áo nghĩa điển tịch, còn có Thích bá không gian áo nghĩa cường giả đạt tới Hư Thần tam trọng thiên?”

“Nói.” An di cười khô.

“Ta tự mình nói chuyện cùng hắn.” Nữ tử vươn người đứng dậy, bàn tay trắng nõn vẽ một cái vẽ thư tịch, nó liền biến mất trong vòng tay của nàng, nàng chậm rãi bước đi đến phương hướng Thạch Nham.

Ở một góc của chiến hạm, Thạch Nham nhắm mắt ngưng thần, năng lượng từng khối thần tinh trong lòng bàn tay lặng yên xói mòn.

Hắn đột nhiên mang thần tinh thu hồi, ngẩng đầu nhìn phía trước.

Một người nữ tử mặc váy dài rộng thùng thình, váy kéo dài trên mặt đất, trên người mang các loại tiểu trang sức, phảng phất như tiên nữ giáng trần.

Ánh mắt hắn đột nhiên tán ra tinh quang, ở nguyên một đám tiểu vật phẩm trên người cô gái nhìn thật sâu, trong lòng tràn đầy kinh hãi.

Thạch Nham cũng là luyện khí sư, trình độ luyện khí coi như là cao minh, ánh mắt tự nhiên là có, tiểu vật phẩm trang sức nàng đeo quanh thân có hơn chục cái. Có ngọc trâm trên đầu, vòng tay, ngọc ở mép váy...

Mỗi một dạng vật phẩm trang sức đều lưu động năng lượng chấn động rất bí ẩn, mỗi một vật phẩm trang sức đều tỉ mỉ rèn luyện, có khắc kết giới, trận pháp cực kỳ phức tạp.

Yên lặng cảm giác một chút, hẳn có thể khẳng định, hơn mười loại trang sức trên người cô gái đều là thần cấp bí bảo!

Phát hiện này làm cho hẳn rất là khiếp sợ, thần sắc lặng lẽ ngưng trọng lên, không biết nữ tử tiền nhiều như nước này ở Dược Khí Các rốt cuộc có thân phận gì, nàng từng bước đi tới, thị vệ xung quanh đều lộ ra thần thái cung kính, phảng phất nàng chính là chủ nhân chiến hạm.

Thạch Nham càng thận trọng lên.

“Ta là Dược Khí Các Phù Vi, người nhỏ nhất trong mười hai trưởng lão của Dược Khí Các.” Nữ tử nhanh nhẹn đến, nửa đường liền ôn nhu tự giới thiệu.

Thạch Nham yên lặng đứng lên, lạnh nhạt nhẹ gật đầu, “Ta tên là Thạch Nham.”

“Ta đại biểu Dược Khí Các chính thức mời người, mời người gia nhập chúng ta, chỉ cần người gật đầu đồng

Phù Vi thần thái thông dong, cùng nàng câu được câu không bắt tay nói vui vẻ, xem ra hai người quan hệ cá nhân rất tốt.

Đột nhiên, Tề Lan lông mày nhăn lại, nghe được lệnh bài bên hông rung động, chợt xin lỗi cười cười, mang lệnh bài cầm lên, lấy linh hồn lắng nghe.

Tề Lan đôi mắt đột nhiên phát sáng, thần sắc phần chấn dị thường, khoe miệng tràn đầy mừng rỡ, âm thầm thấp giọng hô: “Tiểu tử kia, quả nhiên tìm đường sống chạy ra, hơn nữa thành công tới đây, thật tốt quá...” Tề Lan thần thái tung tăng như chim sẻ.

Phù Vi và người Được Khí Các, đều lay mắt kinh ngạc, không biết nàng vì gì hưng phấn khó nhịn như thế.

Bọn họ cũng đều biết Tề Lan chính là đại quân gia Ma Huyết Tinh, trợ giúp Huyết Ma quản lý Ma Huyết Tinh, rất được Huyết Ma coi trọng, Tề Lan cũng không phải cường giả am hiểu chiến đấu, nàng tâm tư kín đáo, làm việc ngay ngắn rõ ràng, một mực phụ trách an bài lãnh địa võ giả các tộc Ma Huyết Tinh.

Tề Lan cảnh giới không tính rất cao, ở Ma Huyết Tinh thân phận siêu nhiên, có thể nói là một người không thể thiếu nhất dưới trướng Huyết Ma.

“Lan tỷ, có phải là Huyết Ma đại nhân sắp quay trở về?” Phù Vi cười nhẹ, đưa tay ngăn trở Phụng An đang nói: “Nếu Huyết Ma đại nhân lập tức quay lại, ta tự mình hướng hân nói rõ tình huống, nói chi tiết về hợp tác mới.”

Tề Lan lắc đầu: “Không phải, đại nhân còn cần một chút thời gian. Người tới, là một vị đại nhân khổ tâm tìm kiếm nhiều năm, mong rằng muối muối tạm thời chờ trong chốc lát, ta tự mình qua đi đón người.”

“Lan tỷ xin tùy ý.” Phù Vi vội vàng tỏ vẻ, trong lòng lại tràn đầy nghi hoặc, người nào mà lại làm cho Tề Lan tự mình đi đón? Không phải là hai vị tộc trưởng Yêu Tộc đi?

An đi bên cạnh nàng và Phụng An cũng có chút nghi hoặc, rất đương nhiên cho rằng người tới nhất định thân phận tôn quý, bằng không đại quân gia Ma Huyết Tinh không có khả năng tự mình đi qua nghênh đón, lấy lễ nghi long trọng nhất hoan nghênh.

Trên rừng rậm.

Ô Đăng thần sắc trì trệ, vốn thái độ cao ngạo trong nháy mắt thu liễm, hân thậm chí lúc này từ trên chiến xa bay xuống, hơi có vẻ câu nệ khom người, hướng về Thạch Nham nói: “Kính xin chờ thoáng một chút, Tề Lan đại nhân lập tức sẽ đi qua.”

Ô Đăng nhìn về phía Thạch Nham, khiếp sợ khó có thể che giấu, trong nội tâm cũng tràn ngập nghi hoặc cực lớn.

Nguyên nhân chính là một câu của Tề Lan truyền tới: Đó là khách nhân tôn quý nhất của chủ nhân.

Ô Đăng cúi thấp đầu, mí mắt trên lật, thật sâu nhìn về phía Thạch Nham Nguyên Thần nhị trọng thiên cảnh giới, một bụng thắc mắc.

Hắn chợt nhớ tới cái gì, sắc mặt biến hóa, quát to: “Đều cúi xuống cho ta! Đây là khách nhân tôn quý nhất của chúng ta, thận trọng đối đãi cho ta!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, đội viên tiểu đội Ma Tộc không biết làm sao, vừa thấy đội trưởng nổi giận, ào ào ngoan ngoãn từ phía trên đáp xuống, ngay người nhìn về phía thanh niên lạ lẫm, trong lòng nhắc lên sóng to gió lớn.

Khách nhân tôn quý nhất, liên tiểu tử này sao?

Nạp Hâm và Bích Thiên, Long Trúc, Dương Trác mọi người, cũng ghen hòng nhìn trân trối, âm thầm khiếp sợ.

Một lúc lâu sau.

Một cái thân ảnh đã đột nhiên xuất hiện, thanh âm mềm mại liên vang vọng ra: “Người người này, như thế nào hiện tại mới tới? Có biết chủ nhân đau khổ chờ bao lâu?”

Tế Lan đột nhiên ngừng, đứng lại ở trước người Thạch Nham, vẻ mặt tươi cười, quát: “Chủ nhân vì tìm kiếm người, hao phí không ít tinh huyết, lại không có phát hiện người ở Mã Gia Tinh Vực, còn tưởng rằng..., chủ nhân chính là đã thương cảm hồi lâu;”

Ô Đăng cùng đội viên tiểu đội Ma Tộc, đột nhiên dừng lại, phảng phất bị điện giật.

Chủ nhân lại hao phí tinh huyết tìm kiếm tiểu tử này, kẻ này có lai lịch gì?

Bọn họ đi theo Huyết Ma nhiều năm, biết rõ chủ nhân cao ngạo cuồng vọng, cũng không mang bất luận kẻ nào đặt ở trong mắt, mà ngay cả tộc trưởng Nghiệt Long tộc, Bạo Long Tộc đích thân tới, cũng là tùy tiện, tức giận cũng sẽ chỉ âm lên, bọn họ vẫn chưa nghe nói qua chủ nhân xem trọng qua người nào.

“Xảy ra chút ngoài ý muốn, bị nhốt trong kẻ hở không gian ba mươi hai năm, lúc này mới vừa vặn trở về.” Thạch Nham cười cười xấu hổ.

“Khó trách.” Tế Lan bình tĩnh đại ngộ, kiêu tiểu liên tục: “Ta nói nha, người người này lực lượng bất phàm, lại xảo trá vô cùng, làm sao có thể xảy ra cái gì. Chủ nhân ở Mã Gia Tinh Vực không tìm thấy người, cũng nói trừ phi người ở khe hở không gian, bằng không hẳn không có khả năng không tìm thấy.”

Lúc nói chuyện, Tế Lan vung tay lên, hướng Ô Đăng phân phó: “Đưa khách quý đến phía Đông Ma Huyết Tinh, lãnh địa Ai Ma Tộc đã dọn ra, đây là an bài của chủ nhân trước kia.”

Ô Đăng vẻ mặt khiếp sợ, không khỏi thật sâu nhìn về phía Thạch Nham, ánh mắt kính sợ.

Năm đó ba người Tế Lan từ cực tây trở về không bao lâu, Huyết Ma đột nhiên hạ lệnh, làm cho Ai Ma Tộc dọn ra một mảng lãnh địa phì nhiêu nhất bọn họ của, để một mình khu vực đó không dùng, tộc nhân Ai Ma Tộc không dám nhiều lời, thành thành thật thật dựa theo phân phó mà làm.

Khi đó tộc nhân Ma Tộc khắp nơi trên Ma Huyết Tinh, đều sinh lòng khó hiểu, không biết chủ nhân vì sao đột nhiên hạ một cái mệnh lệnh như

Khu vực này thủy chung dề dề không dùng, Ai Ma Tộc từng cầu xin mấy lần, hy vọng có thể mang khu vực bỏ không đó về lại lãnh thổ của bọn hắn, đều bị Huyết Ma dề xuống dưới.

Không có người biết Huyết Ma muốn đem khu vực nọ cho ai dùng, rất nhiều dưới trướng Huyết Ma đều âm thầm suy đoán, lại thủy chung đoán không ra nguyên nhân.

Hôm nay, Ô Đăng đột nhiên hiểu rõ ra, cũng ý thức được đoàn người Thạch Nham ở trong lòng Huyết Ma, có thân phận địa vị quan trọng cỡ nào.

Ô Đăng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, liền hô khá tốt khá tốt, may mắn không có mào muối ra tay, bằng không làm bị thương khách quý, chủ nhân không đưa một lớp da của hắn cởi xuống mới là chuyện lạ.

Ở dưới sự hướng dẫn của Tế Lan, Ô Đăng cùng tiểu đội làm người dẫn đường, cung kính nhẹ giọng mời, đưa Nạp Hâm bọn họ bước đi đến phía Đông Ma Huyết Tinh, Nạp Hâm cùng Dương Trác mọi người kinh ngạc khó hiểu, ào ào ngẩng đầu nhìn lên trời.

Phát hiện Thạch Nham nhẹ nhàng gật đầu, bọn họ bỗng nhiên yên lòng, vẻ mặt tươi cười đi theo sau lưng tiểu đội Ô Đăng, đến lãnh địa ba mươi hai năm trước Huyết Ma đã an bài, ở trong lòng của bọn hắn, Thạch Nham toàn thân lượn lờ thần bí, đối với Thạch Nham càng tin cậy.

“Chủ nhân đi Yêu Long Tinh, mấy ngày nữa mới có thể trở về, chúng ta về chủ điện chờ trước, thuận tiện tự ôn chuyện.” Đợi cho mọi người ào ào rời đi, Tế Lan cười nhạt một tiếng, mở miệng mời.

Thạch Nham nhẹ gật đầu: “Người an bài là tốt rồi.”

Phù Vi cùng người của Dược Khí Các đang phân phó những người vận chuyển vật tư nhất định phải cẩn thận, rất nhiều ngọc khí phải nâng nhẹ đặt nhẹ, trước khi chúng chưa được rèn luyện đều vô cùng yếu ớt.

“Sẽ là đại nhân vật nào đến Ma Huyết Tinh đây, lại làm Tế Lan để chúng ta lại, tự mình đi qua đón chào?” Phụng An cau mày: “Huyết Ma và hai vị Yêu Tộc tộc trưởng Têu Long Tinh quan hệ rất tốt, hẳn hôm nay lại đang ở Yêu Long Tinh, chắc chắn sẽ không là hai người này... . Nhưng trừ họ ra, ta thật sự nghĩ mãi mà không rõ còn có ai thân phận tôn quý như thế.”

An Di cũng nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Gần đây một thời gian gần Huyết Ma động tĩnh rất lớn, cũng không biết hẳn nghĩ như thế nào, lại phái ra một hạm đội, ngàn dặm xa xôi đi cực tây, nghe nói giết không ít người.” Phụng An cau mày: “Dựa theo đạo lý mà nói, hẳn không có khả năng để ý cực tây xa xôi hẻo lánh kia, cũng không biết hẳn vì sao đột nhiên giận dữ, người này, thật sự là không có đạo lý, nhìn không thấu.”

“Ta còn là hiểu kỳ Tề Lan sẽ đích thân nghênh đón ai.” An Di cau mày thật sâu.

Nhưng mà, Thạch Nham đi cùng tể Lan tiếng nói tiếng cười mà đến, Phù Vi luôn luôn điềm tĩnh trấn định, cơ thể xinh đẹp cũng chấn động, mắt lam lộ ra thần thái không thể tưởng tượng, hiển nhiên bị kinh trụ.

977. Chương 969

Thạch Nham cũng ngỡ ngàng. Sững sờ nhìn hướng Phù Vi và người của Dược Khí Các, hẳn cười nhạt một tiếng: “Lại gặp được các vị.”

Phù Vi, Phụng An ba người vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn nhau, ào ào lộ ra vẻ kinh ngạc khó hiểu.

Bọn họ thật không ngờ cái Tề Lan gọi là khách quý, lại chính là Thạch Nham, cái này để cho bọn họ rất là kinh ngạc, không biết Thạch Nham chỉ có Nguyên Thần nhị trọng thiên cảnh giới, như thế nào làm cho Tề Lan tạm thời bỏ qua bọn họ đi qua nghênh đón.

Trên đường đi đi tới, Phụng An, Phù Vi ba người từng chú ý lưu ý qua Thạch Nham động tĩnh, thậm chí vận dụng ghi chép khổng lồ về võ giả của Dược Khí Các, muốn dò xét lai lịch đích thực của Thạch Nham.

Kết quả không thu hoạch được gì.

Phù Vi chợt kịp phản ứng, nhẹ giọng cười cười: “Không nghĩ tới người là khách quý của Tề Lan, khó trách đối với vọec gia nhập Dược Khí Các chúng ta không có hứng thú.”

“Ồ?” Tề Lan rất hiểu kỳ nhìn hướng bọn họ: “Các người biết nhau?”

“Ừm, trên đường đi cùng bọn họ đến đây, ta đi nhờ chiến hạm của bọn hắn.” Thạch Nham giải thích một câu, nhìn xem vật tư rục rịch muôn màu vận chuyển hướng từng tòa cung điện hùng vĩ, trong lòng của hắn không khỏi vừa động, đột nhiên nói: “Dược Khí Các các người có phải là cũng thu mua các loại tài liệu tu luyện?”

“Đó là đương nhiên.” Phụng An nhin không được cười lên: “Tiểu huynh đệ đừng nói là không biết Dược Khí Các chúng ta, chính là thương nhân bán tài liệu, cũng là thu mua lớn nhất Mã Gia Tinh Vực chứ?”

“Phù Vi muội muội từ trước đến nay giao hảo cùng chúng ta, chúng ta thông qua bọn họ đổi lấy rất nhiều tài liệu tu luyện khan hiếm, mua sắm chiến hạm, chiến xa, đã hợp tác với nhau nhiều năm.” Tề Lan thần sắc nghiêm nghị, hướng về Thạch Nham nói: “Người có thương phẩm cần bán ra?”

“Ừm, có một chút, ta cũng muốn vì bằng hữu của ta đổi lấy các loại tài liệu tu luyện.”

Thạch Nham suy nghĩ một chút ý niệm trong đầu giật giật, từ trong huyền không giới lấy ra một cái vỏ gốm lam băng.

Thạch Nham đưa tay đẩy một chút, vỏ gốm lam băng liền bay lên, hướng về Dược Khí Các Phù Vi.

Tổng cộng hai mươi ba khối Thiên Điện Liên, Cự Nhân Tộc Nạp Hâm lấy mười khối, trong tay Thạch Nham có mười ba khối, mỗi một khối Thiên Điện Liên đều tầng tầng lớp lớp, phẳng phát như thức hải kéo dài tứ phía, có linh hồn chấn động cực kỳ huyền diệu.

Phù Vi tay ngọc thon thon bắt lấy vỏ gốm lam băng, khuôn mặt ngưng tụ không được thở nhẹ kêu lên: “ThiênĐiện Liên! Ba khối!”

An đi cùng Phụng An con mắt nhất thời phát sáng lên, không khỏi ngạc nhiên nhìn về phía Thạch Nham, thần sắc lặng lẽ ngưng trọng lên.

Thiên Diệp Liên cực kỳ trân quý, đối với linh hồn phi thường có ích, mà ngay cả cường giả đạt tới Thủy Thần cảnh giới cũng có thể mượn nhờ ở Thiên Diệp Liên tăng cường linh hồn năng lượng, mỗi một khối đều giá trị liên thành, trình độ trân quý nổi tiếng cả Mã Gia Tinh Vực.

Bọn người Phù Vi toàn bộ đến từ Dược Khí Các, đối với các loại tài liệu khan hiếm nhận thức chuẩn xác, tự nhiên biết rõ giá trị Thiên Diệp Liên, cho nên rất là rung động.

Tễ Lan ngẩn ngơ, cũng đột nhiên tinh thần tỉnh táo, thật sâu nhìn về phía Thạch Nham: “Người lại có Thiên Diệp Liên?”

Thạch Nham cười nhẹ nhàng gật đầu.

Tễ Lan hít sâu một hơi, đột nhiên nói: “Không cần bán ra, tự chúng ta giữ lại tốt rồi, nếu người cần thần tinh, ta có thể chỉ cho người.”

“Đừng!” Phù Vi đột nhiên nói chen vào, trên mặt tràn đầy mỉm cười: “Chúng ta có thể ra giá cao! Một khối năm trăm vạn thượng phẩm thần tinh như thế nào?”

Tễ Lan khoát khoát tay, cũng là nét mặt tươi cười như hoa: “Thiên Diệp Liên cũng không phải là muốn mua có thể mua được, năm trăm vạn thần tinh mặc dù không ít, nhưng nếu muốn mua Thiên Diệp Liên, tựa như còn không đủ.” Nàng cười nhẹ, hướng Thạch Nham nói: “Thiên Diệp Liên rất có lợi đối với linh hồn, thoáng luyện hóa một chút, có thể tăng cường thức hải cùng năng lượng linh hồn, bán ra dễ dàng, nhưng mua sắm rất khó khăn, đừng lỗ mẫm.”

“Người có thể tiếp nhận chúng ta tiến vào Ma Huyết Tinh, ta đã rất là cảm kích, nhưng ta cũng không muốn mọi chuyện dựa vào các người, dùng thần tinh của các người, ta làm không được.” Thạch Nham trầm ngâm một chút, lắc đầu: “Không thể chiếm tiện nghi của các người như vậy.”

Tễ Lan kinh ngạc, chợt cười nói: “Như vậy đi, ta đại biểu Ma Huyết Tinh thu mua Thiên Diệp Liên trong tay người, một khối tám trăm vạn thần tinh, người có thể dùng thần tinh hướng Dược Khí Các mua sắm tài liệu các người cần thiết, như thế nào?”

Thạch Nham con mắt có chút sáng ngời, cũng không có do dự quá nhiều, trực tiếp liền gật đầu đáp ứng xuống: “Được!”

Phù Vi ôm theo vò gốm lam băng, vẻ mặt là không bỏ, mắt thấy Tễ Lan cùng Thạch Nham đạt thành giao dịch, nàng cũng không thể tránh được, chỉ đành Thiên Diệp Liên một lần nữa giao ra, than nhẹ một tiếng: “Được rồi, ta liền không đoạt chỗ tốt của người.”

Tễ Lan cười dịu dàng rất nhanh cầm lấy lam băng vò gốm: “Thần tinh một lát nữa sẽ đưa cho người, hiện tại người có thể nói về chuyện các loại tài liệu tu luyện, ta lập tức an bài.”

Nàng chợt khẽ quát một tiếng.

Một lão giả Ma Tộc áo xám, lập tức từ trong một cung điện hiện ra, cung kính nói: “Đại nhân có gì phân phó?”,

“Lấy hai nghìn bốn trăm vạn thượng phẩm thần tinh tới.” Tễ Lan phân phó.

Lão giả nhẹ gật đầu, không nói một lời lui ra.

“Làm phiền giúp ta đưa vài người tới, ừm, chính là những người ta mang đến.” Thạch Nham cười nhìn Tễ Lan, nói: “Cự Nhân Tộc Nạp Hâm, Kiệt Tư Đặc, Dương Trắc, Phong Khả, Long Trúc, người để cho bọn họ làm việc có liên quan đến tài liệu, vấn đề thu mua ta cũng không quen thuộc, để cho bọn họ xử lý đi.”

“Không có vấn đề.” Tễ Lan một ngụm đáp ứng xuống, chợt hét lớn, gọi một đội tộc nhân Ma Tộc đi qua.

“Xem ra người chuẩn bị trắng trợn mua sắm.” Phù Vi cười cười:

“Không nghĩ tới lần này đến Ma Huyết Tinh, còn có thể làm tiếp một vụ mua bán lớn, ừm, cần ở chỗ này dừng lại thêm một ít thời gian.”

“Phù Vi muội muội, Thạch Nham là quý nhân của chúng ta, người cũng không thể chiếm tiện nghi của hân nhà.” Tê Lan cười nhẹ.

“Chuyện này? Được Khí Các chúng ta buôn bán cũng không xàng bậy, điểm này người rõ ràng nhất.” Phù Vi nói, dừng một chút, lại nói: “Thời gian ngắn không chấm dứt được, chúng ta cũng trước nghỉ ngơi một chút, đường xá mệt nhọc, mọi người cũng đều mệt mỏi.”

“Tốt.”

Phù Vi cùng mọi người Được Khí Các, được Tê Lan an bài ở một cái cổ điện hắc thạch chiếm diện tích mấy vạn mét vuông, đoàn người Phù Vi sau khi đi vào, Phù Vi và An Di hai người tìm một gian thạch thất yên lặng, Phù Vi vừa sờ huyền không giới, một quyển sách cổ tàn phá ào ào bay ra.

An Di không rõ, ở một bên yên lặng nhìn nàng.

Phù Vi cầm một quyển sách cổ nghiên cứu, thần thái chuyên chú, thỉnh thoảng cau mày: “Không đúng, không phải cái này, cũng không phải cái này. .

“Tiểu trưởng lão, người đang tìm cái gì?” An Di nhìn không được hỏi thăm về “Những thư tịch về Thánh Điển, không phải người đều đã đọc hết rồi sao? Như thế nào đột nhiên lại nghĩ tới?”

An Di là không tán thành Phù Vi lãng phí thời gian ở việc tìm kiếm Thánh Điển, cảm thấy trong vài ngàn năm các trưởng lão đều không tìm thấy, không phải nàng có thể dễ dàng phát hiện.

“Không đúng, không nghĩ ra.” ,

Phù Vi không có phản ứng nàng y nguyên ở tìm kiếm, hồi lâu, ánh mắt của nàng bỗng nhiên sáng ngời, quát khẽ: “Chính là chỗ này!”

Xoát xoát xoát!

Phù Vi rất nhanh lật giấy, sắc mặt ngưng trọng thần kỳ, ngón tay thon dài đột nhiên ngừng lại, đọc nội dung miêu tả trong trang giấy, mắt đẹp ngưng ngơ, hồi lâu không có nói gì.

Yên lặng mang tàn mư ném cho An Di, Phù Vi thấp giọng hô: “An Di, chính người xem đi.

An Di không hiểu thấu mang tàn quyển tiếp nhận, chỉ là nhìn sang, thần sắc liền trì trệ: “Năm đó trưởng lão mang theo Thánh Điển bỏ chạy đi, trên người có hạt giống Thiên Diệp Liên?”

Nàng rốt cục rõ ràng Phù Vi vì sao dè chừng như vậy.

“Thiên Diệp Liên ở Mã Gia Tinh Vực cũng rất hiếm thấy, khu vực sinh trưởng cũng không nhiều, Thiên Diệp Liên vạn năm mới có thể hình thành, thông thường sau khi hình thành đều lập tức bị ngắt đi.” Phù Vi hít sâu một hơi: “Thoáng cái lấy ra ba khối Thiên Diệp Liên, cái này nói rõ khu vực nọ ít nhất vạn năm không bị phát hiện, An Di, người nói có thể có quan hệ cùng cùng Thánh Điển không?”

An Di cũng ngưng ngẩn, trầm mặc một hồi lâu, ngữ khí mới tối nghĩa nói: “Thật sự có khả năng này.”

Nàng chợt hưng phấn lên: “Nếu như có thể tìm được Thánh Điển, một phương chúng ta ở thân phận cùng địa vị trong các tất nhiên thay đổi, hiện tại Đại trưởng lão bọn họ gây sự, đối với chúng ta rất là bất mãn, nếu chúng ta mang Thánh Điển tìm thấy, tiểu trưởng lão có thể trào lên Các chủ bảo tọa! Không ngờ lại có thể có thể tìm được tin tức Thánh Điển! Lần này đi Ma Huyết Tinh, quả nhiên là cử chỉ sáng suốt!”

Phù Vi trái tim cũng run rẩy, trên mặt phát ra một mảng đỏ hồng: “Còn chưa có xác định, xem ra chúng ta cần cùng tên kia hỏi thăm rõ ràng, ừm, lúc này tốt nhất né qua Ma Huyết Tinh Tê Lan, nàng biết rõ giá trị Thánh Điển, coi như là tin tức có quan hệ với Thánh Điển, để nàng can thiệp vào chúng ta sẽ phải trả một cái giá cực lớn. Tin tức, có đôi khi giá trị liên thành!”

An Di trùng trùng gật đầu.

Phù Vi sâu hít sâu, bộ ngực sữa theo rung động run rẩy, nàng cắn răng, nói: “Ta tự mình tìm người nọ nói chuyện! Chỉ cần xác định có tin tức về Thánh Điển, chúng ta không tiếc tất cả giá lớn!”

“Tốt!”

Trong một cung điện rộng rãi khác, Tề Lan hào hứng bưng bưng, vuốt vuốt vò gốm lam bằng, nhìn Thạch Nham kiêu tiểu nói: “Người người này vận khí thật tốt, lại có thể lấy tới Thiên Điệp Liên, người có thể không biết Thiên Điệp Liên giá trị, đây chính là bảo bối ngay cả Thủy Thần cường giả cũng sinh lòng tham lam. ừm, chủ nhân nếu như biết trong tay của ta có ba khối Thiên Điệp Liên, tất nhiên sẽ vô cùng vui mừng.”

Thạch Nham ngồi ở trên giường mềm hoa mỹ, uống rượu ngon, tùy ý nói: “Thiên Điệp Liên thứ này, ta cũng không có thiếu.”

Tề Lan bỗng nhiên ngốc trệ.

“Xác thực nói, chúng ta tổng cộng tìm được hai mươi ba khối Thiên Điệp Liên, hôm nay mười khối ở trong tay Cự Nhân Tộc Nạp Hâm, trong tay người ba khối, ta còn có mười khối Thiên Điệp Liên.” Thạch Nham cười nói.

“Hai mươi ba khối Thiên Điệp Liên! Thậm chí có hai mươi ba khối!” Tề Lan như nhìn quái vật nhìn về phía hắn, mạnh mẽ nhảy bật lên: “Thạch Nham, người trung thực nói cho ta biết, những Thiên Điệp Liên này người tìm thấy từ chỗ nào? Chỗ ấy, còn có dị bảo gì?”

“Cổ Lan Tinh.” Thạch Nham trầm ngâm một chút, cũng không có ý định giấu diếm, đưa thành cổ thần bí bọn họ mang từ lòng đất lên nói ra, thu hoạch Thiên Điệp Liên chăm chú giảng thuật một lần.

Tề Lan sẽ không có ác ý đối với hắn, nữ nhân này có quen thuộc các loại tình huống bảo vật Mã Gia Tinh Vực, nói không chừng có thể biết rõ lai lịch thành cổ thần bí, cho nên hắn mở rộng cửa lòng.

“Thành cổ thần bí, hãm sâu lòng đất, trọng lực nghìn lần?” Tề Lan khiếp sợ không thôi, đôi mắt dị sắc gợn sóng: “Sinh mệnh cổ thụ tàn phiến, Nghiệt Long đầu lâu, thư tịch kỳ lạ, người, người người này vận khí cũng thật quá tốt đi?”

“Mộc Tộc sinh mệnh cổ thụ tàn phiến đã bán, Nghiệt Long đầu lâu bị Nạp Hâm rèn luyện thân thể, ta hiện tại chỉ có Thiên Điệp Liên, cùng một quái thư không biết tên.”

“Có thể đem cho ta xem một chút không?”

“Được.”

Thạch Nham chợt mang thư tịch vốn khô vàng lấy ra, rất tùy ý ném cho Tề Lan: “Chính là thứ này.”

978. Chương 970

Tề Lan nắm bản cổ tịch, thật cẩn thận đánh giá, đầu ngón tay nàng thỉnh thoảng tán ra một tia sáng trong ánh sáng, rót vào bên trong quyển sách, chợt lông mày nhăn lại, nhíu mày khổ tư. Thạch Nham thần thái lạnh nhạt, uống rượu ngon, lưu ý nhất cử nhất động của Tề Lan.

Sau một hồi, Tề Lan lắc đầu, ánh mắt nghi ngờ nói: “Văn tự này ta chưa bao giờ thấy qua, chất liệu cũng rất đặc thù, ta rót năng lượng vào trong không cách nào chuẩn xác nắm bắt hàm nghĩa văn tự. ừm, ta nhìn không ra ảo diệu của cuốn cổ tịch này.”

Tề Lan lại mang bản cổ tịch trả lại cho Thạch Nham.

“Được rồi, ta cũng biết nó có chút cổ quái, xem ra chỉ có thể sau này chậm rãi tìm hiểu.” Thạch Nham cũng không thêm để ý, một lần nữa mang bản cổ tịch thu vào huyển không giới, sau đó tiếp tục uống rượu.

Không bao lâu, Ma Tộc lão giả được Tề Lan an bài rời đi, cung kính tới, trên tay cầm một mai giới chỉ trên mặt có khắc đường vân phức tạp khó hiểu, có từng sợi tơ không gian năng lượng chấn động: “Đại nhân, đây là hai nghìn bốn trăm vạn thượng phẩm thần tinh ngài phân phó.”

Tề Lan phát phát tay, ý bảo hắn giao cho Thạch Nham.

Mang giới chỉ cầm lấy, Thạch Nham ý thức thoáng động, một đám ý niệm trong đầu phiêu dạt trong giới chỉ.

Dĩ không gian sáng lạn, từng khối thượng phẩm thần tinh chồng chất thành núi, chồng điệp cao ngất vài trăm mét, mỗi một khối thần tinh đều óng ánh thấu triệt, ánh sáng chậm rãi rung động, năng lượng chấn động rõ ràng.

Thần thức xẹt qua, Thạch Nham mặt giãn ra cười vui vẻ, nhìn Tề Lan nhẹ gật đầu: “kiông tề, hai nghìn bốn trăm vạn thượng phẩm thần tinh, ha ha, đây là một đám tài phú lớn nhất của ta. Không nghĩ tới ba khối Thiên Điệp Liên, lại giá trị nhiều thần tinh như vậy.”

“Người người này quả nhiên là không biết tài liệu Nguyên Thủy cấp trên quý nha.” Tề Lan nhin không được cười lên: “Nói thực ra Thiên Điệp Liên ở phòng đấu giá giá cả ít nhất một ngàn vạn. Ta lấy tám trăm vạn thu mua, tính là đã chiếm không ít tiện nghi của người.”

Thạch Nham cười cười, bộ dáng không thêm để ý nói: “Buôn bán không thể tính toán quá chi li, bằng không được không bù mất. Hơn nữa, chúng ta có thể ở Ma Huyết Tinh, cũng là nhờ phúc của người, cho người chiếm một chút tiện nghi cũng là chuyện đương nhiên.”

Tề Lan đối với thái độ của hắn rất là vui mừng cười nói: “Ta cũng là vì chủ nhân mưu lợi. Ba khối Thiên Điệp Liên này một khi dung nhập thức hải hồn phách chủ nhân, diện tích thức hải sẽ mở rộng một phần mười, đối với linh hồn dần tế có ích rất nhiều, thủy giới cũng sẽ theo đó mở rộng. Ta nghĩ chủ nhân nhất định rất ngạc nhiên.”

“Như thế thì tốt.” Thạch Nham nhẹ gật đầu.

“Thiên Điệp Liên còn cần rèn luyện một phen.” Tề Lan trầm ngâm một chút, lại chăm chú giảng giải: “Thiên Điệp Liên thông thường sinh trưởng ở khu vực âm u rét lạnh không thể gặp ánh sáng, một khối Thiên Điệp Liên từ sinh trưởng đến thành thực, thông thường cần ít nhất vạn năm thời gian. Vạn năm đều âm u rét lạnh tự nhiên sẽ dính vào không ít khí tức âm hàn, những khí tức kia tràn ngập ở mỗi một cánh sen Thiên Điệp Liên. Bởi vậy, Thiên Điệp Liên trước khi hấp thu, phải mang khí tức âm u rét lạnh loại bỏ rơi. Đương nhiên, nếu như người hấp thu tu luyện áo nghĩa là thuộc tính lạnh, chỉ có hữu ích chứ không có chút nào hao tổn.”

Dừng một chút, Tề Lan lại nói: “Tạ/xem lực lượng áo nghĩa của người, linh hồn dần tế hắn không phải là cực hàn?”

“Ừm, xem ra ta phải rèn luyện một chút.” Thạch Nham cười cười, ý niệm trong đầu vừa động, một cái vò gốm lam băng mới ở lòng bàn tay hắn hiện ra.

Tề Lan mắt đẹp bỗng nhiên sáng ngời, khóe môi đỏ au gợi lên một cái độ cong ngạc nhiên: “Xem ra người thật sự còn có Thiên Điệp Liên, thật sự là vận may làm cho người ta hâm mộ.”

“Xuy xuy xuy!”

Từng sợi hỏa quang cực nóng từ đầu ngón tay Thạch Nham bay bật ra, như từng đạo hỏa diễm điện mang, chạy thẳng bên trong vò gốm lam băng, thần thức hắn chợt lặng yên rung động, linh hồn dần tế chậm rãi xoay tròn.

Tề Lan sắc mặt khẽ giật mình, thân thể mềm mại cũng nhẹ run lên một cái không chớp mắt, một cái nhìn vào đầu ngón tay Thạch Nham, ánh mắt dần dần ngưng trọng lên.

“Thiên hỏa?” Tề Lan thử hỏi thăm, vẻ mặt thật cẩn thận.

“Ừm, thiên hỏa.”

Thạch Nham cấp ra trả lời khẳng định thuyết phục, con người càng ngày càng chuyên chú, lấy tâm thần ngự động thiên hỏa, ở vò gốm lam băng vận vẹo như long xà, thẩm thấu tầng tầng cánh sen Thiên Điệp Liên, loại bỏ khí tức âm u rét lạnh.

Tề Lan mắt đẹp đầy tràn kinh hãi, nhìn về phía hắn thật sâu, thật lâu không nói.

Nàng thật không ngờ Thạch Nham lại có thiên hỏa, ở Mã Gia Tinh Vực thiên hỏa cũng là vật cực kỳ hiếm thấy, chỉ có cổ xưa đại lục, sinh mệnh tinh có được bốn nguyên mới có thể dựng dựng ra, Mã Gia Tinh Vực cũng có cổ đại lục, đáng tiếc lại sớm đã nát bấy nứt ra thành vô số tàn phiến, du đãng ở tinh vực bao la.

Thiên hỏa và cổ đại lục Tề lan đã từng tìm hiểu rõ, tự nhiên biết rõ sự kỳ diệu của thiên hỏa, thần bí của bốn nguyên.

Người dung hợp thiên hỏa, nghe nói có thể đạt tới ngọn nguồn áo nghĩa, tiến tới càng khắc rõ bản chất áo nghĩa, linh ngộ ở lực lượng cảnh giới nếu so với thường nhân mau hơn rất nhiều.

Thạch Nham nguyên Thần nhị trọng thiên, ở trong mắt Tề Lan tự nhiên là thiên phú rất tốt, nàng vốn đang sinh lòng nghi hoặc, không rõ lắm Thạch Nham tuổi không lớn lắm, vì sao cảnh giới cao thâm như vậy, có thể thấy được thiên hỏa, nàng như là đột nhiên có đáp án, chấn động không thôi.

Vò gốm lam băng bị thiên hỏa nhảy vào, hải dương ánh sáng u lam đột nhiên hiện ra, thành màn sáng xanh lam sắc, mang vò gốm lam băng bao trùm. Vò gốm lam băng phẳng phát thành một khối lam thủy tinh trong vắt, óng ánh sáng long lanh, thậm chí có thể nhìn ra bên trong chất chứa từng khối Thiên Điện Liên.

Vò gốm lam băng là một loại dụng cụ không gian đặc thù, từ phương thức đặc biệt rèn luyện, lúc này bên trong mơ hồ có thể thấy được vô số sợi hỏa diễm trường xà, phẳng phát mạng nhện hỏa tuyến trải rộng khắp môi ngõ ngách vò gốm lam băng, thẩm thấu môi một cánh sen Thiên Điện Liên.

Tề Lan trầm mặc không nói, không dám dễ dàng quấy rầy, chỉ là chuyên chú quan sát.

Bên trong vò gốm lam băng, lặng lẽ hiện ra một tia ánh sáng cầu vòng, chen vào màu đỏ hoả tuyến, ánh lửa xích hồng sắc, kim hồng sắc lưu tuyến, rậm rạp giao nhau, cực kỳ rườm rà phức tạp.

Tê TêTêTê!

Từng sợi khí tức âm hàn, lặng lẽ từ trên vò gốm lam băng kỳ diệu mạch lạc bay bật ra, hóa thành sương mù trắng xoá, rất nhanh lại tiêu tán.

Một canh giờ lặng yên bất giác trôi qua, Tề Lan không nói một lời, thủy chung thật cẩn thận quan sát.

Thở phào một hơi, Thạch Nham con mắt hơi híp thoáng mở lớn, sáng sủa cười nói: “Thành.”

u lam sắc quang mang không hề phóng thích, vò gốm lam băng vững vàng đặt tại lòng bàn tay hắn, trở nên chất phác tự nhiên, không hề óng ánh, tự nhiên cũng không thể tiếp tục nhìn thấy ảo diệu bên trong.

Tề Lan thân thể khẽ chấn động, cũng từ trong hoảng hốt tĩnh lại, ánh mắt lại nhìn hướng Thạch Nham, tràn ngập rất nhiều hàm xúc không rõ ý tứ: “Người người này, ai, xem ra chúng ta vẫn là coi thường người, thật không nghĩ tới trên người của người có nhiều bí mật như vậy.”

“Cũng không có gì, bất quá là số phận so với người khác tốt hơn.” Thạch Nham mang vò gốm lam băng thu hồi, ngẩng đầu nhìn hướng bên ngoài cửa đá, nói: “Người của ta đã tới, ta an bài xuống.”

Tề Lan gật đầu.

Cự Nhân Tộc Nạp Hâm, Kiệt Tư Đặc cùng Long Trúc, Phong Khả, Dương Trác năm người |ồ ồ về có chút câu nệ, ở dưới sự dân dắt của một tên Ma Tộc chiến tướng, yên lặng tiến đến.

Ma Huyết Tinh chính là lãnh địa Huyết Ma, ở Mã Gia Tinh Vực là sinh mệnh tinh cường đại, nơi đây phần đông là Ma Tộc cường giả, đối với Nạp Hâm bọn họ mà nói xem như ăn nhờ ở đậu, cẩn thận một chút cũng là bình thường.

Đợi cho bọn họ nhìn thấy Thạch Nham, mới chính thức thở dài một hơi, Dương Trác nở nụ cười trước: “Tiểu nham tử, người gọi chúng ta tới có chuyện gì?”

“Các người trò chuyện.” Tề Lan cười cười, thức thời được đi ra ngoài, những kia Ma Tộc thị vệ trong cung điện cũng rất thức thời, cùng nàng rút đi, mang nơi này lưu cho Thạch Nham nói chuyện.

“Ta bán ba khối Thiên Điện Liên.” Thạch Nham nhìn về phía Nạp Hâm, thần thái ngưng trọng nói: “Một khối Thiên Điện Liên giá trị tám trăm vạn thượng phẩm thần tinh, hôm nay trong tay của ta liền có hai nghìn bốn trăm vạn thần tinh.”

Bọn người Nạp Hâm, Kiệt Tư Đặc, Dương Trác, đột nhiên ánh mắt ngốc trệ, chợt thần thể rung động trên phạm vi lớn, hai con ngươi tràn đầy cuồng hỉ.

“Nạp Hâm tiên bối, mười khối Thiên Diệp Liên trong tay người, tạm thời không nên bán. Thiên Diệp Liên giá trị liên thành! Bán đi dễ dàng, muốn mua liền ngàn khó vạn khó, hai nghìn bốn trăm vạn thượng phẩm thần tinh, tạm thời cũng đủ chúng ta hưởng Được Khí Các mua sắm các loại tài liệu tu luyện.” Thạch Nham trầm giọng dặn dò: “Ta có được thần tinh, mọi người cùng nhau nói chuyện, nhìn xem mua cái gì mới ổn thỏa.”

“Tốt!” Nạp Hâm không có hai lời, đáp ứng xuống, không kìm được vui mừng nói: “Tiểu tử ngươi từ trước đến nay ánh mắt tinh chuẩn, ta nghe lời ngươi! Tương lai tộc của ta, kính xin ngươi phí công, lão hủ ở đây xin tạ ơn ngươi.

Không đợi Thạch Nham nhiều lời, Nạp Hâm lấy đại lễ lễ bái, lòng cảm kích trên mặt hết sức rõ ràng.

Thạch Nham trong lòng chấn động, liên tục kêu xấu hổ không dám nhận, sau đó liền cùng Nạp Hâm, Kiệt’Eừ/Đặc, Long Trúc, Phong Khả, Dương Trác trao đổi, để cho bọn họ định ra danh sách cần mua, tìm Được Khí Các Phù Vi hiệp đàm.

Một hồi lâu, Nạp Hâm bọn họ viết ra hơn mười danh sách vật tư tài liệu, có được liệu cùng tài liệu xương cốt kỳ lạ rèn luyện thân thể, có đan dược tăng cường lực lượng, cũng có thần cấp bí bảo và thuộc tính linh hồn đàn tế chiếu rọi lẫn nhau, các loại áo giáp huyền không giới, các loại dược thảo kích phát huyết khí, đủ loại kiểu dáng, thậm chí kể cả chiến hạm đặt riêng.

Năm người lúc viết tài liệu, nụ cười trên mặt khó có thể che dấu, sợ là cũng thật không ngờ có một ngày có thể ý mua sắm nhiều tu luyện dị bảo như vậy.

“Truyền thừa nguyên, chúng ta khan hiếm truyền thừa nguyên!” Dương Trác và Long Trúc ào ào tỏ thái độ: “Áo nghĩa truyền thừa nguyên có miêu tả áo nghĩa, có thể dân nhập áo nghĩa điện phủ, trước lúc đột phá Chân Thần cảnh, dễ dàng xác định áo nghĩa thích hợp với mình.”

Bọn người Dương Trác, Long Trúc đến từ chính Thần Ấn Đại Lục, đều biết rõ áo nghĩa truyền thừa nguyên khẩn yếu, thí dụ như Dương Manh, Lý Phượng Nhi mấy tiểu bối, đều không có chính thức tìm đến áo nghĩa nhập môn thích hợp, khó có thể hình thành linh hồn đàn tế, đột phá đến Chân Thần Cảnh giới.

Liệt Diễm Tinh Vực và Mã Gia Tinh Vực đều có áo nghĩa truyền thừa nguyên, áo nghĩa truyền thừa nguyên cũng có phân cấp bậc, dựa theo chủng loại áo nghĩa nhiều ít, trình độ thâm ảo, có cấp bậc thấp, trung cấp, cao cấp, nếu có cái cao đẳng áo nghĩa truyền thừa nguyên, đối với những Thần Ấn Đại Lục võ giả kia mà nói, ở cánh cửa áo nghĩa sẽ thoải mái rất nhiều.

Thạch Nham cũng rõ ràng ảo diệu trong đó, nhẹ gật đầu, nói: “Trong chốc lát cùng người của Được Khí Các hảo hảo hiệp đàm.”

Mọi người chợt gật đầu, hưng phấn khó nhịn.

979. Chương 971

Ma Huyết Tinh một chỗ cung điện khác. Phù Vi và Thạch Nham, Tề Lan ba người ngồi theo hình tam giác, ăn trái cây, cầm chén rượu trong tay, cười vui nói chuyện với nhau.

Trong đại điện phía dưới bọn họ, trên một cái bàn tròn An Di và Phụng An hai người thỉnh thoảng trao đổi ý kiến, Nạp Hâm, Kiệt Tư Đặc, Phong Khả, Dương Trác, Long Trúc năm người mặt mũi tràn đầy tươi cười, cùng hai người Được Khí Các xác nhận giá cả các loại vật tư tu luyện.

Thời gian trôi qua hai canh giờ.

Đơn hàng giá trị hơn hai ngàn vạn thần tinh, đối với Dược Khí Các mà nói cũng phải thận trọng đối đãi, liên quan đến các loại tài liệu rất nhiều, giá cả mỗi một loại cũng phải khảo cứu, đây là việc rất tốn công phu.

Khá tốt, giao dịch cuối cùng đạt thành, từ trên mặt bọn người Nạp Hâm, Dương Trác, Thạch Nham nhìn ra vui mừng cực lớn.

Tễ Lan nhìn Phù Vi, hé miệng nhẹ giọng cười cười, “Muội muội lần này thật đúng là hào phóng, ha ha, Ma Huyết Tinh chúng ta cùng người giao dịch, người đều tính toán chi li, vì sao đối với Thạch Nham lại nhường rất nhiều?”

Dừng một chút, Tễ Lan không khỏi trêu chọc, “Có phải là thấy tiểu nham tử chúng ta lớn lên suất khí, không tự kìm hãm được động xuân tâm rồi?”

Phù Vi khuôn mặt đỏ lên, liếc nàng một cái, ”Tỷ tỷ đừng trêu chọc tiểu muội.”

Thạch Nham cũng hơi có vẻ xấu hổ, hắc cười một tiếng, không có nói chen vào.

Tễ Lan kiên trì tới, là sợ người của Dược Khí Các hãm hại hấn, muốn tới quan sát.

Sự thật chứng minh Phù Vi lần này cực kỳ hào phóng, định giá tài liệu lại so với giao dịch cùng Ma Huyết Tinh còn thấp hơn không ít, điều này làm cho Tễ Lan vô cùng kỳ lạ.

Thạch Nham cũng không hiểu ra sao, không biết nữ nhân này vì sao như thế, theo hấn biết mỗi một gã trưởng lão Dược Khí Các, lúc cùng người giao dịch đều tính toán chi li, một khi xác định giá cả, là tuyệt sẽ không nhượng bộ.

Nhưng Phù Vi lại nhượng bộ, hơn nữa là chủ động, rất nhiều tài liệu giá trị xa xỉ, đều lấy giá chiết khấu cực lớn bán ra.

Tễ Lan nghe được nàng báo giá, đều tròn mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng. Nàng là đại quản gia Ma Huyết Tinh, một mực phụ trách giao dịch cùng Dược Khí Các, hai bên hợp tác nhiều năm, nàng cũng không có thể ở trên tay Phù Vi chiếm được tiện nghi gì, có đôi khi nói mòn lưỡi mới có thể thoát được chiết khấu nho nhỏ.

Lần này nàng giao dịch với Thạch Nham, Phù Vi không đợi Thạch Nham cùng Tễ Lan cò kè mặc cả, các loại tài liệu đáng giá thương thảo nàng một ngụm cho ra giá, làm cho An Di cùng Phụng An đều cực kỳ khiếp sợ, mặt lộ vẻ khó xử, tựa như cảm thấy xử lý không tốt lắm.

Phù Vi dốc hết sức đè xuống, phân phó bọn họ dựa theo giá cả nàng nói giao dịch, làm cho Phụng An rất là thịt đau, thở dài không thôi.

Phụng An thỉnh thoảng nhìn về phía Thạch Nham, ánh mắt khác thường, còn cho rằng Phù Vi chủ động làm như vậy là vì coi trọng thân phận không gian áo nghĩa giả của Thạch Nham, hấn thậm chí cảm thấy được Phù Vi có chút ngớ ngẩn, đối phương rõ ràng đã cự tuyệt, không có khả năng gia nhập Dược Khí Các, làm gì phải đối đãi đặc thù như vậy?

Phù Vi đôi câu vài lời, nhưng làm cho Dược Khí Các tổn thất mấy trăm vạn thần tinh, ở trong mắt Phụng An quả thật là quá hoang phí.

Trước kia Phù Vi chưa bao giờ làm như vậy.

Giao dịch cuối cùng đạt thành, Nạp Hâm, Kiệt Tư Đặc bọn người cười tùm tùm cáo lui.

Một cái cao đẳng áo nghĩa truyền thừa nguyên, Dược Khí Các bên này lấy một ngàn vạn thượng phẩm thần tinh bán ra, nhưng Tễ Lan lại lặng lẽ nói, cao đẳng áo nghĩa truyền thừa, giá trị ít nhất một ngàn ba trăm vạn thần tinh, chỉ là điểm này, Phù Vi liền chiết khấu ba trăm vạn, quả thực không thể tưởng tượng.

Tễ Lan trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc cực lớn, thỉnh thoảng nhìn về phía Phù Vi, lại thỉnh thoảng nhìn Thạch Nham, trong lòng phát ra tầng tầng kích động.

Đừng nói là, Phù Vi thật sự coi trọng Thạch Nham? Nàng vô ý thức nghĩ đến, tiến tới trêu chọc lần nữa, “Muội muội nha, nếu như sau này người giao dịch cùng ta, cũng có giá như vậy, ta sẽ mang người trở thành

thân muội muội đối đãi. Ai, người cùng Thạch Nham mới nhận thức bao lâu, cũng bắt quá chính là mấy tháng, người lại đưa ra tiện nghi như vậy, không phải nhìn trúng hẳn, ta thật không biết người xuất phát từ loại nguyên nhân nào.”

Thạch Nham càng xấu hổ, quay đầu không nhìn tới nàng, đáy lòng cũng là hiện đầy sự nghi ngờ.

Phù Vi bị nàng liên tục trêu chọc, hung hăng liếc nàng, duyên dáng nói to: “Tỷ tỷ yên tĩnh yên tĩnh được chưa? Ta thấy hẳn là khách quý Ma Huyết Tinh các người, hôm nay lại là lần đầu tiên tiến hành giao dịch, cho nên mới chủ động chiết khấu. Sau này giá cả lại trở về bình thường, bằng không ta chẳng phải là thiệt thòi muốn chết?”

Tề Lan cười mà không nói, nhưng mà ánh mắt cũng rất là mập mờ, trong ánh mắt ý tứ hàm xúc không cần nói cũng biết, phảng phất nhận định Phù Vi coi trọng Thạch Nham.

Phù Vi trái tim khổ tâm, bất đắc dĩ thở dài một hơi, cũng không lại phản ứng đến nàng.

“Tốt rồi, vậy thì chờ vật tư chiến hạm của các người đến.” Thạch Nham đột nhiên đứng dậy, cảm thấy lưu lại sẽ bị Tề Lan giêu cợt, liền muốn bứt ra rời đi.

Tề Lan cũng đứng lên.

Liền vào lúc này, thân thể mềm mại của Phù Vi đột nhiên bước phía trước, chén rượu thủy tinh cầm trong

Phụ thân của Lý An Na cùng nam nhân Phí Lan, từng vô cùng cường hãn tại Liệt Diễm Tinh Vực phân biệt tu luyện Hắc Ám cùng Hủ Thực Áo Nghĩa, rất nhiều năm trước thần bí biến mất, không hề lộ diện ở Liệt Diễm Tinh Vực nữa.

Tinh đồ chỉ dẫn phương hướng ở Mã Gia Tinh Vực, hai người kia cũng biết tinh đồ phương vị, Lý An Na và Phí Lan đã từng âm thầm suy đoán, cảm thấy bọn họ nên tiến nhập Mã Gia Tinh Vực, đáng tiếc Mã Gia Tinh Vực bao la bát ngát, các nàng căn bản không thể nào tìm kiếm.

Hôm nay nghe An Vân nói, như thế nào không kích động?

An Vân nhìn ra chờ mong toan mặt bọn hắn, trong lòng vừa động, không khỏi nhìn Phù Vi liếc, Phù Vi nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt đầy tràn ý cười yếu ớt.

An Vân lập tức biết rõ phải nên làm như thế nào, sắc mặt đột nhiên cổ quái, ngạo mạn nói: "Được Khí Các chúng ta ngoại trừ bán ra các loại tài liệu, cũng buôn bán tin tức, tin tức này rất trân quý, để cho ta trực tiếp nói ra sợ là không quá thực tế đi."

Lý An Na, Phí Lan sắc mặt chợt cứng đờ, không khỏi nhìn về phía Thạch Nham, con mắt tràn đầy cầu xin.

Thạch Nham nhẹ gật đầu, nhìn An Vân cùng Phù Vi nói: "Muốn bao nhiêu thần tinh mới có thể nói ra?"

"Một ngàn vạn đi." Phù Vi sững nghĩ một chút, hơi hột nói.

Mọi người đột nhiên biến sắc, ngay cả Tề Lan cũng nhện không được nữa quát khê lên: "Phù Vi muội muội, người cái này có chút quá mức đi? Tin tức gì giá trị một ngàn vạn thần tinh?"

Phù Vi thần thái không thay đổi, cũng không nhìn nàng, chỉ là hướng về Thạch Nham giải thích: "Được Khí Các chúng ta, tin tức là thứ đắt tiền nhất ư. Tin tức này chỉ cần một ngàn vạn, ta cho rằng coi như là phù hợp, người muốn tin tức này hay không?"

Lý An Na cùng Phí Lan cũng không nói nhiều, ào ào khẩn cầu nhìn về phía Thạch Nham, đây cũng là lần đầu tiên các nàng hướng Thạch Nham cầu xin.

Phụ thân của Lý An Na cùng nam nhân Phí Lan, chính là Hắc Ám Thiên Mạc bá chủ, tu luyện Hắc Ám, Hủ Thực Áo Nghĩa, cùng bản thân của bọn họ tương quan mật thiết, bất luận xuất phát từ loại mục đích nào, hai nàng cũng đều muốn biết hướng đi hai người.

Thạch Nham hít sâu một hơi, liền chuẩn bị đáp ứng.

Liền vào lúc này, Phù Vi nhẹ giọng cười cười, "Đương nhiên, tin tức cũng là có thể trao đổi, trên người của người cũng có tin tức ta cần, chúng ta có thể nói chuyện."

Thạch Nham sững sờ.

Phù Vi chợt thật nhìn Tề Lan nói: "Ta muốn cùng hắn một mình nói chuyện."

"Lại là một mình trò chuyện?" Tề Lan ngạc nhiên, chợt vô ý thức nói: "Người cố ý làm khó dễ, đừng nói là muốn cùng hắn trò chuyện? Người làm cũng quá rõ ràng đi?"

Phù Vi hai gò má đột nhiên đỏ lên, xấu hổ trừng nàng, sau đó mới nhìn Thạch Nham nói: "Chúng ta nói chuyện riêng một chút."

"Thạch Nham!" Phí Lan thấp giọng hô, "Ta muốn nghe xem!" Lý An Na cũng tỏ thái độ.

"Tốt." Nhẹ gật đầu, Thạch Nham nói: "Xem ra không thể một mình cùng người hàn huyên, người không ngại đi?" ^

"Không sao." Phù Vi cũng thầm buông lỏng một hơi, trong lòng hơi có vẻ hưng phấn, thấy bắt lấy Thạch Nham tay cầm, quả nhiên là tâm tình sung sướng, nàng thông báo An Vân một tiếng, liền cùng ba người Thạch Nham rời đi, cung điện đến bọn họ tạm ở.

982. Chương 974

Phí Lan, Lý An Na hai người thần sắc ngưng trọng, ánh mắt hội tụ ở trên người An Vân, vẻ mặt cấp bách chờ mong. Phù Vi, An Vân lúc này ngược lại buông lỏng xuống, Phí Lan, Lý An Na càng vội vàng, trong lòng các nàng càng nắm chắc, trao đổi một cái ánh mắt, Phù Vi, An Vân âm thầm mừng rỡ, chỉ cảm thấy tâm thần đại định.

Thạch Nham ngồi ở mềm mại trên mặt ghế, khẽ khẽ cau mày, trầm ngâm trong chốc lát, dần dần lên tiếng: “Các người muốn biết cái gì?”

Phù Vi hé miệng nhẹ cười rộ lên, thần thái điềm tĩnh, nhàn nhạt nói “Ta muốn biết Thiên Đệ Liên rốt cuộc từ chỗ nào có được.”

“Ta không phải nói cho người biết rồi sao?” Thạch Nham sắc mặt âm trầm, không vui nhìn nàng.

“Thiên Đệ Liên không có khả năng sinh trưởng ở trong khe hẹp không gian.” An Vân hừ lạnh: “Nếu như các người không có thành ý, cũng đừng chúng ta cũng qua loa!”

Phí Lan, Lý An Na sắc mặt cứng đờ, không khỏi cùng nhìn về phía Thạch Nham.

Thạch Nham trầm mặc, bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Được rồi, chúng ta nói chuyện điều kiện trước.”

“Người nói.” Phù Vi thân thể nghiêng về phía trước, lộ ra biểu lộ chú ý: “Chỉ cần các người nói chi tiết, ta có thể ở đây cam đoan, tất nhiên cho các người câu trả lời hài lòng.” Dừng một chút, Phù Vi khẽ nở nụ cười: “Áo nghĩa truyền thừa nguyên, ta cũng sẽ nghĩ tất cả biện pháp giúp các người lấy cái mới tới, nhanh nhất nửa tháng có thể chuyển vận tới.”

Lời vừa nói ra, con mắt Thạch Nham bỗng nhiên phát sáng lên, nhìn về phía nàng thật sâu.

Lời nói này của Phù Vi nói rất rõ ràng, Thạch Nham không ngốc, lập tức ý thức được lúc trước Phù Vi nói khẳng định không thật, áo nghĩa truyền thừa nguyên nhất định không có vấn đề, nàng đây là tận lực làm khó dễ.

Lúc này cũng không có biện pháp so đo với nàng, Thạch Nham nhếch miệng, nói: “Các người nói trước đi.”

An Vân nhìn về phía Phù Vi, Phù Vi nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói: “Để tỏ lòng thành ý, vậy từ óhúng ta nói trước đi.”

An Vân chợt tỏ thái độ: “Hai người kia bị nhốt ở Âm Ảnh Quỷ Ngục, bị U Ảnh tộc Âm Ảnh Quỷ Ngục giam cầm, U Ảnh tộc một mực sinh hoạt tại Âm Ảnh Quỷ Ngục, chủng tộc này thông thường không hoạt động khu vực Mã Gia Tinh Vực khác, không ai quen thuộc Âm Ảnh Quỷ Ngục Hơn so với U Ảnh tộc.”

“U Ảnh tộc? Lại là U Ảnh tộc!” Thạch Nham khóe miệng lộ vẻ dữ tợn.

Hắn và Quỷ Lão ở Hắc Thủy Tinh nói chuyện với nhau qua, từ trong miệng Quỷ Lão hắn biết rõ Yêu Trùng Vương cùng Phệ Kim Tâm, Thánh Linh Thần toàn bộ vẫn diệt ở trong tay U Ảnh tộc, cái U Ảnh tộc này ở Âm Ảnh Quỷ Ngục chính là thế lực cực đặc thù, cũng là một cỗ lực lượng cường hãn lớn nhất, ở Âm Ảnh Quỷ Ngục hoành hành không sợ, tựa như là u linh xuất quỷ nhập thần, tựa như có thể ở rất nhiều vết nứt không gian thành thạo ra vào, cực kỳ quen thuộc Âm Ảnh Quỷ Ngục.

U Ảnh tộc chỉ sống ở Âm Ảnh Quỷ Ngục, ở khu vực hỗn loạn tranh đấu không ngừng, thường thường mạnh mẽ xuất hiện, lập sát vô giả khắp nơi.

Đây là một chủng tộc cực kỳ thần bí, thần thể âm hàn, rất nhiều người nói U Ảnh tộc không phải chủng tộc Mã Gia Tinh Vực, là trong khu vực khác từ những khe hở không gian kia hàng lâm tới.

về U Ảnh tộc, có rất nhiều truyền thuyết kỳ lạ, nói cái chủng tộc này chính là lính gác tinh vực cường đại nào đó, tiên phong đi tới Âm Ảnh Quỷ Ngục, thu thập các loại tin tức, một ngày kia sẽ làm cho Mã Gia Tinh Vực nghiêng đổ tai nạn.

Đương nhiên, đồn đãi vển vẹn chỉ là đồn đãi, không có cách nào tìm được chứng thật, nhưng mà cái chủng tộc này lại thật sự không được Mã Gia Tinh Vực hoan nghênh, một khi bọn họ ra khỏi Âm Ảnh Quỷ Ngục, rất nhiều thế lực đều đánh giết bọn hắn, cũng không biết đến tột cùng bởi vì nguyên nhân nào.

Nhưng ở trong Âm Ảnh Quỷ Ngục, U Ảnh tộc lại như cá gặp nước, hiểu rất rõ ảo diệu của những khe hở không gian kia, không người nào biết đại bản doanh bọn họ ở nơi nào.

“Không sai, bọn họ bị U Ảnh tộc nhốt, Được Khí Các chúng ta đã từng cùng U Ảnh tộc buôn bán, ta có một thời gian ngắn phụ trách thu thập các loại áo nghĩa đặc thù, dung nhập vào trong truyền thừa nguyên, may mắn gặp được bọn họ.” An Vân cau mày, kỹ càng giải thích nói: “U Ảnh tộc muốn thông qua thủ đoạn Được Khí Các chúng ta, mang áo nghĩa hai người kia tách ra, bọn họ hao phí tiền tài khổng lồ mời chúng ta, đáng tiếc, chúng ta cũng không có năng lực đưa áo nghĩa bọn họ từ đàn tế tách ra, giao dịch tự nhiên thất bại.”

“Nhưng bởi vì hai người kia áo nghĩa đặc thù, ta cũng không quá rõ ràng, ta hiện tại cũng không dám khẳng định bọn họ có còn sống không, lần trước ta thấy bọn họ, cách hiện tại đã có thời gian mấy trăm năm.”

An Vân êm tai nói, mạng tình huống nói rõ, chợt khuyên Thạch Nham: “Cho các người một cái đề nghị, U Ảnh tộc ở trong Âm Ảnh Quỷ Ngục phi thường cường hãn, hai người kia coi như là quan hệ cực kỳ mật thiết cùng các người, cũng tốt nhất bỏ ý niệm giải cứu trong đầu đi.”

Dừng một chút, An Vân chăm chú nói: “Các người tuyệt không phải đối thủ U Ảnh tộc.”

Phí Lan, Ly An Na yên lặng nghe, sắc mặt dần dần âm trầm xuống, trong mắt chứa lửa giận mãnh liệt, hai người quan trọng của bọn họ, bị U Ảnh tộc giam cầm không biết bao nhiêu năm, cũng không biết đã từng gặp qua cái gì.

Cách mấy trăm năm, bọn họ còn sống hay không cũng khó xác định, U Ảnh tộc có lẽ đã tra tấn bọn họ vô số năm.

“Tin tức ta biết chỉ như vậy.” An Vân hít một hơi, thần sắc đột nhiên ngưng trọng: “Hiện tại người có thể nói điều người biết đi?”

Phù Vi mắt màu lam u sáng, vẻ mặt chăm chú, trong lòng âm thầm chờ mong.

“Lấy được ở cổ Lan Tinh.” Thạch Nham lần này không có giấu diếm, lành đạm nói: “Chúng ta ở nh lòng đất cổ Lan Timóc ra một cái cung điện thần bí, ở trong cung điện liền có Thiên Diệp Liên, trong ở một cái đầm nước màu đen, cung điện vốn ẩn sâu ở lòng đất cổ Lan Tinh, địa tâm trọng lực nghìn lần, bị từng tòa núi là trận nhả khảm xuống địa tâm, chúng ta vô tình tìm được bí quyết, đem nó đưa từ lòng đất ra . .

Hắn đơn giản giảng thuật một lần.

Phù Vi, An Vân yên lặng nghe, con mắt dần dần sáng lên, trong lòng kích động khó nhịn.

“Vị trưởng lão kia năm đó thoát ra, tựa như . . Tu luyện trọng lực áo nghĩa!” Phù Vi thân thể mềm mại khẽ run, không kìm được vui mừng, càng khẳng định: “Ồ trong thành cổ thần bí kia, các người có còn phát hiện gì lạ khác?”

Thạch Nham trong lòng vừa động, bộ dáng ngạc nhiên nhìn Phù Vi, An Vân, âm thầm tính toán: “Không có, ngoại trừ Thiên Diệp Liên không có phát hiện gì lạ khác.Ồ đúng rồi, bên trong thành cổ có một tòa nhà cực kỳ chắc chắn, chúng ta mở không ra, có lẽ bên trong có cái gì kỳ diệu.”

Phù Vi con mắt sáng loáng, tự nhiên cười nói, nhẹ nhẹ gật gật đầu.

An Vân cũng kích động khó nhịn, mười ngón khẩu chặt, trong lòng hài lòng hưng phấn.

Thánh Điển liên quan đến địa vị Các chủ, Được Khí Các tương lai, nếu từ một phương bọn họ kiềm giữ Thánh Điển, bọn họ sẽ quang vinh lên cao, nhất cử thay đổi hoàn cảnh xấu, Thánh Điển vốn mờ ảo vô tung, đột nhiên bị bọn họ tìm thấy, bọn họ như thế nào không cuồng hỉ?

“Áo nghĩa truyền thừa nguyên rất nhanh sẽ đưa tới, lần này ta có thể cam đoan sẽ không quá hạn.” Phù Vi mừng rỡ, cấp ra trả lời khẳng định thuyết phục, sau đó phát phát tay, khẽ cười nói: “Được rồi, chúng ta giao dịch đạt thành.”

Thạch Nham cũng không nói nhiều, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, Ly An Na, Phí Lan cũng theo đi ra.

“Lập tức liên lạc trong các, phái chiến hạm đi đến cổ Lan Tinh!” Thạch Nham vừa đi, Phù Vi bỗng nhiên đứng lên, thân thể mềm mại chấn động, liền trực tiếp hạ mệnh lệnh.

An Vân không kìm được vui mừng, liên tục gật đầu: “Lần này thật sự thu hoạch thật lớn, không nghĩ tới có thể đạt được tin tức Thánh Điển, tiểu trưởng lão, chúng ta có cần mặc kệ Huyết Ma cùng hai vị Yêu Long Tinh, trực tiếp đi đến cực tây cổ Lan Tinh?”

Phù Vi cũng lộ ra vẻ ý động, nhưng mà rất nhanh tỉnh táo lại, lắc đầu nói: “Lộ trình quá xa xôi, chúng ta tự mình đi qua sẽ chậm trễ quá lâu, hãy để cho thích bá bọn họ đến đi.”

An Vân cười cười: “ừm, để bọn họ đi qua cũng giống như vậy, nhưng nhất định phải mau chóng, còn phải bảo đảm tin tức không thể lọt một tia.”

“Ta tự mình an bài.” Phù Vi thần sắc sung sướng.

”Thạch Nham, cái kia. . . Phí Lan muốn nói lại thôi, thần sắc khó xử.

Lý An Na không nói gì, chỉ là kinh ngạc nhìn về phía hắn, ý tứ hàm xúc trong mắt không cần nói cũng biết.

“Ta biết rõ các người muốn nói cái gì.” Thạch Nham mỉm cười: “Muốn đi Âm Ảnh Quỷ Ngục đi?”

Hai người nhẹ nhàng gật đầu.

“Chờ mấy ngày nữa, ta cũng vậy muốn đi qua xem, chúng ta đi cùng.” Thạch Nham tỏ thái độ.

Phí Lan, Lý An Na chợt ngơ ngẩn, chần chờ một chút, Phí Lan mới nói: “Việc này không quan hệ cùng người, U Ảnh tộc cực kỳ cường hãn, người không cần đi mạo hiểm.”

“Cùng ta có liên quan.” Thạch Nham nhú lông mày, vạch huyết sắc ẩn ký, chợt khoát tay nói: “Ta còn có việc khác, ta có người bằng hữu lúc này ở Âm Ảnh Quỷ Ngục, có mấy người cũng bị U Ảnh tộc giết chết, chờ Huyết Ma trở về Ma Huyết Tinh, ta tự thân gặp mặt một lần, mang những Cự Nhân Tộc cùng người Thần Ân Đại Lục an bài tốt, liền cùng các người tới Âm Ảnh Quỷ Ngục.”

“Người thật muốn đi?” Phí Lan kinh ngạc.

“ừm, Tạp Thác cũng mang theo, ba người các người có thể ta lấy được ích lợi từ trên người của.” Thạch Nham trầm ngâm một chút lại nói.

Phí Lan, Lý An Na chợt không khuyên ngăn nữa, nhưng trong lòng lại thật có chút cảm động, cũng tại thời khắc này, đối với Thạch Nham bọn họ mới xem như thật sự có điểm tình cảm dạng khác, không đơn giản chỉ là do huyết sắc ẩn ký.

Nửa tháng sau.

Một chiếc chiến xa mới tới, Được Khí Các mang một cái cao cấp áo nghĩa truyền thừa nguyên vận chuyển tới, Thạch Nham bên này giao hai ngàn vạn thần tinh, cùng Được Khí Các mang giao dịch đạt thành.

Liệt Diễm Tinh Vực, Thần Ân Đại Lục võ giả, nghe nói có cao cấp áo nghĩa truyền thừa nguyên tới, quả nhiên là mừng rỡ như điên, khẩn cấp đi đến ném thử thể ngộ tinh diệu áo nghĩa, Thạch Nham mang tất cả giao cho Phong Khả, Long Trữ an bài, mình thì cùng Phí Lan, Lý An Na, Tạp Thác ba người một mực ở lại chủ điện, chờ Huyết Ma trở về.

Ngày này, Tề Lan chủ động gọi Thạch Nham ra, cười nhẹ, khẳng định nói: “Chủ nhân sắp về rồi, đi cùng hắn còn có hai vị tộc trưởng Nghiệt Long tộc và Bạo Long Tộc, chủ nhân sớm đưa tin cùng ta, để cho ta thông báo người một tiếng, hắn muốn lập tức gặp người.”

“ừm, chúng ta chờ hắn trở về.” Thạch Nham cười cười, tùy ý dò hỏi: “Hắn là một người như thế nào?”

“A, cái này thật sự rất khó nói, phải chính người cảm giác.” Tề Lan cười nhạt một tiếng, ánh mắt có chút cổ quái, không có giải thích.

Thạch Nham sinh lòng nghi hoặc.

983. Chương 975

Trung ương Ma huyết tinh.

Thạch Nham, Tề Lan cùng một đám cường giả ma tộc nghiêm túc, đều là ngẩng đầu ngóng nhìn hư không, bỏ Tề Lan ra, có mười tên tộc nhân ma tộc đạt tới Hư Thần tam trọng thiên cảnh, trong đó một người thậm chí chạm đến cửa Thủy Thần, nhưng không có ngoại lệ là, mỗi một tộc nhân ma tộc vẻ mặt đều kính sợ.

Bọn họ đối với Huyết Ma là chân thành ủng hộ.

Huyết Ma tên thật sớm bị người ta quên đi, Huyết Ma đó là danh hiệu của hắn hiện nay, vang vọng Mã gia tinh vực, chính là ma tộc một phương bá chủ, ở trong ma tộc thân ở địa vị cao.

Chuyện xấu có liên quan Huyết Ma có rất nhiều, tàn bạo, thị sát, hoang dã vô độ, mãnh liệt ương ngạnh đủ loại, tựa như... không có gì tốt để nói.

Nhưng Huyết Ma vẫn sống tốt, rất nhiều người hận hắn, muốn giết hắn, nhưng đến nay không người có thể thực làm cho Huyết Ma trả giá thảm trọng.

Đám người Dược khí các Phù Vi, An Vân, cũng thu được tin tức Huyết Ma sắp về, đều từ trong cung điện tạm ở đi qua chỗ Thạch Nham, Phù Vi sau khi nhìn đến Thạch Nham, lộ ra một nụ cười yếu ớt, khẽ gật đầu.

Thạch Nham cũng cười đáp lễ.

Áo nghĩa truyền thừa cao cấp nguyên từ Dược khí các chuyển vận đến lãnh địa bọn họ, tuy rằng quá trình khúc chiết một chút, nhưng kết quả coi như là làm cho Thạch Nham hài lòng, thái độ đối với Phù Vi cũng tự nhiên không kém.

Mọi người im lặng chờ.

Ba cái canh giờ sau, ở chỗ sâu trong bầu trời Ma huyết tinh, đột nhiên truyền đến tiếng nổ cuồng bạo vang chấn thiên động địa, đoàn đoàn ma vân như mực nước, tụ tập ở trên không Ma huyết tinh, đậm đặc giống như là vạch không ra.

Oành đùng đùng!

Thanh âm năng lượng khủng bố đánh sâu vào, làm cho cả Ma huyết tinh đều giống như kích động lên, ở tiếng gầm rú thật lớn, còn cùng với tiếng tru lên điên cuồng, làm cho người ta tâm thần hồi hộp bất an, cảm thấy tự thân vô cùng nhỏ-bé/

Bốp bốp bốp!

Hư không năng lượng nổ tung, tầng tầng lớp lớp ma vân biến ảo thành bàn tay khổng lồ che trời, như là muốn đem bầu trời xé rách ra vậy.

Hai đạo thân ảnh khổng lồ qua lại trong hư không, mơ hồ thành hình rỗng, chiều cao mấy ngàn thước, như núi hiện lên phía chân trời, làm cho người ta kính sợ.

Trong ma vân đậm đặc, một cái long khu khổng lồ chợt rơi xuống, hung hăng đập hướng một góc Ma huyết tinh, chợt Ma huyết tinh rung chuyển lên, giống nhau trầm xuống ngàn hà mệnh mông, cũng không biết đến tột cùng loại lực trùng kích mạnh đến cỡ nào, làm cho cả tinh thần đều có điểm ăn không tiêu.

“Ha ha ha! Loài bò sát đáng chết, biết lão tử lợi hại chưa?” Một cái thanh âm ương ngạnh cuồng vọng, từ bên trong mây truyền đến, chợt một đạo thân hình hùng vĩ khắp cả người máu tươi, bỗng nhiên hạ xuống.

Đó là một đại hán ma tộc trần trụi nửa người, mặc một cái quần da, cơ thể cơ nhục cuộn cuộn, như đá màu đen cứng rắn, cao cao nổi lên, từng sợi gân mạch lớn bằng ngón tay như là rắn quấn quanh toàn thân, bên trong có năng lượng nồng đậm kích động không ngớt.

Đại hán bộ phận đầu gối, khủy tay cùng bả vai, sinh ra mũi nhọn dày đặc, sắc bén như đao, thể như bàn thạch, trên da thịt màu nâu đen, năng lượng ngấm đen như chất xương bao trùm khu vực yếu ớt trên thân thể.

Một khuôn mặt mãnh liệt dữ tợn, đồng tử hung lệ tàn bạo, như chiến sĩ trời sinh, tựa như vĩnh viễn sẽ không yên tĩnh, tựa như vì chiến đấu mà sinh.

Có thể nói thân thể hoàn mỹ, lưu chuyển mỹ cảm lực lượng, cái loại đường cong cơ thể mang tính bùng nổ này, làm cho người ta run sợ, phóng xuất ra khí tức khổng lồ khủng bố như núi.

Từng tộc nhân ma tộc, đều quỳ gối xuống lễ bái, hô to chủ nhân.

Rầm rầm oành!

Hư không truyền đến tiếng chấn động, xa xa có tiếng rùng rợn gầm phẫn nộ, không bao lâu, hai đạo yêu tộc cường giả hình rồng liên miên như núi loan hiển hiện ra, chợt biến ảo thân thể, thành hình người.

Hai người đều là tướng mạo tục tàng kì cổ, như là từ cương thiết mà thành, cao chừng ba thước, thân mặc phục sức đẹp đẽ quý giá, trên mặt lại tràn đầy lửa giận, hung hăng trừng mắt nhìn đại hán ma tộc nọ.

“Cổ Đặc, người gần nhất thân thể rèn luyện tựa như kềm cỏi, hắc hắc, lại bị ta trực tiếp đánh xuống dưới, xem ra Bạo Long tộc người sẽ thay đổi triều đại rồi” Đại hán Ma tộc càn rỡ nở nụ cười, “Nghe nói người thu kêu quỷ lão tiểu tử kia, đối với hắn rất là coi trọng, có phải biết chính mình sẽ nhanh không được, trước tiên vì Bạo Long tộc chuẩn bị người nối nghiệp mới hay không?”

“Cũng không biết ai ở Yêu Long tinh bị ta đập ở dưới đất” Tên yêu tộc nam tử kia thanh âm như sấm, phản bác nói: “Nơi này là Ma huyết tinh, là lãnh địa của người, lực lượng của người tự nhiên có thể đạt được gia tăng. Ở chỗ này người chiếm một chút tiện nghi, thì có là cái gì? Có ngon người lại đi ra chiến một trận!”

“Đi!” Đại hán ma tộc điên cuồng cười lên, “Ta ngay tại Ma huyết tinh sẽ đánh cho người nằm sấp!”

“Đến!” Đại hán yêu tộc bạo rống lên, một cỗ khí tức bá đạo tuyệt luân lan tràn ra, mặt đất đá cứng rắn quanh thân đều nổ tung, rất nhiều tộc nhân ma tộc cảnh giới thấp kém, bị dọa trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, thể mà ngay cả ngẩng đầu đều rất là gian nan.

“Chủ nhân”.

“Chủ nhân”.

Một đám tộc nhân ma tộc, đều lộ ra cười khổ, không khỏi vội vàng hô to lên.

“Có khách ở đây” Siếp Lan sắc mặt khó coi, lớn giọng nói: “Các vị tiền bối có thể yên tĩnh hay không, đừng để cho người ta chế giễu có được không?”

“Người nào kêu Thạch Nham?” Một tộc nhân yêu tộc, bỗng nhiên hét to lên, hai mắt hào quang loá mắt.

Đám người Tể Lan, Phù Vi đều nhìn về phía Thạch Nham.

Ba cự hán từ vực ngoại một đường cuồng chiến lại đây, cũng bỗng nhiên đều dừng lại, không tự chủ được theo ánh mắt mọi người nhìn về phía một người.

“Ha ha ha ha!” Huyết Ma nhất thời điên cuồng cười đến tận trời, “Quả nhiên là hậu duệ Bất Tử ma tộc chúng ta! Khí tức bất tử ma huyết trên người thật sự là làm cho ta thân thiết. Ha ha, lão tử coi như là có tộc nhân đồng tộc!”

Thạch Nham cười không nổi.

Hắn nhìn về phía Huyết Ma, cũng thấy được thân thiết, loại thân thiết này phát ra từ huyết mạch liên hệ, giống như là thân nhân thất lạc nhiều năm đoàn tụ, không khỏi cảm thấy an tường thoải mái.

“Con ta Mạch Cơ đưa tin cho ta, nói người ở khe hở không gian cứu hắn hai lần, xem ra người cùng chúng ta thật đúng là có duyên phận” Tộc trưởng Nghiệt Long tộc Ba Tư cười lớn, trùng trùng gật đầu, chợt nhìn về phía cổ Đặc, “Nghe nói Quỷ lão cũng là bạn thân Thạch Nham, không nghĩ tới hai tộc chúng ta đều cùng người này có điểm liên lụy, ừm, thật đúng là có duyên”.

Phù Vi cùng mọi người Được khí các, đều vẻ mặt ngẩn ra, nhìn thật sâu về phía Thạch Nham.

Mạch Cơ là con Ba Tư, tiểu nghiệt long này vẫn vì cuồng vọng mà gặp rắc rối, ở Mã Gia tinh vực cũng là có tiếng tai hoạ, Quý lão là cường giả mới tấn của Bạo Long tộc, bị Được khí các liệt vào đối tượng trọng điểm khảo sát, cho rằng tương lai có khả năng trở thành thủ lĩnh tiềm tàng yêu tộc, lưu ý rất là cẩn thận.

Thạch Nham thể mà cùng Mạch Cơ, Quý lão đều có giao tình thân mật, điều này làm cho Phù Vi phương tâm phi thường kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham càng phát ra ngạc nhiên.

Tộc nhân đồng tộc với Huyết Ma, cùng lãnh tụ tiềm tàng của Bạo Long tộc, Nghiệt Long tộc có quan hệ hữu hảo, người này rốt cuộc có lai lịch gì? Vì cái gì trước kia chưa bao giờ nghe qua.

Mỗi một người Được khí các, đều âm thầm kinh dị, đều hạ quyết tâm, phải đem Thạch Nham thân phận hiểu biết rõ ràng, hon nữa cần liệt vào đối tượng trọng điểm để lưu tâm quan sát.

Huyết Ma, Ba Tư cùng cổ Đặc đứng ở chỗ, Ma huyết tinh nồng đậm năng lượng thiên địa, không tự kìm hãm được hướng tới bọn họ hội tụ, lấy linh hồn cảm giác mà nói, có thể thấy được năng lượng như dòng suối, nhập vào thân thể huyết nhục bọn họ, vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Mọi người ở đây, bao gồm Thạch Nham ở bên trong, lại không có người có thể hấp thu năng lượng thiên địa, tựa như có ba người này ở đây, người khác không thể dính vào được một chút.

Loại đặc tính bá đạo này, làm cho Thạch Nham âm thầm kinh hãi, hẳn đây là lần đầu tiên nhìn thấy cấp Thủy Thần tồn tại, cái loại cảm giác áp bách khủng bố như núi này, cao đến ở chỗ sâu trong linh hồn, còn chưa giao chiến, liền ý chí chiến đấu toàn tiêu, sinh ra cảm giác bất đắc dĩ không thể địch lại.

“Các người cùng Được khí các trao đổi, ta cùng hẳn tâm sự” Huyết Ma suy nghĩ một chút, thu liễm khí tức cuồng vọng ương ngạnh, phất chốc đưa tay một trao.

Năng lượng hư không hóa thành quang sáng ngăm đen, đem Thạch Nham trực tiếp túm rời khỏi, chỉ chốc lát, Huyết Ma mang theo Thạch Nham liền không biết đi nơi nào.

Ba Tư cùng cổ Đặc cũng không để ý, tựa như biết Huyết Ma đó là loại tính cách này, nhìn nhau cười, liền đi về phía Phù Vi, Ba Tư dẫn đầu nói: “Dĩ vãng Yêu Long tinh chúng ta đều cùng trưởng lão các đời của Được khí các các người giao dịch, nhưng nghe Huyết Ma nói các người cùng đại trưởng lão có mâu thuẫn, để cho chúng ta về sau cùng người trực tiếp giao dịch, chúng ta tự nhiên cấp Huyết Ma mặt mũi

Phù Vi trong mắt hiện ra vẻ vui mừng, cười gật đầu, ôn nhu nói: “Đa tạ hai vị tiên bối ưu ái, ta nhất định sẽ không làm cho hai vị thất vọng”.

Cổ Đặc khoát tay, “Ta đối với Được khí các các người tranh đấu không có hứng thú, người chỉ cần cho ta đủ ưu đãi, liền có thể mượn sức ta. Hắc hắc, cho dù là Được khí các các người khai chiến, chỉ cần trả thù lao đủ, Yêu Long tinh chúng ta cũng có thể xuất lực”.

Phù Vi sắc mặt xấu hổ, thật sự giải thích: “Được khí các chúng ta sẽ không minh tranh, tiên bối đừng nói trắng ra như vậy, nhưng ta cũng phải cảm tạ qua tiên bối”.

Ba Tư, cổ Đặc thần thái tùy tiện, chủ động đi hướng Phù Vi, liền vì giao dịch về sau tiến hành thương thảo.

Đám người Tể Lan cáo lui, chừa ra không gian cho bọn họ.

Sườn đông Ma huyết tinh.

Trong một mảng rừng rậm rạp, ma khí đậm đặc như nước biển nhộn nhạo, trong một cái hồ nước máu tươi đầm đìa ục ục bốc lên bọt máu, bên trong chất lỏng màu đỏ sậm này năng lượng dao động cực kỳ rõ ràng.

Huyết Ma đem Thạch Nham đặt ở bên cạnh hồ nước, chỉ vào cái ao nhỏ nói: “Nơi này đối với tu luyện rất có ích, có thể kích phát bất tử ma huyết, ừm, vốn đây là chỉ ta có, nhưng về sau người cũng có thể tới đây tu luyện, đối với người ngưng luyện bất tử ma huyết mà nói sẽ rất ưu việt.

Thạch Nham vội vàng cảm ơn, trong lòng giật mình nói: “Cái huyết hồ này hao phí không ít vật tư tu luyện chứ?”

“Một năm cần hao phí mấy trăm vạn thần tinh” Huyết Ma gật gật đầu.

“Trừ ta ra, người khác có thể tu luyện hay không?” Thạch Nham thật cẩn thận hỏi.

“Trừ khi hân giống như ngươi, trong cơ thể có thể chảy bắt tử ma huyết, nếu không, không có sức khôi phục cường hân, tiến vào huyết hồ tuyệt đối chống đỡ không được”.

“Người có được huyết mạch bắt tử ma tộc, tạm thời không thể ngưng luyện ma huyết, cũng có thể tiến vào khổ tu?”

“Đương nhiên. Nhưng không thể tu luyện thời gian quá dài, cần từng chút một”.

Huyết Ma sững sốt một chút, đột nhiên vui mừng hẳn lên, “Trừ ngươi ra, còn có người mang bắt tử ma huyết?”

“Ừm, còn có không ít người”.

“Ở địa phương nào?”

“Đều ở Ma huyết tinh, toàn bộ Dương gia hệ, người có được bắt tử vô hồn, đều có mang huyết mạch bắt tử ma tộc. Chỉ là... chưa kích phát, có thể đem ma huyết ngưng luyện ra”.

Huyết Ma mắt sáng rực lên, đột nhiên cười ha ha lên, “Tốt! Xem ra ta đã không còn cô đơn, ta muốn đem bắt tử ma tộc phát dương quang đại, làm cho bắt tử ma tộc trở thành một trong chủng tộc mạnh nhất Mã Gia tinh vực!”

984. Chương 976

Một góc Ma huyết tinh. trong huyết hồ màu đỏ tươi đậm đặc, Thạch Nham cùng Huyết Ma thân thể đều ngâm trong đó, trong huyết hồ bốc lên bọt máu, huyết vụ lượn lờ không tiêu tan.

Một tia sương mù màu máu, thẩm thấu hướng lỗ chân lông cả người Thạch Nham, chậm rãi dung nhập huyết mạch hân, hân có thể rõ ràng cảm ứng được bắt tử ma huyết được tẩm bổ, không bao lâu, liền có một giọt ma huyết ngưng luyện ra.

“Cái huyết hồ này hao phí không ít tài liệu tu luyện, trong đó chính yếu chính là Bắt Tử Thảo, loại này cỏ đối với ngưng luyện ma huyết chúng ta trợ giúp thật lớn, hầu như Mã Gia tinh vực sản xuất Bắt Tử Thảo, đều bị ta thông qua Dược khí các thu mua lại đây” Huyết Ma cười lớn, vì Thạch Nham giảng giải ảo diệu huyết hồ, “Ở trong huyết hồ tu luyện, ma huyết chúng ta tốc độ cô đọng sẽ cực nhanh, bình thường ta cùng với người giao chiến qua đi, làm ma huyết tiêu hao, đều ở chỗ này một lần nữa ngưng luyện ra”.

Thạch Nham thích ý cảm thụ được ma huyết trong thân thể ngưng luyện, vẻ mặt an tường, khoe miệng mang theo tươi cười, “Quả nhiên cực kỳ thích hợp chúng ta tu luyện”.

“Đem linh hồn tế đàn ngươi hiển lộ ra cho ta, để cho ta xem qua một chút” Huyết Ma cười nói.

Hắn lúc nói chuyện, dẫn đầu đem linh hồn tế đàn chính mình bày ra, bốn tầng linh hồn tế đàn, giống nhau huyết tinh thạch, trong suốt đỏ đậm, tầng thức hải, tầng áo nghĩa, thủy giới cùng linh hồn trùng trùng điệp điệp, mỗi một tầng từ huyết khí đậm đặc tương liên, cùng huyết hồ dưới thân có vài phần tương tự.

Thức hải Huyết Ma chính là màu đỏ tươi, rộng lớn vô ngần, hiển hiện ra, quả thực như biển máu mênh mông, truyền đến mùi máu tươi đậm đặc

Phía trên thức hải, chính là tầng áo nghĩa, đang lưu chuyện hai loại lực lượng áo nghĩa, trong đó một loại lực lượng áo nghĩa là kim chi nhuệ khí, một cô lực lượng áo nghĩa khác truyền đến sinh cơ bừng bừng, Thạch Nham giật mình, sắc mặt chợt trở nên cổ quái kỳ dị, nhin không được hô: “Sinh mệnh áo nghĩa!”

Trong kinh hô, hắn cũng đem linh hồn tế đàn chính mình hiển hiện ra, cùng Huyết Ma so sánh hơi có vẻ đơn sơ, chỉ có ba tầng.

Huyết Ma phía trên tầng áo nghĩa, chính là một đoàn màu máu, đó là thủy giới hấn ngưng luyện ra, bị sương khói màu máu bao phủ, nhìn không ra ảo diệu trong thủy giới.

Huyết Ma nghe được hấn kinh hô, nhếch miệng cười ha ha lên, “Không sai, đúng là sinh mệnh áo nghĩa, một loại áo nghĩa đặc thù cực kỳ hiếm thấy, Được khi các áo nghĩa truyền thừa nguyên không có, đây là ta từ đặc tính bất tử ma huyết tự phát linh ngộ ra”.

“Bất tử ma huyết có năng lực tự lành phi thường mạnh mẽ, chất chứa sinh cơ mạnh mẽ, cái này vốn là sinh mệnh áo nghĩa thể hiện ra, sinh mệnh áo nghĩa cũng là chủ áo nghĩa chúng ta, bất tử ma huyết chúng ta đều là tu luyện loại áo nghĩa này, đây là áo nghĩa thích hợp với chúng ta nhất”.

Dừng một chút, hấn mắt sáng lên, nhìn thật sâu về phía Thạch Nham, “Người ở đó chẳng phải tu luyện sinh mệnh áo nghĩa sao?”

Huyết Ma đạt tới cảnh giới Thủy Thần, tầm mắt tự nhiên không phải người bình thường có thể sánh bằng, hấn chỉ nhìn thoáng qua bề mặt tế đàn Thạch Nham, liền khẳng định ở trong áo tầng nghĩa của Thạch Nham, cũng có sinh mệnh áo nghĩa.

Nhưng Huyết Ma chợt lại giật mình ở, ngăn ra nhìn về phía hấn, “Tầng áo nghĩa của người, tựa như... có điểm không giống. Người còn có song hồn?!”

“Ta từng dung hợp căn nguyên, lấy thiên hỏa cùng hồn phách hợp lại, hình thành phó hồn” Thạch Nham cười cười, “Xác thực, ta cùng tế đàn người bình thường không quá giống nhau”.

“Sinh mệnh áo nghĩa của người, cũng cùng ta không quá giống nhau” Huyết Ma nhìn về phía tế đàn hấn, đột nhiên nhíu mày, “Sinh mệnh áo nghĩa của người tựa như... cùng áo nghĩa khác hợp thành một đám, đây là... áo nghĩa dung hợp?”

“Loại áo nghĩa này của ta là sinh tử, sinh mệnh áo nghĩa cùng tử vong áo nghĩa hỗn tạp, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra” Thạch Nham gật gật đầu, “Cùng người khác nhau, hai loại áo nghĩa này của ta tựa như không thể chia lìa?”

“Người là sau lại dung hợp? Hay là ngay từ đầu đã thành như vậy?” Huyết Ma sắc mặt đột nhiên ngưng trọng hấn lên, trong lòng kinh hãi.

“Từ ngày linh ngộ bắt đầu, đó là eái dạng này, sinh mệnh cùng tử vong áo nghĩa đã thành một đám, chưa từng phân cách qua” Thạch Nham giải thích.

Huyết Ma đột nhiên trầm mặc xuống.

Qua nửa ngày, Huyết Ma từ trong trầm tư nào đó tỉnh lại, “Người là không phải chiếm được áo nghĩa đặc thù truyền thừa? Theo ta được biết, sinh mệnh áo nghĩa rất khó dung hợp áo nghĩa khác, cùng tử vong áo nghĩa hoàn toàn tương phản dung hợp, càng thêm không quá khả năng, cái này vượt qua nhận biết của ta đối với áo nghĩa”.

“Ừm, ta có được truyền thừa khác” Thạch Nham cũng không giấu diếm, không biết vì cái gì, hấn đối với Huyết Ma cảm giác rất thân thiết, có lẽ là do huyết mạch, cái loại cảm giác này cùng đối đãi Dương Thanh Đế là giống nhau, bản năng sẽ đem Huyết Ma trở thành thân nhân.

“Sinh mệnh cùng tử vong áo nghĩa dung hợp, người tương lai thành tựu sẽ siêu việt ta, sinh mệnh áo nghĩa là bất tử ma tộc chúng ta sinh ra đã chất chứa ở trong huyết mạch, là một loại võ hồn kế thừa càng thêm phức tạp, lấy huyết mạch làm căn bản” Huyết Ma ánh mắt dần dần sáng hấn lên.

“Bất tử ma tộc chúng ta khi cảnh giới tới trình độ nhất định, đối với bất tử ma huyết nhận thức càng ngày càng khắc sâu, sẽ tự nhiên hình thành sinh mệnh áo nghĩa. Đây là duyên cho dấu vết huyết mạch chúng ta, là độc nhất vô nhị của bộ tộc chúng ta, chủng tộc khác nếu muốn lĩnh ngộ sinh mệnh áo nghĩa, trừ khi có cơ duyên đặc thù. Đương nhiên, cho dù là họ được sinh mệnh áo nghĩa, cũng không có được hiệu quả nhanh như chúng ta, bởi vì bất tử ma huyết của chúng ta, trời sinh ẩn chứa chân lý sinh mệnh áo nghĩa!”

“Mỗi một tộc nhân bất tử ma tộc, đều hấn là đem sinh mệnh áo nghĩa trở thành chủ áo nghĩa mà tu luyện, bởi vì nó cùng bất tử ma huyết hỗ trợ lẫn nhau, ma huyết có thể làm cho chúng ta đối với sinh mệnh áo

nghĩa nhận thức càng thêm khắc sâu, sinh mệnh áo nghĩa lại có thể trợ giúp tăng ma huyết, đây là áo nghĩa thích hợp bộ tộc chúng ta nhất”.

“Nhưng mà người, đem sinh mệnh cùng tử vong áo nghĩa hỗn hợp lại, đây cũng có ích, so với ta suy nghĩ còn muốn thâm ảo hơn. Tử vong áo nghĩa, đây là áo nghĩa so với sinh mệnh áo nghĩa còn muốn hiểm thấy hơn, ta chỉ nghe qua, nhưng không có tận mắt thấy qua, người số phận so với ta còn tốt hơn nhiều”.

Huyết Ma cảm thán không thôi.

Thạch Nham thật sự nghe Huyết Ma giảng giải, đối với tiền bối bắt tử ma tộc đạt tới thủy Thần Nhị trọng thiên này, hẳn là kính trọng phát ra từ trong lòng.

“Người cảnh giới rất thấp, đối với sinh mệnh áo nghĩa nhận thức cũng thực nông cạn. Ta cho người xem xem lấy sinh mệnh áo nghĩa thúc dục bắt tử ma huyết, sẽ đạt tới loại thần kỳ nào” Huyết Ma trầm ngâm một chút, trong lòng bàn tay đột nhiên tuôn ra hai giọt bắt tử ma huyết đỏ sẫm.

Một giọt bắt tử ma huyết bay hướng về một gốc cây nhỏ cao ba thước bên cạnh.

Ma huyết thẩm thấu hướng rễ cây, một cô sinh cơ mệnh mỏng đột nhiên chợt xuất hiện ra, chỉ thấy cây nhỏ nọ nhanh chóng sinh trưởng lên, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trưởng lớn cành lá, cây cao ba thước rất nhanh sinh trưởng lên, chậm rãi biến thành một cây cổ thụ che trời, thần kỳ đến cực điểm.

“Bắt tử ma huyết lực chữa trị mạnh mẽ, thích ứng tất cả sinh vật có thể có sinh cơ, các loại thực vật hoa cỏ, còn có tộc nhân các tộc” Huyết Ma nhếch miệng cười cười, “Cường giả dưới trướng ta, lập hạ công lớn, nếu là bản thân bị trọng thương, ta có thể lấy bắt tử ma huyết làm cho thần thể hẳn nhanh chóng đạt tới đỉnh phong! Giúp hẳn rèn luyện thần thể!”

Thạch Nham ánh mắt chợt sáng ngời.

“Xem một giọt ma huyết khác!” Huyết Ma đưa tay chỉ ra, khẽ quát một tiếng.

Chỉ thấy một giọt ma huyết khác lơ lửng trong hư không, chợt diễn biến lên, phát sinh biến hóa kỳ diệu.

Một khối cốt hài nho nhỏ chậm rãi ở trong ma huyết hiển hiện ra, chợt trong cốt hài xuất hiện từng đường gân mạch, lại có huyết nhục mấp máy biến ảo ra, không bao lâu, một giọt ma huyết nọ thể mà ngưng luyện ra một Huyết Ma!

“Ma huyết có năng lực trọng sinh” Huyết Ma sắc mặt chợt nghiêm túc quát: “Một giọt ma huyết vận dụng đến mức tận cùng, có thể đem thần thể chúng ta một lần nữa diễn biến ra, chỉ cần trải qua năng lượng tụ tập, đủ thời gian khôi phục, có thể đạt tới trình độ mạnh mẽ của thần thể ban đầu!”

“Ta nếu là cùng người tử chiến, trừ khi đối phương đem thần thể ta hoàn toàn hủy diệt, hơn nữa đem toàn bộ bắt tử ma huyết của ta luyện hóa đi, nếu không chỉ cần còn có một giọt ma huyết, ta liền có thể đoàn tụ nhục thân!”

“Nói cách khác, chúng ta chỉ cần có ma huyết, nhục thân đó là bất diệt!”

Thạch Nham hoảng sợ.

“Sinh mệnh áo nghĩa lấy bắt tử ma huyết thôi phát, cái loại năng lực tự lành mạnh mẽ này, nghĩ đến người đã thể hội, ta mở ra cho người một cánh cửa, cấp bậc áo nghĩa cùng vận dụng ma huyết cao hơn, người có thể chính mình sờ soạng” Huyết Ma cười cười, “Cụ thể thì triển như thế nào, còn cần người tự lĩnh ngộ, mỗi người trải qua cùng thể chất không giống nhau, đối với ma huyết cùng sinh mệnh áo nghĩa cảm thụ cũng không giống nhau, ta đi đường không nhất định thích hợp với người, mạnh mẽ nhận biết, chỉ có rối loạn bản thân, cho nên ta không nói ra chi tiết, chỉ nói cho người ma huyết còn có thể vận dụng như thế”.

Thạch Nham trùng trùng gật đầu, trên mặt tràn đầy vẻ kính nể.

Đột nhiên, linh hồn hẳn truyền đến một tiếng kêu gọi nhẹ nhàng, kêu gọi nọ đến từ chính Huyết Văn giới.

Trong lòng vừa động, Thạch Nham chợt đem linh hồn tế đàn chìm vào thần thể, lấy tâm thần cấu kết Huyết Văn giới.

“Dem tử vong áo nghĩa của người truyền thừa cho hắc, như vậy áo nghĩa của hắc coi như là thực kế thừa xuống” Huyết Văn giới thiệu đến ý niệm, “Hắc chính là một trong bát hổ tòng dưới trưởng chủ nhân, người tu luyện sinh tử áo nghĩa, hắc là tiền bối bất tử ma tộc, vốn cũng chỉ là tu luyện sinh mệnh áo nghĩa, bởi vì phụng dưỡng chủ nhân làm chủ, được chủ nhân ban cho tử vong áo nghĩa, khiến cho sinh tử cùng tồn tại! Người đưa tử vong áo nghĩa của hắc truyền thừa cho người này, sinh tử hợp nhất, mới có thể đạt tới cực

Nàng cực kỳ hiểu kỳ về Thạch Nham, được hai tộc trưởng Yêu Long Tinh coi trọng, lại có sâu xa cùng Huyết Ma, tương lai nhất định là đại phóng dị sắc ở Mã Gia Tinh Vực.

Được Khí Các từ trước đến nay đối với cường giả có được tiềm lực rất coi trọng, đây là phương châm trước sau như một của bọn hắn.

“Ồ, muội muội người thật đúng là nhìn trúng Thạch Nham chúng ta nha, lần này lại là tiện đường, duyên phận của các người có vẻ rất sâu.” Tê Lan lại mở miệng trêu chọc: “Ha ha, nghe nói muội muội trong ở Được Khí Các rất nhiều người theo đuổi, nhưng gần đây giữ mình trong sạch, chưa từng từng có chuyện xấu cùng ai, người không sợ tin tức tiết lộ ra ngoài, những người theo đuổi người ghen, đuổi theo Thạch Nham truy sát sao?”

Phù Vi khuôn mặt lại đỏ lên, bất đắc dĩ liếc nàng một cái: “Tỷ tỷ vì sao cứ không buông tha ta?”

“Bởi vì người mặt đỏ, thật sự rất đáng nha, tỷ tỷ rất thích xem người đỏ mặt.” Tê Lan tự nhiên cười nói, chợt hướng về Thạch Nham nói: “Đi cùng Được Khí Các, trên đường đi người sẽ thuận lợi như ý, bất luận trải qua khu chiến đấu hỗn loạn cỡ nào, chiến hạm Được Khí Các đều là tiêu chí thông hành, ít có khả năng ngoài ý muốn.”

Dừng một chút, Tê Lan lại nói: “Thật có ngoài ý muốn, cũng là Được Khí Các bọn hắn nội đấu, ha ha, người khác không dám dễ dàng trêu chọc bọn hắn.”

Phù Vi khuôn mặt khẽ giật, chợt lắc đầu thở dài một hơi, phảng phất chấp nhận.

Được Khí Các chính là một cỗ thế lực đặc thù siêu nhiên thế ngoại, nói bọn họ là thương nhân lớn nhất Mã Gia Tinh Vực chính là hữu danh hữu thực, bất luận cái thế lực gì, đều muốn đạt thành liên lạc với Được Khí Các, muốn thông qua bọn họ đổi lấy vật tư tu luyện thích hợp.

Từng cái sinh mệnh tinh, từng cái mỗ tinh đều có tài liệu đặc thù, nhưng tài liệu võ giả tu luyện thiên kì bách quái, tinh cầu của mình không có không nhất định là hàng khan hiếm.”

Được Khí Các làm việc, chính là mang các loại tài liệu Mã Gia Tinh Vực sắp xếp, mang thứ nơi nhiều vận chuyển qua nơi ít, kiếm giá chênh lệch trong đó.

Đương nhiên, Được Khí Các còn có rất nhiều luyện được sư, luyện khí sư, có thể tự tập tài liệu rèn luyện thành các loại đan dược, bí bảo, chiến hạm, còn có các loại áo nghĩa truyền thừa nguyên, áo nghĩa điển tịch đặc thù, đều mang đến lợi nhuận phong phú cho bọn họ.

Không có người phủ nhận Được Khí Các chính là thế lực giàu có nhất Mã Gia Tinh Vực, thậm chí trong tinh vực còn có đồn đãi, nếu như một cỗ thế lực cường hãn có thể chính thức có được Được Khí Các, liền tương đương với có được năng lực độc bá tinh vực.

Nhìn từ điểm này, liền biết rõ Được Khí Các thần bí lợi hại cỡ nào, có thể có được Được Khí Các, liền tương đương với có đan dược, chiến hạm cùng các loại tu luyện tài liệu liên tục không ngừng, lại có thể cắt đứt vật tư đối thủ thu mua, chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hoà, tự nhiên có thể không chiến mà thắng.

Đáng tiếc Được Khí Các chưa bao giờ tham dự thế lực tranh đoạt khắp nơi, vĩnh cửu bảo trì trung lập, bàng quan.

Bọn họ chính thức đầu tranh. . . Phát sinh ở bên trong, ở giữa các trưởng lão.

Được Khí Các nội đấu, nghiêm cấm phương thế lực khác tham dự, nghe nói cũng có chút tàn khốc, tự nhiên người bên ngoài rất khó biết được.

“Nếu tiện đường thì ta xin đa tạ trước.” Thạch Nham trầm ngâm một chút, gật đầu cười, cũng hiểu được như vậy rất không tệ.

“Chúng ta sẽ lên đường ngay.” Phù Vi sửa sang lại toái ngọc ở góc áo một chút, thần sắc điềm tĩnh như nước: “Ồ Ma Huyết Tinh dừng lại hồi lâu, chậm trễ thời gian rất nhiều, chúng ta phải mau chóng đi Âm Ảnh Quỷ Ngục.”

“Bên ta không có vấn đề.” Thạch Nham cười cười, hắn biết rõ Phí Lan, Lỵ An Na sớm nóng lòng không kịp đợi.

“Tốt lắm, chúng ta bây giờ liền xuất phát.” Phù Vi phân phó một câu, gọi một chiếc chiến xa, để cho Thạch Nham, Phí Lan, Ly An Na, Táp Thác ba người cưỡi, cùng nhau bay về phía chiến hạm bọn họ thả neo.

Ở trong âm thanh khởi động của chiến hạm, chiến hạm khổng lồ phẳng phát thượng cổ yêu thú từ Ma Huyết Tinh chậm rãi bay lên, hướng phía tinh vực bao la đi qua.

Thạch Nham lần này đãi ngộ khác hẳn lúc trước.

Lần trước ở trên chiến hạm, hắn chỉ có thể có một nơi an thân ở một góc của boong tàu. Được Khí Các đối với hắn cũng không có đặc biệt để ý.

Nhưng lần này, Phù Vi chuyên môn chuẩn bị một cái tu luyện thất rộng rãi cho hắn, bên trong có đài tĩnh tọa có thể tu tập năng lượng tu luyện, cũng có thạch thất thi triển ảo nghĩa, phòng nghỉ ngơi, các loại rượu ngon hoa quả cái gì cần có đều có, phòng tu luyện rộng rãi lớn mấy trăm mét vuông, có mười mấy gian phòng, trên vách tường đồ án khắc tinh mỹ, bảo thạch huyền lệ rất là xa hoa.

Phù Vi tựa như cố ý tạo quan hệ gần hơn với Thạch Nham, sau khi tự mình mang Thạch Nham một chuyến bốn người đến, cười nói: “Các người có thể an tâm ở đây tu luyện, chờ đến nơi ta sẽ thông báo cho người, hoàn cảnh tu luyện nơi này cũng khá tốt, bên ngoài bố trí kết giới, các người phóng thích lực lượng cũng không quan trọng, lực lượng phía dưới Thủy Thần không đủ để xé rách kết giới, cho nên các người cứ yên tâm đi.”

“Thật sự đa tạ người khoản đãi.”

“Không cần khách khí, sau này nếu có tài liệu bán ra hoặc là mua sắm, nhớ tìm ta thì tốt rồi.”

“Nhất định nhất định.”

Phù Vi cười khê gật đầu, cũng không có ở lại quá lâu, tại lúc chiến hạm lao ra Ma Huyết Tinh, nàng liền nhanh nhẹn rời đi.

Nàng vừa đi, Thạch Nham buông thần thức ra cảm giác một chút, đột nhiên mang vò gồm lam băng lấy ra, nói: “Bên trong còn có ba khối Thiên Điện Liên, ta đã luyện hóa xong, các người ba người mỗi người dùng hợp một khối, đối với thức hải cùng linh hồn dần tế đều cực kỳ có lợi.”

Phí Lan, Ly An Na, Táp Thác đều là tu luyện Thị Huyết Bát Hồ Tông truyền thừa, trên trán đều có huyết sắc ấn ký cùng loại, dựa theo giới linh nói, người thừa kế Thị Huyết Bát Hồ Tông, cũng sẽ là tùy tùng của hắn, thực lực họ tăng lên tương đương với hắn có cánh tay cường đại hơn.

Cũng vì như thế, hắn mới chuyên môn lưu lại ba khối Thiên Điện Liên cho ba người dùng, cảnh giới cùng lực lượng của bọn họ có thể đạt được phát triển càng thêm mau lẹ.

“Đa tạ sư huynh.” Táp Thác ha ha cười, cũng không nói mẩu lời dối trá, trực tiếp tiếp nhận vò gồm lam băng!”

Hắn mặc dù y nguyên xưng hô sư huynh, nhưng dưới đáy lòng, dĩ nhiên mang Thạch Nham trở thành chủ nhân phụng dưỡng.

Thông qua trong khoảng thời gian này ở chung, hắn dần dần ý thức được Cách Lỗ năm đó lưu truyền thừa cho hắn, cũng là một trong Thị Huyết Bát Hồ Tông, hắn tại nội tâm cần tuân nguyện vọng người nọ, đã xác định trở thành tùy tùng của Thạch Nham.

Chỉ là trở ngại mặt mũi, hắn không có trực tiếp xưng hô chủ nhân, y nguyên xưng là sư huynh.

Thạch Nham cười cười, thông qua các loại chi tiết nhỏ, hắn đã nhìn ra tâm tính Táp Thác chuyển biến, cũng vui vẻ dễ như vậy, dù sao như vậy trao đổi có thể càng thêm thoải mái một chút.

Nếu như Táp Thác từng câu từng chữ chủ nhân, hắn ngược lại còn có thể cảm thấy cổ quái, sẽ rất khó thích ứng.

Phí Lan, Ly An Na đều là loại người ít nói, chỉ là khê gật đầu, ngay cả câu cảm ơn cũng không có, nhưng Thạch Nham trong lòng rõ ràng, nếu như hắn gặp được phiên toái, Phí Lan, Ly An Na đều sẽ liều chết tương trợ, thật sự đáng giá mang phẩm đẳng sau lưng giao lại cho các nàng.

Phí Lan, Ly An Na, Táp Thác ba người cầm Thiên Điệp Liên, đều tự tìm một gian mật thất, dựa theo kinh nghiệm của Thạch Nham, tiến hành dung hợp.

Thạch Nham cũng yên lặng xuống, chọn một tĩnh thai làm cho bản thân nhanh chóng trầm tĩnh lại, chăm chú cân nhắc sinh mệnh áo nghĩa Huyết Ma giảng giải.

Ở trên sinh mệnh áo nghĩa Huyết Ma đi cực xa, gần như đã đạt đến nơi tuyệt hảo, đạt tới trình độ bản chất sinh mệnh áo nghĩa nhất, công hiệu sinh mệnh áo nghĩa của hắn cùng Huyết Ma dung hợp phát huy ra, làm cho Thạch Nham quả thực trợn mắt, lần đầu tiên biết loại trình độ sinh mệnh áo nghĩa có thể đạt tới.

Chỉ cần còn một giọt Bất Tử Ma Huyết, coi như là thần thể vẫn diệt cũng có thể sống lại, đây là chỗ Bất Tử Ma Huyết khủng bố thần kỳ.

Lấy Bất Tử Ma Huyết làm cho người trọng thương bên người nhanh chóng khôi phục, lại là một loại vận dụng khác, chỉ cần ma huyết trong cơ thể đủ cường hãn, người đi cùng hắn trừ trực tiếp phi bị phản thân toái cốt, thần thể triệt để đốt diệt, hắn cũng có thể thông qua ma huyết của mình khôi phục cho đối phương.

Đây là một loại năng lực cực kỳ cường hãn đáng sợ.

Sinh mệnh áo nghĩa chất chứa ở trong huyết mạch, đây là Bất Tử Ma Huyết độc đáo, là chủng tộc khác khó có thể với tới, cái này cũng có thể là áo nghĩa chủ nhân Bất Tử Ma Tộc, cùng huyết mạch nhất thể, ngay từ đầu đã là sinh tử hợp nhất, mang sinh mệnh cùng tử vong áo nghĩa kết hợp, hình thành một loại tân áo nghĩa hỗ trợ lẫn nhau.

Sinh mệnh áo nghĩa cùng ma huyết diễn luyện của Huyết Ma, thật sự mở ra một cái cửa mới cho hắn, làm cho hắn nhìn thấy lực lượng cấp độ rất cao, làm cho hắn xúc động sâu đậm.

Trước khi tới Âm Ảnh Quỷ Ngục còn một khoảng thời gian, hắn chuẩn bị sử dụng khoảng thời gian này thật tốt, mang áo nghĩa trong cơ thể tiến hành đột phá cấp độ sâu, làm cho áo nghĩa cùng cảnh giới đều phát triển lần nữa, hắn khiếm khuyết nhất đúng là áo nghĩa và cảnh giới tăng trưởng, về phần thiếu hụt lực lượng.

Thạch Nham cười cười, vẻ mặt thoải mái.

Đến Âm Ảnh Quỷ Ngục, ở nơi cực kỳ hỗn loạn này, hắn há có thể lơ lửng lực lượng không liên tục đạt được trình độ đột phá?

988. Chương 980

Cực tây Mã Gia Tinh Vực, cổ Lan Tinh.

Cổ Lan Tinh ba mươi hai năm mọc đầy cỏ dại, Thánh Sơn Cự Nhân Tộc sinh sống bao nhiêu năm bị san thành bình địa, cái thất cấp sinh mệnh tinh này bởi vì trọng lực rất đáng sợ, có rất ít chủng tộc ở chỗ này tu luyện.

Cực tây thể kẻ khắp nơi, từng liên thủ đem nơi này càn quét qua một phen, khiến cho bề mặt trăm ngàn lỗ thủng, rất nhiều khoáng thạch kỳ dị đều bị khai thác sạch sẽ.

Nhưng tòa thành cổ thần bí, lại như cũ cao chót vót ở một góc cổ Lan Tinh, chỉ là hiện tại đầy tro bụi, phát sinh đầy mạng nhện, thành chỗ vui chơi của rất nhiều tiểu thú.

Thành cổ thần bí lấy tài liệu đặc thù thạch kiến tạo, cực kỳ chắc chắn, năm đó người càn quét không thể mang thành cổ đánh vỡ, ở trong thành cổ cũng không tìm thấy được thứ gì có giá trị, cuối cùng bắt buộc rút đi.

Những người kia rất nhanh lại bị dưới trướng Huyết Ma tàn giết sạch, không còn có cơ hội tái nhập cổ Lan Tinh.

Một ngày nọ, một chiếc chiến hạm khổng lồ đáp xuống ở cổ Lan Tinh, trực tiếp thả neo bên cạnh thành cổ thần bí kia, nguyên một đám Được Khí Các võ giả nối đuôi nhau ra, thần sắc tức mục hướng phía thần bí thành cổ.

Người cầm đầu, chính là luyện khí sư Được Khí Các Trát Thích, cũng chính là thích bá theo lời Phù Vi, Hư Thần tam trọng thiên cảnh, tu luyện không gian áo nghĩa hiếm thấy.

Trát Thích một thân áo dài ngân sắc, trên mặt quần áo thêu đồ án tinh mỹ, phong độ nhẹ nhàng, một đầu tóc dài ngân sắc rủ xuống trên đầu vai, bộ dáng năm sáu chục tuổi, hình thể gầy gò, hẳn một đường đi tới, rất nhiều võ giả Được Khí Các chăm chú đi theo, thần sắc tức mục.

Trát Thích đi vào thành cổ thần bí, nhìn thành cổ vượt qua vô số năm y nguyên kiên cố cứng rắn, vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn trực tiếp đi về tòa nhà cứng rắn nhất thành cổ, năm đó Thạch Nham, Nạp Hâm đã từng thử mở ra, đáng tiếc sử dụng mọi cách đều không thể làm được gì, chỉ có thể chán nản buông tha.

Trát Thích đứng ở trước cửa, chậm rãi đưa tay đặt lên cửa đá, híp mắt cảm giác trong chốc lát.

Xẹt!

Một cái phong nhận sáng lạn, từ đầu ngón tay hắn thẩm thấu ra, huy động như dải lụa, mang tầng tầng kết giới cấm chế trên cửa đá kéo thành phần vụn.

Oanh!

Cửa đá chợt bị mạnh mẽ phá vỡ.

Trát Thích thần thái như thường, dạo bước đi vào trong thạch lâu, con mắt có chút phát sáng lên.

Trong thạch lâu có tầng tầng vòng tròn, phóng thích ra thái quang mật mờ, một tầng hợp với một tầng, phẳng phát quang cầu cực đại, ở trên mỗi một tầng đều được khắc thần tinh hoa mỹ, đều là thần tinh cực phẩm, lại có đến mấy trăm vạn.

Nguyên một đám thần tinh sáng chói mắt tựa như vô số tinh thần trong tinh hà lóe sáng, tràn ngập ở từng góc thạch lâu.

Trát Thích ở trong khe hở của nguyên một đám vòng tròn tìm kiếm, không chừa lại bất kỳ nơi nào, nhưng mà tìm kiếm từng vòng, hắn vẫn không có thu hoạch, lông mày nhẹ nhàng nhăn lại.

Hồi lâu sau, Trát Thích mười ngón tay bắn ra đạo đạo ánh sáng, dừng mãnh tiến vào bên trong quang cầu, như mang thần tinh đốt lên.

Trăm vạn thần tinh bỗng nhiên tuôn năng lượng ra, năng lượng chấn động khủng bố như núi lửa bắn ra, phút chốc tràn ngập ở trong thạch lâu, chợt chảy tràn ra, như từng đạo ánh sáng cầu vòng kéo dài khắp môi ngõ ngách thành cổ thần bí.

“Oành ùng ùng!”

Thành cổ thần bí tọa lạc tại bên trong cổ Lan Tinh, ở trong năng lượng bộc phát, bỗng nhiên chậm rãi di động, từng chút trôi nổi trên không, nguy nga đồ sộ.

Trát Thích đi ra thạch lâu, nhìn thành cổ bay lên bầu trời, sắc mặt dần dần trở nên khó nhìn.

Trong tinh hải mệnh mông.

Một chiếc chiến hạm cực lớn phẳng phát lưu tinh điên cuồng, ở trung tâm chiến hạm, Phù Vi và An Vân nhìn chằm chằm vào một cái gương, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Dần dần, gương sáng dần dần phóng xuất ra ánh sáng âm u, một đạo nhân ảnh từ mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, chính là người đang ở cổ Lan Tinh -Trát Thích.

“Thích bá!” Phù Vi nhin không được kêu lên, thần thái động lòng người dịu dàng nói: “Tìm được Thánh Điển không?”

Trong gương sáng, Trát Thích sắc mặt tái nhợt: “Thánh Điển không tìm thấy, thành cổ thần bí chính là chiến hạm Các chủ Được Khí Các đời thứ nhất năm đó chế tạo, năm đó đúng là bị người nọ cầm giữ, có thể khẳng định chính là người nọ đã từng sống trong chiến hạm, Thiên Diệp Liên bị cắt mang đi, hàn là tiểu tử người nói làm. Ta mang khắp mỗi ngõ ngách chiến hạm đều điều tra qua, không có chút thu hoạch nào, ngay cả một phiến đá vụn cũng không phát hiện.”

Phù Vi cùng An Vân thần sắc trì trệ.

Từ trong gương sáng các nàng có thể chứng kiến thành cổ thần bí chậm rãi bay đi, tốc độ từ chậm biến nhanh, dần dần ra khỏi tầng khí quyển cổ Lan Tinh, đi vào trong tinh hải.

Năm đó Các chủ Được Khí Các đời thứ nhất, đã từng vì chính mình chế tạo một chiếc chiến hạm kỳ lạ, hình một tòa thành cổ, phảng phất một tòa thành di động ở trên hư không tinh hải, đó là tiêu chí thân phận Các chủ đời thứ nhất.

Trưởng lão mang theo Thánh Điển chạy ra, là nhân vật chủ yếu phụ trách chiến hạm, ở lần nội đấu đó khởi động chiến hạm đào thoát, sau đó mất tích khỏi Mã Gia Tinh Vực.

Chiến hạm ở đó, Thiên Diệp Liên cũng có, có thể khẳng định trưởng lão nọ tất nhiên từng sống ở trong thành cổ, chỉ là không có thi thể của hắn, cũng không thấy Thánh Điển, không có bất kỳ dấu vết nào liên quan tới Thánh Điển, điều này làm cho Trát Thích ngàn dặm xa xôi mà đến một bụng căm tức.

“Cổ chiến hạm nghe nói vốn chìm vào lòng đất cổ Lan Tinh, những người kia cơ duyên trùng hợp đem nó từ lòng đất móc ra, Thánh Điển có thể nằm ở dưới địa tâm cổ Lan Tinh không?” Phù Vi chăm chú cân nhắc trong chốc lát, nhíu mày nói.

“Địa tâm cổ Lan Tinh?” Trát Thích sắc mặt khê biển, ánh mắt nghiêm trọng. “Cổ Lan Tinh so với sinh mệnh tinh khác trọng lực cường hãn gấp mấy trăm lần, địa tâm trọng lực càng thêm khủng bố khó dò, mặc dù là ta, cũng khó có thể xuống địa tâm.”

Trát Thích cau mày thật sâu, nghĩ nghĩ, nói: “Nhưng ta có thể lấy thần thức dò xét.”

Nói xong, Trát Thích ở trên cổ chiến hạm chậm rãi ngồi xuống, nhắm mắt lại buông thần thức ra, thẩm thấu hướng địa tâm cổ Lan Tinh.

Phù Vi cùng An Vân đều khẩn trương bắt an nhìn hướng hắn.

Sau nửa ngày, Trát Thích thu hồi thần thức, sắc mặt âm trầm chậm rãi lắc đầu: “Không có vật gì.”

Phù Vi, An Vân vẻ mặt thất vọng.

“Hắn là không có Thánh Điển, nếu có, thần thức của ta khẳng định có thể cảm giác một tia khí tức.” Trát Thích trầm ngâm một chút, nói: “Theo sát tiểu tử kia, hỏi thăm rõ ràng, xem hắn ngoại trừ Thiên Diệp Liên ra, còn từng phát thứ khác không.”

Phù Vi bất đắc dĩ gật đầu.

“Thánh Điển liên quan trọng đại, các ngươi có thể không tiếc tất cả giá lớn mang tin tức này lấy tới, lúc cần thiết, áp dụng chút thủ đoạn cực đoan cũng không sao.” Trát Thích thần thái hung ác nham hiểm, hừ lạnh nói: tiểu tử kia nếu có ý định giấu diếm, đem linh hồn đàn tể tách khỏi thần thể, lấy sưu hồn thuật đưa trí nhớ hắn lấy ra, điều tra rõ ràng!”

“Không dễ dàng như vậy.” An Vân vẻ mặt khổ tâm: “Hắn và Huyết Ma chính là đồng tộc, rất được Huyết Ma yêu thích, cùng Yêu Tộc Ba Tư và Cổ Đặc cũng có chút sâu xa, dùng thủ đoạn hung ác sẽ làm bại hoại danh dự Được Khí Các chúng ta, còn có thể rước lấy lửa giận của Ma Tộc và Yêu Tộc.”

Lời ấy vừa xong, Trát Thích nhướng mày: “Tiểu tử kia có lai lịch gì?”

“Tạm thời còn không rõ ràng lắm, Được Khí Các chúng ta không có thông tin về hắn, giống như là đột nhiên xuất hiện vậy.” An Vân nhẹ giọng đáp.

“Nếu như có quan hệ sâu với Ma Tộc, Yêu Tộc, tự nhiên không thể dùng biện pháp mạnh, vậy chuyện này để Phù Vi làm chủ, tận lực từ trong miệng hắn moi ra tin tức Thánh Điển. . . Tin tức tựa như đã lộ phong

phanh ra ngoài, Đại trưởng lão hướng ta hỏi qua việc này, các người cần phải làm việc cẩn thận, không được tiết lộ một tia nào nữa.” Trát Thích nói xong, gương sáng dần dần trở nên mơ hồ, thân ảnh hắn từng chút biến mất.

Phù Vi cùng An Vân nhìn nhau, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Trong Dục Khí Các quan hệ rắc rối phức tạp, Đại trưởng lão an bài nhân tuyển trong thế lực đối địch, đến bây giờ Phù Vi bọn họ cũng không biết người nào là gián điệp, có đôi khi tin tức bên này hành động, luôn bị Đại trưởng lão biết được một cách thần bí.

Điểm này, bọn họ cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể âm thầm chú ý.

“Lại phải nói nói khách sáo với tên kia, thật sự là đau đầu.” Phù Vi nhăn mặt, khuôn mặt tràn đầy không tình nguyện: “Người nọ miệng đầy ma quỷ, mười câu thì có tám câu không thực, gian trá muốn chết, muốn từ trong miệng hắn moi ra tin tức, sợ là rất không dễ dàng.”

“Tiểu trưởng lão, hay là.. . thử Thất Tình Lục Dục Tửu ?” An Vân do dự một chút, thật cẩn thận đề nghị.

Phù Vi khuôn mặt chợt đỏ lên: “Uống rượu này ta cũng sẽ không chế không nổi tình cảm chân thật của mình, rất dễ dàng thổ lộ tiếng lòng với người khác . .. Vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn, hay là bỏ đi.”

“Ta tin tưởng định lực của tiểu trưởng lão.” An Vân trong lòng thở dài, kiên trì giựt giấy: “Thất Tình Lục Dục Tửu hiệu quả vô cùng tốt, cũng là biện pháp duy nhất có thể không dùng vũ lực làm cho hắn nói thật. Thánh Điển liên quan trọng đại, tiểu trưởng lão hay là ủy khuất một chút, vì đại cục suy nghĩ.”

Phù Vi hai má đỏ ửng, trong lòng cực lực giãy dụa.

“Tiểu trưởng lão, chỉ cần moi ra tin tức của Thánh Điển, lập tức bỏ dỡ là được, ta nghĩ lấy năng lực tiểu trưởng lão, tất nhiên có thể từ trong miệng hắn tìm được tin tức chuẩn xác về Thánh Điển.” An Vân cúi đầu không dám nhìn nàng, kiên trì khuyên bảo.

Phù Vi trầm mặc thật lâu, suy nghĩ rất nhiều, rốt cục gật đầu bất đắc dĩ: “Vây thử xem, người giúp ta mời hắn, tới.. .tối sương phòng của ta đi.”

An Vân ngơ ngác một chút, chợt yên lặng gật đầu.

Tu luyện thất trong chiến hạm.

Thạch Nham thân như bàn thạch, ngồi ngay ngắn bất động hồi lâu, trên người khí tức thu liễm, năng lượng tự phát du động toàn thân.

Trong ba cái gian phòng khác, Phí Lan, Lý An Na, Tịch Thác phân biệt lấy Thiên Địch Liên dung nhập thức hải, tiến hành rèn luyện linh hồn đàn tế, tăng cường linh hồn.

“Đông đông đông!”

Đại môn ngọc thạch duy nhất đóng chặt, đột nhiên truyền đến tiếng

gõ nhẹ nhàng.

Thạch Nham bỗng nhiên tỉnh lại, cau mày mang cửa mở ra, nhìn An Vân thần thái hơi có vẻ co quắp, không kiên nhẫn nói: “Có việc?”

“Tiểu trưởng lão tìm người trao đổi một ít chuyện.” An Vân trong lòng thở dài, cảm giác thấy rất tội lỗi, nhưng vì Thánh Điển, cũng không khỏi không làm cho tiểu trưởng lão ủy khuất một chút.

“Nếu như không phải chuyện trọng yếu, vậy coi như xong.” Thạch Nham khoát khoát tay, hắn đang dụng tâm thể ngộ ma huyết ảo diệu, bị người quấy rầy đã rất là khó chịu.

An Vân sắc mặt cứng đờ, trong lòng mắng to, nhưng vẫn vội vàng tươi cười: “Cụ thể chuyện gì ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng hắn là có phần rất trọng yếu, kính xin người đi qua một chút.”

“Như vậy.” Thạch Nham dừng một chút, bất đắc dĩ nói: “Vây dẫn đường đi.”

“Đi theo ta.” An Vân lập tức dẫn hắn đi về hướng một con đường bằng đá, bước đi đến trung tâm chiến hạm.

989. Chương 981

An Vân ngừng lại ở một cái cửa bằng ngọc thạch, thần sắc phức tạp nói: “Tiểu trưởng lão ở bên trong chờ người.” Nói xong, An Vân khom người, trong lòng sâu kín thở dài rời đi.

Thạch Nham khẽ giật mình, nhìn xem cánh cửa bằng ngọc thạch, trong nội tâm thấy có chút không hiểu thấu.

Vươn tay, nhẹ nhàng gõ cửa, tiếng vang thanh thúy trong con đường bằng đá yên tĩnh không tiếng động có vẻ có chút chói tai.

“Vào đi.” Phù Vi thanh âm nhu hòa từ bên trong truyền đến, ôn nhu nhẹ nhàng, phẳng phất có được công hiệu an thần, làm cho người ta toàn thân nhịn không được buông lỏng.

Về mặt nghi hoặc đẩy cửa ra, Thạch Nham trực tiếp tiến vào trong, nhãn tình lập tức sáng lên.

Trong phòng ngọc thạch trăm mét vuông, bầu trời là từng khối bảo thạch ánh sáng nhu hòa, phẳng phất ngân hà ở trên đỉnh đầu, làm cho người ta nhịn không được cảm thấy thoải mái, trên vách tường điêu khắc hoa văn tinh mỹ, ẩn chứa lực lượng thần bí, các loại vật dụng trang trí treo ở trên tường, làm cho căn phòng có vẻ trang nhã mỹ lệ vô cùng.

Nguyên một đám cửa đá mở một nửa, bên trong phòng tắm, phòng tu luyện cùng phòng luyện khí luyện được cái gì cần có đều có, vô cùng hoa mỹ.

Trung ương thạch thất, bên cạnh một cái đài tròn bằng bạch ngọc, một đạo thân ảnh mặc váy dài lam sắc, gò má hiện hồng, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, mắt đẹp thâm thúy như biển sâu, sáng ngời động lòng người như ngọc bích.

Một thân váy dài lam nhạt, lộ ra bờ vai trắng nõn cùng cổ tay như trắng sáng, trên cổ trắng như tuyết đeo một chuỗi vòng cổ lam thủy tinh, tóc dài cuốn thành búi tóc, ung dung đẹp đẽ, đoan trang tịnh lệ, tay ngọc thon thon nắm lấy bầu rượu bạch ngọc, đang rót rượu màu hổ phách vào một cái chén.

Mùi rượu thuần hậu thấm vào ruột gan, ở trong phòng tán tràn ra, làm tâm thần Thạch Nham yên lặng, buông lỏng trước nay chưa có.

Phù Vi nhẹ nhàng cười, đôi mắt sáng hiện ra quang ba, hướng về phía hắn vẫy vẫy tay, ôn nhu nói: “Tối ngồi.”

Thạch Nham vẻ mặt kinh ngạc, khóe miệng vẽ ra một cái đường cong quái dị: “Phù Vi tiểu thư gọi ta tới, không phải là tìm ta uống rượu đi?” Lúc nói chuyện, hắn liền tùy tiện đi tới, ở đối diện thân ảnh lam sắc ngồi xuống.

“Không được sao?” Phù Vi tự nhiên cười nói: “Trước khi tới Âm Ảnh Quỷ Ngục đường xá xa xôi, luôn tu luyện cũng không phải là phương pháp giết thời gian tốt. Quá mức buồn khổ, cũng sẽ làm cho tâm cảnh bị ngăn trở, tìm người uống rượu nói một chút, có trợ giúp buông lỏng điều tiết rất nhiều.”

“Xem ra tiểu thư chính là người biết hưởng thụ.” Đánh giá thạch thất, Thạch Nham cười cười: “Từ nơi này nhìn vào cũng có thể thấy được điểm này, ha ha, ta chính là người thô kệch, cũng không biết có thể quấy rầy nhã hứng của người hay không.”

“Người có thể nói như vậy, như thế nào là người thô kệch chứ?” Phù Vi bàn tay như bạch ngọc cầm theo chén rượu bạch ngọc, tùy ý đưa cho hắn: “Nếm thử hương vị rượu này, đây là Dược Khí Các chúng ta ủ ra, từ không bán ra ngoài, tên là Động Tình Tửu, không biết có hợp với tính khí của người hay không.”

Thạch Nham đột nhiên cười, tiếp nhận chén rượu cũng không có lập tức uống, chỉ là ánh mắt sáng quắc nhìn về phía nàng.

Gia hỏa gian trá!

Phù Vi trong lòng thầm mắng một câu, biết rõ hần sợ rượu có vấn đề gì, vì vậy liền trấn định tâm thần, ở trước mặt của hần tự mình rót đầy, chợt từng ngụm chậm rãi uống cạn, đặt chén rượu xuống khẽ cười nói: “Uống nhiều năm, hương vị này vẫn vô cùng mới lạ.”

Thạch Nham nhẹ gật đầu, cũng mang chén rượu ngon xử lý, chỉ cảm thấy phảng phất một ngụm thanh tuyền vào bụng, hương thuần ngon miệng nói không nên lời.

Rượu ngon như suối chảy, chậm rãi tán tràn ở trong bụng, thất tình lục dục của Thạch Nham phảng phất từ góc sâu nhất trong đáy lòng từng chút câu dẫn ra, có xúc động nhin không được muốn hướng người khác thổ lộ nội tâm.

Thần thức kiểm tra, cẩn thận cảm giác trong chốc lát, phát hiện thần thể cũng không dị dạng, hần mới yên lòng, sáng sủa cười nói: “Quả nhiên hương thuần mỹ diệu!”

“Vậy uống nhiều hơn vài chén.” Phù Vi mừng thầm, lại giúp hần rót đầy một lần nữa, lại cười nói: “Rượu này, nhân sĩ trong các chúng ta mua sắm, cũng cần mười vạn thần tinh một bình, người ngoài chính là muốn uống cũng uống không được.”

“Vậy thì thật phải uống thêm vài chén.”

Thạch Nham đột nhiên cười cười, nâng chén nói với nàng: “Cảm tạ khoản đãi, chúng ta cạn một chén.”

Phù Vi bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể vì chính mình mang chén rượu rót đầy, nét mặt tươi cười như hoa cùng hần chạm cốc, âm thầm lưu ý lấy chén rượu của hần, từng ngụm nhỏ uống hết.

“Nghe nói ngươi là trưởng lão nhỏ nhất Dược Khí Các, cảnh giới của ngươi. . . ta nhưng có chút nhìn không thấu, ngươi tu luyện áo nghĩa là cái gì?” Thạch Nham giật mình, hiểu kỳ hỏi thăm.

Linh hồn đàn tế của hần từ sau khi được Luyện Hồn Dịch tinh lọc, cảm giác đối với cảnh giới người bên cạnh cực kỳ nhạy bén, nhưng Phù Vi hần một mực nhìn không thấu, mỗi lần cảm giác đều phảng phất lâm vào trong sương mù, cũng không thể phát hiện, cái gì

“Linh hồn đàn tế của ta do linh hồn bí bảo đặc thù che chở, ngươi nhìn không ra cũng phải.” Phù Vi hé miệng cười, ngón tay ngọc xiu xiu nhẹ chạm vào ngọc trâm trên búi tóc: “Nó giúp ta ngăn cách thần thức, trừ phi đạt tới Thủy Thần cảnh giới, nếu không rất khó nhìn ra cảnh giới thực chất của ta.”

“Vậy cảnh giới thực chất của ngươi cấp độ nào? Tu luyện áo nghĩa gì?” Thạch Nham cười hỏi.

“Hư Thần nhị trọng thiên, chủ tu hỏa diễm áo nghĩa, luyện được sư cùng luyện khí sư trong Dược Khí Các, đều chủ tu hỏa diễm áo nghĩa.” Phù Vi hai chén rượu vào bụng, tựa như có chút xu thế không ngừng được: “Trưởng lão trong Dược Khí Các chúng ta, đều am hiểu rèn luyện đan dược cùng bí bảo, các loại trang sức trên người của ta, đều là do chính ta luyện, ha ha, hứng thú lớn nhất của ta chính là mang rất nhiều tạp chủng tài liệu rèn luyện thành bí bảo thành phẩm, ta cảm thấy cực kỳ có thành tựu, rất thần kỳ.”

“Thật ra, ta cũng hiểu một chút luyện khí.” Thạch Nham tùy ý nói, không tự kìm hãm được mở rộng nội tâm: “Nhưng ta không có nghiên cứu tiếp ở phương diện này, chỉ muốn đề thăng lực lớn với trình độ lớn nhất, tăng tiến cảnh giới, hy vọng có thể mang sức chiến đấu đạt tới đỉnh phong.” . . . Luyện khí, chỉ có ở lúc tâm thần hỗn loạn, làm hoạt động phụ trợ điều chỉnh tâm tính, không dám đặt quá nhiều tinh lực ở phía trên.”

“Ngươi cũng hiểu luyện khí?” Phù Vi nổi lên hào hứng, cười dịu dàng: “Có thể cho ta xem thứ gì đó ngươi luyện ra không?”

“Không có vấn đề.” Thạch Nham tâm linh ở vào trạng thái không đề phòng, ngay cả mình cũng không rõ ràng lắm yL sao trở nên dễ nói chuyện như vậy, chủ động đưa ba căn cốt thứ hần rèn luyện lấy ra.

“Uống rượu uống rượu.” Phù Vi sâu trong tâm linh, ghi nhớ mục đích của nàng, trước vì Thạch Nham rót đầy rượu, sau đó mới cầm một cây gai xương cẩn thận dò xét, một tia ánh lửa khẽ sáng, từ đầu ngón tay tinh mỹ của nàng thẩm thấu ra, như một dây tia chớp quán quanh ở phía trên cốt thứ.

Phù Vi đôi mắt phút chốc phát sáng lên, tự đáy lòng tán thưởng: “Ngươi rất có thiên phú luyện khí, cái cốt thứ này ở giữa thần cấp nhị, tam phần. Ngươi cũng coi như là thần cấp luyện khí sư, nếu như dụng tâm ở

luyện khí sư một chút, tương lai thành tựu tất nhiên sẽ không thấp.”

“Đáng tiếc, ta không thể phân tâm quá nhiều.” Thạch Nham bắt đắc dĩ thở dài một hơi, vô ý thức mang rượu trong chén uống sạch, lại tùy ý dò hỏi: “Bên ngoài nói Được Khí Các các người chưa bao giờ tham dự Mã Gia Tinh Vực tranh đấu, vĩnh cửu bảo trì trung lập, có thật như thế không? Ta rất hiếu kỳ, như quái vật khổng lồ Được Khí Các, lại không có một chút dã tâm, rất không có đạo lý.”

“Chúng ta là không trực tiếp tham dự tinh vực tranh đấu, nhưng có chút trưởng lão sẽ âm thầm thúc đẩy thế lực khắp nơi đại chiến, mượn nhờ ở lực lượng người khác đạt thành mục đích.” Phù Vi thuận miệng giải thích: “Thí dụ như Đại trưởng lão, hắn coi trọng một cái mỏ tinh trên Hắc Kim Quang, vốn muốn thu mua, nhưng đối phương không chịu bán. Sau đó Đại trưởng lão liền bắn tiếng, nguyên ý dùng đại giới thu mua, tự nhiên liền có mấy thế lực chủ động ra tay, mang thế lực trên mỏ tinh kia diệt trừ, mang mỏ tinh trực tiếp bán cho hắn.”

Thạch Nham ngạc nhiên: “Xem ra các người không giống ngoại giới đồn đãi vĩnh cửu trung lập.”

“Tự nhiên sẽ không trung lập.” Phù Vi nhẹ gật đầu, thở dài một hơi: “Thế lực cùng chúng ta giao hảo, chúng ta sẽ giúp đỡ, cùng chúng ta trở mặt, chúng ta sẽ tận lực chèn ép, thông qua các loại thủ đoạn để cho bọn họ bị tiêu diệt. Qua nhiều năm như vậy, thế lực biến mất trong tay Được Khí Các chúng ta, sợ là có vài chục cái, trong nội bộ chúng ta cũng là nội đấu không ngớt, đều tự dùng thế lực của mình đánh nhau, âm thầm chủ đạo thế cục Mã Gia Tinh Vực, bất quá chúng ta không sẽ chủ động thò đầu ra tham dự chiến đấu mà thôi.”

Thạch Nham nghe vô cùng chăm chú, âm thầm gật đầu: “Thì ra là thế.

“Được Khí Các so với người suy nghĩ tàn khốc rất nhiều, cha mẹ thân nhân của ta, cũng là vật hi sinh trong đó.” Phù Vi ánh mắt ảm đạm, buồn bã nói: “Ta sinh ra ở một cái sinh mệnh tinh rất nhỏ, cha mẹ đều rất tâm thương, đều là phạm nhân. Có một ngày sư phụ ta phát hiện trong cơ thể ta có hỏa diễm áo nghĩa lạc ấn, liền đem ta mang đi, dẫn đạo ta tu luyện, để cho ta thành luyện được sư. Nhưng cũng không lâu lắm, cái tiểu sinh mệnh tinh kia gặp xâm lấn, toàn bộ phạm nhân cũng bị đồ sát, thân nhân của ta đều chết hết.”

“Rất nhiều năm sau, khi ta thành trưởng lão nhỏ nhất Được Khí Các, sau khi sư phụ ta vãn lạc, ta mới biết được Được Khí Các có một quy củ bất thành văn. Vì phòng ngừa đồ nhi bị thân tình ràng buộc, đều âm thầm sai sử người khác, mang thân nhân đồ nhi giết tuyệt. Thân nhân của ta, chính là bị sư phụ ta thông qua thủ đoạn của hắn, làm cho thế lực khác giết chết.”

Phù Vi tâm tình xuống thấp, mang điều giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng, chưa bao giờ tâm sự với người khác dễ dàng thổ lộ ra.

”Sư phụ chết sớm, nhưng thời điểm hắn còn sống, đối với ta lại vô cùng tốt, so với cha mẹ ta còn muốn tốt hơn. Ta đã từng cực kỳ kính yêu hắn, sau khi biết tình hình thực tế, vừa yêu vừa hận. . .

“Người hắn là hận hắn.” Thạch Nham cau mày, nhàn nhạt nói: “Nếu là ta, ta sẽ toàn lực giết hắn, mặc dù là chết rồi, cũng muốn mang hắn cả đời! Vì thu đồ đệ, mang thân nhân đối phương chém tận giết tuyệt, đây cũng là thủ đoạn Được Khí Các các người? Hắc hắc, các người đúng là

rất độc ác!”

“Cho nên ta căm hận nơi này, căm [hận nguyên một đám trưởng lão trong các, hy vọng có thể đem cái các này làm cho nát báy!” Phù Vi cắn răng, đột nhiên ngắt đầu: “Nhưng’chí -có thể trèo lên bảo vị Các chủ, mới có năng lực làm nó nát bấy, ta hiện tại thiếu thốn nhất là quyền lực, nếu như chiếm được, ta có thể thực hiện.”

Dừng một chút, Phù Vi vẽ mặt khẩn cầu: “Người có thể giúp ta.”

“Ta có thể giúp người?” Thạch Nham chỉ chỉ chính mình, vẽ mặt cảm thấy lẩn lộn.

“Ừm, người có thể, chỉ cần người nói cho ta biết Thánh Điện ở nơi nào.” Phù Vi rốt cục hỏi ra những lời năng ghi nhớ.

990. Chương 982

“Thánh Điển?”

Thạch Nham vẻ mặt mê hoặc, cân nhắc một chút, thận trọng nói: “Chưa từng nghe qua, người chỉ sợ phải thất vọng.”

Phù Vi mắt màu lam chợt chợt lóe, trái tim phát ra bất an mãnh liệt: “Người ở trong cổ chiến hạm đằng kia, thật không có thấy Thánh Điển?” Phù Vi ngữ khí hơi có vẻ bồn chồn bất an, khuôn mặt khê biến, trong lòng tràn đầy thất lạc.

Từ khi biết Thiên Diệp Liên, nàng liền vì Thánh Điển đau đầu không thôi, trải qua suy nghĩ thăm dò cẩn thận, nàng đã khẳng định cổ chiến hạm là nơi vị trưởng lão năm đó sống, các loại chứng cứ cho thấy, Thạch Nham tìm được Thiên Diệp Liên, nhất định biết rõ tung tích Thánh Điển.

Vì lấy được tin tức của Thánh Điển trong miệng Thạch Nham, nàng thậm chí không tiếc bỏ mặt mũi xuống, uống “Động Tĩnh Tửu” với Thạch Nham, bản thân cũng mở rộng nội tâm, mang rất nhiều bí ẩn Được Khí Các giảng thuật, ngay cả khu vực tư mật nhất đáy lòng nàng đều nói ra.

Vốn tưởng rằng lần này rốt cục có thể đạt được ước muốn, nhưng Thạch Nham lại nói chưa từng nghe qua Thánh Điển, nàng quả thực buồn bực muốn thổ huyết, cảm thấy uống phí một phen tâm cơ.

Thạch Nham nhạy cảm nhận thấy tâm tình nàng biến hóa, bởi vì rượu tác dụng, lúc này Thạch Nham rất muốn cùng người khác nói chuyện, vô ý thức dò hỏi: “Thánh Điển là cái gì?”

“Một quyển sách.” Phù Vi khước miệng tràn đầy khổ tâm, có chút bất đắc dĩ thở dài: “Quyển sách kia có thể liên quan đến vị trí Các chủ Được Khí Các đời này, một phương chúng ta ở vào hoàn cảnh xấu trong các, nếu có thể có được Thánh Điển, có lẽ có thể đảo ngược.”

“Quyển sách?” Thạch Nham trong lòng vừa động, vô ý thức liền sờ huyệt không giới trên ngón tay, một đám ánh sáng hiện lên, đầu sách cổ vốn hằn nhìn không ra chợt vừng vàng rơi lòng bàn tay vào hắn: “Là quyển sách này sao?”

Phù Vi sa vào thất lạc cực lớn, mắt đẹp bỗng nhiên nóng rực lên, thân thể mềm mại đều run rẩy trên phạm vi lớn, nhện không được khẩn trương cầm lấy thư tịch, ngón tay xiu xiu của nàng run run bất an, có thể thấy được tâm tình nàng khẩn trương kích động trước nay chưa có, đem cả bàn tay Thạch Nham nắm chặt.

Chợt Phù Vi như bị dòng điện đánh trúng, thân thể uyển chuyển càng rung động lắc lư, khuôn mặt hồng phảng phất muốn chảy ra máu tươi, nàng vẫn còn không biết, nhện không được hét rầm lên: “Là, là.. là nó .. Đây chính là Thánh Điển, lại thật sự trong tay người!”

Ngón tay hai người đan xen, Thạch Nham lập tức cảm giác được nhiệt độ từ đầu ngón tay nàng, loại cảm giác tuyệt vời này làm cho Thạch Nham không khỏi rung động trong lòng.

Phù Vi đem cả thư tịch và ngón tay Thạch Nham nắm chặt, bỗng kịp phản ứng, khuôn mặt đỏ bừng thu tay lại, tạm thời buông thư tịch vốn làm cho nàng hao phí tâm tư cực lớn, thanh âm run rẩy nói: “Người nói, phải như thế nào mới đưa Thánh Điển giao cho ta?”

Thạch Nham ngẩn ngơ, nhú mày không dễ dàng phát giác, nói: “Quyển sách này rất quan trọng đối với người?”

“Cực kỳ cực kỳ quan trọng!” Phù Vi trùng trùng gật đầu, khuôn mặt cẩn thận chăm chú trước nay chưa có: “Người nói đi, ta có thể đáp ứng tất cả điều kiện của người, chỉ cần người đem Thánh Điển giao cho ta.”

“Vậy người cầm đi đi.” Bật cười lớn, Thạch Nham rất tùy ý mang sách cổ vốn nhìn không thấu ném cho nàng, lạnh nhạt nói: “Quyển sách này ta giữ cũng vô dụng, người thích thì tặng cho người là được, về phần điều kiện gì... coi như hết.”

Thạch Nham kinh ngạc bật cười, chợt gạt đầu tỏ vẻ đã rõ.

Ngưng một chút, hần liền chuẩn bị rời đi, cảm thấy thu hoạch thật lớn, cũng muốn ngẫm lại một số sự tình.

Phù Vi đứng dậy, vốn muốn đưa hần rời đi, nhưng vừa đứng lên, mắt màu lam của nàng sâu kín sáng ngời, ngưng thần nhìn về phía một cái ấn ký.

Ấn ký này tại một góc tường, lóng lánh tử quang nhàn nhạt, tử quang phẳng phát ản chứa tin tức thần bí nào đó, chớp động vô cùng nhanh chóng.

Phù Vi nhíu mày, trầm ngâm một chút, cũng không có tránh Thạch Nham, đuôi tay ngọc thon thon ra, tùy ý điểm một cái.

Tử quang chậm rãi vận vẹo lên, từ đó hiện ra hình thái một cái chiến hạm, chậm rãi di chuyển trong tinh hà tối đen, ản ản có thể thấy được trên chiến hạm có bóng người dày đặc, chỉ là hơi có vẻ mơ hồ.

“Nó có thể dò xét chiến hạm xung quanh.” Phù Vi nhẹ giọng giải thích một câu: “Chiến hạm này cách chúng ta không xa lắm, phương hướng giống như cũng là Âm Ảnh Quỷ Ngục, chỉ là trên chiến hạm không có tiêu chí thể lực, không biết thuộc về phương nào.”

Thạch Nham nhẹ nhàng gạt đầu, tỏ vẻ minh bạch.

Chiến hạm này không giống những loại chiến hạm Được Khí Các bán ra ngoài, ngoài công kích cùng phòng ngự, có rất nhiều kết giới cấm chế, thậm chí có thể ngăn cách thần thức dò xét, tuyệt đối là loại chiến hạm cao cấp nhất.

Bọn họ có thể ở bên trong chiến hạm, xác định quỹ tích cùng hình ảnh chiến hạm phụ cận, đối phương lại không nhất định có thể phát giác được bọn họ, nếu như Phù Vi nguyên ý, vận dụng lực công kích khủng bố của chiến hạm này, thậm chí có thể đơn giản đem một ít số chiến hạm trực tiếp đánh nát, đem những võ giả bên trên diệt sát trong nháy mắt.

Đây cũng là nội tình khủng bố của Được Khí Các.

Thạch Nham không có quá mức lưu tâm, khẽ gạt đầu, liền muốn rời đi, nhưng hần mới đi một bước, đột nhiên trong nội tâm vừa động, ma huyết trong cơ thể phẳng phát có chấn động cực kỳ vi diệu.

Hần bỗng nhiên ngừng lại, cau mày đánh giá chiến hạm trong tử quang, ánh mắt trở nên có điểm kỳ dị.

Có lẽ là bởi vì linh hồn tế đàn được luyện hồn dịch rèn luyện qua, hết thấy tạp chất dơ bẩn bị thanh trừ, khiến cho linh hồn tế đàn thủy chung trong vắt)eung có lẽ là sinh mệnh ảo nghĩa cùng ma huyết ảo diệu, thời gian gần đây hần có thể phát hiện người có tương quan mật thiết cùng hần, ở phương vị nhất định hần có thể cảm nhận được.

Thí dụ như thời điểm tại Ma Huyết Tinh, bọn người Dương Trác, Thạch Kiên quan hệ thân mật cùng hần, hần cũng có thể cảm giác phương vị chuẩn xác.

Ma huyết chấn động rất nhỏ, có nghĩa ở bên trong chiến hạm không biết tên kia, hần là có nhân vật hần từng quen thuộc, không phải người có quan hệ thân mật, sẽ không làm ma huyết xúc động, có lẽ đây cũng là một tầng ảo diệu khi sinh mệnh ảo nghĩa cùng ma huyết kết hợp.

“Làm sao vậy?” Phù Vi quay đầu lại, nhìn hần một cái: “Người thấy chiến hạm này có vấn đề?”

Thạch Nham khẽ gạt đầu.

Phù Vi suy nghĩ một chút, nói: “Chúng ta có thể đi qua xem.” Nàng vốn tính toán tận lực tránh đi, không muốn xuất hiện với chiến hạm này, nhưng thấy Thạch Nham như vậy, mới nói ra một câu.

“Được, qua đi xem cũng tốt, trong chiến hạm này, giống như có người ta quen biết.” Thạch Nham nói một tiếng cảm ơn, nhẹ gạt đầu.

Phù Vi động thủ phóng thích từng luồng ánh sáng kỳ diệu, chui vào nguyên một đám ấn ký không biết tên, xác định đường đi mới.

Thạch Nham nhạy cảm thấy được năng lượng ba động trong chiến hạm mãnh liệt vài phần, tựa hồ cường chế thay đổi phương hướng, từ góc độ của hắn đến xem, chiến hạm mơ hồ trong tử quang, cũng dần dần trở nên rõ ràng, từng đạo bóng người chậm rãi hiển hiện ra.

“Phốc!”

Một giọt ma huyết phẳng phất nổ tung, thần thức mang theo cảm giác vi diệu lặng yên đi xa, hướng phía chiến hạm kéo dài tới.

Đồng tử co rút lại, hắn chủ ý tập trung lại, nhìn về phía chiến hạm chậm rãi phóng đại thật sâu, theo cảm ứng vi diệu tìm kiếm gì đó.

Nửa ngày, thần thái hắn chấn động, lộ ra kinh ngạc không dám tin, ngơ ngác nhìn về một góc của chiến hạm.

Nơi đó, hai đạo thân ảnh hỗn tạp trong đám người, một lão giả hơi có vẻ hèn mọn bị ối rút eo lại, thần thái câu nệ bất an, tựa hồ đang giải thích gì đó.

Bên cạnh lão giả, một đạo thân ảnh tinh lệ, một đôi đùi đẹp cực kỳ thon dài, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đáng yêu, lúc này lại hiện đầy vẻ giận dữ, lớn tiếng nói lớn gì đó

‘Tả Thi!’ Thạch Nham quát khê.

993. Chương 985

Lai Nạp Đức là tiểu đầu mục một cái tiểu thế lực Mã Gia Tinh Vực tây nam tên là “Lưu Vân”, Nguyên Thần tam trọng thiên cảnh giới, thoáng chạm đến cánh cửa Hư Thần Cảnh. Thủ lĩnh “Lưu Vân” chính là một tên Hư Thần nhị trọng thiên cường giả, một mục hoạt động ở tây nam Mã Gia Tinh Vực, có thể lực này thu nạp võ giả khắp nơi hội tụ mà thành, chủ yếu vì Âm Ảnh Quỷ Ngục vận chuyển một ít võ giả lộn xộn, từ trong đó thu phí thần tinh.

Âm Ảnh Quỷ Ngục hỗn loạn không chịu nổi, có rất nhiều mỗ tinh kỳ lạ, rất nhiều mỗ tinh vô chủ, võ giả tây nam Mã Gia Tinh Vực, vì tìm kiếm hoàn cảnh tu luyện tốt, sẽ bất chấp nguy hiểm tiến vào Âm Ảnh Quỷ Ngục.

Nguy cơ cũng là kỳ ngộ, rất nhiều người chết ở Âm Ảnh Quỷ Ngục, cũng có người vận khí không tệ góp nhặt rất nhiều tài liệu tu luyện, sau khi trở về liền phát tiểu tài.

Lai Nạp Đức thường xuyên tụ tập võ giả tán loạn từ tây nam, lấy chiến hạm đi đến Âm Ảnh Quỷ Ngục, vận chuyển qua lại vì “Lưu Vân” kiếm thần tinh, ở trong “Lưu Vân” coi như là có chút danh tiếng, tính là có chút tiểu quyền lực.

Lai Nạp Đức tùy tiện đứng ở một góc chiến hạm, đôi mắt hơi có vẻ thâm tà, một mực tới lui trên người thiếu nữ thanh lệ, khóe môi nhếch lên nụ cười lãnh đạm.

Hắn nhìn chằm chằm vào thiếu nữ hồi lâu, từ khi thiếu nữ lên chiến hạm của hắn, nhân tình h ắn liền sáng lên, một mực tùy thời thông đồng.

Nhưng thiếu nữ ngây thơ đối với hắn hờ hững, chỉ ở một góc chiến hạm, chỉ cùng lão giả nọ trao đổi, làm cho tính toán của Lai Nạp Đức thất bại.

Hắn tuy là tiểu đầu mục “Lưu Vân”, cũng không dám dùng sức mạnh xàng bậy, chỉ có thể thông qua thủ đoạn bức thiếu nữ đi vào khuôn khổ.

Nhìn cặp đùi đẹp động lòng người của thiếu nữ, Lai Nạp Đức âm thầm nuốt nước miếng, trong nội tâm bạo động lợi hại, ánh mắt càng lửa nóng.

“Lúc trước lên chiến hạm chúng ta đã giao hai ngàn thần tinh, dựa theo ước định cũng đủ mang chúng ta đưa vào Âm Ảnh Quỷ Ngục, các người hiện tại lại yêu cầu thần tinh, đây là ý gì?” Huyền Minh sắc mặt khó coi, mắt đỏ hồng gầm lên, nhưng lại ẩn chứa lo lắng, trong lòng cũng là bất an không yên.

Hắn biết rõ thân phận Lai Nạp Đức, hắn ở tây nam cũng có một chút danh tiếng.

Lời đồn Lai Nạp Đức yêu thích nữ sắc, Huyền Minh cũng đã được nghe nói một ít, chỉ là hắn không có ngờ đến Lai Nạp Đức mang chủ ý đánh tới trên đầu Tả Thi.

Hắn và Tả Thi từ rất sớm đã tới Mã Gia Tinh Vực, ở chỗ một góc tây nam Mã Gia Tinh Vực dừng chân, Huyền Minh năm đó ở Thần Ân Đại Lục chính là Yêu Tộc cửu cấp đỉnh phong, cách thập cấp chỉ có một bước ngắn, nhận thức của Huyền Minh đối với Thần Ân Đại Lục khác sâu hơn so với đại đa số người.

Hắn đã sớm phát hiện một truyền tống trận tổ tiên lưu lại ở Thần Ân Đại Lục, năng lượng thúc dục trận pháp rất yếu ớt, chỉ có thể chèo chống hắn và Tả Thi truyền tống thành công, trên người Tả Thi có huyết mạch Thánh Tổ Huyền Vũ, sau khi hắn phát hiện tự nhiên cực lực tài bồi, cũng biết năng lượng Thần Ân Đại Lục sắp khô kiệt, lừa Tả Thi đưa nàng rời khỏi Thần Ân Đại Lục dần, đi vào góc tây nam Mã Gia Tinh Vực.

Đến Mã Gia Tinh Vực, Huyền Minh mới biết được hắn là đỉnh phong ở Thần Ân Đại Lục, lại nhỏ bé đến cỡ nào ở nơi này.

Bọn họ sống ở Mã Gia Tinh Vực rất không tốt, thậm chí là gian khổ, từng bước hung hiểm, hắn mang theo Tả Thi làm thợ mỏ, ngắt lấy được thảo, một mực cẩn thận sinh sống, không dám đụng vào những thể lực cường hãn.

Tả Thi rất không chịu thua kém, tư chất ở hắn xem quả thực thiên hạ vô song, rất nhanh đã đột phá đến Thần Vương cảnh, hơn nữa hiểu rõ huyết mạch chi mê, thấy rõ thánh thú Huyền Vũ áo nghĩa, làm cho hắn thấy được hy vọng.

Đoạn thời gian trước, Huyền Minh trong lúc vô tình ở một cái cửa hàng nhỏ phát hiện một mảnh mai rùa Thánh Tổ Huyền Vũ, cẩn thận hỏi thăm xuống, mới biết được mai rùa nọ là có được từ Âm Ảnh Quỷ Ngục, lúc này Huyền Minh liền hưng phấn lên, muốn dẫn Tả Thi đến Âm Ảnh Quỷ Ngục, tìm kiếm thân thể Thánh Tổ, xem có thể làm cho Tả Thi tìm được thân áo truyền thừa của Thánh Tổ không, làm cho cảnh giới đột phá một bậc lần nữa.

Từ tây nam Mã Gia Tinh Vực đi Âm Ảnh Quỷ Ngục, đường xá cực kỳ xa xôi, trên đường hung hiểm trùng trùng, hắn và Tả Thi rất túng quẫn, không có năng lực mua sắm chiến hạm, chiến xa, đi trong dài ngàn hà dòng đặc, cũng không có thủ đoạn tự bảo vệ mình.

Vì vậy Huyền Minh tìm được “Lưu Vân” mang tích súc nhiều năm lấy ra, tốn mất hai ngàn thần tinh lên chiến hạm của Lai Nạp Đức đến Âm Ảnh Quỷ Ngục, hy vọng có thể tìm được thân thể Thánh Tổ ở Âm Ảnh Quỷ Ngục, hoàn thành máu chốt truyền thừa cho Tả Thi.

Từ ngày lên chiến hạm, hắn liền phát hiện ánh mắt Lai Nạp Đức nhìn về phía Tả Thi có chút âm tà, Huyền Minh chính là nhân vật thành tinh, hắn hiểu được ý nghĩa của ánh mắt Lai Nạp Đức, liền dẫn Tả Thi thật cẩn thận sinh hoạt ở một góc chiến hạm, không dễ dàng tiếp xúc cùng người khác, cũng không dám cùng người khác phát sinh xung đột, chính là hy vọng Lai Nạp Đức xem nhẹ bọn họ, quên Tả Thi thanh lệ, tránh đi một kiếp này.

Đáng tiếc, Lai Nạp Đức thường xuyên tới thăm hỏi, năm lần bảy lượt ám chỉ để cho Tả Thi đi cùng hắn.

Huyền Minh tự nhiên cực lực giữ gìn, bởi vì góc này rất nhiều người tới, Lai Nạp Đức cũng không dám làm cản đường sức mạnh bồi đen “Lưu Vân”, mấy lần bắt đắc dĩ rút đi.

Không nghĩ tới hôm nay Lai Nạp Đức rốt cục hành động lần nữa, lần này là lai giả bất thiện, chỉ rõ thần tinh bọn họ giao nạp có vấn đề, muốn bọn họ một giao lần nữa, Huyền Minh trong lòng rõ ràng, biết rõ Lai Nạp Đức tận lực bồi mồi, nhưng có chút tay chân vô lực, ứng phó vô cùng gian nan.

”Lúc trước các người giao nạp hai ngàn thượng phẩm thần tinh, chúng ta cẩn thận kiểm tra, rất nhiều khối phẩm chất không đúng.”

Lạnh lùng nói ra: “Các người bù lại một ngàn khối thượng phẩm thần tinh, bằng không liền cắt khỏi chiến hạm tự sanh tự diệt cho ta!”

Huyền Minh cùng Tả Thi đem toàn bộ tích súc ra, mới miễn cưỡng giao nạp hai ngàn thần tinh, hiện tại căn bản không còn thừa, nếu như rời khỏi chiến hạm như vậy, không có thần tinh bổ sung lực lượng, ở tình vực mệnh mông căn bản không cách nào sinh tồn.

Huyền Minh sắc mặt tái nhợt: “Lúc trước chúng ta giao thần tinh, các người có người đặc biệt kiểm tra, há có thể phạm sai lầm?”

“Chính là phạm sai lầm.” Lai Nạp Đức cười lạnh, chợt thần thái buông lỏng, nhàn nhạt nói: “Hoặc là người bổ sung tinh thần tinh, hoặc là cắt xuống đi, ừm, hoặc là để cho tiểu nha đầu này bồi ta uống chút rượu tâm sự, nói không chừng ta cao hứng, liền không so đo với các người.”

“Không biết xấu hổ, thấp hèn khốn kiếp! Ta sẽ không đi cùng người!” Tả Thi khuôn mặt nhỏ nhắn giận dữ, giận dữ mắng.

Đã cách nhiều năm, Tả Thi y nguyên ngây thơ động lòng người, phẳng phất một đóa hoa xinh tươi, da thịt trắng nõn, mặc một thân trang phục võ giả bó sát màu trắng, một đôi đùi đẹp thon dài rung động lòng người, hiển lộ đường con hấp dẫn, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn khí tức thanh thuần bức người, thật là làm cho người ta tìm đập thành thịch.

Lai Nạp Đức cười hắc hắc, con mắt như độc xà, làm căn du đang ở trên người Tả Thi, nuốt một chút nước miếng: “Tiểu muội muội, cần gì chứ? Cùng ta uống rượu mua vui, liền không phải dần dần tử vong ở trong tinh hà, thấy thế nào cũng là người kiếm được rồi, yên tâm, ta sẽ không bạc đãi người, người ngấm lại thật kĩ đi.”

“Ta chết cũng sẽ không cùng người!” Tả Thi nghiêng rằng.

Trên thuyền không chỉ có hai người Tả Thi Huyền Minh, còn có rất nhiều võ giả các tộc không có gốc rễ, đều không có bối cảnh gì, đại đa số cảnh giới cũng không cao, Chân Thần, Thần Vương, Nguyên Thần chiếm đa số, tất cả lực lượng cộng lại cũng không đủ mà đối kháng lực lượng trong tay Lai Nạp Đức.

“Lưu Vân” có quy định, trên chiến hạm vận chuyển đến vận Âm Ảnh Quỷ Ngục, lực lượng đầu lĩnh cùng hộ vệ đủ để áp chế tất cả mọi người mới có thể xuất phát, đây chính là để tránh cho những người kia sẽ không an phận, lấy lực lượng làm bậy.

Rất nhiều người của chủng tộc khác nhau, đều không có bối cảnh cường đại, bằng không sẽ không ý lại “Lưu quang” tiến vào Âm Ảnh Quỷ Ngục, cộng lại cũng không phải đối thủ Lai Nạp Đức.

Bởi vậy, bọn họ biết rất rõ ràng tâm tư Lai Nạp Đức, biết rõ hắn là tận lực làm khó, cũng không dám nói một lời công đạo, chỉ là một mặt thương tiếc nhìn Tả Thi, Huyền Minh, trong lòng bi ai thở dài.

“Xem ra người thật sự muốn chết!” Lai Nạp Đức bị Tả Thi quát mắng, sắc mặt dần dần âm trầm: “Cho các người thời gian một canh giờ suy nghĩ, thời gian vừa đến, nếu không có câu trả lời thuyết phục để cho ta hài lòng, ta sẽ cho các người rời thuyền.”

Lai Nạp Đức hừ lạnh một tiếng, liền phi thân đi vào đài cao trên đỉnh chiến hạm, thần sắc lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống phía dưới, như thần linh chưởng khống sinh tử.

“Tiểu cô nương, nếu như các người bị đuổi xuống thuyền, tuyệt đối không có khả năng sống sót.” Một người bên cạnh nhẹ giọng khuyên bảo: “Nếu như không có đủ thần tinh, vậy ủy khuất thì ủy khuất, có thể còn sống. . . so với cái gì cũng quan trọng hơn.”

“Đúng vậy, so sánh với tính mạng, tôn nghiêm trong sạch cái gì không coi vào đâu. Chính mình bỏ ra một chút, sinh tồn thật tốt là được, coi như. . . bị cái kia cắn một cái đi.” Một người nói đến một nửa, sợ hãi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thanh âm phóng cực thấp, sợ bị Lai Nạp Đức nghe được.

“Trước sống sót đã, chộ sau này có thể còn có cơ hội báo thù.” Lại một người khuyên bảo.

Đều là người không có gốc rễ, trên đường đi ngồi chung một thuyền, bọn họ đều rất có hảo cảm với Tả Thi, không muốn thấy một tiểu cô nương ngây thơ như vậy bị Lai Nạp Đức đập hư, nhưng càng thêm không

muốn thấy Tả Thi và Huyền Minh bị bỏ xuống chiến hạm chờ chết, tất cả đều kiên trì khuyên bảo, hy vọng Tả Thi có thể nhìn rõ một chút.

“Ta tình nguyện chết!” Tả Thi sắc mặt kiên quyết, hít sâu một hơi, nhìn về phía Huyền Minh đạo: “Lão nhân, ta làm cho ngươi thất vọng rồi.”

Huyền Minh tái nhợt, ghét hận nhìn Lai Nạp Đức cao cao tại thượng, cắn răng oán hận nói: “Chúng ta đi xuống, chỉ cần có một đường sinh cơ, tương lai sẽ làm cho người này trả giá thật nhiều!”

Nhưng trong lòng của hắn lại tràn đầy thâm lương.

Tinh hải vô biên vô hạn, trình độ hắn Yêu Tộc thập cấp, Tả Thi Thần Vương nhị trọng thiên, trong tay không có thần tinh bổ sung năng lượng, một khi rời thuyền lập tức phải lấy năng lượng trong cơ thể đến duy trì thần thể, coi như là không gặp năng lượng phong bạo hung hiểm của vực ngoại, cũng không chống đỡ được thời gian bao dài, nếu như vận khí không tốt, có lẽ rất nhanh sẽ triệt để vân diệt.

Huyền Minh đột nhiên có chút hối hận, hối hận không nên xúc động mang Tả Thi đến chỗ này, nếu như còn ở Thần Ân Đại Lục, cho dù thiên địa năng lượng khô kiệt, bọn họ còn có thể sống sót, nhiều nhất bị đánh rơi phạm trần, tiêu tán lực lượng.

Nhưng bây giờ...

Huyền Minh vẻ mặt tuyệt vọng bất đắc dĩ.

“Không cần chờ hắn đuổi, chúng ta chủ động rời thuyền!” Tả Thi cắn răng, hung dữ nhìn Lai Nạp Đức, liền chuẩn bị từ trên chiến hạm bay xuống.

“Các ngươi là người nào? !”

Nhưng vào lúc này, một góc khác của chiến hạm, đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô của võ giả “Lưu Vân”, ngữ khí rất là thấp thòm lo âu.

994. Chương 986

Sau khi tiếng ồn ào truyền đến, rất nhiều hành khách trên chiến hạm thần sắc đều bất an, không biết xảy ra chuyện gì.

Đi ở trong tình hà rất dễ dàng đụng phải những chiến hạm khác, nhưng trừ phi thể lực đối địch nếu không rất khó phát sinh xung đột, tuy nhiên nếu có người không được cho phép mà trực tiếp lên thuyền, thái độ như vậy đã rõ ràng là đối địch.

Lai Nạp Đức là người có địa vị cao nhất trên chiến hạm, sắc mặt lạnh lùng, nghe được thanh âm cũng không khỏi nhìn về phía hướng kia, hắn chỉ liếc qua một cái, thần sắc âm âm chấn động, mạnh mẽ từ trên đài cao bay xuống, giọng quát: “Chúng ta là người của Lưu Vân, các ngươi vì sao đột nhiên lên thuyền, đừng nói là không hiểu được quy củ?”

Mười tên võ giả Thần Vương, Nguyên Thần cảnh, từ trong chiến hạm ra mặt, túc mục đứng ở bên cạnh Lai Nạp Đức, sắc mặt đều rất khó nhìn.

Thạch Nham, Phí Lan, Lý An Na, Tật Thác bốn người lên thuyền, không coi ai ra gì bước đi đến hướng Tả Thi, vừa thấy Lai Nạp Đức và võ giả Lưu Vân chắn tại phía trước, Thạch Nham khẽ nhíu mày, cũng không để ý hắn, lại chậm rãi dạo bước về phía trước.

Một người bên cạnh Lai Nạp Đức tiến lên trước một bước, ý đồ cản trở.

Tật Thác con mắt trừng lên, hắc hắc cười rộ, một cổ hỗn loạn áo nghĩa quanh thân phút chốc vụn vỡ ra, thần thể như lốc xoáy, truyền đến lực hấp dẫn khủng bố, làm thần thể người nọ vụn vỡ chặt vật lao về phía hắn.

“Cút!”

Tập Thác cười ha ha, lực lượng bỗng nhiên phóng ra ngoài, chấn động mãnh liệt như nước thủy triều, làm người nọ bay ra vài trăm mét, từ đầu này chiến hạm bay đến đầu kia, thần thể như bị bụi gai quật vào, từng đạo vết máu thật sâu hiển hiện ra.

Lai Nạp Đức sắc mặt mạnh mẽ thay đổi, kiêng kỵ nhìn hướng Tập Thác, lại thâm sâu sâu chằm chằm vào Phí Lan, Lý An Na, thần sắc càng nghiêm trọng.

Thạch Nham như không nhìn thấy hắn, lạnh nhạt tiếp tục hướng phía mục tiêu bước đi, Lưu Vân cùng rất nhiều võ giả bên cạnh thấy hắn đi lại vô ý thức tránh ra, ánh mắt kính sợ.

“Xảy ra chuyện gì? Có chiến đấu sao?” Huyền Minh thân thể công xuống bỗng thẳng tắp, tinh thần nổi lên: “Nếu như Lưu Vân có phiền toái, khẳng định liền sẽ không để ý chúng ta, chúng ta không cần phải gấp gáp thoát ly chiến hạm, xem tình huống trước một chút rồi nói sau.”

Tả Thi ngây thơ gật nhẹ đầu, yên lặng nhìn về phía thanh âm huyền ảo râm rĩ.

Phút chốc, đôi mắt của nàng bỗng nhiên trừng lớn, thân thể mềm mại cứng đờ, cặp môi đỏ mọng hơi mở ra như nhìn thấy chuyện cực kỳ bất khả tư nghị, vô ý thức thở gấp một hơi.

Tả Thi ngốc trệ, dùng sức dụi dụi con ngươi, mạnh mẽ hét lên: “Thạch Nham ca ca!”

Huyền Minh thân thể dừng lại, trong óc âm âm chấn động, không khỏi nhìn về phía người tới, chợt ánh mắt rớt cuộc không dời, bỗng nhiên phần chấn.

Thạch Nham ánh mắt sáng quắc, lướt qua từng đạo thân ảnh trực tiếp hướng về Tả Thi, trên mặt âm trầm hiện ra một nụ cười: “Quả nhiên là các ngươi.”

Tả Thi hưng phấn gật đầu: “Là chúng ta, là chúng ta, chính là chúng ta! Thạch Nham ca ca, ngươi sao lại xuất hiện ở Mã Gia Tinh Vực? Ngươi, ngươi như thế nào ở chỗ này?” Nàng nói năng có chút lộn xộn: “Gia gia của ta và phụ thân đâu, bọn họ, bọn họ vẫn khỏe chứ? Bọn họ sống ở Thần Ấn Đại Lục như thế nào? Không có chuyện gì đi?”

“Bọn họ đều ở Mã Gia Tinh Vực.” Thạch Nham thở một hơi thật dài, cười nhạt một tiếng, trong khi nói chuyện đã đi tới trước mặt Tả Thi.

Huyền Minh nhìn thật sâu vào Thạch Nham, trong nội tâm rung động quả thực khó nói lên lời, ở Mã Gia Tinh Vực gặp lại người thanh niên này, hắn không biết nên nói cái gì.

Hắn biết rõ cử động của thanh niên này ở Vĩnh Dạ Sâm Lâm, chinh hợp các tộc cùng Quỷ Văn Tộc, Thi Tộc, Âm Linh Tộc tranh đấu, còn từng muốn mượn nhờ lực lượng Yêu Tộc, một số lần chiến đấu hắn âm thầm chú ý, chứng kiến Vĩnh Dạ Sâm Lâm Bát Cực Luyện Ngục Thành trèo lên đỉnh, mang Quỷ Văn Tộc, Thi Tộc, Âm Linh Tộc trực xuất Vĩnh Dạ Sâm Lâm, bảo toàn thể lực hắn không bị xâm hại.

Đã cách nhiều năm, không nghĩ tới có thể gặp lại ở chỗ này, hắn buông ra thần thức yên lặng cảm giác một chút, trong óc truyền đến các loại cảm xúc hỗn loạn, như thế nào cũng không yên ổn lại.

Cảm giác không được, cảnh giới của hắn so với ta còn cao thâm hơn?

Huyền Minh ngẩn ngơ, bỗng con mắt tỏa sáng, trong lòng nhắc lên kinh đào hải lãng, giật mình ở đằng kia vẫn không nhúc nhích.

“Các hạ là người phương nào?” Lai Nạp Đức thanh âm truyền đến, mặt âm trầm mang theo võ giả Lưu Vân, tụ tập ở bên cạnh Thạch Nham, ngữ khí có chút thận trọng bất an: “Chúng ta là người của Lưu Vân tây nam, cùng các hạ không oán không cừu, vì sao mạnh mẽ lên chiến hạm chúng ta?”

Tả Thi, Huyền Minh vừa thấy hắn tới, trên mặt tức giận không tự kìm hãm được hiển hiện ra, Tả Thi càng hung ác nhìn Lai Nạp Đức.

Không biết vì sao, sau khi Thạch Nham đến, nàng đột nhiên cảm giác được an tâm trước nay chưa có, nhưng nàng không biết cảnh giới của Thạch Nham, vẫn còn có chút lo lắng, hướng Thạch Nham hạ giọng nói: “Lưu Vân là một cỗ thể lực rất cường hãn ở tây nam, thủ lĩnh ở Hư Thần nhị trọng thiên cảnh giới,

Thạch Nham ca ca, người có thể. . . có thể mang chúng ta đi không?” Giọng nói của nàng có chút không xác

Cuộc sông của Tả Thi, Huyền Minh ở Mã Gia Tinh Vực vô cùng gian nan, có thể nói là từng bước hung hiểm, nhiều năm qua đã gặp bao nhiêu nhân vật cường hãn, ở trong lòng hai người bọn họ “Lưu Vân” loại thể lực này đã cực kì khủng bố.

Nàng không muốn Thạch Nham cùng đối phương phát sinh xung đột, thâm nghĩ nhanh chóng thoát ly chiến hạm, có thể không bị “Lưu Vân” xâm hại, ở trong mắt nàng đã là kết cục hoàn mỹ nhất.

“Lưu Vân?” Thạch Nham lắc đầu: “Chưa từng nghe qua, hẳn là rất nhỏ yếu đi?”

Tả Thi ngạc nhiên, chợt vội vàng nói: “Rất cường đại!”

Thạch Nham cười nhạt một tiếng, nói: “Vừa rồi người cùng bọn họ đã xảy ra tranh cãi, chuyện gì xảy ra?”

“Các hạ nếu như từng quen biết cùng hai người bọn họ, tại hạ có thể làm chủ không so đo, để cho bọn họ cùng chúng ta tiến vào Âm Ảnh Quỷ Ngục.” Lai Nạp Đức trái tim trầm xuống, vội vàng tỏ thái độ.

“Ai bảo người nói chuyện rồi? Cầm miệng!” Tạp Thác trừng mắt, vẻ mặt lệ khí hừ lạnh, toàn thân sát khí bắt đầu khởi động.

Lai Nạp Đức sắc mặt tái nhợt, môi thoáng rung rung một chút, lại ngoan ngoãn không nói gì.

Tả Thi, Huyền Minh kinh ngạc nhìn Lai Nạp Đức, lại nhìn Tạp Thác bên cạnh Thạch Nham, có cảm giác giống như nằm mơ.

Trên đường đi tới, Lai Nạp Đức thân là tiểu đầu mục có thể nói là hoành hành không sợ, trên chiến hạm không người dám can đảm xung đột ngôn ngữ cùng hắn, lại càng không nói là quát lớn hắn.

Ở đây Lai Nạp Đức liền là chủ nhân chân chính, thậm chí có thể chúa tể sinh tử võ giả trên chiến hạm, có thể mượn các loại cơ làm xàng làm bậy

Nhưng tại trước mặt người này, hắn lại thật sự cầm miệng? Đây là chuyện gì xảy ra?

Tả Thi trong đầu tất cả đều là dấu chấm hỏi, sợ hãi bất an nhìn hướng Tạp Thác, không hiểu ra sao.

“Bọn họ tận lực làm khó dễ, muốn ép tiểu thư cùng hắn. . . Huyền Minh trầm ngâm thoáng một chút, nhanh chóng mang tình huống giảng thuật một lần, càng về sau, ánh mắt Huyền Minh dần dần âm lạnh lên: “Hắn vừa mới nói, hoặc là chúng ta bị bỏ xuống chiến hạm, hoặc là Tả Thi uống rượu mua vui cùng hắn.”

Lúc Huyền Minh nói chuyện, ánh mắt Thạch Nham chậm rãi du động ở trên người Lai Nạp Đức, bị ánh mắt của hắn nhìn vào, Lai Nạp Đức phát ra bất an mãnh liệt, cảm thấy trên người sẽ phát sinh bất ổn.

Lai Nạp Đức hít sâu một hơi, tăng lên can đảm cho mình, lạnh lùng nói: “Ta là người của Lưu Vân!”

“Ta đã nói là tiểu thể lực không biết tên.” Thạch Nham khoát khoát tay, không kiên nhẫn nói: “Được rồi, chỉ đến nơi đây thôi, đưa bọn chúng ra đi.”

Lai Nạp Đức cùng võ giả Lưu Vân chợt ngẩn ngơ.

Phần đông người vây xem chung quanh cũng ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời tựa như không kịp phản ứng, không biết Thạch Nham nói ra đi, rốt cuộc chỉ cái gì.

Nhưng mà, sau một khắc bọn họ liền rõ ràng cái gọi là ra đi trong miệng Thạch Nham, đến tột cùng là có ý gì.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương chợt ở trong không khí yên tĩnh bùng nổ

Phí Lan, Ly An Na, Tạp Thác ba người phảng phất yêu ma hóa thân, thần thái âm trầm dữ tợn, ở trong võ giả Lưu Vân xuyên qua lại, ở lúc bọn họ bay như điện thiểm, từng võ giả như bị lệ quỷ quán lên, sợ hãi thét chói tai chạy thục mạng.

Máu tươi huy sái ra, từng đạo thân ảnh bị xé nát bấy, bị trực tiếp đốt diệt linh hồn đàn tề, trực tiếp hồn phi phách tán.

Lưu Vân tiểu đầu mục Lai Nạp Đức trên đường đi diễu võ dương oai, bị lão ẩu một tay ấn lên đỉnh đầu, thần thể lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được hư thối, như bị giọt a-xít đậm đặc mạnh mẽ, trong khoảng thời gian ngắn hóa thành huyết thủy trên đất, một thân huyết nhục khí tức tiêu tán.

Bọn họ thậm chí có thể rõ ràng chứng kiến đầu lâu Lai Nạp Đức từng chút biến mất, chỉ cảm thấy buồn nôn, thiếu chút nữa đã phải nôn ra

Nữ tử hình dạng như lệ quỷ, phảng phất yêu ma hóa thân, như hắc ám sứ giả, mang một tên các võ giả kéo vào trong bóng tối nồng đậm, chỉ nghe thấy trong bóng tối truyền đến tiếng cầu xin tha thứ tuyệt vọng, chợt dần dần thanh âm yên lặng xuống.

Đại hán thô bạo hắc hắc nhe răng cười, bắt lấy Lưu Vân võ giả như bắt con gà con, lấy lực lượng trực tiếp xé nát thủ đoạn tàn bạo hung lệ, để cho hai chân bọn họ như nhũn ra, thần thể không tự kìm hãm được phát run hẳn lên

Phí Lan, Ly An Na, Tạp Thác như sói đói vào đàn cừu, một đường tàn sát bừa bãi mà qua, trên chiến hạm nhắc lên tinh phong huyết vũ.

Lưu Vân võ giả trên phục sức có tiêu chí, liếc cái liền có thể nhận ra, bọn họ giống như nghiền áp, mang Lưu Vân võ giả ánh mắt nhìn thấy giết hết, không lưu một người sống.

Huyền Minh và Tả Thi ánh mắt ngốc trệ, ngay tại bên cạnh Thạch Nham bất động, như nằm mơ nhìn huyết tinh tàn sát trên chiến hạm, nhìn những võ giả Lưu Vân cao lớn cường hãn trong mắt bọn hắn, phảng phất như con kiến hôi bị hung tàn tiêu diệt, thần sắc đều có chút hoảng hốt.

Cái này, cái này thật sự là Lưu Vân Thần Vương, Nguyên Thần cảnh hộ vệ cường đại sao?

Hai người hoàn toàn bị kinh trụ.

Rất nhanh, tổng cộng gần trăm võ giả Lưu Vân nổi tiếng không còn một móng, hóa thành xương nát đầy đất, hóa thành từng bãi huyết thủy, tán lạc khắp nơi trên chiến hạm.

Thạch Nham khẽ híp mắt lại, thích ý cảm thụ những tia tinh khí thấm thấu, trên mặt lộ ra nụ cười thư sướng.

Huyền Minh, Tả Thi y nguyên sa vào trong kinh hãi cực lớn, chưa kịp phản ứng.

Tạp Thác cười hắc hắc đi tới, hắc giết cao hứng, ánh mắt thô bạo chạy qua từng hành khách, người bị hắn nhìn qua, đều kinh hãi lạnh mình, như rơi vào hầm băng, toàn thân cứng ngắc không dám nhúc nhích.

“Sư huynh, có cần giết sạch không? Người còn lại, cũng có thể mang đến ích lợi cho chúng ta.” Tạp Tháo hạ giọng đề nghị.

Hắn vốn là người khát máu hung tàn, sau khi biết năng lực hấp thu kỳ diệu của Thạch Nham, liền nổi lên ý niệm khác trong đầu, muốn giết hết những người cảnh giới thấp kém trên chiến hạm, làm cho lực lượng của mình thăng hoa.

Phí Lan, Ly An Na cũng nhìn về phía Thạch Nham, ánh mắt hơi có vẻ chờ mong.

Tạp Thác thoạt ngữ rất thấp, ngoại trừ ba người Thạch Nham, Huyền Minh, Tả Thi, người khác không nghe được, chỉ là nhìn ánh mắt hắn tà ác, đều phát ra không hay mãnh liệt.

Thạch Nham nhíu mày, hồ hững nhìn về phía những võ giả các tộc sợ hãi kia, lạnh nhạt nói: “Đều giết đi.”

Tạp Thác liên tục gật đầu, một cỗ sát khí phóng lên trời.

Tả Thi khuôn mặt tái đi, nhịn không được kêu lên: “Thạch Nham ca ca, đừng, đừng lại giết người, bọn họ không. . . không khi dè ta, cầu người, đừng để cho bọn họ giết tiếp nữa.”

Tả Thi hét lên, làm cho phần đông người vây xem sợ hãi vô cùng, nguyên một đám nghẹn ngào kêu lên, ào ào khóc cầu, nước mắt đều chảy ra.

Thạch Nham nhíu mày, trầm ngâm một chút, khua tay nói: “Được rồi, chúng ta đi.”

Tập Thác mặt mũi tràn đầy thất vọng, thở dài một hơi, bắt đầu dĩ hướng về Phí Lan, Lý An Na nhỏ giọng nói: "Đáng tiếc..

Phí Lan, Lý An Na thần thái lạnh nhạt.

"Tả Thi, Huyền Minh các người cùng ta rời đi." Thạch Nham hướng hai người bọn họ nhẹ gật đầu, mang theo bọn họ bay khỏi chiến hạm, đến một góc u ám của tinh không.

995. Chương 987

Trong tinh không u ám, Huyền Minh, Tả Thi đi theo sau lưng Thạch Nham, hướng một cái khu vực khác bay đi. Huyền Minh nhìn về phía thân ảnh thể trạng tinh luyện trước mắt, ánh mắt phức tạp, trên mặt kinh hãi khó có thể che giấu.

Đối với người thanh niên này hắn khắc sâu trí nhớ, nhân tộc Thần Ấn Đại Lục tài năng kiệt xuất, đã từng nhắc lên kinh đào hải lãng, ở Vĩnh Dạ Sâm Lâm liên hệ Yêu Tộc, cùng chủng tộc khắp nơi đối kháng, cuối cùng còn lấy được thắng lợi.

Lúc ấy, thanh niên này đã có Chân Thần Cảnh giới tu vi, lúc trước trường đại chiến Vĩnh Dạ Sâm Lâm, tộc nhân Yêu Tộc còn trưng cầu qua ý kiến của hắn, hỏi hắn muốn ra tay tham dự hay không.

Nhưng mà Huyền Minh một lòng suy nghĩ vì Tả Thi, vốn muốn cự tuyệt, nhưng cuối cùng không lay chuyển được Tả Thi kiên trì khẩn cầu, cuối cùng là gật đầu cho phép, để cho Yêu Tộc tham dự trận chiến này.

Một năm kia, Huyền Minh hắn chính là đỉnh phong Thần Ấn Đại Lục, thủ lĩnh Vĩnh Dạ Sâm Lâm Yêu Tộc, chúa tể đại cục Yêu Tộc.

Một năm kia, thanh niên bộc lộ tài năng, dẫn dắt thành viên tổ chức của mình chiến thắng, chính thức đặt chân ở Vĩnh Dạ Sâm Lâm.

Một năm kia, thanh niên trong mắt hắn rất không tồi, nhưng vẹn vẹn chỉ là không tồi, cũng không chính thức vào mắt hắn, sở dĩ ra tay cũng vẹn vẹn chỉ là bởi vì yêu thương Tả Thi.

Cho tới hôm nay, gặp lại ở Mã Gia Tinh Vực, thanh niên có được cảnh giới lực lượng hắn nhìn không thấu, còn có ba gã cường giả cường hãn khát máu làm cho hắn cảm thấy sợ hãi đi theo, trong mắt hắn "Lưu Vân" vô giá ngay cả ý niệm đối kháng cũng không sinh ra, bị trực tiếp nghiền áp tàn sát sạch sẽ, không có mấy may sức phản kháng!

Trăm năm chưa qua, thanh niên hàng lâm Mã Gia Tinh Vực, không ngờ đạt tới độ cao như thế!

Huyền Minh rung động quả thực khó nói lên lời, lại nhìn thanh niên, dĩ nhiên cảm thấy hắn năm đó đoán sai rất nhiều.

Thanh niên đã triệt để siêu việt hắn, đi về độ cao kỳ ảo hắn tưởng tượng không đến, chẳng những đặt chân ở Mã Gia Tinh Vực, tựa như... còn vô cùng tốt vô cùng tốt.

Huyền Minh trong lòng có chút khổ tâm, bắt đầu dĩ thở dài một tiếng, biết có những người vì chiến mà sinh, có tốc độ hắn vĩnh viễn không lường được.

"Thạch Nham ca ca, người... người giết Lưu Vân Lai Nạp Đức, người chẳng lẽ không sợ?" Tả Thi sợ hãi thấp giọng hô, bởi vì rung động cực lớn, đối với Thạch Nham nàng có một tia kính sợ khó tả, ngữ khí không trấn định thông thuận bằng trước kia.

Lưu Vân trong lòng của nàng chính là lực lượng cường hãn vô cùng, cường giả như mây, có thủ lĩnh Hư Thần nhị trọng thiên tọa trấn, ở tây nam rất có danh tiếng, là thế lực không thể chống lại trong mắt nàng.

Nhưng người bên cạnh Thạch Nham, như hung thần ác sát đem toàn bộ tàn sát sạch sẽ, nàng thoả mái thì đã thoả mái, nhưng mơ hồ có chút bất an, sợ Thạch Nham sẽ rước lấy đại phiền toái, sẽ bị “Lưu Vân” cái cổ thể lực này đuổi giết.

“Không có việc gì, đừng nói Lai Nạp Đức, chính là chủ nhân Lưu Vân trên thuyền cũng sẽ chết.” Thạch Nham cười nhạt một tiếng, khí tức trên người chập trùng kịch liệt.

Gần trăm tên võ giả táng thân, trong đó Thần Vương, Nguyên Thần chiếm đa số, cổ tinh khí này đang bị tinh lọc ở trong huyết khiếu, hẳn có dự cảm! Một khi hẳn tiêu hóa, chắc chắn đột phá một cấp, dễ dàng đạt tới Nguyên Thần tam trọng thiên!

Trên cảnh giới hẳn đã đạt tới, chỉ kém lực lượng tích lũy, lần huyết tinh giết chóc này, đủ để cho lực lượng hẳn hoàn thành lột xác!

“Thật sự không có việc gì?” Lưu Vân thật cẩn thận thăm hỏi.

Cười lắc đầu, Thạch Nham khẳng định nói: “Đừng lo lắng, từ nay về sau, ngươi không cần phát sầu vì sinh tồn.”

Tả Thi con mắt dần dần phát sáng lên, nắm tay nhỏ nắm thật chặt, trên khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn toả sáng ra sinh cơ ra.

Huyền Minh bỗng ngơ ngẩn, mạnh mẽ ngừng thần nhìn hướng phía trước, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, nhin không được sợ hãi thét to: “Chiến hạm thật khổng lồ!”

Tả Thi thuận thể vừa nhìn, cũng la hoảng lên: “Chiến hạm thật xinh đẹp!”

Ở phía trước ánh mắt bọn họ, chiến hạm Được Khí Các lẳng lặng thả neo, dài mấy ngàn mét, như hư không viễn cổ mãnh thú ngủ đông, làm cho tâm hồn người ta có một loại áp lực rung động cường đại.

Chiến hạm Lưu Vân, cùng cái này so sánh quả thực như món đồ chơi con nít, thể tích nhỏ hơn mười lần, làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn khác nhau, coi như là Tả Thi, Huyền Minh không quá biết hàng, cũng biết chiến hạm trước mắt tuyệt đối là cấp bậc đỉnh phong Mã Gia Tinh Vực, tuyệt không phải chiến hạm Lưu Vân có thể so sánh!

Cái hào rộng giá trị trong đó, tự nhiên càng sai lệch quá nhiều.

Huyền Minh sợ hãi bất an nhìn hướng bốn phía, lại nhìn về phía bốn người Thạch Nham trấn định tự nhiên, tựa như đột nhiên minh bạch cái gì, thử dò hỏi: “Chiến hạm này là?”

“Chờ chúng ta.” Thạch Nham cười nhạt một tiếng.

Huyền Minh, Tả Thi nhất thời về mặt kinh hãi, ngơ ngác nhìn chiến hạm, ánh mắt trở nên cực kỳ đặc sắc.

Trên chiến hạm, Được Khí Các Phù Vi một thân váy dài màu xanh da trời, như một đóa hoa sáng lạn, ung dung điềm tĩnh đứng, trên mặt mang tươi cười nhẹ nhàng, đôi mắt sáng nhìn về phía bên này, xa xa ngoắc, nói: “Nhanh một chút.”

Huyền Minh, Tả Thi nhìn Được Khí Các Phù Vi, lại nhìn về phía lá cờ trên chiến hạm, trong đầu chợt nhớ tới một cổ thể lực trong truyền thuyết.

“Được. . . Được Khí Các, bọn họ là người của Được Khí Các?” Huyền Minh thanh âm phát run bất an.

Được Khí Các ở Mã Gia Tinh Vực danh hiệu sáng bùng, thậm chí vượt qua chủng tộc cường hãn khắp nơi, chính là một cổ thể lực thần bí khó lường nhất, so sánh với Được Khí Các: “Lưu Vân” ngay cả rách giầy cũng không xứng, căn bản không phải một cấp độ.

Huyền Minh biết rõ, tây nam tinh vực các loại thể lực cường hãn nhất, đều lấy việc có thể cùng Được Khí Các giao dịch làm tự hào, tây nam tinh vực tương đối vắng vẻ, mỗi lần có Được Khí Các chiến hạm tới, chủ nhân thể lực cường hãn nhất đều như vịt, đi qua khiêm tốn hy vọng được Được Khí Các thừa nhận.

Ở đáy lòng Huyền Minh, Được Khí Các là một trong thể lực đỉnh phong nhất Mã Gia Tinh Vực, là mong muốn không thể thành, là tồn tại khủng bố chỉ ở truyền thuyết chưa bao giờ gặp.

Ngày hôm nay, chiến hạm Được Khí Các thả neo dừng, chỉ là vì chờ bốn người Thạch Nham, hẳn đã đạt đến loại độ cao nào?

Huyền Minh đã không dám tưởng tượng tiếp.

Ở trong khi Huyền Minh Tả Thi sợ hãi khó hiểu, chiến hạm mở ra tầng tầng kết giới, để cho bọn họ một đường thông suốt, rốt cục đi lên chiến hạm.

Sau khi lên boong, tầng tầng kết giới cấm chế phong tỏa một lần nữa, tất cả khí tức biến mất, phẳng phất biến mất khỏi tinh hải, làm cho Huyền Minh, Tả Thi càng sợ hãi, mới ý thức được Được Khí Các rốt cuộc cường đại đến cỡ nào.

“Thạch Nham ca ca, người, người là người của Được Khí Các?” Tả Thi lắp bắp, chân tay luống cuống nói.

“Hắn cũng không phải.” Phù Vi ôn nhu cười nhẹ: “Được Khí Các chúng ta cũng không có cái phúc khí này, người ta cao ngạo lắm, từ đầu luôn luôn chướng mắt chúng ta.”

Phù Vi một mực canh cánh trong lòng, đối với việc mời Thạch Nham bị cự tuyệt, làm cho nàng cũng rất là thất lạc một hồi, nàng biết rõ Thạch Nham cùng Ma Tộc, Yêu Tộc quan hệ mật thiết, sợ là không bao giờ có thể gia nhập Được Khí Các, điều này làm cho nàng rất là thất vọng bất đắc dĩ, cho nên mới trêu chọc một câu.

Huyền Minh, Tả Thi khẽ giật mình, thời điểm nhìn Thạch Nham, càng cảm thấy hắn bí hiểm.

“Đây là trưởng lão nhỏ nhất Được Khí Các, Phù Vi.” Thạch Nham mỉm cười giới thiệu: “Đây là ta một tiểu muội, một lão bằng hữu của ta, Phù Vi tiểu thư mong rằng chiếu cố một hai, ta muốn tu luyện một hồi, làm phiền người.”

“Yên tâm, tất cả giao cho ta an bài.” Phù Vi cười nói.

Thạch Nham xói xong quay sang Tả Thi, Huyền Minh nhẹ gật đầu, nói: “Các người an tâm ở chỗ này, cái gì cũng không cần lo lắng, chờ ta tu luyện xong lại cùng các người ôn chuyện.”

Tả Thi, Huyền Minh vô ý thức gật đầu, trong lòng tràn đầy rung động cực lớn.

Được Khí Các chỉ có mười hai vị trưởng lão, mỗi người đều cầm quyền thể cực lớn trong tay, ở Mã Gia Tinh Vực đều là tồn tại đáng sợ trong truyền thuyết, điểm này trong lòng hai người bọn họ biết rõ.

Nữ tử ôn nhu như nước trước mặt, lại chính là một gã trưởng lão Được Khí Các, lại là tiểu trưởng lão tư chất tốt nhất theo như đồn đãi, tiểu trưởng lão này thái độ đối đãi Thạch Nham. . . thật không ngờ vô cùng uố ỏ\$ ỏ\$ củaan ở gờ

Bên trong chiến hạm, Thạch Nham gọi tỉnh ba người Phí Lan, Lý An Na, Táp Thác, nhếch miệng dữ tợn cười rộ lên, hắc hắc nói: “Lần trước năng lượng quá ít, không đủ ta phân ra, lần này cho ba người các người thống khoái chè chén!”

Phí Lan ba người sáu con mắt dữ dội sáng lên, mặt mũi tràn đầy chờ mong.

998. Chương 990

Trên bệ đá cao ngất một chiếc Hắc Sa chiến hạm. Đỗ Lâm đang mặc chiến bào màu xanh, phần viền mạ vàng, bộ dáng tuấn tú, trên gương mặt có hoa văn rậm rạp màu xanh, khóe miệng thủy chung có nụ cười ôn nhu.

Hai tỷ muội thiên kiều bá mị hoa, một trái một phải y ôi bên cạnh người hấn, trong tay cầm chén rượu cùng mâm đựng trái cây, mặt mũi tràn đầy tươi cười phục thị hấn.

Đỗ Lâm chính là nhân tài kiệt xuất trác tuyệt đời này của Quỷ Văn Tộc, cảnh giới Hư Thần đỉnh phong, là thiên tài có hi vọng trèo lên địa vị tộc trưởng quang vinh nhất Quỷ Văn Tộc, Đỗ Lâm chấp chương Cuồng Sa hạm đội, sinh ra ở gia tộc cường thế nhất Quỷ Văn Tộc, tâm chí kiên nhẫn vững vàng, bốn mươi chín chiến hạm tạo thành Cuồng Sa hạm đội chính là một cô lực lượng mạnh mẽ của Quỷ Văn Tộc.

Ôn nhu cười nhẹ, Đỗ Lâm ngồi ngay ngắn trên bệ đá, thích ý hưởng thụ sự phụng dưỡng của đôi hoa tỷ muội kiều mỹ, ánh mắt thâm thúy xa xa nhìn về phía ngân hà mênh mông.

”Phù Vi..

”Phù Vi..

Đỗ Lâm cười nhạt một tiếng, trong con ngươi tán ra một tia sáng cực nóng, một tay lấy hai mỹ nhân ôm vào trong ngực, tùy ý vuốt vuốt thân thể mỹ diệu của các nàng.

Dưới bệ đá, rất nhiều chiến sĩ Quỷ Văn Tộc thần thái tức mưng cúi thấp đầu, không dám trực tiếp nhìn Đỗ Lâm thân ở đài cao, trên mặt có kính sợ hâm mộ thật sâu.

Một đạo thân ảnh từ bên trong chiến hạm bay vút tới, ở dưới Đỗ Lâm một gói chạm đất: “Thiếu gia, chiến hạm Phù Vi đã thay đổi phương hướng, tốc độ nhanh hơn gấp đôi!”

Cuồng Sa chiến hạm chính là do gia tộc Đỗ Lâm kiến tạo thành, toàn bộ chiến sĩ đều tôn xưng hấn là thiếu gia, gia tộc Đỗ Lâm chính là một cỗ thế lực cường thế nhất Quỷ Văn Tộc, vì để cho Đỗ Lâm có được thế lực chí cường, không tiếc hao phí vật tư cực lớn vì hấn chế tạo cuồng sa chiến hạm, hy vọng Đỗ Lâm một ngày kia trèo lên đỉnh, quang vinh trèo lên địa vị tộc trưởng Quỷ Văn Tộc.

“Thay đổi phương hướng?” Đỗ Lâm híp mắt, bàn tay lớn y nguyên du dương ở mông eo mỹ nữ lẳng lẳng cân nhắc trong chốc lát, nhin không được cười lên nói: “Xem ra nàng biết rõ chúng ta đang tới.”

“Làm sao bây giờ?” Người nọ quỳ sát, ngang đầu hỏi thăm ý kiến Đỗ Lâm.

“Mang Cuồng Sa chiến hạm tản ra, tạo thành vòng vây hình tròn chặn lại, chỉ cần ngăn trở tốc độ của bọn họ, để cho bọn họ hăm sâu vào vòng vây liền không thể thoát được.” Đỗ Lâm phát phát tay không thêm để ý nói: “Chiến hạm của nàng mặc dù đẳng cấp cực cao nhưng chỉ có một chiếc, tuyệt không phải địch thủ của chúng ta.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh!” Người nọ lập tức rời đi.

”Phù Vi cao ngạo, lần này ta xem ngươi đối mặt ta như thế nào. .

Đỗ Lâm thích ý uống rượu, trong mắt hài lòng, cười tủm tỉm mang một nữ tử ôm vào trong ngực nhẹ giọng nói: ”Người vốn nên thuộc về ta, đến thời điểm ta mang ngươi nạp thiếp. V*..

Hai gã nữ tử kiều mỹ nịnh nọt cười, ôm thật chặt hấn vẻ mặt ỷ lại nịnh nọt.

Trên boong thuyền chiến hạm.

Phù Vi và An Vân im lặng đứng, ánh mắt phiêu hốt ngắm nhìn bốn phía, thần thức như rung động trong nước nhộn nhạo khuếch tán ra, cảm giác bất cứ động tĩnh dị thường nào xung quanh.

Từng tên võ giả Được Khí Các, phân tán ở mỗi một khu vực trên boong tàu, đều là thần sắc tức mục, ngưng trọng dò xét bốn phía.

”Chủ nhân Cuồng Sa chiến hạm là Đỗ Lâm. .

An Vân trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nhìn về phía Phù Vi nhẹ giọng hô, thần sắc có vẻ có chút khác thường: “Đỗ Lâm, từng điên cuồng theo đuổi người..

Phù Vi ngẩng nhìn chỗ xa, khẽ nhún mày.

Đối với Đỗ Lâm nàng cũng là khắc sâu ấn tượng.

Quý Văn Tộc Khắc La Khắc gia tộc tài tuấn đời này, thiên phú kinh người, thời gian vô cùng ngắn bước vào cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên, anh tuấn ôn nhu, đối với nàng có thể nói là cực kỳ mê luyện.

Khắc La Khắc gia tộc chính là một gia tộc cổ lão cường đại nhất Quý Văn Tộc, có thể đánh đồng cùng gia tộc của iếp trưởng Phong Độ Quý Văn Tộc hiện nay, tộc trưởng Khắc La Khắc gia tộc đời này từ Hư Thần đột phá Thủy Thần gặp rủi ro, cả đời không thể tiến một bước, lúc này mới không thể siêu việt Phong Độ gia tộc, trở thành tộc trưởng Quý Văn Tộc.

Nhưng lạc đã gây còn lớn hơn ngựa, Khắc La Khắc gia tộc vẫn là thế lực cường hân nhất Quý Văn Tộc, Đỗ Lâm chính là nhân vật cường quyền Khắc La Khắc gia tộc đời này, chỗ đầy hy vọng của Khắc La Khắc gia tộc.

Được Khí Các Đại trưởng lão Tả Khương, cũng là tộc nhân Quý Văn Tộc, nghe nói cũng đến từ chính Khắc La Khắc gia tộc, chỉ là lúc rất nhỏ đã được tiên bối Được Khí Các thu làm đồ đệ, xem như thoát ly Quý Văn Tộc.

Tả Khương cực kỳ chiều chuộng đối với Khắc La Khắc gia tộc, biết được Đỗ Lâm thiên phú kinh người, từng âm thầm phái người đưa rất nhiều tài liệu tu luyện cực kỳ trân quý, Đỗ Lâm có thể đột phá tới cảnh giới bây giờ nhanh như vậy, không thể tách rời khỏi Tả Khương.

Khi sư phó của nàng vẫn diệt, Tả Khương vẫn muốn lôi kéo nàng, lên làm cho Đỗ Lâm đến Được Khí Các, bày mưu đặt kế để Đỗ Lâm truy cầu nàng.

Tả Khương hy vọng Đỗ Lâm cùng nàng kết duyên, làm cho nàng trở thành một phần trợ lực của Tả Khương, lúc trước Đỗ Lâm quả nhiên là nhọc lòng nịnh nọt nàng, nhưng bởi vì phe phái nàng không muốn cùng Tả Khương đi về một khối, cuối cùng kiên định cự tuyệt.

Đỗ Lâm vốn là phong độ nhẹ nhàng, ôn nhu như ánh mặt trời, về nữ nhân ở Quý Văn Tộc cùng Mã Gia Tinh Vực mọi việc đều thuận lợi, nhưng sau khi bị nàng cự tuyệt, nghe nói tâm tính có biến hóa, ý chí tinh thần từng sa sút qua một thời gian ngắn, chờ hần thoát khỏi bóng tối, nghe nói ở sinh hoạt cá nhân liền cực kỳ không kiểm chế.

“Đỗ Lâm. .”

Phù Vi nhớ lại trong chốc lát, sâu kín thở dài một tiếng.

“Đỗ Lâm ở Hư Thần tam trọng thiên, Cuồng Sa chiến hạm có bốn mươi chín chiếc, nếu phân tán ra vây lại, chỉ cần một chiếc mang chúng ta cuốn lấy, chúng ta liền rất khó thoát thân.” An Vân thần thái ngưng trọng nói.

Phù Vi chăm chú cân nhắc một chút, phân phó nói “Một khi phát hiện chiến hạm Cuồng Sa hạm đội, chỉ cần ngăn ở phía trước chúng ta, đem hết toàn lực đánh tan!”

“Một khi động thủ, sẽ thật sự trở mặt, tiểu trưởng lão thật sự quyết định rồi?” An Vân kinh ngạc.

“Đỗ Lâm là đồng tộc Đại trưởng lão, tự nhiên sẽ giữ gìn lợi ích Đại trưởng lão, điểm này từ việc Đại trưởng lão phái hần có thể thấy được.” Phù Vi khổ tâm cười cười: “Trừ phi ta giao Thánh Điển ra, hơn nữa gả cho

Đỗ Lâm, nếu không bọn họ tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ. đã đi đến một bước này, chúng ta không quay đầu lại, phải kiên quyết một chút!”

An Vân gật đầu: “Ta hiểu được.”

Trong phòng tu luyện, Thạch Nham nghe Tả Thi, Huyền Minh nói về cuộc sống gian nan những năm qua, thỉnh thoảng thở dài một tiếng.

Tả Thi, Huyền Minh không có vận may như hắn, sau khi đi vào Mã Gia Tinh Vực thời gian trôi qua cực khổ, đã làm thợ mỏ được nô, vì thần tinh ném qua không ít đau khổ, nhận hết khinh khỉnh.

Ở Thần Ân Đại Lục chính là nhân vật đỉnh phong, ở tinh vực cao đẳng chỉ là nhân vật nhỏ bé, dĩ vãng vinh quang cùng quyền thế không đáng giá nhắc tới, chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu, đây là một chuyện tương đối tàn khốc với bất luận kẻ nào.

Cho đến ngày nay, Huyền Minh chính là Yêu Tộc thập cấp nhị giai, ngược lại Tả Thi mượn nhờ ở đan dược Phù Vi đột phá đến Thần Vương đỉnh phong, lại đã siêu việt Huyền Minh, bởi vậy có thể thấy được, thiên phú Tả Thi cực kỳ kinh người.

“Thạch Nham ca ca, người như thế nào? Người làm sao đạt tới tình trạng hiện tại? Có phải là giống như chúng ta, cũng thống khổ cầu sinh qua một thời gian?” Tả Thi con mắt theo dõi hắn, nhỏ giọng hỏi thăm.

Huyền Minh cũng nhìn về phía hắn, vẻ mặt rất hiếu kỳ.

“Ta?” Thạch Nham cười khổ một tiếng: “Đích xác, lúc ban đầu ta so với các người còn muốn bị thương, ta đã làm nhân thân Được đỉnh, nếu không phải ta có chút đặc thù, sợ là... sớm đã vân diệt.”

Hắn nhớ tới thời gian đau khổ lúc mới tới Liệt Diễm Tinh Vực, hôm nay nghĩ đến quả thực thê lương tới cực điểm, nếu không có về sau được Tử Diệu coi trọng dẫn vào Thiên Niết Thần Quốc, hắn có khả năng bị U Minh luyện được sư hại chết, từng cái võ giả từ tinh vực cấp bậc thấp tiến vào tinh vực cao đẳng, đều có một phen chuyện cũ gian nan, hắn cũng không ngoại lệ.

Nhưng hắn cuối cùng phát triển rất nhanh, ở Liệt Diễm Tinh Vực như cá gặp nước, sau khi đi vào Mã Gia Tinh Vực cũng gian nan qua một thời gian ngắn, hiện tại y nguyên chậm rãi đứng vững gót chân.

“Khổ cực.” Tả Thi chăm chú nói.

Thạch Nham cười cười: “Phụ thân cùng người thân người đều rất tốt, người không cần lo lắng, bọn họ rất an toàn, tài nguyên tu luyện có chỗ bảo đảm. Chờ sau khi chuyện bên này kết thúc, ta sẽ an bài người, người rốt cuộc không cần lo lắng.”

“Ta biết rõ người lợi hại nhất.” Tả Thi con mắt khom thành hình trăng lưỡi liềm, tươi cười ngây thơ đáng yêu: “Ta cũng không nghĩ tới sau khi ly biệt, chúng ta lại gặp được nhau.”

Phí Lan, Lỵ An Na, Tạp Thác ba người, ngồi ngay ngắn im lặng tu luyện, híp mắt, phẳng phất nửa ngủ nửa tỉnh.

“Rất nhanh sẽ có chiến đấu phát sinh.” Thạch Nham đứng dậy, mang thần thức kéo dài thu hồi, dặn dò Tả Thi, Huyền Minh: “Các người ở lại chỗ này không nên vọng động, chiến đấu loại cấp độ này các người không tham dự được, ở chỗ này tu luyện thật tốt là được.”

“Nơi này không phải chiến hạm Được Khí Các sao?” Huyền Minh ngây ngẩn cả người: “Còn có thể lực dám ra tay đối với Được Khí Các?”

“Mọi sự không có tuyệt đối.” Thạch Nham cười nhạt một tiếng, không có giải thích kỹ càng, hướng ba người Phí Lan gật đầu, trực tiếp đi ra ngoài, Phí Lan, Lỵ An Na, Tạp Thác lập tức đứng dậy đi theo.

“Có thể sẽ đụng phải.”

Nhìn những thị vệ Được Khí Các ngưng trọng trên boong tàu, Thạch Nham lúc này tỏ thái độ.

Phù Vi, An Vân, Phụng An đều là thần thái tức mục, sau khi nghe được thanh âm của hắn, không khỏi quay đầu nhìn về phía hắn.

“Chiến hạm đối phương phân tán, từ các phương hướng vây lại, đan thành lưới dày đặc. Chúng ta trừ phi xé rách lưới thoát khỏi vòng vây, bằng không một khi bị vây quanh, tình trạng liền gian nan.” Thạch Nham nhìn hướng phía trước, hai con mắt khẽ híp lại: “Ở phía trước chúng ta có hai chiến hạm, nhiều nhất nửa canh giờ sẽ gặp mặt, không có cách nào khác lảng tránh, thay đổi phương hướng chỉ sa vào lưới nhanh hơn.”

Phù Vi điềm tĩnh lạnh nhạt, mỉm cười: “Người thầy vô cùng rõ ràng nha.”

An Vân cùng Phụng An đều khẽ gật đầu chào hỏi, kể từ khi biết hẳn quyết tâm lưu lại, cùng bọn họ kể vai chiến đấu, thái độ hai người này đối với đoàn người Thạch Nham có đổi mới rõ ràng.

Trong mắt bọn hắn, Thạch Nham ở thời khắc mấu chốt không có mặc kệ, kiên trì muốn cùng nhau tác chiến, là cực kỳ nghĩa khí.

Đương nhiên, bọn họ tự nhiên không biết Thạch Nham có mưu đồ khác.

“Các người đã chuẩn bị thỏa đáng rồi chứ?” Thạch Nham bình tĩnh nói.

“Không có việc gì, Được Khí Các chúng ta mặc dù không tham dự tình vực chiến đấu, nhưng chúng ta tuyệt không phải e ngại chiến đấu.” Phù Vi ôn nhu cười nhẹ, chợt bộ ngực sữa khẽ ưỡn, hào khí nói: “Lập tức cho người kiến thức sự lợi hại của chúng ta!”

Thạch Nham con mắt có chút sáng ngời, yên lặng gật đầu.

Hắn biết rõ Được Khí Các hẳn là cực kỳ bất phàm, nhưng thủ đoạn cùng năng lượng bên trong Mã Gia Tinh Vực có quan hệ với Được Khí Các, từ trước đến nay đều lập lờ nước đôi, không có chuẩn xác.

Hôm nay may mắn cùng Phù Vi kể vai chiến đấu, có lẽ có thể nhận thức rõ về Các thủ đoạn cùng lực lượng Được Khí, hẳn cũng tương đối chờ mong, muốn nhìn lực lượng của Được Khí Các một chút.

999. Chương 991

Đoàn người Phù Vi, Thạch Nham toàn bộ tụ tập ở trong trung ương chiến hạm.

Trong một mặt gương sáng cực lớn, mang tinh vực u ám xung quanh chiếu rọi ra, trên vách tường có rất nhiều ẩn ký, từng cái ẩn ký đều ẩn chứa năng lượng chấn động mãnh liệt, Phù Vi thần thái điềm tĩnh, lạnh nhạt nhìn về phía gương sáng, thỉnh thoảng đầu ngón tay đánh ra một đạo quang mang.

Trong Gương sáng dần dần hiện ra bộ dáng một chiếc Hắc Sa chiến hạm, chiến hạm đang ở phía trước bọn họ, phẳng phất một đầu cá mập ngừ đông mai phục, chờ con mồi đến.

Trong mắt Phù Vi lờ ra một tia sáng tàn nhẫn, trong lòng bàn tay hiện lên một đạo tinh quang, chạy thẳng một cái ẩn ký lẳng hình.

Ẩn ký bỗng nhiên sáng lên.

Tầng dưới chót chiến hạm, gần ngàn vạn khối thần tinh đột nhiên tuôn ra năng lượng chấn động mãnh liệt, một cây cột hình đỉnh ốc tách ra ánh sáng chói mắt, mang vô số năng lượng bên trong thần tinh rút ra, một cỗ tinh quang cuồng bạo bành trướng từ cây cột âm âm bạo phát.

Tinh trụ như tinh long cực lớn cuồng xông, mang theo sóng năng lượng vô cùng, như lưu tinh cản nguyệt, điên cuồng trùng kích chiến hạm phía trước.

“Oanh!”

Tinh hải u tối bỗng nhiên loá mắt sắc sỡ, một chiếc Hắc Sa chiến hạm bị đánh trúng trong nháy mắt, trực tiếp bị đục thủng.

Chỉ là một chốc lát, một chiếc chiến hạm liền bị xé nát ra, có vài chục võ giả lập tức táng thân ở trong năng lượng mãnh liệt, rất nhiều tộc nhân Quỷ Văn Tộc máu tươi đầm đìa, sợ hãi từ trên chiến hạm nát bấy phân tán ra, hung hãn không sợ chết hướng phía chiến hạm bên này vọt tới

Bồng!

Vô số kết giới cấm chế ào ào mở ra, một cái màn sáng khổng lồ mang chiến hạm triệt để bao phủ, ở trong lực lượng cuồng bạo bắn ra, chiến hạm như một đầu quái vật mạnh mẽ đâm tới, một đường hoành hành.

Thạch Nham tâm thần kinh hãi, nhìn Hắc Sa chiến hạm dài ngàn mét bị đánh nát bấy, có nhận thức trực quan đối với lực công kích của chiến hạm Được Khí Các.

Tinh pháo lấy thần tinh làm nguồn suối năng lượng, hấp thu mấy trăm vạn thần tinh, trong nháy mắt hình thành tinh trụ cuồng bạo lao ra, trong nháy mắt mang Hắc Sa chiến hạm bắn nát bấy.

Được Khí Các vận dụng thần tinh, hiển nhiên đạt đến một cái cảnh giới cực kỳ cao thâm, bọn họ có thể thổi phát thần tinh, lấy tinh pháo cuồng bạo phóng xuất ra, vô kiên bất tồi, sợ là ngay cả cường giả Hư Thần tam trọng thiên, bị trực tiếp đánh trúng cũng sẽ tan xương nát thịt.

Hô hô hô!

Bên trong chiến hạm, truyền đến tiếng rít cực lớn, phảng phất đang bổ sung thần tinh.

Nguyên một đám tộc nhân Quỷ Văn Tộc, phân tán bốn phương tám hướng, tà tất cả các góc tụ tập tới, liều mạng trùng kích màn sáng trên chiến hạm.

Màn sáng từ hơn mười loại kết giới, cấm chế kết hợp mà thành, lực phòng ngự cực kỳ kinh người, mười mấy tên tộc nhân Quỷ Văn Tộc, đại đa số ở Thần Vương, Nguyên Thần cảnh, thi triển ra lực lượng áo nghĩa, hình thành hỏa diễm, băng sương, cuồng phong, lôi điện, dày đặc như mưa rơi trùng kích ở trên màn sáng.

Màn sáng vận vạo, lại thủy chung không vỡ, tỏa ra khói lửa sáng lạn như lưu quang, cảnh tượng mỹ diệu làm cho tâm thần người ta chập chờn.

Thạch Nham vốn ở trong trung ương chiến hạm, lặng yên bay ra, xuất hiện ở trên boong chiến hạm.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, hai con mắt khê híp lại, thần thức như xúc tua kỳ diệu, tìm kiếm nguyên một đám thi thể Quỷ Văn Tộc bạo vỡ, mang từng cô thi thể lôi kéo tới, lơ lửng phía trên màn sáng chiến hạm.

Trong chốc lát công phu, ở màn sáng trên đỉnh đầu hắn, liền xuất hiện hơn mười cỗ tàn thi, tinh khí nồng đậm trên người chưa tiêu tán.

Từng sợi mắt trái tâm tình năng lượng, xuyên thấu qua màn sáng, từ trên những thi thể chảy tràn ra, lặng yên dừng mảnh tiếng huyết khiếu toàn thân hắn.

Bên trong bảy trăm hai mươi cái huyết khiếu, vô số dòng nước xoáy điên cuồng xoay chuyển, mang những tinh khí tụ tập kia ở trong huyết khiếu, rất nhanh tinh lọc.

Thạch Nham nhếch miệng hắc hắc cười quái dị, cười cực kỳ tà ác thoải mái, mười mấy thi thể tộc nhân Quỷ Văn Tộc, đại lượng tinh khí trút xuống, huyết khiếu hắn đều hấp thu, loại cảm giác tuyệt vời này làm cho hắn hận không thể cuồng tiếu, trong lòng một bầu sát khí như bị thiêu đốt, máu phảng phất sôi trào lên.

Phí Lan, Ly An Na, Tạp Thác chú ý mật thiết nhất cử nhất động của hắn, nhất nhất tụ tập ở bên cạnh hắn, yên lặng thủ hộ.

Mắt thấy mười cỗ tàn thi dán tại phía trên màn sáng, mau lẹ khô quắt, máu tươi giống như hơi nước bị rút tận, thần sắc ba người đều chấn động, trong đôi mắt lộ ra chờ mong mãnh liệt.

Bọn họ biết rõ, lần này tất nhiên sẽ có thịt ăn.

Ba ba ba!

Các loại lực lượng áo nghĩa hình thành sóng xung kích, trên người Quỷ Văn Tộc cường giả tứ phía màn sáng phóng xuất ra, như tia chớp lôi đình liên miên, oanh kích ở trên màn sáng.

Màn sáng như gợn sóng kỳ diệu trong nước, mang các loại công kích chặn lại, tách ra kỳ quang sáng lạn, lấp loè như sao trời, bốn phía bắn tung toé.

“Giết!”

Trên boong chiến hạm, mấy trăm tên thị vệ Được Khí Các, đột nhiên hét to.

Trong lúc nhất thời, kim, lôi điện, băng sương, gió táp, sóng âm, tia sáng các loại áo nghĩa lĩnh vực hiển hiện ra, thị vệ Được Khí Các ở bên trong màn sáng hoàn toàn không bị ảnh hưởng, lực lượng hung ác điên cuồng xuyên thấu qua màn sáng lao tới, hung hăng trùng kích ở trên thân tộc nhân Quỷ Văn Tộc.

Trong nháy mắt công phu, liền có năm sáu tên tộc nhân Quỷ Văn Tộc bị đánh trúng trong nháy mắt, như tờ liễu phiêu đảng, lão đảo hướng về màn sáng.

Thạch Nham con mắt bỗng nhiên sáng ngời, trầm thấp cười, đưa tay hư không lôi kéo.

Những tộc nhân Quỷ Văn Tộc thần thể nát bấy kia, được lực lượng hấn dân dất, không tự chủ được hội tụ ở màn sáng phía trên đỉnh đầu hắn, máu tươi đỏ thẫm mang màn sáng nhuộm đỏ một mảng, mùi máu tươi phảng phất thấm thấu xuống.

Được Khí Các thị vệ, cũng không biết Thạch Nham vì sao phải tụ tập thi thể, bọn họ cũng không có phản ứng cử động của Thạch Nham, y nguyên ẩn núp ở trong màn sáng, tận tình ra tay.

Chiến hạm Phù Vi, màn sáng có rất nhiều loại kết giới, cấm chế hội tụ mà thành, lực phòng ngự cực kỳ kinh người, người bên ngoài nếu muốn công kích chiến hạm, đầu tiên cần phá vỡ màn sáng.

Nhưng mà, thị vệ Được Khí Các ẩn núp bên trong chiến hạm, lực lượng áo nghĩa không bị màn sáng ảnh hưởng, có thể tận tình ra tay.

Thị vệ Được Khí Các mấy trăm trăm người, đại đa số cũng ở Nguyên Thần, Thần Vương cảnh giới, có vài người đạt tới Hư Thần Cảnh giới.

Bọn họ toàn lực ra tay, lực lượng áo nghĩa như hư không lôi đình, như tia chớp cuồng bạo, như hàn băng lãnh thổ, mang khu vực bên ngoài màn sáng quấy long trời lở đất, nhật nguyệt yô quang.

Bọn người Thạch Nham, Phí Lan chưa từng động thủ, lặng im ngồi ở trên boong chiến hạm dưới màn sáng, nhìn cảnh tượng như pháo hoa bên ngoài, từng tên Quỷ Văn Tộc bị đánh chết, tận tình hưởng thụ tinh khí nồng đậm thấm thấu, thoải mái nói không nên lời.

Ở màn sáng trên đỉnh đầu Thạch Nham, rơi xuống từng khối thi hài thịt nát, có khoảng hai mươi cỗ, máu tươi đỏ thẫm hình thành một mảng huyết sắc, trông mắt đã thành đỏ ngầu.

Hai con mắt khẽ híp lại, mặt trái tâm tình trong cơ thể bị áp chế, điên cuồng tinh lọc trong huyết khiếu hắn, có thể rõ ràng cảm thấy được huyết khiếu dần dần đau nhức, đó là dấu hiệu lực lượng sắp đầy.

Nhếch miệng cười hắc hắc, hấn hướng về Phí Lan, Ly An Na, Táp Thác trầm thấp nói: “Lần này thu hoạch rất lớn!”

Ba người hưng phấn nhẹ gật đầu, vẻ mặt chờ mong.

“Oanh ùng ùng!”

Bên trong chiến hạm vô số thần tinh năng lượng giống như bị kích phát ra lần nữa, chiến hạm nhanh như tia chớp lôi đình, lao về một phương hướng.

Tầng tầng lớp lớp màn sáng khuếch tán ra, mang chiến hạm triệt để bao phủ, chiến hạm như kiếm ra khỏi vỏ, phảng phất vô kiên bất tồi.

Xác Hắc Sa chiến hạm ngăn tại phía trước nó, bị trực tiếp đánh thành cặn bã, một khi đụng vào, lập tức nát bấy thành bột mịn.

Chiếc chiến hạm Phù Vi cười, công thủ nhiều mặt, lấy thần tinh làm năng lượng nguồn suối, sau khi mang sức chiến đấu hiển hiện ra, quả nhiên là cực kỳ kinh người.

Thạch Nham cũng không dám xem nhẹ lực lượng chiến hạm khổng bố nữa, hấn tin tưởng, nếu như hấn bị tinh pháo trong chiến hạm bắn trúng, thần thể sợ là cũng không chịu nổi, nói không chừng trực tiếp nát bấy ra.

Chiến hạm cuồng liệt bay nhanh, nhưng sắc mặt Phù Vi cũng không có một chút thoải mái, ở trong trung ương cầu mây thật sâu, tựa như có dự cảm vòng vây Cuồng Sa chiến hạm rất nhanh sẽ lấy thế công càng thêm mãnh liệt đánh tới.

“Đỗ Lâm không dễ dàng đối phó như vậy.” An Vân cũng biểu lộ tức mịch, “Cuồng Sa hạm đội tổng cộng có bốn mươi chín chiến hạm, mặc dù lực phòng ngự không tốt, nhưng tốc độ lại cực nhanh. Ta nghĩ, lúc chúng ta phát sinh chiến đấu, bọn họ đã chế định một vòng kế hoạch mới.”

Phù Vi khẽ gật đầu, trấn định tự nhiên nói: “Ta rõ ràng.”

“Tiểu trưởng lão lấy linh hồn tập trung vị trí chiến hạm, không ngừng phóng thích trận pháp công kích trong chiến hạm, tâm thần tiêu hao rất lớn, không thể bảo trì thời gian dài đi?” An Vân lại hỏi.

Phù Vi khổ tâm cười cười, “Không có việc gì, ta sẽ điều chỉnh chính mình.”

Lúc nói chuyện, nàng lấy ra một mai đan dược xanh tươi ướt át, một ngụm nuốt xuống, gò má hơi có vẻ mặt tái nhợt, thoáng khôi phục huyết sắc.

Chiến hạm khổng lồ công thủ nhiều mặt như vậy, kết giới, ẩn ký, cấm chế hàng trăm hàng ngàn, lấy tâm thần ngự động, tuyệt không phải chuyện dễ dàng, Phù Vi chính là chủ đạo chiến hạm, có thể nói là bộ não của chiến hạm, muốn điều chỉnh tất cả chi tiết của chiến hạm, mỗi một khắc đều phải tiêu hao tâm thần.

Lúc này dễ dàng chiến thắng, cùng sự ngự động của nàng không thể tách rời, nhưng tất cả đều tiêu hao tâm thần vô cùng lớn.

Nếu như chiến đấu kịch liệt, mỗi một sợi thần thức của nàng cũng phải đạt thành liên lạc cùng kết giới, ẩn ký, cấm chế, đến lúc đó tâm thần nàng hao tổn càng thêm nghiêm trọng.

“Bọn họ đi ra ngoài?” Phù Vi nuốt vài khẩu đan dược, tiêu hóa một chút, khí huyết khôi phục không ít, lúc này mới có nhàn hạ hỏi thăm.

An Vân sắc mặt cổ quái, nhẹ gật đầu, “Bọn họ từ sớm đã lên trên boong chiến hạm.”

Phù Vi kinh ngạc, “Hấn ra tay?”

“Không.” An Vân thần sắc càng cổ quái, “Không biết vì sao, hấn lấy năng lượng tụ tập thi thể kẻ địch lại, ngay tại dưới màn sáng nhìn lên, nhìn không ra hấn muốn làm cái gì.”

Phù Vi sinh lòng nghi hoặc, cũng không hiểu cử động của Thạch Nham có thâm ý gì, trầm ngâm một chút, nàng bắt đầu dĩ nói: “Không cần quản bọn hấn làm gì, chắc chắn bọn họ có tính toán của mình, bọn họ chịu lưu lại, hấn là không có ý xấu.”

“Ừm, hấn đang mưu đồ cái gì đó, nhưng sẽ không hại chúng ta.” An Vân cũng gật đầu.

Phù Vi không nhiều lời nữa, tập trung chú ý lại lần nữa, ánh mắt lại sáng quắc nhìn về phía gương sáng, lưu tâm vòng vây Cuồng Sa chiến hạm tiếp theo.

Trong nội tâm nàng rõ ràng, lần gặp mặt tiếp theo khẳng định không thoải mái như vừa rồi, nàng biết rõ Đỗ Lâm lợi hại, không dễ dàng thoát khỏi như vậy.

1000. Chương 992

Thạch Nham đột nhiên đứng lên, hai con ngươi đỏ hồng như máu, sát khí quanh thân phóng lên trời. Ngẩng đầu nhìn màn sáng nhuộm đầy máu tươi, hấn nhếch miệng hắc hắc nhe răng cười, hướng ba người Phí Lan, Lý An Na, Táp Thác nói: “Chúng ta đi ra ngoài.”

Ba người yên lặng gặt đầu.

Một chuyển bốn đạo thân ảnh, phảng phất bốn dòng điện quang, bỗng nhiên xuyên qua màn sáng, mạnh mẽ xông về hướng tộc nhân Quỷ Văn Tộc lưu lại phía sau.

Mười mấy tên tộc nhân Quỷ Văn Tộc, bị võ giả Dược Khí Các làm cho chật vật không chịu nổi, chiến hạm bọn họ bị phá hủy, chiến hạm Phù vi nhanh chóng phóng đi, bọn họ cũng bị rơi lại phía sau.

Vào lúc này, bốn người Thạch Nham xuất động, hướng những tộc nhân Quỷ Văn Tộc kia giết tới.

Tâm niệm biến ảo, một cỗ khí tức tinh mạch hoang vu, lấy Thạch Nham làm trung tâm phóng xuất ra.

Máu tươi trong tinh hải, theo lực lượng nào đó dẫn dắt tụ tập lại, hình thành một mảng huyết sắc hải dương mùi hôi thối phóng lên trời, thần thể Thạch Nham ngâm ở trong biển máu, song đồng đỏ hồng, vẻ mặt băng hàn sát khí.

Tử Vong Ao Nghĩa thân thông Huyết Hồn Hải!

Biển máu kéo dài tràn ngập, từng tên tộc-nhân Quỷ Văn Tộc bị biển máu bao phủ, tuyệt vọng, sợ hãi, khát máu, thô bạo mặt trái tâm tình bỗng nhiên dừng mãnh tiến vào trong lòng bọn họ, ở trong nháy mắt, những tộc nhân Quỷ Văn Tộc kia phảng phất điên rồi, liều mạng công kích người bên cạnh.

Phí Lan, Ly An Na, Tạp Thác ba người trùng kích đi qua, như ba đầu hung long, mang áo nghĩa phóng thích, tiến hành áp chế tàn khốc những tộc nhân Quỷ Văn Tộc.

Mười mấy tộc nhân Quỷ Văn Tộc, chỉ có hai gã Hư Thần Cảnh, một người trong đó đạt tới Ery Thần nhị trọng thiên, một Hư Thần nhất trọng thiên, Phí Lan phóng thích hư giới, một mảng không gian hư thực mệnh mông, mang tên Hư Thần nhị trọng thiên, lúc trước lại bị thị vệ Dược Khí Các làm trọng thương cuốn lấy.

Ở trong một đoàn bóng tối nồng đặc như mực, Ly An Na nhắm vào một tên Quỷ Văn Tộc Hư Thần nhất trọng thiên cảnh giới, Ly An Na thân ảnh biến mất, như hòa cùng hắc ám làm một thể, mang hắc ám thẩm thấu thức hải linh hồn đối phương.

Tạp Thác mang hỗn loạn áo nghĩa thúc phát ra quanh thân, lấy hắn làm trung tâm, phảng phất tạo thành cối xay thịt khủng bố, mang tên tộc nhân Quỷ Văn Tộc hấp dẫn tới.

Thạch Nham là lấy tâm thần ngự động Huyết Hồn Hải, huyết sắc hải dương nồng đặc hướng phía Tạp Thác lan tràn, làm tộc nhân Quỷ Văn Tộc sắp bị hôn loạn vạn vạn lực của hắn lôi kéo bao phủ cùng một chỗ..

Tiếng kêu thảm thiết thê lương, đột nhiên từ tộc nhân Quỷ Văn Tộc truyền đến, tràn ngập tuyệt vọng sợ hãi, như thấy thứ khủng bố nhất trên thế gian, mỗi tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta sởn hết cả gai ốc, thường thường nương theo một người vân diệt.

Thần thể biến mất ở trong Huyết Hồn Hải, linh hồn đàn phóng thích phóng xuất ra, lỗ đen hiện ra, lặng yên thôn phệ linh hồn dần tế người khác.

Chiến hạm khổng lồ bỗng nhiên ngừng lại.

An Vân sắc mặt biến hóa, nhin không được la hoảng lên: “Bọn họ giết đi ra ngoài!”

Phù Vi cắn răng, thấp giọng mắng: “Xằng bậy!”

“Cái này sẽ ảnh hưởng tốc độ đi về phía trước của chúng ta, sẽ làm Đỗ Lâm có thời gian thông dong bố trí, mang chúng ta gắt gao ngăn chặn!” An Vân xanh mặt: “Đáng chết! Bọn họ không có thông báo chúng ta một tiếng, lại xằng bậy như vậy, coi như là giết những tộc nhân kia Quỷ Văn Tộc thì như thế nào? Chúng ta sẽ dần dần bị vây chặt!”

Phù Vi nhẹ gặt đầu: “Đúng là bọn hắn sẽ ảnh hưởng tốc độ tiến lên của chúng ta.”

“Tiểu trưởng lão!” An Vân hít sâu một hơi, kiên quyết nói: “Không nên dừng lại chờ bọn hắn, chúng ta trực tiếp lấy tốc độ nhanh nhất xung phong liều chết đi ra ngoài, chậm sẽ sinh biến!”

Phù Vi lông mày kẻ đen nhú chặt, gương sáng lơ lửng ở bên trên, trong gương sáng hiện ra một đoàn hắc ám, hiện ra một cái biển máu, Ly An Na, Tạp Thác, Thạch Nham ba người đều biến mất không thấy gì nữa, chỉ có Phí Lan lấy Hủ Thực Áo Nghĩa, lực lượng đang tiến hành xâm nhập vào một tên tộc nhân Quỷ Văn Tộc.

Ngưng thần nhìn tình huống như thế nào, Phù Vi đột nhiên lộ ra một tia kinh hãi, quát: “Người xem!”

An Vân thuận thể nhìn lại, trong đôi mắt hiện ra rung động: “Bọn họ, bọn họ ra tay thật nhanh!”

Võ giả Quỷ Văn Tộc lưu lại có hai mươi người, cảnh giới đại đa số ở Nguyên Thần cấp bậc, một cỗ lực lượng này coi như là võ giả trên chiến hạm Được Khí Các ra tay, sợ cũng không có thể tiêu diệt trong thời gian ngắn.

Nhưng mà, Thạch Nham, Phí Lan, Ly An Na, Tạp Thác chính là bốn người, sau khi lao ra màn sáng, cứ trong một chốc lát ngăn ngừa như vậy, liền đem hai mươi tên Quỷ Văn Tộc tộc nhân lưu lại giết hơn phân nửa, ở trong biển máu nồng đặc kia, những tộc nhân Quỷ Văn Tộc giống như nổi điên, lại đang tàn sát lẫn nhau.

Dựa theo cái tốc độ này đến xem, có lẽ không được bao lâu, những tộc nhân Quỷ Văn Tộc lưu lại không chết kia đều diệt không sót một ai.

Điều này làm cho Phù Vi, An Vân vô cùng sợ hãi, cảm giác được sợ hãi đối sức chiến đấu với bốn người Thạch Nham.

Chỉ là bốn người.. .

Phù Vi rung động không thôi, trầm ngâm một chút, quyết đoán hạ lệnh: “Cho bọn hắn một phút đồng hồ thời gian, nếu như đã đến giờ bọn hắn còn chưa trở về, chúng ta liền trực tiếp rời đi.”

An Vân sửng sốt một chút, cũng nhẹ gật đầu: “Bọn họ sức chiến đấu cực kỳ kinh người, xác thực. . . Xác thực là một trợ lực cô cường hãn, không công bỏ qua bọn họ, thật sự có chút lãng phí.”

Nàng bị sức chiến đấu của bọn người Thạch Nham hù sợ, đột nhiên liền cải biến chủ ý lúc trước.

Thông qua gương sáng, Phù Vi, An Vân có thể rõ ràng nhìn thấy tộc nhân Quỷ Văn Tộc, nguyên một đám bị giết chết, thân thể ở trong biển máu bạo liệt, điên cuồng rít gào dần dần đánh mất mình, sinh mệnh lực như bị rút lấy, khí tức dần dần suy yếu xuống.

Trong một đoàn bóng tối, Ly An Na không có dấu hiệu, một tên cường giả Quỷ Văn Tộc đạt tới Hư Thần nhất trọng thiên cảnh giới, ánh mắt ngốc trệ, trong hai tròng mắt hiện ra màu đen kịt, giống như bị hắc ám chiếm cứ, biểu lộ có vẻ cực kỳ thống khổ.

Cường giả Quỷ Văn Tộc hư Thần nhị trọng thiên cảnh giới, không biết vì sao năng lượng trong cơ thể nhanh chóng yếu bớt, giống như bị năng lượng hủ thực thẩm thấu thân thể, dấu vết cũng rất rõ ràng.

Phù Vi, An Vân lặng lẽ nhìn, sắc mặt càng kinh hãi, thỉnh thoảng trầm thấp kinh hô.

“Bọn họ. . . có lai lịch gì?” Hồi lâu, An Vân thì thào nói nhỏ: “Bốn người này, mỗi người tựa hồ đều có năng lực vượt cấp khiêu chiến, mỗi người lực lượng áo nghĩa cũng không phải tầm thường có thể thấy được, lực chiến đấu của bọn hắn, lại đủ để mang người cảnh giới cao thâm hơn tiêu diệt! Ông trời, bốn người này có thân phận gì?”

Phù Vi cũng ngu ngơ: “Tất cả đều là lực lượng áo nghĩa tà ác cực kỳ hiếm thấy, bốn người khí huyết vượng uy cực kỳ kinh người, viên siêu người cảnh giới ngang bằng! Bọn họ, đủ để mang người cảnh giới cao hơn triệt để ngăn chặn!”

Thạch Nham, Phí Lan, Ly An Na, Tạp Thác tu luyện lực lượng, đều là thể gian hiếm thấy, là Thị Huyết Bát Hồ Tông truyền thừa, tất cả đều là cực đoan tà ác, là thể nhân bất dung, một khi mang áo nghĩa tinh diệu hiển hiện ra, đối thủ chưa bao giờ được chứng kiến áo nghĩa đặc biệt, liền lập tức bị tổn thất nặng.

Thời gian nháy con mắt, một chỗ chiến đấu theo tiếng hét thảm cuối cùng kết thúc.

Hai mươi mấy tên võ giả Quỷ Văn Tộc lưu lại, một người không lọt, đều bị diệt sát, thần thể và linh hồn đàn tề cùng nhau bị vẫn diệt, một tia sinh cơ không lưu.

Thạch Nham hái lcon người đỏ hồng, mới từ trong Huyết Hồn Hải hiển hiện ra, liếc qua chiến hạm khổng lồ sau lưng, nhanh chóng điều chỉnh bản thân.

Không bao lâu, hai con người hần khôi phục màu sắc bình thường, một thân tà ác thô bạo khí tức y nguyên phóng thích ra, lại liên tục vận chuyển lực lượng, lúc này mới hướng phía chiến hạm bay đi.

Phí Lan, Lỵ An Na, Tạp Thác ba người toàn thân máu tươi đầm đìa, giống như ba đầu mãnh thú đáng sợ, chăm chú đi theo sau hần.

Màn sáng trên chiến hạm bỗng nhiên thu lại, tất cả võ giả Dược Khí Các đều kính sợ đứng trên boong thuyền, biểu lộ phức tạp nhìn ba người trở về. Từng cái thị vệ Dược Khí Các, giờ khắc này thần thái nhìn về phía bọn hần, đều mơ hồ có chút bất an, rung động vì lực lượng bọn họ bày ra, đợi cho bọn họ hàng lâm boong chiến hạm, những người kia không tự kìm hãm được lui về phía sau, cùng bọn họ bảo trì một khoảng cách.

Phù Vi từ trung tâm chiến hạm đi ra, mắt màu lam gợn sóng dị sắc, chăm chú nhìn bốn người Thạch Nham thật sâu, nói khẽ: “Khổ cực.”

An Vân ở bên cạnh nàng, âm thầm cô đọng lực lượng, lại chú ý đề phòng, sợ bốn người giết cao hứng sẽ có dị động, có vẻ cực kỳ cẩn thận.

“Người sắc mặt không tốt lắm.” Thạch Nham liếc nàng, khẽ nhú mày, nói: “Ngự động chiến hạm đối với người hần là hao tổn thật lớn, nhưng mà không sao, lát nữa ta giúp người một chút.”

Phù Vi, An Vân đều sửng sờ.

Cũng không có giải thích cái gì, Thạch Nham hờ hững hướng phía phòng tu luyện bên trong chiến hạm bước đi, Phí Lan, Lỵ An Na, Tạp Thác ba người trầm mặc theo sau, ven đường võ giả Dược Khí Các thấy bọn họ đến gần, đều sẽ chủ động tránh ra, nhường cho bọn hần một con đường thẳng tắp.

Rất nhanh, bốn người Thạch Nham chui vào bên trong chiến hạm, biến mất trong ánh mắt Phù Vi, An Vân.

Phụng An không biết từ chỗ nào xuất hiện, biểu lộ phức tạp, trầm giọng nói: “Kẻ này tuyệt không phải vật trong ao.”

Phù Vi, An Vân âm thầm gật đầu, hiển nhiên chấp nhận.

“Tiểu trưởng lão, hần nói trong chốc lát giúp người một chút, có ý gì?” An Vân kinh ngạc, không hiểu ra sao hỏi.

Lắc đầu, Phù Vi cũng không hiểu thấu: “Ta cũng không biết hần có ý gì”

“Ta nghĩ Đỗ Lâm không biết phía trên chiến hạm của chúng ta, còn có một cỗ trợ lực như vậy.” An Vân chợt nhớ tới cái gì, mắt sáng rực lên: “Nói không chừng lần này chúng ta có thể thuận lợi rất nhiều.”

Phù Vi thần thái buông lỏng, mỉm cười gật đầu: “Có lẽ, chúng ta có thể thuận lợi chống đỡ tới khi Thích bá đến.”

Mọi người đều là thần sắc phấn chấn.

Ở chỗ sâu trong tinh hải.

Từng chiếc từng chiếc Hắc Sa, Thanh Sa chiến hạm đình trệ bất động, mơ hồ xếp đặt thành trùy hình, ngăn ở trên một tuyến đường nào đó trong ngân hà.

Trên chiến hạm cầm đầu, Đỗ Lâm tươi cười ôn nhu, nghe tin tức dưới trưởng truyền lại, thỉnh thoảng gật đầu.

Một chiến hạm dưới trưởng hần nát bấy, mấy trăm võ giả táng thân tựa như hoàn toàn không có ảnh hưởng tâm tình của hần, y nguyên bình tĩnh, trên mặt tươi cười không giảm: “Thật đúng là đủ kiên quyết tàn nhẫn, không tệ, xem ra thật sự không lưu tình.”

“Thiếu chủ.” Một người một gối chạm đất, ngửa đầu nói nhẹ.

Khoát khoát tay, ý bảo trong lòng hiểu rõ, Đỗ Lâm nói: “Không cần lo lắng, ta có chừng mực, lần này Thánh Đế quan trọng nhất, ta biết rõ xử trí như thế nào.

Người nọ không nhiều lời nữa.

“Đều chuẩn bị một chút đi.” Đỗ Lâm hít sâu một hơi, nụ cười trên mặt dần dần thu liễm: “Còn có ba canh giờ, ba canh giờ sau, bọn họ sẽ đi đến nơi đây. Ha ha, đến lúc đó bọn họ gặp phải, liền không phải một chiến hạm, mà là cả Cuồng Sa hạm đội chúng ta! ”

Mọi người âm âm đồng ý, thanh âm cuồng liệt vang dội ở trên từng chiếc chiến hạm truyền đến, như tiếng sấm nổ vang.

1001. Chương 993

Bên trong chiến hạm. Thạch Nham, Phí Lan, Lý An Na, Táp Thác bốn người ngồi ngay ngắn, một mảnh đường cong dài hẹp nồng đặc như máu, lấy Thạch Nham làm trung tâm kết nối, năng lượng chấn động chảy tràn ra, thẩm thấu vào trong cơ thể ba người.

Trong phòng tu luyện năng lượng khí tức lượn lờ không tiêu tan, Phí Lan, Lý An Na, Táp Thác huyết sắc ẩn ký trên trán lập lòe huyết quang, xuyên thấu qua ẩn ký thu hoạch năng lượng tinh thuần Thạch Nham vận chuyển tới, tẩm bổ linh hồn dần tế, làm cho Tinh Nguyên cổ thụ trong cơ thể tràn đầy lực lượng.

Tả Thi, Huyền Minh ở một góc quan sát, vẻ mặt ngạc nhiên.

Lần truyền lực lượng này, hẳn cũng không có tận lực tránh Tả Thi, Huyền Minh, cũng để cho hai người may mắn mắt thấy một loại kỳ diệu của thể gian.

Huyền Minh mặt mũi tràn đầy rung động, nhìn về phía bốn người thật sâu, trong lòng nhắc lên kinh đào hải lãng, hẳn lần đầu tiên rõ ràng, thì ra còn có ảo diệu truyền lực lượng, mà người khởi xướng, lại sẽ là Thạch Nham!

Hắn không biết vì sao trong cơ thể Thạch Nham lại chất chứa chấn động mãnh liệt như thế, loại tình huống này vượt ra khỏi nhận thức của hắn, làm cho hắn có nhận thức hoàn toàn mới đối với lực lượng.

Tả Thi khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hiện đầy ngạc nhiên, ánh mắt nàng thủy chung ngưng tụ ở trên người Thạch Nham, hưng phấn trầm thấp nói: “Lão nhân, hẳn, có phải là rất lợi hại?”

Huyền Minh khổ tâm gật đầu, “Đích xác lợi hại.”

Tả Thi chợt nở nụ cười.

Không biết trôi qua bao lâu, Lý An Na, Táp Thác thần thái phi dương dần dần tỉnh lại, hai người nhìn nhau, đều nhìn ra đối phương hưng phấn.

Thu hoạch thật lớn!

Thạch Nham, Phí Lan y nguyên lặng im ngồi ngay ngắn, khí tức vững vàng lâu dài, ở trên người Thạch Nham, dần dần hiện ra chấn động không gian kỳ diệu.

Phảng phất, linh hồn Thạch Nham đang tiến hành rung động lắc lư kỳ diệu nào đó, loại chấn động này rất nhiều lần, giống như muốn xây dựng không gian thông đạo, huyền diệu khó hiểu.

Phí Lan quanh thân lượn lờ từng sợi khí lưu tái nhợt, giống như linh xà chạy toàn thân, phía sau đỉnh đầu một cái hư giới kỳ diệu như ẩn như hiện, làm cho Phí Lan cũng giống như đang xuyên qua không gian khác.

Lý An Na nhìn về phía Phí Lan thật sâu, hồi lâu sau con mắt bỗng nhiên phát sáng lên.

“Tiền bối có phải là muốn. . . muốn đột phá?” Cũng cảm giác được kỳ diệu Tập Thác, liếm liếm đầu lưỡi, hưng phấn hỏi thăm.

Lý An Na khẽ gật đầu, “Nhìn dấu hiệu này. . . Tựa như đang ở cánh cửa đột phá, nàng ở Hư Thần nhất trọng thiên thời gian đã lâu rồi, lần này vượt cấp khiêu chiến thành công, áo nghĩa có chỗ tinh tiến, lực lượng đạt được cũng đủ chèo chống, đột phá. . . tựa như thuận lý thành chương.”

“Thật tốt quá.” Tập Thác thật lòng vui mừng.

Hắn đối với Phí Lan là cực kỳ tôn kính, nếu không có Phí Lan ở thần phạt chi địa chiều cổ hắn nhiều năm, âm thầm ra tay giúp hắn giải trừ nguy cơ, hắn sợ là sớm đã biến mất.

Phí Lan mặc dù bởi vì truyền thừa của hắn mới chiếu cố, nhưng Tập Thác đích xác chiếm được chỗ tốt, có thể ở lúc chưa cường đại sinh tồn được, có cơ hội gặp mặt Thạch Nham, đạt tới trình độ hôm nay, hắn cực kỳ cảm kích Phí Lan, mang nàng trở thành trưởng giả kính nể nhất.

Từ loại trình độ nào đó mà nói giảng, ân huệ Phí Lan đối với hắn, so sánh với Thạch Nham còn muốn lớn hơn.

Không gian chấn động kỳ lạ, từ trong linh hồn đàn tể Thạch Nham truyền đến, dần dần, ở trong mắt Lý An Na, Tập Thác, khí tức Thạch Nham khi thì phút chốc biến mất, giống như linh hồn thoát ly thân thể, đi khu vực kỳ ảo nào đó, làm cho hai người bọn họ rất là ngạc nhiên.

Không biết trôi qua bao lâu, ngược lại là Phí Lan tỉnh lại trước, hít sâu một hơi, mười ngón tay của nàng đều tràn đầy ra khí tức hủ thực tái nhợt, như lưỡi rắn phun ra nuốt vào bất định.

Phí Lan kinh ngạc nhìn mười đạo hủ thực khí tức tái nhợt, yên lặng cân nhắc, chợt cười nhạt một tiếng, đứng dậy nhìn về phía Thạch Nham.

“Tiền bối, ngài có phải là đã?” Tập Thác thử dò hỏi.

Phí Lan khẽ gật đầu, thần nhiên thừa nhận: “Nhờ phúc của hắn, tiến vào Hư Thần nhị trọng thiên, chiến đấu giết chóc quả nhiên có trợ giúp mình ngộ cảnh giới.”

Tập Thác cùng Lý An Na đều là thần sắc chấn động, tự đáy lòng vì hắn mừng rỡ.

Huyền Minh yên lặng nhìn, nghe bọn họ trao đổi, biểu lộ càng đặc sắc, hắn không khỏi nhìn về phía Thạch Nham lặng yên ngồi không động thật sâu, trong lòng phức tạp.

Hắn. . . lại có thể có trợ giúp Hư Thần Cảnh cường giả đột phá?

Huyền Minh trong lòng kinh hãi.

Nhỏ ra một ngụm trọc khí thật dài, Thạch Nham một mực tĩnh tọa cũng tỉnh lại, sắc mặt bình tĩnh như nước, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt hướng về Phí Lan, nói: “Chúc mừng.”

Phí Lan không có nói gì, chỉ là cười cười, eo mất tự nhiên cong cong, bày ra lòng biết ơn của nàng.

Thạch Nham cười nhạt một tiếng, cũng không nói thêm cái gì, hướng Tả Thi, Huyền Minh nhẹ gật đầu, lại đi về hướng bên ngoài tu luyện trường.

Hắn rất nhanh đi vào trung tâm chiến hạm.

Phù Vi khoanh chân cố định, vừa mới một lần nữa bổ sung đan dược, đang luyện hóa dược lực khôi phục.

Mắt thấy hắn tới, Phù Vi mở mắt ra, tự nhiên cười nói: “Người tới rồi.”

“Ta giúp ngươi một chút.” Thạch Nham nhếch miệng, chợt không đợi Phù Vi tổ thái độ, như một đạo điện quang, bỗng nhiên hiện ra ở sau lưng nàng, một tay lặng yên ấn vào lưng Phù Vi, sinh cơ bừng bừng như sinh tuyền, đột nhiên chảy vào thân thể Phù Vi.

Phù Vi mắt đẹp sáng ngời, thân thể cứng ngắc lập tức trầm tĩnh lại, trên mặt đào đạt ra tươi cười mừng rỡ.

Thần thể mới một ở sau khi sinh cơ tiến vào, rất nhanh khôi phục, Phù Vi toàn thân giống như tắm rửa trong suối nước nóng, một thân một mồi rất nhanh bị mang đi, tinh khí thần giống như được ngưng luyện

một lần nữa, lập tức cảm thấy tinh thần mười phần, thân thể được sinh cơ tẩm bổ, toàn thân thư sướng nói không nên lời.

An Vân ở một góc nhìn, vốn muốn ra tay ngăn cản, mắt thấy Phù Vi lộ ra biểu lộ cực kỳ thoải mái, nàng mới lặng lẽ thở dài một hơi.

“Được rồi chứ?” Bàn tay lớn đặt trên cái lưng đầy đặn của Phù Vi, Thạch Nham thần thái lạnh nhạt, bình tĩnh hỏi một câu.

Phù Vi mặt mũi tràn đầy hưởng thụ, trên mặt cười yếu ớt, hé miệng thở nhẹ: “Chờ một chút.”

Thạch Nham ngạc nhiên, cười khổ nói: “Người nghĩ rằng ta phóng thích sinh cơ dễ dàng như vậy sao?”

Lúc nói chuyện, hắn liền đưa bàn tay thu hồi, nhìn cái cổ trắng nõn của Phù Vi, lại nhìn búi tóc cao cao của nàng, “Trong cơ thể người không sai biệt lắm đã khôi phục hao tổn, ta có thể cảm thấy đã đủ rồi. .

Phù Vi cắn răng, hơi có vẻ xấu hổ đứng dậy, cười nhẹ nói: “Ta xem sinh mệnh ảo nghĩa của người phóng thích chấn động rất sung mãn, ta hấp thụ nhiều một chút, liền nhiều một chút chỗ tốt, có cơ hội chiếm tiện nghi, ta tự nhiên phải nắm chắc.”

Thạch Nham tức cười, bất đắc dĩ lắc đầu, “Còn có bao lâu sẽ chạm mặt cùng đối phương?”

Nói chuyện đến chính sự, Phù Vi sắc mặt không khỏi trầm trọng, “Rất nhanh, lần này gặp không đơn giản là một tàu chiến hạm, mà là cả Cuồng Sa hạm đội, gặp phải Đỗ Lâm. Ai, Đỗ Lâm rất khó đối phó, nghĩ tới liền đau đầu.”

“Đỗ Lâm? Hắn là ai?”

“Nhân vật dẫn đầu đời này của Khắc La khắc gia tộc Quỷ Văn Tộc, Hư Thần đỉnh phong, nghe nói đã chạm đến cánh cửa thủy giới. Hắn chính là chủ nhân Cuồng Sa hạm đội, tâm tư cẩn mật, am hiểu chiến đấu, cũng am hiểu bày mưu nghĩ kế.”

“Bọn họ vì sao có thể nhiều lần chuẩn xác tìm được các người? Chiến hạm của các người có thể ngăn cách thần thức dò xét, người bình thường rất khó tìm kiếm, vì sao đối phương có thể biết rõ vị trí chính xác?”

Phù Vi cười khổ, trầm ngâm một lát, mới chăm chú giảng giải: “Đỗ Lâm là Đại trưởng lão Tả Khương cử đến, chiến hạm chúng ta đặc biệt..

. Đại trưởng lão rất tinh tường, người bên ngoài không có cách nào điều tra, nhưng Đại trưởng lão nếu như dùng bí bảo, muốn tập trung chúng ta rất đơn giản, tinh thần cũng có người của Đại trưởng lão cầm giữ, chúng ta căn bản không thể chính thức ẩn hình.”

An Vân đã ở góc thở dài một tiếng.

“Thì ra là thế.” Nhẹ gật đầu, Thạch Nham sắc mặt nghiêm trọng, “Chính là phải đánh một trận? Không có khả năng tránh khỏi?”

“Vốn có lẽ có cơ hội thoát khỏi vòng vây.” Phù Vi mặt trắng không còn chút máu, “Bởi vì các người lao ra màn sáng, đánh chết những tộc nhân Quỷ Văn Tộc kia, để cho chúng ta không thể không dừng một phút đồng hồ, cơ hội xem như triệt để đánh mất. Đương nhiên, người cũng không cần tự trách, ta nói chỉ là có cơ hội, không nhất định hơn một phút đồng hồ liền nhất định có thể lao ra.”

“Xem ra ta phải chịu trách nhiệm.” Thạch Nham nhin không được cười lên.

“Người đương nhiên phải chịu trách nhiệm.” Phù Vi cũng cười, “Thánh Điển cũng là người đưa ra, nguy cơ của chúng ta có quan hệ cùng Thánh Điển, ta chính là vì Thánh Điển trả giá gần một ức thần tinh người hẳn là hộ tống chúng ta, xác thực phải bảo vệ chúng ta an toàn.”

“Được rồi, ta hết sức hộ tống các người.” Thạch Nham bất đắc dĩ cười nói.

Chiến hạm khổng lồ bỗng nhiên ngừng lại.

Phù Vi và An Vân, Thạch Nham đứng trên chiến hạm nhìn về xa xa, thần thái dần dần ngưng trọng lên.

Ngân hà xa xa, là từng chiếc từng chiếc Hắc Sa, Thanh Sa chiến hạm, một tên nam tử Quỷ Văn Tộc anh tuấn, chấp tay đứng ở trên đầu chiến hạm dân đầu, ánh mắt ôn hòa, trên mặt còn mang theo nụ cười lạnh nhạt.

“Là Đỗ Lâm!” An Vân thấp giọng hô.

Phù Vi thần sắc có chút mất tự nhiên, xa xa nhìn về phía thanh niên kia, âm thầm khẽ thở dài một tiếng.

Chiến hạm đối diện cũng chưa hành động, thanh niên Đỗ Lâm Quỷ Văn Tộc cầm đầu hít một hơi, gương giọng cười nói: “Phù Vi tiểu thư, thật sự không muốn tương kiến cùng người tại trường hợp này, ta trước tiên là nói tiếng xin lỗi, thật sự là bách không được mình, hy vọng người có thể lượng giải.”

“Ta cũng không muốn gặp người.” Phù Vi bất đắc dĩ nhìn về phía trước, cách xa nhau mấy ngàn thước, ôn nhu nói: “Người có thể rút đi không?”

“Có thể.” Đỗ Lâm gọn gàng linh hoạt, mạnh mẽ gật đầu một cái, nói: “Đem Thánh Điển giao cho ta, ta không nói hai lời, lập tức đi ngay. Vì người, ta thậm chí có thể vi phạm vị kia nhắc nhở, chỉ cần Thánh Điển, không hạ sát thủ với người.”

“Ta có thể cầm Thánh Điển đi không?” Phù Vi cười nhạt nói.

“Thật sự không thể, ta đã đáp ứng người ta, không thể lật lọng.” Đỗ Lâm xa xa khom người nói xin lỗi, thần sắc tràn đầy bất đắc dĩ, cười khổ nói: “Ta có thể tận hết sức lực bảo toàn người không bị thương tổn, tin tưởng ta, chỉ cần người chịu mang Thánh Điển giao cho ta, ta cam đoan người bình yên vô sự.”

“Thiếu chủ!” Một người dưới trưởng hãn quát khê.

Đỗ Lâm phát phát tay, không kiên nhẫn quát lớn: “Đừng nói nhảm! Chỉ cần Phù Vi tiểu thư đồng ý, dặn dò của hãn ta cũng cam nguyện vi phạm!”

Người nọ chột không dám nhiều lời.

“Ta không thể mang Thánh Điển giao cho người.” Phù Vi bất đắc dĩ tỏ thái độ.

Đỗ Lâm cũng không kinh hãi, cười ôn hòa, “Biết rõ tiểu thư khó xử, ừm, yên tâm, ta sẽ hạ thủ lưu tình, sẽ không để cho người có bất kỳ ngoài ý muốn.”

Hắn quay đầu nhìn về phía đoàn Cuồng Sa chiến hạm sau lưng, lạnh nhạt phân phó: “Đi thôi, đều lưu ý cho ta, nếu ai không cẩn thận thương tổn Phù Vi tiểu thư, ta sẽ lấy tính mệnh của hãn.”

Những tộc nhân Quỷ Văn Tộc kia, điều động chiến hạm gào thét mà đến, phảng phất bầy cá mập săn mồi, khí thế làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Phù Vi sâu kín thở dài, nói: “Trở lại trung tâm chiến hạm, chuẩn bị ra sức khổ chiến.”

1002. Chương 994

Từng chiếc từng chiếc cuồng sa chiến hạm hung tàn, được thần tinh lực lượng khu động, nhanh chóng tới gần. Đỗ Lâm vững như bàn thạch, chấp tay đứng trên chiến hạm, thần thái bình tĩnh, trên mặt còn mang theo nụ cười ôn hòa, hãn rõ ràng không có ý định lập tức tham chiến.

Cuồng Sa hạm đội dưới trưởng hãn mãnh liệt mà đến, trên đường đột nhiên phân tán, thành hình vòng tròn vây quanh, ý đồ mang chiến hạm khổng lồ ngăn chặn, phong tỏa tất cả các phương hướng.

Phù Vi mặt mày tràn đầy tức giận, ngồi ở trung tâm chiến hạm bất động, từng sợi thần thức cùng từng cái ẩn ký đạt thành liên lạc vi diệu, màn sáng cực lớn từ trên chiến hạm khuếch tán ra, mang chiến hạm triệt để bao trùm.

Ken kết rắc!

Ở ven chiến hạm, phút chốc hiện ra nguyên một đám bánh răng phong nhận, hàn quang dày đặc, rất nhanh xoay chuyển, mang theo một mảnh hàn quang dài hẹp sáng loáng.

Bên trong chiến hạm vô số thần tinh năng lượng bị kích phát ra, ở một sát na kia, Phù Vi cùng chiến hạm đạt thành liên lạc, lấy thần thức ngự động, làm cho chiến hạm biến thành một thanh đao nhọn ra khỏi vỏ, phẳng phát yêu thú mở ra miệng lớn dính máu, chiến hạm truyền ra chấn động cực kỳ sắc bén.

oanh!

Từng đạo tinh quang trụ, từ các góc chiến hạm dữ dội bắn ra, như lôi đình điện long, cuồng xông bốn phương tám hướng. ,

Chân động kinh thiên động địa, ở trong tinh hà bắn ra, giống như sinh mệnh tinh nổ tung, như thiên thạch bạo vỡ, hình thành sóng dư âm như có thể nghiền nát tất cả vật chất.

Vài chiếc Hắc Sa, Thanh Sa chiến hạm tới gần, trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị bị đánh trúng, chiến hạm trực tiếp bị xỏ xuyên qua, mười mấy tên tộc nhân Quỷ Văn Tộc phân thân toái cốt, thân thể vấy ra tới máu tươi, mang hư không nhuộm đỏ.

Phù Vi sắc mặt tái nhợt một phần, vội vàng lấy ra một mai đan được nuốt xuống, thần thức tụ tập tinh lực điều khiển các loại trận pháp công kích trên chiến hạm.

Trong tinh không u ám, đột nhiên nhiều ra cụ cụ thì thể trôi nổi, những thi thể kia đại đa số không hoàn chỉnh, thi cốt vô tồn, như là thịt nát du dương trong hư không, vài chiếc chiến hạm bị đánh trúng, tộc nhân Quỷ Văn Tộc thần thái đại biến ào ào từ trên chiến hạm bay ra mang lực lượng áo nghĩa cùng Thần chi linh vực phóng thích, các loại chùm tia sáng điện mang, như châu chấu dày đặc hướng phía chiến hạm Phù Vi.

Quang trụ sáng chói từ trên màn sáng chiến hạm bắn ra tung tóe, cảnh tượng kinh tâm động phách lại hung hiểm làm cho tâm thần người ta sợ hãi.

Chiến hạm đang công kích, đột nhiên run lên, bánh răng phong nhận ở ven đột nhiên xoay chuyển nhanh hẳn lên, chiến hạm như một đạo mũi nhọn không gì không phá được, hướng phía phía trước xuyên thẳng đi.

Từng chiến hạm khổng lồ một khi tới gần, bị những bánh răng kia va chạm, lập tức hóa thành bột mịn tiêu tán, bất kỳ yō giả nào chỉ cần thoáng tới gần lớn hạm, đều bị cường giả Được Khí Các ẩn núp ở trong màn sáng ra tay.

Chiến đấu ở ngay từ đầu liền cực kỳ kịch liệt.

Đỗ Lâm sắc mặt hơi đổi, nhìn từng chiếc từng chiếc Hắc Sa, Thanh Sa chiến hạm bị nát bấy, nhìn người dưới trường bị giết, nụ cười ôn hòa dần dần biến mất.

Thạch Nham, Phí Lan. Lỵ An Na, Tạp Thác đứng ở trên boong thuyền, cùng Được Khí Các võ giả một chỗ, nhìn những kia Cuồng Sa chiến hạm trùng kích tới, thần thái cực kỳ ngưng trọng.

Hắn biết rõ màn sáng trên đỉnh đầu không chống đỡ được quá lâu.

Màn sáng trắng do vô số kết giới, cấm chế ngưng kết mà thành, tương thông cùng tâm thần Phù Vi, được nòng một mực ngự động.

Màn sáng tồn tại, sẽ không ngừng tiêu hao tinh thần Phù Vi, làm cho nàng nhanh chóng suy yếu.

Nguyên một đám tinh pháo nổ vang, cũng là do Phù Vi ngự động năng lượng hình thành, vừa phải công kích vừa phải phòng ngự, mỗi một giây Phù Vi hao tổn đều cực kỳ kinh người.

Một khi Phù Vi nhịn không được, chờ màn sáng biến mất, chờ chiến hạm đình chỉ thể công mãnh liệt, những tộc nhân Quỷ Văn Tộc kia, liền có thể hàng lâm chiến hạm, đợi đến lúc đó, chiến đấu thảm thiết nhất liền sẽ bộc phát.

Hắn cũng không biết Phù Vi có thể chống đỡ bao lâu.

Trên boong chiến hạm, Thạch Nham thần thái lạnh lùng, bình tĩnh thần kỳ, linh hồn đàn tề vung trộm lặng lẽ xoay chuyển.

Từng đạo lực lượng kéo dài vươn ra, chỉ thấy trên màn sáng ở đỉnh đầu hắn, chậm rãi tụ tập rất nhiều thi thể, những tộc nhân Quỷ Văn Tộc kia sau khi chết, năng lượng thần thể không có lập tức tiêu tán thiên địa, bị hắn hấp dẫn chậm rãi thẩm thấu huyết khiếu toàn thân hắn.

Bảy trăm hai mươi eai huyết khiếu, dưới sự toàn lực thôi động của hân, điên cuồng tinh lọc. Từng cái huyết khiếu phảng phất tự thành một mảng thiên địa mênh mông, có vô số dòng nước xoáy, trung tâm dòng nước xoáy là thu nạp tinh khí người chết, ở lúc dòng nước xoáy lưu chuyển, bị tinh lọc từng vòng, cuối cùng hình thành dị lực thần bí tinh thuần có thể được hân hấp thu.

Phù Vi sắc mặt tái nhợt, thức hải như hải dương xuất hiện vòi rồng, chấp trùng không ngớt.

Linh hồn năng lượng của nàng, như là vô số xúc tua, cùng các ấn ký, kết giới, cấm chế, trận pháp hợp thành một đường, chiến hạm công kích và phòng ngự, đều phải dùng linh hồn năng lượng của nàng khu động, liên tục tiêu hao tinh thần của nàng.

Nàng lấy sức một mình ngự động chiến hạm, mang từng cái chi tiết, nắm chắc chính xác, vô cùng hao tổn tâm thần.

Nàng có thể cảm giác được tinh thần cùng năng lượng nhanh chóng tiêu hao.

Loại tiêu hao này thật sự quá nhanh, nhanh đến bất kỳ đan dược nào cũng không thể làm cho nàng khôi phục trong thời gian ngắn, nàng biết rõ còn phải kiên trì, một khi nàng nhịn không được, chiến hạm lập tức sẽ ở vào trạng thái không phòng ngự.

Một khi đến loại tình trạng này, nàng không còn có lực lượng ứng phó Đồ Lâm, Thánh Điển khó giữ được, bản thân nàng, cũng sẽ sa vào ma chướng của Đồ Lâm, trở thành đồ chơi của đối phương.

Phù Vi âm thầm cắn răng, tinh thần lực tập trung chưa từng có, lấy thần thức cấu kết toàn bộ chi tiết, khu động chiến hạm.

Màn sáng vặn vẹo biến ảo, bị các loại năng lượng oanh kích hăm sâu vào, phảng phất tùy thời đều có thể bị xuyên thấu xé rách

Nguyên một đám tinh pháo bộc phát ra tinh quang, phảng phất con nhím nhọn bắn gai ra, mang đến uy hiếp cực lớn cho tộc nhân Quỷ Văn Tộc tụ tập xung quanh, một khi bị tinh quang đánh trúng, tất có một tên tộc nhân Quỷ Văn Tộc phần thân toái cốt.

Bánh răng sắc bén xoay chuyển, mang Cuồng Sa chiến hạm đụng vào nghiền thành mảnh nhỏ, chiến hạm y nguyên bay nhanh về phía trước, bề gãy nghiền nát người cùng vật ngăn đỡ ở phía trước, tất cả đều bị xé rách thành bột mịn, không có bất kỳ tộc nhân Quỷ Văn Tộc nào có thể ngăn cản ngăn.

Phù Vi tinh thần dần dần mỏi mệt, toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa, cái trán chảy đầy mồ hôi.

Trên boong chiến hạm, Thạch Nham sừng sững không động khẽ híp hai con mắt lại, nhìn những mảnh nhỏ thi thể trên màn sáng ở đỉnh đầu, ánh mắt lạnh u, trong con ngươi như nhiều hơn hai luồng quỷ hỏa.

Phí Lan ba người đưa hân vây quanh, thần sắc tức mịch trông chừng hân, chờ chỉ thị của hân.

Hân không gạt đầu không hạ thủ, Phí Lan bọn người thủy chung bất động, bất luận An Vân, Phụng An cùng thị vệ Dược Khí Các chống gian nan đỡ như thế nào, đều lạnh lùng sống chết mặc bay.

“Các người động thủ đi, nhớ rõ, trước lúc màn sáng không vỡ, không nên lao ra chiến hạm.” Cũng không biết đã qua bao lâu, Thạch Nham đột nhiên lên tiếng, hướng về ba người Phí Lan nhẹ gạt đầu, chột một mình bước đi hướng trung tâm chiến hạm.

“Người không thể đi qua!”

Một tên thị vệ Dược Khí Các, nhịn không được kinh một tiếng, chắn tại lối vào trung ương.

Chiến đấu ở thời khắc mấu chốt nhất, Phù Vi thân là trái tim của chiến hạm, lúc này tuyệt đối không thể bị ngoại giới quấy rầy, nàng lúc này, so sánh với đột phá công cù xiềng xích tu luyện còn nguy hiểm hơn, chỉ cần bị công kích, thần thể không có bất kỳ thủ đoạn phòng ngự nào.

Nếu như Thạch Nham tâm hoài bất quỷ, ra tay với Phù Vi, nàng chắc chắn sẽ trực tiếp bị đánh chết.

“Ta có thể giúp đỡ nàng.” Ngừng lại, Thạch Nham nhìn về phía An Vân thật sâu, nghiêm túc nói. An Vân trong nội tâm giãy dụa, ở lúc tình thế hiểm trở tới cực điểm, nàng làm ra quyết định chính xác, “Để cho

hắn vào!” An Vân phất tay. Mấy tên Dược Khí Các thị vệ chắn ở giữa lối đi, nghe được mệnh lệnh An Vân, cúi lạy đầu khom người rút đi.

“Người lưu tâm tình huống.” An Vân hướng về Phụng An nói một câu, chủ động hướng phía trung tâm bước đi, cẩn thận nói: “Ta đi cùng người.”

“Người đi trước đi.” Thạch Nham biết rõ bản khoả của nàng, khẽ gạt đầu, còn nghiêng thân thể, ý bảo nàng đi đầu. An Vân đột nhiên đi vào, ở trong trung tâm chiến hạm, chợt hướng về Phù Vi hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Thạch Nham muốn tới giúp người.”

Phù Vi toàn thân mồ hôi rơi như mưa, váy dài màu xanh ướt đầm ép sát vào thân thể, đường cong động lòng người đều hiển hiện ra, nàng vốn nhắm mắt dụng tâm điều chỉnh ấn ký, nghe thanh âm An Vân miễn cưỡng mở mắt, sắc mặt tái nhợt nói: “Hắn đến giúp ta?” An Vân nhẹ gạt đầu.

“Để cho hắn tiến vào.” Phù Vi hạ mệnh lệnh.

Thạch Nham như một đạo u ảnh đột nhiên hiển hiện ra, nhìn thoáng qua trạng thái Phù Vi, quát khẽ nói: “Người tiếp tục dụng tâm ngự động chiến hạm, ta tới giúp người một chút. Tay trái chậm rãi vươn ra, chậm rãi hướng về chỗ hậu tâm ướt sũng của Phù Vi, đầu ngón tay một tia dị lực tinh diệu thần bí thẩm thấu ra, như một dòng suối dài hẹp phân tán, ở trong thân thể Phù Vi tản ra.

Cảm giác mát lạnh thư thái, ở trọng thần thể chậm rãi du động, tinh nguyên cổ thụ khô héo dần dần tràn đầy, tinh thần mỗi một như uống được tề đại bổ, rất nhanh khôi phục, giống như mùa hè chói chang được ngâm ở trong nước đá, thư sướng khó nói lên lời.

Trái tim Phù Vi phát ra rung động, khoe miệng tràn ra sự vui mừng, cắn răng không tự kìm hãm được “Ưm” một tiếng, vẻ mặt hưởng dụng.

Thạch Nham ngơ ngác một chút, nhìn bộ dáng Phù Vi hưởng thụ, lắc đầu cười nhạt một tiếng, lại chăm chú dặn dò: “Đừng phân tâm, chú ý tập trung, người không chế tất cả chi tiết của, không được phân tâm.”

“Biết rồi.” Phù Vi nhu thuận ôn nhu đáp lại một câu, mím môi nhẹ nhàng cười, gò má tái nhợt cũng dần dần khôi phục huyết sắc, thân thể như giếng cạn được rót vào nguồn suối ôn nhu, như được đốt lên ngọn lửa sinh mệnh một lần nữa.

Phù Vi tinh thần lực lại no đủ.

Dị lực thần bí chảy xuôi theo đầu ngón tay, Thạch Nham có thể nhìn rõ thân thể Phù Vi, đối với máu, gân mạch, xương cốt của nàng đều tinh tường sáng tỏ, bất kỳ chi tiết nào hắn đều có thể phản ứng.

Yên lặng cảm thụ, sắc mặt hắn lạnh nhạt, đột nhiên minh bạch một chút gì đó.

Đồng dạng là truyền năng lượng, Phí Lan, Tạp Thác Ly An Na ba người bằng vào huyết sắc ấn ký, có thể hấp thu năng lượng của hắn một tia không lọt, hơn nữa có thể tăng cường bản thân, rèn luyện huyết nhục, ăn cần sẵn sóc linh hồn đàn tể.

Phù Vi bên này có chỗ khác biệt, hắn đưa năng lượng vào trong cơ thể Phù Vi, sẽ hao tổn gần một nửa, những năng lượng kia cũng không thể khiến Phù Vi dễ dàng năng lượng, chỉ có thể trợ giúp nàng khôi phục, mang lực lượng thuộc về nàng dần dần hồi phục ngưng luyện ra.

Hắn hiểu được, hắn phóng thích năng lượng, đối với Phù Vi ở vào trạng thái hao tổn có tác dụng, nếu Phù Vi ở vào đỉnh phong, hắn truyền năng lượng tới sợ là không có bao nhiêu công hiệu, không thể hóa thành năng lượng bản thân Phù Vi, làm cho lực lượng cùng cảnh giới tăng trưởng

Dù sao không phải đồng tông đồng nguyên.

Thạch Nham thở dài trong lòng.

1003. Chương 995

Oanh! Từng đạo cường quang trong suốt đẹp mắt như bảo thạch, từ nguyên một đám tinh pháo bắn ra, một chiếc Thanh Sa chiến hạm phía trước bị bắn thiên sang bách không, trực tiếp nát bấy thành tàn phiến.

Từng khối mảnh nhỏ cháy lên, chiến hạm hỏa diễm lưu quang đường như ào ào rơi xuống, tia sáng cực nóng chói mắt, phẳng phát pháo hoa sáng lạn nhất, kinh tâm động phách, lại kẹp lấy cụ cụ thi thể tộc nhân Quỷ Văn Tộc.

Đây là chiếc Cuồng Sa chiến hạm thứ sáu bị phá hủy, đã có mấy trăm tộc nhân Quỷ Văn Tộc táng thân, thi cốt vô tồn, linh hồn đàn tể đều bị nát bấy.

Trung tâm chiến hạm, Phù Vi thần thái điềm tĩnh, khuôn mặt khỏe mạnh hồng nhuận phơn phớt sáng bóng, mỗi một hể quét là sạch.

Thạch Nham lẳng lẳng đứng ở phía sau nàng, như hàng rào kiên cố nhất, một tay nhẹ nhàng đặt lên lưng nàng, có thể cảm thấy được huyết nhục gân mạch của nàng rung động lắc lư.

Phù Vi khước miệng tán ra một đám tươi cười buông lỏng.

Cái tay phía sau lưng kia, liên tục vận chuyển thần bí năng lượng không ngừng, như thanh tuyền ân cần săn sóc huyết nhục gân mạch, tẩm bổ tinh nguyên cổ thụ khô héo, làm cho tinh thần nàng tràn đầy, thủy chung bảo trì trạng thái đỉnh cao. Nàng có cảm giác, chỉ cần cái tay kia không ly khai, nàng liền vĩnh viễn không bị thua, có thể vĩnh viễn ở vào trạng thái đỉnh phong, tuyệt sẽ không sinh ra cảm giác mỗi một vô lực.

Loại cảm giác được dụng tâm che chở chiếu cố, nhiều năm như vậy Phù Vi chưa bao giờ nhận thức qua, phẳng phát bàn tay kia chính là vị thần bảo hộ cho sinh mệnh của nàng, chỉ cần còn ở lại lưng nàng, nàng vĩnh viễn sẽ không bị đánh bại. An Vân trên mặt có ngạc nhiên không che dấu được, nhìn xem tên thanh niên thần thái lạnh lùng kia, trên con mắt thần thái rạn vỡ.

Cuồng Sa chiến hạm là một cỗ thể lực chí cường của Quỷ Văn Tộc, thủ lĩnh Đỗ Lâm ở Mã Gia Tinh Vực thanh danh hiển hách, chính là thanh niên cường giả cực kỳ nổi tiếng, Khắc La Khắc gia tộc ký thác hy vọng vào trên người hắn, hắn lại được Được Khí Các Đại trưởng lão Tả Khương tán thành và tài bồi.

Đỗ Lâm gần như tụ tập ngàn vạn sự sủng ái trên người, là thiên chi kiêu tử chính thức, một ngôi sao chói mắt nhất Mã Gia Tinh Vực. An Vân thật không ngờ trận chiến đấu cực kỳ gian nan này, có thể lấy hình thái như thế duy trì, đến bây giờ Phù Vi y nguyên tinh thần no đủ.

Năm đó lúc kiến tạo tàu chiến hạm này, An Vân cũng là một trong những người tham dự, đối với kết cấu chiến hạm cùng phương thức rèn luyện nàng rất rõ ràng. Chiến hạm lấy linh hồn Phù Vi làm chủ, từng cái kết giới, cấm chế, ấn ký cùng trận pháp đều tương liên cùng linh hồn Phù Vi, nàng là người khởi xướng tất cả phòng ngự, công kích của chiến hạm.

Ở dưới đáy chiến hạm, được khảm mấy ngàn vạn thượng phẩm thần tinh, lấy thần tinh làm ngọn nguồn lực lượng.

Chỉ cần Phù Vi không hao hết năng lượng, chỉ cần nàng có thể bảo trì hình thái chiến đấu thanh tỉnh, nàng liền có thể tiếp tục triệu tập năng lượng mấy ngàn vạn thần tinh, hình thành màn sáng phòng ngự, hình thành công kích khủng bố.

Tiêu hao chỉ là năng lượng bản thân Phù Vi, nếu Phù Vi một mực ở trạng thái toàn thịnh, bọn họ có dư thừa thần tinh để bảo trì phòng ngự cùng công kích cực hạn của chiến hạm.

Nếu bàn về tài đại khí thô, ở trong Mã Gia Tinh Vực, không có một thể lực nào dám cùng Được Khí Các chống lại.

Thạch Nham xuất hiện, chính là chuyện xấu cùng cơ hội lớn nhất, An Vân đến bây giờ y nguyên tâm thần kinh hãi. Nàng không biết Thạch Nham lợi dụng phương pháp gì, lại có thể làm cho Phù Vi nhanh chóng bổ sung tất cả hao tổn, nàng tin tưởng nếu Thạch Nham có thể làm cho Phù Vi thủy chung duy trì đỉnh phong, phòng ngự cùng thể công của chiến hạm không có mấy may suy kiệt, thủy chung đạt tới đỉnh phong cực hạn.

Phù Vi sắc mặt khỏe mạnh hồng nhuận phơn phớt, khí tức vững vàng, mắt màu lam lược lược mở ra, tươi cười rạng rỡ.

Thạch Nham bất động như núi, một tay như năng lượng nguồn suối, phân tán thành một mảnh sông năng lượng dài hẹp thật nhỏ, rót vào trong cơ thể Phù Vi, làm cho nàng vĩnh viễn sẽ không suy kiệt.

Nhìn thanh niên lạnh lùng, nhìn Phù Vi điềm tĩnh buông lỏng, An Vân trong lòng không tự kìm hãm được nổi lên một cái ý niệm trong đầu: Nếu hai người kết hợp, sợ là mọi việc đều thuận lợi đi?

Trên chiến hạm Hắc Sa duy nhất không có hành động, Đỗ Lâm nụ cười đã không thấy, hần cau mày thật sâu, ánh mắt dần dần lạnh lùng nghiêm nghị.

Ở phía sau hần, ba gã tộc nhân Quỷ Văn Tộc Hư Thần nhị trọng thiên một gối chạm đất, quạt cường ngựa đầu, hung hăng cắn môi dưới, khoe môi đã thấm ra tơ máu, có thể thấy nôn nóng cấp bách trong lòng

Cuồng Sa hạm đội là Khắc La khắc gia tộc trợ giúp Đỗ Lâm kiến tạo, gia tộc vì trợ giúp Đỗ Lâm có được hạm đội chí cường Quỷ Văn Tộc này, hao tâm tổn trí, gần như hao hết một nửa tài nguyên gia tộc, Cuồng Sa hạm đội chờ đầy trách nhiệm kéo Đỗ Lâm lên địa vị tộc trưởng tương lai, là hy vọng của cả Khắc La khắc gia tộc.

Hôm nay đã có sáu chiến hạm nát bấy, mấy trăm tinh nhuệ của gia tộc vĩnh viễn vẫn diệt ở tinh hải.

Đều là vì Đỗ Lâm tùy hứng.

“Thiếu chủ!” Một tên tộc nhân Quỷ Văn Tộc tuổi già sức yếu, khoe miệng máu tươi đầm đìa, cắn chặt răng, cực kỳ bi thương nói: “Tộc nhân còn đang bị đánh chết, bọn họ đều là tùy tùng của thiếu chủ, chẳng lẽ thiếu chủ muốn trơ mắt nhìn càng nhiều tộc nhân tử vong? Thiếu chủ, đây là thành viên của Khắc La khắc gia tộc! Là thuộc hạ trung thành nhất của ngài!”

“Thiếu chủ nếu cố ý như thế, lão hủ. . . không bằng chết ở trước mặt ngài!” Một tên tộc nhân Quỷ Văn Tộc khác quát một tiếng, vẻ mặt ngoan lệ kiên quyết, lúc nói chuyện trong lòng bàn tay tuôn ra một đoàn tia sáng mãnh liệt, hung hăng đánh về phía cái trán.

Đỗ Lâm sắc mặt thay đổi, lập tức ra tay cản trở.

Một mảnh tia chớp lôi đình dài hẹp dây dưa, như rắn quấn quanh cánh tay người kia, nhất thời đưa thân thể hần giam cầm.

Cánh tay tên lão giả Quỷ Văn Tộc cũng đã không thể ấn vào đầu, bảo trì tư thái tự sát đình trệ, ánh mắt của hần tràn đầy bi thương, chỉ là thật sâu nhìn về phía Đỗ Lâm. “Thiếu chủ, vì đạt được nữ nhân kia, đáng giá hy sinh nhiều tộc nhân của chúng ta như vậy sao?”

Lòng hần đang nhỏ máu.

Đỗ Lâm trầm mặc hồi lâu, đột nhiên bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhẹ gật đầu, nói: “Ta hiểu.”

Ba gã tộc nhân Quỷ Văn Tộc một gối chạm đất, vừa thấy thái độ Đỗ Lâm biến hóa, con mắt bỗng nhiên sáng ngời, lửa hy vọng hừng hực bốc cháy lên, sắc mặt ngoan lệ nói: “Khẩn cầu thiếu chủ ra tay!”

Đỗ Lâm xoay người, xa xa nhìn về phía chiến hạm khổng lồ, nhìn màn sáng đẹp mắt như sóng nước, cảm thụ được độ mạnh yếu của vô số cấm chế, kết giới tổ hợp, nhìn từng tên thủ hạ dưới trướng bị vô tình đánh chết, ánh mắt do dự của hần dần dần kiên định.

Hần biết rõ, một khi hần hạ sát thủ, hần vĩnh viễn không có khả năng đoạt được trái tim đích thực của Phù Vi.

Lần này hần ngàn dặm xa xôi mà đến, là thật tâm hy vọng có thể mang Phù Vi đã động, hy vọng đi đến một bước cuối cùng, có thể thuận lợi tìm được Thánh Điển, cũng có thể thuận lợi mang trái tim Phù Vi lấy được.

Nhưng hần lại thất sách, hần không có dự liệu được Phù Vi có thể kiên trì đến bây giờ, đến nay không có hiềm lộ về mặt mũi.

Loại tình trạng không bình thường này, làm cho Đỗ Lâm nghi hoặc khó hiểu, nhưng lại không thể không đi một bước không nguyên ý nhất.

Một khi ra tay, hắn và Phù Vi không thể đi cùng đường, vĩnh viễn không có được trái tim Phù Vi, nhiều nhất chỉ có thể đạt được thân thể Phù Vi, trên cảnh giới liền rơi xuống mức tầm thường.

Đỗ Lâm tâm tính cao ngạo, nắm đó Phù Vi cự tuyệt hắn, làm cho hắn đã từng lập nhiều lời thề, một ngày kia nhất định phải đả động Phù Vi, làm cho Phù Vi thật lòng yêu mến hắn, trở thành hiền thê của hắn, trợ giúp hắn mở mang bờ cõi, ở Mã Gia Tinh Vực leo lên đỉnh phong.

Nhưng hôm nay, hắn biết rõ lời thề vĩnh viễn khó có thể thực hiện.. .

Hắn từ Hắc Sa chiến hạm bay ra, một mình dừng lại ở hư không mênh mông, một mình đối mặt chiến hạm Được Khí Các dần dần tới gần, sắc mặt bình tĩnh, trong ánh mắt hiện ra một tia cô đơn bất đắc dĩ.

Hàng trăm hàng ngàn tộc nhân Quỷ Văn Tộc, bất luận người ở nơi nào, đều tạm thời ngừng lại, nín hơi ngưng thần xa xa nhìn hắn, như yên lặng chờ cái gì.

Vài tên lão giả Quỷ Văn Tộc tuổi già sức yếu, âm thầm kích động, rất nhanh lặng lẽ nắm tay, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Một mũi trường mâu sáng loáng, như lôi điện kết hợp mà thành, thần quang rạng rỡ, ngân sắc sáng rõ, từ ống tay áo Đỗ Lâm hiện ra.

Hư giới tia chớp lôi đình chói mắt, như thế giới tia sáng bị từ từ kéo ra, từng chút hiện ra ở đỉnh đầu Đỗ Lâm, bên trong có mấy ngàn vạn tia chớp quán quanh, tiếng sấm nổ vang, thế gian như bị hồng mắt, lôi đình tia chớp dày đặc như tơ nhện tràn ngập thiên địa.

Một trường mâu ngân sắc, chỉ dài cỡ một cánh tay, hiện đầy lôi điện hoa văn tự nhiên, chất chứa lôi đình tia chớp cực hạn ảo diệu.

Trường mâu đột nhiên không tiếng động bay ra, như một mũi tên bắn về phía Được Khí Các.. .

Đỉnh đầu Đỗ Lâm trong hư giới tia chớp mấy ngàn vạn đạo thiểm điện, phảng phất sợi tơ lôi điện bị hút ra hư giới, vô cùng nhanh chóng quán chú ngưng luyện ở phía trên trường mâu, trường mâu trong nháy mắt có kèm theo mấy ngàn lôi đình điện quang, phảng phất một đạo lưu tinh xỏ xuyên qua thiên địa, đâm về màn sáng chiến hạm Được Khí Các.

Phốc!

Chiến hạm Được Khí Các lấy hơn mười loại kết giới, cấm chế, ấn ký, trận pháp kết hợp hình thành màn sáng phòng ngự, bị trường mâu trực tiếp đâm rách, màn sáng bị phá vỡ ra một đạo cái động khẩu, chợt lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được xé rách.

Lôi đình thần quang chói mắt, bỏ đầy màn sáng, từng chút mang màn sáng xé mở, dưới màn sáng rất nhiều võ giả Được Khí Các, bị lôi đình thần quang oanh kích, thân thể trực tiếp cháy đen thành than, người nhỏ yếu linh hồn phân tán, cường đại thần thương hồn tiêu, nhất thời toàn bộ uể oải xuống.

Lôi Đình Thần Mâu, Quỷ Văn Tộc chí bảo, thần binh lợi khí Nguyên Thủy cấp, do thiên chi kiêu tử Khắc La Khắc gia tộc Đỗ Lâm cầm giữ.

Đỗ Lâm chủ tu tia chớp áo nghĩa, có thể mang uy lực Lôi Đình Thần Mâu phóng xuất ra, có thể mang ỨC VẠN LÔI ĐIỆN trong hư giới hợp vào nó, có thần uy hủy thiên diệt địa.

“Vèo!”

Trong trung tâm chiến hạm Được Khí Các, cặp môi đỏ mọng của Phù Vi bắn ra một đạo máu tươi, sắc mặt cực tốc tái nhợt.

Thân thể mềm mại của nàng bỏ đầy điện mang, trong cơ thể năng lượng bị kích tán, thống khổ chống đỡ tia chớp xâm lấn.

Nàng cùng kết giới, ấn ký, cấm chế, trận pháp chiến hạm đạt thành thống nhất, màn sáng chiến hạm bị xé nứt, những tia chớp kia nàng cũng phải hứng chịu, bị một kích này làm cho chính thức bị thương.

Oanh!

Từng sợi tia chớp có kèm theo thanh âm lôi đình, theo cánh tay Thạch Nham đang đặt lên lưng Phù Vi, trực tiếp tuôn vào trong thân thể hắn.

Tia chớp như mũi tên nhọn cường nổ bắn ra, ở trong huyết nhục hắn mạnh mẽ đâm tới, làm cho một sợi gân mạch cứng cỏi của hắn đều đau đớn cực kỳ, một đoạn cánh tay thiếu chút nữa nát bấy, lúc này nhức mỗi đau đớn cực kỳ, không thể không tạm thời dời khỏi người Phù Vi.

“Thần binh lợi khí Nguyên Thủy cấp nhất phẩm, Lôi Đình Thần Mâu! Đồ Lâm lại vận dụng Lôi Đình Thần Mâu!”

An Vân như nổ tung, đột nhiên nổi trận lôi đình: “Hắn dám vận dụng Lôi Đình Thần Mâu! Hắn đây là có chủ tâm giết chúng ta, Tả Khương chân chính điên rồi! Đánh chết trưởng lão trong các, Tả Khương không sợ bị toàn bộ trưởng lão thảo phạt sao? ! Thần binh lợi khí Nguyên Thủy cấp một khi kích phát lực lượng, lôi đình tia chớp xung quanh tinh vực chắc chắn sẽ hỗn loạn, những lôi đình điện quang kia kích bắn ra, sẽ không thể không chế làm cho rất nhiều sinh linh phân thân toái cốt! Thậm chí có thể đánh nát bấy sinh mệnh tinh!”

Thạch Nham hoảng sợ.

1004. Chương 996

Màn sáng phòng ngự bị một kích Lôi Đình Thần Mâu xé rách, mười mấy tên võ giả Dược Khí Các cháy khét, có càng nhiều người tâm thần chấn động, còn đang chống đỡ lôi điện ăn mòn thân thể. Đồ Lâm một mình hướng về boong thuyền, ngân sắc trường mâu được hắn cầm trong tay, một mảnh lôi điện dài hẹp quần quanh lấy, phảng phất lưỡi độc xà phun ra nuốt vào, sát khí nội liễm, lại không người dám can đảm xem nhẹ sự uy hiếp của mũi trường mâu này.

Thần binh lợi khí Nguyên Thủy cấp!

Trong cả Mã Gia Tinh Vực, thần binh Nguyên Thủy cấp chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi một món đều đại danh鼎鼎, chủ nhân đều là những người ở đỉnh phong.

Đồ Lâm nắm điện mâu, phảng phất nắm cả thiên địa, bày ra cuồng ngạo cùng tự tin, hắn chính là áp lực lớn lao, làm cho võ giả Dược Khí Các quả thực không thở nổi.

Tộc nhân Quỷ Văn Tộc, mắt thấy Đồ Lâm một mâu mang màn sáng xé rách, không có hoan hô sôi trào, cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, bọn họ tựa như đã biết lực lượng của Đồ Lâm, biết rõ Đồ Lâm có loại năng lực này, bọn họ rất bình tĩnh, yên lặng từ bốn phương tám hướng tuôn đến, tụ tập ở tứ phía chiến hạm, mang người của Dược Khí Các trên chiến hạm vây quanh.

Không có màn sáng phòng ngự, bọn họ tùy thời có thể nhảy vào chiến hạm, đám tinh pháo bởi vì khoảng cách quá gần, rất khó tạo thành uy hiếp đối với bọn họ.

Chiến đấu đến một bước này, ở trong mắt tộc nhân Quỷ Văn Tộc, thắng bại tựa như đã sớm định, bọn họ biết một khi Đồ Lâm ra tay, không mang nhi nữ tình trường để ở trong lòng, Phù Vi liền không có một chút cơ hội.

Boong chiến hạm, Dược Khí Các Phụng An sắc mặt tái nhợt, cắn hàm răng hung ác nhìn Đồ Lâm, cũng không dám tiến lên khiêu chiến, hắn cũng chỉ có thể nhìn thị vệ bên cạnh thống khổ ngăn cản lôi điện lực, trong lòng phát ra bất đắc mãnh liệt dĩ.

Đồ Lâm Hư Thần tam trọng thiên cảnh giới, một chân chạm đến cánh cửa Thủy Thần, lại cảm thần binh Nguyên Thủy cấp Lôi Đình Thần Mâu trong tay, trên chiến hạm, còn có ai có thể chịu được?

Phụng An sắc mặt ngưng trọng cực kỳ.

Đỗ Lâm một mình ở trung tâm đông đảo thị vệ Dục Khí Các, không có vọng động, tựa như đang yên lặng chờ cái gì đó, tầm mắt của hắn chỉ hướng về trung tâm chiến hạm, hắn đang chờ một người, chờ người nọ chủ động đi ra, mang Thánh Điển giao cho hắn.

Hắn không động, liền không có một tộc nhân Quỷ Văn Tộc dám ra tay, cũng không có một võ giả Dục Khí Các to gan lớn mật chủ động khiêu khích.

Trên chiến hạm yên tĩnh đến mức kim rơi có thể nghe thấy.

Trung tâm chiến hạm, An Vân sắc mặt tái nhợt, ánh mắt bối rối chần chừ động bất an, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn.

Nàng đột nhiên ý thức được nàng sai rồi, sai cực kỳ triệt để, nàng coi thường Đỗ Lâm, càng thêm coi thường quyết tâm của Tả Khương đối với Thánh Điển!

Dục Khí Các mặc dù một mực nội đấu không ngớt, nhưng thủy chung ở trong chỗ tối, sẽ không đem ra ngoài sáng, càng không đến loại trình độ cực đoan đánh giết một trưởng lão này.

Một trưởng lão bỏ mình, sẽ làm toàn bộ trưởng lão Dục Khí Các đều tức giận, sẽ trực tiếp đưa tới lửa giận của Các chủ, An Vân cho rằng Đại trưởng lão bất quá là đoạt lấy Thánh Điển, tuyệt không thương hại Phù Vi.

Đỗ Lâm đến, cũng làm cho An Vân vô ý thức nhầm lẫn, bởi vì Đỗ Lâm ái mộ Phù Vi, điểm này không có người nào tinh tường hơn nàng. Tả Khương phái ra Đỗ Lâm, An Vân cảm thấy Đại trưởng lão cũng không muốn làm to chuyện, bằng không hoàn toàn có thể phái nanh vuốt càng thêm hung tàn tới, nhưng nàng sai rồi, nàng đánh giá sai khát vọng điên cuồng của Tả Khương đối với Thánh Điển, cũng đánh giá sai sự hiểu biết của Tả Khương đối với Đỗ Lâm.

Đến thời khắc mấu chốt, Đỗ Lâm có thể ngoan lệ như thế. . .

An Vân thở dài một tiếng thật sâu, không khỏi liếc qua Phù Vi khoe miệng dính đầy vết máu, thần sắc lại phức tạp nhìn hướng thanh niên đứng như bàn thạch, trong lòng không khỏi phát ra chua xót vô lực.

Đáng tiếc, cái hào cảnh giới cực lớn, không phải có thể dễ dàng đền bù, hắn dù sao không có đạt tới cấp độ nọ. . .

Phù Vi lẳng lặng ngồi trong chốc lát, yên lặng mang vết máu trên khoe miệng lau sạch sẽ, lẳng lẽ đứng dậy, không rên một tiếng đi ra bên ngoài, đi lên boong chiến hạm, nàng nhìn thấy Đỗ Lâm bình tĩnh đứng giữa thị vệ Dục Khí Các, sắc mặt khổ tâm, sâu kín than nhẹ một tiếng.

Đỗ Lâm thần sắc khê chần, ngón tay nắm chặt trường mâu rõ ràng dùng vài phần kinh đạo, cũng thở dài một tiếng, “Ta không muốn đi đến một bước này.”

Phù Vi nhẹ gật đầu, con mắt sáng ngời lập loè ánh sáng rạng rỡ, “Đến một bước này, chúng ta chỉ có thể sinh tử chém giết, hoặc là ta chết người cầm Thánh Điển đi, hoặc là ta mang người đánh bại người chủ động rời đi.”

“Người không phải đối thủ của ta.” Thần thể Đỗ Lâm bỗng mất tự nhiên rung động, thần sắc lại có chút chật vật, “Ta thật sự không muốn nặng tay đối với người, chỉ cần người đem Thánh Điển giao cho ta, ta lập tức quay đầu rời đi, tuyệt sẽ không âm thầm giở trò.”

“Không được.” Phù Vi trong lòng thở dài, nhìn xem Đỗ Lâm, nói khẽ: “Người có nguyên tắc của người, ta cũng vậy có kiên trì của ta, chúng ta đều khó có khả năng nhượng bộ.”

Lúc nói chuyện, trên cổ tay Phù Vi hiện ra một cái vòng ngọc bích ánh sáng xanh tươi, giống như một bộ tranh sơn thủy bị cuốn lại, trong ánh sáng ba động năng lượng ngưng tụ tập, mơ hồ xuất ra tân thể giới mỹ lệ động lòng người.

Từng khối băng sơn phù văn hiện ra, hiện ra ngay tại lòng bàn tay hơi co lại của Phù Vi, sơn xuyên óng ánh từ từng sợi tơ vô cùng lạnh nổi nhau, như băng vực cực hàn rét căm căm, chậm rãi hội tụ, cuối cùng tạo thành một tòa băng sơn cũng không lớn lắm.

Trên băng sơn hiện đầy phù văn huyền diệu khó dò, như thiên thần khắc thành, trập trập băng hàn lực thấm thấu ra, mang lãnh vực cực hàn dẫn vào thế giới chân thật.

Đỗ Lâm thần thái bỗng ngưng trọng lên, nhìn lòng bàn tay Phù Vi ngưng luyện ra băng xuyên thế giới, nhìn xem tòa băng sơn, ánh mắt cực kỳ nghiêm trọng.

Không biết khi nào, Thạch Nham và An Vân cũng từ trong trung tâm đi ra, đều dừng bên cạnh Phù Vi, nhìn về băng xuyên trong lòng bàn tay hơi co lại của nàng.

Giữa lông mày An Vân hiện ra một tia đau đớn bất đắc dĩ.

Thạch Nham thì hơi ngần ra, sững sốt một chút, mới quay đầu nhìn về phía An Vân, nhỏ giọng nói: “Sơn xuyên nọ cũng là thần binh Nguyên Thủy cấp?”

Phù Vi ở cảnh giới Hư Thần nhị trọng thiên, chủ tu hỏa diễm, luyện khí sư cùng luyện được sư đều như vậy, nhưng nàng không chỉ tu luyện hỏa diễm áo nghĩa, mà còn phụ tu bằng áo nghĩa trở, bằng lửa không kiềm dung, lựa chọn của Phù Vi làm cho Thạch Nham rất kinh ngạc.

Phù Vi Hư Thần nhị trọng thiên, lúc trước bị Đỗ Lâm một kích làm bị thương tâm thần, hẳn cũng không đủ tinh lực và thời gian trợ giúp Phù Vi khôi phục.

Đỗ Lâm là Hư Thần đỉnh phong, cầm thần binh Nguyên Thủy cấp trong tay, Lôi Đình Thần Mâu ở Mã Gia Tinh Vực danh khí rất lớn, chính là chí bảo Quỷ Văn Tộc, dính đầy vô số máu tươi, chở đầy vinh quang Quỷ Văn Tộc vạn năm.

An Vân nhẹ nhàng gật đầu, “Huyền Thiên Băng Xuyên từ Các chủ Được Khí Các đời thứ hai rèn luyện thành, lấy mấy ngàn tòa băng xuyên hàn vực cực bắc làm gốc, luyện mấy trăm loại tài liệu cực hàn, vì rèn luyện nó Các chủ đời thứ hai tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng hồn phi phách tán mới luyện Huyền Thiên Băng Xuyên thành công.”

Thạch Nham cau mày thật sâu, không có đáp lời, sắc mặt lại càng nghiêm trọng.

“Người chủ tu hỏa diễm áo nghĩa, bằng lực lượng chỉ là phụ, bằng hỏa cũng không kiềm dung, mặc dù kiềm giữ Huyền Thiên Băng Xuyên cũng không phải đối thủ của ta.” Đỗ Lâm vẻ mặt chua xót bất đắc dĩ, “Không nên đấu tiếp nữa, người đem Thánh Điển cho ta chấm dứt việc này không tốt sao?”

Phù Vi lông mày khẽ đen nhúm chặt, nhẹ nhàng lắc đầu.

Đỗ Lâm sắc mặt cứng đờ, giật mình ở đằng kia trầm mặc xuống.

Tộc nhân Quỷ Văn Tộc, tụ tập ở bốn góc chiến hạm, trước lúc Đỗ Lâm chưa ra lệnh, không có người dám can đảm chính thức trèo lên chiến hạm.

Được Khí Các thị vệ, kể cả Phụng An, An Vân, cũng chỉ là sắc mặt thâm trầm, lạnh lùng nhìn Đỗ Lâm, cũng không có nói chen vào.

Thần binh Nguyên Thủy cấp cường hãn cực kỳ, một khi vận dụng có thể dẫn phát hạo kiếp tinh vực, Đỗ Lâm và Phù Vi ào ào mang thần binh ẩn giấu tế ra, tình thế đến một bước này đã không phải là người bên ngoài có thể nhúng tay.

“Đừng hủy chiến hạm của ta, chúng ta đổi địa phương đi.” Phù Vi hít một hơi, dịu dàng cười, nhanh nhẹn bay ra tinh hải bên ngoài.

Tộc nhân Quỷ Văn Tộc, mắt thấy nàng tới ào ào nghiêng người tránh đi, làm nàng có thể thông dong xuyên qua.

Đỗ Lâm yên lặng gật đầu, cũng không nói chuyện, theo phía sau nàng rời đi, cùng nàng lơ lửng ở trong tinh hải mênh mông, cũng giương giọng quát chói tai: “Tất cả mọi người tản ra, không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được ra tay!” Từng cái tộc nhân Quỷ Văn Tộc vẻ mặt cung kính, yên lặng tán ra, dần dần rời xa bốn phía chiến hạm.

Thị vệ Được Khí Các âm thầm thở ra một hơi, chợt nhớ tới cái gì, sắc mặt càng nghiêm trọng.

“Nàng có thể chiến thắng Đỗ Lâm không?” Thạch Nham cau mày, nhìn về phía An Vân, “Cảnh giới kém một bậc, nàng chủ tu lại là hỏa diễm lực, coi như là cầm Huyền Thiên Băng Xuyên trong tay, nhưng đối phương cũng có thần binh, một trận chiến này ngươi cảm thấy thế nào?”

An Vân thở dài thật sâu, chỉ là nói một câu: “Được Khí Các trưởng lão tinh lực chủ yếu đều dùng ở rèn luyện đan dược bí bảo, so với võ giả thuần túy chiến đấu, bất luận là kinh nghiệm hay là nắm bắt thời cơ đều thua kém.”

Thạch Nham bỗng nhiên hiểu được.

“Nếu chiến bại, vậy sẽ như thế nào?” Hắn dừng một chút, tiếp tục lên tiếng.

“Thánh Điển khẳng định khó giữ được.” An Vân âm thầm cân nhắc, châm chước dùng từ, “Nếu như tiểu trưởng lão có thể quyết đoán buông tha, có lẽ không có việc gì, nhưng nàng nhìn giống như ôn nhu, trong lòng thật ra cực kỳ quật cường, ta sợ nàng..

Thạch Nham thần sắc dần dần âm trầm xuống.

Ngàn vạn đạo lôi đình tia chớp hư không đan vào, như mạng nhện trải rộng tinh hải, Đỗ Lâm cảm trường mâu trong tay ở trung tâm lôi điện, ở trong tinh hà yên lặng ngưng luyện lực lượng.

Phù Vi một thân váy dài xanh lam, lòng bàn tay buông lỏng cầm sơn xuyên thu nhỏ, theo lực lượng tăng lên cùng cảnh giới ủng hộ, sơn xuyên dần dần phóng lớn, khí tức lạnh lẽo rét căm căm tỏa ra bốn phía, Phù Vi cũng chậm chậm ngồi lên đỉnh sơn xuyên, nữ tử từ trước đến nay ôn nhu như nước, lúc này phảng phất một khối băng lạnh vô cùng.

Ti ti ti!

Lôi điện đan xen, uốn lượn giấy dựa, nhanh chóng nhập vào trong Lôi Đình Thần Mâu, ngân sắc điện mâu dài một cánh tay, trên thân có rất nhiều hoa văn tia chớp kỳ diệu vối ệt. dần dần tuôn ra tia chớp thiêu đốt mãnh liệt, tựa như chiếu rọi lôi điện chân lý, trong hư không ực vạn đạo lôi đình tia chớp như bị khống chế, đột nhiên tuôn ra điện mâu.

-

Điện quang cực hạn đẹp mắt bắn ra, đan xen, lượn vòng, lạnh thổ năng lượng lôi điện, mang khu vực xung quanh Phù Vi triệt để bao phủ.

Lôi Đình Thần Mâu như là một luồng điện quang vật ngang thiên địa, nhanh phóng tới Phù Vi, khí thể vô cùng.

Phù Vi ngồi ngay ngắn trên sơn xuyên sắc mặt vô cùng khốc liệt, phóng thích hàn khí dày đặc, mang thiên địa nhuộm thành một mảnh tuyết trắng, vô số vụn băng sương ào ào rơi xuống, sơn xuyên sáng long lanh, như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất, chắn trường mâu đang phóng tới.

Ca rắc!

Huyền Thiên Băng Xuyên bị điện mâu đánh trúng, tạc ra khối băng đầy trời, sơn xuyên ầm ầm truyền đến tiếng ông minh, sắc mặt Phù Vi bỗng nhiên tái nhợt, thân thể mềm mại theo sơn xuyên ông minh run rẩy.

Đỗ Lâm sâu kín thở dài, trên mặt bất đắc dĩ, nhưng Lôi Đình Thần Mâu hân phóng xuất ra uy thế lại không giảm, mang theo càng nhiều kinh đạo, dung nhập ực vạn lôi đình, muốn tiếp tục xuyên thấu tới.

1005. Chương 997

Không có chiêu thức biến hóa, không có ảo nghĩa diễn biến, điện mâu chỉ là một kích đón lấy một kích, liên tục đánh lên băng xuyên óng ánh. Khối khối hàn băng trên băng xuyên vỡ ra, kích tán ở trong thiên địa, không biết lưu lạc tới đâu.

Lôi đình tia chớp bắn ra tung tóe, phẳng phất mang lôi điện áo nghĩa chung cực thúc phát, hình thành lôi đình làm cho thiên địa biến sắc, làm cho hư không u ám sáng chói mắt, những lôi đình thần quang kia bay bắn ra, xa xa kích xạ vào tinh không, không biết sẽ làm các sinh mệnh tinh trùng phải như thế nào.

Thần binh lợi khí Nguyên Thủy cấp, một khi phóng thích ra, có thể làm cho một loại áo nghĩa hỗn loạn, dẫn phát thể gian hạo kiếp.

Thủy Thần cảnh cường giả giao chiến tình huống cũng tương tự.

Đạt tới Thủy Thần cảnh là cường giả bất thế, thật muốn liều mạng giao thủ, sẽ làm sinh mệnh tinh phải chịu tải không ngừng, nghe nói cường giả Thủy Thần cảnh giao thủ đến trình độ bỏ mạng, có rất nhiều sinh mệnh tinh gặp họa vỡ nát.

Đỗ Lâm và Phù Vi cũng không đạt tới Thủy Thần cảnh, nhưng bọn họ mang Nguyên Thủy cấp bí bảo thôi phát cực hạn, hư không rung động lắc lư chập trùng, sợ là có thể thoáng sánh vai với lực lượng cường giả Thủy Thần cảnh.

Bất luận là thị vệ Dược Khí Các, hay là tộc nhân Quỷ Văn Tộc, đều trầm mặc, xa xa nhìn về phía khu vực chiến đấu.

Mỗi người đều có thể nhìn ra Phù Vi có vẻ chống đỡ hết nổi, ở dưới sự trùng kích của Lôi Đình, băng xuyên không ngừng nổ nát bấy, khí tức rét căm căm chậm rãi suy yếu, Phù Vi gò má trắng như tờ giấy, tinh thần dần dần có vẻ uể oải.

Đỗ Lâm cũng hao phí tinh lực, nhưng y nguyên khí huyết vượng uy, y nguyên năng lượng như thủy triều, y nguyên cường hàn như lúc ban đầu.

Hư Thần đỉnh phong cùng nhị trọng thiên cảnh, lực lượng chất chứa trong cơ thể không thể so sánh với nhau, Phù Vi vốn cũng không phải là võ giả am hiểu chiến đấu, tinh lực cả đời đều dùng ở rèn luyện, đối với cuộc chiến thiết huyết tự nhiên thua kém rất nhiều.

Đỗ Lâm và nàng khác nhau, hần sinh ra ở Khắc La Khắc gia tộc, từ đầu đã gánh vác sứ mạng phục hưng gia tộc, cả đời đều theo đuổi lực lượng cực hạn, chiến đấu lớn nhỏ tất cả mấy trăm lần, trên tay máu tươi đầm đìa, không biết bao nhiêu người bị hần đánh chết.

Đối với cái loại chiến đấu thiết huyết này, Đỗ Lâm quả nhiên là tập mãi thành thói quen, nắm bắt một tia chiến cơ như thế nào, mang ưu thế cùng lực lượng của mình phóng thích tới đỉnh phong ra sao, hần khắc sâu hơn Phù Vi không biết bao nhiêu lần.

Cộng thêm cảnh giới chênh lệch, một trận chiến này, tựa như từ lúc mới bắt đầu liền quyết định kết quả.

Tộc nhân Quỷ Văn Tộc, trên mặt vui mừng khó có thể ức chế, Đỗ Lâm lại một lần nữa chứng minh hần có năng lực dọn sạch tất cả trở ngại, có thể mang Khắc La Khắc gia tộc trở về đỉnh phong.

Nhìn Đỗ Lâm lúc này, từng tộc nhân đi theo hần đều âm thầm hưng phấn, tựa như biết rõ hần cách địa vị tộc trưởng Quỷ Văn Tộc chỉ một bước ngắn, bọn họ tin tưởng vững chắc Đỗ Lâm trợ giúp Tả Khương đoạt được Thánh Điển, sẽ nhận được trợ giúp càng lớn.

Lọt vào mắt xanh Dược Khí Các Đại trưởng lão, cộng thêm Đỗ Lâm thiên phú kinh người, Cuồng Sa hạm đội bọn họ chắc chắn sẽ trở thành một cỗ lực lượng cường hãn nhất Mã Gia Tinh Vực, có thể làm cho Khắc La Khắc gia tộc đi cực xa. . .

Trái lại Dược Khí Các bên này, bất luận là An Vân hay là Phụng An, hay là những thị vệ kiêu; sắc mặt đều ngưng trọng, trái tim giống như treo lấy cự thạch, bị ép không thở nổi.

“Nếu như Phù Vi chiến bại, các người. . . sẽ có kết cục gì?” Trên boong chiến hạm, Thạch Nham trầm mặc hồi lâu, lặng lẽ phát ra một thanh âm, ở trong không khí yên tĩnh, có vẻ hơi chói tai.

Rất nhiều thị vệ Dược Khí Các đều nhìn về hần, trong mắt có hàm xúc ý tứ bất minh.

An Vân cau mày thật sâu, nhìn về phía Thạch Nham, lại nhìn Dược Khí Các thị vệ, chăm chú nói: “Tiểu trưởng lão nếu chiến bại lại bình yên vô sự, ta nghĩ chúng ta sẽ không xảy ra chuyện, nếu tiểu trưởng lão

cố ý liều mạng, cuối cùng hình thần câu diệt, ta nghĩ Đỗ Lâm trong cơn tức giận, sẽ mang chúng ta tàn sát sạch sẽ.”

Nàng chợt nở nụ cười khổ, thở dài một hơi, nói: “Tiểu trưởng lão nếu chết rồi, chúng ta thân là hạ nhân, cũng không thể hờ thẹn sống trên đời.”

Thạch Nham nhíu mày.

Từng cái thị vệ Được Khí Các, sắc mặt đều đầy mây đen ảm đạm, như cha chết mẹ chết.

Bọn họ phảng phất nhìn thấy vận mệnh của mình.

“Sư huynh, chúng ta thì sao?” Táp Thác nhếch miệng hắc hắc cười quái dị, “Chúng ta có gặp tai ương như vậy không?”

“Là người cồ ý lưu lại.” An Vân thở dài một tiếng, nhìn về phía Thạch Nham thật sâu, “Tiểu trưởng lão mà chết, các người. . . sợ cũng khó thoát khỏi cái chết, tiểu trưởng lão chết rồi chuyện liền thật sự không thể văn hồi, Đỗ Lâm sẽ không cho phép người chứng kiến còn sống.”

“Sư huynh!” Táp Thác sắc mặt bỗng nhiên âm lệ.

Thạch Nham yên lặng gật đầu, xa xa nhìn về phía ngân hà mênh mông, trong lòng không khỏi tính toán nhiều hơn.

Ở lúc hần quyết tâm lưu lại, linh hồn đã có thể cộng minh cùng tọa độ không gian, hần tin tưởng nếu hần thúc dục không gian ảo nghĩa, hần hoàn toàn có thể mang Táp Thác, Phí Lan, Lỵ An Na, Tả Thi, Huyền Minh theo trốn đi trong nháy mắt, từ trong chiến trường thoát thân.

Đúng là có cái tự tin này, hần mới dám lưu lại, còn để cho Tả Thi, Huyền Minh đều đi theo.

Nói cách khác nếu hần muốn đi, tùy thời có thể đi, Đỗ Lâm cũng không có năng lực cản trở.

Chỉ là hần cũng không muốn đi!

Hần không muốn trở mắt nhìn Phù Vi chịu chết!

Đối với nữ tử này hần rất có hảo cảm, nhất là sau khi hiểu rõ bí ẩn trong lòng Phù Vi, hần cực kỳ thương tiếc Phù Vi, biết rõ đây là người số khổ, trong đầu hiện lên từng đạo ý niệm, hần có quyết định!

“Người buông lực lượng phòng ngự, mang Thánh Điển đưa cho ta đi, nếu không, Huyền Thiên Băng Xuyên của người có thể sẽ nát bấy, sau này nếu muốn chữa trị sợ là cực kỳ khó khăn.” Xa xa trong tinh hải, Đỗ Lâm toàn thân lôi điện đan vào, ánh mắt bắt đặc dĩ khuyển.

Lôi Đình Thần Mâu ngưng trệ trước băng xuyên ngàn mét không động, từng đạo tia chớp bám vào nó, phảng phất tia chớp trên mang thể gian hợp lại, loại uy hiếp kinh thiên động địa này, làm cho bất luận kẻ nào đều vô lực.

Đỗ Lâm biết rõ trạng thái Phù Vi không tốt, Huyền Thiên Băng Xuyên tuy là bí bảo Nguyên Thủy cấp, phẩm chất cùng cấp bậc với điện mâu trong tay hần, nhưng cảnh giới Phù Vi lại thấp hơn hần một bậc, lúc trước còn bị thương, duy trì chiến hạm vận chuyển lại hao tổn quá nhiều tinh lực và năng lượng. . .

Nói thực ra Phù Vi có thể chống đỡ đến một bước này, đã vượt qua dự liệu của hần rất nhiều, nhưng khí tức Phù Vi dần dần suy kiệt, ánh mắt chậm rãi uể oải, hần biết rõ, Phù Vi sắp đến tình trạng hỗn loạn năng lượng.

Nếu muốn tiếp tục chèo chống, Phù Vi liền có thể nguy hiểm đến tính mạng, khi linh hồn gốc rễ bị thương, Huyền Thiên Băng Xuyên sao có thể ngăn cản Lôi Đình Thần Mâu công kích cuồng liệt?

“Không!” Phù Vi sắc mặt nhợt nhạt, nhưng lại kiên quyết lắc đầu.

Đỗ Lâm lông mày nhíu một cái, trong mắt hiện ra một tia ngoan lệ tức giận, “Người thật muốn tìm cái chết sao? Thánh Điển mặc dù trân quý, nhưng người rõ ràng không cách nào có được, chẳng lẽ còn không nên giữ gìn tính mạng? Người cần bản là cố chấp! Làm chuyện vô bổ ương ngạnh, đó là ngu ngốc!”

Phù Vi không nói một lời, lại ngưng luyện lực lượng, Huyền Thiên Băng Xuyên tiếp tục phóng thích rét lạnh, có khối băng mới ngưng kết

Nàng lấy hành động biểu đạt ý nghĩ!

Đỗ Lâm tức giận, sắc mặt ôn hòa dần dần lạnh lẽo xuống, thái độ của Phù Vi triệt để chọc giận hắn, hắn vốn không muốn đau nhức hạ sát thủ, rốt cục không muốn tiếp tục đau khổ khuyên bảo.

Lôi Đình Thần Mâu tia chớp đan vào, lại như một đạo thiểm điện vắt ngang thiên địa, tư thế như bẻ gãy nghiền nát tất cả mọi thứ, mang theo vô số tia chớp lôi đình cuồng bạo, hung hăng đâm tới, muốn đem Huyền Thiên Băng Xuyên đánh nát bấy!

Tộc nhân Quỷ Văn Tộc cùng thị vệ Dược Khí Các, thần sắc đều ảm ảm chấn động, không chớp mắt một cái nhìn Lôi Đình Thần Mâu một kích.

Bọn họ rõ ràng, một kích này có thể tuyên án vận mệnh Phù Vi, đặt dấu chấm xuống cho trận chiến này.

Kết thúc ư?

Trong mắt An Vân tràn đầy tuyệt vọng bất đắc dĩ, bất lực nhìn phương xa, thở dài thật sâu.

Sớm nên như vậy!

Mây tên lão giả Quỷ Văn Tộc hưng phấn không thôi, âm thầm nắm tay, vẻ mặt chờ mong, chờ công kích lôi đình này, chờ kết cục sớm đã định.

Vô số lôi đình thần quang cùng huyết quang đan vào, ở trong tinh hải điện quang đẹp mắt như lưu tinh bắn tung toé, trong đó từng đoàn từng đoàn huyết sắc nồng đặc từng chút hiển hiện ra.

Tất cả mọi người con người hung hăng co rút lại, không tự kìm hãm được mở to miệng, há miệng như người thần quang như đuốc, ào ào ngưng tụ.

Đó là một rất thuần huyết sắc...

Nó ngăn tại phía trước Huyền Thiên Băng Xuyên, mang một kích trí mạng của Lôi Đình Thần Mâu chặn đứng, tám thuần lúc đầu chỉ nhỏ cỡ lòng bàn tay, nhưng mà dưới sự chú ý của mọi người, cũng đang biến lớn cực nhanh.

Thi thể mấy trăm tên tộc nhân Quỷ Văn Tộc vẫn lạc, máu tươi như hạt mưa, như tròng mắt yêu dị bay bật ra, sủu sủu bay vụt về tám thuần, thuần như hít đủ máu tươi, nhanh chóng trưởng lớn, theo huyết châu dừng mãnh tiến vào, thuần bài lớn cỡ lòng bàn tay, biến thành một Huyết Sắc Cự Thuần!

Nó so với tòa Huyền Thiên Băng Xuyên cao chót vót mấy ngàn thước còn muốn túc mục nguy nga, gần như mang băng xuyên triệt để che lại, không để cho một khe hở cho Lôi Đình Thần Mâu công kích.

Một cỗ huyết tinh, thô bạo, tà ác chấn động cực hạn, từ trên Huyết Sắc Cự Thuần chậm rãi lan tràn ra, phảng phất sinh linh tà ác bỗng nhiên hàng lâm, bất luận linh hồn đàn tể của kẻ nào đều bị ảnh hưởng, như bị huyết sắc hung thần thẩm thấu vào lòng, không khỏi cảm thấy nóng nảy khó chịu.

Theo máu tươi thẩm thấu, huyết sắc ẩn kỳ diệu trên Huyết sắc Cự Thuần dần dần như huyết hoa nở rộ, sự tà ác làm cho tay chân linh hồn người ta băng hàn.

Trong tinh hải mênh mông, vô số tộc nhân Quỷ Văn Tộc đều tĩnh lặng không tiếng động, không tự kìm hãm được dụi dụi mắt, tựa như cảm thấy hoa mắt.

Thị vệ Dược Khí Các ánh mắt ngốc trệ, phảng phất ở trong mộng cảnh thâm trầm nhất, phát ra cảm giác không chân thực kỳ diệu.

Không người nào biết Huyết sắc Cự Thuần đến từ nơi nào, không người nào biết vì sao ở lúc máu chốt nhất, phía trước băng xuyên sẽ đột ngột hiện ra một thuần bài, mang một kích trí mạng của Đỗ Lâm ngăn trở.

Mọi người hoặc là kinh ngạc, hoặc là kinh hãi gần chết, hoặc là hai mặt nhìn nhau, đều giật mình ngay người nhìn về phía Huyết sắc Cự Thuần, hồn nhiên không biết chiến đấu ở vào lúc kịch liệt hung hiểm nhất.

Lôi Đình Thần Mâu mũi đâm vào Huyết sắc Cự Thuần, tia chớp kích xạ vẩy ra, năng lượng cuồng bạo bắt đầu điên cuồng khởi động, tiếp tục trùng kích!

Nhưng Huyết sắc Cự Thuần từ lúc hiện ra, liền sừng sững bất động, như thành lũy kiên cố nhất thế gian, giống như vĩnh viễn không có khả năng bị công phá.

Một mảnh đường cong huyết sắc dài hẹp như gân mạch con người du động, huyết sắc ẩn ký yêu dị nở rộ như hoa tươi, tà ác quỷ dị đến cực hạn

Huyết Sắc Cự Thuần bình yên vô sự, không có chút dấu hiệu bị suy kiệt hư hao nào, ngược lại Lôi Đình Thần Mâu đâm vào trên thuần bài, lại run run lợi hại.

1006. Chương 998

Huyết Sắc Cự Thuần bất động như núi, phảng phất một mặt thiết bản che trời rợp đất mang Huyền Thiên Băng Xuyên ngăn trở, khí tức tà ác, thô bạo, khát máu như hải dương tràn lan, nhìn không được tràn ra ngoài, bao phủ ngàn dặm.

Trên thuần bài những đóa huyết sắc ẩn ký yêu dị, co rút bất định, một mảnh huyết tuyến dài hẹp như con giun nhúc nhích, lại giống như vật còn sống!

Mấy trăm tên tộc nhân Quỷ Văn Tộc đã táng thân, vẩy ra huyết châu trong tình không, như mưa rơi hội tụ tới, làm cho mặt thuần bài này tà ác âm trầm hung lệ cực kỳ, giống như ngọn nguồn tà ác của thế gian.

Lôi Đình Thần Mâu sắc bén đâm vào trên thuần bài ở trung tâm huyết sắc ẩn ký, đoàn mâu phát run, phảng phất bị ý thức tà ác nào đó xâm nhập, tựa như hiện ra một tia vết rạn.

Bất luận là tộc nhân Quỷ Văn Tộc, hoặc là võ giả Dược Khí Các, giờ khắc này đều tĩnh lặng không tiếng động, ánh mắt đều tụ tập ở trên thuần bài, trên mặt tràn đầy kinh ngạc sợ hãi bất an, không người nào biết xảy ra chuyện gì.

Phù Vi phía trên Huyền Thiên Băng Xuyên, sắc mặt tái nhợt ngưng trọng cực kỳ, lông mày kẻ đen nhúu chặt, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Huyết sắc Cự Thuần, không biết nghĩ cái gì.

Quỷ Văn Tộc thiên chi kiêu tử Đỗ Lâm sắc mặt tái nhợt, một đôi con ngươi lợi hại nhìn bốn phía, tìm kiếm cái gì đó.

Trong lòng thống khổ giãy dụa, Đỗ Lâm hít một ngụm lương khí thật sâu, hướng về phía hư không u ám hơi có vẻ cung kính trầm giọng nói: “Người phương nào can thiệp sự vụ Quỷ Văn Tộc ta?”

Từng sợi thần thức của hắn khuếch tán ra, ý đồ tràn vào Huyết sắc Cự Thuần xem chủ nhân của nó là ai, nhưng thần thức hơi chút đụng chạm, hư không liền mơ hồ vẩn vơ, như lâm vào vùng bùn, linh hồn cực tốc tiêu hao.

~ ' ~ ,

Trong lòng lâm nhiên, Đỗ Lâm chìm vào đáy cốc, bất an nhìn mặt thuần bài lằng không hiển hiện ra, sinh ra quần bách tiến thối không được.

Không người trả lời.

Huyết Sắc Cự Thuần phảng phất vật vô chủ, lấy cảnh giới cùng ý niệm Đỗ Lâm trong đầu cũng không thể tìm kiếm chủ nhân thuần bài, sắc mặt hắn càng nghiêm trọng bất an, co quắp nhìn xung quanh mình, ánh mắt càng ngày càng bối rối.

Xuy xuy xuy!

Từng sợi tia chớp tinh diệu, từ Lôi Đình Thần Mâu bắn tung toé, từng đạo tia chớp nổ ra, bị huyết khí xông tới hóa giải vô hình.

Đoản mâu phát run càng lợi hại.. .

Đỗ Lâm rất cực thấp thỏm lo âu, hư không u ám yên tĩnh không tiếng động làm cho tâm thần hắn có chút không tập trung, phẳng phát âm thầm có một đôi mắt tà ác quỷ dị, yên lặng chăm chú nhìn nhất cử nhất động của hắn.

“Quý Văn Tộc ta nhớ kỹ.” Hít sâu một hơi, Đỗ Lâm không đầu không đuôi nói một câu như vậy, chợt tâm thần vừa động, đưa tay hư không một trảo, Lôi Đình Thần Mâu hóa thành một đạo điện quang, bỗng nhiên biến mất ở ống tay áo hắn.

“Chúng ta đi!” Đỗ Lâm đột nhiên quát lên một tiếng lớn, chủ động bay về hướng chiến hạm hắn cưỡi.

Toàn bộ tộc nhân Quý Văn Tộc thần thái kinh ngạc, khó hiểu nhìn hướng hắn, trên mặt nghi hoặc cực kỳ rõ ràng.

Ba gã trưởng giả Quý Văn Tộc, trù trừ, nhịn không được kinh hô lên: “Thiếu chủ!”

Đỗ Lâm mặt trầm như nước, lạnh lùng quát: “Bảo các ngươi đi! Không nghe thấy sao? !”

Ba gã trưởng giả Quý Văn Tộc sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, chợt không dám nói thêm cái gì, bất an ào ào hạ mệnh lệnh.

Toàn bộ tộc nhân Quý Văn Tộc xung quanh giữ im lặng, trái tim giống như treo một tảng đá lớn, kính sợ nhìn hướng huyết sắc thuần bài cao cao lơ lửng, lặng yên không một tiếng động trở về chiến hạm, không nói một lời yên lặng mà đi.

Toàn bộ thị vệ Dược Khí Các đều rung động dị thường, mắt thấy tộc nhân Quý Văn Tộc thối lui như thủy triều, đột nhiên phát ra vui sướng tự đáy lòng, vui vẻ hoan hô mạnh mẽ.

Phía trên Huyền Thiên Băng Xuyên, Phù Vi thần thái phức tạp, nhìn mặt huyết sắc thuần bài, ngây người trong chốc lát, đột nhiên hành lễ: “Đa tạ tiền bối viện thủ.”

Nàng cũng không biết người phương nào ngự động Huyết sắc Cự Thuần.

Oạch!

Một luồng huyết quang bỗng nhiên bắn về phía tinh hải mệnh môn, Huyết Sắc cự Thuần cực tốc thu nhỏ lại, cùng huyết quang một đường đi xa, trong nháy mắt không có tung tích.

Năm vạn dặm bên ngoài.

Đỗ Lâm sắc mặt âm trầm, nuốt đan dược đỏ thấp, hô hấp dần ồ ồ lên.

Ba gã lão giả Quý Văn Tộc, lẳng lặng đứng ở bên cạnh hắn, thần thái phức tạp khó hiểu, không biết nghĩ cái gì.

“Thiếu chủ.” Một người trong đó thấp giọng hô.

Đỗ Lâm phẳng phát từ trong trầm tư tỉnh lại, vô ý thức hít sâu một hơi, xanh mặt nói: “Cấp bậc cao hơn Lôi Đình Thần Mâu!”

Ba gã lão giả Quý Văn Tộc vẻ mặt hoảng sợ.

Bọn họ rất cực rõ ràng Đỗ Lâm tại sao khẳng khái rút lui.

thần binh Nguyên Thủy cấp có phân cấp bậc, tổng cộng có thất phẩm, Lôi Đình Thần Mâu chỉ là thần binh Nguyên Thủy cấp nhị phẩm, nhưng ở Quý Văn Tộc vẫn là chí bảo, chính là thần binh cực hạn, đặt ở trong cả Mã Gia Tinh Vực cũng là thanh chấn trời xanh.

Nhưng đột ngột xuất hiện Huyết sắc Cự Thuần, cấp bậc so với Lôi Đình Thần Mâu cao hơn rất nhiều, người có thể kiềm giữ loại thần binh này, là nhân vật khủng bố cỡ nào?

Khó trách sau khi không được đáp lại, thiếu chủ lập tức rút đi, thậm chí không để ý phân phó của Tả Khương, ngay cả tâm tư đoạt Thánh Điển cũng bị mất.

Ở trong Mã Gia Tinh Vực, có định luật bất thành văn, thần binh cấp bậc càng cường hãn, chủ nhân kiểm giữ nhất định có thực lực cùng cảnh giới tương ứng, đại đa số người có được Nguyên Thủy cấp, thần binh đều là Hư Thần đỉnh phong, hoặc là Thủy Thần tồn tại.

Lực lượng và cảnh giới không đủ, không thể mang lực lượng của thần binh phóng xuất ra, cũng không thể giữ lấy thần binh lợi khí.

Mặt thuẫn bài này cấp bậc cao như thế, chủ nhân tất nhiên cũng là tồn tại đỉnh thiên lập địa đáng sợ nhất, Đỗ Lâm không hề phát giác khí tức của đối phương trên huyết thuẫn, đương nhiên cho rằng cảnh giới và nhận thức ảo nghĩa của người âm thầm ra tay, xa xa vượt qua phạm trù cảm giác của hắn.

Hắn sợ, cũng thức thời lập tức tránh đi, đối với hắn và ba gã trưởng giả đây là cử chỉ sáng suốt nhất.

“Mỗi một dạng thần binh Nguyên Thủy cấp ở Được Khí Các đều có ghi lại minh xác, người cấp bậc càng cao, Được Khí Các miêu tả càng kỹ càng.” Đỗ Lâm thanh âm mỗi một khàn khàn, “Nhưng huyết thuẫn này ta chưa từng nghe qua cũng chưa bao giờ thấy qua, ta không biết nó có lai lịch gì, cũng không biết người nào nắm giữ. Ta không muốn mang Cuồng Sa hạm đội, cùng tính mạng tất cả mọi người chúng ta vứt đi!”

“Thiếu chủ sáng suốt!” Ba gã trưởng giả Quỷ Văn Tộc thần sắc chấn động, đồng thời cung kính tỏ thái độ.

Bất luận nhìn như thế nào, quyết định của Đỗ Lâm cũng không thể bắt bẻ, cường giả âm thầm ẩn núp cảm thần binh vượt qua Lôi Đình Thần Mâu, trong mắt bọn hắn tất nhiên chính là tồn tại Thủy Thần cực hạn khủng bố, loại người này đủ để quét ngang Cuồng Sa chiến hạm, mang tất cả mọi người nghiền thành tro!

Đối phương ra tay ngăn tại phía trước Huyền Thiên Băng Xuyên, chỉ là chặn lại, cũng không hạ sát thủ, trong mắt bọn họ đây là đối phương tỏ thái độ, chỉ mới là cảnh cáo, cho bọn họ thức thời một chút...

Nếu không thức thời, công kích tiếp theo tất nhiên là đoạt mệnh tất cả!

Đỗ Lâm rất thức thời, hắn chủ động rút đi, tình nguyện tạm thời buông tha cho Thánh Điển, cũng muốn bảo toàn mình và lực lượng gia tộc, mặc dù làm cho Tả Khương khó chịu cũng chẳng quan tâm.

“Thông truyền Đại trưởng lão, mang tình cảnh chiến đấu hôm nay miêu tả rõ ràng tỉ mỉ, nói rõ từng chữ một, cường điệu miêu tả Huyết Sắc Cự Thuẫn, ta nghĩ có lẽ hắn có thể nhìn ra một chút dấu hiệu.” Đỗ Lâm vô lực phát phát tay, tinh thần mỗi một, ngàn dặm xa xôi mà đến, không có được Thánh Điển, còn đắc tội Phù Vi, lưu lại thi thể vài trăm tộc nhân, với hắn mà nói đây là đả kích trước nay chưa có.

Ba gã trưởng lão yên lặng thối lui, vẻ mặt cũng thổn thức sa sút tinh thần.

Trong tình hải mệnh mông, Phù Vi thu hồi Huyền Thiên Băng Xuyên, thần thái tái nhợt trở về chiến hạm.

Nguyên một đám thị vệ Được Khí Các, đều tán ở xung quanh boong chiến hạm, yên lặng cung nghênh.

Phù Vi thân thể uyển chuyển ẩn hiện dấu vết mồ hôi, nàng kiệt sức tóc dài như thác nước, đôi mắt sáng phức tạp khó hiểu, ánh mắt ở nguyên một đám võ giả trên boong lướt qua, Phù Vi đột nhiên thở nhẹ: “Thạch Nham đâu? Lúc trước ta còn thấy hắn trên chiến hạm?”

“Người cùng Đỗ Lâm giao chiến không bao lâu, hắn liền lặng lẽ vào phòng tu luyện.” An Vân chăm chú trả lời.

Phù Vi lông mày kẻ đen khê nhú, nghĩ nghĩ, lại quay đầu nhìn về phía tinh không u ám, nhìn phương hướng Huyết sắc Cự Thuẫn biến mất, nói khẽ: “Chúng ta gặp quý nhân.”

An Vân dĩ nhiên chấp nhận, nhẹ nhàng gật đầu, “Không biết tiền bối nào âm thầm ra tay, bằng không chúng ta lần này thật sẽ gặp nạn, chỉ là. . . Nàng dừng một chút, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nói: “Mặt thuẫn bài này, trong điển tịch thần binh Nguyên Thủy cấp Được Khí Các chúng ta, tựa như cũng không ghi lại.”

Phù Vi thân thể mềm mại khê run, “Không có? Người khẳng định không có?!”

An Vân tiếp tục gật đầu, “Khẳng định không có.”

Phù Vi đôi mắt sáng chập trùng huy hoàng, tâm tư chằng chịt, suy nghĩ xuất thần hồi lâu.

“Thuần bài. . . cấp bậc so với Lôi Đình Thần Mâu cao hơn rất nhiều.” Sau hồi lâu Phù Vi mới nói.

An Vân âm âm chấn động, vô ý thức hỏi thăm: “Là cấp bậc nào?”

Phù Vi lắc đầu, “Ta cảm giác không ra. Tựa như. . . vượt qua phạm trù ta nhận thức, ta nghĩ Các chủ hiện nay, sợ là cũng không có năng lực luyện ra, đồ trận kỳ diệu trên thuần bài, phảng phất có sinh mệnh, mỗi một giây đều biến ảo ngàn vạn, có vô số biến hóa, ta nhìn không ra ảo diệu bên trong.”

An Vân hoảng sợ.

Nàng biết rõ trình độ luyện khí của Phù Vi, là kỳ tài có thiên phú vạn năm hiếm thấy của Dược Khí Các, có hi vọng trèo lên bảo tọa Các chủ nhất, nhận thức và hiểu biết về luyện khí của nàng được phần đồng trưởng lão công nhận, thậm chí cho rằng năng lực luyện khí của nàng còn vượt qua đa số trưởng lão khác.”

Ngay cả nàng cũng nhìn không ra ảo diệu trận đồ biến ảo trên thuần bài, đủ để chứng minh Huyết sắc Cự Thuần đột nhiên lảng không xuất hiện, tất nhiên chính là thần binh thể gian hiếm thấy.

“Có lẽ. . . nó không thuộc về Mã Gia Tinh Vực chúng ta.” Phù Vi trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên lên tiếng lần nữa.

An Vân càng kinh ngạc khó hiểu.

“Không thuộc về Mã Gia Tinh Vực chúng ta, không thuộc về Mã Gia Tinh Vực chúng ta. . . Phù Vi sững sốt một chút, phảng phất chợt nhớ tới cái gì, mắt màu lam bỗng nhiên sâu kín sáng lên, vô ý thức nói: “Gia hỏa kia. . . Dược Khí Các chúng ta cũng không có ghi chép, hẳn là cũng không phải người Mã Gia Tinh Vực, có thể nào không?”

Nàng chợt tự giấu lấp đầu cười cười, thầm hô chính mình nghi thần nghi quỷ, có thể quá mức mỗi một, mới có thể mang hai chuyện không có khả năng liên quan đặt vào một chỗ.

Thần binh siêu việt Lôi Đình thần mâu, sao có thể nằm trong tay một võ giả Nguyên Thần cảnh giới?

Điều này hiển nhiên không thực tế.

Võ giả cấp bậc Nguyên Thần cảnh, cho dù CỎI jā được thần binh như thế, sợ cũng không ngăn cản nổi một kích của Đồ Lâm, đây là thường thức căn bản.

Nàng lấy thường thức phán đoán, cảm giác mình quả nhiên suy nghĩ quá nhiều, mĩa mai chính mình quá mức mỗi một, liền không có tiếp tục suy nghĩ thêm.

1007. Chương 999

Bên trong chiến hạm, ở trước cửa đá, Phù Vi, An Vân nhẹ nhàng gõ cửa. Lúc trước lúc then chốt, nếu không có Thạch Nham không ngừng quán thấu năng lượng, Phù Vi cũng không chèo chống đến lúc Đồ Lâm ra tay, đối với trợ giúp của Thạch Nham, Phù Vi cùng An Vân đều khắc trong tâm khảm, Phù Vi còn chưa khôi phục liền đi tới tổ thành ý.

Nhưng gõ cửa đá hồi lâu, vẫn không có phản ứng, ngay khi Phù Vi, An Vân dần dần phát sinh không kiên nhẫn, cửa đá hé một góc, lộ ra một gương mặt dữ tợn đáng sợ.

“Hắn quán chú lực lượng cho người hao tổn rất lớn, lúc này đang khôi phục, người không cần gặp hắn.” Ly An Na thần thái bất thiện, lạnh lùng nói, chợt mạnh mẽ mang cửa đá đóng lại, để mặc Phù Vi, An Vân ở ngoài.

Bất luận là Phù Vi hay là An Vân, đều từ trong mắt Ly An Na nhìn ra ác ý, tựa như cực kỳ không thích hai nàng.

Hai người hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt kinh ngạc.

Sững sờ trong chốc lát, Phù Vi chợt cười khỏ một tiếng, lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, chúng ta đi trước, ta cũng muốn nhanh chóng khôi phục.”

An Vân nhẹ gạt đầu, cũng không nói cái gì, trực tiếp cùng Phù Vi rời đi, cũng không biết cảnh tượng trong phòng tu luyện.

Lý An Na mang cửa đá đóng kín, không nói một tiếng xuyên qua tu luyện trường, bước đi đến một gian mật thất.

Tả Thi, Huyền Minh ở một góc tu luyện trường, kinh ngạc nhìn nàng, thần thái kính sợ.

Lý An Na thật cẩn thận đẩy cửa mật thất ra, tiến vào.

Trong thạch thất không lớn, huyết huấn được Phù Vi, Đỗ Lâm kính như thần minh, phẳng phất một khối thạch bài hồng, tùy ý ném ở một bên, không có tia sáng huyết sắc tà ác, thô bạo, cũng không có một tia năng lượng kinh người nào.

Trên bề đoàn trong thạch thất, Thạch Nham sắc mặt tái nhợt tĩnh tọa, quanh thân có từng đạo khe hở đầy máu, có sâu đủ thấy xương, phẳng phất bị vô số tiểu đao xé rách cực kỳ đáng sợ.

Ánh mắt hắn suy yếu khoan chân bất động như núi, trong cơ thể chậm rãi tụ tập từng tia năng lượng.

Phí Lan, Tập Thác ở một bên thật cẩn thận trông chừng, thần thái ngưng trọng bất an.

Ở lúc Phù Vi cùng Đỗ Lâm say sưa giao chiến, Thạch Nham không nói một lời rời khỏi buồng chiến hạm, lặng yên không một tiếng động đi vào trong mật thất này.

Phí Lan, Lý An Na, Tập Thác cũng không chú ý cuộc chiến của Dược Khí Các cùng Đỗ Lâm, thấy hắn ly khai, tự nhiên cũng đi theo.

Bọn họ tận mắt thấy Thạch Nham phóng thích lực lượng áo nghĩa, lấy không gian tĩnh diệu làm sắc thuần lặng yên bay đi, từ khe hở không gian bọn họ đều nhìn thấy một kích lôi đình của Đỗ Lâm, nhìn thấy tinh diệu biến hóa của Huyết sắc Cự Thuần, mang công kích có thể nói cực kỳ cuồng liệt của Đỗ Lâm ngăn lại.

Ở một khắc này, Thạch Nham toàn thân run rẩy, thần thể rung động nứt ra, máu tươi đầm đìa.

Trong mắt Tập Thác có một tia kính sợ khó hiểu, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham dĩ nhiên khác biệt, thậm chí không nhận được hưng phấn kích động trong lòng.

Hư Thần đỉnh phong cảnh Đỗ Lâm, cầm trong tay thần binh Nguyên Thủy cấp Lôi Đình Thần Máu, một kích trí mạng rơi xuống, lại bị cự thuần trực tiếp ngăn lại, làm cho một kích của Đỗ Lâm không thể xuyên phá phòng tuyến, không thể đả thương Huyền Thiên Băng Xuyên.

Cái này là lực lượng bậc nào?

Tập Thác nhìn về phía thanh niên toàn thân tràn đầy máu tươi, tự đáy lòng sinh ra kính ý.

Cũng là giờ khắc này, hắn rõ ràng nhận thức mặc dù hắn cũng là Nguyên Thần tam trọng thiên cảnh, nhưng đem hết toàn lực, cũng tuyệt không phải địch thủ của hắn.

Truyền nhân của chủ nhân Bát Hổ Tông quả nhiên không uống!

“Đã đuổi đi.” Lý An Na mang mật thất đóng lại, cau mày lạnh nhạt nói.

Phí Lan khẽ gạt đầu, thật sâu nhìn thoáng qua Thạch Nham, trong lòng thở dài một tiếng.

Nàng không tán thành Thạch Nham ra tay, lấy Nguyên Thần tam trọng thiên cảnh giới, ngạnh kháng một kích của Đỗ Lâm, mặc dù mượn nhờ ở ưu thế thuần bài, nhưng Thạch Nham y nguyên bị thương, chỉ là nàng không biết thương thế của Thạch Nham rốt cuộc nặng bao nhiêu, điều này làm cho nàng rất là lo lắng.

Thái độ Lý An Na đối với Phù Vi, An Vân bất thiện, tự nhiên là bởi vì Thạch Nham trạng thái không tốt, bởi vì hai người kia Thạch Nham mới bị thương, nàng tự nhiên sẽ không có hảo cảm.

Phí Lan, Lý An Na, Tập Thác ba người đều ngưng thần nhìn về phía thanh niên, lặng im không tiếng động.

Dần dần, các miệng vết thương từng chút khép lại, huyết nhục trong đó phảng phất tươi sống đâm tủa cầu kết, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục, sau khi miệng vết thương bắt đầu tự lành, trong vòng nửa canh giờ, toàn bộ vết nứt toàn thân hẳn khép lại, không có một vết sẹo.

Nhưng ba người Phí Lan y nguyên biểu lộ trầm trọng.

Thời gian vội vàng, lại qua hồi lâu, thanh niên hai con ngươi khép kín đột nhiên mở mắt ra, thở phào một hơi! Ahn thái bình tĩnh nói: “Đừng lo lắng, ta không sao.”

Ba người sắc mặt chợt buông lỏng.

“Hư Thần tam trọng thiên Đỗ Lâm, cầm trong tay thần binh Nguyên Thủy cấp, một kích thể như sét đánh, uy thế cực kỳ khủng bố.” Hắn thở dài một hơi, liếc qua thuấn bài bên chân, nhếch miệng cười, “Khá tốt có thuấn bài này, khá tốt khá tốt, nếu không. .

Lúc Đỗ Lâm xuất một kích trí mạng, hắn mang thuấn bài lấy ra, lấy không gian lực vận chuyển mang huyết thuấn chắn trước bằng xuyên, huyết sắc ấn ký trên thuấn bài được kích phát, cùng tâm thần linh hồn hắn hô ứng.

Trước lúc hai bên giao kích, Huyết sắc Cự Thuấn ấn ký bị kích phát, điên cuồng thu nạp máu tươi tinh khí xung quanh, cũng mang các loại lực lượng ngọn nguồn trong cơ thể hắn rút ra.

Ở một sát na kia, mặt trái lực Tinh Nguyên năng lượng, thậm chí Bất Tử Ma Huyết trong cơ thể hắn, đều bị mạnh mẽ hấp thu, bùng mãnh ào ào tiến vào trong Huyết sắc Cự Thuấn.

Mười thành lực lượng, trong nháy mắt bị rút ra tám phần, bao quát mặt trái lực lượng, thần lực, ma huyết, lúc này mới khó khăn lắm làm cho thuấn bài che trời cực lớn, ngăn lại một kích kia.

Hắn thật không ngờ ngự động Huyết sắc Cự Thuấn, lại phải hao phí năng lượng khổng lồ như thế, hắn là Nguyên Thần tam trọng thiên, một thân năng lượng kỳ diệu nếu tụ tập lại, sợ là có thể so với cường giả Hư Thần nhất, nhị trọng thiên, nhưng nhiều năng lượng như vậy toàn bộ quán chú vào thuấn bài, tựa như cũng chỉ là khó khăn lắm một phần mười uy lực thuấn bài hiện ra mà thôi.

Nhưng vãn vãn chỉ là một thành uy lực, y nguyên cản trở Lôi Đình Thần Mâu, chặn một kích Hư Thần đỉnh phong Đỗ Lâm!

Chỉ là lực cản trả một kích Đỗ Lâm, trải qua Lôi Đình thần mâu xuyên thấu trùng kích, y nguyên lao qua, Huyết sắc Cự Thuấn bình yên vô sự, phảng phất vĩnh viễn không có khả năng tổn hại, nhưng người phóng thích năng lượng, chủ nhân ngự động lại không chịu nổi, thần thể gặp trọng thương.

Khá tốt tại lúc chiến đấu bộc phát, hắn lặng lẽ hấp thu phần đông tử vong tinh khí, sau khi tinh lọc tinh khí này, tiêu hao của hắn nhanh chóng được bổ sung, lúc này mới rất nhanh khôi phục lại.

Hắn lúc này, y nguyên ở trạng thái toàn thịnh, cái này là nhờ công lao của thôn phệ ảo diệu thần kỳ, làm cho hắn không thật sự đến mức lực lượng suy kiệt mà vô lực chiến đấu.

Hắn lại nhìn về phía thuấn bài nho nhỏ, thần thái có chút phức tạp, vẫy tay, thuấn bài gào thét rơi vào lòng bàn tay hắn, trọng lực như núi mạnh mẽ đè xuống cánh tay, cánh tay hắn không tự kìm hãm được trầm xuống vài phần, sắp đựng xuống đất khó khăn lắm mới ổn định được.

“Nặng!” Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt cực kỳ kinh hãi, “Huyết thuấn này nặng như núi, lực lượng của ta hôm nay đủ để mang núi cao vạn mét nhấc lên, nhưng cầm nó lại phải cố hết sức!”

Phí Lan, Ly An Na, Tạp Thác đều sửng sốt.

“Dĩ vãng.. . tựa như không nặng như vậy.”

Phí Lan trầm mặc một hồi mà, đột nhiên nhẹ giọng nói.

Nhẹ gật đầu, Thạch Nham cười khổ nói: “Không sai, lúc đầu ta kiềm giữ nó, thật sự không nặng bằng hiện nay; Sau khi kích hoạt ấn ký, ngăn cản một kích kia, trọng lượng của nó tựa như tăng lên gấp bội.”

Ba người ngạc nhiên.

“Sư huynh, cái huyết thuần này rốt cuộc ở loại cấp bậc nào?” Táp Thác mạnh mẽ hưng phấn, “Đỗ Lâm cầm Lôi Đình Thần Mâu trong tay chính là Nguyên Thủy cấp, cũng không biết phẩm giai như thế nào, nhưng cái đoản mâu kia, tựa như. . . không đủ để đánh tan thuần bài, cấp bậc của nó có cao hơn thần mâu kia hay không?”

Phí Lan, An Na thần sắc cũng phức tạp nhìn hướng thuần bài có vẻ bình thường, lộ ra biểu lộ chú ý.

Thuần bài chính là năm đó người tu luyện Tử Vong Áo Nghĩa, đem truyền cho Hắc Ám Thiên Mạc gia tộc, những năm này do Phí Lan giữ, nhưng mà lấy kiến thức cùng ánh mắt Phí Lan, y nguyên không biết cấp bậc thuần bài, năng bởi vì chưa từng được thuần bài tán thành, cũng chưa bao giờ đủ tư cách kích hoạt, cho nên không biết ảo diệu trong đó.

Nhưng năng cũng rất tò mò, hiểu kỳ thuần bài năng từng giữ này, rốt cuộc đạt tới loại trình độ nào.

“Ta không biết phẩm giai chính thức của nó.” Thạch Nham chậm chước dùng từ, ba người Phí Lan vẻ mặt đều thất vọng, nhưng kế tiếp Thạch Nham lại nói một câu: “Nhưng ta có thể khẳng định, Lôi Đình thần mâu phẩm giai tuyệt đối không bằng mặt thuần bài này, bởi vì cảnh giới cùng lực lượng của ta không bằng Đỗ Lâm, ta có thể ngăn trở một kích kia, hoàn toàn là vì phẩm chất thuần bài vượt qua Lôi Đình Thần Mâu rất nhiều, nếu không nhưng, ta không chỉ là bị thương, sợ là thần thể sẽ phải trực tiếp hỏng mất!”

Lời vừa nói ra, Phí Lan, Ly An Na, Táp Thác con mắt lập tức phát sáng.

Thạch Nham chợt cười khở, nhìn về phía ba người, “Xem ra nhận thức của chúng ta đối với Thị Huyết Bát Hồ Tông và người đứng đầu vẫn là quá nhỏ bé, ta nghĩ truyền thừa của chúng ta, có lẽ chính là cực hạn thế gian, chính là thần bí áo nghĩa đỉnh phong nhất các đại tinh vực, bọn họ tất nhiên chính là tồn tại đứng đầu tất cả tinh vực cao cấp.”

Ba người sắc mặt chợt kích động khó nhin.

Phát phát tay, Thạch Nham nhẹ nói nói: “Các người rời đi trước đi, yên tâm, ta không có việc gì. ừm, ta muốn xem xét kỹ thuần bài, xem tầng sâu áo nghĩa trong đó. .

Ba người yên lặng gật đầu, áp chế hưng phấn trong lòng, ánh mắt mừng thầm rút đi.

Hắc ám, hủ thực, hôn loạn ba loại áo nghĩa, phân biệt do ba người chủ tu, bọn họ tự nhiên tin áo nghĩa của mình thần bí cường hãn, nhưng nếu được chứng thật, sẽ làm cho bọn họ càng thêm kiên định, càng thêm tự tin đối với áo nghĩa của mình, cái này trợ giúp lòng tin của bọn họ thêm kiên cố, cũng sẽ ảnh hưởng sự kiên nhẫn trong việc truy tìm cảnh giới sau này.

Ba người rút đi, mang mặt thất nhẹ nhàng khép lại, Thạch Nham vuốt ve Huyết sắc Cự Thuần cực kỳ trầm trọng, ánh mắt hoảng hốt, thì thào nói nhỏ: “lúc một kích kia đụng chạm, vô số biến hóa kỳ diệu ở trung tâm ẩn ký hiển hiện ra, phẳng phát cực trí của trận pháp, người rèn luyện quả nhiên là đoạt tạo hóa của thiên địa..

Lúc lâm bầm lầu bầu, linh hồn đàn tế hấn chậm rãi xoay chuyển, tâm thần buông lỏng, ý niệm trong đầu như sợi tơ thấm thấu vào huyết sắc thuần bài.

Mặt thuần bài nhỏ đơn sơ bỗng nhiên trở nên huyết quang rạng rỡ, huyết sắc ẩn ký trong đó lại rõ ràng hiển hiện ra, yêu dị tà ác vô cùng.

1008. Chương 1000

Linh hồn đàn tế Thạch Nham lặng lẽ xoay chuyển, mi tâm chủ hồn ẩn ký lóe sáng một chút, từng sợi thần thức rót vào trong thuần bài, cùng trận đồ huyền diệu mặt ngoài thuần bài chiếu rọi lẫn nhau, mơ hồ đạt thành liên lạc.

Nhiều đám mây huyết sắc hiển hiện ra, không ngừng phát sinh biến hóa vi diệu, nháy mắt, ở trên thuẫn bài liền hiện ra vô số trận pháp thần bí huyền ảo tinh diệu, nhiều đám mây huyết sắc cùng ẩn ký chủ hồn hấn hoàn toàn nhất trí, giống như phù hợp khăng khít.

Phút chốc, huyết sắc ẩn ký phảng phất há miệng ra, trong miệng hiện ra lỗ xoáy, từ nhỏ biến thành lớn, sinh ra một cỗ hấp xả lực phi thường cường liệt.

Toàn thân bảy trăm hai mươi cái huyết khiếu bỗng nhiên vừa động, lỗ xoáy trong từng cái huyết khiếu đều lượn vòng ra như ẩn ký trên thuẫn bài, phảng phất lực lượng thuẫn bài hấp xả kéo dài.

Ánh mắt hấn nhất thời phát sáng lên.

Một tay vô ý thức vuốt ve thuẫn bài, hấn dần dần nhếch miệng nở nụ cười, hấn biết hấn đã hiểu rõ một loại huyền diệu của thuẫn bài.

Huyết sắc ẩn ký trên thuẫn bài, có thôn phệ áo nghĩa hấp xả lực thần kỳ, có thể thông qua thuẫn bài thu nạp lực lượng, dẫn tới huyết khiếu toàn thân hấn, thuẫn bài không đơn giản chỉ là thần binh phòng ngự, còn có rất nhiều chỗ kỳ diệu.

Thạch Nham yên lặng, mừng rỡ lực lợi thuẫn bài, hồn nhiên chưa phát giác ra thời gian trôi qua.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, cửa đá mật thất kẹt một tiếng bị mở ra, Phí Lan cau mày tiến đến, nói khẽ: “Dược Khí Các phảng phất có đại nhân vật sắp đi đến, Phù Vi cùng những thị vệ đều yên lặng chờ trên boong chiến hạm.”

Ngơ ngác một chút, Thạch Nham chợt mang huyết sắc thuẫn bài cất kỹ, nghĩ nghĩ, lạnh nhạt nói: “Chúng ta đi ra xem.”

Phí Lan yên lặng gật đầu.

Trên boong chiến hạm, Phù Vi, An Vân và thị vệ Dược Khí Các trông mong, nghiêm nghị chờ cái gì đó.

Mỗi một tên thị vệ Dược Khí Các, thần kinh căng cứng phảng phất đều thư giãn xuống, như đều biết người nào đó tới bọn họ liền có thể chính thức thoát khỏi ngục cơ.

Phù Vi sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, trải qua điều tức trong khoảng thời gian này đã khôi phục bảy tám phần, cùng An Vân cười nhẹ nói chuyện với nhau.

Đợi cho Thạch Nham, Phí Lan, Ly An Na, Tạp Thác một chuyến bốn người từ bên trong ra mặt, Phù Vi tự nhiên cười nói, hướng hấn dịu dàng gật đầu, “Người không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Thạch Nham nhìn hứ không u ám, kinh ngạc hỏi thăm: “Ai tới vậy?”

“Trong chốc lát người liền biết.” Phù Vi cực cao hào hứng, cười dịu dàng nói: “Người nọ. . . người hấn là sẽ cảm thấy rất hứng thú.”

Thạch Nham càng kinh ngạc khó hiểu.

Một lúc lâu sau.

Hư không xa xa truyền đến một luồng cường quang, ánh sáng như sao trụ lạc, tốc độ cực nhanh.

Đó là một chiếc thủy tinh chiến xa lăng hình, chiến xa do không huyền tinh rèn luyện mà thành, phảng phất có thể xuyên qua không gian, lúc chiến xa phi hành tạo ra tầng tầng gợn sóng không gian, huyền diệu khó dò.

Vù!

Thủy tinh chiến xa lăng hình như chảy ra, vạch phá trời xanh như ánh đao, bỗng nhiên bắn về phía chiến hạm.

Phù Vi không có iêra màn sáng, triệt hạ tất cả phòng ngự, tùy ý để chiến xa vũng vàng đáp xuống.

“Thập trưởng lão!”

Tất cả thị vệ Dược Khí Các, ào ào khom mình hành lễ, ánh mắt hơi có vẻ kính sợ.

Một lão giả thon gầy ở trên thủy tinh chiến xa chấp tay mà đứng, ở phía sau hắn có ba gã cường giả đạt tới Hư Thần tam trọng thiên cảnh giới, khí tức trầm ổn như núi, một bộ phong phạm thể gian cao thủ nghiêm nghị.

“Thích bá.” Phù Vi cười vui cợt, chủ động tiến lên hành lễ, thần thái điềm tĩnh nói: “Ngài đã tới.”

Thạch Nham chỉ là liếc qua lão giả, lập tức có nhận thức chuẩn xác đối với thân phận của hắn, cảm thấy không khỏi vừa động.

Trát Thích, trưởng lão thứ mười của Dược Khí Các, Hư Thần tam trọng thiên, tu luyện không gian ảo nghĩa, Dược Khí Các sản xuất huyền không giới cùng các loại không gian truyền tống trận pháp, phần lớn là xuất phát từ người này, ở Mã Gia Tinh Vực nhận thức đối với không gian ảo nghĩa có thể nói là nhân vật cấp bậc tông sư.

Đều là không gian ảo nghĩa giả, Thạch Nham âm thầm đánh giá hắn, sắc mặt tức mục.

Trên người Trát Thích không gian chấn động rất khẽ, lại cho hắn một loại cảm giác không chân thực, người này đứng ở trên chiến hạm, lại phảng phất ở không gian không biết tên, hắn cũng sờ nhìn Trát Thích.

Quả nhiên không hổ là cường giả Hư Thần tam trọng thiên tu luyện không gian ảo nghĩa, thần thể có thể tự do xuyên thẳng qua khe hẹp không gian, có thể không mượn nhờ tài liệu như không huyền tinh, y nguyên có thể đạt tới thần diệu kéo dài qua hư không.

Trong truyền thuyết, người tu luyện không gian ảo nghĩa, có thể thành thạo di chuyển ở trong không gian kẻ hở, có thể tùy ý thuấn di, di chuyển giữa các tọa độ không gian, thần thể phảng phất ở thế giới hư ảo, không có định tính.

Loại người này, là võ giả khó giết nhất thế gian, muốn đánh chết bọn họ quả thực là ngàn khó vạn khó, trừ phi mang không gian triệt để phong tỏa, bằng không vô luận xuất động bao nhiêu người, cũng khó chế trụ cường giả như vậy.

Không gian ảo nghĩa giả, am hiểu hoạt động nhảy mất trong không gian nhất, nếu một lòng muốn đi, thật sự không có quá nhiều biện pháp chặn đường.

Trát Thích thần thái ngạo mạn, từ trên thủy tinh chiến xa đi xuống, chỉ là hướng về Phù Vi khẽ gật đầu, nói: “Người làm rất tốt, có thể mang Thánh Điển tìm được, công lao rất lớn.”

Phù Vi cười nhạt một tiếng, vô ý thức nhìn thoáng qua Thạch Nham, âm giọng nói: “Chỉ là vận khí tốt, không có hắn chủ động mang Thánh Điển cho ta, ta dù có bản lĩnh, cũng khó có thể tìm được Thánh Điển.”

Trát Thích lúc này mới nhìn vào Thạch Nham, cau mày nhìn thật sâu, lạnh nhạt nói: “Đáng tiếc..

“Đáng tiếc cái gì?” Thạch Nham ngạc nhiên.

“Rõ ràng rất có thiên phú không gian ảo nghĩa, ảo nghĩa lại pha tạp, còn kiêm tu ảo nghĩa khác.” Trong mắt Trát Thích không hề giấu diếm sự bất mãn, “Ham hố tu luyện như vậy, rất khó mang không gian ảo nghĩa kéo lên cực hạn, người có thể tiến dần từng bước ở trên không gian ảo nghĩa, nên biết được không gian ảo nghĩa bác đại tinh thâm. Thường nhân liều mạng muốn nhập môn không thể được, mà người rõ ràng số phận thật tốt, lại không biết nắm chắc, còn tu ảo nghĩa khác, cái này rất khó làm không gian ảo nghĩa của người bảo trì tinh thuần, tự nhiên đáng tiếc.”

Thạch Nham nhếch miệng, không có nhiều lời cái gì.

Ở trong mắt Trát Thích không gian ảo nghĩa là một loại ảo nghĩa kỳ diệu nhất thế gian, hắn lấy loại ảo nghĩa này làm tự hào, tinh lực cả đời đều đặt lên nó.

Mắt thấy Thạch Nham rõ ràng là một hạt giống tốt, lại pha tạp không tinh khiết, còn kiêm tu ảo nghĩa khác, Trát Thích có vẻ rất là bất mãn, cảm thấy Thạch Nham đây là lãng phí thiên phú của mình, cả đời vô vọng tiến tới cảnh giới không gian ảo nghĩa tinh diệu nhất.

“Thập trưởng lão, các người đều tu luyện không gian ảo nghĩa, không ngại.. . luận bàn tham thảo một chút?” Phù Vi tốt bụng đề nghị.

Nàng cố tình trợ giúp Thạch Nham đề thăng không gian ảo diệu, nàng cũng biết Trát Thích chính là nhân vật tu luyện không gian ảo nghĩa đứng đầu Mã Gia Tinh Vực, nếu như Trát Thích nguyện ý chỉ điểm một hai, so với mười loại điển tịch không gian nàng đưa ra cộng lại còn nặng hơn.

Đáng tiếc Trát Thích hiển nhiên không có ý tứ chỉ giáo, rất dứt khoát lắc đầu cự tuyệt, “Hắn không phải người của Dược Khí Các chúng ta, tu luyện lại tạp mà không tinh, cả đời rất khó có chỗ kiến thụ, ta sẽ không lãng phí tinh lực.”

Lời vừa nói ra, Phù Vi, An Vân sắc mặt có chút xấu hổ, bất đắc dĩ cười khổ.

Thạch Nham giật mình, ngược lại cũng không nói gì, nhưng mà trong nội tâm đương nhiên không quá sáng khoái, cảm thấy lão nhân này rất rậm thúì, thật cho rằng tu luyện không gian ảo nghĩa là rất quyền uy.

“Còn tưởng rằng rất giỏi, cũng bất quá chỉ là Hư Thần Cảnh bỏ đi.” Tập Thác hừ hừ, “Chủ nhân Ma Huyết Tinh cùng Yêu Long Tinh, cường giả Thủy Thần cảnh, ở trước mặt sư huynh của ta cũng khiêm tốn vài phần, nhưng mà một tên Hư Thần tam trọng thiên, còn cho rằng mình rất cao? Chẳng qua là tu luyện trước vài trăm năm, còn tưởng mình thế nào...”

Trát Thích phút chốc nhú mày.

Phía sau hắn một tên võ giả Hư Thần tam trọng thiên cảnh giới, sắc mặt bỗng nhiên phát lạnh, giận dữ hét: “Làm càn!”

Phù Vi, An Vân sắc mặt cũng chợt thay đổi, không có dự liệu được hai nhóm người này sau khi gặp mặt, chẳng những không hợp mà thậm chí có dấu hiệu phát sinh xung đột.

Phù Vi đột nhiên ý thức được mình tự cho là đúng, có chút lộng xảo thành chuyên, nàng vốn tưởng rằng Trát Thích là không gian ảo nghĩa giả, hẳn là sẽ cực kỳ coi trọng Thạch Nham, nhưng nàng nhìn thần thái cùng ngữ khí Trát Thích, biết mình sai rồi.

Trát Thích một mực muốn tìm kiếm một cái trợ thủ, mang sự vụ luyện chế huyền không giới cùng truyền tống trận phẩm chất cao rườm rà giao lại, mình có thể một lòng tìm hiểu không gian ảo nghĩa càng sâu.

Thạch Nham tính là một nhân vật phù hợp điều kiện, đáng tiếc Thạch Nham cự tuyệt gia nhập Dược Khí Các, cái này tự nhiên làm cho Trát Thích có khúc mắc, cho nên vừa thấy mặt ngôn ngữ liền lạnh đậm, đây đều là do tâm tình ảnh hưởng.

“Không có sư huynh của ta rộng lượng buông tay, các ngươi có thể có Thánh Điển?” Tập Thác cười lạnh, “Có ít người chẳng những không biết báo ơn, mà ngôn ngữ còn cay nghiệt, ta hôm nay xem như thêm kiến thức.”

Trát Thích con ngươi co rút lại, lạnh nhạt nói: “Chúng ta lấy một ức thần tinh đổi lấy Thánh Điển, chỉ có thể coi là một lần giao dịch tương ứng, đừng nói tới thiếu nợ các ngươi cái gì ân tình.” Dừng một chút, Trát Thích lại lạnh đậm nói: “Một đường hộ tống các ngươi tiến vào Âm Ảnh Quỷ Ngục, xem như tặng thêm vào, Dược Khí Các chúng ta không nợ các ngươi.”

Tập Thác cười hắc hắc, còn muốn nói cái gì nữa, lại bị Thạch Nham phát tay ngăn lại.

Hắn bình tĩnh nhìn hướng Phù Vi, hơi khom người, nói: “Người tiếp ứng của các ngươi đã tới, ta nghĩ là lúc chúng ta ly khai.”

Phù Vi đôi mắt sáng hoảng hốt, kinh thanh nói: “Chúng ta chưa tiến vào Âm Ảnh Quỷ Ngục, hơn nữa mục đích của chúng ta là ở trong Âm Ảnh Quỷ Ngục, người có thể tiếp tục đi cùng chúng ta.”

Lắc đầu, Thạch Nham ánh mắt khác thường liếc qua Trát Thích, “Ở đây có người không chào đón chúng ta, ta cũng không muốn tiếp tục ở lại, miên làm cho người ta phiền, cáo biệt đi.”

Hắn nhìn Phí Lan nhẹ gật đầu, Phí Lan hiểu ý tiến vào tu luyện trường, đi gọi Tả Thi, Huyền Minh tới.

Trát Thích thần thái lãnh ngạo, hừ nhẹ một tiếng, từ đầu hoàn toàn không có ý giữ lại.

Phù Vi đau đầu không thôi, không ngừng mở miệng khuyên bảo, muốn cho Thạch Nham và nàng đi cùng thêm một đoạn đường, nhưng Thạch Nham kiên định duy trì ý kiến của mình.

Đợi cho Tả Thi, Huyền Minh và Phí Lan hiện thân, Thạch Nham có vẻ hơi xin lỗi gật nhẹ đầu với Phù Vi, chợt đoàn người từ chiến hạm rời đi, hướng phía tinh hải hôn ám mệnh mộng bước đi, phương hướng tự nhiên chính là Âm Ảnh Quỷ Ngục.

Phù Vi đưa mắt nhìn hắn rời đi, ánh mắt phức tạp, trong lòng thở dài một tiếng, lúc nhìn Trát Thích, trên mặt không còn vui mừng, thần sắc cũng không còn nhiệt tình như trước kia, có vẻ có chút lạnh nhạt.

1009. Chương 1001

“Hắn cùng Huyết Ma chính là người đồng tộc, còn đã cứu mạch cơ chi mệnh con nhỏ của tộc trưởng Nghiệt Long tộc, cùng Quỷ lão của Bạo Long tộc giao tình không phải là ít, ngươi cần gì kích hấn?”

Ở sau khi đoàn người Thạch Nham rời khỏi, Phù Vi nhíu chặt lông mày rậm, lạnh nhạt chất vấn.

Đều là trưởng lão của Dược Khí các, Phù Vi mặc dù xếp hạng cuối, nhưng thực chất thân phận địa vị cũng không kém Trát Thích, tự nhiên cũng không cần che che dấu dấu, có lời gì trực tiếp có thể nói rõ.

An Vân cũng cho là đúng, thấy nhiều cách làm của Trát Thích không quá thỏa đáng, nhưng nàng lại không có tư cách nói nhiều cái gì.

Không nói Thạch Nham cùng yêu tộc chích ma tộc chí tôn sâu xa, chỉ bằng hấn đem Thánh Điển giao ra, ở An Vân Lai xem Dược Khí các liền đã thiếu nhân tình, về sau Đồ Lâm mãnh liệt mà đến, Thạch Nham không không đếm xỉa đến, kiên trì muốn lưu lại, hơn nữa ở thời khắc mấu chốt giúp Phù Vi khôi phục năng lượng. An Vân đối với Thạch Nham dân sinh hảo cảm, cảm thấy hấn đáng giá thâm giao.

Mà Trát Thích vừa đến, liền ngôn ngữ lạnh lùng, đem đoàn người Thạch Nham bị cự hạm bức đi, ở An Vân Lai thấy cũng là có chút phản cảm.

“Chúng ta là Dược Khí các, ở Mã Gia tinh vực bằng quan, không cần đi quản bất cứ thế lực nào.” Trát Thích thần thái ngạo nghễ, khoanh tay nói: “Dược Khí các không tham dự chiến đấu của tinh vực, lại có năng lượng xoay chuyển thế cục tinh vực, thế lực cường hấn nữa cũng không dám đắc tội Dược Khí các chúng ta, chúng ta không cần bận khoản bất luận kẻ nào!”

“Ta thật nghĩ không thông vì sao ngươi làm như vậy.” Phù Vi lắc đầu.

Trát Thích nhìn thật sâu về phía nàng: “Ngươi vì sao để ý hấn như vậy?”

Phù Vi ngẩn ra, nghĩ nghĩ mới nói: “Hắn từng giúp”.

Trát Thích cười lạnh: “Ta trên đường đến, nghe ngươi lặp lại nhắc tới hấn, càng lúc càng thường xuyên. Ta cảm giác ngươi cực kỳ coi trọng người này, ta cảm thấy không phải điềm báo tốt”.

Hít sâu một hơi, Trát Thích trầm giọng nói: “Ngươi là hy vọng một phái hệ này của chúng ta, tư chất của ngươi vô cùng tốt, lại phi thường dụng công, là nhân vật có năng lực trong tương lai nắm giữ Dược Khí các. Nếu là bởi vì nữ nhân tình trường mê loạn, toàn bộ ký thác liên của chúng ta liền chảy về hướng đồng”.

Con mắt sáng của Phù Vi hơi loạn, ngẩn người, vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Đây mới là duyên cớ ngươi cố ý đuổi hấn rời khỏi?”

Trát Thích cũng không phủ nhận: “Ta cảm thấy ngươi không nên cùng hấn ở chung thời gian quá dài, người này rất có thể trở thành ma chướng tu luyện của ngươi, ta có trách nhiệm giúp ngươi quét sạch trước tiên”.

Phù Vi cùng An Vân đều sửng sốt.

“Sự tình không đâu, các ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi nhỉ?” Hồi lâu Phù Vi cười khổ.

“Hy vọng như thế, nhưng chúng ta không thể không dự phòng trước tiên.” Trát Thích kiên trì ý kiến của mình.

Phù Vi bất đắc dĩ thở dài, vẻ mặt chua xót bất đắc dĩ, cái ý tưởng nào đó trong lòng lại trở nên kiên định.

“Sư huynh, lão nhân kia thật không biết xấu hổ đến cực điểm, sau khi được tiện nghi, chẳng những không nói cảm kích, còn châm chọc khiêu khích đối với chúng ta. Sư huynh tính tình thật tốt, vậy mà không nặng nề hằn, hừ, lão tử tức không chịu nổi!”

Trong biển sao u ám, trên một khối vực ngoại vân thạch màu xám xanh, Thạch Nham, Phí Lan, Lý An Na, Tập Thác, Tả Thi, Huyền Minh đều ở trên vân thạch, hướng tới phương hướng Âm Ảnh Quỷ Ngục chạy như bay.

Thiên ngoại vân thạch rất nhiều, khối này rất không bắt mắt, do Phí Lan phóng thích lực lượng ngự động, tốc độ có vẻ cũng không nhanh, xa xa không bằng chiến hạm kia của Dược Khí các.

Nhưng đối với bọn họ mà nói thời gian cũng không cấp bách, tốc độ vân thạch tuy chậm, nhưng bởi vì cách Âm Ảnh Quỷ Ngục đã quá gần, cũng không tiêu phí thời gian quá dài.

“Không hài lòng rời khỏi là được, không cần phải tranh chấp tiếp.” Thạch Nham cười thoải mái: “Huống chi hần nói cũng không sai, Thánh Điển chúng ta cũng đổi lấy đủ lợi thế, chỉ có thể kêu là giao dịch công bằng. Ta vốn cũng chuẩn bị rời khỏi, hần nói năng lỗ mồm chúng ta hoàn toàn có lý do”.

“Hần nói không sai.” Phí Lan là người rõ ràng: “Vấn đề trong Dược Khí các rất lớn, Đỗ Lâm kia tuy thất bại, chưa chắc không có thủ đoạn tiếp sau. Chúng ta không nên trộn lẫn vào, ta nghĩ bọn họ sẽ ồ cù còn không mang nổi mình ồ cù, ba người tới tiếp theo tất nhiên càng thêm hung ác, chúng ta ở lại trên chiến hạm sẽ rất phiền toái”.

Lý An Na cũng gật gật đầu, nàng sớm chuẩn bị rời khỏi, Thạch Nham lúc trước ra tay đối phó Đỗ Lâm làm bị thương mình, ở nàng đến xem đó là hành động cực kỳ không sáng suốt.

“Cho dù phải đi, cũng phải đi tiêu tiêu sái sái. Chúng ta hiện tại như là bị tức đi, ta rất khó chịu.” Tập Thác lắc lắc đầu, hiển nhiên còn có khúc mắc, đối với Trát Thích kia dọc theo đường đi hùng hùng hổ hổ, ngôn ngữ cũng cực kỳ cay nghiệt, ngay cả tổ tông mười tám đời của đối phương cũng cần thận ân cần thăm hỏi một lần.

“Các người đi Âm Ảnh Quỷ Ngục là vì truyền thừa của thánh thú Huyền Vũ, có manh mối gì hay không?” Thạch Nham cũng không quan tâm hần, cười nhìn về phía Tả Thi.

“Không có manh mối gì, nghe nói di hài của nó ở trong Âm Ảnh Quỷ Ngục, ta nghĩ nếu khoảng cách gần, ta có lẽ có thể cảm ứng được.” Tả Thi cực nghiêm túc nghĩ nghĩ, cười đáng yêu: “Thạch Nham ca ca, chúng ta đi theo huynh không thành vấn đề chứ?”

“Tự nhiên không thành vấn đề, chỉ là... ta sợ mọi người sẽ gặp nguy hiểm”.

“Nguy hiểm? Nguy hiểm thế nào?”

“Chúng ta lần này tiến vào Âm Ảnh Quỷ Ngục, cũng có công việc trong người, có thể sẽ cùng U Ảnh tộc có điều xung đột. Ta sợ mọi người cùng ta chung đường, có thể sẽ có ngoài ý muốn”.

“Không có việc gì, ta nghĩ huynh hần là có thể giải quyết tốt”.

Tả Thi cười tủm tỉm đứng ở trên vân thạch, một thân váy dài trắng thuần, ngây thơ đáng yêu, một đôi đùi đẹp thon dài trắng tấp, chọc người sinh lòng mơ mộng.

Thời gian cách nhiều năm, tiểu nha đầu trở mà càng trở nên xinh đẹp động lòng người, cũng khó trách tên Lưu Vân võ giả kia sẽ có ý nghĩ, bởi vì trong huyết mạch có thánh tổ truyền thừa, nàng tu luyện thủy chi áo nghĩa, loại áo nghĩa này cùng nàng hồn nhiên thiên thành, làm cho da thịt nàng nõn nà vô cùng, khí chất cũng cực kỳ thanh uyển.

Nửa năm sau.

Một khối vẩn thạch màu xám xanh tiến vào Âm Ảnh Quỷ Ngục, đó là một chỗ tĩnh vực có chút kỳ lạ của Mã Gia tinh vực, quanh năm xám xịt, ánh sáng ngôi sao bị che lấp, u ám thâm thúy thần bí.

Âm Ảnh Quỷ Ngục hàng năm chiến loạn không ngừng, sản vật phong phú, có nhiều chủng tộc cuộc sống, trong đó có rất nhiều chủng tộc bản thổ Mã Gia tinh vực, cũng có chủng tộc từ tinh vực khác đến.

Thí dụ như U Ảnh tộc, đó là chủng tộc đồn đãi đến từ vực ngoại, đối với hư không thông đạo Âm Ảnh Quỷ Ngục liên thông các giới có điều nhận biết, không người nào biết nơi sinh tồn của bọn họ.

Trên vẩn thạch, mọi người tò mò đánh giá hư không ngân hà càng trở nên u ám, thần thái ngạc nhiên.

Nơi đây có lẽ bởi vì duyên cớ hàng năm không thấy ánh sáng mạnh, có vẻ âm u lạnh lẽo, có dòng chảy lạnh bắt đầu khởi động, không biết đến từ nơi nào, cũng không biết chảy về phía nào, mỗi lần từ bên cạnh người ta xẹt qua, đều sẽ làm cho xương cốt người ta phát lạnh, linh hồn tinh thần chấn động mạnh.

“Phía trước có rất nhiều hài cốt mảnh vỡ của chiến hạm!” Phỉ Lan thùy ngẩng mạnh đầu lên, nhin không được khe quát một tiếng.

Vù!

vẩn thạch màu xám xanh chợt tăng tốc, hướng tới phía trước lao nhanh mà đi, giống như một đạo lưu tinh.

Trên vẩn thạch, con người của Thạch Nham hơi co lại, đột nhiên quát: “Nơi đây từng bùng nổ chiến đấu!”

Thành trăm hơn một ngàn khối hài cốt chiến hạm, giống như từng khối đá vụn phân tán, trong biển sao tối tăm di động từng cái thi thể, phân ra thuộc các chủng tộc, thi thể nhân tộc, Quỷ Văn tộc, yêu tộc, Minh tộc, thi tộc thậm chí Mộc tộc, băng tộc đều có thể nhìn thấy. Những thi thể kia có không trọn vẹn không được đầy đủ, có khô quắt phong hoá, lại bởi vì hoàn cảnh lạnh lẽo đều chưa hư thối.

Mảnh vỡ của chiến hạm, căn chiến xa nổ tung, trục bánh xe của gió bay vùn vùn phương tiện chuyên chở tinh hải cự li dài đều lẳng lặng di động ở trong ngân hà, cũng không biết có bao nhiêu.

Thần thức xem xét, giống như phi toa xuyên qua quay về, ở phía trước kích động dò xét.

“Không có khí tức của sinh linh, không có một người sống.” Thạch Nham cau mày thật sâu, sắc mặt dần dần trầm trọng hẳn lên.

Mới đến Âm Ảnh Quỷ Ngục, lập tức liền thấy cảnh tượng chiến trường thảm thiết, lực trùng kích đối với hắc rất lớn, làm cho hắc ý thức được nơi đây tuyệt đối khác nơi khác, nếu không cẩn thận, sợ là sẽ trở thành một khối thi thể lơ lửng.

Sắc mặt mọi người cũng đều trầm trọng hẳn lên.

1010. Chương 1002

Một đường đi tới, bọn họ đã nhìn thấy càng nhiều chiến hạm, mảnh vỡ chiến xa, cũng đã thấy càng nhiều thi hài vô giả các tộc.

Âm Ảnh Quỷ Ngục quanh năm chinh chiến không ngừng, không có một ngày thái bình. Làm nơi hỗn loạn nhất Mã Gia tinh vực, chủng tộc sinh hoạt tại nơi này sớm thành thói quen không dừng chinh phạt huyết chiến. Mỗi một người có thể ở nơi này sống yên, đều thân trải trăm trận, kinh nghiệm cùng người giao chiến cực kỳ phong phú.

Người nơi này thiên tính tàn nhẫn, thờ phụng chuẩn tắc cường giả sinh tồn, không nói đạo lý không nói quy củ, chỉ lấy cảnh giới lực lượng làm tiêu chuẩn cân nhắc thân phận.

“Sư huynh, Âm Ảnh Quỷ Ngục cực kỳ rộng rãi, chúng ta nếu không có phương hướng sờ soạng, sợ là rất khó tìm được mục tiêu.” Tạp Thác buồn bực ở trên vẩn thạch, nhìn bên người từng khối mảnh vỡ chiến xa lơ lửng, bất đắc dĩ nói: “Cái này phải khi nào mới là cuối?”

Bọn họ đi vào Âm Ảnh Quỷ Ngục nửa tháng, luôn là đang tiến lên phía trước, ven đường rất nhiều cảnh tượng không chịu nổi sau kịch chiến, đến nay còn chưa đụng tới một sinh linh còn sống.

Trong tình hải âm lãnh cô tịch, giống như không mang sinh cơ, làm cho linh hồn mọi người cũng dần dần không kiên nhẫn. Loại cảm giác không có điểm cuối tìm không mục; tiêu nản lòng bất đắc dĩ này, dần dần lấp đầy tâm linh.

“Vội cái gì? Phương hướng của chúng ta trước sau rõ ràng, chỉ là người không biết mà thôi.” Thạch Nham quát lớn một câu, ở trên vãn thạch màu xám xanh nhìn ra xa xa xa, một giọt máu tươi đỏ sẫm như đá quý từ trong lúc đó nổ rộ ra, năng lượng dao động kỳ dị nhất thời từ trong máu tươi tràn đầy ra.

Giống nhau nhất giản xem không thấy linh hồn ánh sáng, từng luồng huyết khí hướng tới một góc của tinh không thâm thúy kéo dài qua, nháy mắt ỨC VẠN DẬM.

Hơi hơi nheo mắt, điểm điểm huyết quang trong hai mắt Thạch Nham lóe ra, giống như cùng một giọt máu tươi kia thành liên hệ, trên người cũng truyền đến dao động huyền diệu.

“Tiếp tục tiến lên.” Hắn quay đầu nhìn về phía Phí Lan.

Phí Lan yên lặng gật đầu, như trước không nói một lời, liên tục tăng cường năng lượng cho khối vãn thạch màu xám xanh kia, làm cho vãn thạch có thể nhanh chóng tiến lên.

Tả Thi, Huyền Minh ngồi ngay gần một góc của vãn thạch, mắt khép kín, khí tức lâu dài xa xưa, luôn luôn đang yên lặng tu luyện, thể ngộ cảnh giới, mượn dùng thần tinh đến tích góp từng tí một lực lượng, hy vọng có thể tiến thêm một bước.

vãn thạch bay nhanh, ánh mắt Thạch Nham phức tạp liếc Tả Thi một cái, âm thầm ngạc nhiên.

Hắn có thể sâu sắc cảm thấy được lực lượng của Tả Thi, mỗi một ngày đều đang tăng lên, tuy không bằng hắn mượn dùng căn cốt áo nghĩa tiến triển cực nhanh, nhưng Tả Thi đối với tốc độ hấp thu thần tinh, tuyệt không phải người thường có thể bằng được.

Trong huyết mạch của Tả Thi, ẩn chứa thánh thú Huyền Vũ chân huyết, Huyền Vũ chính là sinh linh Thần Ấn đại lục thời đại thái cổ thai nghén ra, lúc cực sớm đã gãy thoát ra, nhảy vào tinh hải mệnh môn, từ trình độ nào đó mà nói, sinh linh thời đại thái cổ so với Thần tộc, ma tộc đều gặp may mắn hơn.

Loại tồn tại theo thiên địa ảo diệu sinh ra, giống như mới bắt đầu liền hiểu rõ bản chất lực lượng này, mỗi một kẻ đều có được năng lượng khủng bố kinh thiên động địa.

Thánh thú Huyền Vũ, thánh linh của thủy chi áo nghĩa lực lượng, nghe nói ở nháy mắt sinh ra kia đã biết được thủy chi tinh diệu. Nó lưu lại trong huyết mạch cũng có thủy chi áo nghĩa tinh hoa, từng đời truyền thừa, ảo diệu trong huyết mạch khi thì suy kiệt, khi thì vượng uy chí liệt.

Ngay cả Huyền Minh cùng Huyền Vũ đồng tộc, bởi từng đời truyền thừa cách xa nhau, huyết mạch nghe nói cũng không thuần.

Ngược lại là Tả Thi, cũng không biết nguyên nhân vì sao, độ tinh khiết của huyết mạch cực kì kinh người, làm cho Huyền Minh như lấy được chí bảo, kiên định cho rằng huyết mạch Tả Thi tiếp cận thánh tổ Huyền Vũ nhất, là truyền nhân có tư cách nhất kế thừa thủy chi tinh diệu cực hạn của Huyền Vũ.

Cau mày, âm thầm cẩn thận cảm ứng, Thạch Nham vẻ mặt khác thường, nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn hiện tại đối với cách nói của Huyền Minh thật không hề hoài nghi nữa.

Tả Thi giống như trời sinh liền thích hợp tu luyện thủy chi áo nghĩa tinh diệu, trong máu tươi chất chứa áo nghĩa thần bí, ở trong thể ngộ thủy chi áo nghĩa, năng giống như không có bình cảnh, cảnh giới mỗi một ngày đều tăng lên biên độ nhỏ.

Loại tiến bộ thần tốc này, làm cho hắn tương tự tu vi đột nhiên tăng mạnh, cũng có chút hâm mộ sợ hãi than.

Thế gian nếu quả nhiên là ngút trời kỳ tài., vậy Tả Thi phải làm đó là loại nhân tài kiệt xuất này. Cùng năng so sánh, Thạch Nham có lẽ cũng phải cam bái hạ phong.

Có lẽ cảm thấy được có người âm thầm nhìn chăm chú, con mắt nhắm của Tả Thi chậm rãi mở, đợi nàng phát hiện chính là Thạch Nham xem xét nàng, nhin không được cười lên ngọt ngào: “Huynh luôn nhìn ta để làm chi?”

“Muội nay ở Thần Vương tam trọng thiên, ta muốn biết muội bao lâu có thể tề thân đến Nguyên Thần cảnh”.

“ Bao lâu?” Tả Thi nghiêm túc cân nhắc, sau đó rất tùy ý nói: “Hẳn là rất nhanh, đại khái có nửa năm thời gian nữa, ta nghĩ ta liền có thể đột phá đến Nguyên Thần cảnh”.

Ba người Phí Lan, Ly An Na, Tập Thác vốn không lưu tâm bên này, sau khi nghe được một câu này của Tả Thi, ba người nhất thời ngây người, giống như nhìn quái vật nhìn về phía nàng, sắc mặt trở nên cực kỳ phấn khích.

Bọn họ biết Tả Thi ở trên cự hạm mới đột phá đến Thần Vương nhị trọng thiên, lúc này mới qua bao lâu? Lại có nửa năm liền có thể đạt tới Nguyên Thần cảnh, thực nếu như thế, đây là cái tốc độ tu luyện gì?

Biến thái! Đều là biến thái!

Ba người Phí Lan kinh hô trong lòng.

Ngược lại bên kia Huyền Minh thấy quái không quái. Nhiều năm như vậy cùng Tả Thi làm bạn, đối với cảnh giới của Tả Thi nhanh chóng tăng lên hẳn tựa như sớm chết lặng rồi, không cảm thấy một chút ngạc nhiên.

“Lần này quả thật rất nhanh, trước kia không nhanh như vậy, trước kia đột phá một cái cảnh giới, cần phải mấy năm thời gian.” Tả Thi khiêm tốn giải thích: “Đều là đan dược của Phù Vi tỷ tỷ giúp. Nàng cho ta không ít thần cấp ngũ lục phẩm dưỡng thần, đan dược tăng tiến lực lượng. Những đan dược đó làm cho lực lượng của ta ngưng kết cực nhanh, ta ở trên cảnh giới cũng không cần lo lắng, tự nhiên liền đột phá mau*lier.

“Trước kia ngươi không mượn dùng đan dược, một cái cảnh giới đột phá cũng chỉ là ‘nhiều mấy năm’ thời gian?” Tập Thác ngậy người hồi lâu, buồn bực nắm nắm đầu, có loại cảm giác sắp hỏng mất.

“Ừm, trước kia không có đan dược, ta chỉ là thông qua thần tinh tích lũy lực lượng, tự nhiên chậm hơn rất nhiều.” Tả Thi nghiêm túc trả lời.

Tập Thác há to mồm, nhìn nhìn Tả Thi, lại nhìn nhìn Thạch Nham, hồi lâu không nói gì.

Phí Lan, Ly An Na cũng là trợn mắt há hốc mồm.

“Cổ đại lực dù sao cũng là cổ đại lực, có kỳ diệu chúng ta vĩnh viễn không tưởng tượng được. Có lẽ cũng chỉ có cổ đại lực thần bí, mới có thể tạo nên kỳ tài như thế.” Phí Lan suy sụp thở dài, có loại cảm giác bị đánh bại.

Kỳ tích tu luyện của Thạch Nham, bọn họ xem ở trong mắt, vốn tuyệt không lý giải, nhưng dần dần xâm nhập tiếp xúc, hiểu rõ bí mật lực lượng của Thạch Nham không có vách tường ngăn cuối cùng, bọn họ xem như sáng tỏ, tiến tới cũng hiểu Thạch Nham vì sao tu luyện nhanh như vậy.

Nhưng Tả Thi.

Rõ ràng chỉ là một tiểu nha đầu bình thường, rõ ràng không có căn cốt áo nghĩa thần bí cường hãn chống đỡ, vì sao nàng cũng biến thái như thế?

Ba người nhìn nhau cười khở lắc đầu, thở dài trong lòng, cảm thấy cùng hai tiểu quái vật này so sánh, bọn họ quả thực xa không thể bằng.

“Phù Vi tỷ tỷ thực rất tốt.” Tả Thi ngây thơ ngẩng đầu, chớp mắt nói: “Lúc chúng ta rời khỏi chiến hạm kia, ta thấy nàng giống như rất mất mát, bộ dáng rất không nữ, ta nghĩ nàng hẳn là cũng không muốn chúng ta rời khỏi”.

Thạch Nham nhú nhú mày, không nói chút gì.

Lại là một đoạn chuyển đi hàng không dài lâu.

Một ngày này, chúng ta rút cuộc nhìn thấy ngự động chiến xa, đó là một loại chiến xa hình bướm, bẹp, giống như vỏ sò, trên nó có một cái lỗ có thể dung thân, mơ hồ có thể thấy được bên trong có bóng người.

Đến mười chiếc chiến xa hình bướm, do một loại tài liệu gỗ kỳ lạ chế thành, phẳng phất cực nhẹ, tốc độ chiến xa trôi nổi xoay chuyển lại là cực nhanh, bên dọc bay ra một tia năng lượng dị quang.

Phương hướng của chiến xa hình bướm chính là một ngôi sao tinh mịn, che kín trăm ngàn lỗ, sau khi nhìn gần mới phát hiện chính là một đám hố động sâu không thấy đáy, thẳng đến bên trong ngôi sao kia, u ám không thấy đáy, trong thâm thúy lộ ra hàn ý nào đó.

Hiển nhiên chính là một cái quặng tinh tinh mịn, có lẽ cũng bị đồn củi đến mức tận cùng, mười chiếc chiến xa hình bướm kia gào thét, đều buông xuống quặng tinh kia, nhảy vào hố động u ám, từng luồng thần thức phóng ra, hướng tới bên trong kéo dài.

“Thần thức của bọn họ rất kỳ lạ, cực kỳ khó có thể bắt giữ”.

Phí Lan yên lặng đứng lên, khi vẫn thạch dưới thân cách quặng tinh vạn thước chậm rãi ngừng lại. Nàng cau mày, nhẹ giọng nói với Thạch Nham: “Bọn họ như là tìm cái gì, thần thức đều đã tiến vào trong quặng

Sắc mặt Thạch Nham cũng không tốt, ánh mắt thậm chí có vẻ có chút âm trầm, nói: “Là tộc nhân U Ảnh tộc”.

Lời vừa nói ra, Phí Lan, Lý An Na đều là thần thái chợt phát lạnh, Phí Lan càng là hít sâu một hơi, sát khí nồng đậm nói: “Thật sự là tộc nhân U Ảnh tộc?”

“Chiến xa hình bướm, thần thức dao động mơ hồ bất định, đây đều là đặc thù của tộc nhân U Ảnh tộc.” Thạch Nham gật đầu: “Ta từng cùng Phù Vi tán gẫu, những đặc thù này của U Ảnh tộc đều là nàng nói, nghĩ đến hẳn là không sai”.

Thần thái Phí Lan, Lý An Na lạnh tàn khốc, trong mắt hiện ra một tia dữ tợn tàn nhẫn, thần thái nhìn về phía quặng tinh kia cực kỳ không tốt.

“Đi qua nhìn xem đi.” Thạch Nham hồ hững nói.

Phí Lan chợt khu động vẫn thạch dưới thân, không dừng lại nữa, nhanh chóng lao về phía quặng tinh tinh mịn hoang vắng kia.

Trên quặng tinh che kín hố động, đến ngàn vạn, giống vực sâu tối tăm nổi thẳng lòng đất, trong mỗi một cái hố động đều lộ ra khí tức âm hàn, giống như tài liệu trong quặng tinh thiên thuộc về băng hàn nhất mạch.

Lúc bọn họ hướng về quặng tinh, chiến xa hình bướm của U Ảnh tộc toàn bộ biến mất ở trong hố động, một con thuyền không dư thừa. Thạch Nham yên lặng cảm ứng trong chốc lát, phát hiện ở trong một đám hố động u ám, những thần thức mơ hồ bất định kia còn đang tiếp tục hướng tới bên trong thăm thẳm, như là tìm mục tiêu gì.

“Chúng ta cũng đi vào.” Thạch Nham từ trên vẫn thạch nhảy xuống, lập tức hướng một chỗ hố động xâm nhập.

Trong đoàn người bọn họ, có Phí Lan cảnh giới hư thần nhị trọng thiên, sức chiến đấu thực tế có thể so với hư thần đỉnh phong, Lý An Na, Tạp Thác không có ngoại lệ chính là cường giả có thể vượt cấp khiêu chiến, bản thân hẳn càng là chiến lực không lường được, trừ phi bên trong đựng gặp phải tồn tại cấp bậc thủy thần, bằng không sẽ không chịu thiệt quá lớn.

Thật nếu là vận khí không tốt, đụng gặp rất nhiều người hư thần đỉnh phong, hẳn cũng có tự tin mang theo mọi người nhảy mất đời về phía không gian tiết điểm gần nhất.

Có cái lòng tin này, hẳn trái lại cũng không sợ, đi trước làm gương xông ở phía trước.

Một đường lặn xuống, xuyên qua mấy vạn thước khu vực u ám, một cái thế giới trong lòng đất lạnh vô cùng hiển hiện ra, trong quặng tinh vậy mà có từng tòa sông băng trong suốt, giống như thế giới thủy tinh mộng ảo, giá lạnh, sông băng như băng lăng đứng vững, mũi nhọn chống bề mặt thế giới, làm cho bên trong có vẻ vậy mà rất là trống trải.

Tiếng hô của chiến xa hình bướm, ở trong đỉnh băng vội vàng kích động truyền đến, từng luồng thần thức mơ hồ bất định tới lui chung quanh, giống nhau bắt giữ sinh cơ, tìm kiếm sinh mệnh.

Đoàn người bọn họ rơi vào thế giới băng giá lạnh trong lòng đất, hình thái sinh mệnh hiện ra, lập tức thành mục tiêu của U Ảnh tộc, không bao lâu liền có chiến xa hình bướm gào thét mà đến, cách bọn họ khoảng cách càng ngày càng gần.

1011. Chương 1003

Ba chiếc chiến xa hình bướm dần dần tới gần, ở trong khe hở đỉnh băng như ẩn như hiện, giống nhau ba khối phi toa gào thét.

Trong đó một chiếc lập tức bắn tới, nháy mắt nhắm phía trên một khối băng nam phía trước bọn họ, hai chiếc khác vòng quanh thân, giống như lính gác đang gác, phòng bị bọn họ sẽ xung đột thoát thân.

Trên chiến xa hình bướm chính diện, trong một cái lỗ thủng thật lớn bỗng nhiên vọt ra một khuôn mặt...

Khuôn mặt kia cùng đại đa số sinh linh chủng tộc nhất trí, có mắt mũi cùng miệng, nhưng cái đầu kia lại cùng người thường một trời một vực, giống như bạch tuộc mọc xúc tu. Hẳn như là không có tóc, từng cây xúc tu dài hơn một thước kia, giống như là tóc hẳn.

Từng cây xúc tu chính là màu thịt xám nâu, cùng da thịt tên tộc nhân U Ảnh tộc kia nhất trí, xúc tu so với ngón tay hơi to hơn một chút, rũ tại bả vai, bên hông cùng ngực người kia, không gió lại phiêu đảng.

Tên tộc nhân U Ảnh tộc này một thân chiến giáp màu xám bị xúc tu che lấp, cũng không nhìn thấy hình dáng, hẳn hiển hiện ra nửa đoạn thân mình, cực kỳ gầy yếu mềm nhẹ, giống như tơ liễu cho người ta một loại cảm giác rất mơ hồ.

Giống như Thần thức mơ hồ bất định kia của hẳn.

Nhìn thoáng qua Thạch Nham liền khẳng định, đây quả thật là tộc nhân U Ảnh tộc, đầu đầy xúc tu, thần thức mơ hồ, chiến xa hình bướm, ba loại đặc thù tề tụ, trăm phần trăm có thể khẳng định.

Tên tộc nhân U Ảnh tộc kia, hạ thân còn ở trên chiến xa hình bướm, một đôi mắt nâu xám nhanh như chớp chuyển động một cái, từng luồng thần thức buông ra, ở quanh thân đám người Thạch Nham xem xét một vòng, hẳn tựa như xác định không phải mục tiêu tìm kiếm, nhú nhú mày, không nói một lời lại trở về chiến xa hình bướm.

Chiến xa hình bướm linh hoạt lượn vòng ra, nháy mắt thời gian liền rời xa cái khu này, rất nhanh không còn tung tích.

“Bọn họ đang tìm đồ vật.” Thạch Nham vẽ mặt kinh ngạc: “Hẳn là tìm người nào, bằng không sẽ không cảm giác đến dấu hiệu sinh mệnh của chúng ta, liền vội tìm đến”.

Phí Lan gật đầu đồng ý.

“Cảnh giới của gia hỏa kia tựa như không tính là quá cao.” Thanh âm Ly An Na khàn khàn nói.

“Cảnh giới Hư Thần nhị trọng thiên.” Thạch Nham rất dễ dàng cho định luận: “Thần thức cảm giác lực của tộc nhân U Ảnh tộc cực kỳ sâu sắc, nghe nói quy công về xúc tu trên đầu bọn họ, làm bọn họ có năng lực thần thức xâm nhập thức hải, am hiểu hồn chiến, U Ảnh tộc thần thể mơ hồ, tốc độ cực nhanh, lực lượng lại không tốt, bọn họ bình thường sẽ không cùng người lấy lực lượng trực tiếp cận chiến, đây là điểm yếu của bọn họ...”

Tình huống có liên quan U Ảnh tộc, từ lúc hẳn quyết tâm tiến vào Âm Ảnh Quỷ Ngục, đã âm thầm lưu tâm rồi.

Thông qua đám người Phí Lan, Phù Vi, Quỷ lão kể, hắn ở trước khi chưa từng gặp tộc nhân U Ảnh tộc, liền đối với cái chủng tộc này có nhận biết chi tiết, biết ưu điểm cùng hoàn cảnh xấu của đối phương.

“Làm như thế nào?” Tạp Thác hắc hắc cười nhe răng nhìn: “Chúng ta hắn là có năng lực chống lại chứ?”

“Đừng vội, tiếp tục theo dõi trong chốc lát, xác định thực lực chính thể của đối phương. Tiến vào nơi này có mười mấy chiếc chiến xa hình bướm, nếu trong mỗi một chiếc đều có tộc nhân U Ảnh tộc Hư Thần nhị trọng thiên, chúng ta tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ!” Thạch Nham quát khẽ.

“Hắn là sẽ không.” Tạp Thác nhếch miệng cười to: “Nếu quả thể lực tộc nhân U Ảnh tộc cường hãn như vậy, bọn họ sẽ không nhìn chúng ta một cái liền rời đi, khẳng định là cảm thấy giết chúng ta rất phiền toái, mới sẽ không phức tạp”.

Phí Lan gật đầu.

Thạch Nham cười nhạt: “Quả thật là như vậy, chẳng qua vẫn là cần xác định một chút, không thể quá mức lỗ mãng”.

“Ta hiểu”.

Mười mấy chiếc chiến xa hình bướm ở khe sông băng gào thét, xâm nhập dò xét, thần thức mơ hồ vờn quanh người.

Bọn người Thạch Nham tụ tập, lặng lẽ ở nơi chiến xa hình bướm hoạt động thường xuyên xem xét, thường thường ở trên đỉnh băng lưu lại, âm thầm quan sát.

Sau nửa canh giờ.

“Đại khái khoảng năm mươi người, trên mỗi một chiếc chiến xa hình bướm có ba đến năm Hư Thần nhị trọng thiên chỉ có một vị, hai vị Hư Thần nhất trọng thiên, còn lại đều là nguyên thần, Thần Vương chi cảnh.” Trên một khối băng tinh, Thạch Nham mở mắt ra, thanh âm trầm thấp nói: “Một lần không hạ được trạm gác”.

Về mặt Phí Lan, Lý An Na, Tạp Thác chợt chấn động, tâm thần đều là lạnh lẽo xuống.

Bọn họ biết Thạch Nham đã hạ quyết tâm.

Tả Thi cùng Huyền Minh thì là vẻ mặt kinh hãi, ngơ ngác nhìn về phía hắn, trong mắt tràn đầy hương vị trưng cầu.

Trong bốn người bọn họ, Phí Lan Hư Thần nhị trọng thiên, Lý An Na Hư Thần nhất trọng thiên, Tạp Thác, Thạch Nham chỉ có nguyên thần tam trọng thiên, vốn vẹn một cô lực lượng như vậy, vậy mà giống như muốn đem U Ảnh tộc cắn xuống, ở trong mắt Tả Thi, Huyền Minh, bốn người bọn họ dĩ nhiên điên rồi.

“Nếu bị vây chặn, bị những tộc nhân U Ảnh tộc kia đồng loạt nhắm vào, quả thật sẽ rất khó giải quyết.” Lý An Na vốn là quân đoàn trưởng Huyết Tinh quân đoàn của Thiên Niết thần quốc, đối với loại chiến đấu này tràn đầy thể hội, sắc mặt âm lệ nói: “Chia ra mà đánh! Từ kẻ yếu bắt đầu xuống tay, chọn lựa kẻ rời khỏi đơn vị xa nhất, tốc độ phải nhanh! Một khi thành công phải nhanh chóng na di, thời cơ tiếp tục ra tay, chỉ cần thành công ba năm lần, đem lực lượng đối phương tiêu hao một nửa, cơ hội thắng lợi của chúng ta liền sẽ tăng nhiều!”

“Nên làm như vậy!” Tạp Thác liên tục gật đầu.

Hắn cũng từng chính là một gã thủ lĩnh toán cướp, đối với chiến đấu trong đoàn đội cũng là có tâm đắc. Ở hắn đến xem, Lý An Na cho ra phương án hoàn mỹ không tỳ vết, hiển nhiên thích hợp bọn họ nhất.

“Tốt!” Thời khắc mấu chốt, Thạch Nham không do dự một chút, quyết đoán đem phương châm định ra, hơi nheo mắt, nói: “Chờ một lát, ta trước đem chiến xa hình bướm xa nhất tập trung”.

Hắn biết việc này không nên chậm trễ, nếu muốn động thủ phải thừa dịp lúc đối phương tìm kiếm, bởi vì lúc này thế tất phải phân tán ra, mới có thể đem phạm vi mở rộng.

Một khi U Ảnh tộc đem mục tiêu tìm được, tất sẽ lập tức tụ tập hắn lên, tới lúc đó còn muốn hạ sát thủ sẽ chỉ mua dây buộc mình.

Một luồng thần thức mang không gian chi lực, giống như một tia sét đánh ẩn hình, ở trong sông băng bắn nhanh, người cảnh giới cao thâm, mơ hồ có thể cảm thấy được năng lượng lưu quang giống như điện mang chột lóe rồi biến mất, đáng tiếc bởi vì thần thức mang theo không gian ảo nghĩa quá nhanh, cho dù có thể cảm giác cũng khó tập trung.

Ba giây sau, con mắt nheo lại của Thạch Nham bỗng trợn to, cũng không nói gì, chột hướng tới một cái phương hướng bay nhanh.

Lý An Na, Tạp Thác không chút do dự, hóa thành một chùm tia sáng u ám cùng một đường xám xịt, lập tức theo đuôi đi qua.

Phí Lan khẽ nhíu mày, không tình nguyện thi triển ảo nghĩa, đem Tả Thi, Huyền Minh mang theo, hóa thành một luồng khí lưu trắng bạch, cũng rất nhanh lao về phía một khe hở sông băng.

Một chiếc chiến xa hình bướm ở chỗ tối của một tòa đỉnh băng xem xét, phía trên chiến xa giống như sò biển, lộ ra nửa đoạn thân mình của năm tộc nhân U Ảnh tộc, xúc tu phiêu đảng, ánh mắt hồ hững băng lạnh, đang rung đùi đắc ý nhìn quanh bốn phía.

Năm tên tộc nhân U Ảnh tộc, một gã nguyên thần tam trọng thiên, một gã nguyên thần nhị trọng thiên, ba gã Thần Vương chi cảnh, xúc tu của bọn họ trong phiêu đảng đụng chạm lẫn nhau, vậy mà có điện quang bay tung tóe ra, giống như Thần thức xúc cảm giao kích, giống như có thể tăng cường lực cảm giác kỳ diệu của bọn họ.

Tên tộc nhân U Ảnh tộc đạt tới cảnh giới nguyên thần tam trọng thiên kia, phóng ra thần thức đột nhiên có đáp lại, mắt hẩn phút chốc chột lóe, quát: “Có người ở phụ cận!”

Bốn gã tộc nhân U Ảnh tộc còn lại vẻ mặt phấn chấn, đều đem thần thức tập trung, dựa theo hẩn chỉ dẫn tự cấp năng lượng chống đỡ.

Phía sau một khối nham băng, Thạch Nham lặng yên mò tới gần nhúng mày, ánh mắt dần dần lạnh lẽo xuống.

Hẩn cảm thấy được thần thức của đối phương dò xét, uy tri lực của tộc nhân U Ảnh tộc quả nhiên kinh người, hẩn vốn muốn gần chút nữa xuống tay, không ngờ tới vậy mà bị phát hiện trước.

Không có chút chần chờ, ở nháy mắt dấu hiệu sinh mệnh bại lộ kia, hẩn đột nhiên hạ sát thủ!

Linh hồn tế đàn xoay chuyển, ảo nghĩa tinh luyện mạnh, ba luồng thất luyện điện quang hư không chột lóe rồi biến mất.

Vù vù vù!

Ba cây cốt mâu trắng bạch, giống như từ kẽ hở không gian chột bắn ra, mang theo lực vỡ nát hư không, ầm ầm đâm vào trên chiến xa hình bướm.

Bốp bốp bốp!

Chiến xa hình bướm truyền đến tiếng bạo kích thanh thúy, vậy mà cực kỳ dễ nghe. Chiến xa cực kỳ chắc chắn, chưa nháy mắt bị đánh vỡ nát, đánh xoay không có phương hướng trôi nổi cực nhanh, năm tên tộc nhân U Ảnh tộc trên chiến xa chột văng đầu hoa mắt, thần thể không thể ổn định chiến xa.

Vù,

Một chùm tia sáng trắng bạch xẹt qua, cổ một gà tộc nhân U Ảnh tộc Thần Vương cảnh nhiều ra một lỗ máu, máu tươi như tên bão táp.

Vù vù!

Bạch quang tiếp tục gào thét, giống như câu hồn đoạt mệnh truyền đến tiếng gào thét chói tai, đối với linh hồn con người tàn phá thật lớn.

Chiến xa hình bướm còn đang xoay tròn không có mục tiêu, bốn gã tộc nhân U Ảnh tộc còn lại thần thái hoảng sợ, nhện không được truyền ra tiếng kêu thê lương, đang kêu gọi đồng bạn.

“Khóa!”

Một tiếng trầm thấp u lạnh, giống nhau ma chú ầm ầm buông xuống, chỗ không gian chiến xa hình bướm bị nháy mắt giam cầm, ngay cả thanh âm cũng không thể xuyên thấu.

Vô tận hắc ám đột kích, khu vực không gian bị giam cầm chợt trở nên đưa tay không thấy năm ngón tay, giữa bóng tối nồng đậm như mực nước, thần thức cũng không thể ở trong đó cảm giác bất cứ động hướng gì-

Mất thấy bóng tối bao trùm, Thạch Nham vốn muốn tiến lên đột nhiên đình trệ bất động, phóng ra một luồng thần thức, lại một lần nữa tìm kiếm mục tiêu, đợi Táp Thac cùng Phí Lan từ xa xa tới, hần lập tức quát khẽ nói: “Bên này giao cho Ly An Na, chúng ta một lần nữa đánh giết mục tiêu mới”.

Nói xong, hần chợt bay nhanh mà đi, lại một lần nhanh chóng biến mất.

Một góc thế giới băng long lạnh dưới lòng đất.

Tên cường giả U Ảnh tộc đạt tới Hư Thần nhị trọng thiên kia, lấy ra một khối la[^]ân trong tay, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Trong la bàn có từng sợi nhỏ bé, khuếch tán hương xung quanh, ở trong la bàn hiện ra rất nhiều điểm sáng xanh lét, mỗi một cái điểm sáng đại biểu cho một tộc nhân U Ảnh tộc chung quanh, cái la bàn này là hần xác định chỗ khu dưới trưởng.

Chỉ là, lúc này điểm sáng xanh lét trong la bàn kia, vậy mà liên tiếp mất người...

Hần biết điểm sáng biến mất ý nghĩa cái gì!

Mỗi một luồng linh hồn dưới trưởng cùng la bàn cấu kết, trừ phi dưới trưởng hoàn toàn tử vong, ngay cả linh hồn tế đàn cũng tiêu tán, nếu không đó là thần thể hỏng mất điểm sáng cũng sẽ không biến mất.

Điểm sáng kia đại biểu cho linh hồn sinh mệnh ấn ký!

Lại là khu một đám điểm sáng biểu hiện, có ba cái điểm sáng, vậy mà bị trực tiếp nháy mắt từ la bàn lau đi!

Sắc mặt hần xanh mét, thần thái cực kỳ âm lệ, đột nhiên quát khẽ: “Tạm thời dừng tìm kiếm! Đưa tin qua, bảo mọi người lập tức tụ tập hướng ta bên này! Lập tức!”

Bên cạnh hần hai gã Hư Thần nhất trọng thiên vẻ mặt chấn động, vội vàng truyền tin tức.

“Có người đang săn giết chúng ta.” Hần hít sâu một hơi, cảm xúc táo bạo dần dần tĩnh táo lại, như nước lạnh dập tắt lửa giận, lập tức khôi phục lý trí: “Là một đám người lúc trước nhìn thấy kia”.

Ánh mắt hai gã dưới trưởng âm hàn như sông băng quanh thân, đồng thanh quát: “Không biết sống chết!”

1012. Chương 1004

Sông băng trắng long lạnh trùng điệp, như từng cây băng lăng dựng đứng, lạnh buốt thấu xương.

Một góc băng tuyết khốc hàn thiên địa, trong vết nứt của một dòng sông băng, một cái bóng người nhỏ gầy vẻ mặt ác liệt, thật cẩn thận đem thần thể ẩn nấp ở góc chết trong băng, lạnh lùng ngửa đầu nhìn đỉnh đầu hiện ra khe hở không gian kia.

Đây là một gã thiếu niên Minh tộc thoát nhìn chỉ mười lăm mười sáu tuổi, con người màu tím thẫm, trong con người lóe ra tàn nhẫn điên cuồng, vậy mà như là cuồng đồ trên tay dính đầy vô số máu tươi, bày ra sát khí cùng tuổi cực không phù hợp, một đầu tóc màu tím nhạt lộn xộn, che lấp cái trán, cũng che hơn phân nửa hai má.

Thiếu niên neho mắt, vẻ mặt lệ khí, một cái chớp mắt không dời nhìn về phía khe hở kia triển lộ ra chiến xa hình bướm của U Ảnh tộc.

Thiếu niên mặc một kiện võ giả phục đen xỉ lơ lửng bình thường, lộ ra hai cánh tay tinh luyện như sắt, lại có từng vết sẹo giăng khắp nơi, vết sẹo sớm đã đóng vảy, dữ tợn như quái xà.

Hắn trốn ở sông băng có một ít ngày rồi.

Vì tránh né tộc nhân U Ảnh tộc đuổi giết, hắn gần đây đều ở trốn đông trốn tây, trong mắt hung quang lập lòe.

Từ thị giác của hắn có thể thấy được một chiếc chiến xa hình bướm kia gào thét, tựa như muốn trốn xa khu vực bên này, thiếu niên neho mắt, âm thầm lưu ý.

Đột nhiên, một chiếc chiến xa hình bướm kia chợt nổ tung, ánh lửa điện quang bay tung tóe, giống như đột nhiên gặp phải đòn nặng.

Con người của thiếu niên rụt lại, vẻ mặt chợt bị kiềm hãm.

Bồng!

Trong ánh lửa bay tung tóe, ba gã tộc nhân U Ảnh tộc hiển hiện ra, hốt hoảng thất thố, vậy mà cùng hét rầm lên.

Một cái bóng người sức lực khoẻ mạnh, như sấm sét tia chớp chợt hiển hiện ra, ba cây cốt mâu trắng nhớn như lợi khí đoạt mệnh, xé rách không gian, hung ác đâm về phía ba gã tộc nhân U Ảnh tộc.

Một lão ẩu trên mặt khe rãnh nhú mày như trùng điệp, thành lĩnh toát ra, đưa tay vờ một cái, năm sợi tơ trắng bạch bắn nhanh ra, giống như có thể ăn mòn vật bên ngoài, chui mạnh vào trong thần thể ba gã tộc nhân U Ảnh tộc kia.

Ở dưới hắn nhìn chăm chú, thần thể ba gã tộc nhân U Ảnh tộc nhanh chóng suy kiệt mềm nhũn, xương cốt như là ở thần thể nổ tung, đều từ thân thể máu thịt lòi ra. Xương cốt nổ tung đem thần thể bọn họ xuyên phá máu tươi đầm đìa.

Một cái lỗ đen đen xỉ thần bí tà ác, mơ hồ bất định hiển hiện ra, lực hút kéo khổng lồ từ trong lỗ đen đột nhiên tuôn trào ra, đem linh hồn tế đàn của ba gã tộc nhân U Ảnh tộc đều nuốt hết.

Sắc mặt thiếu niên phát lạnh, kinh hãi đến cực điểm, càng thêm thật cẩn thận ẩn nấp đi, không dám thò đầu, sợ sẽ bị đối phương phát giác.

Thanh niên miệng khe hở, ý niệm trong lúc biến ảo, ba cây cốt mâu hóa thành ba chùm ánh sáng trắng, ở trong cổ tay áo hắn chợt lóe rồi biến mất.

Thanh niên kia thần thái lạnh nhạt, nhìn quanh bốn phía, tầm mắt lạnh lẽo hướng tới phương hướng hắn liếc một cái.

Tâm thần thiếu niên rung mạnh, nhất thời sinh ra một loại cảm giác khác thường bị người phát giác, một lòng chợt chìm vào đáy cốc.

Thanh niên kia giống như đã biết được vết nứt hắc ẩn thân, nhưng không có động tác tiếp sau, chỉ là hơi nhú nhú mày, liền hướng lão ẩu gật gật đầu, nhanh chóng mất đi tung tích.

Ba cái thi thể tộc nhân U Ảnh tộc, ở dưới hắn nhìn chăm chú nhanh chóng khô quắt, máu tươi cùng hơi nước trong cơ thể như bị bốc hơi rồi, cực kỳ quái dị.

Mảnh vỡ của chiến xa hình bướm lúc này mới oành oành rơi xuống, già lên trên băng tinh đỉnh đầu, truyền đến tiếng va chạm thanh thúy.

Trong lòng thiếu niên hào hùng, do dự một chút, vội vàng ở trong vết nứt na di hắc lên. Hắn đã ý thức được mình bạo lộ ra, sợ đối phương thi triển thủ đoạn ác độc nào, theo bản năng tránh né.

Chờ sau khi hẩn ở khe hở trong băng xuyên qua hồi lâu, cảm thấy tạm thời an toàn, bình tĩnh nhớ lại vừa rồi nhìn trộm, không biết vì sao, trong lòng vậy mà có hảo cảm không hiểu. Hảo cảm kia đến từ thanh niên cùng lão đầu nhìn thấy, lại có chút ừ ừ cạc cạc.

Trong mơ hồ, hẩn cảm thấy mình cùng hai người kia tựa như có liên hệ nào đó, nhưng như thế nào cũng không nói lên được, chỉ là trực giác thuần túy.

Thiếu niên nhú mày, ở trong sông băng yên lặng cân nhắc, do dự nên hay không truy tìm đi qua nhìn một cái.

“Vừa rồi ở dưới có người?” Phí Lan sau khi thoát thân, một đoàn khí lưu trắng bạch đem Huyền Minh, Tả Hư một lần nữa bao lấy, không khỏi nhìn về phía Thạch Nham, không xác định hỏi.

“Ừm, phía dưới có sinh mệnh dao động, rất bí ẩn, nếu không phải có cảm giác sâu sắc của ta, tu luyện sinh tử ảo nghĩa, sợ là cũng rất khó phát hiện.” Thạch Nham gật gật đầu: “Hình như là tộc nhân Minh tộc. Minh tộc đối với linh hồn ảo diệu xưa nay nhận biết khác sâu, thủ đoạn ẩn nấp linh hồn khí tức rất có một tay, hẩn có thể là người U Ảnh tộc muốn tìm”.

“Vì sao không ép hẩn đi ra?” Phí Lan kinh ngạc.

“Mục tiêu của chúng ta chỉ là U Ảnh tộc, không cần phải phức tạp.” Thạch Nham lắc lắc đầu, cau mày nói: “Đối phương đã phát giác rồi, hiện tại muốn âm thầm đánh giết sợ là không dễ dàng, xem ra cần đánh thực rồi”.

“Quả thật không thể đánh lén thành công nữa.” Phí Lan cau mày: “Chờ Lỵ An Na, Tạp Thác tới”.

Ba phút đồng hồ sau.

Hai cái bóng người bỗng nhiên hiển hiện ra, trên người sát khí nồng đậm, lòng bàn tay còn nhỏ máu tươi, rõ ràng mới giết người, mùi máu tươi gay mũi của lòng bàn tay rất rõ ràng.

“Tộc nhân U Ảnh tộc một khi bị áp sát thân, sức chiến đấu rất có hạn, tính hẩn lên đây là thứ năm, chẳng qua ịịịịị tại bên ngoài tìm không được kẻ lạc đàn nữa”.

“Đối phương đang tụ tập, tụ tập tại bên cạnh lão giả kia.” Phí Lan nhìn về phía một cái phương hướng, lạnh lẽo nói: “Ngay tại nơi đó”.

Lỵ An Na, Tạp Thác chợt nhìn về phía Thạch Nham.

Nam nhân cùng phụ thân của Phí Lan, Lỵ An Na bị U Ảnh tộc nhốt, bọn họ đối với U Ảnh tộc là hận đến trong xương tủy, Yêu trùng chi vương cùng Phệ Kim Tằm, Thánh linh thần cũng lần lượt bị tộc nhân U Ảnh tộc giết, đối với Thạch Nham mà nói, có cơ hội tự nhiên cũng sẽ không buông tha.

Từ trong miệng Phù Vi, hẩn biết đại trưởng lão Tả Lâu của Dược Khí các cùng U Ảnh tộc liên hệ chặt chẽ, cũng biết U Ảnh tộc đến từ vực ngoại, giống như cùng chủng tộc của vực ngoại có liên lụy.

Thù hận của Phí Lan, Lỵ An Na, thù hận của hẩn cộng lại, ở trong sông băng lại có cơ hội tàn sát một chi tiểu đội của U Ảnh tộc, có lẽ còn có thể giữ lại người sống ép hỏi ra nơi U Ảnh tộc nhốt trọng phạm, nhưng lý do này đủ để chống đỡ bọn họ đại khai sát giới.

“Hảo thủ thật sự của đối phương đều không có việc gì, ba gã Hư Thần cảnh giới đều cùng một chỗ, hiện tại giao phong chúng ta có lẽ không sợ, nhưng sau khi huyết chiến chúng ta tất có tổn thương.” về mặt Thạch Nham lạnh lẽo, nghiêm túc cân nhắc một chút, quay đầu nhìn về phía một cái phương hướng, nói: “Có mỗi câu có thể dùng...”

Mắt Phí Lan sáng lên, bỗng nhiên hiểu, liên thanh nói: “Có thể thử một lần”.

Lỵ An Na, Tạp Thác, Huyền Minh, Tả Thi không rõ nguyên do, kinh ngạc nhìn về phía hai người.

“Bên kia.” Phí Lan chỉ hướng một cái phương hướng. “Người U Ảnh tộc muốn tìm, liền tại cái phương hướng kia, ở trong khe hở của sông băng ẩn nấp. Nếu hẩn động lên, khí tức tiết lộ, U Ảnh tộc tất sẽ áp dụng hành động, một khi tiếp tục tra xét, đội ngũ tự nhiên sẽ phân tán, chúng ta liền lại có cơ hội”.

“Ép hẩn hoạt động?” Tạp Thác cười iền hắc hắc.

Thạch Nham phân phó xuống, chỉ hướng vị trí chuẩn xác, nói: “Người đi qua đối với lòng đất sông băng tiến hành oanh kích, ta nghĩ hẳn trong trốn tránh, tất sẽ thi triển lực lượng, một khi lực lượng của hắn tràn ra, U Ảnh tộc rất có thể phát hiện, đến lúc đó...”

“Hiểu!”

Về mặt Tập Thác hưng phấn, cười xấu xa liền lao qua.

Bốp bốp bốp!

Không bao lâu, liền nghe được bên kia truyền đến tiếng sông băng vỡ nát, Tập Thác đem lực lượng áo nghĩa thúc dục ra, từng tòa đỉnh băng mỏng kia gặp hại, sông băng ngàn mét vỡ nát từng cái.

Thiếu niên trốn ở khe hở của sông băng, sắc mặt chợt trở nên vô cùng khó coi. Miệng mắng mắng chửi chửi, chỉ có thể chung quanh trốn tránh, như con chuột ở phía dưới sông băng xuyên qua, lực lượng trên người vừa nồng đậm, sinh mệnh từ trường tự nhiên hiển lộ.

“Ta lập tức đi qua, bức người nọ bỏ chạy rất nhanh. Một khi hắn nhanh chóng rời khỏi, U Ảnh tộc tất sẽ toàn lực đến đuổi giết. Chỉ cần bọn họ động hẳn lên, chiến xa không thể tốc độ nhất trí, chiến tuyến tự nhiên kéo dài, hai người các người biết làm như thế nào.” Thạch Nham nhìn về phía Phí Lan, Lý An Na.

Hai người đành đành sát khí gật đầu.

“Cũng có khả năng đối phương phân ra một cổ lực lượng mạnh nhất đến, đem đại đa số tụ tập lưu lại, như vậy thật ra không còn gì tốt hơn.” Thạch Nham ý nghĩ rõ ràng: “Nếu đối phương phái lực lượng mạnh nhất đến, ta sẽ tạm thời ẩn nấp đi, làm cho bọn họ tìm không được tung tích chúng ta. Chờ các người đem sự tình làm xong, lập tức tới là được”.

Hai người tiếp tục gật đầu.

Thạch Nham chợt nói với Tả Thi, Huyền Minh: “Theo ta một đường đi”

Huyền Minh, Tả Thi yên lặng đi theo.

Giữa ba cái sông băng, chiến xa hình bướm của U Ảnh tộc tụ tập, phân bố thành hình quạt, trên một chiếc chiến xa ở giữa, tên tộc nhân U Ảnh tộc đặt tới Hư Thần nhị trọng thiên kia về mặt trầm xuống, đột nhiên nói: “Tìm được rồi!”

Mặt hắn lạnh lùng cân nhắc một chút, quyết đoán nói: “Chúng ta trực tiếp đi qua, chiến xa còn lại lưu lại nơi đây, không thể phân tán!”

Tộc nhân U Ảnh tộc trên chiến xa khác, đều tỏ vẻ hiểu.

Một chiếc chiến xa hình bướm chợt bay ra, giống nhau điện cầu vòng nhanh chóng đi xa.

Trong khe hở sông băng, tên thiếu niên kia chạy cực nhanh, sắc mặt càng lúc càng khó coi, ánh mắt thô bạo thường thường nhìn nhìn đỉnh đầu, hung quang rạng rỡ.

Tập Thác càn rỡ cười ha ha, không ngừng phóng thích năng lượng, hỗn loạn chi lực bạo loạn điên cuồng lao đi, hung hăng bắn xuống, đem sông băng đỉnh đầu thiếu niên vỡ nát từng cái.

Thiếu niên tức hộc máu, không biết trên đỉnh đầu được tên điên nào, rõ ràng đang săn giết tộc nhân U Ảnh tộc, vì sao đột nhiên thay đổi mục tiêu, sẽ nhìn chằm chằm mình.

Hắn không thể không trốn xa, bằng không sẽ bị năng lượng đỉnh đầu đánh trúng, nhưng một khi phóng thích lực lượng, sinh mệnh từ trường lại sẽ hiển hiện ra, tộc nhân U Ảnh tộc lại sẽ tìm được hắn.

Trên hai con đường sắp tới bị thương nặng đánh chết, cùng sau đó bị tộc nhân U Ảnh tộc tìm được này do dự một chút, hắn quyết đoán lựa chọn cái trước, kiên trì bay đi, trong bụng đem tổ tông mười tám đời của Tập Thác đều ân cần thăm hỏi một lần.

Ngay tại lúc hắn trốn đông trốn tây, thanh niên nhìn thấy lúc trước, mang theo một già một trẻ chậm rãi lộ mặt. Thanh niên kia tựa cười mà không cười nhìn thoáng qua chỗ hắn ẩn thân dưới lòng đất, giọng mỉa mai nói: “Xuất hiện đi, người không một sao?”

Sắc mặt thiếu niên phát lạnh, cảm thấy linh hồn như bị rắn độc theo dõi, vô luận như thế nào cũng không thoát khỏi.

“Không muốn giết người, chỉ mượn dùng làm mỗi câu mà thôi, thành thật xuất hiện đi, đừng ép ta động thủ.” Thạch Nham cười tủm tỉm nói.

Thiếu niên giãy dụa trong lòng, lại liên tục biến ảo vài loại linh hồn ảo diệu, phát hiện trước sau không thể thoát khỏi đối phương tập trung, dưới sự bất đắc dĩ, xanh mặt từ trong sông băng chui ra, trên đầu tất cả đều là vụn băng, lửa phun tám trượng nói: “Người rốt cuộc muốn làm gì?!”

“Giúp người vượt qua một kiếp.” Thạch Nham cười nhạt, thần chi lĩnh vực chợt ngưng, đem Tật Thác, thiếu niên, Tả Thi, Huyền Minh đồng loạt bao phủ, không gian như tầng tầng gợn sóng cuộn cuộn, quanh thân hắt ánh sáng đẹp mắt.

Chỉ là một chớp, đoàn người giống như ở trong sông băng hư không biến mất, một tia khí tức cũng không còn.

1013. Chương 1005

Trong một tầng lồng bao phủ như màn nước mỏng manh, có sóng gợn không gian nhộn nhạo, đoàn người Thạch Nham tụ tập ở trong quang sáng. Thiếu niên về mặt cảnh giác, cùng Thạch Nham vân duy trì khoảng cách, trong mắt tràn đầy tức giận oán giận.

Thiếu niên quay đầu nhìn thoáng qua băng tinh đối diện, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, vẻ mặt kinh ngạc.

Băng tinh kia bóng loáng bằng phẳng. tựa như một mặt gương, đem cảnh vật quanh mình đều chiếu rọi trong đó, rõ ràng có thể thấy được.

Nhưng, hẳn rõ ràng đối diện băng tinh bóng loáng kia, lại không thể từ trong băng tinh phát hiện chính mình.

Chỉ cần là sinh vật có thật thể, đều có thể bị gương phản ánh chiếu rọi ra, đây là thiên địa quy tắc chí lý, không thể trái.

Nhưng một đám người bọn họ, rõ ràng đã đối với băng tinh kia, trong băng tinh vậy mà không còn hình ảnh của bọn họ, mà hẳn có khả năng nhìn thấy băng tinh, cái phát hiện này làm cho thiếu niên như là ý thức được cái gì, bỗng nhiên trầm mặc hẳn lên.

“Đừng lo lắng, chỉ cần người đừng tiếp tục tán loạn lẫn lộn nơi nơi, tộc nhân U Ảnh tộc mặc dù tìm đến, cũng không thể đem người tìm kiếm.” Thạch Nham mỉm cười nhìn hắn, trầm ngâm một chút, nói: “Ta tên là Thạch Nham, cùng U Ảnh tộc cũng là thù địch, chúng ta xem như minh hữu đi. Người tên là gì, U Ảnh tộc vì sao phải tìm kiếm đuổi giết người?”

Không biết vì sao, hẳn đối với thiếu niên này rất có hảo cảm, loại cảm giác này không thể nói rõ, giống như là trong minh minh cùng thiếu niên có liên hệ chặt chẽ.

Trên cánh tay thiếu niên đan xen vết thương dày đặc, quanh thân giống như có lệ khí điên cuồng hủy diệt phá hoại, đối với người thường mà nói, đây là cực đoan tà ác, nhưng ở trong cảm giác của hắn, lại rất thoải mái.

“Ta tên là Bồn Ni.” Thiếu niên hừ lạnh một đôi, thái độ vẫn như cũ không xưng được là thân mật.

“Bồn Ni.” Cười gật gật đầu, Thạch Nham tiếp tục hỏi: “U Ảnh tộc vì sao phải giết người?”

“Cùng người không liên quan!” sắc mặt thiếu niên phát lạnh, trừng mắt nhìn hắn một cái, hai mắt tràn đầy kỳ hận oán độc, giống như cừu thị tất cả thể gian.

“Tiểu tử thật không biết sống chết!” Tạt Thác nghe rồi cười lên: “Tiểu tử ngươi có phải muốn chết hay không? Hỏi ngươi thành thật trả lời là được, nếu dám tiếp tục lần qua lần lại cho ta, lão tử hiện tại liền xử lý ngươi!”

Bổn Ni hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, căn bản không nhìn hắn.

Tạt Thác đánh mặt, tính tình liền lên rồi, cười xấu xa chuẩn bị xuống tay dạy bảo.

“Được rồi, người ta không muốn nói thì thôi.” Thạch Nham nâng tay ngăn cản.

Hắn đối với thiếu niên có hảo cảm không hiểu, trong lòng không muốn để cho Tạt Thác ức hiếp đối phương, lúc này mới lên tiếng ngăn cản.

Tạt Thác trừng mắt nhìn thiếu niên, cười lạnh buốt, trái lại cũng ngừng lại.

Hô hừ hô!

Tiếng hô trùng kích hung mãnh dần dần nổi lên, không bao lâu liền thấy một chiếc chiến xa hình bướm chọt buong xuống, trên chiến xa có ba tộc nhân U Ảnh tộc, chính là ba người mạnh nhất chi đội ngũ này, đều là Hư Thần cảnh, một gã nhị trọng thiên, hai gã nhất trọng thiên.

Ba gã tộc nhân U Ảnh tộc, nửa người hăm sâu trong chiến xa, nửa người trên thò ra, ánh mắt âm hàn đang nhìn quanh bốn phía, buong ra thần thức điều tra.

Bổn Ni vừa thấy ba gã tộc nhân U Ảnh tộc hiện thân, sắc mặt chợt âm lệ như hàn đao, hung hăng nhô ra một ngụm đờm, khắc cốt minh tâm mắng: “Chó săn đáng chết!”

Hắn mắng thì mắng, thần thái lại co quắp bất an, sợ sẽ bị ba gã tộc nhân U Ảnh tộc xác định phương hướng, thần kinh cực căng thẳng, tựa như tùy thời chuẩn bị hạ sát pít.

Thạch Nham liếc mắt nhìn hắn, mày hơi hơi nhíu lại, trong lòng âm thầm có chút so đo.

Ba gã cường giả U Ảnh tộc Hư Thần cảnh, ở trên chiến xa hình bướm du dăng, dần dần nóng bắt an, thần thức mơ hồ phân tán từng đám, đem khu vực quanh thân đều bao phủ.

Bổn Ni lặng lẽ ngưng kết lực lượng, làm tốt chuẩn bị tùy thời muốn chạy trốn, một đôi con ngươi hung lệ, gắt gao nhìn chăm chăm ba gã tộc nhân U Ảnh tộc không buong.

“Rõ ràng ngay tại nơi đây, như thế nào đột nhiên quỷ dị biến mất?” Tên thủ lĩnh U Ảnh tộc Hư Thần nhị trọng thiên kia, sắc mặt hung ác nham hiểm, thanh âm bén nhọn lạnh giọng quát.

“Rõ ràng ngay tại người này.” Hai người khác hòa cùng, gật đầu tỏ vẻ phương hướng bọn họ cảm giác cũng ợ, nói này.

Trong quang sáng, thiếu niên Minh tộc Bổn Ni sáng mắt lên. Hắn cùng U Ảnh tộc cách nhau chỉ trăm mét, khoảng cách giống như xúc tua có thể tới, lấy năng lực thần thức cảm giác của U Ảnh tộc, vốn hắn là dễ dàng đem hắn tập trung bắt được, nhưng ba gã tộc nhân U Ảnh tộc kia giống như mù mắt, thần thừ phân tán xem xét hồi lâu, vẫn như cũ chưa từng phát hiện hắn. ”

Bổn Ni cũng không ngốc, hắn âm thầm cân nhắc một phen, bỗng nhiên hiểu cái gì, nhìn thật sâu về phía Thạch Nham, thử nói: “Không gian ảo ảnh?”

Thạch Nham mỉm cười gật đầu.

Thiếu niên chợt bỗng nhiên trầm tĩnh lại.

Hắn không vẽ mặt đề phòng nhìn chằm chằm ba gã tộc nhân U Ảnh tộc nữa, cùng Thạch Nham, Tạt Thác mặt đối mặt bảo trì một khoảng cách ngồi xuống, lấy ra thần tinh yên lặng hấp thu năng lượng khôi phục, giống như rốt cuộc có một tia nhân hạ.

“Không tốt!”

Tộc nhân U Ảnh tộc cầm đầu đột nhiên biến sắc, nhìn chăm chăm la bàn trong tay hét to: “Trúng gian kế của người khác rồi!”

Hai gã tộc nhân U Ảnh tộc còn lại, hướng tới la bàn trong tay hấn liếc một cái, sắc mặt tương tự trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ thấy điểm sáng trong la bàn kia đều lóe ra bất định, một cái điểm sáng tiếp một cái điểm sáng tắt, ngắn ngủn hơn mười giây thời gian, đã có năm điểm sáng hoàn toàn không còn dấu hiệu, cái này ý nghĩa linh hồn tế đàn đồng tộc bọn họ đã bị phá hủy.

Phí Lan, Lỵ An Na đều là Hư Thần cảnh, hơn nữa đều có năng lực cùng thủ đoạn vượt cấp khiêu chiến, trên tay dính đầy máu tươi, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú.

Hai người bọn họ đột nhiên hạ sát thủ, mượn dùng uy lực áo nghĩa tà ác, trong thời gian ngắn đem U Ảnh tộc trả giá thảm thống thật dễ dàng.

Nhìn vẻ kinh hãi bất an của ba gã tộc nhân U Ảnh tộc, Thạch Nham hắc hắc cười lạnh, biết bên kia Phí Lan, Lỵ An Na đã thành công, lúc này đang đại khai sát giới.

Lấy thủ đoạn của Phí Lan, Lỵ An Na, đối phó không được võ giả Hư Thần cảnh, quả thực đó là kết quả nghiền ép, chênh lệch một cấp bậc cảnh giới, không phải ưu thế số lượng có thể bù lại, những tộc nhân U Ảnh tộc tụ tập cùng một chỗ kia, không có Hư Thần cảnh, lúc này phỏng chừng như dê con đợi làm thịt, đang bị nhanh chóng giết hại.

Ba gã tộc nhân U Ảnh tộc, vừa thấy tình thế không ổn, rút cuộc không quản bên này, nhanh như điện chớp cực nhanh bứt ra rời khỏi.

Giờ khắc này, bọn họ mơ hồ ý thức được đã trúng kế diệu hổ ly sơn, tự nhiên không dám có chần chờ.

Rất nhanh chiến xa hình bướm kia biến mất không dấu vết.

Đưa tay vạch một cái, như xé rách không gian, đem quầng sáng kia vẽ ra lỗ hổng, bằng hàn chi khí bên ngoài chọt thủng thấu vào, làm thần tình người ta chấn động.

Thiếu niên rung mình một cái, trợn mắt nhìn thoáng qua phía sau, mắt thấy tung tích của mình bị băng tinh một lần nữa chiếu rọi ra, hấn liền biết đã từ trong không gian giam cầm đi ra, hấn nhìn Thạch Nham một cái thật sâu, nói: “Không còn việc của ta chứ?”

Thiếu niên rất rõ ràng, biết mình bị đem làm mồi, nay đối phương đạt thành mục đích, hấn là sẽ không tiếp tục trời hấn.

Tập Thác khoát tay, không kiên nhẫn hét lên: “Cút đi, lẩn càng xa càng tốt, bằng không tộc nhân U Ảnh tộc chỉ cần còn có thể có lưu lại, tự nhiên sẽ tiếp tục nhìn chằm chằm ngươi không buông”.

Trong mắt Bồn Ni tràn ra một tia lệ quang, hung hăng trừng mắt nhìn Tập Thác một cái, liền một lần nữa chui vào miệng khe hở băng vỡ vụn phía dưới, lẩn lư vài cái, nhanh chóng không còn bóng dáng.

Thạch Nham cười nhạt: “Tiểu tử trượt rất nhanh. Có thể ở U Ảnh tộc đuổi giết còn sống đến nay, kẻ này không tầm thường, không biết vì sao, nhìn hấn, luôn cảm thấy rất thuận mắt, cảm linh kỳ dị không biết nói sao...”

“Ồ?” Về mặt Tập Thác chấn động, không tự chủ được nói: “Sư huynh, người, người cũng có loại cảm giác này?”

Thạch Nham bỗng nhiên ngẩng ngẩng cả người: “Người có ý tứ gì?”

“Tuy ta đối với hấn hùng hùng hổ hổ, lấy ngôn ngữ đe dọa hấn, nhưng không biết vì sao, ta thấy tiểu tử này cũng rất thuận mắt, cùng hấn cùng một chỗ, trong lòng cảm thấy rất thoải mái, giống như là... giống như là đối mặt sư huynh, Lỵ An Na đại nhân cùng Phí Lan tiên bối giống nhau, sẽ theo bản năng đem hấn coi là người một nhà đối đãi. Đúng! Chính là cái loại cảm giác tự nhiên này, sẽ theo bản năng sẽ đem hấn coi là người một nhà!”

Tập Thác nói không tỉ mỉ, nói có chút hỗn độn, cũng có chút mơ hồ.

Nhưng Thạch Nham vẫn là đã hiểu ra.

Hấn nhất thời ngây ngẩn cả người, trong hai mắt tinh quang rạng rỡ, lộ ra vẻ mặt như có chút đắm chiêu.

Hồi lâu, Thạch Nham đột nhiên quát khê nói: “Bổn Ni!”

Trong vết nứt dưới lòng đất đột nhiên truyền đến tiếng băng tinh vỡ nát, còn tiếng bước chân chặt vật gấp gáp, nói rõ thiếu niên tựa như cực kỳ kích động.

Thạch Nham kinh ngạc, chợt cười nhạt nói: “Lại đây!”

Hắn sớm nhìn ra, thiếu niên chỉ có Thần Vương tam trọng thiên chi cảnh, thực lực chỉ có thể gọi là bình thường, có thể ở trong U Ảnh tộc nguyên thần, Hư Thần đuổi giết còn sống, thiếu niên này thật có chút sinh mệnh.

Đương nhiên, U Ảnh tộc sợ dĩ không thể đem hắn sớm đánh chết, hoàn toàn là vì hắn đối với ẩn nấp sinh linh từ trường có chỗ độc đáo, ngay cả cảm giác sâu sắc của U Ảnh tộc cũng có thể tránh đi, nhưng đối với Thạch Nham tinh thông sinh mệnh ảo nghĩa, đủ loại thủ đoạn ẩn nấp sinh linh hồn của hắn, liền có chút không phát huy ra tác dụng.

Thiếu niên nghe được tiếng quát phía trên, loại linh hồn bị tập trung suy sụp bất đắc dĩ này lại lần nữa hiện lên trái tim, đây mình cảm xúc, lại không thể làm gì được, lại cứng da đầu từ vết nứt dưới lòng đất thò đầu, hướng tới bên trên lửa giận sôi trào rít gào: “(Ặc người còn muốn làm gì? Lại muốn ta làm môi dụ? Ta nhớ kỹ các người rồi!”

Thạch Nham mắt sáng như đuốc, chăm chú nhìn từng đám tóc ở trên trán hắn, đột nhiên nói: “Đem tóc trên trán người gạt ra, đem mi tâm cho ta nhìn một cái”.

Thiếu niên cả người run mạnh hắn lên, mắt hiện ra sợ hãi chiều sâu, trên người một cỗ khí tức hủy diệt phá hư điên cuồng giống như núi lửa sắp bùng nổ, mãnh liệt cuộn cuộn tụ tập, giống như muốn tùy thời điên cuồng, lâm vào hoàn cảnh bệnh tâm thần nào đó.

Tập Thác chấn động thần thể, đột nhiên nhớ tới cái gì, đôi mắt trở nên vô cùng cực nóng hắn lên, đầu lưỡi run lên nói: “Sư... sư huynh, người là nói... hắn cùng chúng ta, cùng chúng ta là?”

Thạch Nham không trả lời, vẫn như cũ ngưng trọng nhìn về phía thiếu niên, nhìn về phía chỗ mi tâm tóc thiếu niên che lấp, ánh mắt một cái chớp mắt không dời.

Dao động hủy diệt trên người thiếu niên càng trở nên đậm đặc, mắt hắn giống như bị điên cuồng lấp đầy, răng nanh cắn ken kết lên, vẻ mặt lệ khí quát khê: “Các người cũng là chó săn của Thần tộc?”

Thạch Nham hít sâu một hơi, đem cảm xúc kích động ổn định xuống, bỗng nhiên bình tĩnh nói: “Quên đi, ta đã biết, người không cần làm cái gì. Người đến với chúng ta, chúng ta trước đem người U Ảnh tộc tới giải quyết, trong chốc lát chúng ta nói chuyện kĩ càng. Giữa chúng ta... có sâu xa”.

Về mặt thiếu niên Minh tộc bị kiềm hãm, ý hủy diệt điên cuồng trong con người dần dần mất đi vài phần, vẻ mặt cảm thấy lẫn lộn: “Sâu xa?”

Nhếch miệng cười tươi sáng, Thạch Nham khẳng định gật gật đầu, nói: “Không sai, chúng ta có sâu xa, chẳng qua chuyện này có thể tạm thời đặt xuống trước, chúng ta đem chính sự làm xong trước”.

1014. Chương 1006

Thạch Nham cái gọi là làm chính sự, tự nhiên đó là muốn giết người. Trên một đạo tinh thần liên quang, xâu chuỗi Tập Thác, Huyền Minh, Tả Thi, Bổn Ni, như thất luyện bắn nhanh phương xa, tốc độ cực kỳ mau lẹ.

Nửa khắc đồng hồ sau, hắn đi đến điểm U Ảnh tộc tụ tập.

Từng chiếc chiến xa hình bướm nổ tung thành mảnh vụn, từng cái thi thể tộc nhân U Ảnh tộc ngổn ngang rơi ở các góc của sông băng, chết đều vô cùng thê thảm. Kẻ bị Phí Lan giết chết, thần thể từ bên trong ăn mòn, chỉ còn một khối túi da bao vây lấy nhục thân, lực phủ ngũ tạng đều thành tương máu thịt.

Thi thể từng tên U Ảnh tộc thần thể u ám, ánh mắt che kín sợ hãi, còn lại là bị hắc ám áo nghĩa của Lý An Na xâm nhập trong óc, quanh thân đem như mực.

Ba gã U Ảnh tộc đạt tới Hư Thần cảnh giới, áo nghĩa thôi phát, thần thức mơ hồ bất định, sắc mặt xanh mét đang vây công Phí Lan, Lý An Na, còn có bảy tên tộc nhân U Ảnh tộc Nguyên Thần cảnh vây chung quanh, cũng đem áo nghĩa bày ra, bằng lời tia chớp đan xen, rắn lửa cực nóng phun trào bất định, tạt phong như đao, gào thét chói tai, đều hướng tới Phí Lan, Lý An Na hội tụ.

Ba gã lãnh tụ U Ảnh tộc kia, tiếng quát chói tai, phân biệt tu luyện hỏa diễm, băng sương, lôi điện áo nghĩa, ba loại áo nghĩa ngưng luyện hư giới năng lượng dao động mãnh liệt, lúc cùng Phí Lan, Lý An Na giao thủ, bắn tung tóe ra năng lượng xuyên thấu từng cái sông băng, làm cho đỉnh băng trong suốt nháy mắt vỡ vụn, hóa thành bột đầy trời.

ứng phó ba gã Hư Thần cảnh bảy tên Nguyên Thần cảnh, Lý An Na, Phí Lan tuy có vẻ có chút cố hết sức, nhưng vẫn là hoạt động tự nhiên.

Đội Thạch Nham ngồi Tinh Thần Tỏa Liên đến, thần kinh căng thẳng Phí Lan, Lý An Na bỗng nhiên thả lỏng, Phí Lan gạt đầu một cái đỉnh chỗ hư vô, vô số con trường long khản thực chỉ khí ngưng luyện xám trắng vụn vụn, linh động lượn vòng lên.

Từng luồng khí ăn mòn kia trắng bệch ảm đạm, bên trong chất chứa dao động áo nghĩa tà ác khó lường, bất cứ một gã tộc nhân U Ảnh tộc nào, phân tán ra thần thức mơ hồ chỉ cần dám đụng chạm ăn mòn chỉ lực lập tức linh hồn đau đớn, tinh thần lực mất đi trên diện rộng.

Lý An Na giống như một vầng mặt trời hắc ám, khu vực quanh thân nàng tối đen như mực nước nồng đậm tầng tầng năng lượng hắc ám như núi bùng nổ, bóng tối như muốn đem thế giới ánh sáng bao phủ.

Phí Lan, Lý An Na đều có thực lực vượt cấp khiêu chiến. Lúc hai người ứng phó mười tên tộc nhân U Ảnh tộc, áo nghĩa độc đáo của các nàng hiển lộ ra ưu thế, vậy mà làm cho mười tên tộc nhân U Ảnh tộc rất khó đem hai người bao vây, đủ loại lực lượng áo nghĩa hình thành cuồng oanh lạn tạc mà đến, thường thường liền bị hắc ám của Lý An Na bao phủ ngăn cản, không thể thực tìm được mục tiêu.

Tộc nhân U Ảnh tộc trong bóng đêm đưa tay không thấy năm ngón tay cảm giác sâu sắc, cũng không thể đem phương vị của Lý An Na tập trung.

Không thể tập trung phương vị, rất nhiều lực lượng cường hãn sẽ tự nhiên mà vậy thất bại, cảm giác đánh vào chỗ trống làm cho bọn họ buồn bực đòi mạng.

“Các người đối phó bảy người không đến Hư Thần cảnh kia.” Thạch Nham đưa tay một trảo Tinh Thần Tỏa Liên kia ngưng kết thành một đoàn tinh quang rực rỡ, hắc thông báo một câu với Tập Thác, Huyền Minh, Tả Thi, bên trong thần thể chợt tràn ra không gian dao động, thần thể hắc cứ như vậy từng chút biến mất, giống như tiến vào không gian khác, làm cho người ta không có dấu vết có thể tìm ra.

“Giao cho ta đi!”

Sắc mặt Tập Thác dữ tợn, phảng phất ma thần cao cao bay ra, lực lượng áo nghĩa bắt đầu khởi động, quanh thân sông băng vỡ nát, mảnh vỡ của chiến xa hình bướm nổ tung giống như bị năng lượng không nhìn thấy dẫn dắt, không tự chủ được hội tụ hướng thần thể của hắn, hình thành từ trường cực kỳ hỗn loạn vụn vụn.

Con người co lại hiện ra một vầng huyết sát tanh máu, bàn tay to của Tập Thác điểm hướng chỗ nào, những sông băng mảnh vỡ hải cốt chiến xa kia liền oanh kích tới nơi đó.

Mảnh vỡ như từng cái lốc xoáy, va chạm lẫn nhau, truyền đến tiếng nổ dày đặc như hạt mưa, mảnh vỡ chất chứa áo nghĩa hỗn loạn bị kích hoạt năng lượng, ở dưới thần thức của hắn điều khiển, rậm rạp mưa phùn bắn tung tóe. Bảy tên Nguyên Thần cảnh võ giả bao vây ở chung quanh, sắc mặt bỗng biến đổi, lập tức tạm thời thay đổi mục tiêu, đều đến ứng đối công kích của Tập Thác.

Tà Thi thở nhẹ, cánh tay trắng bóc hư không kết ra ấn ký kỳ diệu, nước sông băng bị ngọn lửa đốt cháy hòa tan, không tự kìm hãm được tụ tập lại, hình thành một mảng hồ nông nhỏ sáng tỏ, trong hồ nước dao động ra vầng nước kỳ diệu, như kết giới trở ngại năng lượng nào đó thẩm thấu, đem nàng cùng Huyền Minh Bồn Ni đều che lấp.

Bồn Ni ngẩn ngơ, nhú nhú mày, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Ai cần người che chở ta”.

Rắc rắc rắc!

Xương cốt Bồn Ni như đậu rang truyền đến tiếng vang giòn, một cô hơi thở hủy diệt từ thiên linh cái của hắc xông lên trời. Con người của Bồn Ni tràn ra điên cuồng thô bạo, giống như tiến vào bí cảnh kỳ diệu, trở nên khát máu vô tình, như hưng thú bị kích phát ra huyết tính, vậy mà trực tiếp xuyên qua vách tường thủy chi áo nghĩa cô đọng chướng khẩu nhất từng đợt từng đợt hủy diệt.

Dao động nổi lên, Bồn Ni phát ra rít gào như dã thú, giống như Tà Thần muốn hủy diệt thế gian, hung hăng cắn xé hướng một gã tộc nhân U Ảnh tộc cảnh giới Nguyên Thần nhất trọng thiên.

Tên tộc nhân U Ảnh tộc kia tựa như nhận biết hắc lợi hại, vừa thấy hắc mãnh liệt trùng kích tới, trong mắt hiện ra một tia kinh sợ bất an.

Bồn Ni chỉ có Thần Vương tam trọng thiên chi cảnh, nhưng lúc hắc đem thần chi lĩnh vực phóng thích, khu vực quanh người truyền đến dao động xé rách thiên địa hủy diệt.

Dao động kia như sét nổ vang, dao động không ngớt, từng khối băng tinh, mảnh vỡ của chiến xa ở thần chi lĩnh vực của hắc đều nổ tung, loại dao động hủy diệt này quả thực không gì không phá được.

Một hòn đá màu xanh sẫm, điêu khắc phù văn tinh mỹ, phút chốc hiển hiện ra ở lòng bàn tay hắc.

Hô!

Hòn đá gào thét, biến ảo cực nhanh, dần dần thành một khối thiên ngoại vân thạch cực lớn, mặt ngoài vân thạch màu xanh sẫm, vẽ đầy ký hiệu phong cách cổ xưa không biết tên. Trung tâm vân thạch có một ấn ký màu máu mờ mịt lóe sáng, giống như nguồn suối năng lượng, vì khối vân thạch kia phóng thích lực hủy diệt.

Trong chớp mắt, vân thạch kia giống như ngọn núi trăm mét, phong cách cổ xưa, hình trứng, chất chứa dao động hủy diệt.

Bồn Ni nhắm mi tâm một cái, một hơi thở tà ác bỗng nhiên tràn vào khối vân thạch kỳ diệu kia, ấn ký năng lượng màu máu trong vân thạch như lóe sụp đổ, vô số phù văn phong cách cổ xưa trên vân thạch chợt lóe sáng, hơi thở tà ác vang khắp nơi.

Oành!

Khối vân thạch kia chụp mạnh xuống, thẳng tắp oanh kích tại đỉnh đầu tên võ giả U Ảnh tộc Nguyên Thần nhất trọng thiên kia, người này dùng ra toàn lực ngăn cản, nhưng vẫn như cũ có vẻ yếu ớt không chịu nổi.

“Bốp bốp bốp!”

Vân thạch chưa đánh trúng đầu lâu của hắc, khí tức hủy thiên diệt địa kia trước một bước áp bách tới, xương cốt người này chợt nổ tung, thất khiếu tràn đầy ra máu tươi, vậy mà cô dao động hủy thiên diệt địa kia mạnh mẽ đánh tan..

“Phốc!”

vân thạch như núi rơi xuống, người nọ nháy mắt thành một đoàn tương máu thịt, bị trực tiếp ép nổ thân thể, máu tươi khuếch tán như sương mù.

Trong con người màu tím sẫm của Bồn Ni tràn đầy điên cuồng hiếu sát, giống như nhập ma, quanh thân dao động tà ác hủy diệt mãnh liệt. Hắc không ngừng thúc dục khối vân thạch kỳ lạ kia, đối với tộc nhân U Ảnh tộc cuồng oanh lạm tạc, đem vài tên tộc nhân U Ảnh tộc Nguyên Thần cảnh kia bức bách cực kỳ chật vật..

Vù vù vù!

Ba luồng điện mang từ bên cạnh vẫn thạch chợt lóe rồi biến mất, như lãnh điện đâm về phía lưng một gã tộc nhân U Ảnh tộc Hư Thần nhất trọng thiên cảnh, thể tới hung mãnh, mang theo không gian sắc bén chỉ năng.

Người nọ đột nhiên có điều thấy, xoay mạnh người, thần thể đóng băng cực nhanh, trong nháy mắt có tầng băng thật dày bao trùm cả người, ánh mắt lạnh lẽo.

Bốp bốp bốp!

Cốt mâu đâm vào trên băng giáp của lưng người nọ, đem băng giáp hiện ra ba cái lỗ băng, người nọ bị lực trùng kích mang một đường bay ngang về phía sau, không gian trước người lại nhanh chóng ngưng luyện từng tầng tường băng, mỗi một tầng tường băng đều dày mười thước.

Tu luyện băng chi áo nghĩa, lại vừa vận ở sông băng dưới lòng đất, uy lực năng lượng của hắn tăng lên không chỉ một chút.

Vừa rồi cũng chính là hắn làm cho Phí Lan, Lý An Na chịu nhiều đau khổ, khiến cho quanh thân từng tòa sông băng giống như tươi sống, băng lăng trăm mét từng đạo trùng kích, làm cho Lý An Na, Phí Lan cũng có chút đau đầu.

Người tu luyện áo nghĩa, nếu ở trường hợp thích hợp thuộc tính áo nghĩa, thực lực sẽ được tăng lên trên diện rộng. Hắn tại trong sông băng đầy đất này, Hư Thần nhất trọng thiên cảnh giới, phát huy ra lực lượng chân thật, có lẽ so với kẻ đạt tới Hư Thần nhị trọng thiên kia còn hơi mạnh hơn một chút.

Sông băng đầy đất đều có thể cho hắn sử dụng, sông băng, băng lăng, băng đao tùy tâm nhu luyện, ở dưới áo nghĩa của hắn điều khiển, quả thực cực kỳ sắc bén.

Thủ, có thể nháy mắt ngưng luyện tường băng thật dày, công, có thể hình thành băng lăng sông băng sắc bén. Lúc này, hắn mới là người khó giải quyết nhất của U Ảnh tộc.

Thạch Nham lặng yên bỏ lên, chọn lựa mục tiêu thứ nhất, vậy mà chính là người này.

Từng tầng tường băng thật dày xây, băng long lanh lóe sáng, trong vắt, người nọ liền ẩn náu ở trong từng tầng tường băng, sắc mặt lạnh lẽo, khóe miệng mang ý khinh thường lạnh lẽo, bĩu môi nói: “Chỉ là Nguyên Thần tam trọng thiên chi cảnh, vậy mà cũng dám tới đây chịu chết”.

Mười mấy cây băng lăng dài trăm mét, trong suốt, sắc bén như mâu, nhất thời từ trong kẽ hở của tường băng xuyên thấu đi ra, trong vụn băng bay tung tóe, khí thể tàn nhẫn băng lạnh không gì không phá nổi, mục tiêu chỉ thẳng Thạch Nham.

Ba cây cốt thứ lượn vòng, Thạch Nham bình tĩnh nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Ta theo dõi ngươi, tự nhiên là bởi vì ta có thể giết ngươi”.

Linh hồn tế đàn lạng lẽ lẫn lộn, chất chứa bốn nguyên phó hồn chủ quản năng lượng nhục thân, phó hồn giống nhau một ngọn lửa cực nóng, hùng hực thiêu đốt.

Trong khoảnh khắc, Thạch Nham thành một người lửa, cả người phun trào ngọn lửa nóng rực, từng cột lửa như từng con rồng lửa từ bên trong thân thể hắn tảo bạo lao ra, loại chí dương cực nóng viêm năng này, giống như muốn đem thiên địa đốt diệt.

Phó hồn của hắn dung hợp bốn nguyên, có mười loại thiên hỏa tinh diệu, có thể tùy tâm sở dục nắm giữ điều khiển.

Thiên hỏa chí dương chí nhiệt, bị năng lượng của hắn kích phát bộc phát ra, hắn trong khoảnh khắc thành giống như mặt trời lửa, từ bên trong thân thể hắn phun trào vọt ra con rồng lửa dài kia, một con tiếp theo một con, đem mười mấy cột băng lăng nháy mắt hòa tan, càng nhiều con rồng lửa dài gào thét đi ra, chui hướng tường băng thật dày.

Từng bức tường băng kia chợt lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng tan rã, trong hơi nước tràn ngập, truyền đến tiếng rút thống khổ của người nọ.

Băng hàn chi lực là năng lượng căn bản của hắn, từng bức tường băng cùng phóng thích băng lăng, chứa một tia linh hồn tinh thuần của hắn, dùng để điều tiết áo nghĩa cân bằng, băng lăng cùng tường băng bị

thiên hỏa tinh diệu đốt diệt, cũng thật sự làm bị thương bản thể linh hồn của hắn, làm cho hắn lập tức liền chặt vật hắn lên ở trong tường băng nhanh chóng hòa tan, ngón tay Huyết Văn Giới của Thạch Nham lóe sáng một cái, cự kiếm kia ở trong huyết quang đột nhiên hiển hiện ra.

Một đạo huyết quang dài trăm mét, mang theo mùi máu tanh nồng đậm, vẽ ra độ cong yêu dị tuyệt đẹp, bỏ ở trong khu vực băng long lạnh kia, ở trong tiếng gầm rú vỡ nát, băng tuyết phiêu đảng, lại truyền đến một tiếng hét thảm. Một con mắt trên cự kiếm dần dần mở, khí tức tà ác chảy tràn ra, thẳng đến cảm xúc tiêu cực trong lòng người, như thủy triều trào ra, đem khu vực đó trực tiếp bao phủ.

1015. Chương 1007

Tường băng, băng lăng trong nổ tung mãnh liệt, từ trong cự kiếm tràn đến cảm xúc tiêu cực nồng đậm, như biển đem tên tộc nhân U Ảnh tộc tu luyện băng chỉ áo nghĩa kia bao phủ. Trong mắt người nọ có mê mang ngẩn ngui, tâm thần bị đột nhiên xâm nhập, lập tức bị quản chế.

“Phốc”

Thần thể của hắn bị một đạo huyết quang hung lệ chém đứt, trơn nhẵn chia làm hai đoạn, thân thể trực tiếp bị phá hủy.

Ngay tại lúc này, Thạch Nham cầm kiếm tìm lên, ở trong vụn băng đầy đất, đưa mạnh tay đặt tại trên thiên linh cái của người nọ. “Răng rắc”, đầu lâu của hắn cũng trực tiếp vỡ nát.

Một cỗ thể lực giam cầm, đem đầu lâu vỡ nát của hắn che kín, cũng làm cho linh hồn tế đàn của hắn không thể chạy thoát trong óc, bị cứng rắn kẹt ở trong đầu lâu.

Thần thể ngã xuống, nhưng trong đầu vẫn như cũ có thể có ý thức ngẩn ngui nháy mắt, chỉ cần linh hồn tế đàn tạm thời không thoát ly, hắn còn có năng lực tự hồi.

Xuy xuy xuy!

Từng đạo không gian lợi nhận không nhìn thấy, ở trong óc hắn xuyên qua, đem thức hải của hắn quấy thành một đám đay, ý thức lập tức liền không thể tổ chức lại.

Một luồng thần thức của Thạch Nham trực tiếp xâm nhập trong đầu đối phương, ở khu trí nhớ tìm kiếm.

Mỗi một người trong óc đều có trí nhớ lạc ấn, kinh lịch cả đời đều ở trong đó, đó là từng sợi trí nhớ, mỗi một sợi đều đại biểu cho một đoạn kinh lịch của đời người, chỉ cần linh hồn tế đàn không rời khỏi, những trí nhớ kia liền là sống, sẽ không biến mất.

Thạch Nham nay làm, đó là đem sợi trí nhớ của hắn bóc ra.

Thần thức như xúc tu, ở trong từng sợi trí nhớ tìm kiếm, kinh lịch cả đời của tên tộc nhân U Ảnh tộc này, như kéo tơ lột kén bị hắn từng chút bắt giữ, góc bí ẩn nhất của đáy lòng hắn, hoàn toàn mở ra đối với Thạch Nham.

Một bàn tay đặt tại trên đầu lâu người nọ, Thạch Nham theo sợi trí nhớ điều tra, sắc mặt dần dần ngưng trọng, trở nên càng thêm khó coi.

Rất lâu sau đó, Thạch Nham mở to mắt, bàn tay to nặng nề vỗ một cái.

“Lạch cạch!”

Đầu lâu người nọ nổ tung, linh hồn tế đàn trôi nổi ra, bị Thạch Nham hiển hiện ra lỗ đen cắn nuốt một ngụm nuốt xuống.

Nhìn quanh bốn phía, hắn phát hiện chiến đấu đã trong bất tri bất giác kết thúc. Phí Lan, Ly An Na phân biệt đem đối thủ giết chết, Tạp Thác, Bồn Ni, Tả Thi, Huyền Minh cũng đem những tộc nhân U Ảnh tộc

đạt tới Nguyên Thần cảnh kia tiêu diệt. Ra sức đều là Tật Thác cùng Bồn Ni, Tả Thi, Huyền Minh chẳng qua chỉ là giúp đỡ mà thôi.

Từng luồng năng lượng tử vong hội tụ lại, lặng lẽ chui vào huyết khiếu cả người, nhưng sắc mặt Thạch Nham lại cực kỳ ngưng trọng, vậy mà không cao hứng nổi một chút. Đoàn người Phí Lan, Lý An Na yên lặng tụ tập lại, cau mày nhìn về phía hắn.

Thật lâu sau, Thạch Nham đem tử vong tinh khí quanh thân đều hấp thu, hít sâu một hơi, ngữ khí gian nan nói: “U Ảnh tộc vậy mà chính là phụ thuộc Thần tộc!”

Thần thái bọn người Phí Lan, Lý An Na biến đổi, trong mắt hiện ra một vàng kinh hãi.

Người có ấn ký màu máu, đối với Thần tộc tự nhiên không có một tia hảo cảm. Chúng tộc hoàn mỹ tự xưng là thần, ở các đại tinh vực tạo xuống chồng chất sát nghiệt, không biết tàn sát bao nhiêu người. Liệt Diễm tinh vực cũng từng bị Thần tộc quang lâm qua còn lưu lại truyền thừa.

Nhưng mà đến nay, Phí Lan, Lý An Na, Tật Thác sớm biết âm mưu của Thần tộc. Thần tộc đem võ giả của Liệt Diễm tinh vực trở thành vòng nuôi dê lợn, truyền đạo áo nghĩa chỉ là vì làm cho sinh linh bên trong trở nên cường đại, một cái đạo lý giống như là đem dê lợn nuôi béo.

Một khi bọn họ trưởng thành đến độ cao nhất định, cảnh giới đạt tới một tầng thứ, Thần tộc liền sẽ chọn lựa cường giả trác tuyệt nhất trong đó, hấp thu năng lượng máu thịt của bọn họ, mưu lợi cho tộc nhân Thần

Thần tộc đối với Liệt Diễm tinh vực tặng, chỉ là vì lớn mạnh bản thân, chờ Liệt Diễm tinh vực phát triển đến trình độ nhất định, Thần tộc liền sẽ tới giết hại, chọn lựa chỉ cường giả nhất, lấy thân thể máu thịt tẩm bổ bọn họ. Một điểm này từ lúc trước vẫn Thần chi địa kia có thể thấy được đóm. Người bị thương nặng của Thần tộc, ở trung ương tám bia đá yêu hoa, hấp thu năng lượng máu thịt khôi phục bản thân, khiến cho thương thể nhanh chóng khôi phục. Vừa nghe nói U Ảnh tộc chính là chó săn của Thần tộc, sắc mặt Phí Lan, Lý An Na khấn trương, đối với U Ảnh tộc thống hận thâm ba phần.

Năm đó ở trong vẫn Thần chi địa, có cường giả của Thị Huyết nhất mạch bị nhốt, bị tám bia đá thông qua xiềng xích hấp thu năng lượng máu thịt. Cách Lỗ tu luyện hỗn loạn áo nghĩa, tuy cuối cùng chạy thoát, vẫn như cũ chưa từng tránh được kiếp nạn, linh hồn té đàn hồng mắt, chỉ vừa vịn đem truyền thừa lưu lại. Đối với Thần tộc, Thị Huyết nhất mạch chính là cừu thị khắc cốt minh tâm.

“Ta vừa mới bóc ra trí nhớ của người nọ.” Thạch Nham xanh mặt, thanh âm khàn khàn nói: ‘U Ảnh tộc chính là lính gác của Thần tộc, giúp Thần tộc dẫn thông thông đạo vực ngoại, U Ảnh tộc thể chất đặc thù, có thể ở không gian loạn lưu vực tồn tại, bọn họ thường thường sẽ vì Thần tộc đem hai cái tinh vực cấu kết lại, thuận tiện Thần tộc xâm nhập”.

Giữa tinh vực cùng tinh vực, thường thường có vách ngăn tồn tại, có vách ngăn cực kỳ dày, ngay cả cường giả Thần tộc muốn đánh thông cũng cực kỳ không dễ.

U Ảnh tộc liền gánh vác cái phần trọng trách này.

Thần tộc nếu muốn xâm lấn một cái tinh vực, U Ảnh tộc sẽ trở thành tốp thứ nhất đi đến tiền tuyến, hao phí thời gian đem vách ngăn của hai cái tinh vực quét sạch cho Thần tộc, làm cho Thần tộc sức chiến đấu nhân U Ảnh tộc này, hẳn biết vách ngăn hư không Mã Gia tinh vực nối liền Thiên Thần Tinh vực, trải qua bọn họ dọn dẹp mấy ngàn năm, tựa như cũng sắp bị dẫn thông rồi.

Người này từng tại mảnh vách ngăn kia hoạt động, phụ trách đem phạm vi nhỏ khu vực không gian loạn lưu lấy dụng cụ đặc thù vượt thuận. Rất nhiều tộc nhân U Ảnh tộc, ở trước khi còn chưa đủ cường đại, đều sẽ làm cùng loại “người chải vượt sợi” cũng là một loại ma luyện đối với bản thân. Từ trong trí nhớ của người nọ, hẳn lần đầu tiên đã biết Thiên Thần Tinh vực, đó là khởi nguyên của Thần tộc, cũng là đại bản doanh của Thần tộc. Thiên Thần Tinh vực có cổ đại lực, đến nay vẫn tồn tại như cũ, Thần tộc của Thiên Thần Tinh vực, áo nghĩa tinh diệu sinh sản đến cực hạn, các đại gia tộc của Thần tộc mỗi một cái đều là cực kỳ cường hân đáng SO: Tộc trưởng mười hai đại gia tộc cường hàn, đều là cảnh giới Thủy Thần tam trọng thiên, còn có mười mấy tên người Thần tộc ở Thủy Thần nhất, nhị trọng thiên, đều là rường cột của những gia tộc đó. ,’

Tổng nhân số Thủy Thần cảnh của Thần tộc, nghe nói vượt qua một trăm! Còn có vô số Hư Thần, Nguyên Thần, Thần Vương, hợp thành Thiên Thần Tinh vực cực độ phồn vinh xương ụy.

Mười hai đại gia tộc của Thần tộc, mỗi một cái gia tộc đều nắm giữ một cái đến ba cái bất đẳng tinh vực, nắm giữ vô số sinh mệnh chi tinh (hành tinh có người sống, quặng tinh, mỗi một ngày đều từ trong các đại tinh vực cuộn cuộn không ngừng vì Thiên Thần Tinh vực vận chuyển con số vật tư khổng lồ lấy ức vạn để tính, tẩm bổ những đại quái vật Thần tộc kia của Thiên Thần Tinh vực. Thần tộc có rất nhiều phụ thuộc, U Ảnh tộc chỉ là một chi trong đó, Thần tộc ở các đại tinh vực như u ác tính, điên cuồng tàn ăn lên tất cả.

Tinh vực bị cái chủng tộc này phát hiện hơn nửa theo dõi, cường giả trên những tinh vực đó, thường thường chỉ có hai con đường, hoặc là chết hoặc là trở thành chó săn, cả đời thờ phụng một nhà mười hai đại gia tộc Thần tộc chiếm lấy tinh vực của bọn họ, chỉ có thông qua như vậy mới có thể sống sót.

Ánh mắt nhân giới của Thần tộc, nhìn chằm chằm toàn bộ vũ trụ mệnh mông, cái vũ trụ này nghe nói một nửa tinh vực đều bị Thần tộc đánh hạ rồi.

Thần tộc còn có một loại phương pháp cực kỳ đặc thù, đi chiếm lấy sinh mệnh chi tinh xa xôi lại có giá trị nhất, sau khi có tộc nhân Thần tộc mất mạng, linh hồn trải qua một loại phương thức huyết tế, thành một giọt mầm mống sinh mệnh, mầm mống sinh mệnh có thể xuyên qua tầng tầng ngân hà không gian, so với chiến hạm nhanh nhất còn mau lẹ hơn. Một giọt mầm mống sinh mệnh như Thiên Ngoại Lưu Tinh, một khi hướng về cái sinh mệnh chi tinh xa xôi nào đó, liền sẽ tụ tập thiên địa năng lượng chậm rãi tiến hóa, một lần nữa diễn biến thành tộc nhân Thần tộc.

Tộc nhân Thần tộc thông qua mầm mống sinh mệnh buông xuống, sẽ ở sinh mệnh chi tinh cực kỳ xa xôi này tiến hóa cường đại, tiến tới đem sinh mệnh chi tinh nơi xa xôi chiếm lấy. Nếu địa phương có sinh linh cường hãn, người Thần tộc dựa vào mầm mống sinh mệnh buông xuống này không thể được như mong muốn, thì sẽ liên hệ gia tộc của mình, để cho cường giả của gia tộc tới.

Dựa vào phương thức này, mười hai đại gia tộc Thần tộc của Thiên Thần Tinh vực, đem rất nhiều sinh mệnh chi tinh cách Thiên Thần Tinh vực cực kỳ xa xôi cũng mạnh mẽ chiếm lấy.

Trong trí nhớ của người nọ, có cách nói liên quan mầm mống sinh mệnh làm cho Thạch Nham rung động không hiểu, cũng rất cuộc biệt vì sao Thần Ấn đại lục sẽ xuất hiện người của Thần tộc. Hẳn hiện tại có thể khẳng định, năm đó ở Thần Ấn đại lục hiển hiện ra người của Thần tộc, đó là thông qua mầm mống sinh mệnh không biết xuyên qua bao nhiêu vách ngăn không gian buông xuống mà đến.

Chỉ là, bọn họ cuối cùng bị chín tộc còn lại của Thần Ấn đại lục bức ra khỏi Thần Ấn đại lục, có thể đem Thần Ấn đại lục cướp đoạt.

Trải qua thời đại thượng cổ, thời đại viễn cổ, người Thần tộc năm đó buông xuống, sau khi trốn khỏi Thần Ấn đại lục, sợ dĩ không tiếp tục xâm nhập, hẳn là biết Thần Ấn đại lục không đáng lao sư động chúng, bởi vì thiên địa năng lượng của Thần Ấn đại lục đã khô kiệt, không đủ để cho bọn họ lần nữa ngàn dặm xa xôi mà đến.

Cũng là lần này, hẳn rất cuộc biệt Thần Ấn đại lục cũng không phải là khởi nguyên của Thần tộc. Thiên Thần Tinh của Thiên Thần Tinh vực, mới là nơi ban đầu của Thần tộc.

Đối với Thần tộc hiểu biết càng sâu, tâm tình Thạch Nham càng thêm trầm trọng, đối mặt cái chủng tộc tự xưng là thần này, hẳn lần đầu sinh ra cảm giác suy sụp vô lực.

Hơn trăm Thủy Thần, vô số Hư Thần, Nguyên Thần, Thần Vương, mỗi một gia tộc Thần tộc đều có năng lực diệt sát một cái tinh vực, loại lực lượng khủng bố này, đã xưng bá các góc của vũ trụ.

Lúc này, bọn họ theo dõi Mã Gia tinh vực...

Quả thật nói, chỉ một gia tộc Thần tộc tên là “A Tư Khoa Đặc” đang mưu đồ Mã Gia tinh vực. A Tư Khoa Đặc gia tộc là một trong mười hai đại gia tộc Thần tộc, bọn họ ở vạn năm trước đã phái U Ảnh tộc đến, vẫn đều đang quét sạch không gian vách ngăn, chờ một ngày kia thông đạo thẳng đường.

Hắn từ trong trí nhớ của người nọ, còn đạt được một cái tin tức làm cho hắn cực kỳ khiếp sợ. U Ảnh tộc cùng Dược Khí các đại trưởng lão âm thầm đã đạt thành hiệp nghị, Tả Lâu tựa như đã chính thức quy

thuận Thần tộc.

Tả Lâu lúc này cực lực vinh đăng vị trí các chủ Được Khí các, là muốn thông qua Được Khí các trước làm cho Mã Gia tinh vực chiến loạn hẳn lên, làm cho thế lực khắp nơi các đại chủng tộc của Mã Gia tinh vực tàn sát lẫn nhau, làm cho lúc A Tư Khoa Đặc gia tộc đến, chủng tộc khắp nơi thế lực khắp nơi của Mã Gia tinh vực bởi vì thù hận không thể cùng chung mối thù.

A Tư Khoa Đặc gia tộc là một trong mười hai gia tộc của Thần tộc, có chín tên cường giả Thủy Thần, nhưng nếu muốn một miếng đem Mã Gia tinh vực nuốt vào, cũng có chút cố hết sức.

Cái gia tộc này lại muốn độc chiếm Mã Gia tinh vực, không chuẩn bị mượn dùng lực lượng gia tộc khác, cho nên âm thầm trù tính, bố trí độc kế, muốn mượn địa vị siêu nhiên của Được Khí các ở Mã Gia tinh vực, làm cho Mã Gia tinh vực hoàn toàn hỗn loạn, dễ thông dong tới thu thập tàn cục.

Trí nhớ của một gã tộc nhân U Ảnh tộc, vậy mà ẩn chứa tin tức kinh thiên động địa, điều này làm cho Thạch Nham cực kỳ rung động, lần đầu tiên ý thức được lực lượng chân thật của Thần tộc, áp lực như núi treo ở trái tim, tâm tình nặng nề đến cực điểm.

1016. Chương 1008

Đối với Thần tộc hiểu biết càng khắc sâu, áp lực của Thạch Nham càng lớn, Thần tộc giống như một ngọn núi non trùng điệp cao không thể trào, nặng nề đặt ở trái tim hắn, làm cho hắn quả thực thở dốc không nổi. Mười hai nhà lớn của Thần tộc, chỉ cần một cái “A Tư Khoa Đặc” gia tộc đã có chín tên Thủy Thần cảnh tồn tại, có thực lực dây máu ăn phần Mã Gia tinh vực, hơn nữa đang từng bước tiến hành.

U Ảnh tộc ở Mã Gia tinh vực lấy thần bí trữ danh, chẳng qua chỉ là phụ thuộc Thần tộc, chỉ là của chó săn Thần tộc, cái tương phản này làm cho sắc mặt Thạch Nham cực kỳ khó coi.

Thạch Nham một phen nói xong, trừu thiếu niên Bồn Ni, Tả Thi, Huyền Minh, Ly An Na, Phí Lan, Tạp Thác đều là sắc mặt xanh mét, cùng hắn như bị sông núi đặt ở đáy lòng.

Chuyện tới nay, bọn họ đều xác định Thần tộc đó là tử địch của Thị Huyết nhất mạch, Thần tộc cũng sẽ không ngừng săn giết Thị Huyết nhất mạch. Bất luận tránh né như thế nào, chỉ cần Thần tộc không diệt, bọn họ sẽ vĩnh viễn không sống yên.

Nhưng phải đối mặt Thần tộc, bọn họ cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé, có loại bất đắc dĩ phù du lay động đại thụ.

“Có... tin tức của hai người bọn họ hay không?” Phí Lan trầm mặc hồi lâu, thần thái lạnh lẽo hỏi: “Ngàn dặm xa nước cho dưới chân, cùng với Thần tộc chống lại nhất định là quá trình gian nan dài lâu, lực lượng chúng ta lúc này xa xa không bằng, vẫn là lấy đem lực lượng chúng ta tăng lên làm mấu chốt”.

Người Phí Lan nói, tự nhiên đó là hai vị của hắc ám Thiên Mạc gia tộc.

Ly An Na cũng vẻ mặt chờ mong.

“Không có.” Thạch Nham thở dài một hơi: “Trong trí nhớ của người nọ không có tin tức liên quan bọn họ, nghĩ đến hắn vẫn chưa tham dự việc này, chúng ta vẫn là cần đi bước một”.

“Đối phó Thần tộc?” Thiếu niên Minh tộc Bồn Ni vẻ mặt mĩa mai, thần tình cổ quái nói: “Đã biết Thần tộc cường thế, còn dám sinh ra ý niệm đối kháng, các người thật đúng là không biết sống chết. Trong vũ trụ to như vậy thế lực dám can đảm cùng Thần tộc giằng co, nay càng ngày càng ít, đến nay cũng vãn vãn chỉ có một cái thế lực, từng thiếu chút nữa hủy diệt Thần tộc, nhưng cũng vãn vãn chỉ là thiếu chút nữa, cuối cùng vẫn như cũ rơi vào cái kết cục thảm bại, ngay cả chủ nhân đều hoàn toàn ngã xuống”.

Con mắt Phí Lan chợt sáng ngời, lạnh lẽo nhìn về phía hắn: “Thế lực nào từng có thể chống lại Thần tộc?”

Dựa theo trí nhớ Thạch Nham đoạt được, mười hai nhà lớn của Thần tộc hầu như đem nửa vũ trụ chiếm lấy, có được quyền chủ đạo rất nhiều tinh vực, dưới trướng nanh vuốt vô số cường giả như rừng, thực lực hùng hậu đến tình trạng khó tưởng tượng.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần “A Tư Khoa Đặc” gia tộc đã dám mưu đồ Mã Gia tinh vực, liền biết Thần tộc có bao nhiêu khủng bố. Trong vũ trụ rậm rạp tinh vực, vậy mà còn có thể lực từng thiếu chút nữa tiêu diệt Thần tộc, ở Phí Lan đến xem quả thực không thể tưởng tượng.

Mọi người cũng đều nhìn về phía Bồn Ni.

Ở dưới mọi người nhìn chăm chú, Bồn Ni hừ’nột tiếng, ngậm miệng không muốn nhiều lời, lòng mang bản khoăn nào đó, trong mắt lại có một tia ngạo nghễ.

Thạch Nham nhìn hẩn một cái thật sâu, cười nhạt, lộ ra vẻ mặt như có chút đăm chiêu: “Thế lực người nói, hẩn là cùng người có liên quan

Bồn Ni hơi thẳng lưng, giống như thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, mũi nhọn tất lộ, cuồng ngạo thần nhiên thừa nhận: “Không sai, trong vũ trụ mệnh mông, cũng chỉ có một phương chúng ta, từng ép cho mười hai nhà của Thần tộc đồng loạt xuất động, hao phí toàn bộ Thần tộc dốc lực đuổi đánh!”

Lời vừa nói ra, Thạch Nham, Tạp Thác đều hắc hắc cười quái dị hẩn lên, cười cho Bồn Ni sắc mặt khó coi, giận dữ hét: “Các người không tin?”

Thạch Nham, Tạp Thác chợt liếc một cái, cười càng thêm quái dị: “Tin! Tự nhiên tin tưởng!”

Ra ngoài Bồn Ni suy đoán, Thạch Nham liên tục gật đầu: “Ta tin lời người, ở trong vũ trụ rậm rạp, trong vô số tinh vực mệnh mông, quả thật có một cô lực lượng như vậy, từng thiếu chút nữa đảo điên cơ nghiệp khổng lồ của Thần tộc, ta cũng biết người đó là một trong những truyền thừa của cổ thế lực kia”.

Phí Lan, Lỵ An Na vẻ mặt kinh ngạc.

Bồn Ni cũng giật mình, khinh thường trợn mắt một cái, hiển nhiên cũng không tin tưởng: “Người biết cái rắm!”

“Xú tiểu tử, tôn trọng một chút cho ta, các vị đang ngồi người nào không phải trưởng bối của người?” Tạp Thác cười mắng một câu, trái lại cũng không thật sự tức giận.

“Trưởng bối?” Trong mắt Bồn Ni khinh thường càng nặng, lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Các người không xứng!”

Phí Lan, Lỵ An Na cau mày, ánh mắt lạnh lẽo ngấm hẩn, hiển nhiên có chút khó chịu.

Khoát tay, Thạch Nham ý bảo bọn họ an tâm một chút đừng nóng, chủ động từ không trung hạ xuống, đưa tay vạch một cái, một đạo không gian lợi nhận hiện lên, đem mũi nhọn một tòa sông băng trơn nhẵn cắt mất, lộ ra một khối đài đá băng tinh mảy ngàn thước vuông.

Hẩn người thứ nhất hướng về đỉnh đài băng tinh ngọc thạch, yên lặng ngồi ngay ngắn xuống, khí tức dần dần táo bạo, một tia cảm xúc tiêu cực cực kỳ tà dị dao động không ngớt, đang đối với trong huyết khiếu cả người hấp thu năng lượng tiến hành tinh lọc..

Phí Lan, Lỵ An Na, Tạp Thác đều vẻ mặt phấn chấn, lẳng lẳng không lên tiếng đều hạ xuống, ngồi xếp bằng xuống ở trước người hẩn, vẻ mặt hy vọng nhìn về phía hẩn, yên lặng chờ cái gì.

Tả Thi, Huyền Minh cũng sốt một chút, cũng ngoan ngoãn đi đến đài đá băng tinh ngồi xuống, cúi đầu lấy thần tinh khôi phục lực lượng.

Chỉ có tên thiếu niên Minh tộc Bồn Ni kia, vẫn như cũ dừng lại ở đỉnh đầu mọi người chưa động. Hẩn do dự trong chốc lát, bỗng nhiên lao xuống phía dưới nói: “Ta làm mỗi nhử xem như thành công đạt thành nhiệm vụ, hiện tại hẩn là không có chuyện gì của ta. Các vị, chúng ta sau sẽ không hẹn chứ”.

Tiếng nói vừa dứt, Bồn Ni liền muốn dứt ra rời khỏi.

Tạp Thác ngửa đầu cười lớn, vỗ vỗ băng tinh nham sạch sẽ bên cạnh, nói: “Tiểu tử kia lại đây ngồi”.

Sắc mặt Bồn Ni bỗng phát lạnh, hai mắt đột ngột hiện ra thô bạo điên cuồng, một cổ dao động hủy diệt từ trong cơ thể phun ra, quát lên: “Các người có thả hay không?”

Tạp Thác vẫn như cũ cười lớn, căn bản không sợ hãi tức giận, lại nặng nề vỗ đánh đá bên cạnh, tùy tiện mắng: “Bảo người đến ngồi cứ tới đây ngồi, đừng dong dài cho lão tử! Lại cho ta kĩ kĩ méo mó, cẩn thận lão tử đánh người một trận!”

Phí Lan, Lỵ An Na ngạc nhiên nhìn về phía hắn, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

Hai nàng đều nhìn ra Tạp Thác cũng không thật sự tức giận, điều này làm cho Phí Lan, Lỵ An Na càng thêm tò mò, lúc nhìn về phía Bồn Ni kia, trong mắt dần dần hơn chút ý tứ hàm xúc khác.

“Lại đây ngồi đi.” Phí Lan trầm ngâm một chút, cũng bình yên chỉ chỉ bên cạnh, tùy ý nói: “Mau một chút!”

Bồn Ni ở Thần Vương tam trọng thiên chi cảnh, hắn đối với lực lượng áo nghĩa của bản thân có nhận biết rõ ràng, cảm thấy đối mặt Tạp Thác Nguyên Thần tam trọng thiên có lẽ còn có một đường sinh cơ, nhưng nếu Phí Lan ra tay, hắn biết hắn tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết.

Thiếu niên có thể gian nan tồn tại đến nay, cũng không phải người ngu dốt lỗ mãng, bởi vậy, tuy tức muốn phun lửa, hắn vẫn là không tình nguyện từ phía trên hạ xuống, nghiêng rằng nghiêng lợi ở bên cạnh Tạp Thác hạ xuống, vẻ mặt cừu thị hung hăng trừng mắt nhìn Tạp Thác, ngầm hạ quyết tâm, tương lai nếu là có cơ hội, tất nhiên phải cho Tạp Thác đẹp mặt.

“Tiểu tử người cái ánh mắt gì? Mẹ, lão tử bảo người tới là tốt cho người, hỗn tiểu tử không biết tốt xấu!” Tạp Thác bật cười, nhin không được mắng hắn lên.

“Tốt mẹ người!” Bồn Ni rõ ràng ở một phương yếu thế, ngữ khí vẫn như cũ không rơi xuống hạ phong, đỏ mặt cùng Tạp Thác mắng nhau: “Người tính cái rắm, chờ ta cường đại hắn lên, giết người liền cùng giống như thái rau!”

“Được được được!” Tạp Thác không giận trái lại cười: “Lão tử chờ người cường đại hắn lên, người lập tức còn có cơ hội, như thể này cho dù là sư huynh ngăn trở, lão tử cũng muốn cho người này miệng xú tiểu tử nếm thử lợi hại!”

“Câm miệng đi!” Phí Lan nhíu mày, nhin không được quát lớn một câu.

Tạp Thác lập tức an phận xuống, rụt đầu không nói. Minh tộc thiếu niên Bồn Ni kia, không biết vì sao cũng đối với Phí Lan cực kỳ kinh sợ, căn bản ngậm miệng không nói. Hắn cứng da đầu ngồi xuống, có vẻ mặt co mày cau, trong lòng không biết nghĩ những tâm tư gì.

Thời gian lặng yên trôi qua.

Hai canh giờ sau, Thạch Nham đột nhiên mở hai mắt, con người thâm thúy u ám, như năng lượng ngân hà mệnh môn lưu động, linh hồn tế đàn giống như dần dần trôi nổi ra.

Từng luồng năng lượng cực kì tinh thuần, giống như ánh sáng mơ hồ bất định từ huyết khiếu cả người hắn trào ra, từ trong linh hồn tế đàn của hắn di động, chậm rãi hướng tới quanh thân tràn ra.

Về mặt Phí Lan, Lỵ An Na, Tạp Thác vui vẻ, đều đem mảnh vải che lấp trán cởi ra, ở trong mi tâm của ba người, đồng thời hiện ra ấn ký màu máu, bày ra hình thái đám mây màu máu, tà ác yêu dị, phóng thích từng trận dao động huyền diệu.

vốn Minh tộc thiếu niên Bồn Ni mặt mày đau khổ hung hăng không thể sớm một chút rời khỏi, đột nhiên ngốc như gà gỗ, giống như bị sấm sét đánh trúng, sững sờ ở chỗ mở mị đại ra.

Xuy xuy xuy!

Trên trán hắn tóc như lửa, bỗng nhiên cháy lên, mi tâm hắn thoáng cái trở nên cực nóng khó chịu, một cái ấn ký cùng mi tâm của Phí Lan, Lỵ An Na, Tạp Thác giống nhau như đúc, từng chút hiện ra.

“Người, các người! Các người...” Bồn Ni nói năng lộn xộn, chỉ vào Phí Lan, Lỵ An Na, Tạp Thác, hoa chân múa tay vui sướng cả người run loạn: “Các người, các người thế mà cũng có?”

“Đừng dong dài! Tiếp nhận năng lượng tặng!” Táp Thác hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái, quát khẽ nói: “Lấy tinh thần ý thức hội tụ vào ấn ký, buông ra tâm linh tế đàn, đợi cho lực lượng rót tới, dẫn đường kinh lạc cả người, hội tụ vào linh hồn thức hải chi tâm!”

Phí Lan, Ly An Na cũng nhìn thật sâu về phía Bồn Ni, quả thật nói là nhìn về phía mi tâm ấn ký của hấn, nghi hoặc trong lòng nhất thời được mở ra.

Hai nàng nhìn một cái thật sâu Thạch Nham đang phóng thích năng lượng, lập tức rõ ràng sáng tỏ, đều mỉm cười, hướng Bồn Ni gật gật đầu.

Ở tình hải vắng vẻ cầu sinh, Bồn Ni trải qua vô số đau khổ đối với mọi người cừu thị, ở dưới Phí Lan, Ly An Na mỉm cười, chỉ cảm thấy nơi nào đó của tâm linh mềm mại rộng mở, vậy mà thả lỏng trước đó chưa từng có, giống như thấy người thân nhất, nhịn không được hốc mắt đã ươn ướt.

“Xú tiểu tử! Phát ngốc cái gì?” Táp Thác mắng.

Bồn Ni như thế hồ quán đỉnh tĩnh lại, thần thể phút chốc chấn động, hấn lần này không cùng Táp Thác đấu võ mồm, vô đầu ngưng ngừng cười gượng, có hình có dạng học Táp Thác bên cạnh, dựa theo cách nói của hấn đem tâm linh buông ra, ý thức tinh thần rót vào trong ấn ký màu máu.

Ngay sau đó, một cỗ năng lượng cực kì tinh thuần, trực tiếp rót vào trong ấn ký màu máu của mi tâm hấn!

Cỗ năng lượng tinh thuần trong vắt kia, vừa vào trong ấn ký màu máu, liền dần dần tràn ra, nhập vào xương cốt máu thịt gân mạch của hấn, trào vào Tinh Nguyên cổ thụ của hấn, trong đó còn có một cỗ dị lực kỳ diệu ôn dưỡng linh hồn tế đàn, vậy mà tràn vào trong thức hải của hấn, làm cho linh hồn tế đàn như giếng cổ khô héo của hấn được nước sông trong trẻo nhưng lạnh lùng đúc, cảm giác tuyệt vời quả thực khó có thể nói bằng lời.

Thân thể gầy yếu của Bồn Ni triển đấu không ngớt, hai mắt nhắm chặt, da mặt lại liên tục run run, trong lòng lấp đầy vui điên cuồng.

Theo năng lượng ấn ký màu máu của mi tâm liên tục trào vào, sắc vui trên mặt Bồn Ni càng lúc càng đậm, nếu không có tình thế đặc thù, hấn sợ là sẽ nhịn không được cười điên cuồng ba tiếng, đến biểu đạt tâm linh sung sướng thật lớn.

Linh hồn tế đàn của hấn đột nhiên xoay chuyển cực nhanh, dọc bờ tế đàn tung tóe ra nhiều điểm hào quang hủy diệt thần bí, làm cho tâm linh hấn chợt tiến vào ý cảnh kỳ diệu.

Trong óc âm âm chấn động, Bồn Ni như dính đòn nặng, đột nhiên ngất đại ra, mấy giây sau, môi miệng hấn run run dừng động ghi nhớ, cúi đầu nói: “Vậy mà... vậy mà liền đột phá như vậy rồi! Ông trời ơi!”

1017. Chương 1009

Trên đài đá sông băng, bốn người Thạch Nham, Phí Lan khoanh chân ngồi ngay ngắn, tĩnh lặng không tiếng động. Bốn người Phí Lan, Ly An Na, Táp Thác, Bồn Ni, ánh sáng cầu vồng của ấn ký màu máu ở trán dần dần âm đạm xuống, đều đang đem dị lực thần bí thu vào trong cơ thể, đến tăng cường lực lượng.

Cũng không biết qua bao lâu, Phí Lan dẫn đầu tĩnh lại, nàng liếc Bồn Ni một cái, vẻ mặt kinh ngạc.

Dao động hủy diệt trong thần thể của Bồn Ni cực kỳ rõ ràng, như là ở thời khắc đột phá máu chốt, từng trận năng lượng chi quang cực kỳ tà ác như mơ hồ đem hấn che kín, người ở trong đó, thần thể của Bồn Ni truyền đến tiếng xương cốt bốp bốp thanh thúy, khớp xương tựa như được rèn luyện một lần nữa.

Lại một lát sau, Ly An Na cũng tĩnh lại, cũng nhíu mày nhìn về phía Bồn Ni.

Tả Thi, Huyền Minh cúi đầu, lẳng lặng không lên tiếng. Bốn họ biết ở trên người đám người Thạch Nham có rất nhiều chỗ thần bí, là hai người hấn khó có thể tưởng tượng.

Thạch Nham sau khi tỉnh lại, cười nhạt, nói: “Xem ra chúng ta lại nhiều một gã đồng bạn rồi”.

“Tập Thác lần này lực lượng tăng cường cực nhanh, nghĩ đến không cần bao lâu cũng sắp đột phá rồi.” Ly An Na nhẹ giọng nói.

Phí Lan gật gật đầu.

Bổn Ni cùng Tập Thác vẫn như cũ sa vào ở trong ý cảnh kỳ diệu, một người quanh thân dao động lực hỗn loạn vạn vạn, một người dao động hủy diệt rõ ràng.

Thời gian năm ngày một cái chớp mắt liền trôi qua.

Tập Thác yên lặng đứng lên, ánh mắt sáng ngời như điện quang, nhếch miệng cười nói: “Ta sắp rồi.” Hắn nhìn về phía Thạch Nham: “Sư huynh, người thì sao?”

“Còn thiếu chút thể ngộ cảnh giới, cần một đoạn thời gian tăng lên đối với cảnh giới.” Thạch Nham mỉm cười: “Chẳng qua nghĩ đến cũng không cần quá lâu nữa”.

Mọi người chợt đều nhìn về phía Bổn Ni.

Dao động thần thể của Bổn Ni dần dần bình phục xuống, vẻ mặt hắn bình tĩnh, đuôi lông mày khẽ động, ở dưới mọi người nhìn chăm chú, chậm rãi thức tỉnh, mở mắt ra Bổn Ni kích động không hiểu, nói: “Ta đột phá rồi!”

Mọi người nhìn nhau cười.

“Thực không ngờ, các người các người vậy mà cũng là!” Bổn Ni hưng phấn vô cùng: “Ta vẫn cho rằng chỉ còn một mình ta, xem ra ta cũng không cô đơn nữa”.

“Nói người một chút đi.” Phí Lan thở nhẹ một tiếng.

Ánh mắt Bổn Ni tối sầm lại, thở dài một hơi, nói: “Gia tộc bọn ta truyền thừa hủy diệt áo nghĩa, tổ tiên ta từng là một trong thị huyết bát hô tông, chấp chưởng Âm Diệt tinh vực của chúng ta, ở bảy ngàn năm trước tổ tiên của ta từ Âm Diệt tinh vực rời khỏi, đến tận đây biến mất không thấy. Sau Âm Diệt tinh vực chúng ta liền bị Thần tộc xâm nhập, gia tộc bọn ta bị Thần tộc huyết tẩy, trừ ta mọi người đều bị giết chết. Ta ở Âm Diệt tinh vực kéo dài hơi tàn, nhưng cuối cùng vẫn như cũ bị Thần tộc phát hiện tung tích, bị ép bắt đắc dĩ chỉ có thể trốn lủi khắp nơi, ngẫu nhiên phát hiện một chỗ không gian thông đạo tổn hại, ta liền mạo hiểm chui vào, chợt liền xuất hiện tại trong Âm Ảnh Quỷ Ngục này, lại bị U Ảnh tộc phát hiện động hướng, bị chó săn Thần tộc này đuổi đánh...”

Gia tộc từng vô cùng cường đại, chấp chưởng Âm Diệt tinh vực, cuối cùng bị Thần tộc xâm nhập, toàn bộ gia tộc bị huyết tẩy sạch sẽ.

Cái này tự nhiên sẽ không là kí ức khoái trá. Bổn Ni thở dài, sắc mặt hung ác: “Ta sớm muộn gì sẽ báo thù rửa hận!”

“Một khối vãn thạch kia của ngươi, chất chứa hủy diệt áo nghĩa, hình như là thần binh cấp nguyên thủy hả?” Thạch Nham câu hỏi.

Bổn Ni sững sờ một chút, chợt đem một khối vãn thạch nọ lấy ra, hòn đá bên trong có một ấn ký màu máu, ở hắc lòng bàn tay chỉ có lớn chừng nắm tay, cùng cường hãn kỳ diệu trước đó không thể so sánh nổi: “Đây là tổ tiên ta, hắn là thần binh cấp nguyên thủy, ở ta tổ tiên biến mất sau, có một ngày khi ta ở gia tộc cấm địa tu luyện, nó đột nhiên từ trên trời buông xuống, trực tiếp hướng về trong lòng bàn tay ta, đem linh ngộ hủy diệt áo nghĩa tổ tiên truyền thừa cho ta. Từ ngày đó, ta đã biết tổ tiên chỉ sợ dữ nhiều lành ít”.

Dừng một chút, Bổn Ni tiếp tục nói: “Theo ta được biết, Thị Huyết bát hô tông nhất mạch, đều có thần binh cùng áo nghĩa hô ứng. Các người... Trên tay không có sao?”

Phí Lan, Ly An Na, Tập Thác vẻ mặt xấu hổ, cười gượng lắc đầu.

“Khẳng định là có, chỉ là các người chưa từng có được, hẳn là giấu ở nơi nào đó.” Bổn Ni nghiêm túc nói.

Ba người Phí Lan không khỏi nhìn về phía Thạch Nham.

“Ta cũng không biết.” Thạch Nham buông tay ra, vẻ mặt bất đắc dĩ, chột trong lòng khê động, âm thầm liên hệ Huyết Văn Giới, muốn hỏi một chút rõ ràng.

Đáng tiếc Huyết Văn Giới sau khi đem tử vong áo nghĩa truyền thừa cho Huyết Ma, hao phí không ít lực lượng, lại lần nữa ngủ đông, cũng không đáp lại cho hắn.

Dựa theo lời Giới Linh nói, trí nhớ của hắn vẫn như cũ không hoàn chỉnh, không thể nhớ rõ toàn bộ sự tình năm đó. Có lẽ, chờ có một ngày trí nhớ của hắn bổ sung hết, mới có thể cung cấp bọn họ càng nhiều chỉ thị cùng trợ giúp. Huyết Văn Giới chính là di vật chủ nhân một trong huyết bát hồ tông, chính là điểm cực kỳ mấu chốt, có thể có bí mật vô cùng sâu của đại áo nghĩa Thị Huyết bát hồ tông bát.

Nghe hắn nói cũng không biết, ba người Phí Lan vẻ mặt thất vọng.

Thần binh cấp nguyên thủy, đối với võ giả cùng thuộc tính mà nói, tăng cường lực lượng không phải một chút nửa điểm, nay ba người liền có sức khiêu chiến vượt cấp, một khi đem đối ứng thần binh tìm kiếm, sức chiến đấu tuyệt đối sẽ tiến vào thiên địa mới, đạt tới tình trạng không thể tưởng tượng.

Thạch Nham mượn dùng cự thuẫn màu máu, lấy cảnh giới tu vi Nguyên Thần tam trọng thiên, có thể cứng rắn kháng một kích của Hư Thần tam trọng thiên Đồ Lâm, chỉ cần từ một điạ này liền có thể nhìn ra giá trị của thần binh.

Mắt thấy Bốn Ni cảnh giới thấp nhất, lại nắm giữ hủy diệt thần binh tương ứng, bọn họ tự nhiên sẽ sinh lòng hâm mộ.

“Người đối với Thị Huyết nhất mạch biết bao nhiêu?” Phí Lan hỏi.

“Thị Huyết nhất mạch đó là ta lúc trước nói qua, thế lực duy nhất ở trong vũ trụ rậm rạp có thể chống lại Thần tộc. Tổ tiên ta đó là một trong Thị Huyết bát hồ tông (tám tùy tùng của Thị Huyết), Thủy Thần tam trọng thiên chi cảnh. Ta chỉ biết gia tộc vẫn truyền lưu truyền thuyết của tổ tiên, năm đó lúc tổ tiên còn ở Âm Diệt tinh vực, Thần tộc chưa bao giờ dám tới, trái lại, Âm Diệt tinh vực chúng ta còn thường xuyên xâm phạm lãnh địa Thần tộc. Nghe nói lúc đỉnh phong nhất, Thị Huyết nhất mạch từng đánh vào chỗ cổ Thần tinh vực của Thần tộc, bức bách mười hai nhà lớn của Thần tộc liên hợp ứng đối, vẫn như cũ tổn thất thảm trọng”.

Về mặt Bốn Ni hướng tới: “Tiền bối của chúng ta từng cực kỳ cường thế, nhưng đến chúng ta thời đại này, lại chỉ có thể mang theo cái đuôi làm người, bị Thần tộc đuổi giết khắp nơi”.

“Người cũng biết những chi tiết đó?” Thạch Nham lại hỏi.

Bốn Ni lắc đầu: “Cách nói có liên quan tổ tiên, đều là gia gia của ta nói cho chúng ta biết, tình huống cụ thể không rõ.” Chần chờ một chút, hắn nói: “Các người cũng đều đạt được truyền thừa, chẳng lẽ có liên quan trận chiến ấy hoàn toàn không biết gì cả?”

Mọi người đầy mặt cười khổ, đều bất đắc dĩ lắc đầu.

Bốn Ni kinh ngạc, hắn cân nhắc một chút, đột nhiên ý thức được cái gì, hắn chột nhìn về phía Thạch Nham, nói: “Người, người cùng chúng ta khác nhau! Vừa rồi là trải qua người truyền thừa cho chúng ta lực lượng hả?”

Thạch Nham gật đầu.

“Người, người là... người thừa kế chủ nhân Thị Huyết bát hồ tông?”

Bốn Ni hét rầm lên.

Thạch Nham tiếp tục gật đầu.

Bốn Ni âm âm chấn động, đột nhiên trở nên co quắp bất an, vắn vắn vẹo vẹo liền muốn làm đại V

Khoát tay, Thạch Nham lập tức ngăn cản, mỉm cười nói: “Không cần câu nệ việc nhỏ không đáng kể, người về sau cứ xưng hô ta là sư huynh đi, cùng Tật Thác gọi giống nhau là được rồi”.

Bổn Ni sững sốt một chút, yên lặng gật gật đầu, sắc mặt có chút quái dị, nói: “Gia tộc bọn ta có cái cách nói, truyền thừa Thị Huyết chỉ chủ một khi lưu lại, tương lai Thị Huyết nhất mạch chỉ cần trưởng thành lên, chắc chắn có thể ép qua Thần tộc, thật sự thành tựu việc lớn!”

“Ồ?” Thạch Nham kinh ngạc, tựa cười mà không cười nói: “Còn có loại cách nói này?”

Bổn Ni mạnh mẽ gật đầu, nói: “Tiền bối nhà chúng ta trước kia từng nói, nói chỉ cần Thị Huyết chỉ chủ truyền thừa bất diệt, Thị Huyết nhất mạch liền có thể trở lại!”

Phí Lan, Lý An Na, Tập Thác sợ hãi động dung.

“Những cái này tạm thời không bàn, việc cấp bách, là đem âm mưu sắp xâm nhập của Thần tộc lộ ra. ư
LÀ nh tộc sắp quán thông thông đạo tiến vào Mã Gia tinh vực, còn có Được Khí các đại trưởng lão Tả Lâu vẽ đường cho hươu chạy, giúp Thần tộc đem Mã Gia tinh vực chiến loạn hẳn lên.” Thạch Nham thần thái ác liệt, nói: “Nếu muốn đối kháng Thần tộc ‘A Tư Khoa Đặc’ gia tộc, bằng chúng ta tuyệt không thể, phải tập kết chủng tộc thế lực khắp nơi toàn bộ Mã Gia tinh vực!”

Mọi người đều yên lặng gật đầu, tâm tình nặng nề.

Thạch Nham trầm ngâm một chút, một giọt ma huyết bay hướng trời, ma huyết thành một chùm huyết quang, hướng tới cái phương hướng nào đó nhanh chóng phóng đi.

“Phốc!”

Khóe miệng hẳn hơi ngọt, một ngụm máu tươi hóa thành sương mù máu, sắc mặt hơi tái nhợt một phần.

Hắn lấy ma huyết muốn xác định phương hướng của Phù Vi, nhưng Phù Vi cảnh giới cao hơn hắn, bằng lực cản trở của ma huyết nhìn trộm, bị thương bản thân trước.

Nhưng mắt hắn vẫn là sáng lên, nói: “Phù Vi cách chúng ta cũng không xa. Nàng đã ở Âm Ảnh Quỷ Ngục, tai mắt của Được Khí các trải rộng mỗi một góc của Mã Gia tinh vực, bọn họ lại cùng Tả Lâu đối địch, mượn dùng năng lượng của bọn họ, hẳn là có thể cho thế lực các đại chủng tộc khắp nơi của Mã Gia tinh vực đều biết tin tức Thần tộc sắp xâm nhập”.

“Sư huynh, Được Khí các Trát Thích kia đối với chúng ta cũng không thân mật, người còn muốn gặp bọn họ sao?” Tập Thác có chút không tình nguyện.

“Trước khác nay khác. Trát Thích thân là Được Khí các trưởng lão, tự nhiên biết Thần tộc xâm nhập ác liệt.” Nghiêm mặt, Thạch Nham hít sâu một hơi: “Chúng ta chỉ cần đem tin tức lộ ra là được, sau đó lập tức rời đi, không cần xem sắc mặt bọn hắn”.

Phí Lan, Lý An Na yên lặng gật đầu.

Mọi người điều chỉnh một chút, chợt từ dưới lòng đất bằng tinh của quảng tinh này đi ra, hướng tới phương hướng hẳn cảm giác đi cực nhanh.

Âm Ảnh Quỷ Ngục, trên một cái sinh mệnh chi tinh hoang vắng.

Từng chiếc chiến hạm bỏ neo ở trong núi rừng, giống như hung thú nằm sắp ở đất, tại trung ương chiến hạm kia, có một mảng hồ nước rộng rãi, hồ nước róc rách, thỉnh thoảng có từng chiếc chiến hạm ở trong hồ ra ra vào vào.

Đây là một chỗ cứ điểm của Được Khí các ở Âm Ảnh Quỷ Ngục, hồ nước nổi thẳng dưới lòng đất, thế giới bên trong càng thêm rộng rãi kỳ diệu, có động thiên khác.

Trên một chỗ đài đá ngọc thạch xây của hồ nước, một đám cao tầng của Được Khí các đang đợi cái gì. Phù Vi, Trát Thích rõ ràng ở trong

“Hạ Tâm Nghiên kia chính là người nổi bật của Chiến minh Âm Ảnh Quỷ Ngục, thống lĩnh một bộ của Chiến minh, áo nghĩa cực kỳ tinh diệu, rất được minh chủ Chiến minh coi trọng. Ở trong Âm Ảnh Quỷ Ngục, Chiến minh là thế lực duy nhất có thể chống lại U Ảnh tộc, đại trưởng lão Tả Lâu cùng U Ảnh tộc hợp tác, chúng ta liền âm thầm ủng hộ Chiến minh, đem nanh vuốt của đại trưởng lão hung hăng trừng kích!” Bạt Phong mặt lạnh lùng, thanh âm âm trầm nói.

Phù Vi nhú chặt lông mày rậm: “Hạ Tâm Nghiên kia ở trăm năm trước đột nhiên xuất hiện Âm Ảnh Quỷ Ngục, ở một ngày nàng đến đó liền được Chiến minh chỉ chủ ưu ái, ngăn ngừa thời gian ở Chiến minh đánh hạ một mảng thiên địa, mơ hồ thành người phát ngôn của Chiến minh, nhưng nàng... Tựa như cũng không phải người của Mã Gia tinh vực chúng ta nhỉ?”

“Một điểm này không cần quan nhiều.” Trát Thích khoát tay: “Chỉ cần biết rằng Chiến minh là thể lực bản thổ của Mã Gia tinh vực chúng ta là được. Nàng một lát nữa liền tới, chú ý không cần bàn sự tình thân phận nàng người đến từ vực ngoại, tránh chọc nàng không vui”.

Phù Vi bắt đầu dĩ gật gật đầu.

1018. Chương 1010

Biên giới Âm Ảnh Quỷ Ngục, trên vân thạch thật lớn di động.

vân thạch kia có thể so với sinh mệnh chi tinh nhỏ một chút, cực kỳ rộng rãi khổng lồ, vân thạch màu nâu sẫm, giống như kim loại mà thành, có loại khuynh hướng cảm giác kim loại, cứng rắn như sắt đá.

vân thạch giống như một thanh kiếm bằng to, hai sườn sắc bén lạnh lẽo, dựng đứng từng cái giá cự pháo trong suốt, có năng lượng nồng đậm như ẩn như hiện, tùy thời có thể phụt ra lực lượng hung ác điên cuồng như nổ. Từng đồng cung điện kim loại rèn luyện, đứng sừng sững ở trên vân thạch, giống như trường mâu cắm vào tận trời, tự có một cỗ khí thế sắc bén vô cùng.

Trong đó đỉnh một đồng kiến trúc hình mũi nhọn, có một khối đài đá ngọc đen, đài đá ngồi một lão giả Quỷ Văn tộc thân thái hung ác nham hiểm, đứng là Dược Khí các đại trưởng lão Tả Hoàng.

Tả Hoàng cầm trong tay một tấm lăng kính tám góc, lông mày nhú chặt, năm ngón tay không ngừng gạt cái gì.

Rất nhiều cảnh tượng biến ảo từ trong lăng kính tám góc kia hiển hiện ra, mặt lăng kính kia giống như bao hàm ngàn vạn cảnh tượng cùng tri thức, mệnh mệnh thâm thúy thần bí.

Nếu có người hiểu biết đối với bí ẩn của Dược Khí các, sẽ nhận biết mặt lăng kính kia đó là một con mắt “Tinh Nhân” của Dược Khí các, thông qua tâm mắt có thể cấu kết “Tinh Nhân,” biết được đủ loại tin tức mấy vạn năm tồn tại của Mã Gia tinh vực. Tả Hoàng gạt, vẽ mặt ngưng trọng như là tìm cái gì.

Bên trái Tả Hoàng, một người đứng nghiêm trang, chính là Đỗ Lâm.

Đỗ Lâm cung kính cúi mình, âm thầm nhìn chăm chú vào Tả Hoàng, chờ Tả Hoàng phán đoán.

Chỉ thấy trong nhãn tâm kia cảnh tượng biến ảo vô số lần, bỗng nhiên hiện ra một khối ẩn ký đám mây màu máu, bên cạnh ẩn ký di động một đám phù văn đặc thù, miêu tả rất nhiều tri thức có liên quan ẩn ký.

Sắc mặt Tả Hoàng dần dần ác liệt hẳn lên, hắn nhìn thật sâu về phía tâm nhãn, trong con ngươi điện quang đan xen.

Bên cạnh vẽ mặt Đỗ Lâm chợt chấn động, cũng không tự chủ nhìn về phía mặt tâm nhãn lăng hình kia, thần thái chuyên chú, trên mặt mang theo một chút ý tứ hàm xúc không rõ.

“Người chứng kiến ẩn ký trên thần binh, là loại ẩn ký đám mây màu máu này?” Sau một hồi, Tả Hoàng đem tâm nhãn dời về phía phương hướng Đỗ Lâm, để cho hắn có thể nhìn thấy rõ ràng ẩn ký hiện lên trong đó.

“Chính là cái ẩn ký này!” Đỗ Lâm nghiêm túc nói.

Tả Hoàng yên lặng gật đầu, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, lạnh nhạt nói: “Cái ẩn ký này từng ở Mã Gia tinh vực xuất hiện hai lần. Có mi tâm hai người từng hiện ra, hai người kia...”

Nói đến một nửa, Tả Hoàng tạm dừng, ánh mắt trở nên cực kỳ kinh

sợ.

Đỗ Lâm kinh ngạc, không ngừng được chen lên một chút thật cẩn thận dò hỏi: “Nghĩ kĩ mi tâm người nào từng hiện lên?”

Tả Hoàng không lập tức đáp lại, vẫn như cũ nhìn chăm chăm phù văn miêu tả quanh thân ẩn ký màu máu trong tâm nhân, nhìn cực kỳ dụng tâm chuyên chú, sắc mặt cũng càng lúc càng ngưng trọng.

Hồi lâu, hắn đem nhân tâm trình trọng thu hồi, hít sâu một hơi, nói: “Một gã tu luyện tử vong áo nghĩa, ở Mã Gia tinh vực từng xuất hiện một đoạn thời gian, tạo xuống gió tanh mưa máu, làm cho rất nhiều cường giả của Mã Gia tinh vực chôn thây. Thần này... ở mấy ngàn năm qua đến Mã Gia tinh vực, nơi cực tây toái tinh vực lần đầu tiên đại khai sát giới, chọt ở nhiều chỗ khu vực hiện ra, mỗi một lần đều thủ đoạn hung tàn giết chết rất nhiều cường giả”.

Đỗ Lâm hoảng sợ, âm thầm cắn môi, kinh hô: “Thần kia... ở cảnh giới gì?”

Tả Hoàng ngẩng đầu nhìn hắn mộUcái, tựa như thẳng đến linh hồn trong lòng hắn, nói: “Người ra tay đối với ngươi, tuyệt không phải người này, bằng không ngươi hẳn là đã sớm chết. Người nọ cảnh giới cụ thể không rõ, căn cứ Tinh Nhân của Được Khí các ghi lại, cường giả chết ở trong tay hắn, đủ kẻ cảnh giới Thủy Thần nhất, nhị trọng thiên. Nơi người này đi qua thường thường cùng với tử vong, không có lệ thường giữ lại người sống, nếu ngươi đụng tới hắn, ngươi không có khả năng còn có thể gặp ta”.

Con người của Đỗ Lâm tràn đầy kinh hãi thật sâu.

“Còn có một người chính là truyền thuyết bất bại của Mã Gia tinh vực, tu luyện tuyệt vọng chi lực, từng xưng bá Mã Gia tinh vực, có thể nói tồn tại vô địch. Người nọ, mấy vạn năm trước xưng hùng Mã Gia tinh vực, lại ở lúc đỉnh phong nhất, bỗng nhiên thần bí biến mất, không người nào biết hắn đi nơi nào. Người kia, là cường giả sinh trưởng ở địa phương Mã Gia tinh vực, nghe nói hắn ở lúc đột phá đến Hư Thần cảnh, mi tâm đột nhiên nhiều thêm một ẩn ký màu máu như vậy. Từ đó về sau, thực lực của hắn đạt được chất biến hóa, cảnh giới đột phá nhanh chóng mãnh liệt”.

Ánh mắt Tả Hoàng lóe ra u quang như quỷ hỏa, chậm rãi trầm giọng nói: “Không có ai biết vì sao hắn ở lúc đột phá Hư Thần mi tâm đột nhiên nhiều ra cái ẩn ký, nhưng nghe nói người nọ từng nói rõ, hắn ở trong mình mình cảm giác sứ mệnh, đến nay không ai biết cái gọi là sứ mệnh của hắn là cái gì, nhưng trấn hắn từ khi có ẩn ký kia, nghe nói tâm tính đại biến, trở nên càng thêm cực đoan điên cuồng, không ngừng khiêu chiến cường giả của Mã Gia tinh vực, mỗi khi vượt cấp thắng lợi, đem chính mình đẩy vào tuyệt cảnh đột phá, liên tục mấy chục trận tìm khắp người cảnh giới cao hơn một cấp, đều đem đối phương tàn sát hung tàn!”

Đỗ Lâm chấn động thần thể, đột nhiên sinh lòng kính sợ, vẻ mặt trở nên càng thêm hồi hộp bất an.

“Hai người kia không có ngoại lệ, mi tâm đều có một khối ẩn ký cùng loại, mặc dù xuất hiện thời kì khác nhau ở Mã Gia tinh vực, đều tạo xuống uy yển tanh máu chồng chất, có thể nói nhân vật hung ác điên cuồng khó giải. Nhưng, hai người kia cũng đều ở đâu không rõ lần lượt mất đi bóng dáng, tựa như cũng không lưu lại truyền thừa.” Tả Hoàng dừng một chút, lại nhíu mày nói: “Người đụng tới người nọ, hẳn là không phải hai người bọn họ, bằng không người đã sớm chết”.

Đỗ Lâm cười khổ, gật đầu nói: “Nghĩ đến cũng sẽ không là bọn hắn”.

Hắn chỉ có cảnh giới tu vi Hư Thần tam trọng thiên, tuy đến không nói linh tinh cuồng vọng, nhưng cũng không tự phụ đến trình độ không biết trời cao đất rộng, đương nhiên biết gặp phải loại nhân vật hung ác điên cuồng đỉnh phong kia, hắn tuyệt đối không có sức đáp trả, khả năng bị người ta trong cái giờ tay nhắc chân liền chính rồi.

“Cách mấy ngàn năm, hai nhân vật vô cùng cường hãn kia, hẳn là sớm từ Mã Gia tinh vực biến mất, người không cần quá lo lắng.” Tả Hoàng trầm ngâm hồi lâu, cau mày nói: “Dựa theo đạo lý mà nói, hai người bọn họ cũng sẽ không cùng Được Khí các chúng ta có qua đoạn khúc mắc gì, một tấm chân xuất hiện kia, cho dù là cùng hai bọn hắn có chút liên hệ, cách lâu như vậy, hẳn là cũng không đủ để cho Được Khí các chúng ta lâm vào nguy cơ bị diệt”.

Dừng một chút, Tả Hoàng trình trọng phân phó: “Ta từng thông báo Cáp Mặc, hắn sẽ cùng ngươi một đường xuống tay, sẽ có cường giả U Ảnh tộc trợ trận, ngươi đi giết một lần nữa, đem Thánh Điển đoạt về, về phần Phù Vi kia, ngươi nếu không hạ thủ được, Cáp Mặc sẽ giúp ngươi giết chết!”

“Ta...” Đỗ Lâm ngẩn ngơ, thống khổ trừng mắt nhìn Tả Hoàng: “Ta đem nòng giam cầm có được không?”

“Giam cầm có thể, nhưng ngươi phải cam đoan nòng sẽ không hỏng việc, vĩnh viễn không thể thoát khỏi ngươi trời buộc!” Tả Hoàng hừ lạnh một tiếng: “Ngươi gia gia năm đó cùng ta có tình cảm tay chân, ngươi sẽ là hy vọng của Khắc La Khắc gia tộc, tương lai có thể thay thế Cáp Mặc tiếp quản Quy Văn tộc, đừng làm cho ta thất vọng lần nữa. Nếu không, ta sẽ một lần nữa chọn lựa nhân tài kế thừa Khắc La Khắc gia tộc!”

Đỗ Lâm cúi đầu lặng lẽ không lên tiếng, khẽ gật đầu.

“Đi thôi.” Tả Hoàng lạnh mặt vung tay lên: “Bọn họ ở Âm Ảnh Quỷ Ngục Được Khí các sinh mệnh chi tinh số chín”.

Đỗ Lâm khom người lui về phía sau.

Âm Ảnh Quỷ Ngục, Được Khí các sinh mệnh chi tinh số chín, bên cạnh hồ nước trong vắt, Trát Thích, Phù Vi nghiêm trang chờ.

“Thích bá, ta lần trước nói với ngươi việc cự thuẫn màu máu (lá chắn lớn màu đỏ) kia, ngươi điều tra thế nào rồi?” Phù Vi chờ chán đến chết, bỗng nhiên nhớ tới chuyện nào đó, nhin không được hỏi hẩn lên.

Trát Thích khẽ nhíu mày, thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Tinh Nhãn do đại trưởng lão nắm giữ, một đoạn thời gian gần đây bởi vì quan hệ hai bên chúng ta chuyển biến xấu đến trình độ khó bù lại, chúng ta muốn mượn giúp Tinh Nhãn hiểu biết tình huống rất khó khăn, chuyện này lại liên quan đến đại trưởng lão, liên càng thêm khó làm”.

Nghe hẩn giải thích như vậy, Phù Vi đầy mặt thất vọng.

“Phù Vi, nhiều năm qua như vậy ngươi cùng cường giả nào giao hảo? Tự ngươi cần thận suy nghĩ một chút, có thể quen thuộc người ra tay giúp ngươi hay không?”

Trát Thích cũng lòng tràn đầy nghi hoặc, hẩn đối với rất nhiều thần binh của Mã Gia tinh vực biết rất rõ, một cái Mã Gia tinh vực to như vậy xưng được là thần binh cấp nguyên thủy có thể đếm được trên đầu ngón tay, hẩn mỗi một dạng đều rất hiểu biết, nhưng Phù Vi nói cự thuẫn màu máu lại một chút ấn tượng không có, làm cho hẩn cũng có chút kinh ngạc khó hiểu.

“Hẩn là không có.” Phù Vi chứng thực cân nhắc trong chốc lát, nói: “Rất nhiều cường giả cùng ta giao hảo, chỉ là đơn thuần giao dịch, không tồn tại giao tình thâm hậu. Việc này lại liên quan đến ác đấu trong Được Khí các chúng ta, hẩn là không ai dám nhúng tay lung tung, tất thần. ... Ở Được Khí các chúng ta phương thể lực yếu kém này, thực có cường giả cũng không thấy sẽ ủng hộ chúng ta”.

Trát Thích thở dài một tiếng, vẻ mặt nản lòng: “Đại trưởng lão quả thật thế lớn, nếu không phải ngươi đạt được Thánh Điển, chúng ta căn bản không có một tia khả năng nhúng tay ngại vàng Các chủ”.

“Không biết vì sao, ta cuối cùng cảm thấy tám cự thuẫn màu máu kia tựa như... Cùng Thạch Nham có liên quan.” Phù Vi bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Trát Thích vẻ mặt ngẩn ra, chợt sắc mặt trầm hẩn lên, quát lớn: “Ngươi chẳng lẽ thật trúng độc tiểu tử kia rồi sao? Hẩn tài gì đức gì, vền vện Nguyên Thần cảnh giới tu vi, sao đủ tư cách có được thần binh như thế?”

Hừ lạnh một tiếng, Trát Thích không chút khách khí nói: “Lấy cảnh giới tu vi của hẩn, mặc dù nắm giữ thần binh, lại có thể nào đỡ một kích của Đỗ Lâm? Đỗ Lâm là người nào? Hư Thần tam trọng thiên, cầm trong tay Lô Đình Thần Mâu, trừ phi nhân vật đạt tới độ cao tương tự như thế, nếu không có thể làm cho hẩn chủ động tránh lui? Hồ đồ!”

Phù Vi lặng lẽ không lên tiếng, cũng không mở miệng phản bác, bởi vì ngay cả chính nòng cũng cảm thấy ý nghĩ quá hoang đường.

Nhưng nàng thực có loại trực giác này, căn bản không có đạo lý đáng nói, bởi vì Thạch Nham cho nàng cảm giác quá mức thần bí khó lường, giống như một đám sương mù, ẩn chứa rất nhiều bí mật không rõ.

Chuyện có liên quan Thạch Nham lấy sinh mệnh ảo nghĩa khôi phục lực lượng cho nàng, nàng không có đối với Trát Thích giảng, sợ Trát Thích chất vấn nàng, nhưng Thạch Nham nọYvậy thần kỳ huyền diệu biểu hiện, làm Thạch Nham tay khoát lên nàng phía sau lưng cảm giác an toàn, giống như khắc ở nàng linh hồn trung.

Ở một khắc hung hiểm nhất kia, lúc cự thuẫn màu máu hiện ra, loại cảm giác an toàn quen thuộc này làm cho nàng thả lỏng theo bản năng, cùng Thạch Nham giúp nàng truyền năng lượng không khác biệt.

Trực giác của nữ nhân không có đạo lý đáng nói nhất, không có một chút ít căn cứ, nàng vậy mà chỉ cần bằng vào cảm giác an toàn, liền liên hệ tới Thạch Nham, như hiểu rõ chân tướng sự thật.

“Người cùng hấn chẳng qua quen biết bèo nước, nhanh chóng quen hấn đi, cả đời người chúng ta sẽ an bài thích đáng, không phải do tự người làm loạn!” Trát Thích lạnh giọng nói: “Tiểu tử kia, chỉ là một khách qua đường của đời người, cùng bọn Đỗ Lâm không có gì khác nhau, đừng dây dưa nữa, người mới có thể vinh danh ngay vàng Các chủ”.

Lông mày rậm của Phù Vi hơi hơi nhướng lên, con người có tình cảm phức tạp khó hiểu.

Với ta mà nói, hấn cùng Đỗ Lâm hoàn toàn khác nhau, căn bản là khác nhau...

1019. Chương 1011

Ám Ảnh Quỷ Ngục rất nhiều thế lực, nhưng thật sự có thể chống lại U Ảnh tộc chỉ có một thế lực Chiến Minh! Chiến Minh do rất nhiều chủng tộc thế lực tụ tập mà thành, vốn rất phân tán, lúc U Ảnh tộc đột nhiên đến, bắt đầu từng bước tầm ăn lên thế lực khắp nơi, Chiến Minh cái lực lượng lúc trước phân tán này dần dần ôm thành một đoàn, cùng U Ảnh tộc tranh đoạt quyền chủ đạo Ám Ảnh Quỷ Ngục.

Đại đa số thời điểm, Chiến Minh thật ra chiếm thượng phong, trải qua chiến đấu thăm thiết nhất, Chiến Minh cũng cười đến cuối cùng.

Sở dĩ có thể đem U Ảnh tộc khu trừ, đều bởi vì U Ảnh tộc đi về vô ảnh, đến nay không thể xác định đại bản doanh của U Ảnh tộc. Cái chủng tộc đột nhiên ở Ám Ảnh Quỷ Ngục buông xuống, thần bí vô cùng, không biết đến tột cùng trốn ở chỗ nào, mỗi một lần chiến đấu lúc bị thua, U Ảnh tộc đều có thể mượn dùng hư không độc đáo tàn phá của Ám Ảnh Quỷ Ngục địa thông dong rút đi, chỉ bị thương gân cốt, không chịu bị thương nặng căn bản.

Chiến Minh có sáu chiến bộ lớn, mỗi một cái chiến bộ đều lực lượng hùng hậu, do sáu gã cường giả dẫn đầu.

Một ngày này, Tật Phong chiến bộ của Chiến Minh bỗng nhiên buông xuống sinh mệnh chỉ tinh số chín của Dược Khí các, từng chiếc chiến hạm khổng lồ bỏ neo ở trên hư không, như từng đám mây đen, đông nghìn nghịt, cho người ta áp lực tâm hồn nặng nề.

Một chiếc chiến hạm thật lớn dẫn đầu, bày ra hình thái chim giương cánh bay cao, thân thể dài gần năm ngàn thước, hai cánh sắc bén như lưỡi đao, hàn quang lâm liệt.

Dưới hồ nước, một hàng mấy trăm võ giả Dược Khí các vẻ mặt nghiêm trang, ngang đầu nhìn thiên thượng dày đặc chiến hạm, yên lặng chờ.

Không bao lâu, từ trên chiến hạm cầm đầu kia, phân ra một chiến xa Thanh Loan, chiến xa hình thái chim, bao trùm lông chim năm màu tuyệt đẹp, nhẹ nhàng linh hoạt, trong bay lượn truyền đến tiếng kêu kỳ diệu như chim đang ca xướng.

Thanh Loan chiến xa cũng là Dược Khí các rèn luyện tạo ra mà thành, là một loại chiến xa đẳng cấp cao nhất của Dược Khí các, lấy tốc độ cực nhanh uy danh Mã Gia tinh vực, đi về như điện.

Từng chiếc chiến xa Thanh Loan chậm rãi lao xuống, tư thái tuyệt đẹp, trên chiến xa dẫn đầu, có giữa đài sen thủy tinh hồng ngời ngay ngắn một nữ tử tuyệt mỹ một thân váy rực rỡ tươi đẹp, mép váy làm hoa văn đẹp kỳ diệu, linh động như quang hoa run run. Nữ tử một đầu tóc đen như thác nước khoác ở trên vòng eo đầy đặn, trên mắt cá chân chân ngọc trắng như tuyết kia buộc vòng chân lam thủy tinh tinh mỹ, bên trong năng lượng dao động cực kỳ rõ ràng.

Nữ tử ngồi ngay ngắn ở đài sen thủy tinh hồng, giống như một đóa tiên hoa giao mị vô hạ khí chất ung dung đẹp đẽ quý giá, phần sắc môi giác cảm lạnh lòng ý cười như quan sát chúng sinh nữ thần, chậm rãi từ trời hạ xuống.

Trát Thích nghiêm mặt, vội vàng nghênh đón, trên khuôn mặt lạnh lẽo nặn ra một cái tươi cười khó coi, cao giọng nhiệt tình nói: “Hạ Tâm Nghiên tiểu thư đại giá quang lâm, chúng ta nơi này quả nhiên là bằng tụy sinh huy, hoan nghênh hoan nghênh”.

Phù Vi sở đầu, nhìn nữ tử nhẹ nhàng hạ xuống, cũng là con mắt sáng ngời, vì khí độ thanh lịch ung dung của đối phương hấp dẫn.

Đều là nữ tử, Phù Vi âm thầm so sánh một chút, cũng cảm thấy xấu hổ không bằng, ngẫm sinh lòng cực kỳ hâm mộ.

“Làm phiền Được Khí các thập trưởng lão, thập nhị trưởng lão tự mình đón chào, Tâm Nghiên thật sự là xấu hổ không dám nhận.” Hạ Tâm Nghiên cười lộ răng, răng trắng nõn như đá quý rạng rỡ, lấp lánh, làm cho tâm thần người ta cũng lâm vào hấp dẫn.

Từng gã thị vệ võ giả của Được Khí các ngựa đầu nhìn nàng thướt tha mà đến, vì dáng người mạn diệu tuyệt đẹp của nàng hấp dẫn, mắt đều lộ ra cực nóng giấu diếm. Đối với nữ tử xinh đẹp, nam nhân chung quy khó có thể không chế nhiệt liệt trong lòng. Hạ Tâm Nghiên ở Chiến Minh thân ở địa vị cao, khí chất dung mạo của bản thân đều là nổi tiếng, tự nhiên sẽ dân tới bọn họ ngưng thần chú mục.

“Hạ tiểu thư có thể tự mình đến, chúng ta tự nhiên tự mình tương ứng.” Trát Thích cười nhạt, đợi nàng xuống khỏi Thanh Loan chiến xa, vội nói: “Dưới muốn chuẩn bị ụ yến, chỉ chờ Hạ tiểu thư ngồi vào vị trí”.

Lúc hấn đối đãi Thạch Nham, cao ngạo lạnh lẽo, nhưng ở lúc đối mặt Hạ Tâm Nghiên, lại nho nhã lễ độ, vẻ mặt tươi cười, thái độ hoàn toàn khác nhau.

Sở dĩ có khác biệt lớn như vậy, là vì hấn biết địa vị Hạ Tâm Nghiên ở Chiến Minh, người có thể chấp chưởng Tật Phong chiến bộ của Chiến Minh, đều là nhân vật thực lực quyền thế lớn nhất Chiến Minh, hơn nữa Hạ Tâm Nghiên rất được minh chủ Chiến Minh coi trọng, mà Chiến Minh bất luận ở Âm Ảnh Quỷ Ngục hay là Mã Gia tinh vực, đều là một cỗ lực lượng cực kỳ cường thế, so với yêu tộc, ma tộc cũng không chút nào kém hơn.

“Vậy thì làm phiền các người rồi.” Hai gò má trắng của Hạ Tâm Nghiên lộ ra một tia cười yếu ớt, khẽ gật đầu, ở dưới Trát Thích, Phù Vi tự mình dẫn đường, hướng hồ nước đi đến.

Trung ương hồ nước lặng lẽ chia dòng, hiển lộ ra một con đường tinh ngọc tạo ra, hoa quang tràn đầy, nổi thẳng bên trong sinh mệnh chi tinh thứ chín.

Tiến vào dưới lòng đất, một cái thiên địa hoàn toàn mới hiển hiện ra, khung đỉnh thật lớn che kín toái đá quý, màn trời như biển sao, sáng rọi rực rỡ loá mắt, bên trong có từng cây cột đá bạch ngọc, cột đá điêu khắc hoa văn kỳ diệu, dài vài trăm thước, đem cung điện khổng lồ dưới lòng đất chống đỡ.

So với mười cái bãi bóng còn muốn trong đại chủ điện, gieo trồng kì hoa tranh diễm, có từng dòng suối nhỏ lần lượt đan xen chảy xuôi, có rất nhiều mã ngọc trú thai, bày đầy rực rỡ muôn màu rượu ngon hoa quả, mùi quả thơm ngát tràn đầy đại điện.

Cái chủ điện này vẹn vẹn chỉ là một góc thế giới dưới lòng đất, khu vực khác có khu chuyên môn rèn luyện chiến hạm, có mấy vạn loại vật tư khác nhau chồng chất, có mấy trăm tên luyện được sư, luyện khí sư suốt ngày bận rộn, vì thế lực khắp nơi Mã Gia tinh vực tạo ra dụng cụ đan được chuyên thuộc, bí yển cùng các loại bảo giáp.

Dược Khí các có rất nhiều sinh mệnh chi tinh, cái sinh mệnh chi tinh số chín này đó là một viên cứ điểm luyện được, luyện khí khổng lồ, do Trát Thích, Phù Vi một phương này nắm giữ.

Trong chủ điện, thiếu nữ chủng tộc khác nhau bộ dáng thanh tú, như bướm hoa giờ mâm đựng trái cây du động, trên chỗ chủ vị, một lão ẩu thân thể hơi béo, cười tùm tùm, nhìn Hạ Tâm Nghiên đến, đưa tay hô: “Lại đây ngồi”.

Trát Thích, Phù Vi nhìn thấy lão thái thái kia, đều hơi tỏ ra câu nệ, hơi hơi xoay người hành lễ, đồng thanh kêu lên: “Tam trưởng lão”.

Tam trưởng lão Bối Đế Na chính là nhân vật cấp nguyên lão của Dược Khí các, một thân xanh đen sắc áo dài, tóc cao cao bần khởi, ngón tay thượng đội một quả mai tinh mỹ lóe sáng nhẵn, toàn thân vật phẩm trang sức không dưới trăm kiện, các đều có độc đáo công năng.

Hạ Tâm Nghiên vừa thấy lão thái thái cũng có mặt, cảm thấy hơi kinh, vội vàng thi lễ, nói: “Ra mắt tam trưởng lão”.

“Minh chủ của các người gần đây khỏe không?” Bối Đế Na mỉm cười hỏi.

Nàng chính là nhân vật cấp nguyên lão của Dược Khí các, thân phận tôn quý, tự nhiên không có khả năng ra ngoài tự mình nghênh đón, nàng có thể trong trăm bận rộn rút rãnh rồi tới, đã xem như cực kỳ cho Hạ Tâm Nghiên mặt mũi rồi. Nàng loại nhân vật cấp bậc này, trừ phi minh chủ Chiến Minh tự mình tới, nàng có khả năng hạ mình đón chào.

“Minh chủ đang bế quan khổ tu, tất cả mạnh khỏe, nhọc tam trưởng lão nhớ rồi.” Hạ Tâm Nghiên nghiêm túc nói.

“Ngồi xuống ngồi xuống, nói tới ta và minh chủ của các người năm mới còn cùng nhau tự do thiên hạ, còn có người...” Bối Đế Na một bộ bộ dáng muốn nói lại thôi, phát phát tay, nói: “Trát Thích, Phù Vi lưu lại, người bên ngoài đều tan trước đi”.

Rất nhiều Dược Khí các ngồi bồi đều đứng dậy, ngay cả tỳ nữ hầu hạ cũng lặng yên rời xa.

Trong chủ điện thật lớn bỗng nhiên chỉ còn bốn người, về mặt Bối Đế Na, Phù Vi, Trát Thích cùng Hạ Tâm Nghiên, Phù Vi, Trát Thích mê hoặc, ngồi ở chỗ phía dưới, tò mò nhìn Bối Đế Na.

Bối Đế Na nghe nói sống mấy ngàn năm rồi, ở trong Dược Khí các, nàng không phải người cảnh giới cao thâm nhất, lại là một vị tuổi tác lớn nhất, ngay cả đại trưởng lão Tả Hoàng nghiêm khắc tính vào, cũng là văn bối của nàng.

Nàng ở Dược Khí các cùng Mã Gia tinh vực, vẫn chính là nhân vật trong truyền thuyết, người thường cả đời cũng không gặp, trừ phi người tu vi đạt tới cấp bậc Thủy Thần cảnh, mới có khả năng được nàng coi trọng hẳn lên.

Bối Đế Na sau khi nghe nói tin tức của Thánh Điển, từ bên ngoài tới ở sinh mệnh chi tinh thứ chín dừng chân. Lấy bối phận cùng tuổi của nàng, nàng thật ra có thể không gặp Hạ Tâm Nghiên, nhưng nàng kiên trì muốn gặp, làm cho Trát Thích, Phù Vi đều sinh lòng khó hiểu, không rõ vì sao Bối Đế Na sao coi trọng Hạ Tâm Nghiên như vậy.

“Ài, nhoáng lên một cái mấy ngàn năm, thời gian quá thực nhanh.” Chờ mọi người thối lui, Bối Đế Na thở dài một tiếng, đột nhiên hỏi: “Người còn nhớ ta không?”

Phù Vi, Trát Thích đột nhiên ngây dại, về mặt kinh ngạc đến cực điểm, không biết nàng vì sao hỏi ra một câu như vậy.

Nàng cùng Hạ Tâm Nghiên quen biết từ trước?

Hai người lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng, cảm thấy cái này thật sự quá hoang đường. Bối Đế Na sống mấy ngàn tuổi, sao có thể quen biết một tiểu cô nương mới đến Âm Ảnh Quỷ Ngục trăm năm, còn có so với cái này làm cho người ta giật mình hơn sao?

Ở trong ánh mắt kinh hãi không hiểu của Phù Vi, Trát Thích, Hạ Tâm Nghiên cắn hạ môi, vẻ mặt trở nên cực kỳ quái dị, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng gật đầu, chỉ vào đầu mình: “Nàng đời thứ nhất, cùng người năm đó kết nghĩa kim lan, ta... Không biết nên là cùng người tính bồi phạt như thế nào”.

Nàng bỗng nhiên cười nhạt, xấu xa nói: “Thật cần giữ lời như vậy, ta chẳng phải là phải hờ người tiểu muội?”

“Tiểu muội?” Bối Đế Na vẻ mặt hoảng hốt, giống như lâm vào trong kí ức xa xưa, thấp giọng nỉ non: “Đã bao nhiêu năm, năm đó người thiên phú kinh người, đạt được thời gian áo nghĩa kỳ lạ nhất, linh hồn thất chuyển bất diệt, xóc nảy lưu chuyển ở các đại tinh vực sống lại. Người lấy thời gian áo nghĩa luân phiên niết bàn trùng tu, đi hiểu rõ chân lý của thời gian, nhưng thất chuyển qua đi, người còn là người năm đó sao?”

Phù Vi, Trát Thích kinh hãi muốn chết, đứng ở nơi đó quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, ánh mắt nhìn về phía Hạ Tâm Nghiên, che kín vẻ kinh hãi thật sâu.

“Người muốn nghe lời nói thật sao?” Hạ Tâm Nghiên nhún mày nói.

Bối Đế Na trầm mặc một chút, nhẹ nhàng gật đầu “Ta biết lời nói thật hẳn là rất đả thương người, chẳng qua người vẫn là nói đi”.

“Ta chính là Hạ Tâm Nghiên, không phải nàng, nàng để lại cho ta... Chỉ có truyền thừa của thời gian áo nghĩa, con Vo trí nhớ bảy kiếp, không có cái khác nữa. Đổi cái cách nói, nàng sớm chết rồi, tiêu diệt ở trong sông dài thời gian, nàng ở trong tu luyện ra... Đường rẽ.” Hạ Tâm Nghiên nghiêm túc nói.

Bối Đế Na cười khổ, thở dài một hơi “Ta đã biết sẽ như vậy, năm đó ta và người, không, cùng đại ca của nàng, từng khuyên bảo nàng đừng làm loạn, nhưng nàng cố ý như thế, cuối cùng rơi vào cái thiên địa như vậy”.

Dừng một chút, Bối Đế Na nói: “Từ khi hắc cố ý cho người chấp chương Tật Phong chiến bộ, toàn lực cho người chúa tể công việc của Chiến Minh, ta liền biết chỗ đặc thù của người. Người nếu không phải muội ruột của hắc, lấy tính cách của hắc, sao lại đối đãi một người xa lạ như vậy?”

Bối Đế Na cái gọi là hắc, đó là minh chủ Chiến Minh hiện nay, cũng là người anh trai ruột kia của Hạ Tâm Nghiên kiếp thứ nhất: Bạt Phong Hàn

1020. Chương 1012

“Chính là nơi này”. Trên một khối vãn thạch, tay Thạch Nham chỉ phía trước, lạnh nhạt nói.

Bọn người Phí Lan, Ly An Na vẻ mặt kinh ngạc, nhìn phía trước đen sì sì, đều sững sờ ở chỗ, thần thức của mọi người lặng lẽ phóng ra, kéo dài đi qua dò xét, không cảm thấy được động hướng của sinh mệnh.

Từng đám mây bỗng như đông vãi tối như mực, đem một mảng khu vực đó đều che lấp, chỗ ở trong mắt bọn họ một đám đục ngầu, căn bản không có một tia dấu hiệu sinh mệnh, cũng không tra được vật chất tinh thần tồn tại.

Nếu không phải Thạch Nham có chỗ độc đáo, bọn họ sẽ cho là Thạch Nham ăn nói lung tung, nhưng lúc này lại sẽ không cho rằng như vậy, đều nhìn về phía Thạch Nham, chờ kiến giải tiến thêm một bước của hắc.

“Được Khí các quả nhiên lợi hại.” Thạch Nham tán một câu: “Vậy mà có thể đem một cái sinh mệnh chi tinh hoàn toàn che lấp, cho các người đều một chút không cảm ứng ra kỳ diệu, thể lực thần bí của Mã Gia tinh vực này, quả thật có chỗ độc đáo”.

“Phương pháp che lấp sinh mệnh chi tinh có rất nhiều, không phải bí mật cao thâm gì, theo ta biết, liền có ít nhất ba mươi loại phương pháp, có thể đem tất cả dấu hiệu của sinh mệnh chi tinh ẩn dấu đi.” Bồn Ni nhún nhún mày, ngạo nghễ nói: “Ồ Ám Diệt tinh vực chúng ta, phương pháp cùng loại rất nhiều, chủ tinh

của gia tộc bọn ta nằm đó, cũng lợi dụng vũ trụ nồng đậm sương mù xám tro ngại thần thức dò xét, không phải pháp môn lợi hại bao nhiêu”.

Mọi người nghe hắn nói như vậy, mắt đều sáng lên, âm thầm kinh ngạc.

“Vậy người biết phá giải như thế nào?” Tập Thác cười hắc hắc.

“Lực lượng cảnh giới của ta không đủ.” Bồn Ni lắc lắc đầu: “Nếu ta có thể đạt tới cảnh giới Hư Thần nhị trọng thiên, ta có thể trực tiếp đem vật trở ngại một lần phá hủy, đem bản chất của ngôi sao hiển hiện ra”.

Bồn Ni tu luyện hủy diệt áo nghĩa, am hiểu phá hoại, hẳn tuổi tuy nhỏ lòng giết chóc lại cực nặng.

Phương pháp đối đãi xử lý bất cứ vấn đề gì cũng là đơn giản thô bạo, hủy diệt phá hoại phá hủy, sạch sẽ lưu loát.

Tiểu tử này may mà cảnh giới không cao, bằng không nhất định sẽ là u ám tính của ngôi sao. Loại dự vọng cực đoan hủy diệt phá hoại này của hắn xâm nhập cốt tủy, nhìn cái gì không vừa mắt, nghĩ tới đầu tiên đó là hoàn toàn phá hủy, giống như không đem bắn cho vỡ nát, thì sẽ cả người không thoải mái.

“Bên trong khẳng định có người trú đóng phòng ngự, chỉ cần chúng ta nháo ra một chút động tĩnh, tất nhiên có người chủ động đi ra ngăn lại.” Thạch Nham cười nhạo gõ trán một cái.

Quanh thân tinh quang mờ mờ, từng ngôi sao lóe ra ánh sáng, sắp hàng thành tinh thần lưu quang, hung hăng trùng kích về đám mây phía trước.

Oành!

Đám mây tuôn ra điểm sáng chói mắt. Đám mây kia chợt co rút lại, như bóng cao su bị cú đấm nặng trọng hủy một cái, hiện ra dấu hiệu lõm xuống rõ ràng.

“Sẽ có người đi ra.” Thạch Nham cười chờ.

Quả nhiên, chỉ khoảnh khắc ba hơi thở, liền có một chiếc chiến xa từ trong đám mây gào thét mà ra. Ba gã võ giả Dược Khí các sắc mặt âm trầm thò đầu ở trên chiến xa trợn mắt nhìn bên này, một người cầm đầu nổi giận gầm lên một tiếng trước, chợt đột nhiên ngừng nói: “Là các người?”

Người tới từng ở trên chiến hạm của Phù Vi gặp qua, xem như người quen, hắn vừa thấy quấy rối vậy mà là bọn người Thạch Nham, sắc mặt thoáng buông lỏng, cười khổ nói: “Các người làm cái quỷ gì?”

“Làm phiền thông báo một tiếng, cứ nói chúng ta muốn bá kiến Phù Vi trưởng lão, có chuyện quan trọng bàn bạc.” Thạch Nham xin lỗi cười cười: “Các người lấy phương pháp đặc thù ngăn cách sinh mệnh chi tinh, bị ép bất đắc dĩ mới dùng ra loại thủ đoạn này, còn xin không cần để ý .

Những thị vệ Dược Khí các dựa vào Phù Vi này, đối với đám người Thạch Nham ấn tượng không tệ, ở lúc bọn Phù Vi gặp hiểm cảnh, bọn Thạch Nham không có quyết đoán không đếm xỉa đến, lưu lại cùng bọn họ kề vai chiến đấu, làm cho bọn họ rất có hảo cảm.

Tên thủ lĩnh thị vệ kia nhíu nhíu mày, có vẻ khó xử: “Cái sinh mệnh chi tinh số chín này, cũng không phải là tiểu trưởng lão kiềm giữ, nay bên trong còn có nhân vật cực kỳ tôn quý, ta không thể làm chủ cho các người tiến vào”.

“Người thông truyền một tiếng đi, gặp hoặc không gặp, ta xem Phù Vi quyết định như thế nào.” Chần chờ một chút, sắc mặt Thạch Nham ngưng trọng, nói: “Chuyện này liên quan đến tranh cãi bên trong Dược Khí các các người, thật sự là sự tình liên quan lớn, nếu không phải như thế, ta cũng không muốn gặp Trất Thích trưởng lão kia của các người.

Thị vệ thủ lĩnh cũng sốt một chút, nói: “Thật mấu chốt như thế sao?”

Thạch Nham trầm trọng gật đầu: “Nói nghiêm trọng một chút, có thể liên quan đến tương lai của Mã Gia tinh vực!”

Sắc mặt người này chợt biến, đối, vội vàng nói: “Vậy được, ta hiện tại liền đi thông truyền, các người chờ một lát”.

Nói xong, ba người bọn họ lại ngồi chiến xa, vội vã trở về trong đám mây, ở trong đó chợt lóe rồi biến mất.

Sinh mệnh chỉ tinh thứ chín, bên trong chủ điện đẹp đẽ rộng rãi, Bối Đế Na cùng Hạ Tâm Nghiên nói chuyện rất vui, Trát Thích cùng Phù Vi không xen vào được, chỉ làm người ở bên nghe chuyện tâm nghe.

Trong mắt Trát Thích, Phù Vi che kín vẻ kinh hãi, thường thường nhìn về phía Hạ Tâm Nghiên, thần thái cực kỳ rung động.

Mặc cho bọn họ suy đoán như thế nào, cũng không ngờ được ở trên người Hạ Tâm Nghiên vậy mà chất chứa việc không thể tưởng tượng như thế. Tu luyện thời gian áo nghĩa, linh hồn thất chuyển bất diệt, vẫn bảo tồn trí nhớ mấy đời trước, kiếp thứ nhất vậy mà còn cùng nhân vật nguyên lão Bối Đế Na của Dược Khí các kết nghĩa kim lan, cái này vượt qua thường thức nhận biết của bọn họ, mang cho bọn họ ngạc nhiên rung động nhất.

“Biết người muốn tới, ta chuyên môn từ khu vực khác tới, đó là muốn gặp người một lần.” Bối Đế Na về mặt thần thức: “Đã bao nhiêu năm, ài, ta đã tuổi già sức yếu, cũng sắp đi không được nữa, mà người... vẫn như cũ sáng rọi chiếu người, nếu từ một điểm này đến xem... Có lẽ người là đúng”.

“Không phải ta, là nàng!” Hạ Tâm Nghiên sửa đúng, bất đắc dĩ nói: “Người cùng mình chủ giống nhau, chung quy sẽ theo bản năng đem ta coi là nàng, nhưng... ta cũng không phải nàng, ta hy vọng người có thể nhận rõ điểm này.”

“Ta tất nhiên hiểu.” Bối Đế Na cười khổ: “Nhưng khí chất của các người rất tương tự, tuy linh hồn khác nhau, nhưng áo nghĩa giống nhau, từ một ít phương diện nào đó đến xem, người thật đúng là nàng, ta tự nhiên sẽ theo bản năng nghĩ loạn”.

Trát Thích, Phù Vi ở một bên yên lặng nghe, không chủ động chen vào nói.

Đột nhiên, cổ tay áo của Phù Vi truyền đến một tiếng “leng keng” thanh thúy, nàng khẽ nhướng đuôi lông mày, ngón tay ngọc gạt một cái, lấy thần thức câu thông, âm thầm nghe bên ngoài đưa tin.

Mấy giây sau, Phù Vi đứng dậy, xin lỗi với Bối Đế Na, Trát Thích. Hạ Tâm Nghiên cười, nói: “Có bằng hữu muốn đến, ta đi qua gặp một cái”.

Bối Đế Na phát phát tay, một lòng đặt ở trên người Hạ Tâm Nghiên, không thèm để ý nói: “Tiểu Vi người đi qua đi, ta cùng Tâm Nghiên hảo hảo tâm sự, người không cần hầu hạ chúng ta”.

Trát Thích thì là trầm mặt, hai mắt lạnh lẽo nhìn về phía Phù Vi, hạ giọng nói: “Sẽ không lại là tiểu tử kia chứ?”

Hắn từ trên mặt Phù Vi nhìn ra một chút ngạc nhiên vui mừng, lấy hiểu biết của hắn đối với Phù Vi, Phù Vi tính cách điềm tĩnh như nước rất ít cùng người thân thiện ở chung, cũng chỉ có ở lúc đối đãi tiểu tử kia, mới có thể hiện ra một ít tình cảm nào đó của tiểu nữ nhân, cho nên lập tức liền đoán tám chín phần mười.

Phù Vi cho hắn quát như vậy, thần thái đột nhiên trở nên không được tự nhiên hẳn lên, Trát Thích càng thêm khẳng định, sắc mặt khẽ biến, nặng nề nói: “Không cho phép đi!”

Thanh âm Trát Thích hơi cao, kinh động Bối Đế Na cùng Hạ Tâm Nghiên. Nếp nhăn đầy mặt Bối Đế Na như dãy núi trùng điệp, nhin không được nhăn lại thật sâu, không vui nói: “Tiểu Phong, Tiểu Vi tuy bối phận so với người thấp hơn, nhưng nàng cũng là trưởng lão Dược Khí các, thân phận cũng không kém người, người nói chuyện như thế nào? Còn có, người cũng không có tư cách đi quản việc riêng của Tiểu Vi, đừng quá làm càn nữa!”

Bối Đế Na vừa nói ra, Trát Thích vội vàng đứng dậy thi lễ, thành khẩn nói: “Không phải ta quản nhiều, cũng là tốt cho Phù Vi, nàng đoạn thời gian trước ở Ma Huyết Tinh quen biết một tiểu tử, giữa hai người bọn họ... có chút không rõ ràng, ta là lo lắng nàng vì tình yêu nam nữ ảnh hưởng cảnh giới. Người cũng biết Phù Vi là hy vọng của chúng ta, một khi nàng lâm vào nhi nữ tình trường, tại thời khắc mấu chốt này, Các chủ chỉ tranh sự là rất khó thắng được”.

Bối Đế Na sững sốt một chút, sắc mặt cũng dần dần nghiêm túc hẳn lên, nghiêm nghị dò hỏi: “Tiểu Vi, việc này thật sao?”

“Đừng nghe Phong bá nói hươu nói vượn, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường mà thôi. Hắn từng giúp ta, lại cùng thủ lĩnh của Ma Huyết Tinh, Yêu Long Tinh quan hệ không phải cạn, ta cũng là giải quyết việc chung suy nghĩ cho Được Khí các.” Phù Vi cắn môi dưới, không dám nhìn tới ánh mắt sắc bén của Bối Đế Na, cúi đầu nói.

“Người xem bộ dáng nàng, giống như không có một chút quan hệ?” Trát Thích hừ lạnh một tiếng: “Hắn lại từng cùng nhau uống qua ‘Thất tình lục dục tử’, nam nữ cùng một phòng, cùng uống rượu này, không thành vấn đề cũng sẽ nảy sinh chút vấn đề ra. Ta xem bọn họ khẳng định quan hệ không phải là ít!” V

“Ta là vì Thánh Điển mới ra cái hạ sách này, người cho rằng ta muốn?!” Phù Vi phảng phất cũng tức giận rồi, bực bội nói: “Nếu không có người gắt gao bức bách, bảo ta bằng tốc độ nhanh nhất đem tin tức Thánh Điển xác định, ta cần gì lãng phí chính mình như thế?”

“Cùng uống ‘Động tình tử’... về mặt Bối Đế Na ngưng trọng hẳn lên, nhìn thật sâu về phía Phù Vi, trầm ngâm một chút, đột nhiên quát khẽ: “Tiểu Vi, mang tiểu tử kia tới đây, ta muốn gặp hắn một chút!”

Phù Vi ngẩn ngơ, năn nỉ nói: “Không cần chứ? Ta chỉ là cùng hắn nói vài câu, hỏi một chút chuyện gì, không cần người tự mình thẩm vấn chứ?”

“Lời ta người cũng không nghe ?” Bối Đế Na chau mày: “Có phải sau khi sự phụ của người qua đời, người liền không đem chúng ta những lão gia hỏa này đặt ở trong mắt nữa hay không?”

“Phù Vi không có...”

“Dan hẳn lại đây, ta muốn gặp hắn!”

“Biết rồi...”

Phù Vi vẻ mặt không tình nguyện, cúi đầu như đáp một tiếng muỗi kêu, liền chủ động yên lặng rút lui, một bụng ủy khuất bất đắc dĩ.

“Các người còn làm việc bỗng dưng ương này hả?” Hạ Tâm Nghiên tựa cười mà không ươi, vẻ mặt cổ quái nói: “Can thiệp sinh hoạt cá nhân của người khác, quá nhiều tình cảm chân thật của đối phương, cái này cũng không phải là tác phong của trưởng bối gì?”

Trát Thích bĩu môi, lại không dám mở miệng phản bác.

Bối Đế Na thì là kinh ngạc cười: “Người nha đầu kia, cho rằng chúng ta hại nàng? Chúng ta thật sự là tốt cho nàng, vị trí Các chủ Được Khí các vô số người tha thiết ước mơ, nếu không phải ta thật sự quá già rồi, sợ là cũng sẽ cực lực tranh đoạt. Tiểu Vi lần này rất có hi vọng đoạt được bảo vị, lần này có phúc vận ngập trời đạt được Thánh Điển, ít nhất có một nửa cơ hội ngồi lên vị trí Các chủ, nếu bởi vì nhi nữ tình trường rối loạn tâm, nàng sẽ tiếc nuối cả đời. Chúng ta khẳng định sẽ không hại nàng, thật sự là suy nghĩ cho nàng”.

Hạ Tâm Nghiên từ chối cho ý kiến, cười nhạt, không cãi lại phản bác, dù sao đây là việc bên trong Được Khí các, nàng cho dù là không đồng ý, cũng sẽ không nói can thiệp. Đây là quy củ, nàng có chửi mắng.

Ba người liền không nhiều lời nữa, yên lặng chờ, chuẩn bị chờ sau khi Thạch Nham đến, lại bàn việc.

1021. Chương 1013

Một góc hồ nước trong vắt.

Phù Vi điềm tĩnh đứng, quần áo màu xanh ra trời, cổ tay trắng buộc vòng tay xanh tươi yù giọt, như một đóa hoa sen mới nở, sạch sẽ thanh mị.

Từng chiến xa gió lốc thẳng xuống, một đám người đứng thẳng ở trên chiến xa, chậm rãi ở đất đá trước mắt Phù Vi đứng vững, Thạch Nham cầm đầu cười sáng sủa, cúi người hành lễ: “Ra mắt tiểu thư”.

Mặt Phù Vi giãn ra, hàm súc hé miệng cười, nhẹ nhàng nói: “Người có chuyện quan trọng?”

Gật gật đầu, Thạch Nham nghiêm túc nói: “Thật sự tình liên quan to lớn, nếu không... thực sẽ không đến quấy rầy tiểu thư thanh tịnh.”

“Nghiêm trọng.” Phù Vi dịu dàng nhìn về phía đám người Tả Thi, Huyền Minh, nhất nhất gật đầu, chợt mỉm cười nói: “Lần trước nếu không phải người ra tay giúp đỡ, ta sợ là không qua được Đồ Lâm một ải kia, còn chưa cảm tạ người. Phong bá đột nhiên tới, ta thay hẳn hướng người giải thích, hẳn đối với người có điều hiểu lầm”.

Khoát tay, Thạch Nham hoàn toàn không để ý nói: “Cùng hẳn không có vấn đề gì, hẳn đối với ta có hiểu lầm hay không ta cũng không để ở trong lòng, về phần Đồ Lâm một ải kia... cũng không phải ta công lao lớn, là lực lượng cô cường thế”.

“Không phải sao?” Phù Vi cười thâm ý sâu sắc: “Vây đột nhiên toát ra cự thuẫn màu máu, chẳng lẽ cùng người không có một chút quan hệ?”

“Thật không có vấn đề gì.” Thạch Nham kiên quyết lắc đầu.

Phù Vi cười nhạt, con ngươi sáng nhìn hẳn thật sâu, nói: “Không đề cập tới việc này. Một trưởng bối của ta muốn gặp người, nàng... ở trong các bối phận cực cao, đối với ta cũng rất tốt, chỉ là... nàng có chút lo lắng ta với người liên lụy quá sâu, người trước có tính toán”.

Thạch Nham kinh ngạc, sững sốt trong chốc lát, nói: “Cũng được, gặp trưởng bối của cô một chút, đối với việc ta nói cũng rất có trợ giúp”.

“Theo ta.” Phù Vi nhẹ nhàng đứng dậy, tuyệt đẹp hướng tới giữa hồ nước bay đi.

“Một mình người đi qua là được rồi.” Bên cạnh hồ nước, một gã thủ lĩnh thị vệ Được Khí các cau mày nói.

“Các người ở đây chờ đi.” Thạch Nham cũng ít nhiều biết chút quy củ, hướng bọn người Phí Lan ra hiệu một cái, liền lẻ loi một mình theo đuôi Phù Vi, hướng chủ điện bên trong hồ nước bay đi.

Trong chủ điện.

Hạ Tâm Nghiên cùng Bối Đế Na nhỏ giọng trao đổi, bỗng nhiên tâm linh trào ra rung động mãnh liệt, chỉ cảm thấy có thứ cực kỳ quan trọng dần dần tới gần, làm cho nàng có chút tâm thần không yên.

Nàng nay cảnh giới cao thâm, áo nghĩa có chút thần bí, cảm giác rất huyền diệu. Nàng yên lặng cân nhắc, âm thầm điều tra, lại không có phát hiện cái gì dị thường.

Một con đường đá trên đầu rộng mở, hai cái bóng người chậm rãi hạ xuống.

Con người đẹp của Hạ Tâm Nghiên chợt trán ra ánh sáng sáng lạn loá mắt, thân thể xinh đẹp nhìn không được run run hẳn lên, ngơ ngác nhìn một người buông xuống, giống như bị dùng Định Thân Thuật, cứ như vậy về mặt đại ra.

Lúc Thạch Nham bay người hạ xuống, vô tình cúi đầu nhìn lướt qua, cũng như gặp phải đòn nặng, về mặt mờ mịt kinh ngạc.

Thời gian cách trăm năm, hai người tri tâm từng ở Thần Ân đại lục, đột nhiên ở đây gặp lại, hai người đều có chút không kịp phòng.

“Tiểu Vi, hẳn đó là người người nói? Cùng Huyết Ma, Ba Tư, cổ Đặc đều có sâu xa?” Bối Đế Na cũng không ý thức được Hạ Tâm Nghiên bên cạnh khác thường, nhìn thật sâu về phía Thạch Nham, hơi nhíu mày: “Chỉ có Nguyên Thần tam trọng thiên chi cảnh, không xem như đặc biệt xuất chúng...”

Nàng nhìn về phía Trát Thích, lại nhìn nhìn Thạch Nham mờ mịt như choáng váng, mày mặt nhăn càng thêm lợi hại, nói: “Ngốc đầu ngốc não...”

Tâm thần Bối Đế Na không khỏi buông lỏng, thấy tay Thạch Nham cảm thấy vô cùng thất vọng, cũng có chút may mắn. Nàng đã xác nhận Phù Vi không có khả năng cùng Thạch Nham có gì khúc mắc, một tiểu tử ngốc đầu ngốc não, sao lại đạt được Phù Vi ưu ái. Nàng theo bản năng cho rằng Trát Thích tất nhiên nghĩ sai rồi.

Trát Thích cũng có chút không rõ nguyên do, nhìn chằm chằm Thạch Nham bay trong chốc lát, cũng cảm thấy rất thất vọng.

Nay xem ra, Thạch Nham cảnh giới không cao, quả thật biểu hiện có chút không chịu nổi, ngay cả hướng Bối Đế Na hành lễ cũng đều không hiểu, rõ ràng rất làm cho người ta xem nhẹ.

“Đây là trưởng bối của ta, Được Khí các tam trưởng lão, Thạch Nham, Thạch Nham!” Phù Vi nhíu lại lông mày rậm, âm thầm lên tiếng nhắc nhở, thấy hắn vẫn như cũ chưa phục hồi tinh thần lại, vội vàng nâng cao thanh âm, bảo hắn cẩn thận một chút.

Thạch Nham dân độn ngồi xuống, cùng Hạ Tâm Nghiên cách nhau đài đá mặt đối mặt, tinh thần hoảng hốt, căn bản chưa nghe thấy Phù Vi nói cái gì, tự nhiên cũng không hướng Bối Đế Na, Trát Thích hành lễ, thật như là một ngốc tiểu tử, biểu hiện không phải kém cõi bình thường.

Phía trước y nhân thanh lệ càng sâu so với trước kia, một thân váy rực rỡ đem dáng người hoàn mỹ bao lấy, tính cảm liáo nhân thể thái rung động lòng người, chân ngọc trần tuyết trắng vô hạ, khí chất thanh lịch ung dung, sức quyến rũ so với năm đó càng thêm làm cho người ta tim đập thành thịch.

Tầm mắt hắn thẳng tắp hướng về Hạ Tâm Nghiên, giống như sơ ca mới gặp mỹ nữ không biết làm sao, ánh mắt cực nóng, còn không chút nào che dấu.

Bối Đế Na, Trát Thích, Phù Vi đều không lưu ý Hạ Tâm Nghiên khác thường, đều đem lực chú ý đặt ở trên người hắn, thấy hắn một bộ dáng thần hồn điên đảo, Bối Đế Na, Trát Thích âm thầm khinh bỉ, lại nhìn hắn thấp vài phần.

Phù Vi cũng âm thầm tức giận, căn môi, không khỏi trừng mắt một cái.

Thấy mỹ nữ liền vầng đầu hoa mắt, ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không nhớ, điều này làm cho Phù Vi sinh hờn dỗi, cho rằng hắn cùng rất nhiều nam nhân giống nhau, bị Hạ Tâm Nghiên mỹ mạo kinh ngạc, thế cho nên mới sẽ có vẻ không chịu được như thế.

“Khụ khụ!” Đột nhiên, Hạ Tâm Nghiên đột nhiên ho khan lên, sắc mặt giao mị dần dần khôi phục bình thường, xinh đẹp cười nói: “Phù Vi tỷ tỷ, không giúp ta giới thiệu một chút thanh niên tài tử này sao? Mắt người này giống như muốn ăn thịt người, hẳn chính là gia hỏa cùng người quan hệ không tình nguyện sao?”

Phù Vi xấu hổ vô cùng, cười khổ liếc Thạch Nham một cái, cứng da đầu giải thích: “Không có, ta cùng hắn chỉ là bạn bình thường mà thôi, các người đừng đoán lung tung”.

“Bạn bình thường sao?” Hạ Tâm Nghiên tựa cười mà không cười, mắt đẹp xoay chuyển, không chớp mắt một cái nhìn về phía Thạch Nham: “Bộ dạng coi như là có thể xem, nhưng nam nhân tướng mạo tuấn mỹ của Mã Gia tinh vực chỗ nào cũng có, hắn cũng chỉ có thể tính là bình thường, khí chất sao... Cũng chỉ như vậy, còn ngốc đầu ngốc não, nghĩ đến Phù Vi tỷ tỷ cũng là không vừa mắt nhỉ?”

Trong miệng nàng cùng Phù Vi nói chuyện, nhưng tầm mắt chưa từng rời khỏi Thạch Nham, ngữ khí chưa nói tới thân mật, thậm chí có trêu đùa, nhưng không ai biết, thân thể nàng vẫn như cũ run rẩy...

Thạch Nham từ trong hoảng hốt dần dần bình tĩnh trở lại, âm thầm trừng mắt nhìn Hạ Tâm Nghiên một cái, ho nhẹ một tiếng, bỗng nhiên khôi phục bình tĩnh, cười nhạt nói: “Ừm, ta là ngốc đầu ngốc nào, nhưng không giống người nào đó cố ý giả ngu”.

Dừng một chút, ánh mắt hắn chợt làm hắn hốt hoảng, nóng rát ở trên trán người mạo hiểm tính cảm của Hạ Tâm Nghiên lưu luyến quên đường về, lộ ra một bộ bộ dáng trư ca, nghiêm mặt nói: “Xin hỏi phương danh của tiểu thư, kết hôn hay chưa? Người thấy ta như thế nào? Không biết sao, vừa thấy tiểu thư ta liền cảm thấy người như là nữ nhân ta thất lạc nhiều năm, không biết tiểu thư có loại cảm giác này hay không?”

Lời vừa nói ra, Bối Đế Na, Trát Thích, Phù Vi bỗng nhiên kinh hãi thất sắc, giống như nhìn quái vật nhìn về phía Thạch Nham.

Người này... chẳng lẽ điên rồi?

Hạ Tâm Nghiên người thân phận thế nào? Tật Phong chiến bộ chỉ chủ của Chiến Minh! Chính là nhân vật cường quyền của Chiến Minh, ở Âm Ảnh Quỷ Ngục thanh danh hiển hách, bày mưu nghĩ kế chưa bao giờ bỏ sót, mấy lần đánh đau U Ảnh tộc, thủ đoạn cực kỳ tàn nhân đáng sợ, trăm năm qua ở Âm Ảnh Quỷ Ngục lâu phụ uy danh, quả nhiên là một nhân vật hạng nhất!

Ngay cả Trát Thích, Phù Vi biết nàng muốn tới, đều phải tự mình đón chào, loại nhân vật này há là có thể lấy ngôn ngữ đùa giỡn?

Phù Vi càng là kinh hãi muốn chết, sắc mặt cũng trắng rồi, vội vàng đứng dậy xấu hổ hướng Hạ Tâm Nghiên giải thích: “Người bạn này của ta khả năng uống nhiều rồi, ngôn ngữ rất khác người, ta thay hẳn hướng người giải thích, làm ơn đừng truy cứu”.

Nàng chợt xoay người, hạ giọng oán trách nói: “Thạch Nham, ngươi làm sao rồi?! Ngươi biết nàng là ai hay không? Nàng là chủ nhân Tật Phong chiến bộ của Chiến Minh! Là minh chủ Chiến Minh tín nhiệm nhất! Nàng có thể đại biểu Chiến Minh! Ta cầu ngươi, tuyệt đối đừng làm càn!”

Bối Đế Na, Trát Thích sắc mặt xanh mét, lạnh lùng nhìn hẩn, thần thái đều là không tốt.

Nhưng mà, ra ngoài mọi người dự đoán, Hạ Tâm Nghiên bị đùa giỡn vẫn chưa lời đình giận dữ, trái lại, khuôn mặt trứng của nàng còn tràn ra một vầng đỏ ửng kinh người, lườm Thạch Nham một cái, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Sao? Muốn theo đuổi ta sao? Ta tất nhiên chưa kết hôn, nhưng muốn theo đuổi ta cũng không dễ dàng như vậy. Ta đã có người trong lòng, một người khôn kiếp kia hoạt động bên ngoài, còn cho ta nơi nơi hái hoa ngắt cỏ, trăm năm qua cũng không chủ động tìm ta. Ngươi nếu muốn theo đuổi ta, giúp ta giết tên khôn kiếp kia trước như thế nào?”

Mọi người lại là ngẩn ngơ, sắc mặt trở nên càng thêm quái dị.

...Tiểu tử!kia đã là điên rồi, nhưng cái khó nói điên xem còn có thể lây bệnh hay sao?

Ngay cả nàng thân phận tôn quý, cũng mắc bệnh điên rồi hay sao? Khi nào từng nghe nàng đối với nam nhân từng có vẻ hoà nhã?

Nhất là, đối phương còn rõ ràng nói đùa giỡn trước? Tật Phong chiến bộ chỉ chủ lấy tàn nhẫn hung lệ uy danh, khi nào trở nên tinh tình tốt như vậy rồi? Vậy mà còn cùng người nọ hảo hảo nói chuyện, cái này còn mẹ nó cái thể đạo gì?

Bối Đế Na, Trát Thích, Phù Vi đều cảm thấy tinh thần hoảng hốt, nhìn nhìn Hạ Tâm Nghiên, lại nhìn sang Thạch Nham ánh mắt trần trụi, bỗng nhiên phát hiện tình thế sớm đã vượt qua cực hạn tưởng tượng của bọn họ.

“Được! Tiểu tử kia tên là gì? Ngươi nói ra, ta đây liền giết hẩn!” Thạch Nham xắn lên tay áo, vẻ mặt đằng đằng sát khí, quát lớn: “Dám làm cho mỹ nhân chờ trăm năm như thế, quả thực tội ác tày trời, ta xử lý hẩn trước, sau đó chúng ta song túc song phi như thế nào?”

“Phốcr

Hạ Tâm Nghiên cười một cái thiên kiều bá mị, hung hăng lườm một cái, thấp giọng mắng: “Gia hỏa không biết xấu hổ!”

Thạch Nham nghiêm mặt cười hắc hắc quái dị.

Bối Đế Na, Trát Thích, Phù Vi thì là ngốc như gà gỗ, mắt to trừng đôi mắt nhỏ, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Tiểu thư, chúng ta tán gẫu riêng vài câu như thế nào? Để cho tại hạ nói rõ một chút đối với ngươi cực ái mộ, hôm nay vừa thấy tiểu thư, thật kinh là người trời, nếu không thể cùng tiểu thư phát sinh chút cái gì, ta cả đời này đều sẽ hối hận, xin tiểu thư thành toàn!” Thạch Nham rắn bò theo côn, nhếch miệng mắt sáng quắc nói.

Ba người Bối Đế Na lại là ngẩn ngơ, chợt thảm mắng Thạch Nham cực kỳ vô sỉ, quả nhiên không biết xấu hổ đến cực điểm, cũng to gan lớn mật đến cực điểm.

“Được.” Càng ra ngoài bọn họ dự liệu là, Hạ Tâm Nghiên vậy mà sảng khoái một lời đã đáp ứng, nét mặt tươi cười như hoa hướng Bối Đế Na nói: “Có thể an bài một gian mật thất không?”

Bối Đế Na tinh thần hoảng hốt gật đầu, chỉ cảm thấy mỗi một đến cực điểm, sắc mặt muốn không được tự nhiên bao nhiêu có không được tự nhiên bấy nhiêu, thanh âm vô lực hô: “Người đâu, mời bọn họ vào mật thất số ba”.

Ở trong ánh mắt giống như ăn thịt người của Trát Thích, Phù Vi, Hạ Tâm Nghiên nhẹ nhàng mà dậy, vậy mà so với Thạch Nham còn khẩn cấp hơn, vội vàng vàng hướng mật thất mà đi. Trát Thích, Phù Vi thấy rõ ràng, sau cái cổ kia của nàng đã một mảng ửng đỏ, vậy mà như là... Dấu hiệu động tình.

Lúc này Thạch Nham mới cười ha ha, ở trong sáu chùm ánh mắt sắc bén của ba người, ngẩng đầu bước theo đuôi mà đi.

1022. Chương 1014

“Cái này con mẹ nó là chuyện gì!” Trong chủ điện, Trát Thích nhin không được nói thô lỗ, ra sức giật tóc còn lại không nhiều, vẻ mặt buồn bực.

Phù Vi còn chưa từ trong kinh hãi tỉnh lại, sắc mặt quái dị đến cực điểm, thử dò hỏi: “Có thể Hạ Tâm Nghiên thực nhìn trúng hần rồi hay không?”

“Không có khả năng!”

Bối Đế Na cùng Trát Thích trăm miệng một lời hét rầm lên.

Phù Vi kinh ngạc, chần chờ một chút, lại nói: “Không phải nghe nói Hạ tiểu thư chưa bao giờ đối với nam nhân cho mặt mũi sao? Vì sao sau khi thấy hần, sẽ... trở nên cổ quái như vậy?”

“Khẳng định là bị tức!” Trát Thích nghiêm trang nói.

Bối Đế Na sững sốt một chút, giống như tỉnh ngộ lại, bỗng nhiên cười nhạt, một bộ rất hiểu tình huống miệng nói: “Hần là như vậy, ta hiểu biết bằng hữu này của ta, đó chính là chưa bao giờ chịu thiệt. Nàng chủ động muốn đi vào mật thất, hơn nữa còn vội vàng như vậy, hần là... Muốn tránh chúng ta dạy bảo tiểu tử kia! Đúng! Nhất định là như vậy! Ta vừa mới thấy rõ ràng rồi, cổ nàng cũng tức đỏ rồi, có thể thấy được trong lòng đã cực kỳ phẫn nộ!”

“Tất nhiên như thế rồi!” Trát Thích rất cho là đúng: “Tiểu tử kia dám can đảm nói đùa giỡn, ánh mắt lại trần trụi đậm... đậm uế như vậy, lấy thân phận địa vị của hần, tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ”.

Trát Thích đột nhiên vui sướng khi người gặp họa hần lên, lạnh lùng nhìn về phía phương hướng mật thất, nói: “Tiểu tử kia phải xui xẻo rồi, bên trong nhất định đang xảy ra chiến đấu, trong chốc lát các người nhìn đi, bộ dáng hần đi ra, tất nhiên sẽ không dễ coi”.

Bối Đế Na mỉm cười gật đầu: “Tiểu tử khốn kia ngốc đầu ngốc não, lời gì cũng dám nói, bị dạy dỗ một chút cũng xứng đáng! Nói cái gì? Nói giống nữ nhân thất lạc nhiều năm của hần, ta nhổ vào! Thật sự là cực kì không biết xấu hổ! Phù Vi, ta hiện tại thật tin người rồi, người quả quyết không có khả năng đối với loại gia hỏa này động tình, lúc trước thật sự là đã hiểu lầm người”.

Trát Thích cũng có chút xấu hổ: “Phù Vi, là ta quá lỗ mãng. Sớm biết hần là người như thế, ta còn mù lòng cái gì”.

Bối Đế Na, Trát Thích vẻ mặt thả lỏng, cũng không lo lắng cái gì nữa, vẻ mặt tự nhiên ở nơi đó ăn hoa quả, cười tủm tỉm nhìn về phía phương hướng mật thất, đều đang đợi bộ dáng lúc Thạch Nham đi ra mặt mũi bầm dập.

Phù Vi tuy không hiểu ra sao, cũng cảm thấy Thạch Nham bị điên rồi, nhưng nàng dù sao không muốn nhìn thấy Thạch Nham gặp chuyện không may, lo lo lắng lắng nói: “Hạ tiểu thư sẽ không ra tay quá nặng

chứ? Hắn cùng Ma Huyết Tinh, Yêu Long Tinh quan hệ không phải cạn, nếu ở Được Khí các chúng ta xảy ra chuyện, các người cũng không cần nói rõ sao?”

“Yên tâm, nàng có chừng mực, sẽ không nháo đến không thể giải quyết.” Bối Đế Na khoát tay chặn lại, tùy ý nói: “Dạy dỗ một chút cũng tốt, miễn cho tiểu tử kia không biết trời cao đất rộng”.

“Các người tuyệt đối đừng xem nhẹ hắn. Tại Ma Huyết Tinh kia, ta chính mắt thấy Huyết Ma nhiệt tình đối với hắn, hắn chính là người đồng tộc duy nhất của Huyết Ma. Tính tình của Huyết Ma, các người sẽ không không rõ ràng chứ?” Phù Vi vẫn như cũ lo lắng.

Cho nàng trân trọng nói như vậy, Bối Đế Na cùng Trát Thích cũng đều do dự hẳn lên.

Trầm ngâm một chút, Bối Đế Na nhú nhú mày, nói: “Ta âm thầm cảm ứng một chút đi”.

“Oành!”

Trong mật thất, truyền đến một tiếng cửa đá vang trầm thấp, hẳn là tiếng vang thần thể va chạm, nghe đến rất nặng nề, nhưng lực đạo trái lại cũng không phải quá mức sắc bén...

Hơi hơi nhắm mắt lại, Bối Đế Na âm thầm cảm giác, chợt nói: “Hai người hít thở đều rất ồ ồ, hẳn là đang chiến đấu, chẳng qua đều ở trong phạm vi có thể khống chế, hẳn là không có chuyện lớn gì. Yên tâm, nàng sẽ không cần tính mạng tiểu tử kia, một điểm này ta dám cam đoan, nàng không phải người không hiểu đạt được tấc”.

Nàng vừa nói như vậy, Phù Vi mới bắt đầu dĩ không tiếp tục nhiều lời cái gì, trong lòng vẫn lo lắng như cũ.

Trong mật thất, quả thật như bọn họ dự đoán đang chiến đấu như vậy, chỉ là phương thức chiến đấu lại không phải bọn họ suy nghĩ như vậy...

Trong mật thất mười mét vuông, trên vách tường ngọc thạch, Thạch Nham, Hạ Tâm Nghiên như trẻ sinh đôi kết hợp gắt gao quấn lấy cùng một chỗ, đang điên cuồng hôn, hai người ôm trên mặt đất quay cuồng, thường thường lăn đến trên vách tường, làm cho vách tường cũng ầm ầm chấn động.

Váy rực rỡ tươi đẹp của Hạ Tâm Nghiên bị vén hơn phân nửa, một thân da thịt trắng như ngọc hiện ra, đùi đẹp thẳng tắp động lòng người như rắn quấn ở bên hông Thạch Nham, bộ ngực sữa to cao ngất trần trụi toàn bộ, run rẩy, bị hai tay Thạch Nham Xoa bóp biến ảo đủ loại hình dạng tuyệt vời.

Hai người hôn không ngớt, kịch liệt thở hào hển, giống như muốn đem trăm năm tơ vương thông qua một nụ hôn này đều phát tiết ra.

Váy tươi đẹp nhả chồng chất, treo ở vòng eo đầy đà, nửa thân trên kia của nàng cùng chân đẹp mông đầy đặn đều hiển hiện ra, bàn tay to của Thạch Nham không khách khí nặng nề vỗ ở trên mông đẹp trắng mịn của nàng, truyền đến tiếng vang “bạch bạch bạch bạch” kiểu diễm...

Một khối thân thể hoàn mỹ có thể xưng là tác phẩm nghệ thuật, đồ ửng như từng đóa hoa tươi kiều diễm, da thịt bị hắn xoa bóp giống như có thể ứa ra nước, xúc cảm tuyệt vời làm cho hắn mất hồn thực cốt...

Đầu lưỡi như chơi trốn tìm đánh xoáy dây dưa, khẩu tân tràn đầy, hai người hít thở đều phải ngừng lại.

Cũng không biết qua bao lâu, Thạch Nham thở phì phò liền muốn cởi bỏ váy rườm rà kia của nàng, một bàn tay đã sờ hướng chỗ ẩm ướt giữa đùi đẹp của nàng, khản giọng gầm nhẹ: “Lão bà;muốn ta không?”

Hạ Tâm Nghiên mất hạnh mê ly, mắt đẹp đầm nước nhộn nhạo, thở gấp vụt vụt, thiên kiều bá mị ngập nước nhìn hắn, lấy nụ hôn càng nhiệt liệt qua lại trả lời hắn, cánh tay tuyết trắng giống như rắn đem hắn ôm chặt, hận không thể đem hòa vào trong thân thể máu thịt mềm mại của mình.

“Không được, ta đem hắn mang tới, hắn chẳng may xảy ra chuyện, ta sợ là sẽ có khúc mắc.” Phù Vi ở bên ngoài dày vò trong chốc lát, không để ý Trát Thích, Bối Đế Na ngăn cản, như một đạo điện quang đi đến ngoài cửa mật thất, cất giọng khê kêu: “Hạ tiểu thư, xin xuống tay lưu tình, hắn tuy nói nặng lỗ mãng, nhưng hẳn là không có ác ý, xem ở trên mặt mũi Được Khí các chúng ta, còn xin đừng làm hắn bị thương quá nặng!”

Phù Vi đứng ở cửa đá, nhẹ nhàng gõ gõ cửa đá một cái, làm cho hai người bên trong biết thái độ của nàng.

Trong mật thất, Thạch Nham một bàn tay run run đi cởi bỏ tiểu khố phòng hộ một mảng cảm địa kia của Hạ Tâm Nghiên, bị một tiếng quát nhẹ của Phù Vi làm cho luống cuống tay chân, buồn bực thấp giọng mắng một câu.

Hạ Tâm Nghiên ha ha cười duyên, cắn môi lườm hắn, hai vú to trắng đặt ở lồng ngực hắn, nửa thân trần gợi cảm lượn lờ bao trùm hắn, đưa hắn đặt ngược ở trên sàn đá của mật thất, hạ giọng nói: “Nữ nhân kia đối với chàng cũng thật đủ quan tâm nha, còn sợ ta ức hiếp chàng, các người rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Không có quan hệ!” Thạch Nham vội vàng nhấc tay tỏ thái độ: “Quả nhiên là rõ ràng một hai

“Khốn kiếp! Bất luận ở nơi nào cũng không an phận, không trêu chọc chút thị phi cho ta, chàng sẽ không thoải mái có phải hay không?” Hạ Tâm Nghiên lườm, ngón tay ngọc thon thon đột nhiên đè lại bàn tay to xúc động tác quái kia của hắn, hừ nhẹ một tiếng: “Hôm nay mất hứng, không cho chàng được như mong muốn”.

Nói xong, hai vú to trắng kia của nàng trượt một cái, từ trước ngực, cổ, trên mặt Thạch Nham giống như chuồn chuồn lướt nước xẹt qua, làm cho Thạch Nham chợt huyết mạch căng tràn hần lên.

Mắt thấy ánh mắt Thạch Nham quả thực sắp phun lửa, nàng nhẹ nhàng đứng dậy, cắn môi đỏ mọng sửa sang lại quần áo, thấp giọng thở nhẹ: “Bọn họ đều ở bên ngoài, ta cũng không cùng chàng hồ đồ... Chẳng may ta vô ý kêu ra, anh danh cả đời đều phải bị chàng hủy.” Nàng mắt đẹp ngập nước, thân thể mềm mại khê run, hiển nhiên cũng đang cực lực khắc chế tình cảm mãnh liệt.

Thạch Nham nhìn nàng từng chút mặt chĩnh tề, một bầu dục hỏa không thể phóng thích, thống khổ đòi mạng, vẻ mặt cười khổ nói: “Ta cùng nàng ta thực không có gì”.

Hắn cũng biết người ấy đang ghen, bằng không không đến mức vừa thấy hắn liền chèn ép, ở thời khắc máu chột mỹ nhân bỗng nhiên không theo, quả thực so với giết hắn còn khó chịu hơn, làm cho trái tim hắn như mèo cào, cả người đều khô nóng khó chịu.

“Cho chàng chút dạy dỗ, cho chàng còn dám hái hoa ngắt cỏ cho ta, hôm nay chỉ đến nơi này, hừ, không thể không công tiện nghi chàng.” Hạ Tâm Nghiên cười duyên, nhìn bộ dáng khỉ nôn nóng kia của hắn, cảm thấy cả người thoải mái: “Bọn họ cho rằng ta đang dạy bảo chàng, a, thật thú vị. Ta xem Bối Đế Na, Trát Thích hận không thể ta đem chàng đánh da xanh mặt xám phù mới tốt, chàng gia hỏa này cũng thật sự là thất bại, cũng chỉ có Phù Vi nữ nhân kia mới có thể quan tâm chàng. Chàng nữ nhân duyên này cũng quá tốt một chút rồi nhỉ? Nói, chàng như thế nào thông đồng với nàng?”

“Không có, thực không có!” Thạch Nham chỉ thiếu chỉ trời thề.

“Thân phận giữa chúng ta trước không cần vạch trần, mình chủ kia của ta coi ta là em gái ruột đối đãi, đối với ta che chở có thừa, nhưng quần ta cũng là cực nghiêm, nếu cho hắn biết quan hệ của chàng với ta, sợ là sẽ dị thường nổi giận.” Hạ Tâm Nghiên hé miệng cười, trêu chọc nói: “Chàng bây giờ vẫn là chưa vượt qua ta, ta đã Hư Thần nhị trọng thiên, thân phận cùng lực lượng cảnh giới chàng hiện nay, mình chủ kia của ta sợ là không đồng ý, vẫn là phải cố gắng nhiều hơn nha, đừng bị ta tiếp tục bỏ xa”.

Lời vừa nói ra, vẻ mặt Thạch Nham chấn động, chợt cười khổ nói: “Nàng chẳng lẽ đột phá đến Hư Thần cảnh, vẫn như cù không có bình cảnh đáng nói?”

“Chính là như vậy.” Hạ Tâm Nghiên cười tủm tỉm nói: “Cho nên chàng cần tiếp tục cố gắng nha. Trăm năm trước ta từng nói, chờ chàng có một ngày vượt qua ta, ta mới cam nguyện trở thành nữ nhân của chàng, chàng bây giờ còn thiếu chút nữa, cho nên... chỉ có thể cho chàng chiếm chút tiện nghi khác”.

“Vậy hiện tại làm sao bây giờ?” Thạch Nham cau mày, tức giận chỉ vào hạ thân dâng trào, một đầu gân xanh nói: “Nàng chẳng lẽ để cho ta như vậy ra khỏi mật thất?”

Hạ Tâm Nghiên ngẩn ngơ, vẻ mặt đỏ bừng, mắt đẹp ngập nước nhìn nơi đó, do dự trong chốc lát, mới lấy thanh âm như muỗi kêu nói: “Ta lấy tay đi...”

Ngón tay ngọc thon thon chợt sờ soạng lên, Thạch Nham bỗng nhiên chấn động, hít một hơi, liền nhắm mắt hưởng thụ.

Hồi lâu qua đi.

Cửa đá mật thất kẹt rộng mở, Hạ Tâm Nghiên quần áo không chỉnh tề tóc mai hỗn loạn, lại ngửa đầu ngạo nghễ đi ra, thần thái lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Khăng định chiến qua rồi!

Bối Đế Na, Trát Thích chợt liếc một cái, từ trên quần áo tràn đầy nếp nhăn của Hạ Tâm Nghiên, có thể khăng định suy đoán của mình.

Chợt Thạch Nham ủ rũ đi ra, còn một bàn tay ôm bụng, làm bộ dạng thống khổ, cái này càng thêm làm cho bọn họ tin tưởng vững chắc, vừa rồi ở trong mật thất, Thạch Nham bị hung hăng dạy dỗ một phen, bằng không không đến mức ngay cả bước chân cũng hơi tỏ ra phập phù...

“Người không sao chứ? Bị thương nặng hay không?” Phù Vi nhíu mày không tốt nhìn Hạ Tâm Nghiên một cái, chủ động tiến lên muốn đỡ lấy Thạch Nham, nhẹ giọng quát: “Người cũng thật sự là, cần gì trêu chọc nàng? Hiện tại bị dạy dỗ một trận, thành thật hay chưa?”

“Thành thật thành thật rồi.” Thạch Nham liên tục gật đầu, vẫn như cũ sa vào ở trong tư vị tuyệt vời tiêu hồn thực cốt trên bàn tay nhỏ bé vừa rồi của mỹ nữ không thể tự thoát ra được, theo nàng nói theo bản năng.

“Vậy hiện tại có thể nói chuyện chính sự rồi?” Phù Vi thở phì phì hừ nhẹ.

“Ừm, có thể rồi.” Thạch Nham cười nhạt, lại khôi phục thông dong lúc trước, ánh mắt vẫn như cũ thường thường liếc về phía Hạ Tâm Nghiên.

Quả nhiên sắc đảm bao thiên, vì nữ sắc ngay cả mạng cũng không cần!

Phù Vi lườm một cái, thầm mắng một câu, trong lòng lại ghen đến đòi mạng, luôn cảm thấy có tức giận muốn phát ra, lại tìm không thấy điểm phát tiết, cực kỳ buồn bực.

1023. Chương 1015

“Đại trưởng lão cầu kết U Ảnh tộc muốn dẫn Thần tộc xâm nhập?”

Bối Đế Na vẻ mặt tựa cười mà không cười, bởi đối với Thạch Nham thành kiến vào trước là chủ, nàng đối với Thạch Nham không có một chút hảo cảm, hiển nhiên cũng không tin tưởng “Nói hươu nói vượn! Đại trưởng lão tuy dã tâm rất nặng, nhưng không đến mức không hiểu đại thể như vậy, dẫn Thần tộc xâm nhập hẳn có chỗ tốt gì? Cam nguyện trở thành chó săn của Thần tộc?”

Bối Đế Na lắc đầu, một bộ vẻ mặt rất không ủng hộ.

Trát Thích cũng Phù Vi cũng là vẻ mặt kinh ngạc, cũng không đem lời của Thạch Nham coi ra gì. Phù Vi thấy hôm nay Thạch Nham biểu hiện quá không chịu nổi, cho rằng hắn đang lấy lòng mọi người, để giành được ánh mắt của mọi người, trong lòng cũng rất không cho là đúng.

“Người biết Dược Khí các ở Mã Gia tinh vực địa vị siêu nhiên hay không?” Trát Thích liền không khách khí như vậy nữa, cười lạnh không thôi nói: “Thân là Dược Khí các đại trưởng lão, hầu như có thể âm thầm chúa tể toàn bộ tinh vực chiếm cứ, nhân vật đỉnh phong đứng đầu đặt ức vạn người không làm, đầu óc lỗi mới sẽ đi làm nô bộc của Thần tộc, buồn cười!”

Phù Vi lẳng lặng không lên tiếng, trái lại cũng không giúp đỡ Thạch Nham nói chuyện.

Ba gã Dược Khí các trưởng lão, lấy ngôn ngữ cùng thần thái biểu lộ thái độ, làm cho Thạch Nham ngàn dặm xa xôi mà đến buồn bực quá thực muốn hộc máu.

Hắn trong lòng hiểu, đây là Dược Khí các đối với thân phận địa vị của hắn không coi ra gì. Nếu lời này do Hạ Tâm Nghiên nói ra, do Ma Lâu Huyết Ma cùng Yêu Long Tinh Ba Tư, cổ Đặc nói rõ, ba Dược Khí các trưởng lão này sợ là sớm ngồi không yên.

Thân phận cảnh giới địa vị không đạt đến trình độ nhất định, người ta chỉ đem người làm trò đùa, căn bản sẽ không đặt trong lòng.

“Ta từ trí nhớ trong! Ồ một gã cường giả Hư Thần cảnh U Ảnh tộc bắt được tin tức, tất nhiên không giả!” Thạch Nham chém đinh chặt sắt.

Đáng tiếc, Bối Đế Na, Trát Thích nghe hắn nói như vậy ngược lại càng thêm không tin, nhất là Trát Thích, vẻ mặt châm biếm trào phúng: “Người vөн vөн Nguyên Thần võ giả cảnh giới tài gì đức gì có thể giết chết người Hư Thần cảnh giới, còn có thể chế trụ đối phương đem trí nhớ cướp đoạt, thối phồng cũng không nhìn xem trường hợp gì?”

Bối Đế Na khoát tay, không kiên nhẫn nói: “Được rồi được rồi, nếu chỉ chuyện này, ta nghĩ chúng ta không có hứng thú. ừm, người đi đi, đừng chậm trễ chúng ta bàn việc.” Nàng hướng Phù Vi gật gù đầu, ý tứ bảo Phù Vi tiễn khách.

Phù Vi trong lòng thở dài, bất đắc dĩ đứng dậy, thấp giọng nói với Thạch Nham: “Đi thôi, ta đưa người đi ra ngoài?”

Thạch Nham nhú mày thành một đường, sắc mặt khó coi, yên lặng đứng dậy lại quay đầu liếc Hạ Tâm Nghiên một cái. Hạ Tâm Nghiên không bị người chú ý khê gặt đầu, đối với hắn dùng một ánh mắt, ý bảo hắn chờ ở bên ngoài sinh mệnh tinh thứ chín.

Phù Vi một đường mang theo Thạch Nham từ dưới lòng đất bay khỏi hồ nước, đi đến ven hồ nước, lông mày lớn nhíu lại, nhẹ giọng oán trách: “Người hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Về mặt Thạch Nham trầm xuống, hừ lạnh nói: “Người cũng không tin ta?”

“Nếu là thường lui tới, ta nghĩ ta sẽ tin tưởng người, nhưng người hôm nay biểu hiện rất quái dị, ta cảm thấy người bị Hạ Tâm Nghiên kia mê thần kinh thác loạn làm cho ta rất khó tin tưởng.” Phù Vi nghiêm túc nói.

Trong lòng tràn đầy mất mát, thầm than một tiếng, hắn cũng không kiên trì phá bình phá suất nữa nói: “Không tin cũng không sao, chờ lúc sự tình xảy ra, hy vọng các người có thể có an bài thích đáng, ài”.

“Có thể nói cho ta biết người rốt cuộc chuyện thế nào không?” Phù Vi sợ run một chút, sắc mặt hơi tỏ ra quái dị “Vì sao người vừa thấy Hạ Tâm Nghiên kia, giống như là thay đổi một người khác? Giống như... Một tên phóng đảng không biết trời cao đất rộng, trở nên quỷ mê tâm hồn, nàng thực có sức hấp dẫn lớn như vậy? Làm cho người ta ngay cả bản tâm cũng mê loạn?”

Phù Vi vẫn như cũ tin tưởng vững chắc hắn sẽ biến thành như vậy, đều là bởi vì Hạ Tâm Nghiên, liên quan đối với hắn một phen tin tức kinh thiên nghe rộn cả người, cũng coi như hắn chỉ là vì hấp dẫn Hạ Tâm Nghiên chủ ý.

Thạch Nham muốn khóc mà không có nước mắt, cũng thật sự không có tâm tình giải thích, khoát tay nói: “Ta đi rồi, các người tự giải quyết cho tốt đi, hy vọng tương lai các người sẽ không hối hận”.

“Người có thể tới chỗ này gặp ta, ta vẫn là rất cao hứng.” Phù Vi chần chờ một chút, nói: “Nếu không người lưu lại trước, chờ chúng ta đem Hạ Tâm Nghiên kia gỡ vững chắc chi tiết hợp tác, ta cùng người tâm sự thêm?”

“Không cần, ta không có nhân hạ thoải mái kia.” Thạch Nham trầm mặt từ chối, tâm tình buồn bực lập tức đi, đối với bọn người Phí Lan xa xa im lặng chờ nói: “Chúng ta đi!”

Đám người Phí Lan, Ly An Na nhẹ nhàng gật đầu, đều không nhìn Phù Vi, đi theo ở phía sau hắn, trước độn rời khỏi hồ nước cấm bay bên này, chợt phóng lên cao, dựa theo đường cũ trở về, một lần nữa nhắm phía bên ngoài sinh mệnh tinh thứ chín, trở lại trung ương ngân hà u ám.

Dưới chân cách đó không xa, chính là từng đám vân đoàn như mây đen, toàn bộ sinh mệnh tinh thứ chín đều che lấp, một tia năng lượng dao động không hiện ra.

Bọn người Thạch Nham tụ tập, dừng lại ở trên một khối vân thạch màu xanh sẫm, cúi đầu quan sát phía dưới.

“Sư huynh, Được Khí các đã gà bay chó sủa rồi phải không?” Táp Thác chen lên, nói: “Thần tộc sắp xâm nhập, Được Khí các đại trưởng lão cầu kết người vực ngoại, cái tin tức này cũng đủ nổ tung chứ?”

“Đối phương căn bản không tin, chỉ cho là ta ăn nói bừa bãi, mẹ!” Thạch Nham nhin không được buột miệng.

Bọn người Phí Lan đều là ngẩn ngơ.

Khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn của Bồn Ni hiện ra một tia dữ tợn, lạnh lẽo nói: “Không biết sống chết! Thần tộc cường hãn ở vũ trụ nổi tiếng, tinh vực bị bọn họ dò xét rất khó tránh thoát một kiếp, rõ ràng có cơ hội phòng bị cũng không coi là gì, ta Mã Gia tinh vực này sớm muộn gì sẽ rơi đến làm hậu hoa viên của Thần tộc, lại một cái tinh vực bị hoàn toàn xâm lược chiếm lấy.” Hắn đến từ tinh vực khác, đối với Thần tộc cường hãn biết rõ ràng trong lòng, mắt thấy một cô thế lực siêu nhiên nhất của Mã Gia tinh vực chết lặng không biết gì đến trình độ như thế, quả nhiên là thất vọng vô cùng rồi.

“Chúng ta hiện tại làm thế nào?” Phí Lan nhủ mày “Được Khí các không tin, chúng ta còn có thể thông qua người nào đem tin tức tràn ra ngoài? Huyết Ma như thế nào?”

“Quá xa, ta liên hệ không được, chạy qua sẽ chậm trễ quá nhiều thời gian.” Thạch Nham trầm ngâm một chút, nói: “Chúng ta chờ ngay tại phụ cận, ta muốn chờ một người đi ra, thông qua nàng, có lẽ có thể làm cho Được Khí các chuyển biến thái độ”.

“Ai? Phù Vi tỷ tỷ sao?” Tả Thi nhin không được hỏi.

Lắc lắc đầu, Thạch Nham dần dần bình định cảm xúc buồn bực xuống, cười nhạt nói: “Không phải Phù Vi, chờ sau khi thấy, người liền biết”.

“Nha? Chẳng lẽ ta quen hay sao?” Tả Thi ngạc nhiên kêu lên.

Thạch Nham mỉm cười, không giải thích nhiều.

Một góc yên tĩnh không tiếng động của Âm Ảnh Quỷ Ngục, mấy trăm chiếc chiến hạm hình thái khác nhau, trầm mặc tiến lên, không có một tia năng lượng dao động mãnh liệt truyền ra.

Những chiến hạm kia phân biệt rõ ràng, rõ ràng thuộc về hai cái trận doanh, chia làm hai đám, giống như hai thanh kiếm sắc bén từng chút tới gần sinh mệnh tinh thứ chín của Được Khí các. Chỗ hai thanh kiếm sắc bén giao nhau, có hai chiếc chiến hạm, một chiếc thuộc về Quỷ Văn tộc, một chiếc thuộc về U Ảnh tộc.

Chiến hạm của Quỷ Văn tộc là hình thái cá mập, dài mấy ngàn thước, nguy nga đồ sộ, chiến hạm của U Ảnh tộc thì là dạng bẹp, như đĩa bay hình trứng thật lớn. Loại chiến hạm này không thuộc về Mã Gia tinh vực, cũng không phải Được Khí các tạo ra.

Lúc này, hai chiếc chiến hạm khác nhau chủng tộc người khác nhau, bỗng nhiên tụ tập cùng một chỗ, ở hư không trung ương chiến hạm.

Một người trong đó chính là Đỗ Lâm.

Một gã tộc nhân U Ảnh tộc, vẻ mặt gió sương, lông mày dài nhỏ lạnh lẽo như đao mang, bộ dáng sáu bảy mươi tuổi, mặc trường bào kỳ dị vừa thấy mép thiếp vàng, đem thần thể cấp bao lấy.

Một gã tộc nhân Quỷ Văn tộc, thần thái lạnh lùng, ánh mắt ngạo nghê, khoanh tay mà đứng.

Bao gồm Đỗ Lâm ở bên trong, ba người thấp giọng trao đổi, trên người thường thường truyền đến một trận sát khí, hiển nhiên mưu đồ việc tanh máu.

Đột nhiên, một gã tộc nhân U Ảnh tộc từ chiến hạm xa xa chạy như bay đến, cung kính nói: “Khả Táp đại nhân, tiểu tử bên trên muốn tìm đã biến mất, chúng ta phái ra một chi đội ngũ, đã xác định toàn bộ bị giết.” Thủ lãnh U Ảnh tộc được xưng là “Khả Táp”, trong mắt chợt lóe lệ quang, nói: “Không sót một người sống?” “Vâng, đã chết hết.” Tên thủ hạ thật cẩn thận đáp.

Khả Táp phát phát tay, nói: “Biết rồi, người đi xuống trước”.

Tên tộc nhân U Ảnh tộc kia, yên lặng cáo lui.

“Có chỗ nào cần Quỷ Văn tộc chúng ta hỗ trợ hay không?” Tộc trưởng Cáp Mặc Quỷ Văn tộc Mã Gia tình vực hiện nay kinh ngạc: “Kẻ ở Âm Ảnh Quỷ Ngục dám can đảm đem bộ tộc bọn người dễ dàng diệt sát, phỏng chừng cũng chỉ còn lại Chiến Minh. Chiến Minh cùng đối phương quan hệ hòa hợp, nghe nói nay ở trên sinh mệnh tinh thứ chín, liền có chủ nhân Tật Phong chiến bộ của Chiến Minh, người nếu không thích, trùng hợp có thể phát tiết thật tốt”.

“Chuyện của U Ảnh tộc chúng ta, sẽ tự mình giải quyết, không nhọc các người lo lắng.” Khả Táp nhíu nhíu mày, nói: “Ở trên ngôi sao mục tiêu có Được Khí các thập trưởng lão Trát Thích, hẩn tu luyện không gian áo nghĩa, chúng ta trước khi công kích, cần làm chút chuyện trước.,...”

Cáp Mặc cùng Đỗ Lâm khẽ gật đầu.

Bọn họ biết kẻ tu luyện không gian áo nghĩa thần kỳ, muốn săn giết loại cường giả này, chỗ cần bố trí cực kỳ nhiều, bằng không có một cái vô ý, mục tiêu liền có thể mượn dùng không gian áo nghĩa thông dong rút đi.

Kẻ không gian áo nghĩa, chính là kẻ các đại tinh vực công nhận khó bắt giết nhất. Không đem đường lui của đối phương phong tỏa, đừng mơ thực giết chết.

“Giao cho U Ảnh tộc chúng ta ứng đối đi.” Khả Táp nhìn về phía Cáp Mặc, Đỗ Lâm, giải thích: “U Ảnh tộc chúng ta đối với săn giết kẻ không gian áo nghĩa rất có tâm đắc, chỉ cần đem không gian tiết điểm phụ cận hỗn loạn, làm cho đối phương không thể mượn dùng không gian tiết điểm thuận di, liền có thể ngăn chặn đường lui của hẩn, làm cho hẩn không thể nháy mắt trốn mất”.

Cáp Mặc, Đỗ Lâm đều biết U Ảnh tộc phương diện này cường thế, tự nhiên không có gì dị nghị, lập tức gật đầu đáp ứng.

“Trước đem chiến hạm đổ lại, ta bảo người bắt tay vào làm phá hoại không gian tiết điểm xung quanh, đem tất cả khu vực có thể thuận di đảo loạn, làm cho hẩn không thể nháy mắt biến khỏi sinh mệnh tinh thứ chín. Chờ chúng ta bên này an bài thỏa đáng, chiến hạm của các người mới có thể tiếp tục tiến lên.” Thần thái Khả Táp kiêu căng nói.

Cáp Mặc, Đỗ Lâm tỏ vẻ đồng ý.

Khả Táp chợt gọi một người, thấp giọng phân phó, tên tộc nhân U Ảnh tộc kia nghiêm túc nghe, liên tục gật đầu, không bao lâu liền khom người rời đi.

Không bao lâu, ở trong tinh hải u ám phụ cận, chợt tuôn ra quang sáng rạng rỡ, hư không giống như vạn vạo hẩn lên, như nước gợn sóng, Cáp Mặc cùng Đỗ Lâm đều có loại ảo giác tinh không sụp đổ, sững sờ nhìn chung quanh, nhìn chỗ quang sáng nổ, đối với U Ảnh tộc âm thầm kiêng kị hẩn lên.

Cái chủng tộc lai lịch thần bí này, quả nhiên có chỗ độc đáo, vậy mà đối với săn giết không gian áo nghĩa giả cũng có phương pháp, nội tình cực kỳ kinh người.

1024. Chương 1016

Trên vân thạch màu xanh thâm, Thạch Nham đột nhiên mở to mắt, sắc mặt chợt tái nhợt. Hẩn lúc trước luôn luôn đang yên lặng tu luyện, hiểu rõ ảo diệu của không gian tiết điểm, từng luồng thần thức cấu kết mười sáu cái không gian tiết điểm phụ cận, nhưng vừa rồi, hẩn sâu sắc phát giác được một cái không gian tiết điểm đột nhiên hỗn loạn, giống như bị lực lượng mãnh liệt phá hoại.

Phản ứng khác thường của hẩn, làm cho đám người Phí Lan cũng đều tỉnh lại, đều kinh ngạc không hiểu nhìn về phía hẩn.

Không giải thích cái gì, Thạch Nham lại rất nhanh nhắm mắt lại, thần thức tiếp tục xem xét, đến cảm giác không gian tiết điểm sinh mệnh tinh thứ chín của Được Khí các.

Nửa khắc đồng hồ thời gian, có năm không gian tiết điểm liên tiếp bị lực lượng cường đại vận vẹo hôn loạn, căn bản không thể tiến hành không gian na di.

Sắc mặt hần trở nên xanh mét, trong đầu lóe ra điện quang, nhanh chóng cân nhắc cái gì.

Linh quang chợt chợt lóe, hần bỗng nhiên kinh hãi đứng lên, thấp thỏm lo âu nói: “Phụ cận có mười sáu cái không gian tiết điểm bị phá hoại, phá hoại vẫn đang tiếp tục! Có một cô lực lượng cực kỳ đáng sợ, rõ ràng muốn động thủ đối với sinh mệnh tinh phía dưới! Đối phương có thể phá hỏng không gian tiết điểm, lực lượng cực kỳ khủng bố, đây là biết có mặt Trát Thích, là chuyện môn nhằm vào Trát Thích hành động!”

Tạp Thác từng sốt một chút, chợt vui sướng khi người gặp họa hần lên: “Xứng đáng Được Khí các xui xẻo?”

Đám người Phí Lan cũng vẻ mặt thờ ơ, đối với bọn họ mà nói Được Khí các chết sống căn bản không để trong lòng, nhất là Được Khí các Trát Thích nói năng lỗ mãng, điều này làm cho lại không tin Thạch Nham, làm cho bọn họ đối với Được Khí các thật không có một chút hảo cảm, ước gì bọn họ chịu cái đau khổ.

“Chuyện không liên quan chúng ta mà nói, chúng ta có phải hay không sớm rời khỏi một chút, không xen vào trong cái thị phi này?” Tạp Thác mãi không thêm để ý nói.

Thần thái Thạch Nham thần kỳ ngưng trọng, mày nhíu chặt, rất nhanh nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: “Ta đưa các người đi không gian tiết điểm còn có thể sử dụng trước!”

Tiếng nói vừa dứt, hần chợt ngưng luyện lực lượng, một tia khe hở không gian tinh diệu như điện quang chạy, vây quanh hần xuyên qua bất định. Dần dần, những không gian điện quang kia uốn cong hần lên, biến thành một cái thông đạo huyền diệu thần bí, liền lơ lửng ở đỉnh đầu mọi người.

“Đều tiến vào đi!” Thạch Nham quát khê.

Đám người Phí Lan khó hiểu nhìn về phía hần, không biết hần vì sao phản ứng như vậy, ánh mắt kinh ngạc.

“Các người sau khi đi ra ngoài, lập tức tìm cái phương hướng rời xa, tốc độ càng nhanh càng tốt, đừng có ngừng chân!” sắc mặt Thạch Nham ngưng trọng đến cực điểm, ánh mắt nghiêm trang: “Mau chóng rời xa khu vực phụ cận, tìm sinh mệnh tinh hoặc quặng tinh cách bên này hơi xa dừng chân, tuyệt đối không nên quay đầu!”

Kể có thể phá hỏng không gian tiết điểm, dám hạ sát thủ đối với sinh mệnh tinh thứ chín của Được Khí các, thực lực tất nhiên cực kỳ hùng

Hần hiểu rõ trong lòng, lần này Được Khí các sợ là sẽ lâm vào trong nguy cơ khủng bố trước đó chưa từng có, một cái vô ý, vận mệnh của Được Khí các liền sẽ long trời lở đất, ngay cả hần, cũng không dám cam đoan có thể còn sống từ trong chiến loạn lần này đi ra.

Nhưng hần phải trở về, không phải bởi vì Được Khí các, là vì Hạ Tâm Nghiên còn ở trong đó!

“Ngoại huynh, phải đi cùng nhau!” Phong nhờ quát.

“Ta không thể đi, bên trong có người ta không thể bỏ qua, ta phải trở về!” Thạch Nham cả giận nói.

“Vậy cùng nhau trở về!” Phí Lan quát khê, một bộ thần thái không cho phép từ chối.

“Các người đi qua không có tác dụng, chỉ là không công chịu chết. Đối phương lần này lực lượng cường hãn, vượt xa các người tưởng tượng, bọn họ dám mưu đồ ba gã trưởng lão của Được Khí các, tất nhiên có chuẩn bị chu đáo, lực lượng của chúng ta căn bản không ngăn cản được!” Thạch Nham hít sâu một hơi, nói: “Các người đừng quá lo lắng, ta cả đời này đều ở trong hung hiểm nhất giây dựa, ta lẻ loi một mình mà nói, có bấy phần hy vọng chạy trốn. Các người đi theo, ngược lại sẽ rối loạn lòng ta, sẽ tăng thêm gánh nặng cho ta”.

“Hoặc là cùng nhau đi, hoặc là cùng nhau ở lại!” Ly An Na tỏ thái độ.

Thạch Nham âm áp trong lòng, sắc mặt lại cực kỳ khó coi, nhìn không được quát lên lớn một tiếng, chạm mi tâm một cái nói: “Ta lấy người thừa kế Thị Huyết chi chủ lần đầu tiên mệnh lệnh các người, lập tức rời

khỏi cho ta. Thời gian của ta không nhiều, các người lãng phí nhiều một phần, hy vọng sống sót của ta ít đi một phần!”

Không gian tiết điểm vẫn đang dần dần biến mất. Đợi cho toàn bộ không gian tiết điểm bị phá hỏng, khu vực này sẽ bị hoàn toàn phong tỏa, đến lúc đó cho dù là Dược Khí các cũng rất khó câu thông bên ngoài.

Rất nhiều âm thạch kỳ dị cùng bí bảo liên hệ, cùng bên ngoài trao đổi đều cần lợi dụng không gian tiết điểm. Một khi không gian tiết điểm của một cái khu vực phá đi toàn bộ, ý nghĩa một cái khu vực bị hoàn toàn phong tỏa, đến lúc đó tin tức gì cũng truyền không ra, giống như bị giam cầm lại.

Hắn biết cái đó ý nghĩa gì.

Cùng Phí Lan, Lý An Na, Tạp Thác cho thấy cái gì nhiều năm, hắn vẫn không hề động dùng thân phận Thị Huyết truyền nhân phát mệnh lệnh, lần này nếu không bị ép bất đắc dĩ, hắn sẽ không làm như vậy.

Nhưng một khi làm rồi, vậy nhất định ý nghĩa tình thế đến thời khắc ác liệt nhất.

“Chủ nhân phân phó không dám không theo!” Tổ thái độ trước hết chính là Bồn Ni. Tên thiếu niên Minh tộc này vẻ mặt nghiêm trang, lấy thủ thế kỳ dị hành lễ, chợt người thứ nhất lao về phía không gian thông

Sắc mặt Phí Lan, Tạp Thác, Lý An Na đỏ bừng, thống khổ từ chối một chút, cũng đều gật đầu, lưu lại một câu “bảo trọng,” cứng rắn kéo Huyền Minh, Tả Thi rời khỏi, một đầu chui vào trong thông đạo, trong nháy mắt không còn động hướng.

Đợi bóng người bọn họ đều biến mất, lực lượng áo nghĩa của Thạch Nham biến đổi, lực lượng không phải kinh kia ngưng luyện không gian thông đạo dần dần hóa thành điểm điểm đốm sáng tiêu tán, không một tia dấu vết nữa.

Không vội vã lập tức xông vào sinh mệnh tinh thứ chín của Dược Khí các phía dưới, hắn hít sâu một ngụm, đầu ngón tay vỡ ra, ba giọt máu tươi đỏ sẫm bay nhanh ra, một luồng ý thức hội tụ vào trong đó, ba giọt máu tươi thành một cái tia máu, đầu nhập hướng vô tận tinh hải mệnh môn, từ một cái góc cách Ma Huyết Tinh không gian tiết điểm độn đi, ngay lập tức ụt vọt dập.

Ở thời khắc hung hiểm nhất, hắn bỗng nhiên cảm thấy cả người mệt mỏi, trừ Huyết Ma, hắn không biết còn có thể dựa vào người nào.

Lúc trước hắn từng nói, rất khó liên hệ Huyết Ma/.

Đó là ở dưới tình huống không vận dụng Bất Tử Ma Huyết. Một khi hắn hao phí tâm huyết do ma huyết cấu kết, hắn vẫn là có thể đem một luồng ý niệm tin tức của mình cho phép bay đi, về phần Huyết Ma có thể bao lâu cảm ứng được, bởi vì lần đầu tiên thử, hắn cũng không có mười phần nắm chắc.

Ở trong cùng loại huyết tể đưa tin, tin tức hắn truyền có hạn, chỉ nói rõ Mã Gia tinh vực sẽ xảy ra biến đổi lớn, ngọn nguồn ngay tại Âm Ảnh Quỷ Ngục, cho thấy vị trí của bản thân hắn, cũng nói rõ mình sẽ có lo lắng tính mạng.

Huyết Ma có thể tin tưởng hay không, đồng ý vì hắn gây chiến hay không, hắn không nắm chắc, nhưng hắn phải đem tin tức truyền ra ngoài, bởi vì hắn biết nếu không thể thừa dịp trước khi không gian tiết điểm hủy hết đưa tin, chờ toàn bộ không gian tiết điểm xung quanh bị phá hỏng, hắn sẽ không còn cơ hội nữa.

Một luồng ý niệm mang theo ý thức của hắn huyết dẫn, xuyên thấu qua không gian tiết điểm mơ hồ đi xa, giấy lát ụt vọt dập.

Hít sâu một hơi, không tiếp tục lãng phí thời gian, hắn bằng lực lượng nhanh nhất lao tới sinh mệnh tinh phía dưới, một đoàn năng lượng mấy vạn tinh quang tụ tập, hung hăng oanh kích ở trên màn phòng ngự dưới giống như mây đen phía dưới.

Không bao lâu, tên thị vệ Dược Khí các đưa bọn họ ra vào kia lần nữa thò đầu ra, sắc mặt rất khó coi, nhìn không được nói: “Người như thế nào vẫn ở đây?”

Thạch Nham biết cùng hắn giải thích không hữu ích, hắn sẽ không hiểu, cũng sẽ không tin tưởng, chỉ cần miên cưỡng cười cười: “Ta có đồ vật quên ở bên dưới, đi qua cầm liền đi, tuyệt không chậm trễ, xin thả ta tiến vào một chút”.

Người này rất không kiên nhẫn, hảo cảm đối với Thạch Nham bởi vì hắn liên tục xằng bậy dần dần mỏng, nhú nhú mày: “Người cần bao lâu?”

“Rất nhanh, một khắc đồng hồ là được rồi.” Thạch Nham vội vàng tỏ

Hắn cần mau chóng tiến vào cái sinh mệnh tinh này. Hắn không thể lãng phí một chút thời gian, nghĩ đến không gian tiết điểm bên ngoài vẫn đang dần dần bị phá hủy, thời gian của hắn không nhiều.

Trát Thích cũng là không gian ảo nghĩa giả, nhưng trừ phi Trát Thích cùng hắn giống nhau, lúc này đang cẩn thận điều tra không gian tiết điểm xung quanh biến hóa, nếu không hắn căn bản không thể biết được tình huống. Lúc này Trát Thích hắn là còn đang cùng Hạ Tâm Nghiên bàn bạc chi tiết hợp tác, không rảnh xem xét tình trạng chung quanh.

Hắn nếu là biết biến hóa bên ngoài, hắn là sớm ý thức được đã xảy ra cái gì, cũng sẽ sớm làm phòng bị, nhưng nay sinh mệnh tinh vẫn như cũ không có biến hóa, từ điểm này hắn liền khẳng định Trát Thích chưa phát hiện.

“Chỉ cho người một khắc đồng hồ!” Thị vệ kia vẻ mặt không kiên nhẫn, rốt cuộc coi như là cho chút mặt mũi, mở vách ngăn đám mây phòng ngự, thả hắn tiến vào.

Nhưng, vừa xông vào tầng khí quyển của sinh mệnh tinh thứ chín, hắn chợt như điên điên cuồng lao lên, tinh thần lực, thần lực, lực lượng mặt trái lực thân thể bạo tạc lần đầu tiên không chút giữ lại cuồng bạo bắt đầu khởi động, so với tia chớp nhanh nhất còn nhanh hơn, chỉ nháy mắt đó, hắn liền hướng về chỗ hồ nước trung ương sinh mệnh tinh thứ chín, lên tiếng hét lớn: “Ta muốn gặp trưởng lão của các người!”

Trong tiếng hét vang, hắn một đầu hướng tới hồ nước trung ương xâm nhập, khí thể cả người cực kỳ mãnh mẽ, vậy mà không chút kém lực lượng cường giả Hư Thần cảnh bùng nổ.

Thị vệ Được Khí các phòng ngự quanh hồ nước, chỉ thấy một chùm điện quang đánh úp lại, không cần mạng muốn xông vào hồ nước cấm địa, đều chợt nổi giận, mắng to đi ra cản lại. Những người này Nguyên Thần cảnh chiếm đa số/bí bảo trên người đều cực kỳ trân quý thần kỳ, trong lúc nhất thời đầy trời điện quang đan xen, quang sáng như tia chớp bện thành mạng nhện, đem phía trên hồ nước đều trói chặt.

“Mở kết giới cấm địa, thả ta đi vào!” Thạch Nham rống giận.

“Tiểu tử làm càn!”

“Lớn mật!”

“Không biết sống chết!”

Thị vệ Được Khí các mắng chửi, liên thông truyền đều tiết kiệm, một đám bay người lên trời, ra tay ngăn trở.

Thạch Nham lúc này nóng vội như lửa, cũng không có tâm tư dây dưa cùng Được Khí các, con người chợt màu đỏ tươi như máu, một đạo huyết quang hiện lên, cự kiếm ở lòng bàn tay hắn hiện lên, huyết quang mấy ngàn thước tụ tập như màu đỏ tươi, một kiếm chặt xuống, tà ác chỉ năng cuồng bạo cực kỳ sắc bén, thể như khai thiên tích địa.

Xệt!

Quầng sáng do lực lượng mấy chục tên thị vệ Được Khí các Nguyên Thần cảnh đan xen, bị hắn một kiếm xé rách, rất nhiều thị vệ Được Khí các miệng phun máu tươi, thân thể điên cuồng lao tới lấy tốc độ nhanh hơn đánh bay ngược đi.

Bên ngoài càng nhiều thị vệ Được Khí các, vẻ mặt hoảng sợ, thần thái kinh hoảng nhìn về phía hắn, đều la hoảng lên: “Người này điên rồi! Hắn muốn bắt lợi với các trưởng lão, cản lại hắn! Toàn lực cản lại hắn!”

Ở trong mắt bọn họ, Thạch Nham hai mắt tinh hồng như máu, mơ hồ điên rồi, căn bản không để ý Thạch Nham nói cái gì, chỉ muốn mau chóng ổn định cục diện.

Một bầu lửa giận sát khí tận trời, dao động tiêu cực của Thạch Nham như núi bùng nổ, trên cự kiếm từng con mắt màu đỏ tươi mở ra, một cỗ hơi thở tà ác tử vong tràn ngập toàn bộ sinh mệnh tinh thứ chín, hắn

bởi tình thế cấp bách lần đầu tiên không chút nào giữ lại bày ra lực lượng, tựa như minh vực sát thần, lại là một kiếm bổ chéo tới, cầu vòng ngàn mét màu máu như sao băng rơi vào hồ nước.

Oành!

Hồ nước trung ương Dược Khí các nhấc lên sóng gió ngập trời, hơn mười dòng nước như cột lớn xông lên tận trời, một cái hang năng lượng khổng lồ khổng bố, ở trong hồ nước chợt hiển hiện ra, bên trong ỨC VẠN ĐIỂM SÁNG bay tung tóe ra.

Hắn nghĩ thông suốt rồi. Đã không thể vào chủ điện trong hồ nước, vậy ép người trong chủ điện tự mình đi ra!

1025. Chương 1017

Oành! Lại là một đạo ánh sáng cầu vòng ngàn mét màu máu bổ ở trên hồ nước, hố năng lượng khổng lồ của hồ nước sụp đổ, từng đạo cột nước phóng lên tận trời, ỨC VẠN ĐIỂM SÁNG đan xen nổ tung.

Rất nhiều thị vệ Dược Khí các tảo bạo khác thường, từng gã mắng chửi, đều hướng tới Thạch Nham xông tới.

Lại là một cái không gian tiết điểm bị phá hủy. sắc mặt Thạch Nham dữ tợn đáng sợ, cũng đã kích phát lửa giận tận trời, vì Dược Khí các không biết sống chết tức giận vô cùng, nhện không được hướng lên trời rít gào, một cô sát khí màu máu rộng rãi mãnh liệt, gió lốc giống như cự long lên trời.

Từng con mắt màu đỏ tươi trên cự kiếm trong tay liên tiếp mở ra, hơi thở tà ác tràn ngập ở toàn bộ mặt ngoài của hành tinh.

Vù vù vù!

Con mắt màu đỏ tươi trên cự kiếm có lẽ cảm nhận được sát khí tận trời của hắn, vậy mà từ trên thân kiếm của cự kiếm đều bay ra, hóa thành từng cái hình ảnh lệ quỷ dữ tợn màu máu. Những lệ quỷ kia mặt mũi hung tợn, sau lưng mọc cánh, trong mắt trống rỗng có hào quang tàn nhẫn thô bạo hiểu sát, giống như từng đoàn quỷ hỏa vương uy hừng hực thiêu đốt.

Từng đạo quỷ ảnh màu máu như con bướm nhẹ nhàng bay trên mặt hồ, phảng phất nước lũ màu máu đan xen.

Mười mấy tên võ giả Dược Khí các xông lên vừa mới tới gần Thạch Nham, đột nhiên linh hồn tế đàn chấn động, trong óc truyền đến đau nhức, bị năng lượng tà ác xâm nhập thức hải, trên mặt đau đớn phi thường.

Những nước lũ màu máu này, giống như cự kiếm kéo dài, đan xen xuyên qua bất định, bện thành tấm lưới lớn màu máu, mơ hồ chính là một loại kết giới khác.

Xung quanh kết giới mờ mịt máu, đủ loại cảm xúc tiêu cực nảy sinh, sợ hãi, tuyệt vọng, hiểu sát, thô bạo, điên cuồng đủ loại dục vọng của lòng người bị trực tiếp thúc đẩy ra, làm cho rất nhiều võ giả Dược Khí các linh hồn thất thủ, giống như bị tà pháp cố định.

Trong lúc nhất thời, thị vệ Dược Khí các xông về phía Thạch Nham đều quỷ dị dừng lại hư không, ánh mắt trống rỗng không có sắc thái, vậy mà cùng những quỷ ảnh lác lác màu máu kia nhất trí.

Đây là dấu hiệu rõ ràng linh hồn bị xâm nhập!

Hồ nước trung ương, hang năng lượng sụp đổ thật lớn dòng nước trì cấp, lực lượng cuồng bạo thẩm thấu tới thẳng đến chủ điện.

Chủ điện oành đùng đùng nổ vang, giống như cũng bị chấn vỡ, đám người Bối Đế Na, Trát Thích, Phù Vi, Hạ Tâm Nghiên ở bên trong nói chuyện với nhau cũng đều sắc mặt đại biến, đồng thời ý thức được áp bách trên đầu, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn trời.

Vẻ mặt Trát Thích phát lạnh, đưa tay ở trên đầu khung đỉnh một chút, một mặt hình ảnh không gian giống nhau gương sáng hiển hiện ra, Thạch Nham cầm cự kiếm trong tay giống như quỷ quái, nhất thời ở đáy mắt mọi người hiện ra.

Giờ khắc này Thạch Nham sát khí tận trời, hai mắt màu đỏ tươi như nhỏ máu, một thân hơi thở tà ác thấu xương thô bạo, giống như muốn đem sinh linh thế gian đều mang vào không gian vô tận tử vong.

“Mẹ, tiểu tử này điên rồi!” Trát Thích nhin không được mắng to lên: “Dám tự tiện ở Dược Khí các chúng ta động võ, quả thực không biết trời cao đất rộng, ta đi đem hắc chém giết!”

Bối Đế Na cũng lạnh mặt, đối với Thạch Nham tức đến trong xương tủy, lạnh giọng nói: “Dám ở Dược Khí các chúng ta làm xằng làm bậy, cho dù Huyết Ma cũng đừng mơ che chở hắc!”

Nàng hiển nhiên đồng ý quyết định của Trát Thích.

Khuôn mặt xinh đẹp của Phù Vi tái nhợt, ngẩng đầu nhìn Thạch Nham giống như điên, không biết nên như thế nào ứng đối, con mắt sáng tràn đầy lo lắng bất đắc dĩ.

Ngược lại là Hạ Tâm Nghiên vốn cùng Bối Đế Na, Trát Thích trò chuyện với nhau thật vui, nhíu chặt mày ngài, lạnh lùng nhìn hai người một cái, lẳng lặng không lên tiếng trực tiếp bay người lên trời, nháy mắt xuyên qua vách ngăn khung đỉnh, đi đến ngoài hồ nước.

Một đạo huyết quang ngàn mét bỗng nhiên hạ xuống, mắt thấy liền nổ đâm phá về phía hồ nước, lại chuyển hướng giữa đường, phút chốc lóe đỉnh bắn một chiếc chiến hạm không trí ở ven hồ nước, chiến hạm ngàn mét kia bị huyết quang như cắt miếng đậu phụ, nháy mắt chia làm hai nửa, bóng loáng như gương.

Mắt đẹp của Hạ Tâm Nghiên che kín mê hoặc, đứng vững ở trên hồ nước, thở nhẹ nói: “Như thế nào?”

“Đi theo ta!” vẻ mặt Thạch Nham nồng đậm sát khí, thân ở trung ương dạng lưới màu máu, vội vàng chuyển biến ảo nghĩa dao động, một tia mũi nhọn không gian đan xen, chợt ở đỉnh đầu hắc ngưng luyện ra một cái thông đạo hư không. Hắc cứ như vậy nhìn về phía Hạ Tâm Nghiên, nói: “Không có thời gian giải thích nhiều, chúng ta đi trước!”

Hạ Tâm Nghiên ngẩn ngơ, chỉ do dự một giây, liền không nói một lời, gật đầu liền muốn chui vào hư không thông đạo kia.

Rất nhiều thị vệ Dược Khí các vây xem xung quanh, đều là vẻ mặt kinh ngạc khó hiểu, như thế nào cũng nghĩ không thông vì sao người khách quý này thuận theo như vậy, ngay cả tình huống cũng chưa hỏi rõ, liền cùng với Thạch Nham một đường rời xa.

Vừa thấy ở thời khắc như thế, Hạ Tâm Nghiên vẫn như cũ tín nhiệm không hề giữ lại, trong lòng Thạch Nham ảm áp, cảm xúc nôn nóng thoáng bình phục một chút.

Nhưng, biến cố ở nháy mắt đột nhiên xảy ra!

Từ thông đạo không gian ảo nghĩa của hắc ngưng luyện, ở lúc Hạ Tâm Nghiên sắp tiến vào, đột nhiên vụn vỡ biến hóa một chốc, chợt nổ tung ra, từng đạo không gian lệ mang bay tung tóe, thông đạo bị giây lát phá hủy vỡ nát.

Trát Thích vẻ mặt lạnh lẽo, thành linh ở bên cạnh thông đạo thò đầu, ánh mắt âm lệ như sương: “Ta Dược Khí các là người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Chính là một gã Nguyên Thần cảnh không gian ảo nghĩa giả, cũng dám ở trước mặt ta xây dựng không gian thông đạo, thật sao không biết trời cao đất rộng”.

Hắc đem thông đạo Thạch Nham ngưng luyện ra, lấy không gian ảo nghĩa tương tự nháy mắt nát vụn, khiến cho bóng người Hạ Tâm Nghiên dừng lại hư không.

Thạch Nham vừa mới bình phục tâm cảnh, giống như bị thiêu đốt lửa cực giận, bỗng nhiên trở nên tâm thần, một thân lực lượng tiêu cực nhin không được bộc phát ra, thanh kiếm sắc bén trong tay điểm hư không một cái, vô số cái bóng màu máu như lửa khói màu máu nhọn nhọn ra, đem không gian quanh Trát Thích kia nháy mắt bao phủ.

Hắc đột nhiên phát giác, lại là một cái không gian tiết điểm bị phá hủy, không gian tiết điểm cái sinh mệnh tinh thứ chín này, đến tận đây hoàn toàn bị hỗn loạn!

Cái này cũng ý nghĩa đối phương hoàn thành phong tỏa toàn diện, một lần cơ hội thoát thân cuối cùng bị Trát Thích cứng rắn nổ tung, thật làm cho lửa giận của hắn đạt tới đỉnh phong, huyết kiếm trong tay ở lòng bàn tay hắn xoay chuyển nháy mắt, vô số năng lượng tiêu cực như biển cả tràn ra, đem chỗ khu vực Trát Thích toàn bộ lấp đầy.

Trên khuôn mặt lạnh lẽo của Trát Thích đột nhiên hiện ra một tia mê mang, mày khẽ nhíu, giống như đang thống khổ giãy dụa cái gì.

Xẹt!

Một đạo huyết quang từ trên trời vẽ ra, phương hướng quy củ kỳ diệu xảo quyết, độ cong tuyệt đẹp, giống như muốn đem thần thể Trát Thích xé rách hai nửa.

Hai người Bối Đế Na, Phù Vi vừa mới từ đáy hồ thò đầu, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Trát Thích kia vẽ mặt đại ra, một đạo huyết quang nháy mắt cắt tới, giây tiếp theo Trát Thích tựa như liền sẽ thần thể bị phá hủy, đều bị dọa mặt tái nhợt.

Mặc cho bọn họ tưởng tượng như thế nào, cũng không ngờ tới Thạch Nham lại có lực lượng như thế, có thể mê hoặc nội tâm Trát Thích, làm cho hắn tâm thần thất thủ, thật hoảng sợ biến sắc, lại không có thời gian ngăn trở.

“Đừng!”

Hạ Tâm Nghiên cũng bị dọa nhảy dựng, đột nhiên hai tay kết ấn, lấy dao động cực kỳ huyền diệu thần bí, như là ảnh hưởng thời gian trôi qua, đạo huyết quang kia đâm về phía Trát Thích vô cùng quỷ dị chậm rãi chậm chạp, mọi người xung quanh đều chịu ảnh hưởng, có loại cảm giác thời gian bị hạn chế.

Ngay cả Thạch Nham cũng không thể ngoại lệ, cảm thấy tốc độ thời gian trôi qua trở nên chậm, tất cả lực lượng tuôn trào đều bị tiêu giảm hẳn đi.

Chỉ có Hạ Tâm Nghiên duy nhất không chịu ảnh hưởng, đáng người mạn diệu tuyệt đẹp khẽ động, đi qua thuận tay đem Trát Thích xách lấy, vội vàng biến ảo phương hướng, đem Trát Thích mang ra khỏi khu nguy hiểm.

Xẹt!

Huyết quang kia từ thông thả nháy mắt biến thành tia chớp, nhưng bóng người Trát Thích đã biến mất. Huyết quang hướng về hồ nước, giống như đem hồ nước tách ra, dòng nước chảy xiết như bị một kiếm chặt đứt. Uy của một kiếm này, quả thực kinh thiên động địa.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Hạ Tâm Nghiên khẽ kêu một tiếng, thanh âm nàng giống như có ma lực, làm cho Thạch Nham cực gần điên cuồng như bị nước đá rót vào, chợt tỉnh táo một phần.

Từng gã võ giả Dược Khí các tụ tập chung quanh, đem hắn bao vây tầng tầng. Bối Đế Na, Phù Vi vẽ mặt lòng có dư quý ở bên cạnh Trát Thích kinh hồn chưa định, Trát Thích kia vẫn là ánh mắt mê muội, giống nhau đang thống khổ giãy dụa.

Sắc mặt Bối Đế Na muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi, quay đầu liếc Phù Vi một cái: “Đây là bằng hữu ngươi nói? Chuyện này ngươi cho cho ta một cái giải thích!”

Con người xanh lam của Phù Vi tràn đầy cảm giác lẩn lộn, ngốc sững sờ ở nơi đó, cũng không biết ứng đối như thế nào.

“Giết hắn!” Bối Đế Na hạ lệnh, ngữ khí lạnh lẽo.

Rất nhiều võ giả Dược Khí các đều hội tụ lại, liền muốn đại khai sát giới, có thể thấy được đều giận thật sự rồi.

Giờ này khắc này, Hạ Tâm Nghiên bỗng nhiên quát chói tai, gương giọng truyền ra từng tiếng xé gió.

Chỗ đám mây của sinh mệnh tinh thứ chín, từng chiếc chiến hạm khổng lồ chợt đi đến, như đụn mây đông nghìn nghịt, tụ tập ở bên cạnh Hạ Tâm Nghiên, sắc mặt nàng lạnh lẽo, không giữ lại một tia tình cảm nói: “Ai dám động hắn, đó là tử địch của ta!”

Bối Đế Na, Phù Vi âm âm chấn động, võ giả Được Khí các cũng ù ù cạc cạc, thậm chí ngay cả chiến sĩ Tật Phong chiến bộ trào tới cũng toàn bộ ngây dại, đều là không biết làm sao.

Trát Thích vừa mới bị nháy mắt cướp lấy tâm trí, lúc này đột nhiên tỉnh lại, hỗn hỗn nhin không được hết rầm lên: “Giết tiểu tử kia!”

Hạ Tâm Nghiên mâu quang lạnh lẽo, chậm rãi chăm chú nhìn ở trên người Trát Thích, đột nhiên nói: “Người nếu dám động, ta liền dám giết người!”

Mọi người đều giật mình.

“Người, người vì sao che chở hắn?” Bối Đế Na chấn động, đột nhiên tỉnh ngộ lại: “Các người, giữa các người? Các người đã sớm quen biết?!”

“Ừm, hắn là một người bạn quê cũ của ta.” Hạ Tâm Nghiên lạnh mặt, bỗng nhiên hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Thạch Nham, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Một cái không gian tiết điểm cuối cùng bị phá hủy, Thạch Nham biết kế hoạch của hắn khó có thể thực hiện, hai mắt dần dần khôi phục về bình thường, đem huyết kiếm thu hồi, thở dài một hơi nói: “Trát Thích, tự người cảm ứng một chút không gian tiết (điểm xung quanh biến hóa

Trát Thích thần thái lạnh lẽo, cau mày thả ra thần thức, chợt cả người lạnh như băng, như rơi vào hầm băng lạnh vô cùng, nhin không được run run hắn lên.

“Sao lại thế này?” Bối Đế Na kinh ngạc.

“Chung quanh sinh mệnh tinh thứ chín, toàn bộ không gian tiết điểm đều bị phá hủy rồi! Chúng ta cùng bên ngoài hoàn toàn mất đi liên hệ! Ta cũng không cách nào đem mọi người rời nơi này.” Thanh âm Trát Thích phát run: “Có người muốn đuổi tận giết tuyệt đối với chúng ta!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều lâm vào trong kinh hoảng thật lớn, đều ngẩng đầu nhìn trời, giống như cảm thấy bên ngoài áp lực vô hình như núi như biển, đang từng chút tới gần.

“Không gian thông đạo cuối cùng ta xây dựng bị hắn hủy, chúng ta... cũng đi không được nữa.” Thạch Nham lắc lắc đầu, vẻ mặt nản lòng, hướng Hạ Tâm Nghiên bất đắc dĩ nói.

Mọi người rốt cuộc hiểu vì sao Thạch Nham sẽ khác thường như thế.

“Dem toàn bộ vách ngăn phòng ngự mở ra! Chuẩn bị tử chiến!” Bối Đế Na trầm mặc mấy giây, đột nhiên cao giọng la lên. Trong tay nàng đột nhiên nhiều thêm một cây quả trượng, quả trượng kia nặng nề chọc hư không một cái, mấy trăm đạo điện quang u lam, ám lục, nam hồng, phút chốc bắn nhanh về phía bốn phương tám hướng của hành tinh.

Mặt ngoài ngôi sao xám xịt liên tiếp hiện ra u lam, ám lục, nam hồng ba màn ánh sáng màu, màn hào quang như ba loại biển màu sắc, đem toàn bộ ngôi sao phòng hộ tầng tầng hắn lên.

1026. Chương 1018

Bối Đế Na cầm quả trượng trong tay, ngưng trọng nhìn trời, trong mắt thoáng hiện một chút băng hàn. “Được Khí các trải qua nhiều lần nội chiến, vì ngại vàng Các chủ từng nhắc lên mấy lần đại chiến, nhưng, trừ lần nội chiến đầu tiên, to gan lớn mật sẵn giết trưởng lão còn chưa bao giờ có!”

Bối Đế Na lạnh mặt, vẻ mặt tức giận, lạnh lùng nói: “Tả Lâu quá điên cuồng rồi!”

Trát Thích, Phù Vi sắc mặt xanh mét, âm thầm nắm chặt nắm tay, trong cơn giận dữ, hận không thể lao tới trước người đại trưởng lão Tả Lâu giằng co, làm cho hắn trả giá bằng máu.

“U Ảnh tộc mấy ngàn năm dọn dẹp không gian thông đạo, sắp được thanh lí sạch sẽ. Thần tộc sắp buông xuống, ở trước khi Thần tộc đại quân đột kích, làm cho Mã Gia tinh vực hoàn toàn hỗn loạn hắn lên, đây

là trọng trách Được Khí các đại trưởng lão các người gánh vác. Hẳn thời gian cấp bách, tương lai một khi được Thần tộc ủng hộ, lực lượng tất nhiên đạt tới độ cao trước đó chưa từng có, thủ đoạn tàn nhẫn một chút cũng là bình thường”.

Thạch Nham cau mày, ngữ khí bình tĩnh, chậm rãi lộ sự thật.

Bối Đế Na, Trát Thích, Phù Vi vẻ mặt khác thường, đều kinh ngạc nhìn về phía hắn, trầm mặc không nói.

Sau một hồi, Bối Đế Na trầm quát một tiếng: “JMười nói quả nhiên là sự thật?”

Lúc trước nàng bởi vì đối với Thạch Nham rất có thành kiến, căn bản không tin lời Thạch Nham, chỉ coi là Thạch Nham cố ý lấy lòng mọi người, dè dặt dân ánh mắt Hạ Tâm Nghiên, dân tới giai nhân ưu ái.

Nhưng, trải qua một lần này, thái độ của Bối Đế Na rõ ràng có thay đổi, nàng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lời Thạch Nham nói.

Trát Thích cũng trầm mặc.

Hắn lúc trước nghi ngờ lớn nhất, đó là Thạch Nham vẹn vẹn Nguyên Thần cảnh, vậy mà cò thể từ trong óc một gã cường giả Hư Thần cảnh của U Ảnh tộc đòi ra, ở hắn đến xem, Thạch Nham rõ ràng nói dối.

Nhưng hiện tại hắn không nghĩ như vậy nữa...

Thạch Nham điên cuồng, lần này tảo bạo mà đến, một kiếm thiếu chút nữa đem tầng phòng ngự ngoài hồ nước phá hủy, đem mười mấy tên cường giả Nguyên Thần cảnh chấn bị thương, hơn nữa lấy năng lượng kỳ dị làm cho hắn ý thức mê hồ, nếu không có Hạ Tâm Nghiên đứng lúc ngăn cản, hắn sợ là đã gặp độc thủ của Thạch Nham.

Mà hắn, ở Hư Thần tam trọng thiên chi cảnh!

Lại không có ai dám can đảm xem nhẹ Thạch Nham.

Trái ngược, lúc này trong mắt Bối Đế Na, Trát Thích, Phù Vi, Thạch Nham cường hãn quả thực không lường được, căn bản không biết giới hạn lực lượng chân thật của hắn.

Lúc trước không tín nhiệm, bởi vì lực lượng của hắn đột nhiên tăng vọt, tương đương với có bảo đảm nào đó, làm cho bọn họ không thể không nghiêm túc suy nghĩ lời Thạch Nham nói.

“Mặc kệ các người tin hay không, ta dù sao khẳng định là tin tưởng hắn.” Ngay tại lúc này, Hạ Tâm Nghiên rất tự nhiên đứng ở Thạch Nham một bên, giống nhau bất luận nhật nguyệt tinh thần biến đổi, thái độ của nàng cũng sẽ không thay đổi, loại tín nhiệm này giống như thâm căn cố đế, vĩnh viễn không có một tia dao động.

“Ta vốn tính toán, cùng cácxtigười thương thảo xong việc hợp tác, liền cùng hắn một đường nhìn một cái không gian thông đạo U Ảnh tộc dọn sạch, sau đó đem tin tức này truyền khắp Mã Gia tinh vực.” Nàng khẽ nhíu mày: “Kế hoạch không chạy kịp biến hóa, không dự đoán được nguy cơ đến nhanh như vậy, xem ra chúng ta cũng bị vây một đoạn thời gian rồi”.

Hung hiểm tiến đến, nàng vẫn như cũ trấn định tự nhiên, không có rối loạn đầu trận tuyến, khí chất ung dung lạnh nhạt.

Con mắt Thạch Nham hơi hơi sáng, vì biểu hiện hôm nay của nàng âm thầm tán thưởng. Trăm năm qua, một mình nàng ở Mã Gia tinh vực cô độc chiến đấu, cũng không biết trải qua bao nhiêu khó khăn, mới tu luyện bình tĩnh tự nhiên như vậy, so với năm đó không biết mạnh hơn bao nhiêu tầng thứ.

“Ta sẽ thận trọng chứng thực việc lời người nói!” Bối Đế Na hít sâu một hơi, chậm rãi gật gật đầu, chợt lại ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Tạm thời bất luận kẻ nào không thể rời khỏi sinh mệnh tinh thứ chín, vách ngăn bên ngoài hành tinh đều mở ra, chúng ta có thể phòng ngự trước một bước, không chừng liền sẽ lâm vào hoàn cảnh hắn phải chết”.

Về mặt Phù Vi, Trát Thích chấn động.

Sắc mặt Hạ Tâm Nghiên thản nhiên, bình tĩnh nói: “Không biết đối phương có biết Tật Phong chiến bộ chúng ta ở đây hay không”.

“Tất nhiên biết.” Phù Vi than nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía nàng có chút cổ quái: “Đại trưởng lão chấp chương Tinh Nhân, muốn biết động hướng bên này dễ dàng, ta nghĩ... Trong kế hẩn tính, cũng bao hàm các người cái ngoài ý muốn này”.

“Vậy bọn họ có thể tính đến hay không, ở Tật Phong chiến bộ ta, lúc này... còn có một gã cảnh giới Thủy Thần nhất trọng thiên?” Hạ Tâm Nghiên cười nhạt.

Trên mặt Bối Đế Na, Trát Thích, Phù Vi bỗng nhiên trào ra vẻ vui mãnh liệt.

“Phong Ngôn tiền bối!” Hạ Tâm Nghiên thở nhẹ.

ơ trên một chiếc chiến hạm đỉnh đầu nàng, một cô gái thân cao chỉ có một thước, bộ dáng giao khởi, chậm rãi trôi nổi xuống, thong dong đứng vững ở bên cạnh nàng, khẽ gật đầu.

Cô gái rất nhỏ nhắn, linh lung đáng người, lại mặc áo bào tro cũ, trên đầu mang theo mũ nhòn nhọn, giống nhau vu nữ trong truyền thuyết. Cô gái kia thoát nhìn thanh xuân phương hoa chính mậu, con mắt lại cổ xưa thâm thúy, như bị khắc đao để lại dấu vết năm tháng thật sâu.

Chỉ là nhìn hai mắt nàng, bất luận kẻ nào cũng liên tưởng không đến bộ dáng nàng thanh xuân như thế, ngược lại sẽ coi là nàng tuổi già sức yếu, như là lão ẩu tóc trắng xoá sắp xuống mồ.

Bối Đế Na chỉ liếc một cái, liền vẽ mặt chấn động, ngạc nhiên vui mừng thử nói: “Người thật sự là Phong Ngôn muội muội?”

“Na tỷ đã lâu không gặp.” Cô gái được xưng là Phong Ngôn, bữu môi, hồ hững nói: “Ngàn năm không gặp, cảnh giới của người vẫn như cũ đình trệ ở Hư Thần đỉnh phong, khó trách Tả Lâu có thể trở thành Được Khí các đại trưởng lão, mà người vẫn như cũ chỉ vẹn vẹn là tam trưởng lão”.

Về mặt Bối Đế Na chưa sót: “Ta cùng Tả Lâu khác nhau, ta chỉ là tinh ở luyện khí, một lòng theo tôn chỉ khổ tu của Được Khí các, không như hẩn pha tạp như vậy. Người... sao bộ dáng như vậy?”

Phong Ngôn nhú nhú mày, rất lạnh nhạt nói: “Lần trước lúc đột phá Thủy Thần, ra đường rẽ, bất đắc dĩ chỉ có thể chuyển thể trùng tu. May mà ở lúc lần trước đột phá, ta đã biết chỗ thiếu hụt, xem như bù lại, cuối cùng là thuận lợi đột phá đến Thủy Thần nhất trọng thiên, cũng không uống phí ta chuyển thể trùng tu một phen”.

“Người dùng một ngàn năm thời gian, một lần nữa khôi phục cảnh giới lúc trước, hơn nữa tiến thêm một bước rồi?” Bối Đế Na kinh ngạc.

Phù Vi, Trát Thích cũng là vẻ mặt kính sợ, đột nhiên sinh tán thưởng.

Người khổ tu vô đạo, sinh mệnh cũng không phải là vô hạn. Rất nhiều người đột phá đến Hư Thần đỉnh phong, ở lúc tiến giai bậc cửa Thủy Thần, đều sẽ lâm vào trong nguy cơ thật lớn.

Nhưng, trong một trăm tên vô giả, cũng vẹn vẹn chỉ có một hai vị đủ có thể nghĩ thông suốt, dám hạ quyết tâm tiêu tán một thân cảnh giới lực lượng, chỉ lấy tinh thuần linh hồn độn đi chuyển thể trùng tu, cái này cần nghị lực rất lớn!

Ngàn năm thời gian đối với bất luận kẻ nào cũng không ngắn ngủi, từ bỏ tất cả, tán đi năng lượng, làm cho linh hồn tế đàn cũng tiêu tán, chỉ đơn thuần giữ lại linh hồn tinh thuần tất cả đến một lần nữa, cái này cần tâm tính cỡ nào?

Nếu không trùng tu, lúc ấy già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, còn có thể bảo trì Hư Thần đỉnh phong, vẫn như cũ chính là cường giả bạt tụy thể gian, đương nhiên, loại người này cả đời khó tiến giai Thủy Thần nữa, đây là định luật giống như sắt.

Mà kẻ chuyển thể trùng tu, trí nhớ kiếp trước không đến trình độ nhất định rất khó khôi phục. Ngàn năm thời gian trùng tu, giống như trẻ con học bước lại, không chừng gặp phải bao nhiêu hung hiểm, ở trước khi trí nhớ chưa khôi phục Cũng có thể hoàn toàn ngã xuống, từ một ít phương diện nào đó đến xem, chuyển thể trùng tu so với già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang hung hiểm hơn nhiều, cũng quả cảm hơn nhiều!

Đương nhiên, chỗ tốt cũng là cực kỳ rõ ràng. Lúc loại người này khôi phục trí nhớ, một lần nữa đạt tới đỉnh phong, phần lớn có thể thuận lợi đột phá Thủy Thần.

Phong Ngôn, đó là một loại người này, từ bỏ cảnh giới Hư Thần đỉnh phong, tán đi lực lượng cảnh giới, lấy hình thái trẻ con bắt đầu từ đầu, ở trước khi trí nhớ chưa khôi phục đau khổ giày vò, cuối cùng từng bước trở về đỉnh phong, hơn nữa thuận lợi đâm phá vách ngăn năm đó, bước vào Thủy Thần nhất trọng thiên.

Kinh lịch của người này, làm cho mọi người bên này nghiêm nghị nổi lên kính trọng!

“Nếu đối phương chỉ có vẹn vẹn một gã Thủy Thần cảnh, nếu không phải Thủy Thần nhị trọng thiên, ta nghĩ ta có thể ứng đối.” Thần thái Phong Ngôn hồ hững, ngửa đầu nhìn trời, như nước giếng không gợn sóng.

“Có người, ta liền càng có nắm chắc.” Bối Đế Na không chút nào che dấu ngạc nhiên vui mừng, nói: “Chúng ta đã biết đối phương hành động, chỉ cần bố trí cho tốt, nghiêm túc đối đãi, không chừng liền không thể vượt qua kiếp nạn này”.

Quả trứng trong tay Bối Đế Na bỗng nhiên bay lên trời, ở trên hư không biến hóa thành ba luồng lửa lam thẫm, lục thẫm, vô quá, hướng tới ba ngọn núi nguy nga của hành tinh bay đi.

Không bao lâu, tại bề mặt sinh mệnh tinh thứ chín này, ba dãy núi liên miên truyền ra năng lượng dao động mệnh mông như biển, chỉ thấy đỉnh chóp một đám sóng núi đều lao vọt ra sóng ánh sáng lam sẫm, lục sẫm, vô quá, đều hội tụ hướng trong quang sáng đỉnh đầu, đem toàn bộ tinh thần thương khung đều che lấp.

Người ngoài nếu ở trong tinh hải sẽ phát hiện tầng ngoài của sinh mệnh tinh thứ chín bao trùm biển rộng rãi ba màu lam sẫm, lục sẫm, màu cam. Hải dương như quang hoa ba màu ngưng luyện mà thành, mệnh mông, dao động năng lượng mệnh mông mãnh liệt.

Thạch Nham ngẩng đầu, cũng phát hiện ở trên đỉnh đầu như treo ba biển năng lượng. Biển năng lượng kia trong suốt, hắc vẫn như cũ có thể nhìn thấy hư không tối tăm, thậm chí có thể rõ ràng nhìn thấy vực ngoại lưu tinh thường thường xẹt qua, có thể thấy được cái quang sáng này đối với vô giả trên hành tinh không có trở ngại, ngay cả thần thức cũng có thể xuyên thấu.

Liên hệ tới thủ đoạn của Dược Khí các, hắc lập tức ý thức được, đây là bởi vì hắc ở trong quang sáng, người bên ngoài nếu muốn thần thức dò xét sợ là muôn vàn khó khăn, muốn phá tan phòng tuyến quang sáng, phỏng chừng phải hao phí không ít công phu.

Một khối âm thạch ở lòng bàn tay Bối Đế Na hiện ra, như một khối lục phỉ thúy, nòng hướng tới bên trong phân phó vài câu.

Sóng âm thanh của âm thạch không thể xuyên thấu vực ngoại, lại không ảnh hưởng cùng dưới trường hành tinh này trao đổi. Không bao lâu, rất nhiều chiến hạm của sinh mệnh tinh thứ chín oanh ùng ùng nổ vang, mấy ngàn gã vô giả Dược Khí các đều từ mặt đất cùng dưới lòng đất thò đầu ra, giống như thủy triều hướng bên này tụ tập lại.

,

“Có kẻ địch xâm nhập, chuẩn bị tử chiến đi.” Bối Đế Na tỉnh táo lại, nhìn rất nhiều thị vệ Dược Khí các tới đây, thanh âm bình thản, ngẩng đầu nhìn phía chân trời, yên lặng ngồi xuống ở bên hồ nước.

Trát Thích, Phù Vi dưới sự sửng sốt, không nói một lời, cũng học Bối Đế Na ngồi ngay ngắn, lấy ra các loại hương khí di nhân đan dược khôi phục tiêu hao trong cơ thể, chuẩn bị nghênh đón chiến đấu sắp đến.

Hạ Tâm Nghiên nhìn nhìn phía chân trời, lại nhìn Phong Ngôn một cái, nhẹ nhàng nói: “Phong Ngôn tiền bối người chú ý điều hành Tật Phong chiến bộ, cái chiến bộ này... vốn là thuộc về người”.

Phong Ngôn khẽ gật đầu, ôn hòa từ ái nói: “Người cùng Dược Khí các trao đổi hồi lâu, cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi cho tốt một chút”.

Hạ Tâm Nghiên rất nhu thuận cười, đột nhiên đối với Thạch Nham đánh cái ánh mắt, lạnh lẽo hướng tới một khe núi hoa tươi trải rộng bên ngoài hồ nước bay đi.

Thạch Nham sờ sờ cái mũi, tự nhiên theo đuôi nàng mà đi.

Phong Ngôn khẽ nhú mảy, nhìn bóng lưng hai người biến mất, trái lại cũng không nói thêm gì.

Phù Vi nhắm mắt tu luyện, lông mày thật dài giật giật, mi mắt nứt ra một khe hở, như có chút đăm chiêu nhìn hai người trước sau tiến vào sơn cốc, vẻ mặt phức tạp.

1027. Chương 1019

Trong khe núi hoa tươi đầy đất, hai dòng suối nhỏ đan xen, chim tước vui kêu to, không có mặt trăng mặt trời chiếu rọi, lại như nắng mùa xuân. “Biết rõ trở về cứu tử nhất sinh, vì sao còn muốn tới?” Tay ngọc của Hạ Tâm Nghiên cùng Thạch Nham nắm, nhu tình nhẹ giọng nói nhỏ.

“Không dò hỏi nguyên nhân, không để ý Tật Phong chiến bộ dưới trướng, ta bảo nàng theo ta đi, nàng liền trực tiếp thuận theo, nàng lại là vì sao?” Thạch Nham cười nhạt, ánh mắt sáng ngời.

Hai người nháy mắt trầm mặc, chợt nhìn nhau cười, tất cả đều ở trong không nói.

Thạch Nham nhìn con sông năng lượng ba màu đỉnh đầu, thanh âm trầm thấp, đem sự tình hẩn từ Thần Ân đại lục rời khỏi trăm năm xảy ra, từng kiện kể ra, bao gồm quan hệ rắc rối phức tạp cùng Phí Lan, Lý An Na, Tạp Thác, bao gồm cũng Phong Nhiêu đoạn tình cảm kia, cũng bao gồm khúc mắc cùng Tử Diệu, không có một chút bỏ sót, vẻ mặt tự nhiên.

Khóe miệng Hạ Tâm Nghiên chứa ý cười, nghiêm túc nghe, trên đường không chen vào nói, chỉ là lúc nghe được hẩn cùng Phong Nhiêu, Tử Diệu tình cảm dây dưa, mới thiên kiều bá mị lườm một cái.

Chợt, liền đổi nàng kể lại, kể nàng năm đó ở không gian loạn lưu vực gian nan, trải qua muôn vàn vất vả đi đến Âm Ảnh Quỷ Ngục, ở trong thời kì đầu thống khổ giãy dụa, may mắn được Chiến Minh minh chủ Bạt Phong Hàn chiếu cố, chậm rãi đứng vững gót chân, trở thành Chiến Minh Tật Phong chiến bộ chỉ chủ, cảnh giới vững bước tăng lên, dần dần có thành tựu cùng địa vị hôm nay.

Trong khe núi đầy hoa tươi, hai người hoàn toàn không biết nguy cơ buông xuống, tay nắm tay, sóng vãi ngồi, nhẹ giọng nói chuyện với nhau, tâm tình bình tĩnh an tường trước đó chưa từng có.

Cũng không biết qua bao lâu, đợi trong hư không đỉnh đầu dần dần hiện ra từng chiếc cự hạm, hai người mới từ từ đứng dậy, sóng vai hướng bên ngoài khe núi trở về.

Ma Huyết Tinh.

Trong hồ máu thần bí màu đỏ tươi, Huyết Ma trần trướng ngâm ở trung ương máu loãng, thể phách cường tráng đỏ đậm như bùn ủi, con ngươi có một vầng tử khí đang thấy rõ chân lý của tử vong áo nghĩa.

Hồ máu rất lớn, ở trong một mảng khu vực khác, vài tên tộc nhân Dương gia có được Bất tử võ hồn cũng đều ngâm trong đó, lấy năng lượng tinh thuần trong hồ máu rửa nhục thân, ngưng luyện ma huyết, từng gã vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt có kích động hưng phấn rõ ràng.

Huyết Ma đột nhiên nhú mảy, sắc mặt hơi đổi, ngửa đầu nhìn hư không mệnh mông, giống nhau đang cảm giác cái gì.

Hồi lâu, sắc mặt hẩn khó coi từ trong hồ máu bay ra, nháy mắt đi đến chủ điện của Ma Huyết Tinh, triệu hồi Tê Lan cùng cường giả dưới trướng, tiến hành một phen mật đàm.

Một lúc lâu sau từ Ma Huyết Tinh bay ra từng chiếc chiến hạm, trầm mặc hướng phương hướng Âm Ảnh Quỷ Ngục tiến lên.

Huyết Ma lẻ loi một mình rời khỏi, đi phương hướng Yêu Long Tinh, không biết làm loại tính toán nào.

Âm Ảnh Quỷ Ngục, trên sinh mệnh tinh thứ chín bị biển năng lượng che lấp, từng chiếc chiến hạm của Quỷ Văn tộc, U Ảnh tộc bỏ neo.

Ba người Khả Táp, Cáp Mặc, Đỗ Lâm lơ lửng ở đỉnh đám chiến hạm trầm trọng nhìn hành tinh dưới chân sáng ánh sáng mờ mờ, mây cũng nhú lại thật sâu..

“Là ‘Tam sắc Hải’ của Dược Khí các!” Cáp Mặc hít sâu một hơi, ngưng trọng nói: “Tam sắc Hải chính là phòng ngự thần trảo của Dược Khí các, lấy ức vạn thần tinh dưới lòng đất làm nguồn sức năng lượng, giống như ba cái biển thật ra từ gần trăm tầng kết giới tổ hợp mà thành, huyền diệu khó lường, chưa bao giờ chịu bán ra”.

Một luồng thần thức của Đỗ Lâm như điện bay ra, tại phía dưới kia hơi nhất đụng chạm, liền thấy linh hồn truyền đến nổ vang, thần thể đột nhiên chấn động.

Cáp Mặc hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Truyền thuyết Tam sắc Hải ngay cả lực lượng của Thủy Thần cũng có thể ngăn cách, tư chất của người tuy bất phàm, nhưng cũng chỉ Hư Thần cảnh giới, vẫn là không cần tự mình chuốc lấy cực khổ”.

Day day cái trán, Đỗ Lâm gật đầu, ánh mắt sáng ngời dị thường: “Quả nhiên lợi hại, lực lượng cá nhân ta sợ là không thể đánh phá, xem ra phải nhọc hai vị tiền bối rồi.” Hắn nhìn về phía Khả Táp cùng Cáp Mặc.

Hiển nhiên, Khả Táp cùng Cáp Mặc đều là cảnh giới Thủy Thần, bằng không hắn sẽ không nói như vậy.

“Tam Sắc Hải phòng ngự cực kỳ vững chắc, ta cùng Khả Táp đều là Thủy Thần nhất trọng thiên, liên thủ có lẽ có thể đánh phá, nhưng sẽ tiêu hao rất nhiều lực lượng.” Cáp Mặc suy nghĩ một chút, nói: “Lấy trận pháp chiến hạm tự mang mệnh mẽ oanh kích đi. Chúng ta mấy trăm chiếc chiến hạm cùng phát, nhiều nhất nửa canh giờ, tất nhiên có thể đánh phá phòng ngự của Tam sắc Hải, tiến tới xông vào trong hành tinh”.

Cáp Mặc nhìn về phía U Ảnh tộc Khả Táp.

Ở trong Mã Gia tinh vực, Dược Khí các đối với các loại kết giới trận pháp vận dụng so với bất cứ thế lực nào đều tinh thâm hơn. Bọn họ không bán ra màn hào quang Tam sắc Hải phòng ngự tinh diệu, sớm nổi tiếng toàn bộ tinh vực.

Cáp Mặc từ trong miệng đại trưởng lão Tả Lâu, đôi với Tam Sắc Hải của Dược Khí các có nhận biết tinh chuẩn, biết muốn phá giải loại màn hào quang phòng ngự này, phải lấy thủ đoạn mãnh liệt luân phiên công kích, giữa đường không thể dừng lại, bằng không một khi thần tinh bên dưới một lần nữa cung nghênh, làm cho năng lượng của Tam sắc Hải có thể bổ sung, lại sẽ trở nên khó khăn tầng tầng.

“Uy lực phòng ngự của Tam sắc Hải, U Ảnh tộc chúng ta cũng nghe nói qua một hai.” Khả Táp hồ hững, khóe môi nhếch lên một tia tươi cười lạnh lẽo: “Cái màn hào quang phòng ngự này do thần tinh thúc dục, ở trong Mã Gia tinh vực các người quả thật rất khó phá giải, nhưng đối với U Ảnh tộc chúng ta mà nói... Tuyệt không tính là cái gì.” Khả Táp ngạo nghễ nói.

Cáp Mặc, Đỗ Lâm hắn như vậy vừa nói, sắc mặt tất cả đều thay đổi.

Khả Táp cũng không nói thêm cái gì, ánh mắt lạnh lẽo gọi một tiếng:

“Người đâu!”

Một gã chiến sĩ U Ảnh tộc, ngồi chiến xa hình bướm nhanh chóng chạy như bay tới, nghiêm trang dò hỏi: “Đại nhân có gì phân phó?”

“Thả Thực Tinh Thú!” Khả Táp khê quát một tiếng.

Tên chiến sĩ U Ảnh tộc kia gật gật đầu, chọt đi đến khu chiến hạm của U Ảnh tộc, nhỏ giọng thông báo vài câu.

Không bao lâu, liền thấy trong chiến hạm của U Ảnh tộc, bay ra từng đoàn quả bóng tròn giống như con nhím. Những quả bóng tròn này màu xanh nâu, giống như hòn đá, mọc đầy gai đen như mực, quay tròn lẫn lộn, đều trào về phía mặt ngoài biển ba màu của sinh mệnh tinh thứ chín.

Quả cầu con nhím tròn vo, rơi xuống hướng tầng ngoài những biển năng lượng kia, nhanh chóng phân tán ra, rất nhanh xảy ra biến hóa. Quả cầu tròn vỡ ra, từ trong đó đi ra từng con hung thú giống con chuột, khóe miệng mọc đầy răng nhọn, đôi mắt nhỏ sáng âm u, ghé vào trên những quảng sáng năng lượng kia, đang dùng sức ăn cái gì.

Cáp Mặc, Đỗ Lâm chợt trừng lớn mắt.

Chỉ thấy Tam sắc Hải Dược Khí các bố trí ra, tại dưới những vực ngoại Thực Tinh Thú kia cắn ăn, diện tích đột nhiên chậm rãi thu nhỏ lại, rất nhiều đường cong năng lượng sáng long lanh đều bị Thực Tinh Thú nuốt xuống bụng. Con mắt nhỏ của những Thực Tinh Thú kia lóe ra vẻ vui sướng, cái bụng đều ăn tròn vo, có vẻ rất là thỏa mãn.

“Chỉ cần là lấy thân tinh làm nguồn suối lực lượng hình thành tâm chế, tỷ tỷ, Thực Tinh Thú đều có thể nuốt hết hóa giải, đây là thủ đoạn chỉ U Ảnh tộc chúng ta có, Mã Gia tinh vực các người li khí các quảng sáng phòng ngự, căn bản không ngăn cản được Thực Tinh Thú nuốt ăn.” Khả Táp ngạo nghễ nói.

Cáp Mặc, Đỗ Lâm yên lặng nhìn Tam sắc Hải Dược Khí các xây dựng từng chút biến mất, sắc mặt trở nên vô cùng quái dị, vừa là hưng phấn vừa là sợ hãi.

Giờ khắc này, hai người bọn họ mới ý thức được U Ảnh tộc đáng sợ bao nhiêu, Dược Khí các loại thể lực cường hãn siêu nhiên thể ngoại này, tiêu phí vô số tinh lực ngưng luyện ra trăm tầng kết giới Tam sắc Hải phòng ngự, vậy mà ở sau khi bọn họ thả ra một loại dị thú liên tục tiếp phá giải.

Hai người trong lòng nghiêm nghị, âm thầm nhìn thoáng qua Khả Táp, chợt thấy cái Âm Ảnh Quỷ Ngục thể lực thần bí nhất này, tuyệt đối không phải lợi hại bình thường.

Mặt ngoài hành tinh, xung quanh một mảng hồ nước trong vắt thấy đáy kia, Bối Đế Na lúc trước còn tràn đầy lòng tin, đạo Tam sắc Hải kia của Dược Khí các cũng không phải đối phương có thể dễ dàng phá giải.

Nhưng, nàng vừa mới dứt lời không bao lâu, liền vẻ mặt xanh mét nhìn trời, thân thể cũng run nhè nhẹ lên.

Phong Ngôn, Trát Thích, Phù Vi, Hạ Tâm Nghiên, Thạch Nham cùng rất nhiều võ giả của Dược Khí các, từng người ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt toàn bộ vô cùng khó coi.

“Cái này, điều này sao có thể?!” Trát Thích hét rầm lên: “Bọn họ vậy mà có thể nhanh chóng phá giải Tam sắc Hải! Trời! Chẳng lẽ đại trưởng lão Tả Lâu sớm biết được phương pháp phá giải? Không có khả năng!”

“Tam Sắc Hải không phải Tả Lâu có thể dễ dàng phá giải, cái này tuyệt đối không phải thủ đoạn của Tả Lâu!” Khóe môi Bối Đế Na hiện ra một chút vết máu: “Loại dị thú này ta chưa bao giờ gặp, cái này không phải Mã Gia tinh vực chúng ta nên tồn tại, ít nhất... Ta cả đời chưa từng nhìn thấy!”

“U Ảnh tộc!” Khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tâm Nghiên phát lạnh, nói: “Là thủ đoạn của U Ảnh tộc, ta nghe mình chủ nói qua, bọn họ có thể phá giải các loại kết giới lấy thân tinh làm nguồn suối năng lượng! Ở trong Âm Ảnh Quỷ Ngục, U Ảnh tộc từng dùng thủ đoạn cùng loại, đem vài cái thể lực đuổi tận giết tuyệt!”

Lời vừa nói ra, trên mặt Bối Đế Na, Trát Thích, Phù Vi đều che kín sương lạnh, mày nhíu lại thật sâu.

“Cái này cũng không phải thủ đoạn của U Ảnh tộc.” Ở lúc mọi người lòng rối như tơ vò, Thạch Nham thở dài một hơi, khẽ nói: “Là thủ đoạn của Thần tộc. Dị thú kia là Thực Tinh Thú, do Thần tộc quây nuôi, U Ảnh tộc có thể nắm giữ Thực Tinh \$hạ, cũng là từ chỗ Thần tộc đạt được. Ta sớm nói qua U Ảnh tộc chính là chó săn của Thần tộc, hiện tại có thể thật sự chứng thật rồi.

Mọi người âm âm chấn động, đều hoảng sợ nhìn về phía hắc.

“Ta từ trong trí nhớ tên U Ảnh tộc Hư Thần cảnh kia, biết bí văn có liên quan Thực Tinh Thú. Loại dị thú này ở khu vực thần bí nhất nào đó của vũ trụ sinh ra, về sau bị Thần tộc chiếm lấy, đem Thực Tinh Thú mang hướng chỗ Thiên Thần Tinh vực của Thần tộc quây nuôi, ban cho các tộc dưới trướng, U Ảnh tộc đó là một trong những chủng tộc dưới trướng Thần tộc.” Ngẩng đầu nhìn những dị thú kia cắn nuốt kết giới năng lượng, hắc có chút vô lực thủ đoạn: “Không cần dựa vào quảng sáng phòng ngự đỉnh đầu, chuẩn bị khổ chiến đi, quảng sáng kia chống đỡ không được bao lâu”.

“Có biện pháp nào giết chết Thực Tinh Thú kia hay không?” Phong Ngôn đột nhiên quát khê.

“Trừ phi người đi ra ngoài, Thực Tinh Thú chỉ có thể cắn nuốt năng lượng thần tinh hình thành, lực lượng trên người võ giả chúng nó không ngăn được.” Thạch Nham lắc đầu: “Nhưng ta nghĩ bên ngoài cường giả U Ảnh tộc cùng Quỷ Văn tộc sẽ không cho chúng ta cơ hội. Người nếu lẻ loi một mình đi ra ngoài, chỉ

sợ lập tức sẽ nghênh đón ngàn vạn lực lượng oanh kích, trong đó có thể còn có năng lượng của Thủy Thần, người... Ân không tiêu”.

Sắc mặt mọi người bỗng vô cùng ác liệt.

Lòng tự tin lúc trước, bởi vì Thực Tinh Thú xuất hiện, giống như bị trực tiếp đánh tan, cũng không thể tụ tập một lần nữa.

“Tiến vào dưới lòng đất của hành tinh!” Bối Đế Na nhìn trời, trầm mặc một chút, đột nhiên thống khổ hạ mệnh lệnh: “Lập tức tiến vào dưới lòng đất!”

Theo thanh âm nàng buông xuống, trong hồ nước bên cạnh nứt ra hàng động thật sâu, chiến hạm lơ lửng hư không của Dược Khí các sắp hàng chỉnh tề, nối đuôi nhau từ trung ương hồ nước kia chui vào trung tâm lòng đất, mỗi một thị vệ Dược Khí các đều sắc mặt khó coi.

Trong lòng bọn họ sáng như tuyết, bị buộc xuống lòng đất, đây là thủ đoạn phòng ngự cuối cùng của Dược Khí các.

1028. Chương 1020

Thật sự vào trong hành tinh, Thạch Nham mới biết được bút tích của Dược Khí các lớn bao nhiêu. Sinh mệnh tinh thứ chín hầu như bên trong đều khai khẩn ra, trừ chủ điện, hẳn liếc một cái nhìn lại, giống như cảm thấy đi vào một cái tinh thần thể giới, có vô số con đường đá lớn rắc rối phức tạp rộng rãi, bốn phương thoáng suốt, có rất nhiều cung điện hùng vĩ, có thể vừa vận cất chứa mấy trăm chiến hạm bỏ neo.

Dựa theo lời Bối Đế Na, trong hành tinh này bị đục xuống lòng đất ngàn mét, có mấy chục dãy cung điện, trong mỗi một dãy cung điện, đều có rất nhiều trận pháp cường hãn kết cấu.

Trong những cung điện đó, chia làm luyện dược khu, luyện khí khu, chiến hạm kiến tạo khu, điểm chồng chất dược liệu, kho cất năng lượng tinh thạch, nghiêm nhiên một chỗ thành lũy chiến tranh kiên cố, trong mỗi một cái cung điện, đều có mấy trăm đến ngàn gà võ giả bất đẳng, cảnh giới đại đa số ở cảnh giới Thần Vương, Nguyên Thần.

Thực lực của Dược Khí các, từ trong hành tinh này có thể thấy được đóm.

Lòng đất của sinh mệnh tinh thứ chín, có ba mỏ thần tinh, bên trong chất thần tinh chưa từng khai thác, đều là làm nền móng năng lượng phòng ngự của Tam sắc Hải.

Trong một mặt lục lăng kính giám, đem ba mỏ thần tinh hiển hiện ra, trong mỗi một mỏ thần tinh đều trong suốt, chất mấy ngàn vạn khối thần tinh phẩm chất xuất chúng.

Lúc này, xuyên thấu qua kính giám kia, có thể thấy được ba tòa thần tinh khoáng thạch đều tràn ra thần quang đẹp mắt, từng luồng năng lượng dao động như dòng suối nhỏ chảy xuôi, tụ tập lên trời, vận chuyển thần tinh chỉ lực cho Tam sắc Hải trên trời.

Nếu không có Thực Tinh Thú của U Ảnh tộc, chỉ bằng cường độ phòng ngự của Tam sắc Hải, đối lực cần công phá phải hao phí tinh lực thật lớn.

Nhưng hiện tại, mọi người lại vẻ mặt ngưng trọng, không ai còn có thể thoải mái hẳn lên.

Trong kính giám, biển năng lượng ba màu kia trên trời đang bị từng chút tàn ăn lên, dựa theo tốc độ này tiếp tục, nhiều nhất nửa canh giờ, tuyến phòng ngự trên đầu sẽ bị phá hủy hầu như không còn.

May mà mọi người đều chuyển dời đến trong hành tinh, còn có một tầng chỗ dựa, nếu không chờ quân địch ầm ầm hạ xuống, một hồi huyết chiến lập tức liền sẽ bùng nổ.

“Tầng ngoài cái sinh mệnh tinh này do dung nham xanh tạo thành, dung nham xanh là một loại tài liệu đá cực kỳ dày, chúng ta có tài liệu trụ cột rất nhiều chiến hạm, đều là thông qua loại tài liệu đá này rèn luyện

mà thành. Dung nham xanh tầng ngoài sinh mệnh tinh thứ chín, dày ba trăm thước, ngay cả năng lượng tinh pháo của Dược Khí các chúng ta cũng rất khó đánh phá, đây là vách ngăn thiên nhiên.” Thần thái Bối Đế Na nghiêm trang, nói: “Cửa vào đi thông dưới lòng đất có ba chỗ, trừ cái hồ nước này, còn có hai nơi, mỗi một chỗ đều có cường giả đem thủ, đối phương muốn tiến vào dưới lòng đất, liền phải ở ba cái cửa vào liên tục công kích”.

Ba người Thạch Nham, Hạ Tâm Nghiên, Phong Ngôn đều yên lặng nghe, trên đường không có chen vào ngắt lời.

“Chúng ta hiện tại phải làm, đó là phòng ngự chặt ba cái cửa vào.” Bối Đế Na dừng một chút, nhìn về phía Hạ Tâm Nghiên, Phong Ngôn, nói: “Tật Phong chiến bộ các người, phụ trách một cái cửa vào như thế nào?”

Hạ Tâm Nghiên mỉm cười gật đầu, dứt khoát lưu lạc nói: “Không thành vấn đề, người tới an bài là được”.

Bối Đế Na thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Phía tây ba ngàn dặm, có một tòa núi lửa chết, đỉnh núi lửa chết kia đó là một trong những cửa vào, giao cho các người gác”.

Tâm Nghiên đáp ứng.

“Mặt huyền kính này các người cầm, tại trên ngôi sao này có thể trực tiếp lấy hình ảnh liên hệ, ta bảo Phù Vi mang bọn người đi qua.” Bối Đế Na trầm ngâm một chút, lại nói: “Phong Ngôn tiểu muội, một khi chúng ta phát hiện Thủy Thần xuất hiện, còn cần phiền tới người tới ứng đối”.

Phong Ngôn yên lặng gật đầu.

“Phù Vi, người dẫn bọn hắn đi qua cái cửa vào kia.” Bối Đế Na tiếp tục phân phó.

Phù Vi đứng ở một chỗ đường đá. Đường đá cao trăm mét, rộng khoảng ngàn mét, dài không biết cỡ nào, ở trong con đường đá thật dài, chiến hạm của Tật Phong chiến bộ vậy mà có thể lơ lửng, cũng không có vẻ chật chội, có thể thấy được lúc trước Dược Khí các xây dựng, hạ bao nhiêu công phu tinh lực.

Ở dưới nàng chỉ dẫn, Thạch Nham và Phong Ngôn, Hạ Tâm Nghiên đều lên một chiếc chiến hạm chim bay của Tật Phong chiến bộ, ở trong con đường đá cực kỳ rộng lớn chậm rãi bay đi.

Trên chiến hạm, Phù Vi vẽ mặt phức tạp, thỉnh thoảng nhìn về phía Thạch Nham cùng Hạ Tâm Nghiên, trong con người màu lam có chút khác thường.

Lần này Thạch Nham đi mà quay lại, hơn nữa nổi giận thiếu chút nữa đại khai sát giới, biểu lộ muốn dẫn Hạ Tâm Nghiên rời khỏi, mà Hạ Tâm Nghiên ở Chiến Minh thân địa vị cao, không có hai lời, ngay cả hỏi rõ ràng cũng chưa, liền quyết đoán muốn hộ tống hắn rời đi. Loại tín nhiệm tuyệt đối này, làm cho Phù Vi rất kinh ngạc.

Chuyện tới nay, nàng sớm đã biết quan hệ của Thạch Nham cùng Hạ Tâm Nghiên tuyệt đối bất thường, lại liên hệ tới lúc trước chủ diện Thạch Nham dị thường, nàng mơ hồ đoán được điểm gì.

Nàng rút cuộc ý thức được, tại trong chủ diện kia, Thạch Nham cũng không phải là bởi vì mê luyện Hạ Tâm Nghiên mỹ mạo mà tâm thần thất thủ, chỉ là hai người một người không ảnh hưởng toàn cục vui đùa, sau đó nàng lại nghĩ tới hai người lúc từ mặt thất đi ra quần áo không chỉnh tề, tự nhiên biết hai người không phải ở mặt thất giao chiến.

Trong lòng Phù Vi có chút xấu hổ, nàng biết đã hiểu lầm Thạch Nham, nhưng sau khi dần dần mò đến sự thật chân tướng, nàng chẳng những không muốn cùng Thạch Nham giải thích, ngược lại âm thầm tức giận.

Nàng cảm thấy Thạch Nham lừa gạt nàng, điều này làm cho nàng rất bất mãn, liên quan, thái độ đối đãi Thạch Nham, cũng không còn quan tâm nhiệt tình như trước đây...

Hạ Tâm Nghiên nữ nhân băng tuyết thông minh cỡ nào? Chỉ liếc nàng một cái, liền nhìn ra nàng tâm tư, không khỏi thần nhiên cười, thấu đi qua chủ động hỏi: “Người cùng Thạch Nham cái gì quan hệ?”

Lúc này Thạch Nham lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở một góc phía sau chiến hạm, cúi đầu nhắm mắt, tựa như tĩnh tâm ở trước đại chiến, đang rèn luyện lực lượng áo nghĩa, dè dặt trạng thái tốt nhất nghênh đón trận huyết chiến này, không hiểu hai nàng thấp giọng trao đổi.

“Không, không có quan hệ gì.” Không biết vì sao, lúc đối mặt Hạ Tâm Nghiên lần nữa, Phù Vi có chút chột dạ, vẻ mặt khác thường nói: “Chỉ là bạn bình thường mà thôi. Hắn từng giúp ta, ta rất cảm kích, trừ cái đó ra, liền... không có gì”.

“Thật không?” Hạ Tâm Nghiên cười yếu ớt: “Ta thấy người cực kỳ quan tâm hắn đấy? Gia hỏa này... phẩm hạnh ta là biết, tính thích hái hoa ngắt cỏ, hắn là sẽ không an phận. Hắn là không phải... từng trêu chọc người?”

Phù Vi tâm tính dịu dàng điềm tĩnh, da mặt cực mỏng, bị nàng nói như vậy, không tự kìm hãm được khuôn mặt ửng đỏ, theo bản năng nhớ tới chuyện cũ lúc trước cùng uống “Động tình tử”, nhớ tới Thạch Nham đối với thân thể nàng lớn mật xâm phạm, không biết là tâm tư hân hoan lên, càng thêm không biết đáp lại như thế nào.

Hạ Tâm Nghiên lại cười, xa xa liếc Thạch Nham tĩnh tọa phía sau một cái, hoàn toàn không có khẩn trương đại chiến tiến đến, cười tủm tỉm nói: “Hắn nha, thiên tính bạc tình quả nghĩa, người đừng cho rằng hắn đối với người thoáng biểu hiện ra dạng đó, đó là đối với người tình thâm như biển. Ta lại đối hắn hiểu biết khắc sâu, hắn thấy nữ nhân xinh đẹp đều là muốn sau khi trêu chọc một chút liền vứt đi như giày cũ, một chút sẽ không nhớ nhưng. Ta khuyên người một câu, người tốt nhất cùng hắn đi xa một chút, bằng không đối với người không có chỗ tốt, sẽ chỉ tăng phiền não mà thôi”.

Phù Vi ngẩn ngơ.

Nàng sững sờ nhìn về phía Hạ Tâm Nghiên, trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Vậy hắn là từng trêu chọc người phải không? Sau đó cũng... vứt bỏ như giày cũ sao?”

Về mặt Hạ Tâm Nghiên cứng đờ, có loại cảm giác mua dây buộc mình, suy nghĩ một chút, mới cười lên quyền rũ: “Giữa chúng ta không quá giống. Ta nghĩ người hắn là cũng đã nhìn ra, hắn biết rõ lần này trở về chắc chắn cứu tử nhất sinh, cũng muốn quay về tìm ta. ừm. người thông minh cơ trí, hắn là biết cái này ý nghĩa cái gì chứ?”

Sắc mặt Phù Vi thoáng khổ. Nàng tự nhiên không ngốc, biết Hạ Tâm Nghiên vì sao cùng nàng nói những lời này, cái này bày rõ là bảo vệ lãnh địa chỉ thuộc về mình, không cho phép nữ nhân khác thoáng đụng chạm.

“Ta cùng hắn không có gì. Người suy nghĩ nhiều rồi.” Nàng trấn định xuống, nhẹ giọng thở dài một câu, lặng lẽ nói.

Hạ Tâm Nghiên mỉm cười gật đầu, lạnh nhạt nói: “Vậy thì tốt”.

Quay đầu, con người tươi đẹp của nàng nhìn thật sâu về phía thanh niên ngồi ngay ngắn lạnh lùng thâm trầm một câu, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái: Khốn kiếp, quả nhiên ở nơi nào cũng không an phận. Lúc Liệt Diễm tinh vực, ta không ở bên cạnh người, cho người thực hiện được, trêu chọc hai nữ nhân, hiện tại ta ở bên cạnh người, cũng không thể cho người làm xằng làm bậy nữa!

Giống như cảm ứng được ánh mắt bất mãn của nàng, Thạch Nham tĩnh tọa mở mắt ra, mê hoặc nhìn về phía nàng, sững sốt một chút, mới cười tươi sáng, một bộ bộ dáng không thẹn, làm cho nàng vừa tức vừa cười.

“Đến rồi!”

Không bao lâu, Phù Vi khẽ quát một tiếng, ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu.

Trăm chiếc chiến hạm của Tật Phong chiến bộ, bỏ neo ở trong một chỗ điện phủ cực kỳ mở mang, cũng lớn như mười cái sân bóng, như một cái thành trì nhỏ.

Ở đỉnh đầu mọi người, rõ ràng chính là một ngọn núi ánh sáng, trong ngọn núi vòng từng vòng quang sáng năm màu, một tầng hợp với một tầng, sợ là không dưới trăm tầng. Những quang sáng trong suốt kia, có thể thông qua trăm tầng nhìn thấy bầu trời u ám, thậm chí có thể thấy chiến hạm Quý Văn tộc, U Ảnh tộc trên màn mây.

Những quang sáng năm màu kia, hiển nhiên chính là kết giới phòng ngự, như màn nước tầng tầng lớp lớp bao trùm đỉnh đầu mọi người, năng lượng dao động phi thường mãnh liệt.

Thạch Nham đứng dậy, cau mày đi đến bên cạnh Phù Vi, nói “Được Khí các các người thân là thể lực siêu nhiên của tinh vực, chẳng lẽ không có cường giả cảnh giới Thủy Thần? Bối Đế Na cùng Trát Thích đều là Hư Thần cảnh, nếu vẹn vẹn chỉ là như thế, Được Khí các các người như thế nào bảo hộ quyền lợi của mình?”

“Người hỏi những cái này làm gì?” Phù Vi vẻ mặt lạnh nhạt, có chút bộ dáng không quan tâm.

Thạch Nham ngẩn ngơ, nhìn thật sâu về phía nàng, lại nhìn Hạ Tâm Nghiên bên cạnh cười tủm tỉm tìm một cái, bỗng nhiên đã hiểu cái gì.

Hắn đương nhiên nhìn thấy Hạ Tâm Nghiên cùng Phù Vi trao đổi ngắn ngủi, hắn cũng biết Hạ Tâm Nghiên thủ đoạn bất phàm, lúc ở Thần Ấn đại lục lợi dụng trí tuệ nổi tiếng, sau khi đi đến Mã Gia tinh vực, ở thời gian ngắn ngủn trăm năm vinh danh địa vị cao của Chiến Minh, đủ thấy chỗ lợi hại của nàng.

Hắn tự nhiên cũng biết Hạ Tâm Nghiên đối với hắn tình thâm như biển, cũng biết tâm tình nữ nhân này, rất rõ ràng nàng đối với Phù Vi nói chút gì, làm cho thái độ Phù Vi đối với hắn có điều biến hóa.

Trùng mắt nhìn Hạ Tâm Nghiên một cái, hắn cũng không nói toạc, với hắn mà nói Phù Vi chỉ là khách qua đường của cuộc đời, cũng không có cái tình cảm tranh cãi gì quá sâu, tự nhiên sẽ không bởi vì nàng cùng Hạ Tâm Nghiên tức giận. Chẳng qua hắn vẫn là rất ngạc nhiên, Được Khí các của Mã Gia tinh vực được xưng là thể lực thần bí cường hãn nhất, nếu nói không có Thủy Thần cảnh tọa trấn, đánh chết hắn cũng không tin tưởng.

“Được Khí các có ba gã Thủy Thần.” Hạ Tâm Nghiên nhìn ra hắn nghi hoặc, mỉm cười giải thích: “Nhưng ba gã Thủy Thần kia hàng năm đều khổ tu, trừ phi Được Khí các gặp phải phiền toái lớn, nếu không bọn họ sẽ không ra mặt giải quyết. Liên quan đến trưởng lão trong Các nội đấu, bọn họ càng thêm sẽ không tham dự vào, tất cả đều dựa vào thể lực các vị trưởng lão tự mình mượn sức đến định thắng bại. Được Khí các nội đấu, chính là việc lớn của Mã Gia tinh vực, có thể liên lụy chủng tộc khắp nơi thể lực khắp nơi, thí dụ như đại trưởng lão Tả Lâu, liền có thể trực tiếp ảnh hưởng Quý Văn tộc, mà tam trưởng lão, nghe nói là cùng Mộc tộc quan hệ chặt chẽ, là như thế này nhỉ?” Nàng cười nhìn về phía Phù vi.

Phù Vi yên lặng gật đầu: “Nếu tam trưởng lão có thể liên hệ bên ngoài, chỉ cần nói rõ tình huống, cường giả Mộc tộc tự nhiên sẽ đến giải vây. Nhưng hiện tại... Chỉ sợ không thể ỷ lại Mộc tộc”.

“Tam Sắc Hải bị xé rách rồi.” Phong Ngôn trầm mặc ít lời, đột nhiên khẽ quát một tiếng, sắc mặt ngưng trọng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn trời, đều là vẻ mặt biến đổi.

1029. Chương 1021

Khe hở sông núi đỉnh đầu, chiến hạm đông nghìn nghịt phá trời mà ra, ở trong từng trận tiếng gầm rú, hướng thẳng tới mặt ngoài của hành tinh gào thét mà đến. Sắc mặt Phong Ngôn, Phù Vi, Hạ Tâm Nghiên chìm vào nước, nhìn chỗ khe hở của bầu trời, vẻ mặt ngưng trọng.

Thạch Nham bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về phía Phù Vi, nói: “Tầng tầng kết giới phía trên của các người, sẽ không cũng là lấy năng lượng tinh thạch làm nguồn suối chứ?”

Phù Vi ngẩn ra một chút, chợt đem mặt huyền kính kia mở ra, trong đó hiện ra mười mấy tên võ giả quần áo Được Khí các, đều là khoan chân nghiêm trang ngồi ngay ngắn, quanh thân phóng thích sóng ánh sáng. Những hào quang đó đủ mọi màu sắc, hội tụ thành dòng suối năng lượng, rót vào trong rất nhiều sân khấu trong suốt.

Phù Vi thở phào nhẹ nhõm một hơi, giải thích: “Xem ra tam trưởng lão đã có an bài thích đáng, không lấy thần tinh làm ngọn nguồn lực lượng.” Nàng chỉ hướng mười mấy tên võ giả Được Khí các cảnh giới phần

lớn ở Nguyên Thần, Hư Thần cảnh kia, nói: “Lấy lực lượng trong cơ thể bọn họ làm đường dẫn kết giới, hẳn là có thể ngăn cản Thực Tinh Thú nuốt hết hóa giải”.

Thạch Nham gật gật đầu, chợt không nói thêm cái gì nữa.

Đại khái một khắc đồng hồ sau.

Hơn mười chiếc chiến hạm Quỷ Văn tộc, chậm rãi ở lô hông núi lửa chết đỉnh đầu bọn họ hiện ra, một người cầm đầu, rõ ràng đó là Đỗ Lâm.

Đỗ Lâm cau mày, quan sát miệng núi lửa chết kia, hướng một gã tộc nhân U Ảnh tộc thông báo một câu gì.

Sau đó liền thấy mười mấy Thực Tinh Thú gào thét đi ra, như con nhện bò lên những kết giới năng lượng năm màu kia, muốn cắn ăn lực lượng mang theo bên trên.

Lần này hiển nhiên không có theo tâm ý của bọn họ.

Từng con Thực Tinh Thú, tại trên những kết giới năng lượng kia lúu rúu thét chói tai, cướp đoạt khắp nơi, chưa thể đem lực lượng của kết giới tiêu giảm một phần.

Tên tộc nhân U Ảnh tộc kia bắt đầu đi lác lác đầu, ra hiệu Thực Tinh Thú vô kể khả thi.

Đỗ Lâm cau mày, suy nghĩ một chút, cất giọng phân phó một câu gì.

Chợt, liền thấy những chiến hạm hướng tới miệng núi lửa chết kia nhất thời phun trào ra từng đạo lôi đình điện quang giống như hình rồng, điện quang nóng bỏng, ở dưới vụ nổ năng lượng thật lớn, hung hăng va chạm tại trên những quảng sáng năng lượng kia.

“Phócr

Chỉ thấy trong huyền kính những võ giả Dược Khí các ngòi ngay gần kia, từng người thần thể run mạnh, sắc mặt đều tái nhợt hẳn lên.

Bọn họ lấy lực lượng trong cơ thể làm lực chống đỡ, chiến hạm dưới trướng Đỗ Lâm, lại là lợi dụng lực lượng của thần tinh, hơn mười đạo lôi đình hào quang hội tụ xuống, lực trùng kích khủng bố đem miệng núi lửa chết kia giống như nổ tung, vô số điện hoa lóe ra.

Phù Vi nhìn đỉnh đầu Đỗ Lâm hiển hiện ra, khuôn mặt xinh đẹp ngưng trọng thần kỳ, hơi hơi thở dài một tiếng.

“Đỗ Lâm này là cường giả một thế hệ mới của Quỷ Văn tộc, rất được Dược Khí các đại trưởng lão Tả Hoàng coi trọng, quả nhiên không phải nhân vật bình thường.” Phong Ngôn nhìn chằm chằm Đỗ Lâm, lạnh lẽo nói.

Khóe miệng Hạ Tâm Nghiên mỉm cười, liếc Thạch Nham bên cạnh một cái, vẻ mặt thông dong: “Cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên, cùng người kém cả một cái cảnh giới lớn, trong chốc lát nếu là bọn họ lao vào, người cũng đừng một đầu nhiệt huyết xông lên trước”.

Thạch Nham kinh ngạc, sờ sờ cái mũi, không nói nhiều cái gì.

“Có Thủy Thần cảnh cường giả hạ xuống!” Phong Ngôn giật mình, mày nhất thời nhíu chặt, nàng yên lặng cảm giác một chút, lại nói: “Không chỉ một vị Thủy Thần cảnh, tổng cộng có hai gã! Phân biệt đi lối vào hai nơi khác”.

“Đối phương đối với kết cấu phòng ngự của sinh mệnh tinh thứ chín tựa như rất rõ ràng?” Thạch Nham nhìn về phía Phù Vi.

Phù Vi cười khổ: “Đại trưởng lão đối với sinh mệnh tinh khắp nơi của Dược Khí các đều rõ như lòng bàn tay, nếu sự tình do hắn sai khiến, đối phương có thể chuẩn xác mò được phương hướng, ta một chút không ngoài ý muốn”.

“Phong Ngôn tiền bối, Thạch Nham, chúng ta nói riêng hai câu.” Hạ Tâm Nghiên vừa nghe nói có hai Thủy Thần buông xuống, sắc mặt đột nhiên trầm trọng hẳn lên, do dự một chút, bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Phù Vi sững sốt, chợt biết điều tránh đi trước, đi một chiếc chiến khác hạm của Tật Phong chiến bộ, cho thấy sẽ không nghe lén bọn họ nói chuyện.

“Phong Ngôn tiền bối, trong chốc lát nếu Được Khí các thật sự chống đỡ không đủ, người dẫn chúng ta rời khỏi.” Hạ Tâm Nghiên hít sâu một hơi, quyết đoán nói: “Đối phương hẳn là nhằm vào Được Khí các mà đến, Tật Phong chiến bộ chúng ta cùng bọn họ tuy giao hảo, nhưng cũng không vì bọn họ bán mạng nghĩa vụ. Ta nghĩ quân địch hẳn là không biết ngài ở chỗ này, lúc thực ngăn cản không được, chúng ta tìm cơ hội bứt ra rời khỏi, dùng một đầu nhiệt huyết cùng Được Khí các chịu chết”.

Phong Ngôn lạnh nhạt cười, gật gật đầu, nói: “Yên tâm, ta trải qua ngàn năm mới đột phá đến Thủy Thần cảnh, cũng không có giác ngộ đem chính mình đặt lên”.

“Chàng thì sao?” Hạ Tâm Nghiên trêu đùa: “Chàng có thể vì Phù Vi kia, không cần mạng cùng đối phương xung đột hay không?”

Thạch Nham kinh ngạc: “Ta vốn đã chuẩn bị mang nàng rời khỏi, Được Khí các nội chiến, ta cũng không có hứng thú tham gia”.

Dừng một chút, hắn lại nói: “Chẳng qua, ta thích xem chiến đấu thảm thiết, ta không vội rời khỏi. Với ta mà nói, càng là nơi điên cuồng tanh máu, càng có thể làm cho cảnh giới của ta vững tiến đột phá, ta sẽ phân rõ ràng”.

Bí mật có liên quan cắn nuốt áo nghĩa, hẳn cùng Hạ Tâm Nghiên mơ hồ nhắc tới, nói cũng không rõ ràng cụ thể, nhưng trong lòng Hạ Tâm Nghiên cũng ít nhiều có tính toán. Hắn vừa nói như vậy, Hạ Tâm Nghiên tỏ thái độ nói: “Vậy chàng có thể có chút đứng mực, đừng đem tính mạng đặt lên, trong chốc lát thấy việc không thể làm, ta sẽ thông báo chàng, có Phong Ngôn tiền bối dẫn đường phá vây, bằng vào lực lượng Tật Phong chiến bộ chúng ta, nghĩ đến có khả năng thật lớn thoát ly vòng chiến”.

Nàng nhưng thật ra tự tin tràn đầy.

Thạch Nham cười cười: “Yên tâm đi, ta rất quý trọng mạng này của ta”.

“Chàng nếu không đi, ta sẽ kéo chàng rời khỏi, đến lúc đó lực lượng không bằng ta, bị ta tóm rời khỏi, xem chàng xấu hay không?” Hạ Tâm Nghiên mỉm cười.

“Vậy trái lại là tiết kiệm sức lực của ta rồi.” Thạch Nham cười ha ha.

Cường địch xâm nhập, hẳn cùng Hạ Tâm Nghiên đều rất thông dong trấn định, không có dữ tợn cấp bách của bị ép vào tuyệt cảnh, còn có nhàn hạ trêu đùa.

Phong Ngôn yên lặng nhìn hai người, không nói cái gì, chỉ là ánh mắt có chút quái dị, thỉnh thoảng nhìn nhìn Thạch Nham, trong mắt rõ ràng có chút xem nhẹ giấu giếm.

Nàng biết thân phận chân thật của Hạ Tâm Nghiên, biết tình cảm huynh muội của Hạ Tâm Nghiên kiếp trước cùng Chiến Minh minh chủ. Những năm gần đây, Hạ Tâm Nghiên ở Âm Ảnh Quỷ Ngục nam chinh bắc chiến, bày ra cơ trí mưu lược, cùng tốc độ trưởng thành lực lượng kinh người, đã được rất nhiều cao tầng của Chiến Minh nhất trí tán thành.

Trong Chiến Minh, rất nhiều thanh niên tài俊 đối với Hạ Tâm Nghiên xua như xua vịt, người ái mộ vô số kể, có thể xứng đôi nàng cũng có không ít.

Nhưng mà, Phong Ngôn chưa bao giờ từng thấy Hạ Tâm Nghiên đối với bất cứ thanh niên nào từng có vẻ hoà nhã, trừ tu luyện chinh chiến, chưa cùng nam nhân cùng tuổi có dấu hiệu một mình ở chung, giữ mình trong sạch, rất nhiều người thậm chí ác ý thâm nói nàng, nói nàng không thích nam nhân, nói thủ hướng của nàng có vấn đề,

Nhưng hôm nay, Phong Ngôn phát hiện Hạ Tâm Nghiên từ khi cùng Thạch Nham gặp mặt, rốt cuộc bỏ xuống cường thế trước đây, vậy mà giống như tiểu nữ nhi sa vào bể tình, loại nhảy nhót phát ra từ tâm linh này, làm cho Phong Ngôn rất kinh ngạc.

Một gia hỏa vốn chỉ có Nguyên Thần cảnh, tài gì đức gì, sao khiến cho thiên chi kiều nữ của Chiến Minh khác thường như thế?

Phong Ngôn âm thầm nhìn về phía Thạch Nham, không hiểu ra sao, như thế nào cũng nghĩ không rõ.

Trong hành tinh truyền đến tiếng nổ vang đất rung núi chuyển, chiến hạm Quỷ Văn tộc đỉnh đầu liên tục tuôn ra tinh quang, không ngừng trùng kích.

Xuyên thấu qua huyền kính Phù Vi mở ra, Thạch Nham rõ ràng thấy mấy chục tên võ giả Dược Khí các kia đã rõ ràng ăn không tiêu, trong đó có hai kẻ Nguyên Thần cảnh miệng phun máu tươi, thân thể như mai rùa, máu tươi nhịn không được chảy xuôi ra.

Ánh mắt hai người tán loạn, sinh cơ biến mất từng chút, hiển nhiên bị lực lượng cứng rắn trùng kích đến chết.

Lấy ra huyền kính hiển hiện ra khu vực, cách chỗ hấn tựa như cũng không xa xôi, chỉ mấy giây sau, liền có hai cổ tử vong tinh khí hội tụ lại, chảy xuôi ở huyết khiếu cả người hấn.

Về mặt hấn không khỏi chấn động, âm thầm mừng thầm.

“Các người ngăn không được quá lâu.” Hạ Tâm Nghiên xa xa hướng tới Phù Vi ngoắc tay, đợi cho nàng tới mới nghiêm túc nói: “Ta thấy, vẫn là đem kết giới hủy bỏ đi, bằng không sẽ chỉ hy sinh vô vị. Người khác lấy thần tinh làm nguồn suối lực lượng trùng kích, các người lấy thân thể máu thịt đến chống lại, chịu thiệt tất nhiên sẽ là các người. Cùng với như thế, không bằng ngay tại trong thông đạo kia tử chiến một hồi, khả năng còn có thể sống lâu một chút”.

Hạ Tâm Nghiên bày mưu nghĩ kế nhiều năm, ánh mắt chuẩn xác, tính không lộ chút sơ hở, đã thấy rõ tình thế.

Phù Vi thở dài một tiếng, cũng biết tiếp tục hy sinh không có bất cứ tiền lời gì, gật gật đầu, lấy ra một khối âm thạch quát to hai tiếng, truyền ra chỉ lệnh mới.

Trong huyền kính kia, võ giả Dược Khí các vốn ngồi ngay ngắn bất động yên lặng đứng dậy, sắc mặt tái nhợt hướng tới cửa chợt lóe bước vào.

Thạch Nham ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện trên vách đá thông đạo ở miệng núi lửa chết đột nhiên vỡ ra từng cái cửa đá, đi ra trong cửa đá, đều là võ giả Dược Khí các vừa mới chứng kiến, những người đó ở trên vách đá thông đạo, có nhiều tới mấy trăm người, còn có người chặn ở phía sau, đều đem lực lượng tăng lên, về mặt kiên quyết nhìn đỉnh đầu.

Từng tầng kết giới chặn ở thông đạo kia chậm rãi biến mất, cùng trở ngại của miệng núi lửa chết chính thức chạy xe không.

“Đích linh linh! Đích linh linh!”

Lòng bàn tay của Phù Vi, khối âm thạch kia truyền đến tiếng ngân cực kỳ dồn dập, Phù Vi chen lên nghe một chút, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, nói: “Phong Ngôn tiền bối, mời, mời đi hai nơi cửa vào khác hỗ trợ một chút, Thích bá sắp. ... sắp chống đỡ không được, đối phương có Thủy Thần tham dự công kích!”

Phong Ngôn chau mày, không lập tức đồng ý, ngược lại nhìn về phía Hạ Tâm Nghiên.

Hạ Tâm Nghiên nghĩ nghĩ, hơi gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Chuyện không thể làm, liền nhanh chóng trở về, bên này có ta ở đây, tạm thời không có vấn đề”.

Phong Ngôn lúc này mới gật đầu đáp ứng, nói với Phù Vi: “Dan đường!”

Phù Vi khẽ kêu một tiếng, một gã thị vệ Dược Khí các ở miệng hang trên vách tường đỉnh đầu bay người mạnh xuống, nàng vội vàng phân phó: “Mang vị tiền bối này đi cửa vào Trát Thích trưởng lão phòng ngự, mau!”

Người nọ không nói hai lời, lập tức hướng tới con đường đá rộng rãi phóng đi, bằng tốc độ nhanh nhất.

Phong Ngôn giống như tơ liễu, mơ hồ bất định chậm rãi đi theo, không nhanh không chậm, tốc độ lại cực kỳ mau lẹ, trước sau tại bên thân người kia, giống như nàng chỉ cần muốn, có thể nháy mắt kéo ra khoảng cách ức vạn.

“Tiến vào một mũi đội ngũ!”

Đỗ Lâm trên đầu, thanh âm tàn nhẫn cũng không chịu trở ngại nữa bỗng nhiên truyền ra, làm cho Phù Vi, Hạ Tâm Nghiên, Thạch Nham phía dưới đều có thể nghe rõ rõ ràng rằng.

Theo hiệu lệnh của hắn hạ xuống, một đội trăm người tộc nhân Quỷ Văn tộc, thuần một loại Nguyên Thần cảnh, lao mạnh xuống hướng về miệng núi lửa chết, khí thể như cầu vồng, các loại lực lượng áo nghĩa đan vào, đủ loại chùm tia sáng của bí bảo cùng lực lượng đi trước một bước, như từng đạo sóng biển rút đến, muốn đem thông đạo mạnh mẽ nổ tung.

Võ giả Được Khí các sớm chờ, cũng đều từ trong lỗ của vách tường lao tới, lên đối mặt, đều tự phóng thích lực lượng áo nghĩa, tại trong thông đạo không xem như đặc biệt rộng rãi kia, tiến hành chiến đấu tàn khốc tanh máu nhất.

1030. Chương 1022

Chiến đấu như lửa như trà, bằng phương thức tanh máu tàn khốc tiến hành. Từng gã võ giả Được Khí các, Quỷ Văn tộc, một khi chết sẽ trực tiếp rơi xuống, ở dưới chân đám người Thạch Nham, Phù Vi hóa thành bánh thịt. Đỉnh đầu, các loại lôi điện, hỏa diễm, tật phong, mưa đá, dòng nước đan xen, ở trong không gian không lớn bằng phương thức tươi đẹp diễn nghĩa xinh đẹp, loại vẻ đẹp chỉ thuộc về chiến đấu kinh tâm động phách này, làm cho người ta mê say, cũng rất nhiều người tâm thần kinh hãi.

Thạch Nham yên lặng ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt dần dần tràn ra ửng đỏ không bình thường, lỗ chân lông cả người hắn mở ra, thân thể có tiết tấu nhẹ nhàng run run.

Chỉ ngắn ngủn chốc lát, liền có hơn hai mươi gã võ giả chết, tình khí của những người chết đó như nước chảy, đều trào vào huyết khiếu cả người hắn.

Lúc này, huyết khiếu của hắn đã mơ hồ phình đau hắn lên, đây là cảm giác kỳ diệu chỉ lực lượng tràn đầy có.

Từng gã tộc nhân Được Khí các, Quỷ Văn tộc kia tranh đấu, hoa lệ tanh máu uy yển, giống một bộ bức hoạ cuộn tròn duy mỹ, ở trong thức hải của hắn chậm rãi hiện ra.

Đột nhiên, linh hồn tế đàn của hắn truyền đến vận động kỳ diệu, tử vong áo nghĩa không tự kìm hãm được lặng lẽ tràn ngập ra.

Con mắt hắn chợt sáng ngời như kim cương!

Sinh mệnh từ trường của những võ giả Quỷ Văn tộc, Được Khí các giao chiến kia, hắn tựa như có thể xem rõ ràng, có thể xuyên thấu qua sọ não cùng linh hồn tế đàn của những người đó, rõ ràng phát giác được sinh mệnh bốn nguyên của bọn họ.

Võ giả trong chiến đấu, sinh cơ sẽ ở giai đoạn vượng uy nhất. Trong mắt hắn, những sinh mệnh từ trường kia như lửa khói hoa mỹ, đang không ngừng biến ảo tuyệt vời, nhưng mà, theo võ giả bị nháy mắt đánh chết, những sinh mệnh từ trường kia thì giống như hoa tươi nháy mắt điều linh héo rũ, hắn có thể rõ ràng thấy dấu vết vi diệu sinh mệnh từ trường chậm rãi biến mất.

Hắn âm âm chấn động, trong mắt hắn, đã không có thân thể con người, đỉnh đầu chỉ có từng đoàn sinh mệnh từ trường không ngừng biến

Những sinh mệnh từ trường kia từ sinh cơ bùng bùng, đến giây lát khô kiệt điều linh, có thể chỉ cần một giây.

Một giây phương hoa kia, từ sống đến chết cực kỳ hoa lệ quý dị, được hắn nhất nhất chứng kiến.

Hắn giống như ở tình trạng kỳ diệu linh hồn xuất khiếu, tâm thần kỳ ảo, cứ như vậy ngẩng đầu yên lặng nhìn trời, nhìn một đám sinh mệnh từ trường từ đỉnh uy đến tiêu vong, những nháy mắt mỹ lệ kia, thể mà làm cho hắn đột nhiên sinh ra một loại cảm động...

Hắn sa vào trong đó, linh hồn giống như thăng hoa, tế đàn kỳ diệu rung động, trong đó sinh tử bí cảnh giống như bị kích phát, đem những sinh tử chuyển biến hoa mỹ kia nhất nhất chiếu vào trong lòng, hắn đang yên lặng thể hội, sinh lòng hiểu được.

Không biết qua bao lâu, linh hồn tế đàn của hắn nhanh chóng xoay chuyển hẳn lên, sinh tử ảo nghĩa trong đó như được thăng hoa, một loại thể ngộ có liên quan sinh tử dần dần nảy sinh, toàn ngập trong lòng, làm cho hắn đối với sinh tử có một tầng nhận biết càng sâu.

Thức hải dần dần nhắc lên gợn sóng, chậm rãi kéo dài, Tinh Nguyên cổ thụ trong cơ thể như một lần nữa sinh trưởng hẳn lên, cành trong suốt từng chút hướng lên trên khuếch tán, khí xoáy tụ của đan điền thì là chậm rãi nhúc nhích, sinh ra một cổ lực hút mãnh liệt.

Như thế hồ quán đỉnh, hắn chấn động mạnh, từ bí cảnh kỳ diệu kia tỉnh lại.

Trong mắt hắn lóe ra giống như Thần mang, mờ mịt nhìn trời, nhin không được toàn thân run run hẳn lên.

Hư Thần cảnh!

Tại loại thời khắc quỷ dị hung hiểm này, hắn lại có thể lấy sinh tử ảo nghĩa làm cửa đột phá, tiến vào Hư Thần bí cảnh, bước vào tầng thứ cảnh giới hoàn toàn mới!

Bốp!

Một cái thi thể thị vệ Dược Khí các, ở dưới chân hắn ngã máu thịt mơ hồ, sinh cơ không còn, hai mắt hiện ra tuyệt vọng bất đắc dĩ, sinh mệnh từ trường từng chút tiêu vong, quy về hư vô.

“Trở về!”

Liên vào lúc này, Đỗ Lâm ở phía trên khẽ quát một tiếng, chỉ thấy tộc nhân Quỷ Văn tộc cả người đầm máu này, từng người sắc mặt dữ tợn một lần nữa bay lên miệng núi lửa chết.

Đỗ Lâm hít sâu một hơi, trong tay hiện lên một đạo điện quang, sét đánh rất lớn, như cầu vòng mang vạn trượng, nhất thời đan xen tiếng sét đánh ầm ầm hạ xuống, những võ giả Dược Khí các còn lưu lại ở cửa thông đạo kia, bị những tia chớp kia nháy mắt đánh trúng, hầu như ở trong giây lát, một thân khí tức toàn bộ biến mất.

Còn thừa mười mấy gã võ giả Dược Khí các, nháy mắt chết thảm ở dưới một kích Lôi Đình Thần Mâu của Đỗ Lâm.

Đỗ Lâm thần thái lạnh lẽo, vẻ mặt ngạo nghễ lạnh nhạt, Lôi Đình Thần Mâu trong tay lại là đan vào ra lôi đình thần điện đầy trời, hư không lại là một kích áp bách mà đến.

Sắc mặt Phù Vi tái nhợt, vội vội vàng vàng muốn té ra Huyền Thiên Băng Xuyên, nhưng mà, tốc độ nàng tựa như hơi chậm một ít...

Sóng gợn kỳ diệu, như màn nước lặng yên từ trên người Hạ Tâm Nghiên gió lốc lên trời, thời gian ảo nghĩa vận chuyển, một mũi mâu phóng tới như sấm sét tia chớp kia, tốc độ phảng phất bị chậm chạp lại, thời gian như buông chậm, lực lượng của mọi người đều trôi đi chậm mấy lần.

Hạ Tâm Nghiên nhú mày ngài, vẫn đang vận chuyển thời gian ảo nghĩa, ảnh hưởng thể công Lôi Đình Thần Mâu của Đỗ Lâm.

Sắc mặt nàng thoáng tái nhợt một phần, có vẻ cũng có chút cố hết sức, muốn cản trở một kích của Đỗ Lâm Hư Thần tam trọng thiên, lại là lấy thần binh cấp nguyên thủy lôi đình thần khai thức dục, đối với nàng mà nói cũng có chút quá gánh nặng.

Đỗ Lâm đan xen ở lực lượng của Lôi Đình Thần Mâu, liên tục tăng cường, nhưng trường mâu kia trước sau mau lẹ không nổi, giống như ốc sên, chậm rãi làm cho người ta quả thực muốn thần kinh hồng mắt.

Tuy rằng thông thả, nhưng Lôi Đình Thần Mâu kia vẫn như cũ đang từng tác từng tia tới gần. Hạ Tâm Nghiên liên tục vận chuyển thời gian ảo nghĩa, lực lượng trong cơ thể cũng đang nhanh chóng trôi qua, sắc mặt càng thêm tái nhợt, xem làm cho Thạch Nham đau lòng.

Nhúu nhúu mảy, Thạch Nham chậm rãi hít hơi, đột nhiên phát hiện chỉ một cái động tác đơn giản nhất như vậy, thể mà cũng cố hết sức vô cùng, giống như thần thể bị thời gian áo nghĩa trói buộc, không thể thông dong hoạt động.

Chậm rãi nhìn về phía Hạ Tâm Nghiên bên người một cái, hắn có loại ảo giác, cảm thấy ngay cả ý thức của mình, tựa như cũng bị thời gian áo nghĩa ảnh hưởng, phản ứng đối với một việc, cũng trở nên so với xưa kia thông thả vô số lần. Thời gian áo nghĩa, cùng không gian áo nghĩa cùng xưng hai đại kỳ diệu của thể gian, quả nhiên cực kỳ thần kỳ.

Cẩn rằng, hắn đột nhiên khẽ quát một tiếng, thanh âm mang theo không gian dao động, giống như cứng rắn chen phá thời gian giam cầm.

Một luồng huyết quang, tại phía trước Lôi Đình Thần Mâu kia nhất thời hiện ra, huyết quang mới bắt đầu cực nhỏ lại nháy mắt phình to, chợt hóa thành một tấm chắn đỡ tợn màu máu, ẩn ký màu máu trong tấm chắn yêu dị kia hiện ra, một cỗ khí tức tà ác kinh thiên động địa bao trùm toàn bộ thông đạo.

Hô!

Vòng eo Hạ Tâm Nghiên hơi cong, bỗng nhiên ngồi xuống, ánh mắt hiện ra một tia mỗi mảy.

Oành!

Lôi Đình Thần Mâu kia chợt hạ xuống, lại không có trực tiếp trùng kích ở trong thông đạo, chưa thể thương tổn bất cứ một gã võ giả Được Khí các cùng Tật Phong chiến bộ nào.

Một tấm chắn màu máu che ở mũi mâu, giống như vách ngăn kiên cố nhất thể gian, chặt chẽ đem một kích sắc bén đều cản lại.

Lịch sử tái diễn!

Mũi mâu Lôi Đình Thần Mâu kia kịch liệt run run, nhưng cự thuẫn màu máu lại sừng sững bất động, ẩn ký màu máu kia lóe ra hào quang tà ác, đem khí tức tử vong của võ giả xung quanh nháy mắt thu nạp.

Từng tầng huyết tể giống như ngọn lửa, từ trên tấm chắn nhộn nhạo ra, loại khí tức tà ác thô bạo này, bao phủ mỗi một góc.

Sắc mặt Đỗ Lâm phát lạnh, ngơ ngác nhìn phía dưới, trong con ngươi hiện ra một vầng sợ hãi không dễ phát hiện. Hắn sững sờ một chút, hít sâu một hơi, ý niệm biến ảo, liền muốn đem Lôi Đình Thần Mâu kia rút ra, chuẩn bị làm tính toán khác.

“NỔ!”

Một tiếng gầm rú xé rách, từ trong miệng Thạch Nham phía dưới rít gào mà ra, tiếng rung động bầu trời.

Chỉ thấy ẩn ký mặt ngoài tấm cự thuẫn màu máu kia, giống như núi lửa tanh máu mãnh liệt nhất, bỗng nhiên truyền đến dao động kinh thiên động địa. Dao động kia không có tiếng vang, nhưng chất chứa lực lượng lại hủy thiên diệt địa.

Thanh Lôi Đình Thần Mâu này được thần thức Đỗ Lâm dắt, vậy mà không thể đủ giấy thoát trói buộc, theo ánh lửa tanh máu nổ tung, trường mâu phát ra tiếng kêu thê lương, vậy mà liên tục loạn choạng, giống như gặp phải đòn nặng. Trong Lôi Đình Thần Mâu thậm chí truyền đến tiếng vỡ vụn thanh thúy, như xương cốt cơ thể người cứng rắn đập nát.

Sắc mặt Đỗ Lâm tràn ra vẻ không khỏe màu đỏ, đầu lưỡi hơi ngọt, một ngụm máu tươi thiếu chút nữa muốn vọt ra.

Về mặt hắn hoảng sợ, ánh mắt kinh sợ đem lực lượng cả người ngưng tụ, hội tụ vào thức hải, lại truyền ra sóng năng lượng thần thức dẫn dắt.

Lôi Đình Thần Mâu lắc lắc lư lư kia, lần này rốt cuộc hóa thành một đặc điểm quang thành công từ cự thuẫn màu máu bay ngược trở về, hướng về lòng bàn tay Đỗ Lâm.

Đỗ Lâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt quái dị nhìn về phía dưới, không dám hành động thiếu suy nghĩ, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, hắn đang xác định cái gì...

Dưới núi lửa chết, trên mặt đá rộng rãi, Phù Vi ngơ ngác nhìn cự thuẩn màu máu trên trời, khuôn mặt xinh đẹp trở nên vô cùng quái dị, cũng không biết qua bao lâu, cổ nàng động, có chút khó khăn nhìn về phía Thạch Nham.

Hai mắt Thạch Nham màu đỏ tươi, giống như bạo long bị chạm đến vảy ngược, một thân sát khí đậm đặc, quả thực muốn xé rách bầu trời hội tụ vào tinh hải. cổ hơi thở thô bạo tà ác kia, cùng tám cự thuẩn màu máu kia hoàn toàn nhất trí, mà tầm mắt của hắn, cũng nhìn về phía tám chấn kia, hít thở cùng trái tim trong cơ thể nhảy lên, giống như cùng cự thuẩn màu máu âm thầm phù hợp.

Phù Vi bỗng nhiên đã hiểu.

Về mặt nàng phức tạp nhìn về phía Thạch Nham, không biết từ đâu than khẽ, thở dài khẽ không thể nghe thấy.

Lần trước, cũng là tám cự thuẩn màu máu này, bởi nàng mà ra, lực kháng Lôi Đình Thần Mâu của Đỗ Lâm. Chỉ là, lần đó Thạch Nham co đầu rút cổ không ra, không vì nàng giận dữ sầm sét.

Hôm nay, cự thuẩn màu máu lại hiển hiện ra, lại tuyệt không phải bởi nàng lại lên, mà là vì nữ tử bên cạnh. Hắn lần này không giấu diếm tung tích, đường đường chính chính đứng ra, vượt ải giận dữ vì hồng nhan, lấy lực lượng cả người phản kích, làm cho Lôi Đình Thần Mâu của Đỗ Lâm cũng bị thương.

Trong lòng Phù Vi tràn ra một luồng chua xót.

Nàng rất miễn cưỡng, từ hai lần Thạch Nham té ra huyết thuẩn biểu hiện, nàng đã hiểu, địa vị của nàng ở trong lòng Thạch Nham, xa xa không bằng nữ tử bên cạnh...

Vì Hạ Tâm Nghiên, Thạch Nham không giấu diếm bóng dáng, không sợ bại lộ bí ẩn lớn nhất, thậm chí lấy lực lượng khả năng không bằng phản kháng, cũng không biết đã thừa nhận bao nhiêu lực cản trở, cũng thể phải cho Đỗ Lâm trả giá đắt.

Chỉ vì Đỗ Lâm làm bị thương nữ tử bên cạnh...

Sắc mặt Hạ Tâm Nghiên trở nên trắng, tinh thần vẫn vững uy như cũ, nàng cũng ngây ngẩn cả người, nhìn đỉnh đầu hiển hiện ra cự thuẩn màu máu, lại nhìn nhìn Thạch Nham thần thái dữ tợn bên cạnh, bỗng nhiên hé miệng cười.

Cảm giác thỏa mãn sâu trong tâm linh, làm cho cả người nàng sung sướng, cảm thấy cuộc đời này có một người nam nhân vì nàng như vậy có thể không để ý tất cả điên cuồng, đủ rồi.

Thở hổn hển, Thạch Nham hai mắt màu đỏ tươi, ngẩng đầu nhìn chiến hạm của Quỷ Văn tộc, trong mắt có một tia điên cuồng rõ ràng. Một bàn tay hắn vuốt ve Huyết Văn Giới, chợt liền thấy một thanh cự kiếm đỏ tươi màu máu hiển hiện ra. Hắn đưa tay ngoắc một cái, cự thuẩn màu máu kia hướng về trước người hắn.

Một tay tám chấn, một tay cự kiếm màu máu, quanh người tràn đầy khí thế kinh thiên khủng bố tuyệt luân, giống như trong thiên hạ lại không người nào không thể giết, tựa như sát thần biến máu.

1031. Chương 1023

Tay Đỗ Lâm nắm chặt Lôi Đình Thần Mâu kia, gân xanh hiện ra, khóe mắt có trắng tạm thời mất tự nhiên, về mặt ngưng trọng thần kỳ.

Một thanh Lôi Đình Thần Mâu kia phát ra tiếng xé gió kỳ dị, như rên rỉ, như thấp giọng tố tụng, mũi mâu có điểm điểm điện quang bay tung tóe, từng đạo điện mang phun ra nuốt vào bất định, không biết đang kích động hay là sợ hãi bất an.

Cúi đầu, Đỗ Lâm nhìn thật sâu lòng đất miệng núi lửa chết, nhìn thanh niên lâm vào cực đoan táo bạo kia.

Hắn cuối cùng đã xác định chủ nhân tám huyết thuẩn kia.

Cùng trong tưởng tượng của hắn hoàn toàn khác nhau, lần đầu tiên sau khi bại trận trốn xa, hắn tiêu phí rất nhiều tinh lực suy tính xác định, chỉ cho rằng chủ nhân của cự thuẫn màu máu có tu vi Thủy Thần cảnh, không đủ, cũng có thể cùng hắn giống nhau, ở Hư Thần đỉnh phong chi cảnh.

Nhưng, thanh niên phía dưới, rõ ràng vừa vịn mới bước qua bậc cửa Hư Thần, ngay cả ảo diệu của hư giới cũng chưa từng đâm phá.

Nhưng đối phương đã hai lần quấy nhiễu công kích sấm sét của hắn.

Lần đầu tiên, hắn chỉ là Nguyên Thần tam trọng thiên chi cảnh.

Đỗ Lâm bỗng nhiên sinh ra cảm giác nản lòng không nên.

Hắn là hy vọng lớn mới sinh của Khắc La Khắc gia tộc, chấp chương Cuồng Sa hạm đội, tuổi còn trẻ đã đạt Hư Thần đỉnh phong, cầm trong tay thần binh Lôi Đình Thần Mâu của Quỷ Văn tộc. Ở đây mất hắn, Mã Gia tinh vực tuy lớn, lại không có mấy người có thể gánh vác cùng hắn bằng được.

Mà hôm nay, nhìn thanh niên phía dưới, sắc mặt Đỗ Lâm phức tạp, bỗng nhiên ý thức được thành tựu của hắn, cũng không phải là đỉnh cấp của thế gian. Khi hắn biết có người cảnh giới không bằng hắn, lại hai lần lực áp hắn, thậm chí lần đầu tiên cho hắn chật vật trốn xa, trong lòng liền giống như nhiều thêm một tầng ma chướng không nhìn thấy.

Tay hắn nắm chặt Lôi Đình Thần Mâu kia, sức mạnh bỗng nhiên dùng đủ, từng đạo điện quang đẹp mắt của đầu ngón tay như con giun khắp mâu, thanh mâu kia giống như cũng phát ra tiếng nổ vang bất khuất.

Bên cạnh Đỗ Lâm, mấy ngàn gà tộc nhân Quỷ Văn tộc đều là nghiêm trang đối đãi, mặt lạnh lùng nhìn lòng đất, lực lượng trong thần thể nhanh chóng lưu động, yên lặng chờ khẩu lệnh thị sát của Đỗ Lâm.

“Chàng, chàng đột phá rồi?” Trong núi lửa chết, Hạ Tâm Nghiên vui sướng qua đi, con người đẹp đột nhiên lóe sáng, nhin không được khe kêu ra tiếng.

Một tiếng kêu duyên dáng của nàng làm cho Phù Vi trong lòng bất ổn cũng ngẩn ngơ, chợt nhìn phía Thạch Nham, chợt đó là âm âm chấn động, khuôn mặt lộ ra ngạc nhiên vui mừng không dám tin.

Trong lòng nàng biết rõ ràng, trước khi chiến đấu chưa xảy ra, Thạch Nham rõ ràng chỉ có tu vi cảnh giới Nguyên Thần tam trọng thiên, chỉ cách non nửa canh giờ, ở trong chiến đấu như lửa như trà, hắn thế mà tiến thêm một bước, cùng trong hung hiểm nguy cơ đột phá, đây là tư chất năng lực cỡ nào?

Con người màu lam của Phù Vi dập dờn tia sáng kỳ dị, tâm thần không tự chủ được nhộn nhạo hắn lên, âm thầm ngạc nhiên kích động.

“Ừm, hoàn toàn đột phá cảnh giới mới..?” Trong đôi mắt màu đỏ tươi, dựng khí chiến ý vô cùng, không đi nhìn hai nàng bên cạnh, Thạch Nham gạt đầu, ánh mắt màu máu chặt chẽ tập trung Đỗ Lâm, nói: “Nàng sao chứ?”

Hạ Tâm Nghiên cười lắc đầu: “Không có việc gì, Đỗ Lâm tuy mượn dùng lợi thần binh, nhưng hắn không thể thật sự tổn thương đến ta. Yên tâm, thật phải sinh tử quyết chiến, ta không hắn kém hắn.” Nàng vẻ mặt ngạo nghễ, nàng ở Âm Ảnh Quỷ Ngục tranh đấu trăm năm, sớm nuôi thành tính nết xử sự không sợ hãi, không sợ bất cứ khiêu chiến gì, loại trường hợp này không thể cho nàng quá nhiều ảnh hưởng.

“Đỗ Lâm người này... ta có thể ứng phó.” Thạch Nham bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Về mặt Hạ Tâm Nghiên, Phù Vi bị kiềm hãm.

Võ giả Dược Khí các, Tật Phong chiến bộ xung quanh đều là vẻ mặt động dung, lộ ra ngạc nhiên vui mừng không hề phát hiện, cũng có rất nhiều người cảm thấy lẫn lộn, mang lòng hoài nghi.

“Chàng không nói đùa?” Hạ Tâm Nghiên sững sờ qua đi, bỗng nhiên phản ứng lại, cau mày thật sâu, nhẹ giọng nói: “Đỗ Lâm ở Hư Thần đỉnh phong, mà chàng... vừa mới vừa đột phá cảnh giới Hư Thần, chàng vừa mới cứng rắn kháng một kích, không phải miễn cưỡng chứ?”

Phù Vi cũng âm thầm lắc đầu, vẻ mặt quái dị.

Hắn mới đột phá đến Hư Thần, hư giới chưa thành, dám mở miệng điên cuồng. Phù Vi tuy đối với hắn có đánh giá rất cao, vẫn như cũ không quá tin tưởng.

“Nói đùa?” Thạch Nham đang hắng, bình tĩnh nói: “Ở trong chiến đấu, ta xưa nay không nói đùa”.

Thanh âm vừa dứt, một cầu vòng quang màu máu phóng lên tận trời, cầu vòng quang màu đỏ tươi như máu tươi dính dính, có mùi máu tươi gay mũi, mang theo tử vong dao động, như lao thẳng tầng mây thô bạo bay nhanh.

Oành!

Một cỗ năng lượng dao động kinh thiên, từ trong thần thể của Thạch Nham phun trào ra, năng lượng thủy triều như gió xoáy tàn sát bờ bãi thiên địa, đem vô giả Dược Khí các chung quanh đều cuốn cho thân thể không vững.

Miệng núi lửa chết, Đỗ Lâm cầm trong tay Lôi Đình Thần Máu, mắt chợt động lại, khước miệng lộ ra âm lệ băng lạnh, Lôi Đình Thần Máu trong tay biến ảo làm một con điện long, giống như có ức vạn lôi điện ngưng luyện thành, nghênh đón huyết quang kia liền điên cuồng vọt ra.

Bốp bốp bốp bốp!

Thông đạo núi lửa chết như bị ngàn vạn lực lượng xay giết, vách tường nham thạch truyền đến tiếng nổ như rang đậu liên miên, từng luồng lửa hiển hiện ra, giống bị năng lượng trùng kích ma sát mà thành.

Cầu vòng quang màu máu như hải dương lên trời, ở miệng núi nháy mắt diễn biến ức vạn sợi tơ màu máu, đột nhiên lại trói buộc lôi đình điện long kia. Vô số điện quang, huyết quang đan xen, trong không gian trên đầu không tính rộng rãi, giống như thành đại dương ánh sáng, rực rỡ mỹ lệ loá mắt, năng lượng bình kích quả thực muốn đem núi lửa mạnh mẽ nổ tung.

Thạch Nham một tay cầm thuẫn, đột nhiên nâng lên hướng bầu trời chống ra, ẩn ký đám mây màu máu trên tấm chắn kia, giống như hoa tươi nở, đem năng lượng toái quang từ trên trời hạ xuống đều bao trùm ngăn trở.

Một tay cầm kiếm, chuôi kiếm từng con mắt màu đỏ tươi mở ra, một cỗ hơi thở tà ác thô bạo tràn ngập phía chân trời, đủ loại khí tức tiêu cực sợ hãi, tuyệt vọng, thị sát, oán độc đến cực điểm, như nước biển tràn ra, ầm ầm trào về phía trong sợi tơ màu máu trên đầu, giao cho những sợi tơ màu máu kia càng nhiều dao động tà ác.

Dưới Thạch Nham, trên trời Đỗ Lâm, ở giữa núi lửa thông đạo đan xen ức vạn điện mang, hỏa điểm, điểm sáng năng lượng rậm rạp như mưa phùn dày đặc hạ xuống, đều bị cự thuẫn màu máu cản lại, không có một bộ vô Dược Khí các, Tật Phong chiến giả bị ngộ thương đến.

Nhưng mà, những năng lượng bắn nhanh ở bầu trời kia lao đi dư ba, lại làm cho không ít tộc nhân Quỷ Văn tộc chật vật không chịu nổi, đều theo bản năng tránh né.

Ở trong năng lượng rực rỡ đẹp mắt oanh kích, mi mắt mọi người giống như đã không thấy Thạch Nham, Đỗ Lâm, tầm mắt bị điểm sáng chói mắt ảnh hưởng, trong con ngươi một mảng quang sáng, không nhìn thấy hình ảnh thể giới chân thật.

Dần dần, năng lượng dao động dần dần bình phục, thạch nói nội điểm sáng đều rơi xuống biến mất, chân thật thể giới giống nhau dần dần tái hiện.

Thạch Nham thở phả phò, mắt màu đỏ tươi, một thân quần áo nổ tung, lộ ra đường cong cơ thể tinh luyện bạo lực giống như bàn thạch, khí huyết trong từng khối cơ thịt vượng uy đến cực điểm, có thể so với cường độ đại tôn luyện thể của yêu tộc, ma tộc. Loại trong máu thịt chất chứa lực lượng nhục thân nước lũ cuộn cuộn kia, làm cho linh hồn người ta lâm vào chấn động.

Không ít vô giả nữ của Dược Khí các, Tật Phong chiến bộ, đều xem mờ mắt thần mê, một cái chớp mắt không dời nhìn về phía thể phách cường kiện như sắt đá của hắn, loại đường cong hoàn mỹ cùng năng lượng tính bùng nổ kia, tựa như có thể dẫn động tình dục giấu điểm nào đó của đáy lòng nữ tính, làm cho các nàng không thể ức chế trầm mê trong đó.

Điện quang gắn kết bầu trời, sắc mặt Đỗ Lâm xanh mét, hai cánh tay lồi điện tụ tập, cũng không tự kiềm chế hơi hơi run rẩy.

Rất nhiều tộc nhân Quỷ Văn tộc, vẻ mặt hoảng sợ, không dám tin nhìn hấn.

Hấn lần này lực lượng cương mãnh trong đối kháng, thế mà... chưa từng chiếm thượng phong!

Cái này vượt qua thường thức nhận biết của bọn họ.

Hư Thần tam trọng thiên giả, vậy mà không thể ở trong lực lượng oanh kích ép qua một gã võ giả cảnh giới mới vào Hư Thần, cái này rốt cuộc là một cái tình huống gì?

Con đường đá nổ tung, có vô số khe hở rậm rạp, có ánh lửa long lanh hoa động thạch bích, hai người một kẻ ở trời, một người dưới đất, nhìn chăm chú lẫn nhau, đều là trầm mặc không nói.

Hồi lâu, Đỗ Lâm hít sâu một hơi, sắc mặt ngưng trọng thần kỳ, đột nhiên hét to: “Người là người nào?”

“Vô danh tiểu tốt.” Thạch Nham nhếch miệng, vẻ mặt điên cuồng hiểu sát, huyết kiếm trong tay chợt biến thành một đạo huyết quang, thẳng tắp cắm về phía tầng mây. Huyết kiếm ở nháy mắt lao ra miệng núi lửa kia, mọi người nhìn thấy, từng cái con người màu máu bên trên đó đột nhiên chớp chớp, chợt biến mất.

Ngay sau đó, từng đạo hình ảnh thượng cổ ma thần cực lớn đều từ trong huyết kiếm bay nhanh ra, bắt đầu ở trong tộc nhân Quỷ Văn tộc tận tình tàn sát bữa bài giết chóc.

Những hình ảnh ma thần kia, phân biệt đại biểu cho thô bạo, tuyệt vọng, oán hận, sợ hãi, thị sát đủ loại cảm xúc tiêu cực, như tà linh nào đó tái hiện nhân gian. Lúc chúng nó gào thét mà ra, bắt đầu ở trong tộc nhân Quỷ Văn tộc tới lui tuần tra, rất nhiều tộc nhân Quỷ Văn tộc lập tức tâm thần thất thủ, giống như tiến vào ma thần không gian huyền diệu nào đó, dục vọng tiêu cực của chỗ sâu nhất tâm linh bị trực tiếp câu ra, lâm vào hải dương tiêu cực cực đoan nhất, dẫn đến ở trong đối kháng cùng ma thần, từng gã ý chí muốn hồng mắt.

Từng cái bóng đầm đìa máu, diễn biến biến ảo thành từng cái cổ ma thần dữ tợn tà ác, cảm xúc tiêu cực của các đại chủng tộc vũ trụ ngưng kết, giống như một loại hình thái sinh linh cực kỳ quỷ dị tà ác.

Chúng nó tuyệt không có thực thể, nhưng ẩn chứa ý niệm tà ác cùng lực lượng rõ ràng hiện ra. Một đám cổ ma thần xông vào thần thể linh hồn của tộc nhân Quỷ Văn tộc, ở thức hải của bọn họ đặt chân, đem linh hồn tế đàn của bọn họ quấy cho long trời lở đất. Lúc một cổ ma thần từ linh hồn bọn họ giãy thoát ra, bọn họ đều là sinh cơ chém đứt, trở thành một cái thi thể lạnh như băng.

Cổ ma thần đến từ cự kiếm màu máu, là từng con người màu đỏ tươi kia biến ảo diễn biến mà thành. Thanh kiếm này, giống như vũ khí sắc bén tà ác nhất thế gian, là hợp lưu của tất cả cảm xúc tiêu cực.

Võ giả của Dược Khí các, Tất Phong chiến bộ ngẩng đầu nhìn trời, khi thì rung động liếc thanh niên cầm huyết thuần trong tay, trong con người hiện tại cực độ ngạc nhiên vui mừng hưng phấn, rất nhiều nữ tử nhìn không được duyên dáng gọi lên, mắt đẹp tràn ra sắc thái tình cảm sùng bái, hận không thể đầu nhập trong lòng Thạch Nham, đem bản thân kính dâng ra tỏ vẻ du nhiên mà sinh cảm động kính sợ.

Trong những người này, thậm chí có Hư Thần cảnh ở bên trong, cũng không biết sao, liền không hiểu có xúc động tình dục khó có thể ngăn chặn.

Con người màu lam của Phù Vi dập dờn tia sáng kỳ dị, một cái chớp mắt không dời nhìn về phía hấn, khoe môi đầu đặn, tình cảm như hồ nước nhộn nhạo, tràn ra tầng tầng gợn sóng, vậy mà cũng có chút kim lòng không đậu.

Giờ khắc này quần áo nứt ra, Thạch Nham trần trụi nửa người trên, giống như có ma lực không biết tên pàò đó, đối với khác phái tựa như có lực hấp dẫn trí mạng, giống như một cái lỗ đen hấp dẫn nữ tính thiêu thân lao đầu vào lửa, đang cần nuốt tình yêu cùng tình cảm dục vọng của các nàng.

Hạ Tâm Nghiên giãn mày ra, cười duyên tùm tùm, dần dần sinh ra tự hào.

Đây là nam nhân của ta!

Hấn chỉ thuộc về ta!

Nàng không tự kìm hãm được âm thầm gât đầu, lúm đồng tiền như hoa, hồ nước tâm hồn như bị khắc dấu vết sâu nhất của người nào đó, vĩnh sẽ không mất đi âm đậm.

1032. Chương 1024

Miệng hồ nước trung ương sinh mệnh tinh thứ chín.

Chiến hạm U Ảnh tộc lẳng lẳng lơ lửng phía chân trời, đỉnh đầu thủ lĩnh Khả Táp hiện lên hư giới màu vàng đất, trong hư giới di động từng ngọn núi con sông nguy nga, liên miên pháp phông.

Khả Táp cau mày, một bàn tay đặt lên giữa lông mày, vận chuyển áo nghĩa.

Oành ùng ùng!

Dãy núi mặt ngoài của hành tinh truyền đến dao động đáng sợ đất rung núi chuyển; ở dưới thổ lực lượng áo nghĩa của hắn vận vạo, không bao lâu, liền thấy từng ngọn núi con sông đột ngột từ mặt đất mọc lên, vậy mà từ ngoài mây trảm dậm tới cực nhanh, mang theo ức vạn lực lượng áp bách trảm trọng, âm âm hướng về hồ nước trong vạt.

Hồ nước kia, mặt ngoài bọt nước trào ra bọt nước, đột nhiên một chùm ánh sáng hiện lên, hồ nước kia giống như thành một tấm gương, ẩn chứa không gian tinh diệu.

Từng ngọn núi âm âm hạ xuống, tại trong gương kia lặng yên biến mất, chưa thể đem hồ nước nhận nhạo ra mây may gọn sóng.

Khả Táp nhíu chặt lông mày, có chút buồn bực tức giận nói thầm một câu: “Không gian áo nghĩa giả, thật đáng ghét!”

Hắn tiếp tục vận chuyển linh hồn tế đàn, trong hư giới từng dãy núi cong chấn động hẳn lên, liên quan, dưới lòng đất cái sinh mệnh tinh thứ chín này cũng định ra tiếng nổ vang chấn động không ngớt.

Chỗ xa hơn, lại có ba ngọn núi ngàn mét lẫn lộn mà đến, khí thể vạn quân. Ba ngọn núi kia hoạt động đến phía trên hồ nước, chợt nổ tung, biến hóa thành mưa hòn đá dày đặc, bóp bóp hướng về hồ nước.

Không gian áo nghĩa tiếp tục biến ảo, tại tầng ngoài hồ nước kia hiện ra từng cái khe hở không gian, u ám thâm thúy, giống như có thể cất chứa vạn vật.

Mưa những hòn đá dày đặc kia lại đều bao phủ ở không gian loạn lưu, một khối không sót lại.

Chỉ là, những khe hở không gian kia, ở trong lúc vận vạo thay đổi, có ngưng trệ khó phát hiện. Những khe hở không gian kia cũng không thể giống lúc trước rất nhanh khép lại.

Khả Táp đột nhiên cười lên, cười có chút vui, cất giọng nói: “Không gian áo nghĩa quả thật huyền diệu thần kỳ, đáng tiếc, người dù sao chỉ có cảnh giới Hư Thần đỉnh phong, người có thể chống đỡ lâu như vậy, đã xem như không dễ rồi”.

Dưới hồ nước, trong chủ điện của Dược Khí các, xếp hàng rất nhiều các loại chiến hạm, trên một chiếc chiến hạm trong đó, thập trưởng lão Trát Thích của Dược Khí các, sắc mặt tái nhợt không có một tia màu máu, thần thể run nhè nhẹ, chầu rửa mặt thậm chí cũng có rõ ràng từng tia dấu vết màu máu, có vẻ cực kỳ chật vật dữ tợn.

Hắn đã chống đỡ hồi lâu.

Nhưng chính như lời Khả Táp nói, hắn dù sao chỉ có cảnh giới Hư Thần đỉnh phong, mượn dùng không gian áo nghĩa vực ngoài không gian dung đạo, hắn đã đỡ mấy lần trùng kích của Khả Táp. Từng ngọn núi nặng nề kia âm âm hạ xuống, cho dù là không gian áo nghĩa cực kỳ thần bí, cũng không thể tiếp nhận mãi.

Da mặt hắn run run, mi tâm tàn ra một miệng vết thương, mơ hồ có thể thấy được óc.

Đây là dấu hiệu vượt gánh nặng của không gian lực lượng. Hấn biết, nếu tiếp tục như vậy, không cần bao lâu, khe hở không gian thậm chí sẽ tách đầu óc hấn ra, làm cho thần thể của hấn trực tiếp hủy diệt.

Kém một cảnh giới lớn, Thủy Thần cùng Hư Thần lại là khác biệt trời đất. Áo nghĩa của hấn tuy tinh luyện, nhưng lực lượng trước sau chênh lệch ngàn dặm, căn bản không thể cùng Khả Tịch chống lại, rơi vào cái hoàn cảnh như vậy, cũng là trong dự kiến của hấn.

Trát Thích thở dài thật sâu, ngẩng đầu nhìn hướng một khối huyền kính bên cạnh, chỉ điểm điểm nhẹ.

Huyền kính chợt biến ảo, trước hiện ra động hướng của Bối Đế Na bên kia. Ở nơi đó, tương tự một cái miệng núi lửa chết, Bối Đế Na về mặt ngưng trọng, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía đầu đường đá, bên trong Phong Ngôn cùng Quỷ Văn tộc đương nhiên tộc trưởng Cáp Mặc giống như hai quả cầu sáng, đang quay tròn chuyển động, vô số quang văn huyền lệ hiện ra, mảng không gian kia phẳng phát vạn vạn.

Phong Ngôn cũng là Thủy Thần cảnh, cùng Cáp Mặc lực lượng cảnh giới chênh lệch không lớn, chống lại Cáp Mặc cũng không tỏ ra chật vật.

Trát Thích chỉ nhìn thoáng qua, âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, do dự một chút, lại tâm tình trầm trọng điểm hướng huyền kính.

Hấn muốn nhìn một chút động hướng của Phù Vi bên kia.

Cửa vào đi thông lòng đất chỉ có ba chỗ, hấn phụ trách thủ hộ một chỗ, Bối Đế Na trông coi một chỗ, Tật Phong chiến bộ thì là phòng ngự một chỗ cuối cùng. Ba chỗ cửa vào, chỉ cần một chỗ bị công phá, kẻ địch liền có thể như thủy triều trào vào dưới lòng đất, đến lúc đó chiến đấu tàn khốc nhất liền sẽ chính thức kéo ra.

Hấn đã biết lực lượng đối phương đầu nhập một trận chiến này, hai gã Thủy Thần, mười mấy tên Hư Thần, hơn ba trăm Nguyên Thần, mấy ngàn Thần Vương.

Một khi để đối phương tiến vào dưới lòng đất, hấn biết bằng vào lực lượng của Dược Khí các cùng Tật Phong chiến bộ, tuyệt đối sẽ là tiết tấu đại tan tác, chỉ là hai Thủy Thần đã khó chống đỡ, số lượng Hư Thần cảnh đối phương cũng chiếm ưu thế tuyệt đối, trận chiến này bại bắc nhạc đạo, giống như ngay từ đầu đã định sẵn rồi.

Trát Thích tâm tình trầm trọng, điểm hướng huyền kính kia, chợt trong óc âm âm chấn động, hai mắt tràn ra hào quang không dám tin.

Hầu như cùng thời khắc đó, lòng có dự cảm Bối Đế Na, cũng nhìn về phía một mặt huyền kính xung quanh, phút chốc vẻ sợ hãi động dung, nhin không được thét to: “Không có khả năng!”

Trong hai tấm huyền kính khác nhau, hiện ra cảnh tượng tương tự...

Trong đó Thạch Nham như ma thần nhập xác, chặn ở chính giữa con đường đá, một tay huyết thuần, vẻ mặt thô bạo hung ác điên cuồng, trên người bắn vọt ra tử vong sát khí tận trời. Hấn giống như đang vận chuyển lực lượng áo nghĩa, tại chỗ đầu con đường đá kia, từng cỗ ma thần gào thét tàn sát bữa bãi, từng gã tộc nhân Quỷ Văn tộc chịu khổ tàn sát.

Ánh mắt Đỗ Lâm lạnh vô cùng, Lôi Đình Thần Mâu trong tay không ngừng nổ rộ chùm tia sáng kinh thiên lôi điện, điên cuồng đánh về phía con đường đá.

Trong con đường đá, Thạch Nham một tay cầm thuần, ngẩng đầu cười hung ác, huyết thuần kia biến ảo ngàn vạn, giống như tụ tập vô tận tà ác của thế gian, đem từng lần công kích của Đỗ Lâm đều hóa giải.

Ở trong quá trình này, những tộc nhân Quỷ Văn tộc kia, vẫn như cũ gặp cỗ ma thần giết hại, tiếng kêu thảm thiết thê lương không dứt bên tai.

Trong mắt Trát Thích cùng Bối Đế Na hiện ra hào quang không dám tin, ngơ ngác nhìn huyền kính khác nhau, lại cảnh tượng tương tự, tinh thần có chút giật mình. —

Bọn họ nhận ra Đỗ Lâm.

Nhân vật linh quân một thể hệ mới của Quỷ Văn tộc Khắc La Khắc gia tộc, Hư Thần đỉnh phong, cầm trong tay thần binh Lôi Đình Thần Mâu của Quỷ Văn tộc, chính là thanh niên cường giả Mã Gia tinh vực đều biết tộc trưởng Quỷ Văn tộc tương lai, rất được đại trưởng lão Tả Hoàng coi trọng.

Nhưng, chính là một nhân vật kinh thiên động địa như vậy, thể mà không thể ở trên khí thể ép qua Thạch Nham, còn bị hấn thi triển thủ đoạn tà ác nào đó, liên tục làm bị thương nặng đánh chết tộc nhân bản tộc.

Trát Thích, Bối Đế Na hoàn toàn ngây dại.

Chợt, bọn họ bỗng nhiên phản ứng lại, huyết thuần, tám cự thuần màu máu kia!

Hai người âm âm chấn động, lập tức nhớ tới việc Phù Vi phó thác, nhớ rõ tám lá chắn từng hóa giải nguy cơ của Phù Vi, đem Đồ Lâm bức lui quỷ dị tà ác kia.

Tám chắn này, lúc này đang được Thạch Nham nắm giữ...

Trong lòng Trát Thích, Bối Đế Na bỗng nhiên tràn ra một luồng chua xót, nhìn thanh niên trong huyền kính dữ tợn như Thần như ma, lần đầu tiên cảm thấy tự nghĩ sai lầm rồi, sai cực kỳ thái quá!

Bọn họ đều từng coi nhẹ Thạch Nham, cho rằng hấn cảnh giới thấp kém không đáng nhắc tới, cho rằng hấn không xứng với Phù Vi, cho rằng hấn chỉ một tên lưu manh, to gan lớn mật dám đối với Hạ Tâm Nghiên nói điều tức, căn bản chính là không đúng tỷ nào hoàn toàn khoa bại hoại.

Nhưng hiện tại biểu hiện của Thạch Nham, giống như một cái tát vang dội, hung hăng đánh ở trên mặt hai người bọn họ, làm cho hai má hấn nóng rất lên.

Đó là xấu hổ vô cùng.

Phía trên hồ nước.

Khả Táp đột nhiên nhíu mày, lòng có cảm giác nhìn ra cực xa xa, ánh mắt giống như xuyên qua tầng tầng khoảng cách, đặt ở Đồ Lâm bên kia.

Đồ Lâm giao chiến khó khăn, bị cổ ma thần tàn ăn lên tộc nhân Quỷ Văn tộc nhất nhất ở đáy mắt hấn hiện ra. Hấn giống như tự thân tới chiến trận.

Khả Táp đối với Quỷ Văn tộc không có bất cứ cảm tình gì, nhìn Quỷ Văn tộc bị giết tử ra thờ ơ. Hấn chỉ là tò mò, tò mò Đồ Lâm vì sao sẽ rơi vào hoàn cảnh chật vật như thế, hấn càng thêm tò mò là ai có thể làm cho Đồ Lâm đau đầu như vậy.

Tầm mắt hấn tại kia trên từng đạo huyền ảnh cổ ma thần kia ngấm, mày nhíu chặt, lấy linh hồn lạnh lẽ cảm giác...

Hồi lâu, Khả Táp giống như nhớ tới cái gì, ở chỗ sâu trong con ngươi hiện ra một vầng sợ hãi thật lớn, thần thể nhịn không được run run hấn lên, ngay cả thanh âm cũng giống như phát không ra, đó là phản ứng đối với khủng bố lớn nào đó nên có, thể mà làm cho thủ lĩnh U Ảnh tộc đạt tới Thủy Thần nhất trọng thiên này rung động đến trình độ như thế.

“Như thế nào, như thế nào xuất hiện ở đây? Sao có thể?” Khả Táp thất hồn lạc phách thì thào tự nói, giống như quên mất mục đích nhiệm vụ một lần này, sững sờ hồi lâu, hấn bỗng nhiên bỏ xuống khối này, hướng tới phương hướng Đồ Lâm bay nhanh mà đi.

Xuy xuy xuy!

Từng đạo điện quang ở trên cự thuần màu máu nổ rộ, tia chớp dày đặc như đốm lửa bay tung tóe. Huyết thuần kia bình yên vô sự, như vách ngăn kiên cố nhất thế gian.

Tinh khí thần của Thạch Nham kéo lên đỉnh phong, ma huyết trong cơ thể hừng hực thiêu đốt, cơ thịt quanh người như núi lửa bùng nổ, trào ra nước lũ lực lượng cuồng bạo cương mãnh.

Thần lực trong cơ thể cuộn cuộn không dứt, huyết khiếu cả người phun trào lực lượng tiêu cực, trong đan điền khí hải, nguồn suối ngân hà cũng như dòng suối tụ tập cả người, lực lượng tiêu cực, thần thể chỉ lực, thần lực, tinh thần chỉ lực, đủ loại lực lượng toàn bộ bộc phát ra, cùng khí thể đột phá Hư Thần cùng năng lượng thăng hoa, giờ khắc này, hấn đạt tới thời khắc lực lượng đỉnh phong nhất của đời người.

Tình trạng bạo tẩu tam trọng thiên, bình tĩnh hờ hững, chỉ có một bầu ý niệm khát máu giết chóc, đơn thuần thô bạo trực tiếp, có thể đem lực lượng tận tình phóng thích.

Các loại thủ đoạn ẩn dấu rốt cuộc lần đầu tiên vận chuyển ra. Hắn lần đầu tiên ý thức được hắn đem ma huyết, thần thể, thần lực, lực lượng tiêu cực, tinh thần lực lượng gia tăng một thân, đến tột cùng có cường hãn cỡ nào.

Không phải vượt cấp khiêu chiến, đây là vượt qua hai cấp, lấy cảnh giới mới vào Hư Thần, lực kháng Hư Thần tam trọng thiên, không chút rơi hạ phong.

Loại toàn thân toát lên lực lượng này, dự vọng chiến đấu không phát tiết không thoải mái, quả thực khó có thể ức chế, làm cho hắn hận không thể ngửa mặt lên trời hét dài, cùng thiên địa lực tranh cái cao thấp!

“Thạch Nham, chúng ta tốt nhất không nên ở lâu, đối phương có hai gã Thủy Thần, chàng... thấy tốt liền thu đi.” Nhưng vào lúc này, Hạ Tâm Nghiên bỗng nhiên nhẹ giọng thông báo một câu, cũng không quan sắc mặt Phù Vi khó coi, lạnh nhạt tự nhiên nói: “Đỗ Lâm bên này phòng ngự kém cỏi nhất, lấy lực lượng chúng ta xung đột rồi thôi, hắn là không phải một việc khó”.

Người, các người...

Sắc mặt Phù Vi tái nhợt, ở nơi đó chân tay luống cuống kêu la, lại không biết dùng lý do gì khuyên can.

Trát Thích, Bối Đế Na đối với Thạch Nham tuyệt không thân mật, hắn cùng Dược Khí các không có giao tình, không có nghĩa vụ vì Dược Khí các liều chết sống, hắn sợ dĩ biết rõ hung hiểm còn muốn đến, cũng không phải vì Dược Khí các, không phải vì Phù Vi nàng, mà là vì Hạ Tâm Nghiên.

về một điểm này, Phù Vi rất rõ ràng.

Nhưng mắt thấy Thạch Nham giống như ma thần nhập xác, đột nhiên hiện ra lực lượng cường hãn đến không thể tưởng tượng, nàng có loại vui sướng hy vọng nhìn thấy ánh rạng đông, nhưng vào lúc này, Hạ Tâm Nghiên đột nhiên nói phải đi...

Cái này quả thực là một cú đấm nặng, hung hăng đánh ở trên trái tim nàng, làm cho nàng áp lực không thở nổi.

“Không vội.” Ở lúc Phù Vi tràn ra tuyệt vọng bất lực, Thạch Nham khẽ lắc đầu, hai mắt màu đỏ tươi khát máu: “Lực lượng của ta còn chưa tận tình phát tiết ra, vì tránh cho về sau cản trở, vẫn là ở lâu trong chỗ lát, giết nhiều trong chỗ lát mới vui sướng”.

Thạch Nham tuyên ngôn hiếu sát điên cuồng, ở trong tai Phù Vi, lại giống như thiên tốc chi âm, giống như nguồn suối thần bí nhất tắm bổ hồ nước tâm hồn nàng, làm cho cảm xúc khẩn trương sợ hãi của nàng chợt yên ổn xuống.

1033. Chương 1025

Đỉnh đầu: từng cỗ ma thần đầu sở ảo giác vẫn như cũ đang cắn nuốt thần thể linh hồn của tộc nhân Quỷ Văn tộc. Những cỗ ma thần kia đến từ từng con mắt trên huyết kiếm, giống như có lực lượng chí tà chí ác, một khi đem một gã tộc nhân Quỷ Văn tộc tàn sát, liền có thể đem đủ loại cảm xúc tiêu cực trước khi chết của bọn họ hấp thụ, làm cho lực lượng từng đạo cỗ ma thần kia càng thêm cường uy. Từ miệng núi lửa chết kia tràn ra tinh khí tử vong mệnh mỏng, hóa thành từng dòng suối năng lượng, hội tụ ở trên người Thạch Nham.

Năng lượng huyết khiêu quanh thân hắn tràn đầy đến cực điểm, có loại dự vọng không phun không khoái, giống như có vô cùng lực lượng muốn phát tiết, bằng không sẽ cảnh giới chịu đỡ, sẽ gặp lực cản trở.

Một tiếng hét dài tận trời, Thạch Nham ẩn núp ở dưới lòng đất, áp lực không được dự vọng cuồng chiến trong lòng, thể mà nháy mắt phi lên trời, trực tiếp ở nơi tộc nhân Quỷ Văn tộc tụ tập hiện ra.

Võ giả của Dược Khí các, Tật Phong chiến bộ đều là vẻ mặt chấn động, lộ ra hưng phấn vui sướng thật lớn.

Phù Vi càng là thân thể mềm mại khê run, tâm hồn thiếu nữ tràn đầy hưng phấn, nhìn Thạch Nham phóng lên tận trời, mắt đẹp trợn ra hào quang say lòng người.

Hạ Tâm Nghiên khê nhú mày, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, hướng những thủ hạ kia nói: “Lên trời!”

Từng chiếc chiến hạm truyền đến tiếng nô vang đinh tai nhức óc, theo nàng phân phó, từ trong con đường đá kia nhanh chóng lao lên, không trốn ở dưới lòng đất nữa, một chiếc tiếp theo một chiếc xông lên tận trời, ở mặt ngoài hành tinh hiển lộ ra.

Phù Vi cũng sốt một chút, trong lòng cân nhắc cực nhanh, chợt cũng phân phó: “Lên trời!”

Rất rõ ràng, thể cục bên này cùng hai nơi khác hoàn toàn khác nhau. Đỗ Lâm chỉ có Hư Thần tam trọng thiên, căn bản không có năng lực tiến vào dưới lòng đất, trái lại, ở sau khi lực lượng của Thạch Nham mới xuất hiện, bọn họ bên này tựa như ngược lại chiếm thượng phong.

Thừa thắng xông lên ai cũng biết có thể đạt được chỗ tốt như thế nào, Phù Vi cũng không trốn trốn tránh tránh nữa, chuẩn bị bằng tốc độ nhanh nhất, tạo thành thương tổn lớn nhất cho Đỗ Lâm đến xâm phạm.

Võ giả của Tật Phong chiến bộ cùng Dược Khí Các, bay vọt tới miệng núi lửa chết, hơn nữa lập tức gia nhập vòng chiến, tiến hành phản kích đối với tộc nhân Quỷ Văn tộc.

Một tay cầm thuẫn, khí thể của Thạch Nham cường thế trước đây chưa từng thấy, độc chiến Đỗ Lâm, áo nghĩa tinh diệu chậm rãi ngự động, rút lấy máu tươi của thi thể chung quanh, hình thành huyết hồn hải dinh dính màu đỏ tươi. Những nước biển đầm đìa máu kia có linh tính, chuyên môn theo dõi tộc nhân Quỷ Văn tộc bao phủ, mỗi một kẻ bị huyết hồn hải dẫn vào, lập tức tâm hồn thất thủ, sẽ theo bản năng công kích chiến hữu đồng bọn bên cạnh.

Áo nghĩa liên tục biến ảo, từng đạo phong nhận không gian như đao nhọn chói lọi, ở bên cạnh Đỗ Lâm lượn vòng, mang ra quang văn rạng rỡ.

Cần rở cười hung ác, vạn điểm tinh quang ngưng luyện hội tụ, giống như hào quang của ngôi sao rèn luyện ra xiềng xích, vắt ngang trời đất, hung hăng quán quanh về phía Đỗ Lâm.

Thạch Nham càng đánh càng mạnh mẽ!

Ngược lại là Đỗ Lâm cảnh giới hư thần đỉnh phong, ở trong thế công dày đặc biến ảo đủ loại lực lượng của hắn, thế mà tỏ ra đỡ trái hở phải, như là ở hạ phong.

Một thanh cự kiếm đầm đìa máu kia không thấy nữa, chỉ còn từng đạo cổ ma thần bay múa, đối với tộc nhân Quỷ Văn tộc tiến hành tàn sát tanh máu, bởi Thạch Nham cái nhân tố không xác định này bày ra cường hãn! Võ giả của Dược Khí Các cùng Tật Phong chiến bộ đều là hăng hái, chiến lực từng bước tăng lên, vậy mà vững vàng ngăn chặn kẻ xâm phạm bên này.

Càng nhiều tộc nhân Quỷ Văn tộc bị đánh chết, càng nhiều tử vong tinh khí hội tụ, thân thể của Thạch Nham giống nhau phình to, trở nên càng thêm hùng vĩ đáng sợ, chung quanh ẩn chứa lực lượng bá đạo tuyệt luân.

Theo từng gã tộc nhân Quỷ Văn tộc mất mạng, theo càng nhiều tinh khí thấm thấu, sức chiến đấu của hắn tiếp tục tăng vọt, giống như vĩnh viễn không có chừng mực. Dần dần, thân thể của hắn tựa như không chịu nổi, da thịt cũng nứt ra, nhưng những Bất Tử Ma Huyết kia tuyệt không bay tung tóe ra, giống như máu thủy tinh bám vào trên thân thể hắn, làm cho hắn như được máu tươi đút, thành một người máu.

“Tinh không mệnh mông, tinh hải bát ngát, tinh lực vô cùng!”

Hai tay Thạch Nham kết ra ấn ký kỳ diệu, giống như quán thông thiên địa thương khung, ngôi sao u ám không thấy phía chân trời, chợt hiện ra từng viên tinh quang âm đạm, tinh quang lóe ra, giống như đom đóm lập lòe, dần dần biến lớn, dần dần sáng ngời.

Ức vạn tinh điểm từ vô tận tinh không thâm thúy thần bí rơi xuống, dày đặc như hạt mưa hướng về mặt ngoài của hành tinh, chịu linh hồn của hắn ngự động. Hắn giống như ở trong ngân hà rực rỡ, như tinh thần

chi chủ, tùy ý vận động tinh quang ngưng luyện từng đạo tinh quang, như roi hung hăng trùng kích hướng Đỗ Lâm.

Hư giới của Đỗ Lâm tựa như ngọn nguồn của lôi điện, chất chứa ngàn vạn tia chớp đan xen, lôi minh mãi không kết thúc.

Từng đạo tia chớp như rồng khổng lồ từ hư giới kia lao ra, cùng tinh quang đầy trời trùng kích, cùng từng đạo không gian phong nhận va chạm, cùng lực lượng chí tà chí ác đối chọi. Một thân lực lượng của Đỗ Lâm tiêu hao nhanh chóng, thần thể dần dần chết lặng mềm nhũn, tinh thần lực rất nhanh mỗi một không chịu nổi.

Trái lại Thạch Nham, giống như cỗ máy chiến tranh hoàn mỹ nhất, vĩnh viễn không biết mệt mỏi, lực lượng chẳng những chưa từng mất đi một phần, còn đang vững bước kéo lên, như không có chỗ tận cùng.

Đỗ Lâm đột nhiên rét lạnh trong lòng, đối với thanh niên đột nhiên toát ra này, sinh ra cô cảm giác thất bại không cách nào đánh tan.

Luận thần binh lợi khí, Lôi Đình Thần Mâu của hắn không thể đột phá huyết thuẫn, luận lực lượng, hắn căn bản không thể ép qua đối phương, luận cảnh giới tinh diệu, hắn trái lại là thắng được một bậc, nhưng đối phương, sinh tử, không gian, tinh thần ba loại lực lượng cùng phát, lại bù lại riêng một lực lượng không đủ, cùng hắn tương xứng.

Đủ loại ưu thế chỉ hắn có, ở lúc đối mặt Thạch Nham, thế mà không thể ở bất cứ một phương nào thắng được, điều này làm cho hắn cực kỳ đau đầu.

Nhìn bên cạnh từng gã tộc nhân Khắc La Khắc gia tộc dốc lòng tài bồi đều ngã xuống, tim Đỗ Lâm đang nhỏ máu, bỗng nhiên cảm thấy hắn lần này chủ động xin đi giết giặc, có lẽ chính là nét bút hồng lớn nhất của đời người.

Ngay tại lúc Quỷ Văn tộc hiện ra dấu hiệu bị thua, một cái bóng người lặng yên hiện ra. Đó là một gã tộc nhân U Ảnh tộc, thần thái hung ác nham hiểm, một đôi con ngươi âm hàn lạnh như băng, không nhìn về phía tộc nhân Quỷ Văn tộc bị giết, không đi nhìn Đỗ Lâm, cũng không nhìn Phù Vi, Hạ Tâm Nghiên...

Tầm mắt của hắn, chỉ ở trên từng cái hình ảnh tà ác cổ ma thần qua lại, tựa như muốn xác định cái gì.

Hai mắt hắn chợt chấn động, đột nhiên nhíu chặt chăm chăm hướng Thạch Nham cầm huyết thuẫn, tầm mắt không dời đi nữa, hắn thì thầm nói thầm một câu gì, bỗng nhiên ra tay.

Mười ngọn núi cao ngất trong mây chung quanh, giống như cột đá bị mạnh mẽ rút ra, mang theo uy hiếp khủng bố mệnh mỏng bất giác, từng ngọn núi như cái dùi, như thiên ngoại thần khí, ầm ầm hướng đỉnh đầu Thạch Nham áp bách đến.

Cảm giác áp bách chỉ Thủy Thần cảnh có, bao phủ ở trong thiên địa, kẻ cảnh giới hơi kém, một đám nhện không được miệng phun máu tươi, chặt vật từ hư không rơi xuống, lực lượng trong cơ thể nhất thời hỗn loạn, sinh ra đôi bại không thể lực địch, thậm chí muốn quỳ sát xuống lễ bái.

Thủy Thần cảnh, thiên địa hợp nhất, vận chuyển bản chất của áo nghĩa, hiểu rõ căn bản của áo nghĩa pháp tắc.

Từng ngọn núi kia, đó là vũ khí sắc bén trong tay hắn, không gì không phá được, ở dưới áp bách oanh động từng đòn nổ tung, bất luận võ giả của Quỷ Văn tộc hay là Dược Khí Các, Tật Phong chiến bộ đều tâm thần run rẩy, không cần mạng thoát ly vòng chiến.

Mọi người đều thấy rõ, mục tiêu của những ngọn núi này, rõ ràng chỉ có một người: Thạch Nham!

Hạ Tâm Nghiên, Phù Vi nhện không được hét lên, nhưng tại dưới cổ uy hiếp kinh thiên động địa này, các nàng căn bản không có sức chống lại, thậm chí ngay cả thoáng ngăn cản một chút cũng không thể.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Ngọn núi nguy nga như thiên thạch rơi xuống, toàn bộ oanh kích ở chỗ khu vực Thạch Nham, đất vỡ ra, chợt sụp đổ, khu vực kia trực tiếp xâm nhập trung tâm lòng đất. Cơ thể Thạch Nham bị áp bách ở bên trong, không nhìn thấy tình huống.

Một kích cường lực của Thủy Thần cảnh, tuyệt không phải Đỗ Lâm có thể so sánh. Chỉ một cái như vậy, Thạch Nham bị ngọn núi khổng lồ ép sập, không thấy bóng người.

Võ giả khắp nơi vốn giao chiến đang hăng say, giờ khắc này đều nín thở ngưng thần, ngơ ngác nhìn cường giả U Ảnh tộc đột nhiên toát ra, ánh mắt phát lạnh.

Sắc mặt Hạ Tâm Nghiên xanh mét, trong con ngươi hiện ra sợ hãi bất an thật lớn. Nàng sửng sốt một khắc, đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu to, đang kêu gọi cái gì.

Cực xa, Phong Ngôn vốn cùng Quỷ Văn tộc tộc trưởng Cáp Mặc giao chiến, mắt biến đổi, chợt không nói hai lời, vứt bỏ Cáp Mặc, bằng tốc độ nhanh nhất hướng tới bên này chạy tới.

Hạ Tâm Nghiên phảng phất điên cuồng, vẻ mặt oán hận nhìn về phía tộc nhân U Ảnh tộc đột nhiên thò ra, môi đỏ mọng thở phì phò, ánh mắt băng hàn thấu xương.

Thân thể mềm mại của Phù Vi khẽ run, con ngươi màu lam gắt gao nhìn về phía trong ngọn núi, một cổ chua xót bị thương lặng yên tràn đầy lòng. Giờ khắc này, nàng bỗng nhiên ý thức được, không biết khi nào bắt đầu, thanh niên kia...

Đã ở hồ nước tâm hồn của nàng chiếm cứ một cái vị trí cực kỳ quan trọng, bình thường chưa phát giác, nay lại rõ ràng vô cùng!

Oành!

Từ ngọn núi đột nhiên nổ tung, một tấm chắn tanh máu một lần nữa hiện ra.

Ở trong vô số khối đá vụn nổ tung, một đạo huyết ảnh phóng lên tận trời, cả người khừ tay, vai, đầu gối mọc đầy mũi nhọn dữ tợn, chỗ lồng ngực, thắt lưng, khuỷu tay bao trùm cứng rắn như giáp trụ, cùng thân thể hồn nhiên thiên thành, giống như chính là lực lượng nhục thân ngưng kết lớp vỏ nào đó.

Hình ý chiến đấu hoàn mỹ, lực lượng như nổ tung, con ngươi màu đỏ tươi như máu, khí thể vương uy tà ác.

U Ảnh tộc Khả Táp, có một giây kia hoảng hốt, ngơ ngác nhìn đột nhiên hiện ra đặc thù của chủng tộc khác, theo bản năng nhẹ giọng thì thầm: “Thần... tộc nhân Thần tộc.” Hắn dừng một chút, đột nhiên phản ứng lại: “Không đúng! Không phải tộc nhân Thần tộc! Là Bất Tử Ma tộc!”

“Thạch, Thạch Nham?” Con mắt đẹp của Hạ Tâm Nghiên hiện ra sắc thái không dám tin, kinh ngạc vô cùng nhìn thanh niên biến hóa bộ dáng thần thể, bộ dáng tuy khác nhau rất lớn, nhưng khí tức đặc hữu kia, lại rõ ràng chính là Thạch Nham.

Phù Vi biết quan hệ đồng tộc của Thạch Nham cùng Huyết Ma, nhìn thoáng qua, lập tức phản ứng lại, chua xót bị thương trong lòng nháy mắt bị một quét mà sạch.

Thạch Nham sững sờ đứng ở trên trời, thở hổn hển, thân thể vỡ vụn, từng giọt ma huyết đỏ sẫm lại chưa từng rơi xuống, một khi hiển hiện ra, liền sẽ thành trạng thái cố định, bám vào mặt ngoài nhục thân, trở thành lớp vỏ cứng rắn, che chở toàn thân.

Máu thịt cả người gặp bị thương nặng, lực phủ ngũ tạng giống như lệch vị trí, mấy sợi gân mạch trực tiếp nổ tung, cốt cách cũng vỡ nát mấy cái, trạng thái của hắn không tính là tốt, thân thể đã bị thương nặng, nhưng hắn chính là Bất Tử Ma tộc, một trong những chủng tộc nhục thân cường hãn nhất thế gian, vừa rồi lại là lực lượng đỉnh phong nhất của cuộc đời, cứng rắn thừa nhận một kích của Khả Táp, cũng chưa bị nháy mắt đánh chết.

Hắn đứng ở nơi đó, cảm thụ huyết khiếu tràn đầy ra thân bí dị lực, cảm thụ trong thân thể nhanh chóng khôi phục, cảm thụ thân lực trong cơ thể bổ sung, cảm thụ sức chiến đấu tiếp tục tăng vọt...

Nhìn U Ảnh tộc Khả Táp Thủy Thần cảnh, không biết vì sao, hắn vậy mà không sợ, ngược lại đột nhiên sinh một cỗ chiến ý dũng cảm vô cùng.

1034. Chương 1026

Sắc mặt U Ảnh tộc Khả Tập trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt âm lệ độc ác ngưng tụ ở trên người Thạch Nham, sát ý không che dấu. Hắn không dự đoán được lấy lực lượng của hắn, vậy mà chưa thể đem Thạch Nham nháy mắt giết chết, còn để cho hắn giây thoát ra, lấy hình thái hoàn toàn mới xuất hiện ở trong mắt.

Cái này là vũ nhục đối với Thủy Thần!

Khả Tập không có đôi câu vài lời, hừ lạnh một tiếng, hư giới tiếp tục biến hóa .

Núi sông lơ lửng ở hư giới của hắn ngưng luyện thành ba hung thú khổng lồ màu vàng đất, mang theo thổ chi lực lượng trầm trọng, nháy mắt giây thoát hư giới trói buộc giam cầm, rít gào không tiếng động, lại hướng tới Thạch Nham cắn ăn tới.

Ba con hung thú cao mấy ngàn thước, dữ tợn đáng sợ, chính là yêu tộc dị chủng Mã Gia tinh vực chưa từng hiện ra, ba cỗ lực lượng uy mãnh kinh thiên động địa, nhất thời đem linh hồn Thạch Nham tập trung, hầu như ở nháy mắt đem thần thể của Thạch Nham bao phủ.

Không ai có thể nhìn thấy Thạch Nham nữa, chỉ thấy một mảng thể giới màu vàng đất màu bụi bốc lên, mơ hồ nhìn thấy thân hình hung thú uốn lượn, như dãy núi đang chấn động.

Tiếng gầm gừ táo bạo bất khuất của Thạch Nham, lại một cơn sóng hợp với một cơn sóng, kéo dài không dứt.

Đột nhiên, Thạch Nham ngưng tiếng gầm gừ, hắn lại từ trong ba con yêu tộc dị chủng hư giới của Khả Tập hiện lên hiện ra một giây, đầy người bị thương, xương cốt cả người truyền đến tiếng vỡ nát bốp bốp, mặt động lại máu tươi.

Dù sao cũng là Thủy Thần cảnh, hắn thúc dục lực lượng cả người, vẫn như cũ không thể địch lại được.

Nhưng, ở lúc hắn cảm thấy giống như phải lâm vào vực sâu vô tận, hắn đã nhìn thấy dị thường...

Ngay sau đó, hắn liền cảm thấy huyết khiếu cả người lực lượng tiêu cực, thần lực, ma huyết cùng tinh thần năng lượng, giống như có cửa phát tiết, bỗng nhiên tuôn ra, giống nhau hội tụ vào trong từng đạo cổ ma thần huyền tượng kia.

Trong hư không, hơn mười hư ảnh cổ ma thần chậm rãi biến ảo nhanh chóng dung hợp lại.

Một cỗ khí tức diệt sạch không khí tuyệt luân, từng chút nảy sinh. Từng cái hư ảnh cổ ma thần dung hợp làm một ở ngắn ngủn ba giây thời gian, giống như hấp thu toàn bộ lực lượng của Thạch Nham, hóa thành một đoàn, lại nhanh chóng diễn biến, thành một khối hình ảnh cổ ma thần mơ hồ thật lớn cao vài trăm thước.

Hình ảnh cổ ma thần kia như hình chiếu trong nước, mơ hồ không rõ chỉ có một đôi mắt màu đỏ tươi như máu như hai vầng mặt trời đầm đìa máu, trán có một cái ấn ký màu máu vô cùng rõ ràng.

Ảo giác của Cổ ma thần ở sinh mệnh chi tinh thứ chín mới vừa hiện lên, Thạch Nham liền âm âm chấn động, ngẩng đầu kinh hãi nhìn về phía hư không mênh mông.

Tầng tầng kết giới phong tỏa sinh mệnh chi tinh thứ chín ở nháy mắt bình định, không gian tiết điểm bị phá hủy, trong chốc lát khôi phục bình thường.

Một cỗ ý chí tà ác lạnh như băng, mang theo năng lượng chí tà chí ác, không biết từ góc nào đó của vũ trụ trút xuống, hội tụ tại trong cơ thể cổ ma thần như ngọn núi khổng lồ kia. Cổ ma thần kia ở trong khoảnh khắc, giống như nguồn suối lực lượng bao quát thiên địa, dao động hủy thiên diệt địa, làm cho sinh mệnh chi tinh thứ chín cũng lâm vào chấn động, làm cho toàn bộ cường giả đạt tới Thủy Thần cảnh của Âm Ảnh Quỷ Ngục đều âm âm chấn động mạnh..

Thạch Nham ngẩng đầu nhìn hình ảnh cổ ma thần thật lớn kia, đột nhiên có loại huyền tượng, hắn cảm thấy cổ ma thần kia giống như có được sinh mệnh!

Mà hần lúc này lực lượng cả người không còn một mảnh, từng đạo năng lượng kia ở lúc cổ ma thần dung hợp, rút lấy toàn bộ năng lượng của hần, giống nhau từ chỗ sâu trong vũ trụ đánh thức sinh linh tà ác gì, trực tiếp vào ở trong cơ thể cổ ma thần.

Hình ảnh khủng bố của cổ ma thần kia, lúc hư không hiện lên, một đôi bàn tay khổng lồ lơ lửng như mỏ neo sắt, đột nhiên chụp một cái.

Ba con yêu thú dị chủng từ hư giới của Khả Tịch bay ra nhất thời nổ tung, vô số hào quang màu vàng đất bay tung tóe, về với hư vô.

Cổ ma thần cúi đầu hút một cái, những võ giả kia của Quỷ Văn tộc, Dược Khí Các, Tật Phong chiến bộ, một thân sinh mệnh dao động nháy mắt bị tháo nước sạch sẽ, nháy mắt thành một cái xác, một chút dao động sinh mệnh không còn.

Trừ tụ tập ở bên cạnh Thạch Nham phòng hộ Hạ Tâm Nghiên cùng Phù Vi, ở trong nháy mắt ngắn ngủn, hầu như toàn bộ sinh linh đều bị hấp thụ sinh mệnh lực, nháy mắt chết thảm bao gồm Đồ Lâm của Khắc La Khắc gia tộc, bao gồm mấy ngàn gã võ giả Quỷ Văn tộc, Dược Khí Các, Tật Phong chiến bộ.

Chỉ có giết một cái, mấy nghìn người chết thảm sinh cơ không giữ lại mấy may.

U Ảnh tộc thủ lĩnh Khả Tịch đột nhiên run rẩy thần thể, trong mắt hiện ra đại khủng bố, giống như gặp quỷ hét rầm lên: “Không có khả năng, người, người đã chết rồi..”

Hần như là mắc bệnh tâm thần, lớn tiếng hét chói tai, linh hồn té dần nhất thời từ trong sọ não bay nhanh ra, muốn tận hết lực lượng lớn nhất bỏ chạy đi.

Nhưng mà, cổ ma thần khủng bố như núi kia lại là vươn bàn tay khổng lồ, hai tay phân biệt siết chặt hư giới cùng linh hồn té dần của Khả Tịch, cùng lúc bóp một cái.

Răng rắc!

Hư giới cùng linh hồn té dần của Khả Tịch ở nháy mắt vỡ nát, hóa thành vô số dị quang tiêu tán ở trong thiên địa.

Khả Tịch đạt tới Thủy Thần cảnh, tại trên tay cổ ma thần kia, quả thực không có chút đường sống phản kháng, vậy mà bị nháy mắt đánh chết.

Cổ ma thần lơ lửng hư không, tầm mắt giống như lướt qua tầng tầng khoảng cách, một bàn tay vươn ra xa xa, giống như vượt qua không gian, hướng về nơi U Ảnh tộc tụ tập, tùy ý quấy mấy cái, chiến hạm U Ảnh tộc ở trên hồ nước giống như lửa khói rạn vỡ, đều nổ tung biến mất, toàn bộ tộc nhân U Ảnh tộc bị chém giết toàn bộ.

Một khắc làm xong này, hai mắt màu đỏ tươi của cổ ma thần kia mới quan sát Thạch Nham phía dưới, liếc thật sâu một cái, tựa như há mồm không tiếng động nỉ non một câu gì.

Khí tức khủng bố tuyệt luân kia mau chóng biến mất, ảnh hưởng của cổ ma thần kia từng chút trở nên nhạt, từ nơi thâm thủy của vũ trụ thần bí tới một cô ý chí ý niệm, dần dần từ trên hình ảnh của cổ ma thần biến mất, giống nhau một lần nữa rời khỏi.

Nhưng mà, một cố ý niệm lại ở trong đầu Thạch Nham tràn ra, chỉ có hần có thể nghe rõ ràng.

“U Ảnh tộc có thể đoán ra thân phận của người, ở trước khi chưa đạt Thủy Thần, tận lực không nên bạo lộ. Ta lướt qua vô tận không gian mà đến, không thể lưu lại thời gian dài, có thể làm cho người, cũng chỉ có nhiều như vậy. Ta đang giúp Giới Linh tìm một phần trí nhớ cuối cùng, chờ trí nhớ của nó dung hợp toàn bộ, người có thể biết trách nhiệm người sắp gánh vác..”

Ý thức dựa vào cổ ma thần rời đi, huyền tượng của cổ ma thần kia chợt mất đi, hào quang chợt lóe, thanh cự kiếm màu máu này một lần nữa hiện lên, thuận thể hướng về bên cạnh Thạch Nham.

Lạch cạch!

Huyết kiếm dừng lại ở bên chân hần, từng con mắt màu đỏ tươi vẫn như thường, bám vào trên chuôi kiếm.

Chung quanh đầy thi thể, có lơ lửng hư không, có rơi trên mặt đất, bộ dạng chết tất cả đều là nhất trí, đều là sinh mệnh bị rút hết mà chết.

Đột nhiên, một cổ tử vong tinh khí so với biển còn mãnh liệt hơn, chợt từ trên trời rót tới, nháy mắt rót vào huyết khiếu cả người hắn.

Đó là linh hồn tể đàn của U Ảnh tộc Khả Táp sau khi hỏng mắt, lực lượng trong thần thể trào vào, đó là một gã Thủy Thần...

Lúc này Thạch Nham, một thân lực lượng hầu như bị hút ra sạch sẽ, chợt một lần nữa trào vào lực lượng mệnh môn, quả thực có chút không chịu nổi gánh nặng, làm cho cả người hắn cũng run run hẳn lên.

Ở bên cạnh hắn, hai nữ tử đứng thẳng, đều là như nhìn yêu ma quỷ quái nhìn hắn.

Mấy ngàn gã cường giả Tật Phong chiến bộ, Dược Khí Các, Quỷ Văn tộc lúc này đều thành một cái xác. Đồ Lâm đã chết, thanh Quỷ Văn tộc thần binh Lôi Đình Thần Mâu này thì là hóa thành một tia chớp, hướng tới phương hướng Cáp Mặc bay đi.

Trong thi thể đầy đất, chỉ có ba người sống còn đứng dậy, một nam hai nữ.

Thạch Nham trầm mặc ngồi ngay ngắn, thần thể run rẩy không ngớt, đang hấp thu một thân tinh khí của Khả Táp rót vào. Thủy Thần cảnh, tổng một thân tử vong tinh khí, so với hắn lúc trước hấp thu mọi người cộng lại còn mệnh môn hơn, làm cho huyết khiếu của hắn căng đau vô cùng, dự vọng tiêu cực liên tục hiện ra.

Không gian tiết điểm đã khôi phục bình thường, kẻ địch phong tỏa đối với sinh mệnh chi tinh thứ chín, đến đây, xem như hoàn toàn thất bại.

Vốn một trận chiến khó khăn, bởi vì cổ ma thần kia đột nhiên hiện lên, nháy mắt bị chuyển biến lại. U Ảnh tộc Thủy Thần Khả Táp, rất nhiều tộc nhân U Ảnh tộc, hầu như ở giây lát thấy bị tiêu diệt, thủ lĩnh Đồ Lâm Cuồng Sa chiến hạm của Quỷ Văn tộc bị trực tiếp tàn sát.

Chỉ còn Cáp Mặc một mũi kia.

“Khốn kiếp!” Đột nhiên, Hạ Tâm Nghiên mắng to lên, nhìn thi thể thủ hạ đầy đất, hận không thể xông lên trước hung hăng đánh Thạch Nham một trận: “Chúng ta cũng chết hết rồi!”.

Phù Vi cũng là sắc mặt xanh mét, nhìn Thạch Nham không biết nên đánh hay là nên mắng: “Vô giả Dược Khí Các chúng ta cũng bị giết toàn bộ, đến tột cùng là chuyện gì?”.

Hạ Tâm Nghiên cùng Phù Vi từ trong khiếp sợ tỉnh lại, nhin không được mắng to ra tiếng, phần nộ xông lên trong đầu, hoa chi run loạn.

Thạch Nham nỗ lực mở mắt ra, trầm ngâm một chút, đưa tay vạch một cái, một không gian thông đạo hiện ra. Hắn nhìn về phía Phù Vi, Hạ Tâm Nghiên, nói: “Ba người chúng ta rời khỏi nơi này trước. Yên tâm, nguy cơ của sinh mệnh chi tinh thứ chín đã giải trừ, có một số việc... chúng ta đổi cái trường hợp nói, ta không muốn người thứ tư biết”.

Hạ Tâm Nghiên nhú mày, chợt gật gật đầu, không hỏi lý do, trực tiếp chui vào trong hư không thông đạo.

Phù Vi cắn chặt răng, rõ ràng thận trọng cân nhắc thật lâu, sau đó mới bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ở sau Hạ Tâm Nghiên, cũng xông vào trong thông đạo.

Cầm ứng một cổ dao động kinh thiên nhanh chóng đến, Thạch Nham hơi biến sắc, cũng vội vàng chui vào trong đó rời khỏi. Thông đạo kia nhanh chóng tiêu tán.

Ba người mới rời khỏi, thông đạo vừa mới biến mất, Phong Ngôn đột nhiên hạ xuống.

Đôi mắt thâm thúy thương cổ kia của nàng đột nhiên tràn ra vẻ khiếp sợ không thể tưởng tượng, đại ra nhìn về phía tràng diện lớn giống như long trời lở đất, nhìn thi thể đầy đất, thi thể đến từ Quỷ Văn tộc, Tật Phong chiến bộ cùng Dược Khí Các, thần thức buông ra, chung quanh không có một tia sinh mệnh dao động, không có một người sống.

Phong Ngôn hoàn toàn trợn tròn mắt, lấy kiến thức cùng nhận biết của nàng, cũng không biết đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

Nàng cứ đứng như vậy, rất lâu sau đó, mới nhớ tới lấy âm thạch đưa tin Hạ Tâm Nghiên, nhưng sau khi âm thạch khởi động, lại không có một chút đáp lại.

Sắc mặt Phong Ngôn vô cùng khó coi.

Trát Thích ngẩng đầu nhìn hồ nước, yên lặng cảm ứng, đột nhiên vẻ mặt đại ra.

Vừa mới đỉnh đầu dày đặc tộc nhân U Ảnh tộc, giống như đột nhiên hư không biến mất, không còn một chút khí tức.

Trát Thích cảm thấy mình có thể đã xảy ra vấn đề, lại cau mày cảm giác, hào quang quái dị trong mắt không ngừng thoáng hiện.

Hồi lâu, Trát Thích buồn bực vung trộm vén ra một cái khe hở, xuyên thấu qua ba quang (sóng ánh sáng) nhìn về phía trời, chợt há to miệng, vẻ mặt sợ hãi.

Trên hồ nước di động vô số mảnh vỡ của chiến hạm U Ảnh tộc, dừng lại từng cái xác tộc nhân U Ảnh tộc, toàn bộ không khí trầm lắng, không có một tia sinh mệnh dao động, tràn diện vô cùng quỷ dị.

Toàn bộ kẻ địch đều bị giết hại, mà hắn, từ đầu tới cuối không phát giác được một tia dao động, không nghe được tiếng vang chiến đấu.

Trong lòng Trát Thích tràn ra cảm giác dựng tóc gáy, cả người lạnh như băng, hắn sinh ra cảm giác sợ hãi ban ngày thấy ma, da đầu run lên.

1035. Chương 1027

Bề mặt sinh mệnh chi tinh thứ chín, Quỷ Văn tộc đương nhiệm tộc trưởng Cáp Mặc hăng hái, mắt thấy Phong Ngôn lặng yên biến mất, hắn cảm thấy phòng tuyến phía dưới của Bối Đế Na thùng rỗng kêu to, một kích liền có thể đánh tan. Nhưng mà, ngay tại lúc hắn chuẩn bị ra tay, một đạo điện quang từ xa xa cực nhanh đến, đó là một mũi mâu...

Cáp Mặc chợt ngẩn ngơ, mày không tự kìm hãm được nhướng lên, đưa tay chụp một cái đem Lôi Đình Thần Mâu nắm chặt, nhắm mắt lại cảm giác một giây.

Một thanh Lôi Đình Thần Mâu này là thần binh lợi khí của Quỷ Văn tộc, vẫn do Khắc La Khắc gia tộc cầm giữ, truyền rất nhiều năm.

Chủ nhân bắt diệt, Lôi Đình Thần Mâu quả quyết không có khả năng thoát ly chủ nhân nắm giữ. Nhưng hiện tại trường mâu hướng về trong lòng bàn tay hắn, Cáp Mặc lại không có một chút cảm giác vui sướng.

Cau mày thật sâu, Cáp Mặc âm thầm cảm ứng, thần thức kéo dài ra ngoài, hướng hai cái phương hướng khác của hành tinh phóng đi.

Sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi, trong con ngươi tràn ra cảm giác sợ hãi bất an.

Hắn cảm giác được, trừ một phương này của hắn, U Ảnh tộc cùng Đỗ Lâm bên kia, sinh cơ đều không còn!

Cáp Mặc hoảng sợ biến sắc, trong lòng trào ra đại khủng bố, chỉ do dự mấy giây, lập tức quyết định thật nhanh quát: “Trở về!”

Chung quanh từng gã Phong Độ gia tộc trưởng lão, đều là ngốc ngây ngẩn cả người, khó hiểu nhìn về phía hắn.

Phong Ngôn đi ra rồi, bọn họ tùy thời đều có thể công phá phòng tuyến của Bối Đế Na, hoàn thành Được Khí Các đại trưởng lão Tả Hoàng nhắc nhở, ở thời khắc máu chốt ánh rạng đông thẳng lợi hiện ra, Cáp Mặc lại muốn rút đi, điều này làm cho bọn họ khó có thể tiếp nhận.

“Lập tức bỏ chạy!” Cáp Mặc nghiêng răng nghiêng lợi, trong con người có kinh hoàng bất an cực lớn.

Những trưởng lão Phong Độ gia tộc này thấy sắc mặt hắc vô cùng khó coi, như là ý thức được cái gì đều hạ đặt mệnh lệnh.

Từng chiếc chiến hạm Phong Độ gia tộc ngàn dặm xa xôi mà đến chợt oanh ùng ùng xông lên tận trời, bằng tốc độ nhanh nhất rời xa chiến đoàn.

Dưới núi lửa chết, trên khuôa mặt che kín nếp nhăn của Bối Đế Na hiện ra vẻ không thể tưởng tượng.

Nháy mắt Phong Ngôn rời khỏi kia, nàng cho rằng mình phải chết. Không có Thủy Thần cường giả tọa trấn, chỉ bằng nàng không am hiểu chiến đấu, căn bản vô lực chống lại Cáp Mặc. Toàn bộ võ giả Được Khí Các cùng nàng một đạo, đều sẽ bị Cáp Mặc cùng Quỷ Văn tộc đánh chết.

Ngay tại lúc hung hiểm khấn trương nhất, Cáp Mặc cùng tộc nhân Quỷ Văn tộc đột nhiên làm ra hành động lui lại.

Bối Đế Na ngạc nhiên.

Không bao lâu, huyền kính bên cạnh nàng truyền đến Trát Thích kêu gọi, thanh âm Trát Thích hoảng sợ bất an.

“U Ảnh tộc tộc nhân bên này của ta Vôân bộ đã chết một người không còn, ngay cả thủ lĩnh Khả Táp cũng không còn động hướng...”

Bối Đế Na hoảng sợ thất sắc: “Sao lại thế này?”

“Ta... ta không rõ ràng.” Trát Thích ấp a ấp úng, sắc mặt cực kỳ phức tạp: “Không có bất cứ báo trước gì, không có dấu vết chiến đấu, ta thậm chí chưa phát giác được bất cứ dao động gì, những tộc nhân U Ảnh tộc kia giống như bị nháy mắt gạt bỏ sinh mệnh dao động, chết sạch”.

Bối Đế Na âm âm chấn động, trầm ngâm một chút, vội vàng điểm hướng huyền kính kia, đem Phù Vi bên kia bày biện ra.

Trên trời, trên đất đều là thi thể, có võ giả Quỷ Văn tộc, Được Khí Các cùng Tật Phong chiến bộ, từng ngọn núi sụp đổ, xác ngổn ngang khắp nơi, trừ Phong Ngôn, rốt cuộc không nhìn thấy một người sống.

Sắc mặt Bối Đế Na tái nhợt, ngơ ngác nhìn cảnh tượng huyền kính bày biện ra, trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên thông báo Trát Thích một tiếng, bằng tốc độ nhanh nhất xông về phía khu vực huyền kính hiện ra.

Một khắc đồng hồ sau.

Bối Đế Na, Trát Thích đồng loạt ở bên cạnh Phong Ngôn thò đầu, sắc mặt kinh sợ nhìn nơi sân tanh máu giống như địa ngục, ánh mắt run run, môi run run hồi lâu mới khó khăn phun ra một câu: “Cứu thần... Đến tột cùng đã xảy ra cái gì?”

“Không rõ ràng.” Phong Ngôn cau mày thật saTx, hít sâu một hơi, nói: “U Ảnh tộc thủ lĩnh Khả Táp, Thủy Thần nhất trọng thiên cảnh, mất mạng ở đây”.

Nàng xa xa điểm hướng một cái xác chết trôi. Xác chết trôi khô quắt không có một tia hơi nước, tái nhợt tuyệt vọng, trên mặt còn có sợ hãi thật lớn, lúc còn sống hẳn là gặp việc cực kỳ đáng sợ, bằng không sẽ không sau khi chết cũng bộ dáng như vậy.

Theo nàng chỉ hướng, Bối Đế Na, Trát Thích đều nhìn chăm chăm cái xác U Ảnh tộc quỷ dị kia, cảm thấy giống nhau có một cô hàn ý không hiểu trào đến, co chút da đầu run lên.

Một gã cường giả Thủy Thần cảnh, không một tiếng động bị đánh chết, còn cùng với mấy ngàn võ giả Quỷ Văn tộc, Tật Phong chiến bộ, Được Khí Các, nếu cộng thêm tộc nhân U Ảnh tộc một chỗ khác, nhân số tử vong quá vạn, trong đó có thần vương, nguyên thần, hư thần, còn có Thủy Thần...

Người nào có bút tích này?

Người nào tanh máu tàn bạo như thế?

Phong Ngôn, Bối Đế Na, Trát Thích nhìn nhau dò xét, đều nhìn ra đối phương kinh hoảng bất an, hồi lâu không nói gì.

Rất lâu sau đó, Bối Đế Na phản ứng lại, cả kinh kêu lên: “Thi thể Phù Vi không có trong đó!”

Về mặt nàng chấn động, vội vàng lấy ra âm thạch liên hệ, nói: “Nàng hẳn là biết đã xảy ra cái gì”.

Từng luồng ý niệm trào vào âm thạch, sắc mặt Bối Đế Na càng thêm khó coi hẳn lên, bởi vì âm thạch không có tin tức truyền đến, Phù Vi căn bản không cùng nàng thành lập liên hệ.

“Đừng uổng phí tâm cơ.” Phong Ngôn nhíu nhíu mày: “Ta dò xét một chút, nơi đây có ba người không lưu lại xác chết, Hạ Tâm Nghiên, Phù Vi, còn có Thạch Nham...”

Nàng ở sau khi phát hiện quỷ dị nơi đây, hầu như phản ứng đầu tiên đó là liên hệ Hạ Tâm Nghiên, đáng tiếc cùng Bối Đế Na gặp được giống nhau, Hạ Tâm Nghiên không đáp lại, chợt nàng nghiêm túc dò xét chiến trường tanh máu, phát hiện chỉ có Hạ Tâm Nghiên, Phù Vi, Thạch Nham không có dấu vết tử vong. “Còn có tiểu tử kia?” Bối Đế Na, Trát Thích đồng thời ngẩn ngơ.

Phong Ngôn không để ý đến hai người bọn họ, ngẩng đầu nhìn phía chân trời u ám, nhìn chiến hạm Quỷ Văn tộc Cấp Mặc hóa thành điểm đen, từng chút biến mất, hồi lâu mới khẽ nói: “Vừa rồi, hẳn là có cường giả cực kỳ khủng bố buông xuống, lấy thủ đoạn sấm sét tàn sát một phen. Ba người Hạ Tâm Nghiên, Phù Vi, Thạch Nham hẳn là bị hắn bắt đi. Người này có thể nháy mắt giết chết Khả Tạt, có thể tạo ra tràng diện tanh máu như thế, sợ thần... Tồn tại đạt tới cảnh giới Thủy Thần tam trọng thiên. Cũng chỉ có loại người này, mới có năng lực thực hiện tất cả cái này”.

“Thủy... Thủy Thần tam trọng thiên?” Thanh âm Bối Đế Na, Trát Thích run rẩy.

Phong Ngôn khẳng định gật đầu: “Tuyệt đối là cường giả cấp bậc này!”

Một cái Mã Gia tinh vực to như vậy, cường giả đạt tới cảnh giới Thủy Thần tam trọng thiên, một bàn tay cũng có thể đếm ra, nhưng loại cường giả cấp bậc này, trăm năm, ngàn năm có lẽ cũng không ra mặt một lần, cùng Dược Khí Các, Tật Phong chiến bộ bọn họ cũng không có giao tình gì, đối phương sao đột nhiên buông xuống, lại vì sao tạo ra sát nghiệt như vậy.

Nếu nói vì bọn họ mà đến, vì sao ngay cả Dược Khí Các cùng Tật Phong chiến bộ cũng đồng loạt tàn sát, nếu không phải vươn tay giúp đỡ, vậy U Ảnh tộc lại vì sao bị giết chết sạch sẽ?

Bọn họ có quá nhiều nghi hoặc, ngơ ngác nhìn chung quanh, như thế nào cũng nghĩ không ra nguyên do.

“Không thể lý giải cách làm của hắn.” Phong Ngôn bắt đầu dĩ thử dài một tiếng: “Chỉ có chờ có thể liên hệ Hạ Tâm Nghiên, Phù Vi, thông qua đương sự, có lẽ mới có thể có được chân tướng sự tình”.

Dừng một chút, Phong Ngôn nói: “Tật Phong chiến bộ bị thương nặng, chiến hạm lần này tới của chúng ta, hầu như là một phần ba lực lượng của Tật Phong chiến bộ, tổn thất quá thảm trọng. Ta phải lập tức trở về Chiến minh, hướng minh chủ nói rõ việc này”.

Bối Đế Na, Trát Thích nghiêm mặt, đều lộ ra vẻ xấu hổ, liên thanh tỏ vẻ Dược Khí Các sẽ hết sức bù lại.

“Cùng các người quan hệ không lớn, chân tướng sự tình như thế nào, hy vọng hai bên chúng ta sau khi chứng thực, có ý kiến có thể nói rõ lẫn nhau.” Phong Ngôn khoát tay, về mặt mỗi một, chợt lẻ loi một mình ngồi một chiếc chiến xa, di hướng tới tinh hải mệnh mệnh.

Bối Đế Na, Trát Thích nhìn theo Phong Ngôn rời khỏi, sau đó bắt đầu liên hệ giao hảo giả trong Dược Khí Các, cơ sở ngầm trải rộng, muốn làm rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Ám Ảnh Quỷ Ngục, trong một chỗ không gian lưu quang tràn đầy màu kỳ diệu, không gian kia giống như cùng thế giới chân thật cách ly, không có thiên địa năng lượng, lại che kín lưu tinh đan xen.

Trên một tòa văn thạch di động, dựng đứng kiến trúc dị vực phong tình rõ ràng, ở trong một gian điện phủ xám xịt, có ba chén đèn xanh lét, trong đó một chén đèn phút chốc lạng yên dập tắt...

Một tộc nhân U Ảnh tộc ở một góc điện phủ yên lặng ngồi xếp bằng, đột nhiên bưng tỉnh lại, sắc mặt chợt tái nhợt, lớn tiếng hét rầm lên: “Khả Tạt đại nhân ngã xuống! Khả Tạt đại nhân ngã xuống rồi!”

Hắn lớn tiếng như hồi điện ở trên vẫn thạch di động truyền ra, trong không gian phụ cận lưu quang tràn đầy màu, nổ tung từng cái khe hở không gian tinh mịn, có vô số chiến xa hình bướm gào thét đến, giống như đàn châu chấu, nhanh chóng hướng tới bên này tụ tập.

Những chiến xa hình bướm kia, phẳng phất ở các loại kẽ hở không gian, hành động như điện, màu sắc khác nhau, như con bướm nhẹ nhàng lướt đến, trên mỗi một cái chiến xa, đều có tộc nhân U Ảnh tộc sắc mặt xanh mét.

Trên một chiếc chiến xa thật lớn, một lão giả U Ảnh tộc gầy như lệ quỷ đứng, một đầu tóc dài xám trắng như kim nhọn run run, truyền đến năng lượng dao động sắc bén. Bên hông hắn mang theo một cái xiềng xích, trên xiềng xích treo từng cái đầu lâu, những đầu lâu đó thuộc về tộc nhân chủng tộc khắp nơi, trong đầu lâu truyền đến tiếng rít oán độc của u hồn, giống như nuôi nhốt âm hồn tà dị.

Lão giả U Ảnh tộc này, ánh mắt như hàn băng, ngồi ở trên chiến xa gào thét đến, lập tức hướng về trên vẫn thạch.

vẫn thạch như một loại chiến hạm độc đáo, vẫn đang không ngừng di động, trên nó bỏ neo rất nhiều chiến hạm chiến xa hình bướm, có rất nhiều tộc nhân U Ảnh tộc xuyên qua không ngừng.

Nhưng đợi đến sau khi hắn hiện thân, những tộc nhân U Ảnh tộc kêu la kia đều kính sợ trầm mặc xuống, đều giọng cung kính hành lễ: “Khả Đạt đại nhân”.

“Ai nói đệ đệ của ta ngã xuống rồi?” Lão giả hình dạng như lệ quỷ, trong tay nắm một khối đầu lâu hình rồng, trong hốc mắt trống rỗng của đầu lâu toát ra quỷ hpa âm u, có tiếng kêu thảm thiết thê lương của oan hồn truyền ra.

“Trong điện phủ, trong điện phủ hồn đấng đại biểu Khả Tạt đại nhân, tất... Tất rồi.” Một gã tộc nhân U Ảnh tộc run rẩy, kính sợ vạn phần nói

Ánh mắt Khả Đạt chợt loạn, một cô khí tức âm trầm như nước đá không tự kìm hãm được từ trên người hắn toát ra. Hắn đưa tay chộp một cái, quỷ thảo tái nhợt nháy mắt đem đầu lâu người trả lời nọ đập nát, linh hồn tế đàn của người nọ chợt truyền đến tiếng thê lương cầu xin tha thứ...

“Đệ đệ của ta đi nơi nào? Gánh vác nhiệm vụ gì?” Khả Đạt sát khí tận trời, mặt vặn vẹo, như lệ quỷ địa ngục xông vào thể gian, một thân tà khí.

“Cùng Mã Gia tinh vực Dược Khí Các liên thủ hành động, ở sinh mệnh chi tinh thứ chín của Dược Khí Các giết người. Hắn cùng Tả Hoàng trực tiếp câu thông, cụ thể ta cũng không biết.” Tên tộc nhân U Ảnh tộc kia thét chói tai thê lương, nói: “Tộc trưởng biết việc này, người có thể hỏi tộc trưởng rõ ràng”.

“Người thông truyền tộc trưởng một tiếng, nói cho hắn, ta đi ra ngoài một chuyến.” Khả Đạt hít sâu một hơi, bước ra một bước, chui vào một cái khe hở không gian biến mất không thấy.

1036. Chương 1028

“Cái gì? Tâm Nghiên mất tích? Tật Phong chiến bộ tổn thất một phần ba?” Tổng bộ Chiến minh của Âm Ảnh Quỷ Ngục, sinh mệnh chi tinh xanh thẳm, trong Chiến Thần điện trung ương, một nam tử tướng mạo anh tuấn, sắc mặt xanh mét giận dữ hết.

Phong Ngôn mặt cười khổ, cúi đầu không dám nhiều lời cái gì.

“Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?” Bạt Phong Hàn hít sâu một hơi, dần dần tỉnh táo lại, nhưng ánh mắt vẫn như cũ như lưỡi dao, sắc bén vô cùng.

“Chúng ta đi sinh mệnh chi tinh thứ chín của Dược Khí Các, vốn là trao đổi chi tiết hợp tác”. Phong Ngôn cúi đầu, đem tình huống nàng biết nhất nhất nói rõ, không dám có chút bỏ sót.

Phong Hàn yên lặng nghe, sau một hồi, mới lạnh giọng nói: “Người là nói có kẻ cảnh giới Thủy Thần tam trọng thiên ra tay?”

“Trừ phi Thủy Thần tam trọng thiên, nếu không U Ảnh tộc Khả Tật sẽ không nháy mắt bị đánh chết... gần vạn võ giả kia, cũng sẽ không lạng lẹ tử vong.” Phong Ngôn chưa sót nói.

“Khả Tật thực ngã xuống rồi?” Bạt Phong Hàn chau mày.

“Ta có thể xác định”.

“Không xong rồi, Khả Tật kia là đệ đệ của U Ảnh tộc Khả Đạt. Khả Đạt có cảnh giới tu vi Thủy Thần nhị trọng thiên, hẳn tất nhiên sẽ phát cuồng.” Bạt Phong Hàn trầm mặc một chút, đột nhiên hạ lệnh: “Thông báo xuống, chúng ta canh phòng nghiêm ngặt cứ điểm khắp nơi tộc nhân U Ảnh tộc, một khi có tình huống lập tức báo cáo! Khả Đạt tất nhiên sẽ từ cứ điểm thần bí của U Ảnh tộc đi ra, hẳn khẳng định sẽ nhắc lên một phen giết chóc tanh máu!” ,

Phong Ngôn liên tục gật đầu.

“Báo cho chủ nhân mỗi một cái phân bộ của Chiến minh biết, toàn lực tìm kiếm Tâm Nghiên, Phù Vi cùng người kia, hẳn tên cái gì?” “Thạch Nham.”

“Ừm, cùng tin tức Thạch Nham kia, mỗi một góc khu vực chung quanh đều lật một lần cho ta, đừng tới người của Dược Khí Các, cũng phải hỏi rõ ràng tình trạng, liên hệ chặt chẽ hai người Bối Đế Na, Trát Thích của Dược Khí Các, làm được tin tức liên hệ”.

“Rõ”.

“Người còn có chuyện”

Phong Hàn chau mày, thấy Phong Ngôn còn không nhanh đi hạ mệnh lệnh, sắc mặt không kiên nhẫn.

Phong Ngôn trừ trừ trong chốc lát, nói: “Còn có một sự kiện”.

“Chuyện gì?”

“Tâm Nghiên tiểu thư, cùng tiểu tử tên Thạch Nham kia, hình như là có quen biết. Người nọ hẳn là bạn cũ của Tâm Nghiên tỷ tỷ?”

“Bạn cũ? Người là chỉ?”

“Bọn họ ở trước khi tới Âm Ảnh Quỷ Ngục đã quen biết”.

Phong Hàn sửng sốt một chút, chợt không để ý nói: “Biết rồi, người đi xuống làm việc đi”.

Phong Ngôn không càng thêm chi tiết nói rõ tình trạng, bởi vì nàng cũng không xác định Hạ Tâm Nghiên cùng Thạch Nham đến tột cùng quan hệ gì. Nếu là đoán sai rồi, chọc cho Bạt Phong Hàn giận dữ, nàng cũng không biết sẽ xảy ra cái gì.

Cuối cùng nàng cũng không nói ra suy đoán của nàng, gật đầu yên lặng rời khỏi.

Trên một hành tinh di động.

Quỷ Văn tộc đương nhiệm tộc trưởng Cáp Mặc về mặt đau khổ đem Lôi Đình Thần Mâu lấy ra, hướng Dược Khí Các đại trưởng lão Tả Hoàng giải thích sự tình xảy ra.

Tả Hoàng cau mày, nghiêm túc nghe, giữa đường không chen vào nói một câu.

Đợi Cáp Mặc nói xong, Tả Hoàng mới ửng đỏ mắt, ảm đạm nói: “Ta không chiều cố tốt Đỗ Lâm, ta từng đáp ứng trưởng bối của hắn, tài bồi hắn thật tốt, không nghĩ tới, ài.” “Khả Tật cũng chết rồi.” Cáp Mặc nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Tả Hoàng vẻ mặt mỗi mệ, không để ý dáng vẻ túm túm tóc: “Lần đầu tiên lúc Đồ Lâm xuống tay đối với Phù Vi, từng xuất hiện một tấm huyết thuẫn, không biết cùng tấm chắn kia có liên quan hay không, chẳng lẽ sẽ là cường giả năm đó tu luyện tuyệt vọng, tử vong lực lượng đã đen?”

Cáp Mặc không biết tình trạng trong đó, cúi đầu không đáp lời, chỉ là nghiêm túc nghe.

“Khả Táp đã chết, ca ca Khả Đạt của hắn hẳn là rất nhanh tìm tới, chúng ta cần cho cho U Ảnh tộc một cái công đạo... Cũng cho Đồ Lâm một cái công đạo!” Ánh mắt Tả Hoàng chợt phát lạnh, quyết đoán hạ lệnh: “Quý Văn tộc các người toàn lực tìm kiếm, đem ba tên tiểu bối kia tìm ra. Ta sẽ truyền lệnh Tinh Nhân bên kia, cũng ở Âm Ảnh Quỷ Ngục tụ tập lực lượng, cần phải làm rõ ràng đã xảy ra cái gì!” Cáp Mặc gật đầu, lại nhìn về phía Lôi Đình Thần Mâu kia.

“Thần mâu tạm thời do người giữ.” Tả Hoàng không kiên nhẫn hừ một tiếng, phát tay nói: “Đi đi, ta phải hảo hảo chuẩn bị một chút, lần này Âm Ảnh Quỷ Ngục sợ là sẽ xảy ra biến đổi lớn.” Cáp Mặc chợt rút đi.

Ven Âm Ảnh Quỷ Ngục u ám.

Một hàng gần ngàn chiếc chiến hạm bơi. Những chiến hạm đó có yêu tộc, cũng có ma tộc, cờ xí tươi sáng. Bọn họ một đường đi tới, không ít thể lực nhỏ chung quanh đều sợ hãi không yên, như chuột thấy mèo, đều tránh né.

“Chiến hạm của yêu tộc, ma tộc, như thế nào xuất hiện ở Âm Ảnh Quỷ Ngục chúng ta? Hai chủng tộc cường đại này của Mã Gia tinh vực, xưa nay đối với Âm Ảnh Quỷ Ngục chúng ta không có hứng thú?”

“Có thể hay không cùng sự tình gần đây xảy ra có liên quan?” “Người là nói biến đổi lớn kinh thiên của Dược Khí Các? U Ảnh tộc Khả Táp bị giết?”

“Trừ cái đó ra, còn có cái biến cố kinh thiên gì?”

“Chiến minh, Dược Khí Các, Quý Văn tộc, còn có mấy chục cái thể lực liên lụy chung quanh, nay đều ở Âm Ảnh Quỷ Ngục hoạt động, đang tìm ba người, chúng ta cũng nhận được tin tức, bảo chúng ta lưu ý nhân viên khác thường chung quanh. Tại sinh mệnh chỉ tinh thứ chín kia của Dược Khí Các, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?” “Không biết, đại nhân của chúng ta cũng không rõ ràng, chỉ biết là lực lượng mạnh nhất của Âm Ảnh Quỷ Ngục đều như là phát điên”.

Cách những chiến hạm yêu tộc, ma tộc kia ngoài mấy ngàn dặm, trên mấy chiếc chiến hạm lẻ loi, một đám võ giả thể lực nhỏ của Âm Ảnh Quỷ Ngục nói chuyện riêng khe khẽ.

“Âm Ảnh Quỷ Ngục có thể sắp xảy ra chiến đấu thảm thiết nhất.” “Phải đó, Khả Táp đã chết, một gã Thủy Thần ngã xuống, sẽ dẫn phát cái tanh máu thật lớn gì, ai cũng không thể đoán trước”.

“Ài, Âm Ảnh Quỷ Ngục vốn đã đủ loạn, lần này, lại không biết sẽ chết bao nhiêu người.” Trên một chiếc chiến hạm đen như mực, Huyết Ma giống như bàn thạch ngồi ngay ngắn, cau mày truyền ra một cái ý niệm.

Không bao lâu, yêu tộc Ba Tư, cổ Đặc còn có Mạch Cơ, cổ Mạt thậm chí quý * cùng nhau từ trên chiến hạm yêu tộc xa xa tới. Ba Tư, Cổ Đặc đều có chút không kiên nhẫn, vừa mới tới, liền nhịn không được hướng Huyết Ma hét lên: “Người bảo chúng ta cùng người một đường đến Âm Ảnh Quỷ Ngục, sẽ chuyện bé xé ra to hay không? Người cho rằng chúng ta rất rảnh rỗi có phải hay không?”

Huyết Ma thần thái ngưng trọng, nói: “Thay đổi xảy ra ở Âm Ảnh Quỷ Ngục, các người cũng hẳn thu được tin tức rồi nhỉ?”

Ba Tư, cổ Đặc cùng nhau gật đầu, chợt Ba Tư tỏ vẻ: “Cho dù là có kẻ cảnh giới Thủy Thần tam trọng thiên đại khai sát giới, cũng cùng yêu tộc chúng ta không có quan hệ cái rắm. Người gọi chúng ta đến làm cái gì?”

“Tộc nhân đồng tộc duy nhất kai của ta liên lụy vào, nay còn mất tích.” Huyết Ma hừ một tiếng.

“Tiểu tử kia đáng giá hai tộc chúng ta ngàn dặm xa xôi đến? Huyết Ma người không nhầm chán như vậy chứ? ừm, quả thực tiểu tử kia đã cứu tính mệnh con ta, nhưng không đến nỗi toàn bộ yêu tộc chúng ta lâm vào chấn động chứ?” Ba Tư buồn bực nói.

“Ta cuối cùng thu được một luồng tin tức, nói sinh mệnh chỉ tinh thứ chín của Dược Khí Các sẽ xảy ra biến đổi lớn kinh thiên, nói hần sẽ có lo lắng tính mệnh. Nay, đồn đãi của hần đã xác định.” Huyết Ma hít một hơi, lại nói: “Trừ cái đó ra, hần còn có một cái tin tức nói Mã Gia tinh vực sẽ xảy ra biến hóa long trời lở đất, sự tình liên quan toàn bộ chủng tộc toàn bộ thế lực, bảo tá cần phải coi trọng”.

“Mã Gia tinh vực vẫn đều đang biến hóa long trời lở đất, lại có thể biến thành thế nào?” cổ Đặc nhíu mày: “Vô luận Mã Gia tinh vực biến hóa như thế nào, yêu tộc cùng ma tộc chúng ta vẫn như cũ là chủng tộc cường đại hạng nhất. Chúng ta lại e ngại cái gì?”

“Không giống.” Huyết Ma lắc đầu: “Ý tứ của hần là Mã Gia tinh vực chúng ta, có thể sẽ bị thế lực cường đại xâm nhập!” Ba Tư, cổ Đặc rút cuộc biến sắc. Ba Tư trầm mặc hồi lâu, ngưng trọng nói: “Tiểu tử kia sẽ không tin khẩu thư hoàng, sợ người không đến cứu hần cố ý nói như thế?” Huyết Ma trừng mắt đối với hần, trầm giọng nói: “Ta tin tưởng hần!”

“Hần đã là người đồng tộc duy nhất của người, người lấy Bất Tử Ma Huyết chẳng lẽ không thể xác định phương vị của hần?” cổ Đặc nhíu mày nói.

“Ta đã thử qua, tạm thời không thể. Ta có thể khẳng định hần còn sống, nhưng trạng thái của hần lúc này hần là rất đặc thù. Ta không thể liên hệ hần, chỉ có thể tập trung phương vị đại khái.” Huyết Ma cau mày: “Chúng ta hiện tại đi khu vực người ở vị trí phương vị của hần, nhưng phạm vi rất lớn, sợ là không dễ dàng đem hần tìm ra.” “Quên đi, dù sao đã đến đây, liền cùng người nháo một hồi đi.” Ba Tư không sao cả nhún vai, liếc Mạch Cơ bên một cái cạnh, cả giận nói: “Nếu không phải tiểu tử người nợ người ta nhân tình, lão tử cần cái gì cũng không rõ ràng, liền ngàn dặm xa xôi tới sao?...”

“Người là lão tử của ta, đương nhiên nên gánh trách nhiệm cho ta.” Vẻ mặt Mạch Cơ tươi cười nợ tiền.

ở bên cạnh Mạch Cơ, Quỷ lão giống nhau một thanh kiếm sắc bén dữ tợn, khí tức trầm ổn lạnh lẽo, không nói một lời.

Cổ Đặc nhìn hần một cái, trong lòng thở dài một tiếng.

Hần không phải bởi vì Huyết Ma cùng Ba Tư mà đến, là vì Quỷ lão.

Sau khi Huyết Ma nói người đồng tộc duy nhất của hần có thể gặp chuyện không may, lúc hần còn đang do dự, Quỷ lão đột nhiên mở miệng, nói rõ nếu cổ Đặc không đi, hần liền giao ra Bạo Long Ấn, chính thức thoát ly Bạo Long tộc.

Cổ Đặc không biết quan hệ thật sự của hần cùng Thạch Nham, nhưng qua một chuyện này, hần đã biết, đối với Quỷ lão mà nói, Thạch Nham so với Bạo Long tộc của hần rõ ràng quan trọng hơn nhiều.

Một chỗ khu vực u ám tối tăm của Âm Ảnh Quỷ Ngục.

Từng tử tinh (hành tinh chết) như hạt cát tại khu vực kia lảng lảng dừng lại. Tử tinh rất hiếm thấy, không có thiên địa năng lượng, không có bất cứ khoáng sản gì có thể sử dụng, tinh mạch hoang vắng, thuộc loại hành tinh không được coi trọng nhất trong tinh hải, cũng chỉ có thể làm điểm bỏ neo của võ giả.

Chỗ khu vực kia mấy chục cái tử tinh, lớn nhỏ không đồng nhất. Nhỏ một chút chỉ so với văn thạch hơi lớn một chút, lớn cũng chỉ như một tòa thành thị của Ma Huyết Tinh.

Trong một viên tử tinh hoang vắng lạnh như băng truyền đến từng tiếng rít gào như dã thú, thanh âm dữ tợn cuồng lệ, giống như thừa nhận thống khổ rất lớn.

Tại một góc của tử tinh kia, hai cái bóng người xinh đẹp vẻ mặt lo lắng, thở dài.

“Cũng sắp ba tháng rồi, một mình hần đem bản thân phong bế ở trong tử tinh, cứ thống khổ gào rống như vậy, rốt cuộc đã thừa nhận bao nhiêu tra tấn?” Ánh mắt Phù Vi ảm đạm, không biết từ đâu tới cảm thấy lòng chua xót.

Ba tháng trước, Thạch Nham xây dựng không gian thông đạo, mang theo hần cùng Hạ Tâm Nghiên liên tục vượt qua không gian tiết điểm, tại trong đám tử tinh tinh mạch này buông xuống. Hần chỉ đơn giản phân phó một câu, bảo bọn họ tạm thời không cần cùng Chiến minh, Dược Khí Các liên hệ, liền một đầu chui vào trong tử tinh, luôn luôn đang thừa nhận cái đau nhức gì.

Suốt ba tháng, hắn ở trong tử tinh, cách mỗi một đoạn thời gian liền điên cuồng rít gào, phảng phất nhập ma.

“Lúc trước trận chiến ấy, hắn là đối với hắn sinh ra lực cản trở rất mạnh, hắn đang lấy phương pháp chỉ hắn có khôi phục.” Hạ Tâm Nghiên coi như là bình tĩnh, thở dài một hơi, trong lòng lại rất thương tiếc.

Từ lúc mới vào Vô Tận Hải, lúc nàng cùng Thạch Nham cùng võ giả của Âm Dương Động Thiên giao phong, nàng liền biết bí mật này của Thạch Nham, mỗi lần chiến đấu qua đi, đều sẽ sinh ra cản trở.

Có một lần, Thạch Nham thậm chí bảo nàng ra tay đem chính mình giam cầm, đau lẫn lộn đầy đất, đi chống đỡ cản trở đáng sợ nào đó.

Thời gian cách trăm năm, giống như loại đặc điểm này của Thạch Nham vẫn như cũ không thay đổi, sau khi phát huy ra lực lượng vượt xa cảnh giới chân thật, sẽ còn khác thường như thế.

Ở lúc Phù Vi, Hạ Tâm Nghiên nhẹ giọng trao đổi, thống khổ gào rống liên tục ba tháng kia dần dần bình ổn, một cỗ năng lượng dao động hung ác điên cuồng chậm rãi từ trong tử tinh nảy sinh, cũng từng bước kéo lên.

1037. Chương 1029

Phù Vi, Hạ Tâm Nghiên nháy mắt chen hướng cái miệng hang u ám thâm thúy kia, thăm dò nhìn chăm chú vào. Một lát sau, năng lượng dao động trong tử tinh dần dần bình phục xuống, một cái bóng người phóng lên cao, thân thái bay lên, khí huyết cả người cực kì mê mông.

Một thân chiến phục đen sì, thể phách cường tráng bày ra không bỏ sót, ánh mắt như sao như kim cương, trong con ngươi giống như ẩn chứa lực lượng kinh thiên.

Hạ Tâm Nghiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, hé miệng cười: “Người không có việc gì rồi?”

Phù Vi cũng chú ý nhìn về phía hắn.

“Trạng thái tốt trước đó chưa từng có.” Thạch Nham cười to rạng rỡ.

Một trận sinh mệnh chi tinh thứ chín kia, một thân lực lượng của hắn hầu như bị rút cạn, dẫn tới một cỗ thần thức từ chỗ sâu trong vũ trụ thần bí buông xuống, nháy mắt xoay chuyển thể cực, đem Khả Táp cùng U Ảnh tộc giết chết. Khi đó, thần thể của hắn bị thương nặng, ma huyết muốn hao hết.

Nhưng mà, Khả Táp chết khiến cho một thân tử vong tinh khí dẫn đường hướng huyết khiếu của hắn, bù lại toàn bộ hao tổn của hắn!

Năng lượng của một gã cường giả Thủy Thần cảnh ngã xuống, quả thực có thể nói khủng bố. Nếu không phải hắn hoàn toàn đột phá đến hư thần cảnh, sợ là không đơn giản chỉ gặp cản trở đơn giản như vậy, nói không chừng trực tiếp khí khiếu hồng mất, thần thể cũng nổ tung ra.

Trải qua ba tháng khó khăn tiêu hóa, lực lượng Khả Táp tử vong hình thành đã được dung hợp toàn bộ, làm cho Tinh Nguyên cốt thụ của hắn một lần mở rộng đến hư thần nhất trọng thiên đỉnh phong, cũng làm cho Bất Tử Ma Huyết trong cơ thể hắn ngưng luyện gần ngàn giọt, cùng ba tháng trước so sánh, hắn chẳng những không có một tia lỗ lã, ngược lại đạt tới lực lượng đỉnh phong từ trước tới nay!

Đáng tiếc duy nhất là, hắn chưa dám phá ảo diệu của hư giới, bằng không ở lúc cảnh giới cũng cố, hắn có lẽ có thể thuận thế đột phá, thẳng đến cảnh giới hư thần nhị trọng thiên.

“Hiện tại có thể nói một chút cổ ma thần huyền tượng đột nhiên xuất hiện kia, đến tột cùng chuyện thể nào?” Phù Vi do dự một chút, thử hỏi.

Ba tháng qua cái hoang mang này ở trái tim nàng bởi hồi không ngừng, làm cho nàng tò mò đòi mạng. Nàng không biết đã đoán bao nhiêu loại khả năng, phát hiện không có một loại khả năng tiếp cận sự thật.

Hạ Tâm Nghiên đối với tình huống của Thạch Nham, so với nàng tương đối hiểu hơn một chút, nhưng vẫn là không rõ ràng cổ ma thần huyền tượng bỗng nhiên hiển hiện ra kia, rốt cuộc thần thánh phương

“Ta đạt được truyền thừa cùng Thần tộc huyết chiến mấy vạn năm trước ở sinh mệnh chi tinh thứ chín lộ diện cổ ma thần, bị linh hồn một gã tiền bối của ta nhập thể, lúc này mới có được lực lượng khủng bố như thế.” Thạch Nham trầm ngâm một chút, thần thái ngưng trọng nói: “Chuyện ta tồn tại, một khi bị U Ảnh tộc biết được, ta tất sẽ trở thành đối tượng Thần tộc không tiếc mọi giá săn giết. Tên tiền bối kia lo lắng lực lượng ta không đủ bại lộ trước, cho nên đem Khả Tịch cùng người của U Ảnh tộc đánh chết toàn bộ, liên quan... còn có người của các người”.

Hạ Tâm Nghiên, Phù Vi chợt nhìn một cái, đều là vẻ mặt chua xót.

Vì phòng ngừa thân phận Thạch Nham bại lộ, người nọ vậy mà không tiếc giết chết gần vạn người.

Ngay cả thủ hạ của các nàng cũng không buông tha, đây là hung tàn thô bạo cỡ nào?

Nhưng các nàng cũng rất khó trách tội Thạch Nham.

Lúc Khả Tịch hiện thân, lấy lực lượng Thủy Thần cảnh chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu không có tên cường giả kia đột nhiên xuất hiện, có lẽ, bọn người các nàng đều sẽ bị đánh chết.

Hiện tại các nàng vẫn như cũ còn sống, coi như là phúc người nọ, nhưng các nàng lại cao hứng không nổi.

“Phong Ngôn tiền bối luôn luôn đang thử liên hệ ta, Phù Vi kia... Trát Thích cũng cách vài ngày truyền ra tín niệm, đều bị chúng ta đơn phương cắt đứt. Hiện tại, người muốn chúng ta nói như thế nào?” Hạ Tâm Nghiên đau đầu day day cái trán trắng bệch: “Vị tiền bối kia ở sinh mệnh chi tinh thứ chín làm ra động tĩnh thật sự quá lớn, nay thế lực khắp nơi của Âm Ảnh Quý Ngục đều đang chú ý, chúng ta chung quy phải cho ra một cái Bàn gia.”

“Cứ nói một gã tiền bối Thủy Thần tam trọng thiên cùng U Ảnh tộc có thù oán, đột nhiên buông xuống đại khai sát giới.” Thạch Nham sớm có lập kế hoạch, không chút do dự, quyết đoán nói: “Nói vị tiền bối kia phát hiện âm mưu của U Ảnh tộc cùng Thần tộc, muốn tiến hành xâm nhập đối với Mã Gia tinh vực, hẳn sau khi đem người của U Ảnh tộc đánh chết, đem ba người chúng ta bắt đi, nói cho chúng ta mưu đồ bí mật của U Ảnh tộc cùng Thần tộc. Đúng rồi, còn có Dược Khí Các đại trưởng lão Tả Hoàng kia, cứ nói hẳn muốn thông qua miệng chúng ta, làm cho thế lực khắp nơi cả Mã Gia tinh vực biết một điểm này”.

“Vô giả Dược Khí Các cùng Tật Phong chiến bộ chúng ta tử vong, lại phải nói như thế nào?” Phù Vi hít một ngụm.

“Đơn giản, đều là bị U Ảnh tộc Khả Tịch cùng Quý Văn tộc Đỗ Lâm giết chết.” Thạch Nham tràn đầy không để ý nói.

“Cũng chỉ có thể như vậy.” vẻ mặt Hạ Tâm Nghiên bất đắc dĩ, chợt hung hăng lườm hẳn một cái: “Tật Phong chiến bộ ta tổn thất một phần ba, người tức chết ta rồi!”

Phù Vi nghe nàng nhắc tới việc này, cũng là vẻ mặt thương tiếc, u oán nhìn về phía hẳn.

Thạch Nham xấu hổ, cười hắc hắc không làm giải thích nhiều.

“Hiện tại chúng ta có thể liên hệ những người khác rồi chứ?” Hạ Tâm Nghiên oán hận nói.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Thạch Nham cười gượng.

Hạ Tâm Nghiên cùng Phù Vi chợt lấy ra âm thạch.

Thạch Nham suy nghĩ một chút, nhượng mày, cũng cùng hai nàng bình thường ngồi xuống, nhắm mắt lại, một giọt máu tươi đỏ sẫm của ngón tay nở rộ ra.

Chiến Minh.

Phong Ngôn đang quát lớn vô giả của Tật Phong chiến bộ, vẻ mặt lạnh lẽo tàn khốc, đột nhiên giật mình, xua tay ra hiệu những người đó dừng nói chuyện, lấy ra âm thạch cổ tay áo, yên lặng nghe.

Hồi lâu, Phong Ngôn sáng mắt lên, vội vàng xông về phía Chiến Thần điện, đi gặp mặt Chiến Minh minh chủ Phong Hàn.

Sinh mệnh chi tinh thứ chín, Bối Đế Na cùng Trát Thích đang cùng một gã cường giả Mộc tộc nói chuyện.

Đại trưởng lão Tả Hoàng bệnh tâm thần, làm cho Bối Đế Na, Trát Thích đều ý thức được phải tăng cường lực lượng, ba tháng trước đã thông báo Mộc tộc cùng bọn họ giao hảo, bảo Mộc tộc phái cường giả đến.

Sinh mệnh chi tinh thứ chín lúc này có rất nhiều cường giả.

Trát Thích chấn động thân thể, đột nhiên nói: “Có tin tức rồi!”

Trong tình không u ám, một góc đám tử tinh của Âm Ảnh Quỷ Ngục, từng chiếc chiến hạm của yêu tộc, ma tộc phân tán ra, tìm kiếm ở trên từng cái tử tinh.

Đỉnh một chiếc chiến hạm, Huyết Ma tâm thần khẽ động, hai mắt tràn ra tia sáng kỳ dị, đột nhiên cười lên, kêu lên: “Tìm được rồi!”

Chiến hạm của yêu tộc, ma tộc nhanh chóng tụ tập, hướng tới phương hướng cố định lái đi.

Trên một khối văn thạch của Âm Ảnh Quỷ Ngục.

Đoàn người Phí Lan, Lý An Na, Tạp ThácýBổ Ni, Tả Thi, Huyền Minh yên lặng ngồi ngay ngắn, ánh mắt u ám. Mười gian cách ba tháng, sinh mệnh chi tinh thứ chín xảy ra biến cố kỳ diệu thiên, ngay cả bọn họ những tán khách vực ngoại này cũng đều được tin tức. Bọn họ vẫn lo lắng Thạch Nham, không biết Thạch Nham việc này bình yên vô sự hay không.

Tạp Thác đột nhiên đứng lên, nhìn quanh bốn phía, ngạc nhiên vui mừng kêu lên: “Sư huynh gọi chúng ta!”

Bảy ngày sau.

Chỗ tử tinh của Thạch Nham, Hạ Tâm Nghiên, Phù Vi, nghênh đón toán khách đến thứ nhất, đó là gần ngàn chiếc chiến hạm của yêu tộc, ma tộc.

Cười nhạt, Thạch Nham thả lỏng tâm thần, nhìn chiến hạm dần dần tới gần, đột nhiên cất giọng nói.

“Các vị tiền bối vất vả rồi”.

Yêu tộc, ma tộc đồng thời tụ tập, làm cho hắn ảm áp trong lòng. Hắn lúc trước cho rằng sẽ lâm vào trong hung hiểm thật lớn, mang tín nhiệm đối với Huyết Ma, truyền ra một luồng tín niệm, hắn thậm chí không xác định Huyết Ma có thu được hay không.

Ở hắn đến xem, cho dù là Huyết Ma nhận được tin tức, cũng không thấy sẽ hưng sư động chúng, nhiều lắm sẽ an sắp xếp cường giả ma tộc tới nhìn xem tình trạng, sau khi xác định chân tướng, mới có khả năng sẽ đại quân tiếp cận.

Ra ngoài hắn dự kiến, Huyết Ma chẳng những tự mình tới, còn đem yêu tộc Ba Tư, cổ Đặc buộc chặt, hầu như đem sức chiến đấu mạnh nhất của yêu tộc, ma tộc vận làm một cô, chỉ bởi vì Huyết Ma tin tưởng hắn, có lẽ nói... Cực kỳ để ý sinh tử an nguy của hắn.

Từ trên người tộc nhân Bất Tử Ma tộc còn sót lại của cái Mã Gia tinh vực này, hắn cảm nhận được coi trọng lớn nhất!

Nhìn từng chiếc chiến hạm đi đến, nhìn Huyết Ma cuồng bạo mà ra, âm âm hạ xuống, trong lòng Thạch Nham tràn đầy cảm động, nói: “Thật không nghĩ tới người chẳng những tự mình tới, quá... Mang theo cường giả dưới trướng, đem yêu tộc cũng buộc lấy”.

Huyết Ma hào sảng cười to: “Ba Tư, cổ Đặc hai người kia, dọc theo đường đi đối với ta cực kỳ bất mãn. Tiểu tử ngươi giúp ta giải thích rõ ràng cho hai bọn hắn, tránh cho bọn họ cảm thấy ta xằng bậy”.

Trong tiếng cười lớn, Ba Tư, cổ Đặc hiện thân, ở phía sau bọn họ phân biệt đi theo Mạch Cơ, cổ Mạt cùng Quỷ lão, đều là lực lượng hung dữ, thế lực yêu tộc bá đạo bày ra không bỏ sót.

“Đến tột cùng chuyện thế nào?” Ba Tư cau mày, thần thái không tính là thân mật: “Tiểu tử ngươi truyền ra một cái tấn niệm, Huyết Ma liền gây chiến, thiếu chút nữa đem yêu tộc, ma tộc nháo lật trời, thế nào cũng phải ép chúng ta xuất binh. Từ khi chúng ta bên kia tiến vào Âm Ảnh Quỷ Ngục, lộ trình cũng không ngắn, sự tình theo như lời ngươi liên quan nguy cơ to lớn của Mã Gia tinh vực, là thật?”

“Các vị biết Thần tộc hay không?” Thạch Nham nghiêm sắc mặt, trầm giọng quát khẽ.

Huyết Ma, Ba Tư, cổ Đặc chột nhìn một cái, đều sắc mặt trầm trọng gật gật đầu.

“Những năm gần đây, tộc nhân chủng tộc khác từ tinh vực khác tiến vào Mã Gia tinh vực, vụn vặt cũng có mấy trăm. Những người đó, không có ngoại lệ, đều là tinh vực của mình bị cái chủng tộc này xâm chiếm, bắt đắ dĩ mới trào vào Mã Gia tinh vực.” cổ Đặc gật gật đầu, nói: “Thông qua bọn họ miêu tả, Thần tộc... Ở trong vũ trụ là cái chủng tộc cực kỳ cường thế, sức chiến đấu có thể nói mạnh nhất tinh không mênh mông, tính xâm lược rất nặng, hầu như luôn luôn đang mở rộng lãnh thổ, rất nhiều tinh vực đều bị cái chủng tộc này chiếm lấy rồi”.

Thạch Nham hít sâu một hơi, đơn giản lưu loát một câu: “Bọn họ theo dõi Mã Gia tinh vực rồi”.

Mọi người ầm ầm chấn động.

“Thần tộc sắp sửa xâm nhập?” sắc mặt Ba Tư thay đổi, thanh âm trầm trọng thần kỳ.

Sắp rồi.” Thạch Nham gật đầu, nghiêm túc giải thích: “Âm Ảnh Quỷ Ngục bên này sẽ là điểm xâm nhập, U Ảnh tộc đó là phụ thuộc của Thần tộc, phụ trách xung phong, quét sạch vách ngăn không gian trời buớc. Có thể khẳng định, Dược Khí Các đại trưởng lão Tả Hoàng, hẳn là âm thầm cùng Thần tộc đạt thành hiệp nghị nào đó, mượn dùng Dược Khí Các nội đấu, muốn đảo loạn Mã Gia tinh vực, vì Thần tộc chính thức trải đường tới”.

Lời vừa nói ra, cường giả yêu tộc, ma tộc đều không bình tĩnh nữa.

Thần tộc mạnh mẽ, bọn họ thông qua những người tinh hải khác biểu lộ ở Mã Gia tinh vực, trong lòng đại khái đều biết, mà Dược Khí Các lại là một cỗ thế lực siêu nhiên nhất của Mã Gia tinh vực, đại trưởng lão Tả Hoàng lại nắm giữ ba phần lực lượng của Dược Khí Các. Bọn họ cùng Thần tộc, U Ảnh tộc đồng minh, chắc chắn mang đến cho Mã Gia tinh vực biến cố hủy diệt.

“Thần tộc so với các ngươi suy nghĩ còn mạnh hơn.” Thạch Nham thở dài một hơi, nói: “Vượt qua trăm tên cường giả Thủy Thần cảnh, mười hai đại gia tộc Thần tộc, bất cứ một cái gia tộc nào đều có thực lực độc bá một cái tinh vực. Ở trong tinh hải mênh mông, Thần tộc hầu như chiếm lấy gần một nửa tinh không. Mã Gia tinh vực đã bị theo dõi, vậy tất nhiên sẽ làm phiền tinh hải này xảy ra biến đổi lớn kinh thiên”.

Mọi người nghe hẳn nói rõ thực lực của Thần tộc, đều là hít ngược một hơi khí lạnh, ánh mắt kinh hãi.

1038. Chương 1030

Tại trên tử tinh kia, Thạch Nham cùng Huyết Ma, Ba Tư, cổ Đặc bọn cường giả yêu tộc, ma tộc kể lại Thần tộc cường đại, bàn bạc biện pháp ứng đối.

Mấy ngày sau, đám người Phí Lan, Tạp Thác tìm kiếm đến, cũng ở tử tinh dừng chân.

Lại qua một đoạn thời gian, Tật Phong chiến bộ Phong Ngôn mang theo hơn mười chiếc chiến hạm tiến đến, muốn đón Hạ Tâm Nghiên trở về Chiến Minh, bị Hạ Tâm Nghiên từ chối.

Mọi người tụ tập tại trên tử tinh kia, vẫn như cũ đang bí mật bàn cái gì, từng người về mặt ngưng trọng.

Tử tinh vốn không lớn, sau khi tụ tập chiến hạm của yêu tộc, ma tộc, sắp cất chứa không được nữa, đợi Tật Phong chiến bộ tới, chỉ có thể đi tới một cái tử tinh gần tạm ở.

Lại là mấy ngày.

Một ngày này, Dược Khí Các Trát Thích mang theo mấy trăm gã thị vệ Dược Khí Các, cũng mệnh mông cuồn cuộn tụ tập lại, chuẩn bị đem Phù Vi đón về sinh mệnh chi tinh thứ chín.

Trát Thích sau khi đến, nhìn từng chiếc chiến hạm yêu tộc, ma tộc bỏ neo, vẻ mặt khác thường.

Phù Vi cùng Thạch Nham đồng loạt tới nghênh đón, lần này Trát Thích gặp lại Thạch Nham, sắc mặt rất mất tự nhiên, không còn kiêu ngạo xưa kia.

Hắn lúc trước xuyên thấu qua huyền kính hoặc nhiều hoặc ít nhìn ra chút manh mối, biết Thạch Nham lại lịch bất thường, đừng nhìn cảnh giới không tính cao thâm, nhưng thật muốn thi triển ra toàn lực, có thể hình thành lực phá hoại, quả thực có thể nói khủng bố.

Lúc trước Thạch Nham ở lúc nguyên thần đỉnh phong, dưới sự nổi giận không có bắn khoả ra tay, thiếu chút nữa đem hắn làm bị thương nặng, không phải Hạ Tâm Nghiên ra tay che chở, hắn có thể đã gặp độc thủ.

Từng có một đoạn kinh lịch kia, Trát Thích là một chút không dám coi nhẹ Thạch Nham, lần này nói chuyện cũng phi thường cẩn thận, sợ rước lấy Thạch Nham không vui.

“Tam trưởng lão muốn gọi người trở về.” Trát Thích nhìn đám chiến hạm xa xa dày đặc, hạ giọng: “Tam trưởng lão đối với... Chuyện đó rất để ý, phải hỏi rõ ràng trước mặt, nay Âm Ảnh Quỷ Ngục truyền lưu rất nhiều tin tức, trong Dược Khí Các chúng ta, thế lực khác cũng đều lưu ý một khối này”.

“Ta không thể trở về sinh mệnh chi tinh thứ chín.” Phù Vi kiên quyết lắc đầu, hít sâu một hơi, nhìn về phía Thạch Nham bên cạnh, nghiêm túc nói: “Người vừa mới đến, chúng ta có thể đồng loạt đi nghiệm chứng sự kiện kia”.

“Chuyện gì?” Trát Thích kinh ngạc.

“Việc Thần tộc sắp xâm nhập!” Phù Vi ngưng trọng chậm rãi nói: “Chúng ta thương lượng xong rồi, cùng người của yêu tộc, ma tộc, Chiến Minh, cùng đi chỗ hư không thông đạo có thể liên thông Thiên Thần tinh vực kia. Nghe nói... U Ảnh tộc đều ở bên trong hoạt động, trước làm rõ ràng tình trạng, sau đó lại quyết định việc bên trong Dược Khí Các”.

Về mặt Trát Thích chấn động, nghiêm túc nói: “Thật sự có chuyện

“Cái này vốn chính là trách nhiệm của Dược Khí Các các người!” Thạch Nham bên cạnh sắc mặt bỗng phát lạnh: “Không có Dược Khí Các đại trưởng lão Tả Hoàng các người trộn vào, U Ảnh tộc sợ là không dễ dàng đem thông đạo quét sạch như vậy. Hiện tại sắp đàm xuyên rồi, nếu không thể sớm làm phòng bị, chờ lúc đại quân Thần tộc tiếp cận, đại trưởng lão Tả Hoàng của các người có thể bình yên vô sự, nhưng các người cùng Tả Hoàng quan hệ ác liệt, tất nhiên khó thoát khỏi một kiếp, U Ảnh tộc cùng Thần tộc, tất sẽ giúp Tả Hoàng cướp lấy quyền lớn của Dược Khí Các, đem phương đối địch đều tàn sát!”

Ánh mắt Trát Thích u ám, nhìn thật sâu về phía hắn, hồi lâu không nói gì.

Nếu đổi là trước kia, Thạch Nham dám can đảm không chút khách khí cùng hắn nói chuyện như vậy, hắn tất sẽ giận tím mặt, nhưng hiện tại... Trát Thích tuyệt không dám.

Hồi lâu, Trát Thích khẽ gật đầu, đồng ý: “Đi qua nhìn một cái cũng được”.

Thạch Nham bình tĩnh nói một câu: “Chỉ chờ người Dược Khí Các các người tới đông đủ. Hiện tại người đến rồi, chúng ta cũng có thể xuất phát”.

Phù Vi nhẹ giọng cười, nói: “Người của yêu tộc, ma tộc, Chiến Minh, đã trước một bước đạt thành hiệp nghị, một khi phát hiện U Ảnh tộc thực đang làm... sự kiện kia, sẽ liên thủ cho U Ảnh tộc đả kích hủy diệt, bằng tốc độ nhanh nhất phá hủy thông đạo kia!”

Trát Thích âm âm chấn động, ánh mắt quái dị nhìn về phía Thạch Nham, nhẹ nhàng thở dài.

Hắn rốt cuộc ý thức được hắn vẫn là đã xem thường Thạch Nham.

Tiểu tử danh không truyền này, vậy mà đã thúc đẩy việc lớn như thế, đem ma tộc, yêu tộc cùng Chiến Minh đều cột vào cùng một chỗ. Hắn biết Dược Khí Các cũng không thể không đếm xỉa đến, cũng sẽ tham dự

vào, bởi vậy việc này nếu đạt được chứng thật, sẽ liên quan đến toàn bộ chủng tộc toàn bộ thế lực của Mã Gia tinh vực.

Biết rõ cái này sẽ thành tựu Thạch Nham nổi danh, hắn cũng phải đáp ứng, không cho phép hắn có ý nghĩ khác.

Huyết Ma cùng Ba Tư, cổ Đặc, Phong Ngôn đều là cường giả Thủy Thần cảnh, nhân vật có uy tín danh dự của Mã Gia tinh vực, Trát Thích tuy là Dược Khí Các thập trưởng lão, cũng không được bọn họ đặt ở trong mắt.

Trát Thích cùng Phù Vi, Thạch Nham bàn bạc, bọn họ không lộ mặt khuyên bảo cái gì, chờ bên này trao đổi xong, Phong Ngôn mới đi ra cùng Trát Thích gặp mặt, nhưng ba người Huyết Ma, Ba Tư, cổ Đặc, trước sau chưa từng lộ mặt, chỉ phái ra Mịch Cơ, cổ Mạt đến ân cần thăm hỏi một tiếng.

Rất hiển nhiên, ba người Thủy Thần cảnh không đem Trát Thích coi là tồn tại thân phận ngang nhau.

Ám Ảnh Quỷ Ngục.

Vượt qua ngàn chiếc chiến hạm bộ dáng đều hùng vĩ, chia làm bốn cỡ, giống như bốn thanh kiếm sắc bén, ở trong tinh không u ám chạy như bay.

Trên chiến hạm của bốn cỡ thế lực kia, phân biệt treo lá cờ tươi sáng đại biểu phe phái khác nhau. Một ít thế lực nhỏ của Ám Ảnh Quỷ Ngục, có đôi khi ngẫu nhiên đụng gặp, đều sẽ vẻ mặt hoảng sợ, sẽ theo bản năng tránh né trước một bước, miễn cho rước lấy đối phương không vui.

Ma tộc, yêu tộc, Chiến Minh cùng Dược Khí Các, ở Mã Gia tinh vực đều là thế lực nổi tiếng cường hân, nay bốn cỡ thế lực vận làm một cỡ, cùng lúc hướng tới một cái phương hướng tiến lên, làm cho bọn họ ý thức được có thể có biến động lớn.

“Sẽ không là Dược Khí Các nội chiến chính thức mở màn rồi chứ? Ma tộc cùng yêu tộc chưa bao giờ đến Mã Gia tinh vực hoạt động, nay cùng lúc tụ tập lại, trừ sự tình Dược Khí Các, còn có thể vì cái gì đến?”

“Ai biết được? Đoạn thời gian trước sự kiện nháo ồn ào huyền ảo kia, nghe nói liên quan đến một gã Thủy Thần tam trọng thiên giả thần bí, có thể hay không... Bởi vì hắn?”

“Cũng có khả năng”.

“Ám Ảnh Quỷ Ngục sắp thay đổi rồi, không biết phải ép buộc tới trình độ nào đây”.

“Các người có thể cũng không biết. Nghe nói, thế lực chủng tộc khác của Mã Gia tinh vực cũng bắt đầu lưu ý một khối này.Ồ, đúng rồi, ta đoạn thời gian trước còn thấy cường giả Mộc tộc, Mộc tộc giống như cũng có mặt”.

“Quỷ Văn tộc Cáp Mặc, ta nửa tháng trước cũng thấy, cũng ở Ám Ảnh Quỷ Ngục chúng ta”.

“Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Chọc nhiều thế lực cường hân như vậy vào ở Ám Ảnh Quỷ Ngục chúng ta?”

“Quỷ mới biết”.

Ov

Cùng loại bàn bạc, truyền bá ở khắp khu vực của Ám Ảnh Quỷ Ngục, rất nhiều người ý thức được lúc này nhất định sẽ có việc lớn xảy ra, nhưng không có ai biết đến rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, tìm bạn tốt khắp nơi hỏi, vẫn như cũ không mò ra được gì.

Trên một ngôi sao di động.

Dược Khí Các đại trưởng lão Tả Hoàng đầy mặt lạnh lẽo, trong huyễn kính trước mặt hiện ra bộ dáng U Ảnh tộc Khả Đạt. Khả Đạt so với sắc mặt hắn còn khó coi hơn, con người như quỷ hỏa âm u, bên hông treo đầu lâu truyền đến tiếng xé gió quỷ thê lương.

“Người tìm rồi, nhưng người tốt nhất dừng hành động thiếu suy nghĩ.” Tả Hoàng lạnh mặt, trầm giọng khuyên can: “Ba tiểu bối kia cùng cường giả yêu tộc, ma tộc, Chiến Minh tụ ở cùng một chỗ, người tuy

cảnh giới cao thâm, nhưng tuyệt không phải đối thủ của cỗ thể lực này, lúc ấy cụ thể đã xảy ra cái gì, ta vẫn như cũ đang kiểm chứng, người tiếp tục chờ tin tức của ta”.

Con mắt Khả Đạt mấy lần muốn phun ra lửa, cắn răng nói: “Sắp năm tháng rồi, tốc độ điều tra tin tức của người quá chậm rồi nhỉ? Còn muốn chúng ta chờ bao lâu?”

“Cho ta hai tháng thời gian nữa, ta nhất định biết đến tột cùng đã xảy ra cái gì?” Tả Hoàng cũng đau đầu vô cùng, nói: “Trong Các chúng ta gần đây cũng rất không yên ổn, trọng thương đe dọa Các chủ tọa như cũng nghe nói hành động dị thường của ta, giống như đang gọi đến ba gã Thủy Thần về trong Các. Ta muốn đem sự tình bình ổn dưới cũng cực kỳ khó giải quyết. Trong khoảng thời gian này, kính nhờ để cho ta thanh tịnh một chút, đừng quấy ra chuyện gì”.

“Đệ đệ của ta đã chết! Em trai ruột!” Khả Đạt sát khí đầy mặt nói.

Yên tâm, ta sẽ làm rõ ràng ai xuống tay.” Trong lòng Tả Hoàng buồn bực: “Khả định sẽ không là ba tiểu bối kia. Cảnh giới bọn họ cao nhất chẳng qua hư thần nhị trọng thiên, ta đã mơ hồ nghe nói, nói là một gã Thủy Thần, giống như ở cảnh giới tam trọng thiên, thân phận cụ thể không rõ, ta còn cần kiểm chứng. Ở Mã Gia tinh vực chúng ta, đạt tới tam trọng thiên Thủy Thần có thể đếm được trên đầu ngón tay, ta chỉ cần xác định đó là đoạn thời gian, mấy người kia đang tu luyện không ra hay không, liền có thể biết được người ra tay rốt cuộc là ai”.

“Cho người hai tháng thời gian nữa.” Khả Đạt lạnh mặt, lại nói: “Tộc trưởng bên kia cũng cho người kỳ hạn, hư không thông đạo sắp quan sát, thể lực U Ảnh tộc chúng ta dựa vào đã gấp không đợi được nữa. Nếu ở lúc bọn họ chinh quân tới, Mã Gia tinh vực không có một mảng hỗn loạn, bọn họ hứa hẹn đối với người liền sẽ trở thành phế thải, người biết bọn họ lợi hại”.

Lời vừa nói ra, trong con người của Tả Hoàng hiện ra một vầng kinh sợ, xanh mặt gật gật đầu, nói: “Ta hiểu, ta sẽ hết sức đem sự tình làm tốt

“Ta chờ tin tức của người.” Khả Đạt đơn phương cắt đứt liên hệ, từ trong huyền kính biến mất không thấy.

Trên một chiến hạm hải cốt hung thú rèn luyện, đoàn người Thạch Nham, Huyết Ma, Ba Tư, cổ Đặc tụ tập, vẻ mặt trang nghiêm.

“Động tĩnh của chúng ta quá lớn, hành trình sau này phải che lấp lại, nếu không để cho thể lực khắp nơi nhìn thấy, tất sẽ dẫn tới U Ảnh tộc chú ý.” Phong Ngôn cau mày thật sâu: “Chúng ta lập tức sắp đi qua khu vực tộc nhân U Ảnh tộc hoạt động thường xuyên, xem như khu trung tâm hoạt động của U Ảnh tộc. Chung quanh một khối kia, cũng có lính gác của không ít thể lực nhỏ, bị phát hiện động hướng trước rất phiền toái”.

Phong Ngôn là cường giả Chiến Minh. Chiến Minh cùng U Ảnh tộc ở Âm Ảnh Quỷ Ngục tranh đấu nhiều năm, đối với tình huống chủng tộc này rất hiểu biết, cũng có quyền lên tiếng nhất.

Đám người Huyết Ma, Ba Tư, cổ Đặc gật đầu, tỏ vẻ không có ý kiến, tiếp tục nghiêm túc nghe Phong Ngôn nói.

“Ta biết một tuyến đường, có thể thẳng đến... Cái khu vực kia.” Phong Ngôn trầm ngâm một chút, ánh mắt khác lạ nhìn về phía Hạ Tâm Nghiên, giải thích: “Lúc trước, Tâm Nghiên đó là thông qua cái tuyến đường kia, đi đến Âm Ảnh Quỷ Ngục chúng ta”.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Hạ Tâm Nghiên hơi đổi, trong con người tràn ra một vầng kinh sợ, thất thanh nói: “Phong Ngôn tiên bối, cái kia... Cái tuyến đường kia cũng không dễ đi.” Nàng một bộ bộ đáng lòng có thừa sợ hãi, gập gờ lúc trước tựa như làm cho nàng đến nay nhớ lại cũng rất kinh hãi: “Năm đó, người cùng ta một đường đi qua có mấy trăm, nhưng cuối cùng sống sót, không đủ mười người”.

Về mặt mọi người đều biến sắc.

“Không có việc gì.” Phong Ngôn hoàn toàn không để ý khoát tay, nói: “Lần này chúng ta có bốn gã Thủy Thần, cường giả như rừng, muốn thông qua cái đường dẫn kia, hẳn là sẽ không khó khăn”.

Nàng vừa nói như vậy, Hạ Tâm Nghiên bỗng nhiên tỉnh táo lại, liếc bọn người Huyết Ma, Ba Tư, cổ Đặc một cái, lại cuối cùng liếc Thạch Nham một cái, chợt lạnh nhạt nói: “Ta quên chúng ta hiện tại mạnh bao

nhieu, ồm, hần là không thành vấn đề”.

1039. Chương 1031

“Hư giới là áo nghĩa diễn biến, là ảnh thu nhỏ của linh cô”. “Hư giới là võ giả lấy áo nghĩa làm gốc, lấy lực lượng làm cơ sở ngưng luyện thể giới hư ảo”.

“Hư giới có biến hóa vô hạn, dựa vào linh hồn tế đàn của võ giả mà sinh, lại cùng tế đàn không quá giống nhau, cùng linh hồn tương thông”.

“Hư giới có thể không ngừng kéo dài, có thể trước sau không dừng mở rộng”.

Đám người Huyết Ma, Phí Lan, Hạ Tâm Nghiên, Phù Vi kể có được hư giới, cũng đều phân biệt diễn biến thành hư giới của mình, bọn họ đều lấy thể ngộ của mình, cho định nghĩa ra hư giới.

Mỗi một kẻ đột phá Hư Thần cảnh, bước đầu tiên đó là ngưng luyện hư giới của mình. Hư giới không thành, ý nghĩa hư giới nhất trọng thiên còn chưa tính hoàn toàn, cũng chỉ có hư giới xuất hiện, mới có không gian tiến thêm một bước đột phá trưởng thành.

Hư giới có thể vận dụng ra, ở trong chiến đấu cùng lực lượng áo nghĩa hòa cùng lẫn nhau, tăng cường lực lượng của võ giả. Hư giới thiên biến vạn hóa, có thể mang cho võ giả phương thức vận dụng lực lượng hoàn toàn mới.

Có thể nói, người cảnh giới đạt tới Hư Thần, phải ý lại hư giới mà chiến, lực lượng, áo nghĩa cùng thần thể, phải cùng hư giới cấu thông liên hệ, mới có thể đem uy lực bày ra trình độ lớn nhất.

Thạch Nham nay chính thức tiên giai cảnh giới Hư Thần, việc hàng đầu, đó là ngưng luyện hư giới của mình.

Trong chiến hạm, trong một gian mật thất khung đỉnh rộng rãi, Thạch Nham nhìn lên hư không u ám, đau khổ cau mày, có loại cảm giác không thể nhập môn.

Đối với bất cứ một gã võ giả đột phá Hư Thần nào mà nói, ngưng luyện diễn biến hư giới của mình, đều không phải một kiện nan đề có thể dễ dàng thực hiện. Có rất nhiều võ giả, tại cái cửa ải này dừng lại hồi lâu, có thể mấy năm, cũng có thể mười năm sau, sau đó mới có thể ngày nào đó lúc linh quang vừa hiện, bỗng nhiên hiểu ra ý thức được cái gì, tiến tới thành công đâm phá bậc cửa.

Miêu tả có liên quan hư giới của đám người Huyết Ma đều là khác nhau, bọn họ tu luyện áo nghĩa, cũng cùng Thạch Nham không quá giống nhau, không thể cho hần quá nhiều tham khảo.

Căn cứ lực lượng áo nghĩa khác nhau, võ giả khác nhau, phương thức hư giới ngưng luyện hình thành đều có phát hiện rất nhỏ. Nói như vậy, người tu luyện lực lượng áo nghĩa tương tự, hư giới cũng sẽ không giống nhau, phương thức ngưng luyện hư giới, càng là có vạn loại biến

Chỉ có tìm được con đường phương pháp thích hợp mình, căn cứ lực lượng bản thân khác nhau diễn biến, mới có thể làm cho hư giới hình thành.

Áo nghĩa của hần pha tạp, có không gian, sinh mệnh, tinh thần, càng có căn nướ áo nghĩa đến nay không thể lĩnh ngộ, nhiều loại áo nghĩa tập trung một thân, làm lúc muốn diễn biến hình thành hư giới, liền xảy ra quá nhiều vấn đề, làm cho hần căn bản không có đầu mối, trước sau không tìm được phương hướng.

Ngẩng đầu nhìn một mảng hư vô u ám khung đỉnh, không nhìn thấy một điểm ánh sao, Thạch Nham mặt co mày cau.

Cũng không biết qua bao lâu, hần tạm thời quên mất hư giới phức tạp, đem linh hồn an tường yên tĩnh xuống, thử không nghĩ quá nhiều, chỉ đem lực chú ý đặt ở trong linh hồn tế đàn.

Linh hồn tế đàn chia làm ba tầng, thức hải, áo nghĩa khu, chủ hồn, nhưng hôm nay, lúc ý thức mơ hồ, hần có phát hiện mới.

Ở trên áo nghĩa khu, trung ương chủ hồn, giống như nhiều thêm chút đồ vật...

Nín thở ngưng thần, tất cả buồn bực hoang mang bị từng chút từ trong óc khu trừ, hần dần dần linh hồn kỳ ảo, không nhiễm một tia lung tung, ý niệm cũng du đãng tại một mảng khu vực kia.

Ý thức xúc cảm, một mảng mệnh môn bát ngát, một mảng hỗn độn, giống như ảnh thu nhỏ của vũ trụ chưa thành...

Giống như một tờ giấy trắng, có thể theo áo nghĩa, ý niệm, lực lượng không ngừng biến hóa, vì nó bỏ thêm vào sắc thái, buộc vòng quanh bức họa cuộn tròn đồ án tươi sống, tùy ý hần tưởng tượng thiên mà hành không, giao cho hần phần khích khác.

Ý thức hần mơ hồ ngưng chú, ngay tại chỗ hỗn độn mệnh môn kia tới lui tuần tra, cũng không nghĩ nhiều, tựa như chỉ đơn thuần hưởng thụ ảo diệu trong linh hồn, vậy mà thả lỏng im lặng trước đó chưa từng có.

Tinh hải mệnh môn, tinh vực vô biên vô số, đủ loại hành tinh như hạt cát của sa mạc, số lấy ức vạn để tính, không biết không gian mở mang vô ngần cỡ nào, không biết diễn biến bao nhiêu chủng tộc sinh linh, không biết từng có bao nhiêu vô giả rơi rụng, về khư tiêu tán đến không để lại một tia dấu vết.

Trong tinh hải vô biên vô ngân, ẩn chứa kỳ tích thân bí mật trong trời đất, có rất nhiều sinh mệnh xa xưa cường đại, có quá nhiều phần khích hần nghĩ cũng không tưởng tượng được.

Hần sa vào ở thế giới Linh hồn của mình, tâm linh chạy xe không, cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé lại chậm rãi cảm thấy mình giống như thành bụi bậm rất nhỏ của vũ trụ. linh hồn lóe ra không ngừng, thần thức ánh mắt, áo nghĩa tầng lạng lẽ biến ảo...

Hần trước hết sa vào ở khắc sâu thể ngộ tinh thần áo nghĩa, ảo tưởng mình chính là một điểm nhỏ bé trong tinh hải vô biên, như cát đá của hư không, như một ngôi sao không bắt mắt, ở trong tinh hải thương cổ mệnh môn chìm nổi ức vạn năm, luôn luôn đang lấy phương thức độc hữu đến biểu hiện mình tồn tại ý thần...

Dần dần, hần sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu: Mình giống như thành một bộ phận của hư không mệnh môn, thành một điểm sáng mới ban đầu của tinh hải, thành một hành tinh...

Cái cảm giác này lúc nảy sinh, hần vẫn như cũ dần dần, sa vào ở tinh thần thế giới Linh hồn của mình, hoàn toàn không biết ngay tại lúc ý thức hần mơ hồ, trung ương khí xoáy tụ của đan điền hần, ngọn nguồn năng lượng giống như ảnh thu nhỏ của hành tinh kia, chậm rãi từ trong đó phù sinh ra, từng chút mơ hồ hướng linh hồn tế đàn của hần.

Đó là tinh thần áo nghĩa hần tu luyện, ở trong cơ thể hình thành ngọn nguồn lực lượng, đó là một mảng tinh hải mệnh môn, trong đó có điểm điểm tinh quang vỡ tan, còn có một viên vật chất trạng thái cố định lấy tinh hạch làm căn bản, giống như một ngôi sao rực rỡ trong tinh hải.

Ở lúc ý thức hần mơ hồ bất định, sa vào ở thăm dò đối với ngân hà linh hồn, tinh hải vốn nên ở đan điền khí xoáy tụ của hần hư ảo, lạng lẽ trào ra, chậm rãi tràn vào thức hải của hần, xuyên qua tầng áo nghĩa, nhập vào một mảng không gian không biết mệnh môn hỗn độn kia của hần!

Thật như một tờ giấy trắng bị cặn nhuộm, vẽ bức họa cuộn tròn bề ngoài kỳ diệu, mảng mệnh môn hỗn độn kia chợt xảy ra biến hóa, giống như được họa bút thần kỳ kích hoạt thế giới mới.

Vốn khu hỗn độn mệnh môn trống không hoàn toàn không có gì chậm rãi nảy sinh biến hóa, giống như xảy ra vụ nổ thật lớn điểm sáng bắn tắn ra không ngớt, vụ nổ lớn không chỗ nào không có giằng co không biết bao lâu, dần dần diễn biến, có từng điểm hành tinh vỡ nát, có một ngôi sao rực rỡ loá mắt, hành tinh vỡ nát quay chung quanh ngôi sao như kim cương sáng kia xoay chuyển, quỹ tích thiên thành, theo chí lý của tinh hải, giống như diễn biến pháp tắc nào đó.

Khu vực hỗn độn mệnh môn, có ngân hà hơi co lại biến ảo kia, bỗng nhiên phần khích hần lên.

Dần dần, ở lúc ý niệm linh hồn của hần chuyển động, tại trong những mảnh hành tinh vỡ sáng bóng nhỏ bé như đom đóm kia, giống như có không gian tiết điểm hiện ra, ngôi sao lớn nhất giống như nháy mắt phóng đại, trên nó mơ hồ có thể nhìn thấy chút sự vật, trong khu vực mệnh môn kia, như là dần dần có khái niệm không gian.

Ảnh thu nhỏ của tinh hải mệnh môn, có không gian tiết điểm, có không gian định nghĩa mở rộng kéo dài, mơ hồ như ảnh thu nhỏ của vũ trụ...

Hần hoàn toàn không biết linh hồn tế đàn biến ảo, cũng quên mất mục đích trước hết, tâm linh sa vào trong đó, chứng kiến kỳ tích nào đó sinh ra, dần dần sinh ra cảm động.

Vì tinh không mở mang xinh đẹp cảm động, vì không gian thần kỳ biến ảo cảm động, vì một ngôi sao rực rỡ dao động kỳ diệu kia cảm động.

Phảng phất, hần thanh chủ nhân mảnh vũ trụ thu nhỏ lại kia, hần có thể hiểu rõ tinh hải co tích mài mãi, có thể cảm thụ bất đắc dĩ của hành tinh không có linh hồn, có thể từ trong không gian hiểu rõ bản chất người thường thế gian khó có thể đựng vào...

Trong mơ màng, hần bỗng nhiên cảm thấy thế giới này khuyết thiếu chút gì...

Thiếu sinh linh, thiếu sinh mệnh diễn biến, thiếu sinh lão bệnh tử bình thường.

Cái ý niệm này vừa nảy sinh ra, khu áo nghĩa của hần lại xảy ra biến hóa, sinh tử áo nghĩa tự phát được trào ra, cùng ý thức linh hồn hòa hợp một cô khí, rót vào trong thiên địa thần kỳ kia, chảy vào trong tinh hải không tính rộng rãi lại quả thật tồn tại.

Dần dần, từng luồng ý thức của hần giống như được tinh không giao cho sinh cơ, hần giống như thiên thần phủ xuống ngôi sao lớn nhất kia, cảm thấy ngôi sao kia tươi sống lại.

Chợt, tại trên hành tinh kia, giống như theo ý niệm của hần biến hóa, theo ý thức máu tươi của hần thúc đẩy, tựa như đang thai nghén sinh linh.

Một chỗ hải dương cô hồ, giống như ảnh thu nhỏ của thức hải đang xảy ra biến hóa, hấp thụ tinh thần ý thức của hần, ở trong đó giống như diễn biến ra một cái thế giới tươi sống, giống như có sinh linh hiện ra cùng...

Những sinh linh đó gương mặt mơ hồ, đều có khí tức của hần, tựa như do lực lượng áo nghĩa của hần sáng tạo ra, giống như hoa trong gương mặt trăng trong nước, cho hần một loại cảm giác không chân thật, lại có cảm giác thực tế tồn tại, hư hư ảo ảo, thật thật giả giả, khó có thể phân biệt.

Những sinh linh mơ hồ như huyền ảnh kia ở bên trong sinh ra, ở bên trong tranh đấu, ở bên trong tử vong, đều giống như chỉ là năng lượng đơn thuần, mới sinh có thể ngưng luyện thiên địa lực lượng, tử vong có thể đem lực lượng ngưng luyện tiêu tán hết, quay về trong thiên địa.

Sinh mệnh cùng tử vong, ở trong đó lấy phương thức có thể nhìn thấy nào đó, thời khắc đều đang xảy ra, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Hiện lên tinh hải, không gian mở rộng, diễn biến huyền tượng sinh tử, tại một cái vũ trụ giống như do hần sáng tạo kia, lặng yên xảy ra biến hóa.

Mà hần, giống như là thần minh duy nhất trong đó, tâm niệm động, tinh thần, không gian, sinh lão bệnh tử trong đó đều sẽ xảy ra biến đổi lớn. Hần có thể ở trong đó dời hành tinh, có thể mở rộng không gian, có thể sáng tạo sinh mệnh, cũng có thể làm cho sinh mệnh nháy mắt về hư.

Ở bên trong, hần không gì không làm được, có thể tận tình đem tưởng tượng biến thành sự thật.

Nhưng mà, cái gọi là sự thật kia, giống như cũng không chân thật, vẫn hư ảo như cũ, tất cả đều dựa vào ý thức, lực lượng, linh hồn, áo nghĩa của bản thân hần, giống như bản thân hần phán đoán, là vĩnh viễn không có khả năng hiện ra ở thế giới thật sự.

Chỉ cần hần ngã xuống tử vong, tất cả hần suy nghĩ, tự nhiên liền sẽ không còn tồn tại nữa.

Tất cả thế giới kia, đều có thể chân thật cảm thụ, nhưng cũng chỉ có hần chỉ là hần có thể xúc giác cảm giác, hần ở trong đó có thể làm bất cứ sự tình gì, thế giới kia có thể cho hần không gian phát huy tưởng tượng vô hạn, lại không thể thoát ly hần.

Hư ảo thế giới, vị chi hư giới.

Chờ lúc hần hiểu rõ một điểm này, linh hồn ý thức mơ hồ kia của hần giống như mới chậm rãi hiểu cái gì.

Hần chậm rãi thức tỉnh, giống như từ trong cái thế giới nào đó xuyên qua vạn năm trở về, chợt hần ngẩn ra, linh hồn chậm đến, phát hiện ở giữa tầng áo nghĩa cùng linh hồn nhiều thêm một cái thiên địa mới tỉnh, giống như vũ trụ thu nhỏ lại, nhiều điểm ngôi sao, tinh trống không dấu vết.

Tương tự là hư giới, lại cùng hư giới hần chứng kiến hoàn toàn khác nhau. Hư giới của người khác chỉ là một mảng không gian, dựa vào chủ áo nghĩa mà sinh, thí dụ như trong đó có sông núi, có biển, có mưa gió sét, đều chỉ là hình chiếu một chỗ góc hơi co lại của thế giới chân thật.

Mà hư giới của hần, giống như bao quát toàn bộ thiên địa.

Giống như một cái vũ trụ hoàn toàn mới.

1040. Chương 1032

“Có gặp lại chiến hạm yêu tộc, ma tộc hay không?” “Không có, giống như hư không biến mất không thấy nữa”.

“Bọn họ có thể đi nơi nào?”

“Không biết”.

Trong Âm Ảnh Quỷ Ngục, thủ lĩnh rất nhiều thế lực nhỏ vẫn chặt chẽ chú ý động hướng của ma tộc, yêu tộc, nhưng đột nhiên có một ngày, một cô thế lực cực kỳ cường hãn này lập tức liền không còn động hướng.

Dược Khí Các cùng Chiến Minh giữ trầm mặc, không phát biểu ý kiến đối với việc này, cũng không cùng những thế lực nhỏ kia trao đổi, chỉ dân bọn họ làm chuyện gì.

Thủ lĩnh rất nhiều thế lực nhỏ đều sợ yêu tộc, ma tộc có động hướng lớn, bọn họ không thể có được tin tức trước, sợ hãi liên lụy đến bản thân, đều đang thông qua cách tìm của mình, nhưng không có một chút thu hoạch.

Một ngày này, sinh mệnh chi tinh thứ chín của Dược Khí Các tới một lão nhân nhân tộc tuổi già sức yếu, gây trở cá xương, con mắt đục ngầu.

Nhưng hần đến, lại làm cho Bối Đế Na một đám cao tăng của Dược Khí Các lâm vào kinh động, đều đi ra nghênh đón.

Đây là một gã Thủy Thần, Thủy Thần của Dược Khí Các.

Dược Khí Các thân là thế lực siêu nhiên của Mã Gia tinh vực, tự nhiên có Thủy Thần của mình. Ba gã Thủy Thần của Dược Khí Các, hàng năm bế quan tu luyện, mặc kệ công việc trong Các, chỉ có lúc trong Các xảy ra biến cố kinh thiên, bọn họ mới sẽ chủ động ra mặt.

Ba gã Thủy Thần, chỉ biết nghe lệnh Các chủ Dược Khí Các, trưởng lão không có quyền lợi điều hành, cũng không có quyền lợi bảo bọn họ giúp mình.

Thủy Thần hôm nay tới có cảnh giới nhị trọng thiên, tên là Đế Mỗ Lâm, là cung phụng của Dược Khí Các.

Ba gã Thủy Thần, đều là cung phụng của Dược Khí Các, dựa vào tài nguyên tu luyện khổng lồ của Dược Khí Các, không lo lắng vì thiên địa tài liệu. Dược Khí Các gom góp đủ loại vật tư khổng lồ, cung phụng có tư cách hưởng dụng trước một bước.

Cung phụng, cũng là toàn chức đả thủ của Dược Khí Các, là ba thanh đao sắc bén nhất của Dược Khí Các. Bối Đế Na cùng một đám cường giả Dược Khí Các trang nghiêm đối đãi, hơi hơi khom người, lắng nghe Đế Mỗ Lâm nói.

“Ta chịu Các chủ nhắc nhở mà đến.” Đế Mỗ Lâm nheo mắt, thanh âm trầm ổn thông thả: “Các chủ tuy không có tinh lực cai quản công việc trong Các, nhưng hẳn ở trước khi chết, vẫn như cũ vẫn là Các chủ. Việc các người làm, Các chủ đã biết được, Các chủ bảo ta hỏi rõ ràng, đến tột cùng xảy ra chuyện gì”.

“Đại trưởng lão mưu đồ Thánh Điển, phái Quỷ Văn tộc cùng U Ảnh tộc xâm phạm đối với chúng ta, chúng ta thiếu chút nữa bị đánh chết toàn bộ.” Bối Đế Na đơn giản lưu loát nói rõ tình huống.

“Thánh Điển ở đâu?” Đế Mỗ Lâm khẽ quát một tiếng.

Bối Đế Na do dự một chút, nói: “Ở trên người Phù Vi”.

“Phù Vi ở đâu?” Đế Mỗ Lâm tiếp tục hỏi.

Bối Đế Na trầm mặc.

“Đâu?” Ánh mắt Đế Mỗ Lâm chợt phát lạnh.

“Bọn họ đi U Ảnh tộc.” Châm chúc dùng từ một phen, Bối Đế Na giải thích: “Bọn họ hoài nghi đại trưởng lão cùng U Ảnh tộc cấu kết, muốn liên hệ Thần tộc xâm phạm Mã Gia tinh vực chúng ta, đi làm rõ ràng chân tướng”.

“Tại sinh mệnh chi tinh thứ chín này, đến tột cùng đã xảy ra cái gì? Tên Thủy Thần tam trọng thiên đột nhiên lộ mặt kia, rốt cuộc là người nào?” Đế Mỗ Lâm tiếp tục hỏi.

“Không rõ ràng.” Bối Đế Na cười khổ: “Hắn cảnh giới cao thâm, dựa theo lời Phù Vi nói, người này trước sau che ở trong một tầng quang sáng u ám, không nhìn thấy hình dáng”.

“Người cũng không thể xác định thân phận đối phương? Lúc ấy, người đang làm cái gì?” Đế Mỗ Lâm không vui nói.

“Ta lúc ấy bị Cấp Mặc cấp công kích, không dám lưu tâm động hướng của nơi khác”.

“Thần tộc xâm nhập? Cái tin tức này ai truyền ra?”

“Một gã tiểu bối tên là Thạch Nham. Hắn nói ra cái khả năng này trước hết, nay yêu tộc, ma tộc đều đã đến, Chiến Minh cũng đang chặt chẽ chú ý, chân tướng sự thật như thế nào, hẳn là rất nhanh có định luận”.

“Việc này nếu là thật, Mã Gia tinh vực tất sẽ xảy ra biến cố kinh thiên, người một khi có tin tức, lập tức báo cho ta biết”.

“Rõ”

Một khu thần bí của Âm Ảnh Quỷ Ngục.

Từng chiếc chiến hạm kịch liệt lắc lư, rất nhiều cường giả thi triển lực lượng, ở tầng ngoài chiến hạm bày ra kết giới.

Từng đạo lưu tinh cực nhanh, giống như chùm tia sáng chói lọi, mang theo lực trùng kích khủng bố, tại chung quanh khu vực này kịch dâng.

Những lưu tinh kia chính là văn thạch tảo bạo, ở trong vận chuyển rất nhanh, va chạm không gian, truyền đến hào quang chói mắt. Vô số lưu tinh ở một khu vực hỗn tạp, đều đang nhanh chóng xoay chuyển, đan xen thành lưới ánh sáng lưu tinh dày đặc. Mỗi một khối lưu tinh đều so với chiến hạm lớn hơn rất nhiều, tốc độ bay cũng so với chiến hạm nhanh hơn rất nhiều, theo quy luật không thể hiểu rõ nào đó, trong tiếng rít bay tứ tung, tiếng nổ làm cho người ta run sợ.

Thần kỳ, nhiều lưu tinh như vậy tụ tập ở cùng nơi bay tứ tung, vậy mà lại không xảy ra va chạm lẫn nhau.

Nhưng chiến hạm xông vào nơi đây, lại sẽ di chuyển cực kỳ gian nan. Những lưu tinh kia khổng lồ như núi, lực lượng cuồng bạo tiến lên cực kỳ đáng sợ, chiến hạm một khi bị va chạm, hầu như sẽ trực tiếp vỡ nát, vỡ giả trong đó cũng rất khó may mắn thoát khỏi tai nạn.

Không ai có thể hiểu rõ quy luật bay của lưu tinh, chỉ có thể lấy lực lượng đến phòng ngự, nhưng có thể cho phương hướng của lưu tinh chuyển biến, chỉ có vẻn vẹn vài tên Thủy Thần, Hư Thần cảnh căn bản bất lực.

Chiến hạm của yêu tộc, ma tộc, Tật Phong chiến bộ cùng Dược Khí Các đang ở trong đó di chuyển. Bốn gã Thủy Thần Huyết Ma, Ba Tư, Cổ Đặc, Phong Ngôn phân bốn phương hướng, đang thi triển lực lượng áo nghĩa, đến phòng bị chiến hạm không chịu lưu tinh oanh kích.

Một khi có lưu tinh bay nhanh tới, liền muốn va chạm ở chiến hạm, bọn họ đều sẽ giống như cứu hỏa đuổi đi, lấy đại thần thông làm cho phương hướng của lưu tinh mạnh mẽ đổi lại.

Nhưng, nơi đây lưu tinh bay vô số kể, đan xen thành lưới ánh sáng lưu tinh dày đặc, chiến hạm của Dược Khí Các, Tật Phong chiến bộ, yêu tộc, ma tộc lại vượt qua ngàn chiếc, mỗi một chiếc chiến hạm đều có thể xảy ra ngoài ý muốn, Huyết Ma bốn gã Thủy Thần dập lửa chung quanh, cũng sẽ ứng phó không nổi.

Đã có mười mấy chiếc chiến hạm bởi vì bỏ cứu chậm, bị lưu tinh va chạm vỡ nát.

Cũng may vỡ giả trên những chiến hạm kia thấy tình thế không ổn, đều động rời khỏi chiến hạm, đều may mắn còn sống, phân biệt hướng về chiến hạm khác.

“Như vậy không phải cách.” Trát Thích cau mày, sắc mặt không dễ coi.

Mười mấy chiếc chiến hạm bị vỡ nát kia đều thuộc về Dược Khí Các, hẳn tự nhiên không thể bảo trì bình tĩnh.

Lần này bốn phương yêu tộc, ma tộc, Chiến Minh, Dược Khí Các tới chỉ có Dược Khí Các bọn họ không có Thủy Thần cảnh tọa trấn, tương tự mấy chiếc chiến hạm gặp nguy cơ, bốn người Huyết Ma, Ba Tư, cổ Đặc, Phong Ngôn tự nhiên sẽ giải cứu chiến hạm thuộc về bọn họ trước.

Lúc bận rộn không đến được, chiến hạm của Dược Khí Các bọn họ liền sẽ gặp họa, trở thành vật hi sinh nổ tung.

Cái này cũng là nhân chi thường tình. Huyết Ma, Ba Tư, cổ Đặc, Phong Ngôn khẳng định đều có lòng riêng, không có khả năng mắt thấy chiến hạm người của mình mặc kệ, đưa tay viện trợ Dược Khí Các.

Mấy lần qua đi, chiến hạm của Dược Khí Các tổn thất mười mấy chiếc, tâm tình Trát Thích tự nhiên không tốt lên nổi.

“Năm đó, người chính là thông qua tuyến đường này, từ một chỗ không gian loạn lưu vực tiến vào Âm Ảnh Quỷ Ngục?” Phù Vi ngẫm sinh lòng kính nể, nhìn Hạ Tâm Nghiên nói: “Năm đó các người ở cái cảnh giới gì, ngồi cái gì mà đến?”

Hạ Tâm Nghiên ung dung thanh lịch, vốn vẻ mặt bình tĩnh, nàng vừa hỏi như vậy, mi tâm hiện ra một vầng đau đớn, lộ ra bộ dáng nghĩ lại mà kinh, chỉ thở dài thật sâu một tiếng, không trả lời.

Năm đó, bọn họ từ một chỗ không gian kỳ dị của Băng Hỏa bí cảnh mà đến, trải qua cực khổ người thường ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, những tình thế cùng cường giả thế lực khắp nơi kia, theo đuôi nàng tiến vào, lại cuối cùng ở trên đường nhất nhất tử vong, người sống sót cuối cùng, không đủ mười người.

Nàng cả đời này, chưa có bất cứ một lần gặp họa nào, so với một chuyến đó còn hung hiểm khủng bố hơn.

Nhưng hôm nay, nàng thấy đám người Huyết Ma, Ba Tư đang thông dong ứng phó lưu tinh năm đó đem bọn họ quấy cho linh hồn thân thể nổ tung, dần dần sinh ra một loại tình nhị khác. Nàng đã trở nên cường đại, thân phận cùng địa vị nàng cũng không phải nói như ngày xưa, trở về chốn cũ, thuộc về Chiến Minh Tật Phong chiến bộ, lúc này còn chưa nổ tung một chiếc, làm cho nàng biết nàng không là kẻ bất lực năm đó trong lòng tràn ngập sợ hãi tuyệt vọng, nghĩ đến tùy thời đều có thể tử vong kia.

Một đạo điện quang hiện lên, Chiến Minh Phong Ngôn bay người hạ xuống, nhìn phía trước hơi hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Phía trước có một đoạn khu giảm tốc, chúng ta hẳn là có thể thoáng nghỉ ngơi một chút, đúng không?”

Nàng nhìn về phía Hạ Tâm Nghiên, bởi vì nàng là biết Hạ Tâm Nghiên năm đó là tới như thế nào, cũng biết ẩn tượng của Hạ Tâm Nghiên đối với nơi đây, so với bất luận kẻ nào đều khắc sâu hơn.

Hạ Tâm Nghiên nhẹ nhàng gật đầu: “Hắn là có ba ngày thời gian nghỉ ngơi. Ba ngày qua đi, chỉ cần xuyên qua một chỗ khu vực hung hiểm nhất, liền có thể đi hư không thông đạo U Ảnh tộc hoạt động kia”.

“Coi như là sắp chịu đựng quá đầu rồi.” Phong Ngôn vẽ mặt mỗi một.

“Ba ngày sau, sẽ khó khăn nhiều, đến lúc đó, có thể tổn thất không ít chiến hạm.” Hạ Tâm Nghiên dọc theo đường đi vẫn chú ý động hướng của bốn đại Thủy Thần, đối với năng lực cứu hoả của bọn họ có nhận biết chính xác, nàng lại từng đi khu vực kia, tự nhiên có suy đoán của mình.

Sắc mặt Trát Thích càng thêm khó coi. Mỗi lần chiến hạm Được Khí Các cùng yêu tộc, ma tộc, Chiến Minh cùng lúc gặp nạn, bốn đại Thủy Thần đều sẽ theo bản năng cứu, tiến tới vứt bỏ Được Khí Các bọn họ.

Sau năm lần bảy lượt, mỗi lần đều là Được Khí Các gặp tổn thất, nếu ba ngày sau hung hiểm càng lớn, Được Khí Các bọn họ chẳng phải là càng thêm thâm hiểm?

Trát Thích có chút hối hận không nên tới đây.

Ở lúc bọn họ nói chuyện, ba người Huyết Ma, Ba Tư, cổ Đặc cũng từ bên ngoài bay người tới. Đây là chiến hạm của Chiến Minh, ở trung ương đám chiến hạm, xem như điểm nghị sự lâm thời của mọi người.

“Địa phương quý quá thật đúng là làm cho người ta đau đầu.” Ba Tư hùng hùng hổ hổ, cất giọng nói: “Phía sau còn có một trận phiền toái, chúng ta cần nhanh chóng khôi phục một chút, cái kia... Được Khí Các có đan dược bổ sung lực lượng rất nhanh gì thích hợp Thủy Thần, đừng keo kiệt, mau chóng cho ta mấy lọ, đến lúc đó ta sẽ ở để ý nhiều hơn, giúp Được Khí Các các người giữ lại mấy chiếc chiến hạm”.

Sắc mặt Trát Thích so với chết cha mẹ còn khó coi hơn, cắn răng không đáp lời.

Huyết Ma cười ha ha, vốn cũng chuẩn bị trêu chọc hai câu, đột nhiên phát giác cái gì, vẻ mặt bỗng nhiên động dung, nhìn về phía trước một chiếc chủ chiến hạm ma tộc thuộc về hắn kia.

Theo ánh mắt kinh ngạc của hắn, mọi người cũng đều thuận thế nhìn lại, chợt âm âm chấn động.

Đỉnh chiếc chiến hạm kia, một cái bóng người thể phách cường tráng đứng khoanh tay, mắt nhìn phía trước, trong hai mắt giống như phản ứng lưu tinh hơi xa chung quanh, trên người trào ra dao động không hiểu.

Trên người hắn dần dần tinh quang rạng rỡ, giống như cùng lưu tinh chung quanh đạt thành liên hệ vi diệu, giống như thành một phần tử của khu lưu tinh kỳ dị bạo loạn này, trên lưu tinh rất nhiều chung quanh, thậm chí có một luồng khí tức trên người hắn.

Người nọ, chính là Thạch Nham.

1041. Chương 1033

Lưu tinh chung quanh như ngọc đồ, nhanh chóng tuyến động biến ảo, kéo dài không thôi, mang theo lực lượng trùng kích tính bạo tạc. Thạch Nham khoanh tay đứng ở chiến hạm thủ bộ, nhìn quanh bốn phía, tâm thần trống vắng, giống như có thể cảm giác động hướng chuẩn xác của những lưu tinh kia.

Hư giới vừa thành, hắn giống như có biến hóa long trời lở đất, một thân lực lượng áo nghĩa cùng hư giới phù hợp hoàn mỹ, lúc đủ loại năng lượng vận chuyển, hư giới sẽ theo bản năng cấu kết, cùng linh hồn hô ứng, đem biến hóa tinh diệu nhất của một loại áo nghĩa diễn biến ra.

Nhìn vào bên trong hư giới, giống như một mảng tinh không mới tinh, có mảnh vỡ của hành tinh rực rỡ, có một ngôi sao cực lớn vốn giấu kín ở đan điền khí xoáy tụ, trên hành tinh kia mơ hồ có sinh tử ảo diệu lưu chiến.

Hành tinh, không gian là căn bản của vũ trụ, nay hư giới của hắn, giống nhau hoàn mỹ đem vũ trụ thu nhỏ lại, sinh mệnh cùng tử vong lại là vĩnh hằng không thay đổi, ở trong hư giới của hắn, cũng đang xảy ra biến hóa kỳ diệu.

Hắn là hư giới chi chủ, chân thần duy nhất, có thể nắm giữ tất cả, đủ loại lực lượng áo nghĩa, đều có thể ở trong hư giới biến ảo vô cùng, cũng có thể ở thế giới chân thật đột nhiên dần hiện ra.

Duy nhất làm cho hắn có điều tiếc nuối, chính là căn nuốt áo nghĩa tuyệt không dung hợp vào hư giới. Hắn mơ hồ có loại cảm giác, căn nuốt ảo diệu kỳ lạ, cũng không cần thông qua hư giới bày ra.

Hư giới của hắn, giống như cùng bảy trăm hai mươi cái huyết khiêu quanh người tương thông. Bảy trăm hai mươi cái huyết khiêu kia, giống như một đám không gian loại nhỏ, nếu hư giới là biển, từng cái huyết khiêu kia chính là bảy trăm hai mươi cái hồ nước, chỉ cần hắn có thể đâm phá kỳ diệu trong đó, những hồ nước kia có thể thông qua dòng suối cùng hư giới quán thông lẫn nhau.

Có lẽ, đến một khắc đó, hắn mới có thể thật sự hiểu ra ảo diệu thần kỳ của căn nuốt.

Hắn cảm giác tốt trước đó chưa từng có, nhìn những lưu tinh bay lộn kia, buông ra tâm thần, lấy thần thức ý niệm câu thông, thật có thể ngộ huyền diệu khó giải thích, vốn quỹ tích lưu tinh nhiều và nát không thứ tự, giống như ở trong thức hải của hắn phản ứng ra. Hắn có thể nắm giữ chuẩn xác quy luật cùng quỹ tích những lưu tinh kia bay.

Đây là một loại thể nghiệm cực kỳ mới lạ.

Vù vù vù!

Từng cái bóng người từ chiến hạm xa xa tụ tập lại, Huyết Ma, Ba Tư, Cổ Đặc, Phong Ngôn, Phù Vi, Hạ Tâm Nghiên thậm chí Trát Thích, đều từng người lộ mặt, đều là kinh ngạc nhìn về phía hắn.

“Người ngưng luyện hư giới rồi?” Huyết Ma cười ha ha, vẻ mặt vui mừng.

Phù Vi, Hạ Tâm Nghiên thì là mắt đẹp dập dờn tia sáng kỳ dị.

“Ừm, hắn là xem như xây dựng hư giới thành công rồi.” Thạch Nham khiêm tốn cười cười: “Trái lại cũng không có khó khăn giống như nghĩ”.

Mọi người vẻ mặt khiếp sợ, hào quang trong mắt rạn rờ, âm thầm sợ hãi than.

Hắn ngưng luyện hư giới chỉ dùng mấy tháng thời gian, cùng đại đa số võ giả so sánh, tốc độ của hắn có thể nói cực kỳ kinh người, liên hệ tới tốc độ đột phá của hắn, vậy quả thực... Làm cho người ta không dám tưởng tượng.

Trát Thích âm thầm thở dài, vì tư chất nổi tiếng của Thạch Nham khiếp sợ, càng thêm cảm thấy mình trước kia thật có chút tầm nhìn hạn hẹp, thế mà không thể phát hiện tiềm lực cường hàn của Thạch Nham.

“Nơi này... có chút kỳ lạ.” Ở lúc mọi người âm thầm khiếp sợ, Thạch Nham nhíu mày nhìn về phía trước, nói: “Những lưu tinh kia uy lực cực lớn, tốc độ tiến lên vừa nhanh vừa gấp, mang theo lực lượng vô cùng, chiến hạm ở trong đó bay nhanh, hắn là sẽ phiền toái tầng tầng nhỉ?”

Bốn gã Thủy Thần Huyết Ma, Ba Tư, cổ Đặc, Phong Ngôn nhìn nhau cười khổ.

Sắc mặt Trát Thích khó coi, nhỏ giọng nói thầm một câu: “Được Khí Các chúng ta đã tổn thất mười mấy chiếc chiến hạm”.

Thạch Nham tuyệt không quan tâm hắn, chỉ nhìn về phía Hạ Tâm Nghiên, thở dài một hơi: “Năm đó, thật sự là vất vả người rồi”.

Hắn là biết cảnh giới thực lực của Hạ Tâm Nghiên trăm năm trước, cũng biết bọn họ từ không gian loạn lưu vực của Băng Hỏa bí cảnh lao vào vực ngoại, bọn họ ven đường qua nơi đây đi đến Âm Ảnh Quỷ Ngục, cũng không biết trải qua bao nhiêu cực khổ, bỗng nhiên nghĩ đến ngàn trăm năm trước gian nan tuyệt vọng, Thạch Nham cũng sinh ra tình cảm dao động thương tiếc.

“Ta không phải sống thật tốt sao?” Tâm tình Hạ Tâm Nghiên ảm áp, cười tủm tỉm, thanh lệ động lòng người trên khuôn mặt tất cả đều là vui mừng, âm phách trở thành hư không.

Phù Vi nhìn Thạch Nham cùng Hạ Tâm Nghiên nhẹ nhàng nói nhỏ

nhẹ, trên mặt có mất mát hiem thấy, trong lòng khê thở dài.

“Ba ngày sau, chúng ta sẽ tiến vào khu vực hung hiểm nhất, đến lúc đó lưu tinh sẽ càng thêm dày đặc, chiến hạm khả năng sẽ xảy ra va chạm phạm vi lớn. Người hiện tại tỉnh lại, thật sự là vừa đúng, bằng không chờ chiến hạm lắc lư không ngừng, có thể sẽ ảnh hưởng tâm cảnh của người.” Huyết Ma nhếch miệng cười, vô vô bả vai Thạch Nham, nói: “Tốt, người rất cừ, phỏng chừng thành tựu tương lai sẽ vượt qua ta”.

Hai người Ba Tư, cổ Đặc thấy Huyết Ma hứng thú dâng cao đều là khê nhú mày, quay đầu đến liền quát lớn Mạch Cơ, cổ Mạt, nói bọn họ không cố gắng, cả ngày chỉ biết gây rắc rối, không đem tinh lực cả đời dùng ở trên tu luyện, khó thành châu báu.

Mạch Cơ hoàn toàn không thêm để ý, cười hắc hắc quái dị: “Thạch Nham lão đệ thiên phú dị bẩm, đương nhiên không phải người bình thường có thể bằng được”.

cổ Mạt thì là trừng mắt nhìn Thạch Nham một cái, trái lại cũng không nói thêm gì.

Ba ngày sau.

Phía trước lưu tinh như quả cầu lửa lẫn lộn, có gần ngàn lưu tinh bay nhanh, đan vào thành lưới ánh sáng dày đặc. Những lưu tinh kia giống như đã phát điện, vừa mau vừa gấp, cho người ta một loại rung động thị giác rất mạnh.

Sắc mặt Hạ Tâm Nghiên chợt biến đổi, đột nhiên nói: “Không quá thích hợp!”

Phong Ngôn cũng cau mày thật sâu: “So với trước kia còn đáng sợ hơn nhiều, cái này không phải cảnh tượng ta trước kia từng thấy!”

Ba người Huyết Ma, cổ Đặc, Ba Tư ngưng trọng ngắm nhìn phía trước, đều nhấc tay làm cái dấu tay, những chiến hạm yêu tộc, ma tộc thông thả tiến lên kia đều đột nhiên tạm thời chậm ngừng lại.

Phong Ngôn, Trát Thích chợt cũng phát mệnh lệnh, bảo chiến hạm của Chiến Minh, Được Khí Các cũng đều dừng lại.

Rất nhiều cường giả vẻ mặt thận trọng, nhìn phía trước, mày nhăn lại thật sâu.

Những lưu tinh đan vào kia điện quang tràn ngập năng lượng dao động giống như nổ bom, lực trùng kích của lưu tinh có thể nói khủng bố. Đừng nói chiến hạm, liền ngay cả đám người Huyết Ma đạt tới Thủy Thần, ứng đối hẳn lên có lẽ cũng rất khó thoát mái.

“Xuyên qua khu vực phía trước, sẽ tới đạt nơi nào?” Chính vào lúc này, Thạch Nham bỗng nhiên lên tiếng, nhìn về phía hai người Hạ Tâm Nghiên và Phong Ngôn.

“Tất cả đều là một chỗ hư không thông đạo xỏ xuyên qua tinh vực khắp nơi, cũng là một mảng khu vực thần kỳ nhất của Mã Gia tinh vực, hư không có vô số cái khe, nhưng đại đa số khe hở không gian đều không thông, Chiến Minh chúng ta cũng không dám khẳng định trong những cái khe không gian nào, chắt chứa bao nhiêu hung hiểm, cùng bao nhiêu vực ngoại tinh vực xỏ xuyên qua.” Phong Ngôn trầm ngâm một chút, không khỏi nhìn về phía Trát Thích, Phù Vi: “Được Khí Các các người đối với thể cục Mã Gia tinh vực càng thêm sâu sắc, các người biết nghe thấy tình trạng bên bờ hay không?”

Trát Thích, Phù Vi nhìn nhau cười khổ, do Phù Vi giải thích: “Khu vực bên này nghe nói có quang kính Tinh Nhãn của Được Khí Các chúng ta dò xét, nhưng xưa nay bị đại trưởng lão Tả Hoàng nắm giữ”.

“Có người hẳn là lấy đại thần thông đem phía trước khóa, không cho phép người bên ngoài dễ dàng tiến vào.” Thạch Nham trầm ngâm một hồi lâu, nhắm mắt lại cảm ứng một chút, nói: “Rất nhiều lưu tinh trong đó, vốn tựa như không ở phía trước hoạt động, cho người ta lấy thủ đoạn thần kỳ nào đó thay đổi quỹ tích, điều hành đến một khối này, tạo thành lưu tinh phía trước càng thêm hỗn loạn táo bạo”.

Dừng một chút, hẳn hít sâu một hơi, buông tay nói: “Đừng trách ta đã kích lòng tin của mọi người, ngàn chiếc chiến hạm chúng ta muốn thông qua phong tỏa phía trước, cho dù là có bốn gã Thủy Thần che chở, sợ là cũng phải tổn thất quá nửa. ừm, đây còn vển vển chỉ là phỏng chừng bảo thủ, có lẽ tổn thất sẽ lớn hơn nữa”.

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi hẳn lên.

Bọn họ trải qua mấy tháng mà đến, muốn thông qua tuyến đường yên lặng tiến vào hư không thông đạo U Ảnh tộc nắm giữ, sở dĩ như vậy, là vì tránh bại lộ tung tích, bởi vì từ đường bình thường đi qua, tất nhiên sẽ bị U Ảnh tộc phát hiện, rất khó làm được ra ngoài nó chuẩn bị.

Lúc này nếu trở về, hao phí càng nhiều thời gian không nói, còn có thể bị U Ảnh tộc nắm giữ được động hướng.

U Ảnh tộc ở Âm Ảnh Quỷ Ngục kinh doanh nhiều năm, hiểu biết đối với chỗ này thậm chí vượt qua Được Khí Các, Chiến Minh. Cho bọn hắn biết hành tung, không thể suy đoán ra mục đích của mọi người, nếu sớm một bước phòng bị, bố trí mai phục, nói xui xẻo không chừng sẽ là đám người Huyết Ma.

“Việc đã đến nước này, hoặc là tiếp tục đi tới, hoặc là lui về, từ bỏ tiến vào hư không thông đạo U Ảnh tộc nắm giữ. Chuyển biến tuyến đường, động tĩnh sẽ quá lớn, nói không chừng ngược lại rơi vào cạm bẫy của U Ảnh tộc.” Phong Ngôn nghiêm túc suy nghĩ, lặng lẽ nói: “Ta đề nghị bản thân trở về Âm Ảnh Quỷ Ngục, từ bỏ tiếp tục dò xét. Nếu lấy tổn thất lực lượng bình thường làm cái giá, ta cho rằng mất nhiều hơn được, đối với chúng ta mà nói đã kích quá trầm trọng”.

Trát Thích lập tức gật đầu: “Ta tán thành”.

Huyết Ma, sắc tư, cổ Đặc cau mày, do dự, trong lúc nhất thời cũng không biết tỏ thái độ như thế nào.

“Cũng không phải thật khó vượt qua.” Ở lúc mọi người tranh chấp không xong, Thạch Nham lại một lần nữa lên tiếng.

Mọi người đều phút chốc nhìn về phía hắn.

Cau mày thật sâu, ở trước mắt bao người Thạch Nham nhắm mắt lại, một cổ dao động kỳ diệu từ trên người hắn tràn ra ngoài, lặng lẽ trào về khu lưu tinh hỗn loạn bạo loạn phía trước, đang yên lặng cảm giác cái gì-

Hư giới sau khi hình thành, nhận biết của hắn đối với tinh thần ảo nghĩa tiến thêm một bước, mơ hồ có thể đủ loại tinh thần đạt thành liên hệ,... Lưu tinh, cũng là một loại hành tinh, hắn đem thần thức ánh mắt, đem tinh thần ảo nghĩa vận chuyển, đột nhiên thức hải ầm ầm chấn động, một bộ bức họa cuộn tròn lưu tinh rực rỡ giống như ở tâm linh trong đầu hắn hiện ra.

Chính là phía trước nơi hung hiểm thần kỳ hay thay đổi kia.

Từng chùm lưu tinh biến ảo không ngừng, mang theo năng lượng trùng kích khủng bố, ở trong óc hắn giống như một chùm u quang, quỹ tích người thường khó có thể nắm giữ, hắn lại có thể đem thần thức mang lên bên trên, tiến tới có thể chuẩn xác nắm giữ được phương hướng của lưu tinh.

Hắn tập trung tinh thần, âm thầm thể hội, hiểu rõ quy luật bay của gần ngàn lưu tinh, không nhúc nhích.

Mọi người đều là nghiêm túc nhìn hắn, không có một ai nói quấy rầy, trong lòng sinh ra cảm giác kỳ diệu: Giống như, lúc này Thạch Nham thành người tâm phúc của mọi người, có năng lực kỳ diệu xoay chuyển thế cục.

Bọn họ đều mơ hồ nhận thấy được, Thạch Nham giống như có thể lấy thần thức liên thông những lưu tinh kia, có cái điều kiện tiên quyết này, bọn họ đều cảm thấy nếu có ai có thể dẫn dắt bọn họ không bị thương đột tiến, sẽ không là Huyết Ma bọn bốn đại Thủy Thần, có thể sẽ là Thạch Nham.

Loại cảm giác này rất khó dùng ngôn ngữ đến miêu tả, nhưng quả thật tồn tại trong lòng mỗi một người, làm cho bọn họ đều sinh lòng hy vọng nhìn về phía hắn.

Hồi lâu, Thạch Nham hít sâu một hơi, ánh mắt sáng ngời như kim cương, mỉm cười nói: “Tạm thời dừng lại bất động, dựa theo lời ta nói tiến lên, hắn là có thể không có tổn thương thông qua. Ta đã phân tán thần thức, phân biệt rót vào trong mỗi một lưu tinh lượn vòng, ta có thể nắm chắc chuẩn xác quy luật bay của chúng nó”.

Con mắt mọi người chợt sáng ngời.

1042. Chương 1034

“Tốc độ tiến lên mau một chút nữa!” “Dừng lại!”

“Tiến lên hết tốc độ!”

“Chậm! Lập tức chậm lại!”

Thạch Nham đứng ở trên chiến hạm dẫn đầu, hơi hơi nheo mắt, giống như cùng lưu tinh hòa hợp một thể, không ngừng phát mệnh lệnh.

Chung quanh lưu tinh bay nhanh không chỗ nào không có, giống như mưa sao băng dày đặc rơi xuống, năng lượng dao động mãnh liệt mênh mông, ngàn chiếc chiến hạm của ma tộc, yêu tộc, Chiến Minh, Được Khí Các, giống như là trường mâu thẳng tắp, chợt nhanh chợt chậm, tại trong những lưu tinh dày đặc kia đột tiến.

Mỗi khi Thạch Nham phát ra một cái mệnh lệnh, sẽ lập tức truyền hướng chiến hạm đầu đuôi, toàn bộ đám chiến hạm đều nghe hắc phân phó biến ảo tốc độ.

Bốn gã Thủy Thần Huyết Ma, Ba Tư, cổ Đặc, Phong Ngôn, phân biệt ở phía trước cùng phía sau chiến hạm, chuẩn bị ứng đối.

Thạch Nham thường thường sẽ hướng khu vực lưu tinh đan xen dày đặc tiến lên. Ngay từ đầu, mọi người đều cực kỳ không hiểu, thậm chí cảm thấy hắc chỉ huy lung tung.

Nhưng những lưu tinh kia cũng không phải là tĩnh mịch bất động, trái ngược, còn đều đang bay rất nhanh, rõ ràng khu lưu tinh dày đặc, chờ chiến hạm bọn hắc hướng tới, giống như tự phát tản ra, đều sẽ rộng mở một cái thông đạo hẹp dài, vừa vặn có thể cất chứa bọn họ tiến vào.

Sau mấy lần, mọi người tâm thần đại định, đều đối với phán đoán của Thạch Nham vui lòng phục tùng, không ai có dị nghị nữa.

Thạch Nham thành mọi người định hải thần châm, ở dưới hắc chỉ huy điều hành, đám chiến hạm tuy rằng dao động không ngớt, dọc theo đường đi thật chưa xảy ra cùng va chạm lưu tinh, yên yên ổn ổn.

Trát Thích cùng Phù Vi xa xa nhìn về phía Thạch Nham chiến hạm dẫn đầu, thần thái phức tạp.

Trong lòng bọn họ biết, nếu không có Thạch Nham, ngàn chiếc chiến hạm này muốn xông lên phía trước, Được Khí Các không biết phải bị thương nặng bao nhiêu.

Bọn họ không có Thủy Thần tọa trấn, một khi nguy cơ buông xuống, chịu thiệt xui xẻo đều sẽ là Được Khí Các bọn hắc, đoạn thời gian trước mười mấy chiếc chiến hạm của Được Khí Các vỡ nát đã chứng minh một điểm này.

Hiện tại, bọn họ ở khu vực càng thêm nguy hiểm khó khăn tiến lên, nhưng chiến hạm của Được Khí Các một đường bình yên vô sự, không có tổn thất nữa.

Trát Thích tuy đối với Thạch Nham vẫn như cũ có thành kiến, lại không thể không thừa nhận, Được Khí Các bọn họ lần này xem như thiếu Thạch Nham một cái nhân tình thật lớn.

“Kẻ này thật thần bí khó lường, tiềm lực vô cùng.” Trát Thích nhỏ giọng thầm than: “Trải qua một chuyến này, hắc khẳng định sẽ nhận được ma tộc, yêu tộc, Chiến Minh ưu ái, tương lai ở trong Mã Gia tinh vực tất sẽ một đường thẳng.”

Phù Vi cúi đầu gật đầu: “Cảnh giới của hắc đột phá cực nhanh, dựa theo tốc độ hiện nay, có lẽ trong trăm năm liền có thể tiến giai đến Thủy Thần cảnh. Đến lúc đó, ở trong Mã Gia tinh vực, tất nhiên sẽ có một chỗ của hắc, hào quang chói mắt, có thể trở thành truyền thuyết mới.

Trát Thích cười khổ: “Ta quả thực đã xem thường hắc.”

“Cũng may... Hẳn cùng chúng ta một phương này quan hệ không tệ, nếu hẳn cùng đại trưởng lão Tả Hoàng đi đến cùng một chỗ, chính là ác mộng của chúng ta.” Phù Vi lặng lẽ nói.

“Ừm, ánh mắt của ngươi cực kỳ chuẩn xác, ta không bằng ngươi.” Trát Thích bất đắc dĩ thừa nhận: “May mà ngươi sớm cùng hẳn thành lập quan hệ hữu hảo, lần trước ở sinh mệnh chi tinh thứ chín, không có hẳn, chúng ta đều phải bị U Ảnh tộc, Quỷ Văn tộc chém giết hay không?” Trát Thích mắt sáng như đuốc nhìn về phía Phù Vi.

“Là như vậy.” Phù Vi nhỏ giọng nói.

“Lần đó... Hẳn là có ẩn tình khác hả? Tên cảnh giới Thủy Thần tam trọng thiên kia, có phải bởi hẳn mà đến hay không?” Trát Thích hỏi lại.

Phù Vi trầm mặc hồi lâu, khẽ gật đầu.

Mắt Trát Thích hơi hơi phóng ra hào quang, nhìn Phù Vi thật sâu, hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Đáng ờ ờ Các chủ Dược Khí Các, cả đời không thể kết hôn, nếu bằng không... Ngươi cùng hẳn kết hợp, khó không phải chuyện tốt vui mừng lớn”.

Khuôn mặt Phù Vi đột nhiên ửng đỏ, nhẹ giọng thở dài nói: “Ta không có cái phúc kia, Hạ Tâm Nghiên người ta các phương diện đều vượt qua ta, các ngươi cũng đừng nghĩ nhiều”.

Trát Thích than nhẹ, lắc đầu không nói thêm gì.

“Ngươi cùng hẳn đến tốt cùng quan hệ gì?” Một góc khác của chiến hạm, Phong Ngôn cau mày, thấp giọng hỏi.

Hạ Tâm Nghiên ngẩn ra, quay đầu nhìn nàng một cái quái dị, kinh ngạc nói: “Có ý tứ gì?”

“Ta là nói... Ngươi cùng Thạch Nham, rốt cuộc phát triển đến một bước nào rồi?” Phong Ngôn nghiêm túc nói.

Mỉm cười, Hạ Tâm Nghiên không trả lời, ngược lại dò hỏi: “Phong Ngôn tiền bối sao quan tâm tới chuyện riêng của ta rồi?”

“Chuyện riêng của ngươi, ở minh chủ chúng ta đến xem, chính là việc lớn!” Phong Ngôn khẽ quát một tiếng, trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên nói: “Ta đồng ý chuyện hai người các ngươi”.

Mắt đẹp sáng ngời, Hạ Tâm Nghiên nổi lên hứng thú, mỉm cười nói: “Ngài không phải vân cho rằng, ta nên là đem càng nhiều tinh lực dùng ở trên tu luyện sao? Ở Chiến Minh, ngươi còn giúp ta đuổi rất nhiều người theo đuổi, ở trước mặt minh chủ cực lực phản đối ta loạn tâm, hôm nay... Sao có thể nói như vậy?”

“Tiểu tử kia rất không tệ.” Phong Ngôn xa xa nhìn về phía Thạch Nham, bỗng nhiên cười lên hiền lành: “Cũng chỉ có hẳn, có lẽ có thể xứng đôi người. Ta cũng từng trẻ tuổi, cũng trải qua tình cảm khúc mắc. Một nữ nhân, nếu cả đời không có một đoạn tình yêu đáng nhớ lại đến già, là phi thường đáng buồn, ta cũng không muốn người già cô đơn cả đời”.

“Hẳn sẽ không đồng ý.” Hạ Tâm Nghiên suy nghĩ trong chốc lát, bất đắc dĩ cười khổ.

dễ dàng, chẳng qua nếu tiểu tử kia... Lợi hại đến đủ trình độ, làm cho minh chủ vận dụng thủ đoạn cũng không bóp chết được, nghĩ đến sự tình giữa các ngươi liền có thể cuối cùng đạt thành”.

“Vậy ngài cảm thấy, hẳn có thể đạt tới cái độ cao kia sao?” vẻ mặt Hạ Tâm Nghiên vui sướng.

Phong Ngôn nghiêm túc cân nhắc, một lát sau mới gật đầu mỉm cười nói: “Ta nghĩ... Hẳn có thể”.

Hạ Tâm Nghiên vui không tự kìm hãm được, nhin không được cúi đầu cười duyên hẳn lên, tâm thần vui mừng.

“Lão gia hỏa ngươi vận khí không tệ, vậy mà cho ngươi kiếm được một người đồng tộc lợi hại như vậy, khó trách ngươi vì hẳn, không tiếc gây chiến Âm Ảnh Quỷ Ngục không nên xông vào.” Ba Tư nhìn Huyết Ma, nói: “Ta lúc trước rất không hiểu, cũng không biết ngươi phát điên cái gì, nhưng hiện tại, ta thực cảm thấy lão gia hỏa ngươi chuyện này đúng rồi”.

*' æt+ +kM; iÄ i?€B ç°, óh?¢+? L? K iB m iY [m^a i?U+ #'i T?`K- i`QM; J½ :B iB
+?Q iWM; +| iB m #®B tm'i +?9M; M?Q p"vX >„M +MM; M;QÆB ç²M; i°+- t2K M?Q
>mv iJ +Q`B ? ? - ?QT K„i i?–M i?€B # v H M- HB M i? M? M|B, óS?ªB5ô
G9+ îJ >mv i hBM?- h?¢+? L? K i†M; +?Q ?„M i`mv M i?W iY pQM; €Q M; ?o - H
KÆ ?² +| /'m ?B m ç°i T?€X hW F?B ç| i`î çB- ?„M HB M #B i h?¢+? L? K i m v i F?
pÈB M; Q`B ç²M; i°+ M`v +U+ F€ +QB i`¼M; X
*kM; H` M?Q i? - H9+ h?¢+? L? K i`mv M ç M iB M iS+- M|B `ä +| i? ;†T HQ H„M; iC
p`Q •K ©M? Zm, L; K+- Km®M /MM; bS+ #ªQ p h?¢+? L? K #bM? v M p– bUX
aU i?“i +?SM; KBM?- +ªK ;B€+ +O ?„M ?Q`M iQ`M +?QM? t€+5
h?¢+? L? K p"v K` #„i ;B[çQÊ+ •K KQm FBM? i?B M +O l©M? i°+ +MM; h?–M i°+-
+€+? +MM; iB K M, M; p– ?¢M +O KbM?- M?“M çQÊ+ v m i°+ " hQ +MM; +´ æt+ i€
>mv iJ #B i- iW ?–K M v i`î çB- " hQ +MM; +´ æt+ ç m ç½ ç2K h?¢+? L? K +QB
b) F?–M; /€K +QB i?Q`M; ?„MX
G–M M`v l©M? i°+ K°i +?mv M ?Q F?–M; i?–M; ç¢Q- i? M? / M? h?¢+? L? K +kM;
ç°+ Q KÈB- îJ½ :B iBM? pU+ i`î i?“M? M?•M p"i i? HU+ F?“T MÆB +?9 w i`¼M;
*€B ;¼B H` K°i #QÊ+ H M i`lB- +?d +?QM? H` h?¢+? L? K HQ¢B iB M? ?m®M; M`vX
>mv iJ •K i?–K KWM; i?–K- iQÆB +Q`B i` M K†i +`M; i? K M|M; #ÄM; X
h?¢+? L? K i m v i F?–M; #B i S?QM; L; –M +O *?B M JBM?- h`€i h?Q+? S?M oB +
+Q`M; ;Bª +O v m i°+- K i°+ ç®B pÈB ?„M •K i?–K ç€M? ;B€- +kM; F?–M; #B i i`ª
H–M ç–m iB M pBM? ç, M; T?€T M?•M M?[M; ç¢B M?•M p"i FB - +`M; i? K F?–M; #
ç¢B pk ç`B +O •K ©M? Zm, L; K+X
hBM? i?–M w i?S+ +O ?„M pšM M?Q +k i`–B M`B îT?Q i`QÊ+– ç M; /KM; i•K ç M b
HQm iBM? FB - iB M iÈB F?–M; M; WM; i`mv M` K M? H M?X
*kM; F?–M; #B i [m # Q H•m- ?„M /–M /–M +ªK i?“v iBM? i?–M KÄB K i- b m ç| M; ?
?QÈM; HQm iBM? +?mM; [m M?– #¶M; M?B M H†M; H) i?î T?“Q M? M?äK K°i ?ÆB
>„M `ä `M; +ªK SM; çQÊ+– #¼M ?¼ ç½ pQÊi [m K°i çQ¢M ?`M? i`bM? ;B M M M
ç®B i?QªB K€B ?ÆM M?B mX
>Q i K°i ?ÆB- ?„M F?–M; iB T iK+ ç2K +`M; M?B m iBM? HU+ T?|M; i?Q+?– K` i?m
H†M; M;²B tm®M; X
J°i F?“+ ç²M; ?² b m- #¶M; M?B M ? B +€B #|M; M; Q`B p K†i FQ+? ç°M; iÈBX
Jî K„i` - p K†i h?¢+? L? K FBM? M; ¢+- M|B, óa Q`²B\ô
L; Q`B ç M H` hª h?B +MM; >mv M JBM? p®M M M î i`QM; +?B M ?¢K M; ?d M; ÆB- H
?QM; T?“M F?–M; #bM? i?Q`M; - €M? K„i +?|B H¼B- FQ+? ç°M; +?d p`Q K°i +€B T
óh +ªK SM; çQÊ+ `²B- i?U+ +ªK SM; çQÊ+ `²B- +| F?Q iS+ +O /B ?`B i?€M? i´5ô h
bQÈM; - i v M?Ä #û i`„M; MäM çB K p K°i +?´ HQm iBM? i?QM; i?ª # v T?Q i`QÊ
#WM; - KWM; M?Q çB M M|B, óL; v i¢B i`QM; HQm iBM? FB - M; v i¢B MÆB ç|5ô
*QM K„i >mv M JBM? ~K M|M; - HB M i? M? ?–F?), óh?€M? i´ /B ?`B `®i +m°+ #`T
M; v i¢B •K ©M? Zm, L; K+5ô
o K†i h?¢+? L? K F?) +?“M ç°M; X
>„M H` #B i KK+ çQ+? hª h?B- >mv M JBM? iB M p`Q •K ©M? Zm, L; K+- pb /B ?`B
ç¢B HK+ iS i?€M? i?9- bBM? HBM? i?lB ç¢B i?€B +´ bBM? ` iW tQ - H9+ `i bÈK
F?–M; #B i T?B m #¢+ # Q M?B m M, KX

>mv M ok bBM? HBM? +?B M;QϕB i°+ #B i #ÆB- M;?2 M|B iW H9+ KÈB bBM? ç½
i?m, i?-M KBM?- +QÌM; çϕB F?| HQÌM; - i²M iϕB i?ÌB çϕB i?€B +'- bQ pÈB H9+ bE
i°+ ?ϕ tm®M; +ÁM t tQ ?ÆMX

hS i?€M? i?9 +| i`mv M i?W ?mv i Kϕ+?- i`QM; ?mv i Kϕ+? hª h?B HB M +| i`mv
i?9 >mv M ok- M?QM; 'M Fw /M b Q +?d H" 'M Fw- F?-M; +| +?`m iªB K'v pϕM M,K
+O i?€M? i?9 >mv M okX

.U i?2Q HÌB hª h?B- >mv M JBM? M|B- Î i`QM; /B ?"B +O i?€M? i' >mv M ok- HB
/B m +O i' iB M- K°i F?B H"K +?Q hª h?B çϕi çQÊ+- H"TiS+ HB M +| i? çQÊ+ #B
E?-M; M;?o iÈB- iϕB +?¶ F?m pU+ F€ /B m F?| HQÌM; M"v- hª h?B i?U+ +ªK SM; c
>mv M okX

h?2Q ?QÈM; M" M; +?d- K°i Hm²M; i?-M i?S+ +O h?ϕ+? L? K KÆ ?² çB [m - iϕB
iWM; +?9i- T?€i ?B M i`QM; HQm iBM? ;B®M; M?Q +| #B M- ~K i?'T M²M; ç"KX h?
MQÊ+ i`Î M;ϕB- p"v K" F?-M; i? Î i`QM; HQm iBM? ç2K i' i +ª +ªM? iQÈM; T?ªM S
>„M H"TiS+ w i?S+ çQÊ+- iϕB i`mM; QÆM; F?Ä HQm iBM? FB ?ŠM H" [mª i?U+ +
;B€+ F?-M; b B- /B ?"B +O i?€M? i?9 >mv M ok- +| i? i?U+ Î i`QM; ç|X

óh?ϕ+? L? K + + - ?mvM? T?ªB ;B9Ti M? Xô hª h?B i`-M; KQM; M?bM p T?Q ?
óWK- v M i•K- i ;B9T M;QÆB çϕi çQÊ+ M|ôX

Ry9jX *?QÆM; Ryj8

h?ϕ+? L? K F?-M; p°B p½ H"TiS+ ;B9T hª h?B i?m /B ?"B +O i?€M? i?9 >mv M
iQÆM; ç®B p[M; p" M; F?-M; Qi- M?QM; p•M M?Q +k +| HQm iBM? H|2` #B MªQ-
ç•v- +kM; F?-M; M iQ"MX h?-M; #€Q hª h?B K°i +•m- h?ϕ+? L? K +9B K„i pŠM M
H M?- +?d /šM T?QÆM; ?QÈM; /B +?mv M +?QM? t€+ +?Q M; "M +?B + +?B M ?ϕK
LY M; "v Xb m- H9+ HQm iBM? +?mM; [m M? /-M /-M #B M K'i- h?ϕ+? L? K KÈB i
æ€K M;QÌB >mv iJ ç m iK i"THϕB- p K†i p mB KWM;- ç®B pÈB ?„M H°` KdK +Q
J¼B M;QÌB ç m #B i`ä`"M; i`QM; HÁM;- H-M M"v M m F?-M; +| h?ϕ+? L? K- #¼
/"M; M?Q p"v tmv M [m F?m pU+ HQm iBM? #ϕQ HQϕMX

L; v +ª h`€i h?Q+? ç®B pÈB h?ϕ+? L? K tQ M"v `i +| i?"M? FB M- +kM; i?"i HÁM
#ÌB pb M m F?-M; T?ªB h?ϕ+? L? K- #¼M ?¼ KϕM? K) t-M; [m - .QÊ+ E?Q *€+ +|
K°i +?B + +?B M ?ϕKX

æQ" M M;QÌB S?QM; L;-M ?B M M?B M ç m i`-K ioM? HϕB- +?Êi ?,M; ?€B- Km®M
©M? i°+ ;€+X

ó*?Ì i K'v M; "v- i +ÁM +-M i`Î p K°i +?mv MXô h?ϕ+? L? K #¶M; M?B M M|BX
J¼B M;QÌB ç m H" F?| ?B m, óL;QÆB +ÁM i`Î p H"K +€B ;b\ô >mv iJ FBM? M;ϕ-
óÍ F?m pU+ HQm iBM? #ϕQ HQϕM T?Q b m- +| +?9i ç² p"i æ®B pÈB i`i [m M i`¼
`ä, ó*?Q i K°i +?B + +?B M t - F?-M; +-M i?ÌB ;B M [m€ /"B- +?Ì i tY Hw i®i- H"
ó*-M i i?2Q M;QÆB +MM; M? m ? v F?-M;\ô >mv iJ Km®M +?O ç°M; ;€M? p€+ i
óE?-M; +-M F?-M; +-M ôX

>mv iJ ;"i ;"i ç-m- +kM; F?-M; M|B HÌB #ªQ #¼M ?¼ +~M i?"MX Í i`QM; K„i >mv
FB ç®B pÈB M;QÌB i?QÌM; K" M|B ?mM; ?B K M†M; M - ?ŠM H" F?-M; H"K F?| çQ

>„M H B M M #`B K°i +?B + +?B M t X
h?¢+? L? K M? M?`M; H M +?B M t - ?QÈM; hª h?B pšv pšv i v- b m ç! î i`QM; €M
?QÈM; iÈB MÆB ?mM; ?B K T?Q b m i`î p X
E?¬M; +€+? H•m H„K- +?B M t çB ç M F?m pU+ HQm iBM? ç M t2M- h?¢+? L? K
ç°M; ?QÈM; - H'v i•K i?¬M çB m F?B M +?B M t - +?`K `½B ?Qç i ç°M; - i?QªB K€B
M?Q M; ¼+ ç Ä FB X
E?¬M; # Q H•m- h?¢+? L? K ;B"i KbM?- KdK +Q`B M!B, óhbK çQÊ+ `²BôX
hª h?B T?'M +?'M +Q`B p m B ?ŠM H M X
*?B M t ?! i?`M? K°i +?MK ?`Q [m M; - ç°i M?B M # v t m®M; ?QÈM; i` M K°i pB
J†i M; Q`B HQm iBM? ;B®M; M?Q +! MQÊ+ HY - # K†i ç Ä ç"K M?Q #`M O B- Î /QÈB
F?¬M; M; WM; - HQm iBM? M`v M?Q M; ¼M HY b¬B i`"Q M? K i?¢+? M!M; +?ªv- +U
*?B M t FB i?"K +?Q +kM; +! +?9i F?¬M; +?`m M´B M?B i ç° + Q +O HQm iBM?-
h?¢+? L? K ?QªM; bÊ- p°B p`M; pSi #Ä +?B M t - p`M +?mv M HU+ HQÊM; - H'v iB
K`M ?`Q [m M; - ç2K i?¬M i? +O ?„M +MM; hª h?B # Q p•vX
h`QM; K`M ?`Q [m M; ç T K„i- h?¢+? L? K- hª h?B +?"K `½B ?¢ t m®M; # K†i HQm
M?Q +! iWM; +QM b¬M; /mM; M? K M; QM; F i- #®+ ` b!M; HY - +U+ M!M; F?! +?`n
+O ?`M? iBM? +kM; +! +?9i p†M p QX
óh?"i M!M; Xô hª h?B i? HQÐB ç€M; v m- ç2K €Q i`'M i?O i`„M; MQ½M +ÎB ` - H°`
K°i F?m¬M K†i M?Ä M?„M M; •v i?Æ ç°M; HÁM; M; Q`B ç Ä #WM; - ;B®M; M?Q i€Q ç
h?¢+? L? K +Q`B M?ç i- i•K i?¬M F?) ç°M; - M!B, ó*-M i? K +?9i ç² p"iôX
æB K KB i•K K°i +€B- ?„M p`M +?mv M HU+ HQÊM; +O T?! ?²M- iW i`QM; ç! #!+
/B K H¢M? p¬ +MM; X S?9i +?®+- iW i` M M; Q`B ?„M i`"M ç-v ` F?Q iS+ ;B€ H¢M
+?"K `½B ?°B iK p`Q i`QM; K`M ?`Q [m M; +O ?`M? iBM?- H`K +?Q K`M ?`Q [m M
#,M; HQM; H M?X
E?Q iS+ M!M; #S+ # M M; Q`B- #` M?[M; F i; BÈB #,M; HQM; H M? FB i`î M; ¢B- i`
*U+ M!M; +?Êi #` ;BªB i`WX
hª h?B +?Êi i?'v +ª M; Q`B K€i K - i?QªB K€B M!B F?¬M; M M H`B- M?`M F?¬M; ç
M?Q ?Q , ó*€K ÆM h?¢+? L? K + ôX
h?¢+? L? K F?¬M; M!B +?mv M- H¬M; K`v F?) ç°M; - t m' i i?¬M M?bM HQm iBM? /
K„i +?ÈT ç°M; X
a m F?B ç°i T?€ ç M >Q h?¬M- ?„M iWM; çB m i` [m T?! ?²MX S?! ?²M ;B®M; M
M?QM; +€B #B M ?! M`v `i F?! M!B #^M; H`B- ;B®M; M?Q F i +`m ç½ tªv ` +?mv
?Ä +MM; #´M M; mv M /mM; ?ÈT- +MM; HBM? ?²M +O ?„M +`M; i? K ?Q`M K„ T?M
h`QM; HQ€M; i?Q€M; - ?„M #B i T?! ?²M +! i? ç½ H°i t€+- M?QM; i bM? ?m®M; +K
L?QM; - #m¬M; t m®M; i` M HQm iBM? M`v- T?! ?²M +O ?„M H¢B i`mv M ç M / Q ç
?QÈM; M`Q ç! i`QM; HQm iBM? •K i?¬K ?¬ SM; - ç2K +?Q ?„M K°i HQçB i? ?°B KÈ
:B®M; M?Q î i`QM; HQm iBM?- iQÆM; iU +! /¢M; ç² p"i M`Q ç! ?'T /ŠM T?! ?²M- ;B
?²M ?Á ?ÈT K°i i? - M?Q H` T?! ?²M K'i çB /¢M; bU p"i [m M i`¼M; M`Q ç! X
hª h?B F?! ?B m- FBM? M; ¢+ M?bM ?„M- M?Ä ;B¼M; /Á ?ÄB, óL?Q i? M`Q `²B\ô
G„+ H„+ ç-m- F?¬M; H"TiS+ i`ª H`B- çB m F?B M K`M ?`Q [m M; - h?¢+? L? K K
K°i +€B F?2 /QÈB HÁM; ç'i M?Q +€B F?2 M9B HY - +?"K `½B i`¬B M´B ?QÈM; # M
E?¬M; # Q H•m- K°i i¬M; M,M; HQÊM; p"i +?'i ;B®M; M?Q K`M MQÊ+- +?„M T?Q i`
L? K H'v iBM? i?¬M +U+ ?`M +?B HU+ M; QM; Hmv M ` K`M ?`Q [m M; - p`v K` F?¬

L?Qm M?Qm K"v- ?„M #m¬M; ` K°i Hm²M; i?¬M i?S+- i?Y t¬M; p"Q i`QM; ç|X
"QM?5
L?Q p +?¢K î i` M #|M; + Q bm- K°i Hm²M; i?¬M i?S+ FB +O ?„M #` #„M i`î p - p'
çQÊ+X
ó±\5ô
>„M M´B ?SM; i?9- €M? K„i H"THÁ2 M?bm i¬M; F i ;BÈB H'v M,M; HQÊM; ç†+ i?M
i•K i?¬M- iBM? i +ªK M?"MX
J'v ?ÆB i?Î b m- K„i ?„M +?Êi b€M; #WM;- M?`M F?¬M; çQÊ+ +ªFBM? F m H M,
M;mv M5ô
J¬B K°i+€B +´ ç¢B HK+ ç m /'m /B K #´M M;mv M- #´M M;mv M ç M i°i+MM; H" p
`"M;- M?QM; +| K°i çB K ?„M #B i`ä- #'i+S K°i+€B +´ ç¢B HK+ M"Q- #´M M;mv M
M?´i- +| i? ?'T i?K M,M; HQÊM; +O iBM? ?ªB K M? K¬M;X
hBM? F?¬M; HÈM M?Q p"v- i`QM; pk i`K p¬ M;-M- i`QM; F?¬M; ;B M- ?¢i+€i- çO
i¢B M,M; HQÊM;- M?[M; M,M; HQÊM; ç| T?B m T?M î i`mM; QÆM; pk i`K- F?¬M; +
oä ;Bª #bm? i?QìM;- `i F?| i?m i?"T M?[M; M,M; HQÊM; ç|- +kM; F?¬M; i? pb +?
*?d +| M?[M; +´ ç¢B HK+ F€ /B m FB - +| i? ?'T i?K M?[M; M,M; HQÊM; ç|- +| i?
ç¢B HK+- +?mv M #B M i?"M? i?B M ç` M,M; HQÊM;- iB M iÈB M;QM; F i i?¬M iE
` bBM? K M?X
*| i? M|B- i?B M ç` M,M; HQÊM; +O bBM? K M? +?B iBM?- HU+ HQÊM; i?¬M iB
i?B F?Q- •K F?Q pä ;Bª im Hmv M ?'T i?m- # Q ;²K iBM? i?¬M +?B HU+- i?€B /QÆ
i? i?¬M; [m HQ¢B M,M; HQÊM; F?¬M; +?¶ M"Q F?¬M; +| FB +?mv M #B MX
L?[M; M,M; HQÊM; ç| i`"M M;"T î i` M K¶B K°i ;|+ +O ?Q F?¬M; pk i`K- ;B®M; M?
çO HQ¢B M,M; HQÊM; +O i? ;B M ç m H" i?¬M; [m M| #B M ?| K" i?"M?X
*´ ç¢B HK+ +| çQÊ+ #´M M;mv M- i?b +| i? iK i" T M?[M; M,M; HQÊM; ç|- iB M i?
;B Q +?Q +´ ç¢B HK+ çO HQ¢B F€ /B mX
í i`QM; HQm iBM? T?Q /QÈB- i`QM; K°i i¬M; K" M MQÈ+ FB ~M +?S F?Q iS+ #´M
`i KÄM; K M?- t t F?¬M; M²M; ç"K #^M; #´M M;mv M T?| ?²M +O ?„M- M?QM; i?
€Q M;?o T?M ?ÊT- F?B M +?Q K" M MQÈ+ +| HU+ T?ÁM; M;U iBM? /B m- iU M?Q
æQÆM; M?B M- ç•v H" ç®B pÈB M;QìB i?QìM; K" M|BX
S?| ?²M +O h?¢+? L? K H" #´M M;mv M +,M #ªM +O h?¬M •M ç¢B HK+- K°i iB F
/QÈB +MM; ?„M ç²M; i¬M; ç²M; M;mv M- p®M ` K°i K¢+?X
E?B ?„M ioM? i•K- i?Y K°i +?9i i?"M? H"THB M ? - T?| ?²M H†M; v M +?mv M ç°M
+¶ HU+ ?9i F€ /B m- +SM; `„M ç2K #´M M;mv M KÄM; K M? °B iK p"Q K" M MQÈ+
i`QM; T?| ?²M +O ?„MX
E?¬M; +| K°i iB #´M M;mv M KÄM; K M? FB - HU+ T?ÁM; M;U F€ /B m +O K" M
+ÁM +?Q +?ì h?¢+? L? K T?ªM SM; H¢B- hª h?B pmB [m€i iQ K°i iB M;- çQ i v p¢
i`U+ iB T tû `€+?X
> B M;QìB i?m" M i? t¬M; p"Q i`QM; HQm iBM?X
h`QM; K°i +?¶ F?¬M; ;B M ç€ [mw `U+ `Ð M;k i?ªB i•M T?•M M^K K°i F?®B i?B ?"B
H² K'v M;"M i?QÈ+- ç¬m `„M i?•M `M - H¢B F?¬M; +| / i?`i- +?d +| tQÆM; +®i i`
tQÆM; +®i M"v +?ªv `|+ `€+? /`+? MQÈ+- +| F?Q iS+ F€ /B m i²M i¢BX
h?¢+? L? K HÆ HYM; ?Q F?¬M;- M?bm /B ?"B i?€M? i?9 >mv M ok M^K î i` M ç'i ç
`Ð- /¬M bBM? ` K°i HQ¢B FQM? bÊX

h?B ?"B >mv M ok /"B K'v M;"M i?QÊ+ - bQ pÈB +?B M ?çK ç² b° M?'i ?„M +?SM; F
 æ•v +ÁM H"ibM?i`çM; / i?'i F?¬M; +ÁM- M m i?€B +´ ?mM; p"i M"v +ÁM b®M; - î i
 #B i F?Q i? ç€M; bÊ +Ð M"QX
 Í H9+ ?„M i€M i?QÎM; F?¬M; i?¬B- K„i hª h?B i`"M` H ?Q i`QM; bm®i- i? M? •K
 L" M; H ?Q M?Q MQÊ+ FBK +QÆM; - iQ i€+? `ÆB tm®M; - ;B®M; M?Q ç€ [mw `ÆB
 okX
 J°i HQçB / Q ç°M; F?¬M; ?B m ç°i M?B M iW i` M M; Q`B hª h?B +MM; i?€M? i?9 >
 b m ç! - i?•M i? i?€M? i?9 >mv M ok FB M?Q i?"M? çB K çB K ?"Q [m M; - i`î M M
 i? i?U+ +?'i ;B®M; M?Q #` ?mv M ?! ` - ;B®M; M?Q i?"M? K°i +€B ?mv M iQÊM;
 #¶M; M?B M i?2Q i?B M HBM? +€B +O hª h?B iWM; +?9i # v M? M? p"QX
 hª h?B -K -K +?'M ç°M; - H"TiS+ M; •v /çB- +?Êi F?Q" M? +?•M- p" M +?mv M HU+
 ?mv M iQÊM; i?€M? i?9 >mv M ok- ç2K iWM; çB K +O M! ?QÊM; i?¬M i? X
 >mv M iQÊM; >mv M ok K'v M;"M i?QÊ+ - F?OM; #® imv i Hm•M- HçB #B M K'i î i`
 H" M?Ä #û K K KçB +O hª h?B- +?"K `½B #B M K'i F?¬M; i?'vX
 > B K„i h?ç+? L? K b€M; ` ?"Q [m M; M; ç+ M?B M- K°i +€B +?ÈT K„i F?¬M; /îB M
 K†i FBM? M; ç+X
 *?d i?'v i` M +€M? i v i`-M +MM; p B KQÊi K" +O hª h?B /-M /-M ?B M` ?bM? t
 i?¬M #Q- KÆ ?² +! i? i?'v çQÊ+ +?QM? H" /'m p i ?mv M iQÊM; i?€M? i?9 >mv M
 KÊB #„i ç-m +U+ F€ `ä `ª M; - HçB /-M /-M K'i çB- +m®B +MM; ;B®M; M?Q ?Q" M i
 +O hª h?BX
 h`QM; +Æ i? hª h?B i`mv M ç M iB M; MQÊ+ +?ªv `! + `€+? - T?B i?QîM; / M; ?2- H
 v M iO M?X
 h?ç+? L? K M; ?2 i`QM; +Æ i? M" M; i`mv M ç M iB M; MQÊ+ +?ªv / M; ?2- HÁM; I
 ?²M F€ªQ- w i?S+ # v HQÊM- ;B®M; M? m FQ+? b®M; T?! ?²M M"Q ç!ªQ /B mX
 >„M #¶M; M?B M -K -K +?'M ç°M; - ? B K„i i`"M` ?"Q [m M; F€ /` F?¬M; i? iQÎM
 M?B M p mB KWM; X
 S?! ?²M i? K" ç M; +?"K +?çT iK i" T M, M; HQÊM; iªM K€i +O iBM? F?¬M; K M? K
 p k i`K +?d +! +´ ççB HK+ KÊB +! i? ?'T i?m M"vX L?[M; M, M; HQÊM; ç! iWM; +?9i
 [m T?! ?²M /•M çQîM; - i? K" i`¬B [m ?QÊM; ?Q ;BÈB ?„M pW M; QM; F i F?¬M; I
 hçB K°i F?„ + M"v- T?! ?²M +O ?„M ;B®M; M?Q +! iBM? /B m +O i`mM; i•K +´ ççB
 K M? K M; - ?'T i?K M?[M; i`M M, M; F?¬M; ç•m F?¬M; +! FB X
 hmv +?"K +?çT- imv +U+ F€ i?Q i?Êi- M?QM; +?•M i?"i i²M içB- ?„M +! i? b•m b„
 >„M #B i M?[M; p k i`K i`M M, M; FB H" ?bM? i?€B H9+ # M ç-m +O i?B M ç` M, M;
 HçB +?'i +?S F€ /B mX L; mv M F?Q- KBM? F?Q- K F?Q- •K F?Q p•M p•M HU+ H
 [m M; QM; Hmv M €T b9+ M! K" ç M- M?QM; ?„M F?¬M; #B i ;B€ i` i?"i bU +O M?
 L?[M; p k i`K i`M M, M; FB +?ªv p"Q ?Q ;BÈB +O ?„M- H`K +?Q ?Q ;BÈB +O ?„M;
 i?"i +`M; i? K iB T +`M- K°i ?"M? iBM? `U+ `Ð HQ€ K„i iW M; •M ?" /B M #B M FB -
 M?Q +´ ççB HK+ - ç M; iK i" T p k i`K i`M M, M; iW i? ;BÈB +?•M i?"i i`"M p"Q- ;B®M
 i?¬M #Q M"Q ç! /B M #B MX

Ry99X *?QÆM; Ryje

hBM? i?-M h?¢+? L? K ;'T i`,K H-M idM? H¢B- p K†i pmB KWM;X hmv ?„M H`K
i?-M; [m T?| ?²M i`Q p`Q ?Q ;BÈB- ¢®B pÈB ?Q ;BÈB +O ?„M `®i +m°+ +| /B r
F?ŠM; ¢`M?- M?[M; i`M M,M; FB ¢®B pÈB ?„M F?ŠM; ¢`M? F?-M; +| +?¶ i B ?¢B
;BÈB ;B®M; M?Q ¢ M; H†M; H) tªv` #B M ?| F€ /B mX

h`QM; HQm iBM?- i` M ¢'i +?²M; +?'i ¢€ [mw M,K K`mX L?[M; ¢€ [mw FB Î i`QM;
F€ i`•M [mw- ¢®B pÈB h?¢+? L? K HQ¢B M;QÌB im Hmv M i?B M ¢` HU+ HQÊM; M
iQ M`QX

L?[M; ¢€ [mw FB imv i F?-M; +?'i +?S i?B M ¢` M,M; HQÊM;- F?-M; T?ªB i?-M

.B ?`B +O i?€M? i?9 >mv M ok ?Q`M iQ`M #B M K'i- ¢ m ?Á p`Q i`QM; i?-M i? h

hª h?B Î ¢€ [mw ¢-v ¢'i F?Q`M? +?•M M;²B M; v M;„M- i?-M i?€B M iQÌM;- F?|2 K
M?¢iX

h?¢+? L? K M?bM +?`K +?^K M`M; K°i +€B- €M? K„i ?ÆB ?ÆB b€M; H M- F?) +QÌ

hª h?B ¢½ ¢°i T?€ ¢ M L;mv M h?-M +ªM?5

.B ?`B i?€M? i?9 >mv M ok FB ¢®B pÈB hª h?B +| ¢QÊ+ ?mv i K¢+? >mv M ok K`
M?B m i?-M /B m- #^M; F?-M; M`M; F?-M; i? M? M? M?Q p`v ¢°i T?€ ¢ M L;mv M

h®+ ¢° im Hmv M iB M ;B B +O hª h?B +?Q /M Î ?„M ¢ M t2K +kM; H` +U+ F€ FBM?
h?B- hª h?B +?d +| i?-M pQÆM; M?` i`¼M; i?B M- i?-M; [m .QÊ+ E?Q *€+ S?M
¢°i T?€ ¢ M i?-M pQÆM; i K i`¼M; i?B M- M v H¢B iB M i? K K°i #QÊ+ M[X

>„M +kM; H` F?-M; v°Q- Î K°i # M v M H†M; ¢Q M i` M; hª h?BX

hª h?B K°i i?•M p€v i`„M; i?m-M- #° /€M; F?Q`M? +?•M M;²B M; v M;„M +| +?9i ¢°
i?`i /`B- K°i F?m-M K†i M?Ä M;•v i?Æ F?ª M?•M- HB M H` /€M; M;²B +kM; +| +?9
+?Q M;QÌB i /-M bBM?` i`bm K MX

æ®B pÈB hª h?B- ?„M tQ M v `i +| ?ªQ +ªK- t Î H9+ m o•M +?B ¢` h?B M o•M i?`
;B Q ?ªQX .U i?2Q [m M ? +O h?¢+? ;B +MM; hª ;B - ?„M +MM; hª h?B p®M ¢ M
óh?¢+? L? Kô F?-M; im pª ¢¢Q M;QÊ+ H¢B ¢2K iBM? HU+ +ª ¢ÌB /MM; Î i` M M;?B
F?B M +?Q hª ;B i?`i p¼M;- ¢ÆM T?QÆM; ;BªB i`W ?-M QÊ+X

æÊB ¢ M b m F?B HBM? ?²M ?„M p`Q Î- H'v i®+ ¢° +U+ M? M? #°+ H° i`B M,M;- h
h?¢+? EB M M?„+ H¢B pB + M`vX

E?B ¢|- ?„M ¢½ +MM; >¢ h•K L;?B M ¢B o¬ h`M >ªB- bU ibM? +MM; hª h?B +kM; F?

a m i`,K M,K- ?„M K°i ¢QÌM; +?BM? +?B M- F?-M; +| K°i F?„+ v M ioM?- +kM; F?
+?B ¢` ?Q¢i ¢°M;X

.-M /-M- hª >Q +kM; ¢€M? K'i w MB K- F?-M; KB M +QÐM; M[X

*| ¢¬B F?B- h?¢+? L? K M;?o M m ?„M F?-M; iB M p`Q o¬ h`M >ªB- H'v [m M ? +C
?„M +| i? +MM; hª h?B F i?ÊT- +| H) b) +| K°i ¢Q¢M ?¬M M?•M H`K +?Q M;QÌB i

æ€M; iB +F ?Q¢+? F?-M; +?¢v F`T #B M ?| - +€ iQM? F?-M; M T?`M FB +O ?„
+?´ b®M; [m,M; ¢ÌB +ÁM H¢BX

>„M K°i KbM? K°i M;QÌB M;?o- +kM; F?-M; #B i [m # Q H•m- #¶M; M?B M ? ? +

hª h?B #¶M; M?B M i`ÊM K„i- ? B K„i i`QM; bm®i b¢+? b)X

E?-M; +| i•K +Æ T?S+ i¢T ¢ÆM i?m-M M;•v i?Æ- M`M; M?bM h?¢+? L? K- #¶M; M
óJm°B ¢°i T?€ L;mv M h?-M `²BôX

*| H) [m€ KS+ ?QM; T?•M- hª h?B pQÆM M;QÌB çSM; H M- /€M; M;QÌB imv i ç T M
çB ç M i`QÊ+ K†i h?ç+? L? K- ?QM; T?'M ¬K +´ h?ç+? L? K- H M iB M; M|B, óomE
+aM? ;BÈBX G-M M"v ;B ;B F?ŠM; ç`M? T?B i?QÌM; pmB bQÈM;ôX

hª h?B i?-M i? M? M?"M;- i?•M i? K K KçB i?m-M ?QÆM; K M;QÌB- ;B®M; M?Q
M;QÌB- F?m¬M K†i M?Á M?„M i?-M i?€B # v H M- +U+ F€ ç°M; HÁM; M;QÌBX

"_ ¬K +?†i +´- h?ç+? L? K +kM; M?"M F?¬M; çQÊ+ iBK ç"Ti?bM? i?`+?- M;?2 KM
M" M; h?ç+? L? K ?Qi i?Î +kM; H†M; H) iQ ?ŠM H M- +¬ ;€B M;•v i?Æ T?QM; ibM
F?¬M; iB mX

óh?ç+? L? K + + +kM; `i t'm M? Xô hª h?B ;B®M; M?Q +ªK i?'v çQÊ+ +€B ;b- K„
;B•vX

*® w p¬ ibM? HB + +?¶ #KM; h?ç+? L? K K°i +€B- H"TiS+ #m¬M; i v ` iB m bBM
+?9i /€M; M;QÌB imv i ç T- K¬B ?²M; M?m" M M|B, ó_`i t'm `i t'môX

h?ç+? L? K ç-v K†i t'm ?´- M;QÊM; M;MM; +QÌB +QÌB- M;?B K i` M; M|B, óL m /
;B +MM; h?ç+? ;B - Km°B i +?d T?9+ pB ?¬M- ?„+ ?„+ - Km°B +QB M?Q H" H½Q #

óS?b5ô hª h?B i? HQĐB ç€M; v m, óh KÈB F?¬M; +¬M H"K H½Q #` ?mvM?- ?mvM
?mvM? F?ŠM; ç`M? F?¬M; ?çM? T?9+ - i pŠM H" H"K iB m Km°B +O ?mvM? çBX
?mvM? +?2 +?Î- F?¬M; i?Q+? #° /€M; b„+ b„+ +O ?mvM?ôX

:½B ;½B ç-m- h?ç+? L? K +kM; F?¬M; iB TiK+i` m +?¼+ M" M;- M|B, óJm°B M m
tm'i T?€i çBôX

>„M HQ H„M; >mv i J M?[M; M;QÌB ç| +?ì M¬M M|M; - b) iWiB M T?QÆM; [m v ç-
[m M ç M J½ :B iBM? pU+ +MM; h?-M i°+ t•K M?"T- ?„M F?¬M; /€K [m HQ - T?ª
ç€T €MX

óæQÊ+Xô hª h?B Mûi K†i iQÆB +QÌB M?Q ?Q , óJm°B /M b Q ç°i T?€ ç M L;mv
Km°B +ÁM +| i? iB TiK+ ç°i T?€ M[ôX

óo"v /B ?"B i?€M? i?9 >mv M ok H" +?mv M ;b tªv ` \ô h?ç+? L? K ç°M; /mM; M|B
ó.mM; M?"Ti`QM; HBM? ?²M Km°B `²B- i?"M? K°i +€B 'M Fw ?mv M iQÊM; >mv M
T?"M HBM? ?²M Km°BXô hª h?B ç®B pÈB ?„M F?¬M; +| #`i +S T?ÁM; #` ;b- ;BªB i
Km°B içK i?ìB +ÁM +?Q #B i bY /KM; M?Q i? M"QX Jm°B M;?o +ÁM +¬M K°i çQ
SM; i? ?°BôX

h?ç+? L? K M;ç+ M?B M- bYM; b®i K°i +?9i- KÈB M|B, ó*?9+ KWM; Km°B- i M;?
çç i çQÊ+ i`mv M i?W i?€M? i?9 >mv M ok `²B- iB M ç² iQÆM; H B F?¬M; i? ?çM
óæ| H" çQÆM; M?B MXô hª h?B QĐM QĐM #° M;U+ b[MQ çO- M?Q i?B M M; FB
> B M;QÌB +QÌB M|B #`M Hm" M- iWi`QM; HQm iBM? # v ` - ?QÈM; p +?B M t #Ä
t /U i?2Q çQÌM; +k i`Î p X

J°i ?²B H•M- H¬M; K"v h?ç+? L? K +?Êi F?) M?Qm- b„+ K†i /¬M /¬M •K i`¬K tm®M
hª h?B +kM; p K†i FBM? M;ç+, óE?¬M; i?Q+? ?ÊT- +ªK SM; F?¬M; ` ç°M; ?QÈM;
hª h?B çç i iÈB +ªM? ;BÈB L;mv M h?-M- HBM? ?²M T?€i bBM? H°i t€+ i?U+ +?'i- M
Î i`QM; T?çK pB M?'i ç`M?- M" M; +| i? +?m`M t€+ M„K #„i çQÊ+ ç°M; ?QÈM; bBM
L?QM; hª h?B pW KÈB T?|M; ` i?-M i?S+ +ªK ;B€+- +€B ;b +kM; +?Q T?€i ;B€+
M?bM p T?Q h?ç+? L? K, ó>mvM? +| +ªK SM; çQÊ+ #¼M ?¼ ? v F?¬M; \ .U i?2
#¼M ?¼ ?ŠM H" Î T?Q i`QÊ+ F?¬M; t \ "¼M ?¼ b) F?¬M; TªB F?¬M; +?ì +?9M; i
+?S\ô

h?ç+? L? K i`¬K K†i, óE?¬M; +| F?ª M,M;ôX

>„M ç½ çQÊ+ >mv i J - " hQ- +´ æ†+- S?QM; L;¬M iBM +”v- +?d +?Ì K’v M;”v i?ìB
 M|B `ä ibM? i`¢M; i`QÊ+ ç| - ç€K M; QìB >mv i J F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; M; v +ª +?9
 F?¬M; +|X
 *ªM? ;BÈB +O ?„M + Q ?ÆM hª h?B- b m F?B ç°i T?€ ç M >Q h?¬M- ?„M #B i çQ
 pÈB T?€i ;B€+ ç°M; ?QÈM; bBM? K M?- p®M ç½ +U+ F€ b•m b„+X
 L?QM; ?„M +MM; hª h?B +ªK ;B€+ M?’i i`Q- +kM; F?¬M; M?”M i?’v çQÊ+ ç°M; ?Q
 J X
 *?d p M p M p`B M;”v [m M; +ªM?- >mv i J M?[M; M; QìB ç| F?¬M; +| F?ª M, M; #Ä
 i°i +MM; ç½ tªv ` +€B ;b\
 *?B M t +?Êi ;”Q i?ûi ?ŠM H M- ;B®M; M?”m K°i KkB i M €M? b€M; - +U+ M? M?
 M2Q M;”M +?B + +?B M ?¢KX
 a„+ K†i ?„M #¶M; M?B M i? v ç´B- M?bM +?¶ F?¬M; ;B M bKT ç´ FB - i?¬M i?€B M
 J°i +?¶ F?¬M; ;B M FB bKT ç´ i?”i b•m- # M #Ì +| iWM; +€B F?2 ?Î F?¬M; ;B M i
 M; Q¢B ?”Q [m M; M, K K”mX >„M im Hmv M F?¬M; ;B M €Q M; ?o - +?d HB + K°i +€
 >„M #B i +?¶ F?¬M; ;B M FB ç½ tªv ` +€B ;b\
 JªM? F?¬M; ;B M FB - #` +SM; `„M +„i- #` i`U+ iB T /ìB çB `²B5
 GQ¢B i?O çQ¢M M”v- ?„M t t F?¬M; ç¢i çQÊ+ - iQÆM; iU h`€i h?Q+? im Hmv M F?
 +| M, M; HU+ M?Q i? - i`W T?B E?¬M; ;B M €Q M; ?o ;Bª ç¢i iÈB +’T #”+ h?Ov h?
 *~M i?”M id Kd # M #Ì M?[M; F?¬M; ;B M bKT ç´ FB - T?|M; ` i?¬M i?S+ •K i?¬K
 +”M; i? K M; QM; i`¼M; - ? B K„i H|2 ` ?”Q [m M; #’i ç`M?X
 >²B H•m- ?„M ?Qì b•m K°i ?ÆB- M|B, ó*| K°i ;½ +QìM; ;Bª im Hmv M F?¬M; ;B M
 ç¢B T?€T HU+ - ç2K F?¬M; ;B M v m i°+ - K i°+ - .QÊ+ E?Q *€+ - *?B M JBM? iK i”
 hª h?B ?QªM; bÊ- FBM? ?”B M|B, óGÊB ?¢B M?Q p”v\ô
 *QìB F?´ K°i +?9i- h?¢+? L? K M|B, óE?¬M; ;B M €Q M; ?o ;Bª im pB ç¢i iÈB +’T
 +QìM; ?½M M?Q i? X +„i F?¬M; ;B M- /ìB F?¬M; ;B M- ç®B pÈB M; QìB i?QìM; K”
 iQÊM; - M?QM; #¼M ?¼ +?QM? H” +| HQ¢B ç¢B T?€T HU+ M”vôX
 óo”v +?9M; i H”K b Q #•v ;B\ô hª h?B p K†i +¬m tBM, ó>mv M JBM? H½Q M?•M
 G½Q M?•M FB imv ç®B pÈB Km°B `’i ?” F?„+ - +kM; H” i®i +?Q Km°B- Km°B F?¬M;
 K vôX
 óh +kM; F?¬M; Km®M #¼M ?¼ ;†T +?mv M F?¬M; K vôX
 h?¢+? L? K + m K”v i?”i b•mX
 >„M +kM; im Hmv M F?¬M; ;B M €Q M; ?o - M?’i H” b m F?B #QÊ+ p”Q +ªM? ;BÈB
 i?S+ çQÊ+ +QìM; ;Bª F?¬M; ;B M €Q M; ?o F?OM; #®X
 E?¬M; ;B M €Q M; ?o ;Bª +?†M ç€M? ;B i F ç`+? - i?O çQ¢M `’i M?B m- F?¬M; M?
 HU+ HQÊM; ç€M? çB M +m²M; X
 h?Q /K M?Q ?„M- M m +MM; +QìM; ;Bª M; M; +’T ;B Q +?B M- ?Q”M iQ”M +| i? t
 ç2K F ç`+? FûQ p”Q i`QM; ç| - KQÊM /MM; F?¬M; ;B M HQ¢M HQm pU+ ioM? K`+
 HQÊM; +O ç®B T?QÆM; - H”K +?Q ç®B T?QÆM; +m®B +MM; HU+ HQÊM; bmv FB
 E?¬M; ;B M HQ¢M HQm pU+ ;B’m FQM î i`QM; iWM; +€B F) ?Î F?¬M; ;B M- ç¢B ç
 ?B K- i`W T?B M; QìB iQÆM; iU im Hmv M F?¬M; ;B M €Q M; ?o - ibK çQÊ+ +Y p”Q
 F?| ;B½v i?Q€i ` X

J°i ; ½ + QìM ; ; B^a + | M, M ; HU + ç2K F?¬M ; ; B M + „i FB - p”M /KM ; i?O çQçM +MM ; H
iBM? /B m ç€M ; bÊX L m ç®B T?QÆM ; ç2K F?¬M ; ç€K M ; QìB >mv i J /ÌB çB - /šM
/M H” #¼M >mv i J çç i iÈB h?Ov h?¬M +^aM? - +kM ; `i F? | iW i`QM ; ç | ç•K T?€ çB
h`QM ; #¼M ?¼ + | >ç h•K L ; ?B M- + | >mv i J - + | S?Q G M- G } M L - hçT h?€+ “
M ; QìB ? „M ç w- #B i`ä H’v +^aM? ; BÈB HU + HQÊM ; +O ? „M- K†+ /M ibK #¼M ?¼
M?B m H „K- h?ç+? L? K +kM ; T?^aB +U+ HU+ ibKX

óo”v +?9M ; i M M ibK #¼M ?¼ M?Q i? M”Qìô h’ h?B i`QM ; HÁM ; HQ H „M ; - F?m-
#WM ; , óob +€B ; b b) + | F?¬M ; ; B M €Q M ; ?o +QìM ; ; B^a- ç°i M?B M ç®B pÈB #¼M
h?ç+? L? K i`-K K†+ i`QM ; +?®+ H€i- #¶M ; M?B M M |B , ó>šM H” I ©M? i°+ôX

óob b Q M |B M?Q p”v\ô

ól ©M? i°+ ç M ; KÎ`°M ; ?Q F?¬M ; i?¬M ; ççQ- /¼M bç+? +?QÈM ; M ; çB +?Q h?¬M i°
F?¬M ; i?¬M ; ççQ ?Q”M iQ”M tÄ tmv M [m - F?šM ; ç`M? + | +QìM ; ; B^a im Hmv M F?
J°i çB K M”v- i ç½ bÊK M ; ?o iÈB- M?QM ; i F?¬M ; M ; Ì iÈB H” æ®B T?QÆM ; p”v H
K” ç°i T?€ ç M h?Ov h?¬M +’T #”+X aÊK #B i M?Q i? - i F?šM ; ç`M? b) F?¬M ; HB

E im Hmv M F?¬M ; ; B M €Q M ; ?o - ?ÆM M [çç i iÈB h?Ov h?¬M- Î J½ :B iBM? pU
KçM? M?’i- +kM ; +?d H” >Q h?¬M i K i`¼M ; i?B MX

*?QM? H” #ÎB pb #B i HQçB +QìM ; ; B^a M”v ç°i T?€ F? | F? , M +Ð M”Q- ? „M KÈB i?2Q
; B M €Q M ; ?o ; B^a Î I ©M? i°+ ?Qç i ç°M ; FB - +kM ; p M p M +?d H” >Q h?¬M +^aM?
*€B M”v +?d H” ? „M M ; ?o ?šM T?^aB p”vX

L v- +QìM ; ; B^a F?¬M ; ; B M €Q M ; ?o +O I ©M? i°+ ç½ /MM ; bU i?”i ç M +?Q ? „M K

óšB- H” i i?’i b€+?- i [m M I ©M? i°+ +kM ; F?¬M ; T?^aB H” +?OM ; i°+ +O J½ :B i
+?OM ; i°+ KçM? M?’i pk i`K- Î +€+ MÆB iBM? pU+ ?Qç i ç°M ; - +kM ; F?¬M ; #B i +Q
; B M €Q M ; ?o ; B^a + | i? + | ç°i T?€ ç M h?Ov h?¬M- i`€B HçB +kM ; F?¬M ; T?^aB H”

óo”v ?mvM? + | i? ibK çQÊ+ #¼M ?¼ F?¬M ; \ô h^a h?B HQ H „M ; +?²M ; +?’i ?ÄBX
ó>šM H” + | i? ôX

Ry98X *?QÆM ; Ryjd

J°i ; B¼i ”i hY J >mv i çÄ bšK b¬B i`”Q H”K bQÆM ; F? | B- Î i` M ?Q F?¬M ; F?) H
#B i +?av p T?Q MÆB M”QX h^a h?B + m K”v- iÁ KÁ M?bM h?ç+? L? K- +QM K „i H
h?ç+? L? K ?ÆB ?ÆB M?2Q K „i- #^M ; p”Q +^aK SM ; ^aQ /B m +O K ?mv i- K ?mv i
M , K ç | H9+ Î GB i .B K iBM? pU+- + | i? /MM ; K ?mv i +^aK ; B€+ çQÊ+ / Q ç°M ; bB
i` M h?¬M •M ççB HK+X L v ? „M çç i iÈB +^aM? ; BÈB >Q h?¬M- ç®B pÈB K ?mv i M
#’i Hm”M #¼M >mv i J çB MÆB M”Q- H’v T?çK pB +^aK ; B€+ +O ? „M ç m + | i? # „i
J°i H€i b m- K „i ? „M H | 2 b€M ; ?šM H M- i`-K ; B¼M ; M |B , óhbK çQÊ+ `²BXô

æB m F?B M +?B M t - ? „M +MM ; h^a h?B ?QÈM ; iÈB T?Q i`QÊ+ +?çv M?Q # v- i®
a m MY + M? ; BÌ- ? „M çB ç M MÆB ?mv M ^aQ i?¬M F€ M?’i •K ©M? Zm , L ; K+- M?
ç M t2M FB - + | iWM ; +€B F?2 ?Î F?¬M ; ; B M tû`€+?X

æ•v H” +Y p”Q çB i?¬M ; iBM? pU+ F?€+ +O J½ :B iBM? pU+X hWM ; +€B F?2 ?Î
i? HB M i?¬M ; M ; QçB pU+X

æQÆM; M?B M- ç¢B ç b® F?¬M; ;B M i?¬M; ç¢Q i`QM; ç| ç m Î?bM? i?€B # i„+~M +?S ?mM; ?B K F?OM; #®- M m F?¬M; `ä M;mv M /Q K°i ç-m iB M p`Q- +| H) I ;BÈB + Q +? i +Á M M? M? ?ÆMX

h`QM; ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢Q +| çO HQ¢B F€ /B m- F?¬M; T?ªB F im Hmv M F?¬M; F?¬M; /€K / /`M; çKM; +?¢K- ç i`€M? `ÆB p`Q F i +K+ i?¬M ?²M ç m /B iX

óh?“i M?B m F?2 ?Î F?¬M; ;B MXô hª h?B p K†i iÁ KÁ , ó*MM; :BÈB ?ªB +O h?¬M i`QÊ+ +| +?9i iQÆM; iU M? ôX

h?¢+? L? K ;”i ;”i ç-m, óh`QM; i?B M ç` +| F€ /B m- `i M?B m F?¬M; ;B M iBM? ;Bª K` M|B- M m +ªM? ;BÈB HU+ HQÊM; çO +| i? HÈB /KM; F?¬M; ;B M i?¬M; ç¢ [m X L; ?2 M|B Î +U+ bÈK +U+ bÈK i`QÊ+ FB - +€+ ç¢B iBM? pU+ HmB iÈB T?B i? ?”M? K”m /`+? - H’v i”B M;mv M i`QM; iBM? pU+ +O KbM?- ç M ç´B H’v i”B HB m i

ó>B M i¢B +?ŠM; H) F?¬M; ç9M; M?Q p”v b Q\ô hª h?B FBM? M;¢+X

h?¢+? L? K +QÌB F?´- H„+ ç-m M|B, óE?¬M; T?ªB M?Q p”vôX

óod b Q\ô

ó”ÎB pb #’i +S bBM? HBM? M”Q +kM; F?¬M; i?Q€i çQÊ+ i? K H KXô

óL|B M?Q i? M”Q\ô

ó*U+ bÈK +U+ bÈK H9+ i`QÊ+- +€+ ç¢B +?OM; i°+ ç m H’v ç°i T?€ #ªM i?•M H”K K +?OM; i°+ ? K ?Á #bM? b) F?¬M; +?O ç°M; t•K T?¢K M;QÌB F?€+X L?QM; p b m ` ,B [m”i F?ÎB- HU+ HQÊM; i? HU+ /-M /-M +QÌM; ç¢B- /-M /-M F?¬M; M T?”M M pU+ F?€+ô

.WM; K°i +?9i- h?¢+? L? K iB T iK+ ;BªB i?Q+?, óhBM? pU+ F?€+ M? m F?¬M; +| +MM; i? HU+ pä ;Bª- i?Q /K M?Q pä ;Bª iBM? pU+ çŠM; +’T + Q +?dM? i? +ªM? + Q ?ÆM K°i #”+X L m +?Q #¼M ?„M T?€i ?B M iBM? pU+ KÈB- iBM? FB pU+ H¢ i? HU+ HQÊM; i?’T ?ÆM- #¼M ?¼ b) F?¬M; i®i #KM; +?B m +® M?[M; M;QÌB ç| - çQ¢i H’v i”B M;mv MôX

hª h?B +kM; F?¬M; M;®+- ?„M pW M|B M?Q p”v- H”T iS+ ç½ ?B m çQÊ+X

ó:B®M; h?¬M •M ç¢B HK+ +?9M; i - M m ç +?Q +QÌM; ;Bª J½ :B iBM? pU+ i?¬M p`Q Î- M;QÆB ?ŠM H” #B i h?¬M •M ç¢B HK+ b) ;†T +€B ;b\ô h?¢+? L? K ?Q i K°i M +kM; H” #` i? HU+ +QÌM; ç¢B +?Q iM #BM?- +ÁM +| i? #` i`U+ iB T /B i b¢+? bB

>„M iB T iK+ ;BªB i?Q+?, ó*kM; H” M?Q i? - /-M /-M- iBM? pU+ F?“T MÆB F?¬M pU+ i?”K +?Q çÆM T?QÆM; ç2K ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢Q M®B HB M # M M;Q”B M; ,M HÈB ?¢B t•K M?”TX L?’i H”- b m F?B h?¬M i°+ i? HU+ +QÌM; ?½M M”v +”M; M;”v €+ K°M; +O +€+ ç¢B iBM? pU+ôX

óo”v ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢Q MÆB M”v- +| T?ªB ? v F?¬M; ç¢B ç b® ç m H” #` T?€ ?C

h?¢+? L? K H¢B ;”i ;”i ç-m, óE?¬M; b B- J½ :B iBM? pU+ imv +kM; H” iBM? pU+ h?¬M i°+ bQ b€M?- pŠM M?Q +k Î i? v mX ”¼M ?¼ F?¬M; ?v p¼M; #` +?OM; i°+ HB M b) +?O ç°M; T?QM; # T?€ ?Ov M?[M; iBM? pU+ ç|X L,K ç| h•K L; ?B M +| i? HK+ +?9M; i H” iBM? pU+ +’T i?’T ?ÆM- +| i? Î +QÌM; ;Bª +O J½ :B iBM? pU+ i +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; ç®B pÈB #¼M ?¼ bBM? ` mv ?B T- i?”K +?Q ç2K h? i?”M? +€B iB K i”M; çQ¢i H’v- +?Q M M KÈB F?¬M; #` T?€ ?OvôX

æ½ i`ªB [m M?B m +?mv M M?Q p”v- ?„M bÈK F?¬M; çÆM i?m-M M[- ç®B pÈB +”M; F?“+ b•m- #B i K†i ç€M; bÊ i” €+ +O M?•M iQM?X

óG½Q M?•M FB #¼M ?¼ Î MÆB M”Q\ô hª h?B H¢B ?ÄBX

h?¢+? L? K +?d ?QÈM; K°i +?¶ F?2 ?Î F?¬M; ;B M tû `€+?- M|B, óÍ # M i`QM;ôX

ó*?9M; i +-M çB p"Q ? v F?-M;\öfö

óæQÆM; M?B M+-MôX

*?B M t ; "Q i?ûi- # v M? M? M?Q iB +?ÈT- M?€v K„i ç-m M?"T i`QM; ?Q F?-M; i

E€ [m M; b€M; H¢M M?B m K"m i`-B [m - ? B M; Q`B #¼M ?¼ ; B®M; M?Q iB M p"Q
tmv M [m ?²B H•m- +?B M t ç°i M?B M M; WM; H¢BX

óh?"i H¢M?5ô hª h?B `mM `mM K°i iB M;- #¶M; M?B M M; ¢+ M?B M M?bM p T?Q
h`QM; ?Q F?-M; i?-M; ç¢Q +| i? i²M i¢B b Q\ô

S?Q i`QÈ+- `|+ `€+? MQÈ+ b¬M; +?ªv tm¬B- i` M MQÈ+ #B M +| #,M; HQM; H M?
F?|B M?B m K"m b„+- +?mM; [m M? i`"M ç-v F€ [m M; pU+ M; Q¢B- ; B®M; M?Q iW

E?-M; +| i?B M ç` M,M; HQÊM;- F?-M; i?'v M?"i M; mv i iBM? i?-M- ; B®M; M?Q Î
F?-M; çQÈ+ #'i +S ç°M; ?QÈM; bBM? HBM? M"Q- ç•v H" ?Q F?-M; i?-M; ç¢Q ioM
#B M F€ /B m- MQÈ+ #B M /B ç°M;- ; B®M; M?Q ç M; +?"K `½B #B MªQªQ /B mX

*?B M t Î i` M MQÈ+ #B M- h?¢+? L? K ç°i T?€ ç M >Q h?-M +ªM? +kM; +ªK i?'
F?-M; çQÈ+ ç€M? +€B `MM; KbM?X

E?Q iS+ H¢M? p¬+MM; ç M iW K†i #B M- M?QM; i` M K†i #B M +?d +| +€+ HQ¢B
F i #,M; X hWM; i`"M •K T?QM; H¢M? #m®i iW t t i?'B iÈB- H"K +?Q tQÆM; +®i M
MSiX

hª h?B ç°i T?€ ç M L; mv M h?-M F?-M; H•m- H'v HQ¢B +ªM? ; BÈB HU+ HQÊM; M"
+kM; T?€i t M?- +| i? i?'v çQÈ+ M?[M; ?ÆB H¢M? i` M K†i #B M FB M†M; # Q M

h` M K†i #B M /B ç°M; K•v F?|B K"m t M? H€- K"m iQK- K"m t M? H K- K"m çÄ- iW
/B ç°M; F?-M; M; Èi ; B®M; M? mX

hWM; ç€K K•v t M? H€ K`K`i- +?"K `½B /-M /-M çB ç M T?QÆM; ?QÈM; +?B M t

*?B M t +SM; `„M b„i ç€- b m F?B #` bQÆM; F?|B t M? K`K`i FB # Q i`MK- +?B
` MQÈ+ i?ûTX

a„+ K†i h?¢+? L? K +?Êi #B M ç´B- [m€i, ó*| ç°+5 E`+? ç°+5ô

>„M ?QªM; bÊ- i?Q€M; +€B FûQ H'v hª h?B- M?€v K„i /B /`B [m K°i +€B T?QÆM;
M?bM p T?Q M?[M; bQÆM; F?|B t M? Hûi FB - ?Qi b•m K°i ?ÆB, óaQÆM; F?|B
FBK HQ¢B +kM; +| i? „M KÁM- +?9M; i +kM; +?Q +?„+ +?`m M´BôX

óGÊB ?¢B M?Q p"v\ô hª h?B i? v ç´B b„+ K†iX

E?-M; i`ª H`B- + m K"v i?"i b•m- h?¢+? L? K ç2K i?-M i?S+ #m¬M; ` - Î i` M K†i #B
bQÆM; KM i`-B M´BX

>²B H•m- b„+ K†i ?„M +"M; i? K F?| +QB- M?[M; bQÆM; F?|B +€+ HQ¢B b„+ K"m F
ç°+- i`QM; ç| bQÆM; F?|B K"m iQK FB - M; v +ª i?-M i?S+ +O ?„M +kM; +| +?9i ,
M?Q +| i? i?2Q i?-M i?S+ iB M p"Q HBM? ?²M i ç" M +O ?„M- iU M?Q ç®B pÈB
/KM; X

>„M p°B p" M; p" M +?mv M T?| ?²M- H'v i?B M ?Ä H"K #´M M; mv M ?bM? i?"M? p€+
p†M +?®M; çÐ F`+? ç°+ t•K M?"T HBM? ?²M i ç"MX

L?[M; bQÆM; F?|B M, K K"m FB H" iW i`QM; #B M HQÊM H` /•M; H M- ; B®M; M?Q
+U+ F€ ç€M; bÊ- ç M; T?|M; i?Q+? +€+ HQ¢B F`+? ç°+ F?OM; #®X

J ?mv i +O ?„M +ªK ; B€+ p` i`Q +kM; Î i`QM; #B M- çB m M"v H"K +?Q i•K iB M? ?
F?-M; v MX

>„M +| i? F?ŠM; ç`M?- ç€K M; Q`B >mv i J ?ŠM H" ç m Î /QÈB #B M- H9+ M"v F?•
M; ?o ç M iB M? +ªM? +kM; b) F?-M;

óæWM; H'v i?—M i?S+ +^aK ;B€+5ô >„M ç°i M?B M ?ûi HÈMX

h^a h?B M?Q +?BK bÊ +~M? +QM; T?€i `mM K°i +€B- F?m¬M Kti M?Ä M?„M i€B M?
i?S+ +kM; ,M F?¬M; iB m\ô

h?¢+? L? K i`—K Kti- M?bM #B M /QÈB i?•M- K`v Kti M?,M +~M; i? K HÊB ?¢BX

h`QM; ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢Q i? K` +| #B M- pÈB ?„M K` M|B +kM; H`FBM? H`+? K
FB H`i?B M M?B M ?bM?i?~M?- ? v H` #ÎB pb M;QM; Hmv M `X *| K°i çB K +| i?
i'i M?B M +| ?mM; ?B K HÈM- #^M; F?¬M; ç€K M;QÌB >mv i J b) F?¬M; #`M?@i Î

ó>B M i¢B H`K i? M`Q\ô h^a h?B ?ÄBX

h?¢+? L? K i`—K Kt+ F?¬M; M|B- H¢B ç2K i?—M i?S+ #m¬M; ` - H—M M`v ?„M F?¬M
F?|B ç°+ FB - K` H` H M p`Q #B MX

óhQ5ô

>„M #¶M; M?B M ?Qi M;QÊ+ K°i M;KK F?Q H¢M?- b„+ Kti i€B M?Êi K°i T?—M- M?`
#B M +U+ F€ #,M; H¢M?- i?—M i?S+ +O i +kM; ,M F?¬M; iB mX J - ç•v H`MÆB [

h^a h?B i?'v ?„M F m bÊ ?½B- F?m¬M Kti M?Ä M?„M +kM; i?~i F?¬M; / +QB- F?¬M
p`Q ç€v #B M- +?d H`F?¬M; v M M?bM ?„M- M|B, óJm°B M?Q i? M`Q +^aK i?'v MA
?ÊT M? \ô

óG`F?¬M; [m€ i?Q+? ?ÊTXô h?¢+? L? K i?Î /`B K°i ?ÆB, óh`QÊ+ F?B ibK i?'v T?Q
M M ç M HQ¢M- i?—M i?S+ +kM; F?¬M; #m¬M; ` - `ÌB t i'i +^ai?S [m€B /`- MQÊ+
ç m i`€M? t t - ç m H` /`p`i ç€M; bÊ +| i? çÁB K¢M; M;QÌBX "¼M >mv i J #` /ÌB
ç®B T?QÆM; H` +| iU iBM i?"i HÈM- +?Q `^M; MÆB ç•v +| i? H`K +?Q #¼M >mv i
+?Q T?^B iB m pQM; MÆB M`vôX

>„M #¶M; M?B M bmv M;?o +~M i?"MX

"¼M >mv i J Î h?Ov h?—M +^aM?- ç®B T?QÆM; çQ #¼M ?¼ /ÌB [m - ?B M M?B M
h?Ov h?—M +kM; `i F?| SM; T?| - +kM; F?| i`€+? ?„M çB ç M MÆB M`v- b) F?„T M
i?O çQ¢M +kM; F?¬M; i?B i`B M ` çQÊ+X

*QÌM; ç¢B M?Q >mv i J - M v +ÁM #`i`|B #m°+ Î /QÈB #B MX >„M M m +| i? çO i?
+^a- M;QÊ+ H¢B F?¬M; [m€ #bM? i?QÌM;X

óL; v +^ai?•M i?S+ +kM; F?¬M; i? t•K M?"T MQÈ+ #B M- i?•M i? +?9M; i M m çB
T?^B +? i F?¬M; i? M;?B M;ì\ô h^a h?B H ç—m HQÐB- K°i #° #° /€M; M;•v i?Æ HÁM
i? ç½ +? i? v F?¬M; \ô

óE?¬M; #B iXô h?¢+? L? K +kM; +| +?9i ?Q M; K M; HQ bÊ- + m K`v i?"i b•m, óh¢
i?B m bmv M;?o- ç +?Q i ?B m #B i ibM? ?m®M; i`QÊ+ K°i +?9iX *?9M; i ç2K -
pÁM; - M?bM t2K +| HQ¢B +Y p`Q ;b F?¬M; ô

h`QM; H9+ M|B +?mv M- ?„M /„i i v M?Ä #û MQM K K +O h<sup>a</sup> h?B- i¢B T?Q i` M #B
+~M i?"M i`€M? Mû M?[M; bQÆM; F?|B M,K K`m FB - bÊ #` /QM? K°i +?9iX

oÁM; [m M? #B M /¢Q +?mM; [m M?- ?„M T?€i ?B M #B M +U+ F€ `°M; `½B- iÈB H
+kM; +?Q ` F?ÄB T?¢K pB F?m pU+ #B M- +~M; i? K F?¬M; M?bM i?'v HQ¢B +Y

>„M [m^a M?B M H` #| i v F?¬M; +| +€+? M`Q `²BX

E?` bÎ bmv M;?o ?²B H•m- ?„M T?€i ?B M K°i +?9i #B M T?€T F?¬M; +| - +m®B +M
:BÈB GBM? +O >mv i o,M :BÈB ;B9T çÐ- Km®M #B i M| #B i çQÊ+ ^aQ /B m i`QM;

>„M +?Êi +•m i?¬M; :BÈB GBM?- M|B `ä ibM? i`¢M; - #^aQ :BÈB GBM? ç M p¢+? K°

ó±5ô :BÈB GBM? i`mv M ç M / Q ç°M; HBM? ?²M FBM? ?,B p¬ +MM; , óL?Q i? M`Q
K` +ÁM +| i?S M`v i²M i¢B\5ôX

Ry9eX *?QÆM; Ryj3

Í i`QM; 'M iQÊM; +O h?¢+? L? K- :BÈB GBM? b) `i Qi M; ¢+ M?B M- H-M M`v p"
HÁM; ?„M i`-K tm®M; - #¶M; M?B M w i?S+ çQÊ+ ibM? ?m®M; +| i? +U+ F€ F?¬M;
T?| - +ªM; QÌB ç m H` F`+? ç°+- +| i? M|B M; ¼MM; m²M +O ç°+- H'v +„M Mm®i +€
K°i HQ¢B bBM? HBM? ç€M; bÊ M? 'i i`QM; pk i`KXô v i?S+ +O :BÈB GBM? T?B i?
çWM; i` m +?¼+ M| - H'v +ªM? ;BÈB HU+ HQÊM; +O M; QÆB- +,M #ªM F?¬M; T?ªB

:BÈB GBM? p"v K" M; v iW ç-m ç½ #ªQ h?¢+? L? K iW #ÄX

ó_®i +m°+ H" i?S ;b\ô a„+ K†i h?¢+? L? K F?) #B M- pšM H" FB M i`b ?ÄBX

óL| i M H" oQM; >²M h?Ov Jšm UbS pQM; ?²MV- H" K°i HQ¢B ?bM? i?€B bBM? K M
+| tQÆM; - / i?`i /BM? /QM? - +U+ F€ F?´M; H²- i` M M; QÌB +| iWM; +€B H¬- +| i?
ç°+X L?[M; F?|B ç°+ FB ~M +?S +€+ HQ¢B ç°+ i®ôX

:BÈB GBM? +? "K`½B ;BªB i?Q+?, óoQM; >²M h?Ov J-m M m tm'i ?B M î iBM? pU+
bBM? HBM? ç² i?€M- iQ`M #° bBM? HBM? ç m b) #` ç°+ +? iX h?S M`v i`QÊ+ FB
iBM? pU+ ç m #B M i?`M? ioM? K`+- F?¬M; +| K°i bBM? HBM? +| i? i²M i¢BôX

óL| #bM? i?QÌM; î i`QM; #B M +U+ H¢M? - b) F?¬M; iW i`QM; ç| # v` - M?QM; M| b
L?[M; F?|B ç°+ FB T?€i ?mv` - bBM? HBM? +?d +-M i?Q€M; çKM; +?¢K- ç m b) :

ó*?ŠM; H) M| F?¬M; +| çB K v m\ô h?¢+? L? K ?QªM; bÊ, ó*QÌM; ;Bª ç¢i iÈB h?Ov
+| +€+? M`Q +?®M; H¢B M| \ô

ó*€B M`v T?ªB t2K i²M i¢B ç¢i iÈB h?Ov h?-M- im Hmv M H" €Q M; ?o ;bXô :BÈB
M m ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB h?Ov h?-M- i`€B H¢B H" +| F?ª M,M; ç®B T?| M| - +ÁM +|
L?QM; M; QÌB F?€+- K†+ /M ç¢i iÈB h?Ov h?-M- ç®B pÈB M| +kM; p¬ F F?ª i?BôX

óL|B M?Q i? M`Q\ô

óS?ªB H" /mM; ?ÊT #´M M; mv M ?Ä /B K- +kM; +?QM? H" +QÌM; ;Bª /mM; ?ÊT i?B
h?Ov h?-M +ªM? KÈB +| i? Hmv M ?| M|X Jm®M Hmv M ?| M| - T?ªB i`QÊ+ ç2K
ç®i +?€v i?9+ ç~v- H9+ M`v KÈB +| i? t9+ T?¢K iÈB i?•M i? M|ôX

óh`W HY - i?b F?¬M; +| T?QÆM; T?€T F?€+ \ô

óh?-M i? oQM; >²M h?Ov Jšm î ;B[i`¢M; i?€B /`+? +MM; i`¢M; i?€B +® ç`M? - +
KªM? pÐ- +kM; +| i? M? M? +?|M; /QM? M? m H¢B- ?-m M?Q H" i?•M #`i iYX "i +
M; QÌB M| ç m `i F?| ?B m [mª- ç°+ i® +O M| +ÁM +| i? t•K M?"T i`QM; HBM? ?²M
+O M| +kM; T?B i?QÌM; [m€B /`- H" iW ?²M T?€+? w i?S+ F?€+ M? m i´ ?ÊT H¢B,
i M- H¢B +| i? K°i H-M M[T?K+ +? ` - +kM; +?d +| F ç¢i iÈB h?Ov h?-M +| çQ
KÈB +| M,M; HU+ i`U+ iB T Hmv M ?| ? iôX

ó*| i? i? B M; ?ûM bBM? ` #´M M; mv M ?Ä /B K- +?d +| +´ ç¢B HK+- M?QM; i`QM;
HK+ H¢B +U+ F€ i?Q i?Èi ?B K i?`vX *| i? ç¢i çQÊ+ #´M M; mv M ?Ä /B K- ?ÆM
HBM? ?²M- HB M +`M; i? K i?Q i?ÈiX æ¢i iÈB +`T #"+ h?Ov h?-M- ; -M M?Q F?¬M
i?`v HQ¢B M?•M p"i M`v- +kM; çWM; M; ?o tm®M; i v ç®B pÈB oQM; >²M h?Ov Jšm-
`ÆB p`Q +€B F i +K+ ?bM? i?-M ç m /B iôX

óh²M i¢B im Hmv M F?¬M; ;B M €Q M; ?o - ç¢i iÈB +`T #"+ h?Ov h?-M- +| i? ç®B
L? K ç2K ibM? ?m®M; H¢B F H¢B `ä`M; K°i T?-MX

ó*| M; QÌB +„i F?¬M; ;B M- ç2K #^M; ?[m +O M; QÆB MûK p`Q ç€v #B M\ô :BÈB G
óhm Hmv M F?¬M; ;B M €Q M; ?o - +QÌM; ;Bª +| i? ç¢i iÈB h?Ov h?-M- Hmv M ?|
Jšm- H¢B +| bS+ iU #ªQ p KbM?X L m M; QÆB +kM; +| i? çO ibK çQÊ+ F?¬M; ;B
h?-M- +| H) +| i? HÊB /KM; T?QÆM; T?€T iQÆM; iU- ç2K #¼M ?¼ iW F?¬M; ;B

F?¬M; i? ;B i +? i oQM; >²M h?Ov J¬mX L?QM; - im Hmv M F?¬M; ;B M €Q M; ?o -
h?¬M- bQ pÈB M?[M; h?Ov h?¬M +QìM; ;Bª /mM; ?ÊT #´M M; mv M ?Ä /B K FB +
M; QìB M"v +M; F?ì ibK FB KôX

.WM; K°i +?9i- :BÈB GBM? H¢B MìB, óE ç`+? +?QM? H" HQ¢B +QìM; ;Bª M"v- i
M?'i ç`M? +ì i? ç2K F?¬M; ;B M ?„M +„i /ìB çB` X *QM çQìM; M"v +M; i? K F?ì F
i?U+ ?B M çQÊ+ôX

h?¢+? L? K #m²M #U+- M; ?2 :BÈB GBM? MìB +€B M"v +kM; F?¬M; çQÊ+ +€B FB -
FB M M?šM ?šM H M, óL; QÆB +?šM; H) i?U+ F?¬M; +ì K°i +?9i #B M T?€TôX

ó"B M T?€T +kM; +ì K°i +€B- M?QM; +Æ ?°B t pìB- +ÁM T?ªB t2K #ªM i?•M M; Q
i?¬K iU ?ÄB- ?²B H•m b m KÈB +?Q ` K°i +€B iBM iS+ H"K +?Q p K†i h?¢+? L? K

ó*K i? H"K M?Q i? M"Q\ô

ópšM H" +¬M ibK +QìM; ;Bª ç¢i iÈB h?Ov h?¬M- /mM; ?ÊT #´M M; mv M ?Ä /B KX L
?¼- Km¬M p"MF?ì F?, M- M?QM; /Q M; QÆB iÈB ibK FB K- p•M H" +ì +?9i F?ª M, M

ó*€+? ibK M?Q i? M"Q\ô

óæB M; ¼M M; m²M €Q M; ?o çBX E /mM; ?ÊT #´M M; mv M ?Ä /B K- HBM? ?²M +ì i
î # M i`QM; #ÆB H°BX L; QÆB p"MF?Q M m i®i- +ì H) +ì i? çKM; ;†T h?Ov h?¬M
M; QÆB +ì i? ibK çQÊ+ - ç®B T?QÆM; +kM; #B iªQ /B m +O oQM; >²M h?Ov Jšm-
çB K°i +?mv MX h MìB `²B- ç®B pÈB M?[M; i²M i¢B çì K" MìB- oQM; >²M h?Ov Jšm
i?bM? i?`+?ôX

óæ®B pÈB #¼M ?¼ +ì +?¶ i®i\ô

ó*?¶ i®i +U+ HÈM- #¼M ?¼ M?'i ç`M? b) ç°M; i•K- çB m FB M iB M [mv i H"- #¼M
>²M h?Ov J¬môX

óæQÊ+ `²B- i i?Y K°i +?9iôX

óæB M; ¼M M; m²M €Q M; ?o - î F?m ?Ä /B K €Q M; ?o K½M? HB iM?'i ibK FB K- F
+¬M çB [mªMôX

ó"B i `²BôX

*MM; :BÈB GBM? +?'K /Si ;B Q HQm- i¢B #B M +U+ H¢M? FB /Q /U ?²B H•m- ?„M
M? M? +?ì M; `ìB t K°i F?®B M"v- /U i?2Q çQìM; +k i`î p X

ó>mvM? H"K ; b\ hW #Ä `²B\ô hª h?B FBM? M; ¢+ F?ì ?B m- i v M?Ä #û /MM; bS+ ; E
óJm°B +ÁM Km®M +Sm #¼M ?¼ôX

óLÆB ç•v F?¬M; M M î H•m- MìB F?¬M; +?WM; +€B T?QÆM; ?QÈM; M"Q çì +ì i M F
` +Æ bî M; -KX \*?9M; i #¢B H° ?"M? imM; - M; v +ª +Æ ?°B M; ?o +€+? +kM; b) #`
h?B ; B½v /K - h?¢+? L? K M„K i?"i +?†i #"M i v iQ- +SM; `„M FûQ hª h?B `ìB F?ÄB
M; ?o +€+?X h iU M?B M F?¬M; +ì F?ª M, M; M; ²B t2K K†+ F ôX

>„M pW MìB M?Q p"v- hª h?B KÈB M; ?2 HìB v M i oM? H¢BX

> B M; QìB H¢B i`î p F?Ä HQm iBM? +U+ M? M? T?€i ?B M i?€M? i?9 >mv M ok
iBM? /WM; H¢BX h?¢+? L? K ?Qì b•m K°i ?ÆB- MìB pÈB hª h?B, óh +¬M bmv M; ?
i¢B MÆB M"v- Km°B çWM; [m'v `¬v i ôX

hª h?B FBM? M; ¢+ M?bM ?„M, ó>mvM? H" +ì iQM? iQ€M ; b T?ªB F?¬M; \ô

óWK- +ì +?9i F ?Q¢+? - +Æ ?°B `i t pìB- M?QM; +?mM; [mv T?ªB i?Y t2KXô h?¢+
hª h?B +?Êi F?¬M; MìB i? K ; b- î i`QÊ+ M; QìB ?„M v M H†M; M; ²B tm®M; - M?m i?

L; v b m ç|- M" M; HB M T?€i ?B M i?-M i? h?ç+? L? K ?ÆB ?ÆB +?'M ç°M;- K„i
H M- K°i +€B +?ÊT K„i F?-M; /iB M?bM p T?Q h?ç+? L? K- FBM? M;ç+ +?2 KB
?½B ` iB M;X

L" M; T?€i ?B M i?-M i? h?ç+? L? K -K -K +?'M ç°M; [m çB- HBM? ?²M ;B®M; i
L? K î i`QÊ+ K„i M" M;- iU M?Q +?d +ÁM K°i F?®B i? t€+- F?-M; +ÁM K°i +?9i
T?€i ?B M M"v H"K +?Q hª h?B ?QªM; bÊ M;ç+ M?B M- K„i ç T /çB ` F?-M; `ä M; i

hª h?B ;?B M?Ê ?„M T?•M T?|- F?-M; /€K H M iB M; [m'v ` -v- +kM; F?-M; +| H"K
i?-M M?Q p"v M?bM p T?Q ?„M- •K i?-K +~M i?"MX

L" M; imv F?-M; `ä `M; h?ç+? L? K p b b Q tm'i ?B M F?€+ i?Q iM; M?Q i? - M?QM
h?ç+? L? K î i`çM; i?€B F?-M; #® i`Q T?ÁM; p - M m +| M;Q iB # M M;Q" B +~M; F
+| #B M T?€T +?®M; çÐX hª h?B ?B m i`QM; HÁM;- h?ç+? L? K H" imv i ç®B iQM
i? iMv w M?Q p"v iB M p"Q +€B i`çM; i?€B [m, /` M"vX

hª h?B pW H" +ªK ç°M; pW H" bÊ ?½B- •K i?-K ?ç [mv i i•K- î H9+ h?ç+? L? K î +
iQ" M HU+ #ªQ p ?„M- H"K +?Q ?„M F?-M; +?`m [m'v ` -vX

L;¼M M;m²M €Q M;?o F€ /B m- ? B Hm²M; HBM? ?²M •K m M?Q [m, ?Ä # v HQÊM
h?ç+? L? KX

>„M K¶B H-M iB M p"Q +€B F?-M; ;B M F€ /B m M"v ç m î F?m pU+ `B M;- F?-M;
+ªM? ;BÊB ?„M î L;mv M h?-M- F?m pU+ ? B Hm²M; HBM? ?²M +| i? +?çK ç M +|
ç M >Q h?-M- HBM? ?²M M,M; HQÊM; +O ?„M çç i çQÊ+ i,M; H M +U+ HÊM- T?çK
i?"i HÊMX

>„M #„i ç-m ?QÊM; H½M? ç` t Hç F?-M; [m2M i?m°+ i?,K /ÁX

>„M Hm¬M Hm¬M ç M; M;?o +?mv M oQM; >²M h?Ov Jšm- +~M; M;?o +~M; H" F?-M
oQM; >²M h?Ov Jšm F?OM; #®- HB M ? iÊB +?¶ p` i`Q +O oQM; >²M h?Ov J-m- ?
ç² +O l ©M? i°+ +MM; h?-M i°+X

oQM; >²M h?Ov Jšm H9+ M"v î i` M ?Q F?-M; i?-M; ççQ- i?-M; ççQ J½ :B iBM? p
pU+ +O h?-M i°+- H'v ç†+ iQM? +O oQM; >²M h?Ov J-m- K°i F?B #m¬M; tm®M;
K°M; HÊM M?'i +O iQ" M #° iBM? pU+X

h?-M i°+ +MM; l ©M? i°+ ç2K oQM; >²M h?Ov J-m FB K ç M- `®i +m°+ Km®M H"K -
iÁX

æ´B p` i`Q iU ?ÄB- M m ?„M H" i°+ M?•M h?-M i°+ +MM; l ©M? i°+- +| i? ç2K J½ :B
M[i?QªB K€B iM #BM? iQ" M #° +?OM; i°+ +MM; i? HU+ +O iBM? pU+- +€B M"v
M?'iX

L?QM; M m ;†T T?ªM F?€M; KçM? K)- ;†T i?'i #çB- H'v h?-M i°+ +MM; l ©M? i°+ i
+€B ;B€- +| i? K' i M?B m ?ÆM çQÊ+ ? v F?-M; \

*| #B M T?€T i®i ?ÆM ? v F?-M; \

L m ?"M? ç°M; F?-M; i?m" M HÊB- H'v i?O çQçM +MM; i" M M?šM +O h?-M i°+ +M
h?Ov J-m i`K+ tm'i ç M J½ :B iBM? pU+- b) M´B H M /çM; i€+ /KM; ;b\

>„M #¶M; M?B M i`"M ` +ªK ;B€+ bÊ ?½B /UM; i|+ ;€vX

æ2K oQM; >²M h?Ov J~m ç p"Q J½ :B iBM? pU+- oQM; >²M h?Ov Jšm F?-M; M;v
ç°+- /-M /-M ç2K bBM? HBM? +€+ ççB +?OM; i°+ i? HU+ F?„T MÆB +O J½ :B
iQ" M #° J½ :B iBM? pU+ F?-M; +ÁM K°i bBM? HBM? i²M içB- b m ç| HçB ç2K oQM
J½ :B iBM? pU+ +?šM; T?ªB H" HB M i?"M? F?m pU+ ç°+ ?[m +O h?-M i°+- l ©M
F?-M; +| #'i +S i`|B #m°+ ;b F? B i?€+ [m†M; i" M;- ç2K i'i +ª p"i iQ +O iBM? pU

oW M;?o M?Q p"v- ?„M H" T iS+ #„i ;B[çQÊ+ w ç² +?m~M t€+ +O h?-M i°+- l ©M?
+?bK p"Q ç€v +®+X

h?"i ç°+ €+5

ob +| çQÊ+ K°i +?¶ iBM? pU+- F?-M; iB + ç2K bBM? HBM? +?OM; i°+ i? HU+ +O
S+ pçM bBM? HBM? ç m iB m i€M iQ" M #°- HQçB i?O çQçM M"v [mª i?U+ i€M; i" M
i?- #çQ M?'i +ÁM ç€M; bÊ €+ ç°+ ?ÆMX

>,M `¬i +m°+ #B i M;mv M M?•M pb b Q h?•M i°+ H¼i p"Q bBM? HBM? pk i`K iBM?

>„M #B i ?„M T?ªB ;BªB [mv i oQM; >²M h?Ov J-m- #^M; F?-M; J½ :B iBM? pU+
i?€M- F?-M; +| #'i Hm" M F M"Q +| i? p½M ?²BX

>„M /-M /-M +'T #€+?X

Í M;¼M M;m²M €Q M;?o F€ /B m- ?„M iÈB HmB im-M i` ?²B H•m- pšM M?Q +k +?
HBM? ?²M +MM; ?„M +MM; HQçB- p¬M; -M pk i`K +| ``i M?B m iBM? pU+- F?-M; #
;Bª- M?QM; +| i? çB p"Q MÆB ç•v HçB +U+ F€ i?Q i?ÈiX

>„M #B i T?ªB t2K p" M F?Q- M?QM; ?„M M v T?B i?QÌM; p°B p" M; - M|M; p°B M?Q H
#" + h?Ov h?-M /mM; ?ÊT #'M M;mv M ?Ä /B KX

>„M #„i ç-m ç2K ? i iQ" M HU+ # v- ? B Hm²M; HBM? ?²M M?Q ? B pB M HQm iBM?
F?m pU+ ?Ä /B K €Q M;?o /"v ç†+X

E?-M; #B i [m # Q H•m- HBM? ?²M ?„M +?Êi pW ç°M;- #¶M; M?B M M?"M i?'v çQ
M;?o ç M t2M- i?-M ?²M +?'M ç°M;- p°B p" M; ``i M? M? €T b€i iÈBX

Ry9dX *?QÆM; RyjN

>Ä /B K €Q M;?o +| ``i M?B m #B M ?| - K¶B K°i HQçB #B M ?| ç m +| +?¶ ç°+
i`QM; M;¼M M;m²M €Q M;?o +kM; +| ``i M?B m F?m ?Ä /B K €Q M;?o - i`QM; F?
?Ä /B K iBM? /B m F?€+ M? m- i?"K +?Q +| i? ç®B SM; +ªM? ;BÈB F?€+ M? mX
L;mv M h?-M- >Q h?-M- h?Ov h?-M- #ÎB pb +ªM? ;BÈB b B #B i +MM; F?€+ M? m
+kM; b) i²M içB b B #B i i?"i HÈMX

"¼M ?¼ Î M;¼M M;m²M €Q M;?o im Hmv M- ibK F?m ?Ä /B K €Q M;?o iU M?B M
?ÆM b) çB MÆB i?Q+? ?ÊT +ªM? ;BÈB +O #¼M ?¼- +QÌM; ;Bª çŠM; +'T + Q i?b k
i? K iBM? /B mX

h?ç+? L? K +ªK ;B€+ +?¶ ?Ä /B K €Q M;?o ç M t2M- iU M?Q ?Q" M iQ" M i?Q+? ?Ê
i? M;°X

> B M;¼M HY •K m M?Q [m, ?Ä - t i [m F?m H¬B çB M- i"i T?QM; €Q M;?o - ç°i M
M;?o ç M t2M FB ?B M`X

æ| H" #B M HY - ?Ä /B K iWM; ç€K- M?Q i'K pªB çÁ ç"K # v #'M;- iWM; M;¼M HY
pB /B m- ç2K K°i K†i +m²M; HB i- i?- #çQ- +U+ M|M; +O HY `ä`"M; #`v`X *QÌM
ç2K HBM? ?²M M?"T p"Q i`QM; M?[M; [m-M; b€M; HY M"v- i?2Q HY #B M ?| K" #
M;°ªQ /B m i`QM; ç|- iB M iÈB H"K +?Q +ªM? ;BÈB ççi çQÊ+ i`QÌM; i?"M?X

S?| ?²M +O h?ç+? L? K /mM; ?ÊT i?B M ?Ä - M?QM; ?„M +kM; F?-M; TªB H" M;
M;?o i?m-M i9v- çB p"Q F?m pU+ M"v- +?O ?²M +| +?9i F?-M; i?Q+? SM;- bBM? `

L?QM; T?| ?²M +O ?„M HçB #bM? v M p¬ bU- +ÁM +ªK i?'v i?QªB K€B F?€+ i?QÌM

ó±5ô

h`QM; HÁM; ?„M i?Î M? - ? B +€B ?²M T?€+? ç m /B M #B M i?"M? ?bM? i?€B #ªM
+€B T?QÆM; ?QÈM; /äB K„iX

Í MÆB ç!- ? B Hm²M; HBM? ?²M # v HQÊM- [m HΦB tQ v +?mv M- ;B®M; M?Q ?Ä
? B M;¼M HY FB +?QM? H" ? B M;QÌB- K°i M K K°i M[- HBM? ?²M ç m KÆ ?² #B
K°i i? M? MB M im'M i9- K°i M[iY +! +?9i tBM? ç TX

*?d H"- ? B Hm²M; HBM? ?²M FB ?B M M?B M +kM; F?¬M; T?ªB H" ?Á i?m" M- i
ç'mX

_ 'i `ä `¨M; - Î ?Q¨M +ªM? t'm +?QM? H" HBM? ?²M M[iY tBM? ç T FB X L¨M; Hm¬M
î?Q€i Hv #B M HY - iÄ ` +! +?9i +'T #€+?X

p T?¬M M K iY FB i?b H" +QÌB iOK ibK- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K- F?¬M; M;WM
i`QÌM;- ç2K +?mM; [m M? T?QM; iÄ +?†i- F?¬M; +?Q M¨M; FB / /¨M; ;B½v i?Q€

h?Φ+? L? K F?¬M; T?ªB H-M ç-m iB M iB M p¨Q M;¼M M;m²M €Q M;?o X >„M #B
i`QÊ+ ? i T?ªB `ÌB t F?m €Q M;?o - M m Î i`QM; F?m €Q M;?o - H" F?¬M; i? H" T
i?Q€i F?ÄBX

L¨M; FB iU M?Q Km®M `ÌB t F?m ?Ä /B K €Q M;?o ç M t2M i`QÊ+- b m ç! H" T
M¨v i?Q€i HvX

L;¼M M;m²M €Q M;?o F€ /B m- Î i`QM; F?m i?-M #Q M?'i +O pk i`K- F +! i? /
/B K- ç m +! i? K M; i?2Q HBM? ?²M p¨Q ÎX

L?[M; M;QÌB ç!- +! i? ç M iW +€+ ;!+ +€+ iBM? pU+ +O pk i`K- ç m Î +MM; F?m p
F?B `ÌB F?ÄB HBM? ?²M çQ p i?-M i? - ç m Î iBM? pU+ F?€+ M? mX

L[iY +?d +-M HBM? ?²M i?Q€i F?ÄB F?m ?Ä /B K- M? M? +?!M; çQ p #ªM i? -
+Ð M¨Q +kM; F?! pQÊi [m iBM? pU+ çm´B; B i- M?QM; M m M¨M; F?¬M; i? ;B½v
F?! +! i? i`Î p p` i`Q2Kpp"v i?b iB M? +ªM? ;B M M M`²BX

h?Φ+? L? Kª #Ì F?m ?Ä /B K- M;?B K i9+ ç€M? ;B€ i`QM; +?®+ H€i- HBM? ?²M +
>„M +! i? M;?2 çQÊ+ HBM? ?²M / Q ç°M; M K iY FB i` m çM X Í +?¶ M¨v- F?¬M; H
HBM? ?²M +•m i?-M;- M;QÊ+ HΦB bQ pÊB M;¬M M;[i` Q ç´B +¨M; i? K K m H i?m
i;B[X

ó*?Φv +€B ;b\ h?¨M? i?¨M? i?"i i?"i HQm HΦB- M;QÆB i HBM? ?²M ;B Q ?Á - +M
? B # M bmM; bQÊM;\ h + Q ?SM;- iU M?B M b) F?¬M; ç€M? i M HBM? ?²M +O M
M;mv M ?Ä /B K FB +O M;QÆB- +?9M; i +! i? iΦB F?¬M; ;B M F€ /B m M¨v H`K
?QÎM; i?K imv i pÌB F?! +! i? M!B #^M; HÌB- +?ŠM; T?ªB bQÊM; b Q\ô

h? M? •K HBM? ?²M M K iY M?Q b!M; ;ÊM F?m +? i€M- / Q i`mv M ?QÊM; #®M T?
HΦB H" `¨i ?QM; T?'M FQ+? ç°M;- i` M F?m¬M K†i im'M i9 ?mv M ?! ` FB i¨M ç-

ó*9i M; v5ô GBM? ?²M w MB K +O M[iY i?b F?€+- iÄ ` M¬M M!M; bÊ ?½B, óh i
M;QÆB- i F?¬M; Km®M +MM; M;QÆB +! ;b HB M [m M5ô

h?Φ+? L? K M;~M ` K°i +?9i- v M H†M; +ªK i?KX

>²B H•m- ?„M i`QM; HÁM; i?-K i? M- #B i ç®B T?QÆM; F?¬M; T?ªB M;QÌB ?„M K

J°i M K K°i M[FB ?ŠM H" çûM iW iBM? pU+ F?€+ M? m- +! i? /mM; ?ÊT #´M M;m
iBM? pU+ +O KbM? ?ŠM ç m H" M?•M p¨i M´B iB M;- #ÌB pb im Hmv M ?Ä /B K Í

:B[HBM? ?²M +MM; HBM? ?²M +! i? iB M ?¨M? €B •M F€ /B m- M;?2 M!B iQ p`
M?K+ i?•M ?Q M ?ªQ- i?-M #Q /` i?QÌM;X

L K iY ?B M M?B M +! i¨ MB K- +ªM? ;BÈB +kM; + Q i?•K ?ÆM K°i +?9i- HB M +?m
;B M- +MM; M¨M; FB iB M ?¨M? ?²M ;B Q F€ /B m M?'iX L[iY ?B M M?B M F?¬M
`9i çB- ç€M; iB + ç®B T?QÆM; +ªM? ;BÈB + Q ?ÆM K°i #"+- HΦB Î +?mM; [m M?
+?Q M¨M; FB `¨i F?! i?Q€i i?•MX

L K iY ?ŠM H" Î > Q h? - M M?`i`¼M; i?B M- M[iY i?b H" > Q h? - M M?`i`¼M; i?B M
M' B iB M; - ç€M; iB +- H¢B F?¬M; T?ªB M; QÌB h?¢+? L? K Km®M ibKX

•K i? - K [m M b€i i`QM; +?®+ H€i- ?„M p°B p½ Km®M ibK + QÌM; ;Bª h?Ov h? - M-
t2M p`Q pB + +O M; QÌB F?€+- +?d Km®M K m +?|M; ;BªB [mv i oQM; >²M h?Ov J-
+?m~M #`#Si` ``ÌB F?ÄBX

óL; QÆB H" ç M iW + €B iBM? pU+ FB \ > ? - K†+ F M; QÆB iÈB iW iBM? pU+ M`Q
;B Q- +kM; H" pBM? ?¢M? +O M; QÆBX L m +ªK ;B€+ i®i- i +| i? çB iBM? pU+ +
M?•M hQ E?Q æ†+ ;B i°+ +O h? - M i°+ - h? - M i°+ i ?MM; #€ iBM? ?ªB K M? K
i Qm €B- ç| H" i ``i t2K i`¼M; M; QÆB- çWM; F?¬M; #B i çB m ôX

L K iY h? - M i°+ iU tQM; H" hQ " æ†+ - KdK + QÌB- T? M; ¢Q F?QX

óh? - M i°+ \ *QÌM; ç¢Q pk i`K5 B ?B K H¢M; QÆB5ô L[iY pW M; ?2 hQ " æ†+ iU #
M; QÊ+ H¢B ;B" M, ó*€+ M; QÆB h? - M i°+ +?QM? H" m €+ iQM? +O iBM? ?ªB- +€+

a„+ K†i hQ " æ†+ i`- K tm®M; , óh? - M i°+ i +QÌM; ?½M- ?€ H" +€+ M; QÆB +| i?
K M? K¬M; M`v ç½ #`i°+ i ç€M? ?¢K°i MY - i°+ i +?„+ +?„M tQM; #€ iQ`M #°pk i
M; QÆB- ç| H" T?9+ +O M; QÆB- M m iB T iK+ F?¬M; #B i çB m +?Q i - çWM; i`€+

óh +? i +kM; b) F?¬M; i?2Q M; QÆB5ô L[iY ?ûi`- K H MX

h?¢+? L? K p®M p°B p½ `ÌB F?ÄB- pW M; ?2 ç®B T?QÆM; p"v K" ç M iW h? - M i°+ -
hQ E?Q æ†+ ;B i°+ - #¶M; M?B M M; WM; H¢BX

ó" ^M; ?[m- M; QÆB i®i M?`i çWM; t2M p`Q pB + +O M; QÌB F?€+- +| K°i b®pB + F
p`QXô hQ " æ†+ ;B®M; M?Q ç½ T?€i ?B M ?„M- K°i Hm²M; HBM? ?²M w MB K i`n
`ªM? - M; QÆB çWM; +?QÈM; K„i- K m H, M çB +?Q i 5 " ^M; F?¬M; - i F?¬M; M; ¢B ç
?`T i?m #`M M; mv M ?Ä /B K +O M; QÆB5ô

ó*Sm i 5ô L[iY pŠM ;B½v /K - F?¬M; M?`M ?¢ +ªK ;B€+ #®M T?Q - iU M?B M F?¬
+¢M? /WM; H¢B- M; ?2 hQ " æ†+ pW F m M?Q p"v- KÈB #¶M; M?B M T?ªM SM; H

v MB K #B MªQ- ? B Hm²M; HBM? ?²M M?Q [m, ?Ä +O h?¢+? L? K +?`K`½B /B
#ªM i? ?ÆB +Q H¢B +O ?„M- HªQ çªQ- ?QÈM; iÈB i`mM; QÆM; ?Ä /B K ç M t2M

óL; QÆB H" i°+ M?•M hQ E?Q æ†+ ;B i°+ +O h? - M i°+ \ô > „M i`mv M` w MB K

ó"B i / M? ?B m i°+ i - +ÄM /€K +?O ç°M; €T b€i- H€ ; M +O M; QÆB i`€B H¢B H"
ªQ #° /€M; - iB m b€B im'M i9- H¬M; K"v i?"i /`B M?QÈM; H M- K°i #° i? - M i?€B Q
K" ç2K #`M M; mv M ?Ä /B K #B MªQ i?"M? T?| ?²M- i?"i bU H" T?Q T?¢K +O i`Ì
i?B M +ªM? - +kM; /€K H¢B ç•v [mªM +?mv M`ªM? `¶B +O i \ E?¬M; #B i b®M; +?

h? - M i?€B h?¢+? L? K H¢M? M?¢i- F?¬M; i`ª HÌB- M?bM i?"i b•m p T?Q ? B M; Q

L`M; FB ?mv M ?| ``#° /€M; M; QÌB FQ+? i?QÈ+ M?Q #`M i v- H¢B M; k [m M iBM
#° /€M; tBM? ç T [mv M`k- K°i K€B i|+ M?Q i?€+ MQÈ+ - M?Q iB M M[F?¬M; +?•
M?B M H" H"K +?Q M; QÌB i F?| FbK HÁM; M' B- F?| i`€+? h? - M i°+ hQ " æ†+ FB
ibK M`M; iB M ?`M? ?²M ;B QX

ó*?d +| > Q h? - M M?`i`¼M; i?B MXô L[iY M; ?2 hQ " æ†+ pW M|B M?Q p"v- p K
•K i? - K i?Î /`B K°i ?ÆB- #`i ç„+ /o M|B, óL; QÆB çB çB- M; QÆB F?¬M; ;B9T çQÈ
+kM; ç†i H MôX

h?B M ?Ä +MM; i?B M ?Ä +| i? ;B Q ?Á HšM M? m- +€B ç`M? Hm"i [mv i„+ M`v +
?ÊT #`M M; mv M ?Ä /B KX h¢B F?¬M; ;B M F€ /B m M`v- +?d + - M ç€M? i M HBM
#S+ ` #`M M; mv M ?Ä /B K ç®B T?QÆM; /mM; ?ÊT- /mM; M?"T i`QM; HBM? ?²M

*kM; H" M?Q i? - i¢B i`QM; M; ¼M M; m²M €Q M; ?o F€ /B m M`v- M m çKM; T?ªB
K°i +?mv M ç€M; çQÈ+ ,M KWM; X

E +^aM? ;BÈB F?¬M; b B #B i H„K- +| i? +ÁM #bM? M p¬ bU- M?QM; M m +^aM? ;B
F +QìM; i? F?ŠM; ċ`M? b) M´B H M /` i•K- b) ċ2K HBM? ?²M F ;†T ċQÊ+ ċ€M? i
M;mv M ?Ä /B K +O ċ®B T?QÆM;- ċ M ċ2K ?bM? i?€B bBM? K M? HBM? ?²M +O
æQÆM; M?B M- +kM; F?¬M; T?^aB /mM; ?ÊT #´M M;mv M ?Ä /B K +`M; M?B m +`
?ÊT /mM; ?ÊT- #^M; F?¬M; b) +?d ?Q`M iQ`M M;QÊ+ H¢BX

L[iY pW M;?? M|B h?¢+? L? K +?d +| >Q h?¬M M?'i i`¼M; i?B M- ċQÆM; M?B M
ċ®B i?O +O hQ " æ†+- K¢M? K) iÈB M?9M; i v- M;QÊ+ H¢B +| F?^aM,M; #` hQ " æ
?Ä /B K #^aM i?•M /mM; ?ÊT +kM; b) #` `9i H'v ? iX

óæ +?Q i +^aK ;B€+ K°i +?9i- t2K t2K #´M M;mv M ?Ä /B K +O M;QÆB i?Q+? ?Ê
æ†+ KdK +QÌB- HBM? ?²M i`mv M ċ M K°i +ÆM b|M; F?Q iS+ iBM? /B m- ;B®M; M
T?| ?²M +O h?¢+? L? KX

óG,M5ô GBM? ?²M h?¢+? L? K F?) ċ°M;- K°i +¶ F?Q iS+ #,M; ?`M i?'m tQÆM; iW
` - H¢M? M?Q +®i iOv- K`m H K bšK- ;B®M; M?Q #¬M; imv i#,M; |M; €M? ?¢ tm®M

a„+ K†i hQ " æ†+ T?€i H¢M?- + m K`v i`-K K†+ K'v ;B•v- ċ°i M?B M H ?Q^aM; H M
iÈB- HBM? ?²M +| F?| +| i? +?2 /'m p ?Q^aM; bÊX

h`QM; T?| ?²M +O h?¢+? L? K +?'i +?S KQÌB HQ¢B F?Q iS+ #´M M;mv M ?Ä /B K
+® w +?2 /'m- M?QM; hQ " æ†+ pšM M?Q +k +| i? ċB m i` ċQÊ+ +?9i /'m ?B m- i

óL;QÆB- M;QÆB Î +?¶ M`v ;B i # Q M?B m M;QÌB `²B\ô •M? K„i hQ " æ†+ FBM?
K` ?B M ` w HmB- M|B, óZm M ċB- ?¬K M v ċKM; T?^aB M;QÆB- t2K M?Q i tmB t
+?Q M;QÆB H` ċQÊ+ôX

Í ?„M ċ M t2K- KQÌB HQ¢B F?Q iS+ #´M M;mv M ?Ä /B K +O T?| ?²M h?¢+? L? K-
L? K i¢B F?¬M; ;B M F€ /B m M`v ;B i `i M?B m M;QÌB /mM; ?ÊT #´M M;mv M ?Ä
" ^aM i?•M ?„M +kM; i`<sup>a</sup>B [m HQ¢B +?mv M M`v- M?QM; ?„M Î ċ•v [m H¢B `i M?B
;B i ? B M;QÌB- ċQ¢i ċQÊ+ ? B HQ¢B #´M M;mv M ?Ä /B KX

GBM? ?²M +O h?¢+? L? K +| KQÌB HQ¢B F?Q iS+ #´M M;mv M ?Ä /B K F?€+ M?
h?¢+? L? K iU M?B M ?mM; i`M p¬ +MM;- K†+ /M +^aM? ;BÈB ?ÆB i?'T ?ÆM ?„M-
` HÁM; bÊ ?½BX

>„M +^aK i?'v KbM? ċKM; iÈB F ?mM; €+ `²BX

L`M; FB +?'M ċ°M;- F?¬M; /€K iBM M?bM p T?Q h?¢+? L? K- #¶M; M?B M +^aK
#,M;X

hQ " æ†+ F?| +?ÆB +MM; ċ€M; bÊ- M`M; ċ½ FB M i?S+ [m - M?QM; K`- +?QM? H
iÈB h?¢+? L? K +^aM? ;BÈB i?'T ?ÆM KbM?- p"v K` M?€v K„i ċ€M? HÈM i`®M; Hm
ċ2K KbM? ċ H¢B +?Q h?¢+? L? KX

L[iY H"TiS+ i?2Q #^aM M,M; +?Q `^M;- h?¢+? L? K H` M?•M p"i ċ°+ €+ bQ pÈB hQ
p¬ b® H-M- M?'i i?ÌB i?'v imv i p¼M;X

Í M`M; ċ M t2K- hQ " æ†+ M m H` b`B H M;- p"v h?¢+? L? K [m<sup>a</sup> i?U+ +?QM? H` i²

Ry93X *?QÆM; Ry9y

hQ " æ†+ b m F?B iÄ i?€B ċ°- H"TiS+ HB M +?m`M #` `9i i?•M `ÌB F?ÄBX L[iY F
bBM? ` K°i HQ¢B +<sup>a</sup>K ;B€+ pW `ÌB F?ÄB ? M; b|B- H¢B iB M p`Q KB M; ?'- M?b
ċ-m `mM H MX

L" M; +MM; hQ " æ†+ w iQÎM; M?'i i`Q- +?Q `^M; KQÎB +¶ F?Q iS+ #´M M;mv M
 h?¢+? L? K ç m H" i?¬M; [m b,M; B i+QÎM; ;B^a ç MX L?•M p"i M?Q p"v +kM; F?
 i`bM? ç° +Ð M"Q- M; v +^a hQ " æ†+ +^aK; B€+ K°i +?9i- +^aM? ;BÊB + Q ?ÆM K°i #"
 çB- M" M; H"K b Q +| i? K v K„M i?Q€i F?ÄB i B M¢M\

óL; QÆB +kM; H" M; QÎB hQ E?Q æ†+ ;B i°+ +O h?¬M i°+ o"v i?b çWM; çB M[>

ç°i M?B M #B M^aQ ?ŠM H MX

hWM; i¬M; M; ¼M HY K"m t M? H K i?ŠK- ~M +?S F?Q iS+ H¢M? p¬ +MM; #¶M; M
 i`"Q iÊBX

hQ " æ†+ KÊB +?m~M #` #Ä +?¢v- p K†i F?) #B M- HBM? ??M ?| i?"M? K°i /^aB HY
 # M M; Q" B F?m ?Ä /B K +?¢v i`®MX

h?¢+? L? K ?mM; H - +"M; i? K H"K +?Q hQ " æ†+ ?Q^aM; bÊ #´i M- #B i`ä +€+?
 /€K +m²M; p¼M; ?mM; €+ M?Q p"v- î ?„M ç M t2K- h?¢+? L? K i`i M?B M H" HQ¢B
 imv i M"vX >„M +, M #^aM F?¬M; bBM? ` w MB K; B Q +?B M- +?d Km®M K m +?| M;

L; ¼M HY +U+ ?"M iQ€i ` ?"Q [m M; t M? H K i?, K i?ŠK- KÊB #„i ç¬m M?Q M; ¼M
 T?bM? iQ ` X

S?QÆM; ?QÊM; hQ " æ†+ HmB F?ÄB M?Q #` ç®i €M? HY K"m H K bŠK- #¶M; M?
 F?Q iS+ H¢M? H)Q i?'m tQÆM; i`"M ` - T?B M F?¬M; ;B M FB ;B®M; M?Q ç|M; #
 ç°M; H" T iS+ +SM; M; „+ ?ŠM H MX

>„M ç°i M?B M #B M b„+ - +^a; B" M M|B ó" ^M; ?[m M; QÆB çWM; F?BM? M; QÎB [m €
 M; QÆB- M; QÆB +ÁM Km®M i? M Q\ô

h`QM; H9+ M|B +?mv M- M; QÎB M"v +kM; ç2K HU+ HQÊM; €Q M; ?o p" M +?mv M-
 ?„M /B M #B M +?Êi i`"Q ` ? B €M? HY M|M; +?€vX •M? HY M?Q `²M; p†M p Q-
 ç2K ?"M HU+ h?¢+? L? K /MM; ` i? M? i`W ? iX

hQ " æ†+ #¶M; M?B M bYM; b®i K°i +?9iX

>„M T?€i ?B M #´M M;mv M ?Ä /B K ?„M M;QM; Hmv M p"v K" / /"M; ç½ ç2K p€
 T?|M; i?Q+? ç®i +?€v b¢+? b)X >„M F?¬M; F?ÄB M;WM; H¢B- H° ` p K†i M?Q +|

h?¢+? L? K /M b Q F?¬M; T?^aB M; QÎB +?O im ?Ä /B K €Q M; ?o - i?B M ?Ä /mM;
 +kM; F?¬M; ?^aQ ?^aQ M; ?B M +SmX *"M; i? K F?¬M; K ?B m ?²M +?B M- T?|M; i
 i? ç®B pÊB hQ " æ†+ i¢Q i?"M? i?QÆM; iQ+? M M +|X

L?Qm M?Qm K"v- ?„M iB T iK+ M;QM; Hmv M HU+ HQÊM; - K°i Hm²M; ?Ä /B K K"r
 ` - `|i p"Q i?¬M i?S+ HU+ HQÊM; - H¢B çB hQ " æ†+ # Q i`MK [m X

hQ " æ†+ H¬M M"v /WM; H¢B i¢B +?¶ #´i ç°M; - ?€ K²K H¢B T?mM ` K°i çQ" M HY
 F?|B FB #B M^aQ K°i +?9i- i?"M? #° /€M; K°i +QM T?QÊM; ?Q" M; HY - i`U+ iB T
 +•v b•K h?¢+? L? K T?|M; i?Q+? /"T i„iX

>„M ç°i M?B M M? +?KB M; +QÎB H M, óh?b ` +?ŠM; [m H" i?MM; `¶M; F m iQ-

h?¢+? L? K ? B H¬M +¬M; FQ+? - #` ?„M / /"M; ?| ;B^aBX

hQ " æ†+ M?'i i?ÎB T?^aM SM; H¢B- +, M #^aM F?¬M; +?m~M #` `ÎB F?ÄB- ?„+ ?„+ +
 i`€+? - #´M M;mv M ?Ä /B K +?Q M; QÆB i`Î i?"M? T?| ?²M im Hmv M- F?Q iS+ K
 +kM; F?¬M; M?'i i`Q- M; ?o ç M +kM; F?¬M; i? M"Q- H½Q iY +ÁM +?Q `^M; M; QÆ

L[iY # M +¢M? ç°i M?B M M; ~M M; Æ- [m €B /` M?bM p T?Q h?¢+? L? KX

L" M; p®M +kM; +?Q `^M; h?¢+? L? K +U+ F€ ç€M; bÊX " ^M; F?¬M; hQ " æ†+ b) F
 M"Q /U çQ€M çQÊ+ b m F?B h?¢+? L? K ` i v- #` hQ " æ†+ / /"M; ?| ;B^aB- p"v H
 M[- çB m M"v H"K +?Q M" M; M?'i i?ÎB w i?S+ çQÊ+ +€B ;b

G9+ HϕB M?bM h?ϕ+? L? K- M[iY p K†i F?BM? #d, ó_ä`"M; HU+ HQÊM; F?¬M;
+ Q i?•K- p"v K" +ÁM /€K ?² HQϕM ²M "Q- F?¬M; +¬M; ϕQ iÈB +?Q #ªM i?•M ?¼ B
L[iY K°i #KM; +,K iS+- ?mM; ?,M; i`WM; K„i M?bM p T?Q h?ϕ+? L? KX
_ä`"M; ?M /¼ ϕQÊ+ hQ " æ†+- M;QÆB HB M M;Q M M;Q ½M /WM; HϕB #'i ϕ°M;-
+ Q i?O H" ϕQÊ+ `²B-
hQ " æ†+ FB iU M?B M b) #Ä +?ϕv t t - M;QÆB i F?¬M; T?ªB ϕ m +| i? i?Q€i i?
>B M iϕB HU+ HQÊM; +?•M i?"i #ϕB H°- +ÁM Km®M ?ϕB i pÈB M;QÆB +MM; M? r
L[iY K„M; i?-KX
óJQÌB HQϕB F?Q iS+ #'M M;mv M ?Ä /B K F?€+ M? m- ? ? - H-M M"v p"M F?Q
ibK i?B m M[tBM? ϕ T ?²M;B Q- +ÁM +| i? ϕϕi ϕQÊ+ iB M HÌB HÈM M?Q p"v- i?"i
?QM; T?'M- +QÌB HÈM- p"v K" ?QÈM; iÈB h?ϕ+? L? K €T b€i iÈBX
>„M ?€ K²K T?mM ` T?QÊM; ?Q" M; HY - ;BQÆM; +€M? HQÊM + Q- ϕQÌM; +QM; i
` iWM; pÁM; HY F?|B- i`mv M ` M;¼M HY / Q ϕ°M; iBM? /B m +U+ M|M;X
S?QÊM; ?Q" M; HY FB M? M? +?|M; €T b€i- +?"K ` ,B #B M HÈM- +€M? +?BK +?2
HY - T?€i `mM- /B K H T?B i?QÌM;- HϕB H" +¬M; FQ+? ϕ€M; bÊ +| i? ϕ®i +?€v H
S?| ?²M +O h?ϕ+? L? K H"TiS+ #B MªQ- K°i H-M M[i`B m i"TK°i HQϕB ϕ†+ iQ
+O .B i h? G¬B oB K H"K M;¼M M;m²M- M;QM; Hmv M HBM? ?²M / Q ϕ°M;- T?|M
/B K pb H¬B ϕbM? ϕB M K¬M- +U+ M|M; ?mM; K½M?- ϕ m ?QÈM; iÈB T?QÊM; ?Q"
h`QM; F?¬M; ;B M F€ /B m MÎ`°` ?"Q [m M; `U+ `Ð HQ€ K„i p +?ϕK- T?QÊM; ?Q
pk imM; i|2 ` ϕ®K HY ?mM; K½M?- p"v K" F?¬M; bÊ .B i h? G¬B oB K FB / Q ϕ°
iB +?ÈT- HϕB ?QÈM; h?ϕ+? L? K K" ϕ MX
ó>Ä /B K K M; i?2Q F?Q iS+ H¬B ϕB M- /B m- i?"i b Q F€ /B m5ô
hQ " æ†+ pmB KWM; [m€ ϕ¶B- F m H M, óL m M;QÌB im Hmv M H¬B ϕB M €Q M;?
/B K M"v- ϕ2K H¬B ϕB M +MM; ?Ä /B K €Q M;?o /mM; ?ÈT- i'i M?B M +| K°i T?2M
ϕ°; " KÌ M"v- +,M #ªM F?¬M; i? T?€i ?mv ` iBM? /B môX
hQ " æ†+ +QÌB HÈM- ?QªM? HBM? ?²M /B M #B M +?Êi #B M ?| - i`QM; +QM M;Q
HY - b„+ #ûM M?Q FBK +SM;- HϕB +| ?Ä /B K / Q ϕ°M; ϕ€M; bÊX

ó«M; i`ÌB i?"i bU H" çmB KM5ô h?B m M[ M;?B M`,M; M;?B M HÊB K„M;X
 > B M;QÌB Îp2M #Ì?Ä /B K €Q M;?o - i?–M i?€B [m€B /` ;B Q HQm- F?–M; i`mv
 HB i- F?–M; [m'v`–v h?ç+? L? KX
 _'i H•m b m ç!- h?ç+? L? K ç°i M?B M T?ªM SM; HçB- HBM? ?²M F?) ç°M;X >„M T
 hQÊ+ +?•M ?Ä +MM; Gmv M L;K+ +?•M ?Ä # +¶ F?Q iS+ M?Q bÊB /•v [m'M [mw
 ç M; +?"K`½B /mM; ?ÊT H"K K°iX
 >„M #B i +ÁM +–M K°i çQçM i?ÌB ;B M # HQçB #'M M;mv M ?Ä /B K KÊB +| i? i?
 iS+ ?ÊT i?"M? K°i HQçB- M?QM; ?„M ç½ T?€i ?B M +| bBM? HBM? iÊB- +kM; ;?B
 p°B p" M; içK i?ÌB /WM; HçB- /•M ç–m i`mv M ç M HBM? ?²M M|B, ó*€+ M;QÆB ç½
 Jo M[+MM; i?B m M[+?Êi M? M?"M; iÊB- i?–M b„+ M?bM p T?Q ?„M ç m +| +?9i
 iB +` M b„i F?–M; i?"M? i?ûTX
 h?ç+? L? K ?Q" M iQ" M F?–M; +ªK i?'v- M|B, óhB M #®B- +?¶ iBM? pU+ i H" J½
 ©M? Zm, L;K+ +O J½ :B iBM? pU+ +| K°i +?¶ ?Q F?–M; i?–M; ççQ çB i?–M; +´ h
 HB M +| oQM; >²M h?Ov J–mX h +| i? F?ŠM; ç`M?– oQM; >²M h?Ov J–m FB +?QM
 h?–M i°+ H'v i?O çQçM ç†+ i?M FB K iÊB- KK+ çQ+? ç! H" ç®B T?| J½ :B iBM? p
 #B M +U+ HçM? +?' oQM; >²M h?Ov Jšm FB - #çM +O i #` i`|B #m°+ - iBM? i? `i
 çB [m K°i +?mv M- M;QÆB Hmv M ?| oQM; >²M h?Ov J–m çQç i çQÊ+- ç m p M;Q
 óJ½ :B iBM? pU+ \ h iWM; M;?2 M|B- M?QM; ?Q F?–M; i?–M; ççQ +O iBM? pU+
 i?€B # i„+X h `i Km®M çB [m - M?QM; F?–M; M?'i ç`M? çB çQÊ+XôQ}H„ T?K H°
 óh H" K°i;½ F?–M; ;B M €Q M;?o ;Bª- ?Q F?–M; i?–M; ççQ FB - i b) i?Y KÎ` Xô
 i?€B ç°X
 óL;QÆB M m +| i? KÎ` - i F?ŠM; ç`M? F?–M; i?"M? p'M ç - i b) M|B +?Q M;QÆB
 F?–M; i?–M; ççQ FB X L;QÆB iBK` - pĐ` +?Q i K°i H¶ ?'M;- #ªM i? +O i +| i?
 K†i T?'M +?'MX
 óE?–M; i?"M? p'M ç 5ô

Ry8RX *?QÆM; Ry9j

GBM? ?²M h?ç+? L? K [m v p i?–M i? - #¶M; M?B M HB M çSM; H M- b m ç! ?„M
 hª h?B`®B "m- i` M M;QÌB /QM? ç–v i`Q #KB- F?m–M K†i M?Ä M?„M #KB #†K- K
 M?Q H" #` ?„M /¼ bÊX
 óL;QÆB # Q H•m +?Q M;?d M;ÆB`²B\ a Q +| p bQ pÈB i +ÁM K i?ÆM\ô h?ç+?
 óhW F?B M;QÆB im Hmv M ç M M v- i +kM; +?Q iWM; M;?d M;ÆBXô hª h?B KB M
 M? M?äK K°i ?ÆB, óJ v K" M;QÆB F?–M; +| pB +;b- ?B M içB i v M i•K`²B-`®
 T?K+ K°i +?9iôX
 L?bM M" M; i?"i b•m- i`QM; HÁM; h?ç+? L? K F?) 'K €T- ;B¼M; 'K €T M|B, óL? ç
 iQ" M- M;QÆB F?~M i`QÆM; +€B ;b\ LÆB ç•v HQm iBM? # v iÊB HmB- F?–M; +| +
 +kM; b) F?–M; +| B F?–M; Km®M b®M; Î# M +çM? ?Qç i ç°M;ôX
 óL?QM; H9+ M;QÆB im Hmv M- M; v +ª HBM? ?²M +kM; i?Q€i Hv i?–M i? - M m i?"
 /"M; ;B i M;QÆBXô hª h?B M;?B K i9+ M|BX
 óL;QÆB M;?d M;ÆB +?Q i®i K°i +?9i- i tm'i M;QçB K°i +?mv M- +| +?9i pB + +–M
 +ªK ç°M;- iB m M? ç–m +kM; F?–M; #B ii?O ?° ?„M # Q H•m i?ÌB ;B M- +?d bÊ+
 M,M; M;Q" B w Km®M- bÊ ?„M i`QM; im Hmv M b) #` [m'v`–vX

óh p" M;QÆB +MM; M? m çBXô hª h?B KÎ iQ ? B K,iX •K i?•K p" M +?mv M HU+ HQ
i?–M +?'M ?QM; M|B, óh F?–M; +| ;bôX

óL;QÆB HQm HçB5ô h?ç+? L? K i`WM; K„i M?bM M" M; K°i +€B- FB M i`b M|B, óL
çQÊ+ +€B ;b- i`QÊ+ ç2K HU+ HQÊM; F?–B T?K+ HçB iQ" M #° M|B b m

"bM? i?QÌM; pä ;Bª +ªM? ;BÈB + Q i?•K F?–M; +–M i?–M; [m ;B' + M;O ç #´ bmM
+k +–M iW ioM? i¼ ç M çB m +?dM? #ªM i?•MX hª h?B +,M; i?ŠM; i?–M FBM? i?Ì
F?–M; +| iBM iS+ - i?"i` H" `iªM? ?QÎM; +ªM? ;BÈB iBM? F?QX h?ç+? L? K #B i
w çª i?QÆM; M;QÌB +Đ M"Q- iU M?B M F?–M; i? iB T iK+ ? Q T?Q i•K i?–M +O M

óo"v çQÊ+ `²BXô hª h?B +?Q iÈB #•v ;Bì ç m H" iQM? F?Q M?m i?m" M- +kM; F?–M
H†M; M?„K K„i HçB- H'v` i?–M iBM? ç F?–B T?K+ F?Q iS+X

h?ç+? L? K v M HÁM; - M|B, óL;QÆB +kM; +~M i?"M K°i +?9iôX

>„M +?Êi iW i`mM; QÆM; HQm iBM? # v F?ÄB- +?çv M?Q # v i`QM; +?®+ H€i- Hç
•K ©M? Zm, L;K+ - M?bM iWM; +€B F?2 ?Î F?–M; ;B M- iWM; Hm²M; i?–M i?S+ #m
?Î F?–M; ;B M FB X

hçB M;¼M M;m²M €Q M;?o F€ /B m FB - ?„M +MM; K„T?K- i?B m M[FB ;B Q HQm
T?"M i?–v i`ä +O +€+ M" M; +| +?9i M?"M #B i M–M; +çMX

J„T?K i M H" 8+ a M- +ªM? ;BÈB h?Ov h?–M M?` i`¼M; i?B M- i?B m M[i M >mv
M?'i i`¼M; i?B MX > B i?–v i`ä ç M iW >Ä ok iBM? pU+ - iU M?Q i?m° + p K°i +¶
?½MX

>Ä ok iBM? pU+ +MM; J½ :B iBM? pU+ ;B®M; M? m- +kM; H" iBM? pU+ ç,M; +'T +
b® Qi içB +€B iBM? pU+ +?Q #` h?–M i° + +?B K H'v- M;?2 M|B +ÁM Î i`çM; i?€B
M,K- ç®B pÈB h?–M i° + iU M?B M F?–M; +| 'M iQÊM; ;b i®iX

h?–M i° + bÎ /o +?Q ç2K oQM; >²M h?Ov Jšm i?ª p"Q >Ä ok iBM? pU+ - H" pb #B i
im Hmv M ?Ä /B K HU+ HQÊM; €Q M;?o - ?ÆM M[çç i iÈB +ªM? ;BÈB +U+ + Q F?

h?–M i° + ?ŠM H" #B i oQM; >²M h?Ov J–m F?–M; +| F?ª M,M; ç2K >Ä ok iBM? pU
ç'i- KÈB F?–M; HQçM ç MX L m F?–M; T?ªB >Ä ok iBM? pU+ +| 8+ a M HQçB +QÌ
?Ä /B K +kM; çç i iÈB h?Ov h?–M M"v- +| H)- ç,B M;° +| i? +MM; J½ :B iBM? pU+

>Ä ok iBM? pU+ +MM; J½ :B iBM? pU+ +€+? M? m F?–M; iQM? t - Î i?ÌB ççB +U
iWM; +| HmB iÈB- ?Q F?–M; i?–M; ççQ iU M?B M i?–M; bm®iX

L?QM; K°i +€B i?ÌB Fb p b m- ? B +€B iBM? pU+ ;B Q €+ - iWM; #MM; M´ i` M? ç'm
i´M i?'i i?"i HÈM- F?–M; +| K°i T?QÆM; +| i? +?B K +S Qm i? - Î i–M; i?S i? HU
M;W iB T iK+ i` M? ç'm p–p`- ? B # M ç m ,M w ç2K ?Q F?–M; i?–M; ççQ M; ,M +
iBM? pU+ F?–M; HB M [m M M[X

*€B i?ÌB Fb FB - h?–M i° + ç½ i? M? / M? H M t - HçB +ÁM +?Q +| M,M; HU+ M?9
ok iBM? pU+X > B +€B iBM? pU+ M"v +kM; F?–M; +| F ç`+? +?mM; - +?Q M M +?B

h?ÌB ;B M +€+? pçM M,K- ç M ?–K M v- >Ä ok iBM? pU+ ç½ +MM; h?–M i° + +?QM
:B iBM? pU+ +kM; #„i ç–m #` hQ E?Q æ†+ ;B i° + i?2Q /äBX L|B iÈB- ? B +€B i
M? m SM; T?; h?–M i° + - H9+ M"v M m ?Q F?–M; i?–M; ççQ çQÊ+ tû` - ? B # M +k
ç'mX

h`€B M;QÊ+ - +ÁM +| +Æ ?°B i?"i HÈM –K i?"M? K°i çQ"MX

*kM; H" M?Q i? - 8+ a M H"K `äi? +K+ +O J½ :B iBM? pU+ - `i bªM; F?Q€B ç€T S
;B9T ?„M ;BªB [mv i oQM; >²M h?Ov J–m- +kM; +?Q #ªM i?•M i?m ?Qç+? +?¶ i®iX

.U i?2Q HÌB 8+ a M M|B- ?Q F?–M; i?–M; ççQ +O J½ :B iBM? pU+ +MM; >Ä ok i
KQ HY HB M KB M- ç•v H" ç†+ iQM? +O >Ä ok iBM? pU+ - Î F?K o2M #Ì >Ä ok i
+MM; HQçB- +kM; H" / M? >Ä ok iBM? pU+ i²M içBX

L? [M; KQ HY FB M; ?2 M| B H" K°i + €B + ' ç ¢B HK+ + O > Ä ok iBM? pU+ b m F?B
 F€ /B m M"Q ç| - H" p€+? M; ,M i?B M M?B M- ç2K #B M ;BÈB >Ä ok iBM? pU+ T?Q
 "i +S iBM? pU+ M"Q +MM; >Ä ok iBM? pU+ HB M i?¬M; - i`QM; ?Q F?¬M; i?¬M; ç
 HY - +?d +¬M h?¢+? L? K Î •K ©M? Zm, L; K+ ibK F?Q iS+ +O KQ HY - i?b +| i?
 i?¬M; ç ¢Q FB ç| H" + 'm F i >Ä ok iBM? pU+X
 hWM; Hm²M; i?¬M i?S+ M?Q `„M #ÆB- Î i`QM; F?2 ?Î F?¬M; ;B M i`QÈ+ K†i ?„M+
 KÁ +ªK ;B€+
 h?ÎB ;B M i`¬B [m - i?¬M i?S+ +O ?„M iB T iK+ t•K M?"T FûQ /"B- +ªK ;B€+ ç ¢i
 +?B m p"Q i`QM; HÁM; - H"K +?Q ?„M ç®B pÈB +€+ F?2 ?Î F?¬M; ;B M +| M?"M i?S
 _'i M?B m ?Q F?¬M; i?¬M; ç ¢Q M®B HB M iBM? pU+ # M M; Q" B ç m Î i`¢M; i?€B #
 M?bM i?'v T?QM; iÄ - +kM; +| ?Q F?¬M; i?¬M; ç ¢Q #„i ç¬m i?ŠM; ç QÌM; - i`QM; ç
 HQ¢M HQm / Q ç°M; +U+ F€ ç€M; bÊ- K°i +€B p¬ w iB M p"Q- ç m +| F?ª M, M; pÐ i
 J°i +€B ?Q F?¬M; i?¬M; ç ¢Q [m2M i?m°+ Î i`QM; ç¬m ?„M ?B M `X >„M F?¬M; F?
 h¢B i`QM; ?Q F?¬M; i?¬M; ç ¢Q FB - ?„M +ªK i?'v ç QÈ+ F?Q iS+ / Q ç°M; +O h?¬M
 +?Q ?ÆB ?ÆB `mM `~v ?ŠM H M- +| HQ¢B +ªK ;B€+ pB /B m p [m M?"X
 >„M ?ÆB ?ÆB +?'M ç°M; - w i?S+ ç QÈ+ K°i +?¶ ?Q F?¬M; i?¬M; ç ¢Q FB - T?QÆM
 >Ä #Q +ªM? +O h?¬M •M ç ¢B HK+ - i`QM; ç| F?¬M; ;B M / Q ç°M; +U+ F€ ?²M HQ
 HQÈM; p†M p Q çB M +m²M; M?Q ;B| H®+ i`MM; FQ+? i`M b€i #W #½B- HU+ HQ
 H9+ M`v +kM; iU #B i`i F?| SM; T?|X
 L, K ç| - +€+ M" M; H" M?Q i? M"Q tmv M [m iÈB ç•v\
 >„M F?¬M; F?ÄB M?È iÈB >¢ h•K L; ?B M- F?) i?Î /"B K°i iB M; - #B i >¢ h•K L; ?B
 iB M p"Q •K ©M? Zm, L; K+ - ?ÆM M[ç QÈ+ KBM? +?O *?B M JBM? iBM + "v- i?"i b
 K„M- F?¬M; #B i +?`m +U+ F?' # Q M?B m- KÈB +| i?"M? iUmX ?¬K M v
 L; v i¢B H9+ ?„M +ªK F?€B M; "M p¢M- K„i ?„M ?ÆB ?ÆB b€M; H M- T?€i ?B M i`
 ç ¢Q i`mv M ç M HY F?|B +U+ M|M; /"v ç†+X
 o K†i +?'M ç°M; - ?„M M?'i i?ÎB ç2K i?¬M i?S+ i?ª ` F?€+ i?m ?²B- M?€v K„i ?|
 [m M; - HQÈi p"Q # M i`QM; +€B ?Q F?¬M; i?¬M; ç ¢Q /"B p" /"v FB - # M i`QM; KQ
 +?Èi pW i?'v- M? [M; KQ HY FB ;B®M; M?Q +?2 FQM iQ" M #° F?¬M; ;B M- M?Q
 p¬ b® KQ HY ç T K„i- Î i`QM; ?Q F?¬M; i?¬M; ç ¢Q iÄ ` +| +?9i HQm iBM? ç T K„
 *?d H"- M? [M; ?¢i KQ HY FB pšM H" #` K°i i¬M; p€+? M; ,M F€ /B m M; ,M +?"M-
 i?Q€M; +ªK ;B€+ pB K HU+ - H¢B F?¬M; i? tmv M i?'m [m X
 *?Î i?¬M i? ?„M 'B p"Q p€+? M; ,M p¬ ?bM? FB - •K i?¬K +ªK ;B€+ i`QM; +?®+ H€i
 M; ,M FB H" i`Î M; ¢B M; ,M +€+? >Ä ok iBM? pU+ - +| H) /Q +QÌM; ;Bª J½ :B iBM?
 M, K ç| HB M i?O #® i`Q- +ÁM KQÈM /MM; ?Q F?¬M; i?¬M; ç ¢Q F€ /B m- K°i MY b
 i?B M M?B M ?bM? i?"M? - `i F?| ç®B T?|X
 >„M imv +kM; H" M; QÌB im Hmv M F?¬M; ;B M €Q M; ?o - M?QM; Km®M T?€ pÐ +€B
 M?Q +kM; F?¬M; TªB bU ibM? pW i?'v / /"M; X
 hWM; Hm²M; i?¬M i?S+ T?|M; ` - •K i?¬K p" M +?mv M HU+ HQÈM; X JQÌB M; |M i v
 ;B M HÈB M?"M +?|B H¼B- w ç² ç2K p€+? M; ,M tû `€+?X
 „+ `„+ `„+ `„+5
 G'v F?¬M; ;B M €Q M; ?o +O ?„M H"K +Æ bÎ M; QM; Hmv M HÈB M?"M- i`MM; FQ
 M; ,M FB - +?d H" i`mv M ç M iB M; p M; ;BÁM M?Q M' - i`Q ` KQÌB çQ" M iBM? [i
 pšM M?Q +k p [M; M?Q #" M i?¢+? - F?¬M; +| K°i iB /'m ?B m tû `€+?X

8+ a M +?QM? H" h?Ov h?-M M?`i`¼M; i?B M +ªM?- M" M; +?d + -M çª i?¬M; K°i +
i? i?¬M i? tmv M [m K" ç M- +kM; +?d +| h?Ov h?-M +ªM?- KÈB +| i? /B +?mv M
#° tmv M [m X 8+ a M ç®B pÈB ?„M v m + -m +kM; F?¬M; + Q- +?d + -M ?„M tû`€+
æ€M; iB + - ?„M i?B i`B M iQ" M HU+ ç M Q" M? FQ+? - +kM; H'v F?¬M; ;B M HÈB M?
M?Q iÄ` +| +?9i K K M?kM- F?¬M; i? pÐ` +?Q /M K°i +€B F?2 ?Î M?ÄX
a„+ K†i h?¢+? L? K +| +?9i F?| +QB- i?¬M i?€B +kM; +| +?9i HQ •m- + m K"v i?"i
HU+ HQÊM; - i?"K +?Q i?9+ /K+ "'i hY J >mv i- iB M p"Q iB M? i`¢M; #¢Q i~m i K i`
HU+ ç m FQ+? T?€i` - pšM M?Q +k F?¬M; i? ç2K p€+? M; ,M ç€M? pÐX
>„M ç°i M?B M w i?S+ çQÊ+ - M v ?„M imv`^M; ç¢i iÈB >Q h?¬M M?'i i`¼M; i?B M-
M?"M #B i /-M /-M H"K b•m b„+ - p•M H" t t F?¬M; #^M; +QÌM; ;Bª ? B ç¢B iB M? p
ç` i? M; QM; Hmv M p€+? M; ,MX
L; v +ª H v ç°M; tû`€+? K°i iB H¶ ?´M; +kM; F?¬M; i? X
>„M ç°i M?B M ?B m +ªM? ;BÈB HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B +? M? H +? - [mª F?¬M; T
K†i- F?¬M; p°B p½ iB T iK+ p¬ p` i v- ?„M i`QÊ+ H"K +?Q KbM? idM? i€Q H¢B-
GU+ HQÊM; €Q M; ?o b„+ #ûM M?'i i? ;B M- F?¬M; ;B M €Q M; ?o imv i ç®B +| i
+ª HÈB M?"M F?¬M; ;B M €Q M; ?o M; QM; Hmv M +kM; F?¬M; tmv M T?€ çQÊ+ - H
i?U+ p¬ F F?ª i?B ? v F?¬M; \
*| ? v F?¬M; +¬M; FQ+? bQ pÈB F?¬M; ;B M €Q M; ?o b„+ #ûM ?ÆM\
>„M i?2Q w M; ?o M"v bmv M; ?o iB TX
>²B H•m- K„i ?„M /-M /-M b€M; M; ÌB H M- i•K MB K F?) ç°M; - ç2K i? M? +U FB K H
M? M?"M; Î i` M +?m¬B FB K ?Q¢i ç°M; - K°i i?•M HU+ HQÊM; - K ?mv i- i?¬M HU
`½B im¬M p"Q- iWM; +€B +QM M; QÆB çÄ iQÆB M?Q K€m FB i` M ?mv i FB K +?
ç€M; bÊX
J°i +¶ F?Q iS+ ?mM; i?¬M T?|M; H M + Q iW KkB FB K T?Ki` - M?Q ?mv i K M; - /
æ°i M?B M- K°i i?•M HU+ HQÊM; +O ?„M #¶M; M?B M T?€i iB i p"Q ?mv i
FB K- ?mv i FB K M?€v K„i ;B®M; M?Q i?"M? i?¬M #BM? +?Q i" +?Q €+ F?¬M; ;
M; QM; Hmv M p¬ b® M, M; HQÊM; F?OM; #®- M?Q ç2K ?Q F?¬M; ç•K T?€- -K -K t-
FB X
o€+? M; ,M H"K T?S+ i¢T ?„M ?²B H•m #` iB K€m i`U+ iB T tmv M [m K°i H¶ ?´M
iB T iK+ ?QÊM; T?Q i`QÊ+ FûQ /"B- ç-m M?"T i`QM; KQ HY KÌK`i /-M /-M #B i
GU+ HQÊM; +O h?¢+? L? K +?Êi bmv FB i- i`"M` +ªK ;B€+ FB i bS+ K i KÄB- M;
p" M; p" M +?mv M HBM? ?²M- ç2K K°i Hm²M; ?²M MB K +MM; ?„M HB M ? FB +O
+?Q 8+ a MX
óh H"TiS+ iÈB5ô
8+ a M ç€T H¢B- iW i`QM; K°i Hm²M; ?²M MB K FB T?|M; ` iÄ` +| +?9i M; ¢+ M
i`QÊ+ çQÊ+ ?„M +| i? M? M? i?"M? +¬M; M?Q p"vX

Ry8kX *?QÆM; Ry99

•K ©M? Zm, L; K+- bBM? K M? +?B iBM? i?S +?QM +O .QÊ+ E?Q *€+X o K†i"®B a
Î i`QM; +?O çB M i`QM; ?"M? iBM? F?¬M; M; WM; HB M ? h`€i h?Q+? - S?M oB- ç€
iS+ i`Î p X

ópšM H" F?¬M; +| iBM iS+ \ô *mM; T?KM; æ J¶ G•K +O .QÊ+ E?Q *€+ + m K"v, ó
 `²B- #¼M ?¼ ç M i°i +MM; çB MÆB M"Q\ ob b Q M; v +ª K°i iB iBM iS+ F?¬M; +
 *€+ b„T +Y ?"M? - h`€i h?Q+? - S?M oB i?•M H" i`QÎM; H½Q- ?ŠM H" #B i i-K [m M
 M? 'i H" h?€M? æB M +ÁM Îi` M M; QÌB S?M oB- #¼M ?¼ H"K +€B [m, ;b\ô
 h`QÎM; H½Q ççB ?°B +O .QÊ+ E?Q \*€+ - [m M ? t€+ ç`M? *€+ +?O K°i M?B K Fb
 M?Q i`" iB M ?"M?X
 hQÆM; iU i?•M H" i`QÎM; H½Q- h`€i h?Q+? +MM; S?M oB ç m H" K°i T?¬M iY [m M
 ççB ?°B F?¬M; tm'i ?B M- w M; ?o +?O ç°M; #Ä [mv MX
 h K i`QÎM; H½Q "®B æ L i`M iQM? M?B m M, K- HçB iWM; i`mv M` iBM iS+ M|B
 K°i T?QÆM; çQÊ+ t2K i`¼M; M? 'i- +| F?ª M, M; +U+ HÈM Îi` M i` M? çQç i #ªQ p`
 T?QM; - M v h`€i h?Q+? - S?M oB ç m #B M K'i- ç®B pÈB M" M; K°i T?QÆM; i? HU+
 /B iX
 óh +kM; F?¬M; `ä`"M; ç½ tªv` +€B ; bXô b„+ K†i "®B æ L F?| +QB, óL m F?¬M
 i M; ?o #¼M ?¼ F?¬M; i? F?¬M; i`Î p - #¼M ?¼ +| i? ç½ ; †T T?B M iQ€B HÈM
 "®B æ L #B i h`€i h?Q+? +MM; S?M p?çB H"K +€B ; b- ?ÆM M[M" M; p®M +kM; H
 L m h`€i h?Q+? - S?M oB +| i? +?SM; i?"i h?¬M i°+ b„T t•K M?"T- +?SM; i?"i ççB
 i°+ +| çB m HB M ? - M?Q p"v- H-M .QÊ+ E?Q *€+ i`QÎM; H½Q ççB ?°B M"v- ççB
 iB T tY i`Q- +?ŠM; M?[M; F?¬M; i? M„K ; B[ p` i`Q *€+ +?O .QÊ+ E?Q *€+ - +ÁM +
 i?"K +?Q +| i? #` .QÊ+ E?Q *€+ çm´B ; B iX
 *kM; H" #B i bU iBM? h`€i h?Q+? - S?M oB T?ªB H"K- HB M [m M ç M i` M? +Y *€+
 M; -K ç²M; wX
 L"Q #B i Îi?ÌB F?„+ K'm +?®i M? 'i- h`€i h?Q+? - S?M oB ç°i M?B M i?¬M #Q K'i iQ
 J°i +?9i iBM iS+ F?¬M; +| - +€B M"v F?¬M; F?ÄB H"K +?Q "®B æ L T?B M HÁM; -
 ç`M? i?•M ?½K pÁM; p•vX
 óE?¬M; +| # Q M?B m i?ÌB ; B MXô æ J¶ G•K i?Î /"B K°i ?ÆB, ó*, M +S HìB M; QA
 T?QÆM; M"v +| H) +| i? ç, M; çdM? - /M b Q h?€M? æB M /Q +€+ M; QÆB ibK p X
 h?Q+? K'i iQ+? - +€+ M; QÆB F?¬M; i? +?SM; i?"i h?€M? æB M #` +€+ M; QÆB M„
 bU iBM? +| HB M [m M ççB i`QÎM; H½Q +€+ M; QÆB i`QÊ+ FB M|B- i?U+ `i F?| t€
 M; QÆB # M M"v v m i?ªK #çB tQM; pB +`²BôX
 óE?ŠM; ç`M? H" hª >Q" M; iW i`QM; ç| H"K F?| / 5ô "®B æ L •K i?¬K +„M`, M; X h
 ; B[Xô
 *?¶ F?m pU+ i?¬M #Q M? 'i•K ©M? Zm, L; K+ FB ?ŠM H" +| +Æ bÎM; -K +O ?„M- ?
 ©M? i°+ çç i i? "M? ?B T M; ?` #Q K"i- ç2K h`€i h?Q+? - S?M oB içK i?ÌB p•v F?®Mô
 óG" M?Q i? M"v +kM; F?¬M; +| #B M T?€TXô p K†i æ J¶ G•K #i ç„+ /o, ó*?Ì #KB
 i`QÎM; H½Q M„K ; B[ p` i`Q *€+ +?O- ?„M HB M +"M; / /"M; iW +?®BX æ M H9+ ç| -
 /M +¬K h?€M? æB M i`Î p - +kM; F?¬M; / Q ç°M; çQÊ+ Îi?•M T?"M ç` p` +O ?„M
 h`QM; HÁM; "®B æ L i`¬K i`¼M; X
 "B M ; BÈB •K ©M? Zm, L; K+ - i` M K°i +€B bBM? K M? +?B iBM? /B ç°M; X
 æçB i`QÎM; H½Q hª >Q" M; i?¬M i?€B çB K i oM? M; ²B M; v M; „M Îi`mM; QÆM; K°i ç
 Hmv M HU+ HQÈM; - iU M?Q ç M; ` M Hmv M ç M /QÊ+ - F?¬M; #i M pb i`QÎM; i
 ç`M? i?¬M F€X
 Zm, o, M i°+ i°+ i`QÎM; *€T J†+ - H HQB K°i KbM? iB M ç M- ÎK°i # M v M H†M; M
 çÊB ?"m +€B ; bX
 a m K°i ?²B- hª >Q" M; KÎ K„i` - +?d i? 'v K°i ç€K HÁ i?m®+ i?"i HÈM FB i`mv M ç
 `m°i ; MX >„M KdK +QÌB- M|B, óo" M F?Q F?¬M; i - H-M Hmv M ç M M"v +?i ç

i`QM; +?®+ H€i çB H'v K°i Qi ç M /QÊ+ i`Î p - +| i? /QĐM; ?²M i,M; +QÌM; i?–M i?
F?–M; i ôX

*€T J†+ +QÌB H M, óæ m H" M;"B #® +K+ i®i- +ÁM +| +?QM? H" I ©M? i°+ T?®B ?
LY M,K i`QÊ+ - *€T J†+ i°+ M?•M Zm, o,M i°+ i?–M; [m çO HQçB T?QÆM; T?€T T
K i°+ - v m i°+ - *?B M JBM? +MM; h`€i h?Q+? - S?M oB- H"TiS+ HB M ? hª >Q" M
iS+ - HçB H"TiS+ +MM; i°+ i`QÎM; I ©M? i°+ i`U+ iB T +•m i?–M; X

"¼M ?¼ i`M iQM? K°i T?2M- /Q i°+ i`QÎM; I ©M? i°+ €T /KM; ç°M; i€+ - F?–M; #B i •
+?Q HB M KBM? +QÌM; i? M?[M; i? HU+ F?„T MÆB K°i H–M /šM iÈB •K ©M? Zm,
/` #B M K' iX

*€T J†+ + i?" i` +kM; F?–M; #B i iB M? ?m®M; +?B iB i- +?d #B i H" M?[M; M; QÌB #
p oM? pB M #B M K' i`²BX

>,M #B i i°+ M?•M m M? i°+ ç°M; i?O- i`QM; HÁM; +U+ F€ bÊ ?½BX *| i? H"K +?Q
i°+ - *?B M JBM? +MM; h`€i h?Q+? #` ;B i iQ" M #°- +€B M"v +–M #9i iQ+? M,M; HC

*€T J†+ + ç®B pÈB I ©M? i°+ /k T?€i FQM? bÊX

óu M i•K çB- #¼M ?¼ p oM? pB M b) F?–M; ç®B pÈB +?9M; i + 'm i?"M? mv ?B T M
KbM? ?QÊM; i + K çQ M- #¼M ?¼ F?–M; # Q ;BÌ +| i? tm' i ?B M M[X E?–M; +| +
M"v- H–M M"v i`QÎM; H½Q ççB ?°B i i? Î i' i ççi çQÊ+5ô hª >Q" M; i" M ç–v iU iBM

o K†i *€T J†+ +?•M i?"M? #„i ç–m F?2MX

" M i`QM; #B M +U+ HçM?X

J°i +€B H²M; # Q T?O i?" i HÈM HQm [m M; i" M ç–v K" m i?m–M i9v H'v M,M; HQÊ
MQÊ+ #B M +U+ HçM? €M? b€M; K M? K–M; X hçB p2M K" M ?"Q [m M; FB - HQÊ
+MM; K" M ?"Q [m M; çKM; +?çK- K" M ?"Q [m M; i`mv M ç M iB M; p M; ót i t iô- i
M,M; HQÊM; T?ÁM; M; UX

h`QM; K" M ?"Q [m M; - iWM; +?B + +?B M ?çK ;B®M; M? m Î F?–M; ;B M F?–M; +?
?"Q [m M; H|2` ç M t2M- +?B m F?m–M K†i K¼B M; QÌB •K iB M? #' i ç`M?X

æ•v H" +?B M ?çK +O K i°+ - v m i°+ - *?B M JBM? +MM; .QÊ+ E?Q *€+ - ;–M M;" M
i?ÌB ;B M /" B ;B½v i?Q€i F?–M; çQÊ+X

>mv i J - " hQ- +´ æ†+ ?Á S?QM; L;–M #®M ;½ +QÌM; ;Bª ççi iÈB + 'T #" + h?Ov h
` iB m iKv- K°i T?2M #° /€M; ? Q T?Q i•K ?mv i i?" i HÈM- i`QM; ç| S?QM; L;–M F
K†i i€B M?Êi F?–M; +| K" m K€m- ç•v H" /'m ?B m HU+ HQÊM; ? Q T?Q [m € HÈM X

:–M M;" M +?B + +?B M ?çK- #`v` pÁM; i`ÁM iK i" T Î K°i F?®B- pã ;Bª +O #®M +
+?B M ?çK- +?mM; [m M? M; QM; iK HU+ HQÊM; - iWM; M; QÌB ç m b„+ K†i m €KX

ó•kM; F?–M; #B i ç M i°i +MM; H" +€B [m ; b- [mª M?B M H" i" K–M5ô " hQ #m²M #
#®M M; QÌB +?9M; i +°M; HçB- p"v K" +kM; F?–M; i? ç2K M| ;B i +? i- ?²M T?€+?
F?B #` iB m /B i K°i ç€K- HçB b) K°i H–M M[ M; QM; Hmv M` X h +ÁM +?Q # Q ;I
T?ªM; T?' i #` i iYôX

ó•€B M"v F?–M; T?ªB bBM? HBM? J½ :B iBM? pU+ +?9M; i M M +| - +ª M; QÌB ç m
ç°+ +O M| +?ŠM; M?[M; ç®B pÈB i?–M i? +|ª M? ?QÎM; - i?"K +?Q +ÁM +| i? t•K I
i?U+ ` - M m F?–M; T?ªB i" M K„i M?b M i?"v- i +kM; F?–M; iBM i? ;B M +ÁM +| bE
içBXô +´ æ†+ +kM; +QÌB F?´ F?–M; i?–BX

ó*?9M; i +?®M; çĐ F?–M; çQÊ+ i?ÌB ;B M [m € /" B- T?ªB M; ?o +€B #B M T?€TXô
óE` +? ç°+ +O bBM? HBM? FB - i`QÊ+ b m ç M; ,M KÁM p€+? M; ,M +?9M; i #`v` -
+?9M; i X h`QM; #®M +?9M; i - S?QM; L;–M ç½ /šM ç–m +?®M; çĐ F?–M; çQÊ+ M
M; QÌB +?9M; i ç M +MM; F?–M; M; ,M çQÊ+ iB m ? Q M? M? +?| M; X L m F?–M; +
+?d bÊ ç m b) +?–M i?•M +?´ M"vX

óæQ¢M i?ÌB ;B M M"v +?9M; i T?QÆM; T?€T ;b +kM; ç½ i?Y [m - +,M #ªM F?¬M
E?Q *€+ h`€i S?QM; p K†i +¬m tBM, óh M i?Ov i?¬M +ªM? F?¬M; ;B M €Q M;?o
F?¬M; ;B M +?mM; [m M?- i F?¬M; +| +€+? M"Q tû `€+? K°i F?2 ?Î- #^M; F?¬M; +
` M;Q" BôX

óJ v K" h?¢+? L? K +?Q +MM; +?9M; i K°i çQÌM; ;†T ?¼ Xô h`QM; K¼B M;QÌB- >
+k i?¬M i?€B #bM? ioM?- imv i p¼M; +MM; HQ¢B M" M; iWM; i`ªB [m K°i H¬M- i•K
+SM; +ÄB M?Q b„i ç€, ó*| H) b m F?B ?„M T?€i ?B M +?9M; i F?€+ i?QÌM;- +| i?
ç2K i bM? ?m®M; M|B ` - +| i? +?9M; i +| i? +| K°i çQÌM; bBM? +ÆôX

ó>„M +,M #ªM +?Q `ÌB F?ÄB [m M? ç•v5ô >mv i J i`U+ iB T ç€M? K'iªQ ;B€+ +
F?€+ i?QÌM; , óL;QÌB M"v imv T?B i?QÌM; [m, /`- M?QM; i pšM M?Q +k +| i? +ªK
?²B M; v i¢B T?K +”M +?9M; i - +?Q iWM; `ÌB F?ÄBôX

ó \ô S?M oB M;®+ bYM; b®i K°i +?9i, ó>„M M M çB- H'v HU+ HQÊM; +O ?„M ç®B
i?“M? i`Ê ;B9T- M m i`Î p •K ©M? Zm, L;K+ i bK KBM? +?O *?B M KBM? ?Q†+ .Q
+?9M; i - +| H) +ÁM +| i? ;BªB +Sm +?9M; i - M?QM; ?B M i¢B ô

J¼B M;QÌB M?bM M? m +QÌB F?´X

E?¬M; B +ªK i?`v h?¢+? L? K #²B ?²B tmM; [m M? b€M; bm®iX LÆB ç•v M; v +ª >
S?QM; L;¬M #®M ;½ i?Ov i?¬M +kM; F?¬M; i? #^M; p"Q HU+ HQÊM; €Q M;?o ;B
H¢B +| i? i? M"Q\

ó>„M F?¬M; M;m M;®+ - ?„M ?ŠM H" #B i tªv ` +€B ;b- i M;?o ?„M +| +€+? +O KbM
`½B M|B, óJ¼B M;QÌB iB T iK+ iB T i?m w FB M [m¬M +?9M;- ç2K T?QÆM; T?€T
K°i H¬M +kM; M|B ç M M;?2 K°i +?9iX *?9M; i ç m ç M i?Y t2K- M?bM t2K +| i? i

GÌB pW M|B ` - K¼B M;QÌB H¢B ç m H" K†i +Q K"v +€m- i?Î /`B F?¬M; i?¬BX

J°i ç€K +QÌM; ;Bª çBM? +`T imM; ?Q" M? pk M°B ç m #` i`|B #m°+ MÆB M"v- p"v i
M?B M H" H"K +?Q #¼M ?¼ #m²M #U+ F?¬M; i?¬BX

h`QM; ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢Q F€ /B mX

h?¢+? L? K M?bM p€+? M; ,M tû `€+? FB - H†M; H) ç2K ?mv i FB K i?m ?²B- •K i?
i?¬M i? - F?¬M; iÄ ` [m€ KS+ +?“i p"iX

J°i çÁM +O i? M? FB K b„+ #ûM i?¬M #Q FB `9i H'v +O ?„M # T?¬M HU+ HQÊM;
F?¬M; ;B M KÎ K°i H¬- M?QM; ?„M +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| K°i iB i?“i #¢B- i`QM; H
ç®B pÈB i? M? FB K b„+ #ûM M"v +| M?“M i?S+ +”M; i? K i`U+ [m MX

o¢M M,K i`QÈ+- J½ :B iBM? pU+ +MM; >Ä ok iBM? pU+ KQÊM /MM; ç` i? i?B M
M; ,M ?Q F?¬M;- H" T?ÁM; M;W ? B ç¢B iBM? pU+ HB M ? X >„M +?d +| p M p M i
?m®M; F?¬M; +| i? M? FB K M"v- iQ" M #° HU+ HQÊM; i?B i`B M ` ç€M? Î i` M p€
+?¶ M;S - F?¬M; +| K°i +?9i ?B m [mªX

L?QM; ?mv i FB K FB pW ` - M?€v K„i tû `€+? çQÊ+ H¶ ?´M;- +€B M"v +¬M b„+ #

h?¬M #BM? M;mv M i?Ov +`T +QÌM;?½M [mª M?B M F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;- [m
çQÊ+X

>„M i?Q€M; bY b M; H¢B K°i +?9i /mM; M? M- v M H†M; +?Ì F?¬M; # Q H•m- ç°i M
?²M +| +ªK ;B€+X

> B +?MK ?"Q [m M; K°i t M? K°i çÄ ç•K M?Q HQm ?Á +U+ M? M?- Î i`QM; çB K çB
+QM; imv i ç T- H" T iS+ ?QÈM; iÈB T?QÆM; ?QÈM; ?„M HQÈi ç MX

> B +?MK ?"Q [m M; iW F?2 ?Î F?¬M; ;B M FB tmv M K°i +€B K" [m - ?"Q [m M; #
? B #|M; M;QÌB mv M +?mv M imv i ç TX

9+ a M K°i i?•M p€v K"m t M?- mM; /mM; i Q M?½- ;B®M; M?Q K°i ç| ?Q iQÆB F
ç°M; HÁM; M;QÌBX >mv M S?B K°i i?•M €Q [m•v K"m pÄ [mwi #| b€i M;QÌB- iBM? H
HmM;- K„i +?mv M ç°M; [m v i`ÁM- ;B®M; M?Q K°i F?„+ F?¬M; i? v M i oM?X
J°i K„ T?K K°i +¬ ;€B- b m F?B ?B M i?•M ç m b€M; K„i +?,K +?9 M?bM p T?Q ?„M
X
óL;QÆB tmv M i?OM; p€+? M; ,M M?Q i? M"Q\ G'v +ªM? ;BÈB impB +O M;QÆB-
M;?o iÈB p"v K" M? M? i?¬M F€- ` M;Q" B w i i?"i HÈMXô h? M? •K 8+ a M i? M? m
K M; +QÌB iOK ibK- ;B®M; M?Q ç¢B i, M?" # M- H"K +?Q M;QÌB i +ªK i?'v `i i?Qª
óª T?"M i iQÆM; ç®B i®iXô h•K ibM? h?¢+? L? K +'T #€+?- +kM; F?¬M; +| w i S ;
i? çB [m `²B b Q\ô
óæQÆM; M?B MXô 8+ a M #bM? i oM? H¢B +QÌB M|BX
óo"v +?9M; i H"TiS+ çB5ô

Ry8jX *?QÆM; Ry98

J M; i?2Q ? B M;QÌB 8+ a M- >mv M S?B- h?¢+? L? K i`î p ?ªB pU+ +U+ H¢M? F
HQÊM HÌF?|B ç°+ M,K K"m FB M;WM; H¢BX *€+? K'v i?€M; i?ÌB ;B M- h?¢+? L?
+ªM? F?¬M; i? bQ b€M?X J°i H¬M i`QÈ+ ?„M #| i v F?¬M; +| +€+? M"Q- ç®B Kti
+ª i?¬M i?S+ +kM; F?¬M; /€K t•K M?"T- ç®B pÈB oQM; >²M h?Ov Jšm ;B'm FQM Î
FQM? bÊ p¬ +MM;X
>¬K M v i?b F?€+ `²B- ?„M K M; ç M K°i ;½ ç¢i iÈB i?Ov i?¬M M?` i`¼M; i?B M /m
/B K- H¬M M"v ?„M +| M„K +?„+X
8+ a M M? M? M? M HÆ HYM; î i` M Kti #B M- ?ÆB M?Qm K"v M;¬B- •K i?¬K +ªK ;
ç T, óL;QÆB M|B F?¬M; b B- i?"i H" oQM; >²M h?Ov J¬m- i?U+ F?¬M; M;ì iÈB i
;†T bBM? HBM? ç€M; bÊ ?mM; / M? i`mv M t i`QM; iBM? ?ªB K M? K¬M; M"vôX
óªÁM tBM iB M #®B ` i v5ô h?¢+? L? K i`M? i`¼M; M|BX
óæQÆM; M?B M- i H¬M M"v pQÊi ;BÈB K" ç M- +?QM? H" pb oQM; >²M h?Ov Jšm
K†+ F Xô 8+ a M F?) +QÌB K°i iB M; - H¢B +?Q H"TiS+ ç°M; i?O- K" H" M?Q +| ?
óL|B Fo i`QÈ+- i M m Hmv M ?| oQM; >²M h?Ov Jšm- i'i +ª i?m ?Q¢+? p i - M;QA
óE?¬M; +|Xô o Kti h?¢+? L? K M;?B K i` M;X
óL;QÌB T?Q /QÈB- +kM; b) F?¬M; +| /` M;?` \ô 8+ a M iB TiK+ +QÌBX
óE?¬M; +|5ô h?¢+? L? K iB TiK+ ;"i ç•mX
óL;QÆB +| i? H"K +?O +?Q #¼M ?¼\ô O# a M FBM? M;¢+X
ªªM? ;BÈB +O M" M; ç¢i iÈB i?Ov i?¬M M?` i`¼M; i?B M- H¢B ç½ /mM; ?ÊT #´M M
L? K K" M|B i?¬M i?S+ F?¬M; i? iB M p"Q ç€v #B M- ç®B pÈB M" M; F?¬M; +| i`î
K„i M" M; iÈB ç•} FB - ç½ #m¬M; ` i?¬M i?S+ i?'v `ª- #B i M?•M p"i #` i`|B #m°+
M?B mX
"®M ;½ i?Ov i?¬M5 h`QM; ç| +| F?Q iS+ +O # M;QÌB- i?"K +?Q ç¢i iÈB +ªM? ;BÈ
Í >Ä ok iBM? pU+ +O +€+ M" M; - i²M i¢B +'T #"+ M?Q i? +kM; H" M?•M p"i çSM; c
Hmv M- ?Q" M iQ" M H" F?„+ iBM? +O oQM; >²M h?Ov J¬m- M" M; +| iU iBM +| i?
Jšm FB X

L?QM; K"- K°i F?B M; QÌB T?Q /QÈB i?Q€i` - ÎH9+ M" M; Hmv M ?! oQM; >²M h?C
HQÆM; - M" M; +kM; ,M F?¬M; iB mX

•Q M; ?o +O M" M; +! i? F?„+ +? oQM; >²M h?Ov J~m- H¢B F?¬M; i? ç2K #®M ;
ç m €T+? X L m H9+ M" M; ? Q T?Q HU+ HQÊM; F?´M; H²- +ªM? ;BÈB i•K i?¬M ?
ç°i M?B M H"K F?! / - M" M; T?ÄM; +?WM; +kM; #` ;B[H¢B MÆB ç•vX

L" M; +! #,M F?Q,M +O M" M; - M" M; F?¬M; /€K t€+ ç`M? i?•M T?"M ç` p` +O h?C
+?†M M; QÌB T?Q /QÈB- i`QM; H9+ M?´i i?ÌB +! +?9i /Q /UX

óh +! i? + K çQ M- +?d +¬M M; QÆB ;BªB [mv i oQM; >²M h?Ov J~m- #¼M ?¼F?Š
?"M? ç°M; #´i i?B M5ô h?¢+? L? K F?¬M; M; ®+- #B i M" M; #,M F?Q,M +€B ;b- i`
i? H" T HÌB i? ô

8+ a M F?Q€i i v- KdK +QÌB M!B, óh iBM iQÎM; M; QÆBX J½ :B iBM? pU+ +€+ M
+?9M; i ;B®M; M? m- ç m ;†Th?¬M i°+ ?½K ?¢B- M; ?o ç M p b m +?9M; i +! +M
+kM; ?B m çQÊ+ M; QÌB T?Q /QÈB b) F?¬M; F?¬M; #B i ç¢B i? M?Q p"vôX

L" M; +?Êi #B MªQ HBM? ?²M i ç" M- i?B i`B M €Q M; ?o X S?9i +?®+- iWM; [m¬M;
+m²M +m°M F?¬M; /Si # v p9i` - ;B®M; M?Q ç€K K•v HB M KB M- ç m ?QÈM; ?ªB
iB T+"MX

L,M; HQÊM; HY M!M; F?OM; #® i?Q€M; +?®+ i`" M M; "T Î i`QM; i?B M ç` - iQ" M #
#` ç®i +?€v- M!M; #S+ ?¬B ?´B ?QÈM; H M i` M FûQ H M- ;B®M; M?Q F?¬M; +! ;B

h?¢+? L? K +! HQ¢BªQ ;B€+ i?•M Î HY M? K i?¢+? M!M; +?ªv- i?¬M i? +kM; M!
?QªM; bÊ- `®i +m°+ w i?S+ çQÊ+ F ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB i?Ov i?¬M /mM; ?ÊT #´M
T?!M; ` HU+ HQÊM; - b) H" F?OM; #® +Ð M" QX L?[M; M; ¼M HY t M? Hûi FB - ;B®
ç¢Q +kM; +! i? ?Á i M- +U+ F€ ç€M; bÊX

hWM; M; ¼M HY t M? Hûi +?"K`½B ç M t2M i?"M? #B M HY K"m t M?- i`U+ iB T #
H)QX

ós it it it i5ô

aQÆM; F?!B M?B m K"m b„+ #¶M; M?B M iW K†i #B M /•M; H M- MQÈ+ #B M H¢M?
?ÆB H MX >ÆB H¢M? +MM; F?Q iS+ M!M; #S+ ç®B F?€M; HšM M? m- M,M; HQÊ
+M M; M; "v +M M; M²M; ç"KX

ó*~M i?"M M?[M; bQÆM; F?!B FB 5 æ m +?S F`+? ç°+5ô 8+ a M ç°i M?B M M?„+
>mv M S?B F?) +?mv M +QM M; QÆB HBM? ç°M; - €Q M; ?o T?9i +?®+ #B MªQ- K
pÄ [mwi- M?Q H¬M; +?BK K K M? F?Q€+ Î i` M /€M; M; QÌB HBM? HmM; +O M" M
i`" M` X L" M; ;B®M; M?Q +?2 Î i`QM; ?Q [m M; K"m pÄ [mwi- F?m¬M K†i tBM? ç
FB m K`X

h?¢+? L? K M?Qm M?Qm K"v- i•K MB K F?) ç°M; - K°i Hm²M; HY çÄ ç"K M; QM; Hn
i?¬M i? # Q #¼+ +?†i- T?ÄM; M; W F?!B ç°+ t•K M?"TX

h`QM; +´i v €Q +O 8+ a M i`"Q` p¬ ?¢M M; ¼M HY t M? Hûi- ;B®M; M?Q M®B H
K¬M; - i? Km®M ç2K i`ÌB ç®i +?€v- ç2K ç´i #®+ ?ÆB H MX GQ¢B ?Á /B K HU+
i`bM? ç° ç€M; bÊ pQÊi [m h?¢+? L? K bmv M; ?o i?"i HÈMX

L" M; i?¬M i?€B #bM? v M- #bM? ioM? H„+ ? B i v- #„i` T?€T [m} i F€ /B m- i?¬M
M; QÌB /mM; ?ÊT- H"K +?Q #B M HY K"m t M? FB +M M; i? K K½M? HB i- F?B M +
#®+ ?ÆB H M +M M; i? K M? M? +?!M; X

LQÈ+ #B M K M? K¬M; Î /QÈB h?¢+? L? K M?bM +?,K +?9- H'v i®+ ç°K„i i?QÌM; +
M¬M;

Í +?¶ b•m i`QM; ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢QX

h` M K°i pB M HQm iBM? i?"i HÈM #Ä M2Q `i M?B m l ©M? i°+ +?B M ?¢K ?bM? i
l ©M? i°+ ` ` p"Q p"QX

*?mM; [m M?- pU+ M; Q¢B HQm [m M; M?Q ¢B M K M; [m M? M?- HQm iBM? b€M
#QÊK Îi` M `i M?B m HQm iBM? [m [m H¢B H¢B- K'v M;"M i°+ M?•M l ©M? i°+ - i
#"M `°M F?-M; M; WM; X

h` M HQm iBM? HÈM M?'i +| +´ ¢B M +O l ©M? i°+X h`QM; ¢B M T?O- i?O HoM? i
i°+ i`QÎM; "®B G¢+ i` Q ¢´B bU iBM?- T?Q /QÈB +| `i M?B m +?B M iQÈM; l ©M?

ó>Q F?-M; i?-M; ¢¢Q ¢½ tmv M [m - M?B K pK ?"M; ¢-m +O +?9M; i ?B M M v- +?
¢¢Q [m ûi b¢+?- ¢ +?Q +?B M ?¢K F?´M; H²+O hQE?Q æ†+; B i°+ +| i? i?"M"
F?-M; i? [m HQ Xô h°+ i`QÎM; l ©M? i°+ "®B G¢+ #bM? ioM? T?•M T?|, ó:-M ¢
•K ©M? Zm, L; K+- iBM? ?m®M; # M ¢| `i T?S+ i¢T- +?ì .QÊ+ E?Q \*€+ ¢¢B i`QÎM; H
M; B p" M; *€+ +?O- ?„M b) H"K +?Q J½ :B iBM? pU+ ?Q" M iQ" M HQ¢M ?ŠM H M
¢'m HŠM M? m F?-M; M; WM; X *?ì J½ :B iBM? pU+ i?U+ +?B M HQ¢M ?ŠM H M- +
E?Q æ†+; B i°+ iB M p"Q- i`QÊ+ K°i #QÊ+ ¢2K *?B M KBM? /¼M / T b¢+?ôX

E?ª æ¢i ;"i ;"i ¢-m, ó*?B M KBM? i`Î M; ¢B +?9M; i M?B m M, K- S?QM; >"M FB
+MM; +?9M; i H" ¢`+?- bÈK ¢€M; +? i`²BôX

óS?QM; >"M H" +€B M?•M p"iXô "®B G¢+ M?Qm M?Qm K"v, óh iWM; iU KbM? +M
F?-M; ¢€M? K" i?„M; ¢2K *?B M KBM? ;QK H'v- ?„M H¢B [mv i ¢Q€M iW +?®BX
M†M; - ?„M p•M M?Q +k F?-M; ¢B p"Q F?m-M F?´X L; QÌB M"v i•K iQM? +SM; +ÄB-
KQÈM /MM; hQE?Q æ†+; B i°+ - i?"i ¢9M; H" F?-M; M?'i ¢`M? +| i? ¢2K *?B M

óh°+ i`QÎM; [m € F?B K M?QÈM; `²B- # ¢¢B i?Ovi?-M +O v mi°+ - K i°+ FB - F?-
tY HQ `²B\ô E?ª æ¢i ?ÊT i?ÌB F?2M i†M; K°i +•mX

óæ m H" +M; H Q +O oQM; >²M h?Ov J-mXô "®B G¢+ F?-M; F +M; , óL m F?-
M m Km®M i?m i?"T #¼M ?¼- +?d bÊ /®+ ? i bS+ l ©M? i°+ M?'i i°+ +?9M; i +kM;
H" ¢ÁB +€B F?ûQ- i`QÊ+ iB M Î MÆB #¼M ?¼ i'i T?ªB [m bÊK #® i`Q- H9+ M"v KÈ
?¼ tQ v ?QÈM; i`QM; #B M Mm-B i?ª oQM; >²M h?Ov J-mX L m #¼M ?¼ bÊK +| T
M, M; / /"M; ¢„+ i?O- /M b Q ¢®B T?QÆM; +| #®M ;½ i?Ovi?-M- K°i +¶ HU+ HQÊ
i?"i ¢9M; H" K v +| .QÊ+ E?Q *€+ hª >Q" M; - hBM? L?½M +O #¼M ?¼ [mª M?B M H

óZmª i?U+ - F?-M; +| iBM iS+ +O .QÊ+ E?Q *€+ - +?9M; i `i M?B m +?mv M +kM
p"vXô E?ª æ¢i F?-M; i?W M?"M +kM; F?-M; ¢QÊ+X

"®B G¢+ +MM; E?ª æ¢i i` Q ¢´B- pb K°i +?mv M h?-M i°+ hQE?Q æ†+; B i°+ t•
`i M?B m +?B iB i- H"K +?Q M; QÌB T?Q /QÈB #B i F ?Q¢+? +O #¼M ?¼X

> B M; QÌB #M tQM; - ¢°i M?B M- b„+ K†i "®B G¢+ +?Êi #B M ¢´B- -K -K iW i` M
F m H M, óE?-M; ¢9M; 5ô

E?ª æ¢i M; ¢+ M?B M, óh°+ i`QÎM; - +| +€B ;b F?-M; i?Q+? ?ÊT\ô

óh i¢B K°i +?¶ F?m pU+ FB #® i`Q F?-M; ;B M +'K +? - iU M?Q ¢ M; +?"K `½B
¢QÊ+ K°i +F?Q iS+ +U+ F€ M†M; #S+5ô "®B G¢+ #¶M; M?B M HQ H„M; ?ŠM H M
i iW jÀÐM ;M?"`½ Ê+.Q .Y Ð H½0?Q ¢M- +M ;]H" /®+ # p°+h ?-M; +#ð° \$Ð

#B M^aQ #^aM i? - K°i + €B i? • M[`]2M; F?OM; #® / "B K'v M; "M i?QÊ+ ; B®M; M?Q +?B
?mM; H iW i`QM; H•M ; B€T iBM? K`M +O ? „M +?2M M? m # „M<sup>`</sup> - +U+ F€ H`K +?C
ó*€B FB h?¢+? L? K5 h +?d T?K i`€+? oQM; >2M h?Ov J-m- F?¬M; +! iBM? HU+
a M +kM; M; ?2 çQÊ+ H iB M iB # M M`v- b „+ Kti FB m K} i?Q€M; #B M ç`B- #¶M; M?
ó_ä5ô h?¢+? L? K p°B p`M; M; QM; Hmv M HU+ HQÊM; - H M iB M; ç€T H¢B K°i +•
H M- +?m`M #`SM; T? i? +¬M; K½M? HB i +O M; Q iB iÊBX
_ 'i M?B m pä ; B^a +O u m i°+ - J i°+ - .QÊ+ E?Q *€+ - *?B M KBM? ç m p`M +?mv
ç°M; ?mM; K½M? iW i` M M; Q iB #¼M ?¼ T? iM; ` - ç m ç MûM HY ; B`M- +?m`M #
#¼M ?¼ M /B MQÊ+ #B M ?¢ b€i i?OX

Ry8eX *?QÆM; Ry93

> B H½Q ; B^a l ©M? i°+ ç M K°i KbM?- +?QM? H` "®B G¢+ +MM; E?ª æ¢iX > B M; Q
a M Hmv M ?! ç®B pÊB oQM; >2M h?Ov Jšm- ?-m M?Q F?¬M; +! +?9i /Q /U- #¶M;
i`-K i` M M; Q iB E?ª æ¢i ?! i?`M? iWM; +€B F?Q tQ€v iK #, M; H¢M? i?`m tQÆM; -
+! / Q ç°M; F?OM; #®- M?Q H` Km®M ç2K ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢Q ç m t v M€i- # v i?
çB [m X
"®B G¢+ + m K`v- K°i + €B i?Ov ; BÊB M?Q K°M; <sup>a</sup>Q Î çdM? ç-m ? „M ?B M<sup>`</sup> - ; B®M
ç M t2M- # M i`QM; i`"M M; "T K'v p¢M F?¬M; ; B M HÊB M?"M +? iB H¼B- K¶B K°i +
; B®M; M?Q ç Q M?¼M- +! i? tû`€+? i`i +^ap€+? M; ,M- M?Q KQ FB K ?°B iK p T?
oQM; >2M h?Ov Jšm H` l ©M? i°+ iW h?-M i°+ hQ E?Q æ†+ ; B i°+ i¢K KQÊM iE
ç®B T? i J½ :B iBM? pU+ - H'v #` #`i +S iBM? ?m®M; M`QX
L m oQM; >2M h?Ov Jšm #` Hmv M ?! +? i iQÆB- h?-M i°+ Î H9+ ç®B Kti iBM? p
b€i i?O- l ©M? i°+ #¼M ?¼ +kM; F?¬M; ; €M? p€+ çQÊ+ +€B i`€+? M?B K M`vX G-
oQM; >2M h?Ov Jšm b) F?¬M; ` K°i +?9i M; Q`B w Km®MX
óG` l ©M? i°+ i?O HoM? E?ª æ¢i- M; Q iB M`v H` ?mvM? i`QÎM; +O E?ª h¢T- +^aM?
i?B M- im Hmv M K°i HQ¢B HU+ HQÊM; €Q M; ?o •K ?`MXô b „+ Kti S?M oB F?) #E
óh M F?¬M; ; B M €Q M; ?o ; B^a ç¢i iÊB h?Ov h?-M FB - H¢B H` M; Q iB M`Q iô h?¢+
ó>ŠM H` i°+ i`QÎM; l ©M? i°+ Xô S?M oB +kM; +! +?9i F?¬M; /€K t€+ ç`M?, óh°+ i
tm' i?B M Î •K ©M? Zm, L; K+- M; v +^a.QÊ+ E?Q *€+ +?9M; i ç®B pÊB ? „M +kM; #B
H` H-M ç-m iB M M?bM i?`v ? „Môc
ó*! +?9i F? i ; B^aB [mvûiXô h?¢+? L? K i?-K i? M K°i iB M; X
G9+ M`v >mv iJ - " hQ- +` æ†+ p` S?QM; L; ¬M #®M ; ½ h?Ov h?-M ç½ ç m # v `
H¢B ? B ; ½ +Q iM; ; B^a l ©M? i°+ X
L?QM; "®B G¢+ +MM; E?ª æ¢i ç m F?¬M; bÊ- `ä`M; F?¬M; +! w iS HMB #QÊ+ - +
t2K- #¼M ?¼ ?ŠM H` +kM; F?¬M; 2 M; ¢B ç€K M; Q iB >mv iJ X
h`QM; HÁM; h?¢+? L? K b€M; M?Q imv i- #B i ç®B T?QÆM; t2K +?m`M HU+ HQÊM
[m€ M?B m- H9+ M`v ç m F?¬M; T?ªB H` Î i`¢M; i?€B çdM? T?QM; - +<sup>a</sup>K i?`v +! i?
+?9i #, M F?Q, MX
h`QM; #®M M; Q iB- S?QM; L; ¬M +?d +! h?Ov h?-M M?`i i`¼M; i?B M- M`M; Î MQÊ
M?`i- K°i i?•M HU+ HQÊM; T?ÄM; +?WM; +?d +ÁM ? B # T?-M- H'v HQ¢B i`¢M; i?
` i€+ /KM; bÊ H` F?¬M; HÈMX

>mv i J h?Ov h?-M M?`i`¼M; i?B M- " hQ- +´ æ†+ v m i°+ ç¢B i¬M- /U i?2Q H
 T?•M +?B - +kM; iQÆM; çQÆM; pÈB h?Ov h?-M M?`i`¼M; i?B M- p®M # M; QìB
 "®B G¢+ - E?ª æ¢i +?ŠM; M?[M; b) F?¬M; î ?¢ T?QM; - M|B F?¬M; +?WM; +ÁM +| i
 L?QM; ?B M i¢B h?¢+? L? K +kM; ç€M? ;B€ F?¬M; +?m~MX
 >„M + m K¨v- i?ª ` i?-M i?S+ v M H†M; +ªK ;B€+ - H'v ?B m #B i +O ?„M ç®B pÈ
 F?¬M; ;B M €Q M; ?o - ?„M KÆ ?² bmv çQ€M ` "®B G¢+ +kM; î h?Ov h?-M M?`i`¼
 G¢+ H9+ i`QÊ+ b) F?¬M; p M p M +?d H¨ +„i F?¬M; ;B M- ç2K #¼M >mv i J ;B K +
 óh°+ i`QîM; l ©M? i°+ FB î h?Ov h?-M M?`i`¼M; i?B M5ô h`€i S?QM; F?ŠM; ç`
 óh`"M M¨v F?¬M; H¢+ [m M5ô
 >¢ h•K L; ?B M- S?M oBD h`€i S?QM; - S?Q G M- G} M L ç€K M; QìB M?`i M?`i iK
 L? K- K°i ç€K +QîM; ;Bª i` im´B ç²M; HS M¨v i¢K i?îB ç m +?Q ` i v- +?d M?bM
 J°i iB M; ;Q`®M; i€Q #¢Q- i°+ i`QîM; "¢Q GQM; i°+ +´ æ†+ +kM; #B MªQ i?•M`²
 " hQ; B®M; M? m- ;B®M; M?Q M9B i?`i b„i ç€t•v i?¨M? - +ªM; QìB HU+ HQÊM; iBM
 / Q ç°M; F?Q ?mv i`°M; HÈM M?Q #B M- iW i`QM; v m i?•M #¼M ?¼ #B M ?| / Q
 M; QìB i H v ç°M; X
 >mv i J î # M +¢M? " hQ- +´ æ†+ iÄ` +U+ F€ M?Ä #û- M?QM; i` M M; QìB ?„M i`r
 ç°M; i`¨M ç-v- H¢B H¨K +?Q #'i Hm" M F M¨Q +kM; F?¬M; /€K +QB i?QîM; XX
 hWM; ;B¼i K€m iQÆB çÄ bšK M?Q FBK +QÆM; iW i` M M; QìB >mv i J i?'K` - i`Q
 ç m +| HBM? ?²M w i?S+ +O >mv i J - i`¨M M; "T / Q ç°M; #¢Q i¢+ ?Ov i?B M /B i
 +?d K°i +€B- KQìB ;B¼i ""i hY J >mv i M? M? +?|M; M; QM; Hmv M #B M ?| - î i`
 +O ?„M +?"K`½B ?bM? i?¨M? KQìB M; QìB +MM; ?„M +| K€m +| i?`i; B®M; M? m
 b€i F?Q i" M i`îB- H¢B TªM; T?`i ç°M; i`i / Q ç°M; bBM? K M?- iW i`QM; i?Ov; BÈ
 Eª æ¢i T?|M; çBX
 h`QM; i?Ov; BÈB +O S?QM; L; ¬M T?QM; M?"M HQÊM pÁM; - i`mv M ç M iB M; F m
 î i` M M; QìB Eª æ¢i X
 h°+ i`QîM; l ©M? i°+ "®B G¢+ iW i`QM; i?S+ ?ªB # v M? M? ` F?¬M; ;B M HÈB M?"
 ç m #`" hQ- +´ æ†+ FB M; ;M H¢BX " hQ- +´ æ†+ `Qi; "Q- v m i?•M p†M p Q- HQ
 `„+ `„+ M´ p M; - iWM; +¶ HQM; iS+ çB` X
 GQM; iS+ U?ÆB i?î`²M; V +O L; ?B i GQM; i°+ - "¢Q GQM; i°+ - H¨ HU+ HQÊM; +C
 ;B M iK i" T- iWM; +¶ HQM; iS+ ;B®M; M?Q +°i b€M; HU+ HQÊM; M; QM; F i- / Q ç°
 M; ?2`ÊM +ªM; QìBX
 E?¬M; ;B M HÈB M?"M +O i°+ i`QîM; l ©M? i°+ "®B G¢+ #` iWM; +¶ HQM; iS+ FB
 MY #QÊ+ F?| çB- i`QÊ+ b m F?| +| i? mv ?B T ç M 8+ a MX
 a€m; ½ h?Ov h?-M î i` M ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢Q` i v- ?bM? i?¨M? M, M; HQÊM; /Q #
 ç` - F?B M +?Q ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢Q H|2` S+ p¢M çB K b€M; - M?[M; +?MK iB b
 FQ+? # v imM; i|2 FB pW çKM; iÈB +?B M ?¢K- +?B M ?¢K pÐ M€i iU M?Q; B'vX
 *?B M ?¢K +O u m i°+ - J i°+ - *?B M KBM?- .QÊ+ E?Q *€+ î J½ :B iBM? pU+ ç m
 + Q- +SM; `„M T?B i?QîM; - M?QM; pšM M?Q +k v m Èi F?¬M; +?`m M´BX
 óæ m i¢K i?îB i`€M? çB5ô
 >¢ h•K L; ?B M #bM? ioM? F?) F m- K¨v M; "B M?Qm i?"i b•m- K„i ç T i`¨M` çB K
 +?ÈT K„i F?¬M; /îB M?bM p T?Q b€m; ½ h?Ov h?-M ;B Q +?B MX
 *?B M ?¢K ç m /îB çB- ?QÈM; T?QÆM; ?QÈM; J½ :B iBM? pU+ `¨i M? M? H†M Hm
 i°+ # M i` M p K†i ?QªM; bÈ- +kM; #` b€m; ½ h?Ov h?-M M¨v ;B Q +?B M FBM? i
 F?¬M; i? ç`+? H¢B çQÊ+X

óL;QM; Hmv M HU+ HQÊM;- ?QÊM; iÈB E?^a æfi FB i`MM; FQ+?5ô >ç h•K L;?B
óh?Ov h?–M imv +QÌM; ?½M- M?QM; ç®B Kti +?9M; i M?B m M; QÌB M?Q p"v HB
çO ç iB m ? Q +? i ? „M5 *?d +–M çWM; #`i`M i`K- HU+ HQÊM; +?9M; i +| i? T
pÈB +€+ p`iB M #®B5ô

L?[M; M,K ;–M ç•v- >ç h•K L;?B M i`QÈ+ b m î•K ©M? Zm, L;K+ M K +?BM? #„+
S?QM; +?B M #°- ç®B pÈB HQçB +?B M ç'm M"v iU M?Q`i +| i•K ç„+X

L?[M; i?O ?ç *?B M KBM? h"i S?QM; +?B M #° FB +O M" M; M;?2 p"v ç m H–M H
b m ç•m p"Q ç'v- çÈB +?B M ?çK +€+? b€m ççB h?Ov h?–M t M? m K'v pçM i?QÈ
M;?o - H'v HBM? ?²M i?–M i?S+ i" T i`mM; E?^a æfi X

*?Êi- çO HQçB H–B çB M- ÜU+ ?"M #,M; H,M; #,M; M?"M- i`B m i?Ov K½M? HB i-
HÊB F?Q T?|M; ` /ªB HK M,M; HQÊM;- ;B®M; M?Q K'v M;"M ççQ HQm iBM? ç T
E?^a æfi +m²M; #çQ i`"Q iÈBX

GBM? ?²M i?–M i?S+ #¼M ?¼ ;„i; Q ç2K E?^a æfi F?| +?ti- M?[M; +–M; FQ+? +m
i? K K„i- ç m ç M; ?QÊM; i?–M i? E?^a æfi H M i`"M i?~K i?'m- HçB b) F?–M; t9+
>mv i J - +´ æ†+- " hQ- 8+ a M- T?B i?QÌM; iBM? /B mX

E?^a æfi î h?Ov h?–M M?`i`¼M; i?B M- M m K°i ç®B K°i- ?„M +| i? M?€v K„i KB m
i?'T FûKX

L?QM; K"- H9+ M"v E?^a æfi #` >mv i J - S?QM; L;–M HB M i?O M?^K p"Q- M?'i H
T?|M; i?Q+? "i hY J >mv i- p" M +?mv M bBM? K M? €Q M;?o - #B M K€m- K ?m
KQÌB +€B ?mv iªM?– H"K +?Q E?^a æfi +kM; iÄ` +| +?9i +?"i p"iX

S?QM; L;–M imv iB m ? Q [m€ M?B m- /M b Q +kM; H" h?Ov h?–M M?'i i`¼M; i?B
E?^a æfi- M" M; +| i? F?–M; +–M HQ H„M; M M;mv +O #ªM i?•M- +| i? i" M iBM? ç

E?B +?MK iB b€M; HU+ HQÊM; i?B M ççQ ç T K„i- M?Q +–m p²M; ç•K p"Q Kti i`ÌB
+?m~M t€+ i" T i`mM; E?<sup>a</sup> æfi- E?<sup>a</sup> æfi +kM; F?–M; F?ÄB M?Qm K"v- H°` p Kti #

"®T #®T #®T #®T5

_i M?B m M,M; HQÊM; M;QM; Hmv M i`MM; FQ+? p +?çK ç€M? î i` M i?–M i? +
È?^a æfi M?Q #` HQm iBM? p +?çK- HB M iK+ H v ç°M;- i` M M;QÌB iQ€i` iWM; i

a„+ Kti E?^a æfi +"M; i? K•K H - t t M?bM p T?Q h?ç+? L? K +€B T?QÆM; ?QÊM
K°i +•m ;b- HçB ç2K iBM? HU+ çti î i` M M;QÌB >mv i J X

ó*€+ M;QÆB +kM; çWM; M?"M`¶B5ô >ç h•K L;?B M #bM? iOM? iU M?B M- ?QÊM;
p ä ;Bª F?) F m K°i iB M;- M|B, óæ m iK i" T HU+ HQÊM;- H"K +?Q #¼M ?¼ M?bM K
iQ+? iK- +| T?ªB ? v F?–M; iQÆM; iU +| i? içQ i?"M? +?Q #¼M ?„M #` i?QÆM; M

J¼B M;QÌB ç m H" p Kti T?'M +?'MX L;"M i M p ä ;Bª v m i°+- J i°+- h"i S?QM; +
ççB ç b® î +ªM? ;BÈB i?–M pQÆM;- M;mv M i?–M- ?Q i?–M- çti î i`QM; J½ :B i
?çM; M?'iX

L;"M M;QÌB K°i F?B iDM? i€Q HçB HB M i?O- ?bM? i?"M? i? +–M; /"v ç†+ FB - ;B
>Ä ok iBM? pU+-`"K`çT #„M p T?Q E?^a æfi # M FB X

E?^a æfi h?Ov h?–M M?`i`¼M; i?B M- +?Q /M H" F?–M; +| >mv i J - S?QM; L;–M
T?| ?ŠM H M ç m +U+ F€ F?| F?,M- HQçB M"v i?"i HÈM M?•M b® i?QÊM; Qm i? - ?
;BÈB F?–M; çO- M;"M ?bM? M;QÌB i?"M? HU+ HQÊM; K°i F?B ;B Q ?®BT?|M; tm
+ªM? ç°i M?B M i`î M M p– +MM; +?"i p"iX

hWM; ççQ HU+ HQÊM; K½M? HB i +m²M; HB i i`MM; FQ+? î F?m E?^a æfi- ç m /U
+?m~M t€+ Mû [m >mv i J - S?QM; L;–M- iQ" M #° M?bM +?"K +?"K E?^a æfi X

hK+ M;[M|B ? B i v F?| ç`+? #®M i v- HQçM [mv M +| i? ç€M? +? i H½Q [mv M bQ
M;?o F - çB m ?"M? HU+ HQÊM; M;"M M;QÌB +°M; HçB- E?^a æfi FB i`U+ iB T #`

+¬M; FQ+? `U+ `Ð HB M iK+ ? B K„i i`Q` iBM? [m M;X
L`v HU+ HQÊM; imv F?¬M; i? M?€v K„i H`K ?„M #`i?QÆM; M†M; - H¢B b) F?¬M; M
M;U+O ?„M- H`K +?Q HU+ HQÊM; +O ?„M ? Q i`M ``i M? M?X E?B HU+ HQÊM; ?
? Q T?Q b¢+? b)- M?[M; +¬M; FQ+? FB +?ŠM; M?[M; +| i? H`K #`i?QÆM; M†M;
+kM; +| F?ªM,M;X
>¢ h•K L;?B M ?`M; M,K +?BM? +?B M- K°i F?B idM? i€Q H¢B ¢®B ¢`+?- T?€i ?m
+?Q M;QÌB i M;? M ?¼M; M?bM i`•M i`®BX
óh?Ov h?¬M imv K¢M?- H¢B imv i F?¬M; T?ªB i?U+ p¬ ¢`+?- +?d +¬M M?•M b® ¢
iU +| i? ¢€M? +? i #¼M ?¼5ô >¢ h•K L;?B M i?¬M i?€B iU M?B M- pm®i pm®i i|
M|B, óGU+ HQÊM; +?9M; i M m i?“i p”M /KM; i®i- F?¬M; KQÊM bU ;B9T ¢Ð +O H
+| i? ;B i +? i ¢®B T?QÆM; 5 J°i; ½ +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB h?Ov h?¬M M?`i i`¼M;
+Æ i? iQÆM; ¢QÆM; pÈB KQÌB K`v i M ?Q i?¬M- +?9M; i HU+ HQÊM; M?B m M;Q
;B i ?„M- H`K +?Q ?„M M; v +ª HU+ HQÊM; TªM FQ+? +kM; F?¬M; +|ôX
L`M; M`B ;B`M- H`K +?Q K¼B M;QÌB iWM; M;QÌB iBM? i?¬M T?`M F?ÎB- i?`v E?ª a
¢†+ +O #¼M ?¼ ¢Ì i`€B ?Î T?ªB- +`M; i? K F?ŠM; ¢`M? M`M; T?€M ¢Q€M F?¬M; b
h°+ i`QÎM; l©M? i°+ "®B G¢+ +MM; i?O HoM? E?ª æ¢i K M; +?Q #¼M ?¼ €T HU+ F
L;?B M M|B K`v +•m- iU M?Q #` [mûi /¼M p¬ ?bM?X
h?¢+? L? K KdK +QÌB M?bM # M +¢M? >¢ h•K L;?B M F?Q F?Q K`M|B- i`QM; H
iU ?`Q- F?B +€+? i`,K M,K- v M?•M ¢½ Km®M i`QÎM; i?“M? ¢ M FBM? M;QÌB ¢° + C
+MM; H`M? iK F?Q ¢°- ¢ m M`B iB M; - H•K +?B M F?¬M; bÊ- +| i? i?QM; /QM; p`
i? h?®M; HoM? *?B M KBM? h`i S?QM; +?B M #°X
u m i°+ - J i°+ - .QÊ+ E?Q *€+ pä ;Bª- M;?2 M`M; ¢B m ?`M? +?d ?m}- ¢ m + K i•K
M?“M `²B M`M; K†i i`”M i?®M; M?“i M,M; HU+X
Í /QÈB i? +¬M; >¢ h•K L;?B M p¢+? ` - >mv i J - S?QM; L;¬M ?¬m M?Q ¢ m +| i
i`€M? E?ª æ¢i T?€ i M T?ÁM; imv M- iB M p`Q >¢ h•K L;?B M # M FB H` ¢QÊ+ - +
T?|M; i?Q+? HU+ HQÊM; ¢B i`MM; FQ+? E?ª æ¢iX >mv i J t t HB +>¢ h•K L;?B
i€M i?QÎM; - +ªK i?`v M[ iY M`v i?“i #`i T?“KX

Ry8dX *?QÆM; Ry9N

h?¢+? L? K HÆ HYM; ?Q F?¬M; - HŠM; H†M; M?bM b€m ;½ +ªM? ;BÈB h?Ov h?¬M
i`°M K°i +QÊ+X
h`”M M`v M?“i ¢`M? ;?B p`Q bY b€+? +?B M ¢`m +O J½ :B iBM? pU+ - F?¬M; TªE
+| i? i? v ¢`BX h¢K i?ÌB- ?„M +?Q +| +€B M,M; HU+ FB X
>„M;?B M?È K°i T?2M HÌB +O M;QÌB M¼, E?¬M; ¢¢i ¢ M +ªM? ;BÈB h?Ov h?¬M i
T?“MX
l©M? i°+ +MM; h?¬M i°+ [m M ? +?†i +?)- H9+ i`QÊ+ E?ª h¢T +| i? ¢Q€M ` i?
i`QÎM; "®B G¢+ +MM; E?ª æ¢i iU M?B M +kM; +| i? i?¬M; [m HU+ HQÊM; €Q M;? ¢
¢`M?- i?¬M; [m h?¬M i°+ ¢®B pÈB `”M LB FûQ /`B [m iBM? pU+ ¢m`B ;B i- ?„M
>mv i M?“i K¢+? +?Q iWM; iW #Ä b,M #„iX
>„M H`M;QÌB i?W F +O +?O M?•M h?` >mv i M?“i K¢+?
J°i F?B +€B i?•M T?“M M`v #¢B H° ` - +| i? b) ¢Q iÈB h?¬M i°+ F?¬M; iB + i`i +ª
i?“K +?Q F?¬M; ¢ÆM ;BªM +U+ ?¢M hQ E?Q æ†+ ;B i°+5

>„M #B i M v F?¬M; +| HU+ HQÊM; +?®M; H¢B- i¢K i?ìB F?¬M; €M? b€M; K`i KÌ
 #ªQ i`b #ªM i?•M iB K`M- ç i`€M? `QÊ+ H`v T?ªM FQ+? F?| +| i? iQÎM; iQÊM; X
 J°i i`"M +?B M M`v- iU M?Q +kM; F?¬M; +¬M K°i T?¬M HU+ HQÊM; FB +O ?„M
 h?ìB ;B M +€+? i` ,K M ,K- >¢ h•K L;?B M M„K +?„+ iBM? /B m ç®B pÈB +K+ /B M
 ?"B i? M F?¬M; i?¬BX oä ;Bª v m i°+- J i°+- *?B M JBM?- .QÊ+ E?Q *€+ Î /QÈB M
 i v ç•m p`Q ç`v- #®M +¶ i? HU+ ;B Q i? - ç2K çO HQ¢B HU+ HQÊM; ç T K„i T?mM
 Í i`QM; M;`M ;½ +QÌM; ;Bª +m²M; Q M? H¢K i¢+- p K†i E?ª æ¢i +?"i p"i- F?¬M; i?
 pÈB >mv i J - S?QM; L;¬M X
 >mv i J - S?QM; L;¬M ;B®M; M?Q ç m ;BªB T?|M; ` - +?d +¬M #ªQ çªK E?ª æ¢i F?¬
 çB ç M #¼M >¢ h•K L;?B M # M M`v HB M +| i? ;®B ç-m + Q F?¬M; HQX
 æÊB ç M p b m- K°i i?•M HU+ HQÊM; +O E?ª æ¢i ? Q T?Q i?"i HÈM- i?¬M i? p"v
 M`v M|B `ä ?„M +ªM? ;BÈB h?Ov h?¬M M?` i`¼M; i?B M SM; ç®B i? +¬M; HB M K
 ;B®M; M?Q KÄB K i F?¬M; +?`m M´BX
 h?¢+? L? K +`M; i? K i?QªB K€BX
 .U i?2Q ?„M +?d i?`- #®M M;QìB S?Q G M- G} M L - h¢T h?€+- "´M LB +kM; ç m
 M?bM b€m ;½ h?Ov h?¬M çdM? T?QM; [mv i ç`mX
 J°i i`"M +?B M M`v- M;QìB +| i? K v K„M çSM; t2K M?'i ç`M? b) ç¢i çQÊ+ iB M HìB
 M?'i H` h?¢+? L? K
 8+ a M H`v ç° F?®M; +? HY +?m`M t€+ F€ /B m- +ÁM ç M; iB M ?"M? Hmv M ?| ç
 hWM; Hm²M; M;¼M HY t M? Hûi FB ;B®M; M?Q +?QM? H` p"i ?²M T?€+? M`M; i
 M? m M?'i ç€K ç€K HBM? ?Q¢i bBM? HBM?- i?2Q M`M; w MB K i`QM; ç-m w i?S
 /B mX
 L;¼M HY K½M? HB i +U+ M|M; - ~M +?S i?B M ç` #´M M;mv M F€ /B m- F?¬M; #
 /B K +O i? ;B MX
 >mv i J HQm +?mv M bBM? K M? €Q M;?o - K ?mv i i`QM; +Æ i? b¬B i`"Q- KQ
 ;B®M; M?Q +?•M i?•M +O >mv i J #B MªQ K` i?"M?- ç m M?Q H` +| K°i T?"M HU
 # v p9i- ç2K F?m pU+ i€K +U+ Ui` M /QÈB T?ªB i`€B V +O E?ª æ¢i ç m +?†M FQ
 i? ;B½v i?Q€iX
 aBM? K M? €Q M;?o - +kM; H` ?„M +¬M +~M i?"M i? M;°- F€ /B m i?O çQ¢M +O¢
 +?Q ?„M K°i +€M? +Y - F?B M ?„M t2K ç M HBM? ?²M H v ç°M; X
 h°+ i`QÎM; l©M? i°+ "®B G¢+- F?¬M; ;B M €Q M;?o ;Bª +U+ F€ ?B K i?'v ç°i T?€
 w MB K +O ?„M i`QM; #B MªQ- ?Q F?¬M; ;B®M; M?Q i?Ov iBM? pÐ pKM- MSi` i
 ç| +| i? ç2K `i M?B m HU+ HQÊM; K M; ç M +?Q ?„M mv ?B T bBM? K M? iB m i
 L?"M #B i +O "®B G¢+ ç®B pÈB F?¬M; ;B M €Q M;?o ç¢i iÈB ?Q`M +ªM? F?¬M;
 ;B K +¬K F?¬M; ;B M- F?B i?b tû `€+? F?¬M; ;B M- F?B i?b tmv M [m F?¬M; ;B
 /KM; iBM? /B m ç M +U+ çB KX
 >Ä /B K- bBM? K M?- F?¬M; ;B M # HQ¢B €Q M;?o - ?„M ç m ?B m #B i- M?QM;
 i? ç¢i iÈB i¬M; i?S +ªM? ;BÈB +O 8+ a M- >mv i J - "®B G¢+- id Kd +?Q +QÌM;
 M;?o +O +?Q +QÌM; ;Bª +MM; KbM? M?'i i`Q- ç®B pÈB h?¢+? L? K M?[M; M;QìB
 +ªM? M;° F€ /B m M?'i i? ;B MX
 >„M iU M?B M b) F?¬M; / /`M; #Ä [m X
 L m +| i? i?¬M; [m b€m M;QìB ;B Q +?B M- i?¬M; [m +ªM? ;BÈB #¼M ?¼ T?|M;
 çQÊ+ KBM? M;°- p"v iB M HìB ç®B pÈB ?„M- bQ pÈB ?'T i?m iBM? F?Q +O K°i h?

> „M F?¬M; i? K +?B M- +?d H¨ #bM? ioM? M?Q i? M?bM # HQ¢B €Q M; ?o [m2M
 T?QÆM; i?S+ ?mv M^aQ /B m +?Q ?"Q ¢B M /B M #B M i?9+ /K+ ` - M^{av} bBM? p¬ b
 F€ M?'i+O €Q M; ?o T?ªM SM; ` - p K†i ¢°M; /mM; - b p"Q i`QM; ¢! F?¬M; i? iU
 > „M `®i+m°+ w i?S+ ¢QÊ+ i-M; i?S +ªM? ;BÈB +O ? „M +€+? h?Ov h?¬M +! F?Qª
 H-M ¢-m iB M #B i €Q M; ?o ?Ä /B K- bBM? K M?- F?¬M; ;B M +! i? ¢¢i iÈB #B
 > „M •K i?¬K i? M; °- K„i K°i+€B +?ÈT K„i F?¬M; /ìB- ? i bS+ +?, K +?9 H'v i?¬M i?
 i ¢"M H†M; H) tQ v +?mv M- F?m €Q M; ?o i`QM; i ¢"M- ;B®M; M?Q ¢ M; t<sup>av</sup> ` #
 +?QÊ+ M?[M; €Q M; ?o FB i?B i`B M /B M #B M ` ¢O HQ¢B i?¬M F€
 æ•v H¨ K°i HQ¢B +ªM? ;BÈB HBM? ?²M i?, M; ?Q tªQ /B mX
 u m i°+ *´ æ†+ +MM; " hQ H'v ?bM? i?€B v m i?•M ¢®B +?B M- ?ÈT HU+ SM; T?!
 "®B G¢+ h?Ov h?¬M M?` i`¼M; i?B M- iBM? im F?¬M; ;B M €Q M; ?o - M?QM; î i`
 T?QM; - iU M?Q +kM; F?¬M; i? +?B K i?QÊM; T?QM; X
 u m i°+ F?¬M; i`¼M; im ?²M- M?QM; i`bM? ¢°+ QìM; ?½M +O M?K+ i?•M #¼M ? „M
 ;B MX u m i?•M #¼M ?¼ ;B®M; M?Q p"i +?i+SM; ` „M M?'i- i?"K +?Q M; v +ªF?¬M
 i? M?€v K„i tû `€+? - M?B m M?'i î i?•M `²M; +O #¼M ?¼ HQm H¢B KB M; p i i?QA
 iS+ - H"K +?Q "®B G¢+ FB +kM; +U+ F€ +?`m F?´ bî- b„+ K†i +°M; i? K €+ HB iX
 E?ª æ¢i #` i`¼M; ¢B K +?B m +®- /¬M /¬M ?B M H°- p K i KÄB- F?Q iS+ /¬M /¬M
 >mv i J KÈB #„i ¢-m #ªM i? #i i ¢°M; - K°i H€i b m- ? „M `®i+m°+ F?¬M; +?d H'v
 M[- K i? +QìM; ?½M i`mv M ¢ M / Q ¢°M; K½M? HB i+QÆM; K½M?- M?Q iBM?
 -K M´ p M; - ?mv i F?Q i"Mi`ìBX
 > „M ?! i?"M? K°i+¶ / Q ¢°M; bBM? K M? M²M; ¢"K i`"M ¢-v- +MM; i?Ov ;BÈB /mM
 K M? ?ªB /QÆM; i`"M ` - M?'i i?ìB ?QÊM; E?ª æ¢i # Q T?OX
 ó•€+ M; QÆB ¢´B M; QìB +?B m +® ¢BôX
 h? M? •K >mv i J #¶M; M?B M i`mv M ¢ MX > „M H'v i?Ov ;BÈB /B M ?Q€ bBM? i
 ¢2K M E?ª æ¢i FB # Q H'v- i-M; i-M; bBM? K M? / Q ¢°M; M²M; ¢"K FB ~M +?S i
 +ªS?QM; L; ¬M +kM; F?¬M; i? M?9M; i vX
 >¢ h•K L; ?B M KdK +QìB ;"i ¢-m- #bM? v M iU M?B M ¢Q i v ¢B K K°i+€B- M!B, t
 M? i°+ i`QìM; l ©M? i°+ M?B m ?ÆMôX
 oä ;Bª u m i°+- J i°+- *?B M JBM?- .QÊ+ E?Q *€+ -K -K ¢²M; w- ¢ m M; ?2 K M?
 i?QªM; ` i v- ¢B tQ v +?mv M F?¬M; ;B M- K M; ¢ M €T HU+ +?Q l ©M? i°+ i°+ i`Q
 h?¢+? L? K +kM; F?¬M; /€K +QB F?BM? HU+ HQÊM; [m-M i? M[X
 > „M iBM iQîM; - M, M; HQÊM; M; "M ;½ +QìM; ;Bª HB M i?O +MM; ¢€M?- p" M /KM; ¢
 h?-M5
 h?Ov h?¬M- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ imv i ¢®B p¬ ¢`+? - imv M?€v K„i KB m b€i F +ª
 b® HQÊM; F i?'T FûK ¢¢i iÈB K°i+€B i`bM? ¢° F?OM; #®- ?ÆM M[¬K i?"M? K°i
 h?Ov h?¬M +kM; T?ªB #` [m'v +?Q ¢ m ¢-m Km®M MSiX
 GÁM; "®B G¢+ M!M; M?Q HY ¢®i- +´ æ†+- " hQ ¢B M +m²M; +¬M; FQ+?- ¢½ K M;
 HÈM- M v H¢B #` M; "M ;½ +QìM; ;Bª ¢€M?- [mª M?B M H" +°M; i? K p°B p" M; t Q ¢
 E?Q iS+ +O oQM; >²M h?Ov J-m FB +?"K `½B bmv v m- K„i i?'v HB M T?ªB #` 8-
 /B K +U+ M!M; Hmv M ?! - ? „M bBM? ` ; 'T; €T F?! +! i? ?QÊM; hQ E?Q æ†+ ; E
 Km®M +°m F i?Q F?¬M; H"K ¢QìM; - iW MÆB M"v i?Q€i i?•M ` M; Q"BX
 L?QM; K"- Km®M î i` M ?Q F?¬M; i?¬M; ¢¢Q tû `€+? F?2 ?î +! i? H"K +?Q oQM; >
 ? „M +¬M i"Ti`mM; iQ" M #° iBM? i?¬M- F?¬M; i? +! K°i iB HU+ HQÊM; # M M; Q"

>B M iϕB *´ æ†+- " hQ F?¬M; +?Q ?„M i?ìB ;B M- HϕB #` >ϕ h•K L;?B M ϕB m ?¬M
?„M +¬M; i? K F?¬M; +| F?ª M,M; i?U+ ?B MX

oä ;Bª .QÊ+ E?Q *€+- *?B M JBM?- v m i°+- J i°+ i`QÊ+ ? i #` i M im´B h?Ov h?-M
? B ;½ h?Ov h?-M î /QÊB i? +¬M; /¬v ϕ†+ +O #¼M ?¼- HU+ HQÊM; M? M? +?|M
KWM; - +¬M; i? K FQM? M M[iY #¬v KQm M; ?o F FB - pb i`Q im +MM; i?O ϕQϕM

í #¼M ?¼ ϕ M t2K- K°i i`"M +?B M M¬v #¼M ?¼ `ä `¬M; b„T i?„M; HÊB `²B- K` #¼M
i@ i?„M; HÊB +?O v m M?´iX

æB m M¬v H`K +?Q #¼M ?¼ •K i?-K FQ+? ϕ°M; KWM; M?Q ϕB M- +¬M; i? K ` bS
HQÊM; - #Q #ªQ ϕ M t2M ϕ + Q HU+ HQÊM; - [mª i?U+ M?Q KQ b Q #,M; - HB M KB
i?QìM; - ϕ2K `´i M?B m F?¬M; ;B M HÊB M?"M FB +O "®B Gϕ+ t v pÐ M €i- ?| i?"

J¼B M; QìB M; ?o ϕ M ϕϕB +K+ ϕ½ ϕ`M?- pmB p ` K†iX

*kM; HB M î H9+ ? B ;½ +QìM; ;Bª l ©M? i°+ +?"K `½B +?®M; ϕì ? i M´B- /` #B M M
?bM? #QÊK iW t t ?Q F?¬M; i?¬M; ϕϕQ HQm [m M; H|2 ` +?"K `½B ?B M ?B M `.
pW ?B M ?B M ` - p¬ b® +?B M t ?bM? #QÊK ϕ†+ ?[m +O l ©M? i°+ ;"Q i?ûi ϕB `.
K9 M? M? M? M HQÊi ϕ MX

E?m¬M K†i tBM? ϕ T +O >ϕ h•K L;?B M F?) #B M- [mv i ϕ`M? i?"i M? M? M|B, ós

*?B M t +O h"i S?QM; +?B M #° M?Q i´ ?ÊT i?"M? ?bM? i?€B #ûM M?¼M- #|M;
i?ŠM; i„T î T?Q i`QÊ+ +?B M i`"MX *?B M i`"M FB ;B®M; M?Q K°i i? M? ϕ Q M?
`„M +„K p T?Q M; QìB m %M? i°+ iÈBX

*?B M JBM? h"i S?QM; +?B M #° H´v K m H M´BiB M; - +?B M t +?BK # v HBM? ϕ
FB KX oä ;Bª *?B M JBM? i` M +?B M i`"M FB ϕ m +| HB M iK+ +O KbM?- +?B M
Hmv M FBK- #,M; - ϕB M +€+ €Q M; ?o b„+ #ûM- ϕ m iK i" T KkB M?¼M T?K i`€+? +
Hmv M i?Ov- T?QM; - ϕ` +€+ €Q M; ?o i?b H` T?•M i€M î T?Q b m +O +?B M i`"M
T?Q i`QÊ+ ?bM? i?"M? i-M; i-M; T?ÁM; M; U- M; QìB +¬M; FQ+? +MM; M; QìB T?Á
+| KK+ iB m `ä `¬M; - i?'v HšM M? m T?®B ?ÊT F?ŠM; F?Q iX

•K ©M? Zm, L; K+ H` MÆB +?B M ϕ´m F`+? HB i M?´i J½ :B iBM? pU+- *?B M JBM
ϕ|- ϕ®B pÈB +?B M i`"M i`K F?¬M; p" M /KM; - imv i ϕ®B H` ϕSM; ϕ-m J½ :B iBM?

"¼M ?¼ pä ;Bª K°i +?B h"i S?QM; +?B M #° M¬v- +?d +| p M p M K´v i`,K M; QìB- M
+?B M i`"M HϕB ?Q`M iQ`M ;B®M; M?Q +?dM? i? - p¬v K` F?¬M; M?bM ` bÆ ?î `ä

L; QìB iÈB +O l ©M? i°+ M?Q QM; pÐ i´ i`MM; FQ+? iÈB- ;B®M; M?Q K°i +m°M pªB
h•K L;?B M +¬K ϕ-m h"i S?QM; +?B M #° tû `€+? K°i ;|+- iB M [m•M i?-M i@+ ϕ•K
+QìM; ;Bª l ©M? i°+ iK i"TX

h?ϕ+? L? K M?bM h"i S?QM; +?B M #° ?bM? i?"M? +?B M i`"M b„+ #ûM- i`QM; ϕ;
/mM; , E?¬M; ;b F?¬M; T?€ ϕQÊ+5

L[iY F?Q +?´i i? M? H`+? ϕ T ϕ) [mw ;B€ FB - ϕ| H` HBM? ??M +O +?B M i`"M- M
b„+ #ûM- KkB M?¼M i´i H°X

ó: B i5ô

S?M oB F?) F m- b„+ K†i HϕM? H)Q- +kM; ϕB m F?B M pä ;Bª .QÊ+ E?Q *€+ ;B M

*QìM; ;Bª u m i°T- @J i°+ -K -K ?¬M? ϕ°M; - M?Q # +¶ MQÊ+ Hk i`"Q p T?Q i°.
M;¬M ;½ +QìM; ;Bª +€+ i°+ +?B M ϕ´m i?ªK i?B i- ϕ M i" M ϕ•v KÈB +?QM? i?S+ Kî

o K†i h?ϕ+? L? K HϕM? HMM; - pšM M?Q +k #ªQ i`b #´i ϕ°M; - €M? K„i î l ©M? i°+ +
E?Q *€+- J i°+- v m i°+ i`QM; ϕ€K M; QìB +?ûK ;B i M¬v [m HϕBX >„M M?bM ` ϕ
+O J i°+- v m i°+- bQ pÈB h"i S?QM; +?B M #° +QìM; ?½M ?ÆM `´i M?B m- ;B Q
v m i°+ imv i ϕ®B +| i? i?„M; ϕQÊ+ h"i S?QM; +?B M #°X

L?QM; K"- i?U+ iB M ?"M? +?B M ç'm çQ"Mi? - ?„M #¶M; M?B M T?€i?B M J i°+ F?¬M; QiX > B # M #¼M ?¼T?®B ?ÊT +| p +U+ F€i`9+ i`„+ - çWM; M|B +MM; >¢ S?QM; +?B M #° bQ b€M?- i? K" M; v +ªS?M oB M„K ;B[pä ;Bª .QÊ+ E?Q *€+ +kL æ•v H" +?B M i` M?- F?¬M; T?ªB p"Bi M +QÌM; ;Bª +?B M ç'm- i¢B i`QM; HQ¢B p" M /KM; +?B M i`"M T?€i?mv çQ" M ç°B iBM? /B m- bQ pÈB M?Q QM; pĐ i' F?¬M F?¬M; #B i mv HU+ +QÌM; ?½M ?ÆM # Q M?B mX

>„M + m K"vi?"i b•m- H-M ç-m iB M T?€i?B M i¢B i`QM; HQ¢B +?B M ç'm K'v M M?•Mi?"i` +| +?9i M?Ä #û- i`W T?B +ªM? ;BÈB +QÌM; ?½M ç M i`bM? ç° M?'i ç` i`"M tmM; T?QM; HB m +? i- ?„M +kM; i?U+ M?"M i?S+ çQÊ+- >¢ h•K L;?B M +| ç2K HU+ HQÊM; çQ" M ç°B T?€i?mv ` iQ" M #°- M,M; HU+ H" i`•M [mw +Đ M"QX

Ry83X *?QÆM; Ry8y

h`QM; ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢Q J½ :B iBM? pU+ HB Mi?¬M; h?B M h?¬MiBM? pU+ +O i?B i i`"M F?®+ +?"K`½B KÎ K" M- K°i i`"M +?B M M"v ? B # M +kM; F?¬M; ç-m M t2K M?Q p +?¢K T?¢K pB M?Ä- M?QM; i`bM? ç°ªM? ?QÌM; b•m t - M?'i ç`M? F?E ;½ h?Ov h?¬M [mv i ç'm- HU+ HQÊM; Q M? FQ+? p +?¢K H"K +?Q +€Bi?¬M; ç¢Q HQÊM; /Q # # v imM; i|2` - `i M?B m M; QÌB ç m ?QªM; bÊ Mû i`€M?X

E?m h?Ov h?¬M ;B Q +?B M #` pä ;Bª ? B # M b€M; bm®i HU +?¼M i`€M? ` t t - +~M i?"M HBM? ?²M +•m /B iX

l ©M? i°+ H" T?K i?m°+ h?¬Mi°+- M?QM; K" #¼M ?¼Î •K ©M? Zm, L;K+ +?BM? +? +| i? +MM; *?B M JBM? K¢M? M?'i +?®M; H¢B- çO i?'v #¼M ?¼HU+ HQÊM; #i T *MM; *?B M JBM? ;B®M; M? m- l ©M? i°+ +kM; H" +U+ F€ K ?B mi€+ +?B Mi? H #¼M ?¼ ç m M;QM; Hmv M H"K +?B M i`"M ?bM? `„M- HBM? ?Q¢i? v i? v ç`B- ?" +| i? ç-m çm¬B +?B m +®- i`QÊ+ b m pšM /mv i`b bS+ +?B M ç'm +QÌM; ?½MX

J i°+- u mi°+- .QÊ+ E?Q *€+- *?B M JBM? #®M +¶i? HU+ M"v +O J½ :B iBM? çÆMi? +O J i°+- u mi°+ `i K¢M?- M?QM; ?B M M?B M ç®B pÈB p" M /KM; +?E +?B M ç'm +MM; l ©M? i°+- i`"M ?bM? #¼M ?¼i€M HQ¢M H"K /Q M? +O Kbm?- F /B m T?€i?mv ` X

.QÊ+ E?Q *€+ Î /QÈB S?M oB ç®+ t9+ +kM; M;QM; F i i?"M? +?B M i`"M- +?B M i +| b€m +€B çB K +¬M; FQ+? b„+ #ûM- iU M?Q ~M +?S `i M?B m F€ /B mX

L?QM; bS+ +?B M ç'm çÆMi? +O pä ;Bª .QÊ+ E?Q *€+ Î i`QM; #®M +' HU+ HQÊM .QÊ+ E?Q \*€+ i?ÌB ;B M /"Bi?•M Î ç` p` + Q- Î J½ :B iBM? pU+ +?`m +€+ i? HU+ +?B M ç'm i M? K€m ?B M M?B M F?¬M; M?B m- F?¬M; i? ç2K mv HU+ i?"i bU +O FB T?€i?mv ` X

*?d +| *?B M JBM? h"i S?QM; +?B M #°- +MM; M;QÌBiÈB +O l ©M? i°+ i`QM; i? + ?¢ T?QM; i?"K +?Q +ÁM KÆ ?²+~M; i? K ?mM; H K°i +?9iX

*€Bi? HU+ M"v Î •K ©M? Zm, L;K+ i` M? ç'm M?B m M,K Î +?B M i`"M i~K F?¬M; M ;Bª ç m i?•K +,M +® ç bÊK +| iQM? ;B€+ M;° çQ" M +?B M- çQÊ+ >¢ h•K L;?B M i T?€i?mv ` HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢BX M?'i

æQ" M M;QÌB h?¢+? L? K +Q`9i H¢B H"K K°i çQ" M- M?bM l ©M? i°+ +MM; i? HU+ [mv i ç'm- +?Q +| ç°M; ?QÊM; H"TiS+ M?9M; i vX

æ€K M;QÌB S?Q G M- G} M L - h¢T h?€+- "´M LB- >mv M JBM? iKi" T Î # M M;QÌB iÄ i?€B ç°- K¼B M;QÌB ç m i`-K K†+ #i ç°M;X

>mv M S?B i?'v ççB +?B M pûM H M- +?O ç°M; ?QÈM; iÈB h?ç+? L? K # M M"v /U
ioM?- F?-M; +! #®B `®B i`QM; iQÎM; iQÊM;X

ó*kM; +?d p`i, i, FB HU+ HQÊM; çB m ?"M? çO t2K- # +¶ bS+ +?B M ç'm +ÁM Hç
FB m M;çQ ç€M? ;B€X

óL;QÆB ?ŠM H" iWM; i`aB [m +?B M ç'm +MM; HQçB- /U i?2Q M;QÆB M!B M?Qp
pU+ +€+ M;QÆB iU M?Q`'i +QÎM; ?½M\ô •M? K„i h?ç+? L? K #bM? ioM?- [m v ç-
ó*aK ;B€+ l ©M? i°+ M?Q i? M"Q\ô >mv M S?B F?BM? i?QÎM; H„+ ç-m, óaS+ +?B
F?-M; i? +MM; [m•M çQ" M i?"i bU +O h?-M i°+ bQ b€M?X *€+ M;QÆB H" +?Q iV
?½M +O h?-M i°+ ô

.WM; K°i +?9i- >m} M S?B M;?B Ki9+ M!B, óhQÆM; iU +?B M ç°B M;"M M;QÎB +O
MÆB M"v +! i? ;B i HU+ HQÊM; HB Mi?O +O J½ :B iBM? pU+ +MM; l ©M? i°+ +€
F?,M +kM; F?-M; +!5ô h?ç+? L? K ?QaM; bÊ, ó*?B M JBM?- .QÊ+ E?Q *€+- u m
i°+ HB M i?O- +kM; F?-M; ç`+? çQÊ+ +?B M ç°B M;"M M;QÎB +O h?-M i°+ \ô

óL?•M b® #¼M ?¼M?B m i? K; 'T # - +® ;„M; +! i? pW p†M +?B M K°i i`"MXô >n
/`B K°i ?ÆB M!B, óaS+ +?B M ç'm +O [m•M çQ" M h?-M i°+ - H" €+ K°M; +O iQ" M
+QÎM; ;B^X *€+ M;QÆB +?Q i?'v i" M K„i- M;?o F?-M; ` #¼M ?¼ ç€M; bÊX >Ä
#¼M ?¼ ;B Q T?QM; [m K'v H-M ç m H" i' M i?'i i?^aK i¼M; - ç•v +ÁM H" /QÊB ibM
+?B K Qm- M m M?•M pB M ? B # M +aM? ;BÊB iB T + "M- i' i M?B M #` h?-M i°+
T?K ç€M? i MôX

a„+ K†i K¼B M;QÎB iQ" M #° i? v ç´BX

óh?-M i°+ +! i? ç€M? ?ç ?ÆM T?•M MY iBM? ?aB- +?QM? H" #ÎB pb #¼M ?¼ +?Š
+ÁM T?B i?QÎM; K ?B m çQ" M +?B MX "¼M ?¼ ç®B pÊB +?B Mi` M? [m-M i? M
?çB F?-M; T?aB +€+ M;QÆB +! i? iQÎM; iQÊM; - +?d +! i" M K„i i?'v- KÊB #B i çQ
#® +Ð M"QXô >mv M S?B +„M K-B /QÊB- €M? K„i ?B M H M K°i +?9i^aK ççK, ó:B
+?B M ç°B +O h?-M i°+ ;B i- +kM; H" K°i H-M ç!- i KÊB #B i çQÊ+ +?B M ç°B +
çWM; +?Q `^M; l ©M? i°+ `i HÊB ?çB- #¼M ?¼ M m HÊB ?çB- +kM; b) F?-M; +?d

óaQ b€M? çÆM ;B^M K°i +?9i- iQÆM; iU iW M;mv M i?-M +QÎM; ;B^içQ i?"M? +?
+O h?-M i°+ - T?ÄM; +?WM; +! i? ûT [m +?B M ç°B -v" M% M;QÎB +O +€+ M;QÆ
æ€K M;QÎB h?ç+? L? K- S?Q G M- G} M L b„+ K†i F?! +?`mX

ó*?B M ç°B +O h?-M i°+ [m^a i?"i +QÎM; ?½M- i iWM; FB M i?S+Xô "´M LB #¶M;
M?bM p T?Q h?ç+? L? K- G} M L p K†i ç²B #çB- HçB M!B, óL?QM; +?9M; i M?
+?B Mi`"M p" M /KM; F€ /B m- F?-M; +?9i i?m FûK h?-M i°+ôX

*QM K„i h?ç+? L? K ?ÆB ?ÆB b€M; H MX

>mv M S?B i?b F?-M; +?Q H" ç9M; - +QÎB F?~v M!B, óhB m #^M; ?[m +aM? ;BÊB F
F?-M; M?ÄXÍi`QM; iBM? ?aB K!K`i- i +ÁM +?Q iWM; M;?2 [m HU+ +~M; FQ+? +
+MM; h?-M i°+ b€M? p B- M;QÆB i?"i bU H" F?-M; #B i i`ÎB + Q ç'i`°M;ôX

"´M LB ?W HçM? M?Q #,M; K°i iB M; - M;çQ M;? M!B, óæ! H" #ÎB pb FB M i?S+ M
K°i #° #° /€M; Km®M T?•M + Q i?'TX h?ç+? L? K F?Q€i i v- w #^aQ "´M LB çWM; ib
+€B ;b- i`QM; K„i ?B M ` i?-M i?€B M?Q +! +?9i ç,K +?B mX

>„M #B i h?` >mv i M?'i Kç+? i?ÎB Fb +QÎM; i? M?'i i?B m +?9i M[/ Q ç°M; +,M
+?Q KQÎB ? B M?" +O h?-M i°+ HB M ?ÊT HçB- M;½ tm®M; F?-M; #B i # Q M?B
h?` >mv i M?'i Kç+? i`MM; ç€M?X

L m h?-M i°+ +QÎM; ?½M M?Q p"v- h?` >mv i M?'i Kç+? M,K ç! H"K +?Q h?-M i°+
+U+ F€ +QÎM; ?"M- "´M LB ç M iW ;B i°+ ?Ov /B i +O h?` >mv i M?'i Kç+? - iWM
+O ?„M- i`QM; ;B i°+ F?ŠM; ç`M? i`mv M HQm T?QÆM; T?€T` M Hmv M K`B +?
M?Q i? - ?„M KÊB ç®B pÊB i? HU+ +?B M ç°B +O h?-M i°+ F?-M; bÊ +?9i M"QX

_ä`"M; K°i çB K M"v- HÁM; #` çª FQ+? +O ?„M /-M /-M FB M ç`M? ?ŠM H MX >„M
 ;B M i?U+ +| +?B M ç°B +| i? +?®M; H¢B h?-M i°+- i`i M?B M b) H` h?` >mv i M?
 ó*?B M ç°B #²B /QÐM; K Hmv M çB m ?"M?- +?9M; i +kM; +| K°i #° T?QÆM; T?
 M?QM; i M; ?o ?ŠM H` b) F?-M; FûK h?-M i°+ [m€ M?B mXô
 G} M L `i Qi M|B +?mv M- i` M F?m-M Kfi ?mM; H ç€M; bÊ FB i`"M ` K°i +€
 tQÆM; - M|B, óL, K ç| i t•v /UM; >mv i hBM? [m•M çQ" M HB M HÊB /KM; T?QÆM;
 M v- Î GB i .B K iBM? pU+ +?9M; i - >mv i hBM? [m•M çQ" M +?9M; i +?Q # Q ;B|
 G} M L +?Êi ?B M KkB M?¼MX
 L" M; T?2M KkB i?`m H° ?QÆM; p` iU iBM +QÌM; ?½M M"v- ;B®M; M?Q M m M" M;
 HQÊM; - imv i ç®B /€K +MM; h?-M i°+ ; M? çm + Q i?`TX
 ó:B ?Ä J½ :B iBM? pU+ +€+ M; QÆB- i?"i ç9M; H` K°i M; QÌB bQ pÈB K°i M; QÌB
 M; QÆB T?ÄM; +?WM; +?Q iWM; i?'v h?-M i°+ +QÌM; ?½M- H9+ M"v KÈB /€K KÎ K
 M; "v +€+ M; QÆB i?U+ çKM; T?ªB- b) #B i +€+ M; QÆB ?¬K M v H M iB M; #m²M +
 +QÌB F?)- i`"M ç-v F?BM? i?QÌM; X
 h?¢+? L? K F?-M; [m M i•K M" M; - M?bM i?"i b•m p T?Q G} M L - #¶M; M?B M
 >mv i hBM? [m•M çQ" M [m•M çQ" M i`QÎM; M, K ç|- K" >mv i hBM? [m•M çQ" M Î GB i
 imv i ç®B H`K +?Q M" M; +| bS+ K¢M? iU iBMX
 >„M #B i G} M L imv i F?-M; T?ªB M; QÌB F?-M; #B i i`ÌB + Q ç'i`°M; - i`-K M; •K
 i?Y ?ÄB, óL; QÆB +ªK i?'v +?B M ç°B FB +O >¢ h•K L; ?B M- bS+ +?B M ç'm M?
 ?bM? i?"M?- Î i`QM; K„i M; QÆB - H¢B M?Q i? M"Q\ô
 óh M|B HÌB M|B i?"i çBXô G} M L M; ?o M; ?o- `i`ä`"M; +?Q ` ç€M? ;B€ óL m i
 +MM; +?B M ç°B +O M" M; i?U+ HU+ F?-M; b B #B i H„K- ç +?Q i iÈB K`B p`B M
 +?B M ç°B +O M" M; 5 æ°B M; k u m i°+- J i°+ FB - M m +?Q i ç M +?d ?mv çB m
 FûQ H M K'v H-M5ô
 GÌB pW M|B ` - K¼B M; QÌB ç m H` ?Q¢i F - p Kfi FBM? /` M?bM p T?Q M" M; X
 h?¢+? L? K +kM; ;B"i KbM?, óGÌB 'v i?"i b Q\ô
 óh?"iXô h?-M i?€B G} M L #bM? ioM? óh F?-M; #B i bS+ +?B M ç'm +O h?-M i
 +?Q i ç`Q i¢Q K`B ;Bk ` K°i +?B +?B M ç°B pä ;Bª +`T #"+ M; mv M i?-M i¢Q i?"i
 i` M? T?QM; 5ô
 ó*m²M; p¼M; iU ç¢B5ô >mv M S?B ?¢ ç`M? M; ?o - p Kfi F?BM? i?QÌM; X
 >mv M JBM? i`QÈ+ b m +?Q H M iB M; i?b H` i?-M i?€B [m€B /`- M?bM i?"i b•m p
 óa Q F?-M; i?Y t2K\ô h¢T h?€+ i?b H` p Kfi +?'M ç°M; - M|B, óaQ ?mvM?- u m i°+
 [m M ? ?Ä ?ÊT- M; QÆB t2K\ô
 óh Xô h?¢+? L? K i`QM; HÁM; ç°M; w MB K- ;"i ;"i ç-m- #¶M; M?B M ?QÈM; G} M
 çB i`QM; /Q M? J i°+- u m i°+ ç m iU H`K +?B M i`"M- iMv i v /B i b€i p`B i M i°
 i bK ç M # M; QÌB J¢+? *Æ- Zm, H½Q- +´ J¢i- M|B, óh?QÆM; HQÊM; +MM; +€+ M;
 Zm, H½Q F?-M; H M iB M; f+?d H` ;"i ç-m- HQ¢B iQM M?B K F?-M; +| Hw /Q ;b M
 J¢+? *Æ +MM; @*´ J¢i bYM; b®i K°i +?9i- ? B M; QÌB #¼M ?¼ +ÁM ç M; +m²M; HB
 ç°i M?B M M; WM; H¢B- ç²M; i? M? M|B, ó*€B ;b\ô *?d ?QÈM; G} M L - h?¢+? L?
 ?mv çB m ?"M? +€+ M; QÆB i`QM; +?®+ H€i M?Q i? M"Q\ô
 óL" M; \ô J¢+? *Æ- +´ J¢i ç m p Kfi F?-M; `ä M; mv M /QX +´ J¢i M?Qm M?Qm K
 L; ?B M FB çB m ?"M? +?9M; i - +?9M; i `i i?€•K

h?¢+? L? K +kM; p K†i p¬ i°B- +QìB F?´ F?¬M; M;WM; M|B, óæWM; M?bM i - i +
+€B ;bôX

óhB m M?•M F?¬M; #B i t'm ?´5ô 8+ a M K„i ç T i`ÊM H M- Q€M ?"M M?bM +?¬K +
i?M H Q p®M M M i?m°+ p i 5 L;QÆB H"i H¼M; - +| T?ªB M; v iW ç-m ç½ iQM? F

h?¢+? L? K +QìB +¬M; F?´- +9B ç-m- Kî i v ` #´i ç„+ /o M|B, óh?U+ i?U+ F?¬M;
M¬v i?U+ F?¬M; T?ªB #´M w +O i Xô

ó*?9M; i çB5ô 8+ a M ?Qi b•m K°i ?ÆB- H¢M? HMM; M?bM ?„M K°i +€B- K M; i?
çMM; `ìB F?ÄB- i`QM; M?€v K„i iW ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢Q #B M K'i- bÊ H¬ T?ªB ;?B

*| #®M ;½ h?Ov h?¬M >mv i J - " hQ- +´ æ†+- S?QM; L;¬M- H¢B +| M;¬M; ½ +QìM
*?B M JBM?- .QÊ+ E?Q *€+ iK i" T- 8+ a M #B i `´i F?| ç2K h?¢+? L? K M?Q i? M
?"M K¬ çBX

óaQ ?mvM? i?O çQ¢M ? vXô h¢T h?€+ i€M i?QîM; K°i iB M; - iU +?Q H¬ h?¢+? L? K
" hQ- +´ æ†+- S?QM; L;¬M +kM; p K†i F?€+ i?QìM; - ;B®M; M?Q +kM; +?Q `¬M; h
i`ä 8+ a M- ç2K +?B M HÊB T?~K ç½ ç€T SM; M;QìB i ç°+ +?B KX

óh - i i?U+ F?¬M; T?ªB +® w- +€+ M;QÆB €M? K„i ;b\ô h?¢+? L? K +ªK i?'v KbM
>¬ +kM; `Y F?¬M; b¢+? K°i i?•M MQÊ+ #~M M¬vX

RyeRX *?QÆM; Ry8j

ól¬M; M|B M;QÆB +QÈT çQ¢i +?B M HÊB T?~K +O M¬M; - ç M i°i +MM; H¬ +€B ;b
ól;QÆB ?'T i?m p¬Q M?[M; iÆ M? M i?m°+ p HBM? ?²M oQM; >²M h?Ov Jšm FB V
M|B M?Q p"v- h?¢+? L? K #¶M; M?B M M?Qm K¬v- çB FB K i` HBM? ?²M i ç¬MX

>„M +kM; F?¬M; #B i HBM? ?²M iÆ M? M +O oQM; >²M h?Ov J-m +| ;b F€ /B m- :
KÆ ?² ?²- 8+ a M +¬M; H¬ K°i +?[F?¬M; ç +¬T iÊB- +?Q M M ?„M +kM; F?¬M; #B
HBM? ?²M iÆ M? M +O oQM; >²M h?Ov J-m ? v F?¬M;X

oW +ªK SM; M?Q p"v- ?„M #¶M; M?B M T?€i ?B M î i`QM; +?O ?²M iWM; bÊB ç2M
F i H¢BX

*?O ?²M +O ?„M i`¬M ` K°i HQ¢B +ªK ;B€+ +U+ F€ F€ /B m- ;B®M; M?Q HBM? ?²M
T?¬M iY- ?°B iK p¬Q i`QM; iÆ M? M M;QM; Hmv M FB X

a„+ K†i F?) #B M- ?„M i?YHB M ? :BÈB GBM?- Km®M ?ÄB `² `¬M; iB M? i`¢M;X
:BÈB GBM? F?¬M; ç€T H¢BX

hU M?Q +?d +| F?B bBM? K M? ?„M ;†T mv ?B T- ?Q†+ H¬ tm'i ?B M +?mv M [m
KbM? F?~M i`QÆM; M| KÈB b) i?Á ç-m- i`QM; H9+ #bM? i?QìM; M;O ç¬M; #´i ç°M
/ Q ç°M; +kM; F?¬M; +|X

h?¬K K„M; K°i iB M; - h?¢+? L? K K°i H-M M[ç2K HU+ +?9 w ç†i î +?O ?²M- •K i?
E?¬M; # Q H•m- M?[M; bÊB iÆ ç2M M?€M? iBM? K`M FB i? K¬ î i`QM; +?O ?²M
K°i ?¢i +?•m ç2M M?Q KU+X >¢i +?•m +?d +| FQ+? +Ð ç-m M;|M i v- i`ÁM i` - i`m
/B m- +kM; F?¬M; #B i +| i€+ /KM; ;bX

h•K MB K ?ÆB ?ÆB ç°M; - pB M FB tm'i ?B M î HBM? ?²M ?„M i? K¬ i`U+ iB T ?B
+MM; ?„M +| HQ¢B +ªK ;B€+ ?mv i K¢+? iQÆM; HB M HBM? ?²M HB M ? X >¢i +?
HÁM; #¬M i v ?„M- pW M?bM HÆ HÄM; #bM? i?QìM; - F?¬M; tQM; H¬ i`QM; bm®i t

>„M M „K K°i ?¢i +?•m FB - î i`QÊ+ K„i >mv i J [mÆ [mÆ- M|B, óGBM? ?²M iÆ M J-m M;QM; Hmv M` +?QM? H`i?S M`v- B M?“M` \ô

>mv i J - " hQ- +´ æ†+ ç m H` +QÌM; ;Bª +’T #”+ h?Ov h?-M- # M;QÌB +?2M H M +?®+ H€i- ç m H„+ ç-mX

S?QM; L;-M- S?M oB- >¢ h•K L;?B M- J¢+? *Æ #¼M M;QÌB +MM; ?„M ;B Q ?ªQ-+ iWM; M;QÌB +~M i?“M i?2Q /äB- H¢B +kM; F?-M; `ä M;mv M /Q- F?-M; i? T?€M ç ?¢i +?•m FB X

ó*| i? H`i`B HB m` M Hmv M i?-M #BM? #Q #ªQ HQ¢B HBM? ?²MXô S?M oB bmv M ?¢i +?•m +| HBM? ?²M / Q ç°M; pB /B m- K°i Qi i`B HB m` M Hmv M HBM? ?²M #Q HQ¢B /’m ?B mX æQÆM; M?B M- i +kM; p M p M +?d H` çQ€M- F?-M; M?’i ç`M?

J¼B M;QÌB M;?2 S?M oB M|B M?Q p”v- `’i M?B m •K i?-K ;”i ç-m- ç m +ªK i?’v M”

h?¢+? L? K +QÌB M?¢i- F?-M; iÄ p +€B ;b- w MB K ç°M; K°i +€B- ?¢i +?•m ç2M M H-M M[?B M` î +?O ?²M ?„MX >¢i +?•m M`v- iU M?Q +| i? ;B’m FQM î i`QM; H ?„M +| HB M ? F€ /B mX

óaU iBM? ç M i”M ç•v F?-M; b B #B i H„K F i i?9+- imv `^M; ?ÆB M;Q`B w Km®M- M ?”B HÁM;Xô >mv i J i`-K M;•K K°i +?9i- M?bM [m M? #®M T?Q +’i;B¼M; M|B, ó i°+ [mª i?“i +MM; h?-M i°+ +| i`M iQM?- Km®M ç°M; #BM? ç®B pÊB J½ :B iBM? p T?QM; # H-M M[- i`QM; i?ÌB ;B M M;„M J½ :B iBM? pU+ +?9M; i ?ŠM H` +| i? ç²`²BôX

a„+ K†i S?M oB- h`€i S?QM; ç°i M?B M i`-K tm®M;X

J¼B M;QÌB ç m M?bM p T?Q ? B M;QÌB #¼M ?¼X

ó.QÊ+ E?Q *€+ +?9M; i - iU b) tY Hw i?Q+? ç€M; ç¢B i`QÎM; H½Q- +?Q K¼B M;QÌB [m€i F?)X

óh?2Q i çQÊ+ #B i- .QÊ+ E?Q *€+ i`QÎM; H½Q ç¢B ?°B +€+ M;QÆB b„T #„i ç-m`² M|B, óh +MM; +€+ M;QÆB çB K°i +?mv M çB- ;B9T +€+ M;QÆB H`K M;QÌB +?SM; +O l ©M? i°+X >B M i¢B +?9M; i H”T iS+ i`î p - F?-M; b B #B i H„K +| i? +?¢v M? M? i®+ ç°ôX

ó*?9M; i H”T iS+ i`î p 5ô S?M oB [mv i çQ€M M|BX

.QÊ+ E?Q *€+ i`QÎM; H½Q ç¢B ?°B HB M [m M ç M iQÆM; H B +O .QÊ+ E?Q \*€+- T?ªB i`ªB [m i`QÎM; H½Q ç¢B ?°B iÄ i?€B ç° t€+ ç`M?- +?QM? H` pB + HÈM ?¢M;

h`€i S?QM;- S?M oB i?•M H` .QÊ+ E?Q *€+ i`QÎM; H½Q- î i` M ?Q F?-M; i?-M; ç pšM HQ H„M; M?Q ç®i- M v i? +K+ ç½ b€M; iÄ- ? B M;QÌB `®i +m°+ F?-M; M;„M + iÄ p Km®M`ìB F?ÄBX

.QÊ+ E?Q *€+ ç¢B i`QÎM; H½Q hª >Q”M;- H` K°i i`QM; M?[M; +?O KQm K°i +?mv :B iBM? pU+- M;QÌB M`v •K i?-K +MM; h?-M i°+ ç¢i i?“M? ?B T M;?`- ;B9T l ©M? ç®B pÊB J½ :B iBM? pU+- M;QÌB M`v F?-M; +? i K¼B M;QÌB bÊ H` +m°+ b®M; ?”

”ìB p”v- K„i i?’v h`€i S?QM;- S?M oB p°B `ìB F?ÄB- K¼B M;QÌB +kM; F?-M; B ;B[?¼ K m +?|M; ç2K hª >Q”M; tY Hw ;¼MX

S?QM; L;-M +MM; ”®B æ L iBM? #¢M +® i`B- +| i? ç¢B #B m \*?B M JBM? ç2K p i°+ M|B `ä- ;B9T çÐ h`€i S?QM;- S?M oB ç®B T?| ç¢B i`QÎM; H½QX L`M; +MM; >¢ K°i +?9i- HB M i?2Q +?B M ?¢K +O h`€i S?QM;- S?M oB `ìB F?ÄBX

J°i +?mv M M`v- #¼M ?¼ HU +?¼M çQÌM; +kM; F?-M; T?ªB H` F?m HQm iBM? #¢ mv ?B T- #¼M ?¼ iW T?QÆM; ?QÈM; #bM? i?QÌM; M?’i i`î p X

óhB m M? ç-m- i H'v / M? i°+ i`QÎM; KÌB M; QÆB iÈB L; ?B i GQM; i°+ +?9M; i - ç
+?B M ç°B- çB m FB M iMv iB M M; QÆB ` 5ô æ°i M?B M- " hQ #¶M; M?B M i`M?
i„T p T?Q G} M L X

J¼B M; QÌB ?ÆB ?ÆB bYM; b®i- +?Êi #¶M; M?B M iQ`M #° T?ªM SM; H¢B- K„i ç m

óæ M "¢Q GQM; i°+ +?9M; i çB5 " hQ ?„M +| i? +?Q M; QÆB- +?9M; i +kM; ç m
b m F?B T?ªM SM; - H"TiS+ M? M? +?|M; +?2M H M- p K†i i?`M? F?~M T?€i` KÌ

ó*?B M JBM? +?9M; i +kM; KÌB M; QÆB ;B M?"TXô >¢ h•K L; ?B M KdK +QÌB- +kM
/`M; M|B, óh, i, i?"i HÊB ?¢B- i M?"i ç`M? T?ªB ?QÈM; M; QÆB ?ªQ ?ªQ i?dM? ;B
M? ôX

•M? K„i >mv i J [m€B /`- ?„+ ?„+ +QÌB F?)- F?¬M; +?2M p`Q +€B M€Q M?B i M`v
h?¢+? L? KX

h`ªB [m K°i i`"M +?B M M`v- #'i Hm" M F M`Q +kM; +| i? M?bM` ;B€i` +O G}
bS+ +?B M ç'm +O u m i°+ - J i°+ M?€v K„i i, M; H M K'v H-M- M m ç2K +?B M ç°
[m K'v M, K i?ÌB ;B M` M Hmv M- p`v b) +QÌM; ?`M ç M i`bM? ç° +Ð M`Q\

h?O HoM? K ?B m çB m ?`M? p`M /KM; +?B M ç°B- +| i? M|B H` M?•M i`B i? ;B
æ†+ ç m #B i; B€i` M?•M p`i M`v- F?¬M; +?9i M`Q F2Q FB i i`B M; mv M i`QM; i°

J¼B M; QÌB M?bM p T?Q G} M L - M[iY #° /€M; /[iÊM ç€M; bÊ M`v- i?Q€M; +?®
#€M? i`€B i?ÆK K¶B M; QÌB Km®M i` M? çQ¢iX

L`M; + m K`v- F?¬M; M|B K°i HÌB- +?d t t M?bM p T?Q h?¢+? L? KX

J¼B M; QÌB bYM; b®i i`QM; +?®+ H€i- /-M /-M T?€i ?B M +€B ;b- +kM; i?2Q €M?
-K +?`M ç°M; - ç°i M?B M ç½ ?B m +€B ;b

" hQ- +´ æ†+- >¢ h•K L; ?B M ç m p K†i iQÆB +QÌB i`Q H MX

óhB m iY- i pW M; ?2 M|B M; QÆB ?½K b•m •K ©M? Zm, L; K+- H"TiS+ p°B p`M; ç
M`Q\ h? M`Q- M; QÆB +MM; J¢+? *Æ [m M? F?¬M; i - ç M L; ?B i GQM; i°+ +?9M

óZm, H½Q +kM; Î "¢Q GQM; i°+ +?9M; i - M; QÆB iÈB "¢Q GQM; i°+ +?9M; i - +?9M
H½Q i?QÈM; p`- ?„M iQÆM; H B +| i? H`K i°+ i`QÎM; "¢Q GQM; i°+ +?9M; i X L;
+QÌB M|BX

óh +|`i M?B m p'M ç Km®M i?dM? ;B€Q p`i, i, FB Xô >¢ h•K L; ?B M +QÌB iOK
K°i +€B €M? K„i [mv M`k i?B M FB m #€K`X

h?¢+? L? K #`i +QÌB- M?' + i v M|B, ó.WM; H¢B5ô

J¼B M; QÌB ç m M?bM p T?Q ?„MX

óh? -M i°+ b) F?¬M; iW #Ä w ç²Xô h?¢+? L? K ?Qi b•m K°i ?ÆB, óh F?¬M; +?Q`
poM? pB M M; ,M +ªM h? -M i°+ ç M- i M; ?o oQM; >²M h?Ov Jšm /B i pQM; - l ©M?
+?WM; b) FQ+? H M HY ;B`M +m²M +m°M +O h? -M i°+ X J½ :B iBM? pU+ i¢K i?ÌB
M?'i ç`M? T?ªB +~M i?"M T?ÁM; #` çÊi i? +¬M; iB Ti?2Q +O h? -M i°+ X *?9M; i
i?•M /QÐM; iQM? - ?ŠM H` ç2K ? i iQ`M HU+ i, M; bS+ +?B M ç'môX

>„M M?bM p T?Q G} M L , óJ¼B M; QÌB ç m #B i +?B M iQÈM; +QÌM; ?½Mi€+ /K
L; ?B i GQM; i°+ +MM; J i°+ +€+ M; QÆB F?¬M; #^M; ç m iU`9i` K°i #° T?"M +Q
+€B [m•M çQ`M- ;B Q +?Q G} M L ` M Hmv MX h M; ?o- iQÆM; H B +?B +?B M ç
J½ :B iBM? pU+ ç®B F?€M; h? -M i°+ ôX

" hQ- +´ æ†+ M; ¢+ M?B M- i`-K M; •K F?¬M; H M iB M; X

>mv i J ?„+ ?„+ +QÌB- bªM; F?Q€B M|B, óh `i ç²M; wôX

J¼B M;QÌB ç m ç½ M?bM` - G} M L ç ÊB iBM h?ç+? L? K- K" [m M ? ;B[h?ç+?
+U+ F€ +?†i+?) - M m "çQ GQM; i°+- L;?B i GQM; i°+ `9i` iBM? M?m ;B Q +?Q
bS+ +?B M ç'm +O [m•M çQ`M i`i M?B M +U+ F€ ç€M; bÊ- +?Q+? i?-MX
G} M L b) H` i?O HoM?- M`M; M m H` F?mvM? ?QÈM; J i°+- u m i°+ +?ŠM; H) F
" hQ- +´ æ†+ ç m H` i°+ i`QÎM; K°i i°+- + -M +`M i?"M +•M M?„+ `i M?B m bU ibM
M|B Km®M M;?o`ä`M; K°i +?9iX
ó"çQ GQM; i°+- J i°+- L;?B i GQM; i°+ +€+ M;QÆB ç m T?€B K°i H`M? iK ç M- G}
` M Hmv M- +?d+| H9+ +MM; h?-M i°+ ;B Q +?B M- M`M; KÊB +| i? h?®M; HoM? ;
çQ`MX h?ìB ;B M #bM? i?QÌM;- H½M? iK K¶B M;QÌB +€+ M;QÆB i?®M; HoM? +?
HŠM M? m- +€B M`v +ÁM +| M;?B ?Q†+ ? v F?-M; \ô h?ç+? L? K KdK +QÌB- #´ bm
" hQ- +´ æ†+ +QÌB ? ? - HB M iK+ F m H M, óL?Q i? `i i®i- M?Q i? `i i®iôX
*€B M`v iQÆM; çQÆM; pÈB G} M L KB M T?Q` M Hmv M +?B M ç°B +?Q #¼M ?
M?" +O #¼M ?¼- #¼M ?¼+ kM; F?-M; + -M HQ H„M; +€B ;b- iU M?B M F?-M; +| F
óh i?b b Q\ô >ç h•K L;?B M +QÌB F?)- M?€v K„i M?bM p T?Q ?„MX
óL`M; \ô h?ç+? L? K FBM? M;ç+, ó"ªM i?•M M`M; +?QM? H` +?B M iQÈM; çO iQ -
;BªB p`M ç ç®B pÈB +?B M ç°B- iU M`M; i?dM? ;B€Q H` çQÊ+ `²BôX
>ç h•K L;?B M +?Êi M?bM p T?Q G} M L X
G} M L F?) ;"i ç-mX
>ç h•K L;?B M +QÌB tBM? ç T- H`T i|T HB M +?2M p T?Q G} M L - p K†i M|M; #
óh`î p çBXô >mv i J M|BX
J¼B M;QÌB ç m iU i`î p +?B M ?çKX h?ç+? L? K ?QÈM; G} M L ` ?B m- G} M L
pÈB >ç h•K L;?B M- M|B Km®M M;?d M;ÆB i`QÊ+ i`QM; +?®+ H€i- içK i?ìB i?Q€
L? K # M M`vX
h`QM; K"i i?•i +O +?B M ?çKX
h?ç+? L? K M;¬B M; v M;„M- #®M M;QÌB G} M L - S?Q G M- hçT h?€+- "´M LB T?
p K†i +?ì KQM;X
óhçT h?€+- M;QÆB H`K F?-M; i Xô h?ç+? L? K K°i # M •K i?-K p`M +?mv M HU+ H
M +QÌB M|BX
óh i?"i F?-M; #B i +?mv M ;b tªv` Xô hçT h?€+ ;½B ç-m, óE?| ?B m tªv` pK M´
#` +?†M FQM- i #•v ;Bì +ÁM +?Q H`K`ä`M;ôX
ó>B M içB F?-M; #B i- p b m M;QÆB b) +?"K`½B #B iX h M;?o M;QÆB M?"M #B
[m K°i H-M #B M +® M`v- ?ŠM H` +| +?9i KBM? M;° +?S\ô S?Q G M ?ÄBX
hçT h?€+ ;"i ;"i ç-m- M;?B K i9+ M|B, ó:B®M; M?Q ç½ ?B m K°i +?9i +?¶ ?mv M /
óh®i H„K- i`QM; +?®+ H€i b m F?B ?`T i?m HU+ HQÊM;- i? M;° i?"i i®i- i i?´v M;Q
+ªM? ;BÈB ?Q i?-MXô h?ç+? L? K +QÌB H M`çM;`Đ, óG-M M`v ?`T i?m HU+ HQÊ
ç m +| i? i?m ?Qç+? i?"i HÈMX Zmª M?B M- pšM H` +?B M i`M? +| i? i`K #´ +?9
J¼B M;QÌB ? B K†i M?bM M? m- +?Êi ç m ?„+ ?„+ +QÌB H M- iWM; M;QÌB #m¬M;
iW h?ç+? L? K i†M;X

RyekX *?QÆM; Ry89

J°i +?¶ p€+? M; ,M F?€+ +O ?Q F?¬M; i?¬M; çQ - i°+ i`QÎM; l©M? i°+ "®B Gç+ +M
K†i •K H - K'i ?²M K'i pQ M?bM p€+? M; ,M +?†M FQM- [mª i?U+ Km®M F?|+ K` F?
i°+ ? Q T?Q K'v i` ,K M,K i?ÎB ;B M- F?¬M; #B i i`ªB [m # Q M?B m ;B M F?´tmv I
+ç+ #` T?QM; # H-M M[ - ?ÆM M[ bQ pÈB H9+ i`QÈ+ +ÁM +?„+ +?„M /`v ?ÆM- +
çB m M`v H`K +?Q "®B Gç+- E?ª æç i M; v +ª ? i?v p¼M; +kM; +|`²BX

h°+ i`QÎM; - oQM; >²M h?Ov Jšm #` Hmv M ?| - ?Q F?¬M; i?¬M; çQ HçB #` T?QM;
+?9M; i ""M ;B M?Q i? M`Q\ô a„+ K†i E?ª æç i t M? Kûi- ` ,M; M M? +„M p M; F2M
Km®M ,M i?` i M; QÎBX

Zm-M €Q +ª M; QÎB "®B Gç+ tû `€+?- F?|2 KB M; ?B M` ? B p i K€m- +?"i p"i M|B
M M ""M ;B M?Q i? M`QôX

E?ª æç i bmv bKT i?Î /`B- i`-K ;B¼M; M|B, óh F?¬M; + K HÁM; 5ô

óh +kM; F?¬M; + K HÁM; 5ô "®B Gç+ ;"i ;"i ç-m, óh`Î p i`QÈ+- ç2K pB + M`v #€Q
+| K°i pÁM; T?QÆM; +?•K KÈBX h°+ i /U p`Q h?-M i°+ M?B m M,K- F?¬M; +| +
M v +kM; i`M i?`i F?¬M; M?Ä- M; ?o ç M b) F?¬M; ;†T i`WM; T?ç i [m€ M†M; ôX

ó>v p¼M; M?Q i? Xô E?ª æç i #`i ç„+ /o M|BX

J°i i`"M +?B M M`v- l©M? i°+ HQm HçB K'v i` ,K +€B t€+- pĐ M€i KQÎB K'v +?B +
"®B Gç+ F`T i?ÎB çQ #¼M ?¼ FûQ p`Q T?Q b m p€+? M; ,M- #¼M ?¼ bÊ H` +KM;
:B iBM? pU+X

hWM; +?B + +?B M ?çK iW +?¶ p€+? M; ,M #„i ç-m F?ÎB ç°M; ?ŠM H M- /-M /-M +M
M; ,M ?Q F?¬M; çB` X

>Q F?¬M; i?¬M; çQ +O J½ :B iBM? pU+ +MM; +´ h?-M iBM? pU+- K°i K†i Î •K ©
F?€+ iU M?B M Î +´ h?-M iBM? pU+- Î #B M /mv M ? Q H€M? M?`i +O iBM? pU+X

"B M /mv M +K`v*´ h?-M iBM? pU+- +kM; +|``i M?B m M; ¬B b Q ioM? K`+?- HçM?
/ Q ç°M; - F?¬M; +| i?B M ç` M,M; HQÊM; X

GBM? iBM? i` M K°i Qi pšM i?ç+? +U+ HÈM- i?QÎM; i?QÎM; +| +?B M ?çK l©M? i°
iW i?¬M; çQ Q çB` - ç m iK i" T Î i` M K°i F?®B pšM i?ç+? +U+ HÈM- +MM; i°+ M?•M
"®B Gç+ H HQB K°i KbM? M;²B +?B M t `ÎB F?ÄB- ?QÈM; K°i bBM? K M? +?B iB

LY i?€M; b m- "®B Gç+ #m¬M; tm®M; bBM? K M? +?B iBM? FB - M?"M çQÈ+ i°+ M
M; ?` iB T ç½BX

*?mv M i`QM; +?®+ H€i- "®B Gç+ çB ç M çdM? M9B K°i iÁ M9B i?-M ?MM; po # C
iÁ i?-M çB M M; mv M; X *?mM; [m M? i?-M çB M +|``i M?B m iQÊM; ç€- K¬B K°
+QÎM; ;Bª h?-M i°+- imv H` iQÊM; ç€- F?Q i? HçB +U+ F€ F?Q€M; çç i- T?|M; `
bÊ K½M? HB iX

"®B Gç+ FQM? bÊ M?bM M?[M; iQÊM; ç€ FB - v M H†M; +?|+€B ;bX

J°i ;½ i°+ M?•M h?-M i°+ M? im'M- Î /QÈB p`B i M ?Q i?-M +QÎM; ;Bª OM; ?°- i?-
çB` - +QM K„i +?2 FQM iÆ K€m- i` M M; QÎB M; -K +?S F?Q iS+ ç°+ €+ HçM? H)Q

óhQ GQM; ççB M?•MXô "®B Gç+ ?ÆB F?QK M; QÎBX

L K iY i`mM; MB M h?-M i°+ M? im'M- i M H` hQ GQM; hQ E?Q æ†+- H` #`Q ç
M?B K hQ E?Q æ†+ ;B i°+ S?d E?„+ hQ E?Q æ†+- +ªM? ;BÈB im pB h?Ov h?
Hmv M +U+ ?`M +?B HU+- /mM; M?"T F?Q iS+ •K ?`M S+ pçM ?`M #,M; Hmv M M; H
H` pBM? ç,M; M?•M p"i i` M h?B M h?-M a€+? +O h?-M i°+X

h?B M h?-M a€+? +O h?-M i°+- H" /` p"i M;mv M i?Ov +'T +O h?-M i°+- ;?B H¢B
+O h?-M i°+- +?d +| M;QÌB i?"i bU +QÌM; ?½M ç€M; bÊ ?ÆM M[pb h?-M i°+ H"
KÈB +| i? pBM? ç,M; h?B M h?-M a€+? +O h?-M i°+X

h?B M h?-M a€+? H" i?€M? çB M pBM? [m M; +O h?-M i°+- K¶B K°i +QÌM; ;Bª h
h?B M h?-M a€+? H" KK+ iB m +ª çÌBX

hQ GQM; - +?QM? H" +QÌM; ;Bª h?-M i°+ +| i? pBM? ç,M; h?B M h?-M a€+?X

óG9+ F?-M; +| M;QÌB M;Q" B- çWM; tQM; ?- i H" ç¢B M?•M- ;¼B ç¢B + H" çQÊ+`
K†i K i KÄB óL,K ç| ;B i°+ i`9M; w ç®B pÈB l©M? i°+ M;QÆB `i M?B m- K" M;QÆ
ç M /U p"Q hQ E?Q æ†+;B i°+- M;QÆB i +kM; p•M H'v ?mvM? ç tQM; ?- #`i
i? M"Q- +ªK iB M? M;QÆB i +kM; F?-M; i? v ç´BôX

J„i "®B G¢+ çÄ H M- +9B ç-m ç°M; iB M? M|B, óæ¢B + 5ô

óL;?2 M|B M;QÆB Î J½ :B iB M? pU+ ;†T i?'i #¢B *?mv M i? M"Q\ L;QÆB i iQM
i°i +MM; +?B iB i M"Q tªv` p'M ç lõ hQ GQM; -M ?Á M|BX

"®B G¢+ i?Î /`B K°i ?ÆB óh i?m +kM; F?-M; KBM? F?-M; #¢+? - F?-M; #B i b Q K
M?Q ç½ #¢B H°- M;? M? ç|M #®M +¶ HU+ HQÊM; u m i°+- J i°+- .QÊ+ E?Q *€+- *
pU+ i`"Q p"Q ?Q F?-M; i?-M; ç¢QXQmLö

"®B G¢+ F?-M; +| K°i iB #Ä b|i- ç2K iB M? ?m®M; ?„M #B i KB m iª +?B iB i- F?-M

hQ GQM; #bM? ioM? M;?2- i`QÊ+ b m F?-M; M|B K°i HÌB- çÊB +?Q "®B G¢+ F ç M
?ÆM M[#„i i v p"Q H"K Hmv M ?| oQM; >²M h?Ov Jšm- hQ GQM; ç°i M?B M H M
?ÄB, óL[iY FB #° /€M; i? M"Q lõ

"®B G¢+ çB K KB i•K K°i +€B- H'v HBM? ?²M w MB K /B M #B M ?mv M ?| ` #° /€
K†i /€M; M;QÌB F?-M; K°i çB K F?€+ M? mX

óL" M; F?-M; T?ªB M;QÌB +O J½ :B iB M? pU+- M" M; ç M iW >Ä ok iB M? pU+- i M
h?-M M?` i`¼M; i?B M- /mM; ?ÊT #´M M;mv M ?Ä /B KXô •M? K„i hQ GQM; ç°i M
M;•K K°i +?9i-ªK ç¢K M|B, ó*QM i` B M?Ä hQ " æ†+ +O i +? i i?ªK ô

•M? K„i "®B G¢+ #B M ç´B- M?`M F?-M; çQÊ+ [m€i, ó B H"K\ æ¢B + - ç M i°i +MM

>„M +MM; hQ GQM; [m M ? M?B m M,K [m ç m +U+ F€ ?Á i?m" M- i?QÌM; ç M hQ
pÈB hQ " æ†+ +kM; `i +| ?ªQ +ªK- H'v +?€m ç®B ç½B- pW M;?2 hQ " æ†+ #` ç€
` T?šM M° iW i`QM; HÁM;X

óÍ M;¼M M;m²M €Q M;?o `ÆB`KM;- HBM? ?²M i`U+ iB T iB m i€M ? i`²B- H" i?"i
F?Q #bM? ioM?- i` M M;QÌB F?Q iS+ M?Q ?"M #,M; ç` M;K+ H¢B H¢M? H)Q i" M t
+? i ;?B H¢B #° /€M; ? B M;QÌB- K°i M;QÌB H" ç²ç >mv M S?B +O 8+ a M- K°i M
#B i i MX 8+ a M #¶M; M?B M çB J½ :B iB M? pU+- M|B F?-M; +?WM; i? M? MB
M?bM t2K- M?"M` ?„M ? v F?-M;ôX

hQ GQM; T?mM` K°i Hm²M; ?"M F?Q- ?"M F?Q M;QM; Hmv M i?"M? iQÈM; K¢Q >
/MM; ?"M ç Q çB m F?„+ K" i?"M?X

óh ç m M?"M` 5 G9+ ?Q F?-M; i?-M; ç¢Q ;B Q +?B M- ? B M;QÌB çSM; Î +MM; K°
+€B- H" T iS+ i?'i i? M? H ?QªM; H MX

óh®i H„K\ hQ GQM; ?Q i b•m K°i ?ÆB- #° /€M; >mv M S?B- h?¢+? L? K FB M?€v H
?B M J½ :B iB M? pU+- ?šM H" pb oQM; >²M h?Ov J-m K" ç M- M;?o ç M ?²M iÆ
ç m #` M" M;?9i` - i M?Ê`²BX >"M? ç°M; ç®B pÈB J½ :B iB M? pU+- b) F?-M; M?
F?-M; ;B M K°i H-M M[T?QM; # FB - i ç M M;?o +€+? T?€ ;BªBôX

óæ¢B + ô "®B G¢+ /Q /U K°i +?9i- M?„+ M?Î, óo€+? M; ,M FB K°i H-M M[T?QM;
bQ pÈB # M ç-m +ÁM /`v +SM; +ÄB ?ÆM- M;QÆB #B i i im Hmv M F?-M; ;B M €

M?`i`¼M; i?B M- M?QM; K"- i K†+ /M i?B i`B M iQ`M HU+- +kM; Qi M?'i K'v +?K
KÎ`°M; K°i +€B F?2 ?Î ô

hQ GQM; F?) M?Qm K`v- +?Êi T?'i i v, óh iU +| iQM? iQ€MX L; QÆB F?¬M; +-M H
#`çBX ""B i`W p€+? M; ,M F?¬M; ;B M F?¬M; M?'i ç`M? +S T?ªB i?¬M; [m F?¬M;
HU+ HQÊM; çO +QÌM; ?½M b„+ #ûM- p€+? M; ,M iQÆM; iU +| i? #`ç€M? i M- M; Q

"®B Gç+ M?bM ?„M- v M H†M; ;"i ç-mX

>„M #B i- hQ GQM; bÎ /o FB M [mv i M?Q p"v- +MM; ?mM; i?O b€i ?çB hQ " æ†+ Î
HÈM M?'iXX

>„M #B i hQ GQM; +QB i`¼M; +QM i` B M?Ä hQ " æ†+ +Ð M`Q- M v hQ " æ†+ ç
M; m²M €Q M; ?o X hQ GQM; iU M?B M b) F?¬M; iW #Ä w ç²- #'i Hm" M ç®B T?QÆM
i`€M? F?¬M; F?ÄB HY ;B" M +O hQ GQM; ç®i /B iX

*?B M ?çK u m i°+- J i°+- *?B M JBM? b m F?B çB m +?dM? F?¬M; H•m- +kM; H-
L; K+X

Í /QÈB h?ç+? L? K F?~M +-m- p`B i M +QÌM; ;Bª J i°+ çB F?m HQm iBM? #çQ HQ
G-M M`v K¼B M; QÌB +kM; F?¬M; i`Î p çQÌM; +k- K`H` ç´B K°i +QM çQÌM; M iQ`
.QÈB +?B M ?çK i?"i HÈM +O J i°+- i`QM; K"i i?'i T?QM; # X

S?Q G M- "´M LB H-M HQÊi idM? HçB- FBM? /` M?bM p T?Q G} M L- hçT h?€
T?Q h?ç+? L? KX

h?ÌB ;B M p°B p`M; - i` M M; QÌB h?ç+? L? K i`mv M ç M F?Q iS+ M #bM? M?"M M
M?çiX

óL?Q i? M`QÌô S?Q G M +~M i?"M ?ÄBX

ó*?Q ç°i T?€Xô h?- M i?€B h?ç+? L? K i?QªB K€B #bM? v M, óGU+ HQÊM; p"v H
K°i +?9iX h çç i çQÊ+ HU+ HQÊM; M; QM; Hmv M "'i hY J >mv i- # M i`QM; i?•M
ç½ ?'T i?m F?¬M; çQÊ+ M[- i`W T?B iB M i? K K°i #QÊ+ôX

óaQ ?mvM? im Hmv M €Q M; ?o T? içT- ç°i T?€ +ªM? ;BÈB ?Q i?-M p b m- K¬B
ç m +-M iQ`M #° €Q M; ?o çm´B F`TXô *MM; hçT h?€+ ;B®M; M? m- "´M LB ç½ iB
M; ?B K i9+ M|B, ó*kM; #ÎB pb M?Q i? - `i Qi M; QÌB im Hmv M M?B m HQçB HU+ H
im Hmv M €Q M; ?o F?€+ M? m FB - €Q M; ?o +kM; H` ; -M ?ÆM M[+| i? /mM; ?

h?ç+? L? K F?) M?Qm K`v óL; QÆB H` M|B- i ?B M içB Km¬M ç°i T?€ +ªM? ;BÈB-
çç i çQÊ+ i, M; iB M- F?¬M; TªB +?d /U p`Q K°i HQçB +ªM? ;BÈB i? M; ° +| i? i?

óí i`QÈ+ +ªM? ;BÈB L; mv M h?-M- K°i HQçB €Q M; ?o ç°i T?€- +| i? FûQ +ªM? ;B
óa m ?Q i?-M +ªM?- i?b F?¬M; çQÊ+ M[- K¶B K°i H-M ç°i T?€ ç m TªB +MM; pÈ
L; QÌB im Hmv M M?B m i-M; €Q M; ?o - i`QM; M; QÌB +MM; +ªM? ;BÈB- HU+ HQÊ
M?QM; ç°i T?€ b) i`Î M M iQÆM; ç®B +?"KôX

óh ?B m `²BXô h?ç+? L? K ;"i ;"i ç-mX

>„M b m F?B ç°i T?€ ?Q i?-M- ç®B pÈB F?¬M; ;B M €Q M; ?o M?"M #B i /-M /-M
bBM? iY €Q M; ?o HçB +?Q i? ?°B [m€ M?B mX *kM; H` M?Q i? - ?„M #B i HU+ H
i? p`M çdM? ?Q i?"M M?`i`¼M; i?B MX

"´M LB ç M iW iBM? pU+ çŠM; +'T + Q- ;B i°+ M°B ibM? ?MM; ?"m- HÌB ?„M M|B F

óG} M L +MM; hçT h?€+ +?d im Hmv M K°i HQçB €Q M; ?o - iBM? i?m-M F?¬M;
M? M? K°i +?9iXô "´M LB M?bM p T?Q ? B M; QÌB # M +çM?X

óWK- #¼M ?¼ t2K ` `i M? M? +| i? ç°i T?€Xô h?ç+? L? K +QÌB ;"i ;"i ç-m- +?Ê
M; QÆB i?b b QôX

óh +€+? ?Q i?–M i K i`¼M; i?B M +ÁM `i t t–B- +ªM? ;BÈB +MM; HU+ HQÊM; ç
 G M H„+ H„+ ç–mX
 óGU+ HQÊM; +O i çO `²B- +ÁM FûK +ªM? ;BÈB i? ?°BXô "´M LB p mB MÎ MK +QÌB
 óWK- ?Q i?–M i K i`¼M; i?B M iB M ;B B- +–M M,M; HQÊM; +U+ F€ F?´M; H²X h i
 H` F?–M; çO ç +?Q M; QÆB çç i iÈB çB K +Æ ?°B ç°i T?€- içK i?ÌB F?–M; i? +´T #
 óæ½ +U+ M? M? `²B- i F?–M; p°BôX
 óL?Q p`v i®i M?´i- i`QÊ+ ç2K +ªM? ;BÈB i,M; H M- T?QÆM; /B M HU+ HQÊM; h
 ó"B i`²BôX
 J`v i?€M; b m- +?B M ?çK +O J i°+– u m i°+– \*?B M JBM? i`Î p i`mM; QÆM; •K ©
 iBM? ?ªB i®B i,K- ç€K M; QÌB " hQ- *´ æ†+– >mv i J M;çQ M;? çSM; Î çdM? +?B
 ó*€+ p` iB M #®B i?U+ F?–M; ç M \*?B M JBM? H`K F?€+?\\ô >ç h•K L;?B M iB +M
 ó*MM; S?QM; >`M ;B ?Ä FB F?–M; [m2M- F?–M; çBXô >mv i J H„+ H„+ ç–m, óa
 p b m +| +Æ ?°B `²B M|B b m- ;B9T +?9M; i +?`Q ?ÄB H` çQÊ+ `²BôX
 óo`v çQÊ+ `²BXô >ç h•K L;?B M #´i ç„+ /o M|B- +?Êi M?bM p T?Q h?ç+? L? K H†M
 ç°M; [m v i`ÁM- M?bM +?^K +?`K h?ç+? L? K F?–M; `ÌBX
 óE?K F?KXô h?ç+? L? K ?ÆB iÄ ` t`m ?´- M;QÊM; M;MM; +QÌB M|B, óh çB *?B M
 tY Hw +?9i pB +`B M;- #^M; ?[m +O i +MM; +€+ M;QÆB i`Î p J >mv i hBM?X
 Hmv M F?–M; ;B M i`mv M i®M; i`"M- +| H) +| i? i`U+ iB T HB M i?–M; J >mv i h
 +?d +–M T?ÄM; +? iY Kšm HB M F?–M; i`"M H9+ i`QÊ+ Hmv M +? K°i +€B Kšm i`
 óL;QÆB +| i? HQm HçB- M?QM; G} M L T?ªB çB i?2Q +?9M; i Xô " hQ- *´ æ†+
 +MM; K°i HÌBX
 óE?–M; i?`M? p`M ç Xô h?ç+? L? K bªM; F?Q€B ç€T SM;

RyejX *?QÆM; Ry88

æQ`M M;QÌB S?Q G M- G} M L - hçT h?€+– hª h?B- +MM; +?B M ?çK >mv i J +MM
 F?B iÈB J >mv i hBM? F?´imX
 I ©M? i°+ #` F?m i`W- •K ©M? Zm, L;K+ i`QM; i?ÌB ;B M M;„M b) F?–M; tm´i ?B M +
 K) #m°+ H`v ç€K M;QÌB S?Q G M- ?B M M?B M F?–M; +–M i?B i- H9+ M`v #¼M M;ç
 T?ªB HU+ HQÊM;- K` H` +ªM? ;BÈB i? M;°X
 G9+ #¼M ?„M ?QÊM; iÈB J >mv i hBM? F?´im- i?´v `ä +ªM? ;BÈBªQ /B m- Î h?ç+
 M?´iX
 >„M H HQB K°i KbM? Î HçB i` M +?B M ?çK +O h`i S?QM; +?B M #°X
 S?B çB m +?B M ?çK i?QM /`B HBM? ?Qç i- M? M? M? M /B +?mv M- /–M /–M +M
 i°+ +?B Hb - ?QÊM; F?m pU+ i`mM; QÆM; •K ©M? Zm, L;K+ #B M ?| - HBM? ç°M;
 J°i ;|+ +O +?B M ?çK- >ç h•K L;?B M +ÎB p€v F?Ä i?•M- iQÆB ç T M?Q ?Q ç`Q
 i`KB- T?´M i?Ov iBM? HB M i`mv M ç M iB M; p M; i? M? i?9v p mB M?Q MQÊ+ M9
 +O M`M; i`"M ` i`ç+? [m M; b v HÁM; M;QÌB- tªQ iB m /`m /`M; M|B, óh, i, i`Q im
 M?Q i? - M?Q i? M`Q M;?2 H M? M;QÆBÌô
 L`M; HQÌB #B M; ;?û p`Q p2M +?B M ?çK- pÁM; 2Q iBM? i M?Q `„M MQÊ+ mv M +
 /€M; p M;`M pçM- +?¼+ M;QÌB M;?o t X

L"v +?B M bo +O h"i S?QM; +?B M #°- bÈK #` M" M; b B çB- +U+ t t KÈB +| K°i ?
M" M; - +kM; F?¬M; /€K [m v ç-m `bM? +QBX

h?ç+? L? K +QÌB M?çi- tQ v M; QÌB M?bM T?Q b m K°i +€B- K„i i?'v F?¬M; B ç
K¬M; ç-v ç†M +O M" M; p¶ K°i +€B- M?'i i?ÌB i?'v imv i pìB- +QM K„i T?9i +?®+ -
+MM; i b•m t b•m ç"K- bÎ /o M; ?2 H M? i - H" pb i +| i? +?Q M" M; +?¶ i®i M; QÌB

>ç h•K L; ?B M ?ÌM /¶B i`WM; K„i M?bM ?„M K°i +€B- H†M; H) ?Qç i ç°M; i?•M i? M
+O ?„M i€+ [m€B- M? ; B¼M; M|B, óh?2Q ; B9T i K'v M; "v\ô

óWKXô h?ç+? L? K M? M?" M; ;"i ç-m- M; „K M?bM m €K T?Q i`QÈ+, óL?Q€M; H
; B M +?9M; i +MM; K°i +?¶- +°M; HçB +kM; F?¬M; çO K°i M, KX šB- i? bU p¬i?Q
çQÈ+ +?9M; i b) Î iBM? pU+ pU+ M; QçB t Hç ; †T M? mX L, K ç| H9+ i `ÌB F?ÄB m
+kM; F?¬M; M; ?o iÈB iQÆM; H B b) H" M?Q i? ôX

óL, K ç| \ô >ç h•K L; ?B M +QÌB tBM? ç T- ?û KB M; M|B, óL, K ç|- i +kM; +?Q ç2K
K„i X *?" M; F?B ç|- KÈB +?ŠM; [m +ªM? ; BÈB "€+? FB T K" i?¬B- i p" +?" M; çB c
t2K Î i` M K†i KkB .QÆM; ; B ôX

óæ€M; iB + hB m i?9+ çB [m€ bÈK ô- h?ç+? L? K ªK ççK i?Î /"B- i`QM; K„i ?B M `
>ç h•K L; ?B M F?) `mM i?•M i? K K KçB- +kM; H" F?) i?Î /"B, óE?¬M; +| hB m >" M
+ÁM b®M; i`Î p o¬ h" M >ªB- ?„M M, K ç| ç®B pÈB +?" M; i?" i F?¬M; T?ªM ç®B5 æf
p"vôX

hB m >" M u M, K ç| #` K°i F?®B T?€T i?•M tQÆM; i`„M; +O K ç " hm-M +QÈT çB-
i?•M +ÁM #` K ç /U p"Q- HçB +?Q ? B ?„M +Æ ?°B ; B½v i?Q€i +?çv i`®MX

æ®B pÈB hB m >" M u- ? B M; QÌB ç m +U+ F€ FQM? i`¼M; +ªK FQ+?- M v M; ?o ç M

ó±- ç9M; `²BXô "¶M; M?B M M?È iÈB +€B ; b- w MB K h?ç+? L? K #B MªQ K°i +?®
H M- K°i +€B çdM? H†M; v M ?B M ` - # v p T?Q >ç h•K L; ?B M, óæ•v H" h`M? h
çdM?- M" M; M, K ç| +kM; M|B ç®B iQÈM; h`M? h?´ i`¼M; çB K i`B #²B- M" M; Km®M

*"M E?¬M Zmv L; mv M çdM? Hm¬M Hm¬M Î i` M i v ?„M- M, K ç| H9+ Î "€i *U+ Gmv
h?´ +?B +?O ; B Q T?QM; +QÈT H'v- +€B çdM? M"v ; B®M; M?Q +| +?9i F€ /B m- ?„
K°i M; "v FB i`ª HçB +?Q >ç h•K L; ?B MX

L, K ç|- >ç h•K L; ?B M #` h`M? h?´ ; B K +-K- +kM; F?¬M; #B i h`M? h?´ HB M i?O
ç®B pÈB #¼M ?¼- >ç ; B +kM; #ÎB p"v #` ; B i`i M?B m M; QÌBX

L?QM; K"- M?B m M, K [m M?Q p"v- Î /QÈB i?ÌB ; B M K" B KÁM- `i M?B m bU ibM?

>ç h•K L; ?B M F?¬B T?K+ i`Q M?È K'v FB T- ç®B pÈB M; QÌB i?•M F?¬M; +| [m€ M
M, K ç| +kM; H" >ç ; B b B i`QÈ+- M" M; bÈK F?¬M; ç i`QM; HÁM; X

L?bM *"M E?¬M Zmv L; mv M çdM?- M" M; +QÌB M?çi- M?È HçB +?mv M +k- M" M; i
iB T M?" M h`M? h?´ +?B #ªQ FB X L" M; ?QT K„i ?ÆB ?ÆB +ªK SM; K°i +?®+- M|B
+?WM; ç m ç½ +? iôX

æ®B pÈB *"M E?¬M Zmv L; mv M çdM? FB - h?ç+? L? K i`QÈ+ b m F?¬M; /KM; i•
ç½ bÈK +?m`M #` iQÆM; H B ; B Q +?Q >ç h•K L; ?B M- iU M?B M F?¬M; #B i F€ /
L; ?B M M|B M?Q p"v- ?„M ?B m F€ M|B, óª€B çdM? M"v +| i€+ /KM; ; b\ô

óGB M ? +QÌM; ; Bª M, K ç| iW h`M? h?¶ i?Q€i i?•M pU+ M; QçBXô >ç h•K L; ?B M ç®
óJ'v M; "M M, K [m - h`M? h?´ +kM; iWM; tm'i ?B M p`B i M +QÌM; ; Bª çç iÈB i?¬M
M; QçB H `ÌB F?ÄB h?¬M •M ççB HK+- F?¬M; #B i t| + Mªv HQm +?mv M ç M +?" M
i?9+ /K+ +| i? +•m i?¬M; M? [M; +QÌM; ; Bª ç|- +?QM? H" # M i`QM; F?ªK K°i HQçB
h pW `²B +ªK ; B€+ K°i +?9i- F?¬M; +ÁM K°i iB F?Q iS+- T?ÄM; +?WM; ç m ç½ +

L" M; M„K #„i *"M E?¬M Zmv L; mv M çdM? FB - i?ªM M?B M M|B, ó"Q #ªQ `i #bM?
i - [mv M H"K ; B [+€B F, MB KôX

L`M; iMv i v ç2K i?m p-Q >mv M E?-M; :BÈBX

h?ç+? L? K ;B`i KbM? ?B m ` X

h?-M •M ççB HK+ iWM; tm'i ?B M # +€B i?`B ççB- i?`B ççB i?€B +'- i?`B ççB i?C
H-M M,M; HQÊM; i`M ç-v +´ ççB HK+- i`aB [m # +€B i?`B ççB ?QM; mv- i? B M;
+MM; +?OM; i°+ +QÌM; ?½M- +m®B +MM; /-M /-M çB p T?Q bmv #çB tm®M; /®-
M,M; HQÊM; +O ççB HK+ b„T ? Q ? iX

h`M? h?´ K†+ /M tQÆM; mv K°i +€B i?`B Fb- M?QM; ;B B çQçM ç! i²M içB +`T + Q
pQÆM;X

h?-M pQÆM; - Î h?-M •M ççB HK+ H9+ `v +! H) p` i`Q çdM? T?QM; - M?QM; K` K°i
?aB K M? K¬M; #€i M; €i- Î i`QM; iBM? pU+ çŠM; +`T + Q- i?-M pQÆM; iQM? H` +

oä ;Bª iBM? pU+ +`T i?`T F?-M; +! M°B iBM? +,M +Æ- tm'i ?B M Î i`QM; iBM? pU+
#B i?ªK F i i?9+X

>ç h•K L; ?B M +ªK ;B€+ F?-M; çQÊ+ F?Q iS+ M; QÌB M,K ç! `B F?ÄB- çO ç +?SM
HQÊi +? i i?ªKX G`v €M? K„i h?ç+? L? K ;BÌ M`v M; `v M`v ç M t2K- i`i +ª [mª i?U+

>„M M,K ç! H9+ Î GB i .B K iBM? pU+ ;B½v /K - HQçB +U+ F?´ M`v `ä `M; Î i`QM;
p`Q •K ©M? Zm, L;K+ ;B M M M- i?`K +?Q +ÁM pQÊi [m `„MX

L;QÌB +ªM? ;BÈB i?`T FûK Î iBM? pU+ t Hç i²M içB- +! # Q M?B m ;B M F?´ - +?d
i? `°BX

ó•K ©M? Zm, L;K+ ççB +K+ ç½ ç`M?- h?-M i°+ +MM; l©M? i°+ içK i?`B b) F?-M; ç
iB T iK+ Î HçB *?B M JBM?`ô h?ç+? L? K #¶M; M?B M M; ?B K i9+ ?ŠM H M, ó*M
J >mv i hBM?- M`M; F?-M; TªB Km®M M; ?B M +Sm i`B M; ? +?B M i`M b Q\ h
M`M; Hm`M #`M- MÆB ç! +kM; `B t pÁM; +?B M- +?Q /M h?-M i°+ - l©M? i°+ ç°i
i? +! i?`B ;B M i?QM; /QM; #® i`QôX

>ç h•K L; ?B M #¶M; M?B M i`-K K†+ tm®M; - M?Qm +?†i K`v M; `B- ç M; iU ?ÄB +€

h?ç+? L? K HŠM; H†M; M?bM M`M; - p K†i +?`KQM; - ?„M F?-M; Km®M H-M M[
M`M; ;B[Î # M M;QÌBX

•K ©M? Zm, L;K+ +MM; J >mv i hBM? +€+? F?€t - K°i çB K°i p ç! H` K`v M,K i?`B
Km®M +MM; >ç h•K L; ?B M +?B ? B- K`v M,K KÈB ;†T K°i H-MX

óh MÊ S?QM; >`M KBM? +?OXô >²B H•m- >ç h•K L; ?B M F?) i?Î /`B, ó>„M t2K i H
i F?`F?,M M?`i- #`B i`W /` M; ?` ç~v i i?QÊM; p`- /MM; i`i +ª i`B M;mv M i`QM; i v
i +! +ªM? ;BÈB im pB ?¬K M v- +! i?•M T?“M ç` p` ?¬K M vX h ?B M içB M m `B
?„M +ª çB *?Q i +?9i i?`B ;B M çBôX

*?B M JBM? KBM? +?O S?QM; >`M- Hm¬M ç2K M`M; +QB H` +?Q i?•M- +?Q iWM; -
+O *?B M JBM? ç m çQÊ+ S?QM; >`M Q+? F, /MM; Î i` M M;QÌB M`M; - H9+ M`v K
i?`B ;B M ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB ?Q i?-M M?` i`¼M; i?B MX

>ç h•K L; ?B M +kM; F?-M; +-M pb +ªM? ;BÈB çbM? i` HQ H„M; - M`M; +?d +-M HU
FQ+? i?Q+? #´ bmM; - +! i? ç°i T?€ +ªM? ;BÈBX

S?QM; >`M pb M`M; - F?-M; #B i? Q T?Q # Q M?B m i?-M iBM? +MM; i`B HB m-
+€+ HQçB i? HU+ ;QK ;!T i,M; +QÌM; ç M /QÊ+ HU+ HQÊM; - içQ M M M`M; F€ iQ-

óo`v +?9M; i HçB TªB i€+? ` ? v b Q\ô h?ç+? L? K +QÌB F?´X

ó*?`M; +! i? +MM; i Î HçB •K ©M? Zm, L;K+Xô >ç h•K L; ?B M M? ;B¼M; M!B- i`
KQM;X

óh F?¬M; M;²B v M çQÊ+Xô h?ç+? L? K H„+ H„+ ç-m, óh F?¬M; i?Q+? i?ìB; B M
F?m pU+ +?B M HQçM- K¨•K ©M? Zm, L;K+ p®M ``i i?Q+? ?ÊT- M?QM; M v l ©M
i`QM; i?ìB; B M M; „M F?¬M; ç M- bÊ H¨ F?¬M; i? K M; ç M +?Q i ç O FB+? i?Q+?

óo"v i HB M H¨K +?Q •K ©M? Zm, L;K+ HQçM H M5ô >ç h•K L;?B M i`-K M;•K K°
HMM; M¡BX

ó*€B ;b\ô

ól ©M? i°+ `9i F?ÄB- p®M #` l ©M? i°+ +?B K H'v [m†M; iBM? #ªQ ç` - H¨ p"i p¬ +?
H¨K pB + M;?o F?¬M; i? +?®B iW +QÊT H'vX E?¬M; +! l ©M? i°+ - M?[M; i? HU+
L;K+ +?®M; HçB *?B M JBM? i M?Q i? M¨Q\ hU M?B M +kM; #` +?9M; i [mûi M
i•K #WM; #WM; M¡BX

h?ç+? L? K M;ç+ M?B MX

hWM; +?B + T?B çB m +?B M ?çK imv i ç T+O h"i S?QM; +?B M #° #¶M; M?B M
iBM? HÆ HYM; - +?Êi iWM; +?B + +?B M t ;¨Q i?ûi çB` - i¨¨Q p T?Q i`QM; [m†M

*€B [m†M; iBM? M¨v- bªM bBM? K°i HQçB i¨B HB m Hç i M H¨ G K hBM? a - î i`QM
M„K ;B[X

æQÆM; M?B M- i°+ M?•M l ©M? i°+ imv i b) F?¬M; ç2K iBM? HU+ /MM; î i` M F?
M #¨B [m†M; M¬ ` bS+X

l ©M? i°+ b) +?d [m K°i çQçM i?ìB; B M iB M ç M ç2K G K hBM? a F? B i?€+ ` K
+! M; QìB /€K + M çªK i? K M?Ä /¨B G K hBM? a b - l ©M? i°+ KÊB b) tm'i ç°M; +?
i`WX

L v iQ¨M #° l ©M? i°+ `9i F?ÄB •K ©M? Zm, L;K+ - M?[M; [m†M; iBM? FB iU M?B
>ç h•K L;?B M iB M çQìM; iÊB ç•v- Km®M ?QÊM; M?[M; [m†M; M¬ FB imv M #®
M¡B +?Q #¼M ?¼ iQ_QQ v p b m [m†M; iBM? iQ¨M #° i?m°+ p *?B M JBM?X

hWM; +?B + +?B M t ;¨Q i?ûi- i?2Q KÄ [m†M; i¨¨Q p T?Q ç€v +O ?¨M? iBM?X h
p B çSM; çdM? +?B M ?çK- [m M b€i [m†M; iBM? T?Q /QÊB M?Q pÐ M€i- M?bM
M?"T # M i`QM; - ç°i M?B M M¡B, óoä; Bª H'v ` i?B M ç` i¨B M; mv M +QìM; ççB-
ç m T?ªB /U p¨Q i¨B HB m +O M;•M ?¨X *?9M; i i²M içB- ç®B pÊB i?B M ç` +kM
M ôX

ó - +?¨M; H9+ M¨Q i`îM M ç b-m ç +ªK M?Q p"v `²B\ô >ç h•K L;?B M +QìB F?)- i
M +?Q- p®M M M i?m°+ p iQ¨M #° bBM? HBM?X *?9M; i i?m i?"T M?[M; i¨B H
T?¨K Km®M ,M i?`i- T?ªB b,M ;B i /½ i?9- ç m H¨ i?m" M i?2Q [mv Hm"i +O i`ìB ç'

h?ç+? L? K M?Qm M?Qm K¨v- i`QM; HÁM; i?-K i? M- F?¬M; M¡B ;b i? KX

>„M #B i ?„M +kM; F?¬M; +! iQ +€+? M?B m HìBX

"îB pb €Q M;?o +O ?„M +¨M; i? K i¨ €+ imv i- M m M¡B pä; Bª +QÊT H'v i?B M ç
T?€- p"v ?„M- ç! H¨ i?¬M; [m pä; Bª iY pQM; K¨ +QìM; ççB H MX >„M +! i? î i`QM
+ªM? ;BÊB M¨v ?¬K M v- , HçB H¨ +€B ;b\ >„M bQ pÊB B F?€+ ç m `ä¨¨M; K°i ? B

sQ€i5

J°i +?B + M! ç ! y3Ô + Q`p• mp a7`»€ 3`„M+wB®C}3HìÿQ p 2• ÁVv+hçpp #v+° @@Ð`

ó:B®M; M?Q- H" M[i?—M ô

J¼B M;QÌB M|B i?—K- H¢B +?Q T?€i?B M # M +¢M? b„+ K†i h?¢+? L? K +U+ F€
#|M; M?Q M;¼M HY - F?¬M; M;WM; H|2`X

RyeeX *?QÆM; Ry83

J°i pB M bBM? K M? +?B iBM? +?T b€m K"m t M? i?ŠK +O •K ©M? Zm, L;K+- p`+?
+O *?B M JBM?X h`mM; QÆM; *?B M h?—M ¢B M M;mv M; # Q H ?MM; po- S?Á
M?bM KQÌB K'v ;½ pä ;Bª /QÈB i`QÈM;X JQÌB K'v ;` pä ;Bª M"v M;QÌB +ªM? ;BÈB F
M?` i`¼M; i?B M- M;QÌB- +ªM? ;BÈB + Q i?•K +| ? B ;½ h?Ov h?—M M?'i i`¼M; i?
i`K +°i +O *?B M JBM?X

S?QM; >"M i`QÈ+ F?B #m¬M; tm®M; •K ©M? Zm, L;K+- M?[M; M;QÌB M"v iWM; ¢
+O •K ©M? Zm, L;K+X *?Ì H9+ S?QM; >"M /—M /—M H° bWM; - ¢€M? ¢•m i?„M; ¢|
iB T ¢ M /U p"Q ?„M- iB M iÈB ?bM? i?"M? i? HU+ *?B M JBM? K¢M? M?'i •K ©M

JQÌB K'v ;½ + Q i—M; *?B M JBM? ¢ m H" K†i +Q K"v +€m- €M? K„i H|2` ?"Q [m M

ó*?9M; i +MM; h?—M Zm M; tQ M v MQÈ+ ;B M; F?¬M; T?¢K MQÈ+ b¬M; - h?—M Z
•K ©M? Zm, L;K+ ?Q¢i ¢°M; - H—M M"v p°B p" M; K" ¢ M- H"TiS+ +?B K H'v M?[M;
©M? i°+ FB - i?"i H"K + "M5 "¼M ?¼ +, M #ªM F?¬M; ¢2K +?9M; i ¢†i Î ¢€v K„i5ô h`
t2M p i b Q ? T /"B +?[i?"T- HÈM iB M; [m€iX

h?Q+? h`¢+? +ªM? ;BÈB im pB h?Ov h?—M M?'i i`¼M; i?B M- h?®M; HoM? >Ä h`
+?O im ?Ä /B K €Q M; ?o - iQM? ibM? +kM; +QÆM; HB i M?Q HY X

h`QÈ+ F?B ¢ M /U p"Q S?QM; >"M- h?Q+? h`¢+? Î •K ©M? Zm, L;K+ +?QM? H" M?
+QÌM; ;Bª /QÈB i`QÈM; +kM; +U+ F€ i" M M?šM ¢°+ €+- H"K €+ #®M T?QÆM;X

S?QM; >"M M, K ¢| ? Q T?Q p¬ b® bS+ HU+- KÈB ¢2K h?Q+? h`¢+? M; ,M +?†M- H
HMM; i" M F?®+ H"K +?Q h?Q+? h`¢+? + K #€B ?¢ T?QM; - +?O ¢°M; [mv ?"M; - H"i
K°i #° +O *?B M JBM?- ¢®B pÈB S?QM; >"M i`€B H¢B H" i"mM; i?"M? p" i" M i•KX
?„M Î *?B M JBM? F?¬M; T?K+ #'i Hm" M F M"QX

óh?—M Zm M; t9+ im pQÆM [m€ /"B- M M +?†i ¢SiXô J•m oBM? #° /€M; •K M?m- +k
M?'i i`¼M; i?B M- F?Q +?'i M?Q MQÈ+- K°i i?•M €Q /"B K"m t M? H K b•KX

h?Q+? h`¢+? +MM; J•m oBM? ¢ m H" +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB h?Ov h?—M +O *?B M
M?•M p"i i? M? / M? ?B M ?€+? - imv ¢½ i?"M? K°i T?—M iY +O *?B M JBM?- M?QM
b„+ #ûM M?Q +kX

óL m h•K L; ?B M +?Q #` F K ? B # M- i ¢½ T?€B +€+ M; QÆB tm'i T?€iXô S?QM
K°i iB M; - M|B, ó*€+ M; QÆB +| T?QÆM; T?€T M"Q ¢2K h•K L; ?B M ;BªB +Sm` \ô

h?Q+? h`¢+? - J•m oBM? M?bM M? m +QÌB F?´- #'i ¢„+ /o H„+ ¢—mX

h€i L / M? iB M; +U+ HÈM- i?O ¢Q¢M +kM; +U+ F€ i" M M?šM- i`W T?B H9+ M"v h
FB - M m F?¬M; +, M #ªM F?¬M; +| #B M T?€TX

hW +?B M iBM? ?QÈM; iÈB K°i +?¶ +| ¢QÈ+ K¢+? F?Q€M; i?—M iBM? ?bM? i?"M?
+Æ bÎ M; —K +O h?—M Zm M; X J°i F?B #` T?€i?B M ¢°M; +Æ- h"i S?QM; +?B M #°
H•K p"Q ?Q" M +ªM? ?mM; ?B K- h?Q+? h`¢+? - J•m oBM? #B i S?QM; >"M +QM; +?
¢QÆM; M?B M b) F?¬M; HQ¢M` +?O w t'm

óJ•m oBM?- M; QÆB ¢B K°i +?mv M- +—K +?[i pB i ¢B [m Xô S?QM; >"M M?bM i?
H•m- #¶M; M?B M ¢Q +?Q J•m oBM? FB K°i i|; B'vX

J•m oBM? F?¬M; `ä M;mv M /Q iB T M?"M- +?d HB + K°i +€B- M?"M F?¬M; çQÊ+ i M;QÆB- M;QÆB i?U+ i?2Q HÌB Km®M /2K M;QÌB +O +?9M; i `9i çB\ô

a m F?B iBM iS+ l ©M? i°+ `9i HmB F?ÄB i`mv M ç M- S?QM; >"M +MM; h?Q+? h`ç p`Q H`K ?"M? ç°M; ?ŠM H M- T?€B +?B M ?çK çB ç M `i M?B m Kç+? F?Q€M; l © i`QÊ+ K°i #QÊ+- /UM; H M H€+ì *?B M JBM?X

h?¬M Zm M; imv +kM; M?•M +Æ ?°B çQç i K°i Qi [m†M; iBM?- M?QM; +MM; *?B M F?¬M; #^M; - #'i Hm" M b® M;¬B b Q ? v H" i`bM? ç° i`B M;mv M T?QM; T?9- ç m F

óh?¬M Zm M; çÁB HoM? ç` imv +?d H" K°i MY - M?QM; - M?QM; HçB ç m H" bªM p" +kM; ?ûi H MX

óh #B iXô a„+ K†i S?QM; >"M •K H , óh?¬M Zm M; ç½ ç M •K ©M? Zm, L; K+- +?9M M?B M +?`m F?¬M; M´BX \*?9M; i M?QÌM; K°i #QÊ+ i`QÊ+- +?ì #ªQ çªK h•K L;?B i HçB iWM; #QÊ+ ç€M? i`Î p ôX

J•m oBM? i?¬K i? M K°i iB M; - #'i ç„+ /o ;"i ;"i ç¬m- F?¬M; M¡B M?B m +€B ;bX

>„M #B i S?QM; >"M ç½ ?ç [mv i i•K- +kM; #B i iQM? [m M i`¼M; +O >ç h•K L;?E >"M- iU M?B M b) F?¬M; M;®+ T?ªM #€+X

*¬K +?[S?QM; >"M pB i- J•m oBM? iK i" T h?Ov L;mv i +?B M #° +O ?„M- iW +?C H M çQÌM; `ÌB F?ÄB- ?QÊM; bBM? K M? +?B iBM? h?ç+? L? K- >ç h•K L;?B M #`

aBM? K M? +?B iBM? +?S Kç+? F?Q€M; i?¬M iBM?X

J°i +?B + +?B M ?çK i?Ov iBM? iQK +?"K `½B iW i` M i`ÌB #m¬M; tm®M; - i?Ov iBM iWM; ?"M; pä ;Bª p K†i HçM? HMM; M;?B K i9+ çSM; Î p2M +?B M ?çKX

h€i L +MM; pä ;Bª h?¬M Zm M; MÆB ç•v- ç m M;? M? ç¡M- h€i L p•M b„+ K†i HçM K°i iB KdK +QÌB- +QB M?Q i•K ibM? +U+ F€ bmM; bQÊM;X

L?Q +€+ M;¬B b Q p•v [m M? K†i i` ,M; - K°i M[ iY tBM? ç T i?•M p€v K`m iQK M?C M;QÌB- +?"K `½B i?QÊi i? ?B M` X J†i M[iY M?Q ?Q ç`Q MÎ- FB m v`MvM ;B¼ ç`- i`QM; #QÊ+ +?•M çQM; çQ ;|+ p€v # v H M- H°` K°i çQçM M?Ä imv i i`„M; +?`

_i M?B m pä ;Bª h?¬M Zm M; - €M? K„i M?bM p T?Q M`M; ç m M¡M; p¬ +MM; - ç•v ç®B pÈB M[ i?¬M ç°+ ?[m i`QM; HÁM;X

L[iY FB mv M +?mv M K` ç M- +MM; h€i L KdK +QÌB M¡B +?mv M- +Y +?d i?QM; K„i M;QÌB i i`QÊ+ b m F?¬M; i? iW i` M M;QÌB M`M; /ÌB çBX

h` M T?B çB m +?B M ?çKX

L?[M; pä ;Bª h"i S?QM; +?B M #° FB - M?Qm K`v M?bM p T?Q M[ iY tBM? ç T # M;QÌB M?`M F?¬M; çQÊ+ i?Î /`B, óL[ M?•M M`v [mª M?B M H" ??M; M? M ?¼ i?O

óWK- H` F?„+ iBM? +O M K M?•MX aQ pÈB ççB M?•M M?" +?9M; i F?¬M; FûK + M?•M p"i M`QôX

óG`K T?B M h€i L ` M;? M? ç¡M- i?•M T?"M M[M?•M FB Î h?¬M Zm M; M?'i ç`M?

ó>ŠM H" + Q i¬M; +O h?¬M Zm M; - K°i çB K M`v F?¬M; +| ;b ç€M; ?Q`B M;?BôX

oä ;Bª *?B M JBM? ç m M¡B b¬B M´B- •K i?¬K bÊ ?½B i? M- ç2K M`M; +MM; >ç h• b€M? M?Q p"v- T?€i ?B M K°i M;QÌB iQM? +ªK ;? Q M;QÌB- K°i M;QÌB i? M? H`+? F?Q +?'i tm'i +?9M; ç°+ ç€Q F?€+- i? K` +?ŠM; T?•M #B i çQÊ+ + Q i?'TX

E?¬M; B +?9 w iÈB Î b m F?B M[iY €Q iQK FB ?B M i?•M- h?ç+? L? K H†M; H) # M;QÌB- ;B®M; M?Q +® w H`K +?Q M;QÌB i +?2 Î T?Q i`QÊ+- ;B®M; M?Q ç M; i`€

>¢ h•K L;?B M +kM; +?Q T?€i;B€+ ¢QÊ+ +€B +?B iB i pB /B m M"v- HU+ +?9 w ¢
 +ªK i?€M M|B, óL[M?•M M"v i?"i +U+ ¢ T- i M m H" M K M?•M- +kM; b) €B K° M
 pQm p"i- ¢| H" M" M; #° /¢M; M"v M?d\ô
 L" M; i? M? •K H iB M|B M"v F?¬M; + Q- KK+ iB m /Á ?ÄB H" B- i`QM; HÁM; K¼B M
 h?¢+? L? K +Q iB ;QÊM; K°i iB M;- F?¬M; i`ª H iBX
 h-K K„i ?„M tmv M i?'m [m F?2 ?Î M;Q iB- F?¬M; F?¬B ?QÊM; p #|M; M;Q iB tBM?
 FB - i`QM; K„i ?B M H M K°i p-M; FBM? M;¢+X
 o"v K" ¢½ ¢°i T?€ ¢ M L;mv M h?-M i K i`¼M; i?B M- +€+? +ªM? ;BÈB ?Q i?-M T?
 t-BX >ÆM # KQÆB M,K F?¬M; ;†T- +€B i®+ ¢° M"v +O M" M; i?"i ¢O M? M?- t2K
 +U+ F€ bOM; €B M" M;
 óaQ Km°B- M;QÆB M?Q i? M"Q ¢°i M?B M iÈB\ô h` M +?B M ?¢K i?Ov iBM? iQK
 óG-M ?"M? ¢°M; •K ©M? Zm, L;K+ M"v H9+ i`QÊ+ F?B ?ÄB M;QÆB- M;QÆB F?¬M
 b Q\ a Q ¢°i M?B M H¢B p°B p" M; +?¢v ¢ M\ô
 hY .B m [mv M `k +Q iB tBM? ¢ T, ó"¶M; M?B M +ªK i?'v K°i K†i im Hmv M i?U+ F?
 b-m K°i +?9i- M;?2 M|B ; -M ¢•v MÆB M"v M€Q M?B i- +€B ;b | m i°+- J i°+- .QÊ+
 i HB M ¢ M ;|T +€B M€Q M?B iôX
 L" M; K„i ¢ T [m v i`ÁM +?mv M ¢°M; K°i pÁM;- i-K K„i HQÈi [m h€i L - Î *?B M JBM
 ¢B m +?B M ?¢K FB /iB ¢B F?¬M; M;WM;- ;B®M; M?Q ¢ M; ibK M;Q iB M"QX
 h€i L b•m b„+ T?€i;B€+ ¢°M; ?QÊM; +O M" M;- M?Qm K"v M?bM p T?Q t t KQ iB
 *?B M JBM?- FBM? M;¢+ M|B, óaQ Km°B- i` M M?[M; +?B M ?¢K FB +| MQ iB M;Q
 M;QÆB b m F?B iÈ` Hm¬M Hm¬M ¢ M; ¢ w # M FB ô
 óh M;?2 M|B >¢ h•K L;?B M FB H" *?B M JBM? h"i S?QM; +?B M #° +?B +?O- H" ¢
 iK+ +O •K ©M? Zm, L;K+- ?ÆM M[+| i`Q KQm ?ÆM M;Q iBX - K°i M[iY ?Q" M K„
 Km®M +? i- Km®M FB M i?S+ K°i +?9iXô hY .B m +Q iB iOK ibK M|BX
 h€i L /QÈB bU M;•v M;®+- +?Êi H°` #° /€M; ;B"i KbM?- M|B, óL m M|B Ko M[- bQ
 h`QM; K„i ?„M ~M +?S K°i iB +U+ M|M; K`i K iX
 *"M; H" M[iY tBM? ¢ T- +"M; H" i?Q+? i` Q bQ b€M? HšM M? m- K°i ¢B K M"v i`Q
 +?d +?Q`M; hY .B m i?U+ iÁ KÁ ¢®B pÈB >¢ h•K L;?B M- +kM; F?¬M; [m€ KS+ ¢
 óaQ ?mvM? [m€ F?2M`²BXô hY .B m mv M +?mv M ¢SM; /"v- M;?o K°i +?9i H¢B +
 FB K°i +?9iôX
 óh +MM; M;QÆB K°i ¢Q iM;Xô h€i L +kM; ¢°i M?B M ¢SM; /"v- i?-M i?€B M;?B K
 M|B +ªM? ;BÈB i,M; H M +U+ M? M?- M?QM; ?B M i¢B /M b Q p•M p M p M +?d H
 L?[M; pä ;Bª h"i S?QM; +?B M #° FB ¢ m F?¬M; T?ªB M;Q iB HQÆM; i?B M- +?Š
 HÁM; t'm t - ¢2K M;QÆB F K ? B # M- +?9M; i b) T?B i?Q iM; #` ¢°M;ôX
 hY .B m iU #B i F?¬M; H v +?mv M ¢QÊ+ ?„M- KdK +Q iB- M? ;B¼M; M|B H iB +ªK
 h€i L +?Êi ¢B K K'v M;Q iB- ¢ m H" +Q iM; ;Bª +ªM? ;BÈB ?Q i?-M- +MM; M? m +M
 +O h"i S?QM; +?B M #° ¢B iÈBX
 ó±- #¼M ?¼ ¢ M`²B5 "¼M ?¼ H9+ M"v iÈB H"K +€B ;b\ô
 ó>bM? M?Q H" M[M?•M tBM? ¢ T FB v m +¬mX E€ [m€B- M" M; M?Q i? M"Q ¢®B
 ó B #B i ¢QÊ+ *| i? M?"M`¶B M?"K +?€M- ibK +?9i pB + pmB +kM; M|B F?¬M; +
 L?[M; pä ;Bª *?B M JBM? FB - K„i i?'v hY .B m Î /QÈB +Q iM; ;Bª h?-M Zm M; p•v
 +"M- ¢ m FBM? M;¢+ i?Î M? X
 >¢ h•K L;?B M +kM; €M? K„i FBM? M;¢+- ?ÆB M?Qm K"v M;"B- i`QM; HÁM; F?¬M;

L`M; #B i h€i L i?¬M; [m •K i?¢+?- ?ŠM H` +MM; + Q i-M; h?-M Zm M; iB T t9+
 *?B M JBM? iB M ?`M? ç`K T?€M- #` F K ? B # M #¼M ?¼ +?d H` HÊB i? +O ç®
 ibM? +| ç€T €M `ä `M;- M m F?¬M; ç®B T?QÆM; F?¬M; M M M? M? M?Q p`v +MM
 L`M; •K i?-K FBM? M;¢+- Km®M ?ÄB K°i +?9i w FB M +O h?¢+? L? K- [m v ç-m ç
 M;•v M;~M +ª M;QìBX
 h¢B i?ìB F?„+ K`m +?®i M`v- h?¢+? L? K p`v K` F?¬M; î # M +¢M?- +kM; F?¬M; #E
 >¢ h•K L;?B M M?Qm K`v +`M; b•mX
 í/QÈB #¼M M;QìB h€i L +MM; çB- hY .B m /€M; p M;`M p¢M iW iW #m¬M; tm®K; T
 çB i?QM; i?ª #QÊ+ ?QÈM; M`M; K` ç M- K°i ç¬B K„i tBM? ç T +kM; i`QÊ+ b m +?;
 M`M;X
 o Kfi >¢ h•K L;?B M F?¬M; ?B mX
 ó>¢ iB m Km°B [mª M?B M +U+ ç T- ?¬K M v pW i?`v- [mª M?B M H` / M? #'i ?Q i
 i`M ç-v iQÆB +QìB `¢M; `ìX
 >¢ h•K L;?B M M?Qm K`v F?¬M; MìBX
 hY .B m iQÆB +QìB F?¬M; ;BªK- i-K K„i î i` M M;QìB >¢ h•K L;?B M / Q ç°M; i`Q
 ?QÈM; +?mM; [m M? i` M M;QìB `i M?B m pä ;Bª *?B M JBM? iÊB HmB im-M i` -
 €M? K„i ?QÈM; p +Y i?¬M; ç¢Q çB i?¬M; i`QM; +?B M ?¢K- iU M?Q •K i?-K K„M
 óL;QÆB ibK B\ô >¢ h•K L;?B M M?bM +?`K +?^K M`M;- M?bM i`QM; +?®+ H€i- M
 T?9i +?®+ [m€i K°i +€BX
 óE?¬M; +| ibK B- +?d Km®M +MM; M;QÆB K°i KbM? i€M ;šm p`B +•mXô h? M? •K
 M„M;- K„i ç T M?bM i?ŠM; M`M;X
 óæQÊ+5ô >¢ h•K L;?B M `i bªM; F?Q€B, óæB i`mM; QÆM;\ô
 óE?¬M; i?`M? p`M ç Xô hY .B m KdK +QìB- MìB pÈB ç€K M;QìB h€i L , óE?¬M; +|
 QÆM; ç-m K®B i?2M +?®i M; v i¢B i`QÊ+ K„i +€+ M;QÆB- F?¬M; +| +€B ;b M;Q`E
 h€i L H¢B M?Qm K`v- F?) ;`i ç-mX
 *?Êi- ? B M[iY F?Q +?`i F?€+ M? m H¢B ç m T?QM; ?Q imv i ç¢B ;B®M; M?Q +|
 QÆM; +?B M ?¢K- çìM; +Y ç€- T?QM; # i? M? •K- F?¬M; #B i #Q K`i #`M +€B ;b

RyedX *?QÆM; Ry8N

h`mM; QÆM; +?B M ?¢KX h` M çdM? çB K +?`i ç-v ç€ [mw #ªv K`m- ç€ [mw T?•M
 K M? +?B iBM? +O •K ©M? Zm, L;K+- F?QªM; +€+? ;B[ç€ [mw ?Q†+ /`B ?Q†+
 K M? #ªQ i`b M?`i i`Q- ç•v H` K°i i`K iBM? ç² +O •K ©M? Zm, L;K+- T?B i?QìM; +?
 H` \*?B M JBM? iB m T?Q p®M F?`M; H² i?¬M; [m .QÊ+ E?Q *€+ p) K`i?`M?X
 hBM? ç² ?mv M i?B M- ç€ [mw ç T K„i- ? B M[iY /B K H ç°M; HÁM; M;QìB- iB m
 M; v M;„M- ç¬B K„i HQm +?mv M ?`Q [m M; F€ /`X
 óh?-M Zm M; ç M •K ©M? Zm, L;K+- i`QÊ+ K°i #QÊ+ M?`M çQÊ+ iBM iS+ +O .QÊ+
 ç½ F?ŠM; ç`M? l ©M? i°+ `ìB F?ÄBXô hY .B m iQÆB +QìB `K €T- i?QªB K€B MìB,
 ç´ #bK H2Q- M?QM; •K ©M? Zm, L;K+ tQ M v H`v i?U+ HU+ MìB +?mv M- >¢ iB r
 ?`M? pB +O h?-M Zm M;- çÊB +Æ ?°B- i?W i? K` p`Q- +€+ M;QÆB *?B M JBM? -
 [m€ F?¬M; QiôX
 >¢ h•K L;?B M F?) M?Qm K`v- F?¬M; Kî KB M; TªM #€+- M`M; #B i hY .B m MìB

*?B M JBM? i? ÌB Fb + QÌM; i? Î•K ©M? Zm, L; K+ +?BM? +?B M F? „T MÆB- +”v Kç
çQçM + kM; F?¬M; tQM; çQÊ+ H” +?QM? ççB [m M; KBM?- M|B iB iB M + kM; F?¬M
L”M; F?¬M; +| iQ + €+? +?•K +?¼+ + QÌB M?†Q + €+? H”K + O h?¬M Zm M; X
óG¬M ?”M? ç°M; M”v /Q bQ ?mvM? hëi L i +?9 i - i +?d H” pW p†M ;†T +Æ ?°B
iOK ibK M?bM M”M; - #¶M; M?B M ¬M ?Á M|B, óL?QM; i +| i? ; B9T M; QÆB iW ç
>ç h•K L; ?B M FBM? M; ç+- bYM; b®i K°i +?9i- F?| 2 KB M; ; ÊB H M K°i +?9i w iS
H” M; QÌB +O h?¬M Zm M; - b) i®i #KM; ; B9T i \ L|B çB- M; QÆB `®i +m°+ Km®M
F?¬M; T?ªB M?•M p”i / HW ; çi- çWM; +?2 H’T w ç²i?”i bU +O M; QÆB ôX
ó> ? Xô hY .B K i?ªM M?B M +QÌB F?) - i?¬M i?€B HQÌB #B M; M|B, óh?¬M Zm M
H’v K°i MY H½M? ç` p®M i?m°+ p l©M? i°+X L?[M; H½M? ç` ç| æ m H” H9+
M?’i +O l©M? i°+X ±- ç9M; `²B- i i`QÊ+ F?B ç M M?”M çQÊ+ iBM iS+- KBM? +?
ç²M; w pB + M”v- T?€B J•m oBM? +MM; h?Ov L; mv i +?B M #° +?çv ç MX - KBM?
F?Q- M; QÆB +| K°i H½M? iK i®iôX
a„+ K†i >ç h•K L; ?B M iU M?B M K” p”v- F?¬M; +| #’i +S F?€+ i?QÌM; ; bX
óL; QÆB F?¬M; F€ [m€B\ô hY .B m FBM? M; ç+ M|BX
óE?¬M; F€ [m€BXô >ç h•K L; ?B M +QÌB M?çi- p K†i iU M?B M M|B, óJ•m oBM? #
óæçB F?€B K°i i?€M; b m #m¬M; tm®M; MÆB ç•vX >„M K M; i?2Q i?Q i v +O S?
QÊ+ `ä`”M; X h?Q i v FB +| i? +?Q +?9M; i F?¬M; ç€M? K”i?”M; +| çQÊ+ `’i M?
ç| o®M M M i?m°+ p *?B M JBM? +€+ M; QÆBX
hY .B m M?bM i?”i b•m p T?Q M”M; - /`m /”M; M|B, óL m M; QÆB ?B M içB ç€T SM
v M +?Q +€+ M; QÆB `ÌB F?¬B- i + K çQ M ÎH9+ hëi L T?ªM SM; HçB- +€+ M; QÆ
óL; QÆB i`QÊ+ iB M H” M|B iÈB M; ?2 K°i +bo9iXô >ç h•K L; ?B M F?) M?Qm K”v- #
æ€T SM; K°i bU FB M- +| i? i`€M? `’i M?B m H½M? ç` t|B KÁM- ÎM”M; ç M t2K- p
iQ HÈM- F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; / /”M; ççi i?”M?X
óL|B ç M `’i çÆM ; BªMXô hY .B m iQÆB +QÌB pmB p - +QM M; QÆB b€M; ?ÆB ?Æ
M; QÆB `ÌB F?ÄB ?„MôX
ó B\ô >ç h•K L; ?B M #¶M; M?B M +?’M ç°M; X
óL; QÆB #B i H” BXô hY .B m M; [F?Q M?”M M?çi- i`QM; K„i ?B M H M K°i p¬M; €
iU M?Q + kM; +| +?9i F?~M i`QÆM; X
o K†i >ç h•K L; ?B M +SM; HçB- #¶M; M?B M çÌ çŠM F?¬M; M|B- ç M; M; ?B K i9-
€M? K„i M”M; ç°i ?B M HçM? H)Q- [m€i, óh F?¬M; ç€T SM; 5ô
h`QM; HÁM; M”M; ç½ +| ç€T €MX
hY .B m pW #m¬M; tm®M; - K„i ç T HB M i?dM? i?QªM; / Q ç°M; ibK FB K- b m F
?çK M”v +”M; H” F?¬M; M; WM; M?bM [m M? #®M T?Q - ?B M M?B M Km®M ibK F
K’m +?®i- h?ç+? L? K HçB #¶M; M?B M #B M K’i- ? B # M +?€B M?” pW HB M ?
F?¬M; `ä\
hQÆB +QÌB i` M K†i hY .B m +?”K`½B i?m HB K- M; ?B K i9+ M|B, ó*?mv M M”v-
M; QÆB i`€M? çQÊ+ i’M i?’i +U+ HÈM- ç€M; ; B€ M; QÆB FB M i`b M?Q p”v\ô
óæWM; M|B K°i MY H½M? ç` +O l©M? i°+- +?Q /M +€+ M; QÆB ?QÈM; KBM? +?C
SM; - M?QM; +?Q /M i?”i H” M?Q p”v- i + kM; b) F?¬M; #ÎB pb pB + M”v- #ÎB pb K°
+?¼M `ÌB F?ÄB ?„MôX
>ç h•K L; ?B M ?Q”M iQ”M i?ª HÄM; - +ÁM M? M?”M; +QÌB H M, óL m M; QÆB H’v T
i - t2K` ?„M ?ŠM H” +?Q +MM; M; QÆB t€+ ç`M? [m M? M?d\ > - i`€B HçB H”H
ç T ;? Q M; QÌB M?Q i? - ?„M HçB H” K°i i M F?®M FB T b„+ çªK # Q i?B M M?Q p”

pÈB M;QÆB\ L;QÆB +| i? M|B +?Q i #B i? v F?¬M;- ç•v H¨ +?mv M ;b t^av ` \ *€B
i?QÌM; Hmb iÈB +O ?„MôX

hY .B m iW H9+ ç M ç½ Î +J ç°M;- #ÎB HÌB M|B M¨v +O M¨M; #¶M; M?B M ç²B #¢B
?W ?W M|B, óæ| H¨ #ÎB pb ?„M [m2M #B i M;QÆB i`QÊ+ K°i #QÊ+- #^M; F?¬M; b
+O i 5ô

óL|B M?Q p¨v- #•v ;BÌ pšM F?¬M; T?ªB\ô >¢ h•K L;?B M ?¨K b9+ +QÌB M?¢i- K„iç
Mûi K†i iQª b€M; ç„+ i? ?ŠM H MX

hY .B m +¨M; i? K +ªK i?'v i?'i #¢B- i`-K M;•K K'v ;B•v- M¨M; #¶M; M?B M çSM
óZm M çB- F?¬M; #¨M çQÊ+ i?b F?¬M; #¨M çQÊ+- i b) #^M; #ªM H½M? +QÊT çQ¢
M;QÆB K°i iB M;- KB M +?Q M;QÆB M|B i S+ ?B T M;QÌBôX

óE?¬M; +|Xô >¢ h•K L;?B M +QÌB iOK ibK, óL;QÆB +S pB + ç M +QÊT- i i?Q+? M
M?'i H¨ M;QÆB HQ¢B ç®B i?O +T #¨+ M¨v- M;?o ç M ç½ +ªK i?'v M?B i ?mv i b¬E
F?¬M; ? ç +¨T iÈB- M;QÆB i +QB M?Q M?¨M i?Q¢B pB + M?¨- M?Q i? M¨Q\ô

ó*?QM? ?ÊT w i Xô hY .B m M?bM M¨M;- i?¬K i? M K°i iB M;- #B i +€B ç®B i?O M
pÈB M?•M p¨i M¨M; i`QÊ+ FB ;†T çQÊ+ F?¬M; #B i F?| +?ÆB ?ÆM # Q M?B m H-

oW M;?o iÈB +MM; pÈB HQ¢B ç®B i?O M¨v çQ¢i M K M?•M- M¨M; HB M +| +?9i ç
#|M; M;QÌB FB - H¢B +| +?9i FbK HÁM; F?¬M; ç¨mX

E?®M FB T- i`®M +€B ;b i`®M- i ç€M; bÊ M?Q p¨v b Q\ *?ŠM; H) HQ H„M; i p¨ M
i` M? ç'm ?ª\ æ€M; ;B¨M5

L¨M; K„M; iQ i`QM; HÁM;- +MM; €M? K„i >¢ h•K L;?B M ;B Q M? m- i`QM; ? B ç¬
€M? HY # v imM; i|2 ` - +?Êi b|M; p B `ÌB i¨mM; QÆM; #QQM; i¨m- i` M K†i ç m K
;B®M; M?Q ? B i, Km°B i®i pW KÊB #„i i v M|B +?mv M pmB p - H¨K +?Q pã ;Bª *?
ç m t2K i?¬M i?€B [m€B /\X

óaQ Km°B ô h€i L + m K¨v- K°i #° #° /€M; Km®M M|B H¢B i?¬BX

>„M HQ H„M; hY .B m +MM; ç®B T?QÆM; i?' H° ibM? +ªK- b) i`Î M;¢B F HÈM +O
i`QÆM; F?¬M; v M- +| +?9i F?¬M; #B i H¨K b QX

óh +MM; >¢ iB m i?Q ç¨K T?€M pĐ i M `²BXô hY .B m #m¬M; i v- +QÌB M|B, ó*?Q
ç| çB- i b) F?¬M; i? K /UXô

h€i L +MM; pã ;Bª h?¬M Zm M; •K i?¬K i?Î T?¨Q M? M?ÁK K°i ?ÆBX

ó>¢ iB m i?Q- K°i i?€M; b m J•m oBM? b) iÈB- +?Ì +?9M; i H'v çQÊ+ i?Q i v- iU
F?ÄBXô h€i L H¢M? M?¢i iÄ i?€B ç°- +?Êi ?° i®M; hY .B m- K°i ç€K +QÌM; ;Bª +?

>¢ h•K L;?B M F?¬M; +| +?9i #° /€M; ç²B #¢B- M;QÊ+ H¢B ;B®M; M?Q ç€M? i?„M
H M- iU M?Q +ÁM +| +?9i ç„+ w M?Ä M?Q p¨vX

*QÌM; ;Bª /QÈB i`QÈM; M¨M; ç m p K†i F?¬M; ?B m- i?¬K i? M i? ;BÈB +O M[M
M K M?•M +| i? bmv çQ€MX "¼M ?¼ M?Q i? M¨Q +kM; M;?o F?¬M; i?¬M; ? B +€
pW KÊB ç m K¨i M;?` +€B ;bX

J¨i i?'i i`QM; +?B M ?¢KX

h?¢+? L? K M;²B M; v M;„M ç¨B M;¼+ - K°i i?•M i`®M; p„M;- HBM? ?²M M?Q i?¬M
bBM? K M? / Q ç°M; +QÌM; HB iX

G9+ hY .B m iÈB- ?„M +® w i`€M? Mû- #ÎB pb ?„M +kM; F?¬M; Km®M p¨Q H9+ M¨v
KB M +?Q hY .B m +MM; >¢ h•K L;?B M t^av ` tmM; ç°i- ?„M imv i F?¬M; #B itmM
t^av ` X

Í ? „M ç M t2K- *?B M JBM? S?QM; >“M i`i M?B M b) ç²M; w çB m FB M +O h?–M Z
 t2K >ç h•K L; ?B M H“ Km°B Km°B `m°i ç®B ç½B- +?2 +?Î +~M i?“M- ? „M +kM; #B
 +MM; >ç h•K L; ?B M [m M i•K- +kM; b) F?–M; i?QÆM; i`M >ç h•K L; ?B M X
 L?B m H„K H“ çB m FB M i?QÆM; i?ªQ ;B[*?B M JBM? +MM; h?–M Zm M; B b) M
 “i Hm”M M?Q i? M“Q- bBM? K M? >ç h•K L; ?B M b) F?–M; #`mv ?B TX
 *| +€B çB m FB M iB M [mv i M“v- *?B M JBM? +MM; h?–M Zm M; i`M ? çQç i H“M?
 ? „M +,M #ªM F?–M; ç i`QM; HÁM; X
 > „M i?“K +?Q HçM? M?ç i ç M H`v HBM? ??²M iB M p“Q M; ¼M M; m²M €Q M; ?o X
 hçB F?m €Q M; ?o iQÆB ç T FB - ? B Hm²M; HBM? ??²M +O ? „M i`–B M´B- H”T iS
 +O >mv M S?BX
 GBM? ??²M +O ? „M /iB [m - t t i`mv M ç M w MB K, óh iÈB Km®M ?QÈM; M; QÆB
 óhB m M?•M F?–M; #B i t`m ?´5ô >mv M S?B pW i?`v ? „M- #¶M; M?B M ;BQÆM;
 ?”M M¡B, óod ;BªB [mv i T?B M iQ€B +O +€+ M; QÆB- i +MM; bQ T?K pQÊi ;BÈE
 M; QÆBX aQ T?K +O i içK i?iB /WM; # [m M im Hmv M- ? Q T?Q `i M?B m HU+ H
 h?Ov J–mX L; QÆB çQÊ+ M? - i`U+ iB T ç2K HBM? ??²M iBM? ?Q ðh?®B æ°+ >“M
 Jšm i?m H`v- M; v +ª iB M; M¡B +kM; +?Q ç€M?- bÊ H“ M; v iW ç–m ç½ iQM? F i?
 h?ç+? L? K +Q`iB F?´ óZmª M?B M H“ M; Q“B w Km®M- +€B FB - +€B ç² +?ÆB FB
 > „M ?`T i?m iÆ ?²M +O oQM; >²M h?Ov J–m- Î i`QM; ç–m [mª i?“i M; QM; Hmv M
 KU+- ?ç i +?•m •K ?”M m H½M?- ~M +?S HBM? ??²M / Q ç°M; F€ /`- M?QM; ? „M M?B
 >mv M S?B pW M¡B M?Q p”v- ? „M KÈB #B i çQÊ+ ?ç i +?•m FB ;¼B H“ óh?®B æ°-
 óL; Q“B w Km®M\ô E?m–M K†i M?Ä M? „M +O >mv M S?B i`“M ç–v F?BM? #d- M¡B,
 ç2K ðh?®B æ°+ >“M *?•m ö i`ª HçB +?Q bQ T?K i - M?Q p”v +?9M; i KÈB +| i? iB
 _ M; Q“B w Km®M +O >mv M S?B- h?ç+? L? K +Q`iB M?ç i- ;”i ç–m M¡B, óh H–M
 +?Q M; QÆB +MM; bQ T?K +O M; QÆB- M m +|`ªM? `¶B- iÈB ç2K +€B ;b ðh?®B æ°
 i? ç2K ?ç i +?•m K M; ç M M; ¼M M; m²M €Q M; ?o - +kM; F?–M; +| M?“M ?ç çQ i`Î
 +?d +| i? H“K T?B M +€+ M; QÆB çB K°i +?mv M M[ôX
 >mv M S?B M; •v M; ~M +ª M; Q`iB óL; QÆB H“ M; ?B K i9+ \ô
 h?ç+? L? K +Q`iB F?ŠM; ç`M?X
 óL; ?2 i bQ T?K M¡B- ðh?–B æ°+ >“M *?•m ö FB H“ HBM? ?–M iBM? T?€+? +O oQ
 i”T F`+? ç°+ +O i?B M ?ç- T?iM; i?Q+? F?iB ç°+ bQÆM; KM ç°+X h`W +€B ç!` - ð
 H“ M; ¼M M; m²M M, M; HQÊM; +O oQM; >²M h?Ov J–m bBM? i²M ?ªB pU+ •K ?”M-
 pÈB +?9M; i M; Q`iB /mM; ?ÊT #´M M; mv M ?Ä /B K`i +| Q+?X •K ?”M ðh?®B æ°+
 HBM? ??²M- Î H9+ im Hmv M- +| i? #ªQ çªK +?9M; i b) F?–M; i`m ?Ä M?“T K - #`i
 +MM; M?K+ i?•MX L; QÆB +kM; #B i- +?9M; i HQçB M; Q`iB /mM; ?ÊT i?B M ?Ä M
 ç m b) ?i i?“M? i`Q i`MX ðh?®B æ°+ >“M *?•m ö FB i²M içB- +| i? +?Q +?9M; i i
 i`•M [mw- M; QÆB- M; QÆB i?“i Km®M i`ª HçB +?Q +?9M; i \ô
 o K†i >mv M S?B ?² M; ?BX
 óWK- i H–M M“v iÈB +?QM? H“ #ªQ M; QÆB i?–M; #€Q bQ T?K +O M; QÆB K°i iB M
 æ°+ >“M *?•m ö +–K H`v- +€B ç! p®M i?m°+ p M“M; ôX
 óæQÊ+ `²B- i b) i?–M; #€Q M“M; ôX
 óWK- +S M?Q p”v çB- içK #B iôX
 h?ç+? L? K +Q`iB +Q`iB- i?Q€i Hv F?m ?Ä /B K €Q M; ?o - HBM? ??²M H¡2` - /–M /–
 +?9i K`i çB #iM; /€M; X

Rye3X *?QÆM; Ryey

JÎ K„i` - K°i F?m¬M K†i i? M? H i?Q€i iK+ #¶M; M?B M +?B m p`Q KB K„i- h?¢+1
MÎ MK +QÏB, óL`M; b Q H¢B tm®M; /QËB\ô h•K ibM? >¢ h•K L;?B M iU M?Q F?-
K`m MQË+ #B M- pëv ;B€+ i-M; i-M; HËT HËT- ;B®M; M?Q ç! ?Q MÎ`°- çB K t
ç T ç°M; HÁM; M;QÏB- F?¡2 KB M; M`M; +QÏB iOK ibK- i?ªM M?B M M¡B óoW `²B
iBM? iQK FB - iËB ibK i M¡B +?9i bU ibM?ôX

*QM M;QÆB +Q`Ki H¢B- h?¢+? L? K ;Bª #° i`M ç`M?- ?B m F€ M¡B, óæ½ M¡B M?

óE?¬M; +€B ;b #BM?- ç m H` +?9i +?mv M #Q K"i`B M; +O M[M?•M ;B X L[M?•M
+kM; iBK ç"Ti?bM? i?`+?- bÊ H` F?¬M; +¡ M K M?•M +¡ i? KB M /`+? M?d\ô L`M;

o K†i h?¢+? L? K M?Q i?QÏM;- F?¬M; T?€i #B m w FB M ç®B pËB +€B M`vX

>¢ h•K L;?B M ?B M M?B M F?¬M; iQM? / /`M; #m¬M; i? ?„M- ?û KB M; +QÏB M?
+ªK i?'v i? M`Q\ô

óZmª i?"i`i ç TôX

óæ°M; HÁM; F?¬M;\ô

óE?¬M;ôX

óod b Q F?¬M; ç°M; HÁM;\ô

ó"ÎB pb +¡ M`M;ôX

óE?¬M; M;?o iËB ¬K ? i +?S\ô

óE?K F?K- F?¬M; M;?o iËBôX

óh?U+ F?¬M; M;?o iËB\ô

óh?U+ F?¬M;ôX

>¢ h•K L;?B M #¶M; M?B M M?bM +?`K +?`K ?„M +QÏB iOK ibK H M- +QÏB M;?B M
? i +ª M;QÏB- K†i +QÏB i`M ç-v pBM? [m M; F?€+X

óS?®+`

L`M; ç°i M?B M iB M H M- F?¬M; çÊB h?¢+? L? K T?ªM SM; H¢B- ¬K +?†i h?¢+? L
+?Êi +QÏB v m FB m iB +?ËT /ÏB /€M; M;QÏB- /`m /`M; M¡B, ó>¬K M v M?bM +?`M
#¶M; M?B M +ªK i?'v #m²M #U+ i`Îi?`M? ?Q F?¬M;ôX

L¡B tQM;- +kM; F?¬M; +?¿ h?¢+? L? K M¡B M?B m- M`M; ;B®M; M?Q +QM #QËK
i` M`i M? M?`¿B F?¬B K"i i?'iX >QÆM; i?ÆK i?'K MY # M K†i M;QÏB- h?¢+? L?
?B m- F?¬M; #B i M`M; #¶M; M?B M T?€i çB M +€B ;bX

oä ;Bª h?¬M Zm M; ç®B *?B M JBM? pšM /mv i`b ç T?ÁM; +ªM? ;B€+ M M +¡- iWM
+?†M- +?Q iWM; +¡ K°i F?„+ i?ª HÄM;X

*kM; ;BËB ?¢M M?Q i? X

"¼M ?¼ F?¬M; [m`v`-v *?B M JBM?- F?¬M; T?€B pä ;Bª iËB çM ;BÐM mv T?QM;
M; ,M HšM M? m MQË+ ;B M; F?¬M; T?¢K MQË+ b¬M;- •K i?¬K +?¿ J•m oBM? ç MX

*?B M ?¢K i?Ov iBM? iQK #Ä M2Q ÎK¢+? F?Q€M; i?¬M iBM?- K°i +€B #¡M; M;QÏB n
tmv M Î ç`B + Q +O +?B M ?¢K M?bM` t T?B çB m +?B M ?¢K- M;šm M?B M ?
/B M ;B®M; M?Q b) H¡2` €M? HY - H`K +?Q pä ;Bª *?B M JBM? +MM; h?¬M Zm M
?B mX

>ϕ h•K L;?B M`'i i?ª HÄM;- K°i +?9i F?¬M; +| MªM HÁM; #'i ç„+ /o #` F K ? B # M
+MM; pä ;Bª /QËB i`QËM; i` Q ç´B im Hmv M i?¬K M;?o i?QÌM; i?QÌM; i`mv M ç M
#ϕ+X

h?ϕ+? L? K i oM? i¼ Î K"i i?'i +O +?B M ?ϕK- i`QË+ b m F?¬M; ` - T?ªM; T?'i ç M
hëi L K¶B M;`v ç m b) ç M +?B M ?ϕK +O hY .B m- +MM; M" M; i` Q ç´B `i M?B
h?¬M Zm M;X hëi L ç®B pËB M;QÌB # M M;Q" B b„+ K†i HϕM? H)Q- M?QM; Î H9+
?Á X

h` M F?m¬M K†i FB m K` +O hY .B m p oM? pB M i`"M ç-v iQÆB +QÌB iQÆB ç T`
ç½B hëi L +kM; H" M?Q i? - b) i?dM? ;B€Q `i M?B m bU i bM? +O •K ©M? Zm, L;
K"i +| HB M [m M l ©M? i°+ #` F?m i`WX

óhBM iS+ +O +?9M; i ç M iW .QÊ+ E?Q *€+ M?` i`QÎM; H½Q *®+ >Á Xô hëi L F?-
ó.U i?2Q HÌB *®+ >Á M|B- l ©M? i°+ bÎ /o #` F?m i`W` M;Q" B- H" p b J i°+ - u m i
*?B M JBM? ?ÊT bS+ +?B M K°i i`"M- +| HB M [m M K°i i`"M M"v *®+ >Á +kM; M|
M|B M m F?¬M; +| l ©M? i°+ #` F?m i`W- ?Q F?¬M; i?¬M; çϕQ #` +?†M FQM- p"v i
iBM? ?ªB FB +| i? b) t•K M?"T J½ :B iBM? pU+ +?9M; i ôX

óL;?2 M|B S?M oB iB m i`QÎM; H½Q +O .QÊ+ E?Q \*€+- +MM; K°i ;` i? M? MB M æ
M?B M K" p"v ?ÄBX

óWK- i? M? MB M FB i M H" h?ϕ+? L? K- M;?2 M|B M;QÌB i`QM; .QÊ+ E?Q *€+ +
?„M ç€M? ;B€ ç m +U+ + QX *®+ >Á i`QÎM; H½Q M|B i? M? MB M FB +MM; J i°
iU M?Q Î i`QM; ?Q F?¬M; i?¬M; çϕQ T?€i ?mv i€+ /KM; +U+ HÈM- M?QM; +K i?
F?¬M; [m€ `ä`"M;Xô hëi L M|BX

*QM K„i ç T +O hY .B m /"T /ÌM iB b€M; F€ /`- •K i?¬K +QÌB i`°K- M? M?"M; ;"
FB H9+ M"v çB MÆB M"Q\ô

óE?¬M; #B i- ?ŠM H" +MM; J i°+ +MM; M? m i`Î p J >mv i hBM?Xô hëi L +kM; F
hY .B m F?¬M; iB T iK+ ?ÄBX

óaQ Km°B- M;QÆB iU M?Q ç®B pËB i? M? MB M FB `i +?9 w- p b b Q\ô hëi L K•
?„M\ô

hY .B m +QÌB F?) H„+ ç-mX

L;¼M M;m²M €Q M;?o X

GBM? ?²M h?ϕ+? L? K M?Q [m, ?Ä - /¬M /¬M ?B M ` - `i M? M? /B M #B M i?"M
M?"M; # v p"Q F?m ?Ä /B K €Q M;?o FB X

h`QM; ç| - ? B +€B /€M; M;QÌB mv M +?mv M ;B®M; M? m ?QªM?- KÆ ?² #'i ç`M?-

*?QM? H" Ko T?K 8+ a M +MM; i?B m M[>mv M S?BX

óL;QÆB p"v K" i?U+ /€K iÈB5ô 8+ a M HϕM? K†i, óL;QÆB ?ŠM H" #B i- Î +?¶ M"v
i?U+ / /"M;5ô

>mv M S?B +„M K¬B- +kM; ?W ?W M|B, óE?®M FB T- HQÐB K¼+ ?Q b2M- F?¬M;

óGϕB H"K b Q p"v\ô h?ϕ+? L? K FBM? M;ϕ+X

ó õh?¬B æ°+ >"M *?•mö FB i`ªB [m HBM? ?¬M +O M;QÆB ` M Hmv M ?bM? i?"M
M;QÆB- ;B®M; M?Q i?¬M #BM? +| +?O- +,M #ªM H" F?¬M; i? +QËT çQϕi- b Q +|
TªB M;?2 bQ T?K i M|B `ä- i +ÁM F?¬M; `ä`"M; õh?®B æ°+ >"M *?•mö FB ç½ #
+ÁM M|B +?Q +?9M; i \ >W- [mª M?B M KB M; ç-v M|B /®B5ô >mv M S?B HY ;B"i

8+ a M +kM; p K†i F?¬M; i®iX

h?¢+? L? K M;•v M;Q`B- M?bM Ko T?K- i?B m M[?"M w /¢i /"Q FB - ?„M #¶M; M
 F?-M; i? H`K ;b ¢QÊ+ M|B, ó*| HB M [m M õh?®B æ°+ >"M *?•mõ FB i i?"i K°i
 # Q ;B| +| w MB K Km®M HW ;¢i +€+ M;QÆB- #^M; F?-M; i b) F?-M; iB TiK+ iÊ
 8+ a M M?bM i?"i b•m p T?Q ?„M- i`-K M;•K ?²B H•m- b„+ K†i i?Q€M; /`m ¢B, ó
 ;B®M; HW ;¢i i - #^M; F?-M; M;QÆB +ÁM /€K iÊB MÆB ¢•v- +?QM? H`i?"i b®M;
 óh H`i?U+ Q M F?m'i- bÊB iÆ /m ?²M +O oQM; >²M h?Ov Jšm FB +kM; H`F?| ?
 F?-M; T?ªB Km®M +® w +QÊT ¢Q¢iXô h?¢+? L? K ;BªB i?Q+?X
 óL|B ibM? ?m®M; K°i +?9i- pb b Q M;QÆB +| i? / /"M; iK i"TM?[M; ?²M iB FB M?
 iK i"TT+kM; F?-M; / /"M; M?Q p"vXô 8+ a M M?Qm K"v M|BX
 L" M; b m F?B i`î p >Ä ok iBM? pU+- idM? i€Q H¢B iU ?ÄB ?²B H•m- F i?ÊT #° /€
 +kM; +ªK i?'v bU ibM? +| +?9i F€ [m€BX L" M; ¢®B pÊB oQM; >²M h?Ov Jšm +| +?9i
 ?²M iB FB T?B i?Q`M; i?-M #Q F?| +| i? iK i"TT- HBM? ?²M M;Q`B i?Q`M; +kM; ,
 i? K F?-M; +| F?ª M,M; / /"M; M?Q i? X
 L" M; +?Q /M H`iU KbM? i?m H'v- +kM; +-M ? Q T?Q i?`B ;B M `i /"B- iWM; +?9i K
 b m ¢| iWM; #QÊ+ i?m M¢T M;QM; F i
 h®+ ¢° h?¢+? L? K i?m ?²B HBM? ?²M- K m i?€B [m€- M" M; +?Q T?ªM SM; H¢B- #
 p b m M?Ê H¢B- M" M; +kM; +ªK i?'v `i [m€B H¢- +?Q `^M; î i`QM; ¢| +| i? i?U+ +
 H¢B M; ?2 ¢QÊ+ iBM iS+ +O >mv M S?B- M|Bh?¢+? L? K H¢B ¢B M; ¼M M; m²M €Q
 Km®M ;B Q ` óh?®B æ°+ >"M *?•m-ô H9+ 'v M" M; ¢½ iBM i€K T?-M- #B i +| i? i
 ?m®M;X
 L v h?¢+? L? K H¢B /€K iB TiK+ iÊB- M" M; H`KQ`B i?"M? iBM- #B i H9+ 'v F?ŠM
 óL|B M?Q i? Xô h?¢+? L? K /Q /U- M|B, óGBM? ?²M i +| +?9i +?¶ F€ /B m- +K i?
 Km®M ;BªB i?Q+? p"Q b•m- H9+ 'v i +?Q ` bS+- i?-M #Q i`QM; HBM? ?²M i iU T
 M; ,M +ªM- +?Q M M HB M #B M i?"M? M?Q p"vôX
 >„M +"M; H` ?"K ?²M "v iW- K°i #° #° /€M; F?| tY F?-M; +?`m M|B `ä M°B ibM?- 8+
 iBM ?„MX L m H` H'v +Ê M|B- 8+ a M +?Q `^M; h?¢+? L? K b) ibK +€B +Ê +kM; +|
 ?Î- HQ¢B #° /€M; F?-M; +?`m M|B `ä #Q K"i M"v- M;QÊ+ H¢B M|B `ä F?ŠM; ¢`M? I
 ó õh?®B æ°+ >"M *?•mõ FB +| ¢QÊ+ HBM? ?²M 'M Fw +O M;QÆB- i`W T?B M;QÆ
 8+ a M ?W H¢M? K°i iB M; - M|B, óh M; "M /†K t t-B pQÊi;BÊB ¢B [m ;B9T M;QÆ
 >"M *?•mõ FB - M;QÆB M|B #²B i?Q`M; i M?Q i? M"Q ¢B\ L;QÆB +kM; #B i- M m
 +O M;QÆB ¢ m b) iY pQM;ôX
 óh F?-M; #B i M;QÆB +-M +€B ;bXô h?¢+? L? K FBM? M;¢+X
 óL;QÆB +| K°i M;Q`B i M H` G} M L - M" M; `i iBM M;QÆB- i M; ?o æ +?Q M" M; ¢
 i - ;B9T +?9M; i ` M Hmv M K°i +?B [m•M ¢Q" M- K°i +?B [m•M ¢°B +| i? +MM; h
 +?®M; H¢BX L m M;QÆB ¢€T SM; +?mv M M"v- +?9M; i HB M [m M HB M t| #Ä- I
 h?¢+? L? K #¶M; M?B M +Q`B F?` ?ŠM H MX
 G} M L ¢°i M?B M i`î M M +?¢K i v +| i? #ÄM; M?Q i? - i?"i pQÊi [m€ M;Q`B w H
 M?[M; u m i°+- J i°+ t2K M" M; H` #ªQ #®B- p"v K" M; v +ª i? HU+ /` pU+ +kM; i?
 M" M; ?ŠM H MX
 óE?-M; ¢QÊ+ b Q\ô J†i l+ a M ¢°i M?B M T?€i H¢M?X
 óæQÊ+- M?QM; +-M +?`K°i ¢Q¢M i?`B ;B M- M" M; M v ¢ M; ;B9T u m i°+- J i°+ H
 ó*?9M; i F?-M; +| [m€ M?B m i?`B ;B M5ô 8+ a M i`U+ iB T +?†M ?„M- M|B, óL?Q
 ¢°B M; k iB M p"Q J½ :B iBM? pU+ +€+ M;QÆB- M;QÆB #ªQ G} M L FB /KM; i•K
 iB Ti iB T pB M- i`B HB m im Hmv M- i?-M iBM? +?9M; i +kM; F?-M; +-M +€+ M
 G} M L ¢2K #¼M ?¼ #B M i?"M? K°i +?B ¢°B M; k bS+ +?B M ¢'m i`€+ imv i H` ¢Q

h?¢+? L? K p K†i FBM? M; ¢+- M?bMi?"i b•m p T?Q 8+ a M FB - #¶M; M?B M M|
 +| T?ªB +€+ M; QÆB SM; T?| €T HU+ h?–M i°+ _'i HÈM ? v F?¬M; \ô
 8+ a MªK ¢¢K i?Î /"B- #'i ¢„+ /o ;"i ¢–m, óa„T +?®M; ¢Ì F?¬M; ¢QÊ+ M[ô
 óæQÊ+- i ;B9T M; QÆB5 L; QÆB T?€B M?•M pB MiÈB- i T?K i`€+? M #`B #¼M ?
 ¢²M; wX
 h?–M Zm M; +MM; *?B M JBM? iK i" T bBM? K M? +?B iBM?X
 h` M K°i iÁ ¢dM? M9B K¢+? F?Q€M; i?–M iBM? `°M; ` ,B FB - +| K°i +€B T?O ¢¢Q
 ¢ M # M i`QM; X
 J°i M; "v M"v- ¢°i M?B M- iW i`QM; T?O ¢¢Q i`mv M ¢ M iB M; tû ;B| i? HQÆM; -
 i?•M [m–M €Q h?–M Zm M; ¢ m +?"i p"i #Ä +?¢v- +ªM; QÌB #`v` K"m t M? iQK H"K
 iS+ M?Q iÆ M? MX
 a m F?B ¢B ` - M?[M; M; QÌB M"v ¢ m iBK tû T?´B F m i?ªK- tû i?"M? K€m i?`i- ¢2
 KÆ ?²- `i M? M? bBM? K M? / Q ¢°M; ¢½ ?Q" M iQ" M #B M K'iX
 oä ;Bª h?–M Zm M; +MM; *?B M JBM? ¢ m /UM; i|+ ;€v #B M b„+ - M?'i i?ÌB F?¬M;
 _'i M? M?- +`M; M?B m pä ;Bª h?–M Zm M; +ÁM +| [m†M; M¬ F?¬M; #B i i M- iWM;
 +?mB ` - T?€i ` ;"Q F?|+ i?ªK i?B i [m€i iQ- HB MiB T #` ¢°+ +? iX
 _'i M?B m KB M; M9B HY +? i +O bBM? K M? +?B iBM? H†M; v M T?mMi`"Q ` F
 ¢2K #–m i`ÌB +?2 H'T- # Q T?O iS T?QÆM; #€i /½X
 J"i i?`i h?¢+? L? K`M M'T- +–K i`QM; i v ?¢i +?•m #,M; ?"M ¢2M M?Q KU+- b„+ K†
 ¢B ` - M?bM #–m i`ÌB i` M ¢–m ¢Ä b"K- t M? iQK- t M? Hûi +€+ K"m- M|B, ól ©M? i
 oQM; >²M h?Ov J–m T?|M; i?Q+? F`+? ¢°+ H'v i?O ¢Q¢M +'K +? ¢ p"Q i`QM; K¢+
 M"v- M"v +'K +? #` ;•v ` - F?|B ¢°+ bQÆM; KM ¢°+ ¢ m #` T?|M; ` ¢•v- l ©M? i°+ K
 #¼M ?¼H ¢B ¢ H ¢B i B ?Q¢ +'T b m H ¢B M?•M- T?ÄM; +?WM; +?QM? H` /MM; ¢
 >¢ h•K L; ?B M K†i +QÌB M; ?B K i` M; - i?"i b•m M?Qm K"vX
 E`+? ¢°+ l ©M? i°+ /MM; ¢ €K iQ€M \*?B M JBM?- #` h?–M Zm M; ¢°M; +?¢K- H9+
 H M p"Q K¢+? F?Q€M; i?–M iBM?- HB MiB T +? i i?ªKX
 "–m i`ÌB #` F?|B ¢°+ bQÆM; KM ¢°+ # Q T?O- ¢°i M?B M- K¼B M; QÌB ¢ m #` M?®i
 ©M? i°+ Km®MiB m /B i b¢+? F ¢`+?X

RyeNX *?QÆM; RyeR

ædM? M9B K¢+? F?Q€M; i?–M iBM? #Ä M2Q K'v +?K+ +?B + +?B M ?¢K- ?Q F?-
 M?B m +?B M t /"v ¢†+ HQÊM pÁM; - `i M?B m pä ;Bª h?–M Zm M; M; ?B K i` M; +
 M?B m +Y iB M p"Q K¢+? F?Q€M; X *`M; M?B m [m†M; M¬ +MM; pä ;Bª i?–M iBM
 M; QÌB F?m¬M K†i K"m t M? iQK- +?mB ` F?¬M; # Q H•m ¢ m ?Q` K€m iQÆB- b
 iB m /B i ? i- ¢ m F?¬M; i? +?®M; ¢Ð [m€ H•mX
 óa Q H ¢B i? M"v\ô
 a„+ K†i H ¢M? H)Q +O h€i L ?B M ` M–M M|M; #'i M- i? M? •K iS+ ;B" M M?'i i?Ì
 E?–K²" B† fB ¢ €TÀHç¹B çp,ð™Mp;¼M";ð)B/cMcÀM®;À

*€B ?ç i + ? • m M " v - / Q i B M ? i 9 v ? ² M T ? € + ? + O o Q M ; > ² M h ? O v J - m M ; Q M ; H m v M
M ? Q i ` a B [ m ' M F w K " m K € m Î i ` € M + ? O ? ² M ? „ M H € + ' M F € / B m - i ` Q M ; ç | ç M ;
T ? € + ? + O h ? € + ? L ? K - H " K + ? Q ? „ M + | i ? ç ® B v È B ? ç i + ? • m i M v i • K b Î / K + M „ K ;
> ç i + ? • m p W ` Æ B p " Q ? Q ; B È B - # B M i ? " M ? K ° i ç B K b € M ; i ® B ç 2 M - • K ? " M ? ² M
i ? Q + ? X h • K i ? - M h ? € + ? L ? K # ¶ M ; M ? B M M # b M ? - M ? ' i i ? Ì B i ? ' v ç O H Q € B w M B
` M ; , M + ? † M - H " T i S + b „ + K † i p m B p X
h ` Q M ; ? m v i F ? B m + O ? , M - ? • T i ? m F ? ¬ M ; Q i i B M ? F ? Q + O p ä ; B a b m F ? B + ? i
i S + i m v i p ¼ M ; - Q € M ç ° + - i ? ` b € i - # € Q M ; Q Ê + X L ? [M ; F ? Q i S + i B m + U + M " v + | i ?
w + ? Q + O ? „ M - H † M ; H) , M K Á M i • K i Q M ? + O ? „ M - ç M i ` b M ? ç ° M ? ' i ç ` M ? b) H " K
ó h ? ® B æ ° + > " M * ? • m ô p " Q ? Q ; B È B - M ? Q i ` Î i ? " M ? K ° i ç ` M ? i ? - M ? " M + ? • m + O ? Q
+ O ? „ M H † M ; H) T ? | M ; i ? Q + ? F ? Q i S + i B m + U + - i U M ? Q F ? ¬ M ; i ? i " Q p " Q H B M
K M ; ç M + ? Q i • K H B M ? ? „ M + „ M i ` a X
> „ M # ¶ M ; M ? B M M ? È i È B + € + ? M | B + O > m v M S ? B , h ? ® B æ ° + > " M * ? • m + | + ¬ M ;
i ? - M - i ` € M ? i ~ m ? Ä M ? " T K - ? Æ M M [i ? Q + ? ? Ê T M ; Q Ì B / m M ; ? Ê T # ' M M ; m v M ?
u M H † M ; + a K ; B € + i ` Q M ; + ? ® + H € i - h ? € + ? L ? K + Q Ì B - # B i > m v M S ? B M | B F ? -
* ? • m ô M " v i ? " i + | i ? i o M ? i • K M ; Q M ; i ? - M - i ` ' M M H B M ? ? ² M / Q ç ° M ; - H " K + ? Q i
æ Q Æ M ; M ? B M - + ¬ M ; ? B m + O ó h ? ® B æ ° + > " M * ? • m ô F ? ¬ M ; + ? d + | + ? d H " i ` ' M
/ U T ? Á M ; i ~ m ? Ä M ? " T K X
L | ? ' T i ? m F ? | B ç ° + K • v ç ° + - + k M ; + | i ? K ° i H - M M [T ? | M ; ` - M ? Q K ° i H Q € B / K M ;
+ k M ; M ? Q M ; + | i ? i ? Q + ? X
h ? € + ? L ? K + k M ; # B i F ` + ? ç ° + b Q Æ M ; F ? | B ç M i W i ` M M ; Q Ì B o Q M ; > ² M h ? O v J
i B M i Q Î M ; M m Î i ` Q M ; [ m - M + ? B M - K ° i F ? B ç 2 K F ? | B ç ° + i ` Q M ; h ? ® B æ ° + > " M * ?
i € Q i ? " M ? H U + b € i i ? Q Æ M ; b Ê H " + U + F € F ? O M d t V X - X
. U i ? 2 Q H Ì B 8 + a M M | B F B , ó h ? ® B æ ° + > " M * ? • m ô i U M ? Q + Á M + | F € / B m F ?
F ? ¬ M ; ` ä - F ? ¬ M ; i ? M | B + " M ; i ? K ` ä " M ; b € M ; i Ä X
h ? € + ? L ? K + - K i ` Q M ; i v ó h ? ® B æ ° + > " M * ? • m ô - M ; ² B + ? B M ? € K i ? O v i B M ? i Q K -
[m † M ; i B M ? - b B M ? K M ? + ? B i B M ? - ? ' T i ? m F ? | B ç ° + - K • v ç ° + i ` M ç | - ; B 9 T p ä ; B
h € i L - h Y . B m - ç ½ " a ç m i ? 2 Q ç m ¬ B ? „ M - K „ i i ? ' v i W M ; + € B [m † M ; i B M ? - b B M ?
Q T ? O - b „ + K † i ç m i Ä ` p ¬ + M M ; F ? | + Q B X
ó l © M ? i ° + i ? " i + U + F € € + ç ° + 5 ô E ? m ¬ M K † i t B M ? ç T + O h Y . B m i ? Q € M ; H € M ? M
h € i L - ç ½ " a M ? M ? " M ; ; " i ç - m - € M ? K „ i + k M ; ç m + U + F € M ; Q M ; i ` ¼ M ; + ~ M i ? " M -
" ¼ M ? ¼ ` i ` ä ` " M ; - H - M M " v M m F ? ¬ M ; + | h ? € + ? L ? K M ? 9 M ; i v ; B 9 T ç Ð - ? Æ M #
Z m M ; i B M ç M • K © M ? Z m , L ; K + b Ê ç m b) + ? ¬ M i ? • M Î i ` Q M ; F ? | B ç ° + K • v ç ° + -
? ¼ + | H) + k M ; F ? ¬ M ; + ? € v i ? Q € i X
l © M ? i ° + H m B F ? Ä B • K © M ? Z m , L ; K + - H Q m H € B + ' K + ? ç m € + ç ° + i " [m , M ? Q i ?
i ? 2 Q ç € B [m • M h ? - M i ° + t • K M ? " T - F ? ¬ M ; # B i K M ; ç M + ? Q J ½ : B i B M ? p U + # ` i
ó * € + M ; Q Æ B F ? ¬ M ; # B i i B M ? ? b M ? + K i ? X ô * Q Ð B + ? B M ? € K i ? O v i B M ? i Q K - K
F ? | B ç ° + T ? Q M ; # + m ® B + M M ; # v ç B - h ? € + ? L ? K + m K " v - H € M ? M ? ç i M | B , ó > €
K ° i H Q € B b B M ? H B M ? i " € + F ` + ? ç ° + - i M H " o Q M ; > ² M h ? O v J - m X a B M ? p " i M " v
? Ê T # ' M M ; m v M ? Ä / B K ç ç i i È B h ? O v h ? - M + a M ? F ? „ + ? - K ° i F ? B i B M p " Q K
K ° i + € B i B M ? p U + b B M ? H B M ? ç ² i ? € M - i Q " M # ° M ; Q Ì B T ? " K - p Á ; B a - H B M ? i ? 9 ç
. W M ; K ° i + ? 9 i - h ? € + ? L ? K ? Q i b • m K ° i ? Æ B - b , + K † i € + H B i M | B , ó o Q M ; > ² M h
F ? ¬ M ; i ? ¬ M ; ç € Q - H " ? " m + ? B m l © M ? i ° + + M M ; h ? - M i ° + H Q m H € B - M m F ? ¬ M ;
i B M ? p U + + ? B M ? T ? ç i + ? B K H " v - # ¼ M ? ¼ H B M b) T ? | M ; i ? Q + ? o Q M ; > ² M h ? O v J
: B i B M ? p U + ô X

óh?"i ç°+ €+5ô h€i L - ç½ "ª FBM? ?½B [m€iX

J„i ç T +O hY .B m +kM; H" bÊ ?½B M?Q€M; H M K°i +€B- ?B M` p FBM? bÊ FB HQÐBX

*€+? H"K /B i bç+? K°i +€B iBM? pU+- tQM; çQÊ+ H" i€M; i"Mi?B M HQÆM; F?-M HU+ F?„T MÆB +O J½ :B iBM? pU+ imv i` M? ç'm- +kM; F?-M; +| K°ii? HU+ +| i? - #¼M ?¼ +kM; F?-M; /€K iQÎM; iQÊM; h?-M i°+ l©M? i°+ p"v K" +| +?B m ç°+

óG" +€+ M;QÆB ;BªB [mv i\ô ç½ "ª bYM; b®i i`QM; +?®+ H€i- #¶M; M?B M M¡BX

óWK- +?9M; i p"MF?Q i®i- KÌB iÈB K°i; ; +QÌM; ;Bª h?Ov h?-M +ªM?

;BÈB iBM? pU+ F?€+X L`M; +MM; #´M M;mv M ?Ä /B K /mM; ?ÊT- i?"M? +-M; Hm HQm HçB K°i [mª h?®B æ°+ >"M *?•m M"vXô h?ç+? L? K #bM? ioM? M¡BX

æ" "ª- h€i L - hY .B m +MM; +QÌM; ;Bª h?-M Zm M; +?mM; [m M? b€M; K„i H M- H i`QM; i?-M b„+ M?B m i? K p"BT?-M FQM? w`ä`"M;X

óh?®B æ°+ >"M *?•mô`ÆB p"Q i`QM; i v ?„M- M m F?-M; T?ªB ?„M +?QM? H" M?• i? çç i çQÊ+ óh?®B æ°+ >"M *?•mô\ GB M ? iÈB HÌB M?`i`QÎM; H,Q *®+ >Á M¡B M´B H M i€+ /KM; iQ HÈM-`i M?B m pä ;Bª h?-M Zm M; KÆ ?² w i?S+ çQÊ+ ?„M p"i +| # Q M?B m i`¼M; i?-M

ós2K`- iQ`M #° i? HU+ iQ`M #° +?OM; i°+ +O J½ :B iBM? pU+ +?9M; i ç m M M #¶M; M?B M i`-K ;B¼M; M¡BX

`i M?B m h?-M Zm M; pä ;Bª ç m •K i?-K ;"i ç-mX h?ç+? L? K #bM? v M iU M?B M T?ªB +ªK FQ+?`i M?B m- u m i°+- J i°+- .QÊ+ E?Q *€+- *?B M JBM? ç m i? K /U i€+ +?B M- ?Q F?-M; i?-M; çç Q F?-M; +| F?ª M,M; T?QM; # - ççB [m•M h?-M i°+

L?Qm K"v bmv M;?o K°i +?9i- ?„M HçM? M?ç i M¡B, óZm•M +?QM? [mv +O h?-M ©M? i°+ +QÌM; ?½M K'v H-M- M,K b€m H-M M?•M b® +O >mv i J•m +?B M ?çK + +| i? +?®M; HçB K°i +?B +?B M ç°B +O h?-M i°+X æWM; ?Q`B M;?B i M¡B M;Q HÌB +QÌM; ;Bª h?Ov h?-M >Ä ok iBM? pU+ +MM; h?-M i°+ ;B Q i?O [m M¡B- bS i?QÌM; +O +?9M; i - ;'T KQÌB KÈB +| i? #`M; çQÊ+ [m•M +?QM? [mv +O h?-M i°+ +| i? w i?S+ çQÊ+ +? M? H +? ô

GÌB pW M¡B`-`i M?B m pä ;Bª +O h?-M Zm M; iWM; M;QÌB ?QªM; bÊ F?B T bÊ K„iX

óh?U+ +QÌM; ççB M?Q p"vXô p fKti hY .B m +?m b¡i- F?) i?Î /"B, óh iWM; ;†T K° i?"i +QÌM; ?½M i?€B [m€- +?Q iÈB ?-K M v- p•M M?Q +k`mM; ç°M; HÀM; i X h iE imv i ç®B +U+ F€ ç€M; bÊ- M m F?-M; M;•M ?" K M? K-M; p- b® +?OM; i°+ i? HU ç°+ #€ F?„T MÆB\ô

"¼M M;QÌB h€i L - ç½ "ª ç m H" i`-K K†+ F?-M; M¡B- b„+ K†i ?B M` +U+ F€ M;Q

"¼M ?¼ +-M iB m ?| HÌB h?ç+? L? K M¡B- p2M çQÌM; F?-M; iB T iK+ t2M HÌB- K" +€B ;bX

> B M;`v b m- +?B M ?çK i?Ov iBM? iQK #m-M; tm®M; K°i iÁ bBM? K M? +?B iB +O ?"M? iBM? +kM; #`F?¡B ç°+ bQÆM; KM ç°+ HQÊM HÌ F?-M; iB m i MX h?ç+ óh?®B æ°+ >"M *?•mô ç2K F`+? ç°+ ç m ?'T i?m ? iX

*?Êi- +?B M ?çK i?Ov iBM? iQK ;B€Q ?Q½M ?ç tm®M; - ?QÈM; p K†i M;Q`B ?"M? iBM? i`ªB`°M; #B M K"m t M? H K- #B M çB K t i i i`QM; ç¡ p- b® çªQ M?Ä-`i M H¡2 b€M; - M?Q ç€ [mw pÐ i`QM; #B M- M?Q K°M; M?QªQ- +ªM? b„+ tBM? ç T H"K K°M;X

óh /šM M;QÆB ;†T p`B M;QÌBXô hY .B m #¶M; M?B M +QÌB F?), óh i`QÈ+ F?B ç ç½ HQm HçB Î MÆB M"v- M;QÆB +MM; i +MM; M? m çB [m M?bM t2KôX

h?¢+? L? K FBM? M;¢+- +?Êi ;"i ¸-mX

J°i +?B + iY iBM? +?B M t ;"Q i?ûi ¸B ` - hY .B m ?QÈM; iÈB ?„M T?'i i v- ¸ÈB c
+?B M t - K°i +?B + iY iBM? +?B M t M"v i?Q€i Hv +?B M ?¢K F?'M; H²- ?QÈM; iÈ
?² H- +O #B M t M? i?ŠK # v ¸B- +?B M t M?Q i?QB # v- i®+ ¸° +U+ F€ K m H X

E?-M; # Q H•m- +?B M t M; v i¢B i` M ¸ªQ ?² H- FB M;WM; H¢B- hY .B m `ÆB t
/€M; ;¼B iQ, óæ M t2K B iÈBôX

>ÁM ¸ªQ +kM; F?-M; iQM? H" [m€ HÈM- i` M ¸ªQ M?Q +•v +®B M?B i ¸ÈB ~K i?'T
p`B ?ÁM M9B M?Ä F?-M; iQM? H" + QX

h` M M9B t M? iQÆB +?2 FQM i?U+ p"i ?Q +Ä- +?•M M9B +ÁM +| `i M?B m ¸€ [mv
b€M; b€M; H M ¸ªQ M?Ä M"v HB M ¸ M iW M?[M; ¸€ [mw ¸|X æ€ [mw ¸O K¼B K"r
¸€M; iB + F?-M; +?S M,M; HQÈM;- F?-M; ¸QÊ+ pã ;Bª im Hmv M HU+ HQÈM; H¼
M?†iX

aQìM M9B +O p`B M;¼M M9B KÎ ¸°M; ?mv i iBM? i`Q- # M i`QM; KÆ ?² +| M;QìB
h?-M Zm M; pã ;BªX

J°i +?¶ ¸°M; ?mv i i`QM; ¸| T?9i +?®+ iQ€i ` K'v M;QìB- #¼M ?¼M;Y ¸-m M?bM
K°i +€B M?bM i?'v h?¢+? L? K iÈB- i`QM; K„i +?Êi T?B K ` p p mB KWM; K½M? H
-K +?'M ¸°M;- +?Êi i` M K†i /"Q /¢i ` iQÆB +QìB +U+ M|M; , ó*€+ M;QÆB b Q Í +

*?QM? H" ¸€K M;QìB "¢Q L; Q- EB i *S+- " L?QÊ+- h¢T S?mX M?[M; M;QìB M"v
pU+- +kM; F?-M; #B i p b b Q ¸°i M?B M ?B M i?•M Î ¸•v- H"K +?Q h?¢+? L? K `i

s Î H9+ h?-M •M ¸¢B HK+- "¢Q L; Q- EB i *S+ HB M ¸®B ¸½B ?„M F?-M; i - M,K
i?Q€i `ìB F?ÄB- +MM; M? m iB M p"Q GB i .B K iBM? pU+- +MM; M? m #` I JBM? #
¸²M; + K +°M; F?'X

*kM; H" M?Q i? - M;?2 M|B #¼M "¢Q L; Q- EB i *S+ #` >'T GBM? u m >Q i`|B #m
iB + ;B Q ` iBM? ¸² ¸´B H'v #¼M ?¼M F?-M; pB + ;b- ¸ÈB #¼M ?¼M F?-B T?K+ M?
M #`B ¸ ¸ `m°i h¢T S?m +O ?„M ¸Q ` F?ÄB h?B M S?¢i i?"M?- ¸QÊ+ i?Q+? ¸€
i`QM; H½M? i?'i?-M #Q iY iBM?X

o®M +?Q `^M; `i F?| ;†T H¢B- F?-M; M;?o iÈB p"v K" +| i? Î J½ :B iBM? pU+- +| i
L;K+- K°i H-M M[M?bM i?'v #¼M ?¼M X

" M;QìB "¢Q L; Q- EB i *S+- " L?QÊ+- M v ¸ m H" +ªM? ;BÈB i?-M pQÆM;- i`QM
¸½ ¸¢i iÈB i?-M pQÆM; i K i`¼M; i?B M- " L?QÊ+ ?ÆB FûK K°i +?9i- +kM; H" +ªM
i?B MX " M;QìB i?'v h?¢+? L? K ?SM; i?9 /•M; + Q- M|B, óL?ì T?9+ +O hY .B m

h?¢+? L? K M;¢+ M?B M- +?Êi M?bM p T?Q hY .B m +QìB iOK i bK # M +¢M?, óL;
pU+ìô

óWK- i iWM; i`Î p K°i +?mv MXô hY .B m F?-M; ;B'm /B K K°i +?9i- i?QªB
i`M i? HU+ h?-M Zm M; +?9M; i - +€+? F?m F?2 ?Î ?Q F?-M; ¸ M t2M +O •K
M? m F?-M; t X G9+ i Î h?-M Zm M; im Hmv M- MÆB ¸B [m - /MM; p`B M,K i?ìB
;B M?QÈM; iÈB GB i .B K iBM? pU+- Î /QÈB p`B ;½iB M #®B ?°i®M;- [m v i`Î p GB

RydkX *?QÆM; Rye9

hY .B m ?ÆM # KQÆB M,K i`QÈ+ iW iQ€B iBM? pU+ `ìB F?-B- iB M p"Q T?¢K i`M
h?-M Zm M; +?B +?O H"K i?-v- F?' im [m M; +?B HU+ HQÈM; €Q M;?o X h?-M Z
Zm, L;K+- M?QM; +€+? ¸| F?-M; iQM? [m€ t - ?ÆM M[iB T + "M +?' F?2 ?Î ?Q F

?Î?Q F?¬M;- HB M i?¬M; iBM? pU+ +€+ MÆB- ~M +?S `i M?B m i?¬M /B m- ç²M
[m M; M;•m M?B M t i[m X

h?¬M Zm M; +?B +?O F?¬M; ç²M; w K°i K†i F?´im- #ªQ hY .B m ç M F?2 ?Î?Q F?
+| i? K v K„M; †T K°i HQ¢B pU+ M; Q¢B i?¬M [m M; - +| i? +´i +?S HBM? ?²M i ç
M?B M i, M; K¢M?X

hY .B m Î /QÈB p¨B i M iB M #®B h?¬M Zm M; +MM; çB- çB ç M +?¶ F?2 ?Î?Q F?¬
H•m M;¨v- i`€B H¢B H¨ +?Q +?Q M¨M; #„i; B[çQÊ+ pU+ M; Q¢B i?¬M [m M; - M; QÊ
? T /¨B M®B HB M GB i .B K iBM? pU+- Î /QÈB bU i`Ê ;B9T +O +QÌM; ;Bª h?¬M Z
F?2 ?ÎFB - i`U+ iB T #m¬M; tm®M; GB i .B K iBM? pU+ i?¬M F€ iY iBM? pU+X

Í MÆB ç¡- hY .B m T?€i?B M `i M?B m /'m p i+O pU+ M; Q¢B HQÊ+ çQ¢i; Bª- i`ª
çQÊ+ imM; iQ+? +O h¢T S?mX

L¨M; #B i[m M ? +O h?¢+? L? K +MM; h¢T S?m- +kM; #B i ç€K M; QÌB ¨¢Q L; Q +
K¨i- M¨M; +kM; H¨ K°i ç€K M; QÌB bÈK M?´i +MM; h?¢+? L? K iB M p¨Q J½ :B iBM
+MM; h?¢+? L? K M; ®+ Î +MM; MÆB- pb i? M¨M; çB +MM; h¢T S?m #¨M #¢+- Km®
:B iBM? pU+- M¡B + + +O ?„M ç M; Î i`QM; ç¡X

h¢T S?m iU M?B M +•m +ÁM F?¬M; çQÊ+- b m F?B M #¨B i®i- HB M K M; i?2Q ¨¢
+ÁM +| +?9i iBM? M?m HQÊ+ çQ¢i; Bª- +MM; hY .B m +MM; M? m i¡B J½ :B iBM

L; ?2 hY .B m çÆM ;BªM F H¢B- K„i h?¢+? L? K H¡2 ` [m M; K M; F€ H¢- i`QM; H

>„M #¶M; M?B M w i?S+ çQÊ+ M[M?•M M¨v Î i`QM; H†M; v M #´i; B€+- pb ?„M H¨
iÈB `i M?B m FBM? H¨+? M, K ç¡- p K†i ?QªM; ?®i K°i i¨MX

óh?¢+? L? K- M; QÆB F?¬M; +- T?K +?9M; i +?Ì KQM; Xô ¨¢Q L; Q +ªK i?€M M;¨M

o K†i EB i *S+- ¨ L?QÊ+ FQ+? ç°M; X EB i *S+ +¨M; H¨ iB M H M K°i #QÊ+- M†M;
K°i +€B- M¡B, óh®i H„K5ô

h?¢+? L? K bYM; b®i K°i +?9i- FBM? M; ¢+ F?¡ ?B m M¡B, ó*€B ;b i®i H„K\ô

óL; QÆB ç2K i°+ M?•M J i°+ +?9M; i - iW h?¬M •M ç¢B HK+ /šM i?2Q çB ` - M; QÆ
çQÌM; ?v p¼M; X æ•v H¨ KK+ çQ+? +?9M; i M, K ç¡ Km®M `ÌB F?ÄB- KQm K°i +€B ç
ç½ i?U+ ?B M +?Q +?9M; i - +?9M; i ç½ F?¬M; M?bM H-KôX

*QM K„i ¨¢Q L; Q M?Q HY i?B m ç®i- M; [F?Q ?MM; ?²MX

¨¢Q L; Q +MM; EB i *S+ H¨ H½M? iK J i°+- bÈK Î H9+ i`QÊ+ ç½ w i?S+ çQÊ+ i?B
•M ç¢B HK+ F?¬FB i- pb i°+ M?•M F?´ibK çQÌM; ` X ob KK+ çQ+? M¨v- #¼M ?¼
+?Q iW h?¬M •M ç¢B HK+ i?Q€i Hv çB ` X

*?Êi- #¼M ?¼ p¨Q Î GB i .B K iBM? pU+- FB M i?S+ i`mM; +´T iBM? pU+ T?²M ?Q
+?•M i?¬M çdM? T?QM; #¼M ?¼ i?¨i `¨i; -v v m- #¼M ?¼ ç½ H¨K /QÊ+ M¬- ç½
b®M; i?¨i H•m- `®i +m°+ T?€i?B M +€+? ;B´+ K°M; H9+ # M ç-m +¨M; M;¨v +¨M; t

¼M ?¼ iWM; K°i H-M iW #Ä- M?QM; i`QM; HÁM; poM? pB M K M; €v M€v- +ªK i?´v
i°+ M?•MX

h?ŠM; ç M #¼M ?¼ ;†T H¢B h?¢+? L? K- çQÊ+ h?¢+? L? K H´v iBM? ç²; BªB i`W >
çQÊ+ M #¨B i?Q+? ç€M; Î h?¬M S?¢i +?B ç` +?m i` +?Q # iBM? pU+- KÈB /¬M /
p¼M; X

J´v +?K+ M, K b m- hY .B m K M; i?2Q p¨B i M +QÌM; ;Bª ?Q i?¬M +O h?¬M Zm M
ç°M; i?¨i b•m- #¶M; M?B M w i?S+ çQÊ+ GB i .B K iBM? pU+ +kM; F?¬M; TªB H¨
pU+ +| i?Ov i?¬M- KÈB tQM; çQÊ+ H¨ iBM? pU+ + Q +´T- b m ç¡ #¼M ?¼ iW i`QM;
Qi bU iBM?X

¼M ?¼ #B i h?¢+? L? K ç½ ?Q¨M i?¨M? ;B´+ K°M; #¼M ?¼ +?Q iWM; ?Q¨M i?¨M
h?¬M •M ç¢B HK+ ?v p¼M; +m°+ b®M; KÌB- #¼M ?¼ +ªK FQ+? F?¬M; ?B mX

óG9+ +?9M; i KÈB p"Q GB i .B K iBM? pU+- iWM; H"TH`B i? - T?ªB +MM; M? m +
K M? +?B iBM?- ibK +?Q i°+ M?•M K°i +QM çQ`M; b®M;ôX

EB i *S+ M?bM +?"K +?"K ?„M- i` M Kti i`"M ç-v iQÆB +Q`B +?•M i?"M? i? i?B i
+?9M; i +| ?¢M- +?Q i? i?U+ ?B M +?mv M M"v- M?QM; M;QÆB ;B9T +?9M; i ç
?B M i¢B +? i M; v +kM; +| i? KdK +Q`B +?QM bm®B `²BôX

L?[M; i°+ M?•M J i°+ FB +O h?–M •M ç¢B HK+- +| #¼M ?¼ iY ;B M- +| M;Q`B i?
i?O ?¢+O #¼M ?¼- ç m H" M?•M p"i ç€M; ;B€ #¼M ?¼ /KM; i•K ç®B ç½BX ob +?C
H"K #'i +S +?mv M ;bX

ó*m°+ b®M; +O #¼M ?¼ `i i®i- `i M iQ" M- +€+ M;QÆB +S pB + v M i•KXô L?bM
i?"i HÁM; +Q`B pmB ?ŠM H M, ó\*?mv M H–M M"v- i b) Hmv M +? K°i +€B i`"M T?€
#¼M ?¼ +MM; M? m b®M; - MÆB ç| *| M?•M p"i +?Q i?•M +O +€+ M;QÆBôX

" M;Q`B "¢Q L; Q- EB i *S+- " L?QÊ+ p Kti T?'M +?'M FQ+? /–M;X

J°i ;|+ F?€+ +O ?ªB pU+ K M? K M; - i` M +?B M ?¢K i?Ov iBM? iQK- h€i L +MM; ç

óh?¢+? L? K i?U+ ?B M ?S ? M `²B- ç2K M;mv +Æ +O +?9M; i ;BªB i`W iQ" M #°-
ç½ "ª+ m K"v- M?bM p T?Q h€i L - M|B, óG–M M"v M;QÆB H" M;Q`B T?K i`€+?-
M;QÆB M|B çBôX

h€i L i`–K M;•K ?²B H•m- M|B, ó.U i?2Q QÊ+ ç`M?- h?–M Zm M; +?9M; i `B F?

óL;QÆB + K M;mv M iW #Ä\ô ç½ "ª FBM? M;¢+X >„M #B i`ä h€i L +?QM? H" HQ
çQ+? F?–M; #Ä [m M"v- F?–M; M;?o iÈB H–M M"v / /"M; i?m i v H¢B- ?„M `i H"%

óh +?Q iÈB #•v ;B| ç m M|B +?[iQMXô hªi L F?) M?Qm K"v, óaQ Km°B +MM; i?–
ibM? +?9M; i ç€T SM; M m F?–M; i?U+ ?B M- bQ Km°B +kM; F?–M; [m€ / H"KôX

óhB m .B m L?B +MM; ?„M [m M ? F?–M; ;B®M; #bM? i?Q`M;Xô ç½ "ª w +| çB m +
•M? K„i h€i L `mM H M- i` M Kti ?B M ` K°i p–M; pªK ç¢K- M|B, óh iU M?B M M
K°i b® pB + F?–M; i? +QÐM; +–môX

óhB m iY FB H9+ M"v +?d +| +ªM? ;BÈB im pB ?Q i?–M M?'i i`¼M; i?B M- H'v i?O
M m Km®M ;B i ?„M- T?QÆM; T?€T +| `i M?B m- i +kM; iBM iQÎM; M;QÆB +| i?
KdK +Q`B- iB T iK+ M|BX

a„+ Kti h€i L T?€i H¢M?- H¢M? H)Q M?bM p T?Q ?„M- M|B, óæ" H½Q- M;QÆB
Km®M +MM; ?„M i` M? çQ¢i bQ Km°B- +?ŠM; H) +| i? iB iB M ç M i`bM? ç° M?Q i?
i K H¢K M"v\ô

æ"ª +Q`B ? ? H M- p Kti pmB KWM; - ;"i ç–m M|B, óh€i L [mª M?B M pšM H" h
H"K +?Q i i?'i p¼M;X WKX i bÊ M;QÆB #` HÁM; ;?2M i`t–M; +?Q +?Q€M; p€M; -
i®i- +?9M; i i?U+ ?B M ?S ? M- ç2K H" M? ç` ?B M M v +?B K +S M?Q`M; `ôX

h€i L ?ÆB b[M; b| - +?Êi TªM SM; H¢B- #"i +Q`B M|B, óaQ Km°B HU +?¼M M?Q
M" M; - h€i L i +ÁM +?Q F?–M; #B i +€B ;b M?Q p"vôX

æ"ª KdK +Q`B ;"i ç–m, óh?–M Zm M; +| M;QÆB- Kt+ /M F?–M; +| •K ©M? Zm, L;
pšM M?Q +k b) +"M; M;"v +"M; K¢M?ôX

*?B M hBM?X

S?QM; >"M Î K°i çdM? M9B M;mv M; - +–K i`QM; i v K°i F?®B •K i?¢+?- p Kti FB

óh?–M Zm M; ç°i M?B M +?O ç°M; iW #Ä- +€B M"v +?mv M ;b tªv ` \ô >„M [m v ç
h`¢+? M?Qm K"v ?ÄB, ó*| i? H" +€B •K KQm ;b ? v F?–M; \ô

óZm, #B iXô h?Q+? h`¢+? ?Q" M iQ" M F?–M; ç w, óJ•m oBM? i`mv M ç M iBM iS
+?B M #° +O h•K L;?B M ?°B iK `²B- M?Q p"v i?Q i v +O KBM? +?O HB M F?–M; -

Zm M; M[- ?ÆM M[+?9M; i +kM; i?m çQÊ+ iBM iS+- p®M ``i M?B m bBM? K M?
 h?—M Zm M; +?B K+S- #¼M M; QÌB h?—M Zm M; #„i ç—m +?O ç°M; `9i HmB `²BôX
 óL?`i ç`M? ç½ tªv ` +?mv M ;bXô •M? K„i S?QM; >`M •K ?mv i- M!B, óhB T iK+ H
 L;?B M- ?ÄB `ä `®i +m°+ ç½ tªv ` +€B
 ;bô
 ó_äôX
 hBM? ?ªB m €K +O •K ©M? Zm, L;K+X
 hWM; +?B + +?B M ?¢K HŠM; H†M; HÆ HYM; - i¢B # M +¢M? ç€K +?B M ?¢K /`v ç†
 ?bM? i`,M; HQÐB HB K- i—M; M; Q`B +O ?`M? iBM? ç m H` ?ªB pU+ K`m H K- +! p
 ç T- tBM? ç T K°M; ªQX
 óh?`i ç TXô >¢ h•K L;?B M îi` M +?B M ?¢K [m M b€i T?Q /QÈB- K„i ç T H!2 b€M
 Í # M +¢M? M`M; - +?B M i?Q h?Ov L;mv i +?B M #° J•m oBM? +QÌB ;`i ç—m, ó*€
 bªM bBM? ``i M?B m HBM? /QÊ+ HBM? i?ªQ- pšM #`l ©M? i°+ M„K ;B[- +?9M; i i`
 +?´ v m ç` - MÆB M`v ;—M pÈB ?`M? iBM? +! çQÊ+ i?—M iBM? K¢+? F?Q€M; FB ôX
 >¢ h•K L;?B M +QÌB M?¢i- M!B, óL;QÌB +O h?—M Zm M; - M v ç m iK i`T Î T?Q i`
 ç°M; `9i çB- +?9M; i bÊ H` F?—M; H`v çQÊ+ôX
 J•m oBM? +? m K`v- M!B, óh #•v ;BÌ +ÁM H'DT?Q ?B m- pb b Q M;QÌB +O h?—M
 *?B M hBM? # M FB ?ÄB M?B m H—M- i +,M #ªM F?—M; #B i M M i`ª HÌB M?Q i?
 HB i i`M M?•M- HmB M M +¢+ +¢+- +! TªB ? v F?—M; # M i`QM; ç½ tªv ` K•m i?m
 o K†i >¢ h•K L;?B M H¢M? M?¢i- bmv M;?o K°i +?9i- M!B, ó"¼M ?¼ pb b Q `9i çB-
 M?QM; +?9M; i +! i? çB ?ÄB K°i +?9iôX
 J•m oBM? #B M b„+- +ª FBM? M!B, óL;QÆB Km®M çB [m \ô
 h?Ov L;mv i +?B M #° i? K M?•M pB M +O >¢ h•K L;?B M # M M`v- i´M; +°M; ?Æ
 # M;`M M;QÌB +O h?—M Zm M; bQ b€M?— FûK +kM; F?—M; +?d ;'T ç—BX
 h?—M Zm M; H—M M`v M;QÌB iÈB ç m H` iBM? M?m - bS+ +?B M ç'm imv i F?—M;
 +?B M- #¼M ?¼ i€K +?QM T?—M KQÌB Î ?Q`M +ªM? t'mX
 L v pä ;Bª +O h?—M Zm M; iB M p`Q •K ©M? Zm, L;K+- ç m iK i`T Î bBM? K M? +
 M`v #m—M; tm®M; çB [m i` m +?¼+ #¼M ?¼- ?B M M?B M F?—M; F?—M M;Q MX
 J•m oBM? F?—M; +€+? M`Q ?B mX
 ó*?9M; i çB [m K°i +?B + +?B M t H` çQÊ+Xô >¢ h•K L;?B M F m M?Ä K°i iB M; -
 +?BK `U+ `Ð iBM? ?bM? M;¼+ T?QÊM; i`²B H M- M`M; # v M;QÌB M? M?`M; ?¢ t
 i v, óL;QÆB i çB [m +! i? ç¢B #B m i?`M? wôX
 J•m oBM? +! +?9i /Q /UX
 óL;QÆB +ªM? ;BÈB im pB i?Ov i?—M- +! +€B ;b TªB HQ H„M;\ô >¢ h•K L;?B M v r
 óh HQ H„M; M;QÆBXô J•m oBM? +QÌB F?´, óh¢iU M?B M +! i? / /`M; i?Q€i i?•M-
 çO- ç®B T?QÆM; M m H—M M[;B K +—K M;QÆB- +?9M; i +?ŠM; TªB H` H¢B T?
 óa) F?—M; - H—M M`v ?ŠM H` b) F?—M;Xô >¢ h•K L;?B M i?'T ;B¼M; +QÌB- K„i ç T
 K•v- i?b i?`Q iU M!B, ó:B ?Ä FB - F?ŠM; ç`M? ç½ +MM; h?—M Zm M; ç¢i i?`M? ?B
 Zm M; b) F?—M; F?€+ i?QÌM; M?Q i? XXôX
 óZm M çB- +S #²B M;QÆB H`K —K o K°i +?9i çBXô J•m oBM? #`i ç„+ /o- M?Q K°i /
 +?B M t X

*?B M t M?Q +?BK T?QÊM; HQÊM i` M + Q- M? M?`M; pk ç°M;- M? M? M? M t
+?"K `½B ?QÊM; p #B M K`m H K b•K K M? K¬M;X h` M ``i M?B m çªQ i`QM; #B
h?¬M Zm M;- +! ``i M?B m pä ;Bª +O h?¬M Zm M; M?bM H M K`M i`lB- H° ` p K t
óh ibK i?O HoM? +O +€+ M;QÆBXô >¢ h•K L;?B M M;QlB î i` M ?Q F?¬M;- /mv
ç M- b!M; •K FûQ /`B F?m +? i€M- +`M; H9+ +`M; t X
ó>¢ iB m Km°B # M M`vXô J°i iB M; K K v m FB m K} i`M tQÆM;- iW #B M t t K l K
HQlB #B M; K K M? - iU M?Q î K t i i`lB T?ÆB M„M; iMv wX
æm¬B H¬M; K`v >¢ h•K L;?B M F?¬M; iU FbK ?½K çQÊ+ F?) M?QÊM;- K„i ç T ?B
t9+ F?¬M; `ä- T?QÊM; çB m +?B M t U+?B M t +?BK T?QÊM;V /QÊB i?•M M`M;
?ŠM H M- i? M? •K +?lB i B- H v ç°M; i?•M i? J•m oBM? H„+ HQ K°i +€B- i?B m +
K t i [m€B /` M?bM p T?Q M`M;- €M? K„i FBM? M;¢+ F?l ?B mX

Rydx *?QÆM; Rye8

J•m oBM? K°i #KM; ?² M;?BX

G¬M M`v h?¬M Zm M; t•K M?"T [mv K¬- î H9+ \*?B M JBM? #¼M ?¼ #`i M; l F?¬M
+?B K H`v ``i M?B m H½M? i?´ [m M i`¼M; p®M i?m°+ p l ©M? i°+- M?Q K°i +•v K
?¼M; v m ç` +O \*?B M JBM?- H`K +?Q S?QM; >`M ç m ç¬m F?¬M; i?¬BX

æÊB S?QM; >`M +?m`M #` tm`i #BM?- +?Êi i?m çQÊ+ h?¬M Zm M; # M FB i`mv
L;?B M #` ç®B T?QÆM; ;B K +¬K5

S?QM; >`M H`T iS+ / T +l i?m i`®M;- #`i ç„+ /o ç€T SM; çB m FB M ?` F?„+ +O h?
F?¬M; iB T iK+ tm`i #BM?- +ÁM iU i v pB i K°i T?¬M ?B T M;?`- #ªQ ?„M K M; i?2
` X

J•m oBM? +?Q `^M; ç•v H` K°i pB + F?´ b B- H`K i®i +?m`M #` #` h?¬M Zm M; H`K
L`Q /U çQ€M çQÊ+- +?l ?„M K M; i?2Q h?Ov L;mv i +?B M #° p°B p`M; iÊB `²B- T
+MM; h`i S?QM; +?B M #° ç½ i?Q€i F?®M- F?¬M; +?d M?Q i? - +QlM; ;Bª h?¬M Zm
K` ç m iW v m ç` HmB ;B[- H`K ` K°i #° iQ i? Km®M `9i HmB F?ÄB •K ©M? Zm, L

J•m oBM? ``i K ?Q t+- ?„M F?¬M; #B i K°i çQ¢M M`Q +! #B M +®X >„M ?ÄB >¢ h•K
L;?B M F?¬M; +?Q ?„M i`ª HlBX

*?B M hBM? # M FB - +! HB M [m M pB + M`v /Á ?ÄB ``i p°B p`M;- F?¬M; M;WM; i`
+€B ;bX

J•m oBM? ``i `ä ``M; >¢ h•K L;?B M #B i ç€T €M- M?QM; ?„M F?¬M; +! [mv M HÊ
?ÄB- +?d +! i? K M; K°i #KM; F?l ?B mX

S?QÊM; çB m +?B M ?¢K H v ç°M; T?B i?QlM; F`+? HB iX J•m oBM? M?bM >¢ h•K
i?QlM;- i`QM; K„i H¢B /¬M /¬M w iS ?`K t9+ ` +?9i ;bX >„M #B i- +! H) i`QM; +?®
€MX

>ÁM çªQ ?bM? ?² H¬X

:B! #B M `K €T o9 t i #B M # [m M; K M? K¬M;- iWM; +?B + +?B M ?¢K +O h?¬M
[m M? ?ÁM çªQ- +?d +! K°i +QM i?mv M Fb H +?B M ?¢K i?Ov iBM? iQK- i¼ H¢+

JQlB K`v i M pä ;Bª +O h?¬M Zm M; î +?mM; [m M? +?B M ?¢K i?Ov iBM? iQK- î
iQÆB- h€i L +MM; ç½ "ª `ä ``M; î i`QM; ?`M;- +ÁM +! hY .B m K°i i?•M v b K `U+

G9+ M"v- # ;½ i?O H½M? +?O v m +O h?—M Zm M; iU M?Q ç M; ç®B pÈB M; QÌB
T?•M T?| +€B ;bX

J°i;½ i? M? MB M ?dM? i? ?MM; po- +MM; # ;½ i°+ M?•M J i°+ Î K°i ;|+ HŠM; H
HMM; iU M?B MX

oä ;B^a +O h?—M Zm M; +kM; F?¬M; FB M; / #¼ M ?¼- pŠM M?Q +k ç M; #`M #¢+X
+^aK FB - b) i?dM? i?Q^aM; HB + K„i K°i +€B i? M? MB M # M +¢M?- K„i ç T H|2 b€

*?B M t /QÈB i?•M ç°i M?B M `mM `~v K°i +€B- J•m oBM? ?ÆB ?ÆB +?'M ç°M;- M
Zm M; pä ;B^a t t X

h€i L - ç½ "a ç m H" ?¢M; M; QÌB M¬B / M? +O h?•M Zm M;- H¢B H" iB M p"Q ç—m
*?d M?bM i?Q€M; [m - J•m oBM? ç½ M?"M ` i?•M T?"M +O #¼ M ?¼X

>„M H¢B M?bM p T?Q M[iY €Q iQK [mv M `k FB - K„i H†M; v M b€M; H M- •K i?—
æ² ç M?Ä KÈB i?m +O h?—M Zm M; +?B +?O- +U+ F€ çQÊ+ +QM; +?B m- i M H"
M? M?

J°i+?m¶B iB M iS+ +| HB M [m M hY .B m M? M? +?|M; Î i`QM; |+?„M [m K°i H—M-
+?Êi ç°i M?B M M;~M` - ?„M T?€i ?B M >¢ h•K L;?B M b m F?B iÈB- i—K K„i +?d Î
i M i? M? MB M H¢M? HMM; FB im—M i` - F?¬M; M?bM h€i L +MM; ç½ "a M?B m
J•m oBM? FBM? M;¢+ F?| ?B m- +`M; i? K HQm i•K +?9 w ?ŠM H MX

æ" "a #¶M; M?B M F?¬M; H M iB M;- ?ÆM M[M•M; +€M? i v H"K K°i +€B /'m i v
Zm M; i¢K i?ÌB /WM; #`M #¢+X

>„M M?bM p T?Q T?QÊM; çB m +?B M ?¢K /—M /—M ?B M ?B M ` - +QÌB M?¢i- T
;B¼M; M|B, óh¢B ?¢ h?—M Zm M; ç½ "a- ?Q M M;? M? ? B p`F?€+? [mw ç M iB M
hB M çQ \

J•m oBM? M;~M M;Æ

>¢ h•K L;?B M ?ÆB M?Qm H¢B K"v M;"B- M?bM M?bM ç½ "a- H¢B M?bM M?bM hY
M?bM h?¢+? L? KX

h?¢+? L? K H¢M? M?¢i iU M?B M- ?QÈM; M" M; +QÌB H° ` ,M;- M|B, óh?—M Zm M;
Zm, L;K+- `i M? M? b) `ÌB F?¬BôX

J•m oBM?- >¢ h•K L;?B M FBM? M;¢+- `®i +m°+ F?ŠM; ç`M? h?—M Zm M; i?"i Km
+?Q #¼ M ?¼ +`M; i? K M;¢+ M?B M F?¬M; i?¬BX

æ" "a M?bM p T?Q h?¢+? L? K- iW ç€v HÁM; F?2M, ó*?mv M +?9M; i ç€T SM; h
[mv i b) F?¬M; ç´B wX u M i•K- +?Î +?9M; i ;B9T iB m + ç2K ç² p"i FB K ç M- `i
F?¬M; HQm H¢B •K ©M? Zm, L;K+ i?ÌB ;B M /`BôX

h€i L b„+ K†i H¢M? H)Q- M;¢Q M;? ?W K°i iB M;- iU M?Q iÄ ` +| +?9i F?¬M; ib
hY .B m i?b H" ç—v K†i iQÆB +QÌB- ?QÈM; >¢ h•K L;?B M /`m /`M; M|B, ó*| i? F
tmM; ç°i- iU M?B M ?Q`M K„ M?'iX >¢ iB m Km°B- p b m M m H" `aM?- ç M h?—M
M? - H9+ i`QÊ+ +| +?´ +?"K i` - +ÁM H"K ÆM F?¬M; +—M ç Î i`QM; HÁM;ôX

>¢ h•K L;?B M + m K"v F?¬M; i`a HìBX

J•m oBM? i?b H" M;®+ M?Q ;" ;¶X >„M i?2Q €M? K„i #¼ M M; QÌB ç½ "a M?bM H¢
i? M? MB M i? i`¢M; ?MM; po FB - ç| H" h?¢+? L? K #¼ M ?¼ M|BX

*?d H"- M; QÌB M"v `ä ``M; +?d +| +aM? ;BÈB im pB ?Q i?—M- +| M, M; HU+ i?O çQ
F?ÄB •K ©M? Zm, L;K+\ >„M H¢B pb b Q ;B9T *?B M JBM?\

>² M;?B i`QM; HÁM; J•m oBM? +`M; b•mX

óh Km®M Hmv M K°i FB M i`mv M i®M; i`"M- #¼M ?¼b) ;B9T i iK i"Ti`B HB m +
 çÊBXô h?¢+? L? K bmv M;?o K°i +?9i- +ªK i?v +—M T?ªB M|B `ä ç®B pÊB >¢ h•K
 G'v +ªM? ;BÈB im pB ?B M M v +O ?„M- ` M Hmv M öhY J m GB M E?¬M; i`"M ç°
 +kM; +| iBM iQÎM; +| i? i?U+ ?B MX
 L?QM; çO HQ¢B i`B HB m Hmv M +? F?¬M; ;B M i`mv M i®M; i`"M- i`QM; i v ?„M
 "¢Q L; Q- EB i*S+- " L?QÊ+ # M;QìB ;B Q HQm- ?„M p¬ ibM? M|B ` K°i +?9i- F?
 ?€i bS+ ç€T SM;- i? M`Q +kM; Km®M ;B9T ?ŠM ç2K çO HQ¢B i`B HB m i iUmX
 G`K +?Q ?„M M;Q`B w Km®M H`- ç½ "ª +MM; h?—M Zm M; h€i L - ç®B pÊB pB + M
 ç®B- M|B H` Km®M +ªK FQ+? ?„M ;BªB +Sm ç®B pÊB M?[M; pä ;Bª FB +O h?—M
 h?`M? ibM? F?¬M; i? +?®B iW- ?„M +kM; HB M F?¬M; ?Q ibM? ;Bª w iW +?®B- ç
 ç M H`K +?mv M M`vX
 Gmv M +? F?¬M; ;B M i`mv M i®M; i`"M- iB m ? Q i`B HB m `i M?B m- # M M`v i
 ?¢K F?¬M; ç—v çO- hY .B m +MM; ç½ "ª ç½ i`mv M H M? tm®M;- #ªQ M;QìB +O
 M? M? +| i? ç2K i`B HB m i?m i?"T H¢BX
 h?—M Zm M; +MM; .QÊ+ E?Q *€+ [m M ? T?B i?QìM; i?•M K"i- M,K ç| L;ªB S?'i Î
 +?'i çO HQ¢B i`B HB m im Hmv M- ç¢B ç b® i?m Km iW h?—M Zm M;- M; v +ª hY J
 FB - +kM; H` h?—M Zm M; i?¬M; [m i?O çQ¢M ç¢i çQÊ+- #€M i` Q i v +?Q L; B S?
 h?¢+? L? K F?¬M; M;?B M;ì M,M; HU+ +O h?—M Zm M;- +kM; iBM iQÎM; hY .B m
 çªQ ?² H¬ M`v +?ì çÊBX
 óhK i"Ti`B HB m Hmv M F?Q\ô >¢ h•K L;?B M bYM; b®i K°i +?9i- +?Êi T?ªM SM; H
 M|B, óh?b ` H` +?mv M M`v M? - H9+ +?9M; i iW ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢Q FB i`Î p
 i ç½ +| M #`BôX
 h?¢+? L? K M;¢+ M?B MX
 J•m oBM? +kM; F?) M?Qm K`v- M|B, óG9+ i`QÊ+ M;QÆB çQ iBM i`QM; KBM?- #
 *€+ +•m i?¬M; i?m Km M?[M; i`B HB m ç| - H` pb ? M\ô
 >¢ h•K L;?B M +QìB tBM? ç T- ;"i ;"i ç•m- ?QÈM; h?¢+? L? K M|B, óL;QÆB F?¬
 +MM; +?9M; i +MM; çB *?B M hBM? çQÊ+ `²BX æÊB ç M *?B M hBM?- i iBM iQÎM
 M;QÆB +| i? H"TiS+ #„i i v p`Q ` M Hmv M- F?¬M; +—M Î ç•v +?ì iB TôX
 h?¢+? L? K ;½B ;½B ç—m- b„+ Kti [m€B /`X
 óL?B m M?'i M,K M;`v- M?[M; i`B HB m h?—M Zm M; +?9M; i ç€T SM; FB HB M b
 iQÆB +QìB [mv M `k- M? M?`M; M|B, ó*?d +?ì M,K M;`v çQÊ+ F?¬M;\ hW ç•v ç
 i?€M; i?ìB ;B M- M;QÆB F?¬M; +—M T?B M iQ€B M?Q p`v- M;QÆB M|B b Q\ô
 óL;QÆB Km®M çB *?B M JBM?- çÊB ç` T?QÆM; çO iQ`M #° i`B HB m- M;QÆB +
 Km®M H`K- +—M ;b H½M; T?Q i?ìB ;B M Î ç•v\ô >¢ h•K L;?B M i?Î M? X
 > B M[iY T?QM; ?Q imv i ç¢B- K°i i`€B K°i T?ªB- i` M? ç€M? M? m v`M- HìB M?
 +—m tBM- ? B ç¬B K„i ç T ç m`M +?S p ?v p¼M; iQÆM; iU- ?v p¼M; ?„M ç€T SM
 h?—M Zm M; pä ;Bª t2K ç M M;•v M;QìB `²BX
 J•m oBM? +kM; t2K ç M M;•v M;QìB `²BX
 "i Hm" M H` >¢ h•K L;?B M ? v H` hY .B m- ç m H` imv i b„+ i? ;B M ?B Ki?v- F?
 M|B ?Q`M K„- i?•M T?"M ç` p` + Q i?QÊM;- Î *?B M JBM? +MM; h?—M Zm M; ç m
 T?`KX
 > B M[iY M`v- M;QìB i?QìM; +ª çìB +kM; F?| çKM; p`Q- M v ? B M;QìB ç°i M?B M
 [mv M H M iB M;- i?Q€M; +?®+ ç2K K¼B M;QìB i`M i`KX

_'i M?B m h?—M Zm M; pä ;B^a- i` M Kti H` +€+ HQϕB p Kti ?•K K°- ;?2M i`- bMM
M;QìB `®M; ;B" M i`QM; HÁM;- i`QM; #¼M ?¼ ϕϕB ϕ b® ϕ m t2K hY .B m H` M[i?·
M?"M- ϕ2K i`î i?"M? ;B'+ K°M; +<sup>a</sup> ϕìB- M v imv ii? ;B B M?•M i`QM; HÁM; +MM; K
iU- i? K` ϕ m ϕ M; ϕÊB K°i M;QìB M K M?•M [mv i ϕ`M?- ϕB m M`v H`K +?Q #¼M
+m²M;X

h€i L p Kti +^aK ;B€+ i?'i #ϕB- i`QM; K„i F?¬M; +ÁM M;ϕQ M;? iU iBM tQ FB X
i?"i +~M i?"M- HϕB M?bM M?bM >ϕ h•K L;?B M €M? K„i +?ì KQM;- #¶M; M?B M i?î

J•m oBM? + m K`v i?"i b•m- ?"Q [m M; i`QM; K„i M?Q HY M MX >„M M?bM +?"K +
`ìB- •K i?—K F?B T bÊX

>„M +?Q iWM; M;?2 [m h?ϕ+? L? K+€B i M M`v- ϕ®B pÈBi? M?MB M ϕ°i M?B M
#B i; b +^a- M?QM; ?„M #B i>ϕ h•K L;?B M ϕQÊ+ S?QM; >"M +QM; +?B m +Ð M`Q-
>ϕ h•K L;?B M- ?ÆM M[+ÁM #B ii?•M T?"M ϕ` p` + Q i?QÊM; +O hY .B m î h?—

h? M?MB M M`v- i`B ;b ϕS+ ;b- M?Q i? M`Q +MM; H9+ ϕQÊ+ +€+ M`M; Qm
€B\

J•m oBM? /—M /—M H•K p`Q i`—K iQX

óæ½ ϕÊB p`B M;`v- ϕÊB M,K M;`v M[ ϕQÊ+ `²BXô í /QÈB K¼B M;QìB FBM? M;ϕ+
i?—M i?€B HϕM? M?ϕi- M¡B, ó*?ì M,K M;`v b m i`B HB m iK i"T- i p` M;QÆB ϕB *
ϕQìM; +¡ H) +¡ i? ϕ2K i`mv M i®M; i`"M` M Hmv M` - M?Q p`v #Êi pB + M?'iôX

*?B M hBM? H` +?O iBM? +O \*?B M JBM?- î i`mM; QÆM; v m ?ϕB +O •K ©M? Zm
M;ti- ϕ` p` ϕ†+ i?MX

>„M +MM; 8+ a M +O >Ä ok iBM? pU+ iWM; +¡ QÊ+ ϕ`M?- b) iB T M?"M K°i ϕ€K [
pU+- ϕ€T SM; ;B Q +?Q G} M L ϕ M` M Hmv MX \*?B M JBM? #îB pb ϕ` i? ϕ†+ i
Zm, L;K+- iU M?B M +?QM? H` HU +?¼M b® K°iX

>„M i`<sup>a</sup> HìB- H`K +?Q ? B M[iY imv ii? i Q M?" ϕ m iB T M?"MX > B +¬ ;€B ϕ²M;
ϕ T ;B®M; M?Q ϕ2K iQ`M #° T?QM; +^aM? +O ?^aB pU+ ϕ m bQ tm®M;X

óo"v ϕQÊ+- +?9M; i HB M +?ì M,K M;`vXô >ϕ h•K L;?B M v M HÁM;- ?QÈM; J•m o
HϕB ϕ•v +?ìX

*?d +—M h?ϕ+? L? K ϕ€T SM; +MM; M`M; K°i ϕQìM; ϕB \*?B M hBM?- M`M; HB M b)
/•v /Q iB T- +?Q M M M`M; `i p m B p X

hY .B m #B i`ä M v î i`QM; HÁM; +O h?ϕ+? L? K- >ϕ h•K L;?B M pšM M?Q +k +?i
+?Q M;®+ ϕ M H"TiS+ M; v Kti iQ+? +U+X G—M M`v h?ϕ+? L? K ϕ€T SM; HQm Hϕ
ϕ½ H` K°i HQϕB +?m} M #B M`ä `M;X L`M; iBM iQîM; i?2Q i?ìB ;B M +?mv M /îB
#¡M; /€M; F?„+ î i`QM; HÁM; h?ϕ+? L? K- /—M /—M +¡ i? +MM; >ϕ h•K L;?B M i?"i

óLÆB ϕ•v T?QM; +^aM? F?¬M; i - h?ϕ+? L? K- F?¬M; K M; i ϕB /ϕQ b Q\ô >ϕ h•K L
M`m F m H MX

óh /šM ?„M ϕ m ϕB /ϕQ [m K°i H—M `²B- F?¬M; M;ϕB K` M¡B- +?9M; i +MM; M? m M
+?Q ϕ€T SM;- hY .B m ;BQÆM; ;B¼M; i?î M? - i?—M i?€B HQìB #B M; /m¬B +€B
ó*¡ i? +MM; >ϕ iB m Km°B i•K bU M?B m- i `i + Q ?SM;ôX

óE?K F?K- ? B M;QìB +€+ M;QÆB ϕB /ϕQ ϕB- i Km®M ioM? i•K +?m`M #` K°i +?9
K°i iB M;- p°B p`M; iÄ i?€B ϕ°X

> B ϕ¬B K„i ϕ T ϕ²M; i?ìB M;QM; iK î i` M M;QìB ?„M- €M? K„i w p` b•m t X

óh Km®M # [m M5ô h?ϕ+? L? K i`'M ϕ`M? iU M?B M ϕ€T K°i +•m- ϕ°i M?B M H Q
?mv ii`QM; M9B i` M ϕ^aQ #B M K'iX

Ryd9X *?QÆM; Ryee

L;¼M M;m²M €Q M;?o ?mv M #QX J°i +?¶ F?m €Q M;?o `°M; HÈM M;¼M HY M
T?'i +| bBM? K M?- pmB p iQ€i` - i?QÌM; i?QÌM; p)` K°i +€B çQÌM; +QM; Fb [m
J¶B K°i ç€K K¶B K°i Hm²M; K¶B K°i iB HY - ç m î i`QM; ç| i" MibM? T?| M; i?Q+? ?
/KM; i•K i?, K /Ä- H'v HBM? ?²M i? M; ° +ªK i?K- +| i? #„i; B[HoM? M; ° i' i +ª #B I
M; ?o - iB M iÈB /mM; ?ÊT #ªM i?•M- `| i p" Q HBM? ?²M- i, M; H M +ªM? ; BÈB imp pB
h`mM; QÆM; ?Ä /B K ç-v i`ÌB- ? B ç€K HBM? ?²M T?B m ç½M; - i`QM; ç| K°i +?M
HY - T?| M; ` HBM? ?²M iW i`QÌM; T?B i?QÌM; K½M? HB iX
hW i`QÌM; KÆ ?² +MM; p¬ b® M; ¼M HY +O F?m ?Ä /B K €Q M; ?o ç¢i i?"M? HB
/B m i`QM; ç|- H"K +?Q [m M? i?•M iWM; Hm²M; ?Ä /B K M?Q HBM? i?S+ p†M p
M?B m HQm iBM? ç² €M çQÌM; +QM; tBM? ç T- ; B®M; M?Q ?bM? i?€B +K i? +O
" HQ¢B F?Q iS+ iB T +?"M ?Ä /B K ?²M T?€+? / Q ç°M; - iW i`QM; HBM? ?²M ?Ä
Mªv bBM?- H†M; v M p†M H"K K°i +¶- /-M /-M #m°+ +?†i
> B +€B #| M; M; QÌB tBM? ç T mv M +?mv M ç°i M?B M ?B M ` - K°i i`QÈ+ K°i b
/WM; H¢B #'i ç°M; X
8+ a M i?•M i? çšv ç½ i?QÈi i? - i` M F?m¬M K†i i?"M? i?K+ [mv M `k i`"M ç-v p
M?bM çQ" M ?Ä /B K HBM? ?²M FB - M| B, ó>„M ç M; /mM; ?ÊT # HQ¢B F?Q iS+
ç•v H" /mM; ?ÊT i?"i bU- M, M; HQÊM; F?Q iS+ +MM; ?²M T?€+? M; QM; H"K K°i +
E?m¬M K†i M?Ä M?„M +O >mv M S?B ?B M ` p FBM? ?"B- ?¬ M?Ä, ó>„M iB M i`
óL? M?Xô 8+ a M +ªK i?€M F?¬M; i?¬B, óE M"v iQ +?'i T?B T?"K- +ªM? M; ° F€ /B
i?QÌM; X .U i?2Q iB M i`bM? M"v- ?ŠM H" F?¬M; +-M [m€ H•m- ?„M +| i? ?Q" M i?
?Ä /B K ; -M- ç M H9+ ç| ?„M ç®B pÈB ?Ä pB K €Q M; ?o M?"M #B i- bÊ H" +| i?
•M? K„i >mv M S?B ç²B #¢B- #m²M #U+ ?W K°i iB M; X
óL; QÆB ?ªQ ?ªQ M?bM +?Q Fo- ç®B pÈB M; QÆB +kM; +| +?¶ i®iXô 8+ a M M; ?B H

L" M; ç®B pÈB J•m oBM?- ç½ "a- h€i L - >ç h•K L;?B M- hY .B m iQ" M #° F?¬M; M?
iU M?Q +kM; +?d +| K°i KbM? h?ç+? L? K çO iQ +€+? +MM; M" M; # "M Hm" M- çB
h?¬M Zm M; pä ;Bª `mM; ç°M; p¬ +MM; - i?¬M i?€B M?bM p T?Q h?ç+? L? K + "M
ó*?d +¬M M; QÆB #ªQ G} M L ;B9T +?9M; i Hmv M #BM?- +ÁM HçB i' i +ª ? Q i' M
b) F?¬M; ç +€+ M; QÆB T?Q K°i +?9i i•K i?¬MXô 8+ a M /¬M /¬M M;?B K i9+ ?ŠM
;B M F?´ i" M F?®+ - i`QM; #¼M ?¼M m +| M? [M; M; QÌB M; Q" B w Km®M #Ä KbM?
K°i +•m5ôX

hB m •M Î# M +çM? M" M; - M? M? "M; + m K" v- F?¬M; [m€ iQM M?B K M?bM p T?
M|B, óL; QÌB M" v h?U+ ç€M; ;B€ +?9M; i ? Q T?Q i' M i?´ i HÈM M?Q i? \ô

h? M? •K hB m •M F?¬M; iQM? H" + Q- M?QM; K¼B M; QÌB ç m M; ?2 `i `ä "M; - F
K„i MûK p T?Q ?„MX

L; QÌB M" v i?•M T?"M iU M?Q +U+ + Q- +ªM? ;BÈB i?Ov i?¬M M?` i`¼M; i?B M- im
ok iBM? pU+ ?ŠM H" iB M; i, K HWM; H•v- M; v +ª 8+ a M ÎH9+ ç®B ç½B ?„M +kM;
M|B, óG} M L [mª M?B M H" #´i i? F€ i" B- i iBM iQÎM; [m•M ç°B M" M; ` M Hmv
+MM; [m•M +?QM? [mv h?¬M i°+ +?B M K°i i" M5ôX

óZm•M +?QM? [mv +O h?¬M i°+ \ô hB m •M M?Qm K" v + "M; +?†i- i-K K„i ?„M Î i`
;Bª M; „K iÈB M; „K HmB- €M? K„i /¬M ?B M ` F?BM? i?QÌM; , óh® +?´ i +?B M ç°B
+?9M; i - i?U+ ç€M; iQM M?B K\ô

_´i M?B m h?¬M Zm M; pä ;Bª - # Q ;²K h€i L - ç½ "a- hY .B m FB ç m €M? K„i F?) ;
+?`m pk M?K+X

>mv i J•m +?B M ç°B +O h?¬M Zm M; Î J½ :B iBM? pU+ +| +?9i M´B iB M; - h€i
+?B M ç°B `´i +| iU iBM- M?QM; ?¬K M v HçB #` M; QÌB i F?BM? i?QÌM; ç®B ç, B M
?¼ `´i iS+ ;B"MX

h-K K„i 8+ a M Î M? [M; i`mM; QÆM; pä ;Bª FB +O h?¬M Zm M; /çQ K°i pÁM; - H
[mª i?" i F?¬M; tQM; H" iBM? M?m - ç| H" #ÎB pb #¼M ?¼ ç m F?¬M; T?ªB H" +?B
M?QM; +| K°i çB K i iBM iQÎM; - M m #¼M ?¼ /Q G} M L çB m ? "M? i?®M; HoM?-
i?U+ HU+ M; M; M? m >ŠM F?¬M; T?ªB ç®B i?OôX

hB m •M ? ? +QÌB H M- iB M; +QÌB +| +?9i [m€B /`X >„M M?bM M?bM K°i ç€K pä
M? [M; h?¬M Zm M; >mv i J•m +?B M ç°B FB - ç°i M?B M p M; ?B K i9+ M|B, óL; Q
i? "M? T?€B M?B m +QÌM; ;Bª M?Q p" v ç M J½ :B iBM? pU+ Hmv M #BM?- #ÎB pb
+| M; QÌB çç i iÈB ç° + Q M?Q i? X L, K ç| - ;B i° + #¼M i iWM; +MM; i? HU+ +O J½
+?9M; i ç®B pÈB bS+ +?B M ç' m +O #¼M ?¼ +| çB m ?B m #B i- +?Q M M h F?¬
pÈB +?B M ç°B >Ä ok iBM? pU+ +?9M; i +QÌM; ?½M ?ÆMX æQÆM; M?B M- i +k
ç€M? `„K- M?´ i H" Î /QÈB iBM? ?m®M; €T HU+ +O +?9M; i M†M; M M?Q i? ô

hB m •M M|B ç M +?¶ M" v içK /WM; K°i +?®+ - +?Êi M|B, ó*?Q i +?9i HÁM; iBM
M; QÌB K°i +€B HÁM; iBM5ôX

S?Q b m ?„M- `´i M?B m pä ;Bª ç M iW >Ä ok iBM? pU+ ç m H" ? B K„i b€M; #WM
+¬m M?bM p T?Q 8+ a MX

8+ a M F?) M?Qm K" v- /Q /U K°i +?9i- ?QÈM; h?ç+? L? K M|B, óG} M L +| ç•v ?
a„+ K†i h?ç+? L? K HçM? HMM; - çSM; Î# M +çM? iY i" M pW KÈB Hmv M i? "M?-
hB m •M FB K°i +€B- #¶M; M?B M iMv w M|B, ó*€+ M; QÆB ?B M içB HB M +| i?
b) F?¬M; #ªQ G} M L ;B9T +€+ M; QÆB Hmv M #BM?ôX

"¼M M; QÌB J•m oBM?- h€i L - ç½ "a `ä "M; bYM; b®i K°i +?9i- b m ç| i`QM; HÁM;
?ŠM H MX

hB m •M ?„+ ?„+ +QÌB [m€B /` H MX

8+ a M i?b H" b„+ K†i #B M ç´BX

hW b m F?B K'v i` ,K +?B M ?ϕK K'v pϕM +Q iM; ;B^a +O >Ä ok iBM? pU+ ç M- HÁM
?² H¬ ç m M?Q H" #` ç M†M; K°i M; ¼M M9B- M†M; M +| +?9i +^aK ;B€+ F?¬M; i?Î
æ" "a- J•m oBM? +^aM? ;BÈB i?Ov i?¬M +kM; F?¬M; M;QϕB H X
L;Q iB iÈB hB m •M- 8+ a M ç m Î +^aM? ;BÈB i?Ov i?¬M M?` i` ¼M; i?B M- im pB pQ
;B^a ?Q i?¬M iÈB +| i? M|B F?OM; #®- p¬ Hm" M iW +?´ M"Q bQ b€M? - #¼M ?¼ ç
*kM; H" #ÎB p b M?Q i? - J•m oBM? - ç½ "a bBM? ` +^aK ;B€+ ç²B #ϕB F?¬M; #^M; çQ
i`¬K K†+- ç•v H" Î /QÈB €T HU+ i?"i HÈM iU M?B M K" p"v ?bM? i?"M?X
L?QM; Î ç®B K†i hB m •M F?BM? i?Q iM; ?Q" B M; ?B- H9+ K¼B M; Q iB ç^aQ ?² H¬ ç
M; ?B K i9+ ç®B ç½B- b) M|B H iB i®i i?Ä ?B T; B^aB i?Q+?- ?„M HϕB HQM; i` iB H i
>„M p"v K" iW +?®B `ä`"M; - iϕB /QÈB +¶ €T HU+ M?Q M9B M"v ç´B w- tû #Ä ?S ?
hQ" M #° p ä ;B^a i` M ç^aQ ?² H¬ ç m F?B T b Ê F?¬M; ?B mX
óL;QÆB iWM; ç€T SM; i 5ô *QM K„i 8+ a M T?€i HϕM? - i?•M i? K K KϕB HϕB i`mv
+U+ M|B;X
ó*? iM; QÆB +| i? ç2K M; Q iB iÈB ç m- i`'M M tQM; `²B- i b) +MM; M;QÆB #`M Hϕ
i?€B HϕM? HMM; , óL m M; Q iB M; QÆB K M; ç M- iW i`QM; tQÆM; +®i F?BM? i?Q
+?9M; i - i?"K +?Q +^aK i?´v +| i? / /"M; ;B i +? i +?9M; i L?Q p"v i?U+ tBM H¬B
?Q M M; ? M? - +ÁM K iB +€+ M; QÆB ` iB F?ÄBJ½ :B iBM? pU+5ôX
G iB pW M|B ` - ` i M?B m p ä ;B^a +O h?¬M Zm M; p K†i T?'M +?'M- hB m •M +M
>Ä ok iBM? pU+ i?b H" b„+ K†i HϕM? H)Q ?mM; €+X
óhB m iY +^aM? ;BÈB F?¬M; + Q- F?~m F?Q i`€B HϕB H" F?¬M; M?Ä5ô hB m •M ?W
i?U+ F?¬M; +?Q `^M; M;Q iB J½ :B iBM? pU+ +€+ M; SÆB- +| i? Î i` M i`B M,M; H
iWM; +MM; h?¬M i°+ ;B Q +?B M b Q\ *€+ M; QÆB #B i h?¬M i°+ +Q iM; çϕB b^aQ\
M; QÆB çKM; iÈB p M p M +?d H" m ©M? i°+ T?K i?m°+ h?¬M i°+5 L m +€+ M; QÆB
K†+ /M +?d H" /m #BM? i€M iQÈM; +O h?¬M i°+- +€+ M; QÆB M?[M; +?B M ç°B M
ç€M? i M5ôX
L;|M i v ?„M- çB K ?QÈM; >mv i J•m +?B M ç°B +O h?¬M Zm M; - p K†i ;B¼M; Kd
>Q i b•m K°i ?ÆB- b„+ K†i hB m •M M;QM; i`¼M; , óh iWM; +MM; h?¬M i°+ [mv i ç´
M; QÆB K¼B M; Q iB ç m `ä`"M; ?ÆM +€B h?¬M i°+ ç€M; b Ê M"vX h #B i +?B M i`
/B m b„+ #ûM- ç2K [m•M çQ" M` M Hmv M +?mv M [m M i`¼M; - ç†i ?v p¼M; Î +€+ M
i?´v h?¬M i°+ ç€M; b Ê M"v- i F?¬M; /€K ;"i #W 5ôX
>„M M?bM p T?Q 8+ a MX
.QÈB i?•M ?„M M?[M; M;Q iB iÈB FB +O >Ä ok iBM? pU+ +kM; M?bM p T?Q 8+
;B®M; M? m- `ä`"M; +| F?¬M; iQM M?B KX
ó s2K ` i`QM; +€+ M; QÆB M; v +^a #QÈ+ çB +kM; +?Q M?'i i`QXô h?ϕ+? L? K M?
FB M M?•M ?QÈM; 8+ a M M|B, óL;QÆB i`QÈ+ ç2K i` M? +½B # M i`QM; H"K´M i
h +kM; F?¬M; +| i? iB ;B M`¬B ;B9T >Ä ok iBM? pU+ +€+ M; QÆB +?dM? [m•M F,
ó.€K #´i FQM? ç®B pÈB 8+ a M çϕB M?•M5 hB m iY +m²M; p¼M; 5ô J°i ;½ i? M? M
i`¼M; i?B M- €M? K„i •K H M?Q ç Q #,M; - ?mM; iÈM [m€i H MX
>„M H" ç°B i`Q iM; K°i +?B +?B M ç°B- iWM; çQÊ+ 8+ a M +S m iQM? K M?- ç®B p
FQM? b Ê +^aK FQ+?- i?´v h?ϕ+? L? K F?¬M; F?€+? F?Q M?Q i? - H9+ M"v iS+ ;B" M
Í >Ä ok iBM? pU+ 8+ a M i?•M T?"M bB m M?B M- +| ` i Q iM; Q iB /€K +MM; 8+ a M
+^a hB m •M H9+ ?Q" B M; ?B T?ªM #€+- +kM; T?ªB K M; i?2Q pϕM M; Q iB T?Q b m
i? iB ;B M M; „M iK i" T pϕM ;½ iBM? M?m ?ÆM M[K M; i?2Q M?B m p"i iQ K" ç M
iB T +?SM; KBM? M,M; HQÈM; +O 8+ a M Î >Ä ok iBM? pU+ HÈM # Q M?B mX

óh?¢+? L? K- i ç½ +Sm iQM? K M? M; Q`B i?•M #¢M # +O M; QÆB- M; v +ª +?9i K
 8+ a M i`WM; K„i M?bM i? M? MB M T?Q b m K°i +€B- b m ç! +Q`B F?´ M, M Md M
 +MM; hB m •M K M; ç°B i` M? i`B K°i ?²B- F?¬M; T?ªB +€B ;b +kM; ;BªB [mv i\ô
 óaQ T?K çB m ?¬M? M?B m M; Q`B M?Q p”v ç M J½ :B iBM? pU+ +€+ M; QÆB- i?W
 M; Ì- M m bU iBM? tY Hw F?¬M; i®i- ç®B pÈB i? M? / M? +O bQ T?KªM? ?QÎM; `’
 F?´ +¬m tBMX
 óh?¢+? L? K ô >¢ h•K L; ?B M i?ÎM? K°i iB M; - F?) ;”i ç¬m, óæ¢B +K+ H”K i`¼M
 H - +?9M; i +MM; >Ä ok iBM? pU+ ç m F?¬M; T?ªB H” i?M ç`+? - iQÆM; H B i`i b)
 óL?Q p”v çBXô h`¬K M; •K i`QM; +?®+ H€i- ?„M ç°i M?B M çSM; Î T?Q i`QÈ+ +?B
 >Ä ok iBM? pU+ - i v +?d T?Q i`QÈ+ - H¢M? HMM; M!B, óh`QM; +€+ M; QÆB- i?Ov
 i? i?„M; çQÈ+ i - i b) #ªQ G} M L +MM; hB m •M ç¢B M?•M +O +€+ M; QÆB ç m iU

RyddX *?QÆM; RyeN

h?¢+? L? K pW M!B ` H!B M¬v- #’i Hm”M H” h?¬M Zm M; ? v H” +Q!M; ;Bª +O >Ä
 KªM; ² H MX >„M +ªM? ;BÈB im pB >Q h?¬M M?’i i`¼M; i?B M- +kM; F?¬M; T?ªB
 M; QÈ+ - +?d +¬M ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB i?Ov i?¬M- HB + K„i K°i +€B H” +! i? M?bM
 ?„MX
 G’v +ªM? ;BÈB >Q h?¬M M?’i i`¼M; i?B M- Km®M F?B m +?B M +ªM? ;BÈB i?Ov i
 pU+ - >Q h?¬M M?` i`¼M; i?B M- i K i`¼M; i?B M i?”K +?Q M?•M p”i çdM? T?QM; K
 +€B M¬v G” +m²M; p¼M; F?¬M +MM; b Q\
 8+ a M- >mv M S?B ç m €M? K„i K!K`i- F?¬M; `ä ?„M pb b Q pW ` - ? B M¬M; +kM
 h?¢+? L? K ` i v- i¢B i`QM; ?Q F?¬M; i?¬M; ç¢Q FB - h?¢+? L? K pšM ç m F?Q
 #ªM F?¬M; +! #B m ?B M` HU+ HQÊM; +MM; +Q!M; i? +O KbM?X
 ”ÎB p”v- ç®B pÈB i?U+ HU+ i?”i bU +O h?¢+? L? K- 8+ a M- >mv M S?B +kM; F?¬
 hQÆM; iU F?¬M; `ä M; mv M /Q- +ÁM +! J•m oBM? - h€i L - ç½ ”ª #¼M M; Q`B h?¬M
 +MM; h?¢+? L? K ;B Q iB T- +, M #ªM F?¬M; #B i b•m +¢M +O h?¢+? L? KX
 *?Q /M H” #¼M ?¼ ç€M? ;B€ + Q +ªM? ;BÈB im pB +O h?¢+? L? K- H’v >Q h?¬M M
 i?Ov i?¬M i`Î tm®M; - Î #¼M ?¼ ç M t2K- +kM; H” F?¬M; #B i i`!B + Q ç’i`°M; X
 LÆB ç•v i?”i bU iBM iQÎM; ?, M- p M p M +?d +! ? B M[M?•M
 >¢ h•K L; ?B M +MM; hY .B m5
 *€+ M¬M; ç m +MM; h?¢+? L? K iWM; +! K°i +€B i?`B Fb Î +?mM; - #B i Î i` M M; C
 M?B m +?¶ i?¬M #Q- +kM; #B i h?¢+? L? K M?B m H¬M +! i? pQÈi +’T F?B m +?B
 > B M¬M; iBM iQÎM; KQ`B T?¬M- i?”K +?Q •K i?¬K +?`K QM; - +ÁM +?O ç°M; +’i ;B
 ó*! /€K ? v F?¬M; \ô JB M; hY .B m ?ûiX
 ó*€+ M; QÆB +?ŠM; H) bÊ ?½B ? v b Q\ô >¢ h•K L; ?B M +Q`B v m FB mX
 hB m •M +MM; pä ;Bª +O >Ä ok iBM? pU+ H° ` p K†i F?¬M; #B i M M F?! + ? v +
 +O h?¢+? L? K +?d H” K°i ?²B i`ä F?¬B ?¬B- +, M #ªM F?¬M; +QB i`¼M; X
 ”¼M ?¼ i`QM; tQÆM; +®i- pšM M?Q +k t2K i?Q!M; `’i M?B m pä ;Bª i` M çªQ ?² H¬
 Î # M i`QM; - ç m F?¬M; i?U+ çQÈ+ #¼M ?¼ ç p”Q K„iX
 h?¢+? L? K çSM; Î T?Q i`QÈ+ +?B M ?¢K +O >Ä ok iBM? pU+ p K†i H¢M? HMM
 +! B /€K + M çªK i?Y K°i H¬M- ?B M i¢B +! i? ôX

>„M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ H¶ K½M; - +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M?Q >¢ h•K L; ?B M M|B
iQM? iQ€M +O KbM?

G-M M¨v M; Q|B iÈB +O >Ä ok iBM? pU+ [m€ p¢M- >Q h?¬M +ªM? +Q|̇M; ;Bª M?
+Q|̇M; ?½M- p¨v K¨ pQÊi [m #’i +S K°i +¶ HU+ HQÊM; M¨Q +O J½ :B iBM? pU+)
i`QM; tQÆM; iOv t2K i?Q|̇M; i? HU+ +?OM; i°+ +O J½ :B iBM? pU+- hB m •M +
+MM; J½ :B iBM? pU+ iWM; +| +?QÆM;

æO HQ¢B M?•M i® i? K +MM; K°i +?¶ - HB M H¨K +?Q M?[M; M; Q|B M¨v i?“M? #QK
+?†M +¶ M; Q|B M¨v- ¸ +?Q #¼M ?¼ i?“i HÁM; T?K+ iMM; G} M L ¸B m ?¨M?- #¼
J½ :B iBM? pU+ M; mv +Æ i?“i HÈMX

h?¢+? L? K ¸½ M?bM ` iQM? M; ?B K i`¼M; +O p’M ¸ X

>„M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ Km®M iW +?®B 8+ a M i?dM? +¬mX >„M H¨K ?¨M; ¸-m-
H¨K +?Q #¼M ?¼ #B i J½ :B iBM? pU+ F?¬M; T?ªB / /¨M; ûT [m M?Q p¨v- #B i
#¼M ?¼ FQM? i`¼M; - #¼M ?¼ KÈB +| i? î i?|B ;B M p b m M T?“M i?O i?Q|̇M; - F
iBM? pU+ i B ?Q¢X

“ÎB p¨v- ?„M +® w F?B m F?Q+?- +| w #W #½B KK+ ¸Q+? ¸ m H¨ pb H¨K +?Q KbM?
H¢B H¨K +?Q G} M L ¸€M? i M HÁM; iBM +O hB m •MX

.QÈB ? B i-M; ¸ª FQ+?- ?„M iBM iQÎM; H¢B i? K 8+ a M i`¨M M- M?[M; T?€ p¢M +O
iB M ¸ M M¨v- KÈB +| i? i?U+ M i•K î J½ :B iBM? pU+ ¸ÈB im Hmv M- i?U+ i`î i?
H B +O h?¬M i°+X

óJm¬M p¨M +€+? M|B- i’i +ª #B M ;BªB- F?¬M; #^M; K°i ?²B +?B M ¸’m M? M?“M;
M; ¸Q +m²M; p¼M; - i`QM; K„i ~M +?S p ?mM; €+ F?BM? i?Q|̇M; - M|B, óL m +€+ M
K°i M; Q|B +MM; i +?B M K°i i`¨M- M m +| i? i?“M; i - i +| i? #ªQ G} M L +MM;
i`î p >Ä ok iBM? pU+- K†+ +?Q +€+ M; QÆB ¸B m ?¨M?5ôX

óG|B ’v i?“i F?¬M; \ô 8+ a M #¶M; M?B M H ?QªM; H M- p K†ipmB p X

L¨M; bQ pÈB #’i Hm¨M F M¨Q ¸ m `ä `¨M; ;B€ i`¨ +O G} M L ?ÆM- hB m •M F?¬
#B i i¨B M,M; +O G} M L i`•M [mw +Ð M¨QX

8+ a M ?QM; T?’M `²BX

E?¬M; ¸ÈB hB m •M iÄ i?€B ¸°- M¨M; i?ÎM? K°i iB M; , óhB m LB T5ôX

J°i ;½ i? M? MB M +kM; H¨ +ªM? ;BÈB >Q h?¬M M?’i i`¼M; i?B M- im Hmv M +U+
i`B M,M; X h? M? MB M M¨v K°i i?•M HQÊM; ;B€T U; B€T b€M; #|M; V K¨m #¢+- i` M
p, M F€ /B m- +QM K„i M?Q #,M; H,M; - H¢M? H)Q i?’m tQÆM; - T?9i +?®+ ¸SM; p[
L? KX

8+ a M #B i h?¢+? L? K /mM; ?ÊT #’M M; mv M ?Ä /B K- +?Q M M ibK K°i ;½ im Hm
i?’v +| i? i?Q€M; F?“+ +? X

LB T >¨M imv H¨ +ªM? ;BÈB >Q h?¬M M?’i i`¼M; i?B M- M?QM; +ªM? ;BÈB +U+ F
¨,M; L; K+ +O >Ä ok iBM? pU+ T?QM; imv i i?•M i? KQ|B M,K- M?K+ i?•M +MM; +
K°i i? X

óæWM; H¨K #` i?QÆM; ?„MXô 8+ a M T?•M T?| K°i +•mX

LB T >¨M +Q|B H¢M?- w MB K i`QM; #B MªQ- ?Q ;BÈB +?Êi ?B M H M- i¢B i`QM;
+QM b¬M; #,M; HB M KB M- i?B M ¸` imv i # v- ?¨M HU+ i?’m tQÆM; +?“K `½B i?

“¼M M; Q|B J•m oBM?- h€i L - >mv M- ¸½ “ª ¸ m H¨ M; QM; i?¬M M?bM p T?Q h?
id KdX

“¼M ?¼ ¸ m +?Q iWM; i?’v h?¢+? L? K ;B Q +?B M- +kM; F?¬M; #B i h?¢+? L? K
+?| KQM; X

L; v +^a hY .B m - >¢ h•K L; ?B M +kM; ¢ m `i M; ?B K i9+- #ÎB pb +€+ M" M; +kM; i ?
L? K ` i v- F?¬M; #B i H9+ M"v h?¢+? L? K ¢¢i iÊB HQ¢B ¢° + Q M"Q `²BX

>"M HU+ i? 'm tQÆM; i?~K i? 'm p"Q- +^a M; QÌB LB T >"M FB #,M; ?"M imv i i`„M; -
M?"T t€+- p K†i H¢M? H)Q bQÆM; i`„M; - ;B®M; M?Q #,M; i?B ?-K #,M; p¢M M,K /
` - ?"M HU+ i?~K i? 'm H¢B- F?¬M; ;B M i`mv M ¢ M iB M; p M; ;BÁM `„M; `„+ - M?O

óæ¬B K°i +€B ¢BôX

•M? K„i h?¢+? L? K #bM? ioM?- ~M +?S K°i iB F?¬M; FB M M?šM- +€M? i v `mM
/B i bBM? HBM? M?€v K„i H M i`"M [m M? i?•M- K°i +€B 'M Fw F€ /B m ÎHÁM; #`M
?Q ?²M; iY pQM; +?"K `½B €T #€+? p T?Q LB T >"MX

hY pQM; €Q M; ?o M; QM; Hmv M iY 'MX

v +^aM? ioM? K`+?- ?Q M; p„M; i`QM; iY 'M^aQ /B m M^av bBM?- HU+ HQÊM; iY pQM
iB m +U+ ¢ M t2M- -K -K ¢2K LB T >"M FB # Q T?OX

LB T >"M F?Q i? M?Q + -m p²M; K" ¢ M- b„+ K†i #¶M; M?B M i€B M?Êi M?Q iì ;B'
Hmv M ¢B +?®M; ¢Đ iY 'M FB - H¢B #` iY w +?'i +?S i`QM; iY 'M T?€ ?Ov T?ÁM;
i? HQÆM; - i?-M i? +?Êi # v MûK ` - -K -K ?QÊM; p i`mM; QÆM; pã ;B^a +O >Ä

"®T #®T #®T5

",M; +SM; ¢-v M; QÌB ?„M pĐ M€i- i?-M i? H¢B #bM? v M p¬ bU- +?d H" b„+ K†i p
pB + +U+ F€ bÊ ?½B- €M? K„i ?Q^aM; bÊ ¢ M +U+ ¢B KX

>„M F?¬M; i? M; „M +^aM ¢QÊ+ K°i ¢ÁM +O h?¢+? L? KX

a„+ K†i 8+ a M +MM; hB m •M ?ÆB #B M ¢´B- i`QM; HÁM; i`-K tm®M; - iU M?Q ¢

"¼M M; QÌB h?-M Zm M; # M FB p K†i +?'M ¢°M; - •K i?-K FQ+? ¢°M; - +QÌB ?„+ ?
/-M i?9 p` ?ŠM H MX

J°i ¢ÁM pW `²B [m€ KS+ ¢ÆM ;B<sup>a</sup>M p°B p" M; - #¼M ?¼ F?¬M; i? i?"i bU i?'v `ä`
L? K- Km®M t2K +`M; i? K i?•M i?B i K°i +?9i- pb i? ¢ m ¢2K i-K K„i ?QÊM; p >
FB - ?v p¼M; # M FB K m +?¶M; T?€B +QÌM; ;B^aKÊB ` X

h?¢+? L? K i?'v 8+ a M- hB m •M /Q /U- +¶ +?9i F?¬M; FB M M?šM- ¢Q i v ¢B K
M; QÆB F m `i p M; /°B- WK- HB M M; QÆB ¢BôX

>„M +?d ?QÊM; i M i? M?MB M H9+ i`QÊ+ M´B ;B" M ¢MM; ¢MM; - Km®M i? v 8+ a
+¶ +^aM? ;BÊB >Q h?-M i K i`¼M; i?B M- im Hmv M FBK /m +?B HU+- F?Q i? +^aM
+m²M; HB i +^aK i?'v H" ;½ +QÌM; ;B^ai?¬M; ?B m ¢¢Q HQ HU+ HQÊM; +^aM? ;BÊBX

>„M +?O ¢°M; ¢B K / M?- M?[M; pã ;B^aFB +O >Ä ok iBM? pU+ ¢ m FBM? M; ¢+ b
+Êi M?bM p T?Q ?„MX

óhB m iY M"v M; ®+ +¶ i? - i? K" F?B M +?B M EBK GB i ¢¢B + - F?¬M; #B i b®M;
óEBK GB i ¢¢B M?•M b„T ¢°i T?€ i?Ov i?-M- ?„M +^aM? ;BÊB >Q h?-M M?'i i`¼M;
Km®M +? i\ô

óE?ŠM; ¢`M? H" ibK +? i5ôX

L?[M; +QÌM; ;B^aFB +O J½ :B iBM? pU+ ¢ m +QÌB M?¢Q H M- i? M? •K /-M /-M
8+ a M- hB m •M +kM; M;~M M;Æ- +?Êi b„+ K†i +U+ F€ [m€B /`- M?bM M?bM EBK G
K"v /-M /-M ;B½M ` X

óL; QÌB M¼ `i HÊB ?¢B5ô h?-M Zm M; # M FB - h€i L ?Qi b•m K°i ?ÆB, ó>„M i`
FûK i ôX

æ" "a M?QÊM; K"v- i?'T ;B¼M; M¶B, óh?¢+? L? K iB m iY FB i?"i iQ ; M- p"v K" ¢
?„M- FûK ? B +€B +^aM? ;BÊB M?Ä- +€B M"v [m^a i?U+ +?QM? H" +m²M; p¼M; ôX

óL?bM F?¬M; i?'m ?„MXô h€i L +kM; p Kti F?¬M; `äX
 E?m¬M Kti M?Ä M?„M +O >mv M S?B i`M` K`m b„+FBM? bÊ- t t M?bM p T?Q
 +?9i- M?Ä ;B¼M; ?QÈM; EBK GB i M|B, óEBK GB i çΦB + - ?„M >„M ç½ +Sm iQM
 i`M ?„M çQÊ+ F?¬M; \ô
 o®M +ªK i?'v h?Φ+? L? K F?¬M; +?`m M´B K°i i`M +?B M- EBK GB i F?¬M; iQM? i
 >mv M S?B M|B M?Q p`v- M; QÊ+ HΦB M?Qm K`v- b m ç| HΦM? Kti çB ç M i`QM; b
 Kti ç®B H`TX
 >mv M S?B +?2 KB M; - +QM K„i b€M; ?B M` K ?Q†+ i?`i HÈM- F?¬M; #B i EBK
 F?€+ i?QÌM; M?Q i? X
 *?d +| K°i Qi pä ;Bª >Ä ok iBM? pU+ # M +ΦM? M`M; - #B i M`M; ç½ H`K +?mv M M
 FB pKM; i`°K €B K° M`M; - K¼B M; QÌB ç m #B i- M`M; +`M; H`i? v h?Φ+? L? K +
 HΦB +`M; H`b) M´B ;B`M` i vX
 óEBK GB i- tm®M; i v HQm ibM?5ô b„+ Kti 8+ a M i`-K tm®M; - i?'v EBK GB i i
 M; ?B Ki 9+ [m€iX
 L`M; #B i +?¶ i?O çQΦM +MM; ?mM; H +O EBK GB i- M`M; +kM; #B i +| i? KÌB ç
 ç m T?ªB t2K Kti KkB h?Φ+? L? K- +kM; #B i ;B Qi bM? +O h?Φ+? L? K +MM; ç€
 hQ- F?¬M; Km®M ç2K i? HU+ F?„T MÆB +O J½ :B iBM? pU+ ç„+ i°B F?„T- +?Q
 ó8+ a M çΦB M?•M tBM v M i•K- i b) F?¬M; ;B i +? i ?„MXô EBK GB i M? +? M? +
 F?Q i? i M? K€m- ?„+ ?„+ +QÌB ?mM; €+X
 +? M? +? KB M; - M?Q b`B H M; H°` F?Q i? i M? K€m- ?„+ ?„+ +QÌB M; €+X
 "®T #®T #®T5
 JQÌB M; |M EBK GB i ;B Q M? m- tQÆM; i`mv M ç M iB M; M´p M; #M- b m ç| HB
 [m M; FQ+? b„+ #ûM #„M`X
 ;BÁMX
 JQÌB çΦQ FBK /m +?B HU+- +?'i +?S b„+ #ûM +QÆM; K½M? +O FBK- ö F?¬M; +
 ;B Q HQM; K`m p`M; - F?¬M;
 ?Q F?¬M; +?Êi /B M #B M i?`M? KQÌB +QM ;B Q HQM; K`m p`M; - F?¬M; iB M; ç°
 ?QÈM; iÈB h?Φ+? L? K i`MM; FQ+? i|BX
 o Kti K¼B M; QÌB ç°i M?B M M; QM; i`¼M; ?ŠM H M- M?bM ;B Q HQM; K`m p`M; F
 ç m i?¬K ;B`i Kbm?X
 G`v HU+ HQÊM; /B M #B M bBM? HBM? pΦM p`i- +ÁM +| i? K M; i?2Q K°i iB HBM
 +?d +| M; QÌB +?ΦK iÈB #"+ +Y i?Ov i?¬M KÈB +| i? X EBK GB i M`v- `ä`M; H`
 T?QM; 5
 G`v ?„M ç M ç®B T?| h?Φ+? L? K +ªM? ;BÈB >Q h?¬M M?`i i`¼M; i?B M- Î K¼B M; C
 H`i`B HÈM /MM; p`Q pB + M?ÄX
 •M? K„i K¼B M; QÌB ç m +?, K +?9 M?bM p T?Q h?Φ+? L? K- M?QM; Qi M?`i NNW
 ?„M- +?Q`^M; ?„M imv i F?¬M; TªB ç®B i?O +O EBK GB iX
 J„i i?'v KQÌB +QM ;B Q HQM; K`m p`M; M? M? +?|M; K½M? HB i K`ç M- €M? K„
 HMM; i`M F?®+ M?Q +k- FûQ KB M; +QÌB ?„+ ?„+ - +?Êi K°i +¶ ?mM; b€i +?B F?Q
 ` - +m²M; #çQ iW i`QM; i?•M i? ?„M /UM; H M i`M i`BX
 >mM; b€i +?B F?Q ?Q F?¬M; M; QM; Hmv M #B M ?| - p`v K` ?| i?`M? iWM; +€B iQ
 M M? K9 pm®i /[iÈM F?OM; #®- F?¬M; +?9i M`Q bÊ ?½B ?QÈM; iÈB ;B Q HQM; H
 *MM; H9+ M`v- K°i i v +O ?„M ?Q F?¬M; ótQΦiô pΦ+? ` - ç2K #-m i`lB M?Q pªB `€-
 ` iWM; çΦQ T?QM; M?`M F?¬M; ;B M F?2 ?Í ? T- M; QM; Hmv M F?¬M; ;B M +?B M

L m Hm" M b,,+ #ûM p¬ +MM;- FBK /m +?B HU+- b Q H" ç®B i?O +O F?¬M; ;B M H
hB M; M;Q`B ²M "Q ç°i M?B M v M H†M; tm®M;- çªQ ?? H¬ T?9i +?®+ i`Î M M FBK

Ryd3X *?QÆM; Rydy

EBK GB i H'v FBK /m +?B HU+ M;QM; Hmv M KQ`B +QM ;B Q HQM; K"m p" M;- +?O
iWM; +€B iQÊM; K i?¬M F?´M; H²/[iÊM i?"i HÊM +ªM H¢BX h` M iQÊM; K i?¬M
M;QÊ+- ;B i +?¡+- F?€i K€m- çB M +m²M; çO HQ¢B / Q ç°M; ç€M; bÊ- +ª p"i i? M
K°i +¶ F?Q i? i" €+ M;"T i`lBX hQÊM; K i?¬M F?´M; H² i?m¬M i9v H'v ?mM; b€i
M;?o ` M Hmv M K" i?"M?- ~M +?S K°i iB HBM? ??M iBM? i9v +O h?¢+? L? K- p
K†i H M i`lB çB M +m²M; ;"Q i?ûi- i`mv M ` iWM; i" M / Q ç°M; FBM? i?B M ç°M;

h?¢+? L? K K°i i v p¢+? ?Q F?¬M; - M Si ` p¬ b® F?¬M; ;B M HÊB M?"M iBM? K`M X
T?QM; M?"M ç Q M?¼M M?"i +ÁM b,,+ #ûM ?ÆM- H†M; H) ?QÊM; iÊB EBK GB i H

*?¶ ?Q F?¬M; [m M? EBK GB i tm'i ?B M F?2 ?Î`ä`"M;- HQm +?mv M ` ?"Q [m M
ó>•v5ô

*QM M;QÆB +O h?¢+? L?¢K +Q`Ki H¢B- ç°i M?B M F?) [m€i K°i iB M;X

E?¬M; ;B M # M M;Q`B EBK GB i ;B®M; M?Q #` tB M; tQ+? M?bM F?¬M; i?'v tmv
;B K +¬K X

h?B M ç` M,M; HQÊM; /WM; H¢B- ;B¡ H†M; FbM? i M- iU M?Q M; v +ª ?"Q [m M;

h¢B M?€v K,i çQ- K¼B M;Q`B `ä`"M; M?bM i?•v EBK GB i M?Q #` i?B

i`B M æ`M? h?•M i?m"i- ç°i M?B M ?Q F?¬M; /WM; ?bM?ªM?X

JQ`B +QM ;B Q HQM; K"m p" M; /Q EBK GB i T?¡M; ` FB #¶M; M?B M F`+? HB i
iQÊM; K i?¬M F?´M; H² i?"i HÊM FB +?°T T?€ i?"M? KªM? M?Ä- #,,M imM; i¡2`
+?9i iB m i€MX

E?¬M; ;B M #` ;B K +¬K- M?Q K†i ?? #` MûK p"Q K°i iªM; ç€ HÊM- ç°i M?B M M?°
b¡M; / Q ç°M;X

hWM; +€B F?2 ?Î iBM? K`M M? M? +?¡M; H M i`"M ` - i?¬M i? EBK GB i i`mv M ç
b,,+ K†i /¬M /¬M i€B M?Êi- i`QM; K,,i ?B M ` K°i p¬M; FBM? HQ¢MX

óS?®+`

J°i M;KK K€m iQÆB F?¬M; M; ,M çQÊ+ #` EBK GB i T?Ki` X h?¬M i? ?,,M ¬K¬K +?
?B M p i`¢M KB M; p i i?QÆM; iBM? K`M- M?Q #` p¬ b® HQÐB ç Q b,,+ #ûM +,,i [n

hQ`M #° +Q`M; ;Bª +O h?¬M Zm M; +MM; >Ä ok iBM? pU+ i?2Q /äB- ;B`F?,,+ M`v
iQ K²K- b,,+ K†i K°i M;Q`B bQ pÈB K°i M;Q`B T?'M F?Q+? ?ÆMX

hB m •M p®M i` M K†i +ÁM K M; i?2Q w +Q`B H¢M? HMM;- H9+ M`v- p iQÆB +Q`B
K¬B K'T K€v- H¢B M¡B F?¬M; ` H`lBX

8+ a M F?) `mM #9B i¡+ i` M ç¬m- i¡+ ç2M b m +´ HQÊM pÁM;- +QM K,,i b€M; ?B M

J•m oBM?- ç½ "ª- h€i L i?b H" M;®+ M?Q ;" ;¶- bYM; b®i K°i ??B H•m- #¶M; M?B

óL? 5ô " M FB >mv M S?B ?¬M?Ä- K,,i ç T /"T /ÎM €M? b€M;- i`QM; H9+ M?'i i?lB
M"Q +?Q T?ªBX

_'i M?B m +QÌM; ;B^a +O >Ä ok iBM? pU+ ç m +^aK i?'v +| T?^aB ? v F?¬M; KbM? FbK ?•K çQÊ+ H m H m F?|2 K„i- Km®M K°i H-M M[t2K +°M; i? K `ä `°M; K°i +?9 +kM; F?¬M; i? iBM iQÎM; - EBK GB i p"v K" b) Î ?¢ T?QM; - i¢B i`QM; i?ìB ;B M M; "¼M ?¼ F?¬M; iBM5
 E?|2 KB M; EBK GB i i`°M ç-v K€m iQÆB- M?QM; i` M K†i ?„M F?¬M; +| K°i iB ç°M?Q H" #` FQ+? T?€i w +?Q +?B M ç'm- M; QÊ+ H¢B M? +? KB M; F?¬M; iB M; ç°M >Q 5
 hWM; ç¢Q çB M [m M; K"m p" M; +?|B K„i- M?Q +QM ;BmM i`<sup>a</sup>B `°M; i?•M ?„MX *ç| H" iWM; bÊB ;•M K¢+? i`QM; iQ" M #° i?¬M i? - ;•M K¢+? #`v ` ?² [m M; K"m p" i?¬M i? +O ?„M iÊB HmB M?9+ M?Q+?- H"K +?Q ?„M Î M?€v K„i i`Î M M p¬ +MM; o K†i +QÌM; ;B^a >Ä ok iBM? pU+ +?'M ç°M; K¢M?- i`QM; HÁM; F m bÊ ?½B- K°i H >mv M S?B +?2 KB M; - i?2Q #^aM M,M; F m H M, óEBK G¬B i?¬M i? 5ô
 óEBK /m €Q M;?o +MM; H¬B çB M €Q M;?o /mM; ?ÊT\ô b„+ K†i h€i L F?) #B M M;QM; i`¼M; ?ŠM H MX
 æ" "a F?) H„+ ç-m, óæ m F?¬M; T?^aB H" M?Q i? X EBK GB i FB +?O im H" FBK /m iWM; +| F€ M; ° M"Q ç|- i?¬M i? i`<sup>a</sup>B [m H¬B çB M ` M Hmv M- H¬B çB M F?¬M; T H" +| M,M; HQÊM; +?'i +?S Î i`QM; i?¬M i? +O ?„M- +| i? +MM; FBK /m +?B HU E?m¬M K†i tBM? ç T +O >¢ h•K L;?B M- hY .B m #bM? v M- +?Q iQ€i ` FBM? bÊ Í /QÈB €M? K„i +O K¼B M;QìB ?°B iK- K°i bÊB ;•M K¢+? FB +O EBK GB i M?Q i?¬M i? FBK [m M; `U+ `Ð- i`mv M ç M / Q ç°M; +°M; i? K +m²M; HB iX
 *Æ i?`i +<sup>a</sup>M; QìB ?„M- Î /QÈB H¬B çB M +MM; FBK /m +?B HU+ i?9+ /K+- /¬M /¬M HU+ #¢Q i¢+ +m²M; #¢Q- iÄ ` +U+ F€ HU+ HQÊM; +QÆM; K½M?X
 G¬B çB M +MM; FBK /m +?B HU+ i? K p"Q M;QìB- EBK GB i ;B®M; M?Q M;QìB p" ç°i M?B M F?¬M; F?Q +?mM; [m M? M' pÐ ` - F?Q i? M?Q +¬m p²M; ?QÊM; iÊB h :B®M; M?Q K°i i? M? FB K b„+ #ûM K"m p" M;5
 a„+ K†i h?¢+? L? K #bM? ioM?- ?ÆB ?ÆB M?2Q K„i- ç°i M?B M p" M +?mv M €Q M EBK GB i H Q H M- i?¬M i? #¶M; M?B M ?ÆB /WM; - +?Êi ;B½v K¢M? ?Q F?¬M; i` HQÊi ç MX
 •M? K„i h?¢+? L? K b€M; M;ìB- FBM? M;¢+ +QìB- F?) ;"i ç-m- #B i EBK GB i ç2K ç~v- +¬ +m²M; #¢Q +?B HU+ FB ç½ i?Q€i F?ÄB F?¬M; ;B M ;B K +-K- F?¬M; bÊ ? óhÈB i®i5ô
 >„M F?¬M; FBM? bÊ K" +ÁM H'v H"K KWM; - +'i ;B¼M; +QìB F?)- i?¬M i? +kM; H Í /QÈB K¼B M;QìB +?9 KK+- i?¬M i? +O ?„M +?Êi i`Î M M F?¬ [m„i- i? T?€+? i iBM? Hmv M ;¬v v m- iWM; Hm²M; bQÆM; KM i`„M; # +? iW ?mv i F?B m +^aM;Qì i`°M M;"T [m M? i?•MX
 _'i M?B m +QÌM; ;B^a i?2Q /äB- M?Qm K"v M?bM p T?Q +?mM; [m M? ?„M- #¶M; p"Q ?mv M FQM?- Î MÆB ?mv i b€i ?^aB /QÆM; i`°M M;"T tQÆM; i`„M; K M? K M; - p•v iB m i`W +„M tû- +<sup>a</sup>K i?'v i?¬M i? HBM? ?²M ç m #` +^aK t9+ i" €+ K¢M? K) +?B J¼B M;QìB ?Q^aM; bÊ #B M b„+- p°B p" M; i?m M¢T i•K i?¬M- €M? K„i iWM; M;QìB "¼M ?¼ b m F?B ´M ç`M? i•K i?¬M- H9+ H¢B M?bM h?¢+? L? K- ç m H" b„+ K†i i`, æ•v H" +€B HU+ HQÊM; €Q M;?o i" €+ ;b\

"¼M ?¼ +?d H" M?bM H M K'v ;B•v- HB M HBM? ?²M i`-K Hm•M i`QM; ç|- +| HQΦB ;B®M; M?Q iB T + "M iY pQM; p¬ ?ΦMX

?ì #¼M ?„M T?ªM SM; HΦB- w i?S+ çQÊ+ h?Φ+? L? K +kM; F?¬M; T?ªB H" M?"K p ?QªM; bÊ- i`QM; ç| hB m •M +MM; `i M?B m +QÌM; ;Bª +O >Ä ok iBM? pU+- i? M?Î EBK GB i, ó~M i?"M5 æWM; t¬M; p"Q i`QM; bQÆM; KM5ô

æ€M; iB +- i'i +ª ç m ç½ [m€ Km°M

EBK GB i ;B®M; M?Q K°i i? M?FB K b„+ #ûM K"m p" M; - i`U+ iB T i`"Q p"Q i`QM; i`"Q p"Q iY pQM; ?ªB pU+ +ªK t9+ iB m +U+ ?°B iK- ;B®M; M?Q iB M p"Q #B M K€ ç M iWM; ?ÁM çªQ tQÆM; i`„M; t•v- #` p¬ b® Q M ?²M H [m, +„M i?¬M i? HBM? ?

æ•v H" iY pQM; €Q M; ?o p" M +?mv M iÈB M, M; HQÊM; iB m +U+- ?bM? i?"M? ?ª çQΦM +¬M; FQ+? i•K HBM?X

EBK GB i K°i ç-m iB M p"Q- M?€v K„i iB M p"Q i-M; i-M; ªQ +ªM?- H"TiS+ iBM? i`QM; ç| b„+ Kti / [iÊM +?ti M?[M; H [m, Q M ?²M ?„M +?SM; FB M FB - ÎªQ ;B€ ;B i +?|+X

J¼B M; QÌB `ä `ä `M; `^M; M?bM- T?€i ?B M h?Φ+? L? K M?2Q K„i HÆ HYM; K°i # K'i ?²M K'i pQ - ç m H° ` p FB M; F`X

Í /QÈB K¼B M; QÌB i?2Q /äB- h?Φ+? L? K +QÌB M?Φi- i v i`€B ç°i M?B M M„K ç'K- ?QÊM; iÈB EBK GB i ç€M? iÈBX

"i hY J >mv i +?Êi çQÊ+ i?9+ ;BK+X

*€M? i v M„K ç'K FB T?9i +?®+ i`mv M ç M M, M; HQÊM; / Q ç°M; +m²M; #ΦQ- p` M?¼M- +€M? i v tm'i ?B M; B€Ti`K +SM; `„M M?Q b„i- M?Q i v +O v m K - ?B M H #ΦQX

P" M?5

EBK GB i #` K°i [mv M ç€M? i`9M; M; U+- M?Q K°i F?®B pšM i?Φ+? K m +?|M; # v i ç"m i`mv M ç M iB M; p M; ;BÁM F?¬M; ;B€M çQΦMX

>„M i`U+ iB T #` ç€M? p"Q i`QM; ç€K +?B M ?ΦK FB +O >Ä ok iBM? pU+- çQÊ+ +?"i p"i çÐ H'v- ç m p°B p" M; FB M i`b iBM? i`ΦM; i?¬M i? +O ?„MX

EBK GB i F`+? HB i i?Î /®+- b„+ Kti çÄ #WM; - T?šM M° ç~v ` M; QÌB # M +ΦM?- M >„M K°i H-M M[çB m +?dM?- w ç² iB TiK+ tm®M; i v ç®B pÈB h?Φ+? L? KX

GB M p"Q H9+ M"v- 8+ a M +MM; hB m •M ç²M; HQΦi` i v M; ,M +ªMX > B M; QÌB i? p T?Q h?Φ+? L? K +U+ F€ T?S+ iΦTX

óh F?¬M; b Q- +| i? iB TiK+ +?B M ç'm5ô EBK GB i F m H MX

hB m •M [m v ç-m M?bM ?„M K°i +€B- i? M F?)- M|B, óL; QÌB i ç½ tm®M; i v HQ F?¬M; i? #bM? v M p¬ bUôX

Í /QÈB iBM? ?m®M; F?¬M; +| #'i +S T?ÁM; #` ;b- #` K°i [mv M ~M +?S HU+ HQÊ h?Φ+? L? K ç€M? i`9M; - i?¬M i? HΦB F?¬M; +| i' M i?QÆM; - EBK GB i F?¬M; #B +MM; 8+ a M HΦB ?€ +| i? F?¬M; #B i\

"¼M ?¼ M?bM `ä `M; - K°i [mv M FB +O h?Φ+? L? K ç€M? ` - H9+ EBK GB i # v M +ª M; QÌB ç m H†M; H) i?Q€i` - F?¬M; i?"i bUÎ i`QM; i?¬M i? +O ?„M M' imM; - # GB i ?„M K†+ /M F?¬M; T?€ ?Ov- +kM; T?ªB #` i?QÆM; M†M; F?¬M; /"v M'Dt

óEBK GB i i?m Xô 8+ a M `i [mv i çQ€M- i`U+ iB T ç®B pÈB i`"M M"v +?Q ` ç`M? GB i i€B +?B MX

*QÌM; ;B^a h?–M Zm M; +MM; >Ä ok iBM? pU+- iQ" M #° b–B i" Q ?ŠM H M- €M? K
i?" i b•m p T?Q h?¢+? L? KX

h?¢+? L? K M v +?d H" >Q h?–M M? 'i i`¼M; i?B M5

G'v +^aM? ;BÈB >Q h?–M M? 'i i`¼M; i?B M- /MM; bS+ +?®M; H¢B EBK GB i i`¢M;
ç–m iÈB +m®B ç m +?B K +S i?QÈM; T?QM; imv i ç®B- i?"K +?Q iQ€i` HU+ HQÈ
+€B M"v- ç^aQ çB M M?"M #B i M? 'i [m€M +O #¼M ?¼X

a m F?B iÈB ç^aQ ?² H– +QÌM; ;B^a >Ä ok iBM? pU+ ç®B pÈB h?–M Zm M; pä ;B^a +O
HÁM; t2K M? - H9+ M"v ç m i`–K K†+- #„i ç–m M; ?B K i9+ ç M ç®B ç½B J½ :B iÈ
F?–M; /€K FB m M; ¢Q M[- F?–M; /€K +† K°i iB +QB M? M[X

>mv M S?B K„i ç T?Q K„i i?–M K - #¶M; M?B M M? ^av M? †i ?ŠM H M, óL? - M; QÆ
+^a EBK GB i ç¢B + +kM; F?–M; T?^aB ç®B i?O +O M; QÆBôX

EBK GB i Î >Ä ok iBM? pU+ +?QM? H" +QÌM; ;B^a M' B / M? >Q h?–M +^aM? - bS+ +?M
+€B M"v +kM; H" M; mv M M? •M ? „M pW ` i v- iQ" M #° +QÌM; ;B^a >Ä ok iBM? pU+ c
T?^aB i?m X

L?QM; ?–K M v EBK GB i i?m `²B- ?ÆM M[H" i?^aK #¢B- ç®B T?QÆM; +ÁM tm®
EBK GB i +† i? b) #` ç€M? +? i5

ó*€+ M; QÆB +† i? ç' B K°i M; QÌB M[iÈBXô h?¢+? L? K + m K"v- HB + `i M?B m p
i`QÈ+- M†B, ó*€+ M; QÆB +† p¢M M; QÌB- b® HQÈM; +QÌM; ;B^a +^aM? ;BÈB >Q h?–
+MM; +€+ M; QÆB +?B M iB T- WK- +€+ M; QÆB F?–M; +–M HQ H„M; +?Q i b) ?
+?®M; çÐ çQÈ+ôX

oä ;B^a >Ä ok iBM? pU+ M?bM M? m- ç m i`–K K†+ F?–M; M†BX

æ" "a- J•m oBM? +MM; pä ;B^a +O h?–M Zm M; - iWM; M; QÌB p K†i iQÆB +QÌB- M?

óL; QÆB i?" i bU H" >Q h?–M M? 'i i`¼M; i?B M\ô hB m •M i`–K K†+ ?²B H•m- #¶M;

óL?Q ;B^a # Q ?Q€MXô h?¢+? L? K H¢M? M?¢i M†BX

hB m •M i?Î /" B K°i ?ÆB- #'i ç„+ /o M?bM p T?Q 8+ a M- ;"i ;"i ç–m- M†B, óh M; ?
i?–M i`Î tm®M; - F?–M; B +† i? +?B M i? „M; ? „MX h i?W M?"M- i ç½ t2K i?QÌM
pU+- p"v G} M L M" M; X tQ M v M?Q M; QÆB M†B- i?" i bU H" K°i F€i" B Hmv M [

óo i" B M, M; +O G} M L - i +† i? F?ŠM; ç`M? imv i ç®B F?–M; H–K- i i" M K„i
M; ?B K i9+ M†BX

óh +?`m T?K+Xô hB m •M M; ?o M; ?o- #¶M; M?B M +9B ç–m M?"M i?m , óh b) i?
+?9M; i - +?† ç®B T?QÆM; T?€B çB m ?"M? - imv i b) F?–M; +† /` M; ?` M[ôX

8+ a M FBM? M; ¢+- +?Êi i?" i HÁM; i?Î T?"Q M? M?ÁK K°i ?ÆB- ?QÈM; h?¢+? L?
i? + K çQ M M; QÌB +O +?9M; i T?K+ iMM; +?d ?mv`²B- ?B M i¢B *† i? ç +?Q
K°i +?9i ? v F?–M; ôX

h?¢+? L? K M?Qm K"v- i`–K M; •K K°i +?9i- F?) ;"i ç–mX

RydNX *?QÆM; RydR

Í i`QÈ+ F?B #¼M M; QÌB 8+ a M iÈB- h?¢+? L? K` M Hmv M ç®B pÈB iY i`"M HB M
J - G} M L - S?Q G M`ìB F?ÄB ?QÈM; iÈB J >mv i hBM? - ? „M +kM; iWM; /†M /Á S
Kšm i`"M +O J >mv i hBM? KÎ` X "ÎB p"v- çB m FB M M®B HB M ? B MÆB ç m ç½
ç2K J >mv i hBM? +MM; MÆB M"v ç¢i i?"M? HB M ? X

h`mM; QÆM; ?ÁM çªQ- K†i ç`B i`mM; QÆM; iY i`"M i`QM; bm®i`U+`Ð ?Q F?¬M; iB i çB K H|2` M?Q b Q- ~M +?S iBM? F?¬M; i?B M ç` F€ /B mX

h?¢+? L? K Î /QÈB K¼B M; QÌB M?bM +?,K +?9- +QÌB M?¢i- ``i iMv w i``Q p`Q i`QM K'iX

J°i;|+ +O J >mv i hBM?X

Jšm i`"M çQÊ+ ``i M?B m pä ;Bª +~M i?"M +?,K b|+- i`mv M ç M ?"Q [m M; +?|B H T?ªM SM; H¢B- K°i +€B #|M; M; QÌB +?Êi /¬M ?B M `X

.QÆM; h`€+ +MM; h?¢+? EB M- GQM; h`9+ +?mM; [m M? b€M; K„i H M- ç m +?2M

Jšm i`"M Î J >mv i hBM? .QÆM; ;B #¼M M; QÌB ç M iW # M M; Q`B iK i" T [mªM; i`Q çSM; p[M; FB M i`9+ + Q HÈM- # M i`QM; +| M; QÌB iÈB +O h?¬M •M ç¢B HK+- +k iBM? pU+ FB - b® HQÊM; ``i M?B m- +?OM; i°+ +kM; ``i T?S+ i¢T- i¢B M; Q`B Kª `WM; `K `°M; HÈM- i`QM; ç| M,M; HQÊM; / Q ç°M; i`"M ç-vX

" M +¢M? [mªM; i`QÌM; - M; QÌB HmB iÈB ``i M?B m [m2M #B i- # M +¢M? Kšm i`"M ç|M; [m•MX

æQÆM; M?B M- J >mv i hBM? H` H½M? ç` +O >mv i J - tQ M v M iQ`M- i?"i ç9 M; QÌB /€K iÈB çªQ HQ¢MX

óhB m iY M; QÆB b Q ç°i M?B M i`Î H¢B\ô h?¢+? EB M +QÌB ? ? - i?¬M i?€B i`Q óh +kM; ç°i T?€ i?¬M pQÆM; `²B5ô

GBM? ?²M w i?S+ h?¢+? L? K F?) +?mv M- M?bM +?^K +?^K ?„M K°i +€B- H" T iS KWM; ;B ;B 5ô

G¬M i`QÈ+ `ÌB F?ÄB J >mv i hBM?- ?„M iWM; ç2K h?B M æB T GB M HQm H¢B- i?•M K"i ç| /MM; X h?¢+? EB M ç| H` K°i M; QÌB K v K„M çQÊ+ h?B M æB T GB M i`*€+ p" M +?mv M iÈB p"i iQ F?´M; H²- ?„M +| i? ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB i?¬M pQÆ F?¬M; F€ [m€BX

*MM; h?¢+? EB M +MM; HQ¢B M; QÌB +| ``i M?B m- M?[M; M; QÌB iW h?¬M •M ç¢B +O i?B M ç` M,M; HQÊM; i`"M ç-v- çO i?¬M iBM? +MM; /QÊ+ i`B- ç m iB M +ªM?

"m¬M; ` w i?S+ i bK FB K HQm +?mv M i`QM; +?®+ H€i- ?„M i?"i HÁM; MÎMK +QÌB M; QÌB ç m iB M #° ``i M? M? M? ôX

"ÎB h?ç+? L? K +MM; hY .B m- >ç h•K L;?B M [m M? p¬ +MM; i®i- p b m M; QÌB JBM? iÈB +kM; +| i? i?m"MiB M ç M o•M >ªB hBM?- +~Mi?"MM;?o ç M- o•M >ªB +O K'v T?QÆM;- ?ÆM M[p`i`Q ç°+ ç€Q iB M HÈB- i?"i ç½ i?"M? +?¶ v m ?çBX G'v i?U+ HU+ K'v pçM pä ;Bª +O >Ä ok iBM? pU+- i? HU+ +€+ T?QÆM; +O •K © B /€K + M çªK i` m +?¼+ o•M >ªB hBM?- HçB +| *?B M JBM? •K i?-K çQ iBM- p /€K ç M ibK +? iX

o•M >ªB hBM? # M M"v M #`B i?Ä ç€M;- M?QM; hY .B m +MM; M; QÌB +O h?-M Z çB- +ÁM Î HçB o•M >ªB hBM?- M|B H" Km®M FB M i?S+ G} M L HÈB ?çB- ?v p¼M çB m ?"M? + B [mªM [m•M çQ"MX

h?ç+? L? K F?-M; T?ªM ç®B- ç½ "ª +MM; h€i L p K†i T?'M +?'M- H'v i?•M T?"M F / K†i ibK FB K p" B +€B ?ÁM çªQ HQm HçBX

>ç h•K L;?B M +MM; J•m oBM? +kM; +?Q çB- M; QÌB +O h"i S?QM; +?B M #° +M +O #¼M ?¼- +kM; ç|M; içB o•M >ªB hBM?- w M;?o +MM; ç½ "ª- h€i L ;B®M; M? hBM? Hmv M #BM?- +MM; G} M L - "´M LB i` Q ç´B i•K ç„+ HoM? [m•MX

æQÆM; M?B M- i`QM; ç| hY .B m- >ç h•K L;?B M iU M?B M +kM; b) F?-M; #m¬M i?QÌM; iÈB ibK ?„M- H'v i? K i?ªQ €Q M;?o im Hmv M H"K HQ /Q- i` M? çQç i+Æ h?ÌB ;B M p°B p" M;- M?Q€M; H M K°i +€B- MY M;mv i H†M; v M HQÈi [m X

h`QM; MY i?€M;- G} M L +?Q iÈB- "´M LB i?b H" H'v pä ;Bª >Ä ok iBM? pU+ F? i?S+ ` M Hmv M [m•M çQ" M +´ [m€B i`QM; ç-m ?„MX L?[M; T?QÆM; T?€T ç| `i M iQÊM;- i?Q /K M?Q ç +?Q p" B i M pä ;Bª €Q M;?o M?'i i`Q HBM? ?²M i ç" M H'v HQÊM; €Q M;?o +O #¼M ?¼ Î H9+ i?B i`B M /kM; ?ÊTX

E?-M; M|B +€B F?€+- "´M LB i? K" +| #Q T?€T T?®B ?ÊT +?B iB i- HçB i?"i +| i? ?B T+U+ F€ H"K +?Q M; QÌB i bÊ ?½BX

>„M +ÁM +| H"K +?Q HU+ HQÊM; €Q M;?o ?¶ i`Ê +QÌM; ;Bª t T i?"M? çO HQçB iB F€ /B m i?B i?®- +€+ HQçB €Q ;B€T #BM? F?Q T?®B ?ÊT çB m ?"M?- Hmv M i" T p h`QM; ç-m "´M LB +| iQM? iQ€M- +?QM? H" F?B K F?mv i FBM? M;?B K +MM; ?Ä ok iBM? pU+ + K i•K ibM? M;mv M +?Q ?„M i?U+ iB M- ?„M iU M?B M H"K F?-M; # hB m •M +MM; 8+ a M •K i?-K ç w- M; v iW ç-m +| +?9i T?QÆM; /B M F?-M; `ä- + L?QM; K"- KQÌB M;`v [m çB- +?Ì #¼M ?„M T?€i ?B M M?[M; pä ;Bª FB H9+ H'v T? ` ?mM; H - H" T iS+ ?ç [mv i i•K- b) iQ" M HU+ T?®B ?ÊT "´M LB- iMv iB M ?„M ûT "¼M ?¼ i?"i bU v M i•K `²B- i?"K +?Q +ªK i?'v K†+ /M G} M L F?-M; ç M- +| "´M [m" M ç°B #¼M ?¼ K M; ç M i`Î i?"M? K°i +?B +QÌM; #BM? i?"i bU +| i? +MM; h?- LY i?€M; i?ÌB ;B M- h?ç+? L? K i?QÌM; i?QÌM; #` >ç h•K L;?B M- hY .B m K M; i çB /çQ +?mM; [m M?- pW `ªM? `¶B- HB M M?bM #-m i`ÌB M;„K #B M- içK i?ÌB [m mv ?B T- #bM? ioM? F?| +| çQÊ+ ç2K i•K HBM? #m¬M; ` - ?„M M;šm M?B M i? M; iWM; çÊi +| i? M;° KÈBX

hçB HQçB i•K i?-M M iQÌM; M"v- H9+ #m¬M; ` i`i +ª i? M;° i?B M ç` T?QM; +ª ?„M iU M?Q i,M; H M +`M; i? K i?QªB K€BX

*€B T?€i ?B M M"v H"K +?Q ?„M pW KWM; pW bÊ- +kM; #¶M; M?B M w i?S+ çQÊ # Q ;B| +| v M ioM?- ?„M `i +—M K°i +€B i?ÌB ;B M i?ª HÁM; i?"i bU- ç +?Q #QÊ+ HçB K°i +?9i- ?ªQ ?ªQ M?bM +ªM? b„+ # M M; QÌB K°i +€B- +?Q HÁM; +O KbM? + +?9iX

L;šm M?B M i? ?°B +ªM? ;BÈB- ?„M HBM? ?²M i ç" M M°B HU+ HQÊM; €Q M;?o i `Ð- bBM? iY €Q M;?o iU M?Q K°i H—M M[Mªv bBM? F€ /B mX

> „M b) F?¬M; i?“i bU /KM; i•K çB M; ?B M +Sm- ?QÎM; i?K HQçB HBM? +ªK FBM? ? HQçB i`çM; i?€B M`v- ? „M /-M /-M +| HQçB HBM? ?²M i?,M; ?Q - +| HQçB ?Q ;BÈ ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB >Q h?-M M?` i`¼M; i?B MX

> „M #¶M; M?B M w i?S+ çQÊ+- H-M M`v HBM? ?²M i?-M i? i?ªHÄM; - ç®B pÈB ? „HBM? F?| +| çQÊ+X > „M T?B i?QÌM; +-M H-M M iQÌM; M`v- ç M ;B9T +ªM? ;BÈB

GQçB +m°+ b®M; M iQÌM; i?QªB K€B M`v- H`K +?Q hY .B m- >ç h•K L; ?B M +kM M; v iW ç-m F? „+ F?~m T?•M + Q i?'T- /-M /-M i`Î M M #bM? ioM? - +| ç¬B F?B +M çB M; „K #B M M?bM ç€K K•v #B MªQ- +| i? i?“i H•m F?¬M; M|B HÌB M`Q- +?d i? M; ¼i M; `Q +MM; M; QÌB i`QM; HÁM; Î +?mM; X

> B M; QÌB +MM; h?ç+? L? K ?B m M? m ;†T M? m F?¬M; TªB K°i bÈK K°i +?B m M`M; i?“i bU +MM; h?ç+? L? K +MM; K°i +?` M i•K ?QÎM; i?K çQÌM; t€ T?QM; +ªM +|X

L; `v +€+ M`M; +MM; h?ç+? L? K +MM; çQÌM; - i?QÌM; i?QÌM; H`K #çM pÈB +?B M F€ M; ° +MM; KçQ ?B K- `i Qi +| M?`M ?ç F?¬M; M; ?o ?¬M HQçM- i?m-M i9v ?QÎM

G-M o•M >ªB hBM? +m°+ b®M; #bM? ioM? M`v- ç9M; H` +€+ M`M; i? i?B i QÊ+ KA ;B®M; M? m #m¬M; ` M°B i•K çB i? M; ° imv i pÌB- i•K HBM? #m¬M; ` - HBM? ?²M ç m +ªK i?`v i`QM; i ç`M €Q M; ?o KÆ ?²+| çB m ç°i T?€ #B M ?| X

*ªK ;B€+ imv i pÌB F?| +| i? M|B #^M; HÌBX

æ€M; iB + M; `v pmB M; „M +?ŠM; i-v ; M; X J°i M; `v M`v- # M; QÌB Î i` M ç€ M; -K M K¬M; - ç°i M; ?2 i?`v hB m •M F m iQ K°i iB M; X

s t i` M çªQ ?²H¬- `i M?B m pä ;Bª +O >Ä ok iBM? pU+ ç m iK i”T HçB- `i M? i` M çªQ- +?bK p`Q ç€v #B M +kM; ç m M? M? +?|M; /B ç°M; ` X hB m •M +MM; 8 H` M; ~M; ç-m M?bM i`ÌB- ç M; v M H†M; +?Ì M?bM +?,K +?9 p`Q +€B ;bX

óL?Q i? M`Q `²B\ô E?m¬M K†i tBM? ç T +O hY .B m HçM? HMM; , ó*| TªB ? v F `®B \ô

*m°+ b®M; #bM? ioM? M iQÌM; #` [m'v `¬v- M`M; K°i #KM; F?¬M; pmB- i?“i Km®M

óWK- M m F?¬M; TªB +| M; QÌB iÈB- hB m •M b) F?¬M; +~M i?“M M?Q i? Xô L?Qr

óL; QÌB iÈB ?ŠM H` pk HU+ +QÌM; mv- H`K +?Q hB m •M +ªK i?`v çQÊ+ mv ?B T- i

L|B tQM; - ? „M M? „K K „i HçB- K°i Hm²M; i?-M MB K M?Q F?¬M; ;B M T?QM; M?“M #B M K'i

*€+? KQÌB ?ÆB i?Î- €M? K „i ? „M /-M /-M •K i`-K tm®M; - M|B, óG` .QÊ+ E?Q *€+ - +O oB K i°+- hBM? i°+- „M; i°+- +?B M ?çK ;¬M M; `M- pä ;Bª +| F?QªM; # pçM5

a „+ K†i >ç h•K L; ?B M +MM; hY .B m ç²M; i?ÌB #B M ç´BX

óG` M; QÌB +O M?` i`QÎM; H½Q \*®+ >Á ?ª\ô >ç h•K L; ?B M HB +hY .B m K°i +€ M; `v M?“M çQÊ+ iBM iS+- .QÊ+ E?Q *€+ i`QÎM; H½Q ?°B F i i?9+ `²B- hª >Q`M; F? Î H9+ +?9M; i iW ?Q F?¬M; i?¬M; ççQ i`Î p - hª >Q`M; ç½ K M; i?2Q K°i ç€K i?•M /'m p i- F?¬M; B +| i? ibK çQÊ+ ? „MX > „M ?ŠM H` #B i +?mv M i?`i #çB- bÊ .QÊ ? „M- H9+ M`v KÈB +?O ç°M; i`€M? Mû ~M M'T çBX hª >Q`M; F?¬M; +| K†i- M; ?2 i i`QÎM; H½Q \*®+ >Á ç°+ i`B [mv M iQ- KÆ ?²+| iQ i? i? v i? çQÊ+ *€+ +?O- ibM `ä H „K- S?QM; L; ¬M iB M #®B K†+ /M çB [m - M?QM; M`M; F?¬M; TªB M; QÌB +C i? K /U i`QÎM; H½Q ?°B- M; ?2 M|B S?M oB +MM; "®B æ L - h`€i h?Q+? i?'i HÈB- K†i p`Q iQÌM; M; ?o HçB ô

>ç h•K L; ?B M + m K`v i?“i b•m- M|B, óE?¬M; #B i i`QM; .QÊ+ E?Q *€+ ç½ tªv ` F?ŠM; ç`M? H`- M v K°i T?QÆM; ç „+ i? +O .QÊ+ E?Q \*€+- +kM; F?¬M; TªB H` M?` i`QÎM; H½Q *®+ >Á XóX

ó*®+ >Á \ô h?¢+? L? K v M H†M;- ?„M +?Êi M?bM p T?Q hY .B mX
*®+ >Á +MM; h?-M Zm M; [m M ? +?†i+?)- ?„M +?Q ``M; M m >¢ h•K L;?B M #B
E?Q *€+- hY .B m ?ŠM H" +kM; `ä ``M;X
ó*®+ >Á H" .QÊ+ E?Q *€+ M?` i`QÎM; H½Q- i` M [mv M i? Î i`QM; .QÊ+ E?Q *€+
i`QÎM; H½Q hª >Q``M;X L v pB + hª >Q``M; +MM; m ©M? i°+ +'m F i i?'i #¢B- t2K
*®+ >Á iU M?B M +| i? ç°+ i" B [mv M HÈM `²BX h K i`QÎM; H½Q "®B æ L +,M +
F?| ç'm çQÊ+ *®+ >Á X *®+ >Á H-M M"v +| i? Î i` M i`QÎM; H½Q ?°B ç„+ i?„M;- +
w Km®MXô hY .B m bmv M;?o K°i +?9i- M|B, óh` M i`QÎM; H,Q ?°B [mª i?"i ç½ tª
+?9M; i +kM; F?-M; `ä ``M;- +?d #B i H" i?€M? çB M +O .QÊ+ E?Q *€+ M v #`*®
óh v +—K i?€M? çB M- +?ŠM; T?ªB H" .QÊ+ E?Q *€+ +?B +?O `²B\ô >¢ h•K L;?B M
óWK- *€+ +?O # M ç-m +O .QÊ+ E?Q *€+- ?²M T?€+? i M- +MM; M;QÌB +? i F?-M;
+| iBM? HU+ [mªM HwX *®+ >Á +—K i?€M? çB M- +?d +—M iªB [m M;?B i?S+ +n
*€+ +?O M?B K F€ KÈBXô hY .B m ;"i ç-mX
óE?-M; T?ªB M|B M;QÌB ibK p i?€M? çB M- +| i? pBM? ç,M; M; B p" M; *€+ +?O b
ó*®+ >Á ?ŠM H" ibK çQÊ+ Hw /Q ;b- ç2K i°B FûQ ç M i` M M;QÌB S?M oB- #`M;
i?€M? çB MX h|K H¢B- ?B M i¢B çQÆM; ;B +O .QÊ+ E?Q *€+ H" *®+ >Á - M m
Zm M; +?9M; i +kM; b) F?-M; / /"M; iB M p"Q •K ©M? Zm, L;K+X h'i +ª +€B M"v-
T?| w iS- bQ T?K +O i +?d H" i?m" M i? K" H"KXô hY .B m M|BX
ó*®+ >Á pb b Q ç M o•M >ªB hBM?\ L?bM iQ i? +O ?„M- ?ŠM H" M?^K p"Q M;QÌE
>¢ h•K L;?B M HÁM; i`"M ç-v M;?B ?Q†+X
óZm +?®+ H€i ?ŠM H" b) #B iôX
h?¢+? L? K çSM; /"v- iBM? [m M; [m M? M;QÌB M?Q KQ - ?¢i KQ ?°B iK i?"M? HQ
T?Q T?QÆM; ?QÈM; çªQ ?² H-X
>¢ h•K L;?B M- hY .B m +?Êi çB [m i?2QX

Ry3kX *?QÆM; Ryd9

hWM; +?B + +?B M ?¢K +O .QÊ+ E?Q *€+- iW i`QM; K•v KM +O o•M >ªB hBM? +
/-M ?QÈM; iÈB ?ÁM çªQ ?ªB pU+ T?Q /QÈB €T #€+?X
ªK ;B€+ €T #€+? M†M; M M?Q M9B- ç M iW pä ;Bª i` M M?[M; +?B M ?¢K FB - ç
+?B M ?¢KX L,M; HQÈM; i`QM; iBM? T?€Q T?mM i`"Q- iU M?Q iMv i?ÌB ç m +| i?
*?B M ?¢K +O oB K i°+- hBM? i°+- ",M; i°+- #`v ` # T?QÆM; ?QÈM; T?•M #B i /\
+O o•M >ªB hBM?- KÆ ?² ç2K #-m i`ÌB T?QM; # - `i M?B m +¶ F?Q iS+ +QÌM; ?
i°+- hBM? i°+- ",M; i°+ T?|M; i?Q+? ` - +U+ F€ FBM? M;QÌBX
Í i`QM; .QÊ+ E?Q \*€+- M?` i`QÎM; H½Q *®+ >Á +MM; oB K i°+- hBM? i°+- ",M; i
Zm M; +€+ i? HU+ [m M ? +?†i+?)- H" M?•M p"i +QÌM; i? i?"i bU +| M,M; HU+ +M
+?®M; H¢BX
L v ç¢B i`QÎM; H½Q hª >Q``M; #ÎB pb +?mv M i?'i #¢B- M?Q +?| M?" +| i M; FûQ /\
Î MÆB M"Q- *®+ >Á HB M K°i M?" ç°+ ç¢B- i?"M? M;QÌB T?€i M;¬M i?U+ +?'i +O
+S çB K F?„T MÆB +O .QÊ+ E?Q *€+- i? HU+ ç¢i iÈB i?ÌB Fb çdM? çB K M?'iX
h` M çªQ ?bM? ?² H¬- hB m •M- 8+ a M K°i ç€K pä ;Bª +O >Ä ok iBM? pU+ b„+ K
M?bM i`ÌBX

_ 'i M?B m +?B M ?¢K +O >Ä ok iBM? pU+- iW ?ÁM çªQ +MM; i`QM; ?ªB pU+ T?K
+?B M ?¢K i ` ?Q [m M; K M? K¬M; - çO HQ¢B ç¬m K®B i?2M +?®i M,M; HQÊM;
M; ? M? +?B MX

GB M p`Q H9+ M`v- h?¢+? L? K M?Q K°i ç¢Q HQm iBM? t i [m - +?Êi îi` M çªQ ?2

J•m oBM?- ç½ "ª- h€i L #¼M +QÌM; ;Bª +O *?B M JBM?- h?-M Zm M; +kM; ç m iV
€M? K„i FBM? M; ¢+ F?| ?B m- ç m M?bM +?B M ?¢K .QÊ+ E?Q *€+ +?"K `½B ?B M

J°i +?B + +?B M t iW iBM? i? K`m çÄ` M Hmv M- ?Q K„ /` i?QÌM; - HQm [m M;
ç°M; ç T K„i- î çdM? +?B M t +?`i ç-v i?-M iBM? F€ H¢- K°i M K iY i?•M i? +U+ F
M?Ä H¢M? HMM; M?bM T?Q /QÊB- çB m F?B M +?B M ?¢K iWM; +?9i ?QÈM; iÈB

L K iY H` M?•M i°+- +?Êi pW i?`v ;B®M; M?Q M9B i?`i ?bM? M; QÌB- +ª M; QÌB i?
[m¬M €Q ç T ç) [mw ;B€ `°M; i?MM; i?bM? FB +O ?„M- iU M?Q F?¬M; ¬K çQÊ+ i
+| F?ª M,M; M´ imM; X

L; QÌB M`v i B iQ Kti HÈM- K„i H¢B M?Ä Fb H¢- M m H` F?¬M; iB Ti?m `i id Kd- i

L; k [m M +O ?„M ç m #`i ?`i #ûQ ç ûT #B M ?bM? X

ó*®+ >Á 5ô >¢ h•K L; ?B M M? ;B¼M; M?„+ M?ÎX

h?¢+? L? K F?) M?Qm K`v- M; ?B K i9+ M?bM p T?Q *®+ >Á FB - •K i?-K +ªM? ;

h?-M Zm M; ç½ "ª- h€i L pW i?`v M9B i?`i iQ K¼M; M`v i?Á ç¬m- /Q /U K°i +?9i-
?`M? H X

*®+ >Á FB ?QT +QM K„i M?Ä- M†M ` K°i +€B iQÆB +QÌB F?| F?,M- ?QÈM; ç½ "ª
M|B, ó*€+ M; QÆB +kM; +| Kti- WK- i®i H„K i®i H„KôX

o Kti ç½ "ª- h€i L F?| ?B mX

*®+ >Á +?Êi HB + hB m •M- 8+ a M- €M? K„i +?Êi T?€i H¢M?- ç°i M?B M [m€i, ó
+€+ M; QÆB- pb b Q iU iB M t¬M; p`Q +?9M; i MÆB M`v\ B +?Q T?ûT +€+ M; QÆ
K`v p¢M pä ;Bª- M; `M +?B + +?B M ?¢K- +€+ M; QÆB ç•v H` imv M +?B M ç®B pÈB

GÌB M`v pW M|B ` - K¼B M; QÌB ç m FBM? X

*?B M ?¢K oB K i°+- ",M; i°+- hBM? i°+ #Ä M2Q +€+? ç| F?¬M; t - H†M; v M i`mv
b€i F?Q b„+ #ûM T?9i +?®+ i`T i`mM; ?QÈM; K°i F?®B M`v- iMv i?ÌB +?m`M #` +?

hB m •M- 8+ a M K`v i?•K F?| - #Ä [m HB + K„i K°i +€B- b„+ Kti /¬M /¬M i`¬K tm®

ó*?9M; i ç M J½ :B iBM? pU+- i?m¬M i9v #ÎB pb +MM; M; QÌB +O iBM? pU+ +€+ M
T?ªB H` Km®M ç®B pÈB J½ :B iBM? pU+ +€+ M; QÆB H`K +€B ;bXô 8+ a M /Q /U K
ó*MM; .QÊ+ E?Q *€+ +€+ M; QÆB F?¬M; +| HB M ? ;b M?d\ *?ŠM; H) .QÊ+ E?Q *
M?•M +O J½ :B iBM? pU+\ *?9M; i iÈB +ÁM T?ªB i`ªB [m .QÊ+ E?Q *€+ +€+ M;

ó>Ä ok iBM? pU+ +MM; J½ :B iBM? pU+ +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB H` K°i çQ`M ?
HMM; +QÌB- KB M; ?W M|B, óL, K ç| +ÁM iWM; F`+? HB i; B Q +?B M- *®+ ;B i
iBM? pU+ +€+ M; QÆB HB m +? i` bS+ F?€M; +U [m¢- imv p b m ?Q F?¬M; i?¬M;
+€B iBM? pU+ bÈK QÊ+ ç`M? #`i i?`M? p, M- MQÊ+ ;B M; F?¬M; T?¢K MQÊ+ b¬M;
Km°B t•K M?"T- F?¬M; +| #`i +S #€Q ?B m; b ç M iBM? pU+ +?9M; i - +?9M; i +| i
+?B M +O >Ä ok iBM? pU+ +€+ M; QÆBôX

ó*®+ ;B \ô hB m •M ;B`i KbM?- ç°i M?B M +QÌB H¢M? H M, óh?b ` H` *®+ ;B F
+?9i M[#` +?9M; i /B i i°+ FB - F?¬M; M; ?o iÈB +| M; QÌB +| iB M ç²ôX

óL; QÆB H`\ô •M? K„i \*®+ >Á •K H`M? X

óh ?¼ hB m- ? ? - M, K ç| *®+ ;B +€+ M; QÆB #` hB m ;B +?9M; i ç€M? `i i?ªK-
M; ?2 [m i´ i¬M; bd M?K+ M?d\ > ? 5ô hB m •M M; ¢Q M; ? +QÌB çB M +m²M; H M

*®+ >Á K†i H¢M? M?Q bQÆM;- +QM M;QÆB i`Q` w iS ?`K t9+ FB M; F`i?M ?`M
hB m •M ?²B H•m- ¸°i M?B M [m€i, ó>¢M +€+ M;QÆB i`QM; MY i?€M; K m +?|M;`
çQÆM; +MM; +?9M; i imv M +?B M- +?9M; i M?'i ç`M? ç2K iQ`M HU+ ç€M? +? i
ó*®+ >Á iB M bBM?5ô ç½ "ª M?Qm K`v- M|B, ó"¼M ?¼ H-M M`v iÈB +kM; F?¬M;
J½ :B iBM? pU+- i`QM; ç| +|`M ibM? F?€+ ô

óE?¬M; +¬M M|B M[5ô *®+ >Á pmM; i¢v H M- #'i +`M M?•M ibM? M|B, ó"¼M ?¼
pU+- B +MM; #¼M ?¼ çB ç M +MM; MÆB- ç| H` T?ªM ç² +O J½ :B iBM? pU+ +?9
h?¬M Zm M; +?B +?O +O +€+ M;QÆB +•m i?¬M; X *€+ M;QÆB ?Q†+ H` ;B9T +?9M
H` F?¬M; ç K td ç M- çWM; ibK T?B M iQ€B +?Q h?¬M Zm M;5ô

æ` "ª #B M b„+- €M? K„i •K H½M? H|2` K°i +€B- F?¬M; iB T iK+ M|B M[

*?B M JBM? J•m oBM?- >¢ h•K L;?B M ç m +? m K`v- •K i?-K i` Q ç`B K°i +?9i H
#B m w FB MX

*?B M JBM? +MM; i K i`QÎM; H½Q "®B æ L [m M ? +?†i +?)- pšM ç m +MM; ç¢B
F?¬M; +MM; çQÎM; X "¼M ?¼ M m M?B m HÎB F?mv M + M- M;QÊ+ H¢B b) ?Q`M
+`M; F`+? HB i +O *®+ >Á FB X

_ 'i`à``M;- î i` M .QÊ+ E?Q \*€+ i`QÎM; H½Q ?°B- #ÎB pb hª >Q`M; #` [mûi çB- *®+
ç¢B- KÆ ?² M„K ;B[.QÊ+ E?Q *€+X

*®+ >Á +MM; oB K i°+- ",M; i°+- hBM? i°+ [m M ? +?†i +?)- çQÊ+ # +?OM; i°+
H¢B +MM; h?¬M Zm M; +MM; i? HU+ +QÎM; ç¢B ;B Q ?ªQ- *®+ >Á M`v M v FB m
H`T iS +tû`€+? / K†i ?B M M?B M F?¬M; TªB ?`M? pB b€M; bm®iX

L?QM; *®+ >Á +kM; F?¬M; /€K H`T iS+ / /`M; KÎ+?B M +m°+X

L;QÎB iÈB +O .QÊ+ E?Q *€+- hBM? i°+- oB K i°+- ",M; i°+ ;¬M # p¢M- Î i` M b® H
8+ a M # M M`v- M?QM; K`- Î i` M b® HQÊM; pä ;Bª >Q h? M +ªM?- #¼M ?¼ p•M H
h`"M +?B M i` M? M`v HB M [m M ç M ? B iBM? pU+- M m i?"i H` ;•v` - .QÊ+ E?Q *
iQÆM; ç®B M?B m +| H) b) i?O i?„M;- M?QM; i`i M?B M b) H` i?„M; i?ªK- b) i`M i?
+ÁM +| F?ª M,M; M;? M? ç|M >Ä ok iBM? pU+ p² M;QÊ+ H¢B- T?€B +`M; M?B m i`
L;QÎB hB m •M- 8+ a M K M; ç M- +kM; F?¬M; TªB H` i?m°+ p K°i +¶ i? HU+- K`
i? HU+ ?¶ M i¢T- [m M ? `„+`®B T?S+ i¢TX

"¼M ?¼ M m H` #` ;B i+? iÎ ç•v- +?B M i` M? iBM? pU+ +O J½ :B iBM? pU+ +MM
H`T iS + #MM; M`- b) i?´B [mûi K¼B M;QÎBX

*®+ >Á imv +m²M; p¼M; iU ç¢B- M?QM; +kM; F?¬M; TªB ?¢M; M;QÎB H¶ K½M;
t`M; #`vX

óh +?d Km®M #B i K°i çB K- J½ :B iBM? pU+ +| TªB /Q .QÊ+ E?Q *€+ +€+ M;QÆ
8+ a M H¢M? K†i- ¸°i M?B M M|BX

óE?¬M; TªB .QÊ+ E?Q *€+ +?9M; i [mv i ç`M?- M?QM; pB + M`v i ç½ +MM; +€+
i°+- hBM? i°+- J°+ i°+- ",M; i°+- Zm, o,M i°+ p•M p•M çO HQ¢B i? HU+- ç m +?Q`
+O >Ä ok iBM? pU+ +€+ M;QÆB Î J½ :B iBM? pU+- b) H`K #¼M ?¼ +m°+ b®M; ?
M m F?¬M; +?`m +?O ¸°M; `ÎB F?ÁB- p`v +?9M; i +?d +|` i v ûT +€+ M;QÆB `ÎB F

óu m i°+- J i°+ +MM; *?B M JBM? # M FB - +€+ M;QÆB +MM; +•m i?¬M; [m `²B\ô
H•m- #¶M; M?B M ;BQÆM; ;B¼M; M|BX

óhB m iY- M;QÆB H` M;QÎB M`Q\ô •M? K„i *®+ >Á T?€i H¢M?, óhB m iY p M p M
iQ +€+? +?2M p`Q M|B b Q\ô

óh ?¼ h?¢+?- i M +?d K°i +?[ðL? KôXô E?) M?Qm K`v- h?¢+? L? K H¢M? M?¢i M
M;?2 [m i M +O i\ô

*QM M;QÆB *®+ >Á ?B M H M K°i p-M; FBM? /'- +?Êi M? M? +?|M; ~M M'T- + m
iWM; M;?2 [m - i F?¬M; +-M ?QÈM; M;QÆB F? B #€Q +€B ;b5ô

>„M M?bM p T?Q ? B M;QÌB J•m oBM?- >¢ h•K L;?B M- i?-M i?€B ?ÆB #m¬M; H
>“M iU KbM? M|B [m - ?„M M|B b) F?¬M; ¢ K td ¢ M- F?¬M; M?„+ iÈB pB + M“vX v
FB - #ÎB pb F?QªM; +€+? ?ÆB t - i +ÁM ¢ M; HB M ? - i M;?o #¼M ?„M +kM; b)
p¢M ;• M;QÌB /` pU+ Î H¢B >Ä ok iBM? pU+- +€B i B ?Q¢ M;-K M“v [m€ HÈM- +?9
M,M; M;Q“B w Km®M- T?ªB ¢m´B #¼M ?„M ¢B ` M;Q“B5ô

*®+ >Á [mv i i•K Km®M F M?•MX

J•m /K- >¢ h•K L;?B M bYM; b®i K°i +?9i- p K†i #’i ¢„+ /o- F?¬M; T?€i #B m w FB

*®+ >Á ¢QÊ+ [mv M HÈM +O .QÊ+ E?Q *€+- S?QM; >“M iU M?B M b) F?¬M; +MM;
T?€i #B m w FB M t2K M?Q i`-K K†+ T?ªM ¢®B- M?QM; Î i`QM; KB M; *®+ >Á - S?
H“K +O ?„MX

E?¬M; F?Q #¶M; M?B M ;B^M; +Q ?ŠM H MX

.QÊ+ E?Q *€+ +MM; oB K i°+- ",M; i°+- hBM? i°+ ?MM; ?´ K“ ¢ M- `’i +| iQ i? K°
F? B +?B M- +?B M HU+ i` M i v hB m •M- 8+ a M F?¬M; FûK- i?“i Km®M ;B Q i?C
M?QM; K“ Km®M #bM? M i`Î p >Ä ok iBM? pU+ bÊ H“`’i F?|X

G9+ M“v J½ :B iBM? pU+ i¢K i?ÌB F?¬M; +-M SM; ¢®B h?-M i°+ t•K M?“T- M?Q
¢ M; +MM; h?-M i°+ ;B Q +?B M F?¬M; M;WM;X hB m •M- 8+ a M i mv +U+ F€ F?|
/€K ¢2K ? Q i`M H½M; T?Q Î ¢•vX

óL;QÆB M|B M?Q i? M“Q\ô V²i M?B M- 8+ a M M?bM p T?Q h?¢+? L? K- #’i ¢,
M;QÆB QÊ+ ¢`M? K“ ¢ M- +?d H“ pb i,M; H M bS+ +?B M ¢’m +O [m•M ¢Q“M- +?
G} M L - “’M L B H Q ¢B iQÈM; i`B M“vX L m G} M L - “’M L B +| i? ¢B >Ä ok iBM?
H“T iS+ i`Î p +kM; H“ F?¬M; b QôX

ó>Q F?¬M; i?¬M; ¢¢Q +MM; >Ä ok iBM? pU+ M®B HB M T?ªB T?QM; # 5ô *®+ >Á
ok iBM? pU+ +€+ M;QÆB +MM; h?-M i°+ +?QM? F`+? +?B M- +?ŠM; K v h?-M i°
¢¢Q +O f>Ä ok iBM? pU+ +€+ M;QÆB iB M p“Q +?9M; i MÆB M“v- b) K M; ¢ M +
“ÎB p“v- Î H9+ +€+ M;QÆB `ÌB F?ÄB- +?9M; H +?„+ +?„M T?QM; # p€+? M; ,M- ? B
¢´B M[ôX

*®+ >Á pW M|B M?Q p“v- b„+ K†i K¼B M;QÌB i` M ¢ªQ ?² H¬ ¢ m €+ HB i?ŠM H

>Q F?¬M; i?¬M; ¢¢Q +O >Ä ok iBM? pU+ +MM; J½ :B iBM? pU+ K°i F?B T?QM;
pU+ HB M F?¬M; +ÁM HB M ? - p“v b m F?B G} M L - “’M L B ¢B [m - bÊ H“ F?| i`Î

*€B M“v ?B M M?B M F?¬M; T?M ?ÊT Q+? HÊB +MM; w iQÎM; +O h?¢+? L? KX

Í ¢€v K„i ?„M- h?-M i°+ KÈB H“ F ¢`+? HÈM M?’i- J½ :B iBM? pU+ TªB H“K +MM
¢®B F?€M; h?-M i°+- iW >Ä ok iBM? pU+ # M M“v +| i? ¢¢i ¢QÊ+ `’i M?B m i`B i
¢¢i ¢QÊ+ T?QÆM; +?•K SM; ¢®BX

hQ E?Q æ†+ ;B i°+ # M FB - ¢ M; pb ¢ª i?¬M; ?Q F?¬M; i?¬M; ¢¢Q J½ :B iBM
K°i F?B #¼M ?¼ i?“M? +¬M; - J½ :B iBM? pU+ H“T iS+ +MM; pÈB h?-M i°+ hQ E
M m +| >Ä ok iBM? pU+ KBM? ?[m M“v- #¼M ?¼ Î K°i Qi T?QÆM; /B M M“Q ¢| HB
¢®B pÈB ? B # M ¢ m +| +| Q+?X

L m ¢ m iU +?B M- +| i? ¢ m b) #` ¢€M? i M- iB M iÈB iBM? pU+ i?’i i?OX

a„+ K†i h?¢+? L? K /-M /-M H¢M? H)Q- M;~M; ¢-m M?bM .QÊ+ E?Q *€+ *®+ >Á
óh?€M? ¢B M .QÊ+ E?Q *€+ +€+ M;QÆB /Q i ;B Q +?Q S?M oB- /U i?2Q [mv i„+
.QÊ+ E?Q *€+- M;QÆB +?d H“ p M p M K°i i M i`QÎM; H½Q- b Q ¢ M T?B M M;QÆ

Ry3jX *?QÆM; Ryd8

æ€K M;QìB 8+ a M- hB m •M- J•m oBM?- +?d #¢i- ¸ m H" p K†i FBM? M;¢+- €M?
[m€B ?ŠM H MX J¼B M;QìB i¢B ¸•v- #îB *®+ >Á ¸ M ¸ m i•K ibM? M†M; M - #'i H
tm'i T?€i iW i? HU+ T?Q b m bmv M;?o- +kM; F?¬M; /€K +MM; *®+ >Á tmM; ¸°i
¸¢B #B m .QÊ+ E?Q *€+X

h?¢+? L? K +® ibM? ?ì ?[M;- +kM; F?¬M; ¸ w ¸` p` bB m M?B M +O .QÊ+ E?Q *€
iB T +?'i p'M iQM? F?ª M;?B *®+ >Á ¸¢i ¸QÊ+ [mv M HÊBX

a,+ K†i *¬+ >Á t M? KûiX

o" B i M pä ;Bª +ªM? ;BÊB + Q i?•K T?Q b m ?„M i?b H" ¸^M; ¸"M; b€i F?Q- i`QM;
;BÊB i?Ov i?¬M M?` i`¼M; i?B M- H" K°i ;½ +mM; T?KM; +?2 /'m +O .QÊ+ E?Q *€
i•K HBM? +?9 i?m"iX

hBM? .½ +? m K"v- +QM M;QÆB ¸°i M?B M m €K M?Q pU+ b•m- i?ŠM; ¸,K ¸,K M?b
J°i HQ¢B M,M; HQÊM; iBM? i?¬M Fb [m, ¸2K HBM? ?²M i ¸"M /šM `ìB F?ÄB i?¬M i
i?`v ¸2K HBM? ?²M +O h?¢+? L? K H†M; v M M„K +?†i- +?Êi /„i HBM? ?²M +O ?„M
F?B M +?Q HBM? ?²M +O ?„M +?B Hb X

hB m •M- 8+ a M ¸²M; i?ìB #B M b„+X

•M? K„i >¢ h•K L;?B M- hY .B m +?Êi #,M; ?"MX

ó*?"K ¸½5ô

h? M? •K F m F?) i`QM; i` Q M?QM; H¢M? HMM;- iWM; i¬M; / Q ¸°M; ?mv M /B
;B®M; M?Q #¶M; M?B M i`î M M +?"K- [mv Hm"i p¢M p"i p" M ?"M? ;B®M; M?Q +?

h•K HBM? +?9 i?m"i +O hBM? .½ M;QM; Hmv M M,M; HQÊM; iBM? i?¬M- i? K" +
K|+ +?†i HBM? ?²M +O h?¢+? L? K #¶M; M?B M i`î M M M? M?"M; +?"K +?¢T p
?²M +O ?„M /•M /„i- #` iB m ;BªK i` M /B M `°M;X

hBM? .½ +| K°i F?m¬M K†i im'M K„- im´B i?Q¢i M?bM F?¬M; iQM? [m€ ;B"- +QM M;
+?S K HU+ F?¬M; #B i i M- m €K [m, +ªQ- H9+ M"v / K†i im'M K„ +O ?„M ;B"i ;
T?B m /"i` ¸B K ¸B K ?"Q [m M; K"m t M? #|M;- M?Q [m, ?Ä ?Q M; /½ KÆ ?²i" /

J°i +€B i•K HBM? +?9 i?m"i iW F?|2 K„i ?„M T?|M; ` - i`¼M; FQ+? ?²M T?€+?X

" 5

h`QM; ¸¬m >¢ h•K L;?B M ¬K ¬K +?'M ¸°M;- M?Q i?B M H¬B i`"Q p"Q- i?S+ ?ªB M
iK H¢BX

E?m¬M K†i tBM? ¸ T +O M" M; i€B M?Êi- i?•M i? K K K¢B +?"i p"i`mM`mM- i?¬M
bmv bKTX

.MM; i?ìB ;B M €Q M;?o - iU M?B M K" p"v #` T?€ ;BªB- i•K HBM? +?9 i?m"i +O h
#m°+ ?QÊM; HBM? ?²M +O h?¢+? L? K- Km®M ¸2K ?²M T?€+? ?„M /B +?mv M` X

hB m •M- 8+ a M H¢M? K†i ¸°i M?B M` i vX

"B M HY +m²M +m°M ?B M H M ?Q F?¬M;- i`QM; F?QªM? F?„+ ¸2K T?Q +?•M i`
iB M; b'K` M p M;- iB +?ÊT M?Q ;B Q HQM; m®M HQÊM- +m²M; HB i T?|M; i?Q+

hBM? .½ /MM; i•K HBM? +?9 i?m"i- #` HY ,M KÁM iB m ? Q M,M; HQÊM;- #` H¬B
M?B M imv M +€Q T?€ ;BªBX

E?m¬M K†i im'M K„ +O hBM? .½ T?€i H¢M?- M?`M F?¬M; ¸QÊ+ ?W K°i iB M;- F?
i v- +?d [m v ¸¬m M?bM p T?Q *®+ >Á h

*®+ >Á F?) H„+ ç-m5 *QM K„i M?Ä i`€M ` p ;Bª /®B i`M ç°+- ;BQÆM; ;B¼M; M
[mv +O .QÊ+ E?Q *€+- ç½ #` K¢M? K) [m v K†i p`Q iQÌM; bmv M; ?o- pB + M`v çQ
.QÊ+ E?Q *€+ #`M #¢+- M`M; F?¬M; +! iQ +€+? M„K ;B[i?€M? çB M- ç`M? T?ªB i
[mªMôX

h-K K„i *®+ >Á M?bM [m M? #®M T?Q - M;¢Q M;? M!B, óæ•v H` ?¶M HQ¢M i`QM
+K i? i?S i F?¬M; iB M M?B m HÌB- +€+ M;QÆB +?d +¬M ?B m K°i çB K H` çQÊ+
.QÊ+ E?Q *€+5ô

>„M pW /Si HÌB- F?¬M; iB T iK+ +?9 w h?¢+? L? K- +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+? pB +
i v- F?¬M; FB M M?šM M!B, ó*?Q +€+ M;QÆB i?ÌB ;B M +?m`M #`- KÌB +€+ p`K m
;B M pW ç M +€+ M;QÆB H¢B pšM Î- +?9M; i HB M b) F?¬M; F?€+? F?Q M?Q p`v

*QM K„i h?¢+? L? K `ûi +,K +,K- K°i #`M i v çB K Î +€B i`€M- iWM; i`M iY pQM;
ç2K /Q HU+ +O HBM? +?9 i?m`i HQm H¢B i`QM; !+ i? M? i`WX

sQ v M;QÌB H¢B- çB ç M # M +¢M? >¢ h•K L;?B M- ?„M i?•M i?B i?ÄB, óE?¬M; +
>¢ h•K L;?B M +QÌB M?¢i- M;~M; ç-m M?bM ?QÈM; hBM? .½ # M +¢M? *®+ >Á - i?
/€K i?U+ ç®B pÈB i M?Q i? M`QôX

a„+ K†i h?¢+? L? K •K H - ;"i ;"i ç-m- #¶M; M?B M M;Y ç-m M!B, óh?€M? çB M -
ç M- H9+ i`QÊ+ H`i ;B Q +?Q S?M oB- M v i ``i F?! +?`m- i ?B M i¢B ç®B pÈB
i?€M? çB M- KÌB i`ª H¢B +?Q

•M? K„i *®+ >Á i`M ç-v F?BM? i?QÌM;- H¢M? HMM; +9B ç-m [m M b€i K°i +€B-
çB M p®M H` p`i +O .QÊ+ E?Q *€+ i - #'i Hm`M t!+ Mªv HQm +?mv M ç M MÆB
i?€M? p`i +O .QÊ+ E?Q \*€+ +?9M; i - p¬ Hm`M M;QÌB M`Q ç¢i çQÊ+- M! ç m i?m
i X >m®M; ?²- S?M oB i`QÎM; H½Q +! HB M [m M i?€M? çB M ç½ +?Q ` çO i¢ÆM
+O .QÊ+ E?Q *€+ +?9M; i - ;B Q /`+? +O +€+ M;QÆB ç½ ç¢i i?`M?- i?€M? çB M
çB K [m M ? M[ôX

óE?¬M; +?Q T?ªB F?¬M;\ô h?¢+? L? K #bM? ioM? i`-K M;•K K°i +?9i- M!B, óh iU
G¢+? +¢+?5

J°i +€B M?šM i? M? m i` M M;!M ;B[ iQ K¼M; +O \*®+ >Á i`mv M ç M iB M; p M;
p i`¢M- ;B®M; M?Q bU p`i i`U+ iB T ;B½v i?Q€i ` - ç°i M?B M iW i`QM; M?•M #„M

J°i F?2 ?Î M?Ä #û ?B M H M- bU p`i M?Q p`v ç°i M?B M +?mB p`Q i`QM; ç! F?¬M;
F?ûT H¢BX

*®+ >Á +MM; #¼M M;QÌB +O .QÊ+ E?Q *€+- b„+ K†i H`T iS+ i`Î M M +U+ F€F?!
T?Q h?¢+? L? K- w b€i T?¢i i`QM; +QM M;QÆB [mª i?U+ F?! +! i? +?2 /'mX

ó*QM M;QÌB +O i +! +€B i?!B [m2MXô h?¢+? L? K i?-M i?€B H¢M? M?¢i, óo`i [m
Hm¬M [m2M HQm H¢B K°i +'K +? - M?`i H` M?Q i?€M? çB M p`i [mw ;B€ M?Q p`v-
i?`MôX

Í i`QÈ+ F?B `ä H B H`+? +O i?€M? çB M- ?„M ç½ M?bM ` i?€M? çB M F€ /B m-
Hm²M; F?¬M; ;B M w MB K ;B'm FQM i`QM; ç!- H'v F?¬M; ;B M €Q M; ?o i?¬B T?€
i` #„i ;B[- S?M oB +kM; F?¬M; #B iªQ /B m i`QM; ç!- F?¬M; +! HQm w i?€M? çB

o®M +?Q `^M; ?„M poM? pB M F?¬M; +¬M p`M /KM; +€B +'K +? FB - F?¬M; /U ç
S?M oB H9+ M`v p`v K` T?ªB [m v K†i p`Q iQÌM; bmv M; ?o- i?€M? çB M H¢B `ÆB p
;B M M`vX

>„M H` F?¬M; iBM S?M oB b) t9+ T?¢K +€B T?€T [mv ;b- S?M oB H`K ç m H` pb J½
i`W T?ªM ç² +O .QÊ+ E?Q \*€+- F?¬M; i? M pÈB HÁM;- h?¢+? L? K `ä `M; S?M oB
?¢B- ?Q†+ H` #` iMv w iB K Hw /Q ;B€ ?¼ - i!K H¢B ç m H` \*®+ >Á M;QÌB M`v •K i

h?€M? çB M M m î i`QM; i v S?M oB- ?„M b) F?¬M; M?B m H`B +€B ;b- M?QM; ?B M; Q`B M`v +¬K ;B[- ?„M iU M?B M b) F?¬M; +?d i?O +?S F?¬M; i`M +¬M; X

óL; QÆB /€K î i` M i?€M? çB M +O .QÊ+ E?Q \*€+ i T?€`®B5ô :QÆM; K†i *®+ >Á HQçM- M?Q K°i +QM ;BÁB #¼ HÈM H„+ HQ ?ŠM H MX

ós i5ô

E?|2 K„i h?ç+? L? K M Si` K°i F?2 ?Î- ?„M çQ i v M„K K°i +€B- i?€M? çB M FB i v ?„MX

óL m Km®M çÁB HçB i?€M? çB M- #ªQ S?M oB iU KbM? iÈB H`v- M; QÆB X E?¬M; tû`€+? / K†i- h?ç+? L? K F?¬M; K°i +?9i F?€+? F?Q- ?QÈM; S?Q G M- hçT h?€+ óæB J >mv i hBM? ;¼B >mv i J +€+ iB M #®B iÈB- i i`€B HçB Km®M t2K J½ :B M; QÆB [mv i ç`M? ? v F?¬M; ôX

S?Q G M- hçT h?€+ i`¬K K†+ ;"i ç¬m- #|M; M; Q`B M?Q€M; H M K°i +€B- HB M î i` i?`vX

Zm M? iY i`"M iK i" T K`v M; "M ;½ +Q`M; ;Bª +O >Ä ok iBM? pU+- hB m •M- 8+ a \*®+ >Á ç| H` +| w M; ?o +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q H" T iS+ M; ,M +ªM- +?d +| i? ç K F?ÄBX

óhB m iY- M; QÆB KçM? K) + M i?B T pB + # M i`QM; .QÊ+ E?Q \*€+ i - î i` M i?€ T?€`®B- i°B M; QÆB F?¬M; i? i? 5ô *®+ >Á ?Qì b•m K°i ?ÆB- ?QÈM; hdM? ., FE ó:B i ?„M +?Q i 5ô

*QM M; QÆB m €K i?•K i?9v +O hBM? .½ i`"M` çB K çB K /` [m M; - F?|2 KB M; Km®M T?|M; i?Q+? i•K HBM? +?9 i?m"iX

hB m •M- 8+ a M ?W K°i iB M; - #¶M; M?B M ?ÆB HQÈi M; Q`B- î # M +çM? h?ç+? M?bM *®+ >Á +MM; hdM? .½X

ó*€+ M; QÆB i?"i Km®M +MM; J½ :B iBM? pU+ +?9M; i ;B Q +?B M ? v b Q\ô *®+

óL; QÆB F?¬M; ççB #B m çQÊ+ iQ`M #° J½ :B iBM? pU+- M; QÆB +kM; F?¬M; ççB +?d +| i? ççB #B m K°i KbM? M; QÆBXô h?ç+? L? K +Q`B M?çQ, óE?¬M; b B- oB T?€B M; Q`B T?®B ?ÊT M; QÆB- M?QM; i i?U+ F?¬M; iBM # ççB +?OM; i°+ #¼M ? b®M; +? i +O iQ`M #° +?OM; i°+ +QÊ+ p`Q5ô

oB K i°+- ",M; i°+- hBM? i°+ î J½ :B iBM? pU+ ç m H` +?OM; i°+ `i +Q`M; ?½M- +MM; J i°+- u m i°+ +?®M; HçB- +?QM? H` +?OM; i°+ +Q`M; ?½M ?çM; M?`iX

",M; i°+- hBM? i°+ imv FûK K°i #"+- +kM; b) F?¬M; v m ?ÆM [m€ M?B m- M m # ç *®+ >Á - +?mv M M`v F?| ;BªB [mv i ?ÆM`i M?B mX

æ€M; iB +- pä ;Bª oB K i°+- ",M; i°+- hBM? i°+ iÈB- +,M #ªM F?¬M; +| M?•M p"i + i`QM; i°+- +Q`M; ;Bª i?"i bU çSM; ç¬m i?•M î ç` p` + Q F?¬M; iÈB- M|B`ä #¼M M; Q`B *®+ >Á /U p`Q- +?B H` [m M ? ?ÊT i€+ i?m¬M i9vX

Zm M ? ?¼T i€+- iU M?B M b) F?¬M; î /QÈB iB M? ?m®M; F?¬M; +| HÈB Q+? HB L? K F?¬M; iBM oB K i°+- ",M; i°+- hBM? i°+ b) pb #¼M *®+ >Á - +MM; hB m •M-

Zmª M?B M- h?ç+? L? K pW M|B` H`B M`v- b„+ K†i \*®+ >Á i`î M M +`M; i? K F? hBM? .½ i?b H` H†M; v M` i vX

h?ç+? L? K i oM? H†M; #`i ç°M; - +?d H` i`QM; HÁM; #`M i v M„K K°i i? M? ?mv i FB K€m v m /` i` M ?mv i FB K FB #¶M; M?B M M?Q H` M?9+ M?Q+? ?ŠM H MX

hWM; iB K€m iW i` M i?•M FB K Mªv bBM? ` - M?Q KçM; M? M M?€v K„i #Á F?„T i K°i HQçB / Q ç°M; T?QM; # i•K HBM? +MM; i?S+ ?ªB i ç`M iW i` M M; Q`B h?ç+ hB m •M- 8+ a M +?mM; [m M? +kM; F?¬M; +ªK i?`v #`i +S / Q ç°M; ;b i` M M; Q`B

hBM? .½ iBM? i?¬M; i•K HBM? +?9 i?m"i- M?B m HQϕB +?9 T?€T €+ ç°+ T?¡M; `i`mM; ?²M T?€+? i?S+ ?ªB +O h?ϕ+? L? K- +?d +¡ i? KÆ ?² Î +?mM; [m M? i?¬M i +Y K" p"QX

óh?¬M #BM?5ô hBM? .½ #B M b„+X

>„M M?bM +?^K +?^K ?mv i FB K M„K +?†i i`QM; i v h?ϕ+? L? K- €M? K„i m €K [i i`B M #Q i?m"i- Km®M KϕM? K) ªM? ?QÎM; / Q ç°M; # M i`QM; ?mv i FB KX

P" M?5

J°i +¶ / Q ç°M; i?¬ #ϕQ- +?Q i" +?Q €+ T?9i +?®+ iW i`QM; ?mv i FB K -K -K p¼i i`MM; FQ+? i•K HBM? +O ?„M- +†T +QM M;QÆB i?•K i?9v FB +O hBM? .½ +?Êi

h` M ?mv i FB K- iWM; +QM M;QÆB K€m v m /` ?B M H M- iWM; iB K€m K"m çÄ iQ hdM? .½- iU M?Q v m K i" €+ Km®M M?ªv p¼i` - ç M; b9+ i? +?m~M #`X

v i?S+ hBM? .½ K HQϕM M;„M M;OB- p°B p" M; iϕK /WM; +?9 i?m"i- H'v w +?Q HU i ç" M- b„+ K†i i`Î M M +U+ FûKX

h?`i #ûQ ç-v K†i \*®+ >Á T?€i`mM- +kM; #` /¼ M?ªv /UM;- ?„M #„i ç-m K°i H-M M

h M h?ϕ+? L? K- ?„M iU M?B M bÈK M;?2 [m - Î i` M .QÊ+ E?Q \*€+ i`QÎM; H½Q ? i°+ " hQ- +´ æ†+- +MM; J i°+ >mv i J ç²M; HQϕi #` i?QÎM; tmv M M?„+ iÊB- i-M i +ÁM + Q ?ÆM #¼M M;QÎB " hQ- +´ æ†+X h?•M H" .QÊ+ E?Q \*€+ M?` i`QÎM; H½Q L? K b•m +ϕM\

L?QM; ?„M pšM M?Q +k ç€M? ;B€ b B h?ϕ+? L? K HÊB ?ϕB-

o M p M M„K ?mv i FB K- €M? K„i h?ϕ+? L? K +kM; K"m çÄ iQÆB M?Q K€m- p K† F?®+- ?¡ ?[M; M?bM p T?Q hBM? .½ +MM; *®+ >Á - F?¬M; M¡B K°i HîBX

>„M ç M; çÊB- +?ì +QÎM; ;Bª u m i°+- J i°+ ç M- +?ì i?ÎB +Æ +`M; i? K i?Q+? ?ÊT

hB m •M- 8+ a M ç m H" +U+ F€ FBM? ?½B- pb ?„M #`v ` Fb [m, FBM? M;ϕ+ F?¬M # M +ϕM? ?„M /WM; HϕB- H`K i®i +?m~M #` +?2 +?Î ?„M M iQ"MX

"¼M ?¼ #B i- K°i F?B +QÎM; ;Bª u m i°+- J i°+ ç M- i? +K+ +€B o•M >ªB hBM? M ?¡ KÊBX

Ry39X *?QÆM; Ryde

•M? K„i hBM? .½ m €K #,M; ?"M- iWM; Hm²M; i•K HBM? ?²M MB K çB m F?B M ` - M H†M; H) [m'M [m M? p T?Q h?ϕ+? L? KX L?QM; - i•K HBM? +?9 i?m"i +O ?„M + Hmv M- ç2K KK+ iB m ç®B ?QÈM; h?ϕ+? L? K- HB M b) Î i`QM; F?QªM? F?„+ i`Î K'i çB HBM? ?²M / Q ç°M; +O h?ϕ+? L? K- +?9 i?m"i F?¬M; +¡ +?´ /MM;X

h?ϕ+? L? K +¬K i`QM; i v ?mv i FB K- iB K€m iBM? K`M i` M i?•M FB K H M i`"M - FûM K€m i?"i /`v ç2K i?¬M i? ?„M F?Ä T?QÊ+X

oϕM i" #`i t•K5

*€+ HQϕB HBM? ?²M #Q i?m"i- iQ" M #° F?¡ +¡ i? ç2K ?„M i" T i`mM; - +?9 T?€T iU

hBM? .½ #m²M #U+ Km®M ?°+ K€mX

*?mv M F?€+ i?QÎM; [m€B /` M?Q i? - ?„M i m Hmv M i•K HBM? +?9 i?m"i ç M M v-

>„M #B i ?mv i FB K h?¢+? L? K +—K i`QM; i v`i [m, /`- +kM; #B i bÎ /o #Q T?€T F
H` #ÎB pb /mv M +Ê ?mv i FB K- M?QM; 8+ a M- hB m •M i`QÊ+ b m €M? K„i ç T?Á
i`QÊ+ ç2K ?mv i FB K FB +QÊT çB- iU M?B M b) F?¬M; i? +?d /U p`Q #Q T?€T
h?`i #ûQ ç—v K†i \*®+ >Á T?€i`mM- +QM K„i M?Ä H‡2` ?`Q [m M; i`M ç°+ - Q€M ?”
JD7i`M MJM hB m MX

>„M *®+ ;B +MM; hB m ;B +O >Ä ok iBM? pU+ +‡ ?mv i ?ªB i?•K i?M- H9+ *®+
i¬M; `M /¢v [m - iQÆM; H B M?`i ç`M? T?ªB H`K +?Q hB m ;B i`ª ;B€ ç„iX

*kM; H`M?Q i? - \*®+ >Á +Wm i?`#`i+S M; Q`B iÈB M`Q +O >Ä ok iBM? pU+ - H-
•M Î # M i`QM; - *®+ >Á iU M?B M b) F?¬M; iW #Ä w ç²X

óh?¢+? L? K5ô

hY .B m- >¢ h•K L; ?B M v m FB m ?¬- ç—v K†i F?~M i`QÆM; #`i M- p°B p`M; iK i”T
i`¢M; K°i T?2MX

h`QM; iÆ K€m iBM? K`M- h?¢+? L? K i?—M i?€B H¢M? HMM; - K„i ?ÆB ?ÆB M?2C
h•K L; ?B M F?) H„+ ç—m- w #ªQ ? B M; Q`B F?¬M; +—M HQ H„M; X

óL; Q`B M`v +QÊT H`v i?€M? çB M .QÊ+ E?Q *€+ i - +?ŠM; H) +€+ M; QÆB M?[M; M
+ M i?B T pB + # M i`QM; .QÊ+ E?Q *€+ i \ô *®+ >Á K†i H¢M? HMM; - HY ;B”M i
çQÊ+ - i`WM; K„i M?bM 8+ a M FB M‡B, óL m +€+ M; QÆB +® w M?Q i? - çWM; i
F?¬M; F?€+? F?Q5ô

*®+ >Á b„T i•K i?—M çB M +m²M; `²BX

8+ a M- hB m •M ç m M?bM` i bM?i`¢M; iBM? i?—M +O *®+ >Á - +kM; •K i?—K M?
M¬M M‡M; - HB M iB T [m v ç—m M?bM p T?Q T?QÆM; ?QÊM; iY i`”M FB - +?`K C
K m +?‡M; ç MX

*®+ >Á ?Q i b•m K°i ?ÆB- iU M?Q`®i +m°+ ?¢ [mv i i•K- K†i H¢M? HMM; pmM; i
+?B M ç`mX

L?QM; K”- ?„M KÎ HÈM KB M; - iU M?Q [m€i iQ` - M?QM; i? M? •K i mv i +?Q i`m
*®+ >Á iQ K¼M; +?“m`Y K†i +?²M; +?“i i?m Î +MM; MÆB- €M? K„i ?QªM; bÊ +?“

a m F?B +MM; h?QÆM; h?-M iW o•M >ªB hBM? `ìB F?ÄB- h?QÆM; h?-M F?¬M; çB K / M? T?QÆM; ?QÈM;- #ªQ ?„M i?B i`B M F?¬M; ;B M €Q M;?o i?m'M /BX
>„M pšM +?Q /WM; i?9+ ç~v M,M; HQÊM; i?m'M /B- H†T H¢B M?B m H-M- +kM; K HU+ HQÊM; M v çB #ªv i€K T?-M KQìBX
J°i H-M F?¬M; ;B M i?m'M /B- HB M +| F?ª M,M; FûQ /`B [m K'v bBM? K M? +?B S+ p¢M /†K- M m F?¬M; T?ªB ?„M ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB >Q h?-M- bÊ H` bÊK ç½
h`QM; [m€ i`bM? M`v- h?QÆM; h?-M F?¬M; M|B K°i HìB- b„+ K†i i`-K i`¼M; iU ?Ä H` F?¬M; [m M i•K- H`K +?Q h?¢+? L? K ç-v KbM? M;?B ?Q†+- ç M i”M ç•v `®i+m
o K†i h?QÆM; h?-M pšM €+ HB i M?Q +k- M?QM; €M? K„i H¢B i?Q€M; i?QªB K€ +QìB- [m v ç-m M?bM i?Q€M; [m h?¢+? L? K- M|B, óh [mª M?B M F?¬M; iBK H- i`¼M; i?B M +ªM? ;BÈBfim pB- +| i? i?m'M /B KQìB K°i i?S- K¶B H-M pQÊi [m ?” t€ HU+ HQÊM;- [mª M?B M T?B T?“K5ô
óh #m¬M; tm®M; i'i +ª +MM; M;QÆB iÈB- +kM; F?¬M; T?ªB H` M;?2 M;QÆB ç M p°B p`M; F?| +?`m, óh?€B ;B ;B +O i ç M i°i+MM; M?Q i? M”Q`²B\ô
h?QÆM; h?-M i`-K M;•K i`QM; +?®+ H€i- M|B, ó*?Q M;QÆB M?bM i`QÈ+ K°i +€B h`QM; HÁM; #”M i v ?„M i?ª` p-M; b€M; K`m H K M?¢i K M? K¬M;- p-M; b€M; M?Q ç°M;- /-M /-M /B M #B M` +ªM? i?“i
J°i F?®B #¬M; imv iK`m H K i?“i HÈM +?“K`½B ?B M` - #¬M; imv iFB K`m H K +U+ F€i?`m tQÆM;- # M i`QM; K°i +€B i?•M i? ;-v v m #` T?QM; # - K°i i?•M +Æ ;B®M; M?Q ç m #` ;B K +K- #` ?Q”M iQ”M ç|M; #,M; H¢BX
óG` i?€B ;B ;B +O i 5ô h?¢+? L? K H¢M? ;B¼M; ?¬ H MX
óL;QÆB +~M i?“M M?bMXô h?QÆM; h?-M i?Î /`B F?2 F?)- p-M; b€M; K`m H K HÁ iBM? i? K`m H K FB ;B®M; M?Q çQÊ+ FûQ ;-M H¢B iWM; +?9iX
h`QM; #¬M; imv iiQÈM; K¢Q .QÆM; h? M? æ i`Î M M H¬M; i|+ ?B M ? i- +?Êi HB i?`i KÆ ?²- F?mM; tQÆM; MSi` /`v ç†+- M?Q #` K|M; pm®i b„+ #ûM tû`€+? +ª M [m€ t - i?-M i? ?„M H¢B #` iBM? i? ç|M; #,M;- M?`i i?ìB `i F?| T?€i ?B MX
G9+ M`v .QÆM; h? M? æ i?-M i? #` T?|M; ç¢B K'v +?¶- HB M +| i? M?bM i?`v - i?QÆM; ç M t2M M?Q F?2 `”M?X L?[M; p i i?QÆM; FB +U+ b•m- i`U+ iB T +?¢K ( p i i?QÆM; ç M t2M /`v ç†+- M?B m iÈB K'v i`,K +€B- HB + K°i +€B M?bM H¢B- iÄ a„+ K†i h?¢+? L? K ;B®M; M?Q F i i?“M? #,M; bQÆM;- H¢M? +,K +,K- i? M? •K H H`K\ô
h?QÆM; h?-M pšM /mv i`b ç°M; i€+ HÁM; #”M i v F?¬M; i? v ç`B- H¢M? M?¢i M? #bM? ioM? i`ª HìB, óhU ?„M +”QôX
h?-M i? ç°i M?B M +?`M ç°M;- K„i h?¢+? L? K b€i F?Q M?Q €+ HQM; H,M H°M, ó H` iU KbM? +”Q\ô
a€i F?Q i?“i M†M;5
h•K i?-M h?QÆM; h?-M F?) ç°M;- K`v M?Qm H¢B i?“i b•m- i?-K i? M M|B, Zmª i?W M?`i K¢+? FB X
óh?“i H` iU ?„M +”Q- M;QÆB iB T iK+ t2K M[ Xô h`QM; KB M; h?QÆM; h?-M T?mM #¢+- çB M [m M; i?~K i?`m +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i- ç2K #° /€M; .QÆM; h? M? æ F H-M- pW i?`v- .QÆM; h? M? æ ;B®M; M?Q i?“M? M;QìB F?`M; H² +?2 i`ìB HÆ H M;¼M M9B T?O T?K+X
h`QM; ?®+ K„i ?½K b•m FB +O ?„M- KÆ ?² i`mv M ç M [m M; K M; F€ H¢- i`QM; / Q ç°M; K½M? HB iX

h?ϕ+? L? K #¶M; M?B M M?„K K„i HϕB- K°i Hm²M; w i?S+ KÆ ?² çB ` - ç M; v M H
;bX

>²B H•m b m- ?„M -K -K +?'M ç°M;- T?9i +?®+ KÎ K„i ` - i`QM; +QM M;QÆB i'i +
`i M?Ä i`QM; ç-m- i`QM; HBM? ?²M i ç`M ?„M- `®i +m°+ H` +€B ;b\5ô

>„M +ªK ;B€+ çQÊ+ î i`QM; ç-m +O .QÆM; h? M? æ - î i`QM; HBM? ?²M i ç`M +
M;”T K'v +?K+ pϕM bBM? HBM? `i M?Ä X L?[M; bBM? p”i FB M?Ä #û ç M +?d +| i?
`i [m, /` #,M; ?”M- iU M?Q ç2K HBM? ?²M w i?S+ .QÆM; h? M? æ H'T ç-v `²BX

h?QÆM; h?-M T?9i +?®+ M„K i v- +ªM? iQÊM; ?B M ` FB ç m #B M K'i iQ`M #°
Zm, #„+ pU+ +O J½ :B iBM? pU+ ?Qϕi ç°M; `i M?B m M,K- +?B K çQÊ+ i`mv M
p¼M; €Q M;?o - F?-M; M;WM; F?B m +?B M +QÌM; ;Bª ç` T?QÆM;- +ªM? ;BÊB +
+?|M; ç°i T?€X >„M K¶B H-M F?B m +?B M +QÌM; ;Bª- +ªM? ;BÊB +MM; HU+ HQ
?„M- M?QM; ?„M K¶B H-M +| i? F?B m +?B M i?”M? +¬M; - iB M iÊB H`K +?Q +ªM
+?|M; i`QÌM; i?”M?- ç| H` iBM? i9v +MM; +?¶ Fb [m, +O imv i p¼M; €Q M;?o - ?
ç| ô

ó>„M Î F?B m +?B M K°i M;QÌB +m®B +MM; +O #„+ pU+- +| K°i HQϕB #Q #ªQ i` €
HQÊM; HÈM HQϕB bBM? p”i M`vX L;QÌB M`v î i`QÊ+ F?B +? i- ç2K bBM? p”i FB T
iBM? i?-M +O .QÆM; h? M? æ - ?„M H”T iS+ H•K p”Q ?Q`M +ªM? i`m ?Ä M?”T K
+?`m F?®M; +? - çB M +m²M; tû `€+? M?K+ i?•M +O KbM?- +”Q +?QM? KbM? Km

óGQϕB bBM? p”i M`v H` ð>O >²M L? ô- H` K°i HQ€B K i`MM; +U+ F€ M?Ä #û- K i
M½Q- iB M iÊB F?-M; M;WM; T?•M HB i bBM? bªM- +| i? t•K +?B K iQ iQÌM; +QM
+MM; HBM? ?²M i ç`M- H`K +?Q M;QÌB i çB M +m²M;- iB M iÊB i`m ?Ä M?”T K

h?QÆM; h?-M /WM; K°i +?9i- M!B, ó.QÆM; h? M? æ ç| H` #` >O >²M L? t•K M?”
#` +?B K çQϕi #ªM i•K ?²M T?€+?- i`m ?Ä M?”T K F?-M; i? iU KbM?- iB M iÊB
?ϕB KbM? T?€ ?Ov M?K+ i?•MX h H'v #„+ pU+ +U+ ?”M m H K #,M; iBM? ç|M; +?t
>O >²M L? i`QM; ç-m ?„M- H`K +?Q ?„M Î i`ϕM; i?ªB M?Q i? - +| i? #ªQ çªK ?„M

óh +| i? /MM; i?B M ?Ä ç2K K i`MM; ;b FB Hmv M ?| Xô h?ϕ+? L? K M!BX

h?QÆM; h?-M H„+ H„+ ç-m- M!B, ó*€+? M`v F?-M; i? çQÊ+X h?B M ?Ä +| H) +
FB - +kM; b) Hmv M +? i ?²M T?€+? ç-m |+ +O .QÆM; h? M? æ X J i`MM; FB +
+O ?„M ç m ?Á ?ÊT +MM; K°i +?¬- H9+ M`v ç½ imv ? B K` K°iX >O >²M L? #` H
æ +kM; b) ?²M T?B T?€+? i€MôX

GÌB M`v pW M!B ` - h?ϕ+? L? K H”T iS+ M?Qm K`v i?”i b•m, óL;QÆB +| +€+? M`C

óh iU M?B M +| +€+?Xô h?QÆM; h?-M ;”i ;”i ç-m- M!B, ó*?mv M M`v ?Q`M iQ`M +
i`QÊ+- H9+ +?9M; i ç M MÆB- i b) #€Q +?Q M;QÆB #B i +?B iB iôX

h?QÆM; h?-M çQ i v çB K /QÈB +?•M K°i +€B- i`QM; çϕB ç` +O iY iBM? ?Q M
iB M; +?'M ç°M; F€ /`- ;B®M; M?Q +€B +'K +? M`Q ç| #` çKM; +?ϕKX

>„M ?QÈM; iÈB h?ϕ+? L? K ;”i ;”i ç-m- +?O ç°M; t•K M?”T K°i +€B ?mv i ç°M; m
?QÈM; i`QM; iY iBM? T?|M; çBX

>ÆB i?Q€M; /Q /U K°i +?9i- h?ϕ+? L? K +kM; # v p`Q ?mv i ç°M; FB - ?QÈM; i`QM
J°i F?„+ ç²M; ?² b mX

h?ϕ+? L? K M?bM i?`v h?QÆM; h?-M çSM; i?ŠM; Î K°i F?®B b•M F?’m F€ /B m ?
FB /Q E?-M; >mv M hBM? ` M Hmv M K` i?”M?- +| p¬ b® €M? b€M; F€ /B m `QÌK
K°i iÁ F?-M; ;B M i`mv M i®M; i`”M F€ /B mX

S?Q /QÈB i`mv M i®M; i`”M M`v T?O FQM +U+ T?•K i?-M iBM?- i`QM; i?-M iBM?
FBM? i?B M ç°M; ç` - M,M; HQÊM; M?Q MQÈ+ /`+? i?”K +?Q /B ç°M; H M Î i` M i`n
+€B ?² MQÈ+ K°M; ªQ- H`K +?Q M;QÌB i F?-M; i? F?-M; i€M i?QÌM; MÆB ç•v F€

*?d M?bM i?Q€M; [m - ?„M HB M #B i i`bM? ç° T?S+ i¢T +O i`mv M i®M; i`"M M`v`
` M Hmv M H9+ i`QÊ+X
óæB i?¬M; MÆB M`Q\ô L;„M M;OB M;•v M;QìB K°i H€i- ?„M H"TiS+ ?ÄBX
óh`QÊ+ `ìB F?ÄB J½ :B iBM? pU+ M|B b mXô h?QÆM; h?¬M +QìB +QìBX
ó*€B M`v- i`mv M i®M; i`"M M`v +| i? pQÊi iBM? pU+\ô h?¢+? L? K ?QªM; bÊ i?`i
h?QÆM; h?¬M ;"i;"i ç-m, óÍ i` M J½ :B iBM? pU+ +?9M; i - ç•v H" /mv M?`i K°i +
i®M; i`"M +| i? pQÊi ;BÊB- M?B m M,K [m M?Q p"v MÆB ç•v p•M /Q i T?K i`€+?

Ry3dX *?QÆM; RydN

h`mM; QÆM; ?ªB /QÆM; M,M; HQÊM; M?Q ?² MQÊ+- T?9i +?®+ #„M imM; i|2 ` i
b€M; K¢M?V +?|B K„i- +?MK iB b€M; M?Q K¢M; M? M ç M t2M- ?bM? i?`M? ç² €M
/ Q ç°M; K½M? HB i +?Êi FQ+? T?€i` X

h?¬M i? +O h?QÆM; h?¬M- h?¢+? L? K M?Q iBM? i?¢+? `U+ `Ð HQ€ K„i- î /QÊB
`½B #B M K`i F?¬M; i?`v- i?¬M i? +MM; HBM? ?²M ç²M; HQ¢i #` FûQ çB- iW i`QM
P`M? çMM; çMM;5

h`QM; iY iBM? i`mv M ç M iB M; M´ p M; HB M KB M F?¬M; /Si- KB M; ? M; M´ i
T?€T F?¬M; ;B M Fb /B m FB +kM; /¬M /¬M F?¬M; +ÁM M,M; HQÊM; / Q ç°M; - iW
`M +?S M,M; HQÊM; M;"Ti`ìB ç m K`i çB HU+ HQÊM; FQ+? T?€i- ;B®M; M?Q ?ÁM
F?ªK î i`QM; i`"M T?€T- F?¬M; ?B M ;ÊM b|M;X

h`QM; bQÆM; F?|B K M? K¬M; M²M; ç"K- h?QÆM; h?¬M h?¢+? L? K ;B®M; M?Q ?
+?"K `½B ?QÊM; T?Q i`QÊ+ H„+ HQX

L?[M; bQÆM; F?|B FB +| i€+ /KM; F€ /B m- ;B®M; M?Q +| i? M;„M +€+? i?¬M i
h?¢+? L? K F?| +| i? p +?¢K p`Q iBM? i`¢M; +?mM; [m M?- +| HQ¢B +ªK ;B€+ #`i

h?QÆM; h?¬M ?B M M?B M F?¬M; TªB H¬M ç-m iB M iÈB- î i`QM; bQÆM; F?|B
/šM T?QÆM; ?QÊM;- /šM i?2Q h?¢+? L? K iB M H M T?Q i`QÊ+X

ó*?9M; i `ìB F?ÄB J½ :B iBM? pU+ `¬B\ô h?¢+? L? K FBM? M;¢+ F?| ?B mX

h¢B F?¬M; ;B M i`mv M i®M; i`"M i`QM; iY iBM? FB - ?„M ;B®M; M?Q HBM? ?²M
i`mv M ç M +ªK ;B€+ K Km°B K½M? HB i- çÊB ç M idM? H¢B- HB M T?€i ?B M tm

L?QM; K"- î +?¶ M`v ?„M F?¬M; i?`v i`"M T?€T iQÆM; iU- i`QM; HÁM; ``i H" M;¢+

L|B M?Q p"v- F?¬M; ;B M i`mv M i®M; i`"M +kM; F?¬M; i? çÆM ?QÊM; i`mv M- T
F?m pU+ F?€+ KÎ` - KÊB +| i? ? B # M HB M i?¬M;- iB M iÈB i?U+ ?B M i`mv M i

L?QM; ?B M i¢B ?„M pW idM? ç| H" i`QM; i¬M; i¬M; bQÆM; KM- +,M #ªM F?¬M; i?
i`QM; HÁM; ``i FBM? M;¢+X

óE?¬M; b B- +?9M; i M v ç½ F?¬M; î J½ :B iBM? pU+ M[Xô h?QÆM; h?¬M ;"i;"
#B M ;BÊB K°i +€B iBM? pU+X *?¶ iBM? pU+ M`v H" oK >mv M iBM? pU+- T?•M #B
:B iBM? pU+ iB T M?QÆM;- +€+? +?9M; i # M ç-m F?QªM; +€+? F?¬M; TªB ç†-

h?QÆM; h?¬M K„i M?bM T?Q i`QÊ+- i` M M;QìB i`mv M ç M / Q ç°M; F€ /B m- iU
T?Q i`QÊ+ [mûi b¢+?X >„M M?bM +?`K +?^K T?Q i`QÊ+ ç M; T?•M #B i- +•m çQ
h?¢+? L? KX

óL;QÆB HU+ ;b K M; i iÈB +?¶ M`v\ô h?¢+? L? K M?Qm K`vX

ó*?`m M;Q`B M?`pªôX

ó*?`m B M?`pª\ô

óJ°i H½Q #•i iY F?¬M FB T +O h?`>mv i M?•i K¢+? +€+ M;QÆB5 h MÊ ?„M K°i
ç€T SM; pB + M`v- M v ç| H`ç M i?U+ ?B M M;?o pKXóX

óo`iB M #®B M`Q\ô

óS?b GB i æ†+5ô h?QÆM; h?¬M M;?B M `M; M;?B M HÊB M|BX

h?¢+? L? K M;~M ` - M;?B K i9+ +•M M?„+ i`QM; +?®+ H€i H„+ H„+ ç-m M|B, óh -

h?QÆM; h?¬M [m v ç-m HB + ?„M K°i +€B- M?bM p T?Q >mv i o,M :BÊB i` M i v
+?Q M|B `ä`M; +?Q M;QÆB\ô

óh`Q M?Ê +O M| F?¬M; çQÊ+ ç•v çOXô h?¢+? L? K i?“M? i?“i i`ª H`B- +?Êi p K†
+| i? M|B `ä K°i +?9i +?Q i ? v F?¬M;- ªQ /B m +| HB M [m M M?šM +MM; M;Q`B i
K¢+? M;QÆB #B i- +| i? M|B `ä`M; +?Q i F?¬M;\ô

h?QÆM; h?¬M /Q /U K°i +?9i- H„+ H„+ ç-m, óh #B i F?¬M; `ä- pšM H`+?`b m F?E
çO- /Q M| M|B `ä +?Q M;QÆB iQÆM; ç®B i®i ?ÆMX h +kM; F?¬M; T?ªB M?`i K¢+
i?¬M #Q +O +€+ M;QÆB F?¬M; T?ªB [m€ `ä`M;- M|B iÊB +kM; ç m H`K†i M;Q`B
;B ?Ä FB #®i`Q L;QÊ+ H¢B F?¬M;

óL?[M; ;B ?Ä FB L;QÆB +?d M?[M; M;Q`B FB \ô J„i h?¢+? L? K ç°i M?B M b€
óhB M #®B +O h?`>mv i M?`i K¢+?- +ÁM +| M;Q`B +ÁM b®M;\ \*| `i M?B m\ô

>„M pšM +?Q `^M; iB M #®B h?`>mv i M?`i K¢+? i`mv M i?W - +| i? ç m ç½ +? i?
ç`M? i²M i¢B- +kM; +?B M;Q`B M¼ im Hmv M iY pQM; €Q M;?o - HB M [m M ç M i
F?¬M; `ä- S?b GB i æ†+ \*| i? ? v F?¬M; H` / M? ?B m +O ?„M\

óL?[M; ;B ?Ä FB b Q H¢B / /`M; +? i ? i M?Q p`vXô h?QÆM; h?•M #om K¬B- b,
[m€ +QB i?Q`M; bBM? K M? HU+ QÆM; M;¢M? +O #¼M ?„M `²BôX

ósBM ?ÄB S?b GB i æ†+ im Hmv M HQ¢B €Q M;?o M`Q\ô h?¢+? L? K M;?B K i9+
æ M M v- ?„M #B i h?`>mv i #€i ç¢B i`mv M i?W +| iY pQM;- „M KÁM- ?„+ €K- ?¶
+ÁM H¢B # HQ¢B €Q M;?o i`mv M i?W ?„M +ÁM +?Q #B i `ä`M;- M v h?QÆM
M`v- ?„M iU M?B M Km®M i`M HU+ H`K `äX

óS?b GB i æ†+ H` M;Q`B h?B i°+ - iU M?B M im Hmv M i?B HU+Xô h?QÆM; h?¬M ç

óh?B h?B HU+\ô a„+ K†i h?¢+? L? K i`Î M M +U+ F€ +´ [m€B, óh?B HU+ H`K°i i`C

óhU M?B MXô p K†i h?QÆM; h?¬M +´ [m€B, óL;QÆB M; v +ª i€K ç¢B i`mv M i?W

h?¢+? L? K t`m ?´ /`i?Q`M;- +Q`B F?´ ;`i ç-m, óh ç M M v +?d #B i H`iY pQM;-
HQ¢M- ?Ov /B i M,K HQ¢B €Q M;?o i`mv M i?W - ?B M i¢B i? K K°i HQ¢B i?B H
F?¬M; #B iôX

óh?€B ;B ;B FB +O M;QÆB im Hmv M imv i p¼M; €Q M;?o - +kM; H`K°i i`QM; b
i`mv M i?W M`v- ;B B çQ¢M i`QÊ+ T?ªB #^M; p`Q +Æ /mv M +MM; iQ +?`i +O KbM
i`mv M i?W ;b +| i? /•M p`QX h?€B ;B ;B FB +O M;QÆB iQM? +€+? +U+ F€ +O
p¼M; €Q M;?o +?•M Hw- im i?“M? imv i p¼M; €Q M;?o X ±- ç9M; `²B- Î J½ :B iB
?B M K°i ;½ +Q`M; ;Bª çdM? T?QM;- ç| H` M;Q`B i?W imv i p¼M; €Q M;?o F +O
M;QÆB- i?€B ;B ;B +O M;QÆB +ªK ;B€+ ?²B H•m +?Q M?bM i?`v çB K +m®BX

L;~M; ç-m M?bM #-m i`B- i` M K†i ?„M i`M ` p bÊ ?½B i? M- imv çB [m K°i çQ
H-M M?bM H M K`M i`B çdM? ç-m- ç m p•M H`b) `mM; ç°M;X

h` M #-m i`B +?2 FQM ç€K K•v M,K K`m `U+ `Ð- ;B®M; M?Q +-m p²M; i`2Q Î i` M
#B M K`i- tBM? ç T H`K +?Q HBM? ?²M M;Q`B i +kM; b) b v K i`QM; ç|X *?d +-
K°i HQ¢B F€ /B m ç†i KbM? i`QM; i? ;BÊB K°M; ªQ- +| HQ¢B K Hmv M +ª ç`B F?

L,M; HQÊM; M²M; ç"K M?Q MQÊ+- HBM? /QÊ+ HBM? i?ªQ F?,T MÆB- ``i M?B m F
 >„M +ÁM +?Q i?"i bU i?'v +€B; ¼B H" Fb ç` +O h?QÆM; h?-M- +kM; +ÁM +?Q i
 i?Ov +'T- M?QM; ?„M i`QÊ+ F?B iÊB ç•v #ÎB pbi?m'M /B iB m ? Q M,M; HQÊM;- ç
 ç-m- i`QM; hBM? L;mv M +' i?Ki`"M ç-v M,M; HQÊM; +ÁM +`M; i? Ki`"M ç-vX
 J°i M;`v M`v- ?„M Î K°i +?¶ KªM; K†i +Ä t M? iQÆB M;WM; H¢B- €M? K„i H|2 ` ?
 KWM;X
 hWM; ç€K +Ä t M? FB - ?QªM; bÊ ç| H" ``i hY h?ªQ5
 æ®B pÊB ?„M HQ¢B M;QìB ~M +?S ``i hY J >mv i M`v K" M|B- ``i hY h?ªQ imv i ç
 >„M iU M?B M b) F?-M; F?€+? F?Q- Î i`QM; K†i +Ä +?mM; [m M? HQm Hmv M [m
 h?ªQ M;„i H'v- M;?B M M€i i?"M? +?'i HÄM; K"m t M? i?~K i?'m p"Q #KM;- ?9i M,M
 ç| ç M M;QM; Hmv M ``i hY J >mv2i5
 L?Q ,M HBM? ç M /B m /QÊ+- H¶ +?•M H¬M; +ª M;QìB ?„M i?QªB K€B- iWM; ;B¼i
 i`QM; bm®i- ;B'm FQM Î i`QM; T?'B tQÆM; +®i ?mv i K¢+? +ª M;QìB ?„MX
 hWM; ç€K ``i hY h?ªQ Î #KM; ?„M #B M K'i- /-M /-M- ``i hY h?ªQ +?mM; [m M? ç m
 b)- K°i ;®+ F?-M; +ÁMX
 >„M M;²B M; v M;„M Î i` M ç'i #MM ~K QÊi- F?Q iS+ H†M; BK- ç M; p" M +?mv M ``
 i? - H"K +?Q M| HQm +?mv M Î i`QM; iS +?B #€+? ?ªB M;k i¢M; HK+ T?O- H"K +?Q
 bÊB ;•M K¢+?X
 E?Q ?mv i i`"M ç-v K M? K¬M; M?Q i?Ov i`B m- iW i`QM; i?-M i? +O ?„M T?€i`
 `„+ `„+ `mM; ç°M;- K¶B K°i F?®B +Æ i?'i ç m ç M; T?€i`mM- K¶B K°i +€B bÊB +Æ
 M,M; HQÊM;- iU M?Q ç M; T?€i t€i? M? •K p m B p X
 "ªv i`,K ? B KQÆB +€B ?mv i F?B m- K¶B K°i +€B ?mv i F?B m ç m H†M; H) +Q ?9
 K ?mv i +?ªv t m¬B +ª M;QìB- ?„M ;B®M; M?Q #¶M; M?B M ç¢i çQÊ+ i?-M HU+ ``
 i? i`"M M; "T M,M; HQÊM; #€ ç¢Q imv i Hm•MX
 hWM; iB bQÆM; KM K€m M?"M M?¢i /-M /-M iW i`QM; H¶ +?•M H¬M; +O ?„M i`¬B
 çQÊ+ K°i H-M M[` M Hmv M- M?Q i?Q€i i? B ?Q€M +®i H-M M[X
 L?[M; ``i hY h?ªQ FB H"K +?Q ?„M M;QM; Hmv M ` ?ÆM # i`,K; B¼i ``i hY J >m
 J >mv i FB iQ" M #° +?ªv t m¬B Î i`QM; ;•M K¢+? +O ?„M- ;B®M; M?Q ç M; b¬B
 i`QM; +Æ i? ?„M ç m #`B i`W- H"K +?Q i?-M i? ?„M +`M; i? K +SM; +ÄB F?-M; T
 >„M `i M? M? H°i t€+ i?"M? ?bM? i?€B ``i hY K i°+- F?Ym i v- ç-m; ®B- p B bBM?
 i?•M çÄ ç"K M?Q #`M OB- +Æ i?'i i`"M M; "T p ç T #¢Q i¢+- +|; B€T i`K i?B M M?B
 +?B M bo ?Q" M K„ M?'i- ?mM; b€i +?B F?Q #€ ç¢Q +m²M; HB i ?²M M?B M i?B M i
 *€B [m€ i`bM? M`v ;B^M; +Q K°i çQ¢M i?ìB ;B M- tQÆM; +®i i`QM; +Æ i? ?„M +k
 +?"K `½B #bM? `M t m®M;- M?K+ i?•M /-M /-M F?-B T?K+ M;mv M /¢M;X
 >²B H•m- ?„M idM? H¢B- *?"K `½B çSM; /"v- FB K i` ibM? i`¢M; i`QM; i?•M i? - ?,
 ?„+X
 *ªM? ;BÊB /M +?W iWM; ç°i T?€- M?QM; i`QM; K¬B K°i F?®B K€m i?'i +O i?•M
 i`"M ç-v HU+ HQÊM;- tQÆM; +®i ;B®M; M?Q çQÊ+ MQÊ+ i?ûT ç´ # @i¬M; K" i?"M
 +ªK ;B€+ iU iBM +QìM; ç¢B F?-M; i? T?€ pÐX
 v MB K ?ÆB ?ÆB ç°M;- ? B K„i ?„M #„M ` K°i ç¢Q iBM? [m M; HQ€ K„i- ?°B iK i`
 M;|M 9i FB i`mv M ç M iB M; M´ p M; #®T #®T- Î /QÊB ?„M T?|M; i?Q+? ``i M?B m
 K°i çQ¢M tQÆM; +®i ç-m M;|M 9i M´ imM;- ?„M +?Êi p" M +?mv M ``i hY J >mv iX
 J°i ;B¼i ``i hY J >mv i çÄ bŠK `|i p"Q i`QM; ç|- HU+ F?-B T?K+ +|i? M|B #B M i?
 H" T iS+ i€+ /KM;- ?„M `ä`"M; +ªK i?'v- M?[M; tQÆM; +®i pÐ pKM FB #` K ?mv
 M? M? HB M iB T F?ûT H¢BX

J°i F?„+ +?mM; b m- ?„M T?€i ?B M M¼up”v M?’i iB m iB i tQÆM; +®i F?¬B T?K
i?”M ?Q¢i ¸°M; ?²B H•m- T?€i ?B M F?¬M; +| K°i iB /` i?QÌM;X
>„M #¶M; M?B M w i?S+ ¸QÊ+- i`bm? ¸° +QÌM; M;¢M? +MM; M,M; HU+ iU H”M? ·
M?[M; K ?mv i FB M;QM; Hmv M K” i`Î M M +”M; i? K F?OM; #® ?ŠM H MX
*QÌB ?, + ?, +- ?„M i?9+ /K+ HU+ HQÊM; i?•M i? - +•i #QÊ+ /”B ?QÊM; T?Q i`QÊ
i?€B iBM? i?¬M ¸¢i iÊB ¸dM? T?QM; - +| HQ¢B +ªK ;B€+ `”i M? M? ¸°i T?€ >Q h?¬
oM pM pM5
hB M; tû; B| +?| B i B ¸°i M?B M Î# M i B ?„M i`mv M ¸ M- M?Q`QB [m”i Î i` M ?Q
H” pÐ `X
aYM; b®i K°i +?9i- ?„M +?Êi i,M; i®+ ¸°- ?QÊM; iÊB T?QÆM; ?QÊM; i? M? •K i`m
hWM; +€B /•v H2Q M?Q`„M- /”B K’v +?K+ i?QÊ+- Î T?Q i`QÊ+ +?mM; [m M? K°i
M; M; [m’M /¼+X L?[M; /•v F2Q FB +?2 FQM KkB M?¼M- M?Q`„M F?’M; H² K9 -
[m’v +?Q HQM; i`lB HÎ ¸’i- i? M? i? +U+ F€ H”K +?Q M; QÌB i bÊ ?½BX
>„M M;QM; i?¬M M?bM F„- T?€i ?B M #|M; i®B i?”i HÈM FB H” K°i HQ¢B v m ¸”M
M9B M?Ä- i` M +”M? [m’M [m M? p¬ b® ¸•v H2Q- K¬B K°i bÊB /•v H2Q ¸ m HQÊM p
/Q - Km®M ¸2K K°i M; QÌB #„i H’v ;?bK +? iX
”|M; M;QÌB i`QM; /•v H2Q ¸¬v i`lB M?Q ¸B M ¸B M +m²M; HQÊi- `ä`”M; +?QM? i
h?¬M- K°i ;½ +ªM? ;BÊB >Q h?¬M i K i`¼M; i?B M +MM; im H¬B ¸B M- #,M; bQÆM
*?d H” H9+ M”v- i`¢M; i?€B +O M”M; `ä`”M; +kM; F?¬M; [m€ i®iX

Ry33X *?QÆM; Ry3y

ó:BÈB .šM Zmªô FQ+? +Ð M?Q ?¢i ¸”Q- #”v ` K”m t M? MQÊ+ #B M F€ H¢- K†i M;
#Q- # M i`QM; +| M,M; HQÊM; `”i `ä`”M; im¬M i”Q F?¬M; M;Èi- KÆ ?² +MM; +’
SM; ?ÊT- M?bM F„ b) T?€i ?B M M?[M; ¸QÌM; p•M FB i` M ó:BÈB .šM Zmªô- M?Q
[m M; i?QÊ+ K”m t M? MQÊ+ #B MX h?QÆM; h?¬M ¸2K ó:BÈB .šM Zmªô MûK +?C
b„+ +kM; +| w iS ?”K t9+ F?¬M; MÐ, ó:BÈB .šM Zmª ¸ m H” H9+ p¢M M,K H¬M i`QÊ
¢¢B HK+ ¸¢i ¸QÊ+- +U+ F€ ?B K i?’v i?Q i?Èi- +| tQM; ?¬ +?b F?| +O ð>Q M;
iB M p”Q ð>Q M;ð- i +QB M?Q H” ¸½ i?U+ ?B M ?S ? M ¸®B pÈB S?b GB i æ†+ð
ó:BÈB .šM Zmªô p”Q i v- i?Q€M; +| +?9i w H¢M?- H¬M; K”v h?¢+? L? K +?Q ;B½
b•m- F?¬M; ?B m` b Q M|B, óh F?¬M; ?B môX
óL|B M?Q p”v ¸BXð h?QÆM; h?¬M K„i M?bM T?Q i`QÊ+- M?bM +’ ¸¢B HK+ i M H
?”Q [m M; i?¬M /B m, óÍ i`QM; ð>Q M;ð +| `”i M?B m +?¶ i?¬M #Q- +| /QÊ+ i?ªQ +
i?’v- `”i M?B m Î M;mv M i?Ov +’T- +| i? ` M Hmv M i?¬M #BM? +MM; i?¬M /QÊ+-
M;QÆB +| i? ¸2K ð>Q M;ð +QB H” #ªQ F?® +?Q #` F? B F?¬MôX
ó*MM; >O >²M L? +O i?€B ;B ;B i +| HB M [m M\ô h?¢+? L? K M„K i`€B +•v +SM
óS?b GB i æ†+ pb b Q #ªQ i iB M
p”Q\ð
ð>O >²M L? i`QM; ¸¬m i?€B ;B ;B +O M;QÆB- +| K°i HQ¢B ¸² p”i +| i? i? M? i
i`QM; +’ ¸¢B HK+ +| /’m- +U+ F€ i?Q i?Èi F?| ibKôX o _
h?QÆM; h?¬M +?d ?QÊM; ð>Q M;ð- M|B, óh?S FB ;¼B H” h?’i h?ªB Zm, u m >Q
K†i M[M?•M v m /B K- #B i F?| + +QÌB- +| w i?S+ KÆ ?²- +| i? K ?Q†+ HÁM; M;
i?Ov +’T- +?QM? H” i?m®+ #’ i?”i i®i Hmv M +? `”i M?B m i•K HBM? #Q i?m”i- T?

.WM; K°i +?9i- h?QÆM; h?-M iB T iK+ M|B, óp T?-M S?b GB iæ†+ pb b Q Km®M
[m€ `ä ``M; - M?QM; i M; ?o M; Q|B +| :BÈB .šM Zmª- ç m b) Km®M HB m K¢M; t¬M
óÎB pb M?[M; i?B M i`B ç` #ªQ ?B K i?'v FB \ô h?¢+? L? K M|BX
ó*?d H` K°i +€B i`QM; ç|Xô h?QÆM; h?-M +Q|B +Q|B- +?Êi M|B, ó>Q M; H` +´ ç¢
i`QÊ+ b m iU KbM? T?QM; # - HQm ç°M; Î #B M ;BÈB +€+ ç¢B iBM? pU+- +€+? p¢M
i? B M; ?ûM ` i?B M i`B ç` #ªQ- Î i`mM; QÆM; +O >Q M; - +ÁM +| +`M; M?B m M
HK+ +?QM? H` F?B i?B M ç` KÈB KÎ /B M bBM? ` - +´ ç¢B HK+ +ÁM H¢B #ÎB pb i?
HQÊM; ? Q ? i iQ`M #°- +kM; ç m #` F? B i?€+ ç M +U+ ?¢M- /-M /-M +MM; bBM
;B®M; M? môX
ó*?d +| >Q M; F?€+5 L| +?Q # Q ;B| i? B M; ?ûM ` bBM? HBM?- i`QM; ç| i?B M ç
/mv i`b ?Q`M +ªM? M²M; ç`K M?'iX Í i`QM; >Q M; - +ÁM +| K°i +?9i F€ /B m M`Q ç
L?[M; F€ /B m ç| *?d +| F t·K M?"T KÈB +| i? i? ?°B- i?2Q i çQÊ+ #B i- K°i Q i
iBM? pU+ iWM; iB M p`Q >Q M; - M m +| i? #bM? v M i`Î p - i` M +ªM? ;BÈB i?Q|
F?| +| i? iQÎM; iQÊM; ôX
h?¢+? L? K M; ~M ` - M|B, ó\*ÁM +| +Q|M; ;Bª iBM? pU+ F?€+ \ L; QÆB +€B ;¼B H` -
óæQÆM; M?B M H` +| +Q|M; ;Bª iBM? pU+ F?€+- p K†i h?QÆM; h?-M i?QM; /QM
Q i M?'i +kM; +| K'v +?K+ M; Q|B iB M p`Q i`QM; ç|- ç m H` M; Q|B i`B M' B iB M; M
K°i F HU+ HQÊM; ç m +U+ F€ FBM? M; Q|B- +MM; M; QÆB ;B®M; M? m- i?"K +?Q +
.WM; K°i +?9i- h?QÆM; h?-M M; ?B K i9+ M|B, ó*€B ;¼B H` ç°i T?€- iU M?B M +?d
M; Q|B +| i? Î i`QM; >Q M; /mM; ?ÊT €Q M; ?o F?€+ M? mX h M; ?o S?b GB iæ†+
+| iQM? iQ€M T?QÆM; /B M M`v- HU+ HQÊM; €Q M; ?o +O M; QÆB [m€ T? i¢T-
*U+ F€ i?Q+? ?ÊT M; QÆBôX
h?¢+? L? K i`-K K†+ i`QM; +?®+ H€i- M|B, ó*| T?ªB p¬ Hm" M M; Q|B M`Q +| çQÊ+
iB M p`Q >Q M; ? v F?¬M; \ô
óE?¬M; T?ªBXô h?QÆM; h?-M H„+ ç-m- M|B, óE +ªM? ;BÈB i?Ov i?-M b) #` >Q
i?Ov i?-M [m€ K¢M? K)- +| i? H`K +?Q F i +`m +O >Q M; T?€i bBM? T?€ ?Ov- +
i? iB M p`QX \*?d +| +€+ M; QÆB HQ¢B M; Q|B M`v- M; Q|B i`B +ªM? ;BÈB >Q h?-M
?°B M; ° + Q i?O >Q h?-M +O +€+ ç¢B iBM? pU+- F?¬M; çÆM ;BªM oK >mv M iB
+`M; M?B m iBM? pU+- +ÁM +| *Q|M; ;Bª h?-M i°+ ;B€ H·KôX
óa) tªv ` i` M? ç'm\ô h?¢+? L? K €+ HB i M|BX
óE?¬M; T?ªB b) tªv ` +?B M ç'm- K` H` +?B M ç'm K¶B K°i F?„+ ç m b) H'v T?QÆ
i M? K€m i`bM? /B M- çO HQ¢B i`B HB m M; mv M i?Ov +`T- #ªQ ç` i?B M ç` €Q
çO ç +?Q #'i Hm" M F M`Q H·K p`Q çB M +m²M; 5 hW iB M p`Q i`Î çB- #'i Hm" M F
;Bª >Q h?-M K¢M? M?'i pk i`K- M; QÆB +`T #"+ >Q h?-M M?'i i`¼M; i?B M- ? ? -
h?QÆM; h?-M M|B tQM; H|B M`v- +´ i v €Q # v ` K°i [mv M b€+?X Zmv M b€+? i?
i` M; ;B'v ç m F?„+ ç² €M- +| ?Q +Ä- +| Fb i?¢+?- +| +?`i HB m ;¬- ç m H` i`¬M; `
+?[+U+ M?Ä H`K i?mv i KBM?X
óZmv M b€+? M`v +?Q M; QÆB- # M i`QM; H` #° /€M; i`B HB m M; mv M i?Ov +`T i
h?¢+? L? K +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- çQ i v ç2K [mv M b€+? FB M„K H'v- tQ v M;
óL M ç m M|B F?¬M; b B #B i H„K `²BXô h?QÆM; h?-M b| b| /QÈB +`K F?¬M; +| -
H `B, óL; QÆB çB çB- +?d +¬M +¬K i`QM; i v :BÈB .šM Zmª- H9+ iÈB ;¬M >Q M; iU
F?¬M; M M M?B m H|B +€B ;bX GBM? ?²M / Q ç°M; i` M M; Q|B M; QÆB i ç½ ;?B M
M; QÆB- ;B9T M; QÆB i`i +ª i?m" M HÈBôX
h?QÆM; h?-M M|B tQM; H|B M`v- F?¬M; +?9i M`Q HQm Hmv M [m v ç-m HB M çB
*?d i`QM; M?€v K„i i?|B ;B M- ?„M HB M iW i-K K„i h?¢+? L? K #B M K'i- F?Q iS-
Hm" M h?¢+? L? K i bK FB K M?Q i? M`Q- +kM; F?¬M; i bK çQÊ+ +?9i /'m p i ç H¢

*´ ç¢B HK+ i M H" ó>Q M;ô pšM M?Q +k ç M; ç€M? i?ŠM; p T?Q i`QÊ+- ç2K`i M /"T M€i- #„M imM; i|2` T?€Q ?Q `U+ `Ð HQ€ K„i- pšM M?Q +k ?QÊM; iÊB +?¶ b i`QÊ+ HQÊM pÁM;X

h?¢+? L? K [m M b€i +~M i?“M- T?€i ?B M i®+ ç° +O ó>Q M;ô FB iU M?Q ç M; M?Q H" +| w i?S+ K" H"KX

h®+ ç° +O ó>Q M;ô pšM M?Q +k`i M? M?- M?QM; ?„M im Hmv M F?¬M; ;B M €Q M i?m'M /B Fb [m,- Km®M çm' B F`T ó>Q M;ô ?B M M?B M b) F?¬M; F?| F?,M- +?Q M

æ°i M?B M- HBM? ?²M ?„M i`mv M ç M K°i +¶`mM; ç°M; - M?“M i?'v çQÊ+ # +¶F?

aBM? K M? / Q ç°M; +?O M?•M # +¶F?Q iS+ FB T?B i?QÌM; i`M ç-v- F?Q ?mv K°i M;QÌB +?Q ?„M +ªK ;B€+- ?ŠM H" +ªM? ;BÊB +`T #"+ i?Ov i?-M M?`i`¼M; i?B

>„M M?bM F?¬M; i?'m i-M; i?S +ªM? ;BÊB +O h?QÆM; h?-M- #ÎB pb h?QÆM; h? ?„M KÆ ?² +| i? bmv çQ€M h?QÆM; h?-M ?ŠM H" Î +ªM? ;BÊB i?Ov i?-M i K i`¼M çdM? +`T i?“i bU +O i? ;B MX

" +¶F?Q HQm M?Q +-m p²M; iW t t M; M; K" ç M- M?Q # iB bûi ç€M?- i`QM; M? HB M Î MÆB H9+ i`QÊ+ h?QÆM; h?-M #B M K'i ?B M`X

J°i T?K M?•M p K†i F?Q€+ bQÆM;X S?K M?•M #° /€M; #®M KQÆB im' B- K°i i?•M ?¬M; ç2Q ç B M;¼+- i?•M i? ç-v ç†M v m çB m- T?QM; p" M /Q i²M- K†i M" M; +?2 HB M [m€i iQ M|B, óG½Q ;B" FB H,M` ç•v5

" M M;QÌB T?K M?•M +| K°i M K K°i M[- +MM; iQÊM; K¢Q +O h?QÆM; h?-M p"v K M K +U+ F€ M? im'M iB m b€B- i?•M €Q /"B K"m #¢+- T?QM; ç° T?B M T?B M- M? H" `ûi H¢M?X

L[iY FB /€M; M;QÌB + Q ;-v- p€v /"B K"m t M? MQÊ+ #B M- i?•M F?Q€+ K°i +€B € ` ? B çQ¢M F?m,m i v M?Q #¢+? M;¼+- i` M +€M? i v ?HQQ ?¢Q M;mv i #m°+ ç- i`QÊ+ M;U+ + Q M;'i i`2Q K°i +€B pÁM; +´ M;¼+ #Q+? ?bM? i`,`M; MQM- T?K i`Ê M

oÁM; 2Q M[iY #m°+ K°i +€B ç B HQM; t M? MQÊ+ #B M- 2Q M?Ä mv M +?mv M + M?“M M?Q`„MX

J°i T?K M?•M- K M; i?2Q K°i M K K°i M[MûM ;B" M K" ç M- i'i +ª i K i" T Î +?¶ h?Q `„M; +„M p M; H M óE2M FûiôX

óG½Q ;B" ç€M; +? i FB 5 G½Q MQÆM; HB m +? i HB m b®M; pb +QM FB K çQÊ+ pKM; i`°K +-K K°i [mª- +| M;QÆB H"K +? M?Q p"v b Q|ô S?K M?•M i?“M? i?K+ v #®M T?Q - M;?B M`,`M; M;?B M HÊB iS+ ;B" M K„M; , óG,M` ç•v +?Q i 5ô

h? M? MB M M K M[FB +kM; ç m K†i H¢M? HMM;- i`QM; K„i H" M? w H¢M? M?Q #, æ€M; iB +- h?QÆM; h?-M ç½ bÊK`iB çBX

" M;QÌB #m¬M; ` i?-M i?S+ ibK FB K ?²B H•m- T?K M?•M FB +kM; i?ûi iQ ?²B ç°M; ioM? +O h?QÆM; h?-M- ?²B H•m b m- # M;QÌB ?B M M?B M iW #ÄX

J„i T?K M?•M çªQ [m - `®i +m°+ ç2K i-K K„i /WM; ?bM?ªM? Î i` M M;QÌB h?¢+? ;B•v /K i`QM; +?®+ H€i- ç°i M?B M M|B, óG½Q ;B" FB ç2K ç² p"i ;B Q +?Q M;Q .šM Zmª i`i / /"M; +ªK ;B€+- #ÎB pb ? B i`€B +•v iQ" M #° /Q i ibK çQÊ+ôX

L" M; [m v ç-m iW €B M?bM p T?Q K°i M K K°i M[FB - ?Q i b•m K°i ?ÆB- M;?B K ç² p"i i`ª H¢B +?Q +?9M; i - ç•v H" i +?m`M #` +?Q +QM +€B- #` h?QÆM; h?-M H[[mªôX

.WM; K°i +?9i- M" M; Q€M ?"M M|B, óh K†+ F ?„M ç€T SM; M;QÌB F?€+ +?mv M; b ç®B T?QÆM; +€B M?•M ibM? iQ HÊM ;b- M?QM; :BÊB .šM Zmª FB i?m°+ p i - H H¢B +?Q i 5ô

L K iY +MM; M[iY i` im´B FB ç m ç2K i-K K„i M;QM; iK î i` M M;QìB h?ç+? L? K
+?d +| +ªM? ;BÈB >Q h?-M M?´i i`¼M; i?B M- +QB M?Q çQÊ+ :BÈB .šM Zmª iB M
+| i? b®M; [m€ KQìB M,KX L;QÆB pšM H` M?´M `ä bU i?´i- ç2K [mª FB i`ª HçB +?
ç`M? b) F?-M; #ç+ ç½B M;QÆB- T?K i?•M MÊ +€+ M;QÆB M?•M iB M?- +?9M; i b)
i? M`Q\ô h? M? MB M i?-M i?€B ¬M ?Á - M?Q M?´ H ç° M|B- H`K M;QìB tY bU`
h?QÆM; h?-MX

L?QM; M[iY + Q ;-v K°i i?•M €Q H K FB - iQM? +€+? `ä `M; i?B M ?QÈM; Kšm i?
ç T i m v i i`-M M?Q i`SM; M;¬M; K°i KªM; HçM? H)Q- i? M? •K i`QM; i` Q M?QM;
ç² +O +?9M; i p`i [m v M; m v M +?O- M m F?-M; - +?9M; i F?-M; M;çB ` i v çÁB

óæWM; M?€Q5ô h? M? MB M M K iY [m€i HÈM K°i +•m- M|B, ó.M b Q +MM; T?K i?
?B K #` # M;QìB +?9M; i ?´M +kM; Km®M ç2K [mª +?Q ?´M- î i`QM; ç| F?ŠM; ç
F?-M; `ä- +?9M; i F?-M; i? H`K +?Q T?K i?•M [m€ KS+ F?| tYôX

óæWM; ç w ;B ?Ä p¬ iB M? p¬ M;?o FB - M; v +ª iQÆM; H B +O +QM +€B KbM?
M`v i°B ç€M; +? i pçM H-M5ô S?K M?•M H Y ;B´M i´M i`ìB- iU M?Q FHQ¬M; Km®
M|B, óhB m iY- KìB ç2K ç²;B Q +?Q +?9M; i - +?9M; i i?U+ F?-M; Km®M H`K F?

ósBM H¶B- :BÈB .šM Zmª M`v ç®B pÈB i +U+ F€ [m M i`¼M; - HB M [m M ç M M;Qì
h F?-M; i? +?Q +€+ M;QÆB ôX

h?ç+? L? K ?ÆB F?QK M;QìB- +?Êi i? M M?Ä K°i iB M;X

J°i F?2 ?î +?|B K„i iW b m HQM; ?´M pÐ ` - ?QÈM; iÈB # M;QìB +?´T +?´T i v- ?´
K°i #QÊ+- M?´i i?ìB #B M K´i içB KB M; F?2 ?î F?-M; ;B M FB - H9+ tm´i ?B M Hç
M;Q`B ó>Q M;ô FB X

Ry3NX *?QÆM; Ry3R

óE?-M; ;B M €Q M;?o 5ô S?K M?•M H ?QªM; H M- i`Æ K„i M?bM h?ç+? L? K iW #
M;Q`B +O ó>Q M;ô ?B M` - K°i +?9i #B M T?€T +kM; F?-M; +|X

L`M; ªQ M½Q F?-M; i?-BX

G´v +ªM? ;BÈB +O M`M; +| i? HB + K°i +€B M?bM ` ?Q`M +ªM? +?•M i?´i +O h
F?-M; i? M?bM ` €Q M;?o h?ç+? L? K i m H m v M H` K°i HQçB ç| - +?Q M M M`M
çQÊ+ h?ç+? L? K i? K` #B i çQÊ+ F?-M; ;B MªQ /B m F?| M„K ;B [M?´iX

L?bM i?´v h?ç+? L? K KQÊM /MM; F?-M; ;B M €Q M;?o `ìB çB- M`M; #WM; i d M?
b Q h?ç+? L? K +| i? i`QÊ+ b m i?QM; /QM;X

óJ m i?•M5ô E?m¬M K†i tBM? ç T +O M[iY i? M?K` /€M; M;QìB + Q ;-v #B M ç´
h? M? MB M FB +kM; H` €M? K„i iB + Mm®B- #´i ç„+ /o i?î /`B K°i ?ÆB- H„+ ç-m
?´M i m H m v M H QçB €Q M;?o M`Q- H9+ M`v KÈB i?ª HÄM; `ìB F?ÄBôX

" M;QìB Km®M tm®M; i v ç®B pÈB h?ç+? L? K- i?´K +?Q H`K ` iQ i? - K°i K†i H`
+QÈT ç M- K°i K†i F?€+ +kM; H` K M; KK+ çQ+? ûT h?QÆM; h?-M ?B M i?•M- î M?
HÈB ç°M ` FB - #¼M ?¼ ç°i M?B M i d M? M;° HçB- #B i h?QÆM; h?-M ?ŠM H` bÈ

óE?®M FB T M?€i ; M5ô S?K M?•M +´M `M; ;´i ; Q- ?´M K„i ç T Km®M T?mM H Y X

h? M? MB M `´i M? M? i`´M ç`M? tm®M; - M|B, ó>´M ç½ iB M p`Q >Q M; - +?9M; i
ZmªX WK- bU iB M? F?-M; i? i´i +ª M?Q w M;QìB- +?9M; i +?d +-M +?m`M #` F?€

ó*-m L?B- M;QÆB +| +€+? M`Q ? v\ô S?K M?•M #´i ç„+ /o i?î /`BX

h? M? MB M H„+ ç-m, óE?¬M; +| #B M T?€T M"Q ? v- /M b Q +?d +| +¬K :BÈB .š
>Q M;X *€B [mv i„+ M"v p¬ b® M,K [m - +ÁM +?Q +| B +| i? ç€M? pĐ- +?9M; i i
>„M #¶M; M?B M ¬M ?Á Mî MK +QìB- H¢M? M?¢i M|B, óh?"i` i ç®B pÈB iB M p
F?¬M; HÈMôX

ó* 5ô L[iY v m FB m M|BX

E?Q€i i v- i? M? MB M M; ,M +ªM M" M; F m H - `i iMv w iW +´ i v €Q H'v` K°i [mª
M?ûi p"Q HÁM; #M i v M[iY- M|B, óhB m L;mv i- M;QÆB çB p"Q H" çQÊ+ - i î #
M;QÆBôX

óE?¬M; çQÊ+5ô L[iY p°B p" M; H„+ ç-m- +´ i`„M; M?Q imv i i`M` ?²M; M?m" M F
i?•M +¬K K°i :BÈB .šM Zmª FB +O i çB- +€B M"v M|B `ä ?„M +M; i? K t2K i`¼M
€M? K„i +O T?K i?•M- H¬M M"v ç®B pÈB M;QÆB +U+ F€ [m M i`¼M; - TªB /Q M;C

ó>„M +?d iMv iB M H'v- #îB pb M;QÆB # M FB / /M; ç„+ i?O- M;QÆB bmv M;?o [i?
i?QªB K€B M|B, óh F?¬M; +¬M /MM; >Q M; - +kM; +| i? ç°i T?€i?Ov i?¬M- K" M;Q
M;QÆB TªB M? M? +?| M; çB p"QôX

h? M? MB M M|B tQM; - +kM; F?¬M; +?ì M[iY M?B m HìB- #¶M; M?B M M? M?" M
€M? b€M; +?"K`½B çB t - HB M iK+ H|2 p" B +€B- HB M F?¬M; +ÁM #| M; /€M;X

ó*-m L?B ç2K ç² +?Q M;QÆB- M;QÆB +¬K +kM; çQÊ+Xô S?K M?•M iW €B ;B9T M[
M|B, óæB i?¬B- KQìB M,K b m +?Q K +€B M;¢+ M?B M pmB KWM; i?"i HÈM- +kM;
+¬M- i iBM iQîM; M;QÆB +| i? H"K çQÊ+ôX

*QM K„i ç T +O M[iY +ªK t9+ T?S+ i¢T- ;"i;"i ç-m`i F?)- M?m i?m" M M|B, óh #

oÁM; 2Q M?Ä M?„M +O M" M; ?ÆB +QM; - M;?B K i9+ M|B, óJ~m i?•M +MM; + + #

óL;Q M- +?9M; i F?¬M; +| pB + ;b- H½Q T?K i?•M [m, FB +O M;QÆB iQM? iQ€M
i +| K-K i B p¢- i'i b) tm'i ?B M ç9M; H9+Xô S?K M?•M i`M M M|BX

óLKôX

L[iY ;"i;"i ç-m- HB M #€B #B i T?K M?•M- M?Q K°i Hm²M; ;B| ?QÈM; T?QÆM; ?Q
+´ i v i`„M; #m°+ pÁM; i v M?"i M?"i H|2 b€M; - ?Q p,M iBM? K„ ç m ?B M` - iÄ`

*?QM? M?Q HìB h?QÆM; h?¬M M|B- [m€ i`bM? iB M p"Q ó>Q M;ô F?¬M; +¬M ?„M
i v ç| H" +€B +?b F?| X

G9+ iÈB ;¬M #B M ;BÈB ó>Q M;ô FB - +ªK i?K çQÊ+ M,M; HQÊM; / Q ç°M; ?Ov i
?²M h?¢+?L? K i`mv M ç M iB M; ;¬K`9i?"i HÈM- #`mM; ç°M; i?"i b•mX æ•v H"
H" M,M; HQÊM; iU M?B M T?€T i„+ `i HÈMX h`QM; ó>Q M;ô ;B'm FQM M,M; HQÊ
?„M #B i ç m i?•K ?"m ?ÆM p¬ b® H¬M- [mª i?U+ ;B®M; M?Q +m²M +m°M F?¬M; /

>„M H9+ 'v HB M i`Q` +ªK ;B€+ HKM #¢B F?| +| i? iB T +M- HBM? ?²M ?²B ?°T

L?QM; K"- M; v i¢B H9+ ç| - :BÈB .šM Zmª FB T?9i +?®+ M´ imM; - iWM; pÁM; p¬M
i? +O ?„M # Q i`MK- +?2 +?î HBM? ?²M i ç" M +O ?„M- H"K +?Q ?„M ç°i M?B M

>„M i?"K +?Q F?¬M; ? ç°M; - iU +| K°i +¶ HU+ ?9i F?¬M; ?B m iW ó>Q M;ô Mªv b
?„M- ç2K ?„M iWM; +?9i K M; p"QX h¬M; M;Q" B +O +´ ç¢B HK+ M"v ?² [m M; ç®i
ç®B pÈB ?„M t2K M?Q F?¬M; i?'v- ç K†+ ?„M / /M; iB M p"QX

G9+ b„T p"Q ó>Q M;ô- ?„M M?bM i?'v K°i ;| + +U+ t t - +| K°i ;"i?Ov i?¬M w ç² M
?² [m M; [m'v M?B m- ?² [m M; FB i?~K i?'m HBM? ?²M ?„M- HBM? ?²M M;QìB M½
M?Q KQÊM /MM; HQ¢B HBM? ?²M #Q #ªQ_ M"Q ç| KÈB K v K„M +?¢v i?Q€iX

>„M +kM; KÆ ?² M?bM i?'v î MÆB F?€+ +O ó>Q M;ô- +|`i M?B m +€B #| M; KÆ ?
M? m- +kM; H" +?`m >Q M; /šM /„i- +?"K`½B t•K M?"T i`QM; ç|X

æÊB i? - M i? ? „ M i B M p" Q i - M; M; Q" B + O > Q M; - ? „ M + | H Q ¢ B + ^a K ; B € + F € / B m
+ ? " K ` ½ B + ? b K t m ® M; X

* ? Ê i - K - K + ? ' M ¸ ° M; - ? „ M ; B ® M; M ? Q i ? " M ? K ° i p B M H Q m i B M ? ` Æ B t m ® M; - M
K • v # ¶ M; - H Q Ê i [m i ? ¬ M; ¸ ¢ Q H | 2 ` ¸ B M [m M; - - K - K # „ M Î K ° i + ? ¶ # K † i - H 9 +
H Á M; ¸ ' i - ? „ M p ° B p " M; M; Q M; H m v M F Q + ? T ? € i H U + H Q Ê M; - M, M; H Q Ê M; K ? m v
p † M M; W M; H ¢ B X

> „ M # ¶ M; M ? B M t m ' i ? B M Î i ` Q M; K ° i + ? ¶ ¸ - K H - v ` ° M; H Ê M - [m M ? ¸ - K H - v # M M
p ¬ b ® i ? U + p " i ` " K ` ¢ T - M, M; H Q Ê M; M ? Q + Q M b ¬ M; ` | + ` € + ? M ? Q ? Q ^a Q H Æ H Y M;
H ¬ M; + ^a M; Q Ì B i U M ? Q ¸ m i ? Q i ? € B K Î ` ¸ | H " K ° i H Q ¢ B i ? M; ° i m v i p Ì B X

L[iY M"v ?B M M?B M bÈK +! +?m~M #`- #B i K°i F?B ç +?Q h?ç+? L? K M?€v K,,i
HB M •K i?~K i?B i`B M #,M; ?"M +?B HU+- i`QÊ+ iB M tmv M p"Q /QÊB HÁM; ç'i-
ç²M; HQç i i?9+ ;BK+ #,M; ?"M +?B HU+ T?QM; iÄ i?•M i? h?ç+? L? K- H"K +?Q
iBM? i?~M €Q M; ?o `ìB F?ÄBX

h` M K€?Q i? M? H M?Q bQÆM; +O M" M; ?B M ` K°i iB p HçM? HMM; FB m M;
i?•M M?Q i? M"Q5ô

h?ç+? L? K v M H†M; - #'i ç,,+ /o M!B, óL; QÆB i?U+ M?'i ç`M? ,M çQÊ+ i `²B\ô

J°i +¶ F?Q iS+ +m²M; #çQ +QÆM; HB i- K M; i?2Q ?mM; i?~M iY pQM; / Q ç°M; M
i?~M i? +O ?„M M?°M M?çQ `X

„+ `„+5

> B +?•M ?„M M?€v K,,i F?~B T?K+ M,M; HU+ ?"M? ç°M; - î /QÊB F?Q iS+ ?mM; b€i
tQÆM; +®i +ª M; Q!B ;B®M; M?Q ?Qç i ç°M; ?ŠM H M- K ?mv i b~B i`"Q i?B m çQ
F?„+ pQÊM; ?ÆM K'v H~M- ?B M ` K°i +¶ / Q ç°M; +m²M; HB i+QÆM; #çQ K½M?

L•M; i v M„K HçB- M„K ç'K M?Q K€v t v ;B! T?²M; H M- ?mM; b€i +?B F?Q ç m #B
?mM; ? ,M; Q" M? FQ+? î i` M KçM; M? M H~B çB MX

s i t i t i 5

æB M K M; FQ+? tç- iB M; b'K M' p M; - HQÊB çB M /Q M[iY FB M; QM; Hmv M /B
imM; - ?! i?~M? KªM; pĐ #„M imM; i!2 +?mM; [m M?X

óh?"i Km®M bBM? iY ;B Q +?B M- M; QÆB F?~M; ?ŠM +! i? i?„M; HÊB- i +?d H" -
M; QÆB K†i KkB- M; QÆB çWM; K½B [m'v `~v i çQÊ+ F?~M; \ô h`QM; ç~v ç'i # v i
h?ç+? L? K M; ?B K i9+ M!BX

*QM M; QÆB ç T +O M[iY #` FB K ?½K- F?~M; /€K iBM M?bM iB +?ÈT pĐ M€i- +
i? çQ" M iK- b„+ K†i /~M /~M i`î M M F?! +QB ?ŠM H M- óL; QÆB i?"i bU H" +ªM
i?B M\ô

L" M; i M H" h?QÆM; ©M? L; mv i- +?QM? H" +QM ;€B +O h?QÆM; h?~M- iBM? i
M; ?o - +~K i`QM; i v i?~M #BM? HÊB F?Q- çQÊ+ h?QÆM; h?~M H'v +€+ HQçB F
#'i Hm" M i?~M i? ? v H" HBM? ?²M i ç" M- ? v H" i?~M #BM? €Q M; ?o - M" M; ç n
M?'i FB i`QM; iBM? ?ªB K M? K~M; X

*! i? F?~M; +?9i F?€+? F?Q K" M!B- M" M; +ªM? ;BÈB >Q h?~M i K i`¼M; i?B M-
+Q!M; ;Bª h?Ov h?~M M?'i i`¼M; i?B MX

L" M; i?"i +! M,M; HU+ pQÊi +'T F?B m +?B M5

L?QM; K"- pW `²B M" M; T?!M; i?Q+? KçM; M? M H~B çB M i? K" #` h?ç+? L? K ç
[mª i?U+ F?! +! i? iB T M?"MX

"îB pb h?ç+? L? K +?d +! >Q h?~M M?'i i`¼M; i?B MX

J" HU+ K°i çÁM +O M" M; - imv +?Q i?B i`B M iQ" M #° M,M; HU+- +kM; imv i F?~
+! i? i?W M?"MX

L" M; iU tQM; H" i?B M i`B- M?QM; i? K" F?~M; i? M?€v K,,i ç€M? i M K°i ;½ +ª
i`¼M; i?B M- +€B M"v ç®B pÈB M" M; K" M!B [mª i?U+ F?~M; i? iQ!M; iQÊM; ç M

G"K +?Q M" M; #®+ HY i€K i`QÊM; M?'i H" h?ç+? L? K p"v K" M!B M" M; ç M; [m'v

óh [m'v `~v M; QÆB\ô h?QÆM; ©M? L; mv i iS+ ç M M' T?´B- óL; QÆB çQç i :BÈB
+O i F?~M; i? p"Q- +ÁM i`®M +?´i®B `dM? +QB ? B H~M- M; QÆB M!B i [m'v `~
HQçB M K M?•M p~ bd ?ç HQm M"v5ô

s i 5

J„i M“M; +?ÈT K°i +€B- K°i ç¢Q H¬B çbM? çB M [m M; FQ+? t¢` X G¬B çbM? çB M çB M p M; - #“v` #,M; K“m H K F€ H¢- ;B®M; M?Q #,M; H,M; - M?€v K„i ç•K p T?Q æ•v H“ HU+ HQÊM; H¬B çB M +MM; #,M; bQÆM; €Q M; ?o /mM; ?ÊT5

G¬B çB M M?Q #,M; H,M; +?‘i +?S ? B HQ¢B €Q M; ?o iBM? /B m- / Q ç°M; i?- L? K ;BªB i?Q+?X >„M T?€i ?B M i?-M i?S+ i? K“ F?| +| i? #„i; B[i”T i`mM; X

*? m K“v- h?¢+? L? K T?9i +?®+ p”M +?mv M HU+ HQÊM; €Q M; ?o X

>„M çQ i v p¢+? ?Q F?¬M; K°i +€B- K°i +€B F?2 F?¬M; ;B M iBM? K`M +?Êi ?B M imM; i|2- M; v i¢B i`QÊ+ K„i ?„M tû`€+? ç¢Q #,M; H,M; H¬B çB M- #,M; bQÆM; € iB T M?”T p”Q F?2 ?Î F?¬M; ;B M F?¬M; i?’v- F?¬M; ç®B pÈB ?„M i¢Q i?”M? Kªv h?QÆM; ©M? L; mv i pW i?’v H¢B H” +?Q i? i?QÆM; i`M ç M ?„M- +”M; i? K +,K #,M; H¢M?- H¢B Km®M i?9+ /K+ i? K HU+ HQÊM; X

oM pM ?¬5

GB M p”Q H9+ M“v- iW t t i`mv M ç M iB M; ;B| T?-M T?”i- iU M?Q +| M; QÌB ?Q a„+ K†i h?QÆM; ©M? L; mv i M; ~M` - #¶M; M?B M i¢K i?ÌB i?m i v H¢B- i`-K M; •K H2Q H M Î i`QM; K°i ;®+ +•v F?¬M; + Q- H†M; H) ç2K i?•M i? ~M M’T çB- iU M? T?”M +O M; QÌB iÈBX

L”M; bQ pÈB h?¢+? L? K ç®B pÈB iB M? ?m®M; +O +´ ç¢B HK+ `ä`”M; ?ÆM M?B J¶B K°i M; QÌB +| i? iB M p”Q +´ ç¢B HK+ - ç m H” M´B iB M; +€+ ç¢B iBM? pU+X imv i F?¬M; TªB H” p¬ ç`+? Î ç•v- +?Q M M H9+ M M i`€M? Mû- pšM H” b) i`€M? M h?’v M”M; +kM; i`®M çB- F?¬M; iB T iK+ tm®M; i v ç®B pÈB KbM?- h?¢+? L? K + [m +?mM; [m M?- +kM; M? M? +?|M; M’T FQM Î i`QM; K°i +•v F?€+- + m K“v M? i? M? •K i`mv M ç MX

oM pM ?¬5

hB M; tû; B| +”M; i? K H½M? HB i- M?Q ç Q Î i` M ?Q F?¬M; tmv M [m - M; ?2 iÈB `’i F?¬M; i?QªB K€BX

_ -K5

u m ç”M; i`®M Î i`QM; ç-K H-v- F?¬M; #B i p b b Q ç°i M?B M # v` - i? K” +U+ F +MM; bY /KM; - iU M?Q ç M; p°B p½ i`®M i`€M? +€B ; bX

L| iU M?Q w i?S+ çQÊ+ +€B ; b F?¬M; ´M- iU M?Q #B iM; QÌB iÈB +| i? ç®B T?| M b•m i`QM; ç-K H-v- H¢B i`U+ iB T i`QÊi çBX

h?QÆM; ©M? L; mv i +MM; h?¢+? L? K ç m H” p K†i FBM? M; ¢+- •K i?-K +ªM?; iÈB ?šM H” +U+ F€ #’i T?”KX

RyNkX *?QÆM; Ry39

"€+? EB T Zm, h?O æ^M; i?”M? i`,K K’v M;”M /•v H2Q +MM; bY /KM; - iW i`QM; pk FB # v` - +U+ M? M? ?QÈM; iÈB t t #Ä +?¢vX Zm M? i?•M +?2 FQM çO HQ¢B H i`QÎM; F?¬M; Qi +”M? H€ +•v +®B`”K`¢T- +€+ HQ¢B ?² MQÊ+ #’i Hm”M b¢+? b) ç°M T?•M i€M- i`QM; F?¬M; F?Q +| K°i +¶ ?ÆB MQÊ+ ~K QÈi- M,M; HQÊM; T?B i?

oM pM ?¬5

h? M? •K F€ /` pšM ç M; M? M? +?|M; iB T +”M- h?¢+? L? K +MM; h?QÆM; ©M? L;
 i`QM; K°i +?´ +•v +®B- + m K”v ç M; çÊBX
 E?¬M; # Q H•m- "€+? EB T Zm, h?O æ^M; H9+ i`QÊ+ i?Q€i çB FB ç°i M?B M HçB
 M?Q `•m p¢+? ç’i H-v H°B- p°B p½ ?QÊM; i`QM; ç-K H-v F?¬M; b¢+? b) M| H9+ i`
 h?¢+? L? K FBM? M; ¢+X
 h`QÊ+ F?B iÈB- ?„M M; ?2 h?QÆM; h?-M M|B [m ibM? ?m®M; +´ ç¢B HK+ ó>Q M; ó
 +| +€+ ç¢B +?OM; i°+ bBM? HBM?- v m i°+- K i°+- M?•M i°+ p•M p•M bBM? K M? -
 i²M i¢B- +€+? K¶B p¢M M, K- M?[M; pä ; Bª +€+ i°+ FB iB M p”Q ó>Q M; ô- +kM; ç n
 L?QM; î i`QM; ó>Q M; ô +| `’i M?B m /QÊ+ HB m HBM? i?ªQ M; mv M i?Ov +’TX *?9
 +| w i?S+ çÆM ; BªM- ç•v H” i?U+ p”i +?B HBM?X
 .U i?2Q HÌB h?QÆM; h?-M M|B- i?U+ p”i +?B HBM? ç m +| i?¼ HBM?- F?¬M; i?
 im Hmv M iB T M?Q p”vX h?U+ p”i +?B HBM? bBM? i`QÎM; ç M i`bM? ç° M?`i ç`M?
 K°i H-M M[p î +´ ç¢B HK+- b) F?¬M; K M; ç M +?Q i?B M ç` [mv i„+ +O +´ ç¢B
 aBM? HBM? +| K€m +| i?`i i?b H” F?€+- pQ /K M?Q M?•M i°+- pQ /K M>Q h?-M i
 i?•K- [mª i?U+ +| çQÊ+ bBM? K M? p¬ i”MX
 *?d +-M i²M i¢B çÌB b m- bBM? HBM? M?[M; +?OM; i°+ M”v ç m b) çQç i H’v i?B
 F?¬M; +| +?WM; KU+ i`QÎM; i?“M?X aBM? K M? +?B iBM? M,M; HQÊM; i`”M ç-v
 [m€ M?B m- +kM; b) +?“K `½B iB m ? Q b¢+? b)- +m®B +MM; i`î i?“M? iY iBM?X
 h?-M •M ç¢B HK+ +kM; H” +´ ç¢B HK+- M?QM; i`ªB [m i?ÌB ç¢B i?€B +´ - i?ÌB ç¢B
 i?B M- i? B M; ?ûM ` `’i M?B m i?€B +´ bBM? HBM?- +ÁM +| tm’i ?B M h?-M i°+-
 *?Q iÈB #•v ; BÌ M,M; HQÊM; +kM; ç½ ? Q ? i iQ”M #°X
 ó>Q M; ô iU M?Q ç½ bÈK M?“M i?S+ çQÊ+ K°i çB K M”vX L| t2K M?Q K°i HQçB +
 HK+- ; B®M; M?Q Kšm i?•M F?¬M; bBM? çS M?Ä- poM? pB M #ªQ i`b im´B i` KçQ
 ; B”m +| bBM? +Æ #WM; #WM; X
 "€+? EB T Zm, h?O æ^M; H” i?U+ p”i +?B HBM? tm’i ?B M i` M +´ ç¢B HK+- +| w i?
 *€B ; ¼B H” "€+? EB T- H” +?d i`, K M, K H”K K°i FB T- i`, K FB T KÈB +?ŠM; [m pç
 im´B ?çM +? +O "€+? EB T Zm, h?O æ^M; - M| +?d +| pçM M, K i?¼ HBM?X
 oW ç M i?ÌB ; B M HB M b) iU M?B M iB m i€M- M,M; HQÊM; i`î p +´ ç¢B
 h?¢+? L? K K„i i?`v M| i`®M î i`QM; ç-K H-v- + m K”v M?bM ; BÈB i?B m +| HB M
 æ^M; +O [mv M b€+? i`QM; i v- •K i?-K FBM? ?½BX
 "€+? EB T Zm, h?O æ^M; +SM; +ÄB M?Q ?”M iBM?- +| w i?S+- ~M b•m +?¶ pkM; #M
 ; -M pçM /•v H2Q +| i? ?bM? i?“M? "€+? EB T >²M hB- H” Fb p”i M; mv M i?Ov +’T-
 HÈB F?Q HQçB HBM? ?²M
 æ•v H” ; ?B +?ûT i`QM; [mv M b€+? +O h?QÆM; h?-MX
 *ÁM M|B "€+? EB T Zm, h?O æ^M; `’i F?| ç®B T?| - K°i F?B ~M p”Q i`QM; ç-K H-v b
 F?¬M; / /”M; ç2K #S+ ` çQÊ+X
 G†M; H) ç2K [mv M b€+? FB i?m ?²B- tmv M i?’m [m F?2 ?î +”M? H€ +O +´ K°+
 ©M? L; mv i i`QM; #KB H€ +•v +®B T?Q i`QÊ+X
 *?¶ +•v +®B +O ? B M; QÌB + Q HÈM K’v +?K+ i?QÈ+- +”M? H€ +U+ Fb `”K `çT- +
 K°i ? B M; QÌB- HB M H” KQÌB M; QÌB iB M p”Q i`QM; ç| - F?¬M; +?9 w +kM; `’i F?|
 *´ ç¢B HK+ ç®B pÈB i?-M i?S+ +|ªM? ?QÎM; F€ /B m- M; v +ª i?-M i?S+ +O h?ç
 ; B[bBM? K M? / Q ç°M; +?mM; [m M?X >„M iBM iQÎM; M; QÌB +MM; ?„M iB M p”Q-
 M”v- K„i KÈB H” pk F?Q b„+ #ûM çB m i` KK+ iB m- +?Q M M M’T FQM î i`QM; H
 +QÌBX

a" M bç i5

æ° i M? B M- iW #® M T? QÆM; i€K ?QÈM; i`mv M ç M iB M; p M; ?¶ M ç° M- +?"K`½
h?ç+? L? K M?2Q K„ i M; ?B K i9+ M?bM +?, K +?9- ç° i M?B M p K† i #B M ç´ B- b„ +
_ "K`çT +€+ HQçB ç° + i`MM; - +¼` „M- ` i # v- M? M b€m +?•M- #¼ +çT p•M ç2M p
+€B M?bM HçB t€K t` i iWM; KªM; - M?Q b‡ M; #B M i`"M iÈB- bÊ H` M?B m iÈB K'v
[m M? ç m +?2 F?m' i # Q p•vX

L?[M; b•m ç° + p" i FB # M çQÌM; Mm® i ? i iQ`M #° HBM? /QÊ+ HBM? i?ªQ +?' i +
+`M? H€ +•v +kM; F?¬M; #m¬M; i? X J° i çQÌM; H M i`"M iÈB M?Q p"v- iQ`M #° i?U

æ' i ~K QÈ i i`U+ iB T H ä H²` X

>ÆM KQìB pçM ç° + p" i- v m i`MM; ;B®M; M?Q i?Ov i`B m # Q T?O iÈB- +‡ i?b H` t
M; ?` i M?Q ç€K K•v- ç2K i`ìB +MM; ç' i ç m +?2 F?m' iX

h i 5

hB M; tû ;B‡ F€ /` iW #® M T? QÆM; i€K ?QÈM; i`mv M ç M- tQ v [m M? [m HçB- F
+•v b€Q M`Q ç‡ F m iQ- ç M; çB m F?B M +?d ?mv ç° + p" i- v m i`MM; X

a„ + K† i h?ç+? L? K •K H½M? - +?"K`½ B i dM? i€Q HçB- HçM? M?ç i M?bM ç° + i`MM

>„M #B i i` M +´ ççB HK+ ?ŠM H` F?¬M; +Ä HQçB v m i`MM; ç° + p" i +‡ K€m i?` i M
?„M iW M; Q`B ç M K M; iÈB- +?mM; [m M? i`mv M ç M iB M; tû ;B‡ ?B M M?B M H
T?QÆM; ?QÈM; +?Q M?[M; v m i`MM; ç° + p" i ç‡ - i`QM; #‡ M; i®B F?ŠM; ç`M?`M ;

h?QÆM; ©M? L; mv i i` M +•v +®B ç®B /B M- î i`QM; +`M? H€ b„ + K† i T?€ i HçM?
iU` M?Q` i F?¬M; i?Q+? SM; X

L[M?•M i?B M iQM? bÊ ?½B HQçB bBM? p" i M?Ä #û M`v- M`M; +kM; F?¬M; M; Qç
p" i FB /-M /-M iÈB ; -M- h?QÆM; ©M? L; mv i bÊK K° i #QÊ+ T?‡ M; i?Q+? HU+ Hç
?`M F?Q HçM? H)Q K½M? HB i- H`K +?Q +•v +®B FB #` #, M; iBM? ç¬M; +SM; X

J† i ç' i M?Q b‡ M; #B M H, M i`"Q v m i`MM; - ç° + p" i #¶ M; M?B M M?9+ M?Q+? ?ŠM
i" T i-M; i-M; - /-M /-M- #B MªQ` K° i F?m¬M K† i KÆ ?²

æ‡ H` K° i H½Q M?•M €K HBM? i° + ;B` Mm •K i`-K- i` M K† i iU` M?Q +?2 FQM +K
+O ?„M KÈB #„ i ç-m /Q v m i`MM; - ç° + p" i M; QM; Hmv M- +?"K`½B i€B bBM? #B
tQM; - +MM; M; QìB i?QìM; F?¬M; F?€+ M? mX

>„M M? +? KB M; +QìB F?`M F?`M ?„ + ?„ + [m€B /`- i` M M; QìB H†M; v M #¼ + ?„ +
i`QM; €Q +?Q`M; - t t çB K ?QÈM; h?QÆM; ©M? L; mv iX

s i t i t i5

o¬ b® b•m çB M +m²M; i`"Q [m - +´ i?K h?QÆM; ©M? L; mv i î i` M M?€v K„ i #Á ç-v
p" i- î M; „M M; OM KQìB K'v ;B•v i?ìB ;B MX

*´ i?K FB -K -K b" T- H€ +•v +`M? ç m ç M; M? M? +?‡ M; #B M K' i- #` M?[M; v m
b®M; X

h?¬M i? h?QÆM; ©M? L; mv i [m' M [mw i iWM; ççQ H¬B çB M i? M? m- +?€M ; ?û i
ç-v ç' i /WM; HçB- iWM; pÁM; iB +?ÊT î /QÈB +?•M M`M; #ÆB H°B- H`K +?Q M?[M
/€K / /`M; €T b€iX

óL; QÆB H` +QM ; €B +O h?QÆM; h?¬M +MM; M G L?`- M; QÆB i M h?QÆM; ©M
M?•M €K HBM? i° + FB i?`v M`M; ?B M i?•M- M?bM +?`K +?`K ç€M? ;B€ p`B H-M-
óL‡ B iÈB- +€+ M; QÆB çç i çQÊ+ :BÈB .šM Zmª- +ÁM iW³ æ¶ M; iBM? pU+ +?9M; i

óL; QÆB H` M; QìB +O ð*¶ h?¬M ;B€Qö³ æ¶ M; iBM? pU+ \ô h?QÆM; ©M? L; mv i #
?B M` K° i p-M; FB M; F` ;B'm /B KX

³ æŧM; iBM? pU+ +MM; oK >mv M iBM? pU+ ;B®M; M? m- ç m H" bBM? K M? +?B
+O M;•M ?" K M? K-M;- i? HU+ +?dM? i? +O iBM? pU+ +U+ F€ +QÌM; ?½M- +k
F?-M; /€K / /"M; ç°M; i?O M?9M; +?"K- HU+ HQÊM; iBM? pU+ bQ pÊB >Ä ok iBM
ç m +QÌM; ?½M ?ÆMX

³ æŧM; iBM? pU+ bÎ /o H"K +?Q h?-M i°+ +kM; F?-M; /€K / /"M; KÎ` +?B M +m°+
+?QM? H" iBM? pU+ ó*´ h?-M ;B€Qô M„K ;B[X *€B HQm T?€B i?-M #Q M?'i i`QM;
i?-M #Q- H" M?•M p"i ?mM; €+ +€+ ç¢B +?OM; i°+ +kM; F?-M; /€K i` m +?¼+X

L;QìB +O ó*´ h?-M ;B€Qô K ?B m /MM; +´ ç°+ - M;?2 M!B +! i? pQÊi ;BÈB ;B i M
ç" M +O M;QìB i M?Q #` ç°+ i`MM; F?-M; M?bM i?'v +„M ,M- iWM; +?9i pÐ pKMx

L;?2 M!B M ,K ç! K°i ;½ +QìM; ;Bª +O h?-M i°+ KQìB ? B ç¢B ;B i°+ iWM; Km®M
iBM? pU+- ç€M; iB + M;QìB M¼ +ÁM +?Q i? i?mv i T?K+ +QìM; ;Bª +O ;B i°+ -
iWM; M;`v pÐ pKM- #` M;QìB i +€+? iBM? pU+ ç€M? +? i- H9+ `v ;B i°+ h?-M i°+
M;`v bBM? K M? bmv FB i- i? K" F?-M; +! #'i +S +€+? M"Q +Sm +?[X

*€B M`v ;ä p M; +ªM? #€Q +?Q K¼B M;QìB +€B ;B i°+ FB - H"K +?Q ;B i°+ FB +H
ó" M i?-M ;B€QôX

æQÆM; M?B M- `i M?B m M;QìB ç m M!B h?-M i°+ bÎ /o +?Q ;•v +?B M- H" pb ó
iBM? pU+- +?Q #B m ?B M` iQM? t•K HQÊ+ K½M? HB i- F?-M; +MM; h?-M i°+ ?
ó*ŧ h?-M ;B€Qô +QìM; ç¢B- h?-M i°+ +kM; H" Km®M +?ì b m F?B ç2K iBM? pU+ F
b) +?"K`½B ç2K €M? K„i +?mv M /ÌB ç M ó*´ h?-M ;B€QôX

.M p"v- +kM; F?-M; +! B /€K T?O M?"M ó*´ h?-M ;B€Qô HÊB ?¢BX :B€Q T?€B i"
M`v- M„K ;B[ i" i?m"i i?-M #Q M?'i i`QM; pk i`K- M; v +ª h?Ov h?-M +QìM; ?½M +k

óE?-M; b B- i iW ³ æŧM; iBM? pU+ K" ç M- i M H" a h`B mXô G½Q ;Bª *´ h?-M ;B
` ,M; i`„M; /`v ç†+- +U+ F€ ç€M; bÊX

óa h`B m5ô h?QÆM; ©M? L;mv i FBM? ?- b„+ K†i +`M; i? K M;?B K M;?` ?ŠM H
M!B M;QÆB- M;QìB K¢M? M?'i h?Ov h?-M i`îtm®M; +O *´ h?-M ;B€Q5ô

ó> ? - [m€ F?2M [m€ F?2MXô a i?QìM; +QìB F?; M;?2- M!B, óh H" iÈB H`v "€+
M;QÆB +?S\ô

óE?-M; M;¢BXô •M? K„i h?QÆM; ©M? L;mv i H!2` K°i +€B- i?ªM M?B M M!B, óL
`ìB F?ÄB MÆB M`v- +kM; H" pb i`QM; +?®+ H€i F?-M; [m`v`-v M;QÆBôX

óL;QÆB tBM +S iU M?B MXô a h`B m M?bM M" M; i?"i b•m- ç°i M?B M M? ;B¼M;
ç°+ i`MM; v m p"i FB +?O ç°M; i`€M?` K°i +QM çQìM;- +?Q h?QÆM; ©M? L;mv i

h?QÆM; ©M? L;mv i F?-M; /Q /U- ;"i M? ç-m K°i +€B- HB M ?QÈM; iÈB # M M;
pÁM; p•v +O M?[M; ç°+ p"i v m i`MM; FB - çQ HQM; p T?Q a h`B m H¢M? M?¢i
+•v +®B FB +MM; i F?-M; [m M? - i i? M? KBM? i`QÈ+- M;QÆB çWM; +?Q`^M;

L!B tQM;- M" M; ç~v M? M? i®+ ç°- ;B®M; M?Q çB M H Q`ìB F?-B pÁM; v m i`MM;
a h`B m bYM; b- i K°i +?9i- #ŧM; M?B M ?, + ?, + MÎ MK +QìB- M!B, ó"^M; ?[m çB`

h?¢+? L? K •K H½M? M?bM T?QÆM; ?QÈM; h?QÆM; ©M? L;mv i #B M K'i- ?Qi b•n
H€ +•v`ÆB tm®M; - HÁM; #`M +?•M #ŧM; M?B M /'v H M HY +?€v K½M? HB iX

_i M?B m ç°+ p"i v m i`MM; ç m Mû i`€M?- p¼i` +?Q ?„M F?-M; ;B M ç†i +?•MX
b„+ M?¼M- iU M?Q /'v H M w +?Q +?B M ç'm- iÄ` +U+ F€ ?QM; T?'MX

J„i a h`B m H†M; H) b€M; H M- ?SM; i?9 #WM; #WM; M?bM M;¼M HY M!M; +?+
M;mv M ?Ä /B K5 >„+ ?„+ - p"v K" H" #´M M;mv M ?Ä /B K5 > v- +U+ ? v5ô

óL;QÆB Km®M\ô h?¢+? L? K #bM? ioM? ?ÄBX

a h`B m HB M iK+ ;"i ç-m- M;?B K i9+i?"M? F?~M M|B, ó"´M M;mv M ?Ä /B K`
ç² ð*´ h?-ç ;B€Qð +?9M; i K" M|B- HQçB M;¼M HY M"v +| /B m /KM; ç°+ ç€Q- i
v m i?Q+? ? v F?-M;\ð

ó*| i? Xð >QT K„i- h?ç+? L? K +kM; +Q`B H M- +?d p"Q ç-m M|B, óL| +MM; HBM?
i - HB M +| i? +?B K çQÊ+- T?B i?Q`M; çÆM ;BªMôX

a h`B m M?Qm K"v i`-K K†+X

RyNjX *?QÆM; Ry38

>ÆM KQ`B pçM v m i`MM;- ç°+ p"i T?O T?K+ î ç'i- iWM; ç€K`"K`çT- M?Q H" i?ªK
KQ`B /†K ç m T?O FQM- M?bM iÈB K°i +€B +kM; H"K +?Q ç-m M;Q`B i ç m Km®
p"i FB +| i? ,M KÁM ?²M T?€+? HÁM; M;Q`B5

a h`B m + m K"v- b„+ K†i •K m F?| /Á- H†M; H) ç€M? ;B€ h?ç+? L? K- i`QM; +QM
iQ€i` - [m, /` i" €+X

>„M +?Q H"TiS+ ` i vX

L;Q`B ç M iW *´ h?-M ;B€Q- ç m +| K°i #° T?QÆM; T?€T ç†+ i?M ç†+ ?[m F?€K b€
ç`+? [m•M- #¼M ?¼ +| i? i?-M; [m€ F?Q ?mv i- iBM? i?-M i?"K +?Q i`bM? ç° b,
T?QÆM;- #B i çQÊ+ HU+ HQÊM; M?K+ i?•M ç®B T?QÆM; ~M +?S - iB M iÈB T?€M
i?U+ +O ç®B T?QÆM;X

a h`B m `i i`ä`"M;- +ªM? ;BÈB + Q i?'T +kM; F?-M; TªB iB m +?m~M /mv M?'i +
h?Q /K M?Q #ªM i?•M ?„M- imv +kM; p M p M +?d H" +ªM? ;BÈB >Q h?-M i K i`¼M;
pä ;Bª h?Ov h?-M M?'i i`¼M; i?B M #bM? i?Q`M;- imv i ç®B b) #` ?„M €T +? `i
ç€M? +? iX

>„M #B i h?QÆM; ©M? L;mv i H9+i`QÈ+ `B F?ÄB +kM; H" HQçB M?•M p"i M"v- +k
©M? L;mv i- H9+ M"v KÈB ç +?Q M" M; / /"M; i?Q€i i?•MX

a h`B m M?2Q K„i- b•m FQM M?bM h?ç+? L? K- €M? K„i M?Q ?²M imv M # v #´M
M;Q`B h?ç+? L? K # Q T?O- ç M; iWM; +?9i i?'v`ä F€ /B m i` M M;Q`B ?„M

h?QÆM; ©M? L;mv i imv i +?Q i?"i bU`9i HmB F?ÄBX

L" M; HÊB /KM; K°i /çM; #Q #ªQ h?QÆM; h?-M +?Q- ç2K i?-M i? ~M ?bM?- M?Q
t€K- H†M; v M F?-M; K°i iB M; ç°M; HQm HçB içB # M M;Q`B M?[M; v m i`MM;- ç
+MM; F?Q ?mv i M?K+ i?•M ç m ;B'm FQM çB- M; v +ª ç°+ i`MM; F?Sm ;B€+ FBM?

h?QÆM; ©M? L;mv i F?) `mM H-M; KB /"B M?Ä- t t M?bM +?^K +?^K ? B M;Q`B
+?ì KQM; +€B ;bX

>²B H•m b m- +QM M;QÆB ç T +O M" M; ?B M` K°i iB FBM? M;ç+ F?| ?B mX

a h`B m i`QM; ç°+ i`MM; ç-v ç'i- T?9i +?®+ [m€B F? M; [m€B çB m ?„+ ?„+ +Q`B
`²B- +?9M; i iÈB +´ ççB HK+ ç m +| KK+ çQ+? +O KbM?- F?-M; +-M i?B i iU M?
+€B M"v ?çB M;Q`B ?çB KbM? ç®B pÈB K¼B M;Q`B ç m F?-M; +| +?´ i®iXWK- M?
h?O æ^M; #S+ ` - ç2K içK i?B +'K +® i`B +?†i- /Q #^M; ?[m M;QÆB H'v #´M M;m
"€+? EB T >²M hB çç i çQÊ+ M;QÆB i +MM; M? m +?B ç m M?Q i? M"Q`ð

h?QÆM; ©M? L;mv i ~M M'T- F?m-M K†i tBM? ç T #¶M; M?B M i`î M M +U+ F€ [m
FQM #Q ~M- FBM? M;ç+ M?bM +?^K +?^K ? B M;Q`BX

a h`B m H` +?Q +Q`M; ;B` h?Ov h?-M +`M? i`Î tm®M; +O ó*´ h?-M ;B€QôX >„M
Zm`ô ç M +´ ç¢B HK+ çO ç +?SM; KBM? ó*´ h?-M ;B€Qô ç®B pÈB ?„M +U+ F€ iQM
hW i`QM; KB M; Kšm i?•M h?QÆM; ©M? L;mv i M;?2 [m a h`B m ç€M; bÊ i`M ç°+
"€+? EB T Zm, h?O æ^M; K` ç M +kM; +?O ç°M; Mû i`€M?- pb T?ÁM; M;W +MM; a
æ m H` +`M? ;BÈB >Q h?-M i K i`¼M; i?B M- h?QÆM; ©M? L;mv i F?-M; +! iU iB
+kM; F?-M; Km®M p- p` iY ç'm +?Q M M HmBX
L?QM; h?¢+? L? K `ä `M; +?d +! >Q h?-M M?'i i`¼M; i?B M- a h`B m /€K +! w ç`
pb b Q ç®B ç½B M;Q`B M?Ä v m M`v- b) i?•M K"i M?Q p"v\
*?ŠM; H) ?„M `i +Q`M; ç¢B\
h?QÆM; ©M? L;mv i M;?o K,B K` F?-M; ?B m- M?QM; +€B M?bM ç®B pÈB h?¢+?
#B M ?! - /†M /Á KbM? T?`B +~M i?"M K°i +?9iX
L`M; iU M?B M F?-M; #B i a h`B m H`v #Q T?€T +O ó*´ h?-M ;B€Qô M?bM i?'v +
GQ¢B #Q T?€T M`v +O ó\*´ h?-M ;B€Qô H` óE?mv i?-M ?mv i i?m"iô i?-M; [m M?b
b„+ K†i ç M T?€M çQ€M +Q`M; ç° M?K+ i?•M +O K°i M;Q`B- i`bM? ç° HBM? ?²M v
M?B m M,K [m M?Q p"v ç m H`v M! +?m`M M`B iB M; M;•M ?"- H` K°i i`QM; M?[M
pk i`K- +kM; H` K°i +?B +O K`v ç¢B i` i?m"i `i iBM? i9v +O ó*´ h?-M ;B€QôX
h?-M; [m óE?mv i?-M ?mv i i?m"iô i` tûi- a h`B m i?-M; [m F?Q ?mv i- M?K+ i
ç°+ i-M bm'i- i`€B iBK M?`v H M- HBM? ?²M [m, /` F?-M; /'m p i +O h?¢+? L? K-
M;Q`B, L?K+ i?•M iBM? Hmv M M?Q FBK iBM? ` M Hmv M M;`M H-M i?-M i?S+ iB
æ•v H` ç° + Q F +`M? ;BÈB h?Ov h?-M #bM? i?Q`M; +kM; F?! pÈB iÈB5
J°i ;½ +`M? ;BÈB >Q h?-M M?'i i`¼M; i?B M- M?K+ i?•M +MM; iBM? i?-M w i?S+
M?Q i? - a h`B m ?€ /€K t2K M? \
L?'i H` M; v iW ç-m- h?¢+? L? K HB M F?-M; #B m ?B M +?9i bÊ ?`B- +ÁM /€K +
M`v H`K +?Q a h`B m +`M; i? K +`M? ;B€+- ?-m M?Q M?€v K„i ?¢ [mv i i•K, L m
F?-M; +MM; M;Q`B M`v tmM; ç°i +?QM? /B M5
h?QÆM; ©M? L;mv i F?-M; #B i a h`B m iQÆM; SM; F€ i?m"i ó*´ h?-M ;B€Qô- iU
K°i #KM; K`K`iX
ó*?B t "€+? EB T >²M hB\ô h?¢+? L? K +Q`B M?¢i- HB + K°i +€B Î +?´ b•m i`QM
iU M?B M M!B, ó*! i? - p"v /U i?2Q H`B M;QÆB M!B- M;QÆB i`QÊ+ ç2K "€+? EB
iÈB +`K +® i`!B #m°+- b m ç!;B Q +?Q i ç M Hmv M ?! çBX WK- i ç M; Km®M F
ó*´ h?-M ;B€Qô +€+ M;QÆBôX
óE?-M; i?`M? p`M ç - iB m ?mvM? ç +S pB + v M i•K +?Î- i`i +`a ;B B çQ¢M i`QÊ+
?„+ +Q`B iQ- +´ i v €Q ç2M M?Q KU+ i`QÊi` K°i +•v b€Q M?Ä- i` M b€Q M?Ä +?2
i` M +•v b€Q +! F?„+ ?¼ ç² €M M?Q p•M `„M- iÄ` T?B i?Q`M; T?QM; +€+? +´ tQ
ó« - -5 h i i 5ô
a h`B m ;?û ?QÈM; b€Q M?Ä- M?2Q K„i M? M?`M; i?´B H MX hB M; b€Q M?Q [m,
iWM; +QM H [m, i?`a` i? ;B MX
Í /QÈB iB M; b€Q i`-K i?'T +O ?„M- F?-M; F?Q +?mM; [m M? /-M /-M •K ?`M i?'
v m ?²M ç M; HQÈM pÁM; i`-B M`B- `ûi +,K +,K ?QÈM; iÈB i`QM; HBM? ?²M i?S+
*QM M;QÆB H¢M? M?¢i +O h?¢+? L? K- +?Êi ?B M` K°i Hm²M; €M? b€M; H¢M?
h?QÆM; ©M? L;mv i i`®M +?¶ i®B +kM; H` F?m-M K†itBM? ç T #B M ç´B- p°B p`M
p`M +?mv M HU+ HQÈM; €Q M;?o X
Í i`QM; HBM? ?²M i?S+ ?`B +O h?¢+? L? K +MM; h?QÆM; ©M? L;mv i- #¶M; M?B
v m i`MM;X

Gmv M ç°+- p"i5

*?9M; M| M?Q HBM? ?²M w i?S+ M;QM; Hmv M #B MªQ K" i?"M?- +kM; T?ªM; T? +O v m i`MM;- ç°+ p"i- i? K" Î M?€v K„i iB M; b€Q p M; H M FB - HB M / /"M; +? i`QM; w i?S+ ?ªB /QÆM; #¼M ?¼ i`B M H° + Q +?| i p|iX

óhB m ?mvM? ç +~M i?"M K°i +?9i- H9+ i i?´B J •K æ`+?- iB m ;B ?Ä ç m b) F F?¬M; T?ªB +® w M?^K p"Q M;QÆBXô h? M? •K a h`B m F?"M F?"M i?¬ `€T- i` M ç€v K„i H¢B H|2` ?"M [m M; ç°+ €+ F?) F?¬M; i? i` X

h?¢+? L? K- h?QÆM; ©M? L;mv i ç m M?Qm K"v- #B i a h`B m M"v M|B / M;?2- L? K HÊB ?¢B- p•M H" F?¬M; [m€ + K i•K- H'v / M? i?´B J •K æ`+? çB m F?B M v "€+? EB T Zm, h?O æ^M;- •K i?¬K ç M i?Y h?¢+? L? K b•m +¢M- ç M +•M M?" + ?„M HÊB ?¢B M?Q p"v ? v F?¬M;X

h`QM; HÁM; h?¢+? L? K `i`ä`"M;- M m KbM? i?Q€M; ?B M H° K°i +?9i F?¬M; +? ç„+ /o- i?O çQ¢M i M? K€m +O a h`B m FB b) H"TiS+ # Q T?O iÊB- imv i b) F?¬

h`QM; i?S+ ?ªB- p¬ b® ç°+ i`MM; M´B HÆ HYM;- H° ` ` ,M; M?Ä #û- i? K" /¬M /¬ +O ?„M p¼i iÊBX

s2K iQ i? +O v m i`MM;- ç°+ p"i FB - iU M?Q K°i #° #° /€M; Km®M +„M ,M HBM? HBM? ?²M ?„M iWM; #QÊ+ i^K ,M H M Mm®i ? iX

h•K i? M h?¢+? L? K ?QªM; bÊX

>„M i?U+ F?¬M; HQÌM; i`QÊ+ çQÊ+ i?O çQ¢M +O ó\*´ h?¬M ;B€Qô Fb [m, i" €+ M ç°+ p"i FB tm'i ?B M Î i`QM; i?S+ ?ªB +O ?„M +?d H" ?²M T?€+?- H¢B T?ªM; T?´ +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM- iU M?Q i?"i +| i? Mm®i ,M HBM? ?²M i ç" M- HQ¢B i" i?m"i M i?ìB FBM? ?½B Km®M +? iX

>„M +?Q iWM; i`ªB [m ibM? ?m®M; M?Q i? - ç°i M?B M +| +?9i +?•M i v Hm®M; -

a h`B m +| i? +MM; M?[M; ç°+ i`MM;- v m p"i ?bM? i?€B ?²M T?€+? FB +'m F i H i`MM;- v m p"i ç m M?Q H" K„i ?„M- ?„M +kM; M?Q H" i?m" M i? iB M p"Q i`mM; (h?¢+? L? K- `i / /"M; +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ i`¢M; i?€B +O h?¢+? L? K- ?„M +kM; L? K ;B®M; M?Q F?¬M; +| i?O çQ¢M SM; T?|X

h`QM; HÁM; a h`B m +QìB H¢M? F?¬M; M;WM;- ç®B pÈB +´ i?¬M i" i?m"i ;B€Q T ;B€+ iU ?"Q M;¢Q M;? X

L,K ç| +QÌM; ;Bª h?¬M i°+ ç m #` i" i?m"i M?Q i? iWM; +?9i +„M Mm®i HBM? ?²M iB m iY i?U+ HU+ +QÌM; ?½M M"v- +?Q /M H" HU+ HQÊM; +U+ Fb çB M +m²M; K½M çÐ #Q i?m"i óh?B M +´ i?U+ ?²M ô +O ó*´ h?¬M ;B€Qô\

hQÆB +QìB i` M Kti a h`B m iW ;B'm /B K- iÈB +?"K ` ,B `ä`"M; ?ŠM H M- i•K ibM

u m i`MM;- ç°+ p"i b m F?B +„M ,M ?²M T?€+?- b) H¬M HQÊi iB M ?| - ?²M T?€+? ç +QÌM; ?½M- ç®B pÈB M?[M; v m i`MM;- ç°+ p"i FB +| Q+? b) +`M; `ä`"M; i`U+ [m

a h`B m ;B®M; M?Q M?bM i?'v #° /€M; M?[M; iB m ç€M; v m FB tBM? ç T F?B iB

h?QÆM; ©M? L;mv i +kM; F?¬M; T?ªB H" ç®B iQÊM; ?"M; ç¬m +O a h`B m- ç°+ ©M? L;mv i- v m p"i M;O ç¬M; #'i ç°M;- +?d Í w iS ?"K t9+ +ªM? +€Q- #ªQ M" M; çW M;?o

a h`B m F?¬M; / iB M HìB M|B FB +O h?QÆM; ©M? L;mv i- Î i`QM; HÁM; a h`B h?¢+? L? K K°i ç€K- +kM; H" Km®M KQm ç² "€+? EB T Zm, h?O æ^M;- ?„M F?¬M; M"Q- H"K iQM? iQ€M ? B i vX

J°i F?B h?QÆM; ©M? L;mv i #B m ?B M ` w ç² Km®M ;BªB +Sm h?¢+? L? K- M?[ ç m b) ç°i M?B M i`B M H° /[iÊM- H"K +?Q h?QÆM; ©M? L;mv i F?¬M; i? p¼i` i

>„M H“K pB + Hm¬M Hm¬M +~M i?“M- #’i+S ?“M? ç°M; M“Q ç m +| iQM? +€+? ?Q“
S?¬M ç¬M; v m i`MM;- ç°+ p”i T?`+?- +?“K ` ,B ?QÈM; h?¢+? L? K HBM? ?²M i ç“
€+ M?“T- M“v i?“i M?Ä v m i`MM;- ç°+ p”i QM; QM; `Qi H M- H“K +?Q h?¢+? L? K ç
i?S+ ç m `i F?| iBM? Hmv M ?ŠM H M- i?S+ ?ªB #` çªQ HQ¢M- F?B M +?Q ?„M iB
J„i i?`v v m i`MM;- ç°+ p”i +“M; H9+ +“M; iÈB ;¬M i¬M; €Q M; ?o - ç°i M?B M- K°i
tQÆM; +?Êi /¬M ?B M ` - K°i pB M ?¢i +?•m #,M; ?“M ç2M M?Q KU+ ~M b•m i`QM;
ç°M; ` - M?Q K°i +QM K„i i“ /` +?“K `½B ?QÈM; p i¬M; €Q M; ?o - ç| H“ h?®B æ°+
h?®B æ°+ >“M *?•m H“ p”i M; QM; Hmv M HBM? ?²M +O oQM; >²M h?Ov J¬m- +|
H¢M? H)Q i?’m tQÆM;- +| i? i`M i`K HBM? ?²M F?¬M; +?`m p”M `OB i~m ?Ä M?“
h?®B æ°+ >“M *?•m H†M; H) ?B M H M- ç°i M?B M H|2 ` iWM; pÁM; ?„+ [m M; i`
MQÈ+X
u m i`MM;- ç°+ p”i t•K M?“T i?S+ ?ªB ?„M ç m ?QªM; bÊ F m +?|B i B ?ŠM H M- M?
bÊ i`€M? HmB- M?QM; K“- v m i`MM;- ç°+ p”i #` M?[M; ?„+ [m M; FB H M i`“M +?
;BK M?Q i? M“Q- +kM; F?¬M; i? iW i`QM; ç¬m h?¢+? L? K # v çBX
a„+ K†i a h`B m t M? Kûi- iB M; b€Q i`QM; KB M; +“M; i? K i? HQÆM; +?|B i B-
+?•M ?„M ç m ;B®M; M?Q çB M `²B +m²M +m°M `mM; ç°M; X
s i t i t i 5
J¶B K°i +QM v m i`MM; ç°+ p”i î i`QM; i?S+ ?ªB h?¢+? L? K- #` ?„+ [m M; +O h?
Q i`MK- ç m ?| i?“M? K°i H“M F?|B t€K t`i- i`U+ iB T #` `9i p”Q i`QM; h?®B æ°+
h`QM; F?QªM? F?„+ - v m i`MM; ç°+ p”i t•K M?“T i?S+ ?ªB ?„M- i? K“ #` i`K ,M H
h?S+ ?ªB h?¢+? L? K K°i H¬M M[F?¬B T?K+ i?€B #bM? v M´M- +QM M; QÆB ?A
H M- ?QÈM; a h`B m M? +?KB M; F?2M, óhQ p`F?¬M; i - ?ŠM H“ ç¢B #´ p”i- +€
.WM; K°i +?9i- ?„M +QÌB +“M; i? K p m B p cöö*ÁM F?¬M; \ô
•M? K„i a h`B m /¢B ` - ?²B H•m b m KÈB t`m ?´ ç M +U+ çB K M|B, ósBM H¶B- i
K°i Qi iB m ;B ?Á iQM? iB M? i`M #¢Q ç m b) i`î M M F?¬M; +?`m F?®M; +? - ç•v H
ç F?¬M; M M ç wôX
a h`B m +?“T i v ;BªB i?Q+?- K°i #° #° /€M; i?“M? F?~M €v M€v- H“K +?Q h?QÆ
i`QM; #|M; i®B +“M; i? K FBM? ?½B F?¬M; `äX

RyN9X *?QÆM; Ry3e

óh +ªK FQ+? M; QÆB +ÁM F?¬M; F`T- b Q H¢B ç w\ô h?¢+? L? K +QÌB w p` b•m t
óh?U+- M?[M; v m i`MM;- ç°+ p”i FB pÈB i K“ M|B +| Q+? i?“i HÈM- M; QÆB M m
p¬+MM; +ªK FQ+?5ô
a„+ K†i a h`B m F?) #B M- i`QM; HÁM; K„M; iQ F?¬M; i?¬B- ç2K i´ i¬M; KQÌB i€K
+¬M i?,K ?ÄB K°i H¬MX
>„M ç M M v +kM; +?Q #B i`ä- ?¢i +?•m î i?S+ ?ªB h?¢+? L? K ç°i M?B M tm’i ?
>¢i +?•m FB ç®B pÈB v m i`MM;- ç°+ p”i ?„M T?|M; i?Q+? iU M?Q +U+ F€ F?„+ +?
bÊ
>ÆM KQÌB p¢M v m p”i- ç°+ i`MM;- +| i? iB M ?| ç M +| i? t•K M?“T ?²M T?€+?
K’v i`,K +QM- K¬B K°i +QM ç m H“ F€ #ªQ +| HBM? iQM? +U+ F€ ?B K H¢- +kM; H
ç M +U+ çB KX

æ°+ i`MM;- v m p"i +| çQÊ+ i`Q im HBM? iQM?- +| i? t•K M?"T ?²M T?€+? M;QÌ
tQM; çQÊ+ H" +´ i`MM;- +kM; H" i?m®+ /šM +,M #ªM çO HQçB i" i?m"i +O ó*´ h?–
+? #²B /QĐM; iB M ?| ç m +–M ? Q T?Q iBM? HU+ i?"i HÈM- H" v m [mv i +QÌM
;B€QôX

JQÌB K'v HQçB +´ i`MM; çSM; ç–m M"v- #` ?ç i +?•m i`QM; ç–m h?ç+? L? K K°i H
h`B m i?B m +?9i M[?°+ # ç'm K€m- +ÁM T?ªB ;Bª #° +Y +?d p–ibM?- ç®B pÈB
H–B- +€B M"v ç®B pÈB i?–M i`Q ?„M [mª i?U+ +?QM? H" i" M T?€- +„i i?`i î i` M i`

óæ| H" b B H–K- b B H–KXXôX

. K†i a h`B m `mM `mM- +QĐM; +? i€Q #çQ i`QM; HÁM;- €M? K„i •K ibM? #'i ç`
K) M; ,M +?†MX

óZm M çBôX

h?ç+? L? K +QÌB M?ç i- M?2Q K„i b„+ K†i i?ª HÄM;- i?QM; /QM; i?9+ ;BK+ M|B, ó
ç®B pÈB "€+? EB T Zm, h?O æ„M;ôX

h?®B æ°+ >"M *?•m M?€v K„i ç2K KQÌB K'v +QM v m i`MM;- ç°+ p"i i?9+ ;BK+ ?'T
p i`QM; ?Q ;BÈB +O ?„M- K" H" +?bK M;?dK î i`mM; QÆM; i?S+ ?ªB +O ?„M- i`Q
i?S+ M?Q t9+ im ç†i î i` M h?®B æ°+ >"M *?•m- i?S+ ?ªB K°i KªM; •K ?"M p„M; H
ç`M? i?–M ?"M M;¼+ iBM? +?•mX

h?S+ ?ªB M?B m i? K K°i pB M h?®B æ°+ >"M *?•m- iBM? i?–M +O ?„M i`î M M +
w i?S+ ç®B pÈB M?[M; ç°+ i`MM; v m p"i FB +ªK ;B€+ +U+ F€ +?m`M t€+- p"v K" +
` bBM? K M? / Q ç°M; +O M?[M; v m i`MM;- ç°+ p"i FB - +ÁM +| i? +ªK SM; çQÉ
~M +?S # Q M?B m ç°+ i®X

æB m M"v H"K +?Q h?ç+? L? K H"TiS+ T?'M +?'M ?ŠM H MX

>„M #¶M; M?B M w i?S+ çQÊ+ pW `²B a h`B m T?|M; ` v m i`MM;- ç°+ p"i- b m F
?'T i?m- H"K +?Q #B M ?| M"Q ç| +O h?®B æ°+ >"M *?•m FB FQ+? T?€i` X

h?®B æ°+ >"M *?•m ç MiW oQM; >²M h?Ov J–m- K°i HQçB bBM? HBM? F`+? ç°+ i
+€+ HQçB ç°+ i® M¼+ ç°+ K" b®M;- +| i? M|B H" M;¼M M;m²M +O ç°+X

a h`B m #²B /QĐM; Hmv M ?| v m i`MM;- ç°+ p"i- ççB ç b®+?'i +?S ç°+ i®- `´i
F?OM; #®- M;QÌB i?QÌM; çKM; p"Q HB M b) +? i i?ªKX *| ç°+ i®+| i? i`U+ iB T t•
M; v +ª+QÌM; ;Bª h?–M i°+ +kM; F?| T?ÁM; #`X

L?QM;- ç®B pÈB h?®B æ°+ >"M *?•m FB K" M|B- i'i +ª+ kM; F?–M; T?ªB T?B M i

*?Q M M h?®B æ°+ >"M *?•m KÆ ?² tªv` #B M ?| - î i?S+ ?ªB +O ?„M içK i?ÌB H
KQM; +`M; M?B m v m i`MM; ç°+ p"i iB M p"Q- Km®M +`M; i? K p m B bQÈM; ,M MQ

>QT K„i +ªK i?K i?S+ ?ªB #B M ?| - h?ç+? L? K iQÆB +QÌB +`M; i? K b€M; HçM ?
i?9+ /K+ a h`B mX

a h`B m •K i?–K +„M `„M;- i` M K†i iQÆB +QÌB F?–M; çQÊ+ iU M?B M- M|B, óo"v
i?OXXôX

a h`B m iB TiK+ i?´B J •K æ`+?– iB M; b€Q i? HQÆM; •K ?"M i`–K i?'T H"K +?
p"i FB ç m çB M +m²M; ?ŠM H M- M?Q H" ?ç i +€i ç m i`Q p"Q +?´ b•m i`QM; pK
æ^M; i`®M- î F?QªM? F?„+ M; „M M;OM K'v ?ÆB i?î- içB i`QM; pKM; #MM FB ç½ H

L?[M; v m i`MM; ç°+ p"i FB M?9+ M?Q+? i?•M i? - H"K +?Q / ç–m M;QÌB i`mM H
pKM; #MM +?mB- ç2K p`B +¼M; i?U+ p"i bBM? i`QîM; i`QM; pKM; #MM +„M ,M F?–

*QM K„i M?Ä +O +?9M; M| ?B M ` €M? b€M; t M? i`M #çQ ?mM; H - iWM; +QM +
i?9 M;YB çQÊ+ KMB K€m iQÆB- H°` `„M; M M? b„+ M?¼M i?"i M?Ä- î i`QM; ç–K
[m'v +?Q HQM; i`ÌB Hî ç'ix

h`QM; ç•K H•v i`mv M ç M iB M; p M; [m€B Hç #¬T #¬T- ?ÆM H` iB M; /•v H2Q +C
pmM; ç€M?- ``i ?B M M?B M "€+? EB T Zm, h?O æ^M; +MM; K'v +?K+ pçM ç°+ i`MM
MÆBX

a h`B m K†i HçM?- ç€v K„i HK+ [m M; •K m- i`QM; KB M; J •K æ`+? M?Q H [m,
i? K b„+ M?¼M +?|B i BX

>„M #¶M; M?B M ?€ K²K T?mM ` +?QÈM; F?Q M, K K`m K M? K¬M; - +?QÈM; F?Q
ç-K H-v- iW i`QM; M?[M; +?QÈM; F?Q ç| i`mv M ç M +?`i HÄM; F€ /`- i?~K i?'m Î
p"i i`QM; ç-K H-vX

L?[M; v m i`MM; - ç°+ p"i FB ç m çB M +m²M; ?ŠM H M- F?¬M; +-M KçM; +„M "€+
/QÈBX .-M /-M- +| /•v H2Q iW i`QM; ç-K H-v ` -K HçT ?B M ?B M ` - p†M p Q M?
;B½v /K - Km®M i?Q€i F?ÄB +€B ;b p"v- iÄ ` +U+ F€ +?"i p"iX

h?QÆM; ©M? L;mv i i`®M Î K°i MÆB #Q K"i ; -M ç|- K„i ç T +?Êi b€M; H M- i?W /`
iK i" T Î i`QM; ç-K H-v- çB ç®B T?| "€+? EB T Zm, h?O æ^M; FB - M`M; H†M; H) ?
M[iB T +`M- /U p`Q #Q #ªQ F€ /` i` M M; QìB- p"v K` Mû [m +ªK ;B€+ +MM; i-K H
L? K +MM; a h`B mX

h?QÆM; ©M? L;mv i M;ç+ M?B M M?bM ç-K H-v- M?bM "€+? EB T Zm, h?O æ^M;
K'v +?K+ pçM v m i`MM; - ç°+ p"i #Á ç-v K¶B K°i +€B /•v H2Q pQÆM ` +O Zm, h
;?ûi- +ªK i?'v +| +?9i / ç-m`mM H M- M?[M; ç°+ i`MM; /`v ç†+ FB H`K +?Q M`M
M¬M KY X

L`M; KçM? K) F?®M; +? - H'v #,M; ?`M +?B HU+ ç M i`M ç`M? HBM? i`Q- ç M; •K
oÁM; i v #m°+ Î i` M +´ i v i`„M; M?Q imv i +O M`M; +?"K `½B H|2 b€M; - /-M /-M
[m M? Î +€M? i v i`„M; MQ½M- M`M; iU M?Q iMv i?ÌB +?m`M #` ` i vX

L?bM "€+? EB T Zm, h?O æ^M; iU M?Q #` i`|B #m°+ F?®M; +? - M`M; •K i?-K F
T?²M; H M`mM; ç°M; - M?°M M?çQ H M / Q ç°M; FBM? M; QìB- ç€M; iB + F?¬M; B
M; QìB +O M`M; H9+ M`vX

"€+? EB T Zm, h?O æ^M; #` v m i`MM; - ç°+ p"i +SM; `„M [m'M [mQi H'v /„i ` F?Ä
i`MM; - ç°+ p"i i?"i M?Ä FB ;B®M; M?Q H` F?„+ iBM? +O "€+? EB T Zm, h?O æ^M
H2Q +O "€+? EB T Zm, h?O æ^M; +?†i +?ûK H„+ HQ- iÄ ` p¬ HU+ M?Q p"v- `i M
ç m #` v m i`MM; - ç°+ p"i +„M`KM; X

GBM? iQM? i` M M; QìB M| ç M; iWM; +?9i iB m ;BªKX

a h`B m i?Î K°i ?ÆB- /WM; i?´B J •K æ`+?- ?„+ ?„+ +QìB +QìB- HB M +?m`M #`
ç°M; i?O Hmv M +? "€+? EB T Zm, h?O æ^M; X

L?QM; p`Q H9+ M`v- ?„M ç°i M?B M bBM? HÁM; +ªM? ;B€+- b„+ K†i H"TiS+ i`Î M
oM pM pM5

" +•v ; B tQÆM; i`„M; HçM? H)Q- i`QM; bm®i M?Q #ç+? M; ¼+- H†M; v M iW # F?
` - M?Q # iB +?ÊT- M?€v K„i ç•K p T?Q M; U+ ?„MX

a h`B m ç°i M?B M #B M b„+- +m®M; [mQi ` i v SM; ç®BX

>„M imv i ç®B F?¬M; çQ€M i`QÈ+ çQÊ+ h?ç+? L? K b) HU +?¼M H9+ M`v tm®M;
Í H9+ ç-m iB M i?´B J •K æ`+?- H` H9+ iBM? i?-M HU+ +O ?„M i"Ti`mM; M?`i- a
;B€+ +?m`M #`- Î i`QM; bmv M; ?o +O ?„M- h?ç+? L? K i?"i Km®M ` i v- M?`i ç`M
i?´B J •K æ`+?- #ÎB pb F?B ç| ?„M +-M +•M M?„+ çB m F?B M v m i`MM; - ç°+ p
Zm, h?O æ^M; - T?ªB ? Q T?Q K°i #° T?"M iBM? HU+X

G9+ ç| ` i v ç®B T?| ?„M- Î #ªM i?•M ?„M ç M t2K +kM; H` i?ìB +Æ i®i M?'i- ?„M i?
` bÆ ?Î- ç½ +| K°i +€B F ?Qç+? ?Q`M K„- +?d +?ì h?ç+? L? K #¶M; M?B M ` i vX

"€+? EB T >¬M hB `i M?Ä #û- +! M;"M p¢M Hm¬M;- h?QÆM; M? L;mv i H9+ i`Q
T?¬M M,K- H9+ M"v #` ?„M i?m p"Q >mv M E?¬M; :BÈBX

L v +ÁM +! #®M T?¬M M,K "€+? EB T >²M hB- H9+ M"v pšM H" p"i p¬ +?O- M?QM; M
+kM; F?¬M; [m€ / /"M;X

oW `²B "€+? EB T >²M hB çQÊ+ ?„M +?°T î HÁM; #"M i v- i¬M; €Q M;?o +O ?„M
F€ /B mX "€+? EB T >²M hB M"v iU M?Q ç®B pÈB i¬M; €Q M;?o +! ?B m [mª i?¬M
i?¬K ç w- +kM; +"M; i? K ç®B pÈB "€+? EB T >²M hB iÁ KÁ ?ŠM H MX

ó*ÁM +! #®M T?¬M M,K "€+? EB T >²M hB- M m Km®M- i?b ç m çB i?m H'v çBôX

h?¢+? L? K #bM? ioM? M!B K°i +•m- ?QÈM; h?QÆM; ©M? L;mv i FB H„+ H„+ ç¬m
F?¬M; H'v çQÊ+¬ +ÁM H¢B- M;QÆB Km®M H'v- +ÁM +¬M ç°M; M½Q M?B m K°i +?

óE?¬M; ç9M;5ô h? M? MB M im'M K„iÈB M!B tQM; K°i T?2M- M;WM; H'v ;B•v- ç°
M;Q!B ç½ F?¬M; FB K +? çQÊ+ M[ôX

:B®M; M?Q K°i Hm²M; i" M ?²M- ?„M H†M; H) i`¬B ;B¢i ?QÈM; T?Q "€+? EB T >²M
[m M; i`„M; # +? H"K +?Q M;Q!B i bÊ ?½B- F?Q iS+ +ª M;Q!B +U+ F€ M;mv ?B K>

ó.QÈB ç'i i? K" +ÁM +! M;Q!BXô *U ?€M +?ŠM; ? ç w+Q!B H M- iMv w M!B, óL;Q
p"v KÈB +! w iS- /M b Q #'i Hm" M # Q M?B m M;Q!B iÈB- ç² ç m b) H" +O i +MM;

h?¢+? L? K M?Qm K"v- HB + T?QÆM; ?QÈM; FB K°i +€B- T?€i ?B M i`QM; pkM; #
+€B iQÈM; ç'i- +?d +! K°i ç¬B K„i•K ?"M #,M; H¢M?- iU M?Q F?¬M; +! i bM? +ªK

RyNdX *?QÆM; Ry3N, >²M EB T

hQÊM; ç'i ~M M'T î i`QM; ç-K H¬v- F?B ?„M +MM; h?QÆM; ©M? L;mv i ;B Q T?QM
i?"T "€+? EB T >²M hBX

æÊB ? B M;Q!B ?mvM? ç H B H`+? F?¬M; `ä FB tm'i ?B M- iQÊM; ç'i i?Q€M; i?m
FB K +? çQÊ+¬ iB T iK+ tm®M; i v ç®B pÈB "€+? EB T >²M hBX

S?QÆM; T?€T ?„M i?m i?"T "€+? EB T >²M hB +MM; h?QÆM; ©M? L;mv i F?€+ M
T?mM ` /ÁM; bm®B H¬v H°B- /ÁM; bm®B M?Q +€M? i v K K K¢B +¬K H'v M?[M; ?
i9K ?QÈM; i`QM; KB M; ?„MX

hQÊM; ç'i M"v iU M?Q iBM? i?¬M; ªQ /B m +O pkM; #MM ?¢i +€i- ?B m `ä iBM? i
"€+? EB T >²M hB FB î /QÈB ?„M ?€ K²K ?'T i?m- `i M? M? ;BªK #Èi çBX

L K iY #° /€M; M? im'M- bî /o +MM; h?QÆM; ©M? L;mv i- h?¢+? L? K M!B +•m ç
+?î M?"K T?Q ?„M- H" pb ?B m bm'i ?„M ?'T i?m "€+? EB T >²M hB +U+ + Q- M m
?ÆM- K¼B M;Q!B # M M"v HB M F?! +! +?¶ i?m ?Q¢+? M[X

L K iY M? im'M FB /U +ªK F?¬M; ´M- h?QÆM; ©M? L;mv i +kM; i¢K i?!B #m¬M
F?m¬M K†i tBM? ç T iS+ ;B" M ?QÈM; T?QÆM; ?QÈM; iQÈM; ç'i H Q çBX

*?d +! ?€M iY i` im´B +¬K +U +?Mv FB M? +? KB M; +Q!B ?„+ ?„+¬ K°i #° i?¬M b
ç w- iU M?Q ç®B pÈB ç¢B + ?„M i`"M M;"T iBM iQîM;X

§Q "Q "Q5

h`QM; pkM; #MM +?mM; [m M?- M,M; HQÊM; Fb €Q #„i ç¬m F?îB ç°M;- ç¢B ç` i?¬
FB i tm'i- #¢+? H†+ ` #"M i v F?´M; H² +?2 i`lBX

hW #MM H¬v +MM; ç®M; ç'i ~K QÈi i? ?bM? i?"M? #"M i v F?´M; H²- M?Q M9B M
?Ä +?´i +?S ç¢B ç` i?¬M HU+¬ pW tm'i ?B M /QÈB HÁM; ç'i HB M i`mv M ç M
i?¬M i? K¼B M;Q!B # M M"v ç m M?"M F?¬M; çQÊ+ H v ç°M; ?ŠM H M- M;U+ M?Q
çÊi #U+ #°B M;U+ F?! +?`mX

æ•v H" +| M; Q`B i? B i`B M ç ¢B ç` €Q M; ?o - H"K +?Q ç'i /QÈB +?•M i`mv M ç M +
i`QM; ç-m M; Q`BX

>B M M?B M F i?B i`B M €Q M; ?o H" i M iQÊM; ç'i #° /€M; F?¬M; `ä FB X •M? K
?ì ?[M; M?bM p T?Q i? M? MB M M? im'M M? M?"M; iÈBX

a€m +€B #`M i v F?'M; H² M?Q M9B iQ +Ð M; "M Kûi- ;B®M; M? m iW HÁM; ç'i bB
T?Q i`QÊ+- +€M? i v t•K M?"T /QÈB HÁM; ç'i- M, K M; |M i v t€K t`i +| iWM; i`"M
K½M?- +Q`M; ç ¢B- +QÆM; HB i i`mv M ç M iU M?Q +| i? ç2K M9B b¬M; ç m #|T

a€m #`M i v F?'M; H² Î HÁM; ç'i ç-K H-v ?Q ¢i ç°M; - ;B®M; M?Q ç m iU +| HBM?
+ÁM F i i?"M? 'M Fw F€ /`- Km®M ç2K ç ¢B ç` ç m T?QM; 'MX

"|M; M; Q`B i? M? MB M M? im'M KÆ ?² M?Q [m, K]- +QM K„i ?ÆB ?ÆB M?2Q H ¢B
S?9i +?®+ +Q`B H ¢M?X

h`QM; i v ?„M M?B m i? K K°i +•v [m ¢i X \*•v [m ¢i F?¬M; T?ªB p`M; F?¬M; T?ªB M
+?'i HB m M`Q` M Hmv M K`i?"M?- i` M K ¢i [m ¢i p, M F?„+ ç² ?¼ ç T iBM? tªQ-
ç M; F?¬M; M; WM; #B MªQX

J°i +?®+- ç² €M K ¢i [m ¢i M?Q bÆM +®+ m H K #€+? ?Q mv F? B- i`QM; +?®+ H€i
i`QM; +?®+ H€i H ¢B H" [m €M? H•m çB M M; ¼+ M?Q iB M +ªM?- i?Q€M; ?B M ç O H
H ¢B ;B®M; M?Q ?Q ;BÈB F€ /B mX

>bM?ªM? K ¢i [m ¢i #B MªQ T?9i +?®+ /WM; ?bM?ªM?X

hWM; +QM b¬M; i`QM; p„i K`m t M? H K- Î i` M K ¢i [m ¢i +O ?„M +m®B +MM; ?B
m®M HQÊM M?Q HBM? t"- FûQ /`B ?QÊM; #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; - F?¬M; #B i i`

*?`h? ¢+? L? K M; QM; i?-M çB i?2Q /äB- T?€i ?B M +•v [m ¢i F?¬M; i?'v M[- i ¢B
FB i?b H" ç°i M?B M M?B m` iWM; +€B i?B M ?`X h?B M ?` K`m H K /`B K'v M;
+ÁM +| i? M?bM i?'v ç€v b¬M; +| ?ÁM ç€ +?|B H¼B- +?Q M; Q`B i K°i HQ ¢B +ªK ;
P`M?5

hWM; +€B i?B M ?` #¶M; M?B M ç M t2M- / Q ç°M; +m²M; HB i iW T?Q +?•M i`B
?" M?Q /ªB HK K`m H K- K ¢M? #„M p T?Q /QÈB M9B #`M i v F?'M; H²X

. Q ç°M; ç'i `mM; M9B +?mv M HB M iB T- M?€v K„i i`"M M;"T #®M T?QÆM; i€K
çSM; Î K°i # M- +kM; i?'v i?-M i? F`+? HB i H v ç°M; - #` +SM; `„M i?'B ç M +?'
+?B M FB - Î i`QM; i-K K„i +O ?„M /-M /-M KÆ ?²- +?d +| M, M; HQÊM; / Q ç°M;
i? K +?Q+? HB iX

L?„K K„i H ¢B- ?„M v M H†M; i? M; ° i`QM; +?®+ H€i- ?²B H•m ?„M ç°i M?B M KÎ K
` `B F?ÄBX

*ªM? ;BÈB +MM; HU+ HQÊM; +O i M iQÊM; ç'i FB +MM; M K iY M? im'M- ç m i
i?Q`M; +| i? #^M; çQÊ+- i?U+ HU+ +?9i F?¬M; FûK h?QÆM; ©M? L; mv i- i?"K +
K°i T?-MX

>„M +ªM? ;BÈB >Q h?-M M?'i i`¼M; i?B M- Î J½ :B iBM? pU+ /€K +MM; pä ;Bª h?C
ç'm K°i i`"M- M?QM; M; Q`B tm'i ?B M MÆB ç•v- ç m H" Sbd M i`B +€+ ç ¢B iBM? p
i?"K +?Q pQÊi [m +ªM? ;BÈB +O #ªM i?•M- ?„M #B i #'i Hm" M iQÊM; ç'i ? v H" M
HQÊM; F?¬M; FûK ?„MX

*ÁM +| h?QÆM; ©M? L; mv i- +ÁM +| ç ¢B ?€M +-K i`QM; i v +U +?Mv +| i? +MM; h
T?•M #B i çQÊ+ + Q i?'T FB - M v #®M M; Q`B +QÊT çQ ¢i "€+? EB T>²M hB- ç m

>„M F?¬M; +?m`M #` iB T iK + i` M? MQÊ+ çK+X

Zmv i i•K K°i +?9i- HB M F?¬M; +| +?9i /Q /U- M?€v K„i #Si` `B F?ÄB- M?Q K°
pkM; #MM H†M; v M HQÊi çB- +`M; H9+ +`M; t X

Í + ? ¶ M " v + Q Ì M ; ; B ^a F ? „ T M Æ B i ? - M i ? S + ç m # ` ^a M ? ? Q Î M ; i ? " i H È M - M ; Q Ê + H ¢ B
; B [F ç ` + ? ~ M M € m - K ° i F ? B ` Ì B F ? Ä B T ? Q Æ M ; ? Q È M ; ? Æ B t - ç ® B i ? O F ? - M ; i ?
^a M F ? - M ; T ? € i ? B M ç Q Ê + ? " M ? i m M ; X

> „ M ç B H † M ; H) - # B i # ® M M ; Q Ì B F B + ? Ì H 9 + T ? € i ? B M - ? Š M H " ç ½ K ' i ç B F ? Q
F ? - M ; p ° B X

* ' ç ¢ B H K + ~ M + ? S p - b ® F € / B m - i " B H B m M ; m v M i ? O v + ' T i m v i ç ® B F ? - M ; ç
h ? O æ ^ M ; - + Á M + † + " M ; M ? B m F b p " i + ? Ì ? „ M b Ì b Q ¢ M ; / Á t û i - ? „ M + k M ; F ? - M ; b
p " v X

_ ' i M ? M ? - ? „ M i ? Q € i H v F ? m ; B Q + ? B M - + ~ M i ? " M ? Q È M ; i È B T ? Q Æ M ; ? Q È M ; ç
v M B K p W ç ° M ; - ? „ M H ' v ` i B M ? i ? ? b M ? H , M ; F B - i ` M i B M ? i ? [m ' M ç - v " € + ?
i ? Š K # , M ; p B M ? K ` H U + - Î i ` M i B M ? i ? H K [m M ; + ? Ê i H † 2 - i ` m v M ç M H B M ? ? ²
H " K + ? Q M ; Q Ì B i M ; ¢ + M ? B M X

J ° i i v ç 2 K [m v M b € + ? h ? Q Æ M ; h ? - M + ? Q H ' v ` - + m K " v + ~ M i ? " M t 2 K i ` Q M ; + ? ®
H ¢ B H " F ?) ç ° M ; X

" € + ? E B T > ² M h B H " b Ê B i Æ H B M ? ? ² M + O " € + ? E B T Z m , h ? O æ ^ M ; - + M M ; o Q M ;
H m v M ? b M ? i ? " M ? ? ² M i B + † + ? 9 i + M M ; H Q ¢ B - + ? Š M ; [m + - M ; ? B m i U M ? B M F
h ? Q Æ M ; h ? - M M † B ` ä - " € + ? E B T > ² M h B + † i ? i m # ' H B M ? ? ² M i ç " M - K ° i Q i F +
i ? B M - b m F ? B # ` i ? Q Æ M ; M † M ; H B M ? ? ² M i ç " M + † i ? t m ' i ? B M p i M S i

*, M # ^a M + O p ä ; B ^a H " ? ² M T ? € + ? - H B M ? ? ² M i ç " M H " i B M ? F ? Q i ? - M ; B Q ? ° B + O
G B M ? ? ² M i ç " M t m ' i ? B M p i ` ¢ M - + <sup>a</sup> M ? ; B È B + O p ä ; B <sup>a</sup> ` i F ? † i , M ; H M - H U +
t m ' i ? B M / ' m ? B m b K T ç ' X J ° i Q i M ; Q Ì B i m H m v M € Q M ; ? o i ~ m ? Ä M ? " T K - +
ç € M ? ` € + ? i ^a i Æ B - i ? " K + ? Q i ? ' v b K T ç ' X h ¢ B u

h ? Q / K M ? Q K ' v ç Ì B * € + + ? O + O . Q Ê + E ? Q * € + - ç m H " H m v M F ? Q H m v M H B M ?
K ° i H m ² M ; m ? ² M i ² M i ¢ B - ? Æ M M [H B M ? ? ² M / - M / - M b m v F B i - + m ® B + M M ; + ? d

" € + ? E B T > ² M h B + † i ? + ? [i ` ` p i M S i X L m b ® H Q Ê M ; " € + ? E B T > ² M h B + " M ; M
M ; m v M i ? O v + ' T ? B K H ¢ - i ? " K + ? Q + † i ? t • v / U M ; H ¢ B H B M ? ? ² M i ç " M - + M M ;
ç ¢ Q H w X L ; Q Ì B + † ç Q Ê + H B M ? ? ² M i ç " M ç m H " ? ¢ M ; M ; Q Ì B i B M ? H m v M + ^a M ? ; E
+ † i ? + ? [i ` ` i ç " M + k M ; i U M ? B M + U + F b i ` • M [m w X

Í i ` Q M ; + € + ç ¢ B i B M ? p U + - " € + ? E B T > ² M h B ç m H " p " i + † i B M K " F ? - M ; K m ç C
M ; Q Ì B i ? i ? B i Q Ê + K Æ X

" € + ? E B T > ² M h B + Á M + † K ° i H Q ¢ B i € + / K M ; - M † + † i ? i ? 9 + ç ~ v F B T M ¢ M i U M ? B
+ € + H Q ¢ B H U + H Q Ê M ; € Q M ; ? o i ` M M ; F Q + ? ? Q ; B È B - ; B 9 T p ä ; B <sup>a</sup> ç M ` M H m v
M ; ? o i B M ? / B m X

G 9 + p ä ; B ^a + M M ; M ; Q Ì B ; B Q + ? B M - ? Q ; B È B / U M ; H M i € + / K M ; i ? " i H È M - + † i ? t
ç M i , M ; + Q Î M ; H U + H Q Ê M ; - ç 2 K i ? U + H U + # ^a M i ? • M T ? € i ? m v ` i Q " M / B M X

> Q ; B È B p - + M M ; F € / B m - ç M M v + ? Q B + † i ? ç 2 K ^a Q / B m H " K ` ä ` " M ; i Q " M #
M , K K ° i F B T - K - B K ° i H - M ç m + † F B T M ¢ M M ? Ä - i ` <sup>a</sup> B [ m i ` , K F B T [m p ¢ M M ,
æ ^ M ; K È B i Q M ? b B M ? i ? " M ? + † ç Q Ê + w i ? S + - K ¶ B K ° i H - M F B T M ¢ M + ? ® M ; ç Ð [i
E B T > ² M h B X

" Î B p " v - " € + ? E B T > ² M h B + k M ; + † K ° i H Q ¢ B F € / B m - H " K + ? Q ? Q ; B È B i ` ^a B [m F
; B È B + S M ; + Ä B - H " K + ? Q € Q M ; ? o i B M ? H m v M X

J „ i + ? È T + ? È T - i ` M K ° i F ? ® B i B M ? i ? ? b M ? H , M ; i ` Q M ; i v [m ' M [m M ? ? Æ M K Q]
¶ M ; M ? B M # v H M - ; B ® M ; M ? Q i Æ H B m + ? m B p " Q K „ i ? „ M - i ? ~ K i ? ' m i ? S + ? ^a B ?
K ° i ç Q Î M ; H Q p T ? Q ? Q ; B È B - H 9 + b „ T i È B ? Q ; B È B - ? Q ; B È B + O ? „ M ç ° i M ? B

h`QM; i? ;BÈB iBM? ?<sup>a</sup>B ?Q<sup>a</sup>Q ç°i M?B M ?B M` p¬ b® H¬B çB M- +m²M; T?QM; [m M; ç M t2M- M; ¼M HY b¬B i`Q K½M? HB iX h`QM; +?®+ H€i- ç O HQçB HU+ H` K½M? HB i- î i`QM; ?Q ;BÈB +O ?„M i`M b€i #W #½B- ;B®M; M?Q Km®M ç2K ? a„+ K†i ?„M #B M ç`B HÈM- +kM; F?¬M; F`T M; ?o M?B m- H`T iS+ ibK K°i +?¶ ç- i`U+ iB T`M M`T p`Q- i`®M +?¶ b•m K`v M;`M Kûi /QÈB ç`iX

h`QM; ?Q ;BÈB çB M i?B K H¬B Q`M?- HY K½M? HB iM;`T i`ìB- +m²M; T?QM; H i`MM; FQ+?- FBK K°+ i?Ov ?Ä i?` H¬B çB M i`i T?QM; #,M; bQÆM; p¬ b® HU+ HQ +O ?„M- H`K +?Q ?Q ;BÈB iBM? ?^aB ;B®M; M?Q tû`€+?- ?„M ç m ç M [m<sup>a</sup> i?U+ iB >Q i b•m K°i ?ÆB- ?„M `M ç`M? i•K i?-M- H`v F?¬M; ;B M- bBM? iY iBM? i?-M €Q M ;BÈB M^av bBM? p¬ b® #B M ?! - HQm +?mv M # HQçB €Q M; ?o iBM? /B m- ç M + ;BÈB +?®M; HçBX

æ•v H` FB T MçM ç®B pÈB ?Q ;BÈB- +kM; H` ` M Hmv M ç®B pÈB ?Q ;BÈB- ;B®M; ç` ç®B pÈB €Q M; ?o +O ?„M- +-M i?B i +?`m çUM; [m X

"€+? EB T >²M hB +! i? /šM T?€i FB T MçM +O ?Q ;BÈB- K Hmv M i•K HBM? ?² ?²M +Q`M; ççB- ?Q ;BÈB b) +SM; +ÄB p¬ +MM; - €Q M; ?o +kM; b) +! çB m i,M; +C HBM? ?²M i ç`M i`<sup>a</sup>B [m H°i t€+- i?`K +?Q +! i? ç°i T?€ ç M +^aM? ;BÈB i-M; i?S o®M ?„M Km®M ibK FB K +^aK ;B€+ /` i?Q`M; i? M? [m M; H9+ i`QÈ+- #îB pb ç€M EB T >²M hB- #¶M; M?B M H•K p`Q +K+ /B M #` ç°M; - F?¬M; i? F?¬M; t•K M?`T / J` H9+ M`v- +?B M ç`m h?QÆM; ©M? L; mv i # M FB +kM; ç M; iB M ?`M? M?Q HY [m^aM ?„MX

h`QM; ç-K MQÈ+- /QÈB #MM H-v- +?mM; [m M? h?ç+? L? K #` #MM # Q H`v- î ç€v `mM KçM? H M- i`mv M ç M K°i +¶ bBM? K M? / Q ç°M; K M? K¬M; X

h?-M i? ?„M F?¬M; +! #B M ?! [m€ HÈM- M?QM; i`QM; HBM? ?²M i ç`M +?Êi tm ç°M; ç` - ?Q ;BÈB M?Q bKT ç´- +€+ HQçB HU+ HQÊM; F?€+ M? m i`MM; FQ+? ?„ F?OM; #® i`MM; i`MM; çB T çB TX

v MB K #B M^aQ- ?Q ;BÈB M; •M ?` `U+ `Ð- ;B®M; M?Q M; QM; Hmv M p¬ b® T?²M i K°i K<sup>a</sup>M; iBM? pU+- KÆ ?² i?`M? #° /€M; +mM; i M- #° /€M; M?Q +U i?9- M?Q ?bM F?€+ M? m #B M^aQ- ?B M` içQ ?bM? i?`i F€ Hç- iU M?Q +?`i +?S i?B M ç` F€

h`QM; ç! iBM? ?<sup>a</sup>B #° /€M; ?bM? +mM; i M ç°i M?B M #„M` K°i KkB i M iBM? [m M p¬ b® HQm iBM? ç M t2M K` i?`M?- î i`QM; M?€v K„i HB M ç2K ç O HQçB b¬M; M9

hBM? i?-M €Q M; ?o #B M^aQ M?B m çQçM- +?¶ HÁM; M; ?o iÈB- ç m M?Q H` +! i b€i i?QÆM; `i HÈMX

>„M ç M; /KM; i•K i? ?°B iBM? /B m i`QM; ç! - çB +<sup>a</sup>K ;B€+ w +<sup>a</sup>M? M`Q ç! +O iBM i?-M €Q M; ?o ç M +?®M; ç! FB T MçM ?Q ;BÈB- `M Hmv M w +?Q +MM; iBM? i?-

RyN3X *?QÆM; RyNy, æ€M? oÐ *?'i *®+

J°i ;!+ F?€+X

Zm€B M?•M +^aM; Q`B #MM H-v #¶M; M?B M H M p`Q HÁM; ç`i- +MM; ?„M +MM; M "€+? EB T >²M hB- b€m +€B #`M i v i?"i HÈM M?Q /½v M9B €T #€+?- i`mv M ç M i?B M ç` X

hWM; +QM b¬M; HQM; H M? M; M; î i` M i`ìB- M?Q tQ+? b€M; HQM; H M? i`mv M ç #`M i v M?Q M9B FB +m®M H`v- i`QM; ç! HçB +! p¬ b® H¬B çB M M`p M; - K°i +€ i`ìB- î i`QM; ç! H`K `®BXX

*U ?€M i?•M i? +QÌM; i`€M; M?Q b„i i?ûT- i v +—K +U +?Mv- Î K°i # M M? +? KB
w iS M?9M; i vX

L K iY M? im'M + m K`v- M?bM b€m +€B #`M i v M?Q M9B +„K tm®M; HÁM; ç'i- •K
i`—K ;B¼M; M|B, ôL;QÌB M`v HÊB

óæ¢B + - M;QÆB F?¬M; i? ç2K ?„M HQm H¢B\ô *U ?€M i?ûi iQX

ó>„M im Hmv M ç¢B ç` €Q M;?o - ?B m ?Q`M +ªM? +?mM; [m M?- HU+ HQÊM; +M
+?9M; i ``i F?| ç2K ?„M H—B `Xô L K iY M? im'M H„+ H„+ ç—m- M|B, ó:B ?Ä M
t2K ` M;QÌB iÊB +´ ç¢B HK+ H—M M`v- i?“i ç m H`M?•M p”i çdM? T?QM; +O +€+

óæ¢B + - M?[M; "€+? EB T >²M hB FB \ô *U ?€M M? +? KB M; +QÌBX

Í i` M pkM; #MM T?O FQM ``i M?B m "€+? EB T >²M hB i`QM; bm®i- iQÊM; ç'i FB
+kM; H`M?Q i? - M K iY M? im'M KÊB +?Q +m²M; HQ¢M ?¢ b€i i?OX

J°i MY "€+? EB T >²M hB H|2 ?”Q [m M; M?“M M?¢i- h?QÆM; ©M? L;mv i F?m¬M
+ÁM çSM; # M +¢M?X

G9+ M`v h?QÆM; ©M? L;mv i K†i #,M; H¢M?- K°i #KM; +,K iS+— ?”M F?¬M; i? ç
b¢+? b)X

"€+? EB T Zm, h?O æ^M; H`M`M; T?€i ?B M i`QÊ+ ? i- H¢B #` h?¢+? L? K- a h
h?¢+? L? K i?m çB K°i #° T?“M- M v H¢B #` iQÊM; ç'i FB +—K K°i MY - H9+ M`v +
ç½ F?¬M; M?B m H„K- +ÁM +| ? B ?mvM? ç i?U+ HU+ #Q ?B K M?Q ?´`bM? K²BX

h?QÆM; ©M? L;mv i iS+ Km®M ?°+ K€mX

L K iY M? im'M bÌ+^K- M;?B K i9+ +•M M?“+ i`QM; +?®+ H€i- #¶M; M?B M +QÌB
H¢B H`v K°i MY ôX

L K iY i v +—K +U +?Mv p K†i M;¢+ M?B MX

h?QÆM; ©M? L;mv i +kM; bYM; b®i K°i +?9iX

ó*?d H`v K°i MY - M;QÌB i?`v çQÊ+ +?B - +kM; ç H¢B +?Q M;QÌB i K°i +?9iXô L
M|BX

*U ?€M FB p K†i FBM? M;¢+- M?QM; F?¬M; KÎKB M; T?ªM #€+- #m²M F?¬M; ?û
hB +ÁM H¢B H`v çB K°i MY - b m ç| [m v ç—m M?bM p T?Q ?„M- óæ¢B + \ô

ó*?9M; i çBXô L K iY M? im'M M?2Q K„i- M?bM i?“i b•m h?QÆM; ©M? L;mv i K°i
S?QM;- i? v i ?QÊM; T?K i?•M M;QÆB p”M M- +S M|B i ``i M?Ê H½Q M?•M ;B ?

L|B tQM;- ?„M K M; i?2Q +U ?€M FB `ÌB F?ÄBX

óoä S?QM; oä S?QM;Xô p K†i h?QÆM; ©M? L;mv i FBM? M;¢+- M?Qm +?†i K`v M
H•m KÊB #B M ç´B- iU M?Q ç°i M?B M M?Ê iÊB +€B ;b- H° ` #° /€M; HÁM; +ÁM b

óæ¢B + - M[M?•M FB H`B \\*?9M; i `ä `”M; +| i? ;B i M`M;- ç2K "€+? EB T >²M
F?¬M; ;B®M; T?QM; +€+? +O M;QÆB\ô

a m F?B iW # M M` } `ÌB F?ÄB- ç ç oä "€+? F?¬M; ?B m ` b Q ?ûi H MX

ô*?9M; i M m ;B i M`M;- p b m b) T?B M iQ€B i`MM; i`MM;- pšM #Èi +?¼+ H` ?Æ
oä S?QM; #”i +QÌBX

óL`M; H`B \ô

óh?QÆM; ©M? L;mv iôX

ó*?Q iWM; M;?2 [m ôX

óL;QÆB iB m iY M`v ?”M; M,K #` M?®i im Hmv M- iU M?B M F?¬M; #B iªQ /B m
Hmv M p”M K M? €Q M;?o - +| i? KÆ ?² M„K ;B[K¢M; M? M p”M K M?- +U+ F€ ?

i?•M M" M; +kM; T?B i?QÌM; +QÌM; ç¢B- i M,K ç| H9+ iU /Q # M M;Q" B- çQÊ+ T? K°i ?²B- MÊ M;QÌB i K°i +€B M?•M ibM?ôX

óæ¢B + - +?QM? H" H-M i`QÊ+ M;QÆB F iÎ M;mv M i?-M +ªM?- K½B F?-M; i? ç° ?| K°i H-M FB \ô

ó*?QM? H" H-M ç|ôX

óL?Q p"v- p"v i?"i ç9M; H" MÊ M;QÌB i K°i +€B M?•M ibM?- F?| i`€+? ç¢B + F?-M

h?QÆM; ©M? L;mv i ç2K "€+? EB T >²M hB +ÁM i?W i?m H'v- b„+ K†i #,M; H¢M? L" M; ?Qi b•m K°i ?ÆB- i`-K M;•K K°i +?9i- H'v ` K°i i'K ;QÆM; ?bM? H,M;- ;QÆM i? ?bM? H,M; M" M; i?m i?"T "€+? EB T >²M hB ;B®M; M? m- i`QM; ç| iU M?Q +|

J°i M;KK F?Q iS+ #,M; bQÆM; T?mM ` - ;QÆM; FB +?Êi ?B M ` K°i i-M; #¢+? F ` +ªM? iQÊM; KÆ ?²X

L" M; ;?û H M i`QÊ+ M?Qm K"v M?bM i`QM; +?®+ H€i- K„i ç T /-M /-M b€M; H M- + t Q- p"v K" H9+ M"v çB ç° ?Q FB TôX

L?Q K°i ç¢Q ?"M [m M; H¢M? H)Q- M" M; H†M; v M # v F?-B K°i F?®B M"v- ?QÊM L? K # v çB- b€i F?Q i`QM; i?•M i? K K K¢B +?"K `½B i`"M ` X

a m MY + M? ;BìX

h?QÆM; ©M? L;mv i K°i i?•M p€v K"m t M? MQÊ+ #B M- F?m-M K†i tBM? ç T H¢M pkM; #MMX .QÊB +?•M M" M; ;BŠK K°i çQ" M ?"M #,M;- F?B M +?Q M" M; F?-M; +-

L?Q ?Q¢ KB b Q ;B"i ;B"i- K°i +€B pÁM; i v K"m i`„M; i` M +´ i v i`„M; +€M? i v im +€B- b m ç| HB M i?'v ?"M HU+ K½M? HB i M;QM; F i ?ŠM H M- i`Î i?"M? iWM; F? M?Q HQÐB ç Q KÄM; K M?- H¢M? •K m- €M? b€M; H¢M? M?Q çB M- ç°i M?B M ?Q

S?®+5

J°i i-M; p€+? M; ,M +?Êi M´ imM;- K°i F?®B ?"M ç Q +kM; pÐ M€i- i`QM; pkM; #MM iB M; M´ p M;X

*| F i ;BÈB T?QM; # 5

h`QM; K„i h?QÆM; ©M? L;mv i +?Êi H|2 [m M; K M;- +"M; M?B m ?"M ç Q KÄM; M #m®i ç M tQÆM; M? M? +?|M; M?"T p"Q HÁM; ç'iX

s i t i t i 5

o¬ b®iB bûi F`+? HB i M´ imM;- Î /QÊB HU+ HQÊM; €Q M;?o +O M" M; çB m F?B i?'m p"Q- Km®M ç2K K°i F?®B M"v [m'v +?Q HQM; i`ÌB HÎ ç'i F?-M; i?-BX

Í +?¶ b•m i`QM; HÁM; ç'i- +ª M;QÌB h?¢+? L? K #` F?®B #MM H"K +SM; `„M # Q H KbM?X

S?| ?²M i`QM; HBM? ?²M i ç" M H†M; v M # v `ÌB çB- iW i?B M HBM? +€B i`²B H M oM pM pM5

S?| ?²M M?Q K°i p-M; HBM? ?Ä v m /`- M?Q K°i [mª +—m HY HÈM M?B m K"m b„ ç°M; K½M? HB iX

hWM; Hm²M; HY +U+ M|M; i`QM; F?QªM? F?„+ # v M? M? ` - Î i` M i`ÌB #ÆB H°B M;mv M ?Ä /B K i?9+ ;BK+ ` - ç2K iQ" M #° ç-K H-v ~K i?'T +?mM; [m M? ç m MQ i?B M ç` M,M; HQÊM; M²M; ç"K +O +´ ç¢B HK+ ;B®M; M?Q i?"M? ?²M T?€+? i? ?°B iK p¼i iÈBX

Í M; „M M;OM K'v ;B•v i?ÌB ;B M- M?[M; i?B M ç` M,M; HQÊM; M²M; ç"K M?Q +?'i i?"M? K°i F?®B i?•M i? bQÆM; KM KÌ K'i- ç2K HBM? ?²M M?Q [m-M; HY FB # C

hWM; +€B F?®B F?¬M; F?Q M,M; HQÊM; +U+ HÈM- FQ+? i?QÈ+ M?Q K°i MY [mç
F€ M²M; ç"K- ç m H,M p T?Q h?QÆM; ©M? L;mv iX

h?QÆM; ©M? L;mv i H¬B çB M ç-v i`ÌB +MM; F?®B F?¬M; F?Q M,M; HQÊM; i`MM
p i i?QÆM; - K†i ç'i +kM; ç M; M' p M; F?¬M; M;WM;X

p K†i M" M; ?QªM; bÊX

*€B ?Ä /B K ?²M T?€+? i?Q€i Hv i?•M i? M"v- iU M?Q +| i? / /"M; p" M /KM; M,M
ç M; Km®M ;b H"K M'v M„K ;B[HU+ HQÊM; M;QM; F i i?"M? çO HQçB +¬M; FQ+?
#çQ- H"K +?Q M" M; SM; T?| `i ;B M F?´X

h?QÆM; ©M? L;mv i #¶M; M?B M +| HQçB +ªK ;B€+ F?¬M; ´M, L;Q`B M"v +?QM?
L m F?¬M; T?ªB +´ ççB HK+ +?B +?O- i?"i +| i? i?"M? i?çQ / /"M; p" M +?mv M H
i? Km®M ;b H"K M'v +¬M; FQ+? #'i Hm" M F M"Q M?Q i? \

L" M; FBM? ?½B +ªK ;B€+- +kM; H" +?¶ h?ç+? L? K ?QM; T?'M KWM; M?Q çB MX
S?| ?²M H" #´M M;mv M +MM; i?B M ?Ä +O +´ ççB HK+ /mM; ?ÊT K" i?"M?- H" i
HK+X h?¬M •M ççB HK+ +kM; H" K°i i`QM; M?[M; +´ ççB HK+- +MM; +´ ççB HK+ i
*| H) +?QM? H" pb M;mv M M?•M M"v- F?B T?| ?²M +O ?„M ç°M ` F?ÄB i?¬M i? -
bS+ QÈ+ i?9+- +| i? M„K ;B[i?B M ç` M,M; HQÊM; F?OM; #® M?Q #B M +O MÆ
/ Q ç°M; ?bM? i?"M? çO HQçB +¬M; FQ+? +Q`M; ?•M- +kM; +| i? çO / /"M; #„i ;
h?QÆM; ©M? L;mv iX

E?¬M; +| i?•M i? i`|B #m°+- ?„M ç2K T?| ?²M # v ` - p"v K" M?Q H" iW M;Q`B KM H
*?O ?²M- T?| ?²M î i`QM; i?•M i? - ?„M +ªK ;B€+ F?¬M; çQÈ+ bBM? K M? / Q ç°M;
p€+? M; ,M p¬ ?bM? +ªM ?„M- H"K +?Q ?„M F?¬M; i? /MM; i?¬M i?S+ M?bM i?'v ç
T?€i ?B M +ªM? iQÊM; +?mM; [m M?X

æ•v +kM; H" +?¶ ç m ç-m +O iQ" M #° +Q`M; ;Bª iB M p"Q +´ ççB HK+X
L?QM; - F?B T?| ?²M +O ?„M i?Q€i Hv i?¬M i? - M?Q H" H" T iS+ ç€M? p` +€B tB
M?Q +?QM? H" K°i #° T?"M +O +´ ççB HK+ M"v- ?„M i?¬M; [m T?| ?²M +| i? / /"
/†K +?mM; [m M? #B M ?| 5

E?m pU+ pçM /†K- M; ?B K M?B M pšM H" ç-K H-v `°M; HÈM K M? K¬M; - HçB ~M M
ççB- +MM; ?„M H9+ i`QÈ+ +?SM; FB M F?€+ M? mX L?[M; bBM? K M? / Q ç°M; ~M
ç€KX >„M v M H†M; +ªK ;B€+ K°i +?9i- ` K°i +€B F i Hm" M `i`ä`°M; , J°i #° T?"M
HK+ ç½ HB M i?O `²B5

*€B T?€i ?B M M"v H"K +?Q ?„M `i FBM? ?½B- i'i +ª ç m H" M?•M p"i i?B M i`B +Q
iBM? pU+- K°i M;Q`B +kM; H"K +?Q ?„M ç m ç-m pçM T?¬M- M m K'v M;Q`B HB M
T?ªB iWM; #QÈ+ ;B M M MX

P" M?

J°i +€B M„K ç'K i?B M ç` M,M; HQÊM; /"B M; "M Kûi- +SM; `„M ç2K h?QÆM; ©M?
çB M HU+ HQÊM; +O M" M; ç m ç€M? i M

hBM? i?¬M M,M; HQÊM; +O T?| ?²M ?ÆB v m #Èi- ?„M H" T iS+ ?B m T?| ?²M çB
+kM; F?¬M; T?ªB H" +| i? p¬ +MM; p¬ i" M- +kM; +-M iB m ? Q i?¬M i?S+ iBM? F
H"K +?Q ?„M #B i ?„M F?¬M; i? #^M; p"Q [m M ? +O T?| ?²M +MM; +´ ççB HK+ î

óæWM; H"K -K o M[5 L;QÆB tQM; ? v +?Q \ô S?| ?²M i`mv M ç M HBM? ?²M / Q
M;QM; ?QÊM; h?QÆM; ©M? L;mv iX

óh H"K -K o\ G" M;QÆB K°i KU+ +MM; i H" ç`+? T?ªB F?¬M;\ô h?QÆM; ©M? L;m
i?m°+ p :BÈB .šM Zmª +?9M; i - +ÁM `bM? +QB i i„K `Y ç-K MQÈ+- ?ÆM M[+Q
+O i - H" B ç M; H"K -K o\ô

ó:BÈB .šM Zm^a H^ˆ T?K i?•M M;QÆB +SM;`„M M?ûi +?Q i - i H<sup>ˆ</sup> M;?2 i?`v i? M?•K
H Q H„M; M;QÆB +| +?mv M- M;QÆB çWM; F?¬M; #B i T?•M #B i\ p T?¬M +QÈT ç
M m F?¬M; T?ªB M;QÆB ç2K ?“M? imM; +O i M|B +?Q a h^ˆB m- i ç M KS+ +MM;
L?Q i? M“Q ç M KB M; M;QÆB- i' i +^a ç m H^ˆ M;QÆB +?B K H Q `²B\ô

h?ç+? L? K ?Q i b•m K°i ?ÆB- b m ç| ç°i M?B M M|B, ôh +m®B +MM; M?„+ M?ÎM
+| `i M?B m +QÌM; ;Bª HB M i?O- M;QÆB i ;†T T?ªB ç m b) +?d +ÁM çQÌM; +? i-
M;QÌB ç M; ?QÈM; iÈB +?9M; i - +?9M; i +?B M ç'm b) +?d /šM ` T?QÆM; ?QÈ
F?¬M; Km®M +? i- i KÌB M;QÆB i?“M? i?“i M T?“M K°i +?9i `

ó*| K°i ç°B M;QÌB iÈB\ô h?QÆM; ©M? L;mv i +QÌB HçM?- i`“Q T?9M; M|B, óL;QÆ
+| i? [m M b€i i bM? i`çM; +?mM; [m M? \ h?2Q i çQÈ+ #B i- F?¬M; B +| i? Î i`
K M? / Q ç°M; +O +QÌM; ;Bª +?mM; [m M? i?,K /Á ` - M;QÆB +| i? \ L;QÆB +ªM?

óhBM ? v F?¬M; /Q M;QÆB Xô h?ç+? L? K F?¬M; FB M M?šM i`mv M ` iBM iS+ - óÍ
ççB F?€B M,K i`,K /†K- +| M;QÌB ç M; iÈB `²B- M m +?9M; i F?¬M; +?B M ç'm- #
i`mM; p` i`Q +O +?9M; i - M;QÆB +| i? çB [m M?bM K°i +€B- i /M b Q +ÁM +¬M
M“vôX

L|B tQM; - T?| ?²M +O ?„M +?“K `½B ?ç tm®M; - #B M K'i Î i`QM; pkM; #MMX “çM
uX+QK

h?QÆM; ©M? L;mv i /Q /U K°i +?9i- ?W HçM? K°i iB M; - M? M? +?|M; çB [m i`mv

RyNNX *?QÆM; RyNR, „i h v

h?QÆM; ©M? L;mv i +,M #ªM F?¬M; iBM HÌB h?ç+? L? KX

S?K i?•M h?QÆM; h?¬M +O M“M; iBM? i?¬M; p“M K M? €Q M;?o - Î +€+ ççB iBM?
`ä `i M?B m #Q K“i M;QÌB i?QÌM; F?¬M; `ä- M?QM; K“- M“M; iW i`QM; KB M; T?K
€M `ä`“M; , +´ ççB HK+ i bM? ?m®M; ç†+ i?M- Î MÆB ç| M,M; HU+ HBM? ?²M /Q i?
p“Q K„i ç M [m M b€i X

L“M; ç®B pÈB HÌB T?K i?•M M“M; M|B `i iBM F?¬M; M;?B M;Ì- b m F?B ç M +´ çç
ç•v F€ /B m- T?€i ?B M i?¬M i?S+ +MM; iBM? i?¬M / Q ç°M; ç m b) +?`m +ªM i`Î i

L?QM; M“M; pšM H“ çB [m /Á tùi

“ÍB pb h?ç+? L? K #B m ?B M `i F?€+ i?QÌM; - ?„M Î +´ ççB HK+ +| i? ç2K i?B M
+?Q h?QÆM; ©M? L;mv i K°i H QçB +ªK ;B€+ +MM; +´ ççB HK+ /mM; ?ÈT H“K K°i
©M? L;mv i /Q /UX

.U i?2Q +€+? M|B +O h?ç+? L? K- h?QÆM; ©M? L;mv i H†M; H) ?Qç i ç°M; - +ÁM
ç2K #|M; M;QÌB ~M M'T çB- bBM? K M? / Q ç°M; p“ F?Q iS+ +MM; M? m +?2 H'T- ;
?bM?- M? M? +?|M; ?QÈM; iÈB T?QÆM; ?QÈM; FB # v çBX

J°i ç€K M,K M;QÌB t /`+? i?QªB K€B- Î i`QM; ç-K H-v tmv M [m `i M? M?X

L,K M;QÌB ç m H“ +ªM? ;BÈB >Q h?¬M i K i`¼M; i?B M- #®M H½Q ;Bª- K°i M[iY- i
€Q i` M; bS+ iQÆM; iU- ç m H“ +?B M #“Q K“m t M? ç“K- p B i`€B +| ç² €M ç†+ i?M
t2M ?bM? i?“M?X _'i ?B M M?B M- #®M M;QÌB ç| H i?m° +K°i +€B i? HU+X

J°i M[iY ? B KQÆB #ªv ? B KQÆB i€K- K„i M;¼+ K“v M;“B- tªQ iB m mv M +?mv
M K ?Q“M; - /€M; M;QÌB HBM? HmM; ;ÈB +ªK- M[iY M“v iU M?Q +MM; #®M M;QÌB

h`QM; #®M M;QÌB- K°i M;QÌB i`mM; MB M F?¬; -v +¬K ç-m- tQÆM; ;Á K€ ?,K b•m
H)Q- €M? K„i M?Q `„M ç°+ iÈB HmB im¬M i` - ç M; i bK +€B ;bX

>„M ç°i M?B M M•M; i v H“K K°i +€B /'m i vX

" M;QÌB +MM; ?„M [m-M €Q iQÆM; iU M;WM; H¢B- +~M i?"M M?bM p T?Q +?mM
T?QM; M?½ ?"Q ?Q FB +QÌB M?¢i- +kM; i?m"M i? /WM; H¢B- /Á ?ÄB, ó"¢+? H½
/WM; H¢B `²B- +ÁM +~M i?B i ¢B [m ¢B m i` b Q\ô
"¢+? L;° M?bM p T?Q t t - i`-K K†i bmv M;?o i`QM; +?®+ H€i- M|B, óæB [m M?
HU+ HQÊM; +O +?9M; i F?¬M; bÊ +€B ;bXô .WM; K°i +?9i- ?„M M|B, óJ •- pW
Zm, u m >Q ô H` i?S i®i- +€B ¢| æ®B pÊB i +kM; +| /B m /KM;ôX
L[iY J • /mv M?'i i`QM; M,K M;QÌB FûQ FûQ F?|2 KB M;- i?ªM M?B M M|B, óh +
"¢+? L;° M?QÈM; K"v- ;"i ;"i ¢-m M|B, óo"v [m M ¢B- M;QÆB i?Q+? ¢€M; i?m H` ¢
óE?¬M; M?¼+ H½Q M?•M ;B M;"B HQ H„M;Xô J • M? ;B¼M; KdK +QÌBX
L,K M;QÌB pW M|B pW ¢B- ?QÈM; iÈB ¢-K H-v h?¢+? L? K +?bK p"Q HÁM; ¢'i ¢B
+~M i?"M- K°i KU+ HQm w /` i?QÌM; +?mM; [m M?X
"¼M ?¼ imv i +?Q T?€i ?B M- i`QM; #|M; i®B +| K°i +QM K„i ¢†i î i` M M;QÌB #¼
+?,K +?9 p"QX
hU M?B M ¢| H` h?QÆM; M? L;mv iX
h?QÆM; ©M? L;mv i H'v #Q #ªQ ¢2K i?¬M i? - bBM? K M? / Q ¢°M; K°i KU+ ~M /'m
i" T î i` M M;QÌB "¢+? L;°- b€i F?Q M;-K i`"Q H M- K°i #° #° /€M; i?M b•m M?Q #B
h?QÆM; ©M? L;mv i M?bM +?"K +?"K M,K M;QÌB i`QM; +?®+ H€i- H†M; H) HmB i?
M?Q # vX
h`QM; pkM; #MM M? M?"M; i`²B H M K°i Hm²M; m ?²M- M?Q M;¼M HY +U+ M|M;-
¢°M;;, óh?'v M;QÌB iÈB `²B\ô
:®+ K°i +•v F?¬- K°i ¢¢Q ¢B M [m M; ?B M H M- i?•M i? h?QÆM; ©M? L;mv i ?B
K†i #,M; H¢M?- M|B, óh?'v `²B- H` M;QÌB "¢+? ;B +O E?¬ +®i iBM? pU+- +ÁM
F?¬M; `äXô J„i M`M; ;B"i ;B"i- M|B, óL;QÆB i?"i +| i? Î +´ ¢¢B HK+ +ªK ;B€+ ¢QÉ
óL;QÆB F?¬M; T?ªB ¢½ +?SM; i?"i `²B\ô GBM? ?²M / Q ¢°M; +O h?¢+? L? K H¢M
iK+ ;B Q +?B M- #¼M ?¼ M?'i ¢`M? b) i?2Q M,M; HQÊM; / Q ¢°M; ibK ¢ MX æ®B T
+?9M; i ¢ m b) #` +?ûK ;B îôX
óL;QÆB ¢2K "€+? EB T >²M hB i`ª H¢B +?Q i - i ?B M i¢B HB M `ÌB ¢BXô h?QÆM
óE?¬M; +| F?ª M,M;5ô h?¢+? L? K ;B"M /[- M|B, óL;QÆB M m i?"i Km®M +? i i F?
iK+ôX
óL;QÆB i`®M Î HÁM; ¢'i- +ÁM ¢ M; KQÊM /MM; "€+? EB T >²M hB ` M Hmv M ?Q ;B
?B M H°` - M;QÌB "¢+? ;B M?'i ¢`M? b) ;B i +? i M;QÆBXô h?QÆM; ©M? L;mv i
óo"v +?9M; i F?¬M; +| ;b T?ªB M|B M[Xô h?¢+? L? K F?¬M; FB M M?šM M|BX
óE?¬M;- +?9M; i +| i? M|B +?mv M- M m M;QÆB ¢€T SM; i K°i pB +- F?9+ K„+ i`
t| #ÄXô h?QÆM; ©M? L;mv i ¢°i M?B M M|BX
óæ€T SM; M;QÆB +?mv M ;b\ô
ó:B9T i ¢®B T?| M,K M;QÌB FB - /MM; HU+ HQÊM; +ªK ;B€+ bB m T?"K +O M;QÆ
i - ;B9T i +MM; M? m ;B i +? i #¼M ?¼5ô h?QÆM; ©M? L;mv i Q€M ?"M M|BX
óL;QÆB +MM; #¼M ?¼ +| i?M Q€M\ô
ó*MM; "¢+? ;B +| i?M Q€MX E?¬ +®i iBM? pU+ "¢+? ;B +MM; ;B i°+ Kšm i?•M i
#" M;Q¢B +O i ¢ m +? i î i`QM; i v M;QÌB "¢+? ;B 5ô h?QÆM; ©M? L;mv i H¢M?
+?9M; i +MM; E?¬ +®i iBM? pU+ iB T ;B€T- [m M? M,K +?B M ¢`m F?¬M; M;WM;-
+®i iBM? pU+- ?ÆM M[+MM; h?¬M i°+ •K i?¬K +| K°i Qi ?B T M;?" M"Q ¢|- K'v i

+?O w oK >mv M iBM? pU+ +?9M; i - ç®B pÈB +?9M; i [m'M K½B F?¬M; i? - ¬M; M
 [m, F +O "ç+? ;B #`ç€M? +? i- +?9M; i +MM; "ç+? ;B #¼M ?„M F?¬M; ç°B i`ìB
 óS?K i?•M M; QÆB F?¬M; /B i "ç+? ;B \ô
 ó"ç+? ;B `i +Q`ìM; ççB- H` ;B i°+ +Q`ìM; ççB M' B iB M; i`QM; `i M?B m iBM? p
 F?¬M; T?ªB / ç®B T?ì M?Q p"vôX
 óæ®B T?QÆM; b„T ç M- M; QÆB ~M M'T i`QÈ+- +?mv M M"v +?9M; i +ì i? iW iW M
 LìB ç M K°i MY - h?ç+? L? K ç°i M?B M çÆM T?QÆM; #Ä /î- T?ì ?²M KÆ ?²K°i H-
 M?"T p"Q i`QM; HBM? ?²M i ç"MX
 h?QÆM; ©M? L; mv i /Q /U K'v ;B•v- +kM; +?"K ` ,B K'i çB /'m p i- ;B®M; M?Q ?Q F
 *?®+ H€i b m- "ç+? L; ° +MM; J • #¼M M, K M; QìB T?9i +?®+ î ç•v /-M ?B M` X
 "ç+? L; ° + m K"v ç€M? ;B€ +?mM; [m M?- +~M i?"M id Kd FB K i` /'m p i p2M pkM
 MìB, óh?U+ HU+ ? B # M ;B Q +?B M #'i T?"KôX
 " ;½ +Q`ìM; ;Bª +ªM? ;BÈB >Q h?¬M "ç+? ;B M?Q # +ÆM ;Bì K€i çªQ [m - K°i H-M
 "ç+? L; °- +MM; M? m H„+ ç-m- w #ªQ +?Q T?€i ?B M ç°M; ioM? ç†+ #B i- +kM;
 M; QìB ;B Q +?B MX
 óæ M m' M; K°i +?mv MXô J • i? 'i p¼M; MìB, óaÈK #B i i ç½ iB T iK+ içB i`QM;
 `²B- MìB F?¬M; +?WM; +ÁM +ì i? T?€i ?B M K°i ;®+ h? 'i h?ªB Zm, u m >Q KÈB-
 M; QÆB +MM; M? m +?çv HQçMôX
 óí +´ ççB HK+- b) F?¬M; tm'i ?B M i` M? ç'm p¬ p`Xô "ç+? L; ° M?bM ç-K MQÈ+ pk
 MìB, óJ°i F?B +ì i` M? ç'm tªv ` - i?Q`ìM; i?Q`ìM; +?d +ì K°i HQçB F?ª M, M; - +ì ?
 ?B M i`B HB m [mw ?B K5ô
 >Q i b•m K°i ?ÆB- "ç+? L; ° MìB, óLìB F?¬M; +?WM; î p` i`Q M"Q çì +€+? +?9M; i
 i`B HB m [mw i`¼M; - +kM; +ì F?ª M, M; pW `²B ? B M; QìB FB T?€i ?B M ç°M; ?Q
 #QÈ+ i`€M? çB `²B- ç2K HBM? /QÈ+ [mw ?BûK T?€i ?B M içK i?ìB #m¬M; i vôX
 " ;½ pã ;Bª "ç+? ;B F?€+ K„i F?¬M; F?ÄB b€M; M; ìBX
 J • i?b H` çM +Êi +Q`ìB M?çQ K°i iB M; , óh` M +´ ççB i?¬M i?S+ HBM? ?²M t9+ +
 ?¼ ?€+ +ì i? T?€i ?B M +?9M; i iÈB\ >m®M; +?B #¼M ?¼ +ÁM ç M; i`QM; ;B Q +
 HQm w +?mM; [m M? >ZU p"vHô h /M b Q H` F?¬M; iBM- Km¬M çB m i` +€+ M; Q
 +€+ M; QÆB H½M; T?Q i?ìB ;B M M[ôX
 LìB tQM; - J • i?U+ i`U+ iB T #Si ` `9i HmB- M?bM +kM; F?¬M; M?bM #¼M "ç+? L
 æÊB #ìM; M; QìB J • #B M K'i- K°i ;½ pã ;Bª "ç+? ;B i`QM; çì KÈB HçM? ;B¼M; M
 `®i +m°+ i?•M T?"M ;b- pbb Q M; QÆB ç®B pÈB M" M; +~M i?"M M?Q p"v\ *?ŠM; H)
 M" M; ? v b Q\ h?2Q i t2K- M M ;B i M" M; - ç2K h? 'i h?ªB Zm, u m >Q FB +QÈT ç
 "ç+? L; ° # 'i ç„+ /o i?î /`B K°i iB M; - óæWM; t" M; # "v- M[M?•M M"v +?9M; i içK i?
 M m i?U+ çÆM ;BªM M?Q p"v- i ç½ bÈK ç°M; i?O `²BôX
 óL" M; `®i +m°+ H` B\ ob b Q +?9M; i +?ŠM; M?[M; T?ªB ç HçB :BÈB .šM Zmª +?
 M" M; ç²M; HQç i iB M p"Q +´ ççB HK+- i?"K +?Q +ÁM T?ªB T?K i`€+? M" M; M iQ"
 B\ô L; QìB M¼ +, K ;B" M MìBX
 óæWM; ?ÄB [m€ M?B m- +€+ M; QÆB M M #B i i b) MìB- F?¬M; M M #B i i +kM;
 M?Qm K"v- [m€i HÈM, ó*ì iBM? HU+ ?ªQ ?ªQ çB m i` # M +çM? K°i +?9i- M?bM t
 [mw i`¼M; ? v F?¬M; - i?W /`T M[M?•M FB F?¬M; î MÆB M"v- +?9M; i T?€i ?B M
 óJ - h? 'i h?ªB Zm, u m >Q FB `ä ``M; +?9M; i T?€i ?B M i`QÈ+- M; QÈ+ HçB iB M
 +, K iS+5ô

ó*?`m çUM; +?Q i 5 \*?9M; i H-M M`v ç M +´ ç¢B HK+ - i M?"M çQÊ+ K M? H M? + -
FB M iQ`M- +€+ M; QÆB +kM; ç m +~M i?"M K°i +?9i +?Q i 5ô

óæ¢B + - B K M? H M? +?Q M; QÆB\ô

ó:B +?O5ô

" ;½ +QÌM; ;B^a +^aM? ;BÈB >Q h? -M "¢+? ;B #¶M; M?B M F? -M; H M iB M; M[-+

"®M M; QÌB ÎT?K + "M t2K tûi K°i pÁM; - F? -M; T?€i ?B M #|M; /€M; M; QÌB H¢ - +kM
/QÊ+ HB m M`Q +| ;B€ i`` - +?d +| i? #'i ç„ + /o `ÌB F?ÄBX

S?®+5

okM; #MM i`Q ` K°i /ÁM; MQÈ+ tB i- i`QM; /ÁM; MQÈ+ tB i # v imM; i|2- i? -M i?
?B M ?B M `X

>Q i b•m K°i ?ÆB- ?„M iBM? i? -M b€M; H€M; - i`QM; K„i ;B®M; M?Q HQm +?mv M i
HQ¢B €Q M; ?o i-M; €Q M; ?o +O HBM? ?²M i ç`M Hm•M T?B M i?Q€M; ?B M-
K°i ?ÆB i?Î HB M iK+ i? v ç´B # HQ¢B / Q ç°M; F?€+ M? mX

G'v "€+? EB T >²M hB ` M Hmv M ?Q ;BÈB- /B M #B M `i M?B m FB T M¢M ?Q ;B
HQ¢B €Q M; ?o ?„M +| M?'i M?'i ?| ;B^aB- +`M; i? K `ä ``M; #B i çQÊ+ +?¶ iBM?
i`QM; ç| iBM? i? -M €Q M; ?o +kM; i,M; +QÌM; `i M?B m- ?„M +^aK i?'v KÆ ?² +?¢K

hBM? i? -M- bBM? iY- F? -M; ;B M €Q M; ?o + -M iQ`M #° ç¢i çQÊ+ i? M; ° i`QÎM;
ç M >Q h? -M M? `i`¼M; i?B MX L v iBM? i? -M- F? -M; ;B M €Q M; ?o ?„M ç m +| M
iY €Q M; ?o i?Q€M; +| +?9i KBM? M; ° KÈBX

L; QÌB im Hmv M €Q M; ?o F?€+ M? m- iW >Q h? -M +^aM? i`Î çB ç°i T?€ F?| F?, M-
HU+ HQÊM; +MM; i?U+ HU+ ç m b) ç¢i çQÊ+ iB M #° M?^av p¼i- M m +| i? ç2K €Q

... Trong màn hào quang người thường khó có thể phát giác, Thương Ảnh Nguyệt hai má thanh lệ hiện ra một vầng kinh ngạc, “Người thế nào tìm bọn họ tới?”

“Cách chúng tá gần nhất, hơn nữa lực lượng cường đại nhất đó là hai người này.”¹ Thạch Nham lạnh nhạt giải thích: “Sức chiến đấu của hai huynh đệ bọn họ, chỉ sợ có thể thắng được bốn người Bạch gia, đều là cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên, bản thân hai huynh đệ này thực lực cường hãn hơn”.

“Đó là đương nhiên, Mạc Đặc tinh vực Vô gia huynh đệ, đương nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ.” Thương Ảnh Nguyệt ánh mắt cổ quái.

“Vô gia? Cái Vô gia này cũng thật cường hãn? Cùng Bạch gia so sánh như thế nào?”

“Thắng hơn một bậc!”

Thạch Nham ngạc nhiên.

“Chúng ta cứ ngồi ở nơi này?” Thương Ảnh Nguyệt ngửa đầu, lực lượng trong cơ thể cuộn cuộn khởi động, một bộ tư thế muốn tham chiến.

“Người muốn đi qua xem cuộc chiến cự li gần, ta tự nhiên không có ý kiến, điều kiện tiên quyết người có thể cam đoan không bị phát hiện sao?” Thạch Nham thoải mái tùy ý, thản nhiên nói: “Chúng ta tham chiến cũng có thể, nhưng ít ra chờ bọn hắn phân ra thắng bại trước, người có thể bảo trì lý trí?”

“Ta tự nhiên có thể”.

“Vậy được, chúng ta liền đi qua, ta cũng rất ngạc nhiên, tò mò bọn họ rốt cuộc phát hiện cái gì?”

1102. Chương 1094: Tinh Diệu Quả Thụ

Bạch Ngô vươn ngón trỏ, đầu ngón tay nứt ra hào quang màu lục. Hào quang như từng bằng sợi bông mềm dẻo chậm rãi hướng về hố sâu.

Xẹt!

Một đoạn hào quang đột nhiên vỡ nát, hóa thành toái quang rải rác, như cặn thủy tinh chia ra rơi ở trung ương hố sâu.

Một cỗ lực lượng dao động mãnh liệt nặng nề bỗng nhiên từ trong hố sâu phát ra, giống như có một cô nàng lượng không nhìn thấy chen ép mặt đất, đem một dạng sự vật hố sâu dưới lòng đất từng chút trôi lên.

Ba gã Bạch gia võ giả ánh mắt híp, mâu trung điện quang lóe ra không chừng, đã muốn đều âm thầm tụ tập khởi lực lượng áo nghĩa.

Mề Á dài nhỏ như hoa mi rung động một chút, cũng tỉnh táo tinh thần, cười tủm tỉm, mười ngón tay thon dài hoạt động tinh thể hình lục giác kia, ánh mắt bắn ra thần quang chói mắt.

Một hòn đá màu xanh dần dần từ vũng bùn dơ bẩn hiện ra. Hòn đá không tính đặc biệt lớn, bày ra hình cây quỳ dị gấp khúc, từng dòng vàng sáng thanh u đem hòn đá che kín từng vòng. Hòn đá hình cây kia truyền đến dao động rất sắc bén làm cho người ta sợ hãi.

Hòn đá hình cây phủ kín khe hở, trong những khe hở đó hào quang thanh u càng thêm nồng đậm. Ngưng thần nhìn, mơ hồ có thể thấy được trong khe hở ẩn chứa cái gì.

Ở dưới hòn đá hình cây, một cỗ năng lượng dao động do Bạch Ngô thi triển chậm rãi hiện ra, đem hòn đá kết cấu hình cây kia hoàn toàn từ trong lầy lội mang ra.

Bạch Ngô cau mày, nhìn chằm chằm vật chất kia một cái, kinh ngạc dò hỏi: “Đây là cái gì?” Hắn nhìn về phía Mề Á.

Ba gã võ giả Bạch gia khác cũng là vẻ mặt khó hiểu, đều không biết lai lịch hòn đá hình cây kia.

Mề Á không trả lời, con ngươi sáng của nàng thật sâu tụ tập ở hòn đá, vai nhẹ nhàng run rẩy.

Bốp!

Một khối tinh thể hình lục giác trong tay nàng đột nhiên bị nàng bóp vỡ vụn, một quang sáng đẹp mắt bỗng nhiên bay ra, hung hăng va chạm tại hòn đá hình cây kia.

Oành!

Từng đợt quang hoa chói mắt phóng ra, như ngôi sao nổ tung vỡ vụn, thanh u, bạch chúc hai tia ánh sáng màu như sấm điện, nhưng chỉ là trong giây lát, hào quang bạch chúc đã bị hoàn toàn bao phủ điếu, chỉ còn một màu hào quang thanh u.

Trung tâm vụ nổ mãnh liệt, hòn đá hình cây kia sớm đã vỡ nát biến mất, không còn một chút cặn.

Một dòng suối trong ở vùng bùn dơ bẩn nổi lơ lửng, như một đám mây, trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong vắt, khí tức thuần túy từ trong suốt mát kia truyền ra, linh hồn mỗi người đều lập tức an tường xuống.

Nước suối thanh u như một tấm gương màu xanh ngay tại bề mặt vùng bùn dơ bẩn kia, tròng diện tỏ ra có chút quái dị.

Con mắt Bạch Ngộ đột nhiên sáng ngời, nhin không được la hoảng lên: “Bên trong có cái gì!”

Trong một dòng suối mát, một gốc hoa cỏ rễ cây cành lá xanh tươi ướt át dần dần hiện ra. Hoa cỏ kia như mã ngọc màu xanh chạm mài mà thành, không có một tia tỳ vết nào, tinh xảo xinh đẹp đến cực điểm.

Hoa cỏ rễ cây kia to cỡ một cánh tay, cao bằng một người, phân nhánh cành lá trĩu xuống từng quả kích cỡ hạt đào. Quả như hạt đào, mặt ngoài che kín hoa văn tinh mịn rõ ràng, rực rỡ như ngôi sao, lóe ra hào quang lưu tinh.

Trong dòng suối mát hiện lên một cây hoa cỏ kỳ lạ, còn mọc đầy quả kỳ lạ, điều này làm cho bọn người Bạch Ngộ đều giật mình, lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng.

Cành quả tổng cộng chỉ có chín quả, đều là rực rỡ như tinh, truyền đến năng lượng dao động kỳ lạ mãnh liệt.

Mắt Mễ Á gắt gao nhìn chăm chăm dòng suối trong kia, nhìn cây ăn quả bên trong, hít thở dần dần dồn dập, một khuôn mặt quyến rũ tràn ra hồng nhuận mê người, ngực đầy đặn khẽ run, trong lòng hiển nhiên kích động hưng phấn đến cực điểm.

Ngay cả Bạch Ngộ ở bên trong, bốn gã cường giả cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên của Bạch gia nhìn bộ dáng nàng lúc này âm thầm nuốt nước miếng, đều bị nàng bày ra diễm lệ làm cho tâm thần lay động, nhưng trong lòng bốn người Bạch Ngộ đều đang âm thầm gọi, bảo bản thân mạnh mẽ tỉnh táo lại.

“Rốt cuộc là cái gì?” Bạch Ngộ hít sâu một hơi, giả bộ trấn định tự nhiên hỏi.

Hắn không ngốc, từ vẻ mặt Mễ Á hắn biết cây ăn quả trong dòng suối mát kia định cực kỳ trân quý. Hắn tuy phụng mệnh phải che chở Mễ Á an toàn, nhưng là có nhiệm vụ vì Bạch gia thu dọn các loại kì vật, đối với bảo vật quý hiếm hắn khẳng định cũng sẽ không thờ ơ.

“Tinh Diệu Quả Thụ!”

Khóe môi đầy đặn của Mễ Á mấp máy một chút, mắt đẹp cực kì sáng ngời, thanh âm mềm nhẹ nói “Giúp ta đem cây ăn quả lấy ra”.

Bốn người Bạch Ngộ nhìn nhau, một bộ tư thế chưa từng nghe qua Tinh Diệu Quả Thụ, cũng chưa tính toán lập tức ra tay.

“Thứ lỗi ta ngu, ta chưa từng nghe qua Tinh Diệu Quả Thụ, cũng không biết thu như thế nào, còn xin?” Bạch Ngộ cau mày.

Mễ Á tươi cười rực rỡ, đưa tay điểm một cái từng tầng vàng sáng chung quanh dòng suối trong kia, thông dong nói: “Trước giúp ta phá sạch quang sáng, sử dụng lực lượng áo nghĩa có thể hay không?”

Bốn người Bạch gia gật gật đầu, liền muốn ra tay đến phá giải quang sáng bên cạnh dòng suối trong, chẳng qua bốn người có chút cẩn thận, đánh cái ánh mắt lẫn nhau, thật cẩn thận tiếp cận, chưa vội vã lập tức đem lực lượng áo nghĩa đều thi triển ra.

Oành!

Ở lúc bốn người Bạch gia muốn xuống tay, xa xa kim quang loá mắt, một cái cự chùy mặt trời màu vàng mãnh liệt mà đến, mang theo lực lôi đình vạn quân.

Bạch Ngộ biến sắc, quyết đoán nói: “Diệt người ngoài trước!”

Ba gã Bạch gia võ giả còn lại ánh mắt hung ác đồng thời từ bỏ xuống tay đối với cây ăn quả kia, chột tách ra, cùng nhau ngẩng đầu nhìn về phía cự chùy giống như mặt trời nóng bỏng kia.

Cự chùy nổ rộ ra ỨC VẠN HÀO QUANG màu vàng, hào quang sắc bén như lợi kiếm, từ trong cự chùy kia truyền đến năng lượng dao động mãnh liệt, quả thực kinh thiên động địa.

Bạch Ngộ hừ một tiếng, điểm cái trán một cái, chỉ thấy từ mi tâm hắn bỗng nhiên bay ra một con vượn khổng lồ cả người lông màu trắng. Con vượn khổng lồ kia hiển nhiên không phải thực thể, thuần túy lấy năng lượng ngưng luyện mà thành. Con vượn khổng lồ màu trắng thân cao mấy chục thước, nó vừa hiện ra người chung quanh nhất thời tỏ ra vô cùng nhỏ bé.

Con vượn khổng lồ màu trắng ngửa mặt lên trời rít gào, từng cổ hung sát nổi lên tận trời, lực lượng cả người dần dần bão táp.

Bàn tay khổng lồ như núi của nó vạn thành nắm đấm, ở trong một tiếng hét lên điên cuồng đánh về phía đại chùy màu vàng kia, cứng rắn đem đại chùy kia ôm lấy, cả người đột nhiên tung tóe ra vô số kim quang, tựa như bị lực lượng của đại chùy trùng kích.

Chùy của Võ Bách lớn như cái thớt, nhưng cùng con vượn khổng lồ màu trắng kia so sánh lại tỏ ra quá nhỏ. Nhưng mà, chùy màu vàng bắn tung tóe ra vô số kim quang lại như là ỨC VẠN LƯỚI ĐAO sắc bén cắt, đem con vượn khổng lồ màu trắng kia cắt phá thành mảnh nhỏ, bỗng nhiên ở trước mắt mọi người nổ tung.

Sắc mặt Bạch Ngộ tái nhợt một phần, đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

Mảnh vỡ của con vượn khổng lồ màu trắng nổ tung kia, ở trong bay tung tóe bỗng nhiên một lần nữa dung hợp lại, ba hơi thở qua đi, con vượn khổng lồ màu trắng kia một lần nữa hiện ra, ở đỉnh đầu Bạch Ngộ ngạo ngạo điên cuồng kêu.

Ba gã võ giả Bạch gia khác cũng đều thi triển lực lượng áo nghĩa, ở đỉnh đầu bọn họ cũng liên tiếp hiện ra hư ảnh yêu vật khủng bố, phân biệt là một con yêu long dữ tợn, một con chiến ưng cả người điện quang, một con cự mãng (rắn khổng lồ) uốn lượn thân như dây nỉ.

Lực lượng áo nghĩa của người Bạch gia tựa như có chỗ độc đáo, con vượn khổng lồ màu trắng, yêu long, chiến ưng, cự mãng kia đều là lực lượng cùng áo nghĩa ngưng luyện mà thành, cũng không phải yêu tộc, lại tựa như chịu tải lực lượng áo nghĩa của bốn người Bạch Ngộ, trong cơ thể ẩn chứa năng lượng dao động cuồng liệt mệnh mông, thể mà một chút không kém bốn người Bạch Ngộ.

“Bạch gia!”

Một cái thanh âm băng lạnh bỗng nhiên truyền đến, chỉ thấy Võ Phong thân như quỷ my, phe phẩy quạt lông mơ hồ mà đến.

Oành!

Một bóng người hùng tráng từ trên trời giáng xuống, đem mặt đất giâm cho chấn động không ngớt. Người nọ đưa tay chụp một cái, chùy màu vàng nháy mắt hướng về lòng bàn tay hắn.

“Đại ca!” sắc mặt Võ Bách kích động hưng phấn, kêu gào nói: “Lần này có thể chiến cái thống khoái rồi!”

Mẽ Á nhíu nhíu mày.

Bốn người Bạch Ngộ cũng bỗng nhiên trầm mặc, sắc mặt dần dần ác liệt hẳn lên.

Lúc hai bên giằng co, có một chỗ ,gốc cũng truyền đến tiếng vang không an phận. Trong màn hào quang ẩn nấp động hướng, hai má xinh đẹp của Thương Ảnh Nguyệt che kín hàn sương, hung ác trừng mắt nhìn Thạch Nham.

Thạch Nham làm như không thấy.

Một cô dư ba năng lượng vọt tới, màn hào quang như bị gió mạnh thổi, đột nhiên vạn một cái.

Lực chèn ép của màn hào quang làm cho Thạch Nham không thể tránh né dấn về phía Thương Ảnh Nguyệt. Cánh tay, hai chân của hai người đều sẽ bỗng nhiên đụng chạm, có đôi khi bởi vì năng lượng dư ba quá mạnh mẽ, Thạch Nham thậm chí có thể thân thể uốn éo, chân cùng khổ không cẩn thận va chạm ở trên bông đẹp căng tròn của Thương Ảnh Nguyệt, làm cho Thương Ảnh Nguyệt như mèo hoang thê lương la hoảng lên.

Màn hào quang này vốn là không rộng, bị năng lượng dao động của chiến đấu lao tới một cái sẽ vạn ở cùng chỗ. Bởi vậy, vốn đang có thể phân biệt rõ ràng hai người liền khó tránh sẽ phát sinh tứ chi tiếp xúc.

Lực lượng trùng kích, dư ba của Võ Bách cùng Bạch Ngộ vẫn như cũ không ngừng, vẫn đang hướng tới xa xa lan tràn dao động.

Chỉ trong chớp lát thời gian như vậy, cánh tay tuyết, đùi đẹp thon dài thẳng tắp, bông đẹp đầy đặn rất tròn của Thương Ảnh Nguyệt đều bị Thạch Nham đụng vào va chạm vài lần.

Thương Ảnh Nguyệt biết rõ cái này không phải Thạch Nham có thể khống chế, vẫn như cũ giận dữ, mắt đẹp hàn quang rạng rỡ, thâm hận sao đem Thạch Nham cho .yếu trong màn hào quang này, không công bị hắn chiếm tiện nghi rất lớn.

Ở trong ánh mắt băng lạnh oán giận của nàng, Thạch Nham lại bình yên tự nhiên, một bộ tư thế không rõ đã xảy ra cái gì, chuyên chú nhìn về phía Bạch gia cùng Võ gia huynh đệ giằng co kia, còn có nhân hạ lấy ra sách Thương Thần cho, hiểu học lật xem, tựa như đang tìm cái gì.

Thương Ảnh Nguyệt hận đến ngứa răng.

“Tìm được rồi!”

Thạch Nham bỗng nhiên thở nhẹ, vẻ mặt kinh hãi nhìn một tờ trong đó, ở dưới nói rõ ghi chép chi tiết: Tinh Diệu Quả Thụ...

Ngẩng đầu lên, hắn hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên cực nóng, nói: “Người biết Tinh Diệu Quả Thụ là”.

“Người đó là cha ta tự tay sáng tác, ta tự nhiên biết Tinh Diệu Quả Thụ là cái gì. Đây là kì vật nguyên thủy cấp, nhất là đối với người tu luyện tinh thần áo nghĩa, có diệu dụng khó có thể đánh giá.” Thương Ảnh Nguyệt hừ một tiếng, lạnh lùng nói.

“Ta tu luyện tinh thần áo nghĩa.” Thạch Nham trấn định xuống, cười nhạt nói.

Sắc mặt Thương Ảnh Nguyệt không thay đổi, “Sớm đoán ra rồi”.

“Vậy thì dễ nói chuyện rồi.” Hắn bỗng nhiên quay đầu, nhếch miệng cười nói: “Tinh Diệu Quả Thụ ta cũng muốn, ừm, xem như ta đáp ứng điều kiện giúp người đối phó Bạch gia”

Trong mắt Thương Ảnh Nguyệt có trào phúng không thêm che giấu, “Ta tự nhiên không có ý kiến, nhưng người cho rằng ở trong tay Bạch gia cùng Võ gia huynh đệ, có thể đem Tinh Diệu Quả Thụ nắm ở trong tay? Ngay thôi!”

“Cái này thì không cần người quan tâm, chỉ cần người đáp ứng là được”.

Hắn nhìn về phía hai bên giằng co, sắc mặt kiên nghị, trong mắt hiện ra sắc thái không đạt mục đích không bỏ qua, “Tinh Diệu Quả Thụ kia phải là của ta, bất luận là Bạch gia hay là Võ gia huynh đệ, đều đừng mơ ngăn trở ta cướp lấy”.

Thương Ảnh Nguyệt khinh thường cười lạnh, “Cảnh giới không cao, khẩu khí không thấp”.

1103. Chương 1095: Xấu hổ Bại Lộ

Thạch Nham tâm thần mê mông, trong đầu chỉ có giới thiệu của Thương Thần đối với Tinh Diệu Quả Thụ, căn bản nghe không rõ Thương Ảnh Nguyệt nói những cái gì.

Rất khó nói rõ Tinh Diệu Quả Thụ vậy thế nào, ngay cả Thương Thần cũng không thể khẳng định nó rốt cuộc là thực vật, hay là một loại truyền thừa?

Điều kiện Tinh Diệu Quả Thụ hình thành cực kỳ hà khắc...

Một cường giả tu luyện tinh thần áo nghĩa, hơn nữa đạt tới cảnh giới Thủy Thần, linh hồn tế đàn vỡ nát nát nát, thủy giới cùng một viên sinh mệnh chi tinh hòa hợp một thể, mảnh vỡ của linh hồn tế đàn tràn ngập ở mỗi một góc của sinh mệnh chi tinh, làm cho sinh mệnh chi tinh diễn biến làm lưu tinh.

Lưu tinh ở tinh hải mệnh môn trôi giạt, không ngừng tụ tập tinh thần lực, trải qua vô số năm biến hóa, chậm rãi hình thành Tinh Diệu Quả Thụ.

Tinh Diệu Quả Thụ có thể trở thành niết bàn chi vật linh hồn tế đàn một gã Thủy Thần tu luyện tinh thần áo nghĩa, cũng có thể trở thành một loại tinh thể ngưng kết tinh thần lực lượng, nhưng nó lại bày ra hình thái cây ăn quả.

Tinh Diệu Quả Thụ kết trái là Tinh Diệu Quả, trong một trái Tinh Diệu Quả chất chứa lực lượng sánh được với tổng thiên địa năng lượng của sinh mệnh chi tinh cấp ba, trong cành rễ cây của cây ăn quả còn chứa đựng tinh phách của tinh thần áo nghĩa...

Nó là thể ngưng kết của tinh thần lực lượng cùng áo nghĩa, là sau khi linh hồn tế đàn một cường giả cảnh giới Thủy Thần nát nát, trải qua đủ loại rèn luyện kỳ lạ hấp thu tinh thần chi năng lượng, từng chút biến đổi mà thành, mang theo tinh thần thể ngộ của cường giả cảnh giới Thủy Thần.

Cũng có thể đem nó coi là một loại tinh thần áo nghĩa truyền thừa.

Phàm nhân nếu được Tinh Diệu Quả Thụ, có thể một lần hành động thấy rõ tinh thần áo nghĩa, có thể tinh luyện năng lượng trong Tinh Diệu Quả, như đạt được tinh thần áo nghĩa truyền thừa chậm rãi tiến bộ, hơn nữa từng bước đột phá đến niết bàn giả cảnh giới Thủy Thần!

Hầu như không có bình cảnh đáng nói!

Cũng chính là một gã vô giả không tu luyện áo nghĩa, một khi được Tinh Diệu Quả Thụ, chỉ cần trên đường không bị người ta đánh chết, một ngày nào đó có thể bước vào linh hồn niết bàn giả Thủy Thần cảnh giới.

Một gốc Tinh Diệu Quả Thụ, ý nghĩa có thể tạo nên một gã Thủy Thần tu luyện tinh thần áo nghĩa.

Vô giả tu luyện lực lượng áo nghĩa, nếu được Tinh Diệu Quả Thụ, có thể hấp thu năng lượng trong Tinh Diệu Quả, làm cho Tinh Nguyên cổ thụ trong cơ thể tràn đầy lực lượng, làm cho thần lực tràn đầy, giúp thần lực đạt tới giới hạn đột phá.

Nếu vô giả tu luyện tinh thần áo nghĩa được Tinh Diệu Quả Thụ...

Như vậy, chẳng những có thể thu hoạch lực lượng trong đó, còn có thể lĩnh ngộ tinh thần áo nghĩa trong đó, làm cho tinh thần áo nghĩa rất nhanh đạt tới một loại cảnh giới làm cho người ta sợ hãi than.

Nếu có thể đủ đem Tinh Diệu Quả Thụ tới tay, Thạch Nham không cần đau khổ ở trên tinh thần áo nghĩa sở soạn, có thể cực nhanh lĩnh ngộ chân lý trong đó, làm cho tinh thần lực lượng áo nghĩa đều lột xác. Đây quả thực là một dạng kì vật theo người hấn tạo ra nguyên thủy cấp, hấn há có thể không đỏ mắt động lòng?;1

Khó trách lúc trước nhìn thấy một dòng thanh quang, trong hư giới phát sinh dao động kỳ lạ, tinh thần áo nghĩa mơ hồ có chút cảm giác cộng hưởng.

Ánh mắt Thạch Nham sắc bén như kiếm, xuyên qua màn hào quang ẩn hình, gắt gao ngưng tụ ở trên Tinh Diệu Quả Thụ.

Tinh thể bắt buộc!

“Vô gia huynh đệ?” Bạch Ngộ cau mày thật sâu. Truyện YY - .com

Ba gã vô giả Bạch gia âm thầm phân tán ra, mơ hồ đem Tinh Diệu Quả Thụ vây quanh ở giữa, chỉ cần Vô Phong cùng Vô Bách có bất cứ dị động gì, bọn họ sẽ lập tức ra tay.

Yêu long, chiến ưng, cự mãng như ba ngọn núi trời nổi, nhất nhất lơ lửng ở đỉnh đầu bọn họ. Ba loại dị vật lấy năng lượng ngưng kết ra trông rất sống động, kỳ thác tinh thần linh hồn cùng lực lượng của ba người, có một phen lực uy hiếp đặc thù khác.

Bạch Ngộ con vượn khổng lồ màu trắng chủn ngực rít gào, hung sát chí khí phóng lên cao, quả thực giống như thực chất.

“Người Bạch gia, Tinh Diệu Quả Thụ này chúng ta cũng có hứng thú, các người nói như thế nào?” Vô Phong cười đi tới, nhẹ lay động quạt lông, ánh mắt âm lãnh nói: “Đồ để cho chúng ta mang đi, chúng ta liền sẽ không cho các người khó chịu, hy vọng các người biết điều một chút”.

Vô Phong, Vô Bách chỉ có hai người, vừa tới/ liền bày ra bá đạo cuồng vọng, thế mà muốn bảo bọn Bạch Ngộ từ bầy’

Sắc mặt bốn người Bạch Ngộ bỗng nhiên trở nên vô cùng khó coi hẳn lên.

ơ trong tình hải mệnh mông, Mạc Đặc tinh vực Vô gia nổi tiếng khắp nơi, chính thể thể lực quả thật mạnh hơn Bạch gia. Vô Phong, Vô Bách huynh đệ cường hãn khủng bố cũng là các phương tinh vực đều biết, Bạch Ngộ mấy tuổi tuy rằng không nhỏ cảnh giới cũng cùng bọn họ nhất trí, lại biết thật phải giao chiến hẳn lên hẳn không nhất định có thể chiếm được tiện nghi.

Chẳng qua bọn họ có bốn người, còn có một Mễ Á...

“Vô gia huynh đệ phải không.” Bạch Ngộ cười khực khặc: “Ta biết huynh đệ người lợi hại, cũng biết Vô gia các người cường hãn, nhưng tại trên cổ đại lục này, hắc hắc”.

Hắn nhìn về phía Mễ Á.

Mễ Á khẽ nhú mày, mặt hiện ra vẻ không kiên nhẫn, nói: “Đừng lãng phí thời gian của ta.”

Vẻ mặt Bạch Ngộ chấn động, đột nhiên quát: “Giết!”

Con vượn khổng lồ màu trắng điên cuồng hét lên như sét đánh, nhe răng nhếch miệng nhảy vọt ra, như một ngọn núi áp bách hướng Vô gia huynh đệ.

Cùng thời gian, yêu long, chiến ưng, cự mãng ba loại hung vật đáng sợ năng lượng ngưng luyện ra cũng bay vọt lên, ba loại thật lớn hung vật bùm lặn lộn gian, thiên địa biến sắc, dũng mãnh tiến ra năng lượng dao động quả thực kinh thiên động.

Hai chân con vượn khổng lồ màu trắng hạ xuống, mặt đất liền xuất hiện huyết động thật sâu, sâu thẳm không thấy đáy. Yêu long kia bốc lên, trong đầm lầy bỗng nhiên nhiều ra từng cái khe rãnh, bùn lầy bay tung tóe. Ở trong chốc lát, lực lượng từ trường quanh thân như núi lửa bùng nổ, quấy cho phụ cận long trời lở đất.

Vô Bách nhắc lên cự chùy, cả người kim giáp bùng nổ kim quang chói mắt, như một thiên thần kim giáp, không chút nào sợ hãi nhằm phía một người Bạch gia.

Ánh mắt Vô Phong lạnh lẽo, trên khuôn mặt anh tuấn hiện ra một cái tươi cười đùa cợt, cây quạt trong tay mở ra, từng cái thiên hà vậy mà trực tiếp bay ủa ra, con sông như dây thừng quấn quanh hướng tới bốn loại hung vật.

Trong khoảnh khắc, Bạch gia cùng Vô gia huynh đệ liền giao chiến kịch liệt hẳn lên, đánh đến trời đất tối tăm, đại địa xé rách, nếu không phải đây là cổ đại lục, sợ là cho bốn gã cường giả cảnh giới Hư Thần đỉnh phong này oanh kích va chạm, năng lượng dư ba cũng phải đem đại địa xuyên thủng không chừng.

Mễ Á như một đóa hoa tươi đẹp, ở một bên tiểu sinh sinh đứng, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt, không có một chút ý tứ tham chiến.

Giống như người Bạch gia trong lòng nàng đều là nô bộc của nàng, nên giải ưu giải nạn cho nàng, lúc loại cùng người giao phong đánh nhau này, liền phải làm là nghĩa vụ của người Bạch gia.

Mễ Á cũng không vội vã thu Tinh Diệu Quả Thụ, tầm mắt nàng tới lui tuần tra ở trong chiến đấu của Bạch gia cùng Vô gia huynh đệ, mắt dài nhỏ nheo lại, không ai biết nàng nghĩ những tâm tư gì.

Màn hào quang ẩn hình ngã trái ngã phải, cơ thể uyển chuyển của Thương Ảnh Nguyệt run rẩy, gắt gao căng rắng, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Võ gia huynh đệ cùng bốn người Bạch gia giao chiến, nhấc lên dao động kinh thiên động địa, bắn ra năng lượng dư ba như cơn lốc cuồng liệt, làm cho rất nhiều cây cối chung quanh đều trực tiếp nổ tung thành bột phấn, làm cho mặt đất cũng xé rách ra.

Nếu không phải bọn họ vị trí tương đối xa, nếu không phải màn hào quang kia có lực phòng ngự rất mạnh, có lẽ hai người đều phải phóng thích lực lượng đến chống đỡ.

Trong màn hào quang, Thương Ảnh Nguyệt cùng Thạch Nham như bị người đùa dai chen ở cùng nơi, uống say một nửa loạn choạng, khi thì ngực va chạm, khi thì hông lưng trùng kích, như ngồi thuyền nhỏ vĩnh viễn lắc lư kịch liệt, không một khắc có thể ổn định thân thể.

Thạch Nham vẫn tỏ ra bình tĩnh như cũ, trong lòng lại cực kỳ thoải mái.

Trong chớp lát thời gian như vậy, tay chân hắn ở hai vú cao ngất cùng hông đẹp rất tròn của Thương Ảnh Nguyệt đã huých mười mấy lần, mỗi lần đều có loại cảm thụ mất hồn như điện giật. Một ngụm ác khí lúc trước bị Thương Ảnh Nguyệt nhảm vào, tựa như thông qua phương thức này được phát tiết ra.

Bên người vật áo màu lam, tài chất đẹp dễ quý giá mềm nhẹ, dáng người lộ đường cong, đùi đẹp thẳng tắp, đồng hoa màu bạc, tiểu mĩ động lòng người, da thịt như tuyết, cánh tay lỏa lồ, vòng eo nhỏ nhắn, đùi đẹp thon dài, dáng người Thương Ảnh Nguyệt quả thực là tỉ lệ vàng, làm cho người ta chọn không ra một chút tật xấu.

Lúc này, khuôn mặt sương lạnh kia của nàng lại dần dần tràn ra từng tia tức giận ngượng ngùng, quát khẽ nói: “Người khốn kiếp đáng chết này!”

Nàng cúi đầu, tầm mắt liếc về phía giữa hai chân Thạch Nham, nhìn một cái này, nàng hoàn toàn hiểu Thạch Nham bình tĩnh chỉ là giả bộ, lửa giận trong lòng nàng nhất thời bùng lên.

Ở giữa hai chân Thạch Nham, một chỗ dâng trào như ma long một sừng, đem quần dựng lên lều trại, tỏ ra dữ tợn rõ ràng như vậy, tựa như đang bày ra nó mãnh liệt bá đạo.

“Phản ứng bình thường mà thôi, đừng ngạc nhiên. Người là nữ nhân, ta là nam nhân, chúng ta lại gần như vậy... Khó tránh khỏi.” Thân thể Thạch Nham loạn choạng, vẫn như cũ không có xem nàng, nhưng một trận mãnh liệt năng lượng dao động vọt tới, Thương Ảnh Nguyệt ngược lại chặt vật vụn vụn mạn diệu đáng người, phía sau lưng trực tiếp đổ hướng hắn.

Màn hào quang trước mặt Thương Ảnh Nguyệt truyền đến lực lượng mãnh liệt, chen nàng, như cánh tay mạnh mẽ đem nàng cứng rắn đụng về phía Thạch Nham.

Vật cứng rắn giống như lửa nóng, như bàn ủi để ở hông đẹp rất tròn của nàng. Tại nháy mắt đó, Thương Ảnh Nguyệt như bị điện giật, xấu hổ, phẫn nộ, hận đủ loại cảm xúc lập tức tuôn ra, “Cút ngay!”

Một cổ lôi điện lực mãnh liệt từ vai Thương Ảnh Nguyệt phụt ra, trực tiếp trào vào trong cơ thể Thạch Nham không phòng bị.

Oành!

Thạch Nham từ trong màn hào quang nhất thời loạn choạng đi ra, hạ thân vùn vụt như cũ dâng trào như cột sắt, tựa như nứt quần áo mà ra.

Mắt đẹp lưu chuyển di quang, Mễ Á đang âm thầm tính kế cân nhắc cái gì bỗng nhiên giật mình, ngơ ngác nhìn một khối cứng rắn trên đầm lầy bên trái. Ở nơi đó một gã thanh niên sắc mặt khó coi, hạ thân như cây mêu ngắn, đem quần dựng phồng lên, tư thế đầm tà phóng đảng nói không nên lời.

Khuôn mặt xinh đẹp của Mễ Á đại ra, trong lúc nhất thời có chút không rõ đã xảy ra cái gì, chỉ sững sờ nhìn nơi đó.

Ở dưới ánh mắt cổ quái của nàng, thanh niên hùng hùng hô hô, phản thủ một quyền đánh ra, một chỗ quang sáng sau lưng nhất thời hiện ra, một nữ tử xinh đẹp vẻ mặt ngượng ngùng, cổ ứng đỏ đột nhiên hiển hiện

Mẽ Á sững sốt mấy giây, đột nhiên tràn ra cảm giác quái dị mãnh liệt, gương giọng duyên dáng hô: “Hai người các người sở thích quá đặc thù, thích ở lúc người khác kịch liệt giao chiến hoan hảo, có phải các người vừa mới động tác quá kịch liệt một chút, ngay cả thứ giấu kín thân phận cũng không cẩn thận bị làm hỏng hay không?”

Vẻ mặt nàng không biết nên khóc hay cười, kỳ quái hết sức trào phúng, cũng cảm thấy chuyện này rất là có.

Thương Ảnh Nguyệt hận không thể một đầu chui vào lòng đất, nhìn ánh mắt quái dị kia của Mẽ Á thiếu chút nữa tức ngất xỉu đi. Nàng cả đời này, sợ là chưa bao giờ từng chạm vật như thế.

Thạch Nham thì là thản nhiên tự nhiên, vân đạm phong khinh cười cười, hướng Mẽ Á kia nhún vai, “Các người tiếp tục, chúng ta sẽ không quấy rầy, lúc này liền cáo từ”.

“Không sao.” Mẽ Á mân miệng, ánh mắt sáng lấp lánh, “Các người tiếp tục chơi, ta làm như chưa thấy là được. Ồ, nếu các người không ngại, ta cũng muốn xem các người chơi, nghe nói có những người còn thích được người ta nhìn. Sở thích của các người đặc thù như vậy... Ta rất có hứng thú”.

Thương Ảnh Nguyệt khí huyết dâng lên, cơ thể run mạnh lên, tựa như có chút đứng không vững nữa.

1104. Chương 1096: Nhất Biến Tái Biến

Bạch Ngô cùng Võ gia huynh đệ chiến đấu kịch liệt, đột nhiên ngừng lại, vài tên cường giả Hư Thần của các đại tinh vực đồng thời đem ánh mắt tụ tập ở trên người hai người Thạch Nham.

Ở dưới rất nhiều tầm mắt ngưng kết, sắc mặt Thương Ảnh Nguyệt lạnh lẽo, hung tợn nhìn chằm chằm Thạch Nham, “Đều tại người!”

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng, nói: “Hiệp nghị của chúng ta tạm thời bỏ dỡ!”

Một ngọn lửa âm u bỗng nhiên từ trong lòng bàn tay hắn phun mạnh ra. Ngọn lửa cực nóng, hư không phát ra một cái độ cong tuyệt đẹp, quỷ dị ngưng tụ thành một cánh tay lửa, hướng tới Tinh Diệu Quả Thụ kia nắm tới.

Mọi người dừng giao chiến đều mặt mang cười lạnh, khinh thường theo dõi han.

Một vòng sóng ánh sáng tinh thần nhện nhào ra, như tầng tầng gợn sóng trong hồ nước, truyền đến dao động mãnh liệt.

Một cái cánh tay do ngọn lửa của Thạch Nham ngưng kết ra kia mới đụng chạm tầng hào quang tinh thần thứ nhất đã bị trực tiếp đánh bay, hóa thành điểm điểm đốm lửa.

Thạch Nham khẽ nhíu mày.

“Nếu Tinh Diệu Quả Thụ dễ thu như vậy, người cho rằng ta sẽ đứng ở nơi này bất động sao?” Mẽ Á đùa cợt nhạo, con mắt sáng liếc một cái bốn người Bạch Ngô, nói: “Đem làm rối xử lý gọn trước đi”.

Bốn người Bạch Ngô gật gật đầu, đột nhiên bỏ xuống Võ gia huynh đệ, ánh mắt lạnh buốt tụ tập ở trên người Thạch Nham, Thương Ảnh Nguyệt. Bạch Ngô bỗng nhiên sững sốt một chút, hắn nhìn chằm chằm Thương Ảnh Nguyệt nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên cười hắc hắc quái dị: “Ha ha, người là con gái của An Lệ Nhã tiện phụ kia!”

Ba gã Bạch gia còn lại nghe hắn nói như vậy đều nhe răng cười lên, đằng đằng sát khí. Bọn đang đọc tại T.r.u.y.e.n.y.châm cơm.

Võ gia huynh đệ khẽ nhíu mày.

Mẽ Á hoàn toàn không thèm để ý, phát tay đơn giản nói: “Đều giết!”

“Giết quá tiện nghi ả rồi!” Bạch Ngô cắn răng, trên mặt hung ác nham hiểm hiện ra vẻ dâm uế, như vẹt đục hưng phấn kêu lên: “Con gái của tiện phụ xinh đẹp, rơi xuống trong tay người Bạch gia chúng ta, nhất định phải hảo hảo phụng dưỡng một chút”.

Mẽ Á đối với loại chuyện này tựa như cũng không để ý, lạnh nhạt nói: “Ta mặc kệ quá trình như thế nào, dù sao Tinh Diệu Quả Thụ ta muốn đến tay, về phần các người giết người như thế nào...” Ta không can thiệp”.

Bốn gã võ giả cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên của Bạch gia đều là cất tiếng cười to, như sấm đấm ra, trong mắt tựa như trào ra lục quang.

“Lưu hỏa” của Vụ Huyền tinh vực Bạch gia Cùng Khô cốt tinh vực thù hận khắc cốt. Ông ngoại của Thương Ảnh Nguyệt chết ở trong tay người Bạch gia, nhưng rất nhiều người Bạch gia cũng bị “Lưu hỏa” đánh chết, hai cỗ thể lực tinh vực giáp giới này mấy trăm năm giao chiến không ngừng, hai bên đều chết thảm rất nhiều cường giả nổi tiếng.

Hai bên sớm thù sâu như biển, một khi gặp mặt tất nhiên sẽ có một phen tranh đấu tanh máu, người ngoài tuyệt khó ngăn cản.

Bốn người Bạch Ngô nghe rằng cười, căn bản mặc kệ Võ Phong, Võ Bách huynh đệ, như sấm lang điều khiển yêu thú thật lớn bay thẳng đến Thương Ảnh Nguyệt vọt tới.

Đùng bốp bốp!

Từng tia chớp to dài màu xanh nháy mắt từ thân thể đầy đặn của Thương Ảnh Nguyệt bay vọt ra. Tại nháy mắt đó, trong cơ thể nàng giống như tuôn ra ra vô số con rắn điện, đem chỗ không gian của nàng đều quay đầy, lầiiii cho tâm thần người ta kinh sợ.

Con vượn không lông màu trắng, yêu long, chiến ưng, cự mãng đều là như núi toát ra sát khí cuồng bạo hung lệ ngao ngao kêu điên cuồng, đem lực lượng bá đạo dao động dẫn lên, nhảy vài trăm thước, trực tiếp hướng đỉnh đầu Thương Ảnh Nguyệt đè xuống.

“Ta nợ phụ thân nàng một cái nhân tình”.

Ánh mắt Võ Phong âm lãnh, cây quạt trong tay nhẹ lay động, từng con sông phát tiết ra. Con sông sáng tỏ như tinh hải, khí tức âm nhu lạnh buốt nhất thời lan tràn ra. Ở trong tiếng nước chảy xiết rầm rập, âm âm đi quần lấy huyền vật huynh đệ Bạch gia ngưng luyện ra.

“Bạch gia huynh đệ quả nhiên vô sỉ!”

Võ Bách kiêu ngạo cười điên cuồng, cả người kim giáp lóe sáng, cầm theo cự chùy trùng kích mạnh tới.

Hai huynh đệ này lập tức gia nhập vòng chiến, giúp Thương Ảnh Nguyệt đến đối phó Bạch gia. Hai người bọn họ vừa gia nhập, Thương Ảnh Nguyệt vốn nên chật vật, bỗng nhiên trở nên rất là thoải mái.

Mẽ Á quỳ rũ thờ ơ lạnh nhạt nhìn người của Bạch gia cùng Võ gia huynh đệ, Thương Ảnh Nguyệt giao phong, không có tư thế động thủ, ngược lại chậm rãi đi về phía Tinh Diệu Quả Thụ, trên đường cũng không thẳng mắt nhìn Thạch Nham.

Chỉ có cảnh giới vãn vãn Hư Thần nhất trọng thiên, cũng dám đến cổ đại lục xông pha, không biết sống chết!

Nàng thâm nghĩ.

Bạch Ngô cùng Võ gia huynh đệ, Thương Ảnh Nguyệt giao chiến, Thạch Nham chưa từng biểu lộ ra hứng thú nồng đậm. Hẳn biết có Võ gia huynh đệ ra tay, Thương Ảnh Nguyệt ít nhất không có lo lắng tính mạng, vậy là đủ rồi.

Cùng Mẽ Á giống nhau, lực chú ý của hắn cũng đặt ở trên Tinh Diệu Quả Thụ, vừa thấy Mẽ Á đi hướng Tinh Diệu Quả Thụ kia, hầu như không có chút chân chờ, hắn cũng nhắm phía Tinh Diệu Quả Thụ.

“Muốn chết!”

Sắc mặt Mẽ Á phát lạnh.

Một loại trọng lực từ trường khủng bố bỗng nhiên từ trên trời buông xuống, đem Thạch Nham nháy mắt che kín.

“Ầm ầm!”

Thạch Nham lướt không mà ra như bị ngọn núi khổng lồ ép sập, trực tiếp một đầu ngã xuống, ngã văng đầu hoa mắt.

Trọng lực cuồng bạo đè ép tới, hắn bị gắt gao đặt tại trên đất đai lầy lội, một thân không sạch sẽ, thật có loại bị ngọn núi đặt ở lưng, cảm giác động đậy cũng không được.

Trọng lực đáng sợ cũng chưa dừng lại ở đây. Trọng lực mãnh liệt vẫn đang tăng cường, trên người hắn giống như thực công từng ngọn núi, ngay cả cái ngón tay cũng không hoạt động được.

Cổ Lan tinh chính là tinh vực trọng lực cực kỳ” hỗn loạn, nhưng hắn ở Cổ Lan tinh hoạt động vẫn như cũ không việc gì, nhưng bị Mễ Á kia liếc một cái, thừa nhận trọng lực tràn lại kinh thiên động địa, sợ là gấp mấy trăm lần trọng lực. Nếu không phải thần thể hắn đủ cường hàn cứng cỏi, cùng người cảnh giới Hư Thần nhất trọng thiên bình thường hoàn toàn khác nhau, nếu không, một kích này hắn liền cả người dập nát.

Mễ Á cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên, áo nghĩa là trọng lực từ trường, nháy mắt ra tay tạo thành lực uy hiếp, làm cho hắn cũng lâm vào sợ hãi.

Nàng nhìn cũng không nhìn Thạch Nham nhiều một cái, một cỗ áo nghĩa phóng ra, bình tĩnh hướng Tinh Diệu Quả Thụ lao đi, bóng người uyển chuyển như một dải hào quang, phát ra đường cong tuyệt đẹp động lòng người.

Đây là coi rẻ đối với Thạch Nham.

Ở trong trọng lực từ trường điên cuồng, ánh mắt Thạch Nham dần dần lạnh lẽo, cơ thịt cường kiện nhanh chóng khô quắt, đột nhiên tỏ ra cực kỳ tinh luyện.

Một bầu nhiệt huyết bùng nổ mãnh liệt, ở dưới ma huyết thúc dục, mỗi một cái tế bào trong cơ thể hắn đều đang run rẩy kích động, nhất thời trào ra một cô năng lượng cương mãnh cuồng bạo, chốc lát sát khí tận trời.

Oành!

Hai má Thạch Nham dán tại bùn lầy đột nhiên gãy thoát trọng lực từ trường, thân thể bày ra màu đỏ tươi làm cho người ta sợ hãi, cả người trào ra đủ loại dao động làm cho người ta choáng váng đầu não.

Mễ Á muốn đi đến bên cạnh Tinh Diệu Quả Thụ, rõ ràng kinh ngạc một chút. Nàng xoay người lại, con mắt sáng ở trên người Thạch Nham tới lui tuần tra, như là đang nghiêm túc xem kỹ, “Vậy mà chưa vỡ nát xương cốt, xem ra thần thể trải qua một phen rèn luyện, trên tu luyện tính không tệ”.

Mễ Á gạt đầu, một cánh tay trái non mềm xa xa hướng tới hắn nhún một cái.

Như núi lửa bùng nổ, như vòi rồng tàn sát bờ bãi, năng lượng dao động khủng bố đến mãnh liệt, không khí bốp bốp nổ tung, đại địa bên đường như bị cự kiếm giống như núi phát qua, nứt ra khe rãnh sâu không thấy đáy.

Sắc mặt Thạch Nham chợt biến đổi, tại nháy mắt một cánh tay nhỏ bé trắng nõn non mềm kia ấn xuống, hắn phát hiện không gian đều như là bị đè ép biến hình, năng lượng dao động cuồng bạo vậy mà có thể so với một kích của cường giả Thủy Thần nhất trọng thiên. Thần lực chứa trong cơ thể Mễ Á này, quả thực vượt qua cực hạn hắn tưởng tượng.

Trừ phi hắn nháy mắt biến thành Bát Tử Ma Thể, nếu không hắn tuyệt đối không có cách nào cứng rắn chịu một kích này. Mễ Á xa xa nhún một cái chất chứa lực lượng dao động, hủy thiên diệt địa!

“Nút!”

Thời khắc mấu chốt, hắn ngược lại bình tĩnh như núi, lực lượng cả người tinh luyện ra, không gian áo nghĩa chợt vận chuyển ra.

Một cái khe hở hẹp dài, lưu chuyển vô số dị quang đan xen bỗng nhiên ở trước mắt hắn xé rách ra, nước lũ lực lượng không nhìn thấy nháy mắt toàn bộ trào vào trong khe hở kia, lập tức biến mất sạch sẽ.

Thi triển lực lượng tập kích Mễ Á, bỗng nhiên kinh dị thư đến, thật sâu nhìn về phía Thạch Nham, “Không gian ảo nghĩa!”

“Người nhìn lại một chút”.

Thạch Nham mặt trầm như nước, bóng người như bị vô số không gian lợi nhận phân cách, vỡ nát như gương, ở quang thức bay tung tóe tiêu tán.

Từng điểm hào quang ngôi sao bỗng nhiên hiện ra, ngay tại bên cạnh Tinh Diệu Quả Thụ, thân thể hấn lại một lần nữa ngưng luyện ra, thế mà vượt qua khoảng cách vạn thước, lướt qua Mê Á, đưa tay nắm một cái, lòng bàn tay lưu chuyển ức vạn tinh quang rực rỡ, hấn trực tiếp nắm hướng Tinh Diệu Quả Thụ.

Từng vòng tinh thần sóng gợn ở bên ngoài Tinh Diệu Quả Thụ, đối với hấn không có một chút trở ngại, một bàn tay hấn dễ dàng cầm lấy Tinh Diệu Quả Thụ.

“Tinh thần ảo nghĩa!”

Sắc mặt Mễ Á bỗng nhiên trở nên vô cùng khó coi, nhin không được quát lên.

Đám người Bạch Ngô, Võ Phong, Võ Bách, Thương Ảnh Nguyệt cũng đều đột nhiên quay đầu nhìn phía một khối này. Bọn người Bạch Ngô cũng là sắc mặt bất an, ánh mắt vội vàng khó chịu.

“Tạm biệt các vị”.

Thạch Nham một tay nắm Tinh Diệu Quả Thụ, cả người lại trong như gương nổ tung, phân tán vô số toái quang, toái quang chưa nhập vào dưới lòng đất liền tiêu tán toàn bộ.

Dưới mọi ánh mắt nhìn chăm chú, bóng người, khí tức của Thạch Nham bỗng nhiên biến mất, giống như rơi vào một cái hư không.

Hai bên giao chiến ngốc như gà gổ. Mễ Á khó chịu như ăn ruồi bọ, một đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm phương hướng Thạch Nham biến mất, đột nhiên hét to: “Trục không tìm người!”

Bốn gã huynh đệ Bạch gia cả người giật mình một cái.

“Người tu luyện không gian ảo nghĩa cũng không có năng lực tùy ý ra vào cổ đại lực, ai cũng không thể! Hấn khẳng định ngay tại phụ cận!” Mễ Á hít sâu một hơi, dần dần tỉnh táo lại, “Hấn nhiều lắm chỉ có thể mượn dùng không gian ảo nghĩa thuần di, khoảng cách cũng cực kỳ có hạn, tách ra đến đuổi giết!”

Nàng đã đánh giá sai thủ đoạn của Thạch Nham.

Người tu luyện tinh thần ảo nghĩa, có thể không nhìn tầng tầng kết giới trở ngại thiên nhiên bên ngoài Tinh Diệu Quả Thụ, một điểm này trong lòng nàng biết rõ ràng, mọi người cũng đều rõ ràng.

Thạch Nham sau khi hiện thân, lần đầu tiên ra tay ngưng luyện hỏa diễm chi lực, bị kết giới thiên nhiên của Tinh Diệu Quả Thụ kia cản trở về, một kích này mê hoặc Mễ Á, làm cho nàng chỉ cho rằng Thạch Nham cùng bọn họ giống nhau, cũng là lực lượng ảo nghĩa giả thường quy.

Nếu biết Thạch Nham tu luyện tinh thần ảo nghĩa, nàng tuyệt sẽ không cho phép Thạch Nham tới gần Tinh Diệu Quả Thụ, tuyệt sẽ không!

Đáng tiếc, Thạch Nham lợi dụng lòng coi nhẹ của nàng, lấy không gian, tinh thần ảo nghĩa kì quỷ dễ dàng đột phá phòng tuyến của nàng, ở trước khi nàng có phản ứng lại lấy được Tinh Diệu Quả Thụ, không có chút ý nghĩ lưu lại, trực tiếp liền độn rời đi lần nữa, điều này làm cho nàng một bụng lửa giận không chỗ phát tiết.

“Các ngươi một đám?” Võ Phong vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn Thương Ảnh Nguyệt một cái, “Ngay cả chúng ta huynh đệ cũng đều cùng lợi dụng? ít nhất...” Cũng trước đó đánh tiếng chứ?”

“Không phải!” Thương Ảnh Nguyệt lạnh mặt, nói: “Ta cũng muốn giết hấn!”

Không đợi Võ Phong nhiều lời, cũng không chờ Bạch Ngô, Mễ Á đem lực chú ý đặt ở trên người nàng, nàng quyết đoán bứt ra rời khỏi, hóa thành một đạo tia chớp thanh u, trong chớp lát đi xa.

“Đuổi! Hai người này một khi tìm được, lập tức đánh chết!” Mễ Á vẻ mặt hung ác quát.

1105. Chương 1097: Luyện Hóa Quả Thụ

Trong đầm lầy u ám ẩm ướt, một đạo tia chớp màu lam chợt xẹt qua, nháy mắt liền mất đi tung tích.

Thương Ảnh Nguyệt dẫn đầu đoàn thoát thân, không dám tiếp tục lưu lại tại chỗ, cũng biết không cần thiết tiếp tục lưu lại, bởi vì nàng là kiều ngạo nữa cũng biết không phải đối thủ bốn gã cường giả Bạch gia, huống chi, đối phương còn có một Mễ Á thân phận thần bí.

Võ Phong, Võ Bách lực lượng cả người phát ra, như thùng thuốc nổ bị đốt, trong mắt liệt hỏa rào rạt, cũng từ một khối này rút lui khỏi.

Mễ Á đứng ở nơi vốn nên đặt Tinh Diệu Quả Thụ, nhìn một cái hố hãm sâu xuống, hai má quằn rỗ như bị sương lạnh đánh, băng lạnh, phát phát tay, nàng trực tiếp nói: “Lấy nơi đây là trung tâm, các người phân tán truy kích. Tiểu tử kia chỉ có cảnh giới Hư Thần nhất trọng thiên, các người bất cứ một người nào đụng phải hắn, đều có thể dễ dàng tiêu diệt”.

Ba gã võ giả Bạch gia đối với Mễ Á phân phó thờ ơ, chỉ nhìn về phía Bạch Ngộ.

Bạch Ngộ gật gật đầu, đối với ba người đánh cái ánh mắt, nhẹ giọng nói: “Truy đi”.

Bốn đạo thân ảnh như tứ đông cầu Vọng quang, hướng tới bốn phương hướng quán bắn mà đi, giây lát liền biến mất không thấy.

bọn họ chiếm lấy loại thù hận này, theo thời gian chuyển dời chẳng những không trở nên nhạt đi, ngược lại càng thêm đậm đặc.

“Nếu chúng ta phân tán trốn tránh, sẽ chỉ bị đánh chết từng người, càng thêm không có hi vọng.” sắc mặt Võ Phong âm lãnh, tầm mắt ở trên người vài tên võ giả ngoài vòng lượn vài lần, lạnh nhạt nói: “Bất luận kẻ nào chúng ta nơi này, đều từng chịu đau khổ của Mê Á, Phỉ Nhĩ Phổ, có rất nhiều người người thân, bằng hữu cũng bị đánh chết, ta nghĩ chúng ta mặc dù không thể thủ thắng, cũng phải vì bọn họ làm chút gì”.

Vài gã ý đồ rời khỏi, nghe Võ Phong vừa nói như vậy bỗng nhiên trầm mặc bất động, ánh mắt lóe ra dần dần trở nên kiên nghị.

Bọn họ đều nghĩ tới gặp gỡ năm năm này...

Một đám mười một người phân biệt thuộc về thiên tài xuất chúng các đại tinh vực giờ khắc này đều là sắc mặt trầm trọng nhìn về phía lòng đất, đang yên lặng chờ cái gì.

Xệt!

Như lưỡi đao sắc bén cắt qua gấm trắng, ở trung ương dưới chân mọi người bỗng nhiên hiện ra một vết nứt thật sâu, trong đó có tinh quang rực rỡ nở rộ ra.

Mọi người hồ nghi chen lên, đều nhìn về phía chỗ tinh quang phóng thích, phát hiện tinh quang trong vết nứt như biến lại chỉ là cầu vồng thoáng hiện, chợt đột nhiên biến mất không dấu vết.

Ngay tại lúc mọi người không rõ nguyên do, một đạo thân ảnh như lưu tinh tia chớp mặc bắn ra đến, mạnh ở mọi ngưỡn. Eri vẩy đổ cái khe khâu hiện ra, hờ hững đứng ở mọi người trung ương.

“Là người!”

Sắc mặt Sa Triệu phát lạnh, yêu trùng, độc vật dưới chân lặng yên bắt đầu khởi động như nước biển hướng tới người xuất hiện lan tràn.

Võ Phong, Võ Bách cũng ở nơi đó, hơi hơi cau mày, trong lúc nhất thời chưa phản ứng lại.

Trong một đôi con ngươi âm hàn băng lạnh của tượng đất tên là Mạc Bao nở rộ một đạo hào quang kinh dị, bỗng nhiên nói: “Dừng tay!”

Về mặt Sa Triệu tối tăm, đối với Mạc Bao kia quát lạnh mắt diệc tai ngơ, há mồm phun ra một ngụm sương khói xám xịt, trong đó mấy ngàn độc trùng bay múa, như là một mảng mây bụi bọc hướng người xuất hiện.

“Người còn chưa chết sao?”

Thạch Nham nhếch miệng cười bình tĩnh điểm về phía mi tâm, một ngọn lửa màu vỏ quýt bắn vọt ra, hướng về trung ương mây bụi do độc trùng hội tụ kia.

Bốp bốp bốp!

Hương vị cháy khét đột nhiên lan tràn ra, tại trong ngọn lửa màu vỏ quýt kia, vô số độc trùng ngay cả kêu thảm thiết cũng chưa phát ra, trực tiếp bị nướng thành than đen, liên tiếp ngã xuống.

Sa Triệu hừ một tiếng, biết muốn giết Thạch Nham không thoải mái như vậy. Một cánh tay khô gầy như quỷ trảo của hắn, da thịt lòng bàn tay nứt ra, một con phi trùng kim giáp vòng tròn phình giãn ra, vô cánh mà bay, tiếng kêu chói tai trực tiếp đánh về phía trong óc Thạch Nham.

Kim giáp phi trùng như là một mũi kiếm, hướng mắt Thạch Nham chui đến, nhanh như thiểm điện.

Chỗ sâu trong con ngươi của Thạch Nham bỗng nhiên hiện ra kỳ quan như tinh hải mênh mông, trạng thái tinh hải trong hai con ngươi rõ ràng không nhất trí. Trong con ngươi trái ngôi sao sắp hàng thành bộ dáng một con cự hùng nổi giận, con ngươi phải thì là một cánh cung giương ra.

Hắn chớp chớp mắt phải.

Bỗng nhiên vô số tinh quang từ cả người hắn tràn ra, ở trước mắt hắn ngưng tụ làm một cái cung tinh thần, một mũi tinh tiễn đẹp mắt rực rỡ hiện lên, như một đạo lưu tinh.

Sa Triệu phóng ra bản mạng cổ trùng, kim giáp phi trùng tròn trịa kia bỗng nhiên bay tung tóe ra tình quang vụn nát, bị đánh kêu quái dị xèo xèo.

Sa Triệu sắc mặt hung ác nham hiểm, thân thể như bị người ta đánh một quyền nặng nề, đột nhiên xoay người ngồi xổm trên đất, ngực nặng nề khó chịu.

Con kim giáp phi trùng kia không dám tiếp tục công kích, rất có linh tính nằm úp sấp ở trên vai hắn, xèo xèo kêu quái dị không thôi, tựa như đang hưởng hắn kể rõ thống khổ.

Mọi người ngẩn người, đột nhiên chặn ở giữa Sa Triệu cùng Thạch Nham, đồng thời phóng thích lực lượng áo nghĩa, ở giữa hai người hình thành các loại vách ngăn năng lượng, ngăn cản bọn họ tiếp tục giao chiến.

“Người đã đem Tinh Diệu Quả Thụ luyện hóa Tồi?”

Thương Ảnh Nguyệt nhìn thật sâu về phía Thạch Nham, hít một hơi, môi đầy đặn mấp máy, tối nghĩa nói: “Người giỏi lắm, tiêu phí năm năm thời gian, cái gì cũng không làm, chỉ là luyện hóa Tinh Diệu Quả Thụ, cũng thuận lợi đột phá đến Hư Thần nhị trọng thiên...”

“Ta từng đáp ứng người, sẽ giúp người đối phó người Bạch gia. Trước khi rời khỏi cái cổ đại lục này, ta sẽ thực hiện.” Thạch Nham trầm giọng nói.

Thương Ảnh Nguyệt kéo kéo khóe miệng, cười lạnh nói: “Đối phó người Bạch gia? Hiện tại người nói như vậy căn bản chính là một chuyện cười. Bạch gia cùng Thần tộc Mê Á, Phỉ Nhĩ Phổ đi ở cùng nơi, đang từng bước tới gần, muốn đem chúng ta đánh chết toàn bộ, người muốn đối phó hắn?”

Người còn lại cũng đều vẽ mặt cổ quái nhìn về phía hắn.

“Các vị, đây là việc riêng của ta cùng người này, mời các người không cần nhúng tay.” Sa Triệu một lần nữa thẳng lưng, ánh mắt như một con rắn độc, gắt gao nhìn chăm chăm Thạch Nham, nói: “Mặc dù Thần tộc rất nhanh đuổi đánh tới, ta cũng muốn giết chết người này trước!”

Toàn bộ đám người Võ Phong, Mạc Bao nhíu mày.

“Người không giết được hắn.” Mạc Bao tu luyện đại địa áo nghĩa, ở trong đầm lầy có thể tùy ý ra vào, cả người bùn bao trùm, chỉ có một đôi mắt độc ác băng lạnh hiện ra, hắn thực nói thẳng nói: “Người chẳng những giết không được hắn, còn có khả năng bị hắn đánh chết. Khí huyết trong cơ thể hắn so với người trần đầy hơn, lực lượng cũng so với người cường hãn hơn... Tuy cảnh giới của người cao hơn một bậc, nhưng người không phải đối thủ của hắn”.

Bọn người Võ Phong, Võ Bách nghe Mạc Bao này nói, đều rõ ràng sửng sốt.

Một năm thời gian qua, bọn họ thường xuyên cùng Mạc Bao liên thủ hoạt động, bọn họ cũng biết lai lịch Mạc Bao, đối với ánh mắt của hắn rất có lòng tin, biết hắn có phương pháp đặc thù đến cân nhắc lực lượng chân thật của mọi người.

Sa Triệu ở trong mọi người, thực lực tuy không phải đứng đầu, nhưng cũng là đứng hàng phía trước, sau đó Mạc Bao vừa nói như vậy, giống như gia hỏa đột nhiên thò đầu ra này, thực lực thật sự vượt qua Sa Triệu, cái này chẳng lẽ là thực hay sao?

Mọi người trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận.

“Nữ nhân tên Mê Á, đó là tộc nhân Thần tộc?” Lúc mọi người trầm mặc, đuôi lông mày Thạch Nham khẽ động, nghi hoặc nói: “Bộ dáng bọn họ...”

“Thần tộc chỉ có ở lúc giao chiến kịch liệt mới sẽ biến ảo thân thể. Lúc không cùng người giao phong, cùng đại đa số nhân tộc giống nhau, chỉ là càng thêm anh tuấn xinh đẹp mà thôi.” Võ Phong giải thích.

Thạch Nham lập tức hiểu được, “Thì ra là như vậy.” Hắn ở lúc không thúc dục Bất Tử Ma Huyết, cũng cùng người thường giống nhau. Từ một điểm này đến xem, hắn cùng Thần tộc ở một ít phương diện nào đó có chỗ tương tự thật lớn.

“Mạc Bao, hắn rất mạnh sao?” Võ Bách cảm cực chùy, tiếng như chuông quát, vẽ mặt hứng thú bưng bưng.

“Rất mạnh, từ thần lực trong cơ thể cùng nhục thân hình cường hàn đến xem..., hẳn thậm chí vượt qua người!” Mạc Bao nói.

Lời vừa nói ra, toàn bộ bốn người Võ Phong, Thương Ảnh Nguyệt, Sa Triệu thay đổi sắc mặt, lúc lại nhìn Thạch Nham, ánh mắt đều toát ra hào quang kinh người.

Mọi người đều biết Võ Bách trời sinh thân lực, một thân thể phách rèn luyện có thể so với kim loại, trong máu thịt thân thể ẩn chứa khủng bố lực lượng vô cùng. Ở trong mọi người, hẳn là cường mãnh bá đạo nhất. Một vài lần cùng Thần tộc giao chiến, đã chứng minh Võ Bách đáng sợ.

Nay Mạc Bao vậy mà nói Thạch Nham ở trên cường độ nhục thân cùng lực lượng trong cơ thể, so với Võ Bách còn cường hàn hơn, mọi người đều bị dọa sợ rồi.

“Chúng ta cần lực lượng của hẳn.” Mạc Bao tiếp tục nói.

Võ Phong, Võ Bách đám người hầu như lập tức gật đầu, hơn nữa lập tức đem Thạch Nham coi là tồn tại cấp bậc ngang nhau, không có một tia xem nhẹ nữa.

Bọn họ tin tưởng ánh mắt của Mạc Bao.

Sắc mặt Sa Triệu rất khó coi, nhưng hẳn không hành động thiếu suy nghĩ nữa, bỗng nhiên trở nên thực trầm mặc, một người đứng ở chỗ vẻ mặt phức tạp.

“Chúng ta quả thật cần hẳn.” Thương Ảnh Nguyệt chen vào nói, do dự một chút, nàng nghiêm túc nói: “Chúng ta cần hẳn nhất, không đơn giản là lực lượng của hẳn, còn có cái khác...”

“Cái gì?” Võ Phong, Mạc Bao đều nhìn về phía nàng.

“Còn nhớ rõ ta từng nói không? Nếu chúng ta có thể tìm được một gia hỏa, có lẽ... Chúng ta có thể ở trong tranh đấu cùng Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ không bị thua thảm như vậy, thậm chí có thể có cơ hội chuyển biến.” Ánh mắt Thương Ảnh Nguyệt phức tạp.

Mọi người bỗng nhiên nghĩ tới.

Ngay tại nửa năm trước, mọi người trải qua một lần tan tác, chết ba gã cao thủ, tụ tập ở cùng một nơi cùng nhau mặt co mày cau nghĩ cách, lúc mọi người đều vô kể khả thi, Thương Ảnh Nguyệt từng nói qua, nếu có gia hỏa còn sống mà nói, bọn họ ờ ờ ời ời còn có hy vọng lấy được thắng lợi.

Khi đó mọi người đều truy hỏi vì sao, Thương Ảnh Nguyệt nói người nọ đã chết, nói cái gì cũng không có tác dụng, liền không giải thích rõ ràng.

Hôm nay, nàng nhắc lại lời cũ, mọi người bỗng nhiên đều nhớ lại, đều lại nhìn về phía nàng, một lần nữa hỏi ra cái vấn đề hoang mang bọn họ kia, “Vì sao?”

“Chỉ cần có hẳn, Mễ Á những người đó khi nào tới, đang ở nơi nào, bao vây chặn đường như thế nào, đều không trốn được ánh mắt của chúng ta.” Thương Ảnh Nguyệt nhìn thật sâu về phía Thạch Nham, tung bom hạng nặng: “Hẳn không chịu cổ đại lực xiềng xích, vẫn như cũ có thể dùng linh hồn thần thức cảm giác tất cả chung quanh, không giống chúng ta đều bị che mắt linh hồn xúc giác, đều giống như mù”.

Mọi người âm âm chấn động, đều là cực kì kinh hãi nhìn về phía Thạch Nham, mở lớn miệng muốn chứng thực.

“Ta thực sự có thể cảm giác sinh mệnh dao động chung quanh.” Ở trong ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn của mọi người, Thạch Nham rất tùy ý gật gật đầu, pho hồn lạnh yên trôi nổi ra, ở thiên linh cái của hẳn như thiên hỏa nhảy lên, “Thí dụ như hiện tại, những người đó liền cách chúng ta mấy trăm dặm, đang bày ra hình nửa vòng tròn hướng tới chúng ta tiếp cận. Lấy tốc độ bọn họ, chúng ta nếu không xuất phát, nhiều nhất một canh giờ sẽ cùng bọn họ chạm mặt”.

“Người khẳng định?” Mạc Bao ngạc nhiên vui mừng như điên quát.

“Khẳng định”.

Mạc Bao nhìn về phía Thương Ảnh Nguyệt.

“Hắn nói là thực.” Thương Ảnh Nguyệt tỏ thái độ. “Hay thay!”

1108. Chương 1100

Một góc của đầm lầy, mười mấy gã võ giả tinh thần không phấn chấn, đều tự phân tán ở bên cạnh, đều lộ ra vẻ mặt chú ý nhìn về phía Thạch Nham một khối này.

Cặp mắt âm rét lạnh lệ kia của Mạc Bao bỗng nhiên nứt ra một đạo điện quang, nói: “Nếu người thực có thể quan sát tình huống chung quanh, ta nghĩ chúng ta ở lúc cùng Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ giao chiến, có lẽ có thể chiếm cứ chủ động”.

Thương Ảnh Nguyệt rõ ràng giá trị Thạch Nham nhất, nhìn thấy hắn đột nhiên thò đầu, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Một đoạn thời gian qua, bọn họ bị Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ cùng người Bạch gia áp lực lợi hại, suốt ngày thấp thỏm lo âu, cách mỗi mấy ngày đều có thể nghe được tin tức không tốt, hoặc là mất đi một gã đồng bọn.

Thương Ảnh Nguyệt từng một mực muốn điều tra Thạch Nham ở đâu.

Nàng muốn mượn dùng cảm giác lực kinh người kia của Thạch Nham đến giúp mọi người thoát khỏi khổ cảnh, không có ai so với nàng càng thêm rõ ràng giá trị của Thạch Nham.

Đáng tiếc, năm năm thời gian Thương Ảnh Nguyệt cũng chưa gặp lại Thạch Nham. Nàng cho rằng Thạch Nham đã sớm bị đám người Mễ Á đánh chết, nay ở lúc tình cảnh nàng gian nan nhất, Thạch Nham bỗng nhiên xuất hiện, điều này làm cho nàng lập tức mừng rỡ.

“Ta không tin!”

Sa Triệu trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên lạnh giọng tiến lên, trầm mặt đánh giá Thạch Nham, nói: “Nếu thần thức cảm giác năng lượng của hắn sâu sắc như thế, năm năm trước, ta không thoải mái thoát đi như vậy, ta không tin hắn! Nếu bởi vì hắn phán đoán sai lầm, đem mọi người đều mang lên đường chết, ai có thể gánh trách nhiệm?” Hắn lạnh lùng nhìn về phía Thương Ảnh Nguyệt, lại trầm mặt trừng mắt nhìn Thạch Nham.

“Ta cũng không quá tin tưởng”.

Võ Phong cau mày, đối với Mạc Bao nghiêm túc nói: “Ta tin tưởng người phán đoán đối với thực lực hắn, lực lượng chân thật của hắn hẳn là không kém, nhưng ta không cho rằng hắn có thể rõ ràng đem sinh mệnh dao động phạm vi quanh thân do thám biết ra”.

Hít sâu một hơi, vẻ mặt Võ Phong ngưng trọng, hướng Thạch Nham nói: “Rất xin lỗi, chúng ta không thể không thận trọng đến xem, nếu người phán đoán sai lầm, sẽ làm mọi người chúng ta đem mạng đặt lên”.

Lời vừa nói ra, mấy người còn lại cũng đều đứng dậy, đối với cách nói của Thương Ảnh Nguyệt tỏ vẻ hoài nghi.

Trong những người này, có một mỹ phụ kiều diễm tu luyện thủy chi áo nghĩa, cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên, tên là Tắc Tây Ly Á, dáng người cao gầy đầy đặn, một thân lục sắc mang vẻ văn bố sát người da kù áo da, chợt vừa thấy như một mỹ nữ xà uyển chuyển màu xanh.

Như một dòng nước vọt tới, nàng mặt nhắn dài nhỏ mày đứng ở Mạc Bao bên cạnh, lấy ánh mắt xem kỹ nhìn chằm chằm Thạch Nham, nói: “Ta cũng cảm thấy không thể dễ dàng tin tưởng”.

Tắc Tây Ly Á cùng Thương Ảnh Nguyệt vẫn xem không vừa mắt lẫn nhau. Ở trong mắt nàng, Thương Ảnh Nguyệt kinh nghiệm thiếu sót, rất nhiều chuyện quá mức lỗ mãng, hiểu ý khí nắm quyền, trong bọn họ có một gã cường giả, chính là bởi vì Thương Ảnh Nguyệt sót một đối phó Bạch Ngộ, thể cho nên phòng tuyến bị phá tan, bị Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ ra tay đánh chết.

Cũng là như thế, Tắc Tây Ly Á trước sau đối với Thương Ảnh Nguyệt không quá yên tâm, cảm thấy nàng sẽ bị thù hận che mờ hai mắt, làm ra sự tình bất lợi đối với mọi người. Truyện YY - .com

Sa Triệu, Võ Phong, Tắc Tây Ly Á hoài nghi, làm cho Mạc Bao vốn tinh thần chấn động cũng đột nhiên tỉnh táo lại, nghĩ nghĩ, hắn cũng bỗng nhiên trầm mặc xuống.

Hắn nhìn về phía Thương Ảnh Nguyệt, lại nhìn về phía Thạch Nham, nhíu nhíu mày khẽ không thể tra xét.

Chuyện này liên quan đến sinh tử của mọi người, nếu có một cái không cẩn thận, mọi người đều có thể lâm vào nơi vạn kiếp bất phục. Nếu Thương Ảnh Nguyệt phán đoán sai lầm, nếu Thạch Nham nói dối... Mọi người sẽ toàn bộ táng thân ở trong tay Mê Á, Phỉ Nhĩ Phổ, Bạch gia. Bọn họ đã rút cuộc không gánh vác dậy nổi bất cứ sai lầm gì.

Mạc Bao không thể không cẩn thận hẳn lên.

“Chúng ta cũng cảm thấy nên là đối đãi thích đáng”.

“Việc này liên quan đến sinh tử mọi người chúng ta, nhất định phải cẩn thận chứng thực”.

“Chỉ có hẳn chứng minh hẳn thực có năng lực này, chúng ta mới có thể tin tưởng hẳn, cho phép hẳn gia nhập chúng ta. Bằng không, cứ để cho hẳn tự sinh tự diệt đi, miễn mang đến cho mọi người tai hoạ”.

Trong lúc nhất thời, mấy người còn lại chưa tỏ thái độ cũng đều kêu la hẳn lên.

Một ít người thậm chí âm thầm hoài nghi Thương Ảnh Nguyệt là vì làm cho mọi người tiếp nhận Thạch Nham, mới cố ý khuếch đại năng lực của Thạch Nham. Dù sao tại cái cửa ải chủ yếu này, một võ giả lạc đàn chỉ cần bị bọn Mê Á nhìn trúng, khẳng định chính là kết quả hẳn phải chết.

Chỉ có đi theo bọn họ, cùng bọn họ ôm thành một đoàn, mới có một đường sinh cơ sinh tồn như vậy.

Bỏ Thương Ảnh Nguyệt bên ngoài, mười người bao gồm Mạc Bao, Võ Phong, Võ Bách, Tắc Tây Ly Á ở bên trong đều nhìn về phía Thạch Nham, bảo hẳn chứng thật loại năng lực này của hẳn.

“Ta tạm thời rời khỏi nơi này, trong chốc lát người điếm ra vị trí ta, chứng minh một chút cho mọi người năng lực của người”.

Ở trong ánh mắt hoài nghi của mọi người, Thương Ảnh Nguyệt tuy sinh lòng bất mãn, nhưng biết mọi người quá mức e ngại hậu quả của phán đoán sai lầm, nằng cũng có thể hiểu, cho nên yêu cầu như vậy đối với Thạch Nham.

Đột nhiên, mười một mọi người nhìn về phía Thạch Nham, muốn hẳn chứng minh hẳn có năng lực này, có thể chiếu sáng phương hướng tương lai cho mọi người.

Dưới mọi người trừng mắt nhìn, sắc mặt Thạch Nham bỗng nhiên cổ quái cười lên: “... Ta nghĩ các người đều sai một điểm rồi, ta khi nào từng đáp ứng muốn gia nhập đoàn đội các người, đến giúp các người đối phó bọn Mê Á? Các người... Cũng quá nhất sương tình nguyền nhỉ?”

Sắc mặt đám người Mạc Bao, Võ Phong lặng yên biến đổi.

“Các người tiếp tục hành động của các người, mọi người không can thiệp lẫn nhau, sau sẽ không hẹn.” Thạch Nham cười thoải mái, ở trong từng đạo ánh mắt tức giận giận dữ, bình tĩnh rời khỏi.

“Thạch Nham!” Thương Ảnh Nguyệt đột nhiên đuổi theo, khẽ kêu: “Chúng ta cần người!”

“Các người chết sống cùng ta không có một chút quan hệ, buồn cười! Chết đã đến nơi còn hoài nghi này hoài nghi kia, không biết cái gọi là.” Thạch Nham cười lạnh, không để ý Thương Ảnh Nguyệt truy kích, như một đạo lưu tinh lạnh âm u, lặng yên đi xa.

Bọn người Mạc Bao, Võ Phong nghe hẳn châm chọc khiêu khích, từng người sắc mặt khó coi vô cùng, nhất là Sa Triệu càng là nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Chúng ta nên giết hẳn!”

“Nói dối bị vạch trần, biết không dễ dàng gia nhập đoàn đội chúng ta như vậy, cho nên liền lựa chọn chủ động rời khỏi.” Tắc Tây Ly Á cười nhạo một tiếng, hoàn toàn không thèm để ý hướng Sa Triệu nói: “Như vậy cũng tốt, rời khỏi chúng ta, hẳn sẽ rất nhanh bị đám người Mê Á, Phỉ Nhĩ Phổ đánh chết, nói không chừng còn có thể tranh thủ cho chúng ta nhiều một chút thời gian”.

Nàng vừa nói như vậy, Sa Triệu cống hắc hắc cười lên, gật đầu nói: “Không cùng chúng ta một đường, tại trong đầm lầy này, hẳn chỉ có một con đường bị giết”.

“Ừm, cho dù là chúng ta đều rất gian nan, không biết có thể kiên trì bao lâu.” Võ Phong cau mày.

Thạch Nham rời khỏi, ở trong mắt bọn họ đều là bởi vì khiếp đảm, bọn họ chỉ cho rằng Thạch Nham nói dối bị vạch trần, cảm thấy không có mặt mũi tiếp tục ngốc nữa, mới không thể làm gì được rời khỏi.

“Tên khoác lác kia còn làm bộ làm tịch, cấp, nói bọn Mễ Á cách chúng ta mấy trăm dặm, một canh giờ sau liền sẽ cùng chúng ta chạm mặt, cùng thực giống nhau.”/yó Bách cầm cự chùy màu vàng nhin không được cười ha ha lên, “Chúng ta mới bỏ bọn họ không bao lâu, sao có thể một canh giờ truy kích tới. Gia hỏa kia quả nhiên nói hươu nói vượn”.

Mọi người đều mồm năm miệng mười nghị luận, không ai đem lời của Thạch Nham để ở trong lòng.

Vài phút đồng hồ sau, Thương Ảnh Nguyệt suy sụp trở về, thở dài một hơi, nói: “Gia hỏa đáng chết kia thật sự là không có một chút nhân tình vị!”

Mọi người đều là vẻ mặt trào phúng nhìn về phía nàng, Sa Triệu không khách khí nói: “Tự hấn muốn chết, chẳng trách người khác, bởi vì nói dối bị vạch trần liền rời khỏi như vậy, đem một cái mạng đặt lên, xứng đáng hấn xui xẻo!”

“Một tiểu tử Hư Thần nhị trọng thiên mà thôi, chết thì chết, còn sống đối với chúng ta trợ giúp cũng không phải quá lớn, mọi người miễn bàn hấn, vẫn là hảo hảo nghĩ đối phó bọn Mễ Á như thế nào đi.” Tắc Tây Ly Á khuyên.

“Ừm, đều hảo hảo nghĩ đối phó Mễ Á như thế nào.” Vô Phong tỏ thái độ.

Không ai đem lời nói kia của Thương Ảnh Nguyệt coi ra gì.

Ở trong ánh mắt trào phúng châm biếm của mọi người, khuôn mặt xinh đẹp của Thương Ảnh Nguyệt phát lạnh, bỗng nhiên trầm mặc xuống.

Nàng biết ở sau khi Thạch Nham tiêu sái rời khỏi, nàng nói nhiều nữa cũng không có tác dụng, càng là giải thích ngược lại càng làm cho mọi người cười nhạo, cho nên nàng dứt khoát cái gì cũng không nói, một mình sinh hờn dỗi.

Nàng lại đem món nợ này tính ở trên đầu Thạch Nham.

Ở nàng đến xem nếu Thạch Nham có thể không nhìn mọi người hoài nghi trào phúng, có thể phối hợp nàng thoả chứng minh một chút, nàng liền sẽ không rơi vào cái kết cục bị mọi người mĩa mai như vậy, cũng có thể giúp mọi người thoát thân, có lẽ còn có thể giúp nàng đem người Bạch gia giết chết.

Nhưng bởi vì Thạch Nham xoay người tiêu sái rời khỏi, bàn tính tốt đẹp của nàng đều bị đánh vỡ, bọn họ vẫn như cũ không thể xoay chuyển thế cục hiện nay.

Gia hỏa vô tình vô nghĩa!

Thương Ảnh Nguyệt cắn răng thầm mắng.

Ngoài mấy trăm dặm, bên một chỗ hồ nước tính là trong suốt, sinh trưởng Thanh Nguyệt Thảo xanh tươi muốn chảy nước.

Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ, Bạch gia huynh đệ cùng hơn hai mươi gà tộc nhân Thần tộc phân tán ở bên cạnh hồ nước, do sáu gã võ giả Thần tộc đang thu thập Thanh Nguyệt Thảo, Mễ Á cùng vài nữ tử Thần tộc mỹ mạo, còn lại là đắm chìm trong hồ nước, bóng người trắng nõn non mềm của các nàng bị ba tầng vàng sáng màu tím nhạt che lấp, làm cho người ngoài xem không thấy tình trạng trong đó.

A Tư Khoa Đặc gia tộc Phỉ Nhĩ Phổ tuần dật ở một góc của hồ nước yên lặng ngồi ngay ngắn, lòng bàn tay một khối tinh thần tinh năm cạnh rực rỡ, hấn đang hấp thu năng lượng trong đó.

Cách đó không xa, một nam tử trung niên thân quần áo màu bạc, có một loại phong độ quý tộc tao nhã, một bàn tay đặt tại trên đất, lòng bàn tay như trung tâm mạng nhện bay nhanh ra vô số điện lưu, trào về phía mặt đất bốn phương tám hướng, kéo dài hướng chỗ cực xa.

Hấn tên Ước Mạn, là tộc nhân Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc, am hiểu truy tung thuật. Hấn có thể không mượn dùng thần thức xúc giác, chỉ bằng dấu vết để lại tới tìm được động hướng của kẻ địch.

Ba phút đồng hồ qua đi, Ước Mạn đem bàn tay thu hồi, lẳng lặng đứng ở bên cạnh hồ nước.

Một lát sau, Mễ Á một thân vẩy tươi đẹp giống như công chúa quý tộc nhanh nhẹn từ trong hồ nước bay ra, cười hỏi: “Ước Mạn thúc thúc, tìm người chưa?”

“Xác định phương vị rồi, cách chúng ta xa mấy trăm dặm, một canh giờ đi đường.” Ước Mạn phong độ nhẹ nhàng cười cười, bổ sung một câu: “Bọn họ giống như chưa rời khỏi, dừng lại không động. Ha ha, vận khí không tệ, cực hạn điều tra của ta cũng chỉ cái phạm vi này. Nơi này dù sao không thể vận dụng thần thức xúc cảm, bọn họ nếu tiếp tục chạy xa một chút, ta có thể liền không xác định được phương vị bọn hắn nữa”.

“Xem ra vận khí của bọn họ thật sự là không tốt.” vẻ mặt Mễ Á thương hại, thần nhiên nói: “Vậy chúng ta liền cho vận khí bọn họ càng xấu đi”.

Mọi người nhanh chóng tụ tập lại, đơn giản điều chỉnh một chút, hướng tới phương hướng Mạc Bao, Sa Triệu tiến đến.

1109. Chương 1101

Một mảng đầm nước màu xanh, mặt nước nổi lơ lửng hải tảo dạng tơ liễu, từng đám tụ tập, từng luồng sương khói màu xanh bóng lượn lơ dăng lên, ở mặt nước hình thành lồng khói xanh âm u, có vị chua nhàn nhạt lan tràn.

Lúc một đám hải tảo tụ tập, lưng Thạch Nham thấm ướt trong nước màu xanh, lộ ra nửa đoạn thân thể, ngẩng đầu nhìn sương khói chướng khí dạng cuộn vải màu xanh, nhin không được há mồm thở.

Từng tia từng luồng mây khói màu xanh giống như dòng suối nhập vào miệng mũi hắn, độc tố chua xót bỗng nhiên lan tràn, nháy mắt ở thân thể hắn khuếch tán. Nơi độc tố lướt qua, máu thịt hắn tràn ra cảm giác tê tê, xương cốt có chút cứng rắn, tốc độ máu tươi vận chuyển dần dần chậm lại.

Độc tố có thể tê dại cơ năng thân thể, có thể làm cho người ta bất giác mất đi đối với năng lực nắm giữ thân thể, một lúc sau, sẽ phát hiện cả người chua xót khổ sở vô lực, ngay cả thần lực trong cơ thể cũng sẽ chậm rãi trôi qua.

Đây là một loại độc chướng khí chậm rãi thấm thấu dần dần ăn mòn cơ thể người.

Ánh mắt chợt lóe dị quang, ẩn sâu ở trong linh hồn tế đàn Thối Độc Hàn Châu lặng yên ngậm ở đầu lưỡi, một cỗ lực tràng hấp thụ từ trong hạt châu ngấm đen bằng hàn phóng thích, chợt liền thấy trong cơ thể hắn bay ra từng tia sợi tơ mắt thường khó thấy, toàn bộ trào vào Thối Độc Hàn Châu.

Đầm nước thủy dịch màu xanh, bay bổng độc chướng khí, toàn bộ ẩn chứa độc tố mạn tính. Ở trong đầm lầy, khu vực cùng loại có rất nhiều.

Nơi này cách Mạc Đóa, Vô Bách, Tắc Tây Ly Á cũng không quá xa, trăm dặm cũng không đến. Cỗ đại lực tuy không thể tận tình phá không bay lượn, nhưng đối với Thạch Nham loại cường giả cảnh giới Hư Thần này mà nói, khu vực trăm dặm vẫn như cũ cực nhanh có thể đến, nhất là người tu luyện không gian ảo nghĩa, nháy mắt là tới.

Một ngọn lửa cực nóng ở đỉnh đầu động đậy không ngừng, như một vầng mặt trời loại nhỏ, không ngừng phóng thích ánh sáng hỏa nguyên.

Sinh mệnh dao động mấy trăm dặm vuông ở trong cảm giác vận chuyển của phó hồn chậm rãi đưa trở về, chiếu rọi ở trong đầu hắn.

Phương vị một đám mười một người Mạc Tiêm, Vô Phong, Vô Bách, Tắc Tây Ly Á không thay đổi. Bọn họ vẫn là còn đang bàn như thế nào ứng phó Thần tộc uy hiếp. Thần thức giãn ra, sau khoảnh khắc mấy hơi thở, sắc mặt hắn lặng yên thay đổi, đáy mắt tràn ra tập trung thần quang tinh thần, tinh thần lực dần dần tập trung.

Hắn xác định vị trí chuẩn xác của đám người Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ, Bạch gia.

Tổng cộng hai mươi bảy người, trong đó người đạt tới cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên cả thầy có mười bảy người, còn lại mười người đều là Hư Thần nhị trọng thiên. Một đám hai mươi bảy người này khí huyết vượng uy, sinh mệnh từ trường rất mãnh liệt, lực lượng chân thật đều so với cảnh giới bày ra cao hơn một chút.

Nhất là Mễ Á cầm đầu, loại sinh mệnh từ trường truyền đến dao động mãnh liệt này, có thể mãnh liệt so với thủy thần cảnh giới, trình độ vượng uy khí huyết trong cơ thể không kém Võ Bách một chút.

Trừ bốn gã cường giả Bạch gia, còn lại đều là tộc nhân Thần tộc. Mỗi một tộc nhân Thần tộc đều cực kỳ cường đại, vượt xa người cảnh giới ngang nhau.

Lại yên lặng xem xét trong chốc lát, hần lặng lẽ thu hồi thần thức, sắc mặt càng thêm ác liệt trầm trọng.

Sự tình so với trong suy nghĩ của hần khó giải quyết hơn rất nhiều...

Mục đích chủ yếu của hần không phải giúp Thương Ảnh Nguyệt đối phó người Bạch gia, hần là muốn đạt được Thất Thái Quỷ Yêu Hoa trong tay Mễ Á, đây là nhiệm vụ hàng đầu hần lần này tiến vào cổ đại lục. Trong óc Dương Thanh Đế bị Hủ Hồn Nha xâm nhập, phải mượn trợ giúp loại yêu hoa này khôi phục tinh tảo.

Đối với Thất Thái Quỷ Yêu Hoa, hần ở nhất định cần!

Sở dĩ chưa quyết đoán cùng Mạc Đóa, Sa Triệu, Võ Phong những người đó đi đến một đường, là vì hần có tính toán của mình. Lấy phó hôn hần cùng cổ đại lục sâu xa, hần có thể thấy rõ bất cứ dị thường gì quanh thân, tương đương với có một đôi mắt có thể quan sát đại địa.

Có cái bảo đảm này, không cùng bọn Mạc Tiêm, Thương Ảnh Nguyệt một đạo, hần vẫn như cũ có thể thông dong ứng đối bất cứ hung hiểm gì, có thể tránh né trước, có thể cam đoan không cùng tiểu đội Thần tộc đụng độ chính diện.

Hần còn tinh tu không gian ảo nghĩa, có thể nói ở trong đầm lầy, hần ngay từ đầu đã đứng ở thế bất bại, trừ phi không muốn sống nhảy vào vòng vây của kẻ địch, cơ bản không có hung hiểm đáng nói.

Cùng Mạc Tiêm những người đó thực đi ở cùng một chỗ, ngược lại sẽ bó tay bó chân, còn phải đem ưu thế của mình cùng bọn họ chia xẻ, mình lại không thể chiếm được tiện nghi gì, thấy thế nào cũng là chịu thiệt, hần tự sẽ không ngốc như vậy.

Hần vốn chuẩn bị một mình hành động, tìm đúng cơ hội ra tay đối với Mễ Á, nhân cơ hội mạnh mẽ cướp lấy Thất Thái Quỷ Yêu Hoa, nhưng hiện tại hần không nghĩ như vậy nữa...

Lần này nghiêm túc cẩn thận đem cơ thể cùng sinh mệnh từ trường dao động của Mễ Á biết rõ ràng, hần mới biết được Mễ Á có bao nhiêu cường đại. Ở dưới tình huống Mễ Á chưa bị thương, cho dù là một đối một, hần đem hết lực lượng thủ đoạn cũng không nhất định có thể chiếm thượng phong.

Mễ Á nay lại trước sau cùng tiểu đội Thần tộc đi ở cùng nơi, hần liền càng thêm không có cơ hội xuống tay. Thật nếu không cần mạng thù đầu ra, ngược lại sẽ rất thảm...

Trầm mặt, hần bình tĩnh cân nhắc, tìm kiếm một cách có thể đạt thành mục đích. Hồi lâu, mắt hần bỗng nhiên hơi hơi sáng lên, nhin không được cười lạnh hần lên.

Mạc Tiêm, Sa Triệu, Võ Phong, Võ Bách, Tắc Tây Ly Á những người này, nếu có thể lợi dụng thật tốt, hần khó không có cơ hội đạt thành mong muốn, về phần những người đó có thể bị hần hại chết có thể hay không toàn quân bị diệt hay không, hần căn bản không để ý.

Một cái ý niệm nảy sinh, hần dần dần có phương hướng, nghĩ như thế nào đem nó hoàn thiện. Toàn bộ thân thể hần từng chút lặn xuống, nhập vào đầm nước có độc tố, bình tĩnh biến mất.

“Tiểu thư xin dừng lại trong chốc lát”.

Ước Mạn tao nhã anh tuấn bỗng nhiên ở phía trước đội ngũ nghỉ chân. Hần ngồi xuống, vãn tay một bàn tay như đồ án thần bí rườm rà, tùy ý đặt ở một khối bùn dưới chân, bùn rỉ ra không có một chút lấy dính tay trắng nõn thon dài của hần, đều bị hào quang nhân nhật che ở bên ngoài.

Mẽ Á giơ lên cánh tay tuyết làm một cái thủ thế kỳ lạ, phía sau ngay cả Phỉ Nhĩ Phổ, Bạch gia ở bên trong mọi người đều ngừng lại.

Mọi người nhìn về phía Ước Mạn.

Từng luồng điện quang màu bạc giống như con cá màu bạc có thể ở lòng đất tới lui tuần tra, từ đầu ngón tay Ước Mạn vẩy ra, vui nhập vào đầm lầy, nhanh chóng đi xa.

Ước Mạn nhắm mắt, trong đầu buộc vòng quanh đủ loại đường cong, đem cảnh tượng quanh thân từng chút hiện ra. Hoàn cảnh đồ, lấy hấn làm trung tâm giống như một bức tranh trông rất sống động, ở trong đầu hấn được chiếu rọi ra.

“Có một con cá nhỏ cách chúng ta rất gần.” Ước Mạn kinh ngạc cười, thông dong đứng lên, chỉ hướng Thạch Nham ẩn náu: “Chỉ có cảnh giới Hư Thần nhị trọng thiên, hấn là vô ý thoát ly đại bộ đội. Ha ha, gia hỏa này thật sự là không cẩn thận, vừa vặn ở ta có thể không quan sát dấu vết để lại, cũng có thể lấy lực lượng thấy rõ trong phạm

Hấn nhìn về phía Mẽ Á, chờ tiểu thư nhà hấn mệnh lệnh.

“Chỉ Hư Thần nhị trọng thiên mà nói, thì không cần điều động binh lực, miên cho lãng phí quá nhiều thời gian của chúng ta.” Mẽ Á lạnh nhạt phân phó: “Bạch Ngộ các người đi qua giúp ta thanh lí sạch sẽ”.

Bốn gã võ giả Bạch gia Khô cốt tinh vực nghe vậy hơi khom người, cẩn thận trả lời một câu, sau đó ở dưới Bạch Ngộ dẫn đường, đột nhiên bứt ra rời khỏi.

“Chờ cá lọt lưới thanh lí sạch sẽ, bốn gã tộc nhân Bạch gia này, có phải hay không cũng cần?”

A Tư Khoa Đẩu gia tộc Phỉ Nhĩ Phổ, khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn hiện lên cười tàn độc âm hiểm, làm một cái thủ thế cất cổ. Phía sau hấn tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc đều là hắc hắc cười lạnh hấn lên, hiển nhiên từ trước đến sau đều không đem Bạch gia huynh đệ coi là đồng bạn thật sự.

“Bốn con chó này giữ lại còn có tác dụng.” Mẽ Á tươi cười ôn hòa, lời nói lại ác độc âm nhu: “Chờ tiến vào khu vực trung ương, có thể còn phải cùng gia tộc khác đánh giá một phen, mặc dù không cần, đem bọn hấn làm vật hi sinh dò đường một chút, cũng là có thể tận hết tác dụng của vật”. T.r.u.y.ệ.n.Y.Y.com

“vẫn là Mẽ Á tỷ tỷ cân nhắc chu đáo.” Phỉ Nhĩ Phổ phản ứng lại, thật lòng tán thưởng.

“Người cũng không vừa.” Mẽ Á cười tủm tỉm nói, sóng mắt lưu chuyển, đuổi cái lưng mỗi quyền rũ, vòng eo trưng một cái độ cong kinh người, nói: “Nhanh chấm dứt, Hắc Cách gia hỏa kia lại truyền đến tin tức, nói hấn rất nhanh tới đây, còn nói chúng ta tốc độ quá chậm”.

“Vậy thật cần nhanh một chút.” Phỉ Nhĩ Phổ hừ một tiếng: “Ta cũng không muốn thấy sắc mặt kia của Hắc Cách”.

“Ai cũng không muốn gặp hấn.” Mẽ Á bất đắc dĩ thở dài.

Mọi người chợt tiếp tục không nhanh không chậm lên đường.

“Mọi người hấn là tiếp tục hành động hấn lên rồi. Đối phương nói không chừng đã cách chúng ta rất gần, chúng ta không thể lưu lại một chỗ thời gian dài”.

Xpí -

Tắc Tây Ly Á như một mỹ nữ xà, cơ thể bỗng nhiên run lên, từ trong tĩnh tu thời gian ngẩn tỉnh lại, khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một tia ưu phiền: “Không biết vì sao luôn cảm thấy có chút bất an, ta sợ lần này chúng ta lại phải đưa ra cái giá thảm trọng”.

Bọn người Mạc Tiêm, Vô Phong, Sa Triệu, Thương Ảnh Nguyệt nghe vậy đều lập tức đứng dậy, sắc mặt cũng không quá dè coi, ánh mắt nhìn về phía Tắc Tây Ly Á rất cổ quái.

Một đoạn thời gian qua, Tắc Tây Ly Á mỗi khi có thể miệng quạ đen nói ra tai nạn trước, nàng chuyện tốt phán đoán không chuẩn, chuyện xấu vừa nói liền trúng, thể cho nên hiện tại vừa nghe nàng nói không thích hợp, sắc mặt mọi người đều khê biến, cũng tất cả đều thần thần cẩn thận cảm thấy không ổn hấn lên.

“Quả thật không thể lưu lại một chỗ thời gian dài.” Mạc Tiêm gật đầu: “Trong đối phương có người am hiểu truy tung thuật, tuy xa xa không bằng thần thức cảm giác tinh diệu, thời gian cần hao phí hơn rất nhiều... Nhưng bọn họ thực sự có thể đại khái tập trung phương hướng của chúng ta”.

Sắc mặt mọi người càng thêm trầm trọng, cũng đều biết lời Mạc Tiêm nói có sự thật căn cứ, bởi vì nửa năm thời gian qua, vô luận bọn họ ẩn nấp như thế nào, đều sẽ ở sau một đoạn thời gian lại bị đối phương tìm được.

“Tốt, chúng ta tiếp tục di động, di động đến sau khi khu vực trung ương giải phong.” Vô Phong cười lạnh: “Ta cũng không tin bọn họ có thể đem người tiến vào bản đồ chung quanh cổ đại lục, toàn bộ đều thanh lý sạch sẽ. Chỉ cần khu vực trung ương giải phong rồi, chúng ta có thể tiến vào, ta không tin bọn họ còn có thể đối với chúng ta theo đuổi không bỏ”.

Về mặt mọi người chấn động.

Đầm nước màu xanh, một đám rong trôi nổi rung chuyển một chút, bỗng nhiên toát ra bóng người Thạch Nham, cả người lóe ra tinh quang nhàn nhạt, như màn hào quang màu bạc che lấp thân thể.

Hắn cau mày, hướng tới một phương hướng nhìn một cái, yên lặng cảm giác một chút.

Từ trong rong bỗng nhiên rời khỏi, hắn lặng yên biến ảo tung tích, như một tia chớp gấp khúc không ngừng hoạt động, rất nhanh biến mất không thấy.

Nửa khắc đồng hồ sau, bốn người Bạch Ngộ ở bên cạnh rong xuất hiện. Bạch Ngộ ngửi một hơi, khực khặc nói: “Vừa rồi còn có người, hiện tại một chút khí tức cũng không có nữa, hẳn là đã rời khỏi.” Ở trong khoảng cách cực gần, bọn họ vẫn là có thể phát giác được khí tức sinh mệnh.

“Có thể hay không biết chúng ta tới rồi?” Một người nói.

“Không có khả năng, hẳn chỉ là trùng hợp.” Bạch Ngộ lắc đầu, trầm ngâm mấy giây, quyết đoán từ bỏ: “Chúng ta không phải Ước Mạn, đuổi cùng giết tận tiếp cận bản không cần thiết, vẫn là qua bên kia hỗ trợ”.

Ba người còn lại gật đầu, dựa theo lời Bạch Ngộ nói đồng loạt hướng mục tiêu đi tới.

1110. Chương 1102

Bản đồ bắc bộ của cổ đại lục, từng tòa sông băng đứng vững liên miên pháp phồng, như là từng thanh băng kiếm lạnh lẽo cắm vào tận trời, lộ ra khí tức lạnh buốt.

Một đám hơn hai mươi gã tộc nhân Thần tộc ở dưới thanh niên cầm đầu dân dất, chậm rãi xuyên qua ở giữa sông băng, hướng bản đồ đầm lầy tiến lên.

Thanh niên dẫn đầu một đầu như tóc ngắn kim cứng từng sợi dựng thẳng lên, khuôn mặt anh tuấn, thân một kiện áo giáp tinh mỹ màu đen, áo giáp tuyền khắc hoa văn ngọn lửa màu đỏ, như liệt hỏa thiêu đốt.

Hơn hai mươi gã Thần tộc tộc nhân phía sau hắn khí tức trầm ổn, ánh mắt kiên nghị, như từng ngọn núi ẩn chứa năng lượng lực lượng bạo tạc, cho người ta một loại cảm giác áp bách rất mạnh.

Liên miên sông băng đỉnh băng, ở dưới bọn họ dọn dẹp đã mai táng rất nhiều võ giả, đều là cái gọi là thiên tài đến từ các đại tinh vực. Không đến năm năm thời gian, bọn họ đem lãnh thổ của mình cái gọi là mầm móng các đại tinh vực đều nhổ hết rồi.

“Thiếu gia, còn có đại khái ba ngày quang cảnh, chúng ta có thể vượt qua sông băng, tiến vào bản đồ chỗ đầm lầy bọn Mễ Á.” Một lão nhân thần sắc cũ kỹ, mặc áo bào tinh mỹ cung kính nói.

Hắc Cách gật gật đầu, ánh mắt như tia chớp bắn về phía trước, hồ hững nói: “Bọn Mễ Á thật sự là vô dụng, liên tốc độ bọn họ chậm nhất, đến bây giờ cũng chưa xử lý sạch sẽ”.

“Thiếu gia đi qua rồi, chuyện này tự nhiên lập tức là có thể kết thúc.” Bội Đốn mỉm cười, hợp thời khen tặng một câu, ánh mắt hắn nhìn về phía Hắc Cách tràn đầy kính sợ.

Thần tộc mười hai đại gia tộc, Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc vạn năm qua trước sau thực lực cường hãn nhất, ở trong trường lão đoàn vẫn có được quyền lên tiếng nhiều nhất.

Mà Hắc Cách thì, là ngôi sao chói mắt nhất Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc hiện nay, tuổi còn trẻ tiến giai Hư Thần đỉnh phong chi cảnh, cách thủy thần chỉ có một bước xa, được tổ tông bốn nguyên, nhiều năm chinh phạt bốn phương, chiến công bất mất, kinh nghiệm chiến đấu cá nhân phong phú, có thể thống lĩnh quân đội luyện binh mang binh, tâm chí cứng cỏi như sắt, thủ đoạn tàn nhẫn tàn bạo...

Hầu như ở trong mắt toàn bộ tiền bối Thần tộc, Hắc Cách đều không có điểm yếu rõ ràng, cũng là lãnh tụ tương lai Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc điều động nội bộ.

Tộc trưởng Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc, hầu như có thể khống chế phương hướng tương lai của Thần tộc, có thể coi là bá chủ vũ trụ đến đời đời. Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc cũng luôn đem Hắc Cách hướng phương diện này bồi dưỡng.

Đến nay, hắn chưa từng làm cho người ta thất vọng.

Lần hành động đối với cổ đại lục tên là “Hoang” này cũng là do Hắc Cách đề nghị, hơn nữa do hắn khởi xướng chủ đạo...

Đem Giới Dẫn Quả phân tán ở các đại tinh vực có uy hiếp đối với Thần tộc, tiết lộ thần kỳ huyền diệu của cổ đại lục, hấp dẫn rất nhiều thế lực cường hãn đem người nổi nghiệp mầm móng thiên tài của mình phái ra, đều tiến vào cổ đại lục, sau đó do hắn mang theo tinh nhuệ các đại gia tộc Thần tộc đối với những thiên tài nhân tài kiệt xuất các phương tinh vực triển khai giết hại, một lần hành động tiêu diệt hy vọng tương lai của các phương tinh vực.

Cái kế sách âm độc tàn nhẫn này làm cho các đại tiền bối Thần tộc đều sợ hãi động dung, đối với Hắc Cách đoạt tán không chút nào keo kiệt.

Rất nhiều cường giả nổi danh Thiên Thần Sách bảng của Thần tộc đều muốn Hắc Cách trở thành lãnh tụ tương lai Thần tộc, lần này để cho hắn suất lĩnh các đại gia tộc Thần tộc tiến vào cổ đại lục là một lần rèn luyện quan sát cuối cùng đối với hắn, nếu hắn thành công thực thi kế hoạch của mình, đem thiên tài chủng tộc tương lai của các đại tinh vực đều thanh lý sạch sẽ, hắn sẽ không có bất cứ dị nghị gì vinh danh ngay vàng tộc trưởng tương lai của Thần tộc.

Bản thân Hắc Cách trước khi tiến vào cũng lập quân lệnh trạng, cam đoan nhất định sẽ thành công đạt thành mục tiêu.

Hắn tràn ngập tự tin.

Bởi vì ở trước khi tiến vào cổ đại lục, hắn vốn đã có thể đột phá thủy thần cảnh. Hắn cứng rắn kẹt lại, duy

Quần áo thân thể cao gầy tuyệt đẹp bỗng nhiên vỡ nát, bị lực lượng trùng kích nổ tung, từng mảng lân giáp trong suốt cùng thân thể phù hợp như lá cây từ trong máu thịt thân thể nàng mọc dài ra. Những lân giáp đó như một loại tinh khối chói mắt, rực rỡ loá mắt, trào ra lực lượng dao động mãnh liệt, giống như không thể phá vỡ.

Vai, khuỷu tay, đầu gối cùng mu bàn tay rất nhiều khu vực hiện ra mũi nhọn trong suốt, sắc bén như cột băng, làm cho người ta liếc một cái liền sinh lòng kính sợ.

Đây là Thần Tộc Bất Diệt Thể, chỉ có người Thần tộc huyết mạch thuần khiết mới có năng lực hoàn thành lột xác. Một khi hình thành Thần Tộc Bất Diệt Thể, lực lượng cùng thực lực sẽ nhảy mất tầng vọt!

Nhìn thấy Thạch Nham lột xác thành hình thái Bất Tử Ma Thể, Mễ Á không còn một tia xem nhẹ, cũng thúc giục toàn bộ lực lượng đem hình thái chiến đấu tốt nhất bày ra, để toàn lực ứng phó Thạch Nham cái uy hiếp thật lớn này.

Cùng hình thái của Thạch Nham so sánh, Mễ Á xinh đẹp hơn rất nhiều, cả người bao trùm lân giáp trong suốt cùng thân thể dán, long lanh như đồ sứ đẹp đẽ, nhưng từng cái mũi nhọn như cột băng kia lại làm cho da đầu người ta run lên, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ sắc bén.

Con mắt Thạch Nham đỏ tươi như máu, thô bạo điên cuồng như tẩu hỏa nhập ma, giáp trụ thiên nhiên trên người giống như từ trong đường cong cơ thể nứt ra, hiển lộ làn da màu đỏ rực, từng cây gai xương như đao cho người ta một loại cảm giác tà ác dữ tợn.

Sau khi phân biệt hoàn thành lột xác, ánh mắt Mễ Á bỗng nhiên bình tĩnh chờ đợi, giống như không có tình cảm loài người nên có, băng hàn quả tuyệt, băng lạnh giống như máy móc giết chóc.

Thạch Nham thì là hoàn toàn khác.

Mắt hắc giống như chảy máu, lộ ra thô bạo điên cuồng, giống như hoàn toàn lâm vào biển khát máu, bị dục vọng trong lòng chứa tể dụng tâm chí, cho người ta một loại cảm giác nóng nảy như hung thú điên cuồng.

“Đôi với tộc nhân Bất Tử ma tộc các ngươi, chúng ta xưa nay đều chỉ kiên trì một cái phương châm: Đuổi tận giết tuyệt!”

Thanh âm Mễ Á băng lạnh thấu xương, không có bất cứ dao động cảm xúc gì, một bàn tay che kín mũi nhọn trong suốt như cột băng, lại một lần nữa điểm về phía Thạch Nham.

Oành!

Ngàn lần trọng lực tràng nhảy mất chụp xuống.

Thạch Nham như thú bị nhốt rít gào, bên ngoài thân thể dữ tợn đáng sợ từng sợi gân mạch như con giun nhúc nhích, từng cô hung sát chí khí phóng lên tận trời, trào ra năng lượng chấn động điên cuồng.

Trọng lực tràng che kín thân thể hắc bỗng nhiên phát ra đại ào zha không dứt bên tai, từng đoàn tinh thần đốt miề hào quang bắn tung tóe ra, làm cho mười hai con ngũ trảo ngân long kia đều kinh động, từng con rống giận, đều ở bên cạnh Thạch Nham di động, giương nanh múa vuốt giống như muốn đem hắn xé thành bột phấn.

Trong miệng mười hai con ngũ trảo ngân long giống như đột nhiên nở ra từng đóa hoa tươi, hoa tươi hoa lồi nhúc nhích, phóng thích quy luật vận động tuần không huyết thịt, như từng cái mầm to bồn máu.

“Minh Ngục Yêu Hoa!”

Thanh âm Thạch Nham khàn khàn, bỗng nhiên càn rỡ cười ha hả.

Lúc ở vãn Thần Chi Địa, hắn từng gặp loại Minh Ngục Yêu Hoa này, biết đây là vật Thần tộc đào tạo, có thể tuần thực huyết thịt tinh khí bổ sung tộc nhân Thần tộc hao tổn, là một loại kì vật cực kỳ xiề đáng sợ của thể gian.

Chỉ là, loại này Minh Ngục Yêu Hoa sợ nhất trời biết...

“Biết còn không ít.” Mễ Á hờ hững nói: “Xem ra Bất Tử ma tộc cùng tộc ta quả nhiên chính là thể địch, đối với thủ đoạn tộc ta thật biết rõ ràng, đáng tiếc cái này không thể thay đổi cái gì, Minh Ngục Yêu Hoa chỉ sợ vật chí dương chí nhiệt..”.

Con người nàng bỗng nhiên co rụt lại.

Một câu còn chưa nói xong, từng ngọn lửa màu đỏ đậm mãnh liệt từ mi tâm Thạch Nham trôi giạt ra, linh hoạt lẫn lộn, phân biệt trào vào từng đóa Minh Ngục Yêu Hoa.

Xẹt xẹt xẹt

Minh Ngục Yêu Hoa trong miệng mười hai con ngũ trảo ngân long ở trong khoảnh khắc bị đốt cháy lên, nhanh chóng hóa thành tro tàn.

Từng con ngũ trảo ngân long bị xiềng trói từng rỗng kia, trong mắt rỗng vốn giống như không có linh hồn tiêu cự đột nhiên hiện ra ý giãy dụa mãnh liệt. Chúng nó điên cuồng nhào phía thân thể Thạch Nham dùng mạnh lại, sau đó ngừng một giây, toàn bộ điên cuồng tru lên hướng Mễ Á cắn xé mà đi.

Từng đóa Minh Ngục Yêu Hoa kia tựa như chính là định thần châu trói buộc linh hồn ý thức của chúng nó, ở nháy mắt yêu hoa đốt miề kia, chúng nó vậy mà khôi phục lý trí ngẩn ngui.

Chúng nó hận thấu xương đối với Thần tộc, đối với Mễ Á giam cầm chúng nó nhiều năm, lấy chúng nó làm nô lệ này càng là căm thù đến tận xương tủy, vừa tỉnh lại, lập tức bày ra sự nóng nảy, muốn giết Mễ Á, từ trong Ngự Long Bài giải vây đi ra..

Không gian bị “Tiềm long phục thiên” thần trận giam cầm chốc lát tuyên cáo giải phong, Thạch Nham lập tức phát giác được biến hóa.

Hắc hắc nhe răng cười, hắn không vội vã xuống tay đối với Mễ Á, thần thể chợt lóe liền từ phạm vi của Ngự Long Bài biến mất, ra khỏi không gian lúc trước bị giam cầm tập trung, bảo đảm mình tiến có thể công lui có thể thủ, bảo đảm sẽ không xuất hiện cục diện bị giam cầm tiêu hao đến chết

“Cút ngay!”

Khi mười hai con ngũ trảo ngân long ép đến, sắc mặt Mễ Á hờ hững, bỗng nhiên quát chói tai một tiếng.

Khối Ngự Long Bài kia bỗng nhiên vọt tới một cô lực lượng mạnh mẽ, mười hai cái xiềng xích hợp với ngân long chợt kịch liệt run rẩy đong đưa, nhanh chóng hướng trong ngọc bài co rút lại.

Từng con ngân long không cam lòng điên cuồng rít gào, bị cứng rắn một lần nữa kéo vào Ngự Long Bài, hóa thành mười hai cái hoa văn rỗng bay lên, tuyên khắc vào mặt ngoài Ngự Long Bài kia, quy về yên lặng.

Đội Mễ Á trở về gia tộc, một lần nữa lấy Minh Ngục Yêu Hoa cố định linh hồn chúng nó, Ngự Long Bài này liền không có bất cứ tổn thương gì, vẫn là có thể được nàng tùy ý sử dụng.

Nhưng hiện tại tự nhiên không được nữa.

“Tốt lắm, vậy mà dung hợp thiên hỏa, khó trách không có sợ hãi, ngay cả Minh Ngục Yêu Hoa còn không sợ”.

Về mặt Mễ Á dờ dẫm, trấn định bình tĩnh đáng sợ. Nàng đem Ngự Long Bài thu hồi, không vội vã đột hạ sát thủ, nói: “Rời khỏi Tiềm long phục thiên thần trận giam cầm, lấy không gian ảo nghĩa của người có thể tùy ý dọn đi, người còn ở lại nơi này làm cái gì?”

Nàng rất rõ ràng, không có Ngự Long Bài có thể dùng, nàng căn bản không giữ được Thạch Nham tu luyện không gian ảo nghĩa, cho nên nàng trái lại là không vội động thủ.

1113. Chương 1105

Trung ương một mảng đầm lầy hỗn độn, Mễ Á lạnh lẽo như núi băng, mắt lạnh nhìn Thạch Nham.

“Ta rất ngạc nhiên vì sao người sẽ ẩn nấp ở chỗ này? Người có thể rất sớm liền rời khỏi, chẳng lẽ người có cái ý đồ gì?” Đầu óc nàng vòng vo một chút, bắt đầu hướng Thạch Nham nói lời khách sáo.

Thạch Nham vẻ mặt nóng nảy như núi lửa, cả người khí tức hung sát cực kì nồng đậm, tựa như tùy thời khắc đều có thể cuồng loạn điên cuồng hẳn lên.

Tương tự hoàn thành biến thân, Mễ Á bình tĩnh không có một chút mùi vị tình người, mà Thạch Nham lại là nóng nảy hung lệ, giống như là một con dã thú bị chọc giận, sẽ hiện ra một mặt điên cuồng nhất, quả thực chính là hai loại cực đoan.

Chỉ có bản thân Thạch Nham biết, ở lúc hắn chưa thúc dục bạo tẩu tam trọng thiên, chưa đem năng lượng tiêu cực ẩn nấu ở một thân huyết khiêu trào ra, ở dưới tác dụng của ma huyết sôi trào, hắn quả thực sẽ lâm vào trạng thái nóng nảy.

Nhưng, một khi hắn đem năng lượng tiêu cực chợt xuất hiện, hắn cũng có thể lập tức tỉnh táo lại.

Ở lúc đối đãi Mễ Á, hắn không mượn dùng lực lượng tiêu cực, không sử dụng sinh tử ảo nghĩa, đủ loại thủ đoạn che giấu có liên quan Thị Huyết nhất mạch hắn đều khắc chế.

Bởi vì hắn biết, cho dù là hắn đem toàn bộ lực lượng bày ra, cũng

không thấy có thể đem Mễ Á đánh chết, sẽ chỉ uống phí bại lộ thân phận. Nếu thân phận hắn bại lộ ra, nếu Mễ Á biết tình huống của hắn, có thể sẽ bỏ xuống tất cả, tụ tập toàn bộ lực lượng Thần tộc đối phó hắn.

Đây cũng không phải cực diện hắn muốn nhìn thấy.

Bởi vậy, ở dưới Mễ Á truy hỏi, hắn căn bản là không trả lời.

Hắn giơ lên một bàn tay, lòng bàn tay hướng tới đỉnh đầu một đoàn quỷ hỏa âm u kia, phó hồn bỗng nhiên như năng lượng từ trường mãnh liệt cuồng bạo nhất, nháy mắt hình thành lực hút điên cuồng.

Trong khoảnh khắc, đám mây thiên địa năng lượng nồng đậm bao phủ ở đỉnh đầu Mễ Á, Thạch Nham như hải dương trút xuống, như dòng suối hội tụ vào phó hồn như đoàn quỷ hỏa kia của hắn, bị đoàn hồn phách kia trói buộc, giống như bị hắn nắm ở lòng bàn tay!

Thiên địa năng lượng bá đạo tuyệt luân của cổ đại lực như dòng suối ngưng luyện thành một cô, lại lặng yên xảy ra biến hóa thật lớn, vậy mà biến thành một quang sáng rực rỡ chói mắt, như mặt trời rơi xuống, âm âm nện về phía Mễ Á.

Mễ Á trước sau trấn định lần đầu thay đổi sắc mặt, trong mắt hiện ra một vầng kinh hãi.

Trong vầng hào quang chói mắt rực rỡ kia mang theo tổng năng lượng trong mười dặm quanh thân. Nơi này là cổ đại lực, là hành tinh năng lượng tràn đầy nhất trong vũ trụ, tổng thiên địa năng lượng phạm vi mười dặm có thể so với một kích trí mệnh ngọc đá cùng võ của một gã thủy thần.

Ngay cả Mễ Á cũng có chút ăn không tiêu.

Lân giáp trong suốt cả người nàng bỗng nhiên phát run hẳn lên, từng vòng ánh sáng màu bạc kỳ dị như vòng phản phạt bay ra, một vòng hợp với một vòng, chợt xuất hiện năng lượng dao động sóng nước ra biển.

Một cái mặt nạ tinh xảo tuyệt mỹ được nàng bao trùm ở trên mặt. Mặt nạ kia tái nhợt dữ tợn, lại ẩn chứa năng lượng dao động kinh người.

Từng cái hoa văn tinh mịn quý dị từ trên mặt nạ hiển hiện ra, giống như cùng gân mạch của Mễ Á đạt thành liên hệ, trào ra lực lượng cuồng bạo, làm cho một khuôn mặt của nàng phóng ra từng quang ngân quang hội tụ vào trong những vòng tròn kia, làm cho khu vực bên cạnh nàng trở nên lực lượng cực kỳ biến hoá kỳ lạ.

Rầm rầm rầm!

Năng lượng như mặt trời loại nhỏ áp bách xuống, va chạm ở trên vô số vòng bạc lực lượng đỉnh đầu Mễ Á, truyền đến tiếng nổ vang đình tai nhức óc, làm cho một khối này như trời sụp đất nứt.

Năng lượng gió lốc khủng bố như thủy triều lan tràn hướng bốn phương tám hướng, nơi đi qua tất cả thực vật hoa cỏ đều hóa thành bột phấn, ngay cả hòn đá cứng rắn cũng vỡ nát hết. Thiên địa như là bị một kích này phá hủy, đột nhiên hiện ra một cái hố khổng lồ bao phủ phạm vi mười mấy dặm. Cái hố khổng lồ sâu thẳm, không nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Vù vù vù! Nguồn truyện: Y.com

Từng cái bóng người hướng tới bên này hội tụ, đều tạm thời buông xuống đuổi giết đối với đám người Mạc Bao, sợ Mễ Á xảy ra chuyện gì.

Thạch Nham ở một chỗ lõm xuống của hố khổng lồ mượn dùng phó hồn cảm giác một chút, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Mễ Á quả nhiên cường hãn!

Tại trong một kích thiên uy này, Mễ Á vậy mà bình yên vô sự, tình trạng linh hồn cùng thần thể không có quá nhiều biến hóa, chỉ bị một chút vết thương nhẹ.

Thạch Nham hoảng sợ trong lòng.

Hắn cho rằng ở dưới tình huống không tiến vào bạo tẩu tam trọng thiên vận dụng lực lượng tiêu cực, cho dù là bản thân hắn thừa nhận một kích này, cũng không thấy sẽ so với Mễ Á tốt hơn bao nhiêu.

Một kích đó, chính là phó hồn của hắn vận dụng thiên địa năng lượng cổ đại lực, nháy mắt hấp thu ngưng luyện hắn lên thiên uy. Cũng chỉ có hắn cùng cổ đại lực đồng tông đồng nguyên mới có thể thi triển ra, đem thiên địa năng lượng nện hắn lên hình thành công kích trí mạng.

Nhưng Mễ Á tuyệt không bởi vậy gặp bị thương nặng.

Yên lặng cảm ứng một chút, phát hiện càng lúc càng nhiều cường giả tụ tập tới, hắn chậm rãi tỉnh táo lại, rốt cuộc lặng yên rời đi.

Hắn tu luyện không gian ảo nghĩa, chỉ cần không gian không bị giam cầm, nếu muốn rời khỏi quả thực dễ dàng. Ở trước khi Ước Mạn những tộc nhân Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc kia tới, hắn đã biến mất trước một bước.

Mấy phút đồng hồ, đám người Ước Mạn cùng Bạch Ngộ đều lo lắng tới, hoảng sợ nhìn cái hố khổng lồ sâu thẳm, sắc mặt đều trở nên rất khó coi.

“Khụ khụ!”

Trong hố sâu truyền đến tiếng của Mễ Á. Thanh âm vang lên không bao lâu, Mễ Á ở một gò đất nhỏ chậm rãi trong thăng thiên hiển hiện ra.

Nàng rút bỏ Thần Tộc Bất Diệt Thể, khôi phục bộ dáng bình thường, một thân quần áo tươi đẹp nhiều màu, khuôn mặt ửng đỏ, khóe miệng đầy đặn có một sợi tơ máu tinh tế, tinh thần nàng không có cảm giác mỗi một, nhưng ánh mắt lại lóe ra hàn quang làm cho người ta kinh hãi.

“Tiểu thư, vừa rồi chuyện gì xảy ra?” Thần thái Ước Mạn lo âu, liên thanh nói: “Có thể tạo thành lực phá hoại lớn như vậy, người ra tay là ai? Vậy mà có thể lợi hại như thế?”

Sắc mặt Mễ Á lạnh buốt, cau mày trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Người này có chút cổ quái, ta hoài nghi..”.

Nàng nói đến một nửa bỗng nhiên im bặt mà dừng, có lẽ là vì có mặt người Bạch gia, cũng có lẽ không muốn để cho tộc nhân còn lại ngoài Ước Mạn nghe được. Nàng ngừng lại, đột nhiên hỏi: “Các người có thu hoạch gì hay không?”

“Nghe được bên này truyền đến động tĩnh lớn như vậy, chúng ta đều vội vã tới. Chúng ta bên này đều chưa giết người, Phỉ Nhĩ Phổ tộc nhân A Nhĩ Tư Đặc gia tộc còn đang săn giết khắp nơi, có lẽ bọn họ có thể mang đến tử vong cho những con cá nhỏ kia.” Ước Mạn nói.

“Nữ nhân tu luyện băng sương, lôi điện lực lượng kia, tên là cái gì Thương Ảnh Nguyệt... Đại khái phương vị ở nơi nào?” Mễ Á bỗng nhiên hỏi.

“Ở bên kia.” Ước Mạn chỉ một cái phương hướng.

Mễ Á gật gật đầu, nói một tiếng tốt, nói: “Đều theo ta đi hướng bên kia”.

Nàng nhớ rõ lúc lần đầu tiên thấy Thạch Nham, Thạch Nham cùng Thương Ảnh Nguyệt ở trong một chỗ màn hào quang ẩn hình, khi đó hai người có chút kiêu diễm ám muội. Ở nàng đến xem, Ngự Long Bài tạm thời không thể mượn dùng, vậy khó có thể đem Thạch Nham trói buộc giam cầm.

Dưới tình huống như vậy, nếu muốn Thạch Nham đi vào khuôn khổ, chỉ có một biện pháp — bắt người hấn để ý.

Mẽ Á cho rằng Thương Ảnh Nguyệt là nhân vật quan trọng đối với Thạch Nham.

Bên cạnh một chỗ cây gỗ gãy nát, một điểm tinh quang tụ tập, chậm rãi ngưng kết thành bộ dáng Thạch Nham.

Hắn cũng khôi phục bộ dáng bình thường, còn một lần nữa thay đổi quần áo võ giả màu đen vừa thấy, cũng là cau mày cân nhắc.

Mẽ Á cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên, là cao giai cường giả của Thần tộc, có thể nhảy mất biến thân, tu luyện áo nghĩa tinh diệu cường hãn, hơn nữa còn có được rất nhiều thần binh lợi khí, nếu muốn mạnh mẽ đem Thất Thái Quỷ Yêu Hoa từ trong tay nàng đoạt được, lúc này xem ra quả thực không có bất cứ hy vọng gì.

Cho dù là hấn thúc dục lực lượng tiêu cực, không tiếc bại lộ thân phận người thừa kế Thị Huyết nhất mạch cũng không có nắm chắc trăm phần trăm có thể chiến thắng Mẽ Á.

Nếu muốn đạt được Thất Thái Quỷ Yêu Hoa, phải thừa dịp Mẽ Á trọng thương, hoặc là... Áp chế nàng!

Áp chế?

Con mắt hấn đột nhiên sáng ngời, suy nghĩ trong chốc lát bỗng nhiên cười lên, cũng nhanh chóng xuất phát rời khỏi.

Hắn cùng Mẽ Á nghĩ đến cùng nơi.

Đám mây vô biên, một bọn bốn người bay nhanh, như là bốn luồng lôi điện.

ở phía sau bọn họ cách đó không xa, tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc đang toàn lực truy kích, phóng thích đủ loại lực lượng oanh kích đất rung núi chuyển, đem đám mây ven đường quấy cho long trời lở đất, đem mặt đất đánh thành rất nhiều khe rãnh, đem chướng ngại vật chứng kiến đánh nát toàn bộ.

Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt đi trước làm gương, thần lực trong cơ thể bắt đầu khởi động, chỉ muốn mau chóng thoát thân cùng bọn Mạc Bao, Võ Phong hội hợp.

Đột nhiên, thân thể Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt chấn động, chợt ngừng lại, mặt âm trầm nhìn về phía trước.

Ở chỗ hư vô phía trước các nàng có tầng tầng năng lượng phong tỏa mắt thường không nhìn thấy! Những năng lượng đó như cục bông mềm mại cứng cỏi, tựa như một khi hãm sâu trong đó liền rất khó giãy thoát ra.

Chờ lúc thân thể các nàng vừa mới dừng lại, ở hư vô phía trước toát ra ba cái bóng người, một người cầm đầu chính là A Tư Khoa Đặc gia tộc Phỉ Nhĩ Phổ. Phỉ Nhĩ Phổ ôn hòa cười, nói: “Hai vị tỷ tỷ đừng vội đi, chúng ta có thể hảo hảo tán gẫu một chút”.

Lúc Phỉ Nhĩ Phổ nói chuyện, hai gã cường giả A Tư Khoa Đặc gia tộc phía sau hắn vẫn đang xây dựng kết giới, làm cho phương vị kết giới phong tỏa tiếp tục mở rộng.

Ở phía sau Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt lại xuất hiện năm tên tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc. Năm người kia chậm rãi phân tán tới gần, mơ hồ đem Tắc Tây Ly Á cùng Thương Ảnh Nguyệt vây khốn, bỗng nhiên đều cười lên, hướng Phỉ Nhĩ Phổ khom người nói: “Thiếu gia người muốn chơi như thế nào?”

“Trước đem xử lý hai thằng cha vướng bận.” Phỉ Nhĩ Phổ thuận miệng phân phó.

Vài tên cường giả A Tư Khoa Đặc gia tộc như đoi hổ bổ nhào lên, nhìn chằm chằm hai gã võ giả xui xẻo cùng Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt bao vây tiểu trừ, các loại lực lượng áo nghĩa thần binh lợi khí cuồng oanh lạm tạc mà đến, nhảy mất đã đem hai người kia đều bao phủ.

Từng điểm toái quang tụ tập lại, Thạch Nham lại một lần hiện ra. Hắn nheo mắt, cách từng tầng năng lượng kết giới nhìn về phía trước.

Những năng lượng kết giới đó là tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc xây dựng ra, ẩn chứa tinh diệu thần kỳ của ngũ hành, có lẽ ngay cả võ giả cảnh giới thủy thần nhất trọng thiên cũng khó phá tan. Phía sau kết giới đó là bọn người Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Ly Á, Phỉ Nhĩ Phổ bộ dáng mơ hồ.

Lúc này, trong kết giới kia đang tiến hành chiến đấu kịch liệt, hai gã võ giả lúc trước từng thấy cùng đám người Mạc Bao cùng một chỗ ở hoàn cảnh sắp bị giết, tình thế cực kỳ hiểm trở.

Phỉ Nhĩ Phổ thì là tươi cười ôn hòa, câu được câu không ở bên cạnh trên đũa, ánh mắt ở trên người Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt lưu luyến quên về.

Thạch Nham bỗng nhiên nhếch miệng cười lên.

Mục tiêu của hắn chính là Phỉ Nhĩ Phổ, tộc nhân trung tâm nhất này của A Tư Khoa Đặc gia tộc, cũng là thủ lĩnh A Tư Khoa Đặc gia tộc lần này. Hắn muốn bắt giữ người này hướng Mễ Á đổi lấy Thất Thái Quỷ Yêu Hoa.

1114. Chương 1106

Ngay cả Phỉ Nhĩ Phổ ở bên trong, một chi tiểu đội A Tư Khoa Đặc gia tộc này tổng cộng có tám người, tám người này trừ Phỉ Nhĩ Phổ cảnh giới hơi thấp, mọi người còn lại ở cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên, đều là tinh nhuệ của A Tư Khoa Đặc gia tộc!

Phỉ Nhĩ Phổ là con thứ hai của tộc trưởng Phỉ Khắc A Tư Khoa Đặc gia tộc, rất được Phỉ Khắc coi trọng cưng chiều. Lần này tiến vào cổ đại lục, Phỉ Khắc vì an nguy của hắn, quả nhiên là vận dụng rất nhiều võ giả mầm móng Hư Thần cảnh của gia tộc.

Bảy người bảo hộ Phỉ Nhĩ Phổ an nguy đều ở cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên, trong đó có hai người tương lai hầu như có thể vững vàng tiến vào cảnh giới thủy thần.

Phỉ Khắc có ba đứa con, đáng tiếc con lớn nhất tư chất bình thường, hiện tại cũng chẳng qua chỉ cảnh giới Hư Thần nhất trọng thiên. Con nhỏ còn nhỏ tuổi, khó được trọng dụng, tạm thời cũng chưa được Phỉ Khắc dốc lòng bồi dưỡng.

Chỉ có con thứ hai Phỉ Nhĩ Phổ thiên phú hơn người, tuổi còn trẻ bước vào cảnh giới Hư Thần nhị trọng thiên, so với đại ca càng hơn một bậc, hơn nữa còn cực kỳ trí tuệ, nay đã giúp A Tư Khoa Đặc gia tộc cướp lấy rất nhiều lãnh địa, làm cho rất nhiều trưởng bối gia tộc đều rất vui mừng.

Phỉ Khắc là đưa hắn trở thành tương lai gia tộc bồi dưỡng, cho nên chuyển cổ đại lục lần này mới sẽ để cho Phỉ Nhĩ Phổ suất lĩnh cường giả gia tộc tới, cùng gia tộc khác so sánh một lần.

Ngõa Đặc là tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc, cũng là cường giả Hư Thần đỉnh phong lần này trọng điểm chiếu cố Phỉ Nhĩ Phổ, tu luyện đại địa lực lượng áo nghĩa, được công nhận là cường giả có thể thời gian ngắn nhất đột phá thủy thần.

Sáu gã tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc liên thủ đánh mạnh đối với bốn người Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt, Tiêu Sơn, Tiêu Hải, nhưng Ngõa Đặc tuyệt không ra tay. Hắn trước sau đứng ở phía sau Phỉ Nhĩ Phổ, một bên lặng lẽ tiếp tục tăng cường năng lượng kết giới, một bên bảo hộ Phỉ Nhĩ Phổ sẽ không bị người đánh trộm.

Một cái điện quang băng lam từ lòng bàn tay hắn bắn ra, nhập vào tầng tầng kết giới phía sau, khí một loại chấn động chiếu vào đáy lòng hắn, Ngõa Đặc rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Kết giới hoàn toàn ngưng luyện thành công, trừ phi có lực lượng thủy thần hoặc là thủ đoạn đặc thù, nếu không đừng mơ nháy mắt xuyên qua kết giới, dùng để tù vây bốn người Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt, Tiêu Sơn, Tiêu Hải tuyệt đối không có vấn đề.

Ngõa Đặc biết Thương Ảnh Nguyệt cùng Tắc Tây Ly Á lực lượng cường hãn, lực lượng chân thật có lẽ không kém thủy thần bình thường, nhưng hãn có lòng tin các nàng rất khó ở trong mọi người vây đánh còn có thể đủ đem toàn bộ tinh lực dùng để đột phá, cho nên hãn rất yên tâm.

Một đôi mắt hẹp dài băng lạnh của Ngõa Đặc âm thầm nhìn về phía Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt, khóe miệng kéo ra một cái ** góc độ, hắc hắc cười nhẹ lên.

Dáng người Thương Ảnh Nguyệt thon dài động lòng người, đường cong có thể nói hoàn mỹ, bộ dáng thanh lệ, từng đạo tia chớp hình cung xanh quấn quanh ở vòng eo nhỏ nhắn, làm cho nàng tăng thêm một phần ý nhị nóng bỏng. Tắc Tây Ly Á thành thực phong vận mê người, cơ thể gợi cảm đầy đặn, như thực thấu cây đào mật, da thịt màu phấn hồng giống như có thể vụn ra nước...

Hai nữ tử phong vận khác nhau đều là mỹ mạo động lòng người, đều có thể gợi lên dục vọng không kèm chế được của nam nhân.

Ngõa Đặc liếc Phỉ Nhĩ Phổ nuốt nước miếng một cái, nhú nhú mày khẽ không thể dò xét, trong lòng tràn ra một cỗ bất đắc dĩ.

Hãn biết sở thích của Phỉ Nhĩ Phổ...

Gã thiếu gia A Tư Khoa Đặc gia tộc này từ nhỏ không có mẹ, bị Phỉ Khắc từ nhỏ lấy thủ đoạn thiết huyết rèn luyện, lúc lớn một chút liền để cho hãn giết người, giết một lần liền là hơn mười người, còn lấy phương thức cực kỳ tàn nhẫn suy tính hãn.

Có lẽ là vì cái nguyên nhân này, có lẽ là thơ ấu quá mức âm u, tính cách Phỉ Nhĩ Phổ rất cực đoan, có rất nhiều thiếu sót...

Thích tàn sát bữa bãi mỹ nữ, chính là một loại ham mê biến thái của Phỉ Nhĩ Phổ. Nhiều năm qua như vậy nữ nhân chết ở trong tay Phỉ Nhĩ Phổ gần trăm, đều là nữ tử các tộc mạo mĩ của các đại tinh vực, từ bé gài đến thực phụ một lưới bắt hết.

Ngõa Đặc phụng dưỡng che chở Phỉ Nhĩ Phổ nhiều năm, mỗi lần đều phụ trách thu thập tàn cục cho hãn, biết những nữ nhân kia chết ở trong tay Phỉ Nhĩ Phổ, kết cục cuối cùng quả thực vô cùng thê thảm.

Nhưng hãn thường thường cũng có thể đủ từ trong đó được một chút hưởng thụ... Ở trước khi Phỉ Nhĩ Phổ đại khai sát giới điên cuồng, thân là chó săn trung thành nhất của Phỉ Nhĩ Phổ, hãn cũng có thể hưởng dụng thân thể mềm mại động lòng người của những nữ nhân đó.

Nhìn khí chất huỳnh dị, lại rung động lòng người Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt tương tự, mắt Ngõa Đặc trở nên nóng bỏng...

Lấy ánh mắt hãn đến xem, Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt đều là nữ nhân cực phẩm nhất, so với nữ nhân bọn hãn mấy năm nay trải qua đều xuất sắc hơn nhiều. Quan trọng nhất là hai người này đều là cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên, cùng lực lượng cảnh giới của hãn giống nhau, cái này càng làm cho Ngõa Đặc càng thêm hưng phấn.

Hãn không khỏi nhớ tới tư vị kỳ diệu trước kia, thân thể dần dần khô nóng hãn lên, ánh mắt nhìn về phía Tắc Tây Ly Á cùng Thương Ảnh Nguyệt trở nên càng thêm dâm tà quỷ dị.

So với ánh mắt hãn còn làm cho người ta trái tim băng giá hơn còn có Phỉ Nhĩ Phổ.

Ánh mắt Phỉ Nhĩ Phổ bộc ra lục quang làm cho người ta sợ hãi, đây là tu luyện bí thuật nào đó hình thành. Ở dưới tầm mắt của hãn, Tắc Tây Ly Á cùng Thương Ảnh Nguyệt có loại cảm giác đáng sợ cả người bị lột sạch, bị hai con rắn nhỏ xanh lét ở trên người trắng mịn tới lui tuần tra, bên trong lo lắng hoảng hốt.

Cũng là như thế, hai người vốn đã bị bao vây tiểu trừ, lực lượng đều không thể phát huy ra trăm phần trăm.

Ánh mắt hai người Phỉ Nhĩ Phổ, Ngõa Đặc cho hai người áp lực không một chút kém cường giả Hư Thần cuồng oanh lạm tạc, làm cho hai nữ nhân có loại sở thích nào đó này chỉ cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt, Tiêu Sơn, Tiêu Hải ở không gian lớn mười mầu đất bị sáu gã cường giả cảnh giới ngang nhau vây công, trong đó hỏa lực chủ yếu tập trung ở trên người Tiêu Sơn, Tiêu Hải, xông

tới bản lực lượng sóng gợn, ngọn lửa cực nóng ngưng luyện ra hỏa linh, cực hàn chi lực ký kết ra đỉnh băng va chạm, dưới lòng đất truyền đến tiếng động nổi trống đánh chấn động tâm linh, thủ đoạn đặc thù thúc giục ra cơn lốc bạo ngược...

Tiêu Sơn, Tiêu Hải bị đủ loại lực lượng oanh kích, lực lượng cả người hao tổn nhanh chóng, hai người thử lao ra trời buộc, lại mỗi lần bị kết giới bắn trở về, ngược lại bị nhân cơ hội đòn nặng, chặt vật học máu không ngừng.

Tắc Tây Ly Á như một con rắn nước uyển chuyển màu xanh, trong lúc giơ tay nhấc chân đó là từng dòng nước trong vắt, ở dưới tâm thần nàng điều khiển biến ảo ngàn vạn, hoặc là hình thành măng xà, hoặc là biến thành cự ưng bay lượn, hoặc là như rồng như yêu, từng dòng nước thiên biến vạn hóa, nảy sinh vạn loại kỳ diệu.

Cơ thể Thương Ảnh Nguyệt truyền đến tiếng sét đánh, từng đạo tia chớp thanh hồ như rồng rắn bơi lội, tràn ngập ở không gian phong bế, roi thiểm điện trong tay càng là liên tục vung.

Roi một rung một -mở, liền có một con điện long gào thét mà ra, đem đầm lầy dưới chân làm ra động tĩnh nghiêng trời lệch đất, nhưng chính là không thể xé rách cái kết giới từ đủ loại lực lượng xây dựng ra này. Thương Ảnh Nguyệt thử rất nhiều lần, nàng cảm giác trừ phi chuyên tâm chậm rãi tích tụ lực lượng trong chốc lát, toàn lực lấy thần binh trong tay thúc dục thần lực oanh kích, có lẽ mới có thể xé rách kết giới.

Đáng tiếc, đối phương căn bản sẽ không cho nàng không gian thi triển.

Mắt thấy Tiêu Sơn, Tiêu Hải dần dần chống đỡ hết nổi, mắt thấy Tắc Tây Ly Á cũng dần dần sót ruột, lộ ra tư thế muốn liều mạng, Thương Ảnh Nguyệt cũng lòng rối như tơ vò, ánh mắt càng thêm băng hàn lạnh buốt.

Mắt Phỉ Nhĩ Phổ cùng Ngõa Đặc trước sau ở trên người nàng cùng Tắc Tây Ly Á lưu luyện quên về. Loại ánh mắt không thêm che dấu trần trụi kia của Ngõa Đặc làm cho nàng hận không thể đem người này tan xương nát thịt. Ánh mắt giống như rắn độc của Phỉ Nhĩ Phổ lại làm cho cả người nàng không khoẻ, tựa như ngay cả lực lượng trong cơ thể cũng có chút bị ảnh hưởng.

“Có lẽ đi không xong rồi” Tắc Tây Ly Á vẫn trấn định như cũ, nhưng hai mắt lại lóe ra một vầng bi thương: “Dù sao không rời khỏi được, không bằng liều chết vật lộn một lần, tận lực kéo nhiều vài tên đệm lưng”.

Nàng nhìn về phía Tiêu Sơn, Tiêu Hải, dáng người quỵn rũ mềm mại truyền đến ba cơn sóng kỳ diệu, trong cơ thể tựa như có tiếng vang dòng nước chảy siết nổi lên, chợt liên thân thể gọi cảm đầy đặn của nàng hơi khô quắt, giống như hơi nước trong cơ thể bị hút ra một bộ phận.

Sự thật cũng chính là như thế.

Trong tay Tắc Tây Ly Á hơn một tia nước năm sáu thước, trong tia nước năm màu truyền ra năng lượng dao động cực kì khủng bố. Nháy mắt thân thể nàng khô quắt kia, dần dần từ lòng hai bàn tay nàng bị chậm rãi kéo ra, làm cho vài tên tộc nhân Thần tộc đều biến sắc, tựa như biết tia nước kia lợi hại.

Tiêu Sơn, Tiêu Hải vừa thấy nàng hút ra tia nước thân thể, sắc mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng nóng nảy, giống như hung thú sắp tử vong muốn phát ra công kích điên cuồng nhất trước khi chết. Lỗ chân lông của hai huynh đệ đều thẩm ra máu tươi.

Hai gò má trong trẻo nhưng lạnh lùng của Thương Ảnh Nguyệt đột nhiên hiện ra âm lệ, nhìn Tắc Tây Ly Á, Tiêu Sơn, Tiêu Hải liều mạng, nàng cũng chuẩn bị liều lĩnh vận dụng thủ đoạn ẩn giấu.

Nàng mặc dù không muốn, lại không có lựa chọn khác. Nàng biết mặc dù nàng vận dụng thủ đoạn cuối cùng cũng không thấy có thể toàn thân trở ra, nhưng nàng cũng biết nếu cái gì cũng không làm, Tắc Tây Ly Á, Tiêu Sơn, Tiêu Hải sẽ rất nhanh bị đánh chết. Nàng nếu không phối hợp, căn bản không thể tạo thành cho A Tư Khoa Đặc gia tộc bị thương nặng.

Nàng đối với Tắc Tây Ly Á, Tiêu Sơn, Tiêu Hải cũng không có cảm tình gì, mọi người chỉ bởi vì Thần tộc uy hiếp ôm đoàn lẩn nhau, chỉ là vì sống sót giãy dụa, chỉ bởi vì mục tiêu mà làm...

Nếu đổi một cái cảnh tượng, nếu không có Thần tộc uy hiếp, nàng có lẽ cùng Tắc Tây Ly Á, Tiêu Sơn, Tiêu Hải vẫn là kẻ địch, cũng sẽ bởi vì đủ loại ích lợi chém giết tranh đoạt.

Nhưng, ở hiện tại, ở chỗ này, ở dưới bốn người Phỉ Nhĩ Phổ vậy công, bọn họ lại là chiến hữu kiên cố nhất, phải cùng tiến cùng lui.

Bởi vì bọn họ đã bị đối phương bức ở trên đường cùng rồi.

“Trở hay sắp diễn rồi!”

Thần thể Phỉ Nhĩ Phổ hơi hơi run rẩy có quy luật, vẻ mặt say mê hưởng thụ, híp mắt nói: “Sắp chết người rồi. Ta thích nhất nhìn người ta chết, lúc rất nhỏ rất nhỏ đã thích, từ khi ta giết người lần đầu tiên trở đi, ta đã yêu loại cảm linh này...”

Lúc hần giống như sa vào ở trong kí ức, vẻ mặt hưởng thụ, trong khe mắt lại hiện lên một tia sợ hãi oán hận...

Một ngày đó hần trưởng thành, Phỉ Khắc vì một mình hần cử hành lễ trưởng thành: Một hồi thịnh yến tanh máu làm cho hần trọn đời khó quên làm cho hần tự tay tàn sát mười mấy gã người chủng tộc khác nhau...”

Đó là ác mộng của sinh mệnh hần, tạo nên hần sau này tàn độc cường đại lạnh lùng tàn khốc, nhưng cũng vận vẹo tâm linh hần. Truyện YY - .com

Phỉ Nhĩ Phổ run run cả người, trầm luân ở trong kí ức tanh máu, giống như nhìn thấy vô số kẻ địch bị hần hành hạ đến chết, nữ nhân bị hần tra tấn đến chết. Hần dần dần hưng phấn.

Ngõa Đặc cũng kích động không hiểu, hai mắt lửa nóng trần trụi, hạ thân dâng cao, thẳng tắp hướng phương hướng Tắc Tây Lự Á cùng Thương Ảnh Nguyệt, liếm khoe miệng đang ảo tưởng mỹ vị mất hồn nào đó...

“Xẹt!”

Một tia huyết quang màu đỏ tươi chói mắt, như tia sáng cắt qua bầu trời, chiếu rọi phía chân trời máu tươi đỏ sậm như vẽ loạn.

Ngõa Đặc cùng năng lượng kết giới phù hợp, thân thể dưới hoàn toàn không có phòng bị đã bị thương, một đầu cắm tại trên đất, nửa người dưới cắm vào đất, đau đớn như bị bẻ gãy, bỗng nhiên nghe răng trợn mắt gào lên.

Phỉ Nhĩ Phổ phút chốc bừng tỉnh, bỗng nhiên phát hiện kết giới phía sau vậy mà bị nháy mắt xé rách. Cùng lúc đó, một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt đến làm cho da đầu hần run lên, như bóng ma khủng bố bao phủ áp bách xuống, đem cả người hần như bị bao phủ.

Hần giống như về tới trong lễ nghi thức trưởng thành khi còn bé, trong lòng bị sợ hãi thật lớn lấp đầy, sinh ra một loại cảm giác tiêu cực vô lực chống lại thất bại.

1115. Chương 1107

Một đạo huyết quang chói mắt màu đỏ tươi xé rách màn trời, cường giả Ngõa Đặc cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên của A Tư Khoa Đặc gia tộc bỗng nhiên như gặp đòn nặng, nghe răng trợn mắt ngã xuống đất không dậy nổi, cả người run run như co giật.

Ngõa Đặc có thể ngưng luyện các loại kết giới vách ngăn phiền phức kỳ diệu, hần đối với rất nhiều đồ trận tinh diệu khó hiểu có cảm giác lực quỷ thần khó lường, nhưng mà, mọi người đều biết lúc mỗi một loại kết giới cường hần ngưng luyện, đều cần người thi pháp đem tinh thần, hồn phách giao cho trong đó. Càng là kết giới đáng sợ, cần dùng linh hồn lực lượng càng mạnh.

Cũng có kết giới, có thể cùng linh hồn người làm phép tương thông, như vậy một khi kết giới có bất cứ gió thổi cỏ lay gì, người làm phép có thể nháy mắt bắt giữ.

Ngõa Đặc ở phương diện kết giới trình độ cực cao. Vách ngăn kết giới hần ngưng luyện ra trực tiếp cùng linh hồn hần đạt thành liên tiếp, ở nháy mắt kết giới bị xé rách kia, linh hồn hần cũng có loại đau đớn bị lợi nhận cắt, trực tiếp liền bị thương hồn phách.

Kết giới bị vỡ nát làm cho vẻ mặt bọn người Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt trong khi giao chiến chấn động, vài tên tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc đều cùng lúc ý thức được không ổn.

Mọi người ở nháy mắt ngăn ngủ đều có tính toán của mình. Ý đồ của Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt, Tiêu Sơn, Tiêu Hải lập tức thoát ly vòng chiến, về phần tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc thì là muốn đầu tiên biết kết giới ra phiên toái gì. Y - .com

Chờ bọn hắn thấy bộ dáng Ngõa Đặc giãy dụa ở đất đều biến sắc, theo bản năng muốn đi qua che chở Phỉ Nhĩ Phổ an nguy.

Trước khi tiến đến cổ đại lục, A/Tư Khoa Đặc gia chủ Phỉ Khắc từng có dặn dò rõ ràng, bất cứ lúc nào cũng cần cam đoan Phỉ Nhĩ Phổ sẽ không gặp chuyện không may. Nay Ngõa Đặc tạm thời không rảnh chiếu cố Phỉ Nhĩ Phổ, bọn họ lập tức đem sinh mệnh Phỉ Nhĩ Phổ an toàn coi là nhiệm vụ hàng đầu.

Nhất là, bọn họ phát hiện vẻ mặt Phỉ Nhĩ Phổ cực kỳ không thích hợp...

Ở nháy mắt kết giới xé rách kia, thức hải của Phỉ Nhĩ Phổ bỗng nhiên bị trào vào đủ loại cảm xúc tiêu cực, trực tiếp gọi lên điểm yếu tâm linh của hắn, làm cho hắn thoảng như trở về một ngày nghi thức trưởng thành đó, trong lòng tràn ngập thấp thỏm lo âu.

Dưới trạng thái như thế, lý trí Phỉ Nhĩ Phổ đã bị tạm thời đảo loạn, sâu sắc cảm giác yếu ớt thật lớn, một thân lực lượng phát huy không ra uy lực thật sự.

Xẹt xẹt xẹt!

Ba cây gai xương trắng nhõn đột ngột hiện lên quỹ dị, như từ trong hư vô toát ra điện quang, đâm thẳng về phía trước ngực Phỉ Nhĩ Phổ.

“Thiếu gia cẩn thận!”

Ngõa Đặc cuộn lại thân thể ở lúc này bỗng nhiên hét to, không để ý an nguy của bản thân, vậy mà lấy lồng ngực ngăn cản ba cây gai xương đến đánh lên.

Cùng lúc đó, toàn bộ tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc đều là giống như điên rồi nhào về phía Phỉ Nhĩ Phổ, muốn lấy thân thể máu thịt đem tất cả lực lượng chống đỡ, sau đó lại chậm rãi thu thập kẻ ra tay.

Nguy cơ của bốn người Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt, Tiêu Sơn, Tiêu Hải lập tức giải trừ. Nay kết giới bị xé rách, lực chú ý của võ giả A Tư Khoa Đặc gia tộc căn bản không đặt ở trên người bọn họ, chính là cơ hội tốt nhất bọn họ rời khỏi.

Bốn người nhìn nhau, đều từ ánh mắt đối phương nhìn ra do dự, do dự nên hay không thừa cơ công kích.

“Cơ hội khó được!”

Thương Ảnh Nguyệt quyết đoán quát khê trong trẻo nhưng lạnh lùng, cả người lôi điện chợt bão táp ra, như là hơn mười con linh xà thiểm điện, hướng tới tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc trùng kích.

Ba người Tắc Tây Ly Á, Tiêu Sơn, Tiêu Hải vốn đang do dự, vừa thấy Thương Ảnh Nguyệt đã xuống tay, cũng không chút khách khí đem lực lượng áo nghĩa của mình thúc giục ra, lực chú ý toàn bộ tập trung ở trên người võ giả A Tư Khoa Đặc gia tộc, muốn phối hợp kẻ xuống tay mang đến tổn thương đối với tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc.

Đến tận đây, kẻ âm thầm ra tay vẫn như cũ chưa từng xuất hiện, ngay cả Thương Ảnh Nguyệt cũng không biết ai đang đánh chủ ý A Tư Khoa Đặc gia tộc.

Nhưng bốn người biết nếu không có kẻ trong bóng tối ra tay đem kết giới xé rách, đem ánh mắt cường giả A Tư Khoa Đặc gia tộc hấp dẫn đi, bốn người bọn họ tuyệt đối khó thoát chết, sẽ bị tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tra tấn tàn nhẫn đến chết.

A Tư Khoa Đặc gia tộc là mười hai nhà lớn của Thần tộc, uy danh lưu động ở các đại tinh vực, trong đó Phỉ Nhĩ Phổ đáng sợ cổ quái, càng là một việc làm cho toàn bộ nữ tính cảm thấy ghê tởm khủng bố.

... Từ khi biết thân phận Phỉ Nhĩ Phổ trở đi, Tắc Tây Ly Á cùng Thương Ảnh Nguyệt đã âm thầm hạ quyết tâm: Tình nguyện ngọc đá cùng vỡ cũng sẽ không để cho mình rơi vào trong tay Phỉ Nhĩ Phổ.

Các nàng rất rõ ràng, rơi xuống nữ nhân trong tay Phỉ Nhĩ Phổ sẽ có kết cục thế nào.

Vù!

Một cái gai xương trắng nhõn đột nhiên biến mất, hai cây gai xương còn lại như mọc mắt, từ trong khe hở võ giả A Tư Khoa Đặc gia tộc xuyên qua, rẽ cong một cái, vậy mà lần nữa xuất hiện chỗ lưng Phỉ Nhĩ Phổ.

Cùng lúc đó, ở phía sau Phỉ Nhĩ Phổ, không gian đột nhiên hiện ra một cái khe hở hẹp dài, một cái bóng người giống như từ trong mảnh vải rách giấy ra, hai tay phân biệt nắm hai cây gai xương trắng như tuyết, trần định đâm về phía lưng Phỉ Nhĩ Phổ.

Từng cái quang sáng như cầu vòng từ trên người Phỉ Nhĩ Phổ nhộn nhạo ra. Những quang sáng này tầng tầng lớp lớp, đều là tràn đầy lực lượng dao động cực kỳ nồng đậm, thế mà ngẫm có ý ngụ hành tinh diệu, phi thường thần kỳ.

Hai cây gai xương đâm ở trên những quang sáng năm màu kia giống như đâm ở trên đám bọt biển, vậy mà có loại cảm giác hư không gằng sức, không đánh ra ánh lửa lực lượng mãnh liệt.

Rầm!

Một cỗ năng lượng kết giới phong bế thân thể, như gông xiềng bỗng nhiên buông xuống quanh thân. Máu thịt cả người Thạch Nham giống như bị từng sợi dây từng trói, hành động lập tức trở nên khó khăn hẳn lên.

“Tiểu tử muốn chết!”

Ánh mắt Ngõa Đặc tối tăm cười lạnh, hai tay hình thành ấn ký như hoa sen, ấn ký mơ hồ nhảm đầu Thạch Nham.

Thạch Nham hơi buông lỏng ngón tay bóp cổ Phỉ Nhĩ Phổ, cười lạnh ghé vào lỗ tai hắn mĩa mai, mê hoặc giựt giây nói: “Xem ra ngươi cần động chút thủ đoạn đặc biệt, thí dụ như nói... Mạnh mẽ cướp, ta đáp ứng ngươi, chỉ cần đạt được Thất Thái Quỷ Yêu Hoa, ta lập tức thả ngươi rồi khỏi”.

Phỉ Nhĩ Phổ gật gù đầu, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại nói: “Ngõa Đặc, gọi tộc nhân của gia tộc, giúp ta từ trong tay Mễ Á tỷ tỷ đem Thất Thái Quỷ Yêu Hoa ”Mời” ra! Có lẽ Mễ Á tỷ tỷ quên, lần này cao thủ A Tư Khoa Đặc gia tộc chúng ta tới, tựa như so với cường giả gia tộc bọn hắn còn nhiều hơn một chút”.

“Phỉ Nhĩ Phổ ngươi điên rồi, ngươi dám chịu người giựt giây đối phó ta!” Mễ Á hét rầm lên.

Vẻ mặt Phỉ Nhĩ Phổ cực kỳ âm lãnh, nhắm mắt lại không hé răng.

“Hiểu rồi thiếu gia.” Ngõa Đặc nhìn cũng không nhìn Mễ Á, lấy ra âm thạch gọi võ giả A Tư Khoa Đặc gia tộc rải ở khắp nơi. Từng đạo khí tức di động chung quanh nhận được tin tức đều tụ tập tới.

“Tiểu thư...”

Ước Mạn của Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc trong mắt hiện ra vẻ thống khổ giãy dụa, hướng Mễ Á khom người nói: “Lão nô cảm ơn tiểu thư ưu ái, nhưng không thể bởi vì đệ đệ lão nô bị Hủ Hồn Nha xâm nhập, mà cho người cùng thiếu gia Phỉ Nhĩ Phổ trở mặt. Còn xin tiểu thư đem Thất Thái Quỷ Yêu Hoa lấy ra, để cho thiếu gia Phỉ Nhĩ Phổ khôi phục thân tự do”.

Lời vừa nói ra! ’bất luận là đám người Mạc Bao, Thạch Nham hay là Phỉ Nhĩ Phổ, Ngõa Đặc tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc đều bỗng nhiên hiểu Mễ Á vì sao trước sau lên dấu Thất Thái Quỷ Yêu Hoa không nhả.

“Tính mạng vẹn vẹn một gã nô tài, há so được với với ta thân phận cao quý? Mễ Á tỷ tỷ, ngươi vẫn là đem yêu hoa lấy ra, đừng để mọi người cũng không dè xong việc, bằng không chờ người của chúng ta tới, thực đánh lên thì không dễ coi nữa”.

Con mắt Phỉ Nhĩ Phổ nứt ra một khe hở, âm lãnh vô tình nói. Hắn căn bản không đem tính mạng đệ đệ của Ước Mạn coi ra gì, vẻ mặt khinh thường vô tình.

Thực lực A Tư Khoa Đặc gia tộc hiện nay so với Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc của Mễ Á cường hãn hơn. Hắn cũng rất tin Mễ Á không dám thực cùng hắn xảy ra xung đột. Ở dưới Thạch Nham mê hoặc, hắn bỗng nhiên lại trở nên cường thế hãn lên.

“Tiểu thư...”

Ước Mạn vẻ mặt đau đớn bất đắc dĩ, đau khổ năn nỉ Mễ Á thu tay lại.

“Cùng người giống nhau, Ước Khắc thúc thúc cũng từ nhỏ chiếu cố ta, với ta mà nói... Tính mạng hắn so với Phỉ Nhĩ Phổ trân quý hơn nhiều!” Mễ Á hít một hơi, cắn răng khê kêu nói: “Chiến thì chiến đi! Ta trái lại muốn xem tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc, thật có thể làm cho ta giao ra Thất Thái Quỷ Yêu Hoa hay không!”

Nàng cũng bị thực chọc giận rồi.

1118. Chương 1110: Xé Rách Da Mặt!

Mễ Á vừa nói lời này, Ước Mạn cảm động hốc mắt ửng đỏ, toàn bộ tộc nhân Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc đi theo Mễ Á mà đến chẳng những không bởi vì áp lực của A Tư Khoa Đặc gia tộc khản trương, từng gã ngược lại đều vẻ mặt phấn chấn dị thường.

Ở lúc đối đãi kẻ địch, Mễ Á bất luận lạnh lùng tàn khốc giả dối không biết xấu hổ cỡ nào, đối với bọn họ mà nói đều không phải khuyết điểm, mà là năng lực cá nhân của một lãnh tụ.

Nếu gã lãnh tụ này ở lúc đối đãi người của mình biểu hiện ra đủ coi trọng quan tâm, sẽ làm mỗi một người tùy tùng đều sẽ càng thêm bán mạng ủng hộ, làm cho mỗi người đều càng thêm dụng tâm làm việc, thậm chí có thể vì hắn hy sinh tính mạng của mình. Truyện YY - .com

Rất rõ ràng, lời Mễ Á nói làm cho thủ hạ của nàng đều phi thường cảm động, ngược lại khích lệ ra nhiệt tình chiến đấu.

Trái ngược, đó là sắc mặt Phỉ Nhĩ Phổ càng ngày càng tối tăm. Hẳn lúc này cũng không nói nhiều cái gì, chỉ là hướng Ngõa Đặc gật gật đầu.

Ngõa Đặc cầm trong tay âm thạch, không ngừng liên hệ tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc. Rất nhiều cường giả A Tư Khoa Đặc gia tộc phân tán bên ngoài đều rất nhanh tới, cực xa truyền đến tiếng xé gió rất vang.

Thạch Nham vẫn là bình tĩnh không chế Phỉ Nhĩ Phổ, cùng hắn ngồi ở nơi đó, hơi hơi nheo mắt yên lặng xem biến hóa, chờ đợi tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc đến.

“Chúng ta nên làm thế nào?” Tiêu Sơn thấp giọng nói.

Đoàn người Mạc Bao, Vô Phong, Tắc Tây Ly Á ở một bên khác cùng hai phương thế lực Thần tộc phân biệt rõ ràng, vẫn duy trì khoảng cách tương đối coi như là an toàn. Mọi người đều cẩn thận nhìn Phỉ Nhĩ Phổ, Mễ Á đám người, muốn biết sự tình đến tiếp sau phát triển.

“Tạm thời đừng xen vào, mọi người chỉ cần hảo hảo xem là được rồi.” Mạc Bao cười cười cổ quái: “Ta nghĩ ở lúc này bọn họ hẳn là không có tinh lực đến đối phó chúng ta. Đương nhiên, chúng ta cũng đừng chủ động công kích rước lấy lửa đạn của đối phương. Ta bỗng nhiên phát hiện tình thế càng ngày càng thú vị, các người không cảm thấy sao?”

Mọi người đều cúi đầu nở nụ cười, vẻ mặt đều rất là thoải mái.

“Phỉ Nhĩ Phổ điên rồi.” Mễ Á bỗng nhiên đánh vỡ cục diện bế tắc, ở trước khi tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc tụ tập lại, bỗng nhiên phát tay nói: “Chúng ta không chơi với bọn họ, chúng ta đi trước”.

Ở lại nơi này bất động mà nói, theo tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc dần dần buông xuống, một trận chiến này thế tất sẽ xảy ra thảm thiết. Mễ Á bỗng nhiên cảm thấy cái này căn bản không cần thiết.

Bởi vì nàng có thể rời khỏi, hoàn toàn có thể không tham chiến, chỉ cần tránh cường giả A Tư Khoa Đặc gia tộc. Minh không chủ động nhắc lên chiến hỏa, chẳng lẽ Phỉ Nhĩ Phổ, Ngõa Đặc còn dám bảo tộc nhân đuổi theo nàng giết hay sao?

“Không để lại Thất Thái Quỷ Yêu Hoa, không cho phép rời khỏi.” Thạch Nham lạnh giọng nói, gai xương đâm vào ngực Phỉ Nhĩ Phổ thoáng dùng sức một chút.

Một cái miệng vết thương đỏ tươi trực tiếp nứt ra, mơ hồ có thể thấy trái tim Phỉ Nhĩ Phổ kịch liệt nhảy lên. Gai xương kia chỉ cần tiến lên đột phá mấy tấc, Phỉ Nhĩ Phổ sợ là liền xong đời.

“Giết giết giết!”

Phỉ Nhĩ Phổ như rắn độc bị giẫm cái đuôi, bỗng nhiên điên cuồng hét rầm lên, rít gào yêu cầu Ngõa Đặc đại khai sát giới.

Lúc này cường giả A Tư Khoa Đặc gia tộc còn chưa ở đây hết, nhưng Ngõa Đặc cùng sáu người còn lại đều là hạng người cảnh giới cực kỳ cao thâm, trái lại cũng không sợ cùng Mễ Á giao chiến chính diện. Mắt thấy Phỉ Nhĩ Phổ thảm cảnh như thế, hẳn cũng không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể ở trong cánh tay Thạch Nham khẽ run, ngang nhiên vọt ra.

Tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc như núi lửa âm âm bùng nổ, phút chốc hướng tới bọn người Mễ Á, Ước Mạn xuống tay. Mục tiêu của đám người Ngõa Đặc chỉ thẳng Mễ Á, nháy mắt liền bao vây lại.

“Giao ra Thất Thái Quỷ Yêu Hoa!” Ngõa Đặc lạnh lùng quát.

“Các người quả nhiên điên rồi, cũng dám xuống tay với chúng ta, ta xem tương lai các người hướng trưởng lão hội ăn nói như thế nào!” vẻ mặt Mễ Á lạnh lùng: “Dám đến cổ đại lục, thì không nên sợ bị người ta đánh chết. Phỉ Nhĩ Phổ người sợ chết như thế, có tư cách gì kế thừa A Tư Khoa Đặc gia tộc tộc trưởng, có lẽ người sớm chết, đối với tộc ta cũng là một cái giáo lý tin mừng”.

“Tiện nhân! Người mới nên sớm chết một chút!” Phỉ Nhĩ Phổ quát chói tai.

Hai vị người kế thừa tương lai của thế lực lớn Thần tộc vẫn xưng hô tỷ đệ, đến đây, rốt cuộc chính thức quyết liệt rồi.

Ngõa Đặc đi trước làm gương, dẫn theo sáu gã cường giả Hư Thần tam trọng thiên của A Tư Khoa Đặc gia tộc, phát động công kích đối với Mễ Á.

Ơ trong khoảnh khắc. phạm vi một khô khu vực này long trời lở đất, các loại lực lượng áo nghĩa va chạm bắn lẫn nhau, tràn ra từng vầng hào quang chói mắt năm màu, giống như pháo hoa sáng lạn tràn ngập bầu trời, cùng với mặt đất nổ vang, không khí nổ tung.

Toàn bộ là hư cường giả cảnh giới thần nhị trọng thiên, tam trọng thiên, một khi mãnh liệt ra tay, mặt đất phụ cận hăm sâu, hư không như vỡ nát, đủ loại lực lượng như con sông năm màu ở trên trời di động quần quýt va chạm, như từng đạo cầu vòng lôi điện vận vẹo điên cuồng bắn, làm cho mảnh thiên địa này giống như bị biển năng lượng bao phủ.

Nếu có ai từ phía chân trời quan sát, sẽ phát hiện khối khu vực này giống như bộc phát ra lũ năng lượng bất ngờ. Lực lượng mãnh liệt đủ mọi màu sắc hội tụ, giống như hải dương tràn ra hướng chung quanh tàn sát bừa bãi lan tràn, đem tất cả cây cối, cát đá, hoa cỏ ven đường đều quấy thành vụn phấn, bẻ gãy nghiền nát tiêu diệt tất cả.

Bọn người Mạc Bao vừa mừng vừa sợ, chợt liếc một cái, đều phóng thích vách ngăn năng lượng phòng ngự vị trí không gian, phòng ngừa bản thân bị lan đến.

Các loại lực lượng trong đầm lầy điên cuồng bùng nổ, áo nghĩa hung ác điên cuồng bá đạo trùng kích nghiền ép lẫn nhau, đem thiên địa năng lượng đều trộn lẫn loạn không chịu nổi, làm cho mặt đất cũng đầy vết thương.

“Ở trước khi bọn họ phân ra thắng bại, chúng ta tuyệt đối không nên nhúng tay, nhất định phải nhẫn nại chờ đợi.” về mặt Võ Phong ý cười âm hiểm, vỗ tay tán thưởng: “Thằng cha kia thật sự là lợi hại, vậy mà nghĩ được kế sách tuyệt diệu như thế, toàn bộ chúng ta thơm lây theo”.

Mọi người đều phụ họa, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham tràn ngập kính sợ kích động, ngay cả bốn người Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt, Tiêu Sơn, Tiêu Hải lúc trước đối với Thạch Nham trợn mắt với nhau, mặt cũng đều tràn đầy ý cười vui, đủ loại không vui về trở thành hư không.

“Đúng rồi, người nói linh hồn ý thức của hắn không chịu cổ đại lực xiềng xích trói buộc, lời ấy thật sao?” Đột nhiên, Mạc Bao vỗ đầu, giọng kinh hãi hô.

Mọi người đều nhìn về phía Thương Ảnh Nguyệt.

“Thật là như thế, ở nơi này hắn vẫn như cũ có thể cảm giác sinh mệnh dao động chung quanh, thần thức không chịu một chút ảnh hưởng.” Thương Ảnh Nguyệt cực kỳ khẳng định nói.

Mắt Mạc Bao sáng ngời như sao, gật gật đầu, trầm giọng nói: “Trải qua một trận chiến này, nếu Phí Nhĩ Nam Đức Tư cùng A Tư Khoa Đặc gia tộc lưỡng bại câu thương, có lẽ chúng ta có thể thông qua thần diệu của hắn đem đối phương nhất nhất tiêu diệt ở trong đầm lầy! Bởi vì bọn họ bất luận trốn tránh như thế nào, đều sẽ bị tìm thấy!”

Bọn người Võ Phong, Tắc Tây Ly Á đều phần chấn dị thường, khóe miệng nhin không được hiện ra ý cười, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham càng thêm nóng rực.

“Ài, nếu hắn xuất hiện sớm năm năm, chúng ta cũng không đến nỗi bị động như vậy.” Võ Phong cảm khái nói.

“Sa Triệu, người phải bỏ xuống thù hận đối với hắn. Từ hôm nay trở đi, người tuyệt đối tuyệt đối không thể hạ độc thủ đối với hắn!” Mạc Bao lạnh lùng nhìn về phía Sa Triệu.

Võ Phong cùng bọn người Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt, Tiêu Sơn cũng đều lấy ánh mắt cảnh cáo trừng mắt nhìn Sa Triệu, buộc hắn lúc này liền tỏ thái độ: “Yên tâm, ta cũng không muốn bị Thần tộc treo cổ. Ở trước khi chúng ta an toàn giải trừ, ta sẽ không đối với hắn thế nào.” Sa Triệu trầm mặt hừ hừ nói.

“Thật ra mọi người cũng không cần quá mức lo lắng.” Tắc Tây Ly Á cười tủm tỉm, khinh thường liếc Sa Triệu một cái: “Nói thực hấn thật đúng là không phải đối thủ của người ta”.

Về mặt mọi người mỉm cười, từng người về mặt quái dị, chợt đều nhin không được cúi đầu cười khê lên, rất là đồng ý lời Tắc Tây Ly Á nói.

Sắc mặt Sa Triệu thì là muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi.

Một chỗ khu đầm lầy kết băng, phương xa có sương trắng dày đặc lượn lờ, trong sương mù mờ hồ có thể thấy được từng tòa sông băng thật lớn cắm vào tận trời, đây là nơi cùng sông băng đi giáp giới.

Răng rắc!

Một tiếng băng cứng vỡ nát vang qua, một cái bóng người đột nhiên hiển hiện ra, sắc mặt lạnh lùng đứng ở một khối băng.

Vù vù vù!

Từng cái bóng người bay vút đến, không bao lâu liền có hơn mười người đều đứng vững ở phía sau hấn, đều là khí tức xa xưa mênh mông, cho người ta một loại cảm giác sắc bén như đao.

“Thiếu gia, chúng ta xuyên qua vách ngăn tới, người xem?” Bội Đốn híp mắt, hơi khom người, chờ Hắc Cách mệnh lệnh.

“Ta cảm ứng một chút”.

Hắc Cách từ từ nhắm hai mắt, một cái bóng lửa âm u chậm rãi từ gáy hấn hiện ra, giống như một hỏa diễm lưu tinh nhỏ bé bay múa xoay chuyển, truyền đến thiên hỏa năng lượng cực nóng, cũng truyền ra linh hồn dao động mãnh liệt.

Hồi lâu, sắc mặt Hắc Cách chợt biến đổi, về mặt trở nên cực kỳ âm lệ khó hiểu: “Đáng chết! Bọn họ đang làm cái quỷ gì?”

“Làm sao vậy thiếu gia?” Bội Đốn ngạc nhiên nói.

“Người của Mễ Á cùng người của Phỉ Nhĩ Phổ tựa như đang giao chiến, mà những cá lọt lưới dị tộc kia thế mà bình yên vô sự ở một bên xem cuộc chiến. Hai người này chẳng lẽ bị xâm nhập linh hồn, vậy mà làm ra sự tình không thể tưởng tượng như thế. Đáng chết, bọn họ sẽ hỏng việc lớn của ta!”

Hai loại khí tức khác nhau cả người Hắc Cách luân phiên hiện lên, trong chốc lát nổi giận như núi lửa mãnh liệt nhất, trong chốc lát lạnh lẽo như hầm băng cực lạnh, làm cho linh hồn người ta cũng lạnh phát run.

Cực hàn cùng cực nhiệt chi lực phân biệt ẩn chứa ở trong thần thể hấn, làm khí chất hấn có thể tùy ý biến ảo, cho người ta một loại cảm giác hung hiểm cực độ đáng sợ.

Lần này kế hoạch đối bao vây tiêu trừ với mầm móng thiên tài của các đại tinh vực là Hắc Cách hấn tự mình chế định thực hành, cũng là hấn chứng minh cho trưởng lão đoàn xem công huân. Vì thành công, hấn có thể hy sinh ích lợi nhỏ, cũng có thể xông vào nơi đây giúp Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ dọn sạch chướng ngại.

Bởi vì hấn biết chỉ cần đại phương hướng không có vấn đề, chỉ cần có thể đem võ giả của các đại tinh vực đánh chết hết, đem kế hoạch hấn đề nghị đạt thành, hấn lần này liền thành công, sẽ nhận được trưởng lão đoàn nhất trí tán thành.

Nhưng mới tiến vào nơi đây, lập tức phát hiện mình quân chẳng những không làm, vậy mà còn đang tiến hành đánh lẫn nhau. Núi lửa trong lòng Hắc Cách lập tức bị thiêu đốt: “Bằng tốc độ nhanh nhất đi qua! Ta muốn bọn họ cho ta một cái ăn nói!”

Hấn quyết không cho phép bất luận kẻ nào phá hư đại kế của hấn!

Bội Đốn về mặt kinh dị khó hiểu, nhưng hấn không dám hỏi nhiều, lập tức gạt đầu thét to: “Mọi người đều đem lực lượng thúc giục đến mức tận cùng, mau chóng đem phiền toái trong đầm lầy dọn sạch”.

Vô giả cường hân của Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc đều là trăm mặc không nói, thân truyền đến sát khí nồng đậm, đều đem lực lượng bùng nổ ra, lấy hành động đến tương ứng khẩu hiệu của Bội Đốn.

Trong lúc nhất thời, ở trong tiếng nổ vang kinh thiên động địa, nơi này nhiều ra hơn mười cái hố khổng lồ thật sâu, chỉ thấy từng cái bóng người điên cuồng lướt đi rồi khỏi.

1119. Chương 1111: Thực Hiện Được

Trung ương đầm lầy, lực lượng hỗn loạn không chịu nổi, các loại lực trùng kích cuồng bạo tàn sát bừa bãi tám phương.

A Tư Khoa Đặc gia tộc tộc nhân, ở Ngõa Đặc âm thạch kêu gọi đưa tin trung, một đám từ đường góc hội tụ lại đây, bọn họ cái này nhất phương thực lực dần dần cường hãn hãn lên.

Bởi vì cảnh giới Phỉ Nhĩ Phổ không tính cực kỳ tinh thâm, Phỉ Khắc cũng lo lắng hãn ở cổ đại lực sẽ chịu thiệt, cho nên hầu như đem tinh nhuệ cảnh giới Hư Thần chủ yếu của gia tộc đều phái ra, đều là vì trọng điểm che chở Phỉ Nhĩ Phổ sẽ không ngoài ý muốn.

Cũng là như thế, Phỉ Nhĩ Phổ tuy bản thân cảnh giới không xem như đặc biệt cao thâm, nhưng chính thể thực lực người tới của A Tư Khoa Đặc gia tộc thật là vượt qua Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc.

Mất thấy càng ngày càng nhiều cường giả A Tư Khoa Đặc gia tộc đến, áp lực của Mê Á bên này càng lúc càng lớn, rất nhiều tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc đều đem mục tiêu chủ yếu đặt ở trên người Mê Á, muốn nài ép chịu thua, chủ động đem Thất Thái Quỷ Yêu Hoa giao ra.

Nhưng Mê Á ở trong mọi người thực lực cường hãn nhất, tay cầm rất nhiều thần binh lợi khí, lực lượng áo nghĩa cũng là cực kỳ tinh trạm.

Ngõa Đặc cùng mấy gã cường giả Hư Thần đỉnh phong liên thủ vây đánh cũng không thể đem Mê Á bắt, vèn vèn chỉ là làm cho Mê Á thoáng rơi ở hạ phong mà thôi.

Bọn người Mạc Bao, Tắc Tây Ly Á vây xem ở một bên bình tĩnh nhìn, đều là sắc mặt ngưng trọng, âm thầm kinh hãi, đối với lực lượng chân thật của Mê Á cảnh giác phi thường. Nữ nhân Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc này, chẳng những tâm cơ âm độc, ngay cả lực lượng của bản thân cũng xuất chúng như thế, khó trách có thể được phái đến cổ đại lực.

Mọi người đều cẩn thận hãn lên, âm thầm tính toán, về sau nếu cùng Mê Á chống lại, nhất định phải vạn phần thận trọng.

Phỉ Nhĩ Phổ ngồi ngay ngắn, vẻ mặt âm lãnh tàn nhẫn, tầm mắt như kiếm băng đâm ở trên người Mê Á, trong mắt chảy ra hàn ý, còn thường thường cười nhỏ một câu.

Thạch Nham khổng lồ chết hãn, vốn vẻ mặt bình yên thông dong, một bộ bộ đáng hảo hảo xem diên, tựa như chuẩn bị chờ bọn hãn thật sự phân ra cái thắng bại, đầu[ra] cái người chết ta sống mới có cách nói tiến thêm một bước, nhưng đột nhiên, sắc mặt hãn sợ hãi thay đổi.

Phó hồn gáy hãn truyền đến một cỗ dao động phi thường mãnh liệt!

Hơi hơi nhắm mắt lại, hãn nghiêm túc thấy rõ, từng chút lấy thần thức kéo dài ra ngoài, hướng tới bên ngoài đầm lầy bao trùm...

Hãn cảm thấy được năng lượng dao động cực kỳ bất thường, tựa như có từng cô sinh mệnh từ trường phi thường cường hãn đã bước vào khu đầm lầy này, còn đang hướng tới phương vị hãn nhanh chóng lướt đến.

Hồi lâu, hãn hít sâu một hơi, sắc mặt một mảng lạnh lẽo,— hãn đã cảm ứng được khí tức cùng phương vị đám người Hắc Cách.

Hầu như lập tức liền khẳng định người tới chính là Thần tộc nhất mạch, là một chi trong mười hai nhà lớn, cùng đám người Mê Á, Phỉ Nhĩ Phổ giống nhau cũng là đến cổ đại lực, hãn là đều gánh vác nhiệm vụ thanh lý thiên tài cường giả tinh vực khác. Mục đích đối phương đến quả thực không cần nói cũng biết.

Ban đầu Thạch Nham chuẩn bị chậm rãi nhìn tình thế phát triển, sau khi biến sắc, không thể không một lần nữa tính toán.

Hắn ghé về phía bên tai Phỉ Nhĩ Phổ, lạnh lùng nói: “Như vậy một mặt đánh giết tiếp, chẳng những lãng phí việc của người, cũng lãng phí thời gian của ta. Mê Á không dễ dàng đối phó, ta thấy các người tìm sai mục tiêu rồi. ừm, xuống tay đối với Ước Mạn đi. Chỉ cần đem Ước Mạn bắt giữ, ta nghĩ Mê Á sẽ đem Thất Thái Quỷ Yêu Hoa giao ra”.

Phỉ Nhĩ Phổ sáng mắt lên.

Khóe miệng hắn mang tươi cười băng lạnh, âm thầm hướng Ngõa Đặc kia thử một cái ánh mắt, ý bảo Ngõa Đặc xuống tay đối với Ước Mạn.

Ngõa Đặc ngẫm hiểu, gật gật đầu khẽ không thể tra, lặng lẽ hướng người khác làm thủ thế...

Vài tên tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc động thủ đối với Mê Á chậm rãi dời phương hướng. Bọn họ bức bách đối với Mê Á tuy lợi hại, lại không dám thật sự hạ độc thủ, bởi vì Mê Á dù sao chính là thành viên trung tâm của Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc, nếu thật bị bọn họ giết chết, có thể sẽ trực tiếp làm cho hai gia tộc Thần tộc sống mái với nhau.

Bọn họ không gánh vác nổi cái trách nhiệm này.

Ước Mạn tuy cũng là thành viên Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc, nhưng tuyệt không phải trung tâm. Hắn cho dù là bị giết chết, vấn đề cũng không nghiêm trọng như vậy.

Đám người Ngõa Đặc trộm dời mục tiêu...

“Tình thế một mảng tốt!”

Vô Phong vỗ tay hoan hô, hứng thú dâng cao tính toán: “Chờ hai cái gia tộc này làm cái lưỡng bại câu thương, chúng ta nói không chừng có thể thừa cơ truy kích, một lần hành động xoay chuyển cục diện!”

Ánh mắt bọn người Mạc Bao, Tắc Tây Ly Á, Sa Triệu bỗng nhiên cực nóng hắn lên, tầm mắt không tự chủ được tới lui tuần tra ở trên nhãn của Mê Á cùng Phỉ Nhĩ Phổ, tựa như thấy đủ loại tài liệu hiếm lạ, ngay cả hít thở cũng giống như dồn dập lên...

Năm năm qua, Mê Á, Phỉ Nhĩ Phổ hai phương liên thủ ở đầm lầy hoạt động khắp nơi, săn giết rất nhiều võ giả tinh vực khác, thu hoạch các loại tài liệu hiếm lạ bọn họ đạt được. Những thằng cha Thần tộc kia cũng một đường thu thập rất nhiều khoáng thạch, dược liệu, đem thiên tài địa bảo đầm lầy thai nghén ra làm cái bầy bầy tám tám.

Mọi người ngàn vạn vất vả đến cổ đại lục, đều là vì nơi này sản xuất đủ loại thiên tài địa bảo, bọn họ cũng đều biết ở nhân của Mê Á, Phỉ Nhĩ Phổ cất giữ tuyệt không phải mặt hàng bình thường, đều âm thầm hưng phấn hân lên.

“Chỉ cần thằng cha kia chịu giúp chúng ta, Mê Á, Phỉ Nhĩ Phổ sẽ không chỗ nào ẩn nấp. Ha, lần này ở trong tuyệt cảnh thế mà còn có thể có kỳ ngộ này, xem ra chúng ta quả nhiên số phận đến rồi.” Mạc Bao cũng cười lên.

Rầm rầm rầm!

Ngõa Đặc cùng ba gã cường giả A Tư Khoa Đặc gia tộc đột nhiên đều bỏ xuống Mê Á, ở trước khi Mê Á kịp phản ứng, chợt đem Ước Mạn giam cầm rồi.

Từng luồng hào quang màu vàng sáng to cỡ ngón cái, như xích sắt đem thân thể ước Mạn kia trói buộc. Những hào quang kia chậm rãi ghì vào trong máu thịt hắn, làm cho ước Mạn nhúc nhích mỗi một chút liền sẽ nhe răng trợn mắt, đau đến sắc mặt nhợt nhạt biến hình.

“Có thể thoáng yên tĩnh một chút rồi.” Ngõa Đặc bỗng nhiên nhe răng nhe răng cười, lạnh lùng nhìn về phía Mê Á.

Một thanh kiếm sắc bén màu bạc sáng bị hắn đặt ở trên cổ Ước Mạn. Thanh kiếm sắc bén kia lóe ra hào quang phong hàn băng lạnh, lạnh âm u, nháy mắt có thể đem đầu Ước Mạn cắt xuống.

Mẽ Á run lên thân thể mềm mại, sắc mặt quấy rối bỗng nhiên tái nhợt như tờ giấy. Nàng âm thầm cắn răng, gắt gao trừng mắt nhìn Ngõa Đặc, oán độc nói: “Người vậy mà thực dám xuống tay với chúng ta, ta nhớ rồi, ta thề tuyệt sẽ không bỏ qua các người!”

Bị ánh mắt oán hận của nàng nhìn chăm chú, trong lòng Ngõa Đặc phát lạnh, cả người cũng không thoải mái hẳn lên. Hắn nhìn Phỉ Nhĩ Phổ một cái, hít sâu một hơi, trấn định tự nhiên nói: “Người biết ta muốn cái gì”?”

Mẽ Á nhìn về phía Phỉ Nhĩ Phổ.

Về mặt Phỉ Nhĩ Phổ tối tăm, hắc hắc cười lạnh lên: “Mẽ Á tỷ tỷ tốt của ta, ta chỉ là muốn sống tiếp, còn xin người thành toàn, ừm, người hẳn là cũng hiểu biết ta, biết hẳn vì hảo hảo sinh tồn tiếp cái gì cũng có thể làm ra”. T.r.u.y.ệ.n.Y.Y.com

“Hạng người tham sống sợ chết, cũng xứng kế thừa tộc trưởng A Tư Khoa Đặc gia tộc? Ta thấy phụ thân người thật sự là mù rồi!” Mẽ Á oán hận giận mắng một câu, chợt bỗng nhiên sờ soạn một chút nhẫn trên ngón giữa tay trái, một đạo hào quang u lan hiện lên, ở trước mắt nàng xuất hiện một khối thủy tinh màu vàng.

Trong thủy tinh màu hổ phách, có một đóa hoa yêu dị như khuôn mặt mỹ nữ. Đóa hoa kia như bị đóng băng, nhưng tiểu mỹ nhân đường cong tinh mỹ kỳ lạ vẫn như cũ cực kỳ rõ ràng, giống như là một mỹ nữ đang ngủ.

Thủy tinh có kích thước cái thớt, lẳng lẳng lơ lơ phía trước Mẽ Á. Nàng trầm ngâm một chút, đưa tay điểm thủy tinh một cái: “Cho người!”

Thủy tinh kia quay tròn chuyển động, từ từ bay về phía bên cạnh Phỉ Nhĩ Phổ, ở đỉnh đầu hắn cùng Thạch Nham dừng lại, từ trong thủy tinh kia truyền đến một cỗ mùi kỳ lạ phi thường tươi mát, là một loại mùi hoa say lòng người.

Chính là Thất Thái Quỷ Yêu Hoa!

Thạch Nham nhếch miệng cười, tùy tay nắm một cái, thủy tinh kia hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng biến mất không thấy ở Huyền Không Giới của hắn, lạnh nhạt nói: “Không sai”.

Mạc Bao, Tắc Tây Ly Á những người vây xem kia đều đột nhiên từ trong hưng phấn vui sướng tỉnh lại. Từng người bỗng nhiên ngây dại, sắc mặt trở nên có chút mất tự nhiên.

Chiến đấu chấm dứt quá nhanh.

A Tư Khoa Đặc gia tộc cùng Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc giao phong chưa đạt tới tình trạng bỏ mạng, chỉ có ít ỏi mấy người bị thương, chưa một ai bị giết chết, đây hiển nhiên không phải kết quả Tắc Tây Ly Á, Mạc Bao chờ mong. Bọn họ đều có loại tình thế suy sụp bất đắc dĩ không chịu được.

“Quá nhanh, không nên là thế này!” Mạc Bao cau mày thật sâu, lại bỗng nhiên khản trương hẳn lên, hô nhỏ nói: “Thằng cha kia sẽ không cầm đồ liền dừng tay chứ?”

“Hắn là không thể nào? Mục đích của hắn chẳng lẽ không phải muốn chiếm ngôi mâu thuẫn của A Tư Khoa Đặc gia tộc cùng Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc? Hắn không đơn giản như vậy!” Vô Phong nói.

“Chuẩn bị rút đi”.

Ngay tại lúc này, Thương Ảnh Nguyệt bỗng nhiên quyết đoán quát khê: “Thằng cha kia vì Thất Thái Quỷ Yêu Hoa, hẳn căn bản sẽ không để ý chúng ta sống chết, cũng sẽ không phối hợp ta hành động!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều hơi đổi, lòng tràn đầy tính toán lúc trước bỗng nhiên trở nên buồn cười hẳn lên.

Không có Thạch Nham phối hợp, bọn họ tính toán đâu ra đấy căn bản chính là lừa mình dối người, liệu bọn họ những người này căn bản không phải đối thủ của A Tư Khoa Đặc gia tộc cùng Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc. Nếu Thạch Nham không giúp bọn họ, tình trạng bọn họ vẫn như cũ sẽ không xảy ra biến hóa.

“Hắn thực sẽ không quản chúng ta?” Tắc Tây Ly Á cắn khước môi nói.

“Sẽ không.” Thương Ảnh Nguyệt khẳng định nói.

“Rút lui!”

“Lập tức rút lui!”

“Chúng ta đi!”

Về mặt bọn người Mạc Bao, Võ Phong, Sa Triệu biến đổi, cũng không dám tiếp tục lưu lại nữa, lập tức ở dưới Thương Ảnh Nguyệt đề nghị rời khỏi, từng cái bóng người nhanh chóng rời xa.

Tùy tùng của Mễ Á cùng Phỉ Nhĩ Phổ cũng không ra tay cản lại. Bọn họ đều nhìn về phía Thạch Nham, nhìn về phía Phỉ Nhĩ Phổ bị trời buộc, cũng nhìn về phía Ước Mạn...

“Ta người này phi thường giữ chữ tín”.

Ở dưới bọn người Thần tộc nhìn chăm chú, Thạch Nham chậm rãi đem gai xương đâm vào ngực Phỉ Nhĩ Phổ rút ra, lại đem một cây kia ở bụng hấn rút ra, đối với Phỉ Nhĩ Phổ cười khê nói: “Lấy trình độ cường hãn của thần thể người, muốn khôi phục như lúc ban đầu cũng không khó. Chúc người cùng Mễ Á về sau ở chung có thể khoái trá”.

Lời nói chưa dứt, bóng người hấn bỗng nhiên trở nên mơ hồ hấn lên, ở dưới tầm mắt mọi người nhìn chăm chú, hấn dần dần biến thành hư vô, từ trong mắt mọi người biến mất.

Phỉ Nhĩ Phổ lau vết máu khoe miệng một cái, phát tay nói với Ngõa Đặc: “Thả người!”

Ngõa Đặc lập tức đem Ước Mạn bị giam cầm thả đi, cùng tộc nhân A Tư Khoa Đặc gia tộc đồng loạt nhanh chóng xoay người, từng người đứng vững ở phía sau Phỉ Nhĩ Phổ, lạnh mặt nhìn về phía Mễ Á bên này.

Mễ Á cùng Phỉ Nhĩ Phổ hai người về mặt băng lạnh chợt nhìn mấy giây, hai người đều không nói chuyện, bỗng nhiên phân biệt quay đầu xoay người, như người xa lạ lấy phương hướng trái ngược rời khỏi.

Hai đại gia tộc đồng minh ở đây vỡ nát.

1120. Chương 1112: Hoa Phó Cùng Hoa Chủ

Ven hồ trong suốt, trên một khối bàn thạch màu nâu, Thạch Nham lẳng lặng ngồi ngay ngắn.

Một đạo ánh sáng hiện lên, thủy tinh màu hổ phách kia lẳng yên hiện ra ở trước mắt hấn. Trong thủy tinh kích thước cái thốt, một cây tiên hoa nở rộ như hai má nữ tử điểm mỹ yêu dị, giống như mỹ nhân ngủ say, phi thường kỳ lạ.

Đem quyển sách Thương Thần cho hấn kia lấy ra, hấn nghiêm túc nghiên cứu đọc trong chốc lát, dựa theo đồ án trong quyển sách cẩn thận đối chiếu hấn lên...

Từ trên đồ họa đến xem, thật là Thất Thái Quỷ Yêu Hoa không thể nghi ngờ. Đóa hoa giống như mặt mỹ nhân, rêu cây như ngọc thạch, thừa thốt lá, các loại dấu hiệu đều cho thấy quả thật là mục tiêu của hấn.

Một luồng thần thức ngưng tụ ra, chậm rãi thẩm thấu hướng Thất Thái Quỷ Yêu Hoa. Hấn lấy thần thức nhìn trộm chỗ càn tinh tế trong đó.

Một cây Thất Thái Quỷ Yêu Hoa này hiển nhiên bị thủy tinh màu hổ phách đóng kín, phòng ngừa yêu hoa điều linh héo rũ. Thủy tinh là đặc chế, bên trong còn có tràn đầy thủy khí cùng năng lượng dao động nhàn nhạt, có chút tinh trí thần kỳ, hấn cũng là một loại dụng cụ hiếm thấy.

Thần thức hấn dần dần di động, ở trong yêu hoa thẩm thấu, cẩn thận cảm giác...

Phút chốc, chân mày hấn cau lại, trong mắt hiện lên một vầng nghi hoặc khó hiểu, càng thêm nghiêm túc tỉ mỉ xem xét hấn lên.

Không thích hợp!

Sắc mặt hấn lẳng lẽ thay đổi.

Dựa theo lời sách Thương Thần thuyết minh, Thất Thái Quỷ Yêu Hoa mang theo một cỗ yêu khí, cho người ta một loại khí tức tà ác âm lạnh, có thể mê hoặc lòng người, một khi thần thức cảm giác, sẽ có loại cảm giác khác thường đầu vầng mắt hoa, đó là bị chứng khí yêu hoa phát ra xâm nhập.

Nhưng hần lúc này cảm giác hiển nhiên không quá giống...

Sạch sẽ, trong khí tức tươi mát mang theo mùi thơm nhàn nhạt, làm cho linh hồn người ta thả lỏng an tường, đây là cảm giác của hần đối với tiên hoa trong tay.

Căn bản khác nhau!

Ánh mắt dần dần âm trầm, lửa giận trong lòng hần chậm rãi nảy sinh, phó hồn di động ở sau đầu hần kia cũng là truyền đến dao động có chút kích liệt.

Một cỗ khí tức mát mẻ trong vắt bỗng nhiên từ thủy tinh màu hổ phách trong tay truyền ra, lặng yên bắt giác nhập vào trong phó hồn. Phó hồn kia bỗng nhiên dừng dao động, nhiều loại khí tức thiên hỏa khác nhau lập tức trở nên vô cùng rõ ràng hần lên.

“Ồ!”

Thạch Nham kinh ngạc, sững sờ nhìn ngón tay đụng vào thủy tinh, nhìn đóa hoa tiên diễm nở rộ bên trong đó, thần thức cẩn thận cảm giác.

Khí tức kỳ diệu từ trong tiên hoa kia phóng ra, trực tiếp tiến vào trong phó hồn của hần, làm cho đủ loại khí tức thiên hỏa tạo thành phó hồn của hần trở nên phân biệt rõ ràng, làm cho phó hồn của hần dừng dao động nóng nảy, từng luồng khí tức lặng lẽ áp sát ở cùng nơi...

Không quá thích hợp!

Hần chợt đem thần thức thu hồi, cũng đem ngón tay đụng vào thủy tinh rút ra, trầm mặt nhìn về phía đóa hoa kiều diễm chảy nước kia, gắt gao cau mày.

Hần ý thức được không quá ổn. Gốc tiên hoa này tựa như cùng hần biết không quá giống nhau, rất có thể bị Mê Á kia làm giả, nói không chừng trong đó có cái kẻ sách ác độc gì, là muốn chuyên môn nhắm vào hần. Hần cẩn thận nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy khả năng thật lớn.

Tiếng xé gió từ cực xa truyền đến, dần dần tới gần một khối này, nghe thanh âm kẻ tới không chỉ một người.

Phó hồn truyền ra linh hồn dao động, hơi tìm tòi, hần liền trong lòng có sức mạnh, chưa vội vã rời khỏi, cũng không tránh né. Hần liền hồ hững ngồi ngay ngắn ở trên hòn đá màu nâu, ở ven hồ trong vắt lặng chờ.

Một khắc đồng hồ qua đi, đoàn người Mạc Bao, Vô Phong, Vô Bách, Tắc Tây Ly Á, Thương Ảnh Nguyệt, Sa Triệu hiện ra, cẩn thận đánh giá bốn phía, lại nhìn về phía sau, chậm rãi hướng bên này mà đến.

Thương Ảnh Nguyệt nhện không được thất thanh kinh hô, kinh dị nhìn về phía hần, trong con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một đạo vẻ vui mừng khẽ không thể dò xét.

Bọn người Mạc Bao, Tắc Tây Ly Á cũng vẻ mặt chấn động, nghĩ cũng không nghĩ nhiều, lập tức liền ghé tới, nháy mắt liền hội tụ ở bên cạnh hần, cùng hần ở bên cạnh hòn đá hoặc ngồi hoặc đứng, vẻ mặt tò mò nhìn về phía hần.

“Bọn họ không đuổi theo à?”

Tắc Tây Ly Á nũng nịu cười khê, thân thể tính cảm mê người lay động, mông đẹp khê rung, chậm rãi dừng lại ở bên cạnh hần, trên người một cỗ mùi thơm say lòng người theo gió đưa tới, trào về phía Thạch Nham.

Mọi người đều biết nàng nói là ai, cũng đều chờ mong nhìn về phía Thạch Nham.

“Không”.

Sắc mặt Thạch Nham lạnh nhạt, hơi hơi nhíu nhíu mày, một khối thủy tinh màu hổ phách kia vẫn như cũ lơ lửng ở trước mắt hần, chưa thu hồi.

Mọi người nghe hắn nói như vậy, đều là rõ ràng thở phào nhẹ nhõm một hơi, đối với hắn phán đoán rất tin không nghi ngờ, sau đó từng người tư thế cẩn thận không yên toàn bộ buông lỏng, bộ dáng chật vật nằm xuống ở trên hòn đá, chậm rãi hít thở, lấy thần tinh đến khôi phục thần lực.

Bọn họ đều là lãnh tụ tương lai của các đại tinh vực, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, sẽ không bỏ qua bất cứ thời gian khôi phục lực lượng nào, đều đang tranh thủ mau chóng đem thần lực trào tới trạng thái đỉnh phong, đến ứng phó chiến đấu có thể ngay sau đó liền có thể xảy ra.

“Vừa rồi ngươi thật ra có thể bức Phỉ Nhi Phổ kia một chút nữa. Nếu có thể làm cho hai phương bọn họ sinh tử quyết chiến, có một phương bị đánh cho tàn phế, mọi người chúng ta đều sẽ thoải mái hơn rất nhiều.” Tắc Tây Ly Á thấy hắn đáp lời, sắc mặt quyền rũ dào dạt ra ngạc nhiên vui mừng, chủ động chen lên, nét mặt toả sáng nói: “Nếu có một phương xong đời, chúng ta có thể ở chỗ này chiếm hết thượng phong, nếu còn có người giúp chúng ta đuổi giết, bọn họ một người cũng đừng mơ thoát được”.

Thương Ảnh Nguyệt cũng tiếc nuối gật gật đầu.

Thạch Nham liếc Tắc Tây Ly Á một cái, lạnh giọng nói: “Nghĩ quả thực cực đẹp, đáng tiếc sự tình không đơn giản như vậy”.

“Nói như thế nào?” vẻ tươi cười của Tắc Tây Ly Á bị kiềm hãm, vẻ mặt khiêm tốn thành khẩn thỉnh giáo: “Ngươi là phát hiện biến cố gì mới phải không?”

Đám người Mạc Bao, Võ Phòng, Tiêu Sơn mặc dù đang mượn dùng thần tinh khôi phục lực lượng, nhưng nghe nàng vừa hỏi như vậy cũng đều lặng lẽ để ý hắn lên, từng người đều đang đợi Thạch Nham trả lời.

Đáng tiếc, Thạch Nham kéo kéo khóe miệng, cũng không trả lời nàng, mà là nhìn về phía Thương Ảnh Nguyệt, nói: “Ngươi tới nhìn xem cái này... Có phải Thất Thái Quỷ Yêu Hoa hay không?”

Thời gian cách năm năm, oán khí của Thương Ảnh Nguyệt đối với hắn hòa tan rất nhiều, hơn nữa tự biết nay có lẽ ở rất nhiều phương hướng còn cần dựa vào hắn, ngược lại là không nể nể nhó nhó, rất sáng khoái đi đến trên hòn đá của hắn, vươn một ngón tay như ngọc thạch nhẹ nhàng điểm ở trên thủy tinh màu hổ phách, thả ra một luồng thần thức xem xét.

Nàng là con gái của Thương Thần, đối với các loại tài liệu kỳ lạ có trình độ khắc sâu, không chút nào khoa trương mà nói trình độ nàng ở một chút phương diện nào đó... Không nhất định so với Thương Thần nông cạn.

Bởi vì Thương Thần nhận thức đối với các loại dược tài, đều là đến từ mẫu thân An Lệ Nhã của Thương Ảnh Nguyệt, đó là một luyện dược sư trác tuyệt.

Đầu ngón tay Thương Ảnh Nguyệt điểm ở trên thủy tinh, lông mi thật dài hơi động, dần dần, nàng nhú mày ngài lên, tựa như phát giác được không ổn.

Lòng Thạch Nham trầm xuống, từ trên vẻ mặt nàng tựa như khẳng định đáp án, không khỏi âm thầm cảm tức hắn lên.

Thương Ảnh Nguyệt nhú chặt mày ngài, bỗng nhiên khẽ run lên, hoàn toàn giãn ra, vẻ mặt không thể tưởng tượng, nói: “Quả thực không phải Thất Thái Quỷ Yêu Hoa”.

Lưng thẳng của Thạch Nham bỗng nhiên co rụt lại, sắc mặt biến ảo một chút, bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Đoán được rồi, dựa theo lời phụ thân ngươi thuyết minh, Thất Thái Quỷ Yêu Hoa có yêu khí, có năng lực quỷ dị mê hoặc lòng người làm cho linh hồn mê muội. Đóa hoa kia tuy tươi đẹp, tuy giống như mặt người xinh đẹp, nhưng khí tức lại hoàn toàn khác nhau...”

“Thật ra ngươi căn bản không cần nản lòng.” Thương Ảnh Nguyệt nhìn về phía hắn, mắt đẹp toả sáng nói: “Nó tuy không phải Thất Thái Quỷ Yêu Hoa, so với Quỷ Yêu Hoa càng thêm trân quý! Đây là Thất Thái Quỷ Linh Hoa, cùng Quỷ Yêu Hoa thường thường đồng loạt thai nghén ra, trình độ hiếm lạ thần kỳ vượt qua Quỷ Yêu Hoa, đây mới là kì vật nguyên thủy cấp hiếm thấy nhất!” Text được lấy tại .com

Bọn người Mạc Bao vẫn đều nghe lén, nghe nàng giải thích như vậy, đều bỗng nhiên kinh động hắn lên, đều nhìn về phía nàng.

“Thật sự là Thất Thái Quỷ Linh Hoa?” sắc mặt Võ Phong nghiêm nghị hỏi.

“Như giả bao hoán.” Thương Ảnh Nguyệt gật đầu: “Một gốc Thất Thái Quỷ Linh Hoa này hẳn là Mê Á cùng Thất Thái Quỷ Yêu Hoa cùng nhau đạt được. Nàng muốn giữ lại Quỷ Yêu Hoa cứu tính mệnh cái gì Ước Khắc kia, tuy bất đắc dĩ mới đưa Thất Thái Quỷ Linh Hoa này đem ra, ta nghĩ nàng lúc này hẳn là sẽ

“Ta cũng có Âm Lôi Điện Mẫu!” Thương Ảnh Nguyệt mắt đẹp sáng ngời.

“Không tồi, cái kế hoạch này có thể làm.” Thạch Nham nói tiếp, trong mắt dị quang nhảy lên: “Vì kế hoạch có thể càng thêm hoàn mỹ thực thi, ta thậm chí có thể lưu lại làm mồi câu, dẫn bọn hắc vào lưới”.

1123. Chương 1115: Vì Cái Gì Mỗi Lần Đều Là Ta?

“Không được!”

“Không được!”

“Không được!”

Ra ngoài dự đoán, bọn người Tắc Tây Ly Á, Mạc Bao, Võ Phong vừa nghe nói hắc chuẩn bị lấy thân vào nguy hiểm, thế mà toàn bộ sắc biến, đến gần cản.

Thạch Nham cau mày.

Mọi người bỗng nhiên ý thức được không ổn, không khỏi đều nhìn về phía Thương Ảnh Nguyệt, hy vọng nàng đến giải thích chuyện này.

Ở trong ánh mắt chờ mong của mọi người, Thương Ảnh Nguyệt bất đắc dĩ, thanh âm băng lạnh nhất quán, nói: “Người nêu ra cái gì ngoài ý muốn, chúng ta sẽ như là không có mắt, căn bản khó ở trong đầm lầy tồn tại tiếp. Bởi vậy, ai cũng có thể lưu lại vào nguy hiểm, riêng mình người không thể, chúng ta tuyệt không cho phép người ra ngoài ý muốn!”

Mọi người đồng thời gật đầu, đều nói khuyên can.

“Kế hoạch của Tắc Tây Ly Á rất không tệ, nếu không có gì ngoài ý muốn mà nói, một khi chúng ta rời khỏi, đối phương rất có thể sẽ từ nơi này trải qua.” Thạch Nham tính toán một chút, nói: “Mẽ Á cách chúng ta gần nhất, chúng ta chỉ cần thoáng biến ảo phương hướng, nàng sẽ dẫn người trùng kích tới, sẽ đi ngang qua nơi này”.

Hắn nhìn về phía mọi người, sắc mặt lạnh lùng: “Mọi sự luôn có ngoài ý muốn, nếu Mẽ Á không từ nơi này đi thì sao? Nếu nàng không qua nơi này, bố trí tầng tầng chướng ngại chẳng lẽ không phải uống phí tâm tư? Nếu chúng ta lần đầu tiên tính kế không thể làm bị thương nặng đối phương, về sau chúng ta càng thêm sẽ đi lại khó khăn!”

Vung tay lên, hắn dứt khoát gọn gàng nói: “Ta lưu lại, một khi phát hiện tình huống không đúng ta có thể nhanh chóng lấy đòn pháp thoát đi. Trừ ta, các người ai có thể làm được?”

Không ai trả lời.

“Cứ quyết định như vậy, ta không muốn tiếp tục thương thảo, trừ phi các người đề cử ra một người, bảo hắn thành thật ở chỗ này nhận lấy cái chết thay thế được ta.” Thạch Nham lạnh nhạt nói.

Ánh mắt mọi người không có ý tốt, bỗng nhiên không tự chủ được ngấm hương Sa Triệu. Hào quang âm lãnh, ác độc trong mắt Mạc Bao, Võ Phong quả thực có thể làm cho người ta không rét mà run: “Nếu... Đem Sa Triệu đánh chết nát, giam cầm ở chỗ này, các người nói có thể tốt hơn nhiều hay không?” Thanh âm Võ Phong âm u nói.

Mạc Bao, Võ Phong, Tắc Tây Ly Á nhẹ nhàng gật đầu, cảm thấy cái đề nghị này tựa như không tệ, cho rằng việc này rõ ràng có thể làm.

Cả người Sa Triệu bỗng nhiên băng hàn, theo bản năng lui về phía sau, cuống loạn hét rầm lên: “Công! Vì sao mỗi lần đều nghĩ đến ta? Lão tử trêu chọc các người ai rồi?”

Hắn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, oán hận nhìn về phía Thạch Nham, lửa giận tận trời nói: “Ta biết, các người đều muốn lấy lòng hắn. Hắn đối với chúng ta hữu dụng, vì hắn hài lòng cùng an toàn, các người đều muốn hy sinh ta. Được, lão tử không chơi với các người nữa, ta đi còn không được sao?”

Sa Triệu mặt lạnh lùng, đối với đám người Mạc Bao quả thực tuyệt vọng. Hiện tại hận ý của hắn đối với Mạc Bao, Võ Phong hai thằng cha âm hiểm này, so sánh với Thạch Nham chỉ có hơn chứ không kém.

“Được rồi!” Thạch Nham lạnh lẽo quát chói tai, thanh âm băng lạnh nói: “Ta quả thực nhìn Sa Triệu không vừa mắt, cũng muốn đánh chết hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không phải bây giờ! Chúng ta lúc này đều ở hiểm cảnh gian nan thật lớn, thực lực ba phương kẻ địch, bất cứ một mũi nào cũng mạnh hơn chúng ta. Nếu lúc này các người còn thời khắc nghĩ hy sinh người khác, tiêu giảm lực lượng của mình, ta nghĩ ta không cần thiết cùng các người kề vai chiến đấu, bởi vì cùng các người cùng nhau cũng không có khả năng từ trong đối phương đuổi giết gây thoát!”

Lời vừa nói ra, rất nhiều người sắc mặt ngưng ngưng, từng người đều không trả lời.

“Đều là các người! Ra cái chủ ý tồi tệ gì?” Tiêu Sơn căm tức nhìn đám người Mạc Bao, Võ Phong: “Hắn cũng có thể lấy đại cục làm trọng, các người chẳng lẽ đều không thể. Nếu các người thật nghĩ như vậy, huynh đệ chúng ta cũng thoát ly đoàn đội. Các người nếu có thể hy sinh Sa Triệu, lần sau có lẽ sẽ hy sinh huynh đệ chúng ta, mọi người nói đúng không?”

Mấy người còn lại cũng đều gật đầu, sắc mặt kiên quyết, rất có tư thế mỗi người đi một ngã.

“Ta nói ta lưu lại.” Tại lúc này, Thạch Nham lạnh nhạt ngồi hướng bàn thạch màu xám nâu bên hồ, bình tĩnh ngẩng đầu nhìn trời, đem pho hồn lạnh lẽo thả ra, nói: “Bọn Mễ Á sẽ ở một ngày sau tới đây, ta nghĩ các người là lúc hảo hảo chuẩn bị một chút. Ta sẽ cẩn thận đề phòng, một khi thần thức của người nọ tới, các người lập tức thu tay lại, không thể bị hắn nhìn ra manh mối gì”.

Sa Triệu rời xa mọi người, tùy thời chuẩn bị chạy trốn, lúc này lại chần chờ, ở một bên do dự.

Thoát ly mọi người, hắn một khi lạc đàn, cùng bất cứ một phương nào chạm mặt đều sẽ bị nháy mắt đánh chết, tuyệt không may mắn có thể thoát khỏi. Sa Triệu rất rõ ràng một điểm này, cho nên trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không hắn thực không muốn rời khỏi.

“Chúng ta biết sai rồi, Sa iTiệu người đừng đi, về sau sẽ không như vậy nữa.” Mạc Bao trầm ngâm một chút, xa xa hướng tới Sa Triệu khom người, thành khẩn nhắc tay nói: “Ta lấy danh tổ tiên cam đoan, về sau tuyệt đối sẽ không cố ý nhằm vào người, tuyệt đối sẽ không!”

Tắc Tây Ly Á, Võ Phong cũng vội vàng gật đầu, bọn họ cũng hiểu một chút Sa Triệu rời khỏi, lòng những người này liền tan, rất khó tiếp tục đồng tâm hiệp lực.

Thực lực bọn họ vốn là yếu nhất, nếu tiêu giảm tiếp như vậy, đối đãi ba phương kia thực ngay cả một tia cơ hội cũng không có, cho nên không thể không chủ động hạ thấp tư thái, thỉnh cầu Sa Triệu đừng rời đi.

“Ta liền cho các người một lần cơ hội nữa!”

Sa Triệu hừ lạnh một tiếng, cứng cổ lại lần nữa đi tới, âm thầm cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hắn cau mày, sững sờ nhìn về phía Thạch Nham lạnh nhạt nhìn bầu trời, ánh mắt tỏ ra có chút cổ quái hẳn lên...

“Mọi người đem việc làm nhanh!” Mạc Bao ồn ào một tiếng: “Thừa dịp người nọ chưa tiếp tục quan sát bên này, chúng ta cần hành động tốc độ, mau một chút bố trí thỏa đáng”.

Hắn dẫn đầu đi hướng một mảng đất trống phía trước, giương giọng quát to: “Đều thoái nhượng một chút, Liệt Cương Lôi ta sẽ đem lặn vào lòng đất. Ta sẽ bày ra cấm chế, một khi mặt đất truyền đến chấn động sẽ gây ra dẫn động, các người đừng cách ta quá gần...”

Con người âm lãnh băng hàn của Mạc Bao hiện lên một đạo hào quang lạnh lẽo ác độc, ở dưới ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, thần thể của hắn từng chút nhập vào lòng đất. Mặt đất đối với hắn không có bất cứ trở ngại gì, hắn có thể muốn gì được nấy ở lòng đất tới lui, thoải mái như con cá vào nước.

Thạch Nham nheo mắt, âm thầm để ý một chút, phát hiện Mạc Bao ở thời gian ngắn ngủn vậy mà xâm nhập lòng đất ngàn mét, ở lòng đất đang thành thạo bố trí cái gì.

“Ta ở trên cây bên cạnh hồ nước ký kết Âm Lôi Điện Mâu, mọi người không nên đụng vào cành lá, miễn cho đem cấm chế của ta ảnh hưởng.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Thương Ảnh Nguyệt vang

lên, nàng như một tia chớp gấp khúc, ở trong cây cối quanh thân tới lui, cánh tay trắng nõn bay múa, kết thành rất nhiều ẩn kỳ diệu, nhất nhất được khảm ở cành lá, còn có bí bảo đặc thù treo lên.

“Ta đi đây hồ đạo chút”.

Tắc Tây Ly Á cười duyên rũ, như một mỹ nhân ngư uyển chuyển cầm đầu hương trong hồ trong suốt, vậy mà không tung tóe một giọt bọt sóng, nhẹ nhàng hướng đáy hồ lặn vào.

Người còn lại cũng đều hành động hẩn lên, đều tự thi triển tinh diệu, đem cấm chế, trận pháp hung tuyệt, rất nhiều bí bảo ác độc bọn họ quen thuộc đều phóng ra, lấy một khối này làm trung tâm, hướng tới cách đó không xa lan tràn, làm một khối này kiên trì thành một tràng cấm chế khủng bố.

“Sẽ hiện ra năng lượng dao động, tốt nhất đừng làm loạn, để tránh bị người phát hiện, làm cho mọi người vất vả đều uống phí.” Lúc Thương Ảnh Nguyệt bố trí cấm chế, còn có rảnh rỗi nhắc nhở.

“Biết rồi”.

“Chúng ta có tính toán trong lòng”.

“Yên tâm đi, loại chuyện này người này ta am hiểu nhất, khẳng định sẽ làm Mễ Á tiện nhân kia chấn động!”

Rất nhiều nhân vật cường hãn đến từ các đại tinh vực đều cẩn thận tỏ thái độ, cầm thủ đoạn tàn nhẫn ẩn giấu trong tay làm ra, đem một khối này bố trí quả thực từng bước đều là hung hiểm làm cho hồn phách người ta bay ra, ngay cả Thạch Nham ở một bên xem cũng là âm thầm tâm cảnh.

Thí dụ như Võ Phong, Võ Bách huynh đệ, lấy ra rất nhiều quả cầu màu bạc, quả cầu một khi va chạm sẽ tung tóe ra vô số hàn mang. Hàn mang có thể trực tiếp lọt vào linh hồn tế đàn, làm cho thức hải người ta bị đâm vỡ nát, làm cho linh hồn trực tiếp hỏng mất.

Sa Triệu xuất thân cổ thần giáo thì là ở trong bùn dính thả rất nhiều yêu trùng, độc vật. Những giống này ngay cả thần thức của Thạch Nham cũng khó lấy phát giác được sinh mệnh dao động, mắt thường khó thấy, lại ẩn chứa kịch độc, có thể hồn vào trong thiên địa năng lượng chung quanh, một khi hấp thu liền sẽ chui vào mạch máu gân mạch cả người, làm cho người ta trong bất tri bất giác thần thể suy nhược, lực lượng như thể nào cũng ngưng luyện không nổi.

Độc trùng cảm giác so với sợi tóc còn nhỏ hơn mấy chục lần ở trong vùng bùn cách đó không xa lặn xuống. Thạch Nham âm thầm tính toán một chút số lượng, phát hiện thể mà nhiều tới mấy vạn.

Hắn nhin không được có chút da đầu run hẩn lên.

Hắn bỗng nhiên may mắn hẩn có Thối Độc Hàn Châu nơi tay, bằng không một lần trước cùng Sa Triệu giao chiến, hẩn chẳng những không thể tổn thương đến Sa Triệu, nói không chừng còn có thể bị Sa Triệu độc thành trọng thương, thậm chí bị Sa Triệu đánh chết.

Người này quả thực thần lực không đủ hùng hậu tinh luyện, nhưng hẩn nắm giữ rất nhiều thủ đoạn ác độc, quả thực làm cho người ta khó lòng phòng bị. Thạch Nham bỗng nhiên cảm thấy nếu vừa rồi Mạc Bao, Võ Phong thật muốn hạ sát thủ đối với Sa Triệu, không chừng cũng bị hẩn làm chết vài người.

Ở lúc hẩn âm thầm động dung, Sa Triệu bỗng nhiên ngẩng đầu, xa xa nhìn hẩn một cái, vẻ mặt tỏ ra có chút cổ quái, đột nhiên cúi đầu, thanh âm cứng nhắc nói: “Trước ngươi nói khuyên can, ta... Sẽ nhớ kỹ, về sau sẽ tìm cơ hội trả lại ngươi, nhưng thù giữa chúng ta... Vẫn là đã kết, không đơn giản hóa giải như vậy”.

Thạch Nham ngạc nhiên, sững sờ một chút mới cười nhạt một cái, gật gật đầu cũng không nói thêm cái gì.

Rầm!

Trung tâm hồ nước phía sau truyền đến tiếng dòng nước chảy xiết, một cái bóng người uyển chuyển gọi cảm như rắn, như con cá bơi lội, dần dần hiện ra.

Một mái tóc dài ướt sũng khoác ở vai, Tắc Tây Ly Á áo da vảy da đáng người nóng bỏng trên người, chân đẹp ở trong hồ lay động, nửa người trên hiện ra, xa xa nhìn về phía Thạch Nham, bỗng nhiên nói: “Ta ở đây hồ bày ra một cái đồ chơi rất thú vị, nhưng cần bản thân ta chủ đạo điều khiển. Nếu ta lưu lại, uy lực đây hồ sẽ hiển hiện ra mười thành, có thể cho đối phương bị thương nặng. Vậy... Người ở thời điểm mầu

chốt, có thể mang nhiều một người hay không? Đem ta cùng nhau độn ra? Ta dám cam đoan trận trượng đáy hồ, có thể ít nhất đánh chết hai người vừa đến, hơn nữa là nháy mắt!”

Trong mắt Thạch Nham chợt xẹt qua một đạo dị quang. Hắn nhìn thật sâu về phía Tắc Tây Ly Á tràn đầy lòng tin, trầm ngâm một chút, gật đầu nói: “Có thể mang theo người, nhưng người phải thời khắc ở bên người ta, quyết không thể tách ra một chút! Người có thể làm được?”

“Đương nhiên có thể.” Tắc Tây Ly Á bỗng nhiên nở nụ cười, quynh rũ vui vẻ nói: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ không thêm phiền toái cho người, ta cam đoan sẽ rất nghe lời rất nghe lời. ừm, ta sẽ dính sát vào người”.

Thạch Nham khẽ chau mày, lại lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu tiếp tục nhìn phía trên, đem tâm thần đặt ở trong phòng giữa Hắc Cách tham dò.

Tắc Tây Ly Á hé miệng cười, chân đẹp lay động, lại thướt tha nhiều vẻ chậm rãi lặn vào đáy hồ.

1124. Chương 1116: Hung Trận Đáy Hồ

Một đường nhỏ lầy lội như rắn duyên trọng, trong nước đục ngầu nổi lơ lững lá cây to như đồng tiền, xanh lét, phóng thích độc chương khí nhân nhạt.

Mễ Á, Ước Mạn một đám tộc nhân Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc, dọc theo đường nhỏ không nhanh không chậm tiến lên. Ước Mạn cả người thả lỏng hẳn lên, không hao phí tinh lực đến bắt giữ dấu vết để lại.

Có Hắc Cách thỉnh thoảng truyền lại tin tức, hẳn được giải phóng. Thần thức Hắc Cách lực bao trùm rộng hơn, cũng càng thêm chính xác, xa so với hẳn theo dấu chân thấy rõ mau lẹ lợi hại hơn nhiều, cho nên hẳn cũng không lãng phí nhiều tâm tư nữa.

Tốc độ đoàn người bọn họ cũng không phải đặc biệt mau lẹ. Mễ Á còn truyền lời, bảo mọi người không nên quá mức sốt ruột đi đường, phải lấy khôi phục lực lượng làm mấu chốt.

Mễ Á nghĩ rất rõ ràng. Phỉ Nhĩ Phổ, Hắc Cách hai phương cũng đang hướng tới phương hướng bọn Thạch Nham đi đến, dựa theo lộ trình đến xem, năng bên này tự nhiên gần hơn nhiều, không có gì ngoài ý muốn mà nói, bọn họ sẽ trước hết cùng đám người Thạch Nham chạm mặt.

Nhưng cái này cũng không phải là Mê Á thật muốn nhìn thấy.

Ở Mê Á đến xem, bọn người Mạc Bao, Vô Phong đã cùng đường, Hắc Cách đến định sẵn bọn họ khó thoát khỏi một đoạn. Bọn họ lúc này đã bị ép lên tuyệt cảnh, nếu một phương này của mình cùng bọn họ chạm mặt trước, đối phương mất thấy tình huống không ổn: có thể sẽ thề sống chết đánh trả, có lẽ sẽ mang đến cho một phương này của mình bị thương nặng.

Nàng mang theo cường giả của gia tộc đến cổ đại lục, mục đích chủ yếu vẫn là muốn tiến vào khu vực trung ương. Nàng cũng không muốn ở trước khi khu vực trung ương giải phong, làm cho cao thủ trong tộc tổn thương quá nhiều.

Nàng muốn mọi người buông chậm tốc độ, chính là hy vọng có thể cùng bọn Phỉ Nhĩ Phổ, Hắc Cách ở thời gian không sai biệt lắm, đồng loạt tới điểm bọn Mạc Bao, Vô Phong tụ tập, để có thể rất nhẹ nhàng tùy ý đem bọn Mạc Bao đánh chết, không tổn thất lực lượng của mình.

Tính toán đầu ra đáy của nàng bởi vì Hắc Cách đưa tin, bỗng nhiên liền thay đổi.

“Ở phương hướng các người tiến lên, bên một chỗ hồ nước trong suốt có một nam một nữ không cùng bọn họ đồng loạt rời khỏi mà là lưu lại.” Hắc Cách thông qua âm thạch truyền đến tin tức mới nhất: “Ta vừa rồi nhìn một cái, nam kia hẳn chính là người người bảo ta trọng điểm chú ý, kẻ tu luyện không gian áo nghĩa kia”.

“Hắn cùng một nữ nhân dừng lại tại chỗ không nhúc nhích?” Thanh âm Mễ Á phát lạnh.

“ừm, hai người ngay tại bên cạnh ven hồ, hắc hắc... Có lẽ nhân cơ hội làm chút sự tình gì khác.” Hắc Cách cười lạnh nói.

Mắt đẹp của Mễ Á hiện lên hàn quang lạnh lẽo, thản nhiên nói: “Ta biết rồi, ta sẽ mau chóng đi qua.” Nàng cắt đứt cùng Hắc Cách bàn bạn, bỗng nhiên giương giọng khê kêu: “Mọi người tốc độ nhanh một chút!”

Ước Mạn rõ ràng sững sốt.

“Thằng cha cướp đoạt Tinh Diệu Quả Thụ cùng Thất Thái Quỷ Linh Hoa của ta lạc đàn. Chúng ta bố trí thật tốt, tận lực ở trước khi Hắc Cách, Phỉ Nhĩ Phổ tới, đem đánh chết hết!” Mễ Á giải thích.

Con mắt Ước Mạn hơi sáng, lập tức gạt đầu tỏ vẻ hiểu, cùng võ giả Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc đẩy nhanh tốc độ.

Hồ nước trong vắt như một tấm gương vô hạn, ở đỉnh đầu ngôi sao rực rỡ chiếu xuống chói lọi có lân quang màu bạc xinh đẹp.

Trên hòn đá màu xanh nâu, Thạch Nham ngẩng đầu nhìn tinh đầu đầy trời, nhắm mắt yên lặng.

Từng luồng tinh thần quang thước sáng tỏ trong trẻo nhưng lạnh lùng như mưa rơi rậm rạp rơi xuống, ở đỉnh đầu hần như cái phễu hội tụ, nhập vào trong đầu hần, làm cho hần cũng có một cô khí tức tươi mát trong vắt vô cầu.

Cổ đại lực trôi giạt ở giữa các đại tinh vực, không có một khắc dừng lại, lấy một loại phương thức bá đạo cuồng liệt, đem vẫn thạch cùng tử tinh bên đường đánh nát. Phía chân trời cổ đại lực che quảng sáng xanh thẫm, đem bầu trời đều che lấp, nhưng quảng sáng kia lại là trong suốt tuyệt không ngăn cản quang hoa vì sao, mặt trăng mặt trời xuyên thấu.

Thạch Nham ngồi ở trên hòn đá cái gì cũng không đi nghĩ, vẫn duy trì tâm thần yên tĩnh tự nhiên, thậm chí không chủ động hấp thu thiên địa năng lượng.

Dưới tình trạng như thế, hần tựa như càng có thể gần sát cái cổ đại lực này, tựa như dung nhập đầm lầy, thành một phần tử của cổ đại lực. Phó hồn do bốn nguyên của Thần Ân đại lực diễn biến ra kia, như là một cái xoáy hấp thu tất cả khí tức, đem thiên địa năng lượng phụ cận hội tụ lại, chậm rãi trào về phía linh hồn tế đàn hư giới của hần.

Từng điểm ánh saorrơi cũng chậm rãi ở trong hư giới biến mất, nhập vào một ngôi sao rực rỡ trong đó.

Mượn dùng Tinh Diệu Quả Thụ thần diệu -5 hần đột phá đến cảnh giới Hư Thần nhị trọng thiên, nhận biết đối với tinh thần áo nghĩa có tiến bộ hoàn toàn mới, còn có rất nhiều tinh thần áo nghĩa tinh tú ở trong khu áo nghĩa như mây di động. Hần chỉ cần sa tâm thần vào trong đó, tựa như liền có thể va chạm vào tinh thần chân lý.

Đám người Mễ Á còn chưa đến, hần còn có thời gian chờ, liền không lãng phí tinh lực lại ở thể ngộ tinh thần tinh diệu: chỗ.

Ánh mắt trống rỗng nhìn phía chân trời, nhìn từng ngôi sao rực rỡ, hần bỗng nhiên sinh ra một loại ảo giác vô hạn tiếp cận đầy sao đầy trời, giống như đưa tay có thể đem ngôi sao dẫn dắt xuống. Ngân hà mênh mông rực rỡ kia, vô số ngôi sao lưu chuyển vận động kia đều như là cùng hần mơ hồ có hô ứng nào đó...

Bầu trời cổ đại lực do lồng ánh sáng băng lam bao lấy, nhưng những cửu thiên tinh quang kia chẳng những không chịu một chút trở ngại, truyền ra tinh thần chi lực còn phi thường dứt khoát mau lẹ.

Hần cứ ngồi yên bất động như vậy, liền cảm thấy thần thể dần dần mát mẻ hần lên, giống như xương cốt gân mạch đều trong suốt lóe sáng lên, tràn ngập lượng lớn tinh thần chi lực.

Hần bình yên tự nhiên hiểu ra tinh thần tinh tú.

“Xoạt!”

Một cái bóng người uyển chuyển động lòng người, bỗng nhiên từ trong hồ nước phía sau hần hiển hiện ra. Tắc Tây Ly Á một mái tóc dài ướt sũng, cười rực rỡ nói: “Ta phía dưới đều chuẩn bị tốt rồi, Mễ Á kia còn cần bao lâu có thể tới?”

Thạch Nham sa vào ở trong thế giới của mình, một lát sau từ vẻ mặt hoảng hốt chậm rãi tỉnh dậy. Đầu hần cũng không quay lại, hơi cảm ứng một chút, lông mày thỉnh linh nhú lại, vội vàng đem tâm thần thu liễm,

đem bản thân từ trạng thái minh ngộ đi ra, trầm giọng nói: “Nhiều nhất một canh giờ sẽ tới. Tốc độ bọn họ nhanh hơn quá nhiều!”

Dựa theo tốc độ ban đầu của bọn Mễ Á, ít nhất yếu cần nửa ngày mới có thể dần dần tiếp cận nơi này, nhưng hiện tại vừa cảm ứng, hần phát hiện bọn người Mễ Á lại có thể cách nơi này phi thường tiếp cận.

Rất rõ ràng, đám người Mễ Á đem tốc độ tăng lên mấy lần, rất cấp bách chạy tới.

“Nhanh như vậy!” Tắc Tây Ly Á cũng là kinh ngạc, lông mi thật dài của nàng giật giật, bỗng nhiên hé miệng nở nụ cười quyến rũ, nói: “Ồ bên ngoài hồ nước đều là tầng tầng cấm chế hung địa, chúng ta nếu cứ như vậy ngồi ở bên cạnh hồ nước, để cho bọn họ thấy nhất định sẽ hoài nghi chúng ta. Ta nghĩ chúng ta nên là thoát khỏi che dấu một chút?”

“Ý kiến của ngươi?” Thạch Nham gật đầu hỏi lại. Hần cũng biết cứ như vậy ngồi ngay ngắn ở trên tảng đá, nếu bị Mễ Á sau khi tới phát hiện, nhất định sẽ có ý nghĩ, cho nên mới trưng cầu ý kiến của Tắc Tây Ly Á.

“Người cùng ta đồng loạt đến đáy hồ ẩn nấp đi, ít nhất làm cho bọn họ không nhìn thấy chúng ta, làm cho bọn họ hoài nghi chúng ta ở đáy hồ tu luyện, hoặc là... Làm chuyện khác.” Trên khuôn mặt kiều mỵ của Tắc Tây Ly Á hiện ra một vầng ửng đỏ, dáng người gợi cảm no đủ ở đáy hồ khe không thể tra xét vụn vẹo một chút, nhẹ nhàng nói: “Tóm lại cho đối phương mê hoặc, làm bọn họ cho rằng chúng ta cái gì cũng không biết, còn đang làm việc của mình, lúc này mới sẽ làm bọn họ mắc câu, sẽ từng chút lặng lẽ mò tới”.

Thạch Nham tâm niệm khe động, cũng cảm thấy chủ ý của nàng không tệ, gật đầu nói: “Được”.

Lời nói chưa dứt, cả người hần lưu chuyển tinh quang, như một lưu tinh rực rỡ vẽ ra đường cong tuyệt đẹp kỳ diệu, hướng chỗ Tắc Tây Ly Á trung ương hồ rơi đi.

Mắt thấy hần trôi nổi di động lặn tới, mắt đẹp động lòng người của Tắc Tây Ly Á hàm chứa hào quang vui sướng, dáng người uyển chuyển lay động một cái, một cái bọt khí không màu trong suốt từ dưới thân nàng hiện ra, đem dáng người nàng bao lấy. Tay ngọc của nàng xẹt lạt vạch một cái, bọt khí kia liền vỡ ra một khe hở. Nàng ngoắc tay chủ động nói: “Tiến vào”.

Bọt khí trong suốt cùng màn hào quang ẩn hình của Thương Ảnh Nguyệt kia kích thích không khác lắm, một mình Tắc Tây Ly Á ở bên trong vị trí dư dả, mà nếu như thêm Thạch Nham, sợ là liền tỏ ra có chút hẹp.

Thạch Nham không tự kìm hãm được nhú nhú mày.

“Phía dưới cấm chế tầng tầng, nếu một mình ngươi lặn xuống vô tình đụng chạm, ta vất vả bố trí cũng liền uổng phí.” Tắc Tây Ly Á nhìn ra hần do dự, cười tủm tỉm nói: “Ngươi sợ cái gì nha, ta sẽ ăn ngươi hay sao? Hơn nữa, lúc trước ngươi đã từng nói, bảo ta phải kìm sát ngươi, ta cũng là theo mệnh lệnh của ngươi làm việc”.

Thạch Nham chột không nhiều lời nữa, chuẩn xác từ trong khe hở bọt khí kia xuyên qua, cùng Tắc Tây Ly Á sóng vai đứng ở bọt khí.

Bọt khí năm màu trong suốt như khinh khí cầu, hai người đứng ở bên trong chậm rãi hướng đáy hồ chìm xuống, cái khe đỉnh đầu nhanh chóng khép lại. Trong bọt khí đã có hơi nước tươi mát, cùng với thuần hương say lòng người trên người Tắc Tây Ly Á, làm cho người ta sẽ không cảm thấy một chút buồn.

Theo bọt khí lặn vào đáy hồ, Thạch Nham đánh giá chung quanh, trong mắt không khỏi hiện ra một vầng kinh hãi.

Từ chỗ trăm mét đáy hồ trở đi, hần liền nhìn thấy vô số bọt khí trong suốt, mỗi một cái bọt khí lớn nhỏ khác nhau, toàn bộ di động ở trong đáy hồ, cũng không dâng lên đến trên mặt hồ, vậy mà theo quy luật đặc thù nào đó tới lui. Bọt khí rậm rạp có mấy trăm cái, trong mỗi một cái bọt khí đều giấu kín dao động phi thường mãnh liệt.

Những dao động kia cùng nước phù hợp rất tốt, ở lúc bọt khí di động vậy mà còn có thể đem năng lượng dao động ẩn nấp đi. Nếu không phải hần thân ở ở đáy hồ, sợ là cũng không phát hiện được dị thường.

Hần không khỏi thả ra thần thức cẩn thận quan sát một chút.

Biến sắc, hần hít sâu một hơi, nhìn về phía Tắc Tây Ly Á bên cạnh, bỗng nhiên nói: “Tại đây hồ này, người nếu muốn giết ta, ta sợ là cũng chạy không thoát.” Đây hồ dày đặc bọt khí, như từng quả bom năng lượng khổng lồ, đều bị Tắc Tây Ly Á nắm giữ ở trong tay.

Một khi những bọt khí kia nổ tung toàn bộ, nháy mắt hình thành lực trùng kích, phỏng chừng có thể đem thân thể hần cho vỡ nát hết!

Hần nhìn thật sâu về phía Tắc Tây Ly Á, bỗng nhiên cảm thấy có chút lạnh trong lòng, hầu như theo bản năng liền đem đủ loại lực lượng trong cơ thể ngưng luyện ra, chỉ cần Tắc Tây Ly Á lộ ra một tia khác thường, hần liền chuẩn bị lấy không gian ảo nghĩa bỏ chạy, tuyệt không đem tính mạng mình đặt mình trong Tắc Tây Ly Á nắm giữ.

“Ta sao đối phó người.” Tắc Tây Ly Á nét mặt tươi cười như hoa, một đôi mắt đẹp mê tâm linh người quay tròn chuyển động, bỗng nhiên phốc cười khê lên, rất tự nhiên nói: “Người người này cũng quá cẩn thận rồi nhỉ? Lòng phòng bị cũng quá nặng, thế nào đem bất luận kẻ nào cũng là kẻ địch?”

“Cẩn thận một chút không phải chuyện xấu.” sắc mặt Thạch Nham vẫn ác liệt như cũ, thần kinh căng thẳng, thời khắc cẩn thận lưu ý.

Con mắt sáng của Tắc Tây Ly Á hiện lên một tia dị quang.

1125. Chương 1117: Âm Chiến

Mặt hồ chói lọi ánh sáng như vẩy cá, ở dưới ngôi sao chiếu rọi rõ tỏa sáng, rất là trong vắt xinh đẹp.

Đây hồ, bọt khí kích thước khác nhau ẩn sâu trăm mét trở xuống, rậm rạp, trong mỗi một cái bọt khí đều chứa năng lượng dao động mãnh liệt, một khi nổ tung lên, sẽ nháy mắt hình thành lực lượng trùng kích hủy thiên diệt địa, sợ là thủy thần cũng phải trực tiếp bị gạt bỏ.

Trong một cái bọt khí trong suốt không màu trong đó, giữa hai cái bóng người chỉ có khoảng cách mười li, lẫn nhau hít thở tựa như cũng có thể ngửi được.

Một cỗ thuần hương mê người ở trong bọt khí nhộn nhạo, không khí bỗng nhiên tỏ ra có chút kiêu diễm hần lên. Khuôn mặt quyến rũ của Tắc Tây Ly Á cũng rất thích hợp hơi hơi ửng đỏ, càng tỏ ra mị hoặc mê người, cơ thể gợi cảm thành thực đến như muốn nhỏ nước kia giống như dần dần nóng bỏng lên, nhẹ nhàng xoay.

Nhưng Thạch Nham lại không có một chút tâm viên ý mã, ánh mắt càng thêm ngưng trọng bất an hần lên, ánh mắt nhìn về phía Tắc Tây Ly Á tràn ngập ý tứ hàm xúc kỳ lạ.

Đưa ra kế hoạch mai phục, tìm đúng cơ hội muôn cùng hần cùng lưu lại, ở đây hồ bố trí hung tuyệt đại trận như thế, lại đem hần hướng dẫn tiến vào...

Quá nhiều tính kế trùng hợp, nếu nói Tắc Tây Ly Á đối với hần không có ý nghĩ khác, hần đánh chết không tin!

Hần mơ hồ cảm thấy Tắc Tây Ly Á muốn thông qua hần làm chút gì, để cho hần tiến vào trong bọt khí, để cho hần nhìn thấy năng lượng dao động trong những bọt khí dày đặc kia, đây là thủ đoạn đến tiếp sau.

Vừa rồi hần cẩn thận cảm giác qua năng lượng dao động giàu có trong nhiều bọt khí như vậy, nếu một khi nổ ra, trừ bỏ Tắc Tây Ly Á người làm phép, sợ là bất luận kẻ nào trong hồ cũng khó sinh tồn.

Hần cũng không thể!

“Người nghĩ cái gì?” Tiểu mỹ nhân trước mặt thực thấu cười yếu ớt duyên dáng, môi đỏ mọng đầy đặn mê người, khuôn mặt đỏ ửng, cả người phóng thích vẻ quyến rũ kinh người, đủ để cho bất cứ nam nhân nào lâm vào khô nóng bất an.

Thạch Nham nhìn thật sâu về phía nàng, trong lòng động rất nhiều ý niệm đột nhiên tỉnh táo lại, cười nhạt nói: “Không nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy tỷ tỷ thật sự là xinh đẹp, ta có chút không khống chế được bản thân.”

Không đợi Tắc Tây Ly Á tỏ thái độ, hắn bỗng nhiên ra tay như tia chớp, một tay đem cánh tay trắng như tuyết của Tắc Tây Ly Á khống chế, ánh mắt nóng rực nói: “Làn da tỷ tỷ cũng thật trắng mịn tuyệt vời”.

Da thịt Tắc Tây Ly Á quả thực trắng mịn, như trên tơ lụa tốt, như mĩ ngọc tỏa sáng, sờ lên thoải mái nói không nên lời.

Hắn quyết định chủ động ra đòn, không đem an nguy của mình nắm giữ ở trong tay người khác. Mặc kệ Tắc Tây Ly Á đối với hắn là thật lòng ráp tâm bất lương hay không, hắn đều phải hướng xấu tính toán.

Nếu Tắc Tây Ly Á đem hắn gạt ra, hoặc là Tắc Tây Ly Á đột nhiên từ trong bột khí độn đi, chợt đột nhiên phát động trận trường đầy hồ, hắn sợ là rất khó may mắn chạy trốn, có thể ngay cả thời cơ thúc dục không gian ảo nghĩa cũng sẽ không có. Cái này ý nghĩa sinh tử của mình bị Tắc Tây Ly Á nắm giữ rồi.

Hắn quyết không cho phép!

Hắn bắt lấy cánh tay Tắc Tây Ly Á, liền cùng Tắc Tây Ly Á có tiếp xúc cơ thể, bởi vậy, Tắc Tây Ly Á tuyệt đối không thể nháy mắt thoát khỏi hắn.

Nếu Tắc Tây Ly Á dám can đảm hạ độc thủ đối với hắn, tại cự ly ngắn như vậy hắn có lòng tin cực nhanh đem thần thể đánh sập.

Nháy mắt kia khi hắn chụp vào cánh tay Tắc Tây Ly Á, sắc mặt Tắc Tây Ly Á rõ ràng mất tự nhiên hẳn lên, mắt đẹp cũng hiện lên một tia kinh loạn, khẽ cười nói: Thích ta, vậy người cũng không thể không quỳ củ nha”.

Lúc nói chuyện, Tắc Tây Ly Á liền gạt cánh tay, ý đồ giãy ra.

Nhưng Thạch Nham lại ánh mắt nóng bỏng gắt gao nắm cánh tay nàng không buông, trên mặt hiện ra vẻ mặt mê say, giống như nói mê thấp giọng nỉ non: “Thật ra lúc ta mới gặp ngươi, liền phát hiện không thể ức chế yêu ngươi. Nay chúng ta có thể một mình cùng một chỗ, xin tha thứ ta kim lòng không đậu”.

Sắc mặt Tắc Tây Ly Á khẽ biến, trong lòng mắng to Thạch Nham miệng đầy lời linh tinh, nhưng cũng chỉ có thể ngượng ngùng cười, thần thái miễn cưỡng nói: “Người buông tay trước, có chuyện gì hảo hảo nói, đừng động tay động chân”.

“Ta không buông.” Thạch Nham vẻ mặt trư ca, ánh mắt lại bình tĩnh thậm chí lạnh lẽo, nhìn thẳng tắp về phía nàng: “Ta rất thích ngươi!”

Tắc Tây Ly Á càng kinh hoảng, hắn càng khẳng định có quỷ, cũng càng thêm không khách khí, một bàn tay khác bỗng nhiên dùng sức, một nắm ôm sát vòng eo nhỏ nhắn của Tắc Tây Ly Á, đem thân hình gợi cảm nóng bỏng của nàng trực tiếp kéo vào trong lòng.

Mùi thơm vào da, Thạch Nham cũng không tự kiềm chế rung động trong lòng, lúc này lưng đầy dãi của Tắc Tây Ly Á dán tại ngực hắn, một bàn tay hắn đặt tại bụng trơn bóng không có một tia sẹo lồi của Tắc Tây Ly Á, phần eo có thể cảm nhận được mông đầy đặn no đủ co dãn kinh người của Tắc Tây Ly Á, thần thể cũng dần dần khô nóng hẳn lên: “Thừa dịp còn có một cái canh giờ thời gian, chúng ta không ngại làm chút cái gì... Ai cũng không biết tương lai sẽ như thế nào, vui thì vui, chúng ta phải tận tình hưởng thụ nhân sinh, để tránh sẽ có tiếc nuối, người nói sao?”.

Tắc Tây Ly Á đưa lưng về phía hai má hắn, hiện ra một chút kinh sợ bất an, ánh mắt dần dần lạnh xuống: “Có thể buông tay trước hay không?”

“Không thể!” Thạch Nham chém đinh chặt sắt. T.r.u.y.ệ.n.Y.Y.com

Tâm thần phát lạnh, Tắc Tây Ly Á bỗng nhiên ý thức được mục đích của Thạch Nham, cũng biết Thạch Nham vì sao sẽ bỗng nhiên dị thường như thế, nàng đoán ra rồi...

“Người nói người thích ta, là thật sao?” Cơ thể bỗng nhiên buông lỏng, Tắc Tây Ly Á kiêu mỵ vô hạn dụ dằng nở nụ cười, cổ đỏ rực:

“Nếu người thực thích ta, có thể đáp ứng ta một việc hay không?”

“Nói nghe một chút”.

Con mắt Thạch Nham bình tĩnh, một bàn tay túm cánh tay Tắc Tây Ly Á, một bàn tay phủ ở bụng xức cảm tuyệt vời của nàng, còn làm càn vuốt ve, miệng rộng thì là ghé hướng vành tai trái của Tắc Tây Ly Á, thanh âm ồ ồ nói

Mỹ nữ gợi cảm nóng bỏng vào trong lòng, hấn mặc dù trong lòng có rất nhiều phòng bị, thân thể vẫn là đem bản tính của nam nhân phản ứng ra. Hạ thân hấn dần dần dâng trào lên, để ở chỗ mộng đẹp no đủ cong lên của Tắc Tây Ly Á, dần dần huyết mạch phun trào, bắt đầu thực tâm viên ý mã hấn lên.

“Ta muốn đi khu vực trung ương, bên trong có chút đồ vật ta phải đạt được, cái này liên quan đến tương lai của ta, liên quan đến ta có thể ở trong gia tộc đứng vững hay không”.

Cảm thụ được động tác nhỏ của Thạch Nham, Tắc Tây Ly Á một bên thầm mắng hấn vô sỉ, một bên nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, làm cho bản thân tỉnh táo lại, đừng bị Thạch Nham làm hỗn loạn trong lòng, thể cho nên phán đoán làm lời.

“Muốn ta giúp người, vậy người có thể cho ta cái gì?” Thạch Nham nhếch miệng, bàn tay to di động ở bụng nàng kia chậm rãi trượt hướng lên trên, dần dần va chạm vào chỗ dưới bộ ngực sữa của Tắc Tây Ly Á.

Tắc Tây Ly Á bỗng nhiên cả người giật mình một cái, vội vàng đem quai thủ của hấn dè chặt lại, tươi cười trên mặt đã rất miên cưỡng: “Người không phải nói người thích ta sao? Giúp ta chẳng lẽ còn cần điều kiện hay sao? Cái này không tốt lắm đâu?”

“Ta thích nhiều người, nếu mỗi một người đều liều mạng đi giúp, vậy ta có thể nào có cảnh giới tu vi hôm nay?” Thạch Nham khinh thường cười nhạo một tiếng, rất vô sỉ nâng nâng hạ thân, đem chỗ dâng trào cảm ở giữa mộng đầy đặn của nàng, cảm thụ được chỗ đó của nàng tuyệt vời âm áp, bỗng nhiên cảm thấy dục hỏa dâng lên vô hạn, có loại xu thế không khống chế được.

Nữ nhân này cực kỳ gợi cảm nóng bỏng, hấn lại đã lâu chưa chạm qua nữ nhân, trêu chọc như vậy... Chính hấn ăn trước không cần.

Tắc Tây Ly Á rõ ràng cảm thấy không ổn, lúc này dừng cương trước bờ vực, bỗng nhiên xoay người ấn hai tay Thạch Nham, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Được rồi, ta thừa nhận ta muốn mượn dùng người làm chút chuyện, nhưng không phải muốn lấy thân thể làm giao dịch! Xin người tôn trọng một chút!”

Quyển rũ nhất quán của nàng bỗng nhiên thu liễm, giống như đột nhiên thay đổi một người, trở nên cực kỳ nghiêm túc hấn lên.

Trong nháy mắt kia, Thạch Nham còn có chút không quá thích ứng, nhìn chằm chằm nàng vài lần, mới cười lạnh: “Người không phải muốn cầu ta, người là muốn bức bách ta đúng không?”

Nhìn quét một cái bọt khí chung quanh, Thạch Nham trấn định tự nhiên nói: “Ta hiện tại nắm người, nếu người thoảng dám dộng một giây, ta sẽ toàn lực đánh chết người, tuyệt sẽ không lưu tình!”

Tắc Tây Ly Á đầu tiên là ánh mắt khế biến, chợt bỗng nhiên lại cười lên, nói: “Không sai, ta ban đầu quả thực có cúpý nghĩ khác, nhưng hiện tại sẽ không nữa. Còn có, người chiếm không ít tiện nghi của ta, chúng ta coi như lúc trước cái gì cũng chưa từng xảy ra, ta mặc người nắm tay, chúng ta nói chuyện cho tốt như thế nào?”

“Ta cảm thấy vừa rồi loại phương thức nói chuyện này... Liền rất không tệ.” Thạch Nham cười lên hắc hắc.

Thạch Nham đem hai tay tác quai biến ảo phương thức một chút, như lời Tắc Tây Ly Á nói, nắm cánh tay trắng mịn của nàng, bảo đảm nàng không thể giả trở quý, sau đó mới nhúu mày nói: “Nói đi, nếu ta giúp người, người có thể cho ta cái gì?”

“Người muốn cái gì?”

“Ta muốn người có thể không?”

“Không được!”

“Vậy người có thể cho ta cái gì?”

Tắc Tây Ly Á bỗng nhiên trầm mặc hẳn lên, con mắt sáng của nàng nhìn chằm chằm Thạch Nham, bỗng nhiên cảm thấy có chút đau đầu. Cơ trí nhất quán thông dong có chút vô lực, luôn cảm thấy các loại phương pháp đối với Thạch Nham đều rất khó có hiệu quả.

“Nếu người thật muốn nữ nhân mà nói, Mễ Á kia như thế nào?” Nàng trầm ngâm trong chốc lát, mắt sáng lên, nói: “Nếu Mễ Á rơi vào trong hồ, ta có nắm chắc có thể giam cầm nàng! Người nếu có thể đem nàng mang theo cùng nhau nhảy mất độn đi, người tùy tiện đối với nàng làm cái gì cũng có thể. Điều kiện này như thế nào?”

“Mễ Á cùng Ước Mạn kia nếu tiến vào trong hồ, người giúp ta giam cầm một người là được.” Thạch Nham tỉnh táo lại, nói: “Ta muốn lợi dụng một người trong đó lấy được Thất Thái Quỷ Yêu Hoa thật sự. Chuyện này thành công, ta sẽ cân nhắc đề nghị của người”.

“Cái này không công bằng!” Tắc Tây Ly Á hét rầm lên: “Vì sao ta giúp người giam cầm Mễ Á, Ước Mạn, người vẹn vẹn chỉ là cân nhắc đề nghị của ta, mà không phải trực tiếp đáp ứng?”

“Rất đơn giản, ta đồng ý cùng các người một đường, đó là giúp các người đại ân, nếu không các người sẽ rất nhanh bị Thần tộc đánh chết.” Thạch Nham lạnh lùng nói: “Người không có tư cách cùng ta cò kè mặc cả, từ ngay từ đầu liền không có. Còn có, ta hận nhất nữ nhân tính kế ta, nếu người lần sau lại có hành động cùng loại, ta sẽ trực tiếp giết người.Ồ, đúng rồi, có lẽ cũng không cần ta tự mình động thủ, ta chỉ cần nói với bọn Mạc Bao, Sa Triệu, Võ Phong, ta muốn người chết, bọn họ liền sẽ xử lý người, người tin hay không?”

Lời vừa nói ra, Tắc Tây Ly Á bỗng nhiên mặt không còn chút máu, vẻ mặt hận ý trùng mắt nhìn về phía hắn, phần nộ quát: “Người quá bá đạo không phân rõ phải trái rồi nhỉ?”

“Là người tính kế ta trước ở phía trước, cũng đừng trách ta không phân rõ phải trái.” Thạch Nham cười lạnh, chợt hít sâu một hơi, nói: “Được rồi, hảo hảo đem lực chú ý tập trung, trong chốc lát giúp ta đem sự tình giúp thỏa đáng, ta sẽ cân nhắc chuyện của người, đến lúc đó chúng ta từ từ nói chuyện điều kiện”.

Dừng một chút, hắn trầm giọng nói: “Mễ Á bọn họ đã đến rồi!”

1126. Chương 1118: Biến Cố Đột Nhiên Sinh Ra

Trong đầm lầy, đoàn người thu liễm khí tức, chậm lại bước chân, lặng lẽ tiềm hành.

Một người cầm đầu chính là Ước Mạn. Hắn nhíu chặt mày, ánh mắt phóng thích điện quang âm u, tựa như muốn nhìn rõ xa xa rốt cuộc có cái gì, phi thường cẩn thận.

Mễ Á cùng tộc nhân Phí Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc tụt ở phía sau, không có toát ra một tia không kiên nhẫn, đều đang chờ đợi Ước Mạn chỉ dẫn. Bọn họ đều tin phán đoán của Ước Mạn.

“Tin tức của Hắc Cách không có một tia bại lộ.” Ước Mạn tra xét trong chốc lát, bỗng nhiên ngừng lại, xa xa nhìn về phía trước hiển hiện ra hồ nước trong suốt, nhẹ giọng nói: “Lúc trước những người đó đại đa số ở phụ cận tụ tập, bọn họ tựa như còn đi qua đi lại trong chốc lát...”

Ước Mạn đem bùn đất ẩm ướt dưới chân gầy một đoàn, ngón tay xoa bóp, lại nhìn về phía cây cối bên cạnh, nhíu mày nói: “Những người này ở phụ cận từng đi lại quá nhiều nơi, như là bố trí cái gì”.

Mễ Á sững sốt, tay trái trắng nõn kia của nàng bỗng nhiên giơ lên cao cao.

Đoàn người tộc nhân Phí Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc đều chợt dừng lại, dừng lại ở t đừ rồ v n o - t ố T ố

Tộc nhân Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc nghe vậy ra tay không chút do dự, rất nhiều hư giới đều trực tiếp hiện ra, có từng ngọn núi nguy nga như chân thật vượt giới đi ra, âm âm áp bách hướng đầm bùn lầy, các loại thiên địa áo nghĩa kỳ dị thức dục, làm cho đầm bùn lầy kia nhất thời truyền đến tiếng nổ vang.

Tiếng kêu thê lương đột ngột xé rách mà ra, ba cây gai xương nháy mắt bày ra, hướng thần thể Ước Mạn trùng kích mà đến.

Vù vù vù!

Ngọn lửa cực nóng hình thành hải dương, ngay đầu hướng tới Ước Mạn chụp đến, từng cỗ thiên địa năng lượng mạnh liệt giống như chịu người nào đó thúc dục sử dụng, như nước biển tràn ra lan tràn vào, cũng toàn bộ đè ép về phía Ước Mạn.

Một con bọ cạp thật lớn từ tinh thần ngưng kết mà thành, ở phía chân trời chợt lóe toát ra, rung đùi đắc ý hướng Ước Mạn cắn xé tới.

Trong giây lát, đủ loại lực lượng áo nghĩa của Thạch Nham không chút do dự thức giục ra, không gian áo nghĩa, thiên hỏa, tinh thần áo nghĩa, phó hồn kỳ diệu tụ tập thiên địa năng lượng, nhất nhất ở trong khoảng khắc bày ra, đều đem mục tiêu hướng về phía Ước Mạn, thể muốn ở trong thời gian ngắn làm cho Ước Mạn ngay cả sức đánh trả cũng không có.

Trên thực tế, ở dưới rất nhiều lực lượng áo nghĩa khác nhau cùng phát, Ước Mạn quả thật chân tay luống cuống, căn bản không có tinh lực nhất nhất phòng bị.

Oành

Như hải dương rộng lớn toàn bộ áp bách ở trên người, xương cả người Ước Mạn bốp bốp vang giòn, khuôn mặt cũng bị đè ép biến hình, một thân lực lượng đột nhiên hỗn loạn.

Thạch Nham như quỷ mị đột nhiên hiện thân, ngay tại phía sau Ước Mạn, cùng đối phó Phỉ Nhĩ Phổ giống nhau, một cây gai xương cắm ở bụng Ước Mạn, một cây gai xương để ở trái tim hắn.

Mắt lạnh nhìn về phía Mễ Á, Thạch Nham trấn định lạnh nhạt, bỗng nhiên nói: “Người biết ta muốn cái gì”.

1129. Chương 1121: Được Như Mong Muốn

“Người biết ta muốn cái gì”.

Khống chế Ước Mạn, thần thái Thạch Nham tự nhiên an tường, lẳng lặng nhìn về phía Mễ Á, khóe miệng mang ý cười băng lạnh.

Tộc nhân Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc vốn đang liên thủ oành kích đầm bùn lầy kia bỗng nhiên dừng tay, sắc mặt trở nên cực kỳ âm hàn phân nộ, đều đem ánh mắt tụ tập ở trên người Thạch Nham.

Rầm!

Một cái dòng nước chảy xiết di động lên, Tắc Tây Lị Á đứng đỉnh sóng dòng nước, thất kinh trên mặt nàng không còn, ngược lại cười tủm tỉm lên, nhẹ nhàng lay động vòng eo nhỏ nhắn kinh người, nhẹ nhàng hướng tới Thạch Nham rơi đi.

Những tộc nhân Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc kia, không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ, đều vẻ mặt bất đắc dĩ.

Khuôn mặt tinh mỹ của Mễ Á vận lại, khóe mắt cùng trào ra kị hận lạnh lẽo. Nàng hít sâu một hơi, mạnh mẽ làm cho mình trấn định xuống, hướng những tộc nhân Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc kia làm một cái thủ thế.

Mọi người đều an tĩnh lại, dựa theo thủ thế của nàng phân tán ra, nháy mắt đem hai người Thạch Nham, Tắc Tây Lị Á bao vây tầng tầng.

“Mễ Á tiểu thư, xin đừng để ý ta sống chết, đem người này lập tức đánh chết!” Nguồn truyện: Y.com

Ánh mắt Ước Mạn bị khống chế suy sụp chưa sót, bụng chảy xuôi máu tươi, nhưng hắn lại không có một chút ít kinh sợ bất an, vẫn trấn định như cũ nói: “Hắn so với bất luận kẻ nào đều nguy hiểm hơn. Nếu hắn còn sống, sẽ ảnh hưởng đại kế tộc ta!”

Ước Mạn từ trên người Thạch Nham phát giác được uy hiếp thật lớn.

Ở nháy mắt đó ba cây gai xương của Thạch Nham hiện lên, hắn liền có tính cảnh giác, đem lực lượng cả người đều ngưng luyện ra phòng bị, nhưng ở trong thể công của ba loại lực lượng hung ác điên cuồng khủng bố của Thạch Nham, hắn vẫn là không thể chịu đựng được, hoàn toàn bị Thạch Nham giam cầm.

Lúc gai xương cắm vào bụng hắn, Ước Mạn cả người băng lạnh, trong lòng sinh ra một tia kinh sợ. Hắn bắt đầu nhìn thẳng vào lực lượng của Thạch Nham, bỗng nhiên phát hiện một gã am hiểu không gian áo nghĩa, hơn nữa lực lượng chân thật cường hãn ở lại trong đầm lầy, đối với Thần tộc bọn họ quả thực chính là bom hẹn giờ, không biết khi nào sẽ bùng nổ.

Hắn bỗng nhiên hiểu tâm tình Phỉ Nhĩ Phổ, hiểu Phỉ Nhĩ Phổ cũng không phải thực vô năng, mà là đối thủ quá cường hãn.

“Ta không biết ngươi muốn cái gì, có thể nói rõ ràng một chút hay không”.

Mẽ Á không đi nhìn Ước Mạn, cũng không nghe hắn khuyên bảo, chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm Thạch Nham, trong lòng cân nhắc rất nhanh, phải ứng phó cái cửa ải khó khăn này như thế nào.

”Phócr

Gai xương đâm vào bụng Ước Mạn phút chốc quấy một cái, máu tươi bỗng nhiên từ khe hở bắn tung tóe, đem đoạn>cổ phía trước đều nhuộm đỏ.

Sắc mặt Ước Mạn bỗng hiện ra vẻ kịch liệt thống khổ, lại cứng rắn cắn chặt răng, không cho bản thân kêu ra, nhưng tao nhá trên nét mặt già nua sớm biến mất không thấy, thành vẻ tái nhợt, hiển nhiên đau không

Thạch Nham ung dung nhìn về phía Mẽ Á, trên mặt treo ý cười lạnh lẽo, nói: “Ta biết Thần tộc các người sức khôi phục kinh người, đại đa số thương thể đều ễyl thể khôi phục lại, chẳng qua... Đau đớn là vĩnh viễn không thể ức chế, ngươi biết cảm giác đau đớn không?”

Hắn bỗng nhiên nhe răng cười lên, lại là một cây gai xương mới đột ngột hiện ra. Hắn tùy tay nắm một cái, hung hăng đâm vào chân Ước Mạn, chợt nâng gai xương ở chân Ước Mạn chậm rãi rạch...

Ước Mạn chung quy không chịu nổi, hai mắt đột nhiên điên cuồng gào thét lên, cả người co giật run rẩy, cái chân kia trực tiếp nhiễm thêm một cái vết máu thật dài khắc sâu tận xương, hiện ra cực kỳ ghê người.

Rất nhiều tộc nhân Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc đều là cả người phát lạnh, có loại đồng cảm sợ hãi, trong đó một ít người thậm chí không đành lòng nhìn, quay đầu đi, không nhìn bộ dạng thảm hại của Ước Mạn.

Phốc!

Máu tươi tung tóe, bộ phận máu tươi thậm chí như hoa máu hướng về trên quần áo Tắc Tây Lị Á bên cạnh, vẻ mặt Tắc Tây Lị Á chán ghét kinh sợ, vội vàng rút về phía sau một bước, kéo đến phía sau Thạch Nham, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham có chút phức tạp.

Quả nhiên tàn nhẫn!

Tắc Tây Lị Á âm thầm thở nhẹ, trong lòng hạ quyết tâm, nếu cùng Thạch Nham là địch, tình nguyện bị hắn nháy mắt đánh chết, cũng tuyệt đối không thể rơi đến trên tay hắn, thẳng cha này căn bản không có tính người.

“Ta cho ngươi!”

Rằng Mẽ Á vang lên ken két, khuôn mặt tuyệt đẹp dần dần mất màu máu. Nàng không chuẩn bị quanh co lòng vòng nữa, tiến tới làm cho Ước Mạn thừa nhận càng nhiều tra tấn.

Nàng sờ nhẵn xanh trên tay một cái, một điểm hào quang hiện lên, một khối thủy tinh lộng lẫy bỗng nhiên hiện ra, trong thủy tinh một cây tiên hoa yêu dị nở rộ, như người đẹp mỉm cười...

Thủy tinh trôi nổi, từng chút dời về phía Thạch Nham, phóng thích hơi thở yêu tà nhàn nhạt, làm cho người ta rất dễ dàng có thể phát giác được bên trong ẩn chứa năng lượng dao động kinh người.

Con người Tắc Tây Lị Á Mi khê sáng, nhìn chăm chăm cây Thất Thủy Quỷ Yêu Hoa kia, nheo mắt yên lặng cảm ứng, tại trước khi yêu hoa kia tới, bỗng nhiên nói: “Một gốc này khẳng định không có vấn đề, khí tức cũng đúng, lực lượng dao động cũng là nhất trí, hẳn là không sai”.

“Ta sẽ không lấy tính mệnh Ước Mạn thúc thúc đùa giỡn.” Mễ Á mặt lạnh lùng khê kêu: “Còn không mau thả người chút!”

Thạch Nham nâng tay vẫy một cái, lấy năng lượng đem thủy tinh kia dân dắt tới, dễ dàng thu vào Huyền Không Giới, sau đó mới nhếch miệng cười hắc hắc, nói: “Chờ một lát, chúng ta ra khỏi không gian này trước, bằng không há không phải bị các người vây đánh đến chết?”

Mễ Á cùng tộc nhân Phí Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc thương vong, đều là bởi vì cấm chế bí bảo bọn người Mạc Bao, Sa Triệu, Võ Phong, Thương Ảnh Nguyệt lưu lại dẫn tới, cùng hẳn không có bao nhiêu quan hệ. Hẳn đối với thực lực bọn người Mễ Á có đánh giá nhận biết chuẩn xác, biết chỉ cần một mình Mễ Á có thể cuốn lấy hẳn, làm cho hẳn rất khó thắng lợi.

Tắc Tây Lị Á lại tuyệt đối không ứng phó được võ giả còn lại. Nếu bị vây, không thể nhảy mất độn ra ngoài, hẳn chỉ có một con đường chết.

Mễ Á không lên tiếng, ánh mắt âm trầm hướng tộc nhân gia tộc phát phát tay. Những người đó phi thường biết điều, chủ động tránh ra một con đường nhỏ, thả Thạch Nham, Tắc Tây Lị Á đi.

Thạch Nham vẫn khống chế Ước Mạn như cũ, ở trong ánh mắt muốn giết người của bọn người Mễ Á, không nhanh không chậm từ một khối khu vực này đi ra ngoài. Đợi hẳn phát hiện không gian khôi phục bình thường, lúc này mới gật gật đầu với Tắc Tây Lị Á. Tắc Tây Lị Á chủ động hướng tới bên người hẳn áp sát, đem tay trái đẩy hẳn quần ở trên khuỷu tay hẳn, vẻ mặt đều là ý cười sung sướng.

“Mễ Á, chúng ta phải đi rồi, rất chờ mong lần sau cùng các người gặp mặt.” Tắc Tây Lị Á thoải mái trên chọc nói.

“Các người đều sẽ chết! Ta cam đoan các người đều sẽ chết!” Mễ Á lạnh giọng nói.

Thạch Nham bỗng ngừng lại, lại chưa lập tức thả Ước Mạn, nhú mày nhìn chăm chăm Mễ Á, bỗng nhiên nói: “Hỏi người một chuyện, Phí Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc các người cùng A Tư Khoa Đặc gia tộc liên thủ, có phải đối với Mã Gia tinh vực có cái hành động xâm nhập hay không?”

Mễ Á giật mình, chợt hoàn toàn không để ý gật đầu: “Không sai, còn thêm Bạch gia, muốn hợp lực đem Mã Gia tinh vực thôn tóm hết, trước đó ngay cả phân chia ích lợi đều định sẵn rồi. Chuyện này chủ yếu do A Tư Khoa Đặc gia tộc dẫn đầu, chúng ta cùng Bạch gia chỉ là phối hợp, việc này cùng người có quan hệ gì?”

Nàng thấy biến hóa trên mặt Thạch Nham, đột nhiên hiểu: “Người là người của Mã Gia tinh vực?”

Bạch gia, A Tư Khoa Đặc gia tộc, Phí Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc, tốt lắm, tốt lắm.” Thạch Nham thì thào nói nhỏ, hướng về phía Mễ Á lạnh lùng tàn khốc nhe răng cười nói: “Tại trên cổ đại lục này, ta sẽ từng chút đem người ba phương bọn người nuốt sống. Ta sẽ cho ba phương các người đều chết ở cổ đại lục, hướng tộc nhân các người đòi chút giá trước”.

“Răng rắc!”

Xương cả người Ước Mạn đột nhiên vỡ nát, mạch máu tựa như cũng trực tiếp nổ tung, máu tươi trong thân thể không chịu nổi chế trào lên, khuôn mặt già nua giống như bị lăng trì, hiện ra từng vết máu.

“Người ta cho người.” Thạch Nham nhếch miệng cười: “Lấy trình độ cường hãn của Thần Tộc Bất Diệt Thể các người, hẳn hoàn toàn khôi phục hẳn là không có vấn đề, chẳng qua cần một đoạn thời gian lâu dài mà thôi. Nhưng người là còn sống, không xem như ta trái hẹn, các người tự giải quyết cho tốt”.

Buông tay ra, Ước Mạn như một bãi bùn nát mềm nhũn trên mặt đất, hẳn thì là mang theo Tắc Tây Lị Á, hướng miệng một khe hở rách phía sau nhập vào, nhảy mất không thấy.

“Ta sẽ giết ngươi! Ta nhất định sẽ giết ngươi! Ta thề!”

Mễ Á cuồng loạn hét lên chói tai, vội vàng lao tới bên cạnh Ước Mạn, nhìn Ước Mạn thần thể trọng thương, nàng không chút do dự lấy ra rất nhiều đan dược óng ánh thuần hương trong Huyền Không Giới, buồn bực nhét vào trong miệng Ước Mạn, vội vàng quát: “Gắng gượng! Ước Mạn thúc thúc ngươi nhất định phải gắng gượng! Phải nhanh một chút đem năng lượng đan dược tán ra, như vậy mới có thể khôi phục lại nhanh hơn”.

Ước Mạn đầy mặt vết máu, khóe miệng cũng phun ra bọt máu, một bộ bộ đáng hấp hối, ở trong Mễ Á khẽ kêu khóc, nỗ lực vận chuyển lực lượng, đến hấp thu đan dược chi lực trong cơ thể.

Toàn bộ tộc nhân Phí Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc còn sống sót, nhìn bộ dáng Ước Mạn như thế đều hận nghiêng rằng nghiêng lợi, từng người sắc mặt âm lệ đáng sợ, đáy lòng âm thầm thề, nhất định sẽ đem Thạch Nham thiên đao vạn quả, làm cho hắn không chết tử tế được!

Bùm!

Thạch Nham cùng Tắc Tây Lị A bỗng nhiên dừng ở trong đầm nước,

cách phương hướng Ước Mạn, Mễ Á đã cực xa, trong thời gian ngắn bọn họ khẳng định không đuổi kịp.

Tắc Tây Lị Á vẫn như cũ nắm chặt cánh tay Thạch Nham, hai ngực đầy đặn no đủ dính sát vào trên cánh tay hắn, nặng trĩu, làm cho huyết mạch người ta rất dễ dàng phun trào. Chân đẹp của nàng lay động một cái, liền từ trong đầm nước trôi lên, vẻ mặt nũng nịu nhìn về phía Thạch Nham, nũng nịu nói: “Hảo đệ đệ, ta giúp ngươi đem đồ vật chiếm được rồi, ngươi là nên đáp ứng ta, giúp ta đạt được thứ ta cần phải không?”

Về mặt nàng quyến rũ, xảo tiểu trong trẻo, con người đẹp để trần đầy chờ mong.

“Chuyện này về sau nói sau.” Thạch Nham lạnh lùng đem cánh tay từ trong nàng giữ chặt giãy ra, nhúu nhúu mày: “Chủ lực của Mễ Á vẫn còn, người của Phí Nhĩ Phổ bình yên vô sự, thằng cha mới tới càng thêm cường hãn, có thể ở trong đầm lầy sống đến khu vực trung ương giải phong hay không, ta cũng không có nắm chắc. Bàn sự tình xa hơn căn bản chỉ là lãng phí tinh lực lực”.

Sắc mặt Tắc Tây Lị Á biến đổi, nhìn chằm chằm Thạch Nham thật sâu một hồi lâu, thầm mắng tên khốn kiếp này trở mặt vô tình, lại không thể làm gì được.

“Mạc Bao bọn họ ở nơi nào, chúng ta có phải nên là nhanh chóng cùng bọn họ hội hợp hay không?” Nàng trầm ngâm một chút, mạnh mẽ đè nén tức giận, nghiêm túc hỏi.

“Người đi qua trước, ta muốn một mình tu luyện trong chốc lát, ta không thích bị người ta quấy rầy.” Thạch Nham tùy ý chỉ một cái phương hướng, thần nhiên nói: “Đi hướng này, nhiều nhất một canh giờ rưỡi, người khẳng định có thể gặp được bọn Mạc Bao”.

Trong lòng Tắc Tây Lị Á phát lạnh, vẻ mặt hồ nghi nhìn về phía phương hướng hắn chỉ điểm, sắc mặt mất tự nhiên nói: “Cái kia, ta... Ta và ngươi chung đường đi, ta có thể giúp ngươi hộ pháp”.

“Ta chưa nói rõ sao? Lúc ta tu luyện không thích bị người ta quấy rầy!” Thạch Nham nhúu mày.

Tắc Tây Lị Á một bụng căm tức, đem tổ tông mười tám đời của hắn đều ân cần thăm hỏi một lần, cuối cùng vẫn phải miễn cưỡng cười vui, lấy phương hướng hắn chỉ điểm rồi khỏi, sắc mặt cực kỳ thận trọng, dọc theo đường đi cẩn thận nhìn quanh bốn phía, sợ Thạch Nham chỉ điểm cho nàng một con đường chết.

1130. Chương 1122: Ai Là Người Tâm Phức?

Tắc Tây Lị Á vừa rời khỏi, Thạch Nham liền ở bốn phía di động rất nhanh, lạng lẹ bố trí không ít cấm chế nhỏ.

Chợt hắn tùy ý tìm một gốc cây cành lá rậm rạp, một đầu liền chui vào, nhắm mắt lại âm thầm vận chuyển lực lượng, đến đem khí tức trong huyết khiếu cả người chải vuốt sợi, làm cho tâm thần tỉnh táo lại.

Ở trong đầm nước đầm người An Đăng, Bạch Ngộ bị đánh chết, bị đầm người Mạc Bao, Sa Triệu, Thương Ảnh Nguyệt, những võ giả Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc bị cấm chế hại chết kia, một thân tinh khí đều lặng lẽ được hấp thu, nay toàn bộ tinh lọc ở trong huyết khiếu của thần thể.

Một cỗ tinh khí này cực kỳ tràn đầy, ở trong quá trình tẩy rửa tinh lọc, sẽ làm hoàn cảnh hắc hiển nhiên thần chí bạo loạn, tự nhiên không thể để cho Tắc Tây Lị Á nhìn thấy.

Sau khi mượn dùng Tinh Diệu Quả Thụ đột phá đến cảnh giới hư thần nhị trọng thiên, Tinh Nguyên cỗ thụ trong cơ thể hắc đạt được sinh trưởng kinh người, thần lực cực kỳ khiếm khuyết.

Lần này đầm người An Đăng, Bạch Ngộ sau khi chết tràn ra tinh khí hoàn toàn có thể thỏa mãn hắc, làm cho Tinh Nguyên cỗ thụ của hắc tràn đầy hắc lên, làm cho thần lực hùng hậu của hắc tinh luyện, có lẽ có thể trực tiếp đạt tới trạng thái hư thần nhị trọng thiên đỉnh phong, có trợ giúp hắc đem tinh lực đặt ở trên lần mò thể ngộ áo nghĩa.

Trong cỗ thụ, hắc an tâm tĩnh tọa, chờ năng lượng trong cơ thể tinh lọc.

Trong một mảng lùm cây cao ngang lưng, đoàn người Mạc Bao, Sa Triệu, Võ Phong huynh đệ, Thương Ảnh Nguyệt, Tiêu Sơn phân tán, mơ hồ hình thành dạng hình cung tròn, đều là mượn dùng thần tinh đến khôi phục lực lượng.

Bọn họ cũng đều biết mỗi một lần nghỉ ngơi thời gian đều di chừng trân quý, có lẽ lần sau đại chiến tiến đến về sau, sẽ thời gian rất lâu không có nhàn hạ, sẽ vẫn tranh đấu đến chết...

Bởi vậy, chỉ cần vừa có thời gian bọn họ đều sẽ mau chóng đem thần lực trong cơ thể khôi phục lại trước, để tùy thời bằng trạng thái tốt nhất ứng phó tương lai hung hiểm. Có lẽ chính là bởi vì bọn họ cẩn thận, bọn họ mới có thể so với người khác sống lâu hơn, không giống những thằng cha kia rất sớm trước đây đã bị đầm người Phỉ Nhĩ Phổ, Mê Á đánh chết.

Ba người Mạc Bao, Võ Phong, Thương Ảnh Nguyệt khôi phục lại trước hết, thần tinh trong tay bọn họ nổ tung, biến thành một mảng vụn đá.

Võ Phong cau mày, bỗng nhiên nhìn về phía Thương Ảnh Nguyệt, nói: “Thằng cha kia là một người như thế nào?”

Mạc Bao cũng nghiêm túc nhìn về phía Thương Ảnh Nguyệt, sắc mặt nghiêm túc, nói: “Hắc tồn tại, liên quan đến sinh tử mọi người chúng ta, chúng ta muốn hiểu hắc nhiều hơn một chút, xin người nói chi tiết một chút”.

Thần thức Thạch Nham có thể không chịu cỗ đại lực xiềng xích, giống như là mắt của bọn họ, có thể giúp bọn họ tập trung kẻ địch, giúp bọn họ thoát ly vòng vây của đối phương, tác dụng rất quan trọng.

Nghiêm khắc nói tới, sinh tử mọi người bọn họ đều nắm ở trong tay Thạch Nham, nếu Thạch Nham muốn cố ý chơi bọn họ, bọn họ đều sẽ cực nhanh bị người của Phỉ Nhĩ Phổ, Mê Á, Hắc Cách theo dõi, tiến tới bị nhanh chóng đánh chết.

Mạc Bao, Võ Phong ở gia tộc của mỗi người đều là nhân vật linh quân, không thích loại cảm giác khắp nơi ỷ lại người khác này, cũng sợ hãi sẽ bởi vì Thạch Nham phán đoán sai lầm, làm cho bọn họ toàn quân bị diệt, cho nên không thể không thận trọng.

“Ta đối với hắc không quá quen thuộc.” Con người lạnh lạnh của Thương Ảnh Nguyệt lóe ra một cái, lông mi thật dài khẽ động lạnh nhạt nói: “Giới Dân Quả hắc tiến vào từ trong tay cha ta đạt được, bởi vì cái sự kiện này, ta ở trước khi tiến vào cực kỳ hận hắc..”.

Thương Ảnh Nguyệt đơn giản nói một phen kinh lịch cùng Thạch Nham nhận thức kết giao, sau đó dừng một chút, nói bổ sung: “Gia hỏa kia lạnh lùng tàn khốc vô tình, chỉ lo cho bản thân, căn bản sẽ không quản người khác sinh tử. Nói như thế, nếu chúng ta không phải có thể giúp hắc ngăn cản tộc nhân Thần tộc, nếu hắc có thể không mượn dùng lực lượng chúng ta bỏ chạy, hắc tuyệt sẽ không quản chúng ta chết sống!”

Sắc mặt hai người Mạc Bao, Võ Phong hơi đổi.

“Có người tới rồi!”

Sa Triệu bỗng nhiên đứng lên, hào quang xanh lét trong ánh mắt hấn dao động không ngớt, tựa như đang mượn dùng độc trùng cảm giác cái gì-

Một lát sau, Sa Triệu thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Là Tắc Tây Lị Á”.

Sắc mặt mọi người buông lỏng, chợt bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt từng người khê biến, do Mạc Bao kêu lên: “Vậy Thạch Nham đâu? Người cảm ứng được hấn không?”

về mặt Sa Triệu phức tạp lắc lắc đầu: “Không có hấn, chỉ là một mình Tắc Tây Lị Á”.

Người còn đang tỉnh tọa tu luyện, từng người đều đứng lên, đều hoảng sợ rồi, sắc mặt trở nên có chút khó coi: “Tắc Tây Lị Á trở về có ích lợi gì! Không có hấn, chúng ta căn bản chính là mù, cùng Thần tộc chống lại như thế nào?” Thanh âm Vô Phong âm u lạnh nhạt nói.

Mọi người đều âm thầm gật đầu, rất đồng ý cách nói của Vô Phong. Ở trong lòng bọn họ tính mạng Thạch Nham so với Tắc Tây Lị Á đáng giá hơn nhiều.

“Có thể hay không là hấn ra ngoài ý muốn?” Một người nói.

Sắc mặt mọi người đều âm trầm hấn lên. Mạc Bao hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Tắc Tây Lị Á thật sự là phế vật, bản thân trở lại rồi, vậy mà không đem hấn dẫn tới!”

Mọi người lại là đều gật đầu.

“Ai nói ta là phế vật?”

Liên vào lúc này, thanh âm Tắc Tây Lị Á truyền ra, trên mặt hấn che kín sương lạnh, nhìn từng gia hỏa mắt lạnh nhìn nàng, chỉ cảm thấy một bụng ủy khuất buồn bực, nhịn không được mắng lên: “Các người cần mặt mũi nữa không? Lão nương ở lúc cùng người của Mễ Á liều chết sống, các người ở chỗ này bình yên khô phục lực lượng. Nay ta trở về, còn phải nghe các người nói mát?”

“Thạch Nham đâu?”

“Thạch Nham ở nơi nào?”

“Vì sao hấn không cùng người cùng nhau trở về?”

“Có phải bởi vì người, làm cho hấn bị thương, hoặc là ra ngoài ý muốn hay không?”

Không có người để ý Tắc Tây Lị Á phẫn nộ, đều là rất trực tiếp hỏi động hướng của Thạch Nham, đều muốn trước tiên xác định Thạch Nham sống chết.

Tắc Tây Lị Á nhìn từng khuôn mặt này, bỗng nhiên cảm thấy cả người vô lực. Nàng đột nhiên ý thức được nàng không có cách nào cùng Thạch Nham tranh đấu, không có cách nào tiến hành cò kè mặc cả, chính như lúc trước Thạch Nham nói, nếu Thạch Nham muốn nàng chết, cũng không cần tự mình động thủ, chỉ cần nói cho bọn Mạc Bao, Vô Phong là được.

Nàng lập tức cảm thấy suy sụp bất đắc dĩ hấn lên, cũng không cầu nhàu nữa: “Hấn không có việc gì, chỉ là muốn một mình tu luyện trong chốc lát, nói sẽ cùng chúng ta chủ động hội hợp”.

Lời vừa nói ra, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, thần kinh căng thẳng thả lỏng, lúc này mới nhàn hạ quan tâm tới nàng, mồm năm miệng mười hỏi nàng đã xảy ra cái gì, hỏi cấm chế bọn họ bày ra có nổi lên hiệu quả nên có hay không, đem người của Mễ Á làm bị thương nặng hay không.

“Bốn gã võ giả Bạch gia đã chết hết, bị ta ở trong đầm nước trực tiếp miểu sát, liên quan một gã võ giả Phí Nhĩ Nam Đức, Tư gia tộc tu luyện hỏa diễm áo nghĩa, gia hỏa kia ở hư thần tam trọng thiên!” Tắc Tây Lị Á ngạo nghễ nói.

Mọi người đều là về mặt chấn động, Thương Ảnh Nguyệt càng là lộ ra ngạc nhiên vui mừng kích động rõ ràng, nắm tay gắt gao siết lại, thân thể mềm mại khê run rẩy.

Nàng đối với đám người Bạch Ngộ thù sâu như biển, một lòng muốn đem người Bạch gia diệt trừ, nay nghe nói bốn người Bạch Ngộ đều bị đánh chết, nàng tự nhiên nhịn không được hưng phấn mừng như điên, khó chịu trong lòng tựa như đều trở thành hư không.

“Cấm chế các người bày ra làm bị thương tất cả bọn họ, giết ba bốn người, lần này bọn Mễ Á thật tổn thất thảm trọng.” Tắc Tây Lị Á tiếp tục nói.

Mọi người đều hắc hắc cười lên, từng người như qua năm mới vui vẻ ồn ào hẳn lên. Năm năm qua bọn họ một đường chật vật chạy trốn, trước sau ở hoàn cảnh xấu, chưa từng có thể làm cho Phỉ Nhĩ Phổ, Mễ Á trả giá thảm trọng như thế, đối với bọn họ mà nói đây là một lần thắng trận khó có được, cực kỳ ủng hộ sĩ khí của bọn họ.

“Đặc sắc nhất vẫn là Thạch Nham. Hắn bắt Ước Mạn, cứng rắn đem Mễ Á Thất Thái Quỷ Yêu Hoa mạnh mẽ đòi về, còn đem thần thể của Ước Mạn trọng thương.” Tắc Tây Lị Á cười nói.

“Quả nhiên lợi hại!”

“Vậy mà có thể giữ lại trò cũ, có thủ đoạn!”

“Thằng cha này sao có thể nhiều lần đem nhân vật mấu chốt bắt lấy? Quá biến thái rồi!”

Mọi người đều khen ngợi, từng người kích động không hiểu, giống như cảm thấy chính bọn họ đánh thắng.

Tắc Tây Lị Á cười khổ trong lòng, nàng biết tại trong mắt những người này chỉ có Thạch Nham mới là quan trọng, mới có thể dẫn dắt mọi người đi ra đường sống, bất luận nàng công lao lớn bao nhiêu, cũng chưa được mọi người thật sự xem ở đáy mắt.

Nói trắng ra là, nàng không thể giống Thạch Nham, trở thành “mắt” của mọi người, cho nên không chiếm được cái đài ngọ này.

Đến giờ khắc này, Tắc Tây Lị Á cũng tỉnh ngộ lại, nếu nàng có thể được Thạch Nham ủng hộ, tại trong cái đội ngũ này nàng muốn làm những gì cũng sẽ không khó. Trong lòng nàng âm thầm cân nhắc, ánh mắt hiện ra hào quang kỳ dị, tựa như lại có ý nghĩ mới.

Trung ương hồ khắp nơi, bên cạnh hồ nước không sạch sẽ, bọn người Mễ Á đều về mặt trang nghiêm nhìn về phía Ước Mạn.

Ước Mạn nuốt xong đan dược, trải qua một đoạn thời gian rất dài tiêu hóa khôi phục, hơi thở chậm rãi vững vàng, miệng vết thương nứt ra trên người cũng đều chậm rãi khép lại, nay đã nặng nề ngủ đi. Dựa theo cái xu thế này đến xem, thần thể của Ước Mạn xem như giữ được, về sau vài năm chỉ cần không đi vận chuyển lực lượng mạnh, hẳn là không có trở ngại.

Mễ Á thở phào nhẹ nhõm một hơi, mỗi một lấy ra thần tinh khôi phục lực lượng, những tộc nhân Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc kia cũng đều cùng nàng giống nhau ngồi ngay ngắn ở bên cạnh Ước Mạn, đang toàn lực khôi phục.

Không biết qua bao lâu, Mễ Á mở mắt ra, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng.

Từng cái bóng người hiển hiện ra, chậm rãi tà xa xa đi tới, Hắc Cách cùng Phỉ Nhĩ Phổ đi ở một đường, về mặt quái dị nhìn nàng, nhìn tình trạng chung quanh, sắc mặt dần dần ngưng trọng hẳn lên.

Phỉ Nhĩ Phổ nhìn bộ dáng Ước Mạn, lại nhìn nhìn nắm mồ xa xa, trong mắt hiện ra bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, nhếch miệng nở nụ cười băng lạnh.

Hắc Cách bỗng nhiên hừ một tiếng.

Phỉ Nhĩ Phổ lập tức ngậm miệng, sắc mặt hiện ra một vầng kinh sợ, đem miệng làm càn thu liêm, trở nên có chút cẩn thận hẳn lên.

“Đã xảy ra cái gì?” Hắc Cách/cau mày, nhìn thật sâu về phía Mễ Á, nói: “Ta cảm ứng được cáo người bên này đã xảy ra chiến đấu, năng lượng dao động phi thường mãnh liệt, chẳng lẽ đối phương vền vẹn hai người, có thể đủ làm các người bị thương nặng nhiều như vậy?”

“Bọn họ trước đó bố trí tốt rồi, tại nơi này bố trí tầng tầng mai phục.” Mễ Á cắn môi, nhìn chằm chằm Hắc Cách nói: “Tin tức của người không sai, gia hỏa kia cùng một nữ nhân ở trong hồ nước, nhưng người không nói cho chúng ta biết, bọn họ bố trí cấm chế trước!”

Hắc Cách sững sốt, cổ quái nói: “Ta không có nhiều tinh lực đi mỗi một giây đều theo dõi bọn hắc như vậy, nhưng đối phương chỉ có hai người, các người chẳng lẽ không đánh chết được bọn họ?”

“Gia hỏa kia tu luyện không gian chi lực!” Mễ Á lạnh giọng nhắc nhở: “Hắn nếu một lòng chạy trốn, chúng ta rất khó đem hắn lưu lại, tóm lại hắn rất khó đối phó”.

Hắc Cách nhíu mày, lắc lắc đầu nói: “Hắn là không phải như vậy”.

1131. Chương 1123: Số Mệnh Tử Định

“Trước khi người đi qua, chẳng lẽ không đem không gian phong ấn lại? Mễ Á, đây không phải tác phong trước sau như một của người, người tuyệt đối sẽ không lơ đãng như vậy! Ta hiểu người”.

Hắc Cách nhìn thật sâu về phía nàng, lại liếc Ước Mạn sắc mặt tái nhợt như tờ giấy một cái, nói: “Đen tót cùng đã xảy ra cái gì?”

“Ước Mạn bị hắc khổng chế.” Mễ Á bỗng nhiên thở dài một hơi: “Hắn chỉ có cảnh giới hư thần nhị trọng thiên, vậy mà có thể nháy mắt tới gần Ước Mạn, làm cho thần lực của Ước Mạn chịu cản trở, trực tiếp bắt hắn, ta hiện tại cũng có chút không thể tiếp nhận”.

Vừa nghe nói khổng chế, sắc mặt Phỉ Nhĩ Phổ cũng trở nên cực kỳ khó coi, hừ lạnh một tiếng nói: “Gia hỏa kia quả thật tà môn. Hắn tựa như có thể triệu tập thiên địa năng lượng nơi này, cái này là khó phòng bị nhất, ta đã chịu thiệt tại trên một điểm này”.

“Hắn có thể chuyển thiên địa năng lượng nơi này?!”

Thanh âm Hắc Cách đột nhiên sắc nhọn hẳn lên, sắc mặt nháy mắt trở nên cực kỳ âm trầm cổ quái, như băng hàn kiếm đâm ở trên người Phỉ Nhĩ Phổ: “Người nói rõ ràng một chút!”

Phỉ Nhĩ Phổ, Mễ Á đều bị hắn dọa sợ.

“Ta bảo người nói rõ ràng một chút!” Mi tâm Hắc Cách hiện ra vẻ thô bạo, thanh âm băng hàn thấu xương, làm cho xương cốt người ta tựa như cũng phải đóng băng hẳn lên.

“Thật là có thể vận dụng thiên địa năng lượng, ta dám khẳng định!” Phỉ Nhĩ Phổ vội vàng nhắc tay tỏ thái độ: “Lúc ấy ta bị thiên địa năng lượng đè ép, thiếu chút nữa không thở nổi, Ngõa Đặc cũng bị hắn đánh lén như vậy, thực chính là như vậy!”

Phỉ Nhĩ Phổ liền thanh kêu, trong lòng che kín nghi hoặc, không biết Hắc Cách vì sao đột nhiên chú ý một điểm này, nhưng hắn không dám làm trái ý tứ Hắc Cách; lập tức liền trả lời.

Hắc Cách là người thừa kế tương lai Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc khâm định, được rất nhiều trưởng lão tiền bối của Thần tộc nhìn trúng, đều nhất trí cho rằng hắn tương lai có thể thống lĩnh Thần tộc, đưa hắn trở thành lãnh tụ tộc nhân tương lai đến đời đời. Nhân vật như vậy bất luận thân phận địa vị hay là lực lượng đều so với Phỉ Nhĩ Phổ hắn cường hãn hơn nhiều, hắn tự nhiên biết nên đối đãi như thế nào.

“Thiếu gia chúng ta nói không sai, gia hỏa kia thực sự có thể triệu tập thiên địa năng lượng. Lúc ta đi qua giải cứu thiếu gia, đã bị thiên địa năng lượng hình thành vách ngăn chống đỡ, ta có thể khẳng định trăm phần trăm!” Ngõa Đặc cũng lên tiếng phụ họa.

Hắc Cách bỗng nhiên trầm mặc.

Bội Đốn ở bên cạnh hắn thì là lộ ra vẻ mặt suy tư, tựa như mơ hồ đoán ra cái gì, sắc mặt hơi đổi, trong lòng thầm giết mình, nhẹ giọng nói: “Thiếu gia, có thể hay không?”

Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ đều là vẻ mặt mê hoặc, khó hiểu nhìn về phía Hắc Cách, âm thầm đoán Hắc Cách vì sao sẽ trở nên kỳ quái như thế. Bọn họ cũng đều biết Hắc Cách sẽ rất ít kinh loạn, rất nhiều lúc đều có thể duy trì bình tĩnh, thậm chí lạnh lùng tàn khốc, sẽ không bởi vì việc nhỏ liền kinh hãi thất sắc.

Bọn họ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên ý thức được Hắc Cách nhất định đã phát hiện cái gì, không khỏi càng thêm tò mò hẳn lên.

“Ta không dám khẳng định, nhưng khả năng quả thật có.” Hắc Cách nhìn về phía nơi sâu vết thương khắp nơi, mày nhíu lại, lạnh lùng nói: “Bọn họ có thể mai phục trước đó, có thể ở lúc các người đến phát động, không nhất định chỉ là trùng hợp..”.

Mễ Á kinh ngạc nhìn về phía hắn: “Người muốn nói cái gì?”

“Gia hỏa kia có vận dụng hỏa diễm lực lượng hay không?” Hắc Cách không đáp ngược lại hỏi.

“Có!”

Một gã tộc nhân Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc lập tức kêu lên, nói: “Hắn ở lúc xuống tay đối với Ước Mạn, ta thấy rõ ràng, có ngọn lửa cực nóng tụ tập thành biển, trực tiếp đi bao phủ Ước Mạn”.

Sắc mặt Hắc Cách khê biển, trong lòng càng thêm khẳng định, gật gật đầu, hắn bỗng nhiên nói: “Ta có cái suy đoán..”.

Bọn người Phỉ Nhĩ Phổ, Mễ Á, Ngõa Đặc đều ngưng thần nhìn về phía hắn, lắng nghe hắn phán đoán, sắc mặt từng người cũng đều trầm trọng hẳn lên, biết chuyện Hắc Cách muốn nói nhất định rất quan trọng.

“Hắn có thể cùng ta giống nhau, cũng có thể thần thức không chịu trời buộc xiềng xích, có thể thấy rõ bất cứ dị động rất nhỏ nào trong đầm lầy.” Hắc Cách nhìn về phía Mễ Á, hít một hơi, trầm giọng nói: “Hắn hẳn là biết tuyến đường các người tiến lên, cho nên mới sẽ chuẩn bị trước, ở trước khi các người tới mai phục, cho các người đòn nặng”.

Sắc mặt bọn người Phỉ Nhĩ Phổ, Mễ Á đại biến, lộ ra vẻ mặt không dám tin, ngơ ngác nhìn về phía Hắc Cách.

Bọn họ biết cái này ý nghĩa cái gì...

Hắc Cách là người thừa kế của Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc, ở trên cổ Thần đại lục tổ tinh Thần tộc đạt được bốn nguyên, có được ưu thế gặp may mắn, lúc này mới sẽ định ra kế sách, lấy “Hoang” làm mục tiêu hạ độc thủ đối với mầm móng thiên tài tương lai của các đại tinh vực, ý đồ một lưới bắt hết

Sở dĩ Hắc Cách có lòng tin như vậy, một mặt là Thần tộc thế lực cường hãn, một mặt khác hắn biết hắn ở cổ đại lục có ưu thế cỡ nào.

Chỉ có cường giả dung nhập bốn nguyên của cổ đại lục, mới có thể ở trên “Hoang” thần thức không chịu trời buộc, có thể chuẩn xác vô cùng đem kẻ địch tìm kiếm ra, còn có thể triệu tập thiên địa lực lượng nồng đậm. Loại người này, ở cổ đại lục quả thực chính là có thể nói tồn tại nghịch thiên.

Hắc Cách cho rằng chỉ có một mình hắn được ông trời chiếu cố, Phỉ Nhĩ Phổ, Mễ Á cũng tương tự cho rằng như thế, nhưng đột nhiên bọn họ phát hiện đều không phải là như thế, không khỏi toàn bộ lạnh trong lòng.

“Hắc Cách, người thực khẳng định sao? Nếu gia hỏa kia cùng người biến thái giống nhau, lần này kế hoạch của người có thể thành công đạt thành hay không?” Phỉ Nhĩ Phổ lo lắng hẳn lên.

Hắc Cách vẻ mặt u lãnh cau mày, thản nhiên nói: “Phải cùng không phải, ta thử một chút liền biết”.

Nói xong, hắn ngồi xuống trước mặt mọi người, bỗng nhiên điểm mi tâm một cái, một quang lửa màu bạc sáng từ trong con ngươi của hắn thoát ra, quay tròn lẫn lộn, cùng phó hồn của Thạch Nham cực kỳ tương tự!

Hắc Cách ngồi ngay ngắn ở trước mặt mọi người, vận chuyển lực lượng áo nghĩa, phóng ra thần thức dao động, lấy bên này làm trung tâm hướng tới chung quanh kéo dài, tốc độ cực kỳ mau lẹ...

Nơi thần thức đi qua, bất cứ sinh mệnh dao động nào cũng sẽ chiếu vào đáy lòng hắn. Hắn giống như thêm vô số con mắt, giúp hắn quan sát đầm lầy, đem bất cứ góc rất nhỏ nào đều tìm kiếm ra, không bỏ sót một chút sinh mệnh khí tức.

Phỉ Nhĩ Phổ, Mễ Á, Ngõa Đặc, Bội Đốn những tộc nhân Thần tộc này, sắc mặt trầm trọng nhìn về phía Hắc Cách, đều đang yên lặng chờ.

Hồi lâu, mắt Hắc Cách đột nhiên sáng lên!

Chỗ cực xa, Thạch Nham ngồi ngay ngắn ở trên một tảng đá, sắc mặt dữ tợn, cả người sát khí bắt đầu khởi động, trong hai mắt tràn đầy thô bạo, vẻ mặt hung ác điên cuồng, hiểu sát, tàn nhẫn, như là một con hung thú đang rít gào, tận tình đem khí tức hung sát bộc phát ra.

Từng cỗ cảm xúc tiêu cực trào vào trái tim, làm cho ý thức hần dần dần mê hoặc hần lên, làm cho linh hồn hần giống như tiến vào mê cảnh, chỉ có sát phạt tiêu cực nóng nảy.

Phó hồn của hần ở chỗ sau gáy di động, như một quãng lửa, không chịu chủ hồn của hần ảnh hưởng.

Một cỗ khí tức âm u băng lạnh, phút chốc từ trong hư giới Thôi Độc Hàn Châu của hần truyền ra, giống như nắng hè chói chang bị rót một đầu nước băng lạnh buốt, tâm cảnh nóng nảy kia của hần nhanh chóng bình ổn lại.

Ngay tại lúc này, hần bỗng nhiên sinh ra một cỗ cảm giác bị người ta âm thầm nhìn trộm, chợt mở mắt ra, ánh mắt hồ hững vô tình nhìn về phía chân trời, một luồng thần thức phút chốc bắn vọt ra.

Xuy xuy xuy!

Ở bầu trời chỗ đỉnh đầu hần, từng luồng điện hoa sáng lạn phụt ra, giống như có hai tia chớp hung hăng va chạm ở cùng một chỗ, phóng ra thần thức dao động mãnh liệt.

Thần thể của hần nhện không được run rẩy một cái, trực giác đầu óc đau thấu nội tâm. Một luồng thần thức mang theo không gian ảo nghĩa kia, thế mà bị treo cổ vỡ nát, làm cho linh hồn hần cũng chịu thương thể không nhỏ.

Ngẩng đầu nhìn chỗ hư vô, sắc mặt hần trở nên vô cùng trang nghiêm ngưng trọng hần lên, lại là từng luồng thần thức ngưng luyện hần lên, như cây kim cực kỳ sắc bén, trực tiếp đâm vào chỗ hư vô đỉnh đầu.

Đùng! Đùng!

Trong tầng mây hiện lên từng đạo điện quang, ở đỉnh đầu hần hiện ra từng tia điện mang cầu vòng thoáng hiện, đem những mây màu xám kia đều vỡ vụn hết.

Hần phóng ra từng luồng thần thức, cùng mũi nhọn sắc bén tương tự trùng kích va chạm, ở trong khoảnh khắc vỡ nát. Linh hồn tế đàn của hần run rẩy mãnh liệt một chốc, thức hải thần thức bị hỗn loạn, hư giới cũng như là bị hung hăng đâm, làm cho hần đau đầu muốn nứt.

Đây là linh hồn giao chiến!

“Ta tên là Hắc Cách!” Một cái ý thức băng lạnh ở đỉnh đầu hần dao động ra: “Ta biết ngươi ở nơi nào, ta sẽ tìm được ngươi, hơn nữa giết ngươi, ngươi cứ chờ cho ta, ha ha ha!”

Sắc mặt Thạch Nham bỗng nhiên trở nên vô cùng âm lệ khó coi, ngẩng đầu nhìn phía chân trời, vẫn như cũ lẳng lặng ngồi.

Hần bỗng nhiên cả người giật mình một cái, trên mặt hiện ra ý cười ngạc nhiên vui mừng, chỉ trong chốc lát như vậy, từ trong huyết khiếu của hần chảy ra từng tia từng luồng năng lượng tinh thuần, rất nhanh trào vào Tinh Nguyên cổ thụ của hần, làm cho lực lượng cả người hần rất nhanh hùng hậu hần lên.

về phần khí tức cỗ quái đỉnh đầu thì là biến mất không thấy nữa.

Bên kia, thân thể Hắc Cách run mấy cái, đột nhiên khục khặc cười lên.

Bọn người Phỉ Nhĩ Phổ, Mê Á, Bội Đốn đều là nghiêm túc nhìn về phía hần, chờ hần đáp lại, trong lòng từng người đều có chút không yên.

“Chúng ta đoán không sai, hần cùng ta giống nhau, đều chiếm được bốn nguyên của cổ đại lực.” Hắc Cách vậy mà dần dần hưng phấn hần lên: “Hay thay, hay thay! Một kẻ cùng ta giống nhau có thể không chịu ‘Hoang’ trôi buộc xiềng xích, giống như có thể truyền chuyển thiên địa năng lượng, dung hợp bốn nguyên hỏa diễm giống nhau, thú vị! Rất thú vị!”

Sắc mặt hần đột nhiên nghiêm, trầm giọng nói: “Ta sẽ giết chết hần, đem bốn nguyên của hần dung hợp, dùng hần đến thành tựu ta. Hần là thu hoạch lớn nhất một chuyện này của ta. Ha ha ha, số phận ta quả nhiên không ai có thể bằng!”

Nếu từ phía chân trời quan sát, sẽ phát hiện trên một hòn đảo cách Phỉ Nhi Phổ, Mễ Á không tính xa, có một đám võ giả Thần tộc tụ tập, ở trong đồng loạn thạch của hòn đảo nằm ngổn ngang rất nhiều thi thể tộc nhân các tộc, có nam có nữ, đều là đến từ các đại tinh vực.

Một đám tộc nhân Thần tộc cả người máu tươi, ánh mắt từng người như giáo đồ cuồng nhiệt, trong tay giờ cái chén đựng máu tươi điên cuồng uống.

Ở giữa bọn họ thiêu đốt ngọn lửa mãnh liệt, giá nướng tinh mỹ trên ngọn lửa, trên giá nướng quay lật cánh tay trắng nõn như ngọc của nữ tử. Những gia hỏa điên cuồng kia uống máu tươi mới, đang nướng cánh tay nữ tử mua vui.

Một thanh niên cầm đầu gây trở cả xương, vẻ mặt cố chấp điên cuồng, giống như tẩu hỏa nhập ma hoa chân múa tay vui sướng, miệng đầy máu tươi. Hắn đang nhảy vũ đạo quỷ dị kia, lòng bàn tay nắm một khối âm thạch hình lăng lóe sáng, hoàn toàn không thèm để ý nghe.

“Chúng ta bên này vừa dọn dẹp sạch sẽ không lâu, đang trong cuồng hoan, đối với chuyện của Hắc Cách không có hứng thú, để cho hắn tự thu phục, ta sẽ không đi”.

Thanh niên gây yếu như lệ quỷ, tùy tay đem âm thạch ném ở một bên, tiếp tục cùng những tùy tùng hình thái điên cuồng kia uống máu mua vui, căn bản không bán món nợ.

1134. Chương 1126: Tứ Đại Sinh Linh

Rừng rậm rộng lớn, cổ thụ che trời cành lá rậm rạp, từng gốc cây cao trăm mét, giống như một núi cây.

Khí tức tươi mát tự nhiên đập vào mặt mà đến, làm cho đám người Thạch Nham xuyên qua vách ngăn buồng xuống tinh thần chấn động, chợt nghiêm túc đánh giá cảnh tượng quanh mình.

Tắc Tây Lị Á nhìn không được kinh hô, quyền rù khuôn mặt hiện ra vẻ bất an, bỗng nhiên cảnh giác đề phòng hẳn lên.

Đám người Mạc Bao, Sa Triệu, Võ Phong huynh đệ cũng lặng lẽ biến sắc, lông mày nhất thời nhíu lại, rất là nghiêm túc nhìn về người phía trước.

Ở dưới bụi cây từng cây cổ thụ che trời, lúc này đứng từng gã võ giả chủng tộc khác nhau, khí tức hung lệ hùng hậu, tầm mắt đều ngưng tụ ở trên người mọi người, vẻ mặt có chút quái dị.

Bọn họ hiển nhiên không phải tộc nhân Thần tộc.

Một nữ tử cầm đầu dáng người cao gầy, một mái tóc dài màu lục nhạt buông ở chỗ hông, một thân váy dài màu xanh chấm đất, khuôn mặt tinh trí, tỉ lệ ngũ quan có thể nói hoàn mỹ. Đầu nàng đội vương miện lục thủy tinh, khí chất cao quý kiêu ngạo, một đôi mắt màu xanh biếc như lục phỉ thúy lấp lánh trong sáng, lạnh lùng nhìn mọi người.

Ở bên cạnh nàng, bốn gã nam tử cùng nàng rõ ràng thuộc về cùng chủng tộc, thân áo giáp chói lọi, sắc mặt trang nghiêm lạnh lùng, đem nàng vây quanh ở giữa.

Rất nhiều võ giả đến từ tinh vực khác nhau, đến từ chủng tộc khác nhau phân tán ra, cũng mơ hồ lấy nữ nhân này làm trung ương, như chúng tinh phủ nguyệt (các ngôi sao quay quanh mặt trăng) che chở nàng, tựa như đem sinh mệnh nàng coi là mục tiêu hàng đầu.

Tại chỗ đỉnh đầu nữ tử kia, một ngọn lửa xanh lét di động, phóng thích linh hồn dao động rộ ràng.

Thạch Nham nhìn nữ nhân này một cái, con ngươi hơi co lại, trong lòng lập tức cả kinh.

May mà trước khi hắn xuyên qua vách ngăn đem phó hồn một lần nữa thu nạp ở linh hồn tế đàn, bằng không đối phương chỉ cần vừa thấy, lập tức có thể biết phó hồn của hắn ý nghĩa cái gì...

Bởi vì cùng hắn, nữ tử kia rõ ràng cũng là một tồn tại đặc thù dung hợp bốn nguyên, có thể ở trên cổ đại lục không chịu ước thúc. Đỉnh đầu nàng di động ngọn lửa màu xanh, đó là một đám linh hồn khác của nàng, giống như có thể động sát đủ loại dao động của cổ đại lục.

Thạch Nham lập tức hoảng sợ.

Đầu tiên là Hắc Cách, lại là nữ nhân này, cái cổ đại lực này thật vô cùng kỳ diệu, hấp dẫn cường giả chói mắt nhất trong vũ trụ đến, đồng thời tụ tập ở cùng nơi.

Nhìn nữ tử trước mắt lai lịch không rõ, trong đầu hần hiện lên từng đạo ý niệm, theo suy nghĩ xâm nhập, càng thêm cảm thấy kinh hãi...

Nàng có thể còn sống, ý nghĩa một cái sự thật: Thế lực Thần tộc một khối bản đồ này bị dọn dẹp rồi!

Cái phát hiện này làm cho Thạch Nham kinh hãi không hiểu, ánh mắt nhìn về phía nữ tử trước mắt càng thêm cẩn thận ngưng trọng hần lên, trong lòng cân nhắc, đang do dự cần lấy dạng gì tìm từ cùng đối phương giao thiệp.

Đoàn người Mạc Bao, Tắc Tây Lị Á, Vô Phong, Sa Triệu cũng bỗng nhiên ngây dại, vẻ mặt từng người trở nên cực kỳ cổ quái. Bọn họ nghe Thạch Nham nói qua một ít ảo diệu, biết nữ tử một thân màu xanh trước mắt cùng Hắc Cách giống nhau, cũng là tồn tại đặc thù có thể không chịu cổ đại lực ước thúc, điều này làm cho mắt bọn họ sáng lên, lập tức hưng phấn hần lên.

“Tộc nhân Thần tộc nơi này đều bị các người đánh chết rồi?” Mạc Bao kích động nói.

Ngay cả nữ tử kia ở bên trong, đối phương có hai mươi sáu gã võ giả các tộc, lực lượng cảnh giới đều rất cường hãn, cùng bọn họ so sánh, thêm Thạch Nham ở bên trong bên này vẹn vẹn chỉ có mười hai người, hiển nhiên ở trên chính thể thực lực xa xa không bằng đối phương.

Cộng thêm hai mươi sáu gã võ giả của đối phương, ở Mạc Bao đến xem bọn họ đã có lực lượng cùng Hắc Cách, Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ chống lại. Bọn họ bị ép vào tuyệt cảnh, căn bản không biết xuyên qua vách ngăn hội ngộ cái gì, nay bỗng nhiên phát hiện vậy mà chính là thế lực hai mươi sáu gã cùng bọn họ tình trạng gần gũi, hần có loại vui sướng Liều Ám hoa minh lại nhất thôn.

Đáng tiếc, một câu của nữ tử kia quấy nát kích động hưng phấn của hần...

“Các người có hai cái lựa chọn.” Nữ tử lạnh lạnh cao ngạo thần nhiên nói. Xem thần sắc khí thể của nàng, giống như bất luận kẻ nào đều nên nghe nàng điều hành, nên phủ phục ở dưới chân nàng, đó là một loại trời sinh cảm giác về sự ưu việt, một loại kiêu căng từ đầu tới cuối: “Hoặc là nghe ta sai phái, dựa theo ta phân phó làm việc, hoặc là... Các người đường cũ trở về. Nơi này do ta hao phí tâm tư dọn dẹp sạch sẽ, kẻ không phục tùng không cho phép lưu lại”.

Bọn người Mạc Bao bỗng nhiên nhú chặt lông mày.

“Ta nghĩ các người hẳn là biết hành động dọn dẹp của Thần tộc đối với cổ đại lực. Cùng các người giống nhau, chúng ta cũng là người bị hại. Sự tình là như thế này, chúng ta bị Hắc Cách, Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ truy kích, bị ép bất đắc dĩ mới xuyên qua vách ngăn tới chỗ này, hy vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, cùng kháng Thần tộc uy hiếp”.

Tắc Tây Lị Á cười mắt tự nhiên, vội vàng giải thích: “Nếu chúng ta trở về, sợ là rất khó từ trong tay bọn Hắc Cách chạy trốn, như vậy chúng ta..”.

“Cùng ta không liên quan.” Nữ tử giữa đường ngắt lời nàng, lạnh nhạt nói: “Ta lặp lại lần nữa, các người hoặc nghe ta sai phái, hoặc rời khỏi nơi này, nếu không... Chúng ta sẽ giết chết các người”.

Nàng vừa ra những lời này, khí tức sắc bén trên người hai mươi sáu gã võ giả các tộc đột nhiên cùng phóng, như từng cây kim nhọn đâm ở trên người đám người Mạc Bao, Tắc Tây Lị Á, làm cho bọn họ từng người cả người đều không tự tại hần lên.

“Vì sao như vậy?” Vô Phong trầm mặt nói.

“Các người không có tư cách cùng ta cò kè mặc cả.” Nữ tử không kiên nhẫn xoay người, hướng chỗ sâu trong rừng rậm chậm rãi đi tới, lạnh giọng nói: “Cho các người năm phút đồng hồ cân nhắc”.

Bốn gã võ giả cùng nàng đến từ cùng chủng tộc theo đuôi ở phía sau nàng, cũng hướng tới rừng rậm phía sau đi tới, nhắm mắt theo đuôi bảo hộ nàng. Những võ giả còn lại kia bỗng nhiên hoặc là nằm xuống, hoặc là dựa thân cây, khóe miệng mang vẻ lạnh lẽo nhìn bọn họ.

“Ba Khắc! Người là Ba Khắc?” Sa Triệu đột nhiên nhìn về phía một người, phút chốc la lên.

Một gã tộc nhân Âm Linh tộc thân cao thể trắng rõ ràng sưng sốt một chút, nhìn chằm chằm Sa Triệu thật sâu vài lần, mới dần dần phản ứng lại: “Người là cổ Thần giáo Sa Triệu?”

“Là ta.” Sa Triệu cười khở, dò hỏi: “Có thể nói một chút chuyện gì xảy ra không?”

Người Âm Linh tộc bị hắn gọi là Ba Khắc nhìn nhìn người bên người, thấy mọi người một bộ vẻ mặt thờ ơ, dưới sự do dự nói: “Áo Đại Lệ là công chúa Minh Hoàng tộc, lần này nếu không phải nàng thống lĩnh chính hợp chúng ta, mọi người đều chết ở trong tay Vưu Già rồi. Nay tộc nhân Thần tộc khối bản đồ này bị chúng ta dọn dẹp sạch sẽ, đều là dựa vào năng lực siêu tuyệt của Áo Đại Lệ. Xem ở trên phần bạn bè một hồi, ta xin khuyên người một câu, tốt nhất nghe lời Áo Đại Lệ, như vậy người có thể giữ được tính mệnh người”.

Ba Khắc nói đến nơi này liền ngừng lại, hướng tới Sa Triệu nhún vai. Bạn đang đọc tại T.r.u.y.e.n.y.y chấm com.

Bọn người Mạc Bao, Tắc Tây Lị Á, Võ Phong nghiêm túc nghe, vừa nghe nói Áo Đại Lệ là công chúa Minh Hoàng tộc, toàn bộ âm âm chấn động, lộ ra vẻ kinh hãi.

Ánh mắt Sa Triệu cũng biến đổi, lộ ra vẻ mặt như có chút đắm chiêu, sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Thạch Nham, chợt nhìn hướng đám người Tắc Tây Lị Á, Mạc Bao, lộ ra thần sắc trưng cầu.

Tắc Tây Lị Á làm ra một cái dấu tay đối với mọi người, mọi người chậm rãi hướng phía sau rút lui, cùng đối phương vẫn duy trì một đoạn khoảng cách mắt thường khó có thể thấy rõ, lại bố trí tròng kết giới cách âm, sau đó mới bàn bạc việc này.

“Nữ nhân tên Áo Đại Lệ kia, nói là công chúa Minh Hoàng tộc, cái chủng tộc này... Lai lịch gì?” Thạch Nham nhíu mày hỏi.

“Người... Không biết Minh Hoàng tộc?” Tắc Tây Lị Á kinh ngạc.

Thạch Nham lắc đầu.

“Minh Hoàng tộc là hoàng tộc của Minh tộc, ở vũ trụ thần bí Minh tinh vực, nghe nói một trong năm cổ đại lực Thần Trạch đại lực liên ở Minh tinh vực, cũng là tổ tinh của Minh Hoàng tộc, là khởi nguyên của bọn hắn. Minh Hoàng tộc rất ít cùng tinh vực khác lui tới, cái chủng tộc này cực kỳ cường hãn, đối với linh hồn tế đàn nhận biết không ai có thể bằng. Nghe nói bọn họ có phương pháp tu luyện linh hồn tế đàn, cực kỳ thần bí khó lường. Cùng tộc nhân Minh tộc bình thường thể trạng gây yếu khác nhau, thân thể tộc nhân Minh Hoàng tộc cũng cực kỳ cứng cỏi, Minh tinh vực cũng là thánh địa của vũ trụ Minh tộc, cực kỳ lợi hại, Minh Hoàng tộc cũng được xưng là một trong tứ đại sinh linh.” Tắc Tây Lị Á giải thích.

“Minh Hoàng tộc rất lợi hại? Lợi hại tới trình độ nào?” Thạch Nham càng thêm kinh ngạc.

”Nói như thế đi, nghe nói ở cực sớm cực sớm trước đây, Minh Hoàng tộc cũng là chủng tộc hiếu chiến nhất ương vũ trụ, cùng Thần tộc giống nhau chinh chiến các đại tinh vực, thế lực cực kỳ khổng lồ. Nhưng bọn hắn lại bởi vì một hồi huyết chiến thế lực giảm mạnh, tộc nhân tổn thất thảm trọng đến cực điểm, mấy vạn năm cũng chưa khôi phục lại, cho nên mới ở Minh tinh vực tu thân dưỡng tính đến nay, không tiếp tục hưng phong. Tắc Tây Lị Á tiếp tục giải thích.

“Người nói Minh Hoàng tộc là tứ đại sinh linh? Tình huống gì?” Thạch Nham không hiểu ra sao.

Nói thật, hắn đối với đủ loại bí ẩn trong vũ trụ thật nhận biết thiếu thốn. Liệt Diễm tinh vực không phải tinh vực đẳng cấp cao, Mã Gia tinh vực bảo thủ ít cùng bên ngoài tiếp xúc, cái này trực tiếp làm cho hắn cũng đối với rất nhiều sự kiện lớn của tinh hải mệnh mông thật không minh bạch.

Bọn Tắc Tây Lị Á, Mạc Bao, Võ Phong khác. Tinh vực chỗ bọn họ thường xuyên giao lưu lẫn nhau, đối với rất nhiều kỳ văn của tinh hải mệnh mông đều biết rất rõ, chuyên nói ra làm cho Thạch Nham cực kỳ coi trọng.

“Hắn đến từ Mã Gia tinh vực, là quê cũ của phụ thân ta, nhưng tinh vực đó phong bế hư không thông đạo, cho nên không thể cùng bên ngoài giao lưu, dẫn tới bọn họ sống trong thế giới của mình.” Thanh âm lạnh

lạnh của Thương Ảnh Nguyệt bỗng nhiên vang lên. Nàng nhìn mọi người, bỗng nhiên nói: “Sự tình có liên quan tới đại sinh linh, để cho ta tới nói rõ đi, ta biết có thể so với mọi người nhiều hơn một chút”.

Mọi người tựa như biết phụ thân Thương Thần của Thương Ảnh Nguyệt là vận mệnh lữ giả, sinh động ở trong các đại tinh vực của vũ trụ, cho nên đều không phản đối, đều gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Xin chỉ giáo.” Thạch Nham nghiêm mặt, ngưng thần nhìn về phía nàng, nghiêm túc nghe.

“Người biết thể gian có năm cổ đại lực đúng không?” Thương Ảnh Nguyệt hỏi.

Thạch Nham gật đầu: “Cổ Ma đại lực, cổ Thần đại lực, Hoang, Thần Ân, còn có một cái là?”

“Chính là Thần Trạch đại lực.” Ánh mắt Thương Ảnh Nguyệt lạnh lạnh, lạnh nhạt nói: “Năm cổ đại lực sinh ra ở lúc thiên địa sơ khai, trừ “Hoang” dưới chân chúng ta, bốn cổ đại lực còn lại đều từng thai nghén sinh linh thần kỳ đặc biệt, trên cổ Ma đại lực sinh ra Bất Tử ma tộc, cổ Thần đại lực sinh ra Thần tộc, Thần Trạch đại lực sinh ra Minh Hoàng tộc, về phần Thần Ân đại lực biến mất vô số năm thì là sinh ra Thái cổ Yêu tộc, cũng chính là Thiên Yêu tộc”.

Thương Ảnh Nguyệt tạm dừng một chỗ, tiếp tục nói: “Thần tộc, Bất Tử ma tộc, Minh Hoàng tộc, Thiên Yêu tộc chính là tứ đại sinh linh, phân biệt từ bốn cổ đại lực thai nghén mà sinh”.

1135. Chương 1127: Thiên Yêu Tộc Cùng Minh Hoàng Tộc

“Chờ một chút, người nói Thiên Yêu tộc... Chỉ là?” Thạch Nham đột nhiên lo lắng ngắt lời.

Thần Ân đại lực là một trong những cổ đại lực, một điểm này trong lòng hắn rất rõ ràng, nhưng Thương Ảnh Nguyệt nói Thần Ân đại lực sinh ra Thiên Yêu tộc một trong tứ đại sinh linh, cái này liền làm cho hắn có chút không hiểu.

Trong lòng hắn bỗng nhiên khẽ động, nhớ lại “Thiên yêu” hai chữ này...

Ở chỗ Thương Khung hải vực của Vô Tận Hải, có một dãy núi tên là Thiên Yêu sơn mạch. Quỷ lão, Thánh Linh Thần, Phệ Kim Tâm, yêu trùng chỉ vương liền ở Thiên Yêu sơn mạch nhận được truyền thừa, hơn nữa từ Thiên Yêu sơn mạch tìm được hư không thông đạo tiến vào Mã Gia tinh vực. Cái Thiên Yêu sơn mạch này, chẳng lẽ có cái thâm ý gì?

Hắn bỗng nhiên hồ đồ hẳn lên.

“Nghe nói ở trên Thần Ân đại lực, Thái cổ Yêu tộc lại tên là thái cổ sinh linh, thí dụ như tứ thánh thú Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Thanh Long trong đồn đãi đó là vài cái thủy tổ trong Thiên Yêu tộc. Vừa rồi Tắc Tây Lị Á nói qua, Minh Hoàng tộc ở trong một hồi huyết chiến mấy vạn năm tổn thất nặng nề, cho nên đến nay chưa đông sơn tái khởi. Chúng tộc giao chiến với bọn họ, đó đều là tứ đại sinh linh Thiên Yêu tộc. Thiên Yêu tộc cùng Minh Hoàng tộc chiến đấu, cuối cùng làm cho Minh Hoàng tộc chưa gượng dậy nổi, mà Thiên Yêu tộc thì là mai danh ẩn tích, tựa như ẩn nấp đi, ngay cả tổ tông của bọn họ Thần Ân đại lực cũng giống như đã biến mất, không ai có thể truy tìm tung tích.” Thương Ảnh Nguyệt nói.

Thạch Nham lại là âm âm chấn động.

Trên Thần Ân đại lực từng có ba cái thời đại, phân biệt thời đại thái cổ, thời đại thượng cổ, thời đại viễn cổ. Nghe nói ở thời điểm thời đại thái cổ từng sinh ra thái cổ sinh linh, đó là một loại sinh mệnh thể tích khổng lồ, sinh ra đã có thể câu thông thiên địa năng lượng, trong sinh mệnh lạc ấn mang theo ảo nghĩa tinh phách.

Bởi vì chúng nó tồn tại, Thần Ân đại lực là cổ đại lực cũng ăn không tiêu, thiên địa năng lượng bị tiêu hao nhanh chóng, trực tiếp làm cho Thần Ân đại lực khô kiệt năng lượng.

Chúng nó ở thời điểm thời đại thái cổ liền đều từ Thần Ân đại lực tiến vào vũ trụ mệnh mông, ở các đại tinh vực lén lút, dựa theo lời Thương Ảnh Nguyệt nói, chúng nó liền là cái gọi là Thiên Yêu tộc, là tổ tiên của Yêu tộc.

Nay Yêu tộc hẳn đều là huyết mạch bọn họ sau khi phân tán dần dần hình thành, chỉ có thể xưng là Yêu tộc, lại không thể xưng là Thiên Yêu tộc...

Thiên Yêu tộc, nếu Thiên Yêu sơn mạch là khởi nguyên, nếu tứ thánh thú là tiền bối Thiên Yêu tộc, như vậy Quỷ lão ở Thiên Yêu sơn mạch nhận được truyền thừa, Tả Thi được Huyền Vũ truyền thừa, có phải là tộc nhân Thiên Yêu tộc hay không?

“Thần tộc, Bất Tử ma tộc, Minh Hoàng tộc, Thiên Yêu tộc, tứ đại sinh linh của vũ trụ mệnh mông, ở trong ức vạn năm thảng, bốn đại chủng tộc bọn họ vĩnh viễn đều là nhân vật chính thật sự trong vũ trụ. Ở một cái thời đại nào đó, có thể Bất Tử ma tộc hùng bá thiên hạ, tại một cái thời đại sau, liền có thể Minh Hoàng tộc là nhân vật chính, thế lực cường đại nhất, hoặc là Thiên Yêu tộc, càng nhiều thời điểm bọn họ đều cực kỳ cường hân, tranh đấu lẫn nhau không ngừng. Bốn sinh linh này trời sinh chiếm cứ ưu thế, bọn họ tồn tại đối với chủng tộc khác mà nói chính là tai nạn ác mộng, chủng tộc khác vĩnh viễn đều chỉ là làm nền, ở lúc bọn họ cường đại, chủng tộc khác hoặc là người bị chinh phạt, hoặc là phụ thuộc bọn họ, chưa bao giờ có cơ hội có thể cười lên trên đầu bọn họ...”

Thương Ảnh Nguyệt đang nhẹ giọng nói nhỏ, bọn người Tắc Tây Lị Á, Mạc Bao, Vô Phong, Vô Bách, Tiêu Sơn, Sa Triệu đều là thần thức không thôi, tựa như đang cảm thán mình không phải là một trong tứ đại sinh linh.

“Ở thời đại hiện nay, Bất Tử ma tộc cùng Thiên Yêu tộc mai danh ẩn tích, rất ít xuất hiện trước mặt người đời. Mà Minh Hoàng tộc thì là một mình giữ Minh tinh vực không cùng bên ngoài tiếp xúc, nhưng lại không có bất cứ chủng tộc nào bất cứ thế lực nào dám chủ động khiêu khích bọn họ. Ngay cả nhân vật chính thời đại này, bá chủ thật sự thời đại này: Thần tộc, bất luận cuồng vọng ượng ngạnh như thế nào, đều cho tới bây giờ không dám hoạt động ở chung quanh Minh tinh vực.” Thương Ảnh Nguyệt nhìn về phía Thạch Nham, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Áo Đại Lệ nếu là công chúa Minh Hoàng tộc, hơn nữa chiếm được bốn nguyên của Thần Trạch đại lục, như vậy, nàng ở trên cổ đại lục hiển nhiên có thực lực cùng Hắc Cách quyết đấu”.

Thạch Nham trầm mặc không nói, mọi người lại là đều gật đầu.

“Khó trách Wao ngạo như thế, thì ra là công chúa Minh Hoàng tộc, vậy thì khó trách.” Mạc Bao thở dài.

“Tộc nhân tứ đại chủng tộc, chưa bao giờ đem sinh linh khác đặt ở trong mắt, ở đáy mắt bọn họ chỉ có lẫn nhau, chỉ coi đối phương là đối thủ đáng nhìn một cái, tựa như trời sinh đã có cảm giác về sự ưu việt. Áo Đại Lệ nói như vậy... Cũng có thể lý giải.” Tắc Tây Lị Á cũng gật đầu.

Thạch Nham bắt giác kinh ngạc. T.r.u.y.ệ.n.Y.Y.com

Sau khi những người này làm rõ thân phận công chúa Minh Hoàng tộc của Áo Đại Lệ, bắt đầu vừa rồi đối với Áo Đại Lệ tựa như đều ném lên chín tầng mây, từng người đều cảm thấy Áo Đại Lệ cao ngạo đương nhiên, vậy mà đều không có phản cảm.

Bọn họ giống như từ chỗ sâu trong lòng tán thành thân phận tài trí hơn người của tứ đại sinh linh, tựa như cảm thấy Áo Đại Lệ nên như vậy, cũng chỉ có như vậy mới xứng đáng thân phận nàng.

“Thời đại hôm nay, Bất Tử ma tộc, Thiên Yêu tộc đều thu liễm ẩn nấp đi, hẳn là còn đang nghỉ ngơi lấy lại sức, tạm thời có thể không để ý tới, nếu nói hiện nay còn có chủng tộc nào không sợ Thần tộc hiện tại, có thể cũng chỉ còn... Minh Hoàng tộc.” Tắc Tây Lị Á kéo dài thanh âm, tạm dừng một chút, đột nhiên nói: “Trở lại chuyện chính, các người thấy đối đãi việc này thế nào?”

“Nghe nàng đi. Nàng đã là công chúa Minh Hoàng tộc, vậy ta liền không có lòng mâu thuẫn nữa.” Mạc Bao tỏ thái độ.

“Ừm, chung đường với nàng hẳn là thực có thể đấu một trận với Hắc Cách.” Vô Phong cũng gật đầu.

Mọi người còn lại lần lượt lên tiếng. Sau khi biết được thân phận công chúa Minh Hoàng tộc của Áo Đại Lệ, những người này vậy mà rất nhanh thống nhất ý kiến, còn lộ ra hưng phấn mong chờ yù thí, bày rõ muốn ở dưới Áo Đại Lệ dẫn dắt cùng Hắc Cách, Mê Á, Phỉ Nhĩ Phổ những tộc nhân Thần tộc này chiến một trận. về phần Thạch Nham...

Hắn sững sốt trong chốc lát, cũng chỉ có thể không biết nên khóc hay cười bất đắc dĩ gật đầu, đồng ý quyết định của mọi người.

Chẳng lẽ nói với bọn họ mình là tộc nhân Bất Tử ma tộc thuần túy?

Như vậy có lẽ có tác dụng, bởi vì ở trong lòng bọn họ, thâm căn cố đế cho rằng cũng chỉ có tộc nhân Bất Tử ma tộc, Thiên Yêu tộc, Minh Hoàng tộc có thể cùng bọn Hắc Cách chống lại. Chỉ là... Trong tay Áo Đại Lệ nắm giữ thực lực mạnh hơn bọn họ bên này, hắn không có cách nào trở thành thủ lĩnh lãnh tụ mọi người.

Một khi đã như vậy, nói hay không đều là giống nhau, không bằng thao quang mật mờ, che dấu thân phận cùng lực lượng thật sự của mình, tạm thời chịu thua nghe theo đối phương điều hành.

“Áo Đại Lệ không biết ta có thể cùng nàng giống nhau, cũng có thể không chịu cổ đại lực ước thúc. Các người đáp ứng ta, chuyên có liên quan ta không nên nhiều lời một câu. Như vậy mà nói, nếu nàng mang lòng bất lương muốn mưu hại chúng ta, để cho chúng ta làm vật hi sinh mà nói, ta có thể biết hơn nữa thông báo mọi người, sẽ không để cho mọi người chết không minh bạch.” Thạch Nham nói.

Hắn trọng điểm xông ra tốt cho mọi người, mà không phải cường điệu an nguy của mình, chính là biết bọn người Mạc Bao, Tắc Tây Lị Á, Vô Phong kia ích lợi bản thân tối thượng, chỉ có sự tình đối với bọn họ thiết thân có lợi, bọn họ mới sẽ nghiêm túc đối đãi.

Quả nhiên, đám người Mạc Bao, Tắc Tây Lị Á, Vô Phong hơi cân nhắc, liền miệng đầy đáp ứng.

Thạch Nham căn bản không cần nhiều lời một câu, liền biết bọn họ là thật tâm suy nghĩ cẩn thận, sẽ không dễ dàng tiết lộ thân phận hắn. Cái này không phải cho hắn nhiều mặt mũi, mà là suy nghĩ vì sinh mệnh an nguy chính bọn họ.

“Chuyên có liên quan Thần Ân đại lực, người còn biết cái gì?” Mọi người sau khi thống nhất ý kiến, Thạch Nham trầm tĩnh lại, tiếp tục hỏi Thương Ảnh Nguyệt: “Thần Ân đại lực là một trong những cổ đại lực, từ sau một trận chiến Thiên Yêu tộc cùng Minh Hoàng tộc, liền cũng chưa từng xuất hiện nữa?”

“Chưa.” Thương Ảnh Nguyệt nhíu nhíu mày: “Nghe nói Thần Ân đại lực bị tộc nhân Thiên Yêu tộc di chuyển ở nơi không muốn người biết, ở góc ven vũ trụ, đến nay không ai biết vị trí cái cổ đại lực này. Cùng cổ Ma đại lực giống nhau, Thần Ân đại lực cũng thuộc về đại lực thần bí nhất, sở dĩ như vậy, có lẽ là vì chiến bại, không muốn bị kẻ địch đuổi tận giết tuyệt. Bất Tử ma tộc bởi vì thua Thần tộc, cho nên cổ Ma đại lực cũng đã biến mất, không tiếp tục hiện ra ở tinh hải, chỉ có như vậy tương lai còn có hy vọng một lần nữa quật khởi”.

Thạch Nham âm thầm gật đầu.

Hắn cẩn thận nghĩ một chút, bỗng nhiên ý thức được lúc hắn ở Thần Ân đại lực, tuy rằng tương tự có thể nhìn thấy đầy trời đầy sao, nhưng những ngôi sao đó cách hắn cực xa cực xa, cũng chưa từng có người của sinh mệnh chi tinh khác tiến vào Thần Ân đại lực, nói cho hắn Thần Ân đại lực thuộc về tinh vực gì...

Thần Ân đại lực là cổ đại lực, cũng là một hành tinh, dựa theo đạo lý hắn là cùng vô số sinh mệnh chi tinh giáp giới kề sát, nhưng hắn lại thực chưa từng phát hiện người của sinh mệnh chi tinh khác đến.

Nay Thương Ảnh Nguyệt vừa nói như vậy, hắn mới ý thức được Thần Ân đại lực hắn là ở góc ven vũ trụ, không thuộc về bất cứ tinh vực nào, chung quanh cũng không có sinh mệnh chi tinh, chỉ cô độc tồn tại, hoặc là nói ẩn giấu...

Hắn tin lời Thương Ảnh Nguyệt nói, tin tất cả có liên quan Thần Ân đại lực, rốt cuộc biết Thần Ân đại lực vậy mà cũng từng có huy hoàng, là chỉ có năm cổ đại lực của vũ trụ, hơn nữa thai nghén ra Thiên Yêu tộc một trong tứ đại sinh linh.

Như vậy, Thiên Yêu tộc từng một lần cường hân, nay còn có bao nhiêu tộc nhân sống sót, đều ở nơi nào? Bọn họ có thể một ngày kia trở về Thần Ân đại lực hay không?

Hắn đã đạt được bốn nguyên của Thần Ân đại lực, có thể hay không ý nghĩa cùng Thiên Yêu tộc có liên hệ chặt chẽ. Quý lão, Tả Thi đến tột cùng có UtmMà~tộc nhân Thiên Yêu tộc hay không, có thể liên hệ cảm ứng được tộc nhân Thiên Yêu tộc hay không. Nếu bọn họ cường đại hẳn lên sẽ cùng Minh Hoàng tộc quyết chiến hay không?

Trong đầu hần bỗng nhiên trào ra vô số mê hoặc nghi vấn, làm cho hần rối như tơ vò, trong lúc nhất thời hoàn toàn sa vào ở trong đủ loại bí ẩn của tứ đại sinh linh cùng cổ đại lục.

Sờ sờ Huyết Văn Giới, hần mơ hồ cảm thấy Giới Linh có lẽ có thể cho hần chút trợ giúp, đáng tiếc Giới Linh vẫn ngủ đông yên lặng, đã quá lâu chưa có phản ứng rồi.

“Thời gian không sai biệt lắm rồi”.

Đột nhiên, Mạc Bao khẽ quát một tiếng, ý bảo mọi người nên trở về, đi cho Minh Hoàng tộc công chúa Áo Đại Lệ một cái trả lời.

“Ừm, mọi người có thể đi qua rồi. Nàng là công chúa Minh Hoàng tộc, cũng chỉ có nàng có thể dẫn dắt chúng ta giao chiến với Hắc Cách, thậm chí lấy được thắng lợi cuối cùng.” Võ Phong gật gù đầu, lắc lư cây quạt gấp, tiêu sái hướng tới bên kia đi đến.

Bọn người Sa Triệu, Tiêu Sơn, Tắc Tây Lị Á cũng không cùng Thạch Nham nói nhiều một tiếng, đều vẻ mặt nhảy nhót rời khỏi, đi ôm đùi Áo Đại Lệ kia.

Ở trong lòng bọn họ, tầm quan trọng của Áo Đại Lệ hiển nhiên vượt qua Thạch Nham, trở thành người đáng tin cậy mới của bọn họ.

1136. Chương 1128: Liên Thủ

Bọn người Mạc Bao, Võ Phong dẫn đầu trở về tại chỗ.

Công chúa Minh Hoàng tộc Áo Đại Lệ ở đứng dưới tán cây, vẻ mặt kiêu căng lạnh lẽo, một bộ bộ dáng cao cao tại thượng, đợi Mạc Bao, Tắc Tây Lị Á đi tới, Áo Đại Lệ mới không kiên nhẫn nói: “Các người cân nhắc xong chưa?”

“Chúng ta nghĩ rõ ràng rồi, nguyên ý nghe theo người sai phái.” Võ Phong tiêu sái phe phẩy cây quạt, nhẹ nhàng cười sáng lạn, đại biểu mọi người trả lời.

Sau khi biết được thân phận Minh Hoàng tộc của Áo Đại Lệ, ánh mắt Võ Phong lại nhìn Áo Đại Lệ hiện ra một tia si mê giấu diếm, giống như đột nhiên đối với Áo Đại Lệ có hứng thú nồng hậu. Hần xưa nay sắc mặt âm trầm, vậy mà lập tức trở nên rạng rỡ hẳn lên.

Biểu hiện của Võ Phong làm cho Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt thầm khinh bỉ. Hai nàng khẽ chuyển con mắt sáng, lặng lẽ đánh giá bọn người Mạc Bao, Sa Triệu, Tiêu Sơn một cái.

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt lặng yên khẽ nhún mày ngài, bỗng nhiên phát hiện thần thái Mạc Bao, Sa Triệu, Tiêu Sơn rất nhiều nam nhân đều không khác nhiều, ánh mắt từng gã nhìn về phía Áo Đại Lệ đều toát ra ý tứ hàm xúc rất dễ dàng cảm thấy.

Duy nhất ngoại lệ, đó là Thạch Nham, lúc hần đối đãi Áo Đại Lệ vẫn lạnh lùng như lúc ban đầu, không có bất cứ dị thường gì.

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt thâm gật đầu, càng thêm xem trọng Thạch Nham vài phần, cảm thấy hần có thể làm cho Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ đều bị nhục khăng định không phải may mắn, ở trong lòng các nàng Thạch Nham có chút bất thường.

“Tốt lắm.” Áo Đại Lệ khẽ gật đầu, tầm mắt ở trên người mọi người di động trong chớp lát, bỗng nhiên nói: “Đem thế lực Thần tộc đối diện nói chi tiết một chút. Ta muốn biết lực lượng chân thật của đối phương, để nhào vào bọn họ sớm làm chuẩn bị.” Nàng nhìn về phía Võ Phong.

“Có Hắc Cách của Bố Lạp Đức Lợi gia tộc, Mễ Á của Phỉ Nhĩ Nam Đức Tư gia tộc, còn có Phỉ Nhĩ Phổ của A Tư Khoa Đặc gia tộc, ba cổ thế lực này đều ở trong đầm lầy đối diện. Hắc Cách là mấy ngày nay mới bỗng nhiên tới, lúc trước chúng ta vẫn cùng Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ tranh đấu..”.

Võ Phong sáng khoái đem tình huống hần biết nói rõ bổ sung: “Hắc Cách tựa như không chịu cổ đại lục ước thúc, thần thức của hần thấy rõ lực khỏe mạnh, cho nên chúng ta không chỗ nào che giấu, chỉ có thể đi hướng bên này”.

“Hắc Cách chiếm được bốn nguyên của cổ Thần đại lục, tự nhiên có thể không chịu xiềng xích, ta sớm biết.” Áo Đại Lệ không kinh ngạc, thần nhiên nói: “Còn có chi tiết nào cần ta chú ý?”

Võ Phong nhíu nhíu mày, theo bản năng nhìn về phía Thạch Nham, phát hiện Thạch Nham sắc mặt lạnh lùng, trong mắt mang theo một tia ý tứ hàm xúc cảnh cáo.

Ý niệm của hắn động động, bỗng nhiên lắc đầu: “Đại thế chính là một cái tình huống như vậy”.

“Các người đều ngồi ở nơi này, không nên rời khỏi chỗ một khối vách ngăn này, nhìn xem bọn Hắc Cách có dám tới hay không.” Quang thước màu xanh trong con ngươi Áo Đại Lệ rung chuyển trong chớp lát, bỗng nhiên từng bước hướng Mạc Bao bên này đi tới. Bốn gã tộc nhân Minh Hoàng tộc nhắm mắt theo đuôi đi theo, vân như cũ đem nàng vây quanh ở giữa.

Áo Đại Lệ đi đến phía trước tầng tầng chướng khí kia dừng lại nhìn chướng khí nồng đậm phía trước, cảm thụ sóng lực lượng cường hàn của vách ngăn hai cái bản đồ, nàng đột nhiên nói: “Các người đến đây như thế nào?”

Cùng tình huống đầm lầy giống nhau, một mặt này cũng là tầng tầng chướng khí như lều vải, vách ngăn ngăn cách hai cái bản đồ rất vững chắc, không phải người bình thường có thể dễ dàng phá, nhất là kịch độc giữa chướng khí, thần thức Áo Đại Lệ cảm thụ một chút, vẻ mặt nàng cũng không khỏi khê biến.

Lấy nàng đối với linh hồn tế đàn khắc sâu nhận biết, nàng lập tức phát giác trong chướng khí ẩn chứa độc tố, có thể nhanh chóng ăn mòn linh hồn, làm cho thức hải cũng xảy ra biến hóa đáng sợ khó có thể đoán trước.

Đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo của Áo Đại Lệ ở trên người đám người Mạc Bao, Võ Phong, Tắc Tây Lị Á xem xét, cuối cùng tập trung ở trên người Sa Triệu, tò mò nói: “Là người phá giải?”

Sa Triệu lắc đầu.

“Vậy là ai?” Áo Đại Lệ tiếp tục hỏi, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Nàng phát hiện chỉ có Sa Triệu đến từ cổ Thần giáo, có lẽ có thể đối với độc chướng khí có chút biện pháp, ở trên người người khác nàng chưa phát hiện loại tinh thông này, cho nên rất không rõ.

Dừng lại, Áo Đại Lệ tiếp tục nói: “Nơi này chúng ta đã tới một hồi, lúc đuổi giết Vưu Già một đường truy kích ở đây, bọn Vưu Già lúc cùng đường ý đồ lướt qua vách ngăn tiến vào đầm lầy, hẳn cuối cùng thất bại rồi. Chúng ta cũng từng thử muốn đi đầm lầy đối diện nhìn xem, phát hiện muốn phá những chướng khí kịch độc kia cực kỳ gian nan. Ta muốn biết trong các người là ai mở ra vách ngăn, chuyện này rất quan trọng!”

Bọn người Mạc Bao, Sa Triệu, Võ Phong ở lúc Áo Đại Lệ dứt lời này, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Thạch Nham.

Áo Đại Lệ rõ ràng sửng sốt, rốt cuộc lần đầu tiên nghiêm túc nhìn về phía Thạch Nham, giọng kỳ lạ nói: “Là người?”

Ở trong bọn người Mạc Bao, Sa Triệu, Tắc Tây Lị Á bên này, Thạch Nham cảnh giới hư thần nhị trọng thiên, không nổi bật nhất, hơn nữa hắn không thức giục lực lượng trong cơ thể, còn có thể thu liễm khí tức, cho nên Áo Đại Lệ ngay từ đầu vốn không có thẳng mắt nhìn hắn, căn bản không đem hắn coi là chuyên gì.

Thẳng đến Mạc Bao, Sa Triệu đều nhìn về phía hắn, Áo Đại Lệ mới phản ứng lại, lần đầu nhìn thẳng vào hắn.

Một đôi mắt màu xanh long lanh trong suốt như phi thủy bỗng nhiên chăm chú nhìn ở trên người Thạch Nham, một cỗ linh hồn dao động không hiểu như một dòng suối trong tràn tới, giống như thẳng đến ở sâu trong lòng, làm cho sắc mặt Thạch Nham khê biến.

Hắn bỗng nhiên ý thức được, Áo Đại Lệ đang lợi dụng lực thấy rõ cường hãn, to gan lớn mật đến cảm ứng thần thể cùng linh hồn hắn, muốn đem chỗ rất nhỏ của hắn hiển hiện ra, đây là một loại năng lực đặc thù đặc hữu của người dung hợp bốn nguyên, liền như hắn có thể liếc một cái nhìn ra cảnh giới kẻ địch sâu cạn.

Một luồng ý niệm hiện lên, linh hồn tế đàn của Thạch Nham đột nhiên có biến hóa kinh người, điểm điểm ánh sao rực rỡ ở trong đầu hắt lóe sáng lên, đem linh hồn tế đàn của hắn đều bao phủ, chiếu rọi sáng lên.

Linh hồn ý thức của Áo Đại Lệ mới thoáng tới gần, ở trong quang sáng tinh thần thần bí mênh mông như bị ánh sáng mạnh chiếu ánh mắt, thế mà không thể nhìn thấu chỗ ảo diệu linh hồn tế đàn Thạch Nham, ở trong linh hồn ý thức của nàng, linh hồn tế đàn Thạch Nham thành một đoàn mênh mông lóe sáng ngân hà, thần bí khó lường, nhìn không ra sâu cạn.

Nàng không kiên trì, nhú nhú mày, lập tức đem linh hồn ý thức thu hồi, lạnh nhạt nói: “Người đã không muốn để cho ta nhìn rõ bí mật, vậy ta cũng không miễn cưỡng. Ta chỉ hỏi người một câu: Nếu ta yêu cầu người đánh vỡ vách ngăn, người là vẫn có thể làm được phải không?”

Thạch Nham quay đầu nhìn về phía chỗ độc chướng khí nồng đậm phía sau, gật đầu nói: “Nếu chỉ là một khối phía sau này, vậy hẳn là vấn đề không quá lớn, điều kiện tiên quyết là thần lực của ta chưa tiêu hao quá nhiều”.

“Tốt lắm.” Áo Đại Lệ khen một câu. Text được lấy tại .com

“Nếu người muốn bảo ta phá vỡ vách ngăn, cứ như vậy trở về đầm lầy, ta cho rằng không ổn lắm.” Không đi nhìn Áo Đại Lệ, về mặt hắn chuyên chú nhìn về phía chỗ độc chướng khí, trầm giọng nói: “Hắc Cách, Phỉ Nhĩ Phổ, Mễ Á ba phương thể lực liên hợp lại, so với chúng ta mạnh hơn một bậc, nếu xung đột chính diện chúng ta không hẳn có thể lấy được thượng phong”.

“Trong lòng ta có tính toán.” Áo Đại Lệ gật gật đầu, bỗng nhiên lạnh giọng nói: “Chúng ta chờ bọn hắn xuyên qua vách ngăn mà đến, ngay tại một khối này bày ra tầng tầng cấm chế, ta xem bọn họ có dám phá tan mà đến hay không!”

Con mắt mọi người sáng lên.

Không sai, nếu bọn Hắc Cách muốn tới đuổi giết, tự nhiên là xuyên qua vách ngăn ở bọn họ trước mắt đứng chân. Nếu có thể đủ trước đó bố trí tầng tầng cấm chế, tất nhiên có thể cho đối phương bị thương nặng.

“Phương pháp này có thể làm.” Tắc Tây Lị Á tỏ thái độ.

“Vậy mau chóng chuẩn bị”.

Áo Đại Lệ bỗng nhiên phát ra hiệu lệnh liên tiếp, bảo những võ giả nghe lệnh nàng kia hành động mở ra. Nàng đem vách ngăn chia làm mấy khối khu vực, an bài từng đội người phụ trách. Ở dưới nàng chỉ huy, mọi người hành động ngay ngắn có trật tự.

“Người không cần ra tay, chỉ cần một mực duy trì trạng thái tốt nhất là được”.

Ở lúc Thạch Nham cũng chuẩn bị hỗ trợ, Áo Đại Lệ bỗng nhiên quát lạnh một tiếng: “Ta mặc kệ người phá giải vách ngăn như thế nào, nhưng ta muốn cho người biết một điểm, khi ta cần người làm chuyện này người đem hết toàn lực làm tốt cho ta, bằng không ta sẽ cho người so với bị Hắc Cách đánh chết còn bị thảm hơn”.

“Ồ, vậy ngược lại là bớt việc của ta.” Thạch Nham hoàn toàn không thèm để ý, cứ như vậy tìm một gốc cây thân cây to rộng ngồi xuống, nhắm mắt lại dưỡng thần.

“Cáp Sâm không chịu tới.” Vách ngăn đối diện, Mễ Á bất đắc dĩ thu hồi âm thanh: “Xem ra chúng ta chỉ có thể tự mình làm rồi”.

Phỉ Nhĩ Phổ nhắm mắt, về mặt tối tăm nhìn độc chướng khí nồng đậm, hồi lâu sau, hắn bỗng nhiên xua tay nói: “Cái vách ngăn này ta không phá được, trừ phi các người có phương pháp mở ra thích đáng, nếu không ta sẽ không mạo hiểm tiến vào”.

Hắn nhìn về phía Hắc Cách.

Mọi người cũng đều nhìn về phía Hắc Cách, tại lúc này, mọi người đương nhiên cho rằng Hắc Cách có thể cho bọn họ phương hướng.

“Cáp Sâm luôn luôn độc lai độc vãng, cho tới bây giờ đều là không hợp đàn như vậy, ta sớm biết không thể trông cậy vào hắn.” về mặt Hắc Cách không thay đổi, không bởi vì Cáp Sâm không đến tức giận, nhìn độc chương khí nồng đậm phía trước. Hắn thong dong nói: “Chúng ta có thể từ bằng hàn chi địa tới chỗ này, tự nhiên cũng có thể tiến vào rừng rậm kia, với ta mà nói phá vỡ vách ngăn không khó”.

“Vậy người còn do dự cái gì?” Phỉ Nhĩ Phổ khó hiểu nói.

“Ta lo vách ngăn đối diện có gian trá.” Nhú nhú mày, Hắc Cách về mặt ngưng trọng nói: “Ta mơ hồ cảm thấy không quá thích hợp, nữ tử săn giết Vuư Già kia lúc nghe được ta nói chuyện, quá trấn định bình tĩnh. Nàng... Không sợ chúng ta”.

“A, không sợ chúng ta? Ở trong tình hải mệnh mông còn có bộ tộc không sợ chúng ta?” Phỉ Nhĩ Phổ ương ngạch nói.

Rất nhiều tộc nhân Thần tộc cũng đều lộ ra vẻ kiêu ngạo, một bộ bộ dáng thiên hạ tuy lớn lại chỉ duy tộc ta độc tôn, không đem người khác đặt ở đáy mắt. X w

“Quả thật không sợ chúng ta.” Mễ Á bỗng nhiên thở nhẹ một tiếng, trong đôi mắt lóe ra sắc thái khó hiểu, bình tĩnh nói: “Nếu là tộc nhân ba cái chủng tộc kia, thật không cần thiết e ngại chúng ta. Chuyển đi cổ đại lục lần này rất thú vị, ta đã từng gặp một người rồi”.

Lời vừa nói ra, Hắc Cách, Phỉ Nhĩ Phổ một đám tộc nhân Thần tộc đều là bỗng nhiên chấn động.

“Ai? Chủng tộc nào?” Hắc Cách nghiêm túc nói.

“Chính là kẻ tu luyện không gian áo nghĩa kia, trong cơ thể hắn chảy xuôi Bất Tử Ma Huyết, hắn có thể hình thành Bất Tử Ma Thể.” Mễ Á âm thầm cắn răng, nói: “Ta từng cùng hắn giao thủ chính diện, nói thật ta không có nắm chắc tất thắng”.

Sắc mặt đám người Hắc Cách, Phỉ Nhĩ Phổ đều biến đổi, về mặt đột nhiên đều ngưng trọng hẳn lên, ương ngạch lúc trước nhanh chóng thu liễm, bắt đầu một lần nữa đối đãi việc này.

Thần tộc cao ngạo ương ngạch, chỉ là nhằm vào tuyệt đại đa số chủng tộc, nhưng ở lúc đối mặt Bất Tử ma tộc, Thiên Yêu tộc, Minh Hoàng tộc, bọn họ tuyệt sẽ không tự tin cuồng vọng như trước.

1137. Chương 1129: Giăng Co

Cổ đại lục.

Đầm lầy cùng rộng lớn rừng rậm cách nhau vẹn vẹn chỉ có một tầng vách ngăn, một bên là tộc nhân Thần tộc lấy Hắc Cách, Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ cầm đầu, một bên khác thì là bọn người Áo Đại Lệ, Mạc Bao.

Hai bên lấy vách ngăn độc chương khí làm điểm trở ngại, tạm thời đều không dám hành động thiếu suy nghĩ. Võ giả Áo Đại Lệ bên này đều đang bận rộn, thi triển các loại lực lượng áo nghĩa, đem rất nhiều cấm chế xây dựng ra, phân tán ở điểm vách ngăn dừng chân, chờ đám người Hắc Cách đến.

“Tiểu tử kia vậy mà có thể là dư nghiệt Bất Tử ma tộc.” sắc mặt Phỉ Nhĩ Phổ hơi đổi, nói: “Khó trách gan hắn dám lớn như vậy!”

Thạch Nham đầu tiên là ra tay đem hắn giam cầm, hiệp bức hắn đối với Mễ Á đòi Thất Thái Quỷ Yêu Hoa, trọng kích thần thể hắn, đả kích lòng tin của hắn, sau lại ra tay đối với Mễ Á, còn chiếm tiện nghi. Phỉ Nhĩ Phổ nghĩ mãi không ra, chỉ cho rằng cảnh giới áo nghĩa của hắn tà môn. Mễ Á vừa nói như vậy, giống như đột nhiên hiểu ra.

Hắc Cách sau khi biết thân phận Thạch Nham cũng tỏ ra thận trọng hẳn lên. Hắn chưa vội vã lập tức đánh vỡ vách ngăn, ngược lại thật cẩn thận buông ra linh hồn cảm giác...

Hắc Cách dung nhập bốn nguyên của cổ Thần đại lục, lực thấy rõ của thần thức linh hồn phi thường sâu sắc, tuy ở bản đồ khác nhau, nhưng sau khi hắn đem lực chú ý tập trung, vẫn là mơ hồ có thể xem xét đến động tĩnh chỗ rừng rậm, đương nhiên cũng không rõ ràng như vậy.

Thần thức hắn mơ hồ, dần dần xuyên qua độc chưởng khí, như một tia khói mỏng thông thả thẩm thấu tầng vách ngăn, hướng về trung ương độc chưởng khí đối diện. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: .com

Từng luồng sinh mệnh dao động cường hãn phút chốc ở trong thức hải của hắn phản ứng lại. Ánh mắt Hắc Cách co rụt lại, bỗng nhiên càng thêm cẩn thận...

Áo Đại Lệ cảnh giới cao thâm, Minh Hoàng tộc lại là chủng tộc trong vũ trụ có thể tu luyện linh hồn tế đàn, năng lượng diện này cảm giác sâu sắc có thể nói biến thái, cho dù là năng không chủ động nghe lén, có những lời vẫn là sẽ truyền vào trong tai nàng.

“Khụ khụ, ta thấy chúng ta nên tu luyện một hồi, dù sao bọn Hắc Cách còn chưa tới, không phải sao?” Tắc Tây Lị Á xấu hổ đứng lên, nhìn nhìn Thạch Nham, lại nhìn nhìn Thương Ảnh Nguyệt, đề nghị nói: “Không bằng ba người chúng ta kết bạn đi”.

Lúc này một bộ phận người vẫn đang tiến hành giao dịch, cũng có một bộ phận người hoàn thành giao dịch. Những người giao dịch đạt thành kia đều lặng lẽ rời khỏi.

Bọn họ thường thường đợi sẽ tùm năm tùm ba, tuyệt sẽ không lẻ loi một mình. Bọn họ hiển nhiên muốn mượn tài liệu vừa mới đến tay để tu luyện, đến tăng tiến cảnh giới lực lượng, tăng lên thực lực tác chiến của mình.

Nơi này không phải nhà mình, bất luận kẻ nào lúc tu luyện đều phải cẩn thận, phòng ngừa bị đánh lén, vì bảo đảm không chút sơ sót, tìm người có thể tin nhiệm hộ pháp lẫn nhau tuyệt đối là một cách làm an toàn nhất.

Người rời khỏi đều ít nhất hai người, hoặc là nhiều hơn, đều tản ra.

“Không nên rời khỏi phạm vi trăm dặm.” Thanh âm Áo Đại Lệ đột nhiên vang lên.

“Các người nói như thế nào?” Tắc Tây Lị Á nhìn về phía Thương Ảnh Nguyệt, Thạch Nham.

“Ta không có vấn đề.”

Thương Ảnh Nguyệt gật gù đầu: “Có thể chiếu cố lẫn nhau là cần thiết. Ta cảm thấy cùng các người cùng nhau có thể yên tâm, ta đồng ý.” Nàng nhìn về phía Thạch Nham.

Vừa mới cùng Tắc Tây Lị Á đạt thành giao dịch, nữ nhân này còn cầu hấn, Thạch Nham suy nghĩ một chút, cũng cho rằng Tắc Tây Lị Á sẽ không hại hấn sắp tới. Thương Ảnh Nguyệt là con gái của Thương Thần, trải qua một đoạn thời gian gần đây ở chung, hấn phát hiện nữ nhân này ngoài lạnh trong nóng, thật ra cũng đáng tương giao.

Cùng Mạc Bao, Sa Triệu, Võ Phong những kẻ âm hiểm giả dối kia so sánh, Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt an toàn hơn nhiều, cùng các nàng hợp tác đều rất vui mừng.

“Vậy cứ như vậy đi”.

Thạch Nham đứng lên, cười nhạt một cái, liền chủ động hướng tới bên ngoài đi tới.

Đám người Mạc Bao, Võ Phong cùng Tiêu Sơn, Tiêu Hải thấy hấn đứng dậy đi hướng bên ngoài, trong lòng khẽ động, đều nhìn về phía Thạch Nham, biểu lộ ra ý đồ cũng muốn cùng hấn kết bạn. Bọn họ biết Thạch Nham có thể thấy rõ tình trạng chung quanh, lúc này muốn tìm tu mới nhớ tới chỗ tốt của Thạch Nham.

Đáng tiếc, Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt đã trước một bước cùng Thạch Nham đạt thành ăn ý, mắt thấy một nam hai nữ kết bạn đi ra, bọn họ đều lộ ra ánh mắt phức tạp khó hiểu.

Áo Đại Lệ cũng xa xa nhìn về phía ba người Thạch Nham, lông mi thật dài động động, nhú nhú mày khẽ không thể tra.

Ba người Thạch Nham dần dần rời xa đám người, chậm rãi tăng tốc độ, ở dưới Thạch Nham dẫn dắt càng lúc càng xa, từ từ đến ở chỗ sâu trong rừng rậm che trời, ở bên cạnh một ngọn núi nguy nga hùng vĩ.

Trên vách núi đá kia có rất nhiều hang núi thâm u, tối như mực, truyền đến tiếng gió rít mãnh liệt, trong ngọn núi thật lớn tựa như toàn bộ trống rỗng, rất kỳ lạ.

Thạch Nham nhìn một cái, khẽ nhíu mày, nói: “Bên trong có người tu luyện trước một bước, chúng ta đổi vị trí, đi theo ta”.

Mười phút đồng hồ sau, một cái hồ nước trong vắt thật lớn ở trong rất nhiều cổ thụ vây quanh hiện ra đến. Hồ nước ở dưới ánh sao sáng ngời chiếu rọi, bóng loáng như một tấm gương, không có một tia gợn sóng, hơi nước nồng đậm trôi nổi ra, truyền đến mùi tươi mát.

Mắt đẹp của Tắc Tây Lị Á cùng Thương Ảnh Nguyệt đồng thời lóe sáng lên, đều nhìn ra sợ hãi lẫn vui mừng của đối phương, các nàng chỉ là thoáng do dự, bỗng nhiên đều hoan hô hẳn lên.

“Thạch Nham, hồ nước này để cho chúng ta hảo hảo rửa mặt chải đầu một chút trước. Người trông chừng giúp chúng ta trước, chờ chúng ta xong rồi sẽ hộ pháp cho người.” Tắc Tây Lị Á đột nhiên quay đầu, tươi cười quyến rũ cùng hân hân bạc, vẻ vui sướng trên mặt quả thực khó có thể che giấu.

Nữ nhân đều thích sạch sẽ. Bọn họ từ đầm lầy một đường trùng kích tới, trên đường bão kinh phong sương, trên người đều dính quá nhiều bùn bẩn, nay bỗng nhiên phát hiện một chỗ hồ nước trong vắt như thế, tự nhiên hảo hảo hưởng thụ một phen.

“Các người đi đi, ta ở phụ cận trông giúp các người, ta sẽ ngăn cản bất luận kẻ nào tới.” Thạch Nham gạt đầu, ngồi hạ ngay tại cạnh một cây cổ thụ, đưa lưng về phía hồ nước, lấy bày tỏ mình sẽ không rình coi.

“Không có việc gì, ta không sợ người nhìn lén, hi hi, dù sao người cũng từng thấy không ít chỗ của ta rồi..”.

Tắc Tây Lị Á cười xinh đẹp, tâm tình vô cùng tốt một đầu nhập vào hồ nước, như một mỹ nhân ngư uyển chuyển, ở trong hồ nhẹ nhàng tới lui tuần tra hẳn lên.

Nàng ở trong hồ nước lay động, không lấy quãng sáng đến che lấp dáng người, cho nên lập tức liền cả người ướt sũng, hồ nước trong vắt làm cho nàng nhập vào dưới thân thể trắng như tuyết đều có thể nhìn thấy, trắng bóng cực kỳ mê người.

Thương Ảnh Nguyệt hơi thoáng do dự, liếc trộm Thạch Nham một cái, chợt cũng nhận không được hồ nước dụ hoặc, như một tia chớp lạnh lạnh bắn ở trong hồ, lại cố ý kéo ra khoảng cách, cách Tắc Tây Lị Á rất xa, cách Thạch Nham càng xa, toàn bộ thân thể nàng đều chìm vào ở trong hồ nước, một bên xa xa nhìn phương hướng Thạch Nham, một bên lặng lẽ cởi quần áo trong hồ, thật cẩn thận, sợ Thạch Nham bỗng nhiên xoay người lại.

Tắc Tây Lị Á cùng Thương Ảnh Nguyệt tận tình hưởng thụ mát mẻ sạch sẽ khó có được, ở trong hồ nước ào ào đùa nước, lấy hồ nước tắm rửa da thịt trắng nõn.

Thạch Nham ngồi ngay ngắn ở trong cây cối rậm rạp, hơi do dự, lặng lẽ thả pho hồn phóng ra xem xét một chút, bảo đảm phụ cận tạm thời không có ai tiếp cận, mới đem Xích Viêm Tâm vừa mới đạt được lấy ra.

Xích Viêm Tâm so với nắm tay hơi lớn hơn, đồ đậm như bàn ủi, nhưng vào tay lại giản dị tự nhiên, cũng không có năng lượng dao động quá mãnh liệt đi ra, vừa thấy, quả nhiên là lơ lửng bình thường.

Thạch Nham tự nhiên biết tình huống chân thật tuyệt không phải như thế.

Xuy xuy!

Đầu ngón tay hẳn ngưng luyện không gian ảo nghĩa, một đạo không gian phong nhận dần dần hình thành, vạch ngón tay, phong ấn mặt ngoài Xích Viêm Tâm kia như mảnh vải xé rách.

Phong ấn xé rách ra một góc, một cỗ chí dương viêm lực mãnh liệt liên ầm ầm bùng lên, trong nháy mắt đỏ, toàn bộ phong ấn đều biến thành tro tàn, bị đốt sạch sẽ, một khối hòn đá nóng bỏng màu đỏ rực nhất thời hiện ra ở lòng bàn tay hẳn, phóng thích khí tức mặt trời mãnh liệt mệnh mệnh, như mặt trời bị hẳn nắm ở lòng bàn tay.

Lòng bàn tay hẳn bốc ra sương khói, thân thể cực độ cường hân cũng ăn không tiêu, trong lòng bàn tay bị đốt cháy hẳn lên, bốc ra sương khói mùi khét.

Trong đau đớn, hẳn khê động ý niệm, lập tức vận chuyển linh hồn tế đàn thúc giục tinh thần ảo nghĩa, vô số tinh quang bỗng nhiên rực rỡ lóe ra, nháy mắt đem Xích Viêm Tâm kia bao lấy, ở trong điểm điểm tinh quang trói buộc, khí tức nóng bức của Xích Viêm Tâm có thể làm cho thân thể của hẳn cũng đốt khét kia bị che lấp đi.

Một cỗ khí tức nóng bức mệnh mệnh lập tức tràn ra, cùng linh hồn tế đàn tinh thần ảo nghĩa của hẳn hòa cùng lẫn nhau, tựa như cùng ngôi sao kia trong hư giới của hẳn có liên hệ vi diệu.

Thạch Nham bỗng nhiên cười lên ha ha.

Hắn lẳng lẳng nắm Xích Viêm Tâm, bỗng nhiên dùng sức bóp một cái, Xích Viêm Tâm kia đột ngột biến mất, ngay cả một tia khí tức cũng không có nữa.

Trong hư giới mệnh môn như ngân hà, Xích Viêm Tâm một lần nữa hiện ra, diễn biến thành một vầng mặt trời, ở trong hư giới của hắn phóng thích ánh sáng cùng nhiệt, mang đến ấm áp cho hư giới băng lạnh kia của hắn, làm cho linh hồn hắn tựa như cũng lâm vào thăng hoa.

Xích Viêm Tâm này đối với Tắc Tây Lị Á cùng Cách Liệt Lạc mà nói có thể không có giá trị quá lớn, nhưng đối với hắn mà nói lại là cực kỳ trân quý. Lúc Xích Viêm Tâm vào ở hư giới, linh hồn tế đàn của hắn cũng lặng yên xảy ra biến hóa, như bị kín một tầng kim quang mặt trời, tinh tú trong tinh thần)áo nghĩa tựa như bị hắn càng thêm khắc sâu nhận biết.

Hắn đang tĩnh tâm thể ngộ tu luyện.

Một cỗ dao động ẩn nấp đột nhiên chiếu vào trong lòng hắn. Thạch Nham đang vui sướng thể ngộ hư giới tinh diệu, đột nhiên nhú mày tỉnh lại.

Phó hồn từ trong con ngươi thoát ra. Hắn mượn dùng phó hồn rất nhanh cảm ứng một chút, lại đem phó hồn một lần nữa thu hồi, chợt bỗng nhiên nghiêm mặt hắn lên, như quỷ mỵ hướng tới một góc của hồ nước đi tới.

Hắn phát hiện có người vậy mà vụng trộm tiếp cận.

Mục đích của người nọ rất rõ ràng, là muốn đi trong hồ nước, là muốn rình coi Tắc Tây Lị Á cùng Thương Ảnh Nguyệt tắm rửa, còn có thể muốn làm việc bất lương.

1140. Chương 1132: Tiểu Mập Mạp

Bên cạnh hồ nước trong vắt, một đám cây cối rậm rạp bụi cỏ cao sườn núi chỗ, một cái to mọng trắng bóng thân thể nằm sấp trước, tập trung tinh thần mà nhìn xem trong hồ thân ảnh. UU thư minh

Đây là một trẻ tuổi tiểu mập mập, trước hơn phân nửa thân thể, bên hông vây quanh da rắn quần ngắn, híp mắt nhỏ, hèn mọn bí ối miệng mở rộng, khoe môi chảy ra nước miếng...

Từ góc độ này đến xem, trong hồ nước tắm rửa Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt uyển chuyển dáng người như ẩn như hiện, nhưng cũng không thể nhìn rõ ràng, thêm hai nữ quần áo không có hoàn toàn cởi tặn, muốn nhìn một cái không sót gì hiển nhiên không quá sự thật, có thể cái này trắng trẻo tiểu mập mập lại xem được cực kỳ hưng phấn.

Một cái tinh quang lặng yên cất tới, tại tiểu mập mập sau lưng một cây cỏ thụ dừng lại, Thạch Nham mặt đột nhiên phát ra một tia kinh ngạc.

Chỉ là nhìn đầu tiên mắt, hắn tự khẳng định cái này tiểu mập mập hắn không có tại Áo Đại Lệ những người kia gặp qua, hắn lông mày không khỏi nhíu chặt đứng lên.

Dựa theo Áo Đại Lệ nói, trong rừng rậm tất cả Thần tộc nhân đều bị hắn đánh chết, có thể còn sống sót đều nghe theo nàng hiệu lệnh, đều tụ tập tại bên cạnh của nàng, nếu như sự thật như thế, tiểu mập mập sao lại đột nhiên xuất hiện?

Trước hơn phân nửa thân thể tiểu mập mập, thoát nhìn thị Nhân Tộc, các phương diện đặc thù cũng hoàn toàn phù hợp, nhưng mà Thạch Nham cảm giác, cảm thấy có chỗ nào không đúng, tiểu mập mập cho hắn cảm giác rất kỳ lạ, làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác nguy cơ không dễ dàng ứng phó.

“Đẹp mắt không?” Trầm ngâm trong chốc lát, hắn đột nhiên nhẹ giọng hỏi thăm.

Tiểu mập mập vô ý thức gật đầu, “Đẹp mắt, đẹp mắt...”

“Nha!” Hắn phút chốc giật mình tỉnh lại, lập tức xoay người đối hướng Thạch Nham, khẩn trương nói: “Người là ai? Người tới làm gì?”

Không đợi Thạch Nham trả lời, hắn như là đột nhiên ý thức được cái gì, bắt đầu nở nụ cười âm thầm, nói: “Người cũng là đến nhìn lên ? Đến, ta cái góc độ này không sai, này hai nữ nhân đều rất không tồi, người xem xem người nào thì xinh đẹp hơn một chút? Ta yêu mến này đáng người nóng bỏng, đủ rồi kìa...”

Tiểu mập mập hạ giọng, lộ ra hèn mọn bỉ ổi tiểu dung, một bên không gián đoạn xoa mói, một bên hướng Thạch Nham phát tay.

Hắn phảng phất đối Thạch Nham không có lòng đề phòng, tựa hồ không lo lắng Thạch Nham đối với hắn đau nhức hạ sát thủ, không biết là tâm tư đơn thuần còn là tài cao mật lớn, một bộ không biết sống chết bộ dáng.

“Ta đều yêu mến.”

Thật sâu nhìn về phía hắn, sắc mặt Thạch Nham bình tĩnh tự nhiên, thông dong đi đến bên cạnh hắn, đột nhiên tùy ý nói: “Trước chưa thấy qua người, người vừa vừa qua đến?”

“Ừ, vừa qua đến không bao lâu, ta theo mặt khác một chỗ tới.” Tiểu mập mập cười tủm tỉm, chủ động cho Thạch Nham dọn ra vị trí, “Ta đến từ tại hải dương bên kia, bị Cáp Sâm này chó điên chăm chăm vào cắn thật lâu, cuối cùng ta giả chết mới tránh được một kiếp. Bản lĩnh giả chết của ta tuyệt đối là nhất đẳng cao siêu, ha ha, Cáp Sâm còn tưởng rằng hắn giết được ta, hắn quá ngây thơ rồi!”

Thạch Nham nghe hắn lời nhảm, trong mắt hiện lên một vầng kinh ngạc.

Hắn nghe qua Cáp Sâm cái tên này, đây là Thần tộc gần với Hắc Cách chó mất cường giả, làm việc điên cuồng thị sát, phụ trách ở trong sâm lâm thuộc về khối thứ tư bản đồ hành động, nghe nói phi thường khó chơi.

Tiểu mập mập ở trong tay Cáp Sâm có thể giả bộ chết đào thoát rồi, lại có thể xuyên phá bích chương tiến vào nơi này, tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản, nếu như không có cũng đủ cường hãn lực lượng thủ đoạn, tên này tuyệt đối không khả năng thực hiện đây hết thấy.

Ý niệm trong đầu chuyển động, Thạch Nham bỗng nhiên nói: “Đừng xem nữa.”

“Vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi yếu độc hưởng? Thật là bá đạo?” Tiểu mập mập nhẹ giọng ồn ào, vẻ mặt tức giận, “Ta xem ngươi tới, đều chủ động chào hỏi nhường chỗ cho ngươi, vui một mình không bằng vui chung, ngươi điểm ấy cũng không biết?”

“Này hai nữ nhân, là ta...” Thạch Nham muốn nói là hắn phụ trách che chở.

“Là của ngươi?” Tiểu mập mập rõ ràng linh ngộ sai rồi ý tứ, trước một bước cắt đứt, ngạc nhiên nói: “Đại ca lợi hại a!”

Nói xong, hắn rất thức thời quay đầu, không có tiếp tục chăm chăm vào Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Li Á mãnh xem, rất thân thiết vỗ vỗ bả vai của Thạch Nham, ngượng ngùng cười nói: “Thật có lỗi thật có lỗi, không biết các nàng là nữ nhân của ngươi, bằng không ta chắc chắn sẽ không làm càn như vậy.”

Ngượng một chút, hắn đột nhiên hỏi: “Vưu Già có phải là bị ngươi giết? Hiện tại cái này một khối rừng rậm hắn là do ngươi làm chủ?”

Thạch Nham ngạc nhiên, ngây người nhìn về phía hắn, vẻ mặt khó hiểu.

“Người dung hợp bản nguyên, có thể không thụ Cổ Đại Lục ước thúc, còn có thể triệu tập thiên địa năng lượng, hơn nữa ngươi bây giờ còn còn sống... Này Vưu Già tự nhiên chết rồi.” Tiểu mập mập chắc hẳn phải vậy nói.

Thạch Nham thần sắc khẽ biến, “Làm sao ngươi có thể nhìn ra ta không bị Cổ Đại Lục ước thúc?”

Hắn đối cái này tiểu mập mập càng phát ra tò mò, tên này có thể ở trong tay Cáp Sâm đào thoát, còn có thể xuyên qua bích chương tới, lại có thể liếc nhìn ra hắn kỳ lạ chỗ, tên này thân phận gì lai lịch?

Có thể có nguy hiểm hay không? Nếu có nguy hiểm mà nói, ta vẫn là sớm rời khỏi, tiếp tục đi Cáp Sâm bên kia trốn tránh. Cáp Sâm chưa dung hợp bốn nguyên, ta tùy tiện tìm cái hòn đảo trốn đi, hắn không một chút bạn phấp bắt ta”.

“Nơi này do Áo Đại Lệ phụ trách thống lĩnh, nàng là công chúa Minh Hoàng tộc, cũng đã dung hợp bốn nguyên.” Trầm ngâm một chút, Thạch Nham rất dứt khoát đem tình huống nói rõ.

“Là nàng?” Tiểu mập mạp kinh ngạc, bỗng nhiên gật gật đầu, nói: “Nghĩ đến cũng phải, Minh Hoàng tộc khẳng định là sẽ phái người tới, dù sao “Hoang” chính là một trong năm cổ đại lục, còn là một cái kỳ lạ nhất. Bọn họ giấu tài đã lâu như vậy, cũng nên đi ra gây sóng gió rồi”.

Dừng một chút, mắt tiểu mập mạp nhú lại, phút chốc quát: “Đại ca, ngươi là Thiên Yêu tộc hay là Bất Tử ma tộc?”

Thạch Nham âm âm chấn động, cực kỳ kinh hãi nhìn về phía hắn, lập tức mờ mịt rồi.

“Dừng một bộ vẻ mặt như vậy.” Tiểu mập mạp cười ha ha: “Ta đoán ngươi là tộc nhân Bất Tử ma tộc, bởi vì ở thân ngươi, ta cũng chưa phát giác được khí tức đồng loại...”

Thạch Nham vẫn như cũ không thể tưởng tượng nhìn về phía hắn: “Ngươi là ai?”

“Chỉ có tứ đại sinh linh nhất mạch, mới có thể dung nhập bốn nguyên, theo ta được biết Hắc Cách dung nhập bốn nguyên của cổ Thần đại lục, Áo Đại Lệ thì là dung hợp bốn nguyên của Thần Trạch đại lục, mà ngươi... Tự nhiên chính là dung hợp bốn nguyên của Thần Ân đại lục, ha ha, ngươi cho ta cảm giác rất thân thiết, ngươi tới từ tổ tông của ta.” Tiểu mập mạp vô vô bả vai hắn, một chút không sợ hắn tức giận, cũng không sợ hắn sẽ đột ngột hạ sát thủ.

“Ngươi là tộc nhân Thiên Yêu tộc?” Thạch Nham ngây người hồi lâu, rốt cuộc mơ hồ hiểu rồi.

Thần Ân đại lục là tổ tông của Thiên Yêu tộc, đem loại thái cổ sinh linh kỳ lạ này thai nghén ra. Là một trong tứ đại sinh linh, bốn nguyên của Thạch Nham liền đến từ Thần Ân đại lục. Nếu tiểu mập mạp kia nói không sai, chỉ có người của tứ đại sinh linh nhất mạch mới có thể có được bốn nguyên, như vậy tiểu mập mạp có thể nháy mắt xác định thân phận ma huyết của hắn, cũng là xem như có thể tra xét.

“Ngươi là Bất Tử ma tộc, ta là Thiên Yêu tộc, ngươi khẳng định sẽ không hại ta.” Tiểu mập mạp hí mắt, cười ha ha nói: “Thật là thú vị. Ngươi thân là tộc nhân Bất Tử ma tộc, được truyền thừa bốn nguyên của tổ tông ta, mà ta là tộc nhân Thiên Yêu tộc, lại chiếm được bốn nguyên tổ tông các ngươi, thật đúng là kỳ quái”.

“Ngươi đã được truyền thừa bốn nguyên cổ Ma đại lục?” Thạch Nham hoảng sợ.

Tiểu mập mạp cười gật đầu, một chút ý tứ giấu diếm cũng không có: “Chúng ta có phải hay không trao đổi tình báo một chút? Ngươi nói cho ta nghe một chút sự tình của Thần Ân đại lục, ta nói cho ngươi một chút sự tình Cổ Ma đại lục, như thế nào?”

“Được!”

Thạch Nham hít sâu một hơi, đột nhiên trầm quát một tiếng, sắc mặt tỏ ra cực kỳ ngưng trọng.

Bôm bôm!

Nhưng vào lúc này, trong hồ nước trước mắt truyền đến tiếng thân thể phá nước, mang theo còn có Tắc Tây Li Á duyên dáng hô: “Thạch Nham, ngươi đang cùng người nào nói chuyện?”

Hắn quát trầm một tiếng, kinh động Tắc Tây Li Á cùng Thương Ảnh Nguyệt, hai nàng tâm thần khê biển, vội vàng ở trong hồ đem quần áo mặc chỉnh tề, lập tức từ trong hồ bay ra, lượn lờ hướng nơi này lướt đến. Ánh mắt băng lạnh trong mắt các nàng đồng thời tụ tập ở thân tiểu mập mạp, lại nhú mày nhìn về phía Thạch Nham: “Ngươi canh gác cho chúng ta như thế nào?” Thương Ảnh Nguyệt lạnh giọng nói.

“Ta lạc đường...”

Tiểu mập mạp vẻ mặt vô tội, đáng thương hề hề nhìn về phía Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Li Á: “Ta cứ đi mãi đi mãi, liền đi đến nơi này. Ta cái gì cũng chưa thấy, cái kia... Thạch Nham là? Là hắn ở lúc ta tiếp cận hồ nước, đi ra đem ta ngăn cản, cho nên... Ta cái gì cũng chưa nhìn thấy.” Tiểu mập mạp buông tay ra, mặt tròn thịt béo chen ở cùng nơi, tỏ ra cực kỳ buồn cười. Tại Y

“Nha, ngươi là ai?” Tắc Tây Lị Á sâu sắc phản ứng lại, thất thanh thét to: “Ngươi không phải người của Áo Đại Lệ bên kia, ngươi rốt cuộc là ai?”

Nàng vừa quát như vậy, Thương Ảnh Nguyệt mới tỉnh ngộ, khuôn mặt xinh đẹp cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc lạnh lùng: “Thạch Nham, người này là ai? Hắn không phải người trong bản đồ này?”

“Không phải, hắn từ Cáp Sâm bên kia chạy trốn tới.” Thạch Nham giải thích, trầm ngâm một chút, bỗng nhiên hướng Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt nói: “Ta muốn cùng hắn nói chuyện một mình, không ngại mà nói... Còn xin tránh một chút”.

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt chợt liếc một cái, nhẹ nhàng gật đầu: “Được, chúng ta ở bên cạnh nhìn, bảo đảm không có ai xông qua.” Tắc Tây Lị Á đáp, hướng Thương Ảnh Nguyệt đánh một cái ánh mắt, hai nàng vì thể diện thân nhiên rời khỏi.

Đợi các nàng rời xa Thạch Nham một khối kia, Thương Ảnh Nguyệt đột nhiên nói: “Tiểu mập mập kia vừa rồi khẳng định đã nhìn lên!”

Tắc Tây Lị Á cười hi hi, hoàn toàn không thêm để ý nói: “Cách xa như vậy, hắn nhìn lên cũng nhìn không thấy cái gì, đừng để ý điểm ấy.” về mặt Dừng lại, Tắc Tây Lị Á nghiêm túc hẳn lên: “Tiểu mập mập kia rất không đơn giản! Hắn có thể xuyên phá vách ngăn mà đến, tuyệt đối không phải nhân vật dễ đối phó! Cáp Sâm... Có bao nhiêu đáng sợ người hắn là rõ ràng, có thể từ trong tay Cáp Sâm chạy thoát, gia hỏa này cực kỳ lợi hại!”

“Ta biết, người này nhất định là nhân vật cực độ nguy hiểm.” Khuôn mặt xinh đẹp của Thương Ảnh Nguyệt phát lạnh: “Cũng không biết Thạch Nham cùng hắn nói chuyện gì, ta luôn cảm thấy bọn họ có chuyện gì lên gạt chúng ta, có thể liên quan đến đến chúng ta hay không?”

“Nếu tiểu mập mập này cùng Thạch Nham đi đến cùng nơi, có lẽ Áo Đại Lệ cũng không có cách nào nắm bọn họ, đương nhiên... Điều kiện tiên quyết là bọn hắn đồng ý cùng Áo Đại Lệ xung đột.” Con người xinh đẹp của Tắc Tây Lị Á lóe ra, đang nhanh chóng tính toán cái gì, xem ra mơ hồ có chút hưng phấn kích động.

1141. Chương 1133: Một Cái Luân Hồi

Một vầng lửa màu tím sẫm lưu chuyển hào quang sáng lạn, từ trong con ngươi trái của tiểu mập mập tràn ra, âm u lẫn lộn, truyền đến linh hồn dao động mãnh liệt.

Tiểu mập mập hít con mắt nhỏ như đậu tương, mượn dùng quang lửa màu tím sẫm kia thấy rõ khí tức chung quanh. Quang lửa màu tím sẫm kia thoát ra, từng luồng linh hồn dao động như tia chớp đi xa, ngay lập tức trầm đắm.

Cái quá trình này không duy trì quá lâu, hắn rất nhanh đem ngọn lửa màu tím sẫm kia thu vào trong óc, cả người lẫn vật vô hại cười ha ha, nói: “Hai nữ nhân kia cách rất xa, hắn là nghe không thấy chúng ta nói chuyện, cho nên ngươi có thể nói chỉ tiết một chút cho ta sự tình Thần Ân đại lục. Đúng rồi, tùy tiện nói một câu, ta tên là Thương Vân, ngươi có thể gọi ta Tiểu Thương, Tiểu Vân cũng được, đều tùy ngươi, không cần quá khách khí”.

Tiểu mập mập là tộc nhân Thiên Yêu tộc, nhưng hắn lại không phải sinh ra ở Thần Ân đại lục, đối với Thần Ân đại lục thai nghén ra bộ tộc bọn hắn, hắn vẫn luôn phi thường tò mò, đột nhiên phát hiện Thạch Nham đến từ Thần Ân đại lục, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội dò hỏi.

“Thần Ân đại lục khô kiệt năng lượng, nay nơi đó võ giả các tộc tu luyện võ đạo, đều được ta an bài ở Mã Gia tinh vực. về phần Thần Ân đại lục... Trải qua biến cố thời đại thái cổ, thời đại thượng cổ, thời đại viễn cổ, ở góc vút bỏ của biên giới vũ trụ, rất khó cùng bên ngoài liên hệ...” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: .com

Thạch Nham lẳng lặng đem việc hắn biết nhất nhất nói rõ.

“Ở nơi đó có phải có cái địa phương tên là Thiên Yêu sơn mạch hay không?” Thương Vân đột nhiên nói.

“Không sai.” Thạch Nham gật đầu.

“Sự tình lần này kết thúc, người có thể mang ta đi nơi đó hay không?” Hai má mập mạp của Thương Vân run rẩy rất khê, trong lòng tựa như kích động hẳn lên.

“Không vấn đề.” Thạch Nham một lời đáp ứng.

“Còn có sự tình gì đặc thù không?” Thương Vân tiếp tục truy hơi.

“Hẳn là không có.” cẩn thận nghĩ nghĩ, Thạch Nham lắc đầu nói.

Thương Vân chợt trầm mặc không nói, âm thầm điều chỉnh suy nghĩ, tổ chức ngôn từ của hẳn, một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Vị trí cụ thể của Cổ Ma đại lục... Ta cũng không nói lên được, hẳn là giống Thần Ân đại lục như vậy ở kẻ hở biên giới vũ trụ, nhưng ta có phương pháp ra vào”.

Hắn nhìn Thạch Nham thật sâu, nói: “Nếu người muốn bảo ta mang người đi vào, ta cũng có thể đem người đưa vào cổ Ma đại lục, nhưng ta cần nói rõ ràng một điểm, cổ Ma đại lục cùng Thần Ân đại lục không sai biệt lắm, cũng là khô kiệt năng lượng, cũng không có tộc nhân Bất Tử ma tộc các người hoạt động ở bên trong”.

Hắn chợt êm tai nói tới.

Thương Vân là thánh thú Thanh Long nhất mạch của Thiên Yêu tộc, mấy vạn năm trước Thiên Yêu tộc cùng Minh Hoàng tộc huyết chiến kinh động các phương tinh vực, cuối cùng lấy Thiên Yêu tộc thất bại ẩn nấp chấm dứt. Tộc nhân Thiên Yêu tộc cố ý ẩn nấp đi, tìm kiếm nơi bí ẩn khổ tu, lấy cái này đến tránh né Minh Hoàng tộc đuổi giết.

Dưới tình huống cực kỳ ngẫu nhiên, bọn họ đã tìm được cổ Ma đại lục ...

Chờ sau khi bọn hắn tiến vào, phát hiện cổ Ma đại lục đã hoang vắng nhiều năm, bọn họ không thấy một gã tộc nhân Bất Tử ma tộc, khi đó thiên địa năng lượng của Cổ Ma đại lục tiêu hao thật lớn, vốn không thích hợp sinh linh đẳng cấp cao tu luyện.

Nhưng Thiên Yêu tộc vừa mới chiến bại, chỉ muốn tạm thời tìm điểm dừng chân, hơn nữa trong tay bọn họ có rất nhiều năng lượng thần tinh, sau khi bàn bạc liền ở lại cổ Ma đại lục. Thương Vân cũng là sinh ra ở Cổ Ma đại lục, một lần xâm nhập dưới lòng đất khổ tu làm cho hắn chạm đến bốn nguyên, dung nhập linh hồn tế đàn của bản thân.

Qua rất nhiều năm, rất nhiều tộc nhân Thiên Yêu tộc dần dần rời xa Cổ Ma đại lục, ở tinh vực khác ngủ đông, Thương Vân cũng theo tộc nhân đồng loạt rời khỏi.

Ở lúc tộc nhân bộ tộc bọn họ hoàn toàn ra khỏi cổ Ma đại lục, khi đó năng lượng của cổ Ma đại lục hoàn toàn hao hết, một mảng tinh mạch hoang vu, dấu hiệu sinh mệnh gì cũng không có, giống như một viên tử tinh.

Nhưng mà, Thương Vân có được bốn nguyên của cổ Ma đại lục, đoạn thời gian trước bỗng nhiên phát hiện là cổ Ma đại lục như cây khô gặp mùa xuân, giống như một lần nữa thức tỉnh sống lại sinh mệnh, lại bắt đầu dần dần hấp thu năng lượng vũ trụ. Cổ Ma đại lục khô kiệt năng lượng kia như một lần nữa bắt đầu luân hồi mới, tiến hành một loại lột xác kỳ diệu...

Hắn sau khi phát hiện tình huống này, tìm tiền bối trong tộc hỏi nội tình, đột nhiên hiểu một cái sự thật: cổ đại lục vĩnh sẽ không thật sự khô kiệt năng lượng.

Thiên địa năng lượng của mỗi một cái cổ đại lục đều có chu kỳ luân hồi, thịnh cực mà suy, suy cực mà thịnh. Lúc thiên địa năng lượng tràn đầy đến trình độ nhất định, sẽ chậm rãi suy kiệt xuống, chờ sau khi năng lượng suy kiệt sạch sẽ, trải qua một cái quá trình kỳ diệu lại sẽ có năng lực một lần nữa tụ tập năng lượng vũ trụ.

Cổ Ma đại lục đã đang liên tục hấp thu năng lượng tự do trong vũ trụ.

Căn cứ lời tiền bối Thiên Yêu tộc nói, năm cổ đại lục có liên hệ vi diệu, trong lúc năng lượng bốn cổ đại lục khô kiệt: “Hoang” thường thường ở thời kì năng lượng cường thịnh nhất.

Cái thời kì này trong “Hoang” sẽ thai nghén ra trên bảo kỳ diệu nhất thế gian, chính là cơ duyên hơn mười vạn năm một lần, tại cái thời kì này may mắn tiến vào “Hoang”, kẻ có thể đạt tới khu vực trung ương, liền có thể gặp được kỳ ngộ tha thiết ước mơ!

Vì thế, ở dưới tổ tông Thiên Yêu tộc an bài, Thương Vân đi tới nơi này.

“Người là nói cổ Ma đại lục một lần nữa toả sáng sinh cơ rồi?” Thạch Nham quát kinh hãi.

“Không sai.” Thương Vân nheo mắt nở nụ cười: “Không đơn giản là Cổ Ma đại lục, theo ta được biết Thần Trạch đại lục cùng cổ Thần đại lục cũng khô kiệt năng lượng rồi, sắp tới có thể mới một lần nữa hấp thu vũ trụ tàn năng. Chu kỳ năng lượng của Thần Ân, Thần Trạch, cổ Thần, Cổ Ma bốn đại lục nghe nói vẫn duy trì tương tự kinh người, có liên hệ chặt chẽ lẫn nhau. Thần Ân đại lục người bên kia khô kiệt năng lượng, nói rõ đại lục khác cũng là giống nhau, cổ Ma đại lục nay một lần nữa toả sáng sinh cơ, ba khối đại lục còn lại hẳn cũng là như vậy”.

“Người, ta, Hắc Cách cùng Áo Đại Lệ, chúng ta đều đạt được bốn nguyên của cổ đại lục, cũng đều đi tới nơi này.” Thạch Nham trầm ngâm một chút, bỗng nhiên nhíu mày: “Mặt đất dưới chân chúng ta cùng chúng ta đạt được bốn nguyên đại địa cũng có liên hệ kỳ diệu, người ở dưới tiền bối Thiên Yêu tộc của người an bài tiến vào, cũng là ở dưới một người an bài tới, nói không chừng Hắc Cách, Áo Đại Lệ cũng là tương tự. Như vậy, tại trên Hoang này rốt cuộc có cái gì, chúng ta đều ở nơi này tụ tập, trong đó tất nhiên có liên hệ nào đó!”

Hắn một cái chớp mắt không dời nhìn về phía Thương Vân: “Người có thể nói rõ ràng một chút cho ta không?”

Đến giờ khắc này, hắc ý thức được Thương Vân sẽ xuất hiện ở bên cạnh hồ nước, thật ra cũng không phải là có hứng thú đối với Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt tắm rửa, mục đích thật sự hẳn là dẫn hắn xuất hiện, nói trắng ra là... Thương Vân là vì hắn mà đến.

“Đừng nhìn ta, tình huống cụ thể ta cũng không biết.” Thương Vân liên tục lắc đầu, mờ mịt nói: “Ta thật không biết, tiền bối của ta chỉ nói cho ta biết, nói bảo ta đi khu vực trung ương, nói ở bên trong nhất định sẽ xảy ra một sự tình. Còn có, tiền bối chúng ta cùng tiền bối Bất Tử ma tộc các người tựa như có liên hệ, bọn họ nói cho ta biết nếu gặp người, bảo ta cùng với người đồng tâm hiệp lực...PV •

“Vì sao không ai nói cho ta biết chuyện này?” Thạch Nham bỗng nhiên tức giận hẳn lên, có loại cảm giác nóng nảy bị người âm thầm bài bố, hẳn không thích loại cảm giác này.

Hắn sợ dĩ sẽ đến, là vì Thương Thần tìm tới hắn, Thương Thần lại là chịu Thị Huyết tám tùy tùng Phì Liệt Đặc nhắc nhở, trong bóng tối vẫn có một đôi tay đang quy hoạch phương hướng của hắn, dẫn dắt hắn đi làm việc, làm cho hắn lấy tâm ý đối phương hành động.

Hắn rất khó chịu.

“Người đừng hỏi ta, ta cũng chẳng hay biết gì.” Thương Vân nản lòng nói.

Thạch Nham trầm mặt, suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Vậy được, người hiện tại nói cho ta biết, chúng ta nên làm như thế nào?”

“Ta không biết.” Thương Vân lắc đầu: “Tiền bối của ta phân phó, chỉ bảo ta cùng với người hết sức hợp tác, cụ thể làm như thế nào ta cũng không rõ ràng. Bọn họ nói... Người sẽ chậm rãi biết, bảo ta nghe người”.

“Ta sẽ chậm rãi biết? Ta biết cái rắm!” Thạch Nham bực bội nói.

Loại cảm giác mặc người bài bố này làm cho hắn cực kỳ bất mãn, nhịn không được muốn chửi ầm lên.

“Cái kia... Người là có một cái nhãn kỳ lạ phải không?” Thương Vân sờ sờ đầu, bỗng nhiên nói: “Bọn họ nói, người có thể từ trong nhãn biết người nên làm như thế nào, ta cũng không hiểu có ý tứ gì”.

Sắc mặt Thạch Nham chợt biến đổi, hắn theo bản năng nhìn về phía Huyết Văn Giới, trong lòng bỗng nhiên khê động.

Trí nhớ linh hồn Giới Linh của Huyết Văn Giới không được đầy đủ, nay còn ở trạng thái ngủ đông, đã lâu chưa thò đầu cùng hần liên hệ. Hần câu thông nhiều lần không có kết quả, dần dần đem Giới Linh quên đi, nay Thương Vân vừa nói như vậy, hần bỗng nhiên phản ứng lại.

Có lẽ, Huyết Văn Giới thật cố thể cho hần chút chỉ thị, hần lập tức lại liên hệ Giới Linh.

Đáng tiếc, vẫn như cũ không có phản ứng, Giới Linh giống như đã biến mất, làm cho hần rất là bất đắc dĩ.

“Áo Đại Lệ hần là rất nhanh sẽ đến”.

Thương Vân vội ho một tiếng, có hình có dạng lấy ra một cái áo bào tinh mỹ mặc vào, đem hần trắng bóng đầy người thịt béo bao lấy, một tia dao động kỳ diệu từ trong cơ thể hần lưu động ra, yêu khí cực kỳ mỏng trên người hần dần dần biến mất.

Thạch Nham cũng không thể từ trên người hần hần cảm thấy được bất cứ chỗ nào không ổn nữa, bất luận cảm giác điều tra như thế nào, Thương Vân đều là một gã tiểu mập mạp nhân tộc rất bình thường, tuyệt đối không thể đem hần cùng tộc nhân Thiên Yêu tộc liên hệ hần lên.

Hần kinh ngạc nhìn về phía Thương Vân.

“Bộ tộc chúng ta cùng Minh Hoàng tộc xưa nay là tử địch, để nàng phát hiện thân phận ta, thế nào cũng phải xử lý ta.” Thương Vân ngược ngùng cười gượng, đầy mặt thịt béo chồng chất: “Ta trong chốc lát hướng nàng giải thích, nói cho nàng ta từ Cấp Sâm bên kia tới, ta gia nhập các người trước, chỉ có như vậy mới có thể cam đoan không bị Hắc Cách, Cấp Sâm theo dõi xử lý”.

“Người rốt cuộc muốn làm cái gì?” sắc mặt Thạch Nham âm trầm.

Hần luôn cảm thấy Thương Vân có chuyện gì gạt hần, cảm thấy Thương Vân âm thầm khẳng định có tính toán của mình, nhưng hần căn bản không có cách nào đoán. Tiểu mập mạp này có vẻ như đơn thuần, đầu óc lại rất nhiều, làm cho hần cũng nhìn không thấu.

“Ta nghe người.” Thương Vân nịnh nọt cười ha ha: “Ta không biết làm gì, dù sao ta biết đi theo người không sai, người chung quy sẽ... Làm rõ”.

“Thạch Nham!”

“Thạch Nham! Có người tới rồi!”

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt bỗng nhiên cùng nhau từ xa xa vội vã tới, các nàng đều phát giác được dao động bất thường. Dao động kia cực kỳ rõ ràng lạnh lẽo, làm cho hai nàng lập tức khẩn trương hần lên.

“Là Áo Đại Lệ.” vẻ mặt Thạch Nham không thay đổi: “Nàng hần là lúc lấy thần thức tuần tra, phát hiện tung tích gia hỏa này, cho nên sốt ruột tới làm rõ đã xảy ra cái gì”.

Thương Vân híp mắt nhỏ, lão thần tại tại tựa vào bên cây, tựa như cũng không e ngại Áo Đại Lệ đến.

1142. Chương 1134: Gia Tộc Tra Đặc Lý Tư

Tiếng gió rít chói tai nhanh chóng tới gần, từng luồng điện quang sáng mờ lướt đến, ngay lập tức tới.

Áo Đại Lệ cùng bốn gã tộc nhân Minh Hoàng tộc bỗng nhiên hiển hiện ra ở trước mắt Thạch Nham, Thương Vân. Đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo của Áo Đại Lệ đảo qua, trực tiếp ngưng tụ ở trên người Thương Vân, quát lạnh: “Người là người nào?”

Từng luồng linh hồn khí tức di động, như sợi tơ không nhìn thấy chậm rãi quấn quanh hướng Thương Vân, ở trong thân thể của Thương Vân xem xét, muốn đem bí mật nhỏ bé nhất của Thương Vân thấy rõ ra...

Thạch Nham kinh ngạc trong lòng, cũng nhìn chằm chằm Thương Vân không rời, sắc mặt biến ảo bất định.

Bất cứ dao động nào trên người Thương Vân cũng cực kỳ bình thường. Hần là thái cổ Thiên Yêu tộc nhất mạch, ở một chút phương diện nào đó cùng chủng tộc khác có sai biệt, nhưng hôm nay Thạch Nham cẩn thận quan sát hần lên, phát hiện cảnh giới, khí tức, tình trạng thần thể của Thương Vân trăm phần trăm cùng nhân tộc giống nhau, không có bất cứ khác biệt gì!

Hắn không biết Thương Vân như thế nào làm được, nhưng hắn khẳng định Áo Đại Lệ hẳn là nhìn không ra cái gì khác thường, không thể xác định thân phận chân thật của Thương Vân.

Quả nhiên, con mắt sáng của Áo Đại Lệ lưu chuyển trong chốc lát, vẻ cảnh giác trên mặt dần dần thả lỏng.

“Ta từ bên kia tới.” Thương Vân cười lấy lòng ha ha, đưa tay chỉ hướng vị trí hải vực phía sau: “Bên kia do Thần tộc Tra Đặc Lý Tư gia tộc Cáp Sâm phụ trách dọn dẹp, trước khi ta tới... Cáp Sâm đã hoàn thành đại dọn dẹp, trừ ta mọi người chết sạch rồi”.

Khuôn mặt xinh đẹp của Áo Đại Lệ hiện ra một vầng vẻ kinh hãi, nàng cùng Thạch Nham cũng là đối với Thương Vân có một tia cảnh giác, võ giả có thể từ trong tay Cáp Sâm chạy thoát lực lượng khẳng định không kém.

Áo Đại Lệ rất nhanh đem Thương Vân coi là nhân vật không thể bỏ qua.

“Cáp Sâm bên kia, còn có bao nhiêu người sống sót ? Bọn họ cũng tổn thất thảm trọng hay không?” Nàng trầm ngâm một chút, lập tức truy hỏi.

“Dưới trướng Cáp Sâm có mười tám người. Người nếu rõ ràng Tra Đặc Lý Tư gia tộc, hẳn là biết thủ hạ của Cáp Sâm có bao nhiêu điên cuồng.” Thương Vân lo lắng day day thịt béo trên mặt, chua xót nói: “Đi theo Cáp Sâm đều là đồ điên, bọn họ lấy giết người làm vui, Thần tộc Tra Đặc Lý Tư gia tộc... Cũng là gia tộc hiếu sát điên cuồng nhất, mặc dù là ở trong Thần tộc, cũng không được người muốn thấy”.

Hung danh Thần tộc Tra Đặc Lý Tư gia tộc truyền khắp các góc vũ trụ. Cái gia tộc này là một trong mười hai nhà lớn của Thần tộc, thực lực gần với Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc. Người của gia tộc này cực kỳ điên cuồng hiếu sát, cũng là gia tộc hiếu chiến nhất Thần tộc.

Hầu như mỗi một tràng chiến đấu khiếp sợ tinh vực của Thần tộc đều có gia tộc này là quân chủ lực, kẻ khởi xướng mỗi một tràng huyết án cũng thường thường đều là gia tộc này.

Tra Đặc Lý Tư gia tộc xâm phạm sinh mệnh chi tinh, thường thường sẽ tàn sát hết chủng tộc bản thổ, nơi bọn hắn đi qua sinh linh đồ thán, Tra Đặc Lý Tư gia tộc cũng được xưng là kẻ dọn dẹp của Thần tộc, chủng tộc hủy diệt, là u ác tính của vũ trụ, bị các đại chủng tộc của vũ trụ coi là ác mộng.

Bọn họ là một thanh huyết nhận của Thần tộc, vì Thần tộc chinh chiến khắp nơi, xâm lược giết chóc khắp nơi, người gặp người mắng, cũng là người gặp người sợ.

Cái gia tộc này thừa thừa đồ điên, con em trung tâm từ gia tộc đến đều là hiếu sát vô đạo giống nhau. Cáp Sâm đó là tiểu đồ điên nổi danh một thể hệ mới của Tra Đặc Lý Tư gia tộc, ác danh truyền xa, hung danh của hắn so với Hắc Cách còn làm cho người ta lạnh trong lòng hơn, là nhân vật khó chơi các đại tinh vực không muốn đụng phải nhất. T.r.u.y.ệ.n.Y.Y.com

Vừa nghe nói Cáp Sâm ở hải vực bên kia đã hoàn thành dọn dẹp, hơn nữa còn có mười tám người sống sót, lông mày như lá liễu của Áo Đại Lệ lặng lẽ nhăn lại, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lẽo thêm một tia u ám.

Tra Đặc Lý Tư gia tộc không dễ ứng phó, Cáp Sâm càng là một con chó điên, một khi đụng tới đó là kết quả không chết không dừng. Nếu để cho người của Tra Đặc Lý Tư gia tộc và Hắc Cách tụ tập lại, cùng nhau tiến vào trong rừng rậm này, bọn họ chắc chắn khó thoát khỏi vận rủi.

“Nghe nói Hắc Cách, Mễ Á, Phi Nhĩ Phổ ở một bên khác của vách ngăn?” Tiểu mập mập Thương Vân một bộ bộ dáng tuyệt vọng: “Bọn Hắc Cách xông tới, lại thêm Cáp Sâm con chó điên kia, ta sợ chúng ta không ngăn được”.

Hắn đã tự cho mình là trở thành một thành viên của đội ngũ.

Áo Đại Lệ không để ý ý tứ hàm xúc lời hắn nói, lông mi thật dài rung động, trong lòng cân nhắc rất nhanh.

Thạch Nham, Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt đều không nhiều lời, âm thầm chờ Áo Đại Lệ quyết định. Bọn họ cũng biết nếu để cho Cáp Sâm cùng bọn Hắc Cách hội hợp, đối với bọn họ quả thật có uy hiếp trí mạng.

“Khu vực trung ương có thể tùy thời mở ra, có lẽ ngay tại ngày mai, ngày kia. Một khi tiến vào khu vực trung ương chúng ta đều có thể bị một lần nữa đánh tan.” Áo Đại Lệ suy nghĩ trong chốc lát, ánh mắt lạnh

lòng quét ở trên người mọi người một cái, nói: “Ồ trước khi khu vực trung ương mở ra, Thần tộc tất nhiên sẽ có hành động, sẽ không cho chúng ta càng nhiều cơ hội! Bằng không chờ chúng ta tiến vào khu vực trung ương, chúng ta sẽ bị đánh tan, Thần tộc cũng sẽ bị tính, lại muốn tiêu diệt hết chúng ta liền muôn vàn khó khăn...”

Thương Vân, Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Lị Á đều gật đầu, hiển nhiên đều biết tình huống trong đó, khẳng định phán đoán của Áo Đại Lệ.

Chỉ có Thạch Nham âm thầm kinh ngạc.

Hắn tới đây rất gấp gáp, Thương Thần cũng chưa hướng hắn nói nhiều cái gì, dân đến hắn không hiểu ra sao đã xông vào, ngay cả khu vực trung ương kỳ lạ cũng không quá hiểu biết.

Tiến vào khu vực trung ương sẽ bị một lần nữa đánh tan, cứ như vậy mọi người đều phải một lần nữa bắt

“Người sẽ không vô duyên đánh rắm.” Thương Ảnh Nguyệt ngữ khí lạnh lạnh, lời nói ra lại rất âm lòng người: “Áo Đại Lệ kia quá tự phụ, nàng không nhất định bất cứ sự tình gì cũng phán đoán chính xác. Thời gian ta và người cùng nhau tuy không quá nhiều, nhưng người cũng chưa từng làm cho ta thất vọng”.

Thạch Nham hắc hắc cười khê.

“Người rốt cuộc phát giác được cái gì?” Tắc Tây Lị Á nghiêm mặt, cũng không hạ giọng, trực tiếp khê kêu.

Bởi vì ở lúc này, Áo Đại Lệ, Phú Lạc, Mạc Bao, Võ Phong những người đó đã ở dưới Thương Vân kêu gọi, đều hướng tới một bên khác của vách ngăn mà đi. Bóng người bọn họ một cái tiếp một cái biến mất, ngắn ngủn thời gian ngay cả một cái bóng người cũng không còn.

“Thạch Nham! Tiến vào!” Chỗ sương mù, Thương Vân ở lại cuối cùng bỗng nhiên quất to.

“Người đi vào trước, người không cần lo lắng vách ngăn phong bế ta sẽ vào không được, ta có thể mở ra.” Thạch Nham nhú mày, cao giọng quát.

“Vậy được, người nhanh tới đây một chút.” Bóng người Thương Vân không nhìn thấy, ở trong sương mù hòa cùng một tiếng, khí tức liền biến mất, hẳn là cũng xông về phía một chỗ bản đồ khác rồi.

“Thông cảm ta không thể nói quá rõ ràng.” Lúc này Thạch Nham mới nhú mày, hướng Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt nói: “Nếu các người thật lòng tin ta, cũng đừng vội vã xông vào, chậm một chút trước, chờ một chút, ta bảo đảm không có khác thường, sẽ mang bọn người cùng nhau xâm nhập”.

“Ta dù sao tin tưởng người.” Tắc Tây Lị Á thản nhiên cười: “Ta còn phải dựa vào người giúp ta đi khu vực trung ương, tự nhiên cùng người cùng tiến cùng lui”.

Thương Ảnh Nguyệt càng thêm dứt khoát: “Ta tin tưởng ánh mắt cha ta. Hắn cướp đoạt Giới Dẫn Quả của ca ca ta tặng cho người, khẳng định là vì hắn biết thân người có chỗ kỳ lạ. Cha ta chưa bao giờ sẽ nhìn lầm người, ta tuy không biết thân người có cái gì, nhưng ta biết người khẳng định không giống bình thường”.

Thương Ảnh Nguyệt nói nhiều khó có được như vậy.

Thạch Nham cười cười, chưa hướng hai nàng giải thích cái gì, bỗng nhiên ngồi ngay ngắn xuống, đem pho hồn thả ra cảm giác.

Hắc Cách, Phi Nhĩ Phổ, Mễ Á đang nhanh chóng tới, nhiều nhất một ngày thời gian có thể đi đến nơi này. Một ngày thời gian tuy không dài, nhưng cũng không tính là ngắn ngủi, cũng đủ hắn an tâm ở lại nơi này chậm rãi cảm ứng.

Sau khi xác định phương vị của Hắc Cách, hắn biến ảo thần thức, ngưng làm một luồng chậm rãi thẩm thấu về trong hơi nước mờ mịt phía trước, thật cẩn thận thể ngộ, muốn biết dự cảm lúc trước của hắn có phải thực có chỗ kỳ lạ hay không...

Sắc mặt hắn sợ hãi biến đổi !

Trong chớp lát, hắn đứng bật dậy, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng, quát: “Ta phán đoán không sai!”

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt đều vẻ mặt kinh hãi, nôn nóng nói: “Chuyện gì xảy ra?”

“Các người đi vào theo ta! Nhưng nhớ rõ không nên rời khỏi ta!” Thạch Nham quyết đoán quát một tiếng, đột nhiên nói: “Các người nắm tay ta, như vậy mới có thể bảo đảm không việc gì!” Tại Y

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt nhìn hắn thật sâu, thấy hắn nói cực kỳ nghiêm túc, thoáng do dự, đều tự đưa tay ngọc non mềm, một trái một phải nắm cánh tay hắn, cùng hắn gắt gao áp sát.

Một cỗ không gian dao động cực kì sắc bén truyền đến, Thạch Nham mang theo hai nàng giống như một thanh thần khí không gì không phá được, nháy mắt xé rách vách ngăn hơi nước, thoáng chốc buông xuống ở bản đồ mới, đặt chân ở một cái hải đảo thật lớn.

“A!”

“Sao như vậy?”

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt đồng thời kinh hô lên, khuôn mặt xinh đẹp trở nên cực kỳ rung động ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn phía trước.

Ngay tại phía trước bọn họ, có một mảng hải dương nồng đậm màu máu, hung sát chi khí phóng lên tận trời, trung ương biển máu di động một khối mộ bia xương cốt đầm đìa máu xây, cực kỳ tà ác quỷ dị, không ngừng phóng thích từng trận dao động đáng sợ điên cuồng.

Bọn người Mạc Bao, sà 'Triệu, Võ Phong, Phú Lạc, Áo Đại Lệ đều ở trong biển máu nồng đậm ở phụ cận mộ bia mùi máu tanh tận trời di động, tranh đấu.

Trừ ánh mắt hai người Áo Đại Lệ, Thương Vân vẫn bình tĩnh sốt một như cũ, người còn lại vậy mà chiến đấu lẫn nhau ở cùng nơi, đều tự chém giết, trong con người mỗi một người đều hiện ra vẻ đáng sợ điên cuồng hiểu sát, rõ ràng là mất đi lý trí, linh hồn tẩu hỏa nhập ma.

Áo Đại Lệ, Thương Vân coi như là bình tĩnh, lại đang cực lực hướng phương hướng mộ bia trùng kích, tựa như biết mộ bia là mấu chốt, muốn mau chóng phá hủy mộ bia.

Nhưng mà, mỗi khi bọn họ ý đồ tới gần mộ bia, từ bốn phương tám hướng sẽ vọt tới Mạc Bao, Sa Triệu, Võ Phong những người này, liều chết ngăn cản bọn họ, một bộ tư thế cùng với bọn họ ngọc đá cùng vỡ, khiến cho bọn họ không có cách nào đạt thành việc này.

Biển máu nồng đậm, mộ bia trôi nổi, cảnh tượng quỷ dị, lại không thấy kẻ địch.

Tình thế đang tiến triển hướng tới phương hướng nguy hiểm nhất.

1145. Chương 1137: Xoay Chuyển Càn Khôn

“Sao như vậy?”

“Ông trời!” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: .com

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt kinh hãi không thôi, khuôn mặt xinh đẹp dần dần tái nhợt hẳn lên, có loại suy sụp khó có thể tiếp nhận.

“Ta sớm nói đã không thích hợp.” Thạch Nham cũng là vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng, trầm trọng thở dài một tiếng.

Tay ngọc của Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt nắm chặt cánh tay hắn, dùng sức ôm chặt hắn, nhưng hắn lại băng lạnh trong lòng, trong ánh mắt lóe ra hào quang quỷ dị...

Hải dương nồng đậm màu máu, có thể ảnh hưởng lòng người linh hồn dao động, đây rõ ràng chính là Huyết Hồn Hải đặc thù của tử vong áo nghĩa! Vì sao lại xuất hiện ở chỗ này? Lại là người nào bố trí?

“Phía dưới! Phía dưới có động tĩnh!” Tắc Tây Lị Á khẽ kêu.

Ánh mắt Thạch Nham hơi ngưng, hai mắt tràn ra thần quang kinh người, như dao găm sáng như tuyết đâm vào biển máu phía dưới.

Ở dưới biển máu, có từng cái bóng người đầm đìa máu như quỷ dị di động, cùng biển máu hòa hợp một thể. Nếu như không nhìn kỹ đừng mơ phát hiện cái dao động này. Từng cái huyết ảnh kia như linh hồn ở trong biển máu lướt đi khắp nơi, âm thầm lặng lẽ ra tay...

Bọn họ cũng chưa vội vã săn giết những võ giả thần chí điên cuồng kia.

Ở trong mắt bọn họ, võ giả thần chí thất thủ tựa như một chút không đủ gây sợ hãi, chỉ cần những người đó tranh đấu lẫn nhau tiếp, đều sẽ từng người chậm rãi đi hướng tử vong.

Bọn họ sở dĩ âm thầm hoạt động, đều là đang hướng Áo Đại Lệ cùng Thương Vân áp sát, là vì ngăn cản hai người này đi phá hoại mộ bia trung ương, bởi vì mộ bia trung ương mới là trung tâm trận pháp, một khi bị phá hủy, cái trận pháp này lập tức liền sẽ bị phá hủy.

Sắc mặt Thương Vân cùng Áo Đại Lệ trở nên cực khó coi, nhìn mộ bia kia tựa như gần trong gang tấc, lại xa ở thiên nhai, rõ ràng có thể lập tức chạm đến, lại thường thường ở thời điểm mấu chốt nhất bị người ta âm thầm công kích ảnh hưởng.

Áo Đại Lệ, Thương Vân buồn bực đòi mạng.

Giờ khắc này, hai người bọn họ bỗng nhiên nhớ tới Thạch Nham nhắc nhở...

Áo Đại Lệ, Thương Vân ở trong biển máu hối hận không thôi, nhưng tầm mắt tựa như bị che, không thể thấy Thạch Nham cách bọn họ cũng không tính là quá xa, trong mắt chỉ có mộ bia, chỉ nghĩ như thế nào mới có thể đem mộ bia phá hủy.

“Hai người bọn họ không chịu biển máu ảnh hưởng, nhưng tựa như không có cách nào đem biển máu phá hủy. Dựa theo xu thế này tiếp tục, những người tranh đấu lẫn nhau kia sẽ chết, bọn họ cũng sẽ chết, chỉ cần biển máu kỳ lạ kia còn, ai cũng không chạy thoát được”.

Tắc Tây Lị Á vẻ mặt lo âu.

“Thạch Nham, người có cách nào không?” Thương Ảnh Nguyệt quyết đoán nhìn chằm chằm hắn, quát: “Nếu bọn họ đều xong rồi, chúng ta cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Không có bọn họ, chúng ta căn bản không có cách nào cùng Thần tộc chống lại!”

“Ta biết, cũng đang suy nghĩ biện pháp.” Thạch Nham nhú mày nói.

Hắn đang yên lặng cảm thụ chỗ tĩnh diệu trong trận pháp kỳ lạ tà ác phía trước, lấy thần thức thăm dò tình áo trong đó, hắn phát hiện cái đó cũng không phải là Huyết Hồn Hải!

Trận pháp kia không phải lấy tử vong lực lượng thúc dục, mà là lấy một loại huyết tế tà ác làm việc, lấy máu tươi, thiên địa tự do tà ác tàn niệm đủ loại hỗn hợp mà thành, không như Huyết Hồn Hải thuần túy như vậy, chỉ có vài phần tinh túy của Huyết Hồn Hải...

Trong lòng ý niệm động một chút, hắn bỗng nhiên mơ hồ đoán ra loại trận pháp tà ác này, hẳn là phỏng theo Huyết Hồn Hải tinh diệu tử vong áo nghĩa của Thị Huyết nhất mạch xây dựng mà thành, chỉ có trong đó bốn năm thành tinh diệu,...

Ánh mắt dần dần tỉnh táo lại, hắn quát khê: “Hai người các ngươi lưu lại, ta đi vào!”

Không đợi Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt kinh hô, hắn bỗng nhiên một đầu nhảy vào trong biển máu nồng đậm, thần thể vừa vào trong đó, thiên địa lập tức biến!

Trong mắt hắn bỗng nhiên không có trời, cũng không có đất, tất cả đều là màu máu vô tận. Hắn giống như bị hải dương màu máu bao phủ, cả người đều giống như nhuộm thành màu đỏ tươi, cũng không nhìn thấy Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt nữa, nhưng hắn lại nhìn thấy Thương Vân cùng Áo Đại Lệ...

Cùng hắn, Thương Vân, Áo Đại Lệ đều là đang lo lắng nhìn chung quanh, từng bước hướng tới chỗ mộ bia trung ương tới gần.

Ở bên cạnh Thương Vân, Áo Đại Lệ, có đám người Phú Lạc, Mạc Bao, Tiêu Sơn đang công kích tới bọn họ, còn có từng cái huyết ảnh tới lui tuần tra, hoạt động ở dưới thân Thương Vân, Áo Đại Lệ, giống như bùn dính đang kéo thân thể bọn họ, làm cho bọn họ không thể tới gần mộ bia kia.

Nháy mắt hắn hiện thân ở trong biển máu kia, hắn lập tức phát giác được có ba cái huyết ảnh như u quỷ ở bên cạnh hắn vây lại, lại không vội công kích hắn, tựa như đang triệu tập lực lượng nơi này...

Phút chốc, một cỗ dao động thay đổi linh hồn tế đàn, từ trong mộ bia trung ương truyền đến, một cỗ tinh thần dao động giàu có hủy diệt, hiểu sát, điên cuồng trực tiếp xâm nhập thức hải của hắn, muốn đem hắn cũng cướp lấy tâm chí.

Đáy lòng biến đổi ý niệm, Thối Độc Hàn Châu phóng ra dao động băng hàn, trực tiếp đem những dao động hỗn loạn trong lòng kia triệt tiêu, chỉ là một giây, hai mắt hắn cung bày biện ra mê mang đỏ như máu, giả bộ mình cũng thần chí không tỉnh táo, cũng hướng tới phương hướng Thương Vân, Áo Đại Lệ nhanh chóng lao đi.

Từng đạo huyết ảnh vốn vây ở bên cạnh hắn, vừa thấy hắn cũng đã mất đi lý trí, phối hợp chủ động đi đối phó Thương Vân, Áo Đại Lệ, lập tức không tiếp tục như hổ rình mồi ở bên cạnh hắn.

Hắn cũng phải lấy một đường thuận lợi đi đến bên cạnh Thương Vân, Áo Đại Lệ, cùng Mạc Bao, Võ Phong giống nhau, ra tay hướng tới Thương Vân, Áo Đại Lệ công kích, cùng toàn bộ võ giả bị cướp lấy tâm chí không có bất cứ chỗ nào khác nhau, ngay cả Thương Vân, Áo Đại Lệ cũng bị hắn mê hoặc, về sau hắn cũng mất đi ý thức.

“Đáng chết!” Áo Đại Lệ chửi nhỏ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Thạch Nham rất tức giận, thầm nghĩ người rõ ràng biết có nguy hiểm, tại sao cứ phải lao vào?

Thương Vân nhú mày, mặt béo rồi rầm vô cùng, đang do dự rốt cuộc ở như thế nào ứng đối việc này.

“Giúp ta đem người khác tạm thời ngăn trở một chút, giúp ta xông vào chỗ mộ bia!” Đột nhiên, trong đầu Thương Vân cùng Áo Đại Lệ đồng thời truyền đến một luồng ý niệm, cực kỳ rõ ràng.

Thương Vân, Áo Đại Lệ âm âm chấn động.

Mắt Thương Vân hiện ra kỳ quang, chỉ hơi hơi sững sốt, lập tức phản ứng lại, giả bộ giả dạng cùng Thạch Nham giao chiến, lộ ra bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi, tư thế giả bộ không kém Thạch Nham một chút.

Ngược lại mắt đẹp của Áo Đại Lệ hiện ra một tia mê hoặc lẫn lộn, trong lòng nàng tràn ra rất nhiều nghi hoặc, không rõ vì sao Thạch Nham có thể không chịu nơi này ảnh hưởng, cũng có thể thần trí bảo trì tỉnh táo. Tốc độ phản ứng của nàng hiển nhiên hơi chậm hơn Thương Vân, chờ lúc tỉnh lại, phát hiện Thương Vân cùng Thạch Nham đang chiến hỏa ác nhiệt.

Trong lòng Áo Đại Lệ thầm mắng, mắng Thương Vân, Thạch Nham đều là hạng người tâm thần giả dối, am hiểu diễn trò biểu hiện rất giống nhau.

Chẳng qua nàng cũng rất nhanh phản ứng lại, cũng giả bộ cái gì cũng không biết, học Thương Vân, một bên ứng phó Mạc Bao những người đó công kích, một bên đem lực chú ý giấu hướng Thạch Nham, thời khắc chuẩn bị...

Tại trong mắt từng đạo huyết ảnh kia, Thạch Nham là kẻ mất đi lý trí, bởi vậy khi hắn cách mộ bia cực kỳ gần gũi, những người đó cũng không có thủ đoạn ứng đối đặc thù,— lực chú ý của bọn họ đều đặt ở trên người Áo Đại Lệ cùng Thương Vân.

“Chính là hiện tại!”

Đột nhiên, ở trong đầu Áo Đại Lệ, Thương Vân, đồng thời truyền đến ý thức kinh lôi của Thạch Nham.

Áo Đại Lệ, Thương Vân bỗng nhiên toàn lực ra tay, đem Mạc Bao, Võ Bách những người đó công kích đều ôm lấy, mà Thạch Nham cách mộ bia cực kỳ gần, vốn nên là công kích đối với Áo Đại Lệ, Thương Vân, bất chợt xoay người, cả người tràn ra vô số tinh thần hào quang, như một cái ngân hà trút xuống, trực tiếp va chạm hướng mộ bia kia.

Hô!

Một vầng thái dương quang thần hoá mất, từ trong hư giới của Thạch Nham bộc lộ tài năng, ngưng luyện rất nhiều thần lực tinh quang, lấy khí thể cuồng bạo chí dương cực nóng, thiêu đốt ánh sáng cùng nhiệt, hung hăng nện ở trên mộ bia kia.

Bốp bốp bốp bốp!

Tiếng xương cốt phân liệt đột nhiên từ trên mộ bia nổ tung, mộ bia kia trong khoảnh khắc tan rã, lăn lông lốc sụp thành một mảng.

Lại không có một đoạn xương cốt thực vỡ nát nổ tung.

Từng đoạn xương cốt từ mộ bia phân liệt hết, hóa thành từng luồng huyết quang, hướng tới bốn phương tám hướng tiêu tán kích xạ mà đi.

Biển máu nồng đậm bỗng nhiên tiêu tán, linh hồn dao động đủ để vụn vỡ lòng người chốc lát tiêu diệt, mọi người vừa rồi còn lâm vào điên cuồng nhất nhất ngừng lại, ánh mắt về điên cuồng biến mất rất nhanh.

Áo Đại Lệ, Thương Vân lập tức không bị nhảm vào nữa, đều sắc mặt âm hàn tầm mắt nhìn quét, đồng thời nhìn về phía phương hướng mộ bia sập.

Nơi mộ bia ban đầu, một gã thanh niên Thần tộc gầy trơ cả xương, cả người máu tươi đầm đìa, quỳ một gối, một bàn tay cầm một cái xương đầm đìa máu đang hướng trong khoang bụng nhét, một đôi mắt oán độc điên cuồng, thẳng tắp hướng về trên người Thạch Nham.

Loại hận ý thấu xương này, giống như nọc rắn độc, giống như muốn chui vào đáy lòng Thạch Nham.

Mộ bia Bạch cốt Huyết Luyện Quỷ Mộ là bản thân Cấp Sấm, ở nháy mắt mộ bia sụp đổ kia, thân thể hắn bị trọng kích, huyết cốt hao phí tâm huyết ngưng luyện cũng hầu như bị vỡ nát hết, làm cho hắn đối với Thạch Nham căm thù đến tận xương tủy.

Thạch Nham xuất hiện đem kế hoạch của hắn phá hỏng rồi, làm cho hắn chẳng những không thể đem Áo Đại Lệ, Thương Vân những người này bao vây tiêu trừ sạch sẽ, còn làm cho bản thân lâm vào hiểm cảnh, một cái chớp mắt thiên đường, một cái chớp mắt địa ngục, chỉ vì thái dương tinh thần âm ỉm va chạm kia.

Từng cái huyết ảnh dần dần hiện ra, màu máu rút đi, hiện ra ra chân thân, chính là từng gã thủ hạ của Cấp Sấm, tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc.

Từng gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc này đều là vẻ mặt tàn nhẫn điên cuồng, hai mắt tràn đầy hận ý oán độc, toàn bộ ngưng tụ ở trên người Thạch Nham, cùng Cấp Sấm giống nhau, bọn họ cũng đều hận Thạch Nham tận xương.

Giả bộ bị cướp lấy thần chí, từng chút tới gần mộ bia, đột nhiên một đòn sấm sét, đem mộ bia phân liệt hết, làm cho tất cả bọn hắn đều chấn động tâm thần, làm cho huyết cốt trong thân thể đều bị trọng kích, một mình Thạch Nham đem kế hoạch của bọn hắn vỡ nát, làm cho bọn hắn khó có thể tiếp nhận.

Đoàn người Mạc Bao, Tiêu Sơn, Võ Phong, Sa Triệu nhất nhất tỉnh lại, nhìn cảnh tượng nơi đây, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn họ vậy mà toàn bộ bị cướp lấy tâm chí! Quả thực không thể tha thứ!

Sắc mặt những người này âm lãnh ngoan độc, cũng ngấm hướng Cấp Sấm cùng võ giả dưới trướng hắn, hít thở nặng nề, chỉ chờ Áo Đại Lệ ra lệnh một tiếng.

Bên ngoài, Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt mắt đẹp lóe ra kỳ quái, các nàng lẳng lặng nhìn Thạch Nham, trong lòng bỗng nhiên thoát ra một cái ý niệm: Ở nơi này, ai cũng không tin nổi, chỉ có Thạch Nham mới đáng tin nhiệm.

Lấy sức bản thân xoay chuyển Càn Khôn, thay đổi vận mệnh chiến đấu, đem sự tình Thương Vân, Áo Đại Lệ không thể làm được thực hiện, ở trong lòng hai nàng, Thạch Nham mới có tư cách đảm đương lãnh tụ, Thương Vân, Áo Đại Lệ chỉ có thể rơi xuống làm nền, căn bản không thể là chủ đạo.

“Đều còn thất thần gì chứ? Giết!” Ở trong tĩnh lặng, Thạch Nham đột nhiên cao quát: “Chúng ta tới đây không phải là giết tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc sao? Các ngươi chẳng lẽ đã quên sỉ nhục vừa rồi?”

Lời vừa nói ra, núi lửa trong lòng bọn người Mạc Bao, Võ Phong, Phú Lạc bị thiêu đốt, đều rít gào ra.

1146. Chương 1138: Đoạt Quyền!

Trung ương hải đảo rộng rãi truyền đến từng đợt tiếng gầm kinh thiên động địa rú, hải đảo như bị thiên ngoại vãn thạch oanh kích, đột nhiên hiện ra từng khu sụp đổ thật lớn, từng mảng thổ địa trực tiếp nhảy mất xâm nhập dưới đất.

Mạc Bao vận chuyển linh hồn tế đàn, một mảng hư giới màu vàng đất ở đỉnh đầu hắn hiện ra, hạt cát bụi đất xám xịt cuốn thành từng hung thú tàn nhẫn, từ trong hư giới của hắn thoát ra, mượn dùng năng lượng đại địa ngưng làm thực chất, đối với tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc trùng kích cuồng bạo.

Bọn người Võ Phong, Phú Lạc, Sa Triệu, Tiêu Sơn, Tiêu Hải giống như bùng nổ núi lửa mãnh liệt, đều đem áo nghĩa chuyển động.

Hư giới như khốc hàn nham băng, như thế giới lửa cháy địa ngục, hư giới giống như thiên địa lôi điện tàn sát bừa bãi, nhất nhất hiện ra từ hư không đỉnh đầu bọn họ, truyền đến từng trận dao động hủy diệt, phóng thích xoay chuyển linh hồn ý chí thiên địa, từng cái hư giới như trời sụp, bỗng nhiên áp bách xuống, đem tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc mơ hồ bao phủ.

Võ Phong, Phú Lạc những người đó khôi phục thần chí, đều đem lửa giận hướng tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, cuồng loạn bày ra hung liệt.

Trong lúc nhất thời, hải đảo này cuồng phong tàn sát bừa bãi, cát bay đá chạy, ngọn lửa dựng thẳng, lôi điện cuồng bạo, như là ở tình trạng tận thế hủy diệt.

Sắc mặt Thạch Nham khê biển, nhìn chiến đấu khủng bố nghiêng trời lệch đất, nghe trong hải đảo truyền đến tiếng nổ vang cuồng bạo, hắn cũng nháy mắt ngưng luyện lực lượng.

Từng chùm tia sáng tinh thần xoắn như đài ma hoa, hình thành một kiện áo giáp ánh sáng tinh thần rạng rỡ hoa lệ, phù hợp dán ở thần thể hắn, làm cho hắn như đặt mình trong đầy trời đầy sao vây quanh, cả người long lanh lóa ra, trào ra tinh thần quang thước kỳ diệu.

Mọi người giao pIểi bắn nhanh điện lưu, ngọn lửa, trận gió cuồng liệt tàn sát bừa bãi mà đến, đều bị tinh thần quang khai cực kỳ hoa lệ kia của hắn triệt tiêu, có thể làm cho hắn không bị một chút tổn thương.

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt lặng lẽ dời qua, một trái một phải đứng thẳng ở bên cạnh hắn. Một người khí chất thanh lệ động lòng người, một người gợi cảm quyến rũ, giống như hai đóa hoa mê người tương tự, làm cho người ta hâm mộ ghen tị diễm ngộ của hắn, âm thầm ngạc nhiên.

Cáp Sâm lúc trước oán độc nhìn hắn, nhưng thời điểm này đã không rảnh bận tâm hắn nữa, bị ba người Mạc Bao, Võ Phong, Phú Lạc liên thủ nhảm vào, bộ dáng tỏ ra có chút chật vật.

Trừ Thương Vân, Áo Đại Lệ cùng ba người hắn, hầu như mọi người đều ra tay, đem lửa giận phát tiết ở thân tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, toàn lực ra tay.

Chiến hỏa cũng không cực hạn một khối khu vực này, mà là lan tràn bao trùm toàn bộ hải đảo. Từng cái bóng người như quang điện ở trên hư không chợt lóe rồi biến mất, ngay lập tức hơn mười dặm, triệu tập thần lực diễn biến đủ loại thiên địa ảo nghĩa, hoặc là lôi điện như rồng, hoặc là ngọn lửa đốt trời, hoặc là băng hàn phong cương, đều không giống nhau. T.r.u.y.ệ.n.Y.Y.com

Nhưng đủ loại ảo nghĩa khác nhau đối với hải đảo tạo thành thương tổn khủng bố, lại đại thể như là, toàn bộ hải đảo như muốn vỡ nát, tiếng nổ vang mãnh liệt trước sau không ngừng.

Ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo của Áo Đại Lệ khê động, tầm mắt nàng khê chuyển, phút chốc nhìn chăm chăm về phía Thạch Nham, quát: “Người sao không chịu tà trận ảnh hưởng?”

Thương Vân mặt béo dáng điệu thơ ngây khả ái, cười ha ha, cũng híp mắt nhìn về phía hắn, lại không chủ động hỏi cái gì. Hắn biết Thạch Nham là tộc nhân Bất Tử ma tộc, hơn nữa dung nhập bốn nguyên, cho nên hắn tin tưởng vững chắc Thạch Nham tuyệt không phải tầm thường, có thể không chịu tà trận ảnh hưởng hắn một chút không ngoài ý muốn.

Áo Đại Lệ tự nhiên không rõ...

Thân là công chúa Minh Hoàng tộc, thiên phú tư chất của nàng đều là người nổi bật của tộc nhân, có hiểu rõ ảo diệu tinh tú trong tộc tu luyện linh hồn tế đàn, tâm thần cực kỳ cứng cỏi, trải qua đủ loại rèn luyện, lúc này mới có thể không chịu ảnh hưởng.

Ơ nàng đèn xem, Thương Vân, Thạch Nham đều là võ giả bình thường, hắn là không có khả năng không chịu xâm hại như nàng, bởi vậy âm thầm nổi lên dị tâm, cảm thấy Thương Vân, Thạch Nham khẳng định che giấu chuyện gì chưa nói cho nàng, nàng muốn hỏi rõ ràng.

“Ta cũng không biết.” Ở trong Áo Đại Lệ, Thương Vân nhìn chăm chú, Thạch Nham nhún vai, lạnh nhạt lắc đầu.

Mắt dài nhỏ của Áo Đại Lệ nheo thành một cái khe hở lạnh lẽo nguy hiểm, lạnh lùng ở thân hắn ngấm, còn lặng lẽ đem dao động linh hồn thăm dò đặc thù phóng ra, từng chút hướng tới linh hồn tế đàn của hắn xâm

nhập...

Bành!

Như nắm đấm đánh ở trống da, một luồng linh hồn ý thức của Áo Đại Lệ âm âm chấn động, nhanh chóng từ trong đầu Thạch Nham bắn ngược trở về.

“Ở dưới tình huống chưa cho phép, xin không nên đụng vào đối với linh hồn tế đàn của ta. Đương nhiên, nếu người muốn cùng ta hôn giao... Vậy làm biệt luận khác.” Thạch Nham bữu môi cười lạnh nói.

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảại Nguyệt đều kinh ngạc trong lòng, lộ ra vẻ mặt cổ quái, mắt đẹp âm thầm ở mặt Áo Đại Lệ lắc lư một chút, tựa như đang vui sướng khi người gặp họa.

Thương Vân hắc hắc cười lên hai tiếng, cũng bộ dạng kì quái nhìn về phía Áo Đại Lệ, nhìn về phía Thạch Nham, vẻ mặt hơi tỏ ra ám muội.

Áo Đại Lệ kiêu căng lạnh lẽo, khuôn mặt tinh mỹ đột nhiên cứng đờ, giống như chưa bao giờ trải qua trận trượng cùng loại, chưa bao giờ bị nam tử trêu chọc qua như thế, trong lúc nhất thời mắt đẹp tràn ra vẻ mê mang, một hồi lâu mới tỉnh lại, lộ ra một bộ vẻ mặt rất kỳ lạ: “Người đang đùa giỡn ta?” Nàng hỏi chứng thực.

“Không.” Thạch Nham bật cười, lắc đầu nói: “Ta chỉ là nói rõ trước, linh hồn tế đàn của ta không thích bị người khác chạm đến, trừ phi nữ nhân muốn cùng ta hôn giao... Vậy ta sẽ thận trọng cân nhắc”.

“Tiểu tặc nhân tộc ti tiện, cũng dám nói năng lỗ mãng với ta, thật đúng là không biết sống chết.” Thần kỳ, ngữ khí Áo Đại Lệ vậy mà bình tĩnh trước đó chưa từng có, nàng mắt đẹp nheo thành khe hở hẹp dài, như băng lạnh nhìn chằm chằm Thạch Nham, thực hồ hững nói: “Chờ xử lý xong Cấp Sâm, đem tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc tiêu diệt, ta sẽ cùng người hảo hảo nói chuyện”.

“Các người đừng như vậy, đối phó Thần tộc mới là việc cấp bách, chờ uy hiếp Thần tộc giải trừ, các người tùy tiện qua lại như thế nào.” Thương Vân vội vàng đến giảng hòa.

Đáng tiếc Áo Đại Lệ căn bản không bán nọ, vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo hừ một tiếng, ngẩng đầu cũng không thèm nhìn tới hắn.

Thạch Nham tùy ý nhún vai, không sao cả nói: “Tùy người. Ta lúc trước nhường nhịn người, cam nguyện nghe người phân phó điều hành, là vì ta tin tưởng người có thể dẫn dắt mọi người đi hướng phượng hướng chính xác, nhưng kết quả... Lại không phải như thế, người cũng có thể phán đoán sai lầm. Lần này còn thiếu chút bởi vì người phán đoán sai lầm, làm cho mọi người đều cùng người đi hướng tử vong, mà ta trước đó từng nhắc nhở, đáng tiếc các người không nghe...”

Thương Vân khẽ nhíu mày, trong đầu ý niệm xoay chuyển, đôi mắt nhỏ bỗng nhiên khẽ sáng, bỗng nhiên ý thức được cái gì.

Thạch Nham muốn nhân cơ hội đoạt quyền!

Trước khi trải qua sự tình lần này, Phú Lặc những người đó cho rằng Áo Đại Lệ mới là lựa chọn duy nhất, có thể dẫn dắt bọn họ chống lại Thần tộc, dẫn dắt bọn họ đi hướng thắng lợi. Sở dĩ như thế, là vì Áo Đại Lệ chưa bao giờ ra sai sót.

Nhưng hiện tại khác rồi...

Lần này nếu không có Thạch Nham đột nhiên ra tay, đem mộ bia kia đánh nát, bọn người Phú Lặc, Mạc Bao, Sa Triệu đều sẽ chết ở trong tay tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, không có bất luận kẻ nào có thể chạy thoát.

Nhất là... Thạch Nham trước đó còn từng nói rõ không thích hợp, mà Áo Đại Lệ lại không cảm giác được không ổn, cũng không tin lời hắn. Các loại sự tích này liền ở cùng một chỗ, nếu lại thêm Mạc Bao, Sa Triệu, Võ Phong, Tắc Tây Lị Á cùng mình ủng hộ, đem thân phận thủ lĩnh của Áo Đại Lệ cướp đoạt tới, chưa hẳn không thể.

Nếu hắn có thể chiến thắng Áo Đại Lệ, chứng minh hắn so với Áo Đại Lệ cường đại hơn, còn tương tự có thể cảm thụ thiên địa năng lượng, vậy cơ hội sẽ lớn hơn nữa!

Thương Vân âm thầm kích động, cũng hưng phấn hẳn lên, quyết tâm muốn duy trì tiếp.

Hắn biết nếu có thể trở thành lãnh tụ của đám người này, bọn họ kể tiếp rất nhiều chuyện đều sẽ thuận lợi hơn nhiều, có thể đem quyền chủ động nắm giữ ở trong tay mình, không cần khắp nơi bị quản chế bởi người ta.

“Khẩu khí không” Áo Đại Lệ mắt đẹp lạnh lẽo, thân truyền đến linh hồn dao động cực kỳ mãnh liệt. Nàng lạnh lẽo nhìn về phía Thạch Nham, tựa như đang âm thầm súc thế.

Lúc này, Mạc Bao, Võ Phong, Phú Lặc những người đó ở hải đảo ngay gần truy kích tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc khắp nơi, bởi vì nhân số thắng nhiều gấp đôi, bọn họ rõ ràng ở trong ưu thế thật lớn. Ở dưới bọn họ truy kích, tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc tuy điên cuồng giãy dụa, nhưng vẫn như cũ đang dần dần bị thu nhỏ lại không gian hoạt động.

Nếu không có ngoài ý muốn, trận chiến đấu này bọn Mạc Bao, Võ Phong chắc chắn lấy được thắng lợi cuối cùng, có thể ở trong thời gian ngắn thanh lí hết tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc.

Bọn họ trong chiến đấu, Thạch Nham cùng Áo Đại Lệ một lời không hợp, quan hệ bỗng nhiên cứng ngắt hẳn lên, rất có xu thế khai chiến.

Thương Vân hy vọng Thạch Nham đoạt quyền thành công, chẳng những không khuyên can, ngược lại trợ giúp, cười tủm tỉm nói: “Ta cảm thấy Thạch Nham làm thủ lĩnh cũng không tệ, nếu không phải hắn vừa rồi cứu mọi người, chúng ta sợ là đều phải gặp nạn rồi.” Hắn nói lời này cực kỳ lớn tiếng, như sấm đánh truyền khắp hải đảo, làm cho mọi người đều nghe rõ rõ ràng rằng.

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt một trái một phải, đều ở bên cạnh Thạch Nham, tự nhiên cũng ủng hộ hắn, nghe vậy liên tục gật đầu.

Ánh mắt Áo Đại Lệ lạnh lẽo như băng, tỉ lệ hoàn mỹ khẽ run, hiển nhiên bị hoàn toàn chọc giận rồi.

“Ta và ngươi so một chút.” Thạch Nham thầm khen Thương Vân rất hiểu ý hắn, bỗng nhiên giương giọng quát: “Ngươi ta cùng nhau ra tay, đối với tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc giết chết, xem ai giết người nhiều hơn, người thua tự động từ bỏ chức thủ lĩnh, về sau nghe người thắng mệnh lệnh, có dám cự?”

Mỗi một võ giả của hải đảo đều nghe rõ rõ ràng rằng.

Mạc Bao, Phú Lặc, Sa Triệu, Võ Phong những người đó đều lộ ra vẻ kinh ngạc, rất nhiều võ giả sớm dựa vào Áo Đại Lệ lắng lắng nghe, lại không ai mở miệng phản bác nghi ngờ.

Nếu Thạch Nham là trước đây khiêu khích Áo Đại Lệ như vậy, chỉ sợ lập tức đã bị bọn họ mắng vấy đánh, nhưng hiện tại bọn họ không lên tiếng, bởi vì Áo Đại Lệ đã phán đoán sai lầm một lần, bởi vì Thạch Nham cứu bọn họ, làm cho bọn họ từ trong tà trận giãy thoát...

Bọn họ bỗng nhiên ý thức được, Áo Đại Lệ cũng không phải là vĩnh viễn chính xác, cũng không nhất định chính là nhân tuyển thủ lĩnh duy nhất, Thạch Nham xuất hiện... Cũng là một cái lựa chọn.

Bọn họ muốn nhìn một cái ai mạnh hơn một chút.

“Phương pháp này tốt!” Thương Vân hét to nói: “Ta tán thành phương pháp này, các ngươi không cần sinh mệnh giao đấu đến tiêu giảm lực lượng của mọi người, lấy giết chết kẻ địch làm tiền đặt cược, bất luận thắng bại như thế nào, các ngươi đều vì mọi người làm ra cống hiến, ủng hộ ủng hộ!”

“Chúng ta cũng ủng hộ!” Mạc Bao, Võ Phong, Tiêu Sơn, Tiêu Hải, Sa Triệu những cùng người Thạch Nham cùng nhau tới này, ở sau khi Thạch Nham lại một lần đem bọn họ giải cứu cũng tỉnh ngộ lại, đều hô to đồng ý.

Phú Lặc những người đó lắng lắng không lên tiếng, chỉ là toàn lực xuống tay đối với tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, bức bách bọn họ ở trong hải đảo làm trận chiến vậy thú.

“Được, ta đồng ý.” Áo Đại Lệ hít sâu một hơi, cao ngạo cười lạnh nói: “Chúng tộc ti tiện không biết trời cao đất rộng, ta hôm nay liền cho người biết Minh Hoàng tộc vì sao được xưng là tứ đại sinh linh, ta và người cự!”

1147. Chương 1139: Đây Là Kẻ Thứ Nhất

Trong rừng rậm cổ thụ kéo dài.

Hắc Cách, Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ một đám tộc nhân Thần tộc nhanh như tia chớp, thần thể truyền đến thần lực rung chuyển như trời long đất lở, bằng tốc độ nhanh nhất hướng chỗ hải đảo đám người Cáp Sâm, Thạch Nham kia trùng kích.

Đột nhiên, âm thạch cổ tay áo của Mễ Á phát ra xé rách tiếng rít màng tai. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng biến đổi, ngón tay ngọc bóp một cái, bỗng nhiên kinh hô mắng: “Cáp Sâm cùng bọn họ chọi rồi!”

“Không xong!” sắc mặt Hắc Cách trầm xuống, vẻ mặt bỗng ngưng trọng hẳn lên.

“Thằng điên kia!” Phỉ Nhĩ Phổ nhìn không được mắng hẳn lên: “Rõ ràng thông báo hẳn rồi, bảo hẳn cẩn thận một chút, lại không nghe! Hiện tại hẳn chủ động đưa tin tới, chỉ có một loại khả năng: hẳn nhất định không chống đỡ được nữa”.

Bon người Hắc Cách, Mễ Á âm thầm gật đầu.

Bọn họ biết rõ tính nết Cáp Sâm, trừ phi bị ép đến đường cùng thật sự không có cách nào, nếu không lấy tính cách Cáp Sâm quả quyết sẽ không chủ động yêu cầu viện trợ, thằng điên này xưa nay như thế.

Hắn chủ động hướng Mễ Á truyền tấn niệm, cái này nói rõ bọn hắn một phương này nhất định ở hoàn cảnh xấu tuyệt đối, không có một tia khả năng xoay chuyển thủ thắng, bằng không hẳn còn có thể đánh cuộc một chút, còn sẽ không chủ động thừa nhận mình thất bại. Thằng cha này xưa nay đã quật cường cao ngạo như vậy.

“Cần phải nhanh.” Hắc Cách ở thời điểm mấu chốt bình tĩnh đáng sợ: “Dựa theo tốc độ hiện nay, sợ là không thể chạy kịp, như vậy, mấy người chúng ta mau chóng một chút.” Hắn nhìn về phía đám người Phỉ Nhĩ Phổ, Me A, Bội Đồn.

Phỉ Nhĩ Phổ, Mễ Á, Bội Đồn đều thân mang bí bảo, tu luyện bí pháp nào đó của Thần tộc, có thể trong thời gian ngắn đem lực lượng tăng lên, hình thành sức bật cực kỳ đáng sợ.

“Được!”

Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ, Bội Đồn cùng ba gã tộc nhân Thần tộc khác gật đầu, sắc mặt trầm trọng.

Ngay sau đó, từng cỗ khí tức cuồng bạo hung lệ từ trong cơ thể ngay cả Hắc Cách ở bên trong bảy người chợt xuất hiện, bọn họ đều hình thành Thần Tộc Bất Diệt Thể, từng người dữ tợn đáng sợ, thân thể phát ra năng lượng dao động mệnh mông.

Ở dưới năng lượng cuồng liệt điều khiển, bảy người này giống như thành từng thanh kiếm sắc bén, dán sát đất phi hành, thẳng tắp hướng tới phương hướng Cáp Sâm tiến đến, ven đường nơi bảy người lướt qua, từng cây cổ thụ bị trùng kích nổ tung ra, cành cùng lá cây hóa thành bột mịn tiêu tán.

Hải đảo sương mù lượn lờ tràn ngập.

Bọn người Phú Lặc, Mạc Bao, Sa Triệu, Vô Phong thả ra hư giới, vận chuyển lực lượng áo nghĩa, hai ba hợp thành đám ra tay đối với tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc. Thương Vân, Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt cũng không tiếp tục nhàn rỗi, cũng đều tấn ra, mơ hồ đem Cáp Sâm chặn ở giữa.

“Cẩn thận những thằng điên này.” Thương Vân tiếng như chuông vang vọng ở mỗi một góc của hải đảo: -“Tận lực đừng tìm bọn họ giao chiến gần người, bọn họ sẽ kéo theo các người cùng nhau chôn cùng”.

Không ai dám không xem Thương Vân nhắc nhở.

Bởi vì ngay tại vừa rồi, hai gã võ giả tinh vực khác trước kia dựa vào Áo Đại Lệ, lúc đem một gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc sắp đánh chết, thằng cha kia đột nhiên hung tính đại phát, liều lĩnh võ vụn thân thể, nổ tung linh hồn té dần, ở trong khoảnh khắc hình thành năng lượng gió lốc như diệt thể, trực tiếp đem hai người kia bao phủ.

Đội sóng xung kích lực lượng bình ổn xuống, tên tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc kia tự nhiên ngọc đá cùng vỡ, nhưng hai gà cường giả cảnh giới hư thần tam trọng thiên vừa mới ép sát cũng tan thành mây khói theo.

Con em Tra Đặc Lý Tư gia tộc điên cuồng, là không có lý trí không có sợ hãi, bọn họ chỉ cần phát hiện chuyện không thể làm, đều sẽ ở trước khi chết như chó điên cắn ngược lại một cái, muốn xé rách một miếng thịt một khối xương cốt thân người, tuyệt sẽ không để người thoải mái đắc thủ.

Bởi vậy, không cần Thương Vân lập lại cường điệu, mọi người ở lúc đối đãi những tên điên này đều cực kỳ cẩn thận phòng bị.

Cũng là như thế, chiến đấu tiến hành trong chớp lát thời gian, nhưng tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc vẫn như cũ vền vẹn chỉ chết một gã tự bạo, mọi người không dám trùng kích quá sát, làm cho tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc có phạm vi nhỏ hoạt động.

Cái tình huống này vẫn liên tục đến Thạch Nham cùng Áo Đại Lệ gia nhập chiến đấu, mới dần dần có đổi mới rõ ràng...

Ao Đại Lệ sau khi đáp ứng Thạch Nham đánh cược, trong thời gian ngắn nhìn chằm chằm một gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, lạnh giọng bảo vô giả bao vây tiêu diệt người nọ rời khỏi, đột nhiên bày ra lực lượng áo nghĩa.

Một cỗ linh hồn từ trường giống như muốn bao phủ hải đảo, từ trong cơ thể yếu diệu của Áo Đại Lệ chợt xuất hiện ra. Tại nháy mắt đó, linh hồn mọi người đều truyền đến chấn động bất an rất mãnh liệt, không thể không ổn định tâm thần, chắc chắn tinh thần ý chí, mới làm cho linh hồn chưa từ trong tế đàn bay nhanh ra. Text được lấy tại .com

Trong lòng mỗi người đều đột nhiên sinh ảo giác, cảm thấy Áo Đại Lệ như là thành lốc xoáy linh hồn, nảy sinh từ trường khủng bố, muốn đem linh hồn mọi người đều dẫn dắt đi vào.

Ở nháy mắt Áo Đại Lệ thi triển áo nghĩa quỷ dị kia, linh hồn tế đàn của mọi người đều chấn động, lực lượng áo nghĩa đều chịu ảnh hưởng, ngày thường thành thạo vô cùng áo nghĩa trùng kích, đột nhiên ngưng trệ khắp nơi, không thể mây bay nước chảy lưu loát sinh động vận chuyển ra.

Mọi người nơi đây, thực không chịu áo nghĩa kỳ diệu của Áo Đại Lệ ảnh hưởng chỉ có vền vẹn hai người, một người là Thương Vân, một người thì là Thạch Nham...

Vền vẹn chỉ có hai người bọn họ linh hồn tế đàn kiên cố, không bởi vì linh hồn từ trường của Áo Đại Lệ phát sinh chấn động, không ảnh hưởng thi triển vận dụng áo nghĩa.

Thừa nhận linh hồn từ trường của Áo Đại Lệ dao động gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc kia, cảnh giới hư thần tam trọng thiên, tinh tu ngũ hành một lực lượng áo nghĩa, tại trong nháy mắt đó, linh hồn người này như một luồng tàn ảnh thể mà bị Áo Đại Lệ dẫn dắt ra, di động ở đỉnh đầu hắn.

Linh hồn người này xám xịt, như một cây cổ thụ già nua cắm ở đầu hắn, linh hồn kia của hắn không có một tia khí tức sợ hãi, ngược lại đột nhiên sinh dao động điên cuồng thô bạo.

Vù vù vù!

Ngũ hành một lực khổng lồ mệnh mông thúc giục ra, dưới chân Áo Đại Lệ bỗng nhiên truyền đến dị động kinh người, một cây thực vật như dây thường xuân dài như từng con rắn nhỏ, linh hoạt quấn quanh ở dáng người uyển chuyển của Áo Đại Lệ. Một cây thực vật kia diễn sinh ra vô số dây leo che kín răng cưa, ở đuôi đẹp, lưng ong của Áo Đại Lệ cắt xé!

Tên tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc kia, vằng linh hồn xám xịt hình thái cổ thụ kia, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được héo rũ, sinh mệnh khí tức nhanh chóng tiêu vong.

Một cây thực vật kì quỷ quấn quanh ở thân thể Áo Đại Lệ kia lại cực nhanh tăng cường lực lượng, cứng cỏi, linh hoạt cùng sinh cơ mệnh mông, có thể so với áo giáp cứng dày nhất, đem Áo Đại Lệ bao quanh trói buộc, dây leo như răng cưa kia còn ở thân Áo Đại Lệ cắt...

Đây là một loại hình thái ngọc đá cùng vỡ khác!

Mỗi một tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc đều là khủng bố điên cuồng như thế, chỉ cần có thể đánh chết đối phương, bọn họ có thể không có bất cứ chướng ngại tâm lý gì tiến hành hành động điên cuồng đồng quy vu tận.

Áo Đại Lệ hiển nhiên đã xem nhẹ tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc điên cuồng. Nàng bị dây leo kia quấn quanh, như một quả quả thực mềm mại sinh trưởng ở trung ương cổ thụ, theo linh hồn người nọ héo rũ suy kiệt, đáng người đầy đặn kia của nàng bị ghìm cho gãy trơ cả xương.

Chỉ là dây leo như răng cưa kia, lặp lại cắt xé rách vạch, lại chưa ở thân nàng lưu lại bất cứ miệng vết thương nào.

Thần thể Minh tộc không kiên cố bằng linh hồn tế đàn, đây là thường thức của mọi người, nàng rõ ràng thuộc về ngoại lệ, trong thân thể nhìn như non mềm nhỏ bé ẩn chứa dao động cường hãn cực kỳ mệnh mông, trong da tuyết xương ngọc cất giấu lực lượng sóng triều cuồng liệt!

Áo Đại Lệ bỗng nhiên đáng người tới lui, từng vòng tròn lửa từ cổ tuyết trắng noãn của nàng chậm rãi lặn xuống, như hô lap vòng nhanh chóng từ nhỏ biến thành lớn, nhất nhất từ cổ chậm rãi hướng về đuôi đẹp, cuối cùng là mất cá chân.

Xuy xuy xuy!

Cổ thụ bỗng nhiên cháy lên, cũng không phải là một cây bò khắp thân thể nàng kia, mà là linh hồn chi thụ đỉnh đầu tên tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc trước mắt kia!

Trừ Thương Vân, không ai biết thân phận chân thật của Thạch Nham, đối với hắn đột nhiên biến hóa, cũng không có ai có thể đoán trước.

Áo Đại Lệ xưa nay kiêu căng rõ ràng thu liễm rất nhiều. Nàng lẳng lặng nhìn Thạch Nham biến hóa thần thể, thể mà bỗng nhiên cảm thấy thoải mái rất nhiều... Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: .com

“Khó trách có thể cường hãn như thế, thì ra là tộc nhân Bất Tử ma tộc. Ta nói rồi, nhân tộc ti tiện không dám khiêu khích quyền uy của ta, cái này dễ lý giải.” Áo Đại Lệ vậy mà thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lúc nàng phát hiện Thạch Nham có thể biến thành bất tử chi thân, một tầng chướng ngại trong lòng tựa như bị mài mòn hết.

Bọn người Mạc Bao, Võ Phong, Tiêu Sơn nhìn nhau, đều nhìn ra rung động đáy mắt đối phương, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Thạch Nham, cũng bỗng nhiên trở nên tràn ngập kính sợ.

Tứ đại chủng tộc Bất Tử ma tộc, mặc dù mai danh ẩn tích nhiều năm, nhưng truyền thuyết liên quan loại chủng tộc cường đại này vĩnh viễn đều truyền lưu. Bất cứ sinh linh đẳng cấp cao nào, đều biết rõ cái chủng tộc này đáng sợ, biết rõ cái chủng tộc này mới là chủng tộc thật sự có thể cùng Thần tộc sánh vai chống lại.

Ánh mắt bọn người Mạc Bao đều lạng lẽ sáng lên.

1150. Chương 1142: Diên Cuồng Quyết Đấu!

Thạch Nham đột nhiên bùng nổ đối với bất luận kẻ nào mà nói đều là một sự vui mừng.

Nay bọn người Hắc Cách, Phỉ Nhĩ Phổ, Mễ Á đang hoả tốc tới, Cáp Sâm lại biểu hiện ra thực lực thật sự cường hãn thái quá. Tại cái mấu chốt này, bọn người Mạc Bao, Võ Phong hy vọng có thể rất nhanh chấm dứt chiến đấu, còn có càng nhiều tinh lực đến ứng đối Hắc Cách khiêu chiến.

Thạch Nham bỗng nhiên bày ra lực lượng có thể so với Cáp Sâm, đối với mọi người mà nói không thể nghi ngờ chính là một vị được tề cường lực, làm cho tinh thần bọn họ lâm vào chấn động.

Tầm mắt mọi người toàn bộ tụ ác tập ở trên người Thạch Nham.

Hắn quỳ một gối, một thân giáp trụ chất sừng cứng rắn cùng thần thể dán sát, biểu lộ ác ra mãnh cảm cường hãn, từng cái gai nhọn dày đặc, cho người ta một loại cảm giác sắc bén không gì không phá được.

Từng đợt dao động tà ác cuồn cuộn bạo huyết sát từ thần thể hắn tuôn ra. Những lực lượng đó ngưng làm thực chất, như từng cơn bão ma dữ tợn, đang quay chung quanh hắn tràn ngập bay múa, phát ra rít gào hò hét không tiếng động, muốn đem tất cả thế gian xé nát.

Rầm!

Trong tiếng nổ đất rung núi chuyển, thần thể gãy vỡ cả xương của Cáp Sâm như con nhím chui ra khỏi đại địa, bỗng nhiên lại hướng về trước người Thạch Nham.

Ở chỗ sâu trong con người của Cáp Sâm hiện ra hào quang kỳ lạ âm trầm biến hoá, ngực lộ ra một khúc xương đầm đìa máu. Cái xương kia bị văn khắc tà trận tinh mỹ, tà trận như xoáy xoay tròn, vậy mà đem máu thịt của Cáp Sâm đều nuốt hết, làm cho trong tà trận kia nảy sinh vô cùng khủng bố.

Ngao ngao ngao!

Giống như tiếng gầm gừ của dã thú sắp chết, từ trong miệng tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc còn lại gào rống mà ra. Bọn hắn tuyên thệ suốt đời nguyện trung thành Cáp Sâm, kính dâng một luồng linh hồn lạc ấn. Lúc này, bọn hắn đều là như dã thú phát cuồng. T.r.u.yệ.n.Y.Y.com

Từ chỗ sâu trong con người của mỗi người bọn hắn đều trào ra vẻ điên cuồng băng lạnh, như là cơn bão chiến đấu không có ý thức, cho người ta một loại cảm giác quỷ dị cực kỳ tà ác.

Ở trong nháy mắt đó, mỗi một tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, lực lượng thần thể đều nháy mắt tăng lên ba thành!

Bọn người Mạc Bao, Phú Lặc vốn đang vây đánh nhằm vào bọn hắc đầu sắc mặt khê biển, tại trong những người kia điên cuồng xung phong liều chết không thể không tạm lánh mũi nhọn.

Những thủ hạ kia của Cáp Sâm, từng gã rít gào, bỗng nhiên như từng con ác long tụ ác tập ở tại bên cạnh Cáp Sâm, huyết cốt ngực mỗi người đều nứt da thịt, truyền đến dao động hung lệ cuồng bạo.

“Bọn hắc đầu đang thiêu đốt linh hồn!”

Sắc mặt Áo Đại Lệ băng lạnh, nhin không được kinh hãi quát to, nhắc nhở mọi người cẩn thận.

Quả nhiên không hổ là tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc điên cuồng!

Đám người Thương Vân, Tắc Tây Lị A, Vò Phong biên sắc, đều âm thầm ngạc nhiên, theo bản năng sinh ra một cái ý niệm như vậy.

Cáp Sâm đang súc thể, con người yêu tà của hắn gắt gao nhìn chăm chăm Thạch Nham, đợi những tên thủ hạ kia tụ tập tới, hắn vẫn như cũ chưa động, dao động khủng bố trên người lại dần dần kéo lên.

Tương ứng, những tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc kia, vậy mà cũng là khí thế cuồng bạo, thực lực từng gà tăng vọt lên.

“Không xong!” Thương Vân đột nhiên la hoảng lên, sắc mặt lần đầu trở nên trầm trọng hẳn lên: “Cáp Sâm có thể hấp thu lực lượng của bọn hắc đầu! Cáp Sâm vẫn đang tăng cường lực lượng!”

Mọi người đều bỗng nhiên biến sắc.

Lúc Cáp Sâm toàn lực ra tay, có lực lượng tinh thuần hùng hậu có thể so với người cảnh giới thủy thần nhị trọng thiên, đã khủng bố tuyệt luân rồi. Nay hắn vậy mà lấy kẻ ước tà ác đến hấp thu lực lượng của thủ hạ, vậy đem lực lượng tăng cường đến trình độ cỡ nào?

“Thạch Nham! Thạch Nham cũng đang tăng cường lực lượng!”

Tắc Tây Lị Á bỗng nhiên che miệng kinh hô, trong mắt đẹp tràn đầy không dám tin, thân thể gợi cảm đầy đặn khẽ run rẩy.

Mọi người đều ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Thạch Nham, đều âm âm chấn động, lộ ra vẻ mặt cực kỳ rung động, rất nhiều người nhin không được lớn tiếng la hoảng lên, một bộ vẻ mặt không thể tưởng tượng.

Thạch Nham con người đỏ tươi như máu, lúc này cả người mê mang sương máu nồng đậm, trong đó mùi máu tanh tanh hơi cực kỳ gay mũi, trên người hắn truyền đến cuồng bạo, hiếu sát, sợ hãi đủ loại dao động tiêu cực điên biến ngưng kết lẫn nhau, hóa thành từng cái hư ảnh yêu ma giống như thực chất.

Hắn xây dựng rá lực lượng từ trường khủng bố, cũng đang dần dần kéo lên, trình độ tăng cường vậy mà không kém Cáp Sâm một chút!

^

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Không ai biết lúc trước tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc mất mạng, còn có hai gã võ giả trận doanh bọn họ, sáu bọn họ một thân tử vong tinh khí đều trào vào huyết khiếu của Thạch Nham. Hắn chưa tính lọc thành lực lượng tinh túy có thể hấp thu, mà là trực tiếp thúc dục ra, đem năng lượng mạnh mẽ áp súc ngưng tụ hẳn lên, toàn bộ dùng để bạo tẩu tam trọng thiên hình thành trong tử vong thần vực.

Một thân tinh khí của sáu gã võ giả hư thần tam trọng thiên, bị hắn dùng tại trên chiến một trận này, kết hợp rất nhiều cường hãn của bản thân hắn, làm khí thế của hắn cũng đang nhanh chóng kéo lên.

Nếu hắn vẫn là hình thái thần thể nhân tộc, có lẽ căn bản không thể chống đỡ, có lẽ sẽ máu thịt nổ tung ra, sẽ làm bị thương tim phổi hắn. Nhưng hắn nay chính là ma tộc bất tử chi thân, trong mạch máu chảy xuôi Bất Tử Ma Huyết lực lượng mệnh môn, lấy trình độ cường hãn hiện nay của thân thể hắn, cũng đủ làm cho hắn có thể thống khoái chiến một trận!

Cáp Sâm lấy khế ước tà ác hấp thu lực lượng của thủ hạ, Thạch Nham thì là lấy cắn nuốt áo nghĩa tinh diệu trực tiếp cướp lấy tử vong tinh khí, đều là một loại cách làm cực đoan điên cuồng, lại có thể trong thời gian ngắn mang đến lực lượng khủng bố!

“Đều dừng hành động thiếu suy nghĩ!”

Mắt thấy đám người Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt, Sa Triệu lặng lẽ áp sát Cáp Sâm, Thạch Nham bên kia, ý đồ đến ảnh hưởng chiến cuộc, Áo Đại Lệ vội vàng quát lạnh ngăn cản: “Trừ phi các người nháy mắt đem lực lượng tăng lên tới tầng thứ của bọn họ, nếu không các người đi qua sẽ chỉ tự mình chuốc lấy cực khổ”.

Thương Vân mặt béo run lên, cũng mở lời khẳng định: “Nàng nói không sai, trừ phi các người đạt tới cường độ lực lượng của bọn họ, nếu không dừng dễ dàng tới gần. Lực lượng cùng cường độ thân thể các người, căn bản ăn không tiêu bọn họ trùng kích, vẫn là... biết điều một chút đi”.

Đám người Tắc Tây Lị Á không quá tin tưởng phán đoán cùng cách nói của Áo Đại Lệ, nhưng biết Thương Vân hẳn là sẽ không nói bậy, do dự một chút, đều chủ động dừng lại.

Cũng ở giờ khắc này, Cáp Sâm cùng Thạch Nham như hai con hung thú vây tử rít gào, từ trên người hai người truyền đến lực lượng dao động, kinh thiên động địa như muốn diệt thế thổi quét hướng bốn phương tám hướng, hình thành năng lượng gió lốc trắng, đem tất cả vật cứng rắn ven đường nát thành hư vô!

Bọn người Mạc Bao, Sa Triệu, Tắc Tây Lị Á sắc mặt kinh sợ, chấm dứt đều né tránh, lấy thần lực ngưng luyện màn hào quang hộ thuẫn áo giáp, lúc này mới tại dưới năng lượng gió lốc triều trùng kích kia miễn cưỡng chống đỡ.

Bọn họ từng người bước chân loạng choạng, loạng choạng như uống rượu, sắc mặt tràn ra màu đỏ không khỏe mạnh, hiển nhiên đều đã hao phí không ít tinh lực.

Thật mạnh!

Trong lòng mỗi người đều la hoảng lên, lực lượng khí thế của Thạch Nham, Cáp Sâm đan xen hình thành năng lượng triều dâng trùng kích tới, liên làm cho bọn họ từng người da thịt đau đớn, nếu bọn họ ở trung ương năng lượng gió lốc triều, chẳng lẽ không phải thân thể bị thương nặng?

Ánh mắt mọi người ở trong cát bay đá chạy thiên địa dị biến, ở trong cảnh tượng mưa sa gió giạt lôi điện nóng nảy, không nhìn thấy bộ dáng Thạch Nham, Cáp Sâm, lại mơ hồ có thể nhìn thấy hai người Thương Vân cùng Áo Đại Lệ, ở ven năng lượng gió lốc kia sừng sững bất động.

Giờ khắc này, mọi người bỗng nhiên đều không thể không thừa nhận, cảnh giới lực lượng hai người Thương Vân cùng Áo Đại Lệ thực xa xa vượt qua bọn họ.

Áo Đại Lệ là thân phận Minh Hoàng tộc, có thể có năng lực này bọn họ cũng không ngoài ý muốn. Bọn họ ngoài ý muốn là Thương Vân, bọn họ đều nhìn về phía Thương Vân, trên mặt lộ ra rất ngạc nhiên, đều bắt đầu âm thầm đoán thân phận Thương Vân hẳn lên...

“Thật là năng lượng dao động trùng kích khủng khiếp!”

Trong rừng rậm rộng rãi, Thải tộc Mễ Á bỗng nhiên ở trong bay nhanh một chút, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra kinh hãi khó có thể tin.

Phỉ Nhĩ Phổ, Hắc Cách, Bội Đồn đều đột nhiên ngừng lại, cũng sợ hãi động dung nhìn về phía trước, vẻ mặt từng người cực kỳ trầm trọng.

Dao động khủng bố phía trước quá mãnh liệt, ngay cả vách ngăn bản đồ cũng không ngăn được, trực tiếp truyền tới, làm cho bọn họ lâm vào chấn kinh.

“Lực lượng dao động cường hãn như thế, có thể so với thủy thần quyết đấu, có thể là ai?” Phỉ Nhĩ Phổ vẻ mặt hung ác nham hiểm: “Tra Đặc Lý Tư gia tộc có rất nhiều bí thuật tà ác, Cáp Sâm xưa nay điên cuồng, một người trong đó hẳn là hắn, hắn... Có năng lực này, nhưng đối thủ của hắn sẽ là ai?”

“Hắn là nữ tử đánh chết Vụ Già kia!” Mễ Á khẳng định nói.

Hắc Cách không lên tiếng. Ánh mắt hắn cực kì bình tĩnh, neho mắt âm thầm cảm ứng, đột nhiên nhướng mày, kinh hãi quát: “Không đúng!”

Mọi người đều chợt nhìn về phía hắn.

“Không phải nữ tử đánh chết Vưu Già, là thằng cha các ngươi nói kia, là thanh niên Bất Tử ma tộc kia!” về mặt Hắc Cách chấn kinh, trấn định trong mắt nháy mắt phá vỡ. Hắn hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Hắn chẳng những là tộc nhân Bất Tử ma tộc, còn là... Người thừa kế Thị Huyết nhất mạch! Hắn tu luyện áo nghĩa, hoàn toàn là tử vong áo nghĩa, thật sự là khéo!”

“Tử vong áo nghĩa?” Mễ Á khẽ run thân thể mềm mại: “Đồn đãi năm đó Tra Đặc Lý Tư gia tộc đem em trai ruột của Huyền Hà giết, lợi dụng một thân xương cốt của hắn rèn luyện thành từng cái huyết cốt, văn khắc bí trận Thần tộc, để cho Cáp Sâm nắm giữ chủ cốt chứa tế thủ hạ, cũng bởi vậy tạo nên Cáp Sâm cường hãn, không nghĩ tới khéo như thế”.

“Người này chúng ta phải đánh chết, tuyệt không thể cho hắn nhiều không gian trưởng thành hơn, nếu không sẽ hậu hoạn vô cùng.” Hắc Cách nhướng mày, lạnh lùng tàn khốc nói: “Ta sẽ tự mình ra tay đối với hắn”.

Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ lộ ra vẻ kinh ngạc, chợt trầm trọng gật gật đầu: “Ngươi đã tự mình ra tay, vậy hắn khẳng định chạy không thoát. Hắn thực không nên xuất hiện ở chỗ này, không nên bại lộ thân phận quá sớm.” Phỉ Nhĩ Phổ nói.

“Hắn cùng Cáp Sâm đều cực kỳ cường đại, ta muốn đôi phó hắn, cũng phải dùng ra toàn lực.” Hắc Cách trầm mặt, quát: “Mau đuổi đi qua!”

Năng lượng trung ương hải đảo như tăng tăng ba quang dao động mệnh mông. Hải đảo truyền đến chấn động hủy thiên diệt địa, khu vực Cáp Sâm, Thạch Nham giao chiến một mảng xám xịt, thiên tựa như bị quang sáng năng lượng che lấp, không nhìn thấy tình hình cụ thể bên

trong”

Mỗi một tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc đều giống như hoá thạch ngồi ngay ngắn trên mặt đất bất động, từ đỉnh đầu bọn họ bay ra từng cột khí lực lượng. Cột khí kia bị linh hồn Cáp Sâm điều khiển, như từng con yêu long lẫn lộn không ngớt, làm cho hư không chung quanh sụp đổ, đại địa truyền đến chấn động khủng bố.

Thạch Nham thân như bàn thạch, ở trong biển máu nồng đậm lắng lặng đứng, tâm thần biến ảo, ngưng luyện ra đủ loại tử vong áo nghĩa, hóa thành bàn tay khổng lồ, hóa thành văn thạch màu máu, đều hướng về Cáp Sâm.

Từng con yêu ma dữ tợn lực lượng tiêu cực ngưng luyện cùng cột khí lực lượng của tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc điên biến dây dưa ở cùng nơi, như sinh linh tà ác giảo sát cắn xé, tanh máu tàn khốc.

Thạch Nham cùng Cáp Sâm không coi ai ra gì chiến đấu, hai bên thế lực ngang nhau, đánh đến trời đất tối tăm, làm cho hải đảo dưới thân bọn họ dần dần sụp đổ chia cắt, làm cho thiên địa năng lượng một khối này truyền đến dị biến, trực tiếp làm cho cổ đại lực xuất hiện kỳ quan kinh người...

1151. Chương 1143: Ngũ Sắc Quang Minh Thế Giới

Vách ngăn dày kiên cố nối liền bốn khối bản đồ đông tây nam bắc của cổ đại lực, ở mọi người lặng yên bất giác chậm rãi vỡ nát, thiên địa năng lượng mệnh mông của bốn khối lãnh thổ chen chúc va chạm lẫn nhau, như hải dương tràn ra tàn sát bờ bãi, cuộn cuộn hướng khu vực trung ương.

Khu vực trung ương vẫn bị ngăn cách đột nhiên trở nên như ẩn như hiện hẫ hẫ lên, thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy cảnh trí trong đó...

Từng đám mây bảy màu lượn lờ tràn ngập phía chân trời, từng ngọn núi thần nguy nga chìm trong mây, thác nước dòng suối trải khắp, đầm nước trong vắt thấy đáy khối mông lượn lờ, rất nhiều kỳ hoa dị thảo ở trong đó tinh thần phần chấn bông bột sinh trưởng, giống hệt mộng ảo tiên cảnh không chân thật.

Đám người Mạc Bao, Tắc Tây Lị Á ven hải đảo bỗng nhiên thần sắc trở nên si mê, mờ mịt đại ra nhìn về phía trung ương kì địa mông lung, ánh mắt hoảng hốt như rơi vào mộng đẹp.

Thạch Nham cùng Cáp Sâm điên cuồng đánh nhau kịch liệt đều bị bọn họ tạm thời xem nhẹ.

Ngay cả Thương Vân, Áo Đại Lệ ở năng lượng gió lốc tràng hai cường giả có thể vận chuyển thiên địa năng lượng này, cũng ở sau khi âm ỉ chấn động, không tự chủ được nhìn về phía khu vực trung ương, trong mắt tràn ra mừng như điên, thân thể run rẩy hẳn lên.

Tầm mắt ngưng tụ phương hướng, là mục đích bọn họ tới đây, là khu vực trung ương bọn họ hẳn muốn đi vào, cũng là nơi trung tâm thần bí nhất của cổ đại lục, có thiên địa bảo địa xưng hô “Vũ trụ linh được phổ”, đồn đãi trong đó trân bảo khắp nơi, một cước giẫm xuống cỏ nhỏ cũng có thể ẩn chứa linh khí kinh người, sẽ là một ít được thảo sinh mệnh chi tinh đẳng cấp cao hiếm thấy.

Linh được có thể đạt tới nguyên thủy cấp, tài liệu gỗ, khoáng thạch, tinh khối rất hiếm thấy rất thừa thớt, ở tinh vực khác, sinh mệnh chi tinh khác có lẽ thật lâu mới có thể thai nghén một cây, mỗi người đổ mắt, làm cho võ giả điên cuồng, nhưng trong khu vực trung ương của cổ đại lục, lại có số lượng rất nhiều tài liệu nguyên thủy cấp, là chí bảo tu luyện võ giả tha thiết ước mơ.

Khu vực trung ương mơ hồ hiện ra, ý nghĩa vách ngăn phong ấn dần dần mất đi tác dụng, ý nghĩa môi người đều có thể đủ tiến vào trong đó.

Bất cứ võ giả nào phát hiện khu vực trung ương dị thường, đều bỗng nhiên kích động khó chịu, nhìn trông mong về phía khu vực trung ương, theo bản năng chuẩn bị tiến vào bên trong.

Oành oành oành!

Cự chùy oanh kích sông núi nổ vang truyền đến dày đặc, như trọng quyền nện ở trái tim mọi người. Thần thể đám người Mạc Bao, Tắc Tây Lị Á đều run rẩy, từng người sắc mặt tái nhợt.

Bọn họ hoảng sợ nhìn về phía sau.

Hải đảo rộng rãi từ trong đó nổ tung, núi sông trên hải đảo sụp đổ, hải đảo như tấm ván gỗ thật lớn vỡ tung, vỡ thành từng tấm gỗ, đại địa như bánh ngọt bị cự nhận cắt, phân liệt thành rất nhiều mảnh, ở trong hải dương di động trôi giạt ra.

Đám người Mạc Bao, Tiêu Sơn, Tiêu Hải, Tắc Tây Lị Á, đám người Thương Ảnh Nguyệt, Sa Triệu, Phú Lạc cùng tứ đại hộ vệ của Minh Hoàng tộc, còn có Thương Vân cùng Áo Đại Lệ kia, những con em Tra Đặc Lý Tư gia tộc kia, đều theo hải đảo vỡ nát phân liệt, bị lập tức chia làm từng khối, ở trên mảnh vỡ khác nhau, ở trong biển tán ra bốn phía.

Vách ngăn bốn khối bản đồ của cổ đại lục xé rách, khu vực trung ương hiện lên, tầng tầng hạn chế đều bị giải khai phong ấn, đây là dấu hiệu có thể đi vào khu vực trung ương.

Những võ giả dựa vào Áo Đại Lệ kia, mắt thấy hải đảo vỡ ra, đều quát to hướng Áo Đại Lệ áp sát, muốn tùy tùng Áo Đại Lệ cùng nhau tiến vào khu vực trung ương, tiếp tục ý lại Áo Đại Lệ thấy rõ chỗ ảo diệu đặc thù của thiên địa, đối với trung ương bảo địa tiến hành thăm dò.

Đám người Mạc Bao, Thương Ảnh Nguyệt đều đang tìm tòi phương vị Thạch Nham, bỗng nhiên phát hiện trên mặt biển sương mù dày đặc đột ngột nảy sinh, bọn họ chỉ có thể nghe được từng tiếng sóng thần khủng bố, lại khó có thể xác định vị trí Thạch Nham.

Lúc này Thạch Nham còn đang cùng Cáp Sâm tử chiến, bọn họ ý thức được mặc dù là tìm được Thạch Nham, sợ cũng khó lấy cùng hẳn một đường tiến vào khu vực trung ương, rất nhiều người thoáng do dự, đều hướng tới phương hướng Áo Đại Lệ tụ tập, chuẩn bị tạm thời bám vào bên cạnh Áo Đại Lệ.

Chỉ có hai người Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt không nhúc nhích, vẫn như cũ đang lo lắng tìm Thạch Nham, muốn cùng Thạch Nham cùng tiến cùng lui.

Thương Vân tại một khắc này giống như đã biến mất, ở trong sương mù nồng đậm mất đi tung tích, cũng không còn khí tức, không người nào biết hắn đi nơi nào.

Từng cây cổ mộc lơ lửng ở trong nước biển, bọn người Phú Lặc, Mạc Bao, Võ Phong đứng trên cổ mộc, rất nhanh trôi nổi ở trên mảnh vỡ hải đảo của Áo Đại Lệ. Những người đó nhanh chóng đi lên hải đảo, ở bên cạnh Áo Đại Lệ một lần nữa tụ tập lại, đều là hưng phấn khó nhin, thúc giục Áo Đại Lệ mau hành động chút, dẫn dắt bọn họ tiến vào khu trung ương.

... về phần Thạch Nham, bọn họ theo bản năng tạm thời xem nhẹ.

Chỉ cần tiến vào khu trung ương, liền sẽ gặp được tầng tầng cấm chế hung địa, thế lực Thần tộc đó là cường hãn vô cùng, cũng rất khó xuyên phá đủ loại hung địa truy kích tới, cái này ý nghĩa bọn họ sắp không chịu được Thần tộc truy kích uy hiếp.

Không có Thần tộc uy hiếp, bọn họ sao lại đi quản người khác sống chết?

Mọi người sở dĩ liên hợp tụ tập lại, đều là vì lực kháng Thần tộc, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn trước khi tiến vào khu trung ương, nay ở bọn họ đến xem cửa ải khó khăn đã vượt qua rồi.

“Các người cho rằng tiến vào khu trung ương, chúng ta có thể thực tránh Thần tộc nữa?” về mặt Áo Đại Lệ lạnh lùng mãnh liệt, cười lạnh nói: “Ngây thơ! Khu trung ương có hạch tâm bảo địa, chúng ta cuối cùng đều sẽ xông vào trong đó, đến lúc đó vẫn là sẽ cùng đối phương chạm mặt!”

Đám người Phú Lặc, Mạc Bao ngược ngùng cười gượng, lại không mở miệng phản bác.

“Bọn Hắc Cách sắp tới rồi.” Áo Đại Lệ hừ lạnh một tiếng: “Thừa dịp khu vực trung ương chưa hoàn toàn mở ra, chúng ta cho Hắc Cách bọn họ đón đầu thống kích! Bằng không liền là tiến vào khu trung ương, chúng ta cũng sớm muộn gì cùng với bọn họ chạm mặt!”

Ở lúc Thạch Nham, Cáp Sâm giao chiến, thần thức Áo Đại Lệ bao trùm nơi xa, đã chuẩn xác phát giác được động hướng của Hắc Cách, Phỉ Nhĩ Phổ, Mễ Á, biết bọn họ rất nhanh sẽ đến.

Áo Đại Lệ phát hiện số lượng người tới của đối phương cũng không phải là toàn bộ, lúc này có ý tưởng đem bọn họ thừa cơ làm bị thương nặng. Nàng đã hạ quyết tâm, liền không cho phép bất luận kẻ nào phản bác nghi ngờ, quát lạnh: “Muốn cùng ta một đường theo ta, kẻ không cùng ta cùng tới cùng lui, một khi tiến vào khu trung ương, sống chết cùng ta không quan hệ!”

Bốn gã tộc nhân Minh Hoàng tộc đều tụ tập ở bên cạnh Áo Đại Lệ, ánh mắt trang nghiêm nghiêm túc.

Áo Đại Lệ từ trong búi tóc lấy ra một cây trâm ngọc bích, trong trâm ngọc bích vẫn có khắc hoa văn ngọn lửa, bị từng đám mây màu tím nổi lơ lửng, chợt xuất hiện dao động mệnh mông như nước triều. Trâm ngọc bích đột nhiên biến ảo, như kinh thiên ngọc trụ cắm ở dưới chân mọi người.

Mảnh vỡ hải đảo trôi giạt không có phương hướng, đột nhiên cố định, giống như con thuyền bị giữ bánh lái, có chủ nhân chỉ điểm phương hướng.

Từng đám mây màu tím trên trâm ngọc bích, như ngọn lửa thẩm thấu hướng lòng đất, mảnh vỡ hải đảo này chốc lát như thành bí bảo của Áo Đại Lệ, theo tâm thần linh hồn nàng chỉ dẫn, bỗng nhiên hướng tới một cái phương hướng trong sương mù trào đi.

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt đứng ở trên một khối mảnh vỡ hải đảo khác, lúc này trong tầm mắt các nàng chỉ có một mảng mệnh mông, chỉ có phương hướng cực xa, mơ hồ có thể thấy được từng ngọn núi thần nguy nga. Các nàng biết đó là khu vực trung ương, là mục tiêu của các nàng.

Nhưng các nàng chưa hành động thiếu suy nghĩ, ngược lại đang lo lắng tìm dấu vết Thạch Nham, thông qua năng lượng trùng kích bạo tạc, đang tìm kiếm phương hướng.

Bọn Mạc Bao, Võ Phong lựa chọn tụ tập ở bên cạnh Áo Đại Lệ, một lần nữa lấy Áo Đại Lệ làm trung tâm, nhưng các nàng thì không. Ở các nàng đến xem Thạch Nham mới là người đáng tin cậy, là chỗ dựa của các nàng, các nàng cũng chỉ tán thành địa vị trung tâm của Thạch Nham.

“Vách ngăn xé rách rồi, trái lại là tiết kiệm cho chúng ta không ít việc.”

Ánh mắt Hắc Cách lạnh lùng tàn khốc, bỗng nhiên trong cơ thể chợt xuất hiện một cô dao động thần thánh uy mãnh. Hắn ở trong khoảnh khắc ngưng luyện thần thể, hình thành Thần Tộc Bất Diệt Thể.

Từng đạo quang hoa năm màu từ thân thể Hắc Cách chợt xuất hiện, lưu chuyển ở cả người hắn, kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành chi lực đồng loạt nảy sinh, làm cho trong cơ thể Hắc Cách sinh sinh không thôi, như lực lượng luân hồi hoàn mỹ, bị từng cái mạch ánh sáng xuyên suốt.

Trong hai mắt Hắc Cách ánh sáng rực rỡ, phi thường chói mắt. Hắn biến ảo ý niệm, từng mảng quang sáng từ gáy hắn nảy sinh dập dờn, như thần thánh thiên địa cổ Thần không thể xâm phạm.

Màu vàng, màu xanh, màu trắng, màu đỏ, màu vàng thần quang năm màu ẩn chứa ngũ hành pháp tắc chi lực, lấy quang minh áo nghĩa nối liền xuyên suốt, diễn biến thành thế giới quang minh năm màu, ở phía sau hắn trọng điệp đan xen, bỗng nhiên hiển hiện ra, như từng màn quang ảnh biến ảo kỳ diệu khôn cùng, làm cho Hắc Cách có một loại thánh khiết như quang minh thế giới thần chủ, khí thế vương giả uy nghiêm, cuồn mãnh, bá đạo.

Thế giới quang minh năm màu chất chứa ngũ hành pháp tắc, năm cái thế giới kỳ diệu bỗng nhiên áp bách tới, ở trên hải đảo hình thành cự kiếm màu vàng, thần thụ màu xanh, thánh hải màu trắng, thái dương màu đỏ, cùng bảo địa màu vàng, làm cho kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành lực lượng bắt đầu khởi động cuộn cuộn.

Cự kiếm màu vàng, thần thụ màu xanh, thánh hải màu trắng, liệt nhật màu đỏ, bảo địa màu vàng như ngũ hành chí bảo, bỗng nhiên phân tán ra, ở trong sương khói nồng đậm chợt lóe rồi biến mất.

“Trời ạ!”

“Không xong!”

“Là Hắc Cách!”

Bọn người Phú Lạc, Mạc Bao, Võ Phong tụ tập ở bên cạnh Áo Đại Lệ bỗng nhiên hoảng sợ biến sắc, đều la hoảng lên.

Chỉ thấy ngũ hành chí bảo năm màu kia, đột nhiên cắt qua tầng tầng sương mù, nguy nga thật lớn như vân thạch rơi đánh xuống, trực tiếp hướng hòn đảo bọn họ đứng áp bách trùng kích mà đến. Loại khí tức diệt thế khủng bố này, làm cho mọi người đều không thở nổi, cảnh giới hơi thấp ngay cả đứng cũng không thẳng, đầu gối đều đang gấp khúc, sinh ra một loại cảm giác hủ bại muốn hướng đỉnh đầu rầm rộ cúi rạp.

Đây là một loại áp lực làm người ta ngạt thở! Nguồn truyện: Y.com

“Ngũ Sắc Quang Minh Thế giới!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Áo Đại Lệ phát lạnh, trong con mắt sáng tràn ra dao động kinh người, sau một tiếng quát lạnh, bỗng nhiên ngón tay ngọc điểm mằm iâm một cái.

Một tòa vương tọa hoa sen long lanh cả vật thể thủy tinh bảy màu rèn luyện ra bỗng nhiên hiện ra. Vương tọa long lanh kia do mấy ngàn vạn khối thủy tinh nhỏ xây thành, mỗi một loại thủy tinh đều là thiên địa chí bảo, ẩn chứa áo nghĩa bí cảnh khác nhau, là cội bảo thần kỳ của Minh Hoàng tộc.

Trong vương tọa thủy tinh long lanh, một đoàn hỏa diễm linh hồn đột nhiên biến ảo, hình thành bộ dáng bóng người Áo Đại Lệ.

Đó là phó hồn năng dung nhập Thần Trạch đại lực, dung hợp bốn nguyên chi lực, cai quản thiên địa ảo diệu, hiểu rõ thiên hòa tinh diệu. Phó hồn ngồi ngay ngắn ở trong thủy tinh vương tọa, thủy tinh vương tọa kia nháy mắt nảy sinh vô tận tịnh thể nghiệp hỏa, từng đám vin vào cái vương tọa này cùng Ngũ sắc Quang Minh Thế giới đấu tranh.

“Minh Thần Vương Tọa!”

Mọi người hoảng sợ kinh hô, nhất thời nhìn thấy áp bách khủng bố từ Ngũ Sắc Quang Minh Thế giới bỗng nhiên giảm mạnh, từng người lại đều có thể đứng vững thân thể.

Minh Thần Vương Tọa là chí bảo Minh Hoàng tộc, truyền thuyết dựa vào căn bản Thần Trạch đại lực mà sinh, chỉ có người huyết mạch Minh Hoàng tộc tinh thuần nhất được Thần Trạch đại lực tán thành, mới có thể nắm giữ cai quản. Nó chính là thần binh lợi khí cực kỳ nổi tiếng trong bí bảo nguyên thủy cấp, có thể trên diện rộng tăng phúc bí pháp áo nghĩa của Minh Hoàng tộc.

1152. Chương 1144: Luyện Ngục Thiêu Đốt

“Minh Hoàng tộc!”

Hắc Cách thân ở chỗ sâu trong từng đám rặng mây năm màu, con người hào quang rực rỡ loá mắt, bỗng nhiên hết to.

Bọn người Mễ Á, Phỉ Nhĩ Phổ, Bội Đốn phân biệt nghiêm nghị đứng ở bên cạnh hắn, dưới thân bọn họ cũng là một cái mảnh vỡ hòn đảo, cùng hòn đảo của Áo Đại Lệ giống nhau nhanh chóng di chuyển, xuyên qua tầng tầng sương mù, bỗng nhiên hiển hiện ra rõ ràng ở trước mắt đám người Áo Đại Lệ.

Bọn người Mễ Á, Phỉ Nhĩ phổ vẻ mặt ngưng trọng, nhìn hai khối hòn đảo nhỏ Minh Thần Vương Tọa không ngừng tiếp cận khu vực trung ương, lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ.

Minh Hoàng tộc là chủng tộc thần kỳ trong ngàn vạn chủng tộc có thể cùng Thần tộc bằng được, ức vạn năm qua ở trong vũ trụ trước sau chiếm cứ địa vị cực kỳ quan trọng. Ở thời đại xa xưa, Minh Hoàng tộc từng là bá chủ vô số chủng tộc, hùng bá các tinh vực của thiên địa. Bạn đang đọc truyện được tại Y.com

Nếu không phải năm đó Minh Hoàng tộc cùng Thiên Yêu tộc trải qua một hồi huyết chiến, tổn thất thảm trọng, làm rất nhiều cường giả đỉnh phong của Minh Hoàng tộc lần lượt ngã xuống, làm cho Minh Hoàng tộc không thể không bảo thủ không dám có động tác lớn, Thần tộc cũng không thấy có thể xưng bá vũ trụ.

Ngay cả hiện tại, ở thời kì Thần tộc cường thịnh nhất, bọn họ cũng không dám coi nhẹ Minh Hoàng tộc, quân đoàn Thần tộc cũng chưa từng dám đi đến lãnh thổ Minh Hoàng tộc.

Bọn họ cùng Minh Hoàng tộc vẫn duy trì ăn ý, nước giếng không phạm nước sông, lẫn nhau đều tránh xung đột, sợ đưa tới tình thế hỗn loạn kinh thế khó có thể đoán trước.

Nhưng, bởi vì cổ đại lục một lần nữa xuất hiện, hai cái chủng tộc này cùng nhau thò đầu ở đây, rốt cuộc không tránh được miên đi hướng đối lập, vì bí mật cuối cùng của cổ đại lục mà chiến.

Hắc Cách hét to một tiếng, lại nhanh chóng trấn định xuống. Thần quang rực rỡ trong mắt hắn vừa thu lại, Ngũ sắc Quang Minh Thế giới lặng yên biến ảo lần nữa, thành một chiếc Quang Minh thần thuyền đủ mọi màu sắc. Thần thuyền như thần quang năm màu hội tụ rèn luyện mà thành, có thiên địa ngũ hành pháp tắc ảo diệu, chói mắt, tràn ngập khí tức uy nghiêm bá đạo thần thánh không thể xâm phạm, ngay tại phía trên Minh Thần Vương Tọa kia thành hình.

“Vưu Già bị người giết chết hả?” Hắc Cách nhìn về phía Quang Minh thần thuyền, thần thuyền từ Ngũ sắc Quang Minh Thế giới diễn biến lẳng lặng lơ lửng bất động, tựa như đang áp ủ lực lượng càng mạnh.

“Không sai.” Áo Đại Lệ lãnh lạnh lướt qua mọi người, ở vị trí đầu hòn đảo ngạo nghễ đứng, đỉnh đầu di động Minh Thần Vương Tọa, không sợ cùng Hắc Cách đối diện.

“Người đã đánh vỡ khế ước bí mật của hai tộc chúng ta.” Hắc Cách bình tĩnh nói.

“Xé bỏ khế ước không phải ta, mà là tộc các ngươi, Vưu Già ra tay với ta trước, ta tự nhiên phải giết hắn.” Áo Đại Lệ cười lạnh.

“Ai ra tay trước không quan trọng, quan trọng là người đã giết tộc nhân tộc ta, có một điểm này đã đủ rồi.” Hắc Cách mỉm cười: “Vậy không trách được ta. Minh Hoàng tộc các ngươi mật谋 nhiều năm, tự cho rằng có thể cùng tộc ta tranh cao thấp, sớm muộn gì cũng sẽ đi ra gây sóng gió, nay thò đầu nhả vào của ta, ta một chút không kỳ quái”.

Hào quang rực rỡ hắn thu liễm trong mắt chợt phóng.

Oành ùng ùng!

Quang Minh thần thuyền loá mắt truyền đến tiếng nổ vang cương lôi dày đặc, thần thuyền kia mang theo dao động khủng bố phá hủy tinh thần, bỗng nhiên hướng tới Minh Thần Vương Tọa va chạm tới.

Từng đạo quang minh thất luyện quán quanh, từng cái cương mang ngũ thải tán phân như lưu tinh từ trong thần thuyền rót xuống. Mũi nhọn màu vàng, sắc sét cuồng bạo, lửa nóng mãnh liệt, thiên hà chảy xiết, dãy núi nguy nga đều cuộn cuộn đến, muốn đem Minh Thần Vương Tọa kia đánh nát.

“Hoang không thuộc về bất luận kẻ nào, Thần tộc các người tới, chúng ta cũng tới. Người muốn lấy Hoang đến đánh chết thiên tài các tộc, Minh tộc chúng ta mặc kệ, nhưng Vưu Già ngay cả ta cũng dám xuống tay, đó chính là không có mắt, xứng đáng hấn chết sớm.” Áo Đại Lệ cười lạnh biến ảo áo nghĩa.

Minh Thần Vương Tọa đột nhiên biến đổi, hình thành minh vực âm trầm biến hoá kỳ lạ, bên trong âm phong gào thét, như có vô số lệ quỷ hoành hành, truyền ra chấn động đáng sợ như địa ngục.

Đây là thế giới Minh Thần Vương Tọa diễn biến, tên là Minh Dạ Luyện Ngục, trực tiếp cấu kết minh vực thần bí của Thần Trạch đại lục, làm cho vô số ác quỷ hung hồn của minh giới đều phóng ra, nhưng lại không chút nào kém cõi Quang Minh thần thuyền Hắc Cách phóng thích, đem ngũ hành pháp tắc diễn biến đủ loại kỳ diệu đều bao lấy tầm ăn lên.

Hắc Cách cùng Áo Đại Lệ phân biệt là lãnh tụ tương lai của Thần tộc cùng Minh Hoàng tộc, vì cổ đại lục trọng kích ảo diệu, chưa xông vào khu vực trung ương đã vung tay.

Hắc Cách vốn vì Cáp Sâm mà đến, lại bị Áo Đại Lệ cứng rắn bám trụ, căn bản không có càng nhiều tinh lực đến giúp Cáp Sâm, nhưng hấn ở lúc Áo Đại Lệ động thủ, cũng bỗng nhiên ý thức được chỉ cần đem Áo Đại Lệ cuốn lấy, Cáp Sâm bên kia hấn là sẽ không ra vấn đề lớn.

Hấn cùng Cáp Sâm ngoài sáng trong tối phân cao thấp nhiều năm, so với bất luận kẻ nào đều biết Cáp Sâm đáng sợ hơn, ngay cả chính hấn muốn chiến thắng Cáp Sâm chỉ sợ cũng phải thân chịu trọng thương, cho nên hấn tin tưởng vững chắc Cáp Sâm không bị thua.

Hấn biết rõ cuồng nhân của Tra Đặc Lý Tư gia tộc, sẽ ở trong chiến đấu tanh máu có bao nhiêu khủng bố, có bao nhiêu điên cuồng đáng sợ.

Trên hải dương sương mù nồng đậm, từng khối hòn đảo vỡ nát nổi lơ lửng, trong hải dương truyền đến chấn động khủng bố thiên địa vỡ tan, nhắc lên vô số sóng gió ngập trời, làm cho hải dương lâm vào trạng thái cuồng bạo nhất.

Hai người Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt ở trên một khối đá ngầm không lớn, cảm ứng trong hải dương thay đổi đáng sợ không chỗ nào không có, đều là khuôn mặt xinh đẹp kinh sợ, vẫn đang tìm kiếm tung tích Thạch Nham.

Nhưng, bởi vì Hắc Cách, Áo Đại Lệ giao chiến, làm cho hải dương càng thêm hỗn loạn không chịu nổi, các nàng căn bản không thể tập trung phương hướng Thạch Nham.

Ở lúc các nàng lo âu bất an, một cây cổ mộc xuyên thấu sương mù dần dần hiển hiện ra ở trước mắt các nàng, một khối thân thể to mọng như núi thịt ngồi trên đầu cổ mộc.

“Hai người các người theo ta.” Thương Vân đột nhiên xuất hiện, cổ mộc dưới thân dừng lại, hấn hít mắt ngoác tay.

“Thạch Nham đâu?” Tắc Tây Lị Á nôn nóng quát.

Thương Vân hít con mắt nhỏ, mỉm cười: “Hấn vẫn đang giao chiến với Cáp Sâm, chẳng qua các người cứ việc yên tâm, hấn hấn là không có việc gì. Các người đến với ta, chúng ta vào khu trung ương trước, đến lúc đó chúng ta ở bên trong cùng hấn hội hợp”.

“Người khẳng định có thể hội hợp với hấn?” Thương Ảnh Nguyệt nhíu mày.

“Đương nhiên.” Thương Vân ngốc nghếch cười: “Ta cùng hấn có ước định”.

“Người vì sao tìm chúng ta?” Tắc Tây Lị Á nghi hoặc nói.

“Bởi vì các người đứng ở một bên kia của hấn, mà ta... Cũng cần chút nhân thủ.” Thương Vân thoáng tỏ ra không kiên nhẫn: “Áo Đại Lệ đang cùng Hắc Cách giao chiến, Thạch Nham đang giao chiến với Cáp Sâm, mà khu vực trung ương sắp mở ra, ở sau khi khu vực trung ương mở ra bọn họ tranh đấu hấn là sẽ chấm dứt, đây là hai tràng chiến đấu nhất định sẽ không thật sự phân ra thắng bại, các người căn bản không cần lo lắng”.

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt chợt liếc một cái, nghĩ nghĩ, rốt cuộc gật đầu đáp ứng.

“Đi thôi.” Thương Vân thúc giục.

Tắc Tây Lý Á, Thương Ảnh Nguyệt nhanh nhẹn mà động, từ trên đá ngả nhẹ nhàng bay lên, dừng ở trên cổ mộc của Thương Vân. Cây cổ mộc kia lơ lửng đột nhiên rất nhanh như điện, ở trong hải dương thuận gió mà đi, đủ loại dao động cuồng bạo của hải dương đối với cổ mộc tựa như không có một chút ảnh hưởng.

Một mặt khác của hải dương.

Trong một khối hòn đảo lớn nhất sau phân liệt, hai người Thạch Nham cùng Cáp Sâm đều thở hồng hộc, thần thể dữ tợn trải rộng vết máu, trên người đều truyền đến dao động thô bạo điên cuồng.

Từng đạo hung sát năng lượng hình thành khí lưu từ trong thần thể của bọn họ gió lốc lên trời, biến thành kỳ quang hiem thấy, như núi năng lượng xông vào tận trời, từng cái huyền ảnh yêu ma lực lượng diễn biến kia, cùng từng đạo cột khí ở bên cạnh hai người cắn xé giảo sát, làm cho hư không như nổ tung nổ vang bạo động.

Tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, ở nháy mắt hải đảo phân liệt kia, bị Cáp Sâm an trí ở trên đất một mảng đảo khác, dựa theo linh hồn hắc đưa tin lặng yên bỏ chạy, đã hướng khu trung ương đi tới.

Ở lúc sương mù bỗng nhiên nảy sinh, đám người Hắc Cách đến, thủ hạ của Cáp Sâm đều càng lúc càng xa, là tốp thứ nhất nhằm phía khu trung ương, Cáp Sâm thì là lưu lại đoạn hậu, cùng Thạch Nham điên cuồng đánh nhau kịch liệt. Hai người giống như hung thú cuồng bạo nhất đều tự thi triển lực lượng ảo nghĩa, giảo sát trùng kích lẫn nhau, nhưng lại chiến cái tương xứng.

“Hắc hắc! Người thừa kế Thị Huyết nhất mạch! Ha ha ha ha!”

Cáp Sâm điên cuồng nhe răng cười: “Người biết từng cái huyết cốt này, đến từ ai hay không? Ha ha, nó đến từ đệ đệ Huyền Sơn của Huyền Hà, tu luyện tử vong ảo nghĩa, bị Tra Đặc Lý Tư gia tộc chúng ta giết chết, lấy một thân xương của hắn rèn luyện ra bí trận, bị linh hồn ta trọn đời nô dịch!”

“Vậy lại thế nào?” Con người Thạch Nham đỏ tươi như máu, một cổ khí thể thô bạo, khát máu, điên cuồng lượn lờ cả người, như yêu ma nguy hiểm nhất: “Ta khẳng định sẽ giết ngươi, cũng sẽ giết toàn bộ thủ hạ của ngươi, từng cái huyết cốt lệ thuộc Huyền Sơn kia, đều sẽ một lần nữa tụ tập lại”.

“Ha ha ha, ngươi dựa vào cái gì đoàn tụ hài cốt Huyền Sơn? Người căn bản không thắng được ta!” Cáp Sâm cười điên cuồng.

Hắn cùng Thạch Nham tại hải đảo chấn động này cuồng chiến hồi lâu, ảo nghĩa, lực lượng, thần thể hai bên liên tục trùng kích va chạm mấy ngàn lần, trước sau không ai có thể đủ thật sự chiếm thượng phong, ngay cả Hắc Cách Cáp Sâm cũng không đặt ở đáy mắt, thật sự đem Thạch Nham trở thành địch thủ có thể đảm đương chiến một trận, đem hết lực lượng điên cuồng vẫn như cũ không thể đem hắn ngăn chặn.

Cáp Sâm rốt cuộc biết vì sao những trưởng lão tiền bối Thần tộc kia, nhắc tới Bất Tử Ma tộc cùng Thị Huyết nhất mạch sẽ sắc mặt khó coi, thông qua một trận chiến này, hắn hiểu Bất Tử Ma tộc cùng Thị Huyết nhất mạch quả nhiên chính là tử địch suốt đời của Thần tộc.

“Nếu những thủ hạ kia của ngươi vẫn như cũ ở bên cạnh ngươi, ta quả thật không thể đem ngươi thế nào, nhưng hiện tại... ngươi sẽ thua.” Thạch Nham dữ tợn 8* ên P c* b B c c tc* , ki tr qu y *” T b ới

Từng đóa hoa hương thơm nồng đậm, từ trong nụ hoa nhỏ ra từng giọt nước mưa kỳ diệu long lanh. Giọt nước mưa chiếu rọi thân thể hần, bỗng nhiên xảy ra biến hóa kỳ diệu...

Trong những giọt nước mưa chiếu rọi bóng người hần kia, bỗng nhiên từ trong giọt nước mưa chân thật tràn ra, giống như linh hồn hần trong mộng cảnh không chân thật, bày ra từng cái bóng người cùng bộ dáng hần hoàn toàn nhất trí, lặng lẽ bay khỏi linh hồn tế đàn của hần, ở trong thức hải hần nhào lộn hần lên.

Thạch Nham tâm linh không minh sạch sẽ, trong lòng như bị sâu mọt xâm nhập, trong óc truyền đến cảm giác kim đâm đau đớn.

Hần thể hội đối với vòng xoáy thật lớn đột nhiên bỏ dỡ, mở mắt ra, phát hiện trong thức hải nổi lơ lửng từng cái bóng người hần. Những bóng người kia hoạt động ở trong thức hải hần, chợt vừa thấy bản thân hần, lại hoàn toàn cùng hần không thể tiến hành trao đổi.

Như là ảo tưởng ra bóng dáng.

Từng cái bóng người bay lên ở thức hải hần, thức hải bình tĩnh không gợn sóng của hần bỗng nhiên nhấc lên sóng gió ngập trời, từng luồng thần thức trở nên không chịu khống chế, vậy mà đều bị từng cái bóng người kia cầm lấy kéo, trào vào trong từng cái bóng người kia.

Thạch Nham đột nhiên có loại cảm giác dựng tóc gáy.

Từng cái bóng người kia giống như ảo giác, như là muốn chiếm lấy linh hồn hần, vét sạch thức hải hần, đem hần rơi xuống làm một cái xác không có bất cứ linh hồn tinh khí gì!

Hần có loại sợ hãi tinh khí thần bị nhanh chóng cướp lấy.

Ý niệm biến ảo, hần thử thức dục linh hồn tế đàn, thử lấy áo nghĩa đến giáo sát tiêu diệt từng cái bóng người kia, đột nhiên, hần sợ ngây người.

Ở trong linh hồn tế đàn của hần, ở tầng áo nghĩa, khu thiên hỏa, chỗ hố đen, thậm chí ở bên cạnh chủ hồn, phó hồn đều xuất hiện từng cái hư ảnh. Từng cái hư ảnh kia cùng hần giống nhau, lại có khí tức của cỏ cây chi tinh, lấy một loại tư thái bá đạo của kẻ xâm phạm, muốn cường hành đem ý thức của hần đè ép.

Cỏ cây chi tinh này vậy mà muốn đoạt quyền chủ đạo linh hồn hần, muốn nắm giữ thân thể hần, muốn chiếm lấy tất cả của hần!

Hần hoảng sợ biến sắc.

“Cút ngay! Cút ngay! Cút ngay! Cút ngay!”

Vô số đạo ý thức xua đuổi như từng tiếng sấm ở trong đầu hần chấn động không ngớt. Những ý thức đó đến từ từng cái hư ảnh, đang tiến hành tinh thần xâm nhập đối với hần.

Trong đầu hần bị oanh tạc ơng ơng không ngớt, như là bị ức vạn người cùng nhau mắng chửi, muốn tâm linh hần sụp đổ, muốn tinh thần hần tan rã, làm cho linh hồn từ trong thân thể thoát ly, làm cho tế đàn giao ra quyền sở hữu.

Bên cạnh hần vô số đóa hoa tươi đẹp cành lá lay động đang hoan hô, như là đang phối hợp ức vạn ý thức trong đầu hần, muốn cho hần chủ động từ bỏ, làm cho hần chỉ có thể trở thành một cái u hồn không có thực thể, vĩnh viễn mất đi thân thể thể xác.

“Muốn chết!”

Ý niệm cứng cõi quật cường kiên trì, linh hồn truyền đến tiếng hò hét, linh hồn tế đàn của hần bị khống chế, lại bỗng nhiên linh quang chợt hiện vận chuyển huyết khiếu chi lực.

Bảy trăm hai mươi cái huyết khiếu, giống như từng cái thế giới khác loại, vòng xoáy trong đó lẫn lộn vận chuyển, bỗng nhiên trào vào dao động tiêu cực cuộn cuộn, ẩn chứa hiếu sát, hủy diệt, tuyệt vọng, điên cuồng, oán hận đủ loại ý niệm đáng sợ. Những lực lượng tiêu cực kia như hải dương tà ác tràn ra, nhất thời đem cả người hần chìm đắm.

Trong linh hồn tế đàn, cái hố đen kia bỗng nhiên bị kích hoạt, cắn nuốt áo nghĩa trong đó phút chốc truyền đến lực hấp thu khủng bố.

Vô số ý niệm nhỏ vun mọng manh sợ hãi tuyệt vọng ở trong đầu hấn nảy sinh ra. Những bóng người vụng trộm xâm nhập trong đầu hấn kia giãy dụa, giống như phát hiện khủng bố lớn, muốn lập tức rút lui ra ngoài, vội vàng muốn chạy trốn khỏi thân thể hấn.

Từ trong huyết khiêu của hấn chợt xuất hiện đủ loại lực lượng tiêu cực, như là ngưng tụ thành một tầng màng thịt chất sùng, đem cả người hấn trời buộc.

Hấn và bóng người cùng hấn giống nhau như đúc, không thể xuyên thấu một tầng màng kia, cứng rắn bị trời buộc, chỉ có thể ở trong đầu hấn sợ hãi truyền đến thanh âm khẩn cầu, muốn hấn tha thứ...

Giống như cá voi hút nước, từng cái bóng người cùng hấn bộ dáng nhất trí, hóa thành từng luồng tinh khí bị nuốt hết ở trong hố đen, rất nhanh bị nuốt sạch sẽ.

Đủ loại tạp niệm nháy mắt biến mất sạch sẽ, tê đàn một lần nữa khôi phục vận chuyển, tinh thần hấn thì là chấn động, đột nhiên thấy chủ hồn giống như ăn thuốc đại bổ kỳ diệu, có loại cảm giác thần thanh khí爽 chủ hồn được làm sạch một lần. Loại cảm giác này cùng năm đó rửa sạch linh hồn tạp chất rất tương tự, còn như là linh hồn được đại bổ.

Từng tia cỏ cây tinh hoa từ trong hố đen bỗng nhiên bay vọt ra, như là điểm điểm quỳnh tương thẩm thấu ở trong linh hồn tế đàn. Linh hồn tế đàn của hấn cũng như là bỗng nhiên trở nên sạch sẽ hẳn lên.

Tinh thần hấn ngưng lại, bỗng nhiên đem lực chú ý đặt ở ngoài thân, nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đầy đất héo rũ hoa cỏ, kéo dài mấy trăm dặm, hấn ở trung ương cảnh hoa cỏ chết héo, lọt vào trong tầm mắt nhìn ra xa không thấy một đóa hoa còn có thể có hương thơm, điều này làm cho hấn sững sốt một chút, âm thầm nghĩ nghĩ, mới mơ hồ có điều thể ngộ.

Từng cái bóng người xâm nhập trong đầu hấn, là cỏ cây chi tinh nơi này. Những hoa cỏ đó trải qua vạn năm thiên địa năng lượng tưới nhuần, dần dần mở ra một tia linh trí, có ý tưởng muốn tiến thêm một bước tiến hóa lột xác.

Chúng nó tự biết thân thể cỏ cây không chịu tải được ý niệm của chúng nó, không thể mang cho chúng nó cuộc sống mới, mới sẽ cấp bách mãnh liệt tìm kiếm vật dẫn cao cấp.

Rất hiển nhiên, hấn đột nhiên đến, cho những cỏ cây chi tinh kia thấy được hy vọng, thừa dịp hấn linh ngộ vòng xoáy kỳ diệu, lặng lẽ thẩm thấu linh hồn hấn, lấy một loại phương thức đặc thù đảo loạn linh hồn tế đàn của hấn, thiếu chút nữa đã thành công giọng khách át giọng chủ.

Nếu không phải lực lượng tiêu cực trong huyết khiêu của hấn tà ác quỷ dị, bỗng nhiên dân tới hố đen bày ra kỳ diệu, nói không chừng chủ hồn của hấn sẽ bị cứng rắn xua đuổi, bị những cỏ cây chi tinh kia ở đỉnh chóp tế đàn của hấn ngưng luyện thành hình thái sinh mệnh hoàn toàn mới, lấy thân thể hấn làm cơ sở, lấy cỏ cây chi tinh làm hồn phách, diễn biến thành một loại chủng tộc hoàn toàn mới.

Nhìn hoa cỏ chết héo kéo dài trăm dặm, hấn lẳng lẳng suy tư trong chốc lát, hai mắt nhìn chằm chằm về phía một ngọn núi thần đứng vững cực xa kia.

Lông mày bỗng nhiên nhíu chặt lại, hấn phát hiện thân thức di động ra ngoài, như hoạt động ở trong tầng tầng sương mù, thế mà không thể cảm giác dao động chung quanh, không thấy bất cứ dị thường gì.

Ở trong này, chỗ kỳ diệu đặc thù kia của hấn, tựa như một lần nữa mất đi hiệu lực.

Hấn mơ hồ có loại cảm giác...

Hấn cảm giác ngọn núi thần thật lớn nguy nga kia như là đang lạnh lùng nhìn hấn, giống như thiên thần coi rẻ con kiến nhỏ yếu, vô tình vận chuyển thiên địa quy tắc áo nghĩa, cường ngạnh yêu cầu bất cứ sinh linh nào dựa theo phương hướng cùng pháp tắc của nó hoạt động, không cho phép bất luận kẻ nào vi phạm, không cho phép bất luận kẻ nào thay đổi!

Đây là cảm giác không biết từ đâu tới, thậm chí làm cho hấn cũng cảm thấy không biết nên khóc hay cười, lại tồn tại chân thật, căn bản không phải vô căn cứ.

Hấn nhớ tới một phen lời kia của Thương Thân...

“Hoang” có linh trí, có sinh mệnh ý thức, là một loại hình thái kết cấu sinh mệnh cùng toàn bộ vậy chúng khác nhau, từ lúc thiên địa sơ khai, nó đã tồn tại, lấy phương thức chỉ nó có ảnh hưởng vũ trụ mệnh mông, là tồn tại thần kỳ nhất trong vũ trụ, không ai có thể ảnh hưởng nó, chỉ có nó có thể ảnh hưởng người khác...

Thạch Nham nhìn về phía thần sơn kia, thể ngộ loại cảm giác quý dị này, đột nhiên đối với lời kia của Thương Thần rất tin không nghi ngờ.

Hoang không vền vẹn là cổ đại lực, còn là sinh mệnh đặc thù, nó có ý thức cùng ý nghĩ của mình!

Khẳng định chuyện này rồi, hắn bỗng nhiên kính sợ xa xa nhìn về phía thần sơn, do dự một chút, lại ở trong hoa cỏ chết héo đầy đất ngồi xuống, điểm Huyền Không Giới một cái, đem Thất Thái Quỷ Linh Hoa lấy ra, phó hồn lặng lẽ từ trong con người toát ra, đột nhiên đem thủy tinh phong ấn Thất Thái Quỷ Linh Hoa đều bao lấy...

Thất Thái Quỷ Linh Hoa có thể dung hợp bốn nguyên hỏa điểm, đối với người có được thiên hỏa mà nói chính là cực kì quan trọng, có thể tăng lên trình độ dung hợp bốn nguyên hỏa điểm trong phó hồn thật lớn.

Phó hồn của hắn vốn từ mười loại thiên hỏa cấu thành, lúc trước ở ngọn nguồn áo nghĩa hắn đem Địa Tâm Hỏa, Luyện Ngục Chân Hỏa cùng Chu Tước Chân Hỏa thuộc tính nhất trí dung hợp làm một.

Nay phó hồn còn có tám loại thiên hỏa chưa thật sự dung hợp. Một ngày đó nhìn thấy Áo Đại Lệ, hắn liền biết trình độ dung hợp thiên hỏa của phó hồn Áo Đại Lệ cao hơn hắn, cũng biết liên hệ kỳ diệu giữa phó hồn cùng Thần Ấn đại lực, có thể cùng trình độ dung hợp thiên hỏa có liên quan.

Bởi vậy, sau khi hắn phát hiện tạm thời yên ổn, sẽ không rất nhanh bị quấy rầy, hắn cũng không nghĩ nhiều chỗ kỳ lạ của trung ương cái cổ đại lực này, mà là đem độ dung hợp phó hồn bốn nguyên trở thành sự tình mấu chốt nhất.

Hắn đang lấy Thất Thái Quỷ Linh Hoa đến thử dung hợp ngọn lửa mới thuộc tính khác nhau.

Một góc ven khu trung ương, khu sa mạc cực nóng khó chịu, hai cái thân thể đáng người yếu điệu quần áo ướt sũng kề sát, ở trong sa mạc một chỗ quái thạch cát đá xây đi lại.

Cát vàng như bàn ủi đốt đỏ hồng, nóng bỏng, các nàng phải vận chuyển thần lực ở bàn chân hình thành quang sáng năng lượng, mới có thể triệt tiêu lửa nóng kinh người. Ở phía trước các nàng, mơ hồ có thể nhìn thấy dãy núi liên miên, có thể nhìn thấy thần sơn nguy nga trong dãy núi. Y - .com

Nhưng mà, hai nàng đi đã lâu, lại như thế nào cũng không xuyên thấu được cái sa mạc này, rõ ràng dãy núi phía trước tầm mắt có thể thấy được, nhưng chính là cho các nàng một loại cảm giác tuyệt vọng xa không thể tới.

Đây là Tắc Tây Lị Á cùng Thương Ảnh Nguyệt.

Một miệng núi lửa.

Nham thạch nóng chảy phun trào cuồng bạo, phóng thích đốm lửa hoảng sợ, dao động cháy phừng phừng chấn động không ngừng.

Ba người Sa Triệu, Tiêu Sơn, Tiêu Hải ở trong đầm lửa nham thạch nóng chảy đang thống khổ giãy dụa, muốn từ trong đầm nham thạch nóng chảy đi ra, muốn lao ra khỏi miệng núi lửa. Bọn họ giống như bị vòng xoáy cuốn đến, trực tiếp rơi vào đầm nham thạch nóng chảy sôi trào, cực nóng nơi đây đem một người cùng bọn họ đồng thời rơi xuống hòa tan hết. I

Người nọ ở trước khi rơi vào đầm nham thạch nóng chảy, bởi vì sơ sẩy chưa lấy thần lực ngưng tụ thành vòng bảo hộ năng lượng, bởi vậy chết thảm tại chỗ.

Trong sông băng dày đặc, mấy người Vô Phong, Mạc Bao biến thành từng cái tượng băng, ở trong sông băng thành hoá thạch. Trong thân thể bọn họ truyền đến từng trận khí tức năng lực, tựa như đang tròng kích, muốn lao ra khỏi trạng thái tượng băng thoát vây.

Một khu vực cơn lốc càn quét, Mễ Á và Ước Mạn mấy người chặt vật xoay chuyển thân thể, trước sau không đứng vững, trên thân thể nhiều ra từng cái miệng vết thương máu tươi đầm đìa, tựa như đều bị phong nhận cắt. Bọn họ cũng đang đau khổ giãy dụa.

Các nơi chân núi của ngọn núi, rất nhiều hồ nước đầm nước, sa mạc sông băng, những võ giả từ hải đảo xông tới kia, bọn người Hắc Cách, Phi Nhĩ Phổ, Áo Đại Lệ, Mễ Á, Thương Vân, vừa tới đây đều lâm vào trong hiểm địa phiến toái khác nhau, cũng đều đang gian nan cầu sinh.

Có những người, đã chết thảm trước một bước.

Có những người, dần dần tìm được phương hướng, rất nhanh có thể thoát vây.

Cũng có một ít người, chẳng những sớm thoát một nhọc, còn thu hoạch chỗ tốt rồi, đang an tâm tu luyện, hướng tới tầng thứ lực lượng mới từng bước rảo bước tiến lên.

1156. Chương 1148: Tam Hỏa Giao Hòa

Trong khe núi đá hoa chết héo toàn bộ.

Một cái thể phách khoẻ mạnh tĩnh tọa bất động, mi mắt nhắm chặt, trong mi tâm di động một đoàn lửa khói rực rỡ. Lửa khói từ đỏ đậm, bạc sáng, xanh rêu, băng lam đủ loại sắc thái hình thành, xa hoa. Nguồn truyện: Y.com

Một đá hoa tươi yêu dị như mặt người đẹp, bị một đoàn lửa khói kia trói buộc, dần dần tan rã, khuôn mặt người đẹp diễm lệ mỹ mạo kia hiện lên thân sắc thống khổ dữ tợn, trông rất sống động, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ chân thật.

Hoa tươi bị mãnh liệt đốt cháy, dần dần hóa thành từng giọt chất lỏng trong suốt dính dính. Những chất lỏng đó ở trong ngọn lửa chưa bị bốc hơi lên, ngược lại rất kỳ lạ hóa thành từng sợi dây thật dài, như nước miếng bị kéo dài, ở trong lửa đem lửa khói màu sắc khác nhau chiếu rọi ra.

Một loại cảm giác huyền bí thâm ảo phút chốc ở trong lòng Thạch Nham nổi lên, phó hồn của hắn như là bị từng sợi dây kia chia làm từng khối...

Rất nhiều năm trước, hắn lấy thiên hỏa thần luyện thuật, lấy mười loại bốn nguyên hỏa diễm làm cơ sở, dung hợp bốn nguyên thác ẩn tinh hồn, cuối cùng hình thành phó hồn.

Khi đó hắn vốn cho rằng đó là linh hồn dung hợp đầy đủ, cho rằng mười loại thiên hỏa thuộc tính nước sữa hòa nhau tuy hai mà một, về sau hắn mới ý thức được thiên hỏa thần luyện thuật dung hợp, chỉ có thể làm cho hắn mạnh mẽ diễn biến ra phó hồn, mười loại khí tức thiên hỏa vẫn như cũ ẩn nấu ở trong phó hồn hắn, giữa nhau vẫn là có thể hoàn toàn hợp nhất.

Tại ngọn nguồn áo nghĩa kia, thông qua úc San, Huyền Phi kể, hắn mới biết được thiên hỏa dung hợp tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Cũng là ở nơi đó, hắn thử dung hợp thiên hỏa thuộc tính gần của phó hồn, đem Luyện Ngục Chân Hỏa, vạn năm Địa Tâm Hỏa, Chu Tước Chân Hỏa thật sự hợp nhất, hóa thành một cô năng lượng hỏa diễm hoàn toàn mới, ở trong phó hồn hắn chiếm cứ một cái vị trí đặc thù.

Hôm nay, mượn dùng Thất Thái Quỷ Linh Hoa kì áo, tám loại khí tức thuộc tính thiên hỏa trong phó hồn hắn bỗng nhiên trở nên rất rõ ràng...

Quỷ Linh Hoa dần dần hòa tan, hình thành chất lỏng dính dính trong suốt, từng giọt chất lỏng kéo dài, như từng sợi hồn tuyến tràn ngập ở trong phó hồn hắn, bốn phương thông suốt, nối liền mỗi một cỗ thiên hỏa, làm cho giữa chúng nó có cầu có thể câu thông, làm cho chúng nó có thể chậm rãi tiếp cận...

Những chất lỏng do Quỷ Linh Hoa hòa tan biến thành kia tựa như có một loại tác dụng kỳ diệu: Có thể chủ động dẫn dắt tương đối dễ dàng hội tụ bốn nguyên hỏa diễm khí tức.

Âm Linh Quỷ Hỏa, Thái cổ Yêu Hỏa cùng Bỉ Tuyệt Thi Hỏa ba loại hỏa diễm thuộc tính khác nhau, lại có liên hệ vi diệu này, tại dưới đường cong trong suốt kia dẫn dắt, từng chút chậm rãi trôi nổi bay lượn, hoạt động ở trong phó hồn hắn.

Phó hồn giống như thành sọ não trong suốt, sọ não do từng đám hỏa diễm rực rỡ ngưng luyện mà thành, có thể rõ ràng nhìn thấy chiếm cứ ở trong đầu bao quanh hỏa diễm màu sắc khác nhau, từng cái như lưới

dây nhỏ hồn ti khuếch tán tràn ngập ở sọ não, có thể nhìn thấy màu xanh lá, màu lam, màu xám trắng ba quãng lửa bay lượn, từ ba góc hình tam giác hướng tới trung tâm tụ tập.

Trung tâm kia, đó là phương vị mi tâm của sọ não trong suốt, truyền ra linh hồn rung chuyển rất kịch liệt.

Màu xanh lá là Bì Tuyết Thi Hỏa, màu lam là Âm Linh Quỷ Hỏa, màu xám trắng là Thái cổ Yêu Hỏa, ba loại ngọn lửa màu sắc khác nhau chậm rãi di động, rồi cuộc ở phương hướng mi tâm sọ não tụ tập.

Đau đớn như xé rách đầu, đột nhiên trào tâm linh hồn phách, chẳng những phó hồn kịch liệt run run hẫ hẫ lên, chủ hồn, linh hồn tế đàn, thần thể của Thạch Nham đều như là bị vô số lợi nhận lẳng trì. Loại đau đớn khủng bố dung hợp thiên hỏa này, làm cho hắn ở trong khe núi thấy rít gào hẫ hẫ lên.

Từng tiếng như tiếng rống của hung thú xa xa truyền ra ngoài, nghe thấy làm cho người ta kinh hồn táng đảm, làm cho người ta sợ hãi dựng tóc gáy.

Trong từng tiếng rít gào, ba quãng lửa màu xanh lá, màu lam, màu xám trắng sôi trào như nước sôi, như ba dải băng gắt gao ngưng kết quần quanh, chậm rãi trở nên tuy hai mà một, chậm rãi hóa thành một thể.

Khu trung ương cổ đại lục yên tĩnh, trong khe núi hẻo lánh, Thạch Nham chịu đựng đau khổ thấu tim, đang tiến hành dung hợp mới thiên hỏa.

Bên một chỗ đầm nước cách hắn không tính quá xa.

Một cái bóng người thiển lệ im lặng đứng, nhú chặt mày ngài, lẳng lẳng nhìn đầm nước kia.

Đầm nước có thể soi người, như một tấm gương chói lọi, trong đó hiện ra từng màn ảo giác kỳ diệu...

Một tiểu cô nương bện tóc đuôi ngựa, ở trong tầng tầng minh vực âm trầm cuộn thân thể, hai tay che mặt thấp giọng nức nở, bả vai liên tục run run, ủy khuất sợ hãi đến cực điểm.

Từng luồng u hồn âm trầm quỷ lệ, ở bên cạnh thân thể mềm mại của nàng di động, truyền đến quỷ rít chói tai, tiếng rít hóa thành mắt có thể thấy được cuộn sóng, từng cơn sóng trùng kích tiểu cô nương. Tiểu cô nương bị dọa phát run, cuồng loạn thét chói tai, tiếng thét chói tai của nàng sắc bén như kiếm, đem vô số u hồn đầm thành bột phấn.

Một màn ảo giác biến mất, ảo giác mới một lần nữa hiện lên, tiểu cô nương dần dần trưởng thành, thành tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, lại bị giam cầm ở trong bí cảnh hàn băng lửa cháy, lấy thân thể mềm mại đến ngăn cản, không bao lâu liền da tróc thịt nứt...

Từng màn cảnh tượng biến ảo khác nhau, như ác mộng đang ăn mòn lòng người, cuối cùng hình ảnh của đầm nước dừng lại, tiểu cô nương biến thành một bóng người lạnh lùng kiêu căng mãnh liệt.

Đó là công chúa Minh Hoàng tộc Áo Đại Lệ. Đầm nước như một tấm gương, đem nàng bên đầm soi ra.

Khóe miệng băng lạnh của nàng giật giật, bóng người trong đầm nước đột nhiên chia năm xẻ bảy, hóa thành như mảnh vỡ thủy tinh biến mất, đầm nước kia cũng khôi phục thái bình, không có bất cứ khác thường nào nữa.

Nàng nhin không được hừ lạnh một tiếng, giống như một cái mị ảnh từ đầm nước lướt qua, muốn hướng phương hướng thần sơn nguy nga kia phóng đi. Đột nhiên, nàng nghe được từng tiếng rít gào như dã thú, tiếng như sét đánh, xa xa chấn động lại, làm cho linh hồn tế đàn của nàng cũng lâm vào chấn động.

Hơi hơi nheo mắt, nàng thoáng do dự một chút, tạm thời đặt xuống ý niệm xông về phía thần sơn, phút chốc thay đổi phương hướng.

Một lúc lâu sau.

Nàng lẻ loi một mình xuất hiện ở khe núi hoa tươi chết héo, liếc một cái nhìn thấy một người trên mặt đất trong khe núi thống khổ lẫn lộn, truyền ra tiếng gào khóc có thể ức chế.

Sắc mặt Áo Đại Lệ hơi đổi, nhìn chằm chằm một quãng lửa màu sắc rực rỡ di động, nàng thoáng cảm ứng, lập tức ý thức được đã xảy ra cái gì.

Vẻ mặt lạnh lùng theo dõi trong chốc lát, Áo Đại Lệ bỗng nhiên ngồi xuống ở bên cạnh, không nói một lời nhắm mắt lại, tựa như đang rèn luyện tinh thần ý chí, cùng với từng trận tiếng gầm gừ, nàng im lặng khổ tu hần lên.

Bên này động tĩnh rít gào quá lớn, lại có người nghe nói mà đến, xa xa cảnh cỏ truyền đến tiếng gãy răng rắc, trong chốc lát liền thấy bốn cái bóng người chậm rãi hiện ra, một người cầm đầu chính là Phỉ Nhĩ Phổ, còn có ba gã tùy tùng gia tộc hần.

Cách nhau mấy ngàn thước, ánh mắt oán độc hung ác của Phỉ Nhĩ Phổ đột nhiên nhìn chằm chằm Thạch Nham, âm thầm liếm liếm đầu lưỡi, lộ ra một bộ vẻ mặt hiểu sát tàn bạo.

Hần lặng lẽ phát tay, bốn cái bóng người lặng lẽ hướng tới phương hướng Thạch Nham áp sát, dao động trong thân thể dần dần ngưng luyện ra, dần dần cuồng liệt mãnh liệt.

Đột nhiên, vẻ mặt Phỉ Nhĩ Phổ cứng lại, hần nhìn thấy ở phía sau Thạch Nham, còn có một cái bóng hình xinh đẹp ngồi ngay ngắn bất động, hai mắt nàng kia lạnh lùng mãnh liệt như sương đao, đang lạnh lẽo nhìn về phía hần.

Lưng Phỉ Nhĩ Phổ bỗng nhiên toát ra một luồng khí tức băng hàn. Hần chỉ nhìn nàng kia một cái, liền không nói hai lời quay đầu liền lui, một bộ bộ đáng bị dọa hồn phi phách tán.

Nàng kia cũng không truy kích, vẫn như cũ ngồi ngay ngắn bất động, giống như một khối băng dày cứng, cả người lộ ra khí lạnh lẽo.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Thạch Nham ở trước mắt nàng chậm rãi dừng tru lên, giây dựa ngồi thẳng thân thể, vận chuyển thiên địa năng lượng tẩy rửa gân mạch cả người. Đoàn phó hồn kia không còn kịch liệt dao động, ba loại lửa khói sắc thái khác nhau hòa hợp một thể.

Nàng bỗng nhiên lạnh giọng nói: “Người hần là không có việc gì rồi”.

Thạch Nham cùng nàng ngồi mặt đối mặt, hơi hơi nhíu nhíu mày, nói: “Người vì sao hộ pháp giúp ta?”

Lúc bốn người Phỉ Nhĩ Phổ tới, hần ở tình trạng máu chót nhất, nếu là bị quấy rầy, sợ là lập tức linh hồn tiêu tán, ngay cả thân thể cũng sẽ bị đốt thành tro tàn.

Một khắc Áo Đại Lệ tới kia, hần còn có loại bất an mãnh liệt, cho rằng Áo Đại Lệ sẽ xuống tay đối với hần, lại phát hiện đối phương chỉ là hờ hững ngồi xuống, ra ngoài ý muốn của hần ở ngoài im lặng, còn ở thời khắc máu chót giúp hần hộ pháp một hồi, làm cho hần tránh bị bốn người Phỉ Nhĩ Phổ ảnh hưởng.

“Người quá sơ suất.” Áo Đại Lệ lạnh lùng ngạo nghễ nhất quán: “Dung hợp bốn nguyên hỏa diễm, chính là rèn luyện đau đớn hung hiểm nhất, cần thừa nhận khổ linh hồn đốt cháy, có thể nói là tra tấn khủng bố nhất thế gian. Người ở lúc dung hợp, nên là lựa chọn khu vực an toàn nhất, phải có người hộ pháp cho người. Người liều lĩnh xàng bậy như vậy, có thể sống đến bây giờ thật đúng là kỳ tích”.

Áo Đại Lệ cũng là người có được bốn nguyên, nàng cũng từng trải qua dung hợp bốn nguyên hỏa diễm, nàng so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng loại đau đớn này có khủng bố cỡ nào.

“Ta không rõ vì sao người sẽ giúp ta hộ pháp?” Thạch Nham trầm mặt, lặp lại lúc trước vấn đề.

“Ta từng cùng Hắc Cách giao thủ.” Áo Đại Lệ lạnh lùng nhìn về phía hần, trầm ngâm, nghiêm túc nói: “Một mình ta không giết được hần, tại trong khu trung ương này, có thể giúp ta cùng nhau giết chết hần, chỉ có người, chỉ có người tương tự dung hợp bốn nguyên cùng ta liên thủ, mới có khả năng giết hần. Ta cần lực lượng của người, chỉ là đơn giản như vậy”.

Áo Đại Lệ sạch sẽ lưu loát nói rõ nguyên do.

Thạch Nham quái dị hắc hắc cười lên. Hần biết Áo Đại Lệ phán đoán vẫn là không đủ chuẩn xác, bởi vì ở đây còn có một Thương Vân, tương tự có thể giúp nàng. Chỉ là... Thương Vân là Thiên Yêu tộc, cùng nàng nhất định không đội trời chung.

“Cám ơn người hộ pháp.” Thạch Nham vươn người đứng dậy, xương cả người vang giòn bốp bốp, gân thịt truyền đến tiếng căng thẳng, quang lửa kia ở trán bị hấn phút chốc thu vào trong đầu: “Yên tâm, Thần tộc là kẻ địch chung của chúng ta, thật đúng phải Hắc Cách, ta khẳng định sẽ không giữ tay”.

“Người từng cùng Cấp Sâm giao thủ, người cảm thấy hấn như thế nào?” Áo Đại Lệ đột nhiên nói.

Sắc mặt Thạch Nham chợt ngưng trọng hẳn lên, hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Cấp Sâm rất mạnh! Ta chưa từng giao thủ với Hắc Cách, nhưng ta tin tưởng Cấp Sâm tuyệt đối có thể cùng Hắc Cách so sánh. Cấp Sâm áo nghĩa đáng sợ kia có thể thiêu đốt máu thịt, linh hồn, cực kỳ đậm tay! ”

“Xem ra tình thế của chúng ta không thể lạc quan.” Con mắt sáng của Áo Đại Lệ tràn đầy trầm trọng.

“Việc cấp bách, chúng ta nên mau chóng đem người của chúng ta tìm được sau đó một lần nữa tụ tập, như vậy mới có sức cùng Thần tộc chiến một trận.” Thạch Nham nhìn về phía thần sơn phương xa, nói: “Đáng tiếc ta ở nơi này thần thức lại bị ước thúc, nếu muốn đem bọn họ nhất nhất tìm được đoàn tụ, tựa như cũng không dễ dàng. Người thì sao, người có biện pháp nào không?”

Áo Đại Lệ cũng là bất đắc dĩ lắc đầu.

“Người cảm thấy chúng ta nên làm như thế nào?” Thạch Nham lại hỏi.

“Đi phía trước, đi hướng ngọn núi kia, trên đường tận lực tụ tập người của chúng ta, tận lực giết nhiều tộc nhân Thần tộc.” Áo Đại Lệ đề nghị.

“Được”.

1157. Chương 1149: Luyện Hóa Cổ Đại Lục?

Trong lòng Thạch Nham cùng Áo Đại Lệ đều rất rõ ràng, bọn họ chỉ có tụ tập ở cùng nơi, mới có thể cho Thần tộc trọng kích trình độ lớn nhất, mới có thể làm cho an toàn của bản thân được đề cao.

Mỗi một võ giả tiến vào khu trung ương, bởi vì vòng xoáy mãnh liệt kia gạt đi, cuối cùng rơi xuống phương hướng đều khác nhau, từng đám người đều bị phân tán ra, ở các vùng ven của khu vực trung ương, bị cấm chế, thiên nhiên hung địa khác nhau vậy khôn, đều đang thống khổ giãy dụa.

Thạch Nham cùng Áo Đại Lệ có thể nhanh chóng gặp nhau, đối với hai người bọn họ mà nói xem như rất may mắn rồi, bởi vì sức chiến đấu của hai bọn họ đều cực kỳ cường hãn, hai người đi chung đường, trừ phi gặp phải đám người Hắc Cách, Cấp Sâm, Mê Á tụ cùng một chỗ, nếu không khẳng định có năng lực tự bảo vệ mình.

Cùng Áo Đại Lệ cùng nhau hướng phương hướng thần sơn nguy nga kia đi tới, Thạch Nham một đường trầm mặc, lặng lẽ vận chuyển thần thức tra xét phó hồn.

Nay trong phó hồn có sáu loại thiên hỏa khí tức khác nhau, phân biệt là Hỗn Động Thánh Hỏa, Diệt Thế Lô Viêm, Cửu u Phệ Hồn Diễm, Huyền Băng Hàn Diễm, còn có hoàn thành hai cổ khác: Luyện Ngục Chân Hỏa, Chu Tước Chân Hỏa, vạn năm Địa Tâm Hỏa dung hợp hình thái, cùng Thái cổ Yêu Hỏa, Âm Linh Quỷ Hỏa, Bì Tuyết Thi Hỏa dung hợp hình thái.

Mới tiến lên dung hợp là Thái cổ Yêu Hỏa, Âm Linh Quỷ Hỏa, Bì Tuyết Thi Hỏa, ba loại hỏa diễm này nay hiện ra màu lam lục, âm u toát ra bất định, quỷ khí, âm khí, yêu khí ba loại khí tức hỗn tạp, có loại dao động cực kỳ âm tà quỷ dị.

Sáu loại thiên hỏa khí tức khác nhau, đồng loạt ở trong phó hồn bay bổng, như là sáu cái trong đầu hấn, phân biệt truyền ra năng lượng dao động kinh người.

Sáu loại quang lửa sáng màu sắc rực rỡ bay bổng, sinh sôi không thôi nảy sinh năng lượng, làm cho tốc độ phó hồn hấn cấu kết thiên địa tàn năng càng thêm mau lẹ. Hấn có thể lúc nào cũng phát giác được, phó hồn hấn đang hấp thụ tàn năng tự do, rót vào trong hư giới hấn, làm cho hư giới hấn tựa như trước sau đều đang xảy ra biến hóa vi diệu.

Bốn nguyên hỏa diễm của phó hồn dung hợp lẫn nữa, làm cho hần có loại ảo giác phó hồn dần dần biến hóa, giống như phó hồn có thể không thuận theo chủ hồn mà sinh, diễn biến trở thành hình thái đầy đủ thật sự.

Phó hồn lấy thiên hỏa cùng bốn nguyên kỳ lạ của Thần Ân đại lục diên biến mà thành, cùng Thần Ân đại lục tựa như có liên hệ kỳ diệu, mỗi khi thiên hỏa của hần dung hợp một phần, hần liền giống như cảm thấy có thể lấy phó hồn câu thông Thần Ân đại lục, mang đến cho Thần Ân đại lục biến hóa nào đó...

Thần Ân đại lục như thành một cái thần thể của phó hồn hần. Thần Ân đại lục biến hóa, lại sẽ dẫn lên phó hồn hần tiến hóa cùng trưởng thành.

Đây là một loại quan hệ đặc thù cùng một nhịp thở lẫn nhau cùng tồn tại cộng vinh, cực kỳ huyền diệu, rất khó lấy ngôn ngữ miêu tả.

Nếu nói linh hồn tế đàn hần diễn biến mà thành hư giới, là do chủ hồn hần nắm giữ chứa tế thể giới, như vậy, Thần Ân đại lục chính là thể giới phó hồn hần có thể cai quản, còn là thể giới tồn tại chân thật, là một trong năm cổ đại lục kỳ diệu nhất trong thiên địa!

Phó hồn hần theo bốn nguyên hỏa diễm dần dần dung hợp, tựa như đang lột xác trưởng thành tiến hóa, biến thành thần duy nhất của Thần Ân đại lục, có thể biến ảo tất cả căn bản của Thần Ân đại lục! Bạn đang đọc truyện được tại Y.com

Thể ngộ vô cùng huyền ảo!

Kỳ diệu khó có thể nói bằng lời!

“Nếu người có thể hoàn thành dung hợp toàn bộ bốn nguyên hỏa diễm, cổ đại lục kia... Sẽ trở thành thủy giới của người!” Áo Đại Lệ một đường lặng im, lại bỗng nhiên quay đầu nhìn hần một cái, lạnh nhạt nói: “Dem cổ đại lục luyện hóa làm bản mạng thủy giới, đây là giấc mộng cuối cùng vô số sinh linh chủng tộc tha thiết ước mơ. Người rất may mắn, tại trong con đường che kín bụi gai gian khổ này, lại đã hướng phía trước rảo bước tiến lên một cước”.

Luyện hóa cổ đại lục làm bản mạng thủy giới!

Trong đầu Thạch Nham âm âm chấn động, sắc mặt lộ ra vẻ cực độ rung động, hần bị một phen lời của Áo Đại Lệ dọa rồi.

Cũng là tại một khắc này, hần mới hiểu được hần có bao nhiêu may mắn, mới hiểu được thì ra bốn nguyên thiên hỏa của phó hồn hoàn toàn dung hợp, có thể đạt tới độ cao lực lượng thần bí đáng sợ cỡ nào!

Năm khối cổ đại lục trong thiên địa, ở thời điểm vũ trụ sơ khai sinh ra, phân biệt thai nghén ra tứ đại sinh linh, tứ đại sinh linh vẫn chính là bá chủ vũ trụ, là chủng tộc chứa tế thể gian, cổ đại lục chính là tồn tại thần kỳ nhất tinh không mênh mông, thần bí huyền ảo đến cực điểm.

Dem cổ đại lục luyện hóa làm thủy giới của mình, liền có thể hiểu rõ tinh diệu sâu nhất của cổ đại lục, có thể đâm phá vũ trụ sơ khai ảo diệu, hiểu tinh túy thai nghén ra tứ đại chủng tộc.

Đối với bất luận kẻ nào mà nói, đây đều là một loại dự hoặc khó có thể chống đỡ, không ai có thể ở dưới loại dự hoặc bảo trì bình tĩnh.

Áo Đại Lệ lời nói lạnh nhạt, lại làm cho Thạch Nham nháy mắt rõ ràng phương hướng, cả người tinh thần khí thể đều có loại thăng hoa thoát thai hoán cốt, giống như tầng tầng sương mù che ở trên linh hồn bị lật tẩy dọn sạch, toàn bộ thể giới đều trở nên rõ ràng hần lên.

“Người... vậy mà không biết kỳ diệu của luyện hóa bốn nguyên hỏa diễm?” Thân thể Áo Đại Lệ khẽ rung động, bỗng nhiên không thể tưởng tượng nhìn về phía hần: “Người vậy mà cái gì cũng không biết?”

Thạch Nham loại tinh thần thăng hoa đẩy ra sương mù gặp cầu vòng này, hiển nhiên là bị một câu của nàng chỉ ra, điều này làm cho Áo Đại Lệ nhất thời kinh ngạc, giống như nhìn quái vật nhìn về phía hần: “Người cái gì cũng không biết như thế nào xuất hiện ở đây?”

Da mặt co giật một cái, Thạch Nham cũng có chút xấu hổ. Hần nghiêm mặt không lên tiếng, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Áo Đại Lệ lần đầu lộ ra vẻ mặt không biết nên khóc hay cười, ánh mắt nhìn hẩn như nhìn một tên ngốc, muốn bao nhiêu quái dị có bấy nhiêu quái dị. Chẳng qua nàng cũng không châm chọc khiêu khích, chỉ là gật gật đầu, nói: “Cũng không quan hệ, người cho người tiến vào khẳng định có an bài khác, sẽ không lộ mằng như vậy”.

Trong lòng Thạch Nham khẽ động, theo bản năng nhìn về phía Huyết Văn Giới, khẽ nhú mày.

Dựa theo lời Thương Vân nói, Huyết Văn Giới đó là mấu chốt, nếu Giới Linh có thể thức tỉnh lại, hẩn liền sẽ không bị động như vậy nữa, sẽ biết hẩn nên ở trong cổ đại lục theo đuổi cái gì, biết nên thu hoạch cái gì.

Chỉ là... Giới Linh tuyệt chưa có bất cứ dấu hiệu gì muôn thức tỉnh.

“Người có thể sử dụng âm thạch liên hệ người khác không?” Thạch Nham đột nhiên hỏi.

“Không thể.” Áo Đại Lệ lắc đầu: “Ở trong này có nhiều loại hạn chế, ngay cả thần thức chúng ta cũng bị sương mù che lấp, vậy thực rất khó trao đổi lẫn nhau”.

“Cái thứ này tựa như có thể.” Thạch Nham lấy ra một cái huyết cốt. Huyết cốt đến từ tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, là cốt hài của Huyền Sơn. Hẩn lay động huyết cốt một cái, nói: “Trên mỗi một cái huyết cốt đều khắc tà trận. Cái tà trận này rất kỳ diệu, giữa nhau có thể đạt thành liên hệ”.

Vuốt ve huyết cốt, từng luồng tử vong dao động đầu ngón tay hẩn thấm thấu vào, cẩn thận thể ngộ, nói: “Cách chúng ta không xa có tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, hai người”.

“Người có thể cảm ứng được ngực cảm huyết cốt, như vậy... Cáp Sâm cũng có thể tìm được người hay không?” Áo Đại Lệ đột nhiên hỏi.

Thạch Nham gật đầu: “Trên nguyên tắc hẩn là như vậy”.

“Là ở trong khoảng cách nhất định, người mới có thể cảm giác được vị trí một cái huyết cốt khác phải không?” Áo Đại Lệ hỏi lại.

“Không sai”.

“Vậy rất không tồi, cho dù người hiện tại cảm ứng hai người, một người trong đó chính là Cáp Sâm, người ta liên thủ, cũng có thể vững vàng ổn thỏa giết hẩn”.

“Chính là như thế”.

Hai người chợt liếc một cái, Thạch Nham đột nhiên bay vút cực nhanh, hướng tới phương hướng hẩn cảm giác phóng đi.

Áo Đại Lệ không nói một lời, rất ăn ý cùng hẩn chung đường, muốn tiến hành đột tập kích thứ nhất đối với tộc nhân Thần tộc.

Đầm nham thạch nóng chảy sôi trào.

Ba người Sa Triệu, Tiêu Sơn, Tiêu Hải như lột một tầng da, thần thể như tôm lớn nấu chín, đỏ rực dọa người. Ba người hao hết lực lượng từ đầm nham thạch nóng chảy đi ra, hình chữ đại ngựa mặt hướng lên trời, cực kỳ suy yếu mỗi một.

Trong đầm nham thạch nóng chảy nham thạch nóng chảy bị dầu hỏa nóng bỏng nhất còn khủng bố hơn. Bọn họ đạt tới cảnh giới hư thần tam trọng thiên, ngưng luyện thần lực làm một tầng màng dán ở trên thần thể, vẫn là không thể hoàn toàn tránh nạn nham thạch nóng chảy lửa nóng xâm nhập, thần thể bị nướng như chín.

Bọn họ hao phí quá nhiều thần lực.

Bên cạnh miệng núi lửa, từng cây cổ thụ đồ bình cao mấy chục mét, trên một cây cổ thụ trong đó lẳng lặng đứng hai gã nam tử, ánh mắt âm lệ hiếu sát, ngay tại trong lá cây nhìn ba người Sa Triệu.

Đây là hai gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, tùy tùng điên cuồng của Cáp Sâm. Bọn hẩn từ một chỗ tuyệt địa giấy thoát ra, trốn ở trên thân cây tĩnh tu, thỉnh linh phát hiện miệng núi lửa cách đó không xa toát ra ba thẳng cha tình trạng kiệt sức, như là một chút thần lực cũng không còn.

Hai người chợt liếc một cái, đều nhìn ra ý cười tàn nhẫn trong mắt đối phương. Bọn hắn không nói một tiếng đưa tay cắm vào bụng, cắn răng thở phì phò, chậm rãi đem hai cái xương đâm đĩa máu từ trong thân thể rút ra.

Mùi máu tanh cuồng bạo hung sát nhất thời từ trên người bọn hắn khuếch tán ra, nồng đậm làm cho người ta sợ hãi, cho người ta một loại lực áp bách khủng bố, làm cho tinh thần người ta cũng không thể trấn định xuống.

Ba người Sa Triệu, Tiêu Sơn, Tiêu Hải vốn cũng không muốn nhúc nhích một cái, đột nhiên cảm nhìn thấy hung hiểm bùng xuống, tâm thần phát lạnh, bộ lông cả người đều như là nổ ra, giật mình một cái vậy mà vừa lặn vừa bò đứng lên, vẻ mặt kinh sợ nhìn về phía hai gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc điên cuồng cầm huyết cốt mà đến.

Gân cốt ba người đều để lộ ra bất an, mạnh mẽ thúc dục thần lực không còn lại nhiều, chợt cười khổ, trong lòng phát ra thở dài tuyệt vọng bất đắc dĩ.

Bọn họ cũng đều biết lần này sợ là dữ nhiều lành ít rồi.

Đột nhiên, đầy sao đỉnh đầu bọn họ giống như bỗng nhiên tươi sáng hẳn lên, đầy trời tinh quang như hạt mưa đều rơi xuống. Ánh sao như mưa rào, hư không tụ tập hình thành một cái ngân hà, như dải băng bay bổng mà đến.

Tinh thần áo nghĩa mãi mãi bất diệt vận chuyển, Sa Triệu, Tiêu Sơn, Tiêu Hải giống như bị ngân hà bao phủ, cả người mất mẫn, hai mắt lại bị tinh quang chói không mở ra được, chỉ nghe được từng đợt năng lượng trùng kích dao động khủng bố, chỉ nghe được tiếng vang lớn cổ thụ bẻ gãy hỏa diễm sụp đổ.

Núi lửa dưới thân bọn họ vỡ nát, bọn họ cũng bị đá núi lửa thiếu chút nữa chôn sống, ở trung tâm từng đồng tảng đá lửa.

Bên ngoài truyền đến chấn động thật lớn. Bọn họ giãy dụa, tụ tập thần lực từ trong đồng đá lửa đi ra, sau đó liền phát hiện hai gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc lúc trước đã hóa thành mảnh vỡ máu thịt, sau đó liền nhìn thấy Thạch Nham nắm hai cái mảnh huyết cốt còn dán máu thịt, còn có là Áo Đại Lệ khí thể băng lạnh ngạo mạn.

“Thạch Nham!”

Sa Triệu, Tiêu Sơn, Tiêu Hải đồng thời la lên, trên mặt tràn ra vẻ vui mừng may mắn sống sót sau tai nạn, trong lòng kích động không hiểu.

Thạch Nham hướng bọn họ nhẹ nhàng gật đầu, nghiêm túc lau bọt máu bên trên, phát hiện huyết cốt rất cuộc sạch sẽ, mới cẩn thận thu lại, bày tỏ tôn kính đối với tiền bối Huyền Sơn.

“Cám ơn.” Sa Triệu do dự, hơi xoay người khom người, trầm mặt nói: “Suốt đời khó quên”.

Tiêu Sơn, Tiêu Hải đồng loạt nghiêm nghị cúi đầu.

1158. Chương 1150: Nó Đang Chú Ý Người

Trong một mảng thịt nát chân tay cụt, Thạch Nham lẳng lặng đứng thẳng, mắt hơi nheo lại.

Hai gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc phân biệt bị hắn cùng Áo Đại Lệ đánh chết, lấy thủ đoạn lực lượng cường hãn của hắn cùng Áo Đại Lệ, tiêu diệt hai người kia sẽ không mang đến cho bản thân tổn hại, nhất là Thạch Nham, bởi vì hoàn toàn sẽ không bị huyết cốt trong cơ thể tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc sát khí trùng kích, còn có thể lấy lực lượng tiêu cực đến khắc chế đối phương, thắng lợi càng thêm tỏ ra thoải mái.

Từng luồng tử vong tinh khí như năng lượng tinh lưu không nhìn thấy, ở trong huyết khiếu cả người hắn chảy xuôi lặn lội, làm cho tinh thần ý niệm của hắn tập trung, làm cho hắn sau khi trải qua một hồi chiến đấu, vẫn như cũ còn có thể đủ duy trì dư thừa lực lượng.

Ba người Sa Triệu, Tiêu Sơn, Tiêu Hải lộ ra lòng biết ơn chân thành, hơi khom người, ở bên cạnh hắn ánh mắt cảm động.

Bọn họ tựa như không nhìn thấy Áo Đại Lệ.

Nàng không tinh mỹ tịnh lệ bằng Thương Ảnh Nguyệt, lại có thành thực gợi cảm thủy mị, như hồ sâu dụ hoặc, có thể dễ dàng đem linh hồn người ta đều nhét vào, làm cho người ta trầm mê trong đó khó có thể tự kiềm chế.

“Người sao có thể đột nhiên đến?” Thương Ảnh Nguyệt cũng là vẻ mặt kinh ngạc, nhíu lại mày ngài, nhẹ giọng nói: “Theo ta được biết, ở trung ương cổ đại lục, bất luận thần thức kẻ nào cũng sẽ bị trở ngại, người... Hẳn là không phải lấy thần thức tìm được chúng ta chứ?”

“Quả thật, ở nơi này thần thức ta cũng chịu cản trở.” sắc mặt Thạch Nham thoáng nghiêm túc: “Không chỉ ta, Hắc Cách, Áo Đại Lệ cũng đều giống nhau, ai cũng không thể tiếp tục lấy thần thức xem xét hung hiểm”.

“Vậy người có thể nào?”

“Ta vừa rồi nói, ta nghe được các người kêu gọi”.

“Nha!”

Tắc Tây Lị Á nhìn không được thở nhẹ, sắc mặt che kín khác thường: “Chúng ta lúc trước... Thật là đang nói hẩn, hẳn sẽ không thật có thể nghe được chứ?”

Thương Ảnh Nguyệt nhíu mày thật sâu, ngưng thần không nói, như là đang nghiêm túc cân nhắc.

Hồi lâu, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, con ngươi thoáng lạnh ngấm nhìn thần sơn xa xa, lẩm bẩm nói: “Có phải bởi vì nó hay không?”

Thạch Nham âm âm chấn động.

“Xem ra không sai.” Thân thể Thương Ảnh Nguyệt khẽ run, sắc mặt cứng đờ, chua sót nói: “Thật không biết người là may mắn phi thường, hay là đen đến cực điểm, không nghĩ tới người vậy mà bị nó dẫn đầu”

“Người biết có tình huống liên quan Hoang?” Thạch Nham ngạc nhiên nói.

“Biết một chút, nhưng không phải rất chi tiết.” Thương Ảnh Nguyệt gật đầu, bổ sung nói: “Đều là cha ta cho ta biết”.

“Các người đang nói những gì?” Tắc Tây Lị Á như lọt vào trong sương mù, có loại mê hoặc sờ không được giới hạn, nhìn không được quát to: “Phiền các người nói rõ ràng một chút được không, ta nghe không rõ”.

“Ta nghe phụ thân ta nói qua, nói Hoang sẽ chọn lựa người cảm thấy hứng thú trọng điểm đến... Chiếu cố. Chỉ là, người bị hẩn nhìn trúng thường thường... Sẽ chết rất nhanh.” Con mắt sáng của Thương Ảnh Nguyệt hiện lên một tia hồi hộp: “Rất ít ai có thể sống đến cuối cùng, đại đa số đều giữa đường liền hình thần câu diệt. Ở trong này, Hoang là thần duy nhất”.

“Nói như vậy, Thạch Nham chẳng phải là rất nhanh sẽ phải... Sẽ chết?” Khuôn mặt kiêu mỵ của Tắc Tây Lị Á nháy mắt hiện ra một tia trắng bệch.

“Không có ngoài ý muốn mà nói, hẳn là sẽ như vậy.” Thương Ảnh Nguyệt hơi hơi cúi đầu.

Tắc Tây Lị Á nhìn ra vẻ mặt nàng âm đạm, tâm hồn thiếu nữ hơi hơi rung động, không biết từ đâu tới cảm thấy chua xót khổ sở, có loại cảm giác giống như thứ mình chưa có được, lại bị vô tình phá hủy, điều này làm cho nàng rất không thoải mái...

“Chỉ là một loại kiểm tra tình thế khác mà thôi, không có gì ghê gớm.” Sắc mặt Thạch Nham lạnh lùng, hoàn toàn không để ý nói: “Trạng thái của các người tựa như cũng không tốt?”

“Bị nhốt không biết bao lâu. Địa phương quỷ quái này khô nóng, những bão cát kia gào thét mà đến, thẳng đến chỗ sâu trong đầu con người, nếu không lấy thần lực đến phòng ngự, không thể tự tập tĩnh thần, sẽ bị thổi tan chủ hồn. Chúng ta chống đỡ lâu như vậy, đã rất không dễ dàng rồi.” Tắc Tây Lị Á lú lo giải thích.

“Như thế nào chưa đi ra ngoài?” Thạch Nham hỏi lại, lần này hẩn nhìn về phía Thương Ảnh Nguyệt.

“Hẳn là một loại thiên nhiên kỳ trận, chúng ta không tìm được cách giải quyết, cho nên bị nhốt đến bây giờ.” Thương Ảnh Nguyệt nói.

“Ta đến nghĩ cách một chút.” Thạch Nham gật gật đầu.

Hắn vuốt Huyền Không Giới, ánh sáng mờ mờ nổi lên, Lưu Vân Phá Thiên Toa kia hiện ra, sáng lấp lánh, quay tròn ở trước mắt hắn hơi hơi hoa động.

“Có thể phá được cái mê trận này hay không?” Hắn trực tiếp lấy linh hồn trao đổi.

“Mê trận... đây là mê trận sao...”

Từ trong Lưu Vân Phá Thiên Toa truyền đến ý thức lẫn lộn, đứt quãng, một hồi lâu, trong đó mới truyền đến một trận ý niệm kinh sợ mãnh liệt: “Đây là... đây là thiên nhiên kỳ trận, là nguyên thủy kết cấu nhất của mê trận. Trời, người đã tới nơi nào?”

Lưu Vân Phá Thiên Toa đến từ Thần Ân đại lục, bị một luyện khí sư biến thái tu luyện tà khí rèn luyện. Cách nhiều năm, Thạch Nham đối với luyện khí cũng có trình độ kinh người, thậm chí có thể rèn luyện thần khí, nhưng hắn vẫn như cũ không thể phá bí mật của Lưu Vân Phá Thiên Toa, không biết như thế nào được thăng cha kia rèn luyện ra. Lưu Vân Phá Thiên Toa giống như là khắc tinh của tất cả cấm chế, kết giới, ẩn chứa ảo diệu khó có thể tưởng tượng.

Mỗi một cái cổ đại lục đều có tự xưng huyền diệu, sẽ xuất hiện rất nhiều dị vật trái với lẽ thường. Thần Ân đại lục cũng là một trong những cổ đại lục, tồn tại ức vạn năm, ở trên Thần Ân đại lục có thể xuất hiện một ít vật hiếm lạ, cũng không phải thật khó có thể tiếp nhận.

“Nói như thế nào?” Thạch Nham kinh ngạc nói.

Trong Lưu Vân Phá Thiên Toa có khí linh, là luyện khí sư rèn luyện nó lấy thủ pháp đặc thù ngưng luyện mà thành, rất có khả năng là một loại biến hóa mới lạ linh hồn lạc ấn của luyện khí sư kia, có thể ngộ kỳ lạ đối với thể gian của luyện khí sư kia.

Gia hỏa này vừa từ Huyền Không Giới đi ra, thoáng cảm giác tình huống chung quanh liền cả kinh, làm cho Thạch Nham lập tức có lòng tin. Bởi vì nơi này là Hoang, cùng bất cứ nơi nào cũng khác nhau, nếu khí linh không có bất cứ phát giác gì, ngược lại sẽ làm hắn xem nhẹ, cảm thấy không có bản lãnh gì.

“Ta không biết nơi này là nơi nào, nhưng ta biết cái kỳ trận này đại biểu cho cái gì...” Khí linh ý thức mơ hồ bất định, trong chớp lát rất mãnh liệt, trong chớp lát rất mơ hồ: “Nói như vậy đi, bất cứ mê trận kỳ trận nào của thể gian, đều là lấy nơi đây sở soạn dần dần diễn biến ra. Có thể nói nơi đây là ngọn nguồn của mọi bí trận, là điểm vỡ lòng có thể hiểu rõ kỳ trận của vạn vật sinh linh. Nói như vậy... Người có thể hiểu?”

Thạch Nham ngốc như gà gồ.

Hồi lâu, hắn mới thở nói: “Người là nói... Các chủng tộc sở dĩ có thể hình thành ngưng luyện mê trận, ảo trận, đều là quan sát nơi này thể ngộ ra? Không có nơi này, thì không có vô tận trận pháp mê ảo biến hóa?”

“Chính là cái ý tứ này!”

Trong đầu Thạch Nham oành ùng ùng vang lên, hắn đối với Hoang rốt cuộc có nhận biết trực quan càng thêm khắc sâu, biết Hoang so với hắn suy nghĩ còn thần bí hơn nhiều!

Năm khối cổ đại lục trong thiên địa, Thần Ân, Thần Trạch, cổ Thần, Cổ Ma phân biệt sinh ra Thiên Yêu tộc, Minh Hoàng tộc, Thần tộc, Bất Tử Ma tộc, là ngọn nguồn của sinh linh chủng tộc, khiến cho tứ đại sinh linh này vẫn chiếm lấy chủ đạo vũ trụ, trở thành chủ nhân thật sự của thiên địa...

Mà Hoang, nơi này xuất hiện ngọn nguồn mê trận huyền trận, có lẽ còn ngọn nguồn rất nhiều trận pháp ngạc nhiên cổ quái cũng ở nơi này. Nơi này đại biểu cho vận dụng bản chất của thiên địa ảo nghĩa, là một loại nơi kỳ diệu đặc thù khác của thể gian. Nếu có thể nhìn thấu ảo diệu nơi đây, há chẳng phải mọi ảo nghĩa chân lý của thể gian, có thể có nhận biết càng sâu càng rõ ràng?

Cái ý niệm này vừa hiện lên, hắn bỗng nhiên kích động hưng phấn hẳn lên, như là xác định một cái phương hướng mới.

Chỉ là, lĩnh vực ảo nghĩa mê trận huyền trận, không phải quá thích hợp hắn, hắn lập tức đưa tin: “Người có cách đem chúng ta mang ra ngoài không?”

“Rất khó, nhưng có thể thử. Ta không dám xác định rốt cuộc cần bao nhiêu lực lượng, có lẽ... cần rút hết một thân lực lượng của người mới có thể thực hiện, còn có một loại biện pháp, chính là tự người nhìn thấu ảo diệu trong đó.” Khí linh nói.

Thạch Nham bỗng nhiên do dự.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới một phen lời Thương Thần năm đó nói qua, ở trong cổ đại lực có các loại lực lượng áo nghĩa hung địa, cấm địa, nếu người ở khu vực cùng áo nghĩa của bản thân nhất trí, nếu có thể nhìn thấu ảo diệu chân lý, liền có thể đem áo nghĩa đạt tới một cái cảnh giới cực kỳ tinh diệu, có thể đột phá bản thân...

Nay hắn thân ở ngọn nguồn mê huyền trận, nếu có người tu luyện loại áo nghĩa này vào ở, có lẽ có thể ở lúc nhìn thấu bí mật đột phá cảnh giới hoàn toàn mới, nhưng hiển nhiên không phải hắn, Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt cũng không phải, bằng không không đến mức biến thành như vậy.

Hắn nhìn nhìn bộ dáng Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt bên cạnh, trầm ngâm một chút, nói: “Ta đem lực lượng truyền lại cho người, người tới đột phá nơi đây!”

“Người tốt nhất có cái chuẩn bị tâm lý, nơi này khác với bất cứ nơi nào, ta căn bản không có một chút nắm chắc. Ta không biết có thể thành công hay không, cũng không biết phải hao hết bao nhiêu lực lượng của người, ta chỉ có thể nói, một khi ta bắt đầu, người liền cần cuộn cuộn không dứt đem lực lượng trào tới...” Khí linh lần đầu nghiêm túc hẳn lên, rõ ràng cũng là không có lòng tin.

“Được!” Thạch Nham lại một lời đáp ứng.

Chợt, hắn cùng Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt thông báo một tiếng, bảo hai nàng hộ pháp giúp hắn, sau đó liền ngồi xếp bằng xuống, vận chuyển linh hồn tế đàn cầu kết áo nghĩa, đem thần thụ thần lực mệnh mông trong cơ thể như năng lượng tinh trụ thức giục ra.

Ào ào ào!

Cả người hắn đột nhiên tinh quang đại thịnh, đều hội tụ ở trong Lưu Vân Pháp Thiên Toa, trong chốc lát thần lực tinh thuần mệnh mông dập dờn ra, đều bị Lưu Vân Pháp Thiên Tòa kia hấp thu vào.

Lưu Vân Pháp Thiên Toa truyền đến tiếng vỡ nát rắc rắc rắc, mũi nhọn từng cái cầu vòng sắc bén ngưng luyện ra, chậm rãi đan xen, hình thành một luồng ánh sáng mạnh, thẳng tắp hướng tới phía chân trời sa mạc thẳm sâu, như muốn đem trời xuyên thấu một cái lỗ thủng, muốn cường hành đã thông ra một con đường.

Gân mạch cả người Thạch Nham như nước lũ nóng bỏng, ở bên ngoài thân hắn như rồng lửa bốc lên, trào ra lực lượng dao động cuồng bạo. Nguồn truyện: Y.com

Lưu Vân Pháp Thiên Toa bóp bóp nổ tung, tựa như đang thừa nhận càng nhiều lực lượng, tựa như đang hướng phương hướng thẳng lợi từng bước rảo bước tiến lên...

Đột nhiên, vô số cát đá của sa mạc khô nóng như bị chọc giận, như có ý thức tự chủ, chợt quần thành một cái bàn tay khổng lồ sắc lẹm, bỗng nhiên đem cột sáng gió lốc lên trời kia nắm chặt, chợt dùng sức kéo một cái!

Xoạt!

Cột sáng từ Lưu Vân Pháp Thiên Toa bay vụt ra, nháy mắt gãy thành vô số mảnh vỡ long lanh. Trong Lưu Vân Pháp Thiên Toa truyền đến tiếng rít thê lương, phi toa nứt từng tắc.

1161. Chương 1153: Bát Đại Khôi Thủ

Trong sa mạc cuồng sa tàn sát bừa bãi, sắc lẹm xây thành bàn tay khổng lồ che trời, nháy mắt đem cột sáng Lưu Vân Pháp Thiên Toa nối liền phía chân trời bóp vỡ nát, liên quan, làm cho Lưu Vân Pháp Thiên Toa cũng đột nhiên vỡ nát.

Sa mạc đột nhiên thô bạo, làm cho Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt hoảng sợ thất sắc, nhìn từng cái vòi rồng tận trời, nhìn thiên địa nổi giận, cáo nàng đều bỗng sinh ra một loại cảm giác bản thân vô cùng nhỏ bé.

Bốp bốp bốp!

Lưu Vân Phá Thiên Toa vỡ nát từng tắc, mảnh vỡ vừa rơi xuống đất, liền đột nhiên thành tro tàn, như là đốt cháy lên.

Tiếng hô thê lương truyền đến, một khối không khí xám xịt, chỉ có kích cỡ như hạt đào đột nhiên hiện ra, ở trước mắt Thạch Nham nhảy lên, như ở trong linh hồn Thạch Nham kêu chói tai.

Thân thể lẫn lộn lực lượng bỗng nhiên ngừng lại, không có một tia chảy xuôi ra nữa. sắc mặt hần xanh mét, nhìn khí linh trước mắt, nhìn từng cái trận hình đồ chỉ có thần thức có thể bắt giữ, ánh mắt hần trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Lưu Vân Phá Thiên Toa xong rồi!

Trừ trận hình đồ cùng khí linh xây dựng trung tâm Lưu Vân Phá Thiên Toa, còn lại đều hóa thành tro tàn, bị một bàn tay trong minh minh mạnh mẽ phá hủy.

Bởi vì Lưu Vân Phá Thiên Toa dám khiêu chiến bố trí của nó, cho nên bị tiêu diệt, không cho phép tiếp tục tồn tại.

“Ta không thể giúp ngươi nữa.” Khí linh cực kỳ suy yếu, giống nhau một luồng tàn hồn di động: “Nơi này quá khủng bố, ta cũng không biết đã xảy ra cái gì, tựa như ta dân động thiên uy, làm cho trời trừng phạt ta...” Bạn đang đọc truyện được tại Y.com

“Quả thật có người trừng phạt ngươi, lại không phải trời, mà là... khối đại địa này.” Thạch Nham hít sâu một hơi, sắc mặt một lần nữa khôi phục bình tĩnh: “Ngươi yên tâm, ngươi không có việc gì, chỉ cần tàn hồn ngươi không tiêu tan, còn có trận hình đồ trung tâm kia bất diệt, còn lại cũng không phải quá khó”.

Thạch Nham cũng tính là một gã luyện khí sư, hần đối với đồ vật có nhận biết khắc sâu, có giải thích của mình.

Có khí linh khí vật, cũng có thể trở thành một loại sinh mệnh chủng tộc. Luyện khí sư có thể rèn luyện ra có được khí linh, có lực lượng thần kỳ có thể so với tạo hóa, khí linh giống như linh hồn nhân loại, trận hình đồ trung tâm là gân mạch xương cốt, bản thân đồ vật rèn luyện kia thì như thân thể con người...

Khí linh Lưu Vân Phá Thiên Toa chưa diệt, trận hình đồ trung tâm cũng còn, giống như là một gã cường giả linh hồn cùng gân mạch xương cốt đều chưa tiêu diệt, chỉ là máu thịt bị tước hết, nếu có thủ đoạn đoàn tụ máu thịt, liền có thể chết mà sống lại.

Đối với đồ vật mà nói càng thêm đơn giản.

“Ta biết luyện khí, ta có thể vận dụng đủ loại thiên hỏa. Nơi này là cổ đại lục, có vô số tài liệu hiểm lạ kỳ lạ. Chỉ cần ta tìm được tài liệu thích hợp, một lần nữa rèn luyện vật dân cho ngươi, làm cho trung tâm trận hình đồ được khảm trong đó, ngươi liền ý nghĩa sống lại, không phải sao?” Thạch Nham bình tĩnh tự nhiên đưa tin.

Khối không khí xám xịt phút chốc dập dờn một cái: “Nếu dựa theo lời ngươi, vậy... tựa như thực không có vấn đề”.

“Ừm, ta sẽ lưu ý, hiện tại nói cho ngươi tài liệu rèn luyện ngươi đều có những cái đó.” Thạch Nham nói!

Khí linh hưng phấn, lập tức đưa tin, đem tên rất nhiều tài liệu đặc thù nói rõ, để cho hần cẩn thận lưu ý, cần phải cho hần một cái cơ hội lấy được cuộc sống mới: “Ta đều là vì ngươi, vì ngươi khiêu chiến thiên uy, ngươi nhất định không thể bỏ qua ta...” Khí linh ngàn dặn vạn dặn.

Thạch Nham nghiêm túc ghi nhớ, chợt tâm niệm thoáng động, đem khí linh cùng trận hình đồ trung tâm kia cùng nhau thu hướng Huyết Văn Giới...

Khí linh hội tụ vào thần thức có thể thấy được trong trận hình đồ, hóa thành một luồng ý niệm dao động, trực tiếp biến mất ở trong Huyết Văn Giới, ở trong thế giới bát ngát của Huyết Văn Giới lưu lại: “Nơi này không tệ, thế mà... Thế mà còn có linh khí có thể thích hợp ta khôi phục, thật là kỳ diệu.” Khí linh cuối cùng ngạc nhiên vui mừng hô lên.

Cùng toàn bộ Huyền Không Giới đều không giống nhau, Huyết Văn Giới có thể thịnh phóng sinh linh, có thể đem có nơi an thân cho sinh mệnh linh hồn dao động ý niệm, cực kỳ huyền diệu. Theo hẳn biết, cũng chỉ có Huyết Văn Giới có ảo diệu như vậy, hẳn chưa từng thấy còn có cái nhãn nào, có thể đạt tới hiệu quả thần diệu khó dò như thế.

Dù sao, Huyết Văn Giới chính là dị bảo thần bí của chủ nhân Thị Huyết bát hô tòng (tám tùy tùng Thị Huyết).

“Ta thất bại rồi”.

An bài xong khí linh, sắc mặt hẳn hơi trầm xuống, nói với Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt: “Ta tạm thời cũng chưa có biện pháp xông ra rồi khỏi”.

Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Lị Á trước sau đều đang nhìn hẳn, nhìn hẳn lấy ra Lưu Vân Phá Thiên Toa, cảm ứng được linh hồn dao động kỳ diệu trên người hẳn, biết hẳn đang dựa vào thần binh lợi khí đạt thành chuyện nào đó, cũng nhìn thấy cột sáng Lưu Vân Phá Thiên Toa phóng thích bị vỡ nát, Lưu Vân Phá Thiên Toa cũng nứt từng tác. Các nàng tuy chưa hỏi, lại biết vừa rồi đã xảy ra cái gì.

“Là nó xuống tay?” Thương Ảnh Nguyệt bỗng nhiên nói.

Thạch Nham hồ hững gật đầu, nhìn thần sơn mây mù xa xa ra, nói: “Xem ra nó không thích chúng ta làm loạn. Nó hẳn là có an bài cùng tính toán của nó, chúng ta liền yên lặng xem nó biến hóa đi”.

Nói xong, hẳn lập tức ở sa mạc nóng bức ngồi ngay ngắn xuống, suy nghĩ một chút, thuận tay lấy ra từng cái huyết cốt. Tổng cộng chín cái huyết cốt ở phía trước đầu gối hẳn sắp hàng ra. Huyết cốt giống như từ huyết ngọc trong suốt rèn luyện mà thành, lóe ra hào quang màu đỏ tươi, bên trong giống như có máu loãng chảy xuôi. Những huyết cốt này đến từ Huyền Sơn, là hài cốt trong thần thể Huyền Sơn.

Huyền Sơn rõ ràng là tộc nhân Ma tộc, xương cốt to dài long lanh, trải qua trăm ngàn rèn luyện hình thành áo nghĩa kỳ diệu, có khí tức hung sát thô bạo kinh người. _

Hẳn nhẹ nhàng sờ từng đoạn huyết cốt, mắt hơi hơi nheo lại, đem thần thức buông ra, thẩm thấu ở trong tà trận trong huyết cốt...

Đó là tà trận Tra Đặc Lý Tư gia tộc về sau tuyên khắc, là một loại khế ước tà ác, đem kẻ nắm giữ từng cái huyết cốt hiện nay, không thể không nghe lệnh Cấp Sâm, trở thành chó săn trung thành nhất của Cấp Sâm.

Tà trận trong từng cái huyết cốt đều cực kỳ tương tự, lại có chỗ khác nhau vi diệu, hàm chứa dao động không quá như nhau. Tà trận từng cái huyết cốt, tựa như là một bộ phận của một loại khế ước đáng sợ khủng bố, tà trận trong toàn bộ huyết cốt nối liền lại, mới cấu thành tà trận kia, đó là nguồn gốc của “Bạch cốt huyết luyện quỷ mộ”...

Một tia thần thức tinh luyện ở tà trận trong huyết cốt di động. tế đàn của hẳn xoay chuyển, huyết khiếu cả người vọt tới lực lượng tiêu cực, cả người như bị bịt kín một tầng khí tức tử vong.

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt đều là sắc mặt khê biến, đồng thời phát giác được kỳ diệu trên người hẳn, theo bản năng vội vàng từ bên cạnh hẳn tránh đi, khuôn mặt xinh đẹp đều trắng bệch, vẻ mặt kinh hãi.

Các nàng bỗng nhiên phát hiện sinh mệnh dao động của Thạch Nham nhất thời biến mất, giống như thành một người chết, ở trên người hẳn không cảm giác được bất cứ động hướng sinh mệnh nào, làm cho các nàng cảm thấy có chút sợ hãi dựng tóc gáy. Từng cái huyết cốt kia đặt ở trước mặt Thạch Nham bỗng nhiên toát ra từng luồng kỳ quang màu máu đỏ tươi, như từng cái gân mạch màu đỏ nối liền, mơ hồ cấu thành bí trận quỷ dị kỳ lạ.

Hai nàng nhìn, sắc mặt trắng đi, cảm thấy linh hồn tế đàn có loại cảm giác mê muội.

“Các người cách ta xa một chút, đừng nhìn ta, bằng không sẽ linh hồn thất thủ.” Đột nhiên, Thạch Nham sinh mệnh dao động hoàn toàn biến mất thành linh quay đầu khẽ quát một tiếng.

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt như chim sợ cành cong, nghe vậy vội vàng thối lui, cách hẳn xa mấy chục bước, cũng không dám nhìn kỹ hẳn.

“Tiếp tục lui!” Thạch Nham lần nữa quát trầm.

Sắc mặt Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Lị Á khẽ biến, cũng phát giác được huyết khí bên cạnh hẳn dần dần bao táp tăng vọt, không dám nghĩ nhiều, lại lần nữa lui về phía sau, một mực lui đến Thạch Nham ở trong mắt đẹp các nàng thành một điểm nhỏ màu đỏ, phát hiện bản thân không bị ảnh hưởng nữa mới dừng lại, lộ ra vẻ tim đập nhanh, rốt cuộc thoáng thả lỏng xuống.

“Hắn đang làm gì?” Tắc Tây Lị Á cau mày: “Hắn không phải có được huyết cốt rồi sao? Hắn là muốn thúc dục lực lượng trong đó, tiếp tục đến trùng kích ảo trận trong sa mạc?”

“Hiển nhiên không phải.” Thương Ảnh Nguyệt lạnh mặt lắc đầu: “Huyết cốt kia đến từ trong thần thể thủ hạ của Cấp Sâm, khẳng định có chỗ huyền diệu. Ta thấy trong huyết cốt có một ít cảm chế bí mật của Tra Đặc Lý Tư gia tộc, hẳn là muốn đem những cảm chế kia lau đi, muốn thực đem huyết cốt biến thành thần binh lợi khí chỉ thuộc về hắn.

“Hắn biết tử vong áo nghĩa...” Tắc Tây Lị Á bỗng nhiên nói.

Nàng cùng Thương Ảnh Nguyệt chột liếc một cái, đột nhiên đều trầm mặc không nói, trong con ngươi lộ ra vẻ kinh sợ kiêng kỵ thật sâu, tựa như người hiểu được tử vong áo nghĩa, chính là mãnh thú hồng thủy.

“Thị Huyết nhất mạch, Thị Huyết bát hồ tông, đây là truyền thuyết thật xa xưa, người ta cũng không tận mắt thấy chỗ cường đại khủng bố của Thị Huyết nhất mạch, nhưng hẳn là nghe nói qua...” Tắc Tây Lị Á bỗng nhiên hít sâu một hơi: “Thần tộc chính là bởi vì tiêu diệt bọn hắn, mới trở thành bá chủ ngân hà, mà trước đó, Thị Huyết nhất mạch mới là kẻ địch chung của vũ trụ, nghe nói bọn họ năm đó so với Thần tộc hiện nay, còn mạnh hơn khủng bố hơn rất nhiều, cường giả toàn bộ tinh vực cùng Thần tộc liên thủ, mới cuối cùng đem nhất mạch này tiêu diệt. Ta chỉ nghe nói qua truyền thuyết nhất mạch này, cũng không biết rốt cuộc là thật là giả...”

“Là thật.” Thương Ảnh Nguyệt hít sâu một hơi, khuôn mặt xinh đẹp trở nên ngưng trọng chưa bao giờ từng có: “Người nếu biết Thị Huyết nhất mạch tạo thành, thì một chút sẽ không hoài nghi độ đáng tin của truyền thuyết, cũng tuyệt sẽ không hoài nghi bọn họ cường đại nữa...”

Dừng lại, Thương Ảnh Nguyệt nghiêm túc nói: “Thành viên trung tâm của Thị Huyết nhất mạch, thí dụ như tám đại đầu sỏ của Thị Huyết bát hồ tông, đều là phần tử cực đoan đến từ Thần tộc, Bất Tử Ma tộc, Thiên Yêu tộc, Minh Hoàng tộc!”

Tắc Tây Lị Á hoảng sợ biến sắc, ngơ ngác nhìn về phía Thương Ảnh Nguyệt: “Người là nói, Thị Huyết nhất mạch vậy mà có tộc nhân của bốn đại chủng tộc? Bọn họ tưởng an vô sự phụng dưỡng một người làm chủ?”

Thương Ảnh Nguyệt gật gật đầu, bổ sung nói: “Quả thật nói, thành viên trung tâm của Thị Huyết nhất mạch, đại bộ phận đều là cường giả kiệt xuất của tứ đại chủng tộc!”

“Sao có thể?!” Tắc Tây Lị Á kêu lên chói tai: “Thiên Yêu tộc cùng Minh Hoàng tộc xưa nay đối lập, Bất Tử Ma tộc cùng Thần tộc cũng là tử địch, bọn họ sao có thể ôm đoàn cùng một chỗ?”

“Ta cũng không biết.” Thương Ảnh Nguyệt vẻ mặt cô quái: “Những cái này đều là cha ta nói cho ta biết. Hẳn qua lại ở các đại tinh vực, cùng Thị Huyết nhất mạch có chút liên hệ. Lần này Thạch Nham có thể tiến vào, đó là bởi vì phụ thân ta đem Giới Dẫn Quả thuộc về ca ca ta lấy ra, sau đó hướng tới Mã Gia tinh vực dẫn hắn đi vào cổ đại lục, rất hiển nhiên gia hỏa này là đến từ tử vong chi nhánh của Thị Huyết nhất mạch”.

“Thì ra là thế.” Tắc Tây Lị Á ngạc nhiên nói.

Tắc Tây Lị Á tuy chỉ nghe qua truyền thuyết Thị Huyết nhất mạch, lại đã biết rõ Thị Huyết nhất mạch cường đại. Theo nàng biết, cái thể lực này vốn mới là kẻ địch chung của vũ trụ, độc bá ngân hà, sau đó bị Thần tộc liên hợp các đại tinh vực chinh phạt, cuối cùng mới chậm rãi tiêu vong, nhưng ngay ở trong quá trình tiêu vong, Thị Huyết nhất mạch cũng từng thiếu chút nữa mang đến cho Thần tộc diệt đỉnh tai ương, nghe nói nhất mạch này một trận chiến cuối cùng từng đánh vào cổ Thần tinh vực, làm cho Thần tộc tổn thất thảm trọng.

Các nàng đoán ra Thạch Nham đến từ tử vong chi nhánh của Thị Huyết nhất mạch, lại nghĩ cũng không dám nghĩ, Thạch Nham có được truyền thừa... Có thể là đến từ Thị Huyết chi chủ

1162. Chương 1154: Cách Không Chiến Một Trận!

Một góc của cổ đại lục.

Một chỗ hoang vu quái thạch như rừng, từng khối nham thạch đỉnh băng góc cạnh rõ ràng, lộ ra hàn khí dày đặc.

Cáp Sâm, Mễ Á, Ước Mạn còn có hai gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc đều ngồi ngay ngắn ở trung ương rừng đá, cầm trong tay thần tinh yên lặng khôi phục.

Bọn họ vừa rồi ở trong rừng đá bị vô số quái thạch phong hàn trùng kích, thần lực tiêu hao rất kịch liệt, cánh tay Ước Mạn còn chảy máu tươi, Mễ Á một thân quần áo vàng nhạt cũng vỡ vụn rất nhiều, nứt ra da thịt trắng như tuyết.

Cáp Sâm tóc tai bù xù, hình dạng như lệ quỷ, một thân khí tức âm trầm hung lệ.

Hắn ngược lại khôi phục trước hết, ý niệm khê động, hắn từng tắc đem một cây huyết cốt kia trong cơ thể rút ra, bàn tay to che kín cái kén thô ráp vuốt ve huyết cốt kia trong cơ thể rút ra, bàn tay to che kín cái kén thô ráp vuốt ve huyết cốt, nhắm mắt lại cảm ứng.

Một góc của cổ đại lục.

Một chỗ hoang vu quái thạch như rừng, từng khối nham thạch đỉnh băng góc cạnh rõ ràng, lộ ra hàn khí dày đặc.

Cáp Sâm, Mễ Á, Ước Mạn còn có hai gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc đều ngồi ngay ngắn ở trung ương rừng đá, cầm trong tay thần tinh yên lặng khôi phục.

Bọn họ vừa rồi ở trong rừng đá bị vô số quái thạch phong hàn trùng kích, thần lực tiêu hao rất kịch liệt, cánh tay Ước Mạn còn chảy máu tươi, Mễ Á một thân quần áo vàng nhạt cũng vỡ vụn rất nhiều, nứt ra da thịt trắng như tuyết.

Cáp Sâm tóc tai bù xù, hình dạng như lệ quỷ, một thân khí tức âm trầm hung lệ.

Hai gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, một trái một phải ngồi ngay ngắn ở bên cạnh hắn, trong mắt tràn ngập lửa giận nóng nảy.

Hồi lâu, Cáp Sâm vuốt huyết cốt, lạnh lẽo nói: “Còn chưa cảm ứng được động hướng của thằng cha kia, chúng ta còn cần tiếp tục truy tìm hoạt động”.

Hai gã thủ hạ lạnh lẽo gật đầu.

Cáp Sâm ở ba canh giờ trước, mang theo Mễ Á đuổi tới, tìm được bọn họ. Cáp Sâm lợi dụng cảm ứng giữa huyết cốt, cũng đang ý đồ mau chóng đem thủ hạ đoàn tụ, sau đó dè triển khai trả thù không chết không ngừng đối với Thạch Nham.

Hắn vẫn muốn đem Thạch Nham tìm được, giết chết Thạch Nham, đem huyết cốt Thạch Nham lấy được đoạt lại.

Đó là bí bảo Tra Đặc Lý Tư gia tộc trải qua đủ loại rèn luyện, hao phí vô số tài liệu tà ác mới tạo ra, chỉ thuộc về một mình Cáp Sâm. Mặc dù là chủ nhân huyết cốt bị đánh chết, chỉ cần trở về Tra Đặc Lý Tư gia tộc, mượn dùng lực lượng mạnh mẽ của huyết cốt, hẳn còn có thể tìm được tùy tùng mới dung hợp huyết cốt, tương tự có thể phóng ra “Bạch cốt huyết luyện quỷ mộ” Tà trận, làm cho hẳn trước sau vẫn duy trì sức chiến đấu khủng bố.

Huyết cốt là pháp khí tà ác chuyên môn rèn luyện cho Cáp Sâm, có thể tăng cường lực lượng của Cáp Sâm, làm cho Cáp Sâm có sức cùng Hắc Cách chiến một trận, cũng là vũ khí sắc bén hẳn tranh đoạt tộc trưởng Thần tộc tương lai.

Hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Thần tinh trong tay Mễ Á đột nhiên hóa thành bột phấn, năng lượng hao hết mà thành tro tàn. Lòng mày dài nhỏ của nàng khẽ động, hít sâu một hơi, nói: “Cáp Sâm, trạng thái của ngươi như thế nào?”

“Ta không có vấn đề.” Cáp Sâm nhếch miệng nhe răng cười, hắc hắc nói: “Mỗi người đều nói Hắc Cách mới là người lãnh đạo tương lai của Thần tộc, ta không phục! Tại trong cổ đại lục này, chỉ cần ta được ”Hoang” tán thành, tất cả đều có thể xảy ra biến hóa! Năm khối cổ đại lục, Hoang kỳ lạ nhất, là linh hồn trung ương cổ đại lục. Chỉ cần “Hoang” tán thành ta, đó là Hắc Cách tạm thời dung hợp bốn nguyên tố tinh, ta cũng phải đem hẳn chém xuống dưới ngựa, áp hẳn một đầu!”

Thanh danh Cáp Sâm ở trong Thần tộc không tốt, kiệt ngạo bất tuân, làm người trừng mắt tất báo, thủ đoạn tanh máu tàn nhẫn, rất được tinh tú Tra Đặc Lý Tư gia tộc.

Người như thế thường thường không hợp đàn, cũng thường thường không phục bất luận kẻ nào. Năm đó lúc Tra Đặc Lý Tư gia tộc cường hãn nhất, bọn họ mới là gia tộc lớn nhất mười hai nhà lớn của Thần tộc, toàn bộ tộc nhân Tra Đặjy Tư gia tộc, đều cùng Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc âm thầm tranh đấu, ny vọng có thể một lần nữa trào tới đỉnh phong.

Cáp Sâm, đó là hy vọng của Tra Đặc Lý Tư gia tộc, toàn bộ trưởng bối Tra Đặc Lý Tư gia tộc đều dốc lòng tài bồi hẳn, xem trọng hẳn có thể áp qua Hắc Cách, muốn dựa vào hẳn mang đến cho Tra Đặc Lý Tư gia tộc thiên địa hoàn toàn mới.

Cáp Sâm từ nhỏ đã thề, lấy Hắc Cách làm đối thủ cạnh tranh, mục tiêu phi thường rõ ràng — chính là muốn thay thế Hắc Cách, làm cho Tra Đặc Lý Tư gia tộc trở thành người lãnh đạo Thần tộc.

Hắn ở trong Thần tộc không có bạn bè gì, nhưng Mễ Á lại là bạn bè cực ít của hẳn. Ở lúc cực nhỏ, hẳn cùng Mễ Á từng cùng nhau bị để vào ngũ tuyệt vực tràng của Thần tộc khổ tu, khi đó hẳn không cường đại bằng Mễ Á, từng được Mễ Á chiếu cố một đoạn thời gian, hẳn đem Mễ Á coi là tỷ tỷ đối đãi, cũng ở khi đó cùng Mễ Á thành lập hữu nghị thâm hậu.

Mễ Á không thích hư vô chi nhân, Hắc Cách chính là người như thế. Năm đó Cáp Sâm còn rất trẻ, cũng tương đối đơn thuần, hai người cùng nhau qua hoạn nạn, trải qua đau khổ, cuối cùng mới kiên cố quan hệ hai bên.

“Hắc Cách được tổ tinh ban thưởng hậu, nếu có thể được Hoang tán thành nữa, bất luận ngươi cố gắng như thế nào, đều sẽ không có một tia cơ hội nữa. Ngươi nhất định phải hảo hảo đối đãi việc này!” Mễ Á nói.

“Yên tâm đi, lần này ta nhất định sẽ thắng!” Cáp Sâm trâm mắt, hít sâu một hơi nói: “Nếu không thể được Hoang tán thành, ta sẽ ở cổ đại lục toàn lực đánh chết Hắc Cách, hoặc là ta chết, hoặc là hẳn thắng, hai chúng ta chỉ có thể có một người trở thành thủ lĩnh tộc ta”.

“Ta hy vọng ngươi thắng.” Mễ Á mỉm cười.

“Ồ ồ!”

Đột nhiên, hai gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc bỗng nhiên ôm bụng, vẻ mặt đau đớn rên rỉ lên.

Tiếng rên rỉ của hai người dần dần trở nên lớn, cuối cùng sắc mặt đỏ lên gào lên, huyết cốt ở bụng quấy, trở nên không chịu khống chế, trở nên cực kỳ táo bạo, làm cho ruột bọn họ cũng quặn quanh hẳn lên, đau đến sắc mặt bọn họ trắng bệch, ngay cả lệ trên khóe mắt như sắp trào ra.

Cáp Sâm cũng là âm âm chấn động, hai tay gắt gao đè lại huyết cốt kia của hắn, trên mu bàn tay từng sợi gân mạch như con rắn nhỏ run run, thẩm thấu ra một cô năng lượng nóng nẩy hung liệt, nháy mắt nhập vào huyết cốt. Một bộ đồ trận quý dị trên huyết cốt kia nhất thời rõ ràng hẳn lên, như một bức hoạ cuộn tròn từ từ rút ra...

Hai gã thủ hạ kia của hắn, huyết cốt trong cơ thể từng chút giãy ra, giống như bị người ta triệu hồi, như là hung thú muốn thoát ly lao tù, truyền ra chấn động cực kỳ khủng bố. Truyện YY - .com

“Ngao ngao ngao!”

Hai người xé tim xé phổi lẫn lộn ở dưới chân Cáp Sâm, đồ trận trên hai cái huyết cốt chợt lóe chợt lóe, giống như cũng bị người ta gạt bỏ ấn ký, muốn tự mình bay khỏi.

“Sao như vậy!” Mễ Á thất thanh hét lên chói tai.

“Là tiểu tử Bất Tử Ma tộc kia! Là hắn đang phá rồi!” Cáp Sâm vẻ mặt dữ tợn, nhìn hai gã thủ hạ kia dần dần chống đỡ không được, sắc mặt hắn biến ảo một trận đáng sợ, đột nhiên đưa tay.

Hai tay hắn phân biệt đặt tại trên đầu hai gã thủ hạ.

Bóp bóp!

Đầu lâu hai gã thủ hạ kia nhất thời vỡ nát, chủ hồn trong linh hồn tế đàn như trứng chim yếu ớt, trực tiếp vỡ ra, tung tóe mảnh hồn phách.

Cáp Sâm lạnh mặt, nhìn cũng không nhìn hai gã thủ hạ chết thảm, vẫy tay một cái, một lần nữa đem hai cái huyết cốt vụn, hít ngược hơi lạnh, từng chút đem hai cái huyết cốt cắm vào bụng mình, sắc mặt nhăn nhó nói: “Linh hồn bọn hắn không đủ để giữ được huyết cốt không động đi. Ta chỉ có tiêu diệt hồn phách bọn hắn, lấy linh hồn ta làm chủ đạo, mới có thể cho thằng cha kia bị thương nặng!”

Ước Mạn bên cạnh lẳng lẳng nhìn, sắc mặt hơi hơi trắng bệch, vì thủ đoạn tàn nhẫn thô bạo của Cáp Sâm phát sợ.

Mễ Á khẽ nhíu mày, tuy cũng không quá tán thành cách làm của Cáp Sâm, lại cũng không nhiều lời cái gì. Ở nàng đến xem, thủ hạ Cáp Sâm đều là kẻ chết thay Tra Đặc Lý Tư gia tộc tìm kiếm cho hắn, vì hắn mà chết cũng là bình thường.

Đầu lâu hai gã thủ hạ bị Cáp Sâm bóp nát, linh hồn cũng vỡ tan, nhưng chưa lập tức hóa thành tro bụi, mà là như hai quầng lửa cháy lên, ngay cả thần thể bọn hắn cũng chợt như cổ thụ nhanh chóng chết héo khô nứt mất đi máu loãng, truyền ra dao động phi thường nồng hậu. Những dao động kia bỗng nhiên bay mạnh ra, toàn bộ chảy vào một đoạn ba cái huyết cốt bụng Cáp Sâm, làm cho lực lượng Cáp Sâm nháy mắt tăng vọt.

“Luyện ngục thiêu đốt” là áo nghĩa tà ác của Tra Đặc Lý Tư gia tộc, tộc nhân có thể được ban cho huyết cốt, đều rất rõ loại áo nghĩa này.

Cáp Sâm đó là mượn dùng thần thể cùng linh hồn đặc thù bọn họ, khế ước tà ác là môi giới, làm cho thần thể, linh hồn hai gã thủ hạ tiến hành “Luyện ngục thiêu đốt” nháy mắt hình thành lực lượng mệnh môn, làm cho hắn còn có thể mang đến cho Thạch Nham bị thương nặng, thậm chí trực tiếp đem Thạch Nham cách không đánh chết.

Năng lượng mãnh liệt đáng sợ hung lệ đều rót vào trong huyết cốt, bụng ruột, gân mạch Cáp Sâm giống như mọc mắt, đều quán quanh ở trên ba cái huyết cốt. Cáp Sâm ngửa mặt lên trời gào thét, bắt đầu vận chuyển lực lượng, đem tinh thần hồn phách xông vào trong tà trận của ba cái huyết cốt, không nhìn khoảng cách hạn chế, tiến hành một loại biến hóa đáng sợ khác của “Bạch cốt huyết luyện quý mộ”...

Trong sa mạc.

Chín cây huyết cốt trước mắt Thạch Nham kích động không ngớt, sắc mặt chợt trắng bệch, giống như bị cự chùy hung hăng đánh một đòn, thân thể run mạnh lên.

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt đều ở bên cạnh hắn, nhìn thấy hắn trạng thái không tốt đều biến sắc, cùng kêu lên: “Sao rồi?”

Khóe miệng Thạch Nham thắm ra tia máu, ánh mắt bằng hàn thấu xương, hướng tới hai nàng khoát tay, ý bảo mình không có việc gì, lại lần nữa nhắm mắt lại.

vừ

Một trận tử vong tuyệt sát dao động từ cả người hấn chợt xuất hiện, từng tia sương mù trắng bệch chậm rãi từ trong huyết khiếu của hấn di động ra, nhanh chóng hội tụ vào trong từng cây huyết cốt kia. Đồ trận kỳ diệu trên huyết cốt tựa như dần dần trở nên âm đậm hấn lên, giống như có một bàn chải vô hình, muốn đem những tà trận đồ hình tuyên khắc ở trên huyết cốt kia lau đi.

Vù!

Một cây huyết cốt không biết xuyên thấu khoảng cách bao nhiêu, bỗng nhiên nháy mắt nhập vào sa mạc, trực tiếp dừng lại ở trước mắt hấn, làm cho huyết cốt trước mắt hấn lại nhiều ra một cây.

“Phốc!”

Một ngụm máu tươi nhện không được phun mạnh ra, trực tiếp tung tóe tại trên mười cây huyết cốt kia, huyết cốt lập tức trở nên vết máu loang lổ, mùi máu tươi tận trời.

Sắc mặt hấn lại tái nhợt một phần.

Trong cổ đại lục.

Tộc nhân còn lại của Tra Đặc Lý Tư gia tộc, có đang đau khổ giãy dụa, có đang nhắm mắt điều tức, lại bỗng nhiên linh hồn chấn động không ngớt, chịu một cỗ lực lượng khủng bố dẫn dắt, như điều muốn rơi xuống, quay tròn bay lên trời, hướng tới cái phương hướng nào đó phóng đi.

Bốp bốp bốp!

Từng gã tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc đều bỗng nhiên ngã xuống ở trước mặt Cáp Sâm. Cáp Sâm cả người lệ khí lượn lờ không dứt, quát: “Cùng ta cùng nhau toàn lực chống đỡ!”

Mỗi một tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc lập tức ý thức được Cáp Sâm lấy “Bạch cốt huyết luyện quỷ mộ” cấm thuật, lấy thiêu đốt linh hồn thần thể làm giá, đem bọn họ cứng rắn dẫn dắt mà đến.

Bọn họ không nói hai lời, đều ngồi ngay ngắn vây quanh Cáp Sâm, toàn lực vận chuyển lực lượng, giúp Cáp Sâm cùng nhau đối địch.

Trạng thái của Cáp Sâm rất không ổn, mọi người đều biết lúc lực lượng của hấn cường hãn nhất, đều là ở trạng thái nguy hiểm nhất. Đây là bệnh chung của mỗi một tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, bọn họ đang tiến hành luyện ngục thiêu đốt áo nghĩa phát huy!

Mế Á, Ước Mạn chợt liếc một cái, đều nhìn ra đối phương vẽ mặt ngưng trọng, biết Cáp Sâm cùng Thạch Nham hai người ở cổ đại lục cách xa nhau vạn dặm, lại lần nữa bắt đầu một phen tranh đấu. Lần tranh đấu này, so với lúc trước hung hiểm hơn gấp mười!

Nếu Cáp Sâm thất bại, hấn chẳng những sẽ chết, toàn bộ thủ hạ của hấn cũng đều sẽ chết, sẽ bị Thạch Nham mạnh mẽ cướp đoạt hết toàn bộ cốt hài của Huyền Sơn. Tra Đặc Lý Tư gia tộc hao phí vô số tài liệu vất vả rèn luyện huyết cốt cho Cáp Sâm, sẽ trở thành thần binh lợi khí trong tay Thạch Nham!

1163. Chương 1155: Bắt Được Phương Tâm

Trong sa mạc.

Thạch Nham lại phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi đỏ sẫm như mảnh ruby, dính tại trên mười cây huyết cốt kia. Đồ trận trên cây huyết cốt trở nên rất mơ hồ, đã có chút không thấy rõ.

Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Li Á khẩn trương nhìn hấn, âm thầm lo lắng, sợ hấn sẽ xảy ra cái gì không ổn ngoài ý muốn, đều hy vọng hấn có thể chống đỡ qua.

Việc đã đến nước này, các nàng đều nhìn ra Thạch Nham sợ là lại cùng Cáp Sâm chống đỡ. Các nàng biết rõ Cáp Sâm điên cuồng đáng sợ, lo lắng Thạch Nham đâu không lại Cáp Sâm, sẽ bị làm cho linh hồn hồng mắt, bởi vì mười cây huyết cốt chôn vùi đời người của mình.

Chỉ là... Thạch Nham so với các nàng suy nghĩ cường hàn cứng cõi hơn rất nhiều.

Thần thể hần dần dần biến hóa, hình thành hình thái bất tử chi thân của Bất Tử Ma tộc, trong cơ thể mỗi một giọt Bất Tử Ma Huyết đều như nước sôi lăn lộn, truyền đến dao động hung lệ mệnh mông, cực kỳ kinh người.

Từng tầng điểm sáng ngôi sao ngưng kết sa y, dần dần bao phủ ở trên Bất Tử Ma Thể. Thần thể dữ tợn kia của hần bị bịt kín một tầng mộng ảo trong suốt, vậy mà cho Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Lị Á một loại cảm giác hoàn mỹ, làm cho hai nàng âm thầm ngạc nhiên, mắt đẹp nhìn về phía Thạch Nham toát ra sắc thái rất kỳ lạ...

Vù vù vù vù!

Từng cái tia máu nhỏ nhẩn đột nhiên từ trong mười cây huyết cốt kia trôi nổi ra, từng mặt tà trận đồ hình kia nháy mắt tiêu tán.

Vô số tơ máu di động bỗng nhiên xa xa bay đi, hướng phương hướng Cáp Sâm độn đi.

Thần kinh Thạch Nham căng thẳng bỗng nhiên thả lỏng, toàn thân mỗi một đến cực điểm, nhưng hần lại lộ ra tươi cười vui mừng, hắc hắc cười khan vài tiếng, hưng phấn nhìn về phía mười cây huyết cốt kia.

Huyết cốt lây dính Bất Tử Ma Huyết trong cơ thể hần, đỏ rực rỡ, long lanh trong suốt, như ngưng kết thể thủy tinh màu máu, phi thường xinh đẹp, lại truyền đạt khí tức hung sát đáng sợ, có thể cùng thân thể xương cốt Thạch Nham âm thầm phù hợp.

Nhìn mười cây huyết cốt kia, cảm thụ được liên hệ chặt chẽ cùng máu tươi trong cơ thể, hần biết tinh lực của hần không uống phí. Từ nay về sau, mười cây cốt hài Huyền Sơn này, xem như đã thật sự thành vũ khí sắc bén của hần, tà trận tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc tuyên khắc phía trên, đã hóa thành từng sợi dây nhỏ màu máu bay đi, tạm thời sẽ không tạo thành uy hiếp gì đối với hần.

Bốp bốp bốp bốp!

Mười cây huyết cốt đồng thời rơi xuống đất, Thạch Nham cũng cười ngẩng đầu nằm xuống, thân thể bày ra hình chữ đại: “Tạm thời mười cây huyết cốt này thuộc về ta, tuy làm bị thương ta, nhưng đáng giá...”

Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Lị Á hơi hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, từ Tắc Tây Lị Á dò hỏi: “Cáp Sâm bên kia thế nào?”

”Không biết, phỏng chừng trạng thái sẽ không so với ta tốt hơn, nhưng ta được mười cây huyết cốt, hần lại mất điS~V

Thạch Nham nhếch miệng cười lạnh: “Huyết cốt là Huyền Sơn, Huyền Sơn tu luyện tử vong áo nghĩa, ta có tử vong áo nghĩa truyền thừa, hần đấu với ta... Hừ!”

Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Lị Á chợt liếc một cái, đều nhìn ra khác thường trong mắt đối phương. Đây là Thạch Nham thật sự thừa nhận quan hệ của bản thân cùng Thị Huyết nhất mạch, làm cho trong lòng hai nàng có chút bất ổn.

Các nàng trầm mặc, không ở trên sự tình Thị Huyết nhất mạch phát biểu bất cứ cái nhìn gì, các nàng cho rằng thời cơ không thích hợp.

Trong rừng đá.

Cả người Cáp Sâm máu tươi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bộ dáng dữ tợn âm trầm.

Vài tên tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc bên cạnh hần cũng đều là sắc mặt khó coi, có loại cảm giác vô lực.

Bọn họ cùng Cáp Sâm cùng nhau hợp lực, đều không thể ngăn cản Thạch Nham lau đi khế ước tà trận trên mười cây huyết cốt kia, điều này làm cho bọn họ sinh ra tâm đôi bại rất khó cùng Thạch Nham đấu tranh, điều này làm cho bọn họ cực kỳ không thoải mái.

Đi theo Cáp Sâm nhiều năm, bọn họ dạng kẻ địch nào cũng đều gặp qua, hàng năm chinh chiến, còn chưa từng chịu thiệt lớn như vậy.

“Thế nào?” Mễ Á bỗng nhiên lên tiếng, khuôn mặt xinh đẹp lo lắng, âm thầm lo lắng.

“Ta không sao. Thằng cha kia đạt được truyền thừa tử vong áo nghĩa, huyết cốt của Huyền Sơn cùng hắc có liên hệ vi diệu, hắc có thể cuối cùng đem huyết cốt đưa về trong tay, cũng quả thật không đơn giản.” Cáp Sâm cũng không nản lòng: “Ít nhất ta trọng kích hắc, trong khoảng thời gian ngắn hắc tuyệt đối không có khả năng khôi phục toàn bộ lực lượng. Ta dám khẳng định thực lực hắc ít nhất yếu bớt hơn phân nửa, mà ta... Không suy yếu thực lực”.

Hắc lúc trước thiêu đốt chính là thần thể cùng linh hồn của hai gã thủ hạ, bản thân hắc thật đúng là không có bao nhiêu hao tổn.

“Chỉ cần tìm được hắc, hắc hắc phải chết không thể nghi ngờ!” Cáp Sâm âm trầm nói: “Hắc cho rằng hắc chiếm tiện nghi, lại không biết hắc cách tử vong đã càng lúc càng gần. Chúng ta lập tức rời khỏi, đi lại chung quanh, chỉ cần để cho ta tập trung hắc, hắc liền chết chắc rồi”.

Nói xong, Cáp Sâm đứng lên.

Mễ Á, Ước Mạn chợt liếc một cái, đều không nói nhiều cái gì, biết lúc này tâm tư đánh chết Thạch Nham của Cáp Sâm vượt qua tất cả, hai nàng cũng từ Thạch Nham chịu đau khổ, cũng muốn nhân cơ hội đem Thạch Nham xử lý.

Trong sa mạc.

Bão cát nồm nóng dần dần trở nên cuồng liệt hẳn lên, hung mãnh làm cho người ta sợ, tiếng kêu đáng sợ không dứt bên tai, toàn bộ sa mạc giống như dã thú bị chọc giận, trở nên điên cuồng hẳn lên.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Lị Á đều trầm lên, nhìn đầy trời cuốn bão cát, tâm hồn thiếu nữ một mảnh chưa sót.

Các nàng ở trong sa mạc ngây người một đoạn thời gian, biết sa mạc này luôn luôn sẽ cuồng bạo một lần, các nàng đã chịu quá nhiều đau khổ...

Lúc này, thần lực của các nàng hao phí quá nhiều, trạng thái tinh thần rất không ổn, mà Thạch Nham... Tựa như tình huống so với các nàng còn ác liệt hơn, lúc này bị sa mạc nóng nảy quấy một lần, há chẳng phải chết thảm ở đây?

Làm sao bây giờ?

Hai nàng nhìn nhau, có loại tuyệt vọng vô kế khả thi, thở dài trong lòng.

Nhìn trời, các nàng đều biết rõ ràng trong lòng, biết đây sợ là “Hoang” lại một lần tra tấn không có ý tốt, bởi vì Thạch Nham đến, một lần này bão cát cuồng bạo hơn rất nhiều.

Vù vù vù vù!

Ở dưới chân các nàng, bỗng nhiên xuất hiện cát lún thật lớn, ở lúc các nàng còn chưa phản ứng lại, các nàng cùng Thạch Nham đồng loạt hướng tới trung ương cát đột nhiên hiện ra hố sâu rơi đi.

Sắc mặt Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Lị Á đại biến, đều lấy tay, phân biệt nắm chặt hai cánh tay Thạch Nham, cùng hắc cùng nhau rơi xuống hướng chỗ sâu trong lòng đất sa mạc sâu không thấy đáy...

“A!”

Thương Ảnh Nguyệt bỗng nhiên hét lên chói tai.

Tại chỗ sâu trong hố khổng lồ dưới lòng đất kia bỗng nhiên hiện lên tinh thể chói lọi bén nhọn, như từng thanh kiếm sắc bén cắm thẳng. Đó là từng cây băng lăng dày đặc sắc bén, băng lạnh long lanh trong suốt, đẹp mắt, lại tràn ra hàn quang.

Mà tốc độ rơi xuống của các nàng hiện nay lại nhanh như điện lóe, cách từng cây băng lăng cứng cỏi kia quá gần, một khi hạ xuống, các nàng sợ là đều bị băng lăng đâm thành thịt nát.

Bởi vì Thương Ảnh Nguyệt nhận ra những bằng lăng kia chính là vật gì...

Đó là Bằng Phách Hàn Tinh! Là bí bảo nguyên thủy cấp, là cực hàn chi vật, cũng là mục tiêu chủ yếu Thương Ảnh Nguyệt nâng lần này tiến vào cổ đại lục, là điểm đột phá nâng tiến giai cảnh giới thủy thần!

Bằng Phách Hàn Tinh là vật cứng rắn nhất trong vũ trụ, ngay cả rất nhiều thần binh cũng chém không gãy, Bằng Phách Thần Tinh hình thành bằng lăng có thể trực tiếp trở thành thần binh bí bảo của võ giả tu luyện bằng sương áo nghĩa, cứng rắn, lạnh lẽo, trình độ sắc bén, đó là đáng sợ hạng nhất!

Thương Ảnh Nguyệt toàn lực vận chuyển lực lượng, muốn ngăn cản tốc độ thần thể rơi xuống, Tắc Tây Lị Á cũng cùng nâng cổ gấu giống nhau, muốn ghìm lại thể rơi xuống. Y - .com

Đáng tiếc, dưới lòng đất kia tựa như truyền đến lực hấp thụ đáng sợ, mặc cho các nàng cố gắng như thế nào, cũng không thể xoay chuyển Càn Khôn, chỉ có thể mặc cho số phận rất nhanh ngã xuống dưới.

Tâm hồn thiếu nữ của các nàng một lần nữa trào ra ý niệm sợ hãi tuyệt vọng.

Thạch Nham bị hai nàng cầm lấy cánh tay, tình trạng thần thể cũng không tốt. Vừa rồi cùng Cấp Sâm chiến một trận tiêu hao quá nhiều lực lượng, lúc này ngay cả một nửa lực lượng của thời kì toàn thịnh cũng không dùng được, nỗ lực thúc dục nước lũ năng lượng, cũng ngăn cản không được thần thể rơi xuống.

Càng là lúc nguy hiểm, hắn càng bình tĩnh, trong đầu bay vút vô số ý niệm, muốn tìm được một con đường giải quyết.

“Hoang đối với tình yêu nam nữ rất tò mò, đừng làm cho nó không có một chút hứng thú, đừng làm cho nó cảm thấy dằn dặt vô vị...”

Một phen lời của Áo Đại Lệ, bỗng nhiên hiện ra ở trong đầu hắn. Hắn suy nghĩ như thần mang xoay chuyển, cực nhanh xác định. Đột nhiên, hắn hạ quyết tâm, muốn cược một phen!

Hắn cược Hoang đang nhìn hắn! Cược tất cả cái này đều là Hoang đang làm trò quỷ!

Mắt thấy ba người đều sắp rơi xuống, hắn đột nhiên cắn răng, xương cả người giống như rang đậu truyền đến tiếng nổ, chợt một cỗ lực lượng mới nảy sinh, cánh tay hắn vùng mạnh.

Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Lị Á bị lực lượng của hắn cứng rắn mang theo hướng lên trên di động một ít. Một đoàn quang sáng tinh thần ở trên đầu hắn hiện ra, đem thân thể mềm mại của Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Lị Á chịu tải. Chợt, hắn lấy hình thái bất tử chi thân, âm âm dừng ở trên từng cây Bằng Phách Hàn Tinh sắc bén như kiếm kia.

“Phốc! Phốc! Phốc!”

Hình thái bất tử chi thân của hắn cũng không ngăn được Bằng Phách Thần Tinh xuyên thấu, thần thể trực tiếp bị đâm xuyên qua. Ba cây Bằng Phách Thần Tinh từ bàn chân hắn đâm thấu, xuyên qua thần thể hắn, trực tiếp ở chỗ bả vai hắn xông ra, lực phủ ngũ tạng của thần thể đều bị xuyên suốt.

Như bị thiên đao vạn quả, loại đau khổ thấu tim kia quả thực khó có thể thừa nhận, đau đến hắn lớn tiếng rít gào, thần thể như là bị chia làm từng đoạn, ý thức đều có chút mơ hồ hắn lên.

Nhưng mà, hai nàng Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Lị Á được lực lượng cuối cùng của hắn vùng lên đỉnh đầu, bởi vì ở chỗ đỉnh đầu hắn, do hắn thừa nhận tất cả đau đớn tai nạn, ngược lại một chút sự tình cũng không có.

“Người vậy mà cam nguyện thần thể ngã xuống để cho chúng ta sống!” Tắc Tây Lị Á đột nhiên lệ nóng doanh trùng, hồ tâm giống như bị ném vào một tảng đá lớn, tung tóe triều động mãnh liệt, lập tức bị cảm động.

vQ

Thương Ảnh Nguyệt gặt gao căn môi, trong mắt đẹp trào ra hào quang kinh người, thân thể mềm mại khẽ run không nói.

“Ta không chết được.” Cả người Thạch Nham trào ra máu loãng, máu tươi đỏ sẫm đem một khối khu vực này nhuộm đỏ, lại nhoẻn miệng cười, nói: “Các người nhanh xuống, quãng sáng tinh thần kia của ta chống đỡ không được quá lâu”.

Hai nàng chấn động cơ thể, vội vàng từ đỉnh đầu hần nhảy xuống, đùi đẹp thon thẳng rơi ở chỗ khe hở của Băng Phách Thần Tinh, hai mắt ẩn chứa một loại hào quang làm cho hần sợ hãi, gắt gao nhìn hần: “Người không sao chứ? Đến, đem những đan dược này nuốt vào, nhanh tan rã chút.” Thương Ảnh Nguyệt lấy một loại thanh âm dịu dàng trước đó chưa từng có, lấy ra từng viên đan hoàn đỏ đậm to cỡ long nhãn, hầu như là cứng rắn nhét ở trong miệng hần.

“Ta giúp người tan hết dược lực!” Tay ngọc của Tắc Tây Lị Á kề sát ở ngực hần, một cổ ôn nhuận thủy nhu chi lực thẩm thấu vào, thật cẩn thận giúp hần đến tan hết đan dược chi lực.

Thạch Nham hưởng thụ hai nàng dốc lòng phụng dưỡng, sắc mặt có chút khác thường. Hần tùy ý liếc chung quanh một cái, đột nhiên ngốc như gà gỗ, mừng như điên hét to nói: “Các người xem, nhìn xem bên cạnh các người, xem chúng ta đi đến địa phương nào rồi!”

Hai nàng quay đầu vừa thấy, trong đầu ầm ầm chấn động, khó có thể ức chế che miệng kinh hô hần lên.

1164. Chương 1156: Hoang Hậu Ban Thưởng

Các loại tinh thạch đủ mọi màu sắc, chói lọi, rực rỡ loá mắt, ở bên cạnh bọn họ như từng cây cột băng đứng vững

Những tinh thể đó không biết trải qua bao nhiêu năm năng lượng mài giũa, năng lượng dao động giàu có bên trong cực kỳ mãnh liệt, chỉ cần là võ giả liếc một cái, đều sẽ có loại cảm giác kinh tâm động phách.

“Ông trời!”

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt đồng thời kinh hô ra tiếng, che miệng vẻ mặt rung động, tâm hồn thiếu nữ bỗng nhiên tràn đầy mừng như điên.

Tinh ngọc từng khối từng cây, đều là hoa cả mắt người ta, Băng Phách Thần Tinh giống như băng sương kết tinh, Hỏa Ngọc Tinh đỏ đậm như lửa, Thủy Tâm Tinh như có giọt nước mưa ngưng kết, Mộc Sinh Tinh bên trong có vân gỗ xanh tươi, Kim Luyện Tinh ánh vàng rực rỡ, Thổ Tuyết Tinh màu hổ phách...

Đủ loại tinh thể năng lượng ẩn chứa ngũ hành tinh diệu, lưu chuyển hoa quang rực rỡ ngay tại bên cạnh bọn họ, đều truyền ra lực lượng dao động mãnh liệt bùng nổ.

Những cái này đều là chí bảo một loại thuộc tính áo nghĩa trong thiên địa, là tài liệu nguyên thủy cấp, có thể rèn luyện pháp khí, có thể mài giũa thần thể, cũng có thể trực tiếp hấp thu tăng cường thần lực, rất nhiều tác dụng, cũng có thể mang đến cho võ giả lợi ích cực kỳ khả quan!

Ba người đại nạn không chết, lập tức giật mình, vui không tự kìm hãm được nhìn một vùng thần tinh kia, đều sinh ra một loại cảm giác không chân thật giống như nằm mơ.

Từng khối tài liệu nguyên thủy cấp, ngũ hành chí bảo kia, ở trong tinh không mệnh mông đều là kỳ bảo có thể gặp không thể cầu, bị võ giả tu luyện áo nghĩa làm độc chiếm, bình thường cũng sẽ không lấy ra cho người ta khoe ra.

Tài liệu nguyên thủy cấp, giá trị có thể so với một ít sinh mệnh chi tinh loại nhỏ, có thể cho võ giả thấy rõ áo nghĩa chân lý, đột phá cảnh giới bản thân, đạt được lực lượng tăng trưởng cực nhanh, nhưng mà, ở trong này lại chủng loại rất nhiều, giống như là đá vụn ném loạn một vùng, tỏ ra rất là giá rẻ...

Thân thể Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt vẫn run nhè nhẹ, mồm mép cũng là run run, hiển nhiên còn ở trong cực độ khiếp sợ.

“Đều nói Hoang là một cái cổ đại lực kỳ lạ nhất, chất chứa vô số thiên địa kì vật, hôm nay... Ta tin rồi.” Thạch Nham nghe rằng trợn mắt, nói mỗi một câu liền sắc mặt nhăn nhó một chút, đau đến hần cả người như bị đao cắt.

“Đương nhiên, Hoang chuyên môn thai nghén kỳ bảo thể gian, cũng chỉ có mảng kì địa chưa bao giờ bị không sạch sẽ này, mới có thể hình thành nhiều kỳ bảo như vậy!” Thương Ảnh Nguyệt không để ý đến hấn đau đớn, vẫn như cũ mắt đẹp sáng lên nhìn Băng Phách Thần Tinh bên cạnh, trong lòng đang cộng lại, có những Băng Phách Thần Tinh này nàng sẽ tăng lên bao nhiêu lực lượng, tính toán đại khái khi nào có thể đột phá đến cảnh giới mới, bước vào thủy thần.

Cùng nàng giống nhau, Tắc Tây Lị Á nhìn từng khối Thủy Tâm Tinh kia, cũng là tâm thần mê mông.

Thủy Tâm Tinh hiện ra hình tim, như một giọt nước mưa thật lớn, bên trong truyền đến tiếng dòng nước róc rách, dề nghe êm tai. Những tiếng đó rơi vào bên tai nàng, nàng như bị lực lượng không nhìn thấy lẳng lẽ tẩm bổ, linh hồn tế đàn cũng thư thái hẳn lên, tựa như đang thể ngộ diệu cảnh đối với thủy chi áo nghĩa.

Các nàng đều bị hoàn toàn kinh sợ rồi, bị từng khối tinh thể nguyên thủy cấp kia làm cho tâm thần thất thủ, làm cho đều đang sướng tưởng mình sẽ đạt được chỗ tốt, nhất thời sơ sót Thạch Nham.

Thăng đến... Một tiếng hô đau truyền đến.

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt nhất thời phản ứng lại, vội vàng ổn định tâm thần, luống cuống tay chân tay ngọc khe vuốt chỗ miệng vết thương đổ máu của hấn, đồng thời ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ hỏi, muốn bao nhiêu dịu dàng có bấy nhiêu dịu dàng.

Nếu không phải Thạch Nham thời khắc máu chốt lấy thân vào nguy hiểm, hai nàng sợ là sẽ bị Băng Phách Thần Tinh đâm thủng thân thể, đem thân thể rơi rụng ở đây, bởi vì trình độ cứng cỏi của thân thể các nàng, căn bản không thừa nhận được Băng Phách Thần Tinh xuyên thấu, chỉ có thể nháy mắt chịu chết.

Các nàng vốn đối với Thạch Nham có chút hảo cảm vì diệu, qua một chuyện này, ở trong tuyệt vọng được Thạch Nham liều chết che chở, trong tâm linh liền bị khắc xuống bóng người Thạch Nham, trở nên không thể xóa nhòa. Bởi vậy, lúc một lần nữa đối đãi Thạch Nham, vẻ mặt ngữ khí cùng tâm tính các nàng đều đã xảy ra biến hóa thật lớn...

Được tay nhỏ bé non mềm của các nàng an ủi chỗ khe miệng vết thương, trong lòng Thạch Nham hơi hơi ấm áp, cười nhạt nói: “Ta từ trong những băng tinh này giãy ra trước, các người cách ta xa một chút”.

“Có thể rất đau hay không?”

“Nếu không chậm một chút làm sau?^

“Người có thể chịu được không?”

“Đợi một chút đi...”

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt hết sức dịu dàng, trở nên lo lắng hấn trước đó chưa từng có, thật oán hận hỏi.

“Không có việc gì đau dài không bằng đau ngắn, các người tránh ra.” Thạch Nham nỗ lực phát phát tay, đợi cho hai nàng cách hấn xa hơn một chút, mạnh vận chuyển lực lượng áo nghĩa, một cô sinh cơ mê mông từ trong cơ thể hấn phát ra. Hấn cắn răng tung lên, ở trong tiếng gân mạch xương cốt đứt gãy, nhất thời xông lên trời mây trắng, chợt cả người máu tươi chảy xuôi hạ xuống ở trong khe hở tinh thể, như một đồng bùn nát cuộn thân thể, lấy Bất Tử Ma Huyết đến khép lại miệng vết thương.

Miệng vết thương xé rách so với đao kiếm còn dài rộng, dữ tợn đáng sợ hơn, làm người ta hoài nghi thân thể hấn có thể thực khôi phục lại hay không. Nhìn thấy vết thương ghê người kia, từng sợi gân thịt như con giun nứt ra, bụng còn có ruột đứt đoạn...

Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt đau đớn tâm hồn thiếu nữ, không đành lòng nhìn quay đầu lại, mắt đẹp đều che kín hơi nước, lần đầu tiên vì một nam nhân đau lòng hẳn lên.

Thạch Nham nhếch miệng cười cười, chặt vật khom người, nhắm mắt cảm ứng một chút, ánh mắt tràn đầy chua xót.

Thương thể so với hấn nghĩ nặng hơn rất nhiều. Cùng Cáp Sâm trận chiến ấy lực lượng của hấn hao tổn hơn phân nửa, thân thể cũng bị thương, lại bị băng tinh kia xuyên thấu, thân thể như là chia làm từng khối.

Nếu không phải hấn nhiều năm qua thừa nhận quá nhiều cực khổ, loại đau khổ trình độ này hấn sợ là sớm đã không chống đỡ được, không phải ngất đó là tinh thần sụp đổ rồi.

Chính là bởi vì hấn cả đời nhấp nhô, cả đời đều giãy dụa cầu sinh, ý chí lực cứng cỏi đến có thể nói khủng bố, lúc này mới có thể chống đỡ, chưa hôn mê bất tỉnh khó coi.

Cần rằng, hấn vận chuyển áo nghĩa, lấy Bất Tử Ma Huyết đến chữa trị thân thể bị thương, sắc mặt lại chợt biến đổi, Bất Tử Ma Huyết bởi vì hai lần bị thương này, đã tiêu hao quá nhiều, làm cho hấn ngay cả hình thái bất tử chi thân cũng rất khó duy trì...

Bất Tử Ma Huyết cũng không phải là vô cùng vô tận, đều là hấn ngưng luyện ra từng giọt, là lực lượng huyết khí kết tinh, ẩn chứa sinh mệnh áo nghĩa thần kỳ. Cũng chỉ có Bất Tử Ma Huyết đủ tràn đầy, hấn mới có thể khôi phục thương thể kinh người hiện nay, nếu không, loại hình dạng thể lương này của hấn, sợ là rất khó tự phát khôi hấn. Hấn đột nhiên ngưng trọng hấn lên.

Hấn đối với Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt cũng không có cảm tình sâu bao nhiêu. Hấn sở dĩ muốn lấy bản thân bị thương nặng làm cái giá, đem Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt cứng rắn thoát ly tình trạng không ổn thần thể vỡ vụn, là một lần cực lớn hấn nhằm vào Hoang.

Sự thật chứng minh, hấn hấn là thắng cược rồi...

Hoang không có dả kích bước tiếp theo, ngược lại để cho bọn hấn xuất hiện ở kì địa thần tinh khắp nơi. Nơi này... hấn là Hoang cho bọn hấn một cái ban thưởng hậu.

“Người thế nào?”

“Có thể có việc gì hay không?”

Thương Ảnh Nguyệt, Tắc Tây Lị Á cùng nhau hỏi, mắt đẹp tràn đầy vẻ lo lắng, sợ hấn thật ra vấn đề lớn.

“Ta không sao.” Thạch Nham cười khổ lắc lắc đầu: “Nhưng nếu muốn khôi phục lại toàn bộ, có thể thực cần chút kỳ ngộ. Ài, để cho ta nghĩ một chút đi”.

Hấn nhìn về phía tinh thể kỳ lạ chung quanh, nhíu mày nói: “Các người hô trợ tìm kiếm một chút, nhìn xem... Có bổ sung huyết khí hay không. Nếu có, có lẽ ta có thể khôi phục rất nhanh, nếu không, thì thực có chút phiền toái rồi”.

“Người đợi một chút, chúng ta lúc này liền đi tìm!” Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt nhanh chóng lướt đi, dáng người uyển chuyển như bướm xuyên hoa tuyệt đẹp động lòng người, đuôi đẹp mỏng cong làm cho người ta tâm viên ý mã, rất là tuyệt vời.

Thạch Nham cười khê ra tiếng, chịu đựng đau nhức làm cho bản thân một lần nữa ngồi thẳng thần thể, hít sâu một hơi, liền yên lặng vận chuyển sinh mệnh áo nghĩa, thúc giục bí cảnh tự lành kỳ lạ nhất trong sinh mệnh áo nghĩa, đem tâm thần, ý thức cùng linh hồn ý niệm hội tụ vào trên Bất Tử Ma Huyết, dề kích phát lực tái sinh của Bất Tử Ma Huyết, làm cho bản thân có thể mau chóng khôi phục.

Hấn trái lại là không ngờ tới vô tâm cảm liễu liễu thành bụi, bởi vì cùng với Hoang âm thầm phân cao thấp, trong vô tâm vậy mà bắt được tâm hồn thiếu nữ của Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt. Từ vẻ mặt hành động rất nhỏ của hai nàng này, hấn biết hai nàng này lúc này đối với hấn đều có hảo cảm rồi.

Đương nhiên, cái này còn xa xa chưa đạt tới tình trạng hứa hẹn sinh tử, chẳng qua từng tia tình cảm kia tuyệt đối không giả. Nếu hấn thoáng dụng tâm, hấn tự tin tuyệt đối có thể đem Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt thu vào trong màn, làm cho hai nàng trở thành nữ nhân của mình, tất cả do hấn...

Nơi này là cổ đại lục, là lãnh địa chuyên thuộc về Hoang, hấn nếu muốn hảo hảo sinh tồn tiếp, nếu muốn cuối cùng nhìn thấu kỳ diệu của Hoang, hấn bất luận thật lòng yêu thích hai nàng này hay không, đều phải đem kịch diễn tiếp. Vì tính mạng hấn cùng Tắc Tây Lị Á, Thương Ảnh Nguyệt, hấn cường hành ép bản thân yêu hai nữ nhân này, như vậy mới có thể thật sự không có bại lộ giấu diếm được Hoang, từ cổ đại lục này có được tất cả hấn muốn.

Âm thầm cân nhắc trong chốc lát, hấn liền hạ quyết tâm.

Chỉ chốc lát sau, Tắc Tây Lị Á vô công mà về, trên mặt kiều my tràn đầy bất đắc dĩ: “Phương hướng ta đi chưa tìm được tinh thể thích hợp với người. Áo nghĩa người tu luyện... Đều rất kỳ lạ, mà tinh thể nơi này đều là thông thường, ta... ta không có cách nào”.

“Không có việc gì, ta chung quy có thể khôi phục lại.” Thạch Nham trấn an một câu, tùy ý ngoắc tay nói: “Đen, đến ta bên này”.

Tắc Tây Lị Á thuận theo đến, cơ thể gợi cảm trên người vây quanh quần lụa mỏng, bụng bằng phẳng không có một tia sẹo lồi, nửa đoạn đùi đẹp trơn bóng trắng, núi non trùng điệp trước ngực đều là mê người vô cùng. Nàng đem thân thể nóng bỏng dán Thạch Nham, thân thể thành thực như cây đào mật mê người, làm cho người ta hận không thể một ngụm nuốt xuống.

Thạch Nham cười hắc hắc, một tay lấy nàng kéo đến, làm cho Tắc Tây Lị Á cùng hắn đồng loạt ngồi ngay ngắn, cứng rắn trào vào trong lòng, cường ngạnh hôn môi đầy đặn của Tắc Tây Lị Á.

Tắc Tây Lị Á cuồng dã nhiệt liệt đáp lại, cánh tay tuyết như rắn quấn quanh ở trên cổ thô to của hắn, tay nhỏ bé ở phía sau lưng rộng lớn của hắn vuốt ve, cẩn thận né qua những miệng vết thương dữ tợn kia, thở gấp uyển chuyển thở nhẹ, cùng hắn liều mình triển miên.

Lúc trước ở trong đầm nước, Tắc Tây Lị Á đối với Thạch Nham thoáng xâm phạm cũng sẽ có mâu thuẫn mãnh liệt, tuyệt không phải như biểu hiện buông thả như vậy, đối với Thạch Nham đề nghị muốn chiếm hữu thân thể nàng giúp nàng ở cổ đại lục kiên quyết không theo, có thể thấy được nàng vẫn có điểm máu chốt của mình. Nguồn truyện: Y.com

Nhưng lần này, trong hồ tâm của nàng có lạc ấn của Thạch Nham, liền đã không còn mâu thuẫn, bởi vì thương thể Thạch Nham vẫn còn, nàng càng là mọi chuyện thuận theo...

Cái này tự nhiên tiện nghi Thạch Nham, bị Thạch Nham chiếm hết tiện nghi, bàn tay to ở chỗ đùi đẹp đầy đặn gợi cảm, mông cong, bộ ngực sữa của nàng lưu luyến quên về. Con mắt Thạch Nham cũng cực nóng hần lên, thiếu chút nữa liền muốn nhắc thương lên ngựa.

“Ừm...”

Khuôn mặt Tắc Tây Lị Á như chảy ra máu, đỏ au cực kỳ mê người. Nàng dùng sức đem Thạch Nham đẩy ra, giấy dựa thoáng rời khỏi một chút, lấy thanh âm như muối kêu trách mắng: “Lúc này cũng khi nào rồi? Muốn làm chuyện xấu, cũng chờ sau khi thương thể khôi phục nha, Thương Ảnh Nguyệt... tùy thời đều có thể trở về”.

Thạch Nham cười thoải mái, cũng không mạnh mẽ tiếp tục, nhìn Tắc Tây Lị Á xấu hổ mang ngượng ngừng quyến rũ dụ hoặc, nhìn trong mắt đẹp nàng kim lòng không đậu, tâm tình hắn bỗng nhiên tốt hần lên, gật gật đầu, hạ giọng nói: “Vậy chờ ta khôi phục thương thể, nàng phải đáp ứng ta, để cho ta...”

Tắc Tây Lị Á cắn môi nhẹ nhàng gật đầu, đỏ mặt lườm: “Người người chết này! Cũng như vậy rồi còn sắc tâm không đổi, thật sự là không có cách nào nắm người”.

Thạch Nham cười ha ha lên.

1165. Chương 1157: Khởi Hấn!

Một góc của cổ đại lục.

Cáp Sâm, Mễ Á, Ước Mạn còn có vài tên tộc nhân Tra Đặc Lý Tư gia tộc, ở trong cây cối mệnh mông vô bờ di động. Bọn họ vừa rồi lại đã trải qua một hồi rèn luyện hung hiểm.

Cáp Sâm trước sau lấy huyết cốt cảm giác phương hướng Thạch Nham.

Đám người Mễ Á, Ước Mạn tinh thần mỗi một, đều không nói nhiều cái gì, tại trong cổ đại lục này từng bước hung hiểm, lại không thể trước sau ở một chỗ bất động.

Cáp Sâm ở phía trước đội ngũ tiến lên, đột nhiên lông mày khẽ động, chợt liền âm trầm cười lên: “Ta tìm được hắn rồi!”

Mọi người chấn động tinh thần, đều nhìn về phía Cáp Sâm.

“Tại cái phương hướng kia, cách chúng ta có đoạn khoảng cách, nhưng mười mấy canh giờ sau, chúng ta khẳng định có thể tới. Hắn ở trong một chỗ sa mạc, ta thậm chí có thể cảm ứng được cô khí tức nóng bức kia!” Cáp Sâm nghe rồi cười lên: “Lúc trước hắn vì đạt được huyết cốt, đã bị thương nặng, trong thời gian ngắn khẳng định khó có thể khôi phục lại. Chỉ cần chúng ta tìm hắn, đem hắn đánh chết, huyết cốt Tra Đặc Lý Tư gia tộc chúng ta rèn luyện, vẫn là sẽ trở về lòng bàn tay ta”.

“Vậy chúng ta liền lập tức hành động!” Mễ Á cũng lạnh mặt, hừ lạnh nói: “Người này đánh chết tùy tùng của ta, còn đem Thất Thái Quỷ Yêu Hoa cùng Quỷ Linh Hoa trong tay ta đều cướp đi, nếu không thể tiêu diệt hắn, phòng ngừa ta khó yên!”

Mọi người vừa xác định phương hướng, lập tức liền hành động ra, hướng tới phương hướng sa mạc đi tới.

Tương tự ở trong cây cối, một chỗ phương hướng, Áo Đại Lệ cùng Sa Triệu, Tiêu Sơn, Tiêu Hải, Mạc Bao, Võ Phong, Võ Bách đang hướng phương hướng thần sơn mà đi.

Mạc Bao, Võ Phong, Võ Bách ở năm canh giờ trước bị bọn họ phát hiện, khi đó bọn Võ Phong vừa mới từ trong đóng băng giãy ra, vừa vặn được Áo Đại Lệ phát hiện, vì thế liền gia nhập Áo Đại Lệ bên này, mọi người kết bạn hướng thần sơn mà đi.

Sa Triệu bỗng nhiên đuôi lông mày khẽ động, nhíu mày nhìn về phía trước, nói: “Phía trước có cái sa mạc...”

Mọi người không khỏi mê hoặc nhìn về phía hắn, lộ ra trưng cầu ánh mắt, ở trong cổ đại lục, ngay cả Áo Đại Lệ loại người này cũng không thể lấy thần thức thấy rõ tình trạng chung quanh, Sa Triệu này vì sao có thể?

“Ta tên là Sa Triệu, Triệu cùng Mạc đồng âm, ta sinh ra ở trong sa mạc, cũng lớn lên ở trong sa mạc, ta tu luyện bản mạng cổ trùng đó là sa trùng...” Sa Triệu nhìn về phía mọi người, tràn đầy tự tin nói: “Khí tức sa mạc ta rất quen thuộc, sa trùng của ta có thể cảm ứng được dao động quen thuộc cùng khô nóng kia. Yên tâm, bản mạng cổ trùng của ta khẳng định sẽ không ra sai lầm, phía trước thực có cái sa mạc”.

“Vậy lại như thế nào?” Mạc Bao khó hiểu nói.

“Hắn tựa như ở bên trong.” Sa Triệu bỗng nhiên cười nói.

Ba người Mạc Bao, Võ Phong, Võ Bách vẻ mặt không rõ nguyên do, nhưng Áo Đại Lệ, Tiêu Sơn, Tiêu Hải thì là ngẩn ra, lập tức phản ứng lại, biết người có thể được Sa Triệu xưng hô là “Hắn” mà không chỉ tên nói họ, chỉ Có một người — Thạch Nham.

“Bản mạng cổ trùng của ta một khi tới gần sa mạc, năng lực liền sẽ tăng gấp bội, bởi vì nó ở trong sa mạc thai nghén mà sinh, là chủ nhân sa mạc. Thứ ta không thể cảm ứng được, nó có thể.” Sa Triệu tùy ý giải thích một câu: “Hắn ở bên trong, bản mạng cổ trùng của ta nhớ rõ khí tức của hắn, ta dám xác định việc này”.

Áo Đại Lệ, Tiêu Sơn, Tiêu Hải chỉ thoáng chần chờ, liền không nói một lời hướng tới khu vực Sa Triệu chỉ hướng tiến lên, trái lại là làm cho Mạc Bao, Võ Phong, Võ Bách ngẩn người. Bọn họ nghi hoặc nhìn nhìn Sa Triệu, Tiêu Sơn, Tiêu Hải, bỗng nhiên ý thức được giữa ba người này cùng Thạch Nham khẳng định từng xảy ra sự tình gì, nếu không bọn họ sẽ không có bộ dạng này.

Trong cổ đại lục, bọn họ chỉ có liên hợp ở cùng một chỗ, mới có thể cùng Thần tộc đấu tranh, mới có thể càng dễ tồn tại tiếp, bởi vậy Mạc Bao, Võ Phong, Võ Bách không có bất cứ dị động gì, đều đi theo.

Trong sa mạc.

Trải rộng tinh thể kỳ lạ lộng lẫy, Thạch Nham cười hắc hắc, đang nói chút gì, Tắc Tây Lị Á mặt đỏ tai hồng, thường thường lườm hắn một cái, kiều mỹ vô hạn.

“Người người này, đều như vậy còn không biết sống chết như thế, thật không biết người sống đến bây giờ như thế nào.” Tắc Tây Lị Á đầy mặt đỏ ửng, lại không thực tức giận, trong mắt đẹp tràn đầy ý cười, càng có một tia ngọt ngào...

“Các người xem ta đã tìm được cái gì!” Đột nhiên, xa xa truyền đến tiếng quát lạnh lạnh của Thương Ảnh Nguyệt, nghe lên nàng có điều phát hiện.

Tắc Tây Lị Á vội vàng đem tay ngọc từ lòng bàn tay Thạch Nham rút về, có tật giật mình sửa sang lại quần áo một chút, chột ngồi nghiêm chỉnh nghiêm trang, coi như vừa rồi chưa từng xảy ra bất cứ sự tình gì. Nàng giả bộ tùy ý ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: “Người tìm đánh cái gì?”

Thương Ảnh Nguyệt không lão luyện bằng Tắc Tây Lị Á, nhìn không ra thần sắc nàng dị thường, còn sa vào trong ngạc nhiên vui mừng: “Huyết Tinh Thạch! Là Huyết Tinh Thạch! Ta đã tìm được Huyết Tinh Thạch!” Nàng hưng phấn hoan hô, như một dải băng lướt đến, đứng vững ở bên cạnh Thạch Nham, cầm trong tay mười mấy khối tinh thể kỳ lạ to cỡ nắm tay, giống như có máu loãng kết tinh mà thành mở ra.

Tắc Tây Lị Á nhận biết đối với thiên địa tài liệu hiển nhiên không bằng Thương Ảnh Nguyệt. Nàng liếc một cái, lộ ra vẻ mê hoặc, không rõ ràng Huyết Tinh Thạch kia có gì kỳ diệu.

Thạch Nham thì là âm âm chán động, nhìn chằm chằm từng khối Huyết Tinh Thạch kia, thở dài một tiếng: “Quả nhiên trời cũng đang chiều cổ ta!”

“Đối với người rất có ích?” Tắc Tây Lị Á cũng kích động hẳn lên, vẻ mặt vui sướng phấn chấn: “Nói cho ta nghe một chút, rốt cuộc đối với tên khốn kiếp này có trợ giúp đặc thù gì?”

“Huyết Tinh Thạch là dị bảo nguyên thủy cấp, đối với Bất Tử Ma tộc mà nói... Chính là vật bổ dưỡng nhất, nó bổ sung huyết nhục chi khí, có thể làm cho Bất Tử Ma Huyết nhanh chóng ngưng luyện rất nhiều!” Thương Ảnh Nguyệt lộ ra cười yếu ớt, nhìn Thạch Nham nói: “Ta không nói sai chứ?”

“Ảnh Nguyệt nói không sai. Huyết Tinh Thạch với ta mà nói chính là chí bảo, có thể làm cho ta khôi phục cực nhanh. Thứ này... ta chỉ nghe qua, thật đúng là chưa từng tận mắt thấy, ta nghe nói chỉ có Cổ Đại lục mới có thứ này, không nghĩ tới nơi này cũng có, xem ra ta có thể rất nhanh khỏi hẳn rồi.” Thạch Nham nhếch miệng cười, bởi vì tâm tình vô cùng tốt, hẳn vô cùng thân thiết xưng hô Thương Ảnh Nguyệt là “Ảnh Nguyệt”, nói vẫn là tự nhiên như vậy.

Thương Ảnh Nguyệt tính cách lạnh lạnh ngại ngại, bị hẳn xưng hô như vậy, hai má thanh lệ không tự kiềm hãm được trào ra một tia hồng nhuận, lại tỏ ra có chút chân tay luống cuống, xèo xèo ô ô trở nên không biết nói chuyện.

Nàng hoang mang rối loạn đem từng khối Huyết Tinh Thạch đặt ở trước mặt Thạch Nham, có chút khiếp đảm hơi lui về phía sau vài bước, bộ ngực sữa run rẩy, trong lòng tựa như thành rối như tơ vò, không biết ứng phó cái trận tượng này như thế nào...

Nàng thật ra vẫn cực hận Thạch Nham. Lúc còn chưa buông xuống Cổ Đại lục, liền âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải cho Thạch Nham khó coi, bởi vì Thạch Nham tước đoạt tư cách tiến vào của ca ca nàng, vừa rồi lúc tiến vào Cổ Đại lục, Thạch Nham bởi vì nàng gặp nguy hiểm tới giúp, lại vô tình nhìn thấy vẻ quần bách của nàng, càng là làm cho nàng ghi hận trong lòng...

Sự tình diễn biến rất nhanh vượt qua nàng đoán trước, bởi vì muốn trả thù đối với Bạch gia, nàng không tình nguyện cùng Thạch Nham đi đến cùng nơi, tại trong màn hào quang ẩn hình kia còn bị Thạch Nham khinh bạc, đối với Thạch Nham hận ý càng sâu.

Dần dần, nàng cùng Thạch Nham ở chung càng sâu, phát hiện Thạch Nham càng thần bí, giống như hồ sâu làm cho nàng muốn thăm dò xuống, theo tình thế biến ảo, theo nguy cơ Thần tộc buông xuống, nàng cuối cùng đã tiếp nhận Thạch Nham, đem Thạch Nham dẫn vào trong đoàn đội Mạc Bao, Võ Phong, lại đã trải qua một ít sự tình, nàng đối với Thạch Nham lại có biến hóa mới... Tại Y

Ở trong sa mạc, lúc nàng cùng Tắc Tây Lị Á tuyệt vọng bất lực, Thạch Nham đột nhiên đến, lần đầu tiên đem tâm nàng đảo loạn.

Vừa rồi, Thạch Nham không để ý sinh tử bảo vệ nàng, tình nguyện bản thân thừa nhận dày vò thân thể dập nát, để cho nàng có thể bình yên vô sự sống sót, rốt cuộc như một mũi tên, hung hăng đâm vào trong nội tâm nàng, làm cho trong hồ tâm của nàng nhiều ra một cái bóng người.

Chỉ là, nàng từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ đối với nam tử từng có bất cứ hảo cảm gì, cũng thiếu kinh nghiệm cùng nam tử bình thường trao đổi. Thạch Nham gọi một tiếng vô cùng thân thiết, liền làm cho rối như tơ vò, choáng váng không biết mình làm sao vậy, chỉ có thể theo bản năng tránh né trước, không dám nhìn thẳng vào. Nhưng nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, mới phát hiện nàng đối với Thạch Nham xưng hô vô cùng thân thiết không một chút tức giận.

Trái ngược, nàng còn có một chút mừng thầm...

Hắn chỉ là vô cùng thân thiết gọi ta, không có gọi Tắc Tây Lị Á, có phải hay không nói... Ta ở trong lòng hắn so với Tắc Tây Lị Á quan trọng hơn?

Thương Ảnh Nguyệt âm thầm nghĩ.

“Có Huyết Tinh Thạch, thân thể ta tất nhiên có thể nhanh chóng khôi phục lại!” Thạch Nham liếc Thương Ảnh Nguyệt lòng như nai con nhảy loạn một cái, mỉm cười, lại nói: “vẫn là Ảnh Nguyệt lợi hại, may mà có người, bằng không thật không biết như thế nào cho phải”.

Sắc mặt Thương Ảnh Nguyệt lạnh lạnh, khóe miệng lại cong ra một cái góc độ vui mừng, con mắt sáng hơi hơi lóe sáng một chút.

Tắc Tây Lị Á tựa cười mà không cười lườm Thạch Nham một cái, kỳ quái nói: “Phải đó, người ta hữu dụng, ta vô dụng nhất, cái gì cũng không thể giúp người”.

Thạch Nham xấu hổ ho khan một tiếng, thông dong lạnh nhạt nói: “Ta hiện tại liền mượn dùng Huyết Tinh Thạch khôi phục, các người đem tinh thể nơi này đều tụ tập lại. Những dị bảo này chúng ta không lấy thì không công tiện nghi người khác”.

Hắn vừa nói như vậy, hai nàng đều kích động hẳn lên, bởi vì Thạch Nham thương thể không ngại, thân kinh các nàng căng thẳng thả lỏng, lập tức liền lại lần nữa bốc cháy lên ngọn lửa cuồng nhiệt đối với kỳ bảo, nghe vậy các nàng hoan hô một tiếng, cũng không cần Thạch Nham nói nhiều, như con bướm nhẹ nhàng hoạt động hẳn lên, xuyên qua tại trong từng khối tinh thể kia, tiến hành thu thập kỳ bảo.

Hít sâu một hơi, Thạch Nham đem tâm cảnh điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, từ mười mấy khối Huyết Tinh Thạch trước mắt lấy ra một khối.

Rầm!

Bất Tử Ma Huyết cả người hắn đều sôi trào lên, tựa như dẫn động năng lượng kỳ diệu của Huyết Tinh Thạch phản hồi. Từng giọt tinh thể nhỏ bé đỏ sẫm như máu kim cương trong Huyết Tinh Thạch, truyền ra một cỗ lực lượng cực kỳ đầy đủ.

Trong chốc lát, Bất Tử Ma Huyết trong cơ thể hắn như bị thiêu đốt, từng tia huyết khí tinh thuần kỳ diệu tràn đầy vào, mạch máu ma huyết cùng trong cơ thể hắn vừa dung hợp, ma huyết của hắn lập tức liền rất nhanh ngưng tụ lại. Từng giọt Bất Tử Ma Huyết mới cứ dễ dàng nảy sinh như vậy, đem cho hắn một cỗ cảm giác kỳ diệu khó có thể tưởng tượng.

Giống như, hắn đang được Huyết Tinh Thạch vận chuyển tinh huyết, tăng cường thân thể huyết nhục chỉ lực cho hắn. Huyết khí một khối Huyết Tinh Thạch nho nhỏ kia truyền lại quả thực giống như vô tận, cho hắn một loại cảm giác dùng không hết.

Huyết Tinh Thạch không hổ là chí bảo thích hợp Bất Tử Ma tộc nhất. Năng lượng huyết khí một khối Huyết Tinh Thạch này mang cho hắn, làm cho hắn quả thực sắp vui sướng cười ha hả.

Thân thể trọng thương của hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục, so với lúc trước nhanh hơn mấy lần!

Từng sợi gân mạch đứt liền lại, xương vỡ một lần nữa rèn luyện, trở nên càng thêm bền gan vững chí, miệng vết thương nhức nhích máu thịt khép lại từng chút, như bị may lại, trong chốc lát ngay cả vết sẹo cũng không thấy nữa.

Bất tử thân không hổ là bất tử thân, được năng lượng dư thừa bổ sung một chút, hắn lập tức ý thức được sắp khôi phục lại toàn bộ, chỉ bằng một khối Huyết Tinh Thạch trong tay liền đã đủ, năng lượng chất chứa

trong Huyết Tinh Thạch, cường hãn đáng sợ vượt qua hãn tướng tượng.

Kỳ bảo cấp nguyên thủy!

Hắn bỗng nhiên có chút cảm kích Thương Thần, cảm kích người an bài hắn tiến vào nơi đây. Với hắn mà nói nơi này chính là một cái bảo tàng, chỉ cần chịu đựng tâm tìm kiếm, nhất định sẽ có ngạc nhiên vui mừng to lớn.

Hắn rất cuộc biết vì sao Thần tộc cùng thiên tài cùng tuần kiệt các đại tinh vực của vũ trụ sẽ tận hết sức lực tới đây như vậy, bởi vì nơi này có thứ đáng giá bọn họ trả giá tính mạng!

- 1166. Chương 1158
- 1167. Chương 1159
- 1168. Chương 1160
- 1169. Chương 1161
- 1170. Chương 1162
- 1171. Chương 1163
- 1172. Chương 1164
- 1173. Chương 1165
- 1174. Chương 1166: Kỳ Địa
- 1175. Chương 1167: Phảng Phất Như Cảnh Trong Mơ
- 1176. Chương 1168: Hư Thần Tam Trọng Thiên
- 1177. Chương 1169: Mục Đích
- 1178. Chương 1170: Thủy Nguyên Quả
- 1179. Chương 1171: Thế Giới Chi Thụ
- 1180. Chương 1172: Cáp Sâm Diên Cuồng
- 1181. Chương 1173: Ta Đang Giúp Người
- 1182. Chương 1174: Lãnh Nhân Bàn Quan
- 1183. Chương 1175: Thay Trời Đổi Đất
- 1184. Chương 1176: Huyết Kiếm Toái Thần Chu
- 1185. Chương 1177: Quỷ Biển
- 1186. Chương 1178: Hai Thế Giới Va Chạm
- 1187. Chương 1179: Phần Diệt Nghiệp Hỏa
- 1188. Chương 1180: Tịnh Thế Chi Quang
- 1189. Chương 1181: Thiên Địa Vận Mệnh
- 1190. Chương 1182: Người Biển Mất Mười Năm Kia
- 1191. Chương 1183: Thức Tỉnh
- 1192. Chương 1184: Trở Về
- 1193. Chương 1185: Vực Hải

Hắn nhận thức ra một loại biến hóa mới của không gian ảo nghĩa. Biến hóa này ngay cả Bối Lặc, Thủy thần Nhị trọng thiên cũng đều không nắm giữ được. Loại không gian chồng, nghiêng này, làm không gian trong như gương khúc xạ rất nhiều ảo giác kỳ diệu, là một loại vận dụng không gian tinh diệu.

Chủ thân nhắm chặt hai mắt, linh hồn tế đàn kỳ diệu xoay chuyển, vô số chiếc ở trong không gian này, vô cùng kỳ quặc, hoặc là cười vui, hoặc là rung đùi đắc ý, hoặc là cúi đầu suy nghĩ.

Như vô số hóa thân bên ngoài, có được ý thức lạc ấn sinh mệnh vì chân thật tồn tại.

“Ồ!”

“Cổ quái!”

“Cái này, đây là cái gì tình huống?”

Rốt cục, những võ giả khác cũng phát hiện tình huống dị thường, nhin không được la hoảng lên, nhao nhao nhìn về phía chiến hạm kẹp ở chính giữa, nhìn về phía Thạch Nham đang nhắm chặt hai mắt.

Trong phụ cận không gian khác, nguyên một đám Thạch Nham hình thái khác nhau, cùng với bọn họ sinh sôi, ảo giác rõ ràng khác nhau, khiến cho toàn bộ bọn họ chấn động mạnh, trong tâm linh có một cảm giác quỷ dị, sờn hết cả gai ốc.

“Tất cả im miệng cho ta!” Ban Dục hừ lạnh một tiếng.

Ánh mắt những người kia biến đổi, tất cả đều lặng im, tuy nhiên bọn họ vẫn hiếu kỳ nhìn về phía Thạch Nham.

Trong mắt bọn hắn, Thạch Nham vô cùng thần bí quỷ dị, như thể tùy ý xuyên thẳng qua không gian, làm bọn hắn âm thầm sợ hãi.

Một lát sau, nguy biến lần nữa phát sinh!

Những người Thạch Nham kia phân tán trong những không gian khác nhau, như bị tâm thần triệu hoán, từng người một từ bên đó bay tới đây, hoặc là nhếch miệng cười to, hoặc là ánh mắt yên tĩnh, hoặc là sờ cằm trầm tư, bộ dáng khác nhau, tuy nhiên tất cả đều đang nhao nhao tuôn hướng chủ thân Thạch Nham.

Những người kia, lại xuyên qua tường ngăn cách hư không trùng điệp, từ không gian khác nhau, từng người một tụ tập đến bên này.

Ban Dục hoảng sợ biến sắc.

Có những võ giả há hốc mồm, khiếp sợ không hiểu, không biết chuyện gì xảy ra.

Nguyên một đám Thạch Nham cầm giữ sinh mạng có ý thức, từ không gian khác nhau xuyên thấu mà đến, toàn bộ biến mất tại chủ thân Thạch Nham. Những hóa thân kia thả ra tinh thần hồn phách, quay về chủ thân Thạch Nham.

Trong lúc đó, hơn mười người Thạch Nham kia biến mất, mọi người cẩn thận ngóng nhìn xung quanh, phát hiện vô số ảo giác huyền vực có thể sinh sôi, vậy mà cũng không có một ảo giác thuộc về Thạch Nham.

Bên cạnh, vẫn có một nhóm đi chiến hạm, xếp đặt thành hình thái phi toa. Trên chiến hạm, có rất nhiều võ giả mặt mũi tràn đầy kinh hãi, cũng giống như bọn họ, lúc này đều nhìn về phía một phương hướng.

Chẳng qua hướng kia không có một bóng người, cũng không có một dấu vết đã từng tồn tại.

Thạch Nham căn bản không ở trong trường cảnh đó.

Giống như bọn hắn đứng trước một vùng rất nhiều tấm gương dựng đứng, gương xung quanh hiện lên hình ảnh của bọn họ rất rõ ràng, thế nhưng Thạch Nham kẻ vai sát cánh đứng yên cùng bọn họ, cũng không xuất hiện trong gương.

Cảnh tượng này tự nhiên cực kỳ quỷ dị.

“Nguyên lai là như vậy.” Trên chiến hạm, Thạch Nham mở mắt ra, trong mắt chảy ra hiểu ra kỳ quang.

Binh!

Tay hắn chỉ đeo một cái nhẫn huyền không giới, đột nhiên nổ tung, bên trong chiếc nhẫn kia có rất nhiều lợi khí, bí bảo thần tinh thuộc về hắn. Sau khi rung lên, bỗng nhiên tuôn về hướng mi tâm của hắn, biến mất trong cơ thể hắn.

Bên trong Linh hồn tế đàn, rục rờ như bên trong Thủy Giới Tinh Hà. Một lần nữa hắn mở một không gian, mang chút ít tài liệu vật tư vốn chứa đựng trong huyền không giới, từng cái tụ tập tới đây. Hiểu rõ không gian trùng điệp ảo diệu, hắn tạo một huyền không giới ở chính trong Thủy giới của mình, chuyên môn chứa đựng vật tư.

Về sau, Thủy giới của hắn, chính là huyền không giới của hắn, có thể chứa nạp vạn vật.

Tâm niệm vừa động, một quả tinh thạch hiển hiện trong lòng bàn tay hắn, tinh thạch bị hắn trực tiếp dẫn dắt vào bên trong Thủy giới, ý niệm trong đầu một lần nữa biến hóa, tinh thạch lại một lần nữa chui vào Thủy giới.

Hắn cười nhạt một tiếng, biết rõ một loại thể ngộ mới từ không gian ảo nghĩa. Hắn có thể lái được tích liên thông chân thật, thể giới hư ảo, tự thành Thủy huyền không giới có thể chứa nạp hàng tỉ tài liệu.

Nhắm mắt cẩn thận cảm thụ hồi lâu, hắn nhẹ gật đầu với Ban Dục. Thạch Nham không tiếp tục hiếu kỳ cảm ngộ đối với huyền vực. Hắn trở về phòng mà Ban Dục an bài cho hắn, hạo hạo cảm thụ ở bên trong. Đột nhiên hắn cảm giác được cách đột phá cảnh giới Thủy Thần Nhị trọng thiên, có lẽ đã tiếp cận rất nhiều.

Hắn phải cần một khoảng thời gian hạo hạo hiểu rõ chân lý trong đó.

Chiến hạm Cự Lan thương hội, di chuyển theo một phương hướng tại bên trong huyền vực, Ban Dục đã đi qua nhiều lần, rất quen thuộc đối với huyền vực.

Nhưng mà, dù vậy hắn vẫn cần âm thầm liên hệ Thiên Huyền Tông, để cho Thiên Huyền Tông không ngừng cho ra phương hướng mới. Bọn hắn cũng điều chỉnh, không ngừng mà biến ảo phương vị.

“Tại phía trước các ngươi nửa canh giờ, sẽ có mấy người cũng tới Huyền Tinh. Các ngươi tiện đường mang bọn họ đi một đoạn đường. Bọn họ là Toái Điện nhân, do Thiên Huyền Tông chúng ta mời đến. Trên đường bọn họ gặp chút phiền toái, chiến hạm nát bấy, trong huyền vực bọn hắn không tiện xuyên thẳng qua, các ngươi giúp đỡ một chút.”

Hôm nay, Ban Dục cùng Thiên Huyền Tông một người liên hệ, thảo luận với đối phương một lần nữa cho phương hướng phát triển mới tiếp theo, bỗng nhiên Thiên Huyền Tông đưa ra ngoài lời đề nghị này.

Ban Dục cũng không kỳ quái, hắn gật đầu đáp ứng, tỏ vẻ nhất định sẽ tiện đường mang những người kia lên.

Hắn tiến về Huyền Tinh nhiều lần, cũng gặp được loại tình cảnh này. Những người lần đầu tiến vào Huyền Vực, nếu như không có người hiểu biết nơi đây dẫn đường, thường thường sẽ bị lạc tâm tình, sẽ làm nát bấy chiến hạm bản thân, cử động tranh đấu cùng ảo giác mờ mịt.

Có đôi khi, Thiên Huyền Tông cũng sẽ phân phó người của mình, khiến cho bọn họ mang tới Huyền Tinh, đưa bọn chúng tiện đường tiếp nhập Huyền Tinh.

Như vậy cũng không cần Thiên Huyền Tông phái người đi ra từ Huyền Tinh.

“Đều lưu ý một chút. Trong chốc lát tiếp mấy người đi lên, sau nửa canh giờ sẽ xuất hiện.” Ban Dục truyền lệnh nói.

Những võ giả chiến hạm khác, nghe vậy đều nhẹ gật đầu. Thế nhưng bọn hắn cũng đều lặng lẽ nhìn về phía Ban Dục, nhìn về phía chỗ phòng đóng chặt của Thạch Nham, nội tâm tắc tắc kêu kỳ lạ, vẫn còn suy nghĩ đến nguyên nhân tốt cùng làm sao Thạch Nham làm được.

Đối với sự xuất hiện khó hiểu của Thạch Nham, bọn hắn rất ngạc nhiên, bởi vì Ban Dục nổi danh cố chấp, lý sự cùn.

Tiện thể mang theo người không được Huyền Tinh cho phép, rõ ràng chính là phá hư hiệp nghị. Những năm gần đây Cự Lan thương hội có rất nhiều cơ hội phát tài, đều bị Ban Dục cự tuyệt, cũng là bởi vì hắn là người không hiểu biến báo.

Nhưng chuyện này, Ban Dục rõ ràng làm trái với hiệp nghị cùng Thiên Huyền Tông, đem một người không rõ thân phận lên, khiến cho bọn họ rất khó hiểu.

Sau nửa canh giờ.

Ở bên trong ảo cảnh trùng trùng điệp điệp phía trước, một nhóm ba gã võ giả bị huyền vực chiếu rọi ra rất nhiều hư ảo, như ở vào từng mặt tấm gương.

Hai gã võ giả Toái Điện già, mang theo một nữ tử che mặt, yên lặng chờ tại phía trước.

Võ giả Cự Lan thương hội, liếc nhìn từ xa, lập tức ánh mắt sáng lên, cũng không khỏi nhìn về phía nàng kia. Nàng kia mặc dù che mặt, vẫn khiến cho bọn họ có cảm giác kinh diễm.

Nữ tử một thân quần áo trắng thuần, mép váy xuyết đầy tinh thần, trang sức vật phẩm ánh trắng, sáng loáng như sao nhỏ sao lập loè, trên cổ tay trắng như tuyết của nàng, bao phủ một chiếc gông xiềng xanh đen, bên trên gông xiềng quấn quanh từng đạo thiểm điện, có tiếng nổ, sấm chớp vang lên dội lại.

Nữ tử rõ ràng cho thấy bị Toái Điện nhân cầm giữ, một chiếc khăn che mặt trắng bao trùm gương mặt, chỉ lộ ra con mắt trong vắt giống như trăng sáng, nhìn qua lập tức làm lòng người mê say.

Hai Toái Điện lão giả, đều là Thủy thần, cảnh giới Nhị trọng thiên, nghiêm chỉnh trông chừng nàng kia, thần sắc ngưng trọng. Tới khi bọn hắn phát hiện chiến hạm Cự Lan thương hội hiện ra rõ ràng, mới quay đầu nhìn về phía bên này.

“Bên này mới là thật đấy!”

Võ giả cảnh giới Thủy Thần nhất trọng thiên hét to, phất phất tay mời đến. Nhưng mà, theo thanh âm, động tác của hắn, xung quanh truyền đến vô số thanh âm trùng hợp, những ảo giác kia cũng đều vấy tay, hoàn toàn nhất trí cùng hình thái say mê hấp dẫn của lão.

Ngược lại làm cho người ta càng không phân biệt được chân thật hư ảo.

Ban Dục nhíu mày, hắn chăm chú kỹ càng ba người phía trước. Trong ánh mắt hắn tuôn ra ánh sáng màu xanh, một khối tinh thể đặc thù trong lòng bàn tay truyền đến chấn động kỳ diệu, tinh thể kia là do Thiên Huyền Tông luyện chế, chuyên môn giao cho Cự Lan thương hội, làm bọn hắn có thể trong huyền vực xác định phương hướng, phân ra thiệt giả.

Sau khi tinh thể kia xác nhận, Ban Dục chỉ hướng một chỗ, nói: “Bên kia.”

Thương thuyền bay về hướng bên kia.

Ba phút sau, thương thuyền dừng lại phía trước ba người kia, Ban Dục thần sắc nghiêm nghị, cất giọng nói: “Dựa theo Thiên Huyền Tông nhắc nhở, chúng ta tiện đường mang bọn người đi về Huyền Tinh, mời nhanh chóng lên thuyền.”

Hai lão giả Toái Điện chợt liếc mắt nhìn nhau, nhẹ gật đầu, mang theo nàng kia bay tới, bay về hướng chiếc thương thuyền của Ban Dục.

Ban Dục nhíu mày, lặng lẽ lườm vậy phòng đóng chặt của Thạch Nham, vội vàng nói: “Các người dừng chân tại chiếc thương thuyền phía trước nhất là được. Chiếc của ta vận chuyển rất nhiều tài liệu cho Thiên Huyền Tông, sợ là không còn vị trí trống cho các người.”

“Chỗ đó của người rõ ràng có người tồn tại. Sao lại nói không còn vị trí? Đừng lừa gạt chúng ta.” Lão giả Toái điện cảnh giới Thủy Thần nhất trọng thiên hừ một tiếng, không để ý Ban Dục phản đối, cứng rắn lao đến, dừng chân bên cạnh Ban Dục.

Lão nhìn về phía căn phòng của Thạch Nham, cau mày nói: “Vậy bên cạnh còn có hai gian phòng trống, chúng ta chọn một gian là được, không cần các người chiêu đãi.”

Nói xong, hai Toái Điện lão giả mang theo vậy nữ tử một thân trắng thuần, xông về hướng một gian phòng trống.

“Ta muốn thanh tịnh.” Đột nhiên, có người trong phòng, truyền ra một thanh âm ngội lạnh.

Hai Toái Điện lão giả sắc mặt lạnh lẽo, đều nhìn về Ban Dục, lão giả đặt tới cảnh giới Thủy Thần Nhị trọng thiên, cười ha ha nói: “Người nọ, hẳn không phải là người Cự Lan thương hội các người, đúng không? Lúc trước, Toái Điện chúng ta cùng Thiên Huyền Tông, Thiên Thủy cung đều có hiệp nghị cùng Cự Lan thương hội các người. Ta cũng biết hiệp nghị của các người cùng Thiên Huyền Tông, quyết không cho phép mang người xa lạ tiến vào Huyền Tinh, các người làm như vậy, trái với hiệp nghị sao?”

Khi lão mới tới đã lập tức phát hiện ở trong gian phòng đó của Ban Dục có người thể ngộ ảo nghĩa. Người này biết Cự Lan thương hội có rất nhiều bí mật che giấu, lập tức suy đoán ra Thạch Nham không phải người của thương hội, liền cứng rắn muốn đi qua điều tra minh bạch.

Sau khi nghe lão giả Toái Điện nói xong, Ban Dục sắc mặt khó coi, hừ lạnh nói: “Chuyện của Cự Lan thương hội ta, không tới phiên người khác hỏi đến, Toái Điện cũng không được!”

Hai lão giả toái điện thấy Ban Dục có thái độ mạnh mẽ, cũng đều nhừ mảy, cảm thấy có chút phiền toái.

Bọn hắn biết rõ Cự Lan thương hội thần bí cường đại. Ngay cả Thần tộc đều vô cùng kiêng kỵ đối với thương hội này. Toái Điện của các lão tự nhiên cũng không dám chính thức tùy ý trở mặt cùng thương hội.

Bọn hắn vốn là muốn cho Ban Dục khó chịu một chút, vừa thấy Ban Dục mạnh mẽ, cứng rắn, ngược lại có chút đắn đo.

Bọn hắn cũng không chú ý tới, sau một tiếng tiếng quát nguyền lạnh từ trong phòng của Thạch Nham, nàng kia bị bọn hắn giam cầm thân thể, ngôn ngữ, trong đôi mắt trong vắt, bỗng nhiên bắn ra ánh sáng cực kỳ kỳ dị.

“Ồ?”

Đồng thời, Thạch Nham ở trong phòng cũng hô nhỏ một tiếng, tựa hồ phát hiện cái gì cổ quái.

Sau một khắc, cửa phòng vẫn đóng chặt, lập tức phút chốc bị mở ra.

1274. Chương 1267: Không Đủ Tư Cách!

Vốn Thạch Nham ngồi trên giường đá trong phòng lạnh như băng, mắt chăm chú nhìn phía trước, nhìn về phía nữ tử trước cửa bị hai lão giả Toái Điện Thủy Thần giam cầm.

Nữ tử che mặt, thân thể không thể mảy may hoạt động, một đôi mắt trong vắt giống như trăng sáng, lại toát ra thần tình động lòng người.

Ban Dục đứng ở một bên, âm trầm nói: “Hai vị Toái Điện bằng hữu, chuyện của Cự Lan thương hội chúng ta, không cho phép người bên ngoài nhúng tay. Chiếc thương thuyền này, nếu như không được thành chủ Hàn Thiết thành chúng ta cho phép, người bên ngoài không thể dừng chân, mời các người nhanh chóng ly khai!”

Cự Lan thương hội tiền tài quyền thế cường đại tại Tinh Hà mệnh mệnh. Ngay cả Thần tộc cũng phải nể ba phần. Toái Điện tuy mạnh, ở phương diện khác cũng cần ý lại thương hội này.

Hai người Toái Điện nghe Ban Dục nói như vậy, chau mày, nội tâm cũng có chút do dự.

“Hẳn rõ ràng không phải là người của thương hội các người. Sao hắn có thể có mặt trên một chiếc thương thuyền? Thương hội các người làm trái với hiệp nghị, không sợ Thiên Huyền Tông chất vấn sao?” lão giả cảnh giới Thủy Thần nhất trọng thiên quát lớn.

“Đây là chuyện của Cự Lan thương hội chúng ta, còn chưa tới phiên Toái Điện các người tới hỏi! Ta vừa mới nói rõ ràng, không được phép của thành chủ Hàn Thiết thành chúng ta, người bên ngoài không thể dừng chân. Hẳn có thể dừng chân, tự nhiên là đã chiếm được thành chủ đại nhân chúng ta cho phép, mà hai người các người không ở trong đám này, mời ly khai!”

Ban Dục thần sắc ngưng tụ, ngẩng đầu nhìn hướng mấy chiếc thương thuyền khác. Mấy chiếc chiến xa đột nhiên phi nhanh tới đây, mười mấy tên võ giả Cự Lan thương hội đều lộ ra bất thiện.

Hai lão giả Toái Điện, một người tên là Vệ Vân, một người tên là Hình Thượng. Vệ Vân là Thủy Thần nhất trọng thiên. Hình Thượng đạt tới cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên, là đường đệ Hình Minh, ở trong Toái Điện rất có tiếng rất xấu, đối với Hình Minh, trung thành và tận tâm.

Toái Điện là do nguyên một đám điện đường Tán Toái hình thành, Hình Minh là người dưới trưởng phụ thân Tây Trạch năm đó, phụ trách quản lý những Tán Toái điện đường kia. Mấy người này biến Toái Điện Tàn Toái thành một thế lực lớn.

Vào thời kỳ phụ thân Tây Trạch cầm quyền, Hình Minh không có quyền lực lớn, rất nhiều chuyện tình đều do phụ thân Tây Trạch làm chủ.

Nhưng mà, chờ đến Tây Trạch tiếp quản chức vị Điện chủ. Bởi vì Tây Trạch quanh năm khổ tu, không hỏi qua công chuyện lớn nhỏ Toái Điện, dẫn đến những công việc Tán Toái điện đường đều do Hình Minh làm chủ.

Hình Minh dần dần có quyền thế ngập trời, hầu như trở thành người cầm quyền thực chất của Toái Điện, điện chủ đường chủ Tán Toái điện đường khắp nơi, mọi chuyện đều chỉ báo cáo với Hình Minh.

Hình Minh lợi dụng quyền thế của bản thân, mưu phúc lợi vì gia tộc của mình, đem rất nhiều tài liệu quý trọng của Toái Điện dùng tại Hình gia, làm cho Hình gia tạo ra rất nhiều cường giả. Trong mơ hồ, Hình gia trở thành một thế lực mạnh nhấ Toái Điện t, thậm chí có xu thế dần dần thay thế gia tộc Tây Trạch.

Hình Thượng, chính là đường đệ Hình Minh, là một phần tử Hình gia, hẳn đối với Hình Minh cung kính hữu lễ. Ở trong Toái Điện, cũng hoành hành đã quen.

Nhưng Hình Thượng cũng biết tuy Toái Điện thế lực không kém, cũng vẫn không thể chính thức đắc tội với Cự Lan thương hội, bởi vậy, khi lão thấy Ban Dục có thái độ cường ngạnh, lão đã xoay chuyển thái độ, chuẩn bị thu liễm đáng về khí thế độc ác chính mình nhiều năm nuôi dưỡng được, muốn chịu thua rút lui khỏi chiếc thương thuyền này.

Hình Thượng trừng nhìn Vệ Vân bên cạnh, ngấm ngấm ám chỉ chủ ý chết tiệt của Vệ Vân, hại hẳn rất khó chịu. Hình Thượng khẽ nói: “Chúng ta đi, đổi một chiếc thương thuyền khác là được.”

Hắn ý bảo Vệ Vân mang theo nàng kia ly khai.

“Xoẹt!”

Đột nhiên, cái khăn che mặt che trên mặt nàng kia, phút chốc quỷ dị bị xé rách, hóa thành mảnh nhỏ như lá cây rơi xuống.

Một gương mặt tuyệt mỹ, tinh xảo, bỗng nhiên hiện ra rõ ràng, da thịt trắng nõn nà như ngọc, tản ra ánh trắng mờ ảo, trong sáng không gì sánh được, làm cho người say mê.

Những võ giả Cự Lan thương hội, ngồi trước chiến xa, vốn đang âm thầm phòng bị. Lúc này vừa thấy cái khăn che mặt của nàng kia biến mất, toàn bộ đều có thần sắc si mê. Toàn bộ nhìn về phía nàng kia, đáng vẻ như nam nhân bình thường thấy tuyệt sắc mỹ nữ bày ra trước mắt.

“Quả nhiên là người.” Thạch Nham ngạc nhiên.

Nàng kia, đương nhiên đó là Âu Dương Lạc Thương, tu luyện Nguyệt Hoa chi lực, là Nguyệt Thần hiện nay của Tam Thần giáo, phong bế ngàn năm ở trong Thanh Vãn thành, dùng ánh trăng tinh lọc linh hồn, cảnh giới cực kỳ huyền diệu cao thâm.

Ngay khi nàng rơi vào thương thuyền, tâm linh g Thạch Nham iống như phát ra một loại cảm giác quen thuộc bởi vì Âu Dương Lạc Thương tu luyện Nguyệt Hoa thần lực, vốn không khác gì so với Tinh Thần ảo nghĩa của hắn, vì mấy vạn năm trước Thần tộc lưu truyền ra Kỳ Áo pháp quyết, khí tức hai bên rất gần nhau.

Lúc này, Âu Dương Lạc Thương đã đạt tới Thủy Thần nhất trọng thiên, làm cho người ta có một loại cảm giác thánh khiết. Rất rõ ràng, cảnh giới của nàng có lẽ càng thêm tinh luyện huyền ảo.

Thạch Nham âm thầm ngạc nhiên. Tốc độ tu luyện của bản thân hắn rất mau lẹ là vì thôn phệ áo nghĩa. Tuy Âu Dương Lạc Sương chỉ chuyên tu một loại Áo nghĩa, lẽ ra tu luyện không chậm, thế nhưng lúc này nàng có thể đạt tới cảnh giới Thủy Thần nhất trọng thiên, vẫn làm Thạch Nham chịu kinh ngạc.

Hắn hiểu được những năm này Âu Dương Lạc Sương khẳng định lại có kỳ ngộ, nếu không dựa theo tốc độ tu luyện bình thường, tuyệt đối không mạnh mẽ như thế.

“Người muốn làm gì?” Vệ Vân thấy chiếc khăn che mặt của Âu Dương Lạc Sương bị nát bấy, trong mắt lão hiện lên một tia châm ó che dấu rất tốt. Bất chợt Vệ Vân hừ một tiếng, âm lãnh trừng mắt nhìn Thạch Nham, “Tiểu tử, chuyện của Toái Điện ta, ngươi tốt nhất đừng quản nhiều.”

Nếu không có gặp Thạch Nham ở trong chiếc thương thuyền này, khả năng rất có thân phận, Vệ Vân sẽ trực tiếp ra tay ngay lập tức.

“Tiểu hữu, ta chỉ nhận được mệnh lệnh tiễn ngươi một đoạn đường, cũng không chịu trách nhiệm an nguy của ngươi.” Ban Dục nhũm mày nhắc nhở.

Hình Thượng sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn xem Thạch Nham, lại nhìn Ban Dục bên cạnh, trong mắt hung quang rạng rỡ, nhưng không lập tức tỏ thái độ.

Thạch Nham căn bản không để đối với lời lẽ của ba người kia. Hắn chỉ chăm chú nhìn về phía Âu Dương Lạc Sương, nhìn về phía gông xiềng trên cổ tay trắng của nàng.

Cô gái này cùng hắn cũng không có giao tình đặc thù thâm hậu, nhưng hắn có thể tu luyện Tinh Thần áo nghĩa, lại là vì tiền bối của Âu Dương Lạc Sương. Theo điểm này mà nói, hắn tính toán thiếu nợ Âu Dương gia một nhân tình.

Hơn nữa Âu Dương Lạc Sương là người đại lục Thần Ân, sau khi hắn và đại lục Thần Ân bốn nguyên dung hợp, vô ý thức cũng coi võ giả, sinh linh đại lục Thần Ân thành người một nhà, hắn thấy Âu Dương Lạc Sương bị giam cầm, hắn suy nghĩ xem có nên động thủ cứu giúp hay không.

Đôi mắt Âu Dương Lạc Sương trong suốt, chẳng qua nàng chỉ lẳng lặng nhìn về phía hắn, trong mắt cũng không có ý cầu khẩn.

Nhưng mà, dưới loại ánh mắt này, bản thân Thạch Nham lại có chút ngưng ngừng. Hắn ho nhẹ một tiếng, nói: “Nàng là bằng hữu của ta, các người giao nàng cho ta, việc này ta sẽ nói một tiếng với Tây Trạch.”

Lời nói này hắn tự nhiên chỉ có vậy.

Tây Trạch tuy là điện chủ Toái Điện, là một nhân vật nổi danh thiên địa ở Tinh Hải, nhưng thân phận địa vị hôm nay của Thạch Nham hắn, so sánh với cùng Tây Trạch chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

Cho dù còn có chênh lệch không nhỏ về cảnh giới, thế nhưng bằng vào tư cách tôn chủ Thị Huyết của hắn cũng đủ để đền bù tất cả.

Hắn cảm thấy đương nhiên, nhưng người khác cũng không coi như vậy, không cho là như vậy.

Vệ Vân, Hình Thượng, hai võ giả Toái Điện, nghe hắn nói như vậy, đều thần sắc âm lãnh, trong ánh mắt che kín băng hàn.

Tây Trạch là điện chủ Toái Điện, mặc dù cũng không nhúng tay vào các loại công việc bên trong Toái Điện, nhưng Tây Trạch là chủ nhân Toái Điện, trong Toái Điện vẫn được tôn kính, thậm chí uy vọng của hắn còn cao phệ thân hắn năm đó.

Mà ngay cả Hình Thượng hoành hành không sợ tại Toái Điện, biết rõ đường cao Hình Minh của mình quyền thế ngập trời, thế nhưng hắn đối với Tây Trạch, vẫn cực kỳ kính sợ.

Bởi vì Tây Trạch là Bất Hủ!

Ở trong Tinh Hải mệnh mỏng, rải rác mấy cường giả bất hủ, Tây Trạch là căn bản của Toái Điện, là kiêu ngạo của Toái Điện!

Ở chỗ này, một gã thanh niên không biết tên, lại hời hợt gọi thẳng tên điện chủ bọn hắn, còn nói với dáng vẻ rất lơ đãng, một dáng vẻ hoàn toàn không coi trọng Tây Trạch. Điều này làm cho Vệ Vân, Hình Thượng cảm thấy bị vũ nhục.

Đây là vũ nhục đối với toàn bộ Toái Điện!

Cự Lan thương hội Ban Dục, cũng sắc mặt cổ quái, trong mắt cũng không che dấu ý tứ mỉa mai.

Tây Trạch, điện chủ Toái Điện, vũ si nổi tiếng nhất Tinh Hải, tu vi bất hủ, nhân vật xưng bá một phương, ngay cả cường giả chân chính đều sợ không có cơ hội gặp mặt một lần.

Gã thanh niên không rõ lai lịch này, thật không ngờ khẩu xuất cuồng ngôn, thái độ hiển nhiên không đối đãi với Tây Trạch như tiền bối cao nhân.

Không biết trời cao đất rộng!

Ban Dục âm thầm cho kết luận đối với Thạch Nham.

“Danh tiếng Điện chủ Toái Điện ta, người như ngươi có thể tùy tiện la lên hay sao? Trừ phi là hội trưởng Cự Lan thương hội, tông chủ Thiên Huyền Tông, cung chủ Thiên Thủy cung, mới có tư cách gọi thẳng tên điện chủ của chúng ta, ngươi một gã trẻ ranh cũng muốn gọi thẳng đại danh điện chủ chúng ta. Không biết trời cao đất rộng, vậy cũng đừng trách ta thay trưởng bối của ngươi giáo huấn ngươi một chút!” Vệ Vân hừ lạnh một tiếng, trực tiếp muốn ra tay.

Hình Thượng cười lạnh, nói: “Đừng giết hắn, đứt tay đứt chân là được. Hơi quá đáng cũng không hay.”

“Đừng giao chiến trên thuyền buôn của ta!” Ban Dục vừa thấy tình thế không ổn, nhịn không được quát một tiếng.

“Vậy bắt kéo ra phía ngoài.” Hình Thượng đối với Cự Lan thương hội có ý kiêng kị, nghe vậy, gật đầu ra hiệu cho Vệ Vân, ý bảo hắn cho Cự Lan thương hội mặt mũi, đừng để xảy ra xung đột không cần thiết.

Vô giả Cự Lan thương hội ở xung quanh, trong mắt lộ ra vẻ kinh dị, nhìn hai gã cường giả Toái Điện, lại nhìn về phía Thạch Nham, cuối cùng ngưng mắt nhìn Ban Dục, muốn đợi Ban Dục lên tiếng, cho bọn hắn một chỉ dẫn.

Ban Dục thần sắc bất động, ngầm đồng ý cho Toái Điện giáo huấn Thạch Nham, bởi vì Ban Dục cho rằng Thạch Nham tự mình xen vào việc của người khác, không nên xé rách cái khăn che mặt của nữ tử mà người ta đang bắt giữ, không nên bất kính đối với Tây Trạch, cảm thấy Hình Thượng, Vệ Vân ra tay giáo huấn một chút cũng coi như là để cho thanh niên kia biết rõ hiểm ác trong cuộc sống.

Hắn vì coi thường Thạch Nham là tiểu bối mới ra đời, không biết hung hiểm ở Tinh Hải, không biết một vài thế lực không thể tùy tiện đắc tội.

“Giáo huấn ta?” Thạch Nham nhếch miệng, ánh mắt lại phát ra ánh sáng âm u, lạnh lùng.

Hắn quay đầu nhìn về phía bên cạnh, nhìn về phía những Vệ Vân, Hình Thượng trong không gian trùng điệp, thân thể hư ảo, chuyển động linh hồn tế đàn, thân thể như phát ra gợn sóng, lập tức bay đi ra ngoài.

Trong chốc lát, những Vệ Vân cùng Hình Thượng trong không gian trùng điệp, như bỗng nhiên bị rút vào một cỗ sinh cơ bành trướng, đã có được tánh mạng, nhao nhao giãy giụa tường ngăn cách không gian, từ trong không gian chồng mà lao ra, quỷ dị lao thẳng tới hướng Vệ Vân, Hình Thượng, như chính mình trong gương, như yêu ma muốn giết chết chân thân.

Vệ Vân, Hình Thượng thần sắc cứng đờ, sợ hãi hét rầm lên, tâm thần rung động lắc lư.

Hai người bọn họ dừng lại hồi lâu tại huyện vực, biết rõ huyện vực biến hoá kỳ lạ, cũng biết Thiên Huyền Tông có thể mượn nhờ ảo giác hình thành công kích, mắt thấy ảo giác bản thân bọn họ vỡ ra hư không, hai người lại theo bản năng hoài nghi là người Thiên Huyền Tông ra tay.

Khi bọn hắn kinh hãi, trông mắt Thạch Nham hơi híp, năm đầu tinh thần xiềng xích từ trong tâm mắt hắn kéo dài vươn đi ra, lập tức giữ chặt Âu Dương Lạc Sương, trực tiếp kéo nhập vào trong phòng.

Hắn trực tiếp đi ra, cười lạnh nói: “Giáo huấn ta? Đừng nói các ngươi, mà ngay cả Tây Trạch cũng không đủ tư cách!”

1275. Chương 1268: Trêu Đùa

Hình Thượng, Vệ Vân vẫn đang ở huyền vực, tự nhiên bị huyền vực chiết xạ ra hơn mười người chân thân ảo giác, những ảo giác kia vốn chẳng qua chỉ là hư ảnh, không có bất luận lực công kích gì cả.

Nhưng mà, giờ khắc này chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Chỉ thấy hơn mười người do chính bản thân bọn hắn hình thành ảo giác, như nhặt được được ý thức tánh mạng, sinh cơ lực lượng bị rót vào bành trướng, phá giới mà ra, ngược lại tiến hành điên cuồng oanh kích đối với chân thân bọn họ.

Hình Thượng tu luyện Lôi Điện áo nghĩa, Vệ Vân thì tu luyện một loại Vân áo nghĩa hiếm thấy, Hình Thượng linh hồn khê động, Thủy Giới đột nhiên nổi lên, có từng đạo tia chớp từ bên trong Thủy Giới của hắn nổ tung, kết nối thiên địa, thanh thế động trời.

Mấy ngàn đạo tia chớp Thủy Giới to và dài giống như cự xà, mỗi lần bị Hình Thượng rót vào thân lực, đột nhiên di chuyển trong hư không, ngưng luyện tại trước mắt hắn, hóa thành một Lôi Điện Trường Hà rộng lớn, điện thiểm Lôi Minh trong Trường Hà, bắn tung tóe ra ánh lửa chói mắt, truyền ra khí thể độc ác đáng vẻ cuộn cuộn tựa như hủy diệt.

Hơn mười người Hình Thượng ảo giác, còn không tới gần hắn, liền bị Lôi Điện Trường Hà chìm ngập.

Vệ Vân hai tay kết ấn, ấn quyết cùng một chỗ, lòng bàn tay phi nhanh ra mấy vạn đám mây năm màu, màu đỏ quýt, màu hắc ám, màu xanh da trời, màu xám, màu xanh lá, đám mây rực rỡ như đại khí cầu lơ lửng tại bên cạnh hắn, mỗi một tầng mây đều có lực lượng tinh thần Vệ Vân, có kèm theo ấn ký tánh mạng của hắn.

Hơn mười người Vệ Vân ảo giác, đều bị hắn thả ra đám mây trói buộc lấy, như là bị dính chất lỏng, di chuyển cũng không nhúc nhích được.

Hình Thượng cùng Vệ Vân đều là Thủy Thần cảnh giới, tu vi tinh xảo, cảnh giới cao thâm, vừa thấy ảo giác đột nhiên phát sinh biến cố, coi như những người Thiên Huyền Tông ra tay đối với bọn họ, lập tức thả ra Thủy Giới, thúc dục Áo Nghĩa tinh diệu chống cự, sợ sẽ bởi vì vô lễ lâm vào bị động.

Thế nhưng rõ ràng bọn hắn đánh giá cao hơn mười người ảo giác. Toàn thân lực lượng ngưng luyện, Thủy Giới hiển hiện, Áo Nghĩa thôi phát, thi triển lực lượng đi ra, lại phát hiện những ảo giác kia thực đúng là ảo giác!

Những ảo giác kia bị Lôi Điện Trường Hà, bị Mạn Thiên Vân đoàn trực tiếp tiêu tán, nát bấy, một tia dấu vết cũng bị mất.

Lại nhìn bên cạnh, ở trong không gian trùng điệp, ảo giác bọn họ lại lần nữa nổi lên, hoàn toàn khác so với lúc trước.

Bọn hắn có cảm giác bị thất bại, lực lượng toàn thân oanh kích vào hư vô

Trên đỉnh đầu hai người, Lôi Điện Trường Hà, đám mây năm màu khí thể hùng vĩ, thế nhưng sắc mặt bọn hắn lại cứng đờ,瑟瑟 đứng ở đằng kia với thần sắc quái dị.

Ban Dục liếc qua Thạch Nham, ánh mắt kinh dị.

Võ giả Cự Lan thương hội xung quanh, cũng đều nhìn về hướng Thạch Nham, âm thầm cười trộm.

Trong lòng bọn hắn sáng như tuyết, biết chắc là Thạch Nham âm thầm giở trò quỷ, bởi vì bọn họ đã chứng kiến kỳ diệu của Thạch Nham.

“Khục khục.”

Ban Dục ho nhẹ một tiếng, cau mày, liếc một cái nhìn bốn phía.

Vệ Vân, Hình Thượng cũng sờ ở đằng kia, thuận thể vừa nhìn, lại liếc qua Thạch Nham, phút chốc kịp phản ứng.

Thạch Nham cũng không ảo giác ở trọng hợp không gian.

Hai người lập tức ý thức được Thạch Nham có nhận thức độc đáo đối với huyền vực này, có thể thi triển tinh diệu để ảnh hưởng ảo giác. Hai người liên hệ với lời nói cuồng vọng khi trước của Thạch Nham. Cuối cùng Hình Thượng, Vệ Vân ý thức được vừa mới những ảo giác thanh thể kia làm cho người ta sợ hãi nhưng không có một tia uy lực, rõ ràng là bị Thạch Nham trêu ghẹo.

Hình Thượng, Vệ Vân nổi giận. Bọn hắn đã nhìn ra Thạch Nham đang đùa bọn hắn, là ở tận lực trêu chọc bọn hắn chơi.

Không có chuyện gì khiến người nhục nhã hơn lúc này!

Sau lưng Thạch Nham, Âu Dương Lạc Sương ở trong phòng, đôi mắt sáng tuôn ra thần quang ngạc nhiên, gương mặt như ngọc thạch lập loè, tâm hồn thiếu nữ thất kinh.

Nàng đã nhiều năm không gặp Thạch Nham. Lần này gặp lại hoàn toàn ngoài ý muốn. Vào thời khắc nàng mới gặp gỡ Thạch Nham, vốn sinh lòng hy vọng, nhưng mà vừa phát hiện cảnh giới của Thạch Nham chỉ có Thủy Thần, lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu, biết rõ sợ rằng thoát thân không dễ.

Cũng vì như thế, nên vào thời điểm nàng nhìn thấy Thạch Nham, trong mắt không có ý tứ khẩn cầu mãnh liệt.

Nàng cũng không muốn Thạch Nham bởi vì nàng mà ra tay.

Bởi vì nàng cho rằng Thạch Nham không phải đối thủ của Hình Thượng, Vệ Vân, coi như là cưỡng ép động thủ, cũng chỉ sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ, đem mình cũng cho đáp bên trên.

Chẳng qua sau khi Thạch Nham lại cuồng vọng xưng hô tên của Tây Trạch, còn nói sẽ nói rõ việc này cho Tây Trạch, về sau còn nói ngay cả Tây Trạch cũng không đủ tư cách giáo huấn hắn. Điều này làm cho Âu Dương Lạc Sương trở nên kinh ngạc.

Cùng giống như Ban Dục, nàng cũng không cho rằng lời nói của Thạch Nham là có căn cứ, bởi vì nàng biết rõ Toái Điện là như thế nào, nàng biết rõ ở bên trong Tinh Hải mệnh mông, người dám có can đảm đối địch cùng Toái Điện, thật sự có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nàng cũng coi Thạch Nham cuồng vọng tự đại.

Sau đó, Thạch Nham dùng không gian Áo Nghĩa tinh diệu, trêu đùa Hình Thượng, Vệ Vân, làm hai người kia chuyện bé xé ra to thi triển toàn bộ tinh diệu Áo Nghĩa, làm cho nàng vừa buồn cười vừa nghĩ mà sợ. Nàng sợ Thạch Nham sẽ không chịu nổi lửa giận của Hình Thượng, Vệ Vân, tâm hồn thiếu nữ lập tức trở nên nóng nảy.

Lúc này, lo lắng của nàng đã xảy ra. Hình Thượng, Vệ Vân mũi nhọn một chuyến, đã đem mục tiêu đối với hướng Thạch Nham.

Hình Thượng dùng đạo đạo Lôi Điện ngưng luyện Trường Hà, còn có Đóa Đóa đám mây năm màu rực rỡ. Dưới điều khiển của chủ hồn Hình Thượng, Vệ Vân, chúng di chuyển xuống, như hư không rơi xuống, dùng khí thể lôi đình vạn quân, âm âm đè xuống.

Đã xong. . .

Âu Dương Lạc Sương nhin không được nhắm mắt lại, trong nội tâm thầm than một tiếng. Nàng cảm thấy có chút áy náy, bởi vì chuyện của bản thân mình lại khiến cho Thạch Nham gặp nạn, có chút bất khoan.

“Ồ!”

Nàng nghe được Ban Dục kêu lên sợ hãi, kinh ngạc trợn mắt, bắt chợt khẽ giật mình, đôi mắt dễ thương tách ra kỳ quang đẹp mắt.

Lôi Điện Trường Hà rơi xuống, vô số đám mây đáp xuống, lại quỷ dị mất tích, như bỗng nhiên biến mất, một điểm dấu vết cũng không còn.

Cùng nhau biến mất còn có Thạch Nham.

Cũng giống như nàng, Hình Thượng, Vệ Vân, Ban Dục, còn có những võ giả Cự Lan thương hội, lúc này đều thần sắc kinh ngạc, mờ mịt nhìn về phía xung quanh huyện vực, theo bản năng tìm kiếm cái gì đó.

Nàng rất muốn biết xảy ra chuyện gì.

“Sao có thể như vậy?” Ban Dục thì thào nói nhỏ.

Hắn nhìn rõ ràng. Trong giây phút Lôi Điện Trường Hà, đám mây hạ xuống của Hình Thượng, Vệ Vân Lôi, Thạch Nham thân là mục tiêu công kích, bỗng nhiên nhếch miệng nhẹ nhàng cười, hai tay tùy ý kéo một phát.

Một cái kéo này quả thực hóa mục nát vì thần kỳ, như xuyên tạc thiên địa quy tắc, đem hư không cho ngưng kết, cũng hoặc là xé rách?

Ban Dục không hiểu chân lý không gian Áo Nghĩa, cũng không biết Thạch Nham kéo một cái đó có gì thần bí, nhưng hắn vẫn biết rõ, sau một cái kéo đó, công kích khủng bố của Hình Thượng, Vệ Vân, quỷ dị biến mất, như bị một tầng không gian vô hình trực tiếp nuốt hết, như bị phong ấn ở chỗ thần bí không biết tên.

Mà Thạch Nham, cũng theo vậy kéo một phát, đã mất đi tung tích.

“Mau nhìn!”

Đột nhiên, một gã võ giả Cự Lan thương hội lớn tiếng thét lên, ngón tay run rẩy chỉ về một phương hướng.

Mọi người thuận thế nhìn lại.

Có lẽ tại một chỗ bên trong trọng hợp không gian, trong lúc này có bảy chiếc thương thuyền, có Ban Dục, có Hình Thượng, cũng có Vệ Vân, với bọn họ nơi đây!

Ngoại trừ những người này ra, còn nhiều hơn một người, xuất hiện như một kỳ quan.

Thạch Nham cũng ở bên trong, trên thuyền buôn tựa hồ chưa bao giờ động đậy, Lôi Điện Trường Hà trên đỉnh đầu hắn ngưng trệ, vô số đám mây năm màu đình trệ, như bị hắn định dạng.

Trong lúc này, tất cả mọi người bảo trì tư thế lúc trước, vẫn không nhúc nhích, chỉ có Thạch Nham, cười nhạt nhìn về phương hướng của bọn hắn.

Cực kỳ quỷ dị!

Từng tiếng cười đều phát ra cảm giác sờn hết cả gai ốc, gặp quỷ, tâm trạng sợ hãi, tâm linh vô cùng bất an.

Mà ngay cả Ban Dục, Hình Thượng, Vệ Vân đều không ngoại lệ. Bọn hắn có cảnh giới tu vi Thủy Thần, lúc này cũng không biết xảy ra chuyện gì, cũng không biết ứng đối như thế nào.

Trong mắt bọn hắn, Thạch Nham như có thể giam cầm không gian, xuyên thẳng qua không gian, xuyên tạc không gian, biến mất không gian, quả thực không gì không làm được. Tại bên trong huyện vực, Thạch Nham quá mức đáng sợ thần bí, khiến cho bọn họ sinh ra cảm giác khó có thể dùng lực.

Hình Thượng, Vệ Vân ngu ngơ mấy giây, sắc mặt trầm xuống, đồng thời nhìn về phía Âu Dương Lạc Sương bên trong phòng.

Bọn hắn rất rõ ràng một điểm, lúc này bọn hắn đặt mình vào trong mới là thật thực, mà trong mắt chứng kiến Thạch Nham trong không gian kia, có lẽ chỉ là phản chiếu bọn hắn, chỉ cần đưa thế giới chân thật, khiến cho Âu Dương Lạc Sương cho tiếp tục bị giam cầm, dẫn vào Huyền Tĩnh, nhiệm vụ bọn họ coi như là hoàn thành.

Lần này trong huyện vực đánh một trận cùng Thạch Nham, một sự việc xen vào giữa, bọn hắn chọn cách quên đi, không thể nhắc tới cùng người.

“Ta đã nói! Chuyện này, ta sẽ nói rõ cùng Tây Trạch!”

Nhưng vào lúc này, giọng nói Thạch Nham lạnh lùng, theo bốn phương tám hướng truyền đến, như có vài chục Thạch Nham cùng nhau la lên ồn ào, lại khiến cho Ban Dục, Hình Thượng chấn động, màng tai nổ ầm ầm, như tiếng sấm nổ tung.

Ba ba ba!

Như gương bể tan tành, vô số thường nhân không nhìn thấy trọng hợp không gian, ầm ầm sụp đổ nát bấy, mảnh vỡ hư không như đao tử kích xạ, tràn ra hàng tỉ toái mang.

Trong chốc lát, mảnh huyện vực như đã thành cối xay thịt, có thể nghiền nát tất cả sinh linh hồn phách!

Ban Dục hoảng sợ biến sắc, thét lên: “Đừng! Việc này không quan hệ cùng Cự Lan thương hội của ta!”

Những võ giả Cự Lan thương hội, nhao nhao lộ ra vẻ mặt sợ hãi, khu động chiến xa chạy trốn tứ phía, muốn tận lực tránh né những toái mang trùng kích, sợ sẽ bị hình thần câu diệt.

Hình Thượng, Vệ Vân đều là cường giả cảnh giới Thủy Thần, biết rõ hư không sụp đổ hình thành mảnh vỡ, là vật thể gian sắc bén nhất, mắt thấy hàng tỉ toái mang đột kích, bọn hắn chợt liếc mắt một cái, đều sợ hãi bỏ chạy, hóa thành đám mây điện quang, không biết xông tới đâu.

Bọn hắn không quản Âu Dương Lạc Sương, không quản Cự Lan thương hội, không quản bất luận kẻ nào, thậm chí bảo toàn tánh mạng bản thân.

Ban Dục cùng võ giả Cự Lan thương hội, mắt thấy hàng tỉ mảnh vỡ hư không bắn tung tóe mà đến, đều lộ ra vẻ tuyệt vọng, âm thầm hối hận, hối hận không nên dẫn Thạch Nham không rõ lai lịch tới, cũng không nên tiến vào huyện vực.

Bọn hắn đã minh bạch, Thạch Nham rõ ràng chính là một cường giả cảnh giới tinh xảo không gian ảo nghĩa. Loại người này hoạt động trong Tinh Hải, chính là đối tượng làm cho người e ngại nhất. Hàng tỉ mảnh vỡ hư không nát bấy, nếu như phương hướng kích xạ là Huyền Tinh, thậm chí khả năng khiến cho Huyền Tinh quấy nát.

Người Cự Lan thương hội cũng có tinh xảo không gian ảo nghĩa. bọn hắn biết rõ không gian ảo nghĩa thả ra đến mức tận cùng, sẽ hình thành hạn uy lực biến thái gì.

Tiêu diệt tánh mạng ngôi sao, trong mắt cường giả thông thạo không gian ảo nghĩa, căn bản không cần tốn nhiều sức, khi suy nghĩ, thiên địa lập tức không còn tồn tại, tinh thần hủy diệt chỉ nhìn tâm tình vui mừng ác.

Trong giây phút hàng tỉ mảnh vỡ hư không bay tới bên người, Ban Dục cùng tất cả mọi người nhắm mắt lại chờ chết, thậm chí không may, đều không có tâm tư phản kháng.

Một giây, hai giây, ba giây. . .

Màn hủy diệt lớn vốn nên xuất hiện cũng không phát sinh, Ban Dục mở mắt ra, chợt toàn thân cứng đờ, da mặt phát run mãnh liệt.

Tại bên cạnh hắn, Thạch Nham lẳng lặng đứng yên, vẫn là vị trí kia, tựa hồ căn bản chưa từng động đậy.

Về phần hàng tỉ mảnh vỡ không gian tuôn tới, sớm đã không thể tìm ra tung tích, phẳng phất như chẳng qua đây chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Ban Dục ngu ngơ nửa ngày, đột nhiên chấp tay cười khổ: “Tiểu hữu thần thông quảng đại, cũng đừng trêu đùa hí lộng chúng ta. Lão hủ tuổi tác không nhỏ, thật sự không chịu đựng nổi. Nhờ cậy người, trong hành trình tiếp theo, cần phải để cho chúng ta một đường thuận lợi, đừng có lại làm chúng ta sợ?”

“Xem tâm tình.” Thạch Nham đột nhiên cười nói.

1276. Chương 1269: Nguyên Thần Tỏa

Trên thuyền buôn.

Thạch Nham cùng Âu Dương Lạc Sương cùng ở một phòng, cửa phòng đóng chặt, cự tuyệt nói chuyện với Ban Dục.

Ban Dục chứng kiến không gian Áo Nghĩa của hắn tinh diệu, ý thức được có lẽ hắn có lai lịch bất phàm, sự lạnh lùng ban đầu biến mất. Ban Dục chủ động nhiệt tình, nói khách sáo, muốn tăng tiến quan hệ.

Thạch Nham cũng không có phản ứng với hắn.

Trong phòng, mái vòm ngọc thạch chiếu sáng rõ ràng, da thịt Âu Dương Lạc Sương như tuyết, con mắt trong suốt, lẳng lặng nhìn hắn.

“Ta giúp ngươi nhìn xem, nhìn xem có thể giải hết gân xiềng hay không?”

Thạch Nham cau mày, lời nói vừa hết, hắn cũng mặc kệ Âu Dương Lạc Sương có phản ứng hay không, hắn trực tiếp thò tay bắt lấy bàn tay thon dài như ngọc trắng của Âu Dương Lạc Sương.

Hắn cũng không chú ý tới từ trong đôi mắt dễ thương của Âu Dương Lạc Sương phát ra một tia kinh hoảng.

Bàn tay Âu Dương Lạc Sương như ngọc trắng rất đẹp, thon dài trắng nõn, ngón tay mềm mại, đường như trong suốt, ngay cả gân mạch rất nhỏ đều có thể nhìn thấy.

Chẳng qua là lúc này, một cái gân xiềng xanh đen giam cầm cổ tay trắng của nàng, khiến cho đáng người, ngón ngữ, năng lực hoạt động của giai nhân bị phong bế.

Thạch Nham nắm bắt ngọc thủ của nàng, ánh mắt ngưng tụ, hai mắt Tinh Quang tràn đầy, một tia tinh thần lực hội tụ, thẩm thấu hướng tới bàn tay như ngọc trắng của nàng, theo vân tay lòng bàn tay của nàng, phóng đi về hướng gân xiềng.

Xuy xuy xuy!

Tinh thần lực như tia chớp quán quanh gân xiềng, như bị đột nhiên kích hoạt, lập tức khiến tinh thần lực điện phá thành mảnh nhỏ.

Mà một đôi bàn tay như ngọc trắng của Âu Dương Lạc Sương, cũng trong khoảnh khắc này trở nên rét lạnh, như bị hàn lực thẩm thấu. Một tia điện mang, lặn yên kích xạ trong gân mạch, thân hình nàng không nhìn được phát run, đôi mắt dễ thương phát ra đau đớn.

Sắc mặt Thạch Nham biến hóa, vội vàng thu hồi tinh thần lực thẩm thấu, hơn nữa buông ngọc thủ của nàng.

Tia hàn khí từ bàn tay như ngọc trắng như sương trắng của Âu Dương Lạc Sương bay ra. Bàn tay như ngọc trắng của nàng một lần nữa có được một tia nhiệt độ cơ thể. Lôi Điện di động trong gân mạch của nàng cũng dần dần thu nạp hướng về phía gân xiềng, một lần nữa chui vào bên trong gân xiềng.

Gân xiềng rõ ràng không phải là phạm vật, một khi ý thức được bị người phá giải, sẽ tự phát dùng thủ đoạn đặc thù ứng đối, dùng phương thức tổn thương người bị giam cầm, lại để cho phá giải người không dám lỗ mãng xằng bậy.

Hít sâu một hơi, Thạch Nham tĩnh tâm tập trung tư tưởng suy nghĩ, không đụng vào cánh tay của nàng, trong ánh mắt kỳ quang sâu kín.

Một cỗ khí tức ẩn chứa sinh cơ linh hồn bùng bùng, theo hắn tế đàn lưu chuyển bên trong đi ra ngoài, như khói như mây, thẩm thấu vào trong cơ thể Âu Dương Lạc Sương, hắn chuẩn bị dùng phương thức thẩm dò linh hồn, biết rõ ràng thân hình Âu Dương Lạc Sương dị thường, sau đó lại đxướng tay.

Hắn gia tăng linh hồn có sinh mạng Áo Nghĩa, nhu hòa ảm áp, bao lấy Âu Dương Lạc Sương.

Khi hấn tận lực chiếu rọi tánh mạng ở bên trong, gương mặt Âu Dương Lạc Sương phát ra một tia hồng nhuận phơn phớt, trong mắt phát ra một tia mãn nguyện, như là giờ phút này nàng cực kỳ thoả mái dễ chịu, áp lực trong cơ thể bị giảm bớt.

Ý thức linh hồn của Thạch Nham, thừa dịp này chui vào trong cơ thể nàng, muốn đi vào tầng sâu bên trong Thức Hải tế đàn của nàng mà tiến hành phá giải.

Đột nhiên, linh hồn mãnh liệt giãy dụa một hồi, từ gông xiềng trên cổ tay Âu Dương Lạc Sương truyền đến, linh hồn giãy dụa rất kịch liệt, khiến cho Lôi Điện bên trên gông xiềng phản kích, lập tức làm cánh tay Âu Dương Lạc Sương sinh sôi tia chớp, tiến hành lan tràn toàn thân nàng.

Xuy xuy xuy!

Tia chớp kích bắn ra, khiến cho rất nhiều khu vực trong phòng này đều trở nên khét lẹt, làm cho Thạch Nham cũng hoảng sợ biến sắc, vội vàng thu hồi thần thức thẩm thấu.

Thần kỳ, linh hồn của hấn ý thức mới rút khỏi từ trong cơ thể Âu Dương Lạc Sương, gông xiềng cấm kỵ chi lực lập tức biến mất, Âu Dương Lạc Sương cũng buông lỏng ánh mắt, lộ ra thần sắc mỗi mệ, lẳng lẳng nhìn về phía Thạch Nham, đồng tử trong suốt bịt kín một tầng đáng chất bất đắc dĩ.

“Tiểu hữu! Tiểu hữu!” Ban Dục ở bên ngoài khẽ gọi, thành khẩn nói: “Người dù thế nào đừng phá giải lung tung, càng không nên động vào gông xiềng, như vậy chỉ hại chết bằng hữu của người.”

Thạch Nham trầm mặt xuống, nhìn thoáng qua cửa phòng, cửa phòng bỗng nhiên rộng mở.

Ban Dục thuận thế tiến đến, thần sắc ngưng trọng nói ra: “Ta trước kia đã nghĩ nói cùng người một chút về chuyện gông xiềng. Người chưa cho ta cơ hội, hiện tại ta nghĩ người sẽ phải cho phép ta nói một chút.”

“Người nói, gông xiềng này phá giải như thế nào?” Thạch Nham lạnh lùng nói.

“Không có cách phá giải nào khác.” Ban Dục cười khổ, thấy trong mắt Thạch Nham hung quang lóe lên, trong lòng của hấn cả kinh, vội vàng bổ sung: “Có chìa khóa! Mỗi một bộ gông xiềng ‘Nguyên Thần tỏa’ đều có một cái chìa khóa nguyên bộ, chỉ cần dùng chìa khóa đó mở ra, lập tức có thể giải hết!”

“Nguyên Thần tỏa?” Thạch Nham nhíu mày, “Ổ khóa này có thuyết pháp gì?”

“Nguyên Thần tỏa này rất kỳ lạ, bên trong khóa có rải rác hồn phách của vị cô nương này, gông xiềng đã cùng hồn phách của nàng ngưng làm một thể. Gông xiềng vỡ tan, hồn phách rải rác của nàng cũng sẽ nát bấy, chủ hồn sẽ nổ tung. Nguyên Thần tỏa chẳng những có thể giam cầm thần thể, thần lực, chủ yếu hơn chính là trói buộc linh hồn. Người vừa mới dùng ý thức linh hồn xâm nhập, có phải cảm thấy linh hồn vị cô nương này bên trong gông xiềng giãy dụa hay không?” Ban Dục nói.

Thạch Nham gật đầu.

Chính xác lúc này là như thế, hấn chuẩn bị dùng tinh thần ý thức thẩm thấu linh hồn Thức Hải của Âu Dương Lạc Sương, gông xiềng đột nhiên Lôi Điện kích xạ, từ bên trong gông xiềng truyền đến linh hồn Âu Dương Lạc Sương giãy dụa.

Cũng bởi vì hấn phát hiện không đúng, mới vội vàng đưa ý thức linh hồn rời khỏi, bằng không linh hồn Âu Dương Lạc Sương bên trong gông xiềng có khả năng bị Lôi Điện đốt tiêu diệt, dẫn đến chủ hồn tan vỡ, trực tiếp chết thảm.

“Người sao lại quen thuộc đối với Nguyên Thần tỏa này?” Hấn lạnh lùng nói.

Ban Dục mặt mũi tràn đầy xấu hổ, ngưng ngưng cười nói: “Bởi vì Nguyên Thần tỏa này, đúng là do luyện khí sư Cự Lan thương hội chúng ta phát minh hơn nữa còn luyện chế, cũng là vật đắt đỏ nhất Cự Lan thương hội chúng ta, một bộ Nguyên Thần tỏa chỉ hợp với một cái chìa khóa, không có chìa khóa cởi bỏ gông xiềng, cưỡng ép bài trừ sẽ chỉ làm chủ hồn bị giam cầm mất mạng. Nguyên Thần tỏa này luyện chế cực kỳ không dễ, mỗi một cái đều giá trị liên thành, cũng chỉ có Toái Điện, Thiên Huyền Tông, Thiên Thủy cung, những thế lực này mới đủ tài lực mua sắm, cô gái này bị Nguyên Thần tỏa giam cầm, sợ là thân phận cũng không đơn giản.”

Ánh mắt Ban Dục lập loè, cẩn thận theo dõi Thạch Nham, muốn quan sát phản ứng của hấn.

Thạch Nham không để cho hắn thất vọng, phản ứng cực kỳ mãnh liệt, trực tiếp chửi ầm lên: ” Cự Lan thương hội các người thật sự là vô sỉ thiếu đạo đức, hèn hạ cực kỳ, luyện khí sư phát minh cùng luyện chế ra Nguyên Thần tảo, nên tuyệt tử tuyệt tôn! Nếu để cho ta thấy thằng này, ta sẽ phong tảo hắn tại trong không gian, sau đó trực tiếp khiến cho không gian nứt vỡ, lại để cho hắn ném thử tư vị thân thể, linh hồn lập tức bị phân liệt tại vô số hư không.”

Ban Dục sắc mặt bỗng nhiên trắng bạch.

Thạch Nham thần sắc lạnh lẽo, liếc nhìn hắn, cười gằn nói: “Không phải người nợ hoàn toàn chính là người đẩy chứ?”

“Không đúng không đúng!” Ban Dục lắc đầu liên tục, trở nên sợ hãi bất an, đỏ mồ hôi, cười khan nói: “Ta, ta còn không có cảnh giới luyện khí này. Nếu ta có thủ đoạn này, cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này.”

Tên phát minh ra Nguyên Thần tảo, hơn nữa còn luyện chế ra, tuy không phải Ban Dục, nhưng là trưởng bối trong nhà của hắn. Ban Dục hắn có thể gia nhập Cự Lan thương hội, đảm nhiệm thủ lĩnh một đội thương thuyền, còn may nhờ trưởng bối tài bồi.

Hắn nhắc tới việc này vốn định nâng lên giá trị của chính mình, mắt thấy Thạch Nham phản ứng quá kịch liệt, lập tức Ban Dục thầm mắng mình miệng ti tiện, vô cùng phiền muộn.

“Không phải người là tốt nhất.” Thạch Nham cười lạnh, chợt quát: “Ngoại trừ cái chìa khóa, thực không có phương pháp khác?”

“Thật không có.” Ban Dục lắc đầu. Thế nhưng chẳng qua trong một sát na, hắn bỗng nhiên nghĩ tới, nói: “Còn có biện pháp, nghe nói cường giả đạt tới cảnh giới Bất Hủ, có thể ở dưới tình huống không phá hư gân xương, trực tiếp hút linh hồn chia lìa bên trong ra, sau đó dùng đại pháp lực làm nát bấy gân xương là được.”

Hắn nhìn chăm chú về phía Thạch Nham, thoáng khom người, thăm dò hỏi: “Với thân phận địa vị của tiểu hữu, tìm một cường giả Bất Hủ giúp nàng giải hết gân xương, có lẽ không quá khó khăn?”

Trước khi Thạch Nham giao chiến cùng Vệ Vân, Hình Thượng, hắn từng khẩu xuất cuồng ngôn, không coi Tây Trạch để vào mắt. Khi đó Ban Dục coi thường Thạch Nham không biết trời cao đất rộng.

Nhưng mà, sau khi đánh một trận cùng Vệ Vân, Hình Thượng, xác định thân phận Thạch Nham là người thông hiểu không gian Áo Nghĩa, cách nhìn của Ban Dục không khỏi phát sinh biến hóa.

Hắn bắt đầu hoài nghi thân phận Thạch Nham có khả năng cực kỳ tôn quý, khả năng hoàn toàn chính xác là thật, thật sự có tư cách nói chuyện cùng Tây Trạch.

Bởi vậy, hắn mới muốn tận lực giao hảo cùng Thạch Nham, biết rõ ràng thân phận Thạch Nham.

Nếu như Thạch Nham thật sự là người đó, hắn mong còn không kịp. Hắn e sợ cho bỏ qua, chủ động hạ thấp tư thế.

Thạch Nham nhìn về phía Ban Dục, âm thầm cười lạnh, liếc thấu tâm tư người này, “Thế nhưng ta không biết cái gì là cường giả Bất Hủ.”

“Vừa vừa này người nói đến Tây Trạch. . .” Ban Dục kinh ngạc.

“Người mấy tuổi rồi, còn ngây thơ như vậy sao? Ta đương nhiên là hù dọa hai võ giả Toái Điện, người cũng nhìn không ra sao?” Thạch Nham giễu cợt.

Sắc mặt Ban Dục tái nhợt, hừ lạnh một tiếng, trong mắt tất cả đều là thất vọng, cũng không quay đầu lại lập tức đi ra.

Âu Dương Lạc Sương bị “Nguyên Thần tảo” cầm giữ cổ tay, không thể di chuyển không thể nói, nhưng có thể nghe có thể xem. Nàng nhìn thấy toàn bộ hành trình sự việc, nghe thấy bọn hắn nói chuyện với nhau. Cũng giống như Ban Dục, nàng cũng thất vọng.

Vốn tưởng rằng Thạch Nham có thể nhận thức người có cảnh giới Bất Hủ, có thể trợ giúp nàng giải hết Nguyên Thần tảo, nghe Thạch Nham tỏ thái độ như vậy. Hy vọng trong nội tâm Âu Dương Lạc Sương vừa mới xuất hiện, bị cứng rần chặt đứt, trong nội tâm đầy tràn ảm đạm bất đắc dĩ.

“Người có ánh mắt gì vậy?” Thạch Nham hừ một tiếng, cũng nhìn ra thất vọng của nàng, cau mày nói: “Lần khác, ta sẽ giúp người giải hết kia Nguyên Thần tảo, tìm không thấy cường giả Bất Hủ, tìm được cái chìa khóa kia là được rồi. Ánh mắt của người như thể ta lừa gạt người, cái gì mà đồ chơi”

Âu Dương Lạc Sương thầm than một tiếng, thần sắc trong mắt thất vọng vẫn chưa biến mất.

Nàng nghe Hình Thượng, Vệ Vân đã từng nói qua, chìa khóa của Nguyên Thần tảo giam cầm nàng, tại trên người Hình Minh, mà Hình Minh thì có cảnh giới Thủy Thần tam trọng thiên, quyền hành chúa tể Toái Điện. Trong Toái Điện chính là nhân vật mạnh mẽ dưới một người trên vạn người, muốn đòi lại cái chìa khóa từ trong tay hắn, quả thực chính là dê vào miệng cọp.

Nàng căn bản không tin Thạch Nham có thể từ trong tay Hình Minh cầm lại cái chìa khóa, trong nội tâm âm thầm lo lắng, muốn khuyên hắn không nên đi, đáng tiếc miệng không thể nói, ánh mắt lo nghĩ trùng trùng điệp điệp.

Linh hồn Âu Dương Lạc Sương đều bị giam cầm, ngay cả đối linh hồn đưa tin nàng cũng không thể. Thạch Nham nhìn chằm chằm nàng trong chớp lát, đột nhiên cảm giác đần độn không thú vị, cũng không cần phải nhiều lời nữa. Hắn ngồi xuống ngay tại nàng bên cạnh, híp mắt nhíu mày suy nghĩ.

Còn không tiến vào Huyền tinh, hắn đã đắc tội Toái Điện, lần này phải lấy được sự ủng hộ của Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung, lấy được di cốt Thị Huyết từ trong tay ba thủ lĩnh, lại tăng thêm không ít độ khó.

Hắn cũng có chút đau đầu, nghĩ chờ đến Huyền tinh, nên ứng phó như thế nào với ba lão quái đạt tới cảnh giới Bất Hủ.

1277. Chương 1270: Ôm Cây Đợi Thỏ

Trong hồ giữa rừng, phòng trúc màu xanh đơn sơ, hồ nước sáng sớm từ từ bay lên sương mù ẩn chứa linh khí nồng đậm, làm nơi đây tiên khí lượn lờ, cực giàu có tình thơ ý họa.

Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm đều ở đảo nhỏ trong hồ, bọn hắn đàm luận Áo Nghĩa tinh diệu, liên hệ lý giải cảnh giới nhiều năm qua, ngược dòng tìm hiểu chân lý thiên địa Áo Nghĩa, hy vọng có thể mượn nhờ nhận thức của đối phương, đề thăng cảnh giới tu vi của mình.

Trong lúc này, ba người tiếp thu ý kiến quần chúng, ý đồ bí mật siết phá hải cốt Thị Huyết, đáng tiếc, mỗi lần đều làm cho chính mình mỗi một không chịu nổi, vô cùng chật vật.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Ba người ngồi ngay ngắn trong phòng trúc tam giác, trước mắt bọn hắn bày ba hộp ngọc Thiên Hương an thần, hộp bị mở ra, bên trong ẩn hình Thị Huyết hải cốt, mắt thường, thần thức đều không thể nhìn thấy.

Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm phân biệt duỗi ra một tay, điểm vào trong cái một trong đó. Khi ngón tay có thể chạm đến xương cốt, ba người đồng thời thả ra lực lượng, trùng kích xương cốt, muốn phá giải ảo diệu trong đó, lại bị một cỗ lực lượng không hiểu từ bên trong truyền đến phản kích, nguyên một đám tâm thần rung mạnh.

Bọn hắn không thể không rút tay, trong mắt tràn đầy vẻ uể oải không thêm che dấu, lắc đầu thở dài.

“Lực lượng này, đến nay không thể chạm đến một điểm thần diệu. Thật không biết người nọ linh ngộ như thế nào.” Ngón tay Lăng Tường khẽ run, nhẹ nhàng gõ lên nắp hộp, bất đắc dĩ nói.

“Đã cách nhiều năm, cũng không biết Thần Chủ có ý hội ra ảo diệu hay không. Nếu như thật sự có người có thể cảm ngộ lực lượng mây sau Thị Huyết, khả năng cũng chỉ có Thần Chủ mà thôi.” Lạc lâm suy tư, sắc mặt nặng nề.

“Thần Chủ năm đó cũng gặp trọng thương, thân thể nát bấy, linh hồn đại thương, không thể không dùng phương thức yên lặng khôi phục. Hắn cũng không có bao nhiêu thời gian lĩnh ngộ loại cấm kỵ chi lực này từ Thị Huyết hài cốt, nếu không, chúng ta không có khả năng vạn năm không lo, tinh vực không bị xâm hại.” Tây Trạch hừ lạnh một tiếng.

Lăng Tường, Lạc Lâm nghe hắn nói như vậy, âm thầm gật đầu, thầm nghĩ ai nói Tây Trạch vì vũ si, không biết đạo lý đối nhân xử thế, không đủ trí tuệ?

Hắn rõ ràng nhìn cực kỳ thấu triệt.

Với thủ đoạn khí phách bá đạo của Thần Chủ năm đó. Nếu như cảnh giới lực lượng của hắn không bị trùng trùng điệp điệp suy yếu, bị nhục, hắn sớm đã thu nạp tất cả các thể lực Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung, đem trở thành lãnh địa phụ thuộc Thần tộc.

Cũng là bởi vì tự thân hắn không cách nào động thủ, bởi vì tám thủ lĩnh Thị Huyết ở Tinh Hải cũng không chết hết. Còn có áp lực từ Tứ đại Thiên vương, cho nên Thần tộc tuy hùng bá thiên địa vạn năm, lại vẫn thu liễm như cũ, đối với Cự Lan thương hội, Minh hoàng tộc, Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung các loại thể lực có thể tạo thành uy hiếp cho Thần tộc, bọn hắn không giống trông khua chiêng xâm phạm.

“Nghe bên Cự Lan thương hội truyền đến tin tức. Minh Hạo, Huyền Hà, Phì Liệt Đặc thông cáo chung, đã thừa nhận thân phận tôn chủ của tiểu tử kia. Bên kia nói, hắn sẽ tới Huyền Tinh, tìm ba người chúng ta hiệp đàm, các người đối đãi việc này như thế nào?” Lạc Lâm cung chủ Thiên Thủy cung nói.

“Lăng Tường sớm có chuẩn bị.” Tây Trạch híp mắt.

Lạc Lâm nhìn về phía Lăng Tường, “Bên Cự Lan thương hội nói như thế nào? ”

“Hắn có thể trèo lên đỉnh. Dựa theo ước định lúc trước, chúng ta tự nhiên tuân thủ quy tắc, kẻ vai chiến đấu cùng bọn họ. Tôn chủ mới trèo lên đỉnh, chúng ta vẫn nên cho mặt mũi, bằng không thì đám người Minh Hạo, Huyền Hà, Phì Liệt Đặc nói chúng ta không biết điều.”

Ánh mắt Lăng Tường giao hoạt, tự nhiên nói ra: “Tất nhiên phải khiến cho bọn họ giao chiến cùng Thần tộc. Chúng ta nha, cũng gia nhập như năm đó trợ giúp Thần tộc, chẳng qua là lần này chúng ta không thể quá ngốc, không thể khiến cho lực lượng tiêu hao.”

Lạc Lâm, Tây Trạch đồng thời gật đầu.

Lăng Tường nhìn về phía ba cái hộp trước mặt, nói: “Thứ này chúng ta vạn năm không thể hiểu được ảo diệu, coi như làm quảng danh trạng giao cho hắn, tốt nhất bọn hắn có thể mượn cái này siết phá chân lý lực lượng Áo Nghĩa, chúng ta, có lẽ cũng có thể thơm lây.”

“Đồng ý.”

“Đồng ý.”

Lạc Lâm, Tây Trạch tỏ thái độ.

...

Ở chỗ sâu trong Huyền Tinh mây xanh, một nhóm mấy người ngưng trệ hư không. Phía trước bọn hắn chính là ở chỗ sâu trong Huyền Vực, nổi lên ảo giác có vô số giống như bọn họ.

Trước mắt là một nữ tử váy màu xanh nhạt, mắt phượng, sắc mặt lạnh như băng, yên lặng chờ cái gì đó.

“Yên tâm đi Hình Oánh tiểu thư, Thiên Huyền Tông chúng ta đã an bài người tiếp dẫn, có lẽ rất nhanh sẽ tới.” Một thanh niên dáng vẻ tuấn tú, cười âm áp, nho nhã lễ độ nói.

Ánh mắt hắn nóng bỏng, càn quét lướt đi, lướt lại trên cặp phong đồn đầy đặn của Hình Oánh, âm thầm nuốt nước miếng, ánh mắt dâm tà.

Nghĩ tới đêm qua nàng này cuồng dã phóng đảng, toàn thân hân khô nóng, hận không thể xé rách áo nàng, hung hăng lần nữa xông lên cười ngửa.

“Hạo Phong đại ca, thật sự không có vấn đề gì chứ?” Hình Oánh quay đầu lại, dáng vẻ lạnh như băng trên mặt biến mất vô tung, nét mặt tươi cười như hoa, như bỗng nhiên thay đổi khuôn mặt, nũng nịu nói.

mấy tên võ giả Toái Điện xung quanh, đối với cô gái này trở mặt sớm tập mãi thành thói quen, thấy nhưng không thể trách, nguyên một đám nhìn không chớp mắt.

“Khẳng định không có vấn đề, việc này ta tự mình an bài. Lúc trước ta đưa tin cho Cự Lan thương hội Ban Dục, để bọn chúng tiện đường quét tới, nếu không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, ta cũng sẽ không có phiền toái. Yên tâm đi, ta sắp xếp xong xuôi, tự mình phái ra Huyền Diệp tiểu đội của Thiên Huyền Tông chúng ta đi qua tiếp ứng rồi. Bọn hân có lẽ nhanh đến thôi.” Thiên Huyền Tông thanh niên võ ngực cam đoan.

“Hạo Phong đại ca thực có biện pháp.” Hình Oánh vút ra một cái mị nhãn.

Hạo Phong cười tà, ánh mắt tỏa ánh sáng, nhìn chằm chằm hai ngọn núi cao vút của cô nàng, ánh mắt hung hăng như róc xương lóc thịt.

Hình Oánh là con gái của Toái Điện Hình Minh. Ở trong ba thế lực Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung, Hình Oánh cùng Cổ Linh, Tắc Tây Ly Á xưng là ba đóa kiều hoa, là giai nhân mà phần đông thanh niên tài tuấn Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung tha thiết ước mơ.

Khác với Cổ Linh, Tắc Tây Ly Á giữ mình trong sạch, Hình Oánh nổi danh phóng đảng ở trong ba thế lực, có quan hệ phóng dãn cùng rất nhiều anh tuấn tài tuấn.

Thanh niên trong ba thế lực Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung, đều có thể mong ước dung mạo, thân thể Hình Oánh, nhưng cũng không phải là người nào cũng đều có thể có vinh hạnh đặc biệt này. Chỉ có những thanh niên anh tuấn tiêu sái hơn nữa cảnh giới cao thâm trong ba thế lực, mới có thể đạt được Hình Oánh ưu ái, có cơ hội hiểu rõ vẻ đẹp của nàng.

Hạo Phong thèm thường Hình Oánh đáng người nhiều năm. Lần này vừa gặp Hình Oánh để bọn hân Huyền Tinh, lại hoàn toàn có việc cầu hân, rốt cục hân có cơ hội ném tư vị một lần, lúc này vẫn còn dư vị.

Trong khi Hạo Phong còn đang chìm đắm trong cảnh sắc tuyệt vời hôm qua, phía trước xuất hiện mấy cánh bướm rực rỡ nhanh nhẹn tươi đẹp. Cánh bướm rực rỡ có chiến xa lớn nhỏ khác nhau, nhẹ nhàng ưu nhã, phía trên có võ giả Thiên Huyền Tông ngồi. Trong một Huyền Diệp đương nhiên có hai người Hình Thượng, Vệ Vân.

Lúc ấy Hình Thượng, Vệ Vân, khi Thạch Nham kiến tạo hàng tỉ hư không mảnh vỡ, chặt vật chạy thực mạng đi, sau đó liên hệ Hình Oánh nhận được Hạo Phong an bài, được Huyền Diệp tiểu đội tiến vào Huyền Vực đón tiếp, ngược lại so thương thuyền Cự Lan thương hội còn đến trước một bước.

Thông qua giải thích của Huyền Diệp tiểu đội Thiên Huyền Tông, bọn hân đã ý thức được lúc ấy hàng tỉ hư không chỉ sợ cũng là hư ảo, bởi vì người Thiên Huyền Tông nói cho bọn hân biết, thương thuyền Cự Lan thương hội vẫn còn vận chuyển, không có một tia hao tổn.

Biết được việc này, Hình Thượng, Vệ Vân cực kỳ uất nghẹn, trên đường đi cả hai uất hận nghiêng răng nghiêng lợi, một mực suy nghĩ cách trả thù.

Nhất là bọn hân còn vứt bỏ Âu Dương Lạc Sương. Nữ nhân này chính là Hình Minh yêu cầu bọn hân bắt về, bị bọn hân làm hư, khiến cho bọn họ trở nên không dám thư giãn.

“Đường thúc.” Hình Oánh ngẩng đầu, nhìn xem Hình Thượng, Vệ Vân cười Huyền Diệp tới. Nàng không khách mà khí mĩa mai nói: “Nghe nói người lại tìm cho ta một mẹ kế. Mẹ kế này đâu? Khóa Nguyên Thân tỏa cũng có thể bị người làm mất. Người thật có bản lĩnh, còn muốn ta an bài người tiếp dẫn. Thật là làm cho chất nữ kính nể.”

Sắc mặt Hình Thượng khó coi, hân biết rõ chất nữ này lợi hại, mặc dù một bụng căm tức nhưng cũng không dám phản bác.

“Người đến nói một chút xem, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.” Hình Oánh thấy hần không nói gì, hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Vệ Vân.

Vệ Vân cúi đầu cười khổ, cũng không dám giấu diếm tình huống, nói: “Tiểu tử kia không biết lai lịch ra sao, nhưng khẳng định không phải người của Cự Lan thương hội. Cự Lan thương hội bọn hần làm trái với hiệp nghị, mang theo người xa lạ tới đây, chúng ta cùng Thiên Huyền Tông nhiều năm giao tình, muốn thay Thiên Huyền Tông chất vấn, nào biết đâu làm ra nhiều chuyện như vậy.”

“Người nói cái gì, hần ngay cả Điện chủ chúng ta đều không để vào mắt, còn muốn tự mình nói rõ cùng Điện chủ chúng ta?” Hình Oánh nghe được một nửa, liền nghiêm nghị thét lên. Mắt phượng toàn thân cuồng nộ: “Hần là vật gì? Chỉ bằng hần dám xưng hô tên Điện chủ chúng ta, thực không biết trời cao đất rộng!”

“Chúng ta cũng nghĩ như vậy.” Vệ Vân liên tục gật đầu, tranh thủ thời gian nói nhanh chóng, nói rõ tình huống.

“Thật lợi hại. Các người thật lợi hại!” Hình Oánh vỗ tay, lạnh lùng nhìn về phía hai người bọn họ: “Hai Thủy Thần lại bị một tiểu tử không rõ lai lịch trêu đùa hai lần, thực tăng thể diện cho Toái Điện chúng ta, bội phục bội phục.”

Thần sắc Hình Thượng, Vệ Vân âm tình bất định, bị mĩa mai, lòng tràn đầy nước đắng, cũng chỉ có thể cúi đầu nghe.

Hình Oánh theo dõi hai người bọn hần thật lâu trong chốc lát. Nàng hừ lạnh một tiếng, sau đó bỗng nhiên trở mặt, cười dịu dàng nhìn về phía thanh niên bên cạnh, giọng dịu dàng hỏi thăm: “Hạo Phong đại ca, thương thuyền Cự Lan thương hội, đại khái khi nào thì tới?”

“Có lẽ nhanh thôi.” Hạo Phong cau mày.

Từ lời nói của Hình Thượng, Vệ Vân, hần đã biết Cự Lan thương hội làm trái với hiệp nghị, mang theo người xa lạ dẫn vào phụ cận Huyền Tinh, nghiêm tra dị thường bên ngoài Huyền Tinh, vốn chính là nhiệm vụ của gia tộc bọn họ. Lúc này nội tâm Hạo Phong khẽ động, cũng âm thầm cẩn thận.

“Các người khẳng định người nọ không phải là người Cự Lan thương hội hay sao?” Hần hỏi thăm Vệ Vân.

“Việc này thông qua Ban Dục xác định, khẳng định không phải là người Cự Lan thương hội, chúng ta có thể cam đoan!” Vệ Vân nói.

Hạo Phong nhẹ gật đầu, nhìn Hình Oánh, mỉm cười nói: “Oánh tiểu thư, ta và nàng cùng nhau đợi ở nơi này, đợi khi thương thuyền Cự Lan thương hội tới đây, cùng nàng đi nhìn xem. Nếu như tình huống là thật, nữ tử bị Nguyên Thần tỏa các người giam cầm, vẫn do các người mang đi. Về phần người xa lạ kia, Thiên Huyền Tông chúng ta muốn bắt thẩm vấn, sau khi hỏi rõ ràng rồi, Oánh tiểu thư có thể tùy ý xử trí, thế nào?”

Gương mặt đẹp của Hình Oánh tươi cười, mũi nhơn lờ lờ: “Tất cả đều nghe Hạo Phong đại ca.”

Hạo Phong cười cười, hơi có dáng vẻ tư thế lỗi lạc bất phàm.

...

Trên thuyền buôn Cự Lan thương hội.

Ban Dục mặt lạnh, đi tới trước cửa căn phòng, trầm ngâm một chút, khẽ nói: “Sắp đến Huyền Tinh, người tốt nhất chuẩn bị một chút. Người Toái Điện không thể từ bỏ ý đồ, nếu không muốn chết, người tốt nhất sớm ly khai.”

Hần cũng không nói gì việc Hạo Phong liên hệ hần, muốn tìm hiểu thân phận Thạch Nham. Thạch Nham do thành chủ Hàn Thiết thành an bài mà đến, Ban Dục có chút tôn kính đối với thành chủ Hàn Thiết thành. Tự nhiên coi đó là điểm mấu chốt, có mấy lời không thể nói bậy.

Nhưng hần cũng không nhắc nhở Thạch Nham là người Thiên Huyền Tông, Toái Điện nhân, ngay tại bên ngoài Huyền Tinh ôm cây đợi thỏ.

“Không nhọc người hao tâm tổn trí, đến chỗ rồi ta tự nhiên sẽ ly khai.” Thạch Nham ở trong phòng hờ hững nói.

Ban Dục đứng phải một mũi tro, lạnh lùng cười, thầm nghĩ chờ đến nơi, đối mặt áp lực nặng nề của hai bên Thiên Huyền Tông, Toái Điện, ta ngược lại muốn nhìn xem người còn có thể thần nhiên như thế hay không.

Trong phòng đóng chặt cửa, Thạch Nham mở mắt ra, nhìn xem đôi mắt trong vắt của Âu Dương Lạc Sương bên cạnh hắn.

Âu Dương Lạc Sương cũng lẳng lặng nhìn hắn.

Trong khoảng thời gian này, hai người thường xuyên đối mặt như vậy, đều mơ hồ có thể từ lúc đang đối mặt mà nhìn ra ý tưởng đối phó trong đầu, có chút cảm giác tâm linh tương thông rất kỳ diệu.

1278. Chương 1271: Cố Làm Ra Vẽ?

Nhiều năm không gặp nhau, trên người Âu Dương Lạc Sương có nhiều hơn một loại khí chất thánh khiết, hẳn là do tu luyện Nguyệt Hoa Áo Nghĩa tinh diệu chậm rãi mà thành.

Âu Dương Lạc Sương vốn khí chất u lãnh, xa cách người ở ngoài ngàn dặm, lạnh lùng lãnh đạm. Thế nhưng sau khi có nhiều hơn một loại khí chất thánh khiết, lực hấp dẫn tựa hồ lập tức tăng lên một đẳng cấp.

Nàng sở dĩ bị bắt, có lẽ cũng là bởi vì khuôn mặt đẹp dễ cùng khí chất động lòng người của nàng, khí chất thánh khiết, đối với rất nhiều nam nhân mà nói thật sự giống như độc dược, làm cho người ta khó có thể kháng cự.

Trước kia Ban Dục vì tiếp cận Thạch Nham, cũng đã nói cho Thạch Nham biết Hình Minh người này bởi vì thể tử sớm qua đời, hành vi cực kỳ phóng dăng, hẳn mượn quyền thế ở Toái Điện, thường xuyên bắt cầm giữ nữ tử dung mạo xinh đẹp các tộc nhốt lại đùa bỡn. Những năm gần đây bởi vì Hình Minh vô vọng đột phá Bất Hủ, dần dần chuyển lực chú ý, bắt đầu bữa bãi hưởng thụ nhân sinh.

Ban Dục suy đoán rằng Âu Dương Lạc Sương này nhất định là do Hình Minh nhìn trúng, sau đó bày mưu đặt kế cho Hình Thượng, Vệ Vân cưỡng ép. Mục đích vẫn là vì chính mình hưởng lạc.

Nhìn Âu Dương Lạc Sương bị Nguyên Thần tỏa giam cầm, cảm thụ được khí chất đặc biệt trên người nàng, Thạch Nham âm thầm gạt đầu.

Hai người ngưng mắt nhìn hồi lâu, Thạch Nham trầm ngâm một chút, thò tay ra điểm về phía cái trán trắng noãn của nàng, một đạo Tinh Quang tuôn ra. Trước khi Nguyên Thần tỏa ở cổ tay có phản ứng, hắn lập tức thu tay lại.

Nhú mày trầm ngâm, ánh mắt Thạch Nham kỳ dị, hắn yên lặng suy tư.

Khí tức thánh khiết trên người Âu Dương Lạc Sương một mực để cho hắn có cảm giác quen thuộc tựa hồ hắn nhận biết trên người của một người nào đó, cũng có cùng loại khí tức. . .

Hắn tập trung tư tưởng suy nghĩ cẩn thận tìm tòi, không ngừng hồi tưởng trong óc.

Sau nửa ngày, hắn khẽ giật mình, bỗng nhiên ngủ gục.

Hắn nghĩ tới. . .

Khi đó ở bên trong cổ hoang đại lục, hắn tiến vào một cái kỳ dị hồ nước, đến đó tên Thần tộc tiền bối Thủy Giới. Ở bên trong Thủy Giới có mặt trời mặt trăng và ngôi sao, bên trong lưu chuyển một loại khí tức thần thánh. Khí tức thần thánh khi di chuyển quang minh Áo Nghĩa thả ra lực lượng, có đôi khi cũng sẽ thoáng hiện.

Sờ lên cằm, Thạch Nham nhìn Âu Dương Lạc Sương một cách chăm chú, hắn như có điều suy nghĩ.

Tam Thần giáo, ba loại lực lượng mặt trời mặt trăng và ngôi sao, ngược dòng tìm hiểu căn nguyên, chính là do Thần tộc năm đó lưu truyền xuống, là Quang Minh Áo Nghĩa thần kỳ diễn biến.

Âu Dương Lạc Thương thân là Nguyệt thần Tam Thần giáo, khổ tu Nguyệt Áo Nghĩa nhiều năm. Nàng ở đại lục Thần Ân còn đã từng dung hợp một Thủy Giới âm hàn, sau đó tiến vào Tinh Hà mệnh mệnh, cảnh giới trở nên tinh xảo, có lẽ lại có thể ngộ lý giải mới.

Nàng từng bước một đột phá tăng tiến lực lượng, thời gian dần qua, Áo Nghĩa tựa hồ đã có tư thế trở về tương mạo sẵn có. . .

Thạch Nham suy đoán khí tức thánh khiết của nàng, cũng là bởi vì cảnh giới đạt tới độ cao nhất định, thời gian dần qua trở lại nguyên trạng, khiến chân lý Quang Minh Áo Nghĩa hiện ra.

Đương nhiên điều này chẳng qua là suy đoán của hắn. Có lẽ tại trên người Âu Dương Lạc Thương có kỳ ngộ khác, dẫn đến Áo Nghĩa của nàng dần dần tiếp cận Quang Minh Áo Nghĩa tinh diệu, có được khí tức thần kỳ thánh khiết.

“Sắp đến Huyền Tinh rồi, chờ đến nơi, ta sẽ lấy chìa khóa Nguyên Thần tỏa cho ngươi. Yên tâm, sẽ cho ngươi tự do, sẽ không để cho ngươi một mực bị giam cầm.” Thạch Nham bỗng nhiên nói.

Âu Dương Lạc Thương lẳng lẳng nhìn hắn, trong đôi mắt nàng hiện lên một tia bất đắc dĩ, như là không muốn hắn đi Huyền Tinh, sợ Thạch Nham sẽ mang theo nàng cùng nhau chịu chết.

. . .

Ban Dục nhìn ra xa phía trước, nhìn Huyền Tinh dần dần rõ ràng, thần sắc ngưng trọng.

Bên ngoài Huyền Tinh bao quanh từng vòng ánh sáng trắng muốt, những cái...kia quang sáng như dòng sông năng lượng, có cảm chế cực kỳ đáng sợ, Thiên Huyền Tông dùng ngăn cản chiến hạm tiếp cận.

Thiên Huyền Tông, thế lực tông phái này, rất ít ý lại vật ngoài thân, đây cũng là quy tắc do Lăng Tường định ra.

Với tư cách chủ tinh Thiên Huyền Tông, bên trên Huyền Tinh có thể nhìn thấy rất ít chiến xa, chiến hạm lui tới. Thiên Huyền Tông có khuynh hướng hoạt động đủ loại huyền thú Huyền Vực, khiến huyền thú trở thành phương tiện giao thông. Huyền Điệp, chính là một loại huyền thú linh hoạt trú danh trong đó.

Lúc này, ở đẳng kia, bên ngoài quang sáng màu trắng, rất nhiều Huyền Điệp nhẹ nhàng tới lui tuần tra. Mỗi một Huyền Điệp đều cùng dạng với chiến xa cỡ tương đối, có võ giả Thiên Huyền Tông ngồi ngay ngắn.

Mấy lần trước, thương thuyền đều đứng ở bên ngoài quang sáng, sau đó do võ giả Thiên Huyền Tông cưỡi huyền thú, bọn chúng mang tải liệu Cự Lan thương hội vận chuyển đến đi về hướng Huyền Tinh.

Nhưng hôm nay, rõ ràng có chút khác thường.

Huyền Điệp có võ giả Thiên Huyền Tông bên trên, cũng không dừng lại tại vị trí cần dừng lại, mà ngay khi vừa thấy thương thuyền xuất hiện, chúng bỗng nhiên phân tán, mơ hồ như bao vây thương thuyền lại, không vội không chậm tiếp cận.

“Đại nhân, Thiên Huyền Tông đang vây quanh chúng ta, làm gì bây giờ?” Trên thuyền buôn phía trước, một gã võ giả thương hội sắc mặt trầm xuống, trong mắt hiện ra lửa giận.

Ban Dục hừ lạnh trong lòng, hắn cũng không e ngại, bởi vì Cự Lan thương hội có đầy đủ lực lượng ứng đối Thiên Huyền Tông.

“Tiếp tục đi về phía trước. Cứ để cho bọn họ vây quanh. Yên tâm đi, cho Thiên Huyền Tông một lá gan, bọn hắn cũng không dám ra tay đối với thương hội chúng ta!” Hắn quay đầu lại liếc nhìn qua sau lưng, trong nội tâm sáng như tuyết, biết rõ Huyền Điệp Thiên Huyền Tông đến, mục đích chủ yếu chính là thanh niên thân bí ở trong phòng, bởi vì ở bên trên Huyền Điệp ở đẳng kia, có hai người Hình Thương, Vệ Vân.

Võ giả trên thuyền buôn thương hội, đều cau mày, thần sắc không rõ nhìn về phía sau lưng.

Bọn hắn cũng đều rõ ràng Thiên Huyền Tông vì sao mà đến. Dựa theo suy nghĩ của bọn hắn, bất luận Thạch Nham có thân phận gì, lúc này là thời điểm hắn sớm ly khai, không cần tiếp tục ở lại thương thuyền.

Nếu như hần muốn đi Huyền Tinh, cũng nên sớm khởi thuyền, đổi một phương hướng khác lặng lẽ nhập Huyền Tinh.

Bởi vì thương thuyền bọn họ theo đường biển cùng phương vị bỏ neo là cố định. Đối phương muốn tìm kiếm rất đơn giản, thí dụ như hiện tại, hần đều muốn thoát thân sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

“Ta chính là Hạo Phong tiểu đội trưởng Huyền Điệp Thiên Huyền Tông, mời thương hội bằng hữu lập tức ngừng thuyền!” Hạo Phong lên tiếng quát, vang lên rất kịp thời. Hần từ xa xa nhìn về phía Ban Dục, khẽ gật đầu, xem như bắt chuyện.

Ban Dục cau mày, lạnh lùng khẽ hừ, “Còn chưa tới vị trí ước định, tiếp tục tiến lên!”

Vô giả thương thuyền, theo lời mà đi. Bọn họ căn bản mặc kệ Thiên Huyền Tông Hạo Phong quát lớn. Dưới âm thanh sắc nhọn của mấy Huyền Điệp Thiên Huyền Tông, Thương thuyền cưỡng ép đâm rách vòng vây, tiếp tục tiến về hướng Huyền Tinh, tiến tới bên cạnh quảng sáng màu trắng ở đằng kia mới dừng lại.

Nơi đây, mới là nơi bỏ neo trước đây của bọn họ.

Sở dĩ Hạo Phong bắt bọn hần sớm ngừng thuyền, vì không muốn cho đám bọn họ tiến tới quá gần Huyền Tinh bằng không thì một khi giao chiến làm ra động tĩnh quá lớn, sẽ khiến cường giả cấp cao Huyền Tinh chú ý, khả năng ảnh hưởng tới hứa hẹn của Hạo Phong đối với Hình Oánh.

Ban Dục cũng không cho hần mặt mũi này.

Hạo Phong sắc mặt âm lãnh. Hần cũng không dám lập tức phát tác đối với Ban Dục, hần không ngừng hét to, lại để cho Huyền Điệp lượn vòng, một lần nữa bao bọc vây quanh bảy chiếc thương thuyền. Bất chợt bản thân hần từ trên Huyền Điệp bay người rời khỏi đó, tiêu sái rơi vào trên thuyền buôn Ban Dục, ánh mắt trực tiếp liền rơi vào cánh cửa phòng đóng chặt.

Đồng thời, Hình Oánh mang theo Hình Thượng, Vệ Vân, còn có tám mười tên Toái Điện vô giả Hư Thần cảnh, cũng cùng Hạo Phong bay đến trên thuyền buôn Ban Dục.

“Nghe nói lần này thương hội các người làm trái với hiệp nghị, dẫn theo một người xa lạ trên thương thuyền. Các người mang theo một nhân vật không rõ thân phận đến Huyền Tinh. Làm như vậy, cũng biết sẽ dẫn đến hậu quả gì không?” Hạo Phong cười lạnh.

“Cự Lan thương hội hành tẩu ở trong Tinh Hải, danh dự chính là thứ khiến cho người người nói chuyện say sưa. Điều này cũng là nguyên nhân khiến mọi người tin cậy thương hội các người. Lần này các người chủ động xé bỏ hiệp nghị, không biết nên giải thích thế nào đối với mọi người?” Hình Oánh mắt phượng ngập tràn vẻ âm u, tàn khốc, mị thái thu liễm, khuôn mặt lộ vẻ chanh chua, một khí tức âm lãnh, như một mỹ nữ độc Xà sinh sống ở nơi u ám ẩm ướt.

Ban Dục thầm nảy sinh bất mãn đối với Thạch Nham, nhưng hần cũng có thái độ chán ghét đối với Hạo Phong, Hình Oánh, hừ lạnh một tiếng, nói: “Đây là thành chủ Hàn Thiết thành truyền đạt mệnh lệnh. Việc này không phải do ta làm chủ. Nếu các người có nghi hoặc, hãy để cho đại nhân các người đi tìm thành chủ chúng ta hiệp đàm. Ta chỉ phụ trách tiện thể mang theo một người.”

Hần căn bản không thèm chịu nể mặt mũi.

“Xem ra Cự Lan thương hội sinh ý kiêu ngạo, bắt đầu ép mua ép bán. Việc này ta sẽ nói rõ cùng cha ta, ngược lại muốn nhìn xem thành chủ các người giải thích như thế nào.” Ánh mắt Hình Oánh u lãnh.

“Tự nhiên muốn làm gì cũng được.” Ban Dục nhún vai, không thèm nhìn nàng, hần quay người nhìn về phía căn phòng sau lưng đóng chặt, trầm ngâm một chút rồi nói: “Dựa theo thành chủ phân phó, ta chỉ phụ trách mang người đến đây, sự tình phía sau ta sẽ không quản được.”

Hần vừa nói như vậy, mấy người Hạo Phong, Hình Oánh, Hình Thượng, Vệ Vân đều sững sờ, ánh mắt kinh ngạc.

Bọn hần nhìn thấy Ban Dục có thái độ cường ngạnh, còn tưởng là Ban Dục muốn tận lực bảo vệ Thạch Nham. Dù sao Ban Dục cũng là người Cự Lan thương hội, nếu hần thật muốn quyết tâm bảo toàn Thạch

Nham, nói đây là ý tứ của cấp cao Cự Lan thương hội, bọn hắn sẽ rất đau đầu, sẽ phải cẩn thận đối đãi việc này.

Không ai ngờ tới Ban Dục cường ngành xong, bỗng nhiên bỏ qua một bên quan hệ cùng Thạch Nham, đột ngột chuyển biến, ngược lại khiến cho bọn họ kinh ngạc. Ai nấy cũng đều sinh ra cảm giác khó hiểu, ngược lại đoán không ra Ban Dục cùng Thạch Nham đến tột cùng có quan hệ gì.

“Bằng hữu, người còn muốn trốn đến khi nào, nên đi ra xem một chút?” Hạo Phong sững sốt hồi lâu, hắn vẫn là người đầu tiên kịp phản ứng, cười lạnh quát.

Theo góc độ quan sát của hắn, nếu như Ban Dục chủ động bỏ qua một bên quan hệ này, người kia không có quan hệ cùng thương hội.

Không sự cản trở này từ Cự Lan thương hội, tại đây xung quanh Huyền Tinh, trong phạm vi thế lực hắn cai quản, Thạch Nham có thể làm ra chuyện gì?

Còn không phải tùy ý để cho hắn chơi đùa sao?

Hạo Phong âm thầm kích động, hắn muốn sớm bắt giữ Thạch Nham, hỏi tình huống, giao cho Hình Oánh xử trí, sau đó thừa cơ lại hoan hảo cùng Hình Oánh hoan hảo, nhắm nháp tư vị cuồng dã nóng bỏng tuyệt vời của Hình Oánh.

Nghĩ đến điều thần kỳ này, trong mắt Hạo Phong dự vọng không tự kìm hãm được toát ra ngoài. Có vẻ hắn đã không thể chờ đợi được rồi.

“Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung tới đón tiếp ta, chính là những nhân vật như các người sao?” Giọng nói Thạch Nham nguội lạnh, truyền ra từ bên trong căn phòng đóng chặt cửa.

Sau một khắc, cửa phòng mở rộng, thân hình hùng vĩ như núi của hắn từ trong phòng trực tiếp hiện ra.

Con mắt Hình Oánh, Hạo Phong đồng thời sáng ngời.

Hình Oánh nhìn về phía Thạch Nham, Hạo Phong nhìn về phía Âu Dương Lạc Sương, con mắt đều phát ra kỳ quang, tinh thần chấn động.

Tại trong mắt Hình Oánh, Thạch Nham khí lực hùng vĩ, bộ dáng lãnh khốc, khí thế cường ngành. Quả thực là nam nhân trong cực phẩm, so sánh với thanh niên tài俊 đã từng hoan hảo cùng nàng thì hắn có nam tính mị lực hơn rất nhiều, làm cho nàng có chút tâm trạng ngứa ngáy, khó nhịn.

Cũng như vậy, Âu Dương Lạc Sương không mang khăn che mặt, khuôn mặt đẹp đẽ, khí chất thánh khiết, cũng hấp dẫn Hạo Phong rất nhiều.

Một đôi gian phu dâm phụ này, sau khi cánh cửa phòng rộng mở, đều ngu ngơ trong giây lát, nhìn chăm chăm Thạch Nham, Âu Dương Lạc Sương từ trong phòng không tha, thiếu chút nữa quên mất mục đích tới đây.

Khi bọn hắn ngu ngơ, Thạch Nham xoắn bước đi ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Cho dù Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm không tự mình đón chào, ít nhất cũng phải để cho Cổ Liên, Hình Minh, Lai Na ra nghênh tiếp ta, Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung quá không hiểu quy củ, lại chỉ cho một ít tiểu bối nghênh đón bản tôn. Bản tôn ngược lại thật muốn nghe Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm tự mình giải thích!”

1279. Chương 1272: Bá Đạo

Lời vừa nói ra, Hình Oánh, Hạo Phong bỗng nhiên xoay chuyển thái độ, ánh mắt đều cổ quái. “”

Ban Dục trầm hừ một tiếng, trong nội tâm cười lạnh: “Tiếp tục giả vờ, nhìn người còn có thể giả bộ bao lâu!

Âu Dương Lạc Sương thì thở dài, âm thầm cười khổ, đôi mắt sáng phát ra một tia bất đắc dĩ. Nàng nghĩ thầm người thật sự cho rằng có thể hù dọa tất cả mọi người sao? Hình Thượng, Vệ Vân đã mắc lừa một lần, đừng nói là còn liên tục mắc lừa hay sao?

Võ giả Toái Điện, Thiên Huyền Tông cùng tới, sắc mặt bỗng nhiên âm hàn thấu xương, lạnh lùng nhìn về phía hắc, sát khí nghiêm nghị.

“Cái chìa khóa Nguyên Thần tỏa, ở trong tay người, phải không?” Thạch Nham đi ra, tập trung tư tưởng suy nghĩ nhìn về phía Hình Thượng, ngạo nghễ nói: “Quan hệ của nàng cùng ta không phải là nông cạn. Hãy mang chìa khóa ra đây. Việc này ta sẽ tự mình đàm phán cùng Cesar.”

Hình Thượng thần sắc cực kỳ khó chịu, rốt cục lão nhịn không được, kêu to nói: “Im miệng!”

“Đừng động thủ tại thương thuyền của ta.” Ban Dục chen vào nói. Hắc cau mày nói: “Hư hao thương thuyền thương hội, các người đều phải bồi thường, muốn đánh muốn đấu, mời các người thay đổi một địa phương khác.”

“Ta được Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung mời đến. Đây chính là đạo đài khách của các người sao?” Thạch Nham hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Cũng thế, xem ra phải đi tìm người phụ trách Huyền Tinh của các người hảo hảo nói chuyện rồi.”

Hắn tự tay cầm chéo áo Âu Dương Lạc Sương, tránh cho tứ chi trực tiếp tiếp xúc, làm cho Nguyên Thần tỏa dị động, cứ như vậy Thạch Nham cầm chéo áo Âu Dương Lạc Sương, hắn trực tiếp đi ra khỏi thương thuyền Ban Dục, phảng phất như không nhìn thấy Thiên Huyền Tông, Toái Điện võ giả chung quanh đang nhìn chăm chăm, muốn nhắc chân phóng tới Huyền Tinh.

Thân thể Hình Thượng, Vệ Vân khê động, ngăn ở con đường hắn tiến về phía trước, đồng thời, Toái Điện, Thiên Huyền Tông võ giả, được Hình Oánh, Hạo Phong gạt đầu ý bảo, cũng ngồi trên Huyền Điện, chặn đứng con đường phía trước của hắn.

“Đại nhân?” Võ giả Cự Lan thương hội trên thuyền buôn, nhịn không được hỏi thăm.

Ban Dục lắc đầu, ý bảo bọn hắn không nên xen vào việc của người khác, nói: “Chúng ta chẳng qua là phụ trách vận chuyển tài liệu Thiên Huyền Tông dự định tu luyện, sự tình còn lại không tiện quản nhiều. hãy cứ thờ ơ lạnh nhạt.”

Những võ giả kia cúi đầu không nói.

Thiên Huyền Tông rõ ràng muốn bắt Thạch Nham, cầm giữ, mới có thể vận chuyển tài liệu trên thuyền buôn. Cho nên đám người Ban Dục cũng không thể ly khai, chỉ có thể lặng chờ sự tình có một kết quả.

Ban Dục cùng những võ giả thương hội kia, đều nhìn Thạch Nham bị đoàn đoàn bao vây, tập trung tư tưởng suy nghĩ nhìn chăm chú xem tình thế phát triển.

Thạch Nham lạnh lùng đi về phía trước, phảng phất như không sợ Thiên Huyền Tông, Toái Điện ra tay, như thanh niên sức trâu không biết sống chết.

Hình Thượng u ám cười lạnh, há mồm phun ra một quả lôi cầu màu u lam. Lôi cầu do hàng tỉ tia chớp đổ vào mà thành. Âm thanh xuy xuy bắn ra Toái Điện mang, kèm theo một cỗ linh hồn ý thức tinh thuần của Hình Thượng, Na Lôi cầu to lớn như quả đấm to, tràn ngập khí thế bá đạo cuồng liệt, đánh về phía ngực Thạch Nham.

“Ta muốn sống!” Hình Oánh đột nhiên cười khê, mị nhãn phát ra sóng ánh sáng, khoe miệng hiện ra xuân tình mơ hồ.

Hình Thượng mặt cứng đờ, thâm mắng một tiếng tiện nhân, không thể không trên đường chuyển biến Áo Nghĩa, lôi cầu cực đại bỗng nhiên rực rỡ tươi đẹp biến ảo, thành một mạng nhện bện chặt chẽ Lôi Điện, liên tục chụp về hướng Thạch Nham, muốn trói buộc chặt Thạch Nham.

Lão biết rõ chất nữ này của lão có cùng đức hạnh với ca ca Hình Minh của mình, đối với chuyện nam nữ càng có mưu cầu danh lợi. Lần này lão đã làm sai trước, không dám đắc tội Hình Oánh. Chỉ có thể theo tâm tư Hình Oánh, cho nàng bắt Thạch Nham đàm giao.

Hình Thượng ngậm một bụng nước đắng, vô cùng phiền muộn, hẳn vốn là vì Hình Minh đi bắt Âu Dương Lạc Sương, hôm nay lại phải vì Hình Oánh mà phục vụ, đi bắt Thạch Nham. Điều này làm cho bản thân lão, cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên, tại Toái Điện cũng được coi như là nhân vật số má, gần như thổ huyết.

Nhưng hẳn vẫn không thể không làm.

“Đây chính là Toái Điện các người chủ động ra tay trước, trong chốc lát Tây Trạch đến, cũng không trách được ta ra tay độc ác.” Thạch Nham đột nhiên cười lạnh.

Ban Dục nhìn xa xa, trầm mặt lắc đầu. Hẳn thầm nghĩ: sắp chết đến nơi rồi, vẫn còn cuồng vọng. Người thực sự cho rằng tùy tiện lừa gạt hai câu, kéo chút quan hệ cùng Tây Trạch, có thể để cho Toái Điện Hình Thượng e ngại sao?

Không biết sống chết!

Có cùng ý tưởng này, còn có Âu Dương Lạc Sương. Nàng sớm nhìn ra Thạch Nham rõ ràng chính là cảnh giới Thủy Thần nhất trọng thiên, thua kém Hình Thượng một bậc. Nàng cũng biết Hình Thượng cũng không yếu, bằng không thì nàng, pháp lực tăng tiến đến Thủy Thần Hậu, cũng sẽ không thất thủ bị người này bắt giữ, cho nên nàng nhìn thấy Thạch Nham vẫn giả vờ giả vịt, trở nên cảm thấy không thấy hy vọng.

Ngay khi mọi người ở đây thờ ơ lạnh nhạt, muốn xem Thạch Nham xấu mặt, Thạch Nham động thủ.

Hắn duỗi ra một tay trên không, từ xa xa đi bắt lấy cái cổ Hình Thượng, căn bản làm như không thấy mạng nhện quần quanh Lôi Điện đang bay tới.

Tình cảnh cực kỳ quỷ dị, đột nhiên xuất hiện!

Cái tay kia của hắn rõ ràng cách Hình Thượng một khoảng cách rất xa, nhưng mà, khi hắn ra tay, không gian ở giữa hắn và Hình Thượng, như đột nhiên co rút lại gần hơn. Mọi người thậm chí không nháy mắt, lại phát hiện ra Hình Thượng như choáng váng, chủ động mang cái cổ đến, để cho hắn nắm!

Cực kỳ quỷ dị!

Tầng tầng không gian gợn sóng, khi cánh tay hắn duỗi ra, khi ngón tay hắn hiển hiện phía trước, cái tay kia của hắn như xuyên phá không gian, mạng nhện Lôi Điện của Hình Thượng không tiến tới người hắn trước. Bàn tay trực tiếp vô cùng quái dị chế trụ cổ Hình Thượng!

“Ô ô ô!”

Hình Thượng lập tức đỏ mặt, con mắt nổi lên, vẻ mặt cực độ sợ hãi đau đớn.

Mạng nhện Lôi Điện sắp hướng về Thạch Nham, dưới ánh mắt nhìn lạnh lẽ của Thạch Nham về phía Hình Thượng, bị Hình Thượng chủ động triệt tiêu.

Trong chốc lát, Hình Thượng, Thủy Thần nhị trọng thiên cảnh giới cường giả, thái độ hùng hổ lại bị Thạch Nham chế trụ cổ, bị người cường ép, nghẹn khuất triệt tiêu công kích.

Cả đám người Ban Dục, Hình Oánh, Hạo Phong, Âu Dương Lạc Sương, đều vẻ mặt kinh ngạc, giống như thấy ma ban ngày, một cảm giác không chân thật.

Những võ giả Cự Lan thương hội, rất nhiều đều dụi dụi con mắt theo bản năng, còn tưởng chính mình vừa mới hoa mắt, nhưng mà khi bọn họ nhìn lại, phát hiện tình cảnh như trước, không thay đổi.

Hình Thượng vẫn bị Thạch Nham cường ép, trong mắt đầy tràn sợ hãi bất an, hai cánh tay Hình Thượng không ngừng lôi kéo giãy dụa, muốn cởi bỏ bàn tay Thạch Nham đang nắm chặt cổ mình, lại tựa hồ như không thể thành công.

Hai chân Hình Thượng giãy giụa, như một con heo đợi làm thịt bay lên không, vô cùng chật vật, thể diện sớm mất hết.

Nhưng Hình Thượng lại không có thời gian đi quan vấn đề mặt mũi. Lúc này, trong nội tâm hắn đầy tràn sợ hãi bất an.

Bởi vì một thân lực lượng trong cơ thể hần, huyết nhục tinh khí, linh hồn tinh phách, trong giây phút Thạch Nham chế trụ cổ hần, từng chút trôi qua, từng chút bị tróc bong từ trong cơ thể hần!

Đó là một loại xói mòn không thể khôi phục!

Trong lòng của hần hiểu rất rõ ràng, nội tâm của hần tất cả đều là nỗi sợ hãi, loại cảm giác lực lượng dần dần bị hút ra, dần suy yếu, lại để cho hần gần muốn tan vỡ!

Hần biết rõ vì có cảnh giới lực lượng hôm nay, hần bỏ ra bao nhiêu cực khổ, vì đạt được tài liệu trân quý trong tay Hình Minh để trợ giúp tu luyện, hần cam nguyện lãng phí chính mình, vì Hình Minh bắt cô gái xinh đẹp, tại trước mặt chất nữ Hình Oánh cũng khúm núm, vì lực lượng cường đại, hần đã bỏ ra rất nhiều.

Hần sợ hãi không có lực lượng thời gian, hần biết rõ một khi cảnh giới của hần bại lui, hần sẽ không có địa vị ở Toái Điện, coi như là có Hình Minh chiếu cố hần cũng vô ích mà thôi, hần sợ hãi, cực kỳ sợ hãi việc này phát sinh.

Bởi vì hần dựa vào lực lượng từng bước một đi tới hôm nay. Hần so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ ràng hơn, một khi mất đi lực lượng sinh tồn cường đại, hần hoàn toàn không phải là gì hết.

“Chìa khóa Nguyên Thần tỏa trong tay người?” Thạch Nham nhìn chăm chăm vào Hình Thượng, không đếm xỉa tới hỏi, tựa hồ hần không biết Hình Thượng sợ hãi, cũng không nhìn thấy mọi người xung quanh đang sợ hãi kinh ngạc.

Hình Thượng thống khổ nứt nở, sắc mặt đỏ lên như muốn nhỏ máu tươi, giấy dựa liên tục lắc đầu.

Hần đã tại thử khiến cho linh hồn tế đàn bay khỏi, nhưng mà linh hồn hần mới di chuyển, liền phát hiện ý thức hoảng hốt, bị vô số hồn niệm hung lệ, tuyệt vọng xâm nhập, linh hồn lập tức rung mạnh, sinh ra sợ hãi muốn chôn vùi, muốn thời gian ngừng lại.

“Tại trên người của người?” Thạch Nham ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn về phía Vệ Vân.

Vệ Vân cũng tranh thủ thời gian lắc đầu, mặt mũi tràn đầy sợ hãi bất an: “Không tại trên người của ta, thật sự không tại trên người của ta.”

“Bằng hữu, người dám đánh người trước mặt Thiên Huyền Tông ta, thật đúng không cho Thiên Huyền Tông chúng ta mặt mũi, vậy đừng trách Thiên Huyền Tông chúng ta không khách khí!” Khi Hạo Phong nói chuyện, hần lặng lẽ lui về phía sau, không ngừng nháy mắt ra dấu đối với một gã Thủy Thần Thiên Huyền Tông.

Người nọ mặt sắc mặt ngưng trọng, nói: “Không gian Áo Nghĩa vô cùng kỳ ảo, tiểu hữu hần là cao thủ Cự Lan thương hội che giấu, cũng chỉ có thể lực hùng hậu như Cự Lan thương hội, mới có thể tạo nên người như tiểu hữu có cảnh giới tinh xảo không gian Áo Nghĩa. Kính xin cho Thiên Huyền Tông một chút tình mọn, bỏ qua cho Hình Thượng, việc này Thiên Huyền Tông chúng ta sẽ chăm chú đối đãi.”

“Đại nhân, hần là người của chúng ta?” Nghe vậy, võ giả Cự Lan thương hội không khỏi nhìn về phía Ban Dục.

Ban Dục cau mày, thần sắc kinh ngạc, cũng có chút đánh giá không cho phép rồi.

Ở Tinh Hải mệnh môn, cường giả có tu vi tinh xảo không gian Áo Nghĩa, đại bộ phận bị thương hội chiêu mộ. Mặc dù Thạch Nham không thừa nhận hần là người thương hội nhưng Ban Dục tưởng tượng, thành chủ Hàn Thiết thành tự mình hạ lệnh hần mang Thạch Nham vào Huyền Tinh, mà Thạch Nham tuổi còn trẻ lại tinh xảo không gian Áo Nghĩa, đủ loại dấu hiệu cho thấy, có lẽ Thạch Nham đúng là người thương hội.

Ban Dục đau khổ nghĩ đến, muốn tiết lộ chân tướng thân phận Thạch Nham. Một lúc sau, hần bỗng nhiên chấn động, nhớ tới một người, sắc mặt hơi đổi.

“Người là hài tử của Dịch Tập La đại nhân sao?” Ban Dục đột nhiên hét lớn, rồi chính hần gật đầu, khẳng định nói: “Thì ra là thế! Dịch Tập La đại nhân, thân là Đại cung phụng thương hội, vì thương hội bố trí phân đông không gian kỳ trận. Những năm này muốn bồi dưỡng con cháu mới lý khai thương hội, tất nhiên là vì muốn toàn lực tài bồi người đúng hay không?”

Khi Ban Dục hẳn nói về Địch Táp La, thần sắc cung kính, khẳng định sự thật chính là như vậy.

Địch Táp La tại Cự Lan thương hội có thân phận đặc biệt, ngay cả hội trưởng đối với hắn đều cực kỳ khách khí hữu lễ. Hắn có danh khí thật lớn ở Tinh Hải, được tôn xưng là đệ nhất nhân không gian Áo Nghĩa, phần đông không gian Truyền Tống Trận của Cự Lan Tinh, đều là xuất phát từ bàn tay Địch Táp Lan.

Theo như Ban Dục thấy, nếu như Thạch Nham là con cháu Địch Táp La, ngược lại là sự thật không sợ Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung, bởi vì nghe nói Địch Táp La cùng “Thị Huyết” thần bí đều có lui tới, rất nhiều không gian kỳ trận Minh Hoàng tộc, Thiên Yêu tộc, cũng xuất phát từ tay Địch Táp La. Đây là một tiên hiền có năng lượng cực lớn tại Tinh Hải, thân phận cách biệt.

Ban Dục thét to, Thiên Huyền Tông Hạo Phong cùng tên Thủy Thần kia, những người Hình Oánh bên Toái Điện, cũng đều biến sắc.

Bọn hắn lại nhìn Thạch Nham, thần sắc rõ ràng bất đồng, tựa hồ cực kỳ cổ kị Địch Táp La, bỗng nhiên đều có chút cảm giác bó tay bó chân.

“Địch Táp La đại nhân là Đại cung phụng thương hội chúng ta. Tuy ngài ấy không thừa nhận là người thương hội chúng ta, nhưng ở bên trong thương hội chúng ta, ai cũng coi Địch Táp La đại nhân chính là người của mình! Người nhà của đại nhân, tự nhiên cũng là người thương hội chúng ta, mọi người biết phải làm sao!” Ban Dục đột nhiên quát nhẹ.

Vô giả thương hội cùng quát lên, ngồi trước chiến xa đi qua, chuẩn bị tham dự trận chiến này.

1280. Chương 1273: Nữ Nhân Của Ta!

Vô giả Cự Lan thương hội tham dự, làm người Thiên Huyền Tông, Toái Điện trở nên bị động, nhìn Hình Thượng bị Thạch Nham bắt, bọn hắn đều cảm thấy bó tay bó chân.

Ban Dục khẳng định Thạch Nham là hậu bối của Địch Táp La làm cho Thạch Nham tăng thêm một tầng thân phận rất nặng. Địch Táp La cùng “Thị Huyết” thần bí, Minh hoàng tộc, Thiên Yêu tộc có quan hệ không phải nông cạn. Điều này khiến cho Thiên Huyền Tông, Toái Điện sợ là đắc tội không nổi.

Hình Thượng còn bị cưỡng ép. Lúc này phải ứng đối như thế nào?

Hình Oánh, Hạo Phong cũng nhúc nhích.

Thạch Nham lại ngạc nhiên trong nội tâm.

Hắn chưa từng nghe qua về Địch Táp La người này, nhìn thấy Ban Dục nhận định hắn là hậu nhân của Địch Táp La, lại khiến cho hắn ngắc ngứ cả người. Thế nhưng hắn vẫn không giải thích cái gì, vẫn giữ chặt Hình Thượng, âm thanh lạnh lùng nói: “Cầm chìa khóa Nguyên Thần tủa đối hắn.”

Chéo áo Ấu Dương Lạc Sương bị tinh thần ánh sáng nhu hòa bám lấy, đứng thẳng kẻ vai sát cánh cùng hắn. Tuy nàng không thể hoạt động, không thể lên tiếng, nhưng khí chất thánh khiết thanh lệ của nàng, lại cực kỳ hấp dẫn người, đôi mắt kia trong suốt, càng làm cho người mê say, đôi mắt sáng của phát ra sóng ánh sáng, tâm hồn thiếu nữ cũng thầm giật mình.

Những năm gần đây, nàng lẻ loi một mình du dương tại Tinh Hải, cũng có kiến thức bất phàm, nghe qua đại danh đệ nhất cung phụng Cự Lan thương hội, Địch Táp La, biết rõ người này là một đời đại sư không gian Áo Nghĩa, nhận thức đối với lực lượng không gian, có thể nói là Tinh Hà đệ nhất nhân thời nay.

Thạch Nham là hậu bối của Địch Táp La?

Ấu Dương Lạc Sương thầm kinh ngạc, âm thầm hoài nghi, bởi vì nàng biết rõ Thạch Nham đến từ chính đại lục Thần Ân, mà khi nàng tại cổ hương lại căn bản không nghe qua danh tiếng Địch Táp La.

Nàng lặng lẽ lưu ý Thạch Nham, nhìn thấy Thạch Nham cũng hiện ra một tia kinh ngạc, Âu Dương Lạc Sương lập tức hiểu: Ban Dục nhận lầm, Thạch Nham lại cố làm ra vẻ!

Nàng dễ khóc dễ cười.

Nhưng trong nội tâm nàng thực sự bưng bít phần chấn một tia hy vọng!

Bởi vì tuy nàng suy đoán ra tình huống thật, thế nhưng Thiên Huyền Tông, Toái Điện cũng không biết, Ban Dục càng không rõ ràng chân tướng, mượn nhờ uy danh Dịch Tạp La, cùng cường ép Hình Thượng, nói không chừng nàng thật sự có một khả năng giải thoát.

“Chìa khóa Nguyên Thần tỏa, cũng không tại trong tay chúng ta. Không có biện pháp cho người.” tâm hồn thiếu nữ của Hình Oánh hơi chấn động, âm thầm châm chước, ôn nhu ôn hòa nói: “Nếu không như này: chúng ta tiến vào Huyền Tinh. Ta tìm cha ta cầm cái chìa khóa, người chờ một chỗ, cho ta một ít thời gian?”

Thạch Nham nhún vai, tùy ý nói: “Có thể.”

Nói xong, hắn dùng tinh thần lực dắt Âu Dương Lạc Sương. Một tay thủ sẵn Hình Thượng, muốn bước vào bản thổ Huyền Tinh.

Hình Thượng, lúc này sắc mặt như úa như gan heo, xem ra rất khó chịu, thống khổ, hắn không ngừng nháy mắt ra hiệu với Hình Oánh, ý bảo Hình Oánh nghĩ biện pháp, mau chóng làm hắn thoát thân.

Hình Oánh làm như không thấy.

Hạo Phong cùng võ giả Thiên Huyền Tông, bởi vì Ban Dục khẳng định Thạch Nham là hậu nhân của Dịch Tạp La, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lúc này đều trầm mặc, thờ ơ lạnh nhạt.

“Hắn là hậu nhân của Đại cung phụng chúng ta. Chúng ta vốn không nên tiến vào Huyền Tinh, nhưng lần này, không thể nói trước, cũng chỉ có thể phá lệ. Đợi sau khi chuyện này có kết quả, chúng ta mới rời đi.” Ban Dục thái độ cường ngạnh, đưa mắt liếc ra hiệu đối với võ giả thương hội. Những người kia nhao nhao ngồi trước chiến xa, đi theo đằng sau Thạch Nham, cũng đi về hướng Huyền Tinh.

“Chờ một chút. Việc này trọng đại, đợi ta bẩm báo một tiếng!” Tên Thủy Thần Thiên Huyền Tông kia cùng tới với Hạo Phong, đến thời khắc này mới ý thức được tình huống không ổn.

Hắn không hề chuẩn bị để cho Hạo Phong muốn làm gì thì làm. Rốt cục hắn chăm chú xử lý việc này, muốn chính thức làm tròn trách nhiệm bảo vệ vòng ngoài của Thiên Huyền Tông.

“Có thể.” Ban Dục gật đầu.

Mọi người nhìn về hướng Thạch Nham.

Thạch Nham nhếch miệng, lộ ra một nụ cười cực kỳ quái dị, cất giọng nói: “Người tốt nhất trực tiếp bẩm báo việc này với Lăng Tường, bằng không thì rất khó giải quyết.”

Người nọ sắc mặt kinh biến, càng cảm thấy sự tình rất kỳ quái, mơ hồ phát ra trực giác không đúng. . .

Thạch Nham thực sự quá trấn định, từ đầu đến cuối, bị Thiên Huyền Tông, Toái Điện trùng trùng điệp điệp vây quanh, đều không lộ ra một tia sợ hãi bất an, thái độ thông dong có chút tà dị.

Biểu hiện này chỉ có hai loại khả năng, hoặc là người này ngu ngốc đáng thương, hoặc là, chính là bảo trì không sợ hãi!

Theo sự âm thầm quan sát của hắn đối với Thạch Nham, hắn biết rõ Thạch Nham hoàn toàn không ngốc, vậy cũng chỉ có một loại khả năng đằng sau mà thôi: Thạch Nham căn bản không sợ bất kỳ người nào của Thiên Huyền Tông, Toái Điện!

Kết luận này để cho người nọ cực kỳ khiếp sợ, gã vốn đang chuẩn bị cùng Hạo Phong liên hệ trưởng bối của mình, trầm ngâm thoáng một phát, cải biến chủ ý, gã quyết định trực tiếp xin chỉ thị tông chủ Thiên Huyền Tông!

“Xin chờ một chút!”

Đột nhiên sắc mặt gã cung kính, có chút khom người, sau đó lưng hướng về phía Thạch Nham triệt thoái phía sau một khoảng cách, dùng bí pháp liên kết Lăng Tường.

Mấy người Hạo Phong, Hình Oánh, Ban Dục, đều lộ ra sắc mặt kinh dị không rõ, nhất là Hạo Phong, càng ngạc nhiên hơn, bởi vì hắn biết rõ thân phận người này tại Thiên Huyền Tông không thấp, trừ phi đối mặt với các minh hữu Lai Na, Hình Minh, bằng không thì người này sẽ không có thái độ chú ý cẩn thận như thế, người này đối đãi Thạch Nham như vậy, chỉ nói rõ ràng một điểm: hắn cho rằng thân phận, địa vị Thạch Nham cũng giống với Lai Na, Hình Minh!

Hạo Phong âm thầm khiếp sợ, sinh ra một loại cảm giác: lần này sợ là dẫm lên thiết bản(*miếng sắt), hắn âm thầm hối hận.

Gương mặt xinh đẹp của Hình Oánh cũng âm trầm bất định, đối xử lạnh nhạt trừng mắt nhìn Vệ Vân một cái, nói: “Các người làm chuyện tốt!”

Ban Dục tự tại nhất, hắn nhẹ nhõm chờ. Khi hắn nhìn về phía Thạch Nham, lại xuất hiện dáng tươi cười.

Ba người Hạo Phong, Hình Oánh, Ban Dục đều cho rằng Thạch Nham chính là hậu nhân của Dịch Táp La. Theo như bọn hắn thấy, cũng chỉ có như thế, Thạch Nham mới không sợ Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung, không thể bị trừng phạt.

Ngay khi bọn hắn đều có tâm tư, gã Thủy Thần liên hệ với Lăng Tường nói một câu, làm bọn hắn triệt để hôn mê!

Người nọ quay đầu lại, vẻ mặt kinh hãi nói: “Tông chủ có lệnh, để cho chúng ta đợi tại bậc này. Ngài sẽ cùng điện chủ Tây Trạch, Lạc Lâm cùng chủ cùng nhau đến!”

Lời nói này vừa nói ra, chính bản thân gã cũng rung động gần chết, không thể tưởng tượng mà nhìn về phía Thạch Nham.

Mấy người Ban Dục, Hạo Phong, Hình Oánh, Vệ Vân, trực tiếp trợn tròn mắt, không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Dùng thân phận địa vị của Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm, đừng nói Thạch Nham chẳng qua chỉ là hậu nhân của Dịch Táp La, chính Dịch Táp La tự mình tới đây, ba người bọn họ cũng không cần tự mình đón chào.

Hướng chi lại là ba người cùng nhau tới đây!

Ở Tinh Hải mệnh môn, có ai đủ tư cách để cho ba người này đồng thời đón chào?

Thần tộc tộc trưởng?

Minh hoàng tộc tộc trưởng?

Mấy người Hình Oánh, Vệ Vân sắc mặt trắng bệch, cực kỳ bất an. Hạo Phong cũng mang vẻ mặt đáng chất, hối hận tới cực điểm.

Ấu Dương Lạc Thương thì sinh ra một loại cảm giác giống như nằm mơ, nàng lẳng lặng nhìn về phía Thạch Nham, trong nội tâm mãnh liệt gợn sóng. Nàng phát hiện, nàng lại một lần đánh giá thấp Thạch Nham, đánh giá thấp gã thần bí này. . .

Về phần Ban Dục, hắn cũng choáng váng, sờ cằm, sắc mặt quái dị, cũng đoán không ra chuyện xảy ra như thế nào.

Hắn biết rõ, coi như là hội trưởng Cụ Lan thương hội bọn hắn tự mình tới đây, cũng không thể được ba người Lăng Tường, Cesar, Lạc Lâm tự mình nghênh đón.

Ngay khi tất cả mọi người kinh hãi tới cực điểm, ba người Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm dặt tay nhau mà đến. Ngoại trừ những người đó, còn có Cổ Liên, Hình Minh, Lai Na, những người cầm quyền thực chất Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung, tất cả tề tụ một nhà.

“Ha ha ha!”

Lăng Tường xuất hiện như thiểm điện, cao giọng réo rắt cười dài, tiếng cười tràn đầy vui mừng cao hứng: “Tôn chủ thật đúng cho ta mặt mũi, vừa bước lên đỉnh liền tự mình đến Huyền Tinh của ta, thật đúng để cho Huyền Tinh của kẻ hèn này về vang. Chẳng qua trước khi tôn chủ đến, cũng không thông báo một tiếng thời gian cụ thể, chúng ta cũng không thể xác định, không thể sớm chút an bài, chậm trễ tôn chủ thật sự lòng bất an.”

Trước đó mấy người Lăng Tường đã thương lượng qua, lần này cấp cho Thạch Nham đủ mặt mũi, để cho hắn bỏ đi lòng đề phòng, khiến cho sự tình hoàn toàn thỏa đáng.

Bởi vậy, ba người này mới cùng lúc mà đến, chính là trước tiên cần lấy được hảo cảm của Thạch Nham, sớm làm đem lúc trước thương thảo chuyện đã định. Trong mắt bọn hắn, Thạch Nham còn quá trẻ tuổi, chỉ cần bọn hắn chăm chú đối đãi, cho hắn đủ thể diện, chắc chắn sẽ lôi kéo được Thạch Nham.

Mấy người Ban Dục, Hạo Phong, Hình Oánh, Vệ Vân, Âu Dương Lạc Thương, tự nhiên không biết ý định của Lăng Tường ba người, không biết bọn hắn tự mình ra nghênh tiếp, kỳ thật có thâm ý khác.

Cho nên vậy Lăng Tường vừa nói xong, tầng dưới Huyền Tinh, võ giả Thiên Huyền Tông, Toái Điện, võ giả Cự Lan thương hội, toàn bộ trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả ánh mắt tề tụ, đều ngưng mắt nhìn tại trên người Thạch Nham.

Toàn bộ ngây dại.

Trong nội tâm mỗi người, đều bay lên dấu chấm hỏi cực lớn (???), dấu chấm hỏi (???) lấp đầy trong đầu của bọn hắn, chiếm cứ tất cả chủ thể ý thức bọn hắn.

Người này rốt cuộc là ai?

“Ô ô ô ô!” Hình Thượng thống khổ không thôi, lúc này cũng bị cảnh giới, vội giãy giụa phát ra âm thanh, hấp dẫn mọi người chú ý.

“Đây là?” Tây Trạch nhíu mày, trầm giọng nói: “Người dưới trưởng điện ta, sao đắc tội tôn chủ?”

Thạch Nham nhìn lướt qua Ban Dục, nói: “Người đến thuyết minh việc này.”

Ban Dục ngẩn ngơ, lúc này hắn như sa vào bên trong mê hoặc cực lớn, hắn, dưới ánh mắt sững sờ trong chớp lát của Tây Trạch, xoay người, nói rõ đầu đuôi gốc ngọn tình huống.

Tây Trạch hừ lạnh một tiếng, liếc qua Hình Minh sau lưng, trong mắt hiện ra một tia lạnh lẽo ác liệt.

Hình Minh khom người cúi đầu, trán mồ hôi chảy ra mồ hôi, ngay cả phản bác cũng không dám.

Mặc dù Tây Trạch mặc kệ các loại công việc Toái Điện, nhưng Hình Minh lại sâu biết Tây Trạch đáng sợ, dùng cảnh giới tu vi Bất Hủ cùng thân phận Điện chủ, Tây Trạch thật sự muốn giết hắn, hắn dù là cáo mượn oai hùm cũng không dám phản kháng.

Bởi vì, hắn ý lại oai vũ, chính là bản thân Tây Trạch!

bằng hữu “Toái Điện ta bắt một hai người, cần đạt được tôn chủ cho phép sao? Nếu như người này là vô cùng thân thiết của tôn chủ, vậy chuyện này tính toán chúng ta sai. Thế nhưng nghe Ban Dục nói, giữa các người. . .” Tây Trạch nhíu mày.

Hắn còn không nói xong một câu, đột nhiên thần sắc khê giạt mình. Từ trước đến nay dùng vẻ cứng cõi lạnh lùng, danh xưng là Vũ Sĩ Tây Trạch, lúc này cũng mang vẻ mặt kinh ngạc.

Phần đông người vây xem, cũng vẻ mặt kinh ngạc, biểu lộ quái dị.

Bởi vì lúc này, Thạch Nham đột nhiên buông Hình Thượng, lại tiện tay kéo Âu Dương Lạc Thương, ôm nàng dựa sát vào thân thể mình, ghé vào bờ môi nàng hôn, dùng sức hôn cực kỳ thô bạo, lại để cho mọi người nhìn cực kỳ rõ ràng.

Sau khi hôn xong, hắn cũng không nhìn xấu hổ phần uất trong mắt Âu Dương Lạc Thương, chỉ nhìn Tây Trạch gật đầu một cái, nói: “Nàng là nữ nhân của ta!”

Lời này bá đạo cuồng ngạo cực kỳ.

Lại làm cho một đám nữ nhân xung quanh nhao nhao ngạc nhiên, rất nhiều thiếu nữ hoài xuân đều lộ ra vẻ mê say, giờ khắc này vì Thạch Nham mà thần hồn điên đảo, Hình Oánh càng toàn thân khô nóng, cảm thấy giữa hai chân đều ẩm ướt. .

Mà ngay cả Lai Na, Lạc Lâm khẽ giật mình, sắc mặt trở nên hồng, đôi mắt không khỏi khác thường.

“Việc này, tính toán Toái Điện ta không đúng, Điện chủ ta thật xin lỗi, là ta đối với người dưới trướng quản giáo vô phương, để cho tôn chủ phiến toái.” Tây Trạch cũng là kiêu hùng một phương, làm việc quyết đoán. Bất chợt hần tàn khốc nhìn về phía Hình Minh, hừ lạnh một tiếng: “Muốn ta dạy cho ngươi làm như thế nào sao?”

1281. Chương 1274: Hấn Rốt Cuộc Là Ai?

“Không dám”

Hình Minh cúi thấp đầu, liên tục cúi đầu, ném chìa khóa Nguyên Thần tỏa ra ngoài, thành khẩn chấp tay nói với Thạch Nham, “Thật không biết vị tiểu thư này là nữ nhân của ngài, hy vọng tôn chủ rộng lòng tha thứ. Việc này, xá đệ nghĩ sai rồi, chúng ta sẽ cho ngài một công đạo.”

Hấn nhìn về hướng Hình Thượng, trầm ngâm thoáng một phát, nói: “Tự đoạn một tay.”

Hình Thượng sắc mặt trắng bệch, mồm mép run rẩy, khốc không ra nước mắt.

Ánh mắt Hình Minh âm lãnh, cho ra một ánh mắt, tâm thần Hình Thượng run lên, cắn răng, lấy ra một lưỡi dao sắc bén, trực tiếp chặt đứt tay trái, đau toàn thân co rút.

“Tôn chủ tha mãi chưa?” Hình Minh nhìn về phía Thạch Nham.

Tất cả mọi người nhìn về phía Thạch Nham.

Cả đám Ban Dục, Hạo Phong, Hình Oánh, đều sắc mặt trắng nhợt. Hình Thượng tự đoạn một tay, hành động này như lưỡi dao sắc bén chém trên người bọn họ. Chẳng biết tại sao, bọn hấn đều tâm thần xiết chặt, cảm thấy thân có cảm giác đau đớn

“Ngươi chờ một chút, ta hỏi rõ ràng.” thần sắc Thạch Nham không thay đổi, tựa hồ căn bản hấn không có chú ý tới việc Hình Thượng tự đoạn cánh tay, tiếp nhận chìa khóa, dựa theo phương pháp của Ban Dục đã nói trước kia, hấn đi phân giải Nguyên Thần tỏa.

Nguyên Thần tỏa có một cái lỗ chính là miệng chìa khóa. Chìa khóa vừa vào, kích phát một tia thần lực, chỉ nghe “Cạch” một tiếng, Nguyên Thần tỏa đột nhiên buông ra, bị buộc tại bên trong khóa phân liệt linh hồn Âu Dương Lạc Sương, như không nhìn thấy linh xà, lập tức chui vào trong đầu Âu Dương Lạc Sương, chủ hồn dung hợp khăng khít cùng nàng, đủ loại lực trời buộc thần thể nàng cũng bị triệt tiêu ở trong khoảnh khắc.

Sau khi giải trừ trời buộc, Âu Dương Lạc Sương vốn thẫn hện trừng mắt nhìn Thạch Nham sau đó vẫn đứng cùng hấn, thần thái thản mật.

Nàng biết rõ nàng có thể đạt được tự do, biết rõ là vì Tây Trạch nể tình, Hình Thượng chặt đứt cánh tay đều là vì một câu của Thạch Nham: nàng là nữ nhân của ta. . .

Nếu muốn bảo trì hết thảy, nếu muốn tự do, có cuộc sống mới, nàng còn cần tiếp tục diễn.

Cho nên, nàng chỉ có thể dính sát lấy thân thể Thạch Nham, trên khuôn mặt đẹp đẽ, còn lộ ra vẻ thẹn thùng, tuy nhiên nội tâm thẫn hện Thạch Nham thừa cơ khinh bạc. Nhưng nàng cũng chỉ có thể theo Thạch Nham.

“Sương Nhi, ngươi cảm thấy thế nào?” Thạch Nham ôn nhu nói.

Lời nói này của hắn vừa ra, rõ ràng cảm giác được thân thể Âu Dương Lạc Sương đang dán sát vào hắn bất chợt cứng đờ, trong nội tâm cười thầm. Thần sắc hắn vẫn chăm chú, giọng nói ôn nhu: “Sương Nhi. Nếu như không đủ, lại chặt thêm một tay của hắn cũng được. . .”

Hắn liếc nhìn Hình Thượng.

Hình Thượng toàn thân băng hàn, gân mạch đều đang run rẩy.

Âu Dương Lạc Sương nhìn về phía Hình Thượng, lại nhìn về phía Hình Minh. Đôi mắt băng hàn, nàng thần nhiên nói: “Chuyện còn lại, người cũng đừng quan nhiều. Ta chỉ cần có thể hoạt động, có thể liên hệ sự phụ ta. Chuyện sau này người sẽ vì ta xuất đầu.”

Thạch Nham ngẩn ngơ.

Mấy người Tây Trạch cũng sững sờ, bất chợt bật cười lớn, cũng không coi lời nói của Âu Dương Lạc Sương là thật.

“Mời tôn chủ di giá Huyền Tinh.” Lăng Tường nhìn thấy sự tình giải quyết xong, mỉm cười, sau đó nhìn tên Thủy Thần báo tin cho mình, gật đầu, nói ra: “Hạo Phong không thích hợp làm chức đội trưởng Huyền Điệp, người nói một tiếng cùng trưởng bối nhà hắn.”

Người nọ gật đầu, cung kính nhận lời.

Xa xa, Hạo Phong mặt như màu đất, trong mắt tất cả đều là tuyệt vọng bất đắc dĩ. Hắn biết rõ, những lời này của Lăng Tường tương đương với phán quyết hắn chết. Về sau hắn ở Thiên Huyền Tông vĩnh viễn không ngày nổi danh.

Hắn nhìn bóng lưng Thạch Nham xa xa, trong nội tâm đầy tràn thống khổ hối hận. Hắn biết rõ cuối cùng cả đời hắn sợ cũng không thể trả thù Thạch Nham. Một nhân vật có thể khiến cho tông chủ bọn họ tự mình đón chào, hắn và người nhà của hắn chỉ có thể nhìn lên, nếu như dám có cử động, nhà bọn hắn sẽ xoá tên khỏi Thiên Huyền Tông. Hắn chỉ có thể nuốt quả đắng, lựa chọn vĩnh viễn quên đi việc này.

Khác với hắn, Hình Oánh thì con mắt tỏa ánh sáng, mặt mũi tràn đầy si mê, nàng nhìn rất chăm chú về phía bóng lưng Thạch Nham, xuân tâm đập trùng không ngớt.

Tại trong mắt nàng, Thạch Nham lãnh khốc hùng vĩ, quả thực chính là nam nhân hoàn mỹ nhất thế gian. Nếu như có thể cùng nam tử này có một đêm hoan hảo, chết cũng đáng.

Về phần Hạo Phong hôm qua vẫn cùng nàng hoan hảo, thì đã bị nàng trực tiếp quên đi, nàng cũng không nhìn Hạo Phong uể oải tuyệt vọng, ngay cả an ủi một câu cũng không có, trực tiếp vắn eo lắc mông rời đi, đã đến bên cạnh phụ thân nàng, Hình Minh. Từ đầu đến cuối không quay đầu lại liếc mắt một vòng.

Đối với nàng mà nói, Hạo Phong, đã là chuyện quá khứ.

“Ta cũng là từ hội trưởng Cự Lan thương hội bên kia, biết rõ người sẽ đi qua. Tây Trạch, Lạc Lâm cũng là như thế, đều ở chỗ này của ta chờ. Chỉ là không thể khẳng định khi nào thì ngài tới đây, cũng không có cách nào nghênh đón. Thật sự là có lỗi, không nghĩ tới trên đường còn có một chút phiền toái nhỏ. . .”

Lăng Tường một đường cười nhẹ, tùy ý thông dong đi phía trước dẫn đường, thỉnh thoảng nói câu có lỗi.

Tây Trạch, Lạc Lâm, Lai Na ở một bên, một đoàn người một đường vượt qua khe hở bên ngoài Huyền Tinh, trực tiếp hướng về bản thổ Huyền Tinh.

Cả đám Hình Minh, Cổ Liên, Ban Dục, thì ở phía sau, không lập tức bỏ đi.

“Ban Dục, lần này các người đường đi mệt nhọc. Hãy cùng nhau nghỉ ngơi một chút tại Huyền Tinh. Vật tư trên thuyền buôn, ta sẽ phái người an bài, các người cũng tới đi.” Thiên Huyền Tông Cổ Liên, nhận được Lăng Tường ám chỉ, chủ động mời.

Ban Dục đối với thân phận Thạch Nham hiếu kỳ tới cực điểm. Lời nói của Cổ Liên cùng ý định của hắn, lập tức hắn có quyết định, cất giọng nói: “Vậy làm phiền, vật phẩm các người dự định đều ở trên thuyền buôn, xếp đặt giống như trước đây, mời các người thu hàng.”

“Tốt, ta sẽ an bài.” Cổ Liên cười, mang theo Ban Dục cùng vài tên võ giả thương hội cảnh giới cao thâm, cũng như Lăng Tường, Thạch Nham, Âu Dương Lạc Sương, đi về hướng Huyền Tinh.

Hạo Phong cúi thấp đầu, không nói một lời, cười Huyền Diệp lặng yên ly khai, thân ảnh cô đơn, vắng vẻ.

Hình Oánh căn bản không c lưu ý đến hấn ly khai. Chẳng qua nàng giả mù sa mưa nhìn Hình Thượng nói: “Thúc, chuyện này trách không được cha ta. Điện chủ lên tiếng, cha ta cũng không có biện pháp ...”

“Người nghỉ ngơi thật tốt. Chẳng qua là đoạn một cánh tay. Đời sự tình này trôi qua, ta cam đoan làm người khôi phục nguyên dạng. Việc này vất vả người rồi. Ta sẽ nhớ kỹ, không thể bạc đãi người.” Hình Minh không ly khai, chính là vì trấn an Hình Thượng, ngôn từ nhất thiết, cam đoan sẽ để cho Hình Thượng khôi phục, miễn cho rét lạnh nhân tâm.

Hấn không có vũ lực cường hãn như Tây Trạch, hấn rất biết bản thân mình, biết rõ hấn muốn có vị trí vững chắc tại Toái Điện, không thể không có thủ hạ cường hãn chính là thành viên tổ chức. Hấn có thể có được địa vị hôm nay ở Toái Điện, có liên quan rất lớn tới việc hấn lôi kéo người.

“Ta chỉ muốn biết, hấn rốt cuộc là ai?” Cánh tay đứt của Hình Thượng đã ngừng chảy máu, thậm chí còn run lên một cái, sắc mặt tái nhợt hỏi thăm.

Lời vừa nói ra, Hình Oánh, Vệ Vân cùng võ giả Toái Điện khác, cũng đều toàn bộ tập trung tư tưởng suy nghĩ, đều tò mò nhìn về phía Hình Minh.

Đây là điều mê hoặc trong lòng tất cả mọi người.

Thạch Nham. . . Rốt cuộc là ai?

“Thị Huyết tôn chủ mới, là người mới đạt được điều này. Nếu như không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, tương lai vạn năm Tinh Hải, người này sẽ là bá chủ chân chính.” Hình Minh than nhẹ, chợt trấn an Hình Thượng nói: “Việc này chúng ta nhận bại. Thế nhưng hấn đã mắc kẹ. Người không có việc gì. Hấn vừa mới quang vinh trèo lên địa vị tôn chủ, Điện chủ tự nhiên muốn nể tình. Bởi vì nếu như hấn có thể tồn tại sống sót, kế thừa y bát lực lượng của người năm đó, tương lai hấn thật sự sẽ khiến cho mọi người sợ hãi.”

Cả đám Hình Oánh, Hình Thượng, Vệ Vân, đều kinh hãi gần chết, sắc mặt âm trầm bất định.

“Nguyên lai là hấn, khó trách. . .” Hình Thượng khổ sở nói.

Thị Huyết, thế lực cổ xưa này còn muốn bao trùm, trên cả Thần tộc, nổi tiếng thiên địa. Cứ cách vạn năm, Thị Huyết nhất mạch thừa thế xông lên, tiếp tục quản lý thiên địa. Theo thuyết pháp, Thạch Nham đạt được Thủy Nguyên quả, bắt đầu lưu truyền tại Tinh Hà.

Tất cả thế lực Tinh Hải, đều cho rằng ở bên trong Tinh Hải mệnh mông, cũng chỉ có Thị Huyết nhất mạch có thể sánh vai cùng Thần tộc, có thể thay thế Thần tộc, trở thành nhân vật chính vạn năm sau.

Bọn hấn lại xui xẻo trêu chọc bá chủ Tinh Hà tương lai, sao có thể chiếm được tiện nghi?

Hình Thượng, Vệ Vân chỉ có thể nhận mình không may.

Trong đôi mắt Hình Oánh lại Tinh Quang lập lòe, trong lòng nàng, Thạch Nham vốn là mị lực kinh người, bởi vì tầng thân phận này tồn tại, lại lần nữa tăng lên một khoảng lớn.

Loại nam nhân này, nhất định phải tìm tất cả cơ hội nắm lấy! Tuyệt không thể bỏ qua!

Nàng âm thầm hạ quyết tâm.

. . .

Bên ngoài Huyền Vực.

Một chỗ có sáu khối thiên thạch tạo thành Toái Loạn chi địa, lực lượng từ trường cực kỳ kỳ lạ, như sáu nhánh sông hội tụ một điểm.

Một khối tinh hạch ánh trắng trong vắt tinh khiết, từ một chỗ rất xa bắn đến, sáng như ánh trăng rơi xuống, hướng về chỗ sáu khối thiên thạch.

Trên tinh hạch, một nam tử thần sắc lười biếng, uống vào rượu tinh khiết và thơm ngon, ăn hoa quả óng ánh, chậm rãi đáp xuống, ánh mắt hắn dài nhỏ, đường cong trên mặt nhu hòa như nữ tử, khí chất âm nhu như nước, rất kỳ lạ.

Người này có thể thấy được mặc áo bào rộng, ống tay áo cực rộng rãi, tựa hồ cất giấu vô tận thần diệu.

Dưới người hắn, Nguyệt chi tinh hạch là Minh nguyệt tinh phách, là một viên Nguyệt tinh hạch gần nhất mới luyện hóa thành, chuẩn bị cho đồ nhi của hắn tu luyện sử dụng.

Khu vực này chính là vùng hắn cùng đồ nhi ước định. Sau khi rơi xuống, vẽ lười biếng trên mặt hắn dần dần thu liễm, trong mắt hiện ra hào quang thần thánh, chiếu rọi bốn phía, như cẩn thận tỉ mỉ xem tình cảnh mấy tháng trước, một lần nữa chiếu rọi tại Thúc Hải, hắn yên lặng nhìn xem bên cạnh, sắc mặt dần dần trở nên Âm Lệ. Hồi lâu, hắn hừ lạnh một tiếng: “Toái Điện nhân, ngay cả đồ nhi ta cũng dám cưỡng ép. Thật không biết trời cao đất rộng.”

Nói xong, hắn điểm nhẹ một phát vào Nguyệt chi tinh hạch. Đột nhiên, hàng tỉ ánh trắng như ngân châm nổ bắn ra, lăng lệ ác liệt cực kỳ.

Ba ba ba

Trong nháy mắt đó, sáu khối thiên thạch cực lớn nhao nhao nổ tung, mảnh vỡ thiên thạch như đạn pháo, mãnh liệt nhảy vào Huyền Vực, tại bên trong Huyền Vực hình thành gió lốc cuồng liệt, tàn sát bừa bãi xung quanh.

Rất nhiều võ giả Thiên Huyền Tông hoạt động bên trong Huyền Vực, đều gặp không may, bị lửa giận của hắn hình thành dư âm, quấy long trời lở đất, rất nhiều Hư Thần Cảnh Giới giả đều chết thảm khốc.

Trong Huyền Vực một hồi gió lốc bởi vậy mà thành, từ bên ngoài bắt đầu chậm rãi mang tất cả vào bên trong, trực tiếp tuôn về hướng Huyền Tinh, cuối cùng bị từng vòng quang sáng bên ngoài Huyền Tinh ngăn trở.

Mà người này, thì cười Nguyệt chi tinh hạch, Âm Lệ mạnh mẽ đậm tối, một kích tập sát rất nhiều huyền thú ven đường, dễ như trở bàn tay thẳng hướng chủ tinh Thiên Huyền Tông.

. . .

Trong biển máu cấm địa.

Ở trên Thi lực chi đảo, một đám linh hồn Minh Hạo đột nhiên hiện ra rõ ràng, thẳng vào tấm cung Phì Liệt Đặc.

Phì Liệt Đặc, Huyền Hà đang thương thảo chuyện quan trọng, thấy u hồn hắn rơi đến, đều sắc mặt không vui.

Linh hồn Minh Hạo đứng đưa, ngưng trọng nói: “Sự tình có biến, ta nhận được tin tức, Tiêu Dao Huyền Tinh.”

Lời vừa nói ra, thần sắc Huyền Hà, Phì Liệt Đặc biến đổi lớn, lập tức đứng lên.

Huyền Hà, Phì Liệt Đặc thấu hiểu rất rõ danh tiếng Tiêu Dao, nghe xong hắn đi Huyền Tinh, lúc này thay đổi sắc mặt, bắt tay vào chuẩn bị an bài một lần nữa.

1282. Chương 1275: Không Rõ Không Hiểu

Đảo nhỏ giữa hồ Huyền Tinh.

Lăng Tường một đường mang Thạch Nham đến, rơi vào trên đảo, cười nói: “Nhiều năm qua ta một mực khổ tu ở nơi đây, gửi gắm tình cảm nơi cảnh đẹp sơn thủy thiên địa, đều nhanh quên đi chân lý lực lượng.”

Ba người, Tây Trạch, Lạc Lâm, Lai Na đều âm thầm lưu ý Thạch Nham, muốn nhìn xem hắn đáp lại như thế nào.

“Trong thiên địa Áo Nghĩa trải rộng mỗi một phương một tắc, người cổ tình có thể nhìn thấy chân thật, người ngu dốt dù đang ở Bảo Sơn, cũng nhìn không thấy bảo ở nơi nào.” Thạch Nham nhìn từng tòa trúc lầu, hít sâu một hơi, trên mặt phát ra kỳ màu, khen: “Nơi đây là linh hồn Huyền Tinh, tinh thần rất tinh diệu. Ở nơi này, quả nhiên thần kỳ.”

“Kỳ ở nơi nào?” Lăng Tường như khảo thi trường học nói.

“Không chỗ không kỳ.” Thạch Nham nhìn về phía xung quanh, “Nơi này sơn thủy hồ nước, trúc lầu đình tạ, cá bơi linh thú, ta cũng không thể nhìn ra thiết giả.”

Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm trao đổi một ánh mắt, âm thầm gật đầu.

Nơi đây thật đúng chính là linh hồn Huyền Tinh, Huyền Tinh sở dĩ có chữ “Huyền” chính là có quan hệ cùng với nơi đây. Thậm chí ngay cả Huyền Vực hình thành kỳ lạ, cũng có quan hệ cùng nơi đây.

Nơi này sơn thủy phong cảnh cá bơi linh thú, đều thiết thực tồn tại, rồi lại có thể tùy thời biến ảo, vô cùng quái dị.

“Nơi này phong cảnh sơn thủy, con cá linh thú, hẳn là Thủy Giới chi vật tông chủ dịch chuyển mà ra, thu phát còn sống quyết định bởi lúc người suy nghĩ. Nơi đây bởi vì không gian tầng tầng lớp lớp, cũng không phải là Thủy Giới của người, nhưng xỏ xuyên qua Thủy Giới của người. Thủy Giới của người ở trong một tầng không gian đó lại là như thế” Thạch Nham đột nhiên chấn động, kịp phản ứng, kinh ngạc nhìn về phía Lăng Tường.

Lời vừa nói ra, ba người Lăng Tường sắc mặt thay đổi, âm thầm ngạc nhiên.

Thạch Nham có thể nhìn ra nơi đây là tinh thần linh hồn, phong cảnh sơn thủy là giả, điểm này đã cực kỳ bất phàm.

Không nghĩ tới hắn tập trung tư tưởng suy nghĩ thể ngộ chỉ trong một giây lát, còn nói ra sơn thủy, phong cảnh chính là đến từ Thủy Giới của Lăng Tường, nói Thủy Giới của Lăng Tường làm một tầng trong trọng điệp không gian. Đây cũng không phải là điều mà người bình thường có thể nhìn ra được.

Mà ngay cả năm đó hai người Lai Na, Hình Minh lần đầu nhìn thấy nơi đây, cũng chỉ có thể nhìn ra tầng thứ nhất, không thể như Thạch Nham, nói ra thâm ý thứ hai.

“Không hổ là tân nhiệm Tôn chủ, cảnh giới tu vi Thủy Thần, vậy mà có thể nhìn thấu triệt như thế.” Tây Trạch nhẹ gật đầu, khen tự đáy lòng.

“Hoàn toàn chính xác, nhãn lực bất phàm, xem ra Thần tộc lần này thật sự có phiên toái.” Lạc Lâm lạnh nhạt cười nói.

Âu Dương Lạc Sương bên cạnh Thạch Nham, một đường yên tĩnh đi theo, không nói một lời. Lúc này đôi mắt sáng của nàng chuyển động, trong con ngươi ánh trắng như nước trút xuống, rơi dưới chân nàng.

Biến hóa kỳ diệu bỗng nhiên xuất hiện. . .

Trong mắt nàng chảy ra ánh trắng, lực ăn mòn đáng sợ như a-xít sun-phu-rit, khiến cho sơn thủy yên lặng tiêu tan sạch, nhanh chóng cải biến thể giới này.

Do ảo giác trùng trùng điệp điệp cấu thành thế giới, Ánh trắng trong mắt nàng có thể nhìn thấy chân thật chiếu rọi xuống, vậy mà phá thành mảnh nhỏ, không bao lâu, một thể giới chân thật tái hiện.

Chung quanh núi non trùng điệp, cỏ mọc thành rừng, bọn hắn ở trong từng tòa cung điện hùng vĩ. Những cung điện này dùng cự thạch xây mà thành, trầm trọng chất phác, đều có một vẻ uy nghiêm làm cho người kính sợ.

Đây mới là chân thật!

Ánh trắng trong mắt nàng xé rách hư ảo, khiến chân thật hiện ra rõ ràng.

Mấy người Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm, đều có sắc mặt quái dị, đều nhìn chăm chú về phía Âu Dương Lạc Sương, tựa hồ phát hiện thần diệu gì đó.

“Tiểu cô nương, sư phụ ngươi là ai?” Lạc Lâm chợt nhớ tới lúc trước Âu Dương Lạc Sương nói, nói sư phó của nàng sẽ giúp nàng báo thù. Lúc ấy Lạc Lâm cũng không để ở trong lòng, thế nhưng hiện tại Lạc Lâm mơ hồ có chút bất an.

Âu Dương Lạc Sương thi triển Nguyệt Hoa kỳ diệu, làm cho nàng có cảm giác quen thuộc, giống như đã từng nhìn thấy trên người nào đó. Người này có lẽ cực kỳ cổ xưa, làm g trí nhớ nàng có chút mơ hồ. Nếu như nàng không có cảm giác sai lầm, vậy sư phụ của Âu Dương Lạc Sương, hẳn là một nhân vật cực kỳ đáng sợ, khả năng là người cùng thời với sư phụ của nàng.

Lăng Tường, Tây Trạch cũng ngây ngẩn cả người, mắt lộ ra suy tư, nhìn chằm chằm Âu Dương Lạc Sương rất lâu.

Theo lực lượng biến ảo ở bên trong Âu Dương Lạc Sương, bọn hắn cũng cảm giác được thần kỳ, khí tức thánh khiết trên người Âu Dương Lạc Sương, cũng khiến cho bọn họ cảm thấy có chút quen thuộc.

Chẳng qua là trong lúc nhất thời, thật thể nghĩ ra.

“Hai vị dọc đường cũng gặp phải không ít sự tình phiền lòng. Hôm nay các vị tạm thời nghỉ ngơi một chút, đợi ngày mai chúng ta đàm luận chuyện quan trọng” Lăng Tường chưa thể xác định thân phận lai lịch của Âu Dương Lạc Sương, chuẩn bị trì hoãn một chút, cũng có thể bàn lại cùng Tây Trạch, Lạc Lâm. Thông qua việc giải trừ hôm nay cùng Thạch Nham, thận trọng đối đãi việc này.

Ngược lại Thạch Nham lại không cảm thấy có chuyện gì, nói: “Cũng tốt.”

“Tiểu Linh nhi, ngươi tới an bài khách quý.” Lăng Tường cười nhạt một tiếng, giọng gọn quắt.

Từ trong rừng phía sau, bỗng nhiên Cổ Linh bay tới, ánh mắt của nàng linh động dị thường, sau khi đi tới xứ mặt, tựa hồ rất không cao hứng, nói: “Các người đi theo ta.”

“Linh nhi là con gái nuôi của ta, phụ thân Linh nhi, là huynh đệ kết nghĩa của ta, đáng tiếc tráng niên mất sớm.” Lăng Tường giải thích một câu, trong mắt có một tia ảm đạm.

Thạch Nham khẽ gật đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cổ Linh phát lạnh, hừ một tiếng, đi phía trước dẫn đường, trực tiếp đi về hướng một cung điện hùng vĩ.

Thạch Nham nhìn thoáng qua Âu Dương Lạc Sương.

Âu Dương Lạc Sương thần sắc thông dong, chủ động đi cùng hắn, cùng hắn đi về hướng Cổ Linh đang đi.

“Các người thấy hắn thế nào?” Đợi cho Thạch Nham, Âu Dương Lạc Sương ly khai, Lăng Tường quay đầu lại, ánh mắt xuất thần hỏi thăm.

“Có chút bất phàm, ánh mắt độc đáo, cảnh giới lúc này tuy yếu. Lấy thân phận tôn chủ Thị Huyết, sợ là có thể tăng lên mạnh mẽ.” Lạc Lâm trả lời.

“Không đơn giản như vậy, Áo Nghĩa tôn chủ Thị Huyết đáng sợ, không cần lo lắng thân lực không đủ, nhưng cảnh giới thể ngộ vẫn cần từng bước tích lũy.” Lai Na lắc đầu, “Ta là Thủy Thần tam trọng thiên Đại viên mãn, cách Bất Hủ cũng chỉ một bước ngắn, thế nhưng một bước này, đã mệt nhọc hai ngàn năm rồi, cảnh giới thể ngộ không đủ, lực lượng tinh thuần cũng không đủ dùng để đột phá.”

“Tây Trạch, ngươi thấy thế nào?” Lăng Tường nói.

“Hắn có thể chiến thắng Cáp Sâm, có thể chiến thắng Hắc Cách, đã đủ để chứng minh thiên phú tu luyện của hắn so hai người kia chỉ cao hơn chứ không thấp hơn. Hơn nữa Áo Nghĩa Thị Huyết nhất mạch độc đáo, ta nghĩ tương lai của hắn, sẽ phi thường rộng lớn.” Tây Trạch nói.

“Ta có cái nhìn cùng Tây Trạch. Tiểu tử này nếu như có thể không chết, tương lai tuyệt đối là nhân vật rất đáng sợ.” Lăng Tường gật đầu.

“Nàng kia bên cạnh hần khí tức lưu động, có một loại cảm giác quen thuộc hay không?” Lạc Lâm bỗng nhiên lên tiếng.

“Đây cũng là điều ta nghi hoặc.” Lăng Tường thần sắc ngưng tụ: “Cảm giác, cảm thấy đã từng nhìn thấy trên người nào đó. Đáng tiếc trong lúc nhất thời nghĩ không ra, cho nên ta mới trước tiên an bài bọn hần nghĩ ngơi, chúng ta đều suy nghĩ một chút.”

“Ừ, ta cũng hiểu được có chút quen thuộc, tựa hồ nghe ai nói qua.” Tây Trạch nói.

Mấy người nghi hoặc, nhú mày khổ tư, âm thầm ngạc nhiên.

Một mặt khác, Cổ Linh, sắc mặt không có gì tốt, dẫn Thạch Nham, Âu Dương Lạc Sương vào một cung điện, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, nói: “Đây là nơi Thiên Huyền Tông chúng ta chiêu đãi khách quý. Các người vào đi thôi, có cần gì, chính mình báo cho người.”

Nói xong, Cổ Linh mang vẻ mặt chán ghét, thầm mắng nam nhân không có một thứ tốt, hừ nhẹ một tiếng rồi rời khỏi.

Nàng cùng Tây Tắc Ly Á quan hệ vô cùng tốt. Lần này Tây Tắc Ly Á bị Lai Na tạm thời giam cầm, vì sự tình Thạch Nham không thể thoát thân. Thạch Nham theo Huyền Vực tới đây, lại mang theo một cô gái xa lạ, còn nói rõ là nữ nhân của hần, Cổ Linh thầm mắng Tây Tắc Ly Á không đáng phải như thế, đối với hần tự nhiên không có sắc mặt tốt.

“Chờ một chút, lần trước ta thấy người cùng Tây Tắc Ly Á cùng một chỗ. Lần này, nàng không cùng Lai Na, sư phó của nàng cùng tới đây sao?” Thạch Nham thở nhẹ một tiếng, dò hỏi.

“Người hỏi Tây Tắc Ly Á làm chi? Đã có niềm vui mới, chẳng lẽ còn bận khoản chuyện xưa cũ. Nam nhân thật sự không đáng tin cậy!” Ánh mắt Cổ Linh tới lui tuần tra giữa hần cùng Âu Dương Lạc Sương, rõ ràng mỉa mai hần.

“Tây Tắc Ly Á đến cùng có ở nơi đây không?” Thạch Nham cau mày.

“Không biết!” Cổ Linh hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo, quay đầu bỏ đi.

“Đã cách nhiều năm, người vẫn phong lưu như thế. Bất luận người ở nơi nào, bên cạnh cho tới bây giờ không thể thiếu mỹ nhân làm bạn, quả nhiên đánh chết cái nết không chữa.” Giọng nói Âu Dương Lạc Sương trong trẻo nhưng lạnh lùng. Sau khi Cổ Linh bỏ đi, đột nhiên nàng chen vào nói.

Thần thức ý niệm trong đầu nàng chuyển động, liền phát hiện xung quanh không người tồn tại, cho nên không hề tận lực tới gần Thạch Nham, chủ động kéo ra một khoảng cách, thần sắc lạnh lùng.

Thạch Nham đứng ở cửa ra vào, nhìn về phía tầng trệt kết cấu phong cách cổ xưa, nghe vậy quay đầu lại, con mắt đảo một vòng trên người nàng, bỗng nhiên nói: “Như vậy người, có tính là một trong những mỹ nhân bên cạnh ta, ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, nói coi như thế nào?”

Hần khó chịu vì thái độ của Âu Dương Lạc Sương, mở miệng phản kích.

Khuôn mặt trắng nõn giống như ngọc phấn của Âu Dương Lạc Sương bỗng nhiên hiện ra một tia đỏ thắm động lòng người, khẽ cắn răng, nói “Vô sỉ!”

“Tùy người nói như thế nào, nhưng có một số việc thực sự không cách nào cải biến, hơn nữa tại Huyền Tinh, người còn phải thừa nhận rằng là nữ nhân của ta.” Thạch Nham nhún vai, tiêu sái nói.

“Đợi sư phụ ta tới đây, ta và người lập tức trong sạch. Tiểu nha đầu kia cũng sẽ không nhìn người bất mãn.” Âu Dương Lạc Sương hít một hơi, liền khôi phục vẻ lạnh nhạt, công phu tâm tính tu dưỡng của nàng tinh xảo hơn nếu so với rất nhiều người.

“Ta rất muốn biết, sư phụ của người rốt cuộc là ai?” Thạch Nham hí híp mắt.

Khí tức trên thân Âu Dương Lạc Sương, theo như hần biết được rất tương tự Thần tộc cường giả. Lúc trước hần ngờ vực vô căn cứ, về sau nghe Âu Dương Lạc Sương nói còn có sư phó. Lúc ấy hần cũng rất muốn biết là ai. Hiện tại Âu Dương Lạc Sương chủ động nhắc tới, nên hần lập tức hỏi thăm.

“Là ai?” Âu Dương Lạc Sương lộ ra một tia mê hoặc, do dự một chút, mới nói: “Ta cũng không biết thân phận lai lịch của sư phụ, thế nhưng cảnh giới tu vi của sư phụ, có lẽ cực kỳ tinh xảo. Lần này sư phụ đến Huyền Tinh có việc, để cho ta ở ngoại vi chờ sư phụ tới. Khi ta đang đợi đợi, phát sinh xung đột cùng Hình Thượng, Vệ Vân, thất thủ bị bắt. . .”

Ngừng một chút, đôi mắt sáng của Âu Dương Lạc Sương nhu hòa, nàng nhỏ giọng nói: “Vẫn cần cảm ơn người, ta không nghĩ tới loại người lạnh lùng như người sẽ ra tay cứu ta.”

Thạch Nham sờ lên mũi, “Ta vốn không muốn cứu giúp người, nhưng nhớ tới người năm đó. Ta cảm giác, cảm thấy để cho người bị hạ người như Hình Minh chà đạp, thật đúng đất trời không dung.”

“Năm đó ta làm sao?” Âu Dương Lạc Sương kinh ngạc.

Thạch Nham nhẹ gật đầu, ánh mắt kỳ lạ, hồi ức nói: “Năm đó, cảnh giới của ta cực kỳ thấp kém, ở Thiên Vãn thành khi người phá vỡ Thiên Ngoại thiên thạch mà ra, như Nguyệt Thần lâm thế, phong hoa tuyệt đại, khi đó ta từng nghĩ nữ tử, như người có lẽ chỉ nên tồn tại trong mộng cảnh của nam nhân, mà không phải chân thật xuất hiện. . .”

Năm đó hắc, gầy yếu như con sâu cái kiến, mà Âu Dương Lạc Sương là Nguyệt chi nữ thần, tu vi Thiên Vị Cảnh, hai bên có một khoảng cách rộng như một con sông còn lâu mới có thể vượt qua, ngày đêm khác biệt.

1283. Chương 1276: Sâu Tầng Thể Ngộ

1284. Chương 1277: Thấy Rõ Nguy Cơ

1285. Chương 1278: Tiêu Diêu

1286. Chương 1279: Phải Làm

1287. Chương 1280: Tánh Mạng Thăng Hoa

1288. Chương 1281: Địch Tạt La

1289. Chương 1282: Trần Gia

1290. Chương 1283: Tàn Sát

1291. Chương 1284: Liều Mạng

1292. Chương 1285: Một Đường Máu Tanh

1293. Chương 1286: Thịnh Yên Đầu Người

Trên một tử tinh hoang vắng phía nam Vân Lô Tinh.

Đất đá màu nâu xám lạnh như băng, đột nhiên bùng nổ nát bấy. Một thân ảnh hùng vĩ bỗng nhiên xuyên ra, hai con người thần quang như điện.

Thạch Nham nhìn về phía phương hướng Vân Lô Tinh, khẽ nhíu mày.

Sau khi rời khỏi Tiêu Tinh, hắc một đường máu tanh, đánh chết từng tộc nhân Thần tộc ven đường, ba gã Thủy Thần nhất trọng thiên, Hư thần, Nguyên thần, Thần vương mấy trăm tên. Những người này chết

thảm, khiến cho lực lượng của hắn hao tổn tại Huyền Vực chẳng những khôi phục, thậm chí mơ hồ có chút tăng tiến.

Thông qua lần này thoải mái đại sát giới, hắn trở nên nhận thức sâu sắc đối với thôn phệ Áo Nghĩa tinh diệu.

Hắn rốt cuộc biết thôn phệ Áo Nghĩa cũng không phải là sau khi võ giả chết, nuốt hết tử vong tinh khí, thôn phệ Áo Nghĩa chính thức thôn phệ chính là lực lượng. Tất cả sinh linh có lực lượng tràn đầy, đều có thể trực tiếp thôn phệ thu nạp, dung hợp hóa thành tinh thuần lực lượng. Thân thể huyết nhục có lực lượng, tinh thần, Ngũ Hành, Băng phong đủ loại võ giả Áo Nghĩa hình thành lực lượng, hắn đều có thể thôn phệ.

Đối với những thời điểm sinh khí dồi dào, thôn phệ Áo Nghĩa có thể vận dụng, căn bản không cần chờ đợi đối phương tử vong.

Sau khi chết lực lượng sẽ có xói mòn, lúc thôn phệ lực lượng đối phương rất tràn đầy, có thể chuyển hóa thêm lực lượng nữa.

Cái hấp động kia là một loại vận dụng thôn phệ lực lượng khác. Vì nuốt hồn, chuyên môn thôn phệ linh hồn tế đàn, hình thành tinh thần lực linh hồn, rèn luyện tế đàn, làm tế đàn hướng phía nào đó kỳ diệu phương hướng dần dần lộ xác.

Có lẽ so với phương thức mà Minh hoàng tộc chuyên môn rèn luyện tế đàn, có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, có lẽ còn xuất chúng lợi hại hơn một chút.

Hành trình lần này tới Lôi Tiêu tinh vực, hắn buông tay tự mình điên cuồng giết, ngược lại sự thật phát hiện tinh diệu của thôn phệ Áo Nghĩa.

Chẳng qua hôm nay hắn chưa bước vào Thủy Thần nhị trọng thiên, hắn còn khiếm khuyết lực lượng sinh trường lộ xác một lần nữa, hoàn thành thần lực cổ thụ. Hắn còn cần càng nhiều lực lượng hơn nữa.

Ba gã Thủy Thần, mấy trăm Hư thần, Nguyên thần, Thần vương chuyển hóa lực lượng, gần như chỉ giúp khôi phục lực lượng hao tổn của hắn mà không làm hắn đột phá đến trình độ Thủy Thần nhị trọng thiên.

Một đường giết xuống, hắn phát hiện những nhân vật thể lực bản thổ Lôi Tiêu tinh vực, đều cực kỳ phối hợp với hắn giống như Trần gia. Mỗi lần đều chỉ rõ cho hắn địa điểm tộc nhân Thần tộc tụ tập, giải thích rõ ràng cảnh giới cùng nhân số của đối phương, khiến cho hắn có thể hiểu rõ trong lòng, thông dong bố trí.

Thông qua trải nghiệm lần này, hắn ý thức được Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc cực kỳ không được ưa chuộng tại Lôi Tiêu tinh vực. Những người kia tuy thần phục, lại không phải thiết tình, vừa phát hiện có cơ hội vụng trộm bắn lên Thần tộc, bọn họ còn hưng phấn kích động so với hắn.

Cũng là bởi vì những người kia phối hợp, hắn có thể thuận lợi đủ đường như thế. Hôm nay, hắn chuyển mục tiêu tới Lôi Tiêu thiên trì, chuẩn bị dùng đầu người trên cổ Lai Đặc Tập để trợ giúp chính mình đột phá đến Thủy Thần nhị trọng thiên, nhưng hắn không nhất định đến Lôi Tiêu thiên trì hôm nay, nhưng vì đã có kinh nghiệm Tiêu Dao, cho nên không dám có hành động thiếu suy nghĩ, chuẩn bị trước tiên đặt chân ở Vân Lôi Tinh, hồi một chút tinh huyết.

Tâm niệm vừa động, hắn bay về phương hướng Vân Lôi Tinh.

Không bao lâu, hắn xuất hiện ở Vân Lôi Tinh, đứng lại trong thành Na Lôi thành, hắn nhắm mắt lại, thần thức du đãng.

Không phát hiện một gã tộc nhân Thần tộc.

Vân Lôi Tinh vốn cũng có tộc nhân Thần tộc đóng quân, nhưng bởi vì sự điên cuồng tàn sát của hắn, Lai Đặc Tập đã truyền lệnh để cho những người kia phản hồi.

Cũng là bởi vì những ngày gần đây hắn không tìm thấy tộc nhân Thần tộc để động thủ, mới nghĩ đến cải biến mạch suy nghĩ, phải tiến đến giết ở đại bản doanh Thần tộc tại Lôi Tiêu tinh vực, đi tới Na Lôi tiêu thiên trì.

Trong Lôi thành này, rất nhiều người đến từ tất cả Tinh của Lôi Tiêu tinh vực, rất nhiều cửa hàng, đường đi kín người. Hắn tập trung tư tưởng suy nghĩ nghe ngóng tin tức, phát hiện hầu như tất cả mọi người đang

đàm luận về hấn, xưng hô hấn là “Sát Thần”, “Sát tinh”, “Thần tộc đao phủ”, khi những người kia nhắc tới hấn, nguyên một đám mặt mày hớn hở, hoàn toàn không che dấu vẻ kinh hỉ trên mặt, hả hê đối với bất hạnh của nỗi Thần tộc.

Thạch Nham âm thầm gạt đầu.

Dọc theo con đường này, hấn đã biết rõ Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc của Lai Đặc Tạt, ở trên tinh vực này làm bao nhiêu điều ác làm cho người ta hận không thể đào phần mộ tổ tiên của y lên, Lai Đặc Tạt sống đến hiện tại, đều là vì uy danh Thần tộc, bằng không thì khả năng y đã bị người đánh chết trước một bước.

Bởi vì hấn từ trong miệng một số người, biết rõ người ở trong Lôi Tiêu tinh vực đi ra ngoài, cũng có người đạt tới Thủy Thần tam trọng thiên. Những người kia hôm nay cũng không có mặt ở Lôi Tiêu tinh vực, bởi vì cố kỵ Thần tộc cường đại, mới không quay về, thanh trừ Lai Đặc Tạt ở tinh vực này.

Lôi thành, bóng người như nước chảy, mỗi đường đi, trong cửa hàng, trà lâu, đều đang bàn luận về hấn.

Hấn trầm ngâm hồi lâu, mỉm cười, ngồi xuống một chỗ trong quảng trường tại Lôi thành.

Tâm niệm vừa động, mỗi một không gian bên trong Thủy Giới đều rất giống nhau, việc tốt lan tràn cực nhanh, hấn xếp đặt chỉnh tề tất cả mọi việc ở trong đầu.

Lập tức, xung quanh quảng trường truyền tới một tiếng kêu sắc nhọn, cùng với đó là nguyên một đám hít một hơi lạnh khí thanh âm sợ hãi. Rất nhiều võ giả xung quanh quảng trường, đều hồi hộp nhìn về phía hấn, thần tình kích động.

Trên đỉnh đầu hấn, lơ lửng nguyên một đám đầu người, đầu người tộc nhân Thần tộc!

Trong đó rất nhiều người, đều có hung danh hiển hách tại Lôi Tiêu tinh vực, tọa trấn một phương, cũng vì làm ác một phương, làm cho người cực kỳ thống hận.

Nhất là ba đầu người Thủy Thần Thần tộc, võ giả nơi này hầu như mỗi người đều biết, nhìn thấy đầu người ba người kia lơ lửng ở trên trời, phần đông võ giả trong cửa hàng, trên đường phố, nhao nhao hoan hô, như lễ mừng năm mới.

Bạo động lập tức lan tràn toàn thành.

Tất cả võ giả Lôi thành, giờ khắc này, nhao nhao nghe hỏi mà đến, buông tất cả công việc đang làm, đều tụ tập về hướng quảng trường này, bầu trời, tụ tập rậm rạp chằng chịt người, như châu chấu vậy.

Dùng Thạch Nham làm trung tâm, võ giả tộc nhân các tộc tầng tầng lớp lớp vây quanh Thạch Nham, nhao nhao chỉ vào Thạch Nham thét lên, biểu lộ khoa trương, vẻ mặt tươi cười.

Đầu người mấy trăm tộc nhân Thần tộc, đều lơ lửng tại Thạch Nham đỉnh đầu. Mỗi người như có một dòng suối mát chảy vào trong trái tim mọi người, oán khí áp lực nhiều năm với bọn hấn, sau khi nhìn thấy những đầu người kia, tựa hồ thoáng cái đã có chỗ tháo nước.

Rất nhiều nữ nhân, lão nhân bắt đầu thút thít nỉ non, nhìn xem những đầu người kia, khóc lóc như mưa, cừ hận nhiều năm bị người làm cho biến mất, bởi vì quá mức cao hứng, mà không kìm được vui mừng, bật khóc thảm thiết. . .

Lôi thành xảy ra bạo động cực lớn, kinh động đến những người đang trò chuyện với nhau trong mật thất trong lòng đất. Lôi Lan hí hóp mắt, nghe một người dưới trường bẩm báo, con mắt dần dần sáng lên, bỗng nhiên hấn đứng lên, nói: “Vậy người đến, hấn bỏ ra nhiều đầu người tộc nhân Thần tộc như vậy, là cho thấy thân phận, hấn đến Vân Lôi Tinh, Lai Lôi thành, hấn là tìm chúng ta. . .”

“Lôi lão, ngài làm như thế nào?” Những người còn lại nhao nhao hỏi thăm.

“Hấn làm như vậy là đã để mắt tới chúng ta, chúng ta cũng không thể một mực quá khiếp đảm. Ừ, ta dùng thần thức đưa tin hấn để cho hấn tới đây một lời.” Lôi Lan tỏ thái độ.

Mọi người lần lượt gạt đầu.

Lôi Lan chợt hí hóp mắt, thả ra thần thức, dùng cảnh giới linh hồn Thủy Thần nhị trọng thiên, bay về hướng Thạch Nham.

Ngay khi mấy vạn võ giả Lôi Tiêu tinh vực đang bao vây, Thạch Nham híp mắt, cúi thấp đầu không nói. Hắn đang chờ đợi những người dám chống lại Thần tộc ở nơi này chính thức mời. Những đầu người của cường giả Thần tộc là lễ ra mắt của hắn.

Quả nhiên, trong mắt hắn thần quang lóe lên, bỗng nhiên biến mất.

Đồng thời, những đầu người cường giả Thần tộc lơ lửng ở phía chân trời, toàn bộ nổ tung, hóa thành cốt phần tiêu tán, toàn bộ phiêu đảng trong Lôi thành.

Tất cả võ giả Lôi Tiêu tinh vực, đều phát ra lễ mừng năm mới giống như tiếng hoan hô, cử động cánh tay hét to, ôm nhau chúc mừng.

Trong mật thất Lôi thành.

Thạch Nham đột nhiên hiển hiện, ngồi xuống bên cạnh Lôi Lan, híp mắt, nói: “ Là người gọi ta?”

Lôi Lan cả kinh, chợt đứng lên, cung kính nói: “Bái kiến tôn tôn chủ Thị Huyết.”

Mấy người vốn đang ngồi ngay ngắn, vừa thấy Lôi Lan hành đại lễ, ngẩn người, cũng đều nhao nhao đứng lên, cùng hành lễ giống như Lôi Lan, cung kính nói: “Bái kiến tôn tôn chủ Thị Huyết.”

Thạch Nham vung tay lên, thần sắc tùy ý nói: “Khách khí, đều ngồi xuống đi.”

Lúc này mọi người mới ngồi xuống.

“Người gọi Lôi Bạc sao? Ta nghe người ta nói qua người. Trước kia người là Phó minh chủ Lôi Tiêu Minh, bởi vì Lôi Tiêu Minh bị diệt, mà người không có lực lượng chống lại Thần tộc, mới mai danh ẩn tích đến nay, đúng vậy không?” Thạch Nham lạnh nhạt hỏi.

Lôi Lan gật đầu, nói: “Ta hiện tại gọi là Lôi Lan. Không nghĩ tới Tôn chủ lại nghe qua danh tiếng lão hủ, lão hủ cảm thấy rất vinh hạnh.”

“Ừ, gọi là gì cũng không sao cả. Chỉ cần người không quên trước kia là được rồi.” Thạch Nham nhếch miệng, nói: “Người gọi ta tới đây, hẳn không phải là nói cho ta biết người thay tên, đúng không? Nói một chút đi, người nghĩ như thế nào?”

“Tôn chủ để Vân Lôi Tinh, phải là tìm lão hủ đây, không biết Tôn chủ có gì phân phó, chỉ cần Lôi Lan ta có thể làm được, ta tất nhiên đem hết toàn lực, ta chỉ muốn Tôn chủ đáp ứng ta một chuyện.” Lôi Lan chăm chú nhìn về phía hắn, “Đáp ứng ta trong tương lai, khu trừ tộc nhân Thần tộc ra khỏi Lôi Tiêu tinh vực chúng ta, chỉ cần Tôn chủ đáp ứng, lão hủ có thể vì Tôn chủ chịu chết!”

“Lôi lão!”

“Lôi lão!”

“Lôi lão!”

Mấy người còn lại sắc mặt kinh biến, lộ ra sắc mặt không dám tin, nhao nhao lên tiếng.

Lôi Lan phát phát tay, nói: “Vì tương lai Lôi Tiêu tinh vực, ta có thể trả giá tất cả! Ta sở dĩ kéo dài hơi tàn, cũng không phải là sợ chết, mà là đợi cho một tương lai cho Lôi Tiêu tinh vực. Hôm nay chỉ cần Tôn chủ đáp ứng ta, Lôi Tiêu tinh vực có tương lai, ta bất kỳ lúc nào cũng có thể giao ra tánh mạng!”

Lời vừa nói ra, những thủ lĩnh thế lực còn lại lúc trước còn do dự, tất cả đều thần sắc hơi chấn động, nội tâm kích phát, mặt mũi tràn đầy cảm động, ánh mắt cũng đều kiên nghị.

Thạch Nham ánh mắt kinh ngạc, chăm chú nhìn về phía Lôi Lan, âm thầm gật đầu, nói: “Ta đáp ứng người.”

Trước khi tới đây, hắn không từng nghĩ qua Lôi Lan sẽ có quyết tâm lớn như vậy, bởi vì theo góc độ quan sát của hắn, một lão quỷ không dám chính diện chống lại Thần tộc, muốn mai danh ẩn tích trốn, gian xảo như con chuột, chắc sẽ không dám chính thức nhiệt huyết đứng ra.

Hắn phát hiện hắn sai rồi, Lôi Lan phản ứng kịch liệt làm hắn một hồi hoảng hốt, cũng thầm nảy sinh cảm động.

“Tôn chủ hiện tại có gì phân phó, cứ việc nói cho ta biết. Lôi Lan ta có thể giúp ngài, nhất định toàn lực ứng phó, cho dù chết, cũng sẽ làm tốt công việc ngài giao phó!” Lôi Lan chém đinh chặt sắt nói.

“Ta không phải muốn ngươi chết. Điều ta muốn rất đơn giản, ta muốn biết hôm nay ở Lôi Tiêu thiên trì, Thần tộc có những người nào. Sắp tới, có cường giả Thần tộc mới đi qua hay không, ta muốn biết điểm ấy.” Thạch Nham giải thích.

“Ah, điều này đơn giản. Gần đây có Thần tộc cường giả đến, đã đến hai cường giả cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên. Vực hải Lôi Tiêu tinh vực chúng ta gần đây xuất hiện vấn đề. Sau khi hai người kia đến, đột nhiên vạn vật hỗn loạn, mất đi hiệu lực. Tiếp sau đây, chắc có lẽ không có tộc nhân Thần tộc đến. Nghe nói Lai Đặc Tạt đang đau đầu, nói một cường giả Thủy Thần muốn đi qua, lại bị chặn ở bên ngoài, không cách nào xuyên phá đến đây.” Lôi Lan vẽ mặt kỳ quái nói.

Con mắt Thạch Nham bỗng nhiên sáng ngời, bất chợt hắc nộ cười.

Hắn biết rõ, có người đang âm thầm giúp hắn, giúp hắn giải trừ nỗi lo về sau.

1294. Chương 1287: Xông Vào Hang Hổ

Cổ Thần tinh vực, một trong bảy đại vực biển, con mắt Tiêu Dao âm lệ nhìn về phía một thông đạo hư không.

Bên cạnh Tiêu Dao, Phong Tuyết, Tinh Hỏa, hai gã trưởng lão cúi đầu đứng vững, thần sắc bất đắc dĩ.

Tiêu Dao nhìn về phía thông đạo, trực tiếp kết nối Lôi Tiêu tinh vực. Cho tới nay, Thần tộc Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc đều thông qua thông đạo này tiến vào Lôi Tiêu tinh vực, thu hoạch có thể nói vật tư khổng lồ từ Lôi Tiêu tinh vực.

Thông đạo này chính là cánh cửa xuyên qua Lôi Tiêu tinh vực.

Ở bên trong Thiên Huyền tinh vực, Dịch Tạt La hiện thân giải thích hướng đi của Thạch Nham xong, Tiêu Dao lập tức đưa tin cho trưởng lão hội, nói cho trưởng lão hội hành tung của Thạch Nham. Trưởng lão hội lập tức an bài, phái hai cường giả cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên đi trước một bước tới Lôi Tiêu tinh vực ổn định thể cục, sau đó đợi Tiêu Dao tới.

Nhưng mà khi Tiêu Dao đi tới, hắn bất chợt phát hiện thông đạo này đã bị phong bế, căn bản không cách nào tiến vào Lôi Tiêu tinh vực.

Không chỉ như thế, trải qua Tiêu Dao điều tra, hắn phát hiện tất cả cửa vào, Truyền Tống Trận tiến vào Lôi Tiêu tinh vực, toàn bộ mất đi hiệu lực.

Toàn bộ Lôi Tiêu tinh vực như một cánh cửa bị phong bế, hoàn toàn không thể mở ra được, cũng không thể nào tiến vào được.

Tiêu Dao rất rõ ràng, Đại năng lực giả trên thế gian rải rác không có mấy. Người có thể hoàn toàn phong bế một tinh vực càng hiếm thấy rất thưa thớt.

“Dịch Tạt La!”

Tiêu Dao nhìn về phía thông đạo hư không u ám thâm thúy, âm lãnh khẽ quát một tiếng, trong ánh mắt đầy tràn lửa giận.

Một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, một tay ôm theo bầu rượu màu lửa đỏ, dáng vẻ không để ý, sáng khoái uống một hớp, trên râu quai nón trên mặt dính đầy rượu óng ánh, “Tiêu Dao, ngươi bị Dịch Tạt La lừa gạt rồi. Tên kia thông báo cho ngươi hướng đi của tiểu tử kia rõ ràng là tận lực tính toán ngươi.” Người tới chính là Quang Minh Thiên Vương.

Tiêu Dao liếc mắt nhìn hần, nói: “Ta và ngươi tuy không tu không gian Áo Nghĩa, nhưng nếu chúng ta liên thủ, cũng có cơ hội xé rách phong ấn Lôi Tiêu tinh vực.”

Quang Minh Thiên Vương lắc đầu liên tục, khoát tay nói: “Không ổn. Một khi thất bại, sẽ làm cho Lôi Tiêu tinh vực bị hư không loạn lưu nuốt hết. Sinh linh ở nơi đó đều lập tức chết thảm.”

“Từ khi nào ngươi trở nên để ý sống chết của người khác?” Tiêu Dao nheo mắt nói.

“Ngươi tự nhiên không sẽ để ý.” Quang Minh Thiên vương hừ một tiếng: “Trên Lôi Tiêu tinh vực có tộc nhân Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc, mà ta sinh ra ở Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc. Ta sẽ không để cho con cháu đời sau bởi vì ta ra tay mà diệt vong. Tộc nhân tộc của ta vốn cũng không đa dạng như chủng tộc khác, hi sinh một người thì thiếu một người. Vì đồ nhi của ngươi, hi sinh nhiều tộc nhân gia tộc ta như vậy, được không bù mất.”

“Có lẽ lúc này, tiểu tử kia đang tàn sát tộc nhân Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc của ngươi ở Lôi Tiêu tinh vực. Đợi sau khi Lôi Tiêu tinh vực một lần nữa cõi bỏ, nói không chừng tộc nhân gia tộc của ngươi đều chết sạch.” Tiêu Dao cười nhạt.

“Hần chỉ có cảnh giới Thủy Thần nhất trọng thiên. Tại bên trong Lôi Tiêu tinh vực, hôm nay có ba gã Thủy Thần nhị trọng thiên Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc ta, gần nghìn tên võ giả thân kinh bách chiến, ta không cho rằng hần có thể nhảy nhót vui sướng như vậy.” Quang Minh Thiên Vương nhếch miệng cười to, “Tiêu Dao, ngươi vẫn nên suy nghĩ nhiều hơn cho đồ nhi của ngươi”.

“Ngươi quá coi thường hần. Kẻ này là người thừa kế của người họ. Ngươi sẽ bởi vì phán đoán sai lầm mà hối hận.” Tiêu Dao quát khê.

Quang Minh Thiên Vương lắc đầu bật cười, “Chẳng qua là hần nắm giữ thôn phệ Áo Nghĩa, cũng không phải nắm giữ lực lượng đó, sợ hần làm chi? Nếu như hần thật có thể có được lực lượng loại này, đừng nói phá vỡ tường ngăn cách Lôi Tiêu tinh vực, dù là hủy mấy tinh vực, giết hần cũng rất đáng, nhưng hiện tại, không đáng gây chiến.”

“Ta nói ngươi sẽ hối hận, ngươi hãy đợi mà xem.” Tiêu Dao mặt lạnh, lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Quang Minh Thiên Vương chẳng hề để ý, nói: “Không cần quản hần. Chúng ta có lẽ lâu không gặp, hôm nay đoàn tụ, nhất định phải không say không nghỉ.”

Nói xong, hần cứng rắn dắt Tiêu Dao, cũng không nhìn các trưởng lão Phong Tuyết, Tinh Hỏa bên cạnh, hư không giẫm chân tại chỗ, thân ảnh biến mất.

...

Lôi Tiêu tinh vực, có một nơi kỳ dị, chỗ giao nhau của các Tinh Hà.

Nơi đây là Lôi Tiêu thiên trì, năng lượng thiên địa cực kỳ nồng đậm, có hàn tinh băng hàn, có Lôi Điện, đối với người tu luyện một ít Áo Nghĩa đặc thù mà nói, Lôi Tiêu thiên trì quả thực chính là thánh địa.

Lai Đặc Tập tu luyện Lôi Điện chi lực, cung điện của hần tọa lạc trên thiên thạch Thiên Trì, cung điện tu kiến đẹp đẽ quý giá, cực kỳ hùng vĩ, tạo hình thần bí đồ dạng như phần đông Thần tộc, dùng vô số thần tinh, ngọc thạch xây mà thành. Nhìn từ xa cung điện lóe ra ánh sáng màu sắc rực rỡ, xa hoa.

Chính giữa nơi cung điện tọa lạc, chính là “Thiên trì” thần bí. Lúc này Lai Đặc Tập cùng hai gã tộc nhân Thần tộc, thân thể ngâm trong Thiên Trì, thần sắc mãn nguyện.

Mấy trăm tên nữ tử các tộc hoặc thanh thuần, hoặc xinh đẹp, hoặc tịnh lệ, hoặc khêu gợi, đang mặc sa y trong suốt, dáng vẻ như ẩn như hiện, cổ đeo vòng nô tì, mang trên mặt dáng tươi cười nịnh nọt, vây quanh ba gã cường giả Thần tộc trong hồ hết sức nịnh nọt. Các nàng bưng mâm đựng trái cây, cầm rượu ngon, cẩn thận từng li từng tí hầu hạ ba gã.

Trên trạm canh gác trên đài Thiên trì, bên cạnh cung điện, từng tên võ giả Thần tộc thần sắc nghiêm túc, làm hết phận sự thủ hộ.

“Ti tiện nô, trên người không đủ sạch sẽ, quả thực khiến ta mất mặt!” Bên trong ao, Lai Đặc Tập nhìn về phía một nữ tử Quý Vãn tộc, vẻ mặt thô bạo, đột nhiên gào thét.

Nữ tử Quỷ Văn tộc kia, che kín hoa văn màu tím rậm rạp trên người tuyết trắng, yêu mị dị thường, có một tư vị thần bí hàm súc khác lạ.

Năm đó Lai Đặc Tập chính là nhìn trúng hoa văn màu tím đầy người nàng, sau đó mới cưỡng ép bắt về. Hôm nay tâm tình y không tốt, lại cảm thấy hoa văn kia chướng mắt, không có việc gì tìm việc.

“Chủ nhân, trước đó Nô nhi đã chăm chú tẩy trừ qua ba lượt. Tím văn là Nô nhi sinh ra đã có sẵn. Hy vọng chủ nhân bớt giận.” Nữ tử Quỷ Văn tộc kia ánh mắt sợ hãi, lúc này quỳ sát xuống, đáng thương cầu khẩn.

“Còn dám phản bác? Quả nhiên không biết sống chết!” Lai Đặc Tập nóng nảy gầm nhẹ một tiếng, chợt một đoàn Lôi Điện từ trong miệng hắc phun ra, bao bọc nàng kia. Trong chốc lát, thân thể xinh đẹp của nàng kia liền hóa thành tro bụi, ngay cả linh hồn cũng bị điện chôn vùi.

Những mỹ nhân nô xung quanh đều đáy lòng băng hàn, liếc mắt sợ hãi bất an. Nguyên một đám trở nên chú ý cẩn thận, sợ bị Lai Đặc Tập nhìn không vừa mắt, tiện tay đánh chết.

Trong thời gian gần đây, người không hiểu chết ở trong tay Lai Đặc Tập đã có hơn mười người. Hầu như mỗi ngày đều có mấy người đột nhiên bị tiêu diệt, làm cho nguyên một đám các nàng thấp thỏm lo âu.

Hai gã tộc nhân Thần tộc khác, từ đầu tới đuôi nhìn xem Lai Đặc Tập tức giận giết người, chúng chỉ cười hì hì, không thêm để ý.

Trong mắt bọn hắc, ngoại trừ tộc nhân cùng đồng tộc bọn chúng ra, những người thuộc các chủng tộc còn lại, một mực bị bọn hắc đối đãi như dân đen ti tiện, tựa như côn trùng sẽ không để ý chết sống. Đây là một loại thiên tính cao ngạo coi thường người khác, tồn tại thâm căn cố trọng tâm khảm bọn chúng.

“Huynh đệ, có phải lại có tin tức không hay rồi hả?” Khổ Khắc ăn hết một chuỗi trái cây óng ánh, tùy ý hỏi.

“Đó là Thị Huyết tân tôn chủ, thế nhưng chẳng qua là một con rối được đề cử ra mà thôi, còn không khiến cho Tam đại thủ lĩnh dẫn đo, người lo lắng cái gì?” Kiệt Lý Mễ ngạc nhiên nói.

“Ta vừa nhận được tin tức, hắc đi Vân Lôi Tinh, tại Lôi thành mang đầu lâu từng người dưới trướng của ta xếp ra ngoài. Đây là khiêu khích đối với ta, không thể chịu được!” Lai Đặc Tập cả giận nói.

Khổ Khắc kinh ngạc, lắc đầu, nói ra: “Thị Huyết tân tôn chủ đời này, thật đúng là còn trẻ khí thịnh, thế nhưng kẻ làm loại chuyện này căn bản không làm nên chuyện gì, những người kia trên Lôi Tiêu tinh vực, chẳng lẽ thực sự đối kháng cùng Thần tộc chúng ta?”

Ánh mắt hắc bỗng nhiên phát lạnh, cười nhạt nói: “Những năm này, chẳng lẽ bọn hắc còn không sợ bị giết hay sao?”

“Gần đây kế tiếp gia tộc vừa đánh một tinh vực mới. Tinh vực này tài nguyên khô kiệt, nhưng có không ít võ giả có thể dùng. Nếu như võ giả Lôi Tiêu tinh vực thực sự dám phản kháng, có thể lại một lần nữa đại tẩy trừ, tẩy trừ xong, ta nghĩ bọn hắc biết sợ hơn rất nhiều.” Kiệt Lý Mễ nói.

“Ta hiện tại muốn tìm được tiểu tử kia, giết chết hắc!” Lai Đặc Tập khê nói.

“Tìm một người ở trong một tinh vực cũng không dễ dàng như vậy. Chúng ta cũng không phải những lão quái trong tộc, thần thức linh hồn có thể bao trùm cả một tinh vực.” Khổ Khắc lắc đầu nói: “Nhắc tới cũng kỳ quái, sau khi hai chúng ta đến, thông đạo nơi đây liền phong bế, Thiên Vương đại nhân vốn nên tới đây, hiện tại chậm chạp không xuất hiện. Có lẽ cũng bởi vì thông đạo cổ quái. . .”

Ba người bàn luận xong, tiếp tục uống rượu mua vui trong Thiên Trì, chỉ có Lai Đặc Tập đầy bụng tâm cơ, một bụng căm tức.

Đột nhiên, trên thần bí tinh không trên đỉnh đầu ba người, một đường ánh sáng hẹp dài bỗng nhiên hiện ra rõ ràng. Luồng ánh sáng vụt sáng chói, truyền đến không gian chấn động mãnh liệt.

Ba người Lai Đặc Tập, Khổ Khắc cùng Kiệt Lý Mễ ngẩng đầu nhìn luồng ánh sáng kia, sắc mặt phút chốc ngưng trọng. Thân ảnh ba người khê động, bỗng nhiên trôi lên từ trong hồ nước, ba kiện áo giáp đẹp đẽ liền khoác lên người, mỹ thiếp thân tín phụ trợ bọn hắc từng người uy mãnh thần võ bất phàm.

“Người đến là người phương nào? !” Lai Đặc Táp quát lên một tiếng lớn.

Luồng ánh sáng vụn vẹo biến ảo, dần dần như khe hở vỡ ra, chợt mấy thân ảnh từ đó đi ra, hiển hiện trên đỉnh đầu Lai Đặc Táp, Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ.

Lai Đặc Táp dữ tợn cười rộ lên: “Lôi Lan, Quý Phong, Cáp Mông, có phải các người chán sống hay không? Khi không được ta cho phép xuống, tự tiện xông vào lãnh địa của ta”

Ba người Lôi Lan, Quý Phong, Cáp Mông, chính là mấy người mà Thạch Nham đã gặp trong mật thất dưới lòng đất tại Lôi thành. Lúc này Lôi Lan gật đầu cười, trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết, nói: “Đúng vậy, thật sự chúng ta chán sống, hôm nay tới là chuẩn bị chịu chết.”

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Thạch Nham, nói: “Tôn chủ, tin tức của ta báo cho ngài không sai, đúng không?”

Thạch Nham khẽ gật đầu.

Hắn không ngờ rằng mấy người Lôi Lan, Quý Phong, Cáp Mông, vốn không nên kiên trì tới đây, trong ba người chỉ có Lôi Lan đạt tới Thủy Thần nhị trọng thiên, có thể đánh được một trận. Quý Phong, Cáp Mông chỉ có Thủy Thần nhất trọng thiên, tới đây giao chiến cùng Thần tộc, tác dụng có hạn.

Nhưng bọn hắn vẫn đã tới, mang hắn khó có thể lý giải nào đó chấp niệm, tới đây lúc trước, bọn hắn thậm chí đều sắp xếp xong xuôi hậu sự, rõ ràng làm tốt xấu nhất ý định.

“Tôn chủ?” Lai Đặc Táp sửng sốt một chút, chợt bỗng nhiên cười như điên: “Người chính là tiểu tử kia hả? Ha ha, thật tốt quá, ta tìm ngươi đã lâu, không nghĩ ngươi lại chủ động đưa tới cửa!”

Khổ Khắc cùng Kiệt Lý Mễ cũng đều thần sắc lạnh lẽo, ánh mắt từ trên người Lôi Lan, Quý Phong, Cáp Mông, chuyển rời nhìn về hướng Thạch Nham.

“Từ hôm nay trở đi, Lôi Tiêu tinh vực đổi chủ, ta sẽ dùng cái chết của ba người các ngươi, để cho tinh vực này một lần nữa được tái sinh.” Thạch Nham nhìn về phía bọn hắn, hồ hững nói.

1295. Chương 1288: Một Chọi Hai

“Để cho Lôi Tiêu tinh vực đổi chủ? Ha ha ha! Ngươi cho rằng ngươi là Huyền Hà hay là Minh Hạo? Ngươi thực sự coi ngươi là tôn tôn chủ Thị Huyết rồi hả?” Lai Đặc Táp nhếch miệng nhẹ nhàng cười, hai tay trái phải mở ra, từng đạo thiểm điện Lôi Đình ngưng kết lại, hóa thành một Lôi cự mãng, ầm ầm đánh về phía Thạch Nham.

“Tôn chủ, mời để cho ta tới.” Lôi Lan bỗng nhiên quát khẽ, tiến lên một bước.

Ổng tay áo hắn run lên, một viên cầu màu bạc mang theo lôi cương điện, cuộn cuộn nghênh hướng Lôi Điện cự mãng. Cả hai dụng một cái, tia chớp kích xạ đầy trời, sấm chớp chấn động mãnh liệt, hư không như là sụp đổ.

Lôi Lan từng là Phó minh chủ Lôi Tiêu Minh, cũng tu Lôi cũng có cùng cảnh giới như Lai Đặc Táp. Những năm gần đây hắn sở dĩ mai danh ẩn tích, cũng không phải là e ngại Lai Đặc Táp.

Hắn sợ Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc sau lưng Lai Đặc Táp, sợ chính là cả Thần tộc, sợ chính là Lôi Tiêu Minh cùng Lôi Tiêu tinh vực chính thức bị tiêu diệt.

Hôm nay sau khi đạt được Thạch Nham đồng ý, hắn chặt đứt nỗi sợ hãi trong lòng, rốt cục dám chính thức đứng ra, dám hô ra tên thật của bản thân: “Lai Đặc Táp, ta hôm nay nói cho ngươi biết, ngươi một mực muốn tìm Lôi Bạc, đúng là lão hủ!”

“Nguyên lai, người chính là con cá lọt lưới kia!” Lai Đặc Tật chấn động, nhếch miệng nói: “Như thế rất tốt. Chỉ cần người chết rồi, Lôi Tiêu Minh liền chính thức không có ngọn đèn dầu nào nữa, Lôi Tiêu tình vực này cũng sẽ triệt để an phận. Ta đây sẽ đưa người đi.”

Quý Phong, Cáp Mông nghe xong Lai Đặc Tật nói như vậy, quyết định chắc chắn, liền muốn đứng ra động thủ.

“Đối thủ của các người, là những người kia.” Thạch Nham đi tới, ngăn cản phía trước bọn hắn. Hắn chỉ chỉ những thị vệ Thần tộc trên đài trạm canh gác bên cạnh cung điện.

Quý Phong, Cáp Mông mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

Bọn họ mang ý định chịu chết mà tới nơi này, chuẩn bị giao chiến cùng Lai Đặc Tật và hai cường giả Thủy Thần nhị trọng thiên, chuẩn bị hi sinh vì Thạch Nham, dùng linh hồn tế đàn bạo liệt làm đại giá, muốn thay Thạch Nham trước tiến làm trọng thương ba người Lai Đặc Tật.

Tại thời khắc mấu chốt, Thạch Nham bỗng nhiên nói như vậy, khiến cho bọn họ toàn bộ ngây ngẩn cả người.

“Có tình là đủ rồi.” Thạch Nham cười cười, vỗ vỗ bờ vai của bọn hắn, xoay bước đi về hướng Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ.

Hắn điểm một cái ở mi tâm, từ trong Thủy Giới bay ra hai bó huyết quang, hóa thành một kiếm, một lá chắn, đều tanh đỏ như máu. Hắn một tay cầm kiếm, một tay cầm lá chắn, nhìn về phía Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ, đôi mắt bỗng nhiên dần dần đỏ thẫm, lập tức sát khí trùng thiên, nồng đậm như cuộn cuộn huyết mà đến.

Từng con mắt máu như vậy, con người nhao nhao mở ra, đều nhìn về hướng Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ.

Trong chốc lát, Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ như bị vô tận máu huyết cùng từng đồng thi cốt chưa từng như nhìn thấy, như bị biển máu núi xương quy định xâm nhập vào linh hồn, ầm ầm chấn động.

Đây là trùng kích tà ác chạy suốt sâu trong linh hồn!

Khổ Khắc cùng Kiệt Lý Mễ cùng đạt tới cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên, vậy mà lập tức tinh thần hoảng hốt, nội tâm xao động bất an, huyết dịch như lửa cháy bùng bùng đốt cháy, khiến cả hai luôn luôn trấn định đậm đặc, lập tức thất thủ.

“Trăm tâm loạn!”

Con người Khổ Khắc bỗng nhiên biến thành màu xanh thẫm, y mạnh mẽ quất chói tai, tức thì một nhúm băng quang từ trên trời thẳm thấu mà đến, tà niệm trong trái tim lập tức bị chặt đứt.

Ánh mắt hắn lập tức khôi phục thanh minh tỉnh táo.

Một điểm mi tâm, hàn mang hiển hiện mà phình to vô hạn, biến thành một tòa đỉnh băng rét lạnh óng ánh, đỉnh băng cao vạn trượng, chiếm diện tích trăm mẫu, lóe ra hàn quang sáng loáng, ẩn chứa băng Áo Nghĩa chân lý, chuyển động quay tròn, chiết xạ ra trăm vạn băng quang, như băng vũ di chuyển về hướng về Thạch Nham.

Kiệt Lý Mễ, ngay trong giây phút Khổ Khắc khôi phục tỉnh táo, thân thể bị một tia hàn ý làm bình tĩnh, trán bỗng nhiên xuất hiện một ký hiệu hỏa diễm thiêu đốt, phù hiệu kia như mặt trời tản ra nhiệt lượng khủng bố.

Tại trong khoảnh khắc, thân ảnh Kiệt Lý Mễ bị ký hiệu ngọn lửa bao phủ, hắn biến thành một hỏa diễm đoàn thật lớn, phóng ra hơi nóng ngập trời, phù hợp khăng khít cùng băng hàn kỳ diệu của Khổ Khắc, cùng nhau gây áp lực cho Thạch Nham.

“Băng hỏa địa ngục!”

Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ đồng thời gầm nhẹ, tòa đỉnh băng rét lạnh óng ánh bỗng nhiên tọa lạc ở phía trên Thiên Hỏa diễm, tại ngọn lửa kia, giữa tầng băng, băng hàn, khốc nhiệt song trọng lực lượng luân chuyển thoáng hiện, làm cho người như đặt mình ở bên trong địa ngục, chịu đựng tra tấn vô cùng thống khổ.

Quý Phong, Cáp Mông cùng Thạch Nham cách xa nhau không xa, ở đằng đó lạnh vô cùng, trong dư âm cực nhiệt luân chuyển trùng kích, sắc mặt chợt trắng chợt đỏ, chợt toàn thân cực nóng, chợt băng hàn thấu xương, thần lực triệt để lộn xộn, linh hồn tế đàn đều trở nên cực kỳ không ổn định.

Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ liên thủ, khiến cực hàn, cực nhiệt Áo Nghĩa như dùng đặc thù dung hợp, hình thành uy lực cực kỳ đáng sợ lại có thể ảnh hưởng thần lực, cùng linh hồn tế đàn, lại để cho đối thủ khắp nơi bị quản chế, căn bản không thể chính thức phóng xuất ra lực lượng.

Quý Phong, Cáp Mông chỉ có cảnh giới Thủy Thần nhất trọng thiên, trước mặt hai băng hỏa Thủy Thần Nhị trọng thiên liên thủ, thần sắc chật vật, không ngừng lui về phía sau, ánh mắt hoảng sợ.

Giờ khắc này, bọn hắn mới ý thức được khoảng cách cảnh giới, quả nhiên khó có thể vượt qua khoảng cách, bọn hắn sinh ra một loại cảm giác vô lực.

Chợt tâm thần bọn hắn chấn động, chợt nhớ tới bọn hắn cũng không phải là mục tiêu chính thức của Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ, chẳng qua là người chịu ảnh hưởng mà thôi, bọn hắn ngay ngắn nhìn về phía Thạch Nham.

Quý Phong, Cáp Mông đột nhiên ngẩn ngơ.

Khi bọn hắn nhìn chăm chú, Thạch Nham vững vàng như bàn đá vạn năm. Dưới sự tấn công của trăm vạn băng quang, thân ảnh sừng sững bất động, những băng quang kia như mũi tên lông vũ bắn đến, toàn bộ hướng về hắn, lại bị một huyết lá chắn đều ngăn lại.

Thần kỳ! Những băng quang kia cũng không nát bấy, mà tan rã ở chính giữa đám mây ẩn kỹ huyết sắc trên tấm huyết lá chắn.

Về phần Băng Hỏa địa ngục cực hàn, cực nhiệt lan tràn, phẳng phất Thạch Nham căn bản không bị ảnh hưởng, một tay nắm huyết kiếm, thần thể rất nhanh biến hóa, hóa thành hình thái Ma tộc Bất Tử Chi Thân, năng lượng trên người chấn động, dùng một loại phương thức khủng bố nhanh chóng kéo lên.

Trong khoảng thời gian chớp mắt, Quý Phong, Cáp Mông phát hiện lực lượng trên người Thạch Nham chấn động, đã vượt qua hai người Quý Phong, Cáp Mông bọn hắn, không kém cỏi chút nào so với hai người Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ.

“Không hổ là tân tôn chủ Thị Huyết, không phải là người mà chúng ta có thể suy đoán.” Quý Phong khen một tiếng, hắn lập tức yên lòng nói với Cáp Mông: “Có lẽ chúng ta nghe theo đề nghị của hắn, giúp hắn xử lý nhân vật bên ngoài. Cọng rơm hơi cứng, liền giao cho hắn xử lý là được.”

“Ta cũng thấy như vậy.” Cáp Mông gật đầu.

Hai người lập tức chuyển di mục tiêu, phân tán ra, xông tới ra tay với những thị vệ Thần tộc.

Trong lúc nhất thời, Lôi Tiêu thiên trì gà bay chó chạy, phần đông mỹ nhân nô, cổ mang theo vòng chặt vật mà chạy, vẻ mặt buồn bã, muốn nhanh chóng thoát thân.

Bởi vì lúc này Lôi Tiêu thiên trì phát sinh chiến đấu, căn bản không phải điều các nàng có thể chịu được. Bất luận dư âm lực lượng còn lại trùng kích tới đều có thể lập tức khiến các nàng hóa thành tro bụi.

Cực hàn, cực nhiệt, hai loại lực lượng luân chuyển mà đến, như sóng biển trùng điệp, hung hăng phát tại trên người Thạch Nham.

Thạch Nham vẫn đứng sừng sững bất động.

Tại bên trong khe hở không gian, hắn thông qua “Giới linh” biết được ảo diệu chính thức của huyết kiếm, huyết lá chắn. Từ đó trở đi, thực lực của hắn liền kéo lên một bậc.

Trải qua khoảng thời gian này giết chóc ma luyện, hắn đối với vận dụng huyết kiếm, huyết lá chắn trở nên thuần thục, tăng thêm ba loại Áo Nghĩa tinh diệu, lực lượng khác nhau lập tức bùng phát lực. Hắn biết rõ nơi này có ba cường giả Thủy Thần nhị trọng thiên, cũng dám tới đây khiêu chiến.

Bởi vì hắn tự tin có thể đánh chết ba người kia!

“Hôm nay mượn lực lượng trong thể xác của ba người các ngươi để giúp ta kéo lên độ cao mới.”

Hai con người Thạch Nham như máu, tâm niệm biến ảo, huyết lá chắn hóa thành Đóa Đóa đám mây huyết sắc. Từng đám bao trùm tại trên người hắn, cùng Bất Tử Chi Thân của hắn hoàn mỹ dung hợp, lại để cho ma huyết trong cơ thể hắn sôi trào, như bị triệt để kích hoạt, toàn thân lập tức sinh sôi đại lực vô tận.

Một điểm trán. Một Tinh Hà sáng chói từ mi tâm đi ra. Tinh Hà chói mắt, có tơ máu màu đỏ tươi ngo nguậy ở trong đó, Tinh Hà như có gân mạch của người, cực kỳ quý dị.

Tinh Hà lao ra, bay đi về hướng Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ, dần dần biến thành hư ảo, như đột nhiên biến mất tại trong không gian khiến cho Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ không thể tập trung linh hồn.

Đột nhiên, Tinh Hà trở nên vô cùng rõ ràng!

Lần này rõ ràng, Tinh Hà đã nhảy vào đỉnh băng lạnh vô cùng do Khổ Khắc ngưng luyện ra, như một lưỡi dao sắc bén, hung hăng đâm vào bên trong đỉnh băng!

Trong không gian vang lên tiếng âm thanh cắt xén sắc bén!

Tạch tạch tạch Tạch...!

Đỉnh băng cực kỳ khổng lồ bao la hùng vĩ, dưới sự tấn công bất ngờ của Tinh Hà sắc bén, từng khối nát bấy bùng nổ, hóa thành mây ngàn vạn khối băng lớn nhỏ khác nhau, từng khối một biến mất tại trong cơ thể Khổ Khắc.

“Sao người lại có được lực lượng mạnh hùng hãn như thế!” áo giáp trên người Khổ Khắc Thần tộc, như đỉnh băng nát bấy, vỡ ra từng mảnh, trên người hắn xuất hiện rất nhiều vết máu rậm rạp, như bị rất nhiều cái kéo xẹt qua, đáng vẻ cực kỳ tả tơi.

“Nếu không có lực lượng này, ta cũng không dám tới đây tìm ba người các người đánh một trận” Thạch Nham nhe răng cười, đạp chân một cái, hóa thành một bó lưu tinh, bỗng nhiên Thủy Giới phun mạnh hỏa đoàn cực nóng bay về hướng Kiệt Lý Mễ, “Người chẳng lẽ không biết ta dung hợp cổ đại lực bốn nguyên, lại vẫn dám đùa lừa ở trước mắt ta?”

Thạch Nham há mồm phun một cái, từng bó một thái hỏa đoàn màu sắc khác nhau mãnh liệt mà ra, giống như một đám đèn lồng thiêu đốt treo ở bên cạnh hắn.

Những hỏa đoàn kia vừa ra, Thiên Hỏa chỉ có khí tức lập tức khuếch tán, hỏa diễm do Kiệt Lý Mễ thả ra lập tức cực nhanh co rút lại, như sinh linh cấp bậc thấp gặp phải sinh vật đẳng cấp cao, theo bản năng đều muốn tránh né.

“Băng hỏa kháng khí!”

Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ thần sắc đại biến, chợt liếc mắt một cái về sau, đồng thời hít một hơi.

Những khối băng bị Khổ Khắc hấp thu, như đạn pháo từ trong cơ thể hắn phun ra, toàn bộ rơi vào bên trong hỏa cầu của Kiệt Lý Mễ, hỏa cầu kia bị khối băng bổ thêm vào, cũng không bị dập tắt, ngược lại sinh sôi lực lượng một loại không hiểu, chấn động cực kỳ đáng sợ, lại vô cùng không ổn định.

Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ thi triển liên thủ Áo Nghĩa xong, vẻ mặt sợ hãi bất an, tựa hồ cũng xảy ra phiền toái gì.

Loại Áo Nghĩa dung hợp này, bọn hắn hiển nhiên cũng không hoàn toàn nắm giữ, nếu không bị bức bách tới mức không chịu được, cũng sẽ không dễ dàng thi triển.

Hỏa cầu bị khối băng bổ thêm vào, bỗng nhiên kịch liệt bành trướng, như một khí cầu sắp sửa nổ tung, bên trong phát sinh chấn động khủng bố.

Như một quả cầu sắp sửa bạo liệt!

Lần đầu tiên Thạch Nham thay đổi sắc mặt, khen: “Băng hỏa vốn không thể tương dung, các người có thể đạt tới một bước này coi như là kỳ tài. Đáng tiếc, còn không đủ hoàn mỹ, tốc độ dung hợp quá chậm, các người cũng không đủ năng lực khống chế.”

Hắn lập tức chuyển động tế đàn, Áo Nghĩa biến đổi đột ngột, Tinh Hà quý dị hóa thành khe hở không gian, cực nhanh ảnh hưởng tới hỏa cầu bành trướng.

Đột nhiên một loại không gian chi lực không thuộc về hắc quỷ dị thắm thâu đến, khiến Tinh Hà của hắc chuyển biến.

Ở bên trong Tinh Hà kia, lặng yên xuất hiện một thông đạo hư không, lối đi kia lại được lực dẫn dắt, hoàn toàn phù hợp cùng ý nghĩ của hắc.

Hỏa cầu muốn nhanh chóng nổ bung, mạnh mẽ bị được thu vào Tinh Hà, bị lối đi kia chuyển di không biết về phía nơi nào.

Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ lập tức mất đi cảm giác liên hệ, thần lực trong cơ thể bởi vậy trôi qua hơn phân nửa, sắc mặt hai người xám như màu đất, sinh lòng sợ hãi.

Giờ khắc này, chính bọn hắc đều rõ ràng, bọn hắc sợ là dữ nhiều lành ít.

1296. Chương 1289: Một Người Là Đủ

Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ bởi vì thần lực kịch liệt hao tổn, linh hồn tế đàn trở nên có chút suy kiệt. Hai người vất vả ngưng luyện một kích, bị kéo nhập hư không biến mất, quả thực làm trọng thương tâm linh bọn hắc.

Bọn hắc bỗng nhiên thu tay lại, ánh mắt đều lóe lên, hiển nhiên đã có suy nghĩ mới.

Bọn họ đều là tộc nhân Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc, trong gia tộc có thân phận tôn quý. Lần này đến Lôi Tiêu tinh vực chỉ là vì phối hợp với Lai Đặc Táp, giúp đỡ Lai Đặc Táp ổn định thế cục. Bọn hắc vừa thấy tình thế không ổn, liền chuẩn bị bỏ qua Lai Đặc Táp, muốn thoát ly nơi thị phi.

Ánh mắt hai người lóe ra, không khỏi lặng lẽ liếc qua Lai Đặc Táp.

Lai Đặc Táp cùng Lôi Lan đều là tu luyện Lôi Điện Áo Nghĩa, nhưng Thần tộc trên vấn đề cường độ thân thể, huyết nhục tinh khí, thiên phú tu luyện có ưu thế trời cho, Lai Đặc Táp dùng bất diệt thể Thần tộc ứng đối, phóng xuất ra đủ loại Lôi Điện Áo Nghĩa tinh diệu, rõ ràng muốn còn cao hơn Lôi Lan một bậc.

Đều là Thủy Thần nhị trọng thiên, Lôi Lan liên tiếp bại lui, lại bị Lôi Điện của chính mình cản trở, toàn thân bị Lôi xà dây dưa, bộ dáng chật vật.

Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ nhìn thấy Lai Đặc Táp chiếm giữ thượng phong, tâm niệm vừa động, bỗng nhiên Khố Khắc kêu lên nói: “Lai Đặc Táp, tiểu tử này khó giải quyết. Người tới trước ứng phó trong chốc lát, người nọ, chúng ta giúp người hạ hắc.”

Lúc nói chuyện, Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ lập tức muốn thay đổi đối thủ cùng Lai Đặc Táp, muốn giao củ khoai nóng bỏng tay Thạch Nham cho Lai Đặc Táp.

Lai Đặc Táp sững sờ, xoay người nhìn lại, sắc mặt mãnh liệt âm u. “Hai người các người liên thủ, vậy mà không thể chịu được hắc? Có phải không hiểu lời dẫn dắt của gia tộc đối với các người?”

Hắc cho rằng Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ không dốc hết toàn lực.

Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ cười khổ trong lòng, hóa thành một ánh lửa, một đám băng quang, đã đến bên cạnh Lai Đặc Táp.

Thần kỳ! Thạch Nham cũng không ra tay ngăn trở.

Hắc lẳng không đứng ở phía trên Thiên Trì, trong mắt tuôn ra một đạo thần quang, kinh ngạc nhìn về phía khe hở hư không dần dần khép lại.

Hắc biết rõ vừa mới có người âm thầm ra tay, ảnh hưởng tới hắc thả ra khe hở hư không, khiến quang cầu băng hỏa dung hợp của Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ bị dẫn đường hướng vào không gian khác. Người nọ, phải là người đáng sợ đưa hắc tới, phong bế Lôi Tiêu tinh vực.

Hắn không rõ ràng lắm người nọ làm như vậy là xuất phát từ ý tứ gì. Lúc này Thạch Nham thấy Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ chạy đi, liền tập trung tư tưởng suy nghĩ thả ra linh hồn tin tức: “Tiền bối có ý gì?”

Hắn biết rõ người nọ có lẽ đang ở phụ cận.

Đáng tiếc người nọ không trả lời, khe hở không gian do hắn tạo nên cũng khép lại rồi, Tinh Hà một lần nữa hình thành.

Trong hư không loạn lưu.

Địch Tập La tại sáng lạn chùm tia sáng chỗ giao nhau, hai tay kết xuất kỳ diệu ấn ký, ấn ký bỗng nhiên phóng đại.

Quang cầu do lực lượng của Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ Bằng Hỏa ngưng kết bành trướng, từ trong ấn ký bỗng nhiên hiện ra rõ ràng. Bị Địch Tập La dùng lực áp súc, trong thời gian ngắn, quang cầu bành trướng co rút lại thành tinh thể lớn chừng quả đấm. Bên trong tinh thể lưu chuyển lên hỏa điểm cùng Băng Điểm, vô cùng kỳ diệu.

“Năng lượng xa xỉ, bùng nổ quá lãng phí.” Địch Tập La nắm bắt tinh thể kia, cười cười thoả mãn, chợt đôi mắt hiện lên một đạo quang nhận, mở ra không gian, nhìn về phương hướng Thạch Nham: “Người có thôn phệ Áo Nghĩa, cũng không thiếu hụt năng lượng, thứ này sẽ không cho người”

Hắn tiện tay ném đi, tinh thể kia liền lượn vòng đi ra ngoài, vượt qua không gian tầng tầng lớp lớp, rơi xuống một khu vực.

Đại lục Thần Ân, trên một hòn đảo ở Vô Tận hải.

Hạ Tâm Nghiên ngồi trên một khối đá ngầm ở bờ biển, nhìn xem nước biển trong xanh, trong đôi mắt đẹp dịu dàng toát ra tình ý tơ vương nồng đậm.

Trong óc nàng tình cảnh biến ảo, thời gian như dòng sông dài mau vào lui về phía sau, vô cùng thần kỳ mang cảnh tượng nàng cùng Thạch Nham hơn hai trăm năm hiển hiện từng màn một, thời gian tựa hồ như thoi đưa không ngừng lui về phía sau, linh hồn nàng xuyên thẳng qua tại không cùng lúc đoạn, ngược dòng đi qua tìm hiểu. . .

Một quả tinh thể bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, rất trùng hợp “Lạch cạch” hướng về búi tóc trên đầu nàng, chợt như một giọt thủy dịch, lặng yên dung nhập trong đầu nàng.

Toàn thân nàng đột nhiên rung động mạnh, nàng nhận không được ngẩng đầu nhìn lên trời. Đôi mắt dễ thương tràn đầy kinh ngạc khó hiểu.

Một cỗ lực lượng tinh thuần đầy đủ, bỗng nhiên từ trong cơ thể nàng tán phát ra, lập tức làm cảnh giới của nàng phát sinh biến hóa.

Bên trong hư không loạn lưu, ánh mắt Địch Tập La như xuyên qua tầng tầng tường ngăn cách, như hướng về trên người nàng, trong mắt toát ra thần sắc cực kỳ phức tạp, nhẹ giọng thì thào nói nhỏ cái gì đó: “Không gian, thời gian. . .”

Cũng vào lúc này, hắn nghe thấy Thạch Nham linh hồn đưa tin, thế nhưng hắn chẳng qua cười nhạt một tiếng, cũng không đáp lại.

Trong Lôi Tiêu tinh vực.

Thạch Nham cắt đứt tâm trạng chờ đợi, một lần nữa thần sắc khôi phục tỉnh táo, hắn nhìn về hướng ba người Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ, Lai Đặc Tập, nhếch miệng nhẹ răng cười.

Hắn cũng không lo lắng Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ có thể chạy thoát. Hôm nay Lôi Tiêu tinh vực đã bị phong bế, như một cái lồng sắt bị phong kín, không người có thể đi vào, cũng không có người có thể đi ra ngoài.

Tại loại hoàn cảnh này, người nào có thể tránh được tinh thông không gian Áo Nghĩa của hắn truy kích?

“Tôn chủ, mời nhớ rõ lời hứa của ngài!”

Liền vào lúc này, Lôi Lan bỗng nhiên kêu to, linh hồn té dần như núi lửa phun trào, thần lực thân thể chạy trốn cực nhanh.

Quý Phong, Cáp Mông ở phía xa biến sắc, đồng thời hét rầm lên: “Không nên!”

Thạch Nham cũng âm âm chấn động, quyết đoán ra tay.

Thân ảnh khê động, hần liền vượt qua khoảng cách không gian, trực tiếp hiện ra tại sau lưng Lôi Lan: “Người vì Lôi Tiêu tinh vực đã làm rất nhiều. Ta muốn đánh chết bọn hần, cũng không cần người hi sinh.”

Tay hần chỉ theo hướng hậu tâm Lôi Lan, trên người Lôi Lan chấn động khủng bố, đột nhiên văng vẳng xuống.

“Tôn chủ!” Lôi Lan quát khê.

“Người đi diệt sạch những kẻ còn sót lại ở nơi này cho ta. Ba người Lai Đặc Tạt, một mình ta là đủ tiễn đưa bọn hần quay về địa phủ.” Thạch Nham cười ha ha, huyết kiếm trong tay vung lên, một cầu vòng huyết sắc liền xuất hiện bên trong Tinh Hải, hần như một Huyết Ảnh, đột nhiên biến mất ở bên trong cầu vòng huyết sắc.

“Lôi lão, hãy cho hần ứng phó, hần cũng được!” Quý Phong vội vàng kêu lên.

Cáp Mông cũng lên tiếng khuyên can, “Chết tử té không bằng còn sống, ngài căn bản không cần hi sinh. Những năm gần đây ngài vì Lôi Tiêu tinh vực hi sinh nhiều lắm!”

Lôi Lan sững sờ ở đằng kia, thật sâu nhìn về phía bóng dáng cầu vòng huyết sắc, ánh mắt lộ ra thần thái khác thường, trầm ngâm hồi lâu, hần khê gật đầu, dùng chính thanh âm của mình nói nhỏ, “Mạng này của ta thôi thì giữ lại, vì Lôi Tiêu tinh vực, cũng là giữ lại cho người. . .”

Hần quay người, thần sắc trở nên vô cùng kiên nghị, cùng Cáp Mông, Quý Phong một con đường triển khai đuổi giết đối với tộc nhân Thần tộc.

Những người Thần tộc kia, đều là người dưới trướng Lai Đặc Tạt, cảnh giới không đủ cho bọn họ trùng kích. Giữa từng tiếng kêu gào thê thảm, nguyên một đám tộc nhân Thần tộc thân thể bạo toái, linh hồn như sương mù bay ra.

Bọn hần cũng không biết, nguyên một đám tộc nhân Thần tộc mất mạng, chính là trợ giúp lớn nhất đối với Thạch Nham.

Nguyên một đám tộc nhân Thần tộc chết thảm, thân thể, xương cốt thân thể đều bị Thạch Nham lặn yên hấp thụ, kéo nhập vào huyết sắc cầu vòng kia, diễn biến thành Huyết Hồn Hải. Sợ hãi, tuyệt vọng, thô bạo, oán độc, đủ loại mặt trái tâm tình, mặt trái chấn động, từng cái bắt đầu chuyển động trong nước Huyết Hồn Hải, càng khiến Huyết Hồn Hải thêm tà ác.

Thạch Nham mãn nguyện hấp thu những năng lượng kia, trong biển máu thành thạo vận dụng tử vong chi lực, khiến biển máu biến thành từng dòng suối huyết sắc, như dải lụa màu đỏ như máu, kéo dài hướng về ba người Lai Đặc Tạt, Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ.

Ba người kia như bị hấp sâu vào trong vũng bùn. Khi dòng suối huyết sắc kéo dài, lan tràn xuống, nguyên một đám toàn thân bị quấn chế khắp nơi, cảm thấy thần lực phẳng phất bị mang gông xiềng, mà ngay cả tế đàn đều thay đổi, vận chuyển không lưu loát, rất nhiều tinh diệu Áo Nghĩa đều không xuất ra được.

Trong lúc bất tri bất giác, Huyết hồn hải của Thạch Nham đã ảnh hưởng tâm linh của bọn hần, thẩm thấu vào linh hồn bọn hần.

“Lôi oanh thiên nứt ra!”

Lai Đặc Tạt thô bạo gầm rú, từng đầu Lôi xà từ bàn tay hần tâm giãy giụa đi ra. Âm thanh xuy xuy chói tai vang lên, tàn sát bờ bãi trong biển máu, muốn bắn phá biển máu thành mảnh nhỏ.

Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ cũng nhao nhao thúc dục thần lực, bên trong Thủy Giới, hỏa diễm như Hải Dương tràn lan, đỉnh băng san sát bắn ra, liền thủ cùng một chỗ với Lai Đặc Tạt, muốn đánh cho biển máu do Thạch Nham ngưng luyện nát bấy, tiến tới đánh chết Thạch Nham.

Đáng tiếc lúc này Thạch Nham thi triển ra toàn lực, lại thu nạp phần đông lực lượng lúc tử vong của tộc nhân Thần tộc, ở vào trạng thái đỉnh phong nhất. Lực lượng hôm nay có thể vận dùng, đã vượt qua rất nhiều cả ba người Lai Đặc Tập cộng lại, Huyết Hồn Hải như một u ác tính nhúc nhích máu, sau khi bao phủ ba người Lai Đặc, liền không ngừng tăng thêm lực lượng.

Phụ diện chi lực cuộn cuộn không dứt, khủng bố khó có thể tưởng tượng, trực tiếp sền sệt chén éo bọn hắc trên tế đài.

“Không gian biến đổi lớn!”

Thạch Nham trong biển máu quá khê, biển máu bỗng nhiên bùng nổ, như bột thủy tinh vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ huyết quang rạn rỡ.

Ba người Lai Đặc Tập bị biển máu bao lấy, thần thể nhao nhao nổ tung, xương cốt toàn thân nát bấy, quanh thân đầy tràn máu tươi.

Trong biển máu nát bấy, Thạch Nham nhếch miệng cười cười, thần thể như hóa thân ngàn vạn, ở bên trong thủy tinh huyết sắc trong suốt ở vào bên người Khổ Khắc, Lai Đặc Tập, Kiệt Lý Mễ, như hiển hiện trong gương khác nhau, như xuyên thẳng qua chân thật hư ảo.

Đây là một loại tình diệu không gian Áo Nghĩa, vì không gian chiết xạ, là do hắc lĩnh ngộ tại Huyền Vực.

Rất nhiều Thạch Nham biến ảo vị trí, như châu chấu từng cái phóng tới Lai Đặc Tập, những ảo giác kia nhưng lại có chấn động tánh mạng, tuyệt không phải vật hư ảo. Chấn động có tử vong, oán độc, sợ hãi, thô bạo ngưng luyện mà thành, chuyên môn ăn mòn tâm linh, thẩm thấu vào trong cơ thể bangười.

Ba người Lai Đặc Tập, thân thể bị trọng thương, nát bấy ở bên trong mảnh vỡ huyết sắc, thần sắc toàn bộ lộ ra mờ mịt kinh ngạc.

Thần sắc này cũng cuối cùng cũng đứng yên.

Ba người cũng không có khả năng nhúc nhích, linh hồn tế đàn đã thất thủ, đã mất đi quyền chủ đạo thần thể.

Nguyên một đám Thạch Nham do Phụ diện lực lượng ngưng luyện mà thành, nguyên một đám do rõ ràng trở nên mơ hồ, biến mất trong cơ thể ba người kia.

Thần thể cường tráng của ba người như bị bơm nước rút sạch huyết nhục. Dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ khô quắt, mất đi huyết nhục tinh khí, không có một tia chấn động tánh mạng, cuối cùng bị gió thổi qua biến thành tro, triệt để tiêu tán.

Cùng biến mất còn có linh hồn tế đàn của bọn hắc.

Bất chợt, rất nhiều Thạch Nham đã biến mất, từng cái một lần nữa ngưng hiện ra, như hóa thân phân tán ra. Tiếp theo từng tên một dung hợp lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn một người tồn tại.

Thạch Nham này neho mắt, như hung thú ăn chán chê huyết nhục, liếm liếm khóe miệng màu đỏ tươi, thỏa mãn cười nhẹ.

Hắc biết rõ, lần chiến đấu này chấm dứt, đại cục Lôi Tiêu tinh vực đã định, mà hắc đột phá đến Thủy Thần nhị trọng thiên, càng tiến gần một bước tới Bất Hủ.

Bên cạnh ba người Lôi Lan vẫn còn tiếp tục đuổi giết võ giả Thần tộc chạy thực mạng, mỗi khi một võ giả tử vong, lập tức Thần chi lĩnh vực của người đó hạ hóa thành một bó huyết quang, trực tiếp dung nhập trong cơ thể Thạch Nham, giúp hắc tăng tiến lực lượng.

Thôn phệ Áo Nghĩa tình diệu, đến tận đây, mới dần dần bị hắc lĩnh ngộ ra thần ảo.

1297. Chương 1290: Đánh Cờ

Một mảng Tinh Hà phía nam Cổ Thần tinh vực, từng điểm sao lóe sáng, trong đó một ngôi sao tính mạng lưu chuyển hào quang cực kỳ sáng lạn.

Đây là ngôi sao trực thuộc Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc.

trong một thần bí sơn cốc của Ngôi sao, có ngọn núi đứng sừng sững, trong lòng núi ngọn núi đó treo lấy từng khối tinh cầu màu vàng sáng như sao thần, bên trong tinh cầu lỏng lánh lửa khói tánh mạng.

Tinh cầu là mệnh châu, đối ứng lấy một linh hồn tánh mạng của nhân vật trọng yếu Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc. Bất luận những tộc nhân kia ở nơi nào, chỉ cần linh hồn Quy Khư, mệnh châu ở nơi đây sẽ dập tắt. Phía dưới từng mệnh châu còn khắc ký tự, viết tên tương ứng.

Lúc này, ánh sáng ba mệnh châu ở nơi đây nhấp nháy tới lui, bỗng nhiên dập tắt.

Một lão giả, quanh năm chờ đợi, toàn thân che kín bụi bặm, trong mắt tuôn ra vẻ kinh hãi, chợt thân ảnh nhoáng một cái liền biến mất.

Khi hần xuất hiện một lần nữa, đã đến một mật thất. Trong mật thất chỉ có một người tĩnh tọa, người này chính là tộc trưởng đương nhiệm của Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc, Bái Nhĩ Tư. Bái Nhĩ Tư vốn khổ tu ở bên trong, sắp đột phá cảnh giới hiện nay, bước vào Bất Hủ, lại bị tin tức của người nọ quấy rầy.

“Chuyện gì?” Bái Nhĩ Tư trầm giọng nói.

“Mệnh châu của Lai Đặc Tạt, Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ đã tắt, Lôi Tiêu tinh vực sợ là có biến.” Người nọ cúi đầu trả lời.

Sắc mặt Bái Nhĩ Tư bỗng nhiên biến đổi, trong mắt hiện lên một tia bi thống. Hả trầm mặc thật lâu, nói: “Lai Đặc Tạt là xá đệ. Năm đó hần không muốn tiến về Lôi Tiêu tinh vực, cho rằng tinh vực này quá mức nghèo khổ, nếu không có ta cố ý để cho hần đi qua, hần sợ chắc là sẽ không kiên trì lâu như vậy.”

“Gia chủ nên bi thương.” Lão giả khe khẽ thở dài.

“Bọn hần không thể chết vô ích.” Bái Nhĩ Tư hít sâu một hơi, thần sắc hung ác, lập tức khua tay nói: “Đưa tin trưởng lão hội.”

“Minh bạch.”

. . .

Chớp mắt thời gian, trưởng lão hội Thần tộc đã được biết tin tức ba người Lai Đặc Tạt, Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ mất mạng, biết rõ Lôi Tiêu tinh vực sợ là đã thất thủ, không còn là lãnh địa Thần tộc.

Thế lực Thần tộc khắp nơi đều thoáng khiếp sợ.

Tiêu Dao cùng Quang Minh Thiên Vương cũng tự nhiên đã biết tin tức này, ở trên đỉnh Thiên Thần, Tiêu Dao vẻ mặt chế nhạo, đặt chén rượu trong tay ở trên đài ngọc thạch, nói: “Lúc trước nếu như người nghe ta một câu, liên thủ cùng ta mở rộng tường ngăn cách Lôi Tiêu tinh vực, bọn hần có lẽ không có việc gì.”

Lúc trước Tiêu Dao giựt giây Quang Minh Thiên Vương, liên thủ cùng hần phá nát phong bế tinh vực do Địch Tạt La bố trí, trực tiếp nhảy vào Lôi Tiêu tinh vực, lại bị Quang Minh Thiên Vương cự tuyệt.

Lúc ấy Quang Minh Thiên Vương rất tự tin, cho rằng với Lai Đặc Tạt, Khố Khắc, Kiệt Lý Mễ tọa trấn, Lôi Tiêu tinh vực sẽ vô tư, căn bản không có khả năng bị Thạch Nham chiếm được tiện nghi.

Nhưng hiện tại Quang Minh bắt đầu hối hận. . .

Ba người Lai Đặc Tạt đều là Thủy Thần nhị trọng thiên, đều đến từ chính Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc bọn hần, có thể nói là một lực lượng tinh nhuệ nhất trong gia tộc, thoáng cái đã chết ba người, khiến cho trong nội tâm Quang Minh cũng tê rần, hần trầm mặt, cầm bầu rượu rượu mạnh trong tay uống cạn toàn bộ. Chợt hần đứng lên, nói: “Ta hiện tại cùng người cùng nhau ra tay.”

Tiêu Dao cười nhạt một tiếng: “Ta và ngươi liên thủ, tới đa nửa tháng thời gian, chắc chắn phá vỡ tường ngăn cách tinh vực. Tường ngăn cách tinh vực do Dịch Tạp La ngưng luyện thả ra, tường ngăn cách tinh vực bị bài trừ, hẳn cũng sẽ được bị thương!” Lời nói đến đây, ánh mắt Tiêu Dao bỗng nhiên âm trầm.

Nếu không có Dịch Tạp La nửa đường ra tay, hẳn sớm đánh chết Thạch Nham. Ba cục xương Thị Huyết cũng sẽ bị hấn đập được, Âu Dương Lạc Sương cũng sẽ không lạc đường, không có nhiều chuyện như vậy.

Hắn đã sớm coi Dịch Tạp La trở thành địch nhân. Đối với địch nhân, Tiêu Dao không có một tia nhân từ.

“Dịch Tạp La cùng ta tộc đi về hướng đối lập, hẳn sẽ gặp bất hạnh lớn nhất, tánh mạng của ba người trong gia tộc ta. Ta liên tính toán tại trên đầu của hắn.” Quang Minh Thiên Vương trầm giọng nói.

...

Lôi Tiêu tinh vực.

Trong Thiên Trì, vô số thi hài tộc nhân Thần tộc khô quắt, những cung điện xây dựng hoa mỹ lộng lẫy, lúc này nát bấy, nổ tung, đá vụn dính đầy máu tươi.

Lôi Lan, Quý Phong, Cáp Mông, ba võ giả Lôi Tiêu tinh vực, như ba đạo tàn ảnh xuyên qua bên cạnh Thiên Trì, bay qua cực nhanh, chém giết nguyên một đám tộc nhân Thần tộc lọt lưới.

Những người kia, cảnh giới đều là Hư thần, Nguyên thần, đối mặt với ba Thủy Thần truy kích, ngay cả chạy trốn cơ hội đều không có.

Lôi Tiêu tinh vực lại ở vào trạng thái phong bế. Các loại Truyền Tổng Trận mất đi hiệu lực, bọn hắn chỉ có thể từng người bị giết.

Giờ khắc này, bọn hắn mới ý thức được thời đại thay đổi, ý thức được vạn năm đã qua, địa vị bá chủ của Thần tộc chính thức bị khiêu chiến.

Khi một gã tộc nhân Thần tộc cuối cùng táng thân, Lôi Lan lấy ra âm thạch, liếm liếm khóe miệng, cười nhạt truyền lời: “Truyền lời xuống dưới, Lai Đặc Tạp đã bị tôn chủ Thị Huyết đánh chết, tất cả tộc nhân Thần tộc ở Thiên Trì đã bị tàn sát. Từ hiện tại, tất cả tộc nhân Thần tộc ở Lôi Tiêu tinh vực còn sống đều là mục tiêu của chúng ta, toàn lực đánh chết chi!”

Hầu như cùng một thời gian, Quý Phong, Cáp Mông cũng lấy ra âm thạch của riêng mình, truyền ra tin tức giống như Lôi Lan.

Lôi Lan, Quý Phong, Cáp Mông đại biểu cho ba thế lực mạnh nhất Lôi Tiêu tinh vực, bọn họ đều là thủ lĩnh, dưới trướng có phần đông võ giả trung thành và tận tâm. Khi bọn họ đồng thời truyền ra tin tức, toàn bộ Lôi Tiêu tinh vực đều chịu sôi trào chấn động.

Trong lúc nhất thời, tất cả võ giả Lôi Tiêu tinh vực đều rõ ràng ý thức được Thiên Trì xảy ra biến cố cực lớn, biết rõ Lôi Tiêu tinh vực thay đổi.

Rất nhiều tộc nhân Thần tộc phân tán tất cả những nơi hẻo lánh ở trong tinh vực, vẫn làm mưa làm gió, bỗng nhiên từ thợ săn biến thành con mồi, là mục tiêu bị phần đông võ giả vây giết tiêu diệt.

Một hành động tên là “Tru thần”, tiến hành tại Lôi Tiêu tinh vực trùng trùng điệp điệp. Mỗi một ngày, mỗi một khắc, đều có tộc nhân Thần tộc bị chết.

Sau khi truyền ra tin tức, linh hồn ý thức Lôi Lan khẽ động, nhìn chung quanh, phát hiện số đông nữ tử quần áo bại lộ, nguyên một đám sợ hãi núp ở nơi hẻo lánh, sợ hãi nhìn về phía ba người bọn họ.

Lôi Lan chăm chú nhìn về phía những mỹ nữ các tộc bị Lai Đặc Tạp giam cầm nhiều năm, thở dài một tiếng, nhìn Quý Phong nói: “Thả bọn họ rời đi. Bọn họ đều là người tinh vực chúng ta, đều là người đáng thương.”

Quý Phong nhẹ gật đầu.

Thân ảnh Lôi Lan chợt nhoáng một cái, xuất hiện phía trên Thiên Trì, hắn chẳng qua nhìn thoáng qua Thạch Nham, bỗng nhiên khẽ giật mình.

Thạch Nham ở vào trong một mảnh sương khói huyết sắc, quanh thân lưu chuyển máu tanh đậm đặc, trên người tách ra ánh sáng yêu dị màu đỏ, lực lượng thần thể như lũ quét vỡ đê, cực kỳ cuồng bạo.

Nhưng thần sắc hắn lại cực kỳ bình tĩnh, linh hồn tế đàn dùng một loại vận động có vận luật, như cùng thiên địa Tinh Hải dung hợp nhất thể.

Lôi Lan nhìn về phía hắn, như nhìn xem Tinh Hải mệnh môn thần bí, lại tự nhiên sinh ra một loại kính sợ.

Hắn âm âm chấn động, bỗng nhiên ý thức được cái gì đó, vội vàng kêu lên: “Phong tỏa xung quanh! Bất luận kẻ nào cũng không cho phép tiến vào. Tôn chủ ở vào biên giới đột phá, tuyệt đối không thể chịu bất luận kẻ nào quấy rầy!”

Lời vừa nói ra, Quý Phong, Cáp Mông đều tâm thần cả kinh. Quý Phong vội vàng nói vài câu cùng những nữ tử quần áo bại lộ, rồi lập tức cùng Cáp Mông xông tới, cùng Lôi Lan vây quanh ở bên cạnh Thạch Nham, bố trí kết giới trận pháp của riêng phần mình, để phòng hộ Thạch Nham, sợ hắn bị người ảnh hưởng mà dẫn đến đột phá cảnh giới thất bại.

Bọn hắn đều đạt đến cảnh giới Thủy Thần, biết rõ ở bên trong cảnh giới này, mỗi lần đột phá đều cực kỳ hung hiểm, một sơ sẩy chính là vạn kiếp bất phục.

Lôi Lan còn có cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên. Năm đó hắn từ nhất trọng thiên đột phá Nhị trọng thiên, thiếu chút nữa hồn phi phách tán, cho nên hắn so với Quý Phong, Cáp Mông nhận thức càng thêm khắc sâu.

Ba người vây Thạch Nham vào chính giữa, ngưng luyện lực lượng Áo Nghĩa của chính mình, diễn biến thành đám mây, đóa hoa, Lôi Điện đủ loại tình cảnh khác nhau, mỗi một chủng loại đều là do tinh thuần thần lực khắc họa, có được lực phòng ngự không kém.

“Chúng ta tạm thời thủ hộ nơi đây, lắng lẽ chờ hắn đột phá thành công.” Lôi Lan nói.

Quý Phong, Cáp Mông gật đầu đồng ý.

...

Ở chỗ sâu trong lưu vực hư không rực rỡ.

Địch Táp La nheo nửa mắt, trong lòng bàn tay thần quang rạng rỡ, diễn biến thành vô số kết giới rườm rà kỳ diệu, lưu động tại từng đạo miệng khe hở, tiến tới hướng Lôi Tiêu tinh vực.

Phong bế tinh vực cần tiếp tục gây lực lượng. Dù là đạt tới cấp độ này của Địch Táp La, cũng rất khó chỉ bằng vào một lần bố trí đã triệt để trói buộc chặt một tinh vực, bởi vậy trong khoảng thời gian này hắn ẩn sâu trong khe hẹp ở trên hư không, vì Lôi Tiêu tinh vực phong ấn tiếp tục gắng sức gia tăng số lượng.

Đột nhiên, thân thể Địch Táp La khẽ run, trong con ngươi lưu chuyển ra hàng tỉ chùm tia sáng, như một đám ảnh thu nhỏ không gian khác nhau.

Hắn nhíu mày, thầm than một tiếng, lẩm bẩm nói: “Tiêu Dao, Quang Minh cùng nhau liên thủ, phong ấn sợ là không thể duy trì quá lâu, nhiều lắm là có thể ngăn bễ nửa tháng thời gian, cũng không biết có đủ hay không.”

Ánh mắt hắn xuyên qua trùng điệp không gian, phóng tại trên người Thạch Nham, không khỏi cười khổ.

Thời điểm này, Thạch Nham đang đứng ở cửa khẩu đột phá đến Thủy Thần nhị trọng thiên, hắn muốn đưa tin cũng không thể.

Hắn thầm xuất hiện một tia nóng nảy, lông mày nhăn lại: “Ta cường ép can thiệp, cũng nhiều lắm là tái tranh thủ nửa tháng, một tháng. Tiểu tử kia vừa muốn đột phá đến Thủy Thần nhị trọng thiên, cũng không biết có đủ đưa hắn tỉnh lại hay không?”

Địch Táp La thần sắc lo lắng.

“Hắn là người thừa kế của người nọ, đối với người thường mà nói đột phá Thủy Thần nhị trọng thiên có khả năng cần tiêu phí thời gian dài. Đối với hắn, có lẽ rất nhanh, cũng chỉ có thể hy vọng như thế.”

. . .

“Chủ nhân, chủ nhân. . .”

Từng tiếng gọi như mộng như chiêm bao, quanh quẩn bên trong linh hồn Thạch Nham, đó là thanh âm “Giới linh”.

Sau khi nó bị Minh Hạo phong ấn, vốn là không thể có liên hệ cùng Thạch Nham. Liên lạc giữa hai bên bị chém đứt.

Nhưng lần này Thạch Nham ở vào cửa khẩu đột phá, tâm thần yên lặng cực kỳ, cũng không biết nó làm thế nào phát hiện ra phương pháp, một lần nữa truyền đến tin tức hơi yếu.

“Giúp ta phân giải phong ấn. Theo như lời người nợ đều là nói dối. Hẳn là muốn thay thế người, trở thành chủ nhân của ta, trở thành tân Tôn chủ Thị Huyết. Người vạn lần không được tin hẳn. Chủ nhân, ta đi theo người nhiều năm, người có lẽ rõ ràng ta chưa bao giờ hại người, người nên biết. . .”

Giới Linh kêu gọi dứt quãng, coi như muốn mang ý niệm trong đầu chảy về trong óc Thạch Nham, đối với nó mà nói thì cực kỳ không dễ dàng.

Chẳng qua nó lựa chọn thời cơ hoàn toàn vào lúc Thạch Nham đột phá. . .

Trong khi đang đột phá, không có khả năng chịu ngoại vật quấy rầy, bằng không nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì chính mình mất mạng.

Nó thừa dịp lúc này đưa tin cho Thạch Nham, nếu không phải bị bắt đắc dĩ, chính là lòng mang ý xấu.

Nhiều tiếng kêu gọi như có ma lực, không ngừng quanh quẩn trong óc Thạch Nham, từ rất nhỏ trở nên âm ầm nổ mạnh, làm Thạch Nham dần dần sinh lòng không yên.

Thạch Nham nhắm chặt hai mắt, hô hấp dần dần ồ ồ, thần lực trong cơ thể lưu chuyển bắt đầu ngưng trệ khắp nơi.

Bên cạnh sắc mặt Lôi Lan, Quý Phong, Cáp Mông phút chốc biến đổi, bắt đầu ý thức được không ổn, tất cả vây xung quanh, biểu lộ trầm trọng.

Phản ứng lúc này của Thạch Nham, như từ từ mất phương hướng, đến tẩu hỏa nhập ma trong lúc đột phá.

Điều này cực kỳ không ổn.

1298. Chương 1291: Tự Mình Đóng Băng

Giới Linh kêu gọi nhiều tiếng, quanh quẩn trong óc Thạch Nham, như ném một tảng đá lớn vào trong mặt hồ nước yên tĩnh, nhắc lên sóng lớn, sinh sôi tầng tầng rung động.

Lúc này là thời khắc đột phá mấu chốt, Giới Linh kêu gọi trực tiếp khiến cho Thạch Nham phân tâm, không thể đem tất cả tinh lực dùng vào đột phá quan khẩu.

Quý Phong, Lôi Lan, Cáp Mông nhìn xem hắn, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, lại không tìm được biện pháp giải quyết.

“Làm sao bây giờ?” Ánh mắt Quý Phong vẻ lo lắng, “Tâm tình thất thủ, người bên ngoài căn bản không thể nhúng tay trợ giúp, bằng không thì càng giúp đỡ càng loạn. Bây giờ phải làm thế nào cho phải?”

“Nếu như hắn mất mạng tại Lôi Tiêu tinh vực, chúng ta chắc chắn gặp phải lửa giận trừng kích của Thị Huyết nhất mạch. Sợ là, không thể sống khá giả so với dưới sự thống trị của Thần tộc ” Cáp Mông cười khổ, so với những người khác, hắn càng thêm khắc sâu chuyện nàyf.

Thạch Nham là tân tôn chủ Thị Huyết, lúc này ngôi sao mới chói mắt nhất Tinh Hải, nghiễm nhiên đã thành đại biểu hạch tâm đối kháng Thần tộc.

Nếu như hắc chết thảm ở tại Lôi Tiêu tinh vực, như vậy võ giả Lôi Tiêu tinh vực đều có thể gặp nạn, bị lửa giận của Huyền Hà, Minh Hạo, Phì Liệt Đạc bao phủ.

Hôm nay Lôi Tiêu tinh vực, đã cũng không có khả năng thừa nhận bất kỳ cơn sóng nào nữa. Sở dĩ Lôi Lan, Quý Phong, Cáp Mông buông tất cả tới đây, chính là vì muốn cho Lôi Tiêu tinh vực tìm một hy vọng, thế nhưng không muốn bởi vì xúc động của chính mình, mang đến tuyệt vọng cho tinh vực.

“Tĩnh táo!”

Lôi Lan nhìn về phía Quý Phong, Cáp Mông, khẽ quát một tiếng, lạnh nhạt nói: “Hắc là tân tôn chủ Thị Huyết, là người thừa kế người nọ trong truyền thuyết. Nếu như hắc đang đột phá bởi vì tẩu hỏa nhập ma mà mất mạng, ta nghĩ. . . hắc tuyệt sẽ không liều lĩnh lựa chọn đột phá chính mình ở chỗ này.”

Lời vừa nói ra, Quý Phong, Cáp Mông đều giật mình, sau đó cảm thấy rất có đạo lý, tâm tình thoáng buông lỏng.

Không tệ, nếu Thạch Nham không có chút nắm chắc nào, làm sao có thể sau một kích giết đám người Lai Đặc Tập, cũng không thông báo bọn hắc một tiếng lập tức tiến hành đột phá?

Nếu như không có mười phần tin tưởng nắm chắc, cũng không dám liều lĩnh đường đột như vậy.

Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy xong, Quý Phong, Cáp Mông liền hít sâu một hơi khiến cho tâm thần trấn định lại, tiếp tục yên lặng thủ hộ, âm thầm quan sát Thạch Nham.

Bọn hắc cũng không biết, lúc này Thạch Nham, trong thức hải trong tâm linh, đang một bên chống đỡ Giới Linh quá nhiều, một bên khiến cho thân thể thần lực cố thủ tiến hành lột xác. Bọn hắc cũng không biết Thạch Nham cũng không dự liệu được vào thời khắc mấu chốt, Giới Linh lại có thể phá tan phong tỏa của Minh Hạo, dùng linh hồn ý thức ảnh hưởng đối với hắc.

Giới Linh kêu gọi nhiều tiếng, hắc nghe rất rõ ràng, nhưng đối với lời nói của Giới Linh, hắc chính là đang tận lực lựa chọn bỏ qua.

Hắc biết rõ, nếu như Giới Linh tồn tại thiện ý, tuyệt sẽ không vào lúc này quấy rầy hắc.

Giới Linh, tất nhiên như Minh Hạo nói, từ thời điểm rất lâu đã lòng mang ý xấu đối với hắc. Có lẽ lúc này, Giới Linh muốn muốn thừa cơ cướp lấy linh hồn chủ đạo của hắc, chiếm giữ thân thể này của hắc.

Nếu như hắc là Giới Linh, cũng chọn giờ khắc này ra tay, bởi vì không có cơ hội tốt hơn so với thời điểm này.

Đột phá, tâm thần phải tuyệt đối tập trung, thoáng ảnh hưởng sẽ dẫn đến linh hồn biến đổi lớn. Thậm chí có khả năng trực tiếp khiến cho linh hồn nổ tung, bể nát.

Mặc dù Lôi Lan, Quý Phong, Cáp Mông đang ở một bên, nhưng căn bản không thể giúp được hắc, bởi vì ba người kia căn bản không biết rõ Giới Linh tồn tại, chỉ biết lúc này thân thể dị thường hắc là vì đột phá đưa tới.

Trong mắt bọn hắc, vấn đề của bản thân Thạch Nham, chỉ có thể do tự bản thân hắc giải quyết.

“Chủ nhân, giúp ta phân giải phong ấn, ta sẽ toàn tâm toàn ý đối với người, khiến người có thể tru sát người nọ!”

Giới Linh từng bước từng bước không ngừng la lên. Nhiều tiếng chạy suốt sâu trong tâm linh hắc, làm cho hắc sinh ra một tia hoài nghi, lại để cho hắc suy nghĩ. . .

Chỉ cần hắc chuyển di lực chú ý một điểm, không thể tập trung tinh lực hoàn thành thân thể lột xác, sẽ dẫn đến lực lượng cản trở, sau đó bị lực lượng của mình liên lụy, trực tiếp bạo thể mà chết.

Hắc hô hấp dồn dập, thân thể run rẩy kịch liệt, trong cơ thể thần lực kích động, đã ở vào thời khắc cực kỳ hung hiểm.

Mà lúc này, Giới Linh kêu gọi nhiều tiếng càng thêm cấp bách, như nhìn thấy hy vọng. . .

“Tự mình đóng băng!”

Thời khắc máu chốt, chủ hồn Thạch Nham truyền ra một đám tâm niệm, vượt qua tường ngăn cách hư không, chạy suốt thần ân tình.

Ở chỗ sâu trong bên trong địa tâm Thần ân tình, tinh thể cực lớn bỗng nhiên truyền đến kỳ quang đẹp mắt, một nhúm băng hàn lửa khói mạnh mẽ bay ra, lửa khói khê động, rất nhiều sông băng của đại lục Thần Ân kịch liệt hòa tan, như lập tức bị rút mất băng hàn rét lạnh khủng bố.

Băng hàn lửa khói vượt qua khoảng cách hư không trùng trùng điệp điệp, bỗng nhiên nổi lên trong đầu Thạch Nham, giá lạnh thấu xương mạnh mẽ lan tràn!

Khách khách rắc!

Trong khoảnh khắc, toàn thân Thạch Nham bị băng nham dày đặc bao trùm, rét căm căm tràn ngập, sương trắng lượn lờ, thẩm thấu xung quanh.

Lôi Tiêu thiên trì lập tức chịu ảnh hưởng, ở đó sương trắng rét căm căm lan tràn. Với tốc độ mắt thường có thể thấy được kết thành băng dày đặc. Trong thời gian mấy chục giây ngắn ngủn, toàn bộ Lôi Tiêu thiên trì, toàn bộ xung quanh cung điện thiên địa, một mảnh tuyết trắng, một mảnh giá lạnh khốc lạnh.

Ngay cả Lôi Lan, Quý Phong, Cáp Mông, đã thành là ba bộ băng điêu, cơ năng thần thể bị đông lại.

Ba người biểu hiện bảo trì hồi hộp trên mặt, hoàn toàn không thể cử động, chỉ có thể dùng linh hồn tiến hành giao lưu.

“Hàn lực thật mạnh! Dòng nước lạnh, sợ là chỉ có những người đạt tới cảnh giới Thủy Thần tam trọng thiên, khổ tu băng hàn chi lực mới có thể phóng xuất ra!” Quý Phong nói.

“Hắn cũng không tu luyện Cực Hàn chi lực, chuyện gì xảy ra?” Linh hồn Cáp Mông la lên.

“Cực hàn chi lực này đến từ chính Thiên Hỏa, hẳn vốn là bản nguyên dung hợp giả, là chủ nhân cổ đại lục. Cổ rét lạnh này đến từ chính nơi thâm sâu cổ đại lục. Chúng ta đừng giãy dụa, chỉ cần linh hồn tế đàn không bị đóng băng, hãy yên lặng theo dõi kỳ biến. Hàn lực này cũng không phải nhằm vào chúng ta, cho nên chúng ta có thể chịu được.” Lôi Lan giải thích.

“Vậy nhằm vào ai?” Quý Phong kinh ngạc.

“Chính hắn.” Lôi Lan nói.

“Vì sao?” Quý Phong, Cáp Mông cùng kêu lên linh hồn hỏi thăm.

“Ta cũng không biết, ta chỉ biết là hắn đột phá gặp phiền toái. Về phần đó là phiền toái gì thì ta nhìn không ra. Ta nghĩ, có lẽ hắn có thể ứng phó. Điều húng ta có thể làm là không nên quấy rầy hắn.” Một lần nữa Lôi Lan giải thích.

Quý Phong, Cáp Mông không hiểu ra sao, lại biết rõ kiến thức của Lôi Lan luôn luôn phi phạm, chỉ có thể lựa chọn tin vào Lôi Lan, không dám thả ra lực lượng cõi bỏ đóng băng, cứ như vậy nghẹn khuất yên lặng chờ đợi.

Thạch Nham, bị khối băng trùng trùng điệp điệp bao vây, như bị băng sơn trấn áp phong ấn, thần thể, máu huyết, linh hồn, Thức Hải đều ở vào trạng thái bất động.

Phong ấn có huyết văn giới chỉ thần bí rườm rà, tự nhiên cũng bị đông lại, bởi vì cực hàn chi lực thẩm thấu bao trùm, Giới Linh cũng không có khả năng truyền ra một tia khí tức, không thể có bất luận ý niệm gì, bởi vì Thạch Nham tế đàn, Thức Hải cùng linh hồn, đều ở trong trạng thái tự mình đóng băng.

Thời gian vội vàng.

Không biết bao lâu đi qua, Thạch Nham một mảnh tĩnh mịch, Quý Phong, Cáp Mông, Lôi Lan dần dần không chịu nổi, Cực Hàn chi lực dần dần thẩm thấu hướng linh hồn bọn hắn.

Bọn hắn không thể không vận chuyển tế đàn, thúc dục lực lượng, khiến khối băng trên người bùng nổ, từ từ đi ra khỏi trạng thái đóng băng.

“Ba ngày rồi.” Quý Phong cau mày, “Hắn một điểm động tĩnh đều không có, linh hồn đình trệ hoạt động, không có ý niệm khí tức trong đầu, phải xử lý như thế nào?”

“Nhìn chăm chăm, quan sát, đừng vọng động là được.” Lôi Lan nói.

Quý Phong, Cáp Mông bắt đắc dĩ liếc mắt một cái, tiếp tục chờ chờ, nhìn Thạch Nham như đã thành một khối núi băng ngàn năm.

Ở bên trong Tinh Hải u ám, vô số ngôi sao lóe ra, ánh sao thắm thầu xuống, chiếu rọi tại Lôi Tiêu thiên trì kết đông lạnh. . .

Ánh sao hơi yếu, như ánh sáng đom đóm, vụt sáng ở trong khối băng kết đông lạnh ở đằng kia, như bị lực lượng nào đó dẫn dắt hấp dẫn, lặng lẽ di chuyển trong khối băng, dần dần tiếp cận đỉnh băng chỗ Thạch Nham. .

Cả phiến thiên địa đều là sông băng, Thiên Trì kết đông lạnh cùng Thạch Nham hợp thành Hàn Băng cực lớn, ánh sao di động ngay tại trong khối băng, rất chậm rất chậm.

Một điểm ánh sao, trải qua di động một đoạn dài dòng buồn chán, dung nhập vào trong thân thể băng trụ của Thạch Nham.

Như từng đốm lửa nhỏ nhen nhóm mỗi lửa, huyết khiếu toàn thân Thạch Nham bỗng nhiên rõ ràng như bị khoan thủng, bỗng nhiên tách ra tinh quang chói mắt.

Trong chốc lát, ngày đó trong Thiên Trì vô số Tinh Quang hợp thành dòng suối, nhao nhao tuôn hướng vào trong cơ thể Thạch Nham, biến mất trong thân thể hắn.

Cũng là lúc này, Quý Phong, Cáp Mông, Lôi Lan chợt bừng tỉnh, phát hiện kỳ quan này, đều lộ ra biểu lộ khiếp sợ.

“Lôi Tiêu thiên trì do một mảnh tinh vực thiên hà thần bí dài hẹp hội tụ mà thành. Trong Thiên Trì có Lôi Điện chi lực, cũng có ngôi sao năng lượng. Năng lượng đó, đã toàn bộ tuôn về hướng hắn!” Lôi Lan mở to mắt, sắc mặt thay đổi nói: “Lúc trước tất nhiên hắn gặp phiền toái, nhưng hiện tại ta nghĩ hắn đã tìm được biện pháp giải quyết.”

Hắn thở dài một hơi.

Quý Phong, Cáp Mông cũng đều lộ ra sắc mặt vui mừng, kinh dị nhìn xem vô số sao lưu tuôn hướng Thạch Nham, làm Thạch Nham khí thế tăng vọt.

Bọn hắn nhắm mắt cảm ứng nửa ngày, đều âm thầm gật đầu, ngạc nhiên phát hiện bất tri bất giác linh hồn Thạch Nham đã gần như vững vàng, có lẽ đã vượt qua thời khắc gian nan nhất.

Bọn hắn biết rõ, thời gian còn lại, chính là thần lực áp súc ngưng luyện, tế đàn tẩy rửa, linh hồn thăng hoa.

Thời khắc gian nan nhất đã qua, phía sau này Thạch Nham sẽ rất thuận lợi. Đợi sau khi hắn tỉnh lại, sẽ gặp bước vào cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên.

“Ta biết rõ hắn không có việc gì.” Lôi Lan cười cười, nói: “Có thể nghỉ ngơi một chút rồi. Hãy xem xem người phía dưới chúng ta, có tiêu diệt toàn bộ dư nghiệt Thần tộc còn sót lại hay không?”

Ba người lấy ra âm thạch của riêng mình, hỏi thăm thủ hạ dưới trướng chi tiết, đều lộ ra biểu lộ hài lòng.

. . .

Một góc tinh vực, ở khu vực một quãng mở.

Tộc nhân Trần gia tụ tập tại xung quanh, nguyên một đám đau khổ cau mày, yên lặng chờ.

“Người nọ, như thế nào còn không đến? Hắn có phải lừa gạt chúng ta hay không?” Trần Vinh cau mày, hạ giọng nói. Khi nói chuyện, hắn lộ ra vẻ kính sợ, lặng lẽ nhìn thoáng qua bóng áo trắng xa xa.

Âu Dương Lạc Thương, đôi mắt dễ thương trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng từ xa liếc nhìn bên này, khẽ nhún mày.

“Sẽ không đâu, hẳn nhất định sẽ tới đây. Nơi đây có lẽ có đồ vật hẳn cần.” Trần Lôi nhẹ giọng nói.

Trần gia sinh hoạt tại vùng cực kỳ vắng vẻ của Lôi Tiêu tinh vực, khép kín với bên ngoài. Lúc này Trần gia còn không biết Lôi Tiêu tinh vực biến đổi lớn, mỗi ngày ở trong trạng thái thấp thỏm lo âu, sợ Thần tộc sẽ xuất hiện một lần nữa trả thù bọn hắn.

Bọn hắn bị Thần tộc làm cho sợ hãi, sinh lòng sợ hãi, mỗi ngày đều chờ đợi trong lo lắng.

“Chúng ta đánh bạc tất cả. Hy vọng có thể đánh bạc thắng, cho gia tộc chứa chút hương khói.” Trần Vinh cười khổ, nhẹ giọng thở dài.

“Yên tâm đi, Trần gia chúng ta không thể bị diệt môn như vậy. Chúng ta sẽ sống tốt hơn. Ta tin tưởng hẳn, hẳn nhất định có thể cho chúng ta một tương lai mới.” Trần Lôi trấn an nói.

Tất cả tộc nhân Trần gia, đều tụ tập ở chỗ này, chờ người nọ đến, chờ một hy vọng.

1299. Chương 1292: Hồi Sinh!

Lạch cạch!

Khối băng Thiên Trì truyền đến vết rạn dày đặc, từng cơn năng lượng cuồng bạo từ phương hướng Thạch Nham lan tràn ra tất cả thập phương, dẫn tới không gian bùng nổ, Tinh Hải bắn tung toé hàng tỉ hoa quang. Lúc này, Thạch Nham như núi lửa yên lặng nhiều năm, phun trào ra năng lượng cực nóng, tuôn ra chấn động động trời.

Chấn động mãnh liệt hùng hậu, làm thần sắc Lôi Lan, Quý Phong, Cáp Mông biến đổi lớn, theo bản năng lui về phía sau, trốn ở phía xa.

“Điều này tuyệt không phải lực lượng cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên có thể kiềm giữ, hơn nữa hẳn mới vừa vận đột phá.” da mặt Quý Phong lay động, lộ ra một tia đáng chất: “Không hổ là tân tôn chủ Thị Huyết, lúc này lực lượng hiện lên, sợ là có thể so với Thủy Thần tam trọng thiên, có lẽ có thể so sánh cùng với người đắm chìm vào cảnh giới kia nhiều năm, đáng sợ!”

“Hắn nếu là cùng cấp bình thường, làm sao có thể đánh chết ba người Lai Đặc Tập cùng lúc?” Lôi Lan cười cười.

Khi bọn hắn nói chuyện, khu vực sông băng nhao nhao bùng nổ, cùng nhau bùng nổ còn có không gian.

Chẳng qua là một khi không gian kia bạo toái từng khối một, liền lập tức khép lại, cực nhanh khôi phục hình thành, phẳng phất có một tay đem vuốt lại.

Bọn hắn cũng không biết, bởi vì động tĩnh Thạch Nham đột phá cực lớn, dẫn đến phong ấn của Dịch Tập La vỡ ra một góc, khiến cho Dịch Tập La không thể không tụ tập lực lượng khổng lồ chữa trị, trong nội tâm mắng to Thạch Nham quấy rối.

Oanh!

Vị trí đỉnh băng Thạch Nham nát bấy, hẳn một cước bước ra, ánh mắt trực tiếp dừng lại ở trên người Lôi Lan, nhếch miệng cười cười nói: “Người làm không sai.”

Nếu như không phải Lôi Lan tỉnh táo, nếu như không phải hẳn khuyên can Quý Phong, Cáp Mông đừng hành động thiếu suy nghĩ, Thạch Nham có thể sẽ gặp nhiều phiền toái khó có thể đoán trước.

Giới Linh không phải chuyện đùa. Nếu Quý Phong, Cáp Mông dùng thần thức để nhìn trộm, linh hồn lộ ra một tia sơ hở, khả năng sẽ bị Giới Linh lập tức đoạt xá, tiến tới dùng thần thể lực lượng bọn họ, trọng kích Thạch Nham, làm Thạch Nham chẳng những khó có thể hoàn thành đột phá cảnh giới, còn có thể bị trực tiếp phá vỡ tế đàn.

Lôi Lan tỉnh táo, lại để cho Quý Phong, Cáp Mông thờ ơ lạnh nhạt, giao tất cả cho hắn tự xử lý.

Hắn thành công dẫn phó hồn bốn nguyên chi lực, dùng băng hàn tự mình phong ấn, dùng phó hồn dẫn dắt Tinh tú chi lực, tinh lực bên trong Tinh Hà Thiên Trì nhen nhóm thân thể, dùng lực cắn nuốt thu nạp Tinh Quang, thành công lột xác thần lực cổ thụ.

Kiểm tra ở trong linh thức, hắn đáng mừng phát hiện thần lực cổ thụ óng ánh sáng long lanh, nơi cành lá rậm rạp phân nhánh, lóe ra bó bó Hồ Quang.

Ánh sáng bóng từ bụng dưới đan điền xuyên thấu đi ra, mơ hồ liên tiếp cùng gân mạch toàn thân, thành một khối.

Hôm nay ở trong cơ thể hắn, Thần lực cổ thụ chẳng những khỏe mạnh gấp đôi, còn làm thân cành cùng gân mạch liên quan với nhau. Khi tâm niệm biến ảo, thần lực mãnh liệt phun trào, trực tiếp quán chú tới từng đầu gân mạch, hỗn hợp cùng máu huyết, làm cho hắn sinh sôi một lực lượng có thể nói bành trướng bá đạo.

Lực lượng tinh thuần này hùng hậu, vượt xa so với một cường giả Thủy Thần nhất trọng thiên có thể có được, năng lượng ba người Lai Đặc Tập trợ giúp hắn trực tiếp thần lực đại tăng!

Thủy Thần nhị trọng thiên cảnh giới giả, thần lực cổ thụ cùng gân mạch toàn thân quán thông, thần lực có thể lập tức tuân hướng tới từng đầu gân mạch, đủ loại Áo Nghĩa bí pháp thi triển sẽ nhanh gấp đôi!

Một điểm mi tâm, rực rỡ như Thủy Giới Tinh Hải nổi lên tại trời xanh, từng ngôi sao như viên kim cương lớn, lóe ra ánh sáng bóng loáng.

Hãy suy nghĩ mà xem phía trên những ngôi sao kia xuất hiện thực vật hoa cỏ màu xanh yếu ớt, xuất hiện hồ nước trong núi, xuất hiện khe rãnh địa chấn, có xuân hạ thu đông luân chuyển, trở nên rất chân thật . .

Ngôi sao, không gian, sinh tử ba loại Áo Nghĩa kỳ diệu dần dần đi về hướng con đường hỗn hợp. Cùng với cảnh giới tăng lên, ba loại Áo Nghĩa này như có thể phát sinh biến hóa thần bí, khiến cho Thủy Giới của hắn biến thành chân thật, loại cảm giác này vô cùng rõ ràng. Sau khi đột phá đến Thủy Thần nhị trọng thiên, hắn như là đã tìm được một phương hướng.

Một phương hướng đạt tới tầng cao hơn!

Thủy Giới sẽ là nơi máu chốt. Điểm này hắn đã hiểu rõ.

Hắn mơ hồ có loại cảm giác, khả năng đột phá cảnh giới Bất Hủ có quan hệ cùng với Thủy Giới cùng linh hồn tế đàn.

“Tôn chủ!”

Lôi Lan, Quý Phong, Cáp Mông thoảng khom người, vẻ mặt kính sợ, loại kính sợ này thực sự phát ra từ nội tâm!

“Hôm nay bên trong Lôi Tiêu tinh vực còn có tộc nhân Thần tộc tồn tại không?” Thạch Nham thuận miệng vừa hỏi.

“Căn cứ thủ hạ dưới trướng chúng ta đưa tin, đã không tìm thấy tộc nhân Thần tộc còn sống. Tinh vực này tạm thời sạch sẽ” Lôi Lan cung kính trả lời.

Thạch Nham gật đầu, trầm ngâm nửa ngày, hắn nói: “Lôi Tiêu tinh vực tạm thời phong bế, Thần tộc không thể vượt qua mà đến. Hiện tại các người đừng quá lo lắng. Mục tiêu chủ yếu của Thần tộc là ta, một khi ta đi ra, chiến hạm cùng cường giả bọn hắn phái tới không phải là cực hạn. Các người yên tâm, việc này ta sẽ an bài, người của chúng ta, sau khi ta rời đi sẽ đi tới đây, giúp đỡ giúp đỡ các người chống cự Thần tộc.”

Hắn biết rõ Minh Hạo, Huyền Hà, Phì Liệt Đặc quả quyết không thể chấp tay tặng Lôi Tiêu tinh vực cho Thần tộc. Một khi có thể liên hệ với Minh Hạo, cường giả Thị Huyết sẽ đi qua nơi đây.

Tại trong ao máu, hắn chứng kiến người thừa kế Thị Huyết tuyệt không phải tất cả, những người kia đều là hạch tâm hỗ trợ, mà rất nhiều người trong bọn hắn, cũng còn có thể lực của riêng mình, đều phân biệt có thủ hạ, có thành viên tổ chức.

Cộng thêm thể lực bí mật mà Minh Hạo âm thầm khống chế, Thạch Nham tin tưởng lực lượng chính thức của Thị Huyết nhất mạch, tuyệt sẽ không thua kém Thần tộc quá nhiều.

Hơn nữa Thiên Yêu tộc, bắt tử Ma tộc, Thiên Huyền Tông, Toái Điện, Thiên Thủy cung các loại thế lực, một trận chiến này, bọn hắn cũng không phải ở vào hoàn cảnh rất lớn xấu.

“Đa tạ Tôn chủ, chúng ta chắc chắn toàn lực ứng phó, cùng chống chọi với Thần tộc!” Lôi Lan tỏ thái độ.

Thạch Nham chăm chú nhìn về phía hắn, nói: “Người hãy nhớ cho rõ.”

“Xin hỏi Tôn chủ còn có gì phân phó, chỉ cần chúng ta có thể làm, nhất định không thể chối từ!” Quý Phong cười chen vào nói.

“Tạm thời không cần, có chuyện gì ta sẽ liên hệ các người.” Thạch Nham sờ lên khóe miệng, nhìn về phía hư vô xung quanh, nhíu mày.

Vừa nãy khi hắn vừa giãy giụa từ đỉnh băng, hư không bởi vì cảnh giới của hắn đột biến, bùng nổ nát bấy, cũng lại lập tức khép lại như lúc ban đầu.

Khi đó hắn liền biết rõ người kia vẫn còn, dùng lực lượng vô cùng kỳ ảo ảnh hưởng thiên địa chung quanh, tiếp tục áp dụng phong bế đối với tinh vực.

“Tiền bối vẫn còn ở đó sao?” Suy nghĩ một chút, hắn chia thần thức ý niệm, bỗng nhiên tuân hướng khe hở hư không.

Từng đạo ý niệm của hắn quán thông ly khai. Ngay khi hắn không cho rằng sẽ xuất hiện tin tức trả lời, chuẩn bị trực tiếp đi ra.

Đột nhiên, một đạo ý thức từ hư vô cực xa truyền đến: “Người còn có thời gian hai mươi lăm ngày, về sau tinh vực sẽ bỏ niêm phong, Tiêu Dao Thiên Vương cùng Quang Minh Thiên Vương sẽ đến. Trong đoạn thời gian này, nếu như người không thể phục sinh thái cổ Lôi Long, người hãy một mình đối mặt với Tiêu Dao cùng Quang Minh. Minh Hạo, Huyền Hà, Phì Liệt Đặc bọn hắn, đã chính thức tuyên chiến, đối với Thần tộc, đại chiến đã xảy ra ở tất cả tinh vực lớn, không nhân hạ tới đây tìm người, người tự cầu nhiều phúc.”

“Người là ai?” Thân hình Thạch Nham chấn động, trong mắt lóe ra một đạo tinh quang, tinh quang xuyên qua hư vô, kéo về phương hướng kia.

“Ta chịu Minh Hạo nhắc nhở, hỗ trợ chăm sóc người một chút. Về phần ta là ai, chờ người phục sinh lão hữu của ta, người tự nhiên sẽ biết rõ.” Đạo ý thức kia phiêu hốt mà đến, mạnh mẽ mà cắt đứt.

Thạch Nham chợt phát hiện ý niệm thần trí trong đầu của hắn khó có thể tiến vào khe hở hư không, hắn lập tức biết rõ đối phương đã phong bế cơ hội hắn tiến vào trong đó.

Đều là không gian Áo Nghĩa giả, hắn biết rõ cấp độ cảnh giới của đối phương, sợ là đã vượt xa hắn.

Loại nhân vật này, mới thật sự là chủ Tinh Hải, có thể tự do xuyên thẳng qua tinh vực mà vào. Ở trong mắt loại người này, thế gian căn bản không có khoảng cách đáng nói, di chuyển suy nghĩ là có thể kéo dài qua tinh vực.

“Tôn chủ! Tôn chủ!” Quý Phong thấy hắn trầm tư, khi thì nhíu mày, khi thì lộ vẻ xúc động, không khỏi thở nhẹ.

Thạch Nham tỉnh dậy, nhìn về phía ba có người nói: “Chính hợp Lôi Tiêu tinh vực, vì tương lai tác chiến.”

Hắn đưa tay kéo một phát, một cánh cửa bỗng nhiên hiện ra rõ ràng, vừa sải bước ra, hắn biến mất trước mắt Cáp Mông, Quý Phong, Lôi Lan.

Sau một khắc, hắn ra hiện tại biên giới Lôi Tiêu tinh vực, ở trên khu vực mở quặng.

Trần Vinh, Trần Lôi cùng phần đông người Trần gia, con mắt đều rực sáng, nhao nhao tới gần, nguyên một đám chờ mong nhìn về phía hắn.

Âu Dương Lạc Sương thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi mắt sáng sáng bóng khê nhúc nhích, lẳng lặng nhìn về phía hắn không nói tiếng nào.

“Đại nhân. . .”

Trần Lôi đi tới thở nhẹ, thần sắc lộ ra vẻ khiếp sợ, có chút e ngại hắn.

“Chuyện gì?” Thạch Nham hồ hững hờ.

“Đại nhân đáp ứng chúng ta, sẽ cho chúng ta Thần tộc một nơi an thân, không biết?” Trần Lôi cẩn thận từng li từng tí nói.

“Đại nhân, chỉ cần Trần gia chúng ta ở lại nơi đây, Lai Đặc Tập nhất định sẽ tìm tới, sẽ phái người diệt tộc đối với chúng ta. Kính xin đại nhân giúp người giúp đến cùng, cho Trần gia chúng ta một hy vọng.” Trần Vinh khom người thi lễ, khẩn cầu nhìn hẩn.

Đối với Trần Vinh cùng người Trần gia tộc mà nói, Lai Đặc Tập là một ngọn núi hung hiểm khó có thể vượt qua, chỉ cần Lai Đặc Tập vẫn còn ở Lôi Tiêu tinh vực, cuộc sống hàng ngày của bọn hẩn sẽ khó có thể bình an, sẽ ngày ngày sợ hãi.

“Lai Đặc Tập?” Thạch Nham bĩu môi, cổ quái nhìn về phía bọn hẩn, “Các người Trần gia không liên lạc với bên ngoài sao?”

“Chúng ta nơi đây cực kỳ vắng vẻ, những năm này đều một mình sinh sống, xác thực. . . Xác thực rất ít liên lạc với bên ngoài.” Trần Vinh thành thành thật thật trả lời.

“Lai Đặc Tập đã bị chết, hôm nay Lôi Tiêu tinh vực không còn tộc nhân Thần tộc hoạt động. Nếu như là không tin, các người thử liên hệ bên ngoài.” Thạch Nham nhíu mày, nói: “Lôi Tiêu tinh vực là cố hương của các người, hôm nay tộc nhân Thần tộc cũng bị diệt sạch, nếu như các người còn phải ly khai, ta sẽ tiễn đưa các người đi, chính các người cân nhắc.”

Lời vừa nói ra, tất cả người Trần gia toàn bộ ngu ngơ, một giây sau nhao nhao hoan hô.

Thạch Nham không quản quyết định của bọn hẩn, hẩn nói với Âu Dương Lạc Sương: “Nếu như người phải về đại lục Thần Ân, ta có thể lập tức tiễn đưa người đi, người nói như thế nào?”

“Ta muốn nhìn người làm cái gì.” Âu Dương Lạc Sương lạnh nhạt nói.

Thạch Nham gật đầu, chợt đi về hướng vậy quặng mỏ một cái u ám quặng mỏ, bỗng nhiên biến mất trong đó.

Âu Dương Lạc Sương không chút do dự, cũng lập tức cùng tới, biến mất tại miệng quặng mỏ.

Mà lúc này, Trần Vinh thì nhắm chặt hai mắt, cầm trong tay một khối âm thạch, cẩn thận từng li từng tí kết nối một chỗ, xác nhận nói: “Địch Nặc huynh, ta là Trần Vinh, trăm năm không có liên hệ rồi. . . Người bên kia như thế nào?”

“Người là gia chủ Trần gia? Người còn sống à? Ừ, hoàn toàn chính xác trăm năm không có liên hệ. Bên ta rất tốt, vậy rất tốt. Hôm nay Thần tộc bị diệt, chúng ta đã bắt đầu xây dựng lại gia viên rồi. Bên người như thế nào, có phải hay không cũng một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới rồi hả?”

Âm thạch bên trong, truyền đến thiện ý tiếng cười, đó là một loại cõi bỏ về lo lắng vui sướng.

Tất cả tộc nhân Trần gia, đều nhìn về âm thạch, nghe thanh âm kia chầm dứt.

Bất chợt, tất cả mọi người cười lớn ôm nhau tại chỗ, vui đến phát khóc, ăn mừng hồi sinh.

Đây là bọn hẩn hồi sinh, là Lôi Tiêu Minh hồi sinh, cũng là cả tinh vực hồi sinh.

1300. Chương 1293: Thẳng Thắc Thành Khẩn Đối Lập Nhau

Ở khu vực biên giới Lôi Tiêu tinh vực.

Một đám tộc nhân Trần gia tụ tập ở bên cạnh một khu quặng mỏ, hoan hô chúc mừng.

Quặng mỏ do thiên thạch cực lớn chồng chất mà thành, trước kia quanh năm kích xạ Lôi Điện. Tộc nhân Trần gia không dám tới gần, thẳng đến khoảng thời gian ngàn năm nay, bọn hắn mới phát hiện Lôi Điện biến mất, trong quặng mỏ bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều Phong Lôi thạch quý báu.

Phong Lôi thạch cũng thành toàn Trần gia, lại để cho vùng đất căn cỗi xung quanh thoáng cái trở nên giàu có, cũng làm cho võ giả Trần gia đã có tài nguyên khả quan tu luyện.

“Trong nơi này, đến tột cùng có cái gì lại hấp dẫn hắn xâm nhập vào trong đó?” Trần Vinh nhìn về phía quặng mỏ, nhíu mày.

“Không biết, căn cứ tài liệu Trần gia chúng ta ghi lại, bên trong tất nhiên có kỳ lạ.” Trần Lôi rất buông lỏng, bỗng nhiên cười cười: “Chúng ta có lẽ không cần xa xứ rồi.”

Trần Vinh gật đầu, chợt hạ lệnh: “Tạm thời đóng ở nơi đây, đợi đại nhân đi ra rồi nói tiếp.”

Khi người Trần gia đang nói chuyện, Thạch Nham đã thâm nhập bên trong mỏ quặng, dọc theo một đường hành lang rộng lớn tiến về nơi trọng yếu.

Âu Dương Lạc Thương một thân quần áo trắng thuần, phảng phất như Tinh Linh trong trẻo nhưng lạnh lùng, thần thái lạnh lẽo, một đôi mắt trong vắt thỉnh thoảng nhìn về phía hắn, như có điều suy nghĩ.

Trong đường hành lang, đá vụn, mơ hồ truyền đến tiếng gió hú, tiếng sấm, rất kỳ diệu.

Không bao lâu, Thạch Nham thoáng dừng lại, trên mặt hiện ra một tia kinh dị.

“Làm sao vậy?” Âu Dương Lạc Thương nhìn về phía trước, lông mày kẻ đen nhíu một cái, nhẹ giọng hỏi thăm.

“Có lẽ sắp đến rồi.” Thạch Nham nheo mắt đưa tay chỉ về phía trước.

Đó là bên trong mỏ quặng, xung quanh tất cả đều là huyết động gồ ghề, trên mặt đất rơi đầy đất đá vụn, cũng có Phong Lôi thạch vỡ nát rất nhỏ, tiếng gió hú Lôi Minh chi âm, bắt đầu từ Phong Lôi thạch nát bấy truyền đến.

Phong Lôi thạch ẩn chứa lực lượng Phong và Lôi, nhưng loại Phong Lôi thạch vỡ nát, rất nhỏ có giá trị rất thấp, lực lượng có thể thu nạp có hạn, những Phong Lôi thạch bể tan tành thậm chí còn không bằng ngón tay, hiển nhiên không đáng mang đi, rơi tán loạn ở xung quanh.

Nơi này chính là chỗ sâu nhất trong quặng mỏ, nếu như muốn tiếp tục xâm nhập, chỉ có thể tự mình khai khẩn một con đường.

Thạch Nham dùng linh hồn sờ dò xét, phát hiện xung quanh cũng không có chấn động tính mạng mãnh liệt, cũng không có lực lượng bành trướng điên cuồng, nhưng hắn tin tưởng thân thể thái cổ Lôi Long tất nhiên ở trong đó. Lúc này xúc giác không đến, chẳng qua là chứng minh thân thể bị kết giới nào đó, cấm chế phong bế.

Hắn còn không chạm đến chỗ máu chốt kết giới, phong ấn.

“Nứt ra!”

Cánh tay Thạch Nham đặt lên vách đá, đầu ngón tay tuôn ra mũi nhọn sáng trắng, Không Gian Lợi Nhận hóa thành đao nhọn sáng loáng, như mũi khoan đánh đầu thẳng đó, mạnh mẽ đâm về vách đá.

Vách đá cứng rắn có thể so với kim loại, dưới sự tấn công của Không Gian Lợi Nhận, yếu ớt mục nát như cát đá

BA~ BA~ vỡ nát.

Một thông đạo mới có thời gian hình thành rất ngắn, kéo dài về hướng sâu thẳm bên trong, lối đi kia theo Không Gian Lợi Nhận hoạt động xuyên thấu, còn trở nên càng thêm tinh mịn.

Thạch Nham thu tay lại, chậm rãi dạo bước hướng vào bên trong. Hắn trầm mặt tường tận xem xét bốn phía, thần quang trong mắt như điện.

Phút chốc, hắn một lần nữa đột ngột dừng lại!

Trong chốc lát, từ bên trong con đường bằng đá thạch bích tuôn ra từng tia chớp trắng muốt to và dài, mỗi một tia chớp như trường xà, số lượng hàng vạn, có chứa Lôi Điện mang thiêu đốt mãnh liệt, mạnh mẽ quần quanh mà đến.

Ba ba ba!

Hắn và Âu Dương Lạc Sương lập tức bị tia chớp trắng muốt kia cuốn lấy, thần thể kích phát như bị điên loạn, kịch liệt run rẩy. Chỉ trong khoảng thời gian mấy hơi thở, quần áo của hắn và Âu Dương Lạc Sương hóa thành hỏa diễm trắng muốt, bỗng nhiên đốt cháy thành tro bụi.

Từng đạo tia chớp trắng muốt, phảng phất roi quần quanh trên người trần trụi của hắn Âu Dương Lạc Sương, thẩm thấu vào bên trong thần thể bọn hắn, trùng kích thân thể huyết nhục của bọn hắn.

Những tia chớp trắng muốt cực kỳ xảo trá, giống như đó là thân thể bọn hắn, liền chui vào trong gân mạch của hai người, làm gân mạch hai người đau đớn nhức mỗi, rất khó nhanh chóng tụ tập thần lực chống cự.

Thân thể tuyết trắng óng ánh tuyệt vời của Âu Dương Lạc Sương, lúc này hoàn toàn trần trụi bộc lộ ra ngoài, như một bức tượng nữ thần bạch ngọc tạo hình hoàn mỹ, quả thực không có một khuyết điểm nhỏ nhất, vòng eo uyển chuyển, cặp đùi dài thẳng thẳng đẹp, Tuyết Phong tròn đầy, cổ trắng nõn, lập tức hiện ra.

Ngay trong khoảng khắc tia chớp tập kích, Thạch Nham sợ nằng không chịu nổi, không khỏi quay đầu lại liếc nhìn.

Hắn phút chốc ngu ngơ, mắt hồ tuôn ra một tia nóng bỏng, hắn chăm chú ngưng mắt nhìn thân thể có thể nói hoàn mỹ của Âu Dương Lạc Sương, thất thần trong giây lát, quên mất mục đích quay đầu lại, hắn cứ chăm chú nhìn xem, cứ như vậy nhìn xem. . .

Khi ánh mắt nóng rực của hắn nhìn chăm chú, nữ tử trần truồng dáng người uyển chuyển, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng phát ra vẻ xấu hổ. Nàng hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, mắng chửi nói: “Hạ lưu!”

Thạch Nham chợt mỉm cười, bật cười nói: “Còn có thể mắng chửi người. Xem ra những tia chớp không tạo thành uy hiếp đối với người. Ha ha, ta đây an tâm.”

Nói như vậy lấy, con mắt nóng rát của hắn vẫn tham lam lưu luyến ở chỗ tuyết trắng động lòng người, hiển nhiên không có ý tưởng lập tức thu hồi ánh mắt.

Hắn theo bản năng so sánh thân thể dáng người của những nữ tử đã cùng với hắn có quan hệ cá nước thân mật, phát hiện chỉ có dáng người Hạ Tâm Nghiên là có thể so sánh một chín một mười, không khỏi thầm khen một tiếng, lại nhìn thật sâu một lát, mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, nói: “Không phải ta cố ý muốn xem, thật sự là thiên thời địa lợi chủ động phối hợp. Đây không phải người cũng nhìn thấy ta sao? Mọi người huề nhau.”

Cũng giống như Âu Dương Lạc Sương, hắn cũng toàn thân trần trụi, khối cơ bắp trên thân thể hắn, đường cong rõ ràng, khỏe mạnh hữu lực, trưng bày dương cương hùng vĩ của nam nhân, phát huy tác dụng vô cùng .

“Vô sỉ!” Âu Dương Lạc Sương liếc mắt nhìn hắn, chợt đôi mắt dễ thương mạnh thu hồi ánh mắt. Nàng lạnh giọng mắng một câu, tâm hồn thiếu nữ nhảy thành thịch.

Đây là lần thứ nhất nàng nhìn thấy nam nhân trần truồng.

Thạch Nham cười quái dị, nói: “Chúng ta vậy cũng chẳng thành khẩn đối đãi với nhau. Ừ trần trụi làm bọn chúng ta giống như hài nhi mới sinh. Đây mới là chính bản thân chúng ta. Ngày sau quần áo che lấp, đều là thể tục lễ nghi liêm sỉ ước thúc, chính mình mặc gông xiềng cho mình, trần truồng như này có cảm giác kỳ thật, cũng rất không tệ, ha ha.”

Cười lớn xong, hắn tiếp tục đi xâm nhập phía trước. Tia chớp trắng muốt kia bắn tung tóe ra ánh lửa màu trắng bên trên thân thể của hắn , lại không thể cho hắn ảnh hưởng thêm nữa.

Âu Dương Lạc Sương âm thầm cắn răng, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng phát ra một tia tức giận, trái tim lại xuất hiện chấn động khó tả, nàng chăm chú nhìn xem Thạch Nham đi về hướng càng sâu của đường hành lang, một chút do dự, lặng lẽ nhìn một chút thân thể trần truồng của mình, quyết định chắc chắn, cũng giả bộ thần thái tự nhiên, đơn giản trần truồng cùng đi qua.

Thêm tia chớp dây dưa mà đến, lại bị Lãnh Nguyệt hoa thần lực của nàng chống lại, nàng một thân tuyết trắng, như tiên tử trên mặt trăng, nhẹ nhàng trôi qua.

Rầm rầm rầm!

Đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng sấm dày đặc, tiếng sấm trầm thấp, như nổi trống nện búa, chạy suốt Thức Hải lồng ngực!

Thân hình Âu Dương Lạc Sương chấn động, hai ngọn núi tuyết trắng trước ngực khẽ run. Nàng nhin không được kêu lên một tiếng buồn bực, sắc mặt trắng bệch, nàng sợ hãi nhìn về phía dưới chân, thần sắc ngưng trọng.

Dưới chân nàng, hòn đá phồng lên như bọc mủ xấu xí, mỗi lần phồng lên một chút, lập tức có Lôi oanh cực lớn truyền đến, Lôi Oanh nặng nề, chuyên môn nhằm vào Thức Hải lồng ngực, nổi trống giống như Lôi oanh, tim nàng đập kịch liệt nhảy lên gấp mấy lần, phảng phất như muốn nổ tung.

Nàng lập tức dừng lại, vận chuyển thần lực, đem Áo Nghĩa tinh diệu gia tăng kia thân.

Từng đạo Lãnh Nguyệt quang, từ bên trong thân thể uyển chuyển của nàng bật ra, như một sa y trong suốt, bao bọc đáng người nàng.

Dùng Nguyệt Quang thần lực ngưng luyện một cái chụp, thuần túy trong suốt cũng không thể che lấp thân hình tuyết vời của nàng, nàng vẫn trần truồng, lại có thể phòng ngừa Thiên Lôi cấp thôn phệ tâm hồn.

Nàng vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện Thạch Nham đã biến mất tại tầm mắt. Nàng thử đi lên phía trước, phát hiện mỗi lần đi vài bước, uy lực Lôi oanh sẽ tăng tiến vài phần. Điều này nói rõ càng xâm nhập, Lôi điện đáng sợ sẽ càng khủng bố cường đại.

Khuôn mặt nàng khẽ biến, rất nhanh suy đoán ra cấp độ lực lượng của Thạch Nham, thật sự rõ ràng cao hơn nàng một bậc.

Trầm ngâm nửa ngày, nàng cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, đem thần lực nhanh chóng ngưng luyện toàn thân, hóa thành một đạo Lãnh Nguyệt quang, mạnh mẽ bắn về phía trước.

“Chính là chỗ này” Phía trước, Thạch Nham đang thì thào nói nhỏ, hai cánh tay lực lợi vách đá.

Vách đá thần kỳ màu bạc, như nước dịch kết thành tinh, lóe ra ánh sáng chói mắt. Bên trong vách đá mơ hồ có thể thấy được dòng điện chằng chịt, dòng điện rườm rà như gân mạch cơ thể người, tràn ngập tại mỗi một góc nhỏ của vách đá, tựa hồ còn quỷ dị ngọ nguậy!

Sau khi nàng đi tới một lát rồi mới dừng lại, thân thể mềm mại rung mạnh, hai cánh tay bụm hai tòa Tuyết Phong trắng nõn, trong mắt lộ ra đau đớn.

Nơi đây uy lực Lôi điện cực kỳ đáng sợ, đã hơi dần dần vượt qua cực hạn nàng có thể thừa nhận, nhiều tiếng sấm cấp bách truyền đến. Trái tim nàng nhảy lên như muốn nổ tung, phải dùng tinh thuần thần lực nhiều lần trấn trụ, mới có thể bảo trì trái tim không bị phá.

Cũng vào lúc này, Thạch Nham đình chỉ nỉ non, quay đầu lại nhìn về phía nàng, nói: “Người quá liều lĩnh, lỗ mãng, Lôi Điện chi lực ở chỗ này không phải người có thể thừa nhận, người kiên trì không được quá lâu đâu.”

Đôi mắt Âu Dương Lạc Sương trong trẻo nhưng lạnh lùng, chẳng qua nàng hung hăng nhìn hắn, không nhàn hạ trả lời.

Tinh thần ý thức cùng lực lượng của nàng đã toàn bộ dùng để chống đỡ Lôi Điện chi lực, nơi đây cũng không có khả năng phân tâm nhiều lời.

“Thật không rõ tâm tư của nữ nhân các người.”

Thạch Nham lắc đầu, há mồm phun ra tinh đoàn, tinh đoàn mang theo khí tức tánh mạng của hắn, rơi vào hai tay Âu Dương Lạc Sương đang che chở trước hai ngọn Tuyết Phong, như miếng hộ tâm bao bọc bộ ngực sữa của nàng.

Lôi Điện chỉ lực không ngừng gây áp lực cho Âu Dương Lạc Sương, sau khi tinh đoàn bao trùm trái tim, như đột nhiên biến mất.

Cảm thụ được tinh đoàn kề sát bộ ngực sữa truyền đến năng lượng âm áp, trái tim nàng vốn mới không nhảy lên nữa, không ngờ lại nhảy lên một cách khó hiểu.

Chẳng qua là lần này, cũng không phải là bởi vì Lôi cấp bách dựng lên. . .

Trong đôi mắt dễ thương của nàng hiện ra sắc thái khác thường, trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiển hiện một tia đỏ ửng kinh diễm, giống như bỗng nhiên khiếp đảm, lại không dám nhìn thân thể trần truồng hùng vĩ của Thạch Nham như trước, hơi khẽ cúi đầu xuống.

Thạch Nham cũng không cảm thấy được nàng cổ quái. Lúc này lực chú ý của hắn sớm đã tập trung, tinh táo, ngón tay điểm nhẹ mi tâm, tế đàn mãnh liệt vận chuyển.

Trong chốc lát, vô số Không Gian Lợi Nhận từ bên trong Thủy Giới của hắn bay ra ngoài, như đao khắc trong tay thợ khéo thần kỳ khắc, bắt đầu phân giải bên trong mỏ quặng, chỉ nghe âm thanh “Ken két”, nham thạch nát bấy bùng nổ. Vách đá khu vực này vỡ ra, bùng nổ quỵ dị biến mất, bị khe hở không gian nho nhỏ mang đi.

Tinh thần Thạch Nham bảo trì cẩn thận cao độ. Hắn muốn cam đoan lưỡi dao sắc bén không thể va chạm, đâm vào hải cốt kia, vừa muốn gọt sạch đá bao phủ xung quanh, cực kỳ cẩn thận.

Lúc này hắn bỗng nhiên cảm thấy may mắn, may mắn lúc trước không mạo muội tới đây, mà là từng bước khôi phục thần lực, đánh chết đám người Lai Đặc Tụ đột phá bản thân, dùng cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên tạo nghệ cùng vận dụng thần lực tinh diệu, lại tới khai quật hải cốt thái cổ Lôi Long.

Hắn khẳng định lúc ấy nếu như cưỡng ép ra tay, khả năng không đến được nơi đây, đã bị Lôi Điện trùng trùng điệp điệp bức lui, càng không khả năng tinh diệu phân giải nham thạch, khiến cho hải cốt kia còn nguyên vẹn hiện ra rõ ràng.

Thu liễm tâm thần, vận chuyển Áo Nghĩa pháp quyết, hắn tinh diệu không chế lấy Không Gian Lợi Nhận, hết sức chuyên chú làm việc.

Âu Dương Lạc Sương che ngực, lặng lẽ nhìn về phía hắn, đôi mắt hiện lên ý tứ hàm xúc khó hiểu, tay bụm ngực, run rẩy không ngớt.

1301. Chương 1294: Nhân Tính

Răng rắc! Răng rắc!

Quặng mỏ cực lớn do mấy quặng tinh xây mà thành, có thể so với một ngôi sao sinh mệnh loại nhỏ, thể tích tuyệt đối không nhỏ, sức nặng thậm chí muốn vượt qua phần lớn ngôi sao sinh mệnh.

Lúc này, bên trong quặng mỏ truyền đến âm thanh vỡ nát rõ ràng, truyền đến tiếng nổ dữ dội.

Tộc nhân Trần gia, sợ hãi bất an nhìn hướng khu vực khai thác mỏ không ngừng truyền đến âm thanh, từng người đều đang suy đoán bên trong phát sinh cái gì.

“Lui! Đều thôi lui!”

Trần Vinh, Trần Lô đồng thanh hét chói tai, để cho tộc nhân Trần gia rời xa khu vực khai thác mỏ, tất cả người Trần gia đều thần sắc đại biến, theo bản năng cực nhanh lùi lại.

Khi bọn hắc nhanh lùi lại, động tĩnh bên trong khu vực khai thác mỏ trở nên đáng sợ, có thật nhiều nham thạch cực lớn bị nứt ra tung lên trời cao, lại quỷ dị biến mất.

Mọi người hoảng sợ nhìn lại, phát hiện vậy khu vực khai thác mỏ khổng lồ do mấy thiên thạch, quảng tinh xây, vậy mà đang dần dần thu nhỏ lại!

Cẩn thận nhìn lại, bọn hắc mới phát hiện ra thực sự không phải là thu nhỏ lại, mà là rất nhiều nham thạch biến mất, giống như một người mập mạp, bị rút mỡ rất nhanh, nhanh chóng gầy gò.

Điều này hiển nhiên cực kỳ quỷ dị.

Tất cả điều này vượt ra khỏi nhận thức của người Trần gia, bọn hắc không rõ ràng cho lắm, chỉ có thể mau chóng trốn xa, rất sợ bị liên lụy cùng những hòn đá biến mất một cách khó hiểu kia.

Chớp mắt thời gian, khu vực khai thác mỏ vốn cực kỳ khổng lồ, thể tích rút nhỏ gần gấp ba!

Mà lúc này, mới có thật nhiều khe hở không gian chằng chịt, từ bên trong từng cái hiện ra mơ hồ có thể thấy được rất nhiều hòn đá biến mất trong đó.

“Người Trần gia lui ra ngoài trăm dặm!” Đột nhiên, giọng nói Thạch Nham vang vọng đi ra, ngữ khí không cho cự tuyệt.

Trần Vinh ngẩn ngơ, không khỏi do dự.

“Gia chủ, trong này có lẽ có trọng bảo! Đây nhất định là trọng bảo sắp khai quật. Khu vực khai thác mỏ thuộc tại Trần gia chúng ta, hắc để cho chúng ta thối lui rõ ràng muốn độc bá trọng bảo!” Một lão giả Trần gia tham lam, nhin không được thấp giọng nói, con mắt nóng rực nhìn về phía khu vực khai thác mỏ.

Nghe hắc nói như vậy, càng khiến người Trần gia tim đập thành thạch, nhìn về phía vậy khu vực khai thác mỏ biểu lộ đều trở nên vô cùng cuồng nhiệt.

Tính con người chính là như vậy, khi tánh mạng đã bị uy hiếp, chỉ biết nghĩ đến mạng sống, nghĩ đến sống sót. Nhưng mà một khi an toàn bản thân có thể bảo đảm, tà niệm trong nội tâm lại sẽ sinh sôi, sẽ nảy mầm, sẽ bị lạc tâm trí.

Lúc này, rất nhiều người Trần gia cũng nghĩ ở khu vực khai thác mỏ sẽ có trọng bảo khai quật, bọn hắc đều cảm thấy trọng bảo này nên thuộc về Trần gia.

Trần Vinh cũng bỗng nhiên do dự, do dự rốt cuộc muốn nghe lời rời đi hay là lưu lại xem đến tột cùng, tiến hành cò kè mặc cả cùng Thạch Nham, đi xem trọng bảo sắp khai quật.

Ít nhất. . . cũng muốn kiếm một chén canh.

Hắc theo bản năng mà ham muốn.

Hắc đã biết rõ Lai Đặc Tập cùng tộc nhân Thần tộc toàn bộ bị đánh chết, nhưng hắc cũng không biết bọn người Lai Đặc Tập là bị Thạch Nham tiêu diệt. Bởi vì Thạch Nham lúc trước chẳng qua là Thủy Thần nhất trọng thiên, lại chưa từng nói rõ thân phận, tăng thêm Trần gia hắc luôn luôn phong bế tin tức, dẫn đến hắc sai lầm cho rằng đánh chết Lai Đặc Tập là một người hoàn toàn khác.

Cũng là như thế, hắc đối với Thạch Nham cũng không có sợ hãi sâu tận xương tủy. Khi tánh mạng không bị uy hiếp, trọng bảo hấp dẫn, kích thích hắc có chút không còn là chính mình.

“Rút đi!” Trần Lôi quát khế, gương mặt có vết sẹo vằn vẹo, lộ ra thái độ cực kỳ cấp bách.

Nàng còn tỉnh mắt hơn so với Trần Vinh, nhìn xa hơn. Nàng biết rõ Thạch Nham đáng sợ, thét to: “Nghe hắc nói, nếu không, sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Trần gia!”

“Trọng bảo này có lẽ thuộc Trần gia chúng ta! Ít nhất, chúng ta cũng phải biết là cái gì, ít nhất. . . muốn chia một ít chút” Người lúc trước giựt giây lại một lần nữa chen vào nói. Người này thái độ lạnh nhạt nhìn về phía Trần Lôi, nói: “Người đừng nói là vừa ý người kia? Đừng suy nghĩ. Với dung mạo của ngươi, căn bản không thể nào!”

Lời vừa nói ra, toàn thân Trần Lôi lạnh như băng, không thể tin được nhìn về phía hấn. Nàng nói: “Hoành đại thúc, người có thể nói như vậy sao?”

Trần Hoành là Hư thần Nhị trọng thiên, tại Trần gia cũng là một người trưởng bối, sắc mặt hấn nguội lạnh, nói: “Chẳng lẽ không phải? Nếu như người không phải vừa ý hấn, vì sao bảo toàn hấn khắp nơi? Vì sao không từng nghĩ qua, tranh thủ lợi ích cho Trần gia chúng ta. Nơi đây, cũng là người dẫn hấn tới”

Rất nhiều người Trần gia, nghe vậy cũng đều kinh ngạc nhìn về phía Trần Lôi.

Ngoại trừ những người đi theo Trần Lôi nhiều năm, cùng những quáng nô ở khu vực khai thác mỏ, những tộc nhân Trần gia khác, đều mang thần sắc hoài nghi, sắc mặt tối tăm phiền muộn.

Bọn hấn hoài nghi khi Trần Lôi chủ trì đại cục tại khu vực khai thác mỏ, sớm đã phát hiện trọng bảo, hoài nghi Trần Lôi dùng trọng bảo làm đại giá với Thạch Nham, mới khiến Thạch Nham trợ giúp bọn hấn tiêu diệt đám người canh giữ Thần tộc.

Trần Lôi nhìn về phía sắc mặt cùng ánh mắt những người kia, tâm như tro tàn, nàng cuối cùng nhìn về phía Trần Vinh: “Có người, chúng ta không thể đắc tội, vì Trần gia ta hy vọng người có thể thận trọng suy nghĩ một chút.”

“Ta nắm chắc trong lòng.” Trần Vinh nhíu mày: “Chúng ta chẳng qua là từ nhìn xem mà thôi, nhìn xem đến cùng có trọng bảo gì xuất hiện. Hy vọng có thể hết sức tranh thủ, có thể tranh thủ đến tốt nhất, thật sự không được. . .cũng thì thôi.”

Ánh mắt Trần Vinh lập lòe.

“Đồ vật vốn nên thuộc Trần gia chúng ta, hấn cho dù bá đạo, cũng nên cho chúng ta húp chút nước” Trần Hoành liếm liếm khóe miệng.

Trần Lôi tuyệt vọng, nàng không ngốc, nàng nhìn ra Trần Vinh cũng có lòng tham. Sau khi mất đi Thần tộc uy hiếp, Trần Vinh cũng muốn đại triển quyền cước một phen, “Trọng bảo” nơi đây đối với hấn chính là một cơ hội thật lớn.

“Tin ta đi, cùng ta cùng rời đi.” Nàng than thở một tiếng, vẻ mặt tuyệt vọng, quay đầu bỏ đi.

Rất nhiều quáng nô còn có thị vệ của nàng, nguyên một đám trầm mặc, theo đuôi nàng ly khai, trong chốc lát liền đi hết.

Trần Vinh cùng một đám người Trần gia, thoáng rút lui một ít, vẫn từ xa nhìn về phía khu vực khai thác mỏ.

Bọn hấn cũng không có theo lời Thạch Nham nói thối lui ra ngoài trăm dặm.

“Gia chủ!” Trần Hoành tham lam nhìn về phía trước: “Lúc trọng bảo khai quật, thường thường có Thiên tượng dị biến, người nọ. . . chẳng qua là Thủy Thần nhất trọng thiên, khởi động trọng bảo sẽ hao phí lực lượng khổng lồ, chúng ta?”

“Câm miệng!” Trần Vinh khế quát một tiếng.

Trần Hoành nhìn kỹ hấn vài lần, tâm thần khế nhúc nhích, liên tục gật đầu im miệng không nói, nhưng trong nội tâm đã có chủ ý

Rầm rầm rầm!

Khu vực khai thác mỏ vẫn xảy ra kịch biến.

Thời gian dần qua, có đám mây từ chỗ rất xa trôi nổi tới đây, tọa lạc trên khu vực khai thác mỏ. Trong đám mây Lôi Điện nổ vang, bên trong khu vực khai thác mỏ cũng có tia chớp bắn lên, làm khu vực sấm chớp lóe lên không ngừng, năng lượng cực kỳ cuồng bạo hỗn loạn.

Tại bên trong Lôi Minh Lôi Điện, một hài cốt hình rồng màu bạc khổng lồ, dần dần nổi lên, trên người hài cốt bao trùm đá dày đặc, đều là Phong Lôi thạch quý báu, toàn bộ đều nát bấy rơi lả tả xung quanh.

Lúc này Thạch Nham cùng Âu Dương Lạc Sương cũng như quang đoàn, toàn thân ở vào bên trong quang đoàn đẹp mắt, không nhìn thấy chân dung, ở phía trên hải cốt hình rồng màu bạc, không ngừng mà biến ảo vị trí, tựa hồ như đang cẩn thận khảo sát cái gì đó.

“Cái này, đây là! Đây là!”

Trần Hoàn lấp bắp, nhìn xem hải cốt hình rồng khổng lồ, rung động không hiểu, đã nói không ra lời.

“Hải cốt yêu thú ít nhất là thập tam cấp! Ông trời, bên trong hải cốt này truyền đến Lôi Điện chi lực, quả thực, quả thực kinh thiên động địa...! Đây tuyệt đối là trọng bảo! Là trọng bảo khó có thể tưởng tượng!” Một gã tộc nhân Trần gia, nhin không được hết rầm lên.

“Gia chủ!” Trần Hoàn nhìn về phía Trần Vinh, con mắt cực nóng lên, tràn đầy ý tứ tham lam.

Trần Vinh cũng tim đập thành thạch, ánh mắt lửa nóng nhìn về phía hải cốt thái cổ Lôi Long, bỗng nhiên trầm giọng nói: “Đại nhân, nơi đây là Trần gia chúng ta thủ hộ, Trần gia chúng ta từ mấy ngàn năm, quặng mỏ thuộc Trần gia chúng ta, mời đại nhân xem Trần gia nhiều năm cần cõ, phân chia một chút hải cốt yêu thú cho Trần gia chúng ta, Trần gia vô cùng cảm kích!”

Trong quang đoàn, Thạch Nham sững sốt xuống, xa xa nhìn về phía Trần Vinh, cau mày nói: “Ta cho các người thối lui ra ngoài trăm dặm, các người không nghe thấy sao?”

“Nơi này là lãnh địa Trần gia chúng ta, chẳng lẽ chúng ta không có thể lưu lại xem đến tột cùng?” Trần Hoàn khê quát một tiếng.

Thạch Nham kinh ngạc, từ xa nhìn hẩn một cái, dùng một loại khẩu khí cực kỳ quái dị nói: “Nguyên lai là tham bảo. Thật sự là buồn cười, một đám con sâu cái kiến thật vất vả sống sót, vậy mà lập tức sinh lòng tham, đi tranh giành ăn cùng với voi, ha ha.”

Hắn vừa nói xong, một đạo ánh trắng từ Âu Dương Lạc Sương trong quang đoàn kích bắn ra, như lưu tinh trụ rơi vào trên người Trần Hoàn.

Trần Hoàn lập tức như bột thủy tinh vỡ nát, thần thể trực tiếp nổ tung. Hắn đến chết, cũng không biết cái chết lại nhanh như vậy. . .

Trần Vinh chấn động, chợt bừng tỉnh, hét to: “Chúng ta lúc này đi!”

Hắn không ngờ đối phương sẽ tàn nhẫn như thế. Hắn cho rằng còn có thể cò kè mặc cả, cho rằng đối phương, ở thời điểm khởi động trọng bảo, tiêu hao kịch liệt, lại để cho hắn có một thời cơ lợi dụng.

Nhưng hiện tại, hắn hối hận rồi, hối hận tới cực điểm!

“Ta giúp người thanh lý, người chuyên tâm làm chuyện của người.” Âu Dương Lạc Sương khê quát một tiếng, thân như ánh trắng, bỗng nhiên lướt đến, chợt vô số Nguyệt Quan như mũi tên lông vũ rơi xuống, những người Trần gia còn lưu lại, từng người bùng nổ nát bấy, bị nàng hóa thành từng mảnh vụn.

Thạch Nham nhin không được cười phá lên, không nhìn nhiều những người Trần gia kia, tùy ý nói: “Vây cám ơn, cũng tránh cho ta đây phân tâm.”

Nói xong, hắn tiếp tục vận chuyển Áo Nghĩa, liên tiếp làm tiêu mất những hòn đá còn lưu lại trên người thái cổ Lôi Long, làm thân thể xương cốt thái cổ Lôi Long triệt để hiện ra rõ ràng.

“Chúng ta biết sai rồi! Biết sai rồi! Mời các người tha thứ!”

Trần Vinh tê tâm liệt phế kêu lên đầy sợ hãi, đau khổ cầu khẩn. Giờ khắc này hắn mới biết được cả đời này, hắn cũng không bằng ánh mắt muội muội Trần Lôi của hắn, biết rõ hắn một lần nữa phán đoán sai lầm.

Đáng tiếc, Thạch Nham không có phản ứng, Âu Dương Lạc Sương không thể dừng tay.

Tại trong mắt nàng, hành vi này của Trần gia quả thực cực kỳ ti tiện, diệt tộc những kẻ lưu lại tham lam vô sỉ chính là rõ ràng nhất..

Bởi vậy, Trần Vinh bọn hắn chỉ có thể từng người đi tìm chết.

Tại chỗ rất xa, Trần Lô cùng một đám người quần áo tả tơi, xa xa nhìn về bên kia, nhìn xem ánh trắng như mũi tên bay vụt qua, vẻ mặt nang cực kỳ bi ai, lòng như đao cắt, lại cắn răng khẽ kêu: “Cũng không được phép đi qua!”

“Lôi đại nhân!” Một gã thị vệ hét to.

“Cầu các người, chừa chút huyết mạch cho Trần gia, đừng đi chịu chết.” Trần Lô che ngực: “Đây là bọn hăn tự tìm đường chết. Ta đã sớm nói có người không phải là bọn hăn có thể trêu chọc, bọn hăn không có một tia cảm kích. Từ lúc trong lòng nảy sinh tham lam, kết quả đã định trước.”

Lời vừa nói ra, bên này tất cả mọi người đã trầm mặc.

Bọn họ cũng đều biết mấy người Trần Vinh, Trần Hoàn khi không bị Thần tộc nô dịch, cũng không phải là loại lương thiện, chẳng qua về sau bị áp quá lâu, mới chậm rãi chuyển biến tâm tính trung thực, nhưng áp lực Thần tộc vừa mất, bản tính của bọn hăn dần dần khôi phục, lại nổi lên những thủ đoạn trước kia.

Chẳng qua là lần này, bọn hăn đụng phải người còn tàn nhẫn vô tình hơn so với Thần tộc.

Cho nên đã định trước bị kịch của bọn họ.

1302. Chương 1295: Lôi Long Hải Cốt

Không đến canh ba, Trần Vinh cùng một đám tộc nhân Trần gia lưu lại, toàn bộ bị diệt, không để lại một người sống.

Đã nhiều năm, Âu Dương Lạc Thương đã trải qua quá nhiều gian nguy gặp trắc trở, tâm như băng cứng, một khi bắt đầu giết người, hoàn toàn không nhân từ nương tay, tư thế quyết đoán thành thạo, chứng tỏ nàng tuyệt không phải lần thứ nhất ra tay như vậy.

Cảnh giới Tộc nhân Trần gia đều tương đối thấp kém, bọn hăn sau khi chết hiện lên năng lượng rất nhỏ bé. Toàn bộ cộng lại cũng không bằng trình độ một gã Thủy Thần.

Những lực lượng kia, Thạch Nham căn bản không nhìn trúng mắt, chẳng qua hăn tiện tay ném huyết lá chắn ra ngoài.

Huyết lá chắn biến hóa diễn dịch thành một miệng khổng lồ màu đỏ tươi, bỗng nhiên đè xuống, hấp thu chút ít năng lượng, chợt thấy bên trên mặt Huyết lá chắn thần, hoa văn bí mật huyết sắc trở nên rõ ràng rất nhiều.

Sau khi Huyết lá chắn luyện hóa, tương thông cùng huyết mạch của hăn, suy nghĩ di chuyển, huyết lá chắn có thể lập tức hóa thành áo giáp dung nhập thân.

Huyết lá chắn có không gian tiếp tục phát triển, thu nạp lực lượng càng nhiều, áo giáp phòng ngự cũng sẽ tùy theo tăng cường. những người Trần gia kia tử vong hiện lên lực lượng gần như chỉ làm Huyết lá chắn chắc chắn thêm một phần mà thôi.

Đôi mắt Âu Dương Lạc Thương trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Huyết lá chắn, thần sắc liên giết mình.

Đám mây ẩn ký huyết sắc bên trên Huyết lá chắn vô cùng rõ ràng, cùng với lực lượng của người Trần gia thấm thấu, hàng đóa mây máu lại như ngôi sao chuyển động, truyền đến huyết quang mịt mờ.

Âu Dương Lạc Thương nhìn chăm chăm vào huyết quang, chăm chú xem trong chốc lát, nàng bỗng nhiên tâm phiền ý muộn, chủ hồn như sa vào trong gió tanh mưa máu, có dự vọng giết chóc vô cùng sáng khoái, thư thái.

Dục vọng này dần dần mãnh liệt, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng lập tức biến thành màu đỏ sậm, máu tanh um tùm.

“Dừng lại!”

Đột nhiên, một tiếng tiếng sấm hét to

Mạnh mẽ vang vọng trong tâm linh Thức Hải của nàng, như thiên thần gầm lên, chấn vỡ tâm thần mê loạn của nàng.

Nàng đột nhiên khôi phục thanh tỉnh.

Vì vậy nàng cũng không dám nữa nhìn vào Huyết lá chắn, lòng sợ hãi vận chuyển tế đàn, dùng Băng Hàn chi lực tẩy rửa tâm linh, vững chắc chủ hồn, chãi vuốt thần lực chấn động cuồng loạn.

Cũng vào lúc này, Huyết lá chắn hóa thành một tia máu, biến mất ở chỗ sâu trong mi tâm Thạch Nham.

Thạch Nham lơ lửng ở vị trí đầu rồng hài cốt thái cổ Lôi Long, thần sắc nghiêm trọng, trong mắt kỳ quang như điện, âm thầm tập trung tư tưởng suy nghĩ, quan sát đo đạc.

Dưới người hắn, trên thân thể ba vạn mét của hài cốt thái cổ Lôi Long, không có một tia da thịt râu tóc, chỉ có xê dịch các đầu khớp xương

Chất liệu xương cốt hiện lên màu trắng bạc, phát ra vàng sáng nhàn nhạt, hài cốt ba vạn mét cực kỳ khổng lồ có thể so với một khối Thiên Ngoại thiên thạch, mà bên trong hiện lên Lôi Điện chấn động, cực kỳ khủng bố.

Cẩn thận nhìn, hắn phát hiện đây là hài cốt xương cốt

Có vài chục dấu vết bể tan tàn, rất nhiều xương cốt như bị lợi khí bổ chém, có vết cắt khắc sâu vô cùng rõ ràng.

Thạch Nham có thể khẳng định, thái cổ Lôi Long này khi còn sống tất nhiên trải qua một hồi huyết chiến vô cùng thê thảm!

Trận chiến ấy dẫn đến Yêu Thú trọng thương khiến cho hồn phách hắn phân liệt vô số, hóa thành tường ngăn cách Lôi Tiêu tinh vực, ngăn cản Lôi Điện kỳ quang, dẫn đến Yêu thân, linh hồn chia lìa, nhiều năm không thể đoàn tụ phục sinh.

Một đám thần niệm hư không diễn hóa

Biến thành một cầu vòng trong suốt to như bàn tay, bỗng nhiên bay hướng đầu rồng hài cốt thái cổ Lôi Long.

Trong chốc lát, Thiên Lôi như chùy, tia chớp như đao, dọc theo vậy thần lực ngưng kết bàn tay lớn, mạnh mẽ xông bắn về phía linh hồn Thạch Nham.

Rầm rầm rầm!

Trong đầu Thạch Nham truyền đến tiếng sấm nổ mạnh, thần thể như bị cự chùy kháng kích, chấn động mấy trăm cái.

Chợt, một vết máu từ khóe miệng của hắn hiện ra rõ ràng, vết máu khóe miệng tùy ý biến mất, thần sắc như thường, âm thầm thúc dục ma huyết tự trị thương thế.

Nheo mắt cân nhắc mấy giây, hắn giật mình, lập tức khẳng định thái cổ Lôi Long này khi còn sống tất nhiên đạt tới cảnh giới Bất Hủ!

Nếu không, không có khả năng đơn riêng chỉ là bằng tàn lực của một hài cốt mất mạng mà khiến cho hắn khí lực cực kỳ cứng cỏi lập tức bị trọng thương!

Cũng chỉ có đạt tới cảnh giới Bất Hủ, mới có thể lưu lại lực lượng khủng bố như thế, có thể sau khi đã chết, hồn tiêu tán, vẫn đáng sợ biến thái như thế! Chỉ có Bất Hủ, mới có thể đạt tới một bước này!

“Cấp bậc Bất Hủ tồn tại, Thiên Yêu tộc một trong thủy tổ, quả nhiên là số phận của ta. . .”

Hắn không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, nhếch miệng hắc hắc cười nhẹ, thần sắc hưng phấn.

Hắn là bản nguyên dung hợp giả đại lực Thần Ân, Thiên Yêu tộc thì là Tổ tinh đại lực Thần Ân. Theo như thuyết pháp chủng loại thì chính là con dân của hắn. Ngay cả loại cấp bậc thánh thú Thanh Long, cũng chỉ có thể trong một tình huống đặc biệt nào đó tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, không thể chỉ có thể dựa vào ý niệm trong lòng hắn mà xử sự.

Thái cổ Lôi Long này nếu thật sự sống lại, không phải cũng chỉ có thể kề vai sát cánh một đường cùng hần sao?

Do đó biến thành một cây trường thương sắc bén trong tay hần?

Sau khi hiểu rõ ràng điểm này, hần bỗng nhiên trở nên hào hứng bừng bừng, cười vận chuyển Áo Nghĩa, dùng tường ngăn cách không gian trùng trùng điệp điệp chụp xuống, trói buộc chặt hải cốt thái cổ Lôi Long như núi. Hần bắt chợt chỉ lên trời gào thét một tiếng, thần lực quanh thân kích phát, dùng hần làm trung tâm Tinh Quang như biển cả tràn lan cuồng bạo, trong nháy mắt sinh ra một cỗ thần lực vô cùng cường mãnh.

Hải cốt Lôi Long chiều cao ba vạn thước, đột nhiên truyền đến thanh âm xương cốt nhúc nhích “Ken két”, chợt như một chiếc chiến hạm cực lớn, chậm rãi cử động hướng về phía vách tường tinh vực bằng tinh thể.

Thạch Nham, ngồi ngay ngắn ở trên đỉnh đầu rồng thái cổ Lôi Long, hít mắt cười quái dị.

Âu Dương Lạc Sương một chút do dự, hóa thành một Nguyệt Hoa sáng tỏ, không nhanh không chậm dán sau lưng thái cổ Lôi Long, dựa vào phần đuôi Long cốt to và dài dữ tợn.

Xa xa, Trần Lôi cùng tộc nhân Trần gia còn sống sót, đều vẻ mặt bi thống chua xót, ai oán thở dài.

Đám người Trần Vinh cùng bọn họ làm việc một mực bất hòa. Cũng là như thế, bọn hần mới không sinh sống tại chủ tinh Trần gia, mà là đóng quân sinh tồn ở quảng mỗ.

Nhưng mà, không hợp thì không hợp, mọi người dù sao đều là nhất mạch, khi bọn hần biết rõ đám người Trần Vinh đều bị giết, tâm tình vẫn rất thấp, bi thống.

Người bi thống nhất chính là Trần Lôi!

Nàng là muội muội Trần Vinh, nàng biết rõ Trần Vinh ở phương diện khác có chút hèn hạ vô sỉ, nhưng đối với nàng, Trần Vinh chính là thật tâm yêu thương.

Nàng sờ soạng vết sẹo trên mặt, ánh mắt ảm đạm, thở dài trong lòng: “Ta cũng không trách người gây vết thương trên gương mặt ta. Những năm gần đây ta sớm đã nghĩ thông suốt, cũng biết bởi vì vết sẹo này ta mới có thể bình yên sống tới ngày nay, nhưng người không nên xúc động tham lam như vậy. Ta, ta sợ là rất khó báo thù người cho người. . .”

Những thị vệ bên cạnh nàng, những tộc nhân Trần gia, cùng những người vừa mới chết thảm đều có liên hệ ngàn vạn lần thân tình. Trong bọn họ rất nhiều người không hề nghĩ giống như Trần Lôi. . .

Có ít người, vẫn còn có trả thù ý niệm trong đầu, chẳng qua là cường ép đè nén, không dám lập tức biểu lộ ra.

“Lôi, lôi đại nhân! Đây là cái gì? !”

Đột nhiên, một thiếu niên khô gầy như củi run rẩy chỉ hướng về phía trước, toàn thân run rẩy, lắp bắp quát.

Thiếu niên không ngừng lui về phía sau, sắc mặt tái nhợt, hai tay bầu chặt quần áo rách nát.

Giống như trong nội tâm của hần bất an sợ hãi.

Mọi người thuận thể nhìn tới.

Bất chợt tất cả đều hoảng sợ biến sắc, trong mắt lộ ra tuyệt vọng sợ hãi thật sâu, hàn ý từ lưng thẩm thấu toàn thân, dừng mãnh vào tâm linh.

Một hải cốt cự long màu bạc to lớn bao la, hùng vĩ hơn cả so với chiến hạm, quanh thân Lôi oanh điện thiểm, chậm rãi chạy tới trong trùng trùng điệp điệp mây đen, trong sương mù dày đặc, một khí thế bề ngễ uy nghiêm, bao phủ bát hoang thập phương, tràn ngập tại từng nơi hẻo lánh nhất của Tinh Hải!

Kinh sợ tất cả mọi sinh linh!

Trên đỉnh đầu rồng, một thân ảnh lạnh lùng hùng vĩ như núi

Tự có một loại khí thể bá chủ Tinh Hải, làm cho người ta tự nhiên sinh ra lòng thần phục, không dám cao hứng phản kháng.

Nhìn bóng dáng kia ngồi ngay ngắn trên đỉnh đầu rồng.

Trần Lô cùng đám tộc nhân Trần gia còn sót lại, chỉ cảm thấy một bụng đắng chát, toát ra thần sắc tuyệt vọng bất đắc dĩ.

Bọn hắn bỗng nhiên minh bạch, cuối cùng cả đời bọn hắn cũng không có lực trả thù người này.

Khi bọn hắn âm thầm than thở, hài cốt hình rồng khổng lồ kia dừng lại, ánh mắt Thạch Nham như lưu tinh, từ xa nhìn về trên người Trần Lô hờ hững nói: “Những những kia một vốn nảy sinh lòng tham lam đã đi trước một bước, nhưng việc này không phải do các người. Chuyện ta đáp ứng người, ta vẫn giữ lời.”

Ngừng một lát, hắn nhíu mày hỏi: “Người vẫn quyết định rời khỏi nơi đây, hay là xây dựng lại Trần gia, người có thể lựa chọn như thế nào?”

Trần Lô kinh ngạc, nàng mím môi khó khăn trầm ngâm nửa ngày, nói khẽ: “Ta muốn lưu lại xây dựng lại Trần gia, ta không muốn rời xa nơi chôn rau cắt rốn, không muốn một lần nữa bắt đầu tại tinh vực không thuộc về ta.”

Thạch Nham chăm chú nhìn nàng, nhẹ gật đầu, “Ta rất thưởng thức lựa chọn của người.”

Nói xong, một bàn tay Tinh Thần cực đại, đột nhiên hướng về bên trong một vòng xoáy, ở trong vòng xoáy lôi kéo giấy dựa cái gì đó. Không bao lâu, bàn tay cực lớn cứng rắn nắm một đồng vật gì đó tinh xảo, đẹp đẽ từ bên trong vòng xoáy ra, bỗng nhiên mở ra ngay trên đỉnh đầu mấy người Trần Lô.

Bất chợt rất nhiều tinh thạch quý giá, áo giáp đẹp tinh xảo, một lọ đan dược mùi thơm mê người, từng kiện từng kiện lười dao sáng loáng sắc bén từ vậy ngôi sao cự học lòng bàn tay rủ xuống.

Những tài liệu tu luyện kia, áo giáp, đan dược, lợi khí các loại, rất nhiều thứ đạt đến đẳng cấp Thần cấp, làm Trần Lô cùng một đám tộc nhân Trần gia đều ngây người như gà gỗ.

“Những vật này đến từ Lôi Tiêu Thiên Trì, ta chém giết Lai Đặc Tập xong, những vật này đã thành vật vô chủ. Người một đường rất phối hợp với ta, ta ban cho người để người làm Trần gia lớn mạnh.”

Thạch Nham nhìn qua nàng, trầm ngâm một chút, chân thành nói: “Người, so ca ca Trần Vinh của người, thích hợp làm gia chủ Trần gia hơn. Với tâm tính và ánh mắt của hắn, cho dù được những vật này cũng không có thể khiến cho Trần gia có một tương lai mới tinh, mà người thì lại có thể. Đừng phụ lòng kỳ vọng của ta. Hy vọng lần sau gặp lại, Trần gia người đã là thế lực lớn số một Lôi Tiêu tinh vực.”

Lời nói này rơi xuống, thái cổ Lôi Long một lần nữa chuyển động, trong sương khói mây đen trùng trùng điệp điệp, di chuyển hướng về tường ngăn cách tinh vực, hướng về tương lai bao la hùng vĩ của Thạch Nham hắn.

” Hoàn Hồn đan ngũ phẩm Thần cấp! Thần cấp lục phẩm Thông Linh ngọc! Trời ạ, hắn lại cho chúng ta!”

“Chém giết Lai Đặc Tập, chém giết Lai Đặc Tập! Lai Đặc Tập dĩ nhiên lại bị hắn giết chết! Ông trời ơi, Trần Vinh, Trần Hoàn bọn hắn đúng là điên, lại dám đánh chủ ý lên người hắn!”

“Bị giết đáng đời, ánh mắt cũng quá tệ, trêu chọc ai không trêu mà đi trêu chọc Sát Thần này!”

“Lai Đặc Tập thu hết trọng bảo trong toàn bộ tinh vực, toàn bộ đều là vật có giá trị liên thành. Hôm nay hơn phân nửa rơi vào trong tay Trần gia chúng ta. Trần gia chúng ta hưng uy có hi vọng rồi!”

“Ồ, cái này, đây là 'Vạn hoa ngưng nguyên lộ' ” cái này có thể khiến cho tất cả vết sẹo tiêu mất!”

Một gã Trần gia thị vệ, cẩn thận từng li từng tí cầm một cái bình ngọc, hai tay đưa về phía Trần Lô, hưng phấn nói: “Lôi đại nhân, Vạn Hoa ngưng nguyên lộ có thể làm ngài khôi phục mỹ mạo trước kia. Trước kia, Lôi đại nhân là đệ nhất mỹ nhân Trần gia chúng ta. Nay đã có thứ này, Lôi đại nhân không bao giờ bởi vì dung mạo mà âm thầm hao tổn tinh thần nữa.”

Nhưng mà, Trần Lô lại ngoảnh mặt làm ngơ, đôi mắt chẳng qua vẫn dừng ở phương hướng thái cổ Lôi Long biến mất, trầm mặc thật lâu.

“Lôi đại nhân! Lôi đại nhân!” Người nọ lại hô hoán.

Hồi lâu, Trần Lôi mới hít sâu một hơi, thì thào tự nói vài câu, sau đó nói: “Từ nay trở đi, ta chính là gia chủ Trần gia. Ta sẽ cho các người, cho Trần gia, cho tự chính mình một tương lai mới tinh! Trần gia, chắc chắn trở thành một trong những thế lực chói mắt nhất Lôi Tiêu tinh vực!”

1303. Chương 1296: Châm Lại Sinh Mệnh Chi Hỏa!

Nơi vách tường Tinh vực bằng tinh thể, hàng đoàn Lôi Điện tụ tập, truyền ra âm thanh “Xì xì” lạ lùng, thật lâu không thôi.

Hài cốt thái cổ Lôi Long khổng lồ, lóe ra ánh sáng màu bạc, tọa lạc tại bên cạnh vách tường bằng tinh thể, như một cốt sơn óng ánh, nghiêm ngặt hùng vĩ.

Thạch Nham ngồi ngay ngắn ở trên đầu rồng, thần sắc trầm trọng, trên người, linh hồn ý niệm trong đầu rung chuyển không ngớt, vận chuyển tánh mạng Áo Nghĩa, ý đồ dẫn dắt Lôi Long phân hồn, ngưng kết tại trong đầu lâu Lôi Long.

Chẳng qua là bất luận hần thi triển loại lực lượng Áo Nghĩa nào, vận dụng tánh mạng Áo Nghĩa như thế nào đều thủy chung không cách nào nhúc nhích phân liệt hồn phách của Lôi Long.

Hắn dùng tánh mạng Áo Nghĩa làm hạch tâm, dùng bất tử ma huyết của bản thân làm vật dẫn, muốn dẫn dắt hồn phách, nhưng linh hồn ý niệm trong đầu hơi chút đụng chạm phân hồn Lôi Long, lập tức tế đàn rung mạnh, như muốn bùng nổ.

Phân hồn thái cổ Lôi Long, có bản năng kháng cự, mặc dù ý thức không đoàn tụ, lực lượng khó có thể phát huy một trong mười thành, tuy nhiên cực kỳ khoa trương, không phải hần tuyệt đối không thể tùy tiện nếm thử.

Tánh mạng Áo Nghĩa không được, hần lại đi cắt không gian, dùng Tinh Hà làm cầu nối, muốn ngưng luyện phân hồn.

Kết quả vẫn thất bại như cũ.

Lần lượt thử xong, hần phát hiện đủ loại phương pháp cũng không có hiệu quả. Việc phục sinh thái cổ Lôi Long quả thực là nan đề không thể thực hiện, khiến cho hần mặt mày ủ rũ.

“Người muốn phục sinh yêu thú này?” Âu Dương Lạc Sương lạnh giọng chen vào nói.

Nàng yên lặng đi theo đến nơi này, thủy chung lẳng lặng quan sát, trên đường không nói một câu. Khi Thạch Nham liên tục thất bại nhiều lần, lộ ra sa sút tinh thần bất đắc dĩ, nàng mới mở miệng, “Có lẽ phương hướng của người sai rồi.”

“Phương hướng sai rồi?” Thạch Nham nhú mày, quay người lườm nàng liếc, trầm giọng nói: “Người có cái gì cao kiến?”

“Những năm gần đây ta một mình du dã tại Tinh Hải, cũng đã được nghe nói không ít về bí mật của Tứ đại chủng tộc. Yêu thú này rõ ràng là yêu tổ Thiên Yêu tộc thái cổ, yêu thân của nó, yêu hồn tách ra nhiều năm, phương pháp phục sinh thông thường không sống được, chỉ có thể thử những phương pháp khác. Thí dụ như. . . Bồn nguyên chi lực?” Nàng tỉnh táo như nước, chậm rãi nói, vì Thạch Nham mà phân tích ảo diệu.

“Xem ra người cũng biết không ít.” Thạch Nham khẽ động trong nội tâm.

“Sư phó của ta. . . Nói cho ta không ít chuyện. Nếu như người là bồn nguyên dung hợp đại lục Thần Ân, vậy người có lẽ thử dùng bồn nguyên để thực hiện.” Nàng thần sắc đậm mạc, “Thiên Yêu tộc sinh ra tại Tổ tinh, quê hương của chúng ta, bọn hần cùng bồn nguyên nhất định sẽ có liên hệ vi diệu. Chủ hồn của người vô kể khả thi, phó hồn nói không chừng có thể đạt thành mục đích.”

“Có đạo lý.”

Thạch Nham khẽ gật đầu, chợt nhắm mắt lại, như lão tăng nhập định.

Âu Dương Lạc Tương nhắc nhở, khiến cho hắn đã có cân nhắc mới. Chủ hồn của hắn tọa trấn nơi đây bất động. Một đám hồn niệm lại xuyên qua tinh vực rậm rạp, chạy suốt Thần Ân Tinh.

Ở chỗ sâu trong địa tâm Thần Ân Tinh, bên trong tinh thể thần kỳ mỹ lệ, một hỏa diễm năm màu lạng yên bay ra.

Hỏa diễm đột nhiên diễn biến, hóa thân Thạch Nham chân thân hư ảnh, lập lòe hai cái liên biến mất không thấy gì nữa.

Một sơn cốc ở trong Thiên Yêu sơn mạch.

Thánh thú Thanh Long ngủ đông ở ẩn trong một ngọn núi. Trên ngọn núi có mấy trăm thạch động tĩnh mịch. Lúc này, trong những thạch động đều có năng lượng thiên địa nồng đậm lưu động, phụ cận hải vực đều có linh khí thiên địa tinh thuần, bộ phận trong lòng núi bị thánh thú Thanh Long thu nạp, phun ra nuốt vào lấy, luyện hóa tạng phủ yêu thân hải cốt, tăng cường lực lượng.

Ở cửa một trong những thạch động đó, bản thể quỷ liên dùng hình thái ngồi xổm, toàn thân truyền đến rung chuyển cực kỳ mãnh liệt. Trong cơ thể, máu tươi như nước sôi nóng hổi, cực kỳ quỷ dị.

Hư ảnh Thạch Nham bỗng nhiên nổi lên tại sơn cốc.

Trong lúc đó, linh khí thạch động phun ra nuốt vào bỗng nhiên đình trệ, quỷ liên ở vào trạng thái tu luyện, cũng chấn động mạnh một cái.

Sau một khắc, quỷ liên biến hóa hình người, thành một gã thanh niên lạnh lùng rét lạnh. Hắn đi về hướng Thạch Nham, đôi mắt phát ra ánh sáng yêu dị, chăm chú nhìn hư ảnh Thạch Nham, cúi đầu khẽ quát một tiếng: “Thạch Nham.”

Thạch Nham nhìn về phía hắn, không khỏi nhíu mày nói: “Người cùng ta về sau sẽ là quan hệ như thế nào?”

Lần đầu tiên nhìn thấy quỷ liên, hắn liền biết rõ cấp độ cảnh giới lực lượng hôm nay của quỷ liên cực kỳ bất phàm. Hư ảnh này của hắn là do bốn nguyên hỏa diễm nhào nặn mà thành, đối với từng cọng cây ngọn cỏ của mảnh thổ địa này có khắc sâu, nhận thức thần kỳ.

Hắn nhận thức rõ ràng, lúc này quỷ liên sợ là đã đạt tới cảnh giới trung giai thập tam cấp Yêu tộc, ngang bằng với bản thể Thủy Thần nhị trọng thiên của hắn.

Trong lúc bất tri bất giác, quỷ liên đã đạt tới một độ cao cảnh giới cực kỳ khoa trương, liên tưởng tới lời nói của Minh Hạo tại thánh địa Huyết Hải, nội tâm của hắn khẽ nhúc nhích.

Quỷ liên là con lai của ba tộc: Thiên Yêu tộc, Minh hoàng tộc, Bất tử Ma tộc, ở bên trong Tinh Hải hiện nay, một thân thể huyết mạch đặc thù tiếp cận Thị Huyết nhất.

Dĩ vãng gặp nhau, quỷ liên xưng hô hắn là chủ nhân, mà lần này lại xưng hô tên. Hàm ý trong đó, Thạch Nham biết rõ ràng.

Quỷ liên hóa thân thanh niên lạnh lùng, bộ dáng này của quỷ liên có sáu phần tương tự với hắn. Đôi mắt quỷ liên sâu kín, trầm mặc hồi lâu, nói: “Thánh Tổ đồng ý, ta sẽ trở thành thủ lĩnh tương lai của Thiên Yêu tộc. Thân phận này không thể lãng phí chính mình, cũng không có khả năng làm nô làm bộc.”

Con mắt Thạch Nham lóe lên, nhìn hướng một bên. Ở chỗ đó thánh thú Thanh Long cũng ngưng luyện hóa nhân thân, trầm mặt nói: “Trong cơ thể quỷ liên chảy máu huyết thần diệu huyền ảo nhất thế gian. Hắn thay thế về sau thay thế ta quản lý quyền hành Thiên Yêu tộc, là tộc trưởng mới hiện nay của Thiên Yêu tộc, hắn không bao giờ là tọa kỵ của Thạch Nham người!”

“Ta chưa bao giờ coi hắn trở thành tọa kỵ.” Thạch Nham nghiêm sắc mặt, nghiêm nghị nhìn quỷ liên nói: “Cho tới nay ta và người cùng là đồng bọn! Một mực như thế!”

Đồng tử quỷ liên hiển hiện màu sắc kỳ dị, hắn thoáng qua khom người, cúi đầu nói: “Về sau tuy không phải chủ tớ, nhưng sẽ là chiến hữu kiên trung nhất. Như người nói, chúng ta sẽ là đồng bọn. Trước kia thế nào về sau cũng là như thế.”

Hắn quay đầu nhìn về phía thánh thú Thanh Long, âm thanh lạnh lùng nói: “Người cũng không có thể can thiệp vào quyết định của ta!”

Thánh thú Thanh Long ngẩn người, chợt cười khổ lắc đầu, thầm than một tiếng.

Hắn chưa từng nghĩ đã cố gắng lâu như vậy, quỹ liều này vẫn trung thành đối với Thạch Nham, cái loại này nhiều năm trước cắm vào linh hồn cốt tủy lạc ấn, quả không phải ngắn thời gian có thể lau đi đấy.

Thanh Long trầm ngâm mấy giây, cười ôn hòa đứng lên, nói “Hắn là Tổ Tinh bốn nguyên dung hợp giả, Thiên Yêu tộc chúng ta trong tương lai không có xung đột cùng hắn. Trái lại, sự cường đại của hắn sẽ tạo phúc cho toàn bộ Thiên Yêu tộc. Bởi vậy, người cùng hắn tự nhiên sẽ là đồng bọn, trừ phi hắn mất mạng, bằng không thì quan hệ này tất nhiên sẽ không thay đổi. Đây là vận mạng an bài.”

Thạch Nham nhìn về phía quỹ liều, bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn Thanh Long nói: “Ta vì chính sự mà đến. Tại Lôi Tiêu tinh vực ta tìm được hài cốt cùng phân hồn thái cổ Lôi Long. Có người muốn ta phục sinh. Ta cũng hoàn toàn muốn làm như vậy. Chẳng qua là không biết được bí quyết. Người là Thánh Tổ Thiên Yêu tộc, người cũng biết ảo diệu của việc phục sinh thái cổ Lôi Long. Bản thể ta bên kia rất sốt ruột, người nếu có phương pháp, lập tức nói cho ta nghe.”

Thái cổ Lôi Long là Thủy tổ Thiên Yêu tộc, là Bất Hủ Thiên Yêu tộc. Thanh Long và các tiền bối Thiên Yêu tộc từng tiêu phí vô số tinh lực tìm kiếm hắn, tự nhiên trong vấn đề phục sinh thái cổ Lôi Long nhất định có thể giúp được hắn.

Quả nhiên, Thanh Long nghe xong lời ấy, mừng rỡ như điên, “Người có thể tìm được hắn! Người lại có thể tìm tới hắn!”

“Làm thế nào phục sinh hắn?” Thạch Nham cắt đứt tiếng kêu cuồng hỉ, sợ hãi của Thanh Long.

“Dùng bốn nguyên phục sinh!” Thanh Long quyết đoán giải thích ảo diệu, kích động nói: “Hắn cùng với ta cùng sinh ra tại Tổ Tinh, chịu bốn nguyên nhen nhóm sinh mệnh chi hỏa, người dung hợp bốn nguyên Tổ Tinh, lại hiểu rõ tánh mạng Áo Nghĩa, chỉ cần vì hắn một lần nữa nhen nhóm hồn hỏa, phân hồn hắn sẽ đoàn tụ, sự tình còn lại không cần người nhúng tay, chính hắn có thể tỉnh lại!”

“Làm thế nào nhen nhóm hồn hỏa?” Thạch Nham ngạc nhiên.

“Ta không từng dung hợp qua bốn nguyên cổ đại lực, làm sao ta biết? Vấn đề đốt hồn hỏa mà nói, đến từ hai tên gia hỏa các người. Người dung nhập bốn nguyên, có lẽ ít nhiều có trí nhớ của bọn hắn, chính người nghĩ biện pháp. Tại điểm này, ta thật không thể cho người quá nhiều phương hướng, bởi vì ta không hiểu bốn nguyên ảo diệu.” Thanh Long bắt đầu dĩ nhiên.

“Nhen nhóm hồn hỏa, nhen nhóm hồn hỏa. . .”

Thạch Nham thì thào nói nhỏ, nhíu mày khổ tư trong chốc lát, sau đó nhìn Thanh Long, quỹ liều nhẹ gật đầu: “Hồn phách ta sẽ tạm cách nơi này. Lúc ta không có ở đây, một khi đại lực này bị xâm lấn, ta rất khó chiếu cố, các người làm phiền thần hao tâm tổn trí.”

“Đó là tự nhiên.” Thanh Long ngạo nghễ nói.

Thạch Nham không cần phải nhiều lời nữa, đạo hư ảnh dần dần trở thành nhạt, chậm rãi biến mất.

Đồng thời, bản thể tại Lôi Tiêu tinh vực phía xa, bỗng nhiên mở mắt ra, nhẹ giọng nỉ non nói: “Nhen nhóm hồn hỏa. . .”

Hắn nhìn về hướng phân hồn Lôi long, ở chỗ sâu trong đồng tử của hắn, một cái bóng mờ hồ hồ dần dần hiển hiện rõ ràng, tọa lạc tại trên tế đài của hắn, đặt song song cùng chủ hồn.

Hàng đoàn Thiên Hỏa từ trong Phó hồn trong khóe mắt hắn bay ra, hóa thành một ánh lửa bóng bẩy, đột nhiên phóng tới phân hồn thái cổ Lôi Long tại vách tường bằng tinh thể, một đám Thiên Hỏa tìm được một đám phân hồn, phóng xuất ra Thiên Hỏa tinh diệu khác nhau.

Hôm nay, bốn nguyên Thiên Hỏa của hắn trải qua hơn lần dung hợp, chỉ còn bốn loại, phân biệt là: diệt thế Lôi Viêm, Cửu U phê hồn diễm, Huyền Băng Hàn Diễm dung hợp chi hỏa, Địa Ngục chân hỏa, Chu Tước chân hỏa, Vạn niên địa tâm hỏa dung hợp chi hỏa, còn có chính Thái Cổ Yêu hỏa, Âm linh ma trời, cộng

thêm Tuyệt Thi hỏa dung hợp chi hỏa, cuối cùng thì chưa từng dung hợp bất luận Hỗn Độn thánh hỏa gì hết!

Top ba loại dung hợp chi hỏa, hóa thành đám mây ngọn lửa, ngo ngoáy tại phân hồn thái cổ Lôi Long, mong muốn liên kết tách ra chi hồn.

Hiển nhiên lại không đúng đường.

Ngược lại cuối cùng một loại Hỗn Độn thánh hỏa, biến thành một đám ngọn lửa, lần đầu tiên đụng chạm phân hồn thái cổ Lôi Long, phân hồn liền lập tức rung động mạnh. . .

“Hỗn Độn thánh hỏa, thiên địa sơ khai tự nhiên hình thành hỏa viêm, giống như sinh mạng cường đại thời đại thái cổ, có thể chính mình tu luyện, có thể sáng tạo tánh mạng, thậm chí có thể làm cho người chết phục sinh, một lần nữa nhen nhóm tánh mạng hỏa viêm của người chết, xếp hàng thứ nhất.”

Hắn đột nhiên nhớ tới định nghĩa Hỗn Độn thánh hỏa!

Hỗn Độn thánh hỏa, có thể làm cho người chết phục sinh, có thể một lần nữa nhen nhóm tánh mạng hỏa viêm của người chết!

Hắn đột nhiên tìm đúng phương hướng!

Tâm thần khẽ động, ba loại dung hợp chi hỏa còn lại đều nặng thu tể đàn, linh hồn chi lực của hắn bỗng nhiên thẩm thấu tuôn ra, toàn bộ rót vào Hỗn Độn thánh hỏa, phó hồn bên trong bốn nguyên, lan tràn tại bên trong Hỗn Độn thánh hỏa như nước biển, làm Hỗn Độn thánh hỏa vốn lặng yên, lớn mạnh, nhanh chóng bao trùm hướng tới phân liệt hồn phách thái cổ Lôi Long.

Xì xì xì!

Hồn phách phân tán của Thái cổ Lôi Long, bỗng nhiên truyền đến âm thanh lạ, từng sợi tàn hồn tách ra nhiều năm, như bỗng nhiên sống lại. Dưới sự tắm bổ của Hỗn Độn thánh hỏa, như toả sáng sinh cơ mới.

Từng đạo ánh lửa, hiện ra rõ ràng ở chỗ phân hồn. Đó chính là tánh mạng hồn hỏa!

Đồng thời, bên trong hải cốt thái cổ Lôi Long, bỗng nhiên bắn ra cơ năng tánh mạng bành trướng, một mảnh tia chớp dài hẹp kích bắn ra, bao vây hải cốt, chợt liền nhìn thấy Lôi Tiêu tinh vực xung quanh thiên địa năng lượng cuộn cuộn không dứt vọt tới, hải cốt thái cổ Lôi Long bỗng nhiên có huyết nhục mọc ra từ bên trên hải cốt.

Thái cổ Lôi Long, bị đốt hồn hỏa, theo bản năng tiến hành tự mình phục sinh!

1304. Chương 1297: Lôi Địch Cùng Thanh Tiêu

Tại đại lục Thần Ân, ở bên trong mười loại Thiên Hỏa, Hỗn Độn thánh hỏa xếp hàng thứ nhất, có được gian nan nhất.

Lúc trước, Thạch Nham phát hiện Hỗn Độn thánh hỏa, hắn cướp lấy bản nguyên đại lục. Sở dĩ năng lượng đại lục Thần Ân khô kiệt nhanh chóng, ngoại trừ năm đó Lạc La, Giới Linh vận dụng bốn nguyên, liên thủ dẫn dắt từ vũ trụ bên ngoài tới đây, một nhân tố chủ yếu khác chính là Hỗn Độn thánh hỏa lặng lẽ thu nạp bản nguyên.

Nếu không có Thạch Nham phát hiện cực sớm, có lẽ Hỗn Độn thánh hỏa có thể tiến hóa đến một loại cấp độ khó có thể tưởng tượng nổi, tiến tới dung hợp toàn bộ Thiên Hỏa còn sót lại.

Do đó thay thế Thạch Nham, bản thân hóa thành cổ đại lục, thành cổ đại lục chi hồn.

Phương thức hình thành Thiên Hỏa này không người biết được. Nghe nói từ thời sơ nguyên của cổ đại lục đã tồn tại, là từ một đám ý niệm của cổ đại lục diễn biến chuyển hóa mà thành, có kỷ lục tánh mạng hỏa diễm.

Hôm nay vừa nhìn, lời đồn đại quả nhiên không uổng. Dưới tác động của Hỗn Độn thánh hỏa thần bí hỏa diễm, phân liệt tàn hồn thái cổ Lôi Long, giống như là bị dung hợp một lần nữa.

Từng sợi xen lẫn Lôi Điện chi lực, hiện lên bành trướng linh hồn chấn động ý niệm khí tức trong đầu. Dưới lôi kéo của ánh lửa bóng bẩy xuống, dần dần hội tụ lại.

Hài cốt thái cổ Lôi Long, cũng truyền đến sinh cơ bành trướng, da thịt mọc ra từ bên trong xương cốt.

Thái cổ Lôi Long đang chủ động tiến hành phục sinh.

Hồn hỏa một lần nữa bị nhen nhóm xong, hần chủ động thu nạp năng lượng thiên địa cuộn cuộn của Lôi Tiêu tinh vực, giấu nhập yêu thân ngưng luyện yêu hồn. Phân hồn vào giữa lúc dung hợp thả ra Lôi Điện uy hiếp, lại để cho Thạch Nham phải kinh hãi lạnh mình.

Nhiều đám Hồn Điện thánh hỏa như từng đạo thần niệm của hần, trong lúc tâm thần hần kêu gọi đột nhiên tụ lại, hóa thành một đoàn lửa khói trong vắt, không vết bẩn như hoa sen, trọng nhập tâm điền tế đàn của hần.

Phó hồn toát ra, một loại cảm giác vô cùng bình tĩnh, yên tĩnh bỗng nhiên bắt đầu nảy sinh. Hần giật mình, bản thể lặng yên triệt thoái về phía sau một đoạn, cũng mặc kệ thái cổ Lôi Long phục sinh, toàn tâm đắm chìm trong đó.

Hồn Điện thánh hỏa nhen nhóm hồn hỏa kỳ diệu, lúc này như trở nên rõ ràng, theo như tâm thần hần thể ngộ, trở nên minh bạch hiển hiện trong tâm hải của hần, để cho tinh thần hần thăng hoa, phó hồn phẳng phát hiểu được huyền diệu nào đó.

Lúc này, thái cổ Lôi Long dần dần tụ tập dung hợp phân hồn, biến thành một đoàn Lôi Điện sáng chói mắt, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, truyền đến lực uy hiếp linh hồn khủng bố.

Âu Dương Lạc Sương cũng không thể không lui rất xa.

Nàng không khỏi nhìn về phía Thạch Nham. Trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên vẻ kinh dị khó hiểu. Nàng nhìn ra rõ ràng, tại trên người Thạch Nham quỷ dị sinh sôi hàng đoàn ngọn lửa. Những ngọn lửa như có ẩn ký tánh mạng, có chút tương tự cùng khí tức Thạch Nham. Khi xì xì đốt cháy, như đối với thần thể linh hồn Thạch Nham tiến hành chữa trị. . .

Từng đoàn ngọn lửa như bức tượng xảo đoạt thiên công (vô cùng khéo léo) trong tay người thợ khắc thần kỳ, tạo hình thân thể huyết mạch Thạch Nham, xuyên tạc thần thể hần có tự nhiên ẩn ký. Dùng một loại phương thức thường nhân khó có thể lý giải, bổ sung khuyết điểm thân thể cùng tánh mạng nào đó của Thạch Nham, lại để cho hần càng thêm tiếp cận hoàn mỹ.

Thời khắc này nhìn xem Thạch Nham, trong nội tâm nàng chợt nhớ tới một lời nói, một câu nói đến từ chính sư phó của nàng Tiêu Dao. . .

Từ xưa tới nay, chủng tộc ngàn vạn, vô cùng giống nhau, nhưng không có một loại sinh linh có thể tôn xưng hoàn mỹ, Thần tộc cũng không thể.

Tại vô số năm trong lịch sử, sinh linh chủng tộc chí cường có bốn chủng tộc, phân biệt là: Thần tộc, bắt tử Ma tộc, Thiên Yêu tộc, Minh hoàng tộc, được công nhận hình thái sinh linh đẳng cấp cao nhất. Bốn loại sinh linh này lại càng dễ hiểu rõ lực lượng chân lý, càng có thể đem ảo diệu linh hồn thân thể thả ra đến đỉnh phong tinh diệu nhất.

Nhưng mà Tứ đại chủng tộc vẫn có chỗ thiếu hụt vẫn của riêng mình, chỗ thiếu hụt là trời sinh như thế, sinh ra đã như thế.

Minh hoàng tộc thân thể yếu kém, Thiên Yêu tộc không am hiểu rèn luyện linh hồn, Thần tộc cùng bắt tử Ma tộc nhìn như cân đối, thể nhưng linh hồn không tinh diệu thần kỳ bằng Minh hoàng tộc, so sánh thân thể thực cũng không bằng Thiên Yêu tộc, Tứ đại chủng tộc này vẫn có những chỗ khiếm khuyết.

Ở bên trong một khoảng thời gian rất dài, chỉ có một hình thái sinh linh được xưng là tiếp cận hoàn mỹ nhất, người này chính là Thụ Huyết. . .

Bất luận sinh linh chủng tộc nào, kỳ thật đều có thể thông qua tiến hóa ngày sau tu bổ bản thân gần như hoàn mỹ. Thần tộc, bắt tử Ma tộc, Thiên Yêu tộc, Minh hoàng tộc nếu có cơ duyên trời cho, có lẽ cũng

có thể làm tiêu mất khuyết điểm trời sinh, lại để cho hình thái sinh mệnh bản thân đạt tới tình trạng thần diệu. Kỳ thật căn bản của tu luyện căn bản, chính là rèn luyện thân thể, đánh bóng linh hồn.

Nói trắng ra là, chính là đối với tiến hóa bản thân, tăng cường bổ sung đối với Tiên Thiên tánh mạng ẩn ký.

Hình thái sinh mệnh, kết cấu thân thể, đều có thể tăng cường đột phá vô hạn, thậm chí có thể truyền thừa cho con cháu đời sau. Hai cường giả sinh hạ hài tử, khẳng định so với hài tử do hai phàm nhân sinh ra có ưu thế trời cho hơn. . .

Lời nói của Tiêu Dao, lúc này đang chảy trong tim Âu Dương Lạc Thương, khiến cho ánh mắt của nàng lóe sáng. Nàng kinh ngạc nhìn về phía Thạch Nham, chợt hiểu ra trạng thái giờ phút này của Thạch Nham, đang ở trên đường tự tiến hóa thần kỳ.

Từng đoàn hỏa diễm thần diệu, chính là đan dược tiến hóa của hắn, tu bổ chỗ thiếu hụt của thân thể hắn, lại để cho hắn càng gần như hoàn mỹ.

. . .

Cổ Thần tinh vực, một chỗ vực hải khẩu, Tiêu Dao, Quang Minh ngồi ngay ngắn hư không, thần sắc trầm trọng.

Cách đó không xa, phần đông cường giả Thần tộc tụ tập, mặt mũi tràn đầy kính sợ, có chút khom người, chăm chú nhìn về phía hai người này.

Từng trận chấn động khủng bố có thể khiến tinh cầu nát bấy, từ thân thể Tiêu Dao, Quang Minh, hai đại Thiên vương tuôn ra, như dòng sông năng lượng cuồng bạo, chạy suốt một đường hành lang hư không bế tắc.

Đường hành lang này chính là cửa vào liên thông Lôi Tiêu tinh vực, bị Dịch Tập La dùng đại thần thông phong bế.

Lúc này đường hành lang như khí cầu tràn ngập tức giận, bành trướng kinh người, như bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ tung, chấn động đến từ chính trên người Tiêu Dao, Quang Minh truyền đến, như dần dần thẩm thấu đường hành lang, chạy suốt tường ngăn cách Lôi Tiêu tinh vực.

Nếu có người có thần thức bao trùm toàn bộ tầng ngoài Lôi Tiêu tinh vực, sẽ phát hiện Lôi Tiêu tinh vực hiện lên một mảnh Tinh Hải, bên ngoài thì bị tầng tầng ánh sáng màu da cam bao bọc.

Giống như bị một cái chụp đèn màu da cam thật lớn bao sao đèn lại, bên trong Tinh Hải ngôi sao rạn vỡ, đại biểu cho từng ngôi sao sinh mệnh Lôi Tiêu tinh vực, tầng ngoài Tinh Hải sáng trong, chính là vách tường bằng tinh thể Tinh Hải ban đầu, che kín một mảnh Lôi đình tia chớp.

Nhưng tầng ngoài cùng lại bị một cỗ lực lượng không thuộc về tinh vực che kín, lực lượng này thuộc về Dịch Tập La.

Mà lúc này chụp đèn màu da cam giống như vòng phòng ngự, giống như bị sức lực lớn đè ép chạy nước rút, rõ ràng biến hình, có thật nhiều khu vực như là khí cầu bị ngón tay mạnh mẽ ép hãm sâu xuống, giống như rất nhanh có thể bị đâm rách, tiến tới trực tiếp nổ tung.

Một vòng phòng ngự bị đâm rách nổ tung, hậu quả sẽ trở nên khó có thể tưởng tượng, tường ngăn cách giống như chụp đèn bao lấy Lôi Tiêu tinh vực sẽ đứng mũi chịu sào bị ảnh hưởng. Những ngôi sao sinh mệnh lóe ra ánh sao rạn vỡ, sẽ nổ tung, sẽ hóa thành tro bụi hư vô. Hàng tỉ sinh linh ở trên đó sẽ ngay lập tức hóa hư không.

Một tinh vực, rất có thể bởi vì vậy mà bị xóa sạch khỏi Tinh Hải mệnh mông i, rốt cuộc cũng không còn tồn tại.

Sau khi Tiêu Dao, Quang Minh biết được toàn bộ tộc nhân Bồ Lạp Đức Lợi gia tộc bị giết, triển khai chân hỏa, không tiếc dùng một tinh vực làm đại giá, cũng muốn trọng thương Dịch Tập La, tiêu diệt Thạch Nham.

Nếu như bọn hắn thành công, chôn cùng Thạch Nham sẽ là sinh linh ở trên Lôi Tiêu tinh vực.

Về phần Âu Dương Lạc Sương, Tiêu Dao có biện pháp tại thời điểm tinh vực bị diệt, hộ nàng bình an, bảo vệ nàng bất diệt.

“Không đúng.”

Đột nhiên, Tiêu Dao mở mắt ra, trên gương mặt âm nhu tuấn dật xuất hiện vài phần hồi hộp bất an.

Quang Minh Thiên Vương dừng tay, theo bản năng mở nút bầu rượu uống một ngụm rượu, nói: “Phong ấn đã buông lỏng. Ta cũng có thể cảm thấy được tầng ngoài động tĩnh yếu ớt, một chấn động linh hồn cực kỳ đáng sợ đang nảy nhót. Đang dùng năng lượng Lôi Tiêu tinh vực đoàn tụ bản thân chi lực. Lúc trước hẳn có lẽ trọng thương ngủ say, hôm nay hình như sắp tỉnh.”

“Người còn nhớ rõ vị bằng hữu cũ Thiên Yêu tộc của Dịch Tập La sao?” Sắc mặt Tiêu Dao bỗng nhiên biến đổi.

Thân thể khô ngô của Quang Minh hơi chấn động, bất chợt quyết đoán nói: “Chúng ta nên thêm chút sức! Ta rốt cục đã hiểu vì sao Dịch Tập La phải đem tiểu tử kia vào Lôi Tiêu tinh vực. Hẳn là bốn nguyên dung hợp giả đại lực Thần Ân, Lôi Tiêu tinh vực, tự nhiên chính là nơi hồn tịch của tên kia!”

“Ta sớm nên nghĩ đến!” Ánh mắt Tiêu Dao âm hàn.

Hai người tâm thần hồi hộp bất an, sau đó cũng khó giữ được bình tĩnh, dùng lực lượng càng mạnh hơn nữa trùng kích, từ thân thể bọn hắn lập tức hiện lên năng lượng, lập tức tăng gấp đôi!

“Phụt!”

Một lưu quang ở xa bên ngoài tinh vực, Dịch Tập La đỏ mặt lên, nhìn không được nhỏ ra một ngụm máu tươi, máu tươi như bảo thạch, sáng chói mắt.

Mười ngón tay của hắn run rẩy, đầu ngón tay toát ra mười đầu lưu quang không gian. Toàn bộ lưu quang tuôn ra, một lần nữa rót vào tường ngăn cách tầng ngoài Lôi Tiêu tinh vực.

Thần sắc Dịch Tập La hơi có vẻ lo lắng, ánh mắt vượt qua không gian trùng trùng điệp điệp, hướng về Thạch Nham, thì thào lầm bầm: “Thời gian không nhiều lắm, ta nhất định phải giải trừ tường ngăn cách trước khi phong ấn bị xông phá. Nếu không, Lôi Tiêu tinh vực không còn tồn tại, tinh vực này đã từng do người làm chúa tể, không nên bị xóa mất.”

Lời nói này vừa dứt, thần sắc Dịch Tập La liền chấn động, bỗng nhiên vui vẻ cười to, “Không hổ là Lôi Dịch!”

Nơi mà hắn hướng tới, lúc này hải cốt thái cổ Lôi Long khổng lồ ngưng luyện hàng tỉ Lôi Đình chi lực, tràn ngập tại tất cả các khu vực hẻo lánh của Lôi Tiêu tinh vực. Lôi Đình tia chớp, như hàng tỉ dòng suối trở về biển rộng, nhao nhao lao qua.

Thời gian mấy chục giây ngắn ngủn, thái cổ Lôi Long sinh ra máu thịt tràn đầy. Bất chợt một đoàn Lôi Điện cực lớn rơi vào bên trong đầu rồng Lôi Long. Lôi long yêu thân, đột nhiên nhuyển động trong giây lát.

Chợt, một cổ Lôi điện uy hiếp thiên địa, đột nhiên bao trùm thiên địa bốn phương.

Thế gian, từng vô giả tu luyện Lôi Điện chi lực, lúc này đều trái tim khê nhúc nhích, linh hồn phát ra một loại cảm giác cực kỳ cổ quái.

Phảng phất có một sinh linh, trở thành một bộ phận quy tắc Lôi Điện, hóa thành một ký hiệu Lôi Điện Áo Nghĩa, đại biểu cho thiên uy Lôi Đình chân lý.

Lúc này Toái Điện chủ, Tây Trạch đang Cự Lan tinh vực, cả đời tu Lôi, lúc này thần sắc hắn biến chuyển, tế đàn bỗng nhiên chuyển động.

Hắn trầm ngâm mấy giây, bỗng nhiên quát khê nói: “Có sinh linh tu Lôi Điện, bước vào cảnh giới Bất Hủ Nhị trọng thiên, dẫn động Áo Nghĩa cực hạn. Theo ta được biết, ngoại trừ thánh thú Thanh Long, đây là người thứ hai đạt tới cấp bậc như thế tồn tại.”

“Không cần suy đoán, là Thiên Yêu tộc thái cổ Lôi Long sống lại. Từ khi Dịch Tập La bước vào Lôi Tiêu tinh vực, ta đã biết rõ có thể như vậy.”

Hội trưởng Cự Lan thương hội cười nhạt một tiếng: “Thái cổ Lôi Long Lôi Dịch cùng Thanh Long Thanh Tiêu đều là Thủy tổ Thiên Yêu tộc, đồng tu Lôi Điện chi lực. Lôi Dịch trọng điểm Lôi, Thanh Tiêu trọng điểm Điện, năm đó vì tranh đoạt vị trí tộc trưởng Thiên Yêu tộc, hai người này từng độ sức qua. Về sau Lôi Dịch chiến bại, không xuất hiện ở Thiên Yêu tộc, ngược lại đi cùng Dịch Táp La, trợ Dịch Táp La thành tựu cảnh giới Áo Nghĩa hôm nay.”

“Lôi Dịch cùng Thanh Tiêu, một chủ Lôi, một chủ Điện, là Lôi Long cùng Thanh Long, hai người kỳ thật chính là truyền thừa nhất mạch. Nói bọn hắn là huynh đệ đều không quá đáng. Đáng tiếc, hai người này cả đời độ sức tranh đấu với nhau, chưa bao giờ chính thức đoàn kết. Ta nhìn thấy một câu ở trong Bí điển hội trưởng. Câu nói kia, thật đúng để cho ta khắc sâu ấn tượng.”

“Nói cái gì?” Tây Trạch, Lăng Tường, Lạc Lâm đồng thanh hỏi.

“Thái cổ Lôi Long cùng thánh thú Thanh Long, một thai mà ra, một Lôi một Điện. Theo như bí thuật Thiên Yêu tộc thì có thể hợp thể làm một. Sau khi hợp thể Lôi Điện Áo Nghĩa đạt tới trình độ cao nhất, bá đạo tuyệt luân.” Hội trưởng thương hội ngưng trọng nói.

Lời vừa nói ra, thủ lĩnh tam đại thế lực hoảng sợ biến sắc, hoàn toàn rơi vào trạng thái hồi hộp.

1305. Chương 1298: Lão Hữu Gặp Lại

Hai gã Thủy tổ Thiên Yêu tộc, đều là sinh linh còn sống lâu nhất thế gian, tộc nhân Thiên Yêu tộc, lực lượng, cấp độ cảnh giới, cùng tuổi tác có liên quan mật thiết với nhau.

Nghe nói yêu thân tộc nhân Thiên Yêu tộc, có thể theo thời gian ngày ngày rèn luyện tăng tiến.

Tại chủng tộc khác, nhiều tuổi cùng sống lâu cũng không nhất định lợi hại, nhưng ở Thiên Yêu tộc, sống càng lâu khẳng định càng cường đại. Điểm này thì không cần hoài nghi.

Hai lão Yêu sống mười vạn năm, lại có thể dùng bí thuật Thiên Yêu tộc dung hợp làm một, điều này chẳng phải là bá đạo sao?

Hội trưởng thương hội nói một câu để cho Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm suy nghĩ xuất thần, trong đầu như truyền đến tia chớp, trong lúc nhất thời ngơ ngẩn.

“Loại bí thuật Thiên Yêu tộc nào mà có thể dung hợp sinh linh? Vì sao lại có kỳ thuật như thế?” Lạc Lâm kinh ngạc.

“Thiên Tà, ở bên trong bí điển thương hội các người, còn có ghi chép gì về dung hợp của hai gã yêu tổ không?” Lăng Tường nhíu mày hỏi.

Thiên Tà, chính là hội trưởng Cự Lan thương hội danh tiếng. Ở trong Tinh Hà mệnh mộ, người biết được cái tên này cực nhỏ. Những người biết được cái tên này đều tuyệt đối là nhân vật chức vị cao, tu vi cảnh giới đạt tới độ cao cực kỳ tinh thâm.

“Bí điển chỉ nói bọn hắn có thể hợp thể, nhưng không có ghi chép hợp thể. Ta nghĩ hai yêu tổ Thiên Yêu tộc này, sợ là chưa bao giờ tiến hành hợp thể, bằng không thì thế gian không thể không có truyền lưu một chút đồn đại.” Hội trưởng thương hội, Thiên Tà lắc đầu: “Hai yêu tổ này tranh đấu mười vạn năm, chưa bao giờ ngừng, chỉ có khi Thiên Yêu tộc gặp nguy cơ diệt tộc mới có thể liên thủ đánh một trận.”

Hắn nhìn Tây Trạch, nói: “Dựa theo cảm giác người nhận được, Lôi Dịch có lẽ bước vào Bất Hủ Nhị trọng thiên. Thanh Tiêu, hôm nay cũng ở vào cảnh giới Bất Hủ Nhị trọng thiên, bởi như vậy Thiên Yêu tộc lập tức có hai yêu tổ đạt tới Bất Hủ Nhị trọng thiên, Thiên Yêu tộc thế tất cùng một đường với Thạch Nham, Thần tộc lại thêm áp lực nặng nề.”

“Như thế rất tốt.” Thần sắc Lăng Tường sung sướng: “Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể càng thích đáng bảo toàn thực lực. Thần tộc Tứ đại Thiên vương đều là Bất Hủ Nhị trọng thiên. Hơn nữa Thần Chủ đang khôi phục, chỉ bằng vào một Thị Huyết ứng đối thì quá mức cố hết sức. Nay tăng thêm Thiên Yêu tộc, sẽ nhẹ nhõm rất nhiều.”

“Thiên Tà, Dịch Tập La là nhân tố không xác định, trong chúng ta chỉ có người quen thuộc hần, hiểu rõ hần. Hần có thể đứng ở bên chúng ta hay không?” Lạc Lâm đột nhiên thần sắc ngưng tụ.

Lăng Tường, Tây Trạch cũng nhìn về phía hội trưởng thương hội .

Dịch Tập La là hiện nay chính là người tu luyện không gian Áo Nghĩa tinh xảo nhất hiện nay. Dựa theo lời nói của Thiên Tà, tựa hồ Dịch Tập La cũng có cảnh giới Bất Hủ Nhị trọng thiên. Người tu luyện không gian Áo Nghĩa đạt tới Bất Hủ Nhị trọng thiên, đây là một độ cao cực kỳ đáng sợ, có nghĩa là hầu như rơi vào trạng thái sẽ không bị đánh chết.

Một cường giả không gian Áo Nghĩa đạt tới Bất Hủ Nhị trọng thiên, có khả năng so hai cường giả Áo Nghĩa còn lại đồng cấp còn mạnh hơn. người này nếu như nghiêng về một bên, có nghĩa là Tinh Hải lập tức không có chương ngại, thuận tiện nhiều mặt.

Nếu như Dịch Tập La cùng một con đường với bọn họ, như vậy phía bên bọn hần, thế lực tất nhiên phóng đại. Trong tương lai có thể mang đến rất nhiều chỗ tốt cho bọn hần.

Đây chính là nguyên nhân khiến Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm quan tâm thái độ của Dịch Tập La.

“ . . . Dịch Tập La người này, ta nhìn không thấu.” Ánh mắt Thiên Tà lóe ra ánh sáng kỳ dị, hần nhàn nhạt nói: “Nhưng ta có thể khẳng định một chút. Hần không thể cùng Thần tộc đi về cùng một đường, cũng sẽ không chính thức liên thủ cùng Thị Huyết nhất mạch. Mỗi quan hệ của hần cùng với Minh Hạo cũng rất đáng được cân nhắc. Mỗi quan hệ này thuộc về phạm trù không thể xác định.”

Ba người Lăng Tường nghe hần nói như vậy, đều thần sắc kinh ngạc, không hiểu rõ giữa Dịch Tập La cùng Minh Hạo, đến cùng có quan hệ phức tạp gì.

Điểm này, Thiên Tà không nói rõ với bọn hần, hần chỉ nói: “Tiếp tục chủ đề lúc trước, các người nên đều di chuyển. Đi Mặc Đặc tinh vực, Ổ Lan tinh vực, Khô Cốt tinh vực. Tận lực thuyết phục bọn hần, khiến cho bọn họ cùng một đường với chúng ta.”

“Ừ.” Ba người gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

. . .

Lôi Tiêu tinh vực.

Thạch Nham hoàn toàn tỉnh lại. Một đạo thiêu đốt liệt Lôi Điện quán quanh thân hần, phóng thích ra dòng điện cuồng bạo.

Ánh mắt hần mở ra, chợt liền nhìn thấy một nam tử hùng vĩ như núi, khi thân thể hần dừng lại, người nọ một thân trang phục màu bạc, bên trên cánh tay Lôi Điện quán quanh như xà, hai con ngươi như Lôi cầu, chỉ cần nhìn lên một cái, lập tức linh hồn rung mạnh, như bị sấm đánh.

Âu Dương Lạc Thương ở bên cạnh nam tử kia, lộ ra thần sắc kính sợ, mặt lạnh không lên tiếng, phảng phất vừa mới bị thua thiệt.

“Thấy không? Ta đã khiến hần tỉnh lại. Hần không phải là bình yên vô sự? Người con bé này thật sự đáng ghét. Không nên kiên trì ngăn cản ta, làm sao lại không tin lão Lôi ta?” Tiếng nói của cự hán như sấm động, chấn động màng tai khiến như chỉ muốn bùng nổ, chính hần vẫn còn không thể biết, khi nói chuyện, nước miếng bay đầy trời.

Âu Dương Lạc Thương sinh lòng bất đắc dĩ, nằng lạng lẽ tránh hần, sợ bị nước miếng của hần bắn tung tóe đến trên người.

Sau khi Lôi Dịch phục sinh, rất nhanh biết rõ ràng tình thế, biến hóa thành hình người, muốn hỏi Thạch Nham, lại bị Âu Dương Lạc Thương cản trở.

Khi đó Thạch Nham, toàn thân bị Thiên Hỏa lửa khói đốt cháy, ở vào một loại hoàn cảnh cực kỳ huyền diệu, nằng sợ câu hỏi của Lôi Dịch làm Thạch Nham tẩu hỏa nhập ma.

Lôi Dịch ngai phiên toái, lợi dụng một đạo Lôi Điện trói buộc chặt nàng lại. Sau khi Thạch Nham tỉnh lại, mới vì nàng giải trừ trói buộc, la hét nói: “Thân thể đã hoàn thành dị biến, hân tỉnh lại căn bản không sẽ chịu ảnh hưởng, loại trình độ này thân thể xương cốt tiến hóa rất nhanh, không có chú ý nhiều như vậy.”

“Người là thái cổ Lôi Long?” Thạch Nham chau mày, nhìn về phía Lôi Dịch, đột nhiên nói: “Người đột phá cảnh giới?”

Tại trên người Lôi Dịch, đạo đạo Lôi Điện quán quanh, như thể xà ngọc nguỵ. Biểu hiện này rõ ràng là Lôi Điện tràn ra ngoài. Với cấp độ cảnh giới của Lôi Dịch, Lôi Điện vốn không thể tràn ra ngoài, trừ phi vừa mới đột phá cảnh giới, bằng không thì sẽ không biểu hiện như này.

“Tiểu tử ánh mắt bất phàm, không hổ là Tổ tinh bốn nguyên dung hợp giả. Nhờ hồng phúc của người, ta bước vào cảnh giới Bất Hủ Nhị trọng thiên rồi. Ha ha, lần này thì đủ tư cách đánh một trận cùng Thanh Tiêu. Lần trước ta bại trong tay hân, rời khỏi cuộc tranh đấu tộc trưởng, lần này định đòi lại!” Lôi Dịch nhếch miệng nói.

“Thanh Tiêu?” Thạch Nham thở nhẹ hỏi.

“Chính là Thanh Long. Thanh Tiêu là tên của hân, hôm nay tên kia ở nơi nào?” Lôi Dịch trầm giọng nói.

“Tại Tổ tinh Thiên Yêu tộc các người.” Thạch Nham thần sắc quái dị đánh giá hân, bỗng nhiên hân cười lạnh nói: “Thiên Yêu tộc của người hôm nay thế lực nhỏ yếu, một mực dựa vào Thanh Long để chèo chống, mới không bị Minh hoàng tộc chèn ép diệt tộc. Người hôm nay một lần nữa tỉnh lại, muốn tính sổ cùng hân sao? Không có hân, hôm nay Thiên Yêu tộc có khả năng không tồn tại nữa. Người có lẽ cảm ơn hân, cảm ơn hân năm đó chiến bại người. Theo ta thấy, nếu để cho người vinh dự trở thành tộc trưởng Thiên Yêu tộc, có lẽ hôm nay đã không có Thiên Yêu tộc cũng nói không chừng.”

Không phải hân tận lực nhằm vào Lôi Dịch. Gã này vừa nhìn chính là tính nết Thiên Yêu tộc điển hình, thô鄙, dữ dằn, không đủ khéo đưa đẩy, không có tính nhẫn nại, tâm cơ, không hiểu được ẩn nhẫn.

Lôi Dịch có khả năng chính là chiến sĩ trời sinh, trên chiến trường yêu lực mạnh mẽ chưa từng có từ trước đến nay, nhưng cho hân quản lý một tộc, tuyệt đối sẽ mang đến cho chủng tộc tai hoạ ngập đầu.

Hân dung nhập nguyên đại lục Thần Ân bốn, lập tức coi Thiên Yêu tộc thành thần dân của chính mình, dùng một tầng ánh mắt rất cao để quan sát. Nếu để cho hân tuyển chọn, hân cũng sẽ tuyển Thanh Long là tộc trưởng, mà không phải là Lôi Dịch này. Lôi Dịch này chỉ có thể vì Thiên Yêu tộc mà chinh chiến bốn phương, chỉ là chiến sĩ thuần túy, mà không phải là thủ lĩnh phù hợp.

“Ha ha, tiểu tử nói chuyện thật không xuôi tai. Nếu không phải người vừa cứu ta tỉnh lại, ta chắc chắn giáo huấn người cách nói chuyện. Thế nhưng hiện tại, người vẫn nên sớm ly khai Lôi Tiêu tinh vực. Tiêu Dao cùng Quang Minh sắp tới rồi, người lưu lại một chút tác dụng cũng không có, còn làm phiền ta cùng Dịch Tạt La chiếu cố.”

Lôi Dịch nhếch miệng, hừ hừ nói: “Dịch Tạt La đã nói lỏng Khai Phong ấn, người tu luyện không gian Áo Nghĩa, mới có thể cảm ứng được biến hóa. Với quan hệ của người cùng Tổ tinh, người có thể tùy thời bỏ chạy, ta khuyên người sớm ly khai, đừng để Tiêu Dao, Quang Minh bên ngoài giết.”

Thạch Nham nghe hân nói như vậy, lập tức vận chuyển tế đàn, kích phát tầng không gian Áo Nghĩa tinh diệu.

Tầng tầng lớp lớp không gian gợn sóng, như nước rung động, toàn thân từng vòng khuếch tán, gân mạch toàn thân hân lưu động thần lực, truyền đến khí tức Không Gian Lợi Nhận, một thân hài cốt màng xương, như có tường ngăn cách không gian thần diệu, hiện lên một loại hoàn cảnh kỳ diệu để cho thần thể hân có thể thích ứng bất luận khe hở hư không ác liệt nào.

Dùng hân làm trung tâm, không gian gợn sóng khuếch tán đi ra, lập tức liên kết Lôi Tiêu tinh vực, toàn bộ tinh vực xây dựng bức tranh, như một bức hoạ lập thể cuộn tròn bỗng nhiên sinh động triển khai tại đầu óc hân.

Hân như là thần thức linh giác phóng đại vô hạn lan tràn, Lôi Tiêu tinh vực khi Thức Hải của hân xúc cảm, như bị thu nhỏ lại hàng tỉ lần, biến thành một tinh vân lớn cỡ bàn tay hiển hiện trong Thức Hải hân, hân

có thể nhìn thấy một Tinh Hải chính thể biến cố. . .

Đại biểu cho tinh vân Lôi Tiêu tinh vực, tầng ngoài có màu vỏ quýt màn hào quang. Lúc này, màn hào quang đang kịch liệt trùng kích, chủ động vỡ ra khe hở.

Hắn âm âm chấn động, con mắt tuôn ra kỳ quang đẹp mắt, tâm thần phát ra cảm động mãnh liệt!

Lôi Tiêu tinh vực, như bị thu nhỏ lại hàng tỉ lần sa bàn, hắn mặc dù không thể nhìn thấy tinh diệu rất nhỏ, không thể dùng thần thức linh hồn du đãng tới bên trên từng ngôi sao sinh mệnh, lại có thể giống như từ cao nhìn xuống, nhìn một phát là thấy hết.

“Hiện tại, người xem như đạt tới Thủy Thần nhị trọng thiên. Trải qua lần này linh hồn, thân thể thăng hoa, cảnh giới của người mới xem như ổn định.” Lôi Dịch hừ một tiếng, bĩu môi lắc đầu nói: “Yếu, vẫn quá yếu, căn bản không chịu được một kích của Tiêu Dao, Quang Minh, cho nên người vẫn nên sớm rút đi.”

Khi hắn nói chuyện, một đạo khe hở không gian vỡ ra, Dịch Tập La râu tóc bạc trắng, cuối cùng từ trong đi ra.

Dịch Tập La không nhìn Thạch Nham, chẳng qua là nhìn về phía Lôi Dịch, trong mắt đầy tràn thần sắc kích động: “Có thể gặp lại người, thật tốt. . .”

Lôi Dịch nhếch miệng vui vẻ cười to, “Tiểu La, người so trước kia người già đi nhiều. Ta còn nhớ rõ năm đó người có bộ dáng non nớt. Ha ha, nháy mắt, người cũng đạt tới Bất Hủ, thời gian qua thực vui vẻ.”

Lão hữu gặp lại, hai người này đều không quan tâm tới phản ứng của Thạch Nham, Âu Dương Lạc Sương, tựa hồ căn bản không biết Tiêu Dao, Quang Minh sắp đến, vẫn đang ôn chuyện, sa vào trong thế giới của bọn hắn.

Thạch Nham, Âu Dương Lạc Sương nhìn nhau ngạc nhiên, nhìn Lôi Dịch, Dịch Tập La dài dòng như lão thái bà, đứng ở đó hoài niệm, nhớ lại trước kia, hồi ức qua, trong lúc nhất thời không biết như thế nào cho phải.

Một lúc lâu sau, Dịch Tập La mới phản ứng, quay đầu nhìn thoáng qua Thạch Nham, nghi ngờ nói: “Người còn không đi?”

“Ta cảm thấy ta nên lưu lại nhìn xem, nhìn xem Tiêu Dao cùng Quang Minh chiến đấu cùng các người.” Thạch Nham nói.

“Người chỉ có Thủy Thần nhị trọng thiên, người không chịu nổi dư âm còn lại trùng kích, ta khuyên người tốt nhất ly khai, miễn làm khó ta.” Dịch Tập La quát khẽ.

“Có người ở đây, ta có thể tùy thời ly khai. Ta muốn lưu lại nhìn xem, không được thì đi.” Thạch Nham kiên trì.

Dịch Tập La nhíu mày, không tiếp tục nhiều lời, nói: “Tùy người, nếu thật sự chết, cũng chỉ trách người số mệnh không tốt. Nói không chừng Minh Hạo còn có thể âm thầm mừng rỡ.”

Thạch Nham kinh ngạc.

1306. Chương 1299: Bất Hủ Quyết Đấu

Hư không Lôi Tiêu tinh vực trong như gương, bóng loáng sạch sẽ, không nhiễm một tia bụi bặm.

Hết thảy điều này, đều là bởi vì Dịch Tập La dùng Áo Nghĩa tẩy rửa, dùng thần lực không gian phong bế mà thành, nhưng mà lúc này phong bế mở ra, bởi vì thiên địa năng lượng biến đổi lớn đưa tới từ trường cuồng bạo, lập tức tàn sát bữa bãi thập phương bát cực Tinh Hải!

Tất cả đều bởi vì thái cổ Lôi Long cướp lấy năng lượng, làm tầng ngoài Lôi Tiêu tinh vực sản sinh biến đổi lớn, khiến cho lúc này Lôi Tiêu tinh vực cực kỳ không ổn định.

Cũng may Dịch Tập La nhìn ra không ổn, triệt hạ tường ngăn cách cực sớm, bằng không thì dưới tình huống Tiêu Dao, Quang Minh tiếp tục trùng kích, tinh vực chắc chắn bùng nổ nát bầy.

Như vậy sẽ sanh linh đồ thần, hàng tử sinh linh bỏ mạng chôn vùi!

Hôm nay phong bế vỡ ra, Tiêu Dao, Quang Minh hai Thần tộc Đại Thiên Vương tự nhiên có thể tiến quân thần tốc, chỉ thấy hai thần quang như Tinh Hà, xuyên qua thiên địa cực hạn, đập hư không mà đến, lập tức đã đến trước người Địch Tập La, Lôi Địch.

Sắc mặt Tiêu Dao âm nhu như hàn thủy, một đôi mắt ánh trắng như băng kiếm, u lãnh rét căm căm. Hắn nhíu mày, liền lập tức có một viên Hàn Nguyệt nổi lên sau ót hắn.

Hàn Nguyệt như thủy tinh băng thạch, rét lạnh thấu xương, tinh thần Nguyệt Hoa rèn luyện nhất thể.

Đó là đạo của Tiêu Dao, là căn cơ Thủy Giới của hắn, nạp vô số Minh Nguyệt tinh hạch nghiền nát ngưng kết mà thành, bên trong lưu động Tiêu Dao hồn lực, diễn biến thành Nguyệt Hoa trăm triệu năm ảo diệu không thay đổi.

Hàn Nguyệt vừa ra, tất cả Nguyệt tinh Lôi Tiêu tinh vực như bị đốt, từng cái mãnh liệt biến thành Nguyệt quang vắng lặng.

Trong chớp lát, Nguyệt tinh như Roulette chuyển động xoay tròn, từng cái tụ hợp hướng bên cạnh thân Tiêu Dao, phảng phất như một đám mây tròn màu bạc, lộ ra cuộn cuộn rét căm căm.

Tiêu Dao nhìn về phía Âu Dương Lạc Sương, thần sắc chậm dần, ôn nhu nói: “Lại bên ta.”

Con mắt Âu Dương Lạc Sương trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng nhìn Thạch Nham, vừa nhìn về phía Lôi Địch, Địch Tập La, trầm ngâm nửa ngày, không nói một lời đi về hướng Tiêu Dao. Sau khi đi tới bên cạnh Tiêu Dao, nàng cúi đầu thở nhẹ: “Sư phó.”

Về mặt Tiêu Dao vui mừng: “Người không có việc gì là tốt rồi. Vi sư bởi vì chuyện của người đã rất nôn nóng phiền lòng.”

Nói xong, Tiêu Dao há mồm phun một cái, viên viên Nguyệt chi tinh tú đột nhiên bay ra hướng về phía Âu Dương Lạc Sương, từ mi tâm của nàng dừng mảnh tiến vào Thủy Giới của nàng. “Đây là Nguyệt chi tinh bảo vì sư tâm cho người, có thể giúp người đột phá Thủy Thần nhị trọng thiên. Hôm nay người biết được thân phận của vi sư. Người tuy không phải người trong tộc của ta, nhưng người tu luyện Áo Nghĩa cùng dung hợp băng hàn, đều nhất trí cùng vi sư. Y bát của ta, tương lai cũng chỉ có người có thể kế thừa.”

Âu Dương Lạc Sương yên lặng gật đầu, ánh mắt không có sóng, làm cho người ta nhìn không ra ý tưởng chân thật.

“Tiêu Dao, đừng quên mục đích của chúng ta.” Lúc này, Quang Minh Thiên Vương chen vào nói. Hai con người của hắn đẹp như hải dương. Khi hắn nhìn về hướng Thạch Nham, Thạch Nham sinh ra một loại ảo giác bị quang hải bao phủ, linh hồn lại có cảm giác mê muội khó tả, không chịu nổi ánh mắt nhìn chăm chú của hắn.

“Tự nhiên sẽ không quên.”

Sau khi Tiêu Dao nhìn thấy Âu Dương Lạc Sương không gặp vấn đề gì, hắn trở nên vô cùng nhẹ nhõm. Lúc trước hắn lo nghĩ đủ loại, lúc này như bị lập tức chặt đứt, khôi phục tinh táo cơ trí trước sau như một.

“Người đứng là Thị Huyết nhất mạch hiếm thấy, rõ ràng là người thừa kế Thị Huyết, lại tu không gian, tinh thần lực. Tinh thần lực lại thoát thai từ Quang Minh Áo Nghĩa Thần tộc chúng ta. Thật không biết sự hiện hữu của người, rốt cuộc là kiêu ngạo của Thị Huyết nhất mạch hay là sỉ nhục của Thần tộc ta. Thần tộc ta kỳ thuật bị người dung hợp, coi như là dị số.”

Tiêu Dao lẳng lặng nhìn về phía Thạch Nham.

Hàn Nguyệt bỗng nhiên biến đổi, hóa thành một con mắt tàn khốc lạnh nhạt, đương nhiên đó là đồng tử Tiêu Dao.

Dùng cực đại Hàn Nguyệt diễn biến thành đồng tử, lộ ra ánh sáng lạnh diệt sạch nhân tính, lại kèm theo Nguyên tinh thần, cực kỳ huyền diệu khó dò.

Trong khi đôi mắt nhìn chăm chú, toàn thân Thạch Nham run rẩy, thần sắc vặn vẹo!

Vô số Băng Hàn chi lực, như dao nhọn lạnh lẽo đâm vào trong huyết nhục hắc, đâm vào tế đàn hắc, tàn sát bừa bãi tâm linh Thức Hải của hắc, muốn chém đoạn thất tình lục dục của hắc, tiêu diệt linh hồn trí nhớ hắc!

Chỉ là liếc nhìn!

Tiêu Dao nhìn chăm chú!

Thạch Nham hoảng sợ. Giờ khắc này, hắc rốt cục lĩnh giáo thần diệu của Bất Hủ, sau khi bày ra linh hồn Áo Nghĩa, loại thâm thấu này bỏ qua tâm linh phòng ngự, bỏ qua khoảng cách không gian, quả thực chỗ nào cũng có!

Không tự kìm hãm được, khoe miệng của hắc chảy ra vết máu, vết máu là Bất tử chi huyết.

“Đã đủ rồi!”

Lôi Dịch bạo rống, thân thể truyền đến Lôi Minh bá đạo, như nguyên một đám thể giới trong cơ thể hắc nổ tung, hình thành chấn động cuồng bạo động trời. Chấn động như sóng ngầm nhìn không thấy. Trong ánh mắt Tiêu Dao cùng Thạch Nham, điên cuồng sinh sôi, điên cuồng lan tràn, điên cuồng đánh thẳng vào Áo Nghĩa tinh diệu của Tiêu Dao!

Tiêu Dao cùng Thạch Nham ở chính giữa tinh không, như bị ẩn hình Cự Thú nghiền ép, từng khúc bùng nổ, từng khúc nát báy!

Hàng tỉ lưu quang hỗn loạn ở bên trong không gian loạn lưu, pha trộn gió mạnh, đóng băng, gió lốc, vô tận hư vô u ám, như thác nước trút xuống, đổ bê-tông tại Lôi Tiêu tinh vực.

Lôi Tiêu tinh vực như bị a-xít sun-phu-rit ăn mòn thịt, dùng tốc độ kinh người mà tan rã, tinh vực đang dần dần tiêu diệt, đang bị lưu quang thâm thấu đốt diệt, hóa thành một bộ phận không gian loạn lưu!

Từ xưa đến nay có một lời đồn đại, nói một ngày kia không gian loạn lưu sẽ tràn lan, sẽ dừng mãi vào Tinh Hải, hoàn toàn bao phủ Tinh Hải.

Cái ngày đó, là vũ trụ tận thế, chỗ có ngôi sao sinh mệnh, tất cả quầng tinh, tử tinh, chỗ có sinh linh chủng tộc, cũng sẽ ở trong khoảnh khắc bị cuốn đi, tiêu diệt mất.

Lúc này, nhìn lực lượng đến từ chính bên trong hư không loạn lưu, bỗng nhiên tràn lan tại Tinh Hải, nhìn xem Tinh Hải bị chìm ngập, bị biến mất, sắc mặt Thạch Nham biến hóa.

Hắc phảng phất nhìn thấy tận thế tiến đến.

Những lưu quang ngoại vực kia, như chất lỏng ăn mòn cực kỳ hùng mạnh, khi hắc cùng Tiêu Dao bắn tung toé ra, lại khiến cho hư không sụp đổ ở chỗ hắc và Tiêu Dao, biến thành hư không loạn lưu.

Hư không loạn lưu khuếch tán, một hơi vụn dậm, tại chỗ rất xa khu vực khai thác mỏ từng bị Lôi Dịch ngủ đông lập tức hóa hư vô.

Chỗ xa hơn nữa, mấy quầng tinh, tử tinh, cũng biến mất trong chớp lát, biến mất ở trong hư không loạn lưu.

Hoặc là nói hóa thành một bộ phận hư không loạn lưu.

Nếu để tùy ý Tiêu Dao, Lôi Dịch chiến đấu thêm nữa, tùy ý để năng lượng bên trong hư không loạn lưu thâm thấu, Lôi Tiêu tinh vực tất nhiên sẽ dần dần sụp đổ biến mất, hóa thành một bộ phận hư không loạn lưu.

Trái tim Thạch Nham âm thầm băng giá, cấp bậc Bất Hủ chiến đấu, có thể hủy diệt một tinh vực!

Hư không loạn lưu trút xuống năng lượng, khi xâm nhập Lôi Tiêu tinh vực, cũng làm cho tâm thần hắc rung động mạnh. Hắc nhìn về hướng Dịch Tập La, sắc mặt trở nên cực kỳ trầm trọng.

Hắc sớm đoán ra thân phận Dịch Tập La. . .

Một cường giả tu luyện không gian Áo Nghĩa, đạt tới cấp bậc như Địch Táp La, nếu là làm ác, nếu là chủ động can thiệp vào xây dựng hư không, dẫn hư không loạn lưu vào Tinh Hà, dẫn vào nguyên một đám tinh vực, như vậy chính là ác mộng của sinh linh!

Khó trách Địch Táp La được tôn kính như vậy. Ngay cả Thần tộc ở vào thời kì rất cường thịnh, cũng không chủ động trêu chọc hắn!

Thạch Nham bỗng nhiên hiểu được.

Không gian Áo Nghĩa giả, đạt tới cảnh giới sâu đậm, chắc chắn trở thành đối tượng mà từng thế lực lo lắng nhất, e ngại nhất!

Bọn hắn có thể tự do xuyên thẳng qua không gian, có thể đơn giản khiến cho từng tinh vực biến thành hư vô, hóa thành một bộ phận hư không loạn lưu, nhân vật như vậy người nào không sợ?

Trừ phi, trừ phi có người có thể đánh chết?

Ở trong Tinh Hà mệnh mông, người có thể đánh chết Địch Táp La đạt tới Bất Hủ Nhị trọng thiên, có ai?

Thần Chủ có lẽ có thể, nhưng trước tiên cần khôi phục lại. Thị Huyết có lẽ cũng có thể. Nhưng hắn đã chết. . .

Hôm nay Tinh Hà, người chính thức có thể ngăn được địch Táp La, tạm thời cũng không tồn tại!

Khá tốt. Khá tốt người này tâm tính không xấu. Khá tốt người này là bạn không phải địch, nếu không, hậu quả thực không thể tưởng tượng nổi. . .

Thạch Nham âm thầm may mắn.

“Thần tộc các người cùng Thị Huyết nhất mạch chiến đấu, ta không muốn nhúng tay vào. Lần này ta sợ dĩ muốn đưa Thạch Nham đến Lôi Tiêu tinh vực, chỉ là vì để cho lão hữu của ta thức tỉnh, không hơn.”

Địch Táp La cau mày, nói với Tiêu Dao, Quang Minh: “Ta cứu hắn, hắn làm thức tỉnh Lôi Địch. Ta thiếu nợ hắn một nhân tình, cho nên lần này ta sẽ bảo vệ hắn một mạng.”

Nói xong, tầng tầng lớp lớp không gian gợn sóng, từ trong đồng tử Địch Táp La phi nhanh đi ra.

Không gian gợn sóng kia như cánh tay thần diệu, một lần nữa vén lại hư không sụp đổ ở giữa Lôi Địch, Thạch Nham. Kỳ quang hư không loạn lưu không ngừng ăn mòn Tinh Hải, như bị nắm lại, một lần nữa nhét vào trong hư không loạn lưu.

“Người người đều nói không thể địch lại không gian Áo Nghĩa, hôm nay ta liền thử xem. Nếu như người không bỏ chạy, chính diện dốc sức chiến đấu với ta, ta liền cho người chút tình mọn.”

Quang Minh nhếch miệng, dáng tươi cười sáng lạn, hắn duỗi ra một ngón tay. Đầu ngón tay tuôn ra một đám ánh sáng, một đám hoàng kim chi quang!

Hoàng kim sáng bóng như tinh thể, chiết xạ thêm nữa. Vàng sáng, vàng sáng dây dưa lẫn nhau, bên trong đều hiện ra một đám hồn Quang Minh, hồn là màu hoàng kim, như tánh mạng hoàn toàn mới!

Quang chi Tinh Linh!

Dùng ánh sáng làm vật trung gian, dùng linh hồn làm hạch tâm, có kèm theo quang hoa sinh linh, đây là Quang Minh Áo Nghĩa sâu vô cùng bày ra!

Nguyên một đám Quang chi Tinh Linh màu vàng, như một đám Quang Minh hóa thân, hoan hô, kêu la, là sinh linh Quang Minh Thiên Vương chế tạo ra, do Thủy Giới của hắn thai nghén mà ra, là Quang chi cực!

Những Quang chi Tinh Linh màu vàng, đại biểu cho căn bản Quang Áo Nghĩa, làm bản nguyên, là Áo Nghĩa rất động lòng người.

Quang chi Tinh Linh từng cái tuôn hướng Địch Táp La, như nguyên một đám sinh mạng thể xòe ra, lại xuyên qua kết giới hư không Địch Táp La xây dựng, trực tiếp thẩm thấu hướng chân thân Địch Táp La.

Sắc mặt Dịch Táp La cực kỳ ngưng trọng, “Người đã thấy rõ quy tắc chi lực, Áo Nghĩa diễn biến tánh mạng. Vạn năm nay, người quả nhiên không hoang phế.”

Hắn bỗng nhiên nhắm chặt hai mắt.

Thần thể Dịch Táp La chấn động vận vẹo, chỉ thấy nguyên một đám thể giới mới, hiện ra rõ ràng tại cánh tay Dịch Táp La, trên mặt, ngực, những thể giới kia đều là hư vô, đều bao la mờ mịt mênh mông, là hư không vô tận.

Đó là Dịch Táp La dùng chân lý không gian Áo Nghĩa, diễn biến ra kỳ quan, tự nghĩ ra không gian, áp súc thân thể. Sau khi thần thể hắn vận vẹo, toàn thân hắn hiện lên chín ngàn chín trăm không gian mới. Mỗi một không gian đều đại biểu cho thấu triệt thể ngộ không gian của Dịch Táp La, cùng kết nối nguyên một nhóm thể giới chân thật, có thể liên thông hư không loạn lưu.

Nguyên một đám không gian, có thể suy nghĩ, biến thành thông đạo hư không, có thể cho Dịch Táp La tùy ý xuyên thẳng qua tinh vực.

Nhìn xem từ thần thể Dịch Táp La hiển hiện một đám hư không vô tận, toàn thân Thạch Nham rung mạnh, có thể hiểu ra tinh túy trong đó. Một đám không gian Dịch Táp La sáng tạo, tựa hồ cho hắn mở ra một cánh cửa, một cánh cửa thần kỳ đi thông không gian Áo Nghĩa, cực kỳ tinh diệu!

Quang Minh Thiên vương thả ra Quang chi Tinh Linh, thẩm thấu hướng Dịch Táp La, chui vào một đám hư không vô tận, hoạt động tại một đám không gian khác nhau.

không gian bên trên thân thể Dịch Táp La, một cái một nối đuôi nhau phá thành mảnh nhỏ!

Mỗi lần một không gian thể giới bể tan thành, Quang chi Tinh Linh màu vàng liên biến mất một cái, đồng tử hai người Dịch Táp La cùng Quang Minh Thiên vương, đều phát ra thần sắc đau đớn.

Loại đẳng cấp giao chiến này, đã vượt qua cực hạn nhận thức của Thạch Nham, chẳng qua khi đang xem cuộc chiến, hắn phát ra cảm động mãnh liệt.

Hắn biết rõ, thông qua xem xét tường tận một trận chiến này, hắn thu hoạch được kết quả khó có thể đoán nổi!

1307. Chương 1300: Xuất Thân Cùng Một Môn

Cường giả cấp bậc Bất Hủ quyết đấu, kích xạ trùng kích lực lượng khủng bố tuyệt luân, có thể hủy diệt một tinh vực.

Dịch Táp La cùng Quang Minh Thiên Vương giao chiến, Tiêu Dao cùng thái cổ Lôi Long Lôi Dịch đồng loạt dừng tay. Lực chú ý đều là đặt ở trên người Dịch Táp La cùng Quang Minh Thiên vương. Ngay tiếp theo, Thạch Nham cũng tạm thời không có áp lực.

Nhưng Thạch Nham vẫn vô cùng cẩn thận, hầu như vận dụng tất cả lực lượng ẩn núp, tầng tầng vây quanh thân thể mình, dùng để ứng phó khả năng bất kỳ lúc nào vọt tới công kích.

Hắn biết rõ chênh lệch cảnh giới cùng Tiêu Dao quá lớn, chỉ cần Tiêu Dao bỏ qua thân phận, bỗng nhiên âm thầm đánh lên hắn một kích. hắn nếu như vội vàng không kịp chuẩn bị, tất nhiên sẽ lập tức mất mạng.

Bởi vậy, ngay khi đang xem cuộc chiến, hắn cũng nhiều tồn tại một tưởng tượng, âm thầm đề phòng Tiêu Dao.

Từng không gian một nối tiếp nhau, hiển hiện từ trên thân thể Dịch Táp La, bị Quang chi Tinh Linh của Quang Minh Thiên vương trùng kích, cùng nhau tiêu diệt.

Một đám không gian, là do Áo Nghĩa Dịch Táp La bày ra, có thể liên kết một đám tinh vực tại Tinh Hải bao la mờ mịt, để cho Dịch Táp La có thể tùy ý xuyên thẳng qua thiên địa, ảnh dấu vết sẽ không bị bắt, sẽ không bị truy tìm, như một đạo u hồn quỷ mị thần bí.

Nhưng mà hiện tại những không gian nát bấy, sụp đổ, bùng nổ, đồng thời chôn vùi, biến mất cùng Quang chi Tinh Linh.

Mỗi khi không gian cùng Quang chi Tinh Linh biến mất, Dịch Tạp La cùng Quang Minh Thiên Vương đều có thần sắc rung mạnh, lực trùng kích giống như tận thế đột kích, mang đến cho Lôi Tiêu tinh vực vô số gió lốc. Những gió lốc này bất tri bất giác khuếch tán, ở sau trăm năm thậm chí thời gian ngàn năm, hóa thành tai nạn tự nhiên của rất nhiều ngôi sao sinh mệnh Lôi Tiêu tinh vực.

Những phạm nhân thế tục, vĩnh viễn sẽ không biết những thứ bọn hắn xưng là thiên tai, là vì dư âm còn lại mà mấy trăm năm trước hai gã Bất Hủ quyết đấu diễn biến mà thành.

Đây là bi ai của bọn hắn.

Thạch Nham tâm thần chấn động, yên lặng nhìn về phía Dịch Tạp La, như nhìn về phía tương lai của mình.

Đồng tu không gian Áo Nghĩa, hắn biết rõ nếu như một ngày kia mình cũng có thể đạt tới Bất Hủ Nhị trọng thiên, hắn cũng có thể như Dịch Tạp La, có thể điều khiển hư không loạn lưu, có thể dùng suy nghĩ thần thức xuyên thẳng qua tinh vực, thân thể du dương tại giữa khe hở hư không cùng Tinh Hải.

Bề ngoài thân thể Dịch Tạp La nổi lên một đám không gian khác nhau, thần diệu biến hoá kỳ lạ Áo Nghĩa chấn động, mở ra một cánh cửa cho hắn.

Một cánh cửa đi thông không gian Áo Nghĩa vô cùng tinh diệu!

“Dịch Tạp La!”

Đột nhiên. Quang Minh Thiên Vương quát một tiếng, hắn một điểm mi tâm, vận chuyển tế đàn.

Một quang hải xán lạn, bỗng nhiên hiển hiện tại đỉnh đầu hắn, Quang hải mênh mông bát ngát, trùng trùng điệp điệp, hào quang thần thánh đẹp mắt, đại biểu cho Quang Minh cực hạn, chất chứa ngọn nguồn tinh diệu Quang Áo Nghĩa.

Quang hải là Thủy Giới Quang Minh Thiên vương diễn hóa, là quang cực kỳ gây nên, lực lượng chi tinh phách.

Quang hải vừa ra, Thạch Nham cùng Âu Dương Lạc Sương cảnh giới hơi thấp, hai con người một mảng sáng lạn, ánh mắt lập tức mơ hồ. Cái gì cũng không nhìn thấy.

“Thiên Môn!”

Dịch Tạp La nhíu mày, hai lòng bàn tay kết xuất ấn ký kỳ diệu, một Thiên Môn hiển hiện từ lòng bàn tay hắn, chông chênh, như bay trôi qua tầng tầng ảo ảnh.

Thiên Môn, không biết đi thông nơi nào, không biết liên kết nơi nào, từ đó để lộ ra khí tức vũ trụ Man Hoang, hiển hiện bản nguyên chấn động.

Quang hải rơi xuống. Lơ lửng ở chỗ Thiên Môn, vô số hoa quang chạy nước rút, dừng mãnh tuôn vào bên trong Thiên Môn, biến mất bên trong tại Thiên Môn, bắn về phía linh hồn Thức Hải Dịch Tạp La. . .

Quang Minh Thiên Vương bỗng nhiên phát ra một tia kinh hải mờ mịt, hắn thật sâu nhìn về phía vậy quạt Thiên Môn, sắc mặt lặng yên biến đổi.

“Đã đủ rồi sao?” Dịch Tạp La lần đầu lộ ra một tia hung lệ. Hắn trầm giọng quát: “Trước khi Thần Chủ chưa khôi phục được, Thần tộc không tạo thành uy hiếp đối với ta! Ta luôn luôn độc lai độc vãng. Một khi thực sự chọc giận ta, ta liền dẫn hư không vực sông nhập Cổ Thần tinh vực. Ta ngược lại muốn nhìn Thần tộc 12 đại gia tộc các người, có bao nhiêu có thể may mắn thoát khỏi kiếp nạn đó!”

Tiêu Dao, Quang Minh rợn da gà biến sắc.

Hai người thật sâu nhìn về phía Dịch Tạp La, trầm mặc thật lâu. Quang Minh Thiên Vương thu hồi Quang hải, thần sắc nhanh chóng khôi phục tự nhiên.

Cũng vào lúc này, ánh mắt Thạch Nham, Âu Dương Lạc Sương một lần nữa khôi phục, lại có thể thấy rõ tình cảnh chung quanh.

Tất cả như thường.

“Địch Tạt La, Thần tộc giao phong cùng Thị Huyết nhất mạch, người có thể bảo chứng đặt mình không để ý tới sao?” Quang Minh thần tình ngưng trọng nhìn chằm chằm vào Địch Tạt La.

“Ta nói, ta ra tay chuyển này chỉ là vì thức tỉnh Lôi Địch. Tiểu tử kia làm lão hữu của ta thức tỉnh, ta thiếu nợ hắn một nhân tình, cho nên bảo vệ hắn một lần.” Địch Tạt La hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Lôi Tiêu tình vực này, là Lôi Địch năm đó mở đường mà ra, về sau cũng không cho phép Thần tộc các người xâm lấn!”

“Minh Hạo là sư đệ người, trước khi báỉ nhập làm môn hạ Thị Huyết, hắn từng cùng nhau tu luyện không gian Áo Nghĩa cùng người. Người sẽ không niệm tình cảnh sư môn sao?” Tiêu Dao đột nhiên nói.

Lời vừa nói ra, con mắt Thạch Nham sáng ngời, nhin không được nhìn về phía Địch Tạt La.

Hắn bỗng nhiên nhớ lại năm đó tộc trưởng U Ảnh tộc Bối Lạc, Bối Lạc là Thủy Thần nhị trọng thiên, tu luyện không gian Áo Nghĩa. Người này bị Minh Hạo điều khiển hồn Áo Nghĩa trói buộc tâm linh, cũng được Minh Hạo truyền thụ cho không gian Áo Nghĩa.

Thân thể hắn chấn động, bỗng nhiên tỉnh ngộ, thầ mắg mình trì độn, sớm nên liên hệ mối quan hệ Địch Tạt La cùng Minh Hạo.

“Từ khi hắn một lần nữa báỉ nhập làm môn hạ Thị Huyết, trở thành kẻ đứng đầu trong tám tùy tùng, hắn không còn là sư đệ của ta.” Con mắt Địch Tạt La lạnh lùng, “Lão sư mất mạng, cũng có quan hệ cùng Thị Huyết. Minh Hạo một đạo cùng cừu nhân, ta tự nhiên không thể đi cùng một con đường với hắn.”

Tiêu Dao, Quang Minh thật sâu nhìn về phía hắn, thần sắc do dự.

Bọn họ cũng đều biết lão sư của Địch Tạt La, Minh Hạo, đã từng là một nhân vật khó lường nhất ở Tinh Hải. Người này có thể nói là thủy tổ không gian Áo Nghĩa, cả đời chỉ lấy hai đệ tử, chính là Địch Tạt La cùng Minh Hạo. Năm đó Thị Huyết xuất thế ngang trời, ở Tinh Hải tạo nên cơn mưa máu tanh, dẫn tới vô số cường giả muốn ra tay sửa trị.

Lão sư Địch Tạt La, chính là một người lợi hại nhất.

Đáng tiếc, người này đã thành một khối đá kê chân chói mắt nhất khi Thị Huyết quật khởi thiên địa, bị Thị Huyết đánh chết.

Cũng bởi vì thân thể của hắn chết, Thị Huyết một lần hành động, trở thành một người hùng mạnh nhất Tinh Hải, về sau trong rất nhiều năm, cũng không có người dám can đảm là địch cùng Thị Huyết.

Người nọ sau khi chết, Địch Tạt La ẩn nhẫn khổ tu, thủy chung bế quan không ra, Minh Hạo thì đi tìm Thị Huyết trả thù, kết quả. . .

Kết quả Minh Hạo trả thù không thành, cuối cùng ngược lại trở thành người đứng đầu trong tám tùy tùng của Thị Huyết, bị Thị Huyết truyền xuống điều khiển hồn Áo Nghĩa, trở thành thế lực có lực lượng cường hãn nhất trong Thị Huyết, trừ tính thiên địa cho Thị Huyết, âm thầm nắm trong tay phần đông tình vực.

Về bí mật Thị Huyết thuyết phục Minh Hạo, đến nay vẫn là một điều rất khó hiểu, không người có thể biết ảo diệu bên trong.

Địch Tạt La cũng không biết.

Có lẽ chỉ có chính bản thân Minh Hạo mới biết được vì sao ngày đó hắn đi trả thù, mà xui quỷ khiến lại biến hắn thành người đứng đầu trong tám tùy tùng.

“Tốt, chúng ta cho người chút nhân tình này.” Quang Minh Thiên Vương trầm ngâm nửa ngày, quyết đoán nói: “Về sau Thần tộc chúng ta không thể nhúng tay vào Lôi Tiêu tình vực. Tiểu tử kia, lần này cũng không đụng hắn, hy vọng người nói thật. Khi chúng ta đánh một trận cùng Thị Huyết, có thể khoanh tay đứng nhìn.”

Hắn nhìn Tiêu Dao hỏi “Người nói như thế nào?”

Ánh mắt Tiêu Dao âm trầm, ánh mắt hắn tuần tra tới lui trên người Thạch Nham mấy giây, bỗng nhiên âm trầm cười nói “Chẳng qua là Thủy Thần cảnh giới, muốn giết hắn thì rất dễ dàng. Tránh được lần này, trốn không được về sau, có thể khiến cho Địch Tạt La đặt mình ra bên ngoài, tự nhiên đáng giá.”

“Địch Tạt La, hy vọng người ghi nhớ sự phụ người đã chết như thế nào!” Quang Minh hừ một tiếng, quay đầu cất bước bỏ đi, một bước vạm vỡ, chốc lát biến mất.

“Chúng ta đi.” Tiêu Dao cười nhẹ, cùng Âu Dương Lạc Sương rời đi.

Âu Dương Lạc Sương đứng ở đó, bỗng nhiên nàng quay đầu lại, chăm chú nhìn Thạch Nham trong mắt hiện lên ánh mắt phức tạp khó hiểu, làm tâm thần Thạch Nham khẽ nhúc nhích.

Tiêu Dao, Quang Minh bá đạo mà đến, vốn muốn đánh chết Thạch Nham, vốn muốn trọng thương Địch Tạt La, nhưng mà khi bọn hắn phát hiện Lôi Địch đã phục sinh, hơn nữa cũng đạt tới Bất Hủ Nhị trọng thiên, hai người này liền biết rõ mục đích lần này rất khó thực hiện.

Quang Minh Thiên Vương cùng Địch Tạt La đánh một trận, biết được chiến lực Địch Tạt La cũng không kém cõi, thua sút hẳn, lập tức bắt đầu sinh ý niệm mới trong đầu.

Địch Tạt La nhìn ra ý nghĩ của hắn, quyết đoán tỏ thái độ, rõ ràng nói rõ về sau không nhúng tay vào tranh đấu của Thị Huyết cùng bọn họ Thần tộc, lập trường này của Địch Tạt La chính là điều Quang Minh muốn, vì vậy liền đánh nhịp theo kế hoạch.

Hai người mang theo sát khí ngút trời mà đến, dù chưa thể đánh chết Thạch Nham, nhưng đã dò được lực lượng chân thật của Địch Tạt La, đã biết Lôi Địch phục sinh, hơn nữa bức bách Địch Tạt La hứa hẹn không thể tham chiến. Đối với Quang Minh, Tiêu Dao mà nói, kết quả này đã có thể chấp nhận được.

Lôi Tiêu tinh vực cùng Thạch Nham còn sống, trong mắt bọn hắn, còn lâu mới trọng yếu bằng thái độ của Địch Tạt La.

“Người là sư huynh đệ cùng Minh Hạo.” sau khi Tiêu Dao, Quang Minh lần lượt rời đi, sắc mặt Thạch Nham cổ quái, bỗng nhiên thở nhẹ nói.

Địch Tạt La hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn về phía hắn, nói: “Người cứu được Lôi Địch, ta cũng cứu được người. Hôm nay ta và người thanh toán xong. Người gặp Minh Hạo, phiền toái người chuyển cáo hắn một tiếng, về sau đừng quấy rầy thanh tịnh của ta!”

“Khi Thị Huyết đánh chết sư phụ người, người đáng lý phải cùng một đường với Thần tộc, diệt trừ Thị Huyết nhất mạch, đúng không? Ta rất kỳ quái, tại sao người phải đặt mình ra ngoài không để ý tới, không giúp Thị Huyết ta thì có thể hiểu được, người vì sao không giúp Thần tộc?” Thạch Nham trầm giọng nói.

“Người rất ngang ngược.”

Trong mắt Địch Tạt La hiện ra một đạo lệ quang, chợt thần lực thâm nhập ra, kết thành lồng giam không gian, hoàn toàn bao Thạch Nham lại.

Một cánh cửa bỗng nhiên vỡ ra.

Thạch Nham bị Địch Tạt La cứng rắn nhét vào trong đó, đợi khi ánh mắt hắn mở ra, phát hiện mình đã đến Thần Ấn tinh.

Trong đám mây Vô Tận hải bao la mờ mịt, Thạch Nham ngẩng đầu nhìn phía chân trời, lông mày nhăn lại.

Có quá nhiều mơ hồ sinh sôi trong đầu óc hắn, Minh Hạo rõ ràng muốn tìm Thị Huyết trả thù, lại ma xui quỷ khiến trở thành người đứng đầu trong tám tùy tùng, Địch Tạt La không vì sự phò bảo thù tiêu diệt Thị Huyết nhất mạch, mà lựa chọn trung lập, cũng không cùng một con đường với Thần tộc, hắn đến cùng muốn cái gì?

Lần này hắn có thể chạy ra từ trong tay Tiêu Dao là bởi vì Địch Tạt La, Địch Tạt La ra tay, đến tột cùng là thực sự vì phải cứu thái cổ Lôi Long Lôi Địch, hay là bởi vì Minh Hạo?

Hắn trầm tư suy nghĩ, cũng không thể tìm ra nguyên nhân trong đó. Hắn chỉ cảm thấy Minh Hạo cùng Địch Tạt La, có lẽ không đơn giản như Quang Minh, Tiêu Dao nói. Ấn oán tình thù của hai người này, khả năng phức tạp vượt qua tưởng tượng của hắn.

Một đạo điện quang hiện lên.

Thánh thú Thanh Long bỗng nhiên hiện ra rõ ràng, hắn cau mày, nói: “Lôi Địch đâu?”

“Lôi Địch cùng một đường với Địch Tập La, có lẽ vẫn còn ở Lôi Tiêu tinh vực, hẳn đã tỉnh lại, la hét tiếp tục tranh đấu cùng với người, muốn đoạt vị trí tộc trưởng Thiên Yêu tộc.” Thạch Nham lạnh nhạt nói.

Thanh Long cười nhẹ nói: “Chúng ta đợi hẳn tới.”

1308. Chương 1301: Đại Cự

1309. Chương 1302: Tôn Giả Hàng Lâm

1310. Chương 1303: Xuất Chiến Cùng Ta

1311. Chương 1304: Cẩn Trǎ

1312. Chương 1305: Cố Gǎng Chống Đỡ

1313. Chương 1306: Vực Trường

1314. Chương 1307: Duy Đức Sám Bạo Tǎu ! Thạch Nham Mấy Lần Suýt Nổ

1315. Chương 1308: Điên Cuồng Lan Ra

1316. Chương 1309: ǎn Mòn Cả Thiên Địa

1317. Chương 1310: Sinh Tử Thay Đổi Liên Tục

1318. Chương 1311: Cái Thế Cự Ma

1319. Chương 1312: Băng Diệt

Tinh Hỏa, Tác Đốn, Mạt Qua liên thủ thôi phát áo nghĩa, ngưng kết thần lực rồi đánh ra, không ngờ cũng không thể che lấp được ánh sáng của Thạch Nham.

Lúc này, ba người Tinh Hỏa đều chấn động, cuối cùng cũng ý thức được Thạch Nham tuy không phải là Thi Huyết, nhưng sau khi được truyền thừa áo nghĩa của Thi Huyết thì tương lai tuyệt đối sẽ là tai họa ngầm lớn nhất của thần tộc.

” Có lẽ sự uy hiếp trong tương lai của kẻ này so với Minh Hạo, Huyền Hà, Phì Liệt Đặc còn lớn hơn, phải trừ.”

Vào lúc này, Tinh Hỏa, Tác Đốn, Mạt Qua đã hạ quyết định, cố gắng tiêu diệt Thạch Nham, dọn sạch chướng ngại cho tương lai của thần tộc.

Vừa phương Quyết tâm, Thạch Nham bị vǎn thạch oanh kích bao phủ đột nhiên tuôn ra lực lượng bá đạo phá vỡ hư không, từng khối vǎn thạch cực lớn trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Thạch Nham thoát thân mà ra, áo giáp đỏ tươi như máu trên người lưu chuyển tà quang, vǎn đoàn màu máu trước ngực như miệng quái vật, muốn nuốt hết tất cả, đó là quỷ thiên nhiên của áo giáp, có thể hấp thu các loại lực lượng oanh kích lên giáp trụ.

Lực lượng trên vǎn thạch và trường thương của Tác Đốn trọng kích lên giáp trụ thì đã bị miệng máu quỷ dị nuốt lấy.

Càng tăng cường khí thể cường hǎn cho Thạch Nham.

” Kẻ này không, tộc ta cả đời không yên.”

Tinh Hỏa mặt lạnh lùng, lè lưỡi, chớp lưỡi bắn ra một mảng tinh phiến băng hàn như móng tay, tinh phiến băng hàn tuy rằng rất nhỏ, nhưng hàn khí dày đặc, bên trong tinh thần lấp lánh, không ngờ như là ngân hà hơi co lại trên một khối băng cứng, hình thành kỳ trận thần diệu khó dò.

Tinh phiến băng hàn nho nhỏ tên là Thiên tinh băng ngọc phiến, là khi Tinh Hỏa lịch luyện ở ngoài Hư vô vực hải, phát hiện bên trong một chỗ tinh thần tạc liệt.

trong ngân hà Mờ mịt, lưu truyền đủ loại lời đồn cổ xưa, nghe nói vũ trụ trong con sông dài hàng tỉ năm thời gian, đã trải qua các thời đại, trong mấy chục vạn năm gần đây là thần tộc, Bất Tử ma tộc, Thiên Yêu tộc, Minh Hoàng tộc làm chủ, nhưng ở thời đại xa hơn, trong tinh hải cũng có những văn minh cổ xưa thần bí.

Chỉ vì bọn họ quá mức cường đại, chỉ vì bọn họ chinh chiến vô độ, dẫn tới tinh vực của bọn họ nhất nhất vỡ nát yên diệt, biến mất trong Hư vô vực hải.

Lời đồn ở xa xưa hơn, tinh vực vũ trụ vô cùng vô tận, tinh vực như giọt nước mưa trong đại hải, đáng tiếc đều dần dần biến mất theo cường giả.

Tinh vực Hiện giờ ngay cả một phần vạn của thời đại đó cũng không bằng, sinh linh tồn tại ở thời đại đó, rất nhiều lợi khí thần diệu vẫn diệt biến mất trong Hư vô vực hải, chỉ có tồn tại đạt tới cấp bậc Bất Hủ, mới có thể có cơ duyên trùng hợp gặp được một số hải cốt của lợi khí trong Hư vô vực hải.

Thiên tinh băng ngọc phiến này của Tinh Hỏa là có được ở tầng ngoài của Hư vô vực hải, hẳn coi là trân bảo, theo suy đoán của hắn, Thiên tinh băng ngọc phiến này hẳn là toái phiến của vô của một cường giả nào đó thời đại cửu viễn.

Đến nay. Hắn cũng không thể chân chính phá giải được sự thần diệu của Thiên tinh băng ngọc phiến, để luyện hóa vật này, hắn hao phí hơn bảy trăm năm thời gian, mới có thể thu phát tùy tâm.

” Thiên tinh băng ngọc phiến vừa ra, hư không phía trước tinh hải nhanh chóng đóng băng, Huyết hồn hải mà Thạch Nham phóng thích đột nhiên thành băng địa.

Tác Đốn, Mặt Qua đều biến sắc, kinh sợ nhìn thoáng qua Tinh Hỏa, lập tức đều lui về phía sau.

Đồng thời, thượng cổ ma thần mà Thạch Nham phóng xuất ra sau khi Thiên tinh băng ngọc phiến được phóng xuất ra đột nhiên hóa thành mảnh băng, năng lượng tiêu tán.

“Rắc rắc.”

Linh hồn tế đài của Thạch Nham truyền đến tiếng vang vận chuyển mất linh, trong tâm linh của hắn nổi lên bất an, huyết mạch trong cơ thể đều như đang run run.

Hắn nhìn về phía toái phiến nho nhỏ đó, vẻ mặt ngưng trọng, khí tức toái phiến truyền đến như có thể bao trùm toàn bộ Hỏa Vũ tinh vực, làm Hỏa Vũ tinh vực phát sinh biến đổi lớn.

” Xé trời!”

Hắn khẽ quát một tiếng, mạnh mẽ dùng ma huyết kích phát không gian chi biến, cắn lưỡi, một ngụm ma huyết từ trong miệng bắn ra.

Thần lực Đình trệ đột nhiên khê động, nối với hư không chi biến, muốn phá vỡ một đạo khe hở trong hư không.

” Không đủ!”

Tinh Hỏa nghiêm mặt, đột nhiên hét to, một đạo ý thức bắn lên Thiên tinh băng ngọc phiến.

Một tầng quang văn băng ánh bỗng nhiên chiếu ra, hư không như bị một bàn tay khổng lồ che lại, khe hư không không tách ra được.

” Khối Thiên tinh băng ngọc phiến này ta từ Hư vô vực hải có được, dùng hơn bảy trăm thời gian mới luyện hóa được, ngọc phiến này vừa ra, ta dám cùng cường giả bất hủ chân chính đánh một trận, người sao có thể đỡ được?” Tinh Hỏa lúc này sắc mặt lạnh ngạo, một dòng hồn phách không ngờ từ trong ngọc phiến hiện ra. Như hư ảnh của trẻ con ngồi bên trong ngọc phiến.

Hắn rõ ràng đã thổi luyện Thiên tinh băng ngọc phiến trở thành chí bảo bản mạng, dùng tinh huyết linh hồn để tắm bổ. hòng phóng thích ra được uy lực lớn nhất của lợi khí.

Chí bảo Bản mạng luyện chế cực kỳ gian nan, bình thường rất ít cường giả luyện chế, bởi vì chí bảo bản mạng vừa thành sẽ gắn liền với chủ nhân, chí bảo bản mạng nếu vỡ nát, chủ nhân dưới tình huống may mắn nhất cũng là linh hồn tể đài vỡ nát, nhưng tuyệt đại đa số đều là tể đài, chủ hồn, nhục thân cùng nhau vẫn diệt.

Ngưng kết thần binh và tính mạng của mình với nhau, không phải người bình thường dám làm, nhưng người đi luyện chế chí bảo bản mạng sẽ cực kỳ trân quý thứ này.

Thiên tinh băng ngọc phiến của Tinh Hỏa là chí bảo bản mạng của hắn, được hắn đối đãi như tính mạng. Hiện giờ hắn phóng ra tính mạng của mình để đối phó Thạch Nham, chính là nhìn ra sự đáng sợ của Thạch Nham, lo lắng Thạch Nham tiếp tục tồn tại sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho toàn bộ chủng tộc.

“Xì xì xì!”

Thanh âm vang lên trong hư không, không gian xung quanh Thạch Nham nhất nhất bị đóng băng, muốn mượn dùng không gian chi lực để bỏ chạy đã không thể.

Mắt thấy chí bảo bản mạng của Tinh Hỏa lấp lánh hàn quang, chậm rãi phiêu dật tới, Thạch Nham khẽ run, cả người bất an.

Hắn từ trên ngọc phiến nho nhỏ cảm ứng được khủng bố chi lực có thể làm tể đài của hắn vỡ nát.

” Cướp lấy căn nguyên!”

Vào thời khắc mấu chốt này, Thạch Nham bỗng nhiên gầm khẽ.

Phút chốc, linh hồn tể đài đã đình trệ hồi lâu của hắn một lần nữa điên cuồng xoay chuyển.

Cơ hồ đồng thời, rất nhiều rừng rậm xanh um tươi tốt ngoài Mã Gia tinh vực, Thần Ân đại lục, như trong nháy mắt bị hút sạch lực lượng, có núi sập, có sông băng dung hợp, tất cả thiên địa năng lượng đều biến đổi.

Mà sâu trong linh hồn của Thạch Nham đột nhiên xuất hiện một cỗ hạo hãn chi lực hồng hoang thái cổ, một đạo thần niệm đột nhiên truyền ra.

“Vù!”

Huyết kiếm lúc trước biến ảo thành những thượng cổ ma thần như một đạo điện quang màu máu, đột nhiên thoáng hiện trên đỉnh đầu hắn, như một tia chớp màu đỏ cực nhanh xuyên qua không gian nhỏ bé.

Huyết thuẫn trên người Thạch Nham cũng như sống lại, vân đoàn màu máu mấp máy, phóng xuất ra từng cỗ vân miên rơi vào trong huyết kiếm.

Đồng thời, thần lực, phụ diện năng lượng, ma huyết chi lực, tinh thần chi lực của Thạch Nham nhất nhất rót vào trong huyết kiếm.

Thần kỳ, huyết kiếm không to ra mà thu nhỏ lại, sau khi hấp thu lực lượng khủng bố, trở nên chỉ to như bàn tay, những con người trên huyết kiếm toàn bộ mở ra, máu tươi đầm đìa, khoe mắt dính vết máu, cực kỳ quỷ tà!

” Đi!”

Thạch Nham nhìn về phía ngọc phiến.

Huyết kiếm Nho nhỏ đột nhiên biến mất.

“Keng!”

Hư không đột nhiên sụp đổ, hư không toái phiến bắn ra, mấy trăm chiến hạm trong nháy mắt biến mất, mấy ngàn tộc nhân của thần tộc nhất nhất tiêu diệt, trong hư không vỡ ra hư không loạn lưu, đầu nhập vào Hỏa Vũ tinh vực, như muốn bao phủ Hỏa Vũ tinh vực, biến thành hư vô.

Đây là biến đổi mà huyết kiếm và ngọc phiến va chạm dẫn tới.

Sau một tiếng keng, ngọc phiến và huyết kiếm nhất tịnh xuyên qua trong hư không loạn lưu, thất khiếu của Thạch Nham đổ máu, bộ dạng dữ tợn đáng sợ.

Sắc mặt và thần thể của Tinh Hỏa như không hề có dị trạng gì.

Nhưng linh hồn tế đài của hắn lại theo Thiên tinh băng ngọc phiến xuất hiện vết rạn mà đồng dạng cũng có vết nứt.

Đây là linh hồn đã bị thương nặng.

Bên trong con người của Tinh Hỏa như đồ sứ bị trọng kích, cũng có vết rạn, hắn cố nén cơn đau, quát: “Còn chờ gì nữa! Hỏa Vũ tinh vực có thể không cần, có thể hóa thành hư vô, nhưng kẻ này phải đánh chết! Kẻ này nếu sống thêm ngàn năm, tất sẽ là một Thi Huyết trùng sinh!”

Nói xong, hắn chui vào trong hư không loạn lưu, theo cảm giác của linh hồn đi tìm Thiên tinh băng ngọc phiến của hắn.

Hắn ngoài mặt trông thì bình tĩnh, nhưng nội tâm như bị liệt hỏa đốt cháy, bởi vì Thiên tinh băng ngọc phiến xuất hiện vết rạn, bởi vì hiện giờ bị kích động trong hư không loạn lưu vực, nếu không thể mau chóng thu hồi để chữa trị, hẳn chẳng những cảnh giới sẽ tụt lùi, tế đài của bản thân cũng có khả năng dần dần hỏng mất.

Hắn phải tranh thủ thời gian.

Hai người Tác Đốn, Mặt Qua ngơ ngác nhìn hư không nơi này sụp đổ, nhìn gió lốc quỷ dị kỳ quái trong hư không loạn lưu thổi tới, tâm thần rung động.

” Cường giả Cấp bậc Bất Hủ giao chiến kịch liệt sẽ dẫn tới tinh vực sụp đổ, làm một tinh vực biến mất rồi dung nhập vào hư vô..”

Hai người bọn họ đồng thời nhớ tới lời nói này của tiền bối.

Một kích của Tinh Hỏa và Thạch Nham không ngờ đã đạt tới cấp bậc Bất Hủ, dư ba khiến tinh vực sụp đổ, điều này khiến cho hai người hoảng sợ thất sắc.

Sau khi Tinh Hỏa rống một tiếng, bỗng nhiên nhảy vào trong hư không loạn lưu, lại khiến hai người bọn họ kinh hãi, vì thế không dám theo lời xông sát Thạch Nham, thừa cơ tiêu diệt Thạch Nham.

Bởi vì bọn họ sợ.

Bọn họ tuyệt đối không tưởng tượng được, trạng thái của Thạch Nham lúc này cực kỳ xấu, chỉ cần bọn họ dám ra tay, Thạch Nham chắc chắn sẽ hồn phi phách tán.

Sự do dự, án binh bất động của bọn họ đã cho Thạch Nham cơ hội để nhanh chóng khôi phục.

“Rắc rắc rắc!”

Như bột thủy tinh vỡ, khu vực này trời sụp đất nứt, tất cả xung quanh đều bị nghiền nát, các tộc nhân thần tộc hóa thành hư vô.

Tất cả phát sinh quá nhanh, Duy Đức Sâm phát cuồng chưa từng kích tới, vì một kích toàn lực của Tinh Hỏa, Thạch Nham đã dẫn tới tinh vực dần dần sụp đổ, sự sụp đổ nếu lan ra, Hỏa Vũ tinh vực sẽ triệt để bị xóa khỏi tinh hải.

Lúc này, Thạch Nham đạt tới Thủy Thần nhị trọng thiên, tu luyện không gian ảo nghĩa, người duy nhất có thể đem không gian bình định lại lại ở trong trạng thái rất xấu.

Khiến cho người ta tuyệt vọng nhất là vào lúc này, Duy Đức Sâm như lửa cháy đổ thêm dầu, lại ngao ngao trùng kích tới, mang theo vực trường ăn mòn thiên địa, chui vào khu vực hỗn loạn này.

1320. Chương 1313: Mở Thiên Địa

Cổ Ma đại lục.

Minh Hạo, Huyền Hà, Phì Liệt Đặc nhìn gương sáng hư không, thần thái ngưng trọng, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Thần binh của Tinh Hỏa và Thạch Nham chạm nhau, dẫn tới hư không sụp đổ, làm hư không loạn lưu trút xuống vực ngoại, xâm nhập Hỏa Vũ tinh vực, khiến Hỏa Vũ tinh vực hiện giờ bị vây trong tình trạng rung chuyển, sẽ chậm rãi biến mất trong hư vô.

Đây là tai nạn mà Thi Huyết nhất mạch và thần tộc đều không nguyện ý thấy.

” Hẳn chỉ có cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên, ngành kháng một kích của Tinh Hỏa, có thể bức linh hồn của Tinh Hỏa bị thương nặng, quả nhiên không hổ là người kế thừa.” Phì Liệt Đặc khẽ gật đầu.

Huyền Hà vuốt cằm, vẻ mặt nghiền ngẫm: “Hẳn khẳng định chịu khổ rồi, hẳn tuy rằng cướp lấy căn nguyên, kích phát đủ loại tiềm lực, nhưng cảnh giới chênh lệch quá lớn, hẳn trọng thương thì nhất định không nhẹ hơn Tinh Hỏa, chỉ là...”

Ngữ khí của hắn khựng lại, buồn cười nói: “Chỉ là Tác Đốn! Mạt Qua bị một kích của hắn làm cho chấn động, không ngờ không nắm lấy cơ hội ngàn năm một thuở đó, cho hắn thời gian khôi phục, Tác Đốn, Mạt Qua vĩnh viễn không tưởng tượng được, thôn phệ áo nghĩa một khi vận chuyển, sức khôi phục sẽ khủng bố cỡ nào.”

” Bọn họ ở thời đại trước đều chỉ là tiểu nhân vật, tất nhiên không biết sự thần diệu của áo nghĩa của chủ nhân.” Phì Liệt Đặc nhếch miệng cười quái dị.

” Hỏa Vũ tinh vực đang sụp đổ, nếu không có ngoại lực ngăn cản, Hỏa Vũ tinh vực sẽ trở thành một tiêu vân địa dung nhập vào Hư vô vực hải.” Minh Hạo mặt co mày cau, trầm ngâm một chút rồi đột nhiên truyền ra một dòng thần hồn, thần hồn đó xuyên qua không gian, đang tìm gì đó.

Nửa ngày sau, mắt Minh Hạo nhú lại, không khỏi than khẽ một tiếng.

Huyền Hà liếc hắn một cái: “Địch Tập La không chịu ra tay à?”

Minh Hạo gật đầu.

” Ta vẫn rất hiếu kỳ, người năm đó cũng là người lĩnh quân nổi tiếng nhất của Minh Hoàng tộc, chủ nhân Lại giết một sư phó của người, vì sao người còn có thể?” Huyền Hà nghi hoặc nói.

Minh Hạo đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Huyền Hà người năm đó chẳng phải là người lĩnh quân của Bất Tử ma tộc, nhưng cũng thần phục dưới trướng chủ nhân ư? Địch Tập La không chịu đi. Còn có một Duy Đức Sâm thần bí khó dò, việc này có chút khó giải quyết.”

” Sau nửa canh giờ, Thạch Nham nếu không thể bình định tinh vực nhiễu loạn đó thì ta sẽ tự mình đi một chuyến.” Huyền Hà nhíu mày, nói: “Người không phải là muốn ta đi ư?”

” Đích xác là như vậy, phân thân của ta vô dụng, chỉ có thể để người đi.” Minh Hạo đột nhiên trầm giọng nói: “Tên gia hỏa Duy Đức Sâm đó lai lịch rất bình thường. Nhưng động tĩnh trên người hắn cực lớn, trên người hắn có những thứ mà ta không nhìn thấu.”

Linh hồn của Minh Hạo phân bố ở các tinh vực bất đồng, khi hắn nói chuyện với Huyền Hà, Phì Liệt Đặc, phân hồn khác đã thông qua cách riêng của hắn điều tra thân phận lai lịch của Duy Đức Sâm.

” Người muốn đi thì Nhất định phải làm rõ bí mật của Duy Đức Sâm. Ta luôn cảm thấy. Khí tức của Gia Đa của hắn so với Gia Đa lúc sinh tiền còn cổ quái hơn.”

Minh Hạo không nói rõ ràng.

Ánh mắt Huyền Hà lấp lánh nhìn gương sáng.

Thạch Nham Vào lúc này trạng thái đích xác cực kỳ không xong, thậm chí có thể nói là nguy trong sớm tối.

Chỉ cần Tác Đốn, Mạt Qua xuất thủ, hấn lập tức sẽ sụp đổ, khả năng sẽ bạo thể mà chết, thần hồn câu diệt.

Bởi vì lúc này. Linh hồn tế đài của hấn đứt gãy từng tầng, từng tầng liên hệ giữa tầng thức hải, áo nghĩa, Thủy giới, bỗng nhiên bị cắt đứt, hấn lúc này linh hồn đã hoàn toàn mất khống chế, trạng thái không bố trí phòng vệ, ngay cả một võ giả Thủy Thần bình thường cũng có thể giết hấn.

Tất cả đều do va chạm với Thiên tinh băng ngọc phiến của Tinh Hỏa, Tinh Hỏa là cảnh giới nguy Bất Hủ thần lực cực kỳ tinh luyện! áo nghĩa thần diệu, Thiên tinh băng ngọc phiến đó lại là hấn có được từ Hư vô vực hải, thôi luyện mấy trăm năm.

Lực lượng của ngọc phiến nho nhỏ có thể đánh vỡ mấy Sinh mệnh chi tinh, hấn thi triển toàn lực va chạm, chấn động tế đài, làm tế đài gãy đứt từng tầng.

Cũng may Tác Đốn, Mạt Qua e sợ, không dám tiến đến đánh, nếu không hấn e là đã chết rồi.

Hiện giờ, huyết khiếu cả người hấn điên cuồng xoay chuyển, năng lượng hấp thu lúc trước sau khi được tinh lọc đã biến thành dị lực thần bí, từ bảy trăm hai mươi huyết khiếu ủa vào, như chui vào trong óc, thức hải của hấn.

Bắt đầu từ tầng thức hải, tế đài được chữa trị, tốc độ cực nhanh.

Tinh Hỏa Đồng dạng linh hồn cũng bị thương nặng, chỉ có thể mạnh mẽ trấn áp, nhảy vào trong hư không loạn lưu tìm chí bảo bản mạng của hấn.

Thạch Nham bị thương nặng nhưng có thể thông qua thôn phệ áo nghĩa chuyển hóa thành năng lượng mới, rất nhanh khiến tế đài ổn định, nhanh chóng khôi phục.

” Duy Đức Sâm! Tĩnh lại! Tĩnh lại Cho ta!”

Tác Đốn bỗng nhiên hét lớn, sắc mặt khó coi, thân thể hùng vĩ run rẩy.

Vị trí của hấn và Mạt Qua là nơi thần tộc tụ tập, hiện giờ ở khu vực này rất nhiều tộc nhân thần tộc bị hư không loạn lưu bao phủ, bị dư ba của một kích của Thạch Nham và Tinh Hỏa đánh tan, tinh hải nơi đây đang sụp đổ.

Chiến hạm thần tộc vẫn chưa bạo liệt trong tiếng thét to của Tác Đốn, Mạt Qua, toàn lực bỏ chạy, năng lượng thần tinh được kích phát đến mức tận cùng.

Như từng đạo lưu tinh độn đi xa.

Chiến hạm này cần thời gian để độn đi, tộc nhân muốn sống sót đều cần đủ thời gian.

Mà Duy Đức Sâm tới là có tính chất hủy diệt, Vực trường của hấn sẽ đẩy nhảy việc sụp đổ sụp đổ, sẽ làm tộc nhân chưa tránh được tan rã.

Tác Đốn rít lên, đáng tiếc Duy Đức Sâm lại mất điếc tai ngơ, dùng tốc độ mau lẹ lướt tới.

” Dừng Bạo Diệt Thần Diệt!” Mạt Qua vội vàng rống lên: “Nhanh lên!”

Tác Đốn nhú mày, ánh mắt hấn quang lấp lánh, nhìn Thạch Nham ở xa xa và Duy Đức Sâm sắp tới, có chút đắn đo.

“Cho dù là Thạch Nham bị Bạo Diệt Thần Diệt oanh sát cũng không thay đổi được vận mệnh của chúng ta, không thay đổi được tình trạng của tộc nhân, Duy Đức Sâm đó sẽ hủy diệt Hỏa Vũ tinh vực, chúng ta và tộc nhân đều sẽ tiêu vong! Đối phó hấn! Chỉ có hấn không thể tới đây, chúng ta mới có cơ hội xoay chuyển tất cả, Thạch Nham đó sau này tất nhiên sẽ không thoát được sự đuổi giết của tộc ta!” Mạt Qua rít lên.

Tác Đốn cuối cùng không do dự nữa, hung khí được trường lão hội rót vào năng lượng hóa thành một đạo kim quang bay về phía Duy Đức Sâm.

Một mảng lá cây màu vàng kim nho nhỏ bay ra, đột nhiên hóa lớn, hóa thành quang sáng ánh vàng rực rỡ, trên quang sáng có khắc mấy trăm phù trận màu vàng kim huyền diệu, phù trận này như gân mạch của nhân thể, tinh mịn thần bí, lúc này đều như sống lại.

Mấy trăm vạn phù trận thần bí đồng thời phát ra lực lượng, một cỗ ba động hung mãnh từ trong quang sáng màu vàng kim bùng nổ ra.

Như một đạo kim quang đâm phá thương khung, kim quang bắn thẳng đến Duy Đức Sâm, lại dẫn động trăm vạn phù trận trên quang sáng, trăm vạn phù trận nháy mắt đồng loạt nổ mạnh.

” Rầm rầm rầm rầm!”

Vô số cuộn sóng màu vàng kim thổi quét về phía Duy Đức Sâm, trong mỗi một tầng cuộn sóng màu vàng kim đều có vạn sóng xung, liên miên không dứt, vô cùng vô tận.

Duy Đức Sâm đang Phát cuồng, vực trường có khí tức ăn mòn thiên địa của Gia Đa, sau khi cuộn sóng màu vàng kim bỗng nhiên xâm nhập, trong nhất thời cũng không thể ăn mòn toàn bộ, bị vạn lực nổ trong cuộn sóng đánh tới, thần thể như bị cự chùy liên tục đánh, run rẩy như bị điện giật.

“Ầm!”

Ngực Duy Đức Sâm phồng lên, thần thể lui về phía sau, bị trực tiếp đẩy vào hiểm địa vực sâu.

Đại hung khí Bạo Diệt Thần Diệp của Thần tộc quả nhiên hung mãnh, cuối cùng đã ngăn cản được Duy Đức Sâm, đánh hẳn vào vực sâu u ám.

Vào lúc này, Thạch Nham bị hư không loạn lưu bao phủ, bỗng nhiên biến mất trước mắt Tác Đốn, Mạt Qua.

Ngân hà phía trước Mạt Qua,, như vải bị xé rách, dần dần to ra, đó là quá trình tiêu vong của tinh vực, nơi đó tràn ngập khủng bố trong hư không loạn lưu, đủ loại trận gió diệt hồn thổi tới, có thể khiến hồn phách vẫn diệt, rất nhiều sâm hàn chi lực ủa vào, có thể làm nứt thân thể của Thủy Thần.

“Tới vực hải! Từ vực hải về tổ tinh!” Tác Đốn, Mạt Qua đồng thanh kêu to.

các chiến hạm của thần tộc từ bỏ hạ sát thủ với Lục Lăng tinh địa, toàn bộ xoay chuyển phương hướng, điên cuồng phóng tới phía vực hải của Hỏa Vũ tinh vực, muốn mượn dùng thông đạo hư không phản hồi Cổ Thần tinh vực.

Đồng thời, võ giả của Hỏa Vũ tinh vực ẩn thân ở Lục Lăng tinh địa, cũng đều nhìn thấy kịch biến như tận thế, đều tuyệt vọng hét lên, lao ra khỏi Lục Lăng tinh địa, bỏ chạy tới vực hải.

Trong Hư không loạn lưu.

Vô số nước lũ, chùm tia sáng, hỏa diễm mãnh liệt như thác nước tạc liệt, trào ra bốn phía, trong quái quang của vực ngoại, Thạch Nham ngưng trệ bất động, huyết khiếu điên cuồng hút vào năng lượng.

Tộc nhân của thần tộc bị hư không loạn lưu nuốt hết, ở tuyệt địa chỉ có người có không gian áo nghĩa cao giai mới dám lui tới, cơ hồ trong nháy mắt chết thảm hơn nữa, năng lượng của bọn họ chảy ra cơ hồ đều bị Thạch Nham theo bản năng nuốt hết, hóa thành lực lượng tinh thuần khôi phục tế đài của Thạch Nham.

Một lát sau, từng cỗ lực mới mệnh mông rót vào tế đài, tế đài đã đứt gãy của hẳn liền khôi phục.

Thần thức của hẳn khẽ động, nhếch miệng cười quái dị, nhoáng lên một cái chui ra khỏi hư không loạn lưu.

Hẳn xuất hiện ở nơi hỗn loạn nhất của Hỏa Vũ tinh vực, ở mi tâm, Thủy giới bỗng nhiên hiện lên, từng trận con sông tinh thần từ trong Thủy giới nhộn nhạo ra, Thân chỉ thủy ẩn chứa sự tinh diệu của không gian khép lại lỗ không gian to lớn vừa nứt ra.

Sắc mặt hẳn rất chuyên chú, đem tham ngộ đối với không gian áo nghĩa nhiều năm, thông qua lần chữa trị không gian này suy diễn hoàn toàn.

Đây là sự ngược dòng tăng đối với không gian áo nghĩa.

Thần thức cho bay lượn xung quanh, như kim khâu hư không, cực kỳ huyền diệu.

Thủy giới như tinh hải mệnh mông thu nhỏ, bên trong hiện ra vô số tinh điểm, như kéo gần lại khoảng cách giữa tinh thần, khi hẳn đang chữa trị không gian, dị lực thần bí trong huyết khiếu của hẳn vẫn rót vào thức hải và tế đài.

Toàn lực chữa trị hư không, hấn không lưu ý thấy, theo sự quán chú của dị lực thần bí, Thủy giới của Thủy giới như vũ trụ mở rộng ra, không ngờ đang từ từ kéo dài.

Một loại cảm giác thần kỳ như Thủy giới và thể giới huyết khiếu xảo diệu nối liền, ùa vào trong lòng, khiến hấn sinh ra một loại cảm động không hiểu.

1321. Chương 1314: Dẫn Đường Tà Ác

Hư không Vỡ tan, như gương được gắn lại, dần dần khôi phục bình thường.

Thạch Nham vẽ mặt chuyên chú, đem thể ngộ của hấn đối với không gian ảo nghĩa nhiều năm qua, dùng đủ loại pháp quyết kỳ diệu thi triển ra, hóa thành một đôi tay thần có thể nối không gian.

Không gian như vết thương được khép lại, nước lũ trút xuống vực ngoại thì thì đổ ra bên ngoài.

Từng đạo thần thức như không gian lợi nhận, xuyên qua xem xét xung quanh tinh hải, khiến cho rất nhiều toái phiền đã vỡ tan của tinh hải bị dất nhảy vào vực ngoại loạn lưu.

Sau nửa canh giờ, lỗ thủng hư không do một kích của hấn và Tinh Hỏa gây ra được hấn chữa trị hoàn toàn, Hỏa Vũ tinh vực xem như tránh khỏi sụp đổ và biến mất.

Hấn nhìn về phía xung quanh, nhìn hải cốt của chiến hạm thần tộc, hiện lên hiện lên nụ cười.

Tâm thần khẽ động, huyết khiếu như cự kính hút nước, đột nhiên truyền đến lực hút khổng lồ.

Năng lượng chưa tiêu tan hết của tộc nhân thần tộc sau khi chết thắm như những dòng suối năng lượng cực nhanh ùa vào huyết khiếu của hấn, khiến huyết khiếu của huyết khiếu lại được lấp đầy năng lượng, sinh ra cảm giác đau đớn.

Cảm giác Năng lượng lấp đầy toàn thân khiến hấn thần thanh khí sảng, không nhịn được nhếch miệng bật cười hắc hắc.

“Buồn cười lắm à?”

Thanh âm quỷ dị của Duy Đức Sâm vang lên, trong hiểm cảnh vực sâu, khí lực mãnh liệt của hấn bắn ra, cơ hồ trong nháy mắt đã tới bên cạnh Thạch Nham, vẽ mặt bất thiện.

Lúc này, tộc nhân thần tộc còn sống sót đều dồn tới vực hải, ngay cả võ giả của Lục Lăng tinh địa cũng đều lao về phía vực hải.

Nơi này Hiện giờ chỉ còn một mình Thạch Nham. Sau khi Duy Đức Sâm tới, hai mắt ảm chứa hỏa diễm hừng hực, nhưng không lập tức hạ sát thủ.

Hấn hung hăng nhìn về phía Thạch Nham, ánh mắt bỗng nhiên thoáng hiện một cổ bi ai và bất đắc dĩ, nhìn tàn thi di động trong tinh hải, Duy Đức Sâm nói: “Những người này đều vì ta mà chết ư?”

Đám người Tác Đốn vẫn không làm rõ được sau khi Duy Đức Sâm điên cuồng, dùng phương thức nào đánh chết người trong nhà, hiện giờ bọn họ cuối cùng cũng minh bạch, nhưng cái giá phải trả lại quá đắt.

Bản thân bản nhân Cũng không biết sau khi hấn phát cuồng đã phát sinh điều gì, nhưng hấn sau khi tỉnh dậy có thể nghĩ một chút là hay có rất nhiều người đã vì hấn mà phải chết.

Lần này. Hấn xem như đã minh bạch, bởi vì lần phát cuồng này thời gian rất dài. Đãi tới mức hấn cuối cùng không ngờ lơ mơ tỉnh táo lại trong một thoáng.

Một thoáng đó đã khiến hấn minh bạch rất nhiều điều.

Duy Đức Sâm vốn không phải kẻ hiểu sát thành tính, khi hấn biết bởi vì hấn phát cuồng, dẫn tới những người dưới trướng hấn bạo tử biến mất, hấn nhất thời khó có thể tiếp nhận được.

Tuy nói những người đó thường ngày trong ánh mắt nhìn hẩn hẩn chưa vẻ khinh thường, nhưng là thành viên của Tiềm Thần hạm, ở chung với hẩn nhiều năm, ít nhiều vẫn có một chút cảm tình.

“Không, người vì người mà chết phần lớn ở hiểm cảnh vực sâu. Cũng chỉ chiếm đại khái một phần tư tỉ lệ người tử vong.” Thạch Nham khẽ nhú mày, thần nhiên nói: “Một phần tư người còn là vì lần va chạm của ta và Tinh Hỏa, dẫn tới hư không băng, sinh ra hư không loạn lưu, những người đó một bộ phận nổ chết, một bộ phận bị kéo vào hư không loạn lưu mà chết.”

” Là người.” Duy Đức Sâm gầm khẽ: “Ta biết là người, người như mộng ma xâm nhập vào linh hồn thức hải của ta, không ngừng quán chú dục vọng điên cuồng hiếu sát, khiến ta không còn là ta, dẫn động cỗ tà ác chi lực trong cơ thể ta! Đều bởi vì người, bởi vì người, người dưới trướng của ta mới đều biến mất.”

Duy Đức Sâm gào thét, trong hai mắt một tia lệ khí như ngọn lửa phóng ra. Giống như lại muốn chìm vào cảnh giới điên cuồng.

“Không sai, tất cả đều do ta mà nên.” Thạch Nham không phủ nhận. vẫn lạnh lùng cười, trong lúc nói chuyện, một dòng thần thức của hẩn bay ra.

Thần thức đột nhiên phóng về phía vực hải của Hỏa Vũ tinh vực, vượt qua tầng tầng vách tường không gian, lóe lên một cái đã như cách xa hàng tỷ dặm.

Huyết Ma trên một chiếc chiến hạm đang ngưng thần trông về phía xa, lòng nóng như lửa đốt, thét to phải nhanh nhanh trốn vào vực hải.

Trong mắt hẩn, Hỏa Vũ tinh vực sắp sụp đổ rồi, nếu không thể rời khỏi nơi đây trước khi tinh vực quét đi, hẩn và người tới Mã Gia tinh vực để viện trợ đều sẽ hóa thành tro bụi.

Đây là điều hẩn không thể chấp nhận!

Đột nhiên, một dòng thần thức quen thuộc bay tới, hẩn từ bên trong thần thức cảm giác được khí tức của Thạch Nham, Huyết Ma giật mình, lập tức mở tâm linh.

Thần thức đó cũng phối hợp chui vào thức hải của hẩn, truyền tới một đoạn thần tấn.

Sững sờ mấy giây, Huyết Ma bỗng nhiên bật cười ha ha, mặc kệ sự kinh ngạc của mọi người, cao giọng quát: “Dừng lại! Toàn bộ dừng lại! Về Lục Lăng tinh địa, toàn bộ quay về, tinh vực này đã khôi phục bình thường rồi!”

Cùng thời khắc đó, Thạch Nham về mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào Duy Đức Sâm, bỗng nhiên nói: “Người có tin ta có thể giết người không?”

Duy Đức Sâm sắp lâm vào cuồng bạo chỉ cảnh nghe vậy thì sắc mặt hung ác quát: “Người không giết được ta đâu.”

” Hủ thực chi lực của người có thể ăn mòn không gian, có thể ăn mòn tinh thần, thậm chí có thể ăn mòn thiên địa, nhưng nó không làm gì được ta cả. Bởi vì, ta có thể trực tiếp nuốt hết hủ thực chi lực đó! Áo nghĩa này truyền thừa từ Gia Đa, Gia Đa là một trong Bát hủ tông mà áo nghĩa ta kế thừa thì là của Thi Huyết chi chủ.”

Thạch Nham hừ lạnh một tiếng: “Người đừng cho rằng cơ duyên trùng hợp có được truyền thừa của Gia Đa thì có thể sức phá thiên địa, người chỉ là Thủy Thần nhị trọng thiên, cho dù là kích phát toàn bộ lực lượng, dưới thôn phệ áo nghĩa được truyền thừa từ Thi Huyết chi chủ, vẫn vô kế khả thi, bởi vì, áo nghĩa của ta là khắc tinh của người.”

Lời vừa nói ra, Duy Đức Sâm thần sắc hoảng hốt, mắt lộ ra vẻ mờ mịt: “Gia Đa, Gia Đa là ai? Ta căn bản không biết hẩn, cũng không biết hẩn là ai. ta không biết người đang nói gì.”

Thạch Nham nhú mày, nhìn về phía hẩn, ánh mắt sắc như dao, như muốn đâm vào đáy lòng Duy Đức Sâm.

Nửa ngày sau, hẩn cũng mê hoặc, bởi vì hẩn phát hiện Duy Đức Sâm không phải là đang nói dối, người này có huyết thống man tộc trong người, chắc không phải kẻ am hiểu âm mưu quỷ kế, điều này khiến Thạch Nham khó hiểu: “Người căn bản không biết khí tức ăn mòn từ trong cơ thể phun ra đến từ Gia Đa của Bát hủ tông ư, người thật sự không biết gì cả ư?”

” Không biết.” Duy Đức Sâm hừ hừ nói: “Ta cũng không muốn biết.”

“Ầm!”

Một cỗ Vực trường từ trong quyền đầu của Duy Đức Sâm ngưng luyện ra, khí tức ăn mòn trong Vực trường khi so sánh với lúc hắn phát cuồng thì kém xa.

Duy Đức Sâm Không phát cuồng chỉ là cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên bình thường tựa hồ không thể tận tình phóng thích tà ác, không thể thôi phát ra lực lượng ăn mòn thiên địa của Gia Đa.

Loại trình độ này trong mắt Thạch Nham căn bản không thể cấu thành uy hiếp, nhúu mày hô khẽ: “Giám cầm.” Giơ tay lên tóm tới Vực trường, lòng bàn tay ủa ra tầng tầng sóng gợn không gian, không ngờ trực tiếp chế trụ Vực trường, làm Vực trường không thể động đậy.

Hắn há mồm phun ra một đạo ngân hà, ngân hà bay về phía vực trường, vô số tinh quang hắt ra.

Duy Đức Sâm lập tức phát hiện đủ loại lực lượng hắn quán chú vào trong vực trường khi tinh quang bay vụt ra thì nhanh chóng bị triệt tiêu.

Hắn từ đầu tới cuối không sử dụng phụ diện chi lực, sợ một lần nữa sẽ kích phát Duy Đức Sâm điên cuồng, Duy Đức Sâm điên cuồng, so với dưới tình huống bình thường thì hung hãn hơn gấp mười lần, cho dù hắn muốn ứng phó cũng cực kỳ đau đầu, cho nên hắn cẩn thận khống chế lực lượng của mình.

“Người đánh chết vô số tộc nhân của Bồ Lô Khắc Nhĩ gia tộc trên Tiềm Thần hạm, Tác Đốn, Mạt Qua đều đã nhìn thấy, Tác Đốn vì đối phó người, ngay cả Bạo Diệt Thần Diệp vốn dùng để tiêu diệt kết giới của Lục Lăng tinh địa cũng đều vận dụng, người cho rằng, người vẫn có thể về Bồ Lô Khắc Nhĩ gia tộc, vẫn có thể được Tác Đốn chấp nhận ư?”

Lời nói của Thạch Nham như tên bắn lên, đâm vào trái tim Duy Đức Sâm.

Trong lòng Duy Đức Sâm truyền đến sự đau đớn, mắt hắn hiện ra vẻ bất an, hắn không phải sợ Tác Đốn và Mạt Qua trả thù hắn, hắn sợ Bồ Lô Khắc Nhĩ gia tộc sẽ phá hủy những tinh thần mà huynh đệ man tộc của hắn đang sống.

Đây cũng là duyên cớ hắn biết rõ tộc nhân của Bồ Lô Khắc Nhĩ gia tộc xem thường hắn, nhưng vẫn không thể không nguyện trung thành với Tác Đốn.

Bởi vì tinh vực man tộc của hắn chính là tinh vực phụ thuộc của Bồ Lô Khắc Nhĩ gia tộc, Tác Đốn truyền tới một mệnh lệnh, mẫu thân hắn, thân nhân hắn đều sẽ bị giết mổ như trâu bò.

Hắn không thể ngăn cản, cũng vô lực ngăn cản, lúc này mới liều chết hiệu lực cho Tác Đốn hy vọng Tác Đốn thấy hắn trung thành thì sẽ lưu lại đường sống cho huynh đệ man tộc của mình.

Hiện giờ, nghe thấy Thạch Nham tàn khốc nói rõ sự thật, trái tim bằng giá hắn trái tim bằng giá, linh hồn sợ hãi, ngay cả niệm đầu trả thù Thạch Nham cũng phai nhạt, chỉ muốn nhanh chóng về tinh vực nơi hắn sinh ra, mang thân nhân đi, thoát khỏi sự bao vây tiêu trừ của thần tộc.

Đi theo đi theo Tác Đốn nhiều năm, biết rõ sự tàn nhẫn lãnh huyết của Tác Đốn, hắn khẳng định Tác Đốn một khi xuất thủ thì sẽ giơ cao đồ đao đối với gia viên của hắn.

Duy Đức Sâm trầm mặc cả nửa ngày, hung hăng lườm Thạch Nham một cái rồi không ngờ phóng tới vực hải.

Hắn phải nhanh một chút chạy về gia viên, thề sống chết thủ hộ gia viên, tìm một con đường sống cho thân nhân.

Trong mắt Thạch Nham lấp lánh quang, nhìn Duy Đức Sâm lòng nóng như lửa đốt rời khỏi, không nói gì

Hắn có thể khẳng định Duy Đức Sâm không đuổi theo kịp được đám người Tác Đốn, Mạt Qua, cũng dám khẳng định Tác Đốn một khi thoát thân về Cổ Thần tinh vực, sẽ lập tức hạ mệnh lệnh tàn sát cố thổ của Duy Đức Sâm, bởi vì Tác Đốn phải phát tiết, phát tiết cho lần thảm bại này.

Duy Đức Sâm có thể đến Hỏa Vũ tinh vực, là thông qua Tiếp Dẫn của thần tộc, hắn nếu không ngốc muốn về cố thổ thì phải đi vòng qua Cự Lan tinh, khẳng định sẽ không thông qua thần tộc.

Di chuyển vòng vào Như vậy, hấn khẳng định sẽ không kịp.

Chờ hấn trở về cố thổ rồi, cố thổ của hấn nhất định sinh linh đồ thán, thần tộc tộc nhân của thần tộc tàn sát, hấn sẽ nhìn thấy sự tuyệt vọng, có thể sẽ bùng nổ điên cuồng.

Đây hoàn toàn là điều Thạch Nham muốn.

Duy Đức Sâm và Gia Đa nhất định chặt chẽ liên hệ chặt chẽ, hơn nữa từ trên người Duy Đức Sâm, hấn còn cảm thấy được một cỗ lực lượng tà ác khác, lực lượng đó tựa hồ có vị đạo của Thi Huyết.

Hấn giữ cốt hài của Thi Huyết, từng sờ, cũng từng cảm giác, khí tức từ di cốt đó truyền đến đích xác có vài phần tương tự với Duy Đức Sâm.

Một nhân vật như Duy Đức Sâm, sẽ trở thành một thanh tà khí để đối phó thần tộc, nếu dùng tốt, đối với Thi Huyết nhất mạch sẽ có trợ lực cực lớn.

Điều kiện tiên quyết là phải khiến Duy Đức Sâm hận thần tộc khiến hấn xoay ngược hỏa diễm lại trút vào tộc nhân thần tộc.

Hấn tin Tác Đốn sẽ giúp hấn đạt thành mục tiêu, mà điều hấn phải làm, chỉ cần dẫn đường thích hợp, dẫn đường cho Duy Đức Sâm chậm rãi tới trận doanh của bọn họ.

1322. Chương 1315: Hấn Là Nam Nhân Của Ta

Duy Đức Sâm mặc kệ tất cả, lao về phía vực hải, trong mắt hấn, tính mạng của mẫu thân, tộc nhân so với Thạch Nham thì quý trọng hơn nhiều!

Thạch Nham thì thân ảnh khẽ động, biến mất khỏi khu vực này, trong nháy mắt đã rơi vào Lục Lăng tinh địa, đứng bên ngoài Hắc Giác tinh, đại bản doanh của Ngự Thần minh.

Đại địa của Hắc Giác tinh có màu đen xì, bên ngoài tinh thần phủ kín đầm lầy, vực sâu, khí độc, hoàn cảnh tự nhiên cực kỳ ác liệt, phạm nhân bình thường ít có thể sinh tồn.

Nhưng mà, năng lượng ở trên tinh thần này lại cực kỳ dư thừa, có rất nhiều thiên tài địa bảo trân quý, thí dụ như hắc diệu thạch, mỏ vàng đen, đủ loại kì tài để tu luyện, còn có rất nhiều thực vật hoa cỏ, cũng toàn bộ đều là vật vô giá.

Càng có khí độc lượn lờ, đầm lầy kịch độc, vực sâu thần bí thì thường thường kì vật cũng càng nhiều.

Chính vì vậy, Hắc Giác tinh ngược lại là nơi được võ giả đẳng cấp cao của Hỏa Vũ tinh vực ưu ái, rất nhiều đại gia tộc của tinh vực này lựa chọn Hắc Giác tinh làm bản doanh.

Đứng trên đỉnh cự phong của Hắc Giác tinh, nhìn cung điện tinh mỹ xung quanh, Thạch Nham hí mắt, bỗng nhiên khoan chân ngồi xuống, mắt hướng lên tinh hải u ám thần bí.

Dưới chân hấn chính là đại địa thương mang của Hắc Giác tinh, trải rộng đầm lầy, các loại độc trùng độc vật hoành hành.

Hai mắt hấn chậm rãi khép kín thần thức nội kiểm đang xem xét trong huyết khiêu.

Lúc này năng lượng dư thừa hấp thu trong huyết khiêu của hấn được những vòng xoáy tinh lọc, không bao lâu nữa sẽ sinh ra dị lực thần bí trong vạt tinh thuần, có thể trực tiếp hấp thu, có thể thôi luyện cốt hài gân mạch của thần thể.

Sau khi Đột phá đến Thủy Thần nhị trọng thiên, tốc độ tinh lọc lực lượng của huyết khiêu rất nhanh, lúc trước lại mở rộng ra một lần, hiện giờ tốc độ tinh lọc lực lượng của huyết khiêu càng thêm mau lẹ.

Trong chốc lát công phu, hắn đã phát hiện huyết khiếu đẩy ra đại lượng dị lực thần bí tinh thuần, dị lực thần bí này nhất nhất lan ra trong gân mạch cả người hắn dùng một loại phương thức độc hữu mài dũa thân thể máu thịt của hắn.

Hắn có một loại cảm giác, dị lực thần bí đó có thể khiến thân thể của hắn không ngừng tiến hóa.

Tiến hóa đến hình thái hoàn mỹ hơn!

Minh Hạo lúc ấy đã nói qua, nói Thi Huyết là thần thái hoàn mỹ nhất do tinh hoa của huyết mạch bốn tộc Bất Tử ma tộc, Thiên Yêu tộc, thần tộc, Minh Hoàng tộc hỗn hợp mà thành, là biến hiện của tiến hóa đến chung cực.

Thân thể và huyết mạch của Thi Huyết là phương hướng của võ giả, thời đại này các cường giả thoái luyện nhục thân chính là hy vọng một ngày kia đạt tới độ cao của Thi Huyết.

Đáng tiếc rất ít người có thể mức khiến thân thể cường hãn.

Chỉ có sau khi đột phá một cảnh giới, mới có thể mượn dùng thiên địa chi lực, mượn dùng thần tinh và thần lực biến đổi thân thể tiến hành thoái luyện.

Bình thường cho dù là hấp thu lực lượng khổng lồ cũng rất khó đưa vào được trong thân thể và trong huyết mạch.

Nhưng Thạch Nham phát hiện, dị lực thần bí từ trong huyết khiếu của hắn lưu động ra khi chảy xuôi trong gân mạch xương cốt, thường thường sẽ biến mất một ít.

Hắn biết rõ dị lực thần bí này biến mất ở đâu.

Dị lực này giấu kín trong máu tươi, gân mạch, xương cốt của hắn, đang lặng lẽ thay đổi cho thân thể hắn của hắn được hoàn mỹ hơn, tới hình thái thích hợp với võ giả nhất.

Hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác, có lẽ năm đó hình thái thân thể của Thi Huyết cũng không phải là hoàn mỹ, chính là lợi dụng thôn phệ áo nghĩa này chậm rãi thoái luyện, từng chút đạt tới hình thái hoàn mỹ.

Điều này khiến cho vẻ mặt hắn động dung, để dị lực thần bí chảy xuôi trong gân mạch, xương cốt.

Chỉ là, năng lượng từ huyết khiếu ồ vào vượt quá cực hạn thừa nhận của xương cốt, gân mạch, máu tươi của hắn hiện giờ, cho nên rất nhiều năng lượng chất trong cơ thể của hắn, khiến cả người hắn phát ra hào quang chói mắt, như là một quả cầu năng lượng thuần túy, bất kỳ ai cũng có thể cảm thấy được ba động thần kỳ trong đó.

Đợi cho năng lượng chất chưa tới trình độ nhất định, hắn lại có một loại cảm giác nhục thân như muốn bạo liệt, hắn cảm thấy được khí tức của Huyết Ma.

Trầm ngâm một chút, hắn bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, như chùm tia sáng như con sông nhất nhất từ trong nhục thân của hắn bắn ra.

Huyết Ma, Tạp Thác, Bốn Ni Trở về Lục Lăng tinh địa vừa rơi xuống Lục Lăng tinh địa, trán liền lấp lánh ẩn ký, ai nấy vẻ mặt mừng như điên.

Con sông năng lượng này toàn bộ ồ vào tùy tùng của Thi Huyết nhất mạch tu luyện bát đại tà lực, hóa thành năng lượng tinh thuần trong cơ thể bọn họ.

Từng chiếc chiến hạm đi đến, bỏ neo ở Lục Lăng tinh địa, bên cạnh Hắc Giác tinh. Úc Nam của Ngự Thần minh trải qua kiếp nạn này có một loại vui sướng sống sót sau tai nạn.

Trước khi tới đây, nàng ta vẫn còn nghi ngờ những lời nói của Huyết Ma, sợ Huyết Ma sẽ mang bọn họ về vực ngoại loạn lưu vực, khiến võ giả của Hỏa Vũ tinh vực phải chết chung.

Nếu không phải được Trát Đặc, người của Dược Khí các, cũng có không gian áo nghĩa cảnh giới cao thâm khẳng định, khẳng định không gian tiết điểm đã được khôi phục, nàng ta vẫn không dám tùy tiện tới đây.

Hiện giờ, Úc Nam mang theo lãnh tụ của Ngự Thần minh và Úc San, Tiểu Ân cười chiến hạm về Lục Lăng tinh địa, phát hiện xung quanh tràn đầy tàn thi của thần tộc, phát hiện không đã khôi phục bình thường, đều không nhận được mỉm cười, giờ tay hoan hô, chúc mừng thắng lợi mạc danh kỳ diệu này.

Đến giờ bọn họ vẫn không biết thần tộc vì sao bỏ chạy, không biết thần tộc vì sao chết thảm cả đám, không biết phá động tinh vực làm sao mà sinh ra.

Nhưng bọn họ biết Bồ Lô Khắc Nhĩ gia tộc và Áo Tư Đình Tư gia tộc của thần tộc lao về phía vực hải, vội vã trở về Cổ Thần tinh vực.

Bọn họ biết khó khăn khốn nhiều bọn họ đến giờ xem như đã được giải trừ.

Tất cả vì Thạch Nham đột nhiên tới.

Vào lúc này, Úc Nam không còn hoài nghi đối với tôn chủ Thi Huyết tân nhiệm nữa, đối với năng lực của Thạch Nham có nhận thức hoàn toàn mới, mỗi một võ giả của Hỏa Vũ tinh vực khi nhìn Thạch Nham đều có thần thái cung kính.

Chúng Chúng cường tụ tập trên cự phong của Hắc Giác tinh, đám võ giả Huyết Ma thì tụ tập bên cạnh Thạch Nham, nhận lực lượng Thạch Nham tặng, Huyết Ma cả người kết thành kén máu, cả người trào ra ba động sinh mệnh mãnh liệt, hai người Bồn Ni, Tạp Thác cũng cả người rung mạnh, sắc mặt đỏ lên.

Ba người Bọn họ chính là đối tượng được chiếu cố trọng điểm của Thạch Nham, nhận được nhiều lực lượng nhất.

Thời gian trôi qua, bọn người Úc Nam rất kiên nhẫn chờ, chờ bọn họ hoàn thành di dời lực lượng, chờ Sinh tử luân chuyển kết thúc.

Đám người Hạ Tâm Nghiên, Phong Hàn, Lâm Hinh cũng ở trên cự phong, nhìn tà thuật phân lưu lực lượng chỉ Thi Huyết nhất mạch mới có.

Tử Diệu cũng ở trong đám người, một thân quần áo màu tím, dáng người mạn diệu, gợi cảm diễm lệ, như một đóa tử đinh hương, các thanh niên đều coi nàng ta là tình nhân trong mộng, ngay cả ở Hỏa Vũ tinh vực cũng có người đại diện ân cần, muốn được Tử Diệu ưu ái, hy vọng nàng ta có thể nhìn mình thêm một cái.

Trong đám người, Tử Diệu yên lặng nhìn Thạch Nham đang truyền công, con mắt lóe sáng.

” Tử Diệu tiểu thư có thể tán gẫu mấy câu với nàng không?” Một võ giả tuần lãng của Hỏa Vũ tinh vực khiêm tốn nói: “Ta rất phi thường sự viện trợ của Tử Diệu tiểu thư đối với tinh vực của chúng ta, nếu nàng không ngại thì ta có thể dẫn nàng đi du lãm phong cảnh độc hữu của Hỏa Vũ tinh vực chúng ta.”

Thanh niên là con trai độc nhất của một phó minh chủ của Ngự Thần minh, ở Hỏa Vũ tinh vực như ngôi sao sáng chói, cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên, bối cảnh kinh người, tự nhận xứng đôi với Tử Diệu, vẫn đại diện ân cần.

Lúc này, con mắt sáng của Tử Diệu bích ba rung động, hé miệng cười lạnh lùng, tao nhã vươn tay ra, chỉ về phía Thạch Nham, khuôn mặt hiện lên một tia hồng nhuận, nói: “Hắn là nam nhân của ta, người vẫn chuẩn bị hẹn ta ư?”

Thanh niên vẻ mặt đỏ ửng, lập tức cười khổ liên tục, cúi người hành lễ, thành khẩn nói: “Đường đột rồi, người nếu sớm nói quan hệ với hắn thì ta tuyệt không nhiều lời.”

Hắn nhìn Thạch Nham một cái, trên khuôn mặt tràn đầy kính ý và hâm mộ tự đáy lòng, không hề có một tia ghen tị nào.

Bởi vì Thạch Nham tới, cứu vớt tinh vực của hắn, khiến hắn không đến mức lưu lạc đường cùng, không mất đi quang hoàn của gia tộc, không mất đi thân nhân.

Nhìn thanh niên tất cung tất kính lui ra xa, Tử Diệu hé miệng cười khẽ, lại hướng tầm mắt về phía Thạch Nham, trên khuôn mặt đầy vẻ đắc ý.

” Có lẽ, người và người vừa rồi kết hợp sẽ hạnh phúc hơn một chút.” Bỗng nhiên, một đạo bóng hình xinh đẹp tới gần, thấp giọng hô khẽ một câu.

Tử Diệu kinh ngạc, lập tức thản nhiên cười nói: “Vì sao lại nói như vậy?”

Hạ Tâm Nghiên một thân quần lụa mỏng màu xanh biếc, như một đóa hoa lan, trên khuôn mặt động lòng người có một tia ưu sầu: “Bởi vì suốt ngày phiêu bạc với tên hỗn đản đó, sẽ không vì người mà lưu lại, ở cùng hắn sẽ là tích mịch vô tận, người đã chuẩn bị tâm lý chưa?”

Nàng ta nhìn về phía Tử Diệu.

Tử Diệu cười cười, thản nhiên nói: “Đương nhiên là có chuẩn bị rồi, năm đó khi lần đầu gặp hắn, ta đã biết hắn không phải là vật trong ao, sẽ có một ngày bay cao bay xa, nhưng ta không ngờ hắn có thể đạt tới độ cao hôm nay. năm đó chúng ta nhất tĩnh từ Liệt Diễm tinh vực đến Mã Gia tinh vực, ta đã quyết định, quyết định này đến hôm nay vẫn không thay đổi.”

Dừng một chút, nàng ta lại bật cười: “Người có từng hối hận không?”

Hạ Tâm Nghiên lắc đầu, đôi mắt động lòng người ngưng tụ trên người Thạch Nham, nhẹ giọng nói: “Từ lúc chúng ta ở cổ hương, ta đã đáp ứng hắn một việc, ta nếu đã đáp ứng thì sẽ không thay đổi.”

” Ta rất hâm mộ người.” Tử Diệu bỗng nhiên nói một câu

Hạ Tâm Nghiên ngăn ra: “Hâm mộ ta cái gì?”

’ Người và hắn đã... mà ta thì...” Hai gò má Tử Diệu ửng hồng, mắt đẹp nhộn nhạo ba quang say lòng người, không nói hết lời.

Hạ Tâm Nghiên cũng đỏ mặt, phì một tiếng, thấp giọng mắng: “Tên hỗn đản đó một bụng toàn ý đồ xấu, với bản sự của người muốn chinh phục hắn cũng không phải là dễ dàng?”

” Ta hy vọng hắn có thể chủ động.” Tử Diệu than khẽ một tiếng.

” Vậy người chờ hắn có lúc nhàn hạ đi, hắn gần đây rất bận, sau này cũng vẫn vậy, người phải chuẩn bị, chậm rãi chờ đợi đi.” Hạ Tâm Nghiên bĩu môi, ngữ khí chua xót, tựa hồ cũng tâm sinh bất mãn, bất mãn Thạch Nham suốt ngày chinh chiến, chưa bao giờ thực sự nhàn hạ.

“Người hình như rất ủng hộ ta, vì sao? Người không phải nên cực lực phá hoại ư, đều là nữ nhân, người sao lại vô tư như vậy, người nghĩ gì thế?” Tử Diệu vẽ mặt kinh ngạc, không thể nào hiểu nổi, bởi vì trước kia nàng ta và Hạ Tâm Nghiên vẫn luôn cạnh tranh với nhau, chưa bao giờ thỏa hiệp, tranh đấu gay gắt suốt.

Hiện giờ Hạ Tâm Nghiên bỗng nhiên chuyển biến thái độ, khiến nàng ta rất nghi hoặc khó hiểu, không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, khiến thái độ của Hạ Tâm Nghiên phát sinh biến hóa.

” Một mình ta không giữ được hắn, có lẽ thêm người thì có thể khiến hắn dừng lại.” Hạ Tâm Nghiên than khẽ.

1323. Chương 1316: Ấm Lòng

Trên một tòa cự phong của Lục Lăng tinh địa, Hắc Giác tinh, từng luồng ánh sáng năng lượng bay ra, như dòng suối sáng rực, phân biệt bay về phía người tu luyện bát đại tà lực.

Huyết Ma, Bồn Ni, Tạp Thác và những người trăn có ấn ký màu máu, lúc này toàn bộ khoanh chân ngồi ngay ngắn, được tinh quang năng lượng ủa vào ấn ký trên trán, hình thái của mỗi một người đều không giống nhau.

Huyết Ma là tộc nhân của Bất Tử ma tộc, tinh quang năng lượng này rót vào trán hắn, rất nhanh liền biến thành sinh mệnh chi năng, hóa thành một cỗ với sinh mệnh ảo nghĩa lạc ấn trong cơ thể hắn, khiến cho ma huyết của hắn sôi trào, hình thành một tầng màng màu máu bọc lấy hắn.

Bên trong màng thịt màu máu, sinh mệnh ba động của Huyết Ma cực kỳ khủng bố, như một tòa núi lửa bạo liệt phun trào.

So sánh với hắc thì những người còn lại lộ ra vẻ bình thản hơn rất nhiều, Bồn Ni là tộc nhân của Minh tộc tinh năng lượng thẩm thấu tới, hóa thành từng sợi tơ mờ mịn, lặng lẽ vào tế đài của hắc, như dùng suối nước nóng đang tắm bỏ tế đài của hắc, khiến hủy diệt áo nghĩa mà hắc tu luyện càng phát tinh túy trong tế đài.

Tập Thác tu luyện hỗn loạn áo nghĩa, khi năng lượng này nhập thể, hắc như một lực trường cực lớn làm hỗn loạn thể gian, dẫn động cổ mộc xung quanh bật gốc, quái thạch bay tán loạn, gió gào thét mà đến, đều nhưng muốn xông về phía hắc, nhưng lại bị hắc khống chế xảo diệu, chỉ xoay chuyển vây quanh hắc.

người tu luyện áo nghĩa của Thi Huyết Còn lại thì hình thái vô cùng tương thông, người tu luyện hắc ám áo nghĩa toàn thân chìm trong bóng tối, như biến mất khỏi ánh sáng.

Người Tu luyện thi lực thì cả người sương khói xám trắng lượn lờ, truyền đến khí tức âm lãnh.

người tu luyện áo nghĩa khác cũng đều có đặc điểm riêng, nhưng trong cơ thể của mỗi một người đều truyền ra ba động tăng cường năng lượng.

Rất nhiều người trong Bọn họ ở dưới trưởng Huyền Hà, Phì Liệt Đặc, Minh Hạo, lần này vâng theo vâng theo mệnh lệnh đến Hỏa Vũ tinh vực tham chiến, nội tâm bọn họ chỉ thực sự tán thành Huyền Hà, Phì Liệt Đặc, Minh Hạo, coi bọn họ là khôi thủ! trở thành thủ lĩnh chân chính của Thi Huyết.

Về phần Thạch Nham, lúc trước vẫn không được họ coi trọng, chỉ khi coi hắc là khôi lỗi của Huyền Hà, Minh Hạo, Phì Liệt Đặc.

Bọn họ thậm chí có chút khinh thị.

Nhưng mà vào lúc này bọn họ mỗi một người đều từ đáy lòng cảm thấy may mắn, may mắn được phái đến Hỏa Vũ tinh vực.

Bọn họ may mắn vì có thể đi chung đường với Thạch Nham!

Bởi vì lực lượng Thạch Nham tặng, ước chừng có thể tăng cường lực lượng tích lũy mấy chục năm thậm chí trăm năm khổ tu của bọn họ! Cổ lực lượng ủa vào trong ấn ký rất tinh thuần hùng hậu, khiến cho bọn họ tâm thần minh mông, mừng rỡ như điên.

Khiến cho bọn họ cảm thấy kinh hãi là lực lượng rót vào ấn ký có thể dung nhập hoàn mỹ vào bên trong áo nghĩa mà bọn họ tu luyện.

Giống như lực lượng này là mỗi người bọn họ tự luyện chế ra vậy!

Hiện tại, bọn họ cuối cùng cũng ý thức được Thạch Nham mặc dù hiện giờ cảnh giới không cao, không trác tuyệt bằng Huyền Hà, Phì Liệt Đặc, Minh Hạo, nhưng Thạch Nham dù sao cũng được truyền thừa áo nghĩa của Thi Huyết, thôn phệ áo nghĩa đó là căn bản trung tâm của Thi Huyết nhất mạch.

Một ngày kia đợi cho Thạch Nham đột phá đến bất hủ, hắc chắc chắn có thể thay thế ba người Minh Hạo, chân chính giành được sự công nhận của mọi người.

Bởi vì áo nghĩa của hắc yếu lĩnh tất cả mọi người, thôn phệ áo nghĩa có thể tạo nên đội quân cường đại, có thể làm cảnh giới của bọn họ đột nhiên tăng mạnh.

Ở sâu trong nội tâm, bọn họ dần dần tán thành Thạch Nham, loại tán thành này sẽ theo cảnh giới của Thạch Nham cường đại hơn mà từng bước sâu sắc hơn.

Không biết qua bao lâu, Thạch Nham tỉnh lại trước, mở mắt ra, lập tức hắc nhìn thấy Hạ Tâm Nghiên, Tử Diệu đang đứng phía trước hắc, mắt đẹp ngưng tụ trên người mình.

Trong lòng cảm thấy ấm áp, hắc cười cười, đứng dậy nói: “Những người khác đâu?”

Lúc này đám người Lâm Hình, Úc Nam, Úc San, Phong Hàn đều không ở đây, xung quanh chỉ có một số thị vệ võ giả canh giữ, không cho phép người không phận sự tới gần.

Trừ hắc và những người tu luyện bát đại tà lực ra, người quen thuộc cũng chỉ có Hạ Tâm Nghiên và Tử Diệu, hai nàng này tựa hồ vẫn đang thủ hộ hắc, chờ hắc tỉnh lại.

” Thời gian truyền công của Người lần này hơi lâu, người khác phải an bài chuyện về sau, không thể cứ ở lại đây chờ, đi xử lý chuyện trước rồi.”

Tử Diệu như hoa tươi ướm át kiều diễm, thản nhiên cười cười.

Nàng ta rõ ràng cố ý sửa lại tóc, váy dài màu tím, hai vai trắng ngần lộ ra, cặp vú đầy đặn mê người, khiến người ta như muốn trầm luân trong đó.

Nàng ta vốn là một đóa hoa kiều diễm chói mắt nhất của Liệt Diễm tinh vực, cho dù là tới Mã Gia tinh vực cũng diễm dung không giảm, theo cảnh giới của nàng ta đề thăng, càng xinh đẹp say lòng người hơn, nhưng rượu ngon câu dẫn hôn phách của người ta.

Bên cạnh nàng ta, Hạ Tâm Nghiên thì như một đóa lan, u nhã mộc mạc, trên khuôn mặt trái xoan tinh xảo vĩnh viễn lạnh lùng yên tĩnh như nước.

Hai người khí chất khác biệt, đều rất tuyệt mỹ.

Lúc này, các nàng đứng sòng vai, trên mặt đều mang theo nụ cười, làm Thạch Nham vừa tỉnh dậy tâm thần khẽ run, linh hồn có một loại khát vọng an tường bình tĩnh.

Hắn bỗng nhiên áy náy, cảm thấy có lỗi với y nhân trước mặt, hẳn cả đời này đều chinh chiến, vì chung cục của võ đạo mà không ngừng nỗ lực, không có thời gian để ngừng lại, hưởng thụ nhân sinh, không phát tiết hết tình cảm.

Hai nữ tử Trước mắt có thể nói là người có quan hệ chặt chẽ nhất với hắn, nhưng thời gian thực sự ở bên họ lại không nhiều.

” Chuẩn bị ly khai à?” Hạ Tâm Nghiên lạnh lùng nhìn về phía hắn, thanh âm buồn bã.

Nàng ta biết hiện giờ thế cục của tinh vực rất vi diệu, rất nhiều khu vực cũng đang phát sinh chiến đấu kịch liệt như Hỏa Vũ tinh vực, thân là tôn chủ Thi Huyết tân nhiệm, Thạch Nham rất khó được rảnh rỗi.

Nàng ta biết Thạch Nham vừa tỉnh lại có thể sẽ lại phải đi, tiếp tục chiến đấu đẫm máu.

Nàng ta trên lý trí thì có thể lý giải, nhưng trên tình cảm thì nảy sinh bất mãn, đây là thiên tính của nữ nhân, không phải nàng ta có thể thay đổi.

” Lại muốn đi à?” Tử Diệu vẫn cười, chỉ hơi có chút miễn cưỡng, ba quang trong mắt đẹp nhẹ nhàng rung chuyển, phản ánh sự bất đắc dĩ trong nội tâm của nàng ta.

Nhìn hai nữ tử trác tuyệt nổi có thể tiếng xa gần ở bất kỳ tinh vực nào, một dòng nước ấm bỗng nhiên chảy qua trái tim hắn, hắn trầm ngâm rồi bỗng nhiên cười cười: “Không vội, nghỉ chút cũng không sao, muốn đi cũng phải chờ ba người Huyết Ma, Bồn Ni, Tạp Thác tỉnh lại đã.”

Màu xám trong mắt họ như trong nháy mắt biến mất sạch, hai người đỏ mặt, nhẹ nhàng cắn môi, gật đầu thật mạnh.

” Tôn chủ đại nhân, minh chủ có phân phó, nếu ngài tỉnh dậy thì thỉnh ngài tới Tổng minh, minh chủ muốn cảm tạ ơn viện thủ của ngài và tất cả võ giả c Hỏa Vũ tinh vực.”

Một võ giả của Hỏa Vũ tinh vực vẻ mặt cung kính, khiêm tốn khom người, khẩn cầu nhìn về phía hắn.

Hạ Tâm Nghiên, Tử Diệu lộ ra vẻ thất vọng.

Thạch Nham chau mày, nhìn về phía tên võ giả kia, thản nhiên nói: “Không vội.”

Hắn nở nụ cười trên cột rồi bỗng nhiên nói: “Dẫn hai nàng đi ngắm cảnh nhé, ừ, chắc sẽ có lợi cho thể ngộ cảnh giới.”

Tiếng nói vừa dứt, hai khe hở hư không như bỗng nhiên vỡ ra, đột nhiên hiện ra dưới chân Tử Diệu, Hạ Tâm Nghiên.

Lưu quang vực ngoại Mãnh liệt phút chốc bắn ra, dọa cho hai nàng sắc mặt trắng nhợt, không đợi các nàng kinh hô ra tiếng, lưu quang của vực ngoại như xúc tua không ngờ trực tiếp kéo các nàng vào trong đó.

Khi cái khe khép lại, tiếng kêu sợ hãi của hai nàng mới truyền đến, mà lúc này, các nàng đã xâm nhập vào vực ngoại loạn lưu.

Tên thị vệ của Ngự Thần minh, tu vi Hư Thần nhị trọng thiên, mắt thấy hai nàng biến mất trong khe hở hư không thì lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ngại quá, đã đáp ứng các nàng đưa các nàng đi ngắm phong cảnh rồi. Làm phiền giải thích với mình chủ của các người một chút, ừ, báo với Phong Hàn, Lâm Hinh bọn họ một tiếng, bọn họ không chịu sự ước thúc của ta, bất kỳ quyết định nào có liên quan tới bọn họ đều do chính bọn họ làm chủ, ta sẽ không can thiệp.” Thạch Nham giải thích.

Thủ lĩnh các thế lực của Mã Gia tinh vực Phong Hàn, Lâm Hinh, Ba Tư, Cổ Đặc, Viêm Xi, Băng Tiếp lần này mang theo quân đoàn tới Hỏa Vũ tinh vực, giúp Hỏa Vũ tinh vực ngăn cản thần tộc, thật sự mất không ít tâm tư.

Rất nhiều năm trước, Hỏa Vũ tinh vực, Mã Gia tinh vực phong bế, tinh vực tinh vực này không có lui tới, không có mậu dịch.

Đối với hai tinh vực này mà nói thì tinh vực liên thông đi lại, có trợ giúp cho hai tinh vực cường thịnh, bởi vì rất nhiều tài liệu tu luyện mà Hỏa Vũ tinh vực có, Mã Gia tinh vực lại không sản xuất, đồng dạng, rất nhiều kì vật Mã Gia tinh vực có Hỏa Vũ tinh vực lại không có.

Hai đại tinh vực lần này hợp lại, làm thế lực của hai tinh vực một lần nữa thành lập hữu nghị, đám người Phong Hàn, Lâm Hinh, Viêm Xi, Băng Tiếp đều đang thương lượng tiến hành mậu dịch với thế lực của Hỏa Vũ tinh vực, muốn hợp tác chặt chẽ, nhưng lại có chút không rõ thái độ của hắn.

Hắn đại biểu cho Thi Huyết, đại biểu cho thế lực thần bí hùng hậu nhất trong vũ trụ, nếu hắn muốn nhúng tay vào sự vụ của Hỏa Vũ tinh vực, Phong Hàn, Lâm Hinh cũng không dám trái ý hắn.

Đây là điều bọn họ không muốn nhìn thấy.

Hắn tỏ thái độ này mới có thể xóa bỏ băn khoăn của đám người Phong Hàn, Lâm Hinh, khiến cho bọn họ có thể liên hệ chặt chẽ với Hỏa Vũ tinh vực, khiến cho hai tinh vực đều có thể được lợi.

” Minh bạch rồi, nhất định sẽ chuyển lời của ngài.” Tên thị vệ kia cúi đầu, lòng tràn đầy hâm mộ.

Thạch Nham thân là tôn chủ Thi Huyết mới, đối với thái độ hoà ái của hắn, không hề ra vẻ, sự xinh đẹp của Hạ Tâm Nghiên, Tử Diệu khiến hắn và các võ giả của Hỏa Vũ tinh vực thần hồn điên đảo, hiện giờ vừa thấy các nàng toàn bộ đều có liên quan tới Thạch Nham, người này lập tức cảm thán.

Ở trong lòng hắn, cũng chỉ có tồn tại cấp bậc như Thạch Nham mới có thể xứng đôi với Tử Diệu, Hạ Tâm Nghiên.

Hắn không ghen tị, chỉ có hâm mộ và chúc phúc, bởi vì Thạch Nham tới đã cứu họ khỏi cái miệng máu của thần tộc.

Người này cung kính thối lui, vẻ kính sợ trên khuôn mặt không mất, ở sâu trong nội tâm, hắn coi Thạch Nham trở thành người đứng đầu ngân hà trong tương lai, một phen nói chuyện với nhau của Thạch Nham và hắn sẽ trở thành vốn để hắn khoe khoang sau này.

Thạch Nham cười cười, niệm đầu biến đổi, hóa thành một đạo quang, biến mất, trực tiếp chui vào hư không loạn lưu.

1324. Chương 1317: Vực Ngoại Thần Quang

Vô số chùm tia sáng như dòng suối giao hội, trải rộng ở kì địa của lưu tinh.

Cách đó không xa truyền đến tiếng nổ mạnh, vắn thạch nổ tung, dư ba của vụ nổ trùng kích ra dẫn tới xung quanh gió gào thét, khiến cho hư không như khí cầu bành trướng, vặn vẹo biến hình.

Không thể hấp thu thiên địa năng lượng, tinh mạch, hoang vắng là chủ thể vĩnh hằng, nổ mạnh, gió đòi mạng, lợi nhận sâm hàn, loạn lưu quái hải, cấu thành nơi đây - bên trong hư không loạn lưu.

Nơi này vô cùng vô tận, không có ai biết có điểm cuối hay không, cũng không có ai có thể thăm dò được ảo diệu chung cực.

Bình thường mà nói, chỉ có người tu luyện không gian áo nghĩa mới có thể tồn tại ở đây, đương nhiên, cảnh giới đạt tới độ cao, bước vào tồn tại bất hủ, sau khi có cách tiến vào, vẫn có thể thoải mái ra ngoài, cũng có thể sinh tồn ở đây, chỉ là rất dễ gặp phải hung hiểm mà thôi.

Lúc này, ở một chỗ kì địa sáng rực, Hạ Tâm Nghiên và Tử Diệu đứng trong màn hào quang năng lượng, nhìn cảnh tượng xung quanh, mắt đẹp nở rộ tia sáng kỳ dị.

Ngay phía trước hai nàng ta, vụ nổ mạnh hình thành huyền lệ sáng rọi, xinh đẹp tuyệt luân như yên hoa, khiến họ rung động.

Cảnh đẹp Nơi này ở bất kỳ tinh vực thường quy nào đều không thể nhìn thấy, tuy rằng rất hung hiểm, nhưng lại tràn ngập kỳ tích và thần bí, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Chỉ là, thần lực của các nàng lại đang tiêu hao rất nhanh.

Cho dù là không động đây, tồn tại ở đây cũng cần dùng lòng ánh sáng do thần lực hình thành để che chắn toàn thân, phòng ngừa lưu quang vực ngoại thẩm thấu trùng kích, khiến cho thần thể bạo liệt vỡ nát.

“Đẹp quá, phong cảnh của nơi này chỉ tồn tại trong mơ, không ngờ kỳ diệu như vậy.” Tử Diệu Một thân quần áo màu tím, vẻ mặt mê say, nhìn vụ nổ lưu tinh xung quanh.

Bất đồng với nàng ta, trên khuôn mặt của Hạ Tâm Nghiên hiện lên vẻ kinh sợ, như nhớ lại sự việc cực kỳ đáng sợ, thân thể mềm mại khẽ run lên, đáy lòng phát lạnh.

” Làm sao vậy? Người tựa hồ cực kỳ sợ hãi nơi đây?” Tử Diệu kinh ngạc.

” Rất nhiều năm trước. Ta từng kinh lịch hư không loạn lưu, khu vực đó cũng là kẻ hở hư không. Là thông đạo hư không sụp đổ diễn biến thành, nơi đó, kỳ thật hung hiểm không bằng nơi này, nhưng đã lưu lại ấn tượng cả đời khó quên cho ta.”

Hạ Tâm Nghiên than khẽ, trên khuôn mặt hiện ra vẻ sợ hãi.

Năm đó. Nàng ta và các võ giả Niết bàn rút lui khỏi thông đạo hư không của băng hỏa bí cảnh. Thông đạo hư không đó sụp đổ, nối với hư không loạn lưu, sau khi gian nan xuyên qua thông đạo đó. Bọn họ đến Âm ảnh quỷ ngục của Mã Gia tinh vực.

Nhưng mà, nhưng người còn sống sót chỉ có mấy người mà thôi.

Đám người còn lại Toàn bộ vẫn vẫn trong hư không loạn lưu, bị đại khủng bố diệt tuyệt sinh linh mang đi.

Nàng ta Khi đó cảnh giới không cường đại bằng hiện giờ, nhưng thông đạo hư không họ đi qua , cũng chri là hơi nổi với hư không loạn lưu, so sánh với hư không loạn lưu chân chính hiện giờ thì an toàn hơn rất nhiều.

Nhìn cảnh có chút quen thuộc nơi đây, nàng ta nhớ tới năm đó, hàn ý như tràn ngập toàn thân.

Đúng vào lúc này, Thạch Nham đột nhiên xuất hiện bên cạnh nàng ta, cười nói: “Người kỳ thật có thể thích ứng với nơi đây, người hôm nay sớm đã không phải là người năm đó, Bỏ màn hào quang của người đi, cứ hoạt động ở nơi này. Ta ở bên cạnh người, sẽ chiếu cố cho người.”

“Bỏ đi.” Hạ Tâm Nghiên lắc đầu, cười khổ nói: “Ta không dám xằng bậy ở nơi này đâu.”

” Người có thể.” Thạch Nham cổ vũ, sắc mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, quát khẽ: “Đoạn ký ức từ băng hỏa bí cảnh tiến vào Mã Gia tinh vực Năm đó. Chính là ma chương trong lòng người, khiến người không dám nghĩ lại, không dám nghĩ, ta biết rõ sự thần diệu của áo nghĩa của người, người có thể thông qua

phản hồi thời gian, nhớ lại ký ức từ xa xa, chính vì vậy, người có thể không ngừng đột phá cảnh giới, nhưng những đột phá này đều thành lập trên một cơ sở, người xưa kia cũng phải đạt tới cảnh giới người đột phá.”

Dừng một chút, hắc đột nhiên nói: “Cảnh giới của người gần đây không đột phá nữa, thần lực của người thần lực của người Rõ ràng đã đạt tới bình cảnh của đột phá.”

Lời vừa nói ra, mặt Hạ Tâm Nghiên khê biến: “Người có thể nhìn ra ư?”

Thạch Nham gật đầu.

” Ký ức kiếp trước của ta, cảnh giới chỉ đạt tới Thủy Thần nhất trọng thiên, chưa đột phá Thủy Thần nhị trọng thiên, còn có kinh lịch và ký ức đến tiếp sau.” Hạ Tâm Nghiên giải thích.

Trước đó, nàng ta mỗi lần đột phá cảnh giới, chỉ cần tích lũy lực lượng, không cần thể ngộ ảo nghĩa, bởi vì thể ngộ tu luyện mấy đời trước của nàng ta sẽ đúng lúc ulla vào, lấp đầy chỗ trống thể ngộ, khiến nàng ta có thể trực tiếp giác tỉnh.

Nhưng hiện tại nàng ta không còn ưu thế biến thái này nữa, bởi vì trong trí nhớ của nàng ta, ở mấy kiếp chưa, chưa đạt tới tồn tại cấp bậc Thủy Thần nhị trọng thiên.

Nói cách khác, nàng ta nếu muốn tiếp tục đột phá, chỉ có thể dựa vào cố gắng của chính nàng, dựa vào lĩnh ngộ của nàng ta.

trên Luân Hồi đảo, nàng ta được một cỗ tinh thuần chi lực của Dịch Tạp La quán nhập, khi đó thần lực của nàng ta liền ngưng kết đến mức tận cùng, đạt tới đột phá tới bình cảnh của Thủy Thần nhị trọng thiên.

Không đột phá tiếp chính là bởi vì nguyên nhân này, bởi vì nàng ta không có thể ngộ của cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên, từ nay về sau, cần dựa vào thiên phú của chính nàng.

Nhưng tràng kinh lịch năm đó tiến vào Mã Gia tinh vực, lại là ma chướng trong lòng nàng ta bởi vì không dám đối mặt. không dám nhớ lại để tìm mình nàng ta một mực bị trói buộc, tâm ma này không diệt, nàng ta rất khó bằng vào thiên phú của mình liên tục đột phá bản thân.

Thạch Nham muốn đưa nàng ta tới nơi này, muốn đánh tan ma chướng trong lòng nàng ta, khiến nàng ta nhìn thẳng vào bản tâm của mình.

“Phải khu trừ tâm ma, phải mở nội tâm, người triệt hạ màn hào quang đi, hoạt động ở trong vực ngoại lưu này, đừng sợ, tất cả cứ để ta.” Thạch Nham hướng dẫn từng bước, ôn hòa nói: “có ta ở đây, người sẽ rất an toàn, người không sao cả, hư không loạn lưu này cũng không khủng bố như người tưởng đâu, người năm đó e ngại, nhưng hiện giờ người đã bước vào Thủy Thần, còn có ta ở bên cạnh người, người hoàn toàn có thể du lịch nơi đây...”

Như ma âm ulla vào trái tim nàng ta, Hạ Tâm Nghiên dưới tiếng cổ vũ của hắc, hai mắt dần hiện ra vẻ kiên quyết: “Tốt.”

Màn hào quang năng lượng bao lấy nàng ta bỗng nhiên bị huỷ bỏ, thân thể mềm mại của nàng ta hoàn toàn bại lộ trong hư không loạn lưu, lập tức bị rất nhiều vực ngoại lưu quang thẩm thấu, bị rất nhiều tàn năng không tên ulla vào trong cơ thể, phá hủy huyết nhục của nàng ta, ăn mòn thần thể của nàng ta.

Năm đó, nàng ta từng kinh lịch qua một màn này rồi, hiện giờ cảm giác quen thuộc đó tái hiện, nàng ta biến sắc, sự trấn định tự nhiên như biến mất, không ngờ bỗng nhiên hết lên.

” Dừng thần lực đến giọt rửa toàn thân, dùng thần lực để xóa đi cặn trong cơ thể, bảo trì linh hồn tế đài được tỉnh táo, thể xác và tinh thần không khe hở, vạn tà bất xâm.” Thạch Nham đột nhiên hét to, như tiếng sấm, vang lên trong óc Hạ Tâm Nghiên.

Thân thể mềm mại của Hạ Tâm Nghiên khê run, mắt đẹp bỗng nhiên không còn hoang mang, trở nên trong suốt, trên khuôn mặt hiện ra ánh sáng động lòng người.

Nàng ta tín nhiệm Thạch Nham trăm phần trăm, không do dự dựa theo lời nói của Thạch Nham mà làm, thôi phát ra lực lượng của thần lực cổ thụ, lưu chuyển toàn thân, đẩy tà lực của vực ngoại và tàn năng trong cơ thể ra ngoài, bảo trì thần chí và linh hồn thanh tỉnh, vận chuyển ảo nghĩa.

Trên người nàng ta truyền đến cảm giác kỳ diệu của thời gian trôi qua, nàng ta giống như du lịch trong sông dài thời gian, có thể về quá khứ, có thể nhìn thấy tương lai.

Cực kỳ thần bí khó lường.

Thời gian ảo nghĩa cũng thần diệu như không gian ảo nghĩa, thể ngộ ảo nghĩa này rất khó khăn, so với không gian ảo nghĩa còn khó có thể nhập môn hơn, ngay cả bên trong thần tộc, cũng không có bất kỳ thư tịch nào về thời gian ảo nghĩa, trong lịch sử, người tinh thông thời gian ảo nghĩa so với tinh thông không gian ảo nghĩa còn hiếm thấy hơn.

Bởi vậy, không ai chỉ dẫn Hạ Tâm Nghiên, nàng ta muốn đột phá bản thân để bước vào cảnh giới cao hơn, chỉ có thể dựa vào nhận thức của mình, dựa vào thiên phú của nàng ta để đột phá.

”Rất thú vị, ta cũng thử xem.” Tử Diệu ở bên cạnh nhìn, trên khuôn mặt nở nụ cười, cũng huỷ bỏ màn hào quang trên người, bại lộ thân hình.

Nàng ta chỉ có cảnh giới Hư Thần đỉnh phong, cách Thủy Thần một bước xa, nhưng nàng ta triệt hạ màn hào quang trên người, thần sắc lại cực kỳ bình tĩnh, không có một tia bối rối, bởi vì nàng ta không kinh lịch qua đau khổ thảm thống của Tâm Nghiên năm đó, không có tâm ma, cho nên trấn định hơn.

Trong mắt đẹp của Nàng ta còn bỗng nhiên có thêm một tia sáng kỳ dị, bỗng nhiên nói: “Có một loại cảm giác rất thoải mái hay không?”

Lời vừa nói ra, Thạch Nham ngây dại, kinh ngạc nói: “Có ý gì?”

”Giống như là đắm chìm trong suối nước nóng, được lực lượng kỳ dị thẩm thấu vào trong cơ thể, cảm giác giống như gân mạch, xương cốt đều trở nên cứng cõi cường tráng hơn, có loại cảm giác này hay không?” Nàng ta cười khanh khách hỏi.

”Không có! Hoàn toàn không có!” Thạch Nham hoảng sợ, nhìn về phía nàng ta như thấy yêu ma quỷ quái: “Người, người không dùng thần lực che chở toàn thân, Không ngờ là cảm thấy thoải mái, như đắm chìm trong đắm chìm trong ư? Người chắc chứ?”

Theo Thạch Nham biết thì bất kỳ sinh linh nào tiến vào nơi đây đều sẽ cực kỳ không thích ứng.

Bao gồm cả người tu luyện không gian ảo nghĩa như hắn, ở đây tuy rằng có thể tránh được rất nhiều hung hiểm, nhưng cũng không thể hấp thu bất kỳ năng lượng nào, bởi vì nơi này căn bản không có thiên địa năng lượng, nơi này có năng lượng, nhưng năng lượng đó đều là đòi mạng! cực kỳ đáng sợ, căn bản không thể hấp thu.

Người triệt tiêu màn hào quang của thần lực, thường thường đều sẽ rất khó chịu, giống như là con cá rời khỏi nước, tiến vào bên trong hải dương, sẽ rất không thích ứng.

Nhưng Tử Diệu rõ ràng là bộ dạng hưởng dụng, thần thái thích ý, như cá tiến vào hải dương.

Có cổ quái!

”Ta khẳng định, rõ ràng rất thoải mái mà!” Hai tay trắng thuần của Tử Diệu nhào lên một cái, như con bướm vỗ cánh, du lịch trong trận gió mãnh liệt, không ngờ không hề bị ảnh hưởng.

Trong mắt Thạch Nham tỏa ra kỳ quang, bỗng nhiên nói: “Người có thể tăng cường lực lượng ở nơi này, có thể tu luyện ư?”

”Ta không cố ý tu luyện, nhưng thật sự có lực lượng chủ động chui vào trong cơ thể ta!” Nàng ta bỗng nhiên hô khẽ một tiếng, trên khuôn mặt kiều diễm hiện lên vẻ vui mừng: “Người có nhớ hay không, ảo nghĩa tu luyện rất đặc thù, ảo nghĩa này của ta là hấp thu vực ngoại lưu quang mà linh ngộ ra, vực ngoại lưu quang đó cũng có sinh mệnh ý thức, tương tự như thiên hỏa, người nhớ không?”

“Ta nhớ.” Thạch Nham gật đầu.

”Khí tức của Nơi này rất tương tự với khí tức của vực ngoại lưu quang mà ta từng hấp thu, mấy đạo lưu quang có sinh mệnh đó tựa hồ là tới từ nơi này, nơi này là nhà của kỳ quang.” Tử Diệu như nói mê.

Thạch Nham lắng lắng nghe, thần sắc trở nên mơ hồ khó hiểu, không hiểu ra sao.

1325. Chương 1318: Du Lịch

Tử Diệu giống như con bướm, trong thân hình bắn ra quang hoa nhiều màu, quang hoa đó có chín màu, phân biệt là màu vỏ quýt, màu xanh, màu tím, màu lam, màu trắng, màu xanh lục, màu vàng, màu đen, màu xám.

Chín quang hoa ánh sáng màu bất đồng nhất nhất từ trong cơ thể Tử Diệu bay ra, dần dần, giống như hóa thành những dải băng, khiến nàng ta càng động lòng người hơn.

Ba động trong thân thể của Nàng ta cũng theo quang hoa quang hoa bay ra, trở nên ngưng luyện, hùng hậu hơn.

Tựa hồ, đúng như lời nói của nàng ta, bên trong vực ngoại loạn lưu của khe hở không gian này, nàng ta vẫn có thể hấp thu năng lượng, hơn nữa còn nhanh hơn so với tốc độ hấp thu năng lượng trong tinh hải bình thường.

Quả thực là bất khả tư nghị.

Đó là một loại quang chi áo nghĩa đặc thù, nhưng rõ ràng bất đồng với quang minh áo nghĩa mà thần tộc tu luyện, bất luận khí tức hay là đặc điểm đều một trời một vực.

Áo nghĩa của Tử Diệu từ vực ngoại thần quang lĩnh ngộ mà ra, vực ngoại thần quang là làm một nguồn sáng đặc thù hiếm thấy, thần quang này đến từ chỗ thần diệu của vực ngoại, phần lớn có ý thức đơn giản, có thể xuyên thấu tất cả, có trời buộc sinh linh.

Loại vực ngoại thần quang này như lưu tinh xuyên qua trong tinh hải, kinh hồng vừa hiện, bình thường rất ít được người ta nhìn thấy.

Càng đừng nói tới trời buộc nó rồi chậm rãi dung nhập vào bản thân, hình thành quang chi áo nghĩa độc đáo.

Tử Diệu, chính là có được vực ngoại thần quang đó, dung hợp với bản thân, tiến tới tu luyện thành áo nghĩa, dùng để chậm rãi tiến triển.

Tuyệt đối được cho là thiên phú kỳ tài.

Chỉ là loại áo nghĩa này bởi vì hiếm thấy, bởi vì cũng không phải áo nghĩa thường quy, người có thể tu luyện cực ít, người có thể tiến tới cao tầng càng thêm hiếm thấy, nghe nói người tu luyện áo nghĩa này muốn đột phá so với người thường thì gian nan hơn rất nhiều, nếu có thể không ngừng dung hợp vực ngoại thần quang thì tốc độ đột phá có thể nhanh hơn.

Đáng tiếc, vực ngoại thần quang phi thường hiếm thấy, người bình thường cả đời cũng không nhất định có thể nhìn thấy, mặc dù người tu luyện loại áo nghĩa này có thể cảm giác được vực ngoại thần quang, nhưng muốn ở trong tinh hải mệnh môn tìm được nhiều để nhét vào trong cơ thể thì không nghi ngờ gì nữa là nói nhảm mà thôi.

Nhưng mà, Tử Diệu hiện giờ triệt hạ màn hào quang trên thân thể, bại lộ chân thân trong vực ngoại loạn lưu, nàng ta lại về mặt thích ý, không ngờ có thể tu luyện ở đây.

Tốc độ Tu luyện còn phi thường mau lẹ, so với nàng bất kỳ một Sinh mệnh chi tinh đẳng cấp cao thì đều nhanh hơn.

Lực lượng kỳ dị thẩm thấu trong cơ thể nàng ta này, Thạch Nham, Hạ Tâm Nghiên và tuyệt đại đa số mọi người không thể hấp thu, nhưng nàng ta lại có thể, những lực lượng này con chủ động hội tụ ở gân mạch, xương cốt của nàng ta, nàng ta trong chốc lát lại có hoa quang chín màu lượn lờ, như một tiên tử đẹp đẽ quý giá.

”Rất kỳ lạ, thật không ngờ nơi như bọ cạp chi địa lại thành nơi phúc địa của Tâm Nghiên.” Thạch Nham cảm thán tự đáy lòng.

” Ta cũng không ngờ ở đây, ta vẫn có thể tu luyện, năng lượng nơi này và thần quang mà ta hấp thu dung hợp có khí tức rất tương tự, như có cùng nguồn gốc, có phương hướng có khí tức hùng hậu nồng đậm hơn, ta đi xem thử.”

Tử Diệu thần nhiên cười, người khẽ động, như một con sông ánh sáng bỗng nhiên bay ra xa.

“Không đuổi theo xem à?” Hạ Tâm Nghiên mỉm cười, trên khuôn mặt không còn vẻ hoang mang sợ hãi.

” Ta tựa hồ không cần lo lắng cho nàng ta, ở nơi này Nàng ta hình như sẽ không gặp nguy hiểm.” Thạch Nham sờ sờ cằm, có chút đăm chiêu nhìn về phía Tử Diệu biến mất: “Trên người nàng ta có một dòng ấn ký của ta, ở đây, ta có thể tọa định nàng ta, có thể trong nháy mắt tới bên cạnh nàng ta.”

“Ừ, cẩn thận quá nhỉ, từ khi nào trở nên sẵn sàng tỉ mỉ như vậy thế?” Hạ Tâm Nghiên trêu chọc.

Thạch Nham kinh ngạc.

Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, hẳn đối với những lời này lại có thể hội sâu sắc, lúc trước khi ở Hắc Giác tinh, lúc hắn đang truyền công cho đám người Huyết Ma, kỳ thật thánh giác căn bản không chịu ảnh hưởng, những lời của Hạ Tâm Nghiên và Tử Diệu hắn nghe không sót tí nào, hắn còn tưởng hai nàng này thân như tỷ muội.

Hắn lúc này mới thoáng biểu lộ ra quan tâm tới Tử Diệu nhiều hơn chút, không ngờ Hạ Tâm Nghiên đổ bình dấm chua.

“Vấn đề mà.” Thạch Nham cười cười, khẽ động, bước qua hư không, như quỷ mị xuất hiện bên cạnh nàng ta, tay nắm ngọc thủ của nàng ta, một cỗ sinh mệnh khí tức tinh thuần bỗng nhiên đột nhiên xuất hiện, trực tiếp nhảy vào trong tứ chi bách hải của nàng ta, lưu động trong gân mạch của nàng ta.

Hắn không thể như truyền công cho Huyết Ma, Tạp Thác, quán nhập tinh thuần chi lực được tinh lọc vào thần thể Hạ Tâm Nghiên, hắn chỉ có thể dùng bản thân để ngưng luyện sinh mệnh khí tức, dùng năng lượng trong ma huyết để ôn dưỡng đối phương.

Một cỗ sinh mệnh ba động ồa vào, thân thể mềm mại của Hạ Tâm Nghiên khẽ run, cảm thụ được dòng nước ấm trong cơ thể, nhẹ giọng nói: “Người không cần như vậy, lực lượng trong thần thể của ta đã đủ rồi, còn nữa, lúc trước khi nở Lôi Tiêu tinh vực ta được người ta ban thưởng cho một cỗ năng lượng hùng hậu rồi, năng lượng đó có liên quan tới người.”

Thạch Nham nắm ngọc thủ của nàng ta, nhíu mày: “Người không nhầm chứ?”

” Ta có thể nhìn thấy quá khứ.” Mắt đẹp Hạ Tâm Nghiên tỏa sáng: “Đoạn quá khứ Đó phát sinh bên trong vực ngoại loạn lưu này, người đó, ở đây ngưng kết năng lượng lại cho ta, ta có thể cho người xem cảnh mờ hồ của quá khứ, người tiến vào bên trong Thủy giới của ta đi.”

Thạch Nham ngạc nhiên, lập tức phân ra một dòng hồn tiến vào Thủy giới của nàng ta.

Vừa vào Thủy giới của nàng ta, Thạch Nham liền ngây ngẩn cả người, Thủy giới của nàng ta cực kỳ kỳ lạ, không ngờ là từ vô số những hình ảnh phá thành mảnh nhỏ tạo thành, như một màn ảnh, linh hồn bay lượn trong Thủy giới của nàng ta giống như đọc ký ức của nàng ta vậy, có thể nhìn lại kinh lịch nhân sinh và ký ức các đời của nàng ta.

Nàng ta đây là triệt để mở rộng bí ẩn của mình, tùy ý để Thạch Nham quan khán.

Đột nhiên, một hình ảnh vỡ vụn bỗng nhiên tới gần, cảnh tượng và nhân vật bên trong như sống lại.

Thạch Nham ở bên trong nhìn thấy vực ngoại loạn lưu, nhìn thấy Dịch Tạp La, nhìn thấy lực lượng của hắn tụ tập và ngưng kết, thấy hắn đem băng áo nghĩa do Khổ Khắc, Kiệt Lý Thước dung hợp nuôi dưỡng tinh lọc, trực tiếp ném vào hư không, vào trong cơ thể Hạ Tâm Nghiên.

Thạch Nham ngạc nhiên.

Lời Hạ Tâm Nghiên nói không ngờ là sự thật, cỗ năng lượng đó đích xác có liên quan tới cùng hắn, là vì hắn bức bách mới dẫn tới Khổ Khắc, Kiệt Lý Mễ dùng hết toàn lực, làm ra ba động kinh thiên đó, hắn vốn

muốn ném nó vào khe hở hư không, trên đường bị Địch Tập La chặn lại mang đi, liền cho Hạ Tâm Nghiên một hồi tạo hóa.

Thạch Nham đi ra khỏi Thủy giới của Hạ Tâm Nghiên: "Người đó tên là Địch Tập La, là người có không gian ảo nghĩa tinh trạm nhất trong tinh hải hiện giờ. Theo ta được biết thì cảnh giới của hắn đã đạt tới Bất Hủ nhị trọng thiên, cực kỳ trác tuyệt, hẳn vì sao chuyển tạng lực lượng ngưng kết đó cho người

" Ta cũng không minh bạch." Hạ Tâm Nghiên lắc đầu.

Địch Tập La thân là người lý giải không gian ảo nghĩa thấu triệt nhất trong tinh hải, hẳn tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện mạo danh kỳ diệu, người này chuyển tạng cho Hạ Tâm Nghiên tinh thuần chi lực, nhất định có thâm ý gì đó.

Thạch Nham nghiêm mặt, trầm suy nghĩ trong chốc lát, nhưng không thể rõ được, liền tạm thời gạt sang bên, nói: "Người Hiện tại có phải có thể nhìn thẳng vào ma chương trong nội tâm, không còn cảm giác ước thúc vô hình nữa đúng không?"

" Nào có nhanh như vậy, muốn thích ứng với nơi này cần phải không e ngại nơi này, còn cần nhiều thời giờ hơn." Nàng ta hé miệng cười yếu ớt, con mắt sáng chột lóe, ôn nhu nói: "Người có thể trước khi ta chưa giải trừ được trói buộc, ở đây giúp ta, cho tới lúc ta có thể thích ứng được đủ loại khủng bố của nơi này hay không?"

"Chắc là có."

Thạch Nham nhìn về phía xa xa rồi cổ vũ: "Trong Vực ngoại loạn lưu, trận gió, lạnh như băng, nổ mạnh, lưu quang đều là trí mạng, ít nhất thì Thủy Thần bình thường không thể dễ dàng thoát thân, rất nhiều đại uy lực khủng bố, có lẽ ngay cả cảnh giới bất hủ cũng có thể bị thương nặng, người có thể hoạt động, đừng thủy chung bất động, ta sẽ người người, trước khi người gặp phải hung hiểm trí mạng sẽ nhắc nhở người."

"Tốt."

Hạ Tâm Nghiên cúi đầu cười khê, thân như u ảnh lược động, không ngờ lập tức hành động. phóng tới phương hướng lúc trước Tử Diệt đi.

Thạch Nham mỉm cười đi theo.

Hai người một trước một sau, bay vút trong khe hở hư không vô tận, chốc chốc lại nhìn nhau một cái, chốc chốc lại nói chuyện với nhau vài câu. Linh hồn yên tĩnh an tường.

Lưu quang, nổ mạnh, hiện ra vẻ mỹ lệ, bông tuyết lãnh liệt không biết từ đâu mà đến, có đôi khi mang theo sâm hàn có thể làm nứt cả tinh thần hư không, cũng có hỏa diễm thần bí, mãnh liệt cuồng liệt như muốn đốt diệt thiên địa, cực kỳ đáng sợ.

Ở không gian loạn lưu vực trải rộng trong tuyệt cảnh hung hiểm, Hạ Tâm Nghiên lại cảm thấy cực kỳ an toàn, chưa bao giờ vui mừng như lúc này.

Bởi vì Thạch Nham thủy chung ở bên cạnh nàng ta.

Kinh lịch như ác mộng vào Rất nhiều năm trước đó, trải qua mấy ngày nay xem xét trong hư không loạn lưu, trải qua rất nhiều hung hiểm và chạm, tựa hồ dần dần trở thành nhật đi nhiều.

Nàng ta dần dần ý thức được một sự thật, nàng ta đã khác rồi, ở nơi còn hung hiểm hơn so với năm đó nàng ta vẫn có thể sinh tồn.

Ở đây, không có khái niệm thời gian, bất luận Thạch Nham hay là nàng ta, cũng không đã trôi qua bao lâu, hai người chỉ cùng nhau bat đi, hưởng thụ an bình hiếm có trong nhân sinh.

Cho tới lúc Thạch Nham về mặt chấn động, yên tĩnh bị đánh vỡ.

" Làm sao vậy?" Hạ Tâm Nghiên bỗng nhiên nhíu mày.

Xung quanh Hai người tràn đầy nổ mạnh do lưu quang va chạm, bọn họ đang ngồi trên một khối đá chuyển.

Đột nhiên, thần thể Thạch Nham run lên, trên khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hãi: “Ta không cảm ứng được sự tồn tại của nàng ta.”

Hạ Tâm Nghiên tất nhiên biết hắn đang nói về ai: “Sao lại vậy? Người không phải nói người lưu lại ẩn ký trong cơ thể nàng ta, chỉ cần ở đây cũng có thể dễ dàng tỏa định nàng ta ư? Có phải nàng ta vô ý rời khỏi, phản hồi Hỏa Vũ tinh vực và Mã Gia tinh vực rồi?”

” Không thể, nàng ta không tu luyện không gian ảo nghĩa, rất khó tìm kiếm được cửa tiến vào không gian để rời khỏi.” Thạch Nham lắc đầu, mày nhú chặt, thần sắc dần dần trở nên ngưng trọng.

” Ẩn ký người lưu lại, tồn tại cấp bậc gì có thể xóa đi được?” Hạ Tâm Nghiên hô khẽ.

” Cấp bậc Bất Hủ có thể, nhưng chắc không phải như vậy, bởi vì nếu xóa đi thì linh hồn ta sẽ đau đớn. Mà cũng không cảm thấy đau đớn gì cả, ẩn ký đó chắc vẫn còn, chỉ là không thể cảm giác được vị trí của nàng ta, thật sự là kỳ quái.” Thạch Nham nghiêm mặt, ánh mắt lấp lánh vô định.

1326. Chương 1319: Quỷ Địa

trong Hư không loạn lưu có rất nhiều hung hiểm, nổ mạnh, hủy diệt, trận gió thiên địa, hỏa diễm, băng hàn đầy rẫy, ngay cả người cảnh giới đạt tới bất hủ vô ý bị nhốt ở đây cũng rất khó thoát ra.

Khôi thủ Sâm La Năm đó đạt tới cảnh giới bất hủ, bởi vì tìm kiếm di cốt của Thi Huyết mà lọt vào đây, vì không thể hấp thu lực lượng, bản thân khi hoạt động lại tiêu hao thần lực trong cơ thể, cuối cùng dần dần lực lượng khô kiệt, bị nhốt trong hư không loạn lưu vực, cho đến khi triệt để tiêu vẫn.

Sâm La là bất hủ vẫn dưới sự ăn mòn dần dần của sông dài thời gian đi tới diệt vong.

Tử Diệu chỉ là cảnh giới Hư Thần tam trọng thiên, tuy rằng tu luyện ảo nghĩa kỳ lạ, nhưng mất đi liên hệ với hân, nếu gặp phải đại hung hiểm không thể tránh được, hoặc là gặp cường giả gì đó thì hậu quả sẽ khó lường.

Nơi này không phải là chỉ có hân có thể đi vào.

Chỉ cần người tu luyện không gian ảo nghĩa có thành tựu, cơ hồ đều có thể xâm nhập nơi này, ngay cả một số người không tu luyện không gian ảo nghĩa, nếu có thể tìm được cửa vào thì cũng có thể xâm nhập.

Năm đó toái toái tinh vực, vì không gian sụp đổ vỡ nát, hân bị kéo vào trong một khe hở không gian của Mã Gia tinh vực, gặp Tật Lạc Tư, Y Ba Tật, Khắc Lý Sâm, ba người này nhục thân bạo toái, chỉ còn linh hồn tồn tại.

Người Mất đi nhục thân, linh hồn có thể dễ bay hơn, nhưng giao chiến với người có nhục thân thì lực lượng sẽ có hạn chế.

Theo hân biết, rất nhiều người vô ý bị kéo vào nơi này, đều sẽ trước khi bạo diệt thần thể, dùng phương thức u hồn để tồn tại ở đây.

Đương nhiên, người đạt tới cảnh giới cực cao, cho dù rơi vào nơi này thì cũng có thể lực kháng sự ăn mòn dần dần của hư không loạn lưu, có thể kiên trì mấy ngàn năm bất diệt.

Sâm La ít nhất cũng sống sót ở đây mấy ngàn năm, sau đó mới tiêu hao quang thần lực chậm rãi diệt vong.

Thạch Nham sắc mặt trầm tĩnh như nước, trong lòng một lần nữa gọi tên Tử Diệu.

“Xì xì xì.”

Từng giọt ma huyết trong suốt bóng bênh ngay trước mi tâm của hân, sắp hàng chỉnh tề, như hình dạng Kim Tự Tháp, trên nhọn dưới rộng.

Đạt tới Thủy Thần nhị trọng thiên, lúc trước lại hấp thu đầy đủ lực lượng khổng lồ, lúc này Bất tử ma huyết của hắn đã trải rộng tứ chi bách hải, ma huyết trong suốt lấp lánh như ngưng đọng, một khi hắn thôi phát lực lượng thì ma huyết sẽ biến thành trạng thái dịch, nháy mắt phát ra sinh mệnh cơ năng mệnh môn.

Hắn Hôm nay, ma huyết đã tràn đầy toàn thân, có thể tiêu xài bừa bãi.

Bởi vậy, Kim Tự Tháp đó dùng ba mươi sáu giọt ma huyết tổ hợp mà thành.

Dùng ba mươi sáu giọt ma huyết để đi tìm người, quả thực chính là lãng phí, nhưng lúc này hắn không bận tâm nhiều như vậy, niệm đầu biến ảo kêu gọi tên Tử Diệu, ma huyết hình thái Kim Tự Tháp trước mắt dần dần như nhập vào thành một khối, chiếu ra những chùm tia sáng màu máu.

“Vù!”

Đột nhiên tất cả ma huyết hóa thành ẩn ký màu máu hình thái chữ Kim, đi về phía trước chợt lóe rồi biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Tử Diệu chỉ là cảnh giới Hư Thần đỉnh phong, dùng số lượng ma huyết lớn như vậy để cảm giác sinh mệnh từ trường của nàng ta, cho dù Tử Diệu ở tinh vực khác, cách hắn vô số vách tường tinh vực, hắn cũng có lòng tin có thể đem tảo định lại!

Hạ Tâm Nghiên trầm mặc, không quấy rầy, con mắt sáng lấp lánh tò mò, thăm quan sát nhất cử nhất động của hắn.

Đợi cho Kim Tự Tháp do ma huyết chồng thành hình thành ẩn ký kỳ diệu rồi bay ra, trong đôi mắt nàng ta thoáng hiện ánh sáng kinh dị, phương tâm chấn động, một khắc đó sinh cơ mệnh môn mà thần thể của Thạch Nham phát ra quả thực có thể so với cường giả đạt tới cảnh giới Thủy Thần đỉnh phong, tựa hồ còn lơ mơ cao hơn.

Điều này khiến cho nàng ta chấn động, lúc này nàng ta mới ý thức được, theo thời gian trôi qua, chậm rãi, thanh niên ngày xưa thủy chung không thể siêu việt nàng ta, hiện giờ đã trưởng thành tới độ cao mà nàng ta không thể đuổi kịp rồi.

“Đúng là kỳ quái, dùng ba mươi sáu giọt ma huyết để tìm kiếm nàng ta, quá mấy tinh vực cũng có thể tảo định, không ngờ vẫn không thể lập tức tìm được vị trí của nàng ta, quỷ dị, thật sự có chút quỷ dị.”

Thạch Nham bỗng nhiên nghi hoặc hô khẽ một tiếng, lập tức không đợi Hạ Tâm Nghiên nhiều lời, ôm lấy eo nàng ta, thân ảnh liên tục lấp lánh.

“Vù vù!”

Hạ Tâm Nghiên chợt thấy trận gió xung quanh mãnh liệt đáng sợ, từng cảnh tượng kỳ quái không ngừng biến ảo, như thuận di xuyên qua trong kẽ hở không gian, nhanh tới mức nàng ta quả thực khó có thể tưởng tượng.

” Ta không thể tảo định vị trí chuẩn xác của nàng ta, chỉ có thể cảm giác được phương vị đại khái, ta chắc không phải là gặp phải cường địch mà là ở một chỗ thần diệu nơi đó Có thể ngăn cách cảm giác của ta.” Thạch Nham trầm giọng hô khẽ, tế đài nhẹ nhàng xoay chuyển, tạo ra sóng gợn không gian quanh người.

Hư không loạn lưu vực rộng lớn vô ngần, không có điểm cuối, chưa bao giờ được người ta chân chính thăm dò, ở đây, chỉ có hoang vắng vô tận, đại khủng bố, vô giả đặt chân ở đây, hơi vô ý là hình thần câu diệt.

Cũng chỉ có người tinh thông không gian ảo nghĩa như Thạch Nham, hơn nữa đạt tới cảnh giới bất phàm mới có thể rong chơi nơi này.

Như một đạo ánh sáng xuyên qua sông dài cổ kim, Thạch Nham ôm Hạ Tâm Nghiên thuận di trong sóng xung như hủy diệt.

Sắc mặt hắn trở nên ác liệt, hắn không dự đoán được Tử Diệu không ngờ cách hắn xa như vậy, bởi vì hiện giờ khoảng cách mà hắn xuyên qua, so với từ cực tây tới cực đông của Mã Gia tinh vực còn xa hơn, sao trong thời gian ngắn như vậy, Tử Diệu không biết không gian ảo nghĩa, hơn nữa chỉ có cảnh giới Hư Thần đỉnh phong lại đi qua được khoảng cách xa như vậy.

Phút chốc, hắc đột nhiên ngừng lại.

” Nơi này rất cổ quái.” Hạ Tâm Nghiên duyên dáng gọi to, nhẹ nhàng dạo qua một vòng tại chỗ, mắt lộ vẻ kinh dị.

” Đích xác có chút quỷ dị.” Thạch Nham nhíu chặt mày.

Nơi này chính là cực hạn cảm giác của hắc rồi, hắc thông qua ma huyết chỉ có thể truy tìm tới đây, xung quanh phủ kín vân đoàn đặc như mực nước, hư không như bông nhồi, mưa đục ngầu. Cách đó không xa lơ lửng tia chớp như cự thú rít gào, kinh tâm động phách, còn cả trận gió mãnh liệt thổi tới, có thể thổi linh hồn tể dài ra khỏi thân thể, xa hơn là nổ mạnh phát sinh, một khi sinh ra, đã làm hư không loạn lưu nổ tung ra một lỗ hổng, như hình thành một cửa vào tiến vào hư không loạn lưu.

Nơi này ngay cả Hạ Tâm Nghiên không tu luyện không gian ảo ảnh cũng nhìn ra được sự kì.

“Hả?”

Thạch Nham sắc mặt khê biến, đột nhiên nhìn về một phía, mây đen như mực rất âm hàn.

Như một đạo tinh quang, hắc nháy mắt đã tới chỗ đám mây, vừa tới gần, từ đáy lòng sinh ra hàn ý, gân mạch xương cốt truyền đến tiếng răng rắc, hàn lực của đám vân đoàn đó rất mạnh.

Hắc không thể không vận dụng thiên hỏa căn nguyên, thiên hỏa thiên hỏa cứu chuyển trong cơ thể, lúc này mới triệt tiêu được hàn ý.

Hắc ngưng thần nhìn về phía sâu trong vân đoàn, vẻ mặt chấn động, mặt trở nên âm u khó coi.

Đám mây như chất lỏng, dán chặt vào một người, người bị dính phủ đầy mây xám, tạo cho người ta một loại cảm giác tử khí trầm trầm.

Người này Thạch Nham nhận ra được, hắc là Tinh Hỏa!

Trưởng lão của trưởng lão hội thần tộc, cường giả đạt tới cảnh giới nguy Bất Hủ đó lúc trước bị hắc trọng kích Thiên tinh băng ngọc phiến, bất đắc dĩ trốn vào hư không loạn lưu tìm chí bảo bản mạng, với tu vi của Tinh Hỏa, cho dù là linh hồn bị thương, ở trong hư không loạn lưu cũng không tới nỗi chết vật như vậy.

Mà lúc này, hắc bị đám mây dính vào, như mất đi ý thức, đôi mắt xám trắng không có sinh cơ, không có sắc thái cảm xúc như người bình thường, chỉ còn lại có sự chết lặng.

Nhìn hắc, Thạch Nham như nhìn một khối khô lồi, khô lồi không có linh hồn.

Hắc bỗng nhiên lạnh toát người.

Nơi này quá mức quỷ dị!

Hắc sở dĩ phát hiện Tinh Hỏa là vì trên người Tinh Hỏa còn sinh mệnh ba động mỏng manh.

Tâm niệm biến ảo, hắc hóa thành một đạo tàn ảnh, đột nhiên nhảy tới gần một đám mây, cẩn thận bảo trì khoảng cách với đám mây, đứng ở phía trên chăm chú nhìn.

Sắc mặt hắc trở nên khó coi hơn.

Bởi vì trong đám vân đoàn, cũng có một người bị dính, người đó rất xa lạ, hắc chưa bao giờ nhìn thấy, cũng bị trói như Tinh Hỏa, sinh cơ đã sớm không còn, như một pho tượng, cũng không biết bị dính ở đây bao năm rồi.

Hắc không ngừng biến ảo phương vị, thoáng hiện trong những vân đoàn phụ cận, một lát sau bỗng nhiên dừng lại ở chỗ Tinh Hỏa.

Vân đoàn Xung quanh trải rộng ở vùng ngoại vi chỗ này, e là phải tới cả vạn, hắc điều tra qua thì phát hiện trong rất nhiều vân đoàn đều dính một võ giả, cũng có rất nhiều vân đoàn trống rỗng, như yêu ma há miệng đợi nuốt người.

Hắc nổi lên cảm giác mao cốt từng nhiên, sắc mặt âm hàn, đáy lòng lạnh như băng.

” Người này người quen à?” Hạ Tâm Nghiên lặng lẽ tới, cẩn thận né qua vân đoàn khiến nàng ta cảm thấy rất không thoải mái này, đứng bên cạnh Thạch Nham.

” Hắc tên là Tinh Hỏa, một trưởng lão bí mật của trưởng lão hội thần tộc, cảnh giới nguy Bất Hủ, cường giả ẩn núp ở Hỏa Vũ tinh vực khiến Úc Nam, Huyết Ma cảm thấy khó giải quyết chính là người này.” Thạch Nham hít sâu một hơi, nói: “trong vân đoàn Xung quanh có rất nhiều võ giả bị dính, nhưng đại đa số võ giả đều không có sinh mệnh ba động, chỉ có hắc còn lại một chút...”

Hạ Tâm Nghiên hoảng sợ biến sắc.

Đúng vào lúc này, khuôn mặt Tinh Hỏa vặn vẹo, mắt đột nhiên hiện ra vài tia thần sắc thanh tỉnh, hắc đột nhiên mấp máy, nhìn chăm chăm vào Thạch Nham rồi phát ra một tiếng rít: “Giết ta! Mau giết ta đi!”

Hạ Tâm Nghiên như chim sợ cành cong vội vàng thoái lui, bị Tinh Hỏa bỗng nhiên tỉnh lại dọa cho sắc mặt tái nhợt.

Thạch Nham thì vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào Tinh Hỏa: “Người làm sao biến thành như vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Ở đây, người có nhìn thấy một cô nương mặc tử y hay không, nói cho ta biết đi.”

” Giết ta! Lập tức rời khỏi nơi này! Đây là lời khuyên ta giành cho ngươi! Mau giết ta đi.” Tinh Hỏa rít lên, trong tiếng thét chói tai, gân mạch và ruột trong cơ thể hắc như đang mấp máy, như biến thành xúc tua lấy mạng, không ngờ vỡ ra khỏi thần thể của hắc, từ trong khoang bụng chui ra, như dây thừng trường tiên, muốn quấn lấy Thạch Nham.

“A!” Tinh Hỏa kêu thảm, một tia thanh tỉnh trong ánh mắt biến mất, một lần nữa biến thành bộ dạng chết lặng như khô lồi.

Như người bị đoạt hồn rồi.

1327. Chương 1320: Tà Vật Không Biết Tên

Thạch Nham cười lạnh một tiếng, thần lực đột nhiên phun trào, biển lửa bao phủ toàn thân càng hung liệt hơn.

Một hỏa diễm cực nóng mang theo sinh mệnh ý thức của hắc đột nhiên từ trong biển lửa tách ra hướng về phía Hạ Tâm Nghiên.

Hạ Tâm Nghiên Vẻ mặt chết lặng, bị hỏa diễm đột nhiên bọc lại, hỏa diễm vốn nóng rực vào một khốc bực lấy nàng ta, khí tức đột nhiên biến từ nóng rực thành sâm hàn, chuyển hóa thần diệu phi thường.

Một cỗ hàn trực tiếp thẩm thấu vào trong tế bào của nàng ta, phóng thích ra khí tức cực hàn.

Mắt đẹp của Nàng ta khôi phục tỉnh táo, biến sắc, bỗng nhiên hai ngón cái ấn vào mí mắt, một loại ảo diệu kỳ lạ bỗng nhiên đột nhiên xuất hiện đột nhiên xuất hiện, một cảnh tượng kỳ diệu như đang được quay lại, giống như nháy mắt kéo trạng thái thần thể của nàng ta về lúc trước khi năng lượng kỳ dị xâm nhập.

Khí tức không biết tên xâm nhập vào thức hải của nàng ta sau khi thời gian trôi ngược thì biến mất vô tung vô ảnh.

Thời gian ảo nghĩa, huyền diệu khó giải thích, người tu luyện đến thâm sâu, có thể vĩnh viễn dừng lại ở cảnh giới đỉnh phong, có thể một mực duy trì trạng thái đỉnh phong nhất, tọa định thời gian.

Sau khi Khôi phục lại, đôi mắt nàng ta bắn ra hàn ý lạnh lùng nhìn về phía đám mây xung quanh, khẽ kêu: “Cẩn thận có tà vật tồn tại.”

Vào lúc này các chất lỏng dinh dưỡng nhất nhất rơi vào biển lửa cực nóng do Thạch Nham xây dựng ra, thần kỳ, chất lỏng này không bốc hơi lên trong nháy mắt, bị đốt thành tro tàn, không ngờ có thể tồn tại trong

thức hải hấn dùng thiên hỏa ngưng luyện thành, tuy rằng bốc ra sương khói xám trắng, nhưng chất lỏng này lại vẫn ngoan cường lan tới thần thể hấn.

Thạch Nham tâm thần chấn động, từ lúc hấn xuất đạo đến nay, thật đúng là chưa thấy qua bao nhiêu vật mà có thể bất diệt dưới sự thiêu đốt của thiên hỏa.

Loại chất nhầy không biết tên này cũng không biết đến từ nơi nào, không ngờ đáng sợ như vậy.

” Đốt diệt!”

Hấn một tay điểm về phía mi tâm, trong tế đài lại trào ra thiên hỏa nóng rực, một cỗ thiên hỏa mới một lần nữa ủa vào.

Hiện giờ, sau khi hấn trải qua mấy lần dung hợp, cùng sở hữu bốn loại thiên hỏa, vừa rồi hấn chỉ phóng thích ra một cỗ thiên hỏa, không dùng hết sức.

Lại có một cỗ thiên hỏa vọt tới, lần này thiên hỏa vì có lôi điện tinh mịn lấp lánh, có khí tức ăn mòn linh hồn tồn tại, đây là hỏa diễm dung hợp Diệt Thế Lôi Viêm và Cửu U Phệ Hồn Diễm, Huyền Băng Hàn Diễm, thiên hỏa này vừa ra, lôi điện và khí tức diệt hồn dung hợp, làm uy lực của hỏa diễm này tăng vọt.

Chất nhầy đang phóng tới cuối cùng không cản được, nhưng vẫn chưa lập tức hòa tan, toàn bộ trong nháy mắt lao ra khỏi biển lửa, trở về trong vân đoàn.

” Tử Diệu rất có khả năng bị một đám mây bọc lại rồi.” Hạ Tâm Nghiên lướt tới, đứng ở bên cạnh hấn, mặt sâm hàn, trong mắt lại lộ ra vẻ lo lắng.

Tinh Hỏa Đạt tới nguy Bất Hủ, ở nơi này còn bị vân đoàn tối đen quấy nhiễu, nếu Tử Diệu cũng bị như vậy, liệu có kiên trì được đến bây giờ hay không còn rất khó nói.

” Ta lại thêm một thiên hỏa nữa.” Thạch Nham trầm mặc cả nửa ngày, lại rút ra một cỗ thiên hỏa, phóng ra thiên hỏa sau khi dung hợp Thái Cổ Yêu Hỏa, Âm Linh Quỷ Hỏa, Tuyệt Thi hỏa, cũng hình thành hỏa diễm bên cạnh hấn, làm hỏa diễm xung quanh hấn uy lực lại mạnh hơn mấy lần, lấy hấn làm trung tâm, quả thực hình thành hải dương hỏa viêm, nhanh chóng tràn ngập khuếch tán.

Hỏa diễm cực nóng hóa thành một ánh lửa lướt đi, bao phủ vân đoàn tối đen như mực phụ cận, đều đốt cháy thành tro tàn.

” Bất kể người là ai, người là sinh linh nào, ta chỉ cần người giao ra nữ tử mặc tử y, chỉ cần nàng ta bình yên vô sự, ta sẽ không tiếp tục đốt diệt nữa, sẽ rời khỏi nơi này, người và ta nước giếng không phạm nước sông.”

Thạch Nham nhắm mắt lại, mím chặt môi, lại mở thần thức niệm đầu, như linh hồn gió lốc bùng nổ trong biển lửa, từng dòng ý thức như điện bắn về phía bốn phương tám hướng.

Hấn tin, chỉ cần là sinh linh đẳng cấp cao, chỉ cần có linh hồn tồn tại, đều có thể cảm nhận được cỗ ý thức linh hồn này của hấn, có thể thấy rõ được suy nghĩ của hấn.

Lúc này, Tử Diệu không rõ nơi hạ lạc, có khả năng cực lớn đã bị vân đoàn bao lấy, sinh tử không rõ, lúc này phân cao thấp liệu chết với đối phương, cho dù thắng thì Tử Diệu e là cũng khó sống sót, cho nên điều đầu tiên hấn phải làm đó là bảo đảm Tử Diệu có thể sống sót.

Lúc này mới lựa chọn dùng linh hồn để can thiệp

Đáng tiếc, truyền đạt của linh hồn ý niệm này của hấn không có được hiệu quả mong muốn.

Nói chính xác, là không có bất kỳ phản ứng nào, từng đám vân đoàn giống như tử vong, giống như không có ý thức, vẫn tồn tại bốn phía, vẫn không nhúc nhích.

Cũng không trả lời hấn.

Thạch Nham sắc mặt âm hàn, quát: “Vậy đừng trách ta hủy diệt tất cả nơi này.”

” Rầm rầm.”

Như núi lửa phun trào, trong biển lửa truyền đến sự rung chuyển kịch liệt của thiên hỏa, hỏa diễm không ngờ như vẫn thạch lưu tinh, trúng kchs lên vân đoàn, trùng kích lên người võ giả bị bao lấy trong đó.

Võ giả này đã chết lâu rồi, không còn sinh cơ, nhưng Thạch Nham lại có cảm giác như trong cơ thể bọn họ vẫn có một cỗ ý thức tồn tại, ý thức đó phân tán, giống như phân hồn của thái cổ Lôi Dịch Lôi Long, ở trên vách tường tinh vực.

Điều khác biệt duy nhất là phân hồn của Lôi Dịch vỡ ra sẽ không có ý thức, chỉ còn ký ức và khí tức thuần túy, sau khi phân hồn toàn bộ tụ tập ngưng kết, Lôi Dịch mới xem như sống lại, mới có ý thức và suy nghĩ tự chủ.

Nhưng những ý thức phân tán trong cơ thể của các võ giả, lại giống như đơn thể, giống như là ngự hồn áo nghĩa của Minh Cô, một dòng tinh hồn như một khối hóa thân ngoài thân, ở tinh vực bất đồng có thể biến thành nhiều mình, ý thức của vân đoàn nơi này giống như là tình huống của Minh Hạo.

“Nổ cho ta.”

Thạch Nham hét to, hỏa diễm nóng rực, các hỏa đoàn trùng kích một vân đoàn, phát sinh nổ mạnh kinh thiên động địa.

Xa xa không chỉ nổ mạnh, không ngờ nứt ra những hư không huyết động, như hình thành thông đạo ứng không, nối với các tinh vực khác.

Chỉ là hấn dùng thiên hỏa căn nguyên hình thành nổ mạnh, dùng hỏa diễm đó lan ra đốt cháy, không ngờ vẫn không thể đốt diệt được vân đoàn như mực này, vân đoàn này vẫn hoàn hảo, chỉ như thu nhỏ lại.

Mưa quái dị như nổi với trời và Cửu U, không biết vì sao bỗng nhiên trở nên tràn đầy, mưa nhỏ biến thành mưa to, trong hư không loạn lưu vực này, tuyệt không nên xuất hiện mưa to, nhưng lúc này lại phát sinh, hạt mưa này giọt lệ của yêu ma, mang theo lực xuyên thấu rất mạnh, như lợi kiếm mà đến.

Thạch Nham sắc mặt lại biến đổi, sự quỷ dị của nơi này vượt quá sự tưởng tượng của hấn, hấn trầm ngâm mấy giây, cả người bắn ra hàng tỉ tinh quang, tinh quang hóa thành tấm màn như quạt lông cực lớn xòe trên đỉnh đầu hấn và Hạ Tâm Nghiên.

Vách tường hội tụ tinh quang ngăn cản mưa này rơi xuống, nhưng lại bốc ra khói nhẹ, tiêu hao tinh thần chỉ lực trong vách tường.

” Nếu cứ như vậy thì người không có lực lượng bổ sung liên tục, chỉ tiêu hao rất nhanh, vậy không kiên trì được lâu đâu.” Hạ Tâm Nghiên trấn định nói.

Thạch Nham gật đầu, biết nàng ta nói đúng, bởi vì không thể bổ sung lực lượng tiêu hao, đợi cho tới lúc năng lượng khô kiệt, đó là tận thế tới rồi.

Bản thân hấn không thể hấp thu năng lượng của nơi này, vốn hấn cho rằng cũng không có sinh linh nào có thể hấp thu tàn năng trong hư không loạn lưu vực, nhưng khi hấn phát hiện Tử Diệu có thể thì hấn biết mọi sự không có tuyệt đối.

Hấn tin, sinh linh âm thầm xuất thủ này nhất định có thể hấp thu tàn năng của nơi này.

Giao chiến với tên gia hỏa đó ở đây, một khi lâm vào giằng co tiêu hao, người cuối cùng chịu thiệt nhất định sẽ là chính hấn.

” Sẽ có biện pháp.” Thạch Nham bình tĩnh trấn an nàng ta một câu, bỗng nhiên trầm tĩnh lại, để tâm linh bình tĩnh, phóng ra thần thức, chậm rãi thăm dò.

Hấn muốn dùng thần thức linh hồn, từ rất nhiều vân đoàn xung quanh nhìn xem có cảm giác được Tử Diệu hay không, sau đó sẽ có thể có phương hướng để tiến hành giải cứu.

“Ồ!”

Cả nửa ngày sau, hấn đột nhiên hét lên, trong mắt tỏa ra quang mang cực kỳ kinh hãi.

Hấn bỗng nhiên phát hiện, ở nơi cực có hai cường giả khủng bố đang tới đây, hai người đó hấn rất quen thuộc.

Địch Tạt La và Lôi Dịch!

Bọn họ sao lại tới đây?

1328. Chương 1321: Đại Nhục Đoàn

1329. Chương 1322: Dung Luyện

1330. Chương 1323: Cự Trùng

1331. Chương 1324: Thái Sương Sinh Linh

1332. Chương 1325: Sống Trong Dương Quyền

1333. Chương 1326: Câu Hỏi Khó Giải

1334. Chương 1327: Tận Thế Sắp Đến

1335. Chương 1328: Điên Cuồng Phún Dũng!

1336. Chương 1329: Phúc Trạch Đầy Trời

1337. Chương 1330: Bất Động Chi Tâm!

1338. Chương 1331: Lột Xác

Sâu trong Hư không loạn lưu.

Cự trùng co rút lại thành một đồng, trên người tỏa ra tầng chất sừng màu vàng, toàn lực phòng ngự.

Hủ thực chi lực của Duy Đức Sâm vẫn tiến hành ăn mòn nó, nhưng hiệu quả lại rất nhỏ, với cảnh giới tu vi của đám người Minh Hạo, có thể cảm ứng được năng lượng trong cơ thể cự trùng vẫn đang tăng trưởng mỏng manh, nó căn bản không bị đả kích trí mạng.

Mà lúc này, mười một cự trùng khác thì đều ủa về phía vực hải, muốn từ vực hải tiến vào nơi này, tiến hành hội hợp với thân.

Năm cường giả bắt hủ liên thủ cũng không thể tiêu diệt một cự trùng, nếu để cho mười một cự trùng toàn bộ tới, trận chiến này, một chút phần thắng cũng là có.

Minh Hạo Luôn luôn tức trí đa mưu lúc này cũng bất lực, ánh mắt âm u, tâm tình cực kỳ trầm trọng.

Bốn người Huyền Hà, Phì Liệt Đặc, Dịch Tập La, Lôi Dịch cũng mặt co mày cau, nổi lên cảm giác bất lực, bọn họ biết không bao lâu nữa, mười một phân thân của cự trùng sẽ tới, một khi chúng tụ tập lại, mọi người chỉ có thể chạy trốn.

Vũ trụ mà Bọn họ sống, và tinh vực đang phải đau khổ tranh đoạt với thần tộc cũng có thể sẽ không còn tồn tại.

Đạt tới cảnh giới của bọn họ, có lẽ bọn họ có thể xâm nhập Hư vô vực hải để tiếp tục sống sót, nhưng người tu luyện chưa tới cảnh giới bắt hủ đều sẽ vẫn diệt.

” Có biện pháp nào thì đều nói radi.” Dịch Tập La trầm giọng quát.

Minh Hạo nhíu mày, suy nghĩ, hần gơ tay lên đánh ra một đạo kỳ quang. Hào quang lạng lẽ xuyên thấu về nơi xa.

Thạch Nham trong lòng rung động.

Kỳ quang Minh Hạo phát ra tựa hồ rơi vào trong thế giới tâm hải của hắn, hắn khẽ suy nghĩ liền ý thức được nơi thần niệm của Minh Hạo bay tới.

Tới Thần Ân đại lục.

Quả nhiên, chỉ một thoáng au, trong quang môn mà Minh Hạo ngưng kết ra, thánh thú Thanh Long đi ra.

Hắn là cường giả bất hủ thứ sáu tới nơi này.

Sau khi Thanh Long tới đây thì liếc một cái liền nhìn thấy cự trùng bị ăn mòn, sắc mặt đại biến: “Thái sơ sinh linh.”

” Thanh Tiêu! Đã lâu không gặp.” Lôi Dịch hừ hừ nói.

Thanh Long không thèm để ý tới hắn, ngưng thần nhìn về phía cự trùng, vẻ mặt kinh hãi: “Sao có thái sơ sinh linh tồn tại ở nơi này.”

” Người sao biết thái sơ sinh linh?” Huyền Hà nói.

” Sinh linh khổng lồ Như vậy ta lại không cảm thấy mùi của huyết mạch Thiên Yêu tộc, tất nhiên đó là thái sơ sinh linh.” Thanh Long nhìn về phía mọi người, trầm giọng nói: “Thời gian ta sống so với bất kỳ ai trong các người thì đều dài hơn, nhận thức của ta đối với vũ trụ này cũng nhiều hơn các người một chút, một số chuyện xa xưa ta vẫn biết.”

” Hãy bớt sàm ngôn đi.” Minh Hạo không kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng: “Ta mời người tới đây là để hỏi người xem có phương pháp gì để giải quyết nó không?”

Thanh Long nhìn về phía mọi người, trầm mặc: “Nói Nếu có thể đạt tới Bất Hủ tam trọng thiên, có lẽ có sức đánh một trận, nhưng chúng ta Không có một ai bước vào cảnh giới này, e là không dễ dàng ứng phó với vật này.”

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên nhìn về phía Thạch Nham. Kinh ngạc ở một tiếng.

Thời khắc này, mọi người mới nhớ tới Thạch Nham đã bị bỏ qua rất lâu, đều thuận thế nhìn về phía hắn, không biết Thanh Long vì sao lại ngạc nhiên.

Nhoáng lên một cái, Thanh Long đứng bên cạnh Thạch Nham, hắn ngưng thần nghiêm túc đánh giá Thạch Nham, vẻ kinh dị trên khuôn mặt càng lúc càng rõ ràng, đột nhiên quát: “Hắn đang tiến hóa thăng hoa toàn diện.”

Mọi người mờ mịt khó hiểu.

Thanh Long sững sờ một chút, thấy mọi người không rõ nguyên do thì Thay đổi cách nói: “Hắn đang lột xác theo hướng Thi Huyết, đây là tiến hóa hoàn toàn mới của hình thái sinh mệnh, hắn sẽ dần dần hướng tới hoàn mỹ, đây là một loại quá trình tiến hóa, tương tự như Quỷ Lão dung hợp máu tươi của Bất Tử ma tộc, Thiên Yêu tộc, Minh Hoàng tộc, đó là huyết mạch dung hợp đạt tới trình tự đẳng cấp cao của sinh mệnh, mà hắn thì mượn dùng một loại lực lượng vô danh, dùng phương thức tiến hóa sinh mệnh, chữa trị chỗ thiếu hụt của bản thân. Biến thành hình thái hoàn mỹ nhất.”

Giờ thì mọi người đã hiểu, đều âm âm rung động, lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị đến cực điểm.

Vô số năm qua, Thi Huyết được công nhận là người mạnh nhất! trừ áo nghĩa của áo nghĩa thần diệu ra, còn bởi vì nhục thân của hắn cường hãn, được tôn xưng là sinh linh chiến đấu hoàn mỹ nhất.

Dựa theo phỏng đoán của Minh Hạo, Thi Huyết dung hợp tinh phách của huyết mạch tứ đại chủng tộc, tập hợp ưu thế của tứ đại chủng tộc, bù đắp khuyết điểm của bản thân, hình thái sinh mệnh tiếp cận hoàn mỹ.

Quỷ Lão vốn là dị loại tiếp cận với Thi Huyết nhất. Dùng phương thức huyết đưa hình thái sinh mệnh tới độ cao mới.

Mà lúc này, Thanh Long không ngờ nói Thạch Nham dùng một loại phương thức mới, dùng một loại phương thức khác với huyết để khiến hình thái sinh mệnh tiến hóa toàn diện.

Cái này trong mười vạn năm lịch sử tựa hồ lần đầu xuất hiện.

” Người là nói một loại lột xác của ẩn ký sinh mệnh, từ Bất Tử ma tộc hướng tới đột phá sinh linh cấp bậc cao hơn?” Huyền Hà âm âm chấn động.

“Nói một cách chính xác, hẳn ngay từ đầu không phải là tộc nhân Bất Tử ma tộc thuần túy, chỉ là trong cơ thể ẩn chứa Bất tử ma huyết, chậm rãi lột xác thành tộc nhân của Bất Tử ma tộc mà thôi.” Minh Hạo bình tĩnh tự nhiên: “Ta đối với quá khứ của hắn thì rõ như lòng bàn tay, phụ thân là tộc nhân của Dương gia, Dương gia vốn là một vị tiên bối của Bất Tử ma tộc, hỗn huyết với nhân tộc mà thành, cho nên trong cơ thể Dương gia ẩn chứa huyết mạch của Bất tử ma huyết, theo cảnh giới đề thăng, ma huyết ngưng luyện, cuối cùng hoàn thành hoá huyết, dùng Bất tử ma huyết lấp đầy cơ thể, có thể hình thành bất tử chi thân, thành hình thái chiến đấu của Bất Tử ma tộc.”

Dùng một chút, Minh Hạo tiếp tục nói: ” Tất cả người của Dương gia đều là hậu đại tiên bối Bất Tử ma tộc huyết với nhân tộc, tất nhiên tất nhiên cũng vậy.”

” Huyết mạch của Nhân tộc rất yếu, nhưng khi kiêm dung thì rất kỳ diệu, cơ hồ có thể dung hợp bất kỳ huyết mạch nào, đây là một loại đặc tính thần kỳ. Hẳn theo cảnh giới đề thăng, ma huyết ngưng kết, hình thái sinh mệnh đề thăng, kích phát tiềm lực, liền thành hình thái của Bất Tử ma tộc, nhưng trên bản chất thì bên trong nhục thân vẫn có ẩn ẩn của nhân tộc tồn tại, hiện giờ hẳn là tiến hóa cao hơn của hình thái sinh mệnh, giống như hẳn lúc trước lột xác thành Bất Tử ma tộc, hướng tới trình tự cao hơn, dùng một loại phương thức mà chúng ta khó có thể lý giải để đột phá.”

Minh Hạo trầm giọng nói xong, ánh mắt kinh dị, cảm thán ngàn vạn.

“Vẫn là Minh Hạo nhìn thấu triệt.” Thánh thú Thanh Long nhẹ nhàng gật đầu: “Hắn dung hợp thủy nguyên quả, phó hồn và Thần Ẩn đại lực dung hợp, chủ hồn có kỳ diệu khác, hình thái sinh mệnh vốn là thần bí khó lường, ngay cả ta cũng nhìn không ra nguyên cớ, nhưng ta lại biết, sau khi hình thái sinh mệnh này của hắn tiến hóa, tốc độ tu luyện về sau, đối với linh ngộ áo nghĩa, thậm chí hình thái linh hồn đều có thể phát sinh biến hóa, hình thái sinh linh đẳng cấp cao, trời sinh đã chiếm ưu thế, như tứ đại chủng tộc chúng ta cường hãn hơn những chủng tộc khác, như Thi Huyết lại trời sinh cường đại hơn so với chúng ta.”

” Chỉ sợ hắn lột xác, vẫn không cản được tốc độ hủy diệt của ngân hà này.” Dịch Tập La bỗng nhiên hừ lạnh.

Mọi người nghe hắn nói như vậy, cũng đều sắc mặt trầm xuống, trở về với sự thật.

Lúc này, Thạch Nham yên lặng vận chuyển huyết khiếu chỉ lực để tẩy luyện toàn thân bỗng nhiên mở mắt ra.

Hắn nghe thấy lời nói của đám người Thanh Long, đối với trạng thái bản thân cũng có nhận thức, khi đang kinh hãi, hắn bỗng nhiên phát hiện khí tức từ trên người cự trùng tràn ra, đột nhiên trở nên đặc hơn.

Hắn thuận thế nhìn về phía Duy Đức Sâm, bỗng nhiên hoảng sợ thất sắc, thét to: “Duy Đức Sâm!”

Sau khi hắn hét to, tất cả mọi người rung động, lộ ra vẻ mặt không tưởng, đều nhìn về phía Duy Đức Sâm.

Duy Đức Sâm vốn đang phóng thích ra khí tức ăn mòn vô cùng vô tận không biết vì sao bụng bỗng nhiên phình to, như bị người ta nhét vật gì đó vào, một cỗ năng lượng ngập trời có thể nói là có thể hủy diệt vũ trụ tinh hải như hàng tỉ núi lửa đồng thời bùng nổ, khí tức ăn mòn cuồng bạo quả thực muốn hủy thiên diệt địa.

Ngay cả đám người Minh Hạo, Thanh Long, Huyền Hà cũng biến sắc, sinh ra một loại kinh sợ bất an, Duy Đức Sâm vào lúc này thật sự là rất rợn người.

Cự trùng co rút lại thành hình thái phòng ngự vốn đang ổn thỏa chờ phân thân tới, lúc này, nó cũng như ý thức được gì đó không ổn, như con nhím bị đánh thức, thân thể cực lớn run lên, tầng tầng gợn sóng nhộn nhạo mà ra, hư không loạn lưu đang vận vẹo này đột nhiên sáng rực muôn màu, phát sinh nổ mạnh cực lớn.

Vô số vực ngoại lưu quang như mưa to rơi xuống. Rất nhiều trận gió. Hàn băng. Lực trường khủng bố đều thất thường, mà hư không loạn lưu này như thành lò luyện lớn, nhiệt độ không ngừng tăng lên.

Thân thể Cự trùng mấp máy, không ngờ linh muốn trùng kích ra, muốn thừa dịp mọi người đang kinh hãi vì Duy Đức Sâm đột ra khỏi linh hồn bắt giữ của bọn họ.

Chúng cường vẫn chưa hiểu Duy Đức Sâm phát sinh khi nào, vừa thấy cự trùng một lần nữa muốn chạy trốn thì đều lộ ra vẻ mừng như điên, lại toàn lực xuất thủ phong ấn.

Bọn họ nhìn thấy hy vọng!

Duy Đức Sâm tuy rằng cả người nứt ra, tuy rằng huyết nhục mơ hồ không thành hình người, dùng hao tổn tiềm lực sinh mệnh làm giá để thúc dục sức lực ngập trời, nhưng lực lượng nẩy sinh này đích xác có thể trọng kích cự trùng.

Đó là hình thái phòng ngự cự trùng toàn lực co rút lại, e là cũng là chịu nổi hủ thực chi lực khủng bố như hồi quang phản chiếu của Duy Đức Sâm, lực lượng đó đủ để các tinh vực vẫn diệt, cự trùng chạy trốn, hoàn toàn nói rõ nó kinh sợ bất an.

“Xì xì xì!”

Duy Đức Sâm phóng thích hủ thực chi lực, lan ra về phía cự trùng, trên người cự trùng đột nhiên bốc khói.

Từng đám khói bị huyết khiếu của Thạch Nham nuốt hết, hóa thành năng lượng năng lượng không cần tinh lọc, tràn đầy tứ chi bách hải của hắn, nhục thân của hắn vẫn hấp thu như lòng tham không đáy, không có chừng mực.

Hắn dần dần cảm thấy thân thể có chút khác thường.

Hắn vẫn là hình thái của Bất Tử ma tộc, nhưng khủy tay, đầu gối, hai bờ vai mọc ra mũi nhọn, rất dữ tợn sắc bén, còn biến dài quá một khúc, chỗ lưng thì ngựa ngửa, từng đợt điện lưu truyền đến, lực lượng từ trong huyết khiếu thẩm thấu vào chỗ lưng, bị gân mạch tế bào xương cốt hấp thu.

“Rắc rắc.”

Cột sống hắn truyền đến tiếng vang quỷ dị, da lưng nứt ra, xương cốt đột nhiên biến, nhục thân phát sinh lột xác kinh người.

Một đôi cánh xương dữ tợn tà ác rộng lớn không ngờ từ lưng hắn trồi ra, cánh xương trong suốt như ngọc, sáng lấp lánh, trong đó lại có huyết mạch kinh lạc, trực tiếp liên thông với thần lực cổ thụ của hắn, như tứ chi của hắn, có thể bị hắn vận chuyển linh hoạt.

“Vù vù!”

Tâm thần hắn thay đổi, cánh xương vỗ vỗ, một loại cảm giác như là một khối với mình lập tức ánh vào trong lòng.

Chính hắn cũng sợ ngây người.

Theo năng lượng thần bí từ trong cơ thể cự trùng trào ra, bị cơ thể hắn điên cuồng hấp thu, thân thể hắn vẫn tiếp tục biến hóa.

Móng tay của hắn cũng lột xác, biến dài ra hơn một thước, trở nên sắc bén như đao nhọn, lấp lánh như ánh đao sâm hàn, như có thể đâm phá tất cả sinh linh.

1339. Chương 1332: Hủy

Thân hình biến hóa kỳ dị làm Thạch Nham chân tay luống cuống, lúc ban đầu rất khó tiếp nhận, thậm chí bài xích theo bản năng.

Nhưng mà rất nhanh hắn liền ngẫm đồng ý với biến hóa của thân thể, hơn nữa vui vẻ tiếp nhận.

Bởi vì hần cảm thấy được biến hóa của thân thể khiến lực lượng các phương diện của nhục thân làm hần có đề thăng kinh người! Trong cơ thể hần như mỗi một tế bào đều tràn ngập lực lượng bùng nổ, thân thể như muốn căng phồng nứt ra, đó là một loại cảm giác năng lượng mệnh môn cực kỳ đáng sợ.

Huyết khiếu của hần tiếp tục phun ra năng lượng thần bí, gân mạch, xương cốt vẫn tham lam hút, móng tay trở nên sắc bén như đao, lưng mọc ra cánh xương, trở nên dữ tợn đáng sợ.

Giống như đục long hình người mà Thiên Yêu tộc gọi.

Phó hồn chìm trong Thủy giới bỗng nhiên chảy ra ký ức niệm đầu không rõ, như cỏi bỏ phong ấn của hồn phách, trong óc hần đột nhiên có thêm không ít tri thức.

Đó hần là ký ức cổ xưa của đại lục cổ Thần Ân, lạc ấn ở phó hồn, khi hần dung hợp với căn nguyên liên nhất tịnh hóa thành một bộ phận của phó hồn của hần, chỉ là đã bị phủ đầy bụi.

Chỉ có khi ở thời khắc mấu chốt mới có thể được cỏi bỏ.

Lúc này, chính là thời khắc mấu chốt, ký ức tự nhiên được giải phong.

Hần đột nhiên quát lớn một tiếng, hóa thành một tinh quang lao về phía thân hình của cự trùng, một cỗ khí thể cực kỳ sắc bén, từ toàn thân hần phát ra, giống như hàn kiếm sắc bén.

Đâm thẳng về phía cự trùng.

”Đây là đầu não của nó! Nó tên là Hủy. Mười một cự trùng chỉ là một bộ phận của thân thể nó. Hủy lực công kích của đầu não là yếu nhất là ngọn nguồn của trí tuệ, một khi để phân thân của nó tụ tập tới thì không ai chế trụ được nó đâu.

Trong Tiếng hô, Thạch Nham hóa thành một tinh quang, đâm tới cự trùng Hủy. Trên đường. Minh Hạo. Huyền Hà ngây người một chút.

“Cỏi bỏ phong ấn.” Thạch Nham quát.

Hỏa diễm cực nóng lan ra trong lưu, hỏa diễm mãnh liệt tăng mạnh, đó là thần diệu sau khi mấy loại thiên hỏa dung hợp.

Minh Hạo do dự một chút, đánh nứt một góc phong ấn mà hần phóng thích.

Đám người Huyền Hà, Lôi Dịch mở linh hồn để điều tra, phát hiện rõ ràng ba động lúc này từ trên người Thạch Nham truyền đến, cực kỳ kinh người, lại nghe hần nói ra cổ danh của Hủy, trong lòng khê động, cũng đều học theo Minh Hạo, giải trừ một góc phong ấn, để hần có thể tiến vào.

Dịch Tạp La, Phì Liệt Đặc cũng làm theo, mở thông đạo cho hần, tùy ý để hần xuyên phá phong ấn, trực tiếp hướng về phía cự trùng.

Trong lòng bọn họ, Thạch Nham lúc này rất quý dị, bởi vì hần chẳng những bộ dạng có thay đổi cực lớn, còn có thể biết được danh hào của Hủy, khiến cho bọn họ lập tức cảm thấy thần diệu.

Bọn họ cũng đều biết Thạch Nham kế thừa truyền thừa của Thi Huyết, hơn nữa còn dung hợp đại lục cổ Thần Ân, là người kỳ diệu nhất thế gian này, rất khó đối đãi theo lẽ thường.

Bởi vậy bọn họ cho phép Thạch Nham to gan lớn mật, muốn xem giờ này khắc này, Thạch Nham có thể làm được gì.

Ở trước mắt bao người Thạch Nham xuyên phá phong ấn, tới tầng ngoài của thân hình Hủy, móng tay lấp lánh ánh sáng lạnh băng hàn đàm pháp một cái.

Thần kỳ, ngay cả chất sừng mà hủ thực chi lực cũng không thể hòa tan khi móng tay của hần đâm vào thì bị xé rách như mảnh vải, bắn ra chất lỏng màu vàng.

Dịch Tạp La, Minh Hạo vẻ mặt đột nhiên chấn động.

Bọn họ mỗi người đều từng thử dùng lực lượng áo nghĩa của bọn họ để đâm phá thân cự trùng, sau đó đều phát hiện rất khó phá tan được lớp phòng ngự của cự trùng.

Một tầng giáp trụ chất sừng màu vàng đỏ có thể so với nhục thân của Thi Huyết năm đó, cơ hồ không gì phá nổi.

Bọn họ đều cảm thấy thúc thủ vô sách, nhưng móng tay quỷ dị của Thạch Nham không ngờ cắt ra một lỗ hồng thật sâu trên thân hình cự trùng, nháy mắt làm bọn hắn sinh ra cảm giác quỷ dị khó hiểu.

“Xoạt.”

Thạch Nham như có được cự thần đại lực, cánh xương sau lưng lắc lư, móng tay sắc bén tỏa ra hàn quang, không ngừng xuyên thấu trên người cự trùng.

Từng lỗ hồng hiển lộ ra trên thân hình của cự trùng, Hủy phát ra tiếng rít cuồng nộ, thân hình mấp máy điên cuồng, vô số chất lỏng màu vàng ứa ra.

Dùng thiên hỏa ngưng tụ trong người, Thạch Nham như chìm trong biển lửa, chất lỏng dính bắn ra, đều bị thiên hỏa đốt cháy, làm nhục thân của hắn không bị trùng kích.

Mà lúc này, hủ thực chi lực ăn mòn thiên địa của Duy Đức Sâm thuận thế bao phủ tới.

Hủ thực chi lực này vốn chỉ có thể hòa tan tầng ngoài của cự trùng, không thể thực sự hòa tan nhục thân của nó, nhưng mà, sau khi người nó bị Thạch Nham đâm thủng, hủ thực chi lực tự nhiên thuận thế thẩm thấu vào trong huyết nhục của nó.

” Giam cầm nó, đừng cho nó chạy thoát.”

Minh Hạo bỗng dưng có phản ứng, hiểu được ý đồ của Thạch Nham, không nhịn được vẻ mặt chấn động, lớn tiếng quát to.

Mọi người như được ăn thuốc kích thích, sắc mặt đỏ lên, phóng thích áo nghĩa của cảnh giới bất hủ đến mức tận cùng, nhất thời thiên hà biến sắc, hư không run run, lôi điện rừng rực, huyết hải sôi trào.

Hủy là thái sơ sinh linh là sinh linh thời đại đầu tiên sinh ra, ẩn chứa thần diệu vô tận, có sinh mệnh dài lâu vô cùng tận.

Nếu nói sinh linh có phân chia cấp bậc rõ ràng thì Hủy chính là tồn tại cao nhất trên Kim Tự Tháp sinh linh, hình thái sinh mệnh đẳng cấp cao nhất.

Nếu có thể thăm sát một tồn tại như vậy, thấy rõ bí mật của nó, biết rõ ràng tất cả ảo diệu của nó, e là có thể trực tiếp đảo điên chân lý cấu thành của thế gian, có thể minh bạch thời đại đầu tiên từng phát sinh điều gì.

Đủ loại lực lượng Không gian, thời gian, ngân hà, vũ trụ, áo nghĩa, lực lượng tồn tại từ ngay lúc ban đầu, diễn biến đến nay phần lớn đã mất đi bộ dạng vốn có, trở nên hoàn toàn thay đổi, bộ dạng lúc ban đầu như thế nào, đại biểu cho gì, vũ trụ hình thành như thế nào, cực hạn của cực hạn là gì, tu luyện tới cuối cùng sẽ thế nào, có lẽ cũng có thể từ trên người Hủy tìm ra đáp án.

Đợi cho phát hiện có cơ hội đánh chết Hủy, bọn họ toàn bộ hưng phấn đến cực điểm, máu tươi trong cơ thể như là bị thiêu đốt, áo nghĩa đều thúc dục đến mức tận cùng.

Một chỗ nhục đoàn của tầng ngoài thân hình Hủy, chỗ giam cầm thi hài của trưởng lão thần tộc Tinh Hỏa, lúc này, Tinh Hỏa không có một tia sinh cơ thi hài, quỷ dị giết mình một cái.

Đôi mắt đã khép kín của Tinh Hỏa lặng lẽ hé ra một khe hở, lộ ra một đôi mắt linh động.

Mắt chuyển động, chậm rãi có sắc thái sinh mệnh, trong lơ mơ có thân ảnh mơ hồ của thần chủ hiện ra, tựa hồ xuyên thấu qua mắt Tinh Hỏa, thâm nhìn cảnh phát sinh nơi này.

Rất ít người biết, người chân chính dung hợp với căn nguyên đại lực có ảo diệu cực kỳ thần kỳ.

Hắc Cách dung hợp với căn nguyên thiên hỏa, vốn chính là người tinh trạm nhất trong Thạch Nham, Áo Đại Lễ, hắn có thể dễ dàng triệu tập cổ thần đại lực chi lực để tăng tiến lực lượng của mình.

Sau khi linh hồn của hắn bị gạt bỏ, bị thần chủ đoạt xá, tiến độ dung hợp với căn nguyên thiên hỏa của hắn mới chính thức đi trên trạng thái đỉnh phong nhất.

Thần tộc sinh ra ở cổ thần đại lục, thần chủ dung hợp với cổ thần đại lục chính là đứng đầu cổ thần đại lục, cổ thần đại lục giống như một cái Thủy giới của hắn, sau khi chân chính dung hợp với căn nguyên thiên hỏa, hắn có thể vừa động niệm liền nắm giữ được tộc nhân thần tộc muốn bắt.

Chỉ cần trong cơ thể chảy huyết mạch của thần tộc, bất luận người ở nơi nào, hắn cũng có thể chính xác cảm giác được, thậm chí có thể coi đây là môi giới trực tiếp hàng lâm nơi nào đó.

Đây là thần diệu chỉ có triệt để dung hợp căn nguyên thiên hỏa mới có thể thể ngộ được, với tu vi cảnh giới của Thạch Nham, Áo Đại Lệ, chưa thể đạt tới trình độ đó, cho dù là đạt tới mà không có lực lượng cảnh giới như thần tộc thì vẫn không thể thực hiện được.

Lúc này, thần chủ người ở đỉnh núi thiên thần của cổ thần đại lục, lại có thể thông qua thần huyết chưa từng biến mất trong cơ thể Tinh Hỏa nhìn thấu triệt tất cả phát sinh ở nơi này.

Bất luận là Thạch Nham hoặc là đám người Minh Hạo, Dịch Tạp La đều không ngờ một nhục đoàn trên người Hủy nhô lên, thần chủ mượn dùng mắt của Tinh Hỏa, nhìn rõ tình huống nơi này, không biết thần chủ có thể trực tiếp thông qua huyết mạch còn sót lại của Tinh Hỏa, trong nháy mắt từ trong cơ thể Tinh Hỏa hàng lâm mà đến hay không.

Cự Lan tỉnh.

Mắt của Thiên Tà âm u lãnh liệt, ngồi ngay ngắn trên đầm nước, quanh người tràn ngập một cỗ năng lượng ba động vô danh, vẻ mặt hắn vận vẹo, giống như đang chịu đựng sự thống khổ cực lớn.

trên trán gân xanh hiện ra, làm khuôn mặt tuấn mỹ của hắn lộ ra có chút đáng sợ.

Mi tâm, một ấn ký sâu trùng rất sống động trôi lên, giống như một con sâu sinh trưởng trên mi tâm của hắn, vẫn đang mấp máy.

Từng dòng ký ức, từng cỗ niệm đầu từ trong ấn ký tỏa ra, quán vào trong óc hắn.

Thiên Tà lặng lẽ tiếp nhận, rất lâu sau đó, hắn bình phục, ấn ký sâu trùng trên trán trở thành nhạet trở thành nhạet đi.

Hắn khôi phục bình thường, trên khuôn mặt nở nụ cười nhất quán, thân thể chợt lóe, tới mặt thất ở mà Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm đang ngồi đợi, nói: “Ta tu luyện công quyết đặc thù, ngẫu nhiên sẽ lâm vào huyền kính, không thể không tĩnh tâm điều chỉnh một chút, để các người đợi lâu rồi.”

Trong mặt thất, Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm căn bản không biết việc của ngoại giới, không biết trong mười một tinh vực phát sinh động tĩnh ngất trời, đều khách khí nói không sao.

Bọn họ tất nhiên cũng không biết, khi bọn họ chờ Thiên Tà, trên người Thiên Tà đã xảy ra kinh thiên chi biến gì, không biết Thiên Tà đã hạ đạt mệnh lệnh âm thầm, bảo người dưới trưởng phá hoại mười một tinh vực vực hải, trực tiếp dẫn tới các cự trùng xâm nhập, mang đến họa kiếp.

Ta có yêu cầu quá đáng.” Thiên Tà nghiêm túc nói.

Ba người Lăng Tường vẻ mặt nghiêm nghị, ngưng thần lắng nghe, muốn biết hắn quyết định gì.

” Ta muốn các người tất cả giúp ta.” Thiên Tà khẽ cười một tiếng, mắt biến ảo kỳ quang.

” Ý gì?” Lăng Tường ngạc nhiên.

” Ta muốn ăn các người.” Thiên Tà giải thích.

Bị kiềm hãm vẻ mặt của Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm cứng lại, từ trong cơ thể Thiên Tà đột nhiên bắn ra hàng tỉ thất thải hà quang, như cầu vồng bắn ra, lại như những sợi dây màu sắc rực rỡ quấn quanh toàn bộ nhục thân của ba người.

Thiên Tà thân thể uốn éo, một cỗ ý thức âm hàn biến hoá kỳ lạ thuận theo sợi dây thẩm thấu tới linh hồn trong óc của ba người.

Ba người âm thầm chấn động, sợ hãi hoang mang, chưa kịp hét lên thì bị cầu vồng của Thiên Tà buộc lấy, nhất nhất bị kéo về phía Thiên Tà.

” Răng rắc! Răng rắc!”

Không bao lâu sau, trong mật thất truyền đến tiếng cấn xương cốt khiến người ta mao cốt từng nhiên, thủ lĩnh của Thiên Huyền tông, Toái điện, Thiên Thủy cung không hề truyền ra một tiếng hét nào, sinh mệnh đã kết thúc.

1340. Chương 1333: Thần Chủ

Trên thân thể cao lớn của Hủy phủ kín những vết thương, vết thương ứa ra nước vàng, truyền đến mùi hôi gay mũi.

Nhục thân của Duy Đức Sâm bành trướng, như bóng cao su bị thổi phồng, giống như sắp vỡ, từng đạo khe ở tinh mịn, nhìn ghê cả người từ trên bụng hần nứt ra.

Từ bụng truyền đến một cỗ khí tức hung thần ngập trời như muốn diệt thế, hung sát chi khí đó thôi phát tiềm lực sinh mệnh của hần, tiêu hao linh hồn của hần, kích phát tất cả lực lượng của hần.

Bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra, sự bùng nổ của Duy Đức Sâm phải trả giá bằng tiêu diệt sinh mệnh.

Không ai thực sự để ý tới sống chết của hần.

Minh Hạo, Huyền Hà đều đang chờ đợi, chờ nhục thân của Hủy bị ăn mòn, phòng ngự trên người bị triệt để mất đi, khi đó bọn họ sẽ tới gần thu hoạch chiến lợi phẩm.

Thân hình của Cự trùng dần dần tan rã, từ bên trong bắt đầu tỏa khói, khói này đều bị huyết khiếu của Thạch Nham hấp thu, tăng tiến nhục thân linh hồn của Thạch Nham.

Đột nhiên, Thạch Nham dùng phá hủy thân thể của Hủy mà đứng trên người nó.

Cảm giác Linh hồn thăng hoa kỳ diệu đột nhiên ủa vào nội tâm, huyết khiếu, gân mạch, thần lực cổ thụ của hần nghiêm nhiên thành một chỉnh thể, đạt thành liên hệ vi diệu, cảnh của cổ thụ nối với gân mạch, gân mạch hợp với huyết khiếu, lực lượng từ huyết khiếu thẩm thấu ra thuận theo gân mạch nhập vào đan điền của hần.

Thần lực cổ thụ lại trường thành, trong óc hần có một dòng nước ấm chảy ra, trôi vào thức hải.

Cảm giác thư thái tràn ngập linh hồn tế đài, cặn, bã, dơ bẩn trong tế đài giống như bị dòng nước trong vắt gột rửa.

Một chốc đó, linh hồn tế đài của hần giống như biến thành một khối mỹ ngọc không có tạp chất, trở nên trong suốt, ẩn chứa kỳ diệu vô tận.

Hần bỗng nhiên cảm thấy nhận thức của hần đối với không gian, tinh thần, sinh tử ảo nghĩa lập tức trở nên sâu sắc hơn rất nhiều, như thiếu niên ngây thơ được mở tâm hồn, trở nên thông minh.

Tâm niệm biến ảo, dòng nước ấm cọ rửa tế đài, ảo nghĩa như ánh sáng không ngừng xuyên qua trong tế đài.

Từng đợt minh ngộ huyền diệu khó giải thích như ánh vào trong lòng, trở nên sâu sắc, hần giống như ở trong ngọn nguồn ảo nghĩa, nắm giữ huyền ảo sâu nhất.

Đây là sự thăng hoa của linh hồn tế đài, là cảnh giới tăng lên, hần không ngờ trực tiếp từ Thủy Thần nhị trọng thiên bước vào tam trọng thiên chi cảnh.

Đột phá Khó có thể tin nổi.

Hần sững sờ tại chỗ, cảm thụ được biến hóa thần diệu của thân thể, tế đài, linh hồn, hai mắt dần hiện ra kỳ quang như ngộ đạo, ngưng thần nhìn cự trùng phía dưới.

Đột nhiên sắc mặt hần biến đổi.

Ở Phương hướng hần ngưng thần nhìn chăm chú, hần nhìn thấy đôi mắt, đôi mắt này không nên mở vào lúc này. Đó là mắt của Tinh Hỏa.

Tinh Hỏa rõ ràng đã chết, lúc trước hắn đã cẩn thận kiểm tra, dám khẳng định Tinh Hỏa ngay cả sinh mệnh từ trường cũng biến mất, một chút ấn ký cũng không tồn tại.

Rõ ràng đã triệt để chết rồi, há có thể một lần nữa mở ra.

Hắn là đầu tiên là nghĩ Hủy mượn dùng nhục thân của Tinh Hỏa, muốn giãy dụa, nhưng mà, cẩn thận nhìn chăm chăm vào đôi mắt đó, hắn lập tức phủ quyết sự hoài nghi này.

Bởi vì mắt của Tinh Hỏa toát ra cảm xúc, tuyệt đối không phải không có cảm tình như Hủy, ánh mắt đó thâm thúy thương cổ, mang theo vài phần đùa cợt và lạnh lùng, giống như đang lẳng lặng chờ con mồi chui vào lưới, khiến hắn bất an.

Càng kỳ quái hơn là đôi mắt đó còn nhìn về phía hắn, không hề kiêng kỵ hắn, rõ ràng căn bản không sợ hắn phát hiện.

” Không đúng!”

Hắn sinh ra một loại trực giác không ổn, giống như ánh mắt đó rất quen thuộc, hắn khổ sở suy nghĩ, phút chốc gọi phó hồn từ Thủy giới ra, một lần nữa rơi vào tể đài.

Khi thấy cặp mắt kia, hắn chấn động, không nhận được quát khê: “Hắc Cách.”

Thần Ân, Thần Trạch, Cổ Thần, Cổ Ma bốn khối đại lục cổ, có liên hệ vi diệu, hắn dung hợp Thần Ân đại lục có thể cảm ứng được khí tức độc hữu trên người Hắc Cách.

Đó là mùi mà đại lục cổ mới có, chỉ có đồng loại mới có thể bắt giữ, là ấn ký sau khi dung hợp linh hồn, căn bản không thể che lấp.

Sau khi Quát khê một tiếng, thần sắc của cặp mắt kia lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía hắn, sắc thái trong ánh mắt biến ảo.

Hắn không đợi ánh mắt đó tiếp tục biến ảo, đột nhiên lui về phía sau, hóa thành tinh quang, dùng không gian ảo nghĩa xuyên thấu phong ấn, tách khỏi tầng ngoài thân thể của Hủy.

“Vù.”

Hắn đứng bên cạnh thánh thú Thanh Long, thần sắc trầm trọng: “Trên người cự trùng đó, mắt của Tinh Hỏa mở ra, chủ nhân của đôi mắt đó chắc là Hắc Cách, ta có thể cảm nhận được khí tức độc hữu của hắn.”

” Hắc Cách?” Minh Hạo lặng lẽ lắc đầu: “Người nhất định nhầm rồi, Hắc Cách đã không tồn tại, hắn đã chết.”

” Đã chết?” Thạch Nham ngạc nhiên, không tin: “Không thể! Trên người Tên gia hỏa đó rõ ràng có khí tức căn nguyên của cổ thần đại lục, ta dung hợp căn nguyên của Thần Ân đại lục, sao lại nhầm được.”

Minh Hạo đầu tiên là ngây ra, rồi lập tức chấn động, sắc mặt trở nên ngưng trọng: “Người là nói trên người hắn có khí tức căn nguyên của cổ thần đại lục.”

” Thiên chân vạn xác.”

Sắc mặt của Minh Hạo, Huyền Hà, Thanh Long, Dịch Tạp La đều trở nên âm trầm, đều nhìn về phía bên ngoài nhục thân của Hủy, ai nấy như lâm đại địch.

” Bố Lai Ân! Đến đây rồi thì cần gì phải dấu đầu lộ đuôi?” Minh Hạo quát to.

Ba chữ “Bố Lai Ân” Vừa ra, Lôi Dịch, Phì Liệt Đặc cũng biến sắc, như ban ngày thấy ma. về hưng phấn lúc trước như bị dội một chậu nước lạnh, một thân nhiệt liệt bị dập tắt.

” Hắn sao tới được?” Mặt Phì Liệt Đặc tái nhợt, đây không phải là vì hắn kinh sợ mà là dấu hiệu thi lực đã ngưng luyện đến mức tận cùng.

Hắn đã toàn lực ứng phó.

“Xì xì xì.”

Từng lôi điện tráng kiện như cự mãng từ trong cơ thể thánh thú Thanh Long bắn ra, hình thành lôi đình điện hải, từng trận lôi cực cuồng điện chỉ lực tịch diệt thiên địa quấy nát hư không loạn lưu.

Khi Bọn họ lúc trước đối phó Hủy cũng không ngưng trọng như vậy, đều nhìn về phía ngón tay Thạch Nham chỉ.

Minh Hạo lại nhìn về phía Duy Đức Sâm, thần sắc u ám, bỗng nhiên nói: “Ta biết Duy Đức Sâm vì sao lực lượng đột nhiên tăng vọt, nguyên lai là người đang âm thầm sinh lửa, xem ra thần tộc người mấy năm nay đã bắt được di cốt của chủ nhân ta, lần này tất cả đều dùng tới cả chứ?”

“Rắc.”

Một đoàn bướu thịt ở tầng ngoài của Hủy đột nhiên nứt ra, nước vẫn tung téo, quang mang Thần Thánh mệnh môn cuộn cuộn ngưng kết, dần dần biến thành hình thái của Hắc Cách.

Hắn từ trong nhục thân của Tinh Hỏa vỡ ra, trên thân thể Hủy, bình tĩnh nhìn về phía đám người Minh Hạo, lạnh lùng nói: “Sau khi Thi Huyết vẫn diệt các người đều thay đổi rất nhiều, không còn nhuệ khí năm đó, ta thấy các người lâu như vậy rồi mà các người không ngờ đều không thực sự dám tới đây, tiến vào nhục thân của thái sơ sinh linh để thi triển toàn lực.”

” Chẳng trách vạn năm qua các người chỉ đột phá một bậc, nếu không phải ta năm đó bị thương nặng tới mức nhục thân hủy diệt thì ta hôm nay e là đã siêu thoát thiên địa, như Thi Huyết năm đó ngao du Hư vô vực hải, không bị ước thúc.”

Trong lúc hắn nói, quanh người trong suốt như bảo thạch, bắn ra hào quang chói mắt.

Hào quang dày đặc lợi kiếm dày đặc, đâm tới mỗi một góc ngách của không gian, bên trong mỗi một đạo quang mang đều ẩn chứa sinh mệnh ba động, giống như phân thân linh hồn của hắn.

’ Phốc Phốc.”

Hào quang bắn ra, Hủy bên cạnh hắn đứng mũi chịu sào, bị hào quang trùng kích, hào quang đâm vào chất sừng màu vàng, phòng ngự ngay cả hủ thực áo nghĩa cũng không thể lập tức ăn mòn, trong quang mang của hắn trùng kích, trực tiếp bị xuyên thấu.

Hắn là người thứ hai có thể thực sự phá vỡ lớp phòng ngự thân thể của Hủy.

Khác với Thạch Nham, hắn không mượn dùng bất kỳ thần binh lợi khí nào, chỉ dựa vào từng đạo áo nghĩa kiếm quang do thần lực ngưng kết đã chân chính làm thái sơ sinh linh này bị thương.

“Vù vù vù.”

Từng đạo hào quang chói mắt bắn ra, trong hào quang ẩn chứa tinh phách áo nghĩa của hắn, đám người Huyền Hà, Minh Hạo không thể không ngưng thần đối đãi, đều tự thi triển thi triển, xây dựng cấm chế kết giới phòng ngự.

Thạch Nham cũng không ngoại lệ.

Từ trong từng đạo hào quang đó hắn như nhìn thấy phong thái của tiền bối thần tộc đời thứ nhất,, trong hoang, hắn dung hợp tinh thần Thủy giới của tiền bối thần tộc, từ trong đó hiểu rõ thể ngộ tầng của người đó đối với cảnh giới.

Hiện giờ thần chủ phóng xuất ra áo nghĩa, Thạch Nham ngưng thần cảm thụ, cẩn thận thể hội, phát hiện thần chủ trên tạo nghệ quang minh áo nghĩa e là đã vượt qua tiền bối thần tộc mười vạn năm trước, thành tồn tại đáng sợ nhất của thần tộc từ xưa đến nay.

” Tinh hải tiêu tan.”

Thạch Nham tâm thần hồi hộp, thúc dục thần lực, sắc mặt lộ vẻ vui mừng.

Tốc độ Thần lực lưu động toàn thân được đề thăng mấy lần! Đây không phải là đột phá giới Thủy Thần cảnh mà là gân mạch, huyết nhục, tế bào toàn thân lột xác, là sinh mệnh tiến hóa dẫn tới.

Trước mắt hần hiện lên một mảng tinh hải, tinh hải mơ hồ hư ảo, như hoa trong gương trăng trong nước, không ngừng biến ảo kỳ diệu, chốc chốc rõ ràng thấu triệt, chốc chốc mơ hồ như hư vô.

Đây là thần thông sau khi dung hợp tinh thần, không gian ảo nghĩa, Thạch Nham như ngộ đạo đột nhiên minh bạch, là cảnh giới lột xác phúc chí tâm linh.

“Ồ.”

Thần chủ hô khẽ, hai mắt thâm thúy không ngờ nhìn về phía hần, vẻ mặt khé động, đột nhiên cười nói: “Cũng được, trước hết cướp lấy linh hồn người, dung hợp căn nguyên của Thần Ân đại lục.”

Thân ảnh hần khé động, vượt không mà đến, nháy mắt đã nhảy vào phiến tinh hải của Thạch Nham.

Lúc này, từ trong cơ thể Duy Đức Sâm vấy ra máu tươi đậm đặc, máu tươi như một cái chìa khóa xoay tròn trên hư không.

Máu tươi đột nhiên biến đổi, hóa thành cửa sổ, từng đạo thân ảnh trực tiếp thuận thế bay tới.

Tứ Đại Thiên Vương Tiêu Dao, Quang Minh, Tự Tại, Thần Vô hiện lên trước hết, lập tức, đám trưởng lão thần tộc Phái Nhĩ Tư và Phong Tuyết cùng tộc trưởng của mười hai đại gia tộc liên tiếp hiện lên, đều hiện hình bên cạnh Duy Đức Sâm.

Thần kỳ, hủ thực chi lực Duy Đức Sâm phóng thích không ngờ không thể mang đến uy hiếp cho họ.

Bởi vì từng đạo chùm tia sáng đâm vào trong vực trường của Duy Đức Sâm, mạnh mẽ thay đổi hủ thực chi lực, khiến hủ thực ảo nghĩa mất đi năng lực.

Chùm tia sáng Đó đến từ thần chủ, cột sáng hần phóng thích ra trừ chấn nhiếp Minh Hạo, Huyền Hà ra, mục đích chính yếu đó là khiến đám người Tiêu Dao có thể bình yên hạ xuống.

1341. Chương 1334: Hồn Tụ

Thần chủ hoành không xuất hiện, dùng thần diệu Thông Thiên tiếp dẫn các cường giả của thần tộc, trong nháy mắt đã hàng lâm nơi này.

Trong nhất thời, xung quanh cự trùng Hủy có thêm từng vô giả thần tộc, đều cấp bậc Thủy Thần cảnh, đều là dạng đỉnh phong như trưởng lão của trưởng lão hội và gia chủ của mười hai nhà.

Thần chủ vì Hủy, quả thật là đã dốc túi, triệu tập tất cả tinh nhuệ chân chính trong tộc.

Minh Hạo, Huyền Hà tất cả mọi người thần sắc cực kỳ ngưng trọng, đối với thần chủ hiển nhiên rất kiêng kị, vừa thấy hần hiện thân, đều trở nên thận trọng, đều thôi phát ảo nghĩa đến mức tận cùng, chuẩn bị một hồi huyết chiến.

Nhưng không ai ngờ, Thi Huyết nhất mạch và thần tộc giao phong không phát sinh ở những tinh vực thường quy như Cổ Thần đại lục, Cổ Ma đại lục, Thần Ân đại lục, mà là trực tiếp gặp nhau trong hư không loạn lưu, bởi vì Hủy, trận chiến đấu không nên phát sinh này lại xảy ra trước.

Thần chủ kỳ thật chưa khôi phục như lúc ban đầu, đám người Minh Hạo, Huyền Hà cũng chưa chuẩn bị vạn toàn, trận chiến này, vốn nên lùi lại.

Nhưng hôm nay lại không cách nào tránh khỏi.

Thần chủ Bồ Lai Ân như thái dương chói mắt, quanh người phóng xuất ra kỳ quang loá mắt, chùm tia sáng Thần Thánh mệnh môn cuộn cuộn, ẩn chứa ý chí linh hồn bất diệt, bắn tới bốn phương tám hướng.

Thạch Nham ma xui quỷ khiến bước vào Thủy Thần tam trọng thiên, ảo nghĩa như thăng hoa, nhất là hai loại ảo nghĩa tinh thần, không gian, nghiêm nhiên như bước đầu hoàn thành dung hợp, hiện ra kỳ quan vô cùng tráng lệ.

trong tinh hải trước mắt hần, hư hư thật thật, mơ mơ hồ hồ, không ngừng biến ảo khó đoán, giống như hoa trong gương, trăng trong nước.

Chùm tia sáng Thần chủ phóng thích ra xuyên thấu tới, như là bị Thủy giới hư ảo bao phủ, nhưng lại không thể đả thương tới chân thân của Thạch Nham.

Hắn lạnh lùng cười, ồ một tiếng, không ngờ coi Thạch Nham thành mục tiêu hàng đầu, hoành không mà tới.

Thạch Nham trong lòng chửi má nó, linh hồn nhận thấy được một cỗ áp lực khủng bố, tới người thần chủ sắp tới người, tể đài hắn sinh ra đều sẽ bị éo vỡ nát, tâm thần không khỏi hoảng sợ thất sắc, cuối cùng nhận thức được sự đáng sợ của thần chủ.

Hắn vừa bước vào Thủy Thần tam trọng thiên, hắn tin nếu giao chiến với ngụy Bất Hủ Tinh Hỏa, hắn có mười thành nắm chắc có thể thắng lợi.

Thậm chí đối địch với đám Bất Hủ nhất trọng thiên như Tây Trạch, Lăng Tường, Lạc Lâm cũng có thể phân cao thấp.

Nhưng mà đối mặt với thần chủ từng bị thương nặng, hiện giờ dựa vào nhục thân của Hắc Cách để sống sót, thực lực có thể ngay cả một nửa cũng chưa khôi phục, hắn lại có cảm giác bất an như đối mặt với mãnh thú thái cổ.

Đó là cảm thụ của linh hồn.

” Người cũng dung hợp căn nguyên đại lục cổ, chắc có thể cảm nhận được sự kỳ diệu của nó, nó tên là Hủy, là thái sơ sinh linh, giống như Hoang, đều là sinh mệnh cổ xưa nhất. Trên người sinh mệnh này ẩn chứa rất nhiều thần diệu, nhưng ta lại không có cách nào hoàn toàn hiểu rõ, dung hợp căn nguyên của người có lẽ có thể minh bạch hơn.”

Thần chủ khi nói chuyện với hắn sắc mặt rất ôn hòa.

Chỉ là người của hắn trong nháy mắt đã bước vào trong Huyền diệt tinh hải mà Thạch Nham xây dựng, Huyền diệt tinh hải dùng không gian, tinh thần dung hợp mà thành, lơ mơ liên thông với Thủy giới của hắn, linh hồn ý thức của hắn thay đổi, tinh hải cũng đột nhiên hư vô.

” Thần thông áo nghĩa Rất thú vị.” Thần chủ cười.

Trong tay hắn đột nhiên tỏa ra một đoàn ánh sáng, trong hào quang không ngờ ẩn chứa rất nhiều áo nghĩa thần diệu.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, hàn băng, lôi điện, phong các loại khí tức của áo nghĩa thuộc tính bất đồng không ngờ đồng thời hiện ra trong quang đoàn ở trong tay hắn, kinh người đến cực điểm.

Tinh hải mà Thạch Nham vất vả xây dựng bị ánh sáng đó chiếu vào thì hòa tan như sương tuyết.

Thạch Nham bỗng nhiên bại lộ.

” Người không nên dung hợp căn nguyên, đây là may mắn của người, cũng là bất hạnh của người. Bằng không, nể mặt mũi Thi Huyết, có lẽ ta còn cho người không gian để trưởng thành, chờ người ngộ được lực lượng mà Thi Huyết nắm giữ, sau đó mới đánh chết người, đáng tiếc.”

Thần chủ vẻ mặt tiếc hận, còn than khẽ một tiếng rồi giơ tay lên tóm hắn.

” Phốc.”

Thạch Nham mặt lạnh lùng, hai mắt đỏ rực, trong miệng phun máu tươi.

Máu tươi đỏ có hình thái như hỏa diễm, như thiêu đốt mãnh liệt, lực lượng từ trong máu tươi đột nhiên tăng vọt, điên cuồng thôi phát tinh khí thần của hắn.

Ầm!

Trong óc ầm ầm chấn động, như tiềm lực sinh mệnh được kích phát triệt để, tế bào, huyết nhục, cốt hài toàn thân hắn như đều có sinh mệnh, trong cơ thể truyền đến cự hưởng, khi nhục thân của hắn nứt ra, tim hắn tỏa ra hiệu sát chi ý dày đặc.

Sát khí nồng đậm ủa đến, dùng tử vong áo nghĩa để lưu chuyển, hóa thành một bàn tay khổng lồ đầm máu.

Bàn tay khổng lồ đỏ tươi như máu ngưng luyện, đột nhiên chộp tới thần tộc, khi sắp đụng tới thần chủ, đầu ngón tay của bàn tay khổng lồ truyền đến một cỗ sinh cơ, sinh cơ chẳng những không yếu hơn uy lực của bàn tay khổng lồ, còn càng lúc càng đáng sợ, ba động đột nhiên xuất hiện đột nhiên xuất hiện quả thực có thể hủy diệt sinh mệnh.

“Àm.”

Bàn tay khổng lồ Tử vong chụp lên người thần chủ, như thạch cầu va chạm lên cự sơn, thần chủ vẫn bất động.

Chỉ là trong mắt hắn lại có thêm vẻ kinh ngạc, nhìn Thạch Nham một cái rồi nói: “Xem ra Huyền Hà thật sự đã toàn bộ truyền thụ tinh túy của áo nghĩa của hắn cho ngươi rồi, ngươi đã dung hợp sinh tử áo nghĩa rất thần diệu, mặc dù không bằng Huyền Hà nhưng cũng kém không xa.”

trong đáy lòng hắn có chút nghi hoặc.

Kỳ diệu Thạch Nham hiện giờ thể hiện ra, không phù hợp với tin tức mà trưởng lão hội gửi cho hắn, trong tin tức nói Thạch Nham chỉ là Thủy Thần nhất trọng thiên tinh thông tinh thần, không gian, sinh tử áo nghĩa, nhưng áo nghĩa cũng không thể kiêm dung, vẫn ở trong giai đoạn trung cấp lĩnh ngộ lực lượng, cách giai đoạn dung hợp cao cấp còn khá xa.

Nhưng lúc này, Thạch Nham rõ ràng là Thủy Thần tam trọng thiên, hơn nữa dung hợp không gian, tinh thần áo nghĩa cũng không tồi, dung hợp sinh mệnh, tử vong áo nghĩa cũng cực kỳ thành thạo, khiến hắn rất khó hiểu.

Hắn không biết, tất cả đều nhờ năng lượng thần bí từ trên người Hủy phát ra, năng lượng đó cực kỳ thần kỳ, chẳng những giúp Thạch Nham đột phá đến Thủy Thần tam trọng thiên, còn tựa hồ có thể tăng tiến tốc độ dung hợp áo nghĩa.

Thạch Nham có thể dung hợp áo nghĩa kỳ diệu, phát huy ra lực lượng hơn xa chỉ một áo nghĩa, toàn bộ đều là thổi phát thu hoạch trong khoảng thời gian này.

Cũng vì vậy, tay thần chủ tóm tới hắn nửa đường bị phá vỡ, chưa thể tới bên cạnh Thạch Nham, trực tiếp tru sát hắn.

Hắn đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất!

Bởi vì ngay khi hắn vẫn muốn xuất thủ tiếp thì trong hư không loạn lưu vực này đột nhiên hiện lên một Thiên môn hoa mỹ, lập tức liền thấy Minh Hạo từ Thiên môn này đi tới, như bóng dung hợp với chủ thân, toàn bộ nhập vào trên người hắn.

Ngự hồn áo nghĩa hồn phân ngàn vạn, mỗi khi phân một đạo hồn phách thì lực lượng sẽ tiêu giảm một phần, phân hoá càng nhiều thì thân thể tất nhiên càng yếu.

Minh Hạo tất nhiên cũng không thể.

Nhưng hiện tại sau khi thần chủ Bồ Lai Ân tới, Minh Hạo cuối cùng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, hội tụ nhất nhất phân hồn phân tán ở các đại tinh vực lại, toàn bộ dung hợp làm một.

Ngay khi thần chủ muốn động thủ Minh Hạo như một dòng u hồn thuần di tới bên cạnh Thạch Nham, lạnh giọng nói: “Bồ Lai Ân, đối thủ của ngươi là ta, vốn hiện tại cũng không muốn giao chiến với ngươi, nhưng ngươi đã không muốn chờ thì ta cũng chỉ có thể phụng bồi.”

Khi Minh Hạo nói chuyện vẫn có từng đạo bóng hội tụ tới đây, e là phải có mấy trăm u ảnh nhập vào thân thể hắn.

Khí tức trên người hắn không ngừng tăng lên, ngay cả cảnh giới tựa hồ cũng phát sinh biến hóa vi diệu.

” Minh Hạo, ngươi không ngờ.”

Đột nhiên, Dịch Tạp La quát khẽ, vẻ mặt kinh ngạc, như lần đầu tiên nhận thức Minh Hạo.

Không chỉ là hắn, ngay cả hai người Huyền Hà, Phì Liệt Đặc, bao gồm cả Thanh Long, Lôi Dịch cũng đều ngây người, lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Ánh mắt thủy chung thoải mái lạnh lùng sau khi tới của Thần chủ cũng bỗng nhiên biến đổi, hẩn nhìn về phía thân thể không ngừng có phân thân nhập trú của Minh Hạo.

Thân thể Minh Hạo u ám, như tà quỷ âm trầm, tạo cho người ta một loại hư hư thật thật, huyền diệu khó giải thích, hẩn rõ ràng đứng đó, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác quỷ dị như không tồn tại.

” Không hổ là đứng đầu Bát hỗ tông, vạn năm thời gian này, Huyền Hà, Phì Liệt Đặc đều chỉ thêm một bước, mà ngươi lại tiến lên hai bước. Đạt tới cảnh giới Bất Hủ tam trọng thiên. Chẳng trách dám phát động chiến tranh. Đánh một trận với tộc ta, thì ra có trình độ cảnh giới ngang ta.” Thần chủ trầm giọng nói.

” Ta vốn không muốn động thủ quá sớm, là ngươi không chờ nổi, Bồ Lai Ân, ta từng bước bố trí, từ từ phát động thế công với tộc ngươi, đó là cho ngươi thời gian chuẩn bị, để cho ngươi khôi phục trạng thái vạn năm trước, dùng cảnh giới Bất Hủ tam trọng thiên chân chính đánh một trận thống khoái, là ngươi nóng vội.” Minh Hạo lộ ra vẻ tiếu nữu.

Trước khi từng đạo linh hồn của hẩn chưa đoàn tụ, đối với thần chủ như lâm đại địch, cực kỳ thận trọng.

Nhưng mà, đợi cho các phân hồn tụ tập, thực lực và lực lượng trong nháy mắt tăng lên tới Bất Hủ tam trọng thiên, hẩn hoàn toàn thả lỏng, lộ ra tư thế bề ngễ thiên hạ, không hề lộ ra mảy may khiếp ý.

Bất Hủ tam trọng thiên, đây là cực hạn của áo nghĩa trong tinh hải, là tồn tại đỉnh phong thực sự, trong chúng sinh, hàng tỉ chủng tộc sinh linh, người có thể chân chính bước vào cảnh giới này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hiện giờ, tạm thời chỉ có hai người, một là thần chủ, một là Minh Hạo.

Chỉ là thần chủ ở trong trạng thái bị thương chưa lành, so sánh với Minh Hạo tích lũy vạn năm, tích dày phát mỏng thì hiển nhiên yếu thế hơn.

Điểm này từ vẻ mặt phần chân của Lôi Dịch, Thanh Long, từ vẻ hoang mang của tộc nhân thần tộc là có thể nhìn ra.

Mọi người nhìn về phía thần chủ, muốn biết hẩn sẽ đối đãi với việc này như thế nào, thần kỳ, thần chủ chỉ thoáng kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, cười nói: “Minh Hạo, ngươi nhằm một điểm rồi, trạng thái hiện tại của ta, và ngươi mới gọi là ngang ngửa, ta nếu khôi phục như lúc ban đầu, ngươi giao chiến với ta một chút phần thắng cũng là cps. Vạn năm thời gian, ta mặc dù nhục thân vẫn diệt, nhưng linh hồn vẫn không triệt để bất động, ngươi trong vạn năm thời gian bước vào Bất Hủ tam trọng thiên, thế có biết ta trong vạn năm này thu hoạch được gì không?”

Lời vừa nói ra, tộc nhân thần tộc một lần nữa lộ ra vẻ phần chân, mắt đột nhiên sáng ngời.

Minh Hạo trầm mặc nửa ngày, gật đầu, không ngờ không biện giải hay hoài nghi: “Có lẽ đúng như lời ngươi nói.”

” Mười một phân thân của Hủy rất nhanh sẽ tới, trước đó chúng ta tốt nhất nên có kết quả.” Thần chủ nhú mày, nói: “Vậy không nên lãng phí thời gian nữa.”

” Chính hợp ý ta.” Minh Hạo tỏ thái độ.

1342. Chương 1335: Lực Lượng Mới

1343. Chương 1336: Hủy Phản Kích

1344. Chương 1337: Sinh Mệnh Từ Trường Tăng Vọt

1345. Chương 1338: Loại Lực Lượng Đây

Khi Mọi người có nói chuyện với nhau. Thế công của Hủy kỳ thật không đình trệ, không gian này vẫn tràn ngập ba động nổ mạnh hủy thiên diệt địa.

Nhưng đám Huyền Hà hợp lực phong ấn, không chế được lực lượng trùng kích tới, về phần tộc nhân thần tộc cảnh giới hơi thấp thì cũng được Tứ Đại Thiên Vương che chở, tạm thời không chịu ảnh hưởng.

Lúc này, Thạch Nham thức tỉnh khôi phục hình thái bình thường, bộ dạng dữ tợn lúc trước hiện ra theo tâm niệm của tâm niệm biến ảo, rất nhanh biến đi.

Hình thái dds giống như là biểu hiện cường hóa của bất tử chi thân, có thể thi triển tùy tâm sở dục, có thể trong một ý niệm khôi phục như lúc ban đầu.

Tộc nhân Minh Hoàng tộc tới, nhảy mắt hấp dẫn sự chú ý của mọi người, A Đại Lạp dẫn theo cường giả của Minh Hoàng tộc, tìm kiếm đám người trong tầm mắt, lập tức đem sự chú ý đặt ở trên người Thạch Nham, kinh hãi trước cảnh giới Thủy Thần tam trọng thiên của Thạch Nham.

” Thời gian cũng không nhiều!” Ánh mắt Dịch Tạp La lộ ra vẻ lo lắng, trong lòng như đổ chì, trầm trọng đến cực điểm.

Nói như vậy nói như vậy, mọi người mới nhận rõ sự thật, đều một lần nữa tập trung sự chú ý lên người Hủy.

Mụn thịt nở ra trên người Hủy, lúc này đang mấp máy, giống như là có hàng tỉ con sâu nhỏ đang hoạt động, muốn từ trong thân thể khổng lồ như tinh cầu của nó chui ra.

Trên thực tế cũng đích xác là như vậy!

“Bộp bộp bộp!”

Theo những tiếng nổ, mụn thịt nứt ra, từng đạo thân thể cứng ngắc lạnh như băng từ bên trong bay ra.

Đó là những võ giả lúc trước bị kéo vào, bị hấp thu tất cả sinh mệnh tinh lực, những người đó hiển nhiên đã sớm chết rồi, nhưng lúc này từ trong cơ thể bọn họ lại phát ra một loại năng lượng quỷ dị, loại năng lượng này âm hàn thấu xương, lạnh buốt, như thức tỉnh quỷ.

Về mặt Bọn họ đều dần dần, ánh mắt trống rỗng không có sắc thái, có người tứ chi cũng không toàn vẹn. Thiếu tay thiếu chân cũng có không ít.

Số lượng của Những người này không ngờ tới mấy trăm ngàn. Thân thể tàn phế lạnh như băng, trong cơ thể lưu chuyển ba động không rõ ràng, lặng lẽ nổi trên người Hủy. Dần dần khuếch tán ra xung quanh.

” Phì Liệt Đặc, Thi tộc các ngươi dùng thủ pháp luyện thi để thoái luyện Thi Nô ư?” Huyền Hà da mặt giật giật, quay đầu lại nhìn về phía Phì Liệt Đặc.

” Không phải.” Phì Liệt Đặc thần sắc ngưng trọng, trong lòng tràn đầy kinh ngạc, “Thi Nô Chúng ta luyện chế còn có sinh mệnh ba động mỏng manh, nhưng những người này không có một chút dấu hiệu nào của sinh mệnh, bọn họ chính là người chết, nhưng trong cơ thể lại có năng lượng quỷ dị.”

Ngừng lại một chút, Phì Liệt Đặc lại nói: “Có mấy tên gia hỏa. Năng lượng Trong cơ thể cực kỳ đáng sợ, không hề kém người cảnh giới Bất Hủy.”

Huyền Hà sắc mặt khê biến.

” Huyền Hà, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” A Đại Lạp trợn mắt. Cẩn đôi môi đỏ khê khê. Dáng người gọi cảm nháo lên một cái, tới bên cạnh Huyền Hà. Bộ dạng khởi binh vẫn tị: “Các ngươi rốt cuộc làm cái

gì ở hư không loạn lưu vực thế? Các ngươi cũng biết mười một tình vực đã xảy ra nhiều thay đổi, đã chết bao nhiêu người rồi không?”

Nàng ta và Huyền Hà là tình nhân cũ, vạn năm trước từng thề non hẹn biển, qua nhiều năm, nàng ta khi đối đãi với Huyền Hà vẫn không khách khí như xưa.

Đây kỳ thật cũng là một loại biểu hiện của quan hệ thân mật.

“Chỉ chết có ít người thôi, có gì đâu.” Huyền Hà bĩu môi: “Nếu phân thân của người này tụ tập, các tình vực của chúng ta có thể bảo trì đầy đủ hay không cũng rất khó nói.”

Lời vừa nói ra, tộc nhân của Minh Hoàng tộc vừa tới đều sợ hãi biến sắc.

Bọn họ hiển nhiên không ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Lúc này, Áo Đại Lệ khẽ động, bóng hình xinh đẹp ngưng hiện ra bên cạnh Thạch Nham, mắt đẹp đảo quanh, nói: “Thực sự nghiêm trọng như vậy ư?”

Thạch Nham nhìn về phía nàng ta, trong lòng thầm khen vẻ thoát tục tuyệt mỹ của nàng ta, cười khổ nói: “Người dung hợp căn nguyên của Thần Trạch đại lục, người dùng căn nguyên của mình để thể ngộ đi, có lẽ người có thể biết được sự đáng sợ của người này.”

Áo Đại Lệ mắt đẹp thâm u, lộ ra vẻ oán trách, thầm nghĩ vào lúc này mà ánh mắt của người này vẫn không đứng đắn như vậy.

Nữ nhân đều là mẫn cảm, khi ánh mắt càn rỡ của Thạch Nham quét trên người nàng ta, nàng ta đã thấy rõ.

Nhưng nàng ta lúc này hiển nhiên không thể tính toán, nghe vậy, Áo Đại Lệ ngưng thần thể ngộ, trong linh hồn tế đài u hồn lắng lắng, từng đợt từng đợt hỏa diễm màu xanh biếc tỏa ra, nhưng sóng điện lan về phía Hủy.

Nửa ngày sau, thân thể mềm mại của Áo Đại Lệ rung mạnh, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên vẻ kinh hãi, không nhận được quát: “Thái sơ sinh linh!”

Nàng ta đối với dung hợp thiên hỏa thì gần bằng Hắc Cách, so với Thạch Nham thì còn cao hơn một bậc, đã sắp đạt tới trình độ hoàn toàn hợp nhất thiên hỏa, sau khi ngưng thần cảm ứng, lập tức mượn dùng lực ẩn ký ức trong căn nguyên thấy rõ chỗ huyền diệu của Hủy,

” Nó có thể hủy tất cả thế gian.” Thạch Nham trầm giọng quát.

” Huyền Hà, Minh Hạo ở đâu? Vào thời khắc mấu chốt Như vậy hấn sao có thể không xuất hiện?” Bên kia, A Đại Lạp vẫn đang chất vấn Huyền Hà.

Huyền Hà phong lưu một đời, là nhân vật anh hùng cỡ nào, nhưng đối mặt với A Đại Lạp, luôn lộ ra có chút không thể hiện được, cười khổ nói: “Minh Hạo và thần chủ nhất tịnh biến mất.”

Hấn nhìn về phía Thạch Nham, giải thích: “Nghe tiểu tử đó nói, Minh Hạo và thần chủ có thể bị HỦY kéo vào Hư vô vực hải, ta cũng không biết là thật hay giả.”

Mắt phượng của A Đại Lạp đột nhiên nhìn về phía bên này.

” Thật sự là như vậy ư?” Áo Đại Lệ thuận thế hỏi.

“Chắc vậy, ta cũng không dám khẳng định trăm phần trăm, chỉ có thể lơ mơ bắt giữ được một hai.” Thạch Nham gật đầu.

” Ngươi làm sao có thể cảm nhận được?” A Đại Lạp không hài lòng với đáp án này, tiếp tục truy hỏi.

Thạch Nham lạnh lùng cười, không giải thích, cũng không cho rằng nên giải thích với nàng ta.

Minh Hoàng tộc không tuyên bố ngang nhiên liên thủ với Thi Huyết nhất mạch, tất nhiên không có giao tình gì với hấn, hấn không việc gì phải nể nang A Đại Lạp.

” Tiểu tử ngươi có thái độ gì vậy?” A Đại Lạp diễm dung lạnh lùng: “Ngươi thực sự coi người là tôn chủ Thi Huyết mới ư? Cho dù là Minh Hạo, Huyền Hà nói chuyện với ta cũng phải khách khí, người ra về cái gì?”

” Minh Hạo là thân ca ca của ngươi, Huyền Hà là tình nhân cũ của ngươi, đối với ngươi tất nhiên là khách khí, nhưng ta thì có liên quan đến gì?” Thạch Nham hừ lạnh, sắc mặt trở nên lãnh đạm, không quan tâm tới A Đại Lạp đang bất mãn, tương tự, hẳn đối với Áo Đại Lệ bên cạnh cũng không có hoà nhã gì, cau mày trầm mặc.

” Huyền Hà! Người Ngươi chọn lựa bản sự thì không có, nhưng khệnh khạng quả nhỉ? Không ngờ đối với trưởng bối mà bất kính như vậy, chẳng lẽ còn muốn ta giáo huấn ư?” A Đại Lạp mặt lạnh lùng khê kêu.

” Mẫu thân đừng nóng.” Áo Đại Lệ bắt đầu khuyên giải.

” Ngay cả ngươi cũng nói đỡ cho tiểu tử đó ư?” Nàng ta không khuyên còn đỡ, nàng ta nói như vậy, A Đại Lạp không ngờ càng tức giận, phụng phịu nói: “Cát Lạp Thập, để ta giáo huấn hần một chút! Cho hần biết đừng tưởng mình là tôn chủ Thi Huyết mới, để hần nhận rõ sự thật, cách ngày hần tác uy tác phúc còn xa lắm.”

” Đừng náo loạn.” Huyền Hà cười khở.

” Ta cứ náo loạn đây.” A Đại Lạp khê kêu.

Cát Lạp Thập thân là tộc nhân của Minh Hoàng tộc, căn bản không thể cãi mệnh lệnh của nàng ta, mặc dù trong lòng rất không muốn, nhưng cũng chỉ có thể xuất thủ.

Như một đạo ám ảnh xẹt qua, hần đột nhiên dần hiện ra trên đỉnh đầu Thạch Nham, giơ tay lên tóm một cái, đầu ngón tay trút xuống vô số u hồn tà lực, như muốn kéo linh hồn tế đài của Thạch Nham ra khỏi thức hải.

Lúc này, những võ giả ai nấy từ trong cơ thể Hủy nhô ra đã phân tán, hướng tới thần tộc, đám người Huyền Hà, nhưng A Đại Lạp coi như không thấy, không ngờ vẫn muốn giáo huấn Thạch Nham.

” Cát thúc, ngàn vạn lần đừng xằng bậy.” Áo Đại Lệ hô.

Nhưng đã muộn rồi.

A Đại Lạp mặt lạnh lùng nhìn Thạch Nham, lại nhìn về phía Huyền Hà, cũng không biết tức Thạch Nham hay là tức Huyền Hà.

Cát Lạp Thập đâm lao phải theo lao, chỉ có thể bắt đầu xuất thủ, muốn giáo huấn Thạch Nham một chút.

Thần kỳ, dưới thế công của Cát Lạp Thập, Thạch Nham không ngờ vẫn bất động, chỉ ngẩng đầu nhìn u hồn tà lực đang ủa tới thiên linh cái, trong đôi mắt lộ ra những điểm sáng dị.

Cảm giác của hần lúc này đích xác cực kỳ kỳ lạ, u hồn tà lực này có ảo diệu câu hồn, có thể dẫn dắt chủ hồn, kéo chủ hồn ra khỏi tế đài, trên thực tế, chủ hồn của hần cũng quả thật có loại cảm giác này, có một loại bất đắc dĩ muốn bay ra.

Chủ hồn một khi thoát ly tế đài, bị người ta giam cầm, vậy có nghĩa là sinh tử do đối phương nắm giữ, đây tuyệt đối không phải là một chuyện hay.

Đương nhiên, hần cũng tin Cát Lạp Thập sẽ không thực sự dám làm gì hần, nhưng lúc hần vẫn ngưng thần muốn phản kích, thần thức chi lực biến dị trong thức hải đột nhiên từ trong thức hải bay ra, giống như nước vỡ đê, âm âm thổi quét về phía u hồn tà lực mà Cát Lạp Thập phóng thích.

“Xì xì xì!”

Đột nhiên, u hồn tà lực Cát Lạp Thập phóng thích thiêu đốt thành hỏa diễm, thần thức chi lực như bóng với hình, không ngờ xuyên thấu u hồn tà lực này, tới thẳng ngực Cát Lạp Thập.

Một cỗ bất an khiến Cát Lạp Thập sợ hãi, vội vàng thi triển đủ loại lực lượng phòng ngự, lại phát hiện một cỗ năng lượng vô hình đang lặng lẽ thẩm thấu tới.

Hần cả người cứng đờ, đợi cho khi phát hiện không ổn thì trong cơ thể đã bị loại năng lượng này xâm nhập, huyết nhục, thần lực, tinh khí, linh hồn, đủ loại năng lượng bỗng nhiên sụp đổ, nhục thân và linh hồn tế đài như muốn phân liệt băng giải, muốn trực tiếp nổ tung.

Sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi, không nhìn được hết lên: “Lực lượng quý quá gì vậy.”

Lực lượng đó hắn rõ ràng biết đang lưu động phá hoại trong cơ thể, nhưng lại không có cảm giác chân thật, giống như là có người dùng dao thương đâm người, người chỉ không biết đau đớn đến từ nơi nào, lại không biết dao kiếm ở nơi nào.

Nhưng người lại biết một điểm, thân thể và tế bào của người đang bị phá hoại, hơn nữa rất nhanh sẽ sụp đổ tan rã.

Đây là một loại năng lượng cực kỳ quý dị, khiến cho người ta có thể tâm thần sụp đổ, một loại năng lượng vô ảnh vô hình, khó có thể cảm giác.

Trong Mọi người, hai mắt thánh thú Thanh Long đột nhiên sáng ngời, hắn bỗng nhiên hô khẽ: “Thạch Nham thủ hạ lưu tình!”

Thạch Nham chìm vào trong thần thức chi lực kỳ diệu, bị hắn hết vậy thì hoàn toàn tỉnh ngộ, niệm đầu khẽ động, từng dòng thần thức một lần nữa thu hồi.

Cát Lạp Tháp lập tức khôi phục bình thường, sợ tới nỗi một thân đầm đìa mồ hôi lạnh, khi nhìn về phía Thạch Nham thì như gặp quỷ, sắc mặt trở nên tái nhợt, sau mấy giây, hắn chấn động, không tự kìm hãm được hét lên: “Là, là loại lực lượng này, lực lượng Thi Huyết năm đó nắm giữ.”

Lời vừa nói ra, mọi người, ngay cả tộc nhân thần tộc cũng toàn bộ ngây người.

1346. Chương 1339: Chủ Mẫu

Vạn năm trước Thi Huyết bị chúng cường vây công, chỉ còn lại một thân di cốt vỡ nát, do thần tộc, Thiên Thủy cung, Thiên Huyền tông, Toái điện lấy được.

Qua vạn năm, chúng cường của thần tộc, Lăng Tường, Tây Trạch, Lạc Lâm các cường giả cảnh giới Bất Hủ kiêu hãnh vọng vào di cốt của Thi Huyết, ý đồ muốn thấy rõ loại lực lượng thần bí này, cuối cùng đều tuyên cáo thất bại.

Trong mắt rất nhiều người, loại lực lượng này mới là căn nguyên để Thi Huyết có thể vinh danh chí cường giả, cũng là nguyên nhân chủ yếu mà thần chủ và chúng cường đánh chết Thi Huyết.

Tất cả mọi người đều muốn đạt được loại lực lượng này.

Hôm nay, loại lực lượng này tái hiện tinh hải, do người thừa kế của Thi Huyết kích phát ra.

Sao có thể không chấn thiên động địa được?

Vào lúc này, ánh mắt mọi người nhìn về phía Thạch Nham của mọi người nhìn về phía đều trở nên cực nóng.
”Vù vù Vù vù!”

Đột nhiên, vô giả từ trong cơ thể Hủy bay ra, trong nháy mắt tốc độ tăng mạnh ủa tới.

Ba gã vô giả Cầm đầu nhục thân đều tàn phá, cũng không biết đã chết bao nhiêu năm rồi, lồng ngực còn có lỗ thủng, chảy ra chất nhầy tanh tươi, thậm chí có thể lơ mơ nhìn thấy tròng vị mấp máy, khiến người nhất gợn da đầu run lên.

Ba người ánh mắt mờ dần trống rỗng, không có tình cảm mà nhân loại nên có, trong cơ thể dừng động quý dị chi lực âm hàn sắc bén.

Từng đạo kiếm quang hình thoi rất sắc bén không ngờ từ trong miệng bọn họ bắn ra.

Kiểm quang âm hàn, lấp lánh ánh sáng trong suốt, trực tiếp đâm vào ngực ba gã trưởng lão thần tộc, ba gã trưởng lão thần tộc chỉ là cảnh giới Thủy Thần ngay cả hét lên cũng không kịp, thoáng cái đã mất đi sinh cơ.

“Vù vù vù.”

Vô số kiếm quang hình thoi xuyên thấu, dày đặc như mưa, mãnh liệt vọt tới.

các cường giả hai mắt sáng lên, rốt cuộc chưa kịp chất vấn ảo diệu trên người Thạch Nham thì đều thi triển lực lượng áo nghĩa, ngưng kết ra thần lực.

Hoặc là thần lực ngưng kết thành biển, Hoặc là hàn lực xây băng sơn. Hoặc là kim quang như ánh sáng nhật nguyệt, hoặc là máu tươi như sông, đủ loại áo nghĩa phóng thích. Làm hư không loạn lưu vực đột nhiên trở nên trắng lệt.

Phần đầu của Cự trùng Hủy lạng lẽ hiện lên một đạo thân ảnh tuấn mỹ. Miệng hắn mỉm cười. Đôi mắt u ám. Lúc này đang lẳng lặng nhìn mọi người.

” Thiên Tà!”

Ba người Huyền Hà, Phì Liệt Đặc, Địch Tập La đồng thời hét to, không dám tin, trong nhất thời tâm thần rung mạnh.

Thiên Tà là hội trưởng của Cự Lan thương hội, ở tinh hải hiện giờ, thể lực cực lớn, gần bằng thần tộc, Thi Huyết, Minh Hoàng tộc, chính yếu chính yếu đám thể lực Thiên Huyền tông, Toái điện, Thiên Thủy cung cũng đều do Thiên Tà cầm đầu, toàn bộ nghe theo điều hành của Thiên Tà.

Hội trưởng Cự Lan thương hội Phú khả địch quốc, sao lại hiện thân ở phần đầu của HỦY. Vẫn có thể bình yên vô sự đứng thẳng bất động.

Mọi người đều sinh ra cảm giác không ổn. Ý thức được sự quý dị này e là rất không ổn, ngay cả Tứ Đại Thiên Vương của thần tộc cũng chau mày. Nhất là Thần Võ thiên vương, hắn nhìn Thiên Tà, trong mắt thoáng hiện sắc thái kinh sợ bất an, đột nhiên quát: “Không đúng! người trước đó không cường đại như vậy.”

Đoạn thời gian trước hắn được thần chủ căn dặn tới tổng bộ của Cự Lan thương hội tìm Thiên Tà, ý đồ thuyết phục Thiên Tà để hắn đứng đầu thần tộc.

Thiên Tà tất nhiên không đáp ứng, bởi vì điểm này, Thần Võ còn dùng luận bàn làm cớ để giao chiến với Thiên Tà, khi đó Thiên Tà là Bất Hủ nhị trọng thiên tu luyện hỏa diễm áo nghĩa, lực lượng không kém Thần Võ, hai người ngang tay.

Nhưng hôm nay Thiên Tà lại khiến Thần Võ từ trong đáy lòng nổi lên hàn ý, hàn ý đó đến từ bản năng của linh hồn, hắn biết Thiên Tà lúc này so với lúc ấy thì cường đại hơn rất nhiều.

Nếu lúc này lại giao chiến với Thiên Tà, hắn tin hắn tất nhiên sẽ bị thua, có lẽ thành công đào thoát cũng không thể.

Bởi vì, khí tức từ trên người Thiên Tà trên người lúc này có một loại cảm giác khiến hắn như đối mặt với thần chủ.

” Các vị, biệt lai vô dạng.” Thiên Tà cười cười, khí độ lỗi lạc: “Hoan nghênh các vị tới nơi này, Thiên Tà ta đại biểu cho chủ mẫu của ta vấn an các vị.”

Một đạo thân ảnh quyến rũ diễm lệ hiện lên phía sau Thiên Tà, rõ ràng chính là Tử Diệu, Tử Diệu lúc này ngồi ngay ngắn trên bảo tọa lưu tinh, bảo tọa đó như dùng rất nhiều mỹ ngọc thủy tinh xây thành, lộ ra vẻ xa hoa, chói mắt tiên diễm.

Nàng ta khoanh chân ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, vẻ mặt hờ hững, mang theo vẻ bề ngỗ lạnh lùng mọi người.

Sau khi Nàng ta hiện thân, Thiên Tà chủ động cúi người, thái độ rất khiêm tốn, giới thiệu với mọi người: “Đây là chủ mẫu của ta.”

Hiện lên Tử Diệu, Thiên Tà hiện lên, những võ giả thể công hung mãnh đều tạm dừng động tác, như thi thể cứng ngắc di động xung quanh mọi người, mắt trống rỗng trống rỗng nhìn mọi người.

” Thiên Tà! Người làm gì thế.” Huyền Hà sắc mặt cực xấu, cố để không nổi giận, quát: “Nàng ta từ lúc nào thành chủ mẫu của ngươi? Thiên Tà ngươi thân là hội trưởng của Cự Lan thương hội, không ngờ khúm núm dưới trướng một nữ nhân, Thiên Tà ngươi từ khi nào trở nên không biết xấu hổ như vậy?”

Đây là sự mê hoặc không hiểu của mọi người.

” Chủ mẫu vẫn luôn là chủ mẫu của ta, từ đầu tới cuối không thay đổi, có thể trở thành tôi tớ của chủ mẫu chính là vinh quang của Thiên Tà ta. Mà ta cũng là một tay chủ mẫu sáng tạo ra.” Nụ cười của Thiên Tà không giảm, thần nhiên nói, không cho rằng đó là sỉ nhục mà là vinh hạnh.

Mọi người thuận thể nhìn về phía Tử Diệu.

Cơ hồ mỗi người đều kinh ngạc không hiểu, nhúu mày trầm tư, thăm thân phận lai lịch của Tử Diệu.

Trong Mọi người, không có bao nhiêu người biết thân phận lai lịch của Tử Diệu, chỉ có Huyền Hà, Phì Liệt Đặc biệt ở bên cạnh Thạch Nham hình như có một nữ nhân như vậy tồn tại, chỉ là nữ nhân này từ Khi nào thành chủ mẫu của Thiên Tà?

Mọi người trầm tư không thể giải.

” Nàng ta chính là cự trùng đó.” Áo Đại Lệ bỗng nhiên hô khẽ.

” Nàng ta là con sâu đó?” A Đại Lạp vẻ mặt không hiểu, kinh ngạc nói.” Sao có thể? Nàng ta xinh đẹp động lòng người như vậy, há lại là vật ghê tởm đó.”

” Chính là nàng ta.” Áo Đại Lệ hít một hơi lạnh, ưỡn ngực, khiến dáng người nhu mì xinh đẹp của nàng ta càng động lòng người hơn: “Ta dung hợp căn nguyên của tổ tinh, trong đó có ký ức lạc ẩn, khí tức từ trên người nàng ta truyền đến, giống cự trùng như đúc, nàng ta chính là thái sơ sinh linh đó.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều cực kỳ kinh ngạc, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

” Tiểu tử, lời nói của nàng ta là thật chứ?” Phì Liệt Đặc trừng mắt nhìn Thạch Nham, sắc mặt âm trầm, ánh sáng trong hai mắt lay động kịch liệt.

Thạch Nham bùi ngùi thở dài, gật đầu, nói: “Áo Đại Lệ nói không sai, Tử Diệu, đích xác chính là Hủy.”

Khi hắn nói, Tử Diệu mắt đẹp ánh ra dị quang, nhìn về phía Thạch Nham, ánh mắt không có tình cảm biến đổi, toát ra cảm xúc phức tạp.

Thạch Nham đáy lòng chua xót, hắn ý thức được thể cực hiện giờ đã hoàn toàn bị Tử Diệu nắm giữ, Thiên Tà xuất hiện, các xác chết của võ giả trời lên, có nghĩa là Tử Diệu đã nắm chắc mười phần, hắn biết hắn nhất thời mềm lòng, để Tử Diệu đủ thời gian chuẩn bị, trực tiếp xoay chuyển cục diện.

Duy Đức Sâm có thể khiến nàng ta bị thương nặng đã hao hết sinh mệnh ngã xuống, Minh Hạo , thần chủ có thể uy hiếp nàng ta, đều bị nàng ta đưa vào Hư vô vực hải, lúc này phân thân của nàng ta đang nhanh chóng tới, còn ai có thể ngăn cản nàng ta nữa?

” Thiên Tà, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Huyền Hà quát.

Thiên Tà cười ôn hòa, nhún vai tiêu sái: “Chủ mẫu như Hoang, Phệ đều là thái sơ sinh linh là sinh linh sinh ra sớm nhất, không phải những sinh linh cấp thấp như các người có thể hiểu được, chủ mẫu cần lực lượng của các người để khôi phục, chủ mẫu muốn hủy diệt Thủy giới của Hoang và Phệ, cũng chính là vũ trụ các người sinh tồn, chính là đơn giản như vậy thôi.”

Tộc nhân của Thần tộc nghe Thiên Tà nói như vậy thì không có quá nhiều cảm xúc, bởi vì bọn họ lúc trước đã nghe thần chủ phân tích, đã đại khái ý thức được huyền diệu trong đó.

Nhưng đám người Thạch Nham, Huyền Hà, A Đại Lạp, Thanh Long nghe Thiên Tà nói như vậy thì đều chấn động, trong đầu như có sấm nổ.

Vũ trụ Bọn họ sinh tồn không ngờ chỉ là Thủy giới của Hoang, là Hoang sáng tạo ra!

” Vũ trụ Chúng ta vẫn đang sống chỉ là Thủy giới của Hoang, vậy chúng ta, chúng ta là sinh linh?” Huyền Hà thì thào nói nhỏ, như mất hồn, những người khác cũng như hắn, có một loại cảm giác muốn sụp đổ.

Trong mọi người chỉ có Thạch Nham rất nhanh bình tĩnh lại, trong lòng sinh ra cảm giác vô cùng huyền diệu.

Những gì Thiên Tà nói, với hắn mà nói là chấn động như thể hồ quán đỉnh, khiến hắn tỉnh dậy như ngộ đạo, cũng khiến hắn ý thức được sự thật.

Từ trước tới giờ, hắc lò mờ có chút hoài nghi, hoài nghi tất cả, bởi vì Thủy giới của bản thân hắc hiện giờ cũng hướng tới mở rộng kéo dài, hắc vừa rồi kiểm tra, phát hiện hiện giờ ánh sáng ngọc tinh thần trong Thủy giới của hắc đã có ánh sáng, trăng sao mặt trời, núi non sông ngòi, mưa gió lôi điện đủ thứ.

Khi nhục thân, linh hồn của hắc lột xác, không ngờ Thủy giới cũng phát sinh biến hóa, hiện giờ Thủy giới của hắc ngoài không có chủng tộc sinh mệnh cường hãn ra thì cơ hồ tương tự như tinh hải mà hắc sống.

Hắc có thể sáng tạo ra không, có thể ngưng luyện thể giới tinh hải, Hoang đó vì sao không thể?

Hắc cơ hồ lập tức tin vào những lời Thiên Tà nói.

” Các người đều là Hoang sáng tạo ra, không, nói chính xác thì là được bốn cá thể của Hoang sáng tạo ra, Thần Ân, Thần Trạch, Cổ Thân, Cổ Ma đều là thân thể của Hoang năm đó, chỉ là bị thương nặng mới tách ra.” Thiên Tà quay đầu lại, nhìn về mặt hồ hững của Tử Diệu, cũng rất sáng khoái nói rõ nguyên do trong đó.

Mọi người toàn bộ chìm vào trong linh hồn trùng kích.

” Mười một phân thân Của nàng ta rất nhanh sẽ tới, các người còn tiếp tục nghe nữa không?” Đột nhiên, Địch Tập La cắn răng, lớn tiếng hét to.

Mọi người chấn động, đột nhiên tỉnh dậy, minh bạch Tử Diệu lúc này căn bản không gấp.

Người gấp là họ, một khi phân thân của nàng ta đoàn tụ, còn ai có thể may mắn thoát nạn?

Đôi mắt của Tử Diệu lộ ra sắc thái đùa cợt, nhìn về phía Địch Tập La, tựa hồ không sợ hắc có thể làm ra động tĩnh gì.

Thiên Tà quay về, Duy Đức Sâm vẫn diệt, thần chủ, Minh Hạo biến mất, theo nàng ta thấy thì chỉ cần một chủ hồn của nàng ta tồn tại ở đây đã đủ để chấn nhiếp tất cả rồi.

” Cho các người một con đường sống.” Thiên Tà mỉm cười, nghiêm túc đề nghị: “Giao ra một dòng hồn ấn, phụng dưỡng chủ mẫu của ta làm chủ, để chủ mẫu ta ban cho lực lượng, các người theo phân phó của chủ mẫu ta trở về Thủy giới của Hoang làm việc, bảo đảm các người sẽ không bị vẫn diệt.”

1347. Chương 1340: Cự Xà Mười Hai Đầu

Thiên Tà mỉm cười đề nghị.

Mọi người vẻ mặt cực kỳ trầm trọng, khi nhìn Thiên Tà, ánh mắt lạnh liệt thấu xương, hận không thể nghiền Thiên Tà thành tro.

Tử Diệu ngồi ngay ngắn trên bảo tọa tinh thạch tiên diễm, lạnh lùng quan sát mọi người, thần thái kiêu căng, căn bản không để mọi người vào mắt, giống như để Thiên Tà điều đình với các người đã là nàng ta rất nhân từ rồi.

” Huyền Hà, người này thực sự lợi hại như vậy ư?” A Đại Lạp mới đến, nhận thức đối với thái sơ sinh linh còn rất nông cạn, lộ ra vẻ khinh thường: “Nàng ta thực sự có thể giáo sát toàn bộ chúng ta ư? Chỉ là thể tích khổng lồ một chút mà thôi, trừ cái đó ra thì có gì lợi hại?”

” Mẫu thân.” Áo Đại Lệ hô khẽ, trên gương mặt thanh lệ thoát tục đầy vẻ hoang mang: “Nàng ta Thật sự rất đáng sợ.”

Áo Đại Lệ dung hợp căn nguyên của Thần Trạch đại lục, trong linh hồn ẩn ký rất kiêng kỵ Hủy, nàng ta biết rõ cấp bậc của sinh mệnh thái sơ sinh linh này, e là hơn xa bọn họ, chưa sót giải thích: “Nàng ta so sánh với chúng ta thì giống như là so sánh tứ đại chủng tộc của chúng ta với nhân tộc, man tộc vậy, trên trình độ sinh mệnh còn có chênh lệch cực lớn, căn bản không thể vượt qua.”

A Đại Lạp cuối cùng cũng biến sắc.

” Tộc ta chỉ phụng dưỡng một chủ nhân.” Xa xa một trường lão râu bạc trắng của thần tộc trường lão hội hừ lạnh một tiếng, đùa cợt: “muốn chúng ta phụng dưỡng loại quái vật không biết là cái gì này làm chủ,

Thiên Tà, người quá ngây thơ rồi, có phải bị thứ này ăn mòn đầu óc rồi hay không, thần trí cũng trở nên không rõ ràng.”

Người này là cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên, tu luyện tậ phong chi lực, tính tình trước nay rất ngạo mạn.

Vạn năm qua, thần tộc trong tinh hải mệnh mông mới là bá chủ, Thi Huyết, Thiên Yêu tộc, Minh Hoàng tộc đều chỉ ẩn nấu không dám chính diện chống lại thần tộc, bọn họ chinh phục các tinh vực. Sớm đã đường thành tính tình ương ngạnh kiêu ngạo, há lại để cho người khác cười lên đầu?

Trong mắt người ở đây, Thiên Tà là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, ý đồ mượn dùng thái sơ sinh linh để uy hiếp, để Cự Lan thương hội thay thế địa vị bá chủ của thần tộc.

Đây là điều bọn họ không thể cho phép.

Tử Diệu vẽ mặt hồ hững, nhìn người đó một cái, khê nhú mày.

Thiên Tà lạnh lùng cười, hiểu ý biến ảo ảo nghĩa. Trong Hai mắt bắn ra một đạo tà quang.

Hào quang đó có màu tím đỏ, như lưu tinh đột nhiên bắn ra, nháy mắt đã bay về phía tên trưởng lão kia.

Thạch Nham tim trầm xuống, trên khuôn mặt hiện lên vẻ kinh hãi, đột nhiên nhìn về phía lưu tinh đó.

Bên trong một đạo lưu tinh đó, lại có uy lực khủng bố có thể so với có thể so với thần chủ, Minh Hạo, lực lượng trong đó tuy không phải là lực lượng hấn hiện giờ nắm giữ được, nhưng là cực kỳ quý dị bực hân. Như có thể lướt qua khoảng cách hư không.

Hai gã thiên vương thần tộc Tiêu Dao, Thần Võ, cách trưởng lão này rất gần, vừa thấy Thiên Tà xuất thủ đều cười lạnh vận chuyển áo nghĩa.

Nhưng mà, bọn họ vẫn chưa kịp kích phát ra áo nghĩa, thì trưởng lão đó bỗng nhiên hét lên.

Ngực hấn có một lỗ hồng đầm đìa máu, nội tạng, tâm phế, đều bị quấy thành thịt nát, máu tươi phun ra như suối, theo máu tươi rời khỏi cơ thể. Sinh mệnh khí tức của hấn cũng giảm đi.

Lưu tinh màu tím đỏ không ngờ hiện lên ở hậu tâm của hấn, lướt qua khoảng cách không gian, nháy mắt đã khiến hấn bị thương nặng.

“Phốc!”

Hấn phun ra một hồ máu, sinh mệnh từ trường nhanh chóng suy kiệt, tế đài thức hải âm âm sụp đổ.

Trước khi chết, hấn vẫn kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Dao, Thần Võ, giống như nghi hoặc hai gã thiên vương trong tộc vì sao không giúp hấn.

Hấn không biết, kỳ thật Thần Võ, Tiêu Dao đều đã vận chuyển áo nghĩa, đáng tiếc lưu tinh đó thật sự quá nhanh. Ở giai đoạn áo nghĩa của bọn họ vẫn đang ngưng tụ thì đã khiến hấn bị thương nặng tới chết.

Hai mắt Thiên Tà bắn ra một đạo lưu quang, trước mặt Tiêu Dao, Thần Võ đánh chết trưởng lão trong tộc của bọn họ, điều này lập tức chọc giận Tứ Đại Thiên Vương.

Trong khoảnh khắc, Tiêu Dao, Thần Võ, Tự Tại, Quang Minh Tứ Đại Thiên Vương không nói gì. Đồng thời lao về phía Thiên Tà.

Giống như bốn tia chớp loá mắt.

”Vù vù!”

Những xác chết âm hàn của võ giả như tường thịt chắn trước Thiên Tà, những võ giả này vẽ mặt đồ đần. Ánh mắt trống rỗng, bỗng nhiên cùng nhau phun ra dòng khí âm trầm, trong dòng khí tràn ngập năng lượng từ trường của vực ngoại bạo loạn, dẫn tới đủ loại tàn năng vô danh trong hư không loạn lưu mãnh liệt rót vào.

Mấy xác chết Trong đó, khí tức ba động trong cơ thể đạt tới trình độ cảnh giới Bất Hủ, bọn họ như còn sinh mệnh ý thức, vẫn có thể thi triển áo nghĩa.

Tường băng, hàn đao, biển lửa, lôi điện cuồng bạo bùng nổ mãnh liệt, làm khu vực đó như luyện ngục hủy thiên diệt địa, nảy sinh hung uy vô cùng vô tận, ngay cả Tứ Đại Thiên Vương ở trong đó cũng mệt mỏi ứng phó, không thể tạo thành uy hiếp đối với Thiên Tà.

Nụ cười trên khuôn mặt Thiên Tà không giảm, tất cung tất kính đứng ở dưới bảo tọa của Tử Diệu, nói với mọi người: “Cơ hội cho các ngươi, có nắm lấy hay không thì phải trông vào bản thân các ngươi.”

” Nếu không thể địch nổi thì sớm rút lui đi.” Lúc này, Dịch Táp La sắc mặt trầm trọng, thở dài, đề nghị.

Mọi người khó hiểu nhìn về phía hắn.

” Không còn kịp rồi, mười một phân thân của nàng ta sẽ lập tức đi ra.” Dịch Táp La mắt u ám, bất lực giải thích: “Nàng ta quá cường đại, lúc trước phân tán ở các cửa hư không loạn lưu, thông qua thời gian hút vô giả vô ý rơi vào để khôi phục, hiện giờ, nàng ta vẫn đang trong giai đoạn khôi phục, còn lâu mới đạt tới cảnh giới đỉnh phong. Chính vì vậy, nàng ta mới thu liễm dưới sự bùng nổ của Duy Đức Sâm, mới na di thần chủ, Minh Hạo đi, có thể xem như không phải là trạng thái toàn thịnh, chúng ta vẫn không thể địch nổi, đợi cho mười một phân thân của nàng ta nhất nhất tụ tập, cho dù thần chủ, Minh Hạo trở về e là cũng không thể lay động nàng ta.”

” Thực sự đáng sợ như vậy ư?” Diễm dung của A Đại Lạp lộ ra vẻ tái nhợt.

Thân là tộc trưởng của Minh Hoàng tộc, nàng ta rất ít khi kinh sợ chuyện gì, cho dù khi gặp thần chủ nàng ta cũng bình tĩnh, không kiêng kị nhiều.

Nhưng hiện giờ nghe Dịch Táp La nói tới chỗ khủng bố của Hủy, nàng ta lần đầu ý thức được trong thiên địa vô ngần này, thần chủ, Minh Hạo không phải là cực hạn của thể gian, thái sơ sinh linh chân chính mới là tồn tại ở đỉnh cao nhất của Kim Tự Tháp sinh linh.

Trong mắt thái sơ sinh linh, bọn họ, hết thảy đều chỉ là con kiến mà thôi!

“Được! Để người mở hư không thông đạo.” Huyền Hà trầm ngâm mấy giây rồi bỗng nhiên quyết định tỏ thái độ.

Dịch Táp La không nói nhiều, hồi hận vận chuyển áo nghĩa, muốn cường hành xuyên qua thông đạo.

Lúc này, Thạch Nham nhìn thấy ánh mắt Tử Diệu phóng tới, trong lòng đột nhiên phát lạnh.

Trong ánh mắt của Tử Diệu có vẻ đùa cợt, đó là một loại thần nhiên đã nắm chắc thắng lợi, như tất cả nằm trong lòng bàn tay của người ta.

” Đừng loạn động không gian ba động!” Trực giác của hắn thấy không ổn, hét to, muốn ngăn cản.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Dịch Táp La vận chuyển áo nghĩa, dùng thần thức câu thông với không gian áo nghĩa, nhưng đúng vào lúc hắn dùng áo nghĩa của bản thân để xoay chuyển không gian, phát hiện không gian như bị người ta can thiệp, bị rút vào năng lượng vô danh.

Thần thức hắn thay đổi, vừa hay để thần bí chi lực này thuận thế xâm nhập vào thức hải của hắn, lập tức thức hải như bị vạn kiếm đâm vào, lập tức vỡ nát.

Ngay cả linh hồn tế đài của hắn cũng trong khoảnh khắc xuất hiện vết rạn, linh hồn lập tức bị thương nặng.

” Phốc!”

Một ngụm máu tươi bắn ra, sắc mặt Dịch Táp La tái nhợt như tờ giấy, kinh hãi nhìn về phía Tử Diệu, ôm ngực, tuyệt vọng nói: “Nàng ta dùng loại năng lượng này để ảnh hưởng tới không gian, ta không thể phá vỡ không gian, linh hồn còn bị thương nặng.

Thân thể hắn như gương vỡ, xuất hiện những vết nứt, máu tươi trực tiếp ứa ra.

Cường giả không gian áo nghĩa cảnh giới Bất Hủ nhị trọng thiên, không ngờ ngay cả độn xa cũng không thể, bị người ta ở trong không gian động tay động chân, lập tức gặp trọng kích.

Địch Táp La được công nhận là tồn tại khó bị đánh chết nhất, theo mọi người suy đoán thì ngay cả năng lực chạy trốn của thần chủ, Minh Hạo e là cũng không bằng Địch Táp La, hẳn một độ được cho rằng là người khó chơi nhất, nhưng hôm nay hẳn lại bị thương nặng, mà hai người có thể sánh vai với hẳn cũng bị Tử Diệu đưa đi đâu mất rồi.

Hắn bị thương nặng, như bị trọng quyền đánh vào ngực, tim của mọi người đều như bị treo ngược lên.

Lúc này, phân thân cự trùng đầu tiên cười gió mà tới, trong tầng tầng lớp lớp không gian sóng gợn, đột nhiên dung nhập vào thân thể của Hủy.

Trong tiếng thét chói tai của mọi người, kế tiếp, các phân thân cự trùng liên tiếp hiện ra, cũng đều dung hợp với chủ hồn cự trùng, đợi cho mười một phân thân của cự trùng nhất nhất dung nhập, mọi người nhìn tới thì rõ ràng phát hiện thể tích của cự trùng thuận lý thành chương cũng to ra gấp mười lần.

Hình thái của nó cũng phát sinh biến hóa, trở nên không còn là bộ dạng cự trùng, mà là một cự xà có mười hai đầu.

Bản thể chân chính của Hủy là cự xà mười hai đầu khủng bố, thân rắn thanh u quý dị, phủ kín hoa văn rườm rà khó hiểu, ẩn chứa thiên địa kỳ diệu, thân rắn mười hai đầu đó không ngờ tạo cho người ta một loại cảm giác cực kỳ hoàn mỹ, giống như tác phẩm nghệ thuật tạo hóa tỉ mỉ ngưng kết ra, rất đẹp.

Mười hai đầu của Hủy chỉ có cái đầu ở giữa có vương miện, đó là đầu não của nàng ta.

Hiện giờ, phía trên vương miện xinh đẹp đó, Tử Diệu ngồi ngay ngắn, Tử Diệu hiện giờ càng yêu dị động lòng người, đủ loại ưu điểm yêu mỹ, xinh đẹp, gợi cảm, mỹ hoặc, tản ra mỹ lực khiến linh hồn từ trường của mọi người lay động mãnh liệt.

Ngay cả những tồn tại đứng đầu như Tứ Đại Thiên Vương, Huyền Hà, thánh thú Thanh Long, thậm chí ngay cả nữ tính như A Đại Lạp, A Đại Lạp cũng đều hoa mắt thần mê, như bị quỷ mê tâm hồn, lộ ra vẻ thần hồn điên đảo.

Mỹ hoặc chi lực Của nàng ta không ngờ nam nữ đều giết, đạt tới trình độ thần diệu bất khả tư nghị.

Thiên Tà đã khom người quỳ gối, thái độ khiêm tốn, cũng lộ ra vẻ kính sợ, tựa hồ Tử Diệu càng xinh đẹp thì hẳn càng trái tim băng giá.

Hắn biết Tử Diệu lúc này mới là lúc đáng sợ nhất, loại uy hiếp làm tâm linh hồn phách của hắn kinh sợ này khiến hẳn cả người run rẩy, ngay cả đứng thẳng cũng không dám.

Tử Diệu được các tồn tại đứng đầu chú ý, lúc này, trong mắt đẹp ánh ra ánh sáng màu rung động lòng người, như vàng sáng hồng nhạt, có thể nhiếp hồn đoạt tâm, ánh mắt của nàng ta lướt qua mọi người, nhìn về phía Thạch Nham, một thanh âm mềm yếu nhẹ nhàng vang lên trong óc Thạch Nham: “Đến bên ta đi...”

Thạch Nham đứng bên cạnh Áo Đại Lệ, mắt đầu tiên là hiện ra vẻ mê man, từng bước đi về phía nàng ta.

Nhưng mà, trên đường, Thạch Nham lại ảm ảm chấn động, như đột nhiên tỉnh dậy, lộ ra vẻ hoảng sợ, chẳng những lập tức xoay người, còn trực tiếp quay đầu, không nói gì lui ra xa, đi vô cùng quyết đoán.

1348. Chương 1341: Huyết Chiến

1349. Chương 1342: Nguyên Nhân Hậu Quả

1350. Chương 1343: Hư Vô Vực Hải

1351. Chương 1344: Cô Tịch Lâu Đài

1352. Chương 1345: Vấn Thạch Lưu

trên toái phiến nguyệt thạch Trong vắt, Thạch Nham đột nhiên mở mắt ra, thần sắc ngưng trọng.

Phương hướng hần nhìn truyền đến năng lượng ba động cực kỳ hỗn độn, tràn ngập nổ mạnh hủy thiên diệt địa, hơn nữa còn kèm theo lợi nhận xé rách không gian thương khung, khiến linh hồn hần khẽ run.

Có thể khẳng định, khu vực thần thức của hần cảm thấy được, tất nhiên phủ kín hung hiểm.

Dựa theo lời nói của Áo Đại Lệ, chỉ có hiểm địa gian nan ẩn chứa đại khủng bố mới có thể có xác suất nhất định gặp được sinh linh khác, mới có khả năng thu hoạch được kỳ trân trong Hư vô vực hải.

” Có phát hiện à?”

Sau một phen nói chuyện lần trước, Áo Đại Lệ đều đang thăm lưu ý hành động của hần, hiện giờ vừa thấy Thạch Nham về mặt ngưng trọng, nàng ta không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trên khuôn mặt trong suốt như tuyết ngọc tỏa ra ánh sáng lóa mắt, nàng ta đứng dậy, đôi mắt đẹp khẽ động, như một con bướm màu xanh biếc nhanh nhẹn vũ động cánh. Nhẹ nhàng lướt tới.

Nơi này xung quanh toàn là bụi bậm cực lớn như hành tinh vỡ, bồng bềnh trong mỗi một khu vực của vực hải, lơ mơ có thể thấy được tinh lưu như mưa, hội tụ tới một nơi năng lượng bạo loạn.

Từng đạo lôi đình giống như cự long nổi giận phát ra tiếng gầm gừ, từng trận lôi oanh truyền đến, khiến người ta linh hồn chấn động bất an.

Từng lợi nhận màu trắng như liềm đao cắt Càn Khôn, rất nhiều tàn phiến tinh thần sau khi lợi nhận xẹt qua thì đều như đậu hủ bị cắt phẳng lỳ.

Lợi nhận Đó chính là lợi nhận không gian sắc bén nổi tiếng thế gian, chỉ là không phải do cường giả không gian áo nghĩa thúc dục, nhưng trình độ sắc bén trong đó e là so với Dịch Tạp La toàn lực làm ra đều phải đáng sợ hơn.

Thạch Nham không chút nghi ngờ, cho dù là cường giả cảnh giới Bất Hủ bị lợi nhận chói lợi đó cắt ột ái cũng sẽ thi thể đứt lìa.

” Chính là nơi đó.”

Hần về mặt trầm trọng, chỉ về phía chỗ lưu tinh hội tụ, thăm vận chuyển lực lượng, quay đầu nhìn về phía Áo Đại Lệ, bỗng nhiên nói: “Chuẩn bị tốt chưa?”

Mắt đẹp của Áo Đại Lệ nhìn về phía trước, ánh mắt lấp lánh kinh hãi, trầm ngâm một lát rồi nàng ta gạt đầu kiên quyết: “Chuẩn bị tốt rồi?”

Thạch Nham không nói thêm gì.

Nguyệt thạch hình thoi dưới thân hần hóa thành một đạo ánh trắng, đột nhiên tăng tốc, trực tiếp bắn tới nơi hung hiểm đó.

Hô hấp của Áo Đại Lệ trở nên dồn dập, bộ ngực sữa phập phồng, mắt bắn ra từng cỗ tàn năng bạo loạn, giống như vấy ra hỏa hoa, như mấy trăm vạn con đom đóm bắn tới, truyền đến lực lượng cực kỳ sắc bén.

Lúc ban đầu, nàng ta không dùng thần lực ngưng kết ra màn hào quang, mà học theo Thạch Nham thần thể thần thể ngạnh kháng, chính vì vậy, hỏa hoa như đom đóm bắt ra, cắt vấy áo của nàng ta thủng lỗ chỗ, da thịt trắng nõn rung động lòng người lộ ra không ít.

Lúc này tới gần rồi, nàng ta mới phát hiện lưu tinh cực nhanh này đều là từng khối vẩn thạch cực lớn vẩn thạch này có đủ mọi màu sắc, có màu đỏ sậm, có màu vỏ quýt, màu xám trắng, đủ loại hình thái, thiên kì bách quái.

Vẩn thạch không phải đến từ khu vực của bọn họ, mà là một phương hướng khác, phương hướng đó mờ mịt như biển vẩn thạch, bên trong có hàng tỉ khối vẩn thạch chìm nổi, lúc này, vẩn thạch đều như bị kích hoạt, như có sinh mệnh, đều hoạt động, hóa thành lưu tinh phóng về phía mà hần cảm giác.

Chúng như là bị dẫn lực nào đó lôi kéo, dùng một loại tốc độ cực nhanh trôi về phía khu vực u ám phía trước, vẩn thạch này có tới mấy vạn, trong quá trình lướt đi va chạm với nhau, phát sinh nổ mạnh cực lớn, lực lượng nổ mạnh đó phát ra đủ để người cảnh giới Bất Hủ nhất trọng thiên tan xương nát thịt.

Hỏa hoa bắn ra trên người Áo Đại Lệ chính là sau khi vẫn thạch nổ mạnh, tới được bắn ra, tuy chỉ là dư ba nhưng cũng cực kỳ sắc bén, khiến quần áo của nàng ta rách bươm.

Lúc này, trên toái phiến nguyệt thạch mà Thạch Nham Áo Đại Lệ đứng, cách này những vẫn thạch lưu này còn một khoảng cách, xoay người, có chút hứng thú nhìn Áo Đại Lệ, Thạch Nham nhếch miệng nhường mảy: “Quần áo mới đẹp nhỉ, ta rất thích, đừng thay, để ta nhìn cho đã đã.”

Da thịt Áo Đại Lệ trắng ngọc ngọc, bởi vì phá rách thùng, rất nhiều cảm thần bí đều hiện ra, khiến người ta lòng hươu ý vượn, chỗ bộ ngực sữa, chỗ đùi đẹp, chỗ thắt lưng, như ẩn như hiện dụ hoặc, làm Thạch Nham có chút huyết mạch phồng ra, ánh mắt không khỏi đầy dục vọng, cười quái dị hắc hắc không ngừng.

” Đi tìm chết đi!”

Một đạo ngọn lửa lạnh như băng sương, hàn khí dày đặc đột nhiên từ khoe môi nàng ta bắn ra, mang theo sinh mệnh khí tức của nàng ta, ngay lập tức bắn tới ngực Thạch Nham.

Khí tức lạnh như băng độc hữu của Cực hàn thiên hỏa, như một chậu nước đá trút xuống, khiến hưng trí hừng hực của Thạch Nham vừa rồi tắt ngóm, ngay cả tóc cũng biến thành băng lăng.

“Cho đáng đời.”

Áo Đại Lệ nghiêm mặt, mỉm cười, giống như cảm thấy bộ dạng chật vật này của Thạch Nham cực kỳ thú vị, người của nàng ta khẽ động, quanh người được u hồn ảnh tích bọc lấy, khiến Thạch Nham không nhìn được nhục thân của nàng ta.

Nàng ta vòng ba vòng tại chỗ, u hồn trên người tiêu tán, khi hiện ra thì đã thay váy dài màu xanh đen, đuôi lông mày khẽ động, cổ nén cười lạnh giọng nói: “Sắc tâm hết chưa?”

“Chưa.” Thạch Nham thần sắc không thay đổi, băng trên người tan rã, ngọn lửa băng hàn đó lập tức bay ngược về, bị Áo Đại Lệ nuốt vào trong miệng.

Đó là căn nguyên thiên hỏa của nàng ta.

“Ầm.”

Đột nhiên, nguyệt thạch dưới thân bọn họ tốc độ đột nhiên tăng mạnh, trở nên không chịu khống chế, dùng tốc độ cực nhanh lao về phía nơi u ám đó.

Giống như cả vạn khối thạch lưu xung quanh bọn họ.

Phương tâm của Áo Đại Lệ cả kinh, cũng không tiếp tục đấu võ mồm với Thạch Nham nữa, hét to: “Vẫn thạch này giống như bị dẫn lực nào đó lôi kéo, phương vị của chúng ta hiện giờ cũng bắt đầu bị ảnh hưởng, cũng bị kéo tới khu vực đó.”

” Đừng cậy mạnh, dùng thần lực ngưng luyện kết giới, bọc lấy thần thể.” Thạch Nham thần sắc ngưng trọng, đột nhiên ngồi xuống nguyệt thạch, nói: “Đến bên cạnh ta, càng gần ta càng tốt, dư ba của lưu tinh nổ mạnh sinh ra ở nơi này đủ để tan xương nát thịt, ngươi phải cẩn thận.”

Vừa dứt lời, ở chỗ cách hần vạn thước hai khối vẫn thạch va chạm, đột nhiên trào ra ba động ngập trời, đạn hạt nhân đạn hạt nhân trùng kích với nhau, dư ba đó như vạn vạo không gian, gây ra phản ứng dây chuyền, làm mấy khối vẫn thạch gần đó vỡ nát, nhưng dư ba vẫn chưa hết, nhộn nhạo về phía bọn họ.

Áo Đại Lệ vốn muốn cãi lại, phụng phịu muốn phản bác vài câu, sau đó nàng ta liền cảm thấy được cổ dư ba đó nhộn nhạo tới, lập tức ngọc dung phát lạnh, lao về phía Thạch Nham rồi ngồi xuống bên cạnh hắn, từng tầng hào quang lạng lẽ ngưng kết ra trong biến động thần lực của nàng ta.

Thân là công chúa của Minh Hoàng tộc, nàng ta tinh thông linh hồn áo nghĩa độc đáo của Minh Hoàng tộc, lực cảm giác cực kỳ sâu sắc, đối với uy lực của năng lượng cũng có nhận thức tinh chuẩn.

Nàng ta biết, dư ba nhộn nhạo tới đủ để khiến thần thể của nàng ta tổn thương! Cho nên nàng ta rất quyết đoán, sáng suốt lựa chọn na di đến bên cạnh Thạch Nham để tìm kiếm sự che chở.

” Tinh thần khản khải.”

Thạch Nham quát khẽ, mười đầu ngón tay tụ ra mười dòng tinh lưu, lưu lưu như dây thừng quấn quanh vãn thạch phụ cận, kết thành vách tường vãn thạch xung quanh bọn họ, như thuẫn khiên ngăn cản dư ba của nổ mạnh, vách tường do vãn thạch kết thành đột nhiên chấn động mấy cái rồi chậm rãi dừng lại, theo Thạch Nham thu hồi lực lượng, vãn thạch một lần nữa phân liệt, tiếp tục bay về phía trước.

Áo Đại Lệ vẻ mặt kinh dị, bỗng nhiên nói: “Bên trong một khối vãn thạch Phía trước có một tia linh hồn khí tức mỏng manh, không phải sinh linh, hẳn là một loại... Thần binh toái phẫn.”

Nàng ta nhìn về phía một khối vãn thạch phía trước.

Vãn thạch to như Sinh mệnh chi tinh loại nhỏ, trình hiện hình bát giác bất quy tắc, cả vật thể màu nâu đậm, nhìn thoáng qua như là một cái đĩa cực lớn, tầng ngoài vãn thạch lơ lửng có tồn tại trông như cỏ, so sánh với vãn thạch trụ lõi xung quanh thì vãn thạch đó lộ ra có chút không bình thường.

“Tôi xem thử.”

Thạch Nham ngưng thần nhìn, cũng kinh ngạc. Lập tức thúc dục nguyệt thạch dưới thân, khiến tốc độ đột nhiên tăng lên gấp đôi, trực tiếp lướt qua rất nhiều vãn thạch xung quanh, hướng tới khối vãn thạch đặc thù kỳ diệu Áo Đại Lệ cảm giác được.

Sau Một khắc.

“Ầm.”

Nguyệt thạch rơi xuống vãn thạch màu nâu đậm, thân ảnh Thạch Nham khẽ động, dừng ở trên mặt ngoài vãn khối vãn thạch này, tâm thần khẽ động, ý thức vô khổng bất nhập của hắn thẩm thấu tới mỗi một khe hở nhỏ của vãn thạch.

Nửa ngày saum sắc mặt hắn ngẩn ra, đột nhiên mất lộ kỳ quang.

Áo Đại Lệ đột nhiên hiện ra bên cạnh hắn, đuôi lông mày giật giật, nàng ta lập tức bước tới một phương hướng: “Khu vực ta cảm giác ở bên cạnh...”

Thạch Nham không nói gì, có chút dăm chiêu đi theo, như cái bóng ở phía sau nàng ta.

Mặt ngoài vãn thạch đích xác có rất nhiều lỗ, lỗ này dài nửa thước, sắc bén như răng cưa, sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường.

Cổ lỗ che kín mỗi một góc ngách của vãn thạch, nhìn thoáng qua như một tầng thảm màu xanh lục, chúng theo vãn thạch nhanh chóng lắc lư, tạo cho người ta một loại cảm giác quỷ dị.

Rất nhanh đuôi đẹp của đuôi đẹp bất động, nàng ta cúi người nhìn về phía một thạch động u ám mặt ngoài vãn thạch, động khẩu đó chỉ có thể vừa cho một người xâm nhập, bên trong tối tăm, chỉ truyền đến tiếng gió rít.

” Khí tức linh hồn mỏng manh Đó ở ngay bên trong thạch động, ta đi xem thử.” Áo Đại Lệ quay đầu lại, trưng cầu ý kiến của hắn.

“Đợi đã.” Thạch Nham cau mày trầm giọng nói: “Không ổn, không biết vì sao ta hạ xuống nơi này liền có cảm giác mao cốt từng nhiên. Ta vừa rồi dùng thần thức bao trùm toàn bộ vãn thạch, phát hiện chỉ có mặt ngoài vãn thạch này có một khe hở như vậy, hơn nữa chỉ có thể chứa một người.”

” Người muốn nói gì?” Áo Đại Lệ không rõ.

” Bình tĩnh đi, dùng linh hồn để dò xét nơi này, có một loại cảm giác hồn ti trải rộng hay không?” Thạch Nham nhẹ giọng nói.

“Hồn ti trải rộng ư?” Áo Đại Lệ kinh ngạc, ngưng thần xem xét, cũng lơ mơ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng không nói ra được nguyên do.

” Cỏ xanh! Cỏ xanh của Nơi này!” Thạch Nham biến sắc, đột nhiên quát: “Cỏ xanh ngoan cường đến vậy cũng rất khó sống sót ở đây! Cỏ xanh trải rộng khắp vãn thạch, chính là từng dòng hồn ti! Là từng dòng linh hồn ba động mỏng manh, cảm giác linh hồn ba động mỏng manh trước đó chắc đến từ cỏ xanh!”

” Không đúng, bên trong huyết động này mới có linh hồn ba động truyền đến.” Áo Đại Lệ lắc đầu.

” Đó là sau khi chúng ta hạ xuống nơi này, huyết động mới một lần nữa hiện ra ba động, có lẽ, linh hồn ba động đó chính là dụ người và ta tiến vào bên trong thạch động.” Thạch Nham hoài nghi nói.

” Không thể nào!” Áo Đại Lệ cười cười, cảm thấy Thạch Nham nghĩ quá nhiều rồi, cảm thấy trong Hư vô vực hải hoang vắng này không thể có cạm bẫy để hại bọn họ.

” Chúng ta có thể tới xem thử.” Thạch Nham vẽ mặt cẩn thận.

1353. Chương 1346: Dừng Máu Luyện Người

Mặt ngoài vẫn thạch màu nâu đậm, Thạch Nham Áo Đại Lệ đứng ở lối vào của thạch động, ngưng thần nhìn động khẩu tối om, trong lòng lạnh toát.

Áo Đại Lệ trấn định, khuôn mặt tản mát ra ánh sáng an tường, linh hồn tế đài như một tấm gương không nhiễm bụi bậm, phản ứng ra nội tâm trong vắt.

Nàng ta có thể tu luyện đến cảnh giới Thủy Thần, có thể dung hợp thiên hỏa căn nguyên của Thần Trạch đại lục, tất nhiên có chỗ hơn người, thật sự ngưng thần thể ngộ kxy càng, quả nhiên phát giác không ổn.

” Người rất cẩn thận.” Áo Đại Lệ bỗng nhiên hô khẽ, mắt đẹp hiện ra vẻ kinh dị: “Theo lời nói của người thì cỏ xanh không chỗ nào không có đó đích xác có linh hồn ba động rất nhỏ.”

” Ta nói chúng ta có thể tới xem thử.” Thạch Nham ngưng trọng nói.

“Thử thế nào?” Áo Đại Lệ lặng lẽ lui về phía sau vài bước, tạm thời rời xa thạch động đó, sau đó mới cảm thấy an tâm hơn, giống như cách hung hiểm xa một chút.

“Rất đơn giản.”

Thạch Nham giơ tay, bọng tay trái tách ra một cái miệng máu, một giọt máu tươi trào ra, máu tươi ẩn chứa sinh mệnh ba động cực kỳ đặc.

” Phốc xích.”

Máu tươi như bốc cháy, từng đợt từng đợt huyết khí như tơ nhện bay ra, phảng phất như họa bút thần kỳ trong tay họa sĩ tuyệt thế, hư không vẽ ra sơ hình của Thạch Nham.

Rất nhanh, sinh mệnh ba động trong máu tươi kích phát ra, bộ dạng sơ hình đó nhanh chóng tràn ngập huyết nhục gân mạch xương cốt, trong thời gian hai ngắn ngủi, một người giống hần như đúc ngưng kết ra trước mắt Áo Đại Lệ.

Thạch Nham đó toàn thân cơ nhục tinh luyện, khí lực khỏe mạnh, ánh mắt sáng ngời, chỉ là trong cơ thể không có sinh mệnh từ trường mãnh liệt.

Đồn đại cường giả của Bất Tử ma tộc tu vi tinh trạm tới trình độ cảnh giới nhất định, cho dù là nhục thân tan biến thì chỉ cần còn một giọt tinh huyết thì vẫn có thể trùng sinh sống lại.

Áo Đại Lệ vốn cho rằng lời đồn này không có thật, chỉ là khoa trương, nhưng một khắc này nàng ta chính mắt nhìn thấy, mắt đẹp hiện ra tia sáng kỳ dị, kinh thán trước tài nghệ của Thạch Nham: “Người chẳng lẽ không phải có bất tử chi thân? Cho dù là bị đánh chết thì cũng có thể dùng máu tươi để sống lại?” Nàng ta tán thưởng không dứt.

Thạch Nham không trả lời.

Mắt hần lộ vẻ suy tư, nhìn về phía một bản thân khác dùng một giọt máu tươi ngưng luyện ra, suy nghĩ xuất thần.

Căn cứ vào cách nói của Huyết Ma, Huyền Hà, cường giả Bất Tử ma tộc đạt tới cảnh giới cao thâm, kích phát sinh mệnh ảo nghĩa, có thể đem tinh huyết lạc ấn hóa thành bộ dạng bản thân.

Lời đồn về Bất Tử ma tộc có rất nhiều, nhưng Dùng máu để trùng sinh vĩnh viễn đều bị người ta bán tán nhiều nhất, trên thực tế lời đồn đích xác có chút phóng đại, cho dù là cường giả của Bất Tử ma tộc như Huyền Hà, dùng một giọt tinh huyết ngưng kết thân thể, cũng tuyệt đối không thể có một phần vạn lực lượng của bản thể

Nhưng lời đồn dùng máu để trùng sinh này cũng phù hợp với một bộ phận sự thật, thí dụ như bản nhân Huyền Hà, nếu thân thể vỡ nát, chỉ cần ma huyết không bị luyện hóa, hẳn có thể dựa vào ma huyết để đoàn tụ nhục thân, sau đó dùng linh hồn tế đài nhập vào, có năng lực trở nên sinh long hoạt hổ.

Máu tươi của tộc nhân Bất Tử ma tộc mới là trung tâm của sinh mệnh, máu tươi bắt diệt thì nhục thân cũng có thể một lần nữa tụ tập lại.

Đương nhiên, sau khi nhục thân vỡ nát, thân thể mới tụ lại trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể cường đại như ban đầu, chỉ có trải qua một đoạn thời gian dài hấp thu lực lượng lại, một lần nữa thối luyện nhục thân, mới có khả năng bằng vào ấn ký trong máu tươi dần dần khôi phục như lúc ban đầu.

Quá trình này ngắn thì mấy trăm năm lâu thì mấy ngàn năm, tuyệt đối không đơn giản như ngoại giới đồn đại.

Lúc này, Thạch Nham ngưng thần nhìn về phía phân thân do hắn dùng một giọt máu tươi ngưng kết, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Khối phân thân này không bị hắn quán chú một tia linh hồn niệm đầu, chỉ là một khối khô lồi huyết nhục đơn thuần, trình độ nhục thân tương đương với Chân thần cảnh, nếu bản thể của hắn vẫn diệt, hắn đưa linh hồn tế đài tọa lạc vào phân thân, dùng thôn phệ ảo nghĩa của hắn, chắc cũng cần mấy chục năm để khôi phục.

Đây không phải là điều khiến hắn trầm tư, hắn trầm tư vì quá trình hắn dùng một giọt máu tươi ngưng kết phân thân, khiến hắn sinh ra một loại cảm giác sáng tạo sinh linh.

Nếu nếu hắn nguyện ý, dùng một dòng thần thức làm giá, chặt đứt một dòng thần thức của mình, vĩnh cửu rót vào linh hồn của phân thân, khối phân thân này liệu có sinh linh hoàn toàn mới, sẽ trở thành một con người hay không?

Có thể là người hoàn toàn độc lập ?

Hắn biết với tu vi cảnh giới của hắn, khẳng định không làm được, nhưng hắn lại nghĩ đến một loại khả năng, nghĩ đến Hoang có thể chính là lợi dụng phương pháp cùng loại, phân thân sáng tạo ra tứ đại chủng tộc, mà máu của bản thể của Hoang ngưng kết ra tiền bối của tứ đại chủng tộc lại có thể đem ngưng kết sáng tạo ra Thi Huyết.

Đó mới là chân chính sáng tạo ra sinh linh.

Hoang vận dụng loại phương pháp nào? Ngưng kết ra Huyết nhục thì rất dễ giải quyết, nhưng sinh ra linh hồn mới thì Hoang thực hiện như thế nào?

Hắn cau mày, sa vào trong thăm dò sinh mệnh ảo nghĩa. Khổ tư chi tiết Hoang sáng tạo ra sinh linh, lại phát hiện ra vô luận hắn cố gắng như thế nào, cũng không thể phá được cửa ải khó khăn sinh ra linh hồn tân sinh mới.

Hắn minh bạch, cách cảnh giới thần diệu này con một đoạn khoảng cách rất xa.

Nhưng hắn lại biết rõ, nếu một ngày kia hắn cũng có thể phá được huyền diệu trong đó, có thể chân chính sáng tạo ra sinh linh chủng tộc, như vậy, Thủy giới sáng chói tinh hải đó của hắn sẽ giống như thế giới trong Hoang, có thể đột nhiên xuất hiện vô số chủng tộc, có thể nảy sinh các sinh linh đặc thù thần kỳ.

Mở tinh hải, sáng tạo ra sinh linh chủng tộc, đây là sự nghiệp to lớn cỡ nào? Thần tích khí phách cỡ nào?

Hắn chỉ cảm thấy vào lúc này linh hồn mênh mông, có một loại động lực rào bước tiến lên, loại chuyển biến tâm tính linh hồn này làm khí phách của hắn mở rộng.

” Ta ngưng kết ra nhục thân rồi, người cống hiến một đạo u hồn đi, để hần thay thế người và ta tiến vào thạch động.” Hần nhếch môi cười, nói với Áo Đại Lệ.

Hần biết Áo Đại Lệ tu luyện áo nghĩa của Minh Hoàng tộc, là một loại linh hồn kỳ thuật độc đáo, có thể thổi luyện linh hồn tế đài, có thể trói buộc u hồn, lệ quỷ làm ý thức quỷ dị trong thức hải, có rất nhiều chỗ huyền diệu.

Trong linh hồn tế đài của Áo Đại Lệ, đặc biệt mở một khu vực, dùng để trói buộc u hồn, quỷ, khiến cho biến thành xúc tu ý thức của nàng ta, biến thành linh hồn kéo dài, u hồn, tà quỷ, linh hồn thể nàng ta hấp thu tụ tập càng nhiều thì áo nghĩa càng tinh trậm, cảnh giới cũng sẽ cao thâm hơn.

Đó là chỗ độc đáo của áo nghĩa của Minh Hoàng tộc.

Quả nhiên, Áo Đại Lệ cũng không nghĩ nhiều, ngón tay ngọc búng một cái, một đám hồn phách sâu kín bay ra, trực tiếp rơi vào trong đầu Thạch Nham do tinh huyết ngưng kết ra.

Xong việc, thân hình của Thạch Nham, Áo Đại Lệ đều hơi chấn động, hai người nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra kỳ quang.

Một loại cảm giác cực kỳ huyền diệu lặng lẽ ánh vào trái tim hai người, thân hình dùng tinh huyết của Thạch Nham ngưng kết ra rơi vào trong u hồn được Áo Đại Lệ luyện hóa, ẩn chứa một tia lực của Áo Đại Lệ, người đó, ngưng kết huyết nhục của Thạch Nham, một tia hồn lực của Áo Đại Lệ mà thành, như dùng một sợi dây vô hình buộc hai người lại.

Thông qua hần, Thạch Nham có thể lơ mơ cảm thấy được biến hóa tâm thái của Áo Đại Lệ, Áo Đại Lệ cũng có thể cảm giác được một tia biến ảo vi diệu của Thạch Nham, thật sự là huyền diệu khó giải thích, khó có thể dùng ngôn ngữ để giải thích.

” Như là con của ta và người ý nhi.” Thạch Nham sững sờ cả nửa ngày rồi cười cười trêu chọc.

Áo Đại Lệ lần đầu mặt đỏ tai hồng, trong mắt đẹp ba quang rạng rỡ, nàng ta hung hăng lườm Thạch Nham một cái, chân tay luống cuống nói: “Đừng nói lưu nói vượn.”

Vào lúc này nàng ta hai gò má đỏ ửng, diễm lệ không thể tả được, khiến người ta tim đập thành thịch.

Thạch Nham bỗng nhiên thất thần, ngơ ngác nhìn về phía nàng ta, cả nửa ngày mới thật lòng khen: “Người kỳ thật rất mỹ lệ, chỉ là suốt ngày nghiêm mặt, bộ dạng như cấm người ta tới gần, che đi vẻ xinh đẹp nhất của người, thật đáng tiếc.”

” Có thể đem tinh lực dùng trên chính sự không?” Áo Đại Lệ liên tục hít sâu, bộ ngực sữa phập phồng, cảm xúc rung chuyển, cổ nén xung động muốn đánh Thạch Nham, nghiêm mặt nói.

Thạch Nham cười nói: “Người phải hành động là người, u hồn đó bị người luyện hóa, có linh hồn ẩn ký của người, chịu sự khống chế của người mới đúng chứ?”

Áo Đại Lệ hàm hừ vén sợi tóc ở thái dương, nói: “Bị người chọc cho tức chết rồi.”

Nói xong nàng ta biến chuyển áo nghĩa, di động về phía thạch động.

Khôi lỗi do tinh huyết của Thạch Nham ngưng kết chủ động xâm nhập thạch động, từ từ đi sâu vào trong, không ngờ nửa khắc sau vẫn không dừng lại, vẫn đi tiếp.

“Hình như rất sâu.” Thạch Nham nhíu mày.

Lúc này, Áo Đại Lệ lại không để ý tới hần, vẻ kiêu mỹ trên mặt cô ta đã thu liễm, thần thái đứng đắn nghiêm nghị, trên người lưu động linh hồn ba động kỳ dị, chuyên tâm cảm giác biến hóa phía dưới. Nàng ta có thể thông qua dòng u hồn đó do thám ba động rất nhỏ bên trong, có thể biết được sâu trong thạch động có hung hiểm ẩn núp hay không.

Đột nhiên, trong óc Áo Đại Lệ âm âm chấn động, tế đài khê run lên, mặt đột tái nhợt, mắt đẹp của nàng ta tỏa ra kỳ quang, cắn răng, quát lạnh nói: “Người đoán đúng rồi, bên trong thạch động có quỷ dị, u hồn đó của ta và một dòng hồn niệm của ta bám bên trên, đột nhiên mất đi liên hệ.”

” Tình huống gì?” Mắt Thạch Nham sáng lên.

” Như là bị mạnh mẽ chặt đứt, cũng hoặc là bị luyện hóa, không thể nói rõ được cảm giác. Nhục thân người dùng tinh huyết ngưng kết có thể cảm giác được gì không?” Nàng ta hỏi ngược lại.

” Hóa thành tro tàn rồi.” Thạch Nham trầm mặt: “Một chút cảm giác cũng không có. Đã triệt để không tồn tại, ta không cảm giác được, thì đại biểu cho đã hoàn toàn biến mất.”

” Người đoán không sai, đích xác có quỷ dị, xem ra nơi này không an toàn.”

Áo Đại Lệ rất nghe lời hắn.

” Vậy đổi cách khác đi, dùng phương pháp cấp tiến một chút, để xem bên trong khối vãn thạch này rốt cuộc có chỗ gì thần diệu.” Thạch Nham hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Dám nuốt một giọt tinh huyết của ta, tất nhiên phải trả giá đắt tương ứng. Bất luận nó là ngư thần quỷ quái gì cũng phải chừa chút ấn ký cho ta.”

Nói xong, trong con người của hắn đột nhiên bắn ra bạch nhận, như ngọn gió vãn vẹo.

Ba động huyền diệu của không gian Vãn vẹo từ bên ngoài thân hắn lan ra, không gian xung quanh đột nhiên truyền đến tiếng xì xì, thanh âm từ nhỏ biến thành to, dần dần rất chói tai.

Áo Đại Lệ lúc ban đầu còn không hiểu, lập tức nhìn quanh bốn phía, đột nhiên che miệng kinh hãi hét lên.

Chỉ thấy phụ cận du đăng từng lợi nhận không gian cực lớn và chói lọi, bị ba động trong cơ thể trong cơ thể hấp dẫn lôi kéo, loạng choạng chém tới, nhưng muốn khiến hư không vỡ nát, xé rách thương khung.

1354. Chương 1347: Tam Túc Ngọc Đỉnh

1355. Chương 1348: Thái Sơ Phù Vãn

1356. Chương 1349: Thiên Mục Tộc

1357. Chương 1350: 3 Loại Hình Sinh Thái

1358. Chương 1351: Trận Chiến Đầu Tiên Ở Vực Hải

1359. Chương 1352: Đứng Đầu Tinh Hà

1360. Chương 1353: Lật Thủ Tội Hoa

1361. Chương 1354: Long Tích Tộc

Phía trên Hỏa tinh vân chu hình dạng Vãn thạch, con mắt thứ ba của Y Phu Lâm, Á Đương Tư phóng xuất ra vàng sáng màu lục, lam, vàng sáng bao lấy thân hình của Mã Hi Toa, như là sinh mệnh nguyên dịch ôn dưỡng sinh mệnh từ trường của Mã Hi Toa, tìm Mã Hi Toa đập từ từ, rồi dần dần trở nên kiên định hữu lực.

Trong lúc này, Thạch Nham lạc ấn ấn ký vân đoàn ở ngực Y Phu Lâm, Á Đương Tư, rót vào bên trong trái tim của bọn họ.

Hai người cảm thụ rõ ràng, nhưng không có sức để phản kháng, chỉ có thể đợi sau khi Mã Hi Toa khôi phục mới dám tính toán tiếp.

Cách đó không xa, Áo Đại Lệ thấy Thạch Nham không lập tức hạ sát thủ thì vẻ mặt hơi thả lỏng, nghe lời mời của Thạch Nham, nàng ta cau mày hỏi: “Vãn thạch này phải làm sao?”

Vẫn thạch dưới thân Nàng ta, trung tâm là cự đỉnh ba chân thần bí, trên đỉnh đỉnh có rất nhiều thái sơ phù văn, ẩn chứa ảo diệu khôn kể, nàng ta và Thạch Nham đều muốn cởi bỏ huyền bí của cự đỉnh ba chân, tất nhiên không muốn để ngọc đỉnh thoát ly tầm mắt của bọn họ, lưu động tới khu vực bọn họ không thể nắm giữ.

Nàng ta nói như vậy, Thạch Nham cũng ngẩn ra, lập tức nói: “Cũng đơn giản thôi.”

Tiếng nói vừa dứt, một cỗ tinh thần chi lực mênh mông như những sợi xích buộc chặt hỏa tinh vẫn thạch, dưới sự nuôi dưỡng và ngưng kết của thần lực của hắn, Hỏa tinh vân chu này bỗng nhiên gào thét bay tới phía Áo Đại Lệ.

Chủ nhân của ba con thuyền này là Á Dương Tư, Y Phu Lâm, Mã Hi Toa lúc này đều không thể phân tâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn dùng thần lực thay đổi phương hướng.

“Àm.”

Hỏa tinh vẫn thạch toàn bộ dừng trên vẫn thạch Áo Đại Lệ đang đứng, vẫn thạch với hỏa tinh là chất cũng không lớn, hạ xuống bên trên vẫn thạch có trung tâm là cự đỉnh ba chân cũng chỉ chiếm một phần tư vị trí mà thôi.

Hỏa tinh vẫn thạch dừng lại, mắt đẹp của Áo Đại Lệ sáng ngời, bay tới. Không bao lâu sau đứng bên cạnh Thạch Nham, mắt u lãnh nhìn về phía ba người trước mặt.

Y Phu Lâm, Á Dương Tư vẫn đang phóng thích năng lượng rót vào trong cơ thể sư muội của bọn họ, khí tức của Mã Hi Toa dần dần tràn đầy, sinh mệnh từ trường suy kiệt dần dần đầy lên.

” Thiên Mục tộc rất kỳ lạ, linh hồn năng lượng của bọn họ không ngờ có thể liên hệ, có thể dùng con mắt thứ ba để bổ sung cho nhau, thật sự là một chủng tộc sinh linh thần bí.”

Áo Đại Lệ ngưng thần quan sát trong chớp lát. Mắt lộ kỳ quang, vẻ mặt kinh ngạc, tò mò nhìn về phía ba người.

Linh hồn ảo nghĩa của Nàng ta rất kỳ diệu, đối với linh hồn ba động có trực giác sâu sắc, nàng ta phát hiện Y Phu Lâm, Á Dương Tư có thể qua con mắt thứ ba thẩm thấu năng lượng chủ hồn của bọn họ cho Mã Hi Toa, tăng cường sinh mệnh ba động của Mã Hi Toa. Làm nàng ta một lần nữa toả sáng sinh cơ.

Đây như là một loại thủ đoạn thần thông độc hữu của Thiên Mục tộc, chỉ có thể dùng con mắt thứ ba để đạt thành, bởi vì ba người đó rõ ràng không am hiểu sinh mệnh ảo nghĩa, nhưng có thể dùng con mắt thứ ba để mang tới hiệu quả tương tự, đích xác rất lợi hại.

” Khả năng này chính là thiên phú độc đáo của chủng tộc.” Thạch Nham gật đầu.

Chủng tộc sinh linh Bất đồng không có cùng đặc điểm huyền diệu, thí dụ như thần tộc, Minh Hoàng tộc, Thiên Yêu tộc cũng đều có đặc thù riêng, phân biệt ở am hiểu trên nhục thân, linh hồn, trong tinh hải mênh mông, Chủng tộc sinh linh vô số, tất nhiên không thể giống nhau, lực lượng ảo nghĩa và thần diệu toàn bộ tương thông.

Hắn và Áo Đại Lệ nói chuyện với nhau, yên lặng nhìn chăm chú vào hành động của ba người trước mắt, hồi lâu, Y Phu Lâm, Á Dương Tư bất động, Mã Hi Toa thì đã tỉnh lại, nàng ta mở mắt ra, con ngươi tràn đầy địch ý lãnh liệt, khẽ kêu: “Người đã giết hai sư huynh của ta?”

Để nàng ta khôi phục. Y Phu Lâm, Á Dương Tư vốn đã bị thương nặng lại phải hao phí tâm huyết, quả thật là họa vô đơn chí, dẫn tới trạng thái của hai người lúc này còn không bằng nàng ta, cho nên nàng ta tỉnh lại trước, hai người đó thì vẫn đang cố gắng hồi phục, bình phục ba động trong tế đài.

”Thật khiến cho người ta cảm động.” Thạch Nham nhếch miệng, ngoài cười nhưng trong không cười: “Hai sư huynh của ngươi tuy rằng tâm ngoan thủ lạt. Không nói quy củ và nhân nghĩa đạo đức, nhưng khi đối đãi với ngươi thì rất thật lòng. Hắc hắc. Để ngươi có thể giữ được tính mạng, hai người không để ý tới an nguy bản thân đi sinh cơ cho ngươi, khiến mình đã bị thương lại càng nặng thêm, khiến người đứng xem như ta rất cảm động.”

Nếu không phải vì bảo toàn cho Mã Hi Toa, Á Đương Tư, Y Phu Lâm hoàn toàn có thể không bị Thạch Nham lạc ấn vân đoàn màu máu ở trái tim, bọn họ vốn có thể thoát đi, nhưng vì an nguy sinh mệnh của Mã Hi Toa, lựa chọn liều lĩnh bảo vệ tính mạng cho nàng ta, ngay cả bản thân cũng không quan tâm.

” Ta thừa nhận, hai sư huynh của ta đích xác hơi quá đáng, nhưng bọn họ không thực sự làm tổn hại tới các người, còn giới thiệu qua thưởng thức của tinh hải cho các người, người còn muốn thế nào nữa?” Mã Hi Toa hít sâu một hơi, ánh mắt đột nhiên trở nên lợi hại: “Người đừng khinh người quá đáng, bằng không ta sẽ tự hủy, giết chết toàn bộ bọn người.”

” Thạch Nham.” Áo Đại Lệ nhướng mày, bỗng nhiên nói: “Để ta ứng phó.”

Thạch Nham nhún nhún vai, nói: “Cũng tốt, nữ nhân nói chuyện với nhau thì tiện hơn.”

” Hai sư huynh của người có thể bất chấp tất cả vì người, không biết người cũng có thể lo tới tính mạng của hai sư huynh người hay không?” Áo Đại Lệ nghiêm mặt, ngạo nghễ nói: “Lúc này, sinh tử của hai sư huynh của người nằm trong tay ta, chỉ cần chúng ta nguyện ý, có thể trong nháy mắt đánh chết hai sư huynh của người.”

Mã Hi Toa biến sắc, cắn răng, hung hăng nhìn về phía nàng ta.

Về mặt Áo Đại Lệ không thay đổi, hờ hững nói: “Chúng ta cũng không phải muốn đuổi tận giết tuyệt các người, chỉ cần tri thức của các người, cần các người phối hợp, nếu các người dốc lòng giải thích nghi hoặc cho chúng ta, dựa theo yêu cầu của chúng ta mà làm việc, ta cam đoan các người có thể sống sót.”

Nàng ta quay đầu nhìn về phía Thạch Nham: “Đúng không?”

Dang ta, Thạch Nham tiêu sái nói: “Người nói đúng.”

Áo Đại Lệ thân là công chúa của Minh Hoàng tộc, từng cộng sự với Thạch Nham ở Hoang, trước khi hắn chưa bộc lộ tài năng, Áo Đại Lệ chính là lãnh tụ kiệt xuất của các tinh vực, cơ trí và ánh mắt của nàng ta rất xuất chúng, Thạch Nham cũng rất yên tâm, biết cách làm của Áo Đại Lệ đối với bọn họ mà nói là chính xác nhất.

Hắn thực sự muốn đánh chết ba người này thì đã sớm động thủ rồi, cái hắn muốn chính là như Áo Đại Lệ hiện giờ, muốn hỏi ra thật nhiều tri thức về tinh hải, tốt nhất có thể tìm được phương hướng để về hoang vực, có thể biết được đủ loại huyền bí trong Hư vô vực hải này, để có quy hoạch đối với hành trình trong tương lai.

Hiển nhiên, Áo Đại Lệ cũng biết hai người lúc này thiếu gì, nàng ta không nhanh không chậm, thần sắc hờ hững nói: “Đánh chết các người đối với chúng ta mà nói thì cũng không có ích gì, chúng ta cần các người phối hợp.”

Mã Hi Toa nghe nàng ta nói như vậy, vẻ cừu thị trên khuôn mặt bớt đi, nàng ta trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Chờ hai sư huynh ta tỉnh dậy đã.”

” Không thành vấn đề, ở đây cái chúng ta có chính là thời gian.” Áo Đại Lệ bình tĩnh.

Sau một hồi.

Y Phu Lâm mở mắt ra, sắc mặt âm u, hắn tràn ngập hận thù nhìn Thạch Nham, cắn răng, như con thú bị trói, cảm xúc cực kỳ không ổn định.

Thạch Nham nhếch miệng, tâm niệm khê động, một dòng lực lượng kích phát.

Trái tim Y Phu Lâm như bị cự chùy đánh mạnh, cả người đột nhiên khựng lại, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, ôm ngực xuống.

” Người!”

Mã Hi Toa rít lên, yếu mầu thú muốn phát cuồng, muốn lao tới liều mạng với Thạch Nham.

” Bình tĩnh một chút, có muốn hai sư huynh của người được sống sót hay không? Là sư huynh người chọc giận trước, ta nghĩ người nên nói chuyện với họ, để họ nhận rõ sự thật, đừng tưởng rằng tất cả vẫn đang nằm trong tay họ.”

Ánh mắt Áo Đại Lệ lạnh lùng, đột nhiên quát, tiếng quát kèm theo lực lượng linh hồn, trực tiếp thấu vào thức hải của Mã Hi Toa.

Mã Hi Toa như bị hàn băng quán chú, thân thể mềm mại run lên, lập tức khôi phục lý trí, vội vàng khuyên bảo: “Sư huynh, bọn họ không phải là muốn chúng ta chết, chỉ muốn chúng ta phối hợp mà thôi.”

Lúc này, Á Dương Tư đó cũng tỉnh lại, vẻ mặt hẩn bi ai, thở dài một tiếng: “Sư muội người quá ngây thơ rồi, bọn họ sẽ không để chúng ta sống sót đâu, chờ bọn họ hỏi rõ thứ họ muốn biết rồi sẽ giết chúng ta. So với như vậy, chẳng thà liều chết, sư huynh chúng ta dùng cái chết để trọng kích bọn họ, người vẫn có thể thoát thân.”

Bản thân hẩn ác độc, cũng tưởng ai cũng như hẩn, dùng ác ý nhất để nghĩ về người khác, căn bản không tin lời hứa và cam đoan của Áo Đại Lệ.

Y Phu Lâm cũng nghĩ giống như hẩn.

Áo Đại Lệ nhướng mày, cũng bị suy đoán ác ý của hai người làm cho đau đầu, đối phương nếu không tin, cứ đòi ngọc thạch câu phần, thực sự rất khó xử lý.

Nàng ta không khỏi nhìn về phía Thạch Nham.

Thạch Nham vẻ mặt quái dị, trên thực tế, hẩn đích xác không có hảo ý, trong mắt hẩn loại nhân vật như Y Phu Lâm, Á Dương Tư sau khi không còn giá trị lợi dụng thì sẽ bị hẩn cắn nuốt, để thăng lực lượng bản thân, cũng không ngờ hai người quang còn như vậy, chuẩn bị ngọc thạch câu phần.

Sờ sờ cằm, hẩn thầm than, đối với sự tàn nhẫn của những người dị tộc này cũng có một nhận thức mới, biết việc này nếu đã không dễ xử lý, e là chỉ có thể có được ba cổ thi thể, những gì muốn hỏi chắc không có được đáp án.

“Coi như các người độc.”

Hẩn hừ lạnh một tiếng, tâm thần thay đổi, thu hồi lạc ấn trong trái tim Y Phu Lâm, Á Dương Tư nói: “Hiện giờ các người đều tự do rồi, Chúng ta cho dù là tái chiến, muốn giết các người cũng rất khó khăn. Ừ, hiện tại ta nghĩ các người cũng có thể sẽ không coi chúng ta là quả hồng nhũn, có thể tùy tiện đánh chết rồi chứ hả?”

Nên buông tay thì phải buông tay, vì mục tiêu, có thể quyết đoán như vậy, chính là yếu tố phải có của người làm đại sự.

Con mắt sáng của Áo Đại Lệ sáng ngời, không hề che giấu vẻ thưởng thức, gật đầu mỉm cười với hẩn rồi lập tức lạnh lùng: “Nói Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện tử tế rồi chứ?”

” E là không được.” Mã Hi Toa giật mình, nhìn về phía vàng sáng đột nhiên lấp lánh trên thủ trạc, nói: “Tộc nhân của Long Tích tộc ở ngay phía trước, chúng ta sắp đụng phải đối phương rồi, xem ra, chúng ta cách tộc địa của Long Tích tộc không xa, chúng ta phải đi qua kiểm tra một phen.”

“Người đùa ta à?” Thạch Nham sắc mặt phát lạnh.

Á Dương Tư, Y Phu Lâm vừa được giải trừ trói buộc thì hừ một tiếng, sắc mặt bất thiện dựa gần Mã Hi Toa, tư thế muốn tùy thời khai chiến.

” Ta cũng vừa mới phát hiện tình huống, không phải cố ý, chờ kiểm tra chút rồi chúng ta lại bàn bạc.” Mã Hi Toa nghiêm mặt, sau đó vẻ mặt nhu hòa, nói: “Hai vị sư huynh, việc này giao cho ta xử lý đi, các người cũng đừng cấp tiến, các người sớm nghe lời ta thì cũng không phải bị thương nặng như vậy.”

Á Dương Tư, Y Phu Lâm do dự một chút, thầm thở dài rồi đồng thời gật đầu.

1362. Chương 1355: Thái Sơ Thần Khí

Chỗ hội tụ của văn thạch lưu Phía trước, trên một chiếc chiến xa dùng xương thú làm thành, mười tên tộc nhân của dị tộc cảm thương mà đứng.

Da thịt của người dị tộc này màu nâu bụi, lưng nổi cao, đầu có sừng nhọn, đuôi cứng như sắt đá, phủ đầy hoa văn yêu dị.

Bọn họ thân cao gần ba thước, bộ dạng xấu xí đáng sợ, tay cực lớn, đầu ngón tay như móc, trên người truyền đến khí tức hung lệ bực hân.

Mười tộc nhân dị tộc cười chiến xa, như vệ sĩ tuần tra, đi đi lại lại trong vãn thạch lưu.

” Bọn họ chính là tộc nhân của Long Tích tộc.”

Mã Hi Toa nhìn về phía người dị tộc này, hào quang trên vòng tay lấp lánh, như một loại lệnh bài thông hành kỳ dị, khiến tộc nhân của Long Tích tộc cậu chú ý tới bọn họ, lập tức vây tới.

Áo Đại Lệ biến sắc, lặng lẽ dựa vào Thạch Nham, vào lúc này không dám chủ động xuất đầu.

Cảnh giới Của nàng ta vẫn rất thấp, trên người của tộc nhân Long Tích tộc nàng ta cảm ứng được khí tức ba động đáng sợ, cho nên rất sáng suốt tránh lui.

” Một Bất Hủ nhất trọng thiên, còn lại cũng chỉ là cấp bậc Thủy Thần, không cần quá mức lo lắng.” Thạch Nham trấn an.

” Bọn họ đều là vệ sĩ bên ngoài của Long Tích tộc, lần này Long Tích thức tỉnh ăn cơm, hấp dẫn rất nhiều người tới đây, có điều chỉ có người có lệnh bài mới có thể được tiến vào lãnh địa của Long Tích tộc. Bọn họ chính là phụ trách kiểm tra, người trở mặt với Long Tích tộc đều sẽ bị chặn lại ở bên ngoài, không cho phép xâm nhập.” Mã Hi Toa giải thích.

Nàng ta cũng lần đầu tiên vào vực ngoại, nhưng trước đó đã được Á Dương Tư, Y Phu Lâm giải thích tất cả, bởi vậy rất nhiều chuyện đều hiểu rõ, không mờ mịt như Thạch Nham.

Thạch Nham khẽ gật đầu, vẻ mặt lại ngưng trọng đến cực điểm, chuẩn bị tùy thời xuất thủ.

Hắn không biết hai tên tộc nhân ác độc của Thiên Mục tộc Á Dương Tư và Y Phu Lâm này sau khi mất đi trời buộc sẽ thi triển quỷ tích gì, nếu đối phương liên hợp với tộc nhân Long Tích tộc đối phó hắn, hắn phải giữ hình thái chiến đấu, lập tức dùng thể công hung tàn để đánh tan lòng tin của bọn họ.

” Ta ứng phó ứng phó.” Mã Hi Toa nhìn về phía hai sư huynh.

Á Dương Tư, Y Phu Lâm nghiêm mặt không lên tiếng, như chấp nhận.

Mã Hi Toa lập tức cao giọng dùng ngôn ngữ cổ quái câu thông với tộc nhân của Long Tích tộc, lấy ra thủ trạc trên cánh tay, đưa cho võ giả Bất Hủ Long Tích tộc cầm đầu, người đó mắt hung, một thân sát khí, hắn lấy đeo vòng tay để kiểm tra rồi sắc mặt mới ôn hòa.

Hắn chỉ về phía Thạch Nham, Áo Đại Lệ rõ ràng bất đồng với Mã Hi Toa, như là hỏi thân phận lai lịch của bọn họ, Mã Hi Toa sớm đã có lý do, lập tức giải thích một phen.

Người đó trầm ngâm một chút rồi phát tay, ý bảo cho đi.

Lập tức, vãn thạch dưới thân Thạch Nham xẹt qua vòng vệ sĩ Long Tích tộc thứ nhất, một lần nữa tụ vào vãn thạch lưu, tiếp tục tới lãnh địa của Long Tích tộc.

” Người nói với hắn thế?” Áo Đại Lệ kinh ngạc.

” Ta nói, các người là nô bộc của chúng ta.” Mã Hi Toa cũng không giấu diếm: “Cảnh giới của cảnh giới hơi thấp, chỉ có nói như vậy bọn họ mới cho phép các người cùng đi qua, bởi vì người hoang vực các người. Đã rất lâu rồi không hoạt động trong vực hải, người của Long Tích tộc đối với các người cũng rất xa lạ.”

Vượt qua được sự tra hỏi của Long Tích tộc, Mã Hi Toa sắc mặt thả lỏng. Á Dương Tư, Y Phu Lâm rõ ràng cũng cảm thấy an toàn hơn không ít, lông mày đang nhíu chặt cũng giãn ra.

” Người Hoang vực Chúng ta, cũng có không ít người cảnh giới Bất Hủ ma luyện ở đây, chẳng lẽ không ai thấy ư?” Áo Đại Lệ hỏi.

Đây cũng là nghi hoặc của Thạch Nham.

Dựa theo hần biết, Huyền Hà và Tứ Đại Thiên Vương của thần tộc đều du lịch trong Hư vô vực hải, ngay cả Tinh Hỏa là nguy Bất Hủ cũng hoạt động ở bên ngoài, ngự hồn khô thủ Minh Hạo, bản thể thậm chí thủy chung đều ở Hư vô vực hải, vì sao Mã Hi Toa nói sinh linh của Hoang vực đã lâu không xuất hiện?

Chẳng lẽ, Huyền Hà, Tứ Đại Thiên Vương, Minh Hạo bọn họ những năm gần đây đều không trao đổi với người dị tộc?

Quả thực không thể tưởng tượng.

” Có lẽ người Hoang vực các người đã từng du dã ở trong vực hải. Nhưng nếu bọn họ không chủ động tới địa phương có sinh linh tụ tập, không biết nơi đặc thù mà sinh linh đẳng cấp cao thường xuyên xuất hiện thì bọn họ cho dù là du dã mấy ngàn năm. Khả năng cũng khó gặp được một người, bởi vì Hư vô vực hải thật sự quá lớn.”

Mã Hi Toa giải thích.

“Ví dụ như một mình người, du dã trong đại hải rộng lớn vô ngần, trong đại hải, có thể cũng có rất nhiều người như người, đến từ những bờ biển bất đồng, nhưng cơ hội các người có thể gặp nhau có được bao nhiêu? Trừ phi người có biết một số hải đảo, biết hải đảo mọi người thường xuyên dừng lại, hơn nữa tới chỗ này, như vậy người mới có cơ hội nhìn thấy những người khác.”

So sánh của Nàng ta rất trực quan, rất rõ ràng, Thạch Nham, Áo Đại Lệ lập tức liền minh bạch.

Hư vô vực hải Mênh mông bát ngát, người dị tộc chắc không hề thiếu, nhưng bọn họ đều sẽ thường lui tới ở một số khu vực cố định, nếu người không biết khu vực cố định này, vậy đúng như mò kim đáy bể, xác suất gặp được người dị tộc cực kì nhỏ.

Bởi vì vực hải thật sự quá lớn, lớn đến một võ giả Bất Hủ từ một khu vực này tới một khu vực khác chắc cũng mất mấy trăm năm thậm chí cả ngàn năm.

Hai người Á Đường Tư, Y Phu Lâm đối với hai người Thạch Nham vẫn giữ thái độ không tốt, nhưng mà hai người cũng không ngăn cản Mã Hi Toa giải thích, bởi vì đây đều là thưởng thức đối với bọn họ không có một chút ảnh hưởng nào cả, không có liên quan tới bí mật của Thiên Mục tộc.

Những lời của Mã Hi Toa khiến Áo Đại Lệ ánh mắt âm trầm, rất lâu không có sinh linh của Hoang vực hoạt động, cũng có nghĩa là Mã Hi Toa cũng khó liên hệ với người quen, tất nhiên cũng không thể tìm được cửa trở về, nói cách khác bọn họ sẽ còn bị nhốt ở đây một đoạn thời gian.

” Các người đối đãi với ám năng lượng như thế nào?” Thạch Nham bỗng nhiên nói.

Hần thông qua những lời của Tử Diệu, Thiên Tà, biết lực lượng mới trong thức hải hần chính là ám năng lượng, cũng chính là năng lượng năm đó Thi Huyết nắm giữ.

Năng lượng năm đó ở ngoài Hoang vực trừ Thi Huyết ra thì hần là người thứ hai lĩnh ngộ ra.

Hần biết rõ ám năng lượng đó diệu dụng vô cùng, hơn nữa uy lực cũng cực kỳ kinh người, nhưng hần lại không biết cách vận dụng năng lượng này, không biết lai lịch và chỗ thần kỳ cụ thể, trong mắt hần, Mã Hi Toa bọn họ thường xuyên trao đổi với người dị tộc, nhất định biết được chỗ đặc thù của ám năng lượng.

Hần muốn biết thêm về ám năng lượng.

Hần vừa hỏi vậy, rất thần kỳ, Mã Hi Toa vẻ mặt ngạc nhiên, lắc đầu nói: “Ám năng lượng ư? Đó là năng lượng gì? Ta chưa từng nghe qua.”

Y Phu Lâm Vẫn luôn trầm mặc thì lại đột nhiên biến sắc, hần vẻ mặt hoảng sợ, nhìn về phía Thạch Nham, đột nhiên nói: “Người, người kích sát người đứng đầu Hoang vực, hoàn toàn thay thế thái sơ sinh linh rồi ư?”

” Không.” Thạch Nham lắc đầu.

” Vậy người sao biết ám năng lượng?” Y Phu Lâm cả kinh nói.

Thạch Nham kinh ngạc, lập tức tâm thần khê động, dùng thức hải chi lực ngự động, nhục thân đột nhiên như rơi vào trong hư ảo, một cỗ linh hồn ba động vô hình nhộn nhạo mà ra, hư không xung quanh như sụp đổ, vẫn thạch như bị bàn tay khổng lồ vô hình oanh kích, nổ ra từng mảnh.

” Ta có thể vận dụng ám năng lượng, tuy rằng chỉ ở giai đoạn nhận thức tối sơ cấp nhất, nhưng ta quả thực đã nắm giữ.” Hắc giải thích.

Y Phu Lâm rung động, hít sâu một hơi rồi chua xót nói: “Sớm nói người hiểu rõ ám năng lượng thì ta dù chết cũng sẽ không trêu chọc người, đúng là quái vật.”

” Sư huynh?” Lúc này ngay cả Á Đường Tư cũng hồ đồ, hắc cũng không biết chỗ huyền diệu của ám năng lượng, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

” Ám năng lượng còn gọi là phụ năng lượng, hoàn toàn ngược lại với thần lực chúng ta nắm giữ, năng lượng này chính là không thể nhận ra, lại là năng lượng thôi động vũ trụ tinh hải, nó còn được gọi là sáng thể năng lượng, chỉ có người hiểu rõ ám năng lượng mới có thể sáng tạo ra vũ trụ, mới có thể đột phá Bất Hủ, đạt thành cảnh giới Vực Tổ.”

“trong tinh hải mênh mông, người hiểu rõ chân lý của ám năng lượng cũng rất thưa thớt, mỗi một người đều là nhân vật đỉnh! Ám năng lượng có thể sáng thể, hình thành vũ trụ mới, cũng có thể diệt thể, có thể hủy diệt vũ trụ hiện, đây là thần bí chi lực độc hữu của người cảnh giới Vực Tổ, là sinh linh mạnh nhất của thời đại thái sơ lưu truyền ra.”

” Nghe nói, chung kết của thời đại thái sơ, chính là bởi vì lạm dụng ám năng lượng, dẫn tới vũ trụ sụp đổ, vẫn diệt rất lớn, tiến tới hình thành Hư vô vực hải hiện giờ.”

” Thiên Mục tộc Chúng ta còn không có tiền bối hiểu rõ chân lý của ám năng lượng, theo ta được biết, mỗi một nhân vật biết được ám năng lượng đều là Vực Tổ một phương của vũ trụ hiện giờ. Vực Tổ là xưng hô với người đột phá cảnh giới Bất Hủ, có thể sáng tạo một mảng vũ trụ riêng, luyện hóa sinh linh, mỗi một thái sơ sinh linh cường đại đều là Vực Tổ. Là tổ tiên của một vũ trụ, nắm trong tay sinh tử vẫn diệt của một phương vũ trụ, bóp méo thiên địa quy tắc, chính là Chân Thần duy nhất.”

Hắc lại nhìn Thạch Nham, thần sắc tràn ngập kiêng kỵ: “Người mới có cảnh giới Thủy Thần tam trọng thiên, không ngờ có thể thấy rõ ám năng lượng, chẳng trách đáng sợ như vậy, điều này có nghĩa là tương lai sau khi người đột phá Bất Hủ, sẽ càng khủng bố hơn, tương lai có thể trở thành Vực Tổ, luyện chế vũ trụ của mình, sáng tạo vạn vật sinh linh của người.”

Những lời hắc nói khiến tất cả mọi người rung động không thôi, Á Đường Tư, Mã Hi Toa cũng hoảng sợ.

” Tiền bối đời hai của Long Tích tộc, tên gia hỏa tên là Long Tích ăn cơm cũng có thể dẫn động vẫn thạch tụ tập, phải chăng cũng đã thấy rõ chân lý của ám năng lượng?” Thạch Nham nói.

” Không.” Y Phu Lâm lắc đầu: “Lực lượng cảnh giới của hắc cũng rất gần Vực Tổ, đáng tiếc chính là bởi vì không thấu hiểu chân lý ám năng lượng, không thể ngưng kết giới hoàn toàn mới, cho nên không thể tính là Vực Tổ nhưng dù vậy, hắc cũng là cường giả khủng bố tuyệt luân, ở trong Hư vô vực hải cũng có tiếng tăm lừng lẫy.”

Sau khi Biết được Thạch Nham người mang ám năng lượng, thái độ của Y Phu Lâm hoàn toàn bất đồng, giống như quên mất cừu hận lúc trước, trở nên hỏi gì đáp nấy.

Thạch Nham vẻ mặt thất vọng.

Hắc nghe thấy Long Tích là đời thứ hai của thái sơ sinh linh Tích, tưởng Long Tích nắm giữ ám năng lượng, lòng tràn đầy chờ mong muốn thăm hỏi ảo diệu, không ngờ sinh linh đáng sợ như vậy cũng không phá được chân lý của ám năng lượng.

Hắc bỗng nhiên ý thức được, Thi Huyết năm đó nếu không chết, cho dù là ở trong Hư vô vực hải cũng xứng là tồn tại cấp bậc bá chủ!

Sờ sờ cằm, hắc suy nghĩ một chút rồi bỗng nhiên dùng không gian lợi nhận cắt vẫn thạch dưới thân, để lộ ra một góc của ngọc đỉnh ba chân, làm phù văn như nòng nọc thoáng hiện, sau đó dò hỏi: “Đây chính là phù văn thái sơ cổ à? Các người có nhận ra không, còn nữa, có biết làm thế nào để luyện hóa thứ này không?”

Y Phu Lâm cúi đầu, trực tiếp ngảy ra như gà gổ.

Cả nửa ngày sau hắn mới rụt rè hỏi: “Ngài nói thật đi, ngài có phải đã giết Vực Tổ của ngài rồi không? Hoàn toàn thay thế thái sơ sinh linh đó, bằng không, vì sao ngài chẳng những nắm giữ ám năng lượng mà còn có thái sơ thần khí?”

1363. Chương 1356: Vật Vô Chủ

1364. Chương 1357: Minh Hồng

1365. Chương 1358: Bầy Đại Chung Tộc

1366. Chương 1359: Bất Hủ Đan

Thạch Nham dùng một đạo ám năng lượng làm không gian linh hồn ba động hạch tâm, lặng lẽ hạ xuống mặt ngoài của cự đỉnh ba chân bên trong vãn thạch, lập tức cùng Áo Đại Lệ ngồi trên Hỏa tinh vân chu của Thiên Mục tộc, nhìn khối vãn thạch cất giấu thái sơ, bay vào một huyết động cực lớn của Long Tích.

Ấn ký của hắn dùng ám năng lượng làm cơ sở, không bị cự đỉnh ba chân bài xích, hắn có thể thông qua linh hồn cảm ứng được liên hệ.

” Chúng ta đi từ đây.” Y Phu Lâm cũng cực kỳ lưu luyến nhìn vãn thạch biến mất, sau đó chỉ về phía một chỗ huyết động, miệng huyết động đó có chiến hạm bằng xương của Long Tích tộc, có tộc nhân của Long Tích tộc đang chờ đợi.

Rất nhiều loại thuyền, chiến hạm, xe cổ quái chở các tộc nhân của chủng tộc kỳ lạ, đều đi vào bên trong tinh thần của Long Tích tộc.

Tầng ngoài của Long Tích tinh không có sương mù, tinh thần dùng toái tinh, vãn thạch ngưng kết trực tiếp bại lộ ở tinh hải, huyết động tràn ngập ở Long Tích tinh, đại bộ phận đều là vãn thạch hút vào, bộ phận nhỏ thì là cửa vào tiếp đãi, dẫn người vực ngoại vào Long Tích tinh.

” Chúng ta trực tiếp tiến vào bên trong tinh thần à?” Áo Đại Lệ kinh ngạc.

Ổ Thần Trạch đại lục, tộc nhân đều của Minh Hoàng tộc tộc nhân đều sinh hoạt bên trên tinh thần, chứ không phải bên trong tinh thần không có bầu trời, thượng thức nhất quán của nàng ta khiến nàng ta nghĩ lầm cũng sẽ hàng lâm tới mặt ngoài của Long Tích tinh.

Nhưng nàng ta phát hiện, tộc nhân dị tộc này đều thuận theo thạch động trực tiếp đi vào bên trong chạm rồng của tinh, điều này khiến cho nàng ta rất ngạc nhiên.

“Đương nhiên rồi, tầng ngoài của Long Tích tinh đều là vãn thạch và tinh thần toái phiến, không được Long Tích tộc tu sửa, Long Tích tộc cũng đều sinh hoạt tại bên trong tinh thần.” Y Phu Lâm giải thích.

Rất nhanh, Hỏa tinh vân chu của bọn họ tới chỗ cửa vào huyết động, Mã Hi Toa lấy ra thủ trục, sau đó Y Phu Lâm dặn dò mấy câu, thủ vệ của Long Tích tộc liền gật đầu yên tâm.

Hỏa tinh vân chu xuyên qua một tầng chân không mờ mịt, lập tức rơi vào vực sâu cực lớn, vực sâu đó giống như sơn cốc bao la hùng vĩ, xung quanh đều là vách đá tròn, trên vách đá có rất nhiều động khẩu, mỗi một động khẩu đều lơ lửng có tộc nhân của các tộc đang hoạt động.

Bên trong sơn cốc, có khu bờ neo bằng phẳng, Hỏa tinh vân chu của bọn họ dừng ở trên một đậu chiến hạm, sau đó một tộc nhân của Long Tích tộc xem qua lệnh bài thủ trục của bọn họ, rồi triệu hồi một tộc nhân, để họ dẫn đám người Y Phu Lâm tới nơi tá túc.

Sau đó Thạch Nham liền phát hiện, bọn họ dưới sự dẫn dắt của những tộc nhân Long Tích tộc, sau khi Tiến vào huyết động. Mới phát hiện bên trong cực kỳ rộng lớn, có mười mấy thạch thất lớn nhỏ khác nhau, tu luyện ở sân tĩnh tọa. Khu tắm rửa, khu vật phẩm luyện chế, cái gì cần có đều có.

” Tộc nhân của Long Tích tộc đều sinh hoạt tại bên trong huyết động. Long Tích tinh bởi vì là so tinh, vẫn thạch xây thành, cho nên không có tầng ngoài tinh thần, cũng không có sâu hay thực vật gì cả, chỉ có toái tinh tàn phiến ngưng kết thành, hơn nữa tộc nhân Long Tích tộc trời sinh thích giao tiếp với đá, ai nấy da cứng thịt dày, bọn họ thích sống trong thạch động.” dưới sự dẫn đường của tộc nhân Long Tích tộc, Y Phu Lâm mỉm cười giải thích.

Huyết động vị trí Bọn họ nằm ở một phía vách đá hình tròn. Thạch Nham cảm giác một chút, phát hiện toàn bộ khu vực này giống như là một chén trà lớn, đáy chén chính là chỗ đỗ chiến hạm, bình đài của chiến xa, trên vách đá trong cái chén đục ra vô số huyết động, đều dùng để tiếp đãi tộc nhân của các tộc tới.

Bọn họ ngưng thần nhìn, có thể phát hiện mỗi một khu vực đối diện, trái phải của bọn họ đều có thạch động, cũng có những sinh linh giống như bọn họ đang châu đầu ghé tai, đang dùng những ngôn ngữ cổ quái để trao đổi.

Dùng ký ức ngôn ngữ của Mã Hi Toa mà Thạch Nham lạc ấn, phát hiện rất nhiều ngôn ngữ mà sinh linh trao đổi trong đó hẳn nghe không hiểu, những người đó đều sử dụng ngôn ngữ đặc biệt. Không nằm trong phạm vi ký ức của Thạch Nham.

tr huyết động Chung quanh, có rất nhiều sinh linh khí tức cường đại. Người cảnh giới Nguyên Thần, Hư Thần, Thủy Thần chiếm đa số, cũng có không ít người đạt tới cảnh giới Bất Hủ, nhưng cơ hồ đều là Bất Hủ nhất trọng thiên không cảm giác được khí tức của cường giả Bất Hủ nhị trọng thiên.

Tộc nhân Tiếp đãi của Long Tích tộc cảnh giới đều chỉ là Hư Thần Thủy Thần phụ trách an bài cho tộc nhân của các tộc nghỉ ngơi trong thạch động của mình.

” Đại khái có ngàn người, đạt tới cảnh giới Bất Hủ chỉ có mấy chục mà thôi, còn đều là Bất Hủ nhất trọng thiên.” Áo Đại Lệ hơi híp mắt, linh hồn ba động phóng xuất ra, rất nhanh có kết luận, lập tức kinh ngạc nói: “Cảnh giới cũng không phải đặc biệt cao thâm.”

Y Phu Lâm cả kinh, nhìn về phía nàng ta: “Người chỉ là Thủy Thần nhất trọng thiên, có thể nhận thấy được nhiều như vậy ư?”

Áo Đại Lệ từ chối cho ý kiến.

Y Phu Lâm thất kinh, thu liễm vẻ khinh thị, nghiêm túc giải thích: “Chúng ta đây chỉ là một khu vực thôi. Bên trong Long Tích tộc loại khu vực này có rất nhiều, có một số khu vực đặc thù chỉ giành cho chủng tộc lợi hại, nói như thế, nơi này là địa phương của chủng tộc tam lưu.”

Hắn rất không đồng ý với Áo Đại Lệ, bởi vì Áo Đại Lệ chỉ là dựa hơi Thạch Nham, cảnh giới Thủy Thần nhất trọng thiên, trong mắt hắn là không đáng nhắc tới.

Nhưng với cảnh giới tu vi của hắn, muốn lập tức nhìn thấu phân bố thực lực và nhân viên của khu vực này cũng rất khó làm được, nhưng Áo Đại Lệ linh hồn vừa chuyển, lập tức nói rõ tình hình cụ thể, thật sự làm hắn cực kỳ kinh hãi.

Hắn thế mới biết, Áo Đại Lệ chỉ sợ cũng không thể coi thường, cho nên thái độ trở nên cẩn thận hơn.

” Khu vực tương tự còn có rất nhiều?” Khuôn mặt Áo Đại Lệ hiện lên vẻ kinh hãi.

” Đương nhiên, thí dụ như người của Thủy tộc, người đã gặp bao giờ chưa? Bọn họ giao hảo với Long Tích tộc, sẽ được ở khu vực tốt hơn, nếu tộc nhân của Hồn tộc và sáu đại chủng tộc còn lại tới đây, sẽ được Long Tích tộc coi là khách nhân tôn quý nhất, sẽ được ở khu vực tốt nhất, được đại nhân vật của Long Tích tộc tự mình hầu hạ.” Y Phu Lâm ảm đạm nói.

Thiên Mục tộc Bọn họ chỉ là chủng tộc tam lưu, còn không lợi hại bằng Long Tích tộc, tất nhiên sẽ không được coi trọng.

Chỉ là trong lòng luôn với tiếc nuối, vẫn chán nản.

Khi Bọn họ nói chuyện với nhau, tộc nhân của các chủng tộc khác đã vào huyết động, cũng có rất nhiều người đang lục tục tới, được tộc nhân của Long Tích tộc an bài, phân biệt đặt chân ở những huyết động bất đồng.

Chỗ chiến hạm bỏ neo, có một ngọc đài cực lớn để không, có một số võ giả ngồi ngay ngắn ở các cửa của đài sen, cúi đầu không nói gì, trước người bọn họ đều đặt một số tài liệu tu luyện, hoặc là đan dược, hoặc là điển tịch thần binh, hoặc là tinh thể hiếm lạ.

” Đó là gì vậy?” Thạch Nham chỉ vào ngọc đài như hoa sen.

” Tộc nhân của Các tộc tới đây cần một thời gian, Long Tích ăn cơm xong cũng cần thời gian, cử hành sự kiện sau khi mọi người đến đông đủ, trước đó, người tới đều sẽ chờ trong các huyết động, đương nhiên, Long Tích tộc cũng có an bài khác, đài sen đó là thành lập để tộc nhân của các tộc tự do trao đổi tài liệu tu luyện, bất kỳ ai nếu có kỳ bảo hiếm lạ, mình lại không cần dùng thì đều có thể lấy ra để trao đổi...”

Y Phu Lâm cười cười giải thích, dừng một chút, hắn nói: “Đại đa số người tới đều có hứng thú với Bất Hủ đan của Long Tích tộc, ta dẫn sư muội tới đây cũng hy vọng có thể đổi lấy được một viên Bất Hủ đan của Long Tích tộc, đương nhiên, có thể thành công hay không thì rất khó đoán.”

” Bất Hủ đan?” Áo Đại Lệ vẻ mặt động dung: “Là sao?”

Y Phu Lâm nhìn về phía Mã Hi Toa: “Sư muội ta ở Thủy Thần tam trọng thiên đỉnh phong chi cảnh, nếu có một viên Bất Hủ đan của Long Tích tộc, có lẽ có thể đột phá đến cảnh giới Bất Hủ, Bất Hủ đan này ở trong tinh hải đều là kì vật ngay cả bảy đại chủng tộc cũng không nhất định có được.”

Lời vừa nói ra, thân hình Thạch Nham âm âm chấn động, quát: “Đan dược Có thể đột phá Bất Hủ ư? Sao có thể? Loại cảnh giới này há có thể dùng một viên đan dược để vượt qua, tuyệt đối không thể.”

” Người chắc không biết thôi luyện Bất Hủ đan hà khắc cỡ nào, nếu không thì sẽ tin.” Y Phu Lâm cười khổ: “Phương pháp Luyện chế Bất Hủ đan đến nay đều là câu đố chưa có lời giải, nghe nói chỉ có thái sơ sinh linh mới biết, cũng chỉ có cường giả cấp bậc Vực Tổ mới có thể luyện chế, Bất Hủ đan ít nhất dùng một viên Sinh mệnh chi tinh cấp bảy có hàng tỉ sinh linh sinh tồn làm cơ sở, do cường giả cấp bậc Vực Tổ xuất thủ, luyện hóa cả Sinh mệnh chi tinh và hàng tỉ sinh linh sống trên đó, luyện thành một viên đan dược, Sinh mệnh chi tinh cấp bảy và hồn phách của hàng tỉ sinh linh cộng với thiên địa năng lượng cấu thành Bất Hủ đan, đoạt tạo hóa của thiên địa, khiến võ giả Thủy Thần có thể đột phá Bất Hủ.”

Không để ý tới Thạch Nham, Áo Đại Lệ hoảng sợ, hắn tiếp tục nói: “Đương nhiên, Bất Hủ đan chỉ có khả năng cực lớn khiến cường giả Thủy Thần đỉnh phong bước vào Bất Hủ, không phải là tuyệt đối có thể thành công. Cái này còn phải trông vào tư chất và thiên phú cá nhân, sau khi nuốt Bất Hủ đan thất bại, người chết cũng không ít.”

Ngừng một chút, hắn nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng dùng ngôn ngữ của Hoang vực nói: “Nghe đồn, thái sơ sinh linh Tích sở dĩ quy khứ, cũng có liên quan tới luyện chế Bất Hủ đan, hẳn rời khỏi Hư vô vực hải, ở bên ngoài vực giới tìm kiếm Sinh mệnh chi tinh cấp bảy có hàng tỉ sinh linh để luyện chế Bất Hủ đan, nhưng không biết đã trải qua chuyện gì, hẳn vẫn diệt. Long Tích cũng thông qua huyết mạch cảm ứng, mất rất lâu mới tìm được di cốt của hắn, có được hơn mười viên Bất Hủ đan đã luyện chế xong, tích chuyện Tích diệt vong thì Long Tích cũng không làm rõ được, đến nay vẫn là câu đố chưa được giải.”

Y Phu Lâm nói xong, Áo Đại Lệ sắc mặt tái nhợt: “Dùng Sinh mệnh chi tinh cấp bảy và hàng tỉ sinh linh làm cơ sở, để thôi luyện một viên đan dược, Tích này quả thực điên rồi! Luyện chế Bất Hủ đan này căn bản chính là đồ thần sinh linh, chỉ để tạo ra một võ giả Bất Hủ, không ngờ muốn hy sinh nhiều như vậy.”

” Cho nên Bất Hủ đan mới trân quý, đương nhiên, hiện giờ phương pháp luyện chế cơ hồ đã thất truyền, cũng rất ít người điên mà đi luyện chế, cũng chính vì thế Bất Hủ đan mới hấp dẫn các chủng tộc sinh linh tới đây, chính là bởi vì biết sự thần kỳ của nó. Hồn tộc sở dĩ không ngừng mượn sức Long Tích tộc. Cũng là hy vọng thông qua Long Tích, biết được phương pháp thôi luyện Bất Hủ đan, đáng tiếc, Long Tích nói hẳn cũng không biết, có điều, người của Hồn tộc cho rằng hắn là cố ý giấu diếm...”

” Bất Hủ đan trong tay Long Tích tổng cộng còn bao nhiêu viên?” Trầm mặc hồi lâu, Thạch Nham đột nhiên quát, mắt sáng rực, nói: “Ta muốn mau chóng đột phá Bất Hủ, nếu không trong tinh hải này, thật sự từng bước gian nan, Bất Hủ đan đó ta thế tất phải có được một viên.”

1367. Chương 1360: Long Tích Lão Tổ

Bên trong Long Tích tinh.

Một đầm nham thạch nóng chảy cực lớn, hỏa diễm cuộn cuộn sôi trào, như trái tim đỏ rực cực lớn, xung quanh đầm nham thạch nóng chảy, có vô số khối nham thạch bị nướng đỏ bừng, cũng có rất nhiều vẩn thạch hóa thành nước.

Bên trong đầm Nham thạch nóng chảy, truyền đến tiếng nhai nuốt, giống như có một con mãnh thú khổng lồ đang ăn cơm trong đầm nước.

Từng khối vẩn thạch thuận theo huyết động cực lớn xung quanh chảy vào bên trong đầm nham thạch nóng chảy, trong đó có một khối vẩn thạch, ở trong đồng vẩn thạch cuộn cuộn thì không hề bắt mắt.

Nhưng bên trong vẩn thạch đó có một kiện thái sơ thần khí không muốn người biết, lúc này, vẩn thạch đó và những vẩn thạch còn lại đang lướt qua thông đạo huyết động, rơi vào bên trong đầm nham thạch nóng chảy như trái tim lớn đó, dấy lên nước lửa nóng như bàn ủi.

Không ai cảm thấy được, cự đỉnh ba chân bên trong vẩn thạch đó vào một chốc rơi vào đầm nham thạch nóng chảy bỗng nhiên thu nhỏ lại hàng tỉ lần, thành một điểm sáng nho nhỏ.

Cũng không biết qua bao lâu, không hề có vẩn thạch chảy xuống nữa, trong thạch động bên cạnh thoáng hiện năm tộc nhân Long Tích tộc cảnh giới Bất Hủ nhị trọng thiên, sau khi bọn họ tới đây, cung kính đứng xung quanh đầm nham thạch nóng chảy, cúi đầu hô khẽ, kêu gọi lão tổ xuất hiện.

Không bao lâu sau, mặt ngoài đầm nham thạch nóng chảy, nước sôi trào, một đạo thân ảnh đột nhiên hiện ra.

Hắn cơ hồ không khác gì tộc nhân Long Tích tộc khác, chỉ là da như hòn đá màu đỏ thẫm, phủ kín thạch vẩn, đây hiển nhiên không phải là chân thân của hắn, chỉ là phân thân dùng lực lượng, hồn phách ngưng kết, chân thân của hắn vẫn trầm trong đầm nham thạch nóng chảy.

”Lão tổ.” Năm cường giả của Long Tích tộc thấy hắn hiện ra đều cung kính hành lễ.

Tóc, chòm râu của Long Tích có màu đỏ trình, một thân cơ nhục như nham thạch tràn ngập sức nổ, lực lượng ẩn chứa bên trong phân thân này không hề nhỏ, hắn nhìn về phía năm tộc nhân, tiếng như tiếng sấm: “Các người cùng nhau tới đây thôi à, không còn ai à?”

”Lão tổ, thống lĩnh Tân Cách của Hồn tộc đã tới?” Một tộc nhân của Long Tích tộc cung kính nói.

”Tân Cách đã tới rồi rồi à?” Ánh mắt Long Tích mờ mịt. Trầm ngâm một chút rồi nói: “Bản thể của ta vừa mới tiến thực xong, còn cần một đoạn thời gian để tiêu hóa, Tân Cách lần này tới đây chắc vẫn là kiểu cũ, hy vọng chúng ta kết minh với Hồn tộc bọn họ.”

”Lão tổ, kết minh với Hồn tộc đối với chúng ta mà nói tựa hồ không hề thiệt thòi gì.” Tộc nhân đó nói nhỏ.

”Không thiệt gì ư?” Long Tích hừ một tiếng: “Người cho rằng Hồn tộc dễ ở chung vậy à? Một khi kết minh. Tộc ta và Hồn tộc sẽ bị trói lại với nhau, bị Hồn tộc điều hành, vẫn không được tự do. Tân Cách muốn kết minh chính là coi trọng Bất Hủ đan, và cả phương pháp thôi luyện Bất Hủ đan, đáng tiếc...”

”Lão tổ. Ngài ở Bất Hủ đỉnh phong chi cảnh, Vực Tổ Vực Tổ chỉ có một bước. Nhưng lại không thể hiểu được ám năng lượng, sẽ không thể trở thành Vực Tổ chân chính, không đạt được cảnh giới Vực Tổ, chậm chạp không tổ thái độ, Hồn tộc liệu có gây bất lợi cho chúng ta hay không?” Tên còn lại nói.

Long Tích sắc mặt trầm trọng, nói: “Mấy năm nay khi bản thể của ta ngủ say, cũng không ngừng thể ngộ ám năng lượng. Ta luôn cảm thấy còn thiếu một chút hỏa hậu, nhưng cách một tầng này, chắc không quá xa, một khi ta đột phá đến Vực Tổ, sẽ không còn phải để ý tới thái độ của Hồn tộc.”

Dừng một chút hắn lại nói: “Bất Hủ đan Tổ tiên lưu lại chỉ còn ba viên, hy vọng ba viên Bất Hủ đan này có thể đổi lấy một số huyền diệu có liên quan tới ám năng lượng. Các người phân phó xuống, tất cả bộ sách, ký ức, bí bảo, pháp quyết có liên quan tới ám năng lượng đều ưu tiên đổi lấy Bất Hủ đan.”

Năm tộc nhân của Long Tích tộc đồng thời gật đầu, thần thái cung kính.

Bọn họ minh bạch. Một thể lực nhị lưu có thể chen chân lên nhất lưu, liên hệ chặt chẽ với có tồn tại cảnh giới Vực Tổ hay không. Chỉ có một tộc quần có cường giả Vực Tổ, trong tinh hải mới chính thức có căn bản sống yên.

” Lần này Tân Cách đến sớm, có chút không hợp với lẽ thường, trừ hấn ra, còn có tộc nhân của chủng tộc siêu cường nào khác tới đây hay không?” Long Tích hỏi.

” Tạm thời vẫn chưa có.” Những người đó lắc đầu.

“Ừ, chờ ta tiêu hóa xong, có thể dùng linh hồn bao trùm toàn bộ Long Tích tinh. Đến lúc đó, nhất cử nhất động trên tinh thần này có thể nằm trong lòng bàn tay, hiện tại các người đều nhìn cho kỹ, trải đem tin tức ra ngoài, cứ nói người biết huyền diệu về ám năng lượng thì có thể ưu tiên đổi lấy Bất Hủ đan, có thể trực tiếp tới đây gặp mặt ta.” Hấn phân phó.

Năm võ giả Bất Hủ nhị trọng thiên cung kính gập đầu, lập tức nhất nhất rút đi.

Đợi cho mọi người rời khỏi rồi, hấn mới cau mày, vẽ mặt nghi hoặc nhìn về phía đầm nham thạch nóng chảy, thì thào nói nhỏ: “Vừa rồi rõ ràng cảm ứng được một tia linh hồn ba động mỏng manh, nhưng cẩn thận tìm lại thì không thấy đâu, kỳ quái, chẳng lẽ cảm giác của ta là sai lầm?”

Long Tích dù sao cũng là cảnh giới cao thâm! Thái sơ thần khí đó co rút lại, nhập vào bụng bản thể hấn, hấn rất nhạy bén cảm thấy được.

Nhưng bởi vì cự đỉnh ba chân đó co rút lại thành một điểm, lại mang theo rất nhiều khí tức, lẫn vào sâu trong vãn thạch, dẫn tới hấn cũng không nắm chắc được mấu chốt.

Trong một sơn cốc của Long Tích tinh.

Sơn cốc đó khác với chỗ của bọn Thạch Nham, toàn bộ sơn cốc được tu sửa rất hoa mỹ, dưới có cung điện, một đám tộc nhân Hồn tộc mặc hắc bào rộng thùng thình, chỉ lộ ra khuôn mặt tái nhợt bay bổng bồng bềnh, chân không chạm đất, bọn họ ngủ ở cung điện phía dưới mà phi tới thạch động bên cạnh.

Toàn bộ sơn cốc cũng chỉ có tộc nhân của Hồn tộc, không có tộc nhân của dị tộc khác, khu vực bọn họ chiếm, Long Tích tộc không an bài người khác quấy rầy bọn họ.

Hiển nhiên, là một trong bảy đại chủng tộc của tinh hải này, đãi ngộ của bọn họ hơn xa đám người Thạch Nham.

Trong cốc, trong cung điện trắng lệt, một lão già cả người bọc trong hắc bào bồng bềnh trên hồn phách bao quanh, hồn phách này có bộ dạng của tộc nhân các tộc, cũng có rất nhiều hình thái của dị thú, e là phải tới mấy vạn như là một tòa núi hồn.

Hấn ở trên đỉnh của núi hồn, lạnh lùng nhìn tộc nhân quỳ rạp trên đất, nói: “Tộc nhân của Long Tích tộc nói như thế nào?”

“Thống lĩnh đại nhân, người phụ trách đó nói bản thể của Long Tích vẫn chưa ăn cơm xong, bảo ngài chờ, nói qua một đoạn thời gian nữa hấn sẽ đích thân tới đây gặp ngài.” Tộc nhân Hồn tộc đó nói.

” Hừ.” Tân Cách sắc mặt âm trầm: “Long Tích còn chuẩn bị tiếp tục kéo dài đến bao giờ, tới ngày hấn đột phá tới Vực Tổ ư, đúng là nực cười, cảnh giới Vực Tổ chẳng lẽ dễ dàng bước vào như vậy ư, hấn nếu có thể dùng lực lượng của mình để đột phá, đã sớm bước qua rồi. Ba viên Bất Hủ đan chỉ sợ cũng là muốn đổi một chút lợi thế để đột phá cảnh giới Vực Tổ, đáng tiếc chỉ là si tâm vọng tưởng! Bất Hủ đan tuy rằng trân quý, nhưng so sánh với sự huyền diệu của ám năng lượng thì lại kém quá xa.”

” Thống lĩnh, nếu lần này hấn vẫn không chịu chịu thái độ, vậy thì phải làm thế nào?” Tộc nhân Hồn tộc đó nói.

Tân Cách thần thái lãnh liệt, âm lãnh nói: “Lần này không dễ dàng như vậy, bên trên đã mất kiên nhẫn rồi, nếu hấn còn không chịu đi vào khuôn khổ, tất nhiên sẽ có phương pháp đối phó với hấn.”

Hấn phất tay, hơi híp mắt, nói: “Được rồi, đi xuống, ta muốn im lặng trong chốc lát.”

Tộc nhân Hồn tộc cung kính thoái lui, chột lóe rồi biến mất, như hồn phách tan đi.

Tân Cách trầm ngâm một chút, tâm thần thay đổi, trong núi hồn bên dưới, một dòng u hồn hiện ra, thân thể của u hồn đó cao to, bộ dạng gầy yếu, hồn thể hư ảo xoay vần, như ánh nến tán loạn.

U hồn hiện lên, há miệng hút, nuốt các hồn phách gần đó, thân ảnh mơ hồ nhanh chóng thành thật, trở nên dày như mây đen.

Một ngọn lửa như linh xà bỗng nhiên từ khóe miệng Tân Cách bay ra, đốt cháy u hồn đó, u hồn vừa ngưng thật vừa rồi về mặt đau đớn, giãy dụa trong ngọn lửa, kêu thảm thê lương, như bị nghiệp hỏa đốt cháy hạch tâm linh hồn, thân ảnh lại nhanh chóng trở nên âm đạm.

” Minh hồng, vẫn không chịu nói ư?” Tân Cách cười lạnh: “Cửa vào Hoang vực rốt cuộc ở đâu? Chỉ cần người nói thật ra, ta có thể cam đoan cho người linh hồn thoát ly ta, cho người một quý tức thích đáng.”

U hồn trở nên mơ hồ, như muốn tiêu tán, khuôn mặt hư ảo hướng tới Tân Cách, thanh âm suy yếu: “Người đừng suy nghĩ, ta cho dù là linh hồn ẩn ký triệt để biến mất cũng sẽ không nói cho người biết cửa vào Hoang vực. Nếu không phải áo nghĩa của ta kỳ lạ, người đã sớm luyện hóa ta rồi, dùng Câu hồn chi thuật độc đáo của các người, đến bóc ra ký ức của ta. Đáng tiếc người cũng biết, một khi ta mất đi ý thức, linh hồn sẽ tán loạn, người không biết được gì cả.”

“Việc gì phải thế hả Minh Hồng? Vực Tổ của Hoang vực là thái sơ sinh linh Hoang, hơn nữa bị vây trong trạng thái phân liệt, Hoang nếu bị Hồn tộc chúng ta tiêu diệt thu phục, mạng của người cũng có thể giải thoát, người cứ cố chết ôm không buông, có lợi gì cho người?” Tân Cách nhún mày.

Minh Hồng lộ vẻ sầu thảm: “Phương châm làm việc của Hồn tộc Các người tưởng ta không biết ư? Nếu nói cho người cửa vào Hoang vực, vực giới của chúng ta, hàng tỉ sinh linh đều sẽ biến thành hồn lực của các người, há có thể có một người sống sót? Hắc hắc, ta dù sao cũng đã tuyệt vọng rồi, người muốn tiêu diệt hồn phách của ta thì cứ làm đi, muốn biết cửa vào Hoang vực ư, liền đừng có nằm mộng!”

” Muốn chết cũng không dễ dàng như vậy đâu!” Tân Cách cười gằn.

Ngọn lửa đó đột nhiên truyền đến ý nóng, hồn thể suy yếu của Minh Hồng lại nhanh chóng tán loạn, hắc thống khổ kêu thảm, bị tra tấn cực kỳ tàn ác,

” Minh Hồng, người chờ đó cho ta, ta nhất định có thể tìm được cửa vào Hoang vực! Ta sẽ cho người thấy, Hồn tộc của chúng ta luyện hóa Hoang, toái diệt toàn bộ sinh linh của Hoang vực, ta muốn người chính mắt chứng kiến sự không thể kháng cự của tộc ta.” Tân Cách điên cuồng kêu gào, cả người khí diễm tăng mạnh.

” Người tốt nhất tìm được trước khi Hoang triệt để thức tỉnh và dung hợp, nếu không, Hoang hoàn toàn khôi phục lại sẽ khiến Hồn tộc của người sinh linh đồ thán, ta cũng muốn nhìn xem Hồn tộc các người và Hoang, ai có thể giành được thắng lợi cuối cùng.” Minh Hồng đang hét thảm cũng không quên phản kích, hắc tựa hồ biết Tân Cách sẽ không thật sự hoàn toàn hồn diệt hắc.

” Người cho rằng thái sơ sinh linh bị thương nặng và phân liệt, muốn triệt để khôi phục thì dễ lắm à? Hắc hắc, người yên tâm đi, nó tuyệt đối không khôi phục lại dễ dàng và đơn giản như vậy đâu, ta sẽ chứng minh cho người xem, cho dù là không có sự chỉ dẫn của người, Hồn tộc chúng ta vẫn có thể đoạt được Hoang vực, luyện hóa Hoang.”

Dừng lại, Tân Cách lại nói: “Nếu có thể luyện hóa nó, ta có thể không cần lĩnh ngộ, nắm giữ âm năng lượng, có thể đột phá đến cảnh giới Vực Tổ, trở thành tồn tại Vực Tổ mới của tộc ta! Minh Hồng, người cứ chờ đó, ta sẽ bước vào cảnh giới Vực Tổ nhanh hơn bất kỳ ai.”

Hừ lạnh một tiếng, hắc lại nói: ”Long Tích chấp mê bắt ngộ cho rằng đột phá Vực Tổ dễ dàng như vậy ư, tộc ta có cường giả Vực Tổ tồn tại, ta cũng đình trệ nhiều năm, hắc cũng muốn đột phá Vực Tổ, quả thực là người si nói mộng!”

1368. Chương 1361: Lấy Vật Đổi Vật

1369. Chương 1362: Huyền Giới Thạch

1370. Chương 1363: Phá Giải Khóa Không Gian

1371. Chương 1364: Sinh Mệnh Hồn Thụ Và Áo Nghĩa Nguyên Ấn

1372. Chương 1365: Khí Phách

1373. Chương 1366: Thơm Lây

Huyền giới thạch, Ngưng thần đan, Thiên huyền tinh la bàn, mỗi một thứ đều có chỗ bất phàm, đối với hần tu luyện không gian áo nghĩa mà nói, Huyền giới thạch một khi luyện chế thành công, có thể trong nháy mắt hình thành một thể giới loại nhỏ, trói buộc đối thủ vào trong đó, cũng có thể dẫn bạo thể giới nhỏ, giảo sát hoặc làm kẻ địch bị thương nặng.

Huyền giới thạch, cực kỳ hữu dụng, vận dụng tốt, thậm chí có thể đánh chết người cảnh giới Bất Hủ.

Ngưng thần đan có thể trong nháy mắt khôi phục lực lượng, nuốt vào một viên, lập tức thần lực dư thừa, sinh long hoạt hổ, cũng là lợi khí trong khi giao chiến.

Đương nhiên, trân quý nhất vẫn là Thiên huyền tinh la bàn, tinh la bàn do Huyền Thiên tộc thôi luyện như bao quát tinh hải, từng đám tinh vân đoàn đại biểu cho các khu vực ngân hà bát ngát, có Thiên huyền tinh la bàn này, hần chân chính có phương hướng, không bao giờ như ruồi bọ không đầu.

Càng chủ yếu hơn là, Thiên huyền tinh la bàn đó đối với mỗi một khu vực đặc thù đều có đánh dấu ghi chép, thuyết minh huyền diệu.

Ví dụ như vị trí của hần hiện giờ, bên trong Thiên huyền tinh la bàn còn có một nhóm thông dụng ngữ miêu tả: lãnh địa của Long Tích tộc, thể lực chủng tộc nhị lưu, thủ lãnh Long Tích là đời thứ hai của thái sơ sinh linh Tích, cảnh giới Bất Hủ đỉnh phong, chỉ thiếu mỗi linh ngộ chân lý của ám năng lượng là có thể đột phá Vực Tổ Long Tích và Tân Cách của Hồn tộc có giao tình rất tốt, tình huống thực tế không thể biết.

Mỗi một vị trí riêng Huyền Thiên tộc đều có miêu tả tương tự, sau này Thạch Nham, Áo Đại Lệ đi lại trong Hư vô vực hải, có thể biết người biết ta, biết tình huống khu vực đặc thù, có thể tránh né hung hiểm, có thể tìm kiếm lộ tuyến an toàn, chỉ chép độc hữu của Huyền Thiên tộc này không thể dùng giá để cân đong đo đếm.

Đồ Thích Kỳ vì cố ý giao hảo với hần, không ngờ lấy ra Thiên huyền tinh la bàn, khí phách trí tuệ như thế làm Thạch Nham khâm phục không thôi.

Cũng vì thế, quan cảm của hần đối với Huyền Thiên tộc rất tốt.

” Hai vị tiền bối, có chuyện hy vọng các người lưu ý một chút.” Áo Đại Lệ nhướn mày, nhân lúc quan hệ của hai bên đang thân thiện, nhẹ giọng nói: “Hung tên là Minh Hồng mà Tân Cách Hồn tộc luyện chế chính là tiền bối của tộc ta, biết được vực môn của Hoang vực chúng ta, nếu các người có thể đánh chết Tân Cách thì in...”

Nói tới đây, nàng ta bỗng nhiên nhìn về phía Thạch Nham, bởi vì trong lòng nàng ta minh bạch, lời nói của Thạch Nham mới có phân lượng.

Thạch Nham giật mình, lập tức có phản ứng, ngưng trọng nói: “Thê tử ta nói cũng chính là điều ta muốn nói, Minh Hồng là võ giả của Hoang vực, biết vực môn của chúng ta, mà hai chúng ta đã Lạc đường, không biết làm sao để quay về, thông qua Minh Hồng mới có thể trở về được Hoang vực.”

Nhã Vân ngay từ đầu đã coi hần và Áo Đại Lệ là vợ chồng! nếu hần và Áo Đại Lệ vạch rõ quan hệ, lão nhân này căn bản sẽ không coi trọng đề nghị của Áo Đại Lệ.

Dù sao Áo Đại Lệ chỉ là Thủy Thần nhất trọng thiên, lại không như hắc mang ám năng lượng, đối với Huyền Thiên tộc mà nói, Áo Đại Lệ quá mức bình thường, sẽ không dẫn tới sự chú ý của bọn họ, chỉ có buộc Áo Đại Lệ với mình thì bọn họ mới có thể lưu ý tới Áo Đại Lệ.

Áo Đại Lệ thông minh, biết Thạch Nham gọi nàng ta là Thê tử, hoàn toàn là vì để nàng ta có được sự tôn trọng, nhưng nàng ta từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị nam tử đối đãi như vậy, trong nhất thời trong lòng loạn thành một đoàn, nhưng ngoài mặt vẫn trấn định tự nhiên.

Nhưng nàng ta không biện giải, giả bộ bình tĩnh thừa nhận, hiển nhiên đã chấp nhận sự thật.

Quả nhiên, vừa nghe nàng ta là thê tử của Thạch Nham, Đồ Thích Kỳ thủy chung không thèm nhìn nàng ta giắt mình cười cười, híp mắt nói: “Áo nghĩa người tu luyện cùng loại với Hồn tộc, cần linh hồn cường đại để tăng cường thực lực, ừ, ta vừa hay có mấy linh hồn không tồi, coi như lễ gặp mặt.”

Một quả viên cầu màu xanh biếc từ trong ống tay áo Đồ Thích Kỳ bay ra, bên trong viên cầu hồn vân quay tròn di động, lơ lửng truyền đến tiếng kêu gào của linh hồn, viên cầu đó lặn một vòng rồi hướng về Áo Đại Lệ.

Áo Đại Lệ phương tâm chấn động, ngơ ngác nhìn về phía viên cầu màu xanh biếc, thử nói: “Năm linh hồn của Thủy Thần?”

Đồ Thích Kỳ cười hắc hắc, gật đầu: “Hai Thủy Thần nhất trọng thiên, hai Thủy Thần nhị trọng thiên, một Thủy Thần tam trọng thiên, ừ, đều là linh hồn của tộc nhân Hồn tộc, linh hồn của bọn họ cường hãn nổi tiếng tinh hải, ta không xóa đi được ý thức của bọn họ, rảnh rỗi thì lấy ra tra tấn, người nếu có bản lĩnh thì tách áo nghĩa linh hồn ý thức của bọn họ ra, đối với đề thăng cảnh giới của người sẽ rất có ích.”

Huyền Thiên tộc và Hồn tộc trước nay trở mặt, điểm này từ vợ chồng Đồ Thích Kỳ giao chiến với Tân Cách là có thể thấy được, Đồ Thích Kỳ thân là Bất Hủ tam trọng thiên, đánh chết một số tộc nhân cảnh giới Thủy Thần của Hồn tộc căn bản chính là dễ dàng, hắc nhất linh hồn đối phương, rảnh rỗi thì tra tấn, cũng là một loại phương thức phát tiết.

Thạch Nham ngưng thần cảm ứng một chút, vẻ mặt cảm thấy kính nể: “Phần lễ vật này của Tiên bối, phân lượng thật sự quá nặng, thật không biết nên cảm tạ như thế nào.”

Năm linh hồn của Hồn tộc so với ba linh hồn của Phong Lôi Trạch hắc mang ra trao đổi còn trân quý hơn, bởi vì năm linh hồn đó thuộc về tộc nhân của Hồn tộc, ký ức và ý thức đều không bị xóa đi, nếu Áo Đại Lệ có thể luyện hóa được, tách ra ký ức áo nghĩa, thì tương đương với có nhận thức đối với áo nghĩa độc đáo mà Hồn tộc tu luyện.

Hồn tộc, thân là một trong bảy đại chủng tộc, trên tu luyện linh hồn thủy chung dẫn đầu. Minh Hoàng tộc đều là Hoàng dùng Hồn tộc làm tiêu chuẩn để sáng tạo ra, có thể thấy được chỗ kỳ lạ của Hồn tộc, Áo Đại Lệ nếu có thể nhất nhất luyện hóa năm linh hồn của Hồn tộc, đột phá cảnh giới Bất Hủ cũng có khả năng!

Phần lễ này đối với Áo Đại Lệ mà nói quả thực rất trân quý.

Hắn nhìn về phía Áo Đại Lệ, phát hiện thân thể mềm mại của Áo Đại Lệ run rẩy, con ngươi tỏa ra quang mang loá mắt, lập tức liền thấy ngọc thủ của Áo Đại Lệ run rẩy tiếp nhận hồn cầu màu xanh biếc đó, sau đó ôm tay hắn, lộ ra nụ cười kinh diễm: “Cám ơn lễ trọng của tiên bối, ta sẽ giúp tiên bối quản hắn, hắn đi cùng đường với Huyền Thiên tộc các người.”

“Người rất khôn khéo, ha ha.” Đồ Thích Kỳ cười to.

Với hắn mà nói, linh hồn của năm tộc nhân Hồn tộc không đáng nhắc tới, kém xa giá trị của Thiên huyền tinh la bàn, nhưng có thể giành được hảo cảm của Áo Đại Lệ, ảnh hưởng tới Thạch Nham tuyệt đối là có lợi.

Ít nhất, Áo Đại Lệ luyện hóa linh hồn của tộc nhân Hồn tộc, cũng tất nhiên đối lập, Thạch Nham cũng khẳng định sẽ trở mặt với Hồn tộc, trở thành tử địch, có thể dựng lên một kẻ địch cấp bậc Vực Tổ trong tương lai cho Hồn tộc, nhìn thế nào cũng là Huyền Thiên tộc hắn được lợi.

” Hung hồn tên là Minh Hồng đó chúng ta sẽ lưu ý, có điều khả năng không lớn. Vợ chồng Chúng ta liên thủ cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Tân Cách, giết hắn căn bản không thể, chúng ta chỉ là Bất Hủ tam

trọng thiên, hần lại ở cảnh giới đỉnh phong, việc này phải bàn bạc kỹ hơn.” Nhã Vân nói.

Áo Đại Lệ than khẽ.

Thạch Nham cũng nhìn rất thoáng, cảm thấy có Thiên huyền tinh la bàn trong tay, trong thời gian ngắn không thể phản hồi Hoang vực cũng không ngại.

Hư vô vực hải này mang tới cho hần rất nhiều ngạc nhiên, hần cho rằng ở đây có thể tu luyện tới cảnh giới cao thâm hơn, sau khi trở về Hoang vực mới có thể có nhiều đất dụng võ, với thực lực hiện tại cho dù là về Hoang vực hần cũng không phải đối thủ của bất kỳ thái sơ sinh linh nào.

” Đúng rồi, tiền bối cũng biết làm như thế nào để luyện hóa thái sơ thần khí ư?” Thạch Nham trầm ngâm hồi lâu rồi đột nhiên hỏi.

Cự đỉnh ba chân đó luôn khiến hần cảm thấy không thích hợp, thứ đó tiềm tàng bên trong vãn thạch, từ chỗ xa một đường bay vút tới đây, lúc này chắc vào trong bụng Long Tích rồi. Long Tích là cường giả Bất Hủ đỉnh phong, chẳng lẽ không hề có cảm giác? Cự đỉnh ba chân đó hiển nhiên cố ý chui vào, ở trong bụng Long Tích có thể có thâm ý gì hay không?”

Hần dần dần cảm thấy việc này bất thường, một tia liên hệ với đỉnh dần dần trở nên mỏng manh, tựa hồ rất nhanh sẽ mất đi liên hệ.

” Luyện hóa thái sơ thần khí ư?” Đồ Thích Kỳ tất tiếng: “Người làm sao lại hỏi vậy.”

Thạch Nham nhíu chặt mày, trong lòng do dự mà, cả nửa ngày mới nói: “Trí tuệ khí phách của Tiền bối làm ta kính nể, ta sẽ nói rõ một số việc chúng ta thấy trên đường, trên đường tới đây, chúng ta...”

Hần nói ra chuyện gặp phải ngọc đỉnh ba chân, trong mắt hần muốn luyện hóa thái sơ thần khí đó e là không thể, bởi vậy thứ đó đã vào bụng Long Tích, hần căn bản không thể lấy ra, cho dù là tiến vào cũng khó luyện chế, so với như vậy, chẳng thà hỏi thử lai lịch của thái sơ thần khí đó.

Thần kỳ, nghe hần ới xong, Đồ Thích Kỳ và Nhã Vân mãi lâu sau không nói gì, trên khuôn mặt toát ra vẻ khiếp sợ.

Hồi lâu, Nhã Vân hít sâu một hơi: “Xem ra Hồn tộc không có hảo tâm với Long Tích, đã âm thầm hạ sát thủ, Long Tích lần này nếu còn tiếp tục không tổ thái độ, hần sẽ xong đời.”

Đồ Thích Kỳ mất lộ vẻ suy tư, thấy Thạch Nham không hiểu thì nói: “Cự đỉnh ba chân đó nếu ta không đoán nhầm thì nó là chí bảo của một cường giả Vực Tổ Hồn tộc, nó hần là được Tân Cách mượn để đối phó Long Tích, lặng lẽ ẩn nấp, ở trong vãn thạch thuận thế rơi vào trong bụng Long Tích, một khi Long Tích không chịu đi vào khuôn khổ, cự đỉnh ba chân đó sẽ hút sạch hồn phách của Long Tích, tăng cường lực lượng của thân mình đỉnh.”

” Long Tích chắc vẫn không biết việc này.” Mắt Nhã Vân sáng lên, nói: “Lão nhân, chúng ta hiện tại dựa hơi đứa nhỏ này biết được việc này, hiện tại nói cho Long Tích, có thể khiến hần cùng chúng ta đối phó với Tân Cách không?”

” Việc này tuyệt đối rất có khả năng.” Đồ Thích Kỳ cũng chấn động tinh thần.

” Nếu có thể thuyết phục Long Tích, cùng vợ chồng chúng ta đối phó Tân Cách, hơn nữa trước đó chuẩn bị ám toán hần, có khả năng cực lớn đánh chết được Tân Cách! Như vậy, Minh Hồng của Hoang vực các người cũng có thể thành công thoát ly Tân Cách.” Nhã Vân cực kỳ phấn chấn, ma quyền soàn soạt nói: “Tân Cách nếu chết, đối với Hồn tộc sẽ là một trọng quyền, Long Tích Nhúng tay vào chuyện này cũng khẳng định sẽ đi chung với Huyền Thiên tộc chúng ta.”

” Tiểu huynh đệ, người thật đúng là phúc tinh của chúng ta, xem ra gặp được người cũng là số phận của chúng ta.” Đồ Thích Kỳ cười ha ha, sau đó nói: “Ừ, gặp mặt Long Tích một chuyện, hay là để người ra mặt, chúng ta không thích hợp lộ mặt.”

“Ta ra mặt ư?” Thạch Nham kinh ngạc.

“Người thử đi, không bao lâu nữa Long Tích tộc sẽ tuyên bố người biết được ảo diệu về ám năng lượng có thể tự mình gặp mặt Long Tích, có thể đối lấy Bất Hủ đan. Long Tích đó kẹt ở cảnh giới này không biết

bao nhiêu năm rồi, nằm mơ cũng muốn thăm nhuần sự kỳ diệu của ám năng lượng, bước vào cảnh giới Vực Tổ, Bất Hủ đan của hắn tất nhiên sẽ dùng trên lưỡi dao.” Đồ Thích Kỳ nói.

“Được, ta sẽ làm chân chạy cho hai vị tiền bối.” Thạch Nham khẽ động, nhận lời.

1374. Chương 1367: Mật Phương Hưởng

Đồ Thích Kỳ, Nhã Vân bởi vì đặc thù thân phận, trước khi chưa biết rõ được thủ đoạn âm hiểm của Hồn tộc, một khi bại lộ, có thể lập tức dẫn tới sự vây đánh của Hồn tộc, có lẽ ngay cả Long Tích tộc cũng sẽ xuất thủ.

Dù sao, ở bên ngoài Long Tích tộc và Hồn tộc giao hảo, Long Tích và Tân Cách cũng có giao tình.

Bọn họ trước khi chưa xé rách da mặt với Hồn tộc, sẽ cùng Hồn tộc đối phó Đồ Thích Kỳ, Nhã Vân, cũng bởi vì nguyên nhân này, Nhã Vân ở Long Tích tinh mới trầm thấp như vậy, cố ý che giấu thân phận và lực lượng chân thật, tụ tập ở khu vực với thể lực tam lưu.

Bọn họ nếu để lộ thân phận, rất có thể chưa gặp Long Tích đã bị tộc nhân Long Tích tộc bán cho Hồn tộc rồi, cho nên chuyện này chỉ có thể để Thạch Nham ra mặt, tiếp xúc với Long Tích trước, nói cho Long Tích động tác của Hồn tộc, để Long Tích sinh ra lòng căm hận với Tân Cách, chuyện tất nhiên có thể thuận lợi tiến hành.

Lúc này, bởi vì người người tới Long Tích tinh vẫn chưa tới hết, tộc nhân của Long Tích tộc cũng chưa cử hành thịnh hội, chưa nói rõ yêu cầu đối Bất Hủ đan, Đồ Thích Kỳ, Nhã Vân chuẩn bị ru rú trong nhà, chờ tin tức của Thạch Nham.

Thạch Nham, Áo Đại Lệ đi đã lâu, cũng không biết tình huống của Thiên Mục tộc như thế nào, nói vị trí thạch động của bọn họ với Đồ Thích Kỳ, Nhã Vân rồi đi trước.

Hai người về huyết động mà Thiên Mục tộc ở lại, thần kỳ, phát hiện Y Phu Lâm, Á Dương Tư, Mã Hi Toa không ngờ cũng chưa về, bọn họ cũng không nghĩ nhiều, nghỉ ngơi trong thạch thất, chuẩn bị nghiêm túc xem thu hoạch lần này, chậm rãi chờ ba người của Thiên Mục tộc trở về.

Thạch thất Đơn sơ, trên vách đá không bất kỳ bất kỳ trang trí gì, chỉ có ghế đá và bàn đá, một cái giường đá, trên giường thì đặt một cái bồ đoàn.

Người Tu luyện võ đạo đối với vật ngoài thân cũng không quá để ý, Long Tích tộc lại là một chủng tộc nổi danh man rợ, tất nhiên sẽ không cho họ được hưởng thụ, đương nhiên, khi đối đãi với Hồn tộc, Thủy tộc, Long Tích tộc cũng sẽ đối đãi đặc thù, bổ thêm chút tâm tư trong chiêu đãi.

Áo Đại Lệ ngồi trên giường đá, con mắt lóe sáng, khóe miệng nở nụ cười vui sướng.

Thạch Nham thì đặt Huyền giới thạch lên bàn, hắn phóng xuất ra thần thức ba động, nhập vào trong Huyền giới thạch, lạc ấn linh hồn ẩn ký để khống chế Huyền giới thạch.

Bảy viên Huyền giới thạch, đều phải thổi luyện, phân biệt lạc ấn hồn ký như vậy mới có thể tùy ý sử dụng.

Hắn lạc ấn thần thức vào trong đó, vận chuyển thần lực, vừa vào trong Huyền giới thạch liền phát hiện Huyền giới thạch ánh sáng lấp lánh, như khí cầu bị thổi phồng, như muốn phình ra, hình thành tiểu thế giới.

Hắn nhếch miệng cười, gật đầu, không tăng thêm thần lực, thậm chí khen Huyền giới thạch này đích xác bất phàm, rất thích hợp với hắn.

Bỗng nhiên, Áo Đại Lệ ở trên giường đá mắt lóe sáng, nàng ta nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Thạch Nham ngẩng đầu cười nhìn nàng ta.

Áo Đại Lệ Trở lại thạch thất đã tắm rửa, thay váy màu bạc, tóc còn ướt, trong thạch thất tỏa mùi hương của nàng ta.

Người không quen sẽ cảm thấy nàng ta lãnh ngạo bất cận nhân tình, trên thực tế nàng ta đối đãi với người bên ngoài cũng đích xác như vậy, nhưng vào lúc này, thần sắc của nàng ta rất điềm tĩnh, thậm chí có chút ngượng ngùng, cúi đầu cắn răng nói nhỏ: “Hôm nay dựa hơi người, ta thu hoạch cực lớn, đối với tu vi cảnh giới sau này sẽ có đề thăng cực lớn.”

Thạch động im ắng, không có bất kỳ thanh âm nào, nàng ta tuy nói khẽ, nhưng rất rõ ràng.

Buông Huyền giới thạch, Thạch Nham nhe răng cười nói: “Người và ta có thể cùng bị kéo vào Hư vô vực hải này thật đúng là có duyên phận, ở đây, chỉ cần người và tôi cùng một vực giới, quen nhau, chiếu cố cho nhau là nên. Ừ, người muốn cảm kích, cảm kích thế nào.”

Hắn quen đùa rồi, nói như vậy, cũng là để Áo Đại Lệ thôi ngại ngùng.

Sau khi tới Hư vô vực hải, thiên chi kiêu nữ của Minh Hoàng tộc này dần dần nhận rõ sự thật, cuối cùng minh bạch tứ đại chủng tộc của Hoang vực không tính là gì, cũng ý thức được cảnh giới Thủy Thần của nàng ta muốn dựa vào chính mình để sống sót trong Hư vô vực hải là rất khó, ở đây, nàng ta mọi chuyện đều dựa vào Thạch Nham, đối với tự tôn của nàng ta cũng là một loại tàn phá.

Nàng ta lần đầu có lòng tự ti, điểm này nàng ta che giấu rất tốt, nhưng Thạch Nham vẫn có thể cảm giác được.

” Người muốn ta cảm kích người thế nào?” Giai nhân cúi đầu, đuôi lông mày như vẽ run lên, nội tâm tựa hồ cực kỳ khẩn trương bất an.

” Hôn ta một cái.” Thạch Nham nhếch miệng cười ha ha.

Một đạo ngân quang xẹt qua, mùi thơm trong nháy mắt xộc vào mũi, hắn còn chưa có phản ứng thì liền cảm thấy một khối thân thể ôn hương nhuyễn ngọc bỗng nhiên ghé tới, hai má truyền đến cảm giác như điện giật, sau đó thì nghe thấy giai nhân nói nhỏ bên tai: “Giờ người hài lòng chưa?”

Thạch Nham run rẩy, ngơ ngác nhìn về phía giai nhân bên cạnh, một thân váy màu bạc của giai nhân bọc lấy dáng người mạn diệp, đùi đẹp dài thẳng, vai trần, khi hắn cúi đầu có thể nhìn thấy khe rãnh mê người ở ngực giai nhân.

Áo Đại Lệ lúc này không còn vẻ lãnh ngạo thường ngày, cổ đỏ ửng, mắt nhắm chặt không dám nhìn hắn, lông mi dài run run, biểu hiện sự khẩn trương bất an mãnh liệt trong nội tâm, nàng ta không nghi ngờ gì nữa là ngây ngô, cái hôn này đã lấy hết tất cả dũng khí của nàng ta, khiến nàng ta không biết làm thế nào cho phải.

Sự dụ hoặc của Áo Đại Lệ vào lúc này làm Thạch Nham điên cuồng, mắt hắn đột nhiên trở nên sôi trào như biển!

Sự cô độc của Hư vô vực hải, áp lực của bảy đại chủng tộc, tương lai không rõ ràng, đủ loại tâm cảnh xen vào nhau, hô hấp của hắn đột nhiên nặng hơn, đột nhiên ôm giai nhân vào lòng, hôn vào cổ nàng ta, tay cũng đặt lên đùi nàng ta.

“Ồ...”

Giai nhân cả người ửng hồng, thân thể run rẩy, vô ý thức phát ra thanh âm như nói mê, hoàn toàn mềm oặt trong lòng hắn.

Năm đó nàng ta từ Hoang vực về, trong tim thường xuyên xuất hiện một đạo thân ảnh hùng vĩ.

Cũng chính vì vậy, nàng ta cẩn thận truy tra sự tích về người nào đó, chính nàng cũng không biết là xuất phát từ tâm tư gì, chỉ muốn biết quá khứ của người nào đó, biết kinh lịch và nơi hạ lạc của hắn.

Khi nàng ta biết người nào đó phong lưu thành tính, từng rất giận dữ, sự tích có liên quan tới người nào đó, trong tộc nàng ta không ngừng truyền bá, trên Cự Lan tinh, nàng ta tận mắt thấy hắn và Hắc Cách đánh một trận, nhìn thể hệ chói mắt nhất của thân tộc trong tinh hải vẫn lạc, nhìn hắn toàn diện quật khởi, bóng dáng trong lòng càng khắc sâu.

Có một số thứ, trong bất tri bất giác đã xâm nhập vào tâm hải, không thể xóa đi.

Trong mắt nàng ta, trong Hoang vực rộng lớn cũng chỉ có một người đó đủ để làm nàng ta động tâm, đáng tiếc tên này phong lưu vô độ, nội tâm nàng ta vẫn đang mâu thuẫn, mạnh mẽ bức bách mình không được nghĩ nhiều, bất mình phải từ bỏ.

Cho đến lúc tới Hư vô vực hải này, hoàn cảnh lạ lẫm, bên cạnh chỉ có quen thuộc người quen thuộc này, không có ai khác của Hoang vực, không có sự ước thúc của mẫu thân nàng ta, cũng không có nữ tử bên cạnh hấn làm chướng mắt.

Ở đây nàng ta có thể mở tâm linh của mình, có thể thực sự đầu nhập vào trong đó.

Thạch Nham ôm chặt lấy nàng ta, từ từ hôn tới ngực, cơ thể trong lòng mình đột nhiên trở nên nóng rực, làm hấn cũng kích thích như bị điện giật, không biết vì sao, khi ôm nàng ta, hấn có cảm giác kỳ diệu trước nay chưa từng có.

Giống như linh hồn có thể hợp nhất, có thể nảy sinh kỳ diệu vô cùng.

Hai tay hấn không ngừng thăm dò dần dần lướt qua váy, du động trên cơ thể đầy da trắng mịn của nàng ta, hô hấp cũng ồ ồ như dã thú, trở nên càng lúc càng không thể khống chế.

Nhưng mà ngay khi hấn sắp sụp đổ, chuẩn bị đẩy giai nhân lên giường thì cửa đá của thạch động đột nhiên mở ra.

Y Phu Lâm hô lên: “Các người đã trở lại rồi à?”

Áo Đại Lệ như giật mình tỉnh lại, cả người run lên, luống cuống tay chân giãy ra, sắc mặt đỏ rực, nháy mắt đã trở về giường đá.

” Ra ngoài! Người người ra ngoài trước!” Nàng ta mặc dù đang quát, nhưng thanh âm lại yếu đuối không có sức, hai tay không biết đặt ở đâu, kéo áo trước ngực, túm góc váy, che đi đùi đẹp, lộ ra vẻ cực kỳ bất lực quần bách.

“Ừc.”

Thạch Nham huyết mạch sôi sục, mắt như biển lửa, nuốt nước miếng.

Liên tục hít mấy hơi, âm thầm vận chuyển áo nghĩa, một cỗ lạnh như băng trực tiếp chảy xuống mới giữ vững được tâm cảnh, khôi phục bình thường, hấn nói: “Không biết vì sao, sắc dụ hoặc của người đối với ta không ngờ vượt qua bất kỳ một ai! Quả thực khó có thể tưởng tượng.”

Thân thể Áo Đại Lệ vẫn run rẩy, mắt đẹp ba quang rạng rỡ, lúc này đã khôi phục thanh tỉnh, dùng thủ pháp tương tự để ổn định tâm cảnh, sau đó mới cẩn rắng đồ bưng mặt nói: “Ta, ta cũng không biết vì sao không ngờ lại không ngăn cản người. Ta nghĩ, cái này chắc có liên quan tới linh hồn của chúng ta đều dung hợp căn nguyên đại lục cổ, thật sự là không thể giải thích.”

Nói xong nàng ta cắn môi dưới rồi ngượng ngùng quát: “Ra ngoài Nhanh lên! Bọn họ sắp vào rồi, chuyện này chúng ta thảo luận sau, đừng để họ nhìn thấy cảnh này.”

Thạch Nham nhếch miệng cười hắc hắc, lúc này mới đi ra, quay về đại sảnh.

Hấn vừa ly khai, Áo Đại Lệ người như không còn xương cốt, mềm nhũn ra đó, nàng ta ngực, nghĩ cảnh tượng vừa rồi, trong cơ thể như có hỏa diễm cuộn cuộn bùng động.

” Chuyện giữa Nam nữ chính là như vậy ư, thật sự là có cảm giác hiếu kỳ, không ngờ khiến cho người ta không thể khống chế như vậy.”

1375. Chương 1368: Mắt Thần Hoặc

1376. Chương 1369: Mười Đại Vực Tổ

1377. Chương 1370: Dẫn Sói Vào Nhà

Mười đại Vực Tổ, là cường giả chân chính trong Vực Tổ, cũng là tồn tại cao cấp nhất trong tinh hải.

Vực Tổ có thể luyện hóa vực giới, có thể diễn biến vực giới, có thể ngưng kết chủng tộc hoàn toàn mới, là biểu hiện cực hạn của áo nghĩa vô giả, là cực hạn của Hư vô vực hải, cũng là cảnh giới cao nhất mà tất cả chủng tộc, vô số sinh linh có thể đạt tới.

Hám Thiên là một trong mười đại Vực Tổ, là niềm kiêu ngạo của Huyền Thiên tộc, trong tinh hải, là siêu cấp cường giả trong vô số vực giới mọi người đều biết, là chủ tâm cốt của Huyền Thiên tộc, là tồn tại siêu tuyệt nhất.

Hắn không ngờ nói Thi Huyết có năng lực đảo điên Hư vô vực hải, cũng nói mình có thể còn kém Thi Huyết một bậc.

Nhã Vân không còn một tia nghi hoặc khó hiểu nào nữa.

” Thi Huyết thực sự đến từ Hoang vực, Hoang vực đó sao có thể tạo nên kỳ tài như vậy?” Nhã Vân ngây ngốc cả nửa ngày, mới về mặt hoảng hốt nói, nội tâm tràn ngập kinh hãi.

” Hám Thiên đại nhân và Thi Huyết đó, chỉ gặp có một lần, thấy hắn giết tộc nhân của Phệ tộc quân lính tan rã, cái thần kỳ là lực lượng áo nghĩa mà Thi Huyết đó vận dụng, cực kỳ tương tự với Phệ tộc, tựa hồ tinh thông thôn phệ áo nghĩa thất truyền của Phệ tộc, còn tinh thông bát đại tà lực của Phệ tộc, thật sự không thể tưởng tượng.” Đồ Thích Kỳ cũng lắc đầu kinh ngạc.

” Lời đồn, Phệ tộc là chủng tộc mà thái sơ sinh linh Phệ dùng huyết nhục bản thân ngưng kết, chỉ là Phệ đã sớm biến mất, không ai biết Phệ còn sống hay không, nhưng Phệ tộc phát triển đến bây giờ, cảnh giới lực lượng chân chính của cường giả trong tộc, e là không nhất định kém tổ tiên Phệ, Phệ tộc là một nhánh thần bí nhất của bảy đại chủng tộc, ngay cả chúng ta cũng không biết sự sâu cạn của bọn họ, ngay cả Hồn tộc ương ngạnh, Hắc Ma tộc táo bạo mãnh liệt cũng không dám dễ dàng đắc tội với Phệ tộc, Thi Huyết đó sao lại giết cho Phệ tộc quân lính tan rã? Hắn sao biết thôn phệ áo nghĩa cơ hồ đã thất truyền của Phệ tộc?” Nhã Vân càng lúc càng mơ hồ.

Đồ Thích Kỳ cũng cười khổ: “Vấn đề của người chỉ sợ Hám Thiên đại nhân cũng không thể giải đáp, đại nhân thấy Thi Huyết giết Phệ tộc máu chảy thành sông, thấy cái mình thích là thềm, liền xuất thủ đánh một trận với Thi Huyết, kết quả Hám Thiên đại nhân. Tựa hồ chịu thiệt, bởi vậy đại nhân liền cố ý giao hảo với Thi Huyết, còn uống chút rượu, sau đó mời Thi Huyết có rảnh thì tới Huyền Thiên tộc làm khách.”

” Thi Huyết cũng đáp ứng, nhưng sau khi từ biệt thì bọn họ không gặp lại, Thi Huyết đó cũng biến mất khỏi Hư vô vực hải, chỉ là một khách qua đường mà thôi. Nhưng Hám Thiên đại nhân đối với hắn nhớ mãi không quên, đánh giá cũng cực cao, bảo chúng ta lưu ý tin tức của Hoang vực, hy vọng có thể kết minh giao hảo.”

” Ta nói người lần này vì sao hạ vốn gốc để cố ý giao hảo với tiểu tử đó, thì ra biết trong Hoang vực có tên gia hỏa khủng bố như vậy.” Nhã Vân cảm thán nói.

” Tiểu tử đó nếu có thể trở thành một Thi Huyết khác, đừng nói những lợi thế này, cho thêm gấp mười lần cũng đáng.” Đồ Thích Kỳ cắn răng nói.

Nhã Vân sững sờ một chút rồi mới nói: “người chính là một tên cuồng cờ bạc, nhưng người vẫn luôn đúng.”

”Người thấy rồi đó, tiểu tử này sẽ là tiền cược lớn nhất của ta, ta sẽ thắng.” Đồ Thích Kỳ cuồng tiếu.

Lúc này, ở cửa thạch động của bọn Thạch Nham truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

“Ầm.”

Cửa Thạch động đột nhiên nổ tan, Ba Lạp Qua của Địa Quỷ tộc thì triển áo nghĩa, trực tiếp phá cửa đá, căn bản là không cho Long Tích tộc mặt mũi, cười quái dị mang theo ba người dưới trướng xông vào.

Cửa thạch động Xung quanh, rất nhiều tộc nhân của chủng tộc tam lưu vừa nghe thấy tiếng nổ mạnh thì đều co đầu, chui vào thạch động của mình.

Người còn dám quan vọng, cũng là cách huyết động của Thiên Mục tộc cực xa, ai nấy vẻ mặt kinh sợ, nhìn về phía này.

” Địa Quỷ tộc thật sự là càng lúc càng kiêu ngạo.” Một tộc nhân của Long Tích tộc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

trong thạch động, tộc nhân của Long Tích tộc còn lại mắt đỏ rực, hận không thể giết ra, đâm thủng bụng tộc nhân đều của Địa Quỷ tộc này.

Nhưng bọn họ biết, Địa Quỷ tộc là chó săn của Hồn tộc, giết Địa Quỷ tộc không khó, nhưng Hồn tộc... thì Long Tích tộc bọn họ không thể ứng phó.

Trừ phi, trừ phi lão tổ Long Tích của bọn họ cũng có thể bước vào cảnh giới Vực Tổ, như vậy bọn họ mới có thể có chỗ dựa.

” Bằng hữu Thiên Mục tộc đừng trốn, ra đi.” Ba Lạp Qua âm hiểm cười, đi vào trong thạch thất, thần thái bình tĩnh, mặt mũi hung tợn phối hợp với nụ cười quái dị khiến hắc hắc đáng sợ hơn.

Thanh âm của hắc hắc kỳ vang dội, tựa hồ cố ý để người bên ngoài nghe thấy, biết sự kiêu ngạo của Địa Quỷ tộc bọn họ.

” Bọn họ chính là Địa Quỷ tộc ư?” Thạch Nham từ thạch thất đi ra, vẻ mặt kinh ngạc, nhìn về phía bốn gã tộc nhân Địa Quỷ tộc, nghiêm túc nói: “Các người nói không sai, đích xác như lệ quỷ, nhìn liền khiến người ta buồn nôn, một trong những chủng tộc xấu nhất tinh hải, quả nhiên danh phù kỳ thực.”

Áo Đại Lệ đứng bên cạnh hắc hắc, chỉ nhìn thoáng qua tộc nhân của Địa Quỷ tộc liền mặt âm trầm, vẻ mặt chán ghét, vẻ mặt của nàng ta phối hợp với những lời của Thạch Nham hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Y Phu Lâm cười khổ, cũng không biết phương pháp của Thạch Nham có hữu hiệu hay không, hắc hắc ngưng thần nhìn xung quanh, phát hiện bốn người của Địa Quỷ tộc bước vào không phát hiện dị thường, trong lòng khẽ động, hừ một tiếng rồi kiên trì nói: “Các vị phá cửa mà vào, không biết là vì cớ gì?”

Ba Lạp Qua không nhìn Y Phu Lâm, nhìn chằm chằm Thạch Nham, băng hàn nói: “Tiểu cẩu! Người nói ai là một trong những chủng tộc xấu nhất tinh hải.”

” Không phải các người ư?” Thạch Nham ngạc nhiên, bộ dạng cổ quái người biết rõ còn cố hỏi, “Mọi người đều biết các người chẳng lẽ không biết ư?”

” Giết hắc hắc cho ta! Giết hắc hắc cho ta!” Ba Lạp Qua lớn tiếng hét lên.

Phía sau hắc hắc một tộc nhân Địa Quỷ tộc cảnh giới Bất Hủ nhất trọng thiên lập tức lao ra, há mồm phun ra một hắc cầu âm hàn, trong cầu âm khí dày đặc, hướng tới đỉnh đầu Thạch Nham.

Hắc cầu âm hàn đột nhiên nổ tung, hóa thành một mảng đầm lầy âm hàn, bọc lấy thần thể Thạch Nham.

” Nữ nhân đó, nữ nhân đó phải sống! Ta muốn giết chết nữ nhân này, khiến cho bọn họ biết được kết cục đắc tội với quỷ tộc ta, người dị tộc chết tiệt, cũng dám vũ nhục Địa Quỷ tộc cao quý chúng ta, tội không thể tha! Ta muốn tra tấn bọn họ đến chết!” Ba Lạp Qua điên cuồng kêu gào, thanh âm như sấm rền, vang vọng bên trong sơn cốc.

Nơi này chỉ là nơi tụ tập của chủng tộc tam lưu, mà Địa Quỷ tộc thì là chủng tộc nhị lưu, còn dựa vào Hồn tộc, trong lòng Ba Lạp Qua, nơi này căn bản không ai dám can thiệp vào sự ương ngạnh của hắc hắc.

Ngay cả Long Tích tộc cũng không dám!

Áo Đại Lệ ánh mắt lạnh như băng, nhìn chăm chăm vào Ba Lạp Qua đó, lạnh giọng nói: “Ngay cả con chó của Hồn tộc cũng kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, thật sự là không có giác ngộ của kẻ làm chó, vậy chỉ có thể trở thành chó chết!”

“Diệt!”

Thạch Nham sắc mặt hờ hững, há mồm phun ra một chữ, chữ đó biến thành diễm nóng rực, trong khoảnh khắc bao phủ lấy đầm lầy âm hàn đó, trong thời gian rất ngắn đã đốt diệt đầm lầy.

Tên tộc nhân Địa Quỷ tộc cảnh giới Bất Hủ nhất trọng thiên đó sắc mặt đỏ lên, một ngụm máu tươi kẹt ở yết hầu, bị hấn cổ gồng nuốt xuống.

“Ừ, tộc nhân của Địa Quỷ tộc xem như đã kiến thức rồi, như lời nói của các người, đích xác ghê tởm xấu xí lại còn rõ, vậy.. Cần bản không cần nói chuyện.” Thạch Nham lạnh lùng nói, bỗng nhiên áo nghĩa dừng động, trong khoảnh khắc trong thạch thất này tràn ngập không gian ba động kỳ diệu.

Lập tức, liền thấy bốn người Y Phu Lâm, Á Dương Tư, Mã Hi Toa, Áo Đại Lệ như từng dòng ảo ảnh, đột nhiên trở thành nhạt đi, trực tiếp biến mất.

” Đại nhân, nơi này căn bản không phải thạch động đó, đây là một cạm bẫy không gian, chúng ta đang ở trong một không gian.”

Tên tộc nhân Địa Quỷ tộc cảnh giới Bất Hủ nhất trọng thiên giao thủ với Thạch Nham biến sắc, đột nhiên ý thức được không ổn hết lên.

Hắn nói không sai, nơi này đích xác không phải thạch động trước đó, mà là không gian hoàn toàn mới do Thạch Nham dùng Huyền giới thạch ngưng kết ra!

Không gian hoàn toàn phỏng theo bố cục của thạch thất cũ, vách đá, bàn đá, ghế đá đều dùng không gian chi lực hư ảo ngưng kết mà thành, nói trắng ra đều là ảo ảnh.

Lúc này, bốn người Áo Đại Lệ đã về tới thạch thất chân chính, bên trong thạch thất này có một chỗ quang đoàn biến ảo khó đoán, bên trong quang đoàn chính là Thạch Nham và tộc nhân Địa Quỷ tộc, Áo Đại Lệ bọn họ có thể nhìn rõ, giống như là xuyên qua mặt hồ nhìn thế giới ở đáy hồ.

” Thế giới Trùng rất sống động, không gian áo nghĩa của hắn không ngờ kỳ diệu như vậy, quả thực không khác gì chân thật. Nếu không phải đã trở về chân thật, ta tưởng chúng ta đang ở thế giới thật.” Mã Hi Toa thần phục.

Áo Đại Lệ cũng ngạc nhiên, nàng ta bỗng nhiên ý thức được Thạch Nham khi phá giải khóa không gian, lý giải đối với không gian áo nghĩa chắc đã đạt tới một cảnh giới mới, bằng không cũng không thể dùng một quả Huyền giới thạch đánh tráo tân thế giới, khiến tộc nhân đều Địa Quỷ tộc cũng phân không rõ hư ảo và chân thật.

Kinh ngạc như bọn họ còn có hai người, đó chính là Đồ Thích Kỳ và Nhã Vân.

Khác với võ giả của chủng tộc tam lưu, bởi vì cảnh giới thấp kém, rất khó phân rõ chuyện xảy ra trong thạch động, nhưng bọn họ thì trong lòng biết rõ ràng.

Bởi vì Huyền giới thạch đó chính là Nhã Vân đưa tặng, không gian ba động mỏng manh trong thạch động đó bọn họ cũng có thể cảm ứng rõ ràng.

” Địa Quỷ tộc e là xui xẻo rồi, tiểu tử đó nói không sai, làm cho phải có giác ngộ của làm chó, không nên tưởng mình là sói, nếu không thì cách ngày chết không xa nữa rồi.” Đồ Thích Kỳ cười quái dị: “Tiểu tử quả nhiên có cách, dùng Huyền giới thạch luyện thành thạch động, đóng cửa không ra, dẫn tới Địa Quỷ tộc phá cửa chủ động tiến vào, ha ha, tiến vào thế giới hắn luyện chế, Địa Quỷ tộc đó còn làm ra được sóng gió gì?”

” Hắn đối với nhận thức và vận dụng không gian áo nghĩa thật đúng là bất phàm, đứa nhỏ này tiềm lực vô cùng.” Nhã Vân cũng khen.

Khi Hai người nói chuyện, Thạch Nham trong thế giới đó nhếch miệng cười với Ba Lạp Qua: “Chậm rãi hưởng thụ sự tuyệt vời của không gian bạo liệt đi.”

Nói xong, hắn cũng độn ra khỏi đó, sau đó về thạch thất chân chính, vươn tay ra điểm không gian thể giới như quang đoàn đó.

“Bốp bốp bốp.”

Như vỏ trứng chim vỡ, quang đoàn vỡ vụn, bên trong đột nhiên trào ra ba động không gian băng diệt khủng bố.

Áo Đại Lệ và Y Phu Lâm, Á Dương Tư, Mã Hi Toa có thể nhìn thấy rõ ràng, tộc nhân của Địa Quỷ tộc trong thế giới đó trong nhục thân vỡ nứt, giống như là người thủy tinh rơi xuống đất, cả người huyết nhục sụp đổ theo không gian, toàn bộ đều vỡ thành vô số mảnh, nhục thân đã chết tới không thể chết thêm được nữa.

Ngay cả linh hồn tế đài của bọn họ cũng vỡ nát, linh hồn hóa thành từng dòng muốn chạy trốn khỏi thạch động.

” Tiểu tử, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Quỷ tộc của ta nhất định sẽ bắt ngươi trả giá đắt! Ngươi cứ chờ xem!” Ba Lạp Qua linh hồn toái phẫn, như rắn muốn chui ra khỏi động, ý thức điên cuồng kêu gào.

Áo nghĩa Địa Quỷ tộc tu luyện là Hồn tộc ban cho, đối với kỳ diệu linh hồn cũng có chỗ độc đáo, sau khi linh hồn tế đài vỡ nát, hồn niệm cũng có thể thoát đi.

1378. Chương 1371: Người Có Thể Thoát Được Ừ

Vì tiểu thế giới do Huyền giới thạch ngưng kết sụp đổ, bốn gã tộc nhân của Địa Quỷ tộc bên trong nháy mắt nhục thân bạo toái, linh hồn phân hoá thành như con giun.

Nhưng áo nghĩa Địa Quỷ tộc tu luyện đặc thù, linh hồn tế đài vỡ nát, linh hồn vẫn có thể chạy đi, sau khi ở bên ngoài một lần nữa ngưng luyện lại thì linh hồn vẫn bất diệt.

Tu vi cảnh giới của Ba Lạp Qua tinh trạm nhất, nhục thân, tế đài vỡ nát, linh hồn hóa thành từng dòng, trước khi thoát đi vẫn không quên nói ầu nói tả, trong thạch động cũng lưu động hồn niệm oán độc của hắn.

Tiểu thế giới sụp đổ, dẫn tới cửa động cũng sập, động khẩu bị tảng đá chặn một nửa.

Tộc nhân dị tộc Bên ngoài lúc này rất cuộc không thể phân biệt được động tĩnh của phía Thạch Nham, ngay cả vợ chồng Đồ Thích Kỳ cũng không thể dùng lấy mắt thường để thấy rõ tình huống phát sinh trong thạch động.

” Muốn chạy trốn ư? Ngươi trốn được sao?”

Thạch Nham mặt âm trầm, lãnh khốc cười quái dị, hắn lại chỉ đầu ngón tay, điểm vào mi tâm, hắc động thần diệu khó lường từ bên trong tế đài của hắn bay ra.

Như một cái miệng khổng lồ của ác ma đáng sợ.

Thôn phệ áo nghĩa vận chuyển, từ trong hắc động truyền đến lực hút linh hồn mãnh liệt, dùng hắn làm trung tâm, tất cả mọi người trong thạch động sinh ra linh hồn bị lôi kéo, tế đài cũng bị kéo ra cảm giác quỷ dị.

Trong Thạch động, từng dòng linh hồn như hải tảo lay động, vốn đều hướng tới cửa động để thoát đi.

Sau khi hắc động của hắn hiện ra, tất cả hồn ti, hồn niệm, như bị nam châm siêu cường hấp thu, nháy mắt nhập vào trong hắc động do thôn phệ áo nghĩa của hắn ngưng kết.

” Thôn phệ áo nghĩa! Áo quyết thất truyền của Phệ tộc! Không thể! Điều này tuyệt đối không thể?”

Ba Lạp Qua trước khi một dòng linh hồn cuối cùng nhập vào trong hắc động, linh hồn ý thức phiêu đảng ra vẻ bất an sợ hãi.

Tất cả hồn ti hồn niệm trong Thạch động toàn bộ biến mất, vì tiểu thể giới sụp đổ, năng lượng huyết nhục bốn gã tộc nhân của Địa Quỷ tộc tiêu tán ra cũng hóa thành tin năng mất thường khó thấy trôi vào trong huyết khiếu của Thạch Nham.

Thạch Nham lặng im bất động, thâm cảm thụ, phát hiện có thể vì nhục thân được lực lượng kỳ lạ của Hủy lột xác, huyết khiếu của hắn hấp thu tinh năng của bốn gã tộc nhân Địa Quỷ tộc nhưng lại không hề có cảm giác bành trướng.

Độ cất chứa của huyết khiếu hắn giống như được đề cao lên rất nhiều, hoàn toàn có thể thừa nhận nhiều lực lượng hơn rót vào.

Năng lượng linh hồn của Bốn gã tộc nhân Địa Quỷ tộc được thôn phệ áo nghĩa như hắc động tinh lọc, rất nhanh, từng dòng tinh năng kỳ dị như nguồn suối huyền diệu ôn dưỡng tế đài của hắn, tăng cường lực lượng trong thức hải, ám năng lượng trong thức hải cũng rõ ràng được tăng cường.

Ám năng lượng này hỗn tạp với thần thức, khiến thần thức có uy lực so với thần lực còn kỳ lạ hơn, công kích có thể vô ảnh vô hình lại có uy lực cực lớn, có thể trong nháy mắt thẩm thấu vào thức hải đối phương, có thể có linh giác kinh người, ám năng lượng dung hợp với thần thức, làm thần thức của hắn diệu dụng khôn cùng.

Híp mắt, hắn nghiêm túc cảm ứng, phát hiện ám năng lượng này đang di động trong thức hải, tựa hồ đang thẩm thấu ở linh hồn tế đài, đang dùng một loại phương thức cực kỳ thông thả lặng lẽ ảnh hưởng thậm chí thay đổi linh hồn tế đài của hắn.

Đó rõ ràng là một loại biến hóa hữu ích đối với hắn, dưới tác dụng của năng lượng này, linh trí trí tuệ, lý giải đối với áo nghĩa càng thêm sâu sắc, như mở ra tiềm lực của linh hồn, khiến cho áo nghĩa dung hợp cũng trở nên dễ dàng.

Ám năng lượng này hắn là thông qua chủ thể của Hủy, dùng thôn phệ áo nghĩa hấp thu tiêu hóa dung hợp mà thành, ẩn sâu trong thức hải, dần dần dung hợp với thần thức, làm thần thức có kỳ diệu, đang thông thả thay đổi tế đài.

Hắn cảm ứng, bỗng nhiên cảm thấy ám năng lượng tựa hồ có thể dung hợp với bất kỳ năng lượng nào trong cơ thể hắn, có thể thay đổi khí lực của hắn, khi suy nghĩ như vậy, hắn vận chuyển ám năng lượng trong thức hải tới trung ương thần thể, du động trong gân mạch, cốt hài, huyết nhục.

Hắn bỗng nhiên phát hiện mình biến mất, như trở nên ẩn nấp.

Trong mắt đám người Y Phu Lâm, Áo Đại Lệ, hắn quả thật bỗng nhiên trở nên hư ảo, trở nên trong suốt, dần dần ẩn hình, nhưng một loại ba động rất nhẹ lại từ phương vị của hắn nhộn nhạo ra, khiến người ta cảm thấy bất an.

Giống như, theo biến hóa trong cơ thể hắn, không gian, vực giới xung quanh đều sẽ sụp đổ theo.

” Thạch Nham!” Áo Đại Lệ trầm ngâm cả nửa ngày đột nhiên khê kêu.

Đột nhiên từ thể ngộ kỳ diệu tỉnh lại, Thạch Nham rút đi ám năng lượng trong cơ thể, một lần nữa dẫn vào thức hải, cơ thể một lần nữa hiện ra, hắn về mặt kỳ dị, mỉm cười nhìn về phía ba người Y Phu Lâm: “Địa Quỷ tộc cũng không phải quá khó đối phó, yên tâm, người tới toàn bộ đã chết rồi.”

” Chúng ta thấy rồi.” Y Phu Lâm về mặt rất cổ quái, lộ ra thần thái muốn nói lại thôi, giống như đang mê hoặc gì đó.

” Thạch Nham.” Áo Đại Lệ sáng ngời: “Một đạo hồn niệm cuối cùng của Ba Lạp Qua trước khi biến mất, lời nói của ý thức người nghe thấy không? Hắn nói Công kích linh hồn của người là áo quyết thất truyền của Phệ tộc!”

Thạch Nham bỗng nhiên minh bạch, về mặt khựng lại: “Hắn đích xác từng nói như vậy.”

Thôn phệ áo nghĩa là truyền thừa hạc tâm của Thi Huyết nhất mạch, trong Hoang vực chỉ có Thi Huyết thẩm nhuần chân lý của áo nghĩa, thôn phệ áo nghĩa của hắn chính là do Thi Huyết truyền thừa, sao có liên quan tới Phệ tộc.

Hắn nhìn về phía tộc nhân Thiên Mục tộc, lập tức có lòng phòng bị, nhưng vẫn giả bộ tự nhiên nói: “Phệ tộc là gì?”

Y Phu Lâm hít sâu một hơi: “Trong bảy đại chủng tộc, Phệ tộc kỳ lạ nhất, nghe đồn bọn họ là chủng tộc hoàn toàn mới do thái sơ sinh linh Phệ dùng huyết nhục của mình ngưng kết, nghe nói bát đại tà lực bọn họ tu luyện phân biệt là ngự hồn, tử vong, hủ thực, hắc ám, hỗn loạn hủy diệt, tuyệt vọng, thi lực, có bí mật bất truyền là thôn phệ áo nghĩa. Áo nghĩa này nghe nói đều là thái sơ sinh linh Phệ truyền thụ cho họ, nhưng mà hôm nay, thôn phệ áo nghĩa của Phệ tộc đã thất truyền, ngay cả bát đại tà lực cũng thất truyền rất nhiều, nhưng dù vậy, Phệ tộc cũng vẫn là một trong bảy đại chủng tộc, vẫn là chủng tộc thần bí nhất, không có ai dám tùy tiện trêu chọc họ.”

” Thái sơ sinh linh Phệ đã biến mất rất lâu rồi, lời đồn có liên quan tới nó chỉ có tộc nhân Phệ tộc biết, nghe đồn Phệ là tà ác chi nguyên, tay cầm thần khí tà ác, cực kỳ đáng sợ.

Theo tộc nhân Phệ tộc truyền tụng, nói lúc Phệ cường thịnh, cắn nuốt tinh thần, vực giới để tăng cường lực lượng của mình, là sinh linh đáng sợ nhất thế gian.”

Tạm dừng một chút, Y Phu Lâm nhìn về phía Thạch Nham: “Thủ đoạn nuốt hồn niệm, hồn ti của tộc nhân Hồn tộc đó của người giống như chính là áo nghĩa - Thôn phệ đã thất truyền của Phệ tộc trong lời đồn, áo nghĩa cậu hiện giờ ngay cả tộc nhân Phệ tộc cũng không thể lĩnh ngộ tinh túy, người, sao có thể tu luyện và thể ngộ?”

Áo Đại Lệ ngẩn ra, nhìn về phía Thạch Nham: “Chẳng lẽ Thi Huyết là...”

” Không phải.” Thạch Nham lắc đầu.

Hắn nhớ tới những lời mà Hủy thông qua Thiên Tà để nói, Thi Huyết do Hoang sáng tạo ra, vốn muốn thực hiện dung hợp đoàn tụ với nhục thân của nó, đem bốn đại lực cổ dung nhập vào Hoang.

Đáng tiếc, kế hoạch của Hoang nửa đường bị Phệ xâm nhập, được Phệ cho thôn phệ áo nghĩa và bát đại tà lực, muốn thông qua Thi Huyết để hủy diệt Hoang vực, làm Hoang bị thương, để nó vĩnh viễn không thể thực sự khôi phục.

Đây là tranh đấu giữa Hoang và Phệ.

Dựa theo lời nói của Hủy, vực sâu hắc ám, thánh địa của Thi Huyết nhất mạch chính là Phệ.

Minh Hạo còn từng nói, Thi Huyết từng đánh bại thái sơ sinh linh, hắn vốn tưởng rằng thái sơ sinh linh đó là Hủy, về sau cẩn thận đoán được người Thi Huyết đánh bại hẳn là Phệ, là thái sơ sinh linh một mực có ý đồ ảnh hưởng tới hắn.

Phệ bị Thi Huyết đánh bại, hoặc là yên lặng, hoặc là diệt vong, khi Thi Huyết cho rằng có thể thoát khỏi sự bài bố thì Hoang xuất thủ, âm thầm thúc đẩy thần chủ có được Thủy Nguyên quả, để thần chủ Bồ Lai Ân mang theo chúng cường đánh bại Thi Huyết, Thi Huyết không phải chết trong tay Bồ Lai Ân mà là chết trong sự diệt sát của Hoang.

Nguyên nhân căn bản chính là Thi Huyết do Hoang sáng tạo ra, mệnh cách bị Hoang ước thúc, chịu sự bài bố của quy tắc Hoang vực.

Nếu không có Thi Huyết trước tiên đánh bại Phệ, bản thân bị thương nặng, có lẽ hắn có thể luyện hóa Hoang, từ đó thay thế Hoang ngao du thiên địa, trở thành người đứng đầu Hoang vực, cũng là tồn tại đỉnh cấp của Hư vô vực hải.

Phệ tộc là chủng tộc do Phệ dùng tinh huyết của mình sáng tạo ra, Phệ là tổ tiên của bọn họ, Phệ truyền thừa cho bọn họ tất cả, áo nghĩa, tinh huyết, lực lượng của mình, hẳn là đường lui hẳn là lưu lại cho mình trước khi đánh một trận với Hoang, sau đó Phệ chắc rời khỏi Phệ tộc tìm Hoang giao chiến, Phệ tộc thông qua thời gian phát triển dài lâu, theo cường giả tử vong, dần dần áo nghĩa ngược lại không được đầy đủ.

Phệ giao chiến với Hoang bị thương nặng, không thể trở về Hư vô vực hải, sau đó lại bị Thi Huyết đánh, có lẽ bị thương nặng mà trầm tịch, hoặc là đã diệt vong, dẫn tới áo nghĩa của Phệ tộc thất truyền.

Một loạt suy đoán xẹt qua trong lòng Thạch Nham, thông qua chuyến đi tới Hư vô vực hải lần này, hắn đối với tranh chấp giữa Hoang và Phệ, đối với sự xuất hiện và vĩnh diệt của Thi Huyết dần dần chân chính có một nhận thức rõ ràng, đại khái đoán ra năm đó từng phát sinh gì.

Thi Huyết có thể đánh bại tên gia hỏa thái sơ sinh linh Phệ, cũng làm hắn kinh sợ.

Đáng tiếc cho bá chủ một đời, bởi vì mệnh cách bị Hoang trói buộc, bị Hoang nắm giữ thế chủ động, mượn dùng tay của thần chủ Bồ Lai Ân đánh chết, rơi vào kết cục tan vỡ, không thể thực sự lật độ tất cả tường cao ở Hư vô vực hải, không thể ở trong Hư vô vực hải trở thành một truyền thuyết chói mắt.

Hắn thất bại nhưng hắn lại thông qua Lạc La để chọn lựa mình, một mệnh cách không ở Hoang vực, truyền nhân có ưu thế tiên thiên so với hắn.

Thạch Nham vẻ mặt nghiêm túc, thầm nói trong lòng: "Thất bại của ngươi, là bi kịch của mệnh cách, ngươi nếu đã lựa chọn ta, ta sẽ không phụ kỳ vọng của ngươi, thực hiện chuyện ngươi không thể thực hiện!

"Đó không phải là thôn phệ áo nghĩa, là mượn dùng một loại bí bảo để thực hiện, là một loại vận dụng của ám năng lượng." Trầm mặc nửa ngày, Thạch Nham lạnh lùng cười, nói với ba tộc nhân của Thiên Mục tộc: "Các ngươi nghĩ nhiều rồi, hy vọng các ngươi đừng hiểu lầm, bằng không Phệ tộc kiểu gì cũng lộ ra ta."

Ba người Y Phu Lâm vẻ mặt nghi hoặc, ngăn người, cũng không nói gì thêm.

Ngay cả chính bọn họ cũng không tin những lời của Ba Lạp Qua, bởi vì thôn phệ áo nghĩa ở Phệ tộc cũng thất truyền, sự đáng sợ có liên quan tới huyền diệu của thôn phệ áo nghĩa cũng chỉ có Phệ tộc nói, bọn họ chỉ cho là Phệ tộc tự thổi phồng, hướng chỉ Thạch Nham rõ ràng là người của Hoang vực, bọn họ đối với lai lịch của Thạch Nham cũng không biết rõ.

Hoang vực làm sao liên hệ được với áo nghĩa thất truyền của Phệ tộc, điều này căn bản là chuyện không thể.

Bởi vậy bọn họ lựa chọn tin vào giải thích của Thạch Nham, tin đó là thông qua ám năng lượng và một loại chỉ bảo kỳ dị để hình thành, có hiệu quả thần kỳ tương tự với thôn phệ áo nghĩa.

Chỉ có Áo Đại Lệ minh bạch sự lo ngại của Thạch Nham, thôn phệ áo nghĩa sự quan trọng đại, ở Phệ tộc cũng thất truyền, có thể thấy được trân quý cỡ nào.

Nếu tin tức lộ ra, để Phệ tộc biết, hai người bọn họ làm gì còn đường sống?

1379. Chương 1372: Quanh Co

1380. Chương 1373: Luyện Hồn Đỉnh

1381. Chương 1374: Trả Thù Lao

Đầm nham thạch nóng chảy chiếu cho sắc mặt Thạch Nham đỏ bừng.

Bên trong đầm nham thạch nóng chảy lơ lửng truyền đến năng lượng ba động khủng bố, trong lòng hắn sáng như tuyết, biết bản thể của Long Tích lão tổ tiềm tàng trong đầm nham thạch nóng chảy, đang tiêu hóa lực lượng trong nham thạch và tinh thần toái phiến mới cắn nuốt gần đây, ý đồ trùng kích cảnh giới Vực Tổ.

Năng lượng Trong thiên địa chia làm rất nhiều loại, phong vũ lôi điện, sơn xuyên hồ bạc, đầm lầy nham thạch, bên trong đều có năng lượng, trong cơ thể võ giả, dị tộc, mãnh thú cũng có năng lượng, tinh thạch, kỳ bảo, áo giáp cũng có năng lượng, tình thế biểu hiện của năng lượng thiên kì bách quái.

Nhưng năng lượng đã được biết cơ hồ toàn bộ có thể phân loại là chính năng lượngl vẫn thạch bạo toáiil tinh thần hủy diệtl lôi điện băng sươngl đều là chính năng lượng.

Đây là năng lượng mà tuyệt đại đa số võ giả nắm giữ, tràn đầy trong thần lực cổ thụ, làm võ giả có thần thông ảo diệu, theo đó thi triển ảo nghĩa.

Nhưng chỉ có chính năng lượng, võ giả không thể có lực lượng của sáng thế, không thể ngưng kết vực giới mới, không thể trong một ý niệm là tinh hải tiêu tan.

Căn cứ vào cách nói của sinh linh thời đại thái sơ, còn có một loại năng lượng khác, được gọi là phụ năng lượng, còn được gọi là ám năng lượng, đây là một loại thần bí chi lực, nó vô ảnh vô hình, không thể cảm ứng cảm giác, nhưng quả thật có tồn tại, hơn nữa thủy chung đang ảnh hưởng tới sự tồn tại và hành của vô số vực giới trong vũ trụ, chiếm địa vị thống trị.

Đáng tiếc, không có mấy người có thể thấy rõ chân lý của loại năng lượng này, hiểu rõ sự huyền diệu của năng lượng này, lại thường thường sẽ đi tới tồn tại đỉnh phong nhất.

Long Tích lão tổ kẹt ở cảnh giới Bất Hủ nhiều năm, chỉ kém một bước là có thể bước vào Vực Tổ, nhưng một bước nhỏ nhỏ này lại như hồng cầu không thể vượt qua, khiến hắn sinh ra một loại bất lực vĩnh viễn không thể bước vào.

Hắn nhìn về phía Thạch Nham, khó nén sự kích động trong mắt, nói: “Người chỉ có tu vi cảnh giới Thủy Thần, ta rất hiếu kỳ, người sao lại có thể có ám năng lượng?”

Khi Nói chuyện một dòng thần thức của Long Tích lão tổ trực tiếp chui vào trong óc Thạch Nham, xem xét một vòng trong thức hải của hắn, rồi chủ động rời khỏi, lập tức Long Tích lão tổ càng hưng phấn hơn: “Không sai! Đúng là ám năng lượng.”

” Nói thật ra loại năng lượng này không phải thông qua linh ngộ mà có.” Thạch Nham biết rõ lão quái kiến thức bất phạm, cũng không dám thử dùng nói dối để lừa hắn, lạnh lùng nói: “Ám năng lượng này ta thông qua thái sơ sinh linh mà có, một thái sơ sinh linh bị thương nặng, lúc hiểm nghèo, huyết nhục tinh khí trong cơ thể sắp mất sạch, ta trùng hợp tu luyện ở gần đó, hấp thu tinh khí huyết nhục trên người nó, sau đó gân mạch, huyết nhục, cốt hài, linh hồn cùng phát sinh lột xác, sau đó liền mặc danh kỳ diệu thức hải phát sinh biến hóa.”

Lời nói của hắn là nửa thật nửa giả.

Ám năng lượng quả thật là thông qua Hủy mà có, có điều cái hắn mượn dùng chính là thôn phệ ảo nghĩa, dùng ăn mòn của bản thể Hủy để thành công khiến bản thân tiến hóa toàn phương diện, từ đó có được năng lượng.

” Thái sơ sinh linh?” Đôi mắt Long Tích thoáng hiện ra ánh sáng kinh dị: “Thái sơ sinh linh đó tên là gì? Còn nữa người là tới từ khu vực nào? Làm sao lại gặp thái sơ sinh linh?”

Thạch Nham nhú mày, phương diện này vốn không muốn nói rõ: “Thứ ta có thể nói đã nói rồi, ta chỉ nói lai lịch của ám năng lượng của ta, cũng có thể nói cho người, đó chỉ là một bất ngờ, là vận khí của ta vô cùng tốt, mới có thể có được ám năng lượng, việc này không thể rêu rao.”

Hắn nhìn ra, Long Tích cũng muốn thông qua thái sơ sinh linh để có ám năng lượng, tiến tới đột phá.

” Vậy người có thể giúp gì cho ta?” Long Tích thần sắc trầm xuống, hiển nhiên có chút tức giận: “Dựa theo tình huống người nói, ám năng lượng của người đến một cách mặc danh kỳ diệu, chỉ sợ ngay cả chính người cũng không biết huyền bí của ám năng lượng, người có thể nói cho ta biết điều gì?”

” Ta có thể thử độ một dòng ám năng lượng cho người, để người chậm rãi lần mò, từ đó thể ngộ huyền diệu.” Thạch Nham trước khi tới đây đã lập kế hoạch, lúc này liền nói ra.

” Độ một dòng năng lượng cho ta?” Long Tích ngây ngẩn cả người, ánh mắt đùa cợt: “Người cho rằng có thể giải quyết đơn giản như vậy ư? Có được Ám năng lượng, theo ta được biết chỉ có hai loại phương pháp, một loại chính là phương pháp mà người gọi, thông qua thái sơ sinh linh, một loại khác là phải thông qua linh ngộ của bản thân, người cũng không phải thái sơ sinh linh, ta lại không thể tương lai kích sát luyện hóa dung hợp, người độ ám năng lượng thì có tác dụng chớ gì?”

” Người làm sao biết ta không phải thái sơ sinh linh?” Thạch Nham nhếch miệng.

” Tổ tiên của ta chính là Tích, người biết bản thể của tổ tiên ta khổng lồ cỡ nào không? Đừng nói tổ tiên của ta, người có biết bản thể của ta lớn cỡ nào không? Mỗi một thái sơ sinh linh đều là quái vật lớn, thậm chí so với tinh thần còn lớn hơn, người, còn kém xa.” Long Tích vẻ mặt khinh thường.

“Ừ, ta tuy rằng không phải thái sơ sinh linh, có điều ta độ cho người ám năng lượng, chắc có thể giúp cho người.” Thạch Nham cũng không bận tâm, bỗng nhiên nhắm mắt ngồi xuống trước mặt Long Tích, dụng tâm ngưng tụ ám năng lượng trong thức hải, ngưng kết ra một dòng ám năng lượng, dùng một đoàn không gian ẩn ký bọc lấy.

Một dòng ba động bỗng nhiên từ trên người hắn truyền đến, chui vào trong mắt Long Tích lão tổ.

Long Tích lão tổ cau mày, mắt chớp chớp, kéo đoàn ẩn ký vô hình đó vào trong đầu.

“Xi.”

Trong đầu Long Tích lão tổ truyền đến tiếng không gian ẩn ký nổ, một dòng năng lượng kỳ dị đột nhiên thẩm thấu ra, hắn vừa mới muốn bắt giữ thì bỗng nhiên phát hiện năng lượng đó trực tiếp tiêu tán.

Thạch Nham cũng ngẩn ra, vẻ mặt bối rối, một dòng ám năng lượng dùng thần lực không gian bọc lấy, hắn không lạc ẩn linh hồn của mình, không ngờ vừa rời khỏi hắn thì trực tiếp tiêu tán, không thể mang đến bất kỳ trợ giúp nào cho Long Tích lão tổ.

” Đây là phương pháp của người ư?” Long Tích lão tổ vẻ mặt khó coi.

Thạch Nham cười khổ, vắt hết óc nghĩ cách giải quyết.

Lúc này, Đỗ Lạc dẫn theo Đồ Thích Kỳ, Nhã Vân, bỗng nhiên từ hang động phía trên đi xuống, Đồ Thích Kỳ nhìn Thạch Nham rồi lại nhìn nhìn Long Tích lão tổ, thản nhiên cười nói: “đang thảo luận chỗ huyền diệu của ám năng lượng à?”

Long Tích lão tổ hừ lạnh một tiếng.

” Bản thể của Lão tổ tuy rằng cực kỳ cường hãn, ẩn chứa lực lượng khủng bố, nhưng trình độ lột xác về bản chất của sinh mệnh người vẫn phải kém một chút.” Đồ Thích Kỳ cười nói, trong lúc nói trong tay hắn ném ra một hộp ngọc, hộp ngọc rơi xuống đất ở trước người lão tổ, nắp hộp chủ động mở ra, bên trong như có vật kỳ dị lấp lánh, đáng tiếc lại không nhìn thấy.

Nhưng thứ này rõ ràng tồn tại, điểm này từ sự lồi xướng của hộp, từ vết nứt rất nhỏ là có thể nhìn ra.

Thạch Nham sửng sốt, tâm thần khẽ động, ám năng lượng trong thức hải bỗng nhiên rót vào con người, trong nháy mắt hắn nhìn thấy trong hộp có một cây xương cốt.

Hắn ngạc nhiên nhìn về phía Đồ Thích Kỳ: “Một cây xương cốt ư?”

Xương cốt này cũng giống như xương cốt của Thi Huyết năm đó, như có thể vô hình, thần thức bình thường không thể cảm giác được, hắn thôi phát một chút ám năng lượng mới có thể thấy rõ.

“Ừ, chính là một cây xương cốt, một cây xương cốt của cường giả cấp bậc Vực Tổ sau khi vẫn diệt. Cốt hài này cũng được gọi là ám tài liệu, hoặc là phụ vật chất, chỉ có người cảnh giới Vực Tổ thẩm thấu ám năng lượng, sinh mệnh tiến hóa đến trình độ nhất định mới có thể thành được như vậy.”

Đồ Thích Kỳ trước khi tới đây đã sớm có chuẩn bị: “Căn cứ vào cách nói của Hám Thiên đại nhân nói của Huyền Thiên tộc ta, trước khi linh ngộ ám năng lượng phải tiến hóa trình độ sinh mệnh tới mức hoàn toàn mới. Chỉ có nhục thân linh hồn cùng lột xác, đạt tới độ cao sinh mệnh hoàn toàn mới mới có hy vọng linh ngộ được năng lượng đó. Thái sơ sinh linh đều là tồn tại sinh mệnh đã tiến hóa đến đỉnh phong, cho nên bọn họ có thể linh ngộ lực lượng này, chúng ta nếu muốn đạt tới mức đó, bước đầu tiên phải bồi luyện nhục thân, bồi luyện linh hồn, tiến hóa sinh mệnh căn nguyên.”

Thạch Nham chấn động nói: “Ta trước khi có ám năng lượng đúng là huyết nhục, gân mạch, xương cốt, linh hồn trong cơ thể cùng nhau phát sinh kịch biến, sau khi kịch biến ta mới dần dần ý thức được sự kỳ diệu của thân thể, phát hiện trong thức hải có thêm một loại lực kỳ lạ.”

Hắn nhìn về phía Đồ Thích Kỳ.

Long Tích lão tổ sững sờ ở đó, lâm vào trầm tư, như bị xúc động bí ẩn trong nội tâm.

Hắn bỗng nhiên nhớ ra, năm đó khi hắn còn cực kỳ nhược tiểu, thái sơ sinh linh Tích từng dặn dò hắn, bảo hắn vĩnh viễn đừng lơ là ngưng kết thối luyện nhục thân linh hồn, phải mỗi một tác cơ nhục, tế bào, xương cốt đều phải thiên chuy bách luyện, đợi cơ hội nhục thân, linh hồn thăng hoa.

”Tích.” vào lúc hắn còn rất nhỏ đã nói, phải luôn tiến hành tu luyện nhục thân, linh hồn, không thể chỉ ngưng kết lực lượng thật nhiều, nói linh hồn, nhục thân lột xác đến trình độ nhất định sẽ thấy được sự kỳ diệu mà người khác không nhìn thấy.

Tiền bối dặn dò đã rất lâu rồi, lâu đến nỗi Long Tích lão tổ đã quên mất rồi.

Hôm nay Đồ Thích Kỳ nói ra cảm ngộ của Hám Thiên, Long Tích lão tổ như thể hồ quán đỉnh, đột nhiên bừng tỉnh, mắt lão không ngờ ứa ra nước mắt: “Thì ra tiền bối đã sớm chiếu sáng phương hướng cho ta, đáng tiếc ta chỉ một mặt cường điệu ngưng kết lực lượng, dần dần quên đi lời nhắc nhở của tiền bối, cũng không biết nhục thân, linh hồn mới là căn nguyên. Thật đáng buồn, đây là sự đáng buồn lớn nhất của ta, ta thẹn với tiền bối.”

”Đây là bước đầu tiên, ta nghĩ Tân Cách chắc biết điểm này, hắn chưa bao giờ nhắc nhở người ư?” Đồ Thích Kỳ cũng có chút thương cho Long Tích lão tổ, hắn vẫn muốn giao hảo với Hồn tộc, quan hệ với Tân Cách cũng không tồi, nhiều năm như vậy Tân Cách mấy lần đến chỗ hắn làm khách, hắn cũng từng hỏi Tân Cách việc này nhiều lần, không ngờ không được một câu nhắc nhở hữu dụng của Tân Cách.

Thối luyện nhục thân, linh hồn, tiến hóa trình độ sinh mệnh, đây là cách đầu tiên để lĩnh ngộ ám năng lượng, cũng là một bước mấu chốt, cao tầng của bảy đại chủng tộc đều biết việc này, hiện giờ cũng đều cố ý hay vô tình nhắc nhở con cháu phía dưới, coi nhục thân, linh hồn trở thành mấu chốt tu luyện như ngưng kết lực lượng.

Tân Cách thân là cường giả của Hồn tộc, tất nhiên biết việc này, bản thân hắn cũng thủy chung không ngừng thối luyện nhục thân, linh hồn.

Nhưng hắn không thông báo cho Long Tích một câu.

”Tân Cách biết một bước này ư?” Long Tích trợn mắt, sát khí hiển.

”Ở bảy đại chủng tộc, một bước này là thượng thức rồi, tuy rằng chỉ là bộ sậu đầu tiên, nhưng bảy đại chủng tộc đều đang nghiên cứu, cũng đều cho rằng đây là phương hướng chính xác.” Nhã Vân lạnh lùng nói chen vào.

Long Tích lão tổ không nói gì, hô hấp ồ ồ, trong mắt hung quang lập lòe, cả nửa ngày sau hắn mới kìm nén được ý muốn tìm Tân Cách nói chuyện.

Một bình ngọc màu vỏ quýt bỗng nhiên bị hắn ném ra, di động trước người Thạch Nham.” Bên trong có một viên Bất Hủ đan, có thể giúp người đột phá Bất Hủ, coi như là trả thù lao cho người đã nhắc nhở, dẫn tiến, ừ, ta và hai vị của Huyền Thiên tộc có chuyện quan trọng cần bàn, Đồ Lạc, người an bài cho hắn.” Long Tích phân phó.

”Tuân mệnh.” Đồ Lạc tất cung tất kính nói.

1382. Chương 1375: Xé Rách Bình Cảnh

Đồ Lạc dẫn theo Thạch Nham trở về tầng ngoài của lòng đất.

Hắn hiển nhiên trước đó đã truyền đạt mệnh lệnh, tộc nhân phía dưới của Long Tích tộc đã na di một nhóm bốn người Thiên Mục tộc và Áo Đại Lệ tới khu vực mới.

Đó là một thạch điện cực lớn tương đối bí ẩn, nơi này Long Tích tộc không mở ra đối ngoại, mà là địa phương tu luyện của tộc nhân Long Tích tộc cường đại, điểm này, từ sự tục tĩu đơn giản trong thạch điện đã có thể nhìn ra manh mối.

Thạch điện khảm bên trong một chỗ vắn thạch toái tinh, bên trong có tu luyện thất, có gian trữ vật, có nơi tắm rửa, nhưng không có bất kỳ vật phẩm trang sức hoa văn tinh mỹ nào, cũng không trang trí tinh thạch để tăng cường mỹ cảm, đây là tác phong nhất quán của tộc nhân Long Tích tộc, không thích xa hoa.

” Đây là chỗ ta tu luyện.” Đỗ Lạc thần nhiên nói.

Mỗi một tộc nhân Long Tích tộc cường đại đều có nơi riêng trên Long Tích tinh, thạch điện này ở bên trong vắn thạch, vắn thạch đó được Đỗ Lạc cải tạo, có thể từ trong lòng đất Long Tích tinh trực tiếp bay ra, có thể làm chiến hạm để sử dụng.

Không bao lâu sau, tộc nhân Long Tích tộc còn lại cũng mời Y Phu Lâm, Áo Đại Lệ tới rồi an bài ở đây.

” Lão tổ muốn bảo đảm tính mạng của các người, chúng ta khẳng định sẽ không để Hồn tộc quấy rầy các người, chờ hai vị tiền bối của Huyền Thiên tộc và lão tổ thương thảo xong, cũng sẽ an bài ở đây, các người cứ yên tâm đi.” Đỗ Lạc thông báo một câu rồi lập tức phân phó cho người trong tộc: “Chỉ cần bọn họ không ly khai nơi này thì có thể tự do hoạt động, tất cả thạch thất tu luyện đều có thể mở, các người đừng quấy rối bọn họ.”

Nói xong, Đỗ Lạc rời khỏi vòm vàng thạch điện, thị vệ ngoài điện đều cung kính gật đầu.

” Chúng ta được chuyện hai vị trí, xem ra Long Tích tộc cực kỳ kiêng kỵ Địa Quỷ tộc, Hồn tộc, bằng không cũng không đến mức nhọc lòng che giấu như vậy.” Áo Đại Lệ một thân quần áo trắng thuần, Thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, sau khi đi tới bên cạnh Thạch Nham thì lại nói: “Tình huống như thế nào?”

” Long Tích lão tổ chắc sẽ giữ tính mạng cho chúng ta. Ừ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn chắc đang thương lượng, muốn hạ sát thủ với Tân Cách.” Thạch Nham nhếch miệng cười, nói với ba người Y Phu Lâm: “Yên tâm đi, chắc không có gì trở ngại đâu. Các người cứ an tâm tu luyện ở đây là được. Chuyện này Chúng ta sẽ giải quyết.”

Hắn không nhắc tới chuyện vợ chồng Đồ Thích Kỳ của Huyền Thiên tộc với ba người.

Y Phu Lâm đoán bọn họ có việc muốn giấu diếm, có điều bọn họ rất sáng suốt, không truy hỏi, sau khi nhận lời thì đều tự tìm kiếm thạch thất để tu luyện.

Thạch Nham và Áo Đại Lệ chọn một sân tu luyện cực lớn, dưới đất phủ kín tinh thạch hình vuông, cực kỳ cứng rắn, không sợ va chạm và năng lượng bạo kích. Phía trên Sân tu luyện có mái vòm hình tròn, cách mặt đất rất cao, bay lượn cũng không có vấn đề.

Hắn kể lại chuyện gặp mặt Long Tích lão tổ với Áo Đại Lệ, Áo Đại Lệ nghe mà kinh ngạc không thôi, sau đó hắn liền chọn một chỗ ngồi xuống, nói: “Nơi này tạm thời chắc an toàn, Long Tích tộc sẽ không gây bất lợi đối với chúng ta, nhân lúc còn có chút thời gian, chúng ta mau chóng tu luyện.”

“Được.” Áo Đại Lệ học hắn, ngồi xuống đối diện hắn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Vù vù!

Ba dòng linh hồn từ trong vò rượu trong tay nàng ta bay ra, ba dòng linh hồn đó không có ý thức và lý trí, là năng lượng linh hồn thuần túy, bị nàng ta giơ tay lên chỉ một cái thì cùng nhau biến mất ở khóe mắt của nàng ta.

Thân hình nàng ta hơi rung động. Một hồn tuyến như sợi tóc từ trong cơ thể nàng ta bay ra, cực kỳ quỷ dị.

Thạch Nham không vội vã động thủ, ngưng thần nhìn về phía Áo Đại Lệ, phát hiện ba Thủy Thần linh hồn sau khi bị nàng ta hút vào thức hải, Dùng áo nghĩa kỳ diệu phân giải, cắt nát ba linh hồn thành mấy ngàn hồn tuyến, khiến những hồn tuyến này du động trong gân mạch của nàng ta. Tựa hồ muốn lạc ấn lên sinh mệnh ấn ký trong cơ thể nàng ta, cũng dùng linh hồn đó để tăng tiến lực lượng trong thân thể nàng ta, khiến gân mạch, cốt hài trở nên cứng cõi hơn.

Thạch Nham nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên cười gật đầu.

Hắn nói rõ những lời nói của Đồ Thích Kỳ đối với Long Tích lão tổ, khiến Áo Đại Lệ phương tâm xúc động, lập tức áp dụng thực tiễn.

Tu luyện trước đây của Áo Đại Lệ, linh hồn chắc trực tiếp hoạt động trong tế đài, căn bản không cần đi lại trong gân mạch, lần này nàng ta sở dĩ làm như vậy, hẳn là đã thay đổi suy nghĩ, coi gân mạch, huyết nhục, cốt hài thành mấu chốt để thối luyện, cũng muốn sớm xác định phương hướng, để linh ngộ âm năng lượng, chuẩn bị cho đột phá Vực Tổ.

Nàng ta luôn luôn thông minh cơ trí, sau khi hiểu rõ bí ẩn này thì tất nhiên biết lợi dụng như thế nào.

Tộc nhân của Minh Hoàng tộc trước kia đều cường điệu tu luyện hồn phách, coi chủ hồn trở thành mấu chốt có=của áo nghĩa, không đặc biệt lưu tâm tới thối luyện huyết nhục.

Cách làm của Nàng ta hôm nay đã hoàn toàn thoát ly tác phong trước sau như một của Minh Hoàng tộc, chỉ bằng vào những câu nói phiến diện của Thạch Nham, nàng ta dám vứt bỏ phương hướng tu luyện trong tộc, bắt đầu tu luyện với bộ sậu hoàn toàn mới, một mặt chứng minh nàng ta quyết đoán cứng cỏi, mặt khác cũng chứng minh nàng ta cực kỳ tin Thạch Nham, cho rằng Thạch Nham sẽ không lừa nàng ta.

Thạch Nham rất vui mừng, hẳn tin với thiên phú và trí tuệ của Áo Đại Lệ, một khi nhận thức chuẩn phương hướng, tương lai tất nhiên sẽ có thành tựu kinh người.

Một đạo điện quang hiện lên trong óc, đủ loại niệm đầu hỗn độn như bị lợi kiếm chặt đứt, hắc trong nháy mắt tỉnh táo lại, trong lòng không có một tia tạp niệm, bình ngọc màu vỏ quýt Long Tích lão tổ đưa tặng, bỗng nhiên bỗng bành trước mắt hắn, trong mắt tinh quang chợt lóe, bình ngọc vỡ ra, một viên đan được kỳ dị bỗng nhiên dần hiện ra.

Đan hoàn to như long nhãn, tỏa ra mùi thuốc kinh người, cẩn thận nhìn sẽ phát hiện đan đó không ngờ là một tinh thần thu nhỏ, mặt ngoài còn ngưng kết ra sơn xuyên, hồ nước, cung điện cây cối, thậm chí có mưa gió lôi điện!

Mắt Thạch Nham phóng ra ánh sáng kinh người, nhìn chăm chăm vào đan hoàn, phát hiện bên trong một số cung điện còn có thi hài của sinh linh tồn tại!

Bất Hủ đan ít nhất cũng phải dùng Sinh mệnh chi tinh cấp bảy làm hạch tâm, dùng hàng tỉ sinh linh làm nguồn suối, do đại thần thông thối luyện, thu nhỏ lại hàng tỉ, biến thành một viên thuốc đoạt tạo hóa của thiên địa, giúp người cảnh giới Thủy Thần đỉnh phong đột phá ảo diệu của cảnh giới Bất Hủ.

Hắn vốn hoài nghi sự thật giả của đan được này, muốn nghiêm túc xem xét,, vừa thấy hắn đã không còn một chút hoài nghi nào, đan được kỳ lạ như tinh thần thu nhỏ, không phải Bất Hủ đan thì có thể là gì?

Há miệng hút một cái, Bất Hủ đan do tinh thần ngưng luyện trực tiếp vào miệng, thuận theo tràng vị một đường chảy xuống, bay thẳng đến tinh nguyên cổ thụ ở đan điền.

Bất Hủ đan đó bỗng bành phía trên thần lực cổ thụ, truyền đến tiếng ầm ầm như tim đập, từng cỗ lực lượng tinh thuần từ trong đan được phóng xuất ra, nháy mắt đã nối với gân mạch toàn thân hắn, trong nháy mắt, trong gân mạch hắn như có từng con sông năng lượng đang dập dờn, khiến trong cơ thể hắn tràn đầy năng lượng ba động kinh thiên động địa.

Cùng lúc đó, hắn rõ ràng phát hiện, hàng tỉ hồn phách của sinh linh trên đan được hóa thành một cỗ hồn lực trong suốt khác, từ dưới mà lên, không ngờ nhảy vào linh hồn tế đài của hắn!

Hồn lực trong suốt rơi vào thức hải, cùng âm năng lượng trong thức hải và xộc lên, như pháo hoa vỡ, vô số toái quang như toái tinh tràn ngập trong tầng áo nghĩa, tầng thiên hỏa, sâu trong chủ hồn, không gian, sinh mệnh, tử vong tinh thần áo nghĩa trong tầng áo nghĩa của hắn như là bị xúc động, áo nghĩa phân biệt rõ ràng đột nhiên kỳ diệu dính vào nhau.

Một loại cảm giác huyền bí khó có thể hình dung chảy trong trái tim, tế đài của hắn, hắn như trở về ngọn nguồn áo nghĩa của Hoang, du lịch trong hải dương tử vong, không gian sinh mệnh, tinh thần, chủ hồn ngáy đơ, như từ bản thể bay ra, chủ hồn như là thực sự có sức sống vô tận, có thể mãi mãi trường tồn, có thể bất hủ bất diệt.

Trong Lôi đồn, người đạt tới cảnh giới Bất Hủ có thể sống lâu vô tận. Thí dụ như thánh thú Thanh Long, sau khi đạt tới cảnh giới Bất Hủ, sống mười vạn năm mà tinh lực vẫn dư thừa, thoát khỏi quy luật già cả bình thường.

Đây là điều Thủy Thần khó có thể làm được, Thủy Thần sống tuy rằng cũng rất lâu, nhưng thần thể, linh hồn sau khi trải qua mấy vạn thì sẽ chậm rãi già đi, sẽ tinh lực không đủ, linh hồn cũng sẽ dần dần suy yếu, nếu không thể đột phá tới cảnh giới Bất Hủ, Thủy Thần ở hậu kì của sinh mệnh, bởi vì sinh mệnh từ trường dần dần khô kiệt, cuối cùng sẽ chết héo như cỏ thụ.

Chỉ có đột phá Bất Hủ mới có thể thực sự Bất Hủ bất diệt, mới có thể bóp méo thiên địa quy tắc thiên địa quy tắc, sống lâu vô tận, sinh mệnh từ trường vĩnh viễn tràn đầy, linh hồn có thể thủy chung mệnh mệnh như lúc ban đầu.

Trừ phi bị cường giả mạnh hơn đánh chết, làm sinh mệnh khô kiệt, linh hồn ẩn ký bị xáo đi, nếu không người cảnh giới Bất Hủ trên lý luận có thể sống vĩnh viễn.

Đây là Bất Hủ.

Cảm thụ được sự hòa vào nhau của áo nghĩa trên tầng áo nghĩa, chủ hồn của Thạch Nham ngậy ra, sinh ra một loại như đuổi theo mộng đẹp.

Nhưng mà một linh hồn khác của hắn lại cực kỳ tỉnh táo, phát hiện thiên hỏa đã trói buộc hắn rất lâu không ngờ bị Bất Hủ đan xúc phát, khi hắn hướng tới cảnh giới Bất Hủ thì cũng có dấu hiệu dung hợp rất kỳ diệu.

Trừ Hồn Động Thánh Hỏa vẫn độc lập ra, thiên hỏa còn lại không ngờ dính vào nhau, hình thành một mảng hải dương hỏa diễm, hải dương đó vốn chia làm từng mảng, như một khối vải hoàn chỉnh bị xé ra, lúc này đang chậm rãi tụ tập.

Tầng Thiên hỏa thành biển lửa cuộn cuộn, phó hồn của hắn bỗng bình phía trên tầng thiên hỏa, nhìn thiên hỏa còn lại từng bước dung hợp.

Một viên Bất Hủ đan đã mang tới rất nhiều kỳ diệu cho thần thể hắn, khiến hắn khi bước lên cảnh giới Bất Hủ, rất nhiều kỳ diệu bí ẩn trong cơ thể đều như bị đốt lên.

Động tĩnh tu luyện của hắn và Áo Đại Lệ không nhỏ, đám người Thiên Mục tộc rất nhanh phát hiện, bọn họ đều tụ tập bên ngoài thạch thất Thạch Nham, Áo Đại Lệ tu luyện, thạch thất đó tạm thời phong bế, nhưng động tĩnh bên trong rất rõ ràng, đây là ba động thác loạn khi đột phá.

” Áo Đại Lệ bước tới Thủy Thần nhị trọng thiên, hắn thì sắp đột phá cảnh giới Bất Hủ.” Y Phu Lâm cũng là người từng trải, vừa cảm ứng liền biết ngay, cảm thấy kính nể: “Chúng ta trước tiên dừng lại đã, canh cửa đá cho họ, trong khoảng thời gian này tộc nhân của Long Tích tộc cũng không thể tự tiện tiến vào.”

” Xem ra hắn sau khi gặp mặt Long Tích lão tổ chắc có được Bất Hủ đan rồi.” Mã Hi Toa vẽ mặt hâm mộ.

Nàng ta đi theo hai sư huynh tới đây cũng là mang hy vọng có thể thu hoạch được một viên Bất Hủ đan, hiện giờ thấy Thạch Nham đã xin được Bất Hủ đan để tu luyện, nàng ta rất hâm mộ.

” Chúng ta không có phúc khí này, có điều nếu hắn có thể đột phá có thể đột phá cảnh giới Bất Hủ, dùng ám năng lượng hắn nắm giữ làm tiền vốn, thực lực chân chính sẽ cực kỳ đáng sợ.” Y Phu Lâm cảm thán nói.

1383. Chương 1376: Cắt Thịt

1384. Chương 1377: Sự Kiện

1385. Chương 1378: Xung Đột

Long Tích tinh trong động tĩnh như phiên sơn đào hải của Long Tích lão tổ, từ tinh thần lột xác thành đại lực, một đại lực nhấp nhô tạo thành từ toái tinh và vãn thạch, toái tinh, vãn thạch này giống như là tạo thành mái ngói, đá phiến của quảng trường, rải ở các góc.

Quan sát từ phía chân trời, sẽ phát hiện đại lực này gồ ghề, có rất nhiều khe rãnh vực sâu, cũng có sơn xuyên quái phong, có rất nhiều cung điện, có các loại huyết động.

Lúc này, ở giữa Long Tích tinh, một tòa thạch điện nóc rách nát tọa lạc, một đạo ánh lửa ngút trời.

Đám tộc nhân Long Tích tộc cảnh giới Bất Hủ nhị trọng thiên Đỗ Lạc, Đề Phụng tụ tập bên cạnh thạch điện, ngưng thần đề phòng, lưu tâm người dị tộc xung quanh.

Nữ nhân đeo mặt nạ đang người xinh đẹp của Mị Ảnh tộc và đám người Nguyên Mạc của Thuỷ tộc cũng tụ tập bên cạnh thạch điện, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía thạch điện.

Giữa không trung, rất nhiều tộc nhân dị tộc đều vẻ mặt ngạc nhiên đi tới, ánh ra vẻ hưng phấn.

Bọn họ cũng đều biết đây là Long Tích lão tổ sắp tiến hành hoạt động tế tổ, muốn cử hành thịnh hội.

Lúc cực xưa, khi thái sơ sinh linh Tích vẫn chưa vẫn diệt, Long Tích tộc cũng đều định kỳ tổ chức thịnh hội, ở thời kì đó Long Tích tộc là lãnh tụ của các tộc phụ cận, tộc nhân của những dị tộc này đều sẽ đứng hạn tới gặp mặt Tích, tỏ lòng khiêm tốn và cung kính.

Thịnh hội do Tích cử hành, mời thủ lĩnh các tộc, mời tinh nhuệ của các tộc xung quanh, hẳn sẽ trong lúc thịnh hội giảng giải chân lý thiên địa ảo nghĩa, tiết lộ bí mật của thái sơ sinh linh, thịnh hội này chẳng những hấp dẫn tộc nhân của các tộc xung quanh, ngay cả bảy đại tộc cũng sẽ phái tộc nhân tới đây nghe.

Nhưng mà sau khi Tích tiêu vẫn, thịnh hội này không còn rầm rộ nữa, tuy rằng Long Tích đời hai cũng định kỳ cử hành thịnh hội. Nhưng đại đa số tộc nhân của dị tộc tới đều nghe theo phân phó của tiên bối trong tộc, dùng lòng cảm ơn để tế điện Tích, bởi vì tiên bối của bọn họ năm đó đều có được lợi ích từ thiên địa ảo nghĩa mà Tích giảng giải.

Tích tuy rằng đã mất, nhưng bọn họ vẫn cảm kích, khi thịnh hội cử hành sẽ bảo tiểu bối phía dưới đến bái tế.

Long Tích lão tổ cũng biết sức hấp dẫn của thịnh hội không bằng trước. Thường thường sẽ lấy ra trân bảo trong tộc để giao dịch, thí dụ như Bất Hủ đan, liền có sức hấp dẫn rất mạnh, cũng khiến một số tộc nhân dị tộc đường xa mà đến, nữ tử của Mị Ảnh tộc chính là bởi vì trùng hợp ở gần đó, nghe nói Long Tích tộc tổ chức thịnh hội, mong ngóng Bất Hủ đan mà tới.

Lúc này, Tân Cách một đường gào thét mà đến, đẩy tộc nhân dị tộc ven đường ngã trái ngã phải, đi tới phía trước thạch điện.

Từng dòng u hồn, lệ quỷ di động dưới thân hắn, như là bầy cá dày đặc, có bảy hung hồn không ngừng cắn nuốt hồn phách suy yếu xung quanh, trong thời gian rất ngắn đã lớn mạnh, biến thành mười lệ quỷ hung ác, rít gào phía sau Tân Cách, khí thế kinh thiên động địa.

Một con hung hồn Trong đó rõ ràng chính là Minh Hồng. Sau khi hắn bị Tân Cách luyện hóa không tự chủ được bị Tân Cách sử dụng, cũng hóa thân thành một con hung hồn gào thét.

Minh Hồng rống lên mấy tiếng, đột nhiên giật mình, trong con ngươi âm trầm ác độc ánh ra vẻ giãy dụa thống khổ.

Hắn ở hư không phía sau Tân Cách, liếc một cái liền nhìn thấy phía dưới thạch điện, nhìn thấy Áo Đại Lệ đang tu luyện.

Lúc này, trong cơ thể Áo Đại Lệ truyền đến hồn ti. Đột nhiên xuất hiện ba động khiến hắn cực kỳ quen thuộc, hắn ngưng thần nhìn lập tức ý thức được thân phận của Áo Đại Lệ.

Bởi vì cái Áo Đại Lệ tu luyện chính là linh hồn pháp quyết độc hữu của Minh Hoàng tộc, mà khí tức trên người Áo Đại Lệ cũng có hương vị của tộc nhân Minh Hoàng tộc bọn họ.

Hắn ở Hư vô vực hải bị Tân Cách luyện hóa nhiều năm, thủy chung không thể thoát ly Tân Cách. Ngay cả một võ giả Hoang vực cũng chưa bao giờ thấy, hiện giờ, bỗng nhiên ở đây hắn phát hiện một tộc nhân đồng tộc. Hơn nữa mười phần có tám là văn bối của hắn, Minh Hồng Minh Hồng sống người, hắn tuy rằng bị Tân Cách sử dụng nhưng vẫn có ý thức của mình.

Hắn cực nhanh lập tức giả bộ không biết, không dám nhìn tới Áo Đại Lệ, sợ bị Tân Cách cảm thấy được không ổn.

Mà lúc này, Tân Cách kêu gào, gọi Long Tích lão tổ ra, Long Tích lão tổ cười to, đột nhiên bao trùm phía trên thạch điện rồi nhìn Tân Cách nói: “Bạn tốt à bạn tốt.”

” Ta không rõ vì sao người muốn che chở cho ba tiểu bối của Thiên Mục tộc? Bọn họ động thủ giết người của ta, với giao tình của người và ta, người phải chăng nên có một lời giải thích?” Tân Cách nghiêm mặt, trước mặt các tộc nhân dị tộc xung quanh, chất vấn Long Tích lão tổ.

Tân Cách cảm thấy có chút không ổn, bởi vì thái độ của Long Tích lão tổ hiện giờ có chút kỳ lạ, khiến hắn sinh quái dị.

” Đây là địa phương của Long Tích tộc ta, tộc nhân của Địa Quỷ tộc không để ý tới quy tắc của tộc ta, hạ sát thủ với khách nhân ta mời, bản thân vô ý chịu thiệt, chẳng lẽ còn muốn ta chịu trách nhiệm ư?” Long Tích lão tổ nhếch miệng cười lạnh, vươn tay ra vuốt một cái, tầng tầng ánh sáng bao trùm xuống bọc lại thạch điện mà Thạch Nham, Áo Đại Lệ đang tu luyện.

Hắn nhìn về phía Tân Cách: “Tân Cách, chỗ của người càng lúc càng quá phận! Ngay cả bằng hữu ta đây cũng không để vào mắt, người là chủ nhân! Có phải nên quản giáo nghiêm khắc hơn hay không?”

Tân Cách sắc mặt âm trầm, bỗng nhiên trầm mặc.

“Ồ, sao thế?” Nữ tử Mị Ảnh tộc cau mày, nhìn về phía Nguyên Mạc bên cạnh: “Không phải nói quan hệ của Tân Cách và Long Tích lão tổ rất không tồi ư? Thế này là sao?”

Thủy tộc Nguyên Mạc cũng mặc danh kỳ diệu, kinh ngạc khó hiểu nói: “Không rõ lắm, theo ta được biết thì quan hệ của bọn họ trước kia đích xác không tồi, Tân Cách mấy lần tới Long Tích tinh bái kiến Long Tích lão tổ, Long Tích tộc cũng đều nhiệt tình khoản đãi, tình huống hôm nay thật đúng là có chút nằm ngoài ý liệu.”

“Thế là sao? Giữa Tân Cách và Long Tích lão tổ có phải có mâu thuẫn hay không?” Một tộc nhân dị tộc hỏi.

” Có thể là bởi vì Địa Quỷ tộc? Những năm gần đây, động tác của Địa Quỷ tộc càng lúc càng lớn, căn bản không để Long Tích tộc vào mắt, khi Long Tích tộc cử hành thịnh hội, không ngờ còn dám làm xằng làm bậy, có thể đã triệt để chọc giận Long Tích lão tổ, chắc là vậy?”

“Ừ, có thể.”

“Ài, đáng tiếc Tích đã tiêu vẫn, bằng không Địa Quỷ tộc đã sớm bị dọn sạch rồi. Ta nhớ rõ lúc trước, khi Tích còn khỏe mạnh, ngay cả bảy đại chủng tộc cũng lễ nghi có thừa với Long Tích tộc, xem ra thiếu một Vực Tổ tọa trấn, có thể khiến một chủng tộc xuống dốc không phanh.”

” Chẳng trách Long Tích trăm phương nghìn kế muốn đột phá Vực Tổ, vì mục đích này mà bất chấp tất cả mọi giá, ngay cả Bất Hủ đan cũng lấy ra để giao dịch, hoàng đố lấy bất kỳ tính khả năng có thể đột phá.”

các tộc nhân dị tộc Xung quanh thừa dịp Tân Cách trầm mặc, ai nấy châu đầu ghé tai, trong lòng đều kinh ngạc khó hiểu.

Tân Cách mặt âm trầm, tầm mắt toát ra vẻ hung lệ, đi tới đi lui trong đám người, mỗi một tộc nhân dị tộc bị hắn nhìn thấy đều trong lòng phát lạnh, nhanh chóng cúi đầu.

Khi tầm mắt hắn chiếu tới nữ Mị Ảnh tộc đeo mặt nạ, hơi sững sốt, gật đầu rồi lập tức thu hồi ánh mắt.

” Việc này đúng là Địa Quỷ tộc không phải, xin lão hữu thứ lỗi. Ừ, chuyện này bỏ qua, ta sẽ cảnh cáo Địa Quỷ lão tổ, bảo hắn ước thúc binh sĩ bên dưới, lần này ta là thành tâm tới quan sát thịnh hội của các người, mong Long Tích huynh hiểu cho ta.” Tân Cách hít sâu một hơi, trên khuôn mặt nặn ra nụ cười.

Hắn quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng.

Một con ác quỷ hung lệ bỗng nhiên đánh về phía vài tên tộc nhân Địa Quỷ tộc, tộc nhân Địa Quỷ tộc hét thảm, tứ chi của bọn họ bị xé rách, bị lệ quỷ cắt thành mảnh nhỏ, cuối cùng ngay cả linh hồn cũng bị nuốt gọn.

Mấy tên tộc nhân Địa Quỷ tộc trong nháy mắt đã hồn phi phách tán, bị một con hung hồn của hắc đánh chết.

Người vây xem Bên cạnh đều phát lạnh, run sợ trước thủ đoạn của Tân Cách.

” Là ta không biết rõ ràng, bị bọn họ bàn lộng thị phi, vô ý bị che mắt. Ừ, ta hiện tại đã cấp cho Long Tích huynh một cái công đạo, không biết người đã hài lòng hay chưa?” Tân Cách lạnh lùng cười, bình tĩnh thu hồi hung hồn.

” Thủ đoạn độc ác quá.” Nguyên Mạc ở xa xa thấp giọng hô.

Nữ tử đeo mặt nạ của Mị Ảnh tộc cũng hơi ngẩn ra: “Tân Cách quả nhiên danh bất hư truyền, thủ đoạn cũng lợi hại, đề có được sự thừa nhận của Long Tích, không ngờ có thể không chút do dự hạ sát thủ, đích xác là một nhân vật, chẳng trách có thể ngồi trên chức thống lĩnh của Hồn tộc, lợi hại.”

Nói xong nàng ta nhìn về phía Long Tích lão tổ, người vây xem cũng đều nhìn về phía Long Tích lão tổ, muốn biết sau khi Tân Cách chủ động chịu thua thì Long Tích lão tổ sẽ có thái độ gì.

Cũng có không ít người thủy chung lưu ý tới thạch điện đó, nhìn động tĩnh trong thạch điện, muốn mình bạch bên trong rốt cuộc có cái gì.

Thái sơ sinh linh trong tinh hải mệnh môn có thể đếm được trên đầu ngón tay, sau khi Tích tiêu vẫn, phụ cận không còn thái sơ sinh linh thường lui tới, bỗng nhiên ở trong thạch điện phóng xuất ra nguyên hỏa quang trụ, rõ ràng có khí tức của thái sơ sinh linh, khiến cho bọn họ thẫn ngạc nhiên, đều theo bản năng liên hệ tới Tích.

Sau khi Long Tích lão tổ xuất thủ, bọc lại thạch điện, bọn họ đều đoán, khẳng định có liên quan tới Long Tích tộc, nội tâm càng tò mò.

Tân Cách ngoài mặt thì xin lỗi Long Tích lão tổ, nhưng mắt hắc lấp lánh, cũng nhìn chăm chăm về phía thạch điện, trong lòng cũng tràn ngập nghi hoặc.

” Người nếu đã nói như vậy thì chuyện này cho qua, Địa Quỷ lão tổ bên kia sẽ không cần người nói, hắc lần sau nếu còn dám xằng bậy, ta sẽ tự mình tìm hắc tính sổ.” Long Tích lão tổ nhếch miệng cười ha ha, gạt đầu: “Nói Ừ, tiểu bối phía dưới đó có chút quan hệ với tiền bối của ta,, chỗ ta tu luyện một đoạn thời gian, mọi người không cần nghi thần nghi quỷ.”

Hắn chỉ về phía thạch điện phía dưới.

Nói như vậy, tất cả mọi người càng thêm kinh ngạc khó hiểu, nhìn về phía thạch điện, vẻ mặt động dung, có liên quan tới Tích, thật sự là thái sơ sinh linh ư?

” Khụ khụ khụ!”

Đúng vào lúc này, nữ tử Mị Ảnh tộc đột nhiên ho nhẹ từ Thủy tộc đi ra, tới trước người Long Tích lão tổ, trên mặt vẫn đeo mặt nạ, con ngươi thanh u lấp lánh tia sáng kỳ dị, cười khanh khách nói: “Nghe nói trong tay Long Tích lão tổ có Bất Hủ đan, ta là vì Bất Hủ đan mà đến, không biết cách giao dịch như thế nào?”

Long Tích lão tổ nhìn nàng một cái, sắc mặt bỗng nhiên trở nên ngưng trọng: “Các hạ là?”

” Tộc nhân của Mị Ảnh tộc.” Nữ tử thản nhiên nói.

Lời vừa nói ra, các tộc nhân dị tộc đều kinh hô, mắt lộ kỳ quang, tầm mắt toàn bộ ngưng tụ trên người nữ tử, rất nhiều nam tử đều khí huyết mệnh môn, thẫn ngạc động.

Nữ tử Mị Ảnh tộc nghe nói có dung mạo mỹ hoặc chúng sinh, tinh thông thuật tâm linh, một cái nhãn mày có thể câu hồn đoạt phách, là cảnh trong mơ đẹp nhất trong cảm nhận của nam nhân các tộc.

1386. Chương 1379: Bất Hủ

Mị Ảnh tộc trong bảy đại chủng tộc có chút kỳ lạ, các chủng tộc khác bình thường đều nam vi tôn, Mị Ảnh tộc thì hoàn toàn ngược lại.

Trong tộc của Mị Ảnh tộc, nữ tử có địa vị thống trị, nữ tôn nam ti, nữ tử của Mị Ảnh tộc trong trọng tộc ngồi ở chức vị quan trọng, người cảnh giới cao thâm cũng đại đa số đều là nữ tử, nữ tử, ở trong Mị Ảnh tộc mới là vương giả, mới là bá chủ.

Nữ tử của Mị Ảnh tộc nổi tiếng với sự diên đảo chúng sinh, mỗi một nữ tử đều xinh đẹp xuất chúng, có dáng người yếu diệu, hơn nữa tinh thông bí thuật mị hoặc, tư chất tu luyện cũng cực kỳ bất phàm, cường giả trong tộc như mây, cường giả đại đa số đều là nữ tử.

Nữ tử đeo mặt nạ dữ tợn này vừa báo thân phận, các võ giả tụ tập ở thạch điện toàn bộ như đánh tiết canh, ánh mắt nhìn về phía dáng người mị diệu của nàng ta tràn ngập dục vọng, có người còn thắm nuốt nước miếng, hận không thể nuốt nàng ta.

Nữ tử kia cười khanh khách, hồn nhiên không để ý tới mọi người, chỉ nhìn về phía lão tổ, dịu dàng nói: “Ta mang theo thành ý tới đây, rất có hứng thú với Bất Hủ đan trong tay lão tổ, không biết lão tổ chuẩn bị trao đổi cái gì đây?”

” Bất kỳ tài liệu, điển tịch, thể ngộ tu luyện có thể trợ giúp ta đột phá tới cảnh giới Vực Tổ, chỉ cần ta sau khi điều tra cảm thấy hữu ích thì có thể đổi lấy Bất Hủ đan.”

Long Tích lão tổ con người đỏ rực, cơ nhục như tạo thành từ cương thiết, tạo cho người ta một loại cảm giác khỏe mạnh hữu lực tới khoa trương, khi hắn nói chuyện, cúi đầu nhìn về phía Thạch Nham, Áo Đại Lệ trong thạch điện, vẻ mặt bỗng nhiên khê động, trong mắt nổi kỳ quang.

trong tu luyện thất của Thạch điện, Thạch Nham lúc này quanh người trào ra từng ngọn lửa, ngọn lửa này đủ mọi màu sắc, có màu vàng, màu đỏ quýt, màu xanh biếc, màu xanh lam, từng ngọn lửa như những con bướm muôn màu, lượn vòng chung quanh hắn.

Một cỗ ba động từ trong ngọn lửa này phóng xuất ra, dần dần thuộc tính của hỏa diễm nhất trí, biến thành nóng rực.

“Xì xì xì.”

Thạch điện Dừng huyền thiết hàn ngọc hiếm thấy xây thành như là băng sương rơi vào nước sôi, bắt đầu tan chảy.

Nhưng rất thần kỳ, Áo Đại Lệ đồng dạng cũng ngồi ngay ngắn khổ tu phía trước Thạch Nham bị thiên hỏa đốt cháy không ngờ vẫn bình yên vô sự, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng chỉ hơi đỏ, vẻ mặt vẫn rất trấn định.

Hồn ti từ trên người nàng bay ra lúc này đều bị nàng ta nhét vào trong người, nàng ta thoải mái thở ra một ngụm trọc khí, hai mắt đang nhắm chặt mở dần.

Một đạo hàn quang hiện lên, nàng ta đột nhiên đứng dậy, thân ảnh nhoáng lên một cái đứng phía sau Thạch Nham, vẻ mặt cảnh giác.

Y Phu Lâm, Á Dương Tư, Mã Hi Toa của Thiên Mục tộc bởi vì thạch điện tan chảy, cả người khó chịu, không chịu được sức nóng của thiên hỏa, chỉ có thể tạm thời tránh xa.

Thạch điện tan chảy, Thạch Nham khoanh chân nhắm mắt dần lộ ra trước mắt mọi người.

Ánh mắt mọi người toàn bộ tụ tập tới, nhìn về phía hắn, vẻ mặt khác nhau, đáy lòng mê hoặc, bởi vì khí tức của nguyên hỏa đến từ thái sơ sinh linh, mà Thạch Nham thì rõ ràng không phải thái sơ sinh linh, điều này khiến cho bọn họ rất mặc danh kỳ diệu.

Đương nhiên không phải tất cả mọi người hoàn toàn không biết gì cả, sau khi Thạch Nham bại lộ, Tân Cách và nữ tử của Mị Ảnh tộc mắt sáng lên, như là thông qua Thạch Nham liên tưởng tới chuyện gì đó.

Nhất là Tân Cách, hắn đột nhiên cười quái dị, con ngươi âm lãnh tỏa ra ánh mắt tham lam, liếm khóe miệng nói: “Dùng hợp một dòng phân hồn của thái sơ sinh linh, diệu, rất diệu! Hắc hắc!”

Nữ tử Mị Ảnh tộc cũng mắt đẹp lóe sáng, lặng lẽ tới gần Thạch Nham.

Long Tích lão tổ nhíu mày, quát một tiếng, tàn khốc: “Nói Các vị! Ta lại nói rõ một lần, tiểu gia hỏa này là khách quý của Long Tích tộc ta! Bất kỳ ai gây bất lợi cho hắn chính là khiêu khích Long Tích tộc.”

Hắn được Đồ Thích Kỳ, Nhã Vân trình trọng nhờ vả, bảo hắn đảm bảo cho an nguy của Thạch Nham. Chuyện Luyện Hồn Đỉnh được giấu kín trong cơ thể hắn cũng bởi vì Thạch Nham phát giác, khiến hắn thoát được sự ám toán của Tân Cách.

Dưới đáy lòng, hắn cũng biết mình nợ Thạch Nham một cái nhân tình, cho nên chủ động lãnh chuyện này.

” Long Tích huynh à Long Tích huynh, xem ra lần này người có hy vọng đột phá Vực Tổ rồi, thật sự là khiến người ta hâm mộ không thôi.” Tân Cách bỗng nhiên cười quái dị, tiếng cười khiến người nghe Mao Cốt từng nhiên.

Hắn đương nhiên cho rằng Thạch Nham chỉ là đỉnh lô để Long Tích đột phá cảnh giới, cảm thấy Long Tích tài bồi Thạch Nham chỉ là để luyện hóa hấp thu, dung hợp phân hồn của thái sơ sinh linh, biến thành một bộ phận sinh mệnh ẩn ký của mình.

Mỗi một thái sơ sinh linh, cơ hồ đều có thể thấy rõ chân lý của ám năng lượng, cảnh giới của Thạch Nham thấp kém, không thể hợp nhất thiên hỏa, cũng không thể kích phát ký ức hồn phách của phân hồn thái sơ sinh linh, nếu để Long Tích luyện hóa, cởi bỏ phân hồn thái sơ sinh linh, hắn có lẽ lập tức có thể đột phá đến Vực Tổ, thể ngộ ra sự huyền diệu của ám năng lượng.

Bí tân tu luyện Ám năng lượng khẳng định tồn tại trong phân hồn của thái sơ sinh linh, hắn cho rằng hắn đoán được tính toán của Long Tích.

Ở trong lòng, Tân Cách cười lạnh, lỗ chân lông cả người đều trở nên kích động, cảm thấy chuyến đi tới Long Tích tinh lần này sẽ có thu hoạch cực lớn.

Do sự tồn tại của Luyện Hồn Đỉnh, hắn tin rằng Long Tích trốn không thoát được lòng bàn tay hắn, Long Tích chết, hắn sẽ đánh chết Thạch Nham rồi luyện hóa, cởi bỏ bí tân của phân hồn thái sơ sinh linh, hắn có thể đột phá Vực Tổ, trở thành một trong những cường giả đỉnh phong nhất của Hồn tộc, không có gì hoàn mỹ hơn so với việc này.

” Lão tổ, có hắn trong tay người còn cần bí tân và tài liệu có liên quan tới Vực Tổ nữa không?”

Nữ tử của Mị Ảnh tộc cũng nghĩ như Tân Cách, cũng coi Thạch Nham là đỉnh lô để Long Tích đột phá Vực Tổ, sau khi sống sờ trong chốc lát thì không khỏi nhíu mày, cảm thấy lần này có thể đến không công rồi.

Tộc nhân dị tộc vây xem xung quanh lúc ban đầu thì kinh ngạc khó hiểu, đợi cho được Tân Cách, nữ tử Mị Ảnh tộc nhắc nhở, ai nấy bình tĩnh đại ngộ, cũng đều nhìn về phía Long Tích, đều cho rằng Thạch Nham là đỉnh lô của Long Tích, muốn mượn Thạch Nham để đột phá cảnh giới Vực Tổ.

Chính vì vậy, ánh mắt mọi người nhìn về phía mọi người nhìn về phía Long Tích. Ngầm có ý ghen tị, hâm mộ.

Long Tích lão tổ quả thực hết đường chối cãi, có điều được bọn họ nói như vậy, hắn cũng thực sự động tâm rồi, hắn nhìn về phía Thạch Nham trong tu luyện thất, ánh mắt lấp lánh.

Khi hắn ý thức được sau khi Thạch Nham dung hợp phân hồn của thái sơ sinh linh, chỉ biết nếu có thể luyện hóa Thạch Nham, kích hoạt ra phân hồn của thái sơ sinh linh, có lẽ thực sự có thể có trợ giúp đột phá Vực Tổ, chỉ là, Đồ Thích Kỳ, Nhã Vân đã dẫn dò hắn, muốn hắn tận lực bảo vệ tính mạng của Thạch Nham, hắn và Huyền Thiên tộc đã đạt thành hiệp nghị, điều này khiến cho hắn do dự.

Nhìn Thạch Nham, nội tâm hắn gian nan lựa chọn, về mặt âm tình bất định.

Áo Đại Lệ thần sắc căng thẳng, nội tâm đầy bất đắc dĩ và chua xót, nàng ta nhìn ra Long Tích đang do dự, cũng nhìn ra mục đích của Tân Cách, nữ tử đó Mị Ảnh tộc, ý thức được tình thế rất không ổn, lo lắng vạn phần.

Lúc này, sau khi Thạch Nham bại lộ ra phó hôn kỳ diệu, các cường giả tâm sinh tham lam, những người đó cảnh giới cao thâm, nàng ta căn bản không thể chống lại.

Mặc dù nàng ta vừa rồi đã đột phá đến cảnh giới Thủy Thần nhị trọng thiên.

Nàng ta sinh ra cảm giác hữu tâm vô lực, nhìn Thạch Nham rồi lại nhìn về phía Long Tích, Tân Cách, mặt nạ Mị Ảnh tộc, biết nàng ta căn bản không thể ngăn cản bất kỳ một ai trong số những người này.

Đúng vào lúc này, nàng ta tâm thần khê động tâm thần khê động, đột nhiên nhìn về phía Thạch Nham bên cạnh.

“Vù vù vù!”

Từng đám thiên hỏa ngũ thải tan phân như là nhũ yến, trong nháy mắt đã một lần nữa nhập vào trong cơ thể Thạch Nham, mà hai mắt đang nhắm chặt Thạch Nham, cũng bỗng nhiên mở ra.

Ánh mắt hân bình tĩnh đậm đặc, khí tức ba động quanh người trở nên thu liễm, yên lặng.

” Đột phá rồi!”

”Nhanh thật! Nhanh như vậy đã có thể đột phá cảnh giới, quả thực bất khả tư nghị!”

” Đích xác kinh người, năm đó ta đột phá cảnh giới Bất Hủ, cả quá trình hao phí mất ba năm thời gian.”

” Ta cũng mất hơn một năm.”

” Hẳn vì sao có thể nhanh như vậy?”

” Xem ra Long Tích lão tổ bỏ vốn máu, cấp một viên Bất Hủ đan, Bất Hủ đan đối với đột phá cảnh giới Bất Hủ có ích quá lớn, ngay cả quá trình đột phá cũng rút ngắn lại rất nhiều.”

Tộc nhân của các tộc đang Vây xem nhỏ giọng nói chuyện với nhau, mắt lộ kỳ quang.

Nữ tử Mị Ảnh tộc mắt đẹp cũng sáng rực, thâm gật đầu cười duyên: “Bất Hủ đan không hổ là Bất Hủ đan, thật sự thần diệu vô cùng, có thể rút ngắn quá trình như vậy, chẳng trách hấp dẫn nhiều người như vậy tới đây.”

” Đỉnh lô cảnh giới Bất Hủ, một khi hấp thu dung hợp, hiệu quả sẽ càng thêm rõ ràng! Ha ha, Long Tích huynh, ở đây ta cầu chúc người sớm bước vào cảnh giới Vực Tổ!” Tân Cách cười to, liên tục vỗ tay chúc mừng với Long Tích lão tổ, vẻ mặt khiến cho người ta chán ghét.

Rất nhiều người nhìn về phía Long Tích, sắc mặt của Long Tích lão tổ cũng có chút quái dị, nội tâm tựa hồ đang thống khổ giãy dụa, khó có thể lựa chọn.

Thạch Nham thì trấn định tới thần kỳ, hắc và Áo Đại Lệ đứng sừng sững, nhìn quanh bốn phía, nhìn về phía mấy trăm tộc nhân dị tộc đang tụ tập tới, nhìn về phía Tân Cách và nữ tử đeo mặt nạ, chỉ không nhìn Long Tích lão tổ, dần dần trên mặt hắc lộ ra nụ cười thần kỳ.

Hư vô vực hải phía sau hắc đột nhiên xuất hiện ba động kỳ diệu, xung quanh không gian lợi nhận bay tự do, như răng cưa của tử thần, đột nhiên phiêu dật tới, treo ở trên đỉnh đầu hắc.

Vẫn thạch và tinh thần toái phiền xa xa không biết vì sao nổ đùng đùng, cũng chậm chậm bay tới, như mưa thiên thạch muốn hạ xuống, che lấp bao phủ cả khu vực này, vẫn thạch và toái tinh tàn phiền không rơi, chỉ ở cùng với không gian lợi nhận, toàn bộ bất động.

“Rắc rắc.”

Dưới chân Thạch Nham, đại địa phân liệt vỡ nát, vết rách từ nhỏ tới to, trong thời gian ngắn Long Tích đại lục như bị xé rách, chia làm từng khối!

Thạch Nham đứng bất động, trên khuôn mặt nở nụ cười nhạt, lúc này quay đầu nhìn về phía Áo Đại Lệ, thần nhiên nói: “An tâm đi, muốn đánh bại ta, nơi này có rất nhiều người đủ tư cách, nhưng muốn giết ta, hắc hắc, nơi này không có một ai làm được!”

Dứt lời, mấy chục đạo không gian lợi nhận cực lớn trên đỉnh đầu hắc lượn vòng, rung chuyển không ngừng bên cạnh hắc.

Vẫn thạch cực lớn đó cũng như là bị kích hoạt, cuộn cuộn xoay chuyển trong hư không.

Thần kỳ, không gian lợi nhận và vẫn thạch, toái tinh, không xung đột lẫn nhau, không phát sinh một chút va chạm nào.

Nữ tử Mị Ảnh tộc mắt đẹp hiện lên kỳ quang kinh hãi, nàng ta nhìn về phía không gian lợi nhận, vẫn thạch, toái tinh, đột nhiên thân thể mềm mại chấn động, thẳm hô trong lòng: “Không gian, tinh thần áo nghĩa đã hòa hợp khăng khít!”

Ngay cả Tân Cách cũng biến sắc, thẳm kinh hãi.

Trong Hư vô vực hải, vẫn thạch, toái tinh không chỗ nào không có, không gian lợi nhận chính là hung lấy mạng vô giả, người tu luyện hai loại áo nghĩa này có thể dùng vẫn thạch, toái tinh và không gian lợi nhận, ở vực hải chính là đối thủ khiến người ta e ngại nhất. Mà không gian, tinh thần áo nghĩa, lại nổi tiếng đáng sợ thần bí. Hư vô vực hải có thể tăng cường uy lực của áo nghĩa của bọn họ, cho nên người có hai loại áo nghĩa này công nhận khó chơi.

Thạch Nham không ngờ kiêm tu không gian, tinh thần áo nghĩa, biến cố này, khiến rất nhiều người ngây dại.

Ngay cả Long Tích cũng nháy mắt đánh mất tà niệm trong nội tâm, cười nói: “Tiểu huynh đệ có ơn đối với ta, ta sao dám lấy oán trả ơn, làm ra chuyện không biết liêm sỉ như vậy!”

1387. Chương 1380: Châm Ngòi

1388. Chương 1381: Chư Thiên Tinh Chủ

1389. Chương 1382: Ẩn Nấp

Vẫn thạch, toái tinh Đầy trời rơi xuống, một người tinh thông lôi điện áo nghĩa bởi vậy mà nhục thân nổ tung.

Đỉnh đầu Thạch Nham bỗng nhiên trở nên thoáng dang.

Ba gã dị tộc cảnh giới Bất Hủ nhị trọng thiên Quan vọng hồi lâu như thiêu thân lao đầu vào lửa lao về phía Thạch Nham, cuối cùng cũng lộ ra rằng nanh, từ thân thể của bọn họ đột nhiên xuất hiện đột nhiên xuất hiện băng sương, cương phong, kim tuyết chi lực, đủ để mang đến nhiều thương tổn hơn cho đại lục này, cũng đủ để tách rời người cảnh giới Bất Hủ nhất trọng thiên bình thường.

Lúc này, Thạch Nham không có vẫn thạch, toái tinh lượn vòng, ở trong mắt bọn họ giống như con nhím không có gai.

Thạch Nham bị coi là thịt béo mắt hơi híp lại, thần thái an tường, vẫn ngồi ngay ngắn bất động tại chỗ.

Nữ tử Mị Ảnh tộc có chút hứng thú hé miệng cười khê, tiếng cười vừa truyền đến thì nàng ta liền quỷ dị chen vào giữa ba gã cường giả dị tộc.

Thân thể yếu diệu đầy đà của Nàng ta run lên mấy cái, một cổ vực sâu làm linh hồn sụp đổ lấy nàng ta làm trung tâm nhện nhào tràn ra.

” Phốc!”

Ba gã dị tộc cảnh giới Bất Hủ nhị trọng thiên đồng loạt miệng phun máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, một tay ôm tim, một tay ôm mi tâm, không để ý tới huyết nhục trước ngực nát bấy, chặt vật bỏ chạy.

Mấy tên cường giả mạnh hơn thủy chung trầm ổn chờ đợi, kiên nhẫn mười phần, lúc này cũng thoáng thay đổi sắc mặt, lặng lẽ ẩn nấp.

Không có ai dám lỗ mãng tiến lên nữa.

” Người rất lợi hại.” Thanh âm Mềm yếu khiến người ta tâm loạn thần mê, nàng ta dừng lại cách trước người Thạch Nham mười thước, hai mắt ngưng tụ.

Thạch Nham nhú mày.

Dáng người của nữ tử này cực kỳ gợi cảm, chỉ nhìn cái mông lắc lư của nàng ta dục hỏa trong lòng Thạch Nham thiếu chút nữa không thể kiềm chế, cái mặt nạ dữ tợn đáng sợ, hưng phối hợp với nhục thân mạn diệu của nàng ta, ngược lại sinh ra nảy sinh một loại mỹ lực yêu dị, khiến cho người ta đối với khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của nàng ta, nảy sinh tưởng tượng vô hạn.

Khí tức nóng rực của tầng thiên hỏa, Thức hải đột nhiên biến đổi, một cỗ hàn ý như nước đá trút xuống, Lan khắp toàn thân, lạnh lẽo thấu xương.

Hắn trong nháy mắt đã khôi phục bình tĩnh, hờ hững nói: “Tiền bối có gì chỉ giáo?”

” Gọi người ta là tỷ tỷ đi, người ta rất thích người gọi như vậy, phốc xích.” Tiếng cười của nữ tử mềm yếu, ngữ khí ôn nhu như nuốt xương: “Tỷ tỷ thương lượng với người, người đáp ứng tỷ tỷ một việc. Tỷ tỷ giúp người đuổi hết những tên gia hỏa đáng ghét này đi, thế nào?”

Nàng ta nhìn quanh bốn phía, nói: “Ừ, tỷ tỷ biết người rất lợi hại, nhưng người dù sao cũng vừa mới đột phá, muốn ứng phó với nhiều độc xà như vậy cũng sẽ đau đầu, chỉ cần người gạt đầu, tỷ tỷ tất nhiên sẽ đối đãi người tốt với người, nhất định khiến người hài lòng.”

Mỗi một phương hướng bị mắt đẹp của nàng ta đảo qua đều truyền đến tiếp nước miếng, những người đang ẩn nấp, cảnh giới đều không thấp.

“Đáp ứng người chuyện gì?” Đuôi lông mày của Thạch Nham dần dần có băng sương hiện lên, để ngăn cản bí thuật tâm linh của phụ nữ này, hắn mỗi một khắc đều tiêu hao thần lực, có chút vất vả.

Cũng cũng thâm kinh hãi. Phát hiện trình độ đáng sợ của nữ tử Mị Ảnh tộc này, không hề kém Tân Cách, Long Tích lão tổ.

” Đáp ứng đến Mị Ảnh tộc ta, làm nam tân của Mị Ảnh tộc ta, ừ, ta có thể làm chủ cho người chọn lựa thành thân với thiếu nữ trong tộc chúng ta, tài nguyên tu luyện trong tộc ta cũng để người dùng.” Nữ tử mỹ nhân như nước, khiến người ta mơ màng vô hạn.

Các tộc nhân dị tộc bỗng nhiên ồ lên.

Nam tân của Mị Ảnh tộc tính chất như khách khanh của Huyền Thiên tộc, được Mị Ảnh tộc cung phụng vật tư, trách nhiệm là xuất lực cho Mị Ảnh tộc. Mỗi một nam tân của Mị Ảnh tộc đều cũng có thể chọn lựa một nữ tử Mị Ảnh tộc xinh đẹp làm vợ.

Mà nữ tử của Mị Ảnh tộc thì là mỹ hoặc mê người nhất trong tinh hải, rất nhiều người đều sẽ lưu luyến không quên.

Nàng ta đây là mời Thạch Nham gia nhập Mị Ảnh tộc.

” Nữ nhân Không biết liêm sỉ.” trên vẫn thạch điểm mù Không gian, Áo Đại Lệ mặt băng hàn, lạnh lùng quát.

Mã Hi Toa liếc nàng ta một cái, cười thâm, biết quan hệ của nàng ta và Thạch Nham thực sự rất mập mờ. Nữ tử Mị Ảnh tộc mời, tất nhiên là chọc giận nàng ta.

Mắt Áo Đại Lệ sáng như băng tiễn, bắn lên người Thạch Nham, trong ánh mắt như có kềm hồn lực.

Thạch Nham tâm thần lạnh lùng, không khỏi quay đầu lại nhìn về phía chỗ trống phía chân trời, mắt như lướt qua điểm mù, trực tiếp ngưng tụ trên người Áo Đại Lệ.

Áo Đại Lệ ngẩn ra, không ngờ cách xa như vậy Thạch Nham vẫn có thể thấy nàng ta.

Hai má lạnh như băng của Nàng ta bỗng nhiên cảm thấy nóng lên, hai má đỏ ửng, vội vàng lui về phía sau một bước, đứng phía sau Mã Hi Toa.

Thạch Nham mỉm cười, thu hồi ánh mắt, lắc đầu với nữ tử đeo mặt nạ: “Không có hứng thú.”

Nữ tử đeo mặt nạ đột nhiên dừng lại, mắt lạnh lùng, nhẹ nhàng gạt đầu, nàng ta không nói gì xoay người rời khỏi, trở về bên cạnh Nguyên Mạc của Thuỷ tộc.

Người có mưu đồ gây rối Tiềm tàng ở nơi bí mật như bị tâm ma kích phát, thần trí mơ hồ đột nhiên nổi giận xuất thủ, dũng mãnh không sợ chết trùng kích Thạch Nham.

Đáy lòng Nguyên Mạc băng hàn, hần nhìn nữ tử đeo mặt nạ một cái, thân thể càng cúi sâu hơn.

Chỗ đáng sợ của Mị Ảnh tộc là ở đây, mỗi một nữ tử của Mị Ảnh tộc chẳng những tu vi tinh trạm, thực lực bản thân xuất chúng, còn có thể bắt tri bất giác mê hoặc lòng người, khiến linh hồn nam tử thể gian lún sâu, tiến tới có năng lực khủng bố điều khiển họ, lực lượng này như trời sinh, mỗi một nữ tử Mị Ảnh tộc đều tinh thông.

Lúc này, tộc nhân dị tộc đều bị ảnh hưởng của nàng ta, tham dục trong lòng dâng lên, không ngờ không để ý tới thời cơ mà ngang nhiên xuất thủ, ngay cả an nguy của bản thân cũng không để ý.

” Xem như ngươi lợi hại.”

Thạch Nham sắc giọng nhìn về phía nữ tử, một cước giậm mạnh, thạch địa dưới chân ầm ầm bạo toái, vô số đá vụn như mưa to thổi quét tứ phía.

Khi đá vụn như cát che trời, ảnh tích của Thạch Nham trở nên mơ hồ, tầng tầng gợn sóng nhộn nhạo, như bao lấy hần.

Hần đột nhiên biến mất.

Nam tử dị tộc Lao về phía hần có tới mấy chục, trong đó mười người đạt tới Bất Hủ nhị trọng thiên, còn có một người không ngờ tới cảnh giới Bất Hủ tam trọng thiên.

Những người đó đều mất đi lý trí, không sợ chết, coi đánh chết hần là mục đích.

Hần cũng không thể không tạm tránh mũi nhọn, dùng ám năng lượng bơm đầy gân mạch, đạt tới mục đích ẩn thân vô hình trong nháy mắt.

Mất thường không thể nhận ra, thần thức không thể thăm dò, đây là một loại ẩn hình chân chính trên ý nghĩa.

Ngay cả nữ tử Mị Ảnh tộc cũng toát ra vẻ ngạc nhiên, mắt đẹp nàng ta lấp lánh, dùng áo nghĩa thăm dò, trong đáy lòng cũng kỳ quái, không gian áo nghĩa này cũng kỳ diệu, có điều, ngay cả ta cũng có thể qua mắt, cũng quá bất khả tư nghị rồi.

Đột nhiên thân thể gọi cảm của nàng ta run lên, nàng ta bỗng nhiên nhớ tới gì đó, mắt đẹp trở nên cực kỳ phấn khích.

Ám năng lượng!

Đây là công hiệu của ám năng lượng!

Móng tay màu đỏ của nàng ta đâm sâu vào thịt, nội tâm kích động không thôi, mắt lập lòe tìm kiếm chung quanh.

“ Ầm.”

Một con hung hồn sáu tay, thân như thân rồng, quyền đầu như núi băng, rơi lên thân cự Tích, phía chân trời truyền đến tiếng sấm rền.

Phân thân của Long Tích lão tổ sắc mặt đỏ bừng, cơ nhục cương trên người mấp mánh, hỏa diễm ngút trời, lại chui vào trong cơ thể của Cự Tích.

” Long Tích huynh! Ngươi đây là đang ép ta!”

Tân Cách kích phát chân hỏa, đám hồn phách dưới thân đột nhiên truyền đến tiếng rít thê lương, từng con hung hồn chiều cao vạn rít gào mà ra, hung hồn này có hình dạng kỳ lạ, điên cuồng cắn về phía Cự Tích.

Đồng thời, trong tay Tân Cách có thêm một cái chuông bằng ngọc, nếu Áo Đại Lệ bọn họ lưu tâm nhìn, sẽ phát hiện chất chuông giống như ngọc đỉnh ba chân, ngay cả mặt ngoài của chuông cũng đầy thái sơ phù văn thần bí, ẩn chứa huyền ảo vô tận.

“Leng keng!”

Tân Cách lắc chuông, phù văn trên chuông như sóng lại, mấp máy như rắn.

Khối thịt bị cắt của Long Tích ở sâu dưới lòng đất dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mất đi tinh khí huyết nhục, như trong nháy mắt biến thành thịt khô, mất đi máu tươi và nước.

” Cuối cùng cũng động thủ rồi!”

Đồ Thích Kì, Nhã Vân vẻ mặt chấn động, lập tức lao tới huyết động dưới lòng đất.

” Ngao! Ngao! Ngao!”

Bản thể của Long Tích lão tổ phối hợp gầm rú, toàn bộ đại lực phát sinh động đất đáng sợ, núi đổ, vãn thạch nổ, Long Tích tinh như sắp triệt để hủy diệt.

Phía trên, phân thân của Long Tích lão tổ cũng rất biết diễn trò, ôm ngực lảo lộn, sắc mặt dữ tợn: “Tân Cách! Người đã làm gì ta?”

Tân Cách căn bản không đáp lời, hấn một mặt sử dụng cự ngạc hung hồn hạ sát thủ, bản thân cũng không nhàn rỗi, thuận thế chui vào một động khẩu, muốn đi đánh chết bản thể của Long Tích lão tổ.

Nữ tử Mị Ảnh tộc vốn muốn điều tra Thạch Nham, lúc này vừa thấy Tân Cách, Long Tích nổ lên biến đổi thì mắt sáng lên, tâm niệm đột nhiên khẽ động.

Các tộc nhân dị tộc mất đi mục tiêu, đang tự chém giết lẫn nhau, không biết vì sao đột nhiên thay đổi phương hướng, cũng toàn bộ chen chúc chui vào động khẩu Tân Cách vừa hạ xuống.

Động khẩu đó cũng phun trào ra nham thạch nóng chảy, nổi thẳng với sâu trong lòng đất của Long Tích tinh, cũng chính là nối thẳng tới bản thể của Long Tích lão tổ.

Nữ tử nhẹ giọng cười, tạm thời buông tha cho Thạch Nham, đi tới phân thân của Long Tích lão tổ đang rên rỉ thống khổ, nàng ta trên đường đi tới rất cẩn thận né những bãi máu: “Xem ra người bị Luyện Hồn Đỉnh xâm nhập vào trong cơ thể rồi, ừ, Luyện Hồn Đỉnh kích hoạt, lại bị Tân Cách nhắm vào, ta nghĩ người thật sự khó thoát khỏi một kiếp này.”

Nàng ta ghé tới phân thân của Long Tích lão tổ, nghiêm túc nói: “Đưa hai viên Bất Hủ đan còn lại của người cho ta, ta đáp ứng người, cho Long Tích tộc các người chút giống sinh mệnh chủng tử, cho Long Tích tộc các người không đến mức diệt tộc.”

Nàng ta nhìn về phía Đồ Lạc, Đồ Phụng, Ốc Khắc, thành khẩn nói: “Bọn họ ở cảnh giới Bất Hủ nhị trọng thiên, nếu được Mị Ảnh tộc chúng ta che chở, tương lai nếu có thể đột phá Vực Tổ, Long Tích tộc các người còn hy vọng lật mình, đây là cơ hội cuối cùng của người, ta hy vọng người nghiêm túc cân nhắc đề nghị của ta.”

” Lão tổ!”

” Lão tổ!”

” Lão tổ!”

Ba người Đồ Lạc đồng thanh hét lên, lao tới, vẻ mặt thấp thỏm lo âu.

Phân thân đang đau khổ rên rỉ của Long Tích lão tổ lúc này đột nhiên thần kỳ im lặng, trong mắt hiện lên huyết tinh tàn độc, thần nhiên nói: “Chuyện của Long Tích tộc ta không nhọc Mị Ảnh tộc các người lo lắng.”

Nữ tử Mị Ảnh tộc hoảng sợ biến sắc.

1390. Chương 1383: Thần Nữ Mạn Vũ

” Người?”

Về mặt của nữ tử Mị Ảnh tộc rất kinh hãi, ngón tay ngọc của nàng ta chỉ về phía phân thân của Long Tích lão tổ, liên tục kinh hô mấy tiếng.

Ba người Đồ Lặc cũng ngẩn ra.

Long Tích lão tổ hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn cự ngạc hung hồn, há miệng hét một tiếng, Cự Tích đỏ đậm như được quán chú một cỗ sinh mệnh năng lượng hoàn toàn mới, lại một lần sinh long hoạt hổ, đấu ngang giữa với cự ngạc.

Lúc này, Long Tích đại lục chấn động không ngớt, giống như nghiêng trời lệch đất, nham thạch nóng chảy mãnh liệt như hỏa diễm, từ rất nhiều khe rãnh hố sâu của lòng đất trào ra.

Đại lục trở thành một mảng đỏ đậm, nham thạch màu đỏ nhảy lên quỹ dị như trái tim.

Từng tiếng hét như tiếng sấm từ sâu trong lòng đất truyền đến, bản thể của Long Tích lão tổ giống như phải chịu đựng sự thống khổ cực lớn, trước khi sắp tử vẫn phát ra sự giãy dụa không cam lòng cuối cùng.

Tộc nhân của tiểu tộc nhìn đại lục nguy biến, rất nhiều người tâm thần kinh hãi, kẻ muốn tham dự liền cảm thấy lực lượng không đủ.

Có một bộ phận người đã không có lưu niệm với thịnh hội của Long Tích tộc, lặng lẽ rút lui,, muốn tránh xa nơi thị phi này.

Cũng có một số cảm thấy số phận không tồi, hoặc là người có niềm tin vào lực lượng cảnh giới của mình, vẫn ở lại, ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, tìm kiếm cơ hội thích hợp.

” Là ta đường đột, xin lão tổ chớ trách.” Nữ tử Mị Ảnh tộc vừa phản ứng, trong nháy mắt đã khôi phục như lúc ban đầu, cười duyên, thanh âm ôn nhu nói: “Xem ra lão tổ đã sớm có chuẩn bị, ừ, ta nhìn Tân Cách của Hồn tộc cũng không thuận mắt, cầu chúc lão tổ kỳ khai đắc thắng.”

Nói xong, nàng ta cũng lui ra, nhoáng lên một cái hiện ra bên cạnh Thuỷ tộc Nguyên Mạc, lạnh giọng nói: “Tân Cách e là thảm rồi!”

” Tân Cách cũng là Bất Hủ đỉnh phong, tương xứng với Long Tích lão tổ. Cho dù là bị ám toán chắc cũng không đến nỗi bị đánh chết chứ?” Nguyên Mạc kinh ngạc khó hiểu.

Nữ tử nhìn về phía đầm nham thạch nóng chảy, ánh mắt lấp lánh: “Vợ chồng Đồ Thích Kỳ, Nhã Vân của Huyền Thiên tộc chắc đang tiềm tàng trong lòng đất, chờ Tân Cách tới. Hơn nữa bản thể chi uy của Long Tích lão tổ, ta thấy Tân Cách e là khó thoát khỏi một kiếp, đầm nham thạch nóng chảy đó là nơi bản thể của Long Tích lão tổ sống, khẳng định được hấn phòng thủ kiên cố, Tân Cách chắc ra không được.”

Nguyên Mạc hoảng sợ: “Long Tích lão tổ móc nối với Huyền Thiên tộc từ bao giờ vậy.”

Nữ tử đeo mặt nạ lắc đầu.

Nàng ta không trả lời, bỗng nhiên tỉnh táo lại, dùng linh hồn ý thức kỳ diệu của cảnh giới Bất Hủ tam trọng thiên lặng lẽ tìm kiếm xung quanh.

Nàng ta có quyết định mới, Long Tích lão tổ không bị tính kế. Tân Cách khẳng định không xong, nàng ta biết nàng ta không thể thừa cơ thu hoạch Bất Hủ đan từ trên người Long Tích lão tổ, liền tìm lối tắt khác, chuẩn bị coi Thạch Nham trở thành mục tiêu chủ yếu.

Dung hợp phân hồn của thái sơ sinh linh, hiểu rõ ám năng lượng, hấn quả thực chính là hi thể trân bảo, cho dù là không thể bị Mị Ảnh tộc thu dụng, cũng không thể để tiện nghi cho thể lực của chủng tộc khác.

Nàng ta muốn xác định phương vị của Thạch Nham.

Vù vù.

Một con hung hồn hấp thu mấy ngàn hồn phách mà tạo thành, giống như cự ngạc cắn xé Cự Tích, con hung hồn này là độc đáo nhất trong bảy hung hồn của Tân Cách. Bởi vì hung hồn này có hình người, tuy rằng thân cao hơn người thường mấy chục lần, nhưng khuôn mặt, thân hình, động tác đều là hình thái nhân loại.

Hung hồn này tất nhiên chính là Minh Hồng, cường giả cấp bậc tổ tông của Áo Đại Lệ.

Sau khi bị luyện hóa thành hung hồn, một khi Tân Cách giao chiến với người ta, hẳn đều sẽ không thể khống chế bản thân, phải phối hợp với Tân Cách ngăn địch, lúc này, hẳn đang thân bất do kỷ xuống tay với Cự Tích.

Ba động kỳ diệu Đột nhiên nhện nhạo sâu trong linh hồn hắn, Minh Hồng đang cắn xé Cự Tích ngẩn ra.

Tâm linh hắn như nở hoa: “Ta gọi là Thạch Nham, cũng như người đến từ Hoang vực, bạn gái của ta tên là Áo Đại Lệ, con của tộc trưởng Minh Hoàng tộc đương nhiệm A Đại Lạp, chúng ta trên đường bị thái sơ sinh linh Hủy ảnh hưởng, bị đưa vào Hư vô vực hải này, mất phương hướng về nhà.”

Minh Hồng hóa thành hung hồn, cùng cự ngạc dài vạn thước liên thủ đối phó Cự Tích, một ý niệm vang lên trong óc hắn.

” Chúng ta muốn về Hoang vực, cũng muốn giải thoát cho người, không biết phải giúp người như thế nào?” Thanh âm đó vẫn chậm rãi vang lên.

Minh Hồng kinh hãi như điên.

“Con của A Đại Lạp! Không ngờ là đứa con của A Đại Lạp?” Nội tâm hắn cuồng khiêu.

Tính một cách nghiêm túc thì hắn là nhân vật bối phận gia gia của Minh Hạo, A Đại Lạp. cũng chính là cấp bậc tổ phụ của Áo Đại Lệ, hắn còn từng dạy Minh Hạo áo nghĩa, Minh Hạo và A Đại Lạp là thân huynh muội, hắn tất nhiên nhớ rõ, tính như vậy thì Áo Đại Lệ và hắn cũng có không ít duyên nguyên.

Cho dù là không có một tầng quan hệ này, chỉ bằng vào Áo Đại Lệ chính là tộc nhân của Minh Hoàng tộc bọn họ, hắn cũng sẽ giúp hết sức.

Điểm này khi hắn tới, đã thông qua sự tu luyện của Áo Đại Lệ để khẳng định.

Người trong nhà! Là người trong nhà!

Minh Hồng sau khi khẳng định việc này thì vừa giao chiến với Cự Tích, vừa thăm trao đổi với Thạch Nham.

Lúc này, phân thân của Long Tích lão tổ sau khi dặn dò Đồ Lạc, Đề Phụng, Ốc Khắc một phen thì âm âm lao về phía lòng đất, bên trên chỉ còn ảo tượng Cự Tích do lực lượng của Long Tích lão tổ ngưng tụ ra, ảo tượng đó cuốn lấy Minh Hồng, cự ngạc, làm bọn hắn không thể giúp Tân Cách.

Cũng chính vì vậy, áp lực của Minh Hồng cũng không lớn, tuy rằng thân bất do kỷ, nhưng trao đổi linh hồn không có trở ngại gì.

” Tân Cách không chết thì ta không thể thoát, nếu Tân Cách chết thì ta có phương pháp thoát thân. Cửa vào Hoang vực ta biết, chỉ cần ta có thể thoát thân, ta có thể mang bọn người về Hoang vực.” Minh Hồng nói.

” Yên tâm, Tân Cách lần này hẳn phải chết không nghi ngờ gì nữa, trừ Long Tích lão tổ ra, phía dưới còn có vợ chồng Đồ Thích Kỳ của Huyền Thiên tộc chờ hắn. Bên dưới có bố trí của Long Tích lão tổ, Tân Cách dám đi xuống thì đừng hòng có thể ra.” Thạch Nham cam đoan.

Minh Hồng nghe hắn nói như vậy thì nội tâm thật sự là mừng rỡ như điên: “Chỉ cần Tân Cách bị đánh chết, ta tự nhiên có thể thoát khỏi sự trói buộc của hắn, đến lúc đó ta sẽ mang tới cho Áo Đại Lệ một kinh hãi.”

” Kinh hãi gì?”

“À, đây là chuyện của Minh Hoàng tộc chúng ta, người cũng đừng hỏi nhiều.”

Đôi mắt thanh u của nữ tử Mị Ảnh tộc đột nhiên sáng ngời.

Nàng ta lại có hành động, trong thời gian ngắn tới cửa thạch động đi thông tới lòng đất, ngẩng đầu, nàng ta nhìn về phía chỗ cự ngạc và Cự Tích đang giao chiến, hé miệng cười khê.

Trong tiếng cười, nàng ta giơ tay lên kéo một cái, như muốn kéo một vật vô hình xuống.

“Ầm.”

Đá vụn trước người nàng ta, một đạo bóng dáng mờ mờ ngưng kết thành thực chất, rõ ràng chính là Thạch Nham đang ẩn nấp.

” Đệ đệ, ngươi lén lút làm gì thế?” Nàng ta cười duyên, đi tới chỗ Thạch Nham: “Ừ, ngươi và Long Tích lão tổ chắc có hẹn ngầm hả? Ta thấy ngươi khẳng định đã sớm thông đồng với Long Tích lão tổ và vợ chồng Huyền Thiên tộc Đồ Thích Kỳ, ha, ngươi cũng xấu lắm, hại Tân Cách khai chiến trước với Long Tích lão tổ.”

Thạch Nham thần thể phát lạnh, nhìn nụ cười của nàng ta, sâu trong tâm linh cảm thấy như một tòa cự sơn ép tới.

Nữ tử của Mị Ảnh tộc này mang tới cho hắn một loại sức uy hiếp cực kỳ đáng sợ, hiện giờ mắt thấy Long Tích lão tổ, Tân Cách, vợ chồng Đồ Thích Kỳ đều đang khai chiến dưới lòng đất, nữ tử này khẳng định cảm thấy thời cơ thỏa đáng, không nhận được liên trợ mình động thủ.

“Rắc rắc rắc.”

Xương cốt cả người Thạch Nham truyền đến tiếng leng keng như sắt thép chạm nhau, từng cây gai xương sắc bén, một đôi cánh xương nhát nhát từ trên người hắn hiện ra.

Khi thần thể lộ xác, khí huyết, sinh mệnh ba động, lực lượng trong cơ thể hắn đều phát sinh biến hóa theo.

Hai mắt đỏ rực, huyết khiếu dừng động, tinh khí của các võ giả chết thảm xung quanh điên cuồng hội tụ tới, một cột sáng từ đỉnh đầu hắn bắn lên, như cự mộc che trời màu đỏ.

Tim hắn đập nhanh hơn mấy lần, như nhịp trống không, mỗi một lần nảy lên, máu tươi liền giống như đang sôi trào.

” Vù vù vù vù!”

Lấy hắn làm trung tâm, đá vụn, toái tinh bên cạnh bỗng nhiên bỗng bành, mấy vạn tảng đá bay lên, đột nhiên bay lượn như con thoi trong hư không, một cỗ tinh khổng lồ cũng không biết từ chỗ nào phóng, ầm ầm rót vào tinh đồ quỷ dị như tinh hải này.

“Ầm.”

Tinh hải đồ quỷ dị truyền đến vẻ tàn nhẫn, một đạo tinh quang có thể hủy diệt Sinh mệnh chi tinh phóng tới nữ tử Mị Ảnh tộc.

Nữ tử Mị Ảnh tộc không còn cười nữa, trong mắt hiện ra vẻ hoảng sợ, mắt thấy đạo tinh quang đó bắn tới, mặt nạ dữ tợn trên mặt như bị ép vỡ ra.

” Tâm địa lãnh khốc quá, tàn nhẫn với tỷ tỷ như vậy, ngươi đúng là biết lật thủ tòi hoa.”

Thân thể mềm mại của nữ tử bắt đầu nhảy múa, ảo ảnh gợi cảm từ trong cơ thể nàng ta nhanh nhẹn bay ra, những nữ tử này đều mặc áo mỏng, hoặc là tay cầm ngọc bàn, hoặc là cầm hoa quả, hoặc là cởi áo tháo thắt lưng, giống như là tiên tử đẹp nhất trong mơ, cười duyên quần tới Thạch Nham.

Tinh quang bắn xuống.

Những ảo tượng nữ tử hồi phi yên diệt, mỗi khi một nữ tử biến mất, tinh quang liền tiêu giảm uy lực, nữ tử đeo mặt nạ mắt cũng run lên, như hao phí một tia lực lượng.

Tinh quang Cuối cùng không hạ xuống nữa, đã tan rã sạch sẽ, nhưng mà, nữ tử yêu đã từ trong cơ thể nàng ta bay ra vẫn hết sức dụ hoặc và khiêu khích, một người nối tiếp một người, cười khanh khách quần tới, mà kéo hắn vào ôn nhu hương, khiến hắn vĩnh viễn không thể tỉnh táo lại.

” Tỷ tỷ là có hảo tâm, tiểu tử ngươi lại không thức thời, khiến tỷ tỷ ta như nát lòng. Ừ, tỷ tỷ rất bất đắc dĩ, chỉ có thể mời ngươi đi cùng ta một chuyến, tới Mị Ảnh tộc chúng ta hưởng thụ, yên tâm, tỷ tỷ sẽ không bạc đãi ngươi. Huyền Thiên tộc có thể cho ngươi cái gì thì tỷ tỷ cũng có thể cho ngươi cái đó, nữ tử của Mị Ảnh tộc chúng ta tính lệ hơn nữ tử Huyền Thiên tộc, tỷ tỷ cam đoan ngươi sẽ lưu luyến quên về...”

Nữ tử cười khê, nhìn những nữ tử quần tới Thạch Nham, thâm thở phào nhẹ nhõm.

Thần nữ mạn vũ này của Nàng ta chính là một loại mị thuật tâm linh độc hữu của Mị Ảnh tộc, đối với sinh vật giống đực trong thiên địa có công hiệu thần kỳ, cơ hồ lúc nào cũng thành công.

Nàng ta tin dưới sự dây dưa của những thần nữ do linh hồn ý thức ngưng kết thành, nam tử ý chí sắt đá tới mấy cũng sẽ dần dần tan chảy, sẽ ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói.

Các Thần nữ xinh đẹp dụ hoặc như hóa thân của tà dục từ đáy lòng nam nhân, kiều mỵ đánh về phía hần.

Mắt Thạch Nham nóng rực, như đã động dục, khựng lại ở đó, bị những Thần nữ xinh đẹp kéo về phía nữ tử đeo mặt nạ.

Nữ tử đeo mặt nạ cười khanh khách.

1391. Chương 1384: Chân Thân Long Tích

1392. Chương 1385: Mành Chỉ Treo Chuông

1393. Chương 1386: Giới Trong Giới

1394. Chương 1387: Xoay Chuyển Thế Cục

1395. Chương 1388: Tan Biến

1396. Chương 1389: Vận May

1397. Chương 1390: Khô Lâu Đảo

Thạch Nham lúc này thật sự đã ở rìa cái chết.

Trong Hư vô vực hải u ám, Thạch Nham hóa thành một đạo tinh quang, ngoằn ngoèo lướt đi, chốc chốc chợt lóe rồi biến mất, xẹt qua rất nhiều điểm mù không gian, làm sự tọa định của nữ tử đeo mặt nạ tạm thời mất đi hiệu lực, tinh quang đó chốc chốc lại ẩn hình, trở nên không thể tìm ra, như hòa thành một thể với hư vô.

Hần không dám nghỉ dù chỉ một khắc.

Nữ tử Mị Ảnh tộc như cái bóng của hần, mỗi khi hần hơi có thả lỏng, cái bóng đó liền nháy mắt tới gần, một cỗ hàn ý thấu tim từ xa tọa định thẩm thấu tới.

Mỗi một khắc hần đều từ trên người nữ tử cảm giác được hận đối với hần, sát tâm ngày một nặng.

Đuổi giết Thời gian dài, không hề tiêu hao sự kiên nhẫn của nàng ta, không khiến nàng ta sinh ra một tia tạp niệm bỏ cuộc, chỉ càng thêm kiên định quyết tâm của nàng ta.

”Khanh khách, hảo đệ đệ đừng chạy, tỷ tỷ thành tâm đối đãi ngươi với đối đãi ngươi, sao phải lãng phí tinh lực trốn đông trốn tây như vậy. Hơn nữa, ngươi chú định trốn không thoát đâu, tu vi cảnh giới của ngươi có thể duy trì được thần lực trong bao lâu, lực lượng của ngươi sẽ ngày một khô kiệt.”

Nữ tử cười duyên, ngữ khí dịu dàng, nhưng lọt vào trong tai Thạch Nham quả thực so với hàn còn đáng sợ hơn.

Nữ tử Mị Ảnh tộc, hận trong nội tâm như núi lửa tràn ra, càng ngưng kết thì tiếng cười của nàng ta càng kiều mỵ, hy vọng có thể khiến Thạch Nham lơ lửng một chốc.

Một người tu vi không gian áo nghĩa tinh trảm, nếu một lòng bỏ chạy, quả thực chính là ác mộng của người đuổi giết.

Mà Thạch Nham chẳng những tu vi tinh trạm, lực lượng, áo nghĩa, tính dẻo dai, quyết đoán, tinh táo không cái nào không giỏi, trong trận truy đuổi dài lâu, nữ tử đều thâm bội phục, kinh hãi trước lực lượng tinh thuần hùng hậu và sự cứng cỏi của Thạch Nham.

Thạch Nham rõ ràng chỉ vừa đột phá cảnh giới Bất Hủ, dùng loại trình độ ngưng kết tu vi và thần lực này, trong tiêu hao dài lâu đã sớm nên khô kiệt tiêu vong rồi.

Nhưng cho tới bây giờ, Thạch Nham vẫn sinh long hoạt hổ, thần thể không hề có xu thế lực lượng sẽ khô kiệt.

Điều này khiến cho nữ tử kinh hãi không thôi.

Nàng ta không biết, trên Long Tích đại lục, bởi vì sự giết chóc tàn nhẫn của nàng ta, dẫn tới các tộc nhân dị tộc tử vong, tinh khí tử vong này đều bị Thạch Nham hấp thu vào huyết khiêu, dọc theo đường đi Thạch Nham sở dĩ có thể chống đỡ đến bây giờ, chính là nhờ được lực lượng sau khi tinh lọc tinh khí tử vong này bổ sung, khiến lượng lực của hắn mệnh mông.

Chỉ là tới hôm nay, lực lượng sau khi huyết khiêu tinh lọc ra cũng dần dần hao hết rồi.

Một đường không tu luyện. Không tụ tập lực lượng. Hắn thủy chung đều đang tiêu hao, lực lượng nhiều đến mấy cũng có ngày hết.

Hắn và nữ tử dần dần so đấu tính dẻo dai. vào thời khắc So đấu kiên nhẫn, hắn phát hiện huyết khiêu không còn lực lượng nữa, hắn quyết đoán nuốt vào hai viên Ngưng thần đan đưa tặng, đan được khi hòa tan vào nhục thân, một cỗ lực lượng mới lại tràn ngập.

Hắn lại một lần trở nên sinh long hoạt hổ.

Hơn nữa, hắn còn cố ý thoáng hiển lộ tung tích. Lập tức xé rách không gian phía trước, đột nhiên thuận di biến mất.

Sắc mặt nữ tử phát lạnh, ngay khi nàng ta phát hiện lực lượng của Thạch Nham lại có dấu hiệu khô kiệt. Thạch Nham lại một lần nữa thần lực dư thừa, điều này đã đả kích lòng tin của nàng ta.

Trên Long Tích đại lục, nàng ta bị Thạch Nham thừa cơ đánh lén, tuyết liên hoa đánh bị thương, bản thân cũng hao tổn lực lượng cực lớn. Trải qua đuổi giết lâu la, đến bây giờ, thần lực Của nàng ta cũng hao tổn cực lớn.

Nếu không phải nàng ta ở cảnh giới Bất Hủ tam trọng thiên, lực lượng hùng hậu, e là đã sớm ăn không tiêu rồi.

Nàng ta không cam lòng!

Thân là cường giả cảnh giới Bất Hủ đỉnh phong, dùng hết sức đuổi giết một võ giả mới vào Bất Hủ, nếu không thể đắc thủ, quả thực chính là sỉ nhục cả đời.

Bởi vậy, liều mạng người sẽ bị thương nặng hơn, nàng ta vẫn cắn răng kiên trì, kiên trì phải bắt được Thạch Nham rồi tra tấn tới chết.

Trong lòng Thạch Nham lần đầu tiên bối rối.

Hai viên Ngưng thần đan là chỗ dựa cuối cùng của hắn, nhưng lực lượng của hai viên Ngưng thần đan này hao hết, hắn cũng chỉ có thể thông qua thần lực cổ thụ để duy trì tiếp tục bỏ chạy.

Dọc theo đường đi, mỗi lần tiến hành không gian thuận di, đều cần hao phí lực lượng cực lớn, nếu không có tinh lọc chỉ lực trong huyết khiêu chống đỡ, hắn đã sớm lực lượng khô kiệt mà chết rồi, hiện tại, hắn phát hiện nữ tử đeo mặt nạ vẫn đuổi theo không tha, vẫn chỉ có thể không ngừng thuận di, nếu không sẽ bị đuổi kịp.

Cảm thụ được thần lực trong cơ thể trôi đi, hắn biết đúng như lời nói của nữ tử đeo mặt nạ, hắn e là cuối cùng vẫn rất khó tránh được một kiếp.

Nữ tử đeo mặt nạ lúc đầu thấy hắc hỉu rõ ám năng lượng, đã chuẩn bị dẫn hắc vào Mị Ảnh tộc, chuẩn bị đối đầu với hắc như nam tân. Nhưng mà, về sau nữ tử đeo mặt nạ phát hiện hắc không ngờ dung hợp phân hồn của thái sơ sinh linh, khi đó liền thay đổi chủ ý.

Nữ tử đeo mặt nạ ở cảnh giới Bất Hủ đỉnh phong, như Long Tích chỉ kém mỗi bước linh ngộ chân lý của ám năng lượng là có thể đột phá Vực Tổ.

Chỉ cần luyện hóa hắc, kích phát ký ức của phân hồn thái sơ sinh linh Hoang, nữ tử đeo mặt nạ có thể thừa cơ đột phá Vực Tổ. Cái này so với coi hắc là thượng khách của Mị Ảnh tộc thì hiển nhiên có tính dự hoặc hơn, cho nên hắc hiện tại chỉ có thể trốn tránh, bằng không kết cục chính là bị luyện chết.

trong Hư vô vực hải, vãn thạch, toái tinh, sơn xuyên, hòn đảo như bụi bậm, trải rộng ở các.

Ở đây có thể nhìn thấy toái phiến của đại lục, hòn đảo cực lớn đang bùng bùng, bỗng nhiên thoáng hiện chỗ tối tăm ở phía trước, có chút làm cho người ta sợ hãi, một khắc hòn đảo hiện lên, như có một loại lực lượng thoáng hiện, khiến hòn đảo đó có thể lại ẩn nấp.

Thạch Nham nhảy bèn nắm giữ được sự dị thường, hắc hơi trầm ngâm rồi bỗng nhiên toàn lực lao về phía hòn đảo đó.

“Ầm.”

Xuyên phá tầng tầng sương mù, hắc đột nhiên thoáng hiện trên hòn đảo, chốc lát trọng lực mấy trăm lần hiện ra, hắc như một đạo lưu tinh vãn thạch, âm âm hạ xuống hòn đảo.

Phá vỡ một huyết động của hòn đảo.

Từ trong huyết động đi ra, hắc vận chuyển lực lượng, một lần nữa di động mấy chục thước, nhìn đại địa thương mang này, nhìn sơn xuyên khe rãnh, vẽ mặt kinh hãi.

Hòn đảo này cực lớn, so với Bất Tử đảo còn hơn khoảng mười lần, liếc một cái, toàn bộ hòn đảo đều phủ kín xương cốt, xương cốt có hình người, có hình mãnh thú, có đủ loại tộc nhân dị tộc, đại đa số xương cốt đều không toàn vẹn, trải rộng mỗi một khu vực của hòn đảo, lởm chởm giống như mấy khung xương còn hình thành trận hình đặc thù nào đó.

Khi hắc quan sát bốn phía, nữ tử đeo mặt nạ cũng đột nhiên đi tới phía trên hòn đảo.

Hòn đảo trong mắt Nàng ta lại có chỗ bất đồng, nàng ta ngưng thần nhìn, phát hiện toàn bộ hòn đảo như một đầu khô lâu cực lớn nổi trên hư không, còn có hai con người trống rỗng, có miệng rộng, đó là ba cự động thâm thúy.

Hòn đảo như đầu khô lâu lúc lắc, phóng thích ra từng trận ba động quỷ dị, đầu khô lâu đó như đang điều chỉnh gì đó.

” Khô Lâu đảo của Bạch Cốt tộc...”

Ánh mắt Nữ tử đeo mặt nạ hiện lên vẻ kinh dị, nàng ta do dự, biết Khô Lâu đảo này thuộc về lãnh địa của tộc nhân Bạch Cốt tộc, mạo muội xâm nhập khả năng sẽ tạo ra tranh chấp, cũng có khả năng đắc tội với tộc nhân của Bạch Cốt tộc.

Chỉ là nàng ta không cam lòng, một đường đuổi tới giờ, nàng ta không thể bỏ cuộc như vậy.

Do dự một lát, nàng ta bỗng nhiên nghiêm mặt hô: “Mị Cơ của Mị Ảnh tộc có việc muốn lên đảo, không biết trên đảo là vị bằng hữu nào của Bạch Cốt tộc?” Nàng ta lần đầu thổ lộ tính danh.

Khô Lâu đảo vẫn lúc sáng lúc tối, vị trí của con người trống rỗng lấp lánh ánh sáng màu quỷ dị.

Nhưng không ai đáp lại.

” Vậy mạo phạm.” Mị Cơ nghĩ nghĩ rồi lại duyên dáng gọi to, lập tức cũng lao về phía cự đảo khô lâu.

Lướt qua tầng sương mù, dáng người động lòng người của nàng ta cũng hàng lâm trên đảo, dưới trọng lực gấp mấy trăm lần, nàng ta vẫn bỗng bễ trên hư không, như tiên nữ chậm rãi hàng lâm, tìm kiếm chung quanh.

Nàng ta không nhìn thấy tung tích của Thạch Nham.

Hừ lạnh một tiếng, nàng ta dùng linh hồn điều tra, thần thức như một tấm lưới kín, từ trên trời bao phủ xuống, nắm giữ mỗi một chỗ nhỏ nhất.

Đầu lâu của Khô lâu là mặt ngoài của hòn đảo này, vô số đồng bạch cốt phân tán, chia làm từng mảng khu vực.

Lúc này, khi Mị Cơ phóng thích linh hồn ý thức để tìm kiếm, bởi vì hồn lực rung chuyển, như kích hoạt bí thuật từ trường nào đó, chỉ thấy ba chỗ bạch cốt tụ tập, xương cốt lở mờ tản mát ra ánh sáng dày đặc, một cỗ khí tức âm trầm quỷ dị từ trên xương cốt truyền đến.

Từ bên ngoài nhìn vào sẽ phát hiện đầu chỗ con người trống rỗng của khô lâu đầu đột nhiên lấp lánh hào quang yêu dị, hào quang chợt lóe rồi biến mất.

” Ta tới tìm người chứ không quấy rầy người tu luyện, xin đừng phiền lòng.”

Mị Cơ đối với tộc nhân của bạch cốt tộc tựa hồ cực kỳ cố kỵ, khi linh hồn điều tra, vẫn lên tiếng hô to, tỏ ý mình không có ác ý, chỉ là bắt đắc dĩ mới vào.

“Vù.”

Thân thể mạn diệu của Mị Cơ đột nhiên khê động, bay tới chỗ bạch cốt chất chồng

“Bốp bốp bốp.”

Bạch cốt vỡ nát, thân thể đang ẩn nấp của Thạch Nham đột nhiên hiện ra, lập tức vận chuyển áo nghĩa, thuấn di ra ngoài.

“Ầm.”

Một cỗ năng lượng quỷ dị ầm ầm từ sương mù trên từ đỉnh đầu tỏa ra, không gian như bị tầng tầng vân đoàn trói buộc, không gian áo nghĩa của hắn trở ngại nặng nề, không thể xây dựng cầu để thuấn di.

Hắn dừng lại tại chỗ, trơ mắt nhìn Mị Cơ đang cười lạnh, vẻ thô bạo điên cuồng trong mắt hiện ra.

” Vậy liệu chết đánh một trận.”

Gầm khê một tiếng, thần lực của hắn không còn đình trệ, ngược lại toàn lực phun trào, hơn nữa trong khoảnh khắc kích phát lực của máu tươi. Lưng nứt ra cánh, một thân giáp trụ gai che kín toàn thân, kích phát tất cả tiềm lực.

Hắn quyết tâm, trận chiến này hắn sẽ không bảo lưu gì cả. Tử vong, thôn phệ áo nghĩa đều sẽ thúc dục toàn lực, để giữ mạng, hắn bất chấp tất cả mọi giá.

Một cỗ hung sát chi khí đột nhiên từ trong thân thể hắn trào ra, lập tức vận chuyển sinh tử áo nghĩa, nhanh chóng hình thành tử vong chi linh hồn táng trường.

Thần kỳ, trong đó có hai cột đột nhiên phiêu dật ra hàng tỉ điểm sáng, những điểm sáng này như đom đóm, toàn bộ hội tụ về phía hắn.

Mị Cơ đang lướt tới, ánh mắt bối rối, không nhận được nhú mào: “Ta đã nói rằng không phải muốn quấy rầy, người này ta bắt được rồi sẽ đi, không ở lại thêm một giây.”

Nàng ta nghĩ tộc nhân của Bạch Cốt tộc trên Khô Lâu đảo bỗng nhiên xuất thủ, điểm sáng năng lượng từ trong bạch cốt bay ra, nàng ta không cho rằng là có liên quan tới Thạch Nham.

Khô Lâu đảo không có bất kỳ thanh âm nào đáp lại.

Mị Cơ hừ một tiếng, cũng không nói gì, ngọc thủ như một con độc xà đột nhiên chớp tới đầu Thạch Nham.

Khí tức Sâm hàn như sông băng ập tới, thấu vào tứ chi bách hải của Thạch Nham, thân thể hắn liền đóng băng.

1398. Chương 1391: Tiểu Khô Lôu

Hàng tỉ quang điểm trắng tinh từ trong đồng bạch cốt bay ra, toàn bộ ủa về phía Thạch Nham.

Nhiều điểm năng lượng âm trầm du đăng xung quanh Thạch Nham, dung hợp với linh hồn táng trường của hắn, khiến hắn bỗng nhiên có quyền điều khiển đối với một cỗ lực lượng tân kỳ này.

Cũng vào lúc này, Mị Cơ xuất thủ, cánh tay trắng thuần của nàng ta từ xa chớp tới, linh hoạt như một con độc xà.

Sự băng hàn có thể Thẩm thấu vào linh hồn tế đài làm xương cốt cả người Thạch Nham kêu lách cách, hắn có thể cảm thấy thân thể chậm rãi đông lạnh, có thể nhìn thấy không gian xung quanh bị đông lạnh, xương cốt trắng phau phau dưới chân đều thành như kem cây trong suốt.

Toàn bộ bị băng hàn chi lực của Mị Cơ đóng băng.

Mị Cơ thân là tộc nhân của Mị Ảnh tộc, đối với mị thuật tâm linh trời sinh đã am hiểu, nàng ta nói chuyện người ta một câu là có thể câu hồn phách của người ta, đáng người mạn diệp nóng bỏng mê người, tạo cho người ta một loại cảm giác sai lầm.

“Bốp bốp bốp!”

Tiếng Đóng băng không ngừng truyền đến, ánh mắt của Mị Cơ băng lãnh, đầy khí tức cực hàn.

“Xì xì xì!”

Hàng vạn quang điểm Lượn lờ bên cạnh người Thạch Nham, dưới âm hàn chi lực kết thành tầng sương, phủ lấy thân thể Thạch Nham.

Nhưng mà, mắt Thạch Nham sáng ngời, linh hồn thần chí hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

Móng tay hắn như phong đao, áo nghĩa vụn vụn, những lãnh lưu này đột nhiên rót vào trong mười ngón tay hắn.

Hai tay kéo một cái, lực lượng tinh thuần tĩnh mịch từ đầu ngón tay hắn truyền ra.

Mười đạo hỏa viêm như xiềng xích câu hồn, không thềm quan tâm tới tầng tầng hàn ý, đột nhiên quấn quanh cổ trắng nõn của Mị Cơ.

Ánh mắt Mị Cơ phát lạnh, khẽ kêu: “Ta chính là Mị Cơ của Mị Ảnh tộc, đã nói rõ là không có ý quấy rầy, người nếu vẫn âm thầm phá rối, giúp tiểu tử này đối phó ta, đừng trách ta không nể mặt mũi Bạch Cốt tộc các người.”

Mười đạo khí tức trong hỏa viêm sâm bạch, rất âm lãnh tà dị, rõ ràng là khí tức độc đáo của tộc nhân Bạch Cốt tộc, khiến nàng ta nghĩ lầm có người đang âm thầm giúp Thạch Nham. Cho nên Thạch Nham mới có thể hiện ra lực lượng cường hãn như vậy.

Mị Cơ phun ra một đóa băng hoa sen, hoa sen trong suốt. Hàn ý thấu xương. Bên trong hoa còn có hỏa điểm trắng ngần lay động, như có sinh mệnh ba động.

Mười đạo hỏa viêm sâm muốn né qua băng hoa sen. Nhưng lại bị ngọn lửa bên trong băng hoa sen hấp dẫn, không ngờ thoát ly khỏi sự khống chế của Thạch Nham, đều quán lên bên trên hoa sen, hoa sen trong suốt truyền đến thanh âm leng keng, mười đạo hỏa viêm sâm trong tiếng vang kỳ dị đã dần dần suy yếu, chậm rãi biến mất.

“Giết.”

Một con huyết hải màu đỏ tươi như cự long ra khỏi vực sâu. Từ trước ngực Thạch Nham rít gào lao ra.

Huyết hải ngưng tụ trên hư không, biến thành ma thần dữ tợn hiếu sát, cao trăm trượng, thân thể rộng như núi, một đôi cự trảo như mỏ neo, Đột nhiên đánh thẳng tới đỉnh đầu Mị Cơ.

Con mắt sáng của Mị Cơ lóe ra vẻ kinh dị. Ngưng thần nhìn về phía ma thần dùng huyết kiếm ngưng kết ra, chính là bí thuật của Hắc Ma tộc, tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì, sao tinh thông các loại áo quyết hiểm lại.

Nàng ta giơ tay lên tóm một cái, một tấm gương sáng đột nhiên thoáng hiện, gương chiếu ra vô số băng quang, băng quang bắn ra.

Cự thảo của Ma thần đánh trúng gương, chỉ nghe một tiếng keng, nhưng gương vẫn yên lành.

Mị Cơ không thèm nhìn tấm gương, thân thể mạn diệu như rắn nước vụn vụn mấy cái, đột nhiên, một khối tường băng từ dưới chân, đỉnh đầu Thạch Nham đột nhiên ngưng kết ra, hơn nữa trong nháy mắt đã ép vào, lập tức trói hãm.

“Nhiều trò nhĩ, nhưng ngươi tuy rằng có ám năng lượng, lại không biết vận dụng như thế nào để phát huy ra uy lực chân chính của nó. Nếu không, muốn giết hay bắt ngươi thật đúng là không phải một chuyện sự tình đơn giản.” Mị Cơ cười lạnh, đi tới trước người Thạch Nham, ngọc thủ đặt lên một mặt tường băng.

Hàn khí tăng vọt gấp mấy lần.

Tường băng hoàn toàn kết thành khối băng hình tứ giác, Thạch Nham Thạch Nham đông cứng bên trong.

Gân mạch, xương cốt, thần kinh, ý thức, lúc này đều bị đông lạnh, ngay cả tư duy của hắn cũng đình trệ, ngay cả tế bào cũng kết thành băng sương.

Mị Cơ lộ ra vẻ hài lòng, thở phào nhẹ nhõm, khẽ kêu: “Chuyện của ta đã kết thúc rồi, sẽ không quá rầy nữa, bằng hữu nếu có rảnh, sau này tới Mị Ảnh tộc, Mị Cơ sẽ tự mình tiếp đãi.”

Nàng ta hướng tới chỗ hư vô của Khô Lâu đảo, dùng lễ nghi của Mị Ảnh tộc thi lễ, lập tức một tay đánh lấy khối băng, muốn rời khỏi Khô Lâu đảo, sau khi rời khỏi nơi này sẽ chậm rãi luyện hóa Thạch Nham, để nàng ta có được cơ hội đột phá cảnh giới Vực Tổ.

Khi nàng ta chuẩn bị động thủ rời khỏi, nếu có người từ bên ngoài nhìn, sẽ phát hiện bộ vị con người của Khô Lâu đảo truyền đến ánh sáng âm u.

Khô lâu đầu như đột nhiên thức tỉnh, như có sinh mệnh!

“Vù vù!”

Hai con cốt long, chiều cao mấy trăm thước mấy trăm thước từ trong con người trống rỗng của khô lâu đầu bay ra.

Cốt long cả người cốt giáp trắng phau phau, con người ở đầu rồng khảm bảo thạch kỳ lạ, cả người trắng ngần trong suốt, vừa bay ra liền phóng tới chỗ Mị Cơ.

Một con cốt long trắng ngần há miệng phun, một đám lầy đột nhiên xuất hiện, bên trong đầy mùi thối, rõ ràng ẩn chứa kịch độc.

Một con cốt long khác phe phẩy cánh xương, gió lốc do cương phong hình thành ập tới, mục tiêu cũng là Mị Cơ.

Mị Cơ trong lòng lạnh toát, không nhịn được khẽ kêu: “Mị Ảnh tộc ta và Bạch Cốt tộc người trước nay nước giếng không phạm nước sông, ngươi dám hạ độc thủ với ta, muốn khơi mào tranh chấp giữa hai ư?”

Khô Lâu đảo vẫn không có hồi âm.

Mị Cơ hít sâu một hơi, lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt nàng ta dần dần ngưng trọng, không thể không trước tiên bỏ Thạch Nham lại.

Khí tức nguy hiểm từ hai con cốt long truyền đến không hề kém vợ chồng Đồ Thích Kỳ, Nhã Vân, hơn nữa nàng ta cũng biết cốt nô mà tộc nhân Bạch Cốt tộc thói luyện không biết đau đớn, không sợ tử vong, còn có thể tùy thời dẫn nổ, là khôi lỗi phi thường đáng sợ.

Nếu nàng ta ở trạng thái đỉnh phong, cho dù là một tay ôm Thạch Nham cũng không ngại hai con cốt long này.

Nhưng hiện tại.

Ở Long Tích tinh bị giới trung giới của Thạch Nham bổ tung đánh cho bị thương, lại trải qua thời gian dài truy đuổi như vậy, trạng thái hiện giờ của nàng ta cực kỳ xấu, ngay cả một nửa lực lượng của thời kì toàn thịnh cũng không có, căn bản không thể vừa phân tâm đối địch vừa mang Thạch Nham thoát ly Khô Lâu đảo này.

Trong khối băng hình Tứ giác, Thạch Nham triệt để thành khối băng, thần thể, linh hồn đều tạm thời đóng băng.

Chỉ có một chỗ vị trí chậm rãi có ba động rất nhỏ, đó là tầng thiên hỏa, biển lửa do thiên hỏa hình thành từ đầu tới cuối đều không thực sự tắt, biển lửa chậm rãi đốt cháy, dần dần lay tỉnh phó hồn, khiến hồn thứ hai đã đóng băng của hắn dần dần tỉnh dậy.

Hai con cốt long trắng ngần phun ra kịch độc, tạo ra gió lốc, trùng kích tới Mị Cơ.

Mị Cơ vận chuyển áo nghĩa, quanh người băng hàn thấu xương, băng lãng, băng kiếm, bão tuyết đồng loạt thi triển, cũng chỉ đấu ngang ngửa với hai con cốt long, mặt nạ dữ tợn mới cũng bị xé rách, quần áo cũng có nhiều vết rách, cơ thể trắng nõn cũng dần dần lộ ra.

Đáng tiếc cốt long không biết thưởng thức vẻ gợi cảm của nàng ta, Thạch Nham biết thưởng thức thì lại bị đóng băng, ý thức còn chưa tỉnh lại.

Cái miệng như vực sâu của cự đảo lúc này rất quỷ dị chuyển động, một thân thể nho nhỏ từ trong đó đi ra, nhảy về phía Mị Cơ.

Hắn vừa nhảy, có thể vượt qua cự ly mà cốt long cũng không bay qua nổi, chân xương hạ xuống, toàn bộ Khô Lâu đảo đều rung chuyển.

Đây là một tiểu khô lâu thân cao chỉ một thước hai. Cả người màu trắng, mỗi một cây xương cốt đều trong suốt như ngọc thạch, lấp lánh ánh sáng mệnh môn, tạo cho người ta một loại cảm giác cực kỳ kỳ dị, trong tộc nhân Bạch Cốt tộc, loại chiều cao này chỉ là tiểu hài tử, cách thời gian trưởng thành còn lâu lắm.

Hắn nhảy dựng lên, tốc độ lại cực nhanh, cách Mị Cơ càng lúc càng gần.

Bạch Cốt tộc là chủng tộc cực kỳ đặc thù, con của họ cũng không phải thông qua nhục thân của mẫu thân dựng dục mà ra, mà là mỗi một trẻ con Bạch Cốt tộc mới sinh đều được cha mẹ Luyện ra.

Do cha mẹ tụ tập vô số bạch cốt, tìm cốt hài sinh linh cường đại, dùng Cốt trì của Bạch Cốt tộc để thôi luyện, quá trình này chậm thì mấy trăm năm, lâu thì vạn năm.

Thông qua Cốt trì hấp thu tụ tập tích lũy năng lượng trong hàng tỉ bạch cốt, sau đó mới có thể chậm rãi hình thành một tiểu hài tử, sau khi cốt thân hình thành, do chủ hồn của cha mẹ hồn giao, hao phí tâm huyết hồn phách và năng lượng của cha mẹ, hình thành một sinh mệnh chủng tử, lập tức đưa vào xương cốt đứa con, rồi trải qua rất nhiều năm sinh mệnh chủng tử và cốt thân kết hợp, một Bạch Cốt tộc chân chính tân sinh, mới xem như là chân chính thành hình.

Nói Bạch Cốt tộc trong chủng tộc sinh linh, là chủng tộc sinh sản gian nan nhất cũng không quá.

Một đứa con của Bạch Cốt tộc sinh ra, ít nhất cần mấy ngàn năm thời gian, lâu một chút thì mấy vạn năm cũng có thể.

Đứa con của Bạch Cốt tộc sinh ra gian nan như vậy, sau khi sinh tất nhiên khác hẳn với người thường.

Bình thường mà nói, nếu cha mẹ chúng đủ lợi hại, bạch cốt thôi luyện cũng rất khan hiếm, cốt thân vào một khắc thành hình sẽ phi thường khủng bố, thậm chí có thể đạt tới cường độ nhục thân của võ giả cảnh giới Bất Hủ, nếu chủ hồn của cha mẹ cao thâm tinh trạm, sinh mệnh chủng tử do hồn giao hình thành cũng sẽ cực kỳ bất phàm.

Bình thường mà nói, đứa con của tộc nhân Bạch Cốt tộc vừa sinh ra đều ít nhất có cảnh giới Thần Vương.

Cha mẹ lợi hại thì đứa con được sinh hạ sẽ là Nguyên Thần cảnh Hư Thần, Nguyên Thần cảnh cũng không ít, thậm chí ngay cả Thủy Thần đều có thể hình thành vào một thoáng sinh mệnh chủng tử được kích hoạt.

Lúc này đứa con của Bạch Cốt tộc nhảy tới chỗ Mị Cơ, trên đầu của tiểu khô lâu có vô số phù văn thần bí huyền ảo, lơ lửng do thái sơ phù văn lạc ấn mà thành, phi thường kỳ diệu, hần một đường đi tới, giẫm cho cả Khô Lâu đảo đầu ầm ầm chấn động.

Loại lực lượng do xương chân phát ra này quả thực cực kỳ kinh người, e là rất nhiều cường giả cảnh giới Bất Hủ cũng khó có thể đạt tới.

Tiểu khô lâu này ít nhất cũng đạt tới cảnh giới Bất Hủ rồi! Nhỏ như vậy đã có cảnh giới tu vi này, cũng không biết cha mẹ hần rốt cuộc là nhân vật cỡ nào.

1399. Chương 1392: Chuyển Cơ

1400. Chương 1393: Lòng Cha Mẹ

1401. Chương 1394: Lai Lịch Chân Chính Của Linh Hồn Trong Giới Chỉ

1402. Chương 1395: Huyền Âm Thi Trùng

1403. Chương 1396: Giải Độc

1404. Chương 1397: Liên Thủ

1405. Chương 1398: Nghịch Tập

1406. Chương 1399: Bức Hiếp Giai Nhân

1407. Chương 1400: Ưu Thế Áo Nghĩa

1408. Chương 1401: Bóng Tối

“Người rốt cuộc là ai?”

Nạp Trát Lý Áo, Ba Tư Thác Tư đồng thanh quát chói tai, linh hồn hai người giờ phút này cực kỳ chấn động, làm cho người ta có một loại cảm giác không tốt, như là sẽ bị nổ nát bấy.

Thạch Nham trấn định tự nhiên, không bị chấn động trên thân hai người ảnh hưởng, nâng tay trái lên, đặt tại ngực Nạp Trát Lý.

Lòng bàn tay, một đoàn u ám thoáng hiện, chợt một cái lỗ đen hiện ra, một cỗ lực hấp thụ, trong nháy mắt bắn ra, như hấp thụ sinh cơ trong cơ thể Nạp Trát Lý Áo!

“Ta đến từ Hoang lãnh thổ, người thừa kế... gọi là Thị Huyết!” Thạch Nham quát khê.

Nạp Trát Lý Áo, Ba Tư Thác Tư ầm ầm chấn động, trong mắt hiển hiện kinh hãi cực độ, “Người là, người là người thừa kế người kia! Hoang lãnh thổ! Người Hoang lãnh thổ các người, đều phải chết hết! Ha ha ha, toàn bộ các người sẽ chết thảm! Bởi vì, kế hoạch kia của Phệ Tộc chúng ta đã khởi động, Thiếu chủ của chúng ta đã hàng sinh! Hần sẽ giết sạch tất cả người Hoang lãnh thổ các người!”

Nạp Trát Lý Áo đột nhiên dữ tợn cuồng tiếu.

Trong tiếng cười, hần cũng không để ý Ba Tư Thác Tư nghĩ như thế nào, sinh mạng chấn động trong cơ thể như núi lửa bộc phát, mà ngay cả linh hồn dần tế đều phá thành mảnh nhỏ trong khoảnh khắc.

Thạch Nham đáy lòng phát lạnh, không kịp suy nghĩ, trong nháy mắt na di.

“Vù!”

Hắn biến mất vô tung.

“Oanh! Oanh!”

Một trước một sau hai tiếng lớn nổ, kẹp lấy thịt nát mưa máu, đột nhiên từ trong sơn cốc kia nổ ra.

Đây là dư âm thân thể, linh hồn đàn tể hủy diệt!

Nổ mạnh qua đi, Thạch Nham lại một lần nữa hiển hiện ở trong sơn cốc, trong cốc, máu tươi như mưa to rơi qua, lọt vào trong tầm mắt toàn là vết máu đỏ hồng, Nạp Trát Lý Áo, Ba Tư Thác Tư thì cốt vô tồn, hóa thành mảnh nhỏ trải rộng trong cốc, sợi sợi tinh khí, linh hồn chấn động của bọn họ đã dần dần tiêu tán.

Thạch Nham cau mày, đỉnh đầu lỗ đen hiển hiện, như miệng khổng lồ mang những hồn lực còn không có tan hết thu nạp.

Huyệt khiếu bắt đầu khởi động. Mang tử vong tinh khí còn sót lại hấp thu, sắc mặt hắn dần dần âm trầm xuống.

Hắn không nghĩ tới Nạp Trát Lý Áo sau khi nghe hắn nói rõ lai lịch, cư nhiên cực đoan như thế, không có nhiều lời mà tự bạo thân thể, linh hồn.

Rất hiển nhiên, hai người kia cũng biết Thị Huyết, cũng biết chuyện phát sinh ở Hoang lãnh thổ!

Nạp Trát Lý Áo ngay cả linh hồn đàn tể cũng bạo liệt, có thể nhìn ra hắn biết về thôn phệ áo nghĩa, biết rõ nếu như linh hồn đàn tể không diệt, ngược lại sẽ không công tiện nghi hắn.

Theo lời Nạp Trát Lý Áo thiếu chủ giáng sinh sẽ giết sạch toàn bộ Hoang lãnh thổ, bịt kín một tầng bóng tối ở trong lòng Thạch Nham. . .

Hắn biết rõ cái gọi là thiếu chủ, mười phần là linh hồn đến từ vực ngoại. Được Huyền Sơn dẫn dắt tới, năm lần bảy lượt mưu đồ đại kế, ở sau khi Hủy diệt thân thể, lặng yên viễn độn, hôm nay mất tích không rõ.

Người nọ là “Phệ” cùng một thanh lợi khí Phệ Tộc, lấy hủy diệt Hoang lãnh thổ làm mục tiêu, tương lai sẽ mang đến vô tận tai nạn cho Hoang lãnh thổ.

Phệ Tộc, không hề định chỉ xâm lấn Hoang lãnh thổ, bọn họ không tìm được cửa vào, lại thông qua một ít bí pháp. Mang linh hồn thiếu chủ kỳ dị đưa tới, nếu như cho tên kia thời gian phát triển. . .

Đáy lòng Thạch Nham phát ra hàn ý.

“Hô hô!”

Thanh âm cốt nhục vô truyền đến, tiểu khô lâu nghe động mà tới, Mị Cơ cười ở trên người cốt long. Ngơ ngác nhìn sơn cốc máu tươi đầm đìa, nhìn lâm vào Thạch Nham trầm tư.

Tiểu khô lâu, Mị Cơ cũng không có mở miệng quấy rầy.

Mị Cơ đôi mắt sáng dị sắc lập loè, trên khuôn mặt kiêu mỹ hiển hiện thần sắc chấn kinh.

Nạp Trát Lý Áo, Ba Tư Thác Tư đều là cảnh giới Bất Hủ tam trọng thiên, mặc dù chỉ còn một thành lực lượng. Cũng xa xa vượt qua Thạch Nham có thể đánh chết.

Từ khi tức trong cốc đến xem, Nạp Trát Lý Áo, Ba Tư Thác Tư ngay cả linh hồn đàn tể cũng bạo nát. Chủ hồn đều tiêu tán ra, đây là tử vong chân chính, Thạch Nham, như thế nào làm được?

Nàng âm thầm kinh hãi.

Thạch Nham không có giải thích cái gì, sau một hồi trầm tư, hắn ngẩng đầu nhìn hướng tiểu khô lâu, “Đi chỗ cha mẹ người.”

Tiểu khô lâu gật đầu.

“Đúng rồi.” Thạch Nham chau mày, hướng về Mị Cơ nói: “Ngôn ngữ Bạch Cốt Tộc cổ xưa người có thể nghe hiểu được, đem ngôn ngữ quá độ một phần cho ta đi.”

Không hiểu được ngôn ngữ Bạch Cốt Tộc, trao đổi cùng tiểu khô lâu chỉ có thể dựa vào suy đoán, có chút phiền toái, Mị Cơ hoàn toàn có thể nghe hiểu, hẳn cảm thấy có thể giống như Thiên Mục tộc chuyển ngôn ngữ trí nhớ qua.

“Không có biện pháp chuyển qua cho người, Bạch Cốt Tộc không cần tiếng nói, quá mức kỳ lạ. Trừ phi trở lại mị ảnh tộc, ta dùng vài thứ mới có thể đem ngôn ngữ trí nhớ cho người, hiện tại không có biện pháp.” Mị Cơ lắc đầu nói.

“Thật không có biện pháp?”

“Thật là như vậy!”

Thạch Nham trầm mặc, một lúc sau, hẳn hướng tiểu khô lâu nói: “Mang nàng theo, nàng có thể có trợ giúp chúng ta trao đổi.”

Tiểu khô lâu lại gật đầu, hẳn có thể nghe hiểu Thạch Nham, đáng tiếc Thạch Nham nghe không hiểu ý của hẳn, đây thật là phiền toái, nếu như Mị Cơ ở đây có thể giải quyết cái phiền toái này, cho nên hẳn đã đáp ứng.

Tiểu khô lâu cười cốt long, gào thét bay ra, trong miệng truyền đến tiếng gào.

“Hắn lại để cho người và ta cùng một chỗ.” Mị Cơ lông mày khẽ đen hơi nhíu.

Thạch Nham không nói hai lời, đột nhiên bay lên trời, vừng vàng đáp xuống sau lưng Mị Cơ, ngồi ở trên sống lưng tuyết bạch cốt long, còn duỗi ra một tay, đặt ở trên bờ eo đầy da của Mị Cơ.

Mị Cơ thân hình cứng ngắc lại, nàng chợt nhớ tới lúc trước Thạch Nham ở sau lưng nàng, nhớ tới những chuyện cũ kia. . .

Toàn thân nàng cực kỳ mất tự nhiên, lông mày nhíu thật sâu, thấp giọng duyên dáng nói: “Có thể cách ta xa một chút hay không, cái cốt long này, cũng không phải nhỏ như vậy, người tại sao phải tiếp cận ta như vậy?”

Thạch Nham nhếch miệng hắc hắc cười khê, tay ôm vòng eo nàng còn vuốt vài cái, “Người sợ cái gì? Lúc trước người không phải đã nói, còn muốn docks lòng phụng dưỡng ta một hồi sao? Mặc dù chúng ta thay đổi giao dịch, nhưng mà, thoáng để cho ta chiếm chút tiện nghi, coi như người thiếu nợ của ta đi!”

“Người vô sỉ!” Mị Cơ mắng, sắc mặt lạnh như băng, ngay cả thần thể đều băng hàn.

“Thần thể người trạng thái cực kỳ không xong, nếu như tiếp tục vọng động lực lượng, muốn khôi phục rất khó. Thậm chí, có thể thương tổn thần thể, hình thành thương thế khó có thể khỏi hẳn, người cảm thấy thế nào?” Thạch Nham đột nhiên ghé vào bên tai nàng, thở ra một hơi, quái thanh quái khí nói.

Mị Cơ rung mình một cái, giận dữ nói: “Người đến tốt cùng muốn làm gì?”

“Giúp người ổn định thương thế.” Thạch Nham ngữ khí lại bỗng nhiên lạnh lên.

Sau khi lời nói này rơi xuống, cái tay không an phận của hẳn đã đặt vào chỗ đan điền khí hải của Mị Cơ. . .

Ở thời điểm Mị Cơ không rõ, một dòng nước ấm lạnh yên vọt tới, dòng nước ấm ẩn chứa năng lượng thần bí, như ôn tuyền tắm bổ vạn vật, du động ở trong đan điền, gân mạch, gân mạch thần thể nàng bị thương, lực lượng khô kiệt tiêu hao, được khôi phục thần kỳ!

Ở dưới dòng nước ấm tới lui qua lại, đồng thể Mị Cơ phát ra đỏ ửng đẹp đẽ hấp dẫn, gò má cũng lộ ra hồng quang, như đắm chìm trong thư sướng, vui thích nói không nên lời.

Nàng có chút hoảng hốt, lúc này cũng không nghĩ nhiều, cũng không quản vị trí tay Thạch Nham có thể quá phận hay không, chỉ là an tâm cảm thụ thư thái.

Hảo cảnh không hề dài, rất nhanh cốt long liền ngừng lại, đáp xuống ở thạch thất chỗ cha mẹ tiểu khô lâu, Thạch Nham tự nhiên cũng thuận thể rút tay về.

Chỉ là phương pháp kia, phải thành lập ở trên huyết tinh giết chóc, phải lấy vô số sinh linh táng thân làm đại giá mới được.

- 1409. Chương 1402: Phá Diệt Hải
- 1410. Chương 1403: Chờ Một Người
- 1411. Chương 1404: Tách Ra
- 1412. Chương 1405: Người Đáng Thương
- 1413. Chương 1406: Kêu Gọi Đến Từ Đáy Biển
- 1414. Chương 1407: Cùng Đi Theo
- 1415. Chương 1408: Pháo Hôi
- 1416. Chương 1409: Quỷ Biển!
- 1417. Chương 1410: Nàng Là Nữ Nhân Của Ta!
- 1418. Chương 1411: Hải Địa Phế Tích
- 1419. Chương 1412: Xâm Nhập!
- 1420. Chương 1413: Gặp Lại Cố Nhân
- 1421. Chương 1414: Không Dám Bước Ra Một Bước
- 1422. Chương 1415: Đó Là...sinh Mệnh
- 1423. Chương 1416: Thái Sơ Nguyên Phù
- 1424. Chương 1417: Chung Cực Áo Nghĩa!
- 1425. Chương 1418: Dị Vực Dương Oai
- 1426. Chương 1419: Cần Phải Tranh Giành!
- 1427. Chương 1420: Hư Thật
- 1428. Chương 1421: Người Còn Non Lắm!
- 1429. Chương 1422: Thu!
- 1430. Chương 1423: Sinh Mệnh Bành Trướng!
- 1431. Chương 1424: Trời Giáng Thần Uy
- 1432. Chương 1425: Thoải Mái Ăn Cơm!
- 1433. Chương 1426: Dòng Nước Lớn
- 1434. Chương 1427: Diên Cuồng Chèn Ép!
4210
- 1435. Chương 1428: Mị Cơ Quyết Đoán!
- 1436. Chương 1429: Phá Diệt Hải! Sôi Trào

Cắt toàn bộ trạng thái vật chất, cái loại sắc bén nhất trên thế gian này, chính là căn nguyên không gian áo nghĩa ngưng tụ thành mũi nhọn tối cường!

Ức vạn mảnh vỡ không gian hóa thành vô số đao quang kiếm hải, như là mấy ngàn vạn con nhím đem mũi nhọn trên người bùng nổ ầm ầm bắn ra!

Thạch Nham cười càn rỡ, hóa thành thân thể Thái sơ dữ tợn, mười ngón như đao, xé rách thiên địa, đi bắt thân Hoang long.

Đều là sinh linh Thái sơ, lỗ máu trên bụng vừa mới đình chỉ chảy máu, lại bị Tác Luân cấm linh hồn, không tự chủ được rít gào lao ra, mắng thửi thân hình khổng lồ vạn vạo, từng giọt bọt nước như tinh cầu ngưng luyện ra.

Bọt nước này lớn vô cùng, lại đục ngầu không rõ, bên trong xuất hiện linh hồn sinh mệnh dao động, như một đám phân thân, như là nó để trứng, bọt nước đục ngầu này bị linh hồn khống chế, truyền ra tiếng nước chảy xiết mãnh liệt, cấp cho người ta một loại khí tức cực kỳ đáng

Một đám bọt nước thật lớn, bị ngưng luyện ra, tinh khí thần giống nhau bị hút ra một nửa, lập tức uể oải hẳn lên.

Nhưng mà, Hoang thần sắc vẫn hờ hững khinh thường, khi bọt nước kia ngưng kết ra, hướng chân thân man cổ cự long bay tới, thì lần đầu hiện lên vẻ ngưng trọng nghiêm nghị. “Hôn độn thủy phách châu! Khi Thái sơ mạch diệt tứ chi phân bố khô dịch, cái này đều bị ngươi tìm kiếm luyện hóa?”

“Không phải ta tìm kiếm đến, là ta lấy tinh khí thần dung hợp áo nghĩa cùng máu tươi, lấy cốt tủy tinh luyện ra” Mắng thửi quy thân nọ rõ ràng suy yếu đi, bản thể đều rút nhỏ một ít, “Ta có thể ngưng luyện ra vật ấy, đủ để thuyết minh một chút, chúng ta là nơi nó phát ra. Ta chính là mồ hôi, hơi nước từ trên người nó, dung hợp ý thức mà có linh hồn, chậm rãi diễn biến ra sinh linh, chúng ta đều là từ nó nảy nở mà ra, thân hình khổng lồ nọ là một bộ phận mà thôi!” Không biết nhìn thấy tận thể hủy diệt, hay là bởi vì thân là sinh linh Thái sơ, thủy chung bị Tác Luân ấn mệnh hồn không thể động đậy, vô cùng ghen ghét buồn bực hay không, thể mà Ngoan nói ra một phen ngôn luận làm mọi người kinh hãi.

Hám Thiên thiêu đốt tự thân, lấy hình thái hỏa diễm cự nhân nhằm phía Hoang, hơi hơi sững sốt.

U Ngục tự thân cũng hóa thành một đầu hung hồn, đem tính mạng đem toàn bộ hung hồn nuốt hết, đã ở giờ phút này mất hẳn một tia mê vọng.

Lỗ Bá Đặc, Mạn Đế Ti, Đức Khố Lạp, Long Tích lão tổ mọi người, hầu như đều là vẻ mặt bị kiềm hãm, một phen động dung.

Bao gồm Tác Luân chấp chưởng vận mệnh quy tắc!

“Trải qua đại mạch diệt thời Thái sơ, ngươi không có lâm vào ngủ say dài lâu, ẩn nấp tiềm tàng ở thời đại mới, tựa như phát hiện một ít chuyện thú vị...”

Hoang nhắm nuốt tiêu hóa lời nói của Ngoan, trong mắt dần dần hiện lên một tia hiểu ra, hẳn vừa nói, một bên vạn vạo long thủ, nhìn về phía Hám Thiên tới gần trước hết, Hám Thiên hóa thành hỏa nhân thật lớn, tự thân mang theo một mảng biển lửa, biển lửa kéo ngàn dặm, hỏa diễm mãnh liệt cực nóng.

Đáng tiếc, cũng không nhập pháp nhãn của Hoang.

“Dù sao không thể dung hợp căn nguyên hỏa diễm áo nghĩa, cảnh giới cũng chỉ là Vực Tổ nhị trọng thiên, cho nên, ngươi căn bản không thể đối với ta tạo thành uy hiếp thực tế” Long thủ thật lớn của Hoang, long giác thô dài nọ, phụt trào ra luồng khí rét lạnh, khí sương trắng, sương mù lạnh vô cùng thổi lại, biển lửa lan tràn từ Hám Thiên thiêu đốt sinh mệnh linh hồn, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tắt đi, toàn bộ ngọn lửa đều bị hàn khí triệt tiêu.

Hỏa diễm trên người Hám Thiên tắt, thân thể như bàn ủi đốt đỏ hồng, hoàn toàn bại lộ ra.

“Xệt xệt xệt!”

Hàn khí sương trắng ngưng mà không tiêu tan, cuối cùng tụ tập thành một cây tinh thủ lấp lánh, đem thân thể Hám Thiên nắm lấy.

“Răng rắc!”

Thần thể cốt hài Hám Thiên bị một trảo này làm cho nổ tung, thân hình đổ bưng, bị cắt thành từng đoạn. Liên ngay cả linh hồn tế đàn của Hám Thiên, bị một cỗ hàn lưu bao phủ, cũng trong nháy mắt sinh cơ tắt đi, hướng phía dưới u ám rơi xuống.

Hoang trước giết Hám Thiên, căn bản không có đối với mảnh vỡ không gian đầy trời đánh úp lại của Thạch Nham làm ra động tác gì, mảnh vỡ có thể cắt không gian này, chém vào long thân (thân rồng), chỉ làm cho Hoang thêm những đạo vết thương tinh mịn, ngay cả một giọt máu tươi đều không có rơi xuống.

Trong long mục (mắt rồng) của hắc thoáng hiện một tia đùa cợt châm chọc, “Người cũng tu sinh mệnh áo nghĩa, người đương nhiên biết kẻ tinh thông sinh mệnh áo nghĩa, sức khôi phục là có bao nhiêu thần kỳ...”

Thời điểm nói chuyện, một cỗ sinh mệnh dao động mênh mông, từ vết thương trên người hắc truyền đến, mơ hồ có thể nhìn thấy trong sinh mệnh cỗ thụ phân nhánh, tràn đầy ra năng lượng sinh cơ màu xanh, làm cho vết thương bị mảnh vỡ không gian đâm phá của hắc, trong nháy mắt toàn bộ khép lại.

Lúc này, bọt nước sau khi ngưng kết bay ra kia, còn chưa có đi tới bên Ngoan Hoang.

Tất cả phát sinh ở trong tích tắc, Hoang cứng rắn kháng mãnh vỡ không gian, đánh chết Hám Thiên, khôi phục thương thể, ở trong mọi người kinh sợ, long thân lớn như vô số sơn mạch liên miên của hắc, đột nhiên uốn lượn vụn vẹo, chỉ thấy long thủ (đầu rồng) ở trên trời, không biết long vĩ (đuôi rồng) ở nơi nào...

Trên người hắc đủ loại áo nghĩa dao động, đột nhiên trở nên kịch liệt rõ ràng, liên ngay cả trong mắt hắc, cũng chân chính nghiêm túc hắc lên.

Bởi vì Tác Luân lại động!

Từ vận mệnh chi luân hóa thành chiếc nhẫn, đeo ở trên ngón cái tay trái hắc, ngón cái hắc giờ phút này thấm ra đường máu nhè nhẹ, đường máu vòng quanh ngón cái hắc một đường chảy xuôi, chảy về phía chiếc nhẫn, ở trong ngón tay có lực lượng nào đó dân dặt, đường máu tiếp tục vòng quanh vòng xuống, hướng về một tờ cuối cùng của vận mệnh chi thư, một đường màu xám cứng cỏi nhất!

Đó là mệnh hồn của Hoang!

“Khách!” Tác Luân ngón cái nổ mạnh, chiếc nhẫn lại hóa vận mệnh chi luân, bay nhanh đi ra.

“Ngao!” Hoang lần đầu đau nhức rít gào, long thủ tăng cao lên, long thân khủng bố vụn vẹo, long vĩ vẫn như cũ không thấy.

“Giết!” Ngoan điên cuồng hét to, một đám “Hỗn độn thủy phách châu” từ thông thả chuyển sang mau lẹ, ở trong tiếng gầm gừ của Hoang, đột nhiên cực nhanh tiến vào khe hở long lân giáp phiến của Hoang!

Đám người u Ngục, Lỗ Bá Đặc, Mạn Đế Ti, Long Tích lão tổ, Đức Khố Lạp, bị kèm chế linh hồn tế đàn, lấy phương thức đồng quy vu tận, lại một lần xung phong liều chết đi lên.

“Phong rất tốt!” Thạch Nham quát chói tai, thân hình dữ tợn hung hắc không sợ chết lấy mười ngón tay sắc bén thành đao đâm vào cổ Hoang long.

Đám người Tác Luân, Ngoan, u Ngục, Lỗ Bá Đặc, Thạch Nham, toàn bộ cường giả nơi đây ăn ý đột nhiên hạ sát thủ, ở sau khi Hám Thiên bị diệt, ở dưới Tác Luân tìm cách, đều bạo khởi làm khó dễ, hợp lực đánh giết đại bá chủ Thái sơ, chiến thần Hoang tung hoành thiên địa hàng tỉ năm, chưa từng có một lần bại!

“Thiên địa mênh mông, vũ trụ huyền bí, chúng sinh vạn linh, đại hoang vô cực!” Một đám thanh âm long ngâm ngâm nga xa xưa, bao la hùng vĩ, cường đại, mãnh liệt, bá đạo thái sơ, từ long thân của Hoang từng đoạn truyền đến, mỗi một thanh âm, đều giống như ẩn chứa một loại thuộc tính áo nghĩa thần thông huyền diệu, thanh âm cuộn cuộn mênh mông, mang theo đủ loại áo nghĩa kỳ lạ, như hòa hợp một loại áo nghĩa vang dội đến cùng cực!

Bên trong hai long mục (mắt rồng) của Hoang, bỗng nhiên bay ra hai Thái sơ phù văn ánh vàng rực rỡ, đó là hai chữ “Hoang” cùng “Cổ”, từ giữa long thân Hoang, lại lần lượt bay ra “Cùng”, “Cực” ‘Đại’

ba Thái sơ văn tự, cuối cùng ở bộ vị long vĩ đã không thể nhận ra của Hoang, cũng bay ra ba phù văn “Tịch”, “Diệt”, “Thuật”...

Phù văn này cùng với thành âm, cùng nhau ngưng kết đủ loại ảo nghĩa, chậm rãi hướng trong long thân Hoang tụ tập, xâu chuỗi lên, hình thành một đoạn văn tự đầy đủ.

“Hoang cổ cùng cực đại tịch diệt thuật!”

“Oành! Rầm rầm! Rầm rầm oành!” Lôi âm kinh thiên động địa, từ trong cơ thể Hoang tuôn ra, Hoang vực biến mất từ lâu tái hiện thiên địa!

Từ bên trong Hoang vực đột nhiên bay ra vô số lực lượng ảo nghĩa ngưng kết công kích, vô số sơn xuyên như hỏa chùy lẫn xuống, nước sông nước hồ ngưng thành thủy tiên thật lớn, tinh thần bện thành lưới trời khủng bố, cổ thụ che trời hóa thành đằng yêu cự ma, đại địa ngưng kết thổ long yêu thú, băng tuyết hình thành một đám sinh mệnh chi tinh gió lốc cuồng liệt, ức vạn sinh linh trong khoảnh khắc chết thảm, hóa thành năng lượng tinh thuần, lệnh sinh mệnh chi tinh trở thành lợi khí hoá mất!

Cự tinh như vãn thạch, cũng từ trong Hoang vực đi ra, trong đó vài cái tinh cầu lớn nhất như có linh hồn ý thức, mang theo khí thể khủng bố tử vong chúng sinh, toàn bộ biến mất ở khe hở long lân giáp phiến, nơi đó, hoàn toàn là nơi “Hồn động thủy phách châu” lúc trước bay vào.

“Thiên địa tịch diệt, chúng sinh tuyệt tích!” Hoang kịch liệt vận vẹo thân thể khủng bố, trên long thân của nó “Hoang cổ cùng cực đại tịch diệt thuật” tám Thái sơ phù văn, ở trong hủy năng lượng thiên diệt địa đánh giết, đột nhiên lại một lần vỡ ra, hóa thành phù văn to lớn, mang theo lực lượng thần bí khó có thể tưởng tượng, âm âm hạ xuống.

u Ngục cắn nuốt hung hồn ngưng thành hồn thể thật lớn, mới tiếp cận một mảnh long thân của Hoang, đã bị chữ “Tịch” bao lấy, u Ngục hóa thành hồn thể nọ, lập tức không còn sinh cơ gì, không có một chút linh hồn dao động sinh mệnh nào.

Lỗ Bá Đặc cùng Long Tích lão tổ, bị một cái Thái sơ phù văn chữ “Cực” màu xám trắng bao phủ, thân thể hai người, như bị kéo xuống lớp da vậy, cuối cùng thân thể đứt đoạn, hóa thành vô số mảnh hài cốt bị cắt đứt.

Đức Khó Lạp cùng Mạn Đế Ti thét chói tai, bản năng muốn tránh thoát ra, đáng tiếc bất luận bọn họ giãy dụa thế nào, đều tránh không khỏi một chữ “Diệt” áp đỉnh, sau khi chữ “Diệt” kia cuối cùng hạ xuống, hai người đồng thời nổ mạnh, ngay cả linh hồn tế đàn đều đồng loạt nổ thành tro bụi!

Còn có vài tên bị Tác Luân thu phục, cũng không có tránh thoát vài Thái sơ phù văn còn lại đuổi giết, một đám hồn phi phách tán, chết không thể chết lại.

“Oành oành oành oành!”

Nổ mạnh khủng bố như vũ trụ băng diệt, đột nhiên từ long khu khổng lồ của Hoang truyền đến, một đám “Hồn động thủy phách châu” nhập vào trong cơ thể hắc tựa như rót cuộc bị sinh mệnh chi tinh này diệt đi.

Va chạm lẫn nhau sinh ra dao động hủy diệt, long thân của Hoang mãnh liệt vận vẹo rung rung lên, rót cuộc ở vài khu vực long khu hiện lên thương thế đáng sợ, từng khối núi thịt bị nổ đi ra, những khối thịt này hợp với gân máu, cực kỳ đậm máu làm cho người ta sợ hãi.

“Hồn động thủy phách châu” thế mà thực uy lực vô cùng, ngưng kết tinh khí thần cùng sinh mệnh hồn phách của Ngoan, hao phí vô số năm tháng hình thành kỳ bảo, quả nhiên làm cho Hoang bị thương nặng!

Từng khối thịt thật lớn, bị nổ tung văng ra, từ thân thể khổng lồ của Hoang hạ xuống, Ngoan ở phía dưới Vốn uest oải không thôi, ánh mắt đột nhiên đỏ lên, tham lam giãy dụa, không muốn sống mà mở miệng ra, muốn đem máu thịt này nuốt xuống.

Đó là huyết nhục tinh hoa nhục thân của Hoang!

Đối với hắc mà nói, là chí bảo đại bổ, thánh dược có thể khôi phục thương thế của hắc trước!

Có người so với hắc còn nhanh hơn!

Thạch Nham bị “Hoang cổ cùng cực đại tịch diệt thuật” chung cực thần thông bức né tránh một chút, ở trước Ngoan đưa tay, đem khối thịt máu me rùng rùng kia cầm lấy, ăn cũng không ăn, một ngụm trực tiếp nuốt vào trong bụng.

1609. Chương 1602: Thái Sơ Thân Thức.

Từng khối thịt máu me rùng rùng long cân mang theo tơ máu, mùi máu xộc mũi mang theo sinh mệnh dao động nồng đậm, chạy chồm như sóng biển ở trong cơ thể Thạch Nham lưu động, từng giọt máu tươi nọ có một loại năng lượng vô cùng kỳ diệu, dung nhập trong huyết nhục của hắn, tăng cường trình độ tiến hóa huyết thân của hắn.

Khoái cảm khó có thể miêu tả, ánh vào tâm hắn tim, làm cho lỗ chân lông cả người hắn đều thư thái mở ra, vô cùng vui sướng.

“Không!”

Thái sơ sinh linh Ngoan Đầu mắng thân quy, phát ra tê rùng táo bạo, tuyệt vọng nhìn Thạch Nham đem khối thịt nổ tung ra từ trên người Hoang nuốt đi, nhìn về mặt hắn hưởng thụ, nhìn miệng hắn máu tươi đầu đầu, hầu như bị tức muốn nổ tung ra.

Lấy linh hồn, tinh huyết, ý thức, thần lực, áo nghĩa ngưng luyện “Hôn độn thủy phách châu”, chính là chí bảo thần khí áp đáy hòm của Ngoan, hắn tụ tập đi ra làm Hoang bị thương nặng, chính là hy vọng có thể nổ tung huyết thân của Hoang, nhân cơ hội ăn nuốt máu thịt của Hoang bổ sung hao tổn trong cơ thể, không ngờ đến chiến quả vất vả mới có được, đã bị Thạch Nham đoạt đi trước mắt.

Nếu không phải linh hồn tể đàn của hắn, đến nay vẫn bị Tác Luân trói buộc ước thúc, hắn sợ là có đồng quy vu tận cũng phải hủy diệt Thạch Nham.

“Rầm rầm oành!”

Hoang kéo thân hình hàng ức vạn dặm, truyền đến ngàn vạn tiếng sấm nổ, long mục của hắn điên cuồng yện vẹo, cũng điên cuồng rít gào lên.

Đột nhiên, long vĩ không biết kéo dài xa xôi cỡ nào của hắn, mang theo một lực lượng vô cùng, cuồng bạo quăng lại đây.

“Bốp bốp bốp!”

Long vĩ như cây roi thật lớn, trùng trùng quật ở thân thể khổng lồ dữ tợn của Thạch Nham, từng cây gai xương sắc bén, bị long vĩ nọ quất trúng, đều gãy nổ tung lên.

Khối Thái sơ thân này của Thạch Nham, bị long vĩ một kích quật huyết nhục mơ hồ, xa xa bay về chỗ sâu trong hư vô.

“Rắc rắc rắc!”

Xương cốt cả người hắn truyền đến tiếng vang làm người ta tim đập nhanh, huyết thân vô cùng cứng cỏi, bị đánh thiếu chút nữa hoàn toàn dập nát!

“Phụt!”

Một ngụm máu tươi tinh thuần, nhịn không được phun ra, ở trước mắt hắn hóa thành một đoàn huyết cầu đỏ sẫm, bên trong huyết cầu lưu chuyển năng lượng dao động cực kỳ khủng bố.

Thân hình rơi xuống, hai mắt hắn đột nhiên hiện vết rạn không gian, từng đoàn huyết cầu đến từ chính thân hình hắn, như bị một bàn tay rất nhanh, bỗng nhiên lại bay về phía ngực hắn, như bọt nước dung nhập hải dương, vô thanh vô tức biến mất ở trong cơ thể hắn.

“Các người đều phải hóa thành tra bụi ở đây! Ai đều không thể đào thoát!”

Hoang rít gào rống giận chấn thiên động địa, vang vọng ở mỗi một góc thiên địa, hấn cuồng bạo điên cuồng hấn lên, thân hình khổng lồ vận vạo , khí thế kinh sợ mỗi một sinh linh.

Từng khối long lân giáp phiến, như gió thổi qua rừng rậm truyền đến thanh âm kỳ dị, giáp phiến ào ào như sóng có tiết tấu bắt đầu khởi động.

Rất nhiều vết thương nhìn thấy ghê người, đều khép lại cực nhanh, máu tươi đầm đìa, từng giọt thu vào long thân, trong khoảnh khắc, Hoang như trở lại thời kì toàn thịnh, không chút thương tích.

Tác Luân mất hiện vẻ hoảng sợ, một ngón cái hấn nổ tung, vận mệnh chi luân cũng không chịu khống chế bay đi, ngưng tụ toàn bộ tinh thần, hồn năng, ý chí, áo nghĩa mệnh hồn, một kích, lại thêm Thạch Nham, Ngoan, Hám Thiên, Ngũ Ngục mọi người liên hợp đánh giết, loại thế công có thể nói vô địch navyi thể mà cũng chưa thể chém hạ được Hoang?

Giờ phút ấy, Thạch Nham Thái sơ thân bị đánh rơi xuống hư vô phái dưới, Ngoan thì thân chịu trọng thương, sức chiến đấu tiêu giảm thật lớn, u Ngũ, Hám Thiên, Lô Bá Đặc, Mạn Đế Ti toàn bộ những người bị hấn nắm trong tay mệnh hồn, đều đã hồn phi phách tán, bản thân hấn, bởi vì một kích hao tổn quá lớn, thần lực cũng tiêu giảm...

Hoang tựa như bình yên vô sự?

Một loại cảm giác thất bại bất đắc dĩ, không chịu khống chế từ trong lòng hấn nảy sinh, nhìn Hoang long uy bá đạo bề ngạnh thiên địa, hấn có loại tuyệt vọng Hoang sẽ không thể chiến thắng, sẽ vĩnh hằng vô địch.

Loại này ý tưởng vừa ra, tinh thần hấn bỗng nhiên uể oải, như là mất đi tin tưởng thắng lợi, cái này làm cho khí thế của hấn cũng suy kiệt hấn lên.

“Người sợ?”

Hào quang vàng óng ánh, sáng bạc, xanh lam, xanh biếc, các loại, từ trong long kinh của Hoang lưu động đi ra, hào quang thần thánh uy nghiêm tràn ngập toàn thân hấn, long mục hấn quan sát phía dưới, hướng về Tác Luân, thanh âm lạnh lùng: “Người cho là có thể tìm được vận mệnh tuyến của ta, có thể giam cầm mệnh hồn ta, đem ta chém giết? Chỉ bằng người? Hừ!”

“So với Hủy, Phệ năm đó, cảnh giới áo nghĩa của người không tệ chút nào, đáng tiếc người kém ở nhục thân không đủ cường đại! Lấy thân gầy yếu của người, cũng nghĩ đến mưu đồ thiên địa, thật sự là người si nói mộng!”

Nói xong như vậy, Hoang mở ra long khẩu, hào quang cuộn cuộn ngưng luyện ra, như cự pháo đánh ra, một đạo cột sáng ẩn ký chói mắt gạt bỏ sinh linh toàn bộ, hướng tới vị trí Tác Luân chiếu rọi mà đến.

Tác Luân có một loại sợ hãi sinh mệnh đã đi tới cuối, hấn có thể rõ ràng cảm nhận được gân xanh trên trán hấn phát run, giống như linh hồn ngay sau đó sẽ hóa thành tro tàn, vĩnh cửu bị gạt bỏ đi tất cả.

Cột sáng nọ, bao phủ không gian vạn dặm, tốc độ lại cực nhanh, Tác Luân chỉ có thể cứng rắn kháng, tránh cũng không thể tránh.

Ngoan uể oải không phần chấn, thân hình bởi vì lúc trước cùng với Thạch Nham tranh đoạt thịt khối của Hoang, cách hấn có một khoảng cách, không thể thay hấn thừa nhận một kích này.

Tác Luân bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, một tay giữ vận mệnh chi thư, một tay đem vận mệnh chi luân kéo đến, chuẩn bị liều chết chiến một trận.

Cột sáng chói mắt chiếu xuống dưới, khí thế bá chủ tuyệt đối vũ trụ hung hàn tràn ngập ý chí gạt bỏ sinh linh, một kích này chỉ cần Hoang phụ vào năng lượng linh hồn, liền đủ để đem hơn mười Vực Tổ hóa thành tro tàn!

Một tòa phù tháp nguy nga, lưu chuyển ngàn vạn tiên hoạt Thái sơ phù văn, bỗng nhiên trống rỗng hiện ra.

Một mảng sinh mệnh hải dương màu trắng ngà, ngưng tụ ở phía dưới phù tháp, vì phù tháp quán chú sinh mệnh năng lượng mệnh môn, phía dưới phù tháp, một đạo thân ảnh nhân tộc hùng vĩ dần dần thò đầu ra.

Đó là sinh mệnh phân thân Thạch Nham!

“Xẹt!”

Cường quang chiếu rọi xuống, trên phù tháp vô số Thái sơ phù văn, đột nhiên hóa thành tro tàn, hóa thành từng đợt từng đợt khói trắng lượn lờ dâng lên.

“Băng cổ!”

Mị Cơ lạnh lùng lên tiếng, phù tháp nọ lập tức kết đông lạnh, trong nháy mắt bị băng tầng thật dày bao trùm.

Băng tầng vừa ra, liền lập tức bị hòa tan, bị cột sáng do Hoang tạo ra làm cho tan rã, nhưng càng nhiều lực hàn băng lại sẽ ngưng kết ra, tiếp tục ương ngạnh đi đóng băng phù tháp, tăng cường lực phòng ngự áo nghĩa phù tháp.

Tác Luân ngạc nhiên, hắn đã làm tốt chuẩn bị liệu chết một chuyến, nhìn Thạch Nham đột nhiên hiện thân, cùng Mị Cơ như nữ thần khắc băng, trong lúc nhất thời không có phản ứng lại.

Nhưng vào lúc này, lại có một Thạch Nham từ phương xa thoáng hiện, Thạch Nham này vừa ra, ngân hà đầy trời như đi theo mà bao phủ đến, khí tức tinh thần thần bí, mệnh mông, mãi mãi vĩnh tồn, tràn ngập ở trong hư vô, tinh hải nọ như bỗng nhiên tràn ra ập xuống, vô số tinh thần như mưa dừng ở thân cự long.

“Muốn chết!”

Bị tinh thần từ trên trời bắn xuống, Hoang rống giận tận trời, thân hình điên cuồng đi tới, muốn đem hai phân thân của Thạch Nham nghiền nát.

“Còn có ta nữa...”

Tiếng kêu mỹ cười khê của Tử Diệu hợp thời truyền đến, tiếng vừa dứt, một cái quang điểm màu tím đột nhiên trương lớn, nháy mắt biến thành bản thể mười hai đầu thiên xà, nhân tộc chi mục của nàng ở đỉnh đầu chủ thân, áo nghĩa đột nhiên vận chuyển lên.

Từng đạo ráng màu, từ một đám đầu rắn của nàng phun ra, ráng màu lưu chuyển tỏa ra ánh sáng như lưu tinh động lòng người, hóa thành từng đạo cầu vòng mê người, xiềng xích thật lớn giống như quần quanh ở trên thân thể Hoang, làm cho thân thể Hoang đang kịch liệt vận vẹo, lập tức ngưng trệ chậm chạp xuống.

“Hừ, ngươi hết cuộc cũng lại đây, món nợ giữa hai chúng ta cũng nên tính đi”.

Hoang thân hình bị từng đạo cầu vòng trói buộc lại, ở trong kịch liệt vận vẹo, giọng điệu của hắn vẫn thần kỳ bình tĩnh.

“Tác Luân! Ta giúp ngươi đỡ một kích trí mệnh, ngươi còn thất thần làm gì? Tiếp tục toàn lực khống chế mệnh hồn của hắn!” Thạch Nham tinh thần phân thân cùng sinh mệnh phân thân, giờ phút này đột nhiên đồng thời hét to.

Trong Tiếng quát, hai phân thân này hóa thành hai đạo lưu quang, thẳng tắp rơi xuống hư vô phía dưới, đi dung nhập bản thể.

Tác Luân nháy mắt khôi phục thanh tỉnh, nhíu mày nhìn về phía hai đạo lưu quang hạ xuống, thần nhiên nói: “Ta không cần ngươi dạy”.

Nói xong như vậy, hắn dẫn đầu khống chế mệnh hồn Ngoan, làm Ngoan kéo thân mình trọng thương, hoạt động đến bên cạnh hắn, để tùy thời thay hắn che chắn.

Hít sâu một hơi, Tác Luân ổn định cảm xúc, lại duỗi ngón tay ra, muốn tiếp tục đối với mệnh hồn của Hoang tiến hành trói buộc.

Nhưng vào lúc này, hắn trong lòng hiện lên một tia mê hoặc: Thái sơ thân của Thạch Nham không đến nỗi không chịu nổi một kích, lập tức liền rơi xuống hư vô phía dưới, sức chiến đấu tựa như quá yếu ớt, hơn nữa giờ phút này đều không có xuất hiện, có điểm không hợp với lẽ thường...

Nghĩ như vậy, hắn không có lập tức xuống tay giam cầm đối với Hoang, mắt thấy Hoang cùng bản thể Tử Diệu triển đấu, tựa như tạm thời cũng không thể phân thân, hắn không khỏi cũng lên xuống phía dưới, tiến vào tầng thức hải phía dưới.

Ngoan cũng bị bức đi theo.

Rất nhanh, hắn cùng Ngoan xuyên qua hai tầng cách trở, đi vào một tầng phía dưới.

Lọt vào trong tầm mắt chứng kiến, đều là từng đám khí đoàn giống như bụi xám thật lớn, khí đoàn này như một đám lốc xoáy nhấp nháy, bên trong lưu động ra, sợ hãi, tức giận vô số suy nghĩ không biết tên, khí đoàn này sợ là có hàng ức ức, nhiều không đếm xuể, đều như một đám hồ nước vô cùng lớn.

“Cái này, đây là thần thức của hắn?”

Vừa vào nơi đây, Tác Luân đột nhiên sửng sốt, do dự, hắn đi vào bên cạnh một khí đoàn, lấy linh hồn cảm giác...

Vô số hình ảnh hoặc là mơ hồ, hoặc là rõ ràng bỗng nhiên ùn ùn kéo đến, hình ảnh này giống như là rắc rối phức tạp trải qua cả đời của võ giả, ở trong những hình ảnh rõ ràng này, Tác Luân còn có thể nhìn thấy cảnh tượng chiến đấu, nhìn thấy những sinh linh khác va chạm nhau khi còn sống, nhìn thấy một ít tinh thần sơn quen thuộc...

Từng bức họa xẹt qua, một màn hình ảnh cuối cùng dừng lại, trong đó xuất hiện Thạch Nham, Thạch Nham tinh thần lực nở rộ, tràn ngập ở trong tinh thần áo nghĩa căn nguyên.

“Đây là, đây là ký ức cả đời của Phạm Đức Lặc! Phạm Đức Lặc đã chết đi, vì cái gì khí đoàn trong thần thức của hắn, sẽ có ký ức linh hồn của Phạm Đức Lặc? Hắn đã hoàn toàn bị loại bỏ?”

Tác Luân âm âm rung chuyển, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ quỷ dị, hắn cũng không đi quản Thạch Nham, ngay ở trong một đám khí đoàn quanh thân cảm thụ.

Trong vài cái khí đoàn quanh thân, thế mà lần lượt xuất hiện hình ảnh ký ức của Phí Lôi Nhĩ, Nạp Phổ Đốn, Da Bá Lặc, còn có ký ức của vài cường giả cùng thời đại Tác Luân hắn đã vẫn diệt cả mấy vạn năm, tất cả đều chỉ là ký ức dao động thuần túy, không có linh hồn, chỉ có ý thức, chỉ đơn thuần bảo lưu lại ấn ký!

“Đây là tầng Thái sơ thức hải, các khí đoàn màu xám này, vô cùng vô tận, hàng ức ức vạn, chẳng lẽ đều là ý ức đơn thuần? Đó hẳn là Thái sơ thần thức, bên trong thần thức của hắn, như thế nào có ký ức của các chúng sinh đã vẫn diệt?” Tác Luân cả người run rẩy, thì thào tự nói, trên mặt giăng kín hoang mang thật sâu.

“Người này bởi vì linh hồn chúng sinh mà đến”.

“Linh hồn chúng sinh, chính là ký ức tư duy của những luồng thần thức ở thức hải rắc rối phức tạp nơi này, ý thức khác nhau, cùng hồn lực trong hồn đàm của hắn, một lần nữa dung hợp mà thành.

Ví dụ như Mị ảnh tộc hiện nay, chính là sau khi Mị vẫn diệt, tàn hồn ý thức của nàng sau khi trở về nơi đây, cùng hồn đàm nơi này một lần nữa dung hợp diễn biến mà thành, sinh linh thời đại mới sinh ra, đều là thành lập ở trên trụ cột sinh linh một cái thời đại trước đó vẫn diệt, sinh sôi không thôi”.

“Hồn phi phách tán đều không phải là hoàn toàn chung kết, gạt bỏ chỉ là linh hồn ẩn ký, tàn hồn tán thức cuối cùng đều bị dắt mà đến, biến thành từng đợt từng đợt ý thức khác, trong khí đoàn không giống nhau hút ra từng đạo ý thức ký ức tư tưởng, cùng hồn lực một lần nữa tổ hợp, sẽ thành sinh linh mới, một lần nữa ở mỗi góc vũ trụ, trên mỗi vực giới tinh cầu mà sinh ra”.

“Thì ra là như thế này...”

Ngoan bên cạnh Tác Luân, cường giả thanh tỉnh trải qua hai thời đại, ngược dòng sinh linh mê man nhiều năm, giờ khắc này như đột nhiên hiểu được, như nhìn thấu chân tướng, nói ra phỏng đoán của hắn.

1610. Chương 1603: Nguồn Gốc Của Sự Sống

Chúng sinh, chủng vật cường đại vô số, có thể giống như Ngoan chứng kiến thời đại biển thiên, thánh linh yên diệt lại càng cực ít.

Sau khi thời đại Thái sơ chung kết, cường hãn hung ác điên cuồng như Hoang, Phệ, Hủy đều lâm vào ngủ say dài lâu, không thể thấy rõ thời đại mới biến hóa, cũng không rõ sinh mệnh mới ảo diệu, nhưng thật ra Ngoan khiếp nhược trốn tránh, lại đã trải qua một cái thời đại hưng suy.

Hắn rất sớm trước đó ngay tại tự hồi, sinh mệnh chủng tộc mới sinh ra dựng dục như thế nào? Hắn âm thầm quan sát, hắn thấy được Mị Ảnh tộc dần sinh xuất hiện, từ trên người Mị Ảnh tộc tộc nhân, hắn cảm nhận được khí tức cùng thân thể hình thái tương tự cùng “Mị”.

Nhưng hắn lại nhớ rõ ràng, trước khi thời Thái sơ đại chung kết “Mị” đã trước một bước vẫn diệt, hắn là một trong số người, tận mắt thấy linh hồn Mị thoát phá.

Vậy vì sao này Mị Ảnh tộc thời đại mới, sinh mệnh dao động, thân thể, khí tức sẽ cùng “Mị” tương tự như vậy?

Không chỉ có Mị Ảnh tộc!

Liên ngay cả trên người tộc nhân Huyền Thiên tộc, Hắc Ma tộc, cổ Yêu tộc, cũng đều hoặc nhiều hoặc ít có dấu vết sinh linh Thái sơ, đủ loại dấu hiệu cho thấy chủng tộc khi đạt sinh mệnh mới, cùng sinh linh trong Thái sơ có liên hệ bí ẩn khó hiểu nào đó!

Cái nghi hoặc này quấy nhiễu hắn nhiều năm, làm cho hắn thủy chung thấy không rõ chân tướng, chỉ thuần túy đoán, không có chứng cứ vô cùng xác thực...

Thẳng đến hôm nay!

Trốn vào Thái sơ thức hải, nhìn vô số lốc xoáy màu xám, cảm thụ được ký ức, ý thức hình ảnh trong đó, khắc sâu thể hội, hắn rốt cuộc như thể hồ quán đỉnh thấy rõ chân tướng!

Chúng sinh đều phát ra từ Thái sơ, sinh mệnh, linh hồn, thân thể thời điểm lúc ban đầu, đều là một bộ phận của Thái sơ!

Sinh linh vẫn diệt, linh hồn ẩn ký vỡ vụn, từng đợt từng đợt ý thức cùng ký ức hình ảnh cả đời sẽ ngưng tụ ở trong này, hóa thành Thái sơ thần thức, thần thức cùng hồn đàm nơi đây hồn lực tinh thuần dung hợp, lại sẽ ở góc vũ trụ diễn hóa chủng vật mới, đi ra sinh mệnh hoàn toàn mới.

Đây là một cái tuần hoàn sinh sôi không thôi.

“Người là nói, toàn bộ linh hồn thân thể, sinh mệnh ẩn ký con người chúng ta, đều phát ra từ hắn?” Tác Luân tâm thần rung động, về mặt kinh hải nhìn về phía Ngoan.

“Sinh linh trong vực giới Giống như chúng ta, có thể từ linh hồn, ý thức, lực lượng chúng ta ngưng kết mà thành, chúng ta cũng là được hắn sáng tạo ra, chúng ta, đều là một bộ phận của hắn”.

Ngoan tinh thần uể oải, thân hình khổng lồ thỉnh thoảng phát run âm u nói.

“Nói như vậy, nếu thời đại này của chúng ta chung kết, chúng sinh đều chết hết, đều sẽ biến thành ký ức, ý thức hình ảnh, ngưng thành thần thức của hắn, cuối cùng, thông qua cùng hồn đàm hồn lực dung hợp lại nhập vào các vực giới trong vũ trụ, tiếp tục diễn hóa dựng dục chủng loại sinh mệnh mới? Thời đại chủng tộc sau đó, sẽ nhân thời đại này hủy diệt mà sinh?” Tác Luân thở nhẹ.

“Sự thật hắn là kém không mấy” Ngoan khẳng định trả lời thuyết phục.

Hai người bỗng nhiên toàn bộ trầm mặc xuống.

Trong tầng áo nghĩa đỉnh đầu, tiếng gầm gừ kinh thiên động địa, tiếng lực lượng khủng bố tuyệt luân va chạm bỗng nhiên trở nên kịch liệt mãnh liệt hẳn lên.

Tác Luân đột nhiên bừng tỉnh, lập tức từ trong mê mang giãy đi ra, tâm thần kiên định, nhớ lại mục tiêu hàng đầu lúc này, “Không tốt! Xem ra Hoang cùng Hủy nọ cũng muốn xuống dưới, trước tìm hồn đàm, Thạch Nham nọ, tất nhiên nhân cơ hội đi tìm hồn đàm dung hợp!”

Như vậy nói xong, hắn khổng chế vận mệnh chi luân, bức bách Ngoan lấy thân nhân tộc lại đây sóng vai một đạo phóng thích linh hồn ý niệm tìm kiếm.

Nhưng mà, linh hồn ý thức của hắn vừa ra, trong đầu lập tức ầm ầm chấn động, truyền đến rất nhiều quái âm không biết tên ong ong.

Rất nhiều hình ảnh rắc rối phức tạp, thuộc ký ức của sinh linh khác nhau bị phá thành mảnh nhỏ, toàn bộ đang ụp vào trong đầu hắn bỗng nhiên bề tắc, cái gì cũng đều không thể cảm giác.

Tác Luân cảm thấy ý thức tư duy cũng không trong trẻo, nghĩ tới chuyện gì cũng đều trở nên khó khăn, dưới sự kinh hãi, hắn vội vàng thả ra linh hồn ý thức đã thu hồi được, cũng không dám lấy linh hồn tâm thần đi cảm giác lung tung nữa.

Ngay tại khi Tác Luân thu Ngoan tìm Thạch Nham, Thái sơ hồn đàm, Hoang ở trong tầng áo nghĩa, đột nhiên trở nên nóng nảy đến cùng cực.

Tử Diệu hóa thành thiên xà mười hai đầu, lấy thần quang ảo diệu hình thành thái hà, hồng quang, tinh thuần lực đầy trời thánh khiết, hóa thành mạng lưới, dây thừng, dây leo, linh xà đi quẩn quanh thân Hoang long, trói lấy thân thể hắn, đem hắn giữ ở tầng áo nghĩa, làm hắn không thể giãy ra trong thời gian ngắn.

Sau khi dung hợp hàn băng áo nghĩa căn nguyên, Mị Cơ cảnh giới, lực lượng tăng cường thật lớn, nàng lấy căn nguyên lực hóa thành một khối khắc băng trong suốt, nhắc lên gió lốc lạnh vô cùng, lấy đóng băng cực lạnh đến thấm thấu thân hình Hoang, giúp Tử Diệu tiếp cận nhục thân cứng nhắc của Hoang, là cho hắn tụ tập lực lượng bị ngưng trệ.

Các nàng đều đang hết sức vì Thạch Nham tranh thủ thời gian.

Điểm này, Hoang rốt cuộc cũng ý thức được, cho nên nóng nảy đến cùng cực, tức giận xé rách.

“Nếu là Phệ hôm nay ở đây, hai người cố gắng liên thủ còn có thể vây ta, đáng tiếc hắn không ở, tiểu nha đầu nọ còn kém xa lắm! Thiên long huyết liệt! Rống!”

Thân hình khổng lồ của Hoang, đột nhiên như bị lợi khí nháy mắt chặt đứt thành từng đoạn, mỗi một đoạn đều trơn nhẵn hợp quy tắc, không thấy một giọt máu tươi rơi xuống.

“Bốp bốp bốp!”

Điện lưu dày đặc, ở trên thân hình đứt khúc của hắn bắn ra, điện như tinh như hà, năng lượng kinh người.

Đột nhiên, thân hình đứt đoạn, tụ tập vặn vẹo biến hóa, hình thành từng man long nhỏ, hoàng kim long tu luyện kim duệ lực, thanh sắc điện long tu luyện lôi điện, bạch sắc thủy long tu luyện thủy áo nghĩa, thổ hoàng cự long tu luyện đại địa áo nghĩa, hỏa long tu luyện hỏa diễm áo nghĩa, phong thần tu luyện phong áo nghĩa.

Hoang phân liệt thân, nháy mắt biến thành mấy ngàn man long, man long này màu sắc khác nhau, đều từ một loại áo nghĩa thuần túy ngưng kết mà thành.

“Xẹt xẹt xẹt!”

Mấy ngàn đạo man long tách ra; Lập tức từ trong Tử Diệu trói buộc giãy ra, cũng không quản Tử Diệu cùng Mị Cơ, mấy ngàn man long uốn lượn du động, như thiên long từ long quốc nhất nhất thức tỉnh, từ vực sâu thần bí đi ra, toàn bộ hướng tới tầng Thái sơ thức hải phía dưới mà đi xuống.

Hắn nhìn ra Tử Diệu, Mị Cơ tính kế, không muốn lãng phí chút thời gian nào nữa, phải đem Thạch Nham bức ra, miễn cho Thạch Nham đợi đúng thời cơ dung hợp Thái sơ hồn đàm.

Giờ khắc này, mục đích của hắn cùng Tác Luân không mưu mà hợp, đều vì Thái sơ hồn đàm...

“Không tốt!” Sau khi bị hắn giãy ra, Tử Diệu sắc mặt khê biến, khê kêu: “Trải qua một cái thời đại yên lặng, hắn không xúc động mãnh liệt như trước kia nữa, thế mà cũng bình tĩnh tự hỏi, không phải đơn thuần vì chiến mà chiến. Hiện tại Thạch Nham bản thể lực lượng không được đầy đủ, căn bản không phải đối thủ của hắn, cho hắn dẫn đầu dung hợp hồn đàm, ai cũng đều không thể may mắn thoát khỏi”.

Nói xong như vậy, Tử Diệu bản thể thiên xà mười hai đầu, hóa thành mười hai đạo hồng quang diễm lệ kinh người, đem ráng màu thần quang đầy trời cùng nhau thu nạp, cũng hướng tới tầng thức hải phía dưới bay đi.

“Người thực lực không đủ, không thể gắng gượng xuất thủ, bằng không thực dễ dàng bị gạt bỏ đi. Thời điểm ta cùng Thạch Nham cùng hấn triển đấu, người nhân cơ hội tập kích thì có thể, trăm ngàn không cần thử ngay mặt cứng rắn đối kháng hấn, người thần thể quá yếu ớt, đỡ không nổi một kích”, Thời điểm đi xuống dưới, nàng còn không quên dặn dò Mị Cơ, nói cho nàng ngàn vạn cẩn thận, không thể cậy mạnh.

“Cảm ơn tử tử, trong lòng ta đều biết” Mị Cơ do dự, nhu thuận trả lời.

Lốc xoáy màu xám Cuồn cuộn, trải rộng vô cùng vô tận ở tầng thức hải, không có giới hạn, không có cuối, đủ loại sinh linh cảm xúc kì quỉ, tràn ngập thập phương bát hoang, làm người ta tâm linh bế tắc, có loại cảm giác ảo nghĩa ngưng trệ.

Ở chỗ sâu trong những đám bụi xám, một cái hồ nước trong sáng, lẳng lặng lơ lửng ở trong lốc xoáy.

Một loại linh hồn từ trường thần bí rung động lòng người, làm cho toàn bộ hồn phách sinh linh đột nhiên sinh cảm động, sẽ theo bản năng quỳ xuống mà khẩn bái, tràn ngập phía trên hồ nước kia, từng trận linh hồn dao động, như hấp dẫn ý thức ý niệm trong đầu sinh linh chủ động kính dâng bản thân, giống như hiến tế đem hồn đằm chính mình phóng xuất ra, dung nhập vào hồ nước nọ.

Bên cạnh hồ nước, linh hồn từ trường thần bí quỳ dị, một người thần thái giãy dụa, cố gắng lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch.

Đúng là Thạch Nham!

Tinh thần phân thân, sinh mệnh phân thân cùng bản thể ý niệm suy nghĩ hợp lại, hai cái phân thân nọ trước khi lại đây, liền phân biệt cùng Mị Cơ, Tử Diệu đạt thành ăn ý, muốn cho Tử Diệu, Mị Cơ liên hợp Tác Luân, Ngoan, thoáng trở ngại Hoang hung lệ, tốt nhất đem Hoang trối buộc một đoạn thời gian, để cho hấn kéo dài ra thời gian.

Thời cơ đi dung hợp Thái sơ hồn đằm.

Tinh thần phân thân, sinh mệnh phân thân toàn lực ra tay, giải Tác Luân khẩn cấp, hấn nhân cơ hội hai cái phân thân lặng lẽ bỏ chạy, dung nhập bản thể, bản thể tinh thông không gian lực, lại dung hợp không gian ảo nghĩa căn nguyên, đối với không gian mở mang của tầng thức hải có chút quen thuộc, chuẩn xác tìm được Thái sơ hồn đằm.

Bản thể sau khi dung hợp tinh thần, sinh mệnh phân thân, thực lực tăng vọt, năng lượng, cảnh giới thăng lên trên diện rộng, dưới tin tưởng tăng nhiều, muốn thừa dịp Hoang bị tạm thời vây khốn, trước đem Thái sơ hồn đằm dung hợp.

Nhưng mà, bản thể hấn trong chốc lát đến đây, linh hồn tế đàn mới vận chuyển, liền lập tức hoảng sợ thất sắc.

Từ trong Thái sơ hồn đằm nọ truyền đến linh hồn từ trường, sinh ra năng lượng thần bí khó có thể chống lại, Thái sơ hồn đằm không dậy lên một tia gợn sóng, nhưng thức hải vô ngần này, từng đám lốc xoáy màu xám, vô số Thái sơ thần thức, như đột nhiên đạt được linh hồn ngự động, giống như đột nhiên giật mình...

Là toàn bộ tầng thức hải đều rung động một chút!

Hấn vừa mới dung hợp không gian ảo nghĩa căn nguyên, có thể lấy không gian lực bao quát cả mảng thiên địa này, sâu sắc cảm thấy được loại quỉ dị này, điều này làm cho hấn sinh ra một loại ý niệm cái tầng thức hải này như muốn có được linh hồn ý chí, như sinh linh không lường được nào đó, bởi vì dần dần ngưng luyện khô phực, muốn thức tỉnh lại vậy.

Cảm giác này vừa khởi lên, hấn phát hiện linh hồn ý chí, tế đàn của hấn, liền ngay cả hồn đằm đều trở nên không chịu khống chế, cũng bị hút vào hồ nước nọ.

Hấn lần đầu tiên kinh sợ hấn lên, sợ hãi mà ngưng kết toàn bộ lực lượng, lấy hình thái Thái sơ thân, lấy sinh mệnh, không gian, tinh thần ba loại ảo nghĩa khởi lên, từng bước một lui về phía sau, tận lực rời hồ nước này xa một chút, lại xa một chút, xa hơn một chút...

“Cái này, đây là..cẩn thận cảm thụ một chút, hấn bỗng nhiên sinh ra một cái ý tưởng cực kỳ cổ quái, cái ý tưởng này làm cho đáy lòng hấn phát lạnh.

Vũ trụ băng diệt, hư vô vực hải cùng rất nhiều vực giới ức ức vạn sinh linh tử vong, Hám Thiên, Mạn Đế Ti, Lỗ Bá Đặc cùng toàn bộ cường giả tiến vào hồn phi phách tán, vô số ý thức ký ức hóa thành thần thức mới tụ tập lại đây, giống như khiến cho cái tầng thức hải này sinh ra biến đổi lớn nào đó.

Dấu hiệu Thái tổ muốn tỉnh!

“Sẽ không thật sự là như vậy chứ?”

Hắn tâm sinh sợ hãi bất an thật lớn, một bên giãy dụa lui về phía sau, một bên điên cuồng truyền lại tâm niệm, kêu gọi tà ác phân thân mau mau lại đây.

“Tìm được người rồi!” Nhưng vào lúc này, một man long hỏa diễm dài mấy ngàn thước, hóa thành một đạo ánh lửa mà đến, ngưng làm bộ dáng quỷ lão nhân thể, hắn nhìn nhìn Thạch Nham, lại nhìn nhìn hồ nước nọ, sắc mặt bỗng nhiên hơi đổi, quát: “Người đang sợ hãi cái gì?”

Càng nhiều man long, từ phía chân trời như lưu tinh hạ xuống, rơi xuống đỉnh đầu quỷ lão này, như từng đạo ánh sáng nhập vào thân thể hắn.

Hắn đang trọng tụ thần thể.

1611. Chương 1604: Quy Tắc Trật Tự Lực

“Người rốt cuộc sợ hãi cái gì?”

Từng đạo trường long tinh tu lực lượng áo nghĩa khác nhau, như lưu tinh rơi xuống quán nhập đỉnh đầu Hoang, trên người hắn các loại khí tức lực lượng thuộc tính nhanh chóng tụ tập lên, thân thể phân liệt một lần nữa ngưng tụ lại. Nhưng hắn không dám coi thường vọng động, còn cùng Thạch Nham thoáng kéo ra một đoạn khoảng cách, về mặt ngưng trọng.

Rõ ràng Thạch Nham cách Thái sơ hồn đàm quá gần, không những không có nhào vào đầm nước, tham lam tụ tập hồn năng trong đó, còn hoảng sợ không ngừng lui về phía sau, cảnh tượng này quá mức quỷ dị.

“Rầm rầm oành!”

Tác Luân Không chế vận mệnh chi luân, mang theo Ngoan đánh thẳng về phía trước, cũng một đường tìm kiếm lại đây, đột nhiên ở một góc khác hồn đàm trong vắt lóe ra bóng dáng.

Trên trời, từng đạo hồng quang rực rỡ cắt qua hư vô, Tử Diệu xà thân uống lượn tuyệt đẹp bay xuống.

Mọi người từ tầng áo nghĩa thoát ly, nay đều giá lâm tầng thức hải phía dưới, trong đó bất luận Tác Luân, Tử Diệu, Mị Cơ hoặc là Hoang cùng Thạch Nham, đều là những người chân chính có thể dung hợp áo nghĩa căn nguyên.

Giống nhau, dung hợp một loại áo nghĩa căn nguyên, chính là điều kiện đầu tiên để bước vào tầng thức hải!

Thái sơ hồn đàm trong suốt trong vắt, không dậy một tia gợn sóng, lấy hồn đàm làm trung tâm lốc xoáy thần thức từng đoàn từng đoàn, kéo dài ra vô biên vô hạn, không có điểm cuối.

Mọi người phân ra ở các góc khác nhau của hồn đàm, rơi xuống nơi đây, đều cảm nhận được từ linh hồn từ trường quanh thân Thái sơ hồn đàm nọ truyền đến, cái loại từ trường thần bí quỷ dị này, làm cho bọn họ âm thầm kinh hãi.

Bọn họ hầu như đồng thời sinh ra một loại cảm giác kinh sợ, linh hồn ý niệm trong đầu bị dẫn dắt, bản năng muốn tiến vào hồn đàm, đem chính mình dung hợp hồn đàm.

Mọi người tiến đến, đều vì mục đích dung hợp hồn đàm, nhưng mà chân chính tụ tập ở trong này, lại người người kinh hãi run sợ.

Không người dám can đảm đi tới một bước.

“Thạch Nham, chuyện gì xảy ra?”

Tử Diệu thu liễm từng đạo thần quang, dáng người xinh đẹp bị ráng màu hồng quang bao bọc, khí chất thanh lịch, thần thánh không thể xâm phạm, nàng hướng tới Mị Cơ gật gật đầu, Mị Cơ giống như nữ thần hàn băng thức thời hướng tới nàng mà tiến đến, cổ ý lui ở phía sau nàng.

Hoang ánh mắt lạnh lùng, lạnh nhạt nhìn động tác nhỏ của Mị Cơ, Tử Diệu, không có ra tay ngăn trở.

Tác Luân hai tay cần vận mệnh chi thư, không biết vì sao trên trán hiện lên từng giọt mồ hôi, bao hàm sợ hãi bất an kinh sợ các loại khiếp đảm, bên cạnh hắc Ngoan, lấy Nguyên Tốt thần thể nhân tộc bộ dáng cũng hiển hiện ra vẻ mặt hoảng sợ không chịu nổi.

Thạch Nham từng bước một lui về phía sau, âm thầm đánh giá mọi người, bỗng nhiên phát hiện Tác Luân, Ngoan dị thường, suy nghĩ một chút quát: “Hai người các ngươi cách Thái sơ hồn đàm xa một chút! Xa hơn một chút!”

Tác Luân, Ngoan vẻ mặt chấn động, có chút mờ mịt hướng tới hắc nhìn, ở chỗ sâu trong đồng tử hai người dần dần có sợi tơ màu xám tụ tập...

Một loại cảm giác cực kỳ không ổn, bỗng nhiên ánh vào trong lòng, Thạch Nham hét to: “Cái thái sơ thức hải này, theo tụ tập thu hồi ý thức ký ức càng ngày càng nhiều, các mảnh nhỏ ký ức phá tụ Thái sơ nọ sẽ như đồ họa mà chậm rãi tổ hợp lại, đợi cho ký ức thoát phá tụ hợp đủ nhiều thì ý thức của nó có khả năng sẽ chân chính khôi phục! Nó sẽ hồi tỉnh đến!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi cùng cực, ngay cả Hoang đều sắc mặt biến đổi.

Tác Luân ngẩn ngơ, đang muốn đáp lời, đột nhiên ôm đầu hô lên đau đớn, vận mệnh chi thư đang cầm ở trong tay rơi xuống, hai đầu ngón tay hắc, thối ra từng giọt máu, trường hợp quỷ dị đáng sợ.

“Thứ nọ có ý đồ nắm giữ linh hồn ta! Một cỗ ý thức, lớn không thể kháng cự ý thức, hắc nói không sai!”

Tác Luân kinh sợ không hiểu, mạnh cắn chót lưỡi đau đớn kích thích linh trí hắc thanh minh trong nháy mắt, ở đầu ngón tay trái của hắc, ngón áp út, ngón giữa nhất tề nổ tung, một cỗ lực lượng kháng cự vận mệnh đáng sợ từ trong cơ thể hắc truyền đến, bóng dáng hắc cùng vận mệnh chi luân như bị lực lượng vô hình trọng kích, cả người là máu tươi bạo lui.

Bản mạng vận mệnh chi thư nọ, lấy dính huyết nhục nón tay nổ tung của hắc, hóa thành một đạo huyết quang, lại rơi vào lòng bàn tay hắc.

Hầu như đồng thời!

Một cỗ linh hồn ý chí lớn đến khó có thể tưởng tượng, rợp trời rợp đất bao phủ mà đến, đánh sâu vào tâm linh thức hải của mỗi một người, đánh nhập vào linh hồn tế đàn mỗi người!

Thạch Nham, Tử Diệu, Mị Cơ đều mất hẳn thần quang kinh người, sắc mặt xanh mét, điên cuồng vận chuyển toàn bộ lực lượng áo nghĩa!

Đem hết khả năng chống cự cái cỗ tinh thần ý chí này xâm nhập!

Giờ khắc này, bọn họ vô cùng thanh tỉnh, lập tức khẳng định Thạch Nham suy đoán hoàn toàn là đúng!

Vì tiến vào Thái sơ chi môn, Tác Luân không tiếc khơi mào chủng tộc vũ trụ huyết chiến, làm cho chúng sinh theo đó mà sôi trào, làm cho rất nhiều chủng tộc trong chiến đấu bị diệt sạch, rất nhiều vực giới tinh hải băng diệt nổ tung, vô số sinh mệnh tinh hóa thành tro tàn...

Cường đại như Hắc Ma tộc, cổ Yêu tộc, Hồn tộc, Phệ tộc, đều hầu như bị diệt tộc, vô số cường giả vẫn diệt mà chết, linh hồn ký ức ý thức người chết này, đều tụ tập tại Thái sơ thức hải, làm cho Thái sơ thần thức chậm rãi khôi phục, chậm rãi lan tràn, càng ngày càng có xu thế hoàn chỉnh.

Trong tầng áo nghĩa, theo đám người cường đại như Hám Thiên, u Ngục, Lỗ Bá Đặc, Trình Như, Phạm Đức Lặc hủy diệt, Thái sơ thức hải thần thức khôi phục càng thêm nhanh, cường giả vẫn diệt, hình thành càng nhiều lốc xoáy màu xám thật lớn, đó đều là bộ phận quan trọng để Thái sơ ý thức một lần nữa tổ hợp lại...

Đợi cho thần thức ký ức tổ hợp đến trình độ nhất định, Thái sơ ý thức ngập trời, rồi cuộc đột phá điểm tới hạn, có một tia dấu hiệu thanh minh thức tỉnh!

Linh hồn ý thức ngập trời nọ ulla vào, một tia ý niệm trong đầu thổi quét thiên địa chúng sinh của nó, làm Thạch Nham diệu, Mị Cơ, Tác Luân, Ngoan đều khắc sâu cảm nhận được cỗ ý chí cường đại đáng sợ nọ, ở trong ý chí nọ, có một cái chỉ thị phi thường rõ ràng — làm cho bọn họ tiến vào Thái sơ hồn đàm!

Mị Cơ ánh mắt giãy dụa, dần dần bị tan rã, là người có cảnh giới thấp nhất, nàng dần dần không chịu nổi ý thức ngập trời nọ dẫn dắt, mờ mịt hướng tới hồn đàm trong vạt nọ mà đi tới.

Trên gương mặt mị hoặc chúng sinh, còn hiện ra ý cười điềm tĩnh, trong tâm linh xuất hiện cảm giác kỳ diệu trở về gia hương, tiến vào mẫu thân ôm ấp...

Trong đám người, Ngoan là cường giả thời đại Thái sơ, ý chí lực bền vững, Tác Luân là đệ nhất nhân thời đại mới, cũng có tinh thần ương ngạnh, bọn họ tuy bị ý chí linh hồn ngập trời xâm nhập, đều cắn răng, gất gao chống cự lại, thân hình như núi lù lù bất động.

Thạch Nham Gần một ngàn năm nay như lưu tinh quật khởi, lai lịch so với toàn bộ sinh linh đều siêu tuyệt thần bí hơn, chủ hồn hắc không thuộc về nơi đây, có thể giãy ra khỏi vũ trụ quy tắc trật tự trời buộc này, linh hồn ý chí ngập trời nọ xâm nhập tiến vào, hẳn là người duy nhất chẳng những không chịu ảnh hưởng, còn có thể có lực phản kích!

“Trên trời dưới đất, thập phương vũ trụ, ai cũng mơ tưởng chủ đạo tinh thần ý chí của ta!”

Thạch Nham điên cuồng rít gào, hướng tới hư vô rộng giập, ở khi toàn bộ mọi người đỉnh chỉ bất động, hẳn thể mà có thể động!

Hắn cực nhanh hướng tới Mị Cơ, một tay đem thân mình Mị Cơ ôm lấy, mang theo Mị Cơ. Từng bước thối lui về phía sau.

Mỗi lui một bước, hẳn đều là cả người chấn động, linh hồn tế đàn truyền đến ức vạn thần minh gào hét giận dữ, thân thể cứng rắn vô cùng của hắn, cũng đã xuất hiện khe hở, vết thương nhìn thấy ghê người!

“Nhanh lại đây cho ta!” Bản thể hắn rộng giập, như chất vẫn thiên địa.

Trong tầng áo nghĩa trên đỉnh đầu, tà ác phân thân của hắn cũng đang điên cuồng kêu to, mang theo hắc ám ma khí vô cùng vô tận, một cô khí tức hung ngực huyết tinh ngập trời lan tràn ra, như muốn hủy diệt thiên địa tất cả vực giới, liều lĩnh vọt xuống.

“Bốp bốp bốp!”

Bản thể xương cốt nổ vang, máu tươi bắn ra, vết thương như bị lợi nhận không ngừng chém vào, hẳn một bên chống cự tinh thần ý chí Thái sơ, một bên mang theo thân hình Mị Cơ, gian nan chậm rãi lui về phía sau.

Trước đó, hắn đưa bản thể rời xa Thái sơ hồn đàm, đã là cực kỳ gian nan, lực lượng hao phí rất lớn.

Nay, hắn chẳng những mang theo Mị Cơ như một rối gỗ, còn phải phân thân chống lại tinh thần ý chí của Thái sơ, mặt khác cần đem năng lượng trong tâm đối kháng linh hồn từ trường ảnh hưởng, bởi vậy, hắn không thể không lấy tự tổn hại làm trả giá, hao phí tâm huyết tiềm năng, mới có thể từng chút một rời xa Thái sơ hồn đàm.

Trừ hắn ra, cường đại như Hoang, Tử Diệu, Tác Luân, Ngoan đều không thể động đây, bọn họ sinh ra tại vũ trụ này, vốn là mảnh nhỏ linh hồn nhục thân Thái sơ ngưng kết mà thành, khi một tia ý thức của Thái sơ thức tỉnh, hắn kiềm giữ quy tắc trật tự lực, đối với Hoang, Tử Diệu mà nói căn bản chính là trí mạng.

Có thể đối kháng quy tắc trật tự, có thể thủ tâm thần bất diệt, không chủ động đi hướng Thái sơ hồn đàm, đã chứng minh bọn họ cường đại rồi.

“Ta đến đây!”

Hắc ám ma khí vô cùng tận bao phủ mà đến, tà ác phân thân từ trên trời hạ xuống, đột nhiên há mồm nhe răng cười, trên mi tâm hắc mang hiện lên, nháy mắt ngưng thành hắc động cần nuốt.

Hắc động cắn nuốt như miệng yêu ma khổng lồ, truyền đến âm thanh gào thét thê lương, hướng tới Tác Luân, Ngoan mà nuốt qua.

Tác Luân, Ngoan đột nhiên bị dọa hồn phi phách tán, giờ phút này hai người bị tinh thần ý chí Thái sơ xâm nhập, có thể tử thủ tâm linh không sụp đổ đã là không dễ, lại bị tà ác phân thân Thạch Nham đến công kích, lập tức tuyệt vọng hẳn lên.

“Chúng ta nếu chết, hẳn liền chân chính thức tỉnh” Tác Luân đột nhiên như bệnh tâm thần gào lên.

“Tại vũ trụ này, các người bất luận chết ở trong tay ai, đều trợ tăng trưởng lực lượng của hắn, duy có chết ở trên tay ta, bị ta nuốt sống, mới sẽ không tăng cường lực lượng của hắn. Bởi vì tại thiên địa vũ trụ này, linh hồn của ta cùng hắn ngang hàng, các người sau khi bị ta cắn nuốt tiêu hóa, sẽ biến thành năng lượng tắm bổ vực giới của ta, sẽ không lại xuất hiện tại vũ trụ này!”

Bản thể Thạch Nham cùng tà ác phân thân, đồng thanh quát, cùng nhau nhìn về phía hai người nọ.

Tại một khắc này, một cái bí ẩn làm phức tạp hắn nhiều năm, bỗng nhiên giải khai.

Vì cái gì vực giới của hắn, khác với bất luận kẻ nào?

Hắn đã thấy qua rất nhiều cường giả, vực tổ tu luyện áo nghĩa khác nhau hình thành vực giới, cũng không quá giống nhau, hoặc là chỉ tràn ngập thủy lực lượng, hoặc là là thiên địa hỏa diễm, hoặc là một mảng sa mạc, hoặc là vực giới hàn băng, liền ngay cả hoang vực, cũng chỉ là một cái kì địa có thể so với vực giới tự nhiên.

Không có một cái vực giới gì, có thể như vực giới của hắn, thần bí mệnh mông như vũ trụ chân thật!

Một cái vũ trụ hoàn toàn độc lập!

Trong vực giới của Hắn có tinh thần vô cùng tận, trên tinh thần có dãy núi hồ nước, có xuân hạ thu đông luân phiên, có hàn băng sơn mạch, có sa mạc hoang địa, có lãnh thổ mở mang, thiên địa có thể diễn biến sinh linh sinh ra huyền diệu, có thể có đủ loại kỳ quan tự nhiên...

Vực giới của hắn, cùng vũ trụ chân thật hầu như không có khác nhau, cùng tất cả mọi người không giống nhau!

Đó là bởi vì toàn bộ vũ trụ này sinh linh cường đại, đều đã bị Thái sơ ẩn ký ảnh hưởng, từ khi sinh ra thì đã bị một cô trời buộc, cái loại trời buộc này làm cho bọn họ bất luận cường đại cỡ nào, vực giới đều chỉ là một giới ở trong vũ trụ mà Thái sơ sáng tạo ra, đều dựa vào vũ trụ này tồn tại, không thể độc lập đi ra ngoài.

Vũ trụ này nếu hủy diệt, vực giới cường đại như Hoang, Tử Diệt, Ngoan, cũng sẽ nháy mắt sụp đổ mà biến mất.

Bởi vì vực giới của bọn họ, nghiêm khắc tính lên, đều là một bộ phận của vũ trụ này, không thể thoát ly vũ trụ này mà một mình tồn tại.

Chỉ có hắn là khác, linh hồn của hắn mặc dù mới bắt đầu rất yếu, nhưng mà linh hồn cùng Thái sơ hồn hoàn toàn là ngang hàng, không chịu Thái sơ ước thúc, cho nên vực giới của hắn cũng độc lập, cùng vị trí vũ trụ của hắn không có một điểm liên Kệ, cho nên có thể thần bí mệnh mông, như thiên địa hoàn toàn mới, một eái vũ trụ mới từ hắn ngưng kết ra...

Hắn khác biệt, từ linh hồn đã định, nhất định khởi điểm của hắn cao hơn bất luận kẻ nào!

1612. Chương 1605: Bắt Đầu Thức Tỉnh.

Bản thể Thạch Nham ôm ấp Mị Cơ, từng bước rút khỏi đầm hồ Thái Sơ, cố hết sức chống lại xâm lấn ý thức tinh thần trong óc.

Tể đài linh hồn, một đạo ý chí tinh thần cường hàn, phảng phất tia chớp khổng lồ dữ tợn, uốn lượn vặn vẹo hoạt động ở thức hải hần, ý chí tinh thần kia có một loại lực lượng thần kỳ khó có thể tưởng tượng, khiến từng sợi thần thức của thức hải hần lần lượt tán loạn, biến mất giống như mây đen bị gió xua tan.

Một luồng ý chí cường hãn giống tia chớp kia, dần dần tiến tới gần đầm hồn của hần, muốn phá hủy đầm hồn hần.

Ý thức tinh thần của hần, ngưng làm quang thuần tinh thần, tụ tập tường cản hư không, dùng sức sống sinh mệnh mệnh môg vô tận, không ngừng chống lại luồng tia chớp kia, thiết trí tầng tầng kết giới, cấm chế, kỳ trận, muốn ngăn tia chớp kia liên tục nhiều lần.

Đồng thời.

Phân thân tà ác vận chuyển Áo Nghĩa thôn phệ, huyết động khổng lồ đen kịt mở ra, từ trên hạ xuống, nuốt hết Tác Luân, Ngoan.

Trong lúc này, Hoang vẫn không thể động đậy như cũ, chỉ là ánh mắt lạnh lùng rét lạnh, nhìn thẳng về phía hai cổ phân thân của hần, về mặt Tử Diệu cấp bách, có tâm trợ giúp, lại bị lực trật tự quy tắc cường hãn ước thúc, một thân thần lực Áo Nghĩa đều bị khóa lại, không thể dùng để trợ giúp bản thể Thạch Nham thoát thân.

” Không muốn!”

Tác Luân khàn giọng gào lên, đột nhiên cả người nứt ra, máu tươi tuôn ra, khuôn mặt trở nên thê lương đáng sợ. s

Chiếc nhẫn trọng hóa thành bánh xe vận mệnh dưới chân, bị hần chụp lên đầu ngón tay, hần run rẩy, đang muốn vận chuyển lực vận mệnh, bỗng linh hồn rung mạnh, từng luồng năng lượng kỳ diệu ngọt lành tinh khiết hoá lỏng thành sông suối, luồn vào trong thức hải của hần, ý chí khổng lồ lúc trước trói buộc hần trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

Trong đầm hồn thức hải, hồn lực của bốn nguyên ban đầu, trong khoảnh khắc tăng vọt!

Lực lượng của Tác Luân, dùng một loại tốc độ khó có thể suy đoán, tăng mạnh lên gấp mấy lần!

“Ơ?”

Phân thân tà ác kêu sợ hãi, đôi mắt nhú lại, từng rùng máu đảo xương trong mi tâm bay ra, khí tức tà ác hung sát ngập trời ở dưới sự vận chuyển của tám đại tà lực, điên cuồng tràn ngập.

“Giết!”

Hai tay Tác Luân kết xuất ấn ký kỳ diệu, ấn mạnh về phía một tờ thư vận mệnh, ép xuống tuyến bụi mệnh hồn của Ngoan.

Ngoan uể oải không phản chấn, cũng bị ý chí tinh thần khổng lồ này đánh sâu vào, giờ phút này đột nhiên giải thoát hơn nữa giống như Tác Luân, được tặng một cô lực lượng thần bí khó có thể giải thích.

Lực lượng Ngoan tăng vọt, tinh thần đột nhiên phản chấn, sinh ra hi vọng muốn nắm giữ đại cục.

“Ừm?”

Hoang và Tử Diệu thân thể bất động nhưng đem thể cực thu vào mi mắt cùng thở phào, ánh mắt hai người đột nhiên hướng về đầm hồn Thái Sơ, bọn họ nhạy cảm phát hiện diện tích của đầm hồn Thái Sơ kia, hơi thu nhỏ lại - từng chút, phảng phất có hồn dịch tinh khiết rời khỏi một phần, kéo năng lượng đầm hồn theo...

Liên hệ tới lực lượng của Tác Luân, Ngoan chợt tăng mạnh, hai người tâm thần vừa động lập tức hiểu được những hồn kia có thể đi đâu, chỉ là, vì sao Thái Sơ muốn phản trợ Tác Luân, Ngoan?

Trợ giúp Tác Luân, Ngoan chống lại Thạch Nham?

Chính là như vậy!

“Ồ ngao!”

Ngoan ngửa mặt lên trời hét giận dữ, thân nhân tộc như khí cầu thổi phồng bành trướng, trong thời gian ngắn biến thành thân Thái Sơ đầu mưng xà thân con rùa, thể phách như núi như biển vừa hiện, khí thể bốn nguyên Áo Nghĩa của thủy gia phóng thích ra không ngờ ở trước hắc động thôn phệ do phân thân tà ác kia ngưng tụ, cứng rắn tạo thành biển cả cuộn cuộn sâu thăm mênh mông của Ngoan.

Biển sóng xanh nhộn nhạo, nước biển đều là thần lực của Ngoan, hồn năng, ngưng kết năng lượng tinh thuần nhất, có lực phòng ngự cực kỳ cường hãn.

Tác Luân cũng lực lượng tăng vọt, cầm trong tay thư vận mệnh, cước đạp bánh xe vận mệnh, sắc mặt âm trầm nói: “Vì sao đột nhiên xuống tay với chúng ta?”

” Các người dễ giết...”

Phân thân tà ác nhếch miệng nhe răng cười sát khí thô bạo hung ngực phóng lên trời, thiện niệm giống như có thể chôn vùi hàng tỉ sinh linh, loại khí thể hung tàn tào bạo cực kỳ này, so với Phệ năm đó, còn khủng bố hơn một bậc!

” Hắc hắc! Các người tưởng dùng các người có thể đỡ nổi ta sao?”

Phân thân tà ác này kêu to, đã ở biến hóa trong nháy mắt, lột xác thành thân! Một thân hình khổng lồ cũng giáp phiên tự nhiên quanh thân cực kỳ tương tự với bản thể, vai, khuỷu tay, đầu gối nhọn cứng lạnh lẽo, đồng dạng móng tay cũng sắc bén như đao, đồng dạng lưng sinh ra cánh xương như Ngoan...

Chỉ là, khối bản thể do phân thân tà ác ngưng kết này, mái tóc hiện màu đỏ, từng sợi lớn bằng cánh tay, cẩn thận nhìn phẳng phát ngàn vạn xúc tua quỷ dị, không ngừng vung vẩy lượn vòng, mang theo đủ loại khí tức khủng bố tử vong, tuyệt vọng, hủy diệt, hắc ám, phẳng phát bản thể ngưng luyện ở trong Phệ.

Mặt khác, khối da thịt thân Thái Sơ này hiện lên màu đen kịt, hai tròng mắt như nhỏ ra máu tươi, sát khí ngập trời, như hóa thân tất cả hung thần ác ma cự yêu của thể gian, thấu tóm hàng tỉ tà ác!

Khí thể hoàn toàn khác biệt với bản thể!

“Xích lập!”

Biển rộng của Ngoan do Áo Nghĩa thủy của Ngoan ngưng kết, bị xé rách như gấm lụa, hai móng tay phân thân tà ác to lớn như Ngoan, sải bước mà đến trong tà khí sát khí ma khí ngập trời, chỗ hần lướt qua hết thấy ánh sáng đều bị nuốt hết, đem hắc ám nồng đậm đến không thấy năm ngón tay ập tới.

Ngoan và Tác Luân, lập tức bị hắc ám vô cùng tận nuốt sạch tầm mắt nhìn không thấy bất kỳ ánh sáng nào, ngay cả ý thức linh hồn phóng mở, cũng phẳng phát du đãng ở trong nước biển đen kịt, cái gì đều không thể cảm giác được, không có biện pháp gì phát hiện.

Phân thân tà ác dung hợp bốn nguyên thôn phệ. tâm tà ác kia, liền tụ tập hết thủy ngọn nguồn chấp niệm tà ác của thể gian, hóa thân thành Vạn Ma Chi Vương, thủy tổ Tà Thần, tiền bối cự yêu, ngưng luyện ý chí tà ác của chúng sinh, chấp chưởng tâm ma của sinh linh, dục vọng, tà niệm, giết chóc, điên cuồng, sợ hãi, rất nhiều tâm tình mặt trái...

“Cho dù là Thái Sơ giúp các người, cũng không làm nên chuyện gì, các người vẫn chạy không thoát”.

Trong bóng tối vô tận, truyền đến thanh âm nhe răng cười điên cuồng tàn bạo của phân thân tà ác Thạch Nham, âm tà ác kia, như khuếch tán ra, quanh quẩn không ngừng trong tâm linh cường giả mỗi một chủng tộc giữa vũ trụ.

Các vực giới lớn bên ngoài vũ trụ, rất nhiều cường giả tu luyện Áo Nghĩa cường đại, vào lúc đột phá trạm kiểm soát, đột nhiên tâm ma tăng lên, như nghe được ma âm có một không hai, như bị cự tà xâm lấn, cả đám tẩu hỏa nhập ma bạo liệt tể đài mà chết.

Rất nhiều linh thú tính cách ôn thuận, cũng ở vào thời khắc này đột nhiên lộ vẻ điên cuồng, mặt khát máu bản năng thú tính bị kích phát, ở trên tinh cầu của các vực giới lớn, rất nhiều dã thú chém giết lẫn nhau, toàn bộ như phát điên.

Ngay cả phạm nhân bình thường nhất, cũng cảm giác được tâm phiền ý loạn, cảm thấy bị đè nén vô cùng, muốn tận tình phóng thích tà ác nội tâm.

Thanh âm nhe răng cười của phân thân tà ác Thạch Nham nơi này, lại truyền khắp trời đất, ảnh hưởng cảm xúc chúng sinh, gọi lên tâm ma của bọn hắn, càng là vô giả cảnh giới cường đại, ảnh hưởng gặp phải ngược lại càng mãnh liệt, rất nhiều người đẳng cấp cao đạt tới cảnh giới Thủy Thần, gần như đều linh hồn chấn động mạnh, đều thổ huyết tinh tâm, để cố gắng tinh lọc ác niệm nội tâm.

Cùng lúc đó, bản thể Thạch Nham mang theo Mị Cơ, rút cuộc thoát khỏi đầm hồ Thái Sơ kia, khi Mị Cơ cách đầm hồ Thái Sơ này xa hơn một chút, sự bối rối hoang mang trên mặt nàng cũng dần dần biến mất, ý thức như bay về.

“Ta cố gắng không tăng thêm phiền toái cho người”.

Mị Cơ hoàn hồn, chau mày, đem hết toàn lực ngưng kết lực lượng băng, từng khối lớn hàn băng bao trùm toàn thân nàng, từ từ, như hình thành một dòng sông băng khổng lồ.

Nàng dùng sông băng phong ấn chính mình, ngay cả bên trong tế đài linh hồn, cũng kết thành sương giá dày cộm.

Nếu có người có thể xâm nhập vào đầu nàng, sẽ phát hiện Thức Hải, đầm hồ, tầng Áo Nghĩa, vực giới, linh hồn nàng toàn bộ hóa thành hình thái hàn băng, tự phong ấn như nàng, là một loại thủ đoạn phòng ngự đóng băng tuyệt đối mạnh nhất của Áo Nghĩa hàn băng.

Hàn ý thấu xương từ nàng thẩm thấu ra ngoài, Thạch Nham sau khi sửng sốt, âm thầm gật đầu, tán thưởng vì sự thông minh của Mị Cơ.

Hắn chợt vứt Mị Cơ lại, muốn đi vào trong bóng tối vô tận kia, hợp lực với phân thân, đi luyện hóa nuốt hết Tác Luân, Ngoan trước.

Từng bước đi ra, bản thể hắn đang kịch liệt biến lớn, ngưng biến thành thân Thái Sơ, hình thái giống với bản thể kia, chỉ là cơ thể này khí thể đầy chính khí, không nhiễm một tia tà ác.

“Rắc rắc rắc!”

Đột nhiên, Hoang bị ý chí tinh thần cường hân của Thái Sơ giữ bất động, xương cốt toàn thân truyền đến tiếng vang rắc rắc, hắn đã ở trong tiếng gào thét hoàn thành lột xác, lần nữa hóa thành dung mạo cự long cổ hung bạo, ở trong tiếng gầm hét, bản thân hắn cũng lộ ra tia nhìn kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chân trời, cơ thể rùng rợn chấn động ầm ầm.

Một dòng suối trong vắt, từ trong đầm hồ Thái Sơ tuôn ra, kéo ra một đường cong duyên dáng, trực tiếp chạy về phía đầu rồng của hắn.

Thuận thể chui vào đầm hồ thức hải của hắn!

Một cỗ năng lượng thần bí bốn nguyên ban sơ không cách nào mô tả, lẫn vào đầm hồ của hắn, khiến hắn theo đó mà xảy ra lột xác, thể thần, linh hồn, ý chí tinh thần đều giống như thoát thai hoán cốt, cảm giác kia vô cùng mỹ diệu, khiến hắn xúc động gần như muốn tâm linh chấn động, muốn rơi lệ đầy mặt.

Hắn rốt cuộc biết vì sao Tác Luân, Ngoan lại đột nhiên lực lượng tăng vọt!

Chủ động biểu tưng đến từ chính Thái Sơ!

Hoang ngộ ra, cũng đột nhiên tỉnh lại, biết ý chí tinh thần của Thái Sơ, thấy không cách nào nắm bắt hắc k, Tác Luân, Ngoan, bức bách bọn họ chủ động dung nhập vào đầm hồ Thái Sơ, lại thấy phân thân tà ác của Thạch Nham từ trên trời giáng xuống, vì ngăn cản Thạch Nham, phòng ngừa phân thân tà ác (táng hợp bọn họ, mà áp dụng sách lược mới.

Thái Sơ muốn hắn và Ngoan, Tác Luân tới chống lại Thạch Nham.

Giờ phút này, Mị Cơ đóng băng bản thân, dùng phòng ngự cuối cùng của Áo Nghĩa hàn băng phong bế bản thân, tạm thời không bị các loại lực lượng ảnh hưởng.

Mị Cơ ở dưới loại trạng thái này, ngay cả Hoang muốn giết nàng, cũng cần hào phí thời gian tinh lực nhất định.

Tử Diệu vẫn ở trạng thái đấu tranh ý thức tinh thần với Thái Sơ, ý niệm của Thái Sơ thức tỉnh, buông tha Tác Luân, Ngoan, Hoang, chia ra tặng cho năng lượng thần bí, áp chế làm nằng không cách nào thoát khỏi.

Đó là bởi vì Thái Sơ biết rõ, một khi Tử Diệu thoát khỏi trời buộc, sẽ đứng ở phe Thạch Nham.

Thạch Nham để Mị Cơ lại, thấy Tử Diệu bình yên vô sự, cũng không để ý nhiều, muốn đi trợ giúp phân thân tà ác, tiêu diệt Tác Luân và Ngoan, giải thoát hoàn toàn Hoang, chính là một kích vô tình Thái Sơ nhằm vào hắn.

Chỉ là, mọi sự không có tuyệt đối, cho dù thủy tổ vạn vật, Thái Sơ nguồn gốc của chúng sinh, cũng không thể chân chính tính toán không lộ chút sơ hở...

“Hừ! Muốn ta dựa theo kế hoạch của người làm việc? Muốn ta nghe lệnh bởi người, bị người khống chế vận mệnh? Nằm mơ!” Hoang sắc mặt lạnh lùng, cổ quái nhếch nở nụ cười.

Hắn không đi xuống tay với bản thể Thạch Nham, mà lại đợi đến khi bản thể Thạch Nham đi về phía hắc ám vô tận kia, đột nhiên bạo khởi, điên cuồng đánh về phía Tử Diệu!

” Chỉ cần dung hợp tinh huyết Thái Sơ của người, ta tất có thể vượt qua bước kia, trèo lên cảnh giới cuối cùng!”

Hoang hóa thân cự long, mở cái miệng màu đỏ tươi, thừa dịp Tử Diệu chống cự ý chí tinh thần với Thái Sơ, thừa dịp bản thể Thạch Nham chạy tới phân thân tà ác kia, đột nhiên nuốt Tử Diệu vào trong bụng.

1613. Chương 1606: Huyết Mạch Dung Hợp.

” Không!”

Tiếng gầm hét rống giận khàn giọng nứt phổi của Thạch Nham, đột nhiên bộc phát, âm thanh chấn động hư không, bản thể vốn nên đi dung hợp phân thân tà ác, điên cuồng vồ đến, liều lĩnh chém giết về phía Hoang.

” Thùng thùng thùng!”

Trái tim truyền đến tiếng trống nổ vang, gân cốt huyết nhục phồng lên, năng lượng sinh mệnh cuộn cuộn mãnh liệt như nước, sinh mệnh lực kéo theo không gian huyền diệu, chỉ một khoảnh khắc, hắn liền hàng lâm đến bên cạnh cự long kia.

Tinh hải sáng lạn, diễn hóa thành sợi xích dài, từng chấm sao chi chít lập lòe, trong xiềng xích kia tinh thần bất diệt, ý chí thần bí vĩnh hằng xuyên qua, như tinh hà rộng lớn quấn quanh thân thể cự long.

Thạch Nam dùng thân người khổng lồ chọc trời bày ra, nắm lấy sợi xích tinh thần, trói lấy thân thể cự long, móng nhọn hai tay như răng cửa không gian, hung hăng cắt về phía thân rồng của Hoang.

“Rắc rắc rắc!”

Thân thể rồng cứng như thiết thạch, vảy giáp rồng bị răng cửa không gian huy động bổ chém, từng mảnh vỡ vụn nổ tung, thân thể rồng sinh mệnh lực nồng đậm hùng hậu của Hoang, trong nháy mắt da tróc thịt rách.

“Đi chết đi!”

Rống giận, Thạch Nham như phát điên, móng nhọn hai tay như mười chuỗi kiếm, bổ chém múa may, mang theo từng khối huyết nhục.

Ôngao!”

Hoang khàn giọng gầm lên, thân hình khổng lồ kéo dài hàng tỉ dặm, như sơn mạch phát sinh động đất, không ngừng phập phồng lay động, đủ loại năng lượng Áo Nghĩa thuộc tính khác biệt, từ các khu vực toàn thân hân bạo phát ra.

Ngọn lửa ngập trời, gió lốc tàn sát bờ bãi, bụi ngưng yêu long, vàng hóa thiết sơn, mưa đá lăn xuống...

Ngũ hành lực Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, nền ánh sáng thần thánh chói mắt, trọng lực bạo tăng ngàn vạn lần, sự nổ tung của sông núi hồ nước trong hoang vực... đều diễn biến thành năng lượng cuồng bạo rung trời, trùng kích thân Thái Sơ của Thạch Nham.

“Pặc pặc pặc!”

Như bị hàng tỉ trức nổ oanh kích, thân thể của Thạch Nham không ngừng vang lên tiếng nổ, thân thể vô cùng cứng cỏi, cũng dính đầy máu tươi.

” Khóa giam cầm sinh mệnh!”

Chỗ sừng rồng của Hoang, cây hồn sinh mệnh kia đột nhiên phóng ra mang theo sinh mệnh lực dao động lòng người, cây hồn sinh mệnh kia sinh trưởng không ngừng, không ngờ trong khoảng thời gian ngắn biến thành khổng lồ giống thân thể rồng của Hoang, vào lúc toàn thân Thạch Nham nổ tung, cây hồn sinh mệnh như một dấu vết hình xăm, đột nhiên khắc ở trên ngực hân.

Nhiều thân cành hơn, diên cuồng mọc ra, cây hồn sinh mệnh kia như lồng giam cổ mộc, rễ cây cành lá kết lại như tấm lưới lớn cứng rắn lan khắp toàn thân hân.

Trong phút chốc cây hồn sinh mệnh kia hóa thành lồng giam khổng lồ, quấn chặt thân hình khổng lồ của Thạch Nham, cây hồn sinh mệnh kia như biến thành yêu cây mây đáng sợ, siết chặt hân, muốn cắt đứt hân, rút sạch khí tức sinh mệnh hân có, khiến hân hoàn toàn tuyệt sinh cơ.

Cây hồn sinh mệnh là hai loại thần khí đỉnh cấp Hoang nắm giữ, ở thời Thái Sơ hân có thể xưng hùng thiên địa, cũng có liên quan tới hai thần khí cường hân này, trải qua năm tháng dài đằng đẳng mài dũa, hai loại thần khí càng đáng sợ hơn, có thể đem cực hạn một loại Áo Nghĩa diễn biến ra, có thể phóng xuất ra uy lực khủng bố khó có thể tưởng tượng.

Bản thể chọc trời dữ tợn của Thạch Nham bị thân cành rậm rạp của cây hồn sinh mệnh kia cuốn lấy, liều mạng giãy dụa, không ngờ càng động đậy thân cành kia càng siết chặt, dần dần lâm vào cảnh cực kỳ hung hiểm chật vật.

“Chờ ta tiêu hóa nàng xong, dung hợp máu Thái Sơ tinh thuần nhất, ta chắc chắn có thể đột phá công cùm xiềng xích! Bước vào chung cực!”

Hoang uốn éo người, từng ngọn sông núi trong thân thể khổng lồ trưởng lớn, khiến bụng hân truyền đến động tĩnh vô cùng cuồng bạo kịch liệt.

Tử Diệu mãnh liệt phản kích ở trong bụng hân!

Thạch Nham lòng nóng như lửa đốt, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, đang diên cuồng muốn giãy thoát trói buộc của cây hồn sinh mệnh kia.

Hân biết rõ, Tử Diệu có thể trải qua thời đại Thái Sơ bắt diệt, cũng là cường giả hung nhân nhất đẳng, cực luyện huyết tinh Thái Sơ ở thời đại đó, sinh linh Thái Sơ chém giết lẫn nhau có thể sống đến người cuối cùng, không thể nghi ngờ thu nạp nhiều chủng loại máu Thái Sơ nhất.

Tử Diệu, Phệ, Hoang, đều hút vô số' tinh huyết Thái Sơ đồng loại, không ngừng hoàn thiện nhục thể huyết mạch của mình, từ từ thành mãnh nhân cho tới bây giờ, sự cường đại của bọn hân, thành lập ở trên vô số hài cốt của đồng loại.

Tinh huyết Thái Sơ trong cơ thể Tử Diệu, trộn lẫn mấy chục loại tinh huyết đồng loại, cho nên sự cường hân của nàng, nếu để Hoang hấp thu luyện hóa, lực lượng của Hoang tất tăng vọt!

So sánh với Ngoan mà nói, mức tinh thuần kỳ diệu của tinh huyết Thái Sơ trong cơ thể Tử Diệu, cao hơn không chỉ một bậc!

Hắn vẫn thua kém.

Tất cả là vì tinh huyết Thái Sơ của hắn, không trải qua ngưỡng kết luyện hóa tuần tự, không tinh thuần thần diệu như Hoang, Phệ, Tử Diệu, mức tiến hóa thân Thái Sơ cũng có hạn, loại chênh lệch này, cũng không phải thần lực tích lũy nhiều năm là có thể đền bù.

“Người không trời được ta!”

Đột nhiên, một đạo linh quang hiện ra, Thạch Nham quát khẽ, đưa tay điểm về phía giữa mi tâm.

Quả cầu sinh mệnh trong suốt từ tầng Áo Nghĩa của hắn hiện ra, bên trong quả cầu trong suốt kia, là một biển nhũ bạch nồng đặc, đó là bốn nguyên Áo Nghĩa sinh mệnh!

Viên cầu trong suốt vừa ra, một cỗ khí tức bốn nguyên sinh mệnh phóng thích ra, dao động sinh mệnh vô cùng huyền diệu khó dò, như gợn sóng nhộn nhạo ra.

Một cỗ ý chí lực ẩn chứa khí tức sinh mệnh của Thạch Nham, từ trong quả cầu sinh mệnh Áo Nghĩa bắn ra, chui vào cây hồn sinh mệnh.

Cây hồn sinh mệnh là thần khí Áo Nghĩa sinh mệnh, bên trong có linh hồn, dùng ý chí dấu ẩn của Hoang để ngưng kết nguyên hình một linh hồn sinh mệnh, linh hồn kia vốn hoàn toàn nghe lệnh Hoang, nhưng ở dưới sự ảnh hưởng của khí tức bốn nguyên sinh mệnh, linh hồn kia xuất hiện mê mang, khí tức nó phát hiện tiến vào, mang theo ẩn ký bốn nguyên sinh mệnh...

Đó là một loại khí tức độc đáo khiến nó theo bản năng mà thân cận, theo bản năng muốn dung hợp nghe lệnh, ở dưới tinh thần khí tức kia, nó không muốn phản kháng.

Cành lá rậm rạp kết chi chít, từ từ thả lỏng ra, cởi bỏ trói buộc giam cầm.

Ngay cả cây hồn sinh mệnh kia, cũng từ từ thu nhỏ lại, thu nhỏ lại ở ngực của Thạch Nham, như muốn dung nhập vào trái tim của Thạch Nham, hóa thành một phần thể thần của Thạch Nham.

Trên người Thạch Nham, có khí tức khiến nó thân cận, khiến nó muốn chủ động dung hợp.

“Ta hiểu rồi”.

Thạch Nham lẩm bẩm tự nói, bàn tay ấn xuống cây hồn sinh mệnh, từng điểm sinh mệnh lực, lưu quang hiện ra, lần lượt chui vào trong cây hồn sinh mệnh.

Cây hồn sinh mệnh luyện hóa thần khí Thái Sơ nhiều năm cho Hoang, có ý chí tinh thần của Hoang, dấu ẩn của linh hồn, loại thần khí này ít có khả năng đổi chủ.”

Nhưng Thạch Nham có tính đặc thù cực kỳ hiếm thấy.

Đầu tiên, hắn cũng tu luyện Áo Nghĩa sinh mệnh, hơn nữa Áo Nghĩa sinh mệnh kia ban đầu còn đến từ Hoang nghiêm khắc định ra, là kế thừa bốn nguyên đại lực Thần Ân từ từ diễn hóa mà thành, hắn lại dung hợp bốn nguyên Áo Nghĩa sinh mệnh, trở thành kẻ có được quy tắc Thần cách của Áo Nghĩa sinh mệnh...

Chính yếu nhất là, hắn còn dung hợp thần ân, bốn nguyên của đại lực Thần Trạch, bốn nguyên của đại lực Thần Ân. Thần ân, bốn nguyên của đại lực Thần Trạch chính là hai phần hồn của Hoang diễn hóa ngưng kết mà thành, điều này làm cho trên người của hắn, còn có khí tức dấu ẩn của Hoang khiến cây hồn sinh mệnh này cho rằng Thạch Nham chính là chủ nhân Hoang của nó!

Bởi vậy, cây hồn sinh mệnh không có hoang mang bối rối, ở dưới sự hướng dẫn của bốn nguyên Áo Nghĩa sinh mệnh, chủ động đi dung nhập Thạch Nham.

Cơ duyên trùng hợp, thần khí trọng yếu nhất của Hoang, chẳng những không trói buộc Thạch Nham nữa, còn chui vào trong cơ thể Thạch Nham từ từ nối liền gân mạch cả người Thạch Nham, đã tăng thêm sinh mệnh lực cường hãn hơn cho Thạch Nham.

“Đúng là trời cũng giúp ta!”

Thạch Nham tinh thần đại chấn, cảm thụ được sự tăng vọt của năng lượng sinh mệnh trong cơ thể, lại ngưng kết lực lượng, dùng tinh hà rơi rụng tiếp tục trói buộc thân thể rỗng của Hoang, dùng không gian lực hóa thành lưỡi dao sắc bén đầy trời trắng trợn cắt phá thân thể của Hoang.

“sắp rồi! Sắp xong rồi!”

Giờ phút này, Hoang thì lại toàn lực luyện hóa thân Thái Sơ của Tử Diệu, ở trong bụng hắc, Tử Diệu gọi ra bản thể chân thân, đang kịch liệt giãy dụa, đáng tiếc ý chí tinh thần của Thái Sơ, thủy chung chấn nhiếp áp bức tế đài linh hồn của nàng khiến Áo Nghĩa của nàng không cách nào bày ra uy lực, làm cho nàng bị Hoang nhân cơ hội trui luyện máu tươi.

Đợi đến khi cây hồn sinh mệnh phát sinh biến dị, Hoang sợ hãi cả kinh, tâm thần khê động, đã minh bạch nguyên do.

Hoang cực kỳ bình tĩnh vừa phát hiện không ổn, không nói hai lời vịn người, như cự long thăng thiên, không ngờ lựa chọn chui lên tầng Áo Nghĩa phía trên tầng thức hải.

“Người đừng hòng chạy thoát!”

Thạch Nham quát chói tai, mới vừa động thân đuổi theo lại một cổ ý chí tinh thần càng khổng lồ hơn trúng kích xuống, tinh thần lần này xâm lấn, như vô số tia chớp, cự long trực tiếp đầu nhập vào thức hải của hắc, khiến thức hải mệnh môn của hắc, như sắp sụp đổ.

Hắc ôm đầu, gào rống, thể thần khổng lồ lung lay, như sắp ngã nhào.

” Không được! Không được như vậy! Ý thức của hắc càng ngày càng rõ ràng, hồn lực tinh thần càng ngày càng lớn mạnh, cứ như vậy mà xem, hắc sẽ nhanh chóng khôi phục! Một khi để hắc tỉnh lại, trời đất này, thể gian này, vạn vật này, đều sẽ xảy ra tai nạn khó có thể tưởng tượng, ta tất cũng đi về hướng diệt vong!”

“Vì sao, hắc sao phải trợ giúp Hoang, lại vì sao trợ giúp Tác Luân, Ngoan? Sao phải tặng bọn họ lực lượng, để bọn họ đối kháng ta? Vì sao? Vì sao?”

“Bởi vì trừ ta ra, cho dù ai đột phá cảnh giới vực tổ, bước vào bước tiếp theo, hắc đều sẽ thức tỉnh!” Đột nhiên, phân thân tà ác của hắc, truyền đến một cổ ý niệm.

Cổ ý niệm này vừa xuất hiện, hắc ám vô tận kia biến mất, một lỗ đen thật lớn nuốt sạch thân thể của Ngoan, Tác Luân thì lại bị một giọt nước đặc sệt bao lấy, trong giọt nước kia tràn đầy lực ăn mòn khủng bố.

Tác Luân đang bị ăn mòn từng Ngoan cũng là sinh linh Thái Sơ, cũng là tàn phế trí nhớ và linh hồn chứa dấu ấn Thái Sơ, hắc động do phân thân tà ác tạo thành, vào lúc thôn phệ Ngoan, dùng huyền diệu của Áo Nghĩa thôn phệ có thể trong nháy mắt hút tinh huyết Thái Sơ ra, hóa thành huyết mạch của phân thân tà ác...

Theo sự tiến hành thôn phệ, theo sự dung hợp luyện hóa tinh huyết Thái Sơ, mảnh nhỏ trí nhớ của Ngoan lúc đầu, hóa thành mấy ấn ký ủa vào trong đầu phân thân tà ác, tổ hợp với mảnh nhỏ trí nhớ của phân thân tà ác kia, một bí ẩn cực lớn, cũng đột nhiên trở nên rõ ràng sáng tỏ.

Hoang, Phệ, Ngoan và Tử Diệu, trải qua giết chóc thời đại Thái Sơ ngưng kết với máu của Thái Sơ, hình thái sinh mệnh từng bước một tiến hóa, cách bản thể Thái Sơ càng ngày càng gần, bốn tồn tại này, đều đến từ chính một phần của Thái Sơ, do phần hồn, tàn chi của Thái Sơ ngưng kết mà thành.

Giết chóc giữa bọn họ, cuối cùng đều sẽ có một kết cục, cuối cùng nhất định sẽ có một người chiến thắng.

Người thắng cuối cùng này bất luận là ai, đều sẽ đem tinh huyết Thái Sơ của ba người còn lại để luyện ra, dung hợp bản thân, kéo tiến hóa sinh mệnh của mình lên mức tận cùng, đột phá gông cùm xiềng xích của vực tổ, bước vào chung cực!

Đáng tiếc, khi gần đến lúc đó, cũng là lúc bản thân bọn họ hoàn toàn biến mất!

Theo sự dung hợp từ từ, gần như hoàn mỹ của tinh huyết Thái Sơ, theo huyết mạch bọn họ không còn thiếu sót, chân chính đạt tới mức Thái Sơ kia, cũng có nghĩa là sẽ hoàn toàn thức tỉnh Thái Sơ!

Bọn họ không hoàn chỉnh, huyết mạch và linh hồn có thiếu sót, mới là bọn họ chân chính.

Một khi đầy đủ, một khi huyết mạch không tỳ vết, tinh huyết Thái Sơ toàn bộ tụ hợp, bọn họ khi đó, đã không phải là bọn họ nữa, mà là Thái Sơ!

Là Thái Sơ hoàn toàn tỉnh lại!

1614. Chương 1607: Bi Thương Vô Tận.

” Xuy xuy xuy!”

Bị chất lỏng ăn mòn bao lấy, Tác Luân kêu thảm thê lương, thể thần dần dần hòa tan, ngay cả khuôn mặt kia đã bắt đầu xuất hiện thối rữa.

Tác Luân, Ngoan mặc dù được Thái Sơ tặng một cỗ năng lượng, đáng tiếc hai người trong chiến đấu trước đó, bị thương thật sự quá nặng, Ngoan luân phiên bị Tác Luân dùng để ngăn trận, lại bị bản thể Thạch Nham nhân cơ hội gặm ăn huyết nhục, đã đến mức cực kỳ nghiêm trọng, năng lượng của Thái Sơ cũng không cách nào khiến hắn khôi phục đỉnh phong.

Tác Luân vì khống chế vận mệnh của Hoang, mười đầu ngón tay vỡ nứt hơn phân nửa, từng đầu ngón tay kia đều là hạch tâm của vận mệnh lực, cứ đứt một ngón đều đả thương tim phổi, khiến thần lực hắn khô kiệt.

Trái lại phân thân tà ác của Thạch Nham, chẳng những luyện hóa Phệ, còn dung hợp bốn nguyên thôn phệ, thu nạp tâm tà ác, ở vào trạng thái đỉnh phong, chỉ cần sức một mình Phệ, liền đủ để giết chết Ngoan thời kỳ toàn thịnh, hơn nữa lực của Thạch Nham, trừng trị hai tàn binh bại tướng Tác Luân, Ngoan này tất nhiên không phí quá nhiều tinh lực.

Dần dần, Tác Luân hoàn toàn tận rã, bị phân thân tà ác đưa tay tóm lấy, hóa thành một đạo lưu quang tinh thuần chui vào huyết khiếu.

Thân Thái Sơ vô cùng khổng lồ của Ngoan, cũng bị hắc động nuốt sạch, bị luyện hóa nhanh chóng, tinh luyện máu Thái Sơ, dung nhập vào bản thân.

Theo sự dung nhập của máu tươi, rất nhiều trí nhớ vỡ vụn của phân thân tà ác này, dần dần tổ hợp lại, hiểu rõ của hắn với bí ẩn thể gian càng ngày càng sâu sắc thấu triệt,

Dần dần nhìn thấy quá khứ chân thật trước kia...

Bản thể ôm đầu kêu to, phóng lên cao, không để ý chấn nhiếp uy áp của ý chí tinh thần Thái Sơ, muốn truy cản Hoang, giải cứu Tử Diệu từ trong bụng của Hoang ra.

“Dung hợp!”

Phân thân tà ác trầm ngâm một chút, hóa thành một đạo ma điểm nồng đậm phóng lên trời, ngọn lửa màu đen lan tràn mãnh liệt, hợp với hắc động thôn phệ kia, bao phủ cả nửa người Ngoan.

Bản thể và phân thân, đều tạm thời thoát khỏi tầng thức hải này, đi lên trên đuổi giết Hoang.

Thân thể cự long của Hoang lắc lư, rất nhanh luyện hóa huyết mạch bản thể Tử Diệu, giờ phút này, ở trong bụng hắn, mười hai thân thiên xà của Tử Diệu, bị vô số lực lượng thuộc tính oanh kích, bị ký hiệu Thái Sơ do “Hoang cổ cùng cực đại tịch diệt thuật” kia tạo thành bao phủ, từng đoạn thân thiên xà vỡ vụn, máu tươi nồng đặc thẩm ra!

“Nứt ra cho ta!”

Bản thể Thạch Nham gầm hét, ngưng kết lưỡi dao lớn sắc bén hư không, đoạn giữa thân thể rồng của Hoang, như bị mặt kính hư không cắt, đột nhiên xuất hiện vết thương sâu hẹp.

“Ra ngoài!”

Phân thân tà ác rút cuộc cũng chạy đến, dùng sức khê hút vết thương thật sâu kia, một đoạn gân máu tươi và thịt nát cuộn cuộn, như dòng suối từ phía trên đổ xuống, phun mạnh ra.

Trong đó liền có thân nhân tộc của Tử Diệu!

“Không kịp nữa rồi...” Thân nhân tộc này của Tử Diệu, bộ dáng kinh hãi, ở trong một cổ huyết lưu quay đầu lại nhìn thân hình khổng lồ của Hoang, “Hắn đã đề luyện tinh huyết của bản thể ta rồi, ta có thể cảm nhận được lực lượng tăng vọt kia, tinh huyết Thái Sơ của ta, có thể khiến thân thể hắn càng hoàn thiện hơn, có lẽ có thể leo đến mức tận cùng”.

“Linh hồn người không mất là được rồi, cho dù người hồn phi phách tán, hóa thành hình ảnh trí nhớ của thức hải Thái Sơ, ta cũng có thể khiến người chết rồi cũng sống lại!”

Thạch Nham đưa tay túm lấy, bọc thân nhân tộc của Tử Diệu lại, mở vực giới mệnh mông của mình ra, để nàng vào trong đó.

Hắn lại nhìn về phía khối sông băng kia, nhìn về phía Mị Cơ, cũng theo lệ mà làm, túm lấy sông băng nguyên vẹn kia, ấn vào vực giới trên đỉnh đầu của mình.

Hắn đã hiểu được.

Chỉ cần ở vũ trụ này, ở trong thế giới thiên địa này, Tử Diệu và Mị Cơ đều sẽ bị tinh thần ý chí của Thái Sơ ảnh hưởng, thân là sinh linh trong trời đất này, linh hồn có ấn ký của Thái Sơ, Tử Diệu, Mị Cơ rất khó chống lại, sẽ từ từ mất đi bản thân.

Hơn nữa, hiện giờ bản thể Tử Diệu đã luyện vào huyết nhục của Hoang, khối thân nhân tộc này căn bản không cách nào cho hắn quá nhiều trợ giúp, chỉ là Mị Cơ vực tổ Nhị Trọng Thiên, dung hợp bốn nguyên hàn băng cũng vẫn yếu ớt, nếu không tìm kiếm một chỗ an toàn cho các nàng, các nàng sẽ trở thành gánh nặng trong chiến đấu của hắn và Hoang.

Trên trời dưới đất, tinh hải mệnh mông, chỗ an toàn chân chính, chính là vực giới của hắn!

Tân vũ trụ hoàn toàn mới, hơn nữa hoàn toàn duy nhất!

Một mảnh trời đất Thái Sơ không cách nào nhúng tay vào, tinh thần ý chí không thể thẩm thấu, ở đó, hắn chính là người chế định quy tắc, là thủy tổ vạn vật!

“Vù vù!”

Thân nhân tộc của Tử Diệu cùng sông băng của Mị Cơ thu vào, sắc mặt Thạch Nham ngưng trọng, phân thân tà ác kia nhếch miệng nhẹ nhàng cười, như một đạo huyết ảnh dung nhập vào trong bản thể hắn.

“Ba ba ba ba! Rầm rầm rầm!”

Dao động nổ sập hủy thiên diệt địa, từ thân thể toàn vẹn của hắn truyền đến, trí nhớ tinh thần của thân Thái Sơ này, dung hợp với huyết mạch của phân thân tà ác, nhiều trí nhớ vụn vặt hơn từ đó được hắn nắm giữ, được hắn hiểu rõ...

Đó là, trí nhớ trước kia của Thái Sơ, linh hồn ấn ký chứa trị!

” Quả nhiên đoán không sai, lời đồn về thời Thái Sơ kia, chính là một hạt giống hắn từng lưu lại, một hạt giống để bản thân sống lại...”

Theo cả đám mảnh nhỏ trí nhớ tổ hợp, ngưng kết cả đám thần niệm ý niệm, hắn như xuyên qua thời gian, đi xem cảnh tượng hàng tỷ năm trước, đi chứng kiến bí ẩn thời đại Thái Sơ...

” Lực lượng! Lực lượng vô cùng vô tận! Huyết mạch và thân thể gần như hoàn mỹ!”

Gần như đồng thời, Hoang cũng tâm thần chấn động mạnh, hút tinh huyết Thái Sơ vào thân thể một mối, dung hợp bản thân, năng lượng cả người tăng vọt, cũng từ từ tổ hợp trí nhớ vụn vặt, biết rất nhiều bí mật viễn cổ.

“Thì ra là vậy, thì ra là vậy...”

Giữa mắt rồng của Hoang, đột nhiên xuất hiện một tia cảm thán bi thương, không biết làm thế nào.

” Người đã thấy rõ rồi chứ?”

Thạch Nham hoàn toàn mới chợt quát, sau khi bản thể và phân thân tà ác dung hợp, thân thể hần lần nữa tăng vọt gấp đôi, khí tức hung sát ngập trời kia, quả nhiên là khủng bố cực kỳ, phảng phất chỉ một ý niệm, liền có thể tiêu diệt một vực giới, chôn vùi hàng tỉ sinh linh, loại khí tức bá đạo điên cuồng vô địch này, kinh thiên động địa!

Trong tiếng quát lớn, Thạch Nham nhe răng cười, ma vân đen kịt trên đỉnh đầu ngưng kết, hóa thành cả đám hắc động thần bí tĩnh mịch, hắc động cường đại vô cùng, như có thể nuốt hết thiên địa, truyền đến lực hút rung chuyển mãnh liệt.

Thức hải Thái Sơ phía dưới, như vòng nước xoáy, thần thức Thái Sơ do ý chí, ký ức chúng sinh ngưng lại, hóa thành đám mây bụi bao quanh, bị hắc động hần ngưng kết hấp thụ, những hắc động kia, như cự kính hút nước, nuốt những đám mây bụi kia, muốn chuyển hóa những lực lượng kia.

Thần kỳ, thân cự long của Hoang đứng ở sâu trong hư vô, nhìn hần nuốt hết thức hải Thái Sơ, không ngờ không lập tức ngăn trở, mà trong mắt hiện lên vẻ mờ mịt, nội tâm dường như đang giãy dụa kịch liệt.

Sau khi dung nhập tinh huyết, hần giống như Thạch Nham, biết rõ chân tướng, biết rõ câu đó của chúng sinh, thấy hiện thực bất đắc dĩ.

Thời Thái Sơ, lời đồn liên quan đến dung hợp tất cả tinh huyết sinh linh Thái Sơ, liền có thể đột phá cảnh giới vực tổ, bước vào chung cực, đến từ chính bản thân Thái Sơ, đến từ chính một luồng ý niệm bất diệt phiêu tán của chính hần, một luồng ý niệm bám vào trên thân mỗi sinh linh Thái Sơ...

Đó cũng là một trong hậu chiêu của hần, là thủ đoạn hần chuẩn bị để mình thức tỉnh, hướng dẫn sinh linh Thái Sơ chém giết lẫn nhau, điên cuồng dung hợp tinh huyết Thái Sơ, chính là bản ý của hần.

Thời Thái Sơ, theo cả đám sinh linh Thái Sơ rơi rụng, thần niệm trí nhớ của sinh linh Thái Sơ chết đi sẽ dần dần trở về bốn nguyên, sẽ tiến vào thức hải của Thái Sơ, khi sinh linh Thái Sơ diệt vong đủ nhiều, theo tàn hồn tinh thần Thái Sơ phân liệt năm đó từ từ đoàn tụ, kỳ trận thức tỉnh trong thức hải của Thái Sơ sẽ vận chuyển khởi động.

Cứ chết thêm một sinh linh Thái Sơ, tàn hồn Thái Sơ sẽ thu hồi một đạo, đạt tới trình độ nhất định hần sẽ tỉnh lại.

Loại thức tỉnh này, chỉ là thức tỉnh linh hồn hần...

Mà chém giết ở giữa sinh linh Thái Sơ, dần dần dung hợp với tinh huyết Thái Sơ, sẽ từ từ làm huyết mạch sinh linh còn sống sót càng ngày càng thuần khiết hoàn mỹ, sẽ làm người sống sót càng ngày càng lớn mạnh!

Nếu Hoang, Phệ, Hủy thời Thái Sơ, không lưỡng bại câu thương, đồng thời chìm vào cơn ngủ say dài đằng đẳng, mà chân chính phân thắng bại, có một người thắng cuối cùng, vậy thì cho dù là Hoang hần, hay là Phệ, hoặc là Hủy, đều sẽ dung hợp tất cả tinh huyết Thái Sơ, khiến nhục thể của hần khôi phục như lúc ban đầu.

Đây sẽ là thức tỉnh thân thể hần...

Bất luận linh hồn hay là thân thể, chỉ cần chân chính tụ hợp, hần đều sẽ trọng sinh tỉnh lại, lần nữa chấp chưởng thiên địa, như vậy sẽ là mặt thể của tất cả sinh linh cường đại!

Đáng tiếc, hần tính ngàn tính vạn, cũng không tính đến Hoang, Phệ, Hủy lưỡng bại câu thương, không phân thắng bại chân chính, cũng không tính đến Ngoan khiếp đảm cực kỳ, đều không dám tham gia vào trận chiến kia, cuối cùng thời Thái Sơ không hình thành người thắng lợi cuối cùng, thân thể hần không thể tụ hợp làm một.

Người may mắn còn sống sót như Hoang, Phệ, Hủy, Ngoan, Tích, cũng đều là tàn hồn cường đại nhất hần phân ra, sự sống còn của bọn họ, khiến sự tụ tập phân hồn của hần, cũng không thể đạt tới điều kiện thức hải mở kỳ trận thức tỉnh ra...

Hần bị ép tiếp tục ngủ say.

Trong lúc ngủ say. mảnh nhỏ trí nhớ, ý thức trong thức hải hấn, dung hợp với hồn lực tinh thuần của đầm hồn, ở sinh mệnh mới mà tinh thần các vực giới lớn ở vũ trụ dựng dục, gửi hi vọng thời đại mới, hi vọng sinh linh mới có thể hoàn thành đại kế thức tỉnh của hấn.

Nhoáng một cái đã trăm triệu năm.

Chúng cường tiến vào cửa Thái Sơ, bởi vì đại chiến vũ trụ, sinh linh đều rơi rụng, thức hải hấn đoàn tụ tàn hồn, bởi vì người mạnh nhất Hám Thiên, Lỗ Bá Đặc, u Ngục đều rơi rụng, phần hồn thức hải hấn từ từ tụ tập, bởi vì “Tích” năm đó cũng bị Ngoan ám toán đánh chết, phần hồn thức hải hấn lúc trước liền tập hợp không ít...

Phệ tộc bắt nguồn từ Phệ, diệt vọng của Phệ tộc, bản thân Phệ lại bị Thạch Nham thôn phệ luyện hóa, tăng thức hải của hấn chiếm được nhiều tàn hồn trở về hơn, rốt cuộc đạt tới điều kiện thức tỉnh.

Hấn bắt đầu có một luồng ý thức thức tỉnh.

Vì vậy mới có sự xem lần của luồng tinh thần ý chí trù trù trời lấp đất này...

Hoang dung hợp tinh huyết Thái Sơ của Hủy, thông qua việc tổ hợp mảnh nhỏ trí nhớ của hấn, đã nhìn rõ trù tính của hấn, cho nên mờ mịt, cho nên bi ai vô cùng.

Hấn đã nhìn

Ở khắc cuối cùng hấn đánh chết Thạch Nham, dung hợp tất cả tinh huyết Thái Sơ, bước vào cảnh giới chung cực suốt đời theo đuổi, cũng là khắc hấn mất đi ý thức bản thân, bị Thái Sơ thức tỉnh hoàn toàn thay thế!

Đây phẳng phất chính là mệnh của hấn, mệnh không cách nào thay đổi tránh thoát, cũng là mệnh tất cả sinh linh trong vũ trụ này không thể thay đổi!

Hấn không thể, Hủy không thể, Phệ không thể, Ngoan không thể, ai cũng không thể tránh thoát mệnh này!

Duy chỉ có Thạch Nham có thể...

Nhìn thấu vận mệnh thì sao?

Hấn vô lực kháng cự, căn bản không có cách gì ngăn cản, đây là một loại bi ai làm người tuyệt vọng.

Hấn toàn lực tranh đấu với Thạch Nham, thua, hấn sẽ bị Thạch Nham đánh chết thôn phệ luyện hóa, thành Thạch Nham. Thắng, hấn bước vào chung cực, dung hợp tất cả tinh huyết, hấn sẽ mất đi mình, thành Thái Sơ.

Cho dù thắng, hay là bại, trước mặt hấn đều là tử lộ.

Cho nên mờ mịt.

1615. Chương 1608: Vĩnh Hằng Bất Hủ

Vòng xoáy bụi mù mênh mông, từng cổ ký ức ý niệm, ở dưới sự thu nạp của hắc động thôn phệ, lần lượt ủa vào.

Thần thức đến từ chính Thái Sơ, chạy vào hắc động thôn phệ của hấn, truyền đến vô số ý niệm ký ức hỗn loạn, tư tưởng mênh mông vô cùng, kia là kinh nghiệm của từng sinh linh, là nền chất dinh dưỡng ngưng kết linh hồn hoàn toàn mới!

Trong tế đài linh hồn của Thạch Nham.

Thần thức Thái Sơ thẩm thấu vào, bị hắc động thôn phệ luyện hóa trong vất, do đầm hồn hấn phóng thích một đạo hồn lực, dung hợp cả hai, hóa thành một cô khí hồn độn thần bí tinh thuần, chui vào vực giới rộng lớn của hấn.

Sâu trong vực giới của ngôi sao sáng lạn kia, trên rất nhiều ngôi sao sinh mệnh hẻo lánh, một đoàn khí hỗn độn rơi vào trong biển, đầu nhập hạt giống sinh mệnh, rất nhanh liền có thể hình thành một loại sinh mệnh ban đầu yếu ớt, một thủy tổ chủng tộc hoàn toàn mới...

Theo tiến trình hấp thu nạp thức hải Thái Sơ, theo việc luyện hóa hắc động thôn phê, sự tụ hợp hồn lực của đầm hồn, trong tinh không vực giới của hắn, càng nhiều chủng tộc sinh mệnh ra đời hơn, phân bố ở đất hoang vắng xa xôi nhất, ngay cả một số ngôi sao tinh mạch, cũng phảng phất được cảm nhận tử linh hồn vào, có ý niệm trí tuệ đơn thuần mơ hồ.

Hắn đang dùng thần thức Thái Sơ làm cơ sở, mở ra vũ trụ của mình, sáng tạo chủng tộc sinh mệnh chỉ thuộc về hắn!

Trong lúc đó, ánh mắt Hoang mê mang, lơ lửng giữa hư không thống khổ giãy dụa, đang lựa chọn giữa chiến và không chiến...

Dần dần, theo thần thức thức hải của Thái Sơ bị hắc động nuốt xuống, một tia ý niệm ý chí của Thái Sơ vừa thức tỉnh, như bị suy yếu nhanh chóng, dao động tinh thần trùn trời lấp đất kia, rõ ràng không cách nào thâm tóm thiên địa.

“Ồnh!”

Đột nhiên, tinh thần vốn ép ở trong đầu Thạch Nham trùng kích, tất cả ý niệm tinh thần còn sót lại của hôn hợp Thái Sơ, phảng phất cự pháo vũ trụ, bắn mạnh vào đầu Hoang, chui vào tế đài linh hồn của hắn.

Hoang ở vào trạng thái mê mang, đột nhiên tinh thần thất thủ, con mắt lộ vẻ sợ hãi bất an.

“Vù vù vù!”

Tầng Áo Nghĩa trong hư vô, cả đám bốn nguyên Áo Nghĩa thần kỳ huyền diệu, hoặc như một quả cầu lửa, hoặc như bảo lốc điện giật, hoặc như mây đen dày đặc, hoặc như rừng rậm xanh um, đột nhiên từ phía trên rơi xuống, hóa thành từng đạo lưu quang, đều chui vào tế đài của Hoang, xâm nhập thức hải của hắn.

Những bốn nguyên Áo Nghĩa này đều là thuộc tính bất đồng, một loại Thần cách quy tắc của Áo Nghĩa thiên địa, là ẩn ký hạch tâm chủng loại khác biệt phiêu dật ngủ đông trong tầng Áo Nghĩa, không bị người ta ngưng luyện hấp thu, giờ phút này, chúng không ngờ như ngôi sao rơi rụng, rơi vào tầng Áo Nghĩa của Hoang.

Áo Nghĩa hạch tâm ngưng tụ vì Hoang, trợ giúp Hoang thể ngộ nhận thức với Áo Nghĩa bất đồng, làm cảnh giới huyền diệu của hắn lại lần nữa tăng lên.

Cùng rơi vào với bốn nguyên Áo Nghĩa đầy trời, còn có hồn lực tinh thuần trong đầm hồn Thái Sơ, hồn lực như dòng suối, rót vào trong óc Hoang, chui vào đầm hồn của hắn...

Một cỗ đau đớn xé rách linh hồn, từ trong óc Hoang truyền đến. Làm hắn khàn giọng gào thét, phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Bởi vì Hoang nhìn thấu vận mệnh, biết rõ cho dù đi tới hoặc lui về sau, đều là tuyệt lộ, sinh lòng tuyệt vọng vô tận, bị thương vô cùng...

Hắn liền minh bạch cho dù có thể đánh chết Thạch Nham, cuối cùng cũng sẽ thức tỉnh Thái Sơ, hoàn toàn mất đi bản thân, cho nên mê mang, cho nên tâm tình không còn là không có một tia sơ hở, cho nên có thể bị Thái Sơ thừa cơ mà vào!

Thức hải mệnh môn của Hoang, trong đầm hồn trong vắt, một hư ảnh do hồn thuần túy trong vắt tụ tập, từ từ hiện ra.

Hư ảnh thân cao thể lớn, khí thế bá đạo thô bạo, một thân khí tức như địa ngục sát phạt, sau khi hắn ngưng hiện, trên thức hải đầm hồn trôi nổi trên cao của Hoang, đột nhiên phóng tiếng hú dài!

Thân cự long kia của Hoang, kịch liệt vặn vẹo, hắn truyền đến tiếng gào thét càng đau đớn hơn, như sát diệt tuyệt khiến lòng người kinh sợ.

Trong hoang vực được Hoang xem là căn bản hạch tâm, từ trong tinh hải vắng vẻ truyền đến từng luồng huyết quang kỳ dị, huyết quang từ hoang vực thoát ra, chui vào thức hải của Hoang, động lại ở trên hư ảnh kia.

Hư ảnh dần dần trở nên rõ ràng!

Nam tử bá đạo một thân như cự ma hùng tráng, bộ dáng kỳ cổ kia, mái tóc dài như máu, hai con ngươi đỏ hồng khát máu, hắt sau khi ngưng hình trên đầm hôn thức hải của Hoang, cười hắc hắc: “Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy...”

” Thị Huyết!”

Vừa thấy nam tử kia ngưng kết ra ngoài, Hoang hoảng sợ thất sắc, nhin không được sợ hãi rống lên.

Ngay sau đó, Hoang liền tỉnh ngộ lại, cũng gào lên: “Thì ra là vậy, khó trách người có thể kế thừa tất cả Áo Nghĩa của Phệ. còn có thể trọng thương Phệ, khiến hắc lần nữa ngủ say, khó trách người có thể ở trong vực giới của ta, còn có thể đột phá vực tổ, thiếu chút nữa cản trở ta thành công. Hóa ra người chính là hắc! Là tân hồn hắc trong một phút thanh tỉnh ngưng luyện ra! Nếu lúc ấy người đánh chết Phệ thành công, đem ta luyện hóa, người sớm đã hoàn toàn thức tỉnh!”

“Không sai, đúng là rất đáng tiếc, đáng tiếc công xiềng của linh hồn ta, cho tới bây giờ mới chân chính cởi bỏ. Nếu không, người dựa vào cái gì có thể diệt sát ta một lần? Nếu ta trước kia khôi phục ý thức, biết mình là ai, toàn bộ các người hắc ngưng luyện thân thể của ta, giúp ta chân chính khôi phục như cũ. Bởi vì giằng co giữa người và Phệ. ta ước chừng lại ngủ say mấy ngàn năm...”

“Hoàn hảo, hoàn hảo hạt giống mảnh hồn vụn của ta chôn xuống vẫn nảy mầm, hiện giờ hóa thành một gốc đại thụ chọc trời, ngay cả ánh sáng của các người cũng có thể che lấp. Không ngờ chồi non nhỏ đến từ chính một vũ trụ khác, phát triển cực nhanh trải qua thời gian dài đằng đặc, đã trở nên khó giải quyết như thế, có được lực lượng đáng sợ có thể uy hiếp ta”.

Thân cự ma của Thị Huyết ngưng thành thực chất ở thức hải của Hoang, hồ hững nói: “Người rất không may, bất hạnh xâm nhập thức hải của ta, tỉnh lại chân chính của ta, lại là bất hạnh lớn nhất của người...”

Lúc nói, Thị Huyết bay lên, vượt qua tầng thức, tầng Áo Nghĩa, hoang vực của Hoang, tốc hành tới vị trí chủ hồn của Hoang.

Thị Huyết dò xét xa xa, một bàn tay hư không ngưng kết đủ loại ý niệm Áo Nghĩa mặt trăng ngôi sao, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, sấm sét, trọng lực, không gian, đột nhiên nắm chặt long hồn của Hoang, kéo vào miệng mình, một ngụm nuốt xuống.

Gần như đồng thời.

Thân thể cự long dài hàng tỉ dặm của Hoang, đột nhiên từ từ khô quắt, giống như tinh khí thần, huyết mạch, cốt nhục đều bị hút sạch, sinh mệnh lực mệnh mỏng đến mức tận cùng của Hoang, như cổ thụ già yếu trải qua năm tháng dài đằng đặc, sinh mệnh từ từ khô kiệt, đi về hướng chung kết cuối cùng của sinh mệnh...

Mặt khác một cỗ khí tức khiến người ta kinh hãi, thì lại từ trong thân thể không ngừng khô quắt của Hoang truyền đến, khủng bố thần bí dao động kia, khiến Thạch Nham bên cạnh thôn phệ thức hải Thái Sơ, cũng kinh hãi tuyệt vọng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Hắc không khỏi nhìn về phía Hoang, sắc mặt biến đổi lớn, một loại cảm giác nguy hiểm cực kỳ, đột nhiên dâng lên trong lòng.

Trong thời gian ngắn, Thạch Nham đột nhiên ý thức được nguy cơ, khối bản thể dung hợp này của hắc, thân thể khổng lồ của phân thân tà ác, đột nhiên truyền đến dao động hủy thiên diệt địa.

Hắc phóng về phía Hoang, không gian, tinh thần, sinh mệnh, thôn phệ, tám đại tà lực đồng loạt phóng thích, vô số lưỡi dao không gian bắn ra, lưỡi lớn tinh thần chụp xuống, bàn tay khổng lồ sinh mệnh xé rách,

năng lượng mặt trái bùng nổ, tám cánh rùng máu đảo xương bay tung tóe ra, bản thể hắn thì lại cắn xé thân thể rỗng của Hoang.

“Đôi mắt ta...”

Một thanh âm cổ xưa thần bí mênh mông, từ thân thể rỗng nhanh chóng khô quắt của Hoang truyền đến, từng tầng lực lượng của Thạch Nham oanh sát tới, thân thể rỗng kia như biến thành da rỗng, tinh tủy gân mạch huyết nhục bên trong không ngờ toàn bộ biến mất!

Ngay khi Thạch Nham cảm thấy không ổn, phù tháp Áo Nghĩa được hắn dung hợp kia, đột nhiên văng tung tóe, vô số ký hiệu Thái Sơ bay đi như hồ điệp, bay về phía bộ vị đầu rỗng, một đồng tử khổng lồ trong đó ở sau khi phù tháp Áo Nghĩa nổ tung, cũng hiện ra, cũng bay về phía đầu rỗng của Hoang.

“Ầm ầm!”

Đầu rỗng của Hoang đột nhiên nổ tung, thân thể rỗng cũng đột nhiên nổ, một cự ma dữ tợn khổng lồ như bản thể Thạch Nham, thậm chí có bảy tám phần tương tự, ở trong nổ lớn, ở trong lốc xoáy thần thức Thái Sơ mờ mịt, đột nhiên hiển lộ ra.

Cự ma dữ tợn này khôi ngô bá đạo cực kỳ, thân thể như do từng tinh cầu ngưng kết, hiện đầy dấu vết năm tháng từ xưa, ánh mắt từ phù tháp Áo Nghĩa nổ ra, đột nhiên rơi xuống trán cự ma kia, hóa thành con mắt thứ ba của hắn, quanh thân cự ma này truyền đến khí thể mênh mông bát ngát, so với Hoang lúc trước còn cường hãn hơn một bậc!

“Hình như, hình như đã gặp qua ở chỗ nào...”

Nhìn sinh linh đột nhiên từ trong thân thể Hoang thoát hiện, Thạch Nham đột nhiên phát ra một loại cảm giác quen thuộc, hắn nhớ rõ năm đó tiến vào nhấn Huyết Văn, lúc phá tan tường cản, như hốt hoảng nhìn thấy hình ảnh bá đạo của cự ma này, chỉ là cự ma trong ấn tượng khi đó, cũng không có con mắt thứ ba.

”Thị Huyết! Thị Huyết!”

Một đạo linh quang, đột nhiên xẹt qua ở trong đầu, Thạch Nham nhin không được kêu lên thất thanh, sắc mặt trở nên quái dị cực kỳ.

Cự ma từ trong cơ thể Hoang tách ra này, không ngờ chính là bộ dáng Thị Huyết năm đó, ngoại trừ có thêm con mắt thứ ba, còn lại gần như không có gì khác biệt!

”vẫn không thể nhìn thấu sao?V

Thị Huyết nhếch miệng cười hắc hắc, bước về phía Thạch Nham, thần thức vô cùng ở tầng thức hải này, như từng luồng khói, rất nhanh biến mất ở lỗ chân lông huyết khiếu của hắn, ngay cả đầm hồn Thái Sơ kia, cũng chủ động bay ra, theo con mắt thứ ba giữa mi tâm hắn, tiến vào trong óc hắn.

“Hóa ra người chính là hắn...”

Thạch Nham rút cuộc xem hiểu, cũng trong nháy mắt tỉnh táo lại, đủ loại bí ẩn trong lòng lập tức rõ ràng sáng tỏ.

Thị Huyết vì cái gì cường đại như thế? Vì sao có thể làm Phệ trọng thương ngũ say? Khiến Hủy cũng không dám trêu chọc? Vì sao chiếc nhân hắn tặng, có thể khiến linh hồn của mình xuyên qua tường cản tinh không vô cùng lạc vào u Âm Sâm Lâm?

Đủ loại khó hiểu, bởi vì Thị Huyết là Thái Sơ, liền sáng tỏ thông suốt.

Thị Huyết bước tới, thần thức nhanh chóng tan rã đến thức hải, đủ loại bản nguyên Áo Nghĩa của tầng Áo Nghĩa lúc trước, cũng chẳng nhập vào trong đầu hắn, hắn đang nhanh chóng khôi phục lực lượng...

“hàng tỷ năm trước, ta từ trong Hỗn Độn tỉnh lại, mở ra thiên địa, ngưng luyện sinh linh vạn vật, trong lúc mở rộng thiên địa, ta phát hiện vũ trụ chỗ các người... kia là một tân vũ trụ hoàn toàn khác biệt với chỗ ta. Nhưng mà, vũ trụ bất đồng, có tường cản khổng lồ không cách nào tưởng tượng, ta cố xâm nhập vũ trụ các người, hao phí lực lượng vô cùng, thử mở ra tường cản kia...”

Thị Huyết vừa đi vừa nói chuyện.

“Đáng tiếc, vào lúc ta rút cuộc mở ra tường cản kia, bởi vì ta mở mang trời đất, ngưng luyện tinh hải vạn vật hao phí quá nhiều lực lượng, lại mở tường cản giữa hai vũ trụ, lần nữa hao tổn năng lượng khổng lồ, rút cuộc tẩu hỏa nhập ma, bị chính mình cản trở, thân thể, linh hồn từ từ phân liệt, cuối cùng trước khi ý thức tiêu tán, ta nỗ lực ra tay, kéo từ vũ trụ kia của các người một cái, ta kéo vào một linh hồn, linh hồn kia chính là người...”

“Nếu ta không tẩu hỏa nhập ma phân liệt, tàn hồn thân thể không hóa thành sinh linh Thái Sơ, ta có thể trong nháy mắt kéo người vào thế giới vũ trụ của ta. Nhưng lúc ta kéo người ra, lực lượng ta đã cực kỳ suy yếu, không cách nào chiếu cố người, sau khi hoàn toàn phân hoá, mất đi bản thân... lúc này liền khiến linh hồn người xuyên qua mà tới, từ vũ trụ người tới vũ trụ ta, ước chừng kéo dài hai thời đại, hao phí hơn mấy tỉ năm”.

“Trước khi ý thức linh hồn ta hoàn toàn tiêu tán, cũng vì thức tỉnh mà chuẩn bị chút thủ đoạn, lời đồn đãi thời Thái Sơ, chính là thủ đoạn đầu tiên của ta. Chỉ cần sinh linh thời đại Thái Sơ tuyệt tích, trận thức tỉnh ở thức hải ta có thể đạt tới điều kiện mở ra, linh hồn ta sẽ ngưng tụ, chỉ cần Hoang, Phệ, Hủy, Ngoan, Tích có thể chém giết lẫn nhau đến cuối cùng, sinh ra một người sống sót, thân thể ta cũng sẽ sống lại”.

” Bất luận linh hồn hay là thân thể, chỉ cần tỉnh lại một cái, ta liền có thể chân chính tỉnh lại”.

” Đáng tiếc tạo hóa trêu người, hết lần này tới lần khác Hoang, Phệ, Hủy lưỡng bại câu thương, đồng thời lâm vào ngủ say. Ngoan, Tích không tham gia trận chiến đó, làm cho thân thể không tỉnh, linh hồn cũng ở vào trong trạng thái tiếp tục ngủ say”.

“Thức hải ta tiếp tục vận chuyển, ý niệm, trí nhớ, cùng hồn lực tinh thuần của tàn hồn sinh linh Thái Sơ va chạm lẫn tạp, hóa thành chủng tộc sinh mệnh mới, mở ra thời đại mới. Thời đại này, vì sự đấu tranh liên tục của Phệ, Hoang, bởi vì Hoang muốn ngưng luyện một sinh mệnh mới, ở một khoảnh khắc kia tạo thành thân Thị Huyết, ta thức tỉnh ngăn ngừa một chốc... vì vậy có sự tung hoành vô địch của Thị Huyết”.

“Nhưng hóa thân của ta, mãi đến khi rơi rụng, cũng không biết mình là ai, không thể chân chính tỉnh lại, nếu không không có nhiều chuyện sau đó như vậy”.

” Trong dấu ấn linh hồn của hóa thân ta, có trí nhớ quan trọng của ta, biết chủ vực giới chấp chương hết thấy vực giới, sự kháng cự bản năng của hắc, trước khi chết muốn giãy thoát tất cả, dùng bí pháp động đến bốn nguyên linh hồn của Hoang, kéo hồn ngoại vực tới, ma xui quỷ khiến, xuyên qua năm tháng dài dằng dặc, linh hồn của người bị kéo vào hoang vực...”

“Chỉ có thể nói ngay cả ta cũng không cách nào khống chế tất cả, ít nhất, linh hồn của người ta không cách nào nắm giữ...”

“Cho nên để người sáp nhập vào Áo Nghĩa thôn phệ, lại vì tính đặc thù của linh hồn người, đều quy về sở hữu của bản thân người, không cách nào một lần nữa chui vào thức hải của ta, cuối cùng khiến người quật khởi, thậm chí có được lực lượng có thể uy hiếp ta”.

Thái Sơ bước tới, đến đây dứt lời, tất cả thần thức trong thức hải này đều dung nhập vào thân hắc, đầm hồn cũng bị hắc tiếp nhận.

Tầng Áo Nghĩa của Thái Sơ, không có một bốn nguyên Áo Nghĩa nữa, tầng thức hải, không còn một tia thần thức nữa, biến thành hư vô u ám hoàn toàn.

“Cũng tới lúc nên kết thúc rồi”. Nhìn Thạch Nham, Thái Sơ bình tĩnh hờ hững, “Giết người, dung hợp năng lượng ta bị người trộm đi, khôi phục toàn bộ thực lực. Ta liền tiến vào vũ trụ người, nuốt sạch vũ trụ kia của người, lại dùng vũ trụ của người làm ván cầu, đi xuống hết vũ trụ này tới vũ trụ khác...”

Thạch Nham tâm thần chấn động, tất cả bí ẩn, đến tận đây, giải khai toàn bộ!

” Người cho rằng người thắng chắc?” Trong nháy mắt khôi phục thanh tĩnh, từng đạo tinh quang trong đầu xuyên qua, chặt đứt tâm tình kinh hoảng rối loạn trong lòng, Thạch Nham khôi phục bình tĩnh, cười nhạt một tiếng, “Người bây giờ, cũng không hoàn chỉnh, người thiếu rất nhiều thứ! Ví dụ như bốn nguyên sinh mệnh, bốn nguyên không gian, bốn nguyên tinh thần... còn có tâm tà ác mà tà niệm nội tâm người ngưng kết! Còn ít nhất một nửa tinh huyết!”

Hắn dùng thân Thái Sơ dung hợp Phệ, Ngoan còn có bộ phận huyết mạch của Hoang, khối thân thể này gần như có được một nửa tinh huyết và năng lượng sinh mệnh khổng lồ của Thái Sơ! Lại thêm bốn nguyên Áo Nghĩa thôn phệ kia, trái tim tà ác, hắn bây giờ, lực lượng chân chính, cũng không kém Thái Sơ giờ phút này!

“Cho dù không hoàn chỉnh, cũng đủ để hủy diệt ngươi, lại dùng ngươi để khôi phục đầy đủ ta”. Thái Sơ tùy ý nói.

Lúc nói, phía trên hư vô, vực sâu vô tận sụp đổ, vũ trụ mệnh mông, tinh không vực giới vô cùng vô tận, vô số ngôi sao, sông lớn nổi phía trên vực sâu vô tận, đột nhiên ép xuống như một màn trời diệt thế.

Dốc hết áp lực uy hiếp của một vũ trụ, muốn giết chết Thạch Nham, khiến Thạch Nham hồn phi phách tán!

Đây không phải là hoang vực, mà là vũ trụ chân chính!

Là tinh hải mệnh mông do hàng tỉ vực giới tạo thành như vực hải hư vô, hoang vực, tinh vực Lan Nghi, vực giới Vân Mông...! Khí tức bằng bạc của vũ trụ kia, ẩn chứa vạn vật Áo Nghĩa Ngũ hành lực Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, tinh thần, sinh linh, trọng lực, gió lốc, lôi điện!

“Rắc rắc rắc!” Hư vô như tảng đá bị nghiền ép, truyền đến tiếng nứt vỡ hóa thành bột mịn, bất luận Mồn tại thực chất, hay là hư ảo, đều không thể kháng cự uy hiếp ngập trời kia, đều bị gạt bỏ tất cả ẩn kỹ tồn tại.

“Ngao!”

Thạch Nham ngửa mặt lên trời gào hét, thân thể khổng lồ như bị vạn kiếm đâm vào, chợt lộ vô số lỗ máu, ngay cả tế đài linh hồn cũng phảng phất bị hàng tỉ lưỡi dao sắc bén cắt, xuất hiện vết rạn vỡ.

” Không phải chỉ có ngươi có thể làm vậy!”

Trong tiếng rống giận dữ, Thạch Nham chỉ lên trời, vũ trụ trong tế đài của hắn cũng đột nhiên ngưng hiện ra.

Vũ trụ mệnh mông của tinh hà sáng lạn, như hình chiếu cực lớn ngưng tụ hư vô, lại không phải là hư ảnh, mà là thực chất rõ ràng!

Trong vũ trụ kia có vô số tinh cầu, có vô số sông núi hồ nước, có giới hạn bao la, có chủng tộc sinh linh ban đầu, có hết thảy mà vũ trụ chân thật có thể có được!

Hai vũ trụ, một ở trên cao, một ở dưới thấp, một ép xuống, một đẩy lên!

Va chạm mạnh một chỗ!

” Ầm ầm! Pắc pắc pắc! Rắc rắc rắc rắc! Thùng thùng thùng thùng!”

Vô số tiếng nổ mạnh, xen lẫn tịch diệt của sinh linh, xen lẫn nứt toác của mặt trăng ngôi sao, xen lẫn nứt vỡ của không gian, xen lẫn nổ tung của vực giới, truyền ra kinh thiên động địa.

Vũ trụ của hai người Thạch Nham và Thái Sơ, đều đang kịch liệt nát bấy, sinh linh trong đó đều bị kéo vào thủy triều tận thế, vô lực, tuyệt vọng đi về phía tử vong.

“Rơi!”

Thái Sơ thần tình lạnh lùng, vực hải hư vô trong vũ trụ kia, sinh hoạt bầy đại chủng tộc vô số sinh linh, không ngờ trong nháy mắt hướng về vũ trụ của Thạch Nham, phảng phất muốn đem hư vô, tinh mạch, lan giá và hoang vu vĩnh hằng, mang về phía vũ trụ của Thạch Nham, khiến vũ trụ Thạch Nham đi về phía băng diệt.

Cả đám vực giới trong vũ trụ hắn, phảng phất biến thành hàng loạt bốn nguyên Áo Nghĩa của Thái Sơ, lực lượng ban đầu, hóa thành vô số ngọn lửa, đỉnh băng, sấm chớp, cự long thiểm điện, tinh hải rơi rụng, trùng kích oanh tạc mạnh vào vũ trụ của Thạch Nham.

Vũ trụ mới sinh của Thạch Nham, bị thế công hủy thiên diệt địa trong vũ trụ kia bao phủ, rất nhiều khu vực biên giới vũ trụ đều đang nổ tung, vũ trụ phảng phất đang co rút lại, sẽ dần dần hóa thành một điểm, sẽ mai một thành hư vô biến mất...

“Xuy xuy xuy!”

Ngay cả tể đài linh hồn của hần, cũng bị tinh thần ý chí hần oanh kích lần nữa, trong thức hải nhấc lên từng đợt sóng lớn, đầm hồn phẳng lặng kia, cũng trở nên sôi trào bất an, nước hồn muốn bắn ra tung tóe.

Thân thể cứng cỏi không thể phá kia, hài cốt đứt gãy, phủ tạng đều chấn lệch vị trí, máu tươi cả người như mưa to vậy ra, bị trọng kích gần như hồn phách luân hãm.

Hần có thể cảm thụ vực giới, linh hồn, thức hải, thân thể của mình bị oanh tạc tất cả các phương diện, như bị cả đám cự chùy như núi nện mạnh! Lực lượng kia, nện linh hồn, thân thể hần đau nhức đến gần như không cách nào chịu nổi!

Phảng phất chỉ một khắc sau, hần sẽ hỏng mất, cũng sẽ bị xóa sạch hết thấy ấn ký!

“ngươi có được một nửa lực lượng của ta, nắm giữ ngọn nguồn tà ác của ta, nhưng ngươi thật tưởng rằng có thể thắng được ta?” Ý chí của Thái Sơ trùng kích, âm thanh khùng bố cuộn cuộn ập tới, nổ tung trong đầu hần, như thiên lôi diệt thế, ầm ầm không ngớt.

“Một nửa, một nửa lực lượng, một nửa của ngươi, vậy thì, thứ ngươi có thể nắm giữ, ta, cũng có thể!”

Lúc linh hồn sắp bạo diệt, Thạch Nham cắn răng, ngửa mặt lên trời gầm rống, tiếng hô như xé rách tường cản trời đất, xuyên qua từng tầng không gian vũ trụ.

“Vũ trụ của ngươi! Cũng có một phần của ta! Mà vũ trụ của ta, ngươi lại không thể nhúng tay vào!”

Một cỗ ý chí bền bỉ, mang theo chấp niệm khó có thể tưởng tượng, quanh quẩn ở trong đầu Thạch Nham, hóa thành gió lốc khùng bố, đột nhiên ủa vào vũ trụ của Thái Sơ.

Ý chí linh hồn kia, đột nhiên giống như thành mạng nhện khổng lồ, trong nháy mắt trải rộng môi góc khách của vũ trụ Thái Sơ, ghì chặt vũ trụ này.

“Tan ra cho ta!”

Đột nhiên, vũ trụ mệnh mông của Thạch Nham, đột nhiên biến đổi lớn, không ngờ hóa thành một lỗ đen thật lớn khó có thể tưởng tượng, vận chuyển điên cuồng.

Vực hải hư vô cùng rất nhiều vực giới nhảy vào vũ trụ Thạch Nham, oanh kích thiên địa hần, trong nháy mắt bị lỗ đen kia nuốt trọn.

Cùng một thời gian, cây hồn sinh mệnh trong trái tim Thạch Nham sôi trào mãnh liệt, xuất hiện động lực sinh mệnh vô địch có một không hai!

CỔ sinh cơ mệnh mông này, khiến thân thể trọng thương của hần nhanh chóng khôi phục, tất cả máu tươi vậy ra, đột nhiên hóa thành tia máu, trong nháy mắt thu vào thân thể.

Vũ trụ của Thạch Nham, diễn hóa lỗ đen thôn phệ. bao phủ vực giới, vực hải hư vô rơi vào trong đó!

Bản thể hần thì lại gầm hét, điên cuồng cắn xé Thái Sơ của thân Thị Huyết! Móng nhọn hai tay huy động, lưỡi dao không gian khổng lồ, cắt trước ngực Thị Huyết huyết nhục mơ hồ!

Thạch Nham gần như nhập ma, một thân khí tức tà ác thô bạo, mở cái miệng khổng lồ ra, liều lĩnh gặm ăn huyết nhục của hần, cắn xé khối thịt, hòa với máu tươi, nuốt ực vào trong bụng!

“Không! Không thể nào! Ngươi không thể trói buộc vũ trụ của ta!” Thanh âm chấn diệt hư không của Thái Sơ, cuộn cuộn truyền ra, sợ hãi hoảng sợ.

“Khối thân thể linh hồn này của ta, có một nửa đến từ chính ngươi, nửa còn lại, là ma niệm tà ác của ngươi! Cho nên ta có thể khống chế vũ trụ thiên địa của ngươi! Còn ngươi, thì lại chưa bao giờ nhận được một tia linh hồn nào của ta, cho nên ngươi không cách nào khống chế ta chút nào, cho nên ngươi liền tự mua dây buộc mình, hủy diệt chính là vận mệnh của ngươi!”

Thạch Nham điên cuồng rống giận, cùng Thái Sơ đánh túi bụi, cái miệng khổng lồ kia, thủy chung cắn lấy trước ngực Thái Sơ, hàm răng như răng cưa gặm ăn huyết nhục, từng khối nuốt vào trong bụng, trải qua chuyển hóa hấp thu của bảy trăm hai mươi huyết khiếu, thân thể lực lượng hần không ngừng bành trướng!

Hắn nhận được bốn nguyên tà ác thôn phệ của Thái Sơ, dung hợp tâm tà ác, hắn nắm giữ huyền diệu chung cực của thôn phệ!

Hắn ở trong chiến đấu, dùng Áo Nghĩa thôn phệ nuốt huyết nhục Thái Sơ, càng đánh càng mạnh!

Trái lại, Thái Sơ theo huyết nhục bị ăn sạch, thì lại càng ngày càng suy yếu.

Vũ trụ của hắn, cũng bị linh hồn Thạch Nham nắm chặt, từng chút một, từng vực giới, từng đại lục, từng biển cả sông núi... Từ từ dung nhập vào trong vũ trụ Thạch Nham.

Theo sự nuốt sạch huyết nhục, theo sự dung hợp với vũ trụ Thái Sơ, dưới lỗ đen thôn phệ khổng lồ của Thạch Nham vũ trụ mới ra đời kia, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khuếch trương, điên cuồng mở mang ra!

Thần kỳ, theo tâm niệm Thạch Nham biến hóa, vực giới đại lục được hắn lưu ý, vào lúc dung nhập vào lỗ đen thôn phệ, cũng không hoàn toàn tiêu tán.

Thí dụ như đại lục Thiên Nham, thí dụ như vực giới Vân Mông, thí dụ như lãnh địa của Huyền Thiên tộc, Mị Ảnh tộc, Bạch cốt tộc, đều toàn vẹn quét qua lỗ xoáy kia, rơi xuống vũ trụ trường lớn phía dưới, hóa thành một khối vũ trụ hoàn toàn mới, tất cả sinh linh trên đó, đều không có tử vong, toàn bộ sống rất tốt.

Chỉ là bọn họ mờ mịt không biết thân ở chỗ nào...

Nhưng mà, không liên quan gì Thạch Nam, vực giới đại lục và ngôi sao sinh mệnh đối địch, ở khoảnh khắc rơi vào lỗ xoáy thôn phệ kia, sẽ bị vỡ nát hoàn toàn, tất cả sinh linh trong nháy mắt hóa thành khối bụi, bị hút về phía thức hải của hắn, lưu đợi hắn sau này dung hợp hồn lực trong đầm hồ, ngưng kết thành chủng tộc sinh linh hoàn toàn mới.

Thời gian vội vã.

Cũng không biết qua bao lâu, thân thể cùng khổng lồ của Thái Sơ, đã sớm ngưng giã dựa vụn vụn, bị Thạch Nham cũng khổng lồ hút sạch tất cả tinh huyết, đem máu tươi tinh thuần nhất trong gân mạch một lần nữa luyện hóa, luyện thành năng lượng mệnh môn của bản thân hắn.

” Thân thể, hồn phách, da thịt, đầu tóc hết thấy hết thấy, đều là nền tảng để ta dựng dựng sinh mệnh mới, ý niệm ký ức của bọn Hám Thiên, Mạn Đế Ti, Hi La, Hải Sa Hoàng, Đức Khố Lạp, ta sẽ tách ra ngoài, thức tỉnh lại...”

Nói đến đây, Thạch Nham dùng sức vung lên, thân thể khổng lồ khô kiệt của Thái Sơ, cũng bị đầu nhập vào trong lỗ đen thôn phệ vô cùng khổng lồ kia.

Bọn người Hám Thiên rơi rụng, đều sắp bị hắn tách ý niệm ký ức, dùng hồn của hắn có thể một lần nữa giao phó sinh mệnh, làm cho bọn họ sống lại ở trong vũ trụ mới của hắn.

Theo vũ trụ của Thái Sơ hoàn toàn biến mất ở trong lỗ đen, theo thân thể Thái Sơ cũng đầu nhập trong đó, Thạch Nham phát hiện mình dần dần ở vào một vùng đất hư vô tuyệt đối.

Không có trời, không có đất, không có mặt trăng ngôi sao, không có sông núi hồ nước, chỉ có u ám vĩnh hằng, hư vô vô cùng vô tận...

“Vũ trụ của ta, vũ trụ ta tới, rốt cuộc ở đâu? Linh hồn ta xuyên qua hàng tỷ năm mà tới, hôm nay, vũ trụ kia vẫn còn tồn tại như cũ hay không, có rơi rụng biến mất hay không? Có lẽ, chờ ta đem lực lượng linh hồn ý niệm huyết nhục của hắn dung hợp luyện hóa toàn bộ, có thể thử thăm dò...”

“Kia hắn là chuyện rất lâu rất lâu sau đó...”

Trong hư vô tuyệt đối, Thạch Nham khoanh chân ngồi xuống, như một pho tượng thần minh mãi mãi bất diệt.

Đỉnh đầu của hắn, thì là vũ trụ hoàn toàn mới, hắn vận chuyển lực lượng để hoàn thiện thế giới mới, bắt tay vào sáng tạo chủng tộc sinh linh hoàn toàn mới, giao phó linh hồn và sinh mệnh vạn vật, hóa thành thủy tổ chúng sinh, trở thành vĩnh hằng bất hủ.

ĐẠI KẾT THÚC

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-than>